
EX·LIBRIS·LIECHTENSTEINIANIS·

ROBERTI STEPHANI
LEXICOGRAPHORUM PRINCIPIS

THESAURUS
LINGUÆ LATINÆ
IN IV. TOMOS DIVISUS,

CUI

POST NOVISSIMAM LONDINENSEM EDITIONEM,
COMPLURIUM ERUDITORUM VIRORUM COLLECTIS CURIS
INSIGNITER AUCTAM,

Accesserunt nunc primùm

HENRICI STEPHANI Rob. F.
ANNOTATIONES AUTOGRAPHÆ
EX CODICE BIBLIOTH. P. CIVIT. GENEV.

Nova cura recensuit, digessit, ab Auctorum citationibus atque
Interpretationibus falsis, Interpolationibus supervacuis, Mendisque
quamplurimis repurgavit,

Suasque passim ANIMADVERSIONES adjecit

ANTONIUS BIRRIUS Philiater Basil.

TOMUS III.

BASILEÆ

Typis & Impensis E. & J. R. THURNISIORUM Fratr.

M DCC XLI.

L

L Latinorum ſemivocalis & liquida, cui Græcorum λάμβδα reſpondet. Triplici gaudet ſono. Priſcian. lib. 1. L triplicem, ut Plinio videtur, ſonum habet: Exilem, quando geminatur ſecundo loco poſita; ut, Ille, Metellus, &c. Plenum, quando finit nomina vel ſyllabas, & quando habet a. te ſe in eadem ſyllaba aliquam conſonantem; ut, Sol, Sylva, Flavus, Clarus: Medium in aliis; ut, Lectus.

L tranſit in R; ut, Tabula Taberna.

L in X; ut, Paulum Pauxillum, Mala Maxilla, &c.

L, ſi in termino inveneris, ſuæ normæ facturam deſignat, limitem gammatum, & in longinquo arcam finalem oſtendit, & convallia ejus fundi finem vindicant. Var. auctt. de Limitib. p. 271. Gœſ.

L in numeralibus notis, Quinquaginta, Seſtertius.

L. Laribus, Latinus, Latum, Legavit, Lex, Legio, Libens, Libera, Liber, Liberta, Libertus, Libra, Locavit, Locus, Longum, Lubens, Ludus, Lucius, Lucia, Luſtrum, J. Libertus, Lucia.

L. A. Libens animo. LA. C. Latini Coloni. L. A. D. Libens animo dedit, Locus alteri datus. L. ADQ. Locus adquiſitus. L. AG. Lex agraria. L. AN. Lucius Anius. L. AP. Ludi Apollinares. LAR. Lares, Larentinalia. LAT. Latina, Latinus, Latitudine, Latum. LATIC. Laticlavium, Laticlavialis. LAT. P. D. Latum pedes decem.

L. B. Liberta bona, Libertus bonus.

L. B. M. D. Libens merito dicavit, Locum bene merenti dedit.

L. C. Latini cives, Lege cavetur, Libens curavit, Loco conceſſo.

L. Ɔ. L. Lucii conlibertus, vel conliberta.

L. D. Larum divinorum, Libens dedit, Libertus dedit, Locum dedit, Locum dedicavit, Locus datus. L. D. A. B. M. Libens dedit amico bene merenti. L. D. D. Libens dono dedit, Locus datus decreto. L. D. D. C. Locus datus decreto collegii. L. D. D. D. Locus datus decreto decurionum. L. D. P. Libertus domino poſuit, Locum dedit publice. L. D. S. Libens de ſuo. L. D. S. D. Libens de ſuo dedit.

L. E. D. Lege ejus damnatus, Libens ei dedit, Locus ei datus.

L. F. Libens fecit, Locum fecit, Lucii filius, Luſtrum fecit. L. F. C. Libens fieri curavit, Libertis faciundum curavit, Libertus fieri curavit. L. F. D. N. Lucii filius Decimi nepos. L. F. V. F. Locum filiis vivens fecit.

L. H. Libertus heres, Locum hunc, Locus heredum. L. H. D. Libens hoc dedit, Libertus heres dedit. L. H. F. C. Libertus heres fieri curavit, Locum hunc fieri curavit. L. H. L. D. Libens hunc locum dedit, Locus hic liber datus.

L. I. Lex Julia, Locum inſtituit.

L. K. Luſtrum Kapitolinum.

L. L. Libens lubens, Libertis libertabus, Lucii liberta. L. L. L. Luciorum liberta, vel libertus. L. L. M. Libentiſſime merito. L. L. P. Libentiſſime poſuit, Libertis libertabus poſuit. L. L. Q. E. Libertis libertabuſque eorum. L. L. Q. F. Libertis libertabuſque fecit. L. L. S. Libertis libertabuſque ſuis. L. L. SS. Libertis libertabus ſupraſcriptis.

L. M. Legavit memoriam vel monumentum, Libens merito, Libero munere, Locus monumenti. L. M. D. Libens merito dedit vel dicavit, Libertus monumentum dedit, Locum monumenti dedit. L. M. E. Locum monumenti elegit. L. M. P. Libens merito poſuit, Locum monumenti poſuit. L. M. S. Libens merito ſolvit. L. M. T. F. I. Locum monumenti teſtamento fieri juſſit. L. M. V. C. Locum monumenti vivens curavit. L. M. V. S. Libens merito votum ſolvit.

L. N. Latini nominis, Librarius notarius.

L. O. Libertis omnibus.

L. P. Libens poſuit, Libertus poſuit, Loco privato vel publico. L. P. C. D. D. D. Locus publice conceſſus datus decreto decurionum. L. P. C. R. Libens ponendum curavit requietorium. L. P. D. Locus publice datus. L. P. D. D. Locus publico decreto datus. L. P. F. F. Locum publice fieri fecit. L. P. S. Locum poſuit ſibi.

L. Q. S. Locus qui ſupra.

L. R. Lege rogatur, Locavit requietorium, Locus religioſus.

L. S. Laribus ſacrum, Libens ſolvit, Locus ſepulturæ. L. S. D. Laribus ſacrum dedit, Locum ſepulturæ dedit. L. S. M. C. Locum ſibi monumenti conſtituit. L. S. P. Liberis ſuis poſuit. L. S. S. Libertis ſupraſcriptis, Locum ſibi ſepulturæ. L. S. S. C. Locum ſibi ſepulturæ conſtituit.

L. T. Legavit teſtamento. L. T. F. I. Libens titulum fieri juſſit, Locum teſtamento fieri juſſit. L. T. F. M. Libens titulum fieri mandavit, Locum teſtamento fieri mandavit.

L. V. Libens vovit. L. V. S. Libens votum ſolvit.

L A B

Lăbărus, i. m. vel potius Lăbărum, i. n. [λάβαρον, λάβωρον] Vexillum eſt quod ante Imperatores ferri, & a militibus adorari moris fuit. Erat autem auro & pretioſis lapidibus opertum: ut Socrates epiſcopus ſcribit in tripartita hiſtoria lib. 1. cap. 5. Hæc ex Alciato. De Labaro ſic ait Nicephorus Eccleſiaſticæ hiſtoriæ lib. 7. cap. 37. Juſſerat autem Conſtantinus Magnus crucis ſignum præferri, quod a Romanis antea labarum dicebatur, ſignis militaribus aliis longe præſtantius, quod id a militibus præferri & adorari lege cautum fuerit. Quam ob cauſam etiam Conſtantinum puto, celeberrimum Romani imperii vexillum in Chriſti ſignum mutaſſe, ut frequenti ejus ſpectaculo & cultu ſubditi in deſuetudinem priſtinæ ſuperſtitionis venirent, eumque ſolum deum eſſe arbitrarentur, quem Imperator & duces ejus colentes, propugnatore adverſus hoſtes uterentur. Hæc & plura Nicephorus. Tertullianus in Apologetico cap. 16. Siphara, inquit, illa vexillorum & labarorum ſtolæ crucium ſunt. Laudo diligentiam: noluiſtis nudas & incultas cruces conſecrare Sed emendati codd. Et cantabrorum. ut & lib. 1. ad Nat. cap. 12. exhibent. Prudentius lib. primo contra Symmachum, 466.

> Hoc ſigno invictus tranſmiſſis Alpibus ultro
> Servitium ſolvit miſerabile Conſtantinus,
> Quum te peſtifera premeret Maxentius aula. Et 482.
> Teſtis Chriſticolæ ducis adventantis ad Urbem
> Milvius, exceptum Tiberina in ſtagna tyrannum
> Præcipitans, quanam victricia viderit arma
> Majeſtate regi, quod ſignum dextera vindex
> Prætulerit, quali radiarint ſtemmate pila.
> Chriſtus purpureum gemmanti textus in auro
> Signabat labarum: clypeorum inſignia Chriſtus
> Scripſerat: ardebat ſummis crux addita criſtis.

Labasco, V. labo, as.

Labdăce, es. f. de Muliere, quæ λεσβιάζει, in Priapeiis, n. 78. Al. Landace.

Labdacismus, i. m. [λαβδακισμὸς] eſt, cum pro uno L duo pronuntientur. Iſidor. 1. 31. Labdaciſmus eſt, ſi pro uno L duo pronuntientur, ut Afri faciunt; ſicut Colloquium pro Conloquium: vel quoties unum L exilius, duo largius proferimus, &c. V. etiam Mart. Capell. 5. p. 167. & Eraſm. in Dialog. de Pronunciat. p. 14.

Labdăcus, i. m. [Λάβδακος] Rex Thebanus, Phœnicis filius, Laium genuit Thebarum regem, OEdipi patrem ex Iocaſta Creontis Thebani filia.

Labdacĭdes, æ. m. Laius, Labdaci filius, Oedipi pater. Stat. 6. Theb. 461.

> — nec verbera pallidus addit
> Labdacides.

Labdacidæ etiam Thebani dicti. Stat. 10. Theb. 36.

> — ſic ille truces hortatibus implet Labdacidas.

Labecula, Labefacio. V. labes.

Labellum, V. labrum, poſt labium.

Labeo, V. labium.

Lăbĕrius, i. m. [Λαβέριος] Poeta mimographus, Eques Romanus, cujus meminit Macrob. Saturn. lib. 2. cap. 3. & Gell. lib. 11. cap. 9. Hor. 1. Serm. 10. 6.

> Et Laberi mimos, ut pulchra poemata, mirer.

Lābes, is. f. [λύμη] a Lapſu dicitur; Violenta quædam vel aquæ illuvies, vel tempeſtatis, grandiniſve ruina, aut quum terra in altiſſimum hiatum vel barathrum aperitur. Cic. 1. de Divin. 78. Ut multa oppida corruerint, multis locis labes factæ ſint, terræque deſederint. Ulpianus Locati & conducti, l. Ex conducto D. Sed etſi labes facta ſit, omnemque fructum tulerit, damnum coloni non eſſe.

Conſcientiæ labes, Tranſlate. Cic. 3. Off. 85. Hunc tu quas conſcientiæ labes in animo cenſes habuiſſe? quæ vulnera? Alii Maculam exponunt.

Innocentiæ labes & ruina. Cic. pro L. Flacco, 24. An innocentiæ labem aliquam, aut ruinam fore putatis?

Mali prima labes. Virg. 2. Æn. 97. Ubi Servius Ruinam interpretatur.

Reipublicæ labes, Ruina & occaſus. Cic. pro Domo 107. Nam ſi illa labes ac flamma Reip. Idem 2. Verr. 2. Labes ac pernicies provinciæ.

Dare labem putreſque ruinas. Lucret. lib. 2. 1145.

> Sic igitur magni quoque circum mœnia mundi
> Expugnata dabunt labem, putreſque ruinas. h. e. Labentur, & fœdiſſime corruent.

Labes [σπῖλος, κηλὶς] inquit Festus, Macula in vestimento dicitur: & deinde metaphoricôs transfertur in homines vituperatione dignos. Cic. pro Corn. Balb. 15. Est enim hujus seculi labes quædam & macula virtuti invidere, velle ipsum florem dignitatis infringere. Plaut. Perf. 3. 3. 4. Impure, inhoneste, injure, illex, labes populi.
Adulterii labe carere. Ovid. 3. Amor. 5. 44.
Pudoris labem eluere. h. e. Abstergere maculam pudoris violati. Senec. Hippol. 8.
Aspergere labe. Cic. in Vatin. 15.
Inferre labem. Cic. pro Cœl. 42. Ne probrum castis, labes integris, infamia bonis inferatur.
Candor ab insolita labe notandus erat. Ovid. 4. Epist. 32.
Labi, ablativus. Usus est Lucret. lib. 5. 928.
Nec novitate cibi, nec labi corporis ulla.
Labes & Tabes confunduntur sæpe a librariis. V. Burm. ad Quintil. Decl. 12. 4. p. 244. Et Drakenb. ad Sil. 8. 21.

LĀBĒCŬLA, æ. f. [σπιλίδιον] dimin. Cic. in Vatin. 41. Sed quum T. Annium tantopere laudes, & clarissimo viro nonnullam laudatione tua labeculam aspergas, &c.

LĀBĪNA, æ. f. a Labe dicta, eo quod ambulantibus lapsum inferat. Isidor. 16. 1.

LĀBŌSUS, a, um. Adj. Veteres a Labe dixerunt. Lucilius apud Non. 8. 46.
Præterea omne iter hoc est labosum atque lutosum. Turnebus.

LĂBĔFĂCIO, ēci, actum, [σφάλλω, λυμαίνομαι, μοχλεύω] ĕre. Rumpere, destruere. Ter. Adel. 2. 2. 37. Omnes dentes labefecit mihi.
Aliquem labefacere, Deterrere. Cic. pro Sext. 101. Quem nulla unquam vis, nullæ minæ, nulla invidia labefecit. Budæus.
Aliquid in omnem partem labefacere. Ovid. 3. Met. 70.
Fidem suam labefacere. Suet. in Vespas. cap. 4.
Labefacere, Enervare, frangere, debilitare, resolvere. Lucret. lib. 4. 1107.
Membra voluptatis dum vi labefacta liquescant. Budæus.

LABEFACTUS, a, um. Partic. [μοχλευθεὶς] ut,
Labefacta cadebat Relligio. Claud. 1. in Ruff. 14.
Animum labefactus amore. Virg. 4. Æn. 395.
Jugera labefacta. Virg. 2. Georg. 264.
Ossa labefacta. Idem 8. Æn. 390.
Robora labefacta. Ovid. 12. Met. 329.

LABEFACTIO, ōnis. f. [μόχλευσις] Plin. lib. 23. cap. 1. Tussim veterem inhibet, & gutturis rheumatismos, orthopnœam, dentium labefactionem. Edit. Harduin. Labefactationem exhibet.

LABEFACTO, [σφάλλω, παρακινέω] āre. frequent. Idem significans quod Labefacere: nempe Debilitare, evertere. Columel. lib. 2. Cic. de Senect. 20. Quod si legere & audire velitis externa, maximas Resp. ab adolescentibus labefactatas, a senibus sustentatas & restitutas reperietis. Hic Restituere opposuit verbo Labefacto. Labefactatas, i. e. Eversas. Alii legunt Labefactas.
Labefactare & pervertere. Cic. 3. de Fin. 70.
Aratores labefactare, & penitus evertere. Cic. 5. Verr. 47. Labefactarat vehementer aratores jam superior annus: proximus vero funditus everterat.
Commoda alicujus labefactare atque oppugnare. Cic. 5. Verr. 83.
Fidem suam aut alterius pretio labefactare: h. e. Corrumpere & violare. Liv. 24. 21. Et Cic. pro Cluent. 194.
Opinionem labefactare. Cic. pro Cluent. 6.
Rempub. labefactare & evertere. Cic. 1. de Fin. 44.
Signum vectibus labefactare. Cic. 6. Verr. 94. Postea convulsis repagulis, effractisque valvis, demoliri signum, ac vectibus labefactare conantur.
Vitas hominum labefactare. Cic. 1. de Invent. 4.
Labefactare aliquem, pro Commovere, & a proposito avertere. Ter. Eun. 3. 3. 3.
Ita me video ab ea astute labefactarier. Cic. de Amicit. 34.
Quod si qui longius in amicitia provecti essent, tamen sæpe labefactari, si in honoris contentionem incidissent.
Animam labefactare. Lucret. lib. 6. 798.
Labefactare aliquem atque infirmare. Cic. 1. Verr. 44. Nunquam ille me opprimet consilio, nunquam ullo artificio pervertet, nunquam ingenio me suo labefactare atque infirmare conabitur.

LABEFACTĀTUS, a, um. Partic. ut, Fides labefactata, Tacit. 4. Ann. 60. 4. Res secundæ labefactatæ: Sallust. lib. 1. Fragm. cap. 10.

LABIĒNUS, i. m. [Λαβιῆνος] Cognomen gent. Ro. T. Labienus Cæsaris in Gallia legatus, qui magnas sub eo res gesserat: demum bello Civili transfugit ad Pompeium, cui Cæsar bona, quæ habebat in potestate, remisit. Lucan. lib. 5. 345.
— dux fortis in armis
Cæsareis Labienus erat, nunc transfuga vilis.
T. Labienus historicus, cujus scripta abolita fuere. Tranquillus in Calig. cap. 16.

LABĬLIS, V. LABOR, ĕris.

LĂBIUM, i. n. quod sæpius plur. num. dicitur, LABIA, orum. [χεῖλος] Extremitates oris hominis. Ter. Eun. 2. 3. 44. Labiis demissis.
Trementia labia. Sil. lib. 8. 115.
In labiis primoribus versatur. Vide VERSOR, H. St.

LABIA, æ. f. probat Nonius 3. 120. ex Plauto, Stich. 5. 4. 41.
Age tibicen, quando bibisti, refer ad labias tibias. Et ex Nævio, Macho Exule, Verberatio, populus homini labias pugnis cædere. Mercer. Labeas. Gellius 10. 4. Labias sensim primores emovemus. Adde Apul. 10. Met. p. 249. 252.

LABEÆ, arum. f. pl. Idem quod Labiæ. Pompon. apud Nonium 6. 43. Rictum & labeas cum considero. Adde d. præc. Gell. 18. 4. & Caton. R. R. cap. 20.

LABIŌSUS, a, um. Adj. Labiis prominentibus. Lucret. lib. 4. 1164.
Simula, σιληνὴ ac satyra est: labiosa φίλημα. i. e. Quæ labris est prominentibus: ea dicitur Osculum, seu Os ad oscula factum & compositum. Nam & suavius viros osculantur labiosæ puellæ, quam quæ sunt brevibus labris: & labiosas osculari viris dulcissimum est. Lambinus in Lucretium.

LABEO, ōnis. m. [χείλων, πρόχειλος H. St.] Cui magna sunt labia. Plin. lib. 11. cap. 37. Labra a quibus bronci, labeones dicti, & os probum duriusve, animal generantibus. Hard. Bocchi Labeones. Geminum gentis Corneliæ cognomen. Fuerunt & Antestii Labeones. conf. BROCHUS. Labeo Antistius vel potius Antestius, [Λαβεὼν] (inquit Gellius) juris quidem civilis disciplinam principali studio exercuit, & consulentibus de jure publice responsitavit: ceterarum quoque bonarum artium non expers fuit, & in Grammaticam sese atque Dialecticam, litterasque antiquiores, altioresque penetraverat: Latinarumque vocum origines, rationesque percalluerat: eaque præcipue scientia ad enodandos plerosque juris laqueos utebatur. Hactenus Gellius lib. 13. cap. 10. De quo rursum cap. 12. ejusdem libri.
Insanior Labeone. Hor. 1. Serm. 3. 82.

LĀBRUM, i. n. [χεῖλος] Idem quod Labium. Cic. in Pison. 27. Quod quidem tu, qui bene nosses conjunctionem meam & Cæsaris, eludebas: cum a me trementibus omnino labris, sed tamen cur tibi nomen non deferrem requirebas. Martial. lib. 2. 10.
Basia dimidio quod das mihi, Postume, labro, &c. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 14. Capilloque sunt promisso, atque omni parte corporis rasa, præter caput & labrum superius.
Æmula labra. V. ÆMULOR.
Incana labra situ Famis, apud Ovid. 8. Met. 802.
Laxa labra. Pers. 3. Sat. 102.
Pallida labra. Juven. 10. Sat. 229.
Trementia labra. Juven. 10. Sat. 198. al. Membra.
Uncum labrum. Lucret. lib. 4. 592.
Admovere labra poculis. Virg. 3. Ecl. 47.
Degustare labris. Cic. 2. de Divin.
Detorquere labra. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Diducere labra. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 24.
Immulgere ubera teneris labris. Virg. 11. Æn. 572.
Movet labra metuens audiri. Hor. 1. Epist. 16. 60.
Labris primoribus attingere aliquod genus vitæ. Cic. pro Cœl. 28. V. in DIGITUS, Attingere digitis extremis.
Labrum, pro Marginibus & extremis oris fluminis, lacus, fontis, & hujusmodi, quæ leni aquæ motu perluuntur. Plin. 5. Epist. 10. Inter has marmoreo labro aqua exundat, circumjectasque platanos, & subjecta platanis leni aspergine fovet. conf. Liv. 37. 37.
Labra (inquit Budæus) Crateres lapideos significant, quibus aqua saliens ex siphunculis concipitur.
Labra doliorum circumlinas. Cato cap. 107.
Labrum, Genus vasis, ad lavandum aptum. Cic. 14. Fam. 20. Labrum si in balneo non est, ut sit. Virg. 8. Æn. 22.
Sicut aquæ tremulum labris ubi lumen ahenis
Sole repercussum, aut radiantis imagine lunæ. Bud. Labra lapidea balneis usum præstant, Fossæque lapideæ in balneis Labra vocabantur. Cujus significationis exempla sunt apud Vitruv. lib. 7.
Labra vinaria, lupinaria, & olearia; dicuntur In quibus lupini conduntur, & in quæ vina e lacu, oleum e cortina transferuntur. Cato R. R. c. 66. Oleum in labrum primum indito.
Spumat plenis vindemia labris. Virg. 2. Georg. 6.
Culeare labrum. Cato cap. 154. Vinum emptoribus sine molestia quomodo admetiaris. Labrum culeare illi rei facito: id habeat ad summum ansas quatuor, ut transferri possit. Rectius Al. Culleare illæ &c.
Eluacrum labrum est, In quo aliquid eluitur & lavatur quod sordidum est. Hujus meminit Cato de R. R. cap. 10. Al. 11. V. ELUACRUM.
Lupinarium labrum. Cato R. R. cap. 10. & 11.
Olearium labrum. Cato ibid. cap. 13.
Vinaticum labrum, sive vinarium. Cato ibid. cap. 10. & 11.
Labrum pro Fossa dixit Ausonius Urb. 5. 9.
Mœniaque in valli formam circumdata labro. V. Scalig. Lect. Auson. 1. 23. p. 65.

LABRUM VENERIUM, [δίψακος] Herba in flumine nascens, de qua Plin. lib. 25. cap. 13.

LABRŌSUS, a, um. Adj. [χειλώδης] Quod extremitates habet, veluti quædam labra prominentes. Celsus in septimo, cap. 26. Ferramentum fecit in summa parte labrosum, in ima semicirculatum. Gloss. Gr. Lat. πρόχειλος, labrosus.
Ut & Labiosus, quod & Labeo. H. St.

LĂBELLUM, i. n. dimin. [χειλάριον] Plaut. Asin. 4. 1. 52. Cic. 1. de Divin. 78. At Platoni quum in cunis parvulo dormienti apes in labellis consedissent, responsum est singulari illum suavitate orationis fore.
Aridula labella. Catul. Argon. 62. 316.
Exporrectum labellum. Pers. 3. Sat. 82.
Ima labella, Extrema. Ovid. 3. de Arte Am. 284.
Purpurea labella. Ovid. 3. Amor. 3. 23.
Rosea labella. Catul. ad Gellium, 78. 1.
Tenera labella. Ovid. 1. de Arte Am. 667.
Compescere labellum. V. COMPESCO.
Extendere labellum. Juven. 14. Sat. 325.
Labellum, pro Vasculo, Labrum parvum. Columel. lib. 12. cap. 43. Labellum fictile novum impleto paleis. Ibid. cap. 28. Cic. 2. de Legib. 66. Sepulcris autem novis finivit modum. Nam super tumulum noluit quid statui, nisi columellam tribus cubitis non altiorem, aut mensam, aut labellum: & huic procurationi certum magistratum præfecerat.
Labellum pollulum, est Labellum parvulum: de quo Cato de R. R. cap. 10. Labello autem & duabus amphoris totidem uncos ferreos tribuit. Turnebus.

LĂBO, [σφάλλομαι, ὑποφέρομαι] āre. Ruere, & repente cadere, inquit Valla lib. 5. Translatio sumpta ab arbore, quæ multis ferri ictibus succisa, tandem incipit casum ruinamque minari. Virg. 2. Æn. 492.
— labat ariete crebro
Janua. Cic. 6. Verr. 85. Hora amplius jam in demoliendo signo permulti homines moliebantur: illud interea nulla lababat ex parte.
Ædes labantes reficere. Hor. 3. Carm. 6. 3.
Cursus labat mihi incerto limite. Stat. 5. Silv. 3. 237.
Dentes labant. Cels. lib. 7. cap. 12.
Genua labant. Virg. 12. Æn. 905.
Naves labant. Ovid. 2. Met. 163.
Pedes dubii stantque labantque. Ovid. 6. Fast. 678.
Labare sermone, per translationem, pro Inconstanter & timide loqui. Plin. lib. 14. cap. 22.
Labant animi: h. e. Deficiunt. Liv. 36. 9.
Animum labantem impulit. Virg. 4. Æn. 22.
Consilium labat meum quod fixum erat. Cic. 8. Att. 22. Et simul cito

labare

labare meum conſilium illud quod jam ſatis fixum videbatur: non mihi ſatis idonei ſunt auctores ii, qui a te probantur.
Corda vulgi labantia variant. Virg. 12. Æn. 223.
Fortuna. Senec. Thyeſt. v. 34. — dubia violentæ domus
Fortuna reges inter incertos labet.
Memoria labat. Liv. 5. 18.
Mens labat. Celſ. lib. 2. cap. 7. Quibus cauſa doloris, neque ſenſus ejus eſt, his mens labat.
Pectora noſtra in dubio labant. Ovid. 17. Epiſt. 178.
Spes labat miſto metu. Ovid. 4. Triſt. 3. 12.
Vita labat. i. e. Non recta eſt & integra. Lucan. ad Piſon. 10.
Labare, & mutare ſententiam. Cic. 1. Tuſc. Movemur enim ſæpe aliquo acute concluſo: labamus, mutamuſque ſententiam.
LABANS, antis. [σφαλλόμενος, ὀλισθαίνων, ὑποφερόμενος] Partic. Liv. 26. 41. Suſtinuiſſe labantem fortunam Populi Romani.
Acies labans. Tacit. 3. Hiſt. 23. Suſtinuit labantem aciem Antonius accitis prætorianis.
Oculi labantes languore. Catull. 61. 37.
Ordo labans. i. e. Senatus. Suet. Cæſ. cap. 14. Labantem ordinem confirmavit Catonis oratio. conf. infra Labens Partic. in verbo LABOR.
LĂBASCO, [σφάλλομαι, ὑποφέρομαι] ĕre. inchoativum verbum, inquit Donatus, Ruinam minari, & ruinæ proclivem eſſe. Ter. Eun. 1. 2. 98.
Potius quam te inimicum habeam: ſi iſtuc crederem
Sincere dici: quidvis poſſem perpeti.
P. Labaſcit, victus eſt uno verbo, quam cito! h. e. Suis blandis verbis perpellit ea illum ut aſſentiatur. Idem Adel. 2. 2. 31.
Per oppreſſionem ut hanc mihi eripere poſtulet?
S. Labaſcit. Ubi Donatus, Hoc preſſe dicitur. Et proprie dicit Labaſcit, ut & ſuam inſtantiam, & cunctationem tarde incipientis conſentire monſtraret. Et eſt metaphora ab arbore fracta: quæ multis ſucciſa ictibus ferri, tandem incipit in caſum ponderis, ruinamque minitari.
Vincitur in longo ſpatio tamen, atque labaſcit. Lucret. lib. 4. 1279.
LABASCOR, ſci. deponens, pro primitivo. Varro Rerum divinarum lib. 7. Poſtquam vidit miſericordia labaſci mentem infirmam populi. Nonius 7. 41.
LĀBOR, lapſus ſum, [σφάλλομαι, ὀλισθαίνω, ὀλισθέω, ὀκλάζω] labi. Leniter & ſenſim decidere, ruere, deficere, mori, falli.
Labi etiam dicuntur ii, Qui in lubrico imprimentes veſtigia, ad terram feruntur: non cum ruina, ſed lentius, inquit Valla, & cum aliqua mora.
Anguis labitur, piſces in aqua, muræna, & quicquid motu lubrico eſt, labitur.
Gutta labitur ex oculis. Ovid. 1. Triſt. 3. 4.
Humor in genas furtim labitur. Hor. 1. Carm. 13. 6.
Lacrymæ labuntur. Ovid. 2. Met. 656.
Ætas occulte labitur. Ovid. 1. Amor. 8. 49.
Tempora labuntur. Ovid. 15. Met. 179.
Pennis labi. Virg. 4. Æn. 223.
Per æquora labi rate. Ovid. 10. Epiſt. 65.
Frigus per ungues labitur. Ovid. 2. Met. 823.
Somnus labitur in artus. Ovid. 11. Met. 631.
Labitur is qui ad egeſtatem vergit jactura & infortunio. Cic. pro Rabir. 43. Equitem Romanum veterem amicum ſuum non libidine, non turpibus impenſis, ſed experientia patrimonii amplificandi labentem excepit, corruere non ſivit, fulſit, & ſuſtinuit, re, fide, fortuna. Budæus.
Quin labebar longius, niſi me retinuiſſem. Cic. 1. de Legib. 52. Per translationem dictum, pro Longius a propoſito recedebam.
Labi, Errare, falli, peccare. Cic. 1. de Fin. 18. Epicurus autem in quibus ſequitur Democritum, non fere labitur.
Errore labi. Modeſtinus in l. Si alii. D. De bono poſ. ſecun. tab.
Imprudentia labi. Cic. pro Rabir. 25. Sed in his rebus omnibus imprudentia laberis.
Mente labi, pro Delirare. Celſ. de ſignis percuſſæ vulvæ, lib. 5. cap. 26.
Verbo labi. V. VERBUM.
In adulationem labi. Tacit. 4. Ann. 6.
In gaudia labi. Valer. 6. Argon. 662.
In imprudentiam labi. Varr. 3. de R. R. cap. 2. Quoniam ego ignoro, inquit, quid ſit villa, velim me doceas, ne labar in imprudentiam. Alia exemplaria habent, Ne labar imprudentia.
In officio labi. Cic. 2. Tuſc. 12. Sic philoſophus in ratione vitæ peccans, hoc turpior eſt, quod in officio, cujus magiſter eſſe vult, labitur.
In proclive labi. Cic. 4. Tuſc. 41. Quod quum ipſum per ſe odioſum eſt, tum eo moleſtius, quia ſunt in lubrico: incitataque ſemel in proclive labuntur, ſuſtinerique nullo modo poſſunt. De vitiis loquitur.
In vitium labier. Hor. 2. Epiſt. 1. 94.
Ad mollitiem labuntur mores. Cic. 2. de Legib. 38. Quarum mores lapſi ad mollitiem pariter ſunt immutati cum cantibus. De Græciæ civitatibus loquitur.
Ad perniciem. Cic. de Amicit. 41. De C. Gracchi autem Tribunatu quid exſpectem, non libet augurari: ſerpit enim deinde res: quæ proclivius ad perniciem, quum ſemel cœpit, labitur.
Ad opinionem aliquam labi. Cic. 4. Acad. 118. Vos autem mihi veremini ne labar ad opinionem, & aliquid aſciſcam, & comprobem incognitum, quod minime vultis.
LABENS, entis. Partic. [ὀλισθαίνων, πίπτων, ῥέων] Liv. 2. 20. pr. Moribundus Romanus, labentibus ſuper corpus armis, ad terram defluxit.
Annus labens cælo. Idem 1. Georg. 6.
Anni labentes. Virg. 2. Æn. 14.
Anni labentes tacito paſſu. Ovid. 4. Triſt. 10. 27.
Caput labens levat. Lucan. lib. 3. 732.
Die labente quærit convivia. Virg. 4. Æn. 77.
Diſciplina. Labente deinde paulatim diſciplina, velut deſidentes primo mores ſequatur animo. Liv. in Præfat. [Forte tamen Labante legendum, ut 36. 6. pr. Labante egregia quondam diſciplina gentis. An potius hic Labente? Multum hoc verbo utitur Livius. Quoties autem hæc in Mſſ. confundantur dicere nihil attinet.
Domus labentis miſerere. Virg. 4. Æn. 318.
Flumina labentia ſub terras. Virg. 4. Georg. 366.
Ocellos labentes premit ſomnus. Propert. lib. 1. 10. 7.
Sidera tacito labentia cælo. Virg. 3. Æn. 515.

LAPSUS, a, um. Partic. [ὀλισθηκὼς, σφαλεὶς, πεσὼν] Cic. pro Lege Manil. 41. Itaque omnes quidem nunc in his locis Cn. Pompeium ſicut aliquem non ex hac urbe miſſum, ſed de cælo lapſum intuentur.
Per funem demiſſum lapſi. Virg. 2. Æn. 262.
Pede lapſus. Hor. 2. Serm. 8. 72.
Lapſus ſpe, pro Fruſtratus. Cæſ. 5. Bell. Gall. 53.
Lapſus in verbo. Ovid. 2. Amor. 8. 7.
A vera ratione lapſus. Lucret. lib. 2. 176.
Lapſus per vinum. Arrianus in l. Omne delictum. §. Per vinum. D. de re mili.
Lapſus animi. Plaut. Ciſtel. 2. 1. 8.
Lapſus facultatibus dicitur, Qui ad inopiam decidit. Ulpian. in l. 1. D. de Magiſtrat. convent. Quod ſi ſatis exegit, & idoneum exegit, quamvis poſtea facultatibus lapſi ſunt tutores, vel fidejuſſores: quod ei qui non dedit imputetur.
Succurrere lapſis, res eſt regia. Ovid. 2. de Pont. 9. 11.
Ales lapſa plaga ætheria. Virg. 1. Æn. 398.
Conſuetudo lapſa. Cic. 2. Off. 9. In quo verbo lapſa conſuetudo deflexit de via.
Diebus paucis poſt lapſis Caſſius conſequebatur. i. e. Elapſis & præteritis. Cic. 10. Philip. 8. Sed in Mſſ. Caſſii claſſis paucis poſt diebus conſ. V. not. Ferrar.
Fides lapſa ſolo tempore. Ovid. 2. Epiſt. 102.
Res lapſæ. Virg. 4. Georg. 449.
Rapinæ lapſæ. Valer. 4. Argon. 503.
Signa lapſa ſub terras, & Orta, contraria. Ovid. 1. Faſt. 2.
Tempora lapſa. Ulp. in l. Furti. in princip. D. de iis qui not. infam. Si omnia tempora provocationis lapſa ſunt.
Lapſus & Laſſus confunduntur a Librariis. V. Drakenb. ad Sil. 10. 606. Broeckh. ad Propert. 4. 4. 62.
LAPSŪRUS, a, um. [ὀλισθήσων, σφαλησόμενος] aliud Partic. ut, Domus lapſura. Ovid. in Ibin 513.
Silex jamjam lapſura. Virg. 6. Æn. 602.
LABUNDUS, a, um. Accius apud Nonium 10. 5. Unda ſub undis labunda.
LAPSIO, ōnis. f. [ὀλίσθησις, σφάλμα, πταῖσμα] Cic. 4. Tuſc. 28. Sed hæc in bonis rebus, quod alii ad alia bona ſunt aptiores, facilitas nominetur: in malis proclivitas, ut ſignificet lapſionem, in neutris habeat ſuperius nomen.
LAPSUS, ûs. m. [ὄλισθος, ὀλίσθημα, σφάλμα, ῥεῦσις] Caſus, Ruina, præcipitium. Item Progreſſus. Cic. de Senect. 52. de vinea loquens, Quam ſerpentem multiplici lapſu & erratico, ferro amputans coercet ars agricolarum.
Fidei lapſus. Plin. lib. 5. cap. 1. Haud alio fidei proniore lapſu, quam ubi falſæ rei gravis auctor exſiſtit.
Fluminum lapſus. Hor. 1. Carm. 12. 10.
Rotarum lapſus. Virg. 2. Æn. 236. —pedibuſque rotarum
Subjiciunt lapſus. h. e. Rotas quibus facilius labatur ingens ille equus ligneus.
Scalarum lapſus. Plin. lib. 7. cap. 37.
Serpentum lapſus, Serpentum progreſſus dicitur. Virg. 2. Æn. 225.
Ancipites rerum lapſus. Claud. 1. in 1. Conſ. Stil. 142.
Graves nimio ſub pondere lapſus. Lucan. lib. 1. 71.
Immundus lapſus. V. IMMUNDUS.
Miſerandus lapſus. Sil. lib. 4. 386.
Placidus lapſus. Ovid. 6. Faſt. 500. de Nymphis natantibus.
Pronus lapſus fluminum. Claud. 1. in Ruffin. 159.
LABĬDUS, a, um. Labilis. Vitruv. lib. 6. procem. Itineribus labidis vadere.
LABĬLIS, e. Adj. Quod facile labi poteſt. Arnob. lib. 3. adverſus gentes, Quicquid enim tale eſt, mortale eſſe arbitramur, & labile.
Limus labilis. Ammian. 27. 23. Per labilem limum digreſſus.
LABILĬTAS, ātis. f. Sariſb. 2. 21. Labilitas ſubjectorum.
LAPSO, [ὀλισθαίνω, πταίω, σφάλλομαι] āre. frequent. Virg. 2. Æn. 551.
— hæc dicens altaria ad ipſa trementem
Traxit: & in multo lapſantem ſanguine nati. De Priamo.
Lapſantem greſſum firmare. Sil. lib. 3. 633.
LĂBOR, ōris. m. [πόνος, κόπος, μόχθος, κάματος] Opera, defatigatio. Valla; Labo primam brevem habet, Labor primam longam. Hinc, Labor, laboris: & Laboro, laboras, prima brevi: quod an ab altero illorum derivetur, an ab utroque potius, liberum opinaturis relinquo. Hactenus Valla lib. 5. Cic. 2. Tuſcul. 35. Labor eſt functio quædam vel animi vel corporis gravioris operis & muneris. Virg. 2. Æn. 708. —nec me labor iſte gravabit.
Sine labore. Cic. de Senect. 82. Otioſam ætatem & quietam ſine ullo labore aut contentione traducere?
Impiger ad labores belli. Cic. pro Font. 33.
Auxilium laborum. Virg. 3. Æn. 145.
Fructus laboris. Quintil. lib. 2. cap. 7.
Imprudens laborum. Virg. 2. Georg. 372.
Liber laborum. Hor. de Arte Poet. 212.
Mollis, & impatiens laboris. Ovid. 3. Triſt. 2. 10.
Monimenta laboris. Ovid. 3. de Pont. 5. 35.
Patiens laborum. V. PATIOR.
Patiens laboris natura. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Pretium non vile laboris. Ovid. 18. Epiſt. 163.
Remiſſio laborum non inutilis. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Socius & conſors laboris. V. CONSORS.
In tenui labor. Virg. 4. Georg. 6.
Tædium laboris. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Animi capitiſque labore quanto? Hor. 1. Epiſt. 1. 44.
Anni labor. Virg. 2. Georg. 514. Ruſticum nempe totius anni opus.
Corporis. Cic. pro Cœl. 39. Omnemque vitæ ſuæ curſum in labore corporis, atque in animi contentione conficeret.
Operum labor. Virg. 1. Æn. 459.
Acrior labor. Sil. lib. 3. 92.
Additus labor frumentis. Virg. 1. Georg. 150.
Armiferi labores. Stat. 1. Silv. 2. 96.
Aſſiduus labor. Stat. 4. Silv. 4. 29.
Auſterus labor. Hor. 2. Serm. 2. 12.
Blandus labor. V. BLANDUS.
Brevis & expeditus labor. Plin. 3. Epiſt. 9.

Cassus labor. V. CASSUS.
Castrensis labor. V. Castrensis, in CASTRUM.
Catenati labores. V. Catenatus in CATENA.
Continui labores. V. Continuus, in CONTINEO.
Difficilis labor. Ovid. 2. de Arte Am. 538.
Dulcis erat mercede labor. Ovid. 6. Fast. 661.
Duri labores. Valer. 5. Argon. 278. Virg. 4. Georg. 114.
Extremus labor. Virg. 10. Ecl. 1.
Facilis labor alternis. Virg. 1. Georg. 79.
Felix labor. Valer. 4. Argon. 329.
Illiberalis labor. V. ILLIBERALIS.
Immensus labor. Ovid. 1. Met. 728.
Imperatorius labor. V. IMPERO.
Indignus labor. Juven. 7. Sat. 17.
Ineptus labor. V. INEPTUS.
Infinitus labor. Cic. in Orat. 149. Nam esset cum infinitus, tum puerilis labor.
Ingratus labor. Virg. 3. Georg. 97.
Intendens labor & vigiles curæ. Stat. 1. Silv. 4. 54.
Levis labor. V. LEVIS.
Militaris labor. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Multo sudore & labore ferre aliquid. Cic. pro Font. 2.
Parvus labor. Tibul. lib. 4. ad Messalam. 1. 16.
Pervigil labor. Valer. 5. Argon. 141.
Positus labor. Sil. lib. 7. 283.
Præcipuus labor. Virg. 3. Georg. 74.
Prædurus labor. Valer. 1. Argon. 235.
Quotidiani laboris continuatione quassatus. Firmic. lib. 6. cap. 31.
Suetus labor. Sil. lib. 16. 533.
Supervacuus labor. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Accessit mihi ad reliquos labores. V. ACCEDO.
Addere labori. V. ADDO.
Addere laborem. V. ADDO.
Affecta labore, ac vigiliis corpora. Liv. lib. 36. 24. pr.
Afferre laborem. V. AFFERO.
Agi labor dicitur in orbem. Virg. 2. Georg. 401. V. ORBIS.
Aspirat primo fortuna labori. Virg. 2. Æn. 385. V. ASPIRO.
Augere labores. Lucret. lib. 2. 1163.
Cecidit magnus labor incassum. Lucret. lib. 2. 1165.
Capere laborem. Cic. pro Rosc. Com. 49. Non fuit causa cur tantum laborem caperes, & ad me venires. V. CAPIO.
Capere laborem nullum. Lucret. lib. 5. 1181.
Compensati gloria labores mitigantur. Cic. 3. de Orat. 14. Summi labores nostri, magna compensati gloria, mitigantur.
Consumere plus operæ ac laboris in aliqua re. Cic. 1. de Orat. 234.
Decurrere inceptum laborem. Virg. 2. Georg. 44.
Defatigare aliquem assiduo labore. V. DEFATIGO.
Defessa membra labore. Catull. ad Licinium, Epig. 48. 14.
Delegare laborem. Cic. 8. Fam. 1.
Detrahere laborem. Cic. 3. Fam. 6.
Dilata pars laborum. Ovid. 3. Met. 174.
Dare finem laborum. Virg. 1. Æn. 245.
Edomiti, exsudatique labores. Sil. lib. 3. 531.
Effusus labor omnis. i. e. Functus & frustratus. Virg. 4. Georg. 492. Servius.
Exacta est pars laboris. Ovid. 1. Fast. 723.
Exantlatus ab Hercule labor. h. e. Absolutus. Cic. 4. Acad. 108.
Excipere magnos labores. Cic. de Clar. Orat. 242.
Exercere se in laboribus. Cic. pro Arch. 28. Quid est quod in hoc tam exiguo vitæ curriculo & tam brevi, tantis nos in laboribus exerceamus?
Exercet labor apes. Virg. 2. Æn. 435.
Exhaustus labor. Quintil. lib. 4. cap. 5. V. EXHAURIO.
Exhausta est pars laboris. Ovid. 1. de Arte Am. 771.
Experiri laborem. Virg. 4. Georg. 156.
Exsudati labores. V. Edomiti.
Facere aliquid nullo labore. Cic. 4. Verr. 135. Quod cuique negotii conflari volebat, nullo labore faciebat.
Facere finem laboris. Lucret. lib. 3. 956.
Fallente studio austerum laborem. Hor. 2. Serm. 2. 12.
Ferre laborem. Cic. Anteq. iret in exil. 13.
Ferre onus, gemini laboris. Ovid. 19. Epist. 166.
Ferre præmia laborum. Hor. 2. Serm. 1. 11.
Finire labores. Hor. 3. Carm. 4. 39.
Frangere se laboribus. Cic. pro Arch. 28. Nec tantis se laboribus frangeret.
Fracti labores. Cic. Tu labores tuos, quod Ædilis non sis factus, fractos putas, &c.
Furare temet assiduo labori. Stat. 4. Silv. 4. 29.
Impendere laborem ac sumptum ad incertum casum. Cic. 5. Verr. 227.
Impendere laborem præcipuum. Virg. 3. Georg. 74.
Impertiri laborem. Cic. pro Muren. 8.
Imponere laborem. Cic. pro Muren. 38. Nunquam iste plus militi laboris imposuit, quam sibi sumpsit. V. IMPONO.
Imponere finem labori. Virg. 2. Æn. 619.
Incumbere labori. Sil. lib. 4. 820.
Ingemens laboribus. Hor. 5. Epod. 31.
Injungere laborem alicui. Quintil. in Procem. lib. 1. V. INJUNGO.
Insumere magnum laborem ac sumptum in aliquam rem. Cic. 2. de Invent. 113.
Intendere laborem & studium alicujus. V. INTENDO.
Intermittere laborem. Ovid. 3. Met. 154.
Interponere laborem, studium, operam. V. INTERPONO.
Invenire quippiam labore. V. INVENIO.
Irrogare labori quippiam. V. IRROGO.
Lassavit me labor insolitus. Ovid. 10. Met. 554.
Levare laborem alicujus. Virg. 1. Æn. 334.
Levandi laboris sui causa passim ac libere solutas opere volitare. Cic. 2. de Orat. 23. Subaudi Volucres.
Levare laborem alicui. V. LEVO.
Minuere laborem. V. MINUO.

Mutare laborem. Virg. 10. Ecl. 64.
Niti præstante labore noctes atque dies. Lucret. lib. 2. 12.
Obire laborem. V. OBEO.
Oblita laborum corda. Virg. 4. Æn. 528.
Parcere labori. V. PARCO.
Parta pabula sine labore. Lucret. lib. 5. 867.
Perire labore. Lucret. lib. 4. 1114.
Perit irritus labor anni. Ovid. 1. Met. 273.
Perferre laborem. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Perfunctus laboribus. Cic. 1. Fam. 8. V. PERFUNGOR.
Postulare laborem. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Præstare se invictum a labore. V. INVICTUS.
Rapiunt sibi quisque laborem. Sil. lib. 13. 187.
Relegunt suo sermone labores. Ovid. 4. Met. 569.
Relevare requie longum laborem. Ovid. 15. Met. 16.
Scribere cum labore. V. CUM.
Solata longum cantu laborem. Virg. 1. Georg. 293.
Subire labores. Cic. 3. Att. 15. extr.
Succedere labori. Quintil. lib. 2. cap. 1.
Succurre præsens nostro labori. Virg. 9. Æn. 404.
Sudatus labor. Sil. lib. 3. 92.
Sudatus labor in Æmo. Stat. 5. Theb. 189.
Sum. ut, Esse labori alicui, h. e. Oneri: vel Molestiam adferre. Cic. 3. Verr. 16. Nemini meus adventus labori aut sumptui, neque publice, neque privatim fuit.
Esse in labore, i. e. In opere, Laborare. Plin. lib. 11. cap. 17. Quum populus in labore est, ipse opera intus circuit, similis exhortanti, solus immunis. De rege apum.
Superare omnia continenti labore. V. CONTINEO.
Superesse nequeunt blando labori. Virg. 3. Georg. 127.
Supersedere labore. Cic. 4. Fam. 2. Supersedeas hoc labore itineris.
Suscipere laborem. Cic. de Opt. gen. Orat. 13. Putavi mihi suscipiendum laborem utilem studiosis, mihi quidem ipsi non necessarium.
Sustinere laborem. Cic. Anteq. iret in exil. 4.
Terere manum duro labore. Virg. 4. Georg. 114.
Tolerare labores. Ovid. 9. Met. 289.
Trahit ingratum laborem. Virg. 3. Georg. 96.
Vigilati labores. Ovid. 2. Trist. 11.
Urgent famulas laboribus. Ovid. 4. Met. 35.
Labor, ac sæpius pl. Labores, apud poetas frequenter pro Periculo, Calamitate, vel alio quovis incommodo. Virg. 1. Æn. 632.

> Me quoque per multos similis fortuna labores
> Jactatam, hac demum voluit consistere terra.

i. e. Multis periculis exagitatam.
Requies ea certa laborum. Virg. 3. Æn. 393.
Series immensa laborum. Ovid. 9. Epist. 5.
Tædia longa laborum. Ovid. 14. Met. 158.
Adire multos labores. Virg. 1. Æn. 14. V. ADEO.
Carere malis laboribus. Hor. Epod. 16. 16.
Durare patiar quemvis laborem. Virg. 8. Æn. 577.
Defunctus laboribus. Hor. 3. Carm. 24. 15.
Emensus diversum laborem pelagi terræque. Sil. lib. 4. 54.
Ferre longos castrorum labores. Juven. 14. Sat. 198.
Superare labores magnos. Virg. 3. Æn. 368.
Superare belligeros labores. Valer. 5. Argon. 617.
Labores, pro Agricultura, vide in LABORO. H. St.
Labor, pro Puerperio per Synecdochen, ut

> Altera tum primos Lucinæ experta labores. Virg. 4. Georg. 340.

conf. Utero laborare in Verbo infra, & Ex dolore laborare. &c.
Labores, pro Eclipsi solis & lunæ. ut,
Lunæ labores. Virg. 2. Georg. 478. h. e. Defectus.
Solis labores. Virg. 1. Æn. 746.
Canere solis labores. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Labos, oris. etiam pro eodem dicitur. Plaut. Trin. 2. 1. 35. Quanquam ibi animo labos grandis capitur. Legitur & apud Catul. 53. 13.
Arduus inde labos. Valer. 6. Argon. 352.

LĂBŌRIŌSUS, a, um. Adj. [κακοπαθὴς, ἐπίπονος, μοχθηρὸς] Laboris patiens. Cic. 2. Tusc. 36. Itaque industrios homines, illi studiosos, vel potius amantes doloris appellant: nos commodius laboriosos. Idem 11. Philip. 8. Multi, ex morbi gravitate majores: quos tamen non miseros, sed laboriosos solemus dicere.
Cohors laboriosa Ulixei. Hor. Epod. 16. 60.
Chartæ doctæ & laboriosæ. Catul. ad Cornelium 1. 7.
Deambulatio laboriosa, i. e. Quæ non sine magno labore perficitur. Ter. Heaut. 4. 6. 2.
Exercitationes laboriosæ. Cic. 2. Tusc. Et 1. de Fin. 68. Quis nostrûm exercitationem ullam corporis suscepit laboriosam, nisi ut aliquid ex ea commodi consequatur?
Fabula laboriosa. Ter. in Prol. Heaut. v. 44.
Gradus laboriosus. Martial. lib. 7. 38.
Servus laboriosus, cui opponitur Desidiosus. Caius in l. Si quid. in princip. ff. de ædil. edict.
Versus laboriosus. Martial. lib. 11. 7.
Compar. Cic. pro Milon. 5. Quid enim nobis duobus, Judices, laboriosius? Et Nepos 25. 12. Quod utrum ei laboriosius, an gloriosius fuerit, difficile fuit judicare.
Superl. Laboriosissimus hominis socius in agricultura bos. Columel. lib. 6. in Procemio.
Laboriosissimi aratores. Cic. 5. Verr. 86.

LABORIŌSE, [μοχθηρῶς, ἐπιπόνως] Adv. Difficulter. Cum magno labore. Catull. 36. 1.

> Male est, Cornifici, tuo Catullo,
> Male est, mehercule, & laboriose.

Compar. Cic. pro Rosc. Com. 31. Jam quo quisque est solertior & ingeniosior, hoc docet iracundius & laboriosius.
Superl. Idem 1. Verr. 71. Itaque semper ii diligentissime laboriosissimeque accusarunt.
Laboriose, Adhibendo multum laboris. Jus laboriosissime dixit. Sueton. in Claudio cap. 14. de eo loquens. Sed non videtur sibi constare, ut dico de illo in carm. ad princ. H. St.

LABŌRĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [φερέπονος, τλησίπονος, τλησιπαθής] ut,
Currus laboriferi Tithoniæ. Stat. 6. Theb. 25.
Hercules laborifer. Ovid. 9. Met. 285.
Juvencus laborifer. Ovid. 15. Met. 129.

LABŌRO, [πονέω, κοπιάω, μοχθέω, κάμνω, ταλαιπωρέω] āre. Sese exercere, fatigari, & cum labore aliquid agere. Cic. 5. Verr. 130. Omnibus enim nervis mihi connitendum est, atque in hoc laborandum, ut omnes intelligant &c.
Arma laborare, i. e. Laborando conficere. Stat. 3. Theb. 579.
Laborare cum Accuſ. Terram vel Tellurem poſtremis ſæculis pro Arare. Ex quo ſumptum videri poteſt quod dicimus *Labourer la terre.* Sic Virgil. Hominumque boumque labores. H. St. Non exſtat tamen apud Cangium, nec memini me legere.
Ambitioſe circa aliquid laborare. Quintil. lib. 3. cap. 11.
Laborare ad rem aliquam. Cic. 7. Verr. 104. Si nullam ad rem niſi ad officium, & veritatem omnes meæ curæ, vigiliæ, cogitationeſque laborarunt.
Laborare in aliquam rem. Livius lib. 7. pag. 9. a principio. Adeo in quæ laboramus, ſola crevimus, divitias, luxuriamque. Niſi ſcribendum In quibus laboramus, In ea, in quæ laboramus. H. St. Exſtant. cap. 25. lib. dict.
In ſpem laborare. Ovid. 15. Met. 367.
Laborare ut. Cic. 4. Acad. 139. Laboro ut aſſentiar Epicuro, aut Ariſtippo, revocat virtus: vel potius reprehendit manu.
Laboravi amari ab eo. Plin. 1. Epiſt. 10.
Laborare, per translationem, pro Male habere ſumitur. Cic. 2. Tuſc. 61. Artus vehementer laborant.
Laborare morbo aliquo. Cic. 1. de Fin. 59.
Laborare a frigore. Plin. lib. 32. cap. 10.
Laborare a veritate. Liv. 22. i. e. Deſtitui veritatis teſtimonio. [An locus eſt lib. 22. 39. extr. Veritatem laborare nimis ſæpe aiunt, exſtingui nunquam?
E dolore laborare dicitur puerpera. Ter. And. 1. 5. 33.
Ex deſiderio laborare. Cic. 16. Fam. 11. Non ignoro quantum ex deſiderio labores.
Ex invidia laborare, Inviſum & odioſum eſſe. Cic. pro Roſc. Amer. 149. Quod ſi omnes, qui eodem loco nati ſunt, facerent, & Reſp. ex illis, & ipſi ex invidia minus laborarent.
Ex inſcientia laborare. Cic. 2. de Invent. 5. Minus in arrogantiam offenderent, non tantopere in vitiis perſeverarent, aliquanto ex inſcientia levius laborarent.
Ex renibus laborare. Cic. 2. Tuſc. 60. Et 7. Fam. 27. Laborare ex inteſtinis.
In acie Laborare ea pars dicitur, quæ Infirmior eſt & pæne ſuccumbit hoſti. Auctor de Viris illuſt. cap. 26. extr. Cum conveniſſet ut cujus cornu in acie laboraret, dis ſe Manibus voveret.
Ob avaritiam laborare, Avarum eſſe. Hor. 1. Serm. 4. 26. Al. Ab avaritia ex Mſſ.
Ambitione laborare. Hor. 1. Serm. 4. 26.
Animo laborare. Cæſ. 7. Bell. Gall. cap. 30.
Cauſa laborare. Quintil. Inſt. 4. 1. Si enim cauſa laboramus, perſona ſubveniat. i. e. Si cauſa invidioſa nos premit. Bud.
Cerebro laborare. Plaut. Milit. 2. 2. 51.
Curis laborare. Claud. de Phœnice 62.
Deſiderio partus laborare. Columel. lib. 6. cap. 27.
Domicœnio laborare. Martial. lib. 5. 79.
Fame laborare. Columel. lib. 1. in præf.
Fœnore laborare, h. e. Premi fœnore & gravari. Liv. 35. 7.
Frigore laborare. Columel. lib. 2. cap. 10.
Ingenio laborare. Martial. lib. 8. 18.
Injuria laborare. Cic. 4. Tuſc. 18. Miſericordia eſt ægritudo ex miſeria alterius injuria laborantis. i. e. Gravati. [Immo Injuriâ hic adverbialiter, pro Immerito ponitur, & Laborare abſolute, pro Miſerum eſſe.
Hoſtibus laborare. Cic. ad Brut. 10. Ingraveſcit enim in dies inteſtinum malum, nec externis hoſtibus magis quam domeſticis laboramus. i. e. Premimur.
Locis laborare. Celſ. lib. 2. cap. 8. i. e. Ex vulva.
Nota infamiæ laborare. Ulpianus in lege 2. §. 1. ff. De iis qui notantur infamia.
Magnitudine ſua laborare. Liv. lib. 1. in proœm. Et quæ ab exiguis profecta initiis, eo creverit, ut jam magnitudine laboret ſua.
Odio laborare apud hoſtes, & contemptu inter ſocios. Liv. 6. 2. pr.
Opinione arrogantiæ laborare. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Omni parte laborare. Hor. 1. Serm. 2. 38.
Podagra laborare. Martial. lib. 1. 99.
Re frumentaria laborare, Inopia rei fr. premi. Cæſ. 3. Bell. Civil. cap. 9. Al. A re.
Res Romanas laborare. Cic. 4. Att. 16. Efficiemus rem glorioſiſſimam, nam in campo Martio ſepta tribuniciis comitiis marmorea ſumus, & tecta facturi. &c. Paulo poſt, Dicis, Quid mihi hoc monimentum proderit? Ad quid laboramus res Romanas? hoc eſt, Quorſum igitur de rebus Romanis laboramus? Qui enim hoc monimentum contemnit, apparet eum de rebus Romanis nihil laborare. Sin autem laboramus, non eſt, ut hoc monimentum contemnere poſſimus.
Vitiis laborare. Liv. 34. 4.
Utero laborare. Hor. 3. Carm. 22. 2. ad Dianam. [Pro Ex utero. H. St. conf. LABOR.
Laborare alicui rei, pro Intentum eſſe. Senec. de Vita beata.
Non laboro de hac re, i. e. Non curo, neque anxius ſum, inquit Budæus. Cic. pro Roſc. Amer. 97. Cujus manu ſit percuſſus, non laboro. Idem 2. de Fin. 81. Non laboro, inquit, de nomine.
Nihil laboro. Cic. 8. Philipp. 26. Muſtellæ & Tironi proſpicit: de ſe nihil laborat.
Noli laborare. Cic. 7. Fam. 26. Quod epiſtolam conſciſſam doles, noli laborare: ſalva eſt domi.
Nihil laboro niſi ut ſalvus ſis. Cic. 16. Fam. 6.
Nihil eſt quod labores. Cic. pro Cæcin.
Valde laboro ne. Cic. 12. Fam. 14.
Non magnopere laboro. V. MAGNUS.
Laborare de. Cic. pro Cæcin. 3. De quibus (teſtibus) ego antea laborabam, ne ſi improbi eſſent, falſi aliquid dicerent. Idem 2. Tuſc. 29. Concludunt ratiunculis Stoici, cur non ſit malum; quaſi de verbo, non de re laboretur.
Laborare de re alicujus. Cic. 13. Fam. 27. Sic enim velim exiſtimes, non minus me de illius re laborare, quam ipſum de ſua.
Laborare in aliquo, Ardere amore alicujus. Hor. 1. Carm. 17. 19.
Laboratur Imperſ. ut Cic. 1. Fam. 1. Laboratur vehementer: inclinata res eſt.
Laboratum eſt. Plin. lib. 2. cap. 96. Locris & Crotone peſtilentiam nunquam fuiſſe, nec ullo terræ motu laboratum, annotatum eſt. Liv. 1. 31. Peſtilentia laboratum eſt. Ibid. lib. 4. 30. Siccitate.
Atlas en ipſe laborat. Ovid. 2. Met. 296.

LABŌRANS, antis. Partic. [κάμνων, πονῶν, κοπιῶν] ut,
Opem ferre laboranti. Ovid. de Nuce 14.
Puellæ utero laborantes. Hor. 3. Carm. 22. 2.
Ratem laborantem deferere. Ovid. 2. de Pont. 6. 22.
Silvæ laborantes, ſcil. Onere nivis. Hor. 1. Carm. 9. 3.

LABORĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. [διαπεπονημένος] Compoſitus, cultus, & multo labore atque induſtria factus. Virg. 1. Æn. 643.
Arte laboratæ veſtes.
Laborati libri: h. e. Compoſiti, elucubrati. Martial. lib. 4. 33.
Compar. ut, Continentia laboratior. Tertull. de Veland. Virgin. cap. 10.

LABORATIO, ōnis. f. apud Hieronymum.

LABORATOR, ōris. m. apud Auguſt.

LABŌRIÆ, arum. f. pl. Italiæ pars illa quæ vulgo *terra laboris* dicitur, quod ingens labor ſit in ea colenda: quippe ſolum habet arduum opere, difficile cultu, bonis ſuis acrius pæne, quam vitiis poſſet, affligens agricolam. Ex Plin. lib. 17. cap. 4. Idem Plin. lib. 18. cap. 11. Quantum autem univerſas terras campus circumcampanus antecedit, tantum ipſum pars ejus quæ Laboriæ vocantur, quem Phlegræon Græci appellant. Finiuntur Laboriæ via ab utroque latere Conſulari, quæ a Puteolis, & quæ a Cumis Capuam ducit. Hinc

LABORĪNUS Campus nobilis in Campania. Plin. lib. 17. cap. 4.

LABRAX, ăcis. m. [λάβραξ] Lupus piſcis, quod λάβρως, i. e. avide edat. Plin. 32. 11.

LĀBROS, i. m. [λάβρος] Canis nomen apud Ovid. 3. Met. 224.

LABROSUS, LABRUM, V. LABIUM.

LĀBRUSCA, æ. f. [ἄμπελος ἀγρία, ἀγριάμπελος] Vitis agreſtis dicitur, ſpiſſis & candicantibus foliis, geniculata, rimoſo cortice: fert uvas rubentes, cocci modo, quæ cutem in facie mulierum purgant. Hæc Plin. lib. 23. cap. 1. Virg. 5. Ecl. 7.
Silveſtris raris ſparſit labruſca racemis. Ea in ſepibus & in labris agrorum & terminis naſci dicitur. Columel. lib. 8. cap. 5. Uva labruſca de vepribus immatura lecta.

LĀBRUSCUM, i. n. Virg. in Culice v. 52.
Denſaque virgultis avide labruſca petuntur.

LABURNUM, i. n. Arboris genus in Alpibus creſcens. Plin. 16. 18.

LĂBYRINTHUS, i. m. [λαβύρινθος] inquit Servius, Locus apud Cretam factus a Dædalo perplexis parietibus, ubi Minotaurus incluſus eſt. Labyrinthum exprimit Virg. 5. Æn. 588.
Ut quondam Creta fertur Labyrinthus in alta, &c.
Quatuor autem eſſe Labyrinthos Plinius docet lib. 36. cap. 13. Creticum, qui arte maxime fuit ſpectabilis: cujus Ovid. lib. 8. Met. Fab. 2. meminit. Ægyptium, omnium maximum, & portentoſiſſimum humani ingenii opus, quem Pomponius Mela libro primo cap. 9. deſcribit. Lemnium, columnarum nitore inſignem, & quartum Italicum a Porſena Hetruſcorum rege ſepulchri cauſa exſtructum.

LABYRINTHĒUS, a, um, Adj. [λαβυρίνθειος, λαβυρινθώδης] ut,
Flexus Labyrinthei. Catul. Argon. 69. 114.

LABYRINTHĬCUS, a, um. Adj. Sidonius Anacreontico epiſtolæ 13. lib. 9. inſerto,
Iter aſperum viaſque
Labyrinthicas cucurrit.

L A C

LĂC, lactis. n. rarius. m. [γάλα, γλάγος] Succus maternus quo animalia nutriuntur. Plaut. Amph. 2. 1. 54.
Neque lac lacti magis eſt ſimile, quam ille ego ſimilis eſt mei. Virg. 3. Ecl. 6.
— & lac ſubducitur agnis.
Abundans lactis. Virg. 2. Ecl. 20.
Coagulatio lactis. Plin. lib. 28. cap. 10.
Copia largi lactis. Virg. 3. Georg. 308.
Copia preſſi lactis. Virg. 1. Ecl. 82.
Denſitas ſpongioſa lactis, coloſtra vocatur. Plin. lib. 28. cap. 9.
Maſſa coacti lactis. Ovid. 8. Met. 666.
Maturitas firma lactis. Columel. lib. 7. cap. 9.
Sinus lactis. Virg. 7. Ecl. 33.
Alibile maxime lac. V. Alibilis, in ALO.
Aquatus lac. V. Aquatus, in AQUA.
Aſininum lac. Plin. lib. 28. cap. 9.
Bubulum lac. Plin. lib. 31. cap. 10.
Camelinum lac. Plin. lib. 28. cap. 9.
Caprinum lac. Plin. lib. 11. cap. 41.
Circumfuſum lac. V. CIRCUMFUNDO.
Craſſiſſimum eſt lac aſinæ. Plin. lib. 11. cap. 41.
Equinum lac. Plin. lib. 28. cap. 10.
Ferinum lac. Ovid. 3. Faſt. 53.
Fertilius caſeo eſt lac bubulum, quam caprinum. Plin. lib. 11. cap. 41.
Ficulnum lac. Plin. lib. 23. cap. 7.
Gallinaceum lac, de re ſingulari & admodum rara dicitur. Plin. in præfat. Hiſt. Nat. p. 4. Ut vel lactis gallinacei ſperare poſſis in volumine hauſtum. conf. Petron. Fragm. p. 130. V. Eraſm. Chiliad.
Humanum lac. Plin. lib. 28. cap. 9.
Maternum. Plin. lib. 11. cap. 41.
Merum lac. Lucret. lib. 1. 262.
Muliebre lac. Celſ. lib. 6. cap. 6. de Euelpidis collyrio.
Nigrum. Plin. lib. 2. cap. 103.
Niveum. Ovid. 13. Met. 829.
Novum, Recens. Virg. 2. Ecl. 22.

Ovillum. Plin. lib. 28. cap. 9.
Pinguius lac, ſtomacho minus utile. Plin. lib. 28. cap. 9. & 10.
Recens. Plin. lib. 28. cap. 10.
Suaviſſimum. Plin. lib. 28. cap. 41.
Suillum. Plin. lib. 28. cap. 9.
Tepefactum. Plin. lib. 28. cap. 10.
Vaccinum. Plin. lib. 25. cap. 8.
Aceſcere, aut coire denſarique lac non patitur menta. Plin. lib. 20. cap. 14.
Auget lac roſmarinum in vino potum. Plin. lib. 24. cap. 11.
Auget gith lac mulierum. Plin. lib. 20. cap. 17.
Bibere lac. Ovid. 3. Amor. 10. 22.
Coagulatur lac in ſtomacho. Plin. lib. 22. cap. 24.
Coagulatur lac in caſeum furculo caprifici. Plin. lib. 23. cap. 7.
Cogere lac in duritiam. V. COGO.
Coire. ut, Lac animalium utrinque dentatorum non coit: proinde caſeus non fit ex eo. Plin. lib. 11. cap. 41.
Denſare lac. Plin. lib. 11. cap. 41.
Denſatum lac in caſei ſpeciem. Plin. lib. 28. cap. 9.
Depulſus lacte leo. Hor. 4. Carm. 4. 15.
Excitat lactis ubertatem eugalacton. Plin. lib. 27. cap. 9. ad finem.
Facit lactis abundantiam ſemen vitis albæ. Plin. lib. 20. cap. 23.
Facit lactis ubertatem vitex. Plin. lib. 24. cap. 9.
Facit lactis copiam mulieribus glauciſcus e jure ſumptus. Plin. lib. 32. cap. 10.
Facit lactis fecunditatem nutricibus galactites. Plin. lib. 37. cap. 10.
Fit lactis ubertas puerperis hoc cibo. Plin. lib. 28. cap. 9.
Fervet quum lac, ne circumfundatur, præſtat cyathus argenteus cum frigida aqua demiſſus, ita ne quid fundat. Plin. lib. 28. cap. 9.
Immulgere lac. V. IMMULGEO.
Minuitur lac ſemine Circææ. Plin. lib. 27. cap. 8.
Replet lactis defectu potum hippomarathron mammas. Plin. lib. 20. cap. 23.
Repletur dulci lacte femina quum peperit. Lucret. lib. 5. 812.
Reſtituit lactis ubertatem intermiſſam glaucion. Plin. lib. 27. cap. 10.
Lac, de nucibus dictum. Ovid. de Nuce 95. conf. LACTEO & LACTESCO.
Jucundioris diſciplinæ cibo ac lacte ſatiari, per metaphoram. Quintil. lib. 2. cap. 4.
In maſculino poſuit Gell. 12. 1. Quorum ad præbendum lactem adhibetis. Et Apul. 8. Met. p. 214. Hominum lactem concupiſcere.

LACTE, is. n. in nominativo dixit Plaut. Men. 5. 9. 30.
Neque aqua aquæ, neque lacte eſt lacti, crede mihi, uſquam ſimilius.
Idem Bacchid. 5. 2. 16. Quæ nec lactem, nec lanam ullam habent. Quædam exemplaria hic legunt Lacte, ut ſit neutri generis. quod & Nonius 8. 4. probat ex Varrone. Candidum lacte papilla quum fluit. Cæcilius, Tithe: Præſertim quæ non peperit, lacte non habet.

LACTEUS, a, um Adj. [γαλακτώδης, γλαγόεις] Quod ex lacte, vel Lacti ſimile eſt.
Circulus lacteus. [γαλαξίας] Plin. lib. 2. cap. 21. Omnes ferme ſub ipſo Septentrione aliqua ejus parte non certa, ſed maxime in candida, quæ lactei circuli nomen accepit. V. Macrob. in Somn. Scip. lib. 1. cap. 15. Claud. 6. Conſ. Hon. 174. Hunc Ovid. 1. Met. 169. Viam lacteam appellat.
Colla lactea. Virg. 8. Æn. 660. i. e. Alba.
Crure lactea. Columel. lib. 10. 189.
Punicea depexa coma; ſed lactea crure eſt. i. e. Candida, ſuavis, ſucculenta.
Humor lacteus, Candens. Lucret. 1. 259.
Liquor lacteus, Liquor lactis. Tibul. lib. 2. 3. 18.
Orbis lacteus, Circus candens. Cic. in Somn. Scip. 8.
Porcus lacteus. Martial. lib. 3. 47. h. e. Adhuc lactens.
Vernæ lactei. Martial. lib. 3. 58. Lutei legit Domitius, interpretaturque Sordidos.

LACTEŎLUS, a, um. Adj. dimin. ut, Puellæ lacteolæ. Catul. in Camerium, Epigr. 53. 17.

LACTANEUS, a, um. Adj. Oct. Horat. 4. In ſanguineum colorem vel lactaneum mutari. &

LACTĬNEUS, a, um. Venant. Fort.
Regia lactineo commutans pallia cultu. V. Barth. Adverſ. 46. 3.

LACTĀRIUS, a, um. Adj. [γαλακτικὸς] Quod ex lacte confectum eſt. ut Lactarium opus, quod vulgo *lacticinium* dicitur. V. ſeq. dict.
Lactarius, Quod lac habet. Plin. lib. 26. cap. 8. Tithymalum noſtri herbam lactariam vocant, alii lactucam caprinam.
Boves lactariæ, Lactantes. Varro 2. de R. R. cap. 1. Dandum bubus lupinum; & lactariis medica & cytiſum.

LACTARIUS, i. m. Qui cibos ex lacte conficit: Lampridius in Heliogabalo cap. 27. Dulciarios & lactarios tales habuit, ut quæcunque coqui de diverſis edulibus exhibuiſſent, vel ſtructores, vel pomarii, illi modo de dulcibus, modo de lactariis exhiberent.

LACTICINIUM, i. n. Cibus ex lacte. Apic. 7. 11.

LACTĬCŎLOR, ōris. m. Auſon. Epiſt. 7. 54. — oblinat
Furvam lacticolor ſpongia ſepiam.

LACTICULARIUS, & LACTICULOSUS, i. m. Gloſſ. Lat. Gr. Lactigulosus, λιπογάλακτος, & Gr. Lat. Λιπογάλακτος, lacticularius, lacticuloſus. V. Scheff. in Petron. Fragm. p. 126.

LACTEO, [θηλάζω] ēre. Lac ſugere. Non occurrit, niſi LACTENS, Partic. Cic. 2. de Divin. 47. Romulus lactens fulmine ictus. Idem 3. in Catil. 19. Tactus eſt etiam ille, qui hanc urbem condidit, Romulus: quem inauratum in Capitolio parvum atque lactantem uberibus lupinis inhiantem fuiſſe meminiſtis.
Agna lactens. Ovid. 4. de Ponto 8. 41.
Catuli lactentes. Ovid. 2. de Arte Am. 375.
Porcus lactens. Var. 2. de R. R. cap. 4.
Porca lactens. Ovid. 2. Faſt. 656.
Vituli lactentes. Ovid. 10. Met. 227.
Item Lactens, Lacteo humore plenus, ut,
Frumenta lactentia, Lactis plena. Virg. 1. Georg. 314. Ubi Servius: Frumenta lactentia. i. e. Tenuia & lactis plena. Sciendum, inter Lactantem & Lactentem hoc intereſſe, quod Lactans eſt, Qui lac præbet; Lactens, Cui lac præbetur.
Ficus lactens. Ovid. 2. Faſt. 263.
Fruge lactenti tumet coma ſpicea. Propert. lib. 4. 2. 14.

LACTESCO, [γλαγόομαι, γαλακτόομαι] ĕre. In lac converti, ſeu Lacte impleri. Cic. 2. de Nat. Deor. 128. Omnis fere cibus matrum lacteſcere incipit. Plin. 11. cap. 41.

LACTO, [θηλάζω, γαλακτοτροφέω] āre. Lac præbere: & proprie matrum eſt. Varro 2. de R. R. cap. 7. Anniculis jam factis dandum hordeum, & furfures, uſquequo aderunt lactantes. Alii legunt, Uſque quoad erunt lactantes.
Lactare, per translationem, ſignificat Aliquem per blanditias allicere, atque decipere. Terent. Andr. 4. 1. 24.
— nonne tibi ſatis eſſe hoc viſum ſolidum eſt gaudium,
Niſi me lactaſſes amantem, & falſa ſpe produceres? Ibid. 5. 4. 9.

LACTANS, antis. Partic. [γαλακτοῦχος, θηλάζων] Quæ lac in mammis habet. Gellius lib. 11. cap. 1. Nam plerumque ſine crimine quæcunque lactans eſt, id temporis offerri ſolet. Ad nutricationem ſcilicet. Budæus.
Lactantia ubera. Lucret. lib. 5. 533. conf. BACCANTIA.
Lactantia Celſus vocat Omnia quæ lac emittunt, vel pro iis quæ vulgo *Lacticinia* dicuntur, accipit: vel pro Cibis lactariis, lib. 2. cap. 28. Omne piſtorium opus, lac, mel, ideoque lactantia, &c. Et cap. 29. Mel crudum, lac, lactantia omnia, mulſum, &c. Budæus. Lind. Lactentia edidit utrobique.
Lactans, Deus, qui ſegetes facit lacteſcere. Serv. ad Virg. 1. Georg. 314. Sane ſciendum, Varronem in libris rerum divinarum dicere, Lactantem, Deum eſſe, qui ſe infundat ſegetibus & eas faciat lacteſcere.

LACTATIO, ōnis. f. verbale apud Auguſt.

LACTĀTUS, ûs. m. [θηλασμὸς] Idem. Plin. lib. 32. cap. 2. Ob id ſibilo a piſcatoribus, tanquam ſerpentibus, evocari & capi, pingueſcere lactatu, &c. De murænis. Hard. ex Mſſ. Jactatu. q. V.

LACTITO, āre. frequent. Mart. Capell. 7. 101. Cur uxor lactitat.

LACTA, æ. f. Caſiæ genus. Plin. 12. 19. Lactam vocant talem barbaro nomine. Et Tertull. de Pudicit. cap. 6. Lactæ ſortes non habentes idoneæ. [Sic olim legebatur. Sed Mſſ. exhibent, Et jactæ ſordes non ablui idoneæ. Unde Rigaltius Lacteæ ſordes. q. V. Ego nil mutem. Perperam ad hanc vocem in Theſ. Lipſ. ſimpliciter refertur.

LACTILĀGO, ĭnis. f. Herba; al. Chamædaphne. Apul. de Herb. cap. 27.

LACTORIS, ĭdis. f. [γλαυξ ſive γλὰξ] Herbæ genus. Plin. lib. 24. cap. 18. Æque nota lactoris vulgo eſt, plena lactis, quod deguſtatum vomitiones concitat. [Suſpecta mihi hæc vox eſt, nec Græcæ reſpondens analogiæ, nec Latinæ. apud Apul. de Herb. c. 111. Lathyris, Lateris & Laceris ſcribitur. λαθυρὶς Græcum eſt, & Tithymalum denotat. An Latium Lactarem, ſcil. herbam, appellavit, atque ita apud Plin. legendum? conf. LACTARIUS Adj.

LACTŪCA, æ. f. [θρίδαξ, θριδακίνη] a Lactis copia dicta eſt, quod abundantia lactis exuberet. V. Plin. lib. 19. cap. 8. Martial. lib. 13. 14.
Claudere quæ cœnas lactuca ſolebat avorum:
Dic mihi, cur noſtras inchoet illa dapes?
Officiunt claritati oculorum lactucæ. V. OFFICIO.
Silveſtris lactucæ ſucco vernam nauſeam draco reſtinguit. Plin. lib. 8. c. 27.

LACTŪCŬLA, æ. f. dimin. [θριδάκιον] Columel. lib. 10. 111.
— jam teneris frondens lactucula fibris. Suet. in Auguſt. cap. 77.

LACTUCĪNUS, i. m. Cognomen Valeriorum a Lactuca. Plin. lib. 19. cap. 3.

LACTES, ium. f. pl. (inquit Priſcianus lib. 6.) Partes ſunt inteſtinorum, a Græco γαλακτίδες dictæ: & ſervaverunt apud nos quoque idem genus, cujus ſingulare hæc Lactis eſt. Titinnius in Ferentinati: Craticula, cerebellum, lactis agnina. Pomponius in Lare familiari: Oro te, Baſe, per lactes tuas. Hæc Priſcianus fol. 55. b. Aldi. Quod autem attinet ad illum Titinnii locum, is nunc ſic in vulgatis Nonii (4. 270.) codicibus legitur: Lactes dicuntur inteſtina. Titinnius Pſaltria: Farticula, cerebellum, lactes agninas. niſi quis forte contenderit diverſos eſſe locos. In Plinium vero ſic Hermolaus: (lib. 11. cap. 37.) De lactibus miror unde Theodorus Gaza pro Meſenterio acceperit. Plautus certe in aliis quoque animalibus quam in homine atque ove, inteſtina exiliora lactes vocavit. Illud nimis licenter, ut alia. Spartianus ait, (cap. 23. extr. vitæ Hel.) murænarum lactibus & luporum in locis mediterraneis Heliogabalum paviſſe ruſticos ſuos. & paucis interjectis: Ex lactibus autem, hoc eſt gracilioribus inteſtinis (quæ tria ſunt, tenue, jejunum, piluros.) id quod jejunum dicitur, Varro ilam ſive hiram vocavit. (de L. L lib 4. 22. p. 29. ed. tert. Steph.) At ſi quis Theodorum tueri velit, pro meſenterio lactes interpretantem: ſciat partem, & id quod continetur pro eo quod continet acceptam. Etenim meſenterio lactes involvuntur, ut a ſpinæ contactu duro munitiores magiſque ſeptas reddat. Probus: Lactes alii dicunt loca ſub umbilico in lateribus pube tenus, delicata adeo, ut plagam ferre non poſſint. Quidam pro inteſtinis pinguibus: ut Perſius lactes unctos dixerit hinc. quidam, inquit, pro Membranis, quibus cohærent inteſtina inter ſe. Hactenus Hermol. Theodorus Gaza (ait Budæus lib. 1. de Aſſe) vir Græcus, non modo Latine doctiſſimus, ſed etiam medicus, lactes pro meſenterio dixit: quo nomine ab Hermolao Barbaro & aliis reprehenſus eſt, quaſi eo in loco hallucinatus ſit, vel in eo potius verbo. At ego conſulto eum id feciſſe cenſeo, ut qui in eo verbo Plinii auctoritatem ſequi nollet. Lactes enim non tam inteſtina ſignificant, quam pingue illud quod ambit inteſtina. Tranquillus de patina Vitelliana, in Vitellio cap. 13. In hac (inquit) ſcarorum jecinora, phaſianorum & pavonum cerebella, linguas phœnicopterorum, murænarum lactes commiſcuit. Quare immerito Hermolaus hoc verbum, ut licenter uſurpatum, in Spartiano notavit. Noſtrates, piſcium lactes, *lactentias* appellant. Hactenus Budæus. [Qui mentem Hermolai non aſſecutus eſt, quum illud Licenter nimis, quod de Plauto dictum eſt, de Spartiano dictum putavit. Male autem ille Pyloron, ut tertium inteſtinum Gracilius ponit. V. ſ. l. Gloſſ. Lat. Gr. Lactes, λοβοὶ τῶν σπλάγχνων. λιπὸς ἐντέρων τῶν ἐρίφων.
Lactes in ſacrificiis. Perſ. 2. Sat. 30.
— quidnam eſt, qua tu mercede deorum
Emeris auriculas? pulmone & lactibus unctis? i. e. Pinguibus.
Lactes, pars corporis humani. Plaut. Curc. 2. 3. 39.
Os amarum habeo, dentes plenos, lippiunt fauces fame,
Ita cibi vacivitate venio laſſis lactibus. Alii legunt Laxis. Idem in Pſeud. 1. 3. 84.
Tibi ego credam? P. cur non? B. quia pol qua opera credam tibi,
Una opera alligem canem fugitivam agninis lactibus. Plinius videtur ſentire lactes tantum in ovibus & hominibus eſſe. Sic enim lib. 11. cap. 37. ſcribit, Ab hoc ventriculo lactes in ove & homine, per quas labitur cibus.

Nomen

Nomen habere putantur Lactes, aut a mollitie, aut a pinguedinis candore: nam ab Lacte denominantur. Perottus a verbo Licio deducit, quod cibum alliciant.

LACCA, æ. f. Vegetabile quoddam. Apul. de Herb. cap. 3. n. 12. Laccæ crudæ foliorum ſuccus expreſſus.
Item Nodus ſeu Tumor jumentorum in cruribus eſt. Veget. Mulom. 1. 27. Si laccæ in gambis fuerint.

LACCARIUS, V. LACUS.

LACCOBRĬGA, V. LACOBRIGA.

LĂCĔDÆMON, ŏnis. m. [Λακεδαίμων] Jovis filius: a quo

LACEDÆMON, vel LACEDÆMONIA ſecundum Latinos, Peloponneſi urbs, Menelai regia. Virg. 7. Æn. 363.
At non ſic Phrygius penetrat Lacedæmona paſtor. Hæc alio nomine Sparta dicta eſt. Conf. Ovid. 1. Epiſt. 5.
Armipotens Lacedæmon. Claud. 4. Conſ. Hon. 507.
Patiens Lacedæmon. Hor. 1. Carm. 7. 10.
Ejus cives Lacedæmones, & Lacedæmonii dicuntur. Veget. Prol. lib. 3. Athenienſes & Lacedæmones ac Macedonas rerum potitos. [Stew. exhibet, Athenienſes & Lacedæmonios ante Macedonas. An apud Suidam Λακεδαίμονες, καὶ Λακεδαιμόνιοι, pro Λακεδαίμονος, legendum? Stephanus Byz. non agnoſcit hoc gentile.

LACEDÆMONIUS, a, um. Adj. [Λακεδαιμόνιος] ut, Tarentum Lacedæmonium. Hor. 3. Carm. 5. 56.

LĂCO & LACON, ōnis. m. [Λάκων] Qui ex Laconia eſt. Nepos, 13. 1. 3. A quo cum Laco pecuniam numeratam accepiſſet. Et 17. 2. 3. Inducias a Lacone petivit. Stat. 6. Theb. 736.
Tandem inſpiratus Mida de plebe Laconum.
Lacon, Canis nomen, apud Ovid. 3. Met. 219.
Prævalidusque Lacon, & curſu fortis Aëllo. V. & Hor. Epod. 6. 5.
Venator Lacon. Sil. lib. 3. 295.
Ledæi Lacones. Claud. de Bell. Gild. 222.

LACÆNA, æ. f. [Λάκαινα] a Laconia. q.V. Cic. 1. Tuſc. 106. Mulier Lacæna. Virg. 2. Æn. 601.
Non tibi Tyndaridis facies inviſa Lacænæ. Ubi Serv. A provincia Laconica. Et notandum derivationem minorem eſſe a principalitate: quod rarum eſt.
Adultera Lacæna, Helena. Hor. 3. Carm. 3. 25.
Pulchræ. Claud. de Bell. Get. 630.
Tenues. Claud. 2. Conſ. Stilich. 300.
Virgines Lacænæ. Virg. 2. Georg. 487.

LACŌNIA, æ. f. [Λακωνικὴ] Provincia in Peloponneſo, quæ & OEbalia & Lacedæmonia ab aliquibus dicitur. Hinc Lacon, maſculini generis, & Lacæna, feminini. Nec invenitur Lacænus, pro Laconico, habetque Lacæna diphthongon in penultima.

LACŌNĬCUS, a, um. Adj. [Λακωνικὸς] ut, Ager Laconicus, & Laconicæ canes, apud Plin. lib. 10. cap. 63.
Purpuræ Laconicæ. Hor. 2. Carm. 18. 7.

LACONĬCUM, i. n. [ὑπόκαυστον, ὑπόκαυσις] ponitur pro Loco orbiculari ambitu in ſe recurvo in balneis, in quibus ſudor elicitur ſicco calore, ut docet Celſ. lib. 2. cap. 17. V. Vitruv. lib. 5. cap. 10. Columel. in præfat. Mox deinde ut apti veniamus ad ganeas, quotidianam cruditatem Laconicis excoquimus, & exucto ſudore ſitim quærimus. V. EXUCTUS. Dictum Laconicum, quod eo Lacones peculiariter uterentur, ut legimus apud Dionem lib. 53. Cic. 4. Att. 10. Noſtram ambulationem & laconicum, eaque quæ circa ſint, velim quum poteris inviſas. V. Cornarium in Galenum, p. 514.

LACŌNISMUS, i. m. [λακωνισμὸς] i. e. Breviloquentia. Laconiſmum, veluti proverbio breviloquentiam vocant Græci, ſive quod Lacedæmonii factis magis quam eloquentia præcelluerunt; ſive quod in Apophthegmatis præcipue valuerunt. Horum autem præcipua gratia, ut pauciſſimis verbis plurimum ſententiæ complectantur. Cic. 11. Fam. 25. Sed quid ago? non imitor λακωνισμὸν tuum, altera jam pagella procedit.

LĂCER, & LĂCĔRUS, a, um. Adj. [ἀμυχθεὶς, δρυφθεὶς, ῥαγαλέος, ῥακώδης] Dilaceratus. Proprie (ut Aſconius 2. Verr. 17. ait) Lacer dicitur Amputatis membris a corpore ſenſuum, h. e. auribus oculiſve. Feſtus, Lacer, Quod auribus curtatis eſt: Lacerum, Quodcunque eſt in corpore imminutum. Virg. 6. Æn. 495.
Deiphobum vidit, lacerum crudeliter ora, &c. Tacitus 3. Hiſt. 27. extr. Donec ſoluta compage ſcutorum, exſangues laceroſque proſternerent. Liv. 1. 28. extr. Deinde in diverſum iter equi concitati lacerum in utroque curru corpus, qua inhæſerant vinculis membra, portantes.
Crudeliter lacer. Virg. 6. Æn. 495.
Membris cæſis undique lacer. Lucret. lib. 3. 404.
Artus laceri. Ovid. 9. Met. 169.
Aures laceræ ſcabie. Claud. 1. in Eutrop. 136.
Comæ laceræ. Lucan. lib. 2. 31.
Cornu lacerum. Ovid. 9. Met. 97.
Crines laceri. Stat. 3. Silv. 3. 133.
Currus lacer. Ovid. 2. Met. 318.
Funus lacerum. i. e. Dilaniatum cadaver. Virg. 9. Æn. 491. Servius.
Gentilitates laceræ. Plin. in Paneg. cap. 39. Sparſas, atque, ut ita dicam, laceras gentilitates colligere atque connectere. V. GENTILITAS.
Morſu lacero divellere artus ſuos. Ovid. 8. Met. 877.
Navis lacera. Ovid. 2. de Ponto, 3. 28.
Puppes laceræ. Ovid. 2. Epiſt. 45.
Regni laceri corpus. Claud. 2. pr. Conſ. Stilich. 203.
Tabulæ laceræ. Ovid. 11. Met. 428.

LACĔRO, [δρύπτω, ἀμύσσω, καταμύσσω, καταξαίνω, σπαράττω] āre. Dilaniare, ſæpius vulnerare, & quaſi per membra diſcindere, comminuere. Terent. Adelph. 3. 2. 17.
Tum autem Syrum impulſorem, vah! quibus illum lacerarem modis.
Sublimem medium arriperem, & capite pronum in terram ſtatuerem,
Ut cerebro diſpergat viam.
Lacerare aliquem virgis. Liv. 3. 58.
Ferro lacerare. Hor. 3. Carm. 27. 46.
Manu ora lacerans. Sil. lib. 8. 154.
Morſu viſcera lacerare. Cic. 2. de Divin. 63. Sic,
Unguibus lacerare. Cic. 2. Tuſcul. 24.
Capillos lacerare. Ovid. 14. Met. 420.
Ora, comas, veſtem lacerat. Ovid. 11. Met. 726.
Fructus lacerari. Cic. 5. Verr.
Opes alicujus lacerare. Ovid. 3. Epiſt. 86.
Urbes lacerandæ. Lucan. lib. 10. 45.
Lacerare homines male ſuadendo, & luſtris. Detrudere ad paupertatem. Plaut. Curcul. 4. 3. 22.
Diem lacerare, In vanum conſumere diei tempus. Plaut. Sticho, 3. 1. 45.
Rem ſuam lacerare, Abſumere bona patria. Plaut. Merc. prol. 48.
Reliquias lacerare vitæ alicujus & diſtrahere. Cic. pro Quint. 50.
Scelere omni lacerarunt patriam. h. e. Diſcerpſerunt. Cic. 1. Off. 57.
Metaph. Proſcindere maledictis. Famam alicujus lacerare. Liv. 38. 54.
Virum optimum lacerare inceſto ore. Cic. 11. Philipp. 5.
Carmina alicujus lacerare. Ovid. 4. de Ponto, 16. 1.
Lacerare pleroſque ſolet invidia. Cic. in Brut. 156. Tantum abeſt ab obtrectatione, & invidia, quæ ſolet lacerare pleroſque. h. e. Carpere, & contumeliis invidioſos multos facere. Vel Pleroſque lacerare, & exedere. Vel Utrumque ſimul facere. Invidia enim, ut ait Ovid. 2. Met. 781.
— carpitque & carpitur una,
Suppliciumque ſuum eſt.
Probris lacerare aliquem. Liv. 31. 6. extr. Laceratusque probris in ſenatu tribunus plebis.
Rumore vulgi lacerari. Tacit. 15. Ann. 73.
Dolore lacerari. Cic. 4. Acad. 27. Intolerabili dolore lacerari potius, quam aut officium prodat, aut fidem.
Lacerat me meus mæror. Cic. 2. Att. 8.

LACERĀTUS, a, um. Partic. ut, Oculus laceratus. Lucret. 3. 409.
Crines lacerati. Curt. 3. 11. 25.
Navigia lacerata. Idem 9. 9. 24.
Tergum virgis laceratum. Liv. 26. 13.
Metaph. Exiſtimatio lacerata. Suet. Cæſ. 75.

LACERĀTIO, ōnis. f. [ἄμυγμα, σπάραγμα] Cic. in Piſon. 42. An ego, ſi te & Gabinium cruci ſuffixos viderem, majore afficerer lætitia ex corporis veſtri laceratione, quam afficior ex infamia? Et 3. Tuſc. 62. Muliebres lacerationes genarum. V. etiam Liv. 7. 4.

LACERĀTOR, ōris. m. Qui lacerat. ut, Impius lacerator. Auguſtin. de Moribus eccleſ. cathol. cap. 1.

LACERĀTRIX, īcis. f. Macer. 2. 6. Scabies cutis laceratrix.

LACERĀBĬLIS, e. Quod lacerari facile poteſt. Auſon. Idyll. 15. 17.
— ipſa ſenectus
Objicit innumeris corpus lacerabile morbis.

LĂCERNA, æ. f. [χλαμὺς] Virilis veſtis fimbriata, & fere militaris, quæ Græce Chlamys dicitur. dicta, ut ait Feſt. vel Paulus, Quod capitio minor ſit. Hæc utrimque indui poterat, & ex utraque parte rejici. Juven. 1. Sat. 27. — cum verna Canopi,
Criſpinus, Tyrias humero revocante lacernas, &c. Cic. 2. Philipp. 76. Primum luce, non tenebris: deinde cum calceis & toga, nullis nec Gallicis, nec lacerna. Al. Caligis. Nobiliores, illuſtrioreſque lacernis non utebantur, niſi pluvio tempore, aut in ſpectaculis. Quare Tullius objectat Antonio quod rediſſet in urbem cum gallicis & lacerna. [Habitu parum honeſto in cive principe, præſertim Conſulatum petente.
Lacerna, militum quoque erat. Propert. lib. 4. 3. 18.
Texitur hæc caſtris quarta lacerna tuis. conf. Ovid. 2. Faſt. 745.
Lacernis utebantur Romani, quum ſpectaculis operam ſedentariam præſtarent, & togæ ſuperinduebant ad arcenda frigora. Martial. lib. 14. 137.
Amphitheatrales nos commendamur ad uſus,
Quum tegit algentes noſtra lacerna togas.
Lacernis candidis utebantur in ſpectaculis, ſi Martiali credimus, lib. 4. 2. ludenti in Horatium qui nigra lacerna ſpectaculis aderat.
Lacernis & mulieres utebantur. Juven. 1. Sat. 62.
Ipſe lacernatæ quum ſe jactaret amicæ. [Immo negat Scholiaſt. Satirice, inquit, habitu virili feminam deſcribit. Videtur de Sporo Neronis catamito dictum, ut apud Sueton. Ulixes ſtolatus de Livia. Non igitur feminis hic locus vindicat Lacernas.
Lacernæ item pauperiorum erant. Juven. 3. Sat. 146.
Quid quod materiam præbet, cauſaſque jocorum,
Omnibus hic idem, ſi fœda & ſciſſa lacerna. Martial. 8. 28. ad Mamurianum,
Cerea ſi pendet lumbis ac trita lacerna.
Aurata lacerna. Juven. 10. Sat. 212.
Pingues lacernæ. Juven. 9. Sat. 28.
Triſtis lacerna. Martial. lib. 1. 97.
Odoratum caput obſcurante lacerna. Hor. 2. Serm. 7. 55.
Lacernas deponebant honoris cauſa, ut teſtatur Suetonius in Claud. cap. 6. Quin & ſpectaculis advenienti aſſurgere, & lacernas deponere ſolebant.

LACERNĀTUS, a, um. Adj. [χλαμυδωτὸς] Qui lacerna eſt indutus: ut Amica lacernata. Juven. 1. Sat. 62. V. dict. ſuper.

LACERNŬLA, æ. f. dimin. Arnobius lib. 2. p. 56. Lænas, lacernulas, trabeas, &c. ſibi fecerunt.

LĂCERTA, æ. f. & LĂCERTUS, i. m. [σαῦρα] Serpentis genus. Plin. lib. 10. cap. 65. Lacertam ore parere Ariſtoteles negat. Idem lib. 8. 38. extr. Lacerti Arabiæ cubitales. In utroque, genere maſculino Lacertus dicitur, dictus quod pedes habeat ad ſimilitudinem noſtrorum lacertorum: hoc eſt noſtrarum manuum & pedum.
Parva lacerta. Ovid. 5. Met. 458.
Virides lacertæ, vel lacerti. Hor. 1. Carm. 23. 6.
Lacerta, de piſce marino. Cic. 2. Att. 6. Nam ad lacertas captandas tempeſtates non ſunt idoneæ.
Lacertas quoque cum muria ſua contineri eſculenta penu, nec Labeo negavit. Ulpian. in l. 3. §. 3. ff. de pen. leg. Niſi utroque loco, ut viris doctis placet, Lacertos legendum. V. dict. ſeq.
Lacertum, i. neutri generis probat Nonius 3. 121. citans Accium, Atreo,
Concoquit partem vapore, flammam tribuit verubus lacerta in focos.

LĂCERTUS, i. m. [σαῦρος] Piſcis nomen. Lacertorum multa genera recenſet Plin. lib. 32. cap. ult.
Æſtivus lacertus. Juven. 14. Sat. 131.
— necnon differre in tempora cœnæ
Alterius, conchem æſtivi cum parte lacerti: Æſtivi, h. e. Putrefacti: piſces enim æſtate facile putreſcunt. Al. Æſtivam.
Byzantiacus lacertus. Stat. 4. Silv. 9. 13. de riſu Saturnalitio ad Plorium,
Aut Byzantiacos colunt lacertos.

Rutati lacerti, Ruta tecti. Martial. lib. 10. 48.
Secta coronabunt rutatos ova lacertos,
Et madidum thynni de sale sumen erit. Al. Muriatos. V. paulo post.
Saxetanus lacertus. Martial. lib. 7. 77.
Quum saxetani ponatur cauda lacerti,
Et, bene si cœnas, conchis inuncta tibi est. Sexi, urbs in Bætica, teste Plin. lib. 3. cap. 1. unde Sexitani legunt quidam apud Martialem.
Tenuis lacertus. Martial. lib. 11. 53.
Mox vetus & tenui major cordyla lacerto,
Sed quam cum rutæ frondibus ova tegant.

LĂCERTUS, i. m. [μυὼν, βραχίων, ὠλένη] in homine dicitur Brachium a cubito ad manus vertebram, quæ carpus vocatur. Cic. de Senect. 27. de Milone Athleta, Aspexisse lacertos suos dicitur, illacrymansque dixisse, At hi quidem jam mortui sunt. Idem 2. Tusc. 22.
O pectora, ô terga, ô lacertorum tori. Ovid. 18. Epist. 83.
Jamque fatigatis humero sub utroque lacertis. De Leandro natante.
Blandis lacertis tenere colla alicujus. Ovid. 2. Met. 100.
Captivis lacertis parabantur vincla. Ovid. 13. Met. 667.
Cupidis lacertis amplecti aliquem. Ovid. 13. Epist. 115.
Ferox lacertus. Ovid. 4. Epist. 82.
Flexi post terga lacerti. Ovid. 6. Met. 552.
Fluidi pendent lacerti. Ovid. 15. Met. 231.
Formosi lacerti. Ovid. 3. Amor. 8. 11.
Fortes lacerti. Lucan. lib. 1. 364.
Giganteo jaculantem saxa lacerto. Ovid. 14. Met. 184.
Gravi lacerto vibrata fraxinus. Ovid. 5. Met. 142.
Imbelles lacerti. Ovid. 13. Met. 109.
Infirmi lacerti. Ovid. 10. Met. 407.
Juveniles lacerti. Ovid. 12. Epist. 7.
Nivei lacerti. V. NIX.
Squalentes ære lacerti. Valer. 6. Argon. 525.
Teneri lacerti. Ovid. 13. Epist. 5.
Validus lacertus. Ovid. 12. Met. 368.
Adductis spumant freta versa lacertis. Virg. 5. Æn. 141.
Aptare lacertos. Virg. 4. Georg. 74.
Dare colla lacertis. Stat. 2. Achil. 270.
Intendere lacertos armis. Stat. 2. Achil. 379.
Movere lacertos, pro Convalescere viribus, per Metaph. Flor. Præfat. 8.
Lacerti in Oratore qui sint, vide Succus orationis, in SUCCUS.

LACERTŌSUS, a, um. Adj. [μυώδης] Robustus, ac validis lacertis. Cic. 8. Philipp. 26. Quos Centuriones pugnaces & lacertosos inter mimorum & mimarum greges, collocavit.
Coloni lacertosi. Ovid. 11. Met. 33.
Equus lacertosus. Varro 2. de R. R. cap. 7.
Gallus gallinaceus lacertosus. Varro 3. de R. R. cap. 9.

LACESSO cum derivatis, V. in LACIO.

LACHANIZO, V. LACHANUM.

LĂCHĂNUM, i. n. Dictio Græca λάχανον, i. e. Olus. Hor. 1. Serm. 6. 115.
Ad porri & ciceris, refero, lachanique catinum. Alii legunt Lagani.

LACHANĪZO, [λαχανίζω] āre. Languere. Sueton. in August. cap. 87. Et betizare, pro languere: quod vulgo lachanizare dicitur.

LĂCHĔSIS, is. f. [Λάχεσις] Una ex Parcis est, quæ de nobis sortitur. Nam Sortiens Latine interpretari potest. λαγχάνειν enim est sortiri. V. PARCÆ.
Dura Lachesis. Ovid. 5. Trist. 10. 45.
Ferrea Lachesis. Claud. de Bell. Get. 55.
Longæva Lachesis. Claud. 2. in Eutrop. 288.

LĂCHRY̆MA, æ. f. [δάκρυον, δάκρυ] Humor ex oculis flentium manans. A Græco δάκρυον derivatur, δ in λ mutata. Usus tamen obtinuit ut Lachryma cum aspiratione scribatur, etsi in Monumentis antiquis LACRIMA, vel LACRUMA fere legatur, rarius cum Y vel Aspirata. Festus, Dachrymas pro lachrymas Livius (Andronicum intelligit) sæpe posuit, nimirum quod Græci δάκρυα appellant. Cic. in Partit. 57. Cito arescit lachryma, præsertim in alienis malis.
Gratia lachrymarum. Stat. 6. Theb. 623.
Rivus lachrymarum. Ovid. 9. Met. 655.
Rore lachrymarum madidæ coronæ. Ovid. 14. Met. 707.
Fideles lachrymæ. Ovid. 14. Epist. 127.
Mites lachrymæ. Ovid. 6. Met. 505.
Pauciores lachrymæ. Tacit. in Vita Agric. cap. 45. extr.
Piæ lachrymæ. Ovid. 6. Met. 534.
Rudes lachrymæ. Claud. de Nupt. Hon. 80.
Afferre lachrymas. V. AFFERO.
Cadunt lachrymæ. V. CADO.
Ciere lachrymas. V. CIEO.
Cogere ad lachrymas. V. COGO.
Cohibere lachrymas. Sen. Agamem. 7.
Combibere lachrymas suas. Ovid. 11. Epist. 54.
Compesce lachrymas. Sen. OEth. 13.
Comprimere lachrymas. Sil. lib. 15. 822.
Confici lachrymis. Cic. 14. Fam. 4.
Conspergere aliquem lachrymis. V. CONSPERGO.
Consumpta lachrymis Byblis. Ovid. 9. Met. 662.
Consumptæ lachrymæ. Cic. 2. Philipp. 64. Miserum me: consumptis enim lachrymis, tamen infixus animo hæret dolor.
Continere lachrymas. V. CONTINEO.
Dedere se lachrymis & lamentis muliebriter. Cic. 2. Tusc. 48. Si se lamentis muliebriter lachrymisque dedet.
Demittere lachrymas. Virg. 6. Æn. 455.
Dare lachrymas, Lachrymari. Virg. 4. Æn. 370.
Dare lachrymas alicui. Quintil. lib. 6. cap. 1. Ovid. 2. Met. 341.
— & inania morti
Munera dant lachrymas.
Effundere lachrymas. Cic. pro Planc. 104. Lachrymæ, quas tu in meis acerbitatibus plurimas effudisti.
Effusæ genis lachrymæ. Virg. 6. Æn. 686.
Effundi in lachrymas. Tacit. 4. Ann. 8.
Effusi lachrymis nos contra. Virg. 2. Æn. 651.
Emisit obortas lachrymas. Ovid. 11. Met. 458.
Evicta meis lachrymis. Virg. 4. Æn. 548.
Exarescunt lachrymæ. Cic. 10. Att. Ep. 14. pr.
Excutere lachrymas. Ter. Heaut. 1. 1. 115.
Fatigari lachrymis. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Fluunt inde lachrymæ. Ovid. 2. Met. 364.
Fluentes per ora lachrymæ. Ovid. 4. Met. 581.
Fundit lachrymas verba inter singula. Virg. 3. Æn. 348.
Habet interim lachrymas ex miseratione ejus rei. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Jacere in lachrymis. Cic. 14. Fam. 2.
Imperare lachrymis. V. IMPERO.
Implere verba lachrymis. Ovid. 6. Epist. 58.
Inarescunt lachrymæ. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Indulgere lachrymis. Ovid. 9. Met. 142.
Indulget dulcibus lachrymis. Valer. 3. Argon. 371.
Inhibere lachrymas alicui. Senec. OEth. 16.
Manat illi plurima lachryma. Hor. 1. Epist. 17. 60.
Miscuimus lachrymas mæstus uterque suas. Ovid. 5. Epist. 46.
Movere lachrymas. Quintil. lib. 4. cap. 2. Solet nonnunquam movere lachrymas ipsa confessio. V. MOVEO.
Obortis lachrymis. Virg. 3. Æn. 492.
Perfundere lachrymis. Ovid. 2. Met. 339.
Præbere lachrymas dolori alicujus. Cic. 3. Att. 14.
Profundere vim lachrymarum. Cic. in Somn. Scip. 5. Quem ut vidi equidem, vim lachrymarum profudi.
Profudit lachrymas oculis. Virg. 12. Æn. 154.
Renovare lachrymas alicujus. Ovid. 11. Met. 472.
Reponere lachrymas. Stat. 5. Silv. 5. 48.
Resorbet ira lachrymas. Stat. 5. Theb. 654.
Rigabat vultum lachrymis. Virg. 9. Æn. 251.
Saturari lachrymis. Virg. 10 Ecl. 29.
Siccat lachrymas pollice. Ovid. 9. Met. 395.
Simulare lachrymas. Ovid. 2. Amor. 2. 36.
Spargunt ora rorantibus lachrymis. Lucret. lib. 2. 976.
Suffusa oculos lachrymis. Virg. 1. Æn. 232.
Sumere lachrymas. Senec. Troad. 8.
Superare adamanta lachrymis. V. ADAMAS.
Suspensæ diu lachrymæ. Ovid. 1. Amor. 7. 57.
Temperare a lachrymis. Virg. 2. Æn. 8.
Tenere lachrymas. Cic. 7. Verr. 71. Paulo ante, Judices, lachrymas in morte misera atque indignissima navarchorum non tenebamus.
Tingere ora lachrymis. Ovid. 2. Met. 622.
Tradere se lachrymis ac tristitiæ. Cic. 5. Fam. 14.
Volutæ per ora lachrymæ. Virg. 10. Æn. 790.
Hinc illæ lachrymæ, ex Ter. And. 1. 1. 99. usurpatum proverbialiter per illusionem videtur ab Hor. 1. Ep. 19. 41. Usurpavit ad hunc modum M. Tullius in Actione pro M. Cælio 61. Hinc illæ lachrymæ nimirum, & hæc causa est omnium horum scelerum atque criminum. Dicetur autem de Rei causa aliquandiu dissimulata, quæ vere tandem deprehendatur. veluti si quis dicat Multos damnare Græcas litteras, ne scilicet ipsi parum docti videantur, commode subnectet, Hinc illæ lachrymæ. h. e. Quod eos male habet.
Lachrymæ arborum dicuntur Theophrasto ipse Humor naturalis, quem interdum ipsæ arbores foris ostendunt, vel qui in ipsis interioribus partibus continetur. Plin. in procem. lib. 23. Lachryma vitium, quæ veluti gummi est, lepras & lichenas & psoras nitro ante præparatas sanat.

LACHRYMŌSUS, a, um. Adj. [δακρυόεις, δακρυώδης, ἔνδακρυς] Abundans lachrymis. Plin. lib. 17. cap. 28. Quin & vitium radicibus aquam salsam jubent affundi, si sint lachrymosæ.
Carmen lachrymosum. Ovid. 5. Trist. 1. 35.
Fumus lachrymosus, Lachrymas provocans. Hor. 1. Serm. 5. 80.
Funera lachrymosa. Ovid. 13. Epist. 137.
Lumina lachrymosa vino. Ovid. 1. Amor. 8. 111.
Mater lachrymosa. Apul. 7. Milef. p. 199.
Oculi lachrymosi. Plin. lib. 28. cap. 6.
Poemata lachrymosa. Hor. 1. Epist. 1. 67.
Risus lachrymosus. Stat. 6. Theb. 164.
Singultus lachrymosus. Apul. 5. Milef. p. 164.

LACHRYMŌSE, Adv. [δακρυωδῶς] Plin. lib. 16. cap. 43. Stamineam hoc usu probant venam, & vocant fertilem, argumento similitudinis, quoniam lachrymose crispa. Harduinus legit Laciniose.

LACHRY̆MO, [δακρύω, δακρυχέω] āre. neutrum: & LACHRYMOR, āri. dep. Lachrymas effundere, vel profundere. Ter. Adel. 3. 3. 55. Oh, lachrumo gaudio. Cic. 7. Verr. 120. Ecquis fuit, quin lachrymaretur?
Decenter lachrymare. Ovid. 3. de Arte Am. 291.
Lachrymat ex abitu. Plaut. Amph. 1. 3. 31.
Lachrymat id: i. e. Ob id. Ter. Eun. 5. 1. 13. [Pone in ID. H. St.
Exsequiis mærentibus lachrymandus. Stat. 9. Theb. 100.
Lachrymari minus est quam Plorare. Senec. Epist. 64. Al. 63. Ne sicci sint oculi amisso amico, nec fleant: lachrymandum est, non plorandum.

LACHRY̆MANS, antis. Partic. [δακρύων] Cic. 5. Verr. Principem suæ civitatis lachrymantem testari ac dicere, &c.
Lumina lachrymantia. Ovid. 13. Met. 132.
Oculi lachrymantes. Catull. 61. 48.
Calamus lachrymans & Aridus, contraria. Plin. lib. 17. cap. 14. De arboribus.

LACHRYMĀTUS, a, um. [δακρυθεὶς] Partic. pass. Ovid. 1. Fast. 339.
Nondum pertulerat lachrymatas cortice myrrhas
Acta per æquoreas hospita navis aquas.

LACHRYMĀBUNDUS, a, um. Adj. [δακρυχέων] Liv. lib. 3. 46. At ille lachrymabundus, Gratum est, inquit: crastina die vestra opera utar, sponsorum nunc satis est. De Icilio Virginiæ sponso.

LACHRYMĀTIO, ōnis. f. [δάκρυσις] Plin. lib. 11. cap. 37. Quas subinde purificant lachrymationum salivis. Idem in procem. lib. 23.

LACHRYMĀTOR, ōris. m. apud Augustinum.

LACHRYMĀBĬLIS, e. Adj. [πολύδακρυς, ἀρίδακρυς] ut,
Bellum lachrymabile. Ovid. 8. Met. 44.
Gemitus lachrymabilis. Virg. 3. Æn. 39.
Tempus lachrymabile. Ovid. 5. Trist. 12. 1.

Lachrymabile, neutrum abſol. Ovid. 2. Met. 796.

Vixque tenet lachrymas, quia nil lachrymabile cernit.

LACHRYMĀBĬLĬTER, Adv. ut, Lachrymabiliter indicare, Hieronym. adv. Rufin. 2. 7. Deprecari lachrymabiliter, Idem Epiſt. 139.

LACHRYMŬLA, æ. f. [δακρύδιον] dimin. Ter. Eun. 1. 1. 22. Cic. pro Planc. 76. Et mihi lachrymulam Criſpiani judicii objectas.

Falſæ lachrymulæ. Catull. 64. 16.

LACIBURGIUM, i. n. [Λακιβούργιον] Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs. Hodie *Roſtokium.*

LACIDES, Philoſophus quidam. V. LACYDES.

LACINIA, æ. f. [παρυφὴ, κράσπεδον] in veſtimento Pars extrema, & cæſuræ particulatim conciſæ decoris cauſa, inquit Perottus, a lacerando dictum.

Lacinia, Pars veſtimenti, ut ait Feſtus. Plaut. Merc. 1. 2. 16.

At tu edepol ſume laciniam, atque abſterge ſudorem tibi. Cic. 16. Fam. 21. Videor enim videre ementem te ruſticas res, cum villico loquentem, in lacinia ſervantem ex menſa ſecunda ſemina.

Lacinia togæ. Suet. in Calig. cap. 35. Ut calcata lacinia togæ, præceps per gradus iret. Idem in Claud. cap. 15. Ut deſcendentem e tribunali non ſolum voce revocarent, ſed & lacinia togæ retenta, &c. detinerent.

In lacinias pecus ægrotum diſtribui jubet Columel. i. e. In particulas ſeparari, ut facilius convaleſcant, lib. 7. cap. 5. Idem lib. 7. cap. 6. Ut nec in paſtione ſeparatim laciniæ deducantur.

Laciniæ, Inſigne caprarum. Plin. lib. 8. cap. 50. Feminarum generoſitatis inſigne, laciniæ corporibus a cervice binæ dependentes.

LACINIŌSUS, a, um. Adj. Flexuoſus & ſinuoſus.

Alexandria lacinioſa. Plin. lib. 5. cap. 10.

Folia lacinioſa. Plin. lib. 25. cap. 10. Folia ei plantaginis, niſi anguſtiora eſſent, & magis lacinioſa, convexaque in terram.

Sermo lacinioſus, i. e. Diffuſus. Tertul. de Virgin. veland. cap. 4. Naturaliter compendium ſermonis & gratum & neceſſarium eſt: quoniam ſermo lacinioſus, & oneroſus & vanus eſt.

Superl. Hieronym. in Dan. cap. 11. Sermone lacinioſiſſimo aliquem proſequi.

LACINIOSE, Adv. Plin. 16. 43. Lacinioſe criſpa. Ita Harduin. alii Lacunoſe: vulgo Lachrymoſe.

LACINIĀTIM, Aliud Adv. Particulatim, & per lacinias. Apul. 8. Met. p. 208. Non laciniatim diſperſo, ſed cuneatim ſtipato commeatu, difficultates illas transabiremus.

LĂCĪNIUM, i. n. [Λακίνιον] Promontorium Bruttiorum, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Vulgo *Colone, vel Cabo de Colone.*

Lacinium, Italiæ promontorium eſt inter Adriaticum & Ionium mare, ſic cognominatum, ut inquit Theocriti enarrator, & Servius, a Lacino latrone, quem illic Hercules occidit: & hoc loco expiato Junoni templum conſtituit, quæ ob id Lacinia dicta eſt. Virg. 3. Æn. 552.

LACINIUS, a, um. Adj. Junonis ejuſque in Calabria templi epitheton. Serv. ad illud Virg. 3. Æn. 552.

— attollit ſe Diva Lacinia contra. Et Liv. 42. 3. Eodem anno ædes Junonis Laciniæ detecta.

Litora Lacinia. Ovid. 15. Met. 13. & 701.

Templa Lacinia. Lucan. 2. 434. V. ibi Scholiaſt.

LĂCIO, ui & xi, ſecundum Priſcianum [δελεάζω] ĕre. ſignificat In fraudem inducere, decipere. Feſtus, Lacit, Decipiendo inducit. A quo Allicio, Illicio, Pellicio, &c. Lucret. lib. 4. 1201.

Quæ lacere in fraudem poſſent, &c.

Paſſive, Idem 4. 1140.

Nam vitare, plagas in amoris ne laciamur. Hinc

LĂCESSO, īvi, & ſſi, ītum, [προπηλακίζω, ἐρεθίζω] ĕre. Provocare, & quaſi lacerando irritare, vel ad iram vel ad certamen: ut fit quum quis laceratur, pulſatur, vel tangitur, ſive impellitur ſcripto, voce, verbo, facto. Et tam in bonum quam in malum accipitur. Terent. in prol. Eunuch. v. 16.

Is ne erret moneo, & deſinat laceſſere. Cic. 12. Fam. 20. Sic igitur facies, meque amabis, & ſcripto aliquo laceſſes. Ego enim reſpondere facilius poſſum, quam provocare. Virg. 3. Ecl. 21.

Efficiam poſthac ne quenquam voce laceſſas.

Ciere & laceſſere. Martial. lib. 4. 45.

Laceſſere aliquem, pro Flagitando obtundere. Hor. 2. Carm. 18. 10.

Capitaliter aliquem laceſſere. V. Capitaliter, in CAPUT.

Laceſſere ad pugnam. Liv. 2. 45. pr.

Bello laceſſere, & tentare populos. Cic. pro Lege Manil. 23.

Ferro laceſſere fortiſſimum virum auderet. Cic. pro Milon. 84.

Injuria laceſſere. Cic. pro Domo 66.

Inſidiis laceſſere aliquem. Catul. ad Aurelium 16. 16.

Jurgiis laceſſere. Liv. 38. 33.

Maledictis laceſſere. Cic. 1. Philipp. 2.

Prælio laceſſere. Cæſ. 1. Bell. Civil. cap. 81.

Sponſione laceſſere. Cic. 5. Verr. 132. Quid? quum palam Syracuſis te audiente, maximo conventu P. Rubrius Q. Apronium ſponſione laceſſivit, ni Apronius dictitaret, te ſibi in decumis eſſe ſocium: hæc te vox non perculit?

Tactu quodam corporis laceſſitur riſus. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Campum laceſſit taurus. Stat. 12. Theb. 604.

Pelagus laceſſere. Hor. 1. Carm. 35. 7.

Pugnam laceſſere. Virg. 5. Æn. 429.

Romam fortuna laceſſit. Lucan. lib. 1. 256.

Rupes laceſſit taurus. Sil. lib. 12. 8.

Sermones laceſſere. Cic. 3. Fam. 8. Hos ego ſermones quod & multi ſunt, & tuam exiſtimationem, ut ego ſentio, non offendunt, laceſſivi nunquam, ſed non valde repreſſi. i. e. Excitavi, inquit Budæus.

Sidera laceſſunt clamore Sil. lib. 17. 387.

Viſum laceſſere. Lucret. lib. 4. 695.

Voces laceſſunt aures. Lucret. lib. 4. 601.

Laceſſere, pro Titillare. Sen. de Vita beata cap. 11. extr. Mollibus, lenibuſque fomentis totum laceſſitur eorum corpus.

LACESSIOR, [προπηλακίζομαι, ἐρεθίζομαι] īri. paſſivum quartæ conjugationis. Columel. lib. 9. cap. 8. Solent cæli novitate laceſſiri. Ibid. cap. 15.

LACESSENS, entis. Partic. Vulg. Interpr. 2. Macc. 12. 14. Maledictis laceſſentes Judam.

LACESSĪTUS, a, um. Partic. [προπηλακισθεὶς] ut,

Dente cruento laceſſitus. Hor. 2. Epiſt. 1. 150. Sævo morſu & diffamatorio.

Injuria laceſſitus. Cic. 1. Off. 20.

Mare laceſſitum primo. Lucan. lib. 3. 193.

Princeps laceſſitus. Vellei. 2. 68. 5.

LACESSITIO, ōnis. f. Provocatio, irritatio. Ammian. 19. 6. Laceſſitionibus crebris occupare obſidioni adhærentes.

LACESSITOR, ōris. m. Iſidor. 10. in litt. L. Laceſſitor dictus a canibus vel a feris, quæ ſolent latrando provocare.

LACIPPO, ut ſcribit Ptolem. lib. 2. cap. 4. Hiſpaniæ civitas, alio nomine Lapecia dicta.

LACOBRIGA, æ. f. Hiſpaniæ urbs, Ptol. lib. 2. cap. 6. Alia Luſitaniæ, de qua Pompon. 3. 1.

LACON, LACONIA, LACONICUM, LACONICUS, LACONISMUS. V. LACEDÆMON.

LACOTŎMUS, i. m. [λακκότομος] Linea recta. Vitruv. 9. 8. V. Bald. Lex. Vitruv. p. 64.

LACRINES, is. m. fuit vir Lacedæmonius miſſus ad Cyrum, teſte Herodoto lib. 1.

LACTARIUS, LACTEO, LACTEUS, LACTILAGO, LACTO, LACTORIS, LACTUCA, LACTUCULA, LACTUCINUS, V. LAC.

LACUNA, LACUNAR. V. LACUS.

LĂCUS, ûs. vel i. m. [λίμνη] Locus profundus, cum aquis perpetuis ibidem natis, qui efficit rivos & flumina. Græcis λάκκος dicitur.

Alto lacu ſe condidit fluvius. Virg. 8. Æn. 66.

Clauſi lacus ſpeluncis. Virg. 4. Georg. 364.

Cænoſus lacus. V. CÆNUM.

Compluvius lacus. V. COMPLUVIUS.

Limpidi lacus. Catul. 4. 24.

Patuli lacus. Ovid. 2. Met. 379.

Torpentes lacus. Stat. 9. Theb. 452. Senec. Hippol. v. 584. Scil. Inferni.

Vivi lacus. Virg. 2. Georg. 469.

Albanus lacus. Hor. 4. Carm. 1. 19.

Lucrinus lacus. Hor. 2. Carm. 15. 4.

Lacus [λάκκος] dicitur Locus qui continet muſtum prelo ex vinaceis expreſſum, & tranſmittit, ut in dolia condatur. Columel. lib. 12. cap. 29. Antequam prelo vinacea ſubjiciantur, de lacu quam recentiſſimum addito muſtum in amphoram novam, eamque oblinito, & impicato diligenter. Ovid. 4. Faſt. 888.

Præmia de lacubus proxima muſta tuis.

Lacus in ædificiis, Plana trabs vel tabulatum, quo tectorum ac camerarum ſuperiora ornantur. Lucil. Reſultantque ædeſque, lacuſque.

Lacubus diſtinguuntur granaria, ut ſeparatim quæque legumina ponantur. Columel. lib. 1. cap. 6.

LACCARIUS, vel LACARIUS, i. m. Qui puteos & foſſas fodit. Gloſſ. Gr. Lat. λακκωρύχος, LACCARIUS. [Forte qui lacum in vindemia curat.

LACUSCŬLUS, i. m. [λακκίδιον] dimin. Columel. lib. 12. cap. 50. Oportet habere lacuſculos tam multos, quam poſtulabit modus olivæ. Budæus, Lacuſculi in horreis penſilibus in ſolo exſtructi ad reponendas olivas.

Lacuſculus, Foveola, inquit Bud. Columel. lib. 4. cap. 8. Quoniam ſi juxta truncum radicem præcideris, aut ex cicatrice plures enaſcentur: aut hiemalis, quæ ex pluviis conſiſtit in lacuſculis ablaqueationis, aqua, brumæ congelationibus nova vulnera peruret, & ad medullam penetrabit. Ibidem, Prædicti lacuſculi æquandi ſunt.

LĂCŬLOR, āri. Apul. 2. Florid. p. 21. Modico mento laculatur. Sic legunt Edit. Ald. & Rom. Al. Modica mento lacuna. Elmenh. Modico mento facies. p. 351.

LACULĀTUS, a, um. Partic. Iſidor. 19. 22. Veſtis laculata eſt, Quæ lacus quadratos quoſdam cum pictura habet intextos aut additos acu.

LĂCŪNA, æ. f. [λάκκος, τέναγος] Foſſa, auctore Servio, in qua collecta aqua ſtare conſuevit. Virg. 1. Georg. 117.

Unde cavæ tepido ſudant humore lacunæ.

Salſæ lacunæ maris. Lucret. lib. 3. 1044.

Vaſtæ lacunæ. Lucret. lib. 1. 116.

Lacuna, dicitur etiam Foſſa ad ſiccandos agros parata. Virg. 3. Georg 365.

Et totæ ſolidam in glaciem vertere lacunæ.

Bibulæ lacunæ. Stat. 4. Silv. 3. 54.

Lacuna, etiam accipitur pro quacunque Foſſula. Varro 2. de R. R. cap. 7. His majores qui ſunt, intelligi negant poſſe, præterquam quum dentes ſunt facti brochi, & ſupercilia cava, & ſub ea lacunæ, ex obſervatu dicunt eum equum habere annos ſexdecim.

Lacuna in pavimento, pro Loco ſidente ponitur a Vitruvio lib. 7. cap. 1.

Lacunam rei familiaris explere. Eraſmus, Lacunam explere, pro Sarcire damnum, non ſine proverbii ſpecie dixit Cicero Actione 4. in Verr. 138. Idem 12. Att. 6. pr. De Cœlio, vide quæſo ne quæ lacuna ſit in auro. h. e. Ne quid deſit. Gell. lib. 1. cap. 3. Famæ lacunam dixit pro Macula; Minimaque illa labes, & quaſi lacuna famæ imminentis, partarum amico utilitatum ratione ſolvitur. Quin & in libris Mendum dicitur, quod depravatum eſt: Lacuna ubi deeſt aliquid: illud eluitur, hæc expletur. Hactenus Eraſmus. Budæus, Lacunam rei familiaris explere, i. e. Exinanitam rem familiarem redintegrare. Ciceronianum illud ad Atticum ſic interpretatur Paulus Manutius: Ne quæ lacuna ſit in auro: Ne vitium ſit in auro quod a Cœlio argentario pecunia permutanda meo nomine accepturus es. Lacuna dicitur eſſe in auro, quum in nummo qui aureus videtur, aliquid eſt, quod aurum non ſit. quaſi enim lacuna eſt in eo loco, ubi aurum non eſt, tralatione ſumpta a fundis, quos lacunæ faciunt deteriores. V. COLLYBUS.

LACUNŌSUS, a, um. Adj. [λακκώδης, τεναγώδης] Lacunis & foveis plenus, neque æqualis. Cic. 2. de Nat. Deor. 47. Quid enim pulchrius ea figura, quæ ſola omnes alias figuras complexa continet? quæque nihil aſperitatis habere, nihil offenſionis poteſt, nihil inciſum angulis, nihil anfractibus, nihil eminens, nihil lacunoſum? Videtur Eminens oppoſuiſſe Lacunoſo.

Incile lacunoſum. Apul. 9. Met. p. 221. Via lacunoſis incilibus voraginoſa.

Intervalla lacunoſa. Vitruv. 8. 6.

LACŪNO, [τεναγόω, καμαρόω] āre. Idem quod Stagnare, vel Lacus aut lacunaria facere. Ovid. 8. Met. 563.

Summa lacunabant alterno murice conchæ.

LACUNĀTUS, a, um. [τεναγωθεὶς] Partic. Plin. lib. 15. cap. 10. Intus

exiles nucleos lacunatis includi toris. h. e. Foveatis (ſi ita dicere licet) & depreſſis.

LACŪNAR, āris. n. [ὀρόφωμα, φάτνωμα] dimin. a Lacus, ut ait Serv. ad 1. Æn. 730. accipitur pro Trabe. Suet. in Neron. cap. 34. Lacunaria quæ noctu ſuper dormientem laxata machina deciderent, paravit. Potius tamen Lacunar, Interſtitium tignorum eſt a ſimilitudine lacuum. Hor. 2. Carm. 18. 2.

Non ebur, neque aureum
Mea renidet in domo lacunar. Cic. 5. Tuſc. 62. In hoc medio apparatu fulgentem gladium e lacunari, ſeta equina aptum, demitti juſſit. Dicitur & Laquear. V. paulo infra.

LACUNARIUM, i. n. Lacuna, lacus. Vitruv. 4. 3. Incommoda in opere triglyphorum & lacunariorum diſtributione. V. notas ad loc.

LACUNARIUS, i. m. Qui lacunas facit. Firmic. lib. 8. cap. 21. Nona pars Geminorum ſi in horoſcopo fuerit inventa, operarios faciet, lacunarios, & perpetuo infelicitatis onere gravatos.

LĂQUEAR, & LAQUEĀRE, is. n. Idem, quod Lacunar. Principaliter Lacus dicitur, ut Lucilius.

Reſultant ædesque lacuſque. diminutivo lacunar facit. Inde fit alia diminutio Lacunarium, & per antiſtœchon Laquearium fecit. Hæc Serv. ad Virg. 1. Æn. 730.
— dependent lychni laquearibus aureis. Legitur & Lacuaribus. Hæc ille. Plin. lib. 33. cap. 3. Laquearia quæ nunc & in privatis domibus auro teguntur, poſt Carthaginem everſam primo inaurata ſunt in Capitolio.
Summi laquearia tecti. Virg. 8. Æn. 25.

LAQUEARIUS, i. m. Artifex ſtruendi laquearia vel lacunaria. l. 2. Cod. Theod. de excuſat. Artif. Architecti, laquearii, atharii, &c.

LAQUEO, āre. Velut Lacubus diſtinguere. Manil. 1. 535.
Ignibus in varias cælum laqueantia formas.

LAQUEĀTUS, a, um. Adj. [ὀροφωτὸς] Laquearibus ornatus. Cic. 2. de Legib. 2. Equidem qui nunc potiſſimum huc venerim, ſatiari non queo, magnificaſque villas & pavimenta marmorea, & laqueata tecta contemno. Dicitur & Lacuatus, teſte Serv. ad l. c. Virg.
Laqueatum auro templum: h. e. Laquearibus aureis vel auratis ornatum, qualis ſtructura in tectis regii palatii Pariſiis viſitur. Liv. 41. 20. In alio ſignificato, V. LAQUEUS.

LACUTURRIS, is. f. Braſſicæ ſpecies in valle Aricina, ubi quondam fuit lacus turriſque. Plin. 19. 8.

LACȲDES, æ. m. [Λακύδης] Cyrenæus Philoſophus, novæ Academiæ princeps, Arceſilæ auditor. Auctor Suidas. Hujus meminit Cic. 4. Acad. 16.

L A D

LADA, æ. f. [λῆδον] appellatur Herba ex qua Ladanum fit in Cypro, barbis caprarum adhæreſcens. Plin. lib. 26. cap. 8. Item lib. 12. cap. 17.

LADANUM, [λάδανον] Gummi ſui generis. V. LADA.

LADAS, æ. m. Curſor fuit Alexandri velociſſimus. Martial. lib. 2. 86. Hunc Ladam tanta fuiſſe aiunt pernicitate pedum, ac corporis levitate, ut per pulverem vel arenam curreret, nullis pedum veſtigiis apparentibus. Auctor Patritius de regno. Meminit ejus Solinus cap. 6.

LADON, ōnis. m. [Λάδων] Nomen canis Actæonis. Ovid. 3. Met. 216.
Et ſubſtricta gerens Sicyonius ilia Ladon. A fluvio Arcadiæ nomen ſumpſit; nam a fluminibus etiamnum canes interdum cognominantur.
Ladon, Fluvius Arcadiæ, cujus filia fingitur Daphne fuiſſe. Ovid. 1. Met. 705.
Donec arenoſi placidum Ladonis ad amnem
Venerat.
Undæ Ladonis. Stat. 9. Theb. 573.

L Æ C

LÆCASIS, is. f. Vox obſcura apud Petron. cap. 42. Frigori læcaſin dico. Schefferus legit, Frigori lœcos indico. i. e. Exitium, a λοιγὸς. Sed Burm. Læcaſin explicat ex λαικάζειν, quod eſt decipere. V. not. in loc.

LÆDO, ſi, ſum, [βλάπτω, ἄτω, δηλέω] ĕre. proprie eſt Contumelia afficere. Sumptum a Græcis, qui λοιδορίαν contumeliam vocant. Transfertur tamen ad omne genus offenſionis.
Lædere dicto vel facto. Plaut. Capt. 2. 2. 53. Sic
Lædere aliquem injuria. Cic. 4. Tuſc. & 5. Verr. 1.
Contumelioſe aliquem lædere. V. CONTUMELIA.
Libere lædere. V. LIBER.
Contactu lateris læditur. Ovid. 3. Amor. 2. 22.
Ferro lædere. Plin. lib. 12. cap. 25. Balſamum ferro lædi vitalia odit. i. e. Incidi. Virg. 2. Georg. 302.
— neu ferro læde retuſo Semina.
Fortuna iniqua lædi. Ovid. 4. de Ponto, 6. 39.
Infamia lædere. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Lingua læſit eos. Tibul. lib. 3. 4. 16.
Ludibrio lædere. Cic. 5. Fam. 1. Nec abſentem ludibrio læſum iri. i. e. per Ludibrium.
Odore lædi. Plin lib. 17. cap. 24.
Perjurio aliquem lædere. Cic. pro Cæcin. 28. Qui quum ita vehemens acerque veniſſet, ut non modo Cæcinam perjurio ſuo læderet, ſed etiam mihi videretur iraſci. i. e. Teſtimonio falſo perjurus.
Verſu triſti lædere aliquem. Hor. 2. Serm. 1. 21.
Amores lædere. Ovid. 4. Met. 191.
Animum lento curarum frigore lædit. Ovid. 3. de Ponto, 4. 25.
Famam alicujus ſuſpicionibus. h. e. Detrahere alicujus famæ. Cic. pro Cluent. Itaque diutius ſuſpicionibus obſcuris lædi famam ſuam noluit.
Ferrum lædere rubigine terra dicitur. Virg. 2. Georg. 220.
Fidem lædere. Cæſ. 2. Bell. Civil. 44.
Herbas morſu læſere juvencæ. Ovid. 13. Met. 926.
Majeſtatem publicam lædere. Martian. in l. 3. ff. Ad legem Juliam majeſt.
Me non lædit. Cic. 4. Acad. Nihil me lædit, inquit.
Numina læſit. Ovid. 20. Epiſt. 100.
Oculos lædere. Hor. 1. Epiſt. 2. 38.
Os lædere alicui. Ter. Adel. 5. 4. 10. Clemens, placidus, nulli lædere os, arridere omnibus. i. e. Nullum præſentem lædere, inquit Donat.

LÆSUS, a, um. Partic. [δεδηλημένος, λωβηθεὶς] ut, Læſus dente ſerpentium. Plin. lib. 28. cap. 3.
Leviſſime læſus. V. LEVIS.
Ceres læſa grandine. Ovid. 5. Faſt. 322.
Crimine turpi læſus. Ovid. 1. Triſt. 2. 69.
Cor vulnere læſum. Ovid. 12. Met. 421.
Dignitas læſa. Cic. pro Cluent. 118.
Fides læſa. Hor. 1. Carm. 33. 4.
Fœdus læſum. Virg. 12. Æn. 496.
Ingenium longa rubigine læſum. Ovid. 5. Triſt. 12. 21.
Pudicitia læſa. Ovid. 5. Epiſt. 103.
Rebus ſuccurrite læſis. Ovid. 1. Triſt. 5. 35. Al. Lapſis rectius.
Veſtes læſæ. Ovid. 3. Faſt. 821.

LÆSIO, ōnis. f. [βλάψις, δήλησις] Cic. 3. de Orat. 203. Purgatio, conciliatio, læſio, optatio, atque execratio. In enumeratione Schematum ſententiarum.
Læſio publica. Ulpian. in l. Juriſgentium. §. Si paciſcar. ff. De pactis, Et in ceteris omnibus ad edictum Prætoris pertinentibus, quæ non ad publicam læſionem, ſed ad rem familiarem reſpiciunt.

LÆSŪRA, æ. f. Idem. Vetus inſcriptio apud Gruter. p. 567. n. 8. QVAE. VIXIT. MECVM. ANNIS. XVII. M. II. D. III. SINE. VLLA. ANIMI. LAESVRA. Et Tertull. de Patientia. cap. 7. Læſura divitiarum. i. e. Detrimentum.

LÆLAPS, ăpis. m. [λαῖλαψ] Græcis Turbo, ventus procelloſus. Hinc Lælaps, Canis Cephei. Ovid. 7. Met. 772.
Poſcor & ipſe meum conſenſu Lælapa magno.
Item Acteonis canis, a velocitate atque impetu dictus. Idem 3. Met. 221.

LÆLIUS, [Λαίλιος] Nomen gent. Ro. Ex qua nobilis in primis C. Lælius, Scipionis Africani ſummus amicus, Sapiens a Romanis appellatus, ut ait Plutarchus in vita Tiberii & Caii Gracchorum. De hoc multa apud Ciceronem.
Mitis ſapientia Læli. Hor. 2. Serm. 1. 72.
Item Decimus Lælius, Orator. Quintil. 10. 1. V. ibi Burm.

LÆNA, æ. f. Græci vocant χλαῖναν: unde abjectione unius litteræ, ut auctor eſt Sex. Pompeius, fit Læna. quamvis Varro L.L. 4. 30. a Lana deducat. Nonius 14. 26. Læna, Veſtimentum militare, quod ſupra omnia veſtimenta ſumitur. Virg. 4. Æn. 262.
— Tyrioque ardebat murice læna. Ubi Servius; Læna, Genus veſtis: eſt autem proprie Toga duplex, amictus auguralis. V. Bayſium, & Cic. de Clar. Orat. 56.
Demiſſa ex humeris læna. Juven. 5. Sat. 131.

LÆNAS, ātis. Cognomen Popilliorum a M. Popillio ad poſteros propagatum, qui quum Conſul eſſet, & læna amictus ſacrificium publicum faceret, quod erat flamen Carmentalis, plebis contra patres concitatione nuntiata, ut erat læna amictus, ita venit in concionem, ſeditionemque cum auctoritate, tum oratione ſedavit. Cic. de Clar. Orat. 56.

LAERTES, æ. m. [Λαέρτης] Acriſii filius, & pater Ulyſſis: a quo etiam Laertiades dictus paſſim apud poetas.
Senex Laertes. Ovid. 1. Epiſt. 98.

LAERTIUS, a, um. Adj. [Λαέρτιος] ut, Heros Laertius, Ulyſſes. Ovid. 13. Met. 124.
Regna Laertiæ. Virg. 3. Æn. 272.

LAERTIĂDES, æ. m. patronym. [Λαερτιάδης] dicitur Ulyſſes Laertis filius. Lucan. ad Piſon. v. 61.
Vim Laertiadæ, brevitatem vincis Atridæ.

LAERTIDIUS, contr. LARTIDIUS, i. e. Ulyſſeus. Cic. 7. Att. 1. Mirus eſt φυγόπτης, germanus Lartidius. Senſus eſt, Ulyſſes, qui Lartides vel Laertides erat, aſtutiſſimus & calidiſſimus veterator habitus eſt: talem Philotimum dicere poſſum, & Lartidium, id eſt Ulyſſeum appellare. Turnebus. 20. 16.

LAERTES, [Λαέρτης] apud Strabonem lib. 14. Ciliciæ caſtellum, in tumulo quodam ſitum, qui mamillæ ſpeciem præbet, ſtationem habens. Hinc

LAERTIUS, [Λαέρτιος] dictus Diogenes Hiſtoricus, qui de Philoſophorum vitis ſcripſit.

LÆSTRYGŎNES, um. m. pl. [Λαιστρυγόνες] fuerunt, teſte Marciano Cap. lib. 7. in extremo Italiæ, verſus Siciliam, gentes feritate famoſæ. Eos Ulyſſes apud Alcinoum narrat humana carne veſci, ut Cyclopas. V. Hom. Odyſſ. 10. a pr. ubi regem eorum memorat Antiphatem. Plin. lib. 3. cap. 5. Oppidum Formiæ, Hormiæ prius olim dictum: ut exiſtimavere, antiqua Læſtrygonum ſedes. Juven. 15. Sat. 18.
Fingentem immanes Læſtrygonas, atque Cyclopas. V. & Plin. circa initium libri 7. Et Gell. lib. 15. cap. 21. Quidam LESTRYGONES, ἀπὸ τῆς λῃστείας ſcribunt, ſed repugnantibus Græcis codicibus.
Inculti Læſtrygones. Tibull. 4. 1. 59.

LÆSTRYGONIUS, a, um. [Λαιστρυγόνιος] Adj. ut,
Amphora Læſtrygonia. Hor. 3. Carm. 16. 34.
Campi Læſtrygonii. Plin. 3. 8.
Rupes Læſtrygoniæ. Sil. 7. 276.

LÆTUS, a, um. [εὔφρων, εὔθυμος] Adj. Qui hilaritatem quam intus habet, etiam vultu oſtendit. A latitudine mentis, ut quidam putant, nam qui gaudium aſpectu promunt, dilatare quodammodo faciem videntur. Virg. 4. Æn. 295.
Imperio læti parent.
Lætus eſt de amica. Ter. Adel. 2. 2. 45.
Lætus atque alacer, Humilis & demiſſus, contraria. Cic. 2. Verr. 17.
Lætus lætitiis omnibus. Cic. 2. de Fin. 13.
Lætus in adverſis. Lucan. lib. 8. 128.
Lætus animi & ingenii. Patercul. lib. 2. 93. [i. e. Fecundo & felici ingenio, ut Læti agri &c. dicuntur. V. infra.
Iræ lætiſſimus. Sil. 17. 308. Al. 312.
Laboris lætus. Idem 15. 569.
Juſto lætior. Virg. 2. Georg. 251.
Meo lætus. Martial. lib. 4. 77. 2. in Zoilum,
Nunquam divitias deos rogavi,
Contentus modicis, meoque lætus.
Intexere læta triſtibus. V. INTEXO.
Miſcentur triſtia lætis. Ovid. 6. Faſt. 464.
Lætum, pro Fauſto & fortunato. Plin. lib. 8. cap. 46. Sunt enim delubra gemina: alterum intraſſe, lætum eſt: in altero, dira portendit.
Lætum prodigium. Plin. lib. 11. cap. 37.
Lætus. Idem ac Libens. Hor. 1. Epiſt. 7. 39.
Inſpice, ſi poſſum donata reponere lætus.
Læta inanimata dicuntur, Quæ aſpectu homines lætificant. Plin. in Paneg. cap. 92. Quibus edicto, quibus ſpectaculo celebrare contingeret diem

diem illum triplici gaudio lætum, qui principem abſtulit peſſimum, dedit optimum, meliorem optimo genuit.
Æſtas læta. Virg. 3. Georg. 322.
Dies lætus. Virg. 1. Æn. 736.
Clamor lætus. Virg. 3. Æn 524.
Conviva lætus. Hor. 2. Serm. 6. 111.
Frons parum læta. Virg. 6. Æn. 862.
Honor lætus. Virg. 1. Æn 595.
Locus lætus, atque plauſibilis. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Memoria læta. Tacit. 3. Hiſt. 54.
Mentes lætæ. Virg. 5. Æn. 595.
Ore læto alloqui aliquem. Ovid. 9. Met. 242.
Pectora lætiſſima. Ovid. 15. Epiſt. 169. al. Lentiſſima.
Plauſus lætus. Stat. 6. Theb. 894.
Pubes læta. Hor. 1. Carm. 25. 17.
Res lætæ. Virg. 2. Æn. 783.
Sedes lætæ, Piorum apud inferos. Hor. 1. Carm. 10. 17.
Victoria læta. Hor. 1. Serm. 1. 8.
Urbes lætæ. Lucret. lib. 1. 256.
Vultus lætus. Ovid. 4. Faſt. 343.
Lætus, Fertilis, Fecundus, Luxurians. per transl. ut
Ager lætus. Virg. 1. Georg. 102.
Arbuſta læta. Lucret. lib. 2. 343. al. Armenta.
Arva læta. Virg. 6. Æn. 744.
Fruges lætæ. Virg. 1. Georg. 69.
Genus lætum vitis. Virg. 2. Georg. 262.
Herbæ lætæ. Idem 1. Georg. 339.
Legumen lætum. Virg. 1. Georg. 74.
Pabula læta. Virg. 3. Georg. 385.
Paſcua læta. Hor. 4. Carm. 4. 13.
Prata læta. Senec. Herc. fur. 9.
Ramus lætior unus ceteris, quem niſi reciderís, tota arbor contriſtabitur. Columel. lib. 5. cap. 9. extr.
Sata læta. Virg. 2. Æn. 306.
Segetes lætæ. i. e. Fertiles. Virg. 1. Georg. 1.
Solum lætum. Columel. lib. 4. Pallad. Jan. tit. 13. pr.
Vineta læta. Lucret. lib. 2. 1157.
Viridaria læta. Phædr. 2. 5. 14.
Armenta læta. Virg. 3. Æn. 220.
Indoles læta, generoſique conatus. Quintil. lib. 2. cap. 4. pr.
Lætus & latus miſcentur a librariis. V. Drakenb. ad Sil. 5. 178.

LÆTE, Adv. [εὐθύμως, εὐφρόνως] Jucunde & hilariter, cui opponitur Severe. Quintil. lib. 8. cap. 3. Concitate dicere, an moderate, læte an ſevere, &c.
Compar. Lætius frondere. i. e. Uberius. Pallad. 4. 9. extr.
Lætius fruticat radix reciſa. Plin. lib. 16. cap. 31.
Lætius audere aliquid. Quintil. lib. 2. cap. 4. p. 140. Burm.
Superl. Gell. 3. 15. Lætiſſime gaudere.

LÆTĬTIA, æ. f. [γηθοσύνη, εὐφροσύνη, εὐθυμία] Exſultatio animi, quæ gaudio efferventiore fieri ſolet, propter eventum rerum expetitarum. Cic. 4. Tuſc. 14. Lætitia, opinio recens boni præſentis, in quo efferri rectum eſſe videatur.
Humi, atque ſtirpis lætitia. Columel. lib. 4. cap. 24. non ita procul ab initio.
Loci lætitia. Columel. lib. 4. cap. 21.
Plenus lætitiæ. Hor. de Arte Poet. 427.
Lætitiæ Bacchus dator. Virg. 1. Æn. 738.
Tempora lætitiæ. Ovid. 16. Epiſt. 5.
Geſtiens lætitia. Cic. 4. Tuſc. 15. Quum ratione animus movetur placide atque conſtanter, tum illud gaudium dicitur. Quum autem inaniter & effuſe animus exſultat, tum illa lætitia geſtiens, vel nimia dici poteſt, quam ita definiunt, ſine ratione animi elationem.
Inſolens lætitia. Hor. 2. Carm. 3. 4.
Abundare lætitia. V. ABUNDO.
Accipere motus lætitiæ. Lucret. lib. 3. 117.
Accipere cum lætitia. V. ACCIPIO.
Afferre lætitiam. V. AFFERO.
Afficere lætitia. Cic. pro Milon. 78.
Auctus lætitia. V. AUGEO.
Carere lætitia. Cic. Poſt red. ad Quirit. 2.
Capere lætitiam. V. CAPIO.
Conjicere in lætitiam. V. CONJICIO.
Contorquere judicem ad lætitiam. Cic. 2. de Orat. 72.
Dare lætitiam, Præbere cauſam lætitiæ. Cic. pro Planc. 103. Nolite, Judices, per vos, per fortunas veſtras, per liberos, inimicis meis, his præſertim quos ego pro veſtra ſalute ſuſcepi, dare lætitiam, glorianti-bus vos jam oblitos mei.
Efferri lætitia. Cic. pro Deiot. 26.
Excitari lætitia ad canendum. Cic. 2. de Divin. 56.
Exorta ingens lætitia. Virg. 3. Æn. 100.
Expulit ex omni pectore lætitias. Catul. 74. 22.
Extollere lætitia. Cic. 2. Fam. 10. Nullam me epiſtolam accepiſſe tuam poſt comitia iſta præclara, quæ me lætitia extulerunt.
Exſultare lætitia in municipiis. Cic. 14. Att. 6.
Exſultans lætitia. Virg. 12. Æn. 700.
Facere lætitiam. Cic. 1. de Fin. 27. Recta & honeſta quæ ſint, ea facere ipſa per ſe lætitiam. [Quod & compoſite Lætificare. H. St.
Ferre lætitiam. Cic. 14. Att. 13. Lætitiam apertiſſime tulimus omnes.
Fremebant lætitia ludiſque. Virg. 8. Æn. 717.
Inceſſi lætitiis omnibus repente. Cic. 2. Fam. 9.
Mulcent lætitiæ hæc loca circum. Lucret. lib. 3. 143.
Objicere lætitiam alicui. Ter. Heaut. 1. 2. 11.
Percipere lætitiam. Cic. 1. de Orat. 197. Percipietis etiam illam ex cognitione juris lætitiam & voluptatem, quod, &c.
Perfrui lætitia. Cic. 1. in Catil. 26. Hic tu qua lætitia perfruere, quibus gaudiis exſultabis, quanta in voluptate bacchabere?
Proſequi aliquem lætitia. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Repetere lætitiam convivii. Tacit. 13. Hiſt. 16.
Viget animus lætitia. Lucret. lib. 3. 151.

LÆTĬTŪDO, ĭnis. f. [εὐθυμία] antiquum verbum, idem ſignificans quod Lætitia. Accius apud Non. 2. 487. Quanta in venando affectus eſt lætitudine?

LÆTASTER, tri. m. Qui lætum ſe oſtendit. Titin. apud Feſtum.
Obſtrude lentis aliquid, quod pectam ſedens
Aut hic lætaſter, aut formaſter frigidus. V. ibi Scalig.

LÆTOR, [γηθέω, εὐθυμέομαι, εὐφραίνομαι, ἥδομαι] āri. Gaudere, delectationem capere, ſed extrinſecus. Cic. 2. de Divin. 22. An Cn. Pompeium cenſes tribus ſuis Conſulatibus, tribus triumphis, maximarum rerum gloria lætaturum fuiſſe, ſi ſciret ſe in ſolitudine Ægyptiorum trucidatum iri, &c.
Lætor utrumque: h. e. De utroque. Cic. 7. Fam. 1. Utrumque lætor, & ſine dolore corporis te fuiſſe, & animo valuiſſe.
Gaudere & lætari. Cic. pro Roſc. Amer. 136. Hæc perfecta eſſe gaudeo, vehementerque lætor.
Lætor malorum. Virg. 11. Æn. 280.—nec veterum memini, lætorve malorum. More Græcorum hic habet genitivum, teſte Servio. [Niſi propter antecedens Memini ſic loquitur poëta, & eſt Synchyſis.
Lætor hac re. Virg. 6. Æn. 718.
Lætaris tu in omnium gemitu, & triumphas. Cic. 7. Verr. 120.
Toto pectore lætor. Ovid. 1. de Pont. 8 63.

LÆTO, [εὐφραίνω, ἥδω] āre. active antiqui dixerunt. Actius, Et te ut triplici lætarem bono. & Liv. Andron. apud Non. 2. 494.

LÆTANS, antis. Partic. [ἡδόμενος, γηθέων] Cic. 4. Tuſc. 16. Voluptati malevolentia, lætans malo alieno, delectatio, jactatio, & ſimilia. Alii legunt Lactans. V. Non. 1. 54.
Animo lætanti. Cic. pro Cluent. 28. Itaque nubit Oppianico continuo Saſſia lætanti jam animo, & ſpe optima confirmata.
Cygni lætantes agmine. Virg. 1. Æn. 397.
Loca lætantia aquarum. Lucret. lib. 2. 344. i. e. Quæ lætos reddunt.
Pectus lætans. Catull. 62. 221.

LÆTANDUS, a, um Partic. Salluſt. Jugurth. cap. 14. §. 22. Lætandum magis, quam dolendum puto caſum tuum.
Arbores lætandæ. i. e. Stercorandæ. Pallad. 1. 6.

LÆTĀTUS, a, um. Partic. ut, Armis lætatus. Virg. 10. Æn. 827.
Arma, quibus lætatus, habe tua: &c.
Juno lætata. Idem 12 Æn. 841.
Vaccenſes lætati. Salluſt. Jugurth. cap. 69.

LÆTĀBUNDUS, a, um. Gell. 11. 15.

LÆTANTER, Adv. Idem quod Læte. Lampridius in Commodo cap. 5.

LÆTATIO, ōnis. f. Lætitia. Cæſ. Bell. Gall. 5. 52. extr. Neque hoſtibus diutina lætatio, neque ipſis longior dolor relinquatur. Emendati codd. habent Lætitia.

LÆTĀBĬLIS, e. Adj. [εὐθυμητός] Lætitia dignum. Cic. 4. Tuſc. 37. Is eſt ſapiens quem quærimus, is eſt beatus, cui nihil humanarum rerum aut intolerabile ad demittendum animum, aut nimis lætabile ad efferendum videri poteſt. Ibid. lib. 1. 49. Quid habet iſta res aut lætabile, aut glorioſum?
Factum cunctis lætabile. Ovid. 9. Met. 255.
Jus lætabile. Stat. 4. Silv. 8. 21.
Jus tibi tergeminæ dederat lætabile prolis.

LÆTĀMEN, ĭnis. n. [κόπρος] Fimus qui per agros jacitur, quod eos lætos, hoc eſt pingues faciat. Plin. lib. 18. cap. 16. Ipſumque pro lætamine eſt.

LÆTISCO, [εὐφραίνομαι] ĕre. Lætum fieri. Siſenna apud Non. 2. 494. Utrumne dii cultu erga ſe mortalium lætiſcant, an ſupernæ gentes humana negligant. Obſoletum. conf. Cic. 1. Tuſc. 69. Ibique Gebhardi not.

LÆTĬFĬCUS, a, um. [εὐφραντικός] ut, Lætificæ vites. Cic. 1. Tuſc. 69. Ex antiquo poeta.
Plauſus lætifici. Stat. 16. Theb. 561.

LÆTIFĬCO, [εὐφραίνω, ἥδω, γανόω] āre. Lætum facere. Cic. 2. de Nat. Deor. 102. Contrahit terram, tum viciſſim lætificat, ut cum cælo hilarata videatur.
Gloria lætificat illum. Lucan. lib. 3. 48.
Terram lætificare, Fimo injecto aut re alia pinguefacere, ſtercorare. Plin. lib. 17. cap. 8.

LÆTIFĬCOR, [εὐφραίνομαι] āri. dep. Lætus fio. Plaut. Aulul. 4. 9. 15.
— nunc eo alii lætificantur
Meo malo & damno.

LÆTIFICĀTIO, ōnis. f. Apud Arnobium.

LÆTIFICĀTOR, ōris. m. apud Tertull.

LÆVUS, a, um. [λαιός, σκαιός] Adj. Siniſtrum. Plaut. Milit. 4. 7. 24.
Habeo quidem hercle oculum. PY. at lævum dico. Subaudi, Oculum. [Videtur hic per Metaph. pro Inerti & parum acuto, dictum.
Auris læva. Ovid. 12. Met. 336.
Ex humero lævo dependet. Ovid. 8. Met. 320.
Iter lævum radit. Virg. 5. Æn. 170.
Latus lævum. Hor. 3. Carm. 26. 5.
Oculus lævus. Lucret. lib. 4. 301.
Dextera tranſmutare lævis. Lucret. lib. 2. 487.
Lævum quum de humanis rebus loquimur, ſignificat Contrarium, ſtultum. Virg. 1. Ecl. 16. Et 2. Æn. 54.
Et, ſi fata deûm, ſi mens non læva fuiſſet. Servius.
Homo lævus, pro Siniſtro & inepto. Hor. de Arte Poet. 301.
— ô ego lævus,
Qui purgor bilem ſub verni temporis horam.
Tempore lævo interpellare aliquem. Hor. 2. Serm. 4. 4. h. e. Importuno.
Lævus, quum de cæleſtibus loquimur, Proſperum ſignificat. Virg. 2. Æn. 693.
Intonuit lævum. Quia ſiniſtra numinum, intuentibus dextra ſunt. Idem 4. Georg. 7.
— ſi quem
Numina læva ſinunt, auditque vocatus Apollo. V. Gell. 5. 12.
Lævum lumen, Noxium. Virg. 10. Æn. 275. De Sirio. Serv.

LÆVA, æ. f. [ſubauditur Manus ſubſtantivum. H. St.] a Græco deducitur. quippe Græci λαιὰν, lævam dicunt, & ſignificat Siniſtram manum. Feſtus, Læva, ſiniſtra: quod eam Græci σκαιὰν dicunt, unde tractum cognomen Scævola. Cic. 4. Acad. 145. Quum autem lævam manum admoverat, & illum, &c.
Comam implicuit læva. Virg. 2. Æn. 552.
Ad lævam: vel Ad lævam manum. V. AD præpoſitionem.
Petere lævam. Virg. 3. Æn. 563.
Petentibus lævam: i. e. Euntibus ad lævam. Plin. lib. 14. cap. 6. Falernus

le nus ager a ponte Campano læva petentibus Urbanam coloniam Syllanam incipit.
Versi ad lævam. Liv. 1. 14.
Dextra montibus, læva Tiberi amne septus. Liv. 4. 32.

Læve, Adv. Hor. 1. Epist. 7. 52.
— puer hic non læve jussa Philippi
Accipiebat. Cuning. Non lævus.

Lævorsum, Sinistrorsum, inquit Festus. Apul. in Florid. post princip. Lævorsum vel dextrorsum tanta mole corporis labitur.

Lævorsus, Adv. Idem. Ammian. 31. 10. Lævorsus flexo itinere.

Lævinus, i. m. Cognomen Valeriorum fuit, non ex eo, ut suspicatur Turnebus, quod primus hujus nominis sinistro & improbo lævoque esset animo, sed quod læva manu pro dextra uteretur, ut Scæva & Scævola.

Lævis, e. Adj. [λεῖος] significat Quod tactu asperum non est, idque auctores dicunt Inoffensum, lubricum & tenerum, ut sunt ova volucrum. Pers. 1. Sat. 82.
Trossulus exsultat tibi per subsellia lævis.
Aspera mista lævibus. Lucret. lib. 2. 470.
Frons lævis. Virg. 6. Ecl. 51.
Ora lævia. Tibul. 1. 8. 32.
Pocula lævia. Virg. 5. Æn. 91.
Podex lævis. Juven. 2. Sat. 12.
Tigna lævia radere. Lucret. lib. 5. 1266. al. Lævare & radere tigna.
Vir lævior femina. Ovid. 3. de Arte Am. 437.
Læve, absolute, pro Re lævi, quale est marmor politum. Hor. 2. Serm. 7. 87.
Externi ne quid valeat per læve morari. Al. Lēvis scribunt.

Lævĭtas, ātis. f. [λειότης] Asperitati contraria. Marcianus Capella, Lunarem circulum ingressa Virgo conspicatur globosum quoddam, tenerumque corpus e superni roris lævitate compactum instar speculi prænitentis. Plin. lib. 9. cap. 29. Hic Lævo opposuit Asperum. Idem lib. 2. cap. 3. Lævitate continua lubricum corpus.
Lævitas intestinorum. Cels. lib. 4. cap. 16. V. lienteria.

Lævĭtūdo, ĭnis. f. Lactant. de Ira D. 10. 7. Lævitudo granorum.

Lævor, ōris. m. [λειότης] Idem quod Lævitas, hoc est complanatio, sive expolitio. Plin. lib. 13. cap. 12. Spectantur in chartis tenuitas, densitas, candor, lævor. Idem lib. 9. cap. 35. Lucret. lib. 4. 547.
— & item lævis lævore creatur.

Lævĭgo, [λεαίνω, λεῖόω] āre. Complanare, polire; quasi Læve facere. Plin. 36. 18. Sunt quidam in eo genere molliores, qui & cote lævigantur. Varro 3. de R. R. cap. 11. Omnes parietes tectorio lævigantur, ne feles, aliave quæ bestia, introire ad nocendum possit.

Lævĭgātus, a, um. Partic. Columel. 6. 17. Semina lævigata.
Marmor lævigatum. Lactant. 2. 6.
Compar. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 12. Quod & lævigatius & spissius est. Faciliora enim ad coeundum videntur, quæ lævigatiora densatioraque sunt.

Lævigatio, ōnis. f. Vitruv. 7. 1. Lævigationibus & polituris cum fuerint perfecta.

Lævigator, ōris. m. apud Mart. Capel.

Lævo, [λεαίνω] āre. Idem quod Lævigo. Stat. 1. Theb. 519.
Pars teretes lævare manu, ac disponere mensas. Cels. 8. 3. extr. Lævat quæ exasperata sunt.

Lævātus, a, um. Partic. [λειανθεὶς] Senec. ad Helv. cap. 1. Lævati mensarum orbes.
Compar. Gell. lib. 17. cap. 8. extr. Ad coeundum ideo videntur faciliora, quæ lævatiora, lævioraque sunt. Al. Levatiora, levioraque.

L A G

Lăgănum, i. n. [λάγανον] Acron. ad loc. subject. Hor. Lagana sunt quædam quasi membranulæ ex farina & aqua, quæ jure pingui coctæ, ex caseo, pipere, croco, cinnamomoque conditæ in cibis dantur. Catinus lagani. Hor. 1. Serm. 6. 115. V. ibi Torrent. V. & lachanum.

Lagari, [λαγαροὶ] Versus dicuntur qui in medio claudicant pede: sicut Myuri, qui postremo: & Acephali, qui a brevi syllaba incipiunt. Ex Athen. lib. 14. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 14. Lagari, qui in medio versu breves syllabas pro longis habent.

Lăgēna, æ. f. [λάγηνος, ἡ λάγυνος] Genus vasis testacei, non tam ad aquam, quam ad vinum, & alios humores continendos accommodatum. Plaut. Curc. 1. 1. 78. Quasi tu lagenam dicas, ubi vinum solet
Chium esse. Martial. lib. 4. 46.
Et nigri Syra defruti lagena.
Signum læsum lagenæ. Hor. 2. Epist. 2. 134.
Catenata lagena. V. catena.
Sitiens lagena. Pers. 3. Sat. 92.
Vapida lagena. Pers. 6. Sat. 17.
Fuit & Mensuræ genus. Hieronym. in Vita Hilarionis, Cumque centum lagenis æstimata fuisset integra adhuc vinea, post dies viginti trecentas fecit.
Dicitur etiam Laguna. Vet. Inscript. apud Gruter. p. 578. n. 4. L. TROPHIMVS. AVG. LIB. A. VESTE. ITEM. A. LAGVNA.

Laguncŭla, æ. f. dimin. [λαγυνίδιον] Parva lagena. Cic. 6. Att. 1. In his inventæ sunt quinque lagunculæ matronarum, in quibus, &c.
Laguncula parvula. Plin. 2. Epist. 6.

Lagunculāris, e. Adj. Ad lagunculam pertinens. ut, Lagunculāris pix. Marc. Emp. cap. 36.

Lăgēos, i. f. [λάγειος] Uva quæ Latine Leporaria dicitur. Virg. 2. Georg. 93.
Et passo psithia utilior, tenuisque lageos
Tentatura pedes olim, vincturaque linguam. Servius.

Lago, ĭnis. f. Herba, quam aliqui Echiten vocant, alii Laginem, nonnulli Tenuem scammoniam. Plin. 24. 15.

Lăgōis, ĭdis. f. [λαγωΐς] Avis quæ leporinas habet carnes. Nam λαγὼς apud Græcos, lepus est.
Lagois, Genus piscis. Hor. 2. Serm. 2. 22.
Nec scarus aut poterit peregrina juvare lagois.

Lagonoponos, i. m. Iliorum dolor, τῶν λαγόνων πόνος. Plin. 20. 4. Semen eorum tostum, ipsumque commanducatum prodest ad lagonoponon.

Lăgōpus, ŏdis. f. [λαγώπους] Avis quæ in Alpibus visitur, de qua Plin. lib. 10. cap. 48. Martial. lib. 7. 86. 1.
Si meus aurita gaudet lagopode Flaccus.
Lagopus, Herba a pedis leporis similitudine dicta. Plin. lib. 28. cap. 8.

Lagophthalmus, i. m. [λαγώφθαλμος] Genus mali est apud Celsum, quoties in aliqua curatione plus æquo excisa cute, vel alia causa evenit ut oculus non contegatur. A leporibus dictum, qui apertis oculis dormire consueverunt, quum superior palpebra non descendit. cui vitio contrarium est Ectropium. Corrupte legitur apud Cels. lib. 7. cap. 7. §. 9. Glaucophthalmos, pro Lagophthalmos. Hæc ex Hermolao.

Lagunculа, V. lagena.

Lagus, V. in dictione ptolemæus.

Lagyges, Populi sunt Sarmatiæ. Perottus.

Lagyra, æ. f. Ptolemæo lib. 3. cap. 6. Urbs est Tauricæ Chersonesi.

L A I

Lāĭcus, a, um. Adj. [λαϊκὸς] Budæus, Profani dicti sunt, qui sacris initiati non erant; quod Virg. 6. Æn. 258. significat, quum inquit,
— procul, ô procul este profani,
Conclamat vates. Nunc Laicos vocamus, quasi Populares. Laicum enim vulgo Attrectabile significat: sicut Sacrum dicitur & Sanctum, cujus tactu populo interdictum est. Sic accipiuntur Laici panes primi Regum, capite 21. ad Sacrorum differentiam. Et Ezechielis ultimo. V. Tertull. Exhort. Castit. cap. 7.

Lāis, idis. f. [Λαῒς] Corinthia meretrix, quæ ob elegantiam, venustatemque formæ grandem pecuniam demerebat: conventusque ad eam ditiorum hominum ex omni Græcia celebres erant: neque admittebatur, nisi qui dabat quod poposcerat. poscebat autem illa nimium quantum. Hinc ait Sotion natum esse illud frequens apud Græcos adagium, οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς. Quod frustra iret Corinthum ad Laidem, qui non quiret dare quod posceretur. Hæc Gell. cap. 8. lib. 1. Ubi plura V. Expressit Hor. 1. Epist. 17. 36.
Non cuivis homini contingit adire Corinthum.
Multis Lais amata viris. Ovid. 1. Amor. 5. 12.

Lāius, i. m. [Λάϊος] Thebarum rex, Labdaci filius, & OEdipi pater ex Iocasta Creontis Thebani filia. Bocatius. V. Stat. 1. Theb. 296. & 2. 66.

L A L

Lălăge, es. f. Nomen puellæ apud Hor. 1. Carm. 22. 23.

Laletānia, æ. f. Hispaniæ regio: inde

Laletānus, a, um. Adj. ut, Laletani populi: & Laletanum vinum, magis copia quam bonitate laudatum. Plin. lib. 14. cap. 16.

Lălīsio, onis. m. [λαλισίων] Pullus est onagrorum. Martial. lib. 13. 97.
Quum tener est onager, solaque lalisio matre, &c. Plin. lib. 8. cap. 44. Onagri in Phrygia & Lycaonia præcipui. Pullis eorum, ceu præstantibus sapore, Africa gloriatur, quos lalisiones appellant.

Lallo, [βαυκαλάω] āre. Antiquum verbum; est (ut inquit Murmellius) Lac sugere: vel, ut alii volunt, Lente lac trahere, aut Blande loqui more infantium. Pers. 3. Sat. 18.
Et similis regum pueris pappare minutum
Poscis, & iratus mammæ lallare recusas? Hieronymus accipere videtur de Nænia nutricum, quam infantibus occinunt potissimum quum somnum eis conciliant. Verba ejus ad Lætam sunt, Forsitan & laxis uberum pellibus mater, arata rugis fronte, antiquum referens mammæ lallare congeminet. Alii vocem esse, qua nutrix ad lactandum invitet, aiunt. Nobis Gallis inde *La* vox adhortantis est.

Lallus, i. m. Deus fuisse videtur, qui præesse næniis illis balbis, quas nutrices pueris occinunt, & pueros reddere cogunt, credebatur. Nulla enim littera est quam facilius sonent pueri quam lambda: quinetiam ejus frequentia somnum inducebant. Ausonius Epist. 16. de filio Probi, v. 91.
Nutricis inter lemmata
Lallique somniferos modos. Turnebus Advers. 18. 34. Scalig. Auson. Lect. 2. 11.

L A M

Lama, æ. f. [τέναγος] Aquæ collectio est, inquit Festus.
Lama est etiam Spina Indica, ex qua effluit mastiche. Plin. 12. 17.

Lambĕro, āre. est, inquit Festus, Scindere atque laniare. Plaut. Pseud. 2. 4. 53.
Euge, pellepide Charine, ne meo ludo lamberas. Sic enim ex schedis veteribus restituit Turnebus. Verberari autem & vapulare se suo ludo servus dicit: eisdem enim appetitur jocis, quibus lacessiverat.

Lambo, bi, ĭtum, [λιχμάζω, λάπτω] ĕre. Lingere, lingua aliquid suaviter tangere, ut solent canes bibentes. Lucil. Sat. 23.
Jucundasque puer qui lamberat ore placentas. [Vide annon & Diomedes meminerit. H. St. τὸ Lambero, puto, non Lambo.
Lambere cibos. Columel. lib. 8. cap. 17.
Lambunt muscæ. Martial. lib. 14. 67.
Per translationem, Cic. 5. Verr. 28. Volusii aruspicis & Cornelii medici, & horum canum, quos tribunal meum vides lambere.
Lambere, Tangere. Virg. 3. Æn. 574.
Attollitque globos flammarum, & sidera lambit. Hyperbolice dixit.
Metaph. Alluere. de fluminibus. Hor. 1. Carm. 22. 7.
— vel quæ loca fabulosus Lambit Hydaspes.

Lambens, entis. Partic. Ovid. 3. Met. 57.
Tristia sanguinea lambentem vulnera lingua.
Catellæ lambentes. Martial. 3. 82.

Lambītus, ûs. m. Aurel. Vict. de Orig. gentis Romanæ cap. 20. Lupam primo lambitu pueros detersisse.

Lambĭto, [λάπτω] āre. frequent. Solinus cap. 25. Ægyptii canes e Nilo nunquam nisi currentes lambitant.

Lambotus, i. m. Fluvius est Africæ apud Strabonem. [Nisi error est.

Lambrus, i. m. [Λάμβρος] Fluvius in Cisalpina Gallia, quem Padus defert in mare Adriaticum, ut ait Plin. lib. 3. cap. 16. & 19. A quo,

Lambrani, orum. m. pl. [Λαμβρανοὶ] Accolæ. Suet. in Cæs. cap. 10. Per Lambranos & Transpadanos.

Lamella, V. lamina.

Lāmen-

Lamentor, [αἰάζω, θρηνέω, κωκύω, ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι] āri. Voce querula, tristique oratione damnum ac dolorem testari: auctore Valla lib. 5. Cic. 1. de Orat. 245. Lapides mehercule omnes flere ac lamentari coegisset. Ter. Andr. 1. 1. 94.

Quæ tum mihi lamentari præter ceteras
Visa est.

Conqueri adversam fortunam, non lamentari decet. Pacuvius apud Cic. 2. Tusc. 50.

Lamentari, Lamentatione dignum aliquid monstrare. Cic. 1. Tusc. 75. Nam hæc quidem vita mors est, quam lamentari possem si liberet.

Passive & Impers. Apul. 4. Met. sub. fin. Mæretur, fletur, lamentatur diebus plusculis.

Lamentans, antis. Partic. Cic. 3. de Orat. 214. Matremne ut miseram, lamentantemque videam.

Lamentātus, a, um. Partic. [ὀδυρθεὶς, θρηνηθεὶς] ut, Fata diu lamentata. Sil. lib. 13. 711.

Lamentātio, ōnis. f. [θρῆνος, ὀδυρμὸς] Ægritudo cum ejulatu, ut docet Cic. 4. Tusc. 18. Et lib. 1. 30. Sed illa lugubris lamentatio, fletusque mærens, ex eo est, quod, &c.

Mæsta lamentatio. Sen. Hippol. 7.

Lamentātor, ōris. m. Gloss. Gr. Lat. θρηνητὴς, Lugubris, lamentator. [Tollenda videtur distinctio. Etiam in Lat. Gr. Lamentator θρηνητής.

Lamentatrix, īcis. f. Scriban. de Pass. Christ. cap. 10. Vocare lamentatrices ad lamentum.

Lamentarius, a, um. Adj. [θρηνώδης] Quod ingerit lamentationem. Plaut. Capt. 1. 1. 28. Quæ ædes, lamentariæ Mihi sunt. Antiquum.

Lamentābĭlis, e. [θρηνώδης, μεμπτὸς] Dignum lamentatione. Virg. 2. Æn. 4.

Trojanas ut opes, &, lamentabile regnum
Eruerint Danai.

Carmen lamentabile. Stat. 5. Silv. 3. 1.

Comploratio lamentabilis. Liv. 3. 47.

Decus lamentabile. Stat. 11. Theb. 161.

Funera lamentabilia. Cic. 2. de Legib. 64. Posteaquam ut scribit Phalereus, sumptuosa fieri funera & lamentabilia cœpissent, Solonis lege sublata sunt.

Gemitus lamentabilis. Cic. 2. Tusc. 57.

Tributum lamentabile Ovid. 8. Met. 262.

Voce lamentabili deplorare. Cic. 2. Tusc. 32.

Lamenta, æ. f. apud veteres, pro Lamentatione. Pacuvius Hermiona, Lamentas, fletus facere compendi licet. Nonius 2. 493.

Lamentum, i. n. [κώκυμα, θρῆνος] Quasi Lamentamentum. Ipsa lamentatio. Cic. pro Milon. 34. Sine cantu, sine ludis, sine exsequiis, sine lamentis, sine laudationibus, sine funere. Idem de Senect. 73. Solonis quidem sapientis elegium est, quo se negat velle suam mortem dolore amicorum, lamentisque vacare. [Sic lego. V. elogium.

Dedere se lamentis. V. dedo.

Tecta fremunt lamentis gemituque. Virg. 4. Æn. 664.

Lămiæ, arum. f. pl. [λαμίαι] Mulieres quæ strygum instar, infantium sanguinem sugunt, sive ipsæ Stryges. Hor. de Arte Poet. 340.

Neu pransæ lamiæ puerum vivum extrahat alvo.

Philostratus in Apollonio ait Lamias a quibusdam larvas appellari, & lemures, esseque ad amorem & Venerem propensas: & carnes humanas, maximeque formosorum esurienter appetere, quæ libidinis cupiditate alliciant eos quos postea cupiant devorare.

Lamia etiam, Meretricis insignis nomen fuit. Et

Lamia, Animal est faciem prætendens muliebrem, ab inferiori parte pedes equinos habens.

Lamia cognomen nobilis familiæ Romanæ Æliorum, a Lamo Antiphatis patre, & Læstrygonum rege, qui Formiis regnavit, ortum habens. Hor. 3. Carm. 17. 1.

Æli vetusto nobilis ab Lamo. Hinc

Lamianus, a, um. Adj. ut, Horti Lamiani. Cic. 12. Att. 21.

Lămĭna, æ. f. [ἔλασμα, πλὰξ] V. bractea. Liv. 23. 19. extr. Et tria signa cum titulo laminæ æneæ inscripto, Manicium pro militibus, qui Casilini in præsidio fuerint, votum vovisse. Al. Lamnæ. Cic. 2. de Legib. 58. Ad eam quum lamina esset inventa, & in ea scriptum, domina honoris, ea causa fuit ædis hujus dedicandæ.

Fulva lamina, Aurea. Ovid. 11. Met. 124.

Mollis lamina. Ovid. de Nuce v. 95. ponitur hic pro Putamine, quo nuces involutæ sunt.

Argenti levis lamina. Ovid. 1. Fast. 208.

Ensis lamina dissiluit. Ovid. 5. Met. 173.

Religare laminis & clavis. Cæs. 2. Bell. Civil. cap. 10.

Laminæ, quarum mentio apud M. Tullium, 7. Verrin. 162. Ferreæ velut crustæ erant, quæ candefactæ admovebantur noxiorum corpori. Prudentius, passione Romani v. 486.

Nec sic inusta laminis ardet cutis,
Ut febris atro felle venas exedit. Monuit Turnebus.

Admovere laminas candentes. Cic. 7. Verr. 162. Quid, quum ignes, candentesque laminæ, ceterique cruciatus admovebantur?

Metaph. Aurium laminas dixit Cæl. Aurel. Tard. 2. 1. & 14. Cartilagines intelligens.

Lamna, pro Lamina, apud Horat. in Carminibus legitur lib. 2. 2. 2. ad Salustium,

Nullus argento color est avaris,
Addito terris inimice lamnæ
Crispe Salusti: nisi temperato
Splendeat usu. Ubi Porphyrio, Lamnam pro Rudi & infabricata materia posuit: per quod signat non libenter habere absconditas & sine usu pecunias. [V. quæ de hoc loco in dictione Color notavi.

Candente lamna ventres nepotum urere. Hor. 1. Epist. 15. 36.

Crepitante lamna audivit sonitum. Senec Agamem. 9.

Lamnula, æ. f. seu Laminula, dimin. Tertull. de Coron. cap. 12.

Lamella, æ. f. aliud dimin. [ἐλασμάτιον] Vitruvius lib. 7. cap. 3. Speculum argenteum tenui lamella ductum. Seneca De brevitate vitæ, cap. 12. pr. Majorem dierum partem in æruginosis lamellis consumit.

Lamellŭla, æ. f. aliud dimin. Petron. cap. 57. Glebulas emi, lamellulas paravi. i. e. Aurum & argentum. V. ibi Heins. & Burm. [Cui non concesserim Argentum, vel Aurum, non æque Signatum, ut In lamellas redactum hac voce intelligi. V. lamina.

Lamium, i. n. Urticæ genus: de quo Plin. lib. 21. cap. 15. Quæ innoxia est, morsu carens, lamium vocatur.

Lamius, V. latmus.

Lampago, ĭnis. f. Herba eadem quæ Saxifraga. Apul. de Herb. cap. 97.

Lampas, ădis. f. [λάμπας, δαὶς, φανὸς] Græca dictio, quæ Candelabrum, vel Facem significat. In accusativo, Lampada facit. Virg. 9. Æn. 535.

Princeps ardentem conjecit lampada Turnus. Ter. Adel. 5. 7. 9.
— missa hæc face,
Hymenæum, turbam, lampadas, tibicinas. Columel. lib. 12. cap. 18. Ferreis lampadibus ardentibus calefiunt.

Ænea lampas. Juven. 3. Sat. 285.

Clara lampas. Stat. 10. Theb. 121.

Coruscis lampadibus densum funale. Ovid. 12. Met. 247.

Igniferæ lampades. Lucret. lib. 2. 25.

Vacant igne lampades. Ovid. 3. de Pont. 3. 60.

Lampas, pro Luce, vel splendore: ut, Lunaris lampas. Stat. 10. Theb. 277.

Phœbea lampas, Sol. Virg. 4. Æn. 6.

Rutilantem attollens lampada Titan. Sil. lib. 12. 648.

Prima lustrabat lampade terras Orta dies. Virg. 7. Æn. 148.

Lampas, Genus facis in cælo apparens. Plin. lib. 2. cap. 26 Duo genera faciunt: lampades vocant plane faces: alterum bolidas: quale Mutinensibus malis visum est. Vulgus Faces ardentes, vel lanceas ignitas vocat.

Lampada cursu tradere, proverbialis metaphora, pro eo quod est, Partes suas quasi successione in alium atque alium transferre. Lucret. lib. 2. 77.

Et quasi cursores vitaï lampada tradunt. De animantibus agit, quæ successione propagantur, vita per vices ab aliis in alia transfusa. Eodem pertinet Persianum illud 6. Sat. 61.

Qui prior es, cur me in decursu lampada poscis? Sumta est metaphora a lampadum certamine, quod Athenis celebratum fuit Festis Panathenæorum, Promethiorum, & Vulcanaliorum; in quo certamine Primus facem dabat secundo, secundus tertio; & similiter omnes donec currentium numerus impleretur. V. Aristoph. Scho Ran. Pausan. in Attic. p. 30. Wech. & Vet. Interp. Pers. Sat. 6. v. 61. Victor. & Ursin. ad Varr. de R. R. 3. 16.

Lampăda, æ. f. Idem quod Lampas. Plaut. Cas. 4. 4. 16. Tene hanc lampadam. conf. Priscian. p. 758. In emendatis codd. Lampadem exstat.

Lampadarius, i. m. Qui fert lampada, aut Qui eam accendi curat. V. l. fin. C. de divers. off.

Lampădias, æ. m. [λαμπαδίας] Cometæ genus. Plin. 2. 25. Lampadias ardentes imitatur faces.

Lampado, ōnis. m. Bulbus. Th. Priscian. de Diæt. cap. 10. Bulbi, id est lampadones desiccativi sunt.

Lampetia, æ. f. [Λαμπετία] fuit Solis filia ex Neæra, sororque Phaetusæ. Hæ transeunte Ulysse armenta custodiebant, ut videbimus in dictione phaetusa. V. Ovid. 2. Met. 349.

Lampeto, Amazonum regina. Justin. 2. 4.

Lampĕtra, æ. f. Piscis genus a lambendis petris nomen sortita. Hunc piscem nonnulli Murænam vocant. Perottus. V. mustela.

Lampēus, i. m. [Λαμπεῖος] Mons est Arcadiæ, teste Plin. lib. 4. cap. 6.

Lampīa, æ. f. [Λαμπεια] Mons est Arcadiæ idem, pars Erymanthi, cujus meminit Stat. lib. 4. Theb. 290.

— cadensque jugis Lampia nivosis. Al. Lampea.

Est item, Oppidum Arcadiæ ejusdem nominis apud Lactantium. [Apud Stephanum Λάμπεια & Ethnicum Λαμπεάτης, nisi error est.

Lampon, onis. m. [Λάμπων] Panchates, Pelorus, & Camphasus, nomina sunt equorum apud Sil. 16. 334. De Lampone scribit hoc modo,

Evolat ante omnes, rapidoque per aëra cursu
Callaicus Lampon fugit, &c. Interpretatur Candidus vel Splendidus.

Fuit & Lampon, Sacrificus vates, per anserem velut avem auguralem jurare solitus. Erasmus in proverbiis, ex Suida.

Lampridius, i. m. (Ælius) Historicus tempore Constantini M. a quo descriptas habemus vitas quatuor Imperatorum. V. Voss. de Hist. Lat. 2. 7.

Lampsacius, i. m. Filius fuit Cilicis, eique successit in regno, ut auctor est Paulus & Theodontius antiquissimi scriptores apud Bocatium lib. 2. cap. 48.

Lampsăcum, i. n. [Λάμψακος] ante Pityusa vocata, civitas est Bithyniæ in Hellesponto, nomen a splendore tractum. Nam λάμπω, idem est quod splendeo. Strabo urbem clarissimam nobili portu esse ait, & templo Matris deûm insignem, lib. 13. V. Cic. 3. Verr. 63.

Lampsăcus, i. f. vel Græca terminatione Lampsacos, Idem. Valer. Flac. 2. Argon. 623. — transmissaque puppi
Lampsacus, &c.

Lampsacēnus, a, um. Adj. [Λαμψακηνὸς] Unde Charon historicus, & Adimanthus, & Anaximenes, & Metrodorus Epicuri sodalis, Lampsaceni dicti. Ipsum etiam Epicurum Lampsaceni dicunt diu Lampsaci versatum. Strab. lib. 13.

Lampsacius, a, um. Idem quod Lampsacenus, ut Lampsaciæ puellæ. Martial. lib. 11. 52. De Titio,

Tanta est quæ Titio columna pendet,
Quantam Lampsaciæ colunt puellæ.

Versus Lampsacius, pro Salaci & impudico. Martial. lib. 11. 17. Ad lectores,

Nam mea Lampsacio lascivit pagina versu.

Lampsăna, æ. f. [λαμψάνη Diosc. 2. 142.] Olus silvestre. V. lapsana.

Lampўris, ĭdis. f. [λαμπυρὶς] Genus vermis, de quo sic Plin lib. 11. cap. 28. Lucent ignium modo noctu, laterum & clunium colore lampyrides, nunc pennarum hiatu refulgentes, nunc vero compressu obumbratæ, non ante matura pabula, aut post defecta conspicuæ.

Lămus, i. m. Equus generosus apud Sil 16 474.

Tum Lamus & Sroris proles bellacis Ilerdæ.

Lamus etiam filius Herculis ex Omphale. Ovid. 9. Epist. 54.

Lămўrus, i. m. Lacertorum genus. Plin. lib. 32. cap. 11.

Inter Pisces refertur in Ovid. Fragm. Halicut v. 120. [Quasi non & Plinius de Lacertis piscibus loquatur. V. lacertus.

Lamyrus, Filius fuit Herculis ex Iole Euryti regis filia. Bocatius.

LĀNA, æ. f. [ἐρία, ἔριον, εἴριον, εἶρος, λάχνη] Vellus, quo oves potiſſimum veſtiuntur. Hanc a Laniando dictam putant quidam, ut Vellus a vellendo. Laniare enim, Scindere eſt: ſcinditur enim nunc lana, quæ velli quondam ſolebat. Cic. 2. de Orat. 277.
Quando ad me venis cum tua colu & lana? Ex quodam poeta.
Globus lanæ. Hor. 1. Epiſt. 13. 14. al. rectius Glomus. q. V.
Mollis lana. Virg. 2. Georg. 120.
Pectita lana. V. Pectitus in PECTO.
Sordida lana. Ovid. 3. de Arte Am. 222.
Succida lana. Juven. 5. Sat. 24. V. SUCCIDUS.
Tincta murice lana. Ovid. 1. de Arte Am. 251.
Tonſæ lanæ. Hor. 3. Carm. 15. 14.
Carpere lanam. V. CARPO.
Ducunt lanas aut ſtamina pollice verſant. Ovid. 4. Met. 34.
Excolere rudes lanas. Ovid. 2. de Arte Am. 220.
Facere lanam. Lucret. lib. 5 1353. unde Lanificium.
Fucare. Virg. 2. Georg. 465.
Alba nec Aſſyrio fucatur lana veneno.
Glomerabat rudem primos lanam in orbes. Ovid. 6. Met. 19.
Invertere albentes lanas murice. Sil. lib. 16. 569.
Involvere niveam penſis lanam. Claud. 1. in Eutrop. 276.
Medicata lana fuco. Hor. 3. Carm. 5. 28.
Mentiri varios diſcet lana colores. Virg. 4. Ecl. 42.
Mollire lanam. Ovid. 3. Faſt. 817.
Tingebat bibulas murice lanas. Ovid. 6. Met. 9.
Trahere lanam. Juven. 2. Sat. 54.
De lana caprina rixari. Hor. 1. Epiſt. 18. 15. eſt De nihilo contendere. V. Adagia Eraſmi.
Lana non tantum de ovibus dicitur, ſed de aliis etiam quibuſdam animalibus & arboribus. Ulpian. in l Si cui lana. §. Lana leg. ff. De legatis & fideicom. 3. Lana legata etiam leporinam lanam, & anſerinam, & caprinam credo contineri, & de ligno, quam Græci ἐριόξυλον appellant.
LANŬLA, æ. f. dimin. Celſ. lib. 7. cap. 27. pr. Tenueſque carunculæ lanulis ſimiles.
LANARIUS, i. m. [ἐριοκόμος] Qui lanam curat. Plaut. Aul. 3. 5. 34.
Stat fullo, phrygio, aurifex, lanarius. Et Inſcript. apud Reineſ. Claſſ. 11. n. 96.
M. SILANO. M. L. SYRO.
LANARIO. Gloſſ. Gr. Lat. Ἐριουργὸς, Lanarius.
LANĀRIS, e. Adj. [ἐριοπόκος] Quod lanam gerit. Varr. 2. de R. R. cap. 9. Nos qui paſcimus pecus lanare.
LANĀTUS, a, um. Adj. [λαχνήεις, μαλλωτὸς] Quod lanam habet. ut, Lanatum pecus. Columel. lib. 11. cap. 2.
Oves lanatæ. Columel. lib. 7. cap. 3.
Pelles lanatæ. Columel. lib. 6. cap. 2.
Vites lanatæ, Amineæ dictæ, quod caneſcant lanugine. Columel. lib. 3. cap. 2.
Compar. ut, Lanatiore canitie folia. Plin. lib. 21. cap. 20.
Verum enimvero qui dixit Deos pedes lanatos habere, veriſſime dixit. Lento enim gradu & inſono veſtigio ad ſontes puniendos progrediuntur. Beroald. in principio Comm. in Titum Veſpaſianum Suetonii. Sed puto potius Laneos pedes dictum fuiſſe. H. St.
LANĔRUM, i. n. Veſtimenti genus ex lana ſuccida confectum. Feſtus.
LANEUS, a, um. Adj. [ἐρεοῦς] Quod ex lana eſt. Plaut. Mil. 4. 4. 42.
Cauſiam habeas ferrugineam, culcitam ob oculos laneam.
Infula lanea. Virg. 3. Georg. 487.
Latuſculum laneum, i. e. Latus lanæ inſtar molliſſimum. Catul. ad Thallum, 23. 10.
Pallium laneum. Cic. 3. de Nat. Deor. 83.
Tracta lanea, pro Laneis liciis, vel Laneis pannis, vel potius pro Lanæ glomis reperimus. Varro apud Non. 3. 247. Etiam ſuis manibus lanea tracta miniſtraſſet infectori. Turnebus. Mercer. Impectori.
Vitta lanea. Propert. lib. 3. 6. 30.
Laneus lupus, Piſcis. Martial. lib. 13. 89.
Laneus Euganei lupus excipit ora Timavi. Lupum piſcem vocat Laneum, ob vicinos montes Euganeos (circa hos enim Timavus in mare effunditur) abundantes pecore lanas molliſſimas ferente. [Languidus forte ſcribendum.
LANESTRIS, e. Adj. Laneus. Vopiſc. Aureliano cap. 29. Laneſtre pallium.
LANŌSUS, a, um. [δασύμαλλος, ἐριώδης] Lana abundans. Columel. lib. 7. cap. 3. Eliges bimam, vaſti corporis, cervice prolixa, prolixi villi, nec aſperi, lanoſi & ampli uteri. V. LANA.
LANOSITAS, ātis. f. Tertull. de Pallio cap. 3. Muſcoſæ lanoſitatis conchæ.
LANITIA, æ. f. Laberius apud Non. 3. 133. Mollis e lanitia Attica veſtis.
LANITIES, ēi. f. Idem. Tertull. adv. Marc 2. 3.
Sed quia lanities renovata hæc corpora veſtit. conf. LANITIUM.
LANITIUS, a, um. Adj. Arnob. 5. p. 174. Cuſtos gregis lanitii.
LANITIUM, ſive LANICIUM, i. n. [ἐριουργία, ταλασιουργία] dicitur, ſicut a Fuga, Effugium; teſte Servio. Virg. 3. Georg. 384.
Si tibi lanicium curæ, &c. Plin. lib. 6. cap. 17. Primi ſunt hominum, qui noſcantur, Seres, lanicio ſilvarum nobiles, perfuſam aqua depectentes frondium canitiem. [V. loc. Colum. in LANUGO.
Lanicium, non tam Curam lanæ ſignificat, quam lanati pecoris, ut ex Arnobio apparet ſic ſcribente lib. 1. Nunquid in culpa natura eſt, quod laniciis extulit importuniſſimam belluam? Iterum, Lanicia curent veſtra numeroſis fœtibus multiplicari. Turneb. 15. 21.
LANĬFĬCIUM, i. n. [ταλασιουργία] Lanæ opificium. Columel. lib. 12. in Prooem. Nunc vero quum pleræque ſic luxu & inertia diffluant, ut ne lanificii quidem curam ſuſcipere dignentur. Et Apul. 9. Met. p. 219. Ego miſera, & pernox & perdia, lanificio nervos meos contorqueo.
LANIFĬCUS, a, um. Adj. [ἐριουργὸς, ταλασιουργὸς, ἐριοπόνος] Qui lanæ artem exercet. Martial. lib. 6. 58.
Si mihi lanificæ ducunt non pulla ſorores
Stamina, nec ſurdos vox habet iſta deos.
Artis lanificæ doctiſſimus. Claud. 2. in Eutrop. 382.
Manum lanificam imponere penſis. Tibul. lib. 2. 1. 10.
Lanificus, cum genitivo; ut, Staminis albi Lanificæ. Juven. 12. Sat. 65. de Parcis. [Poteſt tamen & aliter conſtrui, ut ad v. Penſa ſcil. genitiv. referas.
LANĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [ἐριοφόρος] Quod lanam fert. Plin. lib. 13. cap. 14. Æthiopia Ægypto contermina inſignes arbores non fere habet, præter laniferas. V. LANA.
LANĬGER, ĕra, ĕrum. Adj. [ἐριοφόρος] Idem. Plin. lib. 12. cap. 10. Ejuſdem inſulæ excelſiore ſuggeſtu lanigeræ arbores alio modò quam Serum.
Greges lanigeros agitare. Virg. 3. Georg. 287.
Oves lanigeræ. Virg. 3. Æn. 660.
Pecus lanigerum. Accius apud Cic. 1. de Divin. 44.
Pecudes lanigeræ. Virg. 3. Æn. 642.
Vellus lanigerum. Ovid. 18. Epiſt. 144.
Laniger Abſolute, pro Ove. Phæd. 1. 1. 6.
Effœtus laniger annis. i. e. Aries. Ovid. 7. Met. 312.
LANIPENDIA, æ. f. Quæ lanam pendet & diſtribuit. l. 33. ff. de donat. inter vir.
LANIPENDIUS, i. m. Σταθμοῦχος ἐρίων. Gloſſ. Lat. Græc.
LANITONDIUM, i. n. Commentator Horatii in edit. Cruquii 254. col. prior. H. St. Verba ejus ad Epod. 2. 16. hæc ſunt, Nam oves æſtate lanitondium patiuntur.
Sic & Lanitonſorem dicas licebit.
LĀNŎCŬLUS, i. m. Qui lana vitium oculi tegit, inquit Feſtus. conf. Caſaub. ad Suet. Domit. cap. 17.
LĀNŪGO, ĭnis. f. [ἴουλος, χνόος, λάχνη] Tenera pilatio, a lanæ ſimilitudine, qualis in adoleſcentium genis, & in pomis quibuſdam cernitur. Columel. lib. 3. cap. 2. Lanatam quoque Amineam quidam maxime probant: quæ hoc vocabulum non ideo uſurpat, quod ſola ex omnibus Amineis, verum quod præcipue caneſcit lanugine. Martial. lib. 1. 115.
Dum nulla teneri ſordent lanugine vultus. De Barba prima.
Comæ graciles inſtar lanuginis. Ovid. 1. Amor. 14. 23.
Fuſcante tamen lanugine malas. Lucan. lib. 10. 135.
Nova lanugo. Ovid. 5. Faſt. 173.
Primæ lanuginis ætas. Ovid. 15. Epiſt. 85.
Primæ lanuginis anni. Propert. lib. 3. 7. 59.
Rara lanugo. Plin. lib. 8. cap. 37.
Ridens lanugo. Claud. in Conſ. Prob. & Olyb. 70.
Roſea lanugine malæ. Stat. 9. Theb. 703.
De Fructu & Arboribus dicitur; ut, Mala cana tenera lanugine. Virg. 2. Ecl. 51.
Frondium lanugine veſtiri. Plin. lib. 7. cap. 2.
Molli lanugine abundans herba. Lucret. lib. 5. 815.
Lanugo, pro Scobe. Columel. lib. 4. cap. 29. Nulla interveniente lanugine, quam excitabat antiqua terebra.
LANUGĬNEUS, a, um. Adj. Apul. de Herb. cap. 62. Floccoſis vel lanugineis adnationibus.
LANUGINŌSUS, a, um. Adj. [χνοώδης] Plin. lib. 22. cap. 20. Eſt & alia ſimilis, pſeudanchuſa ob id appellata, a quibuſdam vero enchuſa, aut doris, & multis aliis nominibus, lanuginoſior & minus pinguis.
LANARIA, æ. f. [στρούθιον] Herba. Plin. lib. 24. cap. 18. Herba lanaria ovibus jejunis data, lactis abundantiam facit. Vulgus *cotonariam* vocat, quæ eadem eſt cum gnaphalio Dioſcoridis. conf. Columel. 11. 2.
LANARIS, LANARIUS, LANATUS, V. LANA.
LANCEA, æ. f. [λόγχη] a latitudine ferri dicta eſt, vel quia Græce λόγχη dicitur. Teli genus longiſſimum. Hiſpanica dictio eſt, non Latina, ut Gell. ait lib. 15. cap. 30. extr. ex Varrone. Hanc olim Luculli Lucullеam appellarunt. Feſtus, Lancea a Græco dicta, quam illi λόγχην vocant: λόγχη enim haſta, & λογχήτης ſatelles. Plin. lib. 15. cap. 30. Tacit. 3. Hiſt. 27. extr. Disjectam fluitantemque teſtudinem, lanceis, contiſque ſcrutantur, donec, ſoluta compage ſcutorum, exſangues aut laceros proſternerent.
Felix lancea. Lucan. lib. 6. 190.
Lancea, i. e. Spiculum venabuli vel jaculi, inquit Budæus.
LANCEARIUS, i. m. [λογχοφόρος] Qui lanceam gerit. Budæus, Lancearii ſunt ex Tranquillo qui nunc vulgo *picarii*, i. e. Spicularii dicuntur. V. Ammian. 21. 13. & 31. 33.
LANCEŎLA, æ. f. dimin. Capitol. Maxim. Jun. cap. 4. Lanceola fiſſa eſt fulmine.
Eſt etiam Planta, quæ & Plantago minor, Tarbernæm. p. 1111. Hinc,
LANCEOLATUS, a, um. Adj. ut, Plantago lanceolata, l. c. V. etiam Macer. 2. 3. 5.
LANCEO, āre. Lanceam mittere. Tertull. adv. Marc. 3. 13. Qui ante norint lanceare quam lancinare. conf. Idem adv. Judæos cap. 9.
LANCEĀTUS, a, um. Adj. [λογχωτὸς] Lancea armatus.
Lanceatus, Partic. Ictu lanceæ percuſſus. Firmicus, Quicunque habuerunt horoſcopum in XXI parte Tauri, lanceati moriuntur.
LANCĬNO, [κατακνίζω, νύττω] āre. Ferire, lacerare. Plin. lib. 11. cap. 34. Eſt & volucre canibus peculiare ſuum malum, aures maxime lancinans, quæ defendi morſu non queunt.
LANCINĀTUS, a, um. Partic. Translate, utitur Catull. 27. 15.
Paterna primum lancinata ſunt bona. Adde Senec. de Ira 1. 2.
LANCINATIO, ōnis. f. apud Celſum. [Modo ut exſtet apud Celſum.
LANCINATOR, ōris. m. Qui lancinat. Prudent. Romano v. 1057. Lancinatores gregum.
LANEUS, V. LANA.
LANGA. æ. f. Genus animalis, quod alii Languriam vocant, quam dicunt circa Padum inveniri. Plin. lib. 37. cap. 2. ubi de Lyncurio lapide. Alii dixere langurium, & eſſe in Italia beſtias langurias. Zenothemis langas vocat eaſdem, & circa Padum iis vitam affirmat.
LANGĪA, æ. f. Fons eſt in Nemæa ſilva Arcadiæ, ut indicat Stat. lib. 4. Theb. 728. Ex hoc refectus fuit Argivus exercitus ad Thebas vadens, quum graviter ſitiſſet.
LANGUEO, ui, [ἀσθενέω, ὀλιγοδρανέω] ēre. Deficere, infirmum eſſe, diſſolvi. ut,
Artus confecti languent. Lucret. lib. 3. 960.
Corpora languent triſti morbo. Virg. 4. Georg. 252.
Cor languens. Catull. Argon. 62. 99.
Gratia languet. Sil. lib. 17. 361.
Ictus languens. Lucan. lib. 3. 687.
Jubar lunæ nimboſum languet. Stat. 12. Theb. 305.
Manu languenti tenere aliquid. Ovid. 12. Met. 318.
Membra languentia. Lucret. lib. 6. 797.
Vires in corpore languent. Ovid. 1. de Pont. 4. 3.
Vox languens. Cic. 1. Off. 133.

Languere e via. Cic. 1. Philipp. 12.
Incitat languentes vis ſonorum, & excitatos languere facit. Cic. 2. de Legib. 38.
Languere, Timidum eſſe. Salluſt. Catil. cap. 52. 18. Si paulum modo vos languere viderint, jam omnes feroces aderunt. [Exponendum erat, Remiſſius agere, Remittere curam.
Languere, Otio torpere & marcere. Cic. in Piſon. 82. Nec deſpero tamen (quanquam languet juventus, nec perinde atque debebat, in laudis & gloriæ cupiditate verſatur) futuros aliquos qui abjectum hoc cadaver, Conſularibus ſpoliis nudare non nolint.
Languere otio. Cic. 1. de Nat. Deor. 7. Nam quum otio langueremus, & is eſſet Reip. ſtatus, &c.

LANGUESCO, [παρακμάζω, ἀπομαραίνομαι, νωθριάω] ĕre. Languere incipere. Virg. 9. Æn. 435.
Purpureus veluti quum flos ſucciſus aratro
Langueſcit moriens. Cic. 4. de Fin. 65. Hebes acies eſt cuipiam oculorum, corpore alius langueſcit.
Lumina langueſcunt morte. Catull. Argon. 62. 188.
Langueſcere, Invalidum, tepidum, ſeu otioſum fieri. Cic. in Caton. 28. Orator metuo ne langueſcat ſenectute.
Cupido langueſcit: h. e. Minuitur. Plin. Epiſt. 2. 20. pr.
Langueſcente colore in luteum. Plin. lib. 27. cap. 13.

LANGUĬDUS, a, um. Adj. [ἄτονος, ἔκλυτος, νωθρὸς .: ἀμαυρὸς] Quod languet.
Languidus vino, vigiliiſque. Cic. 5. Verr. 31. Et in Catil. 2. 10. Vino languidi, confecti cibo, ſertis redimiti.
Aura languida. Ovid. 2. de Pont. 1. 2.
Auctoritas languida patrum facta eſt. Plin. lib. 15. cap. 29.
Caſſis languida. Martial. lib. 5. 24.
Hermes caſſide languida timendus. [De gladiatore in quovis genere pugnæ nobili. Forte Cuſpide languida ſcripſit, & Gladium laſſi ac jam pugna defatigati intellexit.
Cervix languida. Stat. 10. Theb. 300.
Colore languido herba in candidum vergente. Plin. lib. 12. cap. 12.
Conviva languidus. Hor. 2. Serm. 4. 39.
Ictus languidus, cui Creber opponitur. Plin. lib. 11. cap. 37. De pulſu arteriarum.
Ignis languidus. Plin. lib. 34. cap. 8.
Lumina languida. Catull. Argon. 62. 220.
Pecus tarda & languida. Cic. 2. de Fin. 39. Ut tardam aliquam & languidam pecudem, ad paſtum &c. ortum eſſe voluerunt.
Quies languida. Virg. 12. Æn. 908.
Compar. Alienior & languidior homo. Cic. 1. Quint. frat. Ep. 2. extr. Si qui antea aut alieniores fuerant, aut languidiores, nunc horum odio ſe cum bonis conjungunt.
Ira languidior indies. Plin. Epiſt. 9. 13. 4.
Semina nequitiæ languidiora facit. Ovid. 3. Amor. 4. 10.
Vina languidiora, Vetuſtate leniora. Hor. 3. Carm. 21. 7.

LANGUĬDE, Adv. [ἀτόνως, νωθρῶς] Cunctanter, negligenter, otioſe. Columel. lib. 11. cap. 1. Hoc igitur cuſtodire oportet villicum, ne ſtatim a prima luce familia cunctanter & languide procedat. Cæſ. 7. Bell. Gall. cap. 27.
Compar. Plin. 37. 7. Qui languidius & lividius lucent.

LANGUIDŬLUS, a, um. [ὑπόνωθρος] Adj. dimin. ut, Somni languiduli. Catull. Argon. 62. 331.
Coronæ languidulæ. Quintil. lib. 8. cap. 3.

LANGUOR, ōris. m. [παρακμὴ, πάρεσις, μαλακία, νωθρότης] proprie eſt Defectus virium, & ſucci naturalis. Poëtæ fere pro Morbo ponunt.
Aquoſus languor, Hydrops. Hor. 2. Carm. 2. 15.
Diſcedit languor a corpore. Ovid. 20. Epiſt. 3.
Habet perpetuus corpora languor. Ovid. 3. Triſt. 8. 24.
Inficere animum languore. V. INFICIO.
Pereſus multis languoribus. Catul. in Camerium, 53. 31.
Solutus molli languore. Ovid. 11. Met. 648.
Soluta membra languore. Ovid. 11. Met. 612.
Languor, ad animum quandoque transfertur, pro Debilitate, defectu, torpore, inertiaque. Cic. 1. Off. 123. Nihil autem magis cavendum ſenectuti, quam ne languori ſe deſidiæque dedat. Idem 14. Att. 6. Vides languorem bonorum.
Languor, Laſſitudo. Plaut. Aſin. 3. 2. 28.
Ubi ſæpe ad languorem tua duritia dederis octo
Validos lictores, ulmeis affectos lentis virgis.

LANGUITŪDO, ĭnis. & LANGUĬTAS, ātis. f. Gloſſ. Gr. Lat. ἀῤῥωστία, Ægrimonium, Morbus, Languitudo, Languitas.

LANGUĔFĂCIO, ĕre. Cic. 2. de Legib. 38. Languefacit excitatos. Al. Languere facit.

LANGUĬFĬCUS, a, um. Languere faciens. ut, Leo languificus. Auſon. Ecl. p. 558.

LANGURIUM, i. n. Electri ſpecies ex langis ſive languriis factum. Plin. lib. 37. cap. 2. V. LANGA.

LANICIUM, LANIFER, LANIFICIUM, LANIFICUS, LANIGER. V. LANA

LANIARIUM, LANIARIUS, LANIATIO, LANIATUS, LANIENA, LANIGNUS, LANIO, LANIONIUS, LANISTA, LANISTITIUS, V. LANIUS.

LĂNIUS, i. vel LĂNIO, ōnis. m. [κρεουργὸς, κρεωπώλης] Qui carnes in carnario vendit. A laniandis pecoribus, quod eas concidat, lanietque. Ter. Eun. 2. 2. 26.
Concurrunt læti mihi obviam cupedinarii, cetarii, lanii,
Coqui, &c. Martial. lib. 6. 64.
Omnia crudelis lanius per compita portat.
Inſtrumentum lanionis, Paulus JCt. l. 18. pr. ff. de Inſtruct. V. Olaum Borr[illegible]. in Voſſ. Cogitat. p. 152.

LANIĒNA, æ. f. [κρεωπώλιον] Officina in qua fiunt & venduntur carnes. Plaut. Epid. 2. 2. 15.
Per myropolia & lanienas, circumque argentarias. Adde Tertull. de Anima cap. 33.
Eſt etiam Actus ipſe laniandi; unde Medicorum ſectio, Laniena Hippocratica a Prudent. dicitur Roman. v. 498.

LANEA, æ. f. Idem quod Laniena. Liv. lib. 44. cap. 16. extr. Laneaſque & tabernas conjunctas in publicum emit. Sed in emendatis libris exſtat Lanienasque.

LANIGNUS, a, um. Adj. ut ab Abiete Abiegnum, a Larice Larignum, ſic a Lanio Lanignum pro Lanionio veteres formarunt. Varro, Hoc intervallo primum forenſis dignitas crevit, atque ex tabernis lanignis argentariæ factæ. Hæc ex Non. 12. 55. conf. Turneb. Adverſ. 14. 19.

LANIŌNIUS, a, um. [κρεουργικὸς] Adj. Quod ad lanium pertinet. Unde Lanioniæ menſæ, in quibus ſcinditur caro. Suet. in Claud. cap. 15. Carnificem ſtatim acciri cum machæra, menſaque lanionia flagitavit. V. ibi Caſaub.

LANIO, [ἀμύσσω, λαφύσσω, σπαράττω] āre. Diſcindere. Liv. 9. 1. Placari nequeant, niſi hauriendum ſanguinem, laniandaque viſcera noſtra præbuerimus.
Laniare dentibus hoſtem. Liv. 22. 51. extr.
Amictus tenues laniavit. Ovid. 4. Met. 104.
Capillos laniare. Ovid. 9. Met. 354.
Carnem laniare dicitur lanius. Paul. in l. Quum de lanionis. in princip. ff. De fund. inſtruct.
Corpus laniare. Ovid. 4. Faſt. 238.
Crinem laniare. Ovid. 2. Met. 350.
Membra ſua laniare. Ovid. 14. Met. 195.
Mundum laniant venti. Ovid. 1. Met. 60.
Tunicam laniare. Ovid. 2. de Arte Am. 171.

LANIĀTUS, a, um. Partic. [ἠμυγμένος] ut, Capillos laniata. Ovid. 12. Epiſt. 157.
Claſſis laniata. Ovid. 7. Epiſt. 175.
Genas laniata. Virg. 12. Æn. 606.
Sinus laniata Clymene. Ovid. 2. Met. 335.

LANIĀTUS, ûs. m. [ἄμυξις, ἀμυχὴ] Cic. 1. Tuſc. 104. Quid igitur mihi ferarum laniatus oberit nihil ſentienti? Plin. lib. 8. cap. 40. Laniatuque & latratu adactum, ut cogeretur fateri ſcelus.

LANIATIO, ōnis. f. Senec. de Clem. 2. 4. In cædes hominum ac laniationes pervenit.

LANIARIUS, i. m. Idem quod Lanius. Vet. Inſcript. apud Gruter. p. 1035. n. 4. C. NIGIDIVS. PRIMVS. LANIARIVS. SIBI. &c.

LANIARIUM, i. n. [κρεουργεῖον] pro Laniena. Varr. 2. de R. R. cap. 4. Quis enim noſtrum fundum colit, quin ſues habeat, & qui non audierit patres noſtros dicere, ignavum & ſumptuoſum eſſe, qui ſuccidiam in carnario ſuſpenderit potius ab laniario, quam ex domeſtico fundo. [Subaudi Petitam, vel Emptam, nec dubita, quin Ablativus ſit a nominativo Laniarius, i. m. Sic Cic. in Piſon. 67. Panis & vinum a propola.

LĂNISTA, æ. m. [ὁ τῶν μονομαχούντων γυμναστὴς] Magiſter & inſtitutor gladiatorum: ſub cujus dominatu, & quo hortante homines gladiaturam exercent, atque in mutuam necem ruunt. Hic Gladiator alias dicitur. [V. infra Iſid.] Hi familias habebant domi ad gladiaturam exercendam: quas inſtituere, & mox paratas vendere ſolebant munerariis. Juven. 3. Sat. 158.
Hic plaudat nitidi præconis filius, inter
Pinnirapi cultos juvenes, juveneſque laniſtæ.
Laniſta, Gladiator, id eſt Carnifex Tuſca lingua appellatus, a Laniando ſcilicet corpora. H. St. ex Iſidor. lib. 10. litt. L.
Translate. Cic. 13. Philipp. 40. Quod ſpectaculum adhuc ipſa fortuna vitavit, ne videret unius corporis duas acies, laniſta Cicerone dimicantes. Hic per translationem accipitur, teſte Budæo. q. d. Inſtigante Cicerone. V. etiam Liv. 35. 33.
Laniſtæ avium dicti ſunt a Columel. lib. 8. cap. 2. Qui aves certaminibus præparabant. [Ex inſtituto Græcorum. Videatur Beroald. in Suet. Cæſ. cap. 26.

LANISTITIUS, a, um. Adj. ut, Laniſtitia familia. Petron. Fragm. Tragur. cap. 45.

LANIVIUM, ſive LANUVIUM, i. n. [Λανούϊον] Dianæ lucus, id eſt Artemiſium (ſic enim vocant) e ſiniſtra viæ regione, ex Aricia ad Arecinam viam conſcendentibus: quod templum nominant ædificium Tauricæ. V. Ovid. 6. Faſt. 59. [Hæc ex Theſ. Lipſ. Apud Ovid. tamen Oppidum ipſum Lanuvium intelligitur, Junonis Soſpitæ templo inclytum.
Lanuvium [Λανούϊον] Municipium Latii ex Cic. Miloniana notiſſimum. de quo Ptol. lib. 3. cap. 1.
Lanuvium, i. n. pro Obſcæna mulierum parte, velut quodam lanitio vel lanugine hirta. Propertius, 4. 9. 20.
Lanuvii ad portas, hei mihi ſolus eram. Hic enim, etſi ad nomen municipii, quod Lanuvium vocabatur, reſpexit, tamen mulierum pudenda intellexit. Turnebus. V. Broeckh. ad l.

LANUVINUS, a, um. Adj. [Λανουΐνος] ut, Ager Lanuvinus, apud Hor. 3. Carm. 27. 3.
Ater Lanuvinus. Catull. in Egnatium, 37. 12. Adde Cic. 9. Fam. 22.

LANOCULUS, LANOSITAS, LANOSUS, LANUGINEUS, LANUGINOSUS, LANUGO, V. LANA.

LANUVIUM, V. LANIVIUM.

LANX, lancis. f. [μαζονόμιον, δίσκος, πίναξ] Vas latum & profundum, minus excavatum quam patinæ. a Latitudine dicitur, ut quidam putavere. Vas eſcarium in quo caro tam toſta, quam elixa conditur, menſæque infertur. Plaut. Amphit. 4. 2. ſuppoſ. 3. 21.
Interea dum iſti certant, in popinam divertendum eſt mihi:
Lances detergam omnes, omneſque trullas hauriam. Cic. 6. Att. 1.
Lancibus & ſplendidiſſimis caniſtris, oluſculis nos ſoles paſcere.
Cælata lanx. Ovid. 3. de Pont. 5. 20.
Cavatæ lances. Martial. lib. 11. 32.
Grandis lanx. Ovid. 4. de Pont. 8. 40.
Pandæ lances. Virg. 2. Georg. 194.
Quadratæ lances. Ulpian. l. Quum aurum. ff. de aur. & argent. &c. legat.
Rotundæ lances. Hor. 2. Serm. 4. 40.
Lances, Trutinas, ſeu Stateras dici certum eſt apud antiquos, quod ad lancium formam factæ eſſent & excavatæ. Unde Bilances dictæ ſunt, Quæ duas lances habent. Cic. 5. de Fin. 91. Virtutis autem amplitudinem quaſi in altera libræ lance ponere.
Gemina juſtum ſuſpendere lance. Perſ. 4. Sat. 10.

Lanx etiam Vas fuit ſacrificiis dicatum. Auſon. Monoſyll. v. 104.

Turibula, & pateræ, quæ tertia vaſa deûm? lanx. Virg. 2. Georg. 192.

Hic laticis; qualem pateris libamus & auro,
Inflavit quum pinguis ebur Tyrrhenus ad aras,
Lancibus & pandis fumantia reddimus exta. Lancibus, inquit Servius, Pandis: aut Patulis, aut extorum pondere curvatis. Reddi autem dicebantur Exta, quum probata & elixa aræ ſuperponebantur. Vulgus Offerre dicit.

Lanx Satura, V. SATURA.

LANCULA, æ. f. dimin. Vitruv. 10. 8. Cum enim anſa propius caput, unde lancula pendet, &c. de Trutina loquens.

LANCICULA, æ. f. aliud dimin. Arnob. lib. 2. p. 59. Trulla, lancicula, candelabrum.

L A O

LĀŎCŎON, ontis. m. [Λαοκόων] fuit Priami regis filius, ut nonnullis placet, Thymbræi Apollinis ſacerdos, qui immiſſis draconibus, ob admiſſum piaculum, una cum filiis ſuis interemptus eſt. V. Virg. 2. Æn. 41.

Laocoon ardens ſumma decurrit ab arce, &c.

LĀŎDĂMAS, [Λαοδάμας] Halius & Clytoneus, filii fuere Alcinoi regis & Aretes.

LĀŎDĂMĪA, æ. f. [Λαοδάμεια] Proteſilai, qui primus ad Trojam occubuit, uxor, quæ cum nuntium mortis ejus accepiſſet, optavit ut umbram ejus videret, votique compos facta, in viri umbræ apparentis amplexu exſpiravit. Volater. V. Ovid. 13. Epiſt. Serv. ad 6. Æn. 447.

Fuit & Laodamia, Bellerophontis filia, quæ a Jove compreſſa, ut ait Homer. 6. Iliad. 195. Sarpedonem dium edidit. Quare Diana irata, Laodamiæ mortem attulit. Vide apud Catul. Epig. ad Mallium 66. 74.

LĀŎDĬCĒ, vel (ut nonnulli legunt) **LAODŎCE**, es. f. [Λαοδίκη] Homero auctore, Una filiarum Priami formoſa, quæque Helicaoni Antenoris regis Thraciæ filio nupſit.

Altera fuit, eodem teſte, Il. 9. 145. Agamemnonis ex Clytemneſtra filia.

Flavaque Laodice, cæloque recepta Celeno. Ovid. 19. Epiſt. 135.

LĀŎDĬCĒA, æ. f. [Λαοδίκεια ἐπὶ Λύκῳ] Urbs celeberrima Magnæ Phrygiæ, Lyco flumini impoſita, latera alluentibus Aſopo & Capro, ut ſcribit Plin. lib. 5. cap. 29. prius Dioſpolis appellata, dein Rhoas.

Laodicea, Urbs Phœniciæ, apud Melam lib. 1. cap. 12. extr. Nunc vulgo *Liche* vocatur, ut ſcribit Olivarius in Melam. Alias Laodicea Cabioſa, ſive ad Libanum dicta. Laodiceas plures V. apud Geographos.

LAODICĒNUS, a, um. Adj. [Λαοδικηνὸς] Incola Laodiceæ. Cic. 12. Fam. 13.

LAODICENSIS, e. Adj. ut, Civitas Laodicenſis. Idem 5. Fam. 20.

LĀŎDŎCUS, i. m. [Λαόδοκος] teſte Homero lib. Iliad. 4. 85. Antenoris Trojani filius, ſtrenuus, in cujus formam transfigurata Pallas, intulit ſe in acies Trojanorum, ut Pandarum invenire poſſet, quo ei ſuaderet ut ſagitta Menelaum transfigeret.

LĀŎMĔDON, ontis. m. [Λαομέδων] Pater Priami regis Trojæ, & Antigones.

Opes magnæ Laomedontis. Propert. lib. 2. 14. 2.

Laomedon pater Antigones. Ovid. 6. Met. 96.

Idæus Laomedon. Ovid. 3. Amor. 6. 54.

Senex Laomedon. Ovid. 11. Met. 757.

LAOMEDONTIĂDES, æ. m. [Λαομεδοντιάδης] patronym. in quo additur A, ut in multis aliis, ſicut Anchiſiades, Telamoniades. Priamus apud Juven. Sat. 6. 126

Laomedontiadæ dicti ſunt Trojani. Virg. 3. Æn. 284.

LAOMEDONTĒUS, a, um. Adj. [Λαομεδόντειος] poſſeſſ.

Paſtor Laomedonteus, Paris. Sil. lib. 7. 437.

Trojæ Laomedonteæ luimus perjuria. Virg. 1. Georg. 501.

Urbem Laomedonteam, Romam intelligit. Sil. lib. 17. 4.

LAOMEDONTIUS, a, um. Aliud Adj. ut, Heros Laomedontius. Virg. 8. Æn. 18.

Pubes Laomedontia. Virg. 7. Æn. 105.

L A P

LAPĂTHUM, i. n. [λάπαθον] Herbæ genus multiplex. Plin. lib. 20. cap. 21. Nec lapathum diſſimiles effectus habet. Eſt autem & ſilveſtre, quod alii Oxalidem appellant, ſativo proximum, foliis acutis, colore betæ candidæ, radice minima: noſtri vero Rumicem, alii Lapathum cantherinum, ad ſtrumas cum axungia efficaciſſimum. Eſt & alterum genus, fere Oxylapathon vocant, ſativo idem ſimilius, & acutiora habet folia ac rubriora, non niſi in paluſtribus naſcens. Eſt & aliud Hippolapathon, majus ſativo, candidiuſque ac ſpiſſius.

Herba brevis lapathi. Hor. 2. Serm. 4. 29.

Cantherinum lapathum. V. CANTHERIUS.

LAPATHOS, vel **LAPETHUS**, vel **LAPITHUS**, i. f. [Λάπαθος, Λάπηθος, Λαπηθος] Urbs in Cypro. Plin. lib. 5. cap. 39. & Steph. Ptol. & Diod. Sic. 19. 59. V. Meurſ. Cypr.

LĂPIS, ĭdis. m. [λᾶας, λᾶς, λίθος] proprie eſt quem Græci λίθον vocant: Saxum, quod ab illis πέτρα dicitur. Lapis mitior, minorque ac tenerior eſt, Saxum majus, aſperius, duriuſque. Unde Gemmæ, Lapides, non Saxa dicuntur. Plin. lib. 36. cap. 18. de mola verſatili, Nuſquam hic utilior, quam in Italia gignitur, lapiſque non ſaxum eſt. Idem, cap. 22. Eſt & viridis lapis, vehementer igni reſiſtens, ſed nuſquam copioſus: & ubi invenitur, lapis, non ſaxum eſt. Hæc Perottus.

Lapidum finalium genera apud eos qui de limitibus ſcripſerunt, multa reperiuntur. ſunt enim hæc verba p. 304. Gœſ. ex libris Latini de Terminis. Lapis fluvialis, cromaticus vocatur: lapis Tiburtinus, cæſalis dicitur. terminus coctus teſtacius, ullageris dicitur. lapis albus ſilicineus, ſi peralbus fuerit, Gallienſis nuncupatur: ſi mixtam venam habuerit, ignifer nomen habet. Nam in aliquibus locis terminos non dolatos poſuimus, & nihil illis ſubter addidimus. Terminus, ſi venas mixtas habuerit, ficto aciem dicitur: Aſpratilis, qui velut ſignum coagulatus lapis naturalis fuerit.

Lapis gammatus dicebatur in quo forma gamma, Græcæ litteræ, appareret: qui pentagoni recipiebat rationem. unde & gammati termini dicebantur. V. GAMMA.

Conjectus lapidum. Lucret. lib. 3. 199.

Adeſi lapides. Hor. 3. Carm. 29. 36.

Angularis lapis. Cato cap. 14.

Bibulus lapis. Virg. 2. Georg. 348. h. e. Pumex. Servius Arenarium vocari ait.

Clari lapides. Hor. 4. Carm. 13. 14.

Incuſus lapis. i. e. Manualis mola cudendo exaſperata. Virg. 1. Georg. 274. Servius.

Lubricus lapis. Sen. Med. 10.

Manalis lapis, V. MANO, āre.

Miſſiles lapides. V. MITTO.

Molaris lapis. Quintil. lib. 2. cap. 19.

Numidicus lapis, Marmor Numidicum. V. NUMIDIA.

Operarii lapides. V. Operarius, in OPERA.

Ordinarius lapis. V. Ordinarius, in ORDO.

Oſſeus lapis. V. OS.

Parius lapis, Marmor Parium. Virg. 1. Æn. 597.

Pelluciduli lapidis deliciæ. Catull. in Rufum, 67. 4.

Quadrato lapide, vel lapide ſtructili reficiat. Ulp. in l. Et ſi forte. §. Modus. D. Si ſervit. vindic.

Stratus lapis. Paulus in l. Si prius. ff. De aqua pluv. arcend.

Lapis vivus, Latinis, quem Græci Pyriten vocant. Gratius Cyneg. 404.

Et vivum lapidem & circa Meliteſia nectunt
Coralia, &c. Turnebus 6. 9. V. & Vlitii not.

Appetere lapidibus. V. APPETO.

Circumſtruere lapidibus. V. CIRCUMSTRUO.

Cooperire aliquem lapidibus. V. COOPERIO.

Emptos de lapide dicimus. Plaut. Bacch. 4. 7. 17.

O ſtulte ſtulte, neſcis nunc venire te:
Atque in eo ipſo aſtas lapide ubi præco prædicat. i. e. Te venalem eſſe pronunciat. Chryſalis ſervi ſenem irridentis, quem argento defraudabat, verba ſunt. Quadrabit ubi quis præſens, videns, audienſque tamen deluditur. Nam vendi etiam hodie vulgo dicuntur, quibus fit impoſtura. Quod autem meminit lapidis, id traductum eſt a lapide quodam editiore, quem Romæ fuiſſe complurium auctorum teſtimonio conſtat, unde præcones in auctionibus res venales nuntiabant. Unde M. Tullius viliſſimos homunculos, De lapide emptos appellat. Hactenus Eraſmus. Columel. lib. 3. cap. 3. De lapide vinitorem comparare. Cic. in Piſon. 35. Tribunos de lapide emptos eſſe ait, quia mercede accepta redempti fuerant ut faverent Clodio, ſicut ſervi de lapide pecunia emebantur. Et ſic Beroaldus interpretatur locum Columellæ, Merulam reprehendens qui ad rupem Tarpeiam retulerit, ex qua deturbari nocentes ſolebant. Cælius tamen lib. 25. cap. 22. Merulæ ſententiam tuetur, eos intelligens de lapide noxios, qui ob ſua ſcelera digni ſunt jamjam præcipitari: aut qui periculum id adierunt quidem, revocati tamen emiſſique ratione aliqua ſunt ſicuti vulgo dictitari audimus, a furca redemptum eſſe aliquem, ex mediis quem ſupplicii faucibus liberatum intelligimus. Itaque verba Columellæ refert Cælius non ad Lapidem præconis, ſed ad Lapidem Capitolinum, ſeu Rupem Tarpeiam. Turnebus Beroaldo aſſentitur, quem vide.

Ferre Lapidem altera manu, panem oſtentare altera. Plaut. Aulul. 2. 2. 18. In eos hoc dicitur, qui coram blandiuntur, clam obtrectantes; palam amicos agunt, clanculum nocent: aut qui hic proſunt, illic lædunt, falſam beneficii ſpem oſtentant, ut nacti occaſionem funditus perdant. Translatum ab iis qui canes oſtentato pane pelliciunt, deinde accedentibus, ſaxum illidunt. Eraſmus.

Jactare lapidem. Virg. 1. Georg. 62.

Inceſſere aliquem jactu lapidum. Ovid. 13. Met. 566.

Incidere in lapidem. V. INCIDO.

Loqueris lapides. V. LOQUOR.

Movere omnem lapidem. i. e. Omnia conari & experiri. Plin. 1. Epiſt. 20. V. Eraſm.

Notare diem candidiore lapide. Catul. ad Mallium 66. 148. V. CANDIDUS.

Obruere lapidibus. V. OBRUO.

Terit lapis lapidem. Plaut. Aſin. 1. 1. 16.

Nunc me illuc ducis, ubi lapis lapidem terit. i. e. Metuo ne me in piſtrinum rapias.

Lapidem verberare, aliud proverbium, pro In vanum laborare. Plaut. Curcul. 1. 3. 40.

Lapidibus apud veteres miliaria ſignabantur: idcirco Lapis quandoque pro Miliario ponitur. Unde, Ad quartum lapidem, & ſimilia frequentiſſime apud Livium leguntur. Et, Extra primum lapidem, id eſt *banleucam*, inquit Budæus. Adde Flor. 2. 6. 56.

Lapis, pro Monte. Virg. 1. Ecl. 48.

Et tibi magna ſatis: quamvis lapis omnia nudus,
Limoſoque palus obducat paſcua junco. Servius.

Lapidem, Hominem dicimus negligentem, ſtupidum, qui non movetur ad id agendum quod maxime oporteat. Ter. Heaut. 4. 7. 3.

Cape hoc argentum, ac defer. S. hei, quid ſtas lapis?
Quin accipis? Idem Hec. 2. 1. 17.
Tu, inquam, mulier, quæ me omnino lapidem, haud hominem putas.

Lapis, Feminino genere in uſu apud antiquos, ut auctor eſt Nonius 3. 123. citans Ennium, Tanto ſublatæ tunc agmine ſunt lapides. ad Homeri ſimilitudinem, qui genere feminino Lapides poſuit.

LĂPĬDEUS, a, um. Adj. [λίθινος, λάϊνος] Quod ex lapidis materia conſtat. Plaut. Truc. 4. 3. 44.

Lapideus ſum, commovere me miſer non audeo. Hic per translationem: i. e. Gravis & ponderoſus. [Immo Inſtar lapidis metu obrigui. V. mox Niobe lapidea.

Duritia lapidea. Plin. lib. 27. cap. 11.

Imber lapideus. Cic. 2. de Divin. 60. Te nec terræ fremitus, nec cæli diſceſſus, nec lapideus aut ſanguineus imber, nec trajectio ſtellæ, nec faces viſæ terrebunt.

Imbri lapideo pluit. Liv. 30. 38.

Litus lapideum. V. ALBION

Murus lapideus. Liv. 1. 38.

Niobe lapidea, In lapidem converſa. Cic. 3. 63. Tuſc. Niobe fingitur lapidea, propter æternum in luctu ſilentium.

LAPIDŌSUS, a, um. Adj. [λιθώδης] Quod lapidibus abundat. Plin. lib. 19. cap. 8. In locis incultis, lapidoſis.

Ager lapidosus. Ovid. 8. Met. 799.
Corna lapidosa, Dura. Virg. 2. Georg. 34.
Ictus lapidosus grandinis. Claud. de Bell. Get. 240.
Montes lapidosi. Ovid. 1. Met. 44.
Nitrum lapidosum. Plin. lib. 31. cap. 10.
Panis lapidosus. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 7.
Pomis lapidosis obruta terra. Columel. lib. 10. cap. 2.
Rivus lapidosus. Ovid. 3. Fast. 273.
Terra lapidosa, Lapidosa loca. Var. 1. de R. R. cap. 9.
Compar. Plin. 34. 12. Mysi est lapidosius.

LAPIDOSĪTAS, ātis. f. Tertull. de Habitu Muliebri cap. 6. In piscium cerebris lapidositas quædam est.

LAPIDARIUS, a, um. Adj. [λιθοξοϊκὸς] Quod ad lapides pertinet. ut, Lapidariæ latumiæ. Plaut. Capt. 3. 5. 65.
Inde ibis porro in latomias lapidarias. [Forte Lapidarius scribendum. Ita enim jocus elegantior exsistit. V. dict. seq.
Litteræ lapidariæ. i. e. Saxis incisæ. Petron. cap. 58.
Navis lapidaria. Idem cap. 117.

LAPIDARIUS, i. m [λιθουργὸς] Ulpian. in l. Si ut certo. §. Sed interdum. D. Commodati, Nam & Mela scripsit, si servus lapidario commodatus, sub machina perierit, teneri fabrum commodati, qui negligentius machinam colligarit. V. Funerarius, subst. in FUNUS. [Subauditur, puto, Opifex Gloss. Lat. Gr. Lapidarius, λατόμος.

LAPILLUS, i. m. diminut. [λιθαξ] Plin. lib. 10. cap. 23. Nocturnis temporibus lapillum pede sustinentes.
Attritus lapillus, V. ATTERO.
Lapilli, Lapides pretiosi, ut sunt gemmæ, margaritæ. Hor. 1. Serm. 2. 80.
Nec magis huic intra niveos, viridesque lapillos. i. e. Margaritas & Smaragdos.
Peregrini lapilli. Ovid. de Nuce, v. 141.

LAPILLŬLUS, i. m. aliud dimin. Solin. cap. 15. Grues sublatis lapillulis ad moderatam gravitatem saburrantur.

LAPICĪDA, vel, ut nonnullis placet, LAPIDICĪDA, æ. m. [λιθοτόμος, λιθοξόος] Qui lapides cædit. Varr. de L. L. 7. n. 33. Qui lapides cædunt, lapicidas, qui ligna lignicidas non dici.

LAPICIDĪNA, æ. f. [λιθοτομία] Locus ubi lapides exciduntur, Latomiæ a Græcis dictæ. Unde & Carcerem Latomias, vel Latumias vocamus: sive quod damnati ad lapides cædendos mittebantur: sive quod Sinuessani Campaniæ populi, latumias habebant instar carceris excavatas, ex quibus excisi lapides fuerant ad urbem exstruendam, hisque pro carcere utebantur. Plaut. Capt. 3. 5. 78.
In lapicidinas facite deductus fiet. Cic. 2. de Divin. 49. Potest igitur tale aliquid etiam sua sponte in lapicidinis Chiorum exstitisse. Ulpianus in l. Si fundi. §. j. D. de usufructu, Si lapicidinas habeat, & lapides cædere velit. Scribitur & Lapidicina, sed minus recte.

LAPICIDINARIUS, i. m. Idem quod Lapicida. Gloss. Cyril. λιθοξόος, Lapicidinarius.

LAPĪDO, [λιθοβολέω, λιθάζω, καταλιθάζω, λεύω] āre. Lapidibus cædere. Quintil. lib. 8. cap. 2. Lapidare quid sit, manifestum est. Florus lib. 1. cap. 22. Exercitus Postumium Imperatorem, inficiantem quas promiserat prædas, facta in castris seditione, lapidavit.
Lapidata templa sunt. Tranquil. in Caligula c. 5.
Lapidare, ad inanimata transfertur, & significat Percutere, pulsareque, etiam sine lapidibus. Macrob. Sat. 2. 7. Notantes impotentiam ejus hac dicacitate lapidatam.
Lapidavit, pro Lapidibus pluit. Liv. 43. 13. Reate imbri lapidavit.
Lapidatum est, pro Lapidavit, i. e. lapidibus pluit. Liv. lib. 44. 18. Idem 29. 14. Et novendiale sacrum, quod de cælo lapidatum esset, factum.

LAPIDANS, antis. Partic. Vulg. Interpr. Act. 14. 19. Lapidantes Paulum traxerunt. In Gr. λιθάσαντες, i. e. Quum lapidassent.

LAPIDĀTIO, ōnis. f. [λιθοβόλησις] Cic. pro P. Sull. 15. Ille ambitus judicium tollere, ac disturbare primum conflato voluit gladiatorum, ac fugitivorum tumultu: deinde, id quod vidimus omnes, lapidatione, atque concursu. i. e. Lapidum jactu, inquit Budæus.
De grandine dicitur. ut, Ne ventis grandinisque lapidatione quaterentur. l. 4. Cod. de Malific. & Math.
De Theatralibus lapidationibus V. Erhard. & Burm. ad Petron. cap. 90. Barth. Advers. 22. 13. Meurs. ad Lycoph. Cassandr. v. 331. & Casaub. Animadvers. in Athenæum lib. 6. cap. 11.

LAPIDĀTOR, ōris. m. [λιθαστής] Cic. pro Domo 13. Percussor, lapidator, fori depopulator, obsessor curiæ.

LAPIDESCO, [λιθόομαι] ĕre. pro In lapideam duritiem converti, apud Plin. legitur lib. 2. cap. 103. Idem lib. 32. 2. de coralio, Aiunt tactu protinus lapidescere.
Lapidescere in duritiem. Plin. lib. 16. cap. 6.

LAPIO, īre. Durum efficere: & quasi In lapidem convertere. Pacuvius apud Non. 1. 87. Lapit cor cura, ærumna corpus conficit. Hæc Nonius. Festus; Lapit, Dolore afficit. Obsoletum verbum.

LĂPĪTHÆ, arum. m. pl. [Λαπίθαι] Thessaliæ populi fuerunt, quorum rex fuit Pirithous. Hi Pindum & Othryn Thessaliæ montes habitarunt. Virg. 3. Georg. 115.
Frena Pelethronii Lapithæ gyrosque dedere. A Græcis scribitur Λαπίθαι: ideo Lapithæ, non Lapitæ dici debent. Servius in sextum Æneid. Lapithæ, populi Thessaliæ fuerunt, quibus imperabat Ixion amicissimus Jovi, Phlegiæ filius. Virg. 6. Æn. 601.
Quid memorem Lapithas?
Sævi Lapithæ. Hor. 2. Carm. 12. 5.

LAPITHÆUS, a, um. Adj. [Λαπίθαιος] ut, Gens Lapithæa. Ovid. 12. Met. 530.

LAPITHĒIUS, a, um. aliud Adj. [Λαπιθήϊος] ut, Prælia Lapitheia. Ovid. 14. Met. 670.

LAPITHONIUS, a, um. Idem. ut, Lapithonia Nympha. Stat. 7. Theb. 297.

LAPPA, æ. f. [ξάνθιον] Herbæ genus: cujus tria genera memorat Perottus. Plin. lib. 21. cap. 17. Notabile & in lappa, quæ adhæresit, quoniam in ipsa flos nascitur, non evidens, sed intus occultus, & intra se germinat, velut animalia quæ in se pariunt. Idem lib. 18. cap. 17. pr. Lappas inter frugum morbos numerat. Et Virg. 3. Georg. 385.
— primum aspera silva, Lappæque tribulique absint.

Lappa boaria. V. BOS.
Tenax lappa. Ovid. 2. de Pont. 1. 14.

LAPPĀCEUS, a, um. Adj. Lappæ simile. Plin. lib. 22. cap. 17. Semina in capitibus lappaceis adhærentia vestibus. De helxine.

LAPPĀGO, ĭnis. f. Herba similis anagallidi; nisi esset ramosior, ac pluribus foliis aspera, rugosa, asperioris succi, gravis odoris. Plin. lib. 26. cap. 10.

LAPSĀNA, æ. f. [λαψάνη Hesych.] Olus Silvestre, trium foliorum. de quo Plin. lib. 20. cap. 9. V. Varronem 3. de R. R. cap. 16. Et Columel. lib. 9. cap. 4. Scribitur & Lampsana per M, q. V.
Lapsana vivere, proverbialis locutio, pro Parce duriterque. V. Erasm.

LAPSIO, LAPSUS. V. LABOR, ĕris.

LAQUEAR, LAQUEARE, LAQUEARIUS, LAQUEATUS, LAQUEO. V. LACUS.

LĂQUEUS, i. m. [βρόχος, ἀρτάνη, παγίς] Vinculum. unde, Laqueo vitam finire, Suspendio vitam finire. Cic. 6. Verr. 37. Homini jam perdito & collum in laqueum inserenti subvenisti.
Teretes laquei. Senec. Hippol. 1.
Tenaces laquei. Senec. Hippol. 10.
Validi laquei. Propert. lib. 2. 34. 48.
Captare feras laqueis. Virg. 1. Georg. 139.
Claudere animam laqueo. Ovid. 7. Met. 604.
Compellere aliquem ad laqueum. V. COMPELLO.
Implicare collum laqueis. Ovid. 2. Epist. 192.
Injicere laqueum alicui. V. INJICIO.
Interimere aliquem laqueo. Hor. 2. Serm. 3. 131.
Ligare guttura laqueo. Ovid. 6. Met. 132.
Nodatus collum laqueo. Ovid. Rem. Amor. 17.
Premere collum laqueo. Hor. 1. Epist. 16. 37.
Laqueus, per translationem, pro Quacunque re qua homo capi & irretiri potest. ut,
Disputationum laquei, Interrogationes captiosæ. Cic. de Orat. 1. 42.
Revertamur ad Chrysippi laqueos. Cic. de Fato 7.
Judicii laquei. Cic. pro Milon. 41. Atque illam belluam judicii laqueos declinantem jam irretitam teneret. Idem pro Cluent. 150. Putant enim minus multos laqueos legum & conditionum ac judiciorum propositos esse oportere.
Juris laqueos enodare. Gell. 13. 10.
Periculorum multis laqueis implicari. Firmic. lib. 5. cap. 1. Adde 4. cap. 14.
Induere se in laqueos. V. INDUO.
Involvere se laqueis insidiosæ interrogationis. Plin. 1. Epist. 5. ad Voconium.
Laqueo verbi capi. Cic. pro Cæcin. 83. Si ad interdicti sententiam confugis: & de quo fundo actum sit tum, quum Æbutius restituere jubebatur, id quærendum esse dicis: neque æquitatem rei, verbi laqueo capi putas oportere: in meis castris, præsidiisque versaris.
Inexplicabiles laquei. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Cadere in laqueos, pro Decipi, usus est Ovid. 3. de Arte Am. 591.

LAQUEĀRIUS, i. m. Isidoro 18. 56. est inter Gladiatores, qui laqueum adversario injiciebat, ut prosterneret & perimeret. V. Lips. Saturn. 2. 13.
Laquearius pro Artifice Lacunario, V. LAQUEAR, post LACUS.

LAQUEO, āre. Laqueo irretire. tralate Juvenc. 1. 524.
— si te laqueaverit error. V. Lutat. ad Stat. 11. Theb.

LAQUEĀTUS, a, um. Adj. [παγιδευθεὶς] Laqueis irretitus, vel ligatus. Columel. lib. 6. cap. 19. Ceterum corpus laqueatum & distentum temonibus obligatur, sicque immotum medentis arbitrio est expositum. V. Solin. cap. 25.
Laqueatus, in alio significato, V. LAQUEAR.

LAQUEĀTOR, ōris. m. Idem quod Laquearius, apud Isidor. 18. 56. conf. Stewech. ad Veget. 3. 22. p. 261.

L A R

LAR, laris. V. post LARA.

LAR, lartis. m. quod nomen sæpenumero legimus, adeo ut in prænomen abierit, videtur Ducem significare vel Regem. Nam Ausonius Viridomarum Gallorum ducem, quem interfecit Marcellus, cuique opima spolia detraxit, Aremoricum lartem, i. e. Gallicum ducem appellat, ab Aremoricis populis Galliæ, quos multi Aremoricos quam Armoricos vocare malunt. Auson. Idyll. v. 83.
Tertia opima dedit spoliatus Aremoricus lar. Ex Turnebo.

LARA, sive LARUNDA, æ. f. [Λάρα] Nympha fuit Tiberina, cui Juppiter linguam abscidit, quod furtivos amores ipsius cum Juturna Junoni indicasset, & ad inferos duci jussit per Mercurium, ut inter nymphas Stygias constitueretur. Mercurius vero dum mandata exsequeretur, nymphæ pulchritudine in itinere captus, cum ea concubuit. Quæ prægnans facta, peperit geminos, quos a matris nomine Lares appellavit. (V. Ovid. 2. Fast. a v. 583. ad v. 617. & ex eo Lil. Gyrald. Syntagm. 15.) Hos ergo Geniales deos dixere: sive quod ut gignamur, curant: sive quod una nobiscum gignantur: seu quod genitos semper tueantur. Euclides Socraticus duplicem omnibus hominibus appositum esse genium scribit, hoc est duos Lares. Unde apud Florum (lib. 4. cap. 7.) malus genius Bruto sese obtulit. Hæc Perottus.

LĂR, lăris. & pl. LĂRES, ium. m. [δαίμονες ἐπίχοροι, ἐφέστιοι θεοί, θεοὶ κατοικίδιοι] Lares & Genios, eosdem esse, sunt qui credant, existimantes unicuique duos deos esse, alterum bonum, alterum malum. V. LARA.
Lares dici Græcis δαίμονας scribit Cic. de Univers. 34.
Lares colebantur domi, focusque illis sacer erat. Unde vulgus Focum, *foculare* appellat, quasi Laris focum. [Immo a Foculo. dimin. Gall. *fouyer*.
Lases, pro Lares Varro. H. St. Varr. de L. L. 5. pr. A Lasibus Lares.
Lares putati sunt Dii domestici, qui ad urbis commoda vigilare dicuntur inter compita. Ovid. 6. Fast. 791.
Lucifero subeunte lares delubra tulerunt. Dii agrorum ab aliquibus vocati sunt. Tibull. lib. 1. 1. 20.
Vos quoque felices quondam, nunc pauperis agri
Custodes, fertis munera vestra Lares. Plin. lib. 14. cap. 4.
Non maria plus temerata conferre mercatori, quam sedulum ruris larem.
Lares Permarini, Dii Marini. Liv. 40. 52. V. Lex. Pitisc.
Querquetulani Lares apud Varron. 4. de L. L. 8. dicuntur, quod ibi quer-

que-

quetulum fuiſſet. Quod ibi, inquit, lucus fagutalis, & lucus Mephitis, &c. Item lucus larum querquetulanum ſacellum. [Sed rectius diſtinguitur poſt Larum. V. QUERQUETULANUS.

Succincti lares. Perſ. 5. Sat. 31. Succinctos autem vocat, ut quorundam eſt opinio, quod pellibus caninis induti eſſent. Sunt qui dici volunt quaſi præfectos militaribus: qui quo expeditiores eſſent, ſe cingebant. Sed poſterius hoc ſatis frigide.

Lares viales apud Plaut. Merc. 5. 2. 24. ut ſuſpicor, Dii ſunt qui viæ præſunt, ut ſint θεοὶ ἐνόδιοι, quos invocare ſolent qui peregre proficiſcuntur, & ad viam ſe accingunt, quo etiam cognomento colebatur Mercurius. Turnebus.

Lares, privatorum domibus etiam præeſſe credebantur. Plaut. Aul. prol. 2.

Ego lar ſum familiaris ex hac familia,
Unde exeuntem me aſpexiſtis. &c.

Lar, pro ipſis Ædibus, ſeu Domo privata. Martial. lib. 1. 77.

Flacce Antenorei ſpes & alumne laris. Hor. 1. Serm. 2. 56.
Qui patrium mimæ donat, fundumque, laremque. Cic. 5. Verr. 27. Pauci eſſent reliqui, qui L. Metelli auctoritate in agros, atque ad ſuum larem familiarem redirent.

Parvo ſub lare. Hor. 3. Carm. 29. 14.
Paterni laris inops. Hor. 2. Epiſt. 2. 50.
Preſſus lar. Perſ. 5. Sat. 109.
Fodere larem ſub terris. Virg. 4. Georg. 43. de Apibus.
Ponere larem in montibus. Ovid. 5. Faſt. 652.
Homo ſine lare. Curt. 5. 12. 2. i. e. Non habens conjugem, liberos, domum.
Lar item pro Parte interiore domus. Ovid. 1. Faſt. 135.

Omnis habet geminas hinc atque hinc janua frontes:
E quibus hæc populum ſpectat, at illa larem. Poſſet hic etiam pro Foco accipi, ſicut alibi apud poetas.

Lar, pro Igne. Columel. lib. 11. cap. 1. de villico, Conſueſcatque ruſticos circa larem domini, focumque familiarem ſemper epulari.

LARĀRIUM, i. n. [ἐφεστίων θεῶν ἱερὸν] Sacrarium domeſticum, in quo lares & dii domeſtici colebantur. Scribit Lampridius Alexandrum Severum in larario ſuo rem divinam matutinis horis factitaſſe ad effigies deorum, in quibus habebat Abrahamum & Chriſtum. cap. 29. Idem cap. 31. extr. Virgilium autem Platonem poetarum vocabat, ejusque imaginem, cum Ciceronis ſimulacro, in ſecundo larario habuit.

LARĬFŬGA, æ. f. ut, Larifuga nocturnus. Petron. in Fragm. Tragur. cap. 57.

LARANDA, orum. n. [Λάρανδα] Civitas Lycaoniæ. Unde Ptolem. lib. 5. cap. 6. Larandam in Lycaoniæ parte Antiochiana collocat.

LARBASON, i. n. Stibium. Plin. 33. 6.

LARDUM & LĂRĬDUM, i. n. [ὕειον τάριχος] dictum quaſi Late aridum; Caro ſuilla eſt quoquomodo ſalſa, ſive id Pingue quod eſt in ſue. Plin. lib. 28. cap. 11. dixit, Lardum pingue, quaſi & macrum dici poſſit. [Macræ ſuis dixit cap. 17. pr. libri ejuſdem.

Fruſtra ſemeſa lardi. Hor. 2. Serm. 6. 85.
Grave lardum. Stat. 4. Silv. 9. 34.
Natalitium cognatis ponere lardum. Juven. 11. Sat. 84.
Pinguia larda. Ovid. 6. Faſt. 169.
Rubens. Martial. lib. 5. 79.

Et pallens faba cum rubente lardo.

Laridum vocat Macrob. Saturn. 7. 12. Salitam carnem laridum vocamus, ut opinor, quaſi large aridum. conf. Apic. 7. 9.

LĀRENTIA, æ. f. [Λαρεντία] cum prænomine ACCA. Scribitur & LAURENTIA, Uxor Fauſtuli, Romuli & Remi nutrix. V. Liv. 1. 4. Ovid. 3. Faſt. 55. Larentia dicitur a Lactant. 1. 20. & Macrob. Saturn. 1. 10. Hinc

LARENTĀLIA, ōrum. n. Feſta dicebantur, quæ in hujus Accæ Larentiæ honorem fiebant. Ovid. 3. Faſt. 57. Lactant. 1. 20. Larentinalia nominat, & Feſt. Larentalia. q. V. Al. LAURENTALIA.

LARGE, LARGIENS. LARGIFICUS, LARGIFLUUS, LARGILOQUUS, LARGIMENTUM, LARGIOR, LARGITAS, LARGITER, LARGITIO, LARGITIONALIS, LARGITOR, LARGIUSCULUS, V. LARGUS.

LARGUS, a, um. Adj. [δαψιλὴς, ἐνδαψιλής, λαμπρὸς, εὐρὺς] a Largior deducit Perottus. [Sed veriſimilius eſt a Nomine verbum deduci.

Largus, Qui largitur. Cic. 2. Off. 55. Omnino duo genera ſunt largorum, quorum alteri prodigi, alteri liberales. Idem pro Deiot. 26. Magnanimum, largum, beneficum, liberalem.

Conſtr. cum Genit. ut Lachrymarum largus. Plaut. Aſin. 3. 1. 30.

Opum largus. Virg. 11. Æn. 338.

Largus opum, lingua melior, ſed frigida bello
Dextra. Ubi Servius, Largus opum, Abundans opibus, dives.

Rapinæ largus. Sil. lib. 8. 250.
Cum Ablat. ut Animo largus. Tacit. 2. Hiſt. 59.
Lingua largior eſt. Plaut. Aſin. 2. 2. 24.
Opera nocturna largus. Plaut. Aſin. 3. 3. 8.
Cum Infinit. Donare largus. Horat. 4. Carm. 12. 19. i. e. Largus in donando.
Cum Gerund. Mercandi largus. Sil. lib. 15. 498.
Largus, Abundans. Et varie ſubſtantivis jungitur. Plin. lib. 11. cap. 14. Ut largo alimento valida exeat ſoboles.
Æſtus largus. Lucret. lib. 2. 1136.
Æther largior. Virg. 6. Æn. 640.
Fetu largo pubeſcit vinea. Virg. 2. Georg. 390.
Fletus largos effundere. Virg. 2. Æn. 271.
Flumen largum. Virg. 1. Æn. 469.
Fons largus. Lucret. lib. 5. 282.
Herbæ largæ. Hor. 4. Carm. 2. 55.
Ignis largior. Hor. 1. Serm. 8. 44.
Imber largus. Ovid. 11. Met. 516. & Virg. 1. Georg. 23.
Lux larga. Cic. 2. de Nat. Deor. 94.
Luce larga repletus. Lucret. lib. 2. 805.
Mero largo celebrare diem. Ovid. 3. Faſt. 656.
Meſſis larga. Ovid. 4. Faſt. 617.
Munera larga. Hor. 4. Carm. 1. 18.
Opes Largæ, Abundantes & multæ. Martial. lib. 5. 26.
Pabula larga. Lucret. lib. 5. 867.

Vina larga. Hor. 3. Carm. 18. 6.
Vino largiore eſt uſus, Affatim bibit. Liv. 40. 13.
Undæ largæ fluminis. Lucret. lib. 1. 1030.
Compar. Flagitare largiora. Hor. 2. Carm. 18. 13.
Superl. Cic. 3. Verr. 118. Si largiſſimus eſſe vellet, &c.

LARGUS, cognomen fuit Cæcinarum in gente Licinia. V. Spanh. de Uſu & Præſt. Num. diſſ. 10. p. 10.

LARGE, Adv. [δαψιλῶς] Liberaliter, abundanter. Hor. 1. Carm. 9. 5.

Ligna ſuper foco large reponens.

Large, effuſeque donare. Cic. pro Roſc. Amer. 23.
Large blandus. Plaut. Aul. 2. 2. 19.
Menſæ conſtructæ large. Catull. 62. 304.
Facultates large ſuperſunt illi. Plin. Epiſt. 3. 2. pr.
Æſtimare large, liberaliterque. Cic. 5. Verr. 204.
Mittit homini munera ſatis large. Cic. 6. Verr. 62.
Annuis victibus large ſufficiens. Plin. lib. 7. cap. 46.
Compar. Ter. Eun. 5. 8. 48. Et habet quod det, & dat nemo largius.
Circumferre merum largius. Curt. 7. 4. 7.
Superl. Cic. 3. Verr. 158. Decuriæ mihi copia quam largiſſime facta eſt.

LARGĬTER, Adv. [δαψιλῶς, ἀφθόνως] Idem quod Large. Cic. Ep. ad Brut. 17. ad fin. Sed perſuade tibi, de voluntate propria mea nihil eſſe remiſſum, de judicio largiter. i. e. Multum. P. Manut.

Largiter argenti. Plaut. Rud. 4. 4. 144.
Largiter mercedis. Plaut. Rud. 5. 2. 28.
Largiter vini. Plaut. Truc. 5. 11.

Opus nutrici, utrem habeat veteris vini largiter,
Ut dies noctesque potet. [Malim poſt Vini comma reponi, ut Adv. ad verbum Potet referatur.

Auferre largiter. Hor. 1. Serm. 4. 132.
Peccaſti largiter. Plaut. Moſt. 2. 2. 8.

LARGĬTUS, Idem. Afranius apud Non. 11. 44. Quid lacrymas? largitus proloquere.

LARGIUSCULUS, a, um. Adj. dimin. Aliquantum largus. Solin. cap. 7. Largiuſculos hauſtus ſalivarum facit.

LARGĬTAS, ātis. f. [δαψίλεια] Abundans liberalitas. Ter. Adelph. 5. 9. 28. Quæ iſtæc ſubita eſt largitas? Idem Heaut. 3. 1. 31.

Vehemens in utramque partem, Menedeme, es nimis,
Aut largitate nimia, aut parſimonia. Cic. 2. de Nat. Deor. 156.

Maxima largitate fundit ea.

LARGĬFĬCUS, a, um. [δαψιλὴς] Adj. ut, Stipe largifica ditare aliquem. Lucret. lib. 2. 677.

LARGIFLUUS, a, um. Adj. [εὐρυρέεθρος, ſeu εὐρυρέων] Cic. 3. de Orat. 155.

Grando miſta imbri largifluo ſubita præcipitans cadit. Ex quodam poeta. Lucret. lib. 5. 597.
Largifluum fontem ſcatere, atque erumpere flumen.

LARGILŎQUUS, a, um. Adj. [πολυλόγος] Qui abundanter loquitur. Plaut. Ciſtel. 1. 2. 2.

Idem mihi, magnæ quod parti eſt vitium mulierum,
Quæ hunc quæſtum facimus: quæ ubi ſaburratæ ſumus,
Largiloquæ extemplo ſumus: plus loquimur quam ſat eſt.

Lingua largiloqua. Plaut. Mil. 2. 3. 47.

LARGIOR, [δωρέομαι, παρέχομαι, χαρίζομαι, δαψιλεύομαι] īri. Abunde donare.

Beneficium ex facili largiri. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 8.
Civitatem. Cic. pro Corn. Balb. 50. Homo tum gravitate & prudentia præſtans, tum vel nimium parcus in largienda civitate.
Cœnam. Plaut. Amph. 1. 1. 155.
Exſequias & ſolennia largiri alicui, Præſtare. Stat. 12. Theb. 80.
Fructum, Reddere. Plin. lib. 16. cap. 12. Fructum quædam proximo anno ab inciſis largiuntur.
Honores largiri alicui. Hor. 2. Epiſt. 1. 15.
Lætitiam. Plaut. Capt. 4. 2. 49.
Libertatem populo. Cic. 3. de Legib. 38. Sed ego, etſi ſatis dixit pro ſe in illis libris Scipio, tamen libertatem iſtam largior populo, ut & auctoritate valeant, & utantur bonis: ſic enim a me recitata lex eſt de ſuffragiis.
Mores liberis, Tradere. Plaut. Aſin. 5. 2. 82.
Munera largiri alicui. Propert. lib. 1. 3. 25.
Occaſionem impudentiæ. Plin. lib. 2. cap. 23.
Pluſculum amori quam concedat veritas. Cic. 5. Fam. 12. Amori noſtro pluſculum etiam, quam concedet veritas, largiare.
Prædam munifice largiri. V. poſt MUNUS.
Se largiri ultro, Offerre. Plaut. Mil. 4. 6. 28.
Vitam. Plaut. Aſin. 3. 3. 20.
Si tempus non largitur. i. e. Non concedit, non permittit. Columel. lib. 5. cap. 9.
Largibere, pro Largieris. Plaut. Bacch. 4. 7. 30.

Tum libertatem Chryſalo largibere.

De te largitor, puer. i. e. Quod in tua eſt poteſtate. Ter. Adelph. 5. 8. 17.
Largiri ex alieno. Cic. 3. Fam. 8. Quum & natura ſemper ad largiendum ex alieno fuerim reſtrictior.
Largītus, paſſivum. Plin. lib. 17. cap. 11. Aut ſi conditio largita non ſit. [Sic in Theſ. Lipſ. Sed in emendatis Plinii codd. expreſſum eſt, Si id conditio largita non ſit. Nec proinde Paſſive dictum eſt.
Largi Imp. Act. a Largire. Lucil. & Accius apud Non. 7. 19.

LARGIENS, entis. Vulg. Interpr. 2. Paral. 14. 6. Domino pacem largiente.

LARGITIO, ōnis. f. [δωρεὰ, παροχὴ, διανομὴ, δαψιλὴς χορηγία] eſt Expenſa quæ fit ad aucupandum favorem in petitione magiſtratuum, &c. Cic. 2. Offic. 53. Præclare in epiſtola quadam Alexandrum filium Philippus accuſat, quod largitione benevolentiam Macedonum conſectetur. Et 2. Off. 55. Jam in proverbii conſuetudinem venit, largitionem fundum non habere.

Augere aliquem largitione. Tacit. 13. Ann. 18.
Corrumpere largitionibus. V. CORRUMPO.
Cæcare mentes largitione. V. CÆCO.
Largitio, pro Liberalitate opportuna. Cæſ. 1. Bell. Civil. 39. Quo facto duas res conſecutus eſt, quod pignore animos Centurionum devinxit, & largitione redemit militum voluntates.

LARGITIONĀLIS, e. Adj. ut, Aurum largitionale, l. 13. C. de Suſcept. Tituli largitionales, l. 12. C. Theod. de Vectigal.

LARGI-

LARGITIŌNĀLIS, is. m. Largitionum miniſter, apud Vopiſc. in Carino cap. 20.

LARGĪTOR, ōris. m. [δότωρ, δοτὴρ, ſeu ὁ δαψιλὴς δοτὴρ] Profuſor, prodigus. Cic. 1. Off. 64. Exſiſtuntque in Repub. plerumque largitores & factioſi, ut opes quammaximas conſequantur. Liv. 6. 16.
Honorum pronus largitor. Claud. 4. Conſ. Hon. 117.
Opum largitor. Stat. 3. Silv. 1. 91.
Opum magnarum largitor. Claud. 4. Conſ. Hon. 117.
In bonam partem Ambroſius de Spir. S. 2. 12. Largitor, ſuæ moderator eſt largitatis.

LARGIMENTUM, i. n. Fulgent. 2. Mythol. Non hominis, ſed divinum largimentum.

LARGĪTOR, āri. frequent. Plaut. Trin. 3. 3. 14. Ex ea (dote) largitari te illi.

LARĪDES, æ. m. Dauci filius cum fratre Tymbro ſimillimo infelix bello. Virg. 10. Æn. 392. & 395.

LARIGNUM, i. n. Caſtellum circa Alpes. V. Vitruvium lib. 2. cap. 9.

LĀRĪNA, æ. f. ut ſcribit Servius, Nomen eſt nobiliſſimæ feminæ in Italia. Virg. 11. Æn. 655.
　　At circum lectæ comites, Larinaque virgo,
　　Tullaque, &c.

LARĪNE, Fons eſt in Attica regione, ut auctor eſt Plin. lib. 4. cap. 7.

LĀRĪNUM, i. n. Urbs in Frentanis, ad fines Apuliæ, hodie *Larino*. V. Cic. 7. Attic. 13. Hinc,

LARĪNAS, ātis. Gentile. ut, Larinas accola. Sil. 15. 568. conf. Idem 12. 174. & 8. 404. & Cæſ. 1. Bell. Civil. 23.

LARĪSE, Urbs eſt Æoliæ, Herodoto.

LĀRISSA, æ. f. [Λάρισσα] Nomen multarum civitatum. Una eſt in plaga Theſſalica, a qua Achilles Lariſſæus dictus eſt, apud Virg. 2. Æn. 197. Cæſ. 3. Bell. Civil. 97. Univerſi ſimul Lariſſam verſus ſe recipere cœperunt.
Opimæ campus Lariſſæ. Horat. 1. Carm. 7. 11.
Τιμόλαος, Λαρισσαῖος ἐκ Μακεδονίας ῥήτωρ. Suidas. H. St.
Alia penſilis in Creta: alia in Peloponneſo arx Argivorum: alia in agro Attico. Ac Trallibus etiam Aſiæ eſt Lariſſa (ut Strabo ſcribit) a qua Lariſſæus Jupiter eſt dictus. Lariſſa quoque in Italia, quam (ut Diodorus lib. 1. ſcribit) Pelaſgi condidere.

LARISSÆUS, a, um. Adj. [Λαρισσαῖος] ut, Lariſſæus Achilles. Virg. 2. Æn. 197.
Mœnia Lariſſæa. Catull. 65. 36.
Vertex Lariſſæus. Stat. 4. Theb. 5.

LĀRIUS, i. m. [Λάριος, ſeu Λάριον] Lacus Italiæ eſt, cujus aquas, auctore Plinio, Addua fluvius præterfluens dulces facit. V. eundem lib. 9. cap. 18. Dictus Larius a Larorum multitudine.
Larium, nunc Lacum Comenſem vocant, vulgo *Lago di Como*. Strabo quippe lib. 4. ſcribit Comum eſſe Lario proximum. Blondus in Italia illuſtrata, Comum, inquit, civitas vetuſta, lacui Lario, cui dat Comenſem appellationem, contigua.

LARIUS, a, um. Adj. [Λάριος] Catull. ad Libellum, 36. 4.
　　Veronam veniat, Novi relinquens
　　Comi mœnia, Lariumque litus.

LĂRIX, ĭcis. f. [πεύκη, ſeu λάριξ] Arbor cognata abieti & pino, teſte Plin. lib. 16. cap. 10. Lucan. lib. 9. 918.
　　Et larices, fumoque gravem ſerpentibus urunt
　　Abrotonum. Laricem Alpini vocant *Melze*, Veneti *Larege*.

LARODII, orum. m. pl. Populi ſunt in Aſia Scythica, Herodoto.

LARYMNA, æ. f. [Λάρυμνα] Oppidum Bœotiæ ad Cephiſſum fluvium, ut ſcribit Plin. 4. 7. Strabo lib. 9. & Pomponius Mela lib. 2. cap. 3.

LARVA, æ. f. [μορμολύκειον, γόργειον] pl. LARVÆ, arum. Noxiæ inferorum umbræ. A Lare, hoc eſt malo genio, dici putantur. Plaut. Aulul. 4. 4. 15.
　　Larvæ hunc, atque intemperiæ, inſaniæque agitant ſenem. Idem Amph. 4. 2. Suppoſ. 1. 14.
　　Larva umbratilis, tu me minis territas?
V. Apul. de Deo Socrat. p. 90. & Iſidor. 7. cap. ult.
Cum mortuis non niſi larvæ luctantur, Proverbium in eos qui mortuos conviciis inſectantur. Plin. præfat. Hiſt. Nat. extr.
Larva etiam Perſonam ſignificat, quæ barbaris *maſca* dicitur. Hor. 1. Serm. 5. 64.
　　Nil illi larva, aut tragicis opus eſſe cothurnis.

LARVOR, āri. Paſſ. Larvis infeſtari. Firmicus lib. 3. cap. 149. In nono ab horoſcopo loco Mercurius cum Venere partiliter conſtituti, faſcinantes mulieres dabunt uxores, quæ etiam ipſos artus larvari ac faſcinari faciant. [An Ipſos partus?

LARVĀTUS, a, um. [μανιώδης] Adj. Furioſus, & mente motus, inquit Feſtus: quaſi a Larvis exterritus, quales ſunt quos vulgo *Dæmoniacos* appellant. Plaut. Men. 5. 4. 2.
　　Num larvatus, aut cerritus? fac ſciam.
Larvatus, Perſonatus. apud Antiquos non occurrit.

LARVĀLIS, e. Adj. Senec. Epiſt. 24. Nemo tam puer eſt, ut Cerberum timeat & tenebras, & larvalem habitum nudis oſſibus cohærentium.
Forma larvalis. Apul. Apol. p. 506.
Umbræ larvales. Sidon. 3. Epiſt. 13.
Larvialis ſcribitur in Priap. Carm. 32.
　　　　—& affert
　　Pallorem, maciemque larvialem.

LARVOSUS, a, um. Adj. apud Auguſtin.

LARUS, i. vel LAROS, i. m. [λάρος] Avis. V. GAVIA. Laro veſci non licebat Judæis, ut videre eſt Levitic. cap. 11. 16. & Deuteron. cap. 14. 15. Divus Auguſtinus Fulicam interpretatur: Theodorus Gaza apud Ariſtotelem, Gaviam, cujus duo facit genera, albam & cineream. Ut autem Aquila Jovi, Gallus gallinaceus Marti, Pavo Junoni, ita Larus Mercurio dicatus eſt, qui a loquacitate nomen inveniſſe putatur. λάρος enim quaſi λάλος, i. e. loquax & garrulus dicitur. proptereaque in ejus dei tutelam adſcribitur, qui loquendi artifex perhibetur. Putatur & Cepphus vocari. V. CEPPHUS.
Parturit larus, Proverb. in eos, qui ingentia pollicentur, & nihil dignum promiſſis exhibent. V. Eraſm. Chil.
Eſt etiam Piſcis hoc nomine. [Si Lexicographo iſti credimus, ſed vereor ne Scarum cum Laro confuderit.

LASĂNUM, i. n. [λάσανον] Vaſculum ad evacuandum ventrem. Hor. 1. Serm. 6. 108.
　　Te pueri laſanum portantes, œnophorumque. Sic Acron. Et Petron. cap. 41. Ab hoc ferculo Trimalchio ad laſanum ſurrexit. V. ibi Scheffer.

LASCĪVUS, a, um. Adj. [λάγνος, ἀσελγὴς, ὑβριστὴς] eſt tum in vita, tum in ſermone Molliculus, & plus teneri, quam robuſti ac virilis habens, inquit Valla in Raudenſem. Quintil. lib. 6. cap. 4. Siculi quidem ut ſunt laſcivi & dicaces, aiebant in delphino ſediſſe. Varro lib. 1. de R. R. 14. pr. Inter ſepta primum eſt naturale ſepimentum, quod obſeri ſolet virgultis, aut ſpinis, quod habet radices vivæ ſepis, ac viatoris prætereuntis laſcivi non metuet facem ardentem. Quo in loco Petulantem & noxium ſignificat. V. LASCIVIA infra.
Laſcivus in vino. Plin. lib. 10. cap. 42.
Ætas. Hor. 2. Epiſt. 2. 216.
Amor. Tibull. lib. 1. 10. 59.
Capella. Virg 2. Ecl. 64.
Carmina. Ovid. 5. Triſt. 1. 15.
Corpora. Ovid. 3. Met. 686.
Diſcurſus. Claud. 2. in Eutrop. 100.
Forum. Propert. lib. 4. 9. 50. Al. 8. 76.
Grex. Hor. 3. Carm. 13. 8.
Hymenæus. Sil. lib. 5. 22.
Jocus uxoris laſcivus cum marito. Plin. lib. 8. cap. 40.
Licentia. Hor. 1. Carm. 19. 3.
Nox. Ovid. 2. Amor. 10. 27.
Pagina. Martial. lib. 1. 34. i. e. Impudica.
Puella. Virg. 3. Ecl. 64.
Pueri. Hor. 1. Serm. 3. 134.
Compar. Ovid. 13. Met. 792. Hædo laſcivior.
Superl. Picturæ laſciviſſimæ. Suet. Tiber. cap. 43.

LASCIVE, Adv. Apul. Apol. p. 413. Etiam mulier Lesbia, laſcive illa quidem, tantaque gratia, &c.
Compar. Avienus in Prognoſt. Arati, v. 514.
　　Et ſi perſultans aries laſcivius herbas
　　Appetit.

LASCIVIA, æ. f. [ἀσέλγεια, ὕβρις, ἐξύβρισις] Mollities, petulantia, incontinentia animi, nec virtutem nec probitatem reverentis, procacitateque ſe oblectantis. Plaut. Aſin. 2. 2. 32.
　　O catenarum colone. LI. ô virgarum laſcivia. i. e. Petulantia, in quo virgæ laſciviunt, quum tergum tuum verberant: non aliter quam vituli atque hœdi laſcivire præ nimia mollitia & intemperantia ſolent.
Laſciviam Plin. lib. 26. cap. 1. Jocum petulantia & procacitate improbum vocat. Ulpian. in l. Cornelia, ad legem Corn. de Sicariis, Quum quidam per laſciviam cauſam mortis præbuiſſet, comprobatum eſt factum Taurini Ignatii Proconſulis Bæticæ. Budæus.
Joculari laſcivia, vide in MENTAGRA, unde cognoſcimus Laſciviam habere aliquid jocatorium. Ibidem ſubjungitur Procax. H. St.
Læta laſcivia. Lucret. lib. 5. 1399.
Recens laſcivia. Quintil. lib. 2. cap. 4. Laſciviæ recentis floſculis capti.
Theatralis laſcivia. Tacit. 11. Ann. 13. Theatralem populi laſciviam ſeveris edictis increpuit. Laſcivia populi, i. e. Licentia, petulantia.
Maledicendi laſcivia. Quintil. lib. 9. cap. 2. Nam quanto minus aut ipſi in quos dicimus, aut judices, aut aſſiſtentes oderint hanc maledicendi laſciviam, ſi nolle nos credant? i. e. Dicacitatis voluptatem.
Militum laſcivia. Liv. 4. 53. Prope ſolennis militum laſcivia in conſulem.
Orationis laſcivia. Quintil. lib. 2. cap. 6.
Veneris laſcivia. Ovid. 1. Amor. 4. 21.

LASCIVĪTAS, ātis. f. Idem quod Laſcivia. Firmic. lib. 1. cap. 1. Nec Aſiana laſcivitas, ſobria Jovis moderatione corrigitur. Paulo ante dixerat, Luxurioſi ſemper Aſiani, & voluptatibus occupati.
Animi laſcivitas. Cæl. Aurel. Tard. 3. 8.

LASCIVIO, [ἀσελγαίνω, ἐξυβρίζω] īre. Senec. Epiſt. 57. ad Lucilium, Nunquam vacat laſcivire diſtrictis: nihilque tam certum eſt, quam otii vitia negotio diſcuti.
Laſcivire, eſt Petulanter agere, ut equi indomiti ſolent, aut qui diu in otio fuerunt, qui aut calcitrare præter ſolitum, aut luſitare exſultareque ſolent. Propterea Livius lib. 2. 29. Appius, inquit, Claudius & natura immitis, & efferatus, hinc plebis odio, illinc patrum laudibus, non miſeriis ait, ſed licentia tantum concitum turbarum: & laſcivire magis plebem, quam ſævire. i. e. Plebem nimio otio magis petulantem ſe præbere, quam veram ſeditionem meditari, nulla ſatis digna nobilitatis injuria concitatam. De plebe enim tanquam de equis, qui ab aurigante reguntur, loquutus eſt.
Fuga laſcivit agnus. Ovid. 7. Met. 321.
Laſcivire alicui. Stat. 1. Silv. 5. 9. —dilecto volo laſcivire ſodali.
Laſcivire etiam arbores dicuntur, Quum nimia pabuli ubertate luxuriant. Budæus. [Alludens, puto, ad Horatianum illud lib. 1. od. 36. extr.
　　Laſcivis hederis ambitioſior.

LASCIVIENS, entis. Juſtin. 16. 4. 3. Plebs nimio otio laſciviens.
Bos laſciviens. Vulg. Interpr. 1. Paral. 13. 9.

LASCIVIBUNDUS, a, um. Plaut. Stich. 2. 1. 16.
　　Quidnam dicam, Dinacium.
　　Laſcivibundum tam lubenter currere?

LASER, V. LASERPITIUM.

LĀSERPĪTIUM, vel potius LĂSERPĪCIUM, i. n. [σίλφιον] Virgultum herbidum. Plin. lib. 19. cap. 3. In ea laſerpicium gigni ſolitum, rem feram ac contumacem: & ſi coleretur, in deſerta fugientem: radice multa, craſſaque, caule ferulaceo, haud ſimili craſſitudine, &c. Plaut. Pſeud. 3. 2. 27.
　　Eo laſerpicii libram pondo diluunt. Columel. lib. 6. cap. 17.
Facit & radix, quam Græci σίλφιον vocant, vulgus autem noſtra conſuetudine Laſerpicium appellat.
Laſerpitium, ait Dioſcorides lib. 3. cap. 94. in Syria, Media, & Libya naſcitur: caule ferulaceo, quem Maſpetum vocant: foliis apio ſimilibus: lato ſemine. Laſer e radice atque caule ſcarificatis colligitur. Præfertur autem rufum, tranſlucens, myrrhæ æmulum, non porraceum, odore valens, ſuave guſtu, quod dilutum facile albeſcit. Cyrenaicum ſi quis deguſtaverit, humorem toto corpore ciet: blandiſſimo odore, adeo ut ne os quidem guſtanti niſi paululum ſpiret. Medicum & Syria-

cum minus viribus valent, & magis virofum reddunt odorem. Caulem aliqui filphion, radicem magudarin, & folia mafpelon vocavere. Efficaciffimum lafer, mox folia, poftremo caulis. Hæc & plura Diofcorides. cujus interpres Mathiolus, Mauritani, inquit, Laferpicium Anviden nominant. Lafer vero, quæ laferpitii eft lacrima, Affam appellant: quam in fœtidam, & odoratam dividunt. Id quod & ipfe Diofcorides feciffe videtur, quod Cyrenaicum lafer fuaviffimo odore commendaverit: Medicum vero, ac Syriacum, quoniam virofum emittant odorem, omnino damnaverit. Quamobrem non plane improbanda videtur eorum opinio, qui concretum illum fuccum quem officinæ & vulgus *Belzoinum* vocant, legitimum lafer volunt effe, cui Diofcorides blandiffimum tribuit odorem: Affam vero fœtidam Mauritanis vocatam, id tantum, quod ex Media Syriaque defertur, quod Sagapeni inftar fœtidum deprehenditur. In quorum equidem fententiam non potui non ipfe quoque deduci. Deinde multa affert in hanc rem teftimonia, quæ nimis longum foret hic attexere. Videndus etiam eft Theophraftus lib. 6. cap. 3. de plantarum hiftoria.

LĂSER, ĕris. n. [ὀπὸς σιλφίυ] Succus laferpicii. Plin. lib. 19. cap. 3. Ab his proximum dicetur auctoritate clariffimum laferpicium, quod Græci filphion vocant, in Cyrenaica provincia repertum: cujus fuccum vocant lafer, magnificum in ufu medicamentifque, & ad pondus argentei denarii penfum. V. LASERPITIUM.
Lafer Cyrenaicum, dicitur etiam fuccus Cyrenaicus: lafer Medicum, fuccus Medicus: lafer Syriacum, fuccus Syriacus.

LASERĀTUS, a, um. Adj. Lafere conditus. ut, Acetum laferatum. Plin. Valer. 1. 21.
Pullus laferatus. Apic. 6. 9.

LASERATUM, i. n. Edulii, feu juris genus ex lafere. Apic. 1. 30.

LASERPICIĀTUS, a, um. Adj. [σιλφιωτὸς] ut, Laferpiciatum acetum: i. e. Laferpicii fucco dilutum. Plin. lib. 18. cap. 30.

LASERPICIARIUM, i. n. Id quod conditum laferpicio. Petron. Fragm. Tragur. cap. 35. extr. Tæterrima voce de laferpiciario, mimo canticum extorquet. Scheffer. primum Laferpicario, deinde Laferpiciario vino legendum conjiciebat.

LASERPICĬFER, ĕra, ĕrum. Laferpicii ferax; ut, Laferpiciferæ Cyrenæ. Catull. carm. 7. 4.

LASES, V. LAR.

LASĪRIS, [λάσειρις] inter Ornamenta muliebria numeratur a Polluce lib. 7. cap. 22.

LASSUS, a, um. Adj. [κοπιώτης, κεκμηκὼς] dicitur Labore, tam animo, quam corpore fatigatus. Ideoque ad ea demum fpectat, quæ laboris moleftiam fentiunt. Propert. lib. 2. 33. 26.
At nondum eft talos mittere laffa manus.
Laffus opere faciundo. Plaut. Afin. 5. 2. 23.
Studio venandi laffus. Ovid. 3. Met. 237.
Laffus de via. Plaut. Pfeud. 2. 2 66.
Amore laffus. Ovid. 3. Amor. 7. 80.
Via laffus. Ovid. 5. Trift. 4. 2.
Animus laffus & cura confectus. Ter. And. 2. 1. 4.
Aures laffæ Hor. 1. Serm. 10. 10.
Humus laffa. Ovid. 1. de Pont. 4. 14.
Lumina laffa. Ovid. 7. Met. 579.
Pietas laffa malis. Ovid. 4. de Pont. 8. 8.
Res laffæ. Plaut. Stich. 4. 1. 16.
Rebus laffis petere folatia. Ovid. 5. Trift. 2. 41. al. Lapfis.
Sanguis laffus. Stat. 2. Theb. 669.
Stomachus laffus. Horat. 2. Serm. 8. 8.
Terra laffa. Plin. lib. 17. cap. 5.
Vifus laffus. Stat. 1. Silv. 3. 14.

LASSŬLUS, a, um. Adj. dimin. [ὁ σμικρὸν τι κοπωθεὶς] Catul. 61. 35.
Itaque ut domum Cybeles tetigerunt, laffulæ
Nimio e labore, fomnum capiunt fine Cerere.

LASSĬTŪDO, ĭnis. f. [κόπος] Moleftia quam ex labore fufcipimus. Cic. 12. Fam. 25. Sed nulla laffitudo impedire officium & fidem debet. Cæf. 2. Bell. Gall. cap. 23. Curfu ac laffitudine exanimatus.
Laffitudines pl. Plin. lib. 31. cap. 10. Reficit laffitudines nitrum.

LASSESCO, [κοπόομαι, ἀποκάμνω, ἀποτρύομαι] ĕre. Laffum fieri. Plin. lib 10. cap. 16. Non laffefcere in ullo labore, qui nervos ex alis & cruribus gruis habeant.
Torpore femineo laffefcere. Apul. in Trifmeg. p. 88.
Translate Plin. 7. 40. Ne laffefcat fortuna, metus eft.

LASSO, [ἀποτρύω, κοπόω] āre. Fatigare. Plin. Epift. 9. lib. 3. Multifque caufis non laffaretur modo, verum etiam confunderetur. Martial. lib. 8. 31.
Sed jam fupplicibus dominum laffare libellis Define.
Artus laffavimus calamo. Ovid. 21. Epift. 245.
Brachia laffare aquis. Ovid. 3. de Pont. 7. 28.
Manus tela laffaret. Ovid. 1. Epift. 10.
Me jam laffavit labor infolitus. Ovid. 10. Met. 554.

LASSOR, [κοπόομαι, ἀποτρύομαι] āri. paff. Ovid. 2. Met. 577.
— in molli nequicquam laffor arena.

LASSĀTUS, a, um. Partic. [κοπωθεὶς] Juven. 6. Sat. 130.
Et laffata viris, nondum fatiata, receffit.
Sequendo laffata. Ovid. 9. Met. 648.
Membra laffata. Ovid. 6. Met. 353.

LASSATIO, ōnis. f. apud Mart. Capell.

LASSATOR, ōris. m. apud Auguftinum.

LASTAURUS, i. m. [λάσταυρος] Scortator, falax & impudicus. Suet. de Grammat. cap. 15. Laftaurum & lurconem & nebulonem, popinonemque appellans. V. Turneb. & Pitifc. in l.

LASTHENĪA, æ. f. [Λασθένεια] Mulieris Mantineæ, ex Arcadia, nomen, quam Platone præceptore ufam fcribit Plutarchus: ornatuque virili auditorium ingreffam fcribit etiam Laertius in Plat. Segm. 46.

LASUS, [Λάσος] primus de Mufica fcripfit, & dithyramborum certamen primus protulit: vixitque temporibus Darii Perfarum regis. V. Suid

L A T

LATACE, es. f. Herba magica. Plin. 26. 4. pr. Latacen dari folitam a Perfarum rege legatis, ut quocunque veniffent, omnium rerum copia abundarent.

LATĂGUS, i. m. Unus ex Ponticis regibus, qui Æetæ Colchorum regi contra Perfen auxilio venerunt. Valer. Flacc. 5. 584
Item unus Teucrorum, occifus a Mezentio. Virg. 10. Æn. 697.

LATE, Adv. a Latus adjectivo. V. LATUS.

LĂTEO, ui, [λανθάνω, διαλανθάνω] ēre. In occulto effe.
Latuit ad hanc ætatem. Cic. 1. Tufc. 4. Vetus MS. habet Jacuit.
Latere abdite. Cic. 4. Verr. 181.
Abditus latet agro Hor. 1. Epift. 1. 5.
Clam latere. Ovid. Rem. Amor. 437.
Furtim latere. Ovid. 14. Met. 275.
Caufa mihi latet. Lucan. 1. 419. Virg. 5. Æn. 6.
— quæ tantum accenderit ignem
Caufa latet. Cum Accuf. Virg. 1. Æn. 134.
Nec latuere doli fratrem Junonis & iræ. i. e. Non ignorabat fraudem.
Latet plerofque, h. e. Plerifque occultum & clam eft, atque incertum & ignotum. Plin. lib. 2. cap. 20.
Æquor latet fub claffibus. Virg. 4. Æn. 482.
Amor latet. Ovid. 18. Epift. 14.
Ars latet. Ovid. 10. Met. 252.
Error latet aliquis. Virg. 2. Æn. 48.
Fures nocte latent. Catul. in Carmine nupt. 60. 34.
Res latuit patrem. Ovid. 4. Faft. 211.
Virtus latet obruta paupertate. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 122.
Latet apud. Martial. lib. 5. 59.
Nunquid apud Parthos, Armeniofque latet?
In loco aliquo latet, aut re aliqua. Virg. 3. Ecl. 93. Cic. 3. Verr. 39.
In occulto latere. Cic. 1. Acad extr. Sic omnia latere cenfebant in occulto, neque effe quicquam quod cerni aut intelligi poffit.
In tenebris latere. Cic. 1. Q. Frat. 1.
Inter dentes latet. Plaut. Trin. 4. 2. 80.
Sub arcis latent. Plaut. Cafin. 3. 5. 32. Translate Liv. 34. 9. extr. Erant etiam eo tutiores, quod fub umbra Romanæ amicitiæ latebant.
Nocte latent mendæ. Ovid. 1. de Arte Am. 249.

LATENS, entis. Partic. [λαθραῖος, κρυφαῖος] ut
In alvo matris latentes. Hor. 4. Carm. 6. 19.
In latenti retinere jus civile. V. In latenti, in præpofitione IN.
Manifeftare latentem. Ovid. 13. Met. 106.
Dolus latens. Stat. 10. Theb. 236.
Gemitus. Lucan. lib. 1. 257.
Ira. Lucan. lib. 5. 256.
Saxa latentia. Virg. 1. Æn. 112.
Verba. Ovid. 9. Met. 572.
Compar. ut, Origo latentior. Auguft. de Genefi ad lit. 12. 18.

LATENTER, Adv. [λανθανόντως, κρύβδην, λάθρα] Clam, occulte. Cic. in Topic. 63. Quum enim nihil fine caufa fiat, hoc ipfum eft fortunæ eventus, obfcura caufa, quæ latenter efficitur.
Amare latenter. Ovid. 3. ex Pont. 6. 60.
Incendere latenter. Ammian. 31. 44.
Irrepere latenter. Idem 27. 21.

LATĬTO, [ἐμφωλεύω] āre. frequent. Cic. pro Domo 83. Jube adeffe, latitat omnino. Ulpianus in l. Fulcinius. D. Quibus ex caufis in poffeffionem eatur. Latitare, eft cum tractu aliquo latere: quemadmodum factitare, eft frequenter facere.
Corpore claufus latitat fetus. Ovid. 7. Epift. 134.
Parfque tui latitat corpore claufa meo. Al. Lateat rectius.
Alicui latitare. Plaut. Trin. 4. 2. 81. Ille ignaviffimus mihi latitabat.
Latitare dicuntur, Qui ad judicium vocati fruftrantur, & ludificantur. Cic. pro Quint. 54. Ego experiri non potui: latitavit, procuratorem nullum reliquit. Budæus.

LATITANS, antis. Cic. pro Cluent. 39. Extrahitur domo latitans Oppianicus.
Aper latitans. Hor. 3. Carm. 12. 12.
Sidera latitantia. Ovid. 10. Met. 449.

LATITĀBUNDUS, a, um. Sidon. 1. Epift. 6.

LATITĀTIO, ōnis. f. [ἐμφώλευσις] Quintil. lib. 7. cap. 3. Sonus, clamor, gemitus, latitatio, metus, fimilia.

LATITĀTOR, ōris. m apud Auguftin.

LĂTĔBRA, & LATĒBRA, æ. & LATĒBRÆ, arum. f. [κευθμὼν φωλεὸς] Loca in quibus quid delitefcere & occultari poteft. Plin. lib. 7. cap. 45. Et lib. 8. cap. 27. Idem, hiberna latebra vifu obfcurato, &c. Cic. pro Lege Manil. 7. Ita regnat ut fe nec Ponto, neque Cappadociæ latebris occultare velit.
Cæcæ. Virg. 3. Æn. 232.
Curvæ. Virg. 3. Georg 544.
Dulces. Hor. 1. Epift. 16. 15.
Tutæ. Sil. lib. 17. 618.
Ferarum latebræ. Liv. lib. 46. [Manifeftus error eft in loci notatione. OEnanthe quidem etiam ftatos latebræ dies habet. Plin. lib. 10. cap. 19.
Tabellæ latebra. Cic. 3. Fam. 12. Nullam, ne in tabellæ quidem latebra, fuiffe abfconditam malevolentiam, quæ te impugnare auderet?
Adhibere latebram obfcuritatis. Cic. 2. de Divin. 111.
Conjicere fe in mirificam latebram. Cic. 2. de Divin. 46.
Dare latebram populo, in qua, &c. Cic. 3. de Legib. 35.
Erumpere ex latebris. Cic. pro Sext. 9. Quum illa conjuratio ex latebris, atque ex tenebris erupiffet.
Habere latebram. Cic. 2. de Fin. 107. Ludi, cœnatio, villa Luculli (nam fi tuam dicerem, latebram haberes) ad corpus, &c.
Vita hominum altos receffus, magnasque latebras habet. Vide infra in RECESSUS. H. St.
Peragrare latebras fufpicionum. V. PERAGRO.
Quærere latebram perjurio. Cic. 3. Off. 106. Sed fi hoc fibi fumant, nullam effe fidem quæ infideli data fit, viderint, ne quæratur latebra perjurio i. e. Excufatio quæ lateat & non videatur perjurium.
Latebræ & receffus in animis hominum. Cic. pro Marcel. 23.

LATEBRŌSUS, a, um. Adj. [φωλεώδης] ut, Locus latebrofus, In quo frequentes latebræ funt. Plaut. Bacch. 1. 1. 22.
Colles latebrofi. Sil. lib. 5 191.
Flumina latebrofa. Virg 8. Æn. 713.
Frondes latebrofæ. Claud. 2. Conf. Stil. 313.

Locus

Locus [illegible] tegendos. Liv. 21. 54.
No[illegible] lib. 6. 120.
Pum[illegible] latebrosus. Virg. 5. Æn. 214.
V[illegible] Cic. pro Sext. 126.
Su[illegible] August. Retract. 1. 19. Latebrosissima quæstio.

LATE[illegible]SE, Adv. [λαθραίως] Occulte, clam. Plaut. Trin. 2. 2. pr.
— Pater adsum,
Impera quid vis, neque tibi ero in mora: neque latebrose me abs tuo Conspectu occultabo.

LATEBRĬCŌLA, æ. c. Qui latebras incolit. Plaut. Trin. 2. 1. 14. Latebricolarum hominum corruptor.

LĂTĬBŬLUM, i. n. [φωλεὸς] Idem quod Latebra. Sed Latebras proprie hominum, Latibula ferarum esse inquit Valla. quæ differentia sæpissime confunditur. Cic. 1. Off. 11. Omniaque quæ sint ad vivendum necessaria, anquirat & paret, ut pastum, ut latibula, ut alia ejusdem generis. De animali.
Latibulum etiam de hominibus dicitur. Cic. 12. Att. 14. Ego autem volo aliquod emere latibulum, perfugium doloris mei.
Adire omnia latibula Catul. 61. 54.

LATIBŬLO, [φωλάζω] āre. Latere. Varro apud Non. Vide ne servus domini latibulet. V. seq. dict.

LATIBŬLOR, [φωλάζω] āri. dep. Idem. Accius Putatoribus, Progredere, & ne quis latibuletur, prospice. Nævius Erotopægnion, Nocte ut opertus amictu latibuletur. Non. 2. 496. Antiquum.

LĂTER, m. [πλίνθος] latĕrem, latĕre; & latĕres, in plurali integrum, genitivus & dativus singulares raro leguntur; Terra seu argilla ad solem siccata, vel cocta, & in lapidem durata. Vitruvius lib. 1. cap. 5. sub finem, sive silex, sive cæmentum, aut coctus later, sive crudus, his erit utendum. Cic. 2. de Divin. 98. Num hoc in latere, aut in cæmento, ex quibus urbs effecta est, potuit valere?
Proprie Later est ad solem siccatus. V. Vitruvium paulo post in Ducere lateres.
Coctiles lateres. V. COQUO.
Coquere lateres in fornacem. V. COQUO.
Ducere lateres. Vitruv. lib. 2. cap. 3. Itaque primum de lateribus, qua de terra duci eos oporteat, dicam. Non enim de arenoso, neque calculoso, neque sabuloso luto sunt ducendi, quod ex his generibus quum sunt ducti, primum fiant graves: deinde quum ab imbribus, in parietibus asperguntur, dilabuntur & dissolvuntur, paleæque, quæ in his ponuntur, non cohærescunt propter asperitatem. Faciendi autem sunt ex terra albida cretosa, sive de rubrica, aut etiam masculo sabulone. Ducendi autem sunt per vernum tempus, & autumnale, ut uno tenore siccescant. Qui enim per solstitium parantur, ideo vitiosi sunt, quod summum corium sol acriter quum percoquit, efficit ut videantur aridi, interius autem sint non sicci: & quum postea siccescendo se contrahunt, perrumpunt ea quæ erant arida: ita rimosi facti, efficiuntur imbecilli. Maxime autem utiliores erunt, si ante biennium fuerint ducti. namque non ante possunt penitus siccescere. Ex his liquet, laterem duci & fieri eodem significatu dici: eumque proprie esse, qui ad solem fuerit exsiccatus. Qui enim coquitur in fornacibus, aut Testa dicitur, aut Coctus later. Idem lib. 2. cap. 8. Saxo quadrato, aut ex testa, aut silicibus ordinariis struat bipedales parietes. Ibidem, non ita procul a fine, De ipsa autem testa, si sit optima, seu vitiosa ad structuram, statim nemo potest judicare, quod in tempestatibus & æstate in tecto quum est collocata, tunc si firma est, probatur. Nam quæ non fuerit ex creta bona, aut parum erit cocta, ibi se ostendet esse vitiosam gelicidiis & pruina tacta.
Laterem lavare, proverbium, pro Operam ludere. Ter. Phorm. 1. 4. 8. Purgem me? laterem lavem.

LATERĬTIUS, a, um. Adj. [πλίνθινος] Ex latere factum. Plin. 10. 30. Lapide duro, ac silice æquo construunt, veluti lateritios parietes.
Opus lateritium. Columel. 9. 6.
Urbs lateritia. Suet. Aug. cap. 28.

LATERARIUS, a, um. Adj. Lateribus aptus. ut, Terra lateraria. Plin. lib. 19. cap. 8.

LATERARIUS, i. m. Aceratum vero est lutum paleis mixtum, ut laterariis usus est. Nonius. H. St. V. Non. 5. 97. in Aceratum, quanquam in edit. Gothofr. Laterarii excusum est. Gloss. Gr. Lat. πλινθουργὸς, Laterarius.

LATERARIA, æ. f. [πλινθουργεῖον] Officina in qua fiunt lateres. Plin. lib. 7. cap. 56. Laterarias ac domos constituerunt primi Euryalus & Hyperbius fratres Athenis: antea specus erant pro domibus.

LATERINA, æ. f. Idem. Tertull. adv. Marc. cap. 2. 20. Mercedes pro laterinis deductis.

LATERĀMEN, ĭnis. n. Vas lateritium. Lucret. 6. 232.
— rareque facit lateramina vasis. V. ibi Lambin.

LATERANUS, i. m. Deus focorum, & Genius, dictus hoc nomine, quod ex laterculis crudis caminorum istud exædificetur genus. Arnob. 4. p. 130.

LATERCŬLUS, i. m. [πλινθίδιον] dimin. Parvus later. Plinius lib. 30. cap. 7. extr. Facto crudis laterculis, ad formam camini. Curtius lib. 5. 1. 25. scribit Laterculo coctili structos fuisse muros Babylonios. Columel. lib. 8. cap. 14. Sub porticibus deinde quadratæ haræ cæmentis vel etiam laterculis exstruuntur.
Est etiam Genus pistorii operis a forma, in quam fingitur, vocati. Apul. 10. Met. p. 245. Elmenh. Heic panis crustula, lucunculos, hamos, laterculos, & complura scitamenta mellita. V. Turneb. Adverf. 8. 8.

LATERCULUM, i. n. Codex dignitatum omnium, tam militarium quam civilium. l. 1. & 2. Cod. de Offic. Quæstor. Et Isidor. 6. 17. de Cyclo Paschali. Hinc & Laterculum dictum, quod ordinem habeat stratum annorum.

LATERALIS, V. LATUS subst.

LATERANUS, i. m. [Λατερανὸς] Proprium nomen patricii Romani qui latere frequens in otio solebat. Hic Consul designatus jussu Neronis interfectus est. Ædes ejus amplissimæ datæ fuerunt a Constantino Imperatore Pontifici maximo. Juven. 10. Sat. 17.
— egregias Lateranorum obsidet ædes
Tota cohors. Inde, Lateranense palatium, & Lateranensis basilica, Sancti Joannis ædes vocata est, quæ in Lateranorum nobilissimæ gentis ædibus exstructa fuit.

LATERCULUS, V. LATER.

LATERIUM, i. n. fuit Qu. Ciceronis villa in ipsius patria Arpino: quam quum vellet vendere, Arpinatum erat fremitus excitatus. Cic. 4. Att. 7. Arpinatum fremitus est incredibilis de Laterio.

LĀTERNA, æ. f. [φανὸς] a Lateo, lates, quod primam corripit, Laterna vero producit: notæ significationis. Martial. lib. 14. 61.
Dux laterna viæ clausis feror aurea flammis:
Et tuta est gremio parva lucerna meo. Ibid. 62. de Laterna ex vesica,
Cornea si non sum, nunquid sum fuscior? Cic. 4. Att. 3. Clodii vestibulum vacuum sane mihi nuntiabatur, paucis pannosis sine laterna.
Laterna Punica. Plaut. Aulul. 3. 6. 30.
Ita is pellucet, quasi laterna Punica.
Pareus in Lex. Crit. p. 660. ait Veteres Lanterna dixisse.

LATERNĀRIUS, i. m. [φανοφόρος] Qui alteri laternam præfert. Cic. in Pison. 20. An cum altero barbato Epicureo, cum altero Catilinæ laternario? V. Præferre facem in FAX.

LATERUNCULUS, V. LATRO.

LATESCO, V. LATUS adjectivum.

LĂTEX, ĭcis. m. [ἰκμὰς] Omnis humor Poëtis dicitur: ab eo quod intra aliquid lateat. Unde & de aqua, vino, & ceteris dicitur. Virg. 1. Æn. 690.
Regales inter mensas, laticemque Lyæum. Ovid. 8. Met. 274. Palladios latices dixit, quum Oleum dicere vellet. Et Lucret. lib. 1. 940. Absynthii laticem. Cic. 2. de Divin. 63.
Nos circum latices gelidos fumantibus aris, &c. Ex Homero. De aqua dixit Lucret. 1373.
Cedere squammiferis latices nitentibus aiunt, &c.
Cupido laticum, Sitis. Lucret. lib. 4. 1086.
Liquoris vitigeni latex, Vinum. Lucret. lib. 5. 15.
Calidi latices. Virg. 6. Æn. 218.
Cærulei latices. Ovid. 3. Trist. 10. 29.
Perennes latices. Lucret. lib. 5. 263.
Sacri. Ovid. 5. Met. 263.
Congerere laticem in vas. Lucret. lib. 3. 1022.
Perpotare absynthi amarum laticem. Lucret. lib. 4. 16.
Refovere aliquem gelido latice. Sen. Agam. 8.

LATHYRIS, ĭdis. f. [λαθυρὶς] Herba quæ Cataputia major appellatur. Plin. lib. 27. cap. 11. Lathyris folia habet multa lactucæ similia, tenuiora, germina multa, in quibus semen tuniculis continetur, ut capparis.

LATHYRUS, i. m. Herba, quæ alias Leontopodion. Apul. de Herb. cap. 7.

LATIALIS, LATIAR, LATIARIS, V. LATIUM.

LATIBULUM, V. LATEO.

LATICLAVIUM, LATIFOLIUM, LATIFUNDIUM. V. LATUS, a, um. adj.

LATINE, LATINI, LATINUS. V. LATIUM.

LĂTĪNUS, i. m. [Λατῖνος] teste Virgilio 7. Æn. pr. Laurentum rex, Fauni & Maricæ nymphæ Laurentis filius. Virg. 7. Æn. 45.
— rex arva Latinus & urbes, &c. Hic, ut idem testatur, Æneam profugum suscepit hospitio: & uti responso acceperat, ei Laviniam filiam, jam Turno Dauni filio promissam, dedit uxorem: quamobrem bellum ingens inter Æneam & Turnum exortum est, in quo Latinum cecidisse ex Virgilio & Servio manifestum est.
Fuere & alii plures Latini, ut auctor est Hyginus Fab. 127. Hic Circe & Telemacho genitus est, ut Hesiodus vero, Circe & Ulysse. Theog. extr. conf. Serv. ad loc. cit. Æneid.
Latinus Silvius, ut ait Livius 1. 3. Æneæ Silvii fuit filius, & mortuo patre Albanis imperavit, & ab eo coloniæ deductæ eorum qui Prisci Latini nuncupati sunt.

LATIO, V. FERO.

LATITO, V. LATEO.

LATITUDO, V. LATUS, adj.

LĂTIUM, i. n. [Λάτιον] ut ait Plin lib. 3. cap. 5. pr. ea pars Italiæ est, ubi sunt Tiberina ostia & Roma terrarum caput. Dictum Latium a Latendo, quod illic latuerit Saturnus, Jovem filium fugiens. Ovid. 1. Fast. 238.
Dicta quoque est Latium terra, latente deo. Virg. 8. Æn. 322.
— Latiumque vocari
Maluit, his quoniam latuisset tutus in oris. Varro autem Latium dici putat, quod latet Italia inter præcipitia Alpium & Apennini, teste Serv. ad loc. Est autem duplex Latium, ut dicit Servius, Unum a Tiberi usque ad Fundos: aliud inde usque ad Vulturnum. Latium vero antiquum, ut ait Plin. lib. 3. cap. 5. a Tiberi Circeios servatum est M passuum L longitudine. tam tenues primordio imperii fuere radices. Colonis sæpe mutatis tenuere aliis alii temporibus, Aborigines, Pelasgi, Arcades, Siculi, Aurunci, Rutuli. Et ultra Circeios Volsci, Osci, Ausones, unde nomen modo Latii processit ad Lirin amnem. Cic. pro Arch. 5. Studiaque hæc & in Latio vehementius tum colebantur.
Facetiæ oblitæ Latio. Cic. 9. Fam. 16. Mirifice capior facetiis maxime nostratibus, præsertim quum eas videam primum oblitas Latio tum, quum in urbem nostram est infusa peregrinitas: nunc vero etiam Braccatis & Transalpinis nationibus, ut nullum veteris leporis vestigium appareat.
Ferox Latium. Hor. 1. Carm. 35. 10.
Felix Latium. Hor. in Carm. sæcul. 66.

LĂTĪNI, ōrum. m. [Λατῖνοι] Populi Italiæ in Latio: de quibus Salust. Primo Italiam tenuisse quosdam, qui appellabantur Aborigines: hos postea adventu Æneæ Phrygiis junctos, Latinos uno nomine nuncupatos. Servius autem ait Æneam victis Latinis, ut eorum favorem sibi conciliaret, nomen Latinum non solum illis non sustulisse, sed etiam Trojanis imposuisse.

LATIUS, a, um. [Λάτιος] Adj. Poëtis usitatius. Columel. lib. 1. in præf. An Latiæ Musæ non solos adytis suis Accium & Virgilium recepere, sed eorum & proximis & procul a secundis sacras concessere sedes?
Agri Latii. Ovid. 3. Fast. 606.
Arces Latiæ. Ovid. 15. Met. 582.
Gens Latia. Ovid. 4. Fast. 42.
Lingua Latia. Ovid. 2. de Pont. 3. 75.
Latius, Latus, Lætus miscentur a librariis. V. Drakenb. ad Sil. 12. 411. & 17. 433.

LATIĀLIS, vel LATIARIS, e. [Λατῖνος] Quod est ex Latio: ut, Latialis Jupiter, apud Cic. pro Milon. 86. Al. Latiaris.
Caput Latiale, Capitolium. Lucan lib. 1. 530.

Doctrina Latialis. Macrob. lib. 1. cap. 1.
Sermo Latialis, Romanus & Latinus, quo Latini primum uſi ſunt. Plin. lib. 3. cap. 1. Ex his digna memoratu, aut Latiali ſermone dictu facilia. i. e. Latino.

Latiar, is. n. Ipſum ſolenne Latinarum feriarum, de quibus in Latinus, a, um. Macrob. lib. 1. Saturnal. cap. 16. Quum Latiar, hoc eſt Latinarum ſolenne, concipitur, item diebus Saturnaliorum, ſed & cum mundus patet, nefas eſt prælium ſumere. quare nec Latinarum tempore, quo publice quondam induciæ inter Romanum populum Latinoſque firmatæ ſunt, inchoari bellum decebat, &c. Cic. 2. Q. frat. 4. extr. De noſtra Tullia tui mehercule amantiſſima, ſpero cum Craſſipede nos confeciſſe. Dies erant duo, qui poſt Latinas habentur religioſi: ceterum, qui confectum erat Latiar, erat exiturus. Vide Interpp. ad loc. Cæl. Rhodig. lib. 28. cap. 24. & in primis J.F.Gronov.Obſ. lib.4. cap.25.

Latīnus, a, um. alîud Adj. [Λατῖνος] Virg. 1. Æn. 10.

— genus unde Latinum.

Carmen Latinum. Hor. 1. Carm. 32. 3.
Conſuetudini Latinæ tradere. Columel. in præfat. lib. 12. i. e. In Latinum ſermonem vertere.
Feriæ Latinæ. Var. 5. de L. L. 3. Latinæ feriæ dies conceptivus dictus a Latinis populis, quibus ex Albano monte ex ſacris carnem petere jus fuit cum Romanis. A quibus Latinis, Latinæ dictæ. Hactenus Varro. Cic. pro Planc. 23. Quibus e municipiis vix jam qui carnem Latinis petant, inveniuntur. conf. Liv. 32. 1. & 37. 3.
Feriæ Latinæ. Dionyſius Halicarnaſſeus lib. 4. Tarquinius Superbus deſignare templum ſtatuit Romanis & Latinis commune, atque Hernicis & Volſcis, eis quidem qui in ſocietatem ſcripti erant: ut convenientes quocunque anno in deſignatum locum nundinarent unaque veſcerentur, ac de communibus extis partem quique eorum caperent. Grate autem ſuſcipientibus rem omnibus, locum deſignavit ubi conventum facerent, in medio maxime gentium earum poſitum, montem celſum qui Albanorum ſuperſtat urbi, in quo nundinas quotannis agi & inducias eſſe omnibus erga omnes lege ſtatuit: Sacrificiaque perfici communia Latiali Jovi: epulas idem quoque ſtatuens, quas exhibere oporteret ad ſacrificia unamquamque urbem, & quam partem unamquamque accipere. Quæ vero participes erant hujus ſolennitatis & ſacrificii urbes fuere, tribus demptis, quinquaginta. Has autem ſolennitates & ſacrificia Romani uſque ad hæc noſtra tempora perficiunt, Latinas eas vocantes. Feruntque in eas hæ, quæ participes ſunt ſacrorum, urbes: aliæ agnas, aliæ caſeos, aliæ lactis menſuram quandam, aliæque his ſimile aliquod molæ genus. Uno autem tauro communiter ab omnibus immolato, ſtatutam partem urbs quæque accipit. Sacrificant enim pro omnibus, principatumque ſacrorum Romani habent. Idem ſub finem lib. 6. Decrevit Senatus etiam agendas eſſe diis gratias de reconciliatione plebis, ſacrificiaque perficienda, unam diem adjiciens Latinis feriis vocatis, quæ duarum erant: primam quidem ſacram faciente Tarquinio, quo tempore Etruſcos vicit: ſecundam vero addente Populo quum Reges ejiciens liberam civitatem fecit. quibus duabus tertia quoque adjuncta eſt, reditûs rebellium gratia. Patrocinium autem & curam ſacrificiorum quæ in his fiunt, atque certaminum, accepere Tribunorum miniſtri, nunc habentes poteſtatem ædilitiam, ornati ipſi a Senatu purpura & ſolio eburneo, aliiſque inſignibus quæ Reges habuerant. Plin. lib. 27. cap. 7. Latinarum feriis quadrigæ certant in Capitolio, victorque abſinthium bibit: credo ſanitatem præmio dari honorifice arbitratis majoribus. Arnobius adverſus gentes lib. 2. ubi de cærimoniarum mutatione agit, In Albano antiquitus monte nullos alios licebat, quam nivei tauros candoris immolare: nonne iſtum morem, religionemque mutaſtis, atque ut rufulos liceret dari Senatus conſtitutum ſanctione? Plutarch. in Camill. ad finem, Quum multæ in Senatu variæque contentiones eſſent, quod in varias ſententias civium mentes trahebantur, tandem in hanc ſententiam itum eſt, ut alter ex Conſulibus plebejus crearetur. Dictator (Camillum intelligit) quum ad populum hoc nuntiaret, ſtatim populus cum Senatu reconciliatus eſt, & Camillum plauſu ac clamore domum uſque deducunt. Poſtridie autem congregati decreta tulere, ut ædes Concordiæ (quemadmodum Camillus voverat,) quæ foro & concioni immineret, rebus bene geſtis, exſtrueretur. Adjectus inſuper Latinis dies unus, ut quaternis diebus agerentur, utque populus Ro. omnis in præſentia ſacrificaret coronatus. V. & Liv. lib. 6. ad finem.
De Feriis Latinis Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 7. in hunc modum, Romanos Conſules comitiis creatos, ſortitis provinciis, aut extra ſortem datis, Latinas ferias indicere conſueviſſe plane perſpicuum eſt: Jovique Latiali in monte Albano ſacrum facere, quod Latiar dixere, ubi carnem Latinis populis dare mos erat, quæ viſceratio dicta. Eſt enim mons Albanus inter Albam & urbem Romam tractu fere pari disjunctus, ubi templum a Tarquinio Superbo Jovi Latiali conſtructum ferunt. Paulo poſt: Has Latinas Tarquinius a principio in unam diem indixit. poſt Reges vero exactos, altera populi juſſu adjici cœpta fuit. Demum reſtituta plebe, quæ ad ſacrum montem ſeceſſerat, in tres aut quatuor dies indictas a Conſule vel Præfecto Latinarum fuiſſe: interjecto deinde tempore, in decem dilatas ſervataſque invenimus.
De Præfecto Latinarum puero nobili, qui, abſentibus magiſtratibus, ne urbs ſine imperio foret, in tempus deligebatur, qui jus redderet, ac ſubitis mederetur, ut ait Tacit. 6. Ann. 11. pr. meminerunt Feneſtella, & Pomponius in l.2.D.de origine juris.ubi omnino Rupertum V. Is Præfectus Urbi etiam vocabatur. De Viſceratione in iiſdem feriis ſuo loco dicetur.
Ferias autem Latinas, maximo Romanorum Latinorumque magiſtratuum conventu, Conſules procurabant, quum interea cum populo agere non liceret: ut ob eam cauſſam Latinæ aliquando a Conſulibus inſtaurarentur, quum tribunis pl. obſiſtere vellent, populares leges, & reipub. pernicioſas, ferre cupientibus. itaque Cic. 1. Q. frat. 5. Conſul, inquit, Lentulus dies comitiales exemit omnes. nam etiam Latinæ inſtaurantur: nec tamen deerant ſupplicationes. ſic legibus pernicioſiſſimis obſiſtitur, maxime Catonis. Inſtaurabant Latinas etiam Pontifices, ut Liv. lib. 32. cap. 1. tradidit. id autem fiebat, quaſi jam, faciendis iis, aut prætermiſſum aliquid eſſet, aut, quod non oporteret, commiſſum. Primus eas in unum diem Tarquinius Superbus inſtituit: ſecundus dies additus, pulſis regibus: tertius poſt ſeceſſionem in Aventinum: quartus, plebe & patribus a Dictatore Camillo in concordiam reductis. In eo meam fluctuare ſententiam fateor, conceptivæne an ſtativæ feriæ fuerint Latinæ. ſi Varronem, & Macrobium ſequamur, antiquitatis utrumque peritiſſimum, conceptivæ erant, non ſtativæ, concipiebanturque in dies vel certos, vel incertos. Livius tamen ſtativas indicat fuiſſe, quum ait lib 25. 12. pr. Romæ Conſules, Prætoreſque uſque ante diem v. Cal. Mai. Latinæ tenuerunt. eo die perpetrato ſacro in monte, in ſuas quiſque provincias proficiſcuntur. Non enim ſimile veri eſt, Conſules, quum victor Annibal vaſtaret Italiam, conſulto in v. Cal. Maias, qui dies a primo initi magiſtratus die, hoc eſt ab Idibus Martii, XLIII dierum ſpatio diſtat, Latinas diſtuliſſe: ut ipſi ſibi diutinæ in urbe manſionis neceſſitatem imponerent: quum ire in Provincias neque Conſulibus, neque Prætoribus liceret, niſi Latinarum ſacro perpetrato. aut igitur eas e ſtativis in ordinem conceptivarum poſtea tranſiſſe credendum eſt: aut latentem cauſſam alii perſcrutentur. Ex P. Manutii commentariis in epiſt. ad Attic. 1.3. pr. & ad Q. fratrem 2.4. [Latinas variis temporibus indictas docet Livius, ut ante d. III. Non. Maji & ante d. III. Id. Sextil. lib. 41. 20. & Prid. Kal. April. lib. 44. 22. & ante d. IV. & III. & prid. Id. Novemb. lib. 45. 3. & Kal. Jun. 42, 35. Unde ſatis apparet, revera conceptivas fuiſſe, h. e. Anniverſarias quidem, non tamen ſtato die redeuntes, ſed quotannis a Conſulibus in certam diem indictas. Itaque nec in antiquis Faſtis, ſeu Kalendariis uſquam annotatas reperies. Liberum autem conſulibus fuiſſe in quem diem vellent indicere, niſi nominatim S. C. vetarentur, apparet ex Liv. 44. 17. & 21. unde ſimul cognoſcimus quo minus mature fierent ſæpe religiones obſtitiſſe. conf. eundem 42. 10. extr.
Fides Latinæ. Hor. 1. Epiſt. 3. 12.
Gens Latina. Virg. 8. Æn. 55.
Juniani Latini in libertorum numerum [lege Junia Norbana] inducti fuerunt, ſimilitudine eorum qui ſocii Latini & Latini colonarii dicebantur, qui in Latinas colonias deducti fuerant. Lex ſociis nominis Latini dabat, qui ſtirpem ex ſeſe domi relinquerent, ut cives Romani fierent. Hæc apud Livium 41. 12. lex exſtat, a qua profectam eſſe primum rationem eam qua jus Quiritium conſequerentur Latini liberti exiſtimo, ut prole. De his ſæpe fit mentio apud Juriſconſultos, & Ulpianum præſertim in inſtitutis, Turneb. V. in latinitas.
Lingua Latina locupletior Græca. Cic. 1. de Fin. 10. Ita ſentio, & ſæpe diſſerui, Latinam linguam non modo non inopem, ut vulgo putarent, ſed locupletiorem etiam eſſe quam Græcam.
Vertere in Latinum, h. e. In Latinam linguam. Quintil. lib. 10. cap. 5. ſubaud. Sermonem.
Verbis Latinis miſcere Græca. Hor. 1. Serm. 10. 20.
Vocabula parum Latina. Martial. lib. 2. 8.
Voce Latina loqui. Ovid. 3. Triſt. 12. 39.
Urbs Latina. Virg. 9. Æn. 367.
Compar. Hieronym. Epiſt. 13. ad Paulin. Nihil Latinius tuis voluminibus.
Superl. Idem Epiſt. 51. Homo Latiniſſimus.
Viri Latiniſſimi. Auguſt. de Grammat. Tom. 1. p. 98. V. Cellar. Cur. Poſt. p. 149.

Latinæ, arum. f. pl. ſubaudito Feriæ. V. latinus, a, um. adj.

Latine, Adv. [Λατινιστί] More Latinorum. Cic. 6. Verr. 2. Latine me ſcitote, non accuſatorie loqui. Idem 7. Philipp. 17. Qui plane & Latine loquuntur. h. e. Proprie, aperte & ut res habet, ſine figuris ullave obſcuritate aut circuitu.
Quoniam turpe eſt Latine loquentibus non quamque rem nomine ſuo appellare. V. Favor. apud Gell. libri 4. cap. primo. H. St.
Loqui Latine, i. e. Pure & emendate loqui. Cic. de Opt. gen. Orat. 4. & de Clar. Orat. 108.
Scire Latine. Cic. pro Cæcin. 55. Quid enim facilius eſt, quam probari iis, qui Latine ſciant, in uno ſervulo Familiæ nomen non valere?

Latinĭtas, ātis. f. pro Latino ſermone. Cic. 7. Att. 3. Secutuſque ſum non dico Cæcilium, Mane ut ex portu in Piræeum (malus enim auctor Latinitatis eſt) ſed Terentium, &c. Et 4. ad Herenn. 17. Latinitas eſt, quæ ſermonem purum conſervat, ab omni vitio remotum.
Latinitas, Jus Latii, jus civium Romanorum. Cic. 14. Att. 12. Scis quam diligam Siculos. Multa illis Cæſar, neque me invito, etſi Latinitas erat non ferenda, &c. i. e. Jus civium Romanorum. Nam Latini, cives Romani: itaque & ſuffragia ferebant, & magiſtratus gerebant. Si igitur Siculis Cæſar jus Latii conceſſiſſet, res fuiſſet non ferenda, veruntamen ferri potuiſſet. Ut autem Antonius legem figat, quaſi a Cæſare latam, qui nullam hac de re mentionem fecit, hoc vero neutiquam ferri poteſt.
Merita erga populum Ro. allegantes Latinitate vel civitate donavit. Suet. in Auguſto cap. 47. H. St. Pleniſſime de Latii antiqui ſeu Latinitatis jure Ez. Spanhem. orb. Rom. Exerc. 1. cap. 8. & 2. 19. q. V.

Latiniensis, e. Idem quod Latinus. Cic. de Aruſp. Reſpon. 20. Quod in agro Latinienſi auditus eſt ſtrepitus cum fremitu.

Latino, āre. Latine vertere. Cæl. Aurel. Tard. 5. 4. Cujus nominis vim ſæpe latinavimus. [Niſi Latinizavimus legendum.

Latinizo, āre. Idem. Cæl. Aurel. Acut. 2. 1. Sorani hæc ſunt, quæ latinizanda ſuſcepimus.

Latmius, V. latmus.

Latmus, i. m. [Λάτμος] Plinio 5. 29. Ioniæ mons nobilis, ob Endymionis fabulam, quem aiunt a Luna adamatum, cum in eodem obdormiviſſet. Cic. 1. Tuſc. 92. Endymion vero, ſi fabulas audire volumus, neſcio quando in Latmo obdormivit, qui eſt mons Cariæ. Nondum, opinor, eſt experrectus. Num igitur eum curare cenſes, cum Luna laboret, a qua conſopitus putatur, ut eum dormientem oſcularetur? Hinc

Latmius, a, um. Adj. Ovid. 3. de Arte 83.

Latmius Endymion non eſt tibi, Luna, rubori. Quidam corrupte Lamius legunt.

Latomiæ, vel **Latumiæ**, vel **Lautumiæ**, arum. f. [λατομίαι] Lapicidinæ, & metalla ſaxaria. Liv. lib. 26. 27. pr. Comprehenſa poſtea privata ædificia, comprehenſæ latomiæ, forumque piſcatorium. V. latumiæ.
Ad latomias damnari ſolebant ii, qui in opus metalli damnabantur. Apud Plaut. Capt. 3. 5. 65. Tindarus in latomias lapidarias ab Egione damnatur.

Inde ibis porro in latomias lapidarias. V. lapidarius.

Latŏmus, i. m. [λατόμος] Lapicida, qui lapides cædit.

Lātōna, æ. f. [Λητώ] Cei filia, a Jove dilecta pariter & compreſſa.

Apollinem & Dianam peperit. Unde Apollo Latoides, & Diana Latonia dicitur. Virg. 9. Æn. 405.
Aſtrorum decus, & nemorum Latonia cuſtos. Similiter Delos inſula, ut ait Servius, dicta eſt Latonia, quod in ea Latona enixa ſit Dianam & Apollinem.
Filius Latonæ, Phœbus. Tibul. lib. 3. 4. 72.
Genus duplex Latonæ. Virg. 12. Æn. 198.
Puer Latonæ, Phœbus. Hor. 4. Carm. 6. 37.
Candida Latona. Claud. Conſ. Prob. & Olyb. 184.
Dilecta Jovi Latona. Hor. 1. Carm. 21. 4.

Latōnius, a, um. Adj. [Λητῷος] ut, Proles Latonia. Ovid. 8. Met. 15.
Delos Latonia. Virg. 3. Georg. 6.
Luna Latonia. Tibul. lib. 3. 4. 29.
Stirps Latonia. Ovid. 3. Triſt. 2. 3. MSS. habent Latoia.
Velox Latonia. Stat. 9. Theb. 679.

Latonia, æ. f. Abſol. Diana. Virg. 9. Æn. 405.
Aſtrorum decus, & nemorum Latonia cuſtos.

Latonĭgĕna, æ. c. [Λητογενὴς] pl. **Latonigĕnæ**, arum. m. [Λητογενεῖς] Apollo & Diana. Senec. Agam. 320.
Duo Latonigenæ. Ovid. 6. Met. 160.

Latōus, i. m. [Λητῷος] Apollo. Hor. 1. Carm. 31. 18.
Frui paratis, & valido mihi,
Latoe, dones.

Latōius, a, um. [Λητῷος] Idem quod Latonius. Ovid. 8. Met. 541.
— Parthaoniæ tandem Latoia clade
Exſatiata domus. conf. 3. Triſt. 2. 3.

Latōis, ĭdos. f. [Λητωΐς] Diana. Ovid. 21. Epiſt. 153.
Confiteor, timeo ſævæ Latoidos iram.

Latŏïdes, æ. m. [Λατοΐδης] Apollo. Stat. 1. Theb. 663. Et pl. Latoidum numina. i. e. Apollinis & Dianæ. Auſon. Epitaph. 27. 2.
Λατοΐδης Latoides apud Juſt. Mart. in Epiſt. ad Diognetum a me edita eſt μητρωνυμία. H. St.

Lator, ōris. a Fero, fers. V. FERO.

Latrīa, æ. f. [λατρεία] Latine Cultus, Obſequium, ſervitus religionis.

Latrīna, æ. f. [ἀφοδευτήριον, ἀφεδρὼν] Locus privatarum ſordium, & nonnunquam Locus ad exonerandum ventrem accommodatus. A latendo. Apuleius de Aſino, lib. 9. p. 223. Elm. Omnia prorſus, ut in quandam cænoſam latrinam, in ejus animum flagitia confluxerant. Varr. lib. 2. de Analog. Deinde quum brevitatis cauſa nomina contraherent, quo eſſent aptiora, pro lavatrina, latrinam nominaverant. V. Lavatrina, in LAVO. [Miror autem, ni Lotrinam potius dixerint, ut Lotura pro Lavatura & cetera itidem. Gloſſ. Lat. Gr. appoſite, Latrina, λουτρών.
Latrina, In quam lotura projicitur. Plaut. Curc. 4. 4. 24.
Non pluris facio, quam ancillam meam, quæ latrinam lavat.

Latrinum, i. n. apud Laberium, teſte Nonio 3 131. Sequere in latrinum, ut aliquid guſtes ex Cynica hæreſi. Lucil. lib. 6. Hoc tu apte, credit quemquam latrina petiſſe.

Latro, pr. comm. [ὑλάω, ὑλακτέω] āre. Proprium eſt canis, quum impetum facit & voce terret. Virg. 3. Ecl. 18.
— multum latrante Lyciſca. Plaut. Amph. 4. 3. 24.
Nec gannio, nec latro. Cic. pro Roſc. Amer. 56. Quod ſi luce quoque canes latrent, quum deos ſalutatum aliqui venerint, &c.
Latrare, ad homines translatum, pro Vociferari, & intentiore voce clamare. Cic. 2. de Orat. 220. Quid enim hic meus frater ab arte adjuvari potuit, quum a Philippo interrogatus quid latraret, furem ſe videre reſpondit? Idem de Clar. Orat. 58. Latrant enim jam quidam oratores, non loquuntur.
Rumperis, & latras magnorum maxime regum. Hor. 1. Serm. 3. 136.
Rumperis, Ex impatientia. Latras, More canum amare objurgas.
Latrare aliquid, i. e. Poſcere. Lucret. lib. 2. 17.
— nonne videtis
Nil aliud ſibi naturam latrare, &c. Feſt. lib. 10. Latrare Ennius pro Poſcere poſuit. Hactenus ille. Verſus autem Ennii citatur a Varr. lib. ult. de Ling. Latina, non ita procul a fine: Multa, inquit, ab animalium vocibus translata in homines: partim, quæ ſunt aperta: partim, obſcura. Perſpicua, ut Ennii: Animus cum pectore latrat. quo loco multi codices perperam habent Lactat. conf. LATRANS Partic.
Latrare, cum accuſ. pro Allatrare. Hor. 2. Serm. 1. 85.
— ſi quis
Opprobriis dignum latraverit integer ipſe. Adde Epod. 5. 57. Stat. 1. Silv. 3. 5. & Gell. 7. 1.
Latrare etiam Poetis dicuntur aquæ. Claud. 1. de Rap. Proſ. 148.
Hinc latrat Gætula Thetis, &c. V. Drakenb. ad Sil. 3. 471.

Latror, [ὑλακτοῦμαι] āri. paſſiv. Plin. lib. 25. cap. 10. Hanc habentes, negant latrari a canibus.
Latratur, imperſ. Ovid. 2. Triſt. 459.
Scit cui latretur, quum ſolus obambulat ipſe.

Latrans, antis. Partic. [ὑλακτῶν] ut, Colla latrantia canis. Propert. lib. 3. 18. 23.
Bella undique latrantia. Claud. 2. in Eutrop. 486.
Janitor latrans. Virg. 6. Æn. 400.
Monſtrum latrans. Idem 6. Ecl. 75.
Undæ latrantes. Sil. 3. 471. V. Supra in LATRO.
Stomachum latrantem lenire. Hor. 2. Serm. 2. 17.
Subſtantive poſuit Phædr. 5. 10. 7. pro Cane:
Canem objurgabat. cui ſenex contra latrans. ubi prima corripitur, alias auctoritate optimorum poetarum ſemper producta. [Sed Hogſtratanus legit Cui latrans contra ſenex, probante Burmanno, ut metri ratio conſiſtat.

Latrātus, a, um. [ὑλαγμένος] aliud Partic. ut
Caput latratum Capharei. Stat. 1. Achil. 451. i. e. Fluctuum tumultu affectum.
Cibus latratus. Martial. lib. 4. 53. ad Coſmum, de Cynico philoſopho,
Cui dat latratos obvia turba cibos. i. e. Latratu mendicatos more canis.

Latrātus, ûs. m. [ὑλαγμὸς] Plin. lib. 8. cap. 40. Ab alio in Epiro agnitum in conventu percuſſorem domini, laniatu & latratu adactum ut cogeretur fateri ſcelus?
Latratus gravis. Varr. 2. de R. R. cap. 9.
Aper actus latratibus. Ovid. 2. Faſt. 231. Al. Laurentibus.
Claris latratibus actus cervus. Ovid. 13. Met. 806.
Dare latratus. Senec. Medea, 10.
Implet vagis latratibus dumeta venator. Sil. lib. 3. 294.
Intonare latratu ingenti. V. INTONO.
Remugit nemus latratu. Senec. Thyeſt. 8.
Sævit canum latratus in auras. Virg. 5. Æn. 257.
Turbare apros latratu. Virg. 3. Georg. 411.

Latrātor, ōris. m. [ὑλακτὴς] Virg. 8. Æn. 698.
Omnigenumque deûm monſtra, & latrator Anubis, &c. Servius, Latrator quia canino capite pingitur; hunc volunt eſſe Mercurium: ideo quia nihil eſt cane ſagacius. Adde Martial. 12. 1.
Pro Rabula moleſto ponitur a Quintil. 12. 19. p. 1083. Si a viro bono in rabulam latratoremque convertitur.

Latrābĭlis, e. Adj. Latranti ſimilis. Cæl. Aurel. Acut. 3. 11. Vox obtuſa & veluti latrabilis. [An Latratilis?

Latro, ōnis. c. pr. ſyll. c. [λῃστὴς, ὁδοιδόκος] Qui publice vel per vim furantur. Latrones Viarum obſeſſores dicuntur, quod a Latere adoriuntur, vel quod latenter inſidiantur, inquit Feſtus. Cic. 2. Philip. 62. Erat ei vivendum latronum ritu, ut tantum haberet, quantum rapere potuiſſet.
Infeſti latrones. Hor. 2. Serm. 1. 42.
Inſidioſus latro. V. INSIDIOR.
Latronem, pro Venatore uſurpant nonnunquam poetæ. Virg. 12. Æn. 7.
— fixumque latronis
Impavidus frangit telum.
Latrones, eos antiqui dicebant, qui conducti militabant, ἀπὸ τῆς λατρείας. Feſtus. Sed docti ἀπὸ τοῦ λάτρου reponunt, ex Varr. de L. L. 6. 3. Nam ſerviebant mercede, quæ Gr. λάτρον dicitur. Moris autem erat, ut hos Imperator & circa ſe haberet, & primos mitteret ad omne diſcrimen. Dicti quaſi Laterones, inquit Varro, l. c. quia circa latera eſſe ſoleant. quos nunc Satellites vocant. Plaut. Mil. 1. 1. 75.
Nam rex Seleucus me opere oravit maximo,
Ut ſibi latrones cogerem & conſcriberem.
Latrones etiam ſunt Calculi, Latrunculi alias. Ovid. 3. de Arte Am. 357.
Cautaque non ſtulte latronum prælia ludat. V. LATRUNCULUS.

Latrunculus, i. m. dimin [λῃστίδιον] Cic. de Provinc. Conſ. 15. Res in Sardinia cum maſtrucatis latrunculis a Proprætore una cohorte auxiliaria geſta.
Latrunculus, ſive Laterunculus, qui & Latro, eſt etiam Quo ludimus, ſedecim ſcrupis gemina acie utrinque directis, in quibus duo reges ſunt invicem contendentes, duæ reginæ, quatuor equites, ſedecim pedites, quatuor ſatellites, totidem centuriones. Martial. 14. 20.
Inſidioſorum ſi ludis bella latronum. Seneca, Latrunculis ludimus. Idem de Tranq. 14. extr. Ludebat laterunculis, quum centurio, agmen periturorum trahens, & illum quoque citari jubet. V. ſeq dict.

Laterunculārius, a, um. Adj. ut, Laterunculari tabula, In qua laterunculis luditur. Senec. Epiſt. 118. al. 117. circa finem, Nemo qui ad incendium domus ſuæ currit, tabulam laterunculariam perſpicit, ut ſciat quomodo alligatus exeat calculus. Latrunculariam dicit Laterunculariam, qui & alibi Latrunculos Laterunculos vocat, niſi nos fallant exemplaria. [Videri poteſt Laterunculus alterum diminutivum a Later, ſubit. Et forſan laterum figuram habebant iſti calculi.

Latrunculātor, ōris. m. [λῃστοδιώκτης] Qui rerum capitalium judex, ſive Quæſtor appellatur, & vulgo Judex maleficiorum. Ulpian. lib. 5. Digeſt. de Judiciis. l. Solemus, Latrunculator de re pecuniaria judicare non poteſt.

Latrōcĭnor, [λῃστεύω] āri. Latronum more prædari. Cic. 1. de Nat. Deor. 87. Tot millia latrocinantur morte propoſita: alii omnia quæ poſſunt fana compilant. Idem 1. de Legib. 43. Jus eſſet latrocinari, jus adulterare, &c.
Latrocinari ex occulto. Plin. lib. 9. cap. 42.
Latrocinari, Mercede militare. Plaut. Cornicularia, 1. Frag. 70.
Qui regi latrocinatus decem annos Demetrio. conf. Trin. 2. 4. 197. Mil. 2. 6. 19. & Pœn. 3. 3. 90.

Latrocinātio, ōnis. f. Plin. lib. 19. cap. 4. Multitudinis innumeræ ſæva latrocinatio.

Latrocinātor, ōris. m. Idem ac Latro in Dig.

Latrocĭnium, i. n. Idem, quod Latrocinatio, & uſitatius eſt. Cic. pro Roſc. Amer. 61. Quod putares hic latrocinium, non judicium futurum. Idem 3. Verr. 57. Tu quæ ex fanis religioſis per ſcelus & per latrocinium abſtuliſti, &c. Cæſ. 8. Bell. Gall. 24. Quia repentino latrocinio atque impetu incolæ illorum, &c. Hor. 1. Serm. 3. 122.
— quum dicas eſſe pares res,
Furta latrociniis.
Imago latrocinii. Ovid. 2. de Arte Am. 207.
Caſtrenſe latrocinium. V. CASTRUM.
Nefarium latrocinium. V. NEFARIUS.
Agitare latrocinia. Tacit. 12. Ann. 27.
Conjicere in latrocinium. V. CONJICIO.
Latrocinium, ipſa Militia. Plaut. apud Non. 2. 508. Qui apud regem in latrocinio fuiſti, ſtipendium accepitaſti.

Latrocinālis, e. Adj. Apul. 2. Mileſ. p. 121. Elm. Quodcunque vel ignotorum miſeratione, vel amicorum benevolentia extraximus, id omne latrocinalis invaſit manus.
Caſtra latrocinalia. Ammian. 27. 2.
Globi latrocinales. Idem 31. 16.

Latrocinalĭter, Adv. Mart. Capell. lib. 6. Latrocinaliter interimere.

Lātumiæ, [λατομίαι] vel **Latomiæ**, aut etiam (ut alii volunt) **Lautumiæ**, arum. f. Lapicidinæ. Feſtus, Latumias ex Græco & maxime a Syracuſanis, qui latomias & appellant & habent, ex quibus locis exciſi ſunt lapides ad exſtruendam urbem. V. LATOMIÆ. Præcipue ita nominatus eſt Carcer Syracuſanus, quem deſcribit Cic. 7. Verr. 68. his verbis, Opus eſt ingens, magnificum, regum ac tyrannorum: totum eſt ex ſaxo in mirandam altitudinem depreſſo, & multorum operis penitus exciſo: nihil tam clauſum ad exitus, nihil tam ſeptum undique; nihil tam tutum ad cuſtodias, nec fieri, nec cogitari poteſt. Idem 3. Verr. 14. Qui juratus apud vos dixit multos cives Romanos in latumiis iſtius imperio crudeliſſime per vim morte eſſe mulctatos. Idem 7 Verr. 145. Quæcunque navis ex Aſia, quæ ex Syria, quæ Tyro, quæ Alexandria venerat, ſtatim certis indicibus & cuſtodibus tenebatur: vectores omnes

omnes in latumias conjiciebantur. Sic habent vulgati codices. Meus vero Plinius membranaceus manu scriptus sane quam vetus lib. 11. cap. 37. sic habet, Ipse convulneratus & captus semel per cavernam lautumiarum evasit, angustos vulpium aditus secutus. Et ita scribendum, evidentissime apparet ex Seneca lib. 9. Declamationum, decl. 4. de Sabino quodam: Ille etiam, inquit, quum reus rogaret ut in lautumias transferretur, Ne nunc, inquit, quemquam vestrûm decipiat nomen, Lautumiæ illæ minime lauta res est. Jocabatur in miseriis & periculis suis. In quibus non debuisse quis nescit? potuisse quis credit? Hæc Seneca. Ex quo Turneb. 22. 17.

Quemvis Carcerem & vincula publica significat. V. Liv. 26. 27. Ulp. l. 1. §. ult. D. de Aleatoribus. & Plaut. Pœn. 4. 2. 5.

LATUMARIUS, vel LAUTUMARIUS, i. m. Sceleratus, & qui sæpe in carcere fuerit. Quas enim Græci latomias, Latini lautumias, ut Varro, Plautus, aliique appellarunt. Ita carcer quidam Romæ vocabatur, quod in eo lapicidinæ aliquando fuissent. Cic. in orat. in Pisonem 20. Cum altero Catilinæ lautumario. Lautumarium Catilinæ vocat Unum e sceleratis illis Catilinæ affectatoribus & gregalibus, qui sæpe coloni carceris fuissent. Sic Turnebus legit, quum in excusis Laternario edatur.

LATUS, a, um. Partic. a Fero, fers. V. FERO.

LĀTUS, a, um. ior, issimus. Adj. [εὐρὺς, πλατὺς, λαῦρος] Spatiosus, amplus, laxus. Cujus contrarium est Angustus. Ovid. 5. Fast. 280.

Aut pecus, aut latam dives habebat humum.

Aditus latus. V. ADEO.
Æquor. Hor. 1. Epist. 2. 20.
Agri. Virg. 8. Æn. 88.
Amnis. Virg. 1. Georg. 141.
Area. Ovid. 1. Epist. 72.
Armi. Virg. 11. Æn. 644.
Campi. Virg. 1. Georg. 492.
Flumina. Virg. 3. Georg. 213.
Orbis latus. Hor. 1. Carm. 12. 56.
Ore lato ingens fenestra. Virg. 2. Æn. 482.
Pectus latum. Ovid. 1. Fast. 378.
Radice lata arbor. Plin. lib. 12. cap. 7.
Regna latissima. Ovid. 2. Epist. 3.
Unguis latus. Plin. lib. 11. cap. 45.
Latus pectore. Martial. lib. 12. 38.
Latus, cum genitivo. Columel. lib. 3. cap. 13. Avarius quidam dupondio & dodrante altum sulcum, latum pedum quinque faciunt. Vide Longus pedum quatuor, in LONGUS.
Latus, cum accusativo. Plin. lib. 6. cap. 26. de Babylone: Sexaginta millia passuum amplexa muris, ducenos pedes altis, quinquagenos latis.
Buccina tortilis in latum. Ovid. 1. Met. 336.
Erigi & latum fieri. Cic. 4. Acad. 127. Est animorum ingeniorumque naturale quoddam quasi pabulum consideratio contemplatioque naturæ. Erigimur, latiores fieri videmur, humana despicimus. [Sed Mss. partim Altiores, partim Elatiores exhibent. Ex quibus prior lectio multo potior videtur.
Latus clavus, [ὁ πλατύσημος] Vestis Senatoria; dicta a textura. V. CLAVUS, & paulo post LATICLAVIUS.
Honor lati clavi. Lamprid. Commod. cap. 4.
Jus lati clavi. Quintil. 11. 3.
Tunica lati clavi. Suet. Aug. cap. 94.
Hac veste utebantur etiam sacerdotes. Sil. 3. 27.

Sacrificam lato vestem distinguere clavo.

LATE, Adv. [πλατέως] i. e. Multis in locis. Plin. Epist. 10. lib. 8. ad Fabatum, Quibus videor a meo, tuoque latere, pronum ad honores iter, & audita latius nomina, & non subitas imagines relicturus.
Sacer late lucus. Virg. 8. Æn. 598.
Victrices late catervæ. Hor. 4. Carm. 4 23.
Aperire latius. Tacit. in Vita Agric. 38.
Audiri latius. Tacit. 3. Hist. 3.
Complent loca milite late. Virg. 2. Æn. 495.
Diffusa late longeque laus Pompeii. Cic. pro Corn. Balbo 13.
Discedere late. Virg. 4. Georg. 359.
Disseminatum est hoc malum latius opinione. Cic. in Catil. 4. 6.
Divisum late atque dispersum bellum. Cic. pro Lege Manil. 31.
Effusum late mare. Hor. 1. Epist. 11. 26.
Fusus latius locus. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Loqui latius, cui opponitur Compressius. Cic. 2. de Fin. 17. Rhetoricam palmæ, Dialecticam pugno similem esse dicebat, quod latius loquerentur Rhetores, Dialectici autem compressius.
Patet late, & ad multos pertinet hæc ars. Cic. 1. de Orat. 235. Et 1. Off. 92. Hoc latissime pateat, ad plurimosque pertineat.
Possidere latius. i. e. Amplas possessiones habere. Ovid. 5. Met. 130 V. Burm. ad Petron. cap. 82.
Remotus longe lateque a vulgo. Hor. 1. Serm. 6. 18.
Perscribere latius atque inflatius omnia ad aliquem. i. e. Gestis aliquid affingendo. Cæs. 2. Bell. Civil. 17. Sic & 3. 79.
Sparsa late vestigia currus. Ovid. 2. Met. 318.
Vagatus late ignis. Liv. 24. 47. extr.
Vagabitur nomen tuum longe atque late. Cic. pro M. Marcell. 30.
Latius, pro Diuturnius. Plin. 3. Epist. 10. Cujus famæ latius consuletur, si dispensata & digesta fuerit.

LATĪTŪDO, ĭnis. f. [εὖρος, πλάτος] Cic. 1. de Nat. Deor. 54. In hac igitur immensitate latitudinum, longitudinum, altitudinum.
Crescere in latitudinem. V. CRESCO.
Possessionum latitudo. Cic. 3. de Lege Agr. 67. Qui latitudinem possessionum tueri, qui invidiam Sullanorum agrorum ferre non possunt.
Verborum latitudo. Cic. 2. de Orat. 91. Oris pravitatem & verborum latitudinem imitatur.

LATITIA, æ. f. Latitudo. Innocent. de casis litt. p. 222. Gœs. Proximum casa venit fines quam maxime in longum habens, in latitia breviores. Adde p. 241.

LATESCO, [πλατύνομαι] ĕre. Latum fieri & in latum extendi. Columel. lib. 2. cap. 10. Quia non in ventrem latescunt, sed tenuem radicem deorsum agunt. Cic. in Arato 385.

Hic equus a capite & longa cervice latescit. [Immo a Lateo est pr. brevi.

LATĬFŌLIUS, a, um. Adj. [πλατύφυλλος] Quod lata habet folia. Plin. lib. 15. cap. 29. Distinctio myrti sativæ atque silvestris, & in utraque latifoliæ. Idem lib. 15. cap. 7. Optima laurus ad id latifolia.

LATĬFUNDIUM, i. n. [εὐρυχωρία] Quod habet latum fundum & magnum: vel Fundus latus & amplus. Plin. lib. 17. cap. 22. Latifundiis, non legitima naturæ festinatio. i. e. Non potest una certa ratio præscribi putandæ vineæ in magnis prædiis, quod aliæ serius id, aliæ maturius desiderant. Idem lib. 8. cap. 6. Latifundia perdidere Italiam.
Ampla latifundia. Valer. Maxim. lib. 8. cap. 6. de C. Licinio, Ampla ab eo relicta latifundia festinanter consumpsit.

LATICLĀVIUS, a, um. Adj. Latum clavum habens, ut, Tribunus laticlavius. Suet. Domit. cap. 10.
Tunica laticlavia. Valer. Max. 5. 1. 7.
Laticlavii, [πλατύσημοι] Senatores, eorumque sub Augusto liberi appellati sunt, a lato tunicæ clavo quo utebantur. Suet. in August. cap. 38. pr. Ac ne quis expers castrorum esset, binos plerumque laticlavios præposuit singulis alis. V. totum illud caput.
Laticlavius, pro Senatore. Suet. Nerone, cap. 26. A laticlavio, cujus uxorem attrectaverat, pæne ad necem cæsus.

LATICLAVIUM, i. n. [πλατύσημον Gloss. Gr. Lat.] Idem ac Latus clavus.

LATICLAVIĀLIS, e. Adj. Idem, ac Lacticlavius. Inscriptio vetus apud Gruter. p. 180. n. 3. C. MARIVS. DRVSVS. C. F. PR. DICTVS. EX. PROVINCIA. DACICA. TRIBVNVS. LATICLAVIALIS. &c.

LATĬPES, ĕdis. Avienus Prognost. Arat. v. 358.

Latipedemque anatem cernes excedere ponto.

LĂTUS, ĕris. n. [πλευρά, λαγὼν, πλευρὸν] Quod est infra axillam. Virg. 2. Æn. 393.

— laterique Argivum accommodat ensem.

Artifices lateris, Pantomimi. Ovid. 3. de Arte Am. 351.
Conatus laterum. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Dolor laterum acutus, Pleuritis. Hor. 1. Serm. 9. 32.
Inclinatio laterum fortis ac virilis. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Inflexio laterum. Cic. 3. de Orat. 218.
Ardua latera. Virg. 3. Æn. 665.
Forte latus. Hor. 1. Epist. 7. 26.
Invalidum latus. Ovid. 3. Amor. 11. 14.
Longum latus. Sen. Hippol. 10.
Longo nullus lateri modus. Virg. 3. Georg. 54.
Loreum latus. Plaut. Milit. 2. 2. 2. Ego faciam latera vestra lorea. Sunt autem Lorea latera, Latera virgis cæsa & lacerata, quod corium sic vapulantium in lora scindi videatur. Nam Lora, Corium in corrigias scissum significat. Perinde igitur est ac si diceret, E vestro corio scindam lora virgis. Turnebus.
Niveum. Virg. 6. Ecl. 54. Ovid. 2. Met. 865.
Patiens laboris latus. Quintil. in prooem. lib. 1.
Rigidum. Stat. 6. Theb. 708.
Accinctus ensis lateri. V. ACCINGO.
Accommodare ensem lateri. Virg. 2. Æn. 393.
Adhærere lateri. V. ADHÆREO.
Adjungere aliquem lateri filii. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Astare in latus obliquum. h. e. Verso latere versus aliquem. Ovid. 3. Met. 187.
Cinxit latus ense. Ovid. 2. Fast. 784.
Claudere latus. Juven. 3. Sat. 131.

Divitis hic servi claudit latus ingenuorum
Filius. V. ibi Interpr. & infra Tegere latus.

Conferere latus lateri. Ovid. 2. Epist. 58.
Extentum cursu missa latus eruit hasta. Ovid. 12. Met. 477.
Exsolvere a latere pugionem. Tacit. 3. Hist. 68.
Exonerare latus ense. Senec. Agamem. 6.
Fodere latus dextrum. Hor. 1. Epist. 6. 50.
Hæret lateri lethalis arundo. Virg. 4. Æn. 73.
Munire latus navis. Ovid. 11. Met. 487.
Peregit latus ense. Ovid. 4. Epist. 119. i. e. Transfixit, transegit; Egit ensem per latus. V. PERAGO.
Resolvit latus ense. i. e. Discingit ensem. Lucan. ad Pison. 132.
Solvuntur ima latera. Virg. 3. Georg. 523.
Submittere latus, Procumbere. Ovid. 3. Met. 23.
Tegere latus alicui. Hor. 2. Serm. 5. 18.

Utne tegam spurco Damæ latus? Ubi Interpr. Latus alicui tegere, dicitur qui virum honoratum vel stipat ut satelles, vel comitatur ut assecla: Tegere latus etiam dicebantur Gladiatores, qui defendebant, ne inferretur ictus. Hinc,

Tecto latere discedere, est Tuto & extra periculum discedere. Ter. Heaut. 4. 2. 5. [Contrarium est Dare latus, vel Præbere latus apertum. Sen. in præf. lib. 4. Nat. Quæst. pr. Nec adulatoribus latus præbeas. Tibull. 1. 4. 46.

Si volet arma, levi tentabis ludere dextra,
Sæpe dabis nudum, vincat ut ille, latus.

Adde Sisennæ illud apud Non. 4. 5. Adoriuntur adversos, ut apertis lateribus. quo nil frequentius apud Cæsarem, Livium &c. Nam a corpore humano, ad Corpus militum, seu Aciem eadem locutio translata fuit, ut plenius Brœkh. ad Tib. d. l. demonstravit.
Homines a latere. i. e. Cari & amici principum, & qui eorum lateribus semper adsunt. Curt. lib. 3. 5. 15. Quum ad perniciem ejus etiam a latere ipsius pecunia solicitaret hostis. Liv. 24 5. Ab latere tyranni, quorum capita vilissima &c. [Ut A manu, A pedibus. Potest tamen ita exponi q. d. Juxta, vel Proxime latus. Hinc
Latus etiam pro Laterone, sive Eo qui latus tegit, ponitur a Martial. 6. 68.

Eutychus ille tuum, Castrice, dulce latus.

Latus, pro Viribus corporis. Cic. de Senect. 27. Neque enim ex te unquam es nobilitatus, sed ex lateribus & lacertis tuis. de Milone athleta.
Latera, pro Contentione vocis & spiritu. Cic. in Orat. 85. Valentiorum hæc laterum sunt. h. e. Eorum qui vehementius clamare possunt, qui dicuntur habere Latera firma: sicuti contra Infirmis dicuntur esse lateribus, Ii qui vocis contentionem ferre non possunt.
Latus mundi, Regio. Hor. 1. Carm. 22. 19.
Campi latus. Ovid. 10. Met. 674.
Insulæ latera, pro Extremis utrinque partibus. Cic. 2. de Legib. 6.
Æqua latera. Quintil. lib. 1. cap. 10.

LATERĀLIS, e. Adj. Plin. lib. 21. cap. 21. Idem si lateralis dolor sit, aut inter scapulas, aut in thorace.

LATERALIA, ium. n. pl. sunt Capsulæ, in quibus ad ephippium suspensis necessaria in itinere recondimus; Scævola l. 102. ff. de Legat. & fid. 3. Pecuniam, cum esset profecturus in urbem, in lateralibus condidit.

LATERANI, orum. m. [δορυφόροι] dicuntur Satellites, qui principis alicujus latus tuentur, qui etiam Laterones & Latrones dicuntur. V. LATRO. & LATEO. [Ex Thes. Lips.

LATERARIUS, a, um. Adj. ut, Laterarium lignum. Vitruvius lib. 10. cap. 20. Ipsi autem laterariis circa fixis contineantur, teganturque tabulis maxime palmeis.

LATERĀTIM, Adv. Ex utroque latere. Guil. Brito Phil. 7. 112.
Has facit in medio lateratim flumine mergi.

LATERENSIS, e. Adj. Tertull. adv. Marc. 4. 43. Laterensibus uti. i. e. Satellitibus, qui sunt a latere.

LATUSCŬLUM, i. n. dimin. [πλευρίδιον] Catul. ad Thallum 23. 10.
Ne laneum latusculum, manusque mollicellas,
Inusta turpiter tibi flagella conscribillent.
Speculorum latuscula. i. e. Parva latera, seu Facieculæ. Lucret. lib. 4. 312.

L A V

LAVACRUM, LAVATIO, LAVATRINA. V. LAVO.

LAUDABILIS, LAUDATE, &c. a LAUDO deducta. V. mox in LAUS.

LAUDEMIUM, vel LAUDIMIUM, i. n. Præmium quod præstatur pro renovatione emphyteutica. l. 3. C. de Jur. Emphyt.

LAUDICENUS, V. LAUDICŒNUS in LAUS.

LAUDO, āre. derivatur haud dubie a LAUS, (etsi Stephanus Nomen Verbo subjecit) ut Fraudo a Fraus, Culpo a Culpa, Spero a Spes. Præcedat igitur

LAUS, laudis. f. [ἔπαινος, αἶνος, ἐγκώμιον] Præconium, commendatio, gloria. Virg. 5. Æn. 355. — primam merui qui laude coronam.
Laus, dicta est ἀπὸ τῶν λαῶν: quod proprie laus, sit populi de aliquo recta loquentis. [Hoc suspectum sibi signo apposito Henr. Steph. declaravit. Merito.
Laus caseo Romæ, ex provinciis Nemausensi, &c. Plin. lib. 11. cap. 42.
In laude olei nominatur id quoque. Plin. lib. 13. cap. 1.
Beatus omni laudum cumulo. Stat. 4. Silv. 3. 158.
Conspicuus laude. V. CONSPICIO.
Dignus vir laude. Hor. 4. Carm. 8. 27.
Inclytus laude. Senec. Agamemn. 6.
Vita mirabili ad laudem, & prope singulari. Cic. de M. Catone in or. pro domo sua 406. H. St. segm. 21.
Potentes laude homines. Lucret. lib. 6. 12.
Æmulus laudis alicujus. Ovid. 6. Met. 83.
Avarus animus laudis. Hor. 2. Epist. 1. 179. V. AVARUS.
Cupido immensa laudum. Virg. 6. Æn. 823.
Hæres laudis alicujus. Ovid. 9. Epist. 110.
Imago falsa laudis. Quintil. lib. 5. cap. 8.
Obtrectatio laudis. V. OBTRECTO.
Perpetuitas laudis. V. PERPETUUS.
Antiquæ laudis res. Virg. 2. Georg. 174.
Armatæ laudes. i. e. Laudes propter arma & res bellicas. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 1.
Attonsa. V. ATTONDEO.
Bellica laus, Res militaris. Cic. in Brut. 84. Ex bellica laude aspirare ad Africanum nemo potest. Rem militarem vocat, Bellicam laudem, ut Eloquentiam, Dicendi laudem vocare solet. V. mox Abstrahere ad bellicas laudes, Abundare bellicis laudib.
Non ego sum laudi, non natus idoneus armis. Propertius, At Virgil. Laudem videtur vocare Fortitudinem bellicam H. St. Locus Propert. est. 1. 6. 29. Virgilianum quem intelligi velit nescio.
Bellicæ laudes. Senec. Troade 8.
Blandæ laudes. Virg. 3. Georg. 185.
Continua laus. V. CONTINEO.
Imperatoria laus. V. IMPERO.
Inclyta laus. Senec. OEth. 7.
Marmoratæ laudes. V. MARMOR.
Modica laus. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Nascens laus. V. NASCOR.
Numerosa laus. Lucan. ad Pison. 66.
Solidæ laudis cupido. Valer. Max. 4. 4.
Abstrahere ad bellicas laudes. V. ABSTRAHO.
Abest ab hac laude. V. ABSUM.
Abundare bellicis laudibus. Cic. 1. Off. 78.
Adipisci laudem. Cic. Magnam ex ea re laudem adipisci poteris.
Afferre laudem. Quintil. lib. 1. cap. 5. V. AFFERO.
Afferre laudem alicui. Virg. 12. Æn. 321.
Afficere laude. Cic. 2. Off. 47. Ex qua ætate qui exercentur, laude affici solent.
Agere laudes. V. AGO.
Amare laudes alicujus. Plin. in totius operis præfatione, Quanto tu ore patris laudes tonas? quanto fratris amas? quantus in poetica es? i. e. Quanta eloquentia laudes fratris tui Domitiani celebras, idque amantissime: id enim est hic Amare laudes fratris.
Amittere laudem. V. AMITTO.
Appetere laudem. V. APPETO.
Asciscere sibi laudem. V. ASCISCO.
Assequi laudem. Cic. Sed etiam liberalitatis laudem assequi singularem.
Asserere sibi laudes alicujus. Ovid. 1. Met. 462.
Assumere laudem, & laudi. V. ASSUMO.
Canendus longa laude. Stat. 8. Theb. 552.
Capere laudem. V. CAPIO.
Celebrare laudes. V. CELEBRO.
Celebratus laude illustri. Cic. pro Muren. 16.
Certare laudibus alicujus. Virg. 2. Georg. 138.
Colligere omnium laudes. V. COLLIGO.
Comparare laudem. Cic. 2. Fam. 4. extr. Quibus artibus eæ laudes comparantur, in iis esse laborandum. [Forte Elaborandum.
Communicare laudem cum altero. V. COMMUNICO.
Concedere laudem alicui. Cic. 1. de Orat. 13. Ut eorum quibus summa dicendi laus a nostris hominibus concessa est, &c.

Conciliare laudem. Quintil. lib. 2. cap. 7.
Condere laudes. V. CONDO.
Conjungere laudem ad aliquid. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Consequi magnam laudem. V. CONSEQUOR.
Contribuere alicui laudem. V. CONTRIBUO.
Crescere laude postera. Hor. 3. Carm. 30. 8.
Crescere laude. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Cumulare aliquem laudibus. Tacit. 2. Hist. 57.
Cumulatus orator omni laude. Cic. 1. de Orat. 118. V. CUMULO.
Debetur illi laus. Hor. 1. Serm. 6. 88.
Delibare de laudibus. Cic. 10. Fam. 21.
Deterere laudes alicujus culpa ingenii, Minus digne narrare. Hor. 1. Carm. 6. 12.
Detrectare laudes. Ovid. 5. Met. 246.
Dicere laudes alicujus. Virg 6. Ecl. 6.
Dicere laudem alicujus rei. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Dicuntur in laudem. Gell. lib. 4. cap. 9.
Diffusa, laus Pompeii late longeque. V. LATUS adjectivum.
Dare laudem virtutis necessitati. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Dare aliquid alteri laudi. Cic. pro Planc. 89. Tu id in me reprehendis, quod Q. Metello laudi datum est, hodieque est, & semper erit, maximæ gloriæ.
Duci laude ad pejora. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Edunt oblivia laudem. Sil. 13. 665.
Efferre laudibus summis usque ad cælum. Cic. 9. Fam. 14.
Egentes animi laudis. Virg. 5. Æn. 751.
Extollere laudibus ad cælum. Cic. 15. Fam. 4.
Ferent facta mihi laudem. Virg. 11. Æn. 791.
Ferre aliquem insigni laude. Virg. 1. Æn. 629.
Florere laudibus. Lucret. lib. 5. 1279.
Fraudare aliquem debita laude. Quintil. lib. 2. cap. 14.
Habere laudem. Cic. de Opt. gen. Orat. 6. Quod omnes laudes habet, id est optimum. Cic. de Clar. Orat. 50. Brevitas autem laus est interdum in aliqua parte dicendi, in universa eloquentia laudem non habet.
Habere laudes de aliquo. Cic. 13. Att. 38. Bruti nostri quotidianis, assiduisque laudibus, quas ab eo de nobis haberi permulti mihi renuntiaverunt, commotum istum aliquando scripsisse aliquid ad me.
Haurire laudem. Cic. 6. Fam. 6. Eodem fonte se hausturum intelligit laudes suas, ex quo sit leviter adspersus.
Illustrare laudibus. Cic. 6. Fam. 14.
Imminuere laudem alicujus. V. IMMINUO.
Impertire laudem. V. IMPERTIO.
Incumbere ad laudem. V. INCUMBO.
Invenire laudem. V. INVENIO.
Libare laudem. Auct. ad Heren. lib. 4. 5.
Mereri laudem. V. MEREO.
Minuere laudem. Cic. 1. Off. [Immo Opinionem de bellicæ laudis præstantia. 1. Off. 74.
Mutuari laudem aliunde. V. MUTUUM.
Natus laudi. V. NASCOR.
Obsolescit laus. Tacit. 4. Ann. 26.
Obterere laudes majorum. V. OBTERO.
Occupavit laus omnia. Cic. pro Muren. 12. Maledicto quidem idcirco nihil in hisce rebus loci est, quod omnia laus occupavit.
Onerare laudibus. V. ONERO.
Ornare laudibus veris aliquem. Cic. 2. Q. frat. 7.
Pendere ex laude. V. PENDEO.
Peragunt carmina vestrarum præconia laudum, Ovid. 4. de Ponto, 8. 45.
Perculsus amore laudum. Virg. 9. Æn. 197.
Percussit spes magna laudis cor meum. Lucret. lib. 1. 922.
Perferre laudem ex urbe. V. PERFERO.
Ponere in laude. Cic. 5. Verr. 212.
Præesse laudi alicujus. Cic. 1. Fam. 7. Nascenti nostræ laudi præfuisti.
Præripere laudem. Cic. de Arusp. Respon. 9.
Procedere laudibus. Cic. in Brut. 137.
Quærere laudem. Cic. pro Flacc. 28.
Referre egregiam laudem, Reportare. Virg. 4. Æn. 93.
Servire laudi. Cic. 3. Verr.
Scribere laudes. Quintil. lib. 3. cap. 4.
Scribere laudem alicujus. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Suffragari laudi. Cic. 12. Fam. 14.
Sum. ut, Esse magnæ laudi. Hor. 2. Serm. 3. 99.
Est tua laus, Laudandus es propterea. Cic. 2. Fam. 17. Qui si dignum se majoribus suis præbuerit, ut spero & opto: tua laus ex aliqua parte fuerit.
Ponitur in vitio & Laudis est, pro Ponitur in malam partem & in bonam. Cic. Vide VITIUM. H. St.
Sumere laudem a crimine. Ovid. 6. Met. 474.
Tactus cupidine laudis. Ovid. 4. Trist. 5. 11.
Tollere in astra plena manu laudes alicujus. V. MANUS.
Tollere aliquem laudibus. Hor. 1. Carm. 21. 9.
Transfundere laudem. In TRANSFUNDO.
Tribuere laudem alicui. Cic. ad Brut. 15. Quanquam ego illi tum verborum laudem tribui, eamque modicam.
Venari laudem. Auct. ad Heren. lib 4. 5.
Venerari aliquem laudibus, ac gratiis. Tacit. 12. Ann. 37.
Vertit laudem in crimina. Ovid. 8. Epist. 55.
Laudis nomine Cicero frequenter Eloquentiam intelligit, quoniam nihil ea laudabilius putabat. ut lib. 2. de Officiis, & lib. 1. de Oratore videre licet. Idem in Brut. 28. Post hanc ætatem aliquot annis Themistocles fuit, quem constat cum prudentia, tum etiam eloquentia præstitisse. Post Pericles, qui quum floreret omni genere virtutis, hac tamen fuit laude clarissimus. Sic Laudem dicendi, & Laudem oratoriam dicit in eodem Bruto.
Hoc exemplum non convenit, quia non dicit simpliciter laude, sed hac laude, & potest de quavis re idem dici. H. St. Non puto usquam Laudem ἁπλῶς pro Eloquentiæ laude poni. V. Gruter. & Gronov. ad Cic. 1. Off. 77.

LAUDO, [αἰνέω, ἐπαινέω, αἰνίζομαι, καθυμνέω] āre. Verbis extollere. Cic. pro Flacc. 63. Sic optimatum consilio gubernatur, ut omnes ejus instituta laudare facilius possint, quam æmulari.

Probare & laudare. Cic. 5. Fam. 20. Quam quidem omnes non ſolum probant, ſed etiam laudant.
Laudare alterum ad aliquem. V. AD præpoſitionem.
Laudare cum exceptione. i. e. Non integre. Cic. 1. Q. frat. 1. Unum eſt quod tibi ego præcipere non deſinam, neque te patiar (quantum erit in me) cum exceptione laudari. omnes enim qui iſtinc veniunt, ita de tua virtute, integritate, humanitate commemorant, ut in tuis ſummis laudibus excipiant unam iracundiam.
Carmine laudari alicujus. Ovid. 3. de Pont. 1. 61.
Laudibus laudare. Plaut. Capt. 2. 3. 62.
Ore alicujus laudari. Ovid. ad Liviam, 465.
Utilitate laudatur, non arte. Cic. 1. de Fin.
Laudare, Nominare. Plaut. Capt. 2. 3. 66.

Id ut ſcias, Jovem ſupremum teſtem laudo, Hegio,
Me infidelem non futurum Philocrati.

Quo tamen in loco, non Teſtem laudo, ſed Teſtem do, vulgo legitur: ſed mendoſe, ut ex Nonio 4. 276. apparet. Laudare (inquit Macrobius lib. 6. Saturn. cap. 7.) ſignificat priſca lingua Nominare, appellareque. Sic in actionibus civilibus auctor Laudari dicitur. i. e. Nominari. Budæus.
Vide etiam Pontanum in 3. lib. Georgic. Virgil. fol. 444. ſuper illa

— Illaudati Buſiridis aras. H. St. v. 5.

Laudare tamen, quod verbum eſt ipſum juris, ſi quis diligenter advertat, non modo Nominare, ut Gellius, & Macrobius, & Nonius dixerunt: ſed etiam Nominatim citare ſignificat & appellare: h. e. Judicio dictato interpellare. Cic. 3. de Orat. 65. de Carneade loquens, Hujus ego etſi multos auditores cognovi Athenis, tamen auctores certiſſimos laudare poſſum, & ſocerum meum Scævolam, qui eum Romæ audivit adoleſcens, & Metellum familiarem meum. Idem de Clar. Orat. 44. Et pro Flacc. 93. His tu igitur epiſtolis, Deciane, recitatis, his mulierculis productis, illo abſente auctore laudato, tantum te crimen probaturum putaſti, &c. Gell. lib. 3. cap. 16. Varro undecimo menſe naſci hominem poſſe dicit: ejuſque ſententiæ tam de octavo, quam de undecimo menſe, Ariſtotelem laudat auctorem. Pomponius in l. Tenetur. De actionibus empti & venditi, Si tibi iter vendidero, ita demum auctorem me laudare poteris, ſi tuus fuerit fundus, cui acquirere ſervitutem volueris. Laudare auctorem Modeſtinus & Pomponius, quo modo & Cicero, pro Nominatim citare poſuerunt, & ad ſui defenſionem arceſſere, appellareque. Budæus.
Immo Laudare puto, quod ſoleant teſtes laudari, ut Cic. Act. in Verrem de Suppliciis, quæ a Lambino dicitur Liber quintus, Teſtis ſplendidiſſima civitas Lilybetana, teſtis honeſtiſſimus, maximuſque conventus civium Ro. H. St. Locus eſt ſ. 10.
Laudo, pro Recuſo, improbo, nolo; ex eo, ni fallor, quod ſimulata verborum laudatione plerumque id afficimus, quod toto pectore improbamus atque damnamus. Sic accepit Virgilius quum in Georgicis ſcribit, 2. 412. — laudato ingentia rura,

Exiguum colito.

Nam latifundia improbat, modicumque agri modum præfert. Turnebus. [Immo Laudare quidem ingentia rura, & dicere Rem pulchram eſſe, ſed eligere tamen exigua. H. St.
Laudando concipit ignem. Ovid. 10. Met. 582. i. e. Amorem.

LAUDANDUS, a, um. Partic. [ἐπαινετέος] ut, Joci non laudandi. Ovid. 1. Triſt. 8. 62.
Voluntas laudanda eſt. Ovid. 3. de Pont. 4. 79.

LAUDĀTUS, a, um. [ἐπαινετὸς] Partic.
Abunde laudatus. Ovid. 1. Triſt. 6. 31.
Falſo laudata femina. Ovid. 3. Amor. 12. 43.
Forma laudata. Ovid. 16. Epiſt. 131.
Laudatior. Plin. lib. 17. cap. 23.
Forma laudatiſſima. Ovid. 19. Epiſt. 131.
Virgo laudatiſſima dote formæ. Ovid. 9. Met 715.

LAUDATE, Adv. Compar. Plin. 14. 17. Saporem vini aſſequi nuſquam laudatius.
Superl. Idem 36. 6. Regias quoque domos, cum laudatiſſime, præter æs, aurum, electrum, argentum, ebore tantum adornans. de Homero.

LAUDATIO, ōnis. f. [αἶνος] eſt Oratio ipſa laudantis.
Funebres laudationes. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Laus & Laudatio differunt. Sen. Epiſt. 103. Præterea aliud eſt laus, aliud laudatio. Hæc & vocem exigit. Itaque nemo dicit laudem funebrem, ſed laudationem: cujus officium oratione conſtat.
Laudatio in judicio exhibita. Cic. pro Font. 4. Vos autem abſens orat atque obſecrat, ut ſua religio, laudatio, auctoritas, aliquid apud veſtros animos momenti habuiſſe videatur.
Præclara laudatio, cum duabus in rebus legatorum una opera conſumitur, in laudando atque repetendo. Cic. 4. Verr. 13.
Decernere laudationem. V. DECERNO & mox LAUDATOR.

LAUDĀTOR, ōris. m. [ἐπαινέτης] Qui laudat. Auct. ad Herenn. lib. 4. 30. Nolo eſſe laudator, ne videar adulator.
Veteres in judiciis non Teſtes modo, verum etiam Laudatores adhibebant, viros graves, qui reo laudis teſtimonium, vel ſcripto, vel coram exhiberent. Cic. pro Font. 6. Eo nos jam laudatore & teſte utemur. [Idque Civitates miſſis legationibus officium præſtabant. Idem pro Flacc. 74. & 100. V. LEGATUS.
Laudator voluntarius. Cic. 6. Verr. 143.
Adhibere laudatorem. V. ADHIBEO.
Dare laudatores alicui. Quintil. lib. 3. cap. 7. [V. Græv. ad 7. Verr. 57. Cic. 2. de Or. 341. 4. Verr. 114. Laudatores etiam in comitiis candidati dabant, ut apparet ex Plin. Ep. 3. 20.

LAUDĀTRIX, īcis. f. [ἐπαινέτις] Cic. 3. Tuſc. 4. Vitiorum laudatrix fama popularis.
Laudatrix Venus eſt inſidioſa mihi. Ovid 17. Epiſt. 126.

LAUDĀBĬLIS, e. Adj. [αἰνετὸς, ἐπαινετὸς] Quod merito laudari debet. Plaut. Perſ. 4. 5. 1.

Edepol dediſti, virgo, operam laudabilem,
Probam, & ſapientem, & ſobriam.

Carmen laudabile. Hor. de Arte Poet. 408.
Opus laudabile. Lucret. lib. 5. 179.
Res rectæ & laudabiles. Cic. 1. de Fin.
Vita laudabilis. Cic. de Amicit. 23.

LAUDABILĬTER, Adv. [ἐπαινετῶς] Cic. 5. Tuſc. 12. Quid? ad recte, honeſte, laudabiliter, poſtremo ad bene vivendum, ſatiſne eſt præſidii in virtute?

LAUDABILĪTAS, ātis. f. l. 1. Cod. de metallariis: Laudabilitas tua.

LAUDĀTĪVUS, a, um. Adj. [ἐπαινετικὸς] Quod ad laudationem pertinet. Unde, Laudativum genus dicendi dicitur Demonſtrativum.
Materies laudativa. Ammian. 16. 1.
Pars Rhetorices laudativa. Quintil. 2. 15. al. 16. Laudativam totam, quæ eſt pars rhetorices tertia.

LAUDATŌRIUS, a, um. Idem. Fulgent. 1. Mythol. Laudatorio palmulæ tactu alicujus mulcere cæſariem.

LAUDĪFĬCO, āre. Gloſſ. Gr. Lat. ὑμνῶ, laudifico.

LAUDĬCŒNUS, i. m. [ἐπαινέδειπνος] Plin. 2. Epiſt. 14. ad Maximum, Sequuntur auditores actoribus ſimiles, conducti & redempti mancipes. Convenitur in media baſilica, ubi tam palam ſportulæ, quam in triclinio dantur. Ex judicio in judicium pari mercede tranſitur. Inde jam non inurbane σοφοκλεῖς vocantur. Iiſdem Latinum nomen impoſitum eſt laudicœni: & tamen creſcit in dies fœditas utraque lingua notata. Al. Laudiceni ſcribunt. [Certe alluditur, ad Laodicenos populi nomen. Non tamen a Canendis laudibus puto: alioqui Laudicines potius dicti eſſent: Sed a Cœnæ pro laudibus mercede, Laudicœni, licentia vulgi potius, quam ex Analogiæ præſcripto dicti ſunt.

LAVENDŬLA, ſive LAVANDULA, æ. f. a Lavando dicta, quod inſerviat fomentis & lotionibus. Sic, Lavendula latifolia. Tabernæm. p. 755.

LAVER, ĕris. n. & aliquando f. [σίον] Herba quam metatheſi litterarum vulgo *berlam* dicimus, & *beru'am*. Plin. 26. cap. 8. Laver quoque naſcens in rivis, condita & cocta, torminibus medetur. V. SION.

LAVERNA, æ. f. [πραξιδίκη] Dea fuit, quam Romani coluere, a qua Laverniones dicti ſunt Fures. Hinc & Lavernalis porta Romæ dicta eſt ab æde Lavernæ proxima. Feſt. in Lavernio. Hor. 1. Epiſt. 16. 60.

— pulchra Laverna,
Da mihi fallere, da juſto ſanctoque videri:
Noctem peccatis & fraudibus objice nubem.

Ubi Acron. Laverna, via Salaria lucum habet. Eſt autem dea furum: & ſimulacrum ejus fures colunt, aut qui conſilia ſua volunt tacita. Dicta a lavando. Nam fures Lavatores dicuntur. Cum ſilentio preces ejus exercentur. conf. Non. 2. 509.

LAVERNALIS, e. Adj. ut, Porta Lavernalis, Feſt. l. c. & Varro L. L. 4. 34.

LAVERNIO, ōnis. m. Laverniones Fures antiqui dicebant, quod ſub tutela deæ Lavernæ eſſent, in cujus luco obſcuro abditoque ſoliti furta, prædamque inter ſe luere. Feſtus.

LĂVĪCI, ſive LABICI, orum. m. Oppidum Latii. V. Liv. 2. 39: 4. 45. pr. & 41. Hinc,

LAVICĀNI, orum. m. pl. ſcil. Populi. Liv. 4. 55. & 6. 21.

LAVICANUS, a, um. Adj. ut, Agri Lavicani. Liv. 3. 7.
Porta Lavicana. Plin. 36. 5.
Via Lavicana. Liv. 4. 41.

LĂVĪNIA, æ. f. [Λαβινία] Latini & Amatæ filia, uxor fuit Æneæ, propter quam Turnus iratus, tam in Latinum quam in Æneam bella ſuſcepit, a Mezentio impetratis auxiliis. Servius.

LAVINIUM, i. n. [Λαβίνιον, Λαουίνιον] Urbs, quondam caput Latii, a Lavinio Latini fratre, ut ſentit Servius. Deinde Laurentum a lauro inventa a Latino, dum adeptus imperium poſt fratris mortem civitatem augeret. Lavinium vero a Lavinia Æneæ uxore, ut Livius dicit, lib. 1. cap. 1. Aliis Laurolavinium, ut Serv. ad 6. Æn. 760. Strabo dirimit Lavinium a Laurento, ut & Dionyſius Halicar.
Sedes ſacræ Lavinii. Ovid. 15. Met. 728.

LAVINIENSIS, is. m. Lavinienſes condiderunt oppidum Albam. Varr. R. R. 2. 4.

LAVINIUS, a, um. Adj. [Λαουίνιος] ut,
Arva Lavinia. Virg. 4. Æn. 236.
Virgo Lavinia. Ovid. 14. Met. 570.

LĂVO, lāvi, lautum & lōtum, & antique lăvātum, [λούω, λοέω, νίζω, νίπτω, πλύνω] āre, in compoſitis Luere. eſt Aqua quæque ſordida purgare. Ovid. 3. Faſt. 12.

Sacra lavaturas mane petebat aquas.

Manus lava, & cœna. Cic. 2. de Orat. 246.
Membra lavabis aqua. Ovid. 2. Epiſt. 90.
Olea lavatur aqua calida in aheno. Ulpian. in l. Sed addes. §. Illud nobis. D. Locati.
Omnes in fonte lavabo. ſubaudi Capellas. Virg. 3. Eclog. 97.
Relliquias vino, & bibulam lavêre favillam. Virg. 6. Æn. 227.
Vulnera lacrymis ſæva lavat. Ovid. 3. de Arte Am. 744.
Peccatum ſuum lavare, Excuſare, translate. Ter. Phorm. 5. 8. 80.

Venias nunc precibus lautum peccatum tuum.

Lavare, pro Lavari: ut in balneis, in quibus & lavamus & lavamur. Ter. Eun. 3. 5. 34.

Abducit ſecum ancillas: paucæ, quæ circum illam eſſent, manent
Novitiæ puellæ. continuo hæc adornant, ut lavet. & v. 47.
Cape hoc flabellum, & ventulum huic ſic facito, dum lavamus.
Ubi nos laverimus, ſi voles, lavato. & v. 53.
Abeunt lavatum, perſtrepunt. Idem Heaut. 4. 1. 5.
Abi jam nunc intro, atque illa, ſi jam laverit mihi nuntia. Plaut. in Trucul. 2. 3. 1.
Piſces ego credo, qui uſque dum vivunt lavant,
Minus diu lavare, quam hæc lavat Phroneſium. Ibid. 1. 2. 95.
Viſe illam, atque opperire ibi: jam exibit, nam lavabat.

Studio geſtire lavandi. Virg. 1. Georg. 387.

LAVO, lavi, lōtum vel lautum, ĕre. Idem. Cato cap. 65. Si inquinata erit, lavito.
Corpora ſanguis ater lavit. Virg. 3. Georg. 221.
Crines lavis amne Xantho. Hor. 4. Carm. 6. 26.
Mala dulci vino lavere. Hor. 3. Carm. 12. 2.
Ora manuſque tua lavimus, Feronia, lympha. Hor. 1. Serm. 5. 24.
Saxa humida proluvie larga lavere. Lucret. lib. 5. 948.

LAVANS, antis. Partic. Hor. 1. Serm. 4. 75.

Scripta foro recitent ſunt multi, quique lavantes.

i. e. Inter lavandum.

LAVATUS, LAUTUS, [contr. ex LĂVĬTUS] ſive etiam LOTUS, a, um. [λελουμένος] Partic. Ter. Phorm. 2. 1. 25.

Tene aſymbolum venire, unctum, atque lautum e balineis?

Cic. pro Deiot. 20. Quid igitur cauſæ excogitari poteſt, cur te lautum voluerit, cœnatum noluerit, occidere?

In unda lotus. Stat. 1. Silv. 5. 62.

Manus lautæ. Hor. 2. Serm. 3. 282.

Lautus, [λαμπρὸς, πολυτελὴς] Elegans; i. e. Mundus & ſplendidus, inquit Donatus ad Ter. Eun. 3. 1. 37. Cic. 3. Verr. 17. Quum iſte atque iſtius amici, homines lauti, & urbani, ſermones hujuſcemodi diſſipaſſent. Plaut. Pſeud. 1. 2. 31.

Hæc, cum ego a foro revortar, facite ut offendam parata omnia,
Vorſa, præſtega, ſtrata, lautaque, coctaque omnia uti ſint. [Niſi hic proprie ſumitur Lauta, i. e. Lavata, ſeu Lota.

Militariter lautus. Tacit. 2. Hiſt. 80.

Puella lauta. Plaut. Mil. 3. 1. 192.

Lautam vis, an quæ nondum ſit lauta? P. ſiccam ſuccidam. i. e. Vis admodum puellam & adoleſcentulam tenerioremque, quæ nondum balneis utatur, an grandiuſculam & matronam nuptamque & virum ſæpe expertam, quæ jam publice lavet? Turnebus.

Negotium lautum. V. NEGOTIUM.

Opera lauta. Plin. lib. 13. cap. 4.

Servi lautiores, Elegantiores. Cic. in Parad. 5.

Lautus, pro Delicato. Cic. 7. Fam. 14. Valde jam lautus es, qui gravere ad me litteras dare, homini præſertim prope domeſtico. Sunt qui Faſtuoſum interpretentur. [Rectius Beatum, & eò ſuperbum, interpretabere, ex Juvenal. Sat. 1. 67.

— qui ſe lautum atque beatum
Exiguis tabulis & gemma fecerat uda. V. Ep. 16. extr.

Lautus, Dives, nitidus, in veſte & victu delicato. Ter. Heaut. 4. 5. 50.

Omnes te in lauta & bene aucta parte putant. [An Bene uncta? Nam eadem metaphora in utraque voce. Sed nihilo minus verſus impeditus eſt. V. Bentl.

Puto apud Juvenalem, initio cujuſdam Satyræ,

Atticus eximie ſi cœnat, lautus habetur. H. St. Eſt initium Sat. 11.

Civitas lauta, Opulenta & nobilis. Cic. 13. Fam. 33. In Haleſina civitate tam lauta tamque nobili conjunctiſſimos habeo.

Cibus lautus. Ter. Adelph. 3. 3. 71.

Cœna lautiſſima. Plin. 9. Epiſt. 17.

Cœnæ lautorum. Martial. lib. 13. 7.

Convivium lautiſſimum. Plin. lib. 14. cap. 14.

Culina lauta. Hor. 2. Serm. 4.

Epulæ lautiores. Stat. 1. Silv. 6. 32.

Patrimonium lautum, Amplum. Cic. pro Flac. 90.

LAUTIUSCŬLUS, a, um. Adj. dimin. Apul. 7. Met. p. 191. Veſtem lautiuſculam proferunt.

LAUTE, Adv. [λαμπρῶς] Eleganter. ut, Laute veſtitus. Plaut. Caſin. 4. 1. 10.

Adminiſtrare munus ſuum laute. Ter. Adelph. 5. 1. 2.

Diverſari laute. Cic. 3. Verr. 64.

Loqui laute. Plaut. Milit. 4. 2. 11. Loquitur laute, & minime ſordide. Ter. Eun. 3. 1. 37. Facete, lepide, laute, nihil ſupra.

Compar. Cic. 2. de Legib. 3. Villa lautius ædificata.

LAUTITIA, æ. f. [πολυτέλεια] Epularum magnificentia, a lavatione dicta: quia apud antiquos hæ elegantiæ quæ nunc ſunt, non erant, & raro aliquis lavabat. Hæc Feſtus. Lautitia igitur Munditia eſt quæ in veſtitu & cibo fit. Plin. lib. 9. cap. 35. Quum exquiſitis quotidie Antonius ſaginaretur epulis, ſuperbo ſimul ac procaci faſtu, ut regina meretrix, lautitiam ejus omnem apparatumque obtrectans. Cic. 9. Fam. 16. Fama ad te de mea nova lautitia veniet.

Invidia lautitiarum. Suet. Aug. 71. pr.

Studioſiſſimus lautitiarum. Suet. Cæſ. cap. 46.

LAVATIO, ōnis. f. [πλύσις] Cic. 9. Fam. 5. Faciam ut lavatio parata ſit i. e. Balneum. Plin. lib. 8. cap. 45. Lavatione calidæ aquæ traduntur pingueſcere.

Lavatio eſt etiam Vas lotioni deſtinatum. Phædrus 4. 4. 21.

Seponit mœchæ veſtem, mundum muliebrem,
Lavationem argenteam, eunuchos glabros. Adde Ulpian. l. 25. §. 4. ff. de aur. arg. [Non eſt Unum vas, ſed Vaſa omnia lavacro, ſeu balneo ſervientia, & proinde Inſtrumentum balneare.

LŌTIO, ōnis. f. Vitruv. 7. 9. Lotionibus & cocturis efficitur. V. Lipſ. Sat. 2. 1.

LOTUS, ûs. m. Celſ. 1. 3. de his, quæ corpus refrigerant. Aqua quam frigidiſſima; oleum ſi aqua miſcetur, & lotus. [Sed verba hæc Et lotus, in una Lindenii editione leguntur, incertum unde petita, & merito ſuſpecta ſunt, ut alia quam plurima a Viro illo Clariſſimo Celſo adjecta.

LOTOR, ōris. m. Fabrett. Inſcript. p. 435. DIANAE AVG. COLLEG. LOTOR. SACR.

LOTŪRA, æ. f. [λῦσις] Lavatio. Plin. 33. cap. 7. Differentiam artis eſſe, quod alii minium faciunt prima lotura: apud alios id eſſe dilutius, ſequentis autem loturæ optimum.

LAVATURA, æ. f. Idem. ut, Lavatura carnis recentis. Conſt. Afer. 5. 9.

LAVAMENTUM, i. n. Idem. Veget. 3. 5. [Sic in Theſ. Lipſ. Sed locum apud Mulomedicum non reperi.

LAVATORIUS, a, um. Scriban. in Antv. Lavatoria ſpecus.

LAVĀCRUM, i. n. [λουτρὸν] Balneum in quo quis lavari commode poteſt. Gell. lib. 1. cap. 2. Propulſabamus caloris incommoda lucorum umbra ingentium, longis ambulacris, & mollibus ædium poſticum refrigerantibus lavacris.

Avidus ſplendere lavacris. Claud. 2. in Eutrop. 410.

LAVATRINA, æ. f. Eſt Lavatrina, quod nunc Balneum dicitur, inquit Nonius 3. 131. V. Balneæ, in BALNEUM, & LATRINA ſuo loco.

LAVANDRIA, orum n. pl. Laberius, Elutriare lintea & lavandria dicit, quæ ad Lavandum ſunt data, inquit Gell. 16. 7. pr.

LAUTĪA, orum. n. [λαύτεια] Munera dicebantur, quæ Romani per Quæſtores legatis exterorum nationum mittebant, ut ait Plutarchus in Problem. Ro 43. Feſtus, Dautia dicebant veteres, quæ Lautia dicimus: dabantur legatis hoſpitii gratia. Liv. 35. 23. extr. Attalo gratiæ actæ & ædes liberæ, locus, lautia decreta. Liv. 28. 39. extr. Locus inde lautiaque legatis præberi juſſa, & muneris ergo in ſingulos dari ne minus dena millia æris. [Idem 30. 17. ad fin. Dona a Lautiis diſtinguere videtur, niſi forte Dono legendum.

Lautia etiam feminine. Livius, Ad hoc ædes, libera loca, lautiæ, legatis decreta Budæus. Emendati codd. ſic habent 30 17 extr. de Maſiniſſæ legatis, Ad hoc ædes, libera loca, lautia legatis decreta. [Scribendum Ædes liberæ, locus, lautia &c. ut in ceteris Livianis locis omnibus fere, ubi Lautiorum mentio fit.

LAUTULÆ, arum. f. Locus extra urbem, ubi lavandi uſum exercebant. Feſt. & Varr de L. L. 4. 32.

LAURĀGO, inis. f. Herba ſic dicta. Apul. de Herb. cap. 58.

LAUREA, V. LAURUS.

LAURENTALIA, LAURENTIA, V. LARENTIA.

LAURENTUM, i. n. [Λαύρεντον] Nomen civitatis, quod ibi ſepultus ſit Tatius rex, qui a Laurentibus occiſus fuit. Vel a ſilva laure , qua exciſa ædificatus eſt vicus. Vel, ut ait Priſcianus, a lauro ibi inventa, dum Picus eam conderet. V. Virg. 7. Æn. 59. Hinc,

LAURENS, entis. Adj. & hic & hæc LAURENTIS, Qui ex Laurento civitate eſt. Virg. 7. Æn. 171.

— Laurentis regia Pici.

Arva Laurentia. Virg. 9. Æn. 100.

Populi Laurentes. Virg. 6. Æn. 891.

Puellæ Laurentes. Stat. 1. Silv. 2. 163.

Tibris Laurens. Virg. 5. Æn. 797.

LAURENTĪNUS, a, um. Adj. Idem quod Laurens. Plin. 2. Epiſt. 17. Laurentinum meum. ſcil. Prædium.

Via Laurentina. Valer. Max. 8. 5. 6.

LAUREOLA, V. LAURUS.

LAUREŌTIS, is. f. Cinerula quæ dum argentum in fornace uritur, in ipſa fornacis area colligitur ex favillis argenteis ſurſum aſcendentibus, ac deinde in aream decidentibus. Plin. lib. 34. cap. 13. Fit & in argenti fornacibus ſpodos, quam vocant laureotin. Harduin. leg. Lauriotin.

LAURETUM, LAUREUS. V. LAURUS.

LAURĪCES, um. Plin. lib. 8. cap. 55. Leporum generis ſunt & quos Hiſpania cuniculos appellat, fecunditatis innumeræ, famemque Balearibus inſulis, populatis meſſibus afferentes. Fetus ventre exſectos, vel ubera bus ablatos, non repurgatis interaneis, gratiſſimo in cibatu habent: laurices vocant.

LAURICOMUS, LAURIFER, LAURIGER, LAURINUS. V. LAURUS.

LAUROLAVINĪUM, Urbs Latii proxima Laurento. V. LAVINIUM.

LAURUS, i. f. ſecundæ, & LAURUS, ûs. f. quartæ declinationis, ſonantius autem eſt in ſecunda. Eſt genus arboris, quæ Græce δάφνη dicitur. Plin. lib. 15. cap. 30. Laurus triumphis proprie dicatur, vel gratiſſima domibus, janitrix Cæſarum, Pontificumque: quæ ſola & domos exornat, & ante limina excubat. Duo ejus genera tradit Cato: Delphicam & Cypriam. Pompeius Lenæus adjecit quam muſtaceam appellavit, quoniam muſtaceis ſubjiceretur. Hanc eſſe folio maximo, flaccidoque & albicante. Delphicam æquali colore, viridiorem, maximis baccis, atque e viridi rubentibus. Hac victores Delphis coronari & triumphantes Romæ. Cypriam eſſe folio brevi, nigro, per margines imbricato, criſpam. V. & cetera, quæ in eodem capite tradit Plinius. Lauri fruticem non icit fulmen, ut ait idem Plin. lib. 2. cap. 55.

Amantes carmina laurus. Stat. 4. Silv. 6. 98.

Apollinea laurus, quia dicata eſt Apollini. Ovid. 6. Faſt. 91.

Delphica lauro comam cingere. Hor. 3. Carm. 30. 15.

Fatidica laurus. Claud. 2. Conſ. Stil. 59. Vel quod Apollini fatidico deo eſt dicata. Vel quod ex ejus crematæ ſtrepitu futura colligebant: ut Pophyrius philoſophus, & Iliados primo ſcribit Euſtathius. Fragoſius enim combuſta felicitatem portendere credebatur. Tibul lib. 2. 5. 81.

At laurus bona ſigna dedit, gaudete coloni. Contra ſi tacita conflagraſſet, triſte erat augurium. Propert. lib. 2. 28. 36.

Et jacet extincto laurus aduſta foco. Vel quia, ut promittit Antiphon, & Philochorus, quibus Artemon atque Serapion Aſcalonites aſtipulatur, & ex noſtris Fulgentius Planciades, ſi quis lauri frondes ſub pulvillo capiti ſubjectas habuerit, is vera ſomnia noctu eſt viſurus. conf. p. p. Præſcia venturi.

Fragilis laurus. Virg. 8. Ecl. 82.

Martia. Claud. in præfat. 2. Conſ. Stil. 20.

Nitidiſſima. V. NITEO.

Pacifera, V. Pacifer, in PAX.

Parnaſide lauro vinctus caput. Ovid. 11. Met. 165.

Peneïa. Quia Daphne Penei fluminis filia, in laurum mutata eſt. V. Ovid. 1. Met. 452. Valer. 1. Argon. 386. V. PENEUS.

Phœbea lauro cingentur tempora. Ovid. 4. Triſt. 2. 51.

Præſcia venturi laurus. Claud 2. de Rapt. Proſerp. 109. De cujus epitheti ratione vide Parrhaſium in Claudianum. Cælium Rhodig. quoque lib. 5. cap. 7. Sacra enim Apollini laurus eſt, vel ob amorem Daphnes, ut lib. 1. Met. Fab. 9. Ovid. vel ex eo quod ignis habet in ſe ſemina: Apolloque idem cum Sole & igne eſt. ideoque nocturna larvarum terriculamenta fugat: & futura præſentit. Nam nihil æque tanto cum crepitu flagrat, ut ait Lucretius. & eo prior Theocritus. unde natum proverbium contra conviciatores, Clamoſius obſtrepit quam laurea dum crematur, quod alii ſic efferunt, Clamoſior ardente lauro. Porro Daphne Græce dicitur ab intentiva particula δα, & φωνεῖν, quod eſt clamare: quod ingenti cum ſtrepitu crematur, unde futura colligebant. Quid ſi venturi præſciam, propter Daphnen, poeta dixit? Philarchus enim refert Amyclæ filiam Daphnen, quum Apollinem vim afferre volentem aufugeret, in plantam fuiſſe converſam, atque ab eodem deo divinandi accepiſſe poteſtatem. Huic divinos honores Spartani decreverunt, & fanum, unde certiſſima reddebantur oracula quapropter eandem mutato priore nomine, Paſiphaen vocaverunt. Auctor Plutarchus in Agide. conf. Fatidica laurus ſupra.

Triumphales. Ovid. 2. Amor. 12. 1.

Mordere laurum. Juven. 7. Sat. 19.

—nectit quicunque canoris
Eloquium vocale modis, laurumque momordit. Imitatio eſt, inquit Britannicus, Horatiana 1 Serm. 10. 71.

Sæpe caput ſcaberet, vivos & roderet ungues. Perſiana quoque, 1. Sat. 106.

—nec demorſos ſapit ungues. Sæpe enim poetæ in faciendo carmine talia ſolent facere. Laurum autem ideo dicit corrodi, quod & lauro coronantur, & in cella plurimam habent, utpote Apollini conſecratam, in cujus tutela ſunt ipſi poetæ Hæc Britannicus. Alii ſic exponunt, Quicunque momordit laurum, i. e Guſtavit dulcedinem gloriæ poetæ laureati. h. e. quicunque conatur dignus eſſe laurea. Cæl. lib. 5 cap. 7. ex Heſiodicæ Theogoniæ interpretis ſententia docet, laurum efficacis eſſe auxilii in numinum afflatu: propterea apud Sophoclem & Lycophronem Daphnephagos dici vaticinatores. Et Aphthonius,

Divinationis ſymbolum eſſe Laurum teſtatur. Dionyſius item in Panegyricorum ratione, Laurum μαντικὸν φυτὸν appellat, i. e. Vaticinam arborem. Hinc illud Tibulli de Sibylla, lib. 2. 5. 63.

Vera cano: ſic uſque ſacras innoxia lauros
Veſcar, & æternum ſit mihi virginitas. Putatque huc ſpectare illud Juven. 7. 19. — laurumque momordit. Certe Tibulli interpres ſic habet: Veſcar lauros ſacras, i. e Fungar ſcientia vaticinandi. V. ad eum locum Brœkh.

Innectere crinem lauro. Ovid. 6. Met. 161.

Laurus pro Victoria ponitur: tum quod victoriæ laureatis litteris nunciarentur, tum quod in Jovis Capitolini gremio laurus a victoribus deponeretur, etiam cum triumphus ductus haud eſſet. V. Sil. 15. 120. & infra in LAUREA, & LAUREATUS. [Cic. 2. Fam. 16. Incurrit hæc noſtra laurus non ſolum in oculos, ſed jam etiam in voculas malevolorum. Id maxime dixit propter Lictores laureatos, qui victorem imperatorem ſequebantur, ut ex eodem loco apparet.

Parthica laurus. Plin. Paneg. 14. pro Victoria Parthica. conf. Stat. 4. Silv. 1. 41. & Plaut. Ciſt. 1. 3. 53.

LAUREUS, a, um. Adj. [δάφνινος] Quod ex materia lauri eſt: ut, Laurea corona. Liv. 23. 11. pr. Sicut coronatus laurea corona & oraculum adiſſet, & rem divinam feciſſet, ita coronatum navim aſcendere, nec ante deponere eam, quam Romam perveniſſet.

Ramus laureus. Plin. lib. 15. cap. 30.

Serta laurea. Ovid. 2. Triſt. 172.

LAUREA, æ. f. Frons lauri. Plin. lib. 15. cap. 30. Unius arborum Latina lingua nomen imponitur viris. Unius folia diſtinguuntur appellatione: lauream enim vocamus.

Cana laurea. Ovid. 3. Faſt. 142.

Gratiſſima Phœbo laurea. Virg. 7. Ecl. 62.

Laurea, Corona ex lauro facta, quæ in triumphis adhibebatur. Cic. de Provinc. Conſul. 35. Si in Capitolium invehi victor cum illa inſigni laurea geſtiret.

Linguæ & triumphorum laurea. Plin. lib. 7. cap. 30. ad Cic. Salve primus omnium parens patriæ appellate, primus in toga triumphum, linguæque lauream merite, & facundiæ Latiarumque litterarum parens: atque (ut Dictator Cæſar, hoſtis quondam tuus, de te ſcripſit) omnium triumphorum lauream adepte majorem, quanto plus eſt, ingenii Romani terminos in tantum promoviſſe, quam imperii. [Lego. Quando plus &c.

Donandus Apollinari laurea. Hor. 4. Carm. 2. 9.

Mittere lauream ad aliquem. Tacit. 3. Hiſt. 77.

Referre lauream Jovi Capitolino. Suet. Domit. cap. 6. De Cattis, Daciſque poſt varia prælia duplicem triumphum egit. De Sarmatis lauream modo Capitolino Jovi retulit. ubi Pitiſc. In ejus gremium ſolent interdum deponere Imperatores victores; ſed hæc depoſitio non fuit triumphus. conf. Caſaub. in l.

Lauream, & mutata diphthongo Loream, & Laurum, pro eodem accipit Cato, lib. de R. R. [Sic quidam codd. cap. 8. Loream Delphicam. Sed in emendatis libris exſtat Laurum, ut & cap. 133.

Laurea, pro Lauro ponitur. Hor. 2. Carm. 15. 9.

Tum ſpiſſa ramis laurea fervidis.

LAURĒTUM, i. n. [δαφνών] Locus lauris conſitus. Plin. lib. 15. cap. 30. Durat & in Urbe impoſitum loco, quando Lauretum in Aventino vocatur, ubi ſilva lauri fuit.

LAUREO, āre, Laurea coronare. Chryſolog. Serm. 66. Poſtes tuos ſuis ulceribus laureavit. Et Saresb. Epiſt 298. Eccleſia martyrum ſanguine laureatur.

LAUREĀTUS, a, um. Adj. Lauro coronatus. Feſtus, Laureati milites ſequebantur currum triumphantis, ut quaſi purgati a cæde humana intrarent urbem. Itaque eandem laurum, omnibus ſuffitionibus adhiberi ſolitum erat: vel quod medicamento ſicciſſima ſit, vel quod omni tempore viret, ut ſimiliter Reſp. floreat.

Faſces laureati, Faſces laurea, vel lauro circumvoluti, ut mos erat, victoria inſigni reportata. Cic. 1. de Divin. 59.

Lictores laureati, Qui laureatos faſces & laureas coronas gerunt. Cic. 7. Att. 10.

Litteræ laureatæ, Victoriæ nuntium portantes. Liv. 45. 1.

Sic App. in Mithrid. 143. Pariſ. in fine, Καὶ λόγχος περὶ τῶν δὲ Ῥωμαίοις ἐπίσημα, τὰ γράμματα δάφνῃ περιβαλὼν, ὡς ἔθος ἐστὶν ἐπὶ νίκαις. H. St.

Tabellæ laureatæ, Idem. Liv. 45. 1.

Proſequi geſta laureatis. Tacit. in Vita Agric. 18. ſubaud. Litteris.

Poetarum laureatorum origo ex ludis Capitolinis. V. Scalig. Auſon. Lect. 1. 10.

Poſtes laureati, Lauro coronati. Quintil. lib. 8. cap. 6.

Vomer laureatus, per translationem. Plin. lib. 18. cap. 3. Ipſorum tunc manibus imperatorum colebantur agri, ut fas eſt credere, gaudente terra vomere laureato, & triumphali aratore.

LAUREŎLA, æ. f. dimin. Cic. 2. Fam. 9. qualemcunque triumphum laureolam appellat. Velles enim, ais, tantum modo ut haberem negotii quod eſſet ad laureolam ſatis.

Laureolam in muſtaceo quærere. h. e. Ex frivolis negotiis captare famam haud præclaram, neque magnificam. Eſt autem Muſtaceum ſive Muſtaceus, Libi genus, cui aliquid additur de virga lauri decuſum, ac decoquitur ſuppoſitis lauri foliis, ut indicat Cato libro de Agricultura cap. 121. Unde Plin. lib. 15. cap. 30. Muſtaceum dictum putat tertium lauri genus, quod ad eum uſum adhibebatur. Alioqui Laurus erat triumphalis Ornamentum ædium principalium ac pontificiarum. Hanc qui non poterant aſſequi laurum, in muſtaceo quærere dicebantur laureolam. Cic. 5. Att. 20. Bibulus, inquit, credo, voluit appellatione hac inani nobis eſſe par. In eodem Amano cœpit laureolam in muſtaceo quærere. Cicero in Provincia res præclaras geſſerat: Bibulus frigebat Eraſ.

LAURĪNUS, a, um. Adj. [δάφνινος] Quod eſt ex lauro. Plin. lib. 23. cap. 4. Oleum laurinum utilius quo recentius.

Foliis laurinis. Plin. lib. 19. cap 8. i. e. Foliis lauri ſimilibus. De lepidio.

LAURĬCŎMUS, a, um. Adj. ut, Montes lauricomi. Lucret. lib. 6. 151.

LAURĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [δαφνηφόρος] Laurum ferens. Plin. lib. 15. cap. 30. Lauriferam tellurem illam oſculatus ex reſponſo.

Currus lauriferi. Lucan. lib. 5. 332.

Phœbus laurifer. Ovid. 3. de Arte Am. 389.

LAURĬGER, ĕra, ĕrum. Adj. [δαφνηφόρος] Idem. Martial. lib. 3. 66.

— laurigeros ageres quum læta triumphos. Idem lib. 7. 5.

Martia laurigera cuſpide tela virent.

LAURĬPŎTENS, entis. Adj. Epitheton Apollinis apud Mart. Capell. 1. p. 10.

LAUS, V. LAUDO.

LAUSUS, i. m. Mezentii filius, ferarum debellator egregius. Virg. 7. Æn. 649.

Lauſus equum domitor, debellatorque ferarum.

Item, Numitoris filius, frater Iliæ Silviæ, quem Amulius patruus occidit. Ovid. 4. Faſt. 55.

LAUTIA, LAUTITIA, LAUTUS. V. LAVO.

LAUTUMARIUS, LAUTUMIÆ. V. LATUMIÆ.

L A X

LAX, Fraus eſt, inquit Feſtus; unde Lacire. Utrumque obſoletum.

LAXAMENTUM, LAXE, LAXATUS. V. LAXUS.

LAXUS, a, um. [χαῦνος] Adj. a Lato deducitur; & ſignificat Latum, & ſpatii majoris. Virg. 3. Georg. 166.

Ac primum laxos tenui de vimine circlos
Cervici ſubnecte.

Laxus & Anguſtus contraria. Columel. lib. 1. cap. 3. Nec dubium quin minus reddat laxus ager non recte cultus, quam anguſtus eximie.

Paludes laxæ. Lucan. lib. 2. 71.

Amictus laxus. Ovid. 3. de Arte Am. 268.

Calceus laxus male hæret in pede. Hor. 1. Serm. 3. 31.

Domus laxior, pro Ampla & ſpatioſa. Plin. in Paneg. cap. 50.

Opes laxæ, Amplæ. Martial. lib. 2. 30.

Sinu laxo ferre aliquid. Hor. 2. Serm. 3. 172.

Tempus laxius, Plin. Epiſt. 4. 9. Laxa dies. Cic. 6. Att. 1. Diem ſtatuo ſatis laxam, quam ante ſi ſolverint, &c. i. e. Tempus ſolutionis ſatis longum. Proculus in l. Quum ſtipulatus. D. de verborum obligationibus, Quum ipſe arbitratu meo aliam diem operi faciundo laxiorem dederim. i. e. Quum diem protulerim.

Laxus, Mollis, remiſſus, languidus, diſſolutus. Virg. 1. Æn. 67.

Et premere & laxas ſciret dare juſſus habenas. Unde Laxi radentes: h. e. Languidi, ſemiconſumpti.

Arcus laxus. Virg. 11. Æn. 874. Ovid. Rem. Amor. 702.

Funes laxi, Non contenti. Virg. 8 Æn. 708.

Janua laxa, Aperta. Ovid. 1. Amor. 8. 77.

Tunica laxa. Ovid. 16. Epiſt. 247.

Compar. Spatia laxiora. Columel. 4. 30.

Stomachus laxior. Pallad. 11. 14. 12.

Superl. Habenæ laxiſſimæ amicitiæ. Cic. de Amicit 45. Commodiſſimum eſſe quam laxiſſimas habenas habere amicitiæ, quas vel adducas, quum velis, vel remittas.

LAXE, Adv. [χαύνως] Cic. pro Domo 115. Habitare laxe & magnifice voluit, duaſque & magnas & nobiles domos conjungere.

Anguſte & Laxe, contraria. Varr. 2. de R. R. cap. 10.

Diſtare laxe. Plin. lib. 13. cap. 4.

Compar. Salluſt. Bell. Jugurth. cap. 87. Romanos, remoto metu, laxius licentiuſque futuros.

Superl. Laxiſſime pererrare. i. e. Vagari ſeu ferri. Plin. lib. 2. cap. 16.

LAXUM, Adv. pro Late. Martial. 3. 22.

— & adhuc ſuperet centies tibi laxum. [Immo Centies laxum Adjective, i. e. Ingens. Notum eſt hæc adverbia numeralia in re nummaria pro Subſtantivis neutris haberi. V. Gronov. de Pec. Vet. lib. 2. cap. 3. Sic Opes laxæ ſupra.

LAXĬTAS, ātis. f. [χαυνότης] Dilatatio, Amplitudo. Cic. 1. Off. 139. Sic in domo clari hominis, in quam & hoſpites multi recipiendi ſunt, & admittenda hominum cujuſque modi multitudo, adhibenda eſt cura laxitatis.

Domûs laxitas, Amplitudo & vacuitas quædam. Cic. pro Domo 116.

Viarum laxitas. Columel. lib. 4. cap. 18.

LAXO, [χαυνόω, εὐρύνω] āre. Laxum facere, dilatare. Cic. 4. Att. 15. Ut forum laxaremus, & uſque ad atrium Libertatis explicaremus.

Arva laxant ſinus. Virg. 2. Georg 331.

Seſe laxare ab anguſtiis in latitudinem. Plin. lib. 21. cap. 5.

Tempus fugæ laxare, i. e. Extendere, producere. Sen. Med. 420.

Laxare, Aperire, liberare. Virg. 2. Æn. 259.

Laxat clauſtra Sinon.

Laxari a vinculis. Cic. de Senect. 7. Qui ſe a libidinum vinculis laxatos eſſe non moleſte ferrent.

Aſtringere & Laxare, contraria. Cic. 6. Att. 2. De iſto hactenus dixerim, me vel plurima vincla tecum ſummæ conjunctionis optare, etſi ſunt amoris arctiſſima: tantum abeſt, ut ego ex eo, quo aſtricti ſumus, laxari aliquid velim.

Laxare aliquid ex rigore juris. Ulpian. in l. Quum hic ſtatus. in principio D. de donat. inter vir. & uxor. Sic enim habent Pandectæ Florentinæ, quamvis Haloander legat relaxare.

Animum laxare a laboribus, Conquieſcere. Liv. 32. 5.

Annona haud multum laxaverat. Liv. 26. 20. extr. Ubi videtur Laxaverat accipi pro Laxata erat.

Artus laxaverat quies. Virg. 5. Æn. 857.

Catenas laxare. Lucan. lib. 10. 57.

Corpora laxantur rugis. h. e. Fiunt rugoſa. Ovid. 3. de Arte Am. 73.

Curas laxare ſomno. Virg. 9. Æn. 224.

Curas laxare in otia. Claud. de magnete 23.

Ferrum laxatur ad uſus Innumeros. Stat. 1. Achil. 429.

Frenos laxat populis furentibus. Lucan. lib. 7. 124.

Humus die laxatur. Ovid. 2. Epiſt. 123.

Iras laxare. Stat. 6. Theb. 828.

Membra laxare quiete. Virg. 5. Æn. 836.

Mentem duram munera Bacchi laxarunt. Sil. lib. 11. 287.

Seſe laxare moleſtiis. Cic. 5. Fam. 14.

Vincula laxare. Stat. 1. Theb. 135.

LAXĀTUS, a, um. [χαυνωθεὶς, εὐρυνθεὶς] Partic. Plin. lib. 19. cap. 1. Maceratas indicio eſt membrana laxatior.

Curis laxatus. Cic. 1. Tuſc. 44. Quodque nunc facimus, quum laxati curis ſumus, ut ſpectare aliquid velimus, &c.

Aër denſatus, & laxatus. Quintil. lib. 5. cap. 9.

Claſſis laxata. Lucan. lib. 3. 543.

Cuſtodiæ laxatæ, i. e. Remiſſæ, Remotæ. Liv. 21. 32. extr.

Femina dolore laxata, Liberata. Stat. 5. Theb. 606.
Nocte laxata, lucida nitent clauſtra. Sil. lib. 13. 550.
Ordines laxati. Tacit. 3. Hiſt. 25. Laxati ordines abrumpuntur.
Pugna laxata, Remiſſa. Liv. 21. 39.
Compar. Plin. 19. 1. Lini membrana laxatior.

Laxātio, ōnis. f. Vitruv. 4. 7. Compactura habeat laxationem. V. Eund. 9. 9. & Cæl. Aurel. Tard. 2. 1. 56.

Laxāmentum, i. n. [χαύνωμα] Plin. in Paneg. cap. 82. extr. An non plerique principes hoc idem tempus in aleam, ſtupra, luxum conferebant, quum feriarum laxamenta curarum, vitiorum contentione ſupplerent?
Laxamentum ventris comitatur timorem. Macrob. 7. Saturn. 11.
Laxamenti nihil, nec veniæ, habere leges, ſi modum exceſſeris. Liv. 2. 3.
Dare legi laxamentum. Cic. pro Cluent. 89. Non modo cauſæ, ſed ne legi quidem quicquam per Tribunos plebis laxamenti datum.

Laxātīvus, a, um. Adj. Laxans, Emolliens. Cæl. Aurel. Tard. 2. 3. Laxativa cataplaſmata.
Virtus laxativa. Apul. de Herb. cap. 60.

L E

LE. Legio. LECTIC. Lecticarius. LECTIST. Lectiſternium. LEG. Legato, Legatum, Legatus, Legavit, Legio. LEG. I. Legio prima. & ſic deinceps II. III. &c. LEM. Lemonia, ſcil. Tribus. LENT. COS. Lentulus Conſul. LEP. Lepidus.

Lea, æ. f. V. leo, ōnis.

Lea, æ. f. Braſſicæ genus, quam Græci λείαν appellant, hoc eſt lævem, a foliorum lævitate. Plin. lib. 10. cap. 9. Alteram leam, latis foliis e caule exeuntibus.

Lea, æ. f. [Λεῖα] Inſula eſt juxta Cyrenaicam Africæ regionem, apud Plin. 4. 12. legitur Leæ.

Leæna, V. leo.

Leæna, [Λέαινα] Scortum Athenienſe, cujus memorabilis mentio apud Plin. lib. 34. cap. 8. & lib. 7. 23. & Lactant. 1. 20. conf. leontium.

Leander, vel **Leandrus**, i. m. [Λέανδρος] Viri proprium, Herûs puellæ amator, ex Abydo urbe. de quibus exſtat Muſæi poëma. Ovid. 3. Triſt. 10. 41.
Si tibi tale fretum quondam, Leandre, fuiſſet,
Non foret anguſtæ mors tua crimen aquæ. V. Ovid. Epiſt. 17. & 18.
Lege Pont. in 3. Georg. 487. H. St.

Leandrius, a, um. [Λεάνδριος] Adj. denom. ut, Helleſpontus Leandrius, in quo Leander periit. Sil. lib. 8. 622.

Learchus, i. m. [Λέαρχος] Athamantis & Inûs filius, quem pater furore arreptus occidit. Ovid. 6. Faſt. 490.
Inous Learchus. Valer. 1. Argon. 280.

Learchēus, a, um. Adj. [Λεάρχειος] Ovid. 6. Faſt. 491.
Mæſta Learcheas mater tumulaverat umbras.

L E B

Lĕbădia, æ. f. [Λεβαδία] Urbs Bœotiæ eſt, ubi Orchomenus oppidum & Cephiſſus amnis, & Lebais lacus, arundinis tibialis fertilitate nobilis. V. Stat. 7. Theb. 345. & Plin. 16. 36.

Lĕbĕdus, i. m. [Λέβεδος] Civitas, quæ a Colophone centum & viginti ſtadiis diſtat. Hic ſcenicorum hiſtrionum collegium fuit, qui ludos & certamina Libero patri quotannis celebrabant. Hor. 1. Epiſt. 11. 7.
An Lebedum laudas odio maris, atque viarum?
Scis Lebedus quam ſit Gabiis deſertior, atque
Fidenis vicis.

Lĕbes, ētis. m. [λέβης] Vas æneum, in quo quid igni applicamus ut ebulliat, ut docet Porphyrius ſuper nonum Iliados Homeri. Ovid 3. Epiſt. 31. Viginti fulvos operoſo ex ære lebetas.
Curvi lebetes. Ovid. 12. Met. 243.
Dodonæi lebetes. V. dodone.
Gemini ex ære lebetes. Virg. 5. Æn. 266. V. ibi Servium.

Lĕbynthŏs, i. f. [Λέβυνθος] Inſula una ex Cycladibus. Ovid. 8. Met. 227.
Dextra Lebynthos erat, fecundaque melle Calydna, Adde de Arte Am. 2. 81.

L E C

Lĕcănŏmantīa, æ. f. [λεκανομαντεία] Divinatio ex Pelve, quæ Græcis λεκάνη dicitur. V. Buleng. de Divinat. l. 3. c. 5. Meminit Plin. lib. 28. cap. 8. & lib. 30. cap. 2.

Lecanomantĭcus, i. m. [λεκανομαντικὸς] Qui divinat per pelves. Strab. lib. 6. Geograph.

Lĕchæum, i. n. [Λέχαιον] Navale Corinthiorum, teſte Suida. Alterius maris portum appellat Livius 32. 23. Græci λέχη lectos vocant. Stat. 2. Silv. 2. 35. — ſi ſubeas Ephyres Baccheidos altum
Culmen, ab Inoo fert ſemita tecta Lechæo.

Lĕchiæ, arum. apud Stat. 4. Silv. 3. 59. eodem ſenſu accipiuntur a Gevartio Barthioque. Alii legunt Deviæ; Voſſius Cliviæ, Cl. Marklandus Lechio legit. V. notas in l.

Lectarius, V. lectus, i.

Lecte, V. lego, ĕre.

Lectica, **Lecticarius**. V. lectus, lecti.

Lectio, **Lectito**, & **Lectus**, partic. V. lego, ĕre.

Lectisphagītes, æ. m. inter Vina factitia commemoratur a Plin. 14. 16. extr. [Niſi quid in lectione vitii eſt.

Lectrix, **Lectualis**, **Lectuarius**. V. lectus, i.

Lectus, i. m. [κλίνη, λέκτρον, κλιντὴρ] Locus ſuper quo quieſcimus. Dictus, ut innuit Varro de L. L 4. 35. quod lectis herbis & frondibus ſtramenta facerent. Vel ut Feſtus ait, Lectus dictus, vel a collectis foliis ad cubitandum, vel quod fatigatos ad ſe alliciat: Vel a Græco λέκτρον. [Cui Varro l. c. ſubſcribit, cujus en verba: Lectica, quod legebant, unde eam facerent, ſtramenta atque herbas, ut etiam nunc fit in caſtris. Lectos, ne eſſent in terra, ſublimes in his ponebant. Niſi ab eo quod Græci antiqui dicebant lectron. ubi forte Lectas legendum. ſcil. Herbas. Forte tamen a Gr. λέχος, genere mutato, deducitur.
Jura ſocialia lecti. Ovid. 3. Amor. 11, 45.
Succuba noſtri lecti. Ovid. 6. Epiſt. 153.
Archiaci lecti. V. archias.

Communes. V. communis.
Cubicularis lectus, a Cic. 2. de Divin. 134. dicitur ad differentiam Tricliniaris lecti.
Dapſilis. V. daps.
Eburni. Hor. 2. Serm. 6. 103.
Funebris lectus, In quo funus ſeu cadaver efferebatur. V. Clinicus, in clinice.
Furtivi fœdera lecti. Tibull. lib. 1. 5. 7.
Genialis. Hor. 1. Epiſt. 1. 87.
Jugalis. Virg. 4. Æn. 496.
Liber. V. liber, adj.
Obſcænus. Ovid. 10. Met. 465.
Quaſſus ab impoſito corpore. Ovid. 11. Epiſt. 78.
Temerati fœdera lecti. Ovid. 5. Epiſt. 101.
Vacuus conjuge. Ovid. 10. Met. 437.
Viduo diſcedere lecto. Ovid. 1. Epiſt. 81.
Comminxit lectum potus. Hor. 1. Serm. 3. 90.
Concutere alienum lectum, Mœchari. Juven. 6. Sat. 21.
Cubare in lecto. V. cubo.
Decidere de lecto. V. decido.
Exſpectare non poſſe lectum. Plin. lib. 14. cap. 22.
Imponere corpus lecto. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Incumbere lecto. Ovid. 11. Met. 657.
Sum. ut, Eſſe in lecto. Cic. 9. Fam. 23. Dixit te in lecto eſſe, quod ex pedibus laborares.
Temerare lectum alicujus. Ovid. 1. de Arte Am. 743.
Teneri lecto. Decumbere, jacere, & morbo vexari. Cic. 7. Verr. 128. Pater grandis natu jamdiu lecto tenebatur.
Lectus, quo accubabant antiqui ad menſam, Gr. κλίνη. unde Triclinium dictum. Cic. 4. Verr 183. Jam non quæro unde CCCC amphoras mellis habueris, unde tantam Melitenſem veſtem, unde quinquaginta tricliniorum lectos, unde tot candelabra, &c.
Imi lecti deriſor, hoc eſt ejus qui in loco infimo diſcumbit. Hor. 1. Epiſt. 18. 11. — & imi
Deriſor lecti. Simile eſt huic, Imi ſubſellii vir. [Si cum Schol. exponas, Qui in ima parte lecti decumbit. Sed videtur potius is intelligi, qui in imo lecto accubantes deridet.
Deſiderato acquieſcimus lecto Catul. 29. 10.

Lectum, i. n. Idem quod Lectus. Ulpian. in l. librorum, in fine. D. de leg. 3. Ut lectum legatum contineat & fulcra.

Lectārius, i. m. Lectorum fabricator. Gloſſ. Gr. Lat. κλινοποιὸς, Lectarius.

Lectrix, icis. f. Inſcript. apud Fabrett. p. 311. DRVSI. CVBIC. SER. COLIT. OSSA. EIVS CNIDE. LECTRIX. CONIVNX. EIVS. [Forte tamen a Legendi officio Lectrix, ut Lector: vel Quæ legit, ſcil. Oſſa.

Lectuālis, e. Adj. Spartian. de Adriano cap. 23. In morbum incidit lectualem. Ubi Salmaſius notat, Lectuales ejuſmodi Morbos vocaſſe, qui diu in lecto detinerent ægrotantes.

Lectuarius, a, um. Adj. ut Lectuaria Sindon. Non. 14. 5. V. lecticarius.

Lectŭlus, i. m. [κλινίδιον] Cic. pro Muren. 75. Stravit pelliculis hœdinis lectulos Punicanos, & expoſuit vaſa Samia. Idem 14. Att. 13. A ducenda autem uxore ſic abhorret, ut libero lectulo neget eſſe quicquam jucundius.
Caſtus lectulus. Catul. 62. 88.
Membra lectulo jacebant. Catul. 48. 15.

Lectisternium, i. n. [κλινοστρώμνιον] proprie Jovis epulum dicebatur. In Capitolio enim ſtratis tribus lectis convivium apponebatur tribus diis, Jovi, Junoni, & Minervæ. Juppiter, id eſt Jovis ſimulacrum, ſtatuebatur in lectulo recubans, Juno & Minerva in ſellis conſidebant. Appoſitas epulas de multa nocte introducti ſeptem epulones abſumebant. De inventione & cauſa lectiſterniorum lege Liv. 5. 13. Item lib. 7. 2. & 27. V. & Val. Maxim. lib. 2. cap. 1. exemp. 2. [Imperabatur & aliis diis. V. Liv. paſſim.

Lectisterniātor, ōris. m. [κλινοστρώτης] Qui lectum tricliniarem ſternit. Plaut. Pſeud. 1. 2. 29.
Tu eſto lectiſterniator, tu argentum eluito, idem exſtruito.

Lectistitium, i. n. Lecti ſtatio. Iſidor. Gloſſ.

Lectīca, æ. f. [φορεῖον, κραβϐάτιον] Cathedra & ſedes, qua ferebantur divites & potentes, in qua pulvinar & lectulus ſtratus erat. Græci Hexaphoron, quod a ſex ſervis Octophoron, quod ab octo portaretur, vocabant. Cic. 2. Q. frat. 5. Eo die cœnavi apud Craſſipedem, cœnatus in hortos ad Pompeium lectica latus ſum. Plin lib. 17. cap. 14. In mollibus arborum lecticis. Hic Parvum lectum ſignificat.
Geſtamen lecticæ. Tacit. 2. Ann. 2.
Lucubratoria lectica. V. lucubro.
Geſtare aliquem lectica. Hor. 2. Serm. 3. 214.
Inditur lecticæ. Tacit. 12. Ann. 69. Ibi, monente Præfecto, feſtis vocibus exceptus, inditur lecticæ [Quia clauſa undique fuit.

Lecticŭla, æ. f. dimin. [κραββάτιον] Cic. 7. Fam. 1. Ut noſtras villas obire, & mecum ſimul lecticula concurſare poſſis. Sueton. in Auguſto, cap. 78. A cœna ſe in lecticulam lucubratoriam recipiebat.

Lecticarius, a, um. Adj. Ad lecticam pertinens. dicitur per omnia genera, ut ſi dicas Patulam, vel Plagulam lecticariam, ex illo Suetonii loco in Tito Veſp. cap. penult. Cum inde lectica transferretur, ſuſpexiſſe dicitur, dimotis plagulis cælum. Sed & Nonius, Plagæ, grande linteum tegmen, quod nunc torale, vel lecticariam ſindonem dicimus. H. St. V. lectuarius. Nam in edit. Merceri & Gothofr. Lectuariam legitur. Non nego tamen conjecturam viri doctiſſimi probabilem mihi videri. Quia ſindone lecticarum plagulas obducebant.

Lecticarius, i. m. [φορειοφόρος Gloſſ. Gr. Lat.] Qui lecticam deferebat. Sulpic. ad Cic. 4. Fam. 12. Coactus ſum in eadem illa lectica, qua ipſe delatus eram, meiſque lecticariis in urbem eum referre.
Lecticarii olim etiam erant Veſpillones efferendis cadaveribus deſervientes. V. Novell. Juſt. 43.

Lecticaria, æ. f. Femina amore Lecticariorum infamis. Hinc

Lecticariŏla, æ. f. dimin. Martial lib. 12. 58.
Ancillariolum tua te vocat uxor, & ipſa
Lecticariola eſt: eſtis, Alauda, pares. h. e. Tu rem habes cum ancillis, ipſa cum lecticariis. V. ancillarius, in ancilla.

Lecticālis, is. m. Qui lectulos facit. Gloſſ. Iſidor.

Lecythus, i. m. & f. [λήκυθος] Ampulla olearia. V. Cornarium in Galenum p. 413.

Lecythus aliud ſignificat apud Cic. 1. Att. 14. Totum, inquit, hunc locum, quem in Ariſtocratia ego varie meis orationibus ſoleo pingere, de flamma, de ferro (noſti illas ληκύθους) valde graviter pertexuit. Pingere, i. e. Admodum exornare, quum incendiis urbem, civitatem cæde, mea vigilantia, meaque virtute dico eſſe liberatam. Nam ut pictores ἐκ τῶν ληκύθων, quæ ſunt ampullæ pigmentorum, ſumunt quæ ad colorandum apta novere: ſic orationem ſuam Cicero quum volebat eloquentiæ veluti coloribus illuſtrare, ad illa loca, de flamma, de ferro, quaſi ad ſuas ληκύθους confugiebat. Hunc Ciceronis locum videtur non ſatis intellexiſſe auctor lexici Græci. Plin. 1. Epiſt. 2. ad Arrianum, Tentavi enim imitari Demoſthenem ſemper tuum, nuper meum, duntaxat figuris orationis. Paulo poſt, Non tamen omnino Marci noſtri ληκύθους fugimus, quoties paulum itinere decedere non intempeſtivis amœnitatibus ſubmonebamur. Marcum Ciceronem intelligit. Ληκύθους vero interpretantur Locos communes, quibus oratio quaſi picturata redditur additis topographiis, hologiis, chreſteriſmis, aliiſque figuris, quæ florentem efficiunt dictionem, & quaſi colorem addunt rebus. Egreſſiones & excurſus vocat Cicero. Alii etiam Digreſſiones. [Nugæ meræ. Græci ληκύθους eadem metaphora, ac Latini Ampullas, de verborum inani ſtrepitu, & ad implendas aures, vel alioqui ad oſtentationem compoſita oratione uſurparunt. V. AMPULLA, & AMPULLOR.

Lecythĭnus, a, um. In lecytho aſſervatus. Petron. cap. 21. Nos lecythino perfuſos oleo refecerunt. Al. Legitimo.

L E D

Lēda, æ. f. [Λήδα] Theſtii filia, uxor Tyndari regis Laconiæ, cum qua Juppiter in forma Cygni dicitur congreſſus. Illa autem ex eo congreſſu ova duo enixa eſt, ut fabulantur poetæ. Ex uno nati ſunt Pollux & Helena immortales: ex altero Caſtor & Clytemneſtra mortales. Hor. de Arte Poet. 147.

Nec bellum gemino Trojanum orditur ab ovo. Hinc

Ledæus, a, um. [Ληδαῖος] Adj.

Dii Ledæi, Caſtor & Pollux. Ovid. 1. Faſt. 706.

Fratres Ledæi. Ovid. ad Liv. 283.

Lēdarium, [ληδάριον] atque etiam Ledus, λῆδος, & Ledium, λήδιον, Tunica æſtiva, ut multis placet, communis virorum & mulierum Polluci lib. 7. cap. 13.

L E G

Legalis, V. LEX.

Legarium, V. LEGO, ĕre.

Legatarius, Legator, Legatus. V. LEGO, āre.

Legerda, Urbs eſt Armeniæ majoris in Antena regione, non longe ab Euphrate fluvio. Ptolemæus lib. 5.

Legibilis, V. LEGO, ĕre.

Legifer, V. LEX.

Lĕgio, ōnis. f. [λεγεών, τάγμα, τέλος] a Legendo, id eſt eligendo dicitur, Quod leguntur milites in delectu, ut ait Varro lib. 4. de L. L. 16. Dividiturque legio in decem cohortes: Cohors in quinquaginta manipulos: Manipulus in viginti quinque milites pro uno quoque manipulo. [Immo Cohors trium manipulorum, Manipulus binarum centuriarum fuit. V. Lipſ. de Mil. Ro. lib. 2. Dial. 2. & ſeq. & Lex. Pitiſc. Varie autem hæc ſæpe mutata ſatis conſtat. V. quæ paulo poſt afferuntur.] Cic. 1. Tuſc. 101. Quum legiones ſcribat Cato ſæpe alacres in eum locum profectas. Liv. 37. V. Veget. de Re Milit. lib. 2. cap. 2. & 6. ac ſequentibus.

Legio. In quavis legione erant, ætas prima triariorum, altera principum, tertia haſtatorum, ultima velitum: quæ velitibus exceptis, dividebantur ſingulæ in decem centurias: ſingulis autem centuriis primarii centuriones præerant: eæque in triariis ita appellabantur, primum pilum, ſecundum pilum, tertium pilum, & deinceps uſque ad decimum pilum: in principibus, primus princeps, ſecundus princeps, uſque ad decimum: in haſtatis, primus haſtatus, ſecundus haſtatus, item uſque ad decimum: duces appellabantur, primi pili centurio, primi principis centurio, primi haſtati centurio, & ita uſque ad decimum: velites vero in has triginta centurias pro rata parte diſtribuebantur. Cic. ad Brut. Ep. 8. de C. Naſennio, Cretenſi bello, inquit, Metello imperatore, octavum principem duxit. id eſt octavam centuriam principum. Ex P. Manut. commentario ad Q. fratrem.

Legio Romana non eundem ſemper numerum militum habuit. Hinc aliæ dictæ ſunt Ordinariæ, aliæ Extraordinariæ. Ordinariæ, quæ completum numerum habebant, qui erat ſex millium peditum, & ſeptingentorum triginta equitum. Has quadratas legiones Vegetius, Livius expeditas vocat. Extraordinariæ, quæ & imperfectæ dicebantur, aliæ quidem habebant quinque millia peditum, & equites nunc quadringentos, nunc trecentos, atque etiam ducentos: aliæ vero quatuor duntaxat peditum millia complectebantur, & equites plus minus trecentos: aliæ rurſus tria duntaxat millia peditum, & equites trecentos: pleræque mille duntaxat pedites ac quingentos, cum equitibus trecentis numerabant. Veget. lib. 2. cap. 6. His decem cohortibus legio plena fundatur, quæ habet pedites ſex millia centum, equites ſeptingentos viginti ſex. Liv. 24. 41. Carthaginienſes Illiturgim oppugnare adorti, quia præſidium ibi Romanum erat, videbanturque inopia eum locum maxime oppugnaturi, Cn. Scipio, ut ſociis præſidioque ferret opem, cum legione expedita profectus, inter bina caſtra cum magna cæde hoſtium urbem eſt ingreſſus. Idem 26. 17. pr. Claudio Neroni ex iis duabus legionibus, quas ad Capuam habuerat, ſex millia peditum, & trecentos equites, quos ipſe legiſſet, & ſociûm Latini nominis peditum numerum parem, & octingentos equites decernunt. Idem 44. 21. Hunc exercitum ad collegam primo quoque tempore mittere in Macedoniam juſſus, neque in ea provincia plus quam duas legiones eſſe: eas repleri, ut ſena millia peditum, trecentos haberent equites. Idem 42. 31. pr. Legiones quatuor novas ſcribi placuit, binas ſingulis Conſulibus. Id præcipue provinciæ Macedoniæ datum, quod quum alterius Conſulis legionibus quina millia & ducenti equites ex vetere inſtituto darentur in ſingulas legiones: in Macedoniam ſena millia peditum ſcribi juſſa, equites trecenti æqualiter in ſingulas legiones. Idem 8. cap. 8. Scribebantur autem quatuor fere legiones quinis millibus peditum, equitibus in ſingulas legiones trecentis. Idem 23. 34. Decreverunt Patres, ut Qu. Fulvius Flaccus quinque millia peditum, quadringentos equites ſcriberet, eamque legionem primo quoque tempore in Sardiniam trajiciendam curaret. Idem 39. cap. 38. extr. Senatuſconſultum factum, ut Prætores quatuor millia peditum Romanorum ſcriberent, quadringentos equites, &c. Idem 6. 22. ad fin. Quatuor legionibus quaternûm millium ſcriptis, exercitu indicto ad portam Eſquilinam in poſteram diem. Et 7. 25. Undique non urbana tantum, ſed etiam agreſti juventute decem legiones ſcriptæ dicuntur, quaternûm millium & ducenorum peditum, equitumque trecentorum. Idem 28. cap. 28. pr. Propter quod facinus tota legio, millia hominum quatuor, in foro Romæ ſecuri percuſſi ſunt. Cæſ. 3. Bell. Civil. 106. In his erant legionibus hominum tria millia ducenti. Et de Bello Alex. 69. Excepta enim legione ſexta, quam ſecum adduxerat Alexandria veteranam, multis laboribus periculiſque functam, multiſque militibus partim difficultate itinerum ac navigationum, partim crebritate bellorum adeo diminutam, ut minus mille hominum in ea eſſet.

Acies legionum. Tacit. 3. Hiſt. 23.

Contubernium legionum. Tacit. 1. Hiſt. 41.

Attenuatæ præliis legiones. V. ATTENUO.

Completa legio per manipulos. Sil. lib. 8. 470.

Conferta maniplis legio. Sil. lib. 7. 390.

Semiplenæ legiones. Paterc. lib. 2. 80. pr.

Validæ legiones. Lucret. lib. 5. 1227.

Curare legiones, Legionibus præeſſe. Tacit. 6. Ann. 30.

Decernere legiones in Siciliam. V. DECERNO.

Decimare legiones. V. Decimo in DECEM.

Diſſociant legionem a legione. Tacit. 1. Ann. 28. extr.

Dare alicui legiones. Liv. 21. 17. Sempronio datæ legiones duæ.

Dare legiones in diſcrimen. Tacit. 2. Ann. 11. pr.

Explicuit longa legio cohortes. Virg. 2. Georg. 280.

Imperitare magnis legionibus. Hor. 1. Serm. 6. 4.

Inſtruere legiones. V. INSTRUO.

Locare legionem. Tacit. 4. Hiſt.

Paret legio Tribuno. Hor. 1. Serm. 6. 48.

Quod mihi pareret legio Romana Tribuno.

Præeſſe legionibus. Liv. Bell. Pun.

Pugnare legione. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Supplere legiones. Liv. 29. 24.

Tranſmotæ Syria legiones. Tacit. 13. Ann. 35. pr.

Legiones diſtinguebantur vel ordine; ut, Prima, Secunda, Tertia, &c. legio: vel cognominibus; quæ vel ab inſtitutoribus; ut, Auguſta, Claudiana, Galbiana, &c. vel a Provinciis devictis; ut, Parthica, Scythica, Gallica; vel a Deorum nominibus; ut, Apollinaris, Venerea, &c. vel ab eventibus; ut, Victrix, Fulminatrix, &c. accipiebant. V. Dion. Caſſ. lib. 5. Onuph. Panvin. Deſcript. Imp. Rom. lib. 3. Spanh. de Uſu & Præſtant. Numm. diſſ. 10. p. 231. Fulv. Urſin. in Denariis gentis Antoniæ.

Legiōnārius, a, um. Adj. [λεγεωνάριος] Quod eſt legionis, vel Quod ad legionem pertinet. Cic. 10. Fam. 32. Militem non modo legionarium, ſed ne auxiliarium quidem ullum quoquam miſi. Plin. 10. Epiſt. 81.

Centurio legionarius.

Cohortes legionariæ. Liv. 10. 43.

Milites legionarii. Cæſ. 5. Bell. Gall. 19. & lib. 1. 51.

Legionarii, abſolute. Cæſ. 1. Bell. Civil. 78. Et 2. Bell. Gall. 27. Item lib. 6. 33.

Legio secunda Augusta, [Λεγεὼν δευτέρα Σεβαστή] Britanniæ urbs, ut ſcribit Ptolemæus lib. 2. Vulgo *Leskard*.

Legiuncŭla, æ. f. [λεγεώνιον] dimin. Parva legio. Liv. 35. 49. Videretis vix duarum male plenarum legiuncularum inſtar in caſtris regis.

Legirupa, Legislator, Legitimus. V. LEX.

Legiuncula, V. LEGIO.

Lēgo, [διαπρεσβεύω] āre. In legationem mittere, ſive legatum mittere.

Legare ad. Cic. 5. Verr. 114. Nobilem Andronem Centuripinum legarunt ad Apronium.

Legare in. Salluſt. Jugurth. cap. 25. Legantur tamen in Africam majores natu, nobiles, amplis honoribus uſi.

Famulum legare aliquo. Catull. 64. 57.

Legare alicui. Plaut. Amph. 1. 1. 50.

Legare, Legatum ſibi facere. Cic. 6. Fam. 6. Caſſium ſibi legavit, Brutum Galliæ præfecit. Idem 15. Att. 11. Dolabella me ſibi legavit ad IIII Non. April. Cic. 4. Att. 2. Ego me a Pompeio legari ita ſum paſſus, ut nulla re impedirer, quod niſi vellem, mihi eſſet integrum, &c.

Legare negotium alicui, Committere. Plaut. Caſin. 1. 1. 12.

Legare fortunæ, pro Aſſignare. Liv. 28. 42.

Legare [διατίθεσθαι, ληγατεύειν] aliquid alicui, Teſtamento aliquid alicui relinquere. Cic. pro Cæcin. 11. Uſumfructum omnium bonorum ſuorum Cæſenniæ legat.

Legare ab aliquo. V. AB.

Argentum autem omne legavit. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Legātus, a, um. Partic. Cic. ad Octav. Qui tanquam in dotali matrimonio rempublicam teſtamento legatam ſibi obtineret.

Legātum, i. n. [ληγάτον] Modeſtinus in l. Legatum. D. de legatis ſecundo, Legatum, eſt donatio quædam teſtamento relicta. Et legati appellatione, fideicommiſſum, & mortis cauſa donatio continentur.

Legatum, eſt Quod legis modo, id eſt, imperative, teſtamento relinquitur. Nam ea quæ precativo modo relinquuntur, fideicommiſſa vocantur. Legamus autem quatuor modis: per vindicationem, per damnationem, ſinendi modo, per præceptionem. Per vindicationem his verbis legamus, Do, lego, capito, ſumito, ſive habeto. Per damnationem his verbis, Hæres meus damnas eſto dare, dato, facito: Hæredem meum dare jubeo. Sinendi modo, ita, Hæres meus damnas eſto ſinere Lucium Titium ſumere illam rem, ſibique habere. Per præceptionem ſic, Lucius Titius illam rem præcipito. Hæc Ulpianus titulo vigeſimo quarto ejus libri qui inſcribitur, Tituli ex corpore Ulpiani.

Petere legatum ex teſtamento. Quintil. lib. 4. cap. 14.

Legatārius, a, um. Adj. [ληγατινάριος] Cui ex teſtamento aliquid legatum

gatum est. Justin. Instit. de legatis. §. Sed si rem, Sed si rem legatarii quis ei legaverit, inutile est legatum.

Testator & Legatarius, opponuntur. Pomponius in l. Si ex toto. D. de leg. & fideicommissis primo.

Provincia legataria, Quæ alicui delegata est. Cic. 15. Att. 9. pr. O rem miseram; primum ullam ab istis: dein, si aliquam, hanc legatariam Provinciam: atque haud scio, an melius sit, quam ad Eurotam sedere. Alii legunt Locatoriam, alii Legatoriam. V. Græv. in loc. [Pæne malim Nugatoriam legi, siquidem codices variant, quo verbo & alias Tullius, ubi quid ob levitatem valde extenuare vult, utitur.

Editiones legatariæ. ut, Tertull. de Spectac. cap. 6. Etiam privatorum memoriis legatariæ editiones parentant. i. e. Testamento mandatæ.

LEGĀTOR, ōris. m. [ληγατοδότης] Qui aliquid legat. Suet. in Tiber. cap. 31. Iterum eo censente, ut Trebianis legatam in opus novi theatri pecuniam ad munitionem viæ transferre concederetur, obtinere non potuit quin rata voluntas legatoris esset.

LEGĀTUS, i. m. [πρεσβευτὴς, πρεσβεὺς, πρέσβυς] Qui refert mandata alterius. Virg. 11. Æn. 227.

Legati responsa ferunt.   Cic. pro Flacc. 100. Opponemus Asiæ provinciæ, primum magnam partem ejusdem provinciæ, quæ pro hujus periculis, legatos, laudatoresque misit.

Decernere legatum. Cic. 1. Fam. 1. Crassus tres legatos decernit. i. e. Mittendos censuit in senatu.

Mittere legatos cum auctoritate. V. MITTO.

Missi legati de magnis rebus. Hor. 1. Serm. 5. 29.

Mittere legatum de aliqua re. h. e. Mittere aliquem, qui de aliqua re cum alio, nostro nomine tractet. Cic. 1. de Orat. 115. Quum Athenienses ad Senatum legatos de suis rebus maximis mitterent. Liv. 2. 18. Legatos de pace mittunt.

Obiit legatus Ægyptum & Syriam. Cic. in Somn. Scip. 3.

Venire legatum de. Cic. de Clar. Orat. 312. Dictatore Sulla legatus ad Senatum de Rhodiorum præmiis venerat.

Legatus, [ἀντιστράτηγος, ὕπαρχος] Cæs. 2. Bell. Civil. 17. Neque se ignorare quod sit officium legati, qui fiduciariam operam obtineret. Legatum, pro Vicario, id est *locum tenente* intelligendum: quem propterea fiduciariam operam obtinere dixit, quia redeunte Imperatore, aut Consule, cedere eum oportet. Bud. V. Suet. Vesp. cap. 4. & Tito, cap. 4. ubi Legati legionum dicuntur.

Dio πρεσβευτὴν, 386. Ἐπειδὰν ὁ τῆς Ἀχαΐας ἄρχων μέσης τῆς ἡγεμονίας ἀπέθανε, τῷ τε ταμίᾳ καὶ τῷ παρέδρῳ αὐτοῦ, ὃν πρεσβευτὴν, ὥσπερ εἶπον, καλοῦμεν, τῷ μὲν κ. τ. λ. Sed non probo hanc interpretationem. Nam Legatus dicitur ab alio usu verbi Legare, magis generali, ut Delegare aliquod munus alicui. H. St. Adjunxit & aliam, vel potius eandem ex Appiano observationem, cujus, prioribus resectis, hæc tantum verba supersunt, ὑπηρέται δ' ἀπὸ τῆς βουλῆς, οὓς καλοῦσι πρεσβευτάς. Vide eundem in Civil. p. 176. [Sunt autem hæc ibi App. verba, Ἐπανῃρέθη δ' αὐτῷ καὶ Φουρνῖος, ὃς ἐπρεσβεύεν αὐτῷ. καλοῦσι δ' οὕτως τοὺς τοῖς ἡγεμόσι τῶν ἐθνῶν ἐκ τῆς βουλῆς ἑπομένους εἰς βοήθειαν. Priorem locum investigare non licuit in præsentia. Quod vero Legati legionum iidem dicti sunt ex eo profectum est, quod fere singuli singulis legionibus præficiebantur, ut ex Cæs. de Bell. Gall. 1. 52. pr. aliisque passim locis apparet, tametsi sæpe & bini uni legioni, & singuli castris, annonæ, equitatui, navibus &c. ut imperatori visum est, præficerentur, ut ex eodem scriptore demonstrare promptum esset. Iidem sub libera jam rep. etiam Duces dicebantur, ut ex eodem lib. 6. cap. 8. apparet.

Legati, nuntii pacis & belli, curatores, interpretes, bellici consilii auctores, ministri muneris provincialis. Cic. in Vatin. 35. Loquitur de Legatione provinciali. V. 3. Verr. 68. & seq. ad 86.

Legatis in decem. Cic. 13. Att. 5. Sp. Mummium putaram in decem legatis fuisse. Ibid. 6. Non dubito quin fratri fuerit legatus, non in decem. Atque hoc etiam accepi, non solitos majores nostros legare in decem, qui essent Imperatorum necessarii. Paulo post, Illudque εὐλογώτατον, illum fratri in primis ejus legatis fuisse. i. e. In iis quos primum eduxit. Proficiscentibus enim ad bellum legati dabantur: postea, quum quid prospere gestum esset, decem insuper legati decernebantur. Fuit igitur Sp. Mummius in primis fratris legatis, in decem non fuit.

Rectores provinciarum sine successore decedentes, legatos, qui præessent, relinquebant. Sic Pompeius Hispaniam provinciam per legatos Afranium & Petreium administravit. Cic. 5. Att. 21. [Sic & Cæsares deinde provincias eas, quas, partitione cum populo facta, sibi servaverunt, per Legatos suos, senatorii, vel equestris ordinis, nonnunquam & Consulares, vel Prætorios, administrabant, qui Cæsaris Legati dicebantur, quum in reliquas provincias more solito Proconsules & Proprætores mitterentur. Itaque Galba Legati Cæsaris nomine Hispaniam Tarraconensem regens, quum a Nerone defecisset, Legatum se senatus ac populi Ro. professus est, teste Suet. cap. 10. Imperatoris titulum per modestiam recusans, ac post necem demum Neronis cognitam, Deposita Legati, suscepit Cæsaris appellationem, ut idem cap. seq. testatur. Postea Judices, quin & Rectores dicti sunt, ut alias dicetur.

LEGĀTIO, ōnis. f. [πρεσβεία, πρέσβευμα] Legati munus. Cic. 9. Philipp. 1. Etenim cui legatio ipsa mortis causa fuisset, ejus monimentum exstare voluerunt: ut in bellis periculosis obirent homines legationis munus audacius.

Irritus legationis rediit. Tacit. 4. Hist. 32.

Libera legatio. Budæus, Legationes liberæ olim ornamenti tantum causa ab Senatu impetrabantur; quemadmodum honorarii magistratus a principibus honestamenti causa conceduntur, tituloque tenus obeuntur & geruntur. Hæ autem ab iis Senatoribus impetrabantur, quibus negotia futura erant in provinciis: ut qui hæreditates persequi, aut legata, aut qui nomina exigere volebant in provinciis, legatorum personis acceptis commendabiliores controversias haberent, atque favorabiliores. Quamobrem lege XII Tabul. id vetitum erat, his verbis, Rei suæ ergo ne quis legatus esto. Quæ verba Cic. enarrans lib. 3. de Legib. 18. Omitto, inquit, quemadmodum isti se gerant atque gesserint, qui legatione hæreditates aut syngraphas suas persequuntur: in hominibus est hoc fortasse vitium. Sed quæro, quid re ipsa sit turpius, quam sine procuratione Senator legatus, sine mandatis, sine ullo Reipub muneгe? Idem 2. contra Rull. 44. Legatos nostros, homines auctoritate tenui, qui rerum privatarum causa legationes liberas obeunt: tamen exteræ nationes ferre vix possunt. Grave est enim nomen imperii, atque id etiam in levi persona pertimescitur: propterea quod vestro, non suo nomine, quum hinc egressi sunt, abutuntur. Idem 15. Att. 55. Habent (ut opinor) liberæ legationes definitum tempus lege Julia, nec facile addi potest. Bella est autem hujus juris quinquennii licentia. Quibus ex verbis conjicio interdum quinquennales dari solitas legationes. Nomen autem liberæ legationis inde ortum videtur, quod introire in Urbem, & rursus exire, liberam legationem habentibus liceret, quod eodem in loco ostenditur, quem attigi jam lib. 15. ad Att. Budæus. conf. pro Flacc. 86.

Orba & debilitata legatio. Cic. 9. Philipp. 1. V. ORBUS.

Pacificatoria legatio. V. PAX.

Votiva legatio, Quæ voti prætextu suscipitur. Cic. 15. Att. 8. Scribas ad me velim, simulque cogites quid agendum nobis sit super legatione votiva, &c. V. Votiva legatio, in VOVEO.

Accipere legationem, Suscipere onus legationis obeundæ. Cic. pro Flacc. 45. Qui hanc ipsam legationem, quam habet, non accepit a suis civibus, sed usque Tmolo petivit.

Agere legationem. V. AGO.

Decernere legationem contra aliquem. V. DECERNO.

Dare legationem. Cic. 1. de Lege Agr. 8. Hæreditatum obeundarum causa, quibus vos legationes dedistis.

Fungi legationibus. Quintil. lib. 3. cap. 2.

Gerere legationem, Fungi legatione, & legatum esse. Quintil. lib. 7. cap. 5.

Habere legationem. V. Accipere legationem.

Mittere legationem ad aliquem, pro Mittere legatos. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Obire legationem. V. OBEO.

Perficere legationem. Cic. 1. Fam. 4. Senatus haberi ante Calendas Februarias per legem Pupiam non potest: neque mense Februario toto, nisi perfectis aut rejectis legationibus. i. e. Perfecte auditis, aut negotiis legationum tractatis.

Sum. ut, Esse in legatione. Quintil. lib. 7. cap. 1. p. 592. Et qui aberat, & qui militabat, & qui in legatione erat. h. e. Legatus creatus erat, necdum tamen legationem absolverat.

Renuntiare legationem. Cic. 9. Philipp. 1.

LEGĀTĪVUM, i. n. [πρεσβεῖον] Id quod datur legato impensæ nomine. Arcadius in l. Munerum. D. de Mun. & honor. Legati quoque qui ad sacrarium principis mittuntur, quia viaticum (quod legativum dicitur) interdum solent accipere. Ulpian. l. 2. D. de legationibus, His qui non gratuitam legationem susceperunt, legativum ex forma restituitur. Sic legit Budæus. Alii legunt Legatitium. Haloander & Pandectæ Florentinæ habent Legativum. [In Gloss. Gr. Lat. Πρεσβεῖον Legatum. Forte Legativum. Dicitur a Legatione, ut a Donatione. Donativum.

LĔGO, lēgi, lectum, [ἀναγινώσκω] ĕre proprie Colligere. Virg. 3. Ecl. 92.

Qui legitis flores, & humi nascentia fraga.

Halitum alicujus ore legere. i. e. Ore excipere. Virg. 4. Æn. 684.

Mala legere. Virg. 2. Ecl. 51.

Mala lecta ex arbore. Virg. 3. Ecl. 70.

Ossa homini mortuo. Cic. de Legib. 2. 60. V. in Os, ossis.

Poma legit ab arboribus. Tibul. lib. 1. 7. 32.

Sermonem legere alterius, per translationem dictum, pro Attentius audire & accipere. Plaut. Pseud. 1. 1. 61.

Spolia hostis occisi legere. Liv. 5. 36.

Vela navita legit humida. Virg. 1. Georg. 373.

Venas legere dixit Celsus, & idem Colligere venas lib. 7. cap. 24 extr. Colligendæ, inquit, venæ, vinciendæque, ubi tunicis inhærebunt, & sub his nodis præcidendæ sunt.

Vestigia legere, Pone sequi. Ovid. 3. Met. 17.

Subsequitur, pressoque legit vestigia gressu.

Legere, Oculis scripta percurrere: quoniam litteræ oculis legi, id est colligi videntur. Cic. 7 Fam. 1. Dummodo is tibi quidvis potius, quam orationes meas legerit. Plin. Ep. 3. 1. Interim audit legentem remissius aliquid & dulcius.

Oculis invitis legere verba alicujus. Ovid. 18. Epist. 4.

Legere per se. Cic. in Topic. 2. Eos libros per te ipse legeres.

Commode legere. i. e. Scite. Plin. Epist. 5. 19. Cui opponitur Male legere apud eundem lib. 9. Ep. 34. pr. Audio me male legere, duntaxat versus: Orationes enim commodius.

Intente legere. Plin. Epist. 190.

Judicio candido legere aliquid. Ovid. 2. Trist. 80.

Male. V. Commode.

Maligne legere. Plin. Epist. 9. 38. extr.

Legi apud Clitomachum, quum Carneades, &c. Cic. 4. Acad. 137.

A Bruto edictum Antonii legi. Cic. 16. Att. 7. subaudi, Datum, vel Missum.

A posteritate legi. Ovid. 3. de Pont. 2. 30.

Scripta legere secum. Ovid. 2. Amor. 2. 19.

Verba legenda. Ovid. 3. Trist. 10. 74.

Legere, Præterire navibus proxime. Liv. 21. 51. Ipse compositis Siciliæ rebus, oram Italiæ legens Ariminum pervenit. Virg. 3. Æn. 292.

Littoraque Epiri legimus.   Idem 3. Æn. 127.

— & crebris legimus freta concita terris.   Ubi Servius, Legimus, Præterimus. Tractus sermo a nautis, quod funem legendo, id est colligendo, aspera loca prætereunt.

Legere, Eligere. Auctor de Viris Illust. cap. 36. pr. Nam quum temere servos manumitterent: dum in curiam legerent, consensu servorum oppressi, quum multa indigna paterentur, clam Roma auxilium petierunt.

Milites legere, Deligere. Cic. 8. Att.

Tempus legere. Ovid. 1. de Arte Am. 357.

Tempus idoneum legere. Ovid. 9. Met. 610.

Legere in demortuorum locum. Liv. 23. 23. [Subaudi In senatum, quod proprie Censorum fuit. V. CENSOR. Revera autem recitabant senatorum nomina ex albo, indeque Legere senatum & In senatum dicebantur.

Legere in Senatum. Liv. ibid. & Cic. pro Cluent. 132.

Senatum legere. Liv. 40. 51. Cic. pro Cluent. 129.

Legere, Furari. Virg. 10. Æn. 79.

Quid soceros legere, & gremiis abducere pactas?   Servius.

Sacra legere. Hor. 1. Serm. 3. 117. unde Sacrilegus, q. V.

Pugno

Pugno legere aliquem, i.e. Ferire. Plaut. Amph. 1. 1. 160. V. Turneb. Advers. 30. 34. & Gronov. ad loc.

LEGENS, entis. Partic. Cic. pro Marcell. 28. Obstupescent posteri triumphos audientes & legentes tuos.

Mala legens. Virg. 8. Ecl. 31.

LECTUS, a, um. [λεκτὸς] ior, issimus. Adj. ex Partic. h. e. Selectus, e aliorum numero separatus.

Juvenes lecti. Virg. 5. Æn. 729.

Ossa e vulneribus lecta. Quintil. lib. 6. cap. 1. p. 508. Et ab accusatoribus ostendi cruentum gladium, & lecta e vulneribus ossa, & vestes sanguine perfusas. [Sed E funeribus cum Burm. legendum puto.

Virgines lectæ. Hor. in Carm. sæcul 6.

Compar. Cic. de Inv. 1. 52. Ut neque vir melior, neque femina lectior in terris sit.

Superl. Corpora lectissima matrum. Virg. 9. Æn. 272.

Personis fere ut Laudis epitheton addi solet, ut Adolescens lectissimus. Cic. 5. Verr. Item 1. Verr. 29. ubi Ornatissimi synonymum adjungit.

Femina lectissima. Cic. 1. de Invent. 52.

Juvenum lectissimus. Stat. 5. Silv. 1. 247.

Vir lectissimus. Cic. pro Flacc.

Viri lectissimi atque ornatissimi. Cic. 3. Verr.

Sententiæ optimæ & verba lectissima. Cic. in Orat. 227. Ita Lamb. Sed V. LECTE Adv.

LECTE, Adv. Superl. Cic. in Orat. 227. Optimis sententiis verbisque lectissime dicere. V. Sidon. 9. 9.

LECTIO, ōnis. f. [ἀνάγνωσις] ut, Lectio litterarum. Cic. 1. Att. 13. Quotus enim quisque est qui epistolam paulo graviorem ferre possit, nisi eam per lectionem releverit? Al. Pellectione relevarit.

Tædium lectionis. Quintil. lib. 2. cap. 12.

Virilis lectio, & cum suavitate quadam gravis. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Accelerare lectionem. Quintil. lib. 1. cap. 22.

Continuare lectionem. Idem lib. 1. cap. 1.

Formare lectione. Idem lib. 1. cap. 11. p. 118.

Lectio, Electio. Liv. Et eam lectionem nemo ratam habuerat. conf. 9. 29. & 30. Et Suet. Aug. cap. 35. Senatorum affluentem numerum ad modum pristinum & splendorem redegit duabus lectionibus. [Revera non est Lectio h. l. Electio, sed Recensio, Recognitio. V. in ipso verbo.

Lectio lapidum, Collectio. Columel. lib. 2. cap. 2.

LECTIUNCŬLA, æ. f. dimin. Cic. 7. Fam. 1. Per eos dies matutina tempora lectiunculis consumpseris.

Lectiuncula. Longol. Epist. lib. 1. in Epist. ad Bembum, cujus principium, Epistolæ argumentum &c. Diem enim ita consumo, ut matutinas horas Latinis lectiunculis tribuam, prandium trigonali pila condiam. ut paulo post Ambulatiunculæ. H. St. Exstant Ep. 4. pr. desiderabatur omnino hæc vox in edit. Lugd.

LĔGĬBĬLIS, e. Adj. Quod legi potest. Ulpian. in l. j. §. j. D. de his quæ in testament. delent. Sufficit autem si legibilia sunt inconsulto deleta.

LECTUS, ûs. m. [ἐπιλογὴ] pro Delectu. Tacit. 4. Hist. 70. 5 Tutor Trevirorum copias, recenti Vangionum, Caracatium, Tribocorum, lectu auctas, veterano pedite, atque equite firmavit. Alii legunt Delectu.

LECTOR, ōris. m. [ἀναγνώστης] Qui legit. Martial. lib. 5. 16.

— tu causa es, lector amice, mihi. Cic. 2. de Orat. 213.

Quum enim Brutus duos lectores excitasset, & alteri de colonia Narbonensi Crassi orationem legendam dedisset, &c. [Ubi Servos lectores intelligere videtur. Notum est enim Veteres huic officio destinatos peculiares servulos habuisse, quibus libros, orationes, carmina & quicquid luberet, quovis tempore, ex commodo suo, super cœnam, in itinere, in balneo, legendum dabant. Id officium etiam Tironem apud Tullium obiisse ex hujus ad illum epistolis liquet V. 16. Fam. 10. & 22. quem alias constat Ciceroni A literis & studiis fuisse. Græcis Anagnostæ. q. V. Placidus lector. Ovid. 3. de Pont. 4. 9.

LECTRIX, V. LECTUS, i. m.

LECTO, āre. frequent. Hor. 1. Serm. 6. 122.

Ad quartam jaceo, post hanc vagor: aut ego lecto
Aut scripto quod me tacitum juvet.

LECTĬTO, [ἀναγινώσκω] āre. aliud frequent. Cic. 1. de Orat. 95. Aut si quis pari fuerit ingenio, pluraque quam hic & audierit, & lectitarit, & scripserit, paulum huic aliquid poterit addere. Idem de Clar. Orat. 121.

Lectitare, pro Identidem colligere. Valer. lib. 8. cap. 8. Conchulas & calculos in litore lectitasse.

LEGITO. Lego, legis, Legito; Fugio, fugis, fugito. apud Priscianum hæc legi, libro 8. cap. de Speciebus verborum. H. St. Contendit nimirum Grammaticus in *gi* terminantia Præteritum, a Præsentis secunda persona, abjecta *s* & addito *to* facere frequentativum. Usus tamen & Mss. codices pro Lectito stant.

LECTURIO, īre. Desiderativ. Sidon. 9. Epist. 7. Cum merito lecturiremus.

LEGŬLUS, i. m. Qui uvas aut oleas colligit, teste Varrone, lib. 5. de L. L. 7. Cato R.R. cap. 144. Legulos quot opus erit, præbeto, & factores. Auri legulos dixit Paulinus ad Nicet. v. 278.

Purpuræ leguli, Vetus Poeta apud Terentianum p. 99.

LEGŪMEN, ĭnis. n. [ὄσπριον] Varr. 1. de R. R. cap. 23. de cicere, Hoc enim quoque legumen ut cetera, quæ velluntur e terra, neque subsecantur, succum tollunt: quæ quod ita leguntur, legumina dicta. Virg. 1. Georg. 74.

Unde prius lætum siliqua quassante legumen. Cic. 2. de Nat. Deor. 156.

LEGARIUM, i. n. [χέδροψ] Idem. Varr. 1. de R. R. cap. 32. Serendum vitiam, lentem, cicerculam, erviliam, ceteraque, quæ alii legumina, alii (ut Gallicani quidam) legaria appellant: utraque dicta a legendo quod ea non secantur, sed vellendo leguntur. Al. Legarica.

LEGUMENTUM, i. n. Idem quod Legumen. Gell. 4. 11. Nullo sæpius legumento Pythagoram dicit usum quam fabis.

LEGUMINŌSUS, a, um. Adj. ut, Epulæ leguminosæ. apud Celsum. [Nisi falsa allegatio est.

LEGULA, æ. f. ut, Aurium legulæ. Sidon. 1. Epist. 2. forte corrupta vox ex Ligula, de quo V. in LINGUA. [Gloss. Lat. Gr. Legulam, μύστρον. At in al. Lingula, Μύστρος καὶ Γλωσσίς, & Gr. Lat. Μύστριον, Ligula. V. Steph. Thes. Gr. in h. v.

LEGULEIUS, V. LEX.

LEGULUS, LEGUMEN, V. LEGO, ĕre.

L E I

LĒĬTUS, i. m. [Λήϊτος] Unus ex quinque Bœotorum ducibus, qui ad Trojam profecti sunt, teste Homero lib. 2. Iliad. 494.

L E L

LELAPS, V. LÆLAPS.

LĔLĔGÆ, sive LĔLĔGES, m. p. [Λέλεγες] Populi errabundi, qui quondam Thessaliam & diversa alia loca tenuerunt. Alii tradunt Caras & Lelegas esse conterminos. Scribit Plin. lib. 5. cap. 29. Miletum Ioniæ caput, Lelegeidem fuisse nominatam. Eustathius docet Lelegas dictos, quasi λελεγμένους, id est collectos: eo quod prius errarent, & gens collectitia esset. Alii Leleges a Lelege duce appellatos asserunt. Virg. 8. Æn. 725.

Hic Lelegas, Carasque, sagittiferosque Gelonos
Finxerat. Ubi Servius, Lelegas, Thessalos.

Armiferi Leleges. Ovid. 9. Met. 644.

LELEGĒIS, ĭdis. f. [Λελεγηΐς] ut, Nymphæ Lelegeides. Ovid. 9. Met. 652.

LELEGĒIUS, a, um. Adj. ut, Litora Lelegeia. Ovid. 8. Met. 6.

LELANNONIUS, i. m. Sinus Britannicus apud Ptolemæum, lib. 2. cap. 3. Lemannonius tamen legitur in antiquo exemplari.

L E M

LĒMA, æ. f. [λήμη] Græcis dicitur Lacryma, sed congelata. Plin. lib. 23. cap. 1. Aut si cruore suffunduntur oculi, vel si lemæ in oculis erunt. Hermolaus. V. Cælium Rhodig. lib. 12. cap. 6.

LEMĀNUS, i. m. [Λέμανος] Lacus est Galliæ, quem influit Rhodanus. Hunc hodie Genevensem & Lausannensem vocant. Lucan. lib. 1. 396.

Deseruere cavo tentoria fixa Lemano.

LEMBUS, i. m. [λέμβος] Navicula brevis, & velocissima. Liv. 28. 8. Inde quinqueremibus septem & lembis viginti amplius, quos, ut adjungeret Carthaginiensium classi, miserat in Corinthium sinum, profectus ad Erythras Ætolorum. Idem 34. 35. Neve ipse navem ullam, præterquam duos lembos, qui non plus quam sedecim remis agerentur, haberet. Virg. 1. Georg. 201.

Non aliter quam qui adverso flumine lembum
Remigiis subigit, &c.

LEMBĀRIUS, i. m. Miles classicus, in lembis constitutus. V. Vopisc. in Aurel. cap. 38. cum not. Salmas. in Hist. Aug. p. 382.

LEMBŬLUS, i. m. dimin. Prudent. in Vincent. 455.

Levique vectum lembulo
Amplum per æquor auferas?

LEMBUNCŬLUS, i. m. Aliud dimin. [λεμβίδιον] Tacit. 14. Ann. 5. extr. Nando deinde occursu lembunculorum Lucrinum in lacum vectam. h. e. Occursu navicularum. Frequentius scribitur

Lenunculus, Modo ne aliud sit Navigium piscatorium. Sallust. apud Non. 13. 8. Incidit forte per noctem in lenunculo piscantis. Cæs. 2. Bell. Civil. 43. Horum fuga navium onerariarum magistros incitabat. Pauci lenunculi ad officium imperiumque conveniebant. ubi V. Cellar.

Apud Sigismundum Gelenium in interpr. libri 2. App. de Bello civili, p. 248. Qui expedirent sibi lemnunculum celerem. Ita enim scribitur. H. St. Vet. Gloss. Lat. Gr. Lemunculus, Πίτυλος, Σκαφίδιον.

LEMMA, ătis. n. [λῆμμα] Sumptio. Cic. 2. de Divin. 108. Sed demus tibi istas duas sumptiones, ea quæ λήμματα appellant Dialectici: sed nos Latine loqui malumus, &c. Hodie adhuc Assumptiones sive Assumpta vocamus.

Lemma, Argumentum Epigrammati ascriptum. Martial. lib. 14. 2.

Lemmata si quæris cur sint ascripta, docebo:
Ut si malueris, lemmata sola legas. Idem 11. 43.
Vivida componis epigrammata, mortua ponis
Lemmata.

LEMNISCUS, i. m. [λημνίσκος] Syracusanum verbum est, teste Hesych. quo Stricta angustaque tænia significatur. Auson.

Et quæ jam dudum tibi palma poetica floret
Lemnisco ornata est, quo mea palma caret. V. Scalig. Aus. Lect. 1. 10.

Lemnisci, Fasciolæ coloriæ, ex coronis dependentes, propterea dicuntur, quod antiquissimum fuit genus coronarum lanearum. Hæc Festus. [Quasi a Lana dicerentur. An Lemniarum legendum?] Plaut. Pseud. 5. 1. 21.

Unguenta, atque odores, lemniscos, corollas dari dapsiles. Plin. lib. 21. cap. 3. pr. Crassus dives, primus argento auroque folia imitatus, ludis suis coronas dedit. Accesseruntque & lemnisci, quos adjici ipsarum coronarum honos erat, propter Hetruscas, quibus jungi, nisi aurei non debebant. V. Liv. 33. 33.

Lemniscorum nomen Celsus, Aëtius, aliique medici dederunt Linamentis, quæ vulneribus induntur. V. Cels. 7. 28.

LEMNISCĀTUS, a, um. [λημνισκωτὸς] Adj. ut, Palma lemniscata. Cic. pro Rosc. Amer. 99. Audio præterea non hanc suspicionem nunc primum in Capitonem conferri, multas esse infames palmas: hanc tamen primam esse lemniscatam, quæ Romæ deferatur. V. ibi Hotom. & LEMNISCUS.

LEMNOS, i. f. [Λῆμνος] Insula, quæ & Hypsipyla dicitur, ab Hypsipyla Thoantis filia, quæ in ea regnavit. Hæc est in Ægæo mari, ab Oriente Trojam, ab Occasu Athon spectans, a Borea Thraciam: ab Austro, sed longo tractu, Cretæ opposita est. hodie dicitur *Stalimene*, & *Stalimni*, aliis *Limno*. Olivarius in Melam dicit vocari *Sidrio*. In ea colebatur Vulcanus deus ignis. Unde & Lemnius ardor dicitur a poetis. A Lemno, Tæterrima quæque facinora apud Græcos Lemnia dicuntur.

Æquorea Lemnos. Valer 2. Argon. 323.

Calens Lemnus. Claud. de Gigantom. 37. 85.

Vulcania Lemnos. Valer. 4. Argon. 440.

LEMNIAS, ădis. f. Gentile. Ovid. 6. Epist. 53.

Lemniadesque viros, nimium quoque, vincere norunt.

LEMNIUS, a, um. Adj. [Λήμνιος] Quod est ex Lemno: ut, Turba Lemnia. Ovid. in Ibin 398.

Saxa Lemnia. Ovid. 5. Trist. 1. 62.

Lemnia terra, exsiccandi vim habens, in eaque caprinus sanguis miscetur, & idcirco Rubrica appellatur.

LEMNIĂCUS, a, um. [Λημνιακὸς] aliud Adj. ut,

Antra Lemniaca. Stat. 3. Silv. 1. 132.

Catenæ Lemniacæ. Stat. 3. Theb. 274.

LEMNĬCŎLA, æ. c. Incola Lemni insulæ. Ovid. 2. Met. 757.
Lemnicolæ stirpem contra data fœdera vidit. scil. Erichthonium.
Sic optimi codices; nonnulli autem legunt Lemniacam stirpem.

LEMONIA Tribus. V. TRIBUS.

LEMONIUM, sive LIMONIUM, i. n. Beta silvestris, & Tintinabulum terræ Latinis, vulgo *Pyrola*. Plin. lib. 25. cap. 9. Lemonium succum lacteum mittit concrescentem gummi modo humidis locis. conf. 22. 22. Quidam voluerunt eandem esse ex descriptione Dioscôridis cum Veratro nigro.

LĔMŬRES, um. m. [Μορμῶνες] Larvæ nocturnæ & terrificationes imaginum & bestiarum, inquit Nonius 2. 513. Varro de vita P. Rom. lib. 1. Quibus temporibus in sacris fabam jactant noctu, ac dicunt se Lemures domo extra januam ejicere.
Nigri Lemures. Pers. 5. Sat. 185.
Nocturni Lemures.. Hor. 2. Epist. 2. 209. V. & Ovidii locum in dict. seq. adduct.

LEMURIA, orum. n. [Μορμόνια] Festum Lemuribus sacrum.
Lemuria festa, quasi Remuria dicta sunt. Romulus enim Remuria defuncto fratri Remo instituit, quæ postea Lemuria unius litteræ mutatione dicebantur: ut scribit Ovid. 5. Fast. 479. q. V.

L E N

LENA, V. LENO.

LĒNÆUS, i. m. [Ληναῖος] scribitur cum diphthongo, quo nomine dictus est Bacchus, ἀπὸ τοῦ ληνοῦ, quod lacum significat: hoc est, vas in quo uvæ exprimuntur, cui præsidere fingitur. Virg. 2. Georg. 4.
Huc pater ô Lenæe, tuis hic omnia plena
Muneribus.

LENÆUS, a, um. Adj. ut, Dona Lenæa, h. e. Bacchica: Vinum. Stat. 4. Silv. 6. 80.
Honorem Lenæum libat. Virg. 4. Æn. 207. i. e. Vinum.
Latices Lenæi. Virg. 3. Georg. 510.

LENE, Adv. V. LENIS, e. LENIMEN, LENIMENTUM, V. LENIO, in LENIS.

LENIS, is. m. Vasis genus. Nonius 15. 13. V. Alfen. in Digestis; & Cujac. Observ 6. 7. & 10. 15.

LĒNIS, e. Adj. [ἤπιος, πρᾳονὴς] quidam a Lento dictum existimant: nam Lentum proprie significat Tenerum & facile flexuosum. Lene autem dicitur Quod tactu nullam asperitatem habet.
Lene & Asperum, contraria. Cic. 2. de Finib. 76. V. & Cæs. Bell. Civil. 2. 24.
Cibi lenes & Acres, apud Celsum opponuntur, lib. 2. cap. 21.
Aura lenis. Ovid. 7. Met 811.
Auster lenissimus, & mitis. Cic. 7. Att. 7.
Flabra lenia. Virg. 3. Georg. 199.
Merum lene. Hor. 3. Carm. 29. 2.
Sonus lenior, Placidus. Cic. 2. de Orat. 58.
Spiritus lenis. Tibul. lib. 1. 8. 58.
Tormentum lene. Hor. 3 Carm. 21. 13.
Venenum lene, Quod dulcem quodammodo & vix sensibilem mortem inducat. Cic. 2. Att. 21. Sed ita lenibus uti videbantur venenis, ut posse videremur sine dolore interire.
Ventus lenis. Virg. 6. Æn. 203.
Volatus lenis. Ovid. 12. Met. 527.
Vinum lene, Delicatum, non vehemens, aut asperum, neque linguam aut cerebrum feriens. Ter. Heaut. 3. 1. 50. Cels. lib. 2. cap. 18.
Lenis, transfertur ad animum, & pro Miti modestoque accipitur. Plaut. Epid. 4. 1. 35. Habe animum lenem, & tranquillum face. Terent. Heaut. 3. 1. 29.
Si te tam leni, & victo esse animo ostenderis.
Carmina lenia. Lucret. lib. 5. 1379.
Consilium lene. Hor. 3. Carm. 4. 41.
Dominus non lenis. Hor. 2. Serm. 7. 93.
Homines & natura, & consuetudine, & disciplina lenissimi. Cic. 3. Verr. 81.
Ira lenior. Ovid. 5. Trist. 1. 41.

LENĬTER, [ἠπίως] Adv. Moderate, suaviter.
Agere leniter: h. e. Modeste. Liv. 27. 9. Castigando increpandoque plus, quam leniter agendo profecturos rati.
Arridere leniter. Cic. de Somn. Scip. 4.
Componitur leniter manipulatim amomum. Plin. lib. 12. cap. 13.
Disputare leniter. Cic. 4. Acad.
Illustrans leniter nox placida, vel potius Luna, placida nocte. Plin. lib. 2. cap. 18.
Ire leniter. Ovid. 1. Amor. 6. 7.
Procedere placide leniterque. Cæs. 4. Bell. Civil. 70.
Pungit leniter eos animi dolor. Cic. 3. Tusc. 61. Al. Perleviter, rectius.
Suspensis demissa leniter alis aquila. Liv. 1. 34.
Tentare leniter aut minaciter. Plaut. Stich. 1. 2. 20.
Compar. Quintil. 9. 4. Quis dubitat, alia lenius, alia concitatius, alia sublimius, alia pugnacius, alia gravius esse dicenda.
Aura aspirans lenius. Catull. 66. 64.
Superl. ut, Sentire lenissime. Cic. 5. Fam. 2. Suet. Vesp. cap. 13. pr. Amicorum libertatem, causidicorum figuras, ac philosophorum contumaciam lenissime tulit.

LENE, Adv. [πρᾳονῶς] Idem. Martial. 1. 50.
Tepida natabis lene Congedi vada. Sed in emendatis libris legitur
Tepidi natabis lene Congedi vadum. ut sit Adj. Lene.

LENĬTAS, ātis. f. [ἠπιότης] Suavitas. Plin. lib. 26. cap. 8. Differentia intelligitur lenitate gustus.
Lenitas, Mansuetudo, facilitas, modestia. Cic. in Parad. 78. Lenitas est justitia in moderatione animadvertendi.
Inepta semper lenitas patris. V. INEPTUS.
Dare se ad lenitatem. Cic. 13. Fam. 1.
Deducere de lenitate. Cic. in Catil. 2. 28.
Revocare ad lenitatem. Cic. 1. de Orat. 53.

LENITŪDO, ĭnis. f. [πρᾳότης] Clementia, suavitas. Cic. 5. Tusc. 46.

Lenitudo orationis, mollitudo corporis. Idem 6. Verr. 136. Nimia in istum non lenitudine, sed etiam liberalitate oppugnarer.

LENIO, īvi & ii, ītum, [ἠπιάω, κηλέω, κηλαίνω] īre. Polire, lævigare. Columel. lib. 5. cap. 11. pr. Quum deinde truncum recideris, acuto ferramento plagam lenito. Sic legit Calepinus: exemplaria autem quotquot vidimus, Levato legunt, ut & paulo post: Infectasque partes tenui scalpello levare.
Lenire ad animum transfertur, & significat Placare, mitigare, flectere. Salust. Catil. cap. 48. In tali tempore tanta vis hominis magis leniunda, quam exagitanda videbatur.
Animos placat, ac lenit concordia quadam temperantia. Cic. 1. de Fin. 47.
Animum dictis. Virg. 6. Æn. 468.
Numina leniri possunt. Ovid. 3. Trist. 5. 26.
Stomachum latrantem cum sale panis bene leniet. Hor. 2. Serm. 2. 18.
Superos lenire rogando. Ovid. 4. de Pont. 8. 3.
Tigres & leones lenire. Hor. de Arte Poet 393.
Lenire, Imminuere, levare, adjuvare. Ter. Heaut. 1. 1. 74.
— pro se quisque sedulo
Faciebat, quo illam mihi lenirent miseriam.
Ægritudo lenitur. Cic. 3. Tusc. 43.
Clamorem. Hor. 1. Carm. 27. 7.
Curas somno. Virg. 4. Æn. 528.
Desiderium, Consolari. Cic. 15. Fam. 21. Tuam profectionem amore prosequar, reditum spe exspectem: absentem memoria colam: omne desiderium litteris mittendis, accipiendisque leniam.
Dolentem lenire solando. Virg. 4. Æn. 393.
Dolorem lenivit morte. Sil. lib. 17. 472.
Dolores lenire requie. Ovid. 13. Met. 317.
Moras lenire. Ovid. 19. Epist. 210.
Noctem lenire. Propert. lib. 4. 8. 33.
Pavorem hospitii lenivit honos. Sil. lib. 8. 77.
Remedia aspera molli manu & levi lenire. Quintil. lib. 2. cap. 49.
Tempestates. Plin. lib. 18. cap. 29.
Tempus lenit odium. Ovid. in Ibin, 136.
Timorem lenire. Virg. 1. Æn. 455.
Lenibo etiam facit in futuro. Propert. lib. 3. 21. 32.
Lenibunt tacito vulnera nostra sinu.

LENĪTUS, a, um. Partic. ut, Lepide lenitum reddere, pro Lenire. Plaut. Bacch. 5. 2. 31.
Cæsar lenitus. Ovid. 1. ex Pont. 2. 151.
— precibus lenito Cæsare vestris.
Vulnus lenitum. Idem 2. ex Pont. 3. 6.

LENĪMEN, ĭnis. n. [κήλησις] Ovid. 11. Met. 450.
— addidit illis
Hoc quoque lenimen, quo solo flexit amantem.

LENIMENTUM, i. n. [ἠπίασις] Idem. Quod aliquid lenit & dulcorat. Plin. lib. 25. cap. 5. Nuper invenere dissectis raphanis inserere elleborum, rursusque comprimere raphanos, ut transeat vis, atque eo lenimento dare.

LĒNO, ōnis. [μαστροπὸς, πορνοβοσκὸς, προαγωγὸς] communis generis, quamvis habeat femininum Lena, ut ait Priscianus. quo nomine significatur Is qui scortorum productor est, etiam invitarum personarum, qui legibus vindicatur. Dictus vel ab alliciendo, quod adolescentulos alliciat: vel a leniendo, quod leniendo animos adolescentum corrumpat. Ter. Adel. 2. 1. 34.
Leno ego sum, fateor, pernicies communis adolescentium,
Perjurus, pestis, &c.
Avarus leno. Ovid. 1. Amor. 10. 23.
Leno insidiosus. Hor. 2. Epist. 1. 172.
Leno etiam est Legatus, fecialis, mediator. Justin. 2. 3. Scythis bellum indixit Vexoris rex Ægyptius, missis primo lenonibus, qui hostibus parendi legem dicerent. Sed in duobus MSS. legitur Legatis. Probat tamen P. Danielis MS. Glossarius: Leno, id est, mediator. V. & Gloss. Isidor.

LENA, æ. f. [μαστροπὸς] Lenas, inquit Ulpianus, l. Palam ff. de Ritu nupt. eas dicimus, quæ mulieres quæstuarias prostituunt: Lenam accipiemus & eam, quæ alterius nomine hoc vitæ genus exercet. Si qua cauponam exercens in ea quæstuaria corpora habet (ut multæ assolent sub prætextu instrumenti cauponarii prostitutas mulieres habere) dicendum, hanc quoque lenæ appellatione contineri. V. LENO.
Lena callida. Tibull. 1. 5. 58.
Lena etiam ad res inanimatas transfertur. V. Barth. ad Claudian. Nupt. Honor. & Mariæ v. 25.
Lena per innumeros iret pictura penates.

LENULLUS, i. m. dimin. [μαστρόπιον] Parvus leno. Plaut. Pœn. 2. 1. 25.
— ita ut occœpi dicere,
Lenulle, de illac pugna pentethronica.

LENUNCŬLUS, i. m. [μαστροπάριον] aliud dimin. Plautus Pœn. 5. 5. 7.
Sic derisorem ære militari tetigero lenunculum. Al. Si dedero, ære &c.
An Lenunculus, quasi parvus minister ad Lenocinandum accommodatus? H. St.
Lenunculus navigii genus, V. LEMBUS.

LENŌNIUS, a, um. Adj. [μαστρόπειος] Quod ad lenonem pertinet. Plaut. Rud. 5. 3. 30.
— ne, leno, postules
Te hic fide lenonia uti: non potes. Idem Asin. 1. 3. 88.
Portitorum simillumæ sunt januæ lenoniæ.
Oppidum lenonium. Plaut. Pseud. 2. 4. v. ult. per jocum dixit.
Servitus lenonia. Idem 3. 1. 1.

LENŌNĪNUS, a, um. Plaut. Men. 1. 2. 49. Cavum lenoninum. Sed Gronov. legit Leonino.

LENŌNĬCE, Adv. Lenonum more. Lamprid. in Commodo cap. 15. Quæ gladiatorie, quæ lenonice faceret, actis Urbis indi juberet.

LENŌCĬNIUM, i. n. [μαστροπεία] Ulpian. in l. Palam. ff. De ritu nupt. Lenocinium facere non minus est, quam corporis quæstum exercere. Cic. 5. Verr. 6. Pudorem & pudicitiam qui colit, potest animo æquo istius quotidiana adulteria, meretriciam disciplinam, domesticum lenocinium videre? Ulp. De iis qui notant. infam l. Athletas, Lenocinium facit qui quæstuaria mancipia habuerit: sed & qui in liberis hunc quæstum exercet.

Lenocinium, Exquisitior elegantia. Suet. in August. cap. 79. Omnis lenocinii negligens, & in capite comendo incuriosus. Cic. 2. de Nat. Deor. 146. Perspicuum est enim quo compositiones unguentorum, quo ciborum conditiones, quo corporum lenocinia processerint.

Lenocinium, Delinimentum, allectamentum, illecebra, blanda assimulatio. Cic. pro Sext. 138. Et se vitiorum illecebris & cupiditatum lenociniis dediderunt.

De orationis verborumque fucatis ornamentis atque illecebris dicitur. Suet. Calig. cap. 39. Cui instrumento distrahendo nihil non fraudis ac lenocinii adhibuit. Quintil. lib. 4. cap. 2. Caret enim ceteris lenociniis expositio: & nisi commendetur hac venustate, jaceat necesse est.

Addere orationi lenocinium. Tacit. 1. Hist. 18.

LENOCĬNOR, [μαστροπεύω, προαγωγεύω] āri. Lenocinium facere.

Lenocinari, per translationem, pro Blandiri, sive Allicere, quemadmodum lenones facere solent. Cic. 1. Verr. 48. Tibi serviet, tibi lenocinabitur, minus aliquanto contendet quam potest. Budæus.

Lenocinari, Gratiam conciliare. Plin. 2. Epist. 9. Potest tamen fieri, ut quanquam in his difficultatibus, libro isti novitas lenocinetur. i. e. Gratiam conciliet. Quintil. lib. 5. cap. 2. Budæus.

LENOCINANS, antis. Partic. ut, Verba lenocinantia. Symmach. 9. Epist. 87. Ergo parce verbis lenocinantibus, & fuco oblitis, & ad gratiam comparatis.

LENOCINĀTOR, ōris. m. Tertull. adv. Marc. 1. 22. Gratiæ lenocinator.

LENOCINĀMENTUM, i. n. Sidon. 7. Epist. 9. Pro omni gratiarum privilegio, decoramento, lenocinamento.

LENO, āre. Lenocinari. V. Parei Lex. Crit. p. 243.

LENOSTRIS, is. m. Idem quod Leno. Plaut. Pœn. suppos. v. 20.

LĒNŎBĂTES, æ. m. [ληνοβάτης] Uvæ calcator.

LENS, lendis. f. [κόνις] a Lædo deductum verbum; est Capitis bestiola, quæ deinde in pediculum convertitur. Plin. lib. 28. cap. 11. Quo cum aceto calefacto & lendes tolluntur. Idem lib. 29. cap. 6.

LENS, lentis. f. [φακὴ] Genus leguminis: a Lenis nomen factum, quod qui ea vescuntur, lenes ac moderati fiunt. Plin. lib. 15. cap. 12. Invenio apud veteres auctores æquanimitatem fieri vescentibus lente. Virg. 1. Georg. 228.

Nec Pelusiacæ curam aspernabere lentis.

Lentim, pro Lentem, frequens apud Catonem, ut cap. 35. Lentim in rudeto & rubricoso loco, qui herbosus non fiet, serito. Nisi error est.

Lens, masculinum apud antiquos, teste Nonio 3. 117. illud Titinnii antiqui auctoris citante, Lenti calido, helvellæ, rumici.

LENTĬCŬLA, æ. f. dimin. [φάκιον] utitur Plin. lib. 35. cap. 11. Folia sunt lenticulæ similia. Idem lib. 18. cap. 12.

Lenticula, pro Legumine similis quidem lenti est, sed diversa. Quod si Theodoro Gazæ credimus, phacen Græci vocant. Nam lentem, non phacen, sed phacon dicunt. Hermolaus. [Alii posterius ipsius crudi leguminis, prius pulmenti ex eodem nomen esse dicunt. in Gloss. Gr. Lat. Φακὴ Lens, Lenticula. Φακὸς Lentis. In Lat. Gr. Lens φακός.

Lenticula quoque a Plinio & ceteris vocatur Lens cocta. de qua proverbium illud fertur, τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον, hoc est unguentum in lenticula, cujus meminit in Epistolis ad Atticum Cicero in mentione Lentuli 1. 19. & M. Varro, & Gellius, Athenæus quoque in Cœnis. Ex Hermolao. Tradit Ruellius lib. 2. cap. 40. hoc proverbium in eos jactari solitum, qui nullo rerum discrimine quas agunt aut dicunt, pari nixu cuncta moliuntur: quos, ut apud Senecam & Gellium, Infrunitos appellamus, Græce Cacozelos & Apirocalos.

Lenticulæ, Maculæ in corpore sunt quæ Lentigines dici solent. Cels. lib. 6. cap. 5. Lenticulas tollunt galbanum & nitrum. V. totum caput.

Lenticula, Vasis genus est: a figura lentis dictum, ut ait Plinius, cujus etiam meminit Celsus 2. 17. videturque id esse quod Discos appellatur Dioscoridi. Unde & Lenticulari forma ampulla olearia L. Apuleio in Floridis p. 346. Hæc Hermolaus. Quidam hoc nomen a Liniendo deducunt, aiuntque esse Vas olearium, ex quo reges & sacerdotes liniebantur.

Lenticulæ figura probata in gemmis. Plin. lib. 37. cap. 12. Nunc communiter ad omnium gemmarum observationem pertinentia dicemus, opiniones secuti auctorum. Cavæ aut extuberantes, viliores videntur æqualibus. Figura oblonga maxime probatur, deinde quæ vocatur lenticula, postea cycloides & rotunda: angulosis minima gratia.

LENTICULĀRIS, e. Adj. ut, Forma lenticularis. Apul. 2. Florid. V. LENTICULA.

LENTICULĀTUS, a, um. Idem. Folia lenticulata. Celsus. [Immo Appuleius de Herb. cap. 91. in descriptione Ebuli. Deceptus est Lipsiensis Thesauri sarcinator verbis ambiguis indicis Elmenhorstiani in Appul.

LENTE, LENTESCO. V. LENTUS.

LENTĪGO, ĭnis. f. [φακὸς] Macula subrufa, & interdum in facie ad lentis similitudinem. Plin. lib. 20. cap. 20. de atriplice, Nec nisi mutata sæpe aqua coquendum, stomacho contrarium esse, lentigines & papulas gignere. Idem lib. 20. cap. 6. Lepras, lichenas, lentigines exulcerat.

LENTIGINŌSUS, a, um. [φακοψὶς Gloss. utroque] Adj. Cujus facies lentigine maculosa est. Valer. Max. 1. 7. ext. 6. Prævalentem, flavi coloris, lentiginosi oris.

LENTISCUS, i. f. [σχῖνος] Arbor, quæ mastichen gummi modo sudat, & est trifera. Columel. lib. 5. cap. 10. In imum scrobem lentisci taleam inverso cacumine demittito. Cic. 1. de Divin. 15. Ex antiquo poeta,

Jam vero semper viridis, semperque gravata
Lentiscus triplici solita grandescere fetu:
Ter fruges fundens, tria tempora monstrat arandi.

Lentiscum dictam putaverim, quod liquore quodam lentescat: nam & resinam ubique sudat. Lentisci fructum Hippocrates σχινίδας, & arborem σχῖνον nominavit. Ruell. lib. 1. cap. 20.

Mandit Lentiscum. Adagium est, ut ait Hermolaus Gloss. in Plin. v. ocnos, adversus eos qui nimio se comendi studio superfluunt, quasi dentibus extergendis & fricandis tantum incubent præ desidia. Nam ex lentisco dentiscalpium, vel poeta Martialis commendat hoc disticho lib. 14. 22.

Lentiscum melius: sed si tibi frondea cuspis
Defuerit, dentes pinna levare potest. Quo in loco Lentiscum generis est neutri, quia pro arboris ligno sumitur. Idem lib. 6. 74.
Foditque tonsis ora laxa lentiscis. [In Gloss. Gr. Lat. σχῖνος, Lentiscum, Lentiscus. & Lat. Gr. Lentiscum σχῖνος.

LENTISCĬNUS, a, um. Adj. [σχίνινος] Ex lentisco factum. Plin. lib. 23. cap. 2. Tunc addito lentiscino oleo.

LENTISCĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [σχινοφόρος] Ferens lentiscos: ut, Lentisciferum Liternum. Ovid. 15. Met. 714.

LENTITIA, LENTITUDO, LENTO, āre. LENTOR, ōris. LENTULUS, Adj. V. LENTUS.

LENTŬLUS, i. m. [Λέντλος] Cognomen fuit Corneliorum, inde illis inditum quod lentem optime sererent. uti quidem Plin. tradit lib. 18. cap. 3. Cognomina etiam, inquit, prima inde: Pilumni, qui pilum pistrinis invenerat: Pisones, a pisendo. Jam Fabiorum, Lentulorum, Ciceronum, ut quisque aliquod optime genus sereret. [Forte tamen ab Adj. Lentulus est, a Lento scil. partu, vel incessu. Sic Cunctator, Celer, Claudus, in cognominibus Romanorum. Hinc denominativum

LENTULĬTAS, ātis. f. [Λεντλότης] Cic. 3. Fam. 7. Ullam Appietatem aut Lentulitatem valere apud me plus, quam ornamenta virtutis existimas? V. Appietas, in APPIUS.

LENTUS, a, um. Adj. [γλίσχρος, καμπτὸς] Tener & flexibilis. Plaut. Asin. 3. 2. 29.

Ubi sæpe ad languorem tua duritia dederis octo
Validos lictores ulmeis affectos lentis virgis. Virg. Ecl. 5. 16.
Lenta salix quantum pallenti cedit olivæ. Ovid. 13. Met. 800.
Lentior & salicis virgis, & vitibus albis. [Ut Vimen lentum. Vide in verbo LENTARE. H. St. Nempe apud Virg. 3. Æn. 31.

Brachia lenta. Hor. Epod. 15. 6.
Hastile lentum. Ovid. 4. Epist. 81.
Radix lenta. Ovid. 11. Met. 78.
Rami lenti. Virg. 4. Georg. 558.
Lentus in frangendo calamus. Plin. lib. 12. cap. 22.
Vincula lenta escaria. i. e. Tenacia. Plaut. Men. 1. 1. 18.

Lentum, pro Facili Lucilius, (quod sane quam rarum est, posuit, credo quod quæ lenta sunt, ut vimina, ea etiam ad opus facilitatem habent) Sat. 11.

Lucius Cotta senex, Crassi pater hujus Paceni
Magnus trico fuit nummarius, solvere nulli
Lentus. Nonius, 1. 85. & 4. 281. [Sed forte post Nulli distinguendum.

Lentus [βραδὺς] Tardus. Cic. de Rep. lib. 5. apud Non. 4. 281. Marcellus ut acer & pugnax. Maximus, ut consideratus & lentus. [Sic Mercer. Sed Gothofr. Ut taceret pugnax: Maximus ut consideratus, ut lentus. Ego scripsisse Tullium puto: Marcellus & acer & pugnax, Maximus & consideratus & lentus.

Lento gradu ad vindictam sui divina procedit ira, tarditatemque supplicii gravitate compensat. Valer. Max. lib. 1. cap. 1. ext. 3.

Lentus & celer contraria. Particulæ graves, acres, lentæ, celeres, remissæ. Quintil. lib. 9. cap. 4. p. 851.

Lentus cœpti, terra cunctaris Ibera. Sil. lib. 3. 176.
In ira lentus. Ovid. 17. Epist. 249.
Amor lentus me torret. Hor. 3. Carm. 19. 28.
Carbonibus lentis urere aliquem. Ovid. 3. Trist. 11. 47.
Color lentus. Plin. lib. 12. cap. 25. Color in quacunque natione præfertur rufus, & pinguiter lentus.
Cupido lentus. Hor. 4. Carm. 13. 6.
Ignibus lentis macerari. Hor. 1. Carm. 13. 8.
Ignis lentus e palmis: h. e. Diu durans. Plin. lib. 13. cap. 4.
Ira lenta. Ovid. 3. Epist. 22.
Mora lenta. Martial. lib. de Spect. 23.
Passibus lentis peragere iter. Ovid. 5. Trist. 10. 6.
Spes lenta. Ovid. 2. Epist. 9.
Tepor lentus, Remissus. Plin. lib. 12. cap. 19.
Venus lenta videt. Ovid. 3. Art. 452.
Vivacitas lenta, Tenax & longa. Plin. lib. 8. cap. 27.

Lentus, Securus & otiosus. Virg. 1. Ecl. 4.

Nos patriam fugimus, tu, Tityre, lentus in umbra
Formosam, &c.

Lentus spatiare sub umbra. Ovid. 1. de Arte Am. 67.

Lentus, Frigidus. Virg. 1. Georg. 290.

— noctis lentus non deficit humor.

Tellus lenta gelu. Propert. lib. 4. 3. 39.

Lentus etiam Segnis, & qui per stuporem ac tarditatem animi nunquam irascitur. Laberius apud Gell. 16. 9. Nunc lentus es tu, &c. V. Casaub. ad Suet. Tiber. 57. Broeckh. ad Propert. 2. 11. 14.

Lentus ... patiens. Propert. lib. 2. Eleg. 2. (v. 47.)

Nunc, Pari, tu sapiens, & tu, Menelae, fuisti:
Tu, quia poscebas: tu, quia lentus eras. apud Propert libri 2. Elegia 14. (Al. 12. v. 6.)
— & dixit, siccine, lente, jaces? Idem libri primi elegia sexta (v. 11.)
His ego non horam possum durare querelis.
Ah pereat, si quis lentus amare potest. H. St. priora verba hujus animadversionis cultro ablata sunt. Forte indicabat τοῦ Lentus contrarium esse τὸ Impatiens, in amore.

Compar. Pugna lentior fit. Liv. 30. 18.

Superl. Hor. 1. Serm. 9. 64. Brachia lentissima. i. e. Quæ reluctantur, nolunt obsequi.

Lentus & Lætus miscentur a librariis. V. Drakenb. ad Sil. 12. 567.

LENTE, Adv. [βραδέως] Tarde & cunctanter. Plin. 1. Epist. 13. Ac tum quoque lente, cunctanterque veniunt.

Agere lente: h. e. Remisse, & segniter. Liv. 1. 11.

Ferre lente, Patienter ferre. Cic. 2. de Orat. 287. Neque facile est perficere, ut irascatur ei, cui tu velis, judex, si tu ipse id lente ferre videare. i. e. Leniter & sine ira.

Ferre injurias lente, Leniter & placide. Cic. in Hortens. apud Non. 4. 281. Qui quum publicas injurias lente tulisset, suam non tulit.

Gradiens asellus lente. Ovid. 11. Met. 179.

Nasci lente, hoc est Tarde. Plin lib. 12. cap. 14.

Probare aliquid lente ac fastidiose. Cic. 2. Att. 1. Quem tibi ego non essem ausus mittere, nisi eum lente ac fastidiose probavissem.

Compar. Disputare lentius. Cic. in Parad. 1. Sed hæc videri possunt obscuriora, quum lentius disputantur.

Superl. Mandere lentissime. Columel. lib. 2. cap. 15.

LENTĬTIA, æ. f. [κομπτότης] Flexibilitas & mollitia. Plin. lib. 16. cap. 37. Aliæ virgas ſequacis ad vincturas lentitiæ.
Pituitæ lentitia. Plin. lib. 20. cap. 7. Vulgus *viſcoſitatem* vocat.
LENTĬTIES, ēi. f. Idem. ut, Plumbi lentities. Virg. in Ætna v. 542.
LENTĬTŪDO, ĭnis. f. [βραδυτὴς] Tarditas. Cic. 1. Q. frat. 1. 31. Nam illud non ſolum eſt gravitatis, ſed nonnunquam etiam lentitudinis. Idem 4. Tuſc. 42. Eamque quam lenitatem nos dicimus, vitioſo lentitudinis nomine appellant.
Lentitudo exitus, vel mortis. Tacit. 15. Ann. 51.
LENTOR, ōris. m. [γλισχρότης] Humor tenax & glutinoſus, inquit Budæus. Plin. lib. 9. cap. 51. de piſcium generatione, Quæ durioris teſtæ ſunt, ut murices, purpuræ, ſalivario lentore. Columel. lib. 5. cap. 6. Ut aliquem tamen ſuccum & lentorem habeat, injiciemus areis. Plin. lib. 13. cap. 5. Fert & folliculos, emittentes quædam animalia, ceu culices, lentoremque reſinoſum, qui & cortice erumpit. [Lego Ex cortice.
LENTŬLUS, a, um. Adj. dimin. Cic. 10. Att. 11. An exiſtimas illum in iſto genere lentulum aut reſtrictum? nemo eſt minus.
LENTO, [κάμπτω] āre. Virg. 3. Æn. 384.
Ante & Trinacria, lentandus remus in unda. Servius, Lentandus: aut lente tibi navigandum eſt. Nam totam Siciliam circuit. Aut flectendus. unde Lentum vimen dicimus. i. e. Flexibile.
Arcus lentare. Stat. 1. Achil. 436. h. e. Flectere.
Bella lentare. Sil. 8. 11. V. ibi Drakenb.
LENTĀTUS, a, um. Partic. Treb. Pollio in Claud. cap. 6. Videntur fata Romana boni principis occupatione lentata. i. e. Retardata.
LENTEO, ui, ēre. Eſſe lentum, molle ac tenerum. Lucil. Lentet opus, dixit. Uſitatius
LENTESCO, [γλισχραίνομαι] ĕre. Lentum, ſeu Tenerum ac molle fieri, vel glutinoſum & tenax. Virg. 2. Georg. 250.
Sed picis in morem ad digitos lenteſcit habendo. Servius; Lenteſcit, Cohæret. Columel. lib. 11. cap. 2. Quæ ſi natura minus lenta eſt, ante dies quindecim præcidenda, & purgata, in ſtercore obruenda eſt ut lenteſcat. Idem lib. 2. cap. 11.
Curæ lenteſcunt tempore. Ovid. 2. de Arte Am. 357.
Dente lenteſcere. Plin. lib. 12. cap. 16.
LENTĬPES, ĕdis. Tardus pedibus. Auſon. Epiſt. 21. 40.
Spondeus ille lentipes ibat comes.
LENULLUS, LENUNCULUS. V. LENO, & LEMBUS.

L E O

LEO, lēvi, [ἀλείφω] lēre. nunc in uſu non eſt: compoſita autem ejus uſurpantur: ut, Deleo, Releo. [V. Priſcian. lib. 9. extr.
Levi, præteritum. Hor. 1. Carm. 20. 3.
— Græca quod ego ipſe teſta
Conditum levi. Ubi Porphyrio, Leviſſe ſe gypſo utique vult intelligi. Huic contrarium eſt Terentianum illud Heaut. 3. 1. 51. Relevi dolia atque omnes ferias. Quod ſignificat Aperui & quaſi regypſavi. Forſan melius eſt hoc præteritum a Lĭno, lēvi, ĕre, deducere.
LEO, ontis. m. [Λέων] Byzantius auditor Platonis, ſophiſta nobilis, Philippo contra Byzantium venienti occurrens, Dic age, inquit, Philippe, quæ te cauſa trahit oppugnatum noſtra mœnia? At ille, Amor, inquit, tuæ patriæ, qua uti potiar, veni. Leo excipiens reſpondit, Atqui inſtrumento muſico, non bellico amantibus opus eſt. Hæc ex Philoſtrato. Suidas vero ait, Philippum, quum Leontem in expugnatione Byzantii præter ceteros adverſantem haberet, epiſtolas ad Byzantios ſcripſiſſe calumniæ plenas, quaſi ſi voluiſſet tantum dare pecuniæ Leonti, quantum petebat, jamdudum urbe fuiſſet potitus. cives hoc accepto domum ejus circumſtetiſſe, illumque ſibi metuentem laqueo vitam finiiſſe.
LEO, ōnis. m. [λέων, λὶς] notum animal. V. Plin. lib. 8. cap. 16. Hujus femina dicitur Lea, & Leæna.
Genus acre leonum. Ovid. 4. Faſt. 215.
Seminium triſte leonum. Lucret. lib. 3. 741.
Vis violenta leonum. Lucret. lib. 3. 297.
Aſper leo. Hor. 3. Carm. 2. 11.
Avidus. Ovid. 9. Epiſt. 37.
Cæſius. Catull. 43. 7.
Flavus. Hor. Epod. 16. 33.
Frendens. Sil. lib. 10. 22.
Fulvus leo. Virg. 2. Æn. 722.
Hirſutus. Ovid. 9. Epiſt. 111.
Horridus. Senec. Herc. OEth. 12.
Innoxius. V. INNOXIUS.
Inſanus. Hor. 1. Carm. 16. 15.
Iracundus. Ovid. 15. Met. 86.
Jubatus. Senec. Thyeſt. 8. V. JUBA.
Magnanimus. Ovid. 3. Triſt. 5. 33.
Magnus. Virg. 4. Ecl. 22.
Rapidus. Hor. de Arte Poet. 393.
Rigidus leo. Martial. lib. 10. 65.
Sævus. Lucret. lib. 4. 1010.
Sanguineus. Valer. 3. Argon. 588.
Torvus. Claud. 2. in Eutrop. 303.
Trux. Valer. 8. Argon. 456.
Validus. Lucret. lib. 5. 983.
Violentus. Ovid. 2. Met. 81.
Leo marinus, ex cancrorum genere. Plin. lib. 32. cap. 11.
Leo, Signum cæleſte. Plin. lib. 17. cap. 24.
Stella veſani leonis. Hor. 3. Carm. 29. 19.
Æſtivus leo. Claud. 1. in Ruff. 365.
LĔA, æ. f. [λέαινα] quæ & Leæna dicitur, eſt Femina leonis. Lucret. lib. 5. 1317.
Irritata leæ jaciebant corpora ſaltu.
Sæva lea. Ovid. 4. Met. 102.
LEÆNA, æ. f. [λέαινα] Virg. 2. Ecl. 63.
Torva leæna lupum ſequitur, lupus ipſe capellam. Plin. lib. 8. cap. 16. Is ergo tradit, leænam primo fetu parere quinque catulos, ac per annos ſingulos uno minus, ab uno ſterileſcere.
Getulæ leænæ. Hor. 3. Carm. 20. 2.

LĔŌNĪNUS, a, um. Adj. [λεόντειος] Quod ad leonem pertinet: ut, Adeps leoninus. Plin. lib. 24. cap. 17. Et
Species leonina. Varro 2. de R. R. cap. 9.
Societas leonina. Proverb. Ubi alter damnum tantum, alter lucrum ſentit. V. l. 29 §. 2. Dig. pro Socio.
Verſus leonini qui dicantur, V. apud Scalig. Poet. 2. 29.
LĔŌCHĂRES, is. m. [Λεωχάρης] Sculptor eximius, qui auctore Plin. lib. 36. cap. 5. unus fuit eorum qui cælavere Mauſoleum.
LĔŌNĬDA, vel LEONĬDES, æ. m. [Λεωνίδης] Nobilis Spartiates, deinde Lacedæmoniorum rex, qui adverſus Xerxem pæne incredibilia egit. Hic pro patria ad Thermopylas, quum illas anguſtias cuſtodiret, occubiturus, commilitonibus dixit, Pergite animo forti, hodie apud inferos forte cœnabimus. V. Nep. 2. 3. 1. Juſtin. 2. 11. Gell. 3. 7. & alios.
Fuit & alius Leonides, Alexandri pædagogus. Quintil. lib. 1. cap. 1.
LEONTĬCE, es. f. [λεοντική] Herba. Plin. lib. 25. cap. 11. Cacalia, ſive leontice vocatur: ſemen margaritis minutis ſimile, dependens inter folia grandia, in montibus fere. Hæc (inquit Ruell. lib. 2. cap. 141.) officinis dicitur *carui agreſte*.
LEONTIOS, i. [λεόντιος] Gemma. Plin. lib. 37. cap. 11. Sunt & a leonis pelle & pantheræ nominatæ, leontios, pardalios.
LEONTIUM, i. f. [Λεόντιον] Meretrix Epicurea. Cic. 1. de Nat. Deor. 93. Sed meretricula etiam Leontium contra Theophraſtum ſcribere auſa ſit. conf. Theon. Progymn. cap. de laudatione. [Dicitur forma diminutiva Λεόντιον a Λέαινα, quod item proprium nomen f. apud Græcos eſt. V. f. l.
Leontium [Λεόντιον] etiam Urbs Siciliæ mediterranea. Ptolem. Unde,
LEONTĪNUS, a, um. Adj. poſſeſſ. ut, Campus Leontinus. Cic. 3. Verr. 47. V. 1. de Divin. 73. Apud alios
LEONTINI & oppidi & populi nomen eſt. V. Plin. 3. 8. Pompon. 2. 7. Hodie *Lentini*.
LEONTIUS, i. m. [Λεόντιος] Nobilis ſtatuarius. Plin. 34. 8.
Item alius Leontius Philoſophus, qui ex arte ſua cognoverat filiæ fortunam, quæ Theodoſii Imp. uxor facta eſt. V. Zonar. & Suid. de aliis.
LEONTOCARON, i. n. [λεοντόκαρον] herba Polium. Apul. de Herb. cap. 57.
LEONTOPETĂLON, i. n. [λεοντοπέταλον] Herbæ genus, pedi leonis folia ſimilia habentis, quam eandem eſſe cum Conſiligine Plinii nonnulli putant ex deſcriptione Dioſcoridis. Plin. lib. 27. cap. 11. Leontopetalon, alii rhapeion vocant, folio braſſicæ, caule ſemipedali, alæ multæ, ſemen in cacumine in ſiliquis ciceris modo, radix rapo ſimilis, grandis, nigra.
LEONTOPHŎNON, i. n. [λεοντοφόνον] exiguus Vermis eſſe dicitur, nec alibi naſcens quam ubi leo gignitur: quo guſtato ſtatim expirat leo. Plin. lib. 8. cap. 38.
LEONTOPODION, i. n. [λεοντοπόδιον] Plin. 26. cap. 8. Herba hæc amatoria eſt, quam fere eandem eſſe cum Camo refert Herm. Barbarus in Dioſcoridem. V. Ruell. lib. 3. cap. 130.
LEONTOSPERMON, i. n. [λεοντόσπερμον] Eadem herba. Apul. de Herb. cap. 7.
LEŎPARDUS, i. m. [λεοπάρδαλις] Animal ex leone & panthera natum, vel ex pardo & leæna: nigris maculis leoninam pellem diſtinguentibus, & jubis caret. V. Plin. lib. 8. cap. 16.
LEOSTHĔNES, is. m. [Λεωσθένης] Nomen viri, qui quum ſponſus eſſet, & Lamiacum bellum concitaſſet, interfectus eſt. Ob cujus amorem ſponſa, Demotionis Areopagitarum principis filia, ſe interfecit, ſicut Hieronymus contra Jovinianum teſtatur. Suidas ait bello contra Macedones lapide percuſſum in caput improviſe, in prælio cecidiſſe.

L E P

LĔPĂDŪSA, V. LŎPADŪSA.
LĔPAS, ădis. f. [λεπὰς] Conchæ genus. Plaut. Caſ. 2. 8. 57.
Emito ſepiolas, lepadas, lolligiunculas. V. LOPAS.
LEPIDIUM, i. n. [λεπίδιον, ἰβηρὶς] Herba. Columel. lib. 12. cap. 8. Sunt qui ſativi vel etiam ſilveſtris lepidii herbam quum collegerunt, in umbra ſiccent. Plin. lib. 19. cap. 8. Peregrinum fuit & lepidium. Seritur a Favonio. Dein quum fruticavit, juxta terram præciditur. Tunc runcatur ſtercoraturque. Hæc herba hodie in Italia non reperitur, ut ait Matthiolus.
LEPIDŌTIS, ĭdis. f. [λεπιδωτὶς] Gemma quæ λεπίδας, i. e. ſquamas piſcium imitatur. Plin. lib. 37. cap. 10. Al. Lepidotos, λεπιδωτὸς ſcribunt. [Forte Lepidoides λεπιδοειδής.
LEPĬDUS, a, um. Adj. [χαρίεις] In quo leporis eſt plurimum, inquit Donatus ad Andr. 5. 4. extr. & tam de hominibus, quam de oratione & aliis dicitur rebus. Compar. Plaut. Milit. 3. 1. 65.
At quidem illuc ætatis qui ſit, non invenies alterum
Lepidiorem ad omnes res. Superl. Ter. Eun. 3. 3. 25. O capitulum lepidiſſimum,
An Lepidus, pro Leporidus? H.St. Male. Nec Don. ſibi conſtat. V. infra.
Nimium lepidus. V. poſt NIMIS.
Cantio lepida & ſuavis. Plaut. Stich. 5. 5. 19.
Cardo lepidus. Plaut. Curc. 1. 1. 94.
Cauſa lepida. Plaut. Trin. 3. 3. 80.
Conjux lepidiſſima. Catull. de Gallo 76. 1.
Dictum lepidum. Hor. de Arte Poet. 273.
Dies lepidus. Plaut. Aul. 4. 8. 4.
Facinus lepidum. Plaut. Pœn. 1. 2. 95.
Fama lepida. Plaut. Trin. 2. 2. 98.
Forma lepida & liberalis. Plaut. Epid. 1. 1. 41.
Libellus lepidus. Catull. ad Cornelium 1. 1.
Litteræ lepidæ. Plaut. Pſeud. 1. 1. 25.
Locus lepidus. Plaut. Bacch. 1. 1. 51.
Mores lepidi. Plaut. Moſtel. 1. 3. 12.
Nuntium lepidum. Plaut. Stich. 2. 1. 2.
Pueri lepidi & delicati. Cic. 2. in Catil. 23.
Tabellis lepidis, Lepida conſcriptis manu. Plaut. Pſeud. 1. 1. 26.
Verſus lepidi. Catul. ad Flavium 6. 17.
Unguentum lepidum. Plaut. Caſin. 2. 3. 10.
Lepida memoratu. Plaut. Bacch. 1. 1. 28.
Lepida & concinna, cito ſatietate afficiunt aurium ſenſum faſtidioſiſ-

dioſiſſimum: ampla & pulchra diu placere poſſunt. Auct. ad Heren. 4. 33.

Lepidus, qui Politus eſt, inquit Donatus ad Eun. 3. 1. 37. ut λεπὶς, i.e. lamina. [Inſcite. Rectius a Lepore deducitur, etſi Stephanus poſtponit.

LEPIDUS, i. m. Cognomen gentis Æmiliæ apud Romanos, quo quatuor in primis nobiles, de quibus Rutilius Numatianus Itinerario, cujus verſus illuſtrat declaratque Lipſius ad 14. Annal. Tacit. p. 369. V. etiam Flor. 3. 23. 1. Plutarch. Pomp. Val. Max. 2. 8. 5. & Suet. Cæſ. cap. 3.

LEPIDUM, Adv. pro Lepide. Plaut. Pœn. 4. 2. 39. Lepidum eloquere. Al. Lepide.

LEPĬDE, Adv. [χαριέντως] Cum gratia. Cic. 2. Att. 3. Nunc fit lepide illa ἐκχύσεις radiorum.
Adjuvas lepide hercle: h. e. Eleganter & ad tempus. Plaut. Perſ. 4. 2. 5.
Efficiam lepide, mea hera, officium. Plaut. Truc. 4. 2. 1.
Ego hoc effectum lepide tibi tradam, tace. Plaut. Curc. 3. 15.
Intelligere lepide. Plaut. Truc. 3. 2. 13.
Memoras lepide. Plaut. Bacch. 1. 1. 35.
Referre lepide gratiam. Plaut. Truc. 1. 2. 15.
Stratus lepide lectus. Plaut. Pœn. 3. 3. 84.
Tentavi lepide hercle animum tuum. Plaut. Aulul. 5. 17.
Volo lepide molliculas eſcas. Plaut. Caſin. 2. 8. 55.
Vin' tu lepide facere? PY. loquere. Plaut. Milit. 4. 1. 31.

LEPIDŬLUS, a, um. Adj. dimin. Mart. Capella 6. p. 235. Infacetus & impar lepidulis.
Satiræ lepidulæ. Idem 8. 272.

LEPIDŬLE, Adv. dimin. Plaut. Pſeud. 1. 5. 15. Eam circumducam lepidule.

LĔPOR, & LĔPOS, ōris. m. [χάρις, χαριεντισμὸς] quemadmodum Honor & Honos dicitur. Eſt Venuſtas, & voluptatis cujuſdam amœnitas, quæ potiſſimum verbis fit. Plaut. Caſin. 2. 3. 2.
Nec potis quicquam commemorari, quod plus ſalis, pluſque leporis hodie Habeat. Plin. lib. 17. cap. 1. Craſſus faceto lepore ſolers.
Lepos quidam, facetiæque, & eruditio libero digna. Cic. 1. de Orat. 17.
Facetiarum & urbanitatis oratorius, non ſcurrilis lepos. Cic. de Clar. Orat. 143.
Sermonis lepor. Cic. pro Flac. 58.
Admirabilis dicendi lepor: h. e. Ornatus, concinnitas, elegantia. Cic. 4. Acad. 16. Cujus primo non admodum probata ratio (quanquam floruit acumine ingenii, tum admirabili quodam lepore dicendi) proxime, &c.
Diſertus leporum ac facetiarum. Catull. in Aſinium 12. 8. Voſſ. Diſſertus.
Non infaceto lepore. V. INFACETUS.
Magnus in jocando lepos erat in homine. Cic. 1. de Orat. 27.
Nitidus & levis lepor. Lucret. lib. 5. 1258.
Affluens lepore ac venuſtate. Cic. 7. Verr. 141.
Conſecutus eſt leporem quendam & ſalem. Cic. 2. de Orat. 98.
Dare æternum leporem dictis. Lucret. lib. 1. 29.
Diſtincta vario lepore omnia. Lucret. lib. 5. 1375.
Illigantur lepores verborum in eo genere. V. ILLIGO.
Perfuſa lepore omnia corrident. Lucret. lib. 4. 80.
Surgit medio de fonte leporum amari aliquid. Lucret. lib. 4. 1126.

LĔPIS, ĭdis. f. [λεπὶς] Squama æris. Scribon. Largus comp. 133. Sed per ellipſin ita Græci, alias enim λεπίδα χαλκοῦ vocant.

LEPISTA, æ. f. Genus vaſis aquarii. Feſt. Varr. de Vit. pop. Rom. lib. 1. Lepiſtæ etiam nunc Sabinorum fanis pauperioribus pleriſque aut fictiles ſunt aut æneæ. Ex Nonio 15. 35. [In Gloſſar. Lepiſtra, ἄγγ@ χύτρας. & Ap. Varr. de L. L. 4. 26. p. 31. ed. 3. Steph. Depeſta corrupte ſcribitur. V. Scalig. in Conject. p. 57. & eund. ut & Urſin. ac Dacer. ad Feſt.

LĔPONTII, orum. m. pl. [Λεπόντιοι] Germaniæ populi, Alpium Rhæticarum (montem ſancti Gotthardi vocant) incolæ, apud quos oritur Rhenus fluvius, ut teſtatur Cæſar 4. Bell. Gall. cap. 10. Plin. lib. 3. cap. 20. Lepontios ac Salaſſos Tauriſcæ gentis idem Cato arbitratur. Ceteri fere Lepontios relictos ex comitatu Herculis interpretatione Græci nominis credunt, præuſtis intra ſinus Alpium nive membris. Hactenus ille. Lepontii quidem Rhætos habent ab Ortu, Inſubres ad Meridiem, Salaſſos Sedunoſque ad Occaſum, Helvetios ad Septentrionem. De his longe plura Glareanus in Cæſarem.

LĒPONTĬCUS, i. m. Nom. proprium. Sil. 4. 235.
Occidis & triſti, pugnax Lepontice, fato.

LEPORARIUM, LEPORINUS. V. LEPUS.

LEPRA, æ. f. [λέπρα] Morbus qui alio nomine dicitur Elephantia, ſive Elephantiaſis. Et duplex eſt: Una quæ incurabilis eſt, quam Malam ſcabiem Horatius in Arte Poet. 453. nominat. Alia quæ poteſt curari. Plin. lib. 23. cap. 1. Lacrima vitium, quæ veluti gummi eſt, lepras & lichenas & pſoras, nitro ante præparatas, ſanat.

LEPRŌSUS, a, um. Adj. Gloſſ. Vet. Leproſus λεπρός. V. Tertull. Apol. cap. 21. & de carne Chriſti cap. 4.

LEPRIUM, vel LEPREUM, i. n. [Λέπρεον] Plinio, Oppidum in Achaia prope Alpheum amnem. Dictum a lepra qua curabantur ibi, quodam ſe flumine mergentes. Hinc Lepriatæ, Populi.
Eſt & aliud Leprium in Arcadia, ut teſtis eſt Cic. 6. Att. 2. Vetus tamen exemplar hic legit Lepreon. [Pauſaniæ Λέπρε@, Lepreus m. g. dicitur. Nec eſt aliud, ſed idem oppidum, quod alii Arcadiæ, alii Elidi adſcribunt. Ptolem. maritimum ſtatuit, forſan errans.

LEPTĒ ĂCRA, es. f. [Λεπτὴ ἄκρα] q. d. Promontorium gracile. Solin. c. 70. A promontorio Indiæ curſus dirigatur, quod alii Lepten acran, alii Drepanum nominaverunt. V. ſupra in DREPANUM.

LEPTIS, [Λέπτις] Africæ minoris, quæ Zeugitana provincia dicitur, duarum urbium nomen eſt. Eſt enim Leptis duplex: Minor, quæ Sarrana cognominatur a Sarranis Phœniciæ. Sil. lib. 3. 256.
Tabraca tum Tyrium vulgus, Sarranaque Leptis. Saluſt. Duæ ſunt Syrtes, inter quas Leptis, unde Leptitani. Altera trans Syrtim minorem ſita juxta OEam oppidum, Magnæ cognomen habet: illam Neapolim dici exiſtimant. Hæc Vadianus Melæ enarrator ad lib. 1. cap. 7. V. Strab. lib. 17. pag. 835. Caſaub. Sall. Jug. cap. 78.

LEPTITANUS, a, um. Adj. Sall. Jug. cap. 77. & 78.

LEPTOCARYON, i. n. [λεπτοκάρυον] Nux avellana. Dioſc. 1. 146.

LEPTOMERICUS, a, um. Adj. [λεπτομερικὸς] Th. Priſcian. de Diæta cap. 10. Acori radix virtutem habet leptomericam. i. e. Partes attenuandi. Nam λεπτομερὲς Græci vocant id quod tenuium partium eſt, ut Ignis.

LEPTON, i. n. [λεπτὸν] Centaurii nomen, a tenuitate ſic dicti. Plin. 25. 6.

LEPTOPHYLLON, i. n. [λεπτόφυλλον] quædam Tithymalli ſpecies, a tenuitate foliorum ſic dicta. Plin. 26. 8.

LEPTORĂGES, um. f. pl. [λεπτόραγες] Uvæ acinos minutos habentes. Plin. 14. 1. [Nominativus ſing. eſt λεπτοῤῥὰξ cum geminata littera, ut μικροῤῥὰξ, quod ex Plat. lib 8. de Legib. affert Bud. Scribendum igitur Leptorrhages. Harduinus ſcribit λεπτορρᾶγες, ut in Epigr. Gr. ὀμφακορρᾶγας penult. longa. Sed poetica parellipſis videtur cum ectaſi ſyllabæ ſeq.

LEPTYNTĬCUS, a, um. Adj. [λεπτυντικὸς] i. e. Attenuatorius. Th. Priſcian. de Diæta cap. 10. Ceparum virtus leptyntica.

LĔPUS, ŏris. m. [λαγὼς, λαγωὸς, πτὼξ] Animal vulgo notum: Varro lib. 3. de R. R. cap. 12. Lucius Ælius putabat ab eo dictum leporem a celeritudine, quod levipes eſſet. Ego arbitror a Græco vocabulo antiquo, quod eum Æoles Bœotii λέποριν appellabant. Plaut. Capt. 1. 2. 81.
I modo, venare leporem, nunc erim tenes. V. Gell. 1. 18.
Auriti lepores. Virg. 1. Georg. 308.
Fecundus lepus. Hor. 2. Serm. 4. 44.
Pavidus. Hor. Epod. 2. 35.
Proni lepores. Ovid. Rem. Amor. 201.
Solicitus lepus, Timidus. Ovid. 5. Faſt. 372.
Captare leporem. Hor. Epod. 2. 35.
Exagitatus lepus. Ovid. 3. de Arte Am. 662.
Venari leporem canibus. Virg. 3. Georg 410.
Lepus a poſteriore parte, h. e. a lumbis & clunibus pulpamentum de ſe præbet, eaque corporis parte lautiſſimus eſt. Hor. 2. Serm. 4. 44.
Fecundi leporis ſapiens ſectabitur armos. Ter. Eun. 3. 1. 36.
Lepus tute es, & pulpamentum quæris. i. e. Quod in te habes, hoc quæris in altero. Et eſt τρόπ@ ἀλληγορίας. V. Donat. in Eunuch.
Lepus, Piſcis ex lacertorum genere. Plin. lib. 32. cap. 11.

LEPŎRĪNUS, a, um. Adj. [λαγῷ@] Quod ex lepore eſt: ut, Leporinus cinis. Plin. lib. 28. cap. 11.
Lac leporinum. Varro 2. de R. R. cap. 11.
Lana leporina. Ulpian. in l. Si cui lana. §. lana legata. ff. de legat. 3.

LEPORĀRIUM, i. n. [λαγωτροφεῖον] Varro de R. R. lib. 3. cap. 3. Leporaria te accipere volo, non ea quæ tritavi noſtri dicebant, ubi ſoli lepores ſint, ſed omnia ſepta affixa villæ quæ ſunt, & incluſa habent animalia quæ paſcuntur. Ibid. cap. 12. V. Gell. lib. 2. cap. 20.

LEPUSCŬLUS, i. m. dimin. [λαγῴδιον] Cic. 6. Verr. 47. Si minus ejuſmodi quippiam venari potuerant, illa quidem certe pro lepuſculis capiebantur, patellæ, pateræ, turibula. Sic 1. de Nat. Deor. 89. Var. 3. de R. R. cap. 3. Et Columel. in præf. lib. 9. [τὸ Pateræ apud Cic. mihi ſuſpectum eſt. Forte Crateræ legendum, aut omnino delendum, ut ex Gloſſa natum τοῦ Patellæ.

L E R

LERIA, orum. n. pl. [λῆροι] Feſto, Ornamenta tunicarum aurea.

LERNA, æ. vel LERNE, es. f. [Λέρνη] Argivi & Mycenæi agri locus eſt, ſuper quem fuit Argos oppidum. Unde

LERNÆUS, a, um. Adj. [Λερναῖ@] ut, Palus Lernæa, ubi fuit hydra quinquaginta capitum, ab Hercule interfecta Sunt qui ſcribant, Lernam regiunculam eſſe Arcadiæ, a Lerno rege cognominatam.
Alumni Lernæi. Stat. 4. Theb. 638.
Peſtis Lernæa. Lucret. lib. 5. 26.
Venena Lernæa. Ovid. 9. Epiſt. 115.

LERNĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [Λερνηφόρ@] ut, Venenum Lerniferum, Ovid. 9. Epiſt 141. Sed Heinſius legit In letifero Eveno.

LĔROS, i. f. [Λέρ@] Inſula eſt in Icario mari. Strab lib. 10. extr.

LERTOSA, æ. f. teſte Ptolem. lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ urbs: Straboni Dertoſa: Hodie *Tortoſa* dicitur. [Similitudo litterarum Λ & Δ cauſam mendi aperit in Ptolemæi codicibus.

L E S

LESBOS, i. f. [Λέσβ@] Inſula in Ægæo, Æolicarum urbium metropolis, & univerſæ Troadis imperium obtinuit. Urbes in ea fuere memoratu dignæ, Mitylene, a qua nunc inſula vocatur, & Pyrrha in Occidentali littore ſita. Fuit & Ereſſos & Antiſſa cum portu, & Methymna.

LESBĬUS, a, um. Adj. [Λέσβι@]
Plectrum Lesbium. Hor. 1. Carm. 26. 11.
Vina Lesbia. Hor. Epod. 9. 34.

LESBŌUS, a, um. aliud Adj. Hor. 1. Carm. 1. 34.
Lesboum refugit tendere barbiton.

LESBIĂCUS, a, um. Idem. Sidon. 9. Epiſt. 13. Juncto Lesbiaco ſive Anapæſtico.

LESBIS, ĭdis. [Λεσβὶς] patronym. f. a loco. Ovid. 3. Epiſt. 36.
— forma præſtante puellæ
Lesbides, everſa, &c. Idem 15. Epiſt. 199.
Lesbides æquoreæ nupturæ, nuptaque proles;
Lesbides Æolia nomina dicta lyra.

LESBIAS, ădis. f. [Λεσβιὰς] Gemma Lesbi patriæ nomen habens. Plin. 37. 10.

LESSUS, ûs. m. [ὀλοφυρμὸς] Lugubris ejulatio, eſtque vox fictitia per onomatopœian. Cic. 2. de Legib. 59. Mulier genas ne carpito, neve leſſum funeris ergo habeto. His enim verbis ſignificatur Lamentationem lugubrem in funeribus prohiberi. Leſſum autem habere, ea dicitur forma, qua ferias habere, habere comitia: ut quum hera toti familiæ lamentationem imperat. Plaut. Truc. 4. 2. 18.
Thetis quoque etiam in lamentando leſſum fecit filio. [Mſſ. Lauſum. Al. Luſum, quod probo i. e. Operam luſit, Fruſtra lamentata eſt. Quod alibi Ludos facere dixit. ut Rud. 4. 1. 9.

LESTORUM, [λῃστῶν] ſive Piratarum regio, in India, auctore Ptolem. lib. 7. cap. 2. Hodie regnum Pegu dicitur. Hujus incolæ ſilveſtres eſſe dicuntur, & in ſpecubus habitare. Ferunt in ea eſſe corvos albos, & pſittacos.

LESTRYGŌNES, LESTRYGONIUS, V. LÆSTRYGONES.

LESCHES, is. m. [Λέσχης] Antiquiſſimus τῶν κυπρίων, ſcil. parvæ Iliadis, auctor. V. Salmaſ. Exercit. Plin. p. 598. ſq.

LĔSŬRA, æ. f. Fluvius in Moſellam influens. Auſon. in Moſella v. 365. V. Scalig. Auſon. Lect. 1. 2. pr.

LETHALIS, LETHALITER. V. LETHUM.

LĒTHARGUS, i. m. [λήθαργος] est Marcor & inexpugnabilis pæne dormiendi necessitas, inquit Cels. lib. 3. cap. 20. pr. Perottus, Lethargus, morbus est quem Latini Torporem appellant. Dicitur autem Lethargus, ut quidam putant, ἀπὸ τῆς λήθης, h. e. ab oblivione. nam in eo morbo accidit oblivio omnium rerum: a pituita humidiore frigidioreque posteriores ventriculos cerebri occupante, in quibus est memoria. Plin. lib. 20. cap. 12. Præterea insaniam facere, & lethargos & jocineris vitia.
Undæ nigræ lethargi. Lucret. lib. 3. 841.
Adde quod in nigras lethargi immergitur undas. i. e. Obliviones similes iis quas facere dicitur aqua Lethæa.
Gravis lethargus. Lucret. lib. 3. 438.
Grandi lethargo oppressus. Hor. 2. Serm. 3. 145.
Gravi lethargo pressus. Quintil. lib. 4. cap. 2.

LETHARGIA, æ. f. [ληθαργία] Idem. Plin. lib. 24. cap. 9. Semen instillatur in oleo decoctum capiti in lethargia & phrenesi.

LETHARGĬCUS, a, um. Adj. [ληθαργικὸς] ut, Morbus lethargicus. Plin. lib. 20. cap. 4. Gravedinem enim, morbumque lethargicum patitur.

LETHARGĬCUS, i. m. [ληθαργικὸς] Qui lethargia laborat. Plin. lib. 20. cap. 4. Hydropicis quoque ex aceto aut sinapi sumpti, & lethargicis. Idem lib. 26. cap. 11. Lethargicos excitari labor est.

LETHATUS, V. LETHUM.

LĒTHĒ, ēs. f. [Λήθη] Fluvius quem apud inferos esse poetæ tradiderunt, cujus latices si quis gustaverit, omnium præteritarum rerum obliviscitur. Idcirco ἀπὸ τῆς λήθης, i. e. ab oblivione nomen habet. Datus est hinc fabulæ locus, quia morientibus omnium rerum oblivio surrepit. Constat autem hunc amnem in Africa circa extremum Syrtium cornu, Bernicen urbem alluere: sed eum apud veteres fama fuit ad ea loca inferna inundatione prorumpere. Lucan. lib. 9. 355.
Quam juxta Lethes tacitus prælabitur amnis,
Infernis (ut fama) trahens oblivia venis.
Secura Lethe. Ovid. 2. de Pont. 4. 23.

LETHÆUS, a, um. [Ληθαῖος] Adj. Lucan. lib. 3. 28.
Non me Lethææ, conjux, oblivia ripæ
Immemorem fecere tui.
Amnis Lethæus. Virg. 6. Æn. 705.
Aquæ Lethææ. Ovid. 1. Trist. 7. 36.
Fluminis Lethæi unda. Virg. 6. Æn. 714.
Janitor Lethæus, Canis. Stat. 3. Silv. 2. 112.
Papavera Lethæa, Somnifera. Virg. 4. Georg. 545.
Ripæ Lethææ oblivia. Lucan. lib. 3. 28.
Somnus Lethæus. Virg. 1. Georg. 78.

LETHIFER, V. LETHUM.

LETHUM, vel potius LETUM, i. n. [θάνατος] Mors. Secundum Priscianum lib. 9. extr. a Leo simplici fit, quo veteres usi sunt pro Deleo, quoniam est ipsa res, quæ delet vitam. Quæ opinio si vera est, aspirationem non recipit Letum. Apuleius a Luo deducit, ideoque per æ scribi præcepit.[ubi ?] Varro de L.L. 6. 2. & Festus a λήθης, i. e. ab oblivione fieri putant, unde & per TH, absque diphthongo scribunt. [Immo & in ipsis Varronis codd. Letum cum tenui scribitur.] Alii per antiphrasin dictum volunt, quasi Minime lætum. Liv. 2. 40. Abductis deinde legionibus ex agro Romano, invidia rei oppressum perisse tradunt: alii alio leto.
Dolor ac morbus leti fabricator uterque. Lucret. lib. 3. 473.
Genus miserabile leti. Ovid. 1. Trist. 2. 51.
Limen leti. Lucret. lib. 6. 1155.
Sopor consanguineus leti. Virg. 6. Æn. 278.
Vis horrida leti. Lucret. lib. 3. 171.
Voluntas animosa leti. Stat. 9. Theb. 80.
Felices leti. Sil. lib. 4. 398.
Ignobile letum. Sil. lib. 3. 128.
Memorabile letum. Sil. lib. 11. 173.
Nobile letum Catonis. Hor. 1. Carm. 12. 36.
Absumere animam leto. Virg. 3. Æn. 654.
Adimere aliquem leto. Hor. 3. Carm. 22. 3.
Avehe instanti raptum leto. Sil. lib. 17. 383.
Devitari non potest letum. Lucret. lib. 3. 1092.
Dare aliquem leto. Virg. 5. Æn. 806.
Eripere se leto. Virg. 2. Æn. 134.
Ferre letum. Virg. 11. Æn. 872.
Interire leto, vel perire. Cic. 1. de Divin. 26.
Labuntur lumina leto. Virg. 11. Æn. 818.
Offerre caput leto. Lucret. lib. 3. 1054.
Ostentant omnia letum. Catull. Argon. 62. 187.
Parere sibi letum manu. Virg. 6. Æn. 434.
Perire præcipiti leto. Senec. Hippol. 2.
Prævertit celeri tristia leto. Lucan. lib. 8. 30.
Sternere leto aliquem. Virg. 8. Æn. 566.
Volvi leto. Virg. 9. Æn. 433.

LETHĀLIS, vel potius LETALIS, e. Adj. Mortiferum. Plin. lib. 11. cap. ult. Homini non utique septimo (subaudi Die) letalis inedia. Durasse & ultra undecimum plerosque certum est. scilicet Diem.
Ensis letalis. Ovid. 13. Met. 392.
Hiems letalis. Ovid. 2. Met. 827.
Frigus letale. Ovid. 2. Met. 611.
Jaculum letale. Ovid. 5. Met. 182.
Serpens letalis. Stat. 6. Theb. 40.
Vulnus letale. Virg. 11. Æn. 749.
Minari letale. Stat. 4. Silv. 4. 84.

LETALĬTER, Adv. Plin. lib. 11. cap. 37. Oves quidem letaliter circum renes concreto pingui.

LETABĬLIS, e. Idem quod Letalis. Ammian. 19. 4. Lues volucri velocitate letabilis.

LETĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. Quod infert mortem. Columel. lib. 7. cap. 12. Et (ut plurimi pastores affirmant) rabies arcetur, letifer morbus huic generi. De canibus.
Æstus letifer. Ovid. 7. Met. 532.
Anguis. Stat. 5. Theb. 628.
Annus. Virg. 3. Æn. 139.
Arcus. Virg. 10. Æn. 169.
Cædes. Claud. In Cons. Prob. & Olyb. 19.
Certamen belli. Catul. Argon. 62. 394.
Dextra. Ovid. 12. Met. 606.
Ictus. Ovid. 8. Met. 362.
Locus letifer. Ovid. 9. Met. 133.
Sanguine letifero totus miscebitur orbis. Ovid. 1. Fast. 123.

LETIFĬCUS, a, um. Idem. Stat. 8. Theb. 2. Domus letificæ. Al. Letiferæ.

LETHO, vel potius LETO, āre. Interficere, leto dare. Virg. in Culice, v. 322.
Rursus acerba fremunt, Paris hunc quod letat, & hujus
Alma dolis Ithaci virtus quod concidit icta.

LETĀTUS, a, um. Partic. ut, Letata corpora, Morte mulctata & interempta. Ovid. 3. Met. 55. de sociis Cadmi interemptis a serpente,
Ut nemus intravit, letataque corpora vidit,
Victoremque supra spatiosi corporis hostem.

LĒTHUSA, æ. f. [λήθουσα] Papaver soporiferum. Apul. de Herb. cap. 53.

L E V

LEVAMEN, sive LEVAMENTUM, LEVATIO. V. Levo, in LEVIS.

LEUCA, æ. f. Spatium, quo Galli terras sive itinera metiebantur, quale apud Persas Parasanga; apud Romanos Milliarium dicebatur. Erat mille & quingentorum passuum. Papias in Glossar. Ammian. 16. 23. A loco, unde Romana promota sunt signa, ad usque vallum barbaricum, quarta leuca signabatur & decima, i. e. unum & viginti millia passuum. Alii aliter legunt. V. Barth. & Nithard. ad Rutil. 2. 8. Voss. de Vit. Serm. 3. 19. & Vales. ad l. c. Ammian. p. 140.

LEUCACANTHA, æ. f. [λευκάκανθα] Herba in cacumine aculeum habens, radice cyperi, quæ commanducata dentium dolorem sedat. Plin. lib. 22. cap. 16.

LEUCACHĀTES, æ. m. [λευκαχάτης] Gemma quæ alba est. Plin. lib. 37. cap. 10.

LEUCADIA, æ. f. [Λευκαδία] Insula est contra Ambracium sinum, ut est auctor Pomponius Mela lib. 2. 7. quondam Neritis appellata, opere accolarum abscissa a continenti, ac reddita ventorum flatu, congeriem arenæ accumulantium, ut ait Plin. lib. 4. cap. 1. Dicitur &

LEUCAS, ădis. f. [Λευκὰς] Insula, quæ superioribus annis (ut Strabo auctor est lib. 1.) litus exstitit: quæ insula effecta est. Et lib. ejusdem Strabonis 10. legimus, Corinthii Cherronesi terra angusta effossa, Leucadem in insulæ formam redegerunt, & in eum locum transportata Nerito, qui quondam fuerat Isthmus, nunc vero fretum & euripus est, ponte injecto, mutato nomine dixere Leucadem: sumpto (ut reor) a Leucate vocabulo. Hæc insula hodie vocatur *Sancta Maura*. Ut scribit Pompon. lib 2. cap. 3. Leucas Leucadiæ, regionis ejusdem Acarnaniæ, oppidum est. Sic & Plin. Liv. aliique distinguunt. Poëtæ fere oppidi nomen insulæ tribuunt.
Aspera Leucas. Lucan. lib. 1. 43.

LEUCADIUS, a, um. [Λευκάδιος] Adj. ut, Aqua Leucadia. Ovid. 15. Epist. 180.
Deus Leucadius, Apollo. Ovid. 5. Trist. 2. 76. & 3. 1. 42.
Vertex Leucadius. Lucan. lib. 5. 638.
Unda Leucadia. Ovid. 15. Epist. 183.

LEUCÆTHIŎPES, um. m. pl. [Λευκαιθίοπες] ut ait Plin. lib. 5. cap. 7. Populi sunt qui primi omnium cum Libyægyptiis in interiori ambitu Africæ ad Meridiem versus, superque Gætulos intervenientibus desertis, habitant. A quibusdam Leucæ Æthiopes, & Libyi Ægyptii scribitur: quod Hermolao non placet.

LEUCĂGUS, i. m. Viri nomen proprium. de quo Virg. 10. Æn. 586.
Excussus curru, moribundus volvitur arvis. Alii scribunt Lucagus.

LEUCANTHĔMIS, ĭdis. f. [λευκάνθεμις] Herba. Plin. lib. 22. cap. 21. Anthemis magnis laudibus celebratur ab Asclepiade. Aliqui Leucanthemida vocant, alii Leucanthemum, alii Eranthemon: quoniam vere floreat: alii chamæmelon, quoniam odorem mali habeat: nonnulli melanthemon vocant. Genera ejus tria flore tantum distant, palmum non excedentia, parvisque floribus ut rutæ candidis, aut melinis, aut purpureis.

LEUCANTHES, is. f. [λευκανθὴς] ita alii Parthenium vocant. Plin. 21. 30.

LEUCANTHUS, i. m. [λεύκανθος] Herba. Apul. de Herb. cap. 92.

LEUCARGILLOS, i. f. [λευκάργιλλος] Plin. lib. 17. cap. 7. Leucargillon vocant candidam argillam, qua in Megarico agro utuntur.

LEUCAS, V. LEUCADIA.

LEUCASPIS, is. m. cum Ænea in Italiam navigans, Troja diruta, procella oborta obrutus, teste Virg. 6. Æn. 334.

LEUCASPIS, ĭdis. Adj. [λεύκασπις] Candido scuto utens Macedonum phalanx. Liv. 44. 41. Secundam legionem L. Albinus consularis ducere adversus leucaspidem phalangem jussus.

LEUCĀTES, æ. m. [Λευκάτης] Mons, seu promontorium prope Sinum Ambracium in Epiro, mare intrans. Virg. 3. Æn. 274.
Mox & Leucatæ nimbosa cacumina montis. Dictus Leucates (Λευκάτας ut ait Strab. lib. 10.) a petra ejusdem nominis, coloris albi, in pelagus projecta: in qua est Apollinis fanum. Al. Leucate, æ. f.
Nubifer Leucates. Claud. de Bell. Get. 186.

LEUCE, es. f. [Λευκὴ] auctore Plin. lib. 5. cap. 39. Oppidum est in finibus Ioniæ, quod etiam insula fuit.
Est præterea, eodem lib. 4. c. 13. & Mela 2. 7. pr. auctoribus, Insula Ponti Borysthenis ostio objecta, parva admodum: & quod ibi Achilles sepultus est, Achillæa dicta; eadem & Macharon appellata. [an Machærion?

LEUCE, [λευκὴ] Vitiliginis species. V. ALPHOS.

LEUCĒŎRON, i. n. [λευκέωρον] Herba eadem, quæ & Leontopodion, de qua supra. V. Plin. 26. 8. Apul. de Herb. cap. 7.

LEUCIPPIS, ĭdos. f. Patron. i. e. Leucippi filia, quod Epitheton Phœbes, quam amabat Castor, occurrit apud Propert. 1. 2. 15. V. Hygyn. F. 80.

LEUCIPPUS, i. m. [Λεύκιππος] Eleates, seu Abderites, seu Melius, ut aliis placet, Philosophus, Zenonis Eleatis auditor, qui omnia pleno & inani constare dixit, ut est apud Cic. 4. Acad. 118. Ejus placita plenius exponit Diogen. Laert. lib. 9. §. 30.

LEUCOÆTHIOPES, Æthiopum natio. V. LEUCÆTHIOPES.

LEUCOCHRȲSOS, i. m. [λευκόχρυσος] Gemma, quæ fit chryſolitho interalbicante. Plin. lib. 37. cap. 10.

LEUCOCOMUS, a, um. [λευκόκομος] Albente coma, ſeu fronde præditus, ut, Punica mala leucocoma. Plin. 13. 19.

LEUCOGÆA, æ. f. [λευκογαία] Gemma, quæ & Leucographia. q. V. Plin. lib. 37. cap. 10.

LEUCOGÆUS, a, um. Adj. [λευκόγαιος] Cujus terra alba eſt, ut, Collis Leucogæus. Plin. 18. 11.

LEUCOGÆI, ōrum. m. pl. [Λευκόγαιοι] Plin. lib. 35. cap. 15. colles ſunt in Italia in Neapolitano Campanoque agro, inter Puteolos & Neapolim, in quibus invenitur alumen ſimul & ſulphur.

LEUCOGRĂPHIS, ĭdis. f. [λευκογραφὶς] Lapis Ægyptiacus, a lacteo colore nominatus. Plin. 27. 11. & Dioſc. 5. 100.

LEUCOGRAPHIA, æ. f. [λευκογραφία] Gemma, forſan eadem, quæ & Leucogala, & Galactites. Plin 37. 10.

LEUCOION, i. n. [λευκόϊον] Plin. de chalcantho lib. 34. cap. 12. Sed ex eo candidum colorem ſentientem violam, leucoion appellant. Sed ne quis hallucinetur, ſciendum eſt Leucoii nomine omnia Violarum genera comprehendi, ſed coloris alio addito nomine: unde Leucoia candida dixit Columel. lib. 10. 97. Dicuntur & Leucoia lutea, purpurea, &c.

LEUCŌMA, ătis. n. [λεύκωμα] Album dicitur: h. e. Tabula illa in qua judicum deſcripta erant nomina, & in qua ſingulorum annorum acta litteris mandabantur a Pontifice maximo. Pittacium alias dicitur, & Matrix, ſeu Matricula. Hermolaus.
Accipitur & Leucoma pro Albo ovi, & pro Oculorum albugine, vel potius morbo, corneam tunicam macula alba obfuſcante.

LEUCON, onis. m. [Λεύκων] Rex Ponti a fratre Oxilocho interfectus, quod cum ejus uxore adulterii & inceſtus conſuetudinem haberet. Ovid. in Ibin, 310.
Item Leucon, Agricola; de quo proverbium, Alia Leucon, alia Leuconis aſinus portat. V. Alia Leucon, &c. in ALIUS.

LEUCONIUM, five **LEUCONICUM**, i. n. [γνάφαλον] Tomentum dicitur. Martial. lib. 11. 22.
Culcitra leuconio quam viduata ſuo. Al. Leuconico. Idem lib. 14. 159.
Accipe leuconicis vellera raſa ſagis. Sic Mſſ. Legitur & Lingonicis. conf. 160.

LEUCŎNŎĒ, ēs. f. [Λευκονόη] Nomen proprium Græcum eſt a mentis candore: quanquam candidam mentem Græci interdum pro mala etiam dicunt, niſi apud Heſychium καλῶν pro κακῶν legas, quod legendum reor. Turneb. 11. 28.

LEUCONOTOS, i. m. [λευκόνοτος] Candidus Auſter, ventus. Auſon. Edyll. 12. 55.
Velivolique maris conſtrator Leuconotos Libs.

LEUCOPĔTRA, æ. f. [Λευκόπετρα] Promontorium Siciliæ. Cic. 1. Philip. 7. Quum autem me ex Sicilia ad Leucopetram, quod eſt promontorium agri Rhegini, venti detuliſſent.

LEUCOPHÆUS, a, um. Adj. [λευκόφαιος] Color nativus ex albo & nigro nomen trahens, λευκὸν, album: φαιὸν, medium inter album & nigrum, i. e. fuſcum & pæne nigrum. Plin. lib. 32. cap. 10. Jecur rubetæ vel cor adalligatur in panno leucophæo, & quartanis prodeſt. Idem lib. 24. cap. 12. Purpurea aut leucophæa, & quæ facillime diluitur. Vitruv. lib. 8. cap. 3. Cenſet Bayſius eum eſſe colorem quem Cinericium vocamus.

LEUCOPHÆĀTUS, a, um. Adj. [λευκοφαιωτὸς] Leucophæo colore indutus: cujuſmodi ſunt Franciſcani, aut quos vulgus Italorum *Beretinos* vocat. Martial. 1. 97.
Amator ille triſtium lacernarum,
Et bæticatus atque leucophæatus.

LEUCŎPHLEGMATIAS, æ. m. [λευκοφλεγματίας] certa Hydropis ſpecies, (hæc enim vox ſubauditur) qua tumores per totum corpus oriuntur, quæ & Anaſarca dicitur. V. Celſ. 3. 21. [Vulgo perperam f. Leucophlegmatia uſurpant, quaſi ex Gr. λευκοφλεγματία.

LEUCOPHORUM, i. n. [λευκοφόρον] Glutinum auri. Plin. lib. 35. cap. 6. & lib. 23. cap. 3.

LEUCOPHTHALMOS, i. m. [λευκόφθαλμος] Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. Leucophthalmos rutila alias, oculi ſpeciem candidam, nigramque continet.

LEUCŌPIS, ĭdis. f. [λευκῶπις] Albos oculos habens. Ita Græci vocant artemiſiam ob flores albos. Apul. de Herb. cap. 10.

LEUCOS, i. m. [λευκὸς] Ardeolæ genus. Plin. 10. 60. & 11. 37. Alias Gr. λευκερώδιος.

LEUCŌSIA, æ. f. [Λευκωσία] Inſula contra Pæſtanum ſinum, in mari Tyrrheno Lucaniæ adjacens, ut Strab. lib. 6. refert: parvum ad continentem habens curſum.

LEUCOSTICTOS, i. m. [λευκόστικτος] Lapis ab albis punctis nomen habens. Plin lib. 36. cap. 7. Rubet porphyrites in eadem Ægypto: ex eo candidius intervenientibus punctis, leucoſtictos vocatur.

LEUCOSYRI, orum. pl. m. [Λευκόσυροι] Cappadoces olim dicti, teſte Strab. lib. 12. & Plin. 6. 3.
Leucoſyrorum cubitus, Ptolem. lib. 5. cap. 6. Cappadociæ locus. hodie Lirus.

LEUCOTHĔA, æ. f. [Λευκοθέα] Aurora: quaſi alba dea. Cic. 1. Tuſc. 28. Quid Ino Cadmi filia, nonne Leucothea nominata a Græcis, Matuta habetur a noſtris? Sic 3. de Nat. Deor. 39.

LEUCOTHŎE, vel **LEUCOTHEE**, es. f. [Λευκοθόη, ἢ Λευκοθέη] Ovid. 4. Met. 468. fuit Orchami Babylonii ex Eurynome filia, quam a Phœbo gravidam factam, pater crudeliter defodit vivam. Sed Phœbus mutavit eam in arborem tus ferentem. Eſt etiam Aſiæ Regio turifera. V. Plin. 5. 9.

LEUCŎZŌMUS, a, um. Adj. [λευκόζωμος] Albo jure conditus. ut, Pullus leucozomus. Apic. 6. 9. Aliis eſt Leocozumus.

LEUCRION, i. n. herba, Cynogloſſa. Apul. de Herb. cap. 96.

LEUCTRA, orum. per c ante τ, n. pl. [Λεῦκτρα] Oppidum eſt Bœotiæ. De eo Cic. 1. Tuſc. 110. Et 1. Off. 61.

LEUCTRA, æ. f. [Λεῦκτρα] Idem. Solinus enim cap. 12. §. 250. Leuctras videtur uſurpaſſe.

LEUCTRUM, [Λεῦκτρον] Laconicæ oppidum, a Leuctris Bæotiæ denominatum.

LEUCTRĬCUS, a, um. Adj. [Λευκτρικὸς] Cic. 1. Tuſc. 110. Priuſque Leuctra tollentur, quam pugnæ Leuctricæ gloria. Leuctricam pugnam appellat, in qua Thebani apud Leuctra vicum Bœotiæ, res Lacedæmoniorum gloriamque attriverunt. V. Cæl. lib. 5. cap. 8.

LEVI, præteritum a Leo, les. V. LEO.

LEVI, m. [Λευὶ] erat tertius Jacobi filius ex Lea. Geneſ. cap. 29. Hinc

LEVITA, vel **LEVITES**, æ. m. [Λευίτης] Qui eſt ex familia Levi, cui rerum ſacrarum adminiſtratio tradita apud Iſraelitas fuit. V. Num. cap. 3. 4. & Arat. 1. 600.
Levitæ etiam Evangelii Miniſtri dicuntur a Chriſtianis ſcriptoribus. V. Iſidor. 7. 12. Sidon. 9. Epiſt. 2. & Hieron. T. 4. lib. 7. de Ordin. Eccl.

LEVITICUS, a, um. Adj. [Λευιτικὸς] ut, Genus Leviticum. Vulg. Interpr. Deut. 17. 9. Stirps Levitica. Vulg. Interpr. Joſ. 3. 3.

LEVITICUS, i. m. [Λευιτικὸς] Liber tertius Pentateuchi, ſeu librorum Moſis appellatur, eo quod Levitarum miniſteria exſequitur, inquit Iſidor. 6. 2. conf. Tertull. adverſ. Gnoſtic. cap. 2. & adverſ. Marc. 4. 23.

LEVITONARIUM, i. n. Colobium ſine manicis. Iſidor. Gloſſ.

LEVIATHAN, anis. m. [λευιαθὰν] Bellua marina. Job cap. 40. & 41. V. Bochart. Hieroz. 2. 5. 16.

LEVICULUS, **LEVIDENSIS**, ſeu **LEVIDENSUS**, V. LEVIS.

LEVIGO, V. Lævigo in LÆVIS.

LEVIPES, V. LEVIS.

LĒVIR, ĭri. m. [δαὴρ] Feſt. Levir, eſt Uxoris meæ frater. Nonius 19. 5. Levir dicitur Frater mariti, quaſi levus vir. Modeſtinus Juriſc. de Gradibus affinitatis. l. Non facile, Viri frater, levir eſt: apud Græcos δαὴρ appellatus, ut eſt apud Homerum relatum: ſic enim Helena ad Hectorem dixit,
Δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυοέσσης. i. e. Levir mei canis, omnis mali cauſatricis horridæ.

LĔVIS, e. Adj. [κοῦφος, ἐλαφρὸς] Quod ſine pondere eſt. Leve dicitur proprie, Quod facilius ſurſum attollitur quam deorſum tendat. Virg. 10. Æn. 169. Corytique leves humeris, & letifer arcus. Sic, Leve pondus. Plin. lib. 12. cap. 9.
Animæ leves. Lucret. lib. 3. 419.
Arma levia. Ovid. 3. Triſt. 12. 19.
Armaturæ levis milites. V. ARMA. Cic. 10. Philip. 14. Noſtræ ſunt legiones, noſtra levis armatura, noſtri equitatus, &c. h. e. Pedites levius armati.
Armaturæ levis excurſio in oratione, eleganter dicitur pro Prima argumentorum leviorum textura. Cic. 2. de Divin. 26. Sed hæc fuerit nobis tanquam levis armaturæ prima orationis excurſio: nunc cominus agamus, experiamurque, ſi poſſimus, cornua commovere diſputationis tuæ.
Currus levis. Ovid. 1. de Arte Am. 4.
Equus, Celer. Valer. 6. Argon. 240.
Piper leve, Quod pondere tale apparet. Plin. lib. 12. cap. 7.
Pondus leve. Ovid. 2. Met. 161.
Rota, Volubilis. Virg. 1. Æn. 151.
Stipula. Virg. 1. Georg. 85.
Foliis levior. Ovid. 5. Epiſt. 109.
Levis homo, Inconſtans, & qui facile opinionem mutat. Plaut. Trin. 5. 2. 47.
Auctor levis, nec ſatis fidus ſuper tanta re. Liv. 5. 15. extr.
Homo levis, Vilis & abjectus. Plaut. Men. 3. 2. 23.
— quid ais, homo
Levior quam pluma, peſſume & nequiſſume? Cic. de Amicit. 91. Levium hominum atque fallacium, &c.
Judex nequam & levis. Cic. 4. Verr. Et pro Cluent. 75. Leves ac nummarii judices.
Vulgus leve. Ovid. 12. Met. 53.
Levia hæc ſunt, quæ & tu pergravia eſſe in animum induxti tuum. Ter. Hec. 3. 1. 12. i. e. Inutilia & vana.
Acumen leve mentis diſcurrit. V. ACUMEN.
Brachio levi aliquid agere, i. e. Indiligenter. Cic. 4. Att. 16. V. BRACHIUM.
Cauſæ leves. Ter. Hec. 3. 4. 12.
Olim quidem te cauſæ impellebant leves. i. e. Facile commovebaris. Cic. 3. de Finib. Qui leviori de cauſa.
Colla levia. Propert. lib. 2. 3. 13.
Cura levior. Virg. 3. Georg. 305.
Dolor levis, Parvus. Cic. 1. de Fin. 40. Quod mors ſenſu careat, dolor in longinquitate levis, in gravitate brevis ſoleat eſſe, ut ejus magnitudinem celeritas, diuturnitatem allevatio conſoletur.
Fortuna levior malorum. Ovid. 4. Triſt. 1. 61.
Fortunam facere levem. Stat. 1. Theb. 177.
Gratia levis. Plaut. Pœn. 3. 6. 17.
Jactura levis. Claud. 2. in Eutrop. 118.
Impenſa levis. Ovid. 2. de Arte Am. 255.
Inſania levis. Hor. 2. Epiſt. 1. 118.
Juventus levis. Hor. 2. Carm. 11. 6.
Labor levis. Ter. Heaut. 2. 4. 19.
Nam dum abs te abſum, omnes mihi labores fuere, quos cepi, leves.
Labor levior, minorque. Ovid. 1. de Pont. 4. 25.
Munus leve. Ovid. 1. Met. 620.
Nomine leviori appellare, Minus odioſo. Cic. pro Roſc. Amer. 93. Sin eos, quos, qui leviore nomine appellant, percuſſores vocant, &c. Nomen enim percuſſoris levius eſt quam Sicarii.
Noxa levis. Ter. Hec. 3. 1. 32.
Pœna levior. Ovid. 1. Amor. 1. 4.
Pretium levius. Ovid. 3. de Arte Am. 171.
Reprehenſio levis. Cic. 4. Acad.
Res leves. Virg. 4. Georg. 3.
Ruina non levis. Hor. 2. Carm. 19. 15.
Scriptura levis. Ter. in prol. Phorm. 5.
Qui ita dictitant, quas antea fecit fabulas,
Tenui eſſe oratione, & ſcriptura levi.
Servitutem levem reddere. Plaut. Capt. 2. 1. 4.
Nunc ſervitus ſi evenit, ei vos morigerari mos bonus eſt,
Eamque herili imperio, ingeniis voſtris levem reddere. Al. Lenem.
Spes leves. Hor. 1. Epiſt. 5. 8.
Somnus levis. Virg. 5. Æn. 838.

Tactus

Tactus levis. Plin. lib. 11. cap. 53.
Verba leviora foliis. Ovid. 2. Amor. 16. 45.
Versus leves. Hor. de Arte Poet. 231.
Vina levia: i. e. Tenuia. Plin. ait lib. 23. cap. 1. Levissimum vinum esse, quod celerrime inveteratur.
Umbra levis. Tibul. lib. 2. 5. 96.
Vomere levi admodum fauciare summam partem terræ: h. e. Leviter terram arare. Columel. lib. 2. cap. 2.
Usus non levis amicitiæ, i. e. Non mediocris. Ovid. de Rem. Amor. 590.
Vulnus leve. Ovid. 3. Met. 87.
Habere aliquid in levi. Tacit. 2. Hist. 21. 4. Quocunque casu accidit, dum atrociora metuebantur, in levi habitum.
Levis, Non arduus. V. Leve fastigium, in FASTIGIUM.
Levis, cum Infinitivo. Sil. lib. 16. 488.
Omnes ire leves, atque omnes vincere digni. h. e. Agiles ad cursum.

LEVĬTAS, ātis. f. [κουφότης, ἐλαφρότης] de Re quæ exiguo vel nullo pondere est, dicitur. Plin. lib. 12. cap. 12. Sincerum quidem levitate deprehenditur. Idem lib. 11. cap. 23. Nec puduit has vestes usurpare etiam viros, levitatem propter æstivam.
Volucri levitate ferri. Lucret. lib. 4. 203.
Levitas, Inconstantia, vilitas. Cic. 4. Acad. Ut omittam levitatem temere assentientium, &c.
Vana levitas incertæ mentis. Sil. lib. 16. 148.
Constans in levitate fortuna. Ovid. 5. Trist. 8. 18.
Convincere levitatis. V. CONVINCO.
Culpanda levitas. Ovid. 2. de Arte Am. 429.

LEVĬTER, Adv. [κούφως, ῥίμφα] Sine pondere.
Agnoscere Leviter. Cic. 2. de Fin. 33. Sunt & in animo præcipua quædam, & in corpore: quæ quum leviter agnovit, tunc discere incipit.
Aspersus leviter, Subaudi Probris. Cic. 6. Fam. 6. Eodem fonte se hausturum intelligit laudes suas, e quo sit leviter aspersus.
Attingere leviter studia, pro Parvo tempore litteris operam dare, & quasi a limine salutare ipsa studia. Sueton. de Clar. Grammat. 9. Functusque militia, studia repetiit, quæ jam inde a puero non leviter attigerat.
Attingere aliquid leviter in transitu. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Dicere levissime. Cic. 3. in Catil. 17. Tamen, ut levissime dicam; dimicandum nobis cum illo fuisset.
Dissidere leviter. Cic. 1. Att. 10. Ejus autem Collega & in me perhonorificus, & partium studiosus, ac defensor bonarum: quin nunc leviter inter se dissident. h. e. Aliquantum dissident. Tale est & illud 2. Att. 1. Mihi quod defendissem, leviter succensuit.
Dolere leviter. Ovid. 10. Met. 138.
Eminere leviter. Cic. 2. de Nat. Deor. 143. Genæ deinde, ab inferiore parte tutantur subjectæ, leviterque eminentes. i. e. Paululum.
Eruditus leviter homo, i. e. Mediocriter. Cic. 3. de Orat. 24.
Ferre levissime, h. e. Facile & patienter. Cic. de Prov. Cons. 47. Hoc velim probare omnibus, P. C. sed levissime feram, si forte his aut minus probaro, qui meum inimicum repugnante vestra auctoritate texerunt, &c.
Fundata leviter fides. Liv. 2.
Inflexum leviter, h. e. Parum incurvum vel paululum. Cic. 1. de Divin. 30. Bacillum incurvum, & leviter a summo inflexum.
Læsus levissime. Plin. Epist. 30. pr. lib. 6. Villa Camilliana, quam in Campania possides, est quidem vetustate vexata: ea tamen quæ sunt pretiosiora, aut integra manent, aut levissime læsa sunt.
Ligurire non timide, nec leviter aliquid. Cic. 5. Verr. 177.
Ornatus leviter. Cic. in Orat. 21. Alii in eadem jejunitate concinniores, id est, faceti, florentes etiam & leviter ornati.
Saucius leviter. Cic. 2. de Invent. 154.
Succensere alicui leviter. Cic. 2. Att. 1. Mihi quod defendissem, leviter succensuit. i. e. Aliquantum.
Tangere aliquid leviter. Cic. pro Rosc. Amer. 83. Tametsi neque omnia dicam, & leviter unumquodque tangam. h. e. Obiter, & quod dicitur, in transcursu.
Velle bene alicui leviter. Plaut. Pœn. 3. 3. 26.
Quanquam bene volumus leviter lenonibus. [Junge, Benevolumus.
Levius, pro Minus, adverbium quantitatis: ut illud Caton. dist. 2. 24.
Nam levius lædit quicquid prævidimus ante. Sic apud Hor. 2. Serm. 7. 19. — quanto constantior idem
In vitiis, tanto levius miser.
Dolere levius. Ovid. 1. de Ponto 9. 30. Et in Ibin 255.

LEVĬCŬLUS, a, um. [ὑπόκουφος] Adj. dimin. Cic. 5. Tusc. 105. Leviculus sane noster Demosthenes, qui illo susurro delectari se dicebat, aquam ferentis mulierculæ, ut mos in Græcia est: insusurrantisque alteri, Hic ille Demosthenes.

LĔVĬCŎMIS, e. vel LEVICOMUS, a, um. Adj. Fulgent. 1. Mythol.

LEVIDENSUS, a, um. & LEVIDENSIS, e. Adj. Cic. 9. Fam. 12. Oratiunculam pro Deiotaro, quam requirebas, habebam mecum, quod non putaram. Itaque eam tibi misi, quam velim sic legas, ut causam tenuem & inopem, nec scriptione magnopere dignam. Sed ego hospiti veteri & amico, munusculum mittere volui levidense, crasso filo, cujusmodi ipsius solent esse munera. Servius ostendit, Levidensam vestis esse genus vile, raro, tenuique textu. Quondam inter hospitum xenia, vestes in primis erant. Unde & apud Juven. 9. Sat. 30. queritur quispiam vestes donari, villo crasso, coloreque malo,
Et male percussas textoris pectine Galli. Proinde M. Tullius orationem suam parum elaboratam, atque expolitam, Levidense munus appellat. Eleganter accommodabitur ad munus leviculum, aut officium vulgare, non admodum ex animo, neque diligenter præstitum amico cuipiam vulgari. Eras. Levidensa dici videntur, quasi Leviter & negligenter densata textaque. V. Isidor. 19. 22. Et Interpr. ad Cic. loc. cit.

LEVENNA, æ. m. pro Homine levi dixit Laberius apud Gell. 16. 7. V. loc.

LEVĬFĂCIO, ĕre. Gloss. Lat. Gr. Levefecit, ἐξουθένησεν.

LEVĬFĬDUS, a, um. Adj. [κουφόπιστος] Qui levi fide est. Plaut. Pers. 2. 3. 61. Omnes sunt lenæ levifidæ. Plautina dictio est.

LĔVĬPES, ĕdis. Adj. [ἐλαφρόπους] Celer & pedibus levis. Varr. 3. de R. R. cap. 12. Lucius Ælius putabat ab eo dictum leporem a celeritudine, quod levipes esset.

LEVĬSOMNUS, a, um. Adj. [κουφόϋπνος] Quod levi somno est: elegans canum epitheton, qui levi somno premuntur. Lucret. lib. 5. 862.
Et levisomna canum fido cum pectore corda.

LĔVO, [αἴρω, ἀείρω] āre. In altum tollere, veluti leve quiddam.
Manum levare. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Membra levare cubito. Ovid. 21. Epist. 16.
Palmas levavit ad cælum. Stat. 11. Theb. 556.
Se levare de. Ovid. 2. Met. 427.
— de cæspite virgo Se levat. i. e. Surgit.
Levare in sublime. Plin. lib. 2. cap. 16.
Levare, Auferre. Virg. 2. Æn. 146.
— atque arcta levari
Vincla jubet Priamus. Cic. 1. Tusc. 118. Emittique nos e custodia, & levari vinculis arbitremur.
Levare [κουφίζειν] aliquem onere, & Levare alicui onus, Exonerare. Virg. 9. Ecl. 65. — ego hoc te fasce levabo. Cic. 3. Fam. 12. Leva me igitur hoc onere.
Levari a pœna. Plin. lib. 28. cap. 4.
Auxilio levare aliquem. Virg. 2. Æn. 452.
Ægritudine Levare. Cic. 9. Att. 6. Longior vero epistola non me solum, sed meos omnes ægritudine levavit. Sic Levare cruciatu, Idem 4. de Fin.
Amicitias levare remissione usus. Cic. de Amicit. 78. Tales igitur amicitiæ sunt remissione usus levandæ: & (ut Catonem dicere audivi) dissuendæ magis quam discindendæ. i. e. Sensim levius colendæ, inquit Budæus.
Angorem levare. Cic. 1. Att. 15. Tu autem qui sæpissime curam & angorem animi mei sermone & consilio levasti tuo.
Animum levare exercitatione, Recreare. Cic. de Senect. 36. Et corpora quidem exercitationum defatigatione ingravescunt, animi autem se exercendo levantur.
Animum religione levare. Liv. 21. 62. Magna ex parte levaverunt animos religione.
Atrocitatem alicujus rei levare. Cic. pro Quint. 52. Si res ista gravissima sua sponte videretur, tamen ejus atrocitas necessitudinis nomine levaretur. h. e. Minueretur, levior efficeretur.
Auctoritatem suam levare inconstantia: i. e. Minuere. Cic. 4. Acad. 69.
Annonam levare, & Populum levare, frumento suppeditato in caritate annonæ: h. e. Populo annonæ penuria laboranti subvenire. Liv. 26. 40. ad fin. Cic. pro Corn. Balb. 40. Hoc tempore ipso populum Rom. quem in caritate annonæ, ut sæpe ante fecerant, frumento suppeditato, levaverunt.
Calamitatem innocentium levare. Cic. pro Rosc. Amer. 7. Deinde a vobis, Judices, ut audacium sceleri resistatis, innocentium calamitatem levetis, &c.
Cladem levare auctore. Ovid. 2. Met. 281.
Si placet hoc, meruique, quid ô tua fulmina cessant
Summe deûm? liceat perituræ viribus ignis,
Igne perire tuo, clademque auctore levare. Verba sunt Terræ ad Jovem.
Cruciatum levare. Cic. 7. Verr. 117. Ut levandi cruciatus sui gratia lictori pecunia daretur.
Cura aliquem levare. V. CURA.
Curas & sitim levare vino. Ovid. 12. Met. 156.
Cura levanda verbis. Ovid. 5. Fast. 237.
Dentes levare penna. Martial. lib. 14. 22. h. e. Purgare.
Dolorem levare alicujus. Cic. ad Brut. 9. Fungerer officio, quo tu functus es in meo luctu, teque per litteras consolarer, nisi scirem his remediis, quibus meum dolorem tum levasses, te in tuo non egere.
Facinus levare alicujus. Liv. 4. 17. pr. h. e. Excusare, & minus grave dicere.
Famem levare fronde & cæspitibus. Ovid. 14. Epist. 96.
Fœnus levare, & Fœnore levari. Liv. 6. 27. & 32. & 39.
Ictum serpentis levare, Sanare. Plin. lib. 7. cap. 2.
Injuriam levare. Cæs. 1. Bell. Civil. 9.
Inopiam levare. Cæs. 3. Bell. Civil. 48.
Invidia levari. Cic. 15. Att. 2. Balbum levari invidia per nos velim.
Invidiam levare. Vellei. 2. 31. 4. Sed interdum persona, ut exemplo nocet, ita invidiam auget aut levat.
Laborem alicui levare. Virg. 1. Æn. 330.
— nostrumque leves quæcunque laborem. Ubi Servius; Leves, Levem facias.
Laborum, vel Labore levare aliquem. Plaut. Rud. 1. 4. 27.
Spes mea, ut me omnium jam laborum levas? Cic. 2. de Orat. 23. Adjungam etiam de memoria, ut labore Crassum levem.
Membra levare quiete, Reficere. Ovid. de Rem. Amor. 206.
Metum alicui, vel Aliquem metu levare. Cic. 2. Tusc. 59. His levabat omnem vulnerum metum nobilitas mortis & gloria. Liv. 2. 22. Volscis levatis metu, &c.
Morbum alicui levare, pro Ægritudinem animi auferre. Plaut. Milit. 4. 6. 57. Levandum morbum mulieri video.
Nemus levandum fronde. Virg. 2. Georg. 400.
Obsidione levari. Virg. 10. Æn. 25.
Opinione aliqua aliquem levare. Cic. de Amicit. 74. Qui hac opinione non modo verbis, sed etiam opere levandi sunt. i. e. Deducendi ab ea opinione, quæ eis gravis est. Budæus.
Ora arida levare aqua. Ovid. de Rem. Amor. 230.
Partu levare aliquam dicitur Lucina. Ovid. 9. Met. 697.
Paupertatem alicui levare, pro Subvenire pauperi. Plaut. Epid. 4. 1. 29.
Plagam levare, vel infectas partes de arbore: h. e. Auferre tenuissimas partes quæ post incisuram remanserunt, ne insitioni noceant. Columel. lib. 5. cap. 11. Tum arborem fici detrunca, plagamque leva. Ibid. cap. 9. Sed forte in his locis legendum Lævare, ut idem sit quod Lævigare, hoc est plagam lævem facere, ne quid extet, asperumve emineat.
Promissa multa fidem levant. Hor. 2. Epist. 2. 10. h. e. Imminuunt. Multa promittentibus non habetur fides.
Se liberare, sive levare ære alieno. Cic. 6. Att. 2.
Sese infamia levare, Liberare. Cic. 5. Verr. 110. Potestas erat isti homini integro atque innocenti data, ut in Apronium quum animadvertisset, sese gravissima levaret infamia.
Sitim levare de fonte. Ovid. 15. Met. 322.
Sumptum levare. Ter. Heaut. 4. 4. 24.

Superſtitione levari. Cic. 1. de Fin. 63. Omnium autem rerum natura cognita, levamur ſuperſtitione, liberamur mortis metu.

Suſpicionem levare, & a ſe removere. Cic. 5. Verr. 116. Tum iſte homo innocens, qui illam ſuſpicionem levare, atque ab ſe removere cuperet, recuperatores dicit ſe de cohorte ſua daturum.

Tributum levare alicujus agri, Redditus illius capere. Ulpian. in l. Forma. §. Si vero. D. de cenſibus.

Viam ſermone levare. Virg. 8. Æn. 309. h. e. Minus moleſtum, & magis jucundum iter facere.

Vitium levare. Ovid. 17. Epiſt. 49.

Vitiis levari atque erroribus. Cic. 4. de Fin. 65. Qui virtuti ſtudent, levantur vitiis, levantur erroribus. h. e. Liberantur.

Levans, antis. Partic. Hor. 2. Epiſt. 1. 140.

> Agricolæ priſci, fortes, parvoque beati,
> Condita poſt frumenta, levantes tempore feſto
> Corpus, & ipſum animum, ſpe finis dura ferentem.

Fomenta levantia vulnus. Idem Epod. 11. 25:

Levātus, a, um. Partic. [ἀρθεὶς] Liv. 21. 58. Et mox aqua levata vento, quum ſuper gelida montium cacumina concreta eſſet, tantum nivoſæ grandinis dejecit.

Nebula levata in nubes. Liv. 37. 41. pr.

Saxa levata vadis. Hor. Epod. 16. 26.

Compar. Gell. 17. 8. Quæ levatiora levioraque ſunt. Al. Lævatiora.

Levātio, ōnis. f. [κούφισις] Conſolatio, ſive quod Alleviationem vocant. Cic. 12. Att. 23. Levatio quædam eſt, ſi minus doloris, at officii debiti. Sic Levatio ægritudinis. Cic. 1. Tuſc. 119.

Vitiorum levatio. Cic. 4 de Fin. 67. Levatio igitur vitiorum magna fit his qui habent ad virtutem progreſſionis aliquantum.

Levātor, ōris. m. Qui rem aliquam levat, quam non debet. Petron. cap. 140. extr. Unde plani autem, unde levatores viverent, &c. Al. Lavatores. V. not.

Levāmen, ĭnis. n. [κουφισμὸς] Quod levat & minuit, aut tolerabilius malum aliquod facit, ſive Conſolatio. Cic. 12. Att. 16. Quod ſi eſſet aliquod levamen, id eſſet in te uno. Martial. lib. 6. 68.

> Hic tibi curarum ſocius, blandumque levamen.

Omnis curæ caſuſque levamen. Virg. 3. Æn. 709.

Mite levamen. Ovid. 3. Epiſt. 62.

Levāmentum, i. n. [κούφισμα] Idem. Cic. 5. de Fin. 53. Nos autem non ſolum beatæ vitæ iſtam oblectationem videmus, ſed etiam levamentum miſeriarum. Plin. lib. 8. Epiſt. 19. Ad unicum doloris levamentum ſtudia confugio.

Malorum levamenta Tacit. 4. Ann. 8.

Modicum in præſens levamentum fuere. Tacit. 3. Ann. 28.

Uxorium levamentum. Tacit. 3. Ann. 34.

Præſtare levamentum. Plin. lib. 30. cap. 3.

Eſſe levamento, Levare, & ſublevare, aut exonerare. Cic. 12. Att. 43. Quod ſiles recte mi illam rem fore levamento, bene facis, quum id eſſe (mihi crede) perinde ut exiſtimare tu non potes. V. not. ad loc.

Levamentārius, i. m. Qui levat naves. Theod. Cod. 13. 4. Si navicularius originalis levamentarius fuerit.

Levābĭlis, e. Cæl. Aurel. Acut. 3. 7. Levabilis & poſſibilis motus.

Levana, æ. f. Dea, quæ pueris de terra levandis præeſt. V. Auguſtin. de Civ. Dei 4. 11. Turneb. Adverſ. 4. 15. Roſini Antiquitat. Rom. 2. 19.

Levor, Levus. V. lævor, lævus.

Leuphana, [Λευφάνα] Germaniæ urbs apud Ptolem. Vulgo *Hanover*.

Leuson, i. n. [λεῦσον Theophr.] Medulla in abiete. Plin. 16. 39.

Leutychĭdes, is. m. [Λευτυχίδης] Vir Lacedæmonius, inimicus Demarathi, poſt cujus fugam conſtitutus fuit Spartanorum rex, ut ſcribit Herodot. lib. 6.

L E X

Lex, lēgis. f. [νόμος, θεσμὸς] Cic. 1. de Legib. 18. Lex eſt ratio ſumma inſita in natura, quæ jubet ea quæ facienda ſunt, prohibetque contraria. Eadem ratio, quum eſt in hominis mente confirmata & confecta, lex eſt. Itaque arbitrantur prudentiam eſſe legem, cujus ea vis ſit ut recte facere jubeat, vetet delinquere: eamque rem illi Græco putant nomine ſuum cuique tribuendo appellatam, ego noſtro a Legendo. Nam ut illi æquitatis, ſic nos delectus vim in lege ponimus, & proprium tamen utrumque legis eſt. Quod ſi ita recte dicitur (ut mihi plerumque videri ſolet) a lege ducendum eſt juris exordium. Ea eſt enim naturæ vis, ea mens ratioque prudentis, ea juris atque injuriæ regula. Sed quoniam in populari ratione omnis noſtra verſatur oratio, populariter interdum loqui neceſſe erit: & eam Legem, quæ ſcripto ſancit quod vult, aut jubendo, aut vetando, ut vulgus, appellare. Hæc Cic.

Leges, In urbe Roma nec niſi a magiſtratibus, nec niſi comitiis ferebantur; ſed, quia nec unus magiſtratus, nec una comitia erant, utrum ab uno, an ab omnibus magiſtratibus, & utrum unis, an omnibus comitiis ferrentur, aperiendum videtur. Ferebantur leges a magiſtratibus majoribus quatuor, uno minore: a majoribus, prætore, & conſule, qui ordinarii magiſtratus erant: item a dictatore, & interrege, qui majores quidem, ordinarii tamen magiſtratus non erant: neque populi comitiis creabantur: cenſor autem; etſi erat inter majores magiſtratus, jus tamen ferendæ legis, aut habendorum comitiorum non habebat: minor magiſtratus, qui leges ferret, tribunus pleb. erat; nam ædiles curules, quæſtores, ædiles pl. III viri capitales, III viri monetæ cudendæ, tribuni militum tam Rufuli, quam Comitiati, etſi magiſtratus erant, leges tamen non ferebant: legislatores autem vel tributis comitiis, vel centuriatis, vel etiam, ut in imperio mandando, & in adoptionibus, curiatis legem ferebant: ſi tributis, aut cum S. C. aut ſine: ſi centuriatis, e S. C. ſemper: plus omnino dignitatis, atque auctoritatis in centuriatis, ſed poteſtatis non minus erat in tributis: æque enim populus univerſus tenebatur iis legibus, quæ tributis comitiis ferebantur, atque iis, quæ centuriatis: idque ſancitum eſſe lege a Q. Hortenſio dictatore lata, Lælius Felix memoriæ prodidit: quum ante jure eo, quod ſtatuiſſet plebs, patricii non tenerentur: non enim advocare patricios tribuni pl. neque ad eos referre ulla de re poterant: ita ne leges quidem proprie, ſed plebiſcita dicebantur, quæ tribunis pl. ferentibus accepta erant. Hortenſius, quæ rogata plebs ſanxiſſet, ea pertinere ad omnes Quirites voluit: ſive, ut jura plebis augeret, quum plebeius ipſe eſſet: ſive utili reip. conſilio, quod in libera civitate diſſimilem conditionem diſcordiæ ſemina putaret. Legem laturus magiſtratus, ſcribebat eam domi, & cum peritis conſultabat, ne quid contra populi rem, aut voluntatem ſanciret, ne forte pugnantia capita ſimul ferret, neve quid, quod vetus aliqua lex, ſi ferretur, inane infirmumque juberet eſſe, (etſi, quæ poſtea ferretur lex, ſuperiores omnes, præter ſacratas, abrogabat) ne curationem, poteſtatem, commodumve aliquod ipſe ſibi ſua lege, aut collegis, cognatis, affinibus mandaret: quod leges duæ, Licinia, & Æbutia, fieri vetuerunt: contra quas leges fecit P. Clodius: tulit enim, quod in oratione pro domo traditum eſt, ut ſibi Ciceronis ædes liceret poſſidere; etiam illud in ſcribenda lege cavebatur, ne pluribus de rebus, quæ non ejuſdem generis viderentur, una rogatione ferretur: quod fieri quum lex Cæcilia & Didia vetabat, itaque a Clodio factum accuſat Cicero pro Domo (50. & 53.) tum, faciendum non eſſe, indicat idem in legib. lib. 3. (11.) his verbis: Qui agent, Non plus quam de ſingulis rebus conſulunto. Nam, Conſulunto, eſt, populum roganto; conſulitur enim populus, quum lex rogatur: itaque in oratione pro Milon. 10. Nihil, inquit, de ejus morte populus conſultus, nulla quæſtio decreta a ſenatu eſt; & pro domo ſua: (53.) Si populus de iſta re conſultus eſſet; & Feſtus: Rogatio eſt quum populus conſulitur. Addebatur illa exceptio, ut, ſi quid jus non eſſet rogari, ne eſſet rogatum; quod in oratione pro domo notavimus (106.) item: ſi quid contra alias leges ejus legis ergo latum eſſet, ut ei, qui eam legem rogaſſet, impune eſſet. quod fuiſſe translatitium, hoc eſt, ſcribi ſolitum in omnibus legibus, tradit Cic. 3. Att. Ep. (23.) Hæc igitur, quæ propoſui, quaſi legitima a bonis viris in ferenda lege omnia cavebantur; ſed, ubi rationem vicit libido, ſpreta bonorum conſuetudine, nihil præter ſuam potentiam, & utilitatem in lege ſpectarunt; ideo ſæpe leges Clodii, aut Vatinii, alienas a more majorum, acerbe reprehenſas a Tullio videmus. Scripta lege, legislator bene de republica ſentiens, ante quam eam promulgaret, referebat ad ſenatum, ut, quo plus ponderis majoremque vim lex haberet, de ſenatus eam ſententia ferret; popularis vero, ac ſeditioſus magiſtratus ſæpe, prætermiſſa ſenatus auctoritate, aut etiam contra ſenatus auctoritatem, legem rogabat. Promulgabatur deinde lex, id eſt, in publico ponebatur; eſt enim Promulgare, ut ait Feſtus, quaſi Provulgare; id autem & fiebat, ut inſpiceret qui vellet, inſpectam conſideraret; non ſolum, ut intercedi poſſet ante quam ferretur, verum etiam, ut aliquanto ante ſtatuere cuivis liceret, utrum, quum ferretur, antiquanda, an accipienda lex eſſet; adde etiam illud, ut quivis monere legislatorem poſſet vel de corrigenda, vel omnino de non ferenda lege. Spatium autem promulgationis, ut ex Dionyſio, & aliis patet, quacunque de re ferretur lex, erat trinundinum, id eſt per trinas nundinas, quum enim nundinarum cauſſa ex agris in urbem cives convenirent, per trinundinum leges patere, ut a ruſtica plebe ter legi cognoſcique poſſent, voluerunt; quod quum M. Antonius non ſervaſſet, invehitur in eum Cicero Philipp. 5. 8. his verbis: Ubi lex Cæcilia, & Didia? ubi promulgatio trinundinum? & Idem pro domo ſua: (41.) Hora fortaſſe ſexta diei queſtus ſum in judicio, quum C. Antonium collegam meum defenderem, quædam de rep. quæ mihi viſa ſunt ad illius miſeri cauſſam pertinere, hæc homines improbi ad quoſdam viros fortes longe aliter, atque a me dicta erant, detulerunt; hora nona, illo ipſo die tu es adoptatus, ſi, quod in ceteris legibus trinum nundinum eſſe oportet, id in adoptione ſatis eſt trium eſſe horarum: nihil reprehendo; ſin eadem obſervanda ſunt, ut decrevit ſenatus M. Druſi legibus, quæ contra legem Cæciliam & Didiam latæ eſſent, populum non teneri: jam intelligis, omni genere juris, quod in ſacris, quod in auſpiciis, quod in legibus ſit, te tribunum pl. non fuiſſe. Neque vero trinundinum ita interpretor, ut, ipſo tertiarum nundinarum die latas eſſe leges exiſtimem: quum & Macrob. lib. 1. Sat. (cap. 16.) Comitia nundinis haberi non potuiſſe, neque concionem advocare, id eſt cum populo agere, licuiſſe, veterum teſtimonio probet: & Feſtus, nundinas non ſolum inter ferias, ſed etiam inter nefaſtos dies apud antiquos fuiſſe dicat; inter ferias, ne cum populo agi liceret, inter nefaſtos dies, ne lege. Nundinas, inquit, feriatum diem eſſe voluerunt antiqui, quo ruſtici mercandi vendendique cauſſa in urbem convenirent, eumque nefaſtum, ne, ſi liceret cum populo agi, interpellarentur nundinatores. Aliud autem erat, Cum populo agere, aliud, Lege agere: cum populo agere, populum, eſt, ad conſilium, aut concilia vocare, ut ait Feſt. lege agere, jus experiri, in judicio contendere. lib. etiam 4. ad Att. (Ep. 3.) per duos nundinarum dies neque comitia eſſe habita, neque concionem ullam, his verbis Cicero declarat: Ante x. cal. nundinæ, concio biduo nulla. Trinundinum igitur in eam ſententiam dictum accipio, ut inter eum diem, quo promulgata lex erat, & eum, quo deinde ferretur, trinæ nundinæ intercederent, quo & ſæpius, & a pluribus, urbem mercandi vendendique cauſſa viſitantibus, promulgata lex cognoſci poſſet. Poſt tertias nundinas, magiſtratus in eum locum, ubi legem laturus erat, ſive in forum, ſive in campum Martium, populum convocabat; ibi quum legem præco, ſubjiciente ſcriba, recitaſſet, tum, (forte etiam in toto trinundino, quotieſcunque populus coiſſet, vel ſuadebant legem, vel diſſuadebant: ſed, maxime, ac vehementer fieri ſolitum quo die ferenda lex erat, conſentaneum eſt) primum quidem is, qui legem promulgaret, populo ſuadebat, ut rogationem acciperet; ſed poſt eum alii, non privati modo, quibus ab aliquo magiſtratu concio daretur, (nam alioqui concionandi poteſtas privatis non erat) verum etiam quandoque magiſtratus, pro ſuo quiſque ſenſu, vel ſuadebant, vel diſſuadebant; ſuaſorem rogationis eum, qui rogabat, fuiſſe, ita veriſimile eſt, ut exemplis, quæ multa ſuppetunt, mihi eſſe utendum in re minime dubia non exiſtimem; quod autem minus veriſimile eſt, ut aliquis ejus rogationis, quam ferret, ipſe diſſuaſor fuerit, id niſi teſtimoniis probem, credibile non erit; atque hoc tum fiebat, quum magiſtratus non e ſua, ſed e ſenatus ſententia rogationem ferebat; neque enim prohibebatur diſſuadere ad populum, quod non probaverat in ſenatu. Piſonis conſulis exemplum habemus in epiſtola, Vereor. ad Att. lib. 1. (14.) Piſo, inquit, conſul, lator rogationis, idem erat diſſuaſor; quod Attico, ut novum & iniquum ſcripſit Cicero, quum ſuadere ſuas rogationes reliqui ſolerent; unde illud Attici ad Ciceronem lib. 2. de legibus (24.) Suade igitur, ſi placet, iſtam ipſam legem, ut ego, Uti rogas, poſſim edicere. loquitur enim Atticus cum Cicerone, ut cum magiſtratu legem rogante; & quem-

quemadmodum in eo libro perſonam Cicero ſuſtinet magiſtratus legem rogantis, quod proxima ſuperiora verba declarant, (23.) Si quæ forte leges a me hodie rogabuntur, quæ non ſint in noſtra rep. nec fuerint, tamen erant fere in more majorum, qui tum ut lex valebat: ſic Atticus civem agit de ipſa lege ſuffragium ferentem; quod indicat illud: Ut ego, Uti rogas, poſſim edicere; refert enim modum illum tabellarum, quibus ſciſcebatur lex: quæ his duabus erant litteris ſignatæ, V. R. id eſt, uti rogas: quum eæ, quibus lex rejiciebatur, una littera A eſſent inſcriptæ: quæ valebat, Antiquo, hoc eſt, nihil novari volo, antiqua probo. Privatus legem Cinciam de donis & muneribus Q. Fabius Maximus ſuaſit, Ogulniam de ſacerdotiis P. Decius Mus, Voconiam de hæreditatibus M. Cato ille Cenſorius, Corneliam de reditu Ciceronis Cn. Pompeius. Nec vero, qui privati item leges diſſuaſerunt, invenire non facile eſt; exemplum habemus in oratione pro lege Manilia (c. 17.) Q. Hortenſii: in libro de Amicitia (c. 25.) C. Lælii, & minoris Africani. Maniliam legem, de bello Mithridatico Cn. Pompeio extra ordinem mandando, diſſuaſit Hortenſius: Papiriam, de tribunis pl. reficiendis, Lælius, & Africanus; atque hanc ipſam conſuetudinem, ut privati legem ſuaderent, aut diſſuaderent, indicat Livius libro 45. (cap. 21.) his verbis: Ita traditum erat, ne quis prius intercederet legi, quam privatis ſuadendi diſſuadendique poteſtas facta eſſet: quo melius aut commoda legis aperirentur, aut vitia, quo perſæpe evenit, ut aut ii qui ad intercedendum venerant, deſiſterent: aut intercederent, qui non profeſſi eſſent ſe interceſſuros; & eodem libro infra (cap. 36. pr.) Quum in Capitolio rogationem eam Ti. Sempronius ferre vellet, & privatis lege dicendi locus eſſet, neque ad ſuadendum, ut in re minime dubia, quiſquam procederet: Ser. Galba repente proceſſit. item Cicero in oratione pro C. Cornelio, cujus extant reliquiæ quædam, cum Aſconii commentariis editæ, (p. 1790. Verburg.) Eſt, inquit, jus vetandi, dum privati dicunt, dum tabellæ diribentur, dum ſitella defertur, dum æquantur ſortes, dum ſortitio fit. quibus in locis quum & Livius & Cicero de ſolis privatis meminerint, non tamen eam poteſtatem ſolis privatis fuiſſe debemus exiſtimare. partem enim pro toto poſuerunt: quia privati & ſæpius, & plures, quam magiſtratus, aut pro lege, aut contra legem dicere ſolerent. Magiſtratuum porro vel ſuadentium vel diſſuadentium legem exempla habemus hæc; M. Porcius Cato, ille ſapiens, prætor Liciniam de cooptatione ſacerdotum ad populum transferenda diſſuaſit. legem Maniliam prætor Cicero luculenta, quæ extat, oratione ſuaſit: Agrariam Rulli iis, quæ extant, orationibus conſul idem diſſuaſit. Verum hæc, quæ paulo longius, ut illuſtriora fierent, produximus, paucis admodum verbis libro de Legib. 3. (11.) Cicero comprehendit. Populum, inquit, docento, doceri a magiſtratibus privatiſque patiuntor. in quo ſignificatur, ut ipſi magiſtratus, qui legem ferrent, doceant, hoc eſt de ipſa lege dicant, & dicere alios quoque tum magiſtratus, tum privatos patiantur. Infra vero, eodem libro (43.) quum dixit, De promulgatione, de ſingulis rebus, de privatis, de magiſtratibus audiendis; privatos poſuit ante magiſtratus, quum ſupra primum magiſtratus, deinde privatos nominaſſet. quod ſi ad veritatem ordo referatur, prius nominari privatos, deinde magiſtratus oportuit. prior enim privatis locus in ſuadenda diſſuadendave lege ideo datus eſt, ne, ſi eos, qui magiſtratum gerebant, ante audiſſent, ab iis diſſentire non auderent. idque Dio hiſtoriæ ſuæ libro 39. ſcriptum reliquit. quos autem ſuadere, aut diſſuadere leges ſolitos fuiſſe diximus, eos in oratione pro Flacco (15.) Legis auctores Cicero appellat: quum auctores intelligat vel accipiendæ legis, vel antiquandæ. Hæc de ſuadentibus diſſuadentibuſque legem: nunc de loco, unde ſuaderent aut diſſuaderent. Nemo ad populum, niſi de loco ſuperiore, concionabatur, ſive is privatus eſſet, ſive magiſtratum adminiſtraret. id autem ob eam cauſſam, quo longius a ſtantibus in concione tum exaudiri vox, tum intelligi verba poſſent: concionabantur igitur, ſi in foro, de Roſtris, quæ ad Comitium fuiſſe, prope juncta curiæ, Pedianus ait: (in Enarr. or. pro Mil. 12.) ſi in campo Martio, vel alibi, de ſuggeſtu, aut editiore aliquo loco. concionari autem magiſtratibus, pro ea, quam habebant, poteſtate, omnibus licebat: privatis, quod jam diximus, niſi concionem, id eſt concionandi poteſtatem, a magiſtratu aliquo acciperent, non licebat. & quia ſæpius in foro, ubi Roſtra fuiſſe diximus, quam in campo, leges ferebantur: ideo ſæpius pro Roſtris, quam in campo conciones habebantur. multo enim plures tributis comitiis, quæ, legum quidem cauſſa, in foro, interdum & in Capitolio habebantur, quam centuriatis, quæ in campo, latas eſſe conſtat, quum tribuni pl. qui comitia tributa, non centuriata, habebant, facillime ad leges rogandas adducerentur, quippe qui leges non ferrent ex ſenatus auctoritate: quod neceſſe erat de legibus centuriatis. Quum ſuaſerant, diſſuaſerantve legem primo loco magiſtratus, qui legem ferebat, ſecundo privati, tertio reliqui magiſtratus, tum præſentibus ſacerdotibus, ut ſcribit Dionyſius, & divina exponentibus, ſitella, quam nominat Pedianus, deferebatur: in quam ſive tribuum, ſi tributis comitiis lex ferretur, ſive centuriarum, ſi centuriatis, nomina conjiciebantur: deinde, ſortibus æquatis, hoc eſt, ita agitata ſitella, ne qua ſors ſubſultaret, atque exiliret, ſed pariter omnes æquatæ jacerent, ſortitio fiebat: quæque prima vel tribus, vel centuria, quæ ſecunda, quæ tertia de ſitella exiſſet, eundem, quem ſors dederat, in ſuffragio ferendo locum atque ordinem tenebat. hæc dum agerentur, ſi quis tribunus pl. legi vellet intercedere, locus erat. nonnunquam autem ante ſuaſionem diſſuaſionemque legis interceſſionem fuiſſe, declarant illa proxime recitata, quæ Livius lib. 45. (cap. 21.) Cicero in oratione pro C. Cornelio tradiderunt.

Et quoniam de interceſſione, quæ legem impediebat, mentionem fecimus: (neque enim legi tantum, verum & ſenatus conſultis, & prætorum decretis, aut judiciis interceſſum eſſe, animadvertimus) omnibus de cauſſis, quæ, quo minus promulgata lex perferri poſſet, impedimento fuerunt, dicendum nobis eſt. Hæ quinque traduntur: Prima, interceſſio, quum tribuni pl. quorum proprie intercedendi jus erat, edita voce illa, Veto, de qua meminit Livius, (6. 35. extr.) intercedebant: cujus generis exempla ſuppetunt. Altera, quum is, qui promulgaret, vel amicorum precibus adductus, vel ſenatus auctoritate commotus, vel ipſe ſua ſponte conſilium mutabat: quod C. Manilius, & L. Cæcilius, uterque tribunus pl. diverſis temporibus fecerunt, ille in lege de libertinorum ſuffragiis, hic in ea, quam de minuenda ambitus pœna promulgavit. Tertia ratio fuit, quum, neque intercedente

tribuno, neque eo, qui promulgaverat, conſilium mutante, Comitiales dies, id eſt eos, quibus agi cum populo licebat, conſul eximebat, vel Supplicationibus decernendis, vel Feriis indicendis, non ſolum iis, quæ Latinæ dicebantur, quas indicere ſoli conſules poterant, ſed etiam iis, quæ Imperativæ, quas non modo conſulibus, verum etiam prætoribus ipſorum arbitratu licebat imperare. quo genere uſum eſſe Marcellinum conſulem, ut C. Catonis tribuni pl. legibus obſiſteret, videmus in epiſtola, Placiturum, (9.) lib. 2. ad Quintum fratrem. Quartam cauſſam, quæ & ipſa comitiis, quacunque de re haberentur, impedimento eſſet, Obnuntiationem inveni: quam omnes plane magiſtratus, ut ego arbitror, habebant. nam, quod oratione ſecunda in Antonium ita legitur: (81.) Nos nuntiationem ſolum habemus, conſules, & reliqui magiſtratus ſpectionem: duas dictiones, Nuntiationem, & Spectionem, alteram alterius ſedem occupaſſe, facile crediderim: ut augures ſpectionem duntaxat habuerint, magiſtratus ſi modo augures eſſent, ut erat Antonius, idem conſul & augur, ſimul cum ſpectione etiam nuntiationem, hoc eſt obnuntiationem. idque cum ad ipſam Ciceronis ſententiam magis quadrare, qui diligenter animum intenderit, intelliget: tum Feſtus Pompeius ita eſſe, depravatis ille quidem verbis, ſatis tamen aperte ſignificat in dictione Spectio, legamus igitur in ea oratione ſic: Nos enim ſpectionem ſolum habemus, conſules & reliqui magiſtratus etiam nuntiationem. ut augures intelligat, quum, Nos, dicit: erat enim ipſe augur: quum vero, Conſules, ſubjicit, in eo notat Antonii conſulis inſcitiam, qui ſe id auguratus jure poſſe diceret, quod, quia conſulatum gerebat, multo facilius poterat. præterea, ut de magiſtratibus obnuntiantibus, ita de auguribus de cælo ſervantibus haud parum ſæpe legimus; quod quidem ſpectionem ſignificat: quæ tolleretur, ſi verum illud eſſet, Nos nuntiationem ſolum habemus. Quod ſi quis dixerit, ideo verum eſſe, nuntiationem ſolum habuiſſe augures, quia ſpectionem, niſi juſſi a magiſtratibus, non haberent: facile refelletur. nam ſi augurum ſpectio non eſt, quia pendet a magiſtratuum voluntate: ne nuntiatio quidem erit, quia pendet a ſpectione. qui enim eſſe poteſt nuntiatio, niſi ſpectio antecedat? præterea, ſi ſpectionem augur non habet, niſi jubente magiſtratu: ne nuntiationem quidem habet, niſi eodem volente. neutram igitur habebit: quandoquidem non ipſius, ſed magiſtratus in utraque poteſtas eſt. quomodo igitur conſiſtit illud, Nos nuntiationem ſolum habemus: ſive nuntiationem pro renuntiatione, ſive pro obnuntiatione accipias? Quinta impediendi ratio fuit, quum de cælo vel fulgebat, vel tonabat; erat enim in augurum diſciplina, ut, Jove fulgente, tonante, comitia dimitterentur: quo genere impedimenti Pompeius Magnus in ſecundo conſulatu, ne M. Cato prætor crearetur, comitia diſſolvit.

Redeo ad inſtitutum. Sortitione tribuum aut centuriarum facta, dicebat is, qui legem ferebat: Si vobis videtur, diſcedite Quirites. de quo Pediani verba ſubſcribam (Pro C. Corn. l. c.) Quum, inquit, id ſolum ſupereſt, ut populus ſententiam ferat, jubet unumquemque is, qui fert legem, diſcedere. quod verbum non hoc ſignificat, quod in communi conſuetudine eſt, de eo loco, ubi lex fertur, ſed in ſuam quiſque tribum diſcedat, in qua eſt ſuffragium laturus. populus enim confuſus, ut ſemper alias, ita & in concione. Livius autem libro 2. (cap. 56.) ubi de lege Lectoria loquitur, Conſul, inquit, Appius, negare jus eſſe tribuno in quenquam, niſi in plebeium; non enim populi, ſed plebis eum magiſtratum eſſe, nec illum ipſum ſummovere pro imperio poſſe more majorum: quia ita dicitur: Si vobis videtur, diſcedite Quirites. ubi Diſcedite, dictum apparet, ad ſuffragia ferenda. libro vero 3. (cap. 11.) ubi de Terentilla lege agit, idem ſignificat, quum ait: quemadmodum ſe tribuni geſſiſſent in prohibendo delectu, ſic patres, in lege, quæ per omnes comitiales dies ferebatur, impedienda gerebant. initium erat rixæ, quum diſcedere populum juſſiſſent tribuni: quod patres ſe ſummoveri haud ſinebant. Quum igitur, de concione juſſi diſcedere, in ſuam quiſque tribum, aut centuriam abiiſſet, privatos homines invenio, qui de lege laborarent, non modo populum, ut legem acciperet, ante lata ſuffragia rogaſſe, verum etiam, ne quid fallaciæ committeretur; ipſos aut tabellas diſtribuiſſe, aut diſtribuentibus aliis præfuiſſe. idque, Diribere, proprio vocabulo dicebatur quod muneris quia fere obiri curarique ab iis ſoleret, qui neque ætate graves, neque geſtis honoribus inſignes admodum eſſent, id ſibi & a ſenibus, & a dignitate præſtantibus præcipue contigiſſe, glorioſe commemorat Cicero in Piſon. 36. Hoc, inquit, certe video, quod indicant tabellæ publicæ, vos rogatores, vos diribitores, vos cuſtodes fuiſſe tabellarum: & quod in honoribus veſtrorum propinquorum non facitis, vel ætatis excuſatione, vel honoris, id in ſalute mea, nullo rogante, vos veſtra ſponte feciſtis, eodemque verbo eadem de re uſus eſt in oratione Poſt reditum in ſenatu. Nec dubito, quin legendum ſit, Diribeantur, non Diripiantur, in ea in Piſon. 96. in eo loco, An exſpectas, dum de te 75. tabellæ diripiantur? Plinius quoque libro 36. cap. 15. hoc verbum uſurpavit. Hic eſt, inquit, ille domitor orbis populus, qui gentes & regna diribet. Ciſtis autem ſuffragiorum cuſtodiendis certos homines in comitiis præfuiſſe, qui Nongenti ſint appellati, idem Plinius libro 33. cap. 2. ſcriptum reliquit. Tabellis diſtributis, primo loco ea tribus, aut centuria ſuffragium ferebat, quæ omnium tribuum, aut centuriarum nominibus in ſortem conjectis, prima de ſitella, de qua jam diximus, ſorte exierat: eaque Prærogativa dicebatur, quia prima rogaretur a magiſtratu, qui comitia, habebat. At in prima tribu, aut centuria quis primus? videlicet is, quem magiſtratus legem ferens deligebat: deligebat autem, quem & dignitate præſtare, & rogationi ſuæ præter ceteros favere judicabat. utrumque cognoſcitur in oratione pro Plancio: (35.) in qua ita ſcriptum eſt. Nam quod primus ſcivit legem de publicanis, tum, quum vir ampliſſimus conſul id illi ordini per populum dedit, quod per ſenatum, ſi licuiſſet dediſſet: ſi in eo crimen eſt, quia ſuffragium tulit, quis non tulit publicanus? ſi, quia primus ſcivit: utrum id ſortis eſſe vis, an ejus qui illam legem ferebat? ſi ſortis, nullum crimen eſt in caſu: ſi conſulis, ſplendor etiam Plancii, hunc ab ſummo viro principem ordinis judicatum. quo conſtat, ideo primum Plancium ad ſuffragium ferendum a Cæſare conſule lectum eſſe, quia primus ordinis equeſtris judicaretur. quod ipſum confirmant illa pro domo ſua: (79.) Conſulari homini P. Clodius everſa repub. civitatem adimere potuit, concilio advocato, conductis operis non ſolum egentium, ſed etiam ſervorum, Sedulio principe? dixit enim, Sedulio principe, pro, primo omnium ſuffragium ferente. quod apertius proxime oſtendit, quum ait: (80.) Sin autem is primus ſcivit. Erat enim quodammodo legis ornamentum, quum is eam ſciſcebat primus, cujus in

civitate non levis esset auctoritas. quod etsi satis clare indicant ea, quæ ex oratione pro Plancio recitavimus: tamen in hac ipsa pro domo sua idem fit illustrius. subjungit enim post ea, quæ proxime ad exemplum attuli, non magno intervallo: Tu hujus, ut acta tui præclari tribunatus hominis dignitate honestes, auctoritatem amplecteris. quasi Clodius Sedulii, tanquam clari hominis, nomen publicis in tabulis ad legem honestandam scripsisset, aut fortasse etiam in æs simul cum ipsa lege incidisset. Quum igitur ab eo, quem magistratus ipse primum delegisset, deincepsque ab aliis ejusdem tribus, aut centuriæ perlata suffragia erant, tum suffragiis in utramque sententiam dinumeratis, &, quomodo veteres loquebantur, diremptis, numeroque eorum punctis notato, ejus tribus, aut centuriæ voluntas cognoscebatur, eaque a præcone renuntiabatur, &, eadem in reliquis tribubus aut centuriis ratione servata, ex majore tribuum centuriarumve numero vel antiquabatur, vel sciscebatur lex. ac de antiquata quidem lege nihil est dicendum. scitam autem, atque acceptam, omnium civium jurejurando confirmari solitam legimus. itaque Q. Metellus, ille Numidicus, ne in legem Saturnini per vim latam juraret, in exilium abire maluit, sibique potius de patria, quam de sententia, decedendum putavit. quem anno post 43. imitatus non est M Cato, is, quem Uticensem historici nominant: qui quum leges P. Clodii nullo neque jure, neque more rogatas putaret, in eas tamen juravit, consilio usus optimo, ut Cicero ait in oratione pro Sextio. (61.) nam ab eo, quod omnino ne fiat, fieri non potest, cum periculo dissentire, temeritatis videtur esse. Post jusjurandum, in æs lex incidebatur: quod indicat Livius libro 3. (cap. 57. extr.) his verbis: Prius quam in urbem consules egrederentur, leges decemvirales, quibus tabulis duodecim est nomen, in æs incisas in publico proposuerunt. quod ipsum lib. 10. Dionysius confirmat, & Cicero in oratione 3. in Catilinam, (19.) Memoria tenetis, inquit, Cotta & Torquato coss. complures in Capitolio turres de cælo esse percussas: quum & simulacra deorum immortalium depulsa sunt, & statuæ veterum hominum dejectæ, & legum æra liquefacta. quod ipsum versibus deinde persecutus est in secundo de consulatu suo, ut libro 1. & 2. de divinatione patet. eandem consuetudinem confirmant illa, quæ in 1. Philippica (25.) scripta sunt. Forum sepietur: omnes claudentur aditus: armati in præsidiis multis in locis collocabuntur. quid tum? quod erit ita gestum, id lex erit, & in æs incidi jubebitis? quod etiam non multo ante dixerat: (16.) Quæ ille in æs incidit, in quo populi jussa perpetuasque leges esse voluit, pro nihilo habebuntur? exemplis non egemus. sed unum Suetonii, quod in C. Cæsaris vita (cap. 28.) legimus, quod apertam rem multo etiam illustrius ostendit, apponemus: Marcus, inquit, Claudius Marcellus consul, edicto præfatus, de summa se rep. acturum, retulit ad senatum, ut ei succederetur ante tempus: quoniam, bello confecto, pax esset, ac dimitti deberet victor exercitus: & ne absentis ratio comitiis haberetur, quando nec plebiscito Pompeius postea obrogasset. acciderat autem, ut is, legem de jure magistratuum ferens, eo capite, quo a petitione honorum absentes summovebat, ne Cæsarem quidem exciperet per oblivionem: ac mox, lege jam in æs incisa, & in ærarium condita, corrigeret errorem. Ne illud quidem prætermittam, non in tabulis modo æneis, sed etiam in columnis incisas esse leges. de tabulis dubium non est: quas etiam aliquot in hunc usque diem servatas ipsi vidimus. de columnis autem Cicero pro Balbo 53. sic: Cum Latinis omnibus fœdus ictum Sp. Cassio, Posthumo Geminio coss. quis ignorat? quod quidem nuper in columna ænea meminimus post Rostra incisum & perscriptum fuisse. qua ipsa de re Livius lib. 2. (cap. 33. extr.) sic: Tantum sua laude obstitit famæ consulis Marcius, ut, nisi fœdus cum Latinis, columna ænea insculptum, monimento esset, ab Sp. Cassio uno, quia collega abfuerat, ictum, Posthumum bellum gessisse cum Volscis, memoria cessisset. & Varro, ut apud Macrobium (lib. 1. Sat. cap. 13. extr.) legimus, antiquissimam legem in columna ænea scripsit incisam fuisse, cui mentio, intercalaris ascriberetur. nec deest Dionis in historia testimonium, qui lib. 41. columnas, quibus incisæ leges legerentur, de cælo tactas memoriæ prodidit. Scripta jam lege, promulgata, perlata, in æs incisa, (his enim quasi gradibus ad id, quod in lege ultimum, ac summum est, pervenimus) unum restat, ut, ubi custodienda reponeretur, ostendamus. Scire igitur oportet, non eandem legum omnium fuisse rationem, sed aliquot, maximeque tabulis [an Columnis?] æneis incisas, in publico proponi solitas, ut oculis civium paterent: quod exempla demonstrant. quæ vero æneas in tabulas essent incisæ, eas ad ærarium delatas, quod scilicet & S. C. ibi cum publicis pecuniis, omniumque publicarum rationum libris condita asservabantur. erat autem ærarium in Saturni Opisque templo: templum autem in vico Jugario, ad Capitolii radices: unde septies millies H-S, a Cæsare dictatore depositum, post illius interitum M. Antonius consul abstulit. etsi tantum Opis in Philippica 1. (17.) & 2. (35.) ubi hac de re Cicero loquitur, mentio fit: puto, quod duabus cellis simulacra Opis & Saturni separatim dedicata colerentur, & ad Opis cellam propius, quam ad Saturni, eam pecuniam Cæsar locasset. primis tamen reip. temporibus legem Juliam in templo Dianæ quod in Aventino monte fuit, repositam esse, legimus in historia Dionysii. Quæ ad rationem perferendæ legis attinerent, quæ fere ponderis alicujus esse viderentur, omnia, ut arbitramur, persecuti sumus. Perlatæ vero legis quæ vis esset, primum utrum maxima: deinde, si maxima, utrum perpetua, brevi differemus. Erat in lege summa vis, non solum, quia, quod erat lege sancitum, eo Quirites omnes tenebantur: quod tribus legibus, una consulari Valeria Horatia, duabus dictatoriis, Publilia, & Hortensia, cautum est, (paucas tamen excipio, quibus non omnes plane cives obstringebantur, quo de genere fuisse legem de Repetundis, animadverti: lata enim est post illas tres, consularem unam, dictatorias duas, a nobis proxime nominatas: & quodcunque postremum populus jussit, id jus ratumque esse XII. tab. lege sancitum est) verum etiam, quia, non, ut prætoris edictum, item lex annuo spatio terminabatur, sed vigebat usque dum alia lege abrogaretur. abrogari vero omnes licuit, præter sacratas: quæ violatæ sæpe, abrogatæ nunquam sunt. abroganti vero non eadem, quæ violanti legem, pœna sancitur. ceteræ leges & abrogari omnes potuerunt, & abrogatæ multæ sunt. tametsi nulla lata lex est, quæ ipsa se contra abrogationem quasi sanctionis sepimento non munierit, gravi pœna, multave ei, qui abrogasset, irrogata. at multi multas abrogaverunt, neque tamen ullam propterea subiere pœnam. Dixi jam, plus fuisse potestatis in eo, quod postremum populus jussisset, quam in eo, quod antea jusserat: id lege XII tab. sancitum esse. jussum autem populi & suffragia fuerunt, quibus abrogabantur leges. itaque non quid antea populo placuisset, sed quid ei postremum placeret, spectari solebat. sensit autem in hoc genere populus non semper e rep. nam quemadmodum sæpe malas leges bonus populus, sic interdum bonas malus abrogavit. a senatu vero nunquam lex ulla, nisi reip. caussa, sublata est, ut, cum Apuleiæ, Mario consule referente, S. C. damnatæ sunt, quod ab hoste reipub. L. Apuleio Saturnino rogatæ essent: aut, cum Liviæ consilio Philippi consulis sublatæ, quia contra auspicia, quæ servari lex Ælia jubebat, a M. Livio Druso latæ judicarentur. erant enim quatuor omnino genera, (ut ipsa fere Ciceronis verba usurpem, quæ sunt in oratione pro C. Cornelio) quibus per senatum more majorum statueretur aliquid de legibus: unum hujusmodi, placere legem abrogari, ut Q. Cæcilio, M. Junio coss. quæ leges rem militarem impedirent, ut abrogarentur. atque hoc genere non abrogabat legem senatus, (nam abrogare proprie populus dicebatur) sed, ut abrogaretur, statuebat. Alterum genus erat: quæ lex lata esse diceretur, ea non videri populum teneri, ut L. Marcio, Sex. Julio coss. de legibus Liviis: quæ ut uno S. C. tollerentur, Philippus consul, Livii inimicus, obtinuit a senatu. (Cic. 2. de Legib. 31.) ideo autem, hujusmodi legibus non videri populum teneri, senatus decernebat, quia, contra auspicia latas esse, augures monuissent. tanta Romæ fuit in auguribus auctoritas: de quibus lib. 2. de Legibus (31.) hæc a Cicerone scripta legimus. Quid religiosius, quam cum populo, cum plebe agendi jus aut dare, aut non dare? quid, legem, si non jure rogata est, tollere? Tertium, de legum rogationibus. quo de genere persæpe S. C. fiunt, ut de lege Calpurnia, de ambitu, quæ derogaretur. Quartum genus, quod ea Ciceronis oratio mutila admodum est, neque in ipsa, neque in Pediano interprete, ac ne alibi quidem, quod sciam, invenitur. me tamen in eam partem conjectura ducit, ut existimem, quum aliquem senatus hostem judicaret, simul, ut ejus quoque leges, quæ quidem adversus remp. essent, tollerentur, eodem S. C. aut alio, proxime facto judicasse. quarum enim maxime legum caussa perniciosus patriæ civis damnatus sit, & a rep. remotus, eas ipsas leges in rep. non hæsisse, sed abjectas in loco esse, etiam si ab historia non prodatur, veri tamen simillimum est. quale fuit, quod de legibus Saturnini, proxime, & de legibus M. Antonii traditum est. postremum illud est, quum, verbo quidem, neque a senatu, neque a populo, tacito autem omnium consensu per desuetudinem leges abrogabantur. id quod & Julianus Jurisconsultus notavit. (l. 32. D. de Legib. SCtis.) Agamus nunc de loco ferendæ legis. is erat interdum Prata Flaminia, qui postea circus Flaminius dictus est, interdum etiam lucus Petelinus, quandoque Capitolium, sed plerumque forum, aut campus Martius. de Pratis Flaminiis, luco Petelino, Capitolio, Livius (V. 3, 54, & 63. 6, 20.) testis est. de foro, declarant illa pro C. Rabirio Postumo: (18.) Si lex ferretur, convolaretis ad Rostra. erant enim Rostra in foro. dixit autem, Convolaretis ad Rostra, quum hoc subintelligeret, ut inde legem dissuaderetis. & aperte in oratione 1. (25.) in Antonium, & in 5. (8.) & pro domo: & ubi non? de campo, inde constat, quod, quum leges centuriatis comitiis sæpe latæ sint, centuriata porro comitia in campo esse habita, omnes historiæ narrent: manifeste sequitur, ut leges centuriatis comitiis latæ, in campo latæ sint. Hic oritur alia consideratio, locone sacro an profano ferretur lex. sacro potius, quam profano, crediderim: primum, quod in Rostris, qui locus erat auguratus, templumque dicebatur, sæpe a magistratu ferretur: itaque pro Sextio, (75.) Princeps, inquit, rogationis Q. Fabricius templum aliquanto ante lucem occupavit. occuparat enim ut legem ferret. quod illa verba pro Milone (38.) declarant: Potuitne Q. Fabricio, viro optimo, quum de reditu meo legem ferret, pulso? Occuparat autem Rostra, non templum alicui deo sacrum; quod ipse Cicero declarat infra, in eadem pro Sextio subjungens, Tribunos pl. ferro e Rostris a Clodio pulsos, Fabricium intelligens. sed clarissime in Vatinium (24.) his verbis: Cum L. Vectium &c. indicem in Rostris, in illo, inquam, augurato templo ac loco collocaris. & Livius lib. 8. (14. extr.) Naves, inquit, Antiatium partim in navalia Romæ sunt ductæ, partim incensæ: Rostrisque earum suggestum in foro exstructum adornari placuit: Rostraque id templum appellatum. Altera est ratio, quod leges a P. Clodio tribuno pl. in templo Castoris latas invenio, quod indicat illud in Pisonem: (21.) Eodem in templo, eodem & loci vestigio & temporis, arbitria non mei solum, sed patriæ funeris abstulisti. Nam illud, eodem in templo, ego sic interpretor: Quo in templo legem de mea pernicie tulerat Clodius, eodem in templo de Macedonia tibi tradenda statim legem tulit: quam tu provinciam ad arbitrium tuum pro meo funere, quod idem funus patriæ fuit, ipse pactus eras. itaque provinciam lege traditam, quasi præmium a Clodio debitum, abstulisti. Et apertius in oratione pro domo sua: (54.) Quum arma, inquit, in ædem Castoris comportabas, nihil aliud, nisi, uti ne quid per vim agi posset, machinabare. In libro autem (2.) de Inventione, (52.) Flaminium, inquit, eum, qui consul remp. male gessit bello Punico secundo, legem agrariam per seditionem ad populum ferentem, pater suus de templo deduxit: accersitur majestatis. & apud Livium, ante quam Rostra in foro exstructa essent, de tribunis pl. legum rogandarum caussa in templum coeuntibus, non semel mentionem fieri videmus. Ferebat ergo magistratus legem in templo: ferebat suffragia de lege populus circa templum. locum enim tantæ multitudini ullo in templo fuisse, credibile non est. cum vero lex a magistratu ferretur, eodem in templo alios quoque magistratus affuisse, eos nimirum, qui cum magistratu legem ferente consentirent, legimus in oratione in Vatinium: (18.) Quæ quidem leges, inquit, anno post, sedentibus in templo duobus non consulibus, sed proditoribus hujus civitatis, ac pestibus, una cum auspiciis, cum intercessionibus, cum omni jure publico conflagraverunt. Ostendi latam in templo legem, quum in foro ferebatur, hoc est tributis comitiis. quid quum in campo centuriatis: tum in templis deorum non existimo, quæ in campo nulla fuisse legimus: quo tamen in loco a magistratu ferretur, eum locum ante inauguratum fuisse crediderim. nam si tributis comitiis semper in templo, cur centuriatis, quæ majorum rerum caussa habebantur, profano in loco lex ferretur? sed fortasse videri possit infirma conjectura. addamus exemplum, ut dubia res testimonio probetur. Livius lib. 3. (20.) Tribuni, inquit, ut impediendæ rei nulla spes erat, de proferendo exercitu agere, eo magis, quod, & augures jussos adesse ad lacum Regillum fama exierat, locumque inaugurari, ubi auspicato cum populo agi posset: ut, quidquid Romæ vi tribunitia rogatum

gatum eſſet, id comitiis ibi abrogaretur. Inter leges autem, quæ in foro, & eas, quæ in campo ferrentur, dixi jam hoc interfuiſſe, quod in foro tributis comitiis ferrentur, in campo centuriatis: nunc adjungo, primum illud, Centuriatis comitiis eas eſſe latas, quæ e S. C. ferebantur: deinde illud; quæ in centuriatis comitiis ferrentur, eas, ſi e S. C. non ferrentur, patribus quidem auctoribus ſemper eſſe latas. id quod non a primis reip. temporibus, ſed tantum poſt Publilii Philonis dictaturam obſervatum eſt. hunc enim dictatorem legem tuliſſe, ut legum, quæ comitiis centuriatis ferrentur, ante latum ſuffragium patres auctores fierent, ſcribit Livius lib. 8. (12. extr.) quo ſignificatur, non omnes antea leges, quæ centuriatis comitiis ferrentur, e S. C. aut patribus auctoribus eſſe latas. quod ſi factum nunquam antea non erat, conſuetudine ſervata, quæ in Numa Rege creando eſt inducta, ut ſcilicet, ante quam populus ſuffragium iniret, patres in incertum comitiorum eventum auctores fierent, (Liv. 1. 17. extr.) Publilius in plebem propenſus, quia plebeiæ gentis erat, quod ſenatui liberum erat, id neceſſarium fecit; quodque more factum erat, id ut lege fieret, ſua lege ſanxit. Neque vero, quod ait Livius, Patres auctores fierent, expono, patres S. C. probarent. fiebat enim de re & relata, & diſputata S. C. quid porro referri & diſputari opus erat id, quod omnino probari a ſenatu Publilia lex juberet? nam de quo fit S. C. id ejuſmodi eſt, ut improbari & abjici potuerit. eſt autem & probatum, & acceptum, quia major pars ſenatus ita ſenſerit. at in hoc non, utrum vis licere, neque plurium ſenatorum voluntatem ſpectari, Publilius voluit, ſed, quaſi ab univerſo ſenatu jam probatum eſſet, ita vellent nollent, patres auctores eſſe. ergo ſic exiſtimare debemus: & eas leges, quæ centuriatis comitiis ferrentur, poſt legem Publiliam aut e S. C. aut certe patribus auctoribus eſſe latas: & eas, quæ ante legem Publiliam centuriatis comitiis latæ erant, alias e S. C. alias ſine S. C. Patribus tamen auctoribus, alias neque e S. C. neque patribus auctoribus eſſe latas. Nihilne igitur interfuit, dicet aliquis, inter leges, quæ patribus auctoribus, & eas, quæ e S. C. ferrentur? nihil plane, ante legem Publiliam. nam, ſive e S. C. ſive patribus auctoribus ferrentur, e ſenatus voluntate ferebantur. poſt legem autem Publiliam multum inter hujuſmodi leges interfuit, atque adeo tantum, quantum inter ſecundam & diverſam voluntatem intereſt. nam ſecunda ſenatus voluntate ferebantur eæ leges, quæ S. C. probatæ jam erant: adverſa vero nonnunquam eæ, quarum patres auctores fiebant. probabant enim inviti, lege coacti. itaque honorificentius habebatur id, quod e S. C. centuriatis comitiis latum eſſet, quam id quod iiſdem comitiis patribus auctoribus. ſed extremis reip. temporibus nullam legem centuriatis comitiis ſine S. C. patribus auctoribus latam invenio, permultas autem e S.C. iiſdem comitiis: ſive, quod abrogata ſit Publilia lex: ſive, quod poſteaquam Q. Hortenſius Dictator multis annis poſt Publilium legem tulerit, ut eo jure quod plebs ſtatuiſſet, omnes Quirites tenerentur; nihil attinuit patres auctores de eo fieri, quo, vel ſi auctores ipſi non fierent, tamen omnes cives æque tenerentur. itaque magiſtratus aut e S. C. centuriatis comitiis, aut, ſi ſenatus diſſentiret, tributis leges tulerunt: (quanquam & leges multæ tributis comitiis ex S. C. latæ ſunt) cum lege Hortenſia eandem vim haberent leges tributis comitiis latæ, quam habuerunt antea leges eæ, quæ centuriatis comitiis, patribus auctoribus, latæ erant. Hîc fortaſſe quæretur, ante Publiliam legem omneſne leges, quas ſenatus, ſive centuriatis, ſive tributis comitiis ferri cuperet, ferrentur e S. C. an vero aliæ e S. C. aliæ vero ſine S. C. tantum patribus auctoribus? utrumque factum eſt. nam neque omnes e S. C. neque omnes patribus auctoribus latæ ſunt. de latis e S. C. teſtimonium res non deſiderat: exemplorum enim plena ſunt omnia. patribus autem auctoribus minus quidem multæ, ſed aliquot tamen latæ ſunt, ut Petilia (Al. Poetelia) de ambitu, a tribuno pleb. tributis comitiis lata; de qua Livius lib. 7. (15. extr.) Quæretur etiam, utrum centuriatis comitiis leges a majore tantum magiſtratu, an etiam a minore ferrentur. faciamus quod oratores ſolent: qui quum teſtibus rem probare non poſſunt, argumentantur a ſimili, & hoc genere ſæpe fidem faciunt. item nos, quum, centuriatis comitiis a minore magiſtratu leges latæ ſint, necne, affirmare non poſſimus, (quia neutrum ab antiquis proditum eſt,) ſimilitudinem ſequemur, &, quod in creandis magiſtratibus fieri ſolitum eſt, idem in ferendis legibus obſervatum eſſe dicemus. nam ſi creandis magiſtratibus centuriata comitia nunquam, niſi a majore magiſtratu habita ſunt: itidem, ferendis legibus nunquam, niſi a majore, eſſe habita conſentaneum eſt. illud autem eſt: eſſe igitur & hoc dicemus. neque enim cur non ſit, aut ratio ſuadet, aut exempla demonſtrant. Ex P. Manut. libro de Legibus Romanis.

Legum ferendarum morem deſcribit Cic. pro Flacc. 15. O morem (inquit) præclarum, diſciplinamque quam a majoribus accepimus, ſiquidem teneremus: ſed neſcio quo pacto jam de manibus elabitur. Nullam enim illi noſtri ſapientiſſimi & ſanctiſſimi viri vim concionis eſſe voluerunt. Quæ ſciſceret plebs, aut quæ populus juberet, ſummota concione, diſtributis partibus, tributim & centuriatim deſcriptis ordinibus, claſſibus, ætatibus: auditis auctoribus, re multos dies promulgata & cognita, juberi vetarique voluerunt.

Auctor legis atque adjutor. V. ADJUVO.
Auxilium legum. Tacit. 1. Ann. 2.
Conſtitutor legis. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Latores legum. Quintil. lib. 3. cap. 2. V. infra LEGISLATOR.
Neceſſitudo legis. Tacit. 4. Ann. 20.
Nexus legis. Tacit. 3. Ann. 28.
Peritus juris, legumque. Hor. 1. Serm. 1. 9.
Sanctor legum. Tacit. 3. Ann. 26.
Tutela legum. Ovid. 2. Triſt. 233.
Vigor legis. Ulpian. in l. 1. D. de conſtitutionibus principum, Quod principi placuit, legis habet vigorem. Quod & Vim legis dicitur.
Lege populi aliquid poſcere. Plaut. Trin. 5. 2. 22.
Lex majeſtatis. Tacit. 2. Ann. 50.
Curiatæ leges. V. CURIATUS. Sic
Centuriatæ leges. V. CENTURIA.
Julia lex jubet perſequi ab iis qui, &c. Cic. pro Rabir. Poſth. 8.
Julia lex, qua civitas eſt ſociis & Latinis data. Cic. pro Corn. Balb. 21.
Licinia lex, ne quis ipſe ſibi curationem ferret. Cic. pro Domo 51.
Licinia lex quæ eſt de ſodalitiis. Cic. pro Planc. 36.
Maria lex pontes fecit anguſtos. Cic. 3. de Legib. 18.
Papiria lex vetat ædes injuſſu plebis conſecrari. Cic. pro Domo 130.
Pompeia lege cautum eſt. Plin. Epiſt. 10. 83.

Amiſſæ pereunt leges. Lucan. lib. 3. 120.
Arctæ leges additæ. V. ARCEO.
Aſpera lex. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Barbarica lex. V. BARBARUS.
Colonicæ leges. V. COLONUS.
Conſulares leges. Cic. contra Rull.
Decemvirales leges. V. DECEMVIR.
Derogativa lex. V. DEROGO, & ABROGO.
Duriſſimæ leges. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Exitiabiles leges. Patercul. lib. 2. 18. extr.
Frumentariæ leges. Flor. 3. 13. 1.
Judiciaria lex. V. JUDICO.
Malignæ leges. Ovid. 10. Met. 329.
Mollior lex. Cic. 3. Verr. 26. V. MOLLIS.
Mortales leges. V. MORIOR.
Pernicioſæ leges. Paterc. lib. 2. 18. extr. Cic. 2. Philipp.
Prædiatoria lex. Quæ prædiati bona, ſi non ſolveret, vendi jubet. Suet. Claud. cap. 9. extr. Cum obligatam ærario fidem liberare non poſſet, in vacuum lege prædiatoria venalis pependerit ſub edicto præfectorum. [Puto, mutata diſtinctione, ſcribendum: Liberare non poſſet in vacuum, lege &c. Venalis pependiſſe dicitur, Cujus bona proſcripta fuerunt, in tabula fixa ſub edicto ærarii præfectorum.
Publica lex hominum. Perſ. 5. Sat. 98.
Rubræ leges. Juven. 14. Sat. 193.

— cauſas age, perlege rubras
Majorum leges.

i. e. Miniatas. Nam capita legum notari ſolent minio. Unde & Rubricæ dictæ.
Sacratæ leges. V. Sacratus, in SACER.
Sanctæ leges. Hor. 2. Serm. 1. 81.
Secundiſſimæ plebi, adverſæ nobilitati leges. Liv. 8. 12. extr.
Severa lex. Ovid. 3. de Pont. 3. 57.
Socia lex, Quæ omnes ex æquo alligat. Ovid. 4. Epiſt. 62.

In ſocias leges ultima gentis eo. Al. In ſolitas.

Sumtuaria lex, Quæ impenſas præſcribit, & menſarum ſumtus comprimit. Suet. Cæſ. cap. 43. Legem præcipue ſumtuariam exercuit.
Theatralis lex. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Tribunicia lex. Cic. contra Rull. 2. 36. & Liv. 6. 35.
Vanæ leges ſine moribus. Hor. 3. Carm. 24. 35.
Vetus lex. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Viduatæ judice leges. Claud. Conſ. Mal. Theod. 117.
Liber a legibus. V. LIBER.
E lege. Quintil. lib. 5. cap. 10. Quod accuſatores eorum qui erant & ipſi ambitus damnati, e lege ſint poſt hanc victoriam reſtituti. V. E, præp.
Legibus & præmia propoſita ſunt virtutibus, & ſupplicia vitiis: h. e. Per leges. Cic. 1. de Orat. 247.
Abdicare legem. V. ABDICO.
Abrogare lege, legi, & legem. V. ABROGO.
Abuti legibus ad quæſtum. V. ABUTOR.
Accipere legem, & leges. V. ACCIPIO.
Accipere aliquid contra leges. V. ACCIPIO.
Adæquare aliquem legibus. Tacit. 12. Ann. 60. extr.
Adminiſtrare leges. V. ADMINISTRO.
Agere. Lege agere, Jure legibus conſtituto certare. Ter. Phorm. 5. 8. 91. Una injuria eſt tecum. D. lege agito ergo. Valer. 7. 7. 5. Lege agere dixit, pro Bonorum poſſeſſionem ſecundum tabulas petere, vel Ex teſtamento agere. Cic. 4. Verr. 39. Quis unquam iſto Prætore Chelidone invita lege agere potuit? Ex Budæo.
Lege agere, pro Vinctos virgis cædere, & deinde ſecuri ferire, exſequendo ſcilicet ſententiam, quam judex tulit. Livius de Campanis loquens, lib. 26. 15. Fulvius acceptas litteras, neque reſolutas, quum in gremio repoſuiſſet, præconi imperavit, ut lictorem lege agere juberet. i. e. Ut ex officio ſuo ageret, & ſententiam in damnatos exſequeretur. Valer. lib. 3. cap. 8. 1. Ex Budæo.
Lege agere, Actionem & querelam inofficioſi intendere. Cic. 1. de Orat. 167. Alter plus lege agendo petebat, quam quantum lex in XII Tabul. permiſerat: quod quum impetraſſet, cauſa caderet. Budæus.
Agitur reus ſpretarum legum. Ovid. 15. Met. 36.
Agitant magnis ſub legibus ævum. Virg. 4. Georg. 154.
Aſcribere in legem, vel in legibus. V. ASCRIBO.
Aſſueſcere legibus. V. ASSUESCO.
Aſtringi legibus. Cic. 1. Q. frat. 1. Quoad per ſe negligeret eas leges quibus eſſet aſtrictus.
Cedere legibus. V. CEDO.
Coactus legibus. V. COGO.
Coæquare leges. V. COÆQUO.
Coanguſtare legem. V. COANGUSTO.
Committere contra legem. V. COMMITTO.
Comparent leges. V. COMPAREO.
Componere & ſancire leges. Cic. 2. de Legib. 65.
Comprobare legem. V. COMPROBO.
Conculcare legem. Cic. in Vat. 23. Deinde ſanctiſſimas leges, Æliam & Fufiam dico, quæ in Gracchorum ferocitate, &c. etiam inter Syllana arma vixerunt, ſolus conculcaris, ac pro nihilo putaris.
Condemnari lege aliquem. Cic. 2. Philipp. 56. Hominem vero omnium nequiſſimum, qui non dubitaret vel in foro alea ludere, lege, quæ eſt de alea, condemnatum &c.
Condere legem. Cic. 2. de Legib. 11.
Conſcribere legem. V. CONSCRIBO.
Conſerere leges. V. CONSERO.
Conſtituere legem alicui. Cic. 2. de Lege Agr. 59. In poſterum vero lex hæc imperatoribus veſtris conſtituitur.
Convellere legem. Cic. Quas leges auſus eſt nonnemo improbus, potuit quidem nemo unquam convellere.
Dare leges. Virg. 1. Æn. 507.

Jura dabat, legeſque viris.

Defendere legem. Valer. 1. Argon. 213.

— legem defendere cuncti
Hortantur.

Delere legem. Cic. pro Sext. 56.
Denuntiare lege. Quietil. lib. 5. cap. 7.

Discedere a lege. Cic. pro Cluent. 146.
Edomuit mos & lex maculosum nefas. Hor. 4. Carm. 5. 22.
Egredi leges suas, Transgredi. Tacit. 3. Ann. 24.
Epulari intra legem. V. INTRA.
Evertere & perfringere leges. Cic. 1. in Catil. 18.
Ferre legem, Auctorem legis esse. Cic. Post red. in Senat. 10. Legem Tribun. pleb. tulit ne auspiciis obtemperaretur.
Fixit leges pretio, atque refixit. Virg. 6. Æn. 622. Cic. 14. Att. 12. Antonius accepta grandi pecunia fixit legem a Dictatore comitiis latam.
Florent sub Cæsare leges. Ovid. 2. Fast. 141.
Fundare urbes legibus. Quintil. in Proœm. lib. 1.
Illædere legem, pro Dissolvere. V. ILLÆDO.
Imponere legem alicui. Virg. 1. Georg. 60. V. IMPONO.
Imponere leges populo per vim & contra auspicia. Cic. 6. Philipp. 3.
Incidere leges ligno. Hor. de Arte Poet. 399. V. INCĪDO.
Incidebantur leges antiquitus in æs, vel etiam in marmore, quo perpetuæ essent, & in Capitolio vel loco aliquo publico figebantur, ut omnibus apertæ essent. Cic. 3. Philipp. 30. Falsas leges C. Cæsaris nomine, & falsa decreta in æs incidenda, & in Capitolio figenda curaverit.
Indicere leges. Propert. lib. 4. 9. 55.
Infirmare legem. Cic. in Philipp.
Intercedere legi. Cic. Post red. in Senat. 10.
Interpretari legem & æquitate explicare. V. INTERPRETOR.
Inurere leges. V. INURO.
Irritam legem facere. Cic. 5. Verr. 21.
Irrogare leges. V. IRROGO.
Jubere legem. Cic. pro Corn. Balb. 37. Legem Populum Rom. jussisse de civitate tribuenda.
Jurare in leges alterius. V. JURO.
Labefactare leges ac jura. V. LABES.
Manet lex. V. MANEO.
Mitigare leges, & Intendere, contraria. Plin. lib. 4. Epist. 9.
Observare legem. Cic. 2. Off. 40.
Obtrectare legi. V. OBTRECTO.
Perfringere leges. V. PERFRINGO.
Permissum est lege. V. PERMITTO.
Perrumpere leges. Cic. 3. Off. 36.
Perrumpere medias milite leges. Lucan. lib. 1. 322.
Ponere leges. Hor. 1. Serm. 3. 105.
Promulgare legem. Cic. 13. Fam. 4.
Reddere leges suas civitatibus. Cic. in Verr.
Refigere leges. V. paulo ante, Fixit leges. Refigere, i. e. Improbare.
Repudiare legem. Cic. de Amicit. 96.
Rescindere validas ævi leges. Lucret. lib. 5. 59.
Restituere leges. V. paulo post, Statuere leges.
Rogare leges. Lucret. lib. 6. 3.
Ruptis legibus arma ferunt urbes. Virg. 1. Georg. 510.
Sancire leges. Cic. de Amicit. 40. Hæc prima lex in amicitia sanciatur, ut neque rogemus res turpes, &c.
Sciscere legem. Cic. pro Planc. 35.
Scribere leges. Cic. pro Domo 47. Hanc legem Clodius scripsit.
Sequitur aurum lex. Propert. lib. 3. 13. 50.
Siluere leges bello coactæ. Lucan. lib. 1. 277.
Solvere legibus, i. e. quod nunc Dispensare vocamus. Liv. 10. 13. Cic. 11. Philipp. 11. Vopiscus ille, homo summo ingenio, summa potentia, qui ex Ædilitate Consulatum petit, solvatur legibus, quanquam leges eum non tenent. Verba sunt ironica, significantia Hominem perditissimum & exlegem. Budæus.
Solutus lege. Lucret. lib. 3. 687.
Solvere ænigmata legum. Juven. 8. Sat. 50.
Statuere leges. Cic. 6. Philipp. 3. Leges statuimus per vim & contra auspicia latas: hisque nec populum, nec plebem teneri: num eas restitui posse censetis?
Subrogatur lex. V. SUBROGO.
Teneri legibus. Lucret. lib. 2. 718.
Teneri implicatum legibus. V. IMPLICO.
Timendæ leges in pace. Lucan. lib. 2. 251.
Tolerare iniquas leges. Claud. 4. Conf. Hon. 259.
Tollere legem. Cic. Sustulit duas leges, &c. Sic 2. Agr. 22.
Lege vendere, ut Lege agere: i. e. Legitime. Plaut. Merc. 2. 3. 113.
Non potes tu lege vendere illam. D. ego aliquid videro. i. e. Quia mancipio non accepta est, ideo lege vendi non potest.
Vetita legibus alea. Hor. 3. Carm. 24. 58.
Uti legibus. Lucret. lib. 5. 957.
Lex est etiam Conditio. ut, Legem & conditionem instituere. Cic. pro Muren. 60. Iniquam legem, Judices, & miseram conditionem instituet periculis hominum, si existimabit, &c. Plaut. Asin. 4. 1. 1.
Agedum, istum ostende, quem conscripsisti, syngraphum
Inter me & amicam, & lenam, leges perlege.
Vincula legum. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Certa lex temporum. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Compositæ leges. Virg. 12. Æn. 315.
—ictum jam fœdus, & omnes
Compositæ leges.
Metricæ leges. V. METRUM.
Alligari lege. Quintil. lib. 4. cap. 5. V. ALLIGO.
Conscribere leges. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Dicere legem sibiipsi. Ovid. 13. Met. 72.
Dissolvere firmatas pacis leges. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 63.
Facere legem. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Imponere sibi leges. V. IMPONO, & paulo supra.
Indicere sibi legem innocentiæ. V. INDICO.
Proponere legem. Phædr. 3. Fab. 13. 5.
Servare certam legem temporum. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Tendere ultra legem opus. Hor. 2. Serm. 1. 2.
Tenemur fatali lege. Ovid. 10. Met. 203.
Tradere se sub leges pacis. Virg. 4. Æn. 618.
Vertet natura se in novas leges. Sen. Theb. 1.
Lege hac, Hoc jure, hac conditione: vel Hoc pacto. Ter. And. 1. 2. 29.

Verberibus cæsum te in pistrinum, Dave, dedam, usque ad necem,
Ea lege atque omine, ut si te inde exemerim, ego pro te molam. Idem Eun. 1. 2. 22.
Verum heus tu, lege hac tibi meam astringo fidem.
Lex, Norma, regula, typus, forma. Cic. 3. de Orat. 88. Hanc igitur, Crassus inquit, ad legem cum exercitatione, tum stilo, qui & alia & hoc maxime ornat ac limat, formanda vobis oratio est. Idem in Orat. 198. Quo etiam difficilius est oratione uti quam versibus, quod in illis certa quædam & definita lex est, quam sequi oportet.

LEGISLĀTOR, ōris. m. [νομοθέτης, νομοποιὸς] qui etiam Legumlator dicitur, & separatim Lator legum vel legis. V. LEX. Denominativum, Qui legem fert. Liv. 34. 31. extr. Noster legumlator non in paucorum manu Rempub. esse voluit. Cic. 4. in Catil. 10. Latorem legis Semproniæ, jussu populi pœnas Reip. dependisse. [Ex quibus ipsis locis apparet rectius divise scribi Legis, vel Legum lator.

LĒGISPĔRĪTUS, i. m. [νομικὸς] Vulg. Interp. Luc. 7. 30.

LĒGĬCRĔPA, æ. m. [νομοδίφας Gloss. L. Gr.] Qui leges crepat. Varro Atacinus apud Fulgent.
Legicrepæ tundunt, latrant fora, classica turbant.

LĒGĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [θεσμοφόρος Gl. L. Gr.] Idem ac Legumlator. Virg. 4. Æn. 58. Legiferæ Cereri.
Minos legifer. Ovid. 3. Amor. 10. 41.
Optavit Minos similes sibi legifer annos.

LEGIRŬPUS, a, um. Adj. Prudent. Hamartig. v. 238.
Omnia legirupis quassantia viribus orbem.

LĒGĬRŬPA, æ. m. [παράνομος] Qui legem rumpit & violat. Plaut. Pseud. 1. 3. 119.

LEGIRUPIO, ōnis. m. [νομοκλάστης] Idem. Plaut. Rud. 3. 4. 4.

LĒGŬLĒIUS, sive LEGULEUS, i. m. [νομικὸς] Qui legum studia sectatur. Cic. 1. de Orat. 236. Ita & tibi Jurisconsultus ipse per se nihil, nisi leguleius quidam cautus & acutus, præco actionum, cantor formularum, auceps syllabarum. V. & Quintil. 12. 3. p. 1067.

LĒGĬTĬMUS, a, um. Adj. [νόμιμος, ἔννομος, γνήσιος] Æquum, justum, conveniens & secundum legem.
Ætas legitima ad petendum Ædilitatem. Liv. 25. 2.
Amor legitimus, Conjugalis. Ovid. 13. Epist. 30.
Conjux legitima. Ovid. 10. Met. 437.
Dies legitimus comitiis habendis. Cic. 4. Verr. 129.
Dies legitimi dicebantur, quas nunc *dilationes ordinarias* dicimus: Qui legitimi erant accusatori ad accusandum, & defensori ad respondendum. Budæus.
Diem legitimum, Supremum vocat Zeno Veronens. Serm. de Resurrect. quo judicaturus orbem sedebit Deus.
Faces legitimæ. Lucan. lib. 2. 356.
Finis legitimus. Ovid. 1. de Arte Am. 282.
Fœdere legitimo junctus amor. Ovid. 2. Trist. 536.
Horas legitimas accipit Cicero pro Diebus legis. V. HORA.
Impedimentum legitimum. Cic. 2. de Lege Agr. 24.
Jus legitimum. Cic. 1. Off. 64. Ex quo fit, ut neque disceptatione vinci se, nec ullo publico ac legitimo jure patiantur.
Nuptiæ legitimæ. Cic. 1. de Invent.
Poema legitimum, Juxta carminis leges factum. Hor. 2. Epist. 2. 109.
Potestas legitima. Cic. 1. Tusc. 74. Nec tamen illa vincula carceris ruperit, leges enim vetant, sed tanquam a magistratu, aut ab aliqua potestate legitima, sic a deo evocatus atque emissus exierit.
Potestas justa & legitima. Cic. 3. de Nat. Deor. 88.
Quæstiones legitimæ. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Scientia legitima. i. e. Legum scientia. Justin. Imp. procemio Institut.
Verba legitima. i. e. Verba legis. Senec. 4. Controvers. p. 174.
Viri legitimi. i. e. Conjuges, non adulteri. Ovid. 5. Epist. 78. Al. Toros.
Vox legitima. Ovid. 3. de Arte Am. 293.
Quid quum legitima fraudatur littera voce?
Blæsaque fit jusso lingua coacta sono?
Uxor legitima. Martial. lib. 5. 76.

LEGITIMA, ōrum. n. pl. Ceremoniæ, quæ in publicis judiciis observantur. Nepos 19. 4. 2. Inde judicio, legitimis quibusdam confectis, damnatus, &c. V. Cic. 1. Philipp. 26.
Legitima [τὰ νόμιμα] etiam sunt Præcepta legis. Vulg. Interpr. Levit. 18. 26. Custodite legitima mea.

LEGITĬMĒ, Adv. Cic. 1. Off. 13. Juste & legitime imperanti.
Nubere legitime. Juven. 10. Sat. 338.

LEGITIMĀTIO, ōnis. f. Actio, qua liberi naturales fiunt legitimi. Novell. Collat. 7.

LEGĀLIS, e. Adj. [νομικὸς] Quod ad legem pertinet. Quintil. lib. 3. cap. 10. Aliquando etiam incidere possunt legales tractatus in privata maxime consilia.
Genus legale quæstionum. Quintil. lib. 3. cap. 5.
Homines legales. Firmic. lib. 5. cap. 7. Docti, sapientes, legales, & qui optimo legum ac judiciorum discursu omnia pertractent. [An Discussu?
Quæstiones legales. Quintil. lib. 3. cap. 8.

LEGALĬTER, Adv. ut, Legaliter provocare. Cassiodor. 4. Epist. 37.

LEXIPYRETUS, [ληξιπύρετος] feminino genere pronuntiatur rectius, quam LEXIPYRETA. Utitur ea voce Plinius semel opere toto. utuntur & Græci, medicinas ita nominantes, quæ febres finiunt, ἀπὸ τοῦ λήγειν τοὺς πυρετούς. Hæc Barbarus in Plinium. Plin. lib. 20. cap. 18. Ego tamen damnaverim collyriis addi: multoque magis quas vocant Lexipyretas, quasque pepticas, & cœliacas. Ubi Cornarius legendum censet Lexopyretos, adjectivum communis generis. λήγω, cesso, finio. πυρετὸς, febris. V. Marc. Empir. cap. 16. & Harduin. ad Plin. l. c. & Henr. Steph. Thes. Gr. col. 634. c.

LEXIPYREXIA, æ. f. [ληξιπυρεξία] Marcell. Emp. cap. 20. Sanare lexipyrexias.

LEXIS, eos. f. [λέξις] Græcum est, Dictio Latine. Cic. 3. de Orat. 169.
Quam lepide lexeis compostæ, ut tesserulæ, omnes
Arte pavimento atque emblemate vermiculato. Ex poeta. Idem in Orat. 149.

LEXICON, i. n. [λεξικὸν] Vocabularium, Dictionarium.

LEXICOGRĂPHUS, i. m. [λεξικογράφος] Qui scribit lexicon.

LEXĪDION, i. n. [λεξείδιον] Parva lexis, seu Dictiuncula. Gell. 18. 7. Vana colligitis lexidia.

LEXOBII, LEXUBII, [Λεξόβιοι] Ptolemæo lib. 2. cap. 8. LEXOVII. Cæſ. Bell. Gall. 3. 9. extr. & 7. 75. Galliæ populus, cujus hodie Urbs vulgo *Liſieux* dicitur.

L I B

LIB. Liber, Liberalia, Liberalitas, Liberta, Libertus, Libra. LIB. ANIM. VOT. Libero animo votum. LIB. AVG. Liberalitas Auguſti. LIBB. Liberti, Libertæ; Libertis, Libertabus. LIBB. MER. Liberti merentes. LIB. CARISS. Liberta cariſſima, Libertus cariſſimus. LIBERAL. AVG. Liberalitas Auguſti. LIBER. D. Libere dedit, vel donavit, ſeu dedicavit. LIBHRTIS. Libertis. LIB. LEG. Librarius Legionis. LIB. OFF. Libertus officinator. LIB. PVB. Libertas publica. LIC. Licinas. LICT. CVR. Lictor Curiatus. LIMETA. Limetanus. LINAR. Linaria, Linarius.

LIBA, æ. f. Liba quoque vini, quarta pars hin. Vulg. Interp. Levit. 23. 13. [In Gr. eſt σπονδὴν, i.e. Libamentum. unde liquet errare eos, qui Menſuræ genus eſſe putant. Gloſſ. Lat. Gr. Liba, πόπανα, σπονδαί. V. LIBUM, in LIBO.

LIBADIUM, i. n. [λιβάδιον] Herbæ genus, quæ noſtris vulgo *Centaurion minus* appellatur. Plin. lib. 25. cap. 6.

LIBAMEN, LIBAMENTUM, LIBARIUS, LIBATIO. V. LIBO, āre.

LIBANITIS, ĭdis. f. Polium vocatur apud Apul. de Herb. cap. 57. [Niſi Libanotis legendum.

LIBANIUS, i. m. [Λιβάνιος] Sophiſta Antiochenus floruit temporibus Juliani Apoſtatæ. Is eſt qui argumenta in omnes orationes Demoſthenis edidit. Orationes duas de laudibus Juliani. Epiſtolas item 400. V. Socrat. lib. 4. Hiſt. Eccleſiaſt. Suid. & Fabric. Bibl. Græc.

LIBANOCHNES, is. f. Gemma, quæ thuris ſimilitudinem oſtendit, ſed ſuccum mellis. Plin. lib. 37. cap. 10. Quo loco legitur a quibuſdam Libanochrus. [λιβανόχρυς] & ita legitur in Edit. Harduin.

LIBANŌTIS, ĭdis. f. [λιβανωτίς] Herba odorem thuris reddens, quæ a noſtris *roſmarinum* dicitur. Plin. lib. 19. cap. 12.

LIBĂNUS, i. m. [Λίβανος] Mons inter Arabes & Phœnices, excelſas arbores habens. Ex eo Orontes fluvius oritur. V. Strab. lib. 16.

Libanus [λίβανος] etiam Arbor eſt quæ tus producit, tam maſculini quam femin. generis. Unde pro Ture accipitur, quod & Libanus, Officinis Olibanum, dicitur.

LIBANUS, a, um. Adj. ut, Libana cedrus. Sedul. 4. 55.

LIBARNUM, i. n. [Λίβαρνον] Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Libarna Plinio 3. 5. urbs Liguriæ. Hodie Lavanium, Lavaniæ comitatus.

LIBELLA, V. LIBRA.

LIBELLUS, V. LIBER, libri.

LIBENS, LIBENTER, LIBENTIA, LIBENTĪNA, V. in LIBET.

LĪBER, ĕri. m. [Βάκχος, Διόνυσος] dicitur Bacchus, multos autem fuiſſe Liberos ſive Bacchos Diodorus ſcribit. Celebratior vero qui ex Semele & Jove genitus fertur, quem tertium fuiſſe autumant, & Thebis Bœotiis natum: qui Liber appellatus eſt a Liberando. nam libertatis deus eſt, ſive quod Bœotiæ urbes liberas fecerit: ipſe enim pro Bœotiæ libertate pugnavit: vel quia vinum curas ſolvat, & mentem ab illis liberet, & audaciorem in omnes conatus faciat, ut notum eſt ex Hor. 1. Epiſt. 15. 18.

Ad mare quum veni, generoſum & lene requiro,
Quod curas abigat, &c.

Fiunt autem plerique ebrietate petulantiores. Senec. lib. de Tranquill. vitæ. c. 15. Varr. a Labendo deducit, Quod lubrica mens quo lubet prolabitur. Auguſtinus de C. D. 6. 9. docet Liberum vocari, quod mares in coeundo, per ejus beneficium, emiſſis ſeminibus, liberentur. Hoc idem dicunt in feminis agere Liberam, quam etiam Venerem putant. V. Cic. 2. de Nat. Deor. 62.

Liber pater. Hor. 2. Epiſt. 1. 5.

Jocoſi munera Liberi. Hor. 4. Carm. 15. 26.

Modici tranſilire munera Liberi. Hor. 1. Carm. 18. 7.

Ornatus viridi tempora pampino Liber. Hor. 4. Carm. 8. 33.

Interdum Liber ponitur pro ipſo Vino: ſed tantum apud poetas, teſte Quintil. lib. 8. cap. 6. Ter. Eun. 4. 5. 6.

Sine Cerere & Libero friget Venus.

Liber dicitur Sol, quia libere per aerem vagatur. Virg. 1. Georg. 7.

— Vos ô clariſſima mundi
Lumina, labentem cælo quæ ducitis annum,
Liber, & alma Ceres.

V. ibi Pierii notas.

LIBERĀLIA, ōrum. n. [Διονύσια] Dies Libero ſacer, quo togæ pueris dabantur XVI Calend. April. Ovid. 3. Faſt. 713. Cic. 12. Fam. 25. Liberalibus litteras accepi tuas.

LĪBER, ĕra, ĕrum. [ἐλεύθερος] Qui nullius habito reſpectu, quod ſentit, dicit & facit.

Libera uti lingua. Plaut. Ciſt. 1. 2. 9.

Libero corde fabulari. Plaut. Epid. 1. 2. 4.

Homo liber. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Liber, Qui nulli ſubjectus eſt: cujus relativum eſt Servus. Plaut. Men. 5. 7. 40.

Mea quidem hercle cauſa liber eſto, atque abito quo voles.

Statu liber. V. Status, in STO.

Ædes liberæ, Quibus quis uti poteſt tanquam ſuis. Plaut. Milit. 3. 1. 84.

Animus liber, Vide locum Livii in PERPLEXUS a me annotatum. H. St.

Aqua liberior. Ovid. 1. Met. 42.

Arbitrium liberum, Animi voluntas ac ſententia libera. Liv. 37. 1. Idem 4. 43.

Bilis libera inæſtuat præcordiis. Hor. Epod. 11. 23.

Cælum liberum, Quod omnibus æque commune eſt. Cic. 1. Tuſc. 58. Multo difficilior occurrit cogitatio, multoque obſcurior, qualis animus in corpore ſit, tanquam alienæ domi, quam qualis quum exierit, & in liberum cælum quaſi in domum ſuam venerit.

Cælo liberiore frui. Ovid. 15. Met. 301.

Campus liber, Apertus, Patens. Liv. 31, 39. Ovid. 4. Faſt. 292.

Civitas libera. Suet. Tiber. 28. In civitate libera linguas menteſque liberas eſſe debere. De liberis civitatibus V. Spanh. de Uſu & Præſt. Num. diſſ. 9. p. 674. infra Agri liberi.

Conſuetudo peccandi libera. Cic. 5. Verr. 177. Ita ſerpit illud inſitum in natura malum conſuetudine peccandi libera, finem ut audaciæ ſtatuere ipſe ſibi non poſſit.

Curſu libero ferunt equitem in hoſtem equi concitati. Liv. 34.

Dies liber. Senec. Thyeſt. 1.

Egreſſus liber. Tacit. 4. Ann. 32.

Exitus patet liber. Lucret. lib. 4. 399.

Fama libera. Propert. lib. 4. 11. 97.

Fides nulla parte libera. Ovid. 20. Epiſt. 40.

Iter liberum. Hor. in Carm. Sæcul. 43.

Juriſdictio libera, Sine appellatione. Tranquil. 4. 16.

Lectulus liber. Cic. 14. Att. 13.

Legatio libera. V. LEGO, legas.

Locus liber. Plaut. Caſ. 3. 2. 7.

Mandata libera, Quæ plenam rei conſtituendæ poteſtatem habent. Bud. Liv. 37. 56. pr. His, quæ præſentis diſceptationis eſſent, libera mandata. de ſumma rerum ſenatus conſtituit. [An, De his, quæ &c. libera mandata data? de ſumma &c.

Otia libera. Ovid. 2. de Arte Am. 729.

Tempus liberum, quod & Vacuum dicimus. Cic. 1. de Fin. 33. Nam libero tempore, quum ſoluta nobis eſt eligendi optio, quumque nihil impedit, quo minus, &c.

Toga libera, Togam ſignificat virilem, qua ſumpta adoleſcentes excedebant e magiſterio pædagogorum & tutoris auctoritate, & ſuæ libertati permittebantur. Propert. 4. 1. 132.

Matris & ante deos libera ſumpta toga eſt.

Eam etiam veſtem Liberalibus induere ſolebant pueri in Liberi honorem, vel liberæ vitæ ſignificationem, atque eo die prodibant cultu tironum ſumpta toga pura, id eſt virili, de quo Ovid. in Faſt. 3. 771.

Via libera facta luxuriæ. Propert. lib. 3. 13. 4.

Vina libera. Hor. de Arte Poet. 85.

Vitæ liberioris iter. Ovid. 3. Faſt. 778.

Vox libera. Liv. lib. 35. Idem. 39. 25.

Agri liberi atque immunes. Cic. 4. Verr. 166. Sic Civitates Liv. 37. 55.

Libera prædia meliore jure ſunt, quam ſerva. Cic. 3. de Lege Agrar. 19.

Cum præpoſitione. ut, A delictis liber, Nulli delicto obnoxius. Cic. 1. de Lege Agrar. 27. Omnes qui ſe incolumes volent, ſequentur auctoritatem Conſulis ſoluti a cupiditatibus, liberi a delictis, cauti in periculis, non timidi in contentionibus.

Ab irriſione liber. Qui propterea irrideri non poteſt. Cic. 4. Acad. 123. Liber a tali irriſione Socrates, liber Ariſto Chius, qui nihil iſtorum putat ſciri poſſe.

A legibus liber, Qui non ſubditur legibus. Plaut. Trin. 4. 3. 26.

Loca ab arbitris libera, Remota. V. Abditus, in ABDO.

A metu liber inſidiarum campus. Liv. 39. 30. extr.

A prædonibus libera provincia. Cic. pro Lege Manil. 32. Quam provinciam tenuiſtis a prædonibus liberam per hoſce annos?

Aliquando ſubauditur præpoſitio: ut, Liber omni cura animus. i. e. A cura. Cic. 1. de Fin.

Equus liber habenis. Virg. 3. Georg. 194.

Metu omni liber. Liv. 7.

Pavore liber. Plin. lib. 10. cap. 33. Alii legunt, In pavore.

Religione liber animus. Liv. 2. 36. pr.

Terrore liber animus. Cic. 5. de Fin. 87.

Liber eſt harum rerum, cum genitivo, pro Liber in his rebus agendis. Plaut. Amph. prol. 105. [Al. Liberalem exponunt, perperam. Conſtructio Græca eſt. V. Vechner. Hellen. lib. 1. cap. 18.

Laborum liber ruſticus. Hor. de Arte Poet. 212.

Liberum eſt mihi hoc facere, vel non facere. h. e. Licet, poſſum, & in arbitrio meo conſtitutum eſt. Plin. 1. Epiſt. 8. Erit enim & poſt emendationem liberum nobis, vel publicare, vel continere.

Permittere liberum aliquid. V. PERMITTO.

Relinquere liberum alicui. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Liber, Qui ore liberius utitur. Martial. lib. 1. 68.

Liber homo es nimium, dicis mihi, Chœrile, ſemper.
In te qui dicit, Chœrile, liber homo eſt.

h. e. Nimium libere loqueris. [Perit acumen joci, niſi interrogationis notam in fine apponas. Q. d. Ergo, ſi diis placet, liber homo eſt, qui in te, cœnum & quiſquiliæ, dicit.

Liber ad ſcribendi licentiam. Cic. 1. de Nat. Deor. 124.

Truculentior, atque plus æquo liber. Hor. 1. Serm. 3. 52.

Indignatio liberrima. Hor. Epod. 4. 10.

Jocus liberior. Ovid. 4. Faſt. 946.

Lingua libera. Ovid. 3. de Pont. 2. 22.

Litteræ liberæ, Quæ liberius atque audacius loquuntur. Cic. 1. Att. 10. Ita neque Achaicis hominibus, neque Epiroticis paulo liberiores litteras committere audeo.

Verba libera edere. Tibul. lib. 1. 9. 26.

Liber, Quod eminet & exſtat. Varr. Eumenid. Iterum Tragici prodeant cum capite libero, cum antiqua fronte. Nonius.

Liber; Magnus, ſeu Validus. Ovid. 8. Epiſt. 106.

Perfruor infelix liberiore malo.

Sic & Campus liberior dicitur. i. e. Major ad dicendum ratio.

LIBĔRE, Adv. [ἐλευθέρως, ἐκποδὼν] Solute, ſine alicujus obſtaculo. Plaut. Bacch. 5. 2. 19. An non vides ut ſolæ libere graſſentur?

Dare conſilium libere. Cic. de Amicit. 44. Conſilium verum dare gaudeamus libere.

Defendere libere. Cic. 1. de Fin. 23. A Cyrenaicis melius liberiuſque defenditur.

Dicere libere. Cic. 2. de Fin. Sed hæc quidem liberius ab eo dicuntur & ſæpius.

Educari libere. h. e. Ingenue, & quemadmodum liberos pueros decet. Ter. And. 5. 4. 8.

Ferre liberius. Virg. 1. Georg. 128.

Fugere imperia alicujus nimis libere. Catul. 61. 80.

Lædere libere. Cic. 7. Verr. 112. In quo homine tantum animi fuit, non ſolum ut iſtum libere læderet, &c. Convicio nempe.

Loqui libere. Plaut. Truc. 2. 1. 2.

Vivere libere. i. e. Suo modo vivere, neque ſubjici alterius voluntati. Ter. And. 1. 1. 25.

Tuto & libere ſenatus, quæ vellet, decernere auderet. Cæſ. 1. Bell. Civil. 2.

LIBERTAS, ātis. f. [ἐλευθερία, ἄδεια] opponitur Servituti. Cic. in Parad. 5. Quid enim eſt libertas? poteſtas vivendi ut velis.

Libertas (ut ait Florentinus Jurifconf. de ftatu hominum. l. Libertas) eft Naturalis facultas ejus quod cuique facere libet: nifi fi quid vi aut jure prohibetur.

Libertas trifariam contingebat. Cic. in Topic. 10. Si neque cenfu, neque teftamento, neque vindicta liber factus eft, non eft liber. Quem locum fic exponit Boethius: Faciendi liberi tres funt partes. Una quidem, ut cenfu liber fiat: cenfebantur enim antiquitus foli cives Romani. Si quis ergo confentiente, vel jubente domino, nomen detuliffet in cenfum, civis Romanus fiebat, & fervitutis vinculo folvebatur. Atque hoc erat cenfu effici liberum, per domini confenfum nomen in cenfum deferre, & fieri civem Romanum. Erat etiam pars altera adipifcendæ libertatis, quæ vindicta vocabatur. Vindicta vero eft virgula quædam, quam Prætor manumittendi fervi capiti imponens, eundem fervum in libertatem vindicabat, dicens quædam verba folennia: atque ideo virgula illa vindicta vocabatur. Illa etiam pars faciendi liberi eft, fi quis fuprema voluntate in teftamenti ferie fervum fuum liberum fcripferit. Hæc Boethius.

Caftigata libertas. Stat. 9. Theb. 688.

Maturior libertas. V. MATURUS.

Otiofa libertas. V. OTIUM.

Potior metallis libertas. Hor. 1. Epift. 10. 40.

Precaria libertas. Liv. 39. 37.

Abdicare fe libertate. V. ABDICO.

Non modo Confulatu, fed etiam libertate fe abdicare. Cic. 3. Philipp. 12.

Accipere libertatem. Cic. ad Brut. 16.

Adimere libertatem & amittere. Cic. pro Domo 22. Quod idem in pofterum de extraordinariis poteftatibus libertatem ademiffes.

Amittere libertatem. Cic. pro Domo 77.

Afferere libertatem Reipub. Quintil. lib. 6. cap. 5.

Capeffere libertatem. V. CAPESSO.

Coalefcit libertas. Tacit. 4. Hift. 45.

Concedere libertatem. V. CONCEDO.

Confirmare aliquem libertati. V. CONFIRMO.

Deturbare libertatem. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 12.

Dare libertatem alicui. h. e. Liberum facere. Cic. pro Planc. 16. Tabella quæ dat eam libertatem, ut quod velint faciant.

Donari libertate. Cic. pro Corn. Balb. 24. Servos denique, quorum vis & conditio infima eft, bene de Repub. meritos, perfæpe libertate, id eft civitate, publice donari videbamus. Quo in loco videtur Cicero Libertatem interpretari Civitatem. Sed hoc ait, quia civium Romanorum fervi tum cives fiebant, quum libertate a Prætore publice donabantur. [Publice. i. e. Juffu Senatus populique Romani, nonnifi Vindicta tamen, liberati. Exempla in hiftoria obvia funt. V. Liv. 2. 5. extr. & 22. 33. pr. Sall. Catil. cap. 30.

Habere libertatem. Cic. pro Sext. 69. Sed eos voluntatem femper eandem, libertatem non eandem femper habuiffe.

Inculcare atque tradere libertatem. V. INCULCO.

Largiri libertatem. Cic. 3. de Legib. 38. Libertatem iftam largior populo, ut & auctoritate valeant, & utantur bonis.

Moriens libertas. Tacit. 1. Ann. 74.

Obruere libertatem bello. Stat. 4. Silv. 6. 68.

Omittere cœptam libertatem. Tacit. 4. Hift. 44. pr.

Perdere libertatem. Cic. pro Rabir. Poft. 24.

Præcidere fibi vivendi libertatem. Cic. 5. Verr. 3.

Recipere libertatem. Cic. ad Brut. 16. Quæ ne traditam quidem, atque inculcatam recipere poffit libertatem.

Retinere libertatem. Cic. 15. Att. 3. Sed quod egerit de libertate retinenda (qua nihil eft dulcius) tibi affentior.

Tenere libertatem omnium rerum. Cic. 1. de Orat. 226. Virtus tamen fuum jus atque omnium rerum libertatem impunitam tenere debeat.

Tenere interclufam libertatem alicujus. V. INTERCLUDO.

Tueri libertatem. Lucan. lib. 2. 282.

Vindicari in libertatem. Cic. 2. de Orat. 145. Idem 1. de Nat. Deor. 56. His terroribus ab Epicuro foluti, & in libertatem vindicati.

Libertas & licentia, in malum, pro Effreni quadam animi libidine. Cic. 4. Acad. 30. Ut verear ne majorem largiar ei qui contradicturus eft libertatem ac licentiam. Idem pro Flacc. 16. Hoc uno malo concidit, libertate immoderata ac licentia concionum. De Græcia.

Furtiva libertas. Ovid. 2. Amor. 2. 15.

Loquendi libertas. Cic. 9. Fam. 22. Amo verecundiam, vel potius libertatem loquendi.

Maxima libertas data eft nobis Ovid. 17. Epift. 153.

Multa cum libertate notare aliquem. Hor. 1. Serm. 4. 5.

Affectatores libertatis. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Jubarum libertas. Stat. 9. Theb. 687.

Teftamentorum libertas. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Libertas, Dea Romanis erat, cui Atrium dedicatum. Suet. Aug. cap. 29. commemorat.

LIBERĀLIS, e. Adj. [ἐλευθέριος, ἐνδόκιμος] ut ingenuum decet, Beneficus, munificus: cui contrarium eft Parcus.

Largus, beneficus, liberalis. Cic. pro Deiot. 26.

Regium, liberale, munificum. Cic. 1. de Orat. 32.

Largum & liberale viaticum. Cic. pro Flacc. 14.

Liberalis & Avidus, contraria. Cic. pro Rofc. Com. 21. Liberalis avidum fraudaffe dicitur.

Epulæ liberales. Tacit. 12. Ann. 55.

Fortuna liberalior. Liv. 22. 26. Animum ad fpem liberalioris fortunæ adjecit. Gronovius pro Animum legit Animos; & pro Adjecit, Fecit.

Artes liberales dicuntur, Quæ ingenio coluntur, & propterea dignæ funt liberis hominibus. Plin. in proœm. lib. 14. Peffum iere vitæ pretia: omnefque, a maximo bono, liberales dictæ artes in contrarium cecidere, ac fervitute fola profici cœptum. Cic. 1. de Orat. 73. Ingenuas appellat.

Conjugium liberale. i. e. Honeftum, ingenuum. Ter. Andr. 3. 3. 29.

Doctrina liberalis. Cic. 4. Fam. 4.

Eruditio liberalis & doctrina. Cic. 2. Tufc.

Facies liberalis. Ter. Eun. 3. 2. 20. i. e. Libero homine digna, qualis decet ingenuum.

Forma liberalis. Elegans. Plaut. Mil. 4. 1. 20. Lepida & liberali forma eft. Ter. And. 1. 1. 96. Et quia erat forma præter ceteras honefta ac liberali.

L I B

Ingenium liberale. Ter. Adelph. 4. 5. 50.

Joci liberales, Libero quodam animo pronuntiati. Plin. in Paneg. cap. 49. extr. [i. e. Ingenui, honefti.

Refponfum minus liberale. h. e. Illiberale. Cic. 3. Att. 15. Quod fi non modo tu, fed quifquam fuiffet, qui me Pompeii minus liberali refponfo perterritum a turpiffimo confilio revocaret, quod, &c.

Studia liberalia. Tacit. 3. Ann. 43.

Sumptus. Cic. 2. Off. 42. ut, Non folum neceffarii, fed etiam liberales fumptus.

Uxor liberalis. Ter. Phorm. 1. 3. 16.

Ut ne addam, quod fine fumptu ingenuam, liberalem nactus es. Ubi Donatus; Ingenuam, liberalem: Hoc natalium, illud morum eft.

Liberalis, Ad liberum ftatum pertinens, ut

Liberale judicium, & Caufa liberalis; Quum quis aliquem vindicat in libertatem. Quintil. lib. 6. cap. 4. de rifu, Quod fecit Longus Sulpicius, qui quum ipfe fœdiffimus effet, eum, contra quem judicio liberali aderat, ne faciem quidem habere liberi hominis dixit. Plaut. Pœn. 5. 2. 4.

— fi frugi effe vis,

Eas liberali jam afferes caufa manu. V. ASSERO. conf. in LIBERI infra.

LIBERALĬTER, Adv. [ἐλευθερίως, φιλοτίμως] Large, abundanter, frugaliter: cui contrarium eft Parce.

Large & liberaliter. Cic. 5. Verr. 204. Qua in re Senatus optime ac benigniffime cum aratoribus egiffet, large liberaliterque æftimaffet, in ea, &c.

Educatus liberaliter & Ingenuus. Cic. 3. de Fin. 57. Eft hominis ingenui & liberaliter educati, velle bene audire a parentibus, &c.

Eruditus liberaliter, Optimis artibus inftitutus. Cic. 2. Tufc. 6. Eos fi poffumus excitemus, qui liberaliter eruditi, adhibita etiam differendi elegantia, ratione & via philofophantur. Sic liberaliter inftructus, apud Cæf. 3. Bell. Civil. 61.

Genitus liberaliter. Plin. lib. 23. cap. 1. Saluberrimum liberaliter genitis Campaniæ quodcunque tenuiffimum.

Habere aliquem accurate & liberaliter. Salluft. Jugurth. cap. 103.

Largiri dotem liberaliffime. Apul. 10. Met. p. 250.

Polliceri liberaliter. Cic. 5. Att. 13. Thermoque tametfi ante adventum meum liberaliffime erat pollicitus tuis omnibus, tamen Philogenem, &c.

Servire liberaliter. Ter. Andr. 1. 1. 11. Liv. 1. 34. extr. Notitiamque eam brevi apud regem liberaliter, dextereque obeundo officia, in familiaris amicitiæ adduxerat jura.

Tractare aliquem liberaliter. Cic. 4. Verr. 12. Hi porro qui fucceflerunt, vehementer iftius cupidi, liberaliter ex iftis cibariis tractati, non minus acres contra me fuerunt.

Vivere liberaliter. Cic. in Parad. 6. Cui tanta poffeffio eft, ut ad liberaliter vivendum facile contentus fit.

Liberaliter, pro Indulgenter. Salluft. Catil. cap. 11. Exercitum quem in Afia ductaverat luxuriofe, nimifque liberaliter habuerat. Budæus.

LIBERALĬTAS, ātis. f. [ἐλευθεριότης, δαψίλεια] Cic. 1. Off. 20. Juftitiæ eft conjuncta beneficentia: quam eandem vel benignitatem, vel liberalitatem appellari licet.

Libidinofa liberalitas. Valer. Max. lib. 8. cap. 2. 2. de C. Vifellio, C. Vifellius Varro gravi morbo correptus, trecenta millia nummûm, ab Octacilia Laterenfi, cum qua commercium libidinis habuerat, expenfa ferri fibi paffus eft, eo confilio, ut fi deceffiffet, ab hæredibus eam fummam peteret, quam legati genus effe voluit, libidinofam liberalitatem debiti nomine colorando.

Siniftra liberalitas. Catul. 27. 15.

Dividere liberalitatem in multos. Sen. de Benefic. lib. 2. cap. 28.

Liberalitas, pro Bonitate. Ter. Adelph. 1. 1. 32.

Pudore & liberalitate liberos
Retinere fatius effe credo, quam metu. Donatus; Pudore, ad filios retulit: Liberalitate, ad parentes. Argumentum a conjugatis: Liberalitate regendi funt, propter quod Liberi dicuntur. Liberalitatem autem Bonitatem dicit.

Liberalitas in forores. Cic. de Amicit. 11. Quid dicam de moribus facillimis, de pietate in matrem, liberalitate in forores, bonitate in fuos, juftitia in omnes?

Ingenii liberalitas. Cic. 1. de Fin. 52. Opes vel fortunæ, vel ingenii, liberalitati magis conveniunt.

Liberalitas eleganter Fonti comparatur. Plin. lib. 2. Epift. 4. ad Calvinam, Sunt quidem omnino nobis modicæ facultates, dignitas fumptuofa: reditus propter conditionem agellorum, nefcio minor, an incertior: fed quod ceffat ex reditu, frugalitate fuppletur, ex qua velut ex fonte liberalitas noftra decurrit. Quæ tamen ita temperanda eft, ne nimia profufione inarefcat. fed temperanda in aliis: in te facile ratio conftabit, etiam fi modum exceflerit. Ceffat, h. e. Deeft.

LIBĔRI, orum. m. [παῖδες, τέκνα] Filii, filiæque dicuntur numero fere pl. quamvis & in fingulari aliquando reperiatur: diciturque in plurali etiam de uno filio filiave. Caius de Verb. fignific. l. Non eft, Non eft fine liberis, cui vel unus filius, unave filia eft. Hæc enim enuntiatio, Habet liberos, femper pro plurativo numero profertur: fic ut &Pugillares &Codicilli. Scævola, l. Scævola. D. de verborum & rerum fignif. Paulus de Grad. affin. l. Jurifconfultus, Liberi ufque ad trinepotem: ultra hos, Pofteriores vocantur. Papinianus de verborum fignific. l. Cognofcere. Calliftratus Ibidem, l. Liberorum, Liberorum appellatione, nepotes & pronepotes, ceterique qui ex his defcendunt, continentur: hos enim omnes liberorum appellatione lex XII Tab. comprehendit.

Liberûm, pro Liberorum. Cic. 3. Verr. 40. Habitus fis in liberûm loco: ficut mos majorum ferebat. Loquitur de Neceffitudine fortis inter Quæftorem & Procof.

Liberi, de Uno tantum filio dictum. Ter. Hec. 2. 1. 15.

Qui illum decrêrunt dignum, fuos cui liberos committerent. Ubi Donatus, Multum fonanter, & accufatorio ftrepitu nec mafculinum nec femininum pofuit: nec unam, fed liberos. Sic Cic (3. Verr 93.) En cui tuos liberos committas. Quum de uno ageret. Et, (153.) Habemus enim liberos omnes. De puella. Hactenus Donatus. Cic. pro Cluent. 31. Fratris autem liberos vita privavit. De uno tantum filio loquitur. V. Gell. lib. 2. cap. 13. conf. 3. Verr. 113. Ter. And. 5. 3. 20.

Liberi dicti funt a liberalitate regendi, ut ait Donatus in Adel. 1. 1. 32.

Certi liberi. V. CERTUS.

Dulces liberi. Hor. Epod. 2. 40.
Similes patri liberi. Senec. Med. 1.
Auctus liberis. Tacit. 3. Ann.
Commendare liberos. V. COMMENDO.
Dare liberos. Catul. 59. 67.
Imperare liberis. V. IMPERO.
Parere liberos. Senec. Theb. 1.
Procreare liberos. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Suscipere liberos. Cic. in Topic.
Trium liberorum jus, inter præmia fuit, quæ lege Papia Poppæa, Maritis patribusque decreta fuerunt, cujus hæc erat vis, ut in petitione magistratûs præferrentur candidati, quibus plures liberi essent: item, ut in ipso magistratu præcederent tales, denique ut ante XXV. annum ætatis contra legem annariam possent admitti. Quæ beneficia non nisi in illis locum habebant, quibus terni liberi nati essent; quibus pauciores, excidebant. V. Lips. Comment. in 3. Ann. Tacit. cap. 25. pr. n. 45. seqq.

LIBERĀLIS, e. Adj. Ad liberos pertinens. ut Liberalia nomina. Varro de L. L. 7. 18. extr. p. 91. ed. tert. Steph.

LIBERTUS, i. m. [ἀπελεύθερος] cujus correlativum est Patronus; Is est, qui quum esset servus, factus est liber. Ulpianus eum esse libertum definit, quem quis ex servitute ad civitatem Romanam perduxit. Plaut. Asin. 3. 3. 100. — magis decorum est,
Libertum potius, quam patronum onus in via portare. Modestinus, Libertis, libertabusque meis, libertum libertæ testatoris non contineri.
Assignare libertum. V. ASSIGNO.
Libertus primus, secundus. Martial. 1. 3.
Libertum docti Lucensis quære Secundum. Et in quadam inscriptione reperio, FECIT SIBI ET PETIAE COLLIBERTAE PRIMAE VXORI. Ex quibus verbis facile conjicere est in patronorum libertis ordinem quendam fuisse, & quosdam primos, quosdam secundos vocatos fuisse, quod alteri apud patronum priorem locum obtinerent, alteri proximum. Ergo Primi & Secundi dicebantur, ut aliis omnibus potiores: ac fortasse inde factum est ut apud Jurisconsultos tam sæpe nomen Primi & Secundi legamus. Turneb. 18. 3.

LIBERTA, æ. f. Suet. Aug. cap. 65. Cum una ex consciis liberta suspendio vitam finiisset.
Fortissima liberta. Hor. 1. Serm. 1. 99.

LIBERTĪNUS, i. m. [ἀπελευθερικὸς] dicitur Qui ex justa servitute manumissus est: & habet correlativum Ingenuus. Cic. 2. Att. 1. ad fin. An libertinis, atque etiam servis serviamus? [Libertini Ciceroni sunt Libertorum posteri, seu Descendentes.
Libertini, Ipsi Liberti quoque dicti. Suet. in Claud. cap. 24. Ignarus temporibus Appii, & deinceps aliquandiu, libertinos dictos, non ipsos qui manumitterentur, sed ingenuos ex his procreatos.

LIBERTĪNA, æ. f. ut, Merx libertinarum. Hor. 1. Serm. 2. 28.
Phryne libertina. Hor. Epod. 14. 15. — me libertina, neque uno
Contenta Phryne macerat. Plaut. Mil. 3. 1. 189.

LIBERTĪNUS, a, um. Adj. ut, Pater libertinus. Hor. 1. Serm. 6. 6. & 45.
Conditionis libertinæ homo. Modestinus in l. Homo liber. D. de statu hominum.

LIBERTINĬTAS, ātis. f. in l. Juxta. Codic. De liberali causa, Sive de libertinitate, sive de ingenuitate quæstio moveatur. Masarius Sabinus in l. 2. D. Si libertus ingen. esse dicat. Qui ex libertinitate ingenuitati se asserunt.

LIBERTINIUM, i. n. Idem. Calpurn. Decl. 14. extr. Ego postulo tenue libertinium, quod vix sufficit istius funeri. Burm. edit. Libertinum. viz. Patrimonium.

LIBERO, [ἐλευθερόω, ἀπαλλάττω, ῥύομαι, ἐρύομαι] āre. Manumittere, dare libertatem alicui.
Liberare, Absolvere. Cic. Nihil antiquius fuit, quam ut te a sceleratorum hominum calumniis liberarem.
Liberatus sum, Dave, hodie tua opera: h. e. Periculo ereptus. Ter. And. 2. 2. 33.
A creditoribus liberare. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 7.
De domino liberare. Jabolenus in l. Fullo de actione. D. de Furtis.
Ære alieno se liberare, Creditam sibi pecuniam creditori numerare, debita persolvere. Cic. 6. Att. 2. Ita multæ civitates omni ære alieno liberatæ, multæ valde levatæ sunt.
Liberare fidem reliquam ære alieno. In quodam ex vet. Epist. ad Dalech. H. St. Obligatam ærario fidem liberare, exstat apud Suet. in Claud. cap. 9. conf. FIDES. Quædam hujus observationis a pr. defecta fuerunt verba.
Culpa liberare, Absolvere. Cic. 13. Att. 22. Ego librarios tuos culpa libero.
Cura liberare, Eximere. Cic. 7. Verr. Remitto tibi hoc totum, atque ista te cura libero.
Custodiis corporis liberare. Cic. in Somn. Scip. 6.
Erroribus animos hominum liberare. Cic. 1. de Fin. 14. Eum quem ego arbitror unum vidisse verum, maximisque erroribus animos hominum liberavisse.
Infamia liberare. Cic. 2. Verr. 43. Ut odio, invidia, infamia, turpitudine totum ordinem liberetis.
Invidia magna & inveterata liberare. Cic. 2. Offic. 58.
Metu aliquem liberare, Metum alicui adimere. Ter. And. 2. 2. 2. Sic
Opere magno liberare. Cic. 4. Acad. 121. Sic ille & deum opere magno liberat, & me timore.
Periculo liberare. V. PERICULUM.
Promissa nonnulla liberantur jure prætorio &c. pro Irrita habentur, vel Eorum tollitur obligatio, ne ligent. Cic. 1. Off. 33.
Suspicione aliquem liberare. Cic. 1. Fam. 2. Quem ego ipsum quum audio, prorsus eum libero omni suspicione cupiditatis. De Pompeio loquitur. i. e. Judico liberum, aut vacuum esse debere ab omni suspicione. Enallage est facti pro Judicio.
Tædio liberare. Plin. lib. 26. cap. 13.
Vagina liberat ensem. Ovid. 6. Met. 551.
Voto liberari. V. VOTUM.
Culpæ aliquem liberare. Liv. 41. 19.
Liberare fidem suam, Præstare promissum. Cic. pro Flac. 46. Ipse tamen Fufiis satisfacit absentibus, & fidem suam liberat. [V. Ære alieno liberare supra.

Liberare (inquit Perottus) etiam aliquando usurpamus pro eo quod est Addicere. Unde in licitationibus rem, quæ venalis proposita est, plus offerenti addicere seu liberare dicimur: & non modo qui vendit, sed etiam qui emit, rem ipsam sic venditam, Liberare dicitur. Hinc Liberationis vocabulum, Paulus Jurisc. in l. Liberationis. D. de verborum & rerum significatione, affirmat eandem vim habere, quam Solutionis. Et contra, Solutionis verbum ad omnem liberationem pertinet, ut vult idem Paulus in l. Solutionis, D. de solutionibus.

LIBERĀTUS, a, um. Partic. Plin. 22. 4. Liberatis obsidione, abominandoque exilio totis castris.
Dominatu regio liberata respublica. Cic. 4. Tusc. 1. Pœna bis liberatus. Curt. 9. 7. 11.
In Judiciis liberatus, Absolutus. Nepos 19. 2. 3. Ab eodem in judiciis, cum capitis causam diceret, defensus, aliquoties liberatus discesserat.
Liberata ponebant pro Effata, id est, locuta. Festus.

LIBERĀTOR, ōris. m. [ῥύστης] Qui aliquem liberat. Cic. ad Brut. 16. Non dicam pro liberatoribus orbis terrarum. Cic. 14. Att. 12. Quid censes, quum Romam puer venerit, ubi nostri liberatores tuti esse non possunt?
Orbis terrarum liberatores. Curt. 3. 10. 5.
Patriæ liberatores. Nepos 10. 10. 2.
Urbis liberator. Liv. 1. 60.

LIBERATIO, ōnis. f. Cic. 1. Q. frat. 1. Possunt in pactionibus faciendis non legem spectare Censoriam, sed potius commoditatem conficiendi negotii, & liberationem molestiæ.
Culpæ liberatio. Cic. pro Ligar. 1.
Malorum liberatio. Quintil. lib. 5. cap. 10.

LĬBER, bri. m. [φλοιός] Pars corticis interior, quæ ligno adhæret. Columel. l. 5. c. 10. Ita librum arboris inolescere finito. Virg. 10. Ecl. 67.
Nec si, quum moriens alta liber aret in ulmo, &c. Idem 2. Georg. 77.
— huc aliena ex arbore germen
Includunt, udoque docent inolescere libro.
Liber, [βίβλος, πτύχος, λόγος, σύνταξις] In quo scribimus, quia ante usum chartæ, de libris & corticibus arborum volumina compaginabantur. V. Serv. in Virg. Æn. 11. Aliter tamen sentit Salmasius, qui ex Græco βίβλος deducit, pro quo Æoles βίβλος, βλίβος, vel γλίβος dixerint. V. eum de Modo usurarum cap. 10. p. 406. Cic. 9. Att. 11. Demetrii librum de concordia tibi remisi. Idem 4. Att. 13. extr. De libris oratoriis factum est a me diligenter, diu multumque in manibus fuerunt, describas licet.
Liber, ipsum Opus integrum. Plin. 1. Epist. 20. Postea recisa, ac purgata, in unum librum, grandem quidem, unum tamen, coartasse. Cic. 15. Att. 27. Librum tibi celeriter mittam de gloria. Librum posuit pro Volumine, & toto opere. De Gloria enim duos libros uno volumine scripsit Cicero.
Liber, pro certa Parte operis; ut Virgilii Æneis in duodecim libros distincta est.
Liber etiam dicitur Oratio. Cic. 2. Att. 1. Libros appellat, quas paulo ante Orationes vocarat. Iisdem, inquit, ex libris perspicies, & quæ gesserim, & quæ dixerim. Quin & Verrinas actiones, & orationes in Catilinam ipse Libros vocat. Asconius quoque in Verrinæ tertiæ argumento, In ceteris, inquit, orationibus defensor futurus, accusationis officium his libris, qui Verrinarum nomine nuncupantur, compensare decrevit. Paulo post, Libros igitur pro qualitate criminum Tullius dividens, &c. Ibidem tertiam Verrinam quatuor locis librum vocat. Id quod facit & in quartæ Verrinæ argumento. Cic. in Orat. 103. de septem Verrinis loquens, Quod igitur in accusationis septem libris, non reperitur genus? Itaque sic Lambinus inscripsit.
Liber grandi volumine. Gell. lib. 14. cap. 6.
Liber & volumen. Quintil. lib. 9. cap. 4. circa finem.
Copia bona librorum. Hor. 1. Epist. 18. 109.
Carminum libri. Hor. Epod. 17. 4.
Liber de contemnenda morte, secundus de tolerando dolore. Cic. 2. de Divin.
Bonus liber. V. BONUS.
Chronici libri. V. CHRONICA.
Insignes libri. Plin. lib. 1. Epist. 10. ad Octavium.
Laborati libri. V. LABOR.
Lintei libri. V. LINTEUM.
Longi libri. V. LONGUS.
Musteus liber. V. MUSTUM.
Nobiles libri undique coempti. Hor. 1. Carm. 29. 13.
Subtiles tres libri & diligentes. Plin. 5. Epist. 100.
Venosus liber. Pers. 1. Sat. 76. V. Venosus in VENA.
Verax aperit præcordia liber. Hor. 1. Serm. 4. 89.
Colligere librum. V. COLLIGO.
Comparare libros in aliquid. Quintil. in procem. lib. 1.
Componere librum. V. COMPONO.
Conficere librum. V. CONFICIO.
Conjicere in librum. V. CONJICIO.
Corrigere librum. Cic. 6. Fam. 7. Ego filio dixeram librum tibi legeret, & auferret: aut ea conditione daret, si reciperes te correcturum, hoc est, si totum alium faceres. Ibid. in fine, Quod ad librum attinet, quem tibi filius dabit, peto a te, ne exeat: aut ita corrigas, ne mihi noceat.
Credere arcana libris. Hor. 2. Serm. 1. 31.
Ille velut fidis arcana sodalibus olim
Credebat libris.
Edere libros de re aliqua. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Edidit librum, non esse Cæsaris filium quem Cleopatra dicat; &c. Suet. in Jul. c. 52. h. e. Librum conscripsit, in quo contendit non esse, &c.
Emittere librum de re aliqua. Quintil. in procem. lib. 6.
Excipere librum. Quintil. in procem. lib. 1. pag. 7. Duo jam sub nomine meo libri ferebantur artis rhetoricæ, neque editi a me, neque in hoc comparati. Namque alterum sermone per biduum habito, pueri, quibus id præstabatur, exceperant.
Habemus nos autem in libris, non modo, &c. Cic. 9. Att. 11.
Inchoare libros & conficere. V. INCHOO.
Incidere in libros alicujus. V. INCIDO.
Inscribere quicquam in libro. V. INSCRIBO.
Inscribere libros nomine alicujus. Quintil. lib. 3. cap. 5. Sunt tamen inscripti nomine Hermagoræ libri.

Inse-

Inſeneſcere libris. Hor. 2. Epiſt. 2. 83.
Et ſtudiis annos ſeptem dedit, inſenuitque
Libris, & curis.

Legati ſi libri ſint: perſcripti libri nondum malleati, vel ornati, continebuntur. Proinde & nondum conglutinati, vel emendati continebuntur. Ulpian. in l. librorum appellatione. D. de leg. 3.

Pervolutare libros. Cic. 5. Att. 12.

Portare faſciculum librorum. Hor. 1. Epiſt. 13. 13.

Scribere in libro. Cic. 1. de Orat. 94. Scripſi etiam illud quodam in libello, qui me imprudente & invito excidit.

Volvere libros. Claud. de Nupt. Honor. 232.

Volvendi ſunt libri Catonis. Cic. de Clar. Orat. 198.

Vulgare librum. Quintil. in proœm. lib. 1. pag. 7.

Liber, pro Inventario, ut vulgo dicitur, vel Regiſtro. Cic. 5. Verr. 167. Miſit in Siciliam litteras ad Carpinatium, quas ego Syracuſis apud Carpinatium in litterarum allatarum libris, Romæ in litterarum miſſarum apud magiſtrum Tullium familiarem tuum inveni. Budæus.

Liber pro Epiſtola ponitur a Nepote 6. 4. 2. Librum gravem multis verbis conſcripſit, &c.

Librorum nomine interdum κατ' ἐξοχὴν Sibyllinos intelligebant. Liv. 3. 10.

LIBRARIUS, a, um. Adj. [χαρτικὸς] Quod ad libros pertinet. Plin. lib. 35. cap. 6. Omne autem atramentum ſole perficitur, librarium gummi, tectorium glutino admiſto.

Scriptor librarius. Hor. de Arte Poet. 354.

Taberna libraria. Cic. 2. Philipp. 11. Niſi ſe ſub ſcalas tabernæ librariæ conjeciſſet.

LIBRARIA, æ. f. [βιβλιοθήκη] Locus in quo reponuntur libri, Græce Bibliotheca. Gell. lib. 5. cap. 4. Apud Sigillaria, forte in libraria ego & Julius Paulus poeta, vir memoria noſtra doctiſſimus, conſederamus.

LIBRARIUM, i. n. Ciſta in quo ſervantur libri. Cic. in Orat. pro Milon. 33. Exhibe quæſo, Sex. Clodi, exhibe librarium illud legum veſtrarum, quod te aiunt eripuiſſe e domo. Alii legunt Libellarium.

LIBRĀRIUS, i. m. [βιβλιογράφος] Qui libros tranſcribit. Cic. 2. de Lege Agr. 13. Aliquando tandem, me deſignato, lex in publicum proponitur: concurrunt juſſu meo plures uno tempore librarii, deſcriptam legem ad me afferunt.

Mendoſus librarius. V. MENDA.

Scrinia librariorum. Catul. 14. 17.

Librarius & ſcriptor. Liv. 38. 55. In L. Scipione malim equidem librarii mendum, quam mendacium ſcriptoris eſſe, in ſumma auri atque argenti.

Librarios poſſumus appellare eos, quos nunc Impreſſores vocamus: qui ſuis typis librum unum, in varia transfundunt exemplaria: quique uno die tantum excudunt, quantum vix mille librarii poſſent ſcribere.

LIBRARIUS, a Libra. V. LIBRA.

LIBRARIŎLUS, i. m. dimin. [βιβλιογραφύλλιον] pro Servulo a manu. Cic. 4. Att. 4. Etiam vellem mihi mittas de tuis librariolis duos aliquos quibus Tyrannio utatur glutinatoribus. Et 1. de Legib. 7. Cujus loquacitas habet aliquid argutiarum, nec id tamen ex illa erudita Græcorum copia, ſed ex librariolis Latinis.

LIBRĬCŎLA, æ. m. Sariſb. in Carm.
Nummipetæ cum libricolis nequeunt ſimul eſſe.

LIBRĬGER, ĕra, ĕrum. Qui libros portat. Paulin. Nolanus Epiſt. 28. Poſtulaſti per eundem librigerum, &c.

LIBELLUS, i. m. dimin. [βιβλίον, γραμμάτιον, δέλτος, πυκτὶς] Cic. ad Planc 16. Att. 16. Atticus libellum compoſuit; eum mihi dedit, ut darem Cæſari; eram autem cœnaturus apud eum illo die: quum libellum Cæſari dedi, probavit cauſam: ſcripſit Attico æqua eum poſtulare.

Argutus libellus. V. ARGUO.

Aureolus. V. AURUM.

Doctus. Martial. lib. 10. 19.

Famoſus libellus. V. Famoſus, in FAMA.

Macer. V. MACER.

Lepidus novus libellus. Catull. 1. 1.

Ruſticulus non nimis. Martial. lib. 10. 19.

Sacri libelli. Juven. 13. Sat. 19.

Severus parum. Martial. lib. 10. 19.

Triſtes libelli. Propert. lib. 1. 9. 13.

Curare libellos recognoſcendos, emendandoſque. Plin. ad Nepot. 4. Epiſt. 26.

Dedicare libellos. V. DEDICO.

Dare libellos de re aliqua. Quintil. lib. 1. cap. 7.

Emittere libellos, Publicare, edere. Plin. 1. Epiſt. 2. ad Arrianum, Libelli, quos emiſimus, dicuntur in manibus eſſe.

Innoteſcere libellis alicujus. Ovid. 3. Amor. 12. 7.

Proferre libellos. Tacit. 2. Ann. 30. pr.

Libellus, dicitur quam vulgus Supplicationem appellat. Sueton. Aug. cap. 53. Promiſcuis ſalutationibus admittebat & plebem, tanta comitate adeuntium deſideria excipiens, ut quendam joco corripuerit, quod ſic ſibi libellum porrigere dubitaret, quaſi elephanto ſtipem. Libellum Tranquillus vocavit Schedulam ſupplicem, qua poſtulata populares Principibus exponere ſolent. Hæc Budæus.

Libellus, pro Libello ſupplici. Vide Torr. in quendam locum Suetonii. H. St.

Signare libellos. Suet. in Aug. cap. 50. Subnotare, Plin. 1. Epiſt. 10. Bud.

Vacare libellis ſupplicibus. Martial. lib. 8. 31.
Idem ſupplicibus vacat libellis.

A libellis, dicti miniſtri, qui principi in hoc negotio ſubſerviunt, nempe ut ſupplices libellos miniſtrent. Suet. in Domit. cap. 14. Epaphroditum a libellis capitali pœna condemnavit. Lampridius in Alexandro cap. 31. pr. Poſtmeridianis horis ſubſcriptioni & lectioni epiſtolarum ſemper dedit operam, ita ut ab epiſtolis, a libellis, & a memoria ſemper aſſiſterent.

Agere libellos. Tryphonius in l. Reſcriptum. D. de diſtractione pignorum, Reſcriptum eſt ab imperatore libellos agente Papiniano. i. e. Libellis apud imperatorem præfecto. Budæus.

Libellus, pro Commentario, quam Memoriam vulgo vocant. Quintil. lib. 12. cap. 8. Peſſimæ vero conſuetudinis eſt libellis eſſe contentum, quos componit aut litigator qui confugit ad patronum, aut alii ex genere advocatorum. Budæus. Cic. 1. Philip. 16.

Libellus memorialis, Scriptum memoriæ cauſa paratum. Suet. in Jul. Cæſ. cap. 56. Epiſtolæ quoque ejus ad Senatum exſtant, quas primum videtur ad paginas & formam memorialis libelli convertiſſe.

Libellus, quam *citationem* vocant. Plaut. Curc. 1. 3. 6.
Ubi tu es, qui me libello Venerio citaſti? ecce me
Siſto: ades contra.

Libelli, pro Litteris, vel etiam Punctis & articulis quos vocamus. Cic. 11. Fam. 11. Nec de Planco quidem ſpem adhuc abjecit, ut ex libellis ejus animadverti. Cic. 4. Verr. 183. Recita mihi quæſo, hunc primum libellum, deinde illum alterum libellum Canuleii.

Libellos proponere in locis celeberrimis, h. e. Programmata ſeu Inſcriptiones, quibus ſignificentur res aliquæ eſſe venales. Cic. pro Quint. 50. Cujus bona venierunt, cujus non modo illæ ampliſſimæ fortunæ, ſed etiam victus veſtituſque neceſſarius ſub præcone cum dedecore ſubjectus eſt, de quo libelli in celeberrimis locis proponuntur, huic ne perire quidem certe tacite obſcureque conceditur.

Dejicere libellos is ſolebat, qui creditoribus ſe obligare paratus erat, vel ſolvere parabat, vel denique eum cujus bona proſcribebantur defendere volebat. Cic. pro Quint. 25. Juſſit bona proſcribi, &c. Paulo poſt 27. Libellos Sextus Alphenus procurator P. Quintii, familiaris & propinquus Sexti Nævii, dejicit. Ibid. 61. Qui locus igitur abſentis defendendi procuratori primus datus eſt? Quum proſcribebas? Ergo affuit, non paſſus eſt: libellos dejecit Sextus Alphenus. Seneca de Benef. 4. 12. Spondeo pro judicato, & ſuſpenſis amici bonis libellum dejicio, creditoribus ejus me obligaturus. Turneb. Adverſ. 12. 9.

Libellus, Epiſtola eſt aſſertoria, quam vulgo Certificationem vocamus, ut quas tributorum & vectigalium immunes ad publicanos deſtinare ſolent, ne pro vectura res ſuas advehentes importantesve inhibeant. Paulus in l. Si publicanus. De publicanis, Significet, inquit, id libello manu ſua ſubſcripto, eumque ad publicanum mittat. Budæus.

Libellum pro Taberna libraria poſuit Catull. 56. 3.
Te campo quæſivimus minore,
Te in circo, te in omnibus libellis. V. Ibi Scalig. & Iſ. Voſſ. ut & J. Gerh. 4. Inſt. Orat. p. 131. Al. Tabellis, vel Tabernis perperam.

Libellus, Genus menſuræ. Cato cap. 15. Parietes villæ ſi locet in pedes centum, id eſt, pedes denos quoquoverſum, habeat libellum in pedes quinos, & perticam unam pedum III. CIX. Al. Libellis. V. LIBRA.

LIBELLŬLUS, i. m. Aliud dimin. Mart. Capell. 3. p. 71. Quantum ſolo inditum libellulo.

LIBELLĀTĬCUS, Qui metu ſuppliciorum eo pertrahebantur, ut idolis etiam ſacra facerent, Sacrificati dicebantur, iidemque Turificati: Qui non incendiſſent quidem tura idolis, ſed tamen per libellos tantum nomina dediſſent, Libellatici vocabantur. Cyprian. 4. Epiſt. 2. ad Antonianum, Nec tu exiſtimes, frater cariſſime, ſicut quibuſdam videtur, libellaticos cum ſacrificatis æquari oportere. V. ibidem plura. Ex Eraſmo in Cyprian.

LIBELLENSIS, is. m. Qui libellis præeſt aut ſuſcipiendis aut recitandis. l. 32. Cod. de Appell.

LIBELLĀRIS, e. Adj. Sidon. 9. Epiſt. 11. Opus libellare conficere.

LIBELLARIUM, i. n. Ciſta in qua conditi ſervantur libelli. Cic. pro Milon. 33, Exhibe libellarium illud. Alii legunt Librarium.

LIBELLIO, ōnis. m. [γραμματεὺς] a veteribus dicebatur, ut quem Tabellionem vocamus. Varr. apud Non. 2. 499. Tum ad me ferunt, qui libellionem eſſe ſciebant.

Libellio, Minutorum librorum venditor, qui & Librariolus dici poteſt. Tales autem non in taberna aut pila, ſed in capſa totam ſuorum libellorum ſuppellectilem facile urbem circitantes gerunt. Stat. 4. Silv. 9. 21.
De capſa miſeri libellionis, &c.

LIBET, vel LUBET, libuit, vel libĭtum eſt. [ἀρέσκει] ēre. Imperſ. Idem quod Placet: a Labendo, ut Varro inquit L. L. 5. 6. quod, ut lubrica, mens prolabitur.

Non libet mihi deplorare vitam, quod multi fecerunt. Cic. de Senect. 84. Et 2. Att. 18. De Repub. non libet plura ſcribere.

Inſanire libet tibi. Virg. 3. Ecl. 36.

Liberet. Cic. 1. de Nat. Deor. 82. Ut mihi quidem admirari liberet, in homine eſſe Romano, &c.

Libere, Velle, placere. Cic. 14. Att. 21. Cui facile perſuaſi, mihi id quod rogaret, ne licere quidem, non modo non libere.

Libet, perſonaliter poſitum. Cic. 2. de Fin. Aut quod eſſet natura appetendum, aut quod prodeſſet, aut quod juvaret, aut quod liberet. Sueton. in Jul. Cæſ. cap. 20. Cetera item, quæ cuique libuiſſent, dilargitus eſt. [An Libuiſſet?

Libitum eſt. Ter. Adel. 5. 1. 4. Prodeambulare huc libitum eſt. Cic. 2. de Orat. 348. De quo genere libitum eſt mihi paulo plura quam oſtenderem dicere.

Ut libebit. Cic. de Senect. 58. Id ipſum tamen, ut lubebit. &c. Ut lubet. Cic. de Clar. Orat. 44. Magis lubet. V. MAGIS.

Ad libitum. V. AD præpoſit. conf. LUBET.

LIBENS, entis. [ἄσμενος] Volens, facilis. Cic. 13. Fam. 65. Conſecutus es ut libentiſſimis Græcis nutu quod velis conſequare.

Animo libenti, & Libentibus animis aliquid facere: h. e. Libenter & admodum æquo animo. Cic. pro Cluent. 6. Eamque animis veſtris aut libentibus aut æquis remittatis. Liv. 29. 8. Ut modicas injurias non æquo modo animo pati, ſed prope libenti poſſent. Al. Lubenti.

Illo libente. Cic. 1. pro Lege Agr. 48. Quam ego dignitatem etſi libente illo, tamen abſente illo per vos conſecutus ſum.

Me libente. Cic. 10. Att. 4. Si vera ſunt, ignoſces; ſi falſa, me libente eripies mihi hunc errorem.

Compar. Plaut. Aſin. 2. 2. 2. Ut ego illos libentióres faciam, i. e. Hilariores.

Superl. Omnibus libentiſſimis: h. e. Æquiſſimis, & non repugnantibus. Cic. 4. Att. 2. Illam porticum redemptores ſtatim ſunt demoliti, libentiſſimis omnibus. Plaut. Pſeud. 5. 2. 22. Cor lubentiſſimum.

Lubens, ſeu Libens, pro Libenter [ἀσμένως] auctore Donato. Ter. And. 2. 1. 39. Fugin' hinc? B. ego vero ac lubens. Idem Heaut. 4. 5. 15.
Faciam boni tibi aliquid pro iſta re, ac lubens. Idem Adelph. 5. 5. 6.
Servum haud illiberalem præbes te, & tibi
Lubens benefaxim. & 5. 6. 8.

Et

Et tibi ob eam rem, si quid usus venerit,
Lubens benefaxim. meditor esse affabilis. conf. Plaut. Amphit. 4. 4. 36. & Casin. 5. 1. 12.
Morior libens. Ovid. 14. Met. 721.

LIBENTER, Adv. [ἀσμένως, ἡδέως] Æquo, seu Lubenti animo.
Legere aliquid libenter. Cic. 2. Att. 1. Quanquam illa tua (legi enim libenter) horridula mihi atque incompta visa sunt. Libenter, quasi Diligenter: ut contra, Non libenter legunt, qui Negligenter. Plaut. Rud. 4. 2. 18.
Nam qui dormiunt libenter, sine lucro & cum malo quiescunt.
Vivere libenter & cœnare. Ter. Eun. 5. 8. 44. — tu hercle cum illa, Phædria,
Et libenter vivis, etenim bene libenter victitas. Ubi Donatus; Libenter vivis, i. e. Bonorum ciborum edax es. Cato cap. 156. Si voles in convivio multum bibere, cœnareque libenter, ante cœnam esto crudam quantum voles ex aceto. De Brassica loquitur.
Magis lubenter, V. MAGIS.
Nimium libenter. V. NIMIS.
Compar. Plaut. Capt. 1. 2. 10.
Omnes profecto liberi lubentius
Sumus, quam servimus. Hor. 2. Epist. 1. 262.
Dicit enim citius, meminitque libentius illud
Quod quis deridet, quam quod probat, & veneratur.
Superl. Cic. 2. de Legib. 1. Illo loco libentissime soleo uti.

LIBENTIA, æ. f. [ἡδυπάθεια] Voluptas, gratia. Gell. lib. 15. cap. 2. Cui libentiæ gratiæque omnes conviviorum incognitæ sint. i. e. Complacentiæ, voluptates, quasi libidines quædam decentes.

LIBENTINA, vel LUBENTINA, æ. f. Dea libidinis, Venus. Cic. 2. de Nat. Deor. 61. Quo ex genere, Cupidinis, & Voluptatis, & Lubentinæ Veneris vocabula consecrata sunt. Augustin. de Civ. Dei 4. 8. Libentinæ nomen a libidine. conf. Varr. de L. L. 5. 6.

LIBĪDO, ĭnis. f. [ἐπιθυμία, λαγνεία] est (auctore Donato ad Hecyr. 2. 2. 3.) quælibet Voluntas temere suscepta. Cic. 4. Tusc. 12. Voluntas est quæ quid cum ratione desiderat: quæ autem ratione adversa incitata est vehementius, ea libido est, vel cupiditas effrenata, quæ in omnibus stultis invenitur. Plaut. Epid. 1. 1. 87.
Nequam homo es, Epidice, cui libido est male loqui. Idem Pers. 2. 2. 6. Audacter, si libido est perdere. Trin. 4. 2. 23.
Magis libido est observare quid agat: ei rei operam dabo. Ter. Heaut. 2. 1. 4.
Ex sua libidine moderantur, quæ nunc est, non quæ olim fuit.
Sæva libido habendi. Lucan. ad Pison. 208.
Invasit libido plerosque. V. INVADO.
Libido, pro Nimia Veneris appetentia; ut
Fœdus ac maculosus avaritia & libidine. Tacit. 1. Hist. 7.
Damnosa libido. Hor. 2. Epist. 1. 107.
Dira. Lucret. lib. 4. 708. & Pers. 3. Sat. 36.
Feminea. Ovid. 1. de Arte Am. 341.
Furiosa. Ovid. 1. de Arte Am. 281.
Inextinctæ libidinis homo. Ovid. 1. Fast. 413.
Intoleranda libido. V. INTOLERANDUS.
Masculæ libidinis femina. Hor. Epod. 5. 41.
Potens libido. Senec. Octav. 7.
Tætra. Hor. 1. Serm. 2. 33.
Vetita. Ovid. 9. Met. 576.
Vitiosa. Hor. 1. Epist. 1. 85.
Amittere libidinem. V. AMITTO.
Exstimulat innata libido hunc. Ovid. 6. Met. 458.
Obsistere libidini. V. OBSISTO.
Occlusa libido contumeliis. V. OCCLUDO.
Regnat ebrietas geminata libidine. Ovid. 12. Met. 226.
Libidines, pl. fere de Actibus venereæ libidinis. Cic. de Provinc. Cons. 8. Lateant libidines ejus illæ tenebricosæ, quas fronte & supercilio, non pudore & temperantia contegebat.
Minister libidinum. V. MINISTRO.
Importunissimæ libidines. V. IMPORTUNUS.
Commeant libidines. V. COMMEO.
Constringi libidinibus. V. CONSTRINGO.
Contegere libidines. V. CONTEGO.
Dedere se libidinibus. V. DEDO.
Facere delicias & libidines in uno. Catul. 43. 24.
Rumpere assiduis libidinibus membra. Propert. lib. 2. 16. 14.
Libido, Voluntas hominis incerti ac levis. Ter. Phorm. 4. 5. 4.
Atque ita opus facto est, & mature, dum libido eadem hæc manet. Donat.
Ad nostrum arbitrium, libidinemque, adversariorum minas eludamus. Cic. 2. Verr. 10. Sic 2. de Fin. Nam & ipsa declinatio ad libidinem fingitur. Vulgo, Ad lubitum dicunt.
Agere rem aliquam libidine, non ratione. Cic. pro Quint. 14.
Libido, in bonam partem accepta. Sallust. in Catil. cap. 7. Magisque in decoris armis, & militaribus equis, quam in scortis & conviviis libidinem habebant. Idem ad Cæs. De repub. ordinanda, ad finem Ep. 2. Quod si tibi bona libido fuerit patriæ, & parentibus gratificandi, &c. V. Cort. ad priorem locum.

LIBIDINŌSUS, a, um. Adj. [ἀσελγὴς, ἀκόλαστος, ἀφροδισιαστικὸς] Qui libidine propensus est.
Dapes libidinosæ, Curiosæ & exquisitæ. Columel. in præfat. lib. 10.
Eloquentia libidinosa. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Sententia libidinosa. Cic. pro Domo 4. i. e. Quæ pro libidine cujusque feruntur.
Voluptas libidinosa. Cic. 1. de Fin. 59.
Libidinosus, Pronus ad venerem, sive appetentens veneris. Cic. de Senect. 29. Libidinosa etenim & intemperans adolescentia, effœtum corpus tradit senectuti.
Caper libidinosus. Hor. Epod. 10. 23.
Compar. Plin. lib. 11. c. 39 Libidinosiores hominum quoque hirtos colligens.

LIBIDINŌSE, Adv. [ἀκολάστως] Appetenter, Ad Libidinem. Sallust. Catil. cap 51. §. 30. Post ubi paulatim licentia crevit, juxta bonos & malos libidinose interficere.
Facere aliquid libidinose. Cic. 1. Verr. 38. Ut quæ ille libidinose, quæ nefarie, quæ crudeliter fecerit.
Libidinose crudeliterque consulere in aliquem. Liv. 3. 36.
Compar. ut, Libidinosius sævire. Tertul. de Monogam. cap. 16.

LIBIDĬNOR, [ἀκολασταίνω] āri. Sueton. in Neron. cap. 28. ad finem, Olim etiam quoties lectica cum matre veheretur, libidinatum inceste, ac maculis vestis proditum affirmant.

LIBIDINĬTAS, ātis. f. idem ac Libido. Laber. apud Non. 8. 61. Libidinitate labitur.

LIBĒTHRUS, i. m. [Λίβηθρος] apud Lycophrontem poetam, videtur esse Mons Macedoniæ habens ad radicem Pimpleam fontem. Unde Musæ dicuntur Libethrides. Strabo scribit lib. 9. & 10. [Λίβηθρον] Libethrum esse locum Thraciæ, ex quo nonnulli qui in Bœotiæ partem migrassent, ubi Parnassus, eodem nomine Libethrum dicarunt. apud Plin. 4. 9 pr. est Libethra. pl. n. Fons Thessaliæ. Hinc

LIBETHRĬDES, um. f. pl. Musæ. Virg. 7. Ecl. 21. Libethrides nymphæ.
Nymphæ, noster amor, Libethrides.

LIBIDINOSUS, LIBIDO. V. LIBET.

LĬBĬTĪNA, æ. f. Dea est, quam alii Proserpinam, alii Venerem dicunt: in cujus templo vendebantur & locabantur ea quæ ad sepulturam pertinent, ut docet Plutarchus in Problem. Rom. 23. A libendo Libitina dicta, ut ait Varro. [Immo LIBENTINA. q. V. in LIBET.
Libitina, Ipsæ exsequiarum expensæ. Liv. 40. 19. pr. Pestilentia in agris, forisque & conciliabulis & in urbe tanta erat, ut libitina tunc vix sufficeret. Ad suppeditanda scilicet funeribus necessaria. Vel, Operæ libitinariorum, ut vult Budæus.
Libitina, Ipsa sepeliendi ars, seu vendendi ea quæ ad sepulturam pertinent. Valer. Max. lib. 5. cap. 2. 10. Qui tunc libitinam exercebant, &c. Hor. 2. Serm. 6. 19.
Autumnusque gravis libitinæ quæstus acerbæ.
Libitina, pro Morte, seu pro Lecto in quo mortui ferebantur; quoniam in æde Libitinæ pararentur necessaria ad funebrem apparatum. Hor. 3. Carm. 30. 6.
— multaque pars mei
Vitabit libitinam.

LIBITINĀRIUS, i. m. [κλινεργὴς] Qui libitinæ præest, & actionem libitinariam exercet, quæstui inserviens: & qui necessaria funeribus venditat: seu qui conducit funera, aut qui curam sepeliendorum cadaverum habet. Ulpian. in l. Quicunque. D. de Institoria actione, Si libitinarius (quem Græci κλινεργὸν vocant) servum pollinctorem habuerit, isque mortuum spoliaverit, dandam in eum quasi institoriam actionem. Ex quibus verbis patet, Libitinarium esse curatorem funeris. Seneca de Benef. 6. 38.

LIBITINENSIS, e. Adj. Ad libitinam spectans; ut, Porta libitinensis, per quam ex Amphitheatro cadavera interfectorum gladiatorum efferebantur. Lamprid. Commodo cap. 16. Galea ejus bis per portam Libitinensem elata est.

LĪBO, [λείβω, σπένδω] āre. est Leviter degustare, & quasi Primis labris attingere. Dictum, ut quidam putant, a Labiis, quasi Labiare. Virg. 4. Georg. 54.
Purpureosque metunt flores, & flumina libant.
Amnem libavit quadrupes. Virg. 5. Ecl. 26.
Cibum libare digitis. Ovid. 1. de Arte Am. 577.
Dapes libavit serpens. Virg. 5. Æn. 92.
Libata gustu potio traditur Britannico. Tacit. 13. Ann. 16. i. e. Gustu explorata.
Virginitas libata. Ovid. 2. Epist. 115.
Libare, per metaphoram, Leviter tangere significat. Virg. 1. Æn. 260.
Oscula libavit natæ, dehinc talia fatur.
Libare, Sacrificare. Virg. 7. Æn. 133.
Nunc pateras libate Jovi. Liv. 39. 43. Ubi libare diis dapes, ubi bene precari mos esset, &c. Gell. lib. 2. cap. 7. Solenni die Jovi epulum libaretur. Sic Cic. 2. de Legib. 19.
Pateris altaria libant. Virg. 12. Æn. 174.
Honorem laticum libavit in mensa. Virg. 1. Æn. 740.
Merum libatum. Propert. lib. 3. 17. (Al. 15.) 38.
Lacrymas libare alicui defuncto. Ovid. 1. de Pont. 9. 41.
Pomum libatum. V. LIBATUS Partic.
Tura libare diis. Ovid. 4. de Pont. 8. 39.
Uvam libare deo. Tibul. lib. 1. 10. 21.
Libare, Excerpere legendo auctores, & quod sibi utile est transsumere. Cic. 5. Tusc. 82. Sed a te impetrarim libenter, ut nisi molestum sit, quoniam nulla vincula te impediunt ullius certæ disciplinæ, libasque ex omnibus, quodcunque te maxime specie veritatis movet. Idem 1. de Orat. 218. Plin. lib. 7. cap. 37. Variarum artium scientia innumerabiles enituere, quos tamen attingi par sit florem hominum libantibus. i. e. Præcipuos referentibus.
Excerpere & libare. Cic. 2. de Invent. 4. Omnibus unum in locum coactis scriptoribus, quod quisque commodissime præcipere videbatur, excerpsimus, & ex variis ingeniis excellentissima quæque libavimus.

LIBANS, antis. Partic. Virg. 2. Georg. 529.
Te libans, Lenæe, vocat, &c.
Carchesia libans. Virg. 5. Æn. 77.

LIBĀTUS, a, um. Partic. [σπεισθεὶς] quasi Acceptus, sive excerptus. Cic. 2. de Divin. 26. Naturale quod animus arriperet, aut exciperet, extrinsecus ex divinitate, unde omnes animos haustos, aut acceptos, aut libatos haberemus.
Cibi libati ore alicujus, i. e. Prægustati. Ovid. 1. Amor. 4. 34.
Potio libata gustu, i. e. Gustu explorata. Tacit. 13. Ann. 16.
Non libatæ vires, i. e. Non attenuatæ, Intactæ, Integræ. Liv. 21. 29. Integro bello, nusquam ante libatis viribus, Italiam aggrediendam censent.
Libatus, Sacrificatus. Tibull. 1. 1. 19.
Et quodcunque mihi pomum novus educat annus,
Libatum agricolæ ponitur ante deo.

LIBATIO, ōnis. f. [λοιβὴ] Sacrificatio, vel ea degustatio quæ sacrificiis fieri solebat. Cic. de Arusp. Resp. 21. Te appello, Lentule, tui sacerdotii sunt tensæ, curricula, præcentio, ludi, libationes, epulæque ludorum publicorum. Adde Apul. de mundo p. 74.

LIBĀMEN, ĭnis. n. [σπονδὴ] Libamentum, i. n. & Libatio, onis. f. pro eodem sumuntur: significantque Quicquid in sacris libatur. A Libero patre, qui primus Jovi libavit. Ovid. 3. Fast. 733.
Nomine ad auctoris ducunt libamina nomen. Cic. 2. de Legib. 29. Quod tempus, ut sacrificiorum libamenta serventur, fœtusque pecorum, &c.

Cumulat pingui libamine flammam. Valer. 1. Argon. 204.
Ferre libamenta ad aras. Stat. 3. Silv. 1. 164.
Imponit libamina prima ignibus sacris. Virg. 6. Æn. 246.
Famæ libamina. Ovid. 4. Epist. 27.

LIBĀTOR, ōris. m. apud Augustinum.

LIBATŌRIUM, i. n. [σπονδεῖον] Crater, quo funditur libamen in sacris. Interp. Vulg. 3. Esdr. 2. 13. & 1. Maccab. 1. 23.

LĪBUM, i. n. [ψαιστὸς] Genus dulciarii cibi ex farre, & melle, & oleo: sic dictum, quod libandi causa fiat. Virg. 7. Æn. 109.
— & adorea liba per herbam
Subjiciunt epulis. Vel a verbo Græco λείβειν: vel a Libero patre. Ovid. 3. Fast. 735.
Liba deo fiunt, succis quia dulcibus idem
Gaudet, & a Baccho mella reperta ferunt. Cato R. R. cap. 75. Libum sic facito: Caseum bene distere in mortario; ubi bene triveris, farinæ siligineæ libram: aut si voles tenerius esse, selibram similaginis solum eodem indito, permiscetoque cum caseo bene, ovum unum addito, & una permisceto bene. Inde panem facito, folia subdito, in foco calido sub testa ea coquito leniter.
Annua liba. Ovid. 1. Fast. 670.
Calenti libo infusa mella. Ovid. 3. Fast. 761.
Grandia liba facere. Ovid. 4. Fast. 776.
Rustica liba. Ovid. 3. Fast. 670.
Tosta liba. Ovid. 6. Fast. 482.
Venalibus libis plena domus. Juven. 3. Sat. 187.

LIBUS, i. m. Idem. Nigid. de Diis: Deinde surgat, faciat libos quatuor, & intra libos duos a dextra, & duos devexos. Nonius 3. 127.

LIBACUNCULUS, i. m. dimin. Parvum libum. Tertull. de Spectac. cap. 27. Stillicidium mellis de libacunculo venenato.

LIBĀRIUS, i. m. Qui liba vendit. Senec. Epist. 56. Jam libarii varias exclamationes, &c.

LIBĬTO, āre. frequent. a LĪBO. Cic. 3. Fam. 8. Etsi de tua prolixa, beneficaque natura libitavit aliquid, &c. Alii legunt Limavit; alii Limitavit.

LĬBŎNŎTUS, i. m. [Λιβόνοτος] Ventus flans inter Liba, id est Africum, & Notum. Plin. lib. 2. cap. 47.

LIBŌRA, æ. f. [Λιβώρα] olim Elbora, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispaniæ urbs: Talabrica hodie. Vulgo *Talevera.*

LIBRA, æ. f. [λίτρα, σταθμὸς, ζυγὸς] quæ & As, & Mina seu Mna, & Pondo dicitur, duodecim constat unciis.
Una libra farris. Hor. 1. Serm. 5. 69.
Implere libram. V. IMPLEO.
Libra non solum Pondus, sed etiam Mensura, quæ & ipsa duodecim unciis mensuralibus constat. Galenus lib. 1. de compositione medicamentorum per genera, Appellatur enim a Romanis librale pondus solidorum corporum, nomine simili libralis liquidorum mensura: quæ permulta in tota urbe est, ex cornea materia constans. Idem lib. 6. ejusdem operis, Idcirco medicos in libris de medicamentis accuratius oportebat scribere, qualesnam uncias vel libras medicinarum liquidarum præciperent injici, mensuralesne, an ponderales. Ex quibus locis clarissime intelligitur libram duplicem Romanis fuisse, mensuralem & ponderalem. Quod si ponderalem indicamus, discriminis faciendi causa adjiciendum est pondo: si mensuralem, mensura. Quale est illud ipsius Galeni lib. 1. ejusdem operis, ubi scribit Constare album emplastrum ex argenti spumæ & cerussæ singulorum libra pondo, olei vero duabus libris mensura. De hac Libra mensurali videtur intelligendus locus ille Suetonii in Cæsare Dictatore, cap. 38. Populo præter frumenti denos modios ac totidem olei libras, tricenos quoque nummos, quos pollicitus olim erat, viritim divisit. Apparet etiam ex Galeni verbis supra citatis, oleum cornibus libralibus vendi consuevisse, hoc est libram unam mensuralem capientibus. Verum ejusmodi cornua non solum fuisse libræ unius, sed aliqua duarum etiam librarum, ex Horatio intelligimus, lib. 2. Serm. 2. 61.
— cornu ipse bilibri
Caulibus instillat. h. e. Duarum librarum mensuralium capaci. Sic Plautus, Bilibrem aqualem, duarum librarum capacem, dixisse videtur in Milit. 3. 2. 39. Porro libram mensuralem in duodecim uncias mensurales dividi, abunde testatur Galenus ejusdem operis lib. 3. his verbis, Est autem apud ipsos (de Romanis loquitur) mensura, qua oleum metiuntur, intersecta lineis dividentibus totam in duodecim partes. Atque Mensura integra, vocatur ab ipsis Libra: Duodecima vero pars ejus Uncia. Quantum autem pendeat Libra mensuralis, potest utcunque colligi ex ipso Galeno, qui lib. 6. de compositione medicamentorum per genera, sic ait, Ego sane olei libram Romæ nuncupatam, quam per intersecta cornua metiuntur, appendi aliquando, cupiens scire quantum ponderis haberet. Inveni vero duodecim uncias mensurales, decem ponderalibus æquales. Ex quibus verbis apparet, Libram & Unciam mensuralem non e ponderalibus, ut una alteri respondeat, constitutas, quemadmodum hodie a Pharmacopolis magno errore constituuntur.
Libra, Instrumentum quo res ponderantur, lancem unam utrinque habens. Alio nomine Bilancem vocant. Cic. 5. Tusc. 51. Quo loco quæro, quam vim habeat libra illa Critolai, qui quum in alteram lancem animi bona imponat: in alteram corporis & externa, tantum propendere illam boni lancem putet, ut terram & maria deprimat. [Lego Præpendere.
Translate, Plin. Epist. 9. 9. Jam illa, quanta probitas in ore, quanta in sermone cunctatio, quam pari libra gravitas, comitasque.
Anceps libra. Pers. 4. Sat. 11.
Libra, Signum cæleste. Plin. lib. 18. cap. 25. Alterumque æquinoctium Libræ.
Libra Phœbeos tenet æqua currus. Senec. Herc. fur. 10.
Pendula cælestes libra movebat aquas. Ovid. 4. Fast. 386.
Libra die somnique pares ubi fecerit horas. Virg. 1. Georg. 208.
Libra, Instrumentum fabrile. Columel. lib. 8. cap. 1. Sin autem locus, ubi vivarium constituere censemus, pari libra cum æquore maris est, in pedes novem defodiatur piscina.
Turres ad libram factæ in navibus. i. e. Eadem rectitudine. Cæs. 3. Bell. Civil. 40. [Æquali pondere alii rectius exponunt.
Libra, pro Libramento. Plin. lib. 16. cap. 36. Contra flatus quoque pervicax libra Bononiensibus calamis.

LIBRĀLIS, e. Ad. [λιτραῖος] Quod est unius libræ. Vegetius scribit lib. 2. de Re Mil. cap. 23. manu sola omnes milites meditatos libralia saxa jactare: qui usus paratior credebatur, quia non desiderabat fundam. Plin. lib. 19. cap. 2. Excedunt sæpe magnitudinem mali cotonei, etiam librali pondere.
Librales offas, in præsulsæ adipis liquamine tinctas, lingula demittito. Columel. lib. 6. cap. 2. Librales offæ; vel unius libræ pondere & mensura, vel quæ lingula librantur & demittuntur in os bovis. [Sed ex Pallad. Mart. tit. 12. extr. legendum In gulam demittito, ut probe vidit Gesn. Libralis autem offa est Libræ mensuralis.
Pira libralia. Plin. lib. 15. cap. 11. ad finem, Nec non & quædam e piris libralia appellata, amplitudinem sibi ponderis nomine afferunt.

LIBRARIUS, a, um. Adj. [λιτραῖος] Quod ad libram pertinet: ut, Libraria frusta; Quæ singula sunt ponderis libræ unius. Columel. lib. ult. cap. 53. Caro in libraria frusta conciditur.

LIBRARIA, æ. f. Fabrett. Inscript. p. 211. AVG. L. LIBRARIA. CONSVO. &c. Libraria, non a libris scribendis; sed a libra, tanquam partiendis pensis præfecta. Juven. 6. Sat. 475.
— si nocte maritus
Aversus jacuit, periit libraria. Ubi Schol. Vet. Libraria, Lanipendia. ubi V. & Schurzfl.

LIBRĪLE, is. n. [σταθμοῦχος] Scapus libræ, inquit Festus.
Synecdochice pro tota Libra. Gell. 20. 1. Perpendi in librili.
Est etiam Instrumentum bellicum. Festus: Librilia appellantur instrumenta bellica; saxa scilicet ad brachii crassitudinem in modum flagellorum loris revincta. Ita Scalig. legit. Al. Librilla. V. Parei Lex. Crit. p. 677. qui huc refert locum Cæs. 7. Bell. Gall. 81. Fundis, librilibus, sudibusque quas in opere disposuerant, ac glandibus Gallos perterrent. Sic placet & Davisio. [Alioqui, sublata distinctione, Libralibus legendum esset. In vet. Gloss. Lat. Gr. Librale, χοινικίς alia notione. Librile vero a Librando dictum esse apparet; ita ut ad id ipsum verbum pertineat.

LIBRĬPENS, endis. m. [ζυγοστάτης Gl. L. Gr.] a Pendendo, secundum Priscianum lib. 6. extr. consentit Plin. lib. 33. cap. 3. Boëthius in Topica Ciceronis lib. 3. V. MANCIPATIO.

LĪBELLA, æ. f. dimin. [ζύγαστρον] Nummulus argenteus, qui & As dicitur. Cic. 4. Verr. 26. Et quis Volcatio, si sua sponte venisset, unam libellam dedisset? Libellam pro Asse posuit: ex eo dictam quod libra æris valebat, id est asse. Quum autem minimam pecuniolam significare volebant, assem & libellam dicebant. Idem pro Rosc. Com. 11. de pœna plus petentium loquens, Si peteret sestert. ↀ dari oportere: hic, nisi planum facit, sestert. ↀ ad libellam sibi deberi, causam perdit. i. e. Si minimo quidem nummo minus debitum fuit, ex formula plus petitionis, causa cadit. Plaut. Capt. 5. 1. 27.
At ob eam rem mihi libellam pro eo argenti ne duis. Libella argenti ideo dicitur, quod nummulus erat argenteus. Hæc ex Budæo. Cic. 7. Att. 2. Fecit palam te ex libella, me ex teruncia. Subaud. Hæredem h. e. Te omnium bonorum hæredem. Nam Libræ nomine significatur omnis hæreditas. Teruncia quarta pars est libræ: ergo & quarta pars bonorum. Scriptum itaque erat in testamento, ut Atticus, hæres ex libra, quartam deinde partem Ciceroni attribueret. V. Adag. Eras. p. 1015. [Teruncia vox Latina non est. Ex teruncio itaque substituunt consensu docti. Gronov. de Pec. Vet. lib. 2. cap. 1. extr. Libellam interpretatur Quatuor uncias cum tribus sicilicis & scriptulo, Teruncium vero Unciam & scriptulos quinque. Libellam autem in Sestertiaria ratione intelligit, de qua V. Volus. Mæcian. Distribut. p. 399. edit. ejusdem Gronov. conf. Varr. L. L. 5. 36. Ceterum de eodem Cic. loco, quum Mss. longe a vulgata lectione abeant, parum constat, quomodo legendus sit.
Libella erat Moneta argentea, atque decima pars denarii: ut alia libella decima pars sestertii. Auctor Georgius Agricola ex Volusio Mæciano. [Moneta, seu Nummus revera non fuit, sed Nomen tantum, partem, vel Denarii, vel Sestertii decimam denotans, ut l. c. videre licet.
Libella, Fabrile est instrumentum. Plin. lib. 36. cap. 22. Structuram ad normam & libellam, & ad perpendiculum respondere oportet. Varr. de R. R. 1. 6. Locus ad libellam æquus.
Deliberare, a libella, qua quid perpenditur, dictum. Festus. H. St. Non probavit tamen se doctis hoc etymon.
Libella claudicat. Lucret. lib. 4. 516. Libella autem constat regulis duabus æqualibus, ita junctis inter se alteris duobus capitibus, & divaricatis duobus alteris, ut rectum angulum efficiant. Additur tertia regula, & ab utroque suo extremo cum ceteris duabus per medias circiter partes compingitur. pendet præterea e filo ab angulo, quem efficiunt duæ majores regulæ, plumbea parvula massa turbinata. Hæc Lambinus in Lucretium.

LIBRO, [σταθμίζω, σταθμάομαι, ταλαντεύω] āre. Ponderare, trutinare, æstimare, & examinare. Apul. Omnia prius, quam aliquid statuas, libranda sunt.
Metum librare. Stat. 9. Theb. 166.
Librare, Grave facere. Plin. lib. 11. cap. 10. Apes, si cooriatur procella, apprehensi pondusculo lapilli se librant. V. Virg. 4. Georg. 196.
Cursum librare in aëre, de avibus dicitur. Ovid. 2. Amor. 6. 4.
Corpus libravit in alas geminas. Ovid. 8. Met. 201.
Malleum librare. Ovid. 2. Met. 624.
Sese librans ex alto, inquit Plinius de aquila. lib. 10. cap. 3.
Tela librare, Magna vi conjicere & jaculari. Virg. 9. Æn. 417.
— hoc acrior idem
Ecce aliud summa telum librabat ab aure.
Librare, Æqualiter dividere. Columel. lib. 10. 42.
Et paribus Titan orbem libraverat horis.

LIBRĀTUS, a, um. Partic. ut, Terra librata ponderibus. Cic. 5. Tusc. 69.
Tellus ponderibus librata suis. Ovid. 1. Met. 13.
Compar. Liv. 30. 10. Gravior, ac pondere ipso libratior, superne ex onerariis ictus erat. i. e. Melius libratus.

LIBRATIO, ōnis. f. Librandi actus. Vitruv. 8. 6. Qui Archimedis libros legit, dicet, non posse fieri veram ex aqua librationem.
Divina libratio summi moderatoris Minut. Felix cap. 17.

LIBRATŪRA, æ. f. Idem. Veget. de Re Vet. 2. 22. pr. Libratura cutis.

LIBRĀTOR, ōris. m. [σταθμητὴς] Qui peritiam habet librandi aquam ad libellam. Vulgo nunc *libellator* dicitur. Plin. 10. Epist. 50. Superest ut tu libratorem vel architectum, si tibi videbitur, mittas, qui diligenter exploret, sitne lacus altior mari.

Libra-

Libratores, Qui lapides in bello emittebant. Tacit. 13. Ann. 39. Libratoribus, funditoribuſque attributus locus, unde eminus glandes torquerent: ne qua pars ſubſidium laborantibus ferret, pari undique metu. Contra Turnebus libratores apud Tacitum eſſe ait, non qui in hoſtem miſſilia vibrant, mittuntve manu, ſed qui ex tormentis excutiunt. Taciti verba ſunt, (2. Ann. 20.) Remotiſque paulatim legionibus, funditores, libratoreſque excutere tela, & proturbare hoſtem jubet: miſſæ e tormentis haſtæ, &c.

Librāmen, ĭnis. n. Ipſa vis ejaculandi & vibrandi. Liv. 42. 65. Huic ſpiculo ad libramen pinnæ tres, ut ſagittis ſolent, circumdabantur.

Librāmentum, i. n. [στάθμησις] Æquamentum. Columel. lib. 1. cap. 5. Nam ejuſmodi poſitio medium temperatumque libramentum ventorum hiemalium & æſtivorum tenet. Plin. lib. 4. Epiſt. 30. extr. An neſcio quod libramentum abditum & cæcum, quod quum exinanitum eſt, ſuſcitat & elicit fontem, &c.
Aquæ libramentum. Plin. 21. 6.
Plumbi libramenta, Maſſæ plumbeæ in arietes conjectæ, & vibratæ. Liv. 38. 5.
Tormentorum libramenta, Habenæ & lora ſeu funes quibus librabantur ſeu vibrabantur tormenta. Tacit. 3. Hiſt. 23.

Libralis, Libraria, Librariolus, Librarius. V. liber & libra.

Librile, Libripens, Libro, are. V. libra.

Libs, Lĭbis. m. [Λίψ] Ventus. Plin. lib. 18. cap. 34. Ex adverſo Aquilonis ab Occaſu Brumali Africus flabit, quem Græci Liba vocant. Sic lib. 2. cap. 47. Vulgo nunc vocatur *Le beix.*
Libs etiam Homo Africanus. Sidon. Carm. 9. 94. & 15. 143. pro Libys.

Libui, orum. m. Populi ut ait Liv. 5. 35. qui locos tenuerunt, ubi nunc Brixia & Verona urbes ſunt.

Libum, V. libo, āre.

Liburnia, æ. f. [Λιβυρνία] Regio inter Illyricum & Dalmatiam, ſeu (ut quidam aiunt) Pars Dalmatiæ, in qua ſunt Salonæ urbs inſignis, cujus populi

Liburni [Λιβυρνοὶ] vocitati ſunt, de quibus Lucanus lib. 4. 530.
Pugnaceſque mari Graïa cum claſſe Liburnos.
Regna Liburnorum. Virg. 1. Æn. 248.
Item, Qui privatim quoſcunque in judicium vocabant juſſu magiſtratuum (quod viliſſimorum hominum officium erat) dicebantur Liburni, quod fere e Liburnia eſſent. Martial. lib. 1. 50. v. 33. ad Licianum, de Hiſpaniæ locis,
Procul horridus Liburnus, & querulus cliens. Juven. 4. Sat. 75.
— clamante Liburno. [Ubi Schol. vet. Qui admiſſionibus præerat. Non dubito, quin uterque de Liburno atrienſi loquatur, qui & Salutatores, & Clientes admittebat.

Liburnus, a, um. Adj. [Λιβυρνικὸς] ut, Terra Liburna. Lucan. lib. 8. 38.
Roſtra Liburna. Propert. lib. 3. 11. 44. Sic Mſſ. Alii legunt, Noſtra Liburna. i. e. Romanas Liburnicas. V. paulo infra.

Liburnicus, a, um. Idem. ut, Inſulæ Liburnicæ. Plin. 3. 26.

Liburna, & Liburnica, æ. f. [λιβυρνὶς] Genus navis bellicæ velociſſimæ, a Liburnis populis in Illyrico, qui olim navibus velocibus uſi, Ionium mare, inſulaſque prædabantur. Qua ex cauſa Romani naves levitate celeritateque præſtantes, appellavere Liburnicas, ut refert Appianus. Hor. in Epod. 1. 1.
Ibis liburnis inter alta navium
Amice propugnacula. Lucan. lib. 3. 529.
Ordine contentæ gemino creviſſe liburnæ. Plin. lib. 6. Epiſt. 16. ad Tacitum, Jubet liburnicam aptari: mihi, ſi venire una vellem, facit copiam. [Subauditur ſemper Navis. Græci neutraliter uſurpant τὰ λιβυρνικὰ σκάφη. Steph. in Λιβυρνοί.

Liburnus, Portus Tuſcorum, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Hodie *Livorno.*

Libya, æ. & Libye, es. f. [Λιβύη] Africa: quod inde Libs ventus flare ſoleat: ſeu quod pluvia indigeat propter nimiam ſiccitatem, ἀπὸ τοῦ λείπειν. Vel a Libya Epaphi filia, Jovis filii.
Agri ſoli Libyæ. Virg. 3. Georg. 249. Soli, Deſerti.
Æſtiferæ Libyes ſqualentia arva. Lucan. lib. 1. 206.
Sitientis Libyes calidæ arenæ. Lucan. lib. 1. 368.
Deſerta Libyæ. Virg. 1. Æn. 388.
Litus arenoſum Libyæ. Virg. 4. Æn. 257.
Vaſtitas Libyæ. Cic. 1. de Nat. Deor. 102.
Eſt etiam hoc nomine Fluvius in Mauritania.

Libys, yos. m. gentile [Λίβυς] & Libyssa, æ. f. [Λίβυσσα] ex Libya orti, vel ortæ. Unde
Arena Libyſſa. Adjective, Catul. ad Lesbiam, epig. 7. 3. Hinc ambiguitas oraculi, quo Hannibal deceptus fuit. Nam & Bithyniæ Libyſſa eſt. V. infra. conf. libycus.

Libyssīnus, a, um. Adj. [Λιβυσσῖνος] Martianus Capella, Gravi ac Libyſſino calore exuſtus.
Montes Libyſſini. Catul. 58. 1. [Sed Libyſtini dedit Voſſ. recte. Λιβυστῖνος & Λιβυστίνη agnoſcit Stephanus in Λίβυς.

Libystis, ĭdis. f. [Λιβυστὶς] patronym. Virg. 5. Æn. 37.
— pelle Libyſtidis urſæ. Al. Libyſtidos. V. Liſp. Elect. 2. 4. Salmaſ. in Solin. p. 220. Voſſ. de Idol. 3. 52. p. 503. Steph. d. l.

Libўcus, a, um. Adj. [Λιβυκὸς] unde, Libycum mare. Libycus campus, in agro Argeo appellatus, quod in eo primum fruges ex Libya allatæ ſunt. Quam ob cauſam etiam Ceres ab Argeis Libyſſa vocata eſt, inquit Feſtus.
Gentes Libycæ. Virg. 4. Æn. 320.
Terræ Libycæ. Virg. 4. Æn. 271.
Urbs Libyca. Virg. 4. Æn. 348.
Libycus aſparagus, Silveſtris. Plin. 20. 10.

Libycis, idis. Urbs Judææ ab Orientali parte Jordanis, quam Horodes exſtruxit.

Libyssa, æ. f. [Λίβυσσα] Bithyniæ urbs, Ptolemæo lib. 5. cap. 1. Vulgo *Polmen.* Bithyniæ Φρύγελον vocat Stephanus. nota eſt Annibalis interitu.

Libystīnus, dictus eſt Apollo ab his qui Pachynum Siciliæ promontorium incolebant, eo quod immiſſa Libycis, hoc eſt hoſtibus Carthagienſibus peſte, pæne cuncti ſubita morte interierint.

L I C

Lichas, æ. m. [Λίχας] Nomen viri qui Herculem ſecutus eſt, auctore Feſto. Vulgo ſcribi ſolet Lychas. Hunc fabulantur Poetæ verſum fuiſſe in ſcopulum, dum ab Hercule furente præcipitatur in mare. V. Ovid. 9. Met. 155. ibique Heinſ.

Licenter, Licentia, Licentiosus. V. licet.

Lĭceo, ui, [πλειστηριάζω] ēre. cujus ſupinum eſt ab imperſonali Licitum eſt; paſſivam habet ſignificationem, & ſignificat Pretio augeri quum fit auctio. Plaut. Men. 5. 9. 95.
Auctio fiet Menæchmi mane ſane ſeptimi:
Venibunt ſervi, ſuppellex, fundi, ædes, omnia
Venibunt, quiqui licebunt præſenti pecunia. Martial. lib. 6. 66.
Active, ut vult Gronov. de Præcone vendente puellam,
Parvo quum pretio diu liceret. Cic. 12. Att. 24. De Druſi hortis quanti licuiſſe tu ſcribis, id ego quoque audieram, & ut opinor, heri ad te ſcripſeram. [Poteſt tamen ſubaudiri Emere, ut & apud Martialem, ut ſit a Licet Imperſ. Porro & Plautus active poſuit.

Lĭceor, lĭcĭtus ſum, [ἀντωνοῦμαι] ēri. Dep. Valla, Liceor, videtur carere præterito, tamen quaſi præteritum habeat, format a ſe frequentativum (ſed ejuſdem tamen ſignificationis) Licitor. Unde ſunt participia Licitans, & Licitaturus. Utriuſque igitur verbi ſignificatio eſt, Pretium deferre in auctione facienda, hoc eſt in venditione quæ publice fit. Hactenus Valla. Plaut. Stich. 1. 3. 68.
Jocos ridiculos vendo, agite, licemini. Al. Logos. Cic. 5. Verr. 77. Herbitenſes quum viderent, ſi ad Æſchrionem pretium rediſſet, ſe ad arbitrium libidinoſiſſimæ mulieris ſpoliatum iri: liciti ſunt uſque eo, quoad efficere poſſe arbitrabantur. Perſ. 5. Sat. 196.
Et centum Græcos curto centuſſe licetur.
Abſolute aliquando ponitur: aliquando accuſativo jungitur, adjecto pretio vel in ablativo, vel in genitivo. Ulpianus, Si res ejus venierit, & exſiſtat qui plus liceatur, &c.
Liceri contra aliquem. Cic. 3. Off. 61. Non licitatorem venditor, nec qui contra ſe liceatur, emptor apponet. conf. licens Partic. & licitator.
Uſurpatur hoc verbum non in emtionibus tantum, ſed etiam in conductionibus. Suet. Cæſ. cap. 20. Ne in locatione novorum vectigalium immoderatius licerentur, propalam monuit. [Sic & in loc. Cæſ. ſeq.

Licens, entis. Pretium offerens pro aliqua re. Cæſ. 1. Bell. Gall. 18. Quod illo licente, contra liceri audeat nemo.

Lĭcĭtor, [πλειστηριάζομαι] āri. frequent. a Liceor. Curt. lib. 4. 1. 12. Et quum habeatis arma, licitamini hoſtium capita.
Licitari, Congredi, pugnare. Ennius apud Non. 2. 105. Pars ludicre ſaxa jactant, inter ſe licitantur. Cæcilius Hymnide, Quæ narrare inepti & ſcitras ferventis, quin machæra licitari adverſum eum cœpiſti ſciens. Nonius.
Licitari dicuntur (inquit Feſtus) in pugnando, ſive mercando contendentes.

Licĭtans, antis. Partic. [ἀντωνούμενος] Qui licitatur. Caius in l. Locatio. D. de Publicanis, Locatio vectigalium, quæ calore licitantis ultra modum ſolitæ conductionis inflatur, ita demum admittenda eſt, ſi fidejuſſores idoneos & cautionem is, qui licitatione vicit, offerre paratus ſit.

Licitātio, ōnis. f. [ἀντώνησις] Auctio. Cic. 11. Att. 15. Genus enim conditionis ejuſmodi fuit, in quo non ſolet eſſe controverſia: quum ea pars quæ videtur eſſe minor licitatione expleri poſſet.
Facere licitationem. Cic. 4. Verr. 133. Exquiſitis palam pretiis & licitationibus factis, deſcribebat Cenſores binos in ſingulas civitates Timarchides.
Vincere licitatione. V. vinco.

Licitātor, ōris. m. [ἀντωνητὴς] Qui pretium auget. Cic. 3 Off. 64. Non licitatorem venditor, nec qui contra ſe liceatur, emptor opponet. Sed rectius legitur Apponet. Sic
Apponere licitatorem. Cic. 7. Fam. 2. Nunc quum tuum pretium novi, licitatorem potius apponam, &c. Alia exemplaria habent, In licitatorem potius ponam. V. not. Gronov. [Verbum Apponere in hac re κύριον. Sequiori ævo dixerunt Appoſitare, unde Itali *Appoſtare* & Galli *Appoſter.*

Licerium, i. n. Urbs Aquitaniæ. Hinc

Licerianus, a, um. Adj. ut, Pira Liceriana. Plin. 15. 15. [Immo ab auctore. An ergo Laceriana? C. Lacerii Tr. pl. meminit Liv. 5. 10. extr.

Lĭcet, licuit, [ἔξεστι, ἐνδέχεται] ēre. imperſ. Fas eſſe, & licitum. Cic. 5. Tuſc. 55. Id enim licere dicimus quod cuique conceditur.
Peccare nemini licet. Cic. 5. Tuſc. 55.
Cum accuſativo. Quintil. lib. 4. cap. 4. Procuratorem tibi eſſe non licuit. Quidam legunt Procuratori, in dativo. Cic. pro Corn. Balb. 29. Si civi Romano licet eſſe Gaditanum.
Cum dativo. Cic. 1. Tuſc. 33. Licuit enim eſſe otioſo Themiſtocli, licuit Epaminondæ. Hor. 1. Serm. 1. 19. — eja
Quid ſtatis? nolunt, atqui licet eſſe beatis. Cic. ad Brut. 16. Sed quis ſupplicat, ut optime meritis de Rep. liceat eſſe ſalvis? Grammatici notant, hanc formulam cum dativo eſſe ex Conſuetudine Græca; accuſativum ex natura linguæ Latinæ.
Licet, Reſponſio permittentis vel concedentis. Plaut. Rud. 4. 6. 8.
Eum rogato ut relinquat alias res, & huc veniat. T. licet. V. licet, Adv.
Licet mihi diſcere de te, pro Poſſum. Ter. Eun. 2. 2. 31. Cic. 7. Verr. 179. Sed non idem mihi licet, quod iis qui nobili genere nati ſunt.
Licet me id ſcire quid ſit? Plaut. Pſeud. 1. 1. 14.
Liceat modo. Ter. Heaut. 5. 2. 28. Modo liceat vivere, eſt ſpes.
Licet ſis, Eſſe potes. Plaut. Rud. 1. 2. 51.
Mea quidem hercle cauſa ſalvos ſis licet.
Si per te licet, i. e. Si permiſeris: vel, Si potero, a te non impeditus. Plaut. Aſin. prol. 12. Ter. in prolog. Heaut. 136. — date poteſtatem mihi
Statariam agere, ut liceat per ſilentium. i. e. Quod ego poſſim vobis tacentibus. Idem Hec. 5. 4. 33. Per me exquirere licet. Vulgus barbarorum dicit, *Ego ſum contentus quod tu, &c.* Cic. 2. Philip. 9. Petis ut tibi per me liceat quendam de exilio reducere.
Licet, abſolute, pro Poteris facere. Cato de R. R. cap. 158. extr. Et ſi voles inſuper vinum Coum miſtum bibere, licebit bibas. Cic. 1. Off. 102. Licet ora ipſa cernere iratorum. Idem 4. Acad. 57. Hic pugnes licet, non repugnabo.
Impune licere. Tibul. lib. 1. 9. 5.
Utitur etiam hoc verbo in precationibus Hor. 3. Carm. 27. 13.

Sis, licet, felix, ubicunque mavis,
Et memor nostri, Galatea, vivas.

LICĬTUM est, [ἀφεῖται] Idem quod Licet. Virg. 10. Æn. 105.
Quandoquidem Ausonios conjungi fœdere Teucris
Haud licitum est: nec vestra capit discordia finem. Ter. Hec. 5. 3. 39.
Ego dum illo licitum est, usa sum benigno, & lepido & comi. Cic. 14. Fam. 4. Expectassem Brundusii, si esset licitum per nautas.

LICET, [ἔστω] Adv. concedentis, quemadmodum Esto. Virg. 6. Æn. 400.
— licet ingens janitor antro
Æternum latrans exsangues terreat umbras.
Licet [κἄν, καίτοι] pro Quamvis, adversativa particula est, fere sequente Tamen. Cic. de Arusp. Resp. 19. Quam volumus licet, P. C. ipsi nos amemus, tamen nec numero Hispanos, nec robore Gallos, &c. Virg. 6. Æn. 803.
Fixerit æripedem cervam licet. V. Juven. 8. Sat. 18.

LICITUS, a, um. Adj. ex Partic. ut Negotiatio licita. Ulpian. in l. 2. D. De jure patro.
Licitæ acies. V. ACIES.

LICITŪRUM est, [ἐξεσόμενον] Cic. 2. Att. 1. Quod nihilo magis ei liciturum esset plebeio Remp. perdere, quam similibus ejus me COS. patritiis esset licitum. [Pro Licitum futurum, quomodo forsan legendum.

LICĬTO, Adv. Solin. cap. 16. Ædes numinis, præterquam nudus vestigia, nullus licito ingreditur.

LICĬTE, Adv. Idem. ut, Licite usurpare. Oros. 6. 10.

LICENS, entis. Adj. ex Partic. Propert. 4. 1. 26.
Unde licens Fabius sacra Lupercus habet.
Gressus licens. Martial. 4. 8.
Joci licentes. Stat. 1. Silv. 6. 93.
Compar. [ἐξουσιαστικώτερος] Cic. 3. de Orat. 183. Inde ille licentior & divitior fluxit dithyrambus.
Accusatio licentior. Valer. lib. 9. cap. 2. 3. de Damasippo.
Epistola licentior, In qua libere scribimus quicquid volumus. Plin. in Epist. Dicatoria ad. N. H.
Vita licentior, pro Dissoluta. Valer. lib. 9. cap. 1.

LICENTER, Adv. [ἀδεῶς] Per licentiam. Cic. in Orat. 77. Solutum quiddam sit, nec vagum tamen, ut ingredi libere, non ut licenter videatur errare. Sic Liv. 26. 10. Id eum tam licenter atque otiose facere Flacco indignum visum est.
Ede audacter & licenter. Catul. 53. 16.
Compar. ut, Dicere licentius. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Errare licentius. Ovid. 4. de Pont. 10. 29.

LICENTIA, æ. f. [ἐξουσία, ἄδεια] in verbis semper in malam partem accipitur, scilicet pro Temeritate loquendi quæ velis. In factis in malum accipitur, nonnunquam in bonum. Est autem Licentia, Impunita facultas loquendi, vel agendi quæcunque placent. Hæc ex Valla lib. 4. Ter. Adelph. 3. 4. 63.
— verum nimia illæc licentia
Profecto evadet in aliquod magnum malum. Idem Heaut. 3. 1. 74.
Nam deteriores omnes sumus licentia.
Licentia & libertas vivendi. Cic. 5. Verr. 3. Nisi facile cupiditates nostras teneremus, nunquam ipsimet nobis præcideremus istam licentiam, libertatemque vivendi.
Pœna abfuit, & licentia consecuta est. Cic. 5. Verr.
Licentia ad maledicendum. Cic. pro Font. 30.
Ferri licentia, Armorum. Lucan. lib. 1. 8.
Quis furor ô cives, quæ tanta licentia ferri?
Licentia temporum. Plin. 3. Epist. 3. extr.
Constricta licentia nullo modo. Claud. de Nupt. Honor. 78.
Effrena. Claud. de Bell. Get. 369.
Effusa. Tacit. 4. Ann. h. e. Immodica.
Festa. Quintil. lib. 6. cap. 3. Quin illæ ipsæ, quæ Dicta sunt, ac vocantur, quas certis diebus festæ licentiæ dicere solebamus, &c.
Fecunda licentia vatum. Ovid. 3. Amor. 12. 41.
Immensa licentia ponti. Ovid. 1. Met. 309.
Indomita. Hor. 3. Carm. 24. 28.
Lasciva. Hor. 1. Carm. 19. 3.
Nocturna licentia. Ovid. 5. Fast. 367.
Assequi licentiam. Cic. 1. Off. 148.
Concedere licentiam. Cic. pro Muren. 20.
Dare licentiam pecunias eripiendi. Cic. 3. Verr. 220.
Dare infinitam licentiam judici. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 7.
Injecit vaganti frena licentiæ. Hor. 4. Carm. 15. 10.
Largiri licentiam. Cic. 4. Acad. 30.
Notare licentiam verbi. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Obtinere licentiam. Cic. 10. Att. 4.
Patere licentiam. Cic de Amicit. 89.
Permittere licentiam. V. PERMITTO.
Pollicetur licentiam luxuriæ. Cic. 2. de Fin. 70.
Possidere licentiam. Cic. 4. Verr. 67.
Præcidere licentiam. Cic. 5. Verr. 3.
Prodere licentiam mentiendi. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Refrenare licentiam. Hor. 3. Carm. 24. 28.
Transcendet hæc licentia in provincias. Tacit. 1. Hist. 30.
Licentia, simpliciter pro Potestate, sive Permissione. Tacit. 14. Ann. 49. Statuerent ut vellent, data & absolvendi licentia. Ibid. 50. Mox licentia habendi oblivionem attulit.
Licentia, in bonam partem. Cic. 3. Off. 20. Nobis autem nostra Academia magnam licentiam dat. Idem 1. Off. 148. Nec quemquam eo errore duci oportet, ut si quid Socrates aut Aristippus contra morem consuetudinemque civilem fecerit, locutive sint, idem sibi arbitretur licere: magnis enim illi, & divinis bonis hanc licentiam assequebantur. Budæus.

LICENTIATUS, i. m. Honoris hodie vocabulum, i. e. Designatus, ut licentiam habeat ad consequendam dignitatem supremi tituli. De derivatione hujus vocis V. Hotoman. de verbis juris: Erasm. Dialog. de Pronun. p. 35. & Lansii Comm. 1. de Academ. p. 75.
In paupertatem eo licentiatus. Laber. apud Non. 3. 130. Sed alii legunt Licentatus. Mercer. Meo licentiatus. [Puto Licentiatu, sexto casu.

LICENTIŌSUS, a, um. Adj. [ἐξουσιαστικός] Tacit. Ex moribus imperatoris miles intactus aut licentiosus. Quintil. lib. 1. cap. 6. Nam ebor dicere, non minus est licentiosum, quam si sulphuri & gutturi subjicerent o mediam in genitivo.

LICHĂNOS, i. m. [λιχανὸς] Phthongorum mobilium unus, apud Vitruv. 5. 4.

LĪCHEN, ēnis. m. vel LICHĒNE, es. f. [λειχὴν] Morbi genus, quod Latini Mentagram vocant, quod a mento incipiat. Plin. lib. 26. cap. 1. Gravissimum ex his lichenas appellavere Græco nomine: Latine, quoniam a mento fere oriebatur, joculari primum lascivia (ut est procax natura multorum in alienis miseriis) mox & usurpato vocabulo mentagram, occupantem in multis totos utique vultus, oculis tantum immunibus, descendentem vero & in colla pectusque ac manus, fœdo cutis furfure. Martial. lib. 11. 99.
Non ulcus acre, pustulæve lucentes,
Nec triste mentum, sordidive lichenes. Nostra ætate, inquit Cornarius, ab anno Christi quingentesimo supra millesimum, per omnem Europam sævissime grassati sunt lichenes. Neque enim alterius generis censendus est, qui vulgo hodie Gallicus & Neapolitanus morbus, & ab aliis Hispana scabies nominatur: quanquam hæc ipsa affectio multarum specierum exsistat, & non recens aut nova hujus sæculi, juxta quorundam traditionem. Videntur autem λειχῆνες appellati, non quod linctura salivæ humanæ curentur, ut quidam opinati sunt, sed quod lambendo proserpant, velut etiam lichen herba in petris solet. λείχω, idem valet quod lingo, lambo.
Lichenas oris præstantissime vincit glutinum factum e genitalibus vitulorum. Plin. 28. 12.
Lichenes equorum. Dioscorid. lib. 2. cap. 8. ex versione Ruellii, Lichenes sunt in equorum genibus, & super ungulas indurati calli, qui triti, & in aceto poti, comitialibus mederi traduntur. Meminit & Plin. lib. 28. cap. 11.
Lichen, Herba. Plin. lib. 26. cap. 4. Lichen vero herba his omnibus præfertur, inde nomine invento. Nascitur in saxosis, folio uno ad radicem lato, caule uno parvo, longis foliis dependentibus.

LICINIA, æ. f. Olivæ genus sic dictum ab inventore. V. Columel. 12. 49. & 52.

LICINIUM, i. n. Vestis quædam. Isidor. 19. 22. Licinium vocatum, quod textura ejus ligata sit in totum, quasi diceres Liginum, C, pro G, littera commutata.
Item Lignum lucens; Isidor. 17. 6. Ligna dicta, quod incensa convertuntur in lumen. Unde & Licinium dicitur, Quod lumen det. [Rectius Lucinium. Quod Cicindelam exponunt.

LICINIUS, Nomen Ro. gentile, cujus nominis multi in historia Romana occurrunt, & apud Ciceronem. conf. CRASSUS.
Licinius Macer, historiæ Romanæ scriptor antiquissimus, laudatus a Liv. 4. 20. & alibi sæpe.

LICINIUS, a, um. Adj. ut, Lex Licinia. Cic. pro Planc. 36.
Atria Licinia. Cic. pro Quint. 12.
Stagna Licinia. Stat. 4. Theb. 744.

LICINIANUS, a, um. Aliud Adj. ut, Domus Liciniana. Cic. 2. Q. frat. 3.
Olea Liciniana. Cato de R. R. cap. 6.

LICIATUS, a, um. V. LICIUM.

LICIUM, & LICIA, ōrum. n. [μίτος, ῥάμμα] Fila sunt quibus in telis textrices implicant stamina: significat etiam Stamen ipsum: unde Trilicem dicimus vestem, Quæ tribus liciis constat. Plin. lib. 8. cap. 48. Plurimis vero liciis texere, quæ polymita appellant, Alexandria instituit. Virg. 8. Ecl. 73.
Terna tibi hæc primum triplici diversa colore
Licia circumdo. In quem locum sic ait Servius, Ut Licia stamen implicant, ita adolescentis mentem implicare contendit. Hæc ille. Certe licia vim habere in magicis putabantur. Plin. lib. 28. cap. 4. Inguinibus medentur aliqui, licium telæ detractum alligantes novenis septenisve nodis, ad singulos nominantes viduam aliquam, atque ita inguina adalligantes licio.
Cantata licia. Ovid. 2. Fast. 575. i. e. Incantata ad implicandas vinciendasque hostiles linguas.
Dira sororum licia consulit. Stat. 1. Achill. 520.

LICIATUS, a, um. Adj. i. e. Tela textus. Augustin. de Civ. Dei 22. 14. Liciatum esse videtur.

LICIATORIUM, i. n. [μίσακλον] Lignum in quo licium involvitur. Vulg. Interpr. 1. Sam. 17. 7.

LICĪNUS, a, um. Adj. Comas sursum habens crispatas. Gloss. Lat. Gr. Licinus, ἀνάθριξ. V. Meurs. p. 2. Exerc. Crit. p. 227. Hinc,
Boves licini apud Serv. ad Virg. 3. Georg. 55.

LICITATIO, LICITATOR, LICITOR. V. LICEO.

LICITO, adv. LICITUM est, LICITURUM est, LICITUS. V. LICET.

LICTŌR, ōris. m. [ῥαβδοῦχος, ῥαβδοφόρος, δήμιος] Minister publicus, qui apparebat in Urbe magistratibus ordinariis Consulibus, Prætoribusque solis, extra ordinariis Dictatori, Magistro equitum, Interregi, Decemviris, & Tribb. mil. cos. pot. Extra Urbem omnibus, qui cum imperio erant, turbam submovendo, prehendendo, ducendo, animadvertendoque. Nam idem olim carnificis officio fungebatur. Sed duodeni lictores Consuli, Interregi, Xviro, ac dictis trib. erant: Dictatori XXIV. Prætori seni tantum, portantes virgarum fasciculos cum securibus ligatos, magistratibusque præibant: ac quoties jussi erant, fasciculos solventes, primo virgis cædebant sontem, mox securi feriebant. Plaut. Asin. 3. 2. 29.
Ubi sæpe ad languorem tua duritia dederis octo
Validos lictores, ulmeis affectos lentis virgis. Liv. 2. 5. extr. Missique lictores ad sumendum supplicium, nudatos virgis cædunt, securique feriunt. Cic. 8. Att. 10. Subito consilium cepi, ut ante quam luceret, exirem: ne qui conspectus fieret, aut sermo, lictoribus præsertim laureatis. Idem 1. Q. frat. 10. Sit lictor non suæ, sed tuæ lenitatis apparitor, majoraque præferant fasces illi ac secures dignitatis insignia, quam potestatis.
Atri lictores. Hor. 1. Epist. 7. 6.
Consularis lictor. Hor. 2. Carm. 16. 9.
Laureati lictores. V. LAURUS.
Paludati lictores. V. PALUDAMENTUM.
Lictor unde dicatur, docet Gell. lib. 12. cap. 3. his verbis, Valgius (inquit) Rufus in secundo librorum, quos inscripsit De rebus per epistolam quæsitis, Lictorem dicit a ligando appellatum esse: quod quum magistra-

giſtratus Populi Romani virgis quempiam verberari juſſiſſent, crura ejus & manus ligari vincirique a viatore ſolita ſint: iſque qui ex collegio viatorum officium ligandi haberet, lictor ſit appellatus. Utiturque ad eam rem teſtimonio M. Tullii, verbaque ejus refert ex oratione, quæ dicta eſt pro C. Rabir. 13. I lictor, inquit, colliga manus. Hæc ita Valgius, & nos ſane cum illo ſentimus. Sed Tiro Tullius M. Ciceronis libertus, lictorem vel a lino, vel a licio dictum ſcripſit. Licio enim tranſverſo, quod limum appellatur, qui magiſtratibus, inquit, præminiſtrabant, cincti erant. Plutarchus in Problem Rom. 67. Cur lictores dicti ſunt? An quod ſontes colligabant? Hi enim lora in ſinu geſtantes Romulum ſequebantur. An c interpoſitum eſt, quum ante ſine c litores dicerentur, quaſi publici quidam miniſtri? Nam quod λῆτον noſtris etiam temporibus publicum eſt, multis Græcorum legibus ſcriptum eſſe, neminem latere puto.

Lictor etiam inter ſacrorum miniſtros cenſebatur. Pomp. Feſt. lib. 6. Flaminius lictor eſt, Qui flamini diali ſacrorum cauſa præſto eſt. Ovid. 2. Faſt. 23.

Lictōrius, a, um. Adj. [ῥαβδουχικὸς] Quod ad lictorem pertinet. Plin. lib. 7. cap. 300. Faſces lictorios januæ ſubmiſit is, cui ſe Oriens Occidenſque ſubmiſerat.

Virga lictoria. Flor. lib. 1. cap. 26.

L I D

Liduna, æ. f. Receſſus maris, olim Salacia. Marcell. Empir. cap. 25. Liduna ante prandium.

L I E

Lien, ēnis. m. [σπλὴν] Unum ex viſceribus internis. Plaut. Curc. 2. 1. 29.

> Lien diruptus eſt. P. ambula: id lieni optimum eſt. Al. Directu'ſt.

Idem Merc. 1. 2. 14.

> Perii, ſeditionem facit lien, occupat præcordia.

Magnitudine lienis intemperantiam riſus fieri affirmant phyſici. Perſ. 1. Sat. 14. V. SPLEN.

Intumeſcit quandoque lien, ut cingere hominem videatur. Cato cap. 157.

Liēnis, Idem. Celſ. lib. 3. cap. 21. Si jecur aut lienis eſt affectus. Lind. Lienem affectum eſſe &c. Idem lib. 2. cap. 8. Quos lienis male habet. Lind. Lienes habent.

Bubulus lienis, apud Celſ. lib. 4. cap. 9.

Torquet lienis. Celſ. lib. 5. cap. 18.

Lienōsus, a, um. Adj. [σπληνικὸς] Qui liene laborat, quoties excrementi plus in lienem divertit, quam calor ejus viſceris poſſit conficere. Ariſtot. lib. 3. De partibus animalium. Plin. lib. 7. cap. 2. de Pyrrho refert, cujus dextri pedis pollex lienoſis medebatur.

Cor lienoſum. i. e. Lienis naturam habens, ut turgeat ſicut lien. Plaut. Caſin. 2. 6. 62. Fortaſſe legendum Ludioſum: i. e. Subſultans more ludionum, ac in corpore emicans, ut illi in theatro. [Ni verſus negaret.

Lienĭcus, a, um. [σπληνώδης] Idem quod Lienoſus. Plin. lib. 29. cap. 3. Sic & lienicis. Harduinus legit Lientericis.

Lientĕria, æ. f. [λειεντερία] Inteſtinorum lævitas, inquit Feſtus. Celſus lib. 2. cap. 1. His etiam lævitas inteſtinorum, quæ λειεντερία vocatur. Unde Lienterici Plinio, Alvini, qui hoc morbo vexantur. Dicitur autem proprie Lienteria, Alvi fluxus quo inteſtina continere nihil poſſunt, & quicquid aſſumptum eſt, inconfectum protinus reddunt, auctore Celſo lib. 4. cap. 19. pr. Dicitur & Cœliaca paſſio.

Lientericus, a, um. Adj. [λειεντερικὸς] apud Plin. 29. 3. ut Harduinus reſtituit. V. notas & emendationes ejus ad l. c. n. 15. p. 718.

L I G

Ligamen, V. LIGO, are.

Ligarius, [Λιγάριος] Nomen gentile Romanum. Pro Q. Ligario habuit Orationem apud Cæſarem Cicero, quæ exſtat.

Ligariānus, a, um. Adj. [Λιγαριανὸς] Cic. 13. Att. 12. Ligarianam, ut video, præclare auctoritas tua commendavit. Subintelligit Orationem, quam pro Ligario habuit.

Ligatura, **Ligatus**. V. LIGO, are.

Līgēa, æ. f. Nymphæ nomen apud Virg. 4. Georg. 336.

Ligellum, V. LIGO, are.

Lĭger, ĕris. m. [Λίγηρ] Galliæ fluvius, qui & **Ligeris** in nominativo dicitur. Unde & Ligerim in accuſativo lectum eſt. Hic e Cemmenis montibus, ſive Gebenna, in Arvernorum finibus oriens, & inter Heduos & Bituriges verſus Septentrionem primo fluens; inde in Occaſum per Aurelianos, Turones, Andes, & Nannetes, receptis aliquot fluviis, properat; & in Oceanum Aquitanicum ſeſe magna aquarum mole exonerat. Cæſ. 7. Bell. Gall. 55. Liger ex nivibus creverat. Idem 75. Paulo poſt magnis itineribus ad Ligerim pervenit. Vulgo *Loire*

Liger etiam Rutuli cujuſdam nomen apud Virg. 9. Æn. 571. Idem 10. Æn. 584. — veſano talia late

> Dicta volant Ligeri, ſed non & Troïus heros
> Dicta parat contra.

Lignum, i. n. [ξύλον, κᾶλον] a Legendo, inquit Varro L. L. 5. 7. quod ligna caduca in agris legebantur, quibus ad focum uterentur. Plin. lib. 12. cap. 11. Conſtat arboribus fructus radice, frutice, cortice, ſucco, ligno, &c.

Ligna, & ſarmenta. Cic. 3. Verr. 69. Cædere januam ſaxis, inſtare ferro, ligna & ſarmenta circumdare, ignem ſubjicere cœperunt.

Aridum compone lignum. Hor. 3. Carm. 17. 13.

Arida ligna explicare in flammas. Lucret. lib. 2. 880.

Attrita inter ſe ligna. V. ATTERO.

Dedicatum lignum. Cic. 2. de Legib.

Durum. Virg. 9. Æn. 544.

Dolatum. Juven. 12. Sat. 58.

Fiſſum. Virg. 9 Æn. 413.

Fiſſile. Virg. 1. Georg. 544.

Inutile. Hor. 1. Serm. 8. 1.

Lunatum. V. LUNA.

Mobile nervis alienis. V. MOBILIS.

Odoratum, Balſami. Virg. 2. Georg. 118.

Oſſeum. V. OS.

Viridibus ex lignis atque humidis ignem facere. Cic. 3. Verr. 45.

Accendere lignum. V. ACCENDO.

Conficere ligna ad fornacem. V. CONFICIO.

Reponere ligna ſuper foco. Hor. 1. Carm. 9. 5.

Lignum, pro tabulis ligneis, in quibus ſcribebatur, apud Juriſconſultos. Vide Muretum in variis lectionibus. H. St. Nempe lib. 9 cap. 6.

Lignum etiam dicitur Vitium in pomis. Plin. 15. 28. Pomorum aliis intus corpus & foris lignum, ut nucum. Aliis foris corpus intus lignum, ut Perſicis & prunis: vitiumque cinctum fructu.

Ligneus, a, um. Adj. [ξύλινος] Quod ex ligno eſt. Cic. 2. de Invent. 170. Materiam ligneam flamma uri poſſe neceſſe eſt.

Cuſtodia lignea. Plaut. Pœn. 5. 6. 28.

> — tantiſper quidem
> Ut ſis apud me lignea in cuſtodia. i. e. In nervo, nexus.

Deus ligneus. Tibul. lib. 1. 10. 20.

Equus ligneus. Plaut. Rud. 1. 5. 10.

Ponticulus ligneus. Cic. 5. Tuſc. 59.

Signum ligneum. Cic. 6. Verr. 1.

Simulacra lignea. Ovid. 10. Met. 694.

Soleas ligneas in pedes inducere. Cic. 2. de Invent. 149.

Turris lignea. Liv. 23. 37. pr.

Ligneŏlus, a, um. Adj. dimin. Cic. 3. Q. frat. 7. Hanc ſcripſi ante lucem, ad lychnuchum ligneolum. Fortaſſe legendum Lineolum.

Figura ligneola. Apul. de Mundo p. 70. Qui in ligneolis hominum figuris geſtus moveat.

Lignarius, a, um. Adj. Quod ad lignum pertinet: ut, Faber lignarius. Negotiatio lignaria. Capitol. in Pertin. cap. 1.

Lignarius, i. m. Qui lignatum it. Liv. 35. 41. Et iidem porticum extra portam Trigeminam inter lignarios fecerunt.

Lignōsus, a, um Adj. [ξυλώδης] i. e. Inſtar ligni durum, inquit Perottus. Plin. lib. 12. cap. 7. Arbor radice lata, lignoſaque.

Lignor, [ξυλίζομαι] āri. dep. Ad ferenda ligna ire. Plaut. Capt. 3. 4. 126.

> Ite iſtinc, atque efferte lora. C. num lignatum mittimur?

Liv. 25. 34. pr. Et deinde aſſidue dies noctеſque infeſtus aderat, ut non vagos tantum, procul a caſtris lignatum pabulatumque progreſſos, exciperet, ſed ipſis obequitaret caſtris.

Lignātio, ōnis. f. [ξυλισμὸς] Lignorum defectio, vel deportatio. Cæſ. 5. Bell. Gall 39. Ut nonnulli milites qui lignationis munitioniſque cauſa in ſilvas diſceſſiſſent, &c.

Lignatio, aliter. Columel. lib. 1. cap. 5. Si autem vel intra villam, vel extrinſecus inductus fons perennis, lignatio, pabulumque vicinum. i. e. Silva, unde ligna peti poſſint.

Lignātor, ōris. m [ξυλεὺς] Miles qui lignatur. Liv 10. 25. Cæſ. 5. Bell Gall. 26. Subitoque, oppreſſis lignatoribus, magna manu, &c.

Lignĭcīda, æ. c. Qui ligna cædit. Varro de L. L 7. 33.

Lĭgo, [δέω, ἀναδέω, ἐπιδέω, δεσμέω] āre. Vincire, conſtringere. Quidam a Lino deducunt, quaſi Lino ago: quod omnia, lino ligentur. Plin. lib. 11. cap. 46. Talus autem rectus eſt in articulo pedis ventre eminens, concavo in vertebra ligatus.

In catenas aliqua ligare. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Guttura ligavit laqueo. Ovid. 6. Met. 134.

Vulnera ligare. Ovid. 7. Met. 849.

Legibus ligare aliquem. Stat. 4. Silv. 3. 75.

Pacta ligare. Propert. lib. 4. 4. 82.

Ligātus, a, um. Partic. [δεθεὶς] ut, Comas ligatas auro ſubſtringere. Lucan. lib. 3. 280.

Crines ligatos impedit vitta. Tibull. lib. 1. 6. 66.

Filius ligatus. Cic. 4. Catil. 13. Filiumque ejus impuberem, ligatum a prætore miſſum in carcerem, necandum eſſe dixit. Al. Legatum a patre miſſum, in carcere necatum. V. not

Ligātura, æ. f. Pallad. 1. 6. Ligatura in vitibus, &c.

Ligāmen, ĭnis. n. [δέσμα, δεσμὸς] Quo quid ligatur Columel lib. 11. cap. 2. Poſſit etiam ſalix deciſa pridie ad lucubrationem expurgari, & ad vitium ligamina præparari.

Nocturna ligamina mitræ. Propert. lib. 2. 29. 6.

Ligamentum, i. n. Idem. Tacit. 15. Ann. 54. Vulneribus ligamenta, quibuſque ſiſtitur ſanguis, &c.

Ligellum, i. n. [καλύβιον] Breve domicilium, & tuguriolum. Plaut. Aul. 2. 4. 24.

> De ſuo ligello fumus ſi qua exit foras.

Nonius 2. 504. Turnebus in alia longe eſt ſententia, aitque ſibi in mentem veniſſe vocabulum hoc diminutionis formam quandam adumbrare. Poſtulat autem proportio ut quemadmodum a tigno tigillum & tigellum deducitur, unde & Tigellii nomen, ſic a ligno ligillum & ligellum derivetur. Parvum igitur lignum intelligit quod in foco uratur fumumque reddat. Alii ex MSS. legunt Tigillo.

Līgo, ōnis. m. [δίκελλα, μάκελλα] Ruſticum inſtrumentum. ſic dictum, quod radicibus quæ ſub terra ſunt, ligetur. Lucan. lib. 1. 169.

> Vomereque antiquos Curiorum paſſa ligones.

Plin. lib. 18. cap. 6. Adduxit graves ligones, vomeres ponderoſos.

Duris ligonibus exhauriebat humum. Hor. Epod. 5. 30.

Incurvi ligones. Stat. 3. Theb. 589.

Jactati pulſarunt arva ligones. Ovid. 3. Amor. 10. 31.

Longis purgare ligonibus arva. Ovid. 1. de Pont. 8. 59.

Ligula, V. LINGUA.

Lĭgŭria, æ. f. [Λιγυστική] Italiæ regio, majore ex parte montoſa, inter amnes Varum & Macram, ab altero latere habens mare Liguſticum, ab altero Padum, Tuſciam attingens. Cujus caput eſt Genua. A qua Liguſtica ora, & Mare Liguſticum. Dicta Liguria, a Ligyſto Phaethontis filio, converſione Y in U. Nunc vulgo dicitur *Terra de Genua*. Teſtis Olivarius in Melam.

Lĭgŭr, & **Ligus**, ŭris. c. [Λίγυς] Nomen gentile. Probus declinat hic & hæc Ligur, & hic & hæc & hoc Ligus, pro incola Liguriæ.

Aſſuetus malo Ligur. Virg. 2. Georg. 168.

Femina Ligus. Tacit. 2. Hiſt. 13. Auxit invidiam præclaro exemplo femina Ligus, quæ filio abdito, &c.

Tonſus Ligur. Lucan. lib. 1. 442.

Vanus Ligus. Virg. 11. Æn. 715.

Ligurīnus, a, um. Adj. ut, Alpes Ligurinæ. Gratian. Cyneget. v. 510.

Ligurīnus, i. m. Cognomen Ro. Martial. 3. 44.
Circa te, Ligurine, ſolitudo.

Liguſtis, ĭdis. gentile. Sidon. 9. Epiſt. 15. 44.
Humo atque gente cretus in Liguſtide.

Liguſtĭcus, a, um. Adj. [Λιγυστικὸς] Juven. 3. Sat. 257.
Nam ſi procubuit qui ſaxa Liguſtica portat.
Liguſticum, ſive ut Bocatius, Liguſtinum mare, eſt maris Tuſci pars a Liguria provincia cui adjacet, denominatum. Hoc (ut refert Solinus) corallium procreat, quod fulminibus reſiſtit.

Liguſtĭcum, i. n. [λιγυστικὸν] Herbæ hortenſis genus. Plin. lib. 19. cap. 8. Liguſticum ſilveſtre eſt. In Liguriæ ſuæ montibus ſeritur. Ubique ſuavius ſativum, ſed ſine viribus. Panacem aliqui vocant. Cratevas apud Græcos cunilam bubulam eo nomine appellat: ceteri fere conizoides, cunilaginem. Dictum autem liguſticum a Liguria: alii Libyſticum a Libya vocatum putant. Pharmacopolæ vocant *leviſticum.*

Lĭgūrio, īvi vel ii, ītum, [λιχνεύω] īre. Multa avide conſumere, & ſuaviora edulia carpere. Liguriunt muſcæ, inquit Varr. de R. R. 3. 16. 6. Ter. Eun. 5. 4. 14.
Quæ cum amatore ſuo quum cœnant, liguriunt. Ubi Donatus, Liguriunt, ἀπὸ τοῦ λιγυρῶς, quod ſecundum Græcos ſuave intelligitur. Ligurire dicitur, qui eleganter & more ſenum, multo faſtidio ſuaviora quæque deguſtat. Non. 2. 507. Ligurire, Deguſtare. unde Abligurire, Multa avide conſumere. Ubi codd. Ligurrire exhibent, cum geminata canina littera. V. paulo infra.
Furta ligurire, i. e. Cibum furto ablatum. Hor. 2. Serm. 4. 79.
Jus tepidum ligurire. Hor. 1. Serm. 3. 81.
Ligurire, ait Budæus, eſt Paulatim in ore commanducare aliquid guſtu ſuave. unde Cic. Ligurire lucra, eſt Senſim lucrifacere, & in eo oblectari: cui opponitur Devorare, quod fit præavide ab homine hiantis avaritiæ. Et Liguritor procurationum vel curationum, *qui en eſt friand, & en fait ſon profit ſagement.* Cic. 11. Fam. 21. Quum quidam de collegis noſtris agrariam curationem ligurirent, diſturbavi rem, totamque in adventum veſtrum integram reſervavi. i. e. Quum legis agrariæ mentionem ſenſim tentarent, & cum magna ſuavitate in animo verſarent. Hæc Budæus.
Videtur intelligere β. *Ils s'en lechant les babines.* Ita appeterent, ut ſputum ſuum lingerent, ut vulgo dicitur. Vel ut ſuaviter meminiſſent, vel ut rem ſuavem lingerent legis agrariæ promulgationem. β. H. St. Veriſimiliter aſſerunt hoc verbum Meditativum eſſe a Lingo, ſive pro Lincturio dictum eſt, ſeu non formatur a Supino, ut multa ejus generis. Contendit tamen in Mſſ. pleriſque cum geminata littera Ligurrio ſcriptum eſſe Victor. ad Varr. de R.R. 3. 16. 6. quem Mercer. apud Non. 2. 507. & noviſſimus Horatii poematum editor Cuningamius ſequuntur. Non dubito quin magiſtellis arriſerit hæc ſcriptio olim, quia alias Deſiderativa verba id genus antepenultimam corripiunt, præter Scalpurio & Scaturio, quæ ſimiliter producunt. Primam autem corripit, ut Ligula, etſi contractum ſine dubio ex Lingula ſit.

Ligurītio, ōnis. f. [λιχνεία] Aviditas, immoderata appetentia. Cic. 4. Tuſc. 26. Ægrotationi autem talia quædam ſubjecta ſunt, avaritia, ambitio, mulieroſitas, pervicacia, liguritio, vinolentia, cupedia, & ſi qua ſunt ſimilia.

Ligurītor, ōris. m. Guloſus, antiquis Catillo dictus. Auſon. Epigr. 120. in obſcæno ſenſu.
Liguritor, Piſcis genus. Macrob. 2. Saturn. 12. extr.

Ligus, Liguſticum, Liguſticus, V. liguria.

Lĭguſtrum, i. n. [κύπρος] Eadem arbor eſt (inquit Plin. lib. 24. cap. 10.) quæ in Oriente Cypros. Suos in Europa uſus habet. Succus ejus nervis, articulis, algoribus: folia ubique veteri ulceri, cum ſalis mica, & oris ulcerationibus proſunt. Virg. 2. Ecl. 18.
Alba liguſtra cadunt. Sed hic Liguſtra vocat, Flores liguſtri, quos conſtat eſſe candidiſſimos. Martial. lib. 1. ad Procillum, 116.
Toto candidior puella cygno,
Argento, nive, lilio, liguſtro. Al. Loto. Vulgus Gallicum *troenam* vocat.
Niveum liguſtrum. Ovid. 13. Met. 789.
Liguſtrum, Genus herbæ, per ſepes & macerias ſerpens. Columel. lib. 10. 301.
— & nigro permiſta liguſtro
Balſama. Quo in loco ſi forte Liguſtrum arbuſculam intelligit Columella, reſpexit ad ejus Semen ſeu Baccas, quas paſſim videmus nigerrimas. Al. Niveo legunt.

Ligyes, [Λίγυες] Populi ſunt Aſiæ qui cum Xerxe, teſte Herodoto lib. Hiſt. 4. contra Græcos militarunt.

Ligyſtus, i. m. teſte Fabio pictore, Phaethontis fuit filius, a quo Liguria cognominata eſt. V. liguria.

L I L

Lĭlæa, æ. f. [Λίλαια] Urbs Phocidis, apud Statium 7. Theb. 348.

Līlium, i. n. [κρίνον] Herbæ hortenſis genus, de qua apud Plin. lib. 21. cap. 5.
Alba lilia. Virg. 4. Georg. 131.
Breve lilium, Fragile. Hor. 1. Carm. 36. 16.
Candida lilia. Virg. 6. Æn. 709.
Candentia lilia. Ovid. 12. Met. 411.
Grandia lilia. Virg. 10. Ecl. 25.
Infringere lilia. Ovid. 10. Met. 191.
Lilium, Genus quoddam munitionis appellatur ex ſimilitudine floris. Cæſ. 5. Bell. Gall. 73.

Liliăceus, a, um. Adj. [κρίνινος] unde Oleum liliaceum, Palladio lib. 6. cap. 14.

Lilinus, a, um. Adj. Idem. ut, Lilinum unguentum. Interp. Dioſc. 1. 53.

Liliētum, i. n. [κρινὼν] Locus in quo liliorum copia eſt. Palladius Febr. lib. 3. cap. 21. extr. In alios digeſti ordines, nova lilieta formabunt.

Lĭlўbæum, i. n. [Λιλύβαιον] Siciliæ promontorium eſt, quod Africam reſpicit; ſunt enim Siciliæ tria promontoria, ut docet Pomponius lib. 2.

Lilybēĭus, a, um. Adj. [Λιλυβήιος] Virg. 3. Æn. 706.
Et vada dura lego ſaxis Lilybeïa cæcis.

Lilybætānus, a, um. aliud Adj. Cic. 6. Verr. 37. A Liſone vero Lilybætano primo homine, apud quem diverſatus es, Apollinis ſignum certe eſſe non oportuit.

Līma, æ. f. [ῥίνη] Inſtrumentum fabrile, quo ferrum, aut aliquid aliud expolitur terendo. Quintil. lib. 10. cap. 3. Opus poliat lima.
Lima, per translationem. ut,
Ultima lima defuit meis ſcriptis. Ovid. 1. Triſt. 6. 30.
Intendere limam alicujus. Plin. 1. Epiſt. 2. ad Arrianum, Imo quo magis intendam limam tuam, confiteor & ipſum me, & contubernales ab editione non abhorrere. h. e. Ut acuam & excitem tuum judicium ac emendationem in hunc librum quem ad te miſi.
Mordet librum lima cenſoris. Martial. lib. 5. 81. ad Severum, de libello quem volebat ab eo & Secundo caſtigari,
Quem cenſoria cum meo Severo
Docti lima momorderit Secundi. i. e. Quem cenſura Severi & Secundi limaverit atque emendaverit.
Perſequi ſcriptum aliquod lima, pro Limare, emendare, caſtigare. Plin. lib. 1. Epiſt. 8. ad Saturninum, Memini quidem te jam quædam notaſſe, ſed generaliter. ideo nunc rogo, ut non tantum univerſitati attendas, verum etiam particulas qua ſoles lima perſequaris.
Raſus liber lima. Ovid. 2. de Pont. 4. 17.
Uti lima mordacius. Ovid. 1. de Pont. 5. 19.

Līmo, [ῥινάω] āre. Plin. lib. 18. cap. 1. Atque quum in arbores exacuant, limentque cornua elephanti.
Scalpere atque limare gemmas. Plin. lib. 36. cap. 7.
Limare, per translationem, pro Expolire, & redundantiam circumcidere, ut ait Budæus. Cic. 1. de Orat. 115. Neque hæc ita dico, ut ars aliquid limare non poſſit: neque enim ignoro & quæ bona ſint, fieri meliora poſſe doctrina.
Ornare ac limare. Cic. 3. de Orat. 88.
Cura tenui limari. Ovid. 4. de Pont. 6. 36.
Politius limare aliquod opus. Cic. 1. Acad. 2. i. e. Ornatius facere.
Ratio limat aliquid. Quintil. lib. 2. cap 4.
Veritas ipſa limatur in diſputatione. Cic. 2. Off. 35. Alia eſt illa quum veritas ipſa limatur in diſputatione, ſubtilitas: alia quum ad opinionem communem omnis accommodatur oratio. i. e. Cum craſſo modo diſputamus, non ſubtilitate philoſophica. Budæus.
Limare caput cum altero. i. e. Conjungere, inquit Nonius 4. 274. Allatis ex Plaut. Pœn. 1. 2. 81. & antiquiorum pluribus exemplis.
Limare commoda alicujus, Attenuare, imminuere. Hor. 1. Epiſt. 14. 37.
Non iſtic obliquo oculo mea commoda quiſquam
Limat. Budæus. i. e. Atterit, & invido oculo faſcinat. Porphyr.

Limātus, a, um. [ἐρρινημένος] Partic. Cic. 2. de Nat. Deor. 74. Nec vero hoc in te uno convenit moribus domeſticis, ac noſtrorum hominum urbanitate limato, ſed &c. i. e. Polito, inquit Budæus.
Limatus & emunctus. Quintil. lib. 12. cap. 10.
Terſus ac limatus. Quintil. lib. 12. cap. 10.
Oratione limatus. Cic. 1. de Orat. 180. Q. Scævola æqualis & collega meus, homo omnium & diſciplina juris civilis eruditiſſimus, & ingenio, prudentiaque acutiſſimus, & oratione maxime limatus atque ſubtilis. Limatus eſt, e cujus oratione nihil fere removere poſſis, quin totam imaginem demoliare. Subtilis, qui acuta quædam, & a ſenſu remota tractat, minuta quidem & parva. Nam ſubtilitati gravitas oppoſita eſt.
Genus dicendi limatum, quod Subtile & attenuatum vocant. Cic. in Brut. 89. Ex hac Rutiliana narratione ſuſpicari licet, quum duæ ſummæ ſint in Oratore laudes, una ſubtiliter diſputandi ad docendum, altera graviter agendi ad animos audientium permovendos: multoque plus proficiat is qui inflammet judicem, quam ille qui doceat: elegantiam in Lælio, vim in Galba fuiſſe. Ibid. 91. Videmus alios Oratores inertia nihil ſcripſiſſe, ne domeſticus etiam labor accederet ad forenſem: alios, quod melius putent dicere ſe poſſe, quam ſcribere. quod peringenioſis hominibus, neque ſatis doctis, plerumque contigit, ut ipſi Galbæ: quem fortaſſe vis non ingenii ſolum, ſed etiam animi, & naturalis quidam dolor dicentem incendebat, efficiebatque ut & incitata, & gravis, & vehemens eſſet oratio: dein quum otioſus ſtilum prehenderat, motuſque omnis animi tanquam ventus hominem defecerat, flacceſcebat oratio; quod iis qui limatius dicendi conſectantur genus, accidere non ſolet, propterea quod prudentia nunquam deficit Oratorem, qua ille utens, eodem modo poſſit & dicere, & ſcribere. ardor animi non ſemper adeſt; iſque quum conſedit, omnis illa vis & quaſi flamma Oratoris extinguitur. Idem in Orat. 20. Tria ſunt omnino genera dicendi, quibus in ſingulis quidam floruerunt. Nam & grandiloqui (ut ita dicam) fuerunt cum ampla & ſententiarum gravitate, & majeſtate verborum, vehementes, varii, copioſi, graves, ad permovendos & convertendos animos inſtructi & parati. Et contra, tenues, acuti omnia docentes, & dilucidiora non ampliora facientes, ſubtili quadam & preſſa oratione limitati. Idem 3. de Orat. 31. Ecce præſentes duo prope æquales Sulpicius & Cotta. quid tam inter ſe diſſimile? quid tam in ſuo genere præſtans? Limatus alter & ſubtilis, rem explicans propriis aptiſque verbis, hæret in cauſa ſemper: & quid Judici probandum ſit, quum acutiſſime vidit, omiſſis ceteris argumentis, in eo mentem orationemque defigit. Sulpicius autem fortiſſimo quodam animi impetu, pleniſſima & maxima voce, ſumma contentione corporis, & dignitate motus, verborum quoque ea gravitate & copia eſt, ut unus ad dicendum inſtructiſſimus a natura eſſe videatur. Senſus eſt: Cotta limatus eſt, hoc eſt ſic attenuatus in exactam ſimplicitatem, ut nihil fere niſi cauſæ neceſſarium dicat: ſubtilis, tenuis, humilis, rem explicans propriis aptiſque verbis: hærens in cauſa, non excurſionibus vagus & effuſus, eligens quod eſſet in cauſa præcipuum, & in eo mentem defigens & orationem. Ut ſummatim dicam: Nihil dicebat extra cauſam, & quod erat in cauſa, tenuiter & jejune peragebat.
Homo limatus in vario uſu togæ. Martial. lib. 7. 51. ad Urbicum de Aucto loquens,
Jure madens, varioque togæ limatus in uſu. i. e. Optime callens omnia quæ togato viro conveniunt. Calderinus aliter interpretatur.
Limatior. i. e. Politior & emendatior. Acron. Hor. 1. Serm. 10. 65.
— fuerit Lucilius (inquam)
Comis & urbanus, fuerit limatior idem
Quam rudis.
Ingenium limatius. Plin. lib. 1. Epiſt. 20. ad Cornel. Tacit.

Limate, Adv. Compar. Ammian. 15. cap. ult. Conſtantinus cum limatius ſuperſtitionum quæreret ſectas. i. e. Accuratius.

LIMATŬLUS, a, um. Adj. dimin. a Limatus. Cic. 5. Fam. 33. Opus est huc limatulo & polítulo tuo judicio. i. e. Terso & subtili.
LIMATIO, ōnis. f. apud Augustinum.
LIMATŪRA, æ. f. [ῥίνημα] Pulvisculus limando detractus. Onomast. Vet.
LIMĀTOR, ōris. m. [ῥινητὴς] Gloss. Cyrill.
LĪMAX, ācis. Adj. [ῥινητικὸς] Qui exquirit ut aliquid auferat. Plaut. 3. Fragm. 42. Limaces viri; quod atterant & consumant, inquit Nonius 4. 274.
LĪMAX, ācis. m. & f. [κοχλίας] Cochlea terrestris. Columel. lib. 10. 324.
Implicitus conchæ limax, hirsutaque campe. Festus, Limaces cochleæ a limo appellatæ. Plin. lib. 29. cap. 6. Limacis inter duas orbitas inventæ ossiculum, &c.
LIMBATUS, LIMBOLARIUS, V. LIMBUS.
LIMBUS, i. m. [κράσπεδον] Pars vestis extrema, eam fasciæ modo ambiens. Virg. 2. Æn. 616.
— limbo effulgens, & Gorgone sæva. Alii legunt Nimbo. Idem 4. Æn. 137.
Sidoniam picto chlamydem circumdata limbo. Ubi Servius; Limbus, est Fascia, quæ ambit extremitatem vestium secundum antiquum ritum.
Aureus limbus obibat chlamydem. Ovid. 5. Met. 51.
Ultima pars telæ tenui circumdata limbo. Ovid. 6. Met. 127.
Limbum XII signorum appellat Varro R. R. 2. 3. 7. Zodiacum, teste Budæo.
LIMBĀTUS, a, um. Adj. ut, Chlamydes limbatæ. Treb. Poll. in Claud. cap. 17.
LIMBOLĀRIUS, i. m. Qui limbum vestibus prætexit. Plaut. Aulul. 3. 5. 45.
Textores, limbolarii, arcularii ducuntur, datur
Æs. Pareus legit Limborarii, ex Non. 14. 30. probante Guliel. ubi tamen Mercer. Limbolarii.
LĪMEN, ĭnis. n. [οὐδὸς] dicitur Quod ex transverso in janua est: a Limo, id est obliquo, quod ingredientibus exeuntibusque transversum sit, ut est apud Donatum & Festum. Ter. Hec. 3. 3. 18.
Mater consequitur jam ut limen exirem, ad genua accidit.
Limen, etiam Superiorem partem ostii significat. Juven. 6. Sat. 227.
— pendentia liquit
Vela domus, & adhuc virides in limine ramos. Cato utrumque complectitur, quum inquit cap. 14. R. R. Tigna omnia, quæ opus sunt, limina, postes, &c.
Limen superum & inferum dixit Novius Macco exsule,
Limen superum quod mihi misero sæpe confregit caput:
Inferum autem, ubi ego omneis digitos defregi meos. Apud Non. 4. 278.
Limen superum inferumque discedentes salutabant. Plaut. Merc. 5. 1. 1.
Limen superum, inferumque salve, simul autem vale.
Fere tamen pro Inferiori limine absolute ponitur, ut
Revulsum tellure limen. Ovid. 12. Met. 281.
Rigido crudeles cum limine postes. Ovid. 1. Amor. 6. 73.
Tritum limen. Catul. ad Mallium, 66. 71.
Adire limina alicujus. Virg. 6. Æn. 115.
Circumvolitare potentiorum limina. V. CIRCUMVOLITO.
Insistere limen. Virg. 6. Æn. 563. V. INSISTO.
Scandere limina turris. Stat. 12. Theb. 15. de Dracone.
Sedere in limine. Virg. 4. Æn. 473.
Transire limen cautius. Ovid. 1. Amor. 12. 5.
Limen, Omnis ingressus. Non. 4. 278. Virg. 2. Æn. 453.
Limen erat, cæcæque fores, & pervius usus. Plin. lib. 3. in Præf.
Carceris ostium limenque. Cic. 5. Tusc. 13.
Cubiculi limen. Cic. pro Cluent. 15.
Portarum obsessa tenere limina. Virg. 3. Æn. 803.
Limen pro Janua, seu totis foribus per Synecdochen. ut
Astrictum limen, Clausum. Ovid. 3. Amor. 1. 50.
Auratum limen. Senec. Oeth. 609.
Incustodita & aperta limina. V. INCUSTODITUS.
Marmoreum limen. Hor. 1. Epist. 18. 73. Vulgo *Portale*.
Perfractum limen. Senec. Troad. 7.
Prosperum limen. Stat. 4. Silv. 3. 97.
Superba civium potentiorum limina. Hor. Epod. 2. 8.
Compescet ferrea limina Jani. i. e. Claudet. Lucan. lib. 1. 62.
Exturbatus limine templi. Sil. lib. 11. 103.
Irrumpit interiora domus limina. Virg. 4. Æn. 645.
Perrumpit dura limina bipenni. Virg. 2. Æn. 480.
Pulsare limina. Ovid. 2. Amor. 19. 39.
Limen, Interior pars domus. Virg. 2. Georg. 504.
— penetrant aulas & limina regum. Ubi Servius, Profitentur satellitium. Limina autem ait interiorem familiaritatem. Virg. 3. Æn. 616.
— dum trepidi crudelia limina linquunt.
Dulcia limina, Penates. Virg. 2. Georg. 54.
Læta limina. Virg. 1. Æn. 711.
Religiosa deorum limina, Templa. Virg. 2. Æn. 366.
Limen, Locus standi datus Non. l. c. Virg. 5. Æn. 316.
— signoque repente
Corripiunt spatia audito: limenque relinquunt.
A limine disciplinas salutare. V. A, vel AB.
Ad limina servus, pro Atriensi, apud Apuleium lib. 2. de Asino. Et apud Virgil. 9. Æn. 648.
— fidusque ad limina custos. i. e. Æditous, ait Servius. V. AD. Budæus.
In limine, In principio. ut, In limine belli. Tac. Ann. 3. 74.
Limen, pro Amicitia, teste Servio, enarrante illud de Turno, libro 7. Æn. 579.
— de limine pelli. Juven. 3. Sat. 124.
Limine submoveor, perierunt tempora longi
Servitii. i. e. Repellor ab amicitia. [Immo A domo amici, Excludor.
Limina imperii, Gall *lisieres & frontieres* dicunt. [Nisi Limites potius dicendum.
Lethi limina. Lucret. lib. 6. 1155.
Senectutis limen ingressus. Firmic. lib. 3. cap. 1.

Limina & Lumina miscentur a librariis. V. Drakenb. ad Sil. 1. 66. Item Limina & Litora, V. Idem ad Sil. 3. 4. Limen & Limes. ad 4. 105.
LIMINĀRIS, e. Adj. Ad limen pertinens. ut, Liminares trabes. Vitruv. 6. 4. Liminaris pagina. Calep. ex Augustino. H. St. Desiderabatur hæc vox in Lugd.
LIMENTINUS, i. m. Deus qui præest liminibus. V. Tertull. de Idol. cap. 15. & de Coron. mil. cap. 13.
LĪMEN, ĕnis. [λιμὴν] Græca vox, Latine Portum significat A quo
LIMENARCHA, æ. m. [λιμενάρχης] Qui locis maritimis præest, unde projectus est ad exteras nationes. Dictio mere Græca: λιμὴν enim, Latine Portus dicitur. Paulus, D. de servis fugitivis, l. Limenarchæ. Hos Aristoteles lib. 6. Politicôn, circa finem, Limenophylacas vocat, quasi portuum custodes. Budæus. [Immo divise λιμένων φύλακας. cap. 8. a pr. in Gloss. Gr. Lat. Portitor exponitur.
LĪMES, ĭtis. m. [ὅρος, ἀτραπὸς] Transversa via dicitur. Virg. 9. Æn. 324.
— & lato te limite ducam. Columel. lib. 1. 8. Semitas, novosque limites in agro fieri non patiatur. A Limo deducit Perottus. Festus, Limites in agris nunc Termini, nunc Viæ transversæ sunt.
Acclivus limes. Ovid. 2. Met. 19. V. ACCLIVIS.
Arctior limes. Stat. 1. Theb. 24.
Attritus limes aquarum. Ovid. 18. Epist. 133.
Curvus. Senec. Thyest. 9.
Directus. Stat. 2. Silv. 2. 84.
Longo limite sulcus. Virg. 2. Æn. 697.
Obliquus. Senec. OEdip. 4.
Scopulosus. Stat. 1. Theb. 332.
Sectus in obliquum. Ovid. 2. Met. 130.
Spatiosus. Ovid. 15. Met. 849.
Tenuis. Ovid. Rem. Amor. 599.
Limes erat tenuis, longa subnubilus umbra:
Quo tulit illa suos ad mare sæpe pedes.
Descendere curvo limite. Ovid. 14. Met. 830.
Grassari recto limite. Ovid. 2. Trist. 477.
Incidere rectum limitem. Quintil lib. 2. cap. 13.
Partiri limite campum. Virg. 1. Georg. 126.
Rescindere limites. Stat. 4. Silv. 3. 41.
Limites, ait Siculus Flaccus in libro de Conditionibus agrorum p. 15. Gœs. ab Liminibus vocabula accepisse. Quo modo limina introitus exitusque locis præstant, limites agris similiter introitus exitusque: qui in agris divisis & assignatis semper pervii esse debebunt, tam itineribus, quam & mensuris agendis. Pergit idem Flaccus his verbis: Quum omnes limites a mensura denûm actuum Decimani dicti sint, hi qui Orientem Occidentemque intuentur, qui Meridianum & Septentrionem tenent, unum vocabulum illis erat: Decumanum nuncupabant matutini & vespertini & meridiani & septentrionis cardinem. Alii vero ab regionum positione & natura appellaverunt Maritimos & Montanos: postea vero, quum agri dividerentur & assignarentur, Decimani quidem vocabulum permansit, ut hi, qui Orientem Occidentemque intuentur, Decimani dicerentur: ii vero, qui Meridianum & Septentrionem, quoniam cardinem mundi tenerent, Cardines sunt appellati. Et omnes limites dirimunt agros, centuriasque designant: qui ut supra diximus, in agris divisis & assignatis semper pervii esse debebunt, & itineribus, & mensuris agendis. Limitum autem nomina hæc invenimus in libello extremo ejusdem Flacci; Orientales, ait, dicuntur Decumani. Septentrionales, Cardines: item, Maximi, C. M. Actuarii, Intercisivi, Quintani, Cultellati, Nonani, Maritimi, Gallici, Temporales, (qui solis ortum sequuti sunt,) Regales, Subruncivi, Lineares, Sextanei, Tessellati, Diagonales, Montani, Austrinales, Præfecturales, Undecimani, Colonici, Passivi, Hypotenusales, qui angulis subjacent: Duodecimani, Egregii, Solitarii, Perpetui, Limites qui per anticam & posticam dividunt. Aggenus autem in libro de Limitibus agrorum pag. 46. Gœs. distinguit Limitem a Rigore his verbis: Limes est quodcunque in agro ad observationem finium opera manuum factum est: Rigor vero suæ rectitudinis naturalis nomen accepit. Rursus Hyginus in libello & ipse de Limitibus constituendis pag 150. Gœs. sic: Antiqui mensuras agrorum normalibus longitudinibus incluserunt primum duos limites constituerunt: unum, qui ab Oriente in Occidentem dirigeret: hunc appellaverunt Duodecimanum, ideo quod terram in duas dividat partes, & ab eo omnis ager dividatur: alterum a Meridiano ad Septentrionem, quem Cardinem nominaverunt, a mundi cardine. Duodecimanum postea decimanum appellaverunt: quare a decem potius quam a duobus, sicut duo pondo nunc dicimus Dupondium, & quod dicebant antiqui Duo vinginti, [An Duoginti?] nunc dicimus Viginti. Similiter duo decumanus, decumanus est factus. Reliquos limites fecerunt angustiores: &, qui spectabant in Orientem, Prorsos, qui ad Meridianum, Transversos appellaverunt. Limites autem appellati a limo, id est antiquo verbo, transversi. nam & limum cinctum, ideo quod purpuram transversam habeat. item limina ostiorum. postea prorsos & transversos limites appellaverunt, a liminibus, quod per eos agrorum limina servantur: postea apud quosdam nomina a loci natura acceperunt: & qui ad mare spectant, maritimos, qui ad montem, montanos appellaverunt. Omnis ergo hujus recturæ longitudo rationalis, limes appellatur. nec interest quicquam, decumanum dicamus, an limitem. decumanûm autem primus, maximus appellatur, item Cardo: nam latitudine ceteros præcedunt. sunt alii limites actuarii, alii linearii. Actuarius est limes, qui primus actus est, & ab eo quintus quisque: quem si numeres cum primo erit sextus: quoniam quinque centurias sex limites cludunt. reliqui medii limites linearii appellantur, in Italia subruncivi. Actuarii autem extra maximos, latitudinem habent pedum XII. per hos iter populo, sicut per viam publicam, debetur. Ita enim cautum est lege Sempronia, & Cornelia, & Julia. quidam ex his latiores sunt XII pedibus, ut si qui sunt per viam publicam militarem acti. habent enim latitudines viæ publicæ. Linearii limites mensuræ tantum disterminandæ caussa sunt constituti: & si finitimi interveniunt, latitudinem secundum legem Mamiliam accipiunt. in Italia itineri publico serviunt sub appellatione subruncivorum. habent latitudinem pedum octonûm. Hos conditores coloniarum fructus asportandi caussa publicaverunt. nam & possessiones pro æstimio ubertatis, angustiores sunt assignatæ: ideoque limites omnes non solum mensuræ, sed & publici itineris caussa latitudines acceperunt. Secundum antiquam constitutionem limites in Occidentem

dici-

diriguntur: quare non omnis agrorum menſura in Orientem potius quam in Occidentem ſpectet. in Orientem, ſicut ædes ſacræ. nam antiqui architecti in Occidentem templa ſpectare recte ſcripſerunt. poſtea placuit omnes religionem eo convertere, ex qua parte cæli terra illuminatur. ſic & limites in Orientem conſtituuntur. Hæc Hyginus in libro de Limitibus agrorum.

Limites in urbe ſunt, ut Semitæ, Viæ tranſverſæ, Livio, ut lib. 31. 24. Intra portam, extraque latæ ſunt viæ: ut & oppidani dirigere aciem a foro ad portam poſſent: & extra limes mille ferme paſſus in Academiæ gymnaſium ferens, pediti equitique hoſtium liberum ſpatium præberet. Budæus.

Limes laxus benignitatis, per tranſlationem. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 14. Quare ſi quis exiſtimat nos, quum iſta præcepimus, benignitatis fines introrſus referre, & illi minus laxum limitem aperire, &c.

Limes, pro Termino limitem finiente. Virgil. 12. Æn. v. 898.

Saxum antiquum, ingens, campo qui forte jacebat
Limes agro poſitus, litem ut diſcerneret arvis.

LIMĪTO, āre. & LIMITOR, [ὁρίζω] āri. i. e. Partiri, dividere, ſive diſtinguere. Plin. lib. 17. cap. 22. Vineas limitari decumano oportet, XVIII pedum latitudinis ad contrarios vehiculorum tranſitus, &c.

Limitare de. Cic. 3. Fam. 8. Etſi de tua prolixa beneficaque natura limitabit aliquid poſterior annus propter quandam triſtitiam temporum. Ubi Limitabit legendum videtur Budæo; & ita in vetuſtioribus codicibus legitur. Al. Limavit.

LIMITĀTUS, a, um. Partic. ut, Ager limitatus, In centurias dimenſus, inquit Feſtus. Ulpian. in l. 1. D. de fluminib. ne quid, &c. Si inſula in publico flumine nata fuerit, in eaque aliquid fiat: non videtur in publico fieri. Illa enim inſula aut occupantis eſt, ſi limitati agri fuerint: aut ejus, cujus ripam contingit.

LIMITĀTIO, ōnis. f. [ὁρισμὸς] Columel. lib. 3. cap. 12. Non intempeſtive commemorabimus Julii Græcini conſcripta, velut formulam ad quam poſita eſt limitatio terræ vinealis.

LIMITĀRIS, e. Adj. ut, Iter limitare. Varr. de L. L. 4. 4. i. e. Semita modica quæ relinquitur inter duo confinia.

LIMITĀNEUS, a, um. Adj. [ὅριος] ut, Limitanei milites, Qui in limitibus regni conſtituuntur in præſidio, ob incurſus hoſtium vicinorum. Juriſconſult. in l. ultima, de Fundis limitrophis, Agros limitaneos univerſos cum paludibus, omnique jure, quos ex priſca diſpoſitione limitanei milites ab omni munere vacuos ipſi curare pro ſuo compendio atque arare conſueverunt, &c. Fundi limitanei, i. e. Limiti deputati. V. Spartian. in Nigro cap. 7. & Vopiſc. in Prob. 14.

LIMITRŎPHUS, a, um. Adj. unde milites limitanei aluntur. V. Tit. Cod. de fundis limitrophis. [Scribendum Limitotrophis. λιμητότροφος, a λιμητὸν, Limes. V. Gloſſ. Gr. Cang.

LIMEUM, i. n. Herba appellatur a Gallis, qua ſagittas in venatu tingunt medicamento, quod *Venenum cervarium* vocant. Hæc Plin. lib. 27. cap. 11.

LIMIA, æ. f. Fluvius Hiſpaniæ, apud Melam lib. 3. 1. Linia hodie dicitur, teſte Olivario.

LIMICOLA, LIMIGENUS, &c. V. LIMUS, i.

LIMINIUM, i. n. Cic. in Topic. 36. Quum ipſius poſtliminii vis quæritur, & verbum ipſum notatur. in quo Servius noſter (ut opinor) nihil putat eſſe notandum niſi poſt, & liminium illud productionem eſſe verbi vult, &c. Lamb. legit Poſt. Liminium &c. q. V.

LIMIOSALEUM, i. n. [Λιμιοσάλεον] Ptolem. lib. 2. cap. 11. Urbs Germaniæ, vulgo *Gniſa*.

LIMITO, āre. V. LIMES.

LIMMA, ātis. [λεῖμμα] Defectus. Macrob. in Somn. Scip. 2. 1. Plato ſemitonium limma vocitavit.

LIMNE, es. f. [λίμνη] Stagnum, lacus. Vitruv. 8. 3. Limne Aſphaltitis habet ſupernatans liquidum bitumen.

LIMNĒSIUM, i. n. [λιμνήσιον] Herba Centaurium. Dioſc. 3. 6. & 7.

LIMNĪCE, es. f. [λιμνικὴ] Herba, quæ & Gladiolus. Apul. de Herb. cap. 78.

LIMNI, Inſula juxta Orientalem plagam Hiberniæ, quæ deſerta eſt, auctore Ptolem. lib. 2. cap. 2. Silimnus dicta Plin.

LIMO, āre. V. LIMA.

LIMONIA, æ. f. Alterum genus anemones. Plin. lib. 21. cap. 11.

LIMONIATES, æ. f. Gemma eadem videtur quæ Smaragdus. Plin. lib. 37. cap. 10.

LIMONIUM, V. LEMONIUM.

LIMŌNUM, i. n. [Λίμωνον] Pictonum oppidum in Gallia, teſte Ptolem. lib. 2. cap. 7. Vulgo *Limon*.

LIMOSUS, V. LIMUS ſubſt.

LIMPĬDUS, a, um. Adj. [διαφανὴς] Clarus, purus, lucens. Columel. lib. 12. cap. 28. Poſtea quum de doliis aut de ſeriis diffundere voles, vere florente roſa defæcatum quam limpidiſſimum in vaſa bene picata & pura transferto.

Lacus limpidi. Catul. 4. 24.

Vocem limpidam ac canoram facit ſandaracha. Plin. lib. 34. cap. ult.

LIMPIDĬTAS, ātis. f. Oct. Horat. 4. Uſque ad limpiditatem contere.

LIMPITŪDO, inis. f. [τὸ διαφανὲς] Plin. lib. 32. cap. 11. Stant veluti ſuillo crure longo in arena defixæ, hianteſque qua limpitudo eſt, pedali non minus ſpatio.

LIMPĬDO, āre. Purgare. Macer. 2. 5. Appoſitum humores limpidat omnes. conf. Veget. R. V. 2. 18.

LIMPIDATUS, a, um. Partic. Zeno Veronenſ. Peccatorum paleis limpidatus.

LIMVICI, Ptolem. lib. 2. cap. 7. Galliæ populi, alio nomine Lemovices. Vulgo *Limoſin*.

LĪMUS, i. m. Veſtis genus. Virg. 12. Æn. 120.

Velati lino, & verbena tempora cincti.

Ubi Servius poſt longam de lino interpretationem, ſic dicit, Caper tamen & Iginus hoc loco dicunt lectionem eſſe corruptam: nam Virgilium ita reliquiſſe confirmant, Velati limo. Limus autem, eſt Veſtis qua ab umbilico uſque ad pedes tegebantur. Hæc autem veſtis habet in extremo ſui purpuram limam, id eſt flexuoſam: unde & nomen accepit. nam Limum, Obliquum dicimus. Sed Servius exiſtimat Poetam Lino ſcripſiſſe. conf. Aggen. in LIMES.

LĪMUS, i. m. [ἄσις, ἰλὺς] Lutum eſt, ſeu cænum illud mollius quod ex aquarum putredine relinqui ſolet. Plin. lib. 11. cap. 37. Labra herbas eruentibus, limumque, lata, ut ſuum generi.

Informis limus. Virg. 6. Æn. 416.

Niger limus. Virg. 4. Georg. 478.

Dureſcit limus igni. Virg. 8. Ecl. 80.

Obducere plagam limo. V. OBDUCO.

Unge rimoſa cubilia lævi limo. Virg. 4. Georg. 45.

Limus pro Sordibus quibuſvis. Hor. 2. Serm. 4. 80.

Sive gravis veteri crateræ limus adhæſit.

LIMĀCEUS, a, um. Adj. [χοϊκὸς] Tertull. de Reſurr. Carn. cap. 49. Primus homo de terra choicus, id eſt, limaceus.

LIMARIUS, a, um. Aliud Adj. Frontin. de Aquæduct. 1. p. 227. Interpoſita eſt piſcina limaria.

LIMŌSUS, a, um. Adj. [ἰλυόεις, πηλωματώδης] Limo plenus, & cænoſus.

Aqua limoſa. Columel. lib. 5. cap. 9.

Flumina limoſa. Ovid. 1. Met. 634.

Humus limoſa. Ovid. de Rem. Amor. 142.

Juncus limoſus. Virg. 1. Ecl. 49.

Lacus limoſus. Virg. 2. Æn. 136.

Radix limoſa. Plin. lib. 27. cap. 5.

Ulva limoſa. Lucan. lib. 2. 70.

Compar. affertur ex Plin. lib. 16. cap. 36. Ubi limoſiore callo induruit. Sed Hard. legit Lignoſiore.

LIMOSĬTAS, ātis. f. Conſt. Afer. 2. 22. Dentium limoſitas.

LIMĬCŎLA, æ. f. Habitator limi. Auſon. Epiſt. 7. 36.

Junctus limicolis muſculus oſtreis.

LIMIGĔNUS, a, um. Adj. In limo natus. Auſon. Moſella v. 45.

— limigenis ripam prætexeris ulvis.

LĪMUS, a, um. Adj. [πλάγιος] quod & LĪMIS, e. dicitur. Feſtus, Limis, Obliquus, id eſt tranſverſus: unde & Limina. Ter. Eun. 3. 5. 53.

— ego limis aſpecto
Sic per flabellum clanculum, & ſimul alia circumſpecto.

Ubi Donatus; Limis, ſi nominativus ſingularis eſt, Tranſverſus ſignificat, ſi ſeptimus pluralis, deeſt Oculis. Nam Limis, eſt Tranſverſus: unde Limen dicitur quoque, quod ingredientibus exeuntibuſque tranſverſum ſit. Quum igitur diſſimulant homines ſe videre quod vident, & non recta facie, ſed tranſverſa intuentur: limes dicuntur aſpicere.

Oculis limis aſpicere vel intueri: h. e. Torve & oblique, quod ferocitatis & iræ indicium eſſe ſolet. Plaut. Mil. 4. 6. 2.

Aſpicito limis oculis, ne ille nos ſe videre ſentiat.

Ocellis limis ſubridere. Ovid. 3. Amor. 1. 63.

Venerei appellati ſunt limi oculi. Quintil. 11. 3.

LIMŬLUS, a, um. [ὑποπλάγιος] Adj. dimin. Plaut. Bacch. 5. 2. 12.

Viden' limulis ut obſecro intuentur?

LIMO, Adv. Solin. cap. 40. de Leonibus, Nunquam limo vident.

L I N

LINAMENTUM, LINARIUS. V. LINUM.

LINDOS, i. f. [Λίνδος] Urbs eſt Rhodi inſulæ. In Rhodo, inquit Pomponius 2. 7. tres quondam erant urbes, Lindos, Camiros, Ialyſos. Meminit Homer. in Catalogo v. 163.

Apud Lindum, quod eſt oppidum Rhodi, Herculis ſacra ſunt, quorum a ceteris longe diverſus eſt ritus: Siquidem non εὐφημίᾳ, ut Græci appellant, ſed maledictis & exſecratione celebrantur, eaque pro violatis habent, ſi quando inter ſolennes ritus vel imprudenti alicui exciderit bonum verbum. Hæc Lactant. Inſt. 1. 31.

LINDIUS, a, um. [Λίνδιος] Gentile.

LINDUM, i. n. [Λίνδον] Ptolem. lib. 2. cap. 3. Urbs eſt Britanniæ inſulæ: alio nomine Lincolina & Lindecolinum. Vulgo *Lincoln*.

LĪNEA, æ. f. [γραμμὴ] a Lino, linis; eſt Filum illud quo fabri materiarii utuntur ad ſignandam materiam: quod ex lino fiat. Et quoniam ab hac, ſi rubrica vel alio colore intincta fuerit, figura deſignatur longa ſine latitudine; ea quoque linea vocatur. Perpendiculo & linea uti. Cic. 3. Q. frat. 1. Aliquando perpendiculo & linea diſcet uti.

Alba linea. Gell. in Præfat. Namque illi omnes, & eorum maxime Græci, multa & varia lectitantes, in quas res cumque inciderent, alba, ut dicitur, linea, ſine cura diſcriminis, ſolam copiam ſectati, converrebant. Alba linea, i. e. Negligenter, ſimpliciter. Metaphora ducitur a pictoribus, qui priuſquam tabellæ colores allinant, ſolent figuras creta delineare.

Circumcurrens linea. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Extremæ lineæ. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Longinqua linea. V. LONGUS.

Amare extrema linea. Ter. Eun. 4. 2. 12. i. e. Amare ex longinquo; ſumta metaphora a duabus lineis, quæ in ſtadio fuerunt; a quarum altera procurrebatur ad carceres: altera, ubi flectebatur, ad metam. Extrema linea fuit, unde inſtituebatur curſus: primam enim & principem habebat alteram ad metam, a qua extrema iſta longiſſime diſtabat. Hinc, Extrema linea amare, eſt, Ex longinquo. [Utitur eadem locutione Lactantius Statii interpres. V. in HYMENÆUS.

Deſignare aliquid velut primis lineis. Quintil. lib. 4. cap. 2. Non ut conſumantur affectus, ſed tamen ut velut primis lineis deſignentur.

Ducere lineam. V. DUCO.

Ducere primas lineas, Prima lineamenta duntaxat tradere, quod Galli vocant *Faire l'ébauche*. Quintil. lib. 2. cap. 6. pr.

Ferri ſuo deorſum pondere ad lineam, hunc naturalem eſſe omnium corporum motum dicit Epicurus apud Cic. 1. de Fin. 18. Add. 19. Id eſt Recta linea.

Incipere a linea. V. A.

Subvolent rectis lineis in cæleſtem locum ignea. Cic. 1. Tuſc. 40.

Tranſire lineas. Cic. in Parad. 1. Siquidem eſt peccare tanquam tranſire lineas.

Linea, Filum omne dicitur ex lino, & quicunque tenuis funiculus. Columella R. R. 8. 11. 15. Ligato pede longa linea gallina cuſtoditur. [Urſinus legit Linea cannabina. Forte τὸ Gallina ab aliena manu eſt.

Linea, Qua capiuntur piſces, & cui hamus deligatur. Plin. lib. 9. cap. 43. At vulpes marinæ, ſimili in periculo glutiunt amplius uſque ad infima lineæ, quæ facile prærodant. Martial. lib. 5. 57.

Tremulaque captum linea trahit piſcem.

Mittere lineam, apud Plaut. in Moſtel. 5. 1. 22.

Non ego illi extemplo meum oſtendam ſenſum: mittam lineam:
Diſſimulabo me horum quicquam ſcire.

Nonnulli a captatoribus

piſcium dictum volunt, in quos linea mittitur. Alii per metaphoram a pictoribus deducunt, qui ubi pingere aliquid volunt, lineam prius umbræ cuidam ſimilem mittunt: per quam ipſi picturam dirigant, ſed ex illa tamen ab intuentibus nihil deprehendi poteſt de picturæ futuræ forma. [Alii, non male, Bolidem, quam καλωπειρατηρίαν, i. e. Exploratorium funiculum Herodotus vocat, intelligi putant. V. Scheff. de Mil. Nav. 2. 5. p. 150.

Linea, in venatione ſignificat *Formidinem* ab aliis dictam, vario plumarum nexu diſcolorem, qua terrentur apri, vulpes, lupi, urſi, ſed potiſſimum cervi. In ea alternus textus plumarum, ſed vulturis & cygni præcipue laudatur: ſed & interdum ſandice fucabatur. Nemeſianus Cyneg. v. 303.

> Linea quinetiam magnos circumdare ſaltus
> Quæ poſſit, volucreſque metu concludere prædas,
> Digerat innexas non una ex alite pinnas.

Eam etiam lib. 4. de venatione v. 406. Oppianus δειμαλέην μήρινθον, id eſt Lineam formidoloſam appellat, & v. 403. δεῖμα πολύχροον id eſt Formidinem multicolorem. Turneb. Adverſ. 5. 5. conf. Senec. Hippol. v. 46. Ibique Delrium.

Ultima linea rerum mors eſt. Hor. 1. Epiſt. 16. 79.

Lactis longam lineam Severus Sulpicius dixit Lac demanans ex ubere & lineam veluti ſignans. Dial. 2. 2. extr. [Pro Longo ſiphone, ut Juvenalis alia de re Sat. 6. 310.

Margaritarum linea. Scævola in l. Medico. §. ulti. D. de auro, argento, mundo, &c. Idem in l. Lineam. D. Ad legem Falcid. Lineam margaritarum triginta quinque legavit.

Uti in linea pertuſis margaritis. Ulpianus in l. Si ſervus ſer. §. Si quum. D. ad l. Aquil. Si quum maritus uxori margaritas extricatas dediſſet in uſum, ea invito vel inſcio viro perforaſſet, ut pertuſis in linea uteretur, &c.

Linea proprie appellatur longitudo latitudinis prorſus expers, cujus quidem extremitates ſunt duo puncta. Eſt igitur linea recta, ab uno puncto ad aliud breviſſima extenſio, in extremitates ſuas eam recipiens. V. Euclid. 1. Elemen.

Linea, Gradus agnationis. paulus in l. Stemmata. D. de grad. & affin. & nom. Stemmata cognationum directo limite in duas lineas ſeparantur.

Linea eſt etiam Longurius, vacerra, cujusmodi in ſtabulis interponi equis ſolent, ne invicem pugnent. Quintil. 11. 3. p. 1028. Nam & Caſſius Severus urbane adverſus hoc facientes lineam popoſcit. V. ibi not.

LINEĀRIS, e. Adj. [γραμμικὸς] Quod ad lineam pertinet. Unde Linearis pictura vocata eſt, Quæ primum lineis circum umbram hominis deductis inventa fuit, cujus auctor Philocles putatur, teſte Plin. lib. 35. cap. 3.

Probationes lineares. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Ratio linearis. Quintil. lib. 1. cap. 10.

LINEALIS, e. Idem. Ammian. 22. 40. Omnes ambitus lineales farina reſperſit. Loquitur de metatione Alexandriæ, quam deſcripſit Curtius 4. 8. 6.

LINEALĬTER, Adv. Mart. Capell. 8. p. 280. Circulos, quos linealiter fecit.

LINEO, [ὑπογράφω] āre. Lineas ducere, lineis rem aliquam figurare & deformare Cato cap. 14. Et quæ opus ſunt domui, præſtabit: & ad opus dabit, ſuccidet, dolabit, lineabit, ſecabitque materiam ſolam duntaxat.

Radios lineare. Vitruv. 9. 4.

LINEATUS, a, um. Partic. Deformatus. ut, Carina bene lineata. Plaut. Mil. 3. 3. 42.

LINEĀTIO, ōnis. f. Firmic. lib. 1. cap. ult. Unde enim ſeſe ſinguli propria corporis lineatione cognoſcunt, &c. i. e. Lineamentis. V. ſeq dict.

LINEAMENTUM, i. n. [ὑπογραφὴ] Extremitas ipſa, & quaſi linea quædam corporis, per quam hominis forma dignoſcitur, a lineari pictura tracta, in qua per ſolas lineas effigies pingebantur.

Lineamenta, pro Formæ deſcriptione. Juſtin. lib. 1. 11. pr. Lineamentorum æqualitas matri & filio perſimilis. Galli *Tractus* vocant.

Lineamenta & formæ deorum. Cic. 1. de Nat. Deor. 75.

Lineamenta, in geometria: h. e. Linearum productiones. Cic. 1. de Orat. 187. In geometria lineamenta, formæ, intervalla, magnitudines, &c.

Animi lineamenta. Cic. 3. de Fin. 75. Animi lineamenta ſunt pulchriora quam corporis.

Numerus extrema lineamenta orationi attulit. Cic. in Orat. 186. i. e. Manum extremam, & expolitionem, Ita orationem abſolvit, ut in ea expolienda nihil amplius deſideraretur.

LINEŎLA, æ. f. dimin. Gell. 10. 1.

LINEUS, V. LINUM.

LINGO, linxi, linctum, [λείχω] ĕre. Aliquid lingua molliter tangere. Plaut. Caſin. 2. 8. 21. Mel mihi videor lingere.

Lingere rurſus dicimur, quum aliquid in ore tenentes, guttatim defluere in ſtomachum ſinimus. Plin. lib. 37. cap. 10. Sed lingentium calculos frangit, pellitque. Idem lib. 31. cap. 9. Datuſque lingendus, & oculis jumentorum inſpuitur.

LINCTUS, ûs. m. [λεῖγμα] Plin. lib. 31. cap. 9. Multi tuſſim veterem linctu ſalis diſcuſſere. conf. Linitus in LINIO.

LINGŎNES, um. m. pl. [Λίγγονες, Λόγγοι] inter Celtas populi finitimi Heduis, Sequanis ac Tullenſibus, qui dicebantur Leuci, nomen retinent. Civitas eſt epiſcopalis in Burgundiæ & Campaniæ confinibus, ac Francorum regno ſita, *Langres.* Cæſ. 1. Bell. Gall. 26.

Pugnaces Lingones. Lucan. lib. 1. 398.

LINGŎNUS, i. m. [Λίγγονος] Idem. Martial. lib. 8. 75.

> Lingonus a Tecta, Flaminiaque recens.

LINGONĬCUS, a, um. Adj. [Λιγγονικὸς] ut, Lana Lingonica. Martial. 11. Epigr. 57.

Tomentum Lingonicum. Idem 14. 160.

LINGUA, æ. f. [γλῶσσα] notæ ſignificationis: dicta a lingendo vel ligando, quod lingat cibum; nam cibos vi ſua conglobat ac deprimit, in ventremque tranſmittit: ſeu quod ipſa, dentium ſeptis quaſi muro vallata ac ligata ſit.

Foramina raræ perplexa linguæ. Lucret. lib. 4. 625.

Radix ultima linguæ. Ovid. 6. Met. 557.

Solutio linguæ. Cic. 2. de Orat. 114. V. Solute & ſuaviter dicere, in DICO, ĕre.

Templa linguæ. Lucret. lib. 4. 628.

> Humida linguaï circum ſudantia templa.

h. e. Partes linguæ ſudantes.

Humor linguæ deficit. Ovid. 9. Met. 566.

Aſpera lingua premit fauces. Virg. 3. Georg. 508.

Aſpera lingua nimia ſiccitate. V. ASPER.

Biſulca lingua Anguis. Ovid. 9. Met. 65.

Fiſſa lingua in duas partes draconi. Ovid. 4. Met. 585.

Frigida lingua. Virg. 4. Georg. 525.

Multifidas linguas vibrans draco. Valer. 1. Argon. 61.

Nigra lingua ſubeſt. Virg. 3. Georg. 388.

Suppreſſa lingua palato. Ovid. 3. Triſt. 3. 21.

Tribus linguis præſignis draco. Ovid. 7. Met. 150.

Triſulcis linguis micat ore. Virg. 3. Georg. 439.

Vibrantes linguæ. Virg. 2. Æn. 475.

Abſtulit comprenſam forcipe linguam. Ovid. 6. Met. 556. Al. Compreſſam.

Coruſcare linguis dicuntur ſerpentes. Ovid. 4. Met. 493.

Excidere vel avellere linguam. Cic. 3. de Orat. 4. Hæc tibi eſt excidenda lingua: qua vel evulſa ſpiritu ipſo libidinem tuam libertas mea refutabit.

Reſecta lingua enſe. Ovid. in Ibin, 439.

Lingua ſæpiſſime pro Loquela, nec raro in malam partem pro Maledicentia ponitur. Plaut. Pœn. 3. 3. 12.

> Iſtic eſt Theſaurus ſtultis in lingua ſitus,
> Ut quæſtui habeant male loqui melioribus.

Lingua loqui. V. LOQUOR.

Commercia linguæ, i. e. Colloquia. Ovid. 3. Triſt. 11. 9.

Facundia linguæ. Ovid. 3. Triſt. 5. 29.

Intemperantia linguæ provehi, vide locum Livii in COMMUNITER. H. St.

Tela linguæ. Ovid. 4. de Pont. 6. 36.

Aſtricta lingua mercede. V. ASTRINGO.

Blæſa lingua. Ovid. 3. de Arte Am. 294.

Celeri lingua & exercitata ſunt oratores quidam. Cic. 1. de Orat. 83.

Dives lingua. Hor. 2. Epiſt. 2. 121.

Elegans. Catul. 41. 4.

Exanimis. Ovid. 11. Met. 52.

Facunda. Hor. 4. Carm. 1. 36.

Falſæ perjuria linguæ. Ovid. 7. Epiſt. 67.

Ficta gratia linguæ. Ovid. 12. Epiſt. 12.

Garrula lingua. Tibul. lib. 4. 13. 20.

Inexplanata lingua. V. INEXPLANATUS.

Magicæ potentia linguæ. Ovid. 7. Met. 330.

Modeſta lingua. Ovid. 19. Epiſt. 63.

Nocens lingua. Propert. lib. 2. 28. 14.

Nulla lingua eſt, qua negem quicquid roges. Plaut. Capt. 5. 1. 15.

Patruæ verbera linguæ. Hor. 3. Carm. 12. 3. V. PATRUUS.

Pia lingua. Ovid. 15. Epiſt. 68.

Pictæ tectoria linguæ. Perſ. 5. Sat. 25.

Procax lingua. Sil. lib. 8. 250.

Profeſſoria lingua. Tacit. 13. Ann. 14.

Prompta lingua ad rigidos ſonos. Ovid. 4. Faſt. 310.

Sacrilega lingua. Ovid. de Rem. Amor. 367.

Secretior lingua. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Subdola lingua. Ovid. 1. de Arte Am. 598.

Trepidans lingua. Catul. 61. 28.

Vanæ mendacia linguæ. Ovid. 3. Amor. 11. 21.

Venalis lingua. Lucan. lib. 1. 269.

Acuere linguam cauſis. Hor. 1. Epiſt. 3. 23.

Auferre uſum linguæ alicui. Ovid. 14. Met. 99.

Conſtat lingua. Senec. Epiſt. 84. Tentantur pedes, lingua non conſtat. De ebrio loquitur.

Continere linguam. V. CONTINEO.

Deerat lingua palato, i. e. Non poteram loqui. Ovid. 15. Epiſt. 111.

Delirat lingua. Lucret. lib. 3. 454.

Deperdere uſum linguæ. Ovid. 5. Met. 562.

Divertere linguam ad mores alicujus, pro Reprehendere. Plaut. Pœn. 5. 2. 24.

Eripere linguam alicui. Ovid. 2. Faſt. 608.

Favere linguis. V. FAVEO.

Fervet lingua mero. Ovid. 2. Faſt. 732.

Fundere ſtolidæ convicia linguæ. Ovid. 13. Met. 306.

Habeant fac linguam ædes tuæ. A. quid ita? S. quom veniam invocent. Plaut. Caſin. 3. 1. 13.

Habere crimen linguæ. Ovid. 1. Faſt. 445.

Hæſit inutilis lingua. Ovid. 4. Epiſt. 7.

Hæſitare lingua. Cic. 1. de Orat. 115. V. ABSONUS.

Infringitur lingua. Lucret. lib. 3. 1156.

Legere properante lingua. Ovid. 3. de Pont. 5. 9.

Loqui titubante lingua. Ovid. 3. Triſt. 1. 21.

Occludere linguam alicui. V. OCCLUDO.

Præſtringens aciem gladiorum lingua. Plaut. Truc. 2. 6. 11.

Retundere linguam alicujus. Liv. 33. 31. extr. Si Ætolorum linguas retundere vellent.

Riget lingua. Ovid. 1. de Arte Am. 515.

Silet rapta altera lingua. Ovid. 6. Met. 632.

Solvere linguam ad jurgia, Vide SOLVO. H. St.

Eſſe linguam in quæſtu. Quintil. in procem. lib. 1.

Tardeſcit lingua. Lucret. lib. 3. 478.

Non tenere linguam nimio mero. Ovid. 2. Triſt. 446.

Tenere linguam in ore clauſo. Catull. 53. 18.

Titubat lingua. Ovid. 1. de Arte Am. 598.

Torpet lingua. Catul. 49. 9.

Torpuerat gelido lingua retenta metu. Ovid. 11. Epiſt. 82.

Vibrare linguam. Lucan. ad Piſon. 58.

> Denſaque vibrata jaculari fulmina lingua.

Uti libera lingua. V. LIBER adj.

Lingua, pro Oblocutione, ſeu Obtrectatione. Cic. 9. Fam. 2. Tibi autem idem conſilii do, quod mihimetipſi, ut vitemus oculos hominum, ſi linguas minus facile poſſimus.

Lingua, pro Differentia ſermonum: unde, Linguas ſcire, apud Plaut. Pœn. prol. 112. Plin. lib. 12. cap. 1. Eſt Gortynæ in inſula Creta juxta fontem platanus una, inſignis utriuſque linguæ monumentis. Cic. 5. Tuſc. 116. In his linguis, quas non intelligimus, quæ ſunt innumerabiles, ſurdi profecto ſumus.

Linguam Græcam Latina copiosiorem esse dicit. Cic. 2. Tusc. 35.
Agmina dissona lingua. Sil. lib. 16. 19.
Gentes variæ linguis. Virg. 8. Æn. 723.
Sermo lingua concinnus utraque. Hor. 1. Serm. 10. 23.
Egestas linguæ, Verborum penuria sermonis patrii. Lucret. lib. 1. 140.
Doctus sermones utriusque linguæ. Hor. 3. Carm. 8. 5. &
Ediscere duas linguas. Ovid. 2. de Arte Am. 122. Intelligit Romanam & Græcam. Sic infra Quintil.
Lingua Latina. V. LATIUM.
Facere potentiorem linguam Latinam. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Latinam linguam non modo non inopem, ut vulgo putant, sed locupletiorem etiam esse quam Græcam sentit Cic. 1. de Fin. 10.
Tueri æquali cura linguam utramque. Quintil. lib. 1. cap. 1. pag. Burm. 17. i. e. Alere, discere.
Linguæ etiam dicuntur Promontoria a similitudine. Cæs. 3. Bell. Gall. 12. pr. Erant ejusmodi fere situs oppidorum, ut posita in linguis promontoriisque, &c. Alii legunt Lingulis, sed alteram lectionem confirmat Festus: Lingua promontorii genus, non excellentis, sed molliter in planum devexi. Liv. lib. 37. cap. 31. extr. Inde in altum lingua mille passuum excurrens. V. Ciacc. ad loc. Cæs. & Andr. Schott. Observ. lib. 3. cap. 28. ἰσθμοῖς Interp. Gr. Cæs.
Lingua, Herba quæ nascitur circa fontes. Plin. lib. 24. cap. 19. V. LINGULACA.

LINGUĀRIUM, i. n. Linguæ velut theca & repositorium. Seneca de Benef. 4. 36. Ecce, inquit, ut doleat tibi, ut postea consideratius loquaris, quod dicere solemus, linguarium dabo. Linguarium, i. e. Linguarum thecam & repositorium, in quo se dicit linguam conditurum, ne temere promittat. Natum est hoc verbum e joculari vulgi sermone, quo & nos plerumque jocantes utimur. Gronov. de Pec. Vet. 4. 4. Æs, Aurum, Argentum, aut simile vocabulum subaudiri putat, ut in Vestiarium, Calcearium & similibus.

LINGUĀTUS, a, um. Adj. Eloquens. Tertull. de Anima cap. 3. Apostolus Athenis expertus linguatam civitatem.

LINGUAX, ācis. Adj. [γλώσσαργος, λάλος] Verbosus, multum loquens, dicax. Gell. lib. 1. cap. 15. Hoc genus homines in verba provectos, locutuleios, & blaterones, & linguaces dixerunt. Alii legunt Lingulacas. Sed Onomast. Vet. Linguax, λάλος.

LINGUŌSUS, a, um. Adj. Petron. cap. 43. Duræ buccæ fuit, linguosus. Artes linguosæ. August. Confess. 1. 9. pr.

LINGŬLA, sive LIGŬLA, æ. f. dimin. [γλωσσάριον, ἐπιγλωττίς] Festus, Lingula per diminutionem linguæ dicta: alias a similitudine linguæ exsertæ, ut in calceis: alias insertæ, id est intra dentes coercitæ, ut in tibiis.
Lingula & Ligula observo a doctis indifferenter scribi. Attamen Martial. lib. 14. 120. de ligula argentea,

> Quamvis me ligulam dicant equitesque patresque,
> Dicor ab indoctis lingula grammaticis.

Calceorum ligula, Qua calcei vinciuntur. Martial. lib. 2. 29.

> Non extrema sedet lunata ligula planta. Ubi propter primæ syllabæ productionem, alii legunt Lingula. Juven. 5. Sat. 20.
> — & ligulas dimittere, solicitus ne
> Tota salutatrix jam turba peregerit orbem.

Lingula edolata. Columel. lib. 8. cap. 11. Stabulum autem carere debet uligine: cujus in solo per ordinem figuntur breves paxilli: eorumque partes summæ lingulas edolatas habent, quæ transversis foratis perticis inducantur. [An Induntur, vel Induuntur?
Lingula, in torculario Catonis de R. R. cap. 18. significat Novissimam partem quæ inter duas arbores inseritur. Eam pedes duos & semissem longam esse vult Cato, & ita inter arbores convenire debere, ut digitum pollicem laxamenti habeat, quo facilius prelum moveatur, quam si arctius jungeretur. Ex Turneb.
Ligula, Instrumentum cavum & oblongum, in speciem linguæ factum: quale est illud quo utuntur aromatarii ad extrahenda e vasis unguenta. Plin. lib. 21. cap. 14. Cera Punica fit hoc modo: Ventilatur sub dio sæpius cera fulva. Deinde fervet in aqua marina, ex alto petita, addito nitro. Inde ligulis hauriunt florem, id est candidissima quæque, transfunduntque in vas, quod exiguum frigidæ habeat. Al. Lingulis. Ex quibus verbis palam est, Ligulam esse vas ad hauriendum idoneum: proinde non (ut male putavit Perottus) planum. Nomen habere putatur a similitudine linguæ ad palatum retractæ, atque ita cavæ, quæ sane cochlearis est forma. Columel. lib. 6. cap. 2.
Ligulam vocat Columel. Instrumentum ad purgandam e vase spumam, lib. 9. cap. 16. Deinde (inquit) ubi liquatum mel in subjectum alveum defluxerit, transfertur in vasa fictilia, quæ paucis ante diebus aperta sint, dum musteus fructus defervescat: isque sæpius ligula purgandus est.
Ligula, Mensuræ genus, quæ & Cochlear dicitur. Est autem quarta pars cyathi. Quatuor enim ligulæ complent cyathum. V. Georg. Agricol. de Mens. Rom. lib. 1. p. 33. Frob. Plin. lib. 20. cap 5. Item opisthotonicis & jocinorum vitiis, & torminibus, & stranguriæ, duarum aut trium ligularum mensura. Idem lib. 20. cap. 23. extr. V. Columel. lib. 12. cap. 21. [Ligulam, a Cochleari, ut majus, seu mensuræ, seu vasculi, genus a minore distinguit Martial. lib. 8. Epigr. 33. Quo tenuitatem phialæ, a Paulo sibi dono missæ, exagitat,

> Quid tibi cum phiala, ligulam cum mittere posses:
> Mittere cum posses vel cochleare mihi? In fragm. Cleopatræ tamen de Cosmet. Ligula æquiparatur Cochleari, quam sententiam plerique juniores medici cum Galeno sequuntur.

Ligulam vocitavere etiam veteres Gladiolum oblongum, in speciem linguæ factum. Teste Gell. lib. 10. cap. 25. ex Nævio.
Ligula, sive Lingua, pro Promontorio oblongo. Cæs. 3. Bell. Gall. 12. Bud. V. supra in LINGUA.

LINGULĀCA, æ. f. [γλωσσώδης] Genus piscis, vel Mulier auguratrix, inquit Fest. Canter. legit Argutatrix. [Malim Oggannitrix, vel Oggarritrix?] Plaut. Cas. 2. 8. 62.

> Vin' lingulacas? s. quid opus est, quando uxor domi est?
> Ea lingulaca est nobis: nam nunquam tacet. De Soleis quæsierat. Hermolaus, Quem Plautus atque Varro lingulacam nominant: aut solea est, aut ei non absimilis.

Lingulaca, quæ & Lingua, Herba circa fontes nascens. Plin. lib. 25. cap. 11. V. LINGUA.

LINGULĀTUS, a, um. Adj. [γλωσσοειδής] ut, Lingulatus tubulus, cui opponitur Elinguis. Dicuntur autem Lingulati tubuli ex parte altera, ut alius in alium inire convenireque possint, veluti linguæ schema præferentes. Ex Vitruvio, lib. 8. cap. ult.

LINIO, are. V. LINEA.

LĪNIO, īvi, ītum, [ἐπαλείφω] īre. Ungere, vel fricare, aut aliquid leviter digito aut aliquo instrumento alicui rei superinducere, & molliter ac tenuiter imprimere, non autem crasse. Columel. lib. 6. cap. 30. Tepenti adipe vel vino liniuntur. Al. Linuntur. Ibidem, cap. 17. Quicquid vitiosi est inurere, atque ita liquida pice cum oleo linire. Al. Linere. Liniuntur cæde sagittæ. Propert. lib. 3. 12. 11. al. Lætantur. [Omnino hoc verbum sequioris ævi esse, nec in bonæ notæ codicibus ullius probati auctoris exstare contendit Burm. ad Quintil. Decl. 13. c. 5. p. 277.

LĪNITUS, ûs. m. Plin. 20. 12. Prævalere contra serpentes potu & linitu. [Sic & Hard. sed non dubito, quin Linctu legendum sit.

LĬNO, (līni, līvi,) lēvi, lĭtum, [ἐπαλείφω, ὑποχρίω] ĕre. est Crasse aliquid aliquo instrumento superinducere. Liv. 21. 8. ad fin. Id sicut in pilo quadratum stuppa circumligabant, linebantque pice. Martial. 4. 39.

> Nec quæ Callaico linuntur auro.

Ora linere venenis, i. e. Fucare faciem. Ovid. de Rem. Amor. 351.
Ora linit luto. Ovid. 3. Fast. 760.
Tecta auro sublimia linuntur. Ovid. de Medicam. faciei, 7.
Spiramenta cera linere, Obturare. Virg. 4. Georg. 39.
Linisti. Quintil. in Declam. 1. Cæci. Et ne quid sceleri impio deesset, mariti tui cruore parietem linisti. Sic citat Voss. de Anal. lib. 3. cap. 29. Sed emendati codices habent, Mariti tui cruore lusisti. V. not. Burm.
Livi. Columel. lib. 12. cap. 50. 17. Multi quum semel nova dolia, vel ferias crassa gummi liverunt, una in perpetuum gummitione contenti sunt. [Nisi Leverunt legendum.
Levi. Cato R. R. c. 69. Si recte leveris, in dolium quinquagenarium gummi P. IV. satis erit. V. Hor. 1. Carm. 20. 3. De his Præteritis V. Burm. l. c.
Linere, Insignire, & quasi liniendo & poliendo exornare. Cic. 2. Q. frat. 11. Lucretii poemata (ut scribis) lita sunt multis luminibus ingenii, multæ tamen artis. i. e. Insignita, & quasi fucata. Ex vetusto exemplari legitur, Non ita.
Carmina linenda cedro. Hor. de Arte Poet. 331.

LĬTUS, a, um. Partic. [ἐπαλειφθείς] Maculatus, inspersus. Virg. 4. Georg. 38. Ardentes auro, & paribus lita corpora guttis.

LĬTUS, ûs. m. Plin. lib. 33. cap. 6. Usus ejus ad collyria, & litu ad muliebrium cicatricum fœditates tollendas.

LĬTŪRA, æ. f. [ἐπάλειψις] Superinductio & complanatio, deletio; fit quum superinducto atramento, aliove liquore scripturam vel picturam destruimus. Cic. 3. Verr. 92. Deinde in codicis extrema cera nomen infimum in flagitiosa litura fecit. Ovid. 3. Epist. 3.

> Quascunque aspicies, lacrymæ fecere, lituras. Martial. lib. 4. 10.
> Non possunt nostros multæ, Faustine, lituræ
> Emendare jocos, una litura potest.

Cæcæ lituræ, Officientes lectioni. Ovid. 11. Epist. 1.
Multa litura coercuit carmen. Hor. de Arte Poet. 293.
Contemplari lituras codicis. V. CONTEMPLOR.
Facta litura admonitu tuo. Ovid. 2. de Ponto 4. 18.
Suffusas lituras habet littera. Ovid. 3. Trist. 1. 15.
Litura, pro Linimento. Columel. lib. 4. cap. 24. Solem etiam & pluvias arcet ejusmodi litura.

LITŪRO, āre. Inducere, delere litura. Sidon. 6. Epist. 3. Tunc certius te probasse reliqua gaudebo, si liturasse aliqua cognovero.

LITURĀRIUS, a, um Adj. Idem quod Deletitius. Auson. præfat. in Centonem, Hoc die uno & addita lucubratione properatum modo inter liturarios meos cum reperissem. V. Scalig. Auson. Lect. 2. 13.

LINĪMEN, ĭnis. n. Th. Priscian. 1. 18. Pro linimine adhibere.

LINIMENTUM, i. n. Idem. Pallad. Octob. 4. 14. Linimentum dolii.

LINODRYS, yos. f. [λινόδρυς] Herba quæ & Chamædrys. Diosc. 3. 112. Tabernæm. p. 769.

LINOCALAMIS, [λινοκαλαμίς] Diosc. 2. 94. Spur. Al. cap. 125.

LINOMYRON, i. n [λινόμυρον] V. Diosc. l. c. & in Noth.

LINOSTĒMA, ătis. n. [λινόστημα] Vestis ex lana linoque confecta. Isidor. 19. 22.

LINOSTŎLIA, æ. f. [λινοστολία] Idem. Proverb. Isiacum non facit linostolia, nec barba Philosophum V. Novar. Adag. Eccl. T. 2. p. 259.

LINOSTRŎPHON, i. n. [λινόστροφον] Herba quæ alias Marrubium dicitur Plin. lib. 20. cap. 22. Marrubium plerique inter primas herbas commendavere, quod Græci prasion vocant, alii linostrophon. Vulgo nomen retinet.

LINOZOSTIS, is. f. [λινόζωστις] Herba quæ alias Mercurialis dicitur, teste Plin. lib. 25. cap. 5.

LINQUO, līqui, lictum, secundum Priscianum [λείπω] ĕre. Idem quod Relinquere, & deserere. Virg. 1. Ecl. 3.

> — & dulcia linquimus arva. Cic. pro Planc. 26. An Minturnenses coloni, quod C. Marium &c. linquentem terram eam, quam servaverat, lacrymis, votisque omnibus prosequuti sunt, æterna in laude versantur: &c. [Puto, Votis, bonisque ominibus.

Animas linquebant. Virg. 3. Æn. 140.
Hospitium linquere. Virg. 3. Æn. 61.
Laborem longum linquere. Virg. 3. Georg. 160.
Lumina vitalia linquere, Mori. Cic. 1. de Divin. 18. Ex quodam poeta.
Mensas linquere. Catul. in Carm. Nupt. 60. 3.
Promissa linquere. Catul. Argon. 62. 59.
Linqui animo. Sueton. Cæs. cap. 45. Extremo tempore repente animo linqui solebat. Budæus.
Linqui deinde animo, & submitti genu cœpit. Curt. 22. H. St. Exstant lib. 4. cap. 6. §. 20.
Liquitur animo apud Senecam, non Linquitur, Epistola 58 pr. Quidam ad vulneris novi, quidam ad veteris & purulenti tractationem, inspectionemque concidunt, & liquuntur animo. Ita enim in utraque editione Germ. & tamen verbi λειποθυμεῖν imitatione ita locutus est Constat, Latine ideo dicendum Linqui animo, ut ipse animus Liqui fortassis dici possit, τήκεσθαι. H. St. Gruteriana Sen. editio exhibet Linquuntur animo.

LINQUENS, entis. Partic. Curtius 9. 5. 11. Quem ut injicere corpori suo manus sensit (credo ultimi dedecoris indignitate commotus) linquentem

quentem revocavit animum, & nudum hoſtis latus ſubjecto mucrone hauſit. Budæus. V. ANIMUS.

LINQUENDUS, a, um. Partic. [λειπτέος] Ovid. 13. Met. 72.
—utque reliquit,
Sic linquendus erat.

LICTUS, a, um. Partic. Capitol. in Antonin. Philoſ. cap. 7. Imperium lictum cum alio participare. Sed lectio merito ſuſpecta eſt. V. Caſaub not.

LINTEARIUS, LINTEATUS, LINTEO, LINTEOLUM. V. LINTEUM.

LINTER, tris. m. & frequentius f. [σκάφη] Navicula e cava arbore facta. Cæſ. 7. Bell. Gall. cap. 60. Conquirit etiam lintres: has magno ſonitu remorum incitatas, in eandem partem mittit. Liv. 21. 26. extr. Itaque ingens coacta vis navium eſt, lintriumque temere ad vicinalem uſum paratarum. conf. cap. 27. Cic. de Clar. Orat. 216.
Exiguus linter. Tibul. lib. 2. 5. 34.
Convehere lintribus aliquid in. Cic. pro Milon. 75. Repente lintribus in eam inſulam materiam, calcem, cæmenta, atque arma convexit.
Nat in liquida tibi linter aqua. Tibul. lib. 1. 7. 38.
Tranſvecti amnem lintribus. Claud. 1. in 1. Conſ. Stil. 206.
Linter, Vas uvis portundis aptum. Tibul. lib. 1. 5. 23.
Hæc mihi ſervabit plenis in lintribus uvas.
Cavat arbore lintres. Virg. 1. Georg. 262. Ubi Serv. Lintres Fluviatiles naviculas. Alii Lintres in quibus uva portatur accipiunt.

LINTRĬCŬLUS, i. m. dimin. Cic. 10. Att. 10. extr.

LINTRARIUS, i. m. Qui lintri præeſt, apud Ulpian. l. j. §. De exercitoribus. D. nautæ, caupones, ſtabularii, ut recepta reſtituant.

LINTERNUM, LINTERNINUS, LINTERNUS, V. LITERNUM.

LINTEUM, i. n. [ὀθόνιον, σινδὼν] a Lino fit; Pannus lineus, ut ſudarium, quo in balneis utimur, & aliis negotiis ad extergendum. Martial. lib. 14. 56.
Non tam ſæpe teret lintea fullo tibi. Cic. pro Rabir. Poſt. 39. Auditæ viſæque merces fallaces quidem & fucoſæ, chartis & linteis & vitro delatæ.
Tepefacere linteum. Celſ. lib. 3. cap. 6.
Lintea, Quæ ſunt idonea ad ſpectandum umbracula. Unde legimus Cæſarem totum forum linteis adumbraſſe.
Lintea, Vela quibus utuntur nautæ. Virg. 3. Æn. 636.
— certum eſt dare lintea retro.
Cava lintea. Valer. 4. Argon. 83. V. CAVUS.
Converſa domum dare lintea, Renavigare domum. Hor. Epod. 16. 27.
Orba lintea ventis. Ovid. 13. Met. 195.

LINTEĀRIUS, a, um. Adj. ut, Negotiatio lintearia. Ulpian. in l. Procuratoris. §. Si plures. ff. De trib. act. Duas negotiationes exercebat, puta ſagariam & lintenariam.

LINTEARIUS, i. m. Qui lintea conficit aut vendit. l. 5. §. 4. Dig. de inſtit. Act. & Cod. Theod. l. 16. de murilegulis & gynæceariis: ſi quis ex corpore lintenariorum. i. e. Ex collegio illorum.

LINTEĀMEN, ĭnis. n. Idem quod Linteum. Apul. 11. Met. p. 261. Candido linteamine cinctum pectorale.
Lotum linteamen. Lamprid. Heliog. cap. 26.

LINTEŎLUM, i. n. dimin. [ὀθόνιον] Plin. lib. 20. cap. 17. Deſtillationem narium diſcutit tuſum, in linteolo olfactum. Plaut. Epid. 2. 2. 46.
Tunicam rallam, tunicam ſpiſſam, linteolum cæſicium. Columel. lib. 6. cap. 16. Præfractis cornibus linteola ſale atque aceto & oleo imbuta ſuperponuntur.

LINTEUS, a, um. Adj. [λίνεος] ut, Lintea veſtis, Lino compacta & contexta. Cic. 7. Verr. 145. Illi ad deprecandum periculum proferebant alii purpuram Tyriam, tus alii atque odores, veſtemque linteam.
Libri lintei, Qui lino fiebant, ſive Qui in linteis vice chartæ erant ſcripti: cujuſmodi Annales quidam fuerunt. Liv. 4. 7. Licinius Macer auctor eſt, & in fœdere Ardeatino, & in linteis libris ad Monetæ inventos. Plin. lib. 13. cap. 11. In plumbeis linteiſque voluminibus ſcriptitatum conſtat.

LINTEĀTUS, a, um. Adj. [ὀθονιωτὸς] Linteo indutus. Senec. de Vita beat. cap. 27. pr. Laurumque linteatus ſenex & medio lucernam die præferens, conclamat iratum eſſe aliquem deorum. Liv. 10. 38. Ea legio linteata ab integumento conſepti, quo ſacrata nobilitas erat, appellata eſt. V. quæ paulo ſupra exſtant, Ibidemque Interpr.

LINTEO, ōnis. m. [ὀθονοποιὸς] Qui texit linteamina pro conficiendis veſtibus, ut docet Servius lib. 7. Æneid. Plaut. Aulul. 3. 5. 38.
Propolæ, linteones, calceolarii.

LĪNUM, i. n. [λίνον] ἀπὸ τοῦ λινέω antiquo verbo, quod eſt Teneo: quia lino omnia tenentur. Plin. lib. 10. cap. 33. Argatilis appellatur, eadem figura ex lino intexens.
Seges lini urit campum. Virg. 1. Georg. 212.
Semen lini. Plin. lib. 34. cap. 12.
Carpere linum. V. CARPO.
Factum linum, Linum infectum. Ulp. in l. Si cui lana legetur. D. de legat. 3.
Linum, pro Filo. Celſ. lib. 7. cap. 14. A quibuſdam ad imum acu trajectatur duo lina ducente: deinde utriuſque lini duobus capitibus diverſæ partes aſtringuntur. Sic ſæpe alibi. Aliquando tamen Filum pro Lino dicit.
Crudum linum, Non lotum. Celſ. lib. 7. cap. 4.
Trajicere duo lina acu. Celſ. lib. 7. cap. 21.
Multiplex linum, pro Thorace lineo, apud Sil. 4. 293. V. Drakenb. ad l. c. & ad 9. 581.
Linum, pro Fune nautico. Ovid. 3. Faſt. 578.
Dumque parant torto ſubducere carbaſa lino.
Linum pro Vinculo, quo epiſtola obligatur. Cic. 3. Catil. 10. Tabellas proferri juſſimus, quæ a quoque dicebantur datæ. Primum oſtendimus Cethego ſignum; cognovit. Nos linum incidimus.
Linum, pro Verriculo. Virg. 1. Georg. 142.
—pelagoque alius trahit humida lina.
Lina pluraliter, pro Caſſibus quibus feræ capiuntur. Ovid. 3. Met. 148.
Lina madent, comites, ferrumque cruore ferarum. Ibid. 153.
Siſtite opus præſens, nodoſaque tollite lina.
λινάγρια τὰ θηρευτικὰ δίκτυα apud Pamphylios. Euſtath. H. St.

LINEUS, a, um. Adj. [λίνεος, λινοῦς] Quod ex lino factum eſt. Plin. lib. 12. cap. 6. Sed unde lineas veſtes faciunt, &c.
Lineam compedem, Vide in VISCUM. H. St.
Vincula linea. Virg. 5. Æn. 510.

Nebula linea eleganter a Petronio cap. 55. dicitur Coa veſtis, molliſſima ac pellucida.

LINĬFĬCUS, i. m. Idem qui Linteo. L. Cod. 13. de Murileg. & Gynæc.

LINĬGER, ĕra, ĕrum. Adj. [λινοφόρος] Ovid. 1. Met. 747.
Nunc dea linigera colitur celeberrima turba. Iſidis ſacerdotes intelligit, veſtibus lineis indui ſolitos.
Grex liniger. Juven. 6. Sat. 532. de iiſdem. Hinc
Iſis linigera. Ovid. 2. Amor. 2. 25.

LINĀMENTUM, i. n. [μοτὸς] Filum quod ex lino volvendo trahitur, inquit Perottus. Pro Linea tela, Plin. lib. 32. cap. 10. Delphini adipe linamenta accenſa excitant vulvæ ſtrangulatu oppreſſas. Columel. lib. 6. cap. 11.
Linamentum Celſus ſemper accipit pro penicillo quod vulneri imponitur ex linteolo vel ſpongia vel lana, Budæus. [Immo pro Linteis carptis. V. lib. 6. cap. 26. Vulgo *Carpia*.
Linamentum demittendum. Celſ. lib. 8. cap. 9.
Superdare linamenta. Celſ. lib. 7. cap. 25.

LINARIUM, i. n. Locus ubi linum naſcitur. Columel. [Ubi?

LINIFIO, vel LINYPHIO, onis; vel LINYPHIARIUS, i. m. Lini textor. Vopiſc. Saturn. cap. 8. & Cod. Theod. Tit. 8. & 16.

LĬNUS, i. m. [Λίνος] Thebanus poeta antiquiſſimus, Apollinis filius, inquit Servius apud Virgilium 6. Ecl. 67.
Ut Linus hæc illi divino carmine paſtor. Hermodorus vero Platonicus lib. 1. Diſciplinarum, dicit hunc Mercurii ex Muſa Urania filium, & Thebis genitum. Occubuit in Eubœa, ſagitta ab Apolline transfixus.

L I O

LIO, āre. Tectoria polire, vel inducere. ut, Ciſternam liare. Tertull. de Idol. cap. 5.

LIACULUM, i. n. Politio ſive tectorium, uti Salmaſius reſtituit. Vitruv. 7. 3. Liaculorum ſubactiones. ſed in Gloſſ. eſt Liaculum, λειωτὴς, pro inſtrumento, quo liantur parietes. Vitruv. 2. 4. & Salmaſ. in Solin. p. 142.

L I P

LĬPĂRA, æ. f. [Λιπάρα] Una ex Æoliis inſulis. Æoliæ autem dictæ ſunt, quod Æolus Iliacis temporibus ibi regnabat, ut ſcribit Plinius. Sunt porro VII. Lipara, Hiera, Strongyle, Didyme, Ericuſa, Phœnicuſa, Euonymos. Plinius, Solinus, Strabo. dicitur & Græca terminatione

LIPĂRE, es. f. [Λιπάρη] Claud. 3. Conſ. Hon. 196.
Ignifluiſque gemit Lipare fumoſa cavernis. &

LIPARÆ, arum. Liv. 5. 78.

LIPARENSIS, e. Adj. Cic. Verr. 5. 84. Emit agri Liparenſis, miſeri atque jejuni, decumas. Sic ibidem frequenter.

LIPARÆUS, a, um. Aliud Adj. ut, Liparæa taberna. Juven. 13. Sat. 45.

LIPARITANUS, a, um. aliud Adj. ut, Obſidio Liparitana. Val. Max. 2. 7. 4.

LĬPĂRA, æ. f. [λιπαρὰ] Liparæ, inquit Hermolaus, medicamenta pinguia ſunt, & ut Celſus ait, lenia. Plin. lib. 33. cap. 6. Addunt & in medicamenta quæ vocant liparas, ad excreſcentia ulcerum, &c. Celſ. lib. 5. cap. 19. Lenia quoque quædam emplaſtra ſunt, quas λιπαρὰς fere Græci nominant.

LIPARIS, is. m. Genus lacertorum, teſte Plin. lib. 32. cap. 11.
Liparis etiam, ſive Lipare, Gemmæ nomen eſt, quæ ſuffita omnes beſtias evocat, teſte Plinio lib. 37. cap. 10.

LIPARIS, [Λιπαρὶς] Plin. lib. 5. cap. 27. Ciliciæ fluvius, ἀπὸ τοῦ λιπαροῦ, quoniam ſcribit Vitruv. lib. 8. cap. 3. natantes in hoc flumine, aut ſe lavantes, non aliter ungi ab ipſa aqua, quam ſi oleo aut adipe lavarentur.

LĬPIO, īre. de Milvo, Auct. Philomel. v. 24.
Accipiter pipat, milvus hianſque lipit.

LIPPUS, a, um. Adj. [λημίας] Qui oculos habet lacrymantes, quum putredo ab his defluit. Plaut. Mil. 4. 3. 15.
Cubare in navi lippam, atque oculis turgidis
Nauclerus dixit, qui illas advexit, mihi. Plin. Epiſt. 141. Quas ſatis acribus oculis, quanquam adhuc lippis, pinguiſſimas vidi. Hor. 1. Serm. 3. 25.
Quum tua pervideas oculis mala lippus inunctis,
Cur in amicorum vitiis tam cernis acutum? Al. Male.
Omnibus & lippis notum & tonſoribus. Hor. 1. Serm. 7. 3. V. Adagia Eraſmi.
Ficus lippa, Martial. lib. 7. 20. dicta vel quod ſuccus foliorum ejus lacteus lippis prodeſt, vel quod dum folia & ramuli truncantur, ſuccum lacrymoſum emittant. [An Lacunoſas intelligit? ut in ſeq.
Lacuna lippa. Martial. lib. 8. 53. In luſcum furem,
Aſpicis hunc uno contentum lumine, cujus
Lippa ſub attrita fronte lacuna patet.

LIPPŬLUS, a, um. dimin. Arnob. lib. 7. p. 240.

LIPPĪTŪDO, ĭnis. f. [λήμη, γλήμη] Ipſe morbus lippientium. Plin. lib. 16. cap. 37. Flos ejus contra lippitudinem illinitur. Cic. 7. Att. 13. Sed dictavi propter lippitudinem.
Subire lippitudines. Celſ. lib. 2. cap. 1.
Perodioſa lippitudo. V. PERODIOSUS.
Si turpitudo malum eſt; & turpem eſſe malum eſt: tam mehercules quam ſi lippitudo malum eſt, & lippire malum eſt. Senec. Epiſt. 117.

LIPPIO, īvi, ītum, [λημάω, γλημάω] īre. Lippum fieri, h. e. Marcorem in oculis contrahere. Plin. 28. 4. Oculorum vitia fieri negant, nec lippire eos qui quum pedes lavant, aqua inde ter oculos tangant. Cic. 7. Att. 14. Quum leviter lippirem, has litteras dedi.
Fauces lippiunt, ridicule dixit Plautus Curcul. 2. 3. 39.

LIPPĪTUR, [λημᾶται] imperſ. Plin. lib. 38. cap. 8. Aut ne omnino lippiatur, decoctum cum mellis Attici cyathis tribus, & croci uncia.

LIPPIENS, entis. Partic. Tertull. adverſ. Marc. 1. 2. Lippientibus etiam ſingularis lucerna numeroſa eſt.

L I Q

LIQUAMEN, LIQUEFACIO, LIQUEFIO, LIQUENS, LIQUENTER V. poſt LIQUOR, ĕris.

LIQUENTIA, æ. f. [Λικουεντία] Fluvius Venetiæ poſt Tarviſinum agrum.

LIQUEO, LIQUESCO, LIQUET, imperf. LIQUIDUS, LIQUO, are, LIQUOR, oris. V. post LIQUOR, ĕris.

LĪQUOR, ĕris, [τήκομαι] liqui. dep. Dissolvi. Virg. 1. Georg. 44.
Vere novo gelidus canis quum montibus humor
Liquitur. i. e. Paulatim defluit, inquit Servius.
Amnes liquuntur. Virg. 2. Georg. 187.
Ætas liquitur. Lucret. lib. 2. 1131.

LĬQUĬDUS, a, um. Adj. [ὑγρὸς, ῥυτὸς] Molle & fluxum proprie dicitur. Plaut. Mil. 3. 1. 70. Liquidius, cultiusque quam ventus est Favonius. Hæc Nonius 4. 275. V. LIQUIDIUSCULUS dimin. Lucret. lib. 4. 1252.
Crassaque conveniunt liquidis, & liquida crassis. Ubi eandem syllabam brevem, longamque facit, quam reliqui poëtæ fere corripiunt.
Alvus liquida. V. ALVUS.
Aquæ liquidæ. Ovid. 1. Amor. 8. 6.
Auræ liquidæ. Lucret. lib. 5. 213.
Cælum liquidum. Ovid. 1. Met. 23.
Colores liquidi. Hor. 4. Carm. 8. 7.
Humor liquidus aquarum. Lucret. lib. 1. 350.
Iter liquidum, Iter per aquam. Propert. lib. 3. 21. 14.
Nubes liquidæ. Virg. 5. Æn. 525.
Odor liquidus. Virg. 4. Georg. 415.
Plumbum liquidum, Liquefactum. Hor. 1. Carm. 35. 20.
Sorores liquidæ. Ovid. 1. Met. 704. Sic vocat Nymphas amnium.
Venter liquidus. Martial. lib. 13. 116. h. e. Fluidus & laxus.
Liquidus, Purus. Virg. 4. Georg. 102.
Dulcia mella premes, nec tantum dulcia quantum
Et liquida, & durum Bacchi domitura saporem. i. e. Defæcata, & sine sordibus, inquit Servius: non quæ fluunt: nam mala sunt. Cic. pro Cæcin. 78. Quicquid inde haurias, purum liquidumque te haurire sentias. Virg. 6. Ecl. 33.
Et liquidi simul ignis. h. e. Ætherei. Idem 2. Georg. 200.
Non liquidi gregibus fontes. Sine pestilentia. Servius.
Aër liquidus. Virg. 1. Georg. 404.
Æstas liquida. Virg. 4. Georg. 59.
Æther liquidus. Virg. 7. Æn. 65.
Amnis liquidissimus. Ovid. 6. Met. 400.
Fontes liquidi. Virg. 2. Ecl. 59.
Lumen liquidum. Lucret. lib. 5. 282.
Tempestas liquidissima cæli. Lucret. lib. 4. 169.
Liquidus eodem modo translate, ut
Fides liquida, i. e. Pura, integra, sincera, doli expers. Valer. Max. lib. 6. cap. 5. de populo Romano, Idem, quum P. Claudius Camerinos ductu atque auspiciis suis captos, sub hasta vendidisset: etsi ærarium pecunia, fines agris auctos animadvertebat, tamen quia parum liquida fide id gestum ab Imperatore videbatur, maxima cura conquisitos redemit, hisque habitandi gratia locum in Aventino assignavit, & prædia restituit. Parum liquida: quia quum se ejus fidei dedidissent, illos tamen vendiderat. V. LIQUIDO Adv.
Auspicium liquidum, Optimum. Plaut. Pseud. 2. 4. 72. V. AUSPICIUM.
Liquidus animus & tranquillus. Plaut. Epid. 5. 1. 36.
Mente liquida videre aliquid. Catul. de Berecynth. 61. 46.
Somni liquidi potentia. Valer. 4. Argon. 16.
Voluptas liquida & libera. Cic. 1. de Fin. 58.
Liquidus, Clarus, ad Sonum quoque transfertur, ut
Carmen liquidum citharæ. Lucret. lib. 4. 978.
Querela liquida cygnorum. Lucret. lib. 4. 552.
Voces liquidæ avium. Lucret. lib. 5. 1378. Virg. 1. Georg. 410.
Litteræ liquidæ, & Mutæ apud Grammatic. Liquida cum Muta. H. St. V. Priscian. lib. 1. cap. 3. de Accid. litt.

LIQUIDUM, i. n. [ὑγρὸν] pro Aqua. Hor. 1. Serm. 1. 54.
Ut tibi si sit opus liquidi non amplius urna
Vel cyatho.
Ad liquidum explorata veritas. Liv. 3. 8. V. AD.

LIQUIDIUSCŬLUS, a, um. Adj. dimin. pro Leni, Molli sive Sereno usus est Plaut. Mil. 3. 1. 71.
Liquidiusculusque ero, quam ventus est Favonius. Sic & Nonii emendati codd. 4. 275. Al. Liquidius, cultiusque.

LIQUĬDO, Adv. [καθαρῶς] Pure & manifeste, inquit Donatus. Ter. Andr. 4. 3 14.
Quia si forte opus sit ad herum jurandum mihi
Non apposuisse, ut liquido possim. Alii malunt interpretari, Vere. Cic. 15. Fam. 6. Gratissimum est, te libenter amicitiæ dedisse quod liquido veritati dares.
Dicere liquido, h. e. Aperte. Cic. 5. Verr. 136. Nemo esset, quin hoc se audisse liquido diceret.
Discere satis liquido aliquid ab aliquo. Liv. 39. 47. pr.
Liquido, pro Vere. Cic. 6. Verr. 124. Confirmare hoc liquido, Judices, possum, valvas magnificentiores, ex auro atque ebore perfectiores nullas unquam ullo templo fuisse. Plin. lib. 37. cap. 2. Nos liquido affirmare possumus in cautibus Alpium nasci, atque adeo inviis, ut plerumque fune pendentes eam extrahant. De crystallo verba facit. Ovid. 3. de Pont. 3. 49.
Scis tamen, & liquido juratus dicere posses,
Non me legitimos sollicitasse toros. Idem lib. 4. 6. 21.
Te quoque idem, liquido possum jurare, precari,
O mihi non dubia cognite Brute nota. Senec. lib. 7. de Benef. cap 9. de perlucidis mulierum vestibus, Video sericas vestes (si vestes vocandæ sunt, in quibus nihil est quo defendi aut corpus aut denique pudor possit) quibus sumptis, mulier parum liquido nudam se non esse jurabit; i. e. Parum vere. Ulpian. in l. alias autem. D. de jurejurando. Sive enim dominus petat, cogetur reus docere liquido se jurasse, posita scilicet exceptione: sive ex stipulatione de rato agat, necesse habebit ipse de perjurio suo docere. Hic, Liquido jurare, & Pejerare, opponuntur. Est igitur Liquido jurare, idem quod Vere jurare.

LIQUĬDE, [σαφῶς] Idem. ut, Non liquide consistere. Gell. 14. 1.
Compar. Cic. 10. Fam. 10. Liquidius de toto sensu tuo judicavi: h. e. Apertius, & certius, ac facilius.
Superl. Defendere liquidissime August. Epist. 28.

LIQUIDĬTAS, ātis. f. ut, Aeris liquiditas. Apul. de Mundo p. 707.

LIQUIDO, āre. Liquidum reddere. apud JCt.

LĬQUOR, ōris. m. [ὑγρασία] Ipse humor liquidus. Plin. lib. 10. cap. 52. Piscium ova ex liquore mollia.
Aquæ effusæ liquor declarat ei admistum esse calorem. Cic. 1. de Nat. Deor. 26.
Blandus liquor amaracini, Unguentum amaracinum. Lucret. lib. 2. 846.
Dulcis, flavusque liquor mellis. Lucret. lib. 1. 936.
Fluidus liquor. Virg. 3. Georg. 984.
Gelidos haurire liquores. Ovid. 6. Met. 347.
Levem fundunt oculi liquorem. Senec. OEdip. 12.
Niveus liquor. V. NIX.
Olaceus liquor. V. OLEA.
Perlucidi amnium liquores. Cic. 2. de Nat. Deor. 98.
Perspicuus liquor. Ovid. 4. Met. 300.
Vitigeni liquoris latex. Lucret. lib. 5. 14.

LIQUEO, licui, [τήκομαι] ēre. sive LĬQUESCO, ĕre. Liquidum & fluidum fieri, mollescere. Ovid. 1. de Ponto, 2. 57.
Sic mea perpetuis liquescant pectora curis. Virg. 8. Æn. 446.
Vulnificusque chalybs vasta fornace liquescit. Ubi Servius, Liquescit, proprie dixit: nam ferrum non semper solvitur, sed mollescit.
Cera liquescit igni. Virg. 8. Ecl 80.
Mens liquescit, more nivis. Ovid. 1. de Ponto, 1. 67.
Silex fornace liquescit. Stat. 3. Silv. 1. 122.
Voluptate liquescere, & fluere mollitia: h. e. Mollem esse, & voluptati deditum. Cic. 2. Tusc. 52. Opinio est quædam effeminata ac lenis, nec in dolore magis, quam eadem in voluptate: qua quum liquescimus, fluimusque mollitia, apis aculeum sine clamore ferre non possumus.
Liquescere, eleganter pro Colari & dilabi, quod quæ liquida sunt sic diffluere solent. Vitruv. l. 8. c. 1. de aquis loquens, Rubro saxo, inquit, & copiosæ & bonæ, si non per intervenia dilabantur & liquescant. i. e. Modo per intervenia non diffluant, transcolenturque ac disperdantur. Et Senec. Epist. 26. Incommodum summum est minui & deperire, & ut proprie dicam, liquescere. conf. Prudent. Hymn. ante somnum extr.

LIQUESCENS, entis. Partic. [τηκόμενος] Liv. 21. 36. Per nudam infra glaciem, fluentemque tabem liquescentis nivis ingrediebantur.

LIQUENS, entis. Partic. Idem ac Liquidus. ut,
Campi liquentes, pro Mari, apud Virg. 6. Æn. 724.
Mella liquentia. Virg. 1. Æn. 436. Ubi prima longa est. V. LIQUIDUS.
Vina liquentia. Virg. 5. Æn. 238.

LIQUENTER, Adv. Compar. Gell. 18. 5. Ut pure liquentiusque foret.

LĬQUO, [μέλδω, τήκω] āre. Liquidum facere, quum scilicet aurum vel plumbum dissolvitur. Lucan. lib. 7. 149.
— ereptaque tela liquavit. Plin. lib. 15. cap. 6. Ut fraces & amurca liquentur.
Alvum liquare. Cels. lib. 4. cap. 7. 2. Liquanda alvus, interdum etiam ducenda. Quo ex loco intelligendum est Liquidam alvum appellari, quæ fluida est & libera, neque astricta: Ducta autem alvus, quæ liberius fluit quam natura patiatur, & multum soluta est. [Immo Liquare alvum Celso est Potu, vel Medicamento idoneo purgare, Ducere vero, infuso Clystere eluere. V. ipsum lib. 3. cap. 12.
Vina liquare. Hor. 1. Carm. 11. 6. Vina, inquit, liques. Ubi Turnebus, Id ex antecedente consequens significat, i. e. Vinum bibas, & tibi indulgeas: ex antiquorum consuetudine, qui vinum ut defæcarent, & liquidius redderent, minusque nocens, fractis velut viribus, antequam biberent colo transmittebant. Tertullianus, Conquirito altilium enormem saginam, defæcato senectutem vini. Hæc ille.

LIQUĀTUS, a, um. Partic. ut, Guttæ liquatæ solis ardore. Cic. 2. Tusc. 25.
Mella liquata expressis favis. Ovid. 4. Fast. 152.

LIQUĀTIO, ōnis. f. Liquandi actus. Vopisc. Aurel. cap. 46. Aurum per varios bractearum, filorum & liquationum usus perit.

LIQUATŌRIUM, i. n. Colum vinarium. Cæl. Aurel. Acut. 2. 39. Non aliter quam si vinum sine fæce per liquatoria fundatur.

LIQUĀBĬLIS, e. Adj. Quod liquescere potest. ut, Cera liquabilis. Apul. Apol. p. 454.
Saxum liquabile. Prudent. Hamart. v. 743.

LIQUĀMEN, ĭnis. n. [τῆγμα] Pinguedo animalium ad ignem liquefacta, & in usum coquinarium servata ad condiendos cibos. De aliis etiam dici potest, quæ non comeduntur, ut est apud Columel. lib. 7. cap. 4. Succus excocti lupini, veterisque vini fæx, & amurca pari mensura miscentur, eoque liquamine tonsa ovis imbuitur.

LIQUAMĬNĀTUS, a, um. Adj. ut, Porcellus liquaminatus. Apic. 8 7.

LIQUAMINŌSUS, a, um. Adj. ut, Res salsæ & liquaminosæ. Marcell. Empir. c. 5.

LĬQUĔFĂCIO, [ἐκτήκω, χέω] ĕre. Catull. in Gellium, 87. 6.
Omentum in flamma pingue liquefaciens. Ubi observare licet secundam esse productam, præter aliorum poetarum consuetudinem.

LĬQUĔFĪO, [ἐκτήκομαι, χέομαι] ĕri. Idem quod Liquescere. Senec. Quæst. Nat. 3. 30. Tellus liquifiet. V. & Ovid. 1. de Pont. 2. 57.

LIQUEFACTUS, a, um. Partic. [πεπηγμένος] ut, Aqua liquefacta. Cic. 2. de Nat Deor. 26.
Æra liquefacta. Cic. 3. in Catil. 19.
Coagula liquefacta lacte. Ovid. 4. Fast. 545.
Glacies liquefacta Noto. Claud. de crystallo 6.
Medullæ tabe liquefactæ. Ovid. 9. Met. 175.
Membra liquefacta. i. e. Consumpta. Sil. lib. 1. 178.
Saxa liquefacta. Virg. 1. Georg. 473.
Viscera liquefacta. Virg. 4. Georg. 555.
Unda liquefacta. h. e. Liquida: vel Quæ prius turbata, post facta est limpidior & purior. Ovid. 3. Met. 486.

LĬQUET, imperf. [ἀναντίῤῥητόν ἐστι, ἀναμφισβήτητόν ἐστι] Constat, manifestum & certum est. Quoniam quæ resolvuntur, certa, constantia & manifesta fiunt. Ter. Eun. 2. 3. 40.
Illum, liquet mihi dejerare, his mensibus,
Sex, septem, prorsus non vidisse proximis. Cic. 4. Acad. 94.
Si habes quod liqueat, neque respondes, superbis.
Liquet inter nos, Compertum habemus & certum. Cic. 1. de Nat. Deor. 3. Sed (quod inter nos liqueat) ne tu quidem intelligis.
Non liquere de causa dicebant veteres, quando probationes & argumenta non satis erant idonea ad dijudicandam causam. Cic. pro Cluent. 76.

Deinde

Dei:de homines ſapientes ex vetere illa diſciplina judiciorum, qui neque abſolvere hominem nocentiſſimum poſſent, neque eum de quo eſſet orta ſuſpicio, pecunia oppugnatum, re illa incognita primo condemnare vellent; non liquere dixerunt. Budæus. Paulus in l. Pomponius. D. de re judic. Pomponius lib 38. ad Edictum ſcribit, Si uni, &c. Ulpianus de Arbitris, in l. Idem Pomponius, Proinde ſi forte urgeatur a Prætore ad ſententiam: æquiſſimum erit, ſi juret ſibi de cauſa nondum liquere, ſpatium ei ad pronuntiandum dari. [Idque Ampliationem vocabant. V. Aſcon. ad 3. Verr. 26.

LIQUIRITIA, æ. f. Idem quod Glycyrrhiza. Priſcian. de Diæta, cap. 9. Liquiritia frigida eſt & dulcis. [Vox ſine dubio corrupta eſt.

LĪRA, æ. f. Columel. lib. 11. cap. 3. Eſt autem lira ſimilis ei porcæ quam in ſationibus campeſtribus ruſtici faciunt, ut uliginem vitent. Idem lib. 2. cap 4. Liras autem ruſtici vocant eaſdem porcas, quum ſic aratum eſt, ut inter duos latius diſtantes ſulcos medius cumulus ſiccam ſedem frumentis præbeat.

LĪRO, āre. Liram facere. Varro lib. 1. de R. R. cap. 29. Tertio, quum arant jacto ſemine, boves lirare dicuntur, i. e. quum tabellis additis ad vomerem, ſimul & ſatum frumentum operiunt in porcis, & ſulcant foſſas, quo pluvialis aqua delabatur. Columel. lib. 11. cap. 2. Lirantur autem jugera duo opera una: at ſi facilis eſt terra, proſcinditur jugerum duabus operis, iteratur una: lirantur una jugera quatuor, quum in ſubacta jam terra latiores porcæ ſulcantur.

LIRĀTIM, Adv. Per liras. Columel. lib. 11. cap. 3. Habet enim velut allium plures cohærentes ſpicas: eæque quum ſint diviſæ, liratim ſeri debent, ut in pulvinis poſitæ, minus infeſtentur hiemis aquis.

LĪRĀMENTUM, i. n. Deliramentum. Vet. Interp. Irenæi 2. 42. Liramenta confirmare.

LIRIMIRIS, [Λιειμιεὶς] Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs, vulgo *Mulheim.*

LĪRION, i. n. [λείριον] i. e. Lilium. Apul. de Herb. cap. 107. unde

LĪRĬNUS, a, um. Adj. [λείρινος] ut, Lirinum oleum. Plin. 21. 5.

LIRIŎPE, es. f. Nympha, Oceani & Tethyos filia, ex qua Cephiſſus Narciſſum ſuſcepit. V. Ovid. 3. Met. 342.

LĪRIS, is. m. [Λεῖρις] Fluvius Campaniæ, Minturnas præterfluens, (qui & Glanius. Vulgo *Garigliano.*) De hoc Ptolemæus l. 3. c. 1. Hor. 1. Carm. 31. 7.

> Non rura, quæ Liris quieta,
> Mordet aqua, taciturnus amnis. Virgilius,
> — & umbroſæ Liris per regna Maricæ. Acron. [Hic verſus

autem non Virg eſt, ſed exſtat apud Lucan. 2. 424.

In Lirem præcipitat Fibrenus. Cic. 2. de Legib. 6.

Ἀπὸ Λίριος ποταμοῦ, ὃν νῦν μοι δοκοῦσι Λίτερνον ἠγάσθαι. App. in Emphyl. 176. H. St. Exſtant lib. 1. dict. pag. ed. Pariſ. 1551. Erit igitur ejuſdem fluminis quadruplex nomen Liris, Liternus, Glanis, Clanius, de quibus ſingulis ſ. l. V. Male non nulli Lyris per *y* ſcribunt.

LĪRUS, i. m. [λῆρος] pl. Liri, [λῆροι] Nugæ, frivola. Plaut. Pœn. 1. 1. 9. Liroe ſcribitur. conf. Turneb. Adverſ. 3. 20.

L I S

LĪS, lītis. f. [ἔρις, δίκη] a Limite dicta eſt, quod primæ inter homines lites de limitibus fuerunt.

Litis nomen, ut vult Ulpianus in l. Litis. D. de verb. & rer. ſignific. Omnem actionem ſignificat, ſive in rem, ſive in perſonam ſit.

Jurgium & Lis hanc habent diſtantiam: quod Jurgium, levior res eſt. M. Tull. de Republ. lib. 4. Admiror, nec rerum ſolum, ſed verborum etiam elegantiam. Si jurgant, inquit. Benevolorum concertatio, non lis inimicorum, jurgium dicitur. Et in ſequenti, Jurgare igitur lex putat inter ſe vicinos, non litigare. Nonius 5. 34.

Judex de lite jocoſa. Ovid. in Ibin, 265.

Cupidus litium & rixæ. Hor. 3. Carm. 14. 26.

Æſtimatio litis. Cic. pro Cluent. 116. V. ÆSTIMO.

Conteſtatio litis eſt, Hinc inde, negotii apud judicem principalis facta narratio, ut placet Juriſconſultis. Cic. 16. Att. 15. Poſſumus enim, ut ſponſores appellentur, procuratorem introducere: neque enim illi litem conteſtabuntur. quo facto, non ſum neſcius ſponſores liberari.

Lis conteſtata dici poteſt judicio jam conſtituto, h. e. dijudicatis ac diſceptatis præſcriptionibus Litis auſpicatum morantibus. Cic. pro Roſc. Com. 32. Lite conteſtata, judicio damni injuria conſtituto. Et rurſus 35. Iſte cum eo litem conteſtatam habebat. V. CONTESTARI litem.

Forum orbum litibus. Hor. 4. Carm. 2. 44.

Inſtrumentum litis a Quintiliano dicitur, quod nos *productionem* vocamus. Quintil. lib. 12. cap. 8. Ideoque opus eſt intueri omne litis inſtrumentum: quod videre non eſt ſatis: perlegendum erit. Nam frequentiſſime aut non ſunt quæ promittebantur, aut minus, &c.

Medullæ litium. Quintilian. lib. 2. cap. 1. In mediis litium medullis verſantur.

Hæreditariæ lites. Quintil. lib. 3. cap. 10.

Nummaria lis. Auſon. in Monoſyllabis, v. 101.

> Quis ſubit in pœnam capitali judicio? vas.
> Quis, quum lis fuerit nummaria, qui dabitur? præs. [Sic lego.

Noſtra omnis lis eſt. V. NOSTER.

Pecuniaria lis. Quintil. lib. 6. cap. 1. Quum Domitiæ uxoris ſuæ pecuniariam litem adverſus aliquem ageret.

Accipere litem. V. ACCIPIO.

Æſtimare litem. Cic. pro Cluent. 116. V. ÆSTIMO.

Agere litem adverſus aliquem. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Amittere litem. V. AMITTO.

Auferre litem. V. AUFERO.

Cecidiſſe lite dicitur (inquit Feſtus) qui ejus rei, de qua agebat, cauſam amiſit. Cic. Plautus & Hor. Litem perdere dixerunt. V. infra. At Cauſa cadere, & In judicio cadere frequenter Cic.

Coire in lites. V. COEO.

Componere lites inter aliquos. Virg. 3. Ecl. 108.

Concire lites. V. CONCIO.

Conferre lites, Rixari. Hor. 1. Serm. 5. 54.

Conſtituere ſummam totius litis in re aliqua. V. CONSTITUO.

Conteſtari litem. V. CONTESTOR.

Contrahere lites. V. CONTRAHO.

Creare & ſerere lites. V. CREO.

Dare litem ſecundum tabulas alicujus. Cic. pro Roſc. Com. 3.

Dijudicata lis. Hor. 3. Carm. 5. 54.

Diſcernere litem arvis, [διακρίνειν H. St.] dicitur Limes. Virg. 12. Æn. 898

> Saxum antiquum, ingens, campo qui forte jacebat
> Limes agro poſitus, litem ut diſcerneret arvis.

Facere litem. Quintil. lib. 3. cap. 11. p. 295. Burm. Quid litem faciat, quod ab illis Cauſa, vel Continens dicitur.

Facere ſuam litem, Litis cauſam ſuſcipere, & tanquam ſuam defendere. Cic. 2. de Orat. 305. Quid? ſi quæ vitia aut incommoda ſunt in aliquo judice uno, aut pluribus, ea tu in adverſariis exprobrando, non intelligas te in judices invehi, mediocre peccatum eſt? quid? ſi quum pro altero dicas, litem tuam facias: aut læſus efferare iracundia, cauſam relinquas, nihilne noceas? i. e. Si ita agas, ut non alienam cauſam, ſed tuam agere videaris. Budæus.

Facere litem ſuam dicitur judex, quum dolo malo in fraudem legis ſententiam dixerit. Dolo autem malo hoc facere videtur, ſi evidens arguatur ejus gratia, vel inimicitia, vel etiam ſordes: ut veram æſtimationem litis præſtare cogatur. Ulpianus in l. filius familias. D. de judiciis. Gell. lib. 10. cap. 1. pr. Nam & Varro ſatis aperte, quid dici oporteret, edocuit: Et ego adverſus eum, qui doctus eſſe dicebatur, litem meam facere abſens nolui. Hoc eſt Volui potius Varronis auctoritatem, pro ratione afferre, quam dicendi ſchema in me recipere & ratione tueri. Aliter dixiſſet vero, qui in jure dicatur judex Litem ſuam facere. Gellius enim pro eo accepit, quod eſt Non recipio in me hujus rei periculum, vel Non præſto id quod dico, ſed te ad auctorem meum rejicio, & ut vulgo dicitur, Trado tibi itidem, atque accepi. B. (i. e. Budæus) in lib. ff. 21. Cæl. Calcagn. lib. 1. Epiſtola 37. Quod ſi qui fortaſſe obſtinatius reluctentur, ne tuam, ut dicitur, litem facias, eos ad Ariſtotelem protinus rejicito. H. St.

Generare litem. Quintil. lib. 7. cap. 4. Niſi propter verba, quæ litem generant.

Habere litem cum aliquo, Controverſiam. Cic. 4. Acad. 8. Mecum vero quid habent litium, qui ipſorum diſciplinam ſequor?

Implicitus atris litibus. Hor. de Arte Poet. 344.

Incidere novas lites. Virg 9. Ecl. 14.

> Quod niſi me quacunque novas incidere lites
> Ante ſiniſtra cava monuiſſet ab ilice cornix,
> Nec tuus hic Mœris, nec viveret ipſe Menalcas.

Inferre litem capitis in aliquem. Cic. pro Cluent. 116.

Inſtruere litem. V. INSTRUO, & inſtrumentum litis, paulo ſupra.

Intendere litem alicui. Cic. 1. de Orat. 42. V. INTENDO.

Ire in litem. Ovid. 6 Faſt. 89.

Jurare in litem. V. JURO.

Liberare ſe periculo litium. Cic. 3. Verr. 95.

Morari aliquem iniqua lite. Hor. 2. Epiſt. 2. 19.

Perdere litem. Cic. 1. de Orat. 197. Neque intelligebat, ſi ita eſſet actum, litem adverſarium perditurum. Plaut. Caſin. 3. 3. 6.

> — contrivi diem,
> Dum aſto advocatus cuidam cognato meo:
> Quem hercle ego litem adeo perdidiſſe gaudeo. Hor. 1. Serm. 7. 37.
> Ventum erat ad Veſtæ, quarta jam parte diei
> Præterita, & caſu tunc reſpondere vadato
> Debebat: quod ni feciſſet, perdere litem.

Perorare litem. Cic. 3. Off. 43.

Reſolvere litem lite. Hor. 2. Serm 3. 103.

> Nil agit exemplum, quod litem lite reſolvit.

Secare. Hor. 1. Epiſt. 16. 42.

> Quo multæ magnæque ſecantur judice lites.

Sum. Hor. de Arte Poet. 78.

> Grammatici certant, & adhuc ſub judice lis eſt.

Suſcipere litem. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Trajicere arbitrium litis in aliquem. Ovid. 12. Met. 628.

Vertere litem in rem ſuam dicitur judex, quum Rem inter duos controverſam adjudicat ſibi: quod eſt, quum judex ita cum litigatoribus agit, ut ei jure ſuo cedant. Liv. lib. 3. circa finem, Orare ne peſſimum facinus pejore exemplo admitterent judices, litem in ſuam rem vertendo. *Budæus.*

Litem, pro Diſcrepantia & confuſione quarumcunque rerum, etiam inanimatarum, poſuit Ovid. 1. Met. 21. — quia corpore in uno

> Frigida pugnabant calidis, humentia ſiccis,
> Mollia cum duris, ſine pondere habentia pondus.
> Hanc deus, & litem melior natura diremit. De Chao.

Stlites dixiſſe antiquos, Quintil. 1. 4. p. 45. & marmora teſtantur.

LĪTĬGO, [ἐρίζω, ἀμφισβητῶ, διαφέρομαι] āre. quaſi Litem agere, diſceptare, contendere. Plaut. Rud. 4. 4. 16. Qua de re nunc litigatis inter vos? Cic. 3. Philipp. 30. Hic cum C. fratre putat ſe litigare.

LITIGANS, antis. Partic. Cic. pro Cœl. 27. Aliquot in cauſis eum videram fruſtra litigantem.

LITIGĀTUS, ūs. m. Quintil. Declam. 6. p. 147. Burm. In hoc litigatu quodammodo tibi ipſa excidiſti.

LITIGĀTOR, ōris. m. [ἐριστής] Qui litigat: cujus femininum eſt Litigatrix. Cic. pro Domo, 115. Emit domum, litigatoribus defatigatis, prope dimidio carius quam æſtimabat. [Immo Licitatoribus. V. Urſin. not.

Ruſticus, illiteratuſque litigator. Quintil. lib. 2. cap. 21

Urbani litigatores. Suet. Aug. 33.

LITĬGIUM, i. n. [ἔρισμα] Plaut. Caſin. 3. 2. 31.

> Nam ego quid contrahere cupio litigii inter eos duos. Plin. lib.

37. cap. 10. Siderites ferro ſimilis, & litigio illata diſcordias facit.

LITIGIŌSUS, a, um. Adj. [ἐριστικός] Qui frequens in litibus verſatur, vel Qui quavis de cauſa litem facit. Cic. 1. de Orat 255. Vereris ne tua domus, talis & viri & civis, ſi a litigioſis hominibus non colatur, a ceteris deſeratur? Idem pro Muren. 26. Quid huic tam loquaciter litigioſo reſponderet ille, unde petebatur, non habebat.

Ager litigioſus, De quo litigatur. Ovid. 2. Faſt. 660.

Diſputatio litigioſa. Cic. 5. de Fin. 76.

Dominus litigioſus. Hor. 1. Serm 3. 285.

Fora litigioſa, Plena litibus. Ovid. 4. Faſt. 188.

Ignoratio juris litigioſa, potius quam ſcientia. Cic. 1. de Legib. 18.

Com-

Compar. Sidon. 8. 3. Anus, quibus nihil unquam litigiosius.
Superl. August. Epist. 68.

LISSUS, i. f. [Λισσὸς] Ptolemæo, Dalmatiæ urbs: hodie *Alexium.* V. Lucan. 5. 719.

LISSUS, i. m. [Λίσσος] Fluvius est Thraciæ. Ad hunc quum venisset Xerxes, rex Persarum, cum exercitu, non sufficiens ad potum defecit, teste Herodoto lib. 7. cap. 108. unde ait Juven. 10. Sat. 177.
— epotaque flumina Medo Prandente.

L I T

LITATIO, V. LITO.

LITERA, LITERALIS, LITERARIUS, LITERATE, LITERATIO, LITERATOR, LITERATORIUS, LITERATRIX, LITERATULUS, LITERATURA, LITERIO, V. LITTERA.

LĪTERNUM, i. n. [Λίτερνον] Campaniæ vicus, ubi Scipio Africanus invidiæ cedens obiit, ac sepultus est. V. LITERNINUM. Sic autem scribendum esse, non LINTERNUM cum N, docet Sigon. ad Liv. 22. 16. Nic. Heins. ad Sil. 6. 654. Cellar. Geogr. Ant. 2. 449.
Lentisciferum Liternum. Ovid. 15. Met. 713.
Palustre Liternum. Sil. lib. 8. 533.

LITERNUS, a, um. Adj. [Λίτερνος] ut, Palus Literna. Sil. lib. 7. 278.

LITERNĪNUS, a, um. Idem. ut, Rus Linterninum. Plin. 14. 4. & 16. 44.

LITERNINUM, i. n. Subaudito Prædium. Liv. 38. 52. pr. Die longiore prodicta, in Literninum concessit. De P. Scipione reo.

LITERNUS, [Λίτερνος] Campaniæ fluvius est, haud longe a Vulturno fluvio & oppido, qui & alias Clanius. Meminit Liv. 32. 29.

LITEROSUS, LITERULA, V. LITTERA.

LITHARGȲRUM, i. n. sive LITHARGȲROS, i. m. [λιθάργυρος] Argenti scoria, in duritiem lapideam compacta: cujus usus est in medicinis, appellantque pharmacopolæ *lithargyrium argenti* corrupte, ad differentiam scoriæ vel spumæ aureæ, quam *lithargyrium auri* nominant. Plin. 26. 10.

LITHIZONTES, um. m. [λιθίζοντες] Lapidibus similes, sive gemmæ languidius lucentes. Plin. 37. 7.

LITHŎCOLLA, æ. f. [λιθόκολλα] Glutinum quo lapides conjunguntur. fit enim ex lapide pario, aut marmore cum taurino glutino. Dioscorides lib. 5. & Plin. 7. 56.

LITHOSPERMUM, i. n. [λιθόσπερμον] Herba de qua Plin. lib. 27. cap. 11. Vulgus nostrum hanc herbam *milium Solis* appellat.

LITHOSTRŌTOS, i. m. & LITHOSTRŌTUM, i. n. [λιθόστρωτος] dictio composita ex λίθος lapis, & στρωτὸς stratus, est Locus lapidibus stratus. Lithostrota ex parvulis coloris varii lapillis quadratis, seu tesseris, constabant, quibus solum pavimenti incrustabatur. Varr. 3. de R. R. cap. 1. Quum enim villam haberes opere tectorio & intestino, ac pavimentis nobilibus lithostrotis spectandam: parum putasses esse, ni tuis quoque litteris exornati parietes essent. Ibid. cap. 2. Nuncubi hic vides citrum, aut aurum? num minium aut armenium? num quod emblema, aut lithostrotum? Plin. lib. 36. cap. 25. Ævo sequiore Musivum opus vocarunt, veteres Latini Tessellatum. V. in TESSERA.

LITHOTŎMUS, i. m. [λιθοτόμος] Lapicida. Cels. 7. 29. [Sic in Thes. Lips. Sed locum Celsi frustra quæras. Est autem Lithotomus Medicis, qui Calculum vesicæ exsecat artifex. de qua Curatione agit Celsus lib. 7. cap. 26.

LITICEN, V. LITUUS.

LITIGATOR, LITIGIOSUS, LITIGO, LITIGIUM. V. LIS, litis.

LĪTO, [θύω, ἐπιτελέω] āre: & LITOR, āri. dep. Sacrificio facto deos placare, votumque impetrare. Auctor de Viris illust. 4. Et dum Numam Pompilium sacrificiis imitatur, Jovi Elicio litare non potuit, fulmine ictus cum regia conflagravit. Cic. 2. de Divin. 36. Quum tristissima exta sine capite fuerint, quibus nihil videtur esse dirius, proxima hostia litatur sæpe pulcherrime. Ibid. 38. Quid quum pluribus diis immolatur, qui tandem evenit ut litetur aliis, aliis non litetur?

Inter Litare & Sacrificare hoc interest, ut ait Non. 5. 12. Sacrificare, est Veniam petere: Litare est Propitiare & votum impetrare. Virg. 4. Æn. 50.
Tu modo posce deos veniam, sacrisque litatis,
Indulge hospitio. Serv. Diis litatis [an Litatus?] debuit dicere. Non enim sacra, sed deo sacris litamus, id est placamus. Ergo nove dixit.

Litasse veteres quum dicebant, quo verbo grata acceptaque diis immortalibus sacra fuisse intelligebant, a solvendo, si Varroni credimus, ita loquebantur: proinde quasi sit Litare, Lutare, i. e. Luere & solvere. tum enim denique solutum diis esse videtur, quum acceptum fecere. Varronis verba sunt, Habes qui & cujus rei causa fecerim Hecatomben, in quo ego, ut puto, quoniam est luere solvere, lutavi: Itaque ut Maximus & Maxumus dicitur: ita Lutavi & Litavi dici Varro videtur existimasse. Turneb. 18. 20. ex Non. 2. 482. V. LITATUS, & LUO.

Exta ovis pastor litabat. Propert. lib. 4. 1. 24. ubi V. Brœkh.

Victimas litare, apud Tranquill. Othon. cap. 8. extr. i. e. Victimis cæsis litare: ut ait Budæus, Nam & victimas Diti patri cæsas litavit: cum tali sacrificio contraria exta potiora sint. [Ubi Grævius tamen cum Ms. Salmas. & Rob. Steph. edit. Victima cæsa legendum docet, nisi forte mavis Victimis cæsis. Ceterum ex hoc & ceteris item locis apparet verbo hoc, ex Haruspicum disciplina petito, proprie Exta læta significari, ut τῷ Non litare eadem Tristia.

Litare, pro Satisfacere. Plin. in Paneg. cap. 52. de statuis, Ergo istæ quidem æreæ & paucæ manent, manebuntque: illæ autem aureæ & innumerabiles strage & ruina publico gaudio litaverunt. Budæus.

LITĀTUS, a, um. Partic. Festus: Litatum alii solutum, deditum Deo, quasi Luitatum: alii ex Græco a precibus, quas illi λιταὶς dicunt.
Sacra litata. Virg. 4. Æn. 50.

LITĀTO, Adv. [αἰσίως] eo modo dictum quo Auspicato. Liv. 5. 38. Non deorum saltem, si non hominum memores, nec auspicato, nec litato instruunt aciem diductam in cornua.

LITANDUS, a, um. Partic. [καλλιερητέος] Virg. 2. Æn. 118.
Sanguine quærendi reditus, animaque litandum
Argolica.

LITĀTIO, ōnis. f. [καλλιέρησις] Livius 27. 23. Per dies aliquot hostiæ majores sine litatione cæsæ: diuque non impetrata pax deûm. Adde 41. 15.

LITĀMEN, ĭnis. n. Sacrificium quo litatur. Prudent. præfat. Hamartig. v. 50.
Cujus litamen sordet, & terram sapit.

LITĀBĬLIS, e. Adj. ut, Hostia litabilis. Minuc. Felix cap. 32.
Victima litabilis, i. e. grata Deo. Lactant. 1. 21. At

LĬTĀNĪA, æ. f. [λιτανεία] a λίτομαι pro λίσσομαι supplico, precor; Græcum nomen ad publicas rogationes & supplicationes, Processionesque in Ecclesiis translatum est & latinitate donatum. Sidon. 5. Epist. 7. & aliis. V. Walafrid. Strabon. de rebus Ecclesiasticis, cap. 28. Cangii utrumque Gloss. & Macri Hierolex. &

LĪTURGIA, æ. f. [λειτουργία] Ministerium sacrum. V. Suic. Thes. Eccl.

LITURGUS, i. m. [λειτουργὸς] Minister publicus. Mart. Capella 2. p. 45. Cum liturgos cælo miraretur astare.

LITURGĬCUS, a, um. Adj. [λειτουργικὸς] ut, Libri Liturgici apud Ecclesiast.

LITURA, LITUS. V. LINO, linis.

LITTĔRA, Sic enim in Mss. & Lapidib. scribitur, æ. f. [γράμμα] in singulari & plurali, significat Elementum, ut A, B, C. Cic. pro P. Sulla, 45. Litteræ posteritatis causa repertæ sunt. Idem 3. de Orat. 43. Ut iota litteram tollas, & e plenissimum dicas.

Figuras litterarum invenerunt Cadmus, qui ex Phœnicia in Græciam primum eas intulit, & Evander. Auxerunt Palamedes & Simonides. V. Plin. 7. 56. Tacit. 11. Ann. 14. & ibi Lipsium; & Scalig. ad Euseb. p. 110. ad num. 1617.

Litteræ in terminis inventæ quid significent, ostenditur in libro variorum auctorum de limitibus, in quo sunt hæc p. 270. Gœs. A, si in termino inveneris, finem in proximum significat, aut aquam vivam designat. B, si in termino inveneris, bifurcium ostendit, aut trivium significat. C, si in termino inveneris, a centuria nunquam recedas. D, si in termino inveneris, decimanum ostendit. E, si in termino inveneris, vallem ante se significat, aut rivum, aut fluvium: & super se subrectiore loco per planitiem limes excurrit. F, si in termino inveneris, finalem caussam exponit, & in longinquo terminum ostendit. G, si in termino inveneris, sui termini auctorem, limitem tortuosum ostendit. H, si in termino inveneris, grandes longitias limitum ostendit, & rariora signa in fine invenies. I, si in termino inveneris, viam significat, aut collis rigorem ostendit, hoc est jugum. K, si in termino inveneris, cardinem ostendit, quem terminum subtilissimum & speciosum invenies, hoc est formosum. L, si in termino inveneris, suæ normæ facturam designat, limitem gammatum, & in longinquo arcam finalem ostendit, & convallia ejus fundi finem vindicant. M, si in termino inveneris, fines quadras designat, & in proximo signa finalia invenies. N, si in termino inveneris, proximam aquam significat, & quadras fines habentes aquæ, a Septentrione arcam marmoriam invenies. O, si in termino inveneris, a Septentrionali parte silvam demonstrat, & per ipsam silvam rivus currit, & trans rivum signa demonstrat. P, si in termino inveneris, pedaturam significat, extra aliis signis finalibus, vel quod litteras finales continet. has per singulos titulos invenies, aliosque finales titulos sine nostris signis in agris posuimus, qui rationem ostendunt limitum, & caussam dirigunt finalem. Q, si in termino inveneris, per collicellum terminos invenies. S, si in termino inveneris, supra possessionem multas aquas vivas indicat, quæ alveum transeunt. T, si in termino inveneris, trifinium ostendit. V, si in termino inveneris, terminum in collem meridianum ostendit, per limitem orientalem. X, si in termino inveneris, quadrifinium exponit, & pro decumano finem habebis. Y, si in termino inveneris sub se fontanam proximam habet. Z, si in termino inveneris, a sinistra parte fontem significat.

Caducæ litteræ. V. CADUCUS.

Litteræ neque expressæ, neque oppressæ. V. Appellare litteras, in APPELLO.

Immutatis litteris. V. IMMUTO.

Maximæ litteræ. Cic. 4. Verr. 24.

Minutæ litteræ, & Maximæ, contraria. V. diminut. LITTERULA.

Quadratæ litteræ. Petron. cap. 29. Superque quadrata littera scriptum. Hieronym. Præfat. in Job. Unciales vocat. His Romani utebantur in Inscriptionibus.

Salutaris littera. V. Salutaris, in SALUS.

Affigere litteras alicui. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Appellare litteras, Exprimere litteras, Obscurare litteras negligentius, Dilatare litteras. V. Appellare litteras, in APPELLO.

Computare & annumerare litteras. Quintil. lib. 11. cap. 3. de Pronuntiatione: Ut est autem necessaria verborum explanatio, ita omnes computare & velut annumerare litteras, molestum & odiosum.

Dicere litteram. Quintil. lib. 1. cap. 4. Ut pro Fundanio Cicero testem, qui primam ejus litteram dicere non posset, irridet.

Imprimere litteram humi. V. IMPRIMO.

Inspirare alicui litteræ. V. INSPIRO.

Intexere litteras vestibus. V. INTEXO.

Ordinare litteras syllabarum. V. Ordino, in ORDO.

Præformatæ infantibus litteræ. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Litera, dicitur quasi Legitera, eo quod legenti præbeat iter. Vel quod in legendo iteretur, ut ait Servius. Vel a lituris, quod scripta deleri possit: quia in ceratis tabulis plerumque antiqui scribere solebant, & inde delebant. Vel a lino, linis, quod in scribendo illinitur, id est leniter inducitur atramentum. Julius tamen Scaliger lib. 1. de causis linguæ Latinæ cap. 4. longe aliter sentit. ejus verba subjecimus: De litera acturi, veram ejusce nominis rationem ex figura emergere comperiemus, quum literas certis lineis contineri videbimus. Exemptis namque ex prisca nominis origine aliquot elementis, quum primum dictæ essent lineaturæ, literæ postea factæ sunt, sicut apud Græcos γράμματα παρὰ τὴν γραμμήν. Neque enim a lituris literæ, quia delerentur: prius enim factæ quam deletæ sunt. Nec geminata consonante scribendum est: sub suæ namque originis forma producit primam natura. Si igitur a lineis dicta est, & linea minima corporis dimensio est: erit profecto litera, minima pars dictionis. Vide ibi reliqua. Quæ tamen explodit Cellarius in Orthogr. Lat. q. V.

Litteram longam facere, pro Laqueo vitam finire, quod laqueus similitudinem litteræ habeat. Vel potius quia suspensi corpus rectum, & pedes porrecti, speciem habent I litteræ. Plaut. Aulul. 1. 1. 38.

Trium litterarum homo. i. e. Fur. Plaut. Aulul. 2. 4. 46.
— tun' trium litterarum homo
Me vituperas? fur, etiam fur trifurcifer.

Ad

Ad litteram, idem quod Ad verbum, & quod barbari *litteraliter* dicunt. Quintil. lib. 9. cap. 1. V. AD.
Litteræ, Scripta. Cic. 1. Att. 11. De Craſſo, qui mihi eam laudem eo minus deberet, quod meis omnibus litteris in Pompeiana laude eſſet perſtrictus.
Litteras neſcire. i. e. Neſcire ſcribere. Paul. in l. 3. D. de accuſationibus, Item ſubſcribere debebit is, qui dat libellos, ſe profeſſum eſſe: vel alius pro eo, ſi litteras neſciat. Suet. in Neron. cap. 10. Et quum de ſupplicio cujuſdam capite damnati, ut ex more ſubſcriberet, admoneretur: Quam vellem, inquit, neſcire litteras. Sic & Seneca in lib. 2. de Clementia.
Litteris mandare, pro Scribere. Plin. lib. 9. cap. 8. V. MANDO.
Commendare litteris. V. COMMENDO.
Conſignare litteris. Cic. 4. Acad. 2. Itaque ut litteris conſignamus, quæ monumentis mandare volumus. V. CONSIGNO.
Dare in litteras. Macrob. 5. Saturn. cap. 19.
Tradere aliquid litteris. Quintil. in proœm. lib. 1.
Dum latine loquentur litteræ. Cic. 1. de Legib. 2.
Litteræ, arum. pluraliter tantum, pro Epiſtola accipitur. Cic. 12. Att. 52. Hodie tuas litteras exſpectabamus matutinas.
Litteræ de Britannia. Cic. 2. Q. frat. 13.
Littera in ſingulari, pro Epiſtola, apud poetas quandoque legitur. Ovid. 3. Epiſt. 1.
Quam legis, ab rapta Briſeide littera venit.
Arcana littera. Ovid. 9. Met. 515.
Deducta mero littera. Ovid. 17. Epiſt. 88.
Infelix littera, Quæ infauſtum aliquid nuntiat. Ovid. 1. Amor. 12. 2.
Lecta littera. Ovid. 21. Epiſt. 238.
Nuntia littera. Ovid. 6. Epiſt. 9.
Scripta littera. Ovid. 5. Epiſt. 2.
Triſtis littera. Ovid. 1. de Arte Am. 483.
Victrices litteræ. V. Victrix, in VINCO.
Aculeatæ litteræ, Cic. 14. Att. 18. Acerbæ, 21. & 16. Fam. Minaces, 11. Fam. 3. Odioſæ, 9. Fam. Stomachoſæ, 3. Fam. 11.
Accuratæ litteræ. V. ACCURO.
Antiquæ litteræ. Cic. 7. Att. 21. extr.
Ardentes litteræ. V. ARDEO.
Atroces litteræ. V. ATROX.
Compoſitiſſimæ litteræ. V. COMPONO.
Contumelioſæ in aliquem litteræ. V. CONTUMELIA.
Crebræ litteræ. V. CREBER.
Diſertæ litteræ. Cic. 3. Fam.
Frigidæ litteræ. Cic. 10. Fam. 16.
Humanæ litteræ, vel ſparſæ humanitate, jucundæ, ſuaves, facetæ, refertæ officiis, amabiles. Cic. in Fam. paſſim.
Inanes litteræ. Cic. 6. Fam. 22.
Inconſtantes litteræ. V. INCONSTANS.
Languidæ litteræ, vel ſomnium adferentes. Cic. 9. Att. 19. Et alibi, Jam Balbi ad me litteræ languidiores, &c.
Laureatæ litteræ. Liv. 45. 1. pr. V. LAURUS.
Lepidæ litteræ. V. LEPIDUS.
Liberiores litteræ. V. LIBER.
Plenæ litteræ rerum. Cic. 10. Fam.
Pomeridianæ litteræ. Cic. 12. Att. 52.
Properæ litteræ. Tacit. 1. Ann. 5. Vixdum ingreſſus Illyricum Tiberius, properis matris litteris accitur.
Recentes litteræ, vel proximæ, pro recentibus. Cic. 5. Att.
Veteres litteræ. Cic. Et ſi tuæ litteræ, ſed jam nimis veteres. Et 5. Att.
Unæ litteræ. Cic. 2. Att. 2. V. UNUS.
Mutum a litteris tempus. V. MUTUS.
Brevitas litterarum. Cic. 11. Fam. 9.
Diligentia litterarum. Cic. 7. Att.
Exemplum litterarum. Cic. 6. Fam.
Prudentia litterarum. Cic. 6. Att.
Sermo litterarum. Cic. 7. Fam.
Accire litteris. V. paulo ſupra Properæ litteræ.
Accipere litteras. V. ACCIPIO.
Accommodare litteras ad rem aliquam. V. ACCOMMODO.
Affluunt litteræ. V. AFFLUO.
Afferre litteras. V. AFFERO.
Aperire litteras. V. APERIO.
Appellare litteris quempiam. V. APPELLO.
Aſſequi litteras. V. ASSEQUOR.
Cantant litteræ. V. CANTO.
Caſtigare litteris. V. CASTIGO.
Cognoſcere ex litteris. V. COGNOSCO.
Colloqui per litteras. V. COLLOQUOR.
Commeant litteræ. V. COMMEO.
Committere litteras. V. COMMITTO.
Committere litteris, vel commendare. Cic. 2. Fam. 4.
Componere litteras. V. COMPONO.
Litteras conficere. Cic. Plures litteras conficere non potui.
Conquieſcent litteræ, niſi quid novi exſtiterit. Cic. 12. Att. 39. extr.
Dare litteras, pro Reddere. Cic. 10. Fam. 16. Et 7. 5.
Dare & mittere abſolute, pro Dare & mittere litteras. Cic. 4. Att. 4. Et 7. Fam. 5.
Deferre litteras alicui, & ad aliquem. V. DEFERO.
Elicere litteras. Cic. 7. Att. 12.
Exarare litteras. Cic. 12. Att. 1. Et 13. 17.
Exſpectare avide litteras amici. V. AVIDUS.
Incidunt litteræ in alicujus manus. Cic. 2. Att.
Intercipere litteras. V. INTERCIPIO.
Intermittere litteras. Cic. Ne patiamur intermitti litteras.
Mittere litteras. V. MITTO.
Mittere obviam litteras. V. MITTO.
Monere litteris. V. MONEO.
Obſignare litteras. V. OBSIGNO.
Obſtrepere litteris alicui. Cic. 5. Fam. 4. pr.
Perferre litteras. V. PERFERO.
Recitare litteras. Cic. 12. Fam. 25.
Reddere litteras. Cic. 1. Att. 12. Et 2. Fam. 17.
Referre litteras. Cic. Et ſa te litteras mihi referat.
Reguſtare litteras alicujus. V. REGUSTO.
Requirere litteras, vel deſiderare. Cic. Brut. 14.
Reſignare litteras. Cic. 11. Att. 9. Nam quod reſignatæ ſunt litteræ.
Reſolvere litteras. i. e. Reſignare. Liv. 26. 15.
Scribere litteras. Cic. 14. Att. 12.
Veniunt litteræ alicui ab aliquo. Cic. 11. Fam.
Volare litteras. Cic. 2. Att. 19.
Flammavere inſuper allatæ a Veſpaſiano litteræ. Tacit. 4. Hiſt. 24.
Littera, pro Scribentis manu. Cic. 7. Att. 2. Nam Alexidis animum amabam, quod tam prope accedebat ad ſimilitudinem tuæ litteræ, manum non amabam: quod indicabat te non valere. V. not. in loc. conf. Mea manu litteræ in MEUS.
Littera, pro Paucis verbis, vel Epiſtolio. Cic. 13. Att. Neque inde venit, unde mallem, neque diu abfuit, neque ullam litteram ad me. Idem 2. Fam. 16. Ille quum ad Thermum de Parthico bello ſcriberet, ad me litteram nunquam miſit.
Nullam litteram ſcripſi, pro Nihil ſcripſi. Cic. pro Arch. 18. Et 2. de Orat. 86. De frangendis cupiditatibus, confirmandis hominum moribus, littera in eorum libris nulla inveniretur. Cic. 3. Verr. 92. Quum eum ad H-S XX quinquies redegiſſe conſtaret, ut Romam rediit, nullam litteram pupillo, nullam matri ejus, nullam tutoribus reddidit. i. e. Schedulam nullam ſcripſit, qua teſtaretur & agnoſceret ſe accepiſſe pecunias, &c.
Litteræ publicæ, quæ barbari *Regiſtra* vocant. Cic. 3. Verr. 89. Quamobrem unam ex decem, non prædonum repentino adventu, ſed legati latrocinio: non vi tempeſtatis, ſed hac horribili tempeſtate ſociorum amiſſam, in litteras publicas retulerunt. viz. Navem.
Corrumpere litteras publicas. V. CORRUMPO.
Litteræ, pro Edicto & mandato magiſtratus. Cic. 7. Verr. 56. Cedo mihi ejuſdem Prætoris litteras, & rerum decretarum, & frumenti imperati, & tritici empti. Bud.
Litteræ, Auctoritates ſcriptæ. Cic. 3. Verr. 16. Quo in negotio induſtriam meam celeritas reditionis, diligentiam multitudo litterarum, & teſtium declaravit.
Condere litteras in ærario. V. CONDO.
Perſcrutari litteras. V. PERSCRUTOR.
Quæro manifeſtas litteras. V. MANIFESTUS.
Litteræ, Inſtrumenta, documenta, monumenta. Cic. pro Quint. 38. In Galliam ad te ipſum venit, in agrum communem: eo denique, ubi non modo res erat, ſed ratio quoque omnis, & omnes litteræ. Litteras vocat, ſocietatis rationes, & ſcripturam ſeu perſcriptiones & tabulas. Idem 7. Verr. 164. Itaque ego id ſolum ex litteris oſtendam Syracuſanorum. Budæus. conf. 147. & 148.
Litteræ, pro Scientiis & diſciplinis, quæ litterarum monumentis continentur. Cic. 5. Fam. 15. Quod enim eſſe poterat mihi perfugium ſpoliato & forenſibus, & domeſticis ornamentis, atque ſolatiis? litteræ credo, quibus utor aſſidue. Plaut. Truc. 4. 2. 22.
Litteras didiciſti: quando ſcis, ſine alios diſcere. [Niſi hic Litteræ pro Scriptura, ſeu Scribendi arte ponuntur.
Litteræ & ſtudia. Cic. 4. Att. 16. Quæque vita maxime eſt ad naturam, ad eam me refero, & litteras & ſtudia noſtra.
Nullis litteris vir. V. NULLUS.
Infelices litteræ. Quintil. in proœm. lib. 6. Tunc igitur optimum fuit infauſtum opus, & quicquid eſt in me infelicium litterarum, ſuper immaturum funus conſumpturis viſcera mea flammis injicere.
Interiores litteræ. Cic. 7. Fam. 33. Opus eſt hic limatulo & politulo tuo judicio, & illis interioribus litteris meis, quibus ſæpe verecundiorem me in loquendo facis.
Pinguiores ruſticorum litteræ. Columel. lib. 9. cap. 14. de ſolſtitiis & æquinoctiis: Nec tamen Hipparchi ſubtilitas pinguioribus, ut aiunt, ruſticorum litteris neceſſaria eſt. Simile eſt illi, Pingui Minerva.
Reconditæ litteræ. Cic. 15. Fam. 21. Multæ erant, & reconditæ litteræ, vis non erat. de Calvo oratore.
Vulgares, & Interiores, ſive reconditæ litteræ: contraria. Cic. de Clar. Orat. 265. Erant in eo plurimæ litteræ: nec eæ vulgares, ſed interiores quædam, & reconditæ.
Abdere ſe litteris. V. ABDO.
Alienus a litteris. V. Alienus in ALIUS.
Aſſidere litteris. V. ASSIDEO.
Attingere litteras. i. e. Tractare, & verſari in ſtudiis litterarum. Cic. 16. Fam. 14. Ego omni delectatione, litteriſque omnibus careo, quas ante, quam te videro, attingere non poſſum.
Attingere leviter litteras. V. ATTINGO.
Conticeſcunt litteræ. Cic. in Brut. 19. Ego a te peto ut ſcribas aliquid: jampridem enim conticuerunt tuæ litteræ.
Deditus litteris a pueritia. V. DEDO.
Doctus litteris. Cic. de Clar. Orat. 169.
Eruditus litteris. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Loquuntur litteræ. Valer. Max. lib. 3. cap. 4. in fine, Alterius patrem cultellos venditaſſe, omnium pene doctorum litteræ loquuntur.
Eſſe litteras in aliquo. Cic. 15. Fam. 21.
Imbutus leviter litteris. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Initiatus litteris. V. INITIUM.
Inſtituere aliquem litteris. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Involvere ſe litteris. V. INVOLVO.
Neſcire litteras. Cic. 3. de Orat. 259.
Perdiſcere litteras. V. PERDISCO.
Politus litteris. Cic. in Piſon. 70.
Tinctus litteris. V. TINGO.
Verſari in ſtudio litterarum. Cic. de Aruſp. Reſp. 18.
Vorare litteras. Cic. 4. Att. 10.
Litteræ, pro Grammatica. Cic. in Brut. 153. de Ser. Sulpicio: Hic enim attulit hanc artem omnium artium maximam, quaſi lucem, ad ea quæ confuſe ab aliis aut reſpondebantur, aut agebantur. Dialecticam mihi videris dicere, inquit. Recte, inquam, intelligis. ſed adjunxit etiam & litterarum ſcientiam, & loquendi elegantiam. Idem lib. 3. de Orat. 125. Eleus Hippias quum Olympiam veniſſet maxima illa quinquennali celebri-

celebritate ludorum, gloriatus est cuncta pæne audiente Græcia, nihil esse ulla in arte rerum omnium quod ipse nesciret: nec solum has artes, quibus liberales doctrinæ atque ingenuæ continerentur, geometriam, musicam, litterarum cognitionem, & poetarum, atque illa quæ de naturis rerum, quæ de hominum moribus, quæ de Rebuspublicis dicerentur: sed annulum quem haberet, pallium quo amictus, soccos quibus indutus esset, se sua manu confecisse. Idem 3. de Orat. 130. Num Geometriam Euclide aut Archimede, num musicam Damone aut Aristoxeno, num ipsas litteras Aristophane aut Callimacho tractante, tam discerptas fuisse, ut nemo genus universum complecteretur? Certe solet Cicero Grammaticam per litteras significare, nec id immerito: nomen quippe habet a litteris. Grammata litteræ sunt.

Litteræ altiores, Artes magicæ. Plin. 14. 4. Litteris ejus altioribus, &c.

LITTERŬLA, æ. f. dimin. [γραμμάτιον, γραμματίδιον] Cic. 6. Verr. 93. Signum Apollinis pulcherrimum, cujus in femine litterulis minutis argenteis nomen Myronis erat inscriptum. Idem 16. Fam. 16. Accepi tuam epistolam vacillantibus litterulis.

Litterulæ, Epistolium. Cic. 12. Att. 1. Undecimo die postquam a te discesseram, hoc litterularum exaravi. Eidem lib. 14. 4. extr. Et, si novi nihil, nostro more tamen, ne patiamur intermitti litterulas.

Litterulæ, pro Studiis. Cic. 16. Fam. 10. Litterulæ meæ sive nostræ tui desiderio oblanguerunt. Idem lib. 7. 2. Chrysippum vero, quem ego propter litterularum nescio quid libenter vidi, in honore habui.

Græcis litterulis imbutus. Hor. 2. Epist. 2. 7.

LITTERĀLIS, e. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 1. 5. Litteralis lectio adhibenda. Sensus litteralis, apud Theologos, opponitur Typico & Figurato.

LITTERĀTUS, a, um. Adj. [πεπαιδευμένος] Litteris ornatus, eruditus, doctus. Cic. 3. Verr. 92. Circum pedes autem homines formosos, & litteratos, suos esse dicebat, se emisse. V. Cic. 3. de Nat. Deor. 22. Viri litterati, ac studiis, doctrinisque dediti. Cic. pro Corn. Balb. 3. Litteratus & disertus fuit. Cic. de Clar. Orat. 81.

Otium litteratum. Cic. 5. Tusc. 105. Quid enim est dulcius otio litterato? i. e. In quo litteris operam damus. [An Otio litterario? H. St.

Compar. Gell. 18. 9. Alter litteratior fuit, alter litteras sciens.

Superl. Cic. 9. Fam. 16. Pueri litteratissimi.

Litteratus, Cui aliquid inscriptum, sive insculptum est. Plaut. Rud. 4. 4. 113.

> Ensiculu'st aureolus primum litteratus. D. dicedum,
> In eo ensiculo litterarum quid est? P. mei nomen patris.
> Post altrinsecus, est securicula ancipes, item aurea,
> Litterata: ibi matris nomen in securicula est. Idem Pœn. 4. 2. 14.
> Ibi tu videas litteratas fictiles epistolas,
> Pice signatas, nomina insunt cubitum longis litteris.

Frons litteratus. i. e. Notis Threiciis exaratus. Apul. 9. Met. p. 222. [Sic Elmenh. in Indice, quasi Frontem genere virili dixisset. Sed potius constructio Græca est. En verba. Frontes litterati, & capillum semirasi, &c. V. Vechner. Hellenol. 1. 20.

Litteratus, Absolute pro Stigmatia. Plaut. Cas. 2. 6. 49. Si hic litteratus, me sinat. Idem Rud. 2. 5. 21.

> Nam hæc litterata est, ab se cantat cuja sit.

LITTERĀTE, Adv. [παιδευτῶς] Docte, erudite, eleganter. Cic. de Arusp. Resp. 17. Quid igitur responderem? (quæro ex eo ipso qui ferre me non potest) me civem esse Romanum? litterate respondissem. an tacuissem? desertum negotium. i. e. Scite. Idem in Pison. 61. Quas rationes si cognôris, intelliges nemini plus quam mihi litteras profuisse. ita enim sunt perscriptæ scite & litterate, ut scriba, &c.

Compar. Idem de Clar. Orat. 105. Iisdemque temporibus L. Furius Philus perbene Latine loqui putabatur, litteratiusque quam ceteri.

LITTERATŬLUS, i. m. dimin. Hieron. adv. Rufin. 1. 7.

LITTERARIUS, a, um. Adj. [γραμματικός] Quod ad litteras pertinet. unde Ludus litterarius. Plin. lib. 9. cap. 8. Ex Baiano Puteolos in ludum litterarium itantem, &c. i. e. In scholam. Quintil. lib. 1. cap. 4.

LITTERŌSUS, a, um. aliud Adj. Idem quod Litteratus. Cass. Hemina Annal. lib. 4. Homo mere litterosus. Nonius 2. 495.

LITTERATIO, ōnis. f. Quasi a Littero, āre. apud August. T. 1. p. 488. conf. etiam Isidor. 1. 3.

LITTERĀTOR, ōris. m. [γραμματιστής] Qui litteras novit vel docet. V. omnino Suet. de Clar. Gramm. cap. 4. ubi & hæc habet, Nam apud majores, ait Orbilius, quum familia alicujus venalis produceretur, non temere quem litteratum in titulo, sed litteratorem inscribi solitum esse; quasi non perfectum litteris, sed imbutum.

Litterator Sulla, Ludi magister. Catull. 14. 9. Al. Stilo. V. If. Voss.

Litterator etiam, Qui prima litterarum rudimenta docendus est. Apul. Flor. 4. pag. 363. Elm. Prima cratera Litteratoris ruditatem eximit, secunda Grammatici doctrina instruit, tertia Rhetoris eloquentia armat. [Puto post Litteratoris, Grammatici, &c. distinguendum, ut ipsius Litteratoris cratera dicatur prima, quæ ruditatem eximit, &c.

LITTERATRIX, īcis. f. Primas litteras docens. Quintil. 2. 14. Grammatice litteratura est, non litteratrix.

LITTERATORIUS, a, um. Adj. ut, Eruditio litteratoria. Tertull. de Idol. cap. 10. Adde Quintil. 2. 14.

LITTERATŪRA, æ. f. [γραμματική] Ars quæ de litteris tractat. Cic. in Partit. 26. Nihil sane præter memoriam, quæ est germana litteraturæ quodammodo, & in dissimili genere persimilis. Quintil. lib. 2. cap. 14. Nos ipsam nunc volumus significare substantiam, ut Grammatice litteratura est, non litteratrix, quemadmodum oratrix: nec litteratoria quemadmodum oratoria. Martian. Capell. lib. 3. Mihique attributum litterarum formas propriis ductibus, lineare: hicque mihi Romulus litteraturæ nomen adscripsit. Verba sunt Grammatici.

Litteratura, Litterarum cognitio & scientia. Cic. 2. Philip. 116. Fuit in illo ingenium, ratio, memoria, litteratura, cogitatio, diligentia. De Cæsare loquens.

LITTERIO, ōnis. m. Idem qui Litterator, vel contemtius aliquid. Ammian. Marcell. 17. 22. Julianum carpentes appellantesque loquacem talpam, & purpuratam simiam, litterionem Græcum.

LĪTUS, ŏris. n. [αἰγιαλὸς, ἠϊὼν, ἀκτὴ, θὶν, ῥηγμὶν] Terra quæ ab aqua tangitur. Dictum quod alluitur, vel quod aqua ad id allidat, vel quod id aqua elidat: proprieque de mari dicitur. Sueton. in Neron. cap. 27. Dispositæ, per litora & ripas diversoriæ tabernæ. In carmine solet duplici T scribi. [Sed male. V. Cellar. Orthogr. Lat.

Litus (inquit Celsus Jurisconsultus) l. Litus. D. de Verborum & rerum significatione, est Quousque maximus fluctus a mari pervenit, idque M. Tullium aiunt, quum arbiter esset, primum constituisse.

Litus esse dicunt Jurisconsulti, qua fluctus alludit. Fabius lib. 5. in fine. Pro Alluit, item Elidit. H. St. Eludit in novissime editis, ut & apud Cic. in Top. 32. eamque lectionem veriorem puto.

Litus, Terra mari vicina: inquit Servius. Virg. 4. Æn. 212.

> — cui litus arandum.

Litus, de fluminibus etiam dicitur. Virg. in Diris, 49.

> Litora, quæ dulces auras diffunditis agris. Quum de Mincio loqueretur. Idem 7. Æn. 797.
> Qui saltus, Tiberine, tuos, sacrumque Numici
> Litus arant. Idem 8. Æn. 83. Plin. lib. 9. cap. 57. Cavernasque faciat sibi in terra, atque in iis vivat, etiam reciprocis amnibus siccato litore.

Litus & Ripa, pro eodem accipi videntur apud Columel. lib. 1. cap. 5. Villa semper mare recte conspicit, quum pulsatur, ac fluctu respergitur, nunquam ex ripa, sed paulum summota a litore.

Albicans litus, pro Mari positum. Catul. 61. 87.

> At ubi humida albicantis loca litoris adiit.

Aprica litora. V. APRICUS.
Arenosum litus Libyæ. Virg. 4. Æn. 257.
Bibulum litus. Ovid. 17. Epist. 139.
Breve litus & incertum. Tacit. 14. Ann. & 6. Ann. 33. Brevia litorum nudantur.
Curvum. Virg. 3. Æn. 16. V. CURVUS.
Densum. Ovid. 2. Met. 572.
Deserta litora. Virg. 3. Æn. 122.
Dira litora. Virg. 7. Æn. 22.
Flavum litus. Ovid. 15. Met. 722. Flavum vocat propter arenam.
Fluctifragum litus. Lucret. lib. 1. 306.
Fruticosa litora calcare. Ovid. 2. Epist. 121.
Inclusa litora. Virg. 5. Æn. 149. —studiisque faventum

> Consonat omne nemus: vocemque inclusa volutant
> Litora.

Incurvi litoris bibulam lavit æquor arenam. Lucret. lib. 2. 376.
Inhospitale litus. V. INHOSPITUS.
Inhospita litora. Lucan. lib. 1. 367.
Iniquum litus. Hor. 2. Carm. 10. 4.
Innocuum litus. Virg. 7. Æn. 230.
Juncosa litora. Ovid. 7. Met. 231.
Lætissima litora myrtetis. Virg. 2. Georg. 112.
Lata litora. Ovid. 2. Epist. 122.
Nuda litora. Senec. Agamem. 6.
Percussa fluctu litora. Virg. 5. Ecl. 83.
Porrecta litora. Ovid. 10. Epist. 93.
Procurva litora. Virg. 5. Æn. 765.
Raucum litus. Stat. 5. Theb. 291.
Scelerata litora. Ovid. 13. Met. 628. Al. Limina.
Siccum litus. Virg. 3. Æn. 135.
Sinuosa litora blando anfractu. Valer. 2. Argon. 452.
Spumosa litora. Catul. 62. 121.

> Aut ut vecta ratis spumosa ad litora Diæ.

Udum litus. Hor. 1. Carm. 32. 8.
Applicare puppim litori. Senec. Herc. Fur. 9.
Arare litora. V. ARO.
Contingere litus. Lucan. lib. 8. 33.
Discretum esse regionibus litoribusque. Quintil. lib. 5. cap. 10. pr. Piscium quoque genera alia planis gaudent, alia saxosis: regionibus etiam litoribusque discreta sunt.
Feriunt fluctus litora. Virg. 9. Ecl. 43.
Interluit angusto litore diductas urbes pontus. Virg. 3. Æn. 411.
Nudare litora. V. NUDUS.
Petere litora cursu. Virg. 1. Æn. 161.
Radere litus. Virg. 7. Æn. 10.

> Proxima Circææ raduntur litora terræ.

Torquere clavum ad litora. Virg. 5. Æn. 177.
Tunditur litus unda. Catul. 11. 3.
Proverbialiter utitur Cic. 1. Attic. 18. Metellus, non homo, sed litus atque aer, & solitudo mera.
Ponitur etiam pro Secessibus amœnis. Tacit. 3. Hist. 63. Vitellius de numero servorum & electione litorum loqui. V. ibi Lipsium.
Cœnare in litore. Quintil. 7. p. 622.
Litora & Limina confunduntur a librariis. V. LIMEN.

LITŎREUS, a, um. Adj. [αἰγιαλός] Quod est litoris, & ad litus pertinet.
Arena litorea. Ovid. 15. Met. 725.
Arx litorea. Stat. 2. Achill. 28.
Aves litoreæ. Virg. 12. Æn. 248.

> Litoreas agitabat aves. Servius, Palustres.

Cancer litoreus. Ovid. 10. Met. 127.
Domus litorea, Quæ in litore, aut juxta litus constructa est. Martial. lib. 10. 58.

> Anxuris æquorei placidos, Frontine, recessus,
> Et propius Baias, litoreamque domum.

Ilex litorea. Virg. 3. Æn. 390.

> Litoreis ingens inventa sub ilicibus sus. Idem versus legitur. & 8. Æn. 43.

Myrtus litorea. Ovid. 1. Amor. 1. 29.

LITORĀLIS, e. Adj. [ἀκταῖος] Idem. ut
Dii litorales. Catull. 4. 22.

> Neque ulla vota litoralibus deis
> Sibi esse facta.

Piscis litoralis, In litore vivens. Plin. lib. 9. cap. 17. Nec litoralibus gratia.

LITORĀRIUS, a, um. Adj. Idem. Cæl. Aurel. Tard. 5. 11. 135. Arenæ litorariæ fervor.

LITORŌSUS, a, um. Adj. [αἰγιαλώδης] Plin. lib. 37. cap. 10. Calais sapphirum imitatur, candidior, & litoroso mari similis. h. e. Eum aquæ marinæ colorem referens, qui est circa litus.

LITUUS, i. m. [λίτυος] Gell. lib. 5. cap. 8. Lituus est virga brevis, in parte

parte qua robuſtior eſt, incurva, qua augures utuntur. Sic Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 8. Cic. 1. de Divin. 10 Quid lituus iſte veſter (quod clariſſimum eſt inſigne auguratûs) unde vobis eſt traditus? Nempe eo Romulus regiones direxit tum quum urbem condidit. Qui quidem Romuli lituus (id eſt incurvum, & leviter a ſummo inflexum bacillum, quod ab ejus litui, quo canitur, ſimilitudine, nomen invenit) quum ſitus eſſet in curia Saliorum, quæ eſt in Palatio, eaque deflagraſſet, inventus eſt integer. Liv. 1. 18. Augur ad lævam ejus capite velato ſedem cepit, dextra manu baculum ſine nodo aduncum tenens: quem lituum appellaverunt.
Lituus, Genus eſſe buccinæ incurvæ, ſcribit Feſt. unde vox gracilior exiret. Virg. 6. Æn. 167.
　Et lituo pugnas inſignis obibat & haſta.　Ab hujus ſimilitudine dictus eſt lituus baculus auguralis, teſte Cicerone in ſuperiori exemplo, & Gell. lib. 5. cap. 8.
Stridor lituûm, clangorque tubarum. Lucan. lib. 1. 237.
Acuti litui. Stat. 6. Theb. 228.
　Et lituis aures circumpulſantur acutis.
Terribiles litui. Claud. de Conſ. Mal. Theod. 181.
Daturus erat jam lituus pugnæ ſigna. Ovid. 3. Faſt. 217.
Patitur lituos equus, Sonum litui perferre diſcit. Virg. 3. Georg. 183.
　Primus equi labor eſt, animos atque arma videre
　Bellantum, lituoſque pati, &c.
Permiſtus ſonus tubæ lituo. Hor. 1. Carm. 1. 13.
Strepunt litui. Hor. 2. Carm. 1. 18.
LITĪCEN, ĭnis. m. a Lituo, quod eo canat, dictum eſſe, & ab antiquis uſurpatum probat Nonius 1. 268. Siticines, ut Liticines a Lituo; ut Tubicines, a Tuba. V. & Varr. de L. L. 4. 16.
Cantus liticinum. Ammian. 14. 8. Adde 16. 34. V. & Cat. apud Gell. 20. 2.

L I V

LIVEO, LIVESCO, LIVIDUS. V. LIVOR.
LĪVIA, cognomento Druſilla, uxor Auguſti. V. DRUSILLA.
Fuerunt aliæ plures; ut, Livia uxor Druſi, quæ Livilla Suetonio.
Item Livia Medullina, Ocellina, Oreſtilla apud Suet.
LĪVIUS, [Λίβιος] Nomen gentis Romanæ plebejæ quidem, ſed nobilis, & variis cognominibus in familias diſtinctæ. Memorantur enim Dentres, Druſi, Salinatores, Libones, Macati &c.
T. Livius Hiſtoricus Patavinus. De hoc Hieronymus ad Paulinum, Ad Titum Livium lacteo eloquentiæ fonte manantem de ultimis Hiſpaniæ Galliarumque finibus quoſdam veniſſe nobiles legimus. Et quos ad contemplationem ſui Roma non traxerat, unius hominis fama perduxit. Hunc Caius princeps tanquam verboſum inſectabatur. Pollio vero tanquam Patavinitatem redolentem. Quintiliano magnopere laudatur: eumque Herodoto comparat, in concionibus præſertim, ſuadetque pueris ediſcendum, ut Ciceronis imitatorem. Scripſit Romanam Hiſtoriam ab Urbis initio ad ſuam uſque ætatem lib. 111. de quibus 35. habemus: Ceterorum vix epitomæ ſuperſunt; Quin plura alia, atque in iis Dialogos, quæ tamen omnia perierunt. V. Senec. Epiſt. 45. & 100. & Quintil. 10. 1. Natus eſt ante Ciceronem interfectum annis 18. V. Fabric. Bibl. Lat.
Livii locus de Cleopatra, apud Commentatorem Horatii, excuſum opera Cruquii col. 8. b. ubi Cleopatra dicit, Non triumphabor. Ab eodem citatur Livius ex libro 127. p. 362. princ. col. Suidas in Καπίτων de iis quæ ſcripſit, Μετάφρασιν τῆς ἐπιτομῆς Εὐτροπίου, ῥωμαϊστὶ ἐπιτεμόντος Λιβίου τὸν Ῥωμαῖον. H. St. Ex quibus apparet, forſan de Livio, ejuſque ſcriptis pluſcula allaturum fuiſſe Henricum Stephanum.
Fuit & alius Livius Andronicus, Livii Salinatoris libertus, cujus filios erudiit, ab eodemque ob ingenium libertate donatus. Auctor Euſebius. Primus Romæ fabulam dedit, C. Claudio Cæci filio, M. Tuditano coss. anno ante nativitatem Ennii. De eodem ſcripſit Cic. de Clar. Orat. 72. Hor. 2. Epiſt. 1. 69.
　Non equidem inſector, delendaque carmina Livî
　Eſſe reor: memini quæ plagoſum mihi parvo
　Orbilium dictare; ſed emendata videri,
　Pulchraque, & exactis minimum diſtantia, miror.
LIVIUS, a, um. Adj. ut, Livia lex apud Romanos poſſim.
Arbos Livia. Columel. 10. 413.
Familia Livia. Tacit. 6. Ann. 51.
LIVIĀNUS, a, um. Aliud Adj. ut, Æs Livianum. Plin. 34. 2.
Fici Liviani. Columel. 5. 10.
LĪVOR, ōris. m. [πελίωμα, σμῶδιξ] Veſtigium & nota fœdi coloris, quæ fit ex aliqua percuſſione aut contuſione, ſive ulcere. Plin. lib. 20. cap. 22. Illinitur & livoribus ſuggillatiſque cum melle.
Subcruentus livor. Celſ. lib. 5. cap. 18. Quod ſi facie contuſa livor ſubcruentus eſt.
Tumidi livores. Juven. 16. Sat. 11.
Venit livor preſſos in artus. Ovid. 10. Met. 258.
Tumore aut livore decoloratum corpus mortui ſi ſit, ſignificat eum veneno necatum. Auctor ad Heren. lib. 2. 8.
Livor, Colorem nigriorem ſignificat. Varro, Paulatim livor in candorem vertitur, & omnis macies e corpore abſcedit.
Niger livor. Ovid. 3. Amor. 5. 26.
　Sed niger in vaccæ pectore livor erat.
Abit de corpore livor. Ovid. 2. Triſt. 454.
　Et quibus e ſuccis abeat de corpore livor.　[Lego, A ſuccis.
Contrahere livorem, Nigreſcere. Columel. lib. 12. cap. 47. Hæc candidior eſt oliva, quam ea quæ contuſione livorem contrahit.
Ducere livorem. Juven. 2. Sat. 81.
　Uvaque conſpecta livorem ducit ab uva.　Proverb.
Livor, pro Invidia. Lucan. lib. 1. 283.
　Livor edax tibi cuncta negat, genteſque ſubactas.
Videtur opponi Livori Candor. H. St. Adſcripſerat & alia quædam ad hanc vocem, ſed, reſectis ceteris, ſuperſunt tantum hæc verba .... eſſe feriam. lib. 30. p. 501. Puto Ammiani aliquem locum adſcriptum fuiſſe. Nam Livii non eſſe ex pag. adſcripta colligo.
Invidiæ livor. V. IMMACULO.
Malignitas, & livor. Tacit. in vita Agric. cap. 41. Peſſimi malignitate & livore, pronum deterioribus principem exſtimulabant.
Acerbus livor. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 290.
Edax livor. Ovid. 1. Amor. 15. 1.
Invidus livor. Firmicus lib. 8. cap. 1. Nam & iſtum tractatum Petoſiris invido voluit livore celare.
Impediuntur malevolentia & livore ne quid faciant. Cic. 11. Fam. 20. V. IMPEDIO.
Lædere vivos　Livor, & inviſo carpere dente ſolet. Ovid. 3. de Ponto, 4. 74. Idem 1. Amor. 15. 29.
　Paſcitur in vivis livor, poſt fata quieſcit.
LIVĒDO, ĭnis. f. Idem quod Livor, ſenſu proprio. Apul. 9. Met. p. 222. Dii boni! quales illic homunculi vibicibus livedinis totam cutem depicti.
LIVĬDUS, a, um. Adj. [πελιδνὸς, πέλιος] Qui ex percuſſu carnem nigram habet, fluxione cruoris ad eum locum, qui percuſſus eſt. Plinius, Thapſiæ ſuccus ſuggillatis ac lividis prodeſt. [Videtur error. Plin. lib. 13. cap. 22. extr. hæc habet de Thapſia, quibuſdam morbis auxiliante, Item in alopeciis, ſuggillatiſque ac liventibus.
Colla livida facta laſcivis notis. Ovid. 1. Amor. 8. 98.
Ora livida facta digitis. Ovid. 20. Epiſt. 82.
Lividus, Niger. Virg. 6. Æn. 320.
　　—illæ remis vada livida verrunt.　Servius.
Brachia livida armis. Hor. 1. Carm. 8. 10.
Cortex lividus. Plin. lib. 16. cap. 15.
Dens lividus, Carioſus. Hor. Epod. 5. 47.
Racemi lividi, Uvæ colorem ducentes. Hor. 2. Carm. 5. 10.
Vorago paludis lividiſſima. Catul. ad Coloniam 18. 11.
Lividus, Invidus: quod qui invidia laborant, exedentes ſe dolore, hunc colorem contrahunt. Martial. lib. 1. 125.
　Omnibus invideas, livide, nemo tibi.
Invidus, malevolus, lividus. Cic. 4. Tuſc. 28. Ergo & invidi & malevoli, & lividi, & timidi, & miſericordes, quia proclives ad eas perturbationes, non quia ſemper feruntur.
Lividus & mordax. Hor. 1. Serm. 4. 93.
Lingua livida, Mordax. Ovid. 1. Faſt. 74.
Obliviones lividæ. Hor. 4. Carm. 9. 33.
LIVĬDE, Adv. Compar. Plin. 33. 7. Qui languidius ac lividius lucent.
LIVIDŬLUS, a, um. Adj. dimin. [ὑποπέλιδνος] Juven. 11. Sat. 110.
　Ponebant igitur Tuſco farrata catino
　Omnia tunc: quibus invideas, ſi lividulus ſis.
LIVEO, [πελιδνόομαι, πελιόομαι] ēre. Atrum eſſe. Plin. lib. 20. cap. 43. Quidam eodem nomine appellant puſtulas liventes, ac noctibus infeſtantes.
Labellis impreſſis livere. Ovid. 1. Amor. 7. 41.
Rubigine livent dentes. Ovid. 2. Met. 776.
Livere, Invidere. Pompeius, Malignus homo fortunis aliorum ſemper livens. Martial. lib. 8. 61.
　Livet Carinus, rumpitur, furit, plorat.　Adde Tacit. 13. Ann. 42. 3. [Cujus & ſuperiora videntur de Pompejo.
LIVENS, entis. Partic. ut,
Brachia liventia. Ovid. 6. Met. 279.
Crura liventia compedibus. Ovid. 2. Amor. 2. 47.
Genæ liventes. Stat. 5. Silv. 5. 12.
Lacertos planctu liventes atra. Lucan. lib. 2. 37.
Nebula livens. Sil. lib. 6. 282.
Pectora liventia tundunt. Ovid. 8. Met. 535.
Pruna nigro liventia ſucco. Ovid. 13. Met. 817.
Racemi liventes. Propert. lib. 4. 2. 13.
Terga liventia equorum. Sil. lib. 7. 685.
Item invidus. ut, Fata liventia. Stat. 5. Silv. 1. 145. Magis uſitatum eſt Invida fata.
LIVENTER, Adv. Cum livore, Fuſce. Paulin. Petrocor. 4. 192.
　Liventer fracto nigreſcunt gutture fauces.
LIVESCO, [πελιδνόομαι] ĕre. Lividum fieri & Invidere. Claud. lib. 3. de Rapt. Proſerp. 27.
　Haud equidem invideo, nec enim liveſcere fas eſt,
　Vel nocuiſſe deos.
Digiti liveſcunt in pedibus. Lucret. lib. 3. 527.
LIVESCENS, entis. Partic. Scribon. Larg. Comp. 149. Omni ſenſu carent liveſcentibus membris.
LIVĬDO, āre. Lividum reddere. Paulinus Nolan. ad Cyther.
　Pallore vultum lividet.
LIVIDINANS, antis, Livore laborans. Petron. cap. 138. Ipſe Paris, Dearum lividinantium judex. Alii legunt Libidinantium, alii Litigantium. V. Gruter. Suſpicion. lib. 1. cap. 12. & Barth. ad Stat. 2. Achill. v. 337. [Puto Livedinantium ſcribendum eſſe, ut a Livedine ἀναλόγως deducatur verbum, ſenſu tamen tranſlato.

L I X

LIX, licis. f. [κόνις] Cinis. Varro apud Plin. lib. 36. cap. 27. Lix cinis eſt foci. Vel
Lix, Aqua cineri immiſta. conf. Non. 1. 309.
LIXĪVIUM, i. n. ſive LIXIVIA, æ. f. [κονία] Aqua, in qua lavandi gratia decoctus eſt cinis. Columel. lib. 12. cap. 16. Sunt qui culmos fabæ exurant, & ex eo quod cremaverunt, cinere lixivium faciant. Legitur Lixiviam feminino genere. ſequitur enim, Deinde in lixiviæ ſextarios, &c. Idem lib. 12. cap. 16. In olla nova fictili ampla præparatam lixiviam cineris ſarmenti calefieri convenit, &c.
LIXĪVA, æ. f. Scrib. Largus comp. 184. extr. Lixiva calda ex cinere ſarmentorum facta. Rhodius Lixivia exhibet. Alibi tamen Lixiva Adj. V. ſeq. dict.
LIXIVUS, vel LIXIVIUS, a, um. Adj. Scribon. Largus comp. 216. Hoc teritur ex cinere lixiva. Sic ibidem frequenter. V. Lexicon Rhod.
Cinis lixivius. Plin. 14. 20.
Vinum lixivum [πρότροπος οἶνος] dicitur a Columel lib. 12. cap. 41. quod Plinius Protropum vocat. V. PROTROPUM.
LIXA, æ. [σκευοφόρος] & pl. LIXÆ, arum. m. ſunt (ut ſcribit Feſtus Pompeius) Qui exercitum ſequuntur, quæſtus gratia. dicti quod extra ordinem ſint militiæ, eiſque liceat quod libuerit. Alii eos a Licha appellatos credunt, quod & ille Herculem ſit ſecutus. Quidam a liguriendo quæſtum. At Non. Marcellus 1. 309. Lixarum proprietas hæc eſt, quod officium ſuſtineant militibus aquæ vehendæ: Lixam namque Aquam veteres vocaverunt. Perottus Lixas affirmat appellatos a cinere. Liv. 39. 1. extr. Itaque non

non lixa ſequebatur, non jumentorum longus ordo agmen extendebat. Idem 23. 16. Impedimenta ſubſequi juſſit, calones, lixaſque, & invalidos milites vallum ferre.

Vulgus lixarum. Sil. lib. 5. 31. —omniſque ruebat
Miſtus eques, nec diſcretis levia arma maniplis
Inſertique globo pedites: & inutile Marti
Lixarum vulgus, &c. V. Burm. ad Quintil. 8. 6. p. 744. Tacit. 7. Ann. 62. Curt. 3. 3. 26. & Suet. Galb. cap. 20.

LIXĀBUNDUS, a, um. [σκαλοφορώδης] Qui exiguæ mercedis gratia viliſſimis ſeſe obſequiis immiſcet. Plaut. apud Feſtum, Qui famam tuam lixabundus & nomen fœdas. [Ego apud Feſtum nihil aliud invenio, quam hæc verba: Lixabundus, Iter libere ac prolixe faciens. conf. Iſid. Gloſſ.

LIXO, [ἑψάω] āre. Lixum facere. Frequentius Elixo.

LIXUS, a, um. Partic. [ἑφθὸς] Quod eſt coctum cinere ollæ ſuppoſito. Frequentius Elixus.

LIXĀMEN, ĭnis. & LIXAMENTUM, i. n. Coctio, apud Apicium. [Immo Liquamen, niſi fallor. Et cetera ubi?

LIXATŪRA, æ. f. Idem, apud Sidonium. [Niſi Elixatura legendum.

LIXIO, onis. m. Aquarum portitor. Gloſſ. Iſidor. [Immo Portator.

LIXŬLA, æ. f. dimin. Cibi genus ex farina, caſeo & aqua commiſtum. V. Varr. de L. L. 4. 22.

LIXUS, [Λιξὸς] Colonia a Claudio Cæſare facta in Mauritania, vel fabuloſiſſime ab antiquis narrata. Ibi regia Antæi, certamenque cum Hercule, & Heſperidum horti. Affunditur autem huic æſtuarium e mari flexuoſo meatu, in quo draconis cuſtodiæ inſtar fuiſſe nunc interpretantur. Verba ſunt Plinii lib. 5. cap. 1.

Eſt & Lixus, Amnis in eadem ora, cujus meminit ibidem Plinius, & Pomponius Mela in fine ſui operis.

L O

LO. Locus. LOC. Locus. LOC. EMPT. Locus emptus. LOC. I. Locum inſtituit. LOC. MON. DED. Locum monumenti dedit. LOC. SEPVL. Locus ſepulturæ. LONG. P. LAT. P. Longum pedes, latum pedes. LOVM. Locum.

LŌBA, æ. f. [ἡ κεγχρωδὴς λόβη] quid ſit interpretatur Plinius lib. 18. cap. 7. Milium intra hos decem annos ex India in Italiam invectum eſt, nigrum colore, amplum grano, arundineum culmo. Adoleſcit ad pedes altitudine ſeptem prægrandibus culmis: lobas vocant, omnium frugum fertiliſſimum.

LŎBIA, orum. n. pl. [λόβια] Fructus ſmilacis hortenſis, vel ſiliculæ, Dioſc. 2. 135.

LŎBUS, i. m. [λοβὸς] Infima pars aurium, quam Latini vocant Infimam auriculam, ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν, id eſt a capiendo. hanc enim prehendimus, quum aliquem admonemus, παρὰ τὴν λαβήν. Eſt autem Labe, anſa, vel prehenſio. Plin. lib. 11. cap. 45. Eſt in aure ima memoriæ locus, quem tangentes anteſtamur. In jus quippe rapturi adverſarium, teſtes faciebant. Porro ſic faciebant, ut contingentes imam auriculam, dicerent, Eſto memor. Nec licebat hoc, ni futurus teſtis annuiſſet: ideo ita interrogabatur, Licet anteſtari? Vide in ANTESTOR.

Dicitur etiam λοβὸς Græcis ſumma ſive extrema pars cujusvis rei. Hinc jecoris λοβοὶ, pro partibus inferioribus, aut ſuperioribus, teſte Suid. & Heſych. quæ Lat. Fibræ vocantur.

Ciceris item aut fabæ vas, ſeu Siliquam Lobum dicimus. nam cortex omnis intra quem lateat ſemen, Lobus dicitur. Ex Budæo & Cælio. Galenus cap. 7. lib. 4. De compoſ. pharmac. ſecundum locos, λοβοὺς vocat, quos ὄνυχας, id eſt ungues Dioſcorides appellat. Sunt autem candidæ foliorum partes, quibus detractis roſæ dicuntur exungues.

L O C

LOCARIUM, LOCARIUS, LOCATIO, LOCATOR. V. in LOCUS

LOCELLUS, V. Loculus, in LOCUS.

LOCITO, Loco. V. LOCUS.

LOCORITUM, i. n. [Λοκόριτον] auctore Ptolemæo, urbs Germaniæ, hodie Trutonia. Vulgo *Forcheim* [Portenta nominum, qualia pleraque, quibus Ptolemæi nomina reddit: quibus immorari nobis non licuit.

LOCRIS, ĭdos. f. [Λοκρὶς] Regio eſt Græciæ, proxima Phocidi & Ætoliæ.

LOCRI, [Λοκροὶ] ejus regionis populi, qui Cognominibus diſtinguuntur.
Alii Locri Ozolæ, a malo odore cognominati, cis Parnaſſum, inter Ætoliam & Phocidem colebant.
Alii Opuntii Bœotiis finitimi, ad Euripum Euboïcum.
Alii Epicnemidii dicti ſunt, Cnemidem montem accolentes. Sunt qui omnes, qui cis Parnaſſum fuerunt, Epicnemidios appellant.

LOCRI, [Λοκροὶ] item, Urbs inſignis in Bruttiis, a Locris Ajacis Oilei ſociis, Evanthe duce, condita, qui paulo poſt conditam Crotonem & Syracuſas, in Italiam profecti ſunt e ſinu Creſſæo, qui in Corinthiaco eſt. Virg. 3. Æn. 399.
Hic & Narycii poſuerunt mœnia Locri. Notandum vero, Epicnemidios fuiſſe dictos, ante quam Italiam petierint, mox Epizephyrios, ut notant Vadianus & Servius, quia Zyphyrium promontorium occuparunt.

LOCRENSES, ium. m. pl. Cic. 7. Verr. 90.

LOCULATUS, LOCULAMENTUM, LOCULUS, LOCUPLES. V. LOCUS.

LŎCUS, i. m. [τόπος, χῶρος, χωρίον] pl. loci, m. vel loca, orum. n. in diverſa ſignificatione, Quicquid aliquid continet: ſive, ut ait Varro de L. L. 4. 2. Ubi quicquam conſiſtit. Plaut. Ciſtel. 4. 2. 8.
—ubi ea ſit neſcio: niſi, ut opinor,
Loca hæc circiter excidit mihi. Virg. 8. Æn. 46.
Hic locus urbis erit. Cic. in Partit. 36. In locis autem & illa naturalia, maritimi an remoti a mari, plani an montuoſi, læves an aſperi, ſalubres an peſtilentes, opaci an aprici: & illa fortuita, culti an inculti, celebres an deſerti, coædificati an vaſti, obſcuri an rerum geſtarum veſtigiis nobilitati, conſecrati an profani.

Loca & Locos, Gellius pro eodem ponit lib. 6. cap. 6. Nam quoniam non ipſæ tantum aves quæ proſperius prævolant, ſed etiam loci, quos capiunt, quod idonei feliceſque ſunt, præpetes appellantur: iccirco Dædali pennas præpetes dixit, quoniam ex locis in quibus periculum metuebat, in loca tutiora pervenerat. Ubi notandum Locos porro & præpetes, Augures appellaſſe. Virg. 1. Æn. 369.

Devenere locos, ubi nunc ingentia cernis
Mœnia.

Ad id locorum. V. AD præpoſitionem.

Alienus loci, Qui peregrinus eſt in loco aliquo. Ovid. 1. Faſt. 396.
Di quoque cultores gelidi venere Lycæi,
Et quicunque loci non alienus erat. Al. Locis. Burm. Joci. cujus not. V.

Cultus locorum. Stat. 2. Silv. 2. 41.

Cultus, habituſque locorum. Virg. 1. Georg. 52.

Facies locorum. Tacit. 14. Ann. 10. Non ut hominum vultus, ita locorum facies mutantur.

Forma locorum. Ovid. 3. Triſt. 4. 56.

Fraus loci. Virg. 9. Æn. 397.
—ac videt Euryalum, quem jam manus omnis
Fraude loci, & noctis ſubito turbante tumultu
Oppreſſum rapit.

Ignarus loci. Virg. 2. Æn. 384.

Ingenium loci. Stat. 2. Silv. 2. 44.

Opaca locorum. Virg. 2. Æn. 725.

Poſitus locorum. i. e. Situs locorum. Stat. 5. Silv. 3. 236.

Regio certa loci. Lucret. lib. 2. 260.

Species, cultuſque locorum. Stat. 2. Silv. 2. 41.

Ubicunque locorum vivitis. Hor. 1. Epiſt. 3. 34.

Abdita loca. V. Abditum, in ABDO.

Æſtivus locus. V. ÆSTAS.

Affluens ſtudiis locus. V. AFFLUO.

Amicta loca nive. Catul. de Berecynth. 61. 70.

Amœnus locus, ab arbitris remotus. Cic. 7. Verr. 79.

Appoſitus. V. APPONO.

Apricus. V. APRICUS.

Aptus locus equis. Hor. 1. Epiſt. 7. 41.

Arbuſtivus locus. V. ARBUSTUM.

Aſpera loca. Ovid. 1. Met. 510. V. ASPER.

Bacchata loca. V. BACCHOR.

Bellicoſiſſimus locus. V. BELLUM.

Calculoſa loca. V. CALCULUS.

Circumjecta loca urbi. V. CIRCUMJICIO.

Clivoſus locus. V. CLIVUS.

Commodior locus. Ovid. 3. de Pont. 3. 64. Exilii ſcilicet.

Concluſus locus. Hor. 1. Serm. 4. 76,

Culta loca. Lucret. lib. 1. 210.

Declivis & præceps locus. V. DECLIVIS.

Deformes loci viſu ac memoria. Tacit. 1. Ann. 61. Incedunt mæſtos locos, viſuque ac memoria deformes.

Deſerta paſtorum loca. Lucret. lib. 5. 1386.

Dira furiarum loca. Senec. Herc. fur. 15.

Editiora loca. Cæſ. 1. Bell. Civil. cap. 7.

Effera loca Ponti. Valer. 4. Argon. 318.

Finitimi loci. Ovid. 7. Epiſt. 120.

Feta loca furentibus Auſtris. Virg. 1. Æn. 55.

Inanis locus. V. INANIS.

Infamis locus. Ovid. 18. Epiſt. 141. Idem in Ibin, 365.

Integer locus. V. paulo poſt, Vitiatus locus.

Intumeſcens locus. V. INTUMEO.

Lætantia loca aquarum. Lucret. lib. 2. 344.

Læti loci, Beatorum ſedes. Virg 6. Æn. 638.
Devenere locos lætos, & amœna vireta
Fortunatorum nemorum.

Lapidoſa loca. V. LAPIS.

Latebroſus locus. V. LATEO.

Liber locus. V. LIBER, adj.

Mæſti loci. Tacit. 1. Ann. 61.

Medius mundi locus. V. MEDIUS.

Montoſus locus. V. MONS.

Munitiſſimus habendi Senatus locus. V. MUNIO.

Natalis locus. Ovid. 2. Amor. 16. 38.

Nebuloſus locus. V. NEBULA.

Nefaſti loci. Stat. 1. Theb. 273.

Notus locus prodigio. Ovid. 6. Met. 320. Al. Lacus.

Obnubila loca. V. OBNUBILUS.

Obſita virgultis loca, & Obſita tenebris loca. V. OBSERO.

Occultiſſimus locus. V. OCCULTUS.

Oculatiſſimus locus. Plin. lib. 34. cap. 6. V. OCULUS.

Opacus locus. V. OPACUS.

Opacus locus & frigidus in ſilva. Cic. 3. de Orat. 18.

Opaca loca & ſilvis redimita. Catull. de Berecynth. 61. 3.

Oppletus locus crebro ſalicto. V. CREBER.

Opulenta loca. Seneca Herc. fur. 5.

Paluſtris locus. V. Paluſtris, in PALUS.

Perbonus locus. V. PERBONUS.

Pervia loca equo. Ovid. 14. Met. 361.

Plena metus loca. Ovid. 4. Met. 111.

Plena timoris loca. Ovid. 10. Met. 29.

Præcipites loci. Lucret. lib. 4. 512.

Privati, ac publici loci. Tacit. 11. Ann. 38.

Purus locus. V. PURUS.

Sacer locus. Perſ. 1: Sat. 113.

Saluber locus. Claud. 4. Conſ. Hon. 322.

Secreta loca. Hor. de Arte Poet. 298.

Silentia loca. Virg. 6. Æn. 265. Intelligit Regna inferorum. al. Tacentia.

Non ſteriles loci. Senec. OEth. 2.

Surda loca, In quibus nullus auditur ſtrepitus, aut nulla vox. Senec. Herc. fur. 7. Sic Cæca vocantur loca, Quæ tenebricoſa ſunt.

Viridis locus Eurotæ. i. e. Prata Eurotæ. Stat. 1. Silv. 5. 40.

Abducere in aliquem locum. V. ABDUCO.

Adducere in locum. V. ADDUCO.

Ambire bis locum. Ovid. 5. Met. 624.

Capere ante locum. Virg. 5. Æn. 185. V. CAPIO.

Celebrare locum conventu. V. CELEBRO.

Cedere

Cedere loco. V. CEDO.
Circumscribere locum alicui. V. CIRCUMSCRIBO.
Compellere in unum locum. V. COMPELLO.
Complent cursu loca camporum. Lucret. lib. 2. 323.
Confluere in unum locum. V. CONFLUO.
Congregare unum in locum. V. CONGREGO.
Conquiescere in loco. V. CONQUIESCO.
Convenire in locum. V. CONVENIO.
Convestire locum dicitur hedera. V. CONVESTIO.
Decedere loco. Tacit. 3. Ann. 31.
Deferre in aliquem locum. V. DEFERO.
Demovere aliquid locis. Tacit. 11. Ann. 38. Censendo, nomen & effigies, privatis ac publicis locis demovendas.
Errare ignotis locis. Ovid. 4. Met. 294.
Explorare novos locos. Virg. 1. Æn. 310.
Imposuere delubra nefastis locis. Stat. 1. Theb. 274.
Inaugurare locum. V. INAUGURO.
Incolere locum aliquem. V. INCOLO.
Incumbere loco. Ovid. 2. Met. 338.

> Repperit ossa tamen peregrina condita ripa,
> Incubuitque loco, nomenque in marmore lectum
> Perfudit lacrymis.

Incurrere in loca. V. INCURRO.
Insidere locum insidiis. V. INSIDEO.
Instruere locum insidiis. V. INSTRUO.
Intendere locum sertis. V. INTENDO.
Legunt loca sorte. Virg. 5. Æn. 132.
Migrare in locum. V. MIGRO.
Moliri locum. Virg. 7. Æn. 158. V. MOLIOR.
Mutare locum. V. MUTO.
Mutare locum in melius. Lucan. lib. 6. 60.
Mutare se loco. Hor. 2. Serm. 7. 64.
Novi locum ubi sit. V. NOSCO.
Obsidere locum, & Locus obsessus corporibus. V. OBSIDEO.
Optare locum, pro Eligere. V. OPTO.
Ordinare locum vitibus. V. Ordino, in ORDO.
Parare locum. V. PARO.
Penetrare locos. Lucret. lib. 4. 1240.
Pererrare omnem locum. Virg. 5. Æn. 442.
Possidere locum. Lucret. lib. 1. 965.
Vadit celeberrima per loca. Hor. 1. Epist. 17. 28.
Vexare locum aliquem. Hor. 1. Serm. 8. 18.

> — furesque, feræque suetæ
> Hunc vexare locum.

Ex inferiore loco agere. Cic. 3. de Orat. 176. Nam sive de cæli natura loquitur, sive de terræ, sive de divina vi, sive de humana, sive ex inferiore loco, sive ex æquo, sive ex superiore. De inferiore loco, est ad Judices: de superiore, pro Rostris: ex æquo, est in Senatu. Budæus.
Locus, pro Parte certa corporis,
Letifer locus. Ovid. 5. Met. 133.

> Hujus in obliquo missum stetit inguine ferrum:
> Letifer ille locus.

Vitiatus locus. Cels. lib. 5. cap. 26. Si nihilo magis malum constitit: uri id, quod est inter integrum ac vitiatum locum, debet.
Destinare locum vulneri. Senec. Theb. 1.
Locus, Status, Conditio rei. ut, In eum locum res rediit, i. e. In eum statum. Plaut Bacch. 4. 2. 24. Ter. Adelph. 3. 2. 46.

> Pejore res loco non potest esse, quam in quo nunc sita est.

Meliore loco, i. e. Statu & fortuna. Cic. ad Brut. 3. Nostræ res meliore loco videbantur. Sic Virg. 2. Æn. 322.

> Quo res summa loco, Panthu? Budæus. V. Melior in BONUS.

Deduxit rem in eum locum. Cic. 2. Att.
Incidi in eum locum. V. INCIDO.
Stare eodem loco. Liv. 21.
Sit quo loco res, pro Quomodo se habeat. Cic. 3. Att. 24. Hæc res quemadmodum ceciderit, & tota res quo loco sit, velim ad me scribas.
Simus ut meliore loco, ne optandum quidem est. Cic. de Arusp. Resp. 61.
Eo loci res erat, & causa nostra, ut, &c. Cic. pro Sext. 67.
Vide annon & Hic loci, Huc loci dicatur. Sabaud. *Ici lieu*, seu *Iki lieu*. H. St. Dicitur & Mei, Tui, Nostri, Vestri loci, sed tum maxime ad Genus, seu Ordinem refertur, de quo infra.
Venerat res in eum locum, vel deducta est, ut nisi, &c. Cic. ad Brut. 7. Et 16. Fam. 11. In eum locum res deducta est, ut nisi quis deus, vel casus aliquis subvenerit, salvi esse nequeamus.
Difficili loco est res. Cic. 12. Fam. 27. Res neque nunc difficili loco mihi videtur esse.
Perbono loco res est. Cic. 6. Att. 1. Quoad mecum rex fuit, perbono loco res fuit.
In loco digno res posita: i. e. Digne. Cic. 7. Verr. 37. Ut hæc ipsa ædilitas, &c. recte collocata, & judicio populi digno in loco posita esse videatur. Al. Digno omittunt.
Locus, pro Æstimatione, & amore, gratiaque. Cic. 2. Philip. 71. Quem locum apud ipsum Cæsarem post ejus ex Africa reditum obtinuisti? quo numero fuisti? Budæus.
Obscuro positus loco, i. e. Non celebri & claro. Senec. Thyest. 4.
Summus locus, Subaudi in Civitate. Juven. 10. Sat. 110.

> Quid Crassos, quid Pompeios evertit, & illum
> Ad sua qui domitos deduxit flagra Quirites?
> Summus nempe locus nulla, non arte petitus, &c.

Assignare potissimum locum. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Attribuere locum. V. ATTRIBUO.
Dare locum alicui oratori. Cic. 1. de Orat.
Facere locum muneribus. Ovid. 2. Amor. 13. 26.
Fungi primo loco. Quintil. lib. 3. cap. 6. Porro harum plerumque levissima quæque primo loco fungitur.
Habere eodem loco. Cæs. de Bell. Gall. 1. 26. extr. Qui si juvissent, eodem se eos loco, quo Helvetios, habiturum.
Habere eo loco honestatem, ut sine ea, &c. Cic. de Fin. V. LOCO.
Obtinere locum primum ac potentissimum. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Pervenire in locum ac numerum alicujus. Cic. de Petit. Consul. 4. Prodest quorum in locum ac numerum pervenire velis, ab his ipsis illo loco ac numero dignum putari.
Reponere in aliquo artis loco. Cic. 2. de Orat.
Est locus in. Cic. in Orat. 4. Nam in poetis, non Homero soli locus est, (ut de Græcis loquar) aut Archilocho, aut Sophocli, aut Pindaro: sed horum vel secundis, vel etiam infra secundos.
Esse eodem loco apud patronum quo alius. Cic. Fam. 13.
Tenere principem locum, & auctoritatem: h. e. Esse in magno pretio & auctoritate. Cic. pro Domo. Et pro Planc. 81. Qui in mea salute principem semper locum auctoritatemque tenuistis.
Tenere locum oratorum. Cic. de Clar. Orat. 137. Qui hoc munere in civitate functi sunt, ut tenerent oratorum locum.
Tribuere locum alicui. Quintil. lib. 3. cap. 3. Huic quoque igitur necessario tribuendus est quintus locus.
Locus pro Vice. ut, Fratris loco diligere: h. e. Tanquam fratrem. Ter. And. 1. 5. 57.

> Si te in germani fratris dilexi loco,
> Sive hæc te solum semper fecit maximi. Idem Heaut. 1. 1. 52.
> Licere speras facere me vivo patre,
> Amicam ut habeas prope jam in uxoris loco?

Valla, Loco patris, loco fratris, loco filii te habeo, non ita accipitur, quod ubi illi antea erant, ibi tu nunc apud me sis: sed quod in ea caritate qua illi aut fuerunt, aut sunt, aut essent, aut esse debent, ut Chrysis Pamphilo apud Terentium loquitur, Si te in germani fratris dilexi loco. Cic. 1. Verr. 61. Prætorem Quæstori suo, parentis loco esse oportere. Hactenus Valla lib. 3. Cic. 5. Fam. 3. Te mihi fratris loco esse duco.
Ascendere in summum locum civitatis. Cic. pro Cluent. 150.
Amare in loco fratris. V. IN præpositionem.
Ducemini ipsi in hostium numero locoque. Cic. 7. Verr. 124.
Habere aliquem loco vetustissimorum familiarium. Cic. 10. Fam. 51.
In locum damus, ubi aliud erat, aliud successit: & requirit hæc sententia tale aliquod verbum, quale est apud Quintilianum lib. 12. cap. 1. Nam quomodo pugnam ineuntibus, tot simul metus laborum, dolorum, postremo mortis ipsius exciderint, nisi in eorum locum pietas & fortitudo & honesti præsens imago successerit? Hæc Valla lib. 3.
Cooptari in locum alterius. V. COOPTO.
Duceretur quæ mulier in concubinæ locum. Cic. 1. de Orat. 183.
Inaugurari in locum alterius. V. INAUGURO.
Petere Consulatum in locum alterius. V. IN præpositionem.
Mittere aliquem in locum alterius. V. MITTO.
Restitui in locum. Cic. Restitui in eum locum cupit unde decidit.
Substituere in locum. Quintil.
Succedere in locum lacrymarum. Quintil. lib. 6. cap. 1. In locum lacrymarum ejus ipse successit. Cic. ad Brut. 13. Succedere in patris locum.
Est mihi loco voluptatis, loco turpitudinis, loco honoris; i. e. Voluptuosum, turpe, honorificum. Hæc Valla lib. 3.
Deferre aliquid in beneficii loco alteri. Cic. 4. Verr. 29. Revera multo magis est petendum ab hominibus, si salvi & honesti esse volumus, ut eant nobiscum in provinciam, quam hoc illis in beneficii loco deferendum.
Petere loco præmii. Cic. 2. de Invent. 144. Petebat id sibi loco præmii.
Ponere aliquid loco, vel in loco maledicti, & contumeliæ. Cic. in Pison. 31. Tune etiam, immanissimum ac fœdissimum monstrum, ausus es, meum discessum illum, testem sceleris & crudelitatis tuæ, in maledicti & contumeliæ loco ponere?
Putant criminis loco, quod vivam. Cic. 7. Fam. 3. Qui voluptatem nullo loco numerat? h. e. Nihili facit. Cic. 2. de Finib. 90. V. NUMERO.
Numerare in loco. Cic. In injuriæ loco id numerant si quando ab inimicis admoneantur.
Si in istoc siem loco: i. e. Si meum esset negotium, si mea res ageretur. Plaut. Bacchid. 4. 9. 116.

> Verum ut ego opinor, si ego in istoc siem loco,
> Dem potius aurum, quam illum corrumpi sinam.

Locus, Distributio temporum quæ cuique in spectaculum venturo tribuebantur ab Ædilibus. Unde, Motus loco dicitur, Qui suas horas non obtinuerit inter præcedentes & sequentes. Et Cicero loco motus est, quum urbe pulsus est. Ter. Phorm. prol. 33.

> Quum per tumultum noster grex motus loco est. Ex Budæo.

Constitutus a judicibus locus. V. CONSTITUO.
Loco aliquid quærere: h. e. Ad tempus, & quando res postulat. Cic. in Partit. 8. Loco tu quidem quæris, sed planius quodvis explicabitur, quum ad orationis ipsius, quæstionumque rationem venero.
Dicere loco. Cic. 3. de Legib. 40. Huic jussa tria sunt: ut adsit, nam gravitatem res habet, quum frequens ordo est: ut loco dicat, id est rogatus: ut modo, ne sit infinitus. V. DICO. Conf. ibid. 11.
Priore loco causam dicere, est Ante defendere quam quis sit accusatus. Cic. pro Quint. 32. Aut causam capitis, si sponsionem fecisset, priore loco diceret. Budæus. conf. 8. & 31. ibid.
Posteriore loco causam dicere. i. e. Defensorem esse, & pro reo dicere. Cic. pro Quint. 33. Quoniam majores ita constituerunt, ut qui pro capite diceret, is posteriore loco causam diceret.
Dicere certo loco. V. CERTUS.
Secundo loco, pro Deinde. Cic. 1. Fam. 6. Facile secundo loco me consolatur recordatio meorum temporum.
Nullo loco deesse, pro Nunquam, vel, quod eodem redit, Nusquam, Nulla occasione. Cic. 16. Fam. 6. Adhuc dum mihi nullo loco deesse vis, nunquam te confirmare potuisti. V. NULLUS.
Reddere non loco. i. e. Non opportune. Cic. 11. Fam. 16. Quemadmodum coram qui ad nos intempestive adeunt, molesti sæpe sunt: sic epistolæ offendunt, non loco redditæ.
In loco, Opportune. Ter. Heaut. 3. 2. 26. In loco ego vero laudo. Budæus. Interdum, vel Nonnunquam, aut Opportune interpretatur. V. IN.
Dulce est desipere in loco. Hor. 4. Carm. 12. 28.
Locus, Occasio, ut, Bellus locus. V. BELLUS.
Assequi & Tueri aliquem locum in civitate, V. TUERI. H. St.
Captus opportune locus ad eam rem. Cic. pro Rosc. Amer. 68.
Cedit loco sententia mutata. Virg. 9. Æn. 220.
Lepidus locus. Plaut. Bacch. 1. 51. V. LEPIDUS.

Nancifci locum. Cic. 1. Att. 15. Nactus mihi videbar locum refecandæ libidinis, &c.
Locum dare aliquid faciendi, i. e. Tempus vel fpatium. Ter. And. 1. 4. 6.
— Dii, date facultatem obfecro
Huic pariundi, atque in aliis potius peccandi locum. Plaut. Capt. 2. 1. 18.
— ut fine hifce arbitris
Atque vobis, nobis detis locum loquendi.
Veritas locum, ubi confiftat, reperire non poterit. Cic. pro Quint. 5. i. e. Nufquam valebit.
Locus in. Cic. pro Planc. 81. Si in mea familiaritate locus effet nemini nifi litigiofo aut nocenti. Idem pro Muren. 12. Maledicto quidem idcirco nihil in hifce rebus loci eft: quod omnia laus occupavit.
Locus inter. Cic. 4. in Catil. 21. Erit profecto inter horum laudes aliquid loci noftræ gloriæ.
Locus ignofcendi apud hominem conftantem. Cic. pro Muren. 63.
Bonitati locus non eft, vel honeftæ morti: h. e. Nullo eft in pretio bonitas. Cic 3. de Fin. 66. Quod ni ita fe haberet, nec juftitiæ ullus effet, nec bonitati locus. Idem pro Quint. 49. Mors honefta fæpe vitam quoque turpem exornat: vita turpis ne morti quidem honeftæ locum relinquit.
Preci locus non eft relictus: h. e. Precibus amplius flecti non poteft. Ter. And. 3. 4. 22.
Negligentiæ locus in aliquo. Liv. 24. 8. pr. Si aut pacem in Italia, aut bellum cum eo hofte haberemus, in quo negligentiæ aut errori locus effet. [In emendatis codd. legitur, Negligentiæ laxior locus effet, qui &c. Cato apud Sall. Catil. 52. Si mehercule peccato locus effet, facile paterer vos ipfa re corrigi.
Segnitiæ nihil loci. Ter. And. 1. 3. 1.
Differendi locus. Cic. 1. de Fin.
Faciendæ medicinæ non erit locus. Cic. pro Quint. 8.
Gaudendi locus. Cic. 9. Att. 16. Bonis viris quod ais probari quæ adhuc fecerimus, fcirique ab iis non profectis, valde gaudeo: fi eft nunc ullus gaudendi locus.
Inftituendi aut docendi locum nullum habeo. Cic. in Orat. 143. i. e. Nullam temporis partem.
Refpirandi non eft locus. Cic. 3. Q. frat. 1.
Nulli improbo locus effet ad Rempublicam violandam. Cic. 1. Fam. 9.
Patet fugæ locus. V. PATEO.
Locus objurgandi, Occafio. Ter. And. 1. 1. 127.
Quis igitur relictus eft objurgandi locus?
Defendendi locum dare. Cic. pro Quint. 61. Qui locus igitur abfentis defendendi procuratori primus datus eft? i. e. Occafio, ut ait Budæus.
Exiftimandi nonnihil loci dare alicui fecus. Cic. 3. Fam. 6.
Sermoni obtrectatorum locum non reliquit in tam fufpiciofa ac maledica civitate. Cic. pro Flacc. 68. i. e. Non præbuit aliis ullam anfam five occafionem obtrectandi.
Aperire locum fufpicioni. V. APERIO.
Dare locum dubitationi. Cic. 2. Off. 17.
Rationi dare locum, Cedere rationi & ratione uti. Cic. pro Quint. 53.
Prætermittere locum. Cic. 12. Fam. 14. Ego nullum locum prætermitto (nec enim debeo) non modo laudandi tui, fed ne ornandi quidem.
Habere locum. Quintil. lib. 3. cap. 5. Erunt quædam remotæ ab affectibus, qui ut non ubique habent locum, ita quocunque irrumpunt, plurimum valent.
Locus, Genus aliquando dicitur. Salluft. Catil. 23. pr. Natus haud obfcuro loco.
Equeftri ortus loco. V. ORIOR.
Honefto loco natus. Cic. pro Flacc. 18.
Ignobili loco natus. V. IGNOBILIS.
Infimo loco natus. V. INFERUS.
Summo loco nata. Liv. 1. 34. pr.
De fummo loco adolefcens. V. DE præpofitionem.
Locus, pro eo quod *paffum fcriptura* barbari dicunt. Cic. 2. de Legib. Et hunc locum fatis in iis libris quos legiftis, expreffit Scipio. Ter. in prol. Adelph. 9.
In Græca adolefcens eft, qui lenoni eripuit
Meretricem in prima fabula: eum Plautus locum
Reliquit integrum. eum hic locum fumpfit fibi
In Adelphos, verbum de verbo expreffum extulit. [Forte In Adelphœs. i. e. ἀδελφοῖς, Græca terminatione Latini cafus.
Locus, pro Materia, five argumento & tractatu difputationis. Cic. in 7. Verr. 2. Novi locum, video ubi fe jactaturus fit Hortenfius. Turneb.
Anceps & lubricus locus. Plin. 1. Epift. 8. ad Saturninum.
Capitalis locus. V. Capitalis, in CAPUT.
Committere fe in locum præcipitem. V. COMMITTO.
Difplicet ifte locus. Hor. 1. Epift. 19. 47.
Loci, orum, Sedes argumentorum funt, quæ intra fe continent argumenta, & ex quibus ipfa argumenta petenda funt. Cic. in Orat. 46. Idemque locos (fic enim appellat, quafi argumentorum notas) tradidit. Ibid. 162. Itaque hunc locum longe, & late patentem philofophi folent in officiis tractare. Idem in Topic. 8. Locus eft argumenti fedes.
Penetralia loci. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Frequens locus. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Fufus eft latius locus hic. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Gravior locus. Quintil. in procem. lib. 4. Quum ad aliquem graviorem veniffent locum.
Lætus, atque plaufibilis locus. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Repetiti loci ex intima quæftionum naturalium fubtilitate. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Speciofi loci. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Uberes loci. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Verbofiffimi loci. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Concludere locum in aliquid. Quintil. lib. 6. cap. 2. Non tamen potui ac ne debui quidem, locum iftum in unam fpeciem concludere.
Conftituere locum. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Dimovere animum loco Quintil. lib. 7. cap. 4.
Edifcere locos electos. Quintil. lib. 2. cap. 7.
Excutere locos argumentorum. Quintil. lib. 4. cap. 10.
Exercere locum. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Inftare loco. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Loci communes. Cic. 3. de Orat. 106. Loci communes qui de univerfa re tractari folent, ut, &c. Idem in Orat. 126. Tamen in communibus locis maxime excellet: qui communes appellati, eo quod videntur multarum iidem effe caufarum, fed proprie fingularum effe debebunt. De Auxefi. V. 2. de Orat. 152. & in Brut. 46.
Conjicere in communes loces. Cic. in Parad. 1. V. CONJICIO.
Tradere locos communes. Quintil. lib. 5. cap. 1.
Loci, pluraliter tantum, Uterus mulieris, quem Matricem etiam vocant. Varr. de L. L. 4. 2. Sic Loci muliebres, in quibus nafcendi initia confiftunt. Plin. lib. 11. cap. 37. Feminis eadem omnia, præter veficæ junctus utriculus, unde dictus uterus: quod alio nomine locos appellant: hoc in reliquis animalibus vulvam.
Loci, de equa etiam dicitur. Columel. lib. 6. cap. 27. Quod fi admiffarius iners in Venerem eft, odore perfricatur deterfis fpongia feminæ locis, & admota equi naribus.
Loca, de pavonibus. Columel. lib. 8. cap. 11. Sæpiufque digitis loca feminarum tentanda funt: nam in promptu gerunt ova.
Locus, Sepulcrum notat. Plura exempla in Infcriptionibus antiquis: ut Romæ; LOCVS OPORTVNI CIRCITORIS CONIVGISQVE EIVS ALBINAE, &c.

LOCĀLIS, e. Adj. Ad locum pertinens. ut, Locales ærumnæ. Ammian. 14. 7. Determinatio localis. Tertull. adverf. Marc. 4. 24.

LOCALĬTER, Adv. ut, Localiter appellatus. Ammian. 19. 12. Et Tertull. de Pallio cap. 2. Mutat & nunc localiter habitus, cum fitus læditur.

LOCALĬTAS, ātis. f. Neceffaria corporis affectio. V. Claud. Mamert. de Statu animæ 3. 3. & 4.

LOCĀRIUS, i. m. Martial. lib. 5. 25. de Hermete gladiatore nobiliffimo,
Hermes divitiæ locariorum. Locarii (ait Domitius) dicuntur illi, qui locant foros ad fpectandum: ut dicat Hermetem effe divitias locariorum, quod multi confluerent ad eum fpectandum, conductis locis a locatoribus. Vel Locarios dicit eos, qui ad ludos inftruendos inftrumenta locare folent. Vel locariorum divitiæ, quia diligebatur ab iis qui ludis delectabantur. Hactenus ille, Varro tamen de L. L. lib. 4. 2. Locarium, inquit, Quod datur in ftabulo & taberna, ubi confiftant. Ex quo Varronis loco Cælius lib. 4. cap. 23. locum Martialis putat liquido explicari: in quo fluctuat Domitii fententia. [Locarium Varro vocat, quod pro Loco dabatur argentum. Hinc Locarii, qui Locarium in fpectaculis accipiebant. Dicerem & Lucar eodem pertinere, nifi Plutarchus per dipthongum λοῦκαρ fcriberet, Quæft. Ro. 87. a Luco arceffens, quomodo & conftanter fcribitur. V. f. I.

LOCĀTIM, Adv. Per loca; fcil. Pagos. Valer. Max. 5. 3. ext. 3. Siquidem ille locatim difperfos cives fuos in unam urbem contraxit. Sic Mff. Al. Vicatim. V. Græv. ad Cic. 7. Att. 3. p. 673.

LOCŬLUS, i. m. dimin. [τοπίδιον] Parvus locus. Varro lib. 3. de R. R. cap. 17. Hortenfius familiaris nofter quum pifcinas haberet magna pecunia ædificatas ac loculos, ita fæpe cum eo ad villam ivi. Ex vetufto codice legitur, Ædificatas ad Baulos. Plaut. Milit. 3. 2. 38.
Sed in cella eft paulum nimis loculi lubrici.
Loculus, [βαλάντιον, γλωττοκομεῖον] Sacculus in quo pecunia fervatur. Frequentius in plurali legitur: ut, Loculi eburnei. Martial. 14. 12.
Hos nifi de flava loculos implere moneta
Non decet: argentum vilia ligna ferant.
Apud Valerium pro Marfupio ponitur, libro 7. tefte Budæo. Sic Varr. 3. de R. R. cap. 5. Quendam deprehenfum tefferulas conjicientem in loculum. Juven. 13. Sat. 139. — gemmaque princeps
Sardonychum, loculis quæ cuftoditur eburnis. [Ergo non facculi.
Condi loculis. Ovid. 2. Amor. 15. 19.
Demittere nummum in loculos. Hor. 2. Epift. 1. 175.
Depromit gramina loculis eburnis. Ovid. 6. Faft. 749.
Loculi & Sacculus. Martial. lib. 5. 40. Al. 39.
Excuffi loculofque, facculumque.
Stimulorum loculi. Plaut. Cafin. 2. 8. 11.
At candidatus cedit hic maftigia,
Stimulorum loculi. i. e. Ut in loculis conditur pecunia, ita hic meretur ut in ipfo ftimuli recondantur, quo vexetur magis.
Loculus, Feretrum in quo mortui includuntur. Plin. lib. 7. cap. 2. Hunc cremari cum reliquo corpore non potuiffe tradunt, conditumque loculo in templo.

LOCELLUS, i. m. Aliud dimin. [βαλαντίδιον] Martial. lib. 14. 13.
Si quid adhuc fupereft in noftri fæce locelli,
Munus erit: nihil eft, ipfe locellus erit. conf. 18. 88.

LOCULĀTUS, a, um. Adj. Quod habet diverfos locos. Varr. 3. de R. R. cap. 17. Nam ut Paufias, & ceteri pictores ejufdem generis loculatas magnas habent arculas, ubi diverfi colores fint, certas: fic hi loculatas habent pifcinas, ubi difpares difclufos habeant pifces. Vetus exemplar habet, Ubi difcolores fint ceræ.

LOCULĀRIS, e. Adj. ut, Locularis refina. Pallad. Feb. t. 25. Nifi vitiofa lectio eft.

LOCULĀMENTUM, i. n. Locus diftinctus, five capfula, in qua aves & fimilia nidificare feu habitare folent: & a loculis deduci videtur. Columel. lib. 8. cap. 8. Vel fi non ita competit, paxillis adactis tabulæ fupponuntur, quæ vel loculamenta, quibus nidificent aves, vel fictilia columbaria recipiant. Idem lib 9 cap. 12.
Loculamentum, pro Conceptaculo, five theca. Vitruv. lib. 10. cap. 14. Super autem tertium tympanum planum eadem ratione dentatum, inclufum in alterum loculamentum collocetur. Ibid. Inque ejus tympani theca (five id loculamentum eft) fiat foramen. Budæus.
Loculamenta appellantur etiam, Loculi libris digerendis compofiti in bibliotheca. Senec. de Tranquill. vitæ, cap. 9. Apud defidiofiffimos videbis quicquid orationum hiftoriarumque eft, & tectotenus exftructa loculamenta.

LOCULŌSUS, a, um. Adj. Multis loculis plenus. Plin. 15. 22. Sola differentia generum in putamine duro fragilive, & tenui ac craffo, loculofo & fimplici.

LOCŬPLES, ētis. [πολυκτήμων, πολυκτέανος, εὔπορος] omnis generis fecundum Prifcianum: ablativo locuplete vel locupleti. Dicitur a lata humo, hoc eft locorum plenus: qui pleraque loca, id eft qui multas poffeffiones habet. Feft. Locupletes, locorum multorum domini. Quintil. lib.

lib. 5. cap. 10. Præterea finimus aut vi, ficut fuperiora: aut ἐτυμολογίᾳ, ut affiduum ab affe dando, & locupletem a locorum, pecuniofum a pecorum copia. De finitione loquens. Cic. de Senect. 56. Semper enim boni affiduique domini referta cella vinaria, olearia, & penaria: villaque tota locuples eft, abundat porco, hœdo, agno, gallina, lacte, cafeo, melle.

Locuples & Tenuis aut egens, contraria. Cic. 4. Verr. 138. Sic pro Planc. 86. Egentes in locupletes, perditi in bonos, fervi in dominos armabantur.

Pauperes & Locupletes, contraria. Hor. 1. Epift. 1. 25.

— id quod
Æque pauperibus prodeft, locupletibus æque.

Parum locuples. Hor. 2. Carm. 18. 22.

Tu me fecifti locupletem. Hor. 1. Epift. 7. 15.

Locuples copiis rei familiaris, & pecuniofus. Cic. pro Rofc. Com. 44.

Annus locuples frugibus. Hor. 2. Epift. 1. 137.

Civitas locuples copiis. Cic. 5. Verr.

Domus locuples. Hor. 2. Serm. 6. 102. — quum ponit uterque
In locuplete domo veftigia.

Homo domi fuæ cum primis locuples. Cic. 4. Verr.

Provincia locuples ac referta. Cic. 1. de Orat. 161.

Ad alia transfertur. ut, Oratio locuples, Dives verborum & abundans. Cic. 3. de Orat. 18. Inde ille licentior & divitior fluxit dithyrambus: cujus membra & pedes, ut ait idem, funt in omni locupleti oratione diffufa.

Eloquentia locuples, & fpeciofa vult effe. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Lingua Latina locupletior quam Græca. Cic. 1. de Fin. 10.

Lyfias locuples oratione, rebus ipfis jejunior. Cic. 5. de Fin. 3.

Locuples, Large inftructus & copiofus. metaphoricôs. Cic. 1. de Nat. Deor. 313. Locupletior igitur hominum natura ad beate vivendum eft quam deorum: quod pluribus generibus fruitur voluptatum.

Locuples, Firmus certufque ad rem quamlibet. Unde locupletem auctorem dicimus, locupletem teftem, locupletem tabellarium. Poffumus etiam locupletem teftem interpretari bonum & magnæ auctoritatis, quem ipfe Cicero graviffimum etiam vocat. Teftes ex cenfu & facultatibus fpectantur, quod homines tenues & egentes facile pretio ad falfum dicendum adducantur. Unde Teftes idonei, Locupletes teftes dicebantur. Cic. in Topic. 73. Opulentos homines, & ætatis fpatio probatos, dignos quibus credatur putamus. non recte fortaffe: fed vulgi opinio vix mutari poteft. [V. Juvenal. Sat. 3. v. 137. feq.

Auctor locuples. Cic. 2. de Divin. 119. Jam Pythagoras & Plato locupletiffimi auctores, quo in fomnis certiora videamus, præparatos, &c.

Teftis locuples. Cic. 3. Offic. 10. Accedit eodem teftis locuples Pofidonius: qui etiam fcribit in quadam epiftola, &c.

Tabellarius locuples, pro Fideli, certo, & idoneo, cui recte litteras committere poffis. Cic. Q. frat. 3. Sed quæro locupletem tabellarium accipiat.

Parum locuples ad augendam facultatem dicendi. Quintil. lib. 10. cap. 1. De Varrone Attacino. p. 905. Burm.

Locupletissime, Adv. ut, Filia locupletiffime dotata. Epit. Victor. in Vefp.

Locuplēto, [πλουτίζω] āre. Locis & poffeffionibus quempiam ditare. Quamvis etiam ad omnia, ficut Dito, transferri poffit, ut quum quis opibus, rebufque etiam incorporeis ditatur. Columel. lib. 3. 3. pr. Ut ante perpenfum, & exploratum habeamus, an locupletet patrem familiæ vinearum cultus. Cic. 5. Verr. 185. Ob hafce res, quoniam te locupletavi, hoc annulo aureo dono. Idem 1. Offic. 43. Hi arbitrantur fe beneficos in fuos amicos vifum iri, fi locupletent eos quacunque ratione.

Eloquentiam locupletare. Cic. de Clar. Orat. 331. Qui non linguam modo acuiffes exercitatione dicendi, fed & ipfam eloquentiam locupletaviffes graviorum artium inftrumento.

Fortunis locupletare. Cic. 2. de Lege Agrar. 67.

Locuplētātus, a, um. Partic. Cic. 7. Verr. 80. Hac tanta præda auctus, mancipiis, argento, vefte locupletatus, &c.

Prædiis locupletatus. Suet. Neron. 30.

Ratio totius perfectione vitæ locupletata. Cic. 2. de Fin. 38.

Locuplētātor, ōris. m. Eutrop. 10. 7. 9. Familiarium locupletator. Et Nummo Hadriani apud Valliant. tom. 1. p. 66. LOCVPLETATORI ORBIS TERRARVM. Adde Spanh. de Ufu & præftant. num. diff. 13. p. 556.

Loco, [ἵζω, ἐκδίδωμι, μισθόω, ἀπομισθόω] āre. quafi In loco ponere, Conftituere. Virg. 1. Æn. 432. — hic alta theatri
Fundamenta locant. Cic. 15. Fam. 2. Caftraque ad Cybiftra locavi.

Ordine locare aliquid. Virg. 5. Æn. 102.

Ante aciem aliquem locare. Tacit. in lib. de Germ. 6. Quos ex omni juventute delectos ante aciem locant.

Arcem locare, Ædificare. Lucret. lib. 5. 1107.
Condere cœperunt urbes: arcemque locare,
Præfidium reges ipfi fibi, perfugiumque.

Beneficium apud gratos locare. Liv. 7. 20.

Equites pro cornibus locare. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Fundamenta in ftabili loco locare. Plin. lib. 36. cap. 14.

Fundamenta theatri locant. Virg. 1. Æn. 432.

In dominatu locari. Cic. 4. de Fin. 8. Quum autem affumpta ratio eft, tanto in dominatu locatur, ut omnia, &c.

In exordio locare. Quintil. lib. 4. cap. 1. Non inutiliter interim ex quæftionibus in exordio locabuntur.

In numero veterum locare. Quintil. lib. 10. cap. 1. Quem in numero veterum locare non timeas. i. e. Annumerare inter veteres.

In parte regni locare aliquem. Virg. 4. Æn. 374.
— ejectum, litore egentem
Excepi, & regni, demens, in parte locavi.

In fede locare. Virg. 2. Æn. 525.
— fic ore effata, recepit
Ad facra fefe, & longævum in fede locavit.

Infidias alicui locare. Plaut. Rud. 2. 5. 17.
Metuo hercle ne illa mulier mihi infidias locet,
Ut comprehendar cum facra urna Veneria. h. e. Struat & ponat.

Legionem alicubi locare. Tacit. 4. Hift. 3. Capuæ legio tertia hiemandi caufa locatur.

Sedes & templa locarunt in cœlo. Lucret. lib. 5. 1187.

Virtutem ita locetis. Cic. de Amicit. extr. Vos autem hortor, ut ita virtutem locetis, fine qua amicitia effe non poteft: ut ea excepta, nihil amicitia præftabilius putetis. [Lectio corrupta videtur. Colatis probabiliter Grævius legit. Forte tamen Ita locetis, eft Eo loco ac numero habeatis.

Vitam in tranquillo locare. Lucret. lib. 5. 12.

Urbem Patavî, fedefque locavit Teucrorum. Virg. 1. Æn. 251.

Filiam locare. h. e. Nuptum tradere. Ter. Phorm. 4. 3. 41.
Quod dixi adeo ei: quæfo, quid fi filiam
Suam unicam locaret? Idem Phorm. 5. 1. 26.
Ut potui virginem nuptum locavi huic adolefcenti. [Ufitatius tamen fuit Collocare, ut Varro de L. L. 4. 2. teftatur.

In familiam luculentam locari. Plaut. Cift. 2. 3. 18.
Tu locere in luculentam familiam:
Unde tibi talenta magna viginti pater
Det dotis.

In matrimonium locare. Plaut. Trin. 3. 3. 52.
Tum tu igitur demum id adolefcenti aurum dabis,
Ubi erit locata virgo in matrimonium.

Ornamenta, quæ locavi metuo ut poffim recipere. i. e. Tradidi. Plaut. Curc. 4. 1. 3.

Locare fruendum, vel faciendum. i. e. Dare fruendum &c.

Adverfione locare, vel Per adverfionem. V. Adverfio in adversus.

Agrum fodiendum locare: i. e. Dare agrum fodiendum pacta mercede. Plaut. Amphit. 4. 2. fuppof. 1. 27.
Perinde eft præbere, ac fi agrum fterilem fodiendum loces. Sic Locare fternendum locum. Cic. 15. Att. 16.

Agros locare, Dare alicui colendos, mercede conftituta. Plin. lib. 7. Epift. 30. ad Genitorem, Inftat & neceffitas agrorum locandorum perquam molefta, adeo rarum eft invenire idoneos conductores. Cic. 5. Verr. 55. Xenonis Meneni, nobiliffimi hominis, uxoris fundus erat colono locatus.

Argentum locare. i. e. Infumere in mercatura exercenda. Plaut. Moftel. 1. 3. 144.
Nec quicquam argenti locavi jam diu ufquam æque bene. Plaut. Moftel. 3. 1. 3.
Locare argenti nemini nummum queo.

Cædendum. Idem Capt. 4. 3. 39.
Qui locant cædundos agnos, & duplam agninam danunt.

Caftrandum me loces, Des me caftrandum. Plaut. Aul. 2. 2. 72.
Si hercle ego te non elinguandam dedero, ufque ab radicibus:
Impero, auctorque fum, ut me cuivis caftrandum loces.

Faciendum locare. Cic. 4. Fam. 12. Ut iidem Athenienfes in eodem loco monumentum ei marmoreum faciendum locarent. Sic Liv. 34. 53. Ædiles eam biennio ante ex multaticio argento faciendam locarant. h. e. Commiferant & curaverant.

Fundum locare in quinquennium. Paul. in l. Si a Colono. D. De verborum obligat.

Funus locare. Cic. 7. Verr. 119.

Portanda cadavera in arca locare. Hor. 1. Serm. 8. 9.

Noctes locare. Ovid. 1. Amor. 10. 30.
Sola viro mulier fpoliis exfultat ademptis,
Sola locat noctes; fola locanda venit.

Operam fuam locare alicui, Aliquid faciendum fufcipere. Gell. lib. 3. cap. 3. Ob quærendum victum ad circumagendas molas, quæ trufatiles appellantur, operam piftori locaffet. De Plauto.

Operam locare pulchre. Plaut. Amph. 1. 1. 122.
Perge, nox, ut occœpifti: gere patri morem meo:
Optume optumo optumam operam das, datam pulchre locas.

Opus aliquod locare alicui. Plaut. Afin. 2. 4. 37.

Opus locatur id, quod ex mea pecunia reficiatur. Cic. 3. Verr. 142.

Vigiles nocturnos locare. Plaut. Amph. 1. 1. 197.
Rex Creo vigiles nocturnos fingulos femper locat. [i. e. Conftituit.

Locare ad. Plaut. Rud. 2. 6. 51.
Quid, fi aliquo ad ludos me pro manduco locem?

Ad artes nugatorias operam locare. Plaut. Trin. 4. 2. 2.

Locare, pro Conducere. Varro in præfat. lib. 2. de R. R. Igitur quod nunc intra murum fere patres familiæ correpferunt, relictis falce & aratro, & manus movere maluerunt in theatro ac circo, quam in fegetibus ac vinetis, frumentum locamus qui nobis advehat ex Africa & Sardinia.

Locare, inquit Varro de L. L. 4. 2. Præco, dicitur, quoadufque id emitur, quoad in aliquo confiftit pretium. [Vectigalium nimirum locationem refpiciens, quæ per licitationem fiebat. Ceterum legendum puto, Quod ufque &c. & Confiftat pretium.

Locatus, a, um. Partic. Lucret. 3. 610. Anima incerta regione locata.

Benefacta male locata. Cic. 2. de Off. 62.

Civitas in fide alicujus locata. Cic. 6. Att. 1.

Equites ab utroque cornu locati. Curt. 3. 9. 8.

Exercitus in terra locatus. Vellei. 2. 85. 2.

Membra fuo quæque loco locata. Cic. de Clar. Orat. 209.

Tabernaculum fuper ripam fluminis locatum. Curt. 7. 8. 1.

Locĭto, [ἀπομισθόω] āre. frequentativum formatum a fupino, a in i mutata. Ter. Adelph. 5. 8. 26.
— agelli hic fub urbe eft paululum, quod locitas foras:
Huic demus qui fruatur.

Locarium, i. n. V. Locarius in locus.

Locātio, ōnis. f. [ἀπομίσθωσις] Idem fignificat ac Conductio, tam ejus qui pretium dat, quam ejus qui id accipit. Cic. 3. Verr. 152. Hic iftius fcelerata locatione, nefarioque latrocinio, bonis patriis, fortunifque omnibus fpoliatus venit in judicium. Idem 4. Att. 3. Difturbata porticus Catuli, quæ ex s. c. coss. locatione reficiebatur, & ad tectum pæne pervenerat.

Vectigalium locatio. Suet. Cæf. 20.

Inducere locationem. Cic. 1. Att. 17. Afiani, qui de Cenforibus conduxerant, quefti funt in Senatu, fe cupiditate prolapfos, nimium magno conduxiffe: ut induceretur locatio, poftulaverunt. h. e. Minueretur locationis pretium. [Immo, ut fublata, refciffaque priore locatione, de integro alia fieret. V. Liv. 39. 4. Ceterum non Inductionem tamen, fed Remiffionem tertiæ mercedum Afianos Publicanos impetraffe ex l. c. Suetonii apparet.

Ludificari locationem. V. LUDUS.

LOCĀTOR, ōris. m. [ὁ ἐκμισθῶν] Budæus, Quanquam locator fit plerumque qui pretium accipit, & Conductor qui dat: ut fit locator dominus, conductor inquilinus: tamen nonnunquam vice versa evenit, ut locator pretium det, conductor accipiat. Plin. lib. 7. cap. 52. Romæ quoque Corfidium, materteræ suæ maritum, funere locato revixisse, & locatorem funeris ab eo elatum.

Fundi locator. l. 35. Dig. Locati conduct.

LOCATĀRIUS, i. m. Qui domum, aut fundum, aliudve in locatione conducit. JCt.

LOCATĪTIUS, a, um. Adj. Gloss. Vet. Locatitius μισθώσιμος.

Fatigatio locatitia. Sidon. 6. Epist. 8.

Manus Locatitiæ. Salvian. Epist. 1.

LŌCUSTA, æ. f. [ἀκρίς] Animal ex insectorum genere. V. Plinium lib. 11. cap. 29.

Locustæ, Piscium sive lacertorum genus, de quo Plin. 9. 30. & 32. 11. Suet. Tiber. cap. 60. Gloss. Lat. Gr. Locusta, κάραβος.

LŌCUSTA etiam, Mulier veneficii peritissima, Neroni grata. Tacit. 12. Ann. 66. & 13. 15. conf. Juven. 1. Sat. 71.

LOCUTIO, LOCUTOR, LOCUTULEIUS. V. LOQUOR.

L O D

LŌDIX, īcis. f. [ἐπίβλημα] Operimentum lecti. Juven. 6. Sat. 194. Et 7. Sat. 66.

> Magnæ mentis opus, nec de lodice paranda
> Attonitæ, currus, & equos, faciesque deorum
> Aspicere. V. Martial. 14. 152.

LODĪCŬLA, æ. f. [ἐπιβλημάτιον] dimin. Suet. in August. cap. 83. Ita ut in extremis spatiis subsultim decurreret, sestertio, vel lodicula involutus.

L O E

LŒDORIA, æ. f. [λοιδορία] Convicium, maledictum, opprobrium, sales conviciosi. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 3. pr. Præter categoriam quæ est ψόγος, & præter διαβολὴν quæ delatio est, sunt alia duo apud Græcos nomina, Lœdoria, & Scomma: quibus nec vocabula Latina reperio, nisi forte dicas Lœdorian exprobrationem esse ad directam contumeliam. Scomma enim pæne dixerim morsum figuratum, quia sæpe fraude vel urbanitate tegitur, ut aliud sonet, aliud intelligas. & paulo infra: Est autem Lœdoria hujusmodi: Oblitusne es quia salsamenta vendebas? Vide plura ibidem.

Desp. Lœdoria, i. e. Convicium, Objurgatio: Lœdorio Convicior. Atqui Latina non sunt, & dicendum esset Lœdoreo. Sic alia multa Græca ponuntur ab eodem, tanquam Latinis usitata. Immo ne admonet quidem esse Latina, nec Latine scripta inveniuntur. H. St.

LŒMODES, is. f. [λοιμώδης] Species luis pestilens, volucri velocitate letalis. Ammian. Marcell. 19. 4.

L O G

LOGĒUM, i. n. [λογεῖον] Pulpitum significat. Testis Vitruvius, lib. 5. cap. 8. Minoreque latitudine pulpitum, quod logeum appellant.

LŎGOS, i. m. [λόγος] apud Græcos modo Sermonem, verbum, orationem significat: modo Rationem, modum, supputationem. Nonnunquam & pro Libro usurpatur: A verbo λέγω, quod est dico, sive colligo.

Logos, pro Dicto ridiculo & contemnendo sumitur. Cic. pro Gallio, Ego te certo scio omnes logos, qui ludi dicti sunt, animadvertisse. Hæc Nonius 1. 318. Ter. Phorm. 3. 2. 8.

> Fœneratum istud beneficium tibi pulchre dices. D. logi.

Ridiculos logos vendere. Plaut. Stich. 1. 3. 68.

LOGĀRIUM, i. n. [λογάριον] Ratiuncula. Ulpian. in l. Qui penum. §. ult. D. de penu leg. Sed & chartas ad ratiunculam, vel ad logarium paratas contineri.

LOGĬCE, es: sive LOGICA, æ. f. [λογική] Latine Rationalis disciplina. nam Græci λογικὸν, rationale dicunt. Cic. 1. de Fin. 22. Jam in altera philosophiæ parte, quæ est quærendi ac disserendi, quæ Logice dicitur, iste vester, ut mihi quidem videtur, plane inermis ac nudus est. Ibid. Totaque est logice, quam rationem disserendi voco. Sed rectius hæc atque alia talia in Cic. codd. Græce scribuntur.

LOGICA, ōrum. n. [λογικά] Cic. 4. Tusc. 33. Habes ea quæ de perturbationibus enucleate disputant Stoici, quæ logica appellant, quia disseruntur subtilius.

LOGICUS, i. m. [λογικός] Qui logicam docet. V. Isidor. 8. 6. & Sidon. Epithalam.. 101.

> Physica vel logico, logicum vel jungit ad ethos.

LOGISTA, æ. m. [λογιστής] Rationalis, qui reddendis rationibus præest. apud JCtos. Et in Vet. Inscript. Hisp.

LOGISTŎRĬCUM, i. n. [λογιστορικόν] Liber, sermonum & dictorum insignium narrationem continens. Gell. lib. 4. cap. 19 Marcus Varro in logistorico scripsit. A Logo & Historia dictum videri potest. [Logistorici dicti sunt omnes Varronis libri, in quibus Saturam Menippæam expressit, prosa oratione carminibus distincta. V. Mercer. in Non. p. 207.

LOGŎDÆDĂLUS, i. m. [λογοδαίδαλος] Orator varii sermonis artifex. V. Cic. Orat. 39.

LOGODÆDALIA, æ. f. [λογοδαιδαλία] Nimis operosa sermonis elaboratio. Auson. 12. Idyll. pr.

> E logodædalia strides modo qui nimium trux.

LOGOGRĂPHUS, i. m. [λογογράφος] Rationarius, qui libros rationum scribit; & qui in tabulas publicas refert, quæ ad rempublicam refert. V. Cod. lib. 10. t. 69. de Tabulariis, scribis logographis, &c. Et Dig. lib. ult. t. 4. l. 18. §. 10.

L O L

LŎLĪGO, ĭnis. f. [τευθίς] Genus piscis, dictum est quasi Voligo, ut ait Varro de L. L. 4. 13. Plin. lib. 32. cap. 15. Sunt lacertorum genera, loligo volitans, locustæ, lucernæ, &c. Idem lib. 32. cap. 2. Trebius Niger loligines evolare ex aqua tradit, tanta multitudine, ut navigia demergant. Hic piscis caput inter pedes & ventrem habet, quem vulgo *Calamarium* vocant, a thecæ calamariæ similitudine. Habet enim officula duo quasi cultrum & calamum, & cruorem nigrum atramenti modo, quum externe albus sit. [Tu V. Rondelet. de Piscib. 17. 4.

Loligo, pro Livore hominis atri, id est malevoli. Hor. 1. Serm. 4. 100.

> — hic nigræ succus loliginis, hæc est
> Ærugo mera. Porphyrio. Sunt qui Lolligo scribunt.

LOLIGUNCŬLA, æ. f. [τευθίς] dimin. Plaut. Casin. 2. 8. 57.

> Emito sepiolas lepidas, loligunculas
> Hordeias.

LŎLIUM, i. n. [αἶρα] Herbæ genus segetibus inimicum, quod Gallis *yuraa* ab inebriando dicitur. Græce appellatur Zizania. Plin. lib. 18. cap. 17. Nam lolium & tribulos, & carduos, lappasque non minus quam rubos, inter frugum morbos potius, quam inter ipsius terræ pestem numeraverim. Virg. 1. Georg. 154.

> Infelix lolium, & steriles dominantur avenæ.

Lolio victitare dicuntur, qui visu sunt imbecillo: nocet enim oculis lolium, propter vapores acres, quos in cerebrum attollit. Plaut. Mil. 2. 3. 50.

> Mirum est lolio victitare te, tam vili tritico. Ovid. 1. Fast. 691.
> Et careant loliis, oculos vitiantibus, agri.

LOLIĀCEUS, a, um. Adj. [αἰρινος] ut, Farina loliacea. Varro de R.R. 3. 9.

LOLIĀRIUS, a, um. Adj. [αἰρικός] Ad lolium pertinens. Columel. lib. 8. cap. 5. Cribro viciario, vel etiam loliario, qui jam fuerit in usu, pulli superponantur.

LOLIĒTUM, i. n. Locus lolio obsitus. Gul. Brito 5. Philipp. 170.

> Per Baiocarum lolieta, per arva Caletum.

L O M

LŌMENTUM, i. n. [λῶμα] Farina fabacea qua ad eruganda corpora usa est antiquitas. Martial. lib. 3. 42.

> Lomento rugas uteri quod condere tentas. Lomentum, Græci λῶμα vocant, quod tritum proprie significat, ut ait Hermolaus. Plin. lib. 33. extr. Est & vilissimum genus lomenti, quod quidam tritum vocant, quinis assibus æstimatum.

L O N

LONCHĪTIS, is. f. [λογχῖτις] Non eadem herba est, quæ Xiphion aut Phasganion, quanquam cuspidi similis semine: habet enim folia porri, &c. Plin. lib. 25. cap. 11.

Appellamus etiam plantaginis speciem oblongam a lanceæ similitudine vulgo lonchitin, vel lanceolatam.

LONDĪNIUM, i. n. [Λονδίνιον] Ptolemæo, aliis Londinum, Britanniæ insulæ metropolis. Vulgo *London*, Gallice *Londres*. Tacit. 14. Ann. 33. pr. Londinium perrexit, cognomento quidem coloniæ non insigne, sed copia negotiatorum & commeatuum maxime celebre.

LONGĀBO, ōnis. Farciminis genus. Varr. de L. L. 4. 22. Tertium fartum est Longabo, quod longius, quam duo illa. [Puto idem, ac Longano. Ac fortassis ita scribendum, vel, ut aliis placet Longavo. Longanonis sæpe meminit Cæl. Aurelian. eamque scriptionem veram puto. Gloss. Lat. Gr. Longao Κωλέντερον, scribo Κῶλον, ἔντερον. Ab interp. Moschionis φύσκη, i. e. Folliculus, seu Vesica, sic redditur. Papias Longio exhibet.

LONGĀNON, vel LONGANO, ōnis. m. [ἀπευθυσμένον] vel ut alii scribunt Longavo. Rectum intestinum dicitur, quod juxta anum est, & excrementa emittit, sic dictum, quia in longum protenditur, & non est ita orbibus implicitum, sicut intestinum tenue. Apicius 4. 2. Longanones porcinos ex jure Tarentino farsos, coctos, concisos. conf. LONGABO.

LONGŌBARDI, orum. m. Populi, quos vulgo ferunt nominatos a prolixa barba & nunquam tonsa. Isidor. 9. 2. Alii a telo, quod Alabardam vocant, dictos volunt; vel quasi Lingobardos, eo quod Lingones ex Germania & Bardi ex Gallia facta unione ad utramque Padi ripam sedem fixerunt. Tacit. Germ. cap. 40. pr. Suevis eos aggregat.

LONGUS, a, um. Adj. [μακρός] Porrectus. Virg. 9. Æn. 229.

> Stant longis innixi hastis & scuta tenentes.

Longior sum quam tu. Plaut. Trin. 4. 2. 58.

> Qua facie est homo? s. sesquipede quidem est, quam tu longior.

Longum sesquipede, latum pede. Plin. lib. 35. cap. 14.

Longus pedes septem. Plin. lib. 6. cap. ult. In hoc cæli circumplexu æquinoctii die media, umbilicus, quem gnomonem vocant, septem pedes longus, umbram non amplius quatuor pedes longam reddit.

Longus pedum quatuor. Columel. lib. 2. cap. 11. In morem horti areas latas pedum denûm; longas pedum quinquagenûm facito. Paulo post, Atque ita mense ultimo Aprilis serito tantum, quantum ut singuli cyathi seminis locum occupent decem pedum longum, & quinque latum.

Non ita longus. V. NON.

Absentia longa & continua. Tacit. 3. Ann. 31.

Ætas longa. Hor. 1. Serm. 4. 132.

Ævum longum. Hor. de Arte Poet. 346.

Agmen longum pascitur per valles. Virg. 1. Æn. 190.

Alvus longa. Virg. 3. Georg. 427.

Ambages longæ. Virg. 1. Æn. 345.

Amor longus, i. e. Diuturnus. Virg. 3. Æn. 487.

Anni longi. Ovid. 1. Amor. 3. 5.

Bellum longum. Virg. 2. Æn. 109.

Certamen longum. Hor. 1. Epist. 10. 35.

Circuitus longus. Virg. 3. Æn. 412.

Crines longi. Virg. 7. Æn. 73.

Cursus longus. Virg. 3. Æn. 116.

Dies longa. Plaut. Epid. 4. 1. 17. i. e. Longum tempus.

Dies longi. Cels. lib. 1. cap. 2. Longis diebus meridiari potius ante cibum, sin minus, post eum.

Experimenta longa & magna. Plin. 5. Epist. 15. Quod mihi cognitum est, non fama, qua alioqui optima & meritissima fruitur, sed longis magnisque experimentis.

Fabula non longa. Hor. 2. Serm. 1. 95.

Facies longa. Hor. 2. Serm. 4. 12.

Feriæ longæ. Hor. 4. Carm. 5. 37.

Fletus longos ciebat. Virg. 3. Æn. 344.

Fluctus longi, Longe procurrentes. Virg. 3. Georg. 200.

Hastæ longæ. Virg. 9. Æn. 229.

Homo

Homo longus, i. e. Stultus. Catull. 68. 47. ad Januam Mœchæ.
Longus homo eſt, magnas quoi lites intulit olim
Falſum mendaci ventre puerperium.
Intervallum longum. Virg. 5. Æn. 320.
Iter longum. Hor. 1. Serm. 5. 94.
Latus longum. Virg. 3. Georg. 54.
Libri longi, Prolixi & fuſi. Plaut. Perſ. 3. 1. 64.
Librorum ecce illum habeo plenum ſoracum.
Si hoc accuraſſis lepide, cui rei operam damus,
Dabuntur dotis tibi inde ſexcenti longi,
Atque Attici omnes, nullum Siculum acceperis. In emendatis libris exſtat Logi.
Militia longa. Hor. 2. Carm. 7. 18.
Mora longa. Ovid. 1. Met. 214.
Mora non longior plena hora. Ovid. 10. Met. 734.
Navis longa. Liv. 27. 22. Additæ ei, ad præſidium provinciæ, quinquaginta longæ naves. V. NAVIS.
Negotia longa. Hor. 3. Carm. 5. 53.
Nox longa, dieſque lenta videtur. Hor. 1. Epiſt. 1. 20.
Oblivia longa. Virg. 6. Æn. 715.
Opulentia longa. Tacit. 14. Ann. 31. pr. Rex Icenorum Praſutagus, longa opulentia clarus.
Opus longum. Hor. de Arte Poet. 360.
Ordo longus. Virg. 1. Æn. 399.
Pes longus. Hor. 1. Serm. 2. 93.
Piper longum. V. PIPER.
Potentia longa. Ovid. 2. Met. 416.
— ſed nulla potentia longa eſt.
Seceſſus longus. Virg. 1. Æn. 163.
Senectus longa. Hor. 2. Carm. 16. 30.
Series longiſſima rerum. Virg. 1. Æn. 645.
Sermo longus. Virg. 1. Æn. 221. Plaut. Trin. 3. 3. 77. At enim nimis longo ſermone utimur.
Servitium longum. Hor. 2. Serm. 5. 99.
Spatium longius æquo. Lucret. lib. 4. 179.
Spatium longius anno. Ovid. 18. Epiſt. 25.
Supplicium longum, diutinumque. Plaut. Mil. 2. 6. 23.
— at ita dî me deæque omnes ament,
Niſi mihi ſupplicium virgarum de te datur
Longum, diutinumque, a mane uſque ad veſperum.
Tempus longum. Virg. 2. Georg. 80.
Tractus longi flammarum. Virg. 1. Georg. 367.
Verſus longi, Heroici. Cic. 2. de Legib. 68. Ne plus quatuor heroicis verſibus, quos longos appellat Ennius.
Via longa. Martial. lib. 1. 33.
Et comites longæ quæris habere viæ.
Umbræ longæ. Plin. lib. 12. cap. 1.
Longus, pro Pernicioſo. Virg. 1. Æn. 753.
Infelix Dido, longumque bibebat amorem.
Longus, pro Longinquo. Sil. 5. 9.
Lydius huic genitor, Tmoli decus, æquore longo
Mæoniam quondam in Latias advexerat oras. V. ibi Drakenb. & Broekh. ad Tibul. 1. 4. 18. & Heinſ. ad Ovid. Remed. Amor. 591.
Nimium longi ſumus in rebus apertiſſimis. Cic 2. de Fin. 41.
Longior eſſe nolo. Cic. 1. de Nat. Deor. 83. Poſſum de ichneumonum utilitate, de crocodilorum, de felium dicere: ſed nolo eſſe longior.
Longum eſt. Ter. Phorm. 3. 2. 30. Experire, non eſt longum. i. e. Non multi temporis. Idem And. 5. 6. 13.
Memini: atque adeo longum eſt, nos illum exſpectare dum exeat. i. e. Diutius exſpectandum nobis eſſet. Cic. 4. Acad. Longum eſt explicare.
Commemorare longum eſt & non neceſſarium quæ apud, &c. Cic. 6. Verr. 135.
Dicere quam improbe fecerit longum eſt. Cic. 3. Verr. 156.
Refellere eſt longum & ſupervacaneum. Plin. lib. 7. cap. 43.
Longum eſt ſi. Ter. Heaut. 2. 3. 94.
— longum eſt, Clitipho,
Si tibi narrem quam ob rem id faciam: vera cauſa eſt.
Longum eſt, pro Longum eſſet, ſæpe apud Suetonium. Sic tamen & Vopiſcus in Tacito circa finem, Multa hujus feruntur, ſed longum eſt ea in litteras mittere. Sic Jul. Capitol. in Opilio Macrino 211. Longum eſt ejus crudelitates omnes aperire: attamen unam oſtendam non magnam, ut ipſe credebat, ſed omnibus tyrannicis immanitatibus triſtiorem. Vopiſcus in Caro, Longum eſt quæ ſequuntur univerſa connectere. Et frequenter apud Ammianum Marcellinum, pro Longum eſſet. H. St. Capitolini locus exſtat cap. 12. Vopiſci prior cap. 11. poſterior cap. 3. Sic & in ſuperioribus exemplis exponendum.
Ne longum faciam, i. e. Ut breviter dicam. Hor. 1. Serm. 3. 137.
Longum & obſcurum. Cic. 4. Verr. 156. Atque adeo hoc ne longius aut obſcurius eſſe poſſit, procedite in medium, explicate, &c.
Nihil mihi longius, quam. Cic. pro Rabir. Poſt. 35. Nec mihi longius quicquam eſt, Judices, quam videre hominum vultus De Alexandrinis loquens. i. e. Nihil exſpectatius, aut nihil deſideratius. Idem 11. Fam. 27. Quem quum objurgarem, quod parum valetudini parceret, tum ille, nihil ſibi longius fuiſſe, quam ut me videret.
In longum ducere. Virg. 9. Ecl. 56.
Cauſando noſtros in longum ducis amores. h. e. Differs. Servius.
Durare in longum. V. Duro, in DURUS.
Sufficere in longum. Tacit. 4. Hiſt. 22. Ita paucis diebus per licentiam abſumpta ſunt, quæ adverſus neceſſitates in longum ſuffeciſſent.
Eſſe in longum. Tacit. 11. Ann. 20. Nec multo poſt Curtius Rufus eundem honorem adipiſcitur; qui in agro Mattiatico recluſerat ſpecus quærendis venis argenti: unde tenuis fructus, nec in longum fuit.
Trahere in longum. V. IN.
LONGUM, Adv. Longo tempore. Virg 10. Æn. 740.
— non me, quicunque es, inulto,
Victor, nec longum lætabere.
Vale longum. Virg. 3. Ecl. 79.
Et longum, formoſe, vale, vale, inquit, Iola.
Sis memor ô, longumque vale. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 234.
LONGE, Adv. [μακρὰν, πόῤῥω, τῆλε] pro Longitudine tam temporis quam loci.
Longe lateque diffuſum aut diſperſum. Cic. 2. de Fin. 115. Quæ autem eſt alia cauſa erroris tanti, tam longe, lateque diffuſi, niſi quod &c. Idem pro Lege Manil. 35. Ita tantum bellum, tam diuturnum, tam longe lateque diſperſum, &c.
Longe a mari rus eſt. Ter. Eun. 3. 3. 13.
Rus Sunii ecquod habeam, & quam longe a mari. Cic. pro Lege Manil. 32. Longe a domo bellare. Idem 4. Verr. 13. Qui locus eſt non longe a Syracuſis. Sic 1. de Legib. 3. Non longe a tuis ædibus. Liv. 1. 50. Principibus longe ab domo excitis.
Abieram longe. Ter. Eun. 4. 2. 5.
Abeam ne longe, per translationem. Cic. lib. 2. de Fin. V. ABEO.
Abeſt longe. Ovid. 8. Met. 811.
Abeſt longe hinc. Plaut. Rud. 1. 5. 9.
Verum longe hinc abeſt, unde huc vectæ ſumus.
Abeſt longe gentium, idem quod Perquam longe. Cic. 6. Att. 3. Non quo me aliquid juvare poſſes, quippe res enim eſt in manibus, tu autem abes longe gentium.
Abeſt longe a me. Plaut. Curc. 1. 2. 24. Cic. 13. Fam. 59. Sentiatque meam ſibi amicitiam, etiam quum longiſſime abſim, prodeſſe in primis apud te. Subaud. A te.
Abeſſe longe, procul, &c. V. ABSUM.
Arcere aliquem longe. Virg. 1. Æn. 35. — jactatos æquore toto
Troas, relliquias Danaûm, atque immitis Achillei,
Arcebat longe Latio.
Arcet longe ſummotos. Virg. 6. Æn. 316.
Diſcedere longe. Ovid. 15. Epiſt. 107.
Diſtare longe. Lucret. lib. 2. 334.
Efferre pedem longe ab aliquo. Plaut. Bacch. 3. 3. 19.
Nego tibi annis viginti fuiſſe primis copiam,
Digitum longe a pædagogo pedem ut efferres ex ædibus.
Fugere longe. Plaut. Moſt. 2. 1. 43.
Non modo ne introeat, verum etiam ut fugiat longe ab ædibus?
Habes ſtimulum longe: h. e. Longe vel in longum protenſum. Plaut. Truc. 4. 3. 79.
Næ iſta ſtimulum longe habet, quæ uſque illinc cor pungit meum. Al. Longum.
Habito longe uſque illic. Plaut. Rud. 4. 3. 95.
Ubi tu hîc habitas? G. porro illic longe uſque in campis ultimis.
Procedere obviam longe alicui. Cic. 4. Verr. 65.
Proſpicere longe futuros caſus. Cic. de Amicit. 40. Eo loco, Fanni & Scævola, locati ſumus, ut nos longe proſpicere oporteat futuros caſus Reipublicæ.
Reſonantia longe litora. Virg. 1. Georg. 358.
Eſſe longe. Plin. in Paneg. Exſpectatum eſt, proviſumque, ne quis æger, ne quis occupatus, ne quis denique longe fuiſſet, &c.
Eſt longe hinc in ſaltum veſtrum. Cic. pro Quint. 79.
Eſt longe mihi. Martial. lib. 1. 82.
Longe, pro Multo aliquando accipitur: tuncque comparativo jungitur, aliquando pro Valde, & tunc ſuperlativo: nonnunquam nominibus, verbis, & adverbiis: ut vides in ſubjectis exemplis. V. Vallam. lib. 1.
Comparativo. Virg. 9. Æn. 556.
At pedibus longe melior Lycus.
Beatior longe longeque cunctis illa eſt. Ovid. 4. Met. 325. al. Potentior.
Superlativo. Cic. 1. de Orat. 15. Principi longe omnium in dicendo graviſſimo & eloquentiſſimo Platoni.
Doctiſſimus longe. Hor. 1. Serm. 5. 3. [In his ſubauditur Omnium.
Pulcherrimus panis longe. Hor. 1. Serm. 5. 89.
Longe, longeque plurimum. Cic. 2. de Fin. 68. Alteri plurimum ſe, & longe longeque plurimum tribuere honeſtati, ſed tamen &c.
Poſitivis Excellens & Præſtabilis junctum aliquando reperitur. Apul. de deo Socratis p. 52. Elm. Chalcas autem longe præſtabilis hariolari. Idem in Florid. Longe ante ceteros excellens. [Obſerva tamen & Poſitivos hoſce & Adverbia vim Comparativi, vel Superlativi exprimere.
Longe ceteris artibus antecedit illud ſtudium, h. e. Præſtat & excellentius eſt. Cic. 1. Acad. 3. Præſertim quum & ipſe in eo excellas, & id ſtudium, totaque ea res longe ceteris & ſtudiis & artibus antecedat.
Longe aliter. Cic. pro Domo 41. Hæc homines improbi ad quoſdam viros fortes longe aliter, atque a me dicta erant, detulerunt.
Aliter longe evenit. Liv. 22. Idem 2. Res aliter longe evenit.
Ante videre futura longe. Cic. 3. Tuſc. 26. Hæc igitur præmeditatio futurorum malorum lenit eorum adventum, quæ venientia longe ante videris.
Ante alias ſpecie ac pulchritudine longe inſignis. Liv. 1. 9.
Alius longe. Salluſt. Catil. 52. pr. Longe mihi alia mens eſt, Patres Conſcripti, cum res atque pericula noſtra conſidero, & cum ſententias nonnullorum mecum ipſe reputo.
Diſpar longe. Cic. pro Font. 39. O fortunam longe diſparem M. Fontei.
Diſſimilis longe ſuccus. Hor. 2. Serm. 8. 28.
Princeps longe, i. e. Excellentior ceteris. Cic. 13. Fam. 14. L. Caſtronius Pætus longe princeps municipii Lucenſis eſt, honeſtus, gravis, plenus officii. Liv. 1. 49. extr. Is longe princeps Latini nominis erat.
Primus longe, quemadmodum Facile primus; h. e. Excellentior. Cic. 4. Verr. 65. Longe primus civitatis eſt Epicrates. Liv. 23. 32. Qui tum auctoritate atque opibus longe primus erat.
Plurimum longe. Cic. de Clar. Orat. 55. Coruncanium, quod ex Pontificum commentariis longe plurimum ingenio valuiſſe videatur. Liv. Longe plurimos captivos ante currum duxit.
Longe ſecus. Cic. de Amicit 22. Quod ſi ita eſſet, ut quiſque valetudinis minimum in ſe eſſe arbitraretur, ita ad amicitiam eſſet aptiſſimus: quod longe ſecus eſt.
Antecellere ceteris longe. Cic. 6. Verr. 118.
Anteire longe. Plaut. Bacch. 5. 1. 3.
Quicunque ubi ubi ſunt, qui fuere, quique futuri ſunt poſthac
Stulti, ſtolidi, fatui, fungi, bardi, blenni, buccones,
Solus ego omnes longe antedeo ſtultitia & moribus indoctis.
Anteponere longe. Cic. 5. Tuſc. 12. Cujus ego judicium, pace tua dixerim, longe antepono tuo.
Diſſentire longe. Cic. de Amicit. 31. Ab his qui pecudum ritu ad voluptatem omnia referunt, longe diſſentimus. i. e. Nullo pacto cum eis ſentimus.
Errat longe. Ter. Adelph. 1. 1. 40.

Et errat longe, mea quidem sententia,
Qui imperium credat gravius esse aut stabilius,
Vi quod fit, quam illud quod amicitia adjungitur.
Præcedere longe. Quintil. lib. 10. cap. 1.
Præstare longe. Lucret. lib. 5. 1178.
Præstat aut superat longe multumque. Cic. 5. de Fin. 40. Quum longe multumque præstet mens atque ratio.
Remotus longe ab ambitione. Plin. Epist. 110. Sicut est ab omni ambitione longe remotus.
Remotus a vulgo longe lateque. Hor. 1. Serm. 6. 18.
Longe illis nauticæ artes. i. e. Nauticæ artes nihil illis profuerunt. Flor. 2. 2. 8. Sic Idem 2. 6. 34. Virg. 12. Æn. 52. & Ovid. 8. Met. 435.
Compar. [πόῤῥωτέρω, ἀπωτέρω] de loco & tempore dicitur. Plaut. Trinum. 3. 2. 95. Idem Cistel. 2. 3. 37.
Avecta est, inquit, peregre hinc habitatum longius. In edit. Gronov. non additur Longius.
Abesse longius. h. e. Diutius. Ter. Heaut. 5. 2. 31.
Abesse longius, & de brevi tempore dicitur. Cæs. 3. Bell. Gall. cap. 18. Neque longius abesse, quin proxima nocte Sabinus clam ex castris exercitum educat. [Addita nempe negativa.
Abire longius. Ter. Eun. 4. 3. 20.
Currere longius. Cic. 2. de Fin.
Curare longius. Tacit. 3. Hist. 15. Exploratores, ut mos est, longius curabant.
Discedere longius a naturæ constantia. Cic. 4. Tusc.
Ire longius. Lucret. lib. 4. 207.
Procedunt longius iræ. Virg. 5. Æn. 461.
Provehi longius. Quintil. in procem. lib. 4.
Provectus longius in amicitia. Cic. de Amicit. 34. Quod si qui longius in amicitia provecti essent, tamen semper labefactari, si in honoris contentionem incidissent.
Recedunt longius a stabulis. Virg. 4. Georg. 192.
Superl. de loco & tempore etiam dicitur. Liv. 1. 18. extr. Signum contra, quô longissime conspectum oculi ferebant, animo finivit.
Abest longissime a vero. Cic. 4. Acad. 36.
Abhorret longissime mea ratio voluntasque ab hoc facto. Cic. 4. Verr. 10.
Comprehendere longissime disjuncta. Cic. in Pison. 3.
Memini longissime. Plaut. Men. 5. 9. 52.
Quid longissime meministi, dic mihi, in patria tua?
Patet longissime ab Occasu. Plin. 2. 8. pr. Pars nostra terrarum, de qua memoro, ambienti, ut dictum est, Oceano velut innatans, longissime ab Ortu & Occasu patet, &c.
Longissime, pro Longum est. Plaut. Stich. 4. 1. 24.
— quid tu, quam dudum in portum venis
Huc? P. longissime.
Longŭlus, a, um. Adj. dimin. [ὑπομήκης] Cic. 16. Att. 13. Longulum sane iter, & via inepta. V. not. Græv.
Longŭle, Adv. dimin. a Longe. Plaut. Rud. 1. 5. 8.
Illico hinc imus haud longule ex hoc loco. Idem Men. prol. 64.
Nam rus ut ibat, forte & multum pluerat,
Ingressus fluvium rapidum ab urbe haud longule.
Dissita longule, Quibus opponuntur, Proxime assita. Apul. Flor. 1. pr. adde Ter. Heaut. 2. 2. 10.
Longiuscŭlus, a, um. [ὑπομακρότερος] aliud Adj. dimin. a comparativo Longius. Cic. pro Arch. 25. Quod epigramma in eum fecisset tantummodo alternis versibus longiusculis.
Longiuscŭle, Adv. Sidon. 8. Epist. 11.
Longĭtūdo, ĭnis. f. [μῆκος, μακρότης] denom. notam habet significationem. Plin. lib. 11. cap. 25. Intelligi autem gracilitate & longitudine.
Itineris longitudo. Cic. 9. Philipp. 2. Non longitudo itineris, non asperitas viarum, non morbus ingravescens retardavit.
Orationis longitudo. Cic. Partit. 59.
Longitudo, de tempore. Ter. Heaut. 5. 2. 10.
Ubi te vidi animo esse omisso, & suavia in præsentia
Quæ essent, prima habere, neque consulere in longitudinem,
Cepi rationem, ut neque egeres, neque ut hæc posses perdere.
At Cic. dicit potius Longinquitas. H. St.
Diei longitudo. Cic. 3. de Legib. 30.
Noctis longitudo. Cic. 7. Verr. 26. Ita diei brevitas, conviviis: noctis longitudo stupris & flagitiis conterebatur.
Immodica longitudo. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Nimia longitudo. Jul. Cap. in fine vitæ Pertinacis. Quam (epistolam) ego inferi ob nimiam longitudinem nolui. Sed idem dicit Longitudinem, non addens Nimiam initio vitæ Gordianorum, Sed ne ego, qui longitudinem librorum fugi, &c. H. St.
Loci longitudo apud Geographos est Distantia graduum in Æquatore a primo meridiano, unde apparet, an locus sit, altero orientalior, vel occidentalior.
Longitia, æ. f. Idem. Innocent. de Casis liter. p. 230. Edit. Gœs. Sub se in campo limes excurrit extremus in longitia alienum est &c. [Nisi hic In longitia, est ἐν τῇ ἐσχατιᾷ. i. e. In ultimo angulo, seu confinio.
Longĭter, pro Longe, Adv. antiq. Lucil.
Non (ut opinor) id a lecto jam longiter acti, Ex Nonio 11.49.
Usus est & Lucretius lib. 5. 133. & 3. 682.
Longinquus, a, um. Adj. [ἀπώτερος] Remotum, distans.
Arva longinqua. Hor. 1. Epist. 8. 6.
Bella longinqua, opponit Finitimis Justin. 1. 1. Sed longinqua, non finitima bella gerebant.
Montes longinquos respicit. i. e. Remotos. Plin. 2. Epist. 17.
Orbis longinquus. Ovid. 3. Trist. 1. 26.
Longinquo referam lassus ab orbe pedem.
Spes non longinqua. Stat. 2. Silv. 1. 52.
Vetustas longinqua. Virg. 3. Æn. 415.
Ex longinquo venire. Plin. lib. 10. cap. 42. Minor nobilitas, quia non ex longinquo venit: sed expressior loquacitas certo generi picarum est.
E longinquo multa annuntiare. Plin. lib. 7. cap. 52. Reperimus inter exempla, Hermotimi Clazomenii animam relicto corpore errare solitam, vagamque e longinquo multa annuntiare, quæ nisi a præsenti nosci non possent.
Longinquum amanti istuc: h. e. Diu nimis exspectandum. Plaut. Merc. 5. 2. 55. Conf. Longum est in longus.

Loqui longinquum, h. e. Diutius. Plaut. Merc. 3. 4. 23.
In longinquo absens. Paulus in l. Quum servus. in principio. D. de leg. 1. *En lointain pays.*
Longinqui, Qui longe absunt. Cic. 15. Fam. 17. Non dubito quin præsentes censeant: nos quidem longinqui, & a te ipso missi in ultimas gentes.
Longinquus, Diuturnus. Cic. de Senect. 83. Quem ego meum casum fortiter ferre visus sum: non quod æquo animo ferrem, sed me ipse consolabar, existimans non longinquum inter nos digressum & discessum fore.
Ævum longinquum. Lucret. lib. 2. 68.
Bellis longinquis obruti. Plin. lib. 7. cap. 54. Catul. Argon. 62. 345.
Morbus longinquus. Liv. 1. 31. Donec ipse quoque longinquo morbo est implicitus.
Oppugnatio longinqua. Cæs. 3. Bell. Civil. 80.
Longinquus, Longus. Fornax longinqua, pro Longa. Plin. lib. 9. cap. 38. Ac modico vapore torreri, & ideo longinquæ fornacis cuniculo.
Itinera longinqua acturi Sarmatæ, &c. Plin. lib. 8. cap. 42.
Linea longinqua, pro Longa. Plin. lib. 9. cap. 17. Longinqua linea per os ad branchias religata
Sermo longinquus: cui Brevis opponitur. Plaut. Milit. 4. 2. 29.
Vita longinqua. Plaut. Milit. 3. 1. 133.
Longinque, Adv. pro Longe. Accius Andromache, apud Non. 11.49. Hæc malos annos multosque longinque a domo bellum gerentes, &c.
Compar. Gell. 1. 22. Superfit dixit, pro longinquius diutiusque adsit.
Longinquĭtas, ātis. f. Ipsa distantia locorum. Cic. 2. Fam. 8. Propter longinquitatem & propter latrocinia tardissime omnia perferuntur.
Locorum nimia longinquitate commoveri. Cic. pro Lege Manil. 23.
De tempore, ut Navigandi longinquitas. Plin. lib. 31. cap. 6.
Ætatis longinquitas. Ter. Hec. 4. 2. 20. h. e. Diuturnitas.
Temporis longinquitas. Cæs. 1. Bell. Civil. 29. Cic. 2. de Fin. 188. Qui autem voluptate vitam effici beatam putabit, qui sibi is conveniet, si negabit voluptatem crescere longinquitate? Idem 5. Tusc. 117.
Pro Longitudine posuit Gell. 1. 1. Quanta longinquitas corporis ei mensuræ conveniret.
Longinquo, āre. Claud. Mamert. 1. 1. Deum a se longinquare. Adde Tertull. de Pudicit. cap. 8.
Longisco, [μακρύνομαι] ĕre. Longum fieri, vel Frangere. Ennius. lib. 17.
— neque corpora firma
Longiscunt quicquam. Idem,
Cum sola est eadem faciunt longiscere longe. Nonius, 2. 506.
Longo, āre. Longum facere. Fortunat.
Tempore longatur, sed variatur amor.
Longævus, a, um. Adj. [μακραίων, δηναιός, μακρόβιος] Quod est longi ævi. De hujus vocis significatione disputatio est apud Gell. 2. 16. Virg. 6. Æn. 764.
Quem tibi longævo serum Lavinia conjunx
Educet silvis.
Caput longævum. Propert. lib. 4. 1. 52.
Capilli longævi. Martial. lib. 14. 27.
Si mutare paras longævos, cana, capillos:
Accipe Mattiacas, (quo tibi calva?) pilas.
Nutrix longæva. Ovid. 1. Epist. 103.
Parens longævus. Virg. 3. Æn. 169.
Senecta longæva. Propert. lib. 2. 13. 47.
Senes longævi. Virg. 5. Æn. 715.
Vetustas longæva. Martial. lib. 1. 5.
Longævĭtas, ātis. f. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 5. Nam non minus edacitatis habent, quam de longævitate eorum opinio fabulatur. De corvis & cornicibus loquitur.
Longănĭmus, a, um. Adj. [μακρόθυμος. Gl. L. Gr.] Tardus ad iram, remissior in ulciscendo. Vox frequens apud Theologos. V. Isidor. 10. lit. L.
Longanimĭtas, ātis. f. [μακροθυμία] Passim apud eosdem. V. Vulg. Interp. Gal. 5. 22. & 2. Rom. 4.
Longanimĭter, Adv. [μακροθύμως] Vulg. Interp. Hebr. 6. 15. Fulgent. Epist ad Venant. Pressuras longanimiter tolerare.
Longĭpes, ĕdis. [μακρόπους] Plin. lib. 30. cap. 4. Buprestis animal est rarum in Italia, simillimum scarabeo longipedi. i. e. Longos pedes habenti.
Longitrorsus, Adv. Festus, Longitrorsus sic dicitur, sicut Dextrorsus, Sinistrorsus.
Longūrio, ōnis. m. [ἐπιμήκης] i. e. Longus. Varro Triphalo, apud Non. 2. 484. Ego nihil narro, adeo hic ita curat qui ante me est nescio qui longurio. Antiquum.
Longūrius, i. m. [χάραξ] Pertica longior, quæ sepibus hortorum vel etiam bellicis trajici solebat ad eas confirmandas. Varro de R. R. lib. 2. cap. 7. Itaque in stabulis ab humore prohibere oportet humum, clausa habere ostia ac fenestras, & inter singulas a præsepibus interjicere longurios, qui eas discernant, ne inter se pugnare possint. Cæs. 7. Bell. Gall. 84. A castris longurios, musculos, falces, reliquaque, quæ eruptionis causa paraverat, profert. Ibid 4. cap. 17. Hæc directa materia injecta contexebantur, ac longuriis, cratibusque consternebantur.

L O P

Lŏpas, ădis. f. [λοπάς] Genus conchæ marinæ. Plaut. Rud. 2. 1. 8. Echinos, lopadas, ostreas, balanos captamus, conchas. Al. Lepadas. Hinc
Lŏpădūsa, æ. f. [Λοπάδουσα] Africæ opposita e regione Thapsi oppidi insula. Meminit Plin. 5. 7. Strab. lib. 17. a Patellis ostreorum genere dicta, quasi Patellaria. Sunt qui Lepadusa scribunt.

L O Q

Lŏquor, [λαλέω, αὐδάω, μυθέω, φθέγγομαι] lŏqui. dep. Varr. lib. 5. de L. L. 7. Loqui ab loco dictum: quod qui primo dicitur fari, & vocabula, & reliqua verba dicit, ante quam suo quidque loco (ea) dicere potest. Et paulo post, Igitur is loquitur, qui suo loco quodque verbum sciens ponit.
Loqui & Dicere aliquando synonyma. Cic. 9. Fam. 22. Quum loquimur terni, nihil flagitii dicimus. Plaut. Men. 2. 2. 47.
Tibi & parasito & mulieri? M. quas mulieres,
Quos tu parasitos loquere?
Accuratius loqui. Quintil. lib. 3. cap. 2.

Loqui ad voluntatem, Dicere quod placeat alteri. Cic. in Parad. 5. ſegm. 2. extr. Loquitur ad voluntatem: quicquid denuntiatum ſit, facit: adſentatur, aſſidet, muneratur. Idem de Amicit. 91. Quamvis multis nominibus eſt hoc vitium notandum levium hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia, nihil ad veritatem.

Loqui ad voluptatem: h. e. Voluptatem ſuo ſermone audientibus afferre. Cic. pro Quint. 93. Fatetur ſe non belle dicere, non ad voluptatem loqui poſſe. Legitur in emendatis codicibus, Voluntatem.

Immo Voluptatem puto melius, ut λέγειν τὰ καθ' ἡδονήν. H. St. cum Stephano facit Lambinus, repugnante Paſſeratio. V. not. ad loc.

Aperte rem ipſam loqui. Ter. And. 1. 2. 31.

Ita aperte ipſam rem modo loquutus, nihil circuitione uſus es.

Aliquid loqui inter ſe. Cic. 3. de Fin. 9. Sæpiuſque iſta loquemur inter nos, agemuſque communiter.

Apud aliquem loqui turpiter. Cic. 2. de Fin. 74. Mene ergo & Triarium dignos exiſtimas, apud quos turpiter loquare?

Aſperrime loqui de aliquo. Cic. 2. Att. 22. Sed poſtea tamen ille non deſtitit de nobis aſperrime loqui.

Audita ſit mihi fas loqui. Virg 6. Æn. 266.

Cetera mitte loqui. Hor. Epod. 13. 10.

Citra reprehenſionem loqui. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Commode loqui. V. COMMODUS.

Commodum loqui. Plaut. Trinum. 5. 2. 12. V. ORDIOR.

Comprehenſe loqui. V. COMPREHENDO.

Confidenter loqui. Plaut. Amph. 2. 2. 206.

Mulier es, audacter juras. A. quæ non deliquit, decet
Audacem eſſe, & confidenter pro ſe, & proterve loqui.

Confuſe loqui. V. CONFUNDO.

Convenienter loqui. V. CONVENIO.

Cum aliquo loqui de re aliqua. Cic. 1. Fam. 2. Ita ſum cum illo locutus, ut mihi viderer animum hominis ab omni alia cogitatione ad tuam dignitatem tuendam traducere.

Cum aliquo loqui vehementer. Cic. 8. Fam. 11. Cum Curione vehementer loquutus eſt. conf. infra Secum loqui.

Cum gravitate loqui. Cic. 9. Att. 11. Illud me præclare admones, quum illum videro, ne nimis indulgenter, & ut cum gravitate potius loquar.

Loqui de. Cic. 10. Att. 4. De ea re nos inter nos locutos. Idem de Amicit. 17. Nulla videbatur aptior perſona quæ de illa ætate loqueretur, quam ejus qui, &c.

De magnis rebus loqui. Lucret. lib. 4. 1012.

Deliramenta loqui. Plaut. Amph. 2. 2. 64.

Dulce loqui. Hor. 1. Epiſt. 7. 27.

Efficaciter minus loqui. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Emendate loqui. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Ex navibus loqui. Cæſ. 3. Bell. Civil. cap. 15. Loquuntur ambo ex navibus cum M. Acilio & Statio Murco legatis.

Facta, infecta loqui. Stat. 3. Theb. 430.

Falſa loqui. Ovid. 14. Epiſt. 45.

Familiariter loqui cum aliquo. Plaut. Aulul. 2. 1. 15.

Ficta loqui. Ovid. 1. Met. 771.

Fronte porrectiore loqui. h. e. Audacter. Plaut. Caſin. 2. 4. 3.

Furtim loqui aliquid. Ovid. 17. Epiſt. 261.

Haud ignota loquor. Virg. 2. Æn. 91.

Impenſius loqui. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 24.

Impune loqui. V. in dictione Abditum, in ABDO.

In eandem ſententiam, vel rationem, loqui: h. e. Tantundem dicere. Cæſ. 1. Bell. Civil. cap. 1. In eandem ſententiam loquitur Scipio, Pompeio eſſe in animo Reip. non deeſſe, ſi Senatus ſequatur. Cic. 3. Verr. 68. Hæc quum omnes ſentirent, & quum in eam rationem, pro ſuo quiſque ſenſu, ac dolore, loqueretur, &c.

Inconſtanter loqui. V. INCONSTANS.

Inductum & quaſi devium loqui. V. INDUCO.

Inter ſe loqui. Cic. 5. Att. 1. Ex quo ego veni ad ea quæ fueramus ego & tu inter nos de ſorore in Tuſculano locuti. V. INTER.

Lapides loqueris, Duro ſermone uteris. Plaut. Aulul. 2. 1. 30.

Latine loqui. Cic. 5. Verr. 164. Latine me ſcitote, non accuſatorie loqui. V. LATINUS.

Latine, & Grammatice loqui, differunt. Quintil. lib. 1. cap. 6. Mihi non invenuſte dici videtur, aliud eſſe Latine, aliud Grammatice loqui.

Laute loqui. Plaut. Mil. 4. 2. 11. Quia enim loquitur laute, & minime ſordide.

Lepide loqui. Plaut. Milit. 3. 1. 21.

Quis homo ſit magis meus, quam tu es? PL. loquere lepide & commode.

Libere loqui. V. LIBER.

Lingua loqui. Plaut. Truc. 2. 1. 16.

— male corde conſultare,
Bene loqui lingua.

Longinquum loqui. V. LONGUS.

Magnifice loqui. V. MAGNUS.

Magnifice magna loqui. Tibul. lib. 2. 6. 11.

Magnum loqui, nitique cothurno. Hor. de Arte Poet. 280.

Male loqui abſenti: i. e. Detrahere abſenti. Ter. Phorm. 2. 3. 25.

Pergin' hero abſenti male loqui, impuriſſime? V. MALUS.

Male loqui mandata. i. e. Partes in ſcena agere. Horat. de Arte Poet. 104.

Mature loqui & graviter. Plin. 4. Epiſt. 2. pr. Commendabat actionem, quod tanquam homo Romanus, & bonus civis, in negotio ſuo, mature & graviter loquebatur.

Mente ſimulata loqui. Virg. 4. Æn. 105.

Mirabiliter de te loquuntur & ſentiunt. Cic. 4. Fam. 13.

Mollius de peccato ſuo loqui. Quintil. lib. 4. cap. 2. Servi noſtri de peccatis ſuis mollius loquuntur.

Monſtra ac portenta loqui. Lucret. 4. 594.

Non eſt quod multa loquamur. Hor. 2 Epiſt. 1. 30.

Nec recte loqui, eſt Maledicere. Plaut Bacch. 4. 4. 83.

Chryſalus mihi uſque quaque loquitur, nec recte, pater. Sic, Nec recte dicere, uſurpatur in Aſinaria. (1. 3. 3.) Turnebus. Subſcribit Taubm.

Nomen tuum loquere mihi. h. e. Dic, effer. Plaut. Men. 5. 9. 7.

Optata loqui. V. OPTO.

Ore rotundo loqui, Polite, perfecteque. Hor. de Arte Poet. 324.

Omnes ſimul uno ore loquuntur. Ovid. 12. Met. 241.

Ore duarum & viginti gentium loqui. Auctor de Viris illuſt. cap. 76. pr. Mithridates rex Ponti, oriundus a ſeptem Perſis, magna vi animi & corporis, ut ſexjuges equos regeret, duarum & viginti gentium ore loqueretur.

Ore muto nititur loqui. Ovid. 2. Faſt. 614.

Otioſe loqui. V. OTIUM.

Paucula loqui. Ter. Heaut. 4. 6. 24.

Quod imperabit facito: loquitor paucula.

Plane & diſerte loqui. Plaut. Amph. 2. 1. 31.

Satin' hoc plane? Satin' diſerte here nunc videor tibi loquutus
Eſſe?

Prælia loqui. 4. Carm. 15. 1.

Pro aliquo loqui. Cic. 8. Fam. 6. Pro Cæſare loqui cœpit.

Pro re pauca loquar. Virg. 4. Æn. 337.

Rem aliquam loqui, pro De aliqua re. Senec. Epiſt. 91. Virg. 6. Ecl. 74.

Quid loquar? aut Scyllam Niſi, &c. At apud Martial. lib. 5. 42.
Theatra loqueris, & gradus, & edicta, &c. i. e. Jactas.

Secreto loqui cum aliquo. Horat. 1. Serm. 9. 67.

Secum loqui. Plaut. Moſtel. 2. 2. 80. Quid tute tecum loquere? Cic. pro Quint. 53. Ne hæc quidem tecum loquutus es. V. ſupra Cum aliquo loqui.

Securius inter cœnam loqui de aliquo. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Submiſſe loqui. Quintil. lib. 6. cap. 5.

Superba loqui. Propert. lib. 1. 10. 22.

Verba fortia loqui. Ovid. ad Liv. 10.

Verba loquor ſocianda chordis. Hor. 4. Carm. 9. 4.

Vitioſe loqui. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Voce ſupplice loqui. Ovid. 4. de Pont. 6. 10.

Orſa loqui vates. Virg. 6. Æn. 125.

Scientia loquendi, Uſus loquendi, Vide LOQUENDI. H. St.

Loqui & Dicere. Cic. in Brut. Scipio collega meus mihi ſane bene & loqui videtur & dicere. Hic docet Loqui & Dicere non idem eſſe. Nam diſputandi ratio & loquendi, Dialecticorum eſt: Oratorum autem, dicendi & ornandi, ut ait Cic. in Orat. de Rhetorica & Dialectica verba faciens: Ut hoc videlicet differant inter ſe, quod hæc ratio dicendi latior ſit, illa loquendi contractior. Senſus eſt: Ratio dicendi, quæ Rhetorica eſt, late copioſeque differit: ratio vero loquendi ſeu diſputandi, breviter contracteque rem agit. hæc autem eſt Dialectica. Verba ejus ſunt, 113. Aliud videtur oratio eſſe, aliud diſputatio: nec idem loqui eſſe, quod dicere: attamen utrumque in diſſerendo eſt. Diſputandi ratio & loquendi Dialecticorum ſit, Oratorum autem dicendi & ornandi. Senſus eſt: Loqui eſt, quomodocunque verba facere: Dicere vero, polite & ornate. Sed tamen utrumque, ſive quis oratione utatur, ſive diſputatione, ſive loquatur, ſive dicat, in diſſerendo verſatur. Eſt enim Diſſerere verbum commune, tam ad Rhetores quam ad Dialecticos pertinens. Nam Dialectica, Ratio diſſerendi Latine vocatur: & qui dicendo valent, Diſerti appellantur.

Loquier, pro Loqui. Cic. 12. Att. 32. pr. Publia ad me ſcripſit, matrem ſuam cum Publilio loquier, ad me cum illo venturam, & ſe una ſi ego paterer. Vetuſtus codex habet Loqueretur. Al. Cum Publilio loqui retur. V. not.

Loquuntur hoc palam. Cic. 5. Verr. 113. Hoc quum palam decumani tota provincia loquerentur, &c.

Loquuntur vulgo, ſuppoſitum, &c. h. e. Vulgo circumfertur. Cic. 7. Verr. 74. Quum vulgo loquerentur, ſuppoſitum in ejus locum quem pro illo probare velles, &c.

Loquuntur annales, Loquuntur hiſtoriæ. h. e. Referunt, commemorant. Cic. pro Domo, 86. Ut annales populi Rom. & monimenta vetuſtatis loquuntur. Idem 4. Acad. 5. Ego autem quum Græcas litteras M. Catonem in ſenectute didiciſſe acceperim: P. autem Africani hiſtoriæ loquuntur in legatione illa nobili, &c.

Loquitur res ipſa: Apertiſſima eſt, & ſermone non eget. Cic. 3. Att. 1. extr. Pluribus verbis tecum agerem, niſi pro me apud te res ipſa loqueretur.

Concluſio ipſa loquitur nihil percipi poſſe. Cic. 4. Acad. 67.

Loquitur fama, Celebrat. Martial. lib. 1. 1.

Digiti cum voce locuti. Tibul. 3. 4. 41.

Hæc quidem mera ſcelera loquuntur. Cic. 9. Att. 14. conf. Rem loqui.

Loquendi, loquendo, loquendum. [τοῦ φθέγγεσθαι] ut,

Complexus, ſerieſque loquendi. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Finem dedit ore loquendi. Virg. 6. Æn. 76.

Forma loquendi. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Lex, & obſervatio loquendi. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Ratio loquendi. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Scientia, V. Uſus, paulo poſt.

Studium immane loquendi. Ovid. 5. Met. 678.

Vices loquendi. Ovid. 2. de Pont. 10 35.

Vires loquendi habere. Ovid. 2. Faſt. 797.

Uſus. Cic. in Orat. Uſum loquendi populo conceſſi, ſcientiam mihi reſervavi. H. St. Exſtant 160. ſegm.

Valet loquendo. Ovid. 13. Met. 12.

Conſumere tempora loquendo. Ovid. 5. Triſt. 13. 27.

LOQUENDUS, Partic. [μυθητέος] Martial. lib. 5. 26.

Quem chartis famæque damus populiſque loquendum.

LOQUENS, entis. Partic. [φθεγγόμενος] Cic. 3. de Legib. 2. Vereque dici poteſt, magiſtratum, legem eſſe loquentem: legem autem, mutum magiſtratum. Plaut. Rud. 4. 4. 70.

Eo tacent, quod tacita bona eſt mulier ſemper, quam loquens.

Omnia magna loquens. Hor. 1. Serm. 3. 13.

Perpauca loquens. Hor. 1. Serm. 4. 18.

Di bene fecerunt, inopis me, quodque puſilli
Finxerunt animi, raro & perpauca loquentis.

Verba violenta loquens. Ovid. 3. Met. 717.

Voce furtiva loquens. Catul. ad Januam 65. 41.

Inducere aliquem loquentem. V. INDUCO.

Chordæ loquentes. Lucret. lib. 4. 978.

Lex loquens. Cic. 3. de Legib. 2.

Supercilio pæne loquente ſigna dare. Ovid. 17. Epiſt. 82.

Verba ſuperciliis ſine voce loquentia dicam. Ovid. 1. Amor. 4. 19.

LOQUENTIA, æ. f. [λαλία] in compoſitione duntaxat uſurpatur, ut Breviloquentia, Multiloquentia, Blandiloquentia, & ſi qua alia ſunt hujuſmodi. Quamvis Valerius Probus Grammaticus illuſtris illud Saluſtianum Catil. cap. 5. ſic legendum, & ſic ab eo relictum affirmare ſolitus ſit, Satis loquentiæ, ſapientiæ parum. quod loquentia novatori verborum Saluſtio maxime congrueret, eloquentia cum inſipientia, minime conveniret. Hæc Perottus ex Gell. lib. 1. cap. 15. [Quam lectionem & Cortius ſecutus eſt, repugnantibus licet codd. præter unum, omnibus. Ego vero nunquam mihi perſuadere potui Salluſtium ſic reliquiſſe, quia, cum Loquentia ſine dubio in vitio ponatur, deſtruitur antitheſis in propoſitione adverſativa, niſi Eloquentiæ legeris; ita ut ex duobus bonis alterum quidem largiatur ſcriptor Catilinæ, alterum non item. Accedit huc, quod ipſemet Salluſtius Catilinæ teſtimonium eloquentiæ tribuit, dum plane diſertum facit in orationibus, quas ei attribuit. Fuit hæc quoque induſtriæ laus in Adumbratis illis virtutum ſignis, quæ in hoc monſtro agnoſcit Cic. in oratione pro M.-Cœlio 12. Denique boni potius, quam vitii mentionem ipſa particula Satis omnino flagitat. Sic de Sempronia cap. 25. pr. Genere atque forma, viro, liberis, ſatis fortunata. Plura exempla V. apud ipſum Stephanum & Turſellinum in hac Particula.
Aliud eſt eloquentia, aliud loquentia. Plin. 5. Epiſt. 20. Itaque Julius Candidus non invenuſte ſolet dicere, aliud eſſe eloquentiam, aliud loquentiam. Et paulo poſt, Hæc vero quam Candidus loquentiam appellat, multis atque etiam impudentiſſimo cuique maxime contingit.

LOCŪTUS, ſive **LOQUŪTUS**, a, um. Partic. [φθεγξάμενος] ut, Dicenda, tacenda locutus. Hor. 1. Epiſt. 7. 72.
Mirifice ſperabat ſe eſſe locutum. Catull. de Arrio, 82. 3.
Lingua titubante furtim locutus. Ovid. 3. Triſt. 1. 21.
Ore ſic locuta eſt. Virg. 1. Æn. 618.
Ore blando locutus. Valer. 8. Argon. 36.
Voce demiſſa locuta eſt. Virg. 3. Æn. 320.
Voce triſti locutus. Ovid. 7. Met. 517.

LOCŪTIO, ſive **LOQUUTIO**, ōnis. f. [φράσις] Sermo, ſive verbum. Cic. 1. Offic. 146. Ex mæſtitia, ex hilaritate, ex riſu, ex locutione. Idem de Clar. Orat. 258. Solum quidem, inquit ille, & quaſi fundamentum oratoris vides locutionem emendatam & Latinam. Quintil. lib. 1. cap. 10. Quid enim tam neceſſarium, quam certa locutio?
Procax locutio. Catul. in Epithal. Jul. 59. 127.
Recta locutio. Quintil. lib. 1. cap. 6.

LOCUTUS, ûs. m. Apul. 2. Florid. ſub fin. p. 352. Elmenh. Paſſis verſibus, ſoluto locutu, libera oratione.

LOCŪTOR, ſive **LOQUŪTOR**, ōris. m. [λάλος] Qui nimium loquitur. Gell. lib. 1. cap. 15. Qui ſunt leves & futiles & importuni loquutores.

LOCŪTŬLEUS, a, um. Alcimus 5. 148.
Sueta locutuleis fundet ſuccumbere ranis. &

LOCUTULĒIUS, i. m. [ἀθυρόγλωσσος] Linguax, lingua prodigus & infrenis. Gell. lib. 1. cap. 15. Neque minus inſigniter veteres quoque noſtri hoc genus homines in verba provectos, locutuleios, & blaterones, & linguaces dixerunt.

LOCŪTIUS, i. m. Deus apud Romanos. V. AIUS.

LOQUAX, ācis. Adj. [λάλος, σπερμολόγος] loquacior, loquaciſſimus. Verboſus, garrulus. Cic. in Parad. 5. ſegm. 3. Adoleſcentibus paulo loquacioribus eſt ſerviendum.
Loquax & Mutus, contraria. Cic. 2. de Orat. 160. Iſtam autem totam dimittamus, quæ in excogitandis argumentis muta nimium eſt, in judicandis nimium loquax. De Dialectica.
Nutu, manibuſque loquax. Claud. Conſ. Mall. Theod. 313.
Avis loquax. Ovid. 3. Triſt. 12. 8.
Epiſtola loquax, Verboſior & longior. Cic. 4. Att. 19.
Fama loquax. Ovid. 9. Met. 157.
Lymphæ loquaces. Hor. 3. Carm. 13. 15.
Nutus loquaces. Tibul. lib. 1. 2. 21.
Oculi loquaces. Tibul. lib. 2. 6. 43.
Ranæ loquaces. Virg. 3. Georg. 431.
Senectus loquax. Cic. de Senect. 55.
Vultus loquax. Ovid. 1. Amor. 4. 17.

LOQUĀCŬLUS, a, um. Adj. [λαλίσκος] Lucret. lib. 4. 1158.
At flagrans odioſa, loquacula, Lampadion fit.

LOQUĀCĬTAS, ātis. f. [ἀδολεσχία, ἀειλογία] Stulta & inanis copia loquendi. Cic. 7. Att. 13. Loquacitati ignoſces, quæ & me levat ad te quidem ſcribentem, & elicit tuas litteras. Idem 1. de Orat. 105. Gerendus eſt tibi mos adoleſcentibus, Craſſe: qui non Græci alicujus quotidianam loquacitatem ſine uſu, neque ex ſcholis cantilenam requirunt; ſed &c.
Conterrere loquacitatem vultu. V. CONTERREO.
Inhibere loquacitatem immodicam. Plin. lib. 28 cap. 8.
Pro Facundia poſuit Sidon. Carm. 14.
Eja Calliope, nitente palma,
Da ſacri laticis loquacitatem,
Quem fodit pede Pegaſus volanti.

LOQUACĬTER, Adv. [πολυλόγως] Cic. pro Muren. 26. Quid huic tam loquaciter litigioſo reſponderet ille, unde petebatur, non habebat.
Scribetur tibi forma loquaciter. Hor. 1. Epiſt. 16. 4.

LOQUACĬTO, āre. Garrire. apud Hieron.

LOQUĒLA, æ. f. [λέξις, λαλιά] Cic. 4. de Fin. 68. Ex ea difficultate illæ fallacis loquelæ, ut ait Accius, malitiæ natæ ſunt. Sic Aldus edidit, ſic & Mſſ. Pall. Quædam exemplaria legunt. Fallaciloquæ, quod Lambinus arripuit. Nonius 2. 354. Fallaciloquentiæ, quem Victorius ſequitur.
Blanda atque infracta nutricis loquela. Lucret. lib. 5. 231.
Commodare loquelam. V. COMMODO.
Fundere ſuaves ex ore loquelas. Lucret. lib. 1. 40.
Gaudet Venus verboſa loquela. Catul. in Camerium, 53. 30.

LOQUELĀRIS, e. Adj. Iſidor. 1. 12. Præpoſitiones loquelares dicuntur, quia loquelis, id eſt verbis ſemper cohærent, nec aliquid valent ſolæ poſitæ.

LOQUĬTOR, [λαλέω] āri. frequent. deponens. Plaut. Bacch. 4. 7. 5.
Eho tu, loquitatuſne es gnato meo male
Per ſermonem, quia mihi id aurum reddidit? Et Apul. in Florid. lib. 2. p. 352. Elmenh. Hoc erat primum ſapientiæ rudimentum, meditaſi condiſcere, loquitari dediſcere.

L O R

LŌRA, vel **LŪRA**, æ. f. Uter eſt. Auſonius Perioch. 8. Odyſſ. Sociique ejus opes aliquas in lora ineſſe exiſtimantes. De Sociis Ulixis. Quo verbo quidam offenſi, In ſcorto, ſubjiciunt: ſed hanc dictionem retinendam eſſe Turnebus probat, 10. 11.

LŎRA, æ. f. [δεύτερίας οἶνος] quid ſignificet, declarat Varro de R. R. lib. 1. cap. 54. Quum deſiit ſub prelo fluere, quidam circumcidunt extrema, & rurſus premunt: & rurſus, quum expreſſum, circumciſum appellant: ac ſeorſum, quod expreſſum eſt, ſervant: quod reſipit ferrum, expreſſi acinorum folliculi in dolia conjiciuntur, eoque aqua additur: ea vocatur lora, quod lota acina, ac pro vino operariis datur hieme. Columel. lib. 12. cap. 40. Plin. lib. 14. cap. 10. Non poſſunt jure dici vina, quæ Græci deuterias appellant, Cato & nos Loram, maceratis aqua vinaceis. Sed tamen inter vina operaria numerantur. Tria eorum genera: decima parte aquæ addita quæ muſti expreſſa ſit, & illa nocte & die madefactis vinaceis, rurſuſque prelo ſubjectis. Alterum quomodo Græci factitavere, tertia parte ejus quod expreſſum ſit addita aquæ, expreſſoque decocto ad tertias partes. Tertium eſt fæcibus vini expreſſum: quod fæcatum Cato appellat. Nulli ex his plus quam anno uſus.
Lorea a Catone vocatur, lib. de R. R. cap. 25. Indidem ſi voles, lavito paululum, & lorea erit familiæ, quod bibat.

LORAMENTUM, **LORARIUS**, **LOREUS**. V. LORUM.

LORĪCA, æ. f. [θώραξ] a Loro; dicitur Munimentum corporis, quale in imperatorum antiquiſſimis ſtatuis videmus. In univerſum dicitur Cujuſcunque rei tutela, & protectio, & munimentum, ut ait Budæus. Liv. 5. 38. extr. Multoſque imperitos nandi, aut invalidos, graves loricis, aliiſque tegminibus, hauſere gurgites. Cic. pro Muren. 52. Deſcendi in campum cum firmiſſimo præſidio fortiſſimorum virorum, & cum illa lata inſignique lorica, non quæ me tegeret; etenim ſciebam Catilinam non latus aut ventrem, ſed caput & collum ſolere petere. Ovid. 3. Met. 63.
Loricæque modo ſquamis defenſus, & atræ
Duritia pellis, validos cute reppulit ictus.
Æneæ loricæ & galeæ. Cic. 6. Verr. 97.
Conſerta hamis lorica. Virg. 3. Æn. 467.
Linteæ loricæ. Suet. Galb. cap. 19. V. ibi Torrent. & Caſaub.
Rigens ex ære lorica. Virg. 8. Æn. 621.
Triplex auro lorica. Virg. 5. Æn. 259.
Ambulare cum lorica. Cic. pro Flacc. 41.
Cælare loricas opere Corinthio. V. OPUS.
Circumdare. Virg. 12. Æn. 88.
— auro ſquallentem, alboque orichalco
Circumdat humeris loricam.
Lorica, Pars eſt murorum & ſtructurarum. Vitruv. lib. 2. cap. 8. de lateritiis parietibus, Quum enim in tecto tegulæ fuerint fractæ, aut ventis dejectæ, qua poſſit ex imbribus aqua perpluere, non patietur lorica teſtacea lædi laterem, ſed projectura coronarum rejiciet extra perpendiculum ſtillas. Loricam appellat Coronarum projecturam, quæ fit in parietibus ejuſcemodi. Curt. lib. 9. cap. 4. extr. Anguſta muri corona erat non pinnæ, ſicut alibi, faſtigium ejus diſtinxerant: ſed perpetua lorica obducta tranſitum ſepſerat. Itaque Rex hærebat magis, quam ſtabat in margine, clypeo undique incidentia tela propulſans. Loricam appellat Structuram faſtigiatam, quæ aquam pluviam utrinque diſpellit extra perpendiculum veluti ſuggrundulis prominentibus. Capiſtratæ hujuſcemodi ſtructuræ a ſtructoribus noſtris appellantur.
In pavimentis etiam ruderatis Lorica appellatur Corium e marmore tuſo cum calce & arena Vitruv. lib. 7. cap. 1. Itaque ſi neceſſitas coegerit, ut minime vitioſa fiant, ſic erit faciendum. Quum coaxatum fuerit, inſuper altera coaxatio tranſverſa ſternatur: claviſque fixa, duplicem præbeat contignationi loricationem. Deinde ruderi novo tertia pars teſtæ tuſæ admiſceatur. Varr. 1. de R. R. cap. 57. Parietes & ſolum opere tectorio marmorato loricandi. Budæus. Cæſ. 5. Bell. Gall. cap. 39. Turres contabulantur: pinnæ loricæque ex cratibus attexuntur. V. ſeq. dict.

LORĪCŬLA, æ. f. dimin.
Lorica, ſive Loricula in re militari ſignificat Munimentum, quod obſeſſores urbium conſtruunt. Nam ultra jactum teli foſſam faciunt: eamque vallo, ſudibus, & turriculis inſtruunt: ut erumpentibus e civitate poſſint obſiſtere: quod opus Loriculam vocant. Auctor Vegetius de Re Mil. lib 4. cap. 28. ubi tamen membranæ, Loricam præferunt. Cæſ. 8. Bell. Gall. 9. Hæc imperat vallo XII pedum muniri, coroniſque pro hac ratione ejus altitudinis inædificari, foſſam duplicem, pedum quinûm denûm lateribus directis deprimi, turres crebras excitari in altitudinem trium tabulatorum, pontibus trajectis, conſtratiſque conjungi, quorum frontes viminea loricula munirentur, ut hoſtis a duplici propugnatorum ordine depelleretur.

LORĪCO, [θωρακίζω] āre. Lorica induere. Plin. lib. 8. cap. 24. de ichneumone, Mergit ſe limo ſæpius, ſiccatque ſole. Mox ubi pluribus eodem modo ſe coriis loricavit, in dimicationem pergit.
Parietes loricare, i. e. Calce obducere. Varr. R. R. 1. 24.

LORICĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. ut, Loricata ſtatua. [θωρακωτὸν ἄγαλμα] Liv. 23. 19. Statua ejus indicio fuit Præneſte in foro ſtatuta, loricata, amicta toga, velato capite, &c.
Milites loricati. Liv. 35. 48. pr. de copiis Antiochi: Partim loricatos, quos cataphractos vocant, partim ſagittis ex equo utentes, &c.

LORICATIO, ōnis. f. Actus, quo lorica ſeu incruſtatio ædificio inducitur. Vitruv. 7. 1. Coaſſatio clavis fixa præbeat contignationi loricationem.

LORICARIUS, i. m. Gloſſ. Gr. Lat. θωρακοποιός, loricarius.

LORICĬFER, ĕra, ĕrum. Eadem Gloſſ. θωρακοφόρος, loricifer.

LORIPES, V. LORUM.

LŌRUM, i. n. [ἱμὰς, βοεὺς, ῥυτὴρ] Græca dictio, λῶρον, Latine Corrigia dicitur.
Lora, Retinacula jumentorum, & habenæ. ut,
Abrupta lora. Ovid. 2. Met. 315.
Colla jugo erumpunt, abruptaque lora relinquunt. al. Excutiunt.
Fluitantia lora. Ovid. 2. de Arte Am. 433. Laxæ & ſolutæ habenæ.
Rubra lora. Catull. ad Varum, 20. 7.
Undantia lora. Virg. 5. Æn. 146.
Nec ſic immiſſis aurigæ undantia lora
Concuſſere jugis. h. e. Valde effuſa & laxa.
Concute lora per admiſſas jubas. Ovid. 2. Amor. 16. 49.
Corripe lora manu. Ovid. 2. Met. 145.
Dant lora proni. Virg. 3. Georg. 107.
— illi inſtant verbere torto,
Et proni dant lora: volat vi fervidus axis.

Tenens lora. Virg. 1. Æn. 481.
Fertur equis, curruque hæret reſupinus inani
Lora tenens tamen.
Lorum, Quodcunque ligamentum dici poteſt. Gell. lib. 5. cap. 14. Poſtea, inquit, videbamus Androdum & leonem loro tenui revinctum. Cic. de Aruſp. Reſp. 23. Puer ille patrimus & matrimus ſi terram non tenuit, aut thenſam, aut lorum omiſit.
Solutis ire loris, Liberum eſſe. Ovid. 1. de Arte Am. 41.
Dum licet, & loris paſſim potes ire ſolutis,
Elige, cui dicas, tu mihi ſola places.
Lora, Corrigiæ, qua noxii cædebantur. Plaut. Epid. 5. 1. 6.
Periphanem emere lora vidi: aderat ibi una Apœcides. Ter. Adelph. 2. 1. 28.
Nam ſi moleſtus pergis eſſe, jam intro arripiere, atque ibi
Uſque ad necem operiere loris. S. loris liber? Æ. ſic erit. Ubi Donatus, Lora apud veteres Laura dicebantur, a lauro triumphorum, ſub qua mos erat captivos vinciri, ducique per pompam. Ideo autem, ut conditionis reminiſcantur, loris cæduntur mancipia.
Cædere loris. Cic. 8. Philip. 24. & 13. 26. V. CÆDO.
Variari loris. V. VARIUS.
Uri loris. Hor. 1. Epiſt. 16. 47.
Nec furtum feci, nec fugi, ſi mihi dicat
Servus, habes pretium, loris non ureris, aio.
Senſit lora reſtrictis lacertis. Hor. 3. Carm. 5. 35.
Lora, dicuntur Corrigiæ quibus lecti & ſellæ inſtruuntur, ſuper quas tomenta vel culcitræ imponuntur. Martial. lib. 2. 57.
Recenſque ſella linteiſque loriſque.
LŌRUS, i. m. Idem. Apul. 3. Met. p. 84. Et cum dicto lorum quempiam ſinu ſuo deprómit.
LOREUS, a, um. Adj. [ἱμάντινος] Plin. lib. 18. cap. 31. Antiqui funibus vittiſque loreis ea detrahebant, & vectibus. Cato cap. 33. Loreus funis. Loreum latus. V. in LATUS.
LORĀRIUS, i. m. dicebatur Qui in ſcenicis fabulis parebat iis qui ludis erant præfecti, & vel vinciebat, vel cædebat quos juſſus erat vincire vel cædere. Tortores quoque, Lorarios vocatos legimus. Gell. lib. 10. cap. 3. Itaque ii ſequebantur magiſtratus, tanquam in ſcenicis fabulis, qui dicebantur lorarii.
LORĀTUS, a, um. Adj. Virgil. in Moreto, v. 122.
Sub juga parentes cogit lorata juvencos. i. e. Loris vincta.
LORĀMENTUM, i. n. [ἱμάς] Ligamentum. Juſtin. lib. 11. 7. Quum capita loramentorum intra nodos abſcondita reperire non poſſet, violentius oraculo rex uſus, gladio loramenta cædit. De nodo Gordii loquitur.
LŌRĬPES, ĕdis. [ἱμαντόπους] Qui pedem in modum lori tortum habet. Juven. 2. Sat. 23.
Loripedem rectus derideat, Æthiopem albus. Plaut. Pœnul. 3. 1. 7.
Nequicquam hos procos mihi elegi, loripedes, tardiſſimos.
Nec prætextatum rapuit Nero loripedem, nec Strumoſum, &c. Juven. 10. Sat. 308.

L O T

LOTIO, V. LAVO.
LŎTIUM, i. n. [οὖρον] a nomine Lotio, onis, dicitur; Urina: a diluendis corporibus ſic dicta. Sueton. in Veſpaſ. cap. 23. Reprehendenti filio Tito, quod & urinæ vectigal commentus eſſet, pecuniam ex prima penſione admovit ad nares, ſciſcitans, num odore offenderetur? At illo negante, Atqui, inquit, e lotio eſt.
Lotium utique primam habere brevem docet Valla lib. 1. cap. 2. idque contra primitivi naturam. Videtur tamen Catullus produxiſſe in hoc ſcazonte ad Egnatium, 37. extr.
Hoc te amplius bibiſſe prædicet loti. Loti pro Lotii. Sic enim multi legendum putant, non Lotus. [Ego non dubito, quin ſemper primam longam habeat. Cui ſententiæ etiam Borrichius aſtipulatur, quia ſit a Supino Lotum.
Lotium difficilius tranſibit. Cato cap. 122.
Suillum lotium. Cato cap. 7.
LOTIOLENTUS, a, um. Adj. Idem quod Commictilis, apud Non. 2. 109.
LOTIOLENTE, Adv. dictum veluti Lutulente, a Lotio. Titinnius, Lotiolente flocci ſiet, & circulator. Non. 2. 485. Antiquum.
LŌTŎMĒTRA, æ. f. [λωτομήτρα] Genus panis. Plin. lib. 22. cap. 21. Eſt & lotometra quæ fit ex loto ſata: ex cujus ſemine ſimili milio fiunt panes in Ægypto a paſtoribus, maxime aqua vel lacte ſubacto.
LOTOR, V. LAVO.
LŌTOS, LŌTUS, & LŌTIS, ĭdis. f. [Λῶτος] Proprium nomen nymphæ Neptuni filiæ, quæ Priapum a quo adamaretur fugiens, & deorum auxilium implorans, illorum miſeratione in arborem ſui nominis verſa eſt. Ab hac
LŌTOS vel LŌTUS, i. f. [λωτὸς] Arboris nomen, de qua Plin. lib. 13. cap. 17. Eadem Africa qua vergit ad nos, inſignem arborem lotum gignit, quam vocant celtin: & ipſam Italiæ familiarem, ſed terra mutatam. Præcipua eſt circa Syrtes atque Naſamonas. Magnitudo quæ piro: quanquam Nepos Cornelius brevem tradat. Inciſuræ folio crebriores, alioquin ilicis viderentur. Differentiæ plures, eæque maxime fructibus fiunt. Magnitudo huic fabæ, color croci, ſed ante maturitatem alius atque alius, ſicut in uvis. Naſcitur denſus in ramis myrti modo, non ut in Italia ceraſi. Tam dulcis ibi cibus, ut nomen etiam genti, terræque dederit, nimis hoſpitali advenarum oblivione patriæ. Ferunt ventris non ſentire morbos, qui eum mandant. Melior ſine interiore nucleo, qui in altero genere oſſeus videtur. Vinum quoque exprimitur huic ſimile mulſo, quod ultra denos dies negat durare idem Nepos: baccaſque contuſas cum alica ad cibos doliis condi. Quin & exercitus paſtos eo accepimus, ultro citroque commeantes per Africam. Ligno colos niger. Ad tibiarum cantus expetitur. E radice cultellis capulos breveſque alios uſus excogitant. Ovid. 10. Met. 96.
Amnicolæque ſimul ſalices, & aquatica Lotos.
Lotos etiam, Fructum loti arboris ſignificat. Ovid. 4. de Pont. 10. 18.
Nec deguſtanti lotos amara fuit.
Lotos, Herba. Plin. lib. 13. cap. 17. Eſt autem eodem nomine & herba, & in Ægypto caulis in paluſtrium genere. Recedentibus enim aquis Nili riguis, provenit ſimilis fabæ caule, foliiſque denſa congerie ſtipatis, brevioribus tantum, gracilioribuſque: cui fructus in capite papaveri ſimilis inciſuris, omnique alio modo. Intus grana ceu milium. Incolæ capita in acervis putrefaciunt, mox ſeparant lavando, & ſiccata tundunt, eoque pane utuntur. Mirum eſt quod præter hæc traditur, Sole occidente papavera ea comprimi, & integi foliis. Ad ortum autem aperiri donec matureſcant, floſque qui eſt candidus, decidat.
Lotos pro Tibia ponitur. Feſtus. Lotos arboris genus, ex cujus materia frequenter tibiæ fiebant.
Adunca lotos. Ovid. 4. Faſt. 190.
Terret, & horrendo lotos adunca ſono.
Mygdonia lotos. Sil. 8. 505. V. ibi Heinſ.
LŌTŎPHĂGI, orum. m. [Λωτοφάγοι] Populi Africæ Minoris. Plin. lib. 5. cap. 4. Lotophagorum oram citra Borion in intimo ſinu Syrtis majoris ſtatuit: Ptolemæus inter duas Syrtes Ortum verſus, ad Cyniphem fluvium. Herodot. lib. 4. ad minorem Syrtim fere, & Gindanes illos, quorum uxores adeo ſe Venere jactant, locat. Horum nullus Melæ 1. 7. extr. convenit, trans Borion oram eorum ſtatuenti. Strabo certe libro ultimo, ad minorem Syrtim & inſulam ejus inſignem, cui nomen eſt Meninx, Lotophagos habitaſſe, argumentum eſſe ait monimenta quædam, & Ulyſſis aram, & loton arborem ſuaviſſimi fructus, a qua his nomen datum eſt, in ea copioſam. Quam Plinius quoque ab Eratoſthene Lotophagiten dictam eſſe ait. Illius ſententiæ ſuffragatur Silius illo verſiculo lib. 3. 318.
Neritia Meninge ſatus, &c. Ubi de Coaſpe Afro Neritiam inſulam cognominat, ob Ulyſſis in ea memoriam, qui Ithacam patriam habuit, in qua mons Neritos nemoroſus & altus Homero ponitur libro Odyſſeæ nono v. 91. ſeq. Hoſpitales Lotophagos & appulſis mites fuiſſe conſtat, atque inde tanta eorum laus. Nam ut Strabo ex Eratoſthene retulit, in his litoribus communis Barbarorum mos hoſpites pellendi. De his Sil. lib. 3. 310.
Spectari caſtris, quos ſucco nobilis arbor,
Et dulci paſcit lotos nimis hoſpita bacca. Nimis hoſpitam dixit, quod veſcentes, ejus dulcedine adeo capiuntur, ut terram non niſi inviti deſerant. Hinc illa Odyſſeæ lib. 9. Homeri de ſociis Ulyſſis fabula.
LOTURA, LOTUS, a, um. V. LAVO.
LOTUS, i. V. ſupra LOTOS.
LOXA, æ. f. [Λόξα] Ptolemæo lib. 2. cap. 3. Fluvius Britanniæ. Vulgo *Fyrth*.

L U

LV. Ludus, Ludos, Quinquaginta quinque. LVCAR. Lucaria. LVCR. Lucretia, Lucretius. LVD. APOLL. Ludi Apollinares. LVD. CIRC. Ludi Circenſes. LVD. SAEC. Ludi ſæculares. LVD. VICT. Ludi victoriæ. LVG. P. S. Lugduni pecunia ſignata.
LUA, æ. f. Dea quædam apud veteres fuit, a luendo expiandoque nomen ſortita, quæ præerat luſtrationibus & luſtris. Liv. lib. 8. 1. Armorum vis magna tum inter cæſa corpora hoſtium, tum in caſtris inventa eſt. Ea Luæ matri dare ſe Conſul dixit. Annotavit Turnebus.

L U B

LŬBET, lubuit, [ἀρέσκει] imperſ. per u ſcripſere veteres: quod tamen per i ſcribimus. Plaut. Perſ. 3. 1. 48.
— at, meo ſi liceat modo,
Sapienter potius faciam, quam ſtulte. S. lubet.
V. Lubere per me tibi licere intelligo:
Verum lubere haud lubeat, ſi liceat mihi. Idem Amph. prol. 123.
Ita verſipellem ſe facit, quando lubet. Ibid. 2. 1. 8.
Proinde, ut commodum eſt & lubet, quicque facias. Idem Aſin. 4. 1. 36.
Deam invocet ſibi, quam lubebit, propitiam. Idem Curcul. 1. 2. 39.
— quid eſt? ecquid lubet? LE. lubet.
PA. Etiam mihi quoque ſtimulo fodere lubet te. V. LIBET.
LŬBENS, entis. Partic. [ἄσμενος] Plaut. Ciſtel. 1. 1. 13.
Lubentique edepol animo factum & fiet a me.
Lubente me facies. Plaut. Stich. 3. 2. 20.
Lubente, me hercle, facies. E. idem ego iſtuc ſcio. i. e. quod barbari dicunt, *Ego ſum contentus ut facias.* Idem Truc. 2. 4. 10. Me lubente facies. Idem Amph. 2. 2. 218. Edepol me lubente facies. Idem Men. 2. 1. 47.
Cape atque ſerva: me lubente feceris.
Lubentes ſunt malo muliebri. Plaut. Ciſtell. 4. 2. 13.
Non ſum ſcitior, quæ hos rogem, aut quæ fatigem,
Qui ſemper malo muliebri ſunt lubentes. i. e. Delectat eos malum inferre, ſive nocere mulieri alicui. V. LIBENS in LIBET.
LUBENTER, LUBENTIA, LUBIDINITAS, LUBIDO, V. LIBET.
LŪBRĬCUS, a, um. Adj. [ὀλισθηρὸς, εὐόλισθος, γλισχρὸς] Valla, Lubricus locus eſt, in quo nequeas inſiſtere, nec ingredi, quales ſunt herbæ perfuſæ ſanguine, ut apud Virgilium de Niſo, & Homerum de Ajace Oilei: aut aliter humectatæ: marmora lævigata, lapideſque vel humore conſperſi, terra glaciata, aqua gelata, pavimenta, ceteraque hujuſmodi, lubrica dicuntur. Hactenus Valla lib. 4.
Semita lubrica canenti clivo. i. e. Glacie. Sil. lib. 3. 519.
Terra lubrica. Tibull. lib. 2. 3. 52.
Via lubrica tota. Propert. lib. 4. 4. 49.
Oculi dicti ſunt lubrici eo modo quo a quibuſdam pes lubricus pro eo quod eſt in lubrico: ita oculi quaſi in lubrico poſiti ſunt, ut vix queant conſiſtere. Quale eſt quum dicimus, Spargo humum floribus, pro eo quod eſt, Spargo humi flores: & Sterno lectum pallio, pro eo quod eſt Sterno pallium lecto. Hæc Valla lib. 4. Cic. 2. de Nat. Deor. 141. Sed lubricos oculos fecit & mobiles.
Ora lubrica tabo. Stat. 9. Theb. 73.
Viæ lubricæ adoleſcentiæ. Cic. pro Cœl. 41. Et interdum multas vias adoleſcentiæ lubricas oſtendit, quibus illa inſiſtere, aut ingredi ſine caſu aliquo, aut prolapſione vix poſſet. Lubricam adoleſcentiam, inquit Valla, per translationem vocamus; in qua qui ſunt, velut in glacie facile labuntur.
Lubricus, qui facile elabitur, nec prehendi poteſt ut
Anguis lubricus, Labilis, & qui facile effluit ſi comprehendatur manibus. Virg. 5. Æn. 84.
— adytis quum lubricus anguis ab imis.

Amnis lubricus. Ovid. 3. Amor. 6. 81. De Amne, ut Deo.
Conchilia lubrica. Hor. 2. Serm. 4. 30.
Terga lubrica. Virg. 2. Æn. 474.
Lubrica convolvit ſublato pectore terga. Servius; Lubricum dicitur & Quod labitur dum tenetur, ut piſcis, ſerpens: & Locus in quo labimur; ut,
Et ſeſe oppoſuit Salio per lubrica ſurgens.
Vultus nimium lubricus aſpici. Hor. 1. Carm. 19. 8.
Spes lubrica. Stat. 1. Achill. 547.
Umbra lubrica. Ovid. 5. Faſt. 476.
Lubrica prenſantes effugit umbra manus.
Lubricus, Fallax, mobilis. Virg. 11. Æn. 716.
Nequicquam patrias tentaſti lubricus artes. Servius.
Lubricus aſſenſus, Inconſtans, non tutus, fragilis. Cic. 4. Acad. 108. Ego enim etſi maximam actionem puto repugnare viſis, obſiſtere opinionibus, aſſenſus lubricos ſuſtinere, &c.
Defenſio lubrica. Cic. pro Planc. 5.
Lubricus locus, per translationem, pro Difficili & incerto. Cic. 1. Off. 65. Qui locus eſt ſane lubricus, quoniam vix i[illegible]nitur qui laboribus ſuſceptis, periculiſque aditis, non quaſi mercedem rerum geſtarum deſideret gloriam. Cic. 4. Acad. 68. Tum paucis additis venit ad Soritas, lubricum ſane, & periculoſum locum.
Obſervatio lubrica. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Lubrĭcum, i. n. [ὄλισθος] ut, Lubricum itinerum. Tacit. 1. Hiſt. 79. Et lubrico itinerum adempta equorum pernicitate.
Paludum lubricum. Tacit. 1. Ann. 65. Illi ſanguine ſuo, & lubrico paludum lapſantes, &c.
Viarum anguſta & lubrica. Tacit. 3. Hiſt. 82. Per anguſta, & lubrica viarum flexerant.
Metaph. Adoleſcentiæ lubricum. Tacit. 14. Ann. 56. Quin ſi qua in parte lubricum adoleſcentiæ noſtræ declinat, revocas. V. ADOLEO.
Ætatis lubricum. Plin. Epiſt. 3. lib. 3. ad Hiſpullam.
Linguæ lubricum. Modeſtinus in l. Famoſi. D. Ad legem Jul. majeſt. Nam & perſona ſpectanda eſt, an potuerit facere, & an ante quid fecerit, & an cogitaverit, & an ſanæ mentis fuerit: nec lubricum linguæ ad pœnam facile trahendum eſt.

Lubrĭce, Adv. [ὀλισθηρῶς] Dubie, periculoſe. Cic. 2. Philipp. 59. Et lubrice verſatus in bello eſt. Ex vetuſto codice legitur, Reliquorum factorum ejus, P.C. difficilis ſane eſt reprehenſio & lubrica. verſatus in bello eſt, &c.

Lubrĭco, [ὀλισθηρὸν ποιῶ] āre. Lubricum reddere. Juven. 11. Sat. 173.
Qui Lacedæmonium pytiſmate lubricat orbem. Sic legit Turnebus, hoc ſenſu, Qui ſputo & ſaliva trochum, quem jacturus eſt, lubricum & volubilem magis reddit. Conſtat enim genus illud ludi Græcanicum fuiſſe, ut & nomen trochi oſtendit, & quod apud auctores reperimus Græco trocho ludere. Lacedæmonii autem omnium Græcorum maxime exercitationes colebant: unde & Lacedæmonium orbem, ut mihi videtur, appellavit. [At Trochus agitabatur, non jactabatur, uti Diſcus. Nec poſſunt tamen hæc de Diſcobolo intelligi. Dici vix poteſt quot in ſententias abierint interpretes. V. Schol. Vet. Grang. & Schurzfl. Angues lubricat in ſpiras. Tertull. in Geneſi cap. 1.

Lubricātus, a, um. Partic. Arnob. lib. 1. adverſus gentes, Lubricatus lapis, & ex olivi unguine ordinatus.

L U C

Lūca, æ. f. [Λοῦκα] Hodie Civitas Tuſciæ, ſui juris opulenta ac maxime ſplendida munitaque. Imperiali libertate gaudet. Cluver. Dicta a Lucumone Hetruſcorum rege. Quondam primum Galliæ Ciſalpinæ oppidum, ut ex Suet. Jul. 24. & Cic. 1. Fam. 9. conſtat. De hac Strabo lib. 5. Luca urbs eſt ad montes Lunæ incumbentes, ubi plerique vicatim habitant: regio tamen virorum probitate floret, & robur militare hinc magnum educitur, & equitum multitudo, ex quibus Senatus militares cepit ordines.

Lūca, vel **Lucas**, æ. m. Bos luca, dicitur Elephas. [ἐλέφας] Plin. lib. 8. cap. 6. Elephantes Italia primum vidit Pyrrhi regis bello, & Boves lucas appellavit, in Lucanis viſos. Nævius apud Varr. Atque prius pariet locuſta lucam bovem. Ideo dicti boves, quod noſtri maximam quadrupedem, quam haberent, vocarent bovem. Cur Elephantes dicti ſunt Lucæ boves, non ſatis convenit. V. Varr. de L. L. 6. 3. Iſidor. 12. 2. Lipſ. Elect. 2. 4. & Drakenb. ad Sil. 9. 572. [Gloſſ. Gr. Lat. Ἐλέφας, Elefantus, Vocluca, Barrus. ſcribe Bos luca.

Lucania, æ. f. [Λευκανία] Italiæ ultimæ, ſeu Magnæ Græciæ regio. In qua fuit Pæſtum oppidum, & Velia urbs, & Heraclea ad Tarentinum ſinum.
Violenta Lucania. Hor. 2. Serm. 1. 38.

Lucānus, a, um. Adj. [Λευκανὸς] ut, Aper Lucanus. Hor. 2. Serm. 8. 6.
Juga Lucana. Sil. lib. 8. 571.
Mare Lucanum. Stat. 3. Silv. 2. 85.
Paſcua Lucana. Hor. Epod. 1. 28.

Lucāni, orum. m. [Λευκανοὶ] Populi inter Calabros & Apulos ſiti, & a Samnitibus orti, duce Lucio, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 5.

Lucanĭca, æ. f. [ἀλλᾶς] Genus farciminis porcinis carnibus infarctum, a Lucanis populis primum inventa. Martial. lib. 13. 35.
Filia Picenæ venio lucanica porcæ,
Pultibus hinc niveis grata corona datur.

Lucanius, i. m. Nomen hominis Plebeii apud Ammian. 28. 4.

Lucanus, i. m. [Λουκανός] Cognomen Ro. M. Annæus Lucanus, Cordubenſis patria, poeta egregius, Senecæ philoſophi nepos. Scripſit præter 10 libros Pharſaliæ, quos habemus, alia plura: Saturnalia, Tragœdiam Medeam, de Incendio urbis, de Incendio Troico, Silvarum lib. 10. Orphea, & alia quæ veteres Grammatici enumerant in ejus Vita.

Lūcar, āris. [λοῦκαρ Plut.] ut ait Feſtus, appellatur Æs quod ex lucis captatur. Alii Lucar, Erogationem dicunt, quæ in lucis fiebat. Et Lucaris pecunia, Quæ in luco erat data. V. Scalig. ad Feſt. & Lipſ. ad Tacit. p. 743. & Tertull. adv. Gnoſt. cap. 8. V. ſupra ad dict. LOCARIUS notata, in LOCUS. [In Gloſſ. Lat. Gr. Lucar, Θεατρικόν, Γέλιαν, Μισθὸς ἀπὸ Φισκου. Lego, Γελοίων μισθὸς ἀπὸ φίσκου. Nam γέλοιοι ſunt γελωτοποιοί, i. e. ſcenici artifices, teſte Suida.

Lucāria, orum. n. [λουκάρια καλούμενα] Feſta quæ in luco Romani colebant, qui permagnus erat inter viam Salariam & Tiberim, pro eo quod victi a Gallis fugientes e prælio ibi ſeſe occultaverint. Feſtus.

Luccius, i. m. vel potius **Lucceius**, ut in antiquis monumentis eſt, Hiſtoricus fuit Romanus, quem Cicero rogat, ut res in conſulatu geſtas ſeorſum deſcribat, 5. Fam. 12.

Lucellum, V. LUCRUM.

Lucens, V. LUX.

Lucentia, æ. f. Citerioris Hiſpaniæ urbs, & Romanorum quondam colonia, ut ſcribit Pomponius Mela lib. 2. cap. 6. Nunc vulgo *Lugent*, teſte Olivario. V. ad dict. ſeq.

Lucentum, i. m. [Λούκεντον] Hiſpaniæ Tarraconenſis oppidum a ſuperiore diverſum, quod Ptolemæus lib. 2. cap. 6. ſtatuit ſupra Carthaginem Occaſum verſus. Vulgo *Suſana*. [Cellarius Lucentiam Melæ, Lucentum Plinii & Lucentos Ptolemæi, idem oppidum eſſe ſtatuit. Hodie *Alicante*.

Luceo, V. LUX.

Lucĕres, um. m. pr. c. tertia pars fuere populi Rom. temporibus Romuli regis. Feſt. Servius, Conſtat primo tres partes fuiſſe populi Rom. unam Tatienſium, a Tito Tatio duce Sabinorum, jam amico, poſt fœdera: alteram Ramnetum a Romulo: tertiam Lucerum, quorum, ſecundum Livium (1. 13.) & nomen & cauſa in occulto ſunt. Varro tamen dicit, Romulum dimicantem contra Titum Tatium a Lucumonibus, id eſt Tuſcis, auxilia poſtulaſſe: &c. Ergo a Lucumone Luceres dicti ſunt. Hæc Servius in illud Virg. 5. Æn. 560.
Tres equitum numero turmæ, ternique vagantur
Ductores, &c. [Rectius Liv. tertiam equitum centuriam fuiſſe.
Luceres, prima modo producta, modo correpta. Propert. lib. 4. 1. 31.
Hinc Tities, Ramneſque viri, Lucereſque coloni. Ovid. 3. Faſt. 132.
Quinetiam partes totidem Tatienſibus ille,
Quoſque vocant Ramnes, Luceribuſque dedit.

Lucerenses, & **Luceres**, Iidem, teſte Feſt.

Lūcĕria, æ. f. [Λουκερία] eſt Dauniorum colonia in Apulia, teſte Plinio lib. 3. cap. 11. Strabo quoque idem docet lib. 6. dicitque fuiſſe Luceriæ nobile fanum Minervæ.
Arx Luceriæ. Lucan. lib. 2. 473. Emendati codd. habent Nuceriæ.
Nobilis Luceria. Hor. 3. Carm. 15. 13.
Te lanæ prope nobilem
Tonſæ Luceriam, non citharæ decent.

Lucerius, vel **Lucerus**, i. m. Ardeæ rex, qui auxilio fuit Romulo contra Tatium. Feſt. in Lucerenſes. conf. LUCETIUS.

Lucerna, **Lucesco**. V. LUX.

Lūcĕtius, i. m. dictus eſt Juppiter, a luce, quam præſtare hominibus putabatur. ſic Juno Lucetia, quod lucis cauſa ſit. V. Feſt. Serv. ad 9. Æn. 570. Gell. 5. 12. in Gloſſ. vet. Lucerius ſcribitur.

Luci, adv. **Lucidus**, **Lucifer**, **Lucifuga**. V. LUX.

Lucianus, i. m. [Λουκιανὸς] Syrus urbe Samoſata, [vel potius Armoſatis,] ſub M. Antonino Philoſopho potiſſimum floruit. Omnem vim & ſuavitatem Atticæ eloquentiæ in perſtringendis tum aliorum hominum, tum potiſſimum philoſophorum ſuæ ætatis moribus explicavit, qua in re dialogi vires comœdiæ lepore ita temperavit ut novum quoddam ac ſuum dicendi genus effinxerit. V. Fabric. Bibl. Græc lib. 4. cap. 16.

Lūcīlius, i. m. [Λουκίλιος] Nomen gent. Ro. a luce deductum. a Luce enim Lucius, a Lucius Lucilius. [ut a Mane, Manius, Manilius.
Lucilius Satyrarum primus inter Latinos promeruit laudem, & apud Neapolim anno ætatis ſuæ quadrageſimo ſexto defunctus, publico funere elatus fuit. De Lucilio meminit Hor. 1. Serm. 4. & 10. ubi de ſcriptoribus veterum comœdiarum loquitur.
Sapiens Lucilius. Hor. 2. Serm. 1. 17.
Lucilius Baſſus, malus Poeta. Cic. 12. Att. 5. Cato me quidem delectat, ſed etiam Baſſum Lucilium ſua.
Alius Lucilius, Senecæ epiſtolis clarus, & Nat. Quæſt. libris, quos ei inſcripſit, fuit Procurator Siciliæ, vir eruditus & ſtudioſus; & inſignis poeta ut ex eodem Seneca conſtat. Sunt qui Lucillius ſcribunt.

Luciliānus, a, um. Adj. ut, Filius Lucilianus. Cic. 16. Att. 11.
Charactere Luciliano libelli. Varr. de R. R. 3. 2.

Lūcīna, æ. f. dicta eſt Juno, quæ partui præeſt, quod partum ferat in lucem. Sunt qui a Luco deducunt, qui Romæ Junoni ſacer eſt in Exquiliis. Plin. lib. 16. cap. 44. Ovid. 2. Faſt. 449.
Gratia Lucinæ, dedit hæc tibi nomina lucus:
Aut quia principium tu dea lucis habes. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. ult. Lucina, quæ Luna eſt, a parientibus invocatur, quia proprium ejus munus eſt diſtendere rimas corporis, & meatibus viam dare: quod accelerando partui eſt ſalutare.
Lucina, Ilithyia, Genialis; Idem. Hor. in Carm. ſæcul. 15.
Caſta fave Lucina. Virg. 4. Ecl. 10.
Experta primos labores Lucinæ. Virg. 4. Georg. 340.
Favente Lucina pignora bina dedi. Ovid. 6. Epiſt. 122.
Pati Lucinam, Parere. Virg. 3. Georg. 60.
Parce precor gravidis, facilis Lucina, puellis. Ovid. 2. Faſt. 451.

Lucīnus, a, um. Adj. ut, Horæ Lucinæ. i. e. Horæ, quibus edimur in lucem. Prudent. contra Symmach. 2. 222.

Lucinia, æ. V. LUSCINIA.

Lūcius, i. m. [Λούκιος] Prænomen apud Romanos fuit frequens, multiſque commune, ut Lucius Piſo, Lucius Cæſar, &c. A Luce ducitur. Lucius (ait Pompeius Feſtus) prænomen eſt ejus, qui oriente luce natus eſt. Varro de L. L. lib. 5. 2. Lucii, a prima luce in creatione. conf. 8. 38 extr.

Lucipor, ŏris. m. Lucii puer vel ſervus. Plin. 33. 1. Apud antiquos ſinguli Marciporés, Luciporeſve, dominorum gentiles, victum in promiſcuo habebant. V. MARCIPOR.

Lucomēdi, orum. m. a duce ſuo Lucomo dicti: qui poſtea Lucerenſes dicti ſunt. Feſtus. Aliis Lucumedi a Lucumone vocantur. V. LUCUMO.

Lūcrētia, æ. f. [Λουκρητία] Nobilis in hiſtoria Romana femina, Sp. Lucretii filia, quam Sex. Tarquinius, Tarquinii Superbi Romanorum regis filius, per vim & fraudem ſtupravit. Quod ipſa quum patri & viro Collatino indicaſſet, gladio ſe occidit, fecitque ut populus ſcelus ulciſcentibus faveret, & reges exigeret. Claud. de Laud. Seren. 153.
Et gravis incumbens caſto Lucretia ferro, &c. Hanc hiſtoriam narrat Liv. 1. circa finem: & Ovid. 2. Faſt. 685. Seneca Octav. 300.
Te quoque bellum triſte ſecutum eſt,
Mactata tua miſeranda manu

Nata

Nata Lucretii, ſtuprum ſævi
Paſſa tyranni.

Pro Pudica, & mariti amante ponitur a Petron. cap. 9. Cum ego proclamarem, gladium ſtrinxit, & ſi Lucretia es, inquit, Tarquinium inveniſti. V. Martial. 11. 105.

Lŭcrētĭlis, is. m. [Λουκρήτιλος] Mons eſt in Sabinis, de quo Hor. 1. Carm. 17. 1.

Velox amœnum ſæpe Lucretilem
Mutat Lycæo Faunus.

Lucretilīnus, a, um. Adj. ut, Sol Lucretilinus. Cic. 7. Att. 11.

Lŭcrētius, i. m. [Λουκρήτιος] poeta Terentio, Varrone, & M. Tullio paulo antiquior. Scripſit de Rerum natura libros ſex. Periit ætate integra, quum paucos annos ſupra quadraginta impleviſſet. Euſebius tradit eum tanto furore percitum fuiſſe aſſumpto amatorio poculo, ut propria manu ſe interfecerit. Ovid. 1. Amor. 15. 23.

Carmina ſublimis tunc ſunt peritura Lucretî,
Exitio terras quum dabit una dies.

Lucrīnum, i. n. Dauniorum eſt oppidum in Apulia, ut ſcribit Strabo lib. 6. & Pomponius lib. 2. [Sic quidam codd. cap. 4. in emendatis eſt Larinum. Strabonis quoque citatio falſa eſt.

Lūcrīnus & Avernus [Λουκρῖνος καὶ Ἄορνος] lacus, uterque in Baiano ſinu eſt. At Lucrinus Populi Romani cura piſcoſus factus, vectigalibus operam penſantibus. V. Servium apud Virg. 2. Georg. 161.

An memorem portus, Lucrinoque addita clauſtra, &c.

Lucrīnus, a, um. Adj. [Λουκρῖνος] ut, Aqua Lucrina. Propert. lib. 1. 11. 10. Lacus Lucrinus. Hor. 2. Carm. 15. 3.

Lucrinensis, e. Idem. ut, Res Lucrinenſes. Cic. 4. Att. 10.

Lucrum, i. n. [κέρδος] Quæſtus. Ter. Heaut. 4. 4. 25.

Næ ille haud ſcit, hoc paulum lucri quantum ei
Damni apportet.

Lucrum & quæſtus. Cic. 5. Tuſc. 9. Alii emendi aut vendendi quæſtu & lucro ducerentur.
Cupido lucri. Ovid. 3. de Arte Am. 373.
Scabies & contagia lucri. Hor. 1. Epiſt. 12. 14.
Studium lucri. Hor. 4. Carm. 12. 25.
Bonum lucrum. V. bonus.
Dulce. Ovid. 1. Faſt. 194.
Perenne lucrum. V. perennis.
Pudenda lucra. Ovid. 3. de Arte Am. 442.
Sordidum lucrum. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Abrumpere lucrum. Ulpian. in l. j. Quarum rerum actio datur, Neque enim oneratum ſe hoc nomine poteſt queri libertus, ſi lucrum abruptum ex re patroni non fecerit. Lucrum abruptum dicit, quaſi Præceps, & præter ſpem abactum, ait Budæus. Legitur & Abreptum & Obruptum.
Afficere lucro. V. afficio.
Apponere lucro. Hor. 1. Carm. 9. 14.

Quid ſit futurum cras, fuge quærere: &
Quem ſors dierum cunque dabit, lucro
Appone.

Deputare in lucro. Ter. Phorm. 2. 1. 21.

Quicquid præter ſpem eveniet, omne id deputabo in lucro.

Dare lucrum vel Addere. Cic. 5. Verr. 72. Imperat Agyrinenſibus ut decumas ipſi publice accipiant, Apronio lucrum dent. Et paulo poſt, Quare putabas emptori lucrum addi oportere?
Facere lucrum ex vectigalibus publicis. Cic. 5. Verr. 86. Quomodo igitur hoc aſſequar, Judices, ut ſciam lucri quantum factum ſit?
Facere lucri rem dicitur pro Facere lucrum alicujus rei. Nepos 8. 1. 3. Quæ ille univerſa naturali quodam bono fecit lucri. V. lucrifacio.
Ligurire lucra. V. ligurio.
Ponere in lucro aliquid. Cic. pro Flacc. 40. Quieſcant igitur & me hoc in lucro ponere, atque aliud agere patiantur. Idem 7. Fam. 24. Id ego in lucris pono.
Revocare ad lucrum. Cic. 3. Philipp. 30. Reliquas res ad lucrum, prædamque revocaverit.
Eſſe in lucro. Ovid. 1. Triſt. 3. 68.
Eſt lucro. Plaut. Mil. 3. 1. 80. Cic. 13. Philipp. 40. Quibus utri noſtrûm ceciderint, lucro futurum eſt.
Eſt lucri, Prodeſt. Ter. Phorm. 1. 2. 11. Ubi quid mihi lucri eſt te fallere?
Lucrus, maſculino genere, teſte Nonio, apud Plautum Perſ. 4. 3. 23.

— nunc eam narrabo, unde tu pergrandem lucrum facias. Al. Pergrande.

Lucrōsus, a, um. Adj. [κερδαλέος] Plenum lucro. Plin. lib. 18. cap. 31. Id peræque lucroſiſſimum. Idem lib. 37. cap. 12. Neque eſt ulla fraus vitæ lucroſior.
Bona lucroſa. Caius in l. Ejus. D. de teſtam.
Dolus lucroſus. Ulpian. in l. 3. D. de tribut. action.
Eloquentia lucroſa, & ſanguinans. Tacit. de Orat. 12.
Pœna eſt lucroſa poetæ. Ovid. 2. Triſt. 507.
Voluptas lucroſa. Ovid. 1. Amor. 10. 35.

Lucrōse, Adv. Hieron. Epiſt. 22. de Cuſtod. Virg. cap. 5. Sub virginali nomine lucroſius pereant. ſed M. Victorius ibi Tutius mavult.

Lŭcellum, i. n. dimin. [κερδύφιον] Cic. 5. Verr. 72. Age, quid tum? ſi Apronio, deliciis Prætoris, lucelli aliquid juſſi ſunt dare, putate Apronio datum: ſi Aprontanum lucellum, ac non Prætoria præda vobis videbitur.
Dulce lucellum. Hor. 1. Epiſt. 18. 102.

Lucror, [κερδαίνω, χρηματίζομαι] āri. depon. Lucrum facere. Cic. 7. Verr. 61. Pretio certo miſſos facere nautas: miſſorum omne ſtipendium lucrari.
Indicia veteris infamiæ lucrari. Cic. 3. Verr. 33. Damna, dedecora &c. prætereantur: lucretur indicia veteris infamiæ. i. e. Ne repoſcatur ab eo illiuſmodi damnorum ratio. Hotom. [Apparet Judicia legiſſe V. C. Sed melius Indicia. i. e. Non indicabo, Præteribo ſilentio hanc infamiam ipſius. V. Græv.
Moram fati lucrari. Stat. 9. Theb. 779.
A morte lucrari. Lactant. Divin. Inſtit. lib. 5. pag. 2. Nam ſi lucrari hos a morte, ad quam concitatiſſime tendunt, non potuerimus. i. e. A morte eripiendo lucrum facere. H. St. Exſtant cap. 1. non longe a principio.

Lucrans, antis. Partic. Suet. Neron. cap. 45. Ex annonæ caritate lucrantium accrevit invidia. Al. Luctantium. V. loc.

Lŭcrātus, a, um. Partic. [χρηματισάμενος] ut, Hor. 4. Carm. 8. 19. de Scipione, qui Africanus dictus fuit.

Ejus, qui domita nomen ab Africa　Lucratus rediit.

Pythias emuncto lucrata Simone talentum. Hor. de Arte Poet. 258.

Lucratio, ōnis. f. Tertull. adv. Gnoſt. cap. 4. & ad Uxor. 2. 7.

Lucrātīvus, a, um. Adj. Julianus in l. Omnes. D. de action. & oblig. Omnes debitores, qui ſpeciem ex cauſa lucrativa debent, liberantur, quum ea ſpecies ex cauſa lucrativa ad creditorem perveniſſet.
Acquiſitio lucrativa. Ulpian. in l. Apud Celſum. §. Auctoris. D. de doli mali. except.
Opera lucrativa. Quintil. 10. 7. p. 958. Sed vox Lucrativa ſuſpecta eſt Burm. V. eum ad loc.

Lucrĭfăcio, ēci, actum, [κερδαίνω] ĕre. Idem quod Lucrari. Martial. lib. 8. 11.

Emit lacernas millibus decem Baſſus,
Tyrias coloris optimi lucrifecit.

Sic per Analogiam & Sumptifacere, vide in restis. H. St.
Injuriam lucrifacere. Plin. lib. 7. cap. 39. i. e. Injuriam impune committere, & pœnam non luere. Budæus.
Nomen lucrifacere. Varr. 3. de R. R. cap. 4. Atque adeo non diſſimulabo quod volo de ornithone primum, quod lucrifecerunt hoc nomen turdi. In multis libris diviſim ſcribitur.

Lucrifīo, [κερδαίνομαι] ĕri. paſſiv. Cic. 5. Verr. 111. Quid ſi oſtendo in hac una emptione lucrifieri tritici modios centum?

Lucrifactus, a, um. Partic. [κερδανθεὶς] Cic. 5. Verr. 174. Jam vero ab iſto omnem illam ex ærario pecuniam, quam his oportuit civitatibus pro frumento dari, lucrifactam videtis.

Lucrĭfĭcus, a, um. Adj. ut, Facula & Fortuna lucrifica. Plaut. Perſ. 4. 3. 46, 47.

Lucrĭfĭco, āre. Tertull. de Præſcript. cap. 24. Paulus factus omnibus omnia, ut omnes lucrificaret.

Lucrificābĭlis, e. Adj. [κερδαλέος] Plaut. Perſ. 4. 7. 2.

Næ hic tibi dies illuxit lucrificabilis.　i. e. Lucrum afferens. Antiquum.

Lucrĭfŭga, æ. m. [φυγόκερδος] Qui lucrum fugit. Plaut. Pſeud. 4. 7. 33.

— Venus mihi hæc
Bona dat, quum hos huc adjicit lucrifugas, damni
Cupidos, qui ſe ſuamque ætatem bene curant.

Lucripĕta, æ. m. ut, Fœnerator lucripeta. Plaut. Moſt. argument. v. 6.

Lucrius, i. m. Qui lucro præeſt. Mercurius. Arnob. 4. p. 132. Quis eſt, qui credit eſſe Deos Lucrios, & lucrorum confecutionibus præſidere? de Mercurio loquitur, qui κερδῷος dictus. V. Meurſ. ad Lycoph. Alexandr. v. 208.

Lucrio, vel **Lucro**, ōnis. m. Lucrari undique cupiens. Sic Lucro, Servile nomen apud Petron. cap. 60. conf. l. 37. §. 3. ff. de Legat. 3.

Luctatius, V. lutatius.

Lucta, æ. f. [πάλη] Unus ex quinque ludis Græcorum, quo alius alium proſternere in terram nititur. Hygin. Fab. 273. Ajax vicit lucta. V. Sidon. 2. Epiſt. 1. & Auſon. Epigr. 93. Mercurial. de Art. Gymn 2. 8.

Luctor, [παλαίω, διαπαλαίω] āri. a Luo, luis, derivatum; ſignificat Conari, niti: quia in hujuſmodi conatu membra ſolvuntur, inquit Perottus. [Sed veriſimilius eſt a nomine verbum deduci, ut a Lucrum, Lucrari, a Bellum, Bellare, a Præda, Prædari, a Pugna, Pugnare. Sic & Gr. παλαίω a πάλη Stephanus deducit.
Luctari dicuntur qui ſe invicem complectentes, alter alterum in terram dejicere nituntur. Virg. 6. Æn. 643.

Contendunt ludo, & fulva luctantur arena.

Luctantur inter ſeſe. Hygin. Fab. 126.
Complexu luctatur Polypus. Plin. lib. 9. cap. 30.
Equo luctari. Sil. 4. 240.
Molimine magno luctari, dicitur Boreas. Ovid. 6. Met. 694.
Morti luctari. Sil. lib. 10. 296. Morti, Cum morte.
Sicut Pugnare cum Dativo, verbum ſimplex pro compoſito Reluctari. Vide in mors. H. St.
Remis ad opem luctare ferendam, Quantum potes. Ovid. 4. Triſt. 3. 19.
Luctandum in turba. Hor. 2. Serm. 6. 28.
Translate. Liv. 7. 38. An æquum eſſe, dedititios ſuos illa fertilitate atque amœnitate perfrui, ſe militando feſſos in peſtilenti atque arido circa urbem ſolo luctari, aut in urbe inſidentem tabem creſcentis in dies fœnoris pati?
Luctari cum aliquo, In diſputatione. Cic. 1. de Orat. 74. Tum ridens Scævola, Non luctabor, inquit, tecum, Craſſe, amplius.
Circa omnia momenta luctari. Quintil. lib. 5. cap. 13. Eſt & illud vitium nimium ſoliciti, & circa omnia momenta luctantis. V. ibi Burm.
Lucto, are. apud antiquos. Ennius lib. 9. Viri a validis viribus luctant. Ter. Hec. 5. 3. 32.

Dicitque ſeſe illi annulum, dum luctat, detraxiſſe.

Luctans, antis. Partic. [παλαίων] ut, Juvenci luctantes. Virg. 2. Georg. 357.
Anima luctans. Virg. 4. Æn. 696.

— Irim demiſit Olympo:
Quæ luctantem animam, nexoſque reſolveret artus.　h. e. Egredi conantem. [Morti luctantem. V. in ipſo verbo. Quod vulgo Agonizare dicunt.

Lumina luctantia compoſuit ſomnus. Sil. lib. 7. 204.
Oſcula luctantia carpit. Ovid. 4. Met. 358.
Venti luctantes. Virg. 1. Æn. 57.

— hic vaſto rex Æolus antro
Luctantes ventos, tempeſtateſque ſonoras
Imperio premit.　Ubi Servius; Luctantes, Elaborantes egredi.

Viri luctantes. Propert. lib. 3. 14. 4.

Luctantes, ium. m. pl. in contignatione dicuntur, quod erecti invicem ſe teneant more luctantium. Iſidor. 19. 19. Subauditur Trabes, aux vox ſimilis.

Luctātus, a, um. Partic. metaph. Vellei. 2. 63. 3. Dubia fide diu, quarum eſſet partium, ſecum luctatus.

Luctātio, ōnis. f. [παλαισμα] Cic. de Fato, 12. Vigila Chryſippe, ne tuam cauſam, in qua tibi cum Diodoro valente dialectico magna luctatio eſt, deſeras. Hic per translationem dictum. Liv. 21. 36. extr. Tætra ibi luctatio erat, ut a lubrica glacie non recipiente veſtigium, &c.
Sine adverſario nulla luctatio eſt. Cic. de Fato 30.

Luctātus, ûs. m. [διαπάλαισμα] Idem ac Luctatio. Plin. lib. 32. cap. 2. Quem luctatum ejus si forte alius scarus extrinsecus videat, apprehensa mordicus cauda adjuvare nixus erumpentis. Sic lib. 8. cap. 12. Scit ille imparem sibi luctatum contra nexus.

Luctātor, ōris. m. [παλαιστὴς] Plaut. Pseud. 5. 1. 6.

— magnum hoc vitium vino est:
Pedes captat primum, luctator dolosu' est. Ovid. in Ibin, v.395.
Ut jacet Aonio luctator ab hospite fusus.

Luctāmen, ĭnis. n. [διαπάλη] Idem ac Lucta. Virg. 8. Æn. 89.

Mitis ut in morem stagni placidæque paludis
Sterneret æquor aquis, remo ut luctamen abesset.

Miserum luctamen. Valer. 2. Argon. 234.

Luctĭtor, āri. frequent. Unde Priscianus, p. 797. inquit apud vetustissimos, Luctitor pro Luctito inveniri.

Luctu, **Luctuosus**. V. LUGEO.

Lūcubro, [νυκτογραφέω, λυχνεύω] āre. Aliquid nocte ad lucernam componere. Liv. 1. 57. Sed nocte sera deditam lanæ inter lucubrantes ancillas in medio ædium sedentem inveniunt. De Lucretia.

Male exponitur tantum, Ad lucernam componere, pro Facere. H. St.

Farinam pervigilem lucubrare. Apul. 9. Met.

Lucubrandum est. Cels lib. 1. cap. 2.

Lucubrātus, a, um. Partic. Cic. in Parad. 1. pt. Accipies hoc parvum opusculum, lucubratum his jam contractioribus noctibus: quoniam illud majorum vigiliarum munus in tuo nomine apparuit.

Nox lucubrata. Martial. 4. 89.

Lucubratio, ōnis. f. [νυκτογραφία] Columel. lib. 11. cap. 2. Item ad lucubrationem vespertinam palos decem, vel ridicas quinque conficere, totidemque per antelucanam lucubrationem. Cic. 1. de Nat. Deor. 91. Nam ista quæ vos dicitis, sunt tota commentitia, vix digna lucubratione anicularum.

Lucubrationum fuligo bibenda. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Ad lucubrationem conficere aliquid. Columel. lib. 11. cap. 2. Nulla regio non aliquid affert, quod ad lucubrationem confici possit.

In lucubratione aliquid agere. Columel. lib. 11. cap. 2. non ita procul a fine. Nam multa sunt quæ in lucubratione recte aguntur.

Per lucubrationem ferramenta acuere. Columel. lib. 11. cap. 2.

Lucubratiuncŭla, æ. f. dimin. Pro opere elucubrato. Gell. præfat. Si cui forte nonnunquam tempus voluptasque erit, lucubratiunculas istas cognoscere. Noctes Atticas suas intelligit.

Pro Tempore lucubrationis ponitur ab Auson. Epist. 21. Isti spatio lucubratiunculæ unius effusi, i. e. Vigilia unius noctis.

Lucubratōrius, a, um. Adj. Lucubratoriam lecticulam, [νυκτογραφικὸν φορεῖον] Tranquillus appellat in Augusto cap. 78. Lectulum, in quo lucubrare solebat Augustus.

Luculentus, V. LUX.

Lūcullus, i. m. [Λούκουλλος] Cognomen fuit Liciniorum. L. Licinius Lucullus hujus familiæ facile fuit clarissimus. Hic Quæstor in Asiam profectus, ibi permultos annos admirabili cum laude Provinciæ præfuit: deinde, factus Prætor, eo rediens, eam justissime rexit. Adversus Mithridatem missus, Collegam suum Cottam Chalcedone obsessum liberavit. Cyzicon obsidione solvit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit, eumque regno suo Ponto expulit, quem rursum cum Tigrane rege Armeniæ subveniente, magna felicitate superavit. Hic (ut refert Athenæus) quum Romam post expeditionem Ponticam rediisset, ad vitam sumptuosam & elegantem se conjecit. tantas enim opes sibi paraverat, ut ædibus & Prætoriis exstruendis, hortis & cœnationibus amœnissimis, incredibilique sumptu paratis, & bibliotheca insigni utriusque linguæ libris referta, atque omnibus, obvia & patenti, opes bello quæsitas conterere non potuerit, quum interim quotidiano epularum apparatu in proverbium pæne venerit. Meminit hujus Dio lib. 35. Velleius lib. 2. 33. Flor. lib. 3. cap. 5. Eutrop. lib. 6. cap. 7. Plutarch. in vita; & Appian. in Mithridaticis.

Lucullēus, a, um. Adj. [Λουκούλλειος] Plin. lib. 36. cap. 6. Post hunc Lepidum ferme quadriennio L. Lucullus Consul fuit, qui nomen (ut apparet ex re) Lucullco marmori dedit, admodum delectatus illo, primusque Romam invexit.

Lucullēa, n. pl. [Λουκούλλεια] Appian. in Mithrid. p. 143. circa principium. Καὶ λιμῷ πιεσθέντες ὑπὸ Λουκούλλου, ἀγῶνα τε αὐτῷ θέμενοι, μέχρι νῦν τελοῦσι τὰ Λουκούλλεια καλούμενα. H. St. Græca forma dicitur, ut cetera id genus, Olympia, Isthmia, Nemea, &c.

Lucullānus, a, um. Aliud Adj. Sidon. Paneg. Antem. v. 511.

— Lucullanis freta cincta carinis.

Lŭcŭmo, ōnis. m. [Λουκούμων] Proprium viri nomen, a quo Lucumones appellati. Varro, Dimicantem Romulum contra T. Tatium a Lucumonibus, id est Tuscis auxilia petisse. V. LUCERES. & Varr. L. L. 4. 9.

Lucumo, pro Stulto & furioso. Auson. Ep. 4. ad Theonem, v. 70.

Anticyramque bibas Samii lucumonis acumen. Al. Anticipesque tuo. Nam insani se purgabant elleboro. Hæc vox a S. Pompeio Festo etiam observata est. ait enim, Lucumones quidam homines ob insaniam dicti, quod loca, ad quæ venissent, infesta facerent. V. Turneb. Advers. 2. 23.

Lŭcuns, untis. n. Edulii genus quoddam veteribus usitatum. Varro apud Nonium, 2. 483.

Ac nulla ambrosia ac nectar, non allia, sardæ,
Panis, pemma, lucuns, cibus qui purissimus multo est.

Lŭcuncŭlus, i. m. dimin. a Lucuns; Edulii quoque sive potius panificii sciti genus. Apuleius 10. Miles. p. 245. Hic panes, crustula, lucunculos, hamos, lacertulos, & complura scitamenta mellita. Afranius apud Non. l. c. Pistori cur non, cur non scriblitario ut mittat fratris filio lucunculos? Ex Turneb. Advers. 18. 20. V. Lex. Pitisc.

Lŭcunter, ĕris. m. Forte idem Genus operis pistorii apud Festum. V. ibi Jos. Scalig. & Salmas. ad Ælium Lamprid.

Lūcus, i. m. [ἄλσος, τέμενος] Nemus arboribus densum. Dictus Lucus per antiphrasim, eo quod non luceat. quoniam quum nullæ illic arbores propter religionem cæderentur, opacus, & sine luce erat. Valla, Lucus nequaquam cæduus est: quin potius manu consitus religiosusque, atque vel alicui deo, vel alicujus hominis cineribus consecratus. Ideoque aut circa delubra numinum, aut circa sepulchra virorum positus est. Hactenus Valla lib. 4. Cic. pro Milon. 86. Vos enim Albani tumuli, atque luci, vos inquam, imploro atque obtestor. Et 1. de Divin. 101. Lucus vestæ. Virg. 1. Æn. 445.

Lucus in urbe fuit media lætissimus umbra. Ubi Servius; Ubicunque Virgilius Lucum ponit, sequitur etiam consecratio. Idem 6. Æn. 673.

Nulli certa domus: lucis habitamus opacis. Dicuntur enim heroum animæ lucos tenere. Lucus autem dicitur, quod non luceat: non quod sint ibi lumina causa religionis, ut quidam volunt. conf. ad alt. loc. Meminit Quintil. lib. 1. cap. 6.

Senium venerabile lucorum. Stat. 1. Silv. 3. 39.

Alti luci. Virg. 8. Ecl. 86.

Caligans nigra formidine lucus. Virg. 4. Georg. 468.

Desertis cessant sacraria lucis. Propert. lib. 3. 13. 47.

Inaccessi luci. Virg. 7. Æn. 11.

Iners lucus, Quietus. Stat. 10. Theb. 86.

Ingens lucus. Virg. 7. Æn. 29.

Pios errare per lucos. Hor. 3. Carm. 4. 7.

Prænubilus lucus densa arbore. Ovid. 3. Amor. 13. 7.

Sacri luci. Virg. 5. Æn. 761.

Sacrati. Virg. 7. Æn. 78.

Sancti. Ovid. 15. Met. 793.

Silentes. Virg. 1. Georg. 477.

Sonantes. Virg. 10. Ecl. 58.

Steriles. Stat. 2. Theb. 12.

Viridis lucus. Virg. 7. Æn. 800. & Stat. 5. Theb. 152.

Umbrosi luci. Hor. 1. Carm. 4. 11.

Lucus Augusti, [Λοῦκος Αὐγούστου] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. alio nomine Oluca, Hispaniæ Tarraconensis urbs: *Lugo* vulgo. Olucense episcopium. Aras Sextianas Plinius: Augusti turrim Mela nominat.

Lucus Feroniæ, Tuscorum colonia, auctore Ptolem. lib. 3. cap. 1. *Bientina* hodie.

Lucus item Feroniæ, Promontorium est Hetruriæ eidem Ptolemæo. Vulgo *Petra sancta*.

Lucŭlus, i. m. dimin. Suet. in Vita Horat. Domusque ejus ostenditur circa Tiburtini luculum.

L U D

Ludia, **Ludibrium**, **Ludibundus**, **Ludicrus**, **Ludifico**, **Ludius**, **Ludo**. V. LUDUS.

Lūdus, i. m. [παιδιὰ, παίγμα] dicitur in facto, Jocus in verbo: ut ait Valla. ut, Ludus pilæ, vel tesserarum, vel talorum. Cic. 3. de Orat. 58. Ad pilam se, aut ad talos, aut ad tesseras conferunt, aut etiam novum sibi aliquem excogitant in otio ludum.

Campestris ludus. V. CAMPUS.

Consimilis ludus. V. CONSIMILIS.

Tempestivum pueris concedere ludum. Hor. 2. Epist. 2. 142.

Dare alicui operam ludo. Plaut. Rud. 2. 4. 13.

Otium ubi erit, tum tibi operam ludo & deliciæ dabo. i. e. Tecum ludam, & delicias faciam.

Dare ludum amori, Indulgere amori. Hor. 3. Carm. 12. 1:

Postremo, cum paruerit voluptatibus, dederit aliquid temporis ad ludum ætatis, atque ad inanes hasce adolescentiæ cupiditates. Cic. pro M. Cœlio. p. 500. edit. Lamb. H.St. Exstant segm. 42. Aliter 28. Datur enim concessu omnium huic aliquis ludus ætati. h. e. Conceditur ab omnibus.

Ducere noctem ludo. Virg. 3. Georg. 379.

Gaudens ludis. Hor. 1. Epist. 7. 59.

Genuit ludus trepidum certamen & iram. Hor. 1. Epist. 20. 48.

Incidere ludum. Hor. 1. Epist. 14. 36.

Nec lusisse pudet, sed non incidere ludum. h. e. Interrumpere: desinere ludere aliquando.

Inani ludo prohibere animos. Virg. 4. Georg. 105. V. INANIS.

Longo ludo satiatus. Hor. 1. Carm. 2. 35.

Publicus ludus urbis, Festivitas. Hor. 4. Carm. 2. 42.

Ludus, pro Joco accipitur quandoque. Hor. 1. Serm. 1. 27.

Sed tamen amoto quæramus seria ludo.

Jocans ludus. Lucret. lib. 4. 586.

Seria vertere ludo. Hor. de Arte Poet. 226.

Adhibere ludos. V. ADHIBEO.

Facere ludos. Lucret. lib. 4. 794.

Scilicet arte valent simulacra, & docta vagantur,
Nocturno facere ut possint in tempore ludos? Ter. in Phorm. 5. 7. 52, Oh tune is eras? D. ut ludos facit.

Facere ludos aliquem, pro Irridere. Plaut. Capt. 3. 4. 48.

Ut scelestus, Hegio, nunc iste ludos facit. Idem Bacchid. 5. 1. 4.

Facere operam ludos, Perdere operam. Plaut. Rud. 4. 1. 8.

Pol magis sapisset, si dormivisset domi:
Jam nunc & operam ludos facit, & retia. conf. LUDO.

Novi jam ludum. Plaut. Amph. 4. 2. suppos. 2. 32. V. NOSCO.

Reddere ludos alicui. Ter. And. 3. 1. 21.

Hiccine me si imparatum in veris nuptiis
Adortus esset, quos mihi ludos redderet!

Ludo, ablativus, Per ludum. Virg. 5. Æn. 674.

Qua ludo indutus belli simulacra ciebat.

Ludus, Cantilena. Virg. 7. Ecl. 17.

Posthabui tamen illorum mea seria ludo. Servius.

Cauti ludi. pl. pro sing. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 206. Al. Casti.

Ludus est, illa perdiscere. i. e. Res nullius negotii. Cic. 2. de Fin. 27. Et 2. de Orat. 72. Omnium ceterarum rerum oratio, mihi crede, ludus est homini non hebeti.

Ludus & Jocus, pro Re abjecta ac parvi pretii, quæ merito contemni ac ludibrio haberi possit. Catull. 40. 3.

Jocum me putat esse mœcha turpis. Ter. Eun. 2. 3. 7.
Hic vero est, qui si amare occeperit, ludum jocumque
Dices fuisse illum alterum, præut hujus rabies quæ dabit. Cic. pro Flacc. 12. quum fidem auctoritatemque eriperet testimoniis Græcorum, usus collatione Romanorum hominum; Num, inquit, illos idem putatis? quibus jusjurandum, jocus est: testimonium, ludus: existimatio vestra, tenebræ. Liv. 28. 42. in oratione Fabii Max. adversus P. Scipionem, res ipsius gestas in Hispania conterentis atque elevantis, Næ tibi, P. Corneli, quum ex alto Africam conspexeris, ludus & jocus fuisse Hispaniæ tuæ videbuntur. [Cic. 7. Verr. 181. Ut ad istos honores pervenirent, ad quos vos per ludum & negligentiam pervenistis.

Ludus, in singulari, de Privatis & de exercitatione gymnastica dicitur; quum multorum conventus ab uno eruditur præceptore. Asconius in Divinat. 47. Omnem scholam ludum dixere Romani.
Ludus, [διδασκαλεῖον] pro Loco sumitur in quo quis exercetur doceturve. Sic dicimus Ludum palæstræ, Ludum pilæ, Ludum gladiatorium, Ludum musicum, Ludum litterarium.
Gladiatorius ludus, Schola in qua gladiatoriæ arti dabatur opera. Sueton. in Cæs. cap. 31. Formam, qua ludum gladiatorium erat ædificaturus, consideravit. Quintil. in Gladiatore segm. 12. p. 200. Burm. Quia redemptorem illis divitem promiseram patrem, in ludum vendiderant, tanquam decepti. h. e. Gladiatorum. Ludos tamen gladiatorios (inquit Valla) frequentius, quam Ludum dicimus, quando unum plurave paria gladiatorum ad spectaculum pugnatura producuntur. V. Torrent. ad l. c. Suet. & Broeckh. ad Tibull. 1. 4. 45. [Munus potius dicebant fere. q. V.
Antiquus ludus. Hor. 1. Epist. 1. 3.
    Spectatum satis, & donatum jam rude, quæris
    Mæcenas iterum antiquo me includere ludo.
Grammatices ludus. Cic. 2. de Orat. 100. Hoc in ludo non præcipitur: faciles enim causæ ad pueros deferuntur. Et statim post, Hæc est in ludo causarum fere formula. De Grammatices ludo.
Litterarum ludus. Plin. lib. 9 cap. 8. de delphinis, Puerum, ex Baiano Puteolos itantem in ludum litterarum. Et paulo post, Receptumque Puteolos per magnum æquor in ludum ferebat. Ubi emendati libri Litterarium exhibent. V. mox. Liv. 6. 25. Ingressus urbem, ubi patentes januas & tabernis apertis proposita omnia in medio vidit: intentosque opifices suo quemque operi, & ludos litterarum strepere discentium vocibus, &c.
Litterarius ludus, Schola in qua pueri litteris dant operam. Quintil. lib. 1. cap. 4. Litterarii pæne ista sunt ludi, & trivialis scientiæ. Sic Ascon. l. c. Litterarii ludi magister. V. LITTERA.
Discendi ludus, non lusionis. Cic. 3. Q. frat. 4. Hæc scripsi ad IX Calendas Novembris, quo die ludi committebantur, in Tusculanum proficiscens, ducensque mecum Ciceronem meum in ludum discendi, non lusionis.
Pueritiæ disciplina & ludus. Cic. pro Lege Manil. 28. Qui e ludo, atque pueritiæ disciplina, bello maximo atque acerrimis hostibus, ad patris exercitum, atque in militiæ disciplinam profectus est.
Viles ludi. Hor. 2. Serm 10. 75.
Aperire ludum, pro Ludimagistrum fieri. Cic. 9. Fam. 18. Dionysius tyrannus quum Syracusis pulsus esset, Corinthi dicitur ludum aperuisse.
Ludi, in plurali, Spectacula publica significant, & Dies spectaculorum. Cic. 4. Verr. 130. Inter binos ludos.
Apollinares ludi. Cic. 10. Philipp. 7.
Cereales ludi. V. CERES.
Celebres ludi. Ovid. 1. de Arte Am. 97.
Apparare ludos magnificentissimos. Cic. 3. Q. frat. 8. extr. Ludos apparat magnificentissimos: sic, inquam, ut nemo sumptuosiores stulte. bis terque non postulatus: vel quia munus magnificum dederat, vel quia facultates non erant, vel quia magister, vel quia potuerat magistrum se, non ædilem putare.
Celebrare dies festos ludorum. Cic. pro Arch. 13.
Committi ludi dicuntur, cum Primum exhibentur. Cic. 3. Q. frat. 4. V. Discendi ludus supra. Liv. 2. 37. Priusquam committerentur ludi.
Condecorare ludos. V. CONDECORO.
Edere ludos. Tacit. 1. Ann. 15.
Facere ludos, pro Edere. Plin. lib. 7. cap. 45.
Facere ludos Apollini. Cic. de Clar. Orat. 78.
Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. Ovid. 1. Met. 446.
    Instituit sacros celebri certamine ludos.
Spectaret populum ludis attentius ipsis. Hor. lib. 2. epist. posteriore. ubi vocat Ludos, omnia, quæ descripserat. H. St. Exstant Ep. 1. v. 197. nec alio sensu, ac in superioribus exemplis, intelligi debet.
LUDĪMĂGISTER, [γραμματιστής] Qui præest ludo litterario, aliive. Cic. 1. de Nat. Deor. 73. Sed quum agellus eum non satis aleret, ut opinor, ludimagister fuit. Apud eundem in Divin. 47. legitur, Magister ludi nescio quis. Magistri ludi (inquit Asconius) dicuntur, qui primas litteras docent. Valer. Max. lib. 6. cap. 9. ext. 6. Magister ludi factus ex tyranno. De Dionysio loquitur. [Rectius igitur divise scribitur Ludi magister.
LŪDIUS, i. m. [ὑποκριτής] Histrio. Cic. de Arusp. Resp. 22. Quum ille servorum & ludiorum multitudini, &c. Ovid. 1. de Arte Am. 112.
    Ludius æquatam ter pede pulsat humum. Legitur & Lydius.
Ludii, inquit Dionysius Halicarnasseus A. R. 2. 130. Adolescentes erant tuniculas induti insignes, galeati, & ensiferi peltatique, qui omnibus circensibus & theatralibus pompis in numerum incedebant, ipsius velut pompæ duces Saliis similes. Ludii ex eo vocati, quod a Lydis id genus ludicri inventum videretur. Si qui igitur eorum essent grandiusculi & jam vesticipes, vellebantur glabrique reddebantur. Plaut. Aulul. 2. 9. 6.
    — tu istum Gallum, si sapis
    Glabriorem reddes mihi, quam volsus ludiu' est. V. & Nonium 12. 47. & Torrent. ad Hor. 1. Serm. 6. 1.
LUDIO, ōnis. m. [ὑποκριτής] Idem. Liv. 7. 2. Ludiones ex Hetruria acciti ad tibicinis modos saltantes. Idem lib. 39. 6. extr. Tum psaltriæ, sambucistriæque, & convivalia ludionum oblectamenta addita epulis.
LUDIA, æ. f. [ὑποκρίτις] Mulier artes ludicras exercens, aut uxor ludii. Hinc Juven. 6. Sat. 104. Hippiam, quæ relicto marito gladiatorem in Ægyptum sequuta est, vocat Ludiam,
    Qua tamen exarsit forma? qua capta juventa est
    Hippia? quid vidit, propter quod ludia dici
    Sustinuit? Martial. lib. 5. 25.
    Hermes, cura, laborque ludiarum. Martianus Capella, Ludiam quandam Gaditanam saltantem vidimus semicinctam.
LUDO, si, sum, [παίζω] ĕre. Plin. Epist. 111. Ut parce custoditeque ludebat. Ovid. 3. de Arte Am. 368.
    — turpe est, nescire puellam
    Ludere, ludendo sæpe paratur amor.
Ludere, cum accusativo. Epigr. apud Suet. in August. cap. 70. extr.
    Aliquando ut vincat, ludit assidue aleam.
Ludum ludere. Ter. Eun. 3. 5. 38.
    — & quia consimilem luserat
    Jam olim ille ludum, impendio magis animus gaudebat mihi.
Ludum insolentem ludere. Hor. 3. Carm. 29. 50.
Par impar ludere. Hor. 2. Serm. 3. 248.
Ludere, cum ablativo. Ter. Adelph. 4. 7. 21.
    Ita vita est hominum, quasi quum ludas tesseris. Cic. de Fato, & 2. Philipp. 56.
Alea luditur pernox. Juven. 8. Sat. 10.
Artes quibus alea luditur. Ovid. 2. Trist. 471.
Ludo ludere. Plaut. Mostel. 5. 2. 36.
    Scis solere illanc ætatem tali ludo ludere.
Pila ludere. Cic. 5. Tusc. 217.
Ludere in numerum, Saltare ad modum rhythmi & cantilenæ, ut ait Servius. Virg. 6. Ecl. 28.
    Tum vero in numerum Faunosque ferasque videres
    Ludere.
Ludere in speciem chori. Ovid. 3. Met. 685.
Agni satiati ludunt. Lucret. lib. 2. 320.
Pecus omne ludit campo. Hor. 3. Carm. 18. 9.
Piscis ludit in aqua. Ter. Adelph. 3. 3. 23.
    Congrum istum maximum in aqua sinito ludere
    Paulisper: ubi ego venero exossabitur. i. e. Moveri, ut interpretatur Servius. Sic Virg. 8. Æn. 632.
    — geminos huic ubera circum
    Ludere pendentes pueros.
Exsultim ludit velut equa trima. Hor 3. Carm. 11. 10.
Operam ludere, Perdere operam, Frustra laborare. Plaut. Pseud. 1. 3. 135.
    In pertusum ingerimus dicta dolium, operam ludimus.
Operam ludere in re aliqua. Ter. Phorm. 2. 2. 18.
    Quia enim in illis fructus est, in illis opera luditur. Ubi Donat. Luditur opera: Exercetur, an illuditur, id est frustratur? [Quid ni posterius?
Otium ludere. Martial lib. 3. 67. 9.
Verba mea ludunt, pro Inaniter jactantur, incassum volant, & tanquam ludibria sunt. Propert. lib. 2. 24. 23.
    Non audis, & verba sinis mea ludere, quum jam
    Flectant Icarii sidera tarda boves. [Lego Verba sinis me ludere. i. e. Perdere.
Ludere, Jocari, & irridere, sive scurriliter & leviter loqui, vel deludere alterum, sive eludere, ut ait Valla. Ter. And. 4. 4. 48.
    Hic ille est, non te credas Davum ludere. Cic. 3. de Nat. Deor. 3. Quum vero deos nihil agere, nihil curare confirmat, membrisque humanis esse præditos, sed eorum membrorum usum nullum habere, ludere videtur.
Sanguine hominis ludere in convivio. Liv. 39. 43. extr.
Ludere, Decipere. Virg. 1. Æn. 356.
    — vana spe lusit amantem. Cic. 1. Tusc. In utroque eandem habuit fortuna potestatem, sed lusa in altero est.
Aciem oculorum ludere. V. ACIES.
Arte servuli ludi. Ovid. 3. de Arte Am. 332.
    Cuive pater vafri luditur arte Getæ.
Dolis aliquem ludere, Dolo circumvenire. Ter. Eun. 2. 3. 94.
    An potius hæc pati æquum est fieri, ut a me ludatur dolis?
Imaginibus falsis ludere aliquem. Virg. 1. Æn. 412.
Ludere; Canere, Pulsare. Gellius, Is optime ludere a magistro ejus didicerat.
Arbitrio ludat amica suo, Cantet. Ovid. de Rem. Amor. 380. Sed dubia lectio.
Ludere, Versibus scribere: sed non nisi in leviusculis fere, qualia sunt Epigrammata: & hujusmodi opuscula, Lusus dicuntur. Virg. 1. Ecl. 10.
    Ludere quæ vellem calamo permisit agresti. Idem 4. Georg. 565.
    Carmina qui lusi pastorum. Hor. 1. Carm. 32. 2.
    Poscimus, si quid vacui sub umbra
    Lusimus tecum.
Læta & juvenilia lusi. Ovid. 5. Trist. 2. 7.
Musa tua lusit. Ovid. 3. Amor. 1. 27.
Modis bucolicis luserat. Ovid. 2. Trist. 538. De Virgilio.
Versu ludere. Virg. 6. Ecl. 1.
Lusum, Lusu, supina. ut, Lusum ire. Hor. 1. Serm. 5. 48.
    Lusum it Mæcenas, dormitum ego, Virgiliusque.
LUDENS, entis. Partic. [παίζων] ut
Pueri ludentes. Hor. 1. Epist. 1. 59.
Versus ludens. Lucan. ad Pison. 162.
    — si carmina forte
    Nectere ludenti juvit fluitantia versu.
LŪSUS, a, um. Partic. [παιχθεὶς] Deceptus. Cic. 2. de Fin. 2. Sed & illum, quem nominavi, & ceteros Sophistas, ut e Platone intelligi potest, lusos videmus a Socrate.
Lusi versus. H. St.
LUDIBUNDUS, a, um. Adj. [παίζων] dicitur Ludens. Cic. 5. Verr. 156. Si Vultejum habebis, omnia ludibundus conficies. & p. p. Quia multos, per se & per alios, multa ludibundos, libidinose, apud Verrem effecisse vidit, &c. Idem 3. de Orat. Tum ad te ludibunda docte & delicate detulit.
Immo fortasse Ludibundus, Tanquam Ludens, Ludentis more. Vide INDIGNABUNDUS. Est, (ni fallor,) apud Suetonium in Nerone, ubi dicit, illum initio talia fecisse Ludibundum, sed postea aperte. H St. V. Suet. Ner. cap. 26. & 27. conf. Per ludum & jocum in LUDUS.
LUSIO, ōnis. f. [παῖξις] Verbale. Cic. 5. de Fin. 55. Infantes lusionibus vel laboriosis delectantur. Idem de Senect. 58. Sibi igitur habeant alii arma, sibi equos, sibi hastas, sibi clavam, sibi pilam, sibi natationes, & cursus: nobis senibus ex lusionibus multis talos relinquant & tesseras. De voluptate senili (inquit Valla) locutus est, non de spe lucri: cujus spei causa plerique ludunt.
Pilæ lusio. Cic. 1. de Orat. 73. Qui pila ludunt, non utuntur in ipsa lusione artificio proprio palæstræ.
Lusio in Timæo, ut reposui. H. St. Locum investigare non licuit.
LUSUS, ûs. m. [παίγμα] Ad voluptatem pertinet, inquit Valla, sine ulla arte: & puerorum proprie dicitur. Quintil. lib. 1. cap. 4. Nec me offenderit lusus in pueris: est & hoc signum alacritatis.
Anni lusibus apti. Ovid. 15. Epist. 21.
Virgineis exercent lusibus undas Naiades. Ovid. 14. Met. 556.
Lusus etiam pro Joco accipitur, opponiturque Seriis. Plin. 5. Epist. 3.
Quos

Quos, quantosque auctores sequar, facile impetrari posse confido, ut errare me, sed cum illis sinant, quorum non seria modo, verum lusus etiam exprimere laudabile est.
Lusus & jocus. Martial. lib. 2. 4.
Carentes gravitate lusus. Ovid. 1. de Pont. 9. 9.
Dare venustissimos lusus. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Inepti lusus. Ovid. 2. Trist. 223. sic vocat sua poemata.
Aleæ lusus. Suet. in Calig. cap. 41.
Lusus equi nunc est, levibus nunc luditur armis. Ovid. 3. Trist. 12. 19. Al. Usus.

LUSOR, ōris. m. [παίκτης] Qui ludit, aut decipit. Plaut. Amph. 2. 2. 62.
Quid enim censes, te ut deludam contra lusorem meum,
Qui nunc primum te advenisse dicas, modo qui hinc abieris? [An ἀντιφῶν Contralusorem?
Amorum lusor. Ovid. 4. Trist. 10. 1.
Ille ego qui fueram tenerorum lusor amorum. i. e. Scriptor.
Pro Aleatore ponitur apud Ovid. 1. de Arte Am. 451.
Sic, ne perdiderit, non cessat perdere lusor,
Et revocat cupidas alea sæpe manus.

LUSŌRIUS, a, um. Adj. [παικτικός] Quod ad ludum spectat: ut, Tabula lusoria, Qua tesseris luditur. Plin. lib. 17. cap. 56. Lusoriam pilam Pyrrhus invenit. Idem lib. 37. cap. 2. Transtulit alveum cum tesseris lusorium e gemmis duabus.
Flammæ leves & lusoriæ, pro Innoxiis fulminibus, apud Senec. 2. Nat. Quæst. 44.
Imperium lusorium. Paul. in l. ultim. D. Ne quid in loco publico fiat, Qui adversus edictum Prætoris ædificaverit, tollere ædificium debet: alioqui inane & lusorium Prætoris imperium fuerit.
Naves lusoriæ dicebantur, quas Romani habebant in fluminibus, ut imperium disterminarent a barbaris. V. Baluz. ad Lactant. de Mort. persec. cap. 21. & quos ibi laudat, & Ammian. 18. 2.
Nomen lusorium, pro Ficto & ementito. Senec. lib. 5. de Benef. cap. 8.
Quæstio lusoria, Vel quæ ludo fit, vel de ludo tractat. Plin. lib. 7. cap. 53.
Spectaculum lusorium, Inane & ridiculum. Senec. Epist. 81.

LUSORIUM, i. n. Amphitheatrum, aut locus in quo ludi edebantur. Lamprid. de Heliogab. cap. 25. Stravit sibi triclinium in summo lusorio. conf. Ammian. 17. 2.

LUSORIE, Adv. l. 50. §. 1. Dig. de Legat. & fidei commiss. Si hæreditatis judex contra hæredem pronunciaverit non agentem causam, vel lusorie agentem.

LUSĬTO, [παίζω] āre. frequent. Plaut. Capt. 5. 4. 6.
Nam ubi illo adveni, quasi patritiis pueris, aut monedulæ,
Aut anates, aut cothurnices dantur, quibuscum lusitent.

LUDĬFĀCIO, ĕre. Deludere. Plaut. Epid. 5. 2. 41.
Quomodo me ludifecisti de illa conductitia. Al. Ludos fecisti.

LUDIFĬCUS, a, um. Adj. ut, Ludificis caveis habere. Plaut. Pœn. 5. 5. 2.

LUDĬFĬCO, [καταπαίζω] āre. activum. Plaut. Amph. 2. 1. 38.
Sequere sis, herum qui ludificas dictis delirantibus. [Forte Ludifacis.

LUDIFĬCOR, passivum. Lucret. lib. 1. 938.
Ut puerorum ætas improvida ludificetur. Plaut. Capt. 3. 1. 30.
Nunc redeo inde, quoniam me ibi video ludificarier.

LUDIFĬCOR, depon. Deridere, seu per jocum & ludum fallere. Ter. Eun. 4. 4. 49.
Actum est, si quidem tu me hic etiam, nebulo, ludificabere? Cic. pro Rosc. Amer. 55. Quum enim aliquid habeat quod possit criminose ac suspiciose dicere, aperte ludificari, & calumniari sciens non videatur.
Impune aliquem ludificari. Tacit. 3. Ann. 21. Irritum, fessumque Romanum impune ludificabatur.
Locationem ludificari. Liv. 39. 44. extr. Censores edicto summotis ab hasta, qui ludificati priorem locationem erant, omnia eadem paululum imminutis pretiis locaverunt.
Mala ludificari alicujus, i. e. quasi Per ludibrium vexare. Plin. Epist. 28. lib. 7. ad Cornel. Tacit.
Ludificatus est patrem aurum: h. e. Per fallaciam aurum abstulit a patre. Plaut. Bacchid. 3. 4. 28.
— neu quid ei succenseat,
Mea causa de auro, quod eum ludificatus est.
Rostra ludificari fuga. i. e. Eludere flexu levi impetum navis hostilis. Flor. 2. 2. 8.
Virginem ludificari. i. e. Stuprare. Ter. Eun. 4. 3. 3.

LUDIFĬCANS, antis. Partic. [καταπαίζων] Sil. lib. 7. 214.
— sicci stimulabant sanguinis enses
Ludificante ducem Fabio

LUDIFICĀTUS, a, um. Partic. [καταπαιχθείς] Sil. lib. 7. 645.
— levibus flexo per devia gyris
Ludificatus equo.
Ludificatus, passivum [καταπαιχθεὶς] Salluft. in Jugurth. cap. 50. Ludificati incerto prælio.

LUDIFICĀTIO, ōnis. f. [καταπαιξις] Cic. pro Sext. 75. Quum omni mora, ludificatione, calumnia, senatûs auctoritas impediretur. Liv. 22. 18. extr. Ne nihil actum censeret, exacta prope æstate per ludificationem hostis.

LUDIFICĀTUS, ûs. m. Plaut. Pœn. 5. 5. 2.
Tum profecto me sibi habento scurræ ludificatui.

LUDIFICĀTOR, ōris. m. Plaut. Most. 5. 1. 18. Ludificator meus, &c.

LUDIFICATŌRIUS, a, um. Adj. ut, Imaginatio ludificatoria. August. de Civ. Dei 11. 46.

LUDIFICĀBĬLIS, e. Adj. [καταπαικτός] Ludificabiles ludi. Plaut. Casin. 4. 1. 3.
Nec pol ego Nemeæ credo, neque ego Olympiæ,
Neque usquam ludos tam festivos fieri,
Quam hic intus fiunt, ludi ludificabiles,
Seni nostro, & nostro Olympioni villico.

LUDIBRIUM, i. n. [χλεύη] Res vana & deridenda. Virg. 6. Æn. 75.
— foliis tantum ne nomina manda,
Ne turbata volent rapidis ludibria ventis. Cic. in Parad. 1. Ille hæc ludibria fortunæ ne sua quidem putavit, quæ nos appellamus etiam bona.
Fœdissima ludibria. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Obnoxius ludibriis. V. OBNOXIUS.
Haberi ludibrio, Derideri. Ter. Hec. 4. 1. 11.
Non sic ludibrio tuis factis habitus essem.
Læsum iri ludibrio. Cic. 5. Fam. 1.
Proculcare, ac ludibrio sibi habere aliquid. Lucret. lib. 5. 1234.
Esse ludibrio alicui, Falli vel irrideri ab aliquo. Cic. ad Brut. 2. Nec pati sceleratissimo hosti ludibrio esse imperium Pop. Rom. Sic 7. Verr. Ludibrio esse vobis gloriam.
Vertere in ludibria. Tacit. 12. Ann. 26.

LUDIBRIŌSUS, a, um. Adj. Firmic. lib. 1. cap. 3. Platonem cum illis animi virtutibus vendidit fatum, & illam divini animi disciplinam tyrannicis crudelitatibus, ac ludibriosis Dionysii potestatibus tradidit. V. Ammian. 15. 13.

LUDIBRIŌSE, Adv. Ammian. 26. 6. Ad hoc dehonestamentum honorum omnium ludibriose sublatus.

LUDĬCER, vel LUDICRUS, cra, crum. Adj. [παιγνιώδης] Jocularius, lusorius, levis. Virg. 12. Æn. 764.
— nec enim levia, aut ludicra petuntur
Præmia.
Ars ludicra. Columel. in præf. lib. 1. Sine ludicris artibus. Quintil. lib. 3. cap. 6. Translate Plaut. Aul. 4. 3. 3.
Continuo mecum cor cœpit artem facere ludicram. i. e. Subsilire.
Certamen ludicrum. Senec. Agam. 13.
Res ludicra. Hor. 2. Epist. 1. 180.
Subtilitas ludicra. Gell. lib. 6. cap. 13.
Tibiæ ludicræ, Quibus luditur. Plin. lib. 16. cap. 36.

LUDĬCRUM, i. n. [παίγνιον] non modo Ludos histrionicos & scenicos significat, sed quodcunque Opus lusorium & joculare. Liv. 1. 5. pr. Jam tum in Palatino monte Lupercal, hoc fuisse ludicrum ferunt, & a Palanteo urbe Arcadica Palanteum, (Al. Palatium) deinde Palatinum montem appellatum. Ibidem cap. 35. extr. Ludicrum fuit, equi pugilesque, ex Hetruria maxime acciti.
Celebrare ludicrum. Liv. 27. 37.
Vertere in proverbii ludicrum. Plin. lib. 3. cap. 11.

LUDĬCRE, Adv. ut, Pars ludicre jactant. Ennius apud Non. 2. 505. Apul. 9. Met. p. 220. Maritum suum astu meretricis tractabat ludicre.

L U E

LUENTINUM, i. n. [Λουέντιον] Britanniæ insulæ urbs, Ptolem. teste lib. 2. cap. 3. Vulgo *Povvesland*.

LUES, is. f. [λοιμός] Valla, Lues & Pestis hoc differunt, quo genus & species. Nam quum in urbe, aut in agro febris, aliudve genus morbi sævit, sive solos homines, sive sola pecora, sive utrosque corripiens, Lues dicitur. Interdum etiam si arbores & sata. Pestis vero aut cito occidit, aut cito abit ab eo quem invasit, quæ eadem [& quidem rectius] dicitur Pestilentia. Nonnunquam tamen pro Lue ponitur: atque ad animi vitium sæpe transfertur. Hactenus Valla lib. 4.
Lues a lavando dicta, ut nonnullis placet. Festus, Lues est diluens usque ad nihil: Tractum a Græco λύειν.
Morbi lues. Claud. de Bello Gildon. 1139.
Demissa cælo lues. Stat. 11. Theb. 274.
Dira lues. Ovid. 7. Met. 124.
Gravem populis luem sparsura pestis. Senec. Thyest. 1.
Miseranda lues venit arboribus satisque. Virg. 3. Æn. 138.
Violenta lues. Valer. 5. Argon. 15.
Lues, ut Pestis, pro Homine pestifero. Cic. de Arusp. Resp. 24. Ut eos ludos hæc lues impura pollueret. Sen. Med. v. 183.
Abolere propere pessimam ferro luem
Equidem parabam.
Lues, pro Soluta aqua, ut quum nives in tabem, aquamque liquatæ sunt. Petron. Arbiter cap. 123.
Vinctaque mox stabant, fluctus stupuere pruina,
Et paulo ante lues, jam concidenda jacebat. Ait enim aquas quæ ante labebantur solutæ, repente in pruinam concrevisse & glaciem, ut ferro earum rigor fragendus esset. Turneb. 4. 19. [Lego Jacebant.
Luis pro Lues nominandi casu dixit Prudentius Hamartig. v 249.
— si terras luis incentiva fatigat. V. & Psychom. 508.

L U G

LUGDŪNUM, i. n. [Λουγδοῦνον] Civitas Galliæ apud Aquitaniam, quam Plancus, quum Galliam comatam regeret, traditur condidisse. [V. mox.] In ea fluvii Araris & Rhodanus. Hæc una cum tota regione, Senecæ temporibus, fatali igne exusta est. V. Strab. lib. 4. Sidon. 5. v. 576.
Lugdunumque tuum, dum præteris aspice, victor.
Lugdunum, dictum quod in monte olim situm erat, tanquam Lucii mons, quum ipsam urbem a L. Munatio Planco conditam fuisse multi censeant. Antiquis enim Gallis *dunum* collem significabat, & hodie etiam quibusdam in Galliæ locis aggerem denotat. Turneb. [Immo Colonia eo deducta civibus Ro. frequentasse Plancum ex lapide antiquo constat Cajetæ invento, qui est apud Grut. p. 439. n. 8. Nomen autem a Colle habere creditur, qui vet. Gallorum lingua *Dun* seu *Duno* vocabatur, & *Lug*, quod Corvum denotat; nisi mavis a Celtico *Lugen*, i.e. Cernere, quod Speculæ convenit, arcessere. in vet. M. Antonii nummo apud Fulv. Ursin. & Oisel. Tab. 26. 11. LUGUDUNUM scribitur.
Lugdunum ad confluentes, vide in CONFLUENS. H. St.
Lugdunum Batavorum, urbs ampla & culta in Hollandia.

LUGDUNENSIS, e. Adj. Juven. 1. Sat. 44.
Aut Lugdunensem Rhetor dicturus ad aram.

LŪGEO, xi, ctum, [πενθέω, κωκύω, ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι] ēre. In luctu esse. A Luo derivari dicit Perottus: quod luctus, vitam hominis solvat. Cic. 3. Tusc. 70. Quid qui non putant lugendum viris?
Fratrem lugebat ademptum. Ovid. 11. Met. 273.
Matres luxere Iliæ. Hor. Epod. 17. 11. al. Unxere.
Rempub. lugere, Casum & fortunam Reip. dolere. Cic. 7. Fam. 29.
Vitam lugere hominum. Cic. 1. Tusc. 83.
Luxi. Præt. Ovid. 11. Met. 47.
— positis te frondibus arbos
Tonsa comas luxit. De Orpheo.

Luxti,

Luxti, pro Luxisti. Catul. 64. 21.
At tu non orbum luxti deserta cubile, &c.
Vita lugenda Ovid. 4. Trist. 3. 39.
Lugetur, impers. [πενθεῖται] Catul. 37. 5.
— seu pii ad rogum filii
Lugetur, orba quum flet unicum mater. [Lego, Quem flet.
Lugens, entis. Partic. [πενθῶν] ut, Solator lugentium. Stat. 5. Silv. 5. 40.
Campi lugentes, apud Inferos. Virg. 6. Æn. 441.
Imago viri lugens. Cic. pro Muren. 88.
Lanæ lugentes, Pullæ. Martial. 14. 157.
Senatu lugente, mærentibus bonis omnibus. Cic. pro Domo 26.
Luctus, ûs. m. [κοπετὸς, γόος, πένθος, ὀδυρμὸς, ὀλοφυρμὸς] Valla, Luctus est dolor qui exterius proditur vultu ipso, atque aspectu. Sæpe ipse habitus vultus, atque vestis, luctus est. Unde secundo bello Punico, post cladem illam Cannensem censuerunt P. C. ne feminæ ultra triginta dies in luctu essent: non videlicet ne in dolore (non enim imperare dolori possumus) sed in illo lugubri habitu. Hactenus Valla lib. 4. Cic. 4. Tusc. 18. Luctus, ægritudo ex ejus, qui carus fuerit, interitu acerbo.
Mæror & Luctus. Cic. 3. Tusc. 71. Luctum & mærorem non putabant viri.
Squalor & luctus. Cic. pro Planc. 21. Quam quidem nunc multitudinem videtis, Judices, in squalore & luctu supplicem vobis.
Fessa luctuque viaque. Ovid. 14. Met. 426. de Canente Nympha.
Ater luctus. Senec. Herc. fur. 9.
Coacervati luctus. Ovid. 8. Met. 484.
Per coacervatos pereat domus impia luctus.
Crudelis ubique luctus. Virg. 2. Æn. 369.
Gravis. Senec. Octav. 2.
Ingens Virg. 6. Æn. 868.
Miser. Valer. 3. Argon. 740.
Impudens. V. IMPUDENS.
Levior. Ovid. 1. Met. 655.
Tristis. Cic. pro Planc. 73.
Abstergere omnem luctum. Cic. 3. Tusc. 43. V. ABSTERGO.
Absumi luctu inerti. V. ABSUMO.
Accensa luctu phalanx. Virg. 12. Æn. 277.
Afficere luctu. Cic. in Pison. 18. Ut eos, quos luctu afficeret, lugere non fineret?
Attenuare luctum alicujus, Levare. Ovid. ad Liviam 342.
Avertam luctus, & tristia damna vetabo. Stat. 3. Silv. 1. 173.
Cepit civitatem luctus. V. CAPIO.
Luctu confici. Cic. Quare quum me afflictum & confectum luctu audies, &c.
Dare animum in luctus. Ovid. 2. Met. 384.
— seque ipse, diemque
Datque animum in luctus, &c.
Excidit omnis luctus. Ovid. 8. Met. 450.
Extendere luctus in ævum æternum. Ovid. 1. Met. 663.
Externare aliquem assiduis luctibus. Catul. 62. 71. V. EXTERNO.
Haurire luctum. Cic. pro Sext. 63.
Importare luctum alicui. Phædr. 1. Fab. 29. 6.
Incidere in maximos luctus. Cic. 1. Off. 32.
Inserere cogitationem aliquam luctibus. Quintil. in proœm. lib. 6. Ut aliqua tot luctibus alia cogitatio inseri possit.
Levare luctum. Cic. 4. Fam. 6. pr. & 3. Tusc. 40. & 60.
Manere in luctu. Cic. Equidem in hoc luctu maneo.
Minuere luctus. Ovid. 15. Met. 619.
Miscentur mœnia luctu. Virg. 2. Æn. 298.
Diverso interea miscentur mœnia luctu.
Mordent luctus lacrymæque. Senec. Troad. 1011.
Lentius luctus, lacrymæque mordent,
Turba quas fletu simili frequentat.
Operire luctum, Mærorem & tristitiam dissimulare, & celare. Plin. Epist. 16. lib. 3. Quo majus est, sine præmio æternitatis abdere lacrymas, operire luctum; amissoque filio matrem adhuc agere.
Percipere luctum. Cic. 14. Fam. 1.
Permovere luctu. Quintil. lib. 2. cap. 10. p. 163. Affici vero, & ira vel luctu permovere, cujus est ludibrii, &c. [Immo Permoveri.
Præcipitare luctus. Lucan. lib. 5. 795.
Sustinet amplexu dulci, non colla tenere,
Extremusque perit tam longi fructus amoris:
Præcipitantque suos luctus, neuterque recedens
Sustinuit dixisse vale. h. e. Ante tempus accelerare suos luctus.
Præditus luctu miser. Cic. pro Rosc. Amer. 23. Al. rectius Perditus.
Renovare. Sen. Octav. 124.
Renovatque luctus & metus miseræ mihi. Ibidem 270.
Renovare luctus parce cum fletu pios.
Renovantur amari luctus admonitu. Ovid. 14. Met. 465.
Satia meo tua pectora luctu. Ovid. 6. Met. 281.
Succensus acerbo luctu. Valer. 3. Argon. 585.
Sum. ut, Esse in maximis luctibus. Cic. 3. Off. 94.
Tabescere æterno luctu. Lucret. lib. 3. 924.
Tollite muliebrem luctum. Hor. Epod. 16. 39.
Vanescit luctus. Catul. 62. 199.
Vos nolite pati nostrum vanescere luctum!
Sed quali solam Theseus me mente reliquit,
Tali mente, deæ, funestet seque, suosque.
Vocare in luctum, h. e. Dolorem & mærorem excitare. Cic. 3. Att. 7. Ne & meum mærorem exagitem, & te in eundem luctum vocem.
Luctus, i, apud antiquos declinabatur. Accius apud Non. 8. 17. Cesso hinc ire, & rapere lucti vestem in lecto conjugis?
Luctuōsus, a, um. Adj. [γοώδης, θρηνώδης] Luctu plenum. Cic. 3. Att 9. Non deferam, neque optimi atque unici fratris miseras ac luctuosas preces, nec, &c. Sic 2. de Divin. 79. Luctuosa res.
Hesperia luctuosa. Hor. 3. Carm. 6. 8.
Dî multa neglecti dederunt
Hesperiæ mala luctuosæ. i. e. Italiæ.
Luctuosum, Quod luctum affert. Cic. pro Lege Agra. 2. 47. Quam mehercle ego præconi huic ipsam luctuosam, & acerbam prædicationem futuram puto. Idem 7. Verr. 118. Illorum liberi quum erunt securi percussi ac necati, corpora feris objicientur: hoc si luctuosum est parenti, redimat pretio sepeliendi potestatem.

Victoria luctuosa. Sallust. Catil. cap. 58. extr. Virorum more pugnantes, cruentam atque luctuosam victoriam hostibus relinquatis.
Compar. Cic. pro Quint. 95. Luctuosum est tradi alteri cum bonis; luctuosius inimico.
Superl. Cic. pro Sulla 33. Crudelissimum & luctuosissimum patriæ exitium comparasset.
Luctuōse, Adv. Compar. Liv. 28. 39. Imperatores vestri luctuosius nobis prope, quam vobis perierunt. August. de Opere Monach. cap. 32. Luctuose ridiculum est.
Luctĭfĭcus, a, um. Adj. [πενθικὸς, γοερὸς] Quod luctum facit Cic. 2. Tusc. 25.
Luctifica clades nostro infixa est corpori. Ex Æschylo.
Clangores luctifici. Stat. 10. Theb. 546.
Jubar luctificum. Valer. 3. Argon. 292.
Pavor luctificus. Sil. 6. 557.
Titan luctificus. Lucan. lib. 7. 2.
Segnior Oceano, quam lex æterna vocabat,
Luctificus Titan, nunquam magis æthera contra
Egit equos.
Verba luctifica. Senec. Theb. 1.
Luctificābĭlis, e. Adj. Tanquam a LUCTIFICO. Pers. 1. Sat. 78.
Antiope ærumnis cor luctificabile fulta.
Luctĭfer, ĕra, ĕrum. Adj. [πενθοφόρος] Qui luctum fert vel nuntiat. Senec. Herc. fur. v. 687.
Hic vultur, illic luctifer bubo gemit.
Fax luctifera. Senec. Med. 10.
Vota tenentur, ter latratus
Audax Hecate dedit, & sacros
Edidit ignes face luctifera.
Luctĭsŏnus, a, um. Adj. [γοηχὴς] Ovid. 1. Met. 733. De Io mutata in vaccam,
Quos potuit, solos tendens ad sidera vultus:
Et gemitu, & lacrymis, & luctisono mugitu
Cum Jove visa queri est, finemque orare malorum.
Lugŭbris, & **Lugūbris**, e. Adj. [γοερὸς, πενθήρεος, πενθικὸς] Quod ad luctum pertinet.
Acerbus & Lugubris. Cic. 3. Verr. 58. Memini, vidi simul cum Pop. Rom. forum comitiumque adornatum ad speciem magnifico ornatu: ad sensum, cogitationemque, acerbo, & lugubri.
Carmen & rebus, & verbis, & modis lugubre. Cic. 3. Tusc. 45.
Cantus lugubres. Hor. 1. Carm. 24. 2.
Ejulatio lugubris. Cic. 2. de Legib. 59. Lælius lessum, quasi lugubrem ejulationem, ut vox ipsa significat.
Hedera lugubris. Plin. lib. 16. cap. 35.
Lamentatio lugubris, fletusque. Cic. 1. Tusc. 30.
Pectora lugubria. Ovid. 10. Epist. 145.
O rem lugubrem! itaque intercludor dolore. Cic. 8. Att. 8.
Sordes lugubres. Cic. ad Quir. post red. 7.
Vagitus lugubris. Lucret. lib. 5. 227.
Verbum lugubre, Quod luctum præ se fert. Cic. 5. Verr. 126. Reliquos, inquit, Aratores. Reliquos? prope lugubri verbo calamitatem provinciæ Siciliæ significat.
Vestis lugubris. Ter. Heaut. 2 3. 45.
Mediocriter vestitam, veste lugubri.
Vox lugubris. Lucret. lib. 4. 550. de cygnis,
Cum liquidam tollunt lugubri voce querelam.
Lugubria, orum. n. pl. Quæ ad luctum pertinent; substantive interdum accipitur, ut apud Ovid. 11. Met. 669.
Surge age, da lacrymas, lugubriaque indue, nec me
Indeploratum sub inania tartara mitte.
Amicta conjux lugubribus. Senec. Herc. fur. 9.
Lugubria, pro Habitu mærentium. Senec. de Consolat. ad Helv. 16. pr. Nosti quasdam, quæ amissis filiis, imposita lugubria nunquam exuerunt.
Lugŭbre, [πενθικῶς] Adv. quod & Lugubriter dicitur. Plaut Cist. 1. 1. 47.
Nam si hæc non nubat, lugubre fame familia pereat.
Lugubrĭter, Adv. Idem Apul. 3. Miles. p. 132. Lugubriter ejulantes.
Lugidūnum, i. n. [Λουγίδουνον] Ptolem. lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs. Hodie Glogavia. Vulgo *Glogavv*.

L U M

Lūma, æ. f. Genus spinæ, ut ait Perottus ex Hermolao, quæ in pratis nascitur, & locis uliginosis. Sic dicta, quod agricolæ eam e terra luunt, id est solvunt. [Gloss. Lat. Gr. Luma, Βοτάνη ὀρεία ὀδυνόσμος ἣν τινὲς Πεμπελογένοια καλοῦσιν, ἄλλοι Καλαμίνθην.
Lumēta, vel **Lumecta**, orum. n. Loca lumis plena. V. Varr. de L. L. 4. 31. in dict. seq.
Lumārius, a, um. Adj. ut, Lumariæ falces sunt, Quibus secant lumecta, cum in agreis serpunt spinæ. quas quod a terra agricolæ solvunt, id est luunt, Lumecta, inquit Varr. de L. Lat. 4. 31.
Lumbrīcus, i. m. [ἀσκαρὶς] Vermis e terra nascens: a lubricitate, ut opinor, dictus. Columel. lib. 7. cap. 9. Terram rimentur, effodiantque lumbricos. De suibus loquitur. Plin. lib. 27. cap. 13. Sunt & gentium differentiæ non mediocres: sicut accepimus de tineis, lumbricisque inesse Ægypti, Arabiæ, Syriæ, Ciliciæ populis.
Lumbrici, etiam Vermes dicuntur, qui in ventre hominis, aut etiam aliorum animalium nascuntur. Columel. lib. 6. cap. 25. Solent autem nocere lumbrici, qui fere nascuntur cruditatibus. Idem lib. 6. cap. 30. Solent etiam vermes quasi lumbrici nocere intestinis.
Lumbricorum alii sunt teretes, alii lati. V. Cels. lib. 4. cap. 17.
Multiplices lumbrici. Cels. lib. 4. cap. 17.
Teretes lumbrici maxime exercent pueros. Cels. lib. 4. cap. 17.
Lumbricus dicebatur, Qui ex imis sordibus ad summas dignitates erat evectus. Plaut. Aulul. 4. 4. 1.
Foras, lumbrice, qui sub terra erepsisti modo. Al. Erupisti.
Lumbus, i. m. [ψόα, ἰξὺς, ὀσφὺς] Pl. Lumbi. Pars corporis quinque inferiores spinæ vertebras complectens, qua libido designatur: sunt enim circa renes. Plin. lib. 20. cap. 2. Lumborum vero dolori, semine sole siccato, dein, &c. Plaut. Epid. extr.
Plaudite, valete: lumbos surgite atque extollite. Al. Lumbos pergite. Vulgus nostrum generaliori vocabulo *Renes* vocat, quod circa sedem renum sint. Pluraliter autem fere usurpant antiqui.

Excussi lumbi. Propert. lib. 2. 16. 27.
Incurvi lumbi. Ovid. 8. Met. 804.
Condi lumborum tenus. Cic. in Arat. 83.
— & Cepheus conditur ante
Lumborum tenus, a prima depulsus ad undas.
Dolare lumbos alicujus fuste. Hor. 1. Serm. 5. 22.
Infringere lumbos. Hor. Epod. 11. 22.
Limina dura, quibus lumbos, & infregi latus.
Movere lumbos duros qui nequeunt. Catull. 17. 11.
Lumbus, etiam de brutis dicitur. Hor. 1. Serm. 6. 106.
— nunc mihi curto
Ire licet mulo, vel si lubet, usque Tarentum:
Mantica cui lumbos onere ulceret, atque eques armos.
Ficedulæ lumbus. Martial lib. 13. 5.
Cerea quæ patulo lucet ficedula lumbo,
Quum tibi forte datur, si sapis, adde piper.
Leporis lumbus, apud Plin. Galli *rablum* vocant.

LUMBĀRE, is. n. Quod lumbis religetur, vel quod lumbis hæreat. Isidor. 19. 22. & Hieron. 1. Epist. 37.

LUMBIFRAGIUM, i. n. [ψοιάγιον] Plaut. Amph. 1. 1. 298.
Nam si me irritassis, hodie lumbifragium hinc auferes. h. e. Frangam tibi lumbos. Fictum verbum Plauto.

LUMBŬLUS, i. m. dimin. [ψοιάδιον] Plin. lib. 28. cap. 11. Sicca lippitudo, lumbulis suum tostis, atque contritis, & impositis, tollitur.

LUMBELLUS, i. m. aliud dimin. apud Apic. 7. 1.

LUMBĀGO, ĭnis. f. [ψοιῶν ἀσθένημα] Vitium & debilitas lumborum, ut inquit Festus.

LŪMEN, ĭnis. n. [φάος, φῶς, φέγγος, δάος] notæ significationis: dictum a Lucendo, quasi Lucimen.
Lumen a Luce Servius distinguit 2. Æn. 683. quod in lumine sit splendor, sed cum fumo: in luce solus splendor.
Breve lumen candelæ. Juven. 3. Sat. 286.
Florentia lumina flammis. Lucret. lib. 4. 452. de Lucernis.
Fulvum lumen. Virg. 7. Æn. 76.
Fumea lumina tædis. Virg. 6. Æn. 593.
Hiberni luminis ignes. Virg. 1. Georg. 291.
Multifida lumina. Stat. 3. Theb. 142.
Multifida attollens antiqua lumina cedro
Nocte subit campos.
Nocturna lumina. Virg. 7. Æn. 13.
Urit odoratam nocturna in lumina cedrum.
Nocturnum lumen exstinctum recens. Lucret. lib. 6. 791.
Piceum fert humida lumen tæda. Virg. 9. Æn. 75.
Vigilantia lumina, i. e. Semper ardentia. Ovid. 18. Epist. 31.
Accendere lumen. V. ACCENDO.
Admovere lumen. Plin. lib. 10. cap. 75.
Collucere luminibus. V. COLLUCEO.
Exilit lumen si lapidem percutiat lapis. Lucret. lib. 6. 161.
Fundunt ignes lumina. Virg. 2. Georg. 432.
Pascunturque ignes nocturni, & lumina fundunt.
Lustrare vestigia lumine. Virg. 2. Æn. 754.
Sternuit lumen. i. e. Crepitavit, quod futuri successus dat præsagia. Ovid. 19. Epist. 151.
Clarissima mundi lumina Liber & Ceres. Virg. 1. Georg. 5. i. e. Sol & Luna.
Sparsa micant stellarum lumina cælo. Sil. lib. 15. 680.
Cassus lumine aër. Lucret. lib 4. 369.
Diurnum lumen, Lux diei. Lucret. lib. 4. 369.
Jucundum cæli lumen. Virg. 6. Æn. 363.
Lævum lumen. V. LÆVA.
Lurida lumina præbebat terris Sol. Ovid. 15. Met. 786.
Orientia lumina Solis. Virg. 8. Æn. 68.
Primo cum lumine Solis. Virg. 7. Æn. 130.
Rubrum lumen. Claud. lib. 2. de Rapt. Proserp. 229. Al. rectius Rubri fulminis.
Sera rubens accendit lumina Vesper. Virg. 1. Georg. 251.
Serenum lumen Solis. Lucret. lib. 2. 149.
Solare lumen. Ovid. 5. Trist. 9. 37.
Dumque (quod ô breve sit) lumen solare tenebo,
Serviet officio spiritus iste tuo. V. infra Cæli spirabile.
Splendida lumina Solis. Lucret. lib. 2. 107.
Stellantia lumina. Valer. 2. Argon. 459.
Tremulum lumen. Virg. 7. Æn. 9.
— splendet tremulo sub lumine Pontus. Subaudi Lunæ.
Vaga lumina noctis, Sidera. Stat. 3. Theb. 63.
Claret lumen. V. CLAREO.
Dare lumina terris, dicitur Sol. Ovid. 2. Met. 149.
Inferre mortale lumen in clarissimum Solem. Quintil. lib. 5. cap. 12. In rebus apertis argumentari tam sit stultum, quam in clarissimum Solem mortale lumen inferre.
Pervulgant solis lumina cælum. Lucret. lib. 4. 209. i.e. Vulgo, seu passim percurrunt. [Pro Aperiunt dictum puto. An Provulgant?
Præbebat mundo lumina Titan. Ovid. 1. Met. 10.
Premit lumen luna obscura. Virg. 4. Æn. 80.
Privatus lumine aër. Lucret. lib. 4. 367.
Spoliatur terra lumine. Lucret. lib. 4. 378.
Vestit purpureo lumine campos æther. Virg. 6. Æn. 640.
Lumen, pro Luce ac die. Cic. pro Rabir. Post. 29. Si te secundo lumine hic offendero, moriere. i. e. Cras, sive secundo die. Virg. 6. Æn. 356.
— vix lumine quarto
Prospexi Italiam. i. e. Die quarto.
Manifestum lumen, pro Claro, aut Nimbo, cujus majus est lumen, ut inquit Servius. Virg. 4. Æn. 358.
— ipse deum manifesto in lumine vidi
Intrantem muros, vocemque his auribus hausi.
Purpureum lumen juventæ. Virg. 1. Æn. 595.
— namque ipsa decoram
Cæsariem nato genitrix, lumenque juventæ
Purpureum, & lætos oculis afflarat honores. i. e. Pulchrum nitorem.

Cæli spirabile lumen. i. e. Vitale. Virg. 3. Æn. 600.
Attingere vitæ lumina. Virg. 6. Æn. 829.
Cassus lumine, Mortuus. Virg. 2. Æn. 85.
— nunc cassum lumine lugent.
Exoriri in oras luminis. Lucret. lib. 1. 23. ad Venerem,
Nec sine te quicquam dias in luminis oras
Exoritur, neque fit lætum, neque amabile quicquam.
Linquebant dulcia lamentis lumina vitæ. Lucret. lib. 5. 987.
Relinquam invisa lumina, i. e. Moriar. Virg. 12. Æn. 63.
Lumen, pro Oculo etiam ponitur, quod oculorum beneficio lumen conspiciamus. Plin. lib. 11. cap. 37. Ab iisdem qui altero lumine orbi nascerentur, Coclites vocantur. Quintil lib. 9. cap. 3. Si quis ducere os exquisitis modis, & frontis ac luminum inconstantia trepidare non desinat, rideatur. Idem in procem. lib. 6. Prior alterum ex duobus eruit lumen. Sed hic metaphorice loquutus est. Alterum enim e duobus filiis mortuum intelligit.
Acies luminum. Senec. Herc. fur. 9.
Oculorum lumina. Lucret. lib. 4. 823.
Orbis inanis luminis. Ovid. 14. Met. 200.
— me luridus occupat horror
Spectantem vultus, etiamnum cæde madentes,
Crudelesque manus, & inanem luminis orbem. De Polyphemo.
Orbus luminis, i. e. Cæcus Ovid. in Ibin 262. Idem 14. Met. 189.
Recessus cavi luminum, & inanes sinus. Senec. OEdip. 12. de OEdipo, qui oculos ipse sibi eruerat.
Frons læta parum, & dejecto lumina vultu. Virg. 6. Æn. 862.
Adoperta lumina somno. Ovid. 1. Met. 714.
Apertum oculorum lumen. Lucret. lib. 4. 1137.
Ardentia lumina. Virg. 2. Æn. 405.
Ad cælum tendens ardentia lumina frustra.
Cærula lumina Germani. Juven. 13. Sat. 164.
Cava lumina. Ovid. 8. Met. 801. de Fame,
Hirtus erat crinis, cava lumina, pallor in ore.
Crudelia lumina. Ovid. 14. Met. 728.
Corpora ut exanimi crudelia lumina pascas.
Distenta lumina. Lucan. lib. 6. 95.
Jam riget atra cutis, distentaque lumina rumpit.
Expertia somno oculorum lumina. Lucret. lib. 6. 1179.
Ferrea lumina. Stat. 2. Theb. 31. de Cerbero,
Ni deus horrentem letæo vimine mulcens
Ferrea tergemino domuisset lumina somno.
Flammea lumina. Ovid. 12. Epist. 107.
Glauca lumina. Claud. in Cons. Prob. & Olyb. 214
Humida lumina. Ovid 9. Met. 536. i. e. Lacrymantia.
Languida lumina. Catul. Argon. 62. 219.
Acuere lumina. V. ACUO.
Adimere lumen alicui. Virg. 3. Æn. 658.
Monstrum horrendum, informe, ingens, cui lumen ademptum. De Polyphemo. V. ADIMO.
Amittere lumina oculorum. Nepos 20. 4. 1. Celsus. 6. 6. 9.
Ardentes oculi glauco lumine. Virg. 4. Georg. 451.
Arrecta lumina. Virg. 2. Æn. 173.
Vix positum castris simulacrum, arsere coruscæ
Luminibus flammæ arrectis: salsusque per artus
Sudor iit.
Attollens vix lumina. Virg. 5. Æn. 847.
Cernere aliquem obliquo lumine. Ovid. 2. Met. 787.
Circumfert lumina campo. Sil. lib. 17. 518.
Clauduntur in æternam lumina noctem. Virg. 10. Æn. 746.
Claudere alicui lumina. V. CLAUDO.
Composuit luctantia lumina somnus. Sil. lib. 7. 204.
Condit natantia lumina somnus. Virg. 4. Georg. 496.
Condere lumina alicujus digitis. Ovid. 10. Epist. 120.
Ergo ego nec lacrymas matris moritura videbo:
Nec mea qui digitis lumina condat, erit?
Condere digitos in lumina. Ovid. 13. Met 561.
— digitos in perfida lumina condit,
Expilatque genis oculos.
Corrumpere orbem luminis. Lucret. lib. 3. 411.
Ut lacerato oculo circum si pupula mansit
Incolumis, stat cernendi vivata potestas:
Dummodo ne totum corrumpas luminis orbem.
Declinare lumina somno. Virg. 4. Æn. 185.
Defigere lumina aliquo. Virg. 1. Æn. 830. — sic vertice cæli
Constitit, & Lybiæ defixit lumina regnis.
Defixus mæsto lumina vultu. Virg. 6. Æn. 156.
Demittere lumina. Ovid. 16. Epist. 225.
Detorquet lumen ab illa. Ovid. 6. Met. 515.
Domare lumina somno. Stat. 2. Theb. 31.
Effossum lumen. Virg. 3. Æn. 663. Translate Vellej. 2. 52. Effossumque alterum Romani imperii lumen. de Pompejo.
Facere noxia lumina. Ovid. 2. Trist. 103.
Cur aliquid vidi? cur noxia lumina feci?
Fallere lumina. Ovid. 4. Met. 177.
Retiaque & laqueos, quæ lumina fallere possent,
Elimat. i. e. Quæ videri non possent.
Flectere lumina. Ovid. 5. Met. 232.
Tunc quoque conanti sua flectere lumina, cervix
Diriguit.
Jactare lumina in aliquem. Ovid. 3. Epist. 11.
Labuntur frigida leto lumina. Virg. 11. Æn. 819.
Lacrymantia lumina. Ovid. 13. Met. 133.
Morientia lumina. Ovid. 9. Met. 391.
Occidit lumen, h. e. Videndi facultas, seu virtus visiva, ut loquuntur, perit. Lucret. lib. 3. 416.
At si tantula pars oculi media illa peresa'st:
Incolumis quamvis alioqui splendidus orbis:
Occidit extemplo lumen, tenebræque sequuntur.
Patentia lumina. Lucret. lib. 6. 1178.
Pererrare aliquem tacitis luminibus. Virg. 4. Æn. 364.

Per-

Perstringit fulmen lumina obliqua flamma, i. e. Oculos offuscat coruscatione. Lucan. lib. 1. 154.
Recipere lumen. Cels. lib. 6. cap. 6. 37.
Resignat lumina morte. V. RESIGNO.
Simulatur tecto lumine somnus. Ovid. 21. Epist. 199. i. e. Clausis oculis.
Spectantia lumina. Ovid. 4. Trist. 3. 44.
Spectare aliquid inexpleto lumine. Ovid. 3. Met. 439.
Spectare aliquem torvo lumine. Ovid. 9. Met. 27.
Subduxi flammea medicato lumina somno. Ovid. 12. Epist. 107.
Subit sopor furtim fessa lumina. Ovid. 19. Epist. 56.
Suffecta lumina leto. Valer. 1. Argon. 821.
Suffundit lumina rore, i. e. Flet. Ovid. 10. Met. 360.
Tegere somno incepto lumina. Virg. 4. Georg. 414.
Tenere immota lumina. Virg. 4. Æn. 331.
Tergere lumina manu. Catul. 64. 30.
Terit rorantia lumina. Stat. 2. Silv. 2. 102.
Torquens flammantia lumina. Virg. 3. Georg. 433. de Serpente.
Versantes lassaque supremo lumina motu. Ovid. 7. Met 578.
Videre aliquem placido lumine. Hor. 4. Carm. 3. 2.
Lumen, pro Expositione. Cic. 7. Fam. 19. extr. Num jus civile vestrum ex libris cognosci potest? qui quanquam plurimi sunt, doctorem tamen lumenque desiderant. h. e. Interpretationem. Ex vetusto codice legitur Unumque. Manutius legit Usumque, id est exercitationem.
Lumen, Scientia. Lucret. lib. 1. 145.
    Clara tuæ possim præpandere lumina menti
Adhibere lumen. V. ADHIBEO.
Extollere clarum lumen e tenebris. Lucret. lib. 3. 1. Scientiam.
Lumen, pro Fenestra. Cic. de Opt. gen. Orat. 5. Sed earum omnium rerum, ut ædificiorum, memoria fundamentum est, lumen actio. Vulgo tamen parum attendunt, Lumen eo loco Fenestras significare, quibus in ædes lumen admittitur: quum tamen in hac significatione non raro a scriptoribus usurpetur, ut a Catone R. R. cap. 14. apud quem etiam Luminaria, Foriculas fenestrarum significant & specularia. V. locum.
Obserata lumina. Apul. 2. Miles. p. 125. Intro vocat me, & conclave quoddam, obseratis luminibus umbrosum, demonstrat.
Obstruere luminibus, verbum antiquum juris. Cic. pro Domo 115. A Q. Seio contendit, ut Q. Postumius sibi domum venderet. Quum ille id negaret, primo se luminibus ejus esse obstructurum minabatur. Lumina fenestrarum intelligit: quibus obstruere solent vicini, id est murum, parietem, tectum, vel tale quid contra struere, & ita lumen impedire. Jurisconsulti & Officere luminibus dicunt. V. mox seqq.
Obstruere alicujus luminibus, per metaphoram usus est Cic. de Clar. Orat. 66. Nam ut horum concisis sententiis, (interdum etiam non satis apertis, cum brevitate, tum nimio acumine) officit Theopompus elatione, atque altitudine orationis suæ: quod idem Lysiæ Demosthenes: sic Catonis luminibus obstruxit hæc posteriorum, quasi exaggerata altius, oratio. De Philisto & Thucydide. Qui locus Ciceronis corrupte impressus est. Quemadmodum enim, inquit, claritati antiqui nominis Thucydidis tanquam luminibus Theopompus officit historicus grandiloquentia stili, tanquam altitudine ædificii, & Demosthenes orator Lysiæ: sic fusciorem illum splendorem orationis Catonianæ recentiores oratores sublimiore ac florido dicendi genere quasi præumbrantes obscuraverunt. Budæus.
Devolvitur lumen in ædes. Ulpian. D. de servitut. urban. præd. l. Si arborem, Interdum dici potest, eum quoque qui tollit ædificium vel deprimit, luminibus officere, si forte κατ' ἀντανάκλασιν, vel pressura quadam lumen in eas ædes devolvatur.
Immittere lumen, Idem ac Fenestras immittere. Paul. D. de servitut. urban. præd. l. Eos qui, Eos qui jus immittendi luminis non habuerunt, aperto pariete communi, nullo jure fenestras immisisse respondi.
Impedire lumen. Ulpian. D. de servitut. urban. præd. l. Si arborem, Si arborem ponat, ut lumini officiat: æque dicendum erit, contra impositam servitutem eum facere. nam & arbor efficit, quo minus cælum videri possit. Si tamen id quod ponitur, lumen quidem nihil impediat, solem autem auferat: &c.
Minuere lumina. Paul. D. de servitut. urban. præd. l. 3. Luminum servitute constituta, id acquisitum videtur, ut vicinus lumina vicini excipiat. Quum autem servitus imponitur, ne luminibus officiatur: hoc maxime adeptum videbitur, ne jus sit vicino invitis nobis altius ædificare, atque ita minuere lumina nostrorum ædificiorum.
Nocere lumini. Ulpian. D. de servitut. urban. præd. l. Inter servitutes, In luminibus observatur, ne lumina cujusquam obscuriora fiant. Quodcunque igitur faciat ad luminis impedimentum, prohiberi potest, si servitus debeatur. Opus quoque novum ei nuntiari potest, si modo sic faciat, ut lumini noceat.
Obscurare lumina ædium. Marcell. D. de servitut. urban. præd. l. Scaurus, Qui binas ædes habebat, si alteras legavit: non dubium est, quin hæres possit altius tollendo obscurare lumina legatarum ædium.
Officere luminibus. Caj. D. de servitut. urban. præd. l. 1. Urbanorum prædiorum jura talia sunt: altius tollendi, & officiendi luminibus vicini, aut non extollendi. Idem ibidem, l. Hæc autem. Si ædes tuæ ædibus meis serviant, ne altius tollantur, ne luminibus mearum ædium officiatur; & ego per statutum tempus fenestras meas præfixas habuero, vel obstruxero: ita demum jus meum amitto, si tu per hoc tempus ædes tuas altius sublatas habueris.
Recludere lumen. Marcell. D. de servitut. urban. præd. l. Scaurus, Sine accessu nullum est fructus legatum: habitari autem potest etiam ædibus obscuratis. Ceterum usufructu loci legato, etiam accessus dandus est: quia & haustu aquæ relicto, iter quoque ad hauriendum præstaretur. Sed ita officere luminibus, & obscurare legatas ædes conceditur: ut non penitus lumen recludatur, sed tantum relinquatur, quantum sufficit habitantibus in usus diurni moderationem.
Lumina præferre menti alicujus dicitur deus: idque significat quod vulgo *Inspirare* aliquem dicimus. Cic. Anteq. iret in exil. 9 Vos, vos obtestor dii immortales, qui meæ menti lumina prætulistis, quum consensum exstinxi conjurationis, arcemque urbis ab incendio ac flamma liberavi.
Lumina civitatis, pro Insignibus viris, & claris quos dicimus. Cic. 3. in Catil. 24. Tum vero, clarissimis viris interfectis, lumina civitatis exstincta sunt. Idem pro Deiot. 15. Omnium gentium, atque omnis memoriæ clarissimum lumen exstinguere.
Conventus lumen: cui opponitur, Tenebræ & solitudo. Quintil. lib. 1. cap. 2. Lumen illud conventus honestissimi tenebris ac solitudini prætulissem.
Animi lumen. Columel. in præf. lib. 1. Quæ prænoscere sine lumine animi, & sine exquisitissimis disciplinis non quemquam posse crediderim.
Eloquentiæ & præceptis ejus præcipuum lumen dedit Cicero. Quintil. lib. 3. cap. 1. Hoc lumen ipsum fuisse intelligi vult.
Ingenii lumen est eloquentia. Cic. in Brut. 59.
Probitatis lumen prospicere in aliquo, h. e. Maximam probitatem. Cic. de Amicit. 27. Quod in eo quasi lumen aliquod probitatis & virtutis prospicere videamur. Al. Perspicere.
Virtutis lumen, Clara & magna virtus. Cic. 12. Fam. 5. Nunc autem opto, ut ab istis Orientis partibus virtutis tuæ lumen eluceat.
Lumina in pictura, Umbræ & alia. Plin. lib. 35. cap. 5. Tandem se ars ipsa distinxit, & invenit lumen atque umbras, differentia colorum alterna vice sese excitante: deinde adjectus est splendor alius hic quam lumen: quem quia inter hoc & umbram esset, appellaverunt tonon. Bud. Hinc ad Ornatum oratorium transfert Cic. ut, de Clar. Orat. 261. Itaque quum ad hanc elegantiam verborum Latinorum &c. adjungit illa oratoria ornamenta dicendi: tum videtur tanquam tabulas bene pictas collocare in bono lumine. Ex Bud. [Ego vero hic Lumen dictum puto, pro Loco ad spectandam tabulam idoneo, ratione luminis.
Lumina orationis sunt Sententiæ, præcipuæ quæ in clausulis ponuntur, translatum vocabulum a pictura. Græci vocant Schemata. V. Quintil. lib. 9. cap. 1. & quæ hic subjicimus.
Eloquentiæ lumen. Cic. in Brut. 66. Catonis Origines quem florem, aut quod lumen eloquentiæ non habent? Lumen, h. e. Quod ornamentum, schema? Ut enim Ingenii lumen est Eloquentiæ; sic Eloquentiæ lumina sunt Schemata. Idem in eodem Brut. 275 Erant autem & verborum & sententiarum illa lumina, quæ vocant Græci σχήματα, quibus tanquam insignibus in ornatu distinguebatur omnis oratio. Idem in Orat. 83. Illam autem concinnitatem, quæ verborum collocationem illuminat his luminibus, quæ Græci, quasi aliquos gestus orationis, σχήματα appellant, &c.

LUMINĀRE, is. n. [φωστήρ] Idem quod Lumen.
Luminaria, metaphorice. Cic. 2. Philipp. 51. In te autem, M. Antoni, id decrevit Senatus, & quidem incolumis, nondum tot luminaribus exstinctis, quod in hostem togatum decerni est solitum more majorum, i. e. Tot egregiis viris exstinctis, inquit Bud. Alii legunt Luminibus.

LUMINŌSUS, a, um. Adj. [φεγγώδης] significat Clarum, inquit Nonius 2.489. Cic. in Orat. 125. Tum sunt maxime luminosæ, & quasi Jactuosæ partes duæ. Translatio est a pictura, in qua lumen dicitur, quod umbræ opponitur. Al. Actuosæ.

LUMĬNO, [φωτίζω] āre. Idem quod Illuminare. Martian. Capel lib 1. Quos stellantibus oculis interstinctos crebri vibratus ignium luminabant. V. INTERSTINGUO.
Luminare lumine. Apul in Herm. Trismeg. p. 96. Tibi, Deus summe, gratias ago, qui me videndæ divinitatis tuæ luminasti lumine.

LUMINĀTUS, a, um. Partic. Apul. 9. Met. p. 280. Male luminati. i. e. Male videntes.
Locus fenestris altioribus luminatus. Cæl. Aurel. Acut. 1. 9. 58.

L U N

LŪNA, æ. f. [σελήνη, μήνη] dicta a Lucendo, quod noctu luceat. Cic. in Somn. Scip. 8. Erant autem eæ stellæ, quas nunquam ex hoc loco vidimus, & eæ magnitudines omnium, quas esse nunquam suspicati sumus: ex quibus erat ea minima, quæ ultima cælo, citima terris luce lucebat aliena. De Luna. Idem 2. de Nat. Deor. 68. Luna a lucendo nominata.
Luna modo curvata in cornua, modo æqua portione divisa, modo sinuata in orbem, maculosa, eademque subito prænitens, immensa orbe pleno, ac repente nulla. Plin. lib. 2. cap. 9
Lunæ phases seu permutationes sunt septem. Primam in ea phasin statuunt, quum exoritur, emergitve a sole. Et corniculatio dicitur, aut corniculans luna. ea figura a Græcis Menoides, nominatur, aut Monoides, ut legitur apud Firmicum in Præfatione libri quarti. [corrupte sine dubio] Postea est Dichotomos, hoc est dimidio orbe cæsa vel dividua. Deinde Amphicyrtos, quod est, utrinque gibbosa: utpote major dimidia, minor plena. Inde Panselene, sive plena: e Solis regione quum normaliter steterit. Rursusque Amphicyrtos, ac denuo Dichotomos. Demum luminis universitate privatur, quum silere intelligitur: & a Græcis Synodica nuncupatur, velut cum Sole commeans, ut tradit Theon. Hæc ex Firmic. in præfatione lib. 4. Mart. Capell. lib. 8. Cæl. Rhodig. lib. 20. cap. 7.
Luna infra terram. Columel. lib. 11. cap. 3. de allio loquens, Servabimus ut luna infra terram sit.
Luna supra terram, & sub terra. Plin. lib. 18. cap. 32. Seminaria quum luna supra terram sit, fieri: calcari musta, quum luna sub terra.
Cælum sine luna. Plin. lib. 14. cap. 21. Ipsa quoque defruta ac sapas, quum sit cælum sine luna. h. e. In sideris ejus coitu, neque alio die coqui jubent.
Coitus lunæ. Plin. lib. 16. cap. 39. V. Silens luna. Idem lib. 2. cap. 13. Defectus ducentis viginti duobus mensibus redire in suos orbes certum est, solisque defectum non nisi novissima primave fieri luna, quod vocant coitum.
Concursus lunæ & solis, pro Coitu. Cels. lib. 1. cap. 4. pr. [Nisi intelligit potius Vespertinum utriusque luminis concursum, quem in primis noxium vitare hi, quibus infirmum caput est, debent.
Defectus lunæ. Plin. lib. 2. cap. 13.
Globus lunaï. Lucret. lib. 5. 70. Virg. 6. Æn. 725.
Labores lunæ, Eclipses. Virg. 2. Georg. 478.

Defectus solis varios, lunæque labores.
Meatus solis lunæque. Lucret. lib. 1. 129.
Numen lunæ. Plin. lib. 18. cap. 32.
Orbis lunæ. Plin. lib. 2. cap. 9. V. ORBIS.
Status lunæ. Plin. lib. 18. cap. 29.
Vultus purpureus lunæ. Ovid. 1. Amor. 8. 12.
Alta luna. Virg. 9. Æn. 403.
Aquilonia luna. Plin. lib. 2. cap. 97. V. AQUILO.
Aurea luna. Ovid. 10. Met. 448.
Bicornis luna, regina siderum. Hor. in Carm. sæcul. 35.
Candida luna. Virg. 7. Æn. 9.
Cava luna. Plin. lib. 8. cap. 54.
Celeres lunæ. Hor. 4. Carm. 7. 13.
Decrescens luna. Plin. lib. 17. cap. 9. ad finem.
Dimidia luna. V. Intermenstrua luna.
Dimidiata luna. Plin. lib. 18. cap. 32.
Dividua luna. Plin. lib. 2. cap. 18. In quadrato solis dividua est, in triquetro seminani ambitur orbe, impletur autem in adverso.
Errans luna. Quintil. lib. 1. cap. 10. V. Canere lunam, infra.
Extrema luna. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 37. pr. Dies lunares quoque observandi, qui quodam modo bipartiti. Quod nova luna crescit ad plenam, & inde rursus ad novam lunam decrescit, quoad veniat ad intermenstruum, e quo die dicitur luna esse extrema, & prima.
Globosa luna, an plana, an acuta. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Hibernæ ventosa cacumina lunæ. Stat. 3. Theb. 48. Quia signa tempestatis in lunæ cornibus sunt constituta. Lactantius.
Intermenstrua luna. Plin. lib. 18. cap. 32. Stercus nisi decrescente luna ne tangito. Maxime intermenstrua dimidiaque stercorato.
Intermestris luna. Plin. lib. 18. cap. 39. Nisi intermestri luna atque dimidiata, ne tangas materiem. V. INTERMESTRIS.
Menstrua luna. Virg. 1. Georg. 353.
Minor luna. Hor. 2. Serm. 8. 32. i. e. Imminuta.
Nascentes lunæ. Hor. 2. Serm. 4. 30.
Noctivaga luna. Stat. 3. Silv. 5. 101.
Novæ pergunt interire lunæ. Hor. 2. Carm. 18. 16.
Novissima luna. V. Coitus lunæ. Plin. lib. 2. cap. 97. V. NOVUS.
Pernox luna. Plin. lib. 2. cap. 9.
Plena luna, & Nova Luna. Cæs. 4. Bell. Gall. 29. Eadem nocte accidit ut esset luna plena. Plin. lib. 18. cap. 32. Ova luna nova supponito: Scrobes luna plena noctu facito. V. NOVUS.
Pauperata luminibus luna. Firmic. lib. 1. cap. 2.
Quarta luna nati, i. e. Laboriosi & infelices. V. Erasmi Chiliad.
Radiantis imago lunæ. Virg. 8. Æn. 23.
Redeuntis cornua lunæ, i. e. Renascentis. Ovid. 10. Met. 479.
Roscida luna. Virg. 3. Georg. 337.
Rubens luna. Hor. 1. Serm. 8. 10.
Sanguinea luna. Ovid. 2. Amor. 1. 23.
Carmina sanguineæ deducunt cornua lunæ.
Secunda luna. Plin. lib. 28. cap. 16.
Sera luna. Plin. lib. 2. cap. 9.
Sicca luna. Plin. lib. 17. cap. 9. ad fin.
Sitiens luna. Plin. lib. 17. cap. 9. Ibid. cap. 14. Luna sitiente, hoc est sicca.
Surgens luna. Tacit. 3. Hist. 23. Donec adulta nocte luna surgens ostenderet acies.
Tacitæ per amica silentia lunæ. Virg. 2. Æn. 255.
Turbida luna. Claud. de Bell. Gildon. 495.
Vicesima luna, pro Vicesimo die post novam lunam. Plin. lib. 2. cap. 97. Æstus idem triduo in mense consistit septima, octava, nonaque luna.
Agit luna sub terra. Plin. lib. 18. cap. 32.
Canere lunam errantem. Quintil. lib. 1. cap. 10. Iopas ille Virg. 1. Æn. 746. nonne canit,
—errantem lunam, solisque labores?
Colligit quum primum ignes luna revertentes. Virg. 1. Georg. 427.
Complent se lumine tertia lunæ cornua. Virg. 3. Æn. 645. i. e. Hic tertius est mensis.
Crescens luna. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 37. Quædam facienda in agris potius crescente luna, quam senescente. Paulo post, Lunam & crescentem, & contra senescentem. Plin. lib. 18. cap. 32. Omnia quæ cæduntur, carpuntur, tondentur, innocentius decrescente luna, quam crescente fiunt.
Crescit luna. Plin. lib. 9. cap. 14. conf. Extrema luna, supra.
Deducere lunam cælo. Virg. 8. Ecl. 69.
Deducere lunam e curru. Tibull. lib. 1. 8. 21.
Deripere lunam cælo. Hor. Epod. 5. 46.
Decrescens luna. Varr. lib. 1. de R. R. cap. 37. pr.
Evanescunt cornua lunæ. Ovid. 2. Met. 117.
Fulgebat cælo luna sereno. Hor. Epod. 15. 1.
Deficiens luna. Plin. lib. 2. cap. 9.
Deficit luna. Plin. lib. 2. cap. 13.
Fudit se luna plena per insertas fenestras. Virg. 3. Æn. 152. V. INSERTUS.
Imminente luna, i. e. Sub vesperum. Hor. 1. Carm. 4. 5.
Implet luna orbem cornibus quater junctis. Ovid. 2. Met. 344.
Ineunte luna, vide an etiam dici possit. H. St.
Latuit quater luna, pleno quater orbe recrevit. Ovid. 2. Epist. 5.
Lucet luce aliena luna. V. LUX.
Operatur noctes luna. V. OPEROR.
Minuitur luna. Plin. lib. 2. cap. 14.
Protulit os vaga luna decorum. Hor. 1. Serm. 8. 21.
Premit lumen obscura luna. Virg. 4. Æn. 81.
Rubet luna. Hor. 2. Carm. 11. 10.
Succurrere laboranti lunæ. Juven. 6. Sat. 442.
Tenebat nox lunam in nimbo. Virg. 3. Æn. 587.
Senescens luna, V. Crescens luna. V. etiam Plin. lib. 2. cap. 9.
Silens luna. Plin. lib. 16. cap. 39. Lunam vocat silentem, quando non lucet. V. SILEO & SILENTIUM.

LUNĀRIS, e. Adj. [σεληνιακὸς] Quod ad lunam pertinet. Cic. in Somnio Scip. 12. Quam ob causam summus ille cæli stelliferi cursus, cujus conversio est incitatior, acuto & excitato movetur sono: gravissimo autem hic lunaris & infimus.
Annus lunaris, Qui mense uno suum efficit cursum.
Currus lunares. Ovid. 15. Met. 790.
Equi lunares. Ovid. 5. Fast. 16.
Globus lunaris. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 298.
Jubar lunare. Claud. 1. in Ruff. 147.
Lampas lunaris. Stat. 10. Theb. 277.
Orbitas lunaris. V. ORBIS.
Sidus lunare. Senec. de Provid.
Lunaris ratio. Plin. lib. 18. cap. 39.

LUNĀTICUS, a, um. Adj. [σεληνιακὸς Gl. Lat. Gr.] Lunatici dicuntur, In quos luna agit, &, ut Apuleius ait, Qui cursum lunæ patiuntur: quales sunt potissimum qui comitiali morbo laborant, aut insania, aliove morbi genere quopiam certis lunæ temporibus gravantur & agitantur. Unde Paulus mancipium furiosum aut lunaticum redhibendum censuit, in l. Bovem. §. Aliquando. D. de Ædil. edicto. Isidorus lib. 10. litt. C. Caducus a cadendo dictus, id est Lunaticus, eo quod certo lunæ tempore patiatur. Artemidorus quoque eum morbum lunæ acceptum ferri ait.

LUNŬLA, æ. f. [σεληνίον] Res, parvæ in lunæ modum incurvata. Isidor. 10. 31. Lunulæ sunt Ornamenta mulierum, in similitudine lunæ, bullulæ aureæ dependentes. Plaut. Epid. 5. 1. 34.
Non meministi me auream ad te afferre natali die
Lunulam, atque anellum aureolum in digito?
Lunulæ in calceis patriciorum, vel Centenarii numeri nota fuere, quot primum patres a Romulo lecti sunt, vel alia de causa ascitæ. V. Plutarch. probl. Ro. 76. & Vet. Interpr. ad Juven. 7. Sat. 191.

LUNO, [καμπυλιάζω] āre. In modum lunæ, quando in cornua curvatur, flectere. Ovid. 1. Amor. 1. 23.
Lunavitque genu sinuosum fortiter arcum. i. e. Intendit.

LUNĀTUS, a, um. [καμψὸς] Partic. Curvatus: ut, Ferramentum lunatum. Columel. lib. 12. cap. 54.
Æquora lunata placido recessu. Stat. 2. Silv. 2. 13.
Cauda lunata delphinorum. Senec. OEdip. 5.
Classis lunata. Lucan. lib. 3. 533. V. CLASSIS.
Cornibus lunatis obliquatur mare Caspium. Plin. lib. 6. cap. 13.
Flexus lunati. Sil. lib. 4. 319.
Frons lunata vituli, Cornuta. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 129.
Juba lunata. Martial. lib. 8. 49.
Aurea lunatæ quum stetit unda jubæ. De horrente leonis juba loquitur.
Juvenci nondum lunati fronte. Stat. 6. Theb. 267. conf. Frons lunata.
Lignum osseum lunatumque in pomis. Plin. lib. 13. cap. 4.
Pellis lunata. Martial. 1. 50.
Lunata nusquam pellis, & nusquam toga; ubi Interp. i. e. Non aderant nobiles Romani, quibus moris erat Lunæ formam in calceis gestare. V. Supra in LUNULA; & Alb. Ruben. de Re Vestiar. 2. 1. & 3. [Periphrasis est Calcei senatorii, & forensium, gestaminis perquam molesti.
Peltæ lunatæ Amazonum. Virg. 1. Æn. 494.

LUNÆ Montis promontorium, [σελήνης ὄρους ἄκρον] Ptolem. lib. 2. cap. 5. Lusitaniæ locus. Vulgo *Ponte de luna*, rectius *Punte de luna*, id est, *pointe*.

LUNARIUM Promontorium, [Λουνάριον ἄκρον] Bæticæ Hisp. Ptol. lib. 2. cap. 6. Alio nomine, *Mons Jovis*, *Scalæ Annibalis*: nunc *Movini*.

LŪNA, æ. f. [Λοῦνα] Ligurum oppidum, portu nobile. Ennius,
Lunai portum est operæ cognoscere, cives. Nunc vulgo *Sarrazana*. Olivarius in Melam.

LUNENSIS, e. Adj. [Λουνήσιος] ut, Caseus sic dictus, ab oppido Hetruriæ nomine Luna. Plin. lib. 11. cap. 42. Lunensem, magnitudine conspicuum, e misto Hetruriæ atque Liguriæ confinio mittunt. Martial. lib. 13. 30.
Caseus Hetruscæ signatus imagine Lunæ,
Præstabit pueris prandia mille tuis.
Ara Lunensis, Ex marmore Lunensi. Suet. Neron. cap. 50.
Marmor Lunense. Plin. 36. 6. V. Drakenb. ad Sil. 8. 482.

LUNCHUS, i. m. [λόγχος] a λόγχη lancea. Tertull. de Coron. Mil. cap. 11. Super luncho, quo perfossum est latus Christi.

LUNUS, i. m. Isidor. 19. 33. Lunus est cinctus, quem publice habent servi. Et dictus lunus, quia transversas habet purpuras, i. e. Lunas. conf. LIMUS.
Lunus etiam Deus Carrenorum. Idemque ac Luna. V. Spartian. in Caracall. cap. 7. Casaub. & Salmas. ad loc. & Selden. de Diis Syr. 2. 2. p. 239.
De Luno deo in nummis V. Spanh. De Usu & præst. Numism. diss. 4. p. 193.

L U O

LUO, lui, luĭtum, [λύω, τίνω, λούω] ĕre. Solvere. V. Varr. loc. in LUMETA. Liv. Ut tandem debito supplicio scelus lueret. i. e. Solveret, seu purgaret. A lavando quidam ductum volunt, alii a Græco λύω, λύεις, λύει. Cic. 12. Att. 6. pr. Quomodo hoc ergo lues? uno scilicet, si mihi librum miseris. i. e. Expurgabis hoc peccatum.
Æs alienum luere, pro Solvere. Curt. lib. 10. cap. 2. ad fin. V. ÆS.
Delicta alicujus luere. Hor. 3. Carm. 6. 1.
Facta luere. Stat. 1. Theb. 601.
Libidinem alicujus luere sanguine innocentium, h. e. Abluere & expurgare. Cic. 3. Verr. 77. Verresne tibi tanti fuit, ut ejus libidinem, hominum innocentium sanguine lui velles?
Maculas luere sanguine, h. e. Abstergere & eluere. Cic. 7. Verr. 120. Errabas Verres, & vehementer errabas, quum te maculas furtorum, & flagitiorum tuorum, sociorum innocentium sanguine luere arbitrabare. Emendati codd. legunt Eluere.
Peccata luere, Delictorum supplicium ferre. Liv. 38. 48. Ego tamen

& cum aliis pro dignitate imperii veſtri coactis luere peccata ſua, pacem pepigi. Virg. 10. Æn. 31. V. ibi Servium.

Periculum luere. Liv. 10. 28. Datum hoc noſtro generi eſt, ut luendis periculis publicis piacula ſimus. Verba ſunt P. Decii coſ. cum ſe devoveret.

Pœnas luere, quod & Dare pœnas dicitur, pro Ferre ſupplicium. Cic. 2. Att. 9. Itaque mei peccati luo pœnas: quamquam tuæ me litteræ ſuſtentant.

Pœnam luere. Tacit. 6. Ann. 4. Præcipuus olim circumveniendi Titii Sabini, & tunc luendæ pœnæ primus fuit.

Stuprum oblatum voluntaria morte luit Lucretia. Cic. 5. de Fin. 54.

Supplicia luere, Suſtinere, pati. Juſtin. lib. 1. cap. 5. Quicunque capi potuerunt, ſupplicia crucibus luerunt.

Luere capite, Capite puniri. Liv. 9. 5. Obſides etiam ſexcenti equites imperati, qui capite luerent, ſi pacto non ſtaretur.

Luitur. Lucan. lib. 2. 312.

— hac cæde luatur
Quicquid Romani meruerunt pendere mores.

Luere, Pretium redemptionis redemptori offerre, inquit Budæus. Ulpian. in l. Qui ſtatus. D. de re militari, Qui ſtatus controverſiam patiuntur, licet revera liberi ſint, non debent per id tempus militiæ dare, &c. ſed nec qui ab hoſtibus redempti ſunt prius, quam ſe luant.

LUĬTŪRUS, a, um. Partic. [τίσων] ut,
Luitura pœnas puppis. Claud. 6. Conſ. Hon. 140.

LUENDUS, a, um. Partic. [λυτέος] Ovid. 2. Triſt. 101.

Scilicet in ſuperis etiam fortuna luenda eſt.

LUĬTIO, ōnis. f. [λύσις] Ulpian. de Captivis & poſtliminio reverſis. l. Si patre, Si patre redempto & ante luitionem defuncto, filius poſt mortem ejus redemptionis quantitatem offerat, dicendum eſt ſuum ei poſſe hæredem exſiſtere.

LUĒLA, æ. f. Idem. Lucret. lib. 3. 1028.

Sed metus in vita pœnarum pro malefactis
Et inſignibus inſignis, ſceleriſque luela
Carcer, &c. i. e. Carcer ſceleris expiatio & pœna. Lambinus.

LŬTO, āre. Idem quod Luere. Varro ἑκατομβῇ. Habes quî, & cujus rei cauſa fecerim hecatomben, in quo ego (ut puto) quoniam eſt luere ſolvere, lutavi. Non. 2. 482. Antiquum. [Forte Luitavi legendum. a Partic. enim Luitum, (unde Luiturus, & Luitio) fit Luito frequentativum, indeque Luto & Lito. V. Feſt. in Litatus.

L U P

LUPA, LUPANAR, V. LUPUS.

LŬPERCA, æ. f. Dea, quæ lupis præeſt, ne noceant. Arnob. 4. p. 128.

LŬPERCAL, ālis. n. [Λυπερκάλιον, λύκαιον] Locus ſub monte Palatino Romæ. Servius, Sub monte Palatino eſt quædam ſpelunca, in qua de capro luebatur, id eſt ſacrificabatur: unde Lupercal dictum nonnulli putant. Alii quod illic lupa Remum & Romulum nutrierit. Alii (quod eſt verius) locum eſſe hunc ſacratum Pani deo Arcadiæ: cui etiam mons Lycæus in Arcadia eſt conſecratus. Et dictus eſt Lycæus, quod lupos non ſinat in oves ſævire. Ideo & Evander deo gentis ſuæ ſacravit locum, & nominavit Lupercal, quod præſidio ipſius numinis lupi a pecudibus arcerentur. Hæc Servius enarrans illud Virg. 8. Æn. 343.

Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer Aſylum
Retulit, & gelida monſtrat ſub rupe Lupercal,
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi. Ovid. 2. Faſt. 381.

Quod ſi dicitur a Luendo, quod ibi per caprum luebatur, hoc eſt ſacrificabatur: erit dictio ex tribus orationis partibus compoſita, quaſi Luere per caprum. V. Quintil. lib. 1. cap. 5.

LUPERCĀLIS, e. Adj. ut, Sacrum lupercale. Suet. Auguſt. cap. 31. V. ibi Pitiſc.

LUPERCĀLIA, ōrum. n. [Λυπερκάλια] Celebritas erat Romæ in honorem Panos; & qui hæc ſacra faciebant, Luperci dicebantur. Servius, Quum in honorem Panos Lupercaliorum ſolennitas celebraretur, pecora Romanorum ſubito a latronibus rapta ſunt. Illi projectis veſtibus perſecuti ſunt latrones: quibus oppreſſis, & receptis animalibus, propter rem a nudis proſpere geſtam, conſuetudo permanſit ut nudi Lupercalia celebrarent. Hæc Servius explicans illud Virg. 8. Æn. 663.

Hic exſultantes Salios, nudoſque Lupercos. V. Liv. lib. 1. cap. 5. Et Valer. Max. lib. 2. cap 2. tit ult. De ordine equeſtri. De Lupercalibus etiam Plutarchus ſcribit in Romulo & Cæſare. Fiebant autem menſe Februario ad expiandos manes. Græci λύκαια vocant. Cic. 2. Philip. 89. Et 2. Q. frat. 12. Hodierni diei res geſtas Lupercalibus habebis.

LUPERCI, orum. m. dicti ſunt quaſi ex illorum myſteriorum ſemine exorti, ſive (ut Varro de L. L. 4. 15. putat) quod Lupercalibus in Lupercali ſacra facerent. Faciebant autem nudi in honorem Panos. Cic. 2. Philip. 85. inſectatur M. Antonium, quod in Lupercalibus, in quibus ſedebat Cæſar amictus toga purpurea, in ſella aurea coronatus, ſe conſul nimis lupercum exhibuerit. Nam nudi ſacerdotes luperci currendo luſtrabant civitatem, & verberabant prægnantium manus mulierum (ut facilioris eſſent partus) zona ex corio capri. V. Serv. d. l. Ovid. 5. Faſt. 101.

Semicaper coleris ſuccinctis, Faune, Lupercis. Plin. lib. 34. cap. 5. Lupercorum habitu.

LUPFURDUM, i. n. [Λούπφουρδον] Ptolem. lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs, Hodie Miſna, vulgo *Meiſſen.*

LUPIA, ſive LUPPIA, æ. f. [Λουππίας] Germaniæ fluvius in Rhenum illabens, Pomponio lib. 3. 3. Conjectura probabilis eſt eum eſſe quem hodie vulgo *die Lippe* vocant. V. Cluver. Introd Geogr. lib. 3. cap. 5. Strabo lib. 7. longe ſecus quam Pomponius Lupiam in eandem partem cum Viſurgi & Amiſia deferri ait, ut Lupiæ nomine non *die Lippe*, ſed is amnis quem hodie Fuldam vocant, intelligatur. Tacitus (adeo in re tantilla variant ſcriptores) libro Auguſtæ hiſtoriæ 2. Lupiam vocat amnem, non in Rhenum, ſed in Oceanum elapſum. [Immo nihil uſquam de oſtio Luppiæ Tacitus. V. eum Ann. 1. 60. & 2. 7. Hiſt. 5. 22. Non igitur a Mela diſſentit. Quin nec Strabo, ſiquidem nihil aliud intelligi voluit, quam omnes hos fluvios in Oceanum denique influere.

LUPIÆ, arum. f. Urbs Calabriæ, apud Melam lib. 2. cap. 4. Hodie vulgo dicitur *Lezo*, ut ſcribit Olivarius in Melam.

LUPĪNUM, i. n. & frequentius LŬPĪNUS, i. m. [θέρμος] Genus leguminis, omnium amariſſimum. Plin. lib. 18. cap. 14. Lupino eſt uſus proximus, quum ſit & homini & quadrupedum generi ungulas habenti communis. Remedium ejus ne metentes fugiat exſiliendo, ut ab imbre tollatur. Nec ullius quæ ſeruntur, natura aſſenſu terræ mirabilior eſt. Primum omnium cum ſole quotidie circumagitur, horaſque agricolis etiam nubilo demonſtrat. Ter præterea floret. Terram amat, terraque operiri non vult. Et unum hoc ſeritur non arato. Quærit maxime ſabuloſa & ſicca, atque etiam arenoſa. Coli utique non vult. Tellurem adeo amat, ut quamvis frutetoſo ſolo conjectum inter folia vepreſque, ad terram tamen radice perveniat. Pingueſcere hoc ſatu arva, vineaſque diximus. Itaque adeo non eget fimo, ut optimi vicem repræſentet. Hor. 1. Epiſt. 7. 23.

Nec tamen ignorat quid diſtent æra lupinis. De Imperito rerum. V. Adagia Eraſmi.

Pallentes lupini. Ovid. de Medicam. faciei 69.

Triſtis lupini fragiles calami. i. e. Amari. Virg. 1. Georg. 75.

LUPĪNĀCEUS, a, um. Adj. ut, Lomentum lupinaceum. Apul. de Herb. cap. 21. n. 2.

LUPĪNĀRIUS, a, um. Adj. ut, Labrum lupinarium. Cato de R. R. cap. 10. & 11.

LUPINARIUS, i. m. Negotiator lupinorum, ſeu forte Quorumvis leguminum. Lamprid. Alex. Sever. cap. 33. Corpora omnium conſtituit, vinariorum, lupinariorum, &c.

LUPILLUS, i. m. dimin. Plaut. Stich. 5. 4. 9.

Olea in tryblio, lupilli comminuto cruſtulo.

LUPINUS, a, um. Adj. a Lupus. V. poſt ſeq. dict.

LŬPUS, i. m. [λύκος] Notum animal.

Hic & Hæc Lupus dicere artis eſt, inquit Servius, qui videtur Lupa apud Virgilium tanquam pro novo habere. H. St. V. Serv. ad 8. Æn. 641. conf. ad 2. 355.

Barba lupi. Hor. 1. Serm. 8. 43.

Genus acre luporum. Virg. 3. Georg. 264.

Incurſus luporum. Virg. 3. Georg. 407.

Acres lupi. Hor. Epod. 12. 26.

Aſper lupus. Ovid. 11. Met. 403.

Avidus. Ovid. 1. Triſt. 1. 78.

Avius. Virg. 11. Æn. 810.

Canus. Ovid. 6. Met. 528.

Cervarius lupus. V. CERVUS.

Cruentus. Stat. 5. Theb. 165.

Fulvus lupus. Ovid. 11. Met. 772.

Infeſtus pecori lupus. Hor. Epod. 15. 7. Ovid. 2. Faſt. 800.

Inſatiabiles lupi. Ovid. in Ibin 172.

Martiales lupi. Hor. 1. Carm. 17. 9. Martiales vocat, quia olim Marti hoc animal ſacrum fuit. V. Liv. 10. 27.

Montani. Ovid. 11. Epiſt. 90.

Proceri lupi. Hor. 2. Serm. 2. 36.

Rapaces. Horat. Epod. 16. 19.

Superbi. Valer. 3. Argon. 635.

Vehemens lupus. Hor. 2. Epiſt. 2. 28.

Acuunt agni lupos balatibus. V. ACUO.

Frementes lupi circum ſtabula. Ovid. 5. Met. 627.

Inſidiatus pleno lupus ovili. Virg. 9. Æn. 59.

Petit taurus cornu, lupus dente. Hor. 2. Serm. 1. 52.

Ululantes lupi. Virg. 1. Georg. 486.

Triſte lupus ſtabulis. Virg. 3. Ecl. 80. Proverbii formam habet.

Lupus eſt homo homini. Plaut. Aſin. 2. 4. 88.

Lupus eſt homo homini, non homo, quum qualis ſit, non novit. Hoc proverbio monemur ne quid fidamus homini ignoto, ſed perinde atque a lupo caveamus. Ex Eraſmo.

Ovem lupo commiſiſti. Ter. Eun. 5. 1. 26. Concinne utemur hoc proverbio, quoties ei ſervandum aliquid committitur, cujus gratia cuſtodem magis oporteat adhiberi. Cic. 3. Philip. 27. Etenim in concione dixerat ſe cuſtodem futurum Urbis, uſque ad Calendas Maias ad Urbem exercitum habiturum. O præclarum cuſtodem! ovium (ut aiunt) lupum. Cuſtoſne Urbis, an direptor & vexator eſſet Antonius? Ex Eraſmo.

Eripere agnum lupo. Plaut. Pœn. 3. 5. 31. Utemur hoc proverbio ubi quis fruſtra conatur prædam recipere, cui ſemel manus injecit rapax aliquis. Improbum enim videtur, ſperare futurum, ut lupus agnum ſemel arreptum amittat. Ex Eraſmo.

Lupus in fabula, vel ſermone. Ter. Adelph. 4. 1. 21. Dicitur hoc adagium, quum forte fortuna in medio ſermone intervenit is, cujus mentio fiebat. Cic. 13. Att. 33. De Varrone loquebamur. Lupus in fabula: venit enim ad me, & quidem id temporis ut retinendus eſſet. Plaut. Stich. 4. 1. 71.

Atque eccum tibi lupum in ſermone: præſens, eſuriens adeſt. Ex Eraſmo.

Tenere lupum auribus. Dicitur in eos qui ejuſmodi negotio involvuntur, quod neque relinquere ſit integrum, neque tolerari poſſit. Ter. Phorm. 3. 2. 21.

Mihine domi eſt? immo quod aiunt, auribus teneo lupum.
Nam neque quomodo a me amittam, invenio: neque uti retineam, ſcio.

Fortunatum Phædria Antiphonta dixerat, cui quod amet domi ſit. Sueton. in Tiber. cap. 25. Cunctandi cauſa erat, metus undique imminentium diſcriminum: ut ſæpe lupum ſe auribus tenere diceret. Ex Eraſmo.

Lupi Mœrin videre priores. Virg. 9. Ecl. 54. In raucum dicitur, & cui vox repente ſit adempta. Feſtivius dicetur in eos, qui metu alicujus obticeſcunt, alioqui feroces. Servius admonet phyſicos auctores dixiſſe, ineſſe eam vim lupis, ut ſi quem hominem priores viderint, ei vocem adimant. Plin. lib. 8. cap. 22. Sed in Italia quoque creditur luporum viſus eſſe noxius: vocemque homini, quem priores contemplentur, adimere ad præſens. Ex Eraſmo.

Lupus, [λάβραξ] Piscis. Plin. lib. 32. cap. 2. Minus in providendo lupus solertiæ habet, sed magnum robur in pœnitendo. nam ut hæserit in hamo, tumultuoso discursu laxat vulnera, donec excidant insidiæ. Luporum laudatissimi, qui appellantur lanati, a candore, mollitiaque carnis. Martial. lib. 13. 89.

Laneus Euganei lupus excipit ora Timavi,
Æquoreo dulces cum sale pastus aquas. V. LANEUS.

Proceri lupi. Hor. 2. Serm. 2. 36.
— laudas insane trilibrem
Mullum; in singula quem minuas pulmenta, necesse est.
Ducit te species, video: quo pertinet ergo
Proceros odisse lupos? quia scilicet illis
Majorem natura modum dedit: his breve pondus.

Rapax lupus. Columel. lib. 8. cap. ultim.

Lupi, Freni asperrimi, a lupinis dentibus dicti, quia inæquales sunt: sive quia duritiam habent lupinorum dentium similem, & propterea morsus eorum asperrimus. Dicuntur & Lupata: vide infra post LUPOR. His frenis utebantur Galli. Ovid. 4. Trist. 6. 4.
Tempore paret equus lentis animosus habenis,
Et placido duros accipit ore lupos.

Lupus, Instrumentum aduncum, quo vasa quæ in puteum forte ceciderunt, extrahuntur: Harpax Græco vocabulo, & Harpago nominatur. Liv. 28. 3. In alios lupi superne ferrei injecti, ut in periculo essent, ne suspensi in murum extraherentur.

Lupus, Aranei genus. Plin. lib. 11. cap. 24. Luporum nomine minimi non texunt.

LUPUS SALICTARIUS, [βρύον] Ruellius. Herba cujus meminit Plin. lib. 21. cap. 15. Officinis vulgo *Lupulus* vocatur, Gallis *hupelon* vel *hubelon*. Caulibus aculeatis longissimisque reptat in vepribus & salictis, foliis vitis albæ. Hoc frugibus admisto Germani suam condiunt cervisiam.

LŬPA, æ. f. [λύκαινα] Auctor de Viris illust. cap. 1. Parvulos in Tiberim abjecit, quos aqua in sicco reliquit: ad vagitum lupa accurrit, eosque uberibus suis aluit. Et Liv. 1. 4. Lupam sitientem ex montibus, qui circa sunt, ad puerilem vagitum cursum flexisse: eam summissas infantibus adeo mitem præbuisse mammas, ut lingua lambentem pueros magister regii pecoris invenerit. ab eo ad stabula Laurentiæ uxori educandos latos. sunt, qui Laurentiam vulgato corpore Lupam inter pastores vocatam putent: inde locum fabulæ ac miraculo datum. V. Inscript. Grut p. 105. n. 2. Plin. lib. 8. cap. 17. Quæ de infantibus ferarum lacte nutritis, quum essent expositi, traduntur, sicut de conditoribus nostris a lupa, magnitudini fatorum accepta ferri æquius, quam ferarum naturæ arbitror.

Inhumana lupa. Propert. lib. 4. 4. 54.

Rapidæ tradis ovile lupæ. Ovid. 3. de Arte Am. 8.

Rava lupa. Hor. 3. Carm. 27. 3.

Lupa, pro Meretrice. Plaut. Epid. 3. 3. 22.
Divortunt mores virgini longe, ac lupæ. Hinc

LUPŬLA, æ. f. dimin. Apul. 5. Met. p. 164. Elm. Perfidæ lupulæ magnis conatibus nefarias insidias tibi comparant.

LUPĪNUS, a, um. Adj. [λύκειος] Quod pertinet ad lupum. Plin. lib. 28. cap. 9. Massurius palmam lupino adipi dedisse antiquos tradit. Cic. in Catil. 3. 19. Quem inauratum in Capitolio, parvum atque lactentem, uberibus lupinis inhiantem, fuisse meministis.

Galea lupina. Propert. lib. 4. 11. 20.

LUPĀNAR, āris. n. [πορνεῖον, χαμαιτυπεῖον] Locus in quo diversantur meretrices. Quintil. lib. 7. cap. 4. An deprehensus in lupanari, cum aliena uxore adulter sit, quæritur. Juven. 6. Sat. 12. de Messalina.
Intravit calidum veteri centone lupanar.

O lupanar, Convicium apud Catull. 40. 13.
Non assis facis? o! lutum, lupanar,
Aut si perditius potest quid esse. Al. Oblitum. Is. Voss. legit O lutum lupanare. q. V. [Commodius, repetita interjectione, leges O lutum! o lupanar! V. LUTUM.

LUPANĀRIUM, i. n. Idem. [κασωρεῖον] Ulpian. De petitione hæreditatis, Licet a lupanario præceptæ sint. nam & in multorum honestorum virorum prædiis lupanaria exercentur. Idem in l. Quid tamen. D. De receptis.

LUPANARIS, e. Adj. Apul. 9. Met. p. 229. Elmenh. Larem mariti lupanari maculasset infamia. V. Voss. d. l. Catull.

LUPOR, [πορνεύω] āri. Scortari, meretricari. Accius apud Non. 2. 497. Qui cum meretrice per vias habitu nostro lupantur. Antiquum.

LUPĀTUS, a, um. Adj. ut, Frena lupata. Hor. 1. Carm. 8. 6.
Gallica nec lupatis Temperat ora frenis. Frena autem lupata, frena sunt lupos habentia, & duriora, asperioraque: ut currus falcati dicuntur, qui falces habent: secures dolabratæ, quæ habent dolabram, &c. Turnebus.

LUPĀTUM, i. n. [χαλινός] Idem quod Lupus, pro Freno asperrimo. Virg. 3. Georg. 208.
— pressique negabant
Verbera dura pati, & duris parere lupatis. Dicta lupata, ut ait Servius, a lupinis dentibus, qui inæquales sunt. Unde & eorum morsus vehementer obest.

Dura lupata. Ovid. 1. Amor. 2. 15.
Asper equus duris contunditur ora lupatis.

LUPĀTUS, i. m. dixit Solinus cap. 57. Ducis, qui in acie ceciderat, equum ovaturus insiluit: isque adeo sprevit lupatos, ut de industria cernuatus, ruina & se & equitem pariter affligeret.

L U R

LŪRA, æ. f. Os culei, sive utris ab antiquis dicta est. Festus. conf. LORA.

LURCO, ōnis. m. [γαστρίμαργος] Gulosus, & bonorum suorum consumptor: a Lura, inquit Festus. Plaut. Pers. 3. 3. 16.
Perenniserve, lurco, edax, furax, fugax. Lucilius apud Non. 1. 34.
Edite lurcones, comedones, vivite ventres. Suet. de Clar. Grammat. cap. 15. Lastaurum & lurconem, & nebulonem, popinonemque appellans, & vita, scriptisque monstrosum.

LURCONIĀNUS, a, um. Adj. Tertull. de Anima cap. 33. Condimenta Apiciana & lurconiana.

LURCO, āre; & LURCOR, āri. dep. [λαιμοφαγέω] Cum aviditate cibum consumere. Pomponius Syris, Lardum lurcabat lubens. Lucilius Satyr. 2.
Nam quid mœtino, subjectoque huic opus signo,
Ut lurcaretur lardum, & carnaria furtim. Ex Non. 1. 34.

LURCABUNDUS, a, um. Adj. Quintil. 2. 6. Burman. scribit cum CH.

LURIA, æ. f. Oxymelum appellatum, quod ex aceto & melle componitur. Isidor. 20. 3. conf. LORA.

LŪRĬDUS, a, um. Adj. [πελιδνός] Quod est supra modum pallidum, quasi Loridum & loro percussum, lividumque factum. Turnebus autem Luridum colorem existimat esse appellatum a similitudine coloris Luræ, id est utris coriacei, atque adeo a similitudine corii. Plaut. Capt. 3. 4. 63.
Viden' tu illi maculari corpus totum maculis luridis?

Aconita lurida, Ab effectu. Ovid. 1. Met. 146. V. ACONITUM.

Color luridus. Plin. lib. 18. cap. 10. Quod nisi festinato peragatur, lurido colore mucescere.

Dentes luridi. Hor. 4. Carm. 13. 10.

Fetæ luridæ. Varro 2. de R. R. cap. 10. Quum in Liburniam venisses, te vidisse matresfamilias eorum, afferre ligna, & simul pueros quos alerent, alias singulos, alias binos, quæ ostenderent fetas nostras quæ in conopœis jacent dies aliquot, esse luridas, mucidas & contemnendas.

Horror luridus. Ovid. 14. Met. 198.

Lumina lurida. Ovid. 15. Met. 786.
— solis quoque tristis imago
Lurida solicitis præbebat lumina terris. V. p. p. Sol.

Mors lurida. Sil. lib. 13. 560.

Orcus luridus. Hor. 3. Carm. 4. 74.
Mæretque partus fulmine luridum
Missos ad Orcum.

Pallor luridus. Ovid. 4. Met. 267.

Pelle lurida amicta ossa. Hor. Epod. 17. 22.

Sol luridus, Pallidus & nubilus. Plin. Epist. 20. lib. 6. Mox dies vere, sol etiam effulsit: luridus tamen, qualis esse, quum deficit, solet.

Sulfura lurida. Ovid. 14. Met. 791.

LUROR, ōris. m. [πελίωμα] Pallor. Lucret. lib. 4. 333.
Lurida præterea fiunt quæcunque tuentur
Arquati: quia luroris de corpore eorum
Semina multa fluunt simulacris obvia rerum.

Deformes lurore. Apul. 9. Met. p. 222.

LURIDĀTUS, a, um. Quasi Partic. a Lurido. Tertull. advers. Marc. 4. 8. Qui retro luridati delinquentiæ maculis, & nigrati ignorantiæ tenebris.

LURŬLENTUS, a, um. Adj. Apul. 7. Met. p. 100. Conceptaculum aquæ lurulentæ. [Sed rectius Elmenh. p. 196. & Stewech p. 574. Lutulentæ. Quin plane perspicuum est, errorem esse typothetæ.

L U S

LUSCĬNIA, æ. f. [ἀηδών] Avis, dicta quod lugens canat. Plin. lib. 10. cap. 29. Lusciniis diebus ac noctibus continuis quindecim garrulus sine intermissu cantus, densante se frondium germine, non in novissimum digna miratu ave. Primum, tanta vox, tam parvo in corpusculo, tam pertinax spiritus. Deinde in una perfecta musicæ scientia. modulatus editur sonus, & nunc continuo spiritu trahitur in longum, nunc variatur inflexo, nunc distinguitur conciso, copulatur intorto, promittitur revocato, infuscatur ex inopinato: interdum & secum ipse murmurat, plenus, gravis, acutus, creber, extentus, ubi visum est vibrans, summus, medius, imus. Græci Philomelam vocant. Martial. lib. 14. 80.
Flet philomela nefas incesti Tereos: & quæ
Muta puella fuit, garrula fertur avis. Horat. 2. Serm 3. 245.
Luscinias soliti impenso prandere coemptas.

LUSCINIUS, i. m. Idem. Phædr. 3. Fab. 18. 2. [In Gloss. Lat. Gr. Luscinia, ἀηδών, & Luscinus ἀηδών. Nisi Luscinius legendum.

LUSCINIŎLA, æ. f. dimin. [ἀηδόνιον] Plaut Bacch. 1. 1. 4.
Pol ego quoque metuo, lusciniolæ ne defuat cantio. Proverb. de iis quæ miraculo affinia sunt.

LUSCIŌSUS, qui & LUSCITIŌSUS, a, um. Adj. [μύωψ, νυκτάλωψ] Lusciosi sunt; ut quidam existimant, quos Græci Nyctalopas appellant, qui & mane & vesperi exiliter admodum vident, nec fere nisi interdiu. V. dict. seq. Nonius 2. 512. Lusciosi, qui ad lucernam non vident, & μύωπες vocantur a Græcis. Plin. lib. 29. cap. ult. Fimum quoque gallinaceorum duntaxat rubrum lusciosis illinendum monstrant. Plaut. Mil. 2. 3. 52. Verbero, edepol tu quidem cæcus, non luscitiosus. conf. Taub. ad h. l.

LUSCITIO, ōnis. f. Vitium visus, quod Græci νυκταλωπίαν dicunt. Fest. Luscitio, vitium oculorum, quod clarius vesperi, quam meridie cernit. Ulpian. in l. Idem O filius. §. Sed &. D. de Ædil. edicto, Id est, ubi homo neque matutino tempore videt, neque vespertino: quod genus morbi Græci vocant νυκτάλωπα. Luscitionem eam esse quidam putant: ubi homo lumine adhibito nihil videt. Quidam Nuscitionem, quidam Elusc̄ationem hic legunt. Hinc Lusciosus, qui & Luscitiosus & Nuscitiosus, ut ait Budæus. V. NUSCITIOSUS.

LUSCUS, i. m. [ἑτερόφθαλμος] Qui altero captus est oculo. Pers. Satyr. 1. 128.
— qui possit dicere, lusce. Cic. 2. de Orat. 246. Cœnabo, inquit, apud te, huic lusco familiari meo C. Sextio: uni enim locum esse video. Martial. lib. 8. 53.
Hunc tu convivam cautus vitare memento:
Tunc furit, atque oculo luscus utroque videt.

Dux luscus. Juven. 10. Sat. 158.
Quum Getula ducem portaret bellua luscum. Intelligit Annibalem, altero oculo captum.

LUSCA,

Lusca, æ. f. [ἑτερόφθαλμος] Martial. lib. 1. 171.
Oculo Philænis semper altero plorat:
Quo fiat istud quæris modo? lusca est.

Luscīnus, a, um. Plin. 8. 37. Qui altero lumine orbi nascerentur, Coclites vocabantur: qui parvis utrisque, Ocellæ; Luscini injuriæ cognomina habuerunt. [De violenta eluscatione exponit Harduinus. Legendum puto Ocellæ: Et Luscini &c. facile enim copulativam particulam absorbere potuit præmissa diphthongus. Injuriam autem naturæ intelligit, Luscos gignentis. Tametsi potius existimem Luscinus adoptivum cognomen esse, a Luscius gentili tractum, ut Flamininus a Flaminius, Antoninus ab Antonius.
Cognomen fuit Fabriciorum Romæ. V. Liv.

Lusio, V. ludo.

Lūsītānia, æ. f. [Λυσιτανία] Pars ulterioris Hispaniæ, quam nunc Portugalliam appellant. Scribit Plin. lib. 3. cap. 1. Lusum Liberi patris aut Lysam cum eo bacchantem nomen dedisse Lusitaniæ. Hæc Oceano Occidentali alluitur, in qua est civitas Emerita. Strabo lib. 3. Tagi regio ad Aquilonem spectans Lusitania est, inter Hispanos gens amplissima, & annis plurimis Romanorum armis oppugnata. V. plura ibidem.

Lusitānus, a, um. Adj. ut, Tela Lusitana. Valer. Max. 9. 1. 5. Manus Lusitana. Sil. 5. 335.

Lusito, Lusor. V. ludo.

Lusius, [Λούσιος] Bocatio, sive, ut quidam, Lysius, i. m. Arcadiæ fluvius, quem penes est sepulchrum Æsculapii, Asippi & Arsinoæ filii, qui primus alvi purgationem, atque dentis avulsionem adinvenisse dicitur. V. Pausan. Arcad. p. 260. Wech.

Luspiæ, [Λουπίαι] Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Calabriæ urbs, Lupia Plinio. Vulgo *Leccio*, *Lezo*.

Lustrāgo, ĭnis. f. herba Verbenaca, in lustrando olim adhibita. Apul. de Herb. cap. 3.

Lustrum, i. n. [φωλεὸς, κατάδυσις, χειὰ] Ferarum habitaculum in silvis. A luto: quod sit lutosa lacuna. Virg. 2. Georg. 471.
Non absunt illis saltus ac lustra ferarum.
Deserta ferarum lustra. Virg. 3. Æn. 647.
Devia lustra. Ovid. 3. Met. 146.
Invia lustra. Virg. 4. Æn. 151.
Tetrica lustra. Stat. 9. Theb. 615.
Lustrum, Popinæ & lupanaria, ac meretricum diverticula. Servius ad 3. Æn. 647. Lupanaria lustra dicimus, ubi habitant lupæ, id est meretrices: dictæ ab obscænitate, & odoris similitudine. Plaut. Asin. 5. 2. 84.
Cano capite, te cuculum uxor ex lustris rapit. Cic. 2. Philip. 6. Quum omnes impuritates pudica in domo quotidie susciperes, vino lustrisque confectus. Idem pro Cœl. 57. In qua lustra, libidines, &c.
Mala lustra. Hor. 1. Serm. 6. 69.
Jacere in lustra. V. jaceo.
Perire lustris. Lucret. lib. 4. 1130.
Desidiose agere ætatem, lustrisque perire.
Lustrum, Quinquennale spatium significat, auctore Festo: in quot annos prædia locari olim solebant, ut nunc in ter ternos, id est novenos. Lustrum nominatum tempus quinquennale a luendo, hoc est solvendo, inquit Varro, de L. L. 5. 2. extr. quod quinto quoque anno vectigalia, & ultro tributa, per censores persolvebantur. Plin. 9. Epist. 37. Nam priore lustro, quanquam post magnas remissiones, reliqua creverunt. Lustrum a Latinis vocatur, quod Olympias apud Græcos dicitur, id est quinquennium: ita tamen ut quadriennio exacto, quinto quoque anno ineunte, lustrum peractum esse intelligatur. Plin. lib. 2. cap. 47. Omnium quidem (si libeat observare minimos ambitus) redire easdem vices quadriennio exacto Eudoxus putat, non ventorum modo, verum & reliquarum tempestatum magna ex parte. Et est principium lustri ejus semper intercalari anno Caniculæ ortu. Ulpianus in l. Si quis nec causam. D. de Rebus creditis, Nam etsi colonus post lustrum completum fructus perceperit: condici eos constat. Tacitus Ann. 16. 2. Secundum lustrum appellat, ut Secundam Olympiadem: de ludicro quinquennali loquens Romæ instituto. Hæc Budæus. Cic. 6. Att. 2. Populi autem nullo gemitu publicanis, quibus hoc ipso lustro nihil solverant, etiam superioris reddiderunt.
Veniet lustris labentibus ætas. Virg. 1. Æn. 287.
Lustrum & Olympias a multis eodem significatu usurpantur. Ovid. 4. de Pont. 6. 6.
In Scythia nobis quinquennis olympias acta est,
Jam tempus lustri transit in alterius. Martial. lib. 4. 45. ad Phœbum,
Ut qui prima novo signat quinquennia lustro,
Impleat innumeras Burrus olympiadas. Auson. de suo Fastorum lib. ad Proculum,
Fors erit, ut lustrum quum se cumulaverit istis,
Confectam Proculus signet olympiadem. Servius exponens illud Virg. lib. 1. Æn. 287.
—veniet lustris labentibus ætas, &c. Lustris, inquit, i. e. Quinquenniis. Et bene olympiadibus computat tempora: quia nondum erant vel Roma, vel Consules. Lustrum autem dictum, quod post quinquennium unaquæque civitas lustrabatur. Hæc ille.
Lustrum, Purgatio Urbis quæ sacrificiis, censu peracto, fiebat. Omnes centuriæ & equites in campum Martium convocati, sue, ove, tauro, cæsis immolarunt, quod Lustrum est dictum: sicque a sacrificio illo Census obtinuit nomen lustri. V. Liv. 1. 44. Adde Ascon. in Divin. 8. & Cic. 1. de Orat. 183. V. suovetaurilia.
Lustro condendo, non victimarii, sed Censores ipsi hostiam immolabant. Athenæus lib. 14. Deipnos. Sed & apud Romanos, Censores, qui maximus magistratus est, prætexta induti, & coronati, securi hostias prosternebant. Cic. 2. de Orat. 268. Asello Africanus objicienti lustrum illud infelix, Noli, inquit, mirari: is enim qui te ex ærariis exemit, lustrum condidit, & taurum immolavit. Sortiri autem solebant Censores, uter lustrum conderet. Liv. 29. 37. Lustrum condunt serius, quia per provincias dimiserunt Censores, ut civium Romanorum in exercitibus, quantus ubique esset, referretur numerus. Censa cum iis ccxv millia hominum. condidit lustrum C. Claudius Nero. Idem 35. 9. pr. Censores erant priore anno creati Sex. Ælius Pætus, & C. Cornelius Cethegus. Cornelius lustrum condidit. Et lib. 38. 36. extr. M. Claudius Marcellus Censor, sorte superato T. Quintio, lustrum condidit. Rursus 42. 10. pr. Eo anno lustrum conditum est. Censores erant, Q. Fulvius Flaccus, L. Postumius Albinus. Postumius condidit.

Lustrālis, e. Adj. [καθάρσιος] Quod ad lustrum, vel Lustrationem pertinet. Liv. 1. 28. Castra castris jungere jubet: sacrificium lustrale in diem posterum parat.
Aqua lustralis. Ovid. 3. de Pont. 2. 73.
Census lustralis. V. Lustrum condere, in lustrum.
Certamen lustrale. Tacit. 16. Ann. 4. V. paulo infra.
Exta lustralia. Virg. 8. Æn. 183. Exta lustralia veteres dixerunt Præpinguia: eo quod lustralis, id est quinquennalis bos dicitur esse perfectæ ætatis. [V. Serv. ad loc.
Lustrale solenne exercitus. Tacit. 10. Ann. [At non exstat hic liber Ann. Certamen lustrale, quod & Quinquennale alias vocat, habes Ann. 16. 4. pr.

Lustrĭcus, a, um. Adj. [ἁγνιστικὸς] unde, Lustrici dies infantium appellantur, puellarum octavus, puerorum nonus: quia iis infantes lustrantur, & nomina eis imponuntur. Hæc Fest. Eadem fere Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 16. Suet. in Neron. cap. 6. Ejusdem futuræ infelicitatis signum evidens die lustrico exstitit. Qui eos lustrant, vocantur Lustratores, & si feminæ sunt, Lustratrices. Qui vero lustrantur, Lustrati nominantur. V. in verbo lustro.

Lustrĭfĭcus, a, um. Adj. [καθαρτήριος] Idem. ut, Cantus lustrificus. Valer. 3. Argon. 448.

Lustro, [ἁγνίζω, ἀποκαθαίρω] āre. Expiare significat. Virg. 5. Ecl. 75.
— & quum solennia vota
Reddemus nymphis, & quum lustrabimus agros. Idem 3. Æn. 279.
Lustramurque Jovi, votisque incendimus aras. Serv. Aut, Lustramur, i. e. Purgamur, ut Jovi sacra faciamus. Aut certe, Lustramur Jovi, i. e. Expiamur.
Viros lustrare. Virg. 6. Æn. 231.
Idem ter socios pura circumtulit unda,
Spargens rore levi, & ramo felicis olivæ:
Lustravitque viros, dixitque novissima verba.
Urbem lustrare. Plin. lib. 10. cap. 13.
Lustror, passivum. [ἁγνίζομαι] Ovid. 1. 3. Met. 953.
— ego lustror ab illis,
Et purgante nefas novies mihi carmine dicto,
Pectora fluminibus, jubeor supponere centum.
Magico lustrabere ritu. Ovid. 10. Met. 398.
Lustrare exercitum, Recognoscere, & recensere exercitum. Cæs. 8. Bell. Gall. 52. Cic. 1. de Divin 77. Qui, exercitu lustrato, quum Aretium versus castra movisset, & contra Annibalem legiones duceret, &c. V. Liv. 40. 6. [Hoc quoque non sine Sacrificio peractum. Hinc Tacit. 15. Ann. 26. Tum lustratum rite exercitum ad concionem vocat. V. Lomejeri Epimenidem cap. 31. Cic. 1. de Div. 102.
Lustrare, [περιϊέναι, περιέρχεσθαι, περιοδεύειν] Circuire, ambire, aut etiam peragrare. Virg. 8. Æn. 153.
—totum lustrabat lumine corpus. Cic. 5. de Finib. 87.
Ægyptum lustravit. Cic. 4. Tusc. 43.
Æquora lustrare. Virg. 3. Æn. 377.
Arva lustrare, Pererrare. Virg. 4. Georg. 519.
Campos oculis lustrare. Lucan. lib. 7. 795.
Limina aliena lustrare. Ovid. in Ibin 113.
Muros equo lustrat. Virg. 9. Æn. 58.
Opera omnia flammis sol lustrat. Virg. 4. Æn. 607.
Vestigia lustrare. Virg. 2. Ecl. 12.
Lampade lustrare. Virg. 4 Æn. 6.
Postera Phœbea lustrabat lampade terras. Ubi Serv. Aut illustrabat: aut revera lustrabat, i. e. purgabat: nam nox quodammodo polluit mundum.
Lustrare animo, pro Considerare, reputare, perspicere. Cic. 1. Off. 57. Idem 2. de Fin. 115. Sed lustremus animo non has maximas artes, quibus qui carebant, inertes a majoribus nominabantur.
Pericula incerta lustrare. Virg. 9. Æn. 96.

Lustror, āri. dep. In lustris, & lupanaribus versari. Plaut. Pseud. 4. 7. 6.
Nam qui liberos esse illico se arbitrantur,
Ex conspectu heri sui si sese abdiderunt,
Luxuriantur, lustrantur, comedunt. Idem Cas. 2. 3. 29.
Unde is nihili? ubi fuisti? ubi lustratus? ubi bibisti?

Lustrātus, a, um. Partic. [ἁγνισθεὶς] Expiatus.
Capitolium lustratum atque purgatum. Liv. 3. 19.
Classis lustrata. Liv. 36. 42. Lustrata classe ad Lacinium. De modo lustrandi classes apud Romanos, V. Appian. Bell. Civ. 5. p. 727.
Corpus lustratum divino odore. Ovid. 14. Met. 605.
Exercitus lustratus. Cic. 1. de Divinat. 77.
Purificatione religionis lustratus. Martial. Epist. præf. lib. 8. Meminerit non nisi religionis purificatione lustratus accedere ad templa debere. Al. Lustratos.

Lustrātio, ōnis. f. [περιπορεία] Circuitio, peragratio. Cic. 2. Philipp. 57. In eodem vero Tribunatu quum Cæsar in Hispaniam proficiscens, huic conculcandam Italiam tradidisset, quæ fuit ejus peragratio itinerum, lustratio municipiorum? Sic 5. Tusc. 79. Quid bestiæ, nonne frigus, non famem, non montivagos atque silvestres cursus, lustrationesque patiuntur?
Lustratio, [ἅγνισμα] Sacrificium expiationis. Columel. lib. 2. cap. 22. Hoc loco certum habeo quosdam, quum solennia festorum percensuerim, desideraturos lustrationum, ceterorumque sacrificiorum, quæ pro frugibus fiunt, morem priscis usurpatum.

Lustrātor, ōris. m. Apul. Apol. p. 288. Hercules lustrator orbis. i. e. Peragrator.

Lustrāmen, ĭnis. n. [περίοδος] Idem, quod Lustratio, Valer. 6. Argon. 509.

Semi-

Seminecesque duces inter sua tela, suosque
Inter equos, sævam misero lustramine versant
Congeriem.

LUSTRAMENTUM, i. n. Purgatio facta per veneficium, aut sacrificium, aut incantationem. Martian. in l. Ejusdem. D. Ad l. Juliam de sicar. Pigmentarii, inquit, sicui temere cicutam, salamandram, aconitum, pityocampas, buprestim, mandragoram, cantharidas, aut quid lustramenti causa dederint: pœna teneantur hujus legis. Hotomann. de Verb. Jur. de intemperanti & effrenata rei Venereæ cupiditate intelligit, cum cantharidum ea vis sit, ut ad eam incitent.

LUSTRAGO, V. suo loco.

LUSUS, V. LUDO.

L U T

LUTAMENTUM, LUTARIUS. V. LUTUM.

LUTATIUS, Sic enim in denariis antiquis scribitur, Nomen gentis Ro. Plebejæ quidem, sed nobilis, cognominibus Cerconum, & Catulorum. C. Lutatius Catulus cos. primo Punico bello navibus CCC. adversus Pœnos profectus DC. eorum naves commeatibus onustas ad Ægates insulas inter Siciliam & Africam depressit, finemque ei bello imposuit. Epit. Liv. lib. 19. Liv. 28. 38. Alii Luctatius scribunt.

LUTECIA, æ. f. vel LUTETIA, [Λουκετία Interp. Cæs.] Galliæ urbs maxima & nobilissima, magnitudine & frequentia certat cum maximis Europæ urbibus. Græci Λουκοτεκίαν nominant ab albedine parietum, ut quidam contendunt. Lutecia Parisiorum dicta est a Cæs. lib. 6. Bell. Gall. cap. 3. Ut omnia postponere videretur, concilium Luteciam Parisiorum transfert. [Sic & Ammian. 15. 27. & Itiner. Anton. Straboni & Ptolemæo Λευκοτεκία dicitur. Stephanus videtur Λουκοτοκία legisse.

LUTESCO, V. LUTUM.

LŪTEUM, sive LUTUM, i. n. Herba est, qua cæruleum inficiunt. Auctore Vitruv. 7. 14. V. Plin. 33. 5. in LUTEA, infra.
Lutum croceum. Virg. 4. Ecl. 44.
Inficere se luteo. Cæs. 5. Bell. Gall. 14. Omnes vero se Britanni luteo inficiunt, quod cæruleum efficit colorem. Al. Vitro, vel Glasto. V. not. Davies, & quæ ad VITRUM notavi.

LŪTEUS, a, um. [κροκώδης] Adj. ut, Luteus color, qui est dilutior rutilus, qualis est color auri. unde Luteus dictus videtur quasi Dilutus. Quidam a Luto, priore longa, adjectivum esse existimant. Plin. lib. 21. cap. 8. Lutei video honorem antiquissimum in nuptialibus flammeis totum feminis concessum. Quidam a Luce deducunt. V. LUTEUM supra.
Frutex luteus, purpurea viola. Columel. lib. 9. cap. 13.
Membrana lutea. Tibul. lib. 3. 1. 9.
Lutea sed niveum involvat membrana libellum.
Palla lutea. Tibul. lib. 1. 7. 46.
Pallor luteus. Hor. Epod. 10. 16.
Papaver luteum. Catull. 59. 195.
Pellis lutea. Pers. 3. Sat. 95.
— surgit tacite tibi lutea pellis:
At tu deterius palles.
Sulfura lutea. Ovid. 15. Met. 351.
Vela lutea, rufaque, & ferruginea. Lucret. lib. 4. 73.
Violæ luteæ, apud Plin. lib. 21. cap. 6. Violis honos proximus. Earum plurima genera: purpureæ, luteæ, albæ. Et paulo post, Sed satius maxima auctoritas luteis.
Vulcanus luteus, pro Igni, sive flamma. Juven. 10. Sat. 132.
Quem pater ardentis massæ fuligine lippus,
A carbone, & forcipibus, gladiosque parante
Incude, & luteo Vulcano ad Rhetora misit.
Ovi luteum, Vitellus est. Plin. 10. 53. Ipsum animal ex albo liquore ovi corporatur, cibus in luteo est. Sic alibi sæpius. V. indicem Hard.

LUTEA, æ. f. Herba. Plin. lib. 33. cap. 5. Ut plane intelligatur nihil aliud chrysocolla quam vena putris. Nativa duritia maxime distat, luteam vocant. Et tamen illa quoque herba, quam luteam appellant, tingitur. Natura est quæ lino, lanæve ad succum bibendum. Harduin. legit Lutum. V. supra LUTEUM.

LŬTEUS, a Luto. V. LŬTUM.

LUTEŎLUS, a, um. Adj. dimin. Columel. lib. 9. cap. 4. At in hortensi lira consita nitent candida lilia, nec his sordidiora, leucoia, tum punicæ rosæ, luteolæque & sarranæ violæ.
Caltha luteola. Virg. 2. Ecl. 50.

LŬTO, āre. V. LŬTUM.

LUTRA, æ. f. [ἐνυδρὶς] Animal amphibium, hoc est tum in aqua, tum etiam in terra degens, castori simile, nisi cauda differret: dictum quod se frequenter in aquis lutet, id est diluat. Plin. lib. 8. cap. 30. Cauda piscium iis: cetera species lutræ. Utrumque aquaticum: utrique mollior pluma pilus. Idem lib. 32. cap. 11.

LŬTUM, i. n. [πηλὸς] Terra humore soluta, inquit Festus, a λύειν. Juven. 6. Sat. 13.
Compositique luto nullos habuere parentes.
Amica luto sus. Hor. 1. Epist. 2. 26.
Paleatum lutum. V. Paleatus, in PALEA.
Palæstritarum lutum. V. HAPHE.
Recenti luto spargere jumenta. Juven. 7. Sat. 180.
Udum & molle lutum. Pers. 3. Sat. 23.
Aspersus imbre lutoque. Hor. 2. Epist. 11. 11.
Composuit pocula de facili luto. Tibul. lib. 1. 1. 40.
Concinnare lutum. V. CONCINNO.
Demersa in luto cauda verris. Cic. 4. Verr. 191.
Fictus ex argilla & luto homullus Epicureus. Cic. in Pison. 59.
Volutatus in luto totius corporis vestigiis Verres. Cic. 6. Verr. 53.
In medio luto esse. Plaut. Pseud. 4. 2. 27. i. e. Implicari molesto negotio, aut in periculo esse.
In eodem luto hæsitare, i. e. Sic implicari cuipiam negotio, ut se quisquam nequeat extricare. Ter. Phorm. 5. 2. 15.
Quid fiet? in eodem luto hæsitas: vorsura solves,
Geta: præsens quod fuerat malum, in diem abiit, plagæ crescunt.
A viatoribus translatum, qui simulatque in lutum inciderint, quum alterum pedem conantur educere, altero altius immerguntur: Rursum ut hunc extrahant, alter quem eduxerant, denuo est infigendus. Ex Erasm. V. HÆREO.
Lutum es, Convicium apud Romanos in hominem nequam & nullius rei. Plaut. Most. 5. 2. 45. Verberibus cædere, lutum, pendens. Idem in Pers. 3. 3. 10.
Possum te facere ut argentum accipias, lutum? Lenonem alloquitur. Cic. in Pison. 62. O tenebræ, ô lutum, ô sordes! conf. LUPANAR.
Lutus, i. m. apud antiquos, referente Nonio 3. 132. Claud. Annal. lib. 4. Pluvia, imbri lutus erat multus.

LŬTEUS, a, um. Adj. [πήλινος] Ex luto factum. ut, Luteus paries, Vasa lutea. Cic. 6. Verr. 32. Tum illos cœpisse Prætori dicere, putasse se, id quod audissent, alicujus pretii scyphos esse Pamphili, luteum negotium esse, non dignum quod in suo argento Verres haberet.
Caput luteum Rheni. Hor. 1. Serm. 10. 37.
Homo luteus, Contemptus, nulliusque pretii. Plaut. Pœn. 4. 2. 4.
Neque perjurior, neque pejor alter usquam est gentium,
Quam herus meus est, neque tam luteus, neque tam cæno collitus.
Meretrix lutea. Plaut. Truc. 4. 4. 1.
Opus luteum. Ovid. 1. Fast. 158.
— ignotaque prodit hirundo,
Et luteum celsa sub trabe fingit opus.
Panis luteus. Plaut. Men. 5. 5. 19.
Purpureum panem, an puniceum soleam ego esse, an luteum?
[Hic videtur de colore accipiendum.

LŬTĀRIUS, a, um. Adj. [πηλαῖος] Quod in luto degit. Plin. lib. 32. cap. 4. Sunt ergo testudinum genera terrestres, marinæ, lutariæ, & quæ in dulci aqua vivunt.
Mullus lutarius, Piscis. Plin. lib. 9. cap. 17.

LŬTENSIS, e. Luto nutritum. Plin. lib. 9. cap. 37. Purpuræ, nomine alio pelagiæ vocantur. Earum genera plura, pabulo ut solo discreta. Lutense putri limo, & algense enutritum alga, vilissimum.

LŬTŌSUS, a, um. Adj. [πηλώδης] Luto plenum. Plin. lib. 18. cap. 19. Lutosam terram ne tangito. Columel. lib. 2. cap. 4. Sed quandocunque arabitur, observabimus, ne lutosus ager tractetur.
Rapa lutosa, Quorum radix luto est infecta. Columel. lib. 12. cap. 54.

LŬTŬLENTUS, a, um. Adj. [πηλώδης] Plenum luto. Plaut. Bacchid. 3. 1. 17.
Ut eum ex lutulento cæno propere hinc eliciat foras. Columel. lib. de Arborib. cap. 12. Lutulentam terram neque arare, neque fodere oportet.
Amnis lutulentus. Ovid. 3. Amor. 6. 95.
Palma lutulenta. Hor. 2. Serm. 4. 83.
Sus lutulentus. Cic. in Sallust. 3. Itaque nihil aliud studet, nisi, ut lutulentus sus, cum quovis volutari. Sic, Idem in Pison. 27. At ne tum quidem emersisti, lutulente Cæsoni, ex miserrimis naturæ tuæ sordibus, cum &c. Et in orat. pro Rosc. Com. 20. Lutulenta persona.
Fluit lutulentus. Hor. 1. Serm. 4. 11. de Lucilio,
Quum flueret lutulentus, erat, quod tollere velles. Petita a flumine turbulento metaphora.
Compar. Plaut. Pœn. 1. 1. 30. Illius domino non lutum est lutulentius.

LŬTO, [πηλόω] āre. Luto inficere, sive oblinere. Cato de R. R. cap. 92. Eo granarium totum oblinito crasso luto; postea conspergito amurca bene omne quod lutaveris.
Lutare, Maculare. Martial. lib. 14. 50.
Ne lutet immundum nitidos ceroma capillos:
Hac poteris madidas condere pelle comas.
Pro Luere vel solvere usus est hoc verbo Varro apud Non. 2. 482. V. LUO.

LŬTĀTUS, a, um. Partic. Pers. 3. Sat. 104.
— crassoque lutatus amomo. Lamprid. Heliogab. cap. 14. pr. Ubi primum lutati sunt tituli statuarum.

LŬTĀMENTUM, i. n. [πήλωμα] Opus luto oblitum, ut ait Budæus. Cato de R. R. cap. 128. Ita neque aspergo nocebit, neque mures cava facient, neque herba nascetur, neque lutamenta scindent se.

LŬTESCO, [πηλοῦμαι] ĕre. Lutum fieri, & in lutum verti. Furius Antias vet. poëta. apud Gell. lib. 18. cap. 11.
Sanguine diluitur tellus, cava terra lutescit. Columel. lib 8. cap. 17. Quæ limo, cœnoque lutescunt (ut ante jam dixi) conchyliis magis & jacentibus apta sunt animalibus.

LŬTŬLO, āre. Conspurcare, luto inquinare. Plaut. Trin. 2. 2. 15. Eosdem lutulant, quos collaudant.

LŪTUM, Herba, V. LŪTEUM.

L U X

LŪX, lūcis. f. [φῶς, φάος] proprie significat Claritatem sive splendorem.
Lux masculino genere apud antiquos reperiri probat Non. 3. 118. ex Plaut. in Aulul. 4. 10. 18.
Luce claro diripiamus aurum matronis palam. V. infra Cum prima luce.
Egens lucis aër. Ovid. 1. Met. 17.
Egenus lucis Tartarus. Lucret. lib. 3. 1024.
Diei lux. Lucret. lib. 4. 81.
Omnia corrident concepta luce diei.
Corusca lux. Sil. lib. 13. 640.
Diurna lux. Lucret. lib. 6. 848.
Est apud Hammonis fanum fons luce diurna
Frigidus, at calidus nocturno tempore fertur.
Larga lux. V. LARGUS.
Maligna lux. V. MALUS.
Præclara lux. Lucret. lib. 2. 1031.
Publica lux mundi Phœbus. Ovid. 2. Met. 35.
Pura lux. Virg. 2. Æn. 590.
Rosea lux. Stat. 3. Silv. 1. 134.
Siderea lux. Ovid. 4. Met. 169.
Vaga lux. Valer. 3. Argon. 558.
Stagna vaga sic luce micant ubi Cynthia cælo
Prospicit.

Admit-

Admittere lucem in thalamos totis fenestris. Ovid. 3. de Arte Am. 807.
Albescit primum lux. Virg. 4. Æn. 586. V. ALBUS.
Convestit omnia perfundens sua luce Sol. Lucret. lib. 2. 147.
Cucurrit stella multa cum luce. Virg. 2. Æn. 694.
Dispergere claram lumine lucem. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 8.
Dant clara incendia lucem erranti. Virg. 2. Æn. 570.
Fundere tristem lucem per auras. Senec. Med. 10.
Gignuntur tenebræ & lux alterno tempore. Lucret. lib. 5. 976.
Haurire lucem. Virg. 2. Georg. 340.
Oborta lux. V. OBORIOR.
Refulsit humus purpurea luce. Ovid. 6. Fast. 252.
Subducta lux repente. Sil. lib. 8. 634.
Subducta luce cælum fretumque miscet. Senec. Agam. 6.
Metaphora hujus vocis varia est. ut,
Historia lux est veritatis. Cic. 2. de Orat. 36.
Proferre res occultas in lucem. Cic. 4. Acad. 62.
Luce clarius. Cic. 4. Verr. 186. Erit vobis luce clarius, Judices, quum eos ipsos produxero qui dederunt.
Luces, in plurali. Cic. in Arat. 96.
 Illæ quæ fulgent luces ex ore corusco. pro Stellis.
Lux, pro Coruscatione. Sil. lib. 17. 478. Al. 482.
 Lux atrox micat. De fulmine.
Lux pro Splendore vel Fulgore: ut, Viridi cum luce smaragdi. Lucret. lib. 4. 1120. conf. infra ad fin.
Lux, pro Die. Gell. lib. 2. cap. 29. Alia luce orta avis in pastum profecta est. Martial. lib. 8. 20.
 Quum facias versus nulla non luce ducentos.
Luce vicesima, pro Vicesimo die. Plin. lib. 2. cap. 9. Cic. pro Milon. 99. Centesima lux est hæc ab interitu P. Clodii, & opinor ultra, &c.
Luces, numero plurali, idem quod Dies. Varr. Hebdomad. sub imagine Demetrii; Hic Demetrius est catus* Quot luces habet annus absolutus. Nonius 12. 39.
Multis ante lucibus, i. e. Multis diebus ante. Ovid. 2. de Pont. 1. 25.
Acerba lux. Senec. OEth. 1419.
Exacta lux, exactus dies. Stat. 2. Silv. 2. 47.
Festæ luces. Hor. 4. Carm. 6. 42.
Hesterna lux. Ovid. 2. Amor. 11. 3.
Hodierna lux. Ovid. 9. Epist. 167.
Honorata lux. Claud. in 2. Conf. Stilich. 79.
Ignava lux. Juven. 14. Sat. 105. de Mose,
 Sed pater in causa, cui septima quæque fuit lux
 Ignava, & partem vitæ non attigit ullam. Sabbathum intelligit.
Longior mihi hæc lux toto anno. Virg. 7. Ecl. 43.
Natalis lux. Ovid. in Ibin 219.
Oriens lux. Catul. Argon. 62. 376.
Orta luce. Liv. 8. 38.
Patens lux. Ovid. 2. de Arte Am. 620.
Peracta lux. Ovid. 21. Epist. 85.
Profestæ luces & sacræ. Hor. 4. Carm. 15. 25.
Prona lux in astra, i. e. Dies vergens ad noctem, in qua lucent astra. Senec. Agam. 6.
Renata lux. Senec. Herc. fur. 2.
Sacra lux. Stat. 1. Achil. 287.
Serena lux. Virg. 5. Æn. 104.
Viridans lux fluvii. V. Viridans, in VIRIDIS.
Ab ortu lucis ad umbram. Hor. 2. Epist. 2. 187.
Abstulit nox lucem tenebris. Lucan. lib. 8. 58.
Condit nox alma lucem. Senec. Med. 11.
Data est mensæ pars optima lucis. Ovid. 7. Met. 622.
Dormire in lucem. Hor. 1. Epist. 18. 34.
Lucebit luce. Plaut. Curc. 1. 3. 36.
Perditur lux, i. e. Amittitur dies sine commodo. Hor. 2. Serm. 6. 59.
Propinquat inimica lux. Virg. 9. Æn. 355.
Reducet aurora lucem. Ovid. 3. Met. 149.
Luce & palam. Cic. in Pison. 23. Etenim illa jam omitto, quum servorum delectus haberetur in foro, arma in templo Castoris luce & palam comportarentur. Idem 3. Off. 93. Si quis sapiens rogatus sit ab eo qui eum hæredem faciat, quum ei testamento sestertium millies relinquatur, ut ante quam hæreditatem adeat, luce palam in foro saltet.
Luce demum ausus incursare in hostem. Liv. 8. 38.
Clara luce. Plaut. Aulul. 4. 10. 18.
Multa luce revecti hostes. Tacit. 5. Hist. 22.
Luce finit pasci, i. e. Interdiu. Ovid. 1. Met. 630.
 Luce finit pasci: quum Sol tellure sub alta est,
 Claudit, & indigno circumdat vincula collo.
Lux, ἀπὸ τῆς λύκης dicta est: λύκην enim veteres Græci appellabant primam lucem, quæ præcedit solis exortum, quod & summum mane dicitur.
Vide AMPHILYCE. H. St.
Cum prima luce. Ter. Adelph. 5. 3. 54. Ceterum rus cum filio cum prima luce ibo hinc. Donatus legit Cum primo lucu; dicens, Cum primo lucu veteres dicebant, Lucum pro Luce, pro Sole ponentes. Ergo, Cum primo lucu, Quum primum Sol cœperit illucescere. Cum primo lucu. Veteres masculino genere dicebant *lucem*. [Scribe *Lucum*. Hinc nomen Luculentus. Tametsi Nonius quoque Lux Masculini generis profert. 3. 118. V. LUCI, Adv.
Prima luce, Sabinus ante quam hostilia cœptarent, &c. Tacit. 3. Hist. 70. Liv. 1. 44. Ut omnes cives Romani, equites, peditesque in suis quisque centuriis in campo Martio prima luce adessent.
A prima luce. Cæs. 1. Bell. Civil. 81. Hoc idem postero die a prima luce faciunt.
Leniter illustrans lux. V. LENIS.
Bibere in lucem, & Cœnare in lucem. V. IN præpositionem.
Pugnare ad lucem. V. AD præpositionem.
Ante lucem. V. ANTE præpositionem.
Cœptæ obscurum lucis. Tacit. 4. Hist. 50. Illi raptim vecti, obscuro adhuc cœptæ lucis, domum Proconsulis irrumpunt.
Cœpta luce, missæ in latera legiones. Tacit. 1. Ann. 65. Idem 15. 55. Cœpta luce Milichus in hortos Servilianos pergit.

Dubiæ lucis crepuscula. Ovid. 11. Met. 596.
Seram pepulere crepuscula lucem. Ovid. 15. Met. 651.
Æstiva lux. Virg. 4. Georg. 52.
 — ubi pulsam hiemem sol aureus egit
 Sub terras, cælumque æstiva luce reclusit.
Brumalis lux, Tempus hibernum. Ovid. 1. Trist. 11. 39.
 Jactor in indomito brumali luce profundo.
Indiscreta lux. V. INDISCRETUS.
Lux, pro Vita. Cic. 2. Tusc. 10. Etsi enim mihi conscius sum, nunquam me nimis cupidum fuisse vitæ, tamen objiciebatur interdum animo metus quidam, & dolor cogitanti, fore aliquando finem hujus lucis, & amissionem omnium vitæ commodorum.
Brevis lux. Catul. 5. 5.
 Nobis quum semel occidit brevis lux,
 Nox est perpetua una dormienda. ubi simul ad alteram vocis significationem, qua pro Die ponitur, alludit.
Contemptor lucis animus. Virg. 9. Æn. 205.
Cupiditas lucis. Quintil. lib. 3. cap. 8. Non cupiditatem lucis allegabimus?
Rudimentum lucis. Plin. lib. 7. in præfat. Ab hoc lucis rudimento, quæ ne feras quidem inter nos genitas, vincula excipiunt.
Abrumpere invisam lucem. V. ABRUMPO.
Abrumpere ense invisæ lucis moras. Senec. Troad. 10.
Accipere lucem ab Natura. Cic. pro Cluent. 31.
Aspicere lucem. V. ASPICIO.
Carere luce. V. CAREO.
Carentum luce corpora, i. e. Mortuorum. Virg. 4. Georg. 255.
Dilecta magis luce. Virg 4. Æn. 186.
Dare lucis usuram alicui, Sinere eum vivere. Cic. 7. Verr. 74. Cur, inquam, civibus Romanis, quos piratæ ceperant, securi statim percussis, ipsis piratis lucis usuram tam diuturnam dedisti?
Editi in lucem gnati. Senec. OEdip. 12.
Frui communi luce. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 261. al. Sole.
Frui optata luce. Virg. 4. Æn. 619.
Orbare se luce. Cic. 3. Tuscul. 26. Tu te, Thyesta, damnabis, orbabisque luce, propter vim sceleris alieni?
Piget lucis, Tædet vitæ. Virg. 5. Æn. 678.
Relinquere lucem. Virg. 4. Æn. 452.
Lux mea, Blandimentum. Cic. 14. Fam. 2. Hem mea lux, meum desiderium.
Lux, pro Oculo. Stat. 11. Theb. 585.
 — & effossæ squalent vestigia lucis.
Adempta lux. V. ADIMO.
Ademptæ lucis damnum. i. e. Cæcitas. Ovid. 14. Met. 197.
Lux, pro Auxilio, vel ope, vel Gloria, vel Securitate. Cic. pro Lege Manil. 33. Proh, dii immortales, tantane unius hominis incredibilis ac divina virtus, tam brevi tempore lucem adferre Reip. potuit?
Lux, pro Publico: quoniam omnes in luce degunt. Cic. de Senect. 12. Nec vero ille in luce modo, atque in oculis civium magnus, sed intus domique præstantior.
Vocare in lucem. Cic. pro Deiot. 30.
Forensis lux. Cic. de Clar. Orat. 32. Isocrates, cujus domus cunctæ Græciæ quasi ludus quidam patuit, atque officina dicendi, magnus Orator, & perfectus magister, quanquam forensi luce caruit, intraque parietes aluit eam gloriam, quam nemo quidem meo judicio est postea consequutus. h. e. Foro, quod lux & theatrum ingenii esse solet.
Lux doctrinarum altera Cicero. Plin. lib. 17. cap. 5. dixit, quo insigne quid & præstantissimum significatur. Sic Cic. 4. Catil. 11. Videor enim mihi hanc urbem videre, lucem orbis terrarum, &c. Et Virg. 2. Æn. 281.
 O Lux Dardaniæ, &c. conf. LUMEN & LUMINARE.
Lux, Nitor, vel Color, ut vult Faber. Virg. 2. Æn. 470.
 — primoque in limine Pyrrhus
 Exsultat telis, & luce coruscus ahena. i. e. Splendore æris.
Tyriæ luces. i. e. Colores. Manilius lib. 5. 253.
 Liliaque, & Tyrias imitata papavera luces. V. Gronov. Observ. 2. 7. [Non tam Colorem, quam Fulgorem Tyriæ purpuræ denotat. Nec usquam sane pro Colore φῶς positum occurrit.
LUCUS, m. g. dixerunt veteres, teste Donato in Adelph. 5. 3. 54. pro Lux. Unde apud Plautum & Terentium sæpius legitur Lucu in ablativo.
Cum lucu simul abii hinc mane. Plaut. Merc. 2. 1. 31.
Cum primo lucu. Plaut. Cistel. 2. 1. 49. Vide paulo ante, Cum Prima luce. & seq. dict.
LUCI, Adv. [μεθ' ἡμέραν] i. e. Die, sive Mane. Plaut. Casin. 4. 2. 7.
 Sed properate istum atque istam actutum emittere
 Tandem, ut veniamus luci: ego cras hic ero. Cic. 12. Philipp. 25. Quis enim audeat luci, quis in militari via, quis bene comitatum, quis illustrem aggredi? [Luci claro affert Non. 3. 118. ex Plauto, Varrone, Tullio. Nisi omnibus iis locis Lucu claro legendum, ut sit ablativus a Lucus. q. V. Nisi potius antiquus a Lux, ut Diu, Noctu, a Dies & Nox. Sed Luci defendit Bentl. ad Ter. Adelph. 5. 3. 55. Dicitur nempe ut Primo mane, vel mani. V. MANE. ubi Adverbium, ex Ablativo natum, substantivi neutr. vicem sustinet, ut equidem puto. V. omnino Voss. de Anal. lib. 2. cap. 12. De Ellipsi præpos. in eodem loquendi modo, eundem adi de Constr. cap. 44. & Perizon. ad Sanctii Min. lib. 1. cap. 6. not. 4. Quin etiam subauditur v. Diei, ut plena locutio sit Luce vel Luci diei, quæ & sæpius occurrit.
LŪCIDUS, a, um. Adj. [φωτεινὸς] Clarum, perspicuum. ut, Lucida nox. Plin. lib. 2. cap. 79.
Aer candens lucidus. Lucret. lib. 3. 341.
Gemma lucida. Ovid. 15. Epist. 74.
Ordo lucidus. Hor. de Arte Poet. 41.
Ovis lucida. i. e. Candida. Tibull. 2. 1. 62.
Saxa lucida. Stat. 3. Silv. 3. 200.
Sedes lucidæ, Sedes deorum. Hor. 3. Carm. 3. 33.
Sidera lucida. Hor. 1. Carm. 3. 2.
Spicula lucida. Virg. 7. Æn. 626.
Domus lucidior. Ovid. 1. Fast. 94.
Stella lucidissima. Vitruv. 9. 6.

Oculi fulgentes lucidum, Adverbii forma. Hor. 2. Carm. 12. 14.

LUCIDE, Adv. Cic. 2. de Orat. 108. Lucide breviterque definire.
Compar. Senec. Epiſt. 2. p. 265. Animus lucidius tranquilliuſque inter divina manſurus.

LUCĬDO, āre. Chryſol. Serm. 112. Obſcura lucidare.

LŪCŬLENTUS, a, um. Adj. Plenum luce, ſplendens, perſpicuum, ornatum, elegans, pulchrum. A Luce enim dicitur, teſtibus Feſto & Nonio. Significat aliquando Magnum, teſte Valla. Cic. 7. Fam. 10. Camino luculento utendum. [Frequentius tamen translate poſitum occurrit, & quidem, ut arbitror, fere pro Valde ſplendido, Præclaro; ſimilis enim utrinque metaphora eſt.
Luculentum, Pulchrum, bonum & perſpicuum; dictum a Luce. Non. 1. 317. [Itaque primam longam habet. V. LUCUS.
Ambulacrum luculentum. Plaut. Moſtel. 3. 2. 132.
Viden' veſtibulum ante ædes hoc, & ambulacrum cujuſmodi?
TR. Luculentum edepol, profecto.
Auctor luculentus. Cic. 10. Att. 16. Non credo, ut eſt luculentus auctor: potuiſſe certe tenere illam provinciam ſcio.
Conditio luculenta, Optima, vel opima. Plaut. Milit. 4. 1. 6.
Quin tu tuam rem cura potius, quam Seleuci: quæ tibi
Conditio nova & luculenta fertur per me interpretem.
Dies luculentus. Plaut. Epid. 3. 2. 5. i. e. Felix, fortunatus.
Divitiæ luculentæ. Plaut. Rud. 5. 2. 33.
Facinus luculentum, Inſigne. Plaut. Men. 1. 2. 32.
Vin' tu facinus luculentum inſpicere? P. quis id coxit coquus?
Familia luculenta. Plaut. Ciſtel. 2. 3. 17.
Ego te reduco & revoco ad divitias, ubi
Tu jam locere in luculentam familiam.
Femina luculenta atque feſtiva. Plaut. Milit. 4. 1. 12.
Forma luculenta. Ter. Heaut. 3. 2. 12.
Hæreditas luculenta atque magna. Plaut. Truc. 2. 3. 24.
Homo luculentus. Plaut. Capt. 2. 2. 76.
Materia luculenta. Plin. Epiſt. 5. 17. pr. Recitabat κολυμβῶσαν (?): eruditam ſane, luculentamque materiam.
Navigia luculenta. Cic. 16. Att. 3.
Oratio luculenta, Aperta vel etiam optima. Salluſt. Catil. cap. 31.
Patrimonium luculentum. Cic. 12. Philipp. 19.
Patronus luculentus. Cic. in Brut. 129.
Plaga luculenta. Cic. 7. Philipp. 17. Luculentam tamen ipſe plagam accepit, ut declarat cicatrix. i. e. Magnam.
Reclamatio præclara & luculenta. Cic. 4. Philipp. 5.
Res luculenta. Cic. 4. Att. 16. De re filiæ quod ſcribis, erit mihi curæ: etenim eſt luculenta res.
Scriptor luculentus, Probatus, optimus. Cic. 7. Att. 17.
Verba luculentiora. Cic. 12. Att. 21.

LUCULENTE, Adv. [διαφανῶς] Clare, ſplendide.
Dicere luculente. Cic. 1. de Divin. 131. Quum ipſe, paucis interpoſitis verſibus, dicas ſatis luculente.
Habere luculente diem. i. e. Laute atque opipare ſe curare. Plaut. Epid. 1. 2. 54.
Scribere luculente, Aperte. Cic. de Clar. Orat. 76. Et luculente ſcripſerunt, etiam ſi minus quam tu, polite.
Vendere luculente. Plaut. Merc. 2. 3. 88.

LUCULENTER, Adv. Idem. Cic. 3. Off. 60. Hoc quidem ſane luculenter, ut ab homine perito definiendi. Idem 2. de Fin. 15. Quum Græce, ut videor, luculenter ſciam.

LUCULENTIÆ, arum. f. Splendores, nitores. Arnob. lib. 3. p. 103. Verborum luculentias ſumere a Cicerone.

LUCULENTITAS, ātis. f. [τὸ διαφανές] antique dictum. Cæcilius Hymnide, Vide luculentitatem ejus & magnificentiam. Laberius Tucca, Dominus noſter tua luculentitate captus. Nonius, 2. 150.

LŪCEO, [λάμπω, σελαγέω, ἀμαρύσσω] ēre. Splendere, lucem emittere. & ſæpius Lucet, imperſonaliter. Cic. pro Roſc. Amer. 97. Occiſus eſt a cœna rediens: nondum lucebat, quum Ameriæ ſcitum eſt. Sic 7. Verr. 94. Lucebat jam fere.
Facem lucere alicui, pro Ante faciem lucem ferre: id eſt, alicui præferre lumen. Plaut. Caſin. 1. 30.
Primum omnium huic lucebis novæ nuptæ facem. Idem Curcul. 1. 1. 9.
Tu te tibi puer es, lautus luces cereum. Puer. i. e. Servulus.
Focus lucet igne. Tibul. lib. 1. 1. 6.
Luna lucere luce aliena dicitur, quod a ſole lumen ſuum mutuetur. Cic. in Somn. Scip. 8.
Oculi lucent. Ovid. 1. Met. 239.
Officia lucent alicujus. Cic. 3. Att. 15. Meaque officia & ſtudia, quæ parum antea luxerunt, ſic exſequar, ut, &c.

LUCENS, entis. Partic. [λάμπων] Splendens, conſpicuus. Virg. 6. Æn. 725.
Lucentemque globum lunæ.
Faces lucentes. Ovid. 3. Faſt. 270.
Lympha lucens. Ovid. 4. Met. 297.
Marmora lucentia. Stat. 1. Silv. 4. 36.
Tunicæ lucentes auro. Stat. 9. Theb. 691.

LUCESCO, vel, ut aliis placet, LUCISCO, ĕre. Virg. 6. Ecl. 37.
Jamque novum terræ ſtupeant luceſcere ſolem.
Luceſcit, imperſ. [ἡμέρα γίνεται] Lucem fieri. Liv. 4. 28. Et jam luceſcebat, omniaque ſub oculis erant. Ter. Heaut. 3. 1. 1.
Luceſcit: hoc jam ceſſo pultare oſtium vicini? Al. diſtinguunt, Luceſcit hoc jam: ceſſo &c.

LUCIMEN, V. LUMEN ſuo loco.

LUCINA, V. ſuo loco.

LUCIUS, Lucenatus, vide MANIUS. H. St. V. & LUCIUS ſ. l.

LŬCERNA, æ. f. [λύχνος] Inſtrumentum Lumen, accenſo oleo imbuto funiculo, præferens. Cic. 4. Acad. 80. Itaque Timagoras Epicureus negat ſibi unquam, quum oculum torſiſſet, duas ex lucerna formulas eſſe viſas. [Servius in 1. Æn. 730. negat a Luce dictam, ſed a Gr. λύχνος derivandam vocem contendit. V. in LYCHNUS.
Cubicularis lucerna. V. CUBILE. Cubicularia Martiali lib. 14. 39.
Matutinæ lucernæ. Juven. 12. Sat. 92.
Seræ lucernæ. Martial. lib. 10. 19.
Simplex lucerna. h. e. Unam tantum partem exporrectam habens, & uno ellychnio contenta, aut dimyxos, ad duo ellychnia ferenda: aut trimyxos, ad tria: aut polymyxos, ad plura. Martial. lib. 14. 41.
Illuſtrem quum tota meis convivia flammis,
Totque geram myxas, una lucerna vocor.
Vigiles lucernæ. Hor. 3. Carm. 8. 14.
Vivæ lucernæ. Hor. 3. Carm. 21. 23.
Lucerna eadem ſcripſi. Cic. 8. Att. 2. extr. Ego XIIII Calend. quum eadem lucerna hanc epiſtolam ſcripſiſſem, qua inflammaram tuam, Formiis ad Pompeium, ſi de pace ageretur, præfectus: ſi de bello, quid ero? i. e. Ad eandem lucernam.
Deſerit me lucerna. Cic. Att. lib. 7. 7. Facerem diutius, niſi me lucerna deſereret.
Fraudare lucernas. Hor. 1. Serm. 6. 124.
— ungor olivo,
Non quo fraudatis immundus Natta lucernis. Quo loco Turnebus, Non ut opinor, inquit, oleum intelligit e lucerna ſumptum. Nec enim in ea ſatis eſt olei ad unctionem: deinde quis e lucerna quam ampulla ſumere mallet? Ego genus quoddam olei lucernarium fuiſſe appellatum lego, quod vile & rancidum eſſet, & ad lumina relegatum: quo tamen inopes & ſordidi ungere ſe ſolebant, quum Horatius optimo oleo primæque notæ uteretur. Nam qui oleo ſe ungit, eo quo ſolent lucernæ accendi, is lucernas defraudat alimento ſuo, ſuoque fomento. De oleo lucernario Aetius meminit, ut ibidem Turnebus refert Adverſ. 3. 9. pr.

LUCERNATUS, a, um. Adj. Lucerna illuſtratus. Tertull. ad Uxor. 2. 6. Janua laureata & lucernata.

LUCERNŬLA, æ. f. dimin. Hieron. Epiſt. 47. Extemporalis eſt dictatio, & tanta ad lumen lucernulæ facilitate profuſa, ut notariorum manus lingua præcurreret.

LUCUBRO, V. ſuo loco.

LŪCĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [φωταγωγὸς] ut
Diana lucifera. Valer. 7. Argon. 179. Al. Lætifera. Cic. 2. de Nat. D. 68.
Equi luciferi. Ovid. 11. Epiſt. 46.
Denaque luciferos luna movebat equos.
Feneſtræ luciferæ, opponuntur Proſpectivis in Cod. lib. 8. t. 10. l. 12. §. 3.
Pueri luciferi. Ovid. 3. Faſt. 771.
Reſtat ut inveniam, quare toga libera detur
Luciferis pueris, candide Bacche, tuis.

LŪCĬFER, ĕri. m. [Φωσφόρος] Stella Veneris, quum antegreditur Solem: quum vero ſubſequitur, appellatur Heſperus, teſte Cic. lib. 2. de Nat. Deor. 53.
Sidus Luciferi. Virg. 3. Georg. 324.
Nitens Lucifer. Tibul. lib. 1. 3. 94.
Obſcurus Lucifer illa nocte fuit. Ovid. 11. Met. 570.
Renovatus Lucifer. Sil. lib. 7. 639.
Undecimus Lucifer ſtellarum agmen coegerat. Ovid. 11. Met. 98.
Age diem Lucifer. Virg. 8. Ecl. 17.
Naſcere, præque diem veniens age Lucifer almum.
Ducit diem Lucifer. Virg. 2. Æn. 801.
Exit clarus Lucifer albo equo. Ovid. 15. Met. 189.
Exit aquis Eois vigil Lucifer. Ovid. 6. Faſt. 474.
Pulſabat tertius auroram Lucifer. Stat. 12. Theb. 50.
Retegens diem, noctiſque fugans tempora Lucifer. Ovid. 8. Met. 1.
Luciferi. Ovid. 3. Faſt. 877.
Tres ubi luciferos veniens præmiſerit Eos.

LUCĬFĬCUS, a, um. Adj. ut, Solis lucifici vapor. Cæl. Aurel. Acut. 2. 9. V. Auguſt. contra Manich. 1. 9.

LUCIFLUUS, a, um. Adj. Luce fluens. Prudent. Pſych. v. 625.
Quærite lucifluum cæleſti dogmate paſtum.

LUCIFŪGUS, a, um. Adj. Qui fugit lucem. Cic. 1. de Fin. 61. Ecce autem alii minuti & anguſti, aut omnia ſemper deſperantes, aut malevoli, invidi, difficiles, lucifugi, maledici, monſtroſi.
Lucrifuga, in LUCRUM. Hic & Lucifugæ dici potuit. H. St. Nempe a Lucifuga, æ. m. ſeq.
Blattæ lucifugæ. Virg. 4. Georg. 243.
Natio lucifuga. Minuc. Felix cap. 8. Latebroſa, & lucifuga natio. Ita MSS. & veteres libri; vulgo Lucifugax. [Quod Latine dici non puto, niſi dividas Lucis fugax.

LUCIFŪGA, æ. c. Senec. Epiſt. 122. Lucifugarum turba. Et Apul. Apol. p. 430. Cum ipſe humilitate abditus & lucifuga, non ſis mihi mutuo conſpicuus.

LUCĬFŪGAX, ācis. Adj. Idem ac Lucifugus. V. ſupra in LUCIFUGUS.

LUCIPĂRENS, entis. Idem quod Lucifer. ut, Luciparens nox. Avienus in Phœnom. Arat. v. 854.

LUCIPOR, V. LUCIUS.

LUCISĂTOR, ōris. m. Auctor lucis. Prudent. Cathem. 3. 1.
O Crucifer bone, lucisator Omniparens, &c.

LUXO, [ἐξαρθρόω] āre. a Luo, luis: ſignificat Solvere, ſuo loco movere. Plin. lib. 17. cap. 24. Aut circumfoſſor injurioſo ictu verberavit, vel etiam ſubarator imprudens luxavit radices.
Luxari, pro Luxuriari V. in LUXURIA.

LUXATUS, a, um. Partic. Luxata [ἐξαρθρήματα, ϛρέμματα] dicuntur inquit Feſtus, Locis ſuis mota & ſoluta. Plin. lib. 19. cap. 28. Contra luxata membra jungenda harundinum fiſſuræ. Cato cap. 157. Et luxatum ſi quod eſt, bis die calida foveto.

LUXATIO, ōnis. f. Vet. Gloſſ. Luxatio, ϛρέμμα. V. mox LUXUM.

LUXATURA, æ. f. Idem. Marcell. Empir. cap. 36.

LUXUS, a, um. Idem quod Luxatus, apud Non. 1. 272. conf. Feſt. in Luxa. Pede luxo. Salluſt. Fragm. lib. 3. p. 1009. Cort. ubi ipſum V.

LUXUM, i. n. Στρέμμα Gloſſ. Lat. Gr. [niſi Luxatum forte legendum, aut eſt Acc. a Luxus, ûs. Nam additur, ἢ Λυγισμὸς, ἢ Ἀσωτία. ubi Scalig. ad Feſt. in Luxa λυγισμὸς reſtituit. Sed & in Gr. Lat. Στρέμμα, Luxum, Luxatio. V. & loc. Non. in LUXURIA.

LUXUS, ûs. m. Idem quod Luxatio. Apul. 3. Florid. p. 27. Cruris articulus loco conceſſit, atque eo luxu adhuc fluxus eſt. V. & Apul. de Herb. cap. 31. 4. & Plin. Valer. 2. 49.

LUXUS, ûs. m. [ἀσωτία] Superfluitas, & nimia profuſio: Sumptuoſior cibi, veſtitus, & aliarum rerum cura. Cic. 5. Verr. 62. Niſi forte exiſtimatis, eum in vino ac luxu non riſiſſe, qui, &c. Ter. Adel. 4. 7. 42.
Domus ſumptuoſa, adoleſcens luxu perditus.

Diffua-

Diſſuaſor honeſti, luxus. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 28.
Populator opum, luxus. Claud. 1. in Ruff. 35.
Famoſus luxus Tarenti. Claud. Conſ. Mall. Theod. 158.
Pudendus luxus. Tacit. 3. Ann. 53.
Regali luxu ſplendida domus. Virg. 1. Æn. 641.
Regifico luxu paratæ epulæ. Virg. 6. Æn. 605.
Ducere pocula multo luxu. Propert. lib. 2. 9. 21.
Effuſus in luxum. Tacit. 4. Hiſt. 74.
Explicare ſuos luxus. Lucan. lib. 10. 110.
Fovere hiemem luxu, Tranſigere. Virg. 4. Æn. 193.
Onerare aliquid avaritia & luxu. i. e. Gravius reddere per avaritiam &c. Tacit. 4. Hiſt. 14.
Solutus luxu. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Luxŭria, æ. f. [ἀσωτία] Idem. Nonius 1. 272. Luxum, id eſt, Vulſum & loco motum, quod nunc Luxari ignari Latine dicimus: inde Luxuria: quia a recta vivendi via ſit excluſa & ejecta. [Verbum Luxari apud Celſum lib. 8. nonniſi in lemmatibus poſitum reperio, quæ ipſius non eſſe ſatis conſtat. At utitur ſæpiſſime Plinius, ut & Seneca Ep. 104. Feſt. Luxantur, a Luxu dictum, i. e. Luxuriantur. quo forſan reſpexit Nonius.
Luxuria, (inquit Feſtus) Morum eſt ſolutio. V. Non. 4. 286. Cic. 1. Off. 106. Intelligimus quam ſit turpe diffluere luxuria, delicate ac molliter vivere. Idem pro Muren. 76. Odit Pop. Rom. privatam luxuriam, publicam magnificentiam diligit.
Convicia luxuriæ. Quintil. lib. 4. cap. 2. Ut ſi defendendus eſt M. Cœlius, nonne optime patronus occurrat prius conviciis luxuriæ, petulantiæ, impudicitiæ, quam veneficii?
Inſtrumenta luxuriæ. Ovid. 5. Faſt. 279. Intelligit, Aurum & argentum.
Peſtis blanda, luxuria. Senec. Octav. 7.
Miſera luxuria. Propert. lib. 1. 2. 33.
Solers luxuria. Perſ. 5. Sat. 142.
Cepit præfectos luxuria. V. CAPIO.
Circumſcribere luxuriam utilitate. V. CIRCUMSCRIBO.
Facta eſt via luxuriæ. Propert. lib. 3. 13. 4.
Indulgere luxuriæ. V. INDULGEO.
In Luxuria varius. Jul. Capitol. in fine. vitæ Clodii Albini. In Luxuria varius. nam ſæpe appetens vini, frequenter abſtinens. Sic etiam apud Suet. in Vitellio cap. 13. Sed vel præcipue luxuriæ, ſævitiæque deditus. Ubi male Sævitiæ. an Helluitiæ? H. St. Ineptit vir doctiſſimus. Locus eſt cap. dict. pr. de Sævitia cap. 14. ſtatim ſubjicit, ut aſſuevit hic ſcriptor, præmiſſa partitione. Capitolini locus exſtat cap. 13. pr. utroque in loco agitur de intemperantia victus.
Luxuria, Redundantia. ut, Foliorum luxuria. Virg. 1. Georg. 191.

> At ſi luxuria foliorum exuberat umbra. V. Non. l. c.

Humoris luxuria. Plin. lib. 9. cap. 2. Cauſa evidens, humoris luxuria.

Luxuries, ēi. f. [ἀκολασία] Idem. Cic. 1. Verr. 3. Quas res luxuries in flagitiis, crudelitas in ſuppliciis, avaritia in rapinis, &c. Ibid. 4. Quum perferre non poſſent luxuriem, crudelitatem, avaritiam, ſuperbiam. Et pro Roſc. Amer. 75. In urbe luxuries creatur, ex luxuria exiſtat avaritia neceſſe eſt.
Perferre luxuriem alicujus. V. PERFERO.
Prædulce malum luxuries. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 132.
Segetum luxuries, quam Plin. lib. 18. cap. 17. inter vitia frugum ponit, i. e. Redundantia germinis: nempe quando ſeminis abundantia ipſas ſegetes ſuffocat. Virg. 1. Georg. 112.

> Luxuriem ſegetum tenera depaſcit in herba.

Translate. Cic. 2. de Orat. 96. Quod ſi hic noſter Sulpicius faceret, multo ejus oratio eſſet preſſior, in qua nunc interdum, ut in herbis ruſtici ſolent dicere, in ſumma ubertate ineſt luxuries quædam, quæ ſtilo depaſcenda eſt. i. e. Scribendi frequentia, & aſſidua meditatione reprimenda illa naturalis ubertas, quæ interdum redundat.

Luxuriōsus, a, um. Adj. [ἄσωτος] In re familiari ſolutus, inquit Feſtus. Cic. 2. de Fin. 21. Si ea quæ ſunt luxurioſis efficientia voluptatum, liberarent eos deorum & mortis & doloris metu &c.
Luxurioſus in. Cic. 2. de Lege Agrar. 57. Ut in ſuis rebus, ita in Rep. luxurioſus nepos, qui prius ſilvas vendat, quam vineas.
Amor luxurioſus. Ovid. Rem. Amor. 746.
Cultus luxurioſus, Delicatus & mollis. Quintil. lib. 8. in procem. Muliebris & luxurioſus cultus non corpus exornat, ſed detegit mentem.
Frumenta luxurioſa, Quæ confertim & copioſe nimis proveniunt: ita ut immitti in ea ſoleant oves ad depaſcendum. Cic. in Orat. 81. de ruſticis loquens, Siquidem eſt eorum gemmare vites, ſitire agros, lætas eſſe ſegetes, luxurioſa frumenta, &c.
Lætitia luxurioſa, Nimia, & profuſior quam par eſt. Liv. 2. 21. Eo nuntio erecti Patres, erecta plebs, ſed Patribus nimis luxurioſa ea fuit lætitia.
Pabula luxurioſa, Quæ maximam herbarum copiam adferunt. Plin. lib. 17. cap. 4. Nec luxurioſa pabula, pinguis ſoli ſemper indicium habent.
Seges luxurioſa. Ovid. 1. Faſt. 690.
Vitis luxurioſa. Columel. lib. 5. cap. 6. Plerique vitem validam & luxurioſam falſo crediderunt feraciorem fieri.
Compar. Plin. lib. 17. cap. 3. Alterum genus luxurioſius.
Superl. Columel. 8. 16. Luxurioſiſſimum factum atque dictum.
Peſtis luxurioſiſſima. Treb. Poll. cap. 8.

Luxuriōse, Adv. [ἀσώτως] ut, Luxurioſe vivere: h. e. Molliter & delicate. Cic. pro Cœl. 13. Cum facinoroſis audacter, cum libidinoſis luxurioſe vivere.
Compar. Nepos 4. 3. 2. Epulari luxurioſius.
Superl. ut, Bibere luxurioſiſſime. Auguſt. de Morib. Eccleſ. Cathol. cap. 34.

Luxurio, āre. vel **Luxurior**, [ἀσωτεύω] āri. dep. utrumque ſignificat Superabundare, profundere, & laſcivire. Liv. 1. 19. Poſitis externorum periculorum curis ne luxuriarent otio animi, quos metus hoſtium, diſciplinaque militaris continuerat. Plaut. Pſeud. 4. 7. 6.

> Luxuriantur, luſtrantur, comedunt quod
> Habent.

Deliciis luxuriare. Ovid. 16. Epiſt. 192.
Liber luxuriat umbilicis. Martial. lib 3. 2.
Picturis variis colorum luxuriari. Plin. lib. 16. cap. 25.
Animi luxuriant rebus plerumque ſecundis. Ovid. 2. de Arte Am. 437.

Animi luxuriant juvenilibus annis. Ovid. 5. Faſt. 274.
Mens luxuriat. Ovid. 1. de Arte Am. 360.
Membra luxuriant. Ovid. 7. Met. 292.
Pecus luxuriat in pratis. Ovid. 1. Faſt. 156.
Luxuriare, Nimis abundare. ut, Arbores luxuriantur, quum abundantius ramos emittunt, ſive producunt. Columel. de Arbor. cap. 11. Cacumina virgarum ne luxurientur demutilato.
Ager aſſidua luxuriabat aqua. Ovid. 4. Faſt. 644.
Humus luxuriat. Ovid. 1. Epiſt. 54.

Luxurians, antis. Partic. [ἀσωτεύων] ut,
Compeſcere luxuriantia. Hor. 2. Epiſt. 2. 122.

Luxuriātus, a, um. aliud Partic. Ovid 5. Triſt. 1. 44.

> Non tamen, ut luſit, rurſus mea littera ludet:
> Sit ſemel illa meo luxuriata joco

Fames luxuriata multo ſanguine. Stat. 2. Theb. 676.

L Y Æ

Lyæus, i. m. [Λυαῖος] dicitur Bacchus, eoque & vinum, ut Grammaticis placet παρὰ τὸ λύειν, id eſt ſolvere, quod curas ſolvat, atque diſcutiat.
Pater Lyæus. Virg. 4. Æn. 58.
Succus Lyæi. Sil. lib. 7. 169.

> Pocula nec norant ſuccis mulcere Lyæi:
> Fonte ſitim, & pura ſoliti defendere lympha.

Tempora uda Lyæo. Hor. 1. Carm. 7. 22.
Annoſus Lyæus, Vinum vetus. Tibul. lib. 3. 2. 1.
Corniger Lyæus. Ovid. 3. Amor. 15. 17.
Dulci Lyæo curam ſolvere. Hor. Epod. 9. 38.
Jocoſo Lyæo conſilium arcanum retegere. Hor. 3. Carm. 21. 14.
Largi flumina Lyæi. Stat. 1. Silv. 6 95.
Pubeſcentem Lyæum, i. e. Uvas matureſcentes, dixit Stat. 2. Silv. 2. 100.

Lyæus, a, um. Adj. [Λυαῖος] pro Lyeius, figurate: ut, Latex Lyæus. i. e. Vinum. Virg. 1. Æn. 690.

L Y C

Lycæus, V. LYCEUS.

Lўcambes, is. m. [Λυκάμβης] Vir Thebanus, quem Archilochus poeta ita iambis, ob negatas ſibi filiæ Neoboles nuptias, inſectatus eſt, ut contumeliæ impatiens ſe ſuſpenderit. de quo vide in dictione ARCHILOCHUS.
Infidus Lycambes. Hor. Epod. 6. 13. Idem de Lycambe; lib. 1. Epiſt. 19. 25.

Lycambēus, a, um. Adj. [Λυκάμβειος] Ovid. in Ibin, v. 51.

> — in te mihi liber jambus
> Tincta Lycambeo ſanguine tela dabit. Et Martial. 7. 11.
> Si qua Lycambeo ſanguine tela madent.

Lўcāon, ŏnis. m. [Λυκάων] Titani ac Terræ filius, Arcadiæ rex, qui (ut in fabulis fertur) a Jove in lupum converſus fuit, quod Jovem hoſpitem necare moliretur. Servius enarrans locum Virg. 1. Georg. 138.

> Navita tum ſtellis numeros. &c. V. Ovid. 1. Met. 165.

Notus feritate Lycaon. Ovid. 1. Met. 198.
Aræ ſontes Lycaonis. Stat. 11. Theb. 128.

Lycāŏnĭus, a, um. Adj. [Λυκαόνιος] ut,
Axis Lycaonius, Septentrionalis. Ovid. 3. Triſt. 2. 2.
Aſtra Lycaonia. Claud. Conſ. Mall. Theod. 299.
Calliſto Lycaonia. Catull. de coma Berenices, 64. 66.
Menſæ Lycaoniæ fœda convivia. Ovid. 1. Met. 165.

Lycaŏnis, ĭdis. f. [Λυκαονίς] Ovid. 2. Faſt. 173.
Perjura Lycaoni, i. e. Calliſto, Lycaonis filia, vocandi caſu.

Lycāon, ŏnis. m. [λυκάων] Solinus cap. 43. Æthiopia mittit Lycaonem. Lupus eſt cervice jubatus, & tot modis varius, ut nullum illi dicant colorem abeſſe. Plin. lib. 8. cap. 34. in Indis Lycaones eſſe ſcribit. Pomponius libro 3. cap. 10. de Æthiopia ſcribens, Sunt & ſæviſſimæ feræ omni colore varii lycaones, & quales accepimus ſphingas.

Lycaones, um. m. [Λυκάονες] Populi ſunt Aſiæ, Phrygibus & Gallogræcis, quos Galatas nominari ante ſcripſimus, vicini, inquit Pompon. Mela lib. 1. cap. 2.

Lycaonia, æ. f. [Λυκαονία] Ipſa Aſiæ regio, a qua Lycaones, quæ medium quodammodo locum & arcem occupat.
Sunt qui ſcribunt Lycaoniam eſſe partem Arcadiæ cognominatam.

Lycaste, es f. [Λυκάστη] Priami filia fuit pulchritudine inſignis adeo, ut captus ea Polydamas Antenoris & Theano ſororis Hecubæ filius, illam ex concubina ſuſceptam ſumeret in uxorem. Bocatius.
Fuit & alia Lycaſte, quæ ob pulchritudinem Venus vocabatur.

Lycastos, i. f. [Λύκαστος] Urbs Cretæ, ſic a luporum multitudine dicta, quæ ibi eſſe creditur. Hujus meminit Mela lib. 2. 7. Strabo item lib. 10. Hom. Il. 2. 647.

Lўces, i. m. Fluvius. Idem, qui & Lycus. Valer. 4. Argon. 719.

> Quas Tanais, flavuſque Lyces, Hypaniſque, Nomaſque
> Addat opes. V. LYCUS.

Lўcēum, vel **Lycīum**, i. n. [Λύκειον] Nobile fuit, idemque ſuburbanum, Athenis Gymnaſium, in quo ſcholam ſibi, relicta Academia, ubi Platonem audierat, & quidem in Peripato, i. e. Ambulacro adjuncto, Ariſtoteles conſtituit. Unde Peripateticorum nomen effulſit. At Cic. 1. Acad. 17. Qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt: quia diſputabant inambulantes in Lycio. V. Laërt. in Procem. S. 17. & vit. Ariſtot. 2. Ibidemque Menag. Suid. in voce, Meurſ. Athen. Att. 2. 3.
Lyceum, fuit etiam Gymnaſium Ciceronis in Tuſculano, a nomine ſcholæ Ariſtotelicæ, de quo lib. 1. de Divin. 8. ſic refert, Quibus de rebus & alias ſæpe, & paulo accuratius nuper, quum eſſem cum Q. fratre in Tuſculano, diſputatum eſt. Nam quum ambulandi cauſa in Lyceum veniſſemus: (id enim ſuperiori gymnaſio nomen eſt,) Perlegi, ille inquit, tuum paulo ante tertium de natura deorum. Sunt qui Lycæum ſcribunt perperam.

Lўcēus, i. m. [Λύκειος] Mons Arcadiæ, qui Pani deo ſacer eſt, & ubi templum bicornis Fauni. A quo Lycea, ludicra illi ſacrata, Lupercalia dicta. Ovid. 2. Faſt. 474.

Faunus in Arcadia templa Lyceus habet. Dictus Lyceus ἀπὸ τῶν λύκων, id est a lupis, quibus propter frequentiam pecudum abundabat.
Amnes Lycei. Virg. 3. Georg. 2.
Saltus Lycei. Virg. 1. Georg. 16.
Culti arbusta Lycei. Ovid. 2. Met. 710.
Gelidi saxa Lycei. Virg. 10. Ecl. 15.
Viridis Lyceus. Virg. 4. Georg. 539.
Umbrosus Lyceus. Stat. 1. Theb. 363.

LYCEUS, a, um. Adj. [Λύκειος] ut, Faunus Lyceus in dict. super.
Collis Lyceus. Ovid. 1. Met. 698.
Nemus Lyceum. Ovid. 8. Met. 317.

LYCHAS, æ. m. [Λίχας] Nomen famuli Herculis, cui Deianira vestem, imbutam cruore Nessi, ad maritum perferendam dedit. Ille vero, quum vestis ardore & veneno consumeretur, furore actus Lycham in mare Euboicum ex OEta monte dejecit, qui illic in scopulum mutatus fuisse dicitur. Fabulam vide apud Ovid. lib. 9. Met. 226. quam his versibus claudit,
Nunc quoque in Euboico scopulus brevis eminet alte
Gurgite, & humanæ servat vestigia formæ,
Quem quasi sensurum nautæ calcare verentur,
Appellantque Lychan.

LYCHNIS, idis. f. [λυχνίς] Herbæ genus. Diosc. & Plin.

LYCHNITES, is. m. [λυχνίτης] Lapidis genus, de quo Plin. lib. 36. cap. 5. Omnes autem tantum candido marmore usi sunt e Paro insula, quem lapidem cœpere lychnitem appellare, quoniam ad lucernas in cuniculis cæderetur, ut auctor est Varro, multis postea candidioribus repertis.

LYCHNITIS, idis. f. [λυχνῖτις] Herbæ species: de qua Plin. 25. 10.

LYCHNICUS, a, um. Adj. ut, Lapides lychnici, Hygin. Fab. 223. sunt Marmor candidum e Paro insula, quod & Lychniten appellavere. conf. Plin. 36. 5.

LYCHNUS, i. m. [λύχνος] Latine Lucerna dicitur. Varro de L. L. 4. 25. Lucerna a luce dicta est: aut ab eo quod vocant Græci λύχνον. Cic. 3. Q. frat. 7. Hanc scripsi ante lucem, ad lychnum ligneolum, qui mihi erat perjucundus, quod eum te aiebant, quum esses Sami, curasse faciendum. Legitur, in emendatis libris, Lychnuchum. Idem pro Cœl. 67. Lux denique longe alia est solis & lychnorum.
Incensi lychni dependent laquearibus aureis. Virg. 1. Æn. 730.
Pendentes lychni. Lucret. lib. 5. 296.
Lychnius non autem Lychnus dicendum ostendit Servius: quum primam corripi dicat: quod fieri non posset, nisi post n sequeretur i, & trisyllabum fieret. Virg. 1. Æn. 730.
— dependent lychnii laquearibus aureis. [Immo Servius tantum dicit Græcam esse vocem. Græci autem non λύχνιος sed λύχνος dixerunt, prima, ob mutæ & liquidæ positionem, communi. Itaque Aristoph. in jambis plerumque corripit, Homerus vero Odyss. 19. 34. produxit. Addit vero Serv. ideo & primam corripi in Lucerna, quod a Gr. λύχνος dicta sit. V. ipsius verba.

LYCHNUCHUS, i. m. [λυχνοῦχος] dicitur Quicquid lucernam sustinet. Plin. lib. 34. cap. 3. Placuere & lychnuchi pensiles in delubris aut arborum modo mala ferentium lucentes. Sueton. in Cæs. cap. 37. Ascenditque Capitolium ad lumina, quadraginta elephantis dextra atque sinistra lychnuchos gestantibus.

LYCHNOBII, orum. m. pl. [λυχνόβιοι] Qui ad Lucernam vitam degunt. Senec. Epist. 122.

LYCIA, æ. f. [Λυκία] Minoris Asiæ regio inter Pamphyliam & Cariam sita, cognominata est a Lyco rege Pandionis filio, atque, ut ferunt, infestata olim Chimæræ ignibus. Pompon. lib. 1. 15. pr. Lycia prope tota Tauro monte premitur, ejus jugis bona parte clausa. Lycios autem primum Termilas dictos Herodot. lib. 7. scribit, quem vide. De Lyciorum laudibus legito Strab. lib. 14. de Lycia agit Ptolem. lib. 5. cap. 3. hodie Briquia dicitur.
Dumeta Lyciæ. Hor. 3. Carm. 5. 62.
Urbes Lyciæ. Ovid. 4. Met. 296.
Fertilis agris Lycia. Ovid. 6. Met. 317.
Hiberna Lycia. Virg. 4. Æn. 143.

LYCII, orum. m. pl. Incolæ. Virg. 1. Æn. 117.

LYCIUS, a, um. Adj. [Λύκιος] ut, Catervæ Lyciæ. Hor. 1. Carm. 8. 16. Coma Lycia, pro Ea quæ promissior sit & comptior: proverbium est inde natum, quod Lycii consueverant studiose alere comam, atque adeo, ut mulctam subire maluerint, quam eam præcidere. V. Cæl. Rhodig. 16. 19.
Deus Lycius, Apollo. Propert. lib. 3. 1. 38.
Ne mea contempto lapis indicet ossa sepulchro
Provisum est, Lycio vota probante deo.
Montes Lycii. Stat. 1. Silv. 2. 222.
Pharetra Lycia. Virg. 7. Æn. 816.

LYCIDAS, æ. m. [Λυκίδας] Centauri nomen apud Ovid. 12. Met. 310. & pastoris apud Theocr. Idyll. 7. 12. & Virgilium.
Lycida, Vocativus. Virg. 7. Ecl. 67.
Sæpius at si me, Lycida formose, revisas.
Lycidas, Nomen etiam pueri apud Hor. 1. Carm. 4. 19.
Nec tenerum Lycidam mirabere, quo calet juventus
Nunc omnis, & mox virgines tepebunt.

LYCIMNIUS, i. m. Frater Astyochiæ, avunculus Tlepolemi, a quo & ipse interemptus est. Homer.

LYCISCA, æ. f. [Λυκίσκη] Nomen canis, diminutivum a λύκαινα quod lupam significat, appellata sic, quod vel ex lupo nata sit, vel similis sit lupæ. Virg. 3. Ecl. 18.
— multum latrante Lycisca. Ovid. 3. Met. 220.
Et Thous, & Cyprio velox cum fratre Lycisca.

LYCISCUS, i. m. [Λυκίσκος] Pueri nomen apud Hor. Epod. 11. 23.
Nunc gloriantis quamlibet mulierculam
Vincere mollitia, amor Lycisci me tenet.

LYCIUM, i. n. [λύκιον] Medicamentum ex radice rhamni silvestris factum. Plin. lib. 24. cap. 14. Hujus radice decocta in aqua fit medicamentum, quod vocant lycium. Et paulo post, Lycium præstantius e spina fieri tradunt, quam & pyxacanthon Chironiam vocant.

LYCOMEDES, is. m. [Λυκομήδης] Creontis fuit filius, teste Homer. Il. 9. v. 84.
Lycomedes, Rex Scyri insulæ, apud quem muliebri habitu delituit Achilles, ne ad bellum Trojanum proficisci cogeretur, cujus & filiam Deidamiam vitiavit, nato ex ea Pyrrho. Stat. 1. Achill. 396.

LYCON, ōnis. m. [Λύκων] Nomen Philosophi Peripatetici ex Troade, Stratonis discipuli, e Theophrasti schola. Cujus in dicendo suavitatem id maxime demonstrat, quod addita littera G, Glycon sit cognominatus. habitu fuit mollis & delicatus. Quatuor hujus nominis memorantur, Primus Pythagoricus, Secundus hic, Tertius heroici carm. scriptor, Quartus epigrammatôn poëta. Diogen. Laërt. in ejus vita, lib. 5. S. 65.

LYCOPHOS, ōtis. n. [λυκόφως] Festus: Lycophos Græci dicunt, quod nos Primum tempus lucis: dictum autem Lycophos, quasi λευκὸν φῶς, id est lumen candidum. Sed rectius Scaliger a Gr. λύκη arcessit. q. V. & Henr. Steph. Thes. Gr. V. & Etymol. Magn.

LYCOPHRON, ōnis. m. [Λυκόφρων] Chalcidensis ex Eubœa, filius Socles, adoptatus vero a Luco Rhegino, grammaticus, & Tragœdiarum scriptor. Estque unus ex septem, qui ab ipso hoc numero, quasi totidem stellæ, Pleias vocati sunt. Stat. 5. Silv. 3. 157.
Carmina Battiadæ, latebrasque Lycophronis atri. Atrum vocat quasi obscurum, vel quia in omnibus scriptis obscurior fuit: vel certe ad Alexandram alludit, de qua dixit Suidas. Ovid. eum sagittis interfectum esse innuit, quum inquit in Ibin, 532.
Utque cothurnatum periisse Lycophrona narrant,
Hæreat in fibris fixa sagitta tuis.

LYCOPHTHALMOS, i. m. [λυκόφθαλμος] Gemma quatuor est colorum, ex rutilo & sanguineo: in medio nigrum candido cingitur, ut luporum oculi, illi per omnia similis. Plin. lib. 37. cap. 11.

LYCOPNON, i. n. Herba, Latine Scelerata dicta. Apul. de Herb. cap. 8.

LYCOPOLIS, is. f. [Λυκόπολις] Urbs Ægypti, sic a lupis cognominata. Diod. Sicul. lib. 2.

LYCOPSIS, idis. f. [λυκοψίς] Herba. V. Plin. lib. 27. cap. 11.

LYCORIAS, ădis. f. [Λυκωριάς] Nymphæ nomen apud Virg. 4. Georg. 339.

LYCORIS, idis. f. [Λυκωρίς] Meretrix fuit alio nomine Cytheris dicta, a Cornelio Gallo poeta adamata. De qua Virg. sæpe in Gallo. V. item multa in dictione CORNELIUS.

LYCORMAS, æ. m. [Λυκόρμας] Fluvius est qui e Boiensibus inter Ophientes gentem Ætolicam oritur, vocatus postea Evenus, ab Eveno qui se in eum præcipitavit. De quo Strab. lib. 7. ubi V. not. Ovid. 2. Met. 245.
Arsurusque iterum Xanthus, flavusque Lycormas.

LYCOS, i. m. [λύκος] Genus aranei. Plin. lib. 30. cap. 6. V. LUPUS.

LYCTONIA, æ. f. Urbs Cretæ insulæ, ut notat Tortel. vel potius

LYCTUS, i. f. [Λύκτος] Urbs Cretæ, a Lycto filio Lycaonis appellata. Quidam Lyttum vocant, eo quod in loco alto posita sit. Quod enim sursum & sublime est, lyttum vocant. Hæc Stephan. de Urb.

LYCTIUS, a, um. Adj. [Λύκτιος] ut, Lyctius Idomeneus. i. e. Cretensis. Virg. 3. Æn. 401. V. & 5. Ecl. 72.

LYCURGUS, i. m. [Λυκοῦργος contr. ex Λυκόεργος] Spartæ rex, qui Lacedæmoniis leges sanctissimas condidit: astrictisque civibus juramento, quod tam diu eas intemerate observarent, donec ipse rediret; e patria nunquam rediturus emigravit. De quo apud Valer. Justin. Aristot. & Plutarch. plura V.
Lycurgus durissimarum Lacedæmoniis legum auctor musices disciplinam probavit. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Lycurgus item rex Nemeæ regionis Hypsiphilen regis Thoantis filiam nato suo nutricem adhibuit. Auctor Stat. 5. Theb. 39.
Lycurgus præterea rex Thraciæ fuit, qui, ut habet fabula, dum contemnens Liberum, ejus amputat vites, crura sua incidit. Re vera autem abstemius fuit: quos constat acrioris esse naturæ: quod etiam de Demosthene dictum est. Hæc Servius enarrans illud Virg. 3. Æn. 14.
Thraces arant acri quondam regnata Lycurgo.
Exitium Thracis Lycurgi. Hor. 2. Carm. 19. 16.
Regna latissima Lycurgi. Ovid. 2. Epist. 111.
Bipennifer Lycurgus. Ovid. 4. Met. 22. de Baccho.
Vesanus Lycurgus. Propert. lib. 3. 17. 23.
Alius Lycurgus, Orator Atheniensis fuit, cujus extat oratio unica in Leocratem, inter reliquas orationes Græcas multorum. V. Fabric. Bibl. Gr. 2. 26. 7.

LYCURGEUS, a, um. Adj. [Λυκούργειος] Cic. 1. Att. 13. Nosmetipsi, qui Lycurgei a principio fuissemus, quotidie demitigamur. Ubi interpres; Lycurgei, i. e. Optimates, legum asseclæ & propugnatores, qualis Lycurgus apud Laconas legum conditor. Budæus Severissimum interpretatur. Turnebus contra a Lycurgo oratore, qui accusator vehemens fuit & acerbus, adjectionem illam derivatam scribit, ac Acrem & asperum interpretatur, qualis Cic. in Clod. fuisse videtur. V. Not. Græv. p. 76.

LYCUS, i. m. [Λύκος] Nomen proprium viri, quo nomine multi vocati sunt.
Unus Trojanus, de quo Virg. 1. Æn. 226. Fata Lyci.
Alter Thebanus ignobilis exul, quia absente Hercule reversus, Creontem regem occidit, & regnum tenuit.
Item alius Thebanus rex maritus Antiopæ.
Alius Pandionis filius, qui a se Lyciam nominavit. V. LYCIA.
Alius Lycaon, in lupum a Jove conversus est. V. LYCAON.
Fuit & alius Lycus, Priami filius.
Item unus ex centauris.
Fuit item Lycus medicus Neapolitanus, cujus meminit Plin. lib. 20 cap. 20.
Fuit etiam Lycus, Historicus, de quo Suidas & Voss. Hist. Gr. 1. 12.
Lycus, Puer quidam fuit ab Alcæo dilectus. Hor. 1. Carm. 32. 11.
Lycus [Λύκος] Armeniæ fluvius. Strab. lib. 11.

LYCYMNIA, æ. f. ut uxor Mæcenatis, aut ipsius Horatii amica, inquit Schol. vet. de qua lib. 2. Carm. 12. 14.
Me dulcis dominæ Musa Lycymniæ, &c. Al. Licymniæ.

L Y D

LYDA, æ. vel LYDE, es. f. [Λύδη] Antimachi poëtæ uxor fuit, quam egregie caram habuit, quæ quum mortua esset, elegiam, qua mœrorem solaretur sibi fecit Lydenque inscripsit, ubi enumeratis heroicis calamitatibus & infortuniis, malis alienis ægritudinem sibi minuit. Hujus meminit Plutarch. in lib. de Consolat. Ovid. 1. Trist 5. 1.
Nec tantum Clario Lyde dilecta poëtæ, &c.

LYDDA, æ. f. [Λύδδα] Palæstinæ Judææ urbs, Ptolem. lib. 5. cap. 16. Alio nomine Diospolis. Hodie Rama.

LȲDIA, æ. f. [Λυδία] Asiæ regio Æolis & Ioniis vicina, nota est Crœsi fortuna & rebus gestis, tum etiam Tmoli montis, & Pactoli fluvii fama aurum trahentis. V. Strabonem lib. 13. & Pomponium lib. 1. cap. 2. in summa Asiæ descriptione.
Ingens Lydia. Virg. 4. Georg. 211.
Tota Lydia fremit. Ovid. 6. Met. 146.

LȲDUS, a, um. Adj. [Λυδὸς] Ovid. 2. Fast. 356.
Ridet amatorem Lyda puella suum. Intelligit Iolen.

LȲDUS, i. m. [Λυδὸς] Qui est ex Lydia. Lydi (auctore Herodot. lib. 2.) primi aurum argentumque percusserunt, primique caupones institoresque fuerunt.
Lydorumque manum, collectos armat agrestes. Virg. 9. Æn. 11. i. e. Thuscorum, qui ex Lydia oriundi.

LȲDIUS, a, um. aliud Adj. [Λύδιος] ut, Aurifer amnis Lydius. Tibul. lib. 3. 3. 29. Intelligit Pactolum.
Sonus Lydius & modus quis sit, V. Plin. 7. 36. & Micræl. Lexic. Philosoph. in Music.
Lydius lapis, [Λυδία λίθος] Theophrast. lib. de Natura lapidum, ait lapidem quendam esse, qui Lydius seu Heraclius dicatur, qui attritu aurum atque argentum cujusmodi sit arguat. Hunc quidam magnetem putant, velut Herculanum, qui ferrum ad sese trahit: unde nomen etiam additum sideritæ. Sed ex Theophrasti verbis satis liquet Basanon significari, quem Latini vocant Indicem, in quem Battus ille pastor apud Ovid. 2. Met. 688. transfiguratus est, manente nimirum etiamnum in lapide prodendi studio, nec Heraclium vocatum ab Hercule, sed ab Heraclea Lydiæ civitate. Plin. lib. 33. cap. 8. Auri argentique mentionem comitatur lapis, quem Coticulam appellant, quondam non solitus inveniri nisi in flumine Tmolo, ut auctor est Theophrastus: nunc vero passim, quem alii Heraclium, alii Lydium vocant. Sunt autem modici, quaternas uncias longitudinis, binasque latitudinis non excedentes. Iis coticulis periti, quum e vena ut lima rapuerint experimentum, protinus dicunt quantum auri sit in ea, quantum argenti, vel æris, scrupulari differentia, mirabili ratione, non fallente. Vicem autem proverbii habet in eos, qui vehementer acri, exactoque judicio sunt. Erasmus.

LYDIA, æ. f. Amica Horatii, cujus in Odis sæpe meminit.

LȲDUS, i. m. [Λυδὸς] Herculis filius ex Iole.
Alter filius Athys, & frater Tyrrheni: a quo Lydia regio est appellata. Nam quum propter terræ sterilitatem fratres simul ferre non posset: Tyrrhenus forte jacta discedens, cum ingenti multitudine ad Italiam veniens eam tenuit partem, quæ ad mare inferum versa est, & a se Tyrrheniam nominavit. Lydus vero remanens, Mæoniam de suo nomine Lydiam vocavit. Hæc fere Serv. in 8. Æn. 479.

L Y G

LYGDAMUM, i. n. [Λύγδαμον] Plin. lib. 5. cap. 30. Oppidi nomen est Troadis.

LYGDAMUS, i. m. [Λύγδαμος] Nomen est servi proprium. Propert. 4. 7. 43.

LYGDĬNUS, i. m. [Λύγδινος] Lapis in Tauro (Paro Harduin.) repertus candoris eximii. Plin. 36. 8.

LYGDON, i. n. ipsum lapidem ita appellat Martial. 6. 42.

LȲGOS, i. m. [λύγος] Frutex, idem qui Vitex. Plin. 24. 9.

L Y M

LȲMĪRA, æ. f. [Λυμίρα] Lyciæ flumen est, & eodem nomine civitas, inquit Mela lib. 1. 15. in descriptione Lyciæ. V. Ovid. 9. Met. 646.

LYMPHA, æ. f. [νᾶμα] Aqua dicitur Latinis, Græcis vero νυμφη: mutaverunt autem Latini ν in λ. Poëticum est. Columel. lib. 10. 135.
Doctaque Parthenope Sebethide roscida lympha.
Fluvialis lympha. Virg. 4. Æn. 635.
Fugax lympha trepidat obliquo rivo. Hor. 2. Carm. 3. 12.
Gelida lympha. Ovid. de Medicam. faciei 99.
Levis lympha. Hor. Epod. 16. 48.
Liquidæ lymphæ. Ovid. 3. Met. 451.
Loquaces lymphæ saxis desiliunt. Hor. 3. Carm. 13. 16.
Lucentis lymphæ stagnum. Ovid. 4. Met. 298.
Manantes lymphæ. Hor. Epod. 2. 27.
Puteales lymphæ. Lucret. lib. 6. 1172.
Sobria lympha mista mero. Tibull. lib. 2. 1. 46.
Abluere vulnera lymphis. Virg. 4. Æn. 683.
Dare lymphas manibus. Virg. 1. Æn. 705.
Finit copia lymphæ sitim. Hor. 2. Epist. 2. 146.
Hausit de gurgite lymphas. Virg. 9. Æn 23.
Lavimus ora manusque tua, Feronia, lympha. Hor. 1. Serm. 5. 24.
Restinguere pocula lympha. Hor. 2. Carm. 11. 20.
Siccare vulnera lymphis. Virg. 10. Æn. 834.
Lymphæ & Nymphæ confunduntur a librariis. Drakenb. ad Sil. 11. 420.

LYMPHOR, ōris. m. antiquum, Idem quod Lympha. Lucilius, Impermistum lymphorem. Non. 3. 129. [Mercer. Lymfa & Lymforem scriptum exhibet per digamma. Suspicor autem Lucilium Limporem scripsisse a Limpidus. ut a Liquidus, liquor; a Languidus, languor; Candidus, candor &c.

LYMPHĀCEUS, a, um. Adj. Crystallinus. Mart. Capell. lib. 6. p. 188. V. ibi Not. Grotii.

LYMPHĀTĬCUS, a, um. Adj. [νυμφόληπτος] Furiosus, insaniens, qui vitium ex aquæ conspectu contraxit, vel ex imagine visa in aqua. Festus, Vulgo memoriæ proditum est, quicunque speciem quandam e fonte, id est effigiem Nymphæ viderint, furendi non fecisse finem, quos Græci νυμφολήπτους vocant, Latini lymphatos appellant. Plin. lib. 25. cap. 5. scribit helleborum mederi melancholicis, insanientibus, & lymphaticis, elephantiasi, &c.
Lymphatici etiam dicuntur Hydropici. Serenus de hydrope loquens,
Helleboro quoque purgatur lymphaticus error.
Lymphatici etiam Isidoro sunt, Qui a rabioso cane morsi aquam metuunt: adscribam ejus verba, Unde & Latini hunc morbum ob aquæ metum lymphaticum vocant. [Aliter tamen sonant Isidori verba lib. 10. litt. L. nisi forte alius locus est.
Nummi lymphatici. Plaut. Pœn. 1. 2. 132.
Sunt mihi intus nescio quot nummi aurei lymphatici.
M. Deferto ad me, faxo actutum constiterit lymphaticum. i. e. Nummi qui se in crumenta continere non possunt.
Pavor lymphaticus. Liv. 10. 28
Somnia lymphatica. Plin. lib. 26. cap. 8.

LYMPHO, āre. Act. Perturbare, & in furorem impellere. Valer. 3. Argon. 46.
Rupta quies: deus ancipitem lymphaverat urbem.

LYMPHANS, antis. Partic. Stat. 10. Theb. 154.
Ecce recens, superis animum lymphantibus, horror
Thiodamanta subit. V. 7. Theb. 662.

LYMPHOR, [μαίνομαι] āri. Pass. Insanire, desipere. Plin lib. 34. cap. 17. Hac herba epota, lymphari homines obversantibus miraculis Curtius 4. 12. 14. Quippe lymphari, trepidare cœperunt, omnium pectora occulto metu percurrente. Al. Lymphati trepidare.

LYMPHĀTUS, a, um. Partic. [νυμφόληπτος] Idem quod Lymphaticus, Insanus, quasi Nympharum spiritu correptus. Liv. 7. 17. Et tunc quidem, velut lymphati & attoniti, munimentis suis trepido agmine inciderunt. Et Plin. lib. 30. cap. 10. Rursus magi tradunt lymphatos sanguinis talpæ aspersu resipiscere.
Flexanima tanquam Lymphata. Pacuv. apud Varr. de L L. 6. 5. & Cic. 1. de Divin. 80.
Furor lymphatus. Senec. Med. 6.
Metu lymphato. Lucan. lib. 7. 186.
— populos, quos lux extrema manebat,
Lymphato trepidasse metu. [Malim Lymphatos.
Mente lymphata furebant. Catul. Argon. 62. 254.
Ore lymphato furens. Senec. Troad. 1.
Pectora lymphata. Ovid. 11. Met. 3.
Urbs lymphata incertis horroribus. Stat. 10. Theb. 551.

LYMPHATIO, ōnis. f. [νυμφοληψία] ut, Lymphationes nocturnæ. Plin lib. 34. cap. 15. Namque circumscribi circulo, terve circumlato mucrone, & adultis & infantibus prodest contra noxia medicamenta: & præfixisse in limine, e sepulchro evulsos clavos, adversus nocturnas lymphationes.

LYMPHĀTUS, ûs. m. Plin. lib. 37. cap. 10. Aliam eodem nomine argentei coloris, contra lymphatum habendam.

LYMPIDUS, V. LIMPIDUS.

L Y N

LYNCESTUS, i. [Λύγκεστος] Aqua, quæ vocatur acidula, vini modo temulentos facit. Plin. lib. 2. cap. 103. Harduin. legit Lyncestis. Hinc

LYNCESTIUS, a, um. Adj. [Λυγκέστιος] Ovid. 15. Met. 329. quum de Clitorio amne dixisset,
Clitorio quicunque sitim de fonte levarit,
Vina fugit, gaudetque meris abstemius undis. Subjungit deinde,
Hinc fluit effectu dispar Lyncestius amnis,
Quem quicunque parum moderato gutture traxit,
Haud aliter titubat, quam si mera vina bibisset.

LYNCEUS, a, um. Adj. V. LYNX.

LYNCEUS, [Λυγκεὺς] dissyllabum, hujus Lyncĕi vel Lyncĕos, m. Nomen proprium unius ex Argonautis, qui fuit acutissima oculorum acie præditus: qui dicebatur videre trans parietem, & (ut historici tradunt) conspexit novissimam Lunam, primamque eodem die in signo Arietis, quod paucis mortalium contigit. Unde Valer. 1. Argon. 467.
— solus transibit nubila Lynceus. Hunc Varro centum triginta millia passuum prospexisse scribit: solitumque exeuntem a Carthagine classem Punicam, numerumque navium ex Lilybætana Siciliæ specula manifestissime notare. Hæc fere Solinus cap. 6. hunc Strabonem vocans. Plin. quoque lib. 7. cap. 21. Tradidit Cicero fuisse, qui pervideret centum triginta quinque millia passuum. Huic & nomen M. Varro reddidit, Strabonem vocatum. Solitum autem Punico bello, a Lilybæo Siciliæ promontorio, exeunte classe Carthaginis portu, etiam numerum navium dicere. Certe ratio temporum non patitur eundem esse Lynceum Argonautam, & hunc Varronis Pliniique Strabonem. nam Argonautæ ante bellum Trojanum fuere. at hic Strabo tempore belli Punici fuit in vivis. Quamobrem mirari subit Valerium Maxim. lib. 1. cap 8. de Miraculis ext. 14. ita scribentem: De Lynceo, deinde subit, Nec illius quidem parvæ admirationis oculi, quem constat tam certa acie luminum usum esse, ut a Lilybæo portu Carthaginiensium egredientes classes intueretur. Sed forte Lynceum dicit Valerius adjective, quasi Lynceis oculis præditum. Judicet lector. [Verba, De Lynceo deinde subit, non sunt in MSS. & codd. emend.
Pindarus & Apollonius in Argon. referunt Lynceum per abietem fratrem suum a Castore occidi vidisse, cujus necem describit Ovid. 5. Fast. 709.
Pectora trajectus Lynceo Castor ab ense, &c.
Lynceo perspicacior. Proverbium vide apud Erasmum. Hor. 1. Epist. 1. 28.
Non possis oculo quantum contendere Lynceus:
Non tamen idcirco contemnas lippus inungi.
Cleomedes lib. 2. ὥστε εἰ δυνατὸν ἦν ἡμῖν φησὶν ὁ Ποσειδώνιος, διά τε τοίχων στερεῶν καὶ τῶν ἄλλων σωμάτων ὁρᾷν, ὡς ὁ Λυγκεὺς, μείζων ἂν ἐφαντάζετο ἡμῖν ὁ ἥλιος, διὰ τούτων ὁρώμενος, καὶ πολὺ μᾶζον διάστημα ἀφεστώς. H. St. Male utique hunc Lyncea Græcorum cum Strabone Varronis, quem Cic. 4. Acad. 81. innominatum reliquit, confundunt nonnulli, in quibus est Schol. Hor. ad Sat. 1. 2. 90.
Lynceus & Idas, Apharei filii fuerunt, unde Aphareidas illos vocat Apollon. 1. Argon. & Ovid 8. Met. 303.
Et duo Thestiadæ, & proles Aphareia Lynceus. Pausanias in Messeniacis p. 112. Wech. Inter Apharei inquit, filios, natu grandior Idas erat, & celsiori animo præditus, Lynceus junior. Quem (si cui credibile videtur) tanta oculorum acie valuisse Pindarus scripsit, ut quercus etiam truncos perspexerit. Lynceus an filium habuerit, nescimus. Idas autem ex Marpessa filiam Cleopatram suscepit, quam Meleager uxorem duxit. Paulo post, Ex Apharei filiis, commissa cum Dioscuris consobrinis propter boves pugna, alterum Pollux interemit, Idas autem

autem fulmine ictus interiit, Apharei familia masculis hæredibus plane est orbata. Hæc Pausan. De hoc Lynceo sic canit Orphei Latinus interpres Argonaut. v. 178. —accessit & Idas,

Quique procul longe trans æthera, trans mare Lynceus,
Et subter Plutum, terræque barathra profundæ
Solus in humanis visu penetravit acuto.

Censentur itaque Idas & Lynceus inter Argonautas. Porro quod trans æthera viderit Lynceus, putant ad Astrologiæ cognitionem, rerumque cælestium observationem referendum. Plin. lib. 2. cap. 17. Novissimam lunam primamque eadem die vel nocte, nullo alio in signo quam Ariete conspici: id quoque paucis mortalium contigit. Et inde fama cernendi Lynceo. Plutum vero, terræque barathra visu penetrasse propterea dicitur, quod primus fodinas reperit, & metalla e terræ visceribus eruit, ut vult Lycophronis interpres. cui succinit Palæphatus de Incredib. cap. 10. his verbis: Lynceum dicunt, quod ea etiam quæ sub terra erant, prospiciebat. quod quidem falsum prorsus est. Nam veritas ita sese habet: Lynceus æs, argentum, ceteraque metalla primus inquirere cœpit. In qua quidem metallorum inquisitione, lucernas secum intra terræ penetralia circumferens, ibidem eas forte relinquebat, ac sursum ipse æs ferrumque reportabat. Quod factum videntes homines, dicere consueverant, quod Lynceus subterranea etiam prospiciebat, ob idque argentum inde sursum afferebat. Hæc ille. Hujus Lyncei mater fuit Arena, ut voluit Pherecydes: vel Polydora, ut Pisander: vel Laocoossa, ut Theocritus. Auctor Apollonii Græcus scholiastes. Hyginus quoque fabula 14. Lynceus (inquit) & Idas Apharei & Arenæ Bibali filiæ filii, Messenii ex Peloponneso. Ex his Lynceus sub terra quæque latentia vidisse dicitur, neque ulla caligine inhibebatur, ideo quod aurifodinas norat, in quas descendebat, & aurum subito ostendebat. Ita rumor fuit, eum sub terra solitum videre. Nec ab re fuerit hîc attexere Valer. Flac. de Lynceo carmina ex 1. Argon. 462.

Occupat & longe sua transtra novissimus Idas.
At frater magnos Lynceus servatus in usus,
Quem tulit Arene, possit qui rumpere terras,
Et Styga transmisso tacitam deprendere visu.
Fluctibus e mediis terras dabit ille magistro,
Et dabit astra rati. quumque æthera Juppiter umbra
Perdiderit, solus transibit nubila Lynceus.

Magnos servatus in usus: quia demortuo succedens gubernatori, navim moderabitur. Rumpere terras: Irrumpere, visu penetrare. Terras dabit ille magistro: Dicet, indicabit, ostendet ipsi etiam navis magistro & gubernatori, quæ terræ vitandæ, quæ adeundæ. erit ipsius magistri magister. Perdiderit: Offuscaverit, occultaverit.

Idæ & Lyncei mortem his verbis exsequitur Hyginus fabula 80. Idas & Lynceus Apharei filii ex Messeniis, habuerunt sponsas Phœben & Ilairam Leucippi filias. Hæ autem formosissimæ virgines quum essent, & esset Phœbe sacerdos Minervæ, Ilaira Dianæ, Castor & Pollux amore incensi, eas rapuerunt. Illi amissis sponsis, arma tulerunt, si possent eas recuperare. Castor Lynceum in prælio interfecit: Idas amisso fratre, omisit bellum & sponsam, cœpitque fratrem sepelire. Quum autem ejus ossa collocaret in pila, intervenit Castor, & prohibere cœpit monumentum fieri, quod diceret se eum quasi feminam superasse. Idas indignatus, gladio quo accinctus erat, Castori inguina trajecit. Alii dicunt, quemadmodum ædificabat pilam, super Castorem impulisse, & sic interfectum. Quod quum nuntiatum esset Polluci, accurrit, & Idam uno prælio superavit, corpusque fratris recuperatum sepulturæ dedit. Hactenus Hyginus. De hoc raptu meminit Ovid. in Arte Am. 1. 680.

Vim passa est Phœbe, vis est illata sorori,
Et gratus raptis raptor uterque fuit.

Lynceus, Qui acutissime videt, quique est maxime perspicax. Cic. 9. Fam. 2. Quis est tam Lynceus, qui in tantis tenebris nihil offendat, nusquam incurrat?

Oculis Lyncei contemplari aliquid. Hor. 1. Serm. 2. 90. ubi Lyncei Genitivus est.

LYNCĒUS, a, um. Adj. [Λύγκειος] V. exemplum Ovidii in LYNCEUS dissyllabum.

LYNCĪDES, æ. m. [Λυγκείδης] Patronym. Ovid. 4. Met. 767.

LYNCURIUM, i. n. [λυγκούριον] Gemma quæ e lyncis urina concreta est. Plin. lib. 8. cap. 38. Lyncum humor ita redditus, ubi gignuntur, glaciatur arescitve in gemmas carbunculis similes, & igneo colore fulgentes, lyncurium vocatas, atque ob id succino a plerisque ita generari prodito. Novere hoc sciuntque lynces: & invidentes, urinam terra operiunt. Ovid. 15. Met. 413.

LYNCUS, i. m. [Λύγκος] inquit Servius in 1. Æn. 327. Rex Scythiæ fuit, qui missum a Cerere Triptolemon, ut hominibus frumenta monstraret, susceptum hospitio, ut in se gloria tanta migraret, interimere cogitavit. ob quam rem irata Ceres eum convertit in lyncem feram varii coloris, ut ipse variæ mentis exstiterat.

LYNDUS, V. LINDUS.

LYNTER, V. LINTER.

LYNX, lyncis. m. vel f. [λύγξ] Animal est ex cervariorum genere, vario colore, & masculoso tergore, & acutissimo visu præditum. Virg. 1. Æn. 327. —maculosæ tegmine lyncis. Plin. l. 28. c. 8. Peregrinæ sunt & lynces, quæ clarissime omnium quadrupedum cernunt.

Fugaces lyncas cohibere arcu. Hor. 4. Carm. 6. 34.

Imbelles lynces sectari. Stat. 2. Achil. 407.

Timidos agitare lyncas. Hor. 2. Carm. 13. 40.

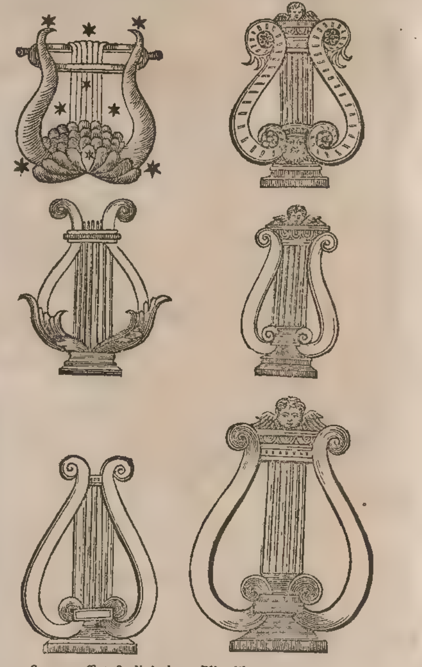
Variæ lynces Bacchi. Virg. 3. Georg. 264. Varias dicit quas alibi Maculosas dixerat. Sunt autem in tutela Bacchi.

LYNCEUS, a, um. Adj. [λύγκειος] Quod pertinet ad lyncem. Lynceis oculis contemplari, est Intentissime conspicere. Hor. 1. Serm. 2. 90. Sed rectius scribitur Lyncei. V. LYNCEUS supra.

L Y R

LŸRA, æ. f. [λύρα] Instrumentum musicum, chordis tensis instructum ad canendum.

Astrologiæ scriptores volunt Lyram esse a Mercurio primum inventam in Cyllene Arcadiæ monte, & ab eo Apollini datam; Apollinem autem inventa cithara Orpheo lyram concessisse: mortuo autem Orpheo, a musis in cælo fuisse collocatam. Alii dicunt esse lyram Arionis citharœdi, qui floruit temporibus Periandri tyranni Corinthiaci, & primus fuit omnium citharistarum. Plin. lib. 7. cap. 56. Citharam Amphion: ut alii Orpheus: ut alii Linus invenit. Septem chordis additis Terpander: Octavam Simonides addidit: Nonam Timotheus. Lyra cecinit Thamyras primus: cum cantu Amphion, ut alii Linus. Citharœdica carmina composuit Terpander. Hieron. scribit effici in modum Δ litteræ cum chordis viginti quatuor, & per digitos variis vocibus, tinnulisque ictibus in diversis modis concitari. Constat autem multiplices fuisse distinctasque lyrarum species, quas hic subjiciendas curavimus. [At hic sunt consimiles omnes. Itaque hæ lyræ λῆροι.

Lyram formam esse testudinis docet Plin. lib. 9. cap. 10.

Canor lyræ. Ovid. 16. Epist. 180.

Canorus assumpta lyra. Ovid. 3. de Arte Am. 142.

Fidicen lyræ. Ovid. 4. de Pont. 16. 28.

Solers lyræ musa. Hor. de Arte Poet. 407.

Aurata lyra. Ovid. 8. Met. 16.

Canoræ lyræ. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 257.

Curvæ lyræ parens. Mercurius. Hor. 1. Carm. 10. 6.

Distincta lyra gemmis. Ovid. 11. Met. 167.

Distinctamque lyram gemmis & dentibus Indis
Sustinet a læva. al. Instructamque fidem.

Eburna lyra. Hor. 2. Carm. 11. 22.

Garrula lyra. Tibul. lib. 3. 4. 38.

Imbellis. Hor. 1. Carm. 6. 10.

Invita. Ovid. 3. Amor. 9. 24.

Canere alicujus laudes lyra. Oid. 3. de Arte Am. 50.

Increpare lyram digitis. Ovid. 3. Epist. 118.

Lyra, Signum cæleste. Varro 2. de R. R. cap. 5. Hoc secundum astri ortum facio, quod Græci vocant Lyram, Fidem nostri. Ovid. 2. Fast. 75. Columel. lib. 10. 79.

Sidereoque polo cedet Lyra mersa profundo.

Lyræ lyræ; vox effutitia est, quam pro Nugis & frivolis veteres posuerunt. Plaut. Pœn. 1. 1. 9.

Gerræ germanæ, atque edepol, lyræ lyræ.

Scio magnos hujus ætatis viros aliud sentire, sed nihil afferunt, quod me de sententia demoveat. Verba sunt Turnebi, 3. Adverf. 20. conf. 15. 6. [Sed, quicquid Vir magnus statuit, certo certius est Plautum Liroe, vel potius, Leroe, Leroe, scripsisse, ex Gr. λῆροι, λῆροι. V. Gronov. in loc.

LYRĬCUS, a, um. Adj. [λυρικὸς] Quod ad lyram pertinet: hinc Poetæ Lyrici dicti, qui ad lyram sua carmina cantabant, statuebaturque eis chorus quinquaginta virorum, ac tauro donabantur.

Modi lyrici. Ovid. 15. Epist. 16.

Vates lyrici. Hor. 1. Carm. 1. 35.

Lyrica, pro Carminibus lyricis, dixit Plin. 3. Epist. 1. Scribit enim & utraque lingua lyrica doctissime.

LYRĬCEN, inis. m. [λυρῳδὸς] Qui lyra canit. Onomast. Vet.

LYRISTES, æ. m. [λυριστὴς] Sidon. 8. Epist. 11. Alceo potior lyristes ipso. Plin. 9. Epist. 17. Quam multi, quum lector, aut lyristes, aut comœdus inductus est, calceos poscunt? Solebant enim inter Acroamata convivalia interponi Fidicines & Psaltriæ, ut notum est.

LYRCÆUS, vel potius LYRCĒUS, vel LYRCĪUS, i. m. [Λύρκειος] Fons est, ex quo Inachus fluvius oritur ad Cynuriam montem Arcadiæ. Auctor Strabo lib. 8. Stat. 4. Theb. 711.

Aret Lerna nocens, aret Lyrcæus, & ingens
Inachus. Al. Lyrcëus. Lyrcêum montem vocatum, & ex eo Lyrcēam & Lyrcēïam aquam, docet Steph. q. V.

LYRCÆUS, vel potius LYRCEUS, vel LYRCIUS, a, um. Adj. [Λύρκειος] Ovid. 1. Met. 598. in fabula Iûs mutatæ in vaccam,
— jam pascua Lernæ,
Consitaque arboribus Lyrcea reliquerat arva.

LYRCEÏUS, a, um. aliud Adj. [Λυρκεῖος] Valer. Flac. 4. Argon. 355.
— Lyrceïa tellus. conf. Steph. d. l.

LYRIS, V. LIRIS.

LYRNESSUS, [Λυρνησσός] Urbs Troica, una ex undecim quæ in Troade sunt. Lyrnessos, civitas est Phrygiæ, unde fuit Briseis. Servius in illud Virg. 10. Æn. 128.
Fert ingens toto connixus corpore saxum,
Haud partem exiguam montis, Lyrnessius Acmon.

LYRNESSIS, ĭdis. [Λυρνησσίς] patronym. f. Ovid. pro gentili posuit, 4. Trist. 1. 15.
Fertur & abducta Lyrnesside tristis Achilles. i. e. Briseide quæ ex Lyrnesso erat.

LYRNESSIUS, a, um. Adj. V. locum Virgilii citatum supra in LYRNESSUS.
Mœnia Lyrnessia. Ovid. 12. Met. 108.

LYRON, i. n. [λύρον] Herba. Plin. 25. 10. quæ & Alisma.

L Y S

LYSANDER, dri. m. [Λύσανδρος] Dux Lacedæmoniorum invictissimus, cujus ductu Athenienses sub duce Conone illam navali pugna cladem acceperunt. Ex quo Athenæ semidirutæ, impositumque jugum triginta tyrannorum fuit. Victus denique Lysander a Conone ipso terrestri pugna, & interfectus, ubi Pausanias ejus collega in exercitu suspectus, in exilium profectus est. Emicuit enim Lysander tempore Pausaniæ & Agesilai Lacedæmoniorum. Lysander & rebus gestis & animi magnitudine Sullæ ex nostris comparatur. V. ejus vitam apud Nepot. Plutarch. in Paral. & Ælian. Hist. Var. 6. 4.

LYSANIAS, [Λυσανίας] Orator Græcus. [Nisi cum Lysia confunditur. Alter, vir in Arcadia, qui Lycaonem regno expulit.

LYSIADES, [Λυσιάδης] Atheniensis, Phædri philosophi Epicurei filius. De quo Cic. 5. Philip. 13.

LYSIAS, æ. m. [Λυσίας] Oratorum Atheniensium, qui sub exitum belli Peloponnesiaci floruere, ut ætate, ita quoque laude fere primus. Natus est Athenis Cephalo patre Olymp. 80. 2. V. Plat. de Rep. l. 1. init. Dionys. Halic. in Judicio de Lysia, Plutarch. in Vit. x Oratorum, Suid. &c. Ad Triginta Tyrannos debellandos, a quibus, interempto fratre, solum vertere coactus est, plurimum & opera & auctoritate contulit. Dicitur Orationes ultra quadringentas conscripsisse, aliis recitandas, ipse enim ad causas dicendas, unica fortasse excepta, nunquam accessit. Ex tanto numero hodie nonnisi XXXIV. supersunt, purissimo sermone. De ejus vita & scriptis editis, ineditis V. Fabric. Bibl. Gr. 2. 26. 4. Lysiam multis præconiis extulere viri laudatissimi. Cic. in Bruto 35. Fuit Lysias in causis forensibus non versatus, sed egregie subtilis scriptor atque elegans, quem jam prope audeas Oratorem perfectum dicere. Idem in Orat. 29. Venustissimus scriptor ac politissimus. Quintilianus item 10. 1. Lysias subtilis atque elegans, & quo nihil, si Oratori satis sit docere, quæras perfectius. Nihil enim est inane, nihil arcessitum, puro tamen fonti quam magno flumini propior. Et lib. 9. cap. 4. Nam neque illud in Lysia dicendi textum tenue atque ratum lætioribus numeris corrumpendum erat. Perdidisset enim gratiam, quæ in eo maxima est, simplicis atque inaffectati coloris, perdidisset fidem quoque. Gell. 2. 5. Favorinus de Lysia & Platone solitus est dicere, Si ex Platonis, inquit, oratione verbum aliquod demas mutesve, atque id commodissime facias, de elegantia tantum detraxeris: si ex Lysia, de sententia. Plurimum ex eo profecisse Isocratem qui ætate proxime sequebatur, notarunt inter ceteros Theo & Photius.

LYSICRATES, is. m. [Λυσικράτης] Vir quidam, qui capillos jam canos nigro tingebat, quo juvenis etiamdum videretur. Suid. ex Aristoph.

LYSIDICUS, i. m. [Λυσίδικος] apud Cic. in 11. Philipp. 14. Qui jura omnia dissolvit. Hodie dici potest Diremptor controversiarum.

LYSIMACHIA, æ. f. [Λυσιμάχεια] Auctore Strabone lib. 10. Urbs Ætoliæ humi prostrata, & ipsa ad lacum adjacens, quæ prius quidem Hydra, postea vero Lysimachia nominata fuit. Verum Justino lib. 17. pr. urbs est Hellesponti quæ terræ motu corruit XXII anno postquam a Lysimacho rege uno ex principibus Alexandri fuerat condita. Sed postmodum reædificata, causa fuit multarum cladum [Cherronesi Thracicæ urbem intelligit, cujus & lib. 7. extr. Strabo meminit; consentiente Steph. qui & alteram illam Ætoliæ subjungit, & Liv. 34. 58.

LYSIMACHIENSIS, e. Adj. Gentile nomen ab hac urbe ductum. Liv. 33. 38.

LYSIMACHUS, i. m. [Λυσίμαχος] Agathoclis filius, e successoribus Alexandri Magni Pergamo præfuit, ubi thesauri regis fuerunt. Hic illustri quidem Macedoniæ loco natus, virtute illustrior fuit: amore litterarum ac philosophiæ ardebat adeo, ut Callisthenem tunc ab Alexandro afflictum, atque in vinculis habitum, de virtute disserentem sæpius audiverit, poculumque ei, ac remedium miseriæ optanti porrexerit. Quod ægre ferens Alexander, Lysimachum leoni objecisse dicitur: sed ille viribus fretus, rem posteris prodendam fecit, manum quippe amiculo convolutam in os leonis inferens, adrepta lingua feram exanimavit: quo facto vehementius postea Alexandro dilectus, & apud eum in honore maximo fuit. V. Trogum lib. 15. Lysimachus natione Acarnan, Alexandri pædagogus, secundas post Leonidem obtinuit, nullo urbanitatis genere præditus, nisi quod se Phœnicem: Alexandrum, Achillem: Philippum vero, Peleum nuncupabat. Auctor Plutarchus in Alexandro Magno. V. Justin. 17. 2.

LYSIPPE, [Λυσίππη] Una fuit ex filiabus Prœti Argivorum regis, quæ in vaccas commutatæ fuerunt.

LYSIPPUS, i. m. [Λύσιππος] Sicyonius nobilis fictor, a quo solo Alexander se ære fingi passus est. Cic. 5. Fam. 12. Neque Alexander ille gratiæ causa ab Apelle potissimum pingi, & a Lysippo fingi volebat: sed quod illorum artem cum ipsis, tum etiam sibi gloriæ esse putabat. Propert. lib. 3. 9. 9.
Gloria Lysippo est animosa effingere signa.
De Lysippo & Alexandro, Hor. 2. Epist. 1. 239. Multa habet Plin. lib. 34. cap. 7. ubi & sexcenta x opera ab illo facta tradit. Meminit equi cujusdam Stat. 1. Silv. 1. 86. quem Lysippus Alexandro Magno donaverit, Romam translati.
Lysippus item, poeta comicus, cujus fabulas enumerat Athenæus.

LYSIS, is & ios. f. pr. c. [λύσις] i. e. Solutio. Cic 3. Tusc 61. Ex quo ipsam ægritudinem λύπην quasi λύσιν Chrysippus, quasi solutionem totius hominis appellatam putat. Alii Codd. omittunt, quasi λῦσιν.
Lysis in architectura, Hiatus est januarum, id est solutio continui parietis. Vitruv. lib. 6. cap. 10.

LYSIS, is. m. [Λύσις] Philosophus Pythagoræus, de quo V. Plutarch. in Vit. & Nep. 15. 2. Fabric. Bibl. Gr. 2. 13. in Elencho Pythagoricorum.

LYSISTRATUS, i. m. [Λυσίστρατος] Sicyonius, Lysippi statuarii frater, primus statuas e gypso finxit, crevitque res in tantum, ut nulla signa statuæve sine argilla fierent. Plin. lib. 35. cap. 12.

LYSIUS, V. LUSIUS.

LYSO, ōnis. [Λύσων] quidam Ciceronis hospes, ut ipse scribit 16. Fam. 6.

L Y T

LYTÆ, [Λύται] de quibus mentio fit in Edicto Justiniani, quo juris auctoritas confirmatur, Solutores interpretandi sunt, videlicet qui jam tantos progressus habent in jure, ut de eo respondere prope possint, & quæstiones solvere. Atque ii erant qui responsis prudentum operam dabant & quæstionibus. Lyti, i. e. Soluti quibusdam dicuntur, sed male. Turnebus.

LYTTA, [λύττα] Vermiculus est in lingua canum, quo exempto infantibus catulis, nec rabidi fiunt, nec fastidium sentiunt. Plin. l. 29. c. 5.

LYUS, [Λύκος] Fluvius est minoris Asiæ in Pontum defluens.

M

Mῦ Græcorum, Hebræorum autem *Mem.* Littera liquida Semivocalis. Dicta est littera mugiens. Terentianus, Clauso quasi mugit intus in ore. Et alibi, Mugit intus abditum & & cæcum sonum: & Quintilian. 12. 10. Quid quod pleraque nos illa quasi mugiente littera cludimus M, qua nullum Græce verbum cadit. C. Victorinus Afer; M, impressis invicem labiis, mugitum quendam intra oris specum attractis naribus dabit. Facillimæ & naturalis est pronuntiationis. In H enim, I, L, M, N, R, quid insistam? De sono & elatione constat, & vix, si quis velit, in iis peccet. Lipf. de Recta pronuntiat. L. L. c. 15. Et fortasse religiosior est paulo Priscianus quàm oportuit, cum ei tres sonos tribuit. Ita enim lib. 1. fol. 9. a. Aldi, M, inquit, obscurum in extremitate dictionum sonat, ut Templum; apertum in principio, ut Magnus; mediocre in mediis, ut Umbra. Transit per derivationes in N, sequentibus D, T, C, Q: ut Quendam, Tantum, Nuncubi, Nunquam. Similiter Am præpositio mutat suum M in N: ut Ancisus, Anfractus, &c. ex eodem loco.

M est quasi servilis, & adhibetur in flectendis Nominibus & Verbis: aliquando pro ν Græcorum posita: ut, quod illi μοῦσαν, φάρμακον, Latini Musam, Pharmacum exprimant: aliquando adventitia, idque maxime in accus. tertiæ, ut λαμπάδα lampadem, πατέρα patrem. In verbis est quasi index primæ personæ, quasi ab ἐμὲ, ἡμᾶς: ut Legebam, legebamus; Docuerim, imus; Amarem, &c. Ex hac servitute efficitur ut apud Poetas elisioni obnoxia sit, cum apud antiquos sæpissime brevis occurrat.

Insignita fere tum millia militum octo
Duxit delectos bellum tolerare potentes. Ennius apud Priscian. lib. 1. fol 9. a. extr. Aldi.

M. putat Priscianus Mille significare, quia ejus nominis prima sit littera. Sed inscite. Neque enim & C Centum. Unde enim L & D ad Quinquaginta & Quingenti exprimenda rite vocari possent? Pro Quingentis enim veteres scribebant IƆ, pro Mille CIƆ; unde negligentia simul & ignorantia describentium fluxit M, errorem creante similitudine quod M quandoque ita scribitur ∩∩, ut minimum discrepare videatur a CIƆ. Simili incuria pro CIƆ aliquoties in libris describi videmus ∞. Vide Huetiana. Rationem hujus, ceterarumque notarum numeralium scite explicat Alciat. Pareg. Juris, 10. 25.

M. Marcus, Maceria, Macula, Magister, Magistratu, Magnus, Male, Mallius, Manibus, Manumissus, Manus, Marius, Marti, Martius, Mater, Maximus, Mecum, Meam, Meis, Memmius, Memoria, Mensa, Mensis, Mercede, Miles, Militavit, Militiæ, Mille, Minucius, Missio, Missus, Modo, Moneta, Monumentum, Moram, Mordax, Mors, Mortuus, Mos, Mucius, Mulier, Mundus, Municeps, Munus.

M' cum apostropho, vel, ut in denariis expressum est, M/. Manius.

M. B. Memoriæ bonæ, Merenti bene, Mulier bona. M. B. M. Matri, vel Monumentum bene merenti. M. B. M. F. Marito bene merenti fecit, vel Matri, vel Mulieri. [Vel potius, ut sæpe exprimitur in Lapidibus, Monumentum, vel etiam Memoriæ.

M. C. Mater Caii, Memoriæ causa, Mille centum, Monumentum condidit, consecravit, confectum, constituit, curavit; Mortis causa. M. C. D. Memoriæ causa dedit, vel donatum. M. C. F. Memoriæ causa factum, Mortis causa fecit, Monumentum curavit fieri, vel faciundum. M. C. M. Memoriæ, vel Mortis causa manumissus. [vel Miles Cohortis Maternæ, vel Miliariæ] M. COH. Miles cohortis. M. C. P. Maceria centum pedum. M. C. T. Mala conjux tua, Mali causa tui, Monumentum curavit testamento. M. C. V. Manu consertum vocat, Monumentum curavit vivens. [Vel Miles Cohortis Victricis, vel Vigilum, vel Vlpiæ, vel Voluntariorum, vel Vrbanæ.

M. D. Manibus diis, Manu divina, Matri deûm, Memoria dignus, Merenti dedit, Monumentum dedit, dedicavit, donavit. M. D. D. Mercede deductus, Monumentum dedicavit, dedicaverunt. M. D. H. Mandavit dari hoc, Mortis domus hæc. M. DIG. Memoria, Mercede, Morte dignus; Mulier digna. M. D. M. Magnæ deûm matri, vel Matri Deum Magnæ. M. D. M. I. Magnæ deûm matri Idææ, vel Isidi. M. D. SVO FEC. Monumentum de suo fecit.

M. E. Memoriam erexit. [vel Municeps ejus.] M. E. M. Municeps ejus municipii. M. E. M. D. D. E. Municipibus ejus municipii dare damnas esto. M. EOR. Mater eorum. M. EQ. Magister equitum.

M. F. Malæ fidei, Monumentum fecit. M. F. C. Memoriam, Monumentum fieri curavit. M. F. I. Monumentum fieri instituit. M. FI. P. Malæ fidei possessor. M. F. L. Monumentum fieri licebit.

M. H. Monumentum hoc. M. H. AD H. N. T. Monumentum hoc ad hæredes non transit. M.H.E. Mihi hæres erit, esto. [Monumentum hæredis esto, vel Hoc erexit.] M.H.E.N.R. Monumentum hoc hæredem non recipit, vel exterum. M.H.F.C. Monumentum hæres faciundum curavit, Monumentum hic [hoc] fieri curavit. M.H.H.S. Monumentum hoc hæredem sequitur. M. H. H. N. S. Monumentum hoc hæred. non sequitur. M. H. S. F. Monumentum hoc sibi fecit. M. H. S. M. Memoriam hanc sibi madavit, Monumentum hoc sibi mandavit.

M. I. Matri Idææ, Maximo Jovi, Monumentum instituit, jussit.

M. L. Mandavit lege, Merito libens, Miles legionis, Militum locus, Mille quinquaginta, Missæ litteræ, Monumenti [vel Monumento,] locus, Monumentum legavit, Monumentum liberti, Munere libero. M. L. D. Merito libens dedicavit, Monumentum liberto decrevit, Monumentum libens dedit. M. L. D. D. Merito libens dedicavit, dono [Decreto] dedit, Monumenti locum dono dedit. M. L. D. D. D. Monumenti locus datus decreto Decurionum. M. L. VII. G. F. Miles legionis septimæ Geminæ Felicis.

M. M. Magister magistratus, [At qui?] militum, munerum; Magnæ Matri. [vel Memoriæ merenti, vel Meritissimæ] M. M. D. Matri vel Marito monumentum dedit, Matri magnæ Deæ, [Immo Deum] Merenti monumentum dedit. M. M. F. Marito monumentum fecit, vel merenti, vel matri, vel meritissimo. M. Mil. Magister militiæ. M. M. M. More majorum. M. M. P. Monumentum petit, posuit; Marito monumentum posuit, vel matri, merenti &c. M. M. T. [illegible]C. Marito monumentum titulum fecit. [vel Merenti memoriæ.

M. N. Memoriæ nostræ, Meo nomine, Millia nummûm.

M. O. Matri optimæ. M O. P. Marito obsequens [Cur non potius Optimo? V. mox MA.] posuit.

M. P. Male positus; Memoriam, Mensam posuit, Mille passus, Mærens posuit, Monumentum posuit. M. P. C. Monumentum ponendum curavit. M. POT. Maximus Pontifex. M. P. P. Monumentum pie posuit. M. P. TR. POT. Maximus Pontifex Tribunitiæ potestatis. M. P. V. Millia passuum quinque, Monumentum posuit vivens. M. P. XI. Mille passus undecim, Monumentum pedes undecim.

M. R. Miles Romanus.

M. S. Manibus sacrum, Memoriæ suæ, statuit; Merito solvit; Monumentum statuit. M. S. C. Monumentum sibi constituit. M. S. D. Municipibus suis dedit. M. S. D. D. Municipes sui decreto Decurionum. M. S. P. Memoriæ suæ posuit. M. S. S. E. H. N. S Monumentum sententia Senatus [vel, ut al. Sive Sepulcrum, vel, ut malim, Supra Scriptum] exterum hæredem non sequitur. M. S. S. H. N. S. Monumentum sive sepulchrum hæredem non sequitur.

M. T. F. E. Malo tuo factum est.

M. V. Manibus, Monumentum, vivens.

M. X. Menses decem. M. X. D. II. Menses decem, dies duo.

M A

MA. Macuvius, Magnus. MAG. Magister, Magistratu. MAG. EQ. Magister equitum. MAG. IVV. Magister juvenum. MAG. MIL. Magister militiæ. MAG. MVN. Magister municipii. MAG. AVG. Magister Augustalis. MAG. VIC. Magister vici. MAN. Manibus, Manius. MAN. IRAT. H. Manes iratos habeat. MAR. CARIS. Maritus carissimus. MARIT. Marita, Maritæ. MARIT. OP. FAC. CUR. Marito optimo faciendum curavit. MART. Marti. MART. PAC. Marti Pacifero. MART. VICT. Marti Victori. MART. VLT. Marti Ultori. MATR. Matralia. MAX. Maximus. MAX. CS. Maximus Cæsar. MAX. POT. Maximæ potestatis. MAX. SEN. Maxima senectute.

M A C

MACÆ, [Μάκαι] Populi sunt Arabiæ Felicis, Carmanis oppositi, eo in tractu nardum & myrrham ferentis, ut est auctor Pomponius Mela lib. 3. cap. 8.

MACAREÆ, Μακαρέαι, vel MACARIA, [Μακαρία] Urbs Arcadiæ, a Macareo Lycaonis filio condita, quam Stephanus a Romanis Beatam vocari tradit.

MACAREATES, [Μακαρεάτης] Gentile eodem Stephano teste.

MACARĔUS, i. m. [Μακαρεὺς] Filius Æoli, qui Canacem sororem suam vitiavit. Ovid. lib. 2. Trist. 384.

Nobilis est Canace fratris amore sui.

MACARIA, [Μακαρία] i. e. Beata quondam Cyprus dicta, teste Plin. c. 31.

Macaria, [Μακαρία] Herculis filia, ſe pro incolumitate publica devovit inferis, ad expiandum ſcelus, ut ſcribunt Cælius & Eraſm. in Proverb. Meminit Plato in Hippia, & Plutarch. in Pelopida.

Măcăron, [Μακάρων] i. e. Beatorum, Inſulæ, Aſiatico litori oppoſitæ, & ad promontorium Tauri montis expoſitæ; quas quidam dici ſic putavere, ſive quod fortunati admodum cæli ſolique ſint, ſive quod eas ſuo ſuorumque regno Macar occupaverat. Verba ſunt Pomponii Melæ lib. 2. cap. 2. pr.

Maccus, i. m. & pl. **Macci**, orum. dicuntur Stolidi, & fatui, idque de nomine mulieris cujuſdam ſtupidæ & bardæ. Apuleius in Apolog. p. 325. Elm. Si cum hac una Rufi fallacia contendantur, macci prorſus & buccones videbuntur. Novium etiam in Macco citatum invenimus, qui titulus fabulæ eſt. Ex Turneb. 29. 20. [In Maccis & ſæpius in Macco exſule citatur a Nonio. conf. Suid. Etymologicum M. in Μακκοᾷν, & Heſych. Non dubito, quin Græca vox ſit.

Macednon, [Μακεδνὸν] Pindi montis Theſſaliæ regiuncula, Herodoto lib. 1.

Măcĕdo, ŏnis. m. [Μακεδὼν] Filius Oſiridis filii Jovis, a quo Macedoniam quidam dictam volunt.

Macedo, Philoſophus, de quo Gell. lib. 13. cap. 8. Is pro foribus omnium templorum ſcribi debere cenſebat verſum hunc,

> Ego odi homines ignava opera, & philoſopha ſententia.

Măcĕdŏnia, [Μακεδονία] Regio a Macedone Oſiridis Jovis filio dicta eſt. Habet Macedonia ab Oriente Thracium limitem, ab Occaſu Ionium pelagus, a Meridie Epiro terminatur, a Septentrione habet Dalmatiæ partem. V. Plin. lib. 4. cap. 10.

Macedonia dicta eſt, ut ait Stephanus de Urbibus, ab Macedonia filia Jovis & Thyiæ filiæ Deucalionis.

Măcĕdo, ŏnis. m. [Μακεδὼν] Qui Macedoniam habitat. Lucan. lib. 8. 694.

> Quum tibi ſacrato Macedo ſervetur in antro.

Vir Macedo. Hor. 3. Carm. 16. 24.

Alexander Macedo, quum ab ineunte ætate res maximas gerere cœpiſſet, nonne tertio & triceſimo anno mortem obiit? Cic. 5. Tuſcul. 48. Græci nonnunquam penultimam per ectaſin producunt, & per η ſcribunt μακηδών, & ſic in ceteris.

Macĕta, æ. m. [Μακέτης] Idem. Stat. 4. Silv. 6. extr.

> Nec te, regnator Macetûm.

i. e. Alexander. Nonnulli legunt Macedûm pro Macedonum, qui talem contractionem haud patitur. Macetûm pro Macetarum reſtituit Scaliger ad Auſon. de Clar. Urb. cap. 3. V. Drakenb. ad Sil. 17. 633.

Fines Macetûm. Lucan. lib. 10. 28. [Ego vero ubique Maceton ſcribendum puto, ut ſit ipſe genitivus Græcus Μακετῶν, a recto Μακέτης, quem Stephanus, ut uſu tritum, affert in Μακεδονία. conf. Heſych. Sic Colonia Thereon, & Philenon aræ apud Sall. Jug. 19. & ſexcenta talia paſſim. V. Cort. in loc. Etiam Rutil. tamen, errorem vulgi ſecutus,

> Magni Parthorum reges, Macedumque tyranni.

Măcĕdŏnius, a, um. Adj. [Μακεδόνιος] Ovid. 12. Met. 466.

> Qui clypeo, gladioque, Macedoniaque ſariſſa
> Conſpicuus.

Ubi neceſſitate metri coactus, propter tot ſyllabas breves ſecundam produxit, [Exemplo, ut diximus, Græcorum.

Macedonĭcus, a, um. [Μακεδονικὸς] Adj. poſſeſſ. a Macedonia. unde Mare Macedonicum, quod eſt Ægæi pars, & incipit a Pallene monte, qui Thraciæ finem facit. Extenditur uſque Megaram, quo Iſthmos interpoſitus, miſceri Ægæum Ionio non permittit, cujus litora a civitatibus nomen accipiunt. Plin. 4. 11.

Măcedoniensis, e. aliud Adj. Plaut. Pſeud. 4. 4. 4. Vir Macedonienſis.

Măcella, [μακέλλη] Genus ferramenti, eſt, quod uno tantum cædit mucrone, ſicut Dicella dicitur, quod bifariam. Cæl. Rhodig. ex Theone, lib. 11. cap. 16. V. DICELLA.

Măcellum, i. n. [ὀψοπώλιον] Locus quo venalia omnia, quæ ad victum humanum pertinent, proponebantur. Plaut. Aulul. 2. 8. 3.

> Venio ad macellum: rogito piſces, indicant
> Caros, agninam caram, caram bubulam,
> Vitulinam, cetum, porcinam; cara omnia.

Cic. 2. de Divin. 59. Si Epicuri de voluptate liber roſus eſſet, putarem annonam in macello cariorem fore.

Macellum, Varro human. Rer. Numerius Equitius Cupes, inquit, & Romanius Macellus ſingulari latrocinio multa loca habuerunt infeſta. His in exilium actis, publicata ſunt bona, & ædes ubi habitabant dirutæ: eque ea pecunia ſcalæ deûm Penatium ædificatæ ſunt. Ubi habitabant, locus ubi venirent ea, quæ veſcendi cauſa in Urbem erant allata. Itaque ab altero Macellum, ab altero Forum cupedinis appellatum eſt. Hæc ex Donati commentariis in Eunuch. 2. 2. 25. Sed aliam affert rationem nominis Varro lib. 4. de Ling. Lat. 32. V. MACELLOTA infra.

Pernicies & tempeſtas, barathrumque macelli. Hor. 1. Epiſt. 15. 31. de Mænio decoctore.

Macellārius, a, um. Adj. ut, Macellaria taberna. Valer. lib. 3. cap. 4. 3. Miro gradu Varro ex macellaria patris taberna ad Conſulatum conſcendit.

Macellārius, i. m. [ὀψοπώλης] Qui in macello non ſolum carnes, ſed omnia obſoniorum genera, quinetiam panem & frumentum vendit. Sueton. in Cæſ. 26. Ea quæ ad epulum pertinebant, quamvis macellariis oblocata, etiam domeſticatim apparabat.

Macellarii, item, Qui obſonia vendebant lautiora. Varro R. R. 3. 2. Et num plures tu e villa illic natos verres lanio vendis, quam hic apros macellario Seius? In omnibus codicibus legitur Macellarios, ſed male, ut annotavit Turnebus.

Macellōta, æ. m. [μακελλώτης] Varro lib. 4. de L. L. 32. Hoc erat antiquum Macellum, ubi olerum copia. Ea loca etiam nunc Lacedæmonii vocant μακελλώτας: ſed Iones oſtia hortorum & caſtelli, μακέλλας. Heſych. μακέλλας & μάκελα, φράγματα & δρύφρακτα exponit.

Maceo, **Macesco**. V. poſt MACER.

Măcer, cra, crum. [ἰσχνὸς] Adj. Exilem extenuatumque ſignificat, quem medici Gracilem vocant, cujuſmodi ſunt bilioſi fere omnes. Virg. 3. Ecl. 100.

> Heu heu quam pingui macer eſt mihi taurus in arvo.

Perottus a Græco deduci putat. Græci enim μακρὸν longum dicunt, quæ autem tenuia ſunt, longiora videntur.

Macer, a Marcere. Varro de L. L. lib. 5. 6. extr. Mærere a marcere, quod mærore corpus marceſcere videatur: hinc etiam dicti Macri.

Agello macro pauper. Hor. 1. Serm. 6. 71.

Boves macræ. Propert. lib. 4. 1. 22.

Humus pinguiſſima vel macerrima. Columel. lib. 2. cap. 9.

Libellus macer, Exiguus. Martial. lib. 2. 6.

Solum exile & macrum. Cic. 2. de Lege Agr. 66.

Macra cavum repetes arctum, quem macra ſubiſti. Hor. 1. Epiſt. 7. 33.

Macrior, compar. Varr. de L. L. lib. 7. 39.

Vitis macrior. Columel. lib. 4. cap. 24

Macerrimus, ſuperl. De hoc Varr. de L. L. lib. 7. 39.

Macellus, a, um. [ἰσχνίδιος] Adj. diminut. pro Macilento. Si noſti, non magnus homo eſt, naſutus, macellus. Lucil apud Non. 2. 524. Alterum diminutivum Macriculus Varro l. c. 40. dici negat.

Macrĭtūdo, ĭnis. f. [ἰσχνότης] Plaut. Capt. 1. 2. 32.

> Oſſa, atque pellis ſum, miſera, macritudine.

Mācror, ſive **Măcor**, ōris. m. [ἰσχνότης] Ipſa macri tenuitas corporis. Pacuvius Peribœa apud Non. 2. 525. Corpuſque meum tali mærore, errore, macore ſenet. conf. Sen. de Tranquil. cap. 2.

Măcĭes, ēi. f. [ἰσχνότης, φθίσις] Idem ac Macror. Columel. lib. 6. cap. 14. Eſt etiam illa gravis pernicies, quum pulmones exulcerantur, inde tuſſis & macies.

Adducit cutem macies. Ovid. 3. Met. 397.

Concidimus macie. Ovid 21. Epiſt. 215.

Confecta viri forma ſuprema macie. Virg. 3. Æn. 590.

Deformat macies horrida vultum. Virg. 4. Georg. 255.

Minari maciem, & infirmitatem Quintil. lib. 2. cap. 4.

Narrare de ſua ſollicitudine macieque. Cic. 3. Att. 15.

Occupat turpis macies decentes malas. Hor. 3. Carm. 27. 53.

Seneſcere ævo & macie. Lucret. lib. 1. 326.

Tenuare aliquem macie. Virg. 3. Georg. 129.

Măcĭlentus, a, um. Adj. [λεπτόκρεως] Feſtus; Macilenti, Macie attenuati. Plaut. Capt. 3. 4. 113.

> Sed qua facie eſt tuus ſodalis Philocrates? AR. dicam tibi,
> Macilento ore, naſo acuto, corpore albo, & oculis nigris.

Măceo, ſive **Macreo**, ui, [λεπτύνομαι] ēre. Macrum eſſe. Plaut. Aulul. 3. 6. 28.

> Qui oſſa atque pellis totus eſt, ita ut cura macet.

Macesco, [ἰσχναίνομαι, συντήκομαι, ἐκτήκομαι] ĕre. Macrum fieri. Plaut. Capt. 1. 2. 31.

> Quis hic loquitur. E. ego qui tuo mærore maceror,
> Maceſco, conſeneſco, & tabeſco miſer.

Varro 3. de R. R. cap. 16. Tum enim propter laborem aſperantur & maceſcunt.

Macresco, ĕre. Idem. Varr. 2. de R. R. cap. 5. Algor enim eas, & fames macreſcere cogit. Hor. 1. Epiſt. 2. 57.

> Invidus alterius macreſcit rebus opimis.

Macio, [ἰσχναίνω] āre. Macrum facere. A quo Emacio. Solin. cap. 15. Maciari imbribus.

Macĕro, [ἐκτήκω, λεπτύνω] āre. Attenuare, conterere; & ad corpus tunc refertur. Liv. 26. 13. Alterum annum circumvallatos incluſoſque vos fame macerant.

Macerare hoſtem, Fatigare, vexare. Florus 2. 6. 28. Itaque per Samnium totum, per Falernos, Gauranoſque ſaltus ſic maceravit Annibalem, ut, qui frangi virtute non poterat, mora comminueretur.

Se Macerare, ad animum translatum, eſt Nimia cura, ſtudio, vel ſollicitudine ſeipſum conficere & attenuare. Ter. Andr. 4. 2. 2. Tu modo, anime mi, noli te macerare.

Invidia macerat nos. Lucret. lib. 3. 75.

Macerare, Mollificare, ut fit quum quippiam tam diu in aqua tenetur, donec tenerum & molle fiat. Ter. Adelph. 3. 3. 27. Salſamenta hæc, Stephanio, fac macerentur pulchre. Columel. lib. 2. cap. 9. Hoc medicamine una nocte ſemina macerata jaciuntur.

Braſſicam macerare in aquam. Cato cap. 156.

Macerare, Proluere, perluere, madefacere. Plin. de Poppæa, lib. 11. cap. 41. de lacte aſinino, Balnearum etiam ſolio totum corpus illo lacte macerabat. Vitruvius item 7. 2. pr. jubet calcem coctam diu macerari, ante quam fabri ea utantur. Budæus.

Maceror, āri. Paſſivum. Hor. 1. Carm. 13. 8.

> — quam lentis
> Penitus macerer ignibus.

i. e. Tabeſcam, liqueſcam, conſumar, Lambinus.

Maceror interdum, quod ſim tibi cauſa doloris. Ovid. 20. Epiſt. 125.

Male maceror. V. MALUS.

Macerātus, a, um. Partic. Mollis & tener factus. Plaut. Pœn. 3. 2. 21.

> Macerato hoc pingues fiunt auro in Barbaria boves.

Lana ſæpius macerata. Senec. Epiſt. 71.

Pars exercitus macerata. Vellei. 2. 112. 3.

Macĕratio, ōnis. f. Vitruv. lib. 7. cap. 2.

Viſcerum maceratio. Arnob. lib. 4.

Maceresco, ĕre. Maceratum fieri; Antiquum. Cato de R. R. cap. 102. Frumento curculio ne noceat, neu mures tangant, lutum de amurca facito: palearum paulum addito, ſinito macereſcant bene. [An Maceraſcant?

Macro, āre. unde Emacrare. q. V. loco ſuo.

Mācĕria, æ. vel **Maceries**, ēi. f. [τειχίον] Paries, ſive murus, vel congeries lapidum in unum compactorum, ſine cæmento aut alio genere ferruminis, quo vineæ claudi ſolent. Ter. Adelph. 5. 7. 10.

> Atque hanc in horto maceriam jube dirui
> Quantum poteſt.

Cic. 16. Fam. 18. Helico nequiſſimus HS M dabat, nullo aprico horto, nullo emiſſario, nulla maceria, nulla caſa.

Maceries, ēi. f. [ἴκτησις] pro Macritudine, ſive maceratione. Afranius Excepto, Si ille hoc nunc ſentit facere illi ſatis, vis quanta illius mors ſit, maceries tibi. Nonius 2. 536.

Macereŏla, ſive **Maceriola**, æ. f. dimin. Vet. Inſcript. apud Spon. Miſc. Erud. Antiq. LOCVS MACEREOLA CLVSVS. Ubi Sponius dicit Maceriolam eſſe Murum, quo ſepulchrorum areæ claudebantur. [Buſta intelligit. V. Suet. Ner. cap. 33. ed. Gronov.

Macĭdus, a, um. Adj. Macilentus. Conſtant. Afer. 13. 12. Si materia ſit cholerica, corpus erit macidum. [Hinc Macor, quod V. in MACROR ſupra.

MACERO, MACESCO. V. MACER.

MACESTUS, i. m. [Μάκεςος] Fluvius est Mœsiæ, in Rhindacum influens. Plin. lib. 5. cap. 31.

MĂCHÆRA, æ. f. [μάχαιρα] Græcum est, Latine Sica, gladius, culter. Plaut. Curcul. 3. 54. Clypeatus elephantum ubi machæra diligit. Juven. 7. Sat. 9. de Gladiatore,

—ames nomen, victumque machæræ. Liv. 7. 24. pr. Lævo humero machæra prope trajecto, cesserat parumper ex acie. Ex vetusto codice legendum Matari.

MACHÆRIUM, i. n. [μαχαίριον] Cultellus coquinarius. Plaut. Aulul. 2. 9. 1.

Dromo, desquama pisces, tu machærio
Congrum, murænam, exdorsua, quantum potes.

Item Gladiolus. Plaut. Rud. 2. 2. 9. Qui tres duceret chlamydatos cum machæriis. [Priore loco alii Machærion proprium coqui nomen esse putant. V. dict. seq.

MACHÆRIŌNES, um. m. pl. [μαχαιρίωνες] apud Spartanos dicti sunt Anticratis posteri, quod is machæra, i. e. gladio Epaminondam in bello strenue confecisset. Meminit Cæl. lib. 13. cap. 7. Ex Plut. in Agesi. p. 616. Francof.

MACHÆRŎPŒUS, i. m. [μαχαιροποιὸς] Faber gladiorum. Quo nomine dictus est Demosthenis pater: ab officina gladiorum, quam Athenis egregiam, multisque artificii servis instructam habebat. V. Plut. pr. vit. ejus.

MACHÆRŎPHŎRUS, i. m. [μαχαιροφόρος] Stipator gladium ferens. Cic. 2. Q. Frat. 10. Cum hominem portarem ad Bajas Neapoli, Octophoro Aniciano, machærophoris centum sequentibus, miros risus nos edere, cum ille, ignarus sui comitatus, repente aperuit lecticam, & pæne ille timore, ego risu corrui.

MACHÆRUS, untis. [Μαχαιροῦς Stephano] Arx Judææ, secundum olim ab Hierosolymis dignitatis locum obtinens. Plin. lib. 5. cap. 16.

MACHÆRŌNION, i. n. [μαχαιρώνιον] Dioscoridi, lib. 4. Herba est quæ Xiphion quoque dicitur, & Gladiolus seu Pugio: quoniam gladii speciem foliis præbeat, radice (Theophrasto tradente) dulci, ubi excoquatur: proinde trita farinæ admiscebatur. V. Cæl. lib. 13. cap. 7. ad finem.

MACHÆRŎPHYLLON, i. n. [μαχαιρόφυλλον] Eadem herba. Apul. de Herb. cap. 78.

MACHAGISTIA, æ. f. verbum mysticum, quo, ut Ammianus 23. 6. loquitur, Magiam Plato Machagistiam esse docuit, divinorum incorruptissimum cultum. V. ibi Lindenbrog. [At nihil de hac voce Lindenbrogius, nisi quod Agathiæ locum affert, ubi μαγικὴ ἁγιστεία divisa voce, i. e. Magica ceremonia dicitur, unde suspicor & apud Marcellinum Magicam hagistian legendum.

MĂCHĀON, ŏnis. m. [Μαχάων] fuit, teste Homero lib. Iliad. 2. 732. Æsculapii filius, Podalirii frater. Is ob præstantiam medicinæ artis cum aliis heroibus Græcorum ad Trojam e Creta convocatus fuit. Propert. 1. 2. 59.

Tarda Philoctetæ sanavit crura Machaon.

MACHĀŎNIUS, a, um. Adj. [Μαχαόνιος] Ovid. 1. de Pont. 3. 5. Machaoniæ artes. i. e. Medicæ. Idem Rem. Amor. 546.

Ille Machaonia vix ope sanus erit.

Succo Machaonio sæva coierunt vulnera. Stat. 1. Silv. 4. 114.

MĂCHĬMOS, [Μάχιμος] Civitas est extra hunc orbem, teste Æliano, cujus incolæ pugnaces sunt, armatique nascuntur, ac bellum assidue gerunt, collimitaneos plurimum evertendo, quippe gentium multarum esse compotem unam modo civitatem. In ea censeri hominum myriadas ducentis haud pauciores, quos non absumpserint bella, morbis plane conficiuntur. Sed perrarum id est. Intereunt vero in præliis saxis percussi, aut lignis: nam ferri ictum non admiserint. Auro argentoque abundant eatenus, ut sit ibi aurum vilius quam apud nos ferrum. Hæc & plura Cælius ex Æliano lib. 17. cap. 35.

MĀCHĬNA, æ. f. [μηχανὴ, ἐπίνοια] Conatus, molitio, excogitatio, inventum.

Machina dicitur, ut ait Ulpianus, ubi non tam materiæ ratio, quam manus, atque ingenii ducitur.

Mundi machina. Lucret. lib. 5. 97.

Machinæ etiam olim dicebantur, quibus servi in ergastulo aut alibi continerentur, & coercerentur: etiam liberi interdum. Plin. 35. 10. Paucis diei horis pingebat, id quoque cum gravitate, quod semper togatus, quanquam in machinis. Turnebus. [Machinas intelligit Pegmata, seu Confixa asseribus junctis, & vel ex funibus, vel fulcris longioribus suspensa, in quibus Amulius, ne indignum gravitate Romana habitum sumeret, togatus pingebat. V. paulo infra Machina *Echafaud.*

Machina, Instrumentum quo moles aliqua facile quocunque volueris, impelli potest. Plin. lib. 19. cap. 2. Quanto sit in usu omnibus terris, navium armamentis, machinis ædificationum.

Bellicas machinas vocamus Opera fabrilia, quibus in bello, oppugnandi, vel propugnandi causa, utimur.

Belli machina. Virg. 2. Æn. 151.

Arietaria, in ARIES.

Ingens. Hor. 2. Epist. 2. 73.

Murales. V. MURUS.

Admovere machinam, in ADMOVEO.

Apponere, in APPONO.

Audere machinas. Tacit. lib. 4. Hist. 23.

Fabricata in muros nostros. Virg. 2. Æn. 46.

Machinæ, per translationem, Consilia quibus decipere hostem conamur. Plaut. Bacch. 2. 2. 54. Aliquam machinabor machinam.

Dolus & machina. Cic. 3. de Nat. Deor. 73.

—nec quid inde auferam,
Nec quem dolum ad eum, machinamve, commoliar
Scio quicquam. Ex poeta. Et paulo post, Quid ergo isti doli, quid machinæ, quid fallaciæ, præstigiæque? Num sine ratione esse potuerunt?

Adhibere omnes machinas ad aliquid efficiendum. Cic. ad Brut. epist. ult. Ad reliquos hic quoque labor mihi accessit, ut omnes adhibeam machinas ad tenendum adolescentem.

Machina, *Eschafaud*, & Machinari, *Eschafauder* dici potest, hoc est Tabulatum facere. Bud. Ulpian. l. 5. D. Commodat. Si servum tibi tectorem commodavero, & de machina ceciderit: periculum meum esse Vivianus ait. Sed ego hoc ita verum puto, si tibi commodavi ut in machina operaretur. Ceterum si ut de plano opus faceret, tu eum imposuisti machinæ: aut si machinæ culpa factum est, minus diligenter non ab ipso ligatæ, vel funium perticarumque vetustate: dico periculum, quod culpa contigit rogantis commodatum, ipsum præstare debere. nam & Mela scripsit, Si servus lapidario commodatus, sub machina perierit, teneri fabrum commodati, qui negligentius machinam colligarit.

Machina, Aristoteli lib. de Poetica arte dicitur, quoties in tragœdia adhibendus est deus, ad ea quæ sunt extra fabulam expedienda: quæ vel ante facta sunt, neque hominem scire fas est, vel postea futura sunt, & prædictionem ac nuntiationem desiderant. Cum Aristotele consentit Horatius de Arte poetica, v. 191. qui vetat deum (ex machina) adhibere, nisi nodus difficilis, & deo dignus inciderit, id est nisi talis difficultas exstiterit, ut sine machina exitus fabulæ non possit explicari. Exstant multa apud probatos auctores hujus moris exempla ac testimonia. Annotavit Lambinus ad d. l.

MACHINŬLA, æ. f. dimin. Festus in Groma: Genus machinulæ cujusdam. V. eund. in Incitega, & Mustricola.

MACHINĀLIS, e. Adj. [μηχανικὸς] Quod ad machinas spectat. ut Machinalis scientia. Plin. lib. 7. cap. 37.

Pondus machinale. Auson. Epist. 21. 34.

Cui subjugabo de molarum ambagibus,
Qui machinali saxa volvunt pondere.

MACHINĀRIUS, a, um. Adj. ut, Asinus machinarius. Alfenus in l. Quum quæreretur. §. ultimo. D. de legat. & fideicommis. Asinum machinarium legatum videri. Est autem Asinus machinarius, Molendarius, qui molit: i. e. Qui molam machina quadam inclusam volvit & torquet, quam & Machinam frumentariam vocat Jurisconsultus. Sic Amica de machinis empta a Q. Cicerone de Pet. cons. 6. fortasse dicitur, i. e. de pistrino vel moletrina. Ex Turnebo.

Mensor machinarius. Ulpian. in l. Vel cujus. D. Si mensor. fal. mo. &c. Etsi mensor machinarius fefellerit.

MACHINARIUS, i. m. Qui ad machinam est, vel Mechanicus. Paulus in l. Si putator. D. Ad legem Aquiliam, Si putator quum ex arbore ramum dejiceret, vel machinarius, hominem prætereuntem occidit, &c.

MACHINŌSUS, a, um. Adj. [μηχανώδης] ut, Navigium machinosum, apud Suet. in Neron. cap. 34. Paulo ante Navem solutilem appellarat. [Q. d. Machinis plenum. H. St.

MACHIO, ōnis. m. Isidor. 19. 8. Machiones dicti a Machinis in quibus insistunt propter altitudinem parietum. [Machinones puto legendum.

MACHĬNOR, [μηχανάομαι, ἐπινοέω, τεχνάομαι, ἐπιτεχνάομαι] āri. dicitur a μηχανάομαι, quod est Invenio. Unde μηχάνημα, Inventum & molimen dicitur. In bonam partem accipitur, pro Invenire ratione. Cic. 2. de Nat. Deor. 128. Nam primum aliæ mares, aliæ feminæ sunt: quod perpetuitatis causa machinata natura est. De bestiis.

Nam tibi præterea quod machiner, inveniamque, nihil est. h. e. Nam quod tibi præterea excogitem, aut fabricer, quod tibi placeat, nihil est. Lucret. lib. 3. 957.

Machinari frequentius in malam partem, Imaginari, cogitare, invenire per dolum. Cic. 2. Verr. 15. Quum interea aliud quiddam jamdiu machinetur. Plaut. Casin. 2. 4. 22.

Illa mihi nubet, machinare quod lubet, quovis modo.

Necem machinari. Liv. 1. 51. pr.

Pestem aliquam machinari in omnes. Cic. 3. de Nat. Deor. 66.

MACHINĀTUS, a, um. Partic. Pass. ut, Strepitus machinatus, i. e. Per machinas effectus. Sallust. apud Non. 2. 859.

MACHINĀTIO, ōnis. f. [μηχάνησις, παλάμη, ἐπιτέχνησις] pro Machina. Cæs. 2. Bell. Gall. 21. Primum irridere ex muro, atque increpitare vocibus, quod [an Quo?] tanta machinatio ab tanto spatio instrueretur. Liv. 34. 34. Nunc impensa quoque magna eget in opera, in machinationes & tormenta, quibus tanta urbs oppugnanda est. Adde 37. 5.

Machinatio, Inventio & astutia. Cic. 2. de Orat. 72. Qui tanquam machinatione aliqua, tum ad severitatem, tum ad remissionem animi, tum ad tristitiam, tum lætitiam est contorquendus.

MACHINATUS, ûs. m. Apul. Apol. p. 321. Me suo machinatu reum postulatum. V. & Sidon. 5. Epist. 6.

MACHINĀMENTUM, i. n. [μηχάνημα, τέχνασμα] pro Machina. Liv. 24. 34. Turres contabulatas, machinamentaque alia quatiendis muris portabant.

Oppugnationum machinamenta & astus. Tacit. 12. Ann. 45. Nihil tam ignarum barbaris, quam machinamenta & astus oppugnationum.

Suspensum & nutans machinamentum. Tacit. 4. Hist. 30.

Promovere scalas & machinamenta. Tacit. 15. Ann. 4. Adiabeni quum promovere scalas & machinamenta inciperent, facile detrusi.

MACHINĀTOR, ōris. m. [μηχανοποιὸς] ut, Machinator bellicorum instrumentorum: h. e. Qui bellicas machinas invenit vel conficit. Liv. 24. 34. Archimedes machinator bellicorum tormentorum.

Belli machinator. Liv. 1. 28.

Doli machinator. Tacit. 1. Ann. 10.

Omnium architectus & machinator. Cic. pro Rosc. Amer. 132.

Scelerum horum omnium improbissimus machinator, h. e. Inventor & auctor. Cic. 3. in Catil. 6.

MACHINĀTRIX, īcis. f. Seneca Medea v. 266.

Tu malorum machinatrix facinorum.

MACHLIS, is. f. Fera est Scandinaviæ insulæ peculiaris, alcæ similis, sed nullo suffraginum flexu. Unde dormitura non cubat, sed arbori se acclinans somnum capit: quæ a venatoribus ante succisa, quum semel ceciderit, erigere se non potest, eaque sola ratione capitur: alias miræ velocitatis. Labrum ei superius prægrande: ob id retrograditur in pascendo, ne in priora tendens involvatur. Plin. lib. 8. cap. 15. Harduin. legit Achlin. q. V.

MACHLYÆ, [Μάχλυες Herodoto] Populi Africæ supra Nasamones, quos Androgynos esse tradit Calliphanes, utriusque naturæ vicibus inter se coeuntes. His Aristoteles tradit dextram mammam esse virilem, lævam muliebrem. V. Plin. lib. 6. cap. 2.

MACIA, æ. f. herba, alias Anagallis dicta, Marcel. Emp. cap. 1.

MACIDÆ, i. Urbs Thraciæ, quam Ptolemæus Madi nominat degenere vocabulo. V. Vadianum in Melam lib. 2. cap. 2. in descriptione Thraciæ.

Macidatus, a, um. Adj. Liquoris infusione madens. Apuleius lib. 8. p. 210 Ille spongiis macidatis tumores comprimere. Al. Inacidatis. q. V.

Macies, Macilentus, Macio, are. V. macer.

Macir, Plinio, aliis Macer, [μάκιρ Dioscoridi] Cortex est subrufus & magnæ radicis, qui ex India advehitur, detractus ex arbore sui nominis.

Macistus, i. [Μάκιστος Stephano] Oppidum est Triphyliæ, hoc est Elidis, quod Caucones inhabitarunt: ita dictum a Macisto fratre Phryxi. Plin. lib. 4. cap. 6. Macistum enumerat inter Arcadiæ civitates.

Macomaca Villa, [Καλαμάκωμα κώμη] apud Ptolemæum, lib. 4. cap. 3. Urbs Syrtis magnæ: vulgo *Mesrota*.

Macra, æ. m. [Μάκρα] Fluvius Liguriam separans ab Hetruria, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 5.
Est & insulæ nomen in Carcinite sinu, ut scribit idem Plin. lib. 4. cap. 13. Ptolemæo Marcalla dicitur.

Macreo, Macresco, Macro. V. macer.

Macris, Insula, V. abantis.

Macrobii Meroeni [Μακρόβιοι] supra Ægyptum populi: dicti quod ipsorum vitæ spatium nostram ætatem dimidio exsuperet. Meroenos autem intra Cancri tropicum, & æquatorem esse Ptolemæus auctor est. V. Pomponium, lib. 3. 10. in descriptione Æthiopiæ. Hinc, Omnes apud Græcos, qui præter solitum ætatem suam protraxerunt, Macrobii dicuntur. V. Plin. 7. 48. & Valer. Max. 8. 13. ext. 5.

Macrobius, i. m. [Μακρόβιος] Aurelius Theodosius Macrobius Auctor Latinus, sæculi 12. scripsit in Somnium Scipionis libros duos; & septem libros Saturnalium conviviorum, varii argumenti, potissimum tamen philologici.

Măcrŏchēra, æ. f. [μακρόχειρα] Tunica manicata. Lampridius in Alex. Severo, cap. 33. Macrocheras ex purpura ad usum suum revocavit.

Măcrŏchīr, [Μακρόχειρ] Cognomen fuit Artaxerxis Assyriorum regis, ideo illi impositum, quod alteram manum haberet longiorem. Latini Longimanum vertunt. V. Nep. 21. 1. 4.

Măcrŏcollos, c. [μακρόκολλος] Plin. lib. 13. cap. 12. de variis chartarum generibus loquens: Igitur e secundo corio statumina facta sunt: e primo subtegmina. Auxit & latitudinem. Pedalis erat mensura, & cubitalis macrocollis. de Augusta charta. Ubi Hermolaus, Macrocola sunt eo nomine Majores & longiores chartæ, quas modo Regias (ut arbitror) vocamus. Nam & Catullus regiam chartam vocat. Hactenus Hermolaus qui Macrocolum, i. n. videtur derivare a κῶλον, quod Membrum significat, quasi Longa membrana: itaque simplici L scribi deberet. Alii rectius a κόλλα deducunt; Sic enim scribitur in MSS. Cic. 13. Att. 25. Sed tamen ego non desperο probatum iri Varroni: & id, quoniam impensam fecimus in macrocolla, facile patior teneri. Idem 16. 3. pr. Sed tamen σύνταγμα misi ad te retractatius: & quidem archetypum ipsum, crebris locis inculcatum & refectum. Hunc tu tralatum in macrocollum, lege in arcano convivis tuis. i. e In chartam novam transcriptum, inquit Budæus. V. Harduin. in Plin. l. c.

Măcrŏlŏgia, æ. f. [μακρολογία] Isidor. 1. 33. Macrologia, longiloquium res non necessarias comprehendens, ut, Legati, non impetrata pace, retro, unde venerant, domum reversi sunt.

Macron Tīchos, [Μακρὸν Τεῖχος] Oppidum est Thraciæ, non procul ab Isthmo Cherronesi, ita dictum a longo muro, quem Miltiades ibi a Propontide ad Melanem sinum duxit, Cherronesum a reliqua excludens Thracia. Auctor Plin. lib. 4. cap. 11.

Măcrōnes, um. m. pl. [Μάκρωνες] Populi sunt in Ponto, quos ab Eubœa colonos illuc adductos memorant, unde & nomen, quoniam Eubœa quandoque Macris sit nuncupata, quod Dionysius Chalcidensis significat. Alii vero dici Macrones putant, quia apud eos plures inveniantur macrocephali, id est capitis justo longioris. ut apud Persas grypos invenias plerosque, id est adunci nasi. Plin. lib. 6. cap. 10.

Macror, V. macer.

Mactator, Macte, &c. V. post macto.

Mactea, æ. f. [ματτύη] Cibi genus. Sueton. in Calig. cap. 38. Et multis venenatas macteas misit. Hoc nomine, ut ait Athenæus lib. 14. extr. omne scitamentum, & omnis cupedia, jucundumque & pretiosum edulium censetur, quum tamen initio esset quædam maza. V. mattya.

Macteola, æ. f. dimin. Arnobius lib. 7. p. 231. Frustilla hæc parvula pro suavibus macteolis sumunt. Al. Matteolis.

Mactĭcus, a, um. Qui habet magnas malas, & os patens, quasi Malacticus. Festus. [Immo Perottus. Festi verba V. in mattici.

Macto, [φονεύω, θύω, σφάττω] āre. Immolare. Virg. 4. Æn. 57.
— mactant lectas de more bidentes. Ubi Servius, Mactant, Verbum sacrorum, κατὰ εὐφημισμὸν dictum, quasi Magis auctum. [An Auctant? V. reliqua apud Serv. & infra in mactus, Macte virtute.
Caprum mactare. Ovid. 2. Fast. 445.
Honores mactavit meritos. Virg. 3. Æn. 118.
Juvencos mactare. Virg. 6. Æn. 38.
Mactare, pro In modum victimæ interficere. Cic in Pison. 16. Quorum ego furori nisi cessissem, in Catilinæ busto vobis ducibus mactatus essem.
Gloriæ & ultioni aliquem mactare. Tacit. 2. Ann. 13.
Orco mactare hostes, In Orcum demittere & præcipitare. Liv. 9. 40.
Supplicio mactare. Cic. 1. in Catil. 27. Nonne hunc in vincula duci, non ad mortem rapi, non summo supplicio mactari imperabis?
Supplicio mactare aliquo jus civitatis, per translationem pro Violare. Cic. 6. Verr. 26. Quo minus sibi arrogent, minusque vos despiciant, quum videant jus civitatis illo supplicio esse mactatum.
Mactare, pro Augere usurparunt veteres. Cic. 6. de Repub. Ferunt laudibus, mactant honoribus. Nonius 4. 291.
Mactare, Honorare. Plaut. Tamen honeste mactatum reducam domum. Accius Didascalicōn, lib. 1. Sapientiæque invictæ gratia atque honoris pater, honeste rem mactavit aurea. Nonius l. c.
Mactare, per translationem, pro Malo afficere, seu male tractare ponitur: ut docet Nonius l. c.
Infortunio mactare. Plaut. Curcul. 4. 3. 5.
Non edepol nunc ego te mediocri macto infortunio;
Sed eopse illo, quo mactare soleo cui nihil debeo.
Malo & damno mactare. Plaut. Aulul. 3. 5. 61.
Dotatæ mactant & malo & damno viros. Cic. pro Cœl. 36. Post te continuo fecit idem in duobus prodigiis Reip. Clodius; quo etiam majore malo es mactandus.

Re magna mala mactari cupis. Plaut. Most. 1. 1. 58.
Si sapiam, hoc, quod me mactat, concinnem lutum. i. e. Affligit. Plaut. Rud. 1. 2. 8.
Mactare, Præcipitare. Accius Antenoridis, Qui aut illorum copias fundam in campo, aut naves uram, aut castra mactabo in mare. Nonius l. c.

Mactatus, a, um. Partic. [τεθυμένος] ut, Hostia mactata. Hor. 1. Carm. 19. 16.
Caper Bacchi mactatus ad aras. Ovid. 15. Met. 114.

Mactandus, a, um. aliud Partic. [θυτέος] ut, Senec. Troad. 361.
Mactanda virgo est Thessali busto ducis.

Mactātio, ōnis. f. Arnob. 7. Innoxiorum animantium mactatione lætari. V. Isid. 6. 19.

Mactātus, ûs. m. [θύσις] Immolatio, mactatio. Lucret. lib. 1. 100.
— nubendi tempore in ipso
Hostia concideret mactatu mœsta parentis. De Iphianassa.

Mactātor, ōris. m. [φονεύς] Seneca Troad. 1002.
— perge mactator senum

Mactābĭlis, e. Adj. Quod mactare potest. Lucret. 6. 805.
At quum membra hominis percepit fervida febris:
Tum fit odor vini plagæ mactabilis instar. Alii legunt Manabilis, sed corrupte. [Immo recte.

Mactus, a, um. Adj. i. e. Magis auctus, ut ait Festus. Genitivo & ablativo jungitur, & ut plurimum in vocativo utimur. Ut macte virtutis, & virtute; i. e. Magis aucte, cumulateque. Dictio est quæ laudet simul & adhortetur eum, quem probitate crescere videas.
Nominativo utitur Cato R. R. cap. 134. Jane pater, te hac strue commovenda, bonas preces te precor, uti sies volens propitius mihi, liberisque meis, domo familiæque meæ mactus hoc ferto. conf. Serv. p. p.
Macte animi vir, h. e. Sagaci & magno animo prædite. Martial. lib. 12. 7.
Macte animi, quem rarus habet, morumque tuorum,
Quos Numa, quos hilaris posset habere Cato.
Macte virtute, sive Macte virtute esto. Cic. Macte vir virtute esto. Virg. 9. Æn. 641.
Macte nova virtute puer, sic itur ad astra. Sermo est, inquit Servius, tractus a sacris. Quoties enim aut tus, aut vinum super victimam fundebatur, dicebant: Mactus est taurus vino, vel ture: hoc est, cumulata hostia & magis aucta.
Macte bonis animi. Stat. 1. Silv. 3. 106.
Macte hac gravitatis gloria, Cæsar. Plin. in Paneg. cap. 46.
Macte uterque ingenti in Remp. merito, cui hoc tantum boni contulistis! Plin. Paneg. cap. 89. extr.
Macte toris. Stat. 1. Silv. 2. 201. Applausus est, & congratulatio. Felix, inquit, & beate talibus nuptiis.
Macte amare, i. e. Maxime, Adverbialiter. Plaut. Milit. 2. 1. 22.
Is amabat meretricem macte Athenis Atticis. Sed omnino Matre legendum. V. Gronov.
Macti, in plur. Liv. 7. 36. Macti virtute milites Romani estote.
Vos quidem macti virtute estote. Curt 4. 1. 18.
Macti ingenio este, cæli interpretes. Plin. lib. 2. cap. 12. al. Macte.
Macte, absolutum. Cic. 12. Att. 9. Servulos autem dicere aiebant, eum & agripetas ejectos a Buthrotiis. Macte. Sed amabo te, perscribe mihi totum negotium.

Mactra, æ. f. [μάκτρα, κάρδοπος] est, ut Gellius ait, Arca panaria. Mactram lingua vernacula *bucham* appellat, in qua & panis & conspersio reconditur. A verbo Græco μάττω dicta, quod subigere, conspergere, pinsere, commolereque significat. Bud. Gellii locus est lib. 13. cap. 24. Sed in MSS. deest Lat. hæc interpretatio.
A mactra illam fustuli. Petron. cap. 47. ut vult Scheffer.

Măcŭla, æ. f. [κηλὶς, σπῖλος, μῶμος] Labes, sive sordes. A Macie deducit Perottus: quoniam, inquit, macies animal decolorat, ac fœdum facit. Plin. Fullones eas maculas e vestibus tollunt.
Macula, Nota seu signum. unde genitivæ notæ in corpore, maculæ dicuntur. Plaut. Capt. 3. 4. 63.
Viden' tu illi maculari corpus totum maculis luridis? Plin. lib. 13. cap. 15. Maculæve discolores.
Lucentes maculæ, Marmoris Synadici. Stat. 1. Silv. 5. 38.
Nigræ maculæ sub adverso pectore. Ovid. 3. Amor. 5. 43.
Pullis maculis infuscare vellera. Virg. 3. Georg. 389.
Squalentibus auro maculis ardens. Virg. 4. Georg. 91. de Apum rege.
Insignis bos maculis. Virg. 3. Georg. 55.
Albis maculis bicolor equus. Virg. 5. Æn. 566.
Fugare maculas ore. Ovid. de Medic. faciei, 78.
Increscunt maculæ ac verrucæ. V. incresco.
Macula, Translate Dedecus, Infamia. Cic. 1. Verr. 11. Cujus ut adolescentiæ maculas, ignominiasque prætercam. Ter. Adelph. 5. 8. 32.
— vitium commune omnium est,
Quod nimium ad rem in senecta attenti sumus: hanc maculam nos decet
Effugere.
Labes & macula. Cic. pro Corn. Balb. 15. Est hujus sæculi labes quædam & macula, virtuti invidere.
Afficere macula. Cic. pro Rosc. Com. 133. Legationis ipsius ceremoniam polluerit, maculaque affecerit.
Aspergere maculis, in aspergo.
Concipere maculam, in concipio.
Delenda est vobis illa macula Mithridatico bello superiore suscepta. Cic. pro Lege Manil. 7.
Eluere maculam. Cic. pro Sext. 63. Illa in Repub. macula regni publicati maneret, quam nemo jam posset eluere.
Imprimere maculam laudibus. Senec. Herc. OEth. 11.
Macula quæ penitus jam insedit, atque inveteravit in Populi Romani nomine. V. insideo, & invetero.
Inurere æternas maculas alicui, quas reliqua vita eluere non possit. Cic. in Salust. 16.
Luere maculas sanguine, in luo.
Suscipere maculam. Cic. pro Lege Manil. 7. V. Delenda.
Paucæ maculæ in carmine. Hor. de Arte Poet. 352.
Macula, Foramen retis, seu plaga. Cic. 7. Verr. 27. Reticulumque ad nares sibi apponebat tenuissimo lino, minutis maculis, plenum rosæ
Rete grandi macula. Varr. 3. de R. R. cap. 11. Idque septum totum rete grandi-

grandibus maculis integitur, ne eo involare aquila poſſit, neve ex ea evolare anas.

Diſtincta maculis retia. Ovid. 5. Epiſt. 19.

MACULŌSUS, a, um. Adj. [σπιλωτὸς, κατάστικτος] Sordidum & immundum ſignificat. Plautus, Sordida ac maculoſa facie. Cic. 2. Philipp. 73. Auctionis vero miſerabilis aſpectus, veſtis Pompeii non multa, eaque maculoſa.

Maculoſus, Varius, ac notis ſive maculis conſperſus. Virg. 1. Æn. 327.

Succinctam pharetra, & maculoſæ tegmine lyncis. Plin. lib. 35. cap. 6. Glebis ſuus colos, extra maculoſus.

Cutis maculoſa. Plin. lib. 26. cap. 1.

Fulgor maculoſus ſquamam incendebat auro. Virg 5. Æn. 87. de Angui.

Littera maculoſa ſuffuſas habet lituras. Ovid. 3. Triſt. 1. 15.

Maculoſa myrrha. Martial. lib. 10. 80.

Notis grandibus maculoſus anguis. Virg. 3. Georg. 427.

Vellere maculoſo velat corpus. Ovid. 3. Met. 197.

Maculoſus homo, per translationem, pro Immundo & impuro. Cic. 1. Att. 13. Non enim unquam turpior in ludo talario conſeſſus fuit, maculoſi Senatores, nudi equites, &c.

Avaritia, & libidine fœdus, & maculoſus. Tacit. 1. Hiſt. 7.

Dedecore maculoſus. Tacit. 3. Hiſt. 38.

Nefas maculoſum. Hor. 4. Carm. 5. 22.

MACŬLO, [σπιλόω] āre. Deturpare, fœdare. Plaut. Capt. 3. 4. 63.

Viden' tu illi maculari corpus totum maculis luridis?

Sanguine maculans ſola terræ. Catul. 61. 7.

Terram tabo maculant Virg. 3. Æn. 29.

Ferrum maculavit ſanguine. Ovid. 7. Met. 315.

Translate. Plin. lib. 6. Epiſt. 31. Nupta hæc Tribuno militum honores petituro, & ſuam, & mariti dignitatem, Centurionis amore maculaverat.

Nomen alicujus crimine. Virg. 10. Æn. 851.

Scelere, dedecore, &c. maculare. Cic. de Aruſp. Reſpon. 27. Quominus caſtiſſimos ludos omni flagitio pollueret, omni dedecore macularet.

Ne parricidio macularent partus ſuos. Liv. 1. 13. pr.

Metus pœnarum maculat præmia vitæ. Lucret. lib. 5. 1150.

MACULATIO, ōnis. f. Firmic. lib. 1. cap. 3. Ignavus ille vir, & omni infamia maculationeque pollutus. Item lib. 3. cap. 15. Matrem ignobilem, vel aliqua infamiæ faciet maculatione pollutam.

MACULĀBILIS, e. Adj. V. IMMACULABILIS. H. St. Adſcripſit & locum Auſonii, qui in IMMACULABILIS allatus eſt.

M A D

MĂDĂRŌSIS, eos. f. [μαδάρωσις] Latine Glabritas, medicis affectio eſt, ubi ex palpebris defluunt pili, quod ex ſucci pravitate procedit. De hac Galen. & alii, ut refert Cæl. lib. 19. cap. 1. V. Henr. Steph. Theſ. Gr. Append.

MADAURA, æ. f. [Μαδαύρα] vel MADAURA, ōrum. n. [Μάδαυρα] Civitas in confinio Gætuliæ, & Numidiæ, a qua Apuleius Madaurenſis eſt vocatus. V. Cellar. Geogr. 4. 5. 49.

MADEFACIO, V. poſt ſeq. dict.

MĂDEO, ui, [κάθυγρός εἰμι] ēre. Madidum eſſe, & humore aliquo conſperſum. Plin. lib. 8. cap. 25. Tergoris ad ſcuta galeaſque impenetrabilis, præterquam ſi humore madeat. Plaut. Moſt. 1. 3. 38.

Madent jam in corde parietes, periere hæ oppido ædes.

Enſis cruore maduit. Ovid. 13. Met. 389.

Genæ madent imbre triſti. i. e. Lacrimis. Catul. 66. 56.

Humus madebit cæleſti rore ſparſa. Ovid. 1. Faſt. 312.

Natabant pavimenta vino, madebant parietes. Cic. 2. Philip. 105.

Pocula madeant generoſo Baccho. Tibul. lib. 3. 6. 5.

Vindemia madet nimbis continuis. Martial. lib. 1. 27.

Vino madere, Ebrium eſſe Martial. lib. 11. 16. Plaut. Truc. 4. 4. 2.

Si alia membra vino madeant, cor ſit ſaltem ſobrium.

Mero. Idem. Tibull. lib. 2. 2. 8.

Mens madet. Lucret. lib. 3. 478. de Ebrio.

Metu madere: h. e. Præ timore ſudore aſperſum eſſe. Plaut. Moſt. 2. 1. 48. [Niſi potius eſt, Metu ebrius, i. e. plenus ſum.

Sermonibus Socraticis madet. Hor 3. Carm. 21. 9. i. e. Refertus & plenus, & quaſi ebrius eſt præceptis Socraticis. Hoc enim magis placet quam quod Acron ait, Madet, i. e. Fluit. conf. MADIDUS.

Divitiis madent fercula. Propert. lib. 4. 4. 74. Al. Deliciis.

Madere, pro Coqui, Elixari. Virg 1. Georg. 196.

Et quamvis igni exiguo properata maderent. Plaut. Perſ. 1. 3. 12.

Collyræ facite ut madeant, & coliphia. Idem Men. 2. 2. 51.

Jam ergo hæc madebunt faxo, nihil morabitur. Rurſum 1. 3. 28.

Madida quæ mihi appoſita in menſam, milvinam ſuggerant. i. e. Cocta. Id ex eo credo, quod plerumque quæ cocta ſunt, teneteſcere & madeſcere ſolent. Annotavit Turneb. in Adverſ. 18. 15.

MADENS, entis. Partic. [κάθυγρος ὢν] Humore aliquo conſperſus. Cic. Poſt red. in Senat. 12. Primum proceſſit: qua auctoritate vir? vini, ſomni, ſtupri plenus, madenti coma, compoſito capillo. i. e. Unguento illita & uncta.

Enſe madens, i. e. Cruore madens hauſto ab enſe. Stat. 3. Theb. 230.

Fletu madens os. Ovid. 3. Triſt. 5. 12.

Oculis madens, Flens. Stat. 5. Silv. 3. 58.

Sanguine madens veſtis, apud Quintil. lib. 6. cap. 2. de prætexta Cæſaris interfecti.

MADESCO, [καθυγραίνομαι, διαίνομαι] ĕre. Infici madore, humeſcere vel humectari. Columel. lib. 11. c. 3. Hæc enim res efficit, ut in coctura celerius madeſcat, & viridem colorem ſine nitro conſervet. De braſſica transferenda loquitur.

Madeſcere, etiam extrinſecus dicitur. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 311.

— largis tunc imbribus ora madeſcunt.

Tellus madeſcit nubibus. Ovid. 1. Met. 65.

MADĔFĂCIO, ēci, actum, [καθυγραίνω, διαίνω] ĕre. Inficere madore, Humore aſpergere. Cic. 1. de Divin 68. Vaticinatum, madefactum iri minus XXX diebus, Græciam ſanguine.

Virides madefecerat herbas. Virg. 5. Æn. 330.

Madefacere terram. Columel. lib. 2. cap. 4.

MADEFĪO, [διαίνομαι] ĕri. Aqua, aliove liquore aſpergi, imbui. Sueton. in Cæſ. 64. Quum decidiſſet in mare, per ducentos paſſus evaſit ad proximam navem elata læva, ne libelli, quos tenebat, madefierent.

Cæde madefieri. Ovid. 15. Met. 824.

Sepulchra madefient cæde. Catul. Argon. 62. 368.

Tyrio madefactus tempora nardo. Tibull. lib. 3. 7. 31.

Plumæ madefactæ ſanguine. Ovid. 6. Met. 529.

Terra madefacta cruore. Ovid. 8. Met. 402.

MADEFACTIO, ōnis. f. Octav. Hor. 1. 2.

MADEFACTO, āre. Frequ. Venant Fortun. 1. 21.

MADĬFĬCO, āre. Plin. 28. 7. Anguli oculorum ſubinde madificentur. [Sic in Theſ. Lipſ. Sed in emendatis Plinii codd. legitur, Madefiant.

MADĬDUS, a, um. Adj. [ὑγρὸς, κάθυγρος, δίυγρος] Aliquo liquore reſperſus, imbutus. Cui opponitur Siccus. Plin. lib. 13. cap. 24. Hieme vero quod inaruit, madidum. Ovid. 1. Met. 264.

— madidis Notus evolat alis.

Barba madida. Ovid. 1. Met. 339.

Capilli madidi myrrha. Ovid. 5. Met. 53.

Genæ. Ovid. 1. de Arte Am. 660.

Palus. Ovid. 1. de Arte Am. 554.

Veſtis. Virg. 5. Æn. 179.

Madidus, pro Ebrio dicitur aliquando, quemadmodum Madere vino. Plaut. Amph. 3. 4. 18.

Deſupero, quum huc acceſſerit, faciam ut ſit madidus ſobrius. i. e Efficiam ut videatur ebrius, quum nihil biberit, infuſa in caput matula.

Madida veſtis cocco, Infecta. Martial. lib. 5. 24.

Non niſi vel cocco madida, vel murice tincta.

Madidus artibus, pro Imbuto. Martial. lib. 1. 40.

Si quis Cecropiæ madidus Latiæque Minervæ
Artibus. conf. MADEO.

MADĬDE, Adv. Plaut. Pſeud. 5. 2. 7.

Molliter ſiſte nunc me, cave ne cadam: non vides me, ut madide madeam.

MADĬDO, [ὑγραίνω] āre. Madidum eſſe, ut vult Barth. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 88. — ille novo madidantes nectare pennas
Concutit, & glebas fecundo rore maritat. i. e. Imbutas, madidas.

MADOR, ōris. m. [ὑγρασία] Humor inhærens rei cuipiam. Saluſt. apud Non. 2. 54. Quaſi par in oppido feſtinatio, & ingens terror erat, ne ex latere nova munimenta madore infirmarentur: nam mœnia ſtagnabant, redundantibus cloacis adverſo æſtu maris. [Forte Latere novo. Subaudi Structa. Laterem enim, non coctum, ſed crudum intelligit. V. in hac voce.

MADON, i. n. [μαδὸν] Vitis alba alias dicitur, teſte Plin. lib. 23. cap. 1. Hujus ſarmenta longis & exilibus internodiis geniculata ſcandunt. Folia habet pampinoſa, ad ſimilitudinem hederæ Auctor idem Plin. ubi ſupra.

MADRITIUM, i. n. *Madrid*, Hiſpaniæ urbs metropolitana, olim Mantua Carpentanorum.

MADULSA, æ. m. [μέθυσος] Ebrius, quia madidus ſatis vino ſit. Plaut. Pſeud. 5. 1. 7. Apud Feſt Maduſa, ſine L, legitur, his verbis; Maduſa, Ebrius, a Græco μαδᾷν, deductum: vel quia madidus ſit vino.

M Æ

MÆA, V. MAJA.

MÆANDER, & MÆANDRUS, dri. m. [Μαίανδρος] Fluvius Phrygiæ ſive Mæoniæ. Per Phrygiam currit, Lydiamque diſterminat a Caria. Plin. lib. 5. cap. 29. Mæander ortus e lacu in monte Aulocrene, pluriſque affuſus oppidis, & repletus fluminibus crebris, ita ſinuoſis flexibus, ut ſæpe credatur reverti: Apamenam primum pervagatur, mox Eumeneticam, ac dein Bargyleticos campos: poſtremo Cariam placidus, omneſque eos agros fertiliſſimo rigans limo, ad decimum a Mileto ſtadium lenis illabitur mari. Ovid. lib. 8. Met. 162.

Non ſecus ac liquidus Phrygiis Mæander in arvis
Ludit & ambiguo lapſu refluitque, fluitque.

Vagus Mæander incerta unda ludit. Senec. Herc. fur. 9.

Mæandri. Eraſmus, Quum res agitur non ſimpliciter, ſed vafris & obliquis conſiliis, Mæandros dicimus: metaphora ſumpta a fluvio Mæandro, qui ſinuoſus ac flexuoſus labitur. Cic. in Piſon. 53. Quos tu Mæandros, dum omnes ſolitudines perſequeris, quæ diverticula, flexioneſque quæſiſti?

Mæandri more: h. e. Flexuoſe & tortuoſe. Columel. lib. 8. cap. 17. Virg. 5. Æn. 251.

Victori chlamydem auratam, quam plurima circum
Purpura, Mæandro duplici, Melibœa cucurrit. Ubi Servius, Mæandro duplici, flexuoſo. Et hoc dicit, Erat in chlamyde, flexuoſa, & in ſe remeabilis purpura, in modum Mæandri fluminis Cariæ provinciæ.

Feſtus neutro genere dicit, Mæandrum, inquit, genus picturæ, dictum eſt a ſimilitudine flexus amnis, qui appellatur Mæandrus.

MÆANDRIUS, a, um. Adj. [Μαιάνδρειος] Ovid. 9. Met. 573. Juvenis Mæandrius. de Cauno, Mæandri fluvii ex Cyanee & Mileto nepote.

MÆANDRĬCUS, a, um. Aliud Adj. Tertull. de Pallio, cap 4. Fluxu Mæandrico delicata veſtis. Salmaſ. Menandrico, ex Mſſ. & vet. edit. V. not. ejus p. 339.

MÆANDRĀTUS, a, um. Adj. antiquum. Varr. Mihi facies mæandrata, & vermiculata, atque etiam adeo ingens (alii Cingens) orbem terræ. Ex Non. 2. 550.

MÆATÆ, [Μαιάται] ut ex Dione Xiphilinus ſcribit in Severo, Britanniæ populi ſunt, qui montes incolunt aſperos, & aquis indigos, & campeſtria deſerta ac paluſtria, ſine civitatibus, domibus, agrorum cultu, fructibus tantum & pabulo victitantes. Eos eſſe dicit, Juxta murum, qui inſulam in duas partes dividit: Caledonios poſt illos.

MÆCĒNAS, ātis. m. [Μαικήνας] ſic enim ſcribendum eſt, non ut quidam, Mœcenas, vel ut alii, Mecænas. Plures fuerunt Romani, qui hoc nomine uſi ſunt.

Primus omnium memoratur a Silio, 10. 40. niſi ficta perſona eſt.

Proximus ab illo eſt, cujus mentionem fecit Cicero pro Cluent. 153. Tunc C. Flavius Puſio, Cn. Titinius, C. Mæcenas, illa robora populi Romani.

Fuit autem celeberrimus ille, qui tempore Auguſti floruit, ab Hetruriæ regibus oriundus, cui, tanquam unico litterarum ac litteratorum patrono,

trono, Virgilius Georgica ſua, & Horatius primum Carminum ſuorum inſcripſit. Hinc Martial. 8. Epig. 56. ad Flaccum, eos vocat Mæcenates qui doctis favent, & patrocinantur,

Sint Mæcenates, non deerunt, Flacce, Marones. De Mæcenatis vita, moribus & rebus geſtis exſtat liber ſingularis J. H. Meibomii.

MÆCENATIĀNUS, a, um. Adj. Quod Mæcenatis eſt. Suet. Neron.38. Turris Mæcenatiana.

MÆDI, [Μαιδοὶ] Populi ſunt ſupra Macedoniam ſiti, Triballis & Dardanis vicini; quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 1. Scribitur autem hæc dictio per æ diphthongum in prima ſyllaba, ad differentiam Medorum, qui in Aſia ſunt, Parthis finitimi.

MÆDIA, Mædorum regio.

MÆLIS, V. MELIS.

MÆLIUM, i. n. Varro de R. R. 2. 9. de Canibus, Ne vulnerentur a beſtiis, imponuntur his collaria, quæ vocantur Mælium, id eſt cingulum circum collum ex corio firmo cum clavulis capitatis. al. Millus, ex conjectura Scaligeri. V. MILLUS.

MÆLIUS, Nomen gentis Ro. ex qua fuit Sp. ille Mælius, equeſtris ordinis, qui ob frumentarias largitiones regni affectati ſuſpicionem incurrit, & ab Ahala Servilio Magiſtro equitum Cincinnati Dictatoris juſſu interfectus eſt. de quo Liv. lib. 4. 13. ſeqq. Valer. Max. 6. 3. 1.

MÆLIANUS, a, um. Adj. ut Frumentum Mælianum, & Mæliana cædes. Liv. 4. 16.

MÆNA, V. MÆNIS, & MENA.

MÆNĂDĔS, um. f. pl. [Μαινάδες] Mulieres illæ dicebantur, quæ Bacchi ſacra, capillis ſparſis curſitantes huc illuc, celebrabant. Sic παρὰ τὸ μαίνεσθαι, i. e. inſanire, & furere dictæ; quare a nobis furioſæ ſeu inſanæ dici poſſunt. Nom. ſing. eſt Mænas, ădis, Gr. μαινάς.

Auſoniæ Mænades. Ovid. 6. Faſt. 504.

Priapi Mænades, Mulieres libidinoſæ. Juven. 6. Sat. 316.

MÆNĂLA, orum. n. [Μαίναλον] intellectu ſingulare, voce autem plurale, inquit Priſcianus. At datur Mænalus, ut Diomed. docet, in ſingulari num. generis maſcul. in plurali neutrius. Stephan. vero montem genere neutro Mænalum vocat; τὸ ὄρος, τὸ Μαίναλον, ſingular. num. Idque contra Priſcianum. Mons eſt Arcadiæ amœniſſimus. Meminit Plin. lib. 4. cap. 6. Virg. 8. Ecl. 22.

Mænalus, argutumque nemus, pinoſque loquentes
Semper habet: ſemper paſtorum ille audit amores.

Frondens Mænalus. Stat. 9. Theb. 639.

Pinifer. Virg. 10. Ecl. 55.

Mænala. n. pl. Virg. 1. Georg. 17.

Pan ovium cuſtos, tua ſi tibi Mænala curæ,
Adſis ô Tegeææ favens. Ubi Menala ſine diphthongo ſcribit Servius, quum inquit, Menala mons Arcadiæ. dictus ἀπὸ τῶν μήλων, h. e. ab ovibus, quibus plenus eſt.

Horrenda latebris ferarum Mænala. Ovid. 1. Met. 216.

Eſt & nomen oppidi Arcadiæ, ad eundem montem ſiti, a Mænalo Lycaonis filio. Stephan.

MÆNĂLIUS, a, um. Adj. [Μαινάλιος] Quod eſt ex Mænalo. Pan dictus eſt Mænalius, ἀπὸ τοῦ μαίνομαι, quod eſt Furere, inſanire. Vel potius a Mænalo monte.

Aper Mænalius, quem Hercules Euryſtheo detulit. [At hic Erymanthius potius dicitur poëtis omnibus. vellem auctorem dediſſet. Solent tamen hæc etiam ab antiquis confundi. Ramum Mænalium vocat Propert. 4. 9. 15. Herculis clavam.

Deus Mænalius, Faunus. Ovid. 4. Faſt. 650.

Feræ. Ovid. 1. Amor. 7. 14.

Nemus. Stat. 9. Theb. 719.

Silvæ. Ovid. 2. de Arte Am. 193.

Sinus. Ovid. 5. Met. 608.

Verſus Mænalii. i. e. Arcadici. Virg. 8. Ecl. 21. [Ita Serv. Sed rectius Bucolicos exponeret.

MÆNĂLIS, ĭdos. [Μαιναλὶς] patronym. f. Ovid. 3. Triſt. 11. 8.

Cumque truci Borea, Mænalis urſa videt. Poſitum eſt pro adjectivo, i. e. Urſa Mænalia, & intelligit Arcton.

MÆNARIA, Inſula eſt in mari Liguſtico, ita dicta a Mænis piſcibus, quorum ibi magna capitur copia. Meminit inſulæ hujus Plin. lib. 3. cap. 6. Diverſa a Mænariis ut videtur, de quibus cap. 5. ibid.

MÆNIS, ĭdis. f. [μαινὶς] Piſcis eſt notiſſimus: Theodor. dicitur Alec. Hunc Hecate antiqui immolabant, quod ſit quibuſdam maniæ, id eſt furoris cauſa, ut iis qui dicuntur σεληνιαζόμενοι. Antiphanes certe Mænidas vocat Hecates cibum. V. Rhodig. lib. 20. cap. 6. & ſupra APHYA.

MÆNIUS, [Μαίνιος] Nomen gentile Ro. C. Mænius COS. anno ab urbe condita CCCCXVII, devictis navali prælio priſcis Latinis ac Antiatibus, eorum roſtra navium ærata in foro poſuit, appellarique id ſuggeſtum Roſtra cœpit. auctor Liv. lib. 8. 14. extr. V. Plin. lib. 34. cap. 5.

Mænius, Decoctor item quidam fuit & luxurioſus ſcurra, qui ampliſſimo conſumpto patrimonio, frugalis eſſe cœpit, de quo Hor. lib. 1. Epiſt. 15. 26.

Mænius, ut videtur alius, qui domo vendita, columnam tantum exceperat, ſuper quam tectum projiceret, ex provolantibus tabulatis, unde ſpectaret gladiatores, quæ propterea Mænia dicta eſt. Hæc fere Pedian. in Divinat. 50. ubi Cic. hujus columnæ meminit. Eundem hunc Mænium cum decoctore facit Scholiaſtes Horatii ad 1. Sat. 3. 21. adducitque auctorem Lucilium. Ab eodem & Mæniana dicta eſſe putantur. Quidam ſcribunt per E. Sed antiqua monumenta per Æ.

MÆNIUS, a, um. Adj. ut Mænia columna. V. dict. præced.

MÆNIANA, ōrum. pl. n. Mæniana ædificia a Mænio ſunt appellata, is enim primus ultra columnas extendit tigna, quo ampliarentur ſuperiora. Sic Paulus Feſti compilator. Nam Fulvii Urſini ſchedæ aliter habent. De origine nominis conſentit Nonius 1. 13.. Salmaſius tamen per OE diphthongum Mœniana ſcribendum contendit. Sueton. in Calig. cap. 18. extr. Commiſit & ſubitos, cum e Gelotiana apparatum circi proſpicientem pauci ex proximis Mænianis poſtulaſſent. Adde Cic. 4. Acad. 70. Plin. lib. 35. ſegm. 37. ibidemque Harduin. Javolen. l. 242. D. de verb. ſignif.

Mænianum. nom. ſing. habet Paulus J. C. l. 20. D. de Servit. præd. Urb. & Gloſſ. Lat. Gr. Mænianum, ἐξώστρα. At Gloſſ. Lat. Gr. MÆNIANUS, ſeu MENIANUS, Ἐκθέτης, ſed Gr. Lat. rurſus Ἐξώστης, Menianum; Projectio, Projectus.

MÆNŎLES, [Μαινόλης] dictus eſt Dionyſus, quod Latine Totum furentem ſignificat, cui Bacchæ orgia celebrant, & crudas carnes comedentes ſacro furore initiantur. V. Henr. Steph. Theſ. Græc.

MÆNŎMĔNON, i. n. ſcil. Mel. [μαινόμενον μέλι] Genus eſt mellis venenati, quod in Ponto ex rhododendri flore contrahitur; ita dictum ab inſania quam gignit. Plin. lib. 21. cap. 13.

MÆNUS, i. m. qui & Menus, & Mœnis, & Mœnus ſcribitur, fluvius nobiliſſimus Germaniæ, qui in Rhenum influit. Meminit Pompon. 3. 3. Plin. 9. 15. Tacit. Germ. cap. 28. Ammian. 17. 11. Eumen. Paneg. Conſt. 13.

MÆŎNIA, [Μαιονία] Lydia eſt, regio minoris Aſiæ. Unde Mæones, populi. Hæc vocatur regio exuſta. Nam (ut ſcribit Strabo) cinerulenta eſt in ſuperficie, & tota arboribus caret præter vitem. Dionyſ. ſcribit hanc regionem eſſe ſub altiſſima Tmoli montis rupe ſitam, ex qua Pactolus amnis effluit. Hinc

MÆONIUS, a, um. Adj. [Μαιόνιος] Lydius, ut, Bacchus Mæonius. Virg. 4. Georg. 380.

Puellæ. Ovid. 9. Epiſt. 65.

Ripæ. Ovid. 2. Met. 252.

Senex Mæonius, Homerus. Stat. 2. Silv. 1. 117.

Homerus Mæonius. Hor. 4. Carm. 9. 5.

Carmen Mæonium, Homericum. Hor. 1. Carm. 6. 2. Martial. 14. 183. de Homerica Myobatrachomachia,

Perlege Mæonio cantatas carmine ranas.

Carmine Mæonio conſurgere. Ovid. 3. de Pont. 3. 31.

Chartis Mæoniis condere aliquid. Ovid. 4. de Pont. 12. 27.

Mæonius Automedon, titulus erat Satiræ cujuſdam Varronis, quo nomine ſignificabantur juventutis inſtitutores rectoreſque, eam Homeri & poetarum ſcriptis erudientes. Sic Turneb.

MÆONĪDES, æ. m. [Μαιονίδης] per excellentiam dicitur Homerus, unde & Mæonium carmen, & Chartæ Mæoniæ pro Homericis accipiuntur. Martial. lib. 5. 10.

Et ſua riſerunt ſæcula Mæoniden.

MÆONIDÆ, arum. pl. Lydii. Virg. 11. Æn. 759.

MÆŎNIS, ĭdis. f. [Μαιονὶς] Ovid. 6. Met. 103.

Mæonis eluſam deſignat imagine tauri
Europam. Arachnen intelligit puellam Lydiæ. Idem 5. Met. 268.
Feliceſque vocat pariter ſtudioque, locoque
Mæonidas. i. e. Muſas. Heinſius hic legit Mnemonidas.

MÆOTÆ, arum. m. pl. [Μαιῶται] Scythiæ populi, a quibus Mæotidi paludi nomen eſt inditum. Plin. lib. 4. cap. 12. A Buge ſuper Mæotin Sauromatæ, & Eſſedones. At per oram ad Tanaim uſque Mæotæ, a quibus lacus nomen accepit.

MÆŌTIS, ĭdos. f. [Μαιῶτις] Palus Scythica in regione Septentrionali juxta Phaſidis oſtium, frigore congelaſcens, ut ait Servius. Cic. 5. Tuſc. 49. Hodie vulgo vocatur, *Le goulfe de la Tana, ou de Tanais.* Olivarius in Melam dicit vocari, *El mar negro.* i. e. Mare nigrum.

Solida Mæotis. Stat. 12. Theb. 526. i. e. Gelu concreta.

MÆŌTIS, ĭdis. [Μαιῶτις] patronym. f. pro Adj. 2. Epiſt. Sabin. 9.

Qui modo peltiferas fudit Mæotidas armis. Intelligit Amazonas.

Ara Mæotis. h. e. Mæotica. Juven 15. Sat. 114. Aram intelligit Dianæ Tauricæ, cui hoſpites immolabantur.

Hiems Mæotis. Ovid. 3. Triſt. 12. 2.

Longior antiquis viſa Mæotis hiems. ubi primam licenter corripuit poeta. [Sed lectio merito ſuſpecta eſt. Si tot interpretum conjecturis adjicere & noſtram licet, legerim Tomitis hiems, quo nihil nec aptius nec ſimplicius invenio. Tentabam & Madytis ab urbe Madyto vicinæ Cherroneſi. Sæpe enim e vicinia ejuſmodi epitheta mutuatur Ovidius.

MÆŌTĬCUS, a, um. Adj. [Μαιωτικὸς] Virg. 3. Georg. 349.

At non qua Scythiæ gentes, Mæoticaque unda.

Mæotica tellus, Scythica; cujus palus eſt Mæotis, inquit Serv. Virg. 6. Æn. 799.

MÆRA, [Μαῖρα] Canis quidam dictus eſt Orionis, ut poetæ narrant; proprie tamen eo nomine Capra ſignificatur λευκομέλαινα, id eſt ex albo nigricans. Auctor Cæl. lib. 17. cap. 28. V. MERA.

MÆREO, MÆROR, MÆSTITIA, MÆSTUS, &c. V. MŒREO.

MÆSON, onis. m. [Μαίσων] fuit Comicus hypocrites, patria Megarenſis, qui perſonam excogitavit primus, quam de ejus nomine Mæſona item vocant; quod Byzantius Ariſtophanes prodit in commentatione de perſonis, ab eo inventam ſcribens ſervi perſonam, nec non coqui. Scommata quoque, quibus id genus homines, præcipue ſcoptici mordaceſque, utuntur, Mæſonica vocantur. Ac ne quid omittam, Mæſona item dixere veteres, urbanum & elegantem coquum, Peregrinum vero & inurbanum Tettiga, id eſt cicadam. Hæc Cæl. lib. 6. cap. 17. ex Athen. l. 14. Meſon, inquit Feſtus, perſona comica appellatur, aut coci, aut nautæ, aut ejus generis. Dici ab inventore ejus Meſone comœdo, aït Ariſtophanes grammaticus. Hæc ille. Sed per diphthongum ſcribi debet, ut ex Heſych. quoque conſtat.

MÆVIUS, V. MEVIUS.

M A G

MĀGĀLIA, orum. n. pl. [καλύβαι Gl. L. Gr.] Vici dicuntur; quamvis Magaria ſecundum Servium dici debere videatur, cujus prima producatur. Virg. 1. Æn. 425.

Miratur molem Æneas, magalia quondam. Idem lib. 4. Æn. 259.

MĂGAS, ădis. [μαγὰς] ſive MAGĀDIUM, i. n. [μαγάδιον] dimin. Inſtrumentum muſicum lamina lignea quadrata conſtans, leviter convexa, intentis in ea citharæ fidibus. Dicitur etiam ea pars lyræ in quam plectrum illiditur; id eſt ubi percuſſio fit chordarum manu dextra. Jugum vero dicitur ubi ſiniſtra manu chordæ premuntur. Budæus ex Heſych. & Suid.

MAGDALIS, ĭdis. f. [μαγδαλὶς] Scribonius Largus, Compoſ. 201. Dum deſinit fervere, emplaſtrum manibus ſubigetur; & redactum in rotundas ampliores, quas magdalidas dicunt, reponetur. Vulgo Magdaleones vocant. V. Suid. in ἀπομαγδαλία & infra MANDALIA.

MAGDŌLUS, [Μαγδωλὸς] Ægypti oppidum apud Stephanum; cujus incolæ dicuntur Magdolitæ.

MAGIA, [Μαγία] Illyrici oppidum eſt Stephano, cujus incolæ Magiatæ dicuntur & Magiani.

Est & Magia, Fontis nomen in agro Syracusano, apud eundem.

MAGIA, MAGICUS. V. MAGUS.

MĀGĪRISCIUM, i. n. [μαγειρίσκιον] Plin. lib. 33. cap. 12. Fecit idem & coquos, magiriscia appellatos, parvulis potoriis, sed e quibus ne exemplaria quidem liceret exprimere. Tam opportuna injuriæ subtilitas erat. Palam est diminutivum esse, μάγειρος enim coquus dicitur, unde μαγειρίσκος diminutivum, & ab hoc alterum μαγειρίσκιον.

MAGIS, Idis. f. [μαγὶς] Bud. Pollux, lib. 7.§.22. Magis, inquit, & mactra vas in quo farinæ subiguntur. Et lib. 10.81. Quæ autem tripodibus imponuntur, & trapezæ, id est mensæ, & magides appellantur. Sic hodie vocitari potest orbiculatum instrumentum, quo panifices & dulciarii pistores, quos *pasticiarios* dicimus, subigendis farinis opificii sui utuntur, *Rondelum* appellant. De magide, Paul. in l. Servus. D. de condict. indebiti.

Magis, Genus lancis ejusdem formæ. Plin. lib. 33. cap. 11. Fenestella tradit tympana se juvene appellata stateras, & lances quas antiqui magidas appellaverant. *Platellam* nostri vocant. Budæus.

Magida, æ; declinat Varro, aitque Magidam a magnitudine dici. V. lib. 4. de L. L. 25. extr.

MĀGIS, [μᾶλλον] Perottus, Magis adverbium est, & significat Plus. deduciturque a Magnus, quod grandem significat. Plaut. Curc. 3. 6.

Si magis me instabunt, ad Prætorem sufferam.

Accipiunt magis ad contumeliam omnia. Ter. Adel. 4. 3. 15.

Magis credo. Cic. de Amicit. 9. Aut enim nemo (quod quidem magis credo) aut, si quisquam, ille sapiens fuit.

Magis diceres. Cic. de Amicit. 25. Tu magis id diceres, Fanni, si nuper in hortis Scipionis, quum est de Rep. disputatum, affuisses, qualis tum patronus justitiæ fuit contra accuratam orationem Phili!

Magis dicas, si scias quod ego scio. h. e. Majora dices. Plaut. Mil. 5.36.

Dabimus etiam magis. Plaut. Pers. 5. 2. 66.

Magis est, deficere stipulationem. Marcel. in l. Qui decem. §. Stichum. D. de solut. Martianus in l. Statuæ. ff. de usufr. Statuæ & imaginis usumfructum posse relinqui magis est.

Magis est, ut edicto locus sit. Ulpian. in l. 3. §. ult. D. Quib. ex caus. in possess. eat. Paul. in l. Si tibi domum. D. locat.

Etsi magis est quod gratuler tibi, quam quod te rogem, tamen etiam rogo, ut si quæ, &c. Cic. 16. Att. 5.

Magis loqui cum aliquo. Plaut. Casin. 2. 2. 40.

Magis lubet Plaut. Pers. 4. 4. 108.

Magis metuo. Plaut. Milit. 5. 43.

Magis noris. Ter. Heaut. 5. 1. 16. Magis, si magis noris, putes ita rem esse.

Magis quadraginta annos natus, pro Amplius. Cic. pro Rosc. Amer. 39.

Magis optandum quam sperandum. V. OPTO.

Magis videtur esse Potius in Suet. Claudio cap. 41. Composuit & de vita sua octo volumina, magis inepte, quam ineleganter. i. e. Potius inepte. Non autem Quæ essent minus inelegantia, quam inepta. H. St.

Magis quasi ad correctionem adhibetur, ut, Monito magis eo, quam rogato. Livius dec. 3. lib. 4. p. 319. Frob. H. St. Exstant lib. 24. cap. 6.

Magis profecta a natura. Cic. de Amicit. 20. Sed antiquior & pulchrior, & magis a natura ipsa profecta alia causa.

Magis scibo, antique, pro Magis sciam. Plaut. Trucul. 2. 6. 69.

Magis vellem, pro Mallem. Ter. Eun. 5. 7. 1.

Magis vereor. Ter. Heaut. 1. 2. 23.

Magis vidi. Plaut. Merc. 4. 3. 24.

Magis major. Plaut. Pœn. prol. 82.

Argentum, nisi qui dederit, nugas egerit:
Verum qui dederit, magis majores egerit. Et Amph. 1. 1. 145.
Igitur magis modum in majorem in sese concipiet metum. Virg. Cul. 78.
Qui queat optato magis esse beatior ævo. Magis dulcius. Plaut. Stich. 5. 4. 22.

Magis, cum positivo, implet vicem comparativi cum casu. Ovid. 2. Met. 856.

Cornua parva quidem, sed quæ contendere posses
Facta manu, puraque magis pellucida gemma. V. Burman. ad Quintil. p. 997.

Magis anxius. Ovid. 1. Met. 182.

Aperte. Ter. Adelph. 4. 5. 30.

Apta dona. Hor. 1. Epist. 7. 47.

Carus vita. Virg. 5. Æn. 725.

Deformis. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Dulce. Plaut. Pers. 5. 1. 12.

Elegans. Ter. Eun. 5. 4. 13.

Humanum. Ter. Hec. 4. 1. 39. Donatus, nota pro Humanius, Terentiano more.

Impense cupere. Ter. Adelph. 1. 9. 36.

Incondite facere. Varr. de L. L. lib. 4. 22.

Indubitatus, Certior. Stat. 2. Achill. 21.

Lubenter. Plaut. Most. 1. 3. 1.

Mane, Primum mane. Varr. L. L. 8. 44.

Mirum. Plaut. Amphit. 2. 1. 48.

Molestus. Ter. Eun. 3. 1. 24.

Severus. Ter. Eun. 2. 1. 21.

Similis. Plaut. Amphit. 2. 2. 43.

Varium. Varr. de L. L. lib. 8. 33.

Verum. Ter. And. 4. 2. 15.

—non Apollinis magis verum atque hoc responsum est.

Vespere, significat Novissimum vesper. Varr. lib. 8. de L. L. 44.

Virilis. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Ex usu, pro Utilior, inquit Donatus. Ter. Eun. 5. 9. 47.

Ad omnia hæc, magis opportunus, nec magis ex usu tuo
Nemo est.

Magis ex sese. Ter. And. 5. 4. 52. Quia habet aliud magis ex sese, & majus.

Magis quam. Cic. de Amicit. Vereor ne invidi magis, quam amici sit.

Magis id adeo. Ter. And. 1. 1. 135. Cic. 2. de Orat. 15. Magis adeo id facilitate, quam alia ulla culpa mea contingit.

Magis ædilis fieri non potuisset. Cic. pro Planc. 60. Quæris quid potuerit amplius assequi Plancius, si Cn. Scipionis fuisset filius? Magis ædilis fieri non potuisset: sed hoc præstare, quod ei minus invideretur.

Magis fit. Cic. in Parad. 3. Nihil huc addi potest, quo magis virtus fit.

Nisi forte magis erit parricida, si quis Consularem patrem, quam si quis humilem necaverit. Cic. pro Milon. 17.

Nihil magis. Cic. 1. Fam. 9. Quumque Pompeius ita contendisset, ut nihil unquam magis. V. Ita ut s. l.

Nihilo magis. V. NIHILUM.

Multo magis. Cic. 16. Fam. 19. Exspecto tuas litteras de ipsis rebus, teipsum multo magis.

Hoc magis quod, &c. Cic. pro Flacc. 69.

Eo magis vel quam, &c. Cic. 5. Verr. 1. Atque eo magis, si, &c.

Magis infra. Lucret. lib. 3. 275.

Nec magis hac infra quicquam est in corpore nostro. i. e. Nihil magis abstrusum. Quidam legunt Intra. Lambinus.

Magis, ac magis, repetitum: h. e. Frequentius. Plaut. Most. 3. 2. 13.

Quo magis ac magis ego cogito cum meo animo, &c. Al. Ac magis omittunt. Suet in Vitell cap. 11. pr. Magis deinde ac magis omni divino humanoque jure neglecto &c.

Magis & magis. Idem. Cic. 14. Att. 20. Itaque de Græcia quotidie magis & magis cogito.

Magis atque magis clarescunt sonitus. Virg. 2. Æn. 301.

Magis, magisque. Cic. Fil. 16. Fam 21. Enitar ut in dies magis magisque hæc nascens de me duplicetur opinio.

Magis magis. Catull. Argon. 62. 274.

Post vento crescente, magis magis increbrescunt. Potest & legi,
Post vento crescente magis, magis increbrescunt.

MAGE, pro Magis, apud Plaut. Trucul. 4. 4. 34.

Quem ego ecastor mage amo, quam me, dum id quod cupio inde
aufero. Archaismus est, ut Pote, pro Potis, auctore Donato ad Ter. Adelph. 2. 3. extr. Mage pollens aer. Lucret. lib. 4. 344. Phædr. 5. 4. 11.

Hoc argumentum veniam mage dari docet, &c. Adde Virg. 10. Æn. 481.

MAXĬME, superl. [μάλιστα] pro Summe, vel admodum: ut, Maxime adolescens. Plaut. Milit. 3. 1. 190.

Cognata. Ter. Phorm. 2. 1. 65.

Cupiens illius. Plaut. Amphit. Prol. 133.

Dignus. Ter. Eun. 5. 2. 27.

In culpa esse. Cic. 7. Verr. 20.

Libet. Cic. 1. Fam. 8.

Liberalissimus. Cic. 12. Att. 38. Sive hanc aberrationem a dolore delegerim, quæ maxime liberalissima, doctoque homine dignissima, laudari me etiam oportere. [Sed locus merito suspectus est, & ob eam rem Henricus Stephanus induxerat. V. Viris doctis ad eum notata.

Naturalis. Cic. de Amicit. 82. Itaque pulcherrima illa, & maxime naturali carent amicitia.

Necessarius. Cic. 1. Acad.

Pessima apis. Columel. lib. 9. cap. 3. Si vero sævior, maxime pessima est. [An Si vero sævior, maxima pessima est? i. e. Maxima quæque, pessima est.

Potentes. Ter. Adelph. 3. 4. 56.

Utile. Ter. And. 5. 1. 16.

Maxime indigere opis. Cic 1. Off. 49. Ut quisque maxime opis indigeat, ita ei potissimum opitulari.

Memini. Plaut. Men. 5. 9. 59.

Filii quot eratis? M. S. ut nunc maxime memini, duo.

Studuit omnium maxime. Cic. in Brut. 78. Qui maxime omnium nobilium Græcis litteris studuit. i. e. Magis quam alii omnes.

Vellem, ut, &c. Cic. 8. Philip. 31.

Maxime, Præcipue. Cic. pro Domo 47. Intuemini paulisper animis juventutem, & eos maxime, &c.

Maxime quod, pro Potissimum. Cic. 9. Att. 22. Ego tuis consiliis usus sum, maximeque quod & gravitatem in congressu nostro tenui quam debui, & ad urbem, &c.

Maxime scilicet. Cic. in Orat. 120. Cognoscat etiam rerum gestarum, & memoriæ veteris ordinem, maxime scilicet nostræ civitatis.

Et maxime. Cic. 7. Att. 12. Scribe aliquid, & maxime si, &c.

Et id maxime fieri temporibus hibernis. Cic. 2. de Nat. Deor. 25.

Vel maxime. Cic. in Partit. 114. Quæ quidem vel maxime suspicionem movent.

Maxime, Responsio concedentis, vel annuentis, pro Sane, vel certe. Ter. And. 4. 6. 23.

Duc me ad eam: quando huc veni, ut videam. M. maxime. Idem Eun. 1. 2. 109.

Tu, Parmeno, huc fac illi adducantur. P. maxume.

MĂGISTER, tri. m. [διδάσκαλος, καθηγητής] proprie dicitur Artium præceptor, auctore Festo. Ter. And. 1. 1. 27.

Qui scire posses, aut ingenium noscere,
Dum ætas, metus, magister prohibebant? Paulus l. Cui præcipua. D. de Verb. signif. Cui præcipua cura rerum incumbit, & qui magis quam ceteri diligentiam & solicitudinem rebus, quibus præsunt, debent: hi magistri appellantur. Quinetiam ipsi magistratus per derivationem a magistris cognominantur. Unde etiam cujuslibet disciplinæ præceptores, magistros appellari a monendo vel monstrando.

Non solum usi sunt voce, eam inserentes suo sermoni, ut peregrinam, posteriore sæculo, verum & usi sunt quadam facta ex ea, nam legimus μαίστωρ & διδασκάλος apud Suidam, & notandum, sustulisse litteram g. sicut & nos, qui dicimus *maistre.* & μαγιστεία, ἀρχή, Vide Suid. H. St. Sic & Germani *Meister*, mutata diphthongo. Apud Suidam tamen etiam legimus μαγίστωρ, Διδάσκαλος. totum locum apud ipsum V.

Magister itaque proprie est, Disciplinæ aut artis præceptor, deinde, Imperator in re quacunque. Sumitur item pro Suasore, sive auctore. V. Burm. ad Phædr. 2. 6. 15.

Magister ad rem aliquam, Consiliarius. Ter. And. 1. 2. 20.

Declamandi magister. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Artis magister. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Eloquentiæ magistrum se polliceri. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Magister, Idem qui Pædagogus Græce. Ter. Phorm. 1. 2. 22.

Abeuntes

Abeuntes ambo hinc tum senes me filiis
Relinquunt quasi magistrum.
Aridus. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Barbati. Juven. 14. Sat. 12.
Doctissimum & incomparabilem magistrum domi habeat. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Sævus. Horat. 1. Epist. 18. 13.
Capere magistrum, in CAPIO.
Exuere, Amandare. Tacit. 14. Ann. 52. extr.
Ferre se magistrum alicujus. Tacit. 4. Hist. 10.
Fingit equum tenera docilem cervice magister. Hor. 1. Epist. 2. 64.
Linquere regimen indocto magistro. Senec. Medea, 8.
Servire timido pudet magistro. Stat. 2. Achill. 189.
Magister fracta aure. Martial. 7. 31.
At juvenes alios fracta colit aure magister,
Et rapit innumeras sordidus unctor opes. Ego hoc e Græco sumptum arbitror Græcorumque exercitationibus, apud quos qui Gymnasiorum plagis contusi multatique fuerant, propterea quod a concertatoribus fere tempora & aures feriri solerent, auribus fractis dicebantur. Igitur, Magister fracta aure, est, Magister exercitationum, & Gymnasiorum exercitor, qui luctam pugilatumve docet, quique pila vel folle ludere. Pollux, ἐπὶ δὲ τῶν ἐν γυμνασίοις πληγῶν τὰ ὦτα κατεαγέναι, καὶ ἀποκάταξις. Hesychius, ἀποκάταξις, τὰ ὦτα τεθλασμένος. Turneb. Adverf. 24. 28.
Magistri (inquit Festus) non solum doctores artium, sed etiam pagorum, societatum, vicorum, collegiorum, equitum dicuntur: quia omnes ii magis ceteris possunt.
Magister convivii, Apuleio & aliis. Idem qui Varroni Modimperator, Horatio Arbiter bibendi, Græcis συμποσίαρχος.
Curiæ. Plaut. Aulul. 1. 2. 29.
Nam noster nostræ qui est magister curiæ, &c. Magister curiæ, inquit hic Turnebus, videtur esse is, quem Græci φρατριάρχην appellant. Ut enim curia pars est tribus Romanis; sic & Græcis φρατρία. Græca ad consuetudinem Romanam traducta sunt; & ut pagorum erant magistri, sic & curiarum.
Equitum. Varr. 4. de L. L. 14. Magister equitum, quod summa potestas hujus in equites & accensos, ut est summa populi Romani Dictator, a quo is quoque Magister populi est appellatus. Pomponius in l. 2. §. Populo deinde aucto. D. de Origine juris. Et his Dictatoribus Magistri equitum jungebantur, sic quomodo Regibus Tribuni Celerum; quod officium fere tale erat, quale hodie Præfectorum Prætorio; magistratus tamen habebantur legitimi.
Ludi, qui & Ludimagister uno verbo dicitur. Cic. 1. Verr. 47. Si ab isto libro, quem tibi magister ludi nescio quis ex alienis orationibus compositum dedit, verbo uno discesseris. V. in LUDUS.
Militiæ utriusque. In Cod. Theodos. & antiquis Inscript. V. Noris. ad Cenotaph. Pisan. p. 441.
Morum, i. e. Censor. Cic. 3. Fam. 13. Eo brevior est hæc Epistola, &, ut adversus magistrum morum, modestior.
τῶν τε τρόπων τοῦ ἑκάστου ἐπιστάτην. Dio 144. Par. circa med.
Dum ætas, metus, magister prohibebant. Terent. H. St. Exstant And. 1. 1. 27. Ceterum Magistri morum appellationem extra ordinem Cæsari datam fuisse, neque Censoris proinde nomini synonymum esse subjectis his verbis l. c. Dio declarat: οὕτω γὰρ πῶς ὀνομάσθη, ὥσπερ οὐκ ἀξίας αὐτοῦ τῆς τοῦ τιμητοῦ προσρήσεως οὔσης. In Gloss. Lat. Gr. Magister morum, Αὐτόνομος.
Navis magistrum accipere debemus eum, cui totius navis cura mandata est. Hæc Ulpianus l. 1. §. 1. D. de Exercitoria actione. Liv. 29. 25. Ut ex navibus gubernatoresque & magistri navium, & bini milites in forum convenirent ad imperia accipienda. Adde Petron. cap. 75. & Burman. ad cap. 101. Valer. 1. Argon. 18.
—Graiis Elice servanda magistris. h. e. Nautis, seu navium magistris & rectoribus.
Pagorum. Sic. Flacc. de Condit. Agr. p. 25. Adde Meurs. Miscell. 1. 7.
Pecoris, Pastor. Varro de R. R. lib. 2. cap. 10. Contra, pernoctare ad suum quemque gregem, esse omnes sub uno magistro pecoris; eum esse majorem natu, potius quam alios, & peritiorem, quam reliquos. Cic. 7. Verr. 17. Nominat iste servum, quem magistrum pecoris esse diceret.
Peditum. Ammian. Marcell. apud Cælium, lib. 12. cap. 17.
Populi, Dictator. Cic. 3. de Fin. 75. Rectius Magister populi (is enim est Dictator,) quam Sulla, qui trium pestiferorum vitiorum, luxuriæ, avaritiæ, crudelitatis magister fuit. V. Equitum.
Sacrorum dicebatur, Qui velut princeps, & sacri ipsius pontifex, aliisque sacerdotibus major erat. Livius 39. 18. extr. Ne quis magister sacrorum, aut sacerdos esset. Apud Capitolinum quoque scribitur in M. Aurel. Antonini vita cap. 4. pr. de Saliorum sacerdotio, Fuit in eo sacerdotio & præsul, & vates, & magister. Et in inscriptione antiqua legitur, SALIVS ALBANVS, IDEM MAGISTER SALIORVM. Annotavit Turnebus.
Societatis. Cic. 13. Fam. 9. dicebatur, Qui maximam partem vectigalium in Publicanorum societate, quæ coierat ad hujus vel illius provinciæ aut portoria aut scripturam aut decumas conducendas, conduxerat, sive in Urbe esset sive in provincia.
Scripturæ, Qui civitatis alicujus publicos pecorum proventus scribendi munus habet. Cic. 5. Verr. 167. Misit in Siciliam litteras ad Carpinatium, quum esset Magister scripturæ & ejus societatis publicanorum.
Vicorum. Suet. Aug. cap. 30. Spatium urbis in regiones vicosque divisit: instituitque ut illas annui magistratus sortito tuerentur. Hos magistri e plebe cujusque viciniæ electi. conf. Fest. supra.
Magistri dicuntur, Qui bona sub hasta vendunt. Nam quum in auctione bona venirent, ut inter hæredes aut creditores dividerentur, de sententia cohæredum aut creditorum eligebatur qui præesset auctioni, qui scilicet quanti quæque res venire deberet, ipse statueret arbitratu suo, sociis non repugnantibus, is Magister dicebatur. Hinc, lib. 6. cap. 4. Quintil dictum recitat Ciceronis in Platorii matrem; Ludum habuisse, dum vixit; magistros, postquam mortua sit. Ita infamem significavit & ab impudicitia, dum viveret; & mortuam, ab ære alieno. Et Ludum per translationem dixit, Magistros per ambiguitatem; quod ad Platorii matrem, dum vixit, infames feminæ convenire solitæ; post mortem, ejus bona venibant. V. Cælium, lib. 21. cap. 17. Cic. 1. Att. 1. Una agebant ceteri creditores, in quibus erat Lucullus, & P. Scipio, & is, quem putabant magistrum fore, si bona venirent, L. Pontius.
Magister, olim dicebatur Venditor patrimonii ejus, qui solvendo non esset, quia illius bonis vendendis ab omnibus creditoribus auctoritate Prætoris præponebatur. Hinc Magistri carmen. Cic. 1. de Orat. 245. Vel si causam ageres militis, patrem ejus, ut soles, dicendo a mortuis excitasses, statuisses ante oculos, complexus esset filium, flensque eum centumviris commendasset; lapides mehercule omnes flere ac lamentari coegisses; ut totum illud, Uti lingua nuncupassit, non in XII Tab. quas tu omnibus bibliothecis anteponis, sed in Magistri carmine scriptum videretur. Legitur fere in omnibus editis Magico carmine, sed mendum est. Agit enim lege in hæreditatem testamento patris exheres filius, non tamen nominatim exhæredatus, sed alio hærede scripto, quum ipse militiæ mortuus existimatus esset. Eam igitur causam si Crassus egisset, inquit Cicero, carmen illud XII Tab. Uti lingua nuncupassit, ita jus esto; quo nexa, mancipia, testamenta confirmantur; iniquum injustumque increpasset, neque tam legum carmen, quam magistrorum bona debitorum proscribentium, & a liberis debitorum ad alienos transferentium clamasset, præsertim quum eo testamento, veluti auctione, ad extraneum bona transitura essent. Carmen autem magistri interpretor Tabellam, quam magister proponebat, & qua proscribebat se alicujus bona venditurum. Ejus enim olim, qui multis debebat latitabatque, neque defendebatur, Prætorem creditores adibant, apud quem querebantur, bonorumque possessionem petebant; quam & Prætor dabat, atque in diem certam ea possidebant; quæ quum venerat, Prætorem rursus adibant, petebantque sibi ut liceret unum e suo numero deligere, qui bonorum venditioni præesset, qui Magister dicebatur. Is in compitis celebribus, & frequentibus urbis locis Tabulas proponebat, se debitoris bona venditurum his verbis; Titius debitor noster incidit in causam venditionis bonorum, nos creditores ejus bona vendemus; qui volet emptor accedat. Hanc proscriptionem, Cicero hic appellat Magistri carmen.

MAGISTRA, æ. f. Cic. 1. de Finib. 128. Magistra ac duce natura. Idem pro Rosc. Amer. 75. Vita hæc rustica, quam tu agrestem vocas, parsimoniæ, diligentiæ, justitiæ magistra est.
Magistra ei ludo. Ter. Hec. 2. 1. 7.
Ætas. Ovid. 5. Epist. 96.
Magistræ artes. Ovid. 15. Epist. 83.
Certissima loquendi magistra, consuetudo. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Roma magistra luxuriæ. Propert. lib. 13. 12. 18.

MAGISTELLUS, i. m. Diminutivum quidam usurpant, ut puto a Niger dici Nigellus. H. St. Sic a Macer, Macellus. V. Priscian. lib. 3. cap. de Diminutivo, & Voss. de Analog. 4. 29.

MAGISTRĀLIS, e. Adj. Ad magistrum pertinens. Vopisc in Saturnin. cap. 10. Romæ frequentaverat pergulas magistrales. Idem in Tacit. cap. 6. Qui manuum magistralium ictibus terrorique subjaceat.

MAGISTRĪVUS, a, um. Adj. Idem. Apul. Flor. 4. p. 36. Pueritia apud magistrivos. At Stewech. p. 27. & Elmenh. 359. Et pueritia apud vos, & magistri vos.

MAGISTĒRIUM, i. n. [διδαχή] Magistri dignitas seu officium. Plaut. Bacch. 1. 2. 40.
Jam excessit mihi ætas ex magisterio tuo. h. e. Regimine & auctoritate.
Magisterium, Doctrina. Plaut. Most. 1. 1. 32.
Virtute id factum tua, & magisterio tuo. i. e. Doctrina, & (ut loquuntur) instructione.
Magisterium, Præfectura & magistratus. Sueton. in August. cap. 2. Avus municipalibus magisteriis contentus, abundante patrimonio, tranquillissime senuit. h. e. Præfecturis & magistratibus.
Magisterium, aliter. Cic. de Senect. 46. Me vero & magisteria delectant a majoribus instituta, & is sermo qui more majorum a summo adhibetur magistro in poculo. V. Græv. not. Columel. lib. 11. cap. 1. Potissimum autem est in eo magisterio scire & æstimare, quale officium sit cuique injungendum.
Vana magisteria. Tibull. lib. 1. 4. 84.

MAGISTERIUS, a, um. Adj. ut, Magisteria potestas, l. 6. c. de Jurisdict. & l. 3. c. ubi Senator. conf. Salmas. in Script. Historiæ Augustæ, p. 293.

MAGISTRO, sive MAGISTERO, [διδάσκω] āre. Magisterare, Regere & temperare est, Magisterare, moderari, unde Magistri non solum doctores artium, sed etiam pagorum, societatum, vicorum, collegiorum, equitum dicuntur, quia omnes hi ceteris magis possunt, unde & Magistratus, qui per imperia potentiores sunt quam privati. Hæc Festus.
Inter manipulares vitam militarem magistrans. Spartian. in Hadr. cap. 10. V. Casaub. ad loc.
Magistrare, idem est quod Facere magistrum Taubmanno in Sched. Poet. p. 657.

MAGISTRĀTUS, ûs. m. [ἄρχων] significat, Eum qui in potestate aliqua est constitutus, ut est Consul, Proconsul, Prætor, Proprætor, & alii qui civitates & provincias regunt. Cic. 1. Offic. 124. Est igitur proprium munus magistratus, intelligere se gerere personam civitatis, debereque ejus dignitatem & decus sustinere, servare leges, jura describere, & fidei suæ commissa meminisse. Idem, lib. 3. de Legib. 2. Videtis magistratus hanc esse vim, ut præsit, præscribatque recta & utilia, & conjuncta cum legibus. Ut enim magistratibus leges, ita populo præsunt magistratus; vereque dici potest, magistratum legem esse loquentem, legem autem mutum magistratum.
De magistratibus qui sint majores, & qui minores, & quamobrem ita vocentur, vide Gell. lib. 13. cap. 14.
Magistratus vitio creatus, Contrariis auspiciis. Liv. 5. 17. pr. Nihil profecto aliud esse, quam magistratus vitio creatos, &c. V. in CREO.
Nuda a magistratibus Respub. In NUDUS.
Major magistratus. In MAGNUS.
Mutus. In MUTUS.
Patricius. In PATER.
Declarare. Cic. pro Muren. 2. Consul declaratus. i. e. Renuntiatus.
Designare. Cic. 10. Fam. 3. Consul es designatus.
Magistratus, [ἀρχή] Ipsa potestas, seu officium. Cic. de Amicit. 64.

Ubi

Ubi eos inveniemus, qui honores, magiſtratus, imperia, poteſtates, opes, amicitiæ non anteponant, &c.
Abdicare magiſtratum, & Abdicare ſe magiſtratu, V. ABDICO.
Abire magiſtratu. Liv. 3. 31. & 40. & 41. & 51. ut 54. Decemviratu.
Abolere magiſtratum alicui, pro Abrogare. Liv. 3. 38.
Abrogare. In ABROGO.
Accelerare. In ACCELERO.
Accipere loco prædæ. Cic. in Salluſt. 17.
Adipiſci. Cic. 1. Off. 124.
Aſſequi. Cic in Piſon. 2.
Capere. In CAPIO.
Continuare. Liv. 27. 6.
Creare. Lucret. lib. 5. 1142.
Dare. Cic. 2. de Lege Agrar. 26. Jam hoc inauditum & plane novo more, ut Curiata lege magiſtratus detur, cui nullis comitiis ante ſit datus.
Deponere. Cæſ. 7. Bell. Gall. cap. 33.
Ejurare. Tacit. 12. Ann. 4.
Eſſe in magiſtratu. Liv. lib. 5.
Gerere. Cic. pro Planc. 8. Tum magiſtratum non gerebat is qui ceperat, ſi Patres auctores non erant facti.
Habere. Cic. 7. Verr. 137. Venit ad me Heraclius is, qui tum magiſtratum Syracuſis habebat.
Imminuere dicebant veteres, quod nunc Derogare juribus, & prærogativis officii dicunt. Cic. 3. Verr. 31. Cur imminuiſti jus legationis? Quo in loco Aſconius, Qui poteſtatem, inquit, ſuam in adminiſtrando non defenderit; imminuti magiſtratus, veluti majeſtatis læſæ, reus eſt.
Infringere. Cic. 1. de Orat. 24. Druſique tribunatus &c. infringi jam, debilitarique videretur.
Ingredi. Salluſt. in Jugurth. cap. 43. pr.
Inire. V. INEO.
Legere. Virg. 1. Æn. 430.
Mandare. Cic. pro Muren. 74. Cato negat judicium hominum in magiſtratibus mandandis, voluptatibus corrumpi oportere. Ibid. 76. Nulla re allici mentes hominum oportere ad magiſtratum mandandum, niſi dignitate.
Obrepere ad. In OBREPO.
Occipere. Tacit. 3. Ann. 2.
Peragere. Cic. 12. Fam.
Petere. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Renuntiare. Cic. in Piſon. 13.
Venire in. Cic. 12. Fam. 14. Nam quod huc properent in magiſtratum venire, aut exercitum mittere, cauſam non habent.

De magiſtratibus, quod ſcitu eſt non utile modo, ſed neceſſarium, ſic diſſerit Paulus Manutius in libro de legibus Romanis. L. Villius tribunus plebis rogationem tulit, quot annos nati quique magiſtratum peterent, caperentque; unde & ipſi & poſteris cognomen inditum, ut Villii Annales dicerentur. hoc a Livio traditum (40.44.pr.) ſed quoniam, quis plane cuique magiſtratui petendo legitimus annus eſſet, nominatim hac lege expreſſum non invenio; quid ipſe legendo obſervaverim, breviter ſubjiciam. Omitto quæſturam, tribunatum pl. ædilitatem pl. quia curules tantum magiſtratus in lege Villia nominatos exiſtimo. nam ſi quæſturæ (de tribus non curulibus magiſtratibus, exempli gratia, unum ponam) certum annum Villius ſua lege ſtatuiſſet, unde poſtea tam incerta ratio? geſſerunt enim quæſturam duo Gracchi, Tiberius, & Caius anno ætatis XXVII, M. Cicero anno XXXI, C. Cæſar, is qui perpetuam dictaturam invaſit, XXXIII. M. Cato Uticenſis XXIX. Quod ſi quis dixerit, liberam fuiſſe, quo quis anno vellet, quæſturæ petitionem, modo peteretur poſt annum XXVI, qui eſſet ad petendum legitimus, ideo mirum videri non debere, ſi Cicero, Cæſar, & Cato non eodem omnes anno petierint; quandoquidem ſatis duxerint leges obſervare, quæ petendæ quæſturæ annum definiebant XXVI, gerendæ XXVII. hoc ſi quis objecerit, ad conjecturam, id eſt ad rationem ipſam, confugiam. Quid enim? ſimilene veri eſt, C. Cæſarem (omitto Ciceronem; cui tamen, quum homo novus eſſet, laborandum maxime fuit de dignitate, nec, quæ prima daretur, occaſio negligenda) ſed C. Cæſarem, quo nemo magis honores appetivit, nemo poteſtatis & imperii fuit avidior, eumne veriſimile eſt petitionem quæſturæ ab anno XXVI, ſi is legitimus eſſet, in annum XXXII, diſtuliſſe? verum habeo, quo nitar, aliud paulo firmius argumentum. video enim Pompeium Magnum, quum annum ageret XXXV, conſulatum geſſiſſe, ſolutum videlicet legibus, meritorum ingentium in remp. eximiæque virtutis ergo. at eo anno magiſtratum per leges capi nullum potuiſſe, Cicero demonſtrat in ea oratione, qua rogationem Maniliam ſuaſit. (62.) Quomodo igitur, dicet aliquis, Cicero ipſe, & Cæſar, & Cato quæſturam ante annum XXXV ceperunt? Num obſcurum eſt, leges loqui de curulibus tantum honoribus, ædilitate, prætura, conſulatu; quæſturæ autem, ædilitatis pl. tribunatus pl. rationem habuiſſe nullam? Sed recitentur verba Ciceronis. (l. c.) Quid, inquit, tam ſingulare, quam ut, ex S. C. legibus ſolutus, conſul ante fieret, quam ullum alium magiſtratum per leges capere licuiſſet? Dicit, Ullum alium magiſtratum. quod, ſi de quæſtura leges locutæ ſunt, falſum eſt; quum, ut oſtendi, quæſturam multi geſſerint ante annum XXXV; quo anno geſtum eſſe primum a Pompeio conſulatum, quem Cicero ſignificat, tum ex Appiano conſtat, tum ex Velleii hiſtoria, in qua ſcriptum eſt, (2. 53.) periiſſe Pompeium Cæſare & Servilio coſſ. anno ætatis ſuæ LVIII. a quo anno ſi retrorſum numeres, cadet primus ejus conſulatus in annum ejus ætatis XXXV. ut tamen ita ſupputes, non ſimul cum anno ætatis Pompeii finiiſſe conſulatum, ſed quum ille jam annum eſſet ingreſſus XXXVI. ita cum faſtis Capitolinis & cum Appiano Velleii congruet hiſtoria. nam, quod ait Plutarchus, anno LIX interiiſſe Pompeium, id quoque poteſt eſſe verum hoc modo, ut primum ejus ætatis annum capiamus C. Attilio Q. Servilio coſſ. quo anno Pompeium eſſe natum, Velleius affirmat, (l. c) tametſi, quum ait ipſe Pompeium periiſſe anno LVIII, non incipit numerare ab eo anno, ſed a proximo ſequenti; quod ſcilicet non ita multo ante exitum conſulatus Attilii & Servilii, natus eſſet Pompeius, & exiguum illud ſpatium in annorum numero videretur omittendum. Conſtat igitur, legem Villiam nihil de iis honoribus ſanxiſſe, qui caperentur ante eum annum, quo Pompeius primum conſul fuit, ſive eum velis eſſe XXXV, ſive malis XXXVI. nam ædilitatis curulis annus erat XXXVII. cujus rei argumentum eſt, quod eam petiit Scipio Æmilianus XXXVI, &, ſolutus legibus, conſul factus eſt, annum porro fuiſſe ejus ætatis XXXVI, Velleius demonſtrat his verbis: (2. 5. extr.) Deceſſit M'. Aquillio, C. Sempronio coſſ. anno ferme LVI. de quo ſi quis ambiget, recurrat ad priorem conſulatum ejus, in quem creatus eſt anno XXXVI. ita dubitare deſinet. ut omittam, quod quum ædilitas præturam, biennio antecedat, & prætura item biennio conſulatum: conſulatus autem geratur anno XLIII. quod paulo poſt oſtendemus, neceſſe eſt, ut gerendæ ædilitati legitimus annus ſit XXXVII. Nunc agamus, quando ſatis de ædilitate dictum eſt, de anno præturæ. at hoc, ſi de ædilitate conceditur, in dubium vocari non poteſt, geritur enim ædilitas anno XXXVII. ſequitur poſt biennium prætura: quod indicant & multorum exempla, & illa maxime verba Ciceronis in epiſtola ad Furnium: (Fam. 10. 25.) Si ædilis fuiſſes, poſt biennium tuus annus eſſet. ergo geritur prætura anno XL. Nec de Conſulatu difficilis probatio eſt. percurrantur faſti: neminem invenies, niſi prætura biennio ſaltem ante geſta, conſulem fuiſſe. eſt igitur annus conſulatus quadrageſimus tertius. accedit Ciceronis teſtimonium in oratione quinta in Antonium 48. in qua ſunt hæc, Quid Macedo Alexander? quum ab ineunte ætate res maximas gerere cœpiſſet, nonne tertio & trigeſimo anno mortem obiit? quæ ætas noſtris legibus X annis minor, quam conſularis. Hanc, opinor, legem Dio ſignificavit, quum ait libro XXXIX: Conſules in ſenatu ſententiam dixerunt, ut ei prætura daretur, licet nondum per leges liceret. quo ſpectavit & Plutarchus, quum dixit: Decrevit ſenatus, ut Catoni prætura extra ordinem daretur. & Valerius lib. IIII. (1. 14.) quum inquit, Cato Cypriacam pecuniam maxima cum diligentia in Urbem deportaverat. cujus miniſterii gratia ſenatus relationem interponi jubebat, ut prætoriis comitiis extra ordinem ratio ejus haberetur. ſed ipſe id fieri paſſus non eſt, iniquum eſſe affirmans, quod nulli alii tribueretur, id ſibi decerni. Quanquam eſt quiddam, hac in re cur magnopere dubitem. nam, quum eo ſit anno decretum, quo Marcellinus & Philippus conſulatum geſſerunt: certe per ætatem potuit Cato petere præturam. tribunus enim plebis ante annos quinque Silano & Murena coſſ. fuerat, prætura vero quadriennio tantum a tribunatu diſtat. eoque magis liquet, potuiſſe Catonem Marcellino & Philippo coſſ. petere præturam, quod anno ſequenti, Pompeio & Craſſo coſſ. petiit, non ut deſignaretur, ſed, ut creatus magiſtratum ſtatim iniret: quod anno proximo ſuperiore habita comitia nulla fuerant: ideoque conſules Pompeius & Craſſus ex interregno facti ſunt: qui deinde prætores crearunt. quod igitur ob domeſticas diſcordias Marcellino & Philippo coſſ. producta in annum ſequentem comitia ſunt, propterea Cato non petiit eo anno, petiit autem ſequenti, conſulibus, ut dixi, Pompeio & Craſſo, creatis. quare, etiam ſi Plutarchus dixerit, Licet nondum per leges liceret: videndum tamen eſt, an ſenatus potius decreverit, ut omnino Cato prætor crearetur, neque a populi ſuffragiis penderet, quorum dubius eſſet eventus, quam ſententiam illa quoque videntur confirmare Valerii verba: Campeſtrem experiri temeritatem, quam curiæ beneficio uti, ſatius eſſe duxit. Verum paulo altius repetamus, quo pateat illuſtrius hæc tota cognitio: prima fuit, ut opinor, lex de magiſtratibus hæc, ut de ſenatu, id eſt de patriciis familiis, omnes magiſtratus crearentur: idque a Romulo inſtitutum reliqui deinde reges obſervarunt. ſanxit enim Romulus, quod ait Dionyſius lib. II. ut patricii ſacra curarent, magiſtratus gererent, jus dicerent: plebeii, qui rudes inopeſque eſſent, agros colerent, quæſtuariiſque artibus operam darent: temperamentum illud tamen, quo civitatum concordia, id eſt ſalus ipſa, cuſtoditur, maxime quæſivit. nam, ne nimis in ordinem patricium videretur eſſe propenſus, datum aliquid populo voluit, &, ut is ſuis ſuffragiis magiſtratus crearet, leges ſciſceret, bella decerneret, curiatis comitiis tulit. Regibus pulſis, conſul P. Valerius Bruti collega, duas leges tulit, quibus plebis poteſtas aucta, ſenatus & magiſtratuum imminuta: primum, ut magiſtratum nemo caperet niſi qui a populo imperium acciperet: ſi quis aliter feciſſet, capitali pœna puniretur: qui eum occidiſſet, ei impune eſſet: deinde, ut adverſus magiſtratum provocatio ad populum eſſet, neve quis magiſtratus civem Romanum adverſus provocationem verberare, aut necare vellet. quam legem centuriatis comitiis eſſe latam, Valerius tradidit lib. IIII. (1. 1.) De plebeiis magiſtratibus in Sacro monte primum lata lex eſt, quæ inde Sacratæ nomen accepit, ut plebi, quæ patriciorum injuriis nuda quodammodo pateret, ſui magiſtratus eſſent, iique ſacroſancti, quibus auxilii latio adverſus conſules eſſet, neve cui patrum capere eum magiſtratum liceret. qua lege tribuni pl. quinque primi creati ſunt. Plebeii autem magiſtratus curiatis primum facti comitiis. Poſtea, tributis ut fierent, lege tribunitia, quam Publilius & Lætorius tulerunt, cautum eſt. Sed magiſtratum omnino nullum ei gerere licebat, cujus pater in hoſtium poteſtate eſſet. quod ex Livio colligitur. is enim lib. XXVII, (21. extr.) Servilium, inquit, negabant, jure aut tribunum pl. fuiſſe, aut ædilem eſſe. quod patrem ejus, quem III virum agrarium occiſum a Boiis circa Mutinam eſſe, opinio per X. annos fuerat, vivere, atque in hoſtium poteſtate eſſe, ſatis conſtabat. & lib. XXX. (19.) de eodem: Latum ad populum eſt, ne Cn. Servilio fraudi eſſet, quod patre, qui curuli ſella ſediſſet, vivo, quum id ignoraret, tribunus pl. atque ædilis pl. fuiſſet, contra quam legibus ſancitum erat. Verum, quia ſatis conſtat, plebeios magiſtratus fuiſſe, tribunatum pl. ædilitatem pl. patricios autem, ædilitatem curulem, præturam, conſulatum: primum illud ſciendum, plebeios magiſtratus appellatos, qui ab initio plebis cauſſa ſunt inſtituti; patricios item, qui patriciorum; deinde, totam hanc gerendorum magiſtratuum rationem paulatim eſſe permixtam, atque commutatam. nam plebi, cui tantum plebeii magiſtratus patuerant, poſt etiam ad patricios omnes aditus fuit. nec tamen mutatum eſt nomen; ſed patricii ſemper magiſtratus dicti, qui primis temporibus patriciorum cauſſa facti, poſtea communicati cum plebe ſunt. plebeios tamen magiſtratus patricii homines non geſſere, quia, credo, contra dignitatem ducerent, quum majora conſequi poſſent, minora perſequi. Generale illud fuit, ne is, qui comitiis præeſſet, ſui rationem in

petendo

petendo magistratu haberet; idque lege vetitum, significat Liv. lib. x. (15. extr.) Etiam, ne quis magistratum absens peteret, legem tulit Pompeius Magnus in tertio consulatu; in qua quum neminem excepisset, mox, soceri sui C. Cæsaris recordatus, lege jam in æs incisa, & in ærarium condita, correxit errorem, uno Cæsare excepto. quod a Tranquillo proditum (cap. 28. Jul.) legimus.

Magistrātio, ōnis. f. Apul. de Dogm. Plat. lib. 2. p. 15. Elmenh. Quæ beneficio solo naturæ proveniunt, vel quæ solis disciplinis traduntur, & magistratione discuntur. Ita restituit Salmas. ad Solin. p. 336. Inde, Publicæ magistrationes in Cod. Theod. sunt Scholæ publicæ. Sed Elmenh. Magistra ratione.

Magma, ătis. n. [μάγμα] Pastillus & massa facta ex unguentorum fæcibus. Plin. lib. 13. cap. 2. Siccis odoribus constant quæ diapasmata vocantur. Nam fæcem unguenti magma appellant.
Magma croci, quod quasi Recrementum est ejus. Cels. lib. 5. cap. 18. adde Scribon. Larg. Compos. 157.

Magmamatārius, i. m. μυρεψός. Gloss. Lat. Gr. [legendum Magmatarius, vel Magmamentarius.

Magmentum, ut ait Festus, veteres dixerunt quasi Magis augmentatum. Alii Magmentum dicunt, quasi Majus augmentum, & auxilium: quoniam augebant numerum hi qui accedebant alienigenæ ut adjumento essent.
Magmentum, a Magis: quod ad religionem magis pertinet, inquit Varro de L. L. lib. 4. 22. Utitur Arnob. 7. p. 230.

Magmentārius, a, um. Adj. ut, Magmentaria fana. Arnob. lib. adv. Gent. Itaque propter hoc magmentaria fana constituta sunt certis locis, quo id imponeretur. Sic restituit Turneb. Advers. 22. 6. quum alii Mentarea legant, nullo sane sensu. Sunt autem Magmentaria fana, Vasa sacra, quibus magmenta & exta sacra imposita aræ inferebantur. Vetus lexicon, Magmentarium, ἐφ' ὃ τὰ σπλάγχνα ἀνατιθέμενα τοῖς βωμοῖς προσφέρονται. Itaque libentissime Magmentaria vasa legerem.

Magna Græcia, [Μεγάλη Ἑλλὰς] dicta est ea pars Italiæ, quæ a Tarento usque ad Cumas est, vel (ut Plin. lib. 3. cap. 10. ait) a Locris Italiæ fronte, ad Tarentum usque protenditur. Sic dicta, quod multæ magnæque civitates in ea fuerint a Græcis conditæ, ut ait Festus. V. Justin. lib. 20. pr. Virg. 3. Æn. 398.
Effuge, cuncta malis habitantur mœnia Graiis. A quibusdam tota Italia dicta est Major Græcia. Ovid. 4. Fast. 64.
Itala nam tellus Græcia Major erat. conf. **Græcia**.

Magnalia, **Magnanimitas**, **Magnanimus**, **Magnarius**, **Magnates**, V. **magnus**.

Magnes, ētis. m. [μαγνήτης] Genus lapidis ad se ferrum attrahentis. Plin. lib. 36. cap. 16. Quid ferri duritia pugnacius? Sed cedit & patitur mores; trahitur namque a magnete lapide, domitrixque illa rerum omnium materia ad inane nescio quid currit; atque ut propius venit, assistit, teneturque & complexu hæret. Sideritin ob hoc alio nomine appellant, quidam Heracleon. Magnes appellatus est ab inventore, ut auctor est Nicander, in Ida repertus. Namque & passim invenitur, ut in Hispania quoque. Invenisse autem fertur clavis crepidarum, & baculi cuspide hærentibus, quum armenta pasceret. Hæc Plin. Lucret. lib. 6. 908.
Quem magneta vocant patrio de nomine Graji,
Magnetum quia sit patriis in finibus ortus.
Allicit & trahit ferrum magnes lapis. Cic. 1. de Divin. 86.

Magnētĭcus, a, um. Adj. [μαγνητικός] Claud. de Magn. 26.
— Venerem magnetica gemma figurat.

Magnes, [Μάγνης] Atheniensis Comicus antiquæ comœdiæ, tempore Epicharmi, docuit fabulas novem, vicit duabus.
Magnes item alter Smyrnæus, puer, præ ceteris mortalibus formosus: poetica insuper & musica ornatus, corona insignis aurea, ac habitu molliore indutus, civitates obibat multis dilectus, præsertim Gygi Lydorum regi. Cognati autem ejus probrum hujusmodi perosi, capta occasione comam ejus detonderunt: vestem, ornatumque omnem laceraverunt. Quare perturbatus Gyges, in Magnesios bellum movit; quibus tandem superatis revertens, Sardibus panegyres celebravit magnificentissimas. Suidas.

Magnēsia, [Μαγνησία] Macedoniæ regio, Thessaliæ annexa. Plin. 4. 9. Est & Magnesia, urbs ejusdem regionis.
Alia in Asia, ad Sipylum montem, apud quam Scipio Asiaticus Antiochum regem magna clade affecit, teste Liv. 37. 37. & seqq.
Et civitas item Ioniæ ad Mæandrum fluvium, auctore Stephano, Themistocli donata. V. Thucyd. & Nep. 2. 10. 3.

Magnetēs, [Μάγνητες] qui & Magnesii populi vocati sunt. Lucan. lib. 6. 385.
Et Magnetes equis Minyæ gens cognita remis. V. Liv. 35. 31.

Magnēsis, ĭdos. f. [Μάγνησις] Quæ ex Magnesia est. Ovid. 12. Epist. 9.
Cur unquam Colchi Magnesida vidimus Argo?

Magnēsius & **Magnessus**, a, um. Adj. Lucret. 6. 1062. & Hor. 3. Carm. 7. 18.

Magnētarchēs, æ. m. [Μαγνητάρχης] apud Magnetes erat, princeps Concilio gentis præsidens. Livius 35. 31. Magnetarchen summum magistratum vocant.

Magnus, a, um. Adj. [μέγας, μεγαλεῖος, ἀμέγαρτος, κητώδης] Grandem significat. cujus comparativum est Major, superlativum Maximus.
Acervus. Virg. 1. Georg. 158.
Adjutor. Hor. 1. Serm. 9. 46.
Ædes, Laxæ. Hor. 2. Serm. 7. 11.
Æquor. Virg. 4. Georg. 388.
Amore dilectus. Virg. 1. Æn. 248.
Animus. ut, Majorem ad res gerendas animum facit cura. Cic. 1. Off. 12.
Bellum. Virg. 2. Æn. 193.
Calceus pede major. Hor. 1. Epist. 10. 43.
Caput. Plaut. Pseud. 4. 7. 21.
Caterva. Virg. 1. Æn. 501. & 2. 40.
Causa doloris. Propert. lib. 1. 16. 35.
Certamen. Virg. 7. Ecl. 16.
Clamor. Virg. 3. Georg. 375.
Cœna. Hor. 2. Serm 6. 104.
Cogitatio. Tacit. 15. Ann. 54.
Concursu accedere magno. Virg. 1. Æn. 513.
Corpus crassa farragine. Virg. 3. Georg. 205.

Cura. Virg. 4. Georg. 354.
Dedecus. Hor. 1. Serm. 4. 51.
Dies. Tacit. Agric. 34. extr. Transigite cum expeditionibus. Imponite quinquaginta annis magnum diem. Magnum diem, felicissimæ & lætissimæ victoriæ diem, quo bellum erit totum confectum, nullis superstitibus ejus reliquiis, appellat. Turnebus. V. **dies**.
Dii magni. Virg. 3. Æn. 13.
Documentum. Hor. 1. Serm. 4. 110.
Dos. Hor. 3. Carm. 24. 21.
Exitium. Virg. 2. Æn. 190.
Fas, nefasque. Hor. Epod. 5. 87.
Fastidia. Hor. 2. Serm. 4. 78.
Fortuna. Hor. 3. Carm. 27. 74.
Gratia major debetur illi. Hor. 1. Serm. 6. 18.
Honos. Ovid. 13. Met. 95.
Ignis. Plaut. Capt. 4. 2. 64.
Ingenium. Cic. 4. Acad. 1.
Intervalla. Lucret. lib. 2. 97.
Ira. Virg. 5. Æn. 707.
Labor. Hor. 1. Serm. 9. 59.
Lætitia. Catull. ad Mulum, 81. 2.
Laus. Hor. 2. Serm. 3. 99.
Licentia. Hor. de Arte Poet. 211.
Lites. Hor. 1. Epist. 16. 42.
Lues. Virg. 4. Georg. 454.
Modus. ut, Majorem in modum eum tibi commendo. Cic. 2. Q frat. 14.
Momentum. ut, Magnum in omnia momentum Syphax affectanti res Africæ erat, opulentissimus ejus terræ rex, &c. Liv. 28. 17.
Motus. Virg. 4. Georg. 68.
Murmur. Virg. 1. Æn. 59.
Naufragia. Lucret. lib. 2. 552.
Numerus frumenti. Cic. 4. Verr. 176.
Numina magna loci. Virg. 3. Æn. 697.
Onus majus nostris viribus. Ovid. 4. Trist. 10. 36.
Opes. Hor. 3. Carm. 16. 28.
Opprobrium. Hor. 3. Carm. 24. 42.
Opus magnum in manibus habeo. Cic. 1. Acad. 4.
Parens. Ovid. 1. Met. 383.
Ossaque post tergum Magnæ jactate parentis. Et non multo post,
Magna parens terra est. Ad quem locum Turnebus, Quum Magnus pater, inquit, Latinis sit Avus, major pater, proavus, maximus, abavus, Magnam parentem reor dici Tellurem antiquam & primam humani generis procreatricem. Eodem fortasse modo & Patria. Magna parens vocari posset, quam Cicero in libris de Republica appellat Antiquiorem parentem. Sic enim scribit, Sed quoniam plurima beneficia continet patria, & est antiquior parens, quam si quis, ut aiunt, curaverit, major ei profecto quam parenti debetur gratia. Hæc ille.
Magna pars Arabiæ. Plin. lib. 12. cap. 14.
Magna ex parte, pro Fere. Cic. 1. Tusc. 1. Aut omnino, aut magna ex parte essem aliquando liberatus, &c.
Magnam partem occupatus in. Cic. 4. Tusc. 9. Chrysippus & Stoici, quum de animi perturbationibus disputant, magnam partem in his partiendis & definiendis occupati sunt.
Pondus. Plin. lib. 12. cap. 19.
Pondus auri. Virg. 3. Æn. 49.
Pretii. Plaut. Stich. 1. 3. 81.
Prudentia major rerum. Virg. 1. Georg. 416.
Regio magna miranda. Hæc duo epitheta ἀσυνδέτως posuit Lucret. lib. 1. 727.
Quæ quum magna modis multis miranda videtur,
Gentibus humanis regio.
Res magnæ. Hor. 1. Serm. 5. 15.
Risus, jocusque. Hor. 1. Serm. 8. 50.
Ritus. Plin. lib. 11. cap. 37.
Rumor. Plin. 9. Epist. 3.
Signum. Ter. And. 2. 2. 29.
Spiritus & incessus major corpore. Hor. 2. Serm. 3. 310.
Stridor. Virg. 1. Georg. 407.
Terrorem magnum inferre alicui. Hor. 3. Carm. 4. 49.
Ventus. Plaut. Milit. 2. 6. 33.
Vires majores. Plin. lib. 11. cap. 30.
Vis magna. Virg. 1. Georg. 169.
Vis major, est Impulsus & instinctus dei, & major quædam quam hominum vis & potestas. Cic. 1. Tusc. 64. Aut eloquentiam sine majore quadam vi fluere, abundantem sonantibus verbis, uberibusque sententiis.
Vis Major, Horridior quædam & vehementior interdum tempestas: quo sensu apud Jurisconsultos exempla passim offendes. Turnebus. V. **vis**.
Vitium. Hor. 2. Serm. 2. 69.
Voce magna confiteri. Cic. pro Cæcin. 92.
Magis major. In **magis**.
Multo maximus. In **multus**.
Inter omnes maximus fluvius. Ovid. 4. de Pont. 10. 57.
Agmen, Numerosum. Virg. 1. Georg. 381.
Grex. V. **grex**.
Populus. Plaut. Truc. 1. 1. 55.
Populo in magno coorta seditio. Virg. 1. Æn. 152.
Turba maxima. Virg. 6. Æn. 611.
Magnus amator mulierum. Plaut. Men. 2. 1. 43.
Amicus. Cic. 7. Fam. 29. Sed, amice magne, noli hanc epistolam Attico ostendere. Veteribus, inquit Turnebus, magni erant amici homines potentes, qui ab inferioribus, ut clientibus patroni, observantia omni & officio necessitudinis & obsequii colebantur. Juven. 6. Sat. 312.
— Tu calcas, luce reversa,
Conjugis urinam, magnos visurus amicos. i. e. Dum salutatum is homines potentes. [Potest tamen apud Cic. de Summo, vel intimo amico intelligi.
Magnus, pro Stolido; V. Barth. ad Claud. Mamert. p. 373.
Magnus pro Opulento. ut Magna & vetere prosapia. Suet. in Galb. cap. 2. Sic, Magnas propinquitates pro Opulentis dixit idem Othon. cap. 1. conf. paulo ante Amicus magnus.

Eques. Hor. Epod. 4. 15.
Pueri magni, Nobiles & magnorum virorum filii. Hor. 1. Serm. 6. 72.
Lingua, Magniloqua, superba. Hor. 4. Carm. 6. 1.
Ore magno sonare. Virg. 3. Georg. 294.
Major, ad annos relatum, pro Longioris ævi. Ter. Eun. 3. 3. 21.

> Verum ea si vivit, annos nata est sedecim:
> Non major. Martial. lib. 9. 31.
> — major erat mensibus illa tribus.

Magno natu. Liv. 3. 71. Consurgit P. Scaptius de plebe, magno natu.
Major natu. Cic. 1. Tusc. 3. Anno ante natum Ennium, qui fuit major natu quam Plautus & Nævius.
Audivi ex majoribus natu hoc idem fuisse. Cic. 1. Off. 109.
Majores natu consulemus. Liv. 1.
Maximus natu. Liv. 21. 19. & Ter. Adel. 5. 4. 27. Pro quo Nepos 14. 71. Maximo natu filius.
Natu maxima una e multis. Virg. 5. Æn. 644.
Major invidia, Superior. Hor. 2. Carm. 20. pr.

> Non usitata, nec tenui ferar
> Penna, biformis per liquidum æthera
> Vates, neque in terris morabor
> Longius; invidiaque major
> Urbes relinquam.

Major invidia, i. e. Per invidiam, aut certe Major quam sit invidia, quia invidiam gloria superavero. [Hellenismus est.
Magnum est quicquid quæritat. Plaut. Merc. 4. 5. 17.
Magnum facere, i. e. Magnum aliquid præstare. Hor. 1. Serm. 10. 20.
Narras magnum, vix credibile. Hor. 1. Serm. 9. 52.
Peccare magna. Tacit. 11. Ann. 36.
Magnum est efficere ut quis intelligat quid sit illud verum & simplex bonum. Cic. 1. Acad. 7. h. e. Magni laboris, vel Magnæ utilitatis.
Magnum est in amicitia, superiorem parem esse inferiori. Cic. de Amicit.
Majus. Plaut. Trucul. 5. 17.

> Quanquam parum est. M. ad omne majus istuc positum parum est.

In emendatis codd. aliter legitur.
Quod majus est. Cic. de Amicit. 71. Quod si tanta vis probitatis est, ut eam vel in eis, quos nunquam vidimus, vel (quod majus est) in hoste etiam diligamus.
Concipere majora animo. Ovid. 15. Met. 5.
Viribus majora audere. Virg. 10. Æn. 811.
Magno, absolute positum, pro Magno pretio. Plin. in Paneg. Magno æstimabatur. Idem 2. Epist. 6. Magno constat. Cic. 5. Verr. 71. Si magno emerat: quoniam tu es, qui diligentissime pretium exquisisti, qui, ut ais, magno vendidisti: quare putabas emptori lucrum addi oportere?
Mercari aliquid magno. Virg. 2. Æn. 104.
Maximo pretio. Plin. lib. 12. cap. 12.
Magni item absolute, pro eodem. Cic. 15. Fam. 15. Magni erunt mihi litteræ tuæ. i. e. Habebo eas in pretio.
In eo bello ejus opera magni fuit. Nep. 9. 1. 1.
Magnum, pro Valde. Plaut. Mostell. 2. 2. 57.

> Atque ille exclamat de repente maximum.

Major morbus, qui & Comitialis dicitur. Cels. lib. 3. cap. 23.
Majores [πρόγονοι] intelligi possunt quicunque Avi, abavi, proavi, attavi, tritavi, & ante hos in infinitum. Cic. in Salust. 5. Ego meis majoribus virtute mea præluxi: ut, si prius noti non fuerint, a me accipiant initium memoriæ suæ. Hor. 1. Serm. 5. 55.

> — ab his majoribus orti
> Ad pugnam venere.

Videtur Horatius intelligere eos Majores nostros vocari, non quicunque ætate nos antecesserunt, sed tantum qui in honore aliquo & dignitate fuerunt. Nam & hoc loco manifesta ironia est: & infra paulo, sat. 6. 10. apertius indicat quum inquit,

> Multos sæpe viros nullis majoribus ortos.

i. e. Obscuro genere natos, & novos homines.
Major herus, Paterfamilias; Minor, Filius. Plaut. Truc. 2. 2. 53.

> Nisi ista ego vestra hero majori facta denarravero.

Sic, Dominas minores, pro Filiabus ponit Augustin. Confess. 9 8. 5.
Majores, de Auctoribus sectæ, aut disciplinæ. Apul. Apol. p. 297. Majores meos, Aristotelem dico & Theophrastum &c. & in Florid. pr. At non itidem major meus Socrates.
Optimus maximus, non solum de Deo dicitur, sed de fundo, agro, domo, & aliis. Cels. in l. Quum venderes D. de Contrahenda emptione, Quum venderes fundum, non dixisti, Ita ut optimus maximusque est: verum est (quod Quinto Mucio placebat) non liberum, sed qualis esset, fundum præstari oportere.
Maximus Pontifex dicebatur, quod maximus rerum quæ ad sacra, & religiones pertinent, judex sit, vindexque contumaciæ privatorum, magistratuumque. Minorum Pontificum Maximus dicitur, qui primus in id collegium venit. Item Maximus qui novissimus. Festus. V. PONTIFEX.
Maximæ dignationis Flamen dialis est inter quindecim Flamines: & quum ceteri discrimina majestatis suæ habeant, minimi habetur Pomonalis, quod Pomona levissimo fructui agrorum præsidet pomis. Festus.
Majores Flamines appellabantur patricii generis: Minores, plebeji. Festus.
Maximus Curio, Cujus auctoritate curiæ, omnesque curiones reguntur. Festus. V. CURIO.
Maximi annales appellabantur non magnitudine, sed quod eos Pontifex maximus consecrasset. Festus.
Majorem Consulem L. Cæsar putabat dici, vel eum penes quem fasces sunt, vel eum qui prior creatus sit. Prætorem autem Majorem, Urbanum: Minores, ceteros. Maximum Prætorem dici putant alii eum qui maximi imperii sit: alii qui ætatis maximæ pro collegio; quia augurum decretum est, quod in salutis augurio Prætores majores & minores appellantur, non ad ætatem, sed ad vim imperii pertinere. Festus.
Magnum annum dicunt mathematici, Quo septem sidera errantia, expletis propriis cursibus, sibimet concordant. Paulus. V. Cic. 2. de Nat. Deor. 52.
Maximam hostiam ovili pecoris appellabant, non ab amplitudine corporis, sed ab animo placidiore. Festus. [Scribendum Ovilli omnino; aut Ovilis pecoris. Prius tamen malim.
Magnum socerum appellat vir Avum uxoris suæ. Magnam socrum vir Aviam uxoris suæ appellat. Festus.
Major socer, Uxoris meæ proavus. Major socrus, Uxoris meæ proavia. Festus.
Major patruus, Avi & aviæ patruus. Major amita, Avi & aviæ amita. Festus.
Major avunculus, Avi & aviæ avunculus. Festus. [Apud Suet. in Aug. cap. 7. Julius Cæsar Octaviani Major avunculus dicitur, qui fuit ipsius Aviæ frater. Sic & in Claud. 3. nec aliter JCti. V. AVUNCULUS. Prorsus nugari videtur Paulus.
Major magistratus Consul dicitur. Festus.
Magni dicuntur homines, Qui res magnas gesserunt. ut Alexander & Pompeius. V. Spanheim. de Usu Num. diss. 10. p. 66.
Achilles magnus. In ACHILLES.
Animæ, h. e. Excellentium & præstantium virorum animæ, seu manes. Suet. Si, ut sapientibus placet, non cum corpore extinguuntur magnæ animæ. [Hoc unde sit nescio, nec comparet in Suetonii fragmentis a viris doctis collectis. apud Hor. 1. od. 12. 37.

> — animæque mugnæ
> Prodigum, Pœno superante, Paullum.

Duces. Hor. 2. Carm. 1. 21.
Mens major humana. Sil. lib. 7. 5.
Pectus. Virg. 4. Æn. 448.

> Haud secus assiduis hinc atque hinc vocibus heros
> Tunditur, & magno præsentit pectore curas.

Vir maximus & spectatus. Cic. de Amicit. 9. Hi ne comparentur Catoni, maximo & spectato viro.
Animo magnus, major imperio sui. Plin. lib. 35. cap. 10.
Animo stabili & firmo & magno vir. Cic. 3. de Finib. 29.
Bello major. Virg. 1. Æn. 550.

> Rex erat Æneas nobis, quo justior alter
> Nec pietate fuit, nec bello major & armis.

Maximus ille armis, maximus ille toga. Ovid. ad Liv. 14.
Vir maximus factis. Ovid. 14. Met. 108.
Principum maximus. Hor. 4. Carm. 14. 6.
Regum magnorum maxime. Hor. 1. Serm. 3. 136.

MAGNUS Cn. Pompeius cognomento fuit. Appian. Mithrid. p. 152. principio, Quasi Magnus esset factus a Ro. dantibus illi magnam potentiam. Idem in 2. Civil p. 240. Paris. Videtur interpretationem alteram non probare. μέγας τε ὀνομάσθεις καὶ Μέγας ἐπικληθεὶς. Utitur autem alicubi Romana voce, dicens Μάγνον, ut Bell. Civil. lib. 4. 326. Νεώτερος ὢν ἔτι τῶν Μάγνου Πομπηΐου παίδων. H. St. Nimirum ita loquitur de Magni cognomine Appianus priori loco, quasi non ob rerum gestarum, verum ob concessæ potentiæ magnitudinem, Pompeio datum sit, quum posteriori loco communi sententiæ astipuletur.

MAGNITŪDO, ĭnis. f. [μέγεθος, ὄγκος, μεγαλεῖον] Amplitudo, sublimitas.
Ampla magnitudo. In AMPLUS.
Inaudita. V. INAUDITUS.
Inhabilis magnitudinis navis. V. INHABILIS.
Justa. V. JUSTUS.
Capere magnitudinem. In CAPIO.
Cogere in. V. COGO.
Complere magnitudinem alicujus rei. Plin. lib. 16. cap. 7.
Excedere in nimiam magnitudinem. Cels. lib. 2. cap. 21.
Implere magnitudinem suam anno. V. IMPLEO.
Acerbitatis & odii magnitudo. Cic. pro Deiot. 30.
Æris alieni. Cic. pro Rosc. Amer. 39.
Amoris. Cic. 2. Fam. 7.
Animi. Cic. in Partit. 81. Magnitudinem animi superbia imitatur in animis extollendis. Et 1. Fam. 7. Magnitudinem animi ne inflectas cujusquam injuria.
Causarum magnitudo & varietas. Cic. 1. de Orat. 15.
Frigorum. Cic. 7. Verr. 23.
Fructuum. Cic. 2. contra Rull. 94.
Maris Ægæi. Cic. 3. de Fin. 45.
Mundi. Cic. 1. Off. 154.
Quæstus. Cic. 7. Verr. 23.
Periculi. Cic. pro Quint. 6.
Regionum. Cic. 13. Philip. 5.
Conspicuus magnitudine. In CONSPICIO.

MAGNĪTAS, ātis. f. [μεγαλότης] pro Magnitudine apud antiquos. Accius apud Non. 2. 523. Neque sat fingi, neque dici potest pro magnitate.

MAXĬMĪTAS, ātis. f. [μεγιστότης] Magnitudo. Lucret. lib. 2. 497.

> Ne quædam cogas immani maximitate
> Esse supra, quod jam docui non posse probari.

Vox est rara. Usus est Arnobius, lib. 6. p. 204. Porrigere se longius atque in maximitatem producere.

MAGNALIA, ium. n. pl. [τὰ μεγαλεῖα] Res magnæ atque illustres apud Tertull. & Cyprian. V. Borrich. Cogitat. p. 157. Usus est vulgatus Interpres Act. 2. 11. Magnalia miraculorum. August. Confess. 13. 27.

MAGNĀRIUS, [μεγαλέμπορος] Negotiator magnarius, apud Apuleium lib. 1. Miles. p. 104. Elm. pro Magno negotiatore ponitur, a negotiorum magnitudine, tanquam clarus in obeundis magnis mercaturis. Vetus Inscr. apud Gruter. 283. 1. CORPVS CORIARIORVM MAGNARIORVM. V. Turneb. Advers. 27. 21.

MAGNĀTES, ium. m. pl. Optimates. Vet. Inscript. quam produxit Demster. ad Rosin. Antiq. MANSIONES PALATINORVM SALIORVM A VETERIBVS OB ARMORVM MAGNATIVM CVSTODIAM CONSTITVTAS, LONGANIMITATE NEGLECTAS PECVNIA SVA REPARAVERVNT PONTIFICES VESTAE V V CC PRO MAGISTRO PROTI IACILII LVCILII PRAETEXTATI.

MAJUSCŬLUS, dimin. a Major, tam ad corpus, quam ad ætatem refertur. Plin. lib. 26. cap. 6. Folia sunt majuscula, quam hederæ. De tussilagine seu bechio herba. Ter. Eun. 3. 3. 21. Thais, ego quam sum, majuscula est. i. e. Paulo major ætate.
Pone hic MAJESTAS. H. St. Ita debuit & MAGIS, & MAXIME huc trahi. Sed quid vetat suo loco legi?

MAGNĂNĬMUS, a, um. Adj. [μεγαλόψυχος, εὔψυχος, μεγαλήτωρ] Qui magno animo est. Cic. 4. Tusc. 61. Constantem enim quendam volumus, sedatum, gravem, humana omnia prementem, illum esse,
quem

quem magnanimum & fortem virum dicimus. Talis autem nec mærens, nec timens, nec cupiens, nec geſtiens eſſe quiſquam poteſt.
Achilles magnanimus. In ACHILLES.
Duces. Virg. 4. Georg. 4.
Equi. Virg. 3. Æn. 704.
Gentes. Virg. 10. Æn. 139.
Heroes. Virg. 6. Æn. 647.
Leo. Ovid. 3. Triſt. 5. 33.
Magnanimus, [μακρόθυμος] Patiens. V. ſeq. dict.

MAGNANIMĬTAS, ātis. f. [εὐψυχία, μεγαλοψυχία] Sublimitas, & præſtantia animi. Cic. 1. Offic. 152. Nam quum omnis honeſtas manet a partibus quatuor, quorum una ſit cognitionis, altera communitatis, tertia magnanimitatis, &c.
Magnanimitas, quod eſt ſubinde in litteris apoſtolicis μακροθυμία, quod alii vertunt Longanimitatem. Cyprianus in tractatu de Eleemoſyna, Hæc hæreant firmiter ſenſibus noſtris, hæc intelligantur plena fide, hæc corde toto diligantur, hæc indeſinentium operum magnanimitate redimantur. De præmiis cæleſtibus homini Chriſtiano promiſſis. Idem in tractatu de Zelo & livore, Caritas magnanima eſt, caritas benigna, caritas non zelat: docens ſcilicet & oſtendens eum poſſe caritatem tenere, quiſquis magnanimus & benignus, & a zelo & livore alienus eſt. Hæc ex Eraſmo in Cyprianum.

MAGNĬDĬCUS, a, um. Adj. Plaut. Rud. 2. 6. 31.
Dum tuis auſculto magnidicis mendaciis. Idem Mil. Glor. 3. 3. 48. & Ammian. 23. 6. Perſis.

MAGNĬFĂCIO, ĕre. Extollere. Ter. Hec. 2. 2. 18.
Quem ego intellexi illam haud minus, quam ſeipſum magnifacere. Et Cic. 13. Fam. 16. Ejus libertum Apollonium jam tum equidem cum ille viveret, & magnifaciebam & probabam. Al. diviſe ſcribunt Magni facere.

MAGNĬFĬCUS, a, um. Adj. [μεγαλοπρεπὴς, μεγαλεῖος, μεγαλουργός] Qui in magnis pro dignitate ſumptum facit, quique circa publicam magnificentiam impenſas facit honorificas, veluti in ludis, in rebus diis ſacrificatis, in ædificiis, in epulo publico: non autem qui in ſeipſum ſumptuoſus eſt. [Hic Munificum cum Magnifico confundit.] Liv. 1. 10. Inde exercitu victore reducto, ipſe cum factis vir magnificus, tum factorum oſtentator haud minor, &c. V. Cic. loc. in MAGNIFICENTIA.
Ædes magnifica. Ovid. 6. Faſt. 637.
Apparatus. h. e. Sumptuoſus & lautus, vel potius Immodicus. Cic. 1. Offic. 25.
Cœna. Cic. 9. Fam. 16.
Defenſio magnifica & præclara. Cic. 7. Verr. 1.
Domus. Plin. lib. 17. cap. 1.
Genus dicendi. Cic. 2. de Orat. 89.
Ludi. Cic. 3. Q. frat. 8.
Ornatus. Cic. 3. Verr. 58.
Splendor. Lucret. lib. 4. 1023.
Succus in uſu, medicamentiſque. Plin. lib. 19. cap. 3.
Triumphi. Ovid. 1. Amor. 2. 28.
Verba. Ter. Eun. 4. 6. 3.
Uſque adeo ego illius ferre poſſum ineptias, & magnifica verba. i. e. Jactantiæ & oſtentationis plena.
Urbes. Ovid. 2. de Pont. 10. 21.
Magnificum abunde eſt voluiſſe. Plin. in Præf.
Dicere aliquid magnificum. Tibul. lib. 1. 5. 6.
Magnificus, nonnunquam in malam partem ſumitur. Unde illud Cornelii Nepotis de Attico in ejus vita cap. 13. Quod elegans fuerit, non magnificus: ſplendidus, non ſumptuoſus. Ter. Heaut. 2. 1. 15.
Mea eſt potens, procax, magnifica, ſumptuoſa, nobilis.
Magnificiſſima dicebant antiqui pro Magnificentiſſima. Re enim vera Magnificens dici non poteſt, unde Magnificentiſſima videtur deduci. Feſt.
Magnificentior. Cic. 2. de Fin. 113. Ad altiora quædam & magnificentiora, mihi crede, Torquate, nati ſumus.
Magnificentiſſimum Senatuſconſultum. h. e. Ampliſſimum & nobiliſſimum. Cic. 1. de Divin. 59.
Magnificentiſſima ædilitas. Cic. 2. Off. 57.

MAGNIFĬCE, Adv. [μεγαλοπρεπῶς, μεγαλείως, μεγάλως] Laute, honorifice. Ter. Heaut. 3. 2. 45.
Et næ ego te (ſi uſus veniat) magnifice, Chreme,
Tractare poſſim.
Magnifice aliquem accipere, Honorifice. Plaut. Pſeud. 1. 2. 4.
Compellare aliquem. Plaut. Pſeud. 2. 4. 11.
Dicere, Laudabiliter, cum excellentia quadam. Ter. Adelph. 2. 3. 4.
Efferre ſe, Multum, mirum in modum. Ter. Heaut. 4. 3. 31.
Habitare. Cic. pro Domo 115.
Incedere. Liv. 2. 6. Ipſe en ille, noſtris decoratus inſignibus, magnifice incedit.
Ire advorſum. Plaut. Caſ. 3. 6. 4.
Loqui. Cic. ad Brut. 16. Juvat magnifice loqui, & certe decet apud ignorantes.
Loqui magna magnifice. Tibul. lib. 2. 6. 11.
Vivere. Cic. 1. Offic. 92. Hæc præſcripta ſervantem licet graviter, magnifice, animoſeque vivere, atque etiam ſimpliciter, fideliter, & vitæ hominum amice.
Magnifice utilis. Plin. lib. 23. cap. 7.
Magnificius, Cato pro Magnificentius dixit: & non fruſtra. Nam poſitivus ejus Magnifice eſt. Feſtus.

MAGNIFICENTER, Aliud Adv. Vitruv. 6. 11. Cum magnificenter opus perfectum adſpicietur. Et 1. 6. Oppidum magnificenter ædificatum.

MAGNIFICENTIA, æ. f. [μεγαλοπρέπεια, μεγαλειότης, μεγαλουργία] Eſt (inquit Cic. 2. de Invent. 167.) Rerum magnarum & excelſarum, cum animi ampla quadam & ſplendida propoſitione, agitatio atque adminiſtratio. Ter. Phorm. 5. 8. 37
I hinc in malam rem cum iſtac magnificentia. Cic. pro Muren. 39. Noli ludorum hujus elegantiam, & ſcenæ magnificentiam valde contemnere.
Adhibere magnificentiam. In ADHIBEO.
Abſtruere aliquid magnificentia. In ABSTRUO.
Magnificentia verborum. h. e. Apparatus. Cic. de Amicit. 21. Ne metiamur eam, ut quidam docti, verborum magnificentia.
Magnificentia & Deſpicientia rerum humanarum. Cic. 1. Offic. 72. Capeſſentibus autem Remp. nihilo minus, quam Philoſophis, haud ſcio an magis etiam, & magnificentia, & deſpicientia adhibenda ſit rerum humanarum.

MAGNĬFĬCO, [μεγαληγορέω, μεγαλύνω] āre. Extollere, exaltare. Plin. lib. 17. cap. 9. M. Varr. principatum dat turdorum fimo ex aviariis. Quod etiam pabulo boum ſuumque magnificat: neque alio cibo celerius pingueſcere aſſeverat. Plaut. Men. 2. 3. 19.
— quia pol te unum ex omnibus
Venus voluit me magnificare: atque id haud immerito tuo.

MAGNIFICĀTIO, ōnis. f. Macrob. Saturn. 5. 13. Perſonarum varia magnificatio.

MAGNĬLŎQUUS, a, um. Adj. [μεγαλοῤῥήμων, κομπαστικὸς] Qui magna loquitur. Martial. lib. 2. 43.
Candide, κοινὰ φίλων hæc ſunt tua, Candide, πάντα,
Quæ tu magniloquus nocte dieque ſonas.
Homerus magniloquus. Stat. 5. Silv. 3. 62.
Flatus magniloqui. Stat. 3. Theb. 192.
Ore magniloquo tumidus. Ovid. 8. Met. 396.

MAGNĬLOQUENTIA, æ. f. [μεγαλοῤῥημοσύνη] Cic. in Orat. 191. Quod ille dactylicus numerus hexametrorum magniloquentiæ ſit accommodatior.
Homeri magniloquentia. Cic. 13. Fam. 15.
Rhodiorum legati magniloquentiam vix Curia ante ceperat. Liv. 44. 15. pr.

MAGNĬPENDO, [περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι] ĕre. In magna æſtimatione habere. Plaut. Pſeud. 1. 2. 85.
— ſed, ſcio, tu oleum haud magnipendis, vino te
Devincis. Ter. Adel. 5. 4. 25.
Ego quoque a meis me amari, & magnipendi poſtulo. Hoc quoque alias diviſe ſcribitur, Magni pendere.

MAGNŎPĔRE, Adv. [λίαν, μεγάλα] Valde, vehementer. Ter. Heaut. 4. 1. 13.
Meminiſtine me eſſe gravidam, & mihi te magnopere interminatum,
Si puellam parerem, nolle tolli?
Magnopere labi. Lucret. lib. 2. 176.
— ſed in omnibus rebus
Magnopere, a vera lapſi ratione videntur.
Magno opere, ſeparatim etiam aliquando legas. Cic. 13. Fam. 34. magnoque opere abs te peto, uti &c.
Magnopere cenſeo tibi Romam properandum. h. e. Operæ pretium eſſe. Cic. 15. Fam. 14. Ego ceterarum rerum cauſa tibi Romam magnopere properandum cenſeo.
Nemo magnopere eminebat in novo populo. Liv. 1. 17. pr.
Magnopere providendum. Cic. pro Font. Et 4. Verr. 28. Qua de re, Judices, vobis magnopere providendum eſt.
Magnopere nil facere. Cic. 7. Verr. 103. Quid, inquam, magnopere potuit Cleomenes facere, iſtius avaritia navibus exinanitis?
Non magnopere laboro; quod vulgo dicunt, *Non multum curo.* Cic. pro Roſc. Com. 43. Et quorſum recidat reſponſum tuum non magnopere laboro.
Non magnopere miror. Cic. 4. Acad.
Non magnopere quærere. Cic. 6. Verr. 1. Genus ipſum prius agnoſcite, judices, deinde fortaſſe non magnopere quæretis, quo nomine appellandum putetis.
Nihil dicendum magnopere videtur. Cic. pro Roſc. Amer. 124. Tametſi ita res ſe habet, ut mihi in communem cauſam ſectorum dicendum nihil magnopere videatur.
Non magnopere viſus Phœnix in toto orbe. Plin. lib. 10. cap. 2.

MAXĬMŎPĔRE, [σφοδρότατα] ſuperlativi gradus adverbium, Idem quod Vehementiſſime. Cic. 3. Fam. 2. A te maximopere pro noſtra ſumma conjunctione, tuaque ſingulari humanitate, etiam atque etiam quæſo & peto, ut quibuſcunque, &c.
Maximo opere, diviſe. Ter. Eun. 3. 3. 26.
— Thais maximo
Te orabat opere, ut cras redires.

MAGNUS PORTUS, [Πόρτος μάγνος] apud Ptolem. lib. 2. cap. 3. Britanniæ locus. Vulgo *Portſmouth*, vel Portus Hamonis, ubi civitas *Southampton.*

MĀGO, ōnis. [Μάγων] Magones plures fuerunt duces Carthaginienſium. ut, Mago Machæi ſucceſſor, qui militari diſciplina ordinata, conditi Pœnorum imperii gloriam reportavit. de quo Juſtin. l. 19. pr.
Mago alter fuit, Annibalis frater, qui cauſa victoriæ apud Trebiam fuit, teſte Liv. 21. 54. & 55. ſed apud Locros a Manlio clauſus, ab Annibale liberatus eſt. Liv. lib. 30. 19. ſcribit Magonem Annibalis fratrem in agro Inſubrium vulneratum, cum in Africam per legatos revocatus navigaret, apud Corſicam obiiſſe.
Mago alius ex gente Barcina propinquus Annibalis, a T. Manlio Prætore in Sardinia captus. Liv. 23. 41.
Mago alius a Scipione capitur apud Carthaginem in Hiſpania, Romamque per Lælium mittitur. Liv. 26. 46. & 27. 53.
Mago item quidam fuit Afer, qui de re ruſtica ſcripſit, de quo Columel. lib. 1. cap. 1. ſic ait; Verum tamen Carthaginenſem Magonem ruſticationis parentem veneremur. Nam hujus octo & viginti memorabilia illa volumina ex Senatuſconſulto in Latinum ſermonem converſa ſunt. Hujus Magonis meminit & Servius, quem Virgilium in Georgicis ſcribit imitatum. Meminit & hujus Varr. 1. de R. R. cap. 1. & Plin. lib. 17. cap. 10. & lib. 18. cap. 3.
Mago denique Oppidum eſt in minoribus Balearibus, ut ſcribit Pomponius in fine lib. 2. Hodie *Port Mahon*, una cum tota inſula ditionis Anglicanæ.

MAGOG, [Μαγώγ] Nomen viri, filii Japhet, proprium; a quo (ut ait Joſephus, lib. 1.) Magogæ dicti ſunt, qui a Græcis Scythæ.

MAGUDĂRIS, ſive MAGYDĂRIS, [μαγύδαρις] Priſcian. lib 7. cap. de accuſativo extr. Magudaris, inquit, ſignificat frugis, id eſt caulis genus, qui naſcitur ex ea parte, cujus radix ſilphii avellitur; vel, ut alii volunt, ſiliginem. Hactenus Priſcian. Hanc, caulem laſerpicii quidam exiſtimant. Plaut. Rud. 3. 2. 19. Seu tibi confidis fore multam magudarim. Columel. lib. 6. cap. 17. V. LASER. & Salmaſ. ad Plaut.

MĀGUS, i. m. [μάγος] dictio Perſica, qua apud eos Sapiens ſignificatur, eos enim Perſæ Magos vocant, quos Græci Philoſophos, Latini Sapientes,

Sapientes, Galli Druydas, Ægyptii Prophetas, sive Sacerdotes. Cic. 2. de Legib. 26. Patrum delubra esse in urbibus censeo; nec sequor magos Persarum, quibus auctoribus Xerxes inflammasse templa Græciæ dicitur. Sapientum & doctorum genus magorum habebatur in Persis. Cic. 1. de Divin. 46.
Artes magorum. Ovid. 7. Met. 195.
Portenta magorum. Cic. 1. de Nat. Deor. 43.

Măga, æ. f. Augustin. de Civ. Dei 18. 17. Maga famosissima Circe. Ovid. adjective dixit, 1. Amor. 8. 5.
Illa magas artes Ææaque carmina novit.

Magīa, æ. f. [μαγεία] duplex est. Altera infamis, ac immundorum spirituum commerciis inauspicata. Altera non fere aliud est, quam naturalis philosophiæ apex. Priorem illam Græci γοητείαν vocant, incantationibus & carminibus nefariæ curiositatis arte compositis concinnatam, cujus studiosos vulgo damnabiles & maleficos appellant. De qua concinnantur libri, quos improbatæ lectionis appellat Jureconsultus Ulpian. protinusque esse corrumpendos statuit. Quæ vero proprie magia nuncupatur, perfecta creditur & summa scientiæ potestas: quando Persarum lingua est Magus non fere alius, quam Divinorum interpres & cultor. Hæc & multo plura Cæl. lib. 9. cap. 23.

Magĭcus, a, um. Adj. [μαγικός] Quod ad magum vel magiam pertinet; ut, Magica ars. Plin. lib. 11. cap. 37. Quem vide lib. 30. cap. 1. & 2.
Artes magicæ. Virg. 4. Æn. 493.
Auxilia. Tibul. 1. 8. 5.
Carmen. Cic. 1. de Orat. 245. In magico carmine scriptum videretur. Al. melius Magistri carmine.
Linguæ magicæ potentia. Ovid. 7. Met. 330.
Os. Ovid. 14. Met. 58.
Portenta. Plin. lib. 25. cap. 3.
Ritu lustrari. Ovid. 10. Met. 398.
Sacra. Virg. 8. Ecl. 66.
Soni. Ovid. 2. de Arte Am. 102.
Terrores. Hor. 2. Epist. 2. 208.

Magĭce, es. f. [μαγική] Ars ipsa incantandi, quam quidam Magiam vocant. Plin. lib. 30. cap. 1. Si non expers, sedes ejus, tota Thrace magices fuisset.

Magydaris, V. magudaris.

M A I

Māja, [Μαῖα] Atlantis filia, ex qua Jupiter Mercurium suscepit. Virg. 8. Æn. 138.
Almæ filius Maiæ, Mercurius. Hor. 1. Carm. 2. 43.
Genitus Maia, Mercurius. Virg. 1. Æn. 301.
Natus Maia, Mercurius. Hor. 2. Serm. 6. 5.
Maia, pro stella una ex Pleiadibus. Virg. 1. Georg. 225.
Est & dea, Fauni filia, cui in mellario vase non mel, sed vinum sacrificabant. V. Macrob. 1. Sat. 12.
Significat Græcis [μαῖα] & Obstetricem, ut auctor est Suidas in Socratis vita.
Maia item Græcis, patris matrisque matrem significat, qua voce, ut patria passim utuntur Patavini, pro amita.
Est etiam προσφώνησις πρὸς πρεσβύτην τιμητική, i. e. honesta adversus ætatem grandiorum alloquutio. Hesych.
Apud Aristot. quoque lib. 4. cap. 2. pr. de Hist. Animal. Cancrorum maximi dicuntur μαῖαι, hoc est maiæ; ut Theod. etiam placet. V. Plin. l. 9. c. 32. [Si Græcum nomen est μαῖα, Latine Mæa scribendum, aut Græce μαῖα.

Mājālis, is. m. [τομίας χοῖρος] Majales, porci castrati dicti sunt antiquis. Varr. 2. de R. R. cap. 4. Castrantur verres commodissime anniculi, utique ne minores quam semestres, quo facto nomen mutant atque e verribus dicuntur majales. Eleganter Titin. apud Non. 2. 330. Ne ego majalis fiam: pro, Ne ego castrer. V. Turneb. Advers. 21. 15. & 29. 3.
Apud Ciceronem in Pisonem, Consulem ego tum requirebam: consulem, inquam: non illum quidem, quem in hoc majali invenire non possem. Quæ lectio probatur ex Isidoro. Sed vulgo Animali, præterquam in poster. editionibus. H. St. V. Isidor. lib. 2. cap. 31. Hotoman. lib. 8. observ. cap. 7. Cic. locus exstat in ed. Verburg. 19.

Majestas, ātis. f. [μεγαλειότης] a Magnitudine dicta est, auctore Festo: est autem Decus, amplitudo & dignitas, vel populi, vel Senatus, vel magistratus, vel principis, aut imperatoris, aut privati cujusdam magni viri; aut alterius etiam inanimatæ rei. Hor. 2. Epist. 1. 258. ad Augustum,
— sed neque parvum
Carmen majestas recipit tua.
Majestas male exponitur a Suetonio. H. St. Vellem locum Tranquilli indicasset, non enim quem potissimum intelligi velit assequi facile licet.
Majestatem lepide fingunt poetæ, Honoris & Reverentiæ filiam esse. V. Ovid. 5. Fast. 25.
Majestas, populi dicebatur: Auctoritas autem, Senatûs. Populus enim sciscere solebat & jubere; Senatus censere, & auctor esse. Cic. 3. Philipp. 13. Tantus autem est consensus municipiorum, coloniarumque provinciæ Galliæ, ut omnes ad auctoritatem hujus ordinis, majestatemque Populi Rom. defendendam conspirasse videantur. Sed legitur & Majestas Senatus sæpe, ut apud Plin. 8. Epist. 6. ad Montanum, Erat enim contra majestatem Senatus, si, &c. Liv. 22. 3. Consul ferox ab consulatu priore, & non modo legum ac patrum majestatis, sed ne Deorum quidem satis metuens.
Divinæ solertiæ majestas. Cic. 4. Acad. 120. Negatis hæc tam polite, tamque subtiliter effici potuisse sine divina aliqua solertia, cujus quidem vos majestatem deducitis usque ad apium, formicarumque perfectionem.
Loci alicujus majestas, h. e. Præstantia & excellentia. Liv. 1. 53. Concepit animo eam amplitudinem Jovis templi, quæ digna Deum hominumque rege, quæ Romano imperio, quæ ipsius etiam loci majestate esset. Eandem cap. 38. extr. Amplitudinem loci dixerat.
Majestas in oratione, h. e. Gravitas. Cic. de Amicit. 96.
Afferre orationi majestatem aliquam. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Nominis majestas, h. e. Magnitudo & dignitas. Martial. in præf. lib. 8. Cum pars libri & major & melior ad majestatem sacri nominis tui allegata sit.

Imperii. Hor. 4. Carm. 15. 15.
Rectoris. Sil. lib. 15. 417.
Viri. Livius libro 34. in principio orationis M. Porcii Catonis. Si in sua quisque nostrum matre familiæ, Quirites, jus & majestatem viri retinere instituisset. H. St.
Acris. Claud. in Cons. Prob. & Olyb. 126.
— & inhorruit acri
Majestate nemus.
Regia. Claud. de Nupt. Honor. 198.
Sancta. Ovid. 3. de Arte Am. 407.
Verenda. Ovid. 4. Met. 539.
Conservare majestatem, idem significat quod Retinere majestatem. Cic. pro Rabir. 20. Fit Senatuscons. ut C. Marius, L. Valerius Consules, adhiberent Trib. pleb. & Prætores, quos eis videretur: operamque darent, ut imperium Populi Romani, majestasque conservaretur. Idem pro Corn. Balb. 36. de Gaditanorum fœdere loquens, Adjunctum illud etiam est; quod non est in omnibus fœderibus: Majestatem Populi Rom. comiter conservent, &c. h. e. Obsequium, observantiamque, liberis non indignam nec indecoram, imperio Romano, populoque benigne exhibeant: & ut comiter obsequiosum se ille populus Populo Romano præbeat: curetque ut imperium semper penes Romanos sit. Ex Budæo.
Constituere majestatem, significat Lapsam aut labentem confirmare dignitatis venerationem, atque amplitudinis existimationem, ut in illo loco concionis Salustianæ, in Bell. Jugurth. in C. Memmii oratione cap. 31. 17. Majores vestri parandi juris, & majestatis constituendæ gratia, per secessionem armati bis Aventinum montem occupavere. Budæus.
Prætoris majestas contempta. Paul. in l. Si famil. D. de jurisdict. omnium judic.
Imminuere, & Minuere. Cic. 2. de Orat. 164. Si majestas est amplitudo ac dignitas civitatis, is eam minuit, qui exercitum hostibus Populi Romani tradidit. Ibid. 107. Mihi ipsi cum Sulpicio fuit in Norbani causa summa contentio. Pleraque enim de iis quæ ab isto objiciebantur, quum confiterer, tamen ab illo majestatem imminutam negabam. Quod Cicero Minuere majestatem vocat, ætas sequens Lædere appellavit. Ex Budæo. V. Crimen majestatis p. p.
Retinere, id est quod nunc vulgus *Servare auctoritatem* vocat. Cic. in Orat. 102. Jus omne retinendæ majestatis Rabirii causa continebatur. Ergo in omni genere amplificationis exarsimus. Budæus.
Solvere. Liv. lib. 22. 42. extr. Horum opportunus adventus Consules imperii potentes fecit, quum ambitio alterius suam primum apud eos prava indulgentia majestatem solvisset. Budæus.
Venerari majestatem naturæ deorum. Quintil. lib. 3. cap. 7. Verum in deis, generaliter primum majestatem ipsius eorum naturæ venerabimur.
Crimen majestatis, subaudito Læsæ. Sueton. in Claud. Cæs. cap. 16. Notavit & quendam, quod comes regis in provincia fuisset: referens, majorum temporibus Rabirio Postumo, Ptolemæum Alexandriam crediti servandi causa secuto, crimen majestatis apud judices motum. Ex quibus verbis apparet, Majestatem Populi Romani læsam majores ob id existimasse, quod civis Romanus asseclam se regi & comitem præbere non dubitasset contra morem majorum, ut creditam pecuniam reciperet. Bud. Paul. Manutius de legib. Romanis, Crimen hoc esse maximum nemo nescit: interdum tamen capitale non fuit. Nam Claudiæ Vestalis, Appii Cæci filiæ, C. Fund. & T. Sempr. Ædiles pleb. quod populo Romano calamitatem esset imprecata, multam dixerunt æris gravis XXV. millia. quæ capitalis pœna non fuit, judicium autem illud Majestatis nomine notatum, Suet. in Tiber. pr. significat. Et majestas quidem multis modis lædebatur, his fere: ubi quid in populum suum, suamve Remp. aut in magistratus, personamve principis commissum est. In populum, ut si quis exercitum hostibus tradidit: si exercitum sollicitavit, delectumve injussu populi aut Senatus habuit: si quis exercitum extra suam provinciam injussu populi duxit, aut ipse, relicto exercitu, provinciæ finibus excessit: si quis Remp. sua culpa male gessit: si stationem deseruit: si contra libertatem consilia iniit; si seditionem, aut bellum excitavit; si publicum hostem domi privatus habuit; si jus civitatis, aut magistratus imminuit; si præter dignitatem populi Rom. Regio in comitatu fuit; si contra bonum publicum loquutus est; quod majestatis quidem crimen, non tamen capitale fuit, ut exemplo docuimus; præterea si quis ad hostem transiit, aliudve quid cum iis adversus Remp. pactus est. Hæc in populum læsæ majestatis crimina. In magistratum autem, vel in principis personam, si quis vim omnino ullam attulit; si Tribuno pl. intercedenti non paruit, aut ab eo concionem avocavit, eumve privati loco habuit, ut puta, si occurrenti in via non cessit; si consilium plebis disturbavit. Et hujus generis alia, quæ facile possumus intelligere ex ea definitione, quæ prodita litteris est: Majestatem is minuit, qui ea tollit, ex quibus amplitudo civitatis constat. Hoc de crimine leges nominantur hæ, primum illa XII Tab. de qua Polyb. lib. 5. ut, qui hostem concitasset, vel civem hosti tradidisset, capite pœnas daret; deinde, tribuniciæ, Appuleia, Varia; consulares, Cornelia, Julia, Antonia: Appuleiam tulit, opinor, L. Appuleius Saturninus tribunus pl. quem postea cum C. Servilio Glaucia prætore C. Marius VI consul. s. c. interfecit. Variam tulit Q. Varius Sucronensis tribunus plebis qui Philippo & Cæsare Coss. in locum M. Livii Drusi interfecti tribunus pleb. creatus est. Hujus legis hæc sententia fuit, ut quæreretur de iis quorum ope, aut consilio bellum Italicum esset concitatum. Quo crimine cum essent multi condemnati, & ad plures præterea, quos damnari necesse esset, ea culpa pertinere videretur; fecit sapienter Senatus, qui decreverit ne, dum tumultus Italicus esset, judicium ullum lege Varia fieret. Secuta est Cornelia, L. Sullæ dictatoris; inde Julia, C. Cæs. in primo, ut opinor, lata consulatu, aut post victum in Pharsalia Pomp. nam consul iterum, bello Pompeii, aut Alexandrino impeditus, abfuit. Hæc lex damnatis aqua & igni interdicebat. Postremo Antonia, M. Antonii consulis, qui III vir postea fuit, quæ damnatis de majestate provocationem ad populum dabat, quod antea in uno perduellione, omnium de majestate criminum gravissimo, licebat. In causa majestatis & proditionis, impunitatem indici datam Pedianus ait (in Divinat. 34.) in causis repetunda-

pĕtundarum negat. Nulla vero prorſus in cauſa Senatorib. licuiſſe indicium profiteri, ne videlicet ſummi dignitas ordinis minueretur.
Actio majeſtatis. ſcil. Criminis. Quintil. 5. 10.
Accerſere majeſtatis. In ACCERSO, vel ARCESSO.
Damnatus majeſtatis. In DAMNO.
MAJORES, In MAGNUS.
MAJORĪNA, æ. f. Species olivæ. Plin. 15. 3. In Theod. Cod. l. 9. t. 21. & 23. Adj. Majorina pecunia dicitur.
MAJŪMA, æ. f. Ludi genus apud Romanos. Theod. Cod. l. 15. t. 6. Placuit ut Majumæ lætitia provincialibus redderetur. & Jac. Gothofr. ad l. c. Cod. Dilherr. T. 2. Diſpp. p. 81. & Chok. Fac. Hiſt. Cent. 1. 56. fol. 111.
MĀJUS, [Μάϊος, Μεταγειτνιὼν] Menſis a majoribus dictus eſt, quia (inquit Macrob, Saturn. lib. 1. cap. 12.) Majoribus conſecratus erat, quorum conſilio Reſpub. gerebatur. Tertius, a Majoribus, Majus. Varr. de L. L. lib. 5. 4. De menſibus loquens. Ovid. 5. Faſt. 73.
Hinc ſua majores tribuere vocabula Majo. Sunt qui Majum a Majeſtate dea denominatum velint, quod flamen Vulcanalis Calendis Majis huic deæ rem divinam facit. Alii a Maja Mercurii matre, propterea hoc menſe mercatores omnes Majæ pariter & Mercurio ſacrificare ſoliti erant. V. Macrob. 1. Sat. 12.
Menſis Majus. Cic. 2. Philip. 7.
MAJUSCULUS, V. MAGNUS.

M A L

MĀLA, æ. f. [μῆλον, παρειὰ, σιαγὼν] Faciei pars eſt, dicta, quod rotunda, mali ſpeciem præ ſe ferat. Plin. lib. 11. cap. 37. Infra oculos malæ, homini tantum, quas priſci genas vocabant, XII Tabularum interdicto radi a feminis eas vetantes. Pudoris hæc ſedes: ibi maxime oſtenditur rubor. Cic. in Orat. 153. Malam a Maxillis per contractionem ſive decurtationem dici ait, quum inquit, Quinetiam verba ſæpe contrahuntur, non uſus cauſa, ſed aurium. Quomodo enim veſter Axilla Ala (Al. Ahala) factus eſt, niſi fuga litteræ vaſtioris? quam litteram etiam e Maxillis, & Taxillis, & Vexillo, & Paxillo, conſuetudo elegans Latini ſermonis evellit. h. e. Ut littera illa vaſtior x, quæ vim duarum conſonantium habet, & ſonum quendam agreſtem, fugeretur. [At Priſcianus ab Ala diminutivum facit Axilla, & ſic cetera. V. AXILLA & MAXILLA.
Pars utraque malarum. Lucret. lib. 1. 89.
Audaces. Virg. 7. Æn. 114.
Diſſutæ. Perſ. 3. Sat. 59.
Horribilis mala leonis. Hor. 2. Carm. 19. 24.
Crepitant duro ſub vulnere. Virg. 5. Æn. 435.
Flaveſcere malæ dicuntur, quum primum barbæ lanugo creſcere occipit. Ovid. 6. Met. 718.
Abſumere menſas ambeſas malis. Virg. 3. Æn. 257.
Mandare malis. Citatur verſiculus antiqui poetæ a Cicerone, ex Atreo fabula, lib. 3. de Orat. 215.
Impius hortatur me frater, ut meos malis miſer
Mandem natos. Sic enim rectius legitur; nam Mandare malis, eſt Malis committere & comeſſe; ut apud Lucret. 2. 637.
Ne Saturnus eum malis mandaret adeptus. Eſt igitur vetus loquendi formula, quam & menſura verſus poſtulat, ut Turneb. & Lambin. eruditiſſimi viri annotarunt. Ceterum vulgo legitur, Manderem, &c.
Signarat teneras dubia lanugine malas. Ovid. 13. Met. 754.
Juventas molli veſtit lanugine malas. Lucret. lib. 5. 887.
MALABATHRUM, V. MALOBATHRUM.
MALACA, Bæticæ Hiſpaniæ oppidum, ut ſcribit Pompon. lib. 2. cap. 7. Nomen retinet, teſte Olivar.
MĂLĂCHE, es. f. [μαλάχη] Malvæ ſpecies. Plin. lib. 20. cap. 21. Columel. 10. 247.
MĂLACHRA, quam alio nomine Maldacon vocant, arbor eſt in Bactriana regione, magnitudine oleæ, folio roboris, fructu caprifici, gummi genus exſudans, quod Bdellium vocant. Plin. lib. 12. cap. 9.
MĂLĂCION, [μαλάκιον] Genus quoddam ornamenti muliebris, Polluci lib. 7. cap. 22. Idem quoque lib. 5. cap. 16. inter colli ornamenta numerat. Hujus meminit Nævius poeta apud Non. Marcell. [ubi tandem?
MĂLĂCUS, a, um. Adj. [μαλακὸς] Mollis. Plaut. Bacch. 2. 3. 121.
Hic noſtra agetur ætas in malacum modum. i.e. Molliter. Idem Truc. 2. 7. 49. Mœchum malacum amas. Sic Mil. 3. 1. 94.
—eme, mi vir, lanam, unde tibi pallium
Malacum, & calidum, conficiantur tunicæ mihi hibernæ bonæ,
Ne algeam hac hieme.
In malaco ſanum. Quintil. lib. 8. cap. 2. His verbis non aliud ſignificari putant, quam in carnis mollitie & raritate ſummam intelligi mentis ſanitatem, id eſt prudentiam & perſpicaciam. V. Cæl. lib. 6. cap. 1.
MĂLĂCIA, æ. f. [μαλακία] Tranquillitas, quum maris fluctus omnino quieſcunt & languent, neque ulla aura commoventur. Cæſ. 3. Bell. Gall. 15. Ac converſis in eam partem navibus, quo ventus ferebat, tanta ſubito malacia ac tranquillitas exſtitit, ut ſe loco movere non poſſent.
In otio inconcuſſo jacere, non eſt tranquillitas, malacia eſt. Seneca Epiſt. LXVII. extr. H. St.
Malacia, eſt in gravidis ille Languor & mollities diſſoluti & cuncta faſtidientis ſtomachi. Plin. lib. 23. cap. 6. Malicorium expetitur gravidarum malaciæ, quoniam guſtatu moveat infantem. Sic lib. 28. cap. 7. Malacia ſtomachi.
MALACIA, Civitas, quam Philoctetes, quum ob Paridis necem in morbum femineum incidiſſet, eoque nomine erubeſceret, deſerta patria condidit, & ex re Malaciam dixit. V. Cæl. lib. 6. cap. 1.
MĂLĂCISSO, [μαλακίζω] āre. Mollire, ſubigere. Plaut. Bacch. 1. 1. 40.
Ah, nimium ferus es. P. mihi ſum. B. malaciſſandus es.
Crotalizo, crotaliſſo, Malacizo, malaciſſo. in fragment. Cornuti de Orthographia apud Caſſiodorum. Ep. 17. H. St. Exſtant de Orthogr. cap. 1. extr.
MĂLĂCOSTRĂCŌN, [μαλακόστρακον] Græci vocant, Quod mollem habet teſtam: unde Malacoſtracos piſces vocamus, qui teſtam quidem habent, ſed tamen molliorem, ut in cancrorum genere eſt videre. Piſces enim omnes aut ſquamis teguntur, ut mugil, & cyprinus: aut molli cute, quos μαλακοδέρμους vocant Græci, ut polypus & ſepia: aut teſtis durioribus, qui ὀστρακόδερμοι a Græcis appellantur, quales ſunt oſtreæ,

purpuræ, & buccinæ: aut molliore teſta, quos μαλακοστράκους jam diximus appellari.
MALACTICUS, V. MALASSO.
MALAGĪNUM, i. n. Emplaſtrum quod ſine igne conficitur. Plin. [Niſi error eſt.
MALAGMA, V. MALASSO.
MALASSO, āre. [μαλάσσω, μαλάττω] Mollio, ſubigo, maturo. unde Commalaſſo, quod eſt Mitigo, matureſacio. q V.
MĂLAXO, āre. Idem quod Malaſſo. Laber. apud Gell. 16. 7. Malas malaxavi. Hinc
MALAXĀTIO, ōnis. f. apud Theod. Priſcian. 1. 28.
MĂLAGMA, ătis. n. [μάλαγμα] Fomentum, ad rem duram emolliendam ſuperpoſitum. Malagmata enim contuſa, & ſuper cutem impoſita, abunde mollificant. a μαλάττω, mollio. his molliuntur apoſtemata, & matura fiunt. Columel. lib. 6. 17. 5. Cuminum conteritur, eique adjicitur exiguum picis liquidæ & axungiæ, ut lentorem malagmatis habeat. Plin. lib. 22. cap. 24. Non fecit cerata, malagmata, emplaſtra, &c.
Expeditum malagma. Celſ. lib. 5. cap. 14.
MĂLACTĪCUS, a, um. [μαλακτικὸς] Adj. Vim habens molliendi. Priſcian. de Diæt. cap. 15.
MALCE, es. [μάλκη] Cæl. lib. 25. cap. 5. In frigoris autem ratione ſciendum, in lingua conceptum frigus, ſed & in pedibus quandoque & manibus, nuncupari malcen; quanquam eo nomine intelligere Demetrius maluerit, ex frigoris vi ſolutionem inortam. Malcion certe dici novimus debile ac frigidum; unde in hiſtoria legimus hauſtum ab Mithridate pharmacum imbecille, ac malcion, quod ſerius vim oſtendit. Sunt qui Malcen, pro Narce accipiant, id eſt torpedine. Omnino eſt Malce, Mollities ex rigore, ac motus difficultas.
MALCHUS, [Μάλχος] Hiſtoricus, ſcripſit hiſtoriam a Conſtantino uſque ad Athanaſium. Suid.
MALDĂCON, [μάλδακον Dioſc.] Gummi genus ex bdellio arbore. Plin. 12. 9.
MALE, Adv. V. MALUS, adj.
MĂLEA, penultima interdum brevi, interdum producta, [Μάλεια & Μαλέα] Promontorium eſt Laconicæ provinciæ, quod, teſte Servio, per quinquaginta milliaria in mare protenditur, ubi unda adeo ſæva eſt, ut perſequi navigantes appareat. Virg. 5. Æn. 193.
Ionioque mari, Maleæque ſequacibus undis. i. e. Perſecutricibus. Lucan. lib. 6. 58.
Et ratibus longe flexus donare Maleæ. Nomen a Maleo Argivorum rege inditum eſt; & loci periculo locus adagio datus, Maleam legens, quæ ſunt domi oblivifcere; quo in omni præſente periculo ſignificando utimur. Plutarch. certe in vita Arati Maleam ventis æſtibuſque atrocem eſſe teſtis eſt. Malea nunc vocatur *Le Cap ſainct Ange*. Olivarius in Melam dicit Maleam nunc vocari *Malveſiam*, & Maleum promontorium, *Cabo de Malveſia*.
Curva Malea. Ovid. 2. Amor. 16. 24.
Raucæ circumtonat ira Maleæ. Stat. 7. Theb. 16.
Sæva. Propert. lib. 3. 19. 8.
Spumantis Maleæ formidatum caput. Stat. 2. Theb. 33. Nautæ etiam hodie vocant *Capo Melio*.
MALEUS, a, um. Adj. a Malea. ut, Jugum Maleum. Flor. 2. 9. 4. Sinus Maleus. Idem 3. 6. 3.
MALEDICO, MALEDICTUM, MALEFACIO. V. MALUS adj.
MALEVENTUM, Campaniæ urbs dicta quondam, quam deinde, boni ominis cauſa Beneventum appellarunt. V. Plin. lib. 3. cap. 10. conf. BENEVENTUM.
MALEVOLENTIA, V. MALUS adj.
MALEUS, ut refert Plin. lib. 2. cap. 73. in Indiæ gente Oretum mons eſt, juxta quem umbræ æſtate in Auſtrum, hieme in Septentrionem jaciuntur. Maleus Adj. V. in MALEA.
MALIĂCA, [Μαλίακα] Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Vulgo *Malgrado*.
MĀLĬCŎRIUM, i. n. [σίδιον] Putamen mali granati, inquit Hermolaus. Plin. lib. 24. cap. 11. Cujus aridis foliis, ut malicorio, coria perficiuntur. Idem lib. 23. cap. 6. Vulgus coria maxime perficere illo novit, ob id malicorium appellant medici. De malo Punico. Fortaſſis diviſe ſcribendum Mali corium.
MALIEA, Urbs Theſſaliæ; a qua populi Maliees, & mare vicinum Maliacum. V. Strabonem, lib. 13.
MALIGNE, MALIGNUS. V. MALUS adj.
MALIMNUS, [Μάλιμνος] Siciliæ mons Theocrito Eidyll. 3. 23. dictus quod malis, hoc eſt pomis ſit refertus. [Immo Oſtium lacus ad Crotonem, ut indicat Scholiaſtes.
MALISTUS, a, um. Adj. a Græco μάλιστος, maximus. Petron. cap. 57. extr. Domino ſatisfacerem, homini maliſto & dignitoſo. Sed lectio dubia eſt. Mſſ. Mali iſto. V. not. [Forte Moleſto legendum. Difficilem nimirum dominum intelligit, moroſumque.
MALITIA, V. MALUS adj.
MALLEUS, i. m. [σφῦρα, ῥαιστὴρ] Fabrile inſtrumentum; dictum quod res duras molliat, quaſi molliens. Plaut. Men. 2. 3. 52.
Perii miſera! quam tu nunc mihi navem narras? MEN. ligneam,
Sæpe tritam, ſæpe fixam, ſæpe excuſſam malleo. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 22. Corbes, fiſcinæ, tribula, mallei, & raſtelli.
MALLEO, āre. Malleo ferire. unde
MALLEĀTUS, a, um. Partic. [σφυρωτὸς] Quod malleo cuſum eſt. Ulpian. in l. Librorum appellatione. D. de Leg. tertio, Sed perſcripti libri nondum malleati, vel ornati continebuntur. Columel. lib. 12. cap. 19. Iſque qui præerit huic decoquendo, cola juncea vel ſpartea, ex crudo, id eſt non malleato, ſparto præparata habeat.
MALLEĀTOR, ōris. m. [σφυρωτὴς] Martial. lib. 12. 57.
Illinc paludis malleator Hiſpanæ
Tritum nitenti fuſte verberat ſaxum.
MALLEŎLUS, i. m. dimin. [μόσχευμα] teſte Columel. lib. 3. cap. 6. dicitur Novus palmes vitis, innatus prioris anni flagello. ſic dictus ab ipſius mallei ſimilitudine; quod in ea parte, quæ deciditur ex vetere ſarmento, prominens utrinque malleoli ſpeciem præbet, & plantationi aptus eſt. Vel quod (ut Plin. ait lib. 17. cap. 21.) ſolebat capitulatus utrinque e duro ſurculus ſeri. Cic. de Senect. 52. Malleoli, plantæ, ſarmenta, vites traduces, propagines, nonne ita afficiunt, ut quemvis cum admiratione delectent?

Malleoli vocantur, non solum Parvi mallei, sed etiam ii, qui ad incendium faciendum aptantur: videlicet ad similitudinem priorum dicti, inquit Festus. Cic. pro Milon. 65. Domus in clivo Capitolino scutis referta, plena omnia malleolorum ad urbis incendia comparatorum.

Malleolus, Genus sagittæ, ut opinor, capitatæ, unde ei nomen, in cujus capite includebatur ignis, qui turres ligneas urbem oppugnantes incenderet. Veget. lib. 4. cap. 18. Quod si oppidani exire non audeant, majores balliftas, malleolos, vel phalaricas cum incendio destinant; ut perruptis coriis, vel centonibus, intrinsecus flamma condatur. Malleoli velut sagittæ sunt, & ubi adhæserint, quia ardentes sunt, universa conflagrant. Fortassis non inepte vocaveris, *Materas a feu.*

MALLEOLĀRIS, e. Adj. [μοσχευματικὸς] a Malleolus fit. Columel. de Arborib. cap. 3. Virgam malleolarem non amplius quam sex gemmarum esse convenit.

MALLOPHOROS, [Μαλλοφόρος] Cereris est cognomentum in Megaride, quod ab iis videtur impositum, qui mortalium primi oves connutrire cœperunt. Siquidem lanam dicunt Græci μαλλὸν, ex quo & Idam μαλλωτὴν vocarunt, velut πολυπρόβατον, id est ovibus abundantem. Auctor Cæl. lib. 25. cap. 1.

MALLŌS, [Μαλλὸς] Urbs Ciliciæ. Stephan. Lucan. lib. 3. 227.

Mallos, & extremæ resonant navalibus Ægæ. Hodie *Malo.*

MALLUS, [Μαλλὸς] Mons est in ea parte Indiæ, quæ est intra Gangem, a quo vicini populi Malli appellantur. Auctor Plin. lib. 6. cap. 17.

MALLŪVIUM, i. n. [χειρόνιπτρον] dicitur, quo manus lavantur, Malluviæ, quibus manus sunt lotæ. Fest. V. Bayfium.

Malluvias feminino genere dixit Cæl. Antiq. Lect. lib. 28. cap. 1. V. Voss. Etym. Est autem quasi Manilluvium, sicut Pelluvium Pediluvium. V. Festi Interpp.

MĀLO, māvis, māvult, [προαιρέομαι] pluraliter, Malŭmus, mavultis, malunt; præterito imperfecto, Malebam, &c. præterito perfecto, Malui, &c. præterito plus quam perfecto, Malueram, &c. futuro, Malam, males, malet, &c. Quintil. lib. 1. Qui Græcam figuram sequi malet. Cic. 5. Verr. 69. Quid ergo? in singulos HS. quinquagenis millibus damnari mavultis?

Imperativo caret.

Optativo, Mallem, &c. præterito perfecto, & plus quam perfecto, Maluissem. futuro, Malim.

Conjunctivo, Malim. præterito imperfecto, Mallem. præterito perfecto, Maluerim. præterito plusquamperfecto, Maluissem. futuro, Maluero.

Infinitivo, Malle. præterito perfecto, & plusquamperfecto, Maluisse. Ceteris caret.

Malo, significat Magis, vel Mage volo. Cic. in Orat. 154. Malle pro magis velle.

Mavellem, mavolo, mavelim dixerunt veteres Plaut. in Amphit. 1. 3. 14.

Experiri istuc mavellem me, quam mihi memorarier. Idem Asin. 5. 1. 8.

— nolo ego metui, amari mavolo,
Mi gnate, me abs te. Et Aul. 4. 5. 1.
Mortuum ego me mavelim leto malo.

MĀLŎBĀTHRUM, i. n. [μαλόβαθρον] Arbor. Plin. lib. 13. cap. 26. Dat & malobathron Syria arborem, folio convoluto, arido colore, ex quo exprimitur oleum ad unguenta, fertiliore ejusdem Ægypto, laudatius tamen ex India venit. Pro unguento Malobathrino. Hor. 2. Carm. 7. 7.

— coronatus nitentes
Malobathro Syrio capillos. Ex malobathrinis enim foliis antiqui unguentum sive oleum componebant ad tingendos, sive etiam odore aspergendos, mulierum capillos, atque hoc ideo foliatum appellabant. Græci per α μαλάβαθρον constanter scribunt, ut Dioscor. 1. 11. & 5. 67. Eamque scriptionem veriorem putat Henricus Stephanus.

MALOBATHRĀTUS, a, um. Adj. Malobathro unctus. Sidon. 8. Epist. 3.

MALOBATHRĀRIUS, i. m. Qui malobathrum vendit. Ita pro Murobathrarius Lambin. leg. in Plaut. Aul. 3. 5. 37.

MALOION, [μαλοῖον] a quibusdam appellata est herba, quam Dioscorides Lychnidem coronariam appellat.

MALOSSE, Malva. Plin. 20. 21.

MALTHA, æ. f. [μάλθα, μάλθη] Plin. lib. 36. cap. 24. Maltha e calce fit recenti: gleba vino restinguitur: mox tunditur cum adipe suillo & fico, duplici linamento, quæ res omnium tenacissima, & duritiam lapidis antecedens. Quod malthatur, oleo perfricatur ante. Idem lib. 2. cap. 104. In Comagenes urbe Samosata stagnum est, emittens limum (maltham vocant) flagrantem. Quum quid attigit solidi, adhæret. Præterea tactus sequitur fugientes. Sic defendere muros oppugnante Lucullo, flagrabatque miles armis suis. Aquis etiam accenditur. Terra tantum restingui docuere experimenta. Ex quibus verbis apparet duplicem esse maltham; naturalem, & factitiam.

Maltha, est Julio Polluci Cera, qua tabella Judicum illinebatur, &, interprete Festo, Pix erat cum cera mixta. Similis est quam 1. in Verrem 24 Cicero Ceram legitimam vocat, qua tabellæ judiciales incerabantur. Hesychio Cera mollis est. Monuit Turneb. 6. 9.

Maltha etiam veteribus dicebatur Mollis, teste Non. 1. 167. Lucil. Insanum vocant, quem maltham & feminam dici vident. Sane Malthacia Græcis, Mollities dicitur Latinis: & Malthacos, Mollis, effeminatus. Inde Horatianus Malthinus, Mollis homo est & effeminatus, 1. Serm. 2. 25.

Malthinus tunicis demissis ambulat, &c. V. Lambin. in 2. Serm. 6. 26.

MALTHO, āre. Maltha ferruminare. V. primum Plinii exemplum, in MALTHA citatum.

MALVA, Africæ fluvius, Cæsariensem Mauritaniam a Tingitana dirimens, teste Ptolem. lib. 4. cap. 1. Plin. lib. 5. cap. 2. Malvanam appellat.

MALVA, æ. f. [μαλάχη] Herba quæ antiquis in deliciis acetariorum erat, quam quidam a molliendo dictam putant, quasi Molvam, quod ventrem molliat. Varr. lib. 4. 21. Malva, a μαλάχη. V. Plin. lib. 20. cap. 21. Martial. 3. 89.

Utere lactucis, & mollibus utere malvis. Cic. 7. Fam. 26. A beta & a malva deceptus sum.

Læves malvæ. Hor. 1. Carm. 31. 16.

Salubres malvæ gravi corpori. Hor. Epod. 2. 58.

Virides malvæ. Ovid. 4. Fast. 697.

MALVĀCEUS, a, um. Adj. [μαλαχώδης] Quod ad malvam pertinet, sive ad malvæ similitudinem factum. Plin. lib. 21. cap. 4. Alia funditur e caule malvaceo.

MALVACEUS, i. m. substantivum. Scribit enim lib. 3. in cap. de Diminut. Priscian. quædam esse diminutiva, quæ genere discrepant a sua origine, ut beta, malva, hic betaceus, malvaceus: h. e. Parvula beta, parvula malva, ut interpretatur Turneb. De hoc vide plura in dictione BETACEUS, suo loco. Adde Voss. de Analog. 4. 29.

MALVĀTĬCUM Vinum, & MALVĀSIUM, quod vulgo dicitur, ex Creta, sunt qui a veteribus dici Passum opinentur. Auctor Cæl. lib. 13. cap. 11. V. MONOBASITES.

MALVAVISCUS, i. m. Ibiscus. Apul. de Herb. cap. 38.

MĀLUS, i. f. [μηλέα] Arbor. Tractum nomen a Græcis, qui malum μῆλον dicunt. [Dorice μᾶλον. H. St. V. dict. seq. ubi & de Mali generibus.

MALUM, i. n. [μῆλον] Mali fructus. Virg. 3. Ecl. 64.

Malo me Galatea petit lasciva puella. Ovid. 20. Epist. 237.
Aurea ponetur mali felicis imago.

Malum, quod Æoles dicunt μᾶλον. Varr. de L. L. 4. 21. pr.

Aurea mala. Virg. 3. Ecl 71. ob colorem.

Redolentia mala in patulis canistris. Ovid. 8. Met. 676.

Roscida. Virg. 8. Ecl. 37.

Orbiculatum. Plin. lib. 15. cap. 14.

Pelusiana. In PELUSIUM.

Sunt plura alia genera apud ipsum Plin. & Columel. lib. 5. cap. 10. & Varr. de R. R. lib. 1. cap. 59. Isidor. 17. 7.

Cana mala tenera lanugine, Cotonea. Virg. 2. Ecl. 51.

Citreum. Martial. lib. 13. 37. V. CITRUS.

Granatum. Plin. lib. 26. cap. 8. Isidoro 17. 7. Malogranatum. Gr. ῥόα.

Persicum. Plin. lib. 15. cap. 14. V. PERSICUS.

Punicum, Idem ac Granatum. Columel. lib. 5. cap. 10.

MĀLUM TERRÆ, Herba, quæ & Aristolochia, cujus genera quatuor recensentur a Plin. lib. 25. cap. 8.

MALĪNUS, a, um. Adj. [μηλεινὸς] Quod est ex malo arbore factum. Columel. lib. 7. cap. 8. Est etiam non ingrati saporis muria perduratus, atque ita malini ligni, vel culmi fumo coloratus. De caseo. Al. Maligni, vel Maligno. [An Aridi ligni?

MALĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. ut Pomifer. Virg. 7. Æn. 740.

Et quos maliferæ despectant mœnia Abellæ.

MALŎGRĀNĀTUM, [ῥοά] composita vox Vulg. Interpr. Hagg. 2. 20. pro arbore posuit. V. Hieron. in Comment. Isidor. 17. 7. pro Pomo.

MALOGRANATA, æ. f. Arbor. Isidor. 17. 7.

MALOMELLUM, i. n. a dulcedine appellatum, quod fructus ejus mellis saporem habeat. Isidor. 17. 7. V. MELIMELUM.

MĀLUS, i. m. [ἱστὸς] Arbor navis, unde vela pendent. Lucret. lib. 2. 554.

Antennas, proram, malos, tonsasque natantes. Cic. de Senect. 17. Ut si qui gubernatorem in navigando agere nihil dicant, quum alii malos scandant, alii per foros cursent.

Velifer malus. Valer. 1. Argon. 126.

Saucius celeri Africo. Hor. 1. Carm. 14. 5.

Rigido pendentia lintea malo. Ovid. 5. Epist. 53.

Erigere malum. Virg. 5. Æn. 487.

Ingentique manu malum de nave Seresti Erigit.

MĂLUS, a, um. Adj. [κακὸς, φαῦλος, λοξὸς, δεινὸς] Quod est Bono contrarium.

Homo minime malus. Cic. 3. Off. 39. Philosophi quidam minime mali illi quidem, sed non satis acuti.

Fortuna malorum levior. Ovid. 4. Trist. 1. 61.

Pœnas exercere malorum, Castigare malos. Virg. 6. Æn. 542.

Mala ætas. Plaut. Aul. 1. 1. 4.

Atque ut te dignam, mala malam ætatem exigas. [An, Atque, ut te dignum, mala male &c.?

Ager. Virg. 2. Georg. 243.

Ambitio. Hor. 2. Serm. 3. 18.

Consuetudo. Hor. 1. Serm. 3. 36.

Contagia. Virg. 1. Ecl. 51.

Dapes. Hor. Epod. 3. 7.

Dolus malus. In DOLUS.

Error. Virg. 8. Ecl. 41.

Facinus. Plaut. Pseud. 2. 4. 56.

Fama. Ter. Phorm. 1. 3. 17.

Quod habes, ita ut voluisti, uxorem sine mala fama palam. Al. distinguunt, Fama: palam Beatus.

Gaudia. Virg. 6. Æn. 278.

Tum consanguineus leti sopor, & mala mentis
Gaudia.

Homo. Plaut. Men. 4. 2. 78. O hominem malum! ut dissimulat!

Merx. Plaut. Pers. 2. 2. 56.

Opera. Plaut. Asin. 3. 3. 144.

Hinc inerunt viginti minæ bonæ, mala opera partæ.

Pondus non malum. Plaut. Amphit. 1. 1. 56.

Haud malum huic est pondus pugno. s. perii, pugnos ponderat.

Pudor. Hor. 1. Epist. 17. 39.

Stultorum incurata pudor malus ulcera celat.

Puella. Propert. lib. 4. 4. 17.

Re mala magna mactari. In MACTO.

Scabies. Hor. de Arte Poet. 143. Turneb. hic, Malam scabiem interpretatur Feram, quam Græci ψώραν ἀγρίαν vocant, credebantque veteres Romani contagione ad alios transire. Cels. lib. 5. cap. 28. 16. De scabie.

Tempora. Martial. lib. 12. 6.

Temporibusque malis ausus es esse bonus.

Verba. Plaut. Trin. 1. 2. 30.

Malis te ut verbis multis multum objurgitem.

Versus. Cic. in Pison. 73.

Malus pro Invenustus. ut, Mala virgo. Plaut. Bacch. 5. 2. 42.

Mala facies. Quintil. lib. 4.

Carmina. Hor. 2. Serm. 1. 83.

Forma mala mulier, Illiberali, indecenti. Plaut. Merc. 2. 3. 78.

Ancillam, viraginem aliquam non malam, forma mala.

Mala manus, i. e. Furtiva. Virg. 3. Ecl. 11. Tibull. 3. 5. 19.

Malus,

Malus, i.e. Magicus. Tibull. 1. 2. 51. & in XII Tabb. Malum carmen est Incantatio.
Lingua, Incantatrix. Virg. 7. Ecl. 28.
Malus, i.e. Infelix. Mala ales. Hor. Epod. 10. 1.
Mala avis. Hor. 1. Carm. 15. 5.
Mala arbor. Calpurn. Eclog. 3. 89.
Compar. & Superl. infra sequuntur.

MALUM, i. n. Cic. 3. Att. 27. Heri etiam effeci epistolam ad Cæsarem; tibi enim placebit, quam non fuit malum scribi.
Malum, Damnum, incommodum, detrimentum, labor; ut, Malum præsentarium. Plaut. Pœn. 3. 5. 47.
　Qui, si quid boni promittunt, pro spisso evenit;
　Id quod mali promittunt, præsentarium est.
Assuetumque malo Ligurem. Virg. 2. Georg. 168.
Damnum aut malum dare. Ter. And. 1. 1. 116.
　Quid facias illi qui dederit damnum aut malum?
Malum, pro Injuria & contumelia, verberibusque. Cic. 5. Verr. 62. Quid est, Lolli, inquit? Tu nisi malo coactus recte facere nescis? Ibid. 56. Nam vi, malo, plagis adductus est, ut frumenti daret, non quantum haberet, sed quantum cogeretur. Budæus.
Intolerabilibus malis comes est angor. Lucret. lib. 6. 1156.
Fessus malis. Ovid. 9. Met. 293.
Causa & cibus mali. Ovid. Rem. Amor. 138.
　Ergo, ubi visus eris nostra medicabilis arte;
　　Fac monitis fugias otia prima meis.
　Hæc, ut ames, faciunt; hæc, quæ fecere tuentur:
　　Hæc sunt jucundi causa, cibusque mali. i. e. Otia faciunt, & nutriunt malum.
Causa, crimen, caputque malorum. Virg. 12. Æn. 600.
Copia magna mali. Lucret. lib. 6. 829.
Evitatio, liberatio, imminutio, conversio malorum. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Domitor malorum somnus. Senec. Herc. fur. 12.
Irritamenta malorum opes. Ovid. 1. Met. 140.
Labes mali prima. Virg. 2. Æn. 97.
Moles. Lucret. lib. 3. 1069.
　Tanta mali tanquam moles in pectore constat.
Requies nulla. Lucret. lib. 6. 1176.
Solamen. Virg. 3. Æn. 661.
Terminus. Lucret. lib. 3. 1033.
Timor. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Deforme malum. Ovid. 3. de Arte Am. 373.
Dura. Hor. 2. Carm. 13. 28.
Exitiale ambitus. Sil. lib. 8. 258.
Fatale. Ovid. 5. Trist. 1. 59.
Fœnebre. Tacit. 6. Ann. 16. Sane vetus Urbi fœnebre malum.
Funestum. Ovid. 3. Trist. 6. 28.
Furiale. Senec. Thyest. 19.
Gliscens. Sil. lib. 7. 353.
Grande. Hor. 2. Serm. 1. 49.
Gravius. Hor. 1. Serm. 2. 59.
Immedicabile malum cancer. Ovid. 2. Met. 825.
Insitum in natura. V. INSERO, insevi.
Insperatum, nec opinatum. Cic. 3. Tusc. 28.
Jocularium. V. JOCUS.
Intestinum. V. INTESTINUS.
Jucundum. Ovid. Rem. Amor. 138. Sic vocat Amorem.
Mediocre. In MEDIOCRIS.
Mortale. Ovid. 7. Met. 525.
Nascens & inveteratum. Cic. 5. Philip. 31. Omne malum nascens facile opprimitur, inveteratum fit plerumque robustius.
Nativum. In NASCOR.
Perpetuum. Ovid. 2. Amor. 5. 4.
Prædulce malum luxuries. Claud. 2. in 1. Cons. Stil. 132.
Publica. Tacit. 14. Ann. 51.
Abstrahere a malis, a bonis. In ABSTRAHO.
Accedit aliud malum. In ACCEDO.
Accidit malum. Cic. de Amicit. 10. Nihil mali accidisse Scipioni puto.
Accipere mala ex scholis. Quintil. lib. 1. cap. 2. Non accipiunt ex scholis mala ista, sed in scholas afferunt.
Adjicere multum malo. In ADJICIO.
Afferre in. V. Accipere mala, paulo supra.
Affligi. Quintil. in procem. lib. 6. Ego vel hoc uno malo sic eram afflictus, ut me jam nulla fortuna posset efficere felicem.
Apportare. In APPORTO.
Avocare, a contuendis. V. AVOCO.
Cavere. Cic. 1. de Orat. 247. Quam sit bellum cavere malum, scire possumus.
Cœnare malum. V. CŒNO.
Comparare. In COMPARO.
Conficere. In CONFICIO.
Conjicere se in. V. CONJICIO.
Convertere malum aliquod ad salutem. In CONVERTO.
Crescere. Cic. in Philip.
Emergere e. Ter. in Andr. 3. 3. 30.
Eripere aliquem. Virg. 6. Æn. 365.
Erupturum illud malum aliquando, si impunitum fuisset, ad perniciem civitatis. Cic. de Arusp. Resp. 4. de Clodio.
Esse in malis. Cels. lib. 3. cap. 15. Nam quartana neminem jugulat: sed si ex ea facta quotidiana est, in malis æger est.
Evadere malum in perpetuum. Cels. lib. 4. cap. ult.
Evellere radicitus. Lucret. lib. 3. 311.
　Nec radicitus evelli mala posse putandum est.
Excitare. Cic. 7. Att. 17. extr. Tantum mali excitatum, partim ex improbis, partim ex invidis civibus.
Exortum est malum. Senec. Octav. 7.
Facere. Cic. 5. Att. 20. Commemorat quid olim mali C. Julius fecerit, &c.
Gravescentibus in dies publicis malis. Tacit. 14. Ann. 51.
Habere malum, pro Pati. Cic. 7. Att. 2. Virum bonum oportere esse dicant ne malum habeat. Idem 1. Tusc. 15. Infinitum quoddam & sempiternum malum haberemus in vita.
Jacere in. Cic. 2. Att.
Impendent te mala. V. IMPENDEO.
Impertire aliquem malis. V. IMPERTIO.
Incaluit vis illa mali. Ovid. 9. Met. 161.
Incidere in malum. V. INCĬDO.
Inferre mala. V. INFERO.
Ingerere in aliquem. V. INGERO.
Ingravescit in dies. V. INGRAVO.
Insultare malis, rebusque ægrescere lætis. Stat. 2. Theb. 18.
Invasit hoc malum in Rempub. V. INVADO.
Invehere. V. INVEHO.
Invigilare malis. Ovid. 4. Fast. 530.
Intervenit cogitationibus avitum malum. V. INTERVENIO.
Lenire. Cels. lib. 6. cap. 6. de Euelpidis collyrio.
Levare malum arte Apollinea. Ovid. 3. Trist. 3. 10.
Mactare malo & damno. In MACTO.
Manabat illud malum urbanum. In MANO.
Mendicare. V. MENDICUS.
Metuere Reipublicæ malum ab aliquo. V. METUO.
Miscere. V. MISCEO.
Nancisci. V. NANCISCOR.
Nascitur. V. NASCOR.
Oblivisci malorum. Hor. Epod. 2. 37.
Obstare. Senec. Theb. 1.
Onerare aliquem malis. Virg. 4. Æn. 549.
Onerari. Cic. 9. Fam. 20. pr. Me autem a te, ut scurram velitem, malis oneratum esse, non moleste tuli. Malis oneratur, qui male mulctatur & vapulat, oneraturque plagis: scurram autem velitem dicit, scurram tironem, non veteranum, gravis armaturæ. ut, enim si veles cum armato milite congrederetur, male acciperetur, sic ut velitem scurram se verberatum esse jocatur a Papirio dicacissimo & acerrimo scurra. Turneb. [Immo Malis: videlicet Pomis. Videtur enim Mala Pætus Ciceroni misisse. Forte legendum, Ut scurram in Veliterna. Est id nomen Terentianæ, alteriusque Turpilianæ fabulæ deperditæ.
Parere malum alicui. Tibul. lib. 4. 13. 20.
　Hoc peperit misero garrula lingua malum.
Premi. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Relegare mala omnia ad crimen fortunæ. Quintil. in procem. lib. 6.
Resistere malo. Ovid. 1. Met. 288.
Sanant vina malum. Propert. lib. 3. 17. 10.
Satiari malis, Indulgere dolori. Stat. 2. Silv. 1. 14.
Sedare malum. Cic. 2. Philip. 46. Quo ego tempore tanta mala florentissimæ familiæ sedavi, vel potius sustuli.
Quum serperet in urbe infinitum malum. Cic. 1. Philip. 5.
Aliquid mali subest. Cels. lib. 1. cap. 26.
Subire malum. Cic. 7. Att. 8. Quid horum malorum quorum aliquod certe subeundum est, minimum putes.
Sustinere. Cic. 11. Att. 11. Nihil est mali quod non sustineam & exspectem.
Tentari. Cels. lib. 5. cap. 28.
Tollere malum, V. Sedare paulo ante.
Transire multa malorum, Superare multa mala. Lucret. lib. 5. 228.
Vertere malo. Tacit. 6. Ann. 19. Ac ne dubium haberetur magnitudinem pecuniæ malo vertisse. V. MALE, & VERTO.
Vitare. Lucret. lib. 5. 842.
Urgeri. Cic. Nihil fingi potest mali, quo non urgear.

MALUM, Interjectio irascentis. Ter. Eun. 4. 7. 10.
　Ubi alii? S. qui, (malum) alii? solus Sannio servat domum. Ubi Donatus, Malum per παρένθεσιν suaviter infertur. Plaut. Epid. 5. 2. 45. Quæ (malum) hæc ferocia est? Et non interponitur Malum, nisi oculis conversis ad eum, qui id quod reprehendimus, dixerit. Malum nunc interjectio est. Ter. Phorm. 4. 5. 11. Quid tua (malum) id refert? Donatus, Malum interjectio est. Idem, Malum, adverbium interpositæ indignationis. ad Ter. Phorm. 5. 7. 55.
　Argentum, quod habes, condonamus te. P. audio.
　Quid vos (malum) ergo me sic ludificamini,
　Inepti vestra puerili sententia? Plin. lib. 7. cap. 55. Quæ (malum) ista dementia est, iterari vitam morte? Ubi Hermolaus, Hic loquendi mos per interrogationem & honestus & usitatus Plinio, Ciceronique. Cic. 5. Att. 20. pr. Qui (malum) isti Pendentissæ? qui sunt? inquies. Idem 4. Verr. 3. Quæ (malum) ista fuit amentia? Idem 1. Philipp. 15. Et pro Rosc. Com. 56.
Malum, epiphonema per interpositionem est. Cæl. Calcagn. lib. 2. Epist. 8. addens Donatum sic super Terentium annotavisse: Quæ, malum! ihstæc dementia est. H. St. Non sunt tamen hæc Terentii verba, sed Plinii. Loca Donati supra habes. conf. Liv. 5. 54.

MALE, Pejus, Pessime. Adv. [κακῶς] variis verbis jungitur.
Male animo est. Ter. Adelph. 4. 5. 21.
　Miletum usque obsecro? M. ita. Æ. animo male est. Ubi Donatus, Animo male fieri dicitur, quum ictu alicujus mæroris perculsus animus, non sustinet corpus, sequiturque ruina membrorum. Plaut. Curcul. 2. 3. 33.
　Viden' ut expalluit. datin' isti sellam, ubi assidat, cito,
　Et aqualem cum aqua? properatin' ocius. CU. animo male est.
　PH. Vin' aquam? CU. si frustulenta est, da obsecro, hercle obsorbeam.
conf. infra Sum, Esse male, Habere male, & MALEFACTUM.
Nimis male. V. NIMIS.
Concordes male. Lucan. lib. 1. 87.
Dispar. i. e. Valde dispar. Hor. 1. Carm. 17. 25.
Fidus. Ovid. 1. Trist. 5. 13.
Fidum caput. Ovid. in Ibin, 83. Virg. 2. Æn. 23.
　Nunc tantum sinus, & statio male fida carinis.
Gratus, Ingratus. Ovid. 2. Amor. 18. 23.
Moratus, Malis moribus præditus. Plaut. Stich. 1. 2. 52.
　Facile invenies & pejorem, & pejus moratam, pater,
　Quam illa fuit: meliorem neque tu reperies, neque sol videt.
Oculatus. Suet. de Clar. Rhet. cap. 5. pr. Sextus Claudius e Sicilia, Latinæ simul, Græcæque eloquentiæ professor, male oculatus, & dicax, Par oculorum in amicitia M. Antonii III viri extrisse se ajebat.
Pinguis arena. Virg. 1. Georg. 105.
Præcinctus puer. i. e. Luxuriosus ac effeminatus, indice cinctura laxiori. Suet. Cæs. cap. 45.

Sanus. Cic. 9. Att. 18. Ego autem illum male ſanum ſemper putavi, nunc etiam impurum & ſceleratum puto.
Sani poetæ. Horat. 1. Epiſt. 19. 3.
Sana cicatrix. Ovid. Rem. Amor. 623. al. legunt Male firma.
Salſus, Inſulſus. Hor. 1. Serm. 9. 65.
Sarta gratia. Hor. 1. Epiſt. 3. 31.
Sedulus. Ovid. 3. de Arte Am. 699.

Conjugis ad timidas aliquis male ſedulus aures
Auditos memori detulit ore ſonos.

Sobrius. Ovid. 6. Faſt. 785.
Suadus, Qui male ſuadet. Plaut. Moſt. 1. 3. 55.

Illa hanc corrumpit mulierem male-ſuada vitilena. Al. Vulgi lena.

Suadus ſceptri. Stat. 11. Theb. 656.
Suada. Virg. 6. Æn. 276.
Male viſa, inviſa, ut Male ſanus, inſanus. V. INVISUS. H. St.
Male accipere aliquem verbis, pro Injuria afficere. Subauditur tamen aliquando Verbis. Cic. 4. Verr. 56. Epicrates homines multis verbis male a ſe acceptos dimiſit. Idem 3. Verr. 141. Male accipit verbis Rabonium.
Male acceptus, Male mulcatus. Cic. 12. Fam. 14. Excluſus enim ab Antiochia Dolabella, & in oppugnando male acceptus, nulla alia confiſus urbe, Laodiceam, quæ eſt in Syria, ad mare ſe contulit. Hirt. de Bell. Afric. 18. Itaque adverſarii male accepti, tum demum præſidia contulerunt.
Acceptus peſſime inopia omnium rerum. Cic. 11. Fam. 13. Recurri ad meas copiolas: ſic enim vere eas appellare poſſum; ſunt enim extenuatiſſimæ, & inopia omnium rerum peſſime acceptæ.
Animatus erga principem. Suet. in Vitel. cap. 7. Advenientem male animatus erga principem exercitus, pronuſque ad res novas, libens ac ſupinis manibus excepit.
Audire. Male audio, i. e. Infamor, inquit Valla lib. 3. cap. 87. crimina mea audiens. Cujus contrarium eſt Male dico. Ter. Phorm. 2. 3. 12.

Si herum inſimulabis avaritiæ, male audies.

Audire, & Bene. Cic. 6. Att. 1. Nonnulli amici Appii ridicule interpretantur, qui me idcirco putant bene audire velle, ut ille male audiat.
Cadere, i. e. Male ſuccedere, ſive accidere alicui quod non ſperabat. Cæſ. 2. Bell Civil. 15. Ubi tantos ſuos labores & apparatus male cecidiſſe viderunt.
Cogitare de aliquo, i. e. Malevolo in aliquem animo eſſe. Ad alterum enim refertur, inquit Valla, lib. 3. cap. 87. ſignificatque perniciem, non errorem. Cic. de Senect. 18. At Senatui quæ ſunt gerenda præſcribo, & quomodo: Carthagini male jam diu cogitanti, bellum multo ante denuntio.
Conciliatus. Ter. Eun. 4. 4. 2. Fugitive prodi, male conciliate. Ubi Donatus; Male, Magno ſignificat: ut, Plaut. Amphit. 1. 1. 132.

Hæc nox ſcita eſt, exercendo ſcorto conducto male.

Ergo Male conciliate, Magno empte ſignificat. Nam omnis conventio conciliatio nominatur. Plaut. Pſeud. 1. 2. 1.

Exite, agite, ite ignavi, male habiti, & male conciliati.

Sic Male emere. V. EMO. Conciliatum ergo, magno emptum. [Non perſuadet tamen mihi Donatus. Quin Male conciliatum potius Inauſpicato, Infeliciter emptum intelligi puto.
Conditum jus. Hor. 2. Serm. 8. 96.
Conſulere in aliquem. Ter. Heaut. 3. 1. 28.

Quia peſſime iſtuc in te atque in illum conſulis,
Si te tam leni & victo eſſe animo oſtenderis.

Credere. Plaut. Pœn. 4. 2. 67.

— male credam & credam tamen,
Sed hoc tu tecum tacitum habeto. M. Fidei non melius creditur.

i. e. Tutum non fuerit tibi credere. Idem, Curcul. 5. 3. 1.

Argentariis male credi qui aiunt, nugas prædicant,
Nam & bene & male credi dico: id adeo hodie expertus ſum,
Nam male creditur qui nunquam reddunt, ſed prorſus perit.

Defendere aliquid. Virg. 1. Georg. 448.
Deſcribere fabulas. Ter. in prol. Eun. 7.

Qui bene vertendo, & eas deſcribendo male,
Ex Græcis bonis, Latinas fecit non bonas.

[Eſt autem Male in partes deſcribere, ſeu ordinare.
Dicere. Ter. And. 4. 5. 15.

— verbum ſi mihi
Unum, præterquam quod te rogo, faxis cave.
M. Male dicis.

Donatus; Male dicis, Cum contemptu loqueris, convicium facis. Apparet ergo, Male dicis lentius eſſe dictum, quum ſubjungit, Dic clare. Rurſum Donatus; Male dicis, Nove Male dicis, pro Comminatione poſuit, quum pro Convicio ſoleat poni. Niſi forte quia contumeliæ genus eſt comminatio. Hactenus Donatus. Ut plurimum conjunctim ſcribitur. V. infra, & paulo poſt Male loqui.
Docere. Ter. Heaut. 4. 1. 40. Male docet te mea facilitas multa. i. e. Cauſa eſt tibi, ut male agas: Arripis inde anſam male faciendi.
Facere. Cic. 11. Fam. 21. Dii iſti Segulio male faciant, homini nequiſſimo omnium qui ſunt, qui fuerunt, qui futuri ſunt. V. MALEFACIO.
Aliter Idem 9. Att. 12. Quod ſi iſte Italiam relinquet, faciet omnino male.
Favere alicui. Ovid. 2. Epiſt. 104.
Feriari. V. FERIATUS.
Formidare, pro Multum, & valde timere. Plaut. Amphit. 1. 1. 149.

— formido male,
Ne ego hic nomen meum commutem, & Quintus fiam e Soſia.

Idem Ciſt. 4. 2. 4.

Quæ in tergum meum ne veniat, formido male.

conf. mox Metuo.
Geſta res. Hor. 2. Serm. 3. 37.
Habet me hæc res, i. e. Illud me moleſtat, angit, vexat, ſollicitat. Plaut Aſin. 5. 1. 14.

Scio equidem quamobrem me, pater, tu triſtem credas nunc tibi:
Quia iſtæc eſt tecum: atque ego quidem hercle, ut verum tibi dicam, pater,
Ea res me male habet.

Ter. And. 2. 6 5.

Præter ſpem evenit ſentio; hoc male habet virum.

Idem Eun. 4. 2. 6.

Cum ſenſi, redeo rurſum, male vero me habens.

Locata beneficia. Cic. 2. Offic. 70. ex Ennio.
Loqui alicui. Plaut. Capt. 3. 4. 33. Ter. Phorm. 2. 3. 25.

Pergin' hero abſenti male loqui, impuriſſime?

Donatus; Male loqui, pro Male dicere.
Maceror. Plaut. Ciſtel. 1. 1. 61. i. e. Vehementer, valde.
Mereri de aliquo, pro Nocere alicui, & illi incommodare. Plaut. Aſin. 1. 2. 3.

Bene merenti mala es, male merenti bona es.

Cic. 1. de Fin. 10. Male, credo, mererer de meis civibus.
Mereri de ſe. Cic. 5. de Fin. 28. Quare quotieſcunque dicetur, male de ſe quis mereri, ſibique eſſe inimicus, atque hoſtis, vitam denique fugere, &c.
Metuo, i. e. Valde timeo. Plaut. Curcul. 5. 3. 6.

Peſſume metui, ne mihi hodie apud Prætorem ſolveret.

Ter. Hec. 3. 2. 2.

Male metuo ne Philumenæ magis morbus aggraveſcat.

Mulcari, Male tractari, affici, & puniri. Cic. 6. Verr. 94. Qui primo quum obſiſtere ac defendere conarentur, male mulcati clavis ac fuſtibus repelluntur.
Nati verſus. Hor. 2. Epiſt. 1. 233.
Male natus ager, vide in NATUS. H. St. Immo bene natus.
Nupta, Male collocata. Plaut. Caſin. 2. 2. 7.

Ita ſolent omnes quæ ſunt male nuptæ,
Domi & foris, ægre quod ſit, ſatis ſemper eſt.

Odiſſe. i. e. Valde. Cic. 14. Att. 50. Non dubito quin me male oderit.
Olere. Cic. 4. Tuſc. 53. Ut male olere omne cænum.
Precari alicui, Maledicere alicui. Plaut. Merc. 2. 1. 11.

Male mihi precatur, & facit convicium.

Promereri. Plaut. Trinum. 5. 2. 49.

Miſerum eſt, male promerita, ut merita, ſi mihi ulciſci non licet.

Quæſitæ opes. Ovid. 3. Amor. 8. 66.
Servare fidem. Plaut. Trinum. 4. 3. 41.

Male fidem ſervando, illis quoque abrogant etiam fidem,
Qui nihil meriti.

Suadere. Plaut. Curcul. 4. 2. 22.
Sit Antonio; ſiquidem Buthrotiis moleſtus eſt. Cic. 15. Att. 15. h. e. Male illi vertat fortuna, eſt enim imprecantis. Catul. de paſſere, 3. 13.

At vobis male ſit, malæ tenebræ.

Male eſſe alicui. Catull. ad Cornificium, 36. 1.

Male eſt, Cornifici, tuo Catullo,
Male eſt, mehercule, & laborioſe.

Timeo. i. e. Valde. Ter. Heaut. 4. 1. 56.

— ut præter ſpem evenit, quam timui male,
Ne nunc animo ita eſſes duro, ut olim in tollenda, Chreme.

Timere alicui, Valde timere ne quid mali alicui accidat. Ter. Heaut. 3. 2. 20.

Hominem piſtrino dignum! S. quem? C. iſtum ſervulum
Dico adoleſcentis. S. Syre tibi timui male.

Vertat, Male optantis vel imprecantis quid alicui, locutio eſt. Ter. Adelph 2. 1. 36.

Minis viginti tu illam emiſti, quæ res tibi vertat male.

Ubi Donatus, Adjicit contumeliam, quaſi & hoc multum ſit, & inimicum. ſæpe autem male cedit quod bonum putatur; & hoc eſt male vertiſſe. Ut ille gladius, qui muneri datus adminiculum fuit reginæ pereunti, de quo Virg. 4. Æn. 646.

— enſemque recluſit
Dardanium, non hos quæſitum munus in uſus.

Hactenus Donatus.
Veſtitus. Cic. in Piſon. 61. Ipſe cum hominibus quindecim male veſtitis ad portam, &c.
Vivere. i. e. Pauperrime, & in egeſtate, vel Anxie & ſollicite. Plaut. Trinum. 4. 2. 154. Ego abeo, male vive, & vale.
Male, pro Parum, minus, vel non multum. Petron. cap. 86. Confurrexi ad aurem male dormientis.
Pertinax male. Hor. 1. Carm. 9. 23.

Pignuſque direptum lacertis
Aut digito male pertinaci.

MALEBARBIS, e. Adj. Gloſſ. Lat. Gr. σπανός. [ſcribendum σπανοπώγων.
MALĔDĪCO, [κακηγορέω, κακολογέω, κακοστομέω, βλασφημέω] ĕre. Malis dictis inceſſere, convicia jacere in aliquem.
Aliud eſt Maledicere, aliud Accuſare. Cic. pro Cœl. 6. Idem in Salluſt. 21. Is demum maledicit qui non poteſt ab altero verum audire. Ter. Eun. 4. 7. 29.

Cave ſis, neſcis cui maledicas nunc viro.

Quintil. lib. 2. cap. 13.
Liberius maledicere. Hor. 2. Serm. 8. 37.
Petulanter maledicere alicui. Cic. pro Cœl. 8.
Turpiſſime. Cic. 1. de Nat. Deor. 94. Epicurus Phædoni Socratico turpiſſime maledixit.
Verbo maledicere alicui. Plaut. Aſin. 4. 1. 55.

Nec mater lena ad vinum accedat interim
Nec ulli verbo maledicat. ſi dixerit,
Hæc multa ei eſto, &c.

MALEDĪCENS, entis. Partic. Plaut. Merc. 2. 3. 75.

Atque, ut nunc ſunt maledicentes homines, uxori meæ,
Mihique objectent lenocinium facere.

MALEDĬCUS, a, um. Adj. [κακολόγος, βλάσφημος, κακόθρυς, κακοῤῥήμων] Obtrectator, mordax. Cic. 1. de Fin. 61. Malevoli, invidi, difficiles, lucifugi, maledici, monſtroſi.
Civitas maledica. Cic. pro Flacc. 68. In tam ſuſpicioſa & maledica civitate, locum ſermoni obtrectatorum non reliquit.
Conviciator maledicus. Cic. pro Muren. 13.
Maledicus in omnes. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Compar. Maledicentior. Plaut. Merc. 1. 31.

At ego pol maledicentiorem, quam te, novi neminem.

Superl. Maledicentiſſimus. Hiſtorici maledicentiſſimi. Nepos 7. 11. 1. Cic. pro Flac. 7. Qui in uberrima re turpe compendium, in maledicentiſſima civitate, in ſuſpicioſiſſimo negotio, maledictum omne, non modo crimen, effugit.
MALEDĬCE, Adv. Cic. 1. Off. 134. Cum de abſentibus maledice, contumelioſeque dicitur.
MALEDICENTIA, æ. f. [κακηγορία] Obtrectatio, convicium. Gell. lib. 3. cap. 3. Ob aſſiduam maledicentiam & probra in principes civitatis, de Græcorum poetarum more dicta.

Maledĭcax, ācis. Macrob. Saturn. 7. 3. Importuna urbanitas maledicacem luce privavit. [Nisi divise scribendum Male dicacem.

Maledictum, i. n. [κακολόγημα] Convicium, probrum, contumelia. Cic. 2. Q. frat. 3. Quum omnia maledicta, versus denique etiam obscænissimi in Clodium & Clodiam dicerentur.
Refutatio maledictorum Quintil. lib. 4. cap. 3.
Vocis insanæ maledicta. Propert. lib. 3. 8. 2.
Maledictum alicujus, pro In aliquem, Vide in COMMUNITER. H. St.
Commune. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 16. Pudorem rei tollet multitudo peccantium, & desinet esse probri loco commune maledictum.
Supervacua. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Vana. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Abstinere maledicto, & maledictis. In ABSTINEO.
Addere culpæ. Ovid. 5. Met. 666.
Arripere ex trivio. In ARRIPIO.
Celebrare aliquid vocibus maledictisque. Cic. pro Cœl. 6. Quod objectum est de pudicitia, quodque omnium accusatorum non criminibus, sed vocibus, maledictisque celebratum est, id nunquam tam acerbe feret Cœlius, &c.
Certare maledictis. In CERTO.
Conferre omnia in aliquem. Cic. 11. Att. 8.
Congerere. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Conjicere in vitam alicujus. Cic. pro Planc. 30.
Dicere in aliquem. Cic. 2. Q. frat. 3.
Effugere. Cic. pro Flacco 7.
Exstinguere. Cic. pro Domo 94. Exstinctum jam est illud maledictum crudelitatis.
Figere omnes maledictis. Cic. 1. de Nat. Deor. 93. Zeno quidem non eos solum, qui tum erant, Apollodorum, Syllum, ceterosque figebat maledictis, sed Socratem ipsum, parentem philosophiæ, Latino verbo utens, scurram Atticum fuisse dicebat.
Insectari aliquem. V. INSECTOR.
Inurere notis maledictorum. Cic. Philipp. 13. 40.
Objicere aliquid alteri in maledictis. Cic. in Vatin. 5. Quum tu mihi Cornelii defensionem in maledictis objiciendam putaris?
Objicere in maledicti vel criminis loco aliquid alicui. Cic. pro Cluent. 62.
Ponere aliquid maledicti & contumeliæ loco. Cic. in Pison. 31.
Vexare aliquem probris & maledictis. Cic. pro Flacc. 48.

Maledictus, a, um. Adj. Spartian. in Geta, cap. 3. Maledicte parricida, fratrem tuum occidisti. V. Salmas. in Hist. Aug p. 168. conf. Tertull. adv. Marc. 5. 3.

Maledictio, ōnis. f. [κακολογία] Cic. pro Cœl. 6. Maledictio nihil habet propositi præter contumeliam.

Maledictor, ōris. m. Festus, Maledictores dicebantur ab antiquis qui nunc Maledici.

Maledicto, vel **Maledictĭto**, āre. frequent. Plaut. Trin. 1. 2. 62.
Maledictitatur tibi vulgo in sermonibus. Al. Male dictitatur.

Malefăber, bra, brum. Adj. Prudent. Hamartig. 714.
— suadelis se malefabris
Illectam, suasisse viro.

Malefăcio, [κακίνω, κακουργέω] V. Male facio, in MALE, paulo ante. Quidam enim separatim scribunt. Ter. Adelph. 2. 1. 10.
Neque tu verbis unquam solves quod mihi re malefeceris. Cic. 11. Fam. 21. Dii isti Seguleio malefaciant. Plaut. Men. 5. 2. 108.
Sane ego illum metuo, ut minatur, ne quid malefaxit mihi.

Malefactum, i. n. Lucret. lib. 3. 596.
Quod genus est, animo malefactum quum perhibetur. Genus loquendi usitatum veteribus, quum significare volebant λειποψυχίαν, seu animi defectionem. Plaut. Mil. 4. 8. 21.
— postquam abs te abit, animo male
Factum est huic repente miseræ. Et alicui Malefactum dicebant, cui aliquid incommodi evenisset, ut idem ibid.
Nescio quid malefactum a nostra huic familiæ est, quantum audio. Contra Benefactum, & melius factum. Cic. 1. Tusc. 86. Præterea Pompeio nostro familiari, quum graviter ægrotaret Neapoli, melius est factum. Monuit Lambin. Hanc λειποθυμίαν Medici Malefactionem dicunt. V. Macer. de Herb. 2. 4. 28. At Malefactum est proprie, Incommodum alicui illatum: Ægritudo, damnum, ut Cic. 2. Off. 61. Ex Enn.
Benefacta male locata, malefacta arbitror. [Omnino errat Lambinus, si conjuncte apud Lucretium, Plautumque Malefactum scribendum putat, quum & versus & constructio postulet ut dividatur. Animo male fieri dicitur, ut Male esse. V. a pr. hujus vocis. At Factum male Commiserandi formula est, ut in Passere Catulli
O factum male! o miselle passer! q. d. Factum doleo, uti contra Factum bene, probe &c. pro Factum gaudeo, apud Comicos passim. Sed apud Cic. Malefactum pro Infortunio, ubi conjuncte scribendum puto, ut sæpe apud Sall. Liv. &c. qui fere tamen pro Maleficio ponunt.

Malefactor, ōris. m. Plaut. Bacch. 3. 2. 11.
Malefactorem amitti satius quam relinqui beneficum. H. St. Desiderabatur in edit. Lugd.

Malefĭcus, a, um. Adj. [κακοῦργος, κακότεχνος, κακοποιὸς, κακοπράγμων] Qui damnum infert, qui nocet alteri. Cic. 7. Verr. 143. In externorum hominum & maleficorum, sceleratorumque custodias, in prædonum, hostiumque, tu tantum numerum civium Romanorum includere ausus es? Plin. lib. 11. cap. 52. Oculi quibuscunque sunt longi, maleficos esse indicant.
Maleficum frondibus animal capra. Plin. lib. 11. cap. 17.
Vis malefica. Plin. lib. 31. cap. 2.
Vita. Tacit. 4. Ann. 21.
Ulcera [ἕλκη κακοήθη] Medicis dicuntur, Quæ aspectu mitia videntur, vi autem difficultatis continent plurimum. Paul. Ægineta Malefica intelligit, In cicatricem vix coeuntia. Celsus, Ulcera interpretatur mala. Sunt qui Chironia, ut quæ Chironis medicæ artis experientissimi opem requirant: vel Telephia, quando hoc mali genere conflictatus insigniter Telephus sit Meminit Cæl. lib. 11. cap. 7.
Malefici κατ᾽ ἐξοχὴν dicuntur Magi, Venefici, Sortilegi. V. Cod. tit. 18. leg. 9. de Maleficis & Mathemat.
Superl. Suet. in Galb. 15. Maleficentissimos incolumes præstitit.

Malefice, Adv. Plaut. Pseud. 4. 7. 113.

Ego nec sycophantiose quidquam ago, nec malefice.

Maleficentia, æ. f. [κακουργία] Malefaciendi studium. Plin. lib. 9. cap. 9. Cæs. 1. Bell. Gall. 7. de Helvetiis, Sibi esse in animo sine ulla maleficentia iter per provinciam facere. Sed codd. emendati habent, Sine ullo maleficio.

Maleficium, i. n. [κακούργημα, κακοτεχνία] Damnum, injuria, facinus. Budæus, Maleficium dicitur, quicquid improbe admissum est. Ulpian. in l. 1. D. Si familia furtum fecisse dicatur, Utilissimum id edictum Prætor proposuit, quo dominis prospiceret adversus maleficia servorum. Cic. pro Rosc. Amer. 103. Ut si dissimulare omnes cuperent se scire ad quem maleficium pertineret.
Maleficium & scelus. Cic. 2. Off. 40. Ut ne illi quidem qui maleficio & scelere pascuntur, possint sine ulla particula justitiæ vivere.
Abest ab illo maleficium. V. ABSUM.
Admittere. In ADMITTO.
Committere maleficium, & Admittere maleficium. Cic. pro Rosc. Amer. 62.
Conquirere maleficia. Varr. de L. L. lib. 4. 14. V. QUÆSTOR.
Contaminare se maleficio. Cic. pro Rosc. Amer. 116.
Convictus maleficii. V. CONVINCO.
Facere maleficium. Auctor ad Heren. lib. 2. 8.
Occultare. Cic. pro Cœl. 53.
Perficere. Cic. ibid.
Persequi. Sallust. in Catil. 52. pr. Nam cetera maleficia tum persequare, ubi facta sunt. Sic Mss. Sed Cort. delendam hanc vocem censet.
Prohibere a. Cæs. 2. Bell. Gall. 28. extr. Finitimis imperavit, ut ab injuria & maleficio se suosque prohiberent.
Suscipere. Auctor ad Heren. lib. 2.
Temperare ab injuria & maleficio. Cæs. 1. Bell. Gall. 15. Neque homines, data facultate itineris per provinciam faciendi, existimabat temperaturos ab injuria & maleficio. De Helvetiis.
Exercitus transit sine maleficio, i. e. Innoxius, nihil damni adferens. Cæs. 1. Bell. Gall. 9. extr.
Maleficium, per excellentiam, pro Veneficio, ut Maleficus, pro Venefico, &c. V. Bynckersh. Obs. Jur. Rom. 3. 10. & Hambergeri Diss. de Incendiis pars altera, p. 2. 3.

Maleficiōse, Adv. [κακοπραγμόνως] Cic. pro Cæcin. 20. Quum hoc novæ litis genus tam maleficiose intenderet, &c. Alia exemplaria habent Malitiose.

Maleferiatus, a, um. Adj. vel potius distincte Male feriatus. V. FERIATUS.

Malefīdus, a, um. Adj. Virg. 2. Æn. 23.
— statio malefida carinis.
Caput malefidum. Ovid. in Ibin 85. conf. Petron. cap. 123. Al. divise.

Maleformis, e. Adj. Gloss. Lat. Gr. δύσμορφος.

Malefortis, e. Adj. Infirmus. Prudent. in Symmach. 2. 453. Nisi dividendum est, — male fortia fila.

Malelŏquax, ācis. Adj. Gloss. Gr. Lat. κακολόγος & κακήγορος. Publ. Syro, est Maliloquax.

Maleolens, Cic. 2. de Orat. 249. At in maleolentem, Video me a te circumveniri, subridicule Philippus. [At quis conjuncte legendum statuat? V. in MALE similia quamplurima. Sic Male moratus in Gloss. Gr. Lat. δύστροπος, & in Lat. Gr. Male pacata, οὐκ εὐηνιωμένη.

Malesānus, a, um. Adj. [κακῶς διακείμενος Gl. Gr. Lat.] Adj. Cic. 9. Att. 15. Ego illum malesanum semper putavi. conf. Prudent. Psychom. 203. Hor. 1. Epist. 19. 3. Virg. 4. Æn 8. Malesana cicatrix. Ovid. Remed. Amor. 623. [Hoc quoque dividi potest, & sequens omnino debet.

Malesentiens, entis. Partic. Cic. in Pison. 10 An potest esse ulla excusatio, non dicam malesentienti, sed &c. Sed rectius divise scribitur.

Malesuādus, a, um. Adj. [κακοσύμβουλος Gl. Gr. L.] Plaut. Most. 1. 3. 56. Malesuada vulgi lena. Virg 6. Æn. 276.
Et Metus & malesuada Fames, & turpis Egestas.

Maletractatio, ōnis. f. unico vocabulo ab Arnob. dicitur, quam Rhetores actionem malæ tractationis, duobus scilicet verbis, proferunt. Sic enim scribit lib. advers. Gent. 4. p. 142. Et tolerari forsitan hæc maletractatio posset. Item alio loco, p. 149. Immunes tamen a deorum maletractatione nec sic estis. Annotavit Turneb.

Malevŏlus, a, um. Adj. [κακόνους, δύσνοος] Invidus; malum cuiquam exoptans. Cic. ad Brut. 15. Atque illo die cognovi paulo plures in Senatu malevolos esse quam gratos.
Malevoli sermones. Cic. 3. Fam. 10.
Malevolus pro Fascinatore. V. Barth. ad Gratii Cyneg. v. 406. p. 137. & 138.

Malevŏlens, entis. [κακονοῶν] Idem quod Malevolus. Plaut. Bacch. 4. 3. 4. Malevolente ingenio natus. Al. Male volente Genio recte. conf. Capt. 3. 4. 51. & Stich. 2. 3. 68. Hinc
Superl. Cic. 1. Fam. 7. Malevolentissimæ obtrectationes.

Malevolentia, æ. f. [κακόνοια, δύσνοια] est Voluptas ex malo alterius sine emolumento suo; ut ait Cic. 4. Tusc. 20. Idem 1. Q. frat. 1. 34. Quanquam illorum erit verius judicium obtrectatione & malevolentia liberatum.
Occurrere malevolentiæ hominum. Cic. 11. Fam. 11.
Malevolentia suffusus. Cic. 1. Fam. 9.
Infuscatus malevolentia. Cic. pro Planc. 22. Vicinitas non infuscata malevolentia.

Malignus, a, um. Adj. [κακότεχνος, κακόθυμος] Difficilis. Malignus est, Qui difficultatem sui ostendit, inquit Donatus in Ter. Hec. 1. 2 84.
Maligna multo, & magis procax facta illico est. Ordo est, Multo magis maligna & procax illico facta est. Plin. Homo malignus & invidus. V. MALIGNOSUS.
Mente maligna facere aliquid. Catull. 66. 37.
Oculus, Invidus. Virg. 5. Æn. 653.
At matres primo ancipites, oculisque malignis
Ambiguæ, spectare rates.
Vulgus. Hor. 2. Carm. 16. 39.
Aditus maligni, apud Virg. 11. Æn. 525.
— tenuis quo semina ducit,
Angustæque ferunt fauces, aditusque maligni. i. e. Angusti & ardui.
Ager malignus, Gracilis, minus ferax, inquit Nonius 4. 299. Unde etiam Maligni colles, Virg. 2. Georg. 179.

Fama maligna alicui. Ovid. 4. Trist. 10. 126. h. e. Fama angusta & tenuis.
Ignis, Exiguus. Martial. 10. 96.
Difficiles primum terræ, collesque maligni.
Lux, Subobscura. Virg. 6. Æn. 270.
Quale sub incertam lunam, sub luce maligna.
Munus. ut, Incertum ac fragile nimirum est hoc naturæ munus, quicquid datur nobis; malignum vero & breve. Plin. lib. 7. cap. 50.
Malignus, Parcus. Quintil. lib. 2. cap. 2. In laudandis discipulorum dictionibus nec malignus, nec effusus. Budæus.

MALIGNE, Adv. [κακοήθως] Perverse, & quod malitiose Cicero dicit. Liv. 3. 63. Gemina victoria duobus bifariam præliis parta, maligne Senatus in unum diem supplicationes COSS. nomine decrevit.
Bene facta maligne detrectare. Ovid. 13. Met. 270.
Maligne divisus ager. Liv. 8. 12. Materiam autem præbebat criminibus ager in Latino, Falernoque, maligne plebi divisus.
Laudare aliquem maligne. Hor. 2. Epist. 1. 209.
Maligne virens. Plin. lib. 34. cap. 11. h. e. Depravate, non optime.
Compar. Curt. 8. 29. & Sen. Epist. 44.

MALIGNĪTAS, ātis. f. [κακοήθεια, κακοθυμία, κακότης] Malus genius, perversa & depravata voluntas. Plaut. Capt. 3. 1. 5.
Nam hercle huic diei, si liceat, oculos effodiam lubens;
Ita malignitate oneravit omnes mortales mihi. Plin. lib. 25. cap. 8. Notata est autem hæc animalis hujus malignitas in alia herba major. de Cervo.
Malignitas, Parcitas. Livius 34. 34. Inopiam publicam, malignitatem conferendi ex privato.

MALIGNŌSUS, a, um. Adj. Κακεντρεχής. Gloss. Lat. Gr. [At in Gr. Lat. vitiose excusum Maluginosus. Nisi forte Maligenosus scribendum. Siquidem sine dubio Malignus ex Maligenus contractum est. Quin nec Malignitosus spreverim. V. Dignitosus in DIGNUS.

MALIGNO, & MALIGNOR, [κακοηθεύομαι Gl. Gr. L.] Vulg. Interpret. Psal. 63. 3. & 73. 3. & 83. 3.

MALĬTAS, ātis. f. Ulpian. l. 5. D. Quod metus causa, Timor majoris malitatis.

MALĬTIA, æ. f. [κάκη, κακία, ῥᾳδιουργία] Erasm. Malitia, Perversitatem sonat, quum quis data opera male agit. Cic. 4. Tusc. 34. Hujus igitur virtutis contraria est vitiositas: sic enim malo quam malitiam appellare eam quam Græci κακίαν appellant. Nam malitia certi cujusdam vitii nomen est, vitiositas omnium. Idem 3. de Nat. Deor. 75. Malitia est versuta & fallax nocendi ratio. Idem 3. Off. 71. Nec vero in prædiis solum jus civile ductum a natura, malitiam, fraudemque vindicat; sed etiam in mancipiorum venditione venditoris fraus omnis excluditur. Idem 1. de Legib. 49. Atque etiam si emolumentis, non sua sponte, virtus expenditur, una erit virtus, quæ malitia rectissime dicetur. Ut enim quisque maxime ad suum commodum refert quæcunque agit, ita minime est vir bonus; ut qui virtutem præmio metiuntur, nullam virtutem, nisi malitiam putent.
Levis. Senec. Epist. 47. Hoc habent inter cetera boni mores, placent sibi & permanent; levis est malitia, sæpe mutatur non in melius, sed in aliud.
Mala. Plaut. Aul. 2. 2. 38.
Certe edepol equidem te civem sine mala omni malitia
Semper sum ratus, & nunc arbitror. Hinc Non. 6. 38. in Mediis vocibus ponit.
Audere aliquid malitia. Quintil. lib. 3. cap. 8. Sic Catilina apud Salustium loquitur, ut rem sceleratissimam non malitia, sed indignatione videatur audere.
Certare. V. CERTO.
Malitia cæli, Inclementia. Plin. Quod modo cæli, modo terræ malitia facit. Varr. Id sæpe accidit malitia soli.

MALITIŌSUS, a, um. Adj. [κακότεχνος] Versutus, callidus, astutus, fallax. Cic. 3. Off. 58. Hoc autem celandi genus quale sit, & cujus hominis, quis non videt? certe non aperti, non simplicis, non ingenui, non justi, non viri boni; versuti potius, obscuri, astuti, fallacis, malitiosi, callidi, veteratoris, vafri.
Malitiosa juris interpretatio, Calumnia. Cic. 1. Off. 33. & 3. 57.

MALITIŌSE, Adv. [κακοτέχνως] Callide & dolose. Cic. 2. Verr. 33. Ex istius tempore & causa, malitiose: necesse est istiusmodi.
Facere malitiose in eligendo. Cic. in Orat. 190.
Dolose aut malitiose. Cic. 3. Off. 61. Aut quum dicitur, inter bonos bene agier; quicquam agi dolose aut malitiose potest?
Malitiose atque consulto aliquid facere. Cic. 4. Verr. 162. Sed ego Metello non irascor: neque ei suam purgationem eripio, qua ille apud omnes utitur, ut nihil malitiose neque consulto fecisse videatur.
Malitiose versari in re aliqua. Ulpian. in l. Si rem alienam in principio. D. de pignorat. action.
Compar. Malitiosius gerere rem mandatam. Cic. pro Rosc. Amer. 111.

MALITIOSĪTAS, ātis. f. apud Tertullian.

PĒJOR, us. [κακίων] compar. a Malus. Cic. 8. Philip. 29. Turpis autem fuga mortis, omni est morte pejor.
Pejore res loco non potest esse, quam in quo nunc sita est. Ter. Adelph. 3. 2. 46.
In pejus ruere. Virg. 1. Georg. 200.

PEJUS, Adv. [κάκιον] pro Magis, & multo magis ac vehementius. Cic. 11. Philip. 12. Quum hæc veteranus Capho, quo neminem veterani pejus oderunt.
Spe pejus. Hor. 1. Epist. 6. 13.

PEJŌRO, āre. Pejus deteriusve reddere. Paul. lib. 2. Sententiarum, cap. 19. Homo liber, qui statum suum in potestate habet, & pejorare eum, & meliorem facere potest. Hinc

PEJORANS, Partic. non semel apud Medic. Pejorans morbus. Cæl. Aurel. Acut. 2. 1. 3.

PESSĬMUS, a, um. [κάκιστος] superl. a Malus. Plin. lib. 11. cap. 37. Est autem jecur nihil aliud quam purgamentum pessimi sanguinis.
Omnium pessimus poeta. Catull. ad Marcum Tull. Cic. 47. 5.
Monumenta pessima scelerum. Ovid. 1. Amor. 7. 31.
Sors pessima rerum. Ovid. 14. Met. 489.

PESSĬMUM, i. n. Maximum malum. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 13. Nunc contra, villam urbanam quam maximam ac politissimam habeant, dant operam; ac cum Metelli, ac Luculli villis pessimo publico ædificatis certant. Liv. 2. 1. Neque ambigitur, quin Brutus idem, qui tantum gloriæ Superbo exacto meruit, pessimo publico id facturus fuerit, si libertatis immaturæ cupidine priorum Regum alicui regnum extorsisset.

PESSIME, Adv. [κάκιστα] Cic. 5. Verr. 119. Intelligit secum actum esse pessime.
Sentire pessime de Republica, Cic. 14. Philip. 18.

PESSUMUM, Adv. Plaut. Rud. 2. 3. 64.
Nunc eam cum navi scilicet abiisse pessumum in altum. Sed emendati libri Pessum præferunt.

M A M

MAMAUS, [Μάμαος] Fluvius est Poloponnesi, in tractatu Triphyliaco, non procul a Pylo, qui olim Amathus dicebatur. Auctor Strab. lib. 8.

MAMBLIA, Oppidum Æthiopiæ, ab ea parte qua Africam spectat. Auctor Plin. cap. 20. lib. 4.

MAMERCUS, Prænomen Æmiliorum, a Mamerte i. e. Marte tractum. Mamercorum meminit Cic. de Claris Orat. 175. Et 2. Off. 58. V. Fest. & Spanh. de Usu Numism. Diss. 10.
Mamercus, Præsul fuit Viennensis, qui, teste Ptolemæo Lucensi, anno 454 supplicationes primus instituit, quas *rogationes* nostri vocabant, ob frequentes terræ motus, quibus ea regio infestabatur. Volaterran.

MAMERS, [Ἄρης] lingua Oscorum, dictus est Mars, detractione syllabæ. V. Fest.

MAMERTĪNI, [Μαμερτῖνοι] Populi Campani. Hi quum Messanam colonos misissent, ipsi quoque Mamertini potius quam Messanenses sunt vocati. Et quum ager eorum vini feracissimus sit: Mamertinum vinum, non Messanense appellatum est. Martial. 13. 117.
Amphora Nestorea tibi Mamertina senecta,
Si detur, quodvis nomen habere potest. Dicti a civitate Mamertia, quæ a Lacedæmoniis subversa fuit, quod Messenii quinquaginta virgines Lacænas violare tentassent, & non consentientibus eas occidissent. Aliam nominis causam ex Alfio refert Festus, aliam item vetus interpres in Ibin. Ovid. 550. q. V.
De Mamertinis & Mamertina civitate, Cic. 4. Verr. 13. Item Plin. lib. 14. cap. 6.

MAMERTES, [Μαμέρτης] Corinthius, filios fratris sui Sisaponis libidine regnandi interfecit, maximo suo malo. Nam ubi Sisapo factum rescivit, eum membratim discerpsit, ut est auctor Ovid. in Ibin, 549.
Trunca geras sævo mutilatis partibus ense,
Qualia Mamertis membra fuisse ferunt. Legitur & Mycerni, al. Mimnermi.

MAMIACES, [μαμιάκης] Genus monilis, quod collo suspenditur, Doribus maxime proprium. De hoc Pollux lib. 5. cap. 16.

MAMILIUS, Octavius Tusculanorum dux Tarquinii superbi gener, ad quem expulsus se contulit, ejusque opibus adjutus bellum Romanis intulit, a T. Æbutio Magistro equitum ad lacum Regillum hasta perfossus occubuit. Liv. 2. 15. & seq.
L. Mamilius Tusculi Dictator ob egregia in Urbem merita Romana civitate donatus. Liv. 3. 18. & 29. ab hoc videtur Mamiliorum gens fluxisse, variis cognominibus distincta. Festus altius a Mamilia Telegoni filia arcessit, qui Tusculum condidit.

MAMILLANA, Fici genus est, a mamillarum similitudine ita dictum; cujus meminit Plin. lib. 15. cap. 18.

MAMMA, æ. f. [μαζὸς, τιτθίον, μαστὸς] notæ significationis. Ter. Adelph. 5. 9. 17. Et quidem tuo nepoti, hujus filio, hodie primam mammam dedit hæc. Cic. 3. de Finib. 18. Alia autem nullam ob utilitatem, quasi ad quendam ornatum, ut cauda pavoni, plumæ versicolores columbis, viris mammæ atque barba.
Emacrescunt mammæ. Cels. lib. 2. cap. 9.
Exserta mamma. Virg. 1. Æn. 496.
Aurea subnectens exsertæ cingula mammæ.
Pressis manabunt flumina mammis. Virg. 3. Georg. 310.
Putres, Equina quales ubera. Hor. Epod. 8. 7.
Mammas habent bestiæ. Plin. lib. 11. cap. 40. Quibus solida ungula, nec supra geminos partus, hæc omnia binas habent mammas, nec alibi, quam in feminibus. Eodem loci bisulca & cornigera; boves quaternas, oves capræque binas.
Balenæ vitulique mammis nutriunt fœtus. Plin. lib. 11. cap. 40. ad finem.
Ursæ mammas quaternas gerunt. Plin. lib. 11. cap. 40.
Mammæ porci. Martial. lib. 2. 37. Plin. lib. 11. cap. 40. Primis genitis in quoque partu sues primas præbent; eæ sunt faucibus proximæ; & suam quisque novit, in fœtu quo genitus est ordine, eaque alitur, nec alia; detracto illa alumno suo sterilescit ilico, ac resilit. Uno vero ex omni turba relicto, sola munifex, quæ genito fuerat attributa, descendit. Resilit, i. e. Intro retrahitur.
Mamma, pro Matre vel Nutrice. Plaut. Most. 1. 4. 7.
Ecquid tibi videor mammam adire? Lamb. Al. Mamma, madere. Cato apud Non. 2. 97. Qui cibum ac potionem buas & papas docent; & patrem tatam, & matrem mammam.
Mamma, [μάμμη] Græca dictio. i. e. Avia, patris seu matris mater. V. Mæa, in MAJA.
Mamma, in surculis arborum, Parva illa extuberantia corticis, e qua prosiliunt & enascuntur rami. Plin. lib. 17. cap. 16. de illo inserendi genere loquens, quam *emplastrationem* vocant.

MAMMĀTUS, a, um. Adj. [μαστοειδὴς] Quod mammas, vel mammarum similitudinem habet: unde tegulæ mammatæ dictæ sunt, quæ balneis adhibentur & aquæductibus. V. Plin. 35. 12. &c.

MAMMEĀTUS, a, um. [τιτθωτὸς] Adj. Idem. Plaut. Pœn. 1. 2. 181.
Hujus amica mammeata, mea inimica & malevola. Non. 2. 529.

MAMMŌSUS, a, um. Adj. [τιτθώδης] A mamma, mammosa. Varr. de L. L. lib. 7. 5. Quæ habet magnas mammas. Martial. lib. 14. 149.
Mammosas metuo: teneræ me trade puellæ.
Mammosa pira, apud Plin. lib. 15. cap. 15. Pomponiana cognomine mammosa, liceriana, severiana, &c.
Panus. Plin. lib. 18. cap. 7. Sunt & panico genera: Mammoso e pano, parvis racemato paniculis & cacumine gemino.
Tus. Plin. lib. 12. cap. 14. Præcipua autem gratia est mammoso, quum hærente lacryma priore, consecuta alia miscuit se. i. e. Feminino, ad differentiam Turis masculi.

MAMMŬLA, æ. f. dimin. Celf. lib. 7. cap. 26. Femina brevius urinæ fimiliter & rectius iter habet: quod mammulæ fimile, inter imas oras fuper naturale pofitum, non minus fæpe auxilio eget.

MĂMILLA, æ. f. dimin. [τιτθίδιον, θηλὴ] Juvenal. 6. Sat. 400.
Illa loqui recta facie, ftrictifque mamillis.
Mamillæ penfiles in capris. Varr. lib. 2. de R. R. cap. 3. Sub roftra duas ut mamillas penfiles habeant. Alia exemplaria habent Mammulas.

MAMILLĀRE, is. n. Velum five fafcia, qua mulieres mammas tegunt: de quo epigramma apud Martial. lib. 14. 66.
Taurino poteras pectus conftringere tergo:
Nam pellis mammas non capit ifta tuas.

MAMMACŪTHUS, [Μαμμάκυθος] Vir quidam fuit fola illuftris fatuitate, ficut & quidam Melitides. Unde apud Ariftophanem κεχηνότες μαμμάκυθοι, id eft hiantes Mammacuthi. Hinc factum opinor, inquit Cæl. lib. 17. cap. 4. ut homines id genus quandoque Mammacuthos dicamus.

MAMMÆA, [Μαμμαία] dicta eft Julia, Emefa Phœniciæ oriunda, Mæfæ, quæ Juliæ Severi foror fuerat, filia minor, Alexandri Severi mater, & Soæmiadis, quæ Elagabalum peperit, foror. Hæc primum filio favorem militum conciliavit, mox eidem, adjuvante Mæfa matre, adoptationem ab Antonino Elagabalo confobrino, Cæfarifque cum participatu imperii dignitatem impetravit, eumque ab infidiis illius, pœnitentis jam facti, prudentia fua texit. Qui cum, cæfo a militibus Antonino, Imperatoris appellatione fummam poteftatem folus adeptus effet, puerilem ejus ætatem, fimulque fummam imperii, Auguftæ nomine, magna prudentiæ & fortitudinis laude, moderata eft. Sed impar avaritiæ, militum alienatis repentina defectione animis, una cum filio in Gallia, vel, ut alii tradunt, in Britannia, a Maximini factione occifa eft. Herodian. lib. 5. & 6. Lamprid. Vict. Eutrop. in vita Alexandri. In nummis, non geminata littera, MAMÆA fcribitur.

MAMMÆÆ, Lampridio in Alexand. cap. 26. tradente, Diætæ dictæ funt, quas Alexander Romanus imperator in Palatio ftruxit, quafque, inquit, imperitum vulgus hodie Ad mammam vocat.
Fuit in Baiano item cum ftagno palatium Mammæa nomine ab eodem ob Matris memoriam ædificatum, ut idem l. c. memorat. Meminit Cæl. lib. 12. cap. 18.

MAMMÆANUS, a, um. Adj. ut Puellæ & pueri Mammæanæ & Mammæani. Lamprid. l. c. 57. extr.

MAMMŌNAS, æ. m. [Μαμμωνᾶς] Chaldæorum lingua Divitiæ & opes nuncupantur.
Mammona neque Græca vox eft, nec Hebraica, fed Syriaca, ut oftendit divus Hieronymus, idem apud eos fignificans quod apud Græcos πλοῦτος, quem poetæ deum faciunt. Eft enim vox fingularis numeri, & generis mafculini. Divus Auguftinus indicat linguam Pœnorum affinitatem habere cum Hebræorum lingua: id quod alicubi fatetur & Hieronymus. Porro Pœnorum lingua Mammon vocari lucrum. Erafmus in Matth. 6. 24.

MAMPHŪLA, æ. f. Panis Syriaci genus, de quo Lucil. apud Feft. q. V.

MAMPHUR, ŭris. n. Lignum rotundum loro circumvolutum quod circumagunt fabri in operibus tornandis. Feft.

MĀMURIUS, [Μαμούριος] Mamurius Veturius, Faber quidam fuit apud Ofcos natus, tempore Numæ. Hic ancilia, pluraque deorum figna ex ære compofuit. V. Feft. in Mamurii. Propert. lib. 4. 2. 61.
At tibi Mamuri formæ cælator ahenæ. Quo in loco fecunda fyllaba producitur, quæ apud Ovid. 3. Faft. 382. corripitur.
Mamurius, morum, fabræ ne exactior artis, &c.

MAMURRA, æ. m. [Μαμοῦῤῥα] Formiis natus, Eques Romanus, Catulli carminibus profciffus, præfectus fabrûm C. Cæfaris in Gallia fuit, quem primum Romæ parietes totius domus fuæ in Cœlio monte crufta marmoris operuiffe ex Cornelio Nepote Plin. tradidit lib. 36. cap. 6. Urbs Mamurrarum. Hor. 1. Serm. 5. 37. i. e. Formiæ.

M A N

MANÆTHUS, [Μάνεθος] Ægyptius fuit ex Diofpoli urbe ortus, qui de phyfiologia & de aftrologia judiciaria carmen reliquit.
Fuit & alter hoc nomine Mendefius, facerdos apud Ægyptios. Utriufque meminit Suid.

MĀNĂCUS, i. m. Tarentina voce Lineam eclipticam, lunæ orbitam, Circulum manacum veteres appellarunt, quafi μανιακὸν Dor. pro μηνιακόν. V. Vitruv. 9. 8. Unde Calendarium *Almanach* dictum putat Dalechamp. ad Plin. 2. 9.

MANALIS Lapis, V. MANO.

MANCEPS, ĭpis. m. [ἐργολάβος] eft (inquit Feft.) Quifquis a populo aliquid emit, conducitve, quia manu fublata fignificat auctorem fe emptionis effe. Conductor alias Latine dicitur, aut Redemptor. Papin. in l. Qui fidejuffor. D. locati cond. V. p. p.
Mancipes, funt publicanorum principes, Romani homines, qui, quæftus fui caufa, fi decumas redimunt, Decumani appellantur: fi portum, aut pafcua publica, Portitores, aut Pecuatii: quorum ratio Scriptura dicitur. Hi omnes exigenda a fociis fuo periculo exigunt, & Reip. repræfentant, providentes etiam in illa redemptione commodis fuis. Hæc Afcon. in Divinat. 33.
Mancipes, Publicani, qui a Cenff. quinto quoque anno publica, id eft populi Ro. vectigalia redimebant: ii fi vectigales agros, ut Decumani, redimebant, eos poftea colonis & aratoribus elocabant. Papin. l. 53. D. locat. Qui fidejuffor exftitit apud mancipem pro colono publicorum prædiorum, quæ manceps ei colono locavit, reipub. non tenetur. Cic. Verr. 5. publicanorum principes fimiliter Mancipes appellat. Hotomanus. V. Afcon. l. c. & in 2. Verr. 13.
Manceps, pro Emptore bonorum, feu Sectore. Cic. pro Rofc. Amer. 21. Hominis ftudiofiffimi nobilitatis manceps fit Chryfogonus. Budæus & Hotom. Cic. 12. Att. 3. pr. Nomen illud, quod a Cæfare, tres habet conditiones: aut emptionem ab hafta, aut delegationem a mancipe annua die, aut Vecteni conditionem, femiffe. Senfus eft: Metho profcripti bona fibi a Cæfare dono data venditurus erat auctione publica, ut Ciceroni folveret quod debebat. Ex tribus conditionibus primam pofuit, quum dixit, emptionem ab hafta. Poffum, inquit Cicero, emere ab hafta, id eft emere in auctione (nam hafta ponebatur, ubi auctio fiebat) & accipere ex iis bonis quantum fatis fit pro ea fumma, quæ mihi a Methone debetur. Secunda conditio eft, fi alius ea bona quæ in auctione vendentur, emat: eamque pecuniam, quam Methoni pro emptione debebit, mihi ad annum fe effe numeraturum promittat, Methone ipfo concedente. Hæc eft quam vocat delegationem a mancipe: propterea quod ea ratione Metho non ipfe Ciceroni pecuniam folviffet, fed folutionis faciendæ curam delegaffet mancipi, id eft ei qui illa bona in auctione emiffet. Mancipes enim dicuntur, qui aliquid in auctione emunt. Delegationem igitur a mancipe, translata folutione a Methone ad mancipem. Tertia conditio Methoniani nominis explicandi: Faciat Metho, quod Vectenus debitor meus facit. Pendat mihi femiffem ufuram pro ea pecunia quam debet. Ex P. Manut. comment. in Ep. ad Att. Sed aliter Popma exp. q. V.
Manceps, pro Negotiatore & coemptore, feu Monopola. Plin. lib. 33. cap. 4. Aut aliquis prævalens manceps annonam flagellet. Budæus.
Manceps, metaphoricôs ufus eft Plin. lib. 2. ad Maximum, epift. 14. Sequuntur auditores actoribus fimiles, conducti & redempti mancipes. Convenitur a conductis & redemptis in media Bafilica. Mancipes (inquit) id eft ii qui caufidicos in caufis agendis, conducta ad hoc corona vulgi plaudentis, laudandos redemerunt. Budæus.
Manceps, pro Mancipatore, qui dat aliquid mancipio. Plaut. Curc. 4. 3. 29.
Ego mancipem te nihil moror, nec lenonem alium quemquam.
Antea 4. 3. 9. autem dixerat,
— egon' ab lenone quicquam
Mancipio accipiam, quibus fui nihil eft, nifi una lingua,
Qui abjurent, fi quid creditum eft. Budæus.

MANCĬPIUM, vel MANCŬPIUM, i. n. [κτῆσις] Mancipium, Dominii comparatio, poffidendique jus, atque etiam dominium & mancipatio. Cic. 1. de Orat. 178. Quum enim Marius Gratidianus ædes Auratæ vendidiffet, neque fervire quandam earum ædium partem in mancipii lege dixiffet, defendebamus quicquid fuiffet incommodi in mancipio, id fi venditor fciffet, neque declaraffet, præftare debere. Budæus. Cic. 7. Fam. 29. Sum enim χρήσει μὲν tuus, κτήσει δὲ Attici noftri: ergo fructus eft tuus, mancipium illius. Et 7. 30. Attici proprium te effe fcribis mancipio & nexu, meum autem ufu & fructu. [Priore Cic. loco Mancipium, fervum, feu mancipatum denotat.
Lex mancipiorum. Varr. de L. L. lib. 5. 7.
Mancipia veteres appellabant, quæ pofteriores Mobilia; Prædia vero, quæ iidem Immobilia. Modeftin. l. 3. D. de diverf. temp. præfcr. Longæ poffeffionis præfcriptionem, tam in prædiis, quam in mancipiis locum habere manifeftum eft.
Mancipio vendere, eft Eas res quæ mancipi funt, ita vendere libra & ære adhibitis, ut evictionis periculum præftetur. Verum hoc amplius animadverti moris fuiffe, ut Auctor, id eft venditor nexu fe dicis caufa obligaret, ad rem mancipi, hoc eft emptori perpetuo præftandam. Cic. pro Muren. 3. Quod fi in iis rebus repetendis quæ mancipi funt, is periculum judicii præftare debet, qui fe nexu obligavit: profecto etiam rectius, &c. Hinc Mancipio & nexu conjungi videmus. Varro de L. L. lib. 6. 5. Manilius fcribit omne quod per libram & æs geritur, in quo fint mancipi, nexum effe. Mucius Scævola, quæ per æs & libram fiant, ut obligentur, præterquam quæ mancipio dentur. Hoc verius effe ipfum verbum oftendit, de quo quæritur. Nam idem quod obligatur per libram, neque fuum fit, inde nexum dictum. Hæc ille; quæ fic intelligo, ut ex Mucii fententia ea Nexa dicantur, non tantum quæ abalienata funt, fed etiam quæ oppignorata. Cic. 7. Fam. 30. Attici proprium te effe, fcribis, mancipio & nexu; meum autem ufu & fructu. Et de Arufp. Refp. 14. Multæ funt domus &c. jure mancipii, & jure nexi. In Topic. 28. Abalienatio eft ejus rei quæ mancipi eft, aut traditio alteri nexu, aut in jure ceffio. Quo ex loco conjuncto cum altero lib. 3. de Legib. animadvertere eft eum qui mancipabat nexu obligatum rem mancipi tradidiffe. Idem in Parad. 5. Non enim ita dicunt eos effe fervos, ut mancipia quæ funt dominorum facta nexu, aut aliquo jure civili. i. e. In jure ceffione & ufucapione. Ceterum qui mancipio vendebat, evictionis periculum in fe recepiffe, ex Plaut. patet, qui fic in Perf. 4. 3. 55.
Ac fuo periculo is emat, qui eam mercabitur;
Mancipio, neque promittet, neque quifquam dabit. Et paulo poft, 63.
Nifi mancipio accipio, quid eo mihi opus mercimonio? Hæc Hotoman.
Mancupio accipere. Plaut. Trin. 2. 4. 19.
Minas quadraginta accepifti a Callicle,
Et ille ædes abs te accepit mancupio. L. admodum.
Mancipio dare, pro Tradere in jus proprietatis. Seneca Epift. 73. Fortuna nihil dat mancipio. Huc pertinet etiam exemplum Lucret. lib. 3. 985.
Vitaque mancipio nulli datur, omnibus ufu. i. e. Nulli ita datur ut propriam ac perpetuam habeat.
Mancipium, [ἀνδράποδον, δορυάλωτος] Homo bello captus, & fervituti fubjectus. Varr. lib. 5. de L. L. 8. Mancipium, inquit, quod manu capitur. Plin. lib. 28. c. 2. Mancipia fugitiva retinere. Cic. 3. Off. 71. Nec vero in prædiis folum jus civile ductum a natura, malitiam fraudemque vindicat, fed & in mancipiorum venditione, venditorum fraus omnis excluditur. Idem 2. in Rull. 38. Qui agri, quæ loca, ædificia. Quid eft præterea? multa in mancipiis, in pecore, auro, ebore, vefte, fupellectili, ceteris rebus.
Locuples mancipiis. Hor. 1. Epift. 6. 39.
Negotiatores mancipiorum. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Amicum mancipium domino, & frugi. Hor. 2. Serm. 7. 3.
Conciliatum. V. CONCILIO.
Fieri mancipium alicujus. Ovid. 4. de Pont. 5. 40.
Pro quibus ut meritis referatur gratia, jurat
Se fore mancipium tempus in omne tuum.
Sui mancipii effe, Nullius dominio fubjectum effe. Cic. ad Brut. 16. An ut effet fui juris ac mancipii Refpublica? nifi forte non de fervitute, &c.

MANCĬPO, [χειρόω, ἀνδραποδίζομαι, ἐξανδραποδίζω] āre. quafi Manu capere. Plaut. Curc. 4. 2. 10.
Mancipare, pro Vendere quandoque accipitur. Cic. 2. Philipp. 51. Tum ifte venditum, atque mancipatum Tribunatum, confiliis veftris oppofuit. Mancipatum emphaticôs dixit, plus quam Venditum. Plinius lib. 7. Epift. 18. Nam pro quingentis millibus nummûm, quæ in alimenta ingenuorum ingenuarumque promiferam, agrum ex meis longe pluris actori

publico mancipavi, eundemque vectigali impoſito recepi. Plin. Mancipare, non pro Vendere poſuit, ſed pro Alienare. Budæus.

Uſus quædam mancipat. Hor. 2. Epiſt. 2. 159. Scribitur & Mancupo, ut Mancupium.

MANCIPĀTUS, a, um. [ἀνδραποδισθεὶς] Partic. Devinctus, aſtrictus. Cic. de Senect. 37. Ita enim ſenectus honeſta eſt, ſi ſe ipſa defendit, ſi jus ſuum retinet, ſi nemini mancipata eſt, ſi uſque ad ultimum ſpiritum dominatur in ſuos. Al. Emancipata.

MANCIPĀTUS, ûs. m. [ἀνδραποδισμὸς] Plin. lib. 9. cap. 35. de unione, Et hoc tamen æternæ prope poſſeſſionis eſt, ſequitur hæredem, in mancipatum venit, ut prædium aliquod. i. e. Solennitates eæ adhibentur, quæ ſolent in iis rebus quæ ſunt mancipi. Budæus. V. Hard. in loc.

MANCIPATIO, ōnis. f. [ἀνδραπόδισις] eſt (inquit Boethius in Topic. Cic. lib. 3.) Imaginaria quædam venditio; quod ipſum jus, proprium eſt Romanorum civium. Ea res ita agitur, Adhibitis non minus quam quinque teſtibus civibus Romanis puberibus; & præterea alio ejuſdem conditionis, qui libram æneam teneat, qui appellatur libripens: is qui mancipium accipit, æs tenens ita dicit, Hunc ego hominem ex jure Quiritium meum eſſe aio, iſque mihi emptus eſt hoc ære, æneaque libra. Deinde ære percutit libram, idque æs dat ei, a quo mancipium accipit, quaſi pretii loco. Budæus. Videantur JC. maxime Heinec. antiquit. ad Inſtit. 1. 12. 6. ſq.

MANCĬPI, ſive MANCŬPI, indecl. Genitivum eſſe contractum docent Voſſ. de Art. Gram. 3. 46. Salmaſ. de Uſur. cap. 8. & Perizon. ad Sanct. Minerv. 4. 4. 12.

Mancupi emptio. Plin. lib. 33. cap. 34. Qua conſuetudine in iis emptionibus, quæ mancipi ſunt, etiam nunc libra interponitur. Hard. Quæ mancipii ſunt.

Omnes res aut mancipi ſunt, aut nec mancipi. Mancipi res ſunt, prædia in Italico ſolo, tam ruſtica, qualis eſt fundus, quam urbana, qualis domus. Item jura prædiorum ruſticorum, velut via, iter, actus, & aquæductus. Item ſervi, & quadrupedes, quæ dorſo collove domantur, velut boves, muli, equi, aſini. Ceteræ res nec mancipi ſunt. Elephanti & cameli quamvis collo dorſove domentur, nec mancipi ſunt; quoniam beſtiarum numero ſunt. Hæc Ulpian. tit. 19. ejus libri qui inſcribitur, Tituli ex corpore Ulpian. V. Cic. pro Flacc. 80.

Mancupi ædes poſcere. Plaut. Moſt. 5. 1. 43.

> Vel hominem jube ædes mancupi poſcere.

MANCĪNUS, [Μάγκιν@] Cognomen gentis Hoſtiliæ. C. Hoſtilius Mancinus cum M. Æmilio Lepido Conſul fuit A. U. C. 617. qui quod ignominioſam cum hoſtibus Numantinis pacem erat pactus, ad liberandos religione Romanos, hoſtibus fuit deditus, ſed non receptus. V. Vellej. 2. 90. Flor. 2. 18. Appian. Iber.

MANCUS, a, um. Adj. [ἀνάπηρ@] proprie ſignificat Eum qui ſine manu eſt; quaſi Manu carens. [vel Captus] Cic. pro Rabir. 21. Quintus Scævola confectus ſenectute, præpeditus morbo, mancus & membris omnibus captus ac debilis. Ovid. 3. Faſt. 826.

> Et licet antiquo manibus collatus Epeo
> Sit prior, irata Pallade mancus erit.

Officiis mancus. Hor. 2. Epiſt. 2. 21. h. e. Ad talia officia perficienda inutilis.

Mancus, ad res inanimatas transfertur, pro Debili.

Cognitio. Cic. 1. Off. 154. Etenim cognitio, contemplatioque naturæ manca quodammodo, atque inchoata ſit, ſi nulla actio rerum conſequatur.

Fortuna. Hor. 2. Serm. 7. 88.

Prætura. Cic. pro Milon. 25. Occurrebat, mancam ac debilem Præturam ſuam futuram Conſule Milone.

Virtus. Cic. 3. de Fin. 20. Qui mancam fore putaverunt ſine aliqua acceſſione virtutem.

MANDANE, [Μανδάνη] Aſtyagis filia, quæ ei viſa eſt per quietem tantum urinæ facere, ut omnem ipſius urbem oppleret, atque univerſam Aſiam inundaret. Hæc Cambyſi nupſit, ex quo genuit Cyrum. Herodot. lib. 1. V. Juſtin. lib. 1. cap. 4. qui rem fuſius tractat, paulo aliter tamen.

MANDANIS, [Μάνδανις] Gynoſophiſta fuit inſignis apud Indos, quem quum Alexander ad Jovis filii epulum vocari juſſiſſet, conſtantiſſime ferunt reſpondiſſe, nec illum Jovis filium eſſe, nec ejus minas pertimeſcere, & multa alia quæ vide apud Strab. lib. 15.

MANDATUM, V. MANDO, āre.

MANDĒLA, [Μανδῆλα] Pagus eſt in Sabinis, ut auctores ſunt Acron & Porphyrion in Hor. 1. Epiſt. 18. 105. — gelidus Digentia rivus

> Quem Mandela bibit rugoſus frigore pagus.

MANDIBULA, In MANDO, ĕre.

MANDO, [ἐντέλλομαι, ἐπιστέλλω, παρεγγυάω, ἐπιτίθεμαι] āre. a Manu danda declinatum conſtat; quod in dandis accipiendiſque mandatis manus ſibi invicem dare mos erat. Eſt autem Mandare, Alicui perſonæ gerendum aliquid exſequendumque committere, ut ait Vall. lib. 5. Plaut. Perſ. 4. 3. 61.

> Jam hic credo aderit, accerſi illum mandavi. Emendati libri,

Arceſſit illam a navi. Ter. Adelph. 3. 3. 18.

> Huic mandes, ſi quid recte curatum velis.

Res ſuas alicui mandare. Tacit. lib. 4. Ann. 66. Res ſuas Cæſar ſpectatiſſimo cuique, quibuſdam ignotis, ex fama mandabat. i. e. Famam ipſorum ſecutus.

Extremas preces P. Quirino propinquo ſuo ad principem mandat. Tacit. lib. 2. Ann. 30.

Cauſam aliquam alicui, i. e. Committere. Ovid. 13. Met. 199.

Curam, Committere, vel relinquere. Caius in l. ex maleficio. §. ideo autem. D. de actione & obligationib. Nec ulli curam negotiorum ſuorum mandant.

Honores mandare alicui, pro Tribuere. Cic. 6. Verr. 81. Nobilitas deſinat queri, Pop. Rom. hominibus novis, atque induſtriis libenter honores mandare, ſemperque mandaſſe.

Magiſtratum, Decernere. Cic. 3. de Legib. 33. Suffragia in magiſtratu mandando, aut reo judicando, aut lege, aut rogatione ſciſcenda, clam, an palam ferre melius eſſet.

Officium. Plin. 6. Epiſt. 110. Aliquanto magis me delectat mandatum mihi officium, poſtquam par Cornuto datum video.

Opus miſerum mandat ſociis. Stat. 9. Theb. 168.

Procurationem mandare, commendare, &c. Non. 2. 516.

Salutem ſuam mandare alicui. Ovid. 4. de Pont. 6. 13.

Animis mandare ea quæ adulta fructus uberrimos ferant. Cic. 2. Tuſc. 13. Cultura autem animi philoſophia eſt, quæ extrahit vitia radicitus, & præparat animos ad ſatus accipiendos, eaque mandat his, & (ut ita dicam) ſerit, quæ adulta fructus uberrimos ferant.

Animis & mentibus mandare, quemadmodum & Mandare poſteritati dicitur; hoc eſt, Memoriæ committere. Cic. 1. in Catil 27. Percipite quæſo diligenter quæ dicam, & ea penitus animis veſtris mentibuſque mandate.

Arenæ ſemina, Committere. Ovid. 5. Epiſt. 115.

Fidei alicujus pecuniam, Credere, Commendare. Plaut. Trin. 1. 2. 91. Ter. And. 1. 5. 62.

> Bona noſtra hæc tibi committo, & tuæ mando fidei.

Foliis carmina. Virg. 6. Æn. 74.

Humo aliquem, pro Inhumare. Virg. 9. Æn. 214. Sic apud Cic. lib. 3. Tuſc. 65. ex Homero,

> Quo magis eſt æquum tumulis mandare peremptos.

Malis. Lucret. lib. 2. 637. V. in MALA, æ.

Sulcis hordea. Virg. 5. Ecl. 36.

Terræ ſemina, pro Seminare. Columel. lib. 1. cap. 7.

Æternitati mandare, Commendare, Tradere. Plin. in Paneg. c. 75. pr. Ante orationes principum tantum ejuſmodi genere monumentorum mandari æternitati ſolebant.

Immortalitati, Æternum ut ſit curare. Cic. pro Domo 76. Semel, quum id feci, quod omnes non negent, immortalitati, ſi fieri poteſt, mandandum, tu ſupplicio puniendum putaſti.

Litteris Latinis Græco ſermone tractata. Cic. 1. de Fin. 1. Non eram neſcius, Brute, quum quæ ſummis ingeniis, exquiſitaque doctrina philoſophi Græco ſermone tractaviſſent, ea Latinis litteris mandaremus, fore ut hic noſter labor in varias reprehenſiones incurreret.

Litteris ſuas cogitationes. Cic. 1. Tuſc. 6. Sed mandare quemquam litteris cogitationes ſuas, qui nec eas diſponere, nec illuſtrare poſſit, nec, &c.

Litteris & memoriæ. Cic. 12. Philip. Quid huic facias, qui hoc litteris, memoriæque mandaverit?

Memoriæ eſt, h. e. Proditum, & memoriæ relictum. Gell. lib. 3. cap. 17. Memoriæ mandatum eſt, Platonem philoſophum tenui admodum pecunia familiari fuiſſe. i. e. Scriptum eſt.

Memoriæ mandare aliquid, In memoria figere, & reminiſci. Cic. de Amicit. 1. Ejus diſputationis ſententias memoriæ mandavi.

Monumentis mandare, Poſteritati relinquere, & antiquitati committere. Cic. 4. Acad. 2. Ut litteris conſignamus quæ monumentis mandare volumus; ſic ille in animo res inſculptas habebat. Ibid. lib. 1. 3. Nunc poſteaquam ſum ingreſſus res eas, quas tecum ſimul didici, mandare monumentis, philoſophiamque veterem illam a Socrate ortam, Latinis litteris illuſtrare, &c.

Monumentis annalium mandare. Cic. pro Sext. 102. Hæc fama celebrantur, monumentis annalium mandantur, poſteritati propagantur.

Scriptis mandare, Scriptum poſteritati relinquere. Cic. 2. Off. 3. Deinde ipſis ſcriptis non ea quæ nunc, ſed actiones noſtras mandaremus, ut ſæpe fecimus.

Verſibus, Verſibus conſcribere. Cic. pro Arch. 20. Neque eſt quiſquam tam averſus a Muſis, qui non mandari verſibus æternum ſuorum laborum facile præconium patiatur.

Mandare in ultimas terras, Mittere, Amandare. Cic. pro Sull. 57. Eum familiariſſimum ſuum dimittere ab ſe, & mandare in ultimas terras?

Mandari infra mortuos. Cic. pro Quint. 50. Is non modo ex numero vivorum exturbatur, ſed ſi fieri poteſt, infra etiam mortuos mandatur.

Fugæ ſe, Fugere. Cæſ. 5. Bell. Gall. 18. Ut hoſtes impetum legionum atque equitum ſuſtinere non poſſent, ripaſque dimitterent, ac ſe fugæ mandarent. Siſenn. Hiſtor. lib. 3. Poſt principia paulatim recedunt, atque inde cum paucis fugæ ſe mandant. apud Non. 2. 516.

Fugæ & ſolitudini mandare vitam ſuam. Cic. 1. in Catil. 20. Quæ quum ita ſint Catilina, dubitas, ſi emori æquo animo non potes, abire in aliquas terras, & vitam iſtam, multis ſuppliciis juſtis debitiſque ereptam, fugæ ſolitudinique mandare?

Vinculis, In vincula conjicere. Cic. 4. in Catil. 10. Homo mitiſſimus atque leniſſimus, non dubitat P. Lentulum æternis tenebris, vinculiſque mandare.

Laqueum alicui, Imprecari. Juven. 10. Sat. 53.

Letum alicui. Senec. Herc. OEth. 10.

MANDANS, antis. Partic. [ἐντελλόμεν@] Ovid. 16. Epiſt. 314.

> Utere mandantis ſimplicitate viri.

MANDĀTUS, a, um. Partic. [ἐντεταλμέν@] Cic. pro Roſc. Amer. 111. In privatis rebus ſi quis rem mandatam non modo malitioſius geſſiſſet, ſui quæſtus aut commodi cauſa, verum etiam negligentius, eum majores ſummum admiſiſſe dedecus exiſtimabant: itaque mandati conſtitutum eſt judicium, non minus turpe quam furti, &c.

Arma mandata nepotibus. Sil. lib. 1. 18.

Caſtra mandata proſequi. Stat. 3. Silv. 2. 121.

Mandata imperia. Cic. pro Lege Manil. 47. Ego ſic exiſtimo, Maximo, Marcello, Scipioni, Mario, & ceteris magnis imperatoribus, non ſolum propter virtutem, ſed etiam propter fortunam, ſæpius imperia mandata, atque exercitus eſſe commiſſos.

MANDĀTUM, i. n. [ἔνταλμα, ἐντολή, ἐφετμή] Salluſt. Catil. c. 32. extr. Manlius ex ſuo numero legatos ad Marcium Regem mittit, cum mandatis ejuſmodi. Vulgo Inſtructiones vocant.

Accipere mandata ad aliquem. Quintil. lib. 3. cap. 10.

Addere. Plin. lib. 8. cap. 40.

Admitti ad. V. ADMITTO.

Agere mandata. In AGO.

Bibere. In BIBO.

Conficere. In CONFICIO.

Curare. In CURO.

Digerere, Ordinare. Cic. 2. Q. frat. 14. Facies ſcilicet, ut mea mandata digeras, perſequare, conficias.

Dare. Ovid. 13. Epiſt. 143.

Dare alicui ad aliquem. Cic. 3. Fam. 1. Omnibus ei de rebus, quas agi, quas curari a me voles, mandata des velim. conf. 10. Att. 13.

Dare alicui de magnis rebus. Cic. 6. Philip. 6.

Deferre.

Deferre. Cic. 10. Att. 14. pr. L. Cæſar mandata Cæſaris ad Pompeium detulit.
Depoſcere, *Luy demander s'il veut rien commander.* Ut abeuntes ſolent. Cic. 5. Att. 2. In Cumano quum eſſem, venit ad me noſter Hortenſius; cui depoſcenti mea mandata, cetera univerſe mandavi, illud proprie, ne pateretur, quantum eſſet in ipſo, prorogari nobis provincias.
Excipere. Tacit. in Agric. 45.
Exhaurire, pro Exſequi & abſolvere. Cic. 5. Att. 1. Reliquum eſt, ut antequam proficiſcare, mandata noſtra exhaurias.
Explicare. Cic. Att. 13. 23.
Exſequi alicujus. Ovid. 14. Met. 602.
Facere. Quintil. lib. 4. cap. 4.
Fallere alicujus, i. e. Non exſequi mandata, verum ſimulare ſe exſecutum eſſe. Ovid. 9. Met. 696.
Ferre per auras. Virg. 4. Æn. 270.
Fungi mandatis. Tacit. 13. Ann. 21.
Gerere. Stat. 5. Silv. 2. 56.
Habere ab aliquo. Cic. 2. Philip. 86. A nobis Populoque Rom. mandatum id certe non habebas.
Inſtruere aliquem mandatis. V. INSTRUO.
Loqui. Senec. Med. 7.
Mittere. Cic. 4. Verr. 161. In quem ipſi cum graviſſimo teſtimonio publice, quod nunquam antea, Romam mandata legatoſque miſiſſent.
Negligere alicujus. Ovid. 16. Epiſt. 303.
Peragere. Ovid. 7. Met. 502.
Perferre ad aliquem. Ovid. 2. de Pont. 2. 125.
Perſequi, V. Digerere.
Referte mandata mea regi. Virg. 7. Æn. 267.
Suſcipere cauſam mandati alicujus legatum. Ovid. 2. de Pont. 2. 45.
Tenere conſtanti mente. Catul. Argon. 62. 209.
Tenere memori mente. Lucret. lib. 2. 582.
Venire cum mandatis. Cic. 4. Verr. 153. Veniunt cum mandatis, veniunt cum teſtimoniis publicis.

MANDĀTIO, ōnis. f. Idem quod ſeq. Mandatus. Julian. l. 37. pr. D. de acquir. rer. domin. Nec ſtipulatione nec mandatione.

MANDĀTUS, ûs. m. apud Juriſconſultos legitur, præſertim titulo Mandati. Paul. Mandatu meo in diem fidejuſſoris. Caius, Si mandatu meo Titio credideris. Julian. Mandatu creditorum. Sic ſæpius.

MANDĀTOR, ōris. m. [ἐντολεὺς] Gloſſ. Gr. Lat. Ἐντολεύς, Mandator, & rurſus Ἐγχειριστής, Mandator.
Cædis mandator. Paulus in l. Et ſi certus. D. ad Senatuſc. Silanianum, Et ſi certus ſit percuſſor, tamen habenda eſt quæſtio, ut cædis mandator inveniatur. Budæus.
Delationis mandator. Calliſtrat. in l. Ex quibuſdam. §. Divus Pius. D. de Jure fiſci, Divus Pius Cæcilio Maximo reſcripſit: conſtitutionem patris ſui, qua compelleretur delator edere mandatorem, ac niſi edidiſſet, ut in vincula deduceretur: eo pertinere, non ut delator pœna ſubduceretur, ſi mandatorem haberet: ſed ut mandator quoque perinde, atque ſi ipſe detuliſſet, puniretur.
Mandatores ſunt impulſores delatorum, interque delatores numerantur. Budæus. Tranquil. in Tito cap. 8. extr. Inter adverſa temporum & delatores, mandatoreſque erant. Turneb. Mandatores, qui accuſatores ſubornabant & inſtruebant, & in exilium homines hac ratione calumnia oppreſſos pellebant.
Mandator Juriſconſultis dicitur, Qui alicui auctor eſt ut ſuam pecuniam alteri credat: qui & Fidejuſſor dicitur. Tametſi hoc plerumque differant, quod illud fere in eo ponitur, qui ſuaſu ſuo nihil tale cogitantem induxit ut crederet: hoc vero in eo qui ad creditionem acceſſit, & obligationem quaſi trabali clavo confirmavit, uti intelligitur ex tit. de Fidejuſſ. & mandat. lib. 46. Pandect. Hotoman.
Mandator fuit & aulæ Conſtantinopolitanæ officium Palatinum. Suid. Μανδάτωρ, εἶδος ἀξιώματος. V. Cang. Gloſſ.

MANDĀTRIX, īcis. f. a Mandator. Mandatrix operum. Claudian. 4. Conſ. Hon. 235.

MANDATĀRIUS, i. m. JCt. eſt Qui mandatum ſuſcipit ad implendum. Mandatarius a Beroaldo in Suet. tanquam verbum Juriſconſ. affertur, pro eo Cui mandata dantur. H. St. Deſuit hæc vox in Theſ. Lugd.

MANDO, [μασάομαι, φλάω] ĕre. Dentibus cibum conficere. A manu & dando exiſtimant deductum: quod manu cibus ori admoveatur. Martial. lib. 13. 65. de perdice,
Ponitur Auſoniis avis hæc rariſſima menſis,
Hanc in lautorum mandere ſæpe ſoles. Cic. 2. de Nat. Deor. 122. Alia fugunt, alia carpunt, alia vorant, alia mandunt.
Lentiſſime mandere. In LENTUS.
Artus ſuos. Senec. Thyeſt. 8.
Ferrum admorſu. Sil. lib. 16. 359. Ferrum, Lupatos. de equo enim loquitur. Virg. 4. Æn. 135.
Stat ſonipes, ac frena ferox ſpumantia mandit.
Vulnera ſævo dente. Ovid. 15. Met. 92.
Mandi, paſſivum. Cic. 2. de Nat. Deor. 134. Dentibus autem in ore conſtructis manditur, atque ab his extenuatur, & molitur cibus.
Morſu leonis. Lucret. lib. 4. 1011.
Cibum mandendo exprimimus. Lucret. lib. 4. 622.
Mandier, pro Mandi. Matius poeta apud Varr. lib. 6. de L. L. 5.
Corpora Graiorum mærebar mandier igni.

MANSUS, a, um. Partic. [μεμασημένος] Quintil. lib. 10. cap. 1. Cibos manſos ac prope liquefactos demittimus. Cic. 2. de Orat. 162. Atque omnia minima manſa (ut aiunt) nutrices infantibus pueris in os inſerant. conf. Non. 2. 551.

MANSĬTO, āre. frequent. Plaut. Amphit. 4. 3. 4. Suppoſ. Mutatos Atticos in Arcadia homines, & ſævas belluas manſitaſſe, &c.
Manſito, a verbo Maneo, V. MANEO.

MANDĬBŬLA, æ. f. In qua ſiti ſunt dentes: quæ & Maxilla dicitur. Macrob. 7. Saturn. 4. Deorſum trahit cibaria confecta mandibulis. Idem in Somn. Scip. 1. 6. Poſt ſeptem vero menſes dentes incipiunt mandibulis emergere. [Puto eſſe a Mandibulum, i. n Gl. L. Gr. Mandibulum, φάτνωμα.

MANDO, ōnis. m. [φάγος] Edax. Lucilius, Atque omnes mandonum gulæ. Varr. Bimargo, Magna ut tremiſcat Roma, & magnæ mandonum gulæ. Non. 1. 58.

MANDŪCO, [μασάομαι] āre. Idem quod Mandere, i.e. Ore vel dentibus conficere. Suet. in Auguſt. Cæſ. cap. 76. Qui in balneo demum poſt horam primam noctis duas bucceas manducavi, prius quam ungi inciperem.

MANDUCĀTUS, a, um. Partic. Varr. R. R. 2. 7. Pullos columbinos manducato candido farciunt pane.

MANDUCOR, āri. deponens apud antiquos. Lucil. lib. 14. (ut citat Non. 17. 79.)
Quum illud quid faciat quod manducamur in ore.

MANDŪCO: ōnis: ſive MANDŪCUS, i. m. [ἀδδηφάγος] Edax. Pompon. Pictoribus, Magnus Camillus manducus canterius. V. Non. 1. 58. Apul. 6. Mileſ. ſub fin. De iſto aſino, ſemper pigro quidem, ſed manducone ſummo.
Vide Ber. in Suet. Vide GULO. H. St.

MANDUCUM, i. n. Obſonium apud veteres dicebatur. Varr. de L. L. lib. 6. 5. Unde manducari, a quo in Atellanis obſonium vocant manducum. [Niſi a recto Manducus eſt. V. MANDUCES & MANDUCO.

MANDUCES, [μανδύκης] inquit Feſt. Effigies in pompa antiquorum, inter ceteras ridiculas & formidoloſas imagines ire ſolebat, magnis malis, ac late dehiſcens, & ingentem dentibus ſonitum faciens. de qua Plaut. ait in Rud. 2. 6. 51.
Quid ſi aliquo ad ludos me pro manduce locem? Exemplaria Manduca legunt in prima declinatione. Alii Manduco. V. Meurſ. Mantiſſ. ad lib. de Lux. Rom. cap. 12. & Boxhorn. ad Plaut. [In vulgatis Feſti (ut Nonii quoque) libris Manducus. Mſſ. Urſ. Manduci. Cælio Rhodig. 8. 9. extr. eſt Mandux. Apud Plaut. Mendico legendum puto, idque ipſo auctore, per totam illam ſcenam.

MANDALIA, um. n. pl. Fruſtilla. Plin. Valer. 1. 6. Facere mandalia. Adde Reineſ. Var. Lect. 2. 8. Barth. Adverſ. 1. 14. V. MAGDALIS.

MANDŎNIUS, [Μανδόνιος] Dux Hiſpanus. Hic & Indibilis partes Romanorum cum Scipione Africano in Hiſpania juvit. Deinde Scipione ægrotante, ſeditionem agitavere, in Romanoſque inſurgere cœperunt. Quos quum Scipio morbo liberatus comprehendiſſet, veteris officii memor tantum caſtigatos verbis dimiſit. Liv. lib. 29. & Sil. Ital. 3. 376.

MANDRA, æ. f. [μάνδρα] Spelunca, cubile, & receptaculum pecorum ac pecudum. Juven. 3. Sat. 237.
— & ſtantis convicia mandræ
Eripiant ſomnum Druſo. Alii legunt, Somnos urſo. Probus ſcribit Mandram eſſe vici oſtium, vel flexum vel arrectum: aut breve & vile ædificium, quod anguſtet latitudinem vici; vel ingens vehiculum quo trabes portantur, μάνδρον Græce dicitur. Martial. lib. 5. 22.
Vixque datur longas mulorum vincere mandras;
Quæque trahi multo marmora fune vides. Lucan. ad Piſon. 190.
— hic ad majora movetur,
Ut citus, & fracta prorumpat in agmina mandra. [Hæc unde Stephanus arripuerit, neſcio. In Gloſſ. Lat. Gr. Caulæ, μάνδραι. & Gr. Lat. μάνδρα, hic Septus; μάνδρα θρεμμάτων, Caulæ, ſingulare non habet; μάνδρα αἰγῶν, Caprile. unde & Juvenalis Scholiaſtes exponit, Locum, in quo porci includuntur. Heſych. & Phavorin. μάνδραι, ἕρκη, φραγμοί, ὗλαι, σηκοὶ βοῶν καὶ ἵππων. Docti tamen, alii Plauſtrum ruſticum, alii Equorum, mulorumve greges exponunt. V. Lexic. Pitiſc. Apud Heſych. pro ὗλαι, legendum videtur αὐλαί. V. & ARCHIMANDRITA.

MANDRĂGŎRA, æ. m. [μανδραγόρας] Herba. Plin. lib. 25. cap. 13. Mandragoram alii circeium vocant. Duo ejus genera; candidus, qui & mas: niger, quæ femina exiſtimatur, anguſtioribus foliis quam lactucæ, hirſutis & caulibus, radicibus binis terniſve rufulis, intus albis, carnoſis teneriſque, pæne cubitalibus. Ferunt mala avellanarum nucum magnitudine, & iis ſemen ceu pirorum. Columel. lib. 10. non procul ab initio,
Quamvis ſemihominis veſano gramine feta
Mandragoræ pariat flores, mæſtamque cicutam.
Mandragoram bibiſſe, Proverbio docte ac eleganter ii videntur poſſe dici, qui velut aſpide icti ſomniculoſa, nimis deſides ſunt, atque ita quodammodo a ſenſu diſſiti abjunctique ut excitari non queant. Uſus eſt Demoſthenes 4. Philip. & Lucian. in Timone pr. Ratio vero proverbii eſt, quoniam is fructus eſt ſomni conciliator, ut tradit Plinius.

MANDRAGORĪTES, [μανδραγορίτης οἶνος] Vinum ex Mandragora confectum. conf. Dioſc. 5. 41.

MANDRO, [Μάνδρων] fuit naviculárius quiſpiam, qui aſpirante fortuna, tandem factus eſt Imperator: unde etiam factus adagio locus in eos qui præter meritum ad opes evecti, priſtinæ conditionis non meminerunt. V. Suid.

MANDUCO, MANDUCUS. V. MANDO, ĕre.

MANDYA, æ. f. [μανδύη] Veſtis eſt pænulæ ſimilis, cujus meminit in Iphigenia Rhinton. Dio in Tiberio, Facta in conventu quodam pluvia, inquit, φαιὰν μανδύην ἐνέδυε, ac in reliquum, veſtem aliam capere auſus eſt nemo. Ejuſdem meminit in Domitiano quoque: Quum, inquit, per naumachiam implueret vehementius, mandyas ſubinde mutabat, alium vero neminem permiſit. Mandyam ſunt qui etiam Loricium nuncupent, id eſt λωρίκιον quod pænulæ genus foret, qua ſe ut lorica munirent: Latini Mantellum dicunt. V. plura apud Cæl. lib. 16. cap. 10.

MĀNE, Adv. [πρωῒ, πρωΐα, ἕωθεν] Diei pars prima. Manum, Clarum veteres dicebant, teſte Nonio 1. 337. Servius ad 1. Æn. 143. Manum antiqui Bonum dicebant: unde & Mane dicitur. Ter. Heaut. 1. 1. 15.
Nunquam tam mane egredior, neque tam veſperi
Domum revertor, quin te in fundo conſpicer. Cic. 7. Fam. 31. Qui uſque ad Calendas Januarias eſſet, quæ erant futuræ mane poſtridie. [Ubi Mane abundat.
Mane, inquit Varro de L. L. 5. 2. Diei principium, quod tum manat dies ab oriente: niſi potius quod Bonum antiqui dicebant Manum; ad cujuſmodi religionem Græci quoque, quum lumen adfertur, ſolent dicere, φῶς ἀγαθόν.
Mane, magis & minus eſſe non poteſt, ante & poſt poteſt, inquit Varro lib. 8. de L. L. 44. [Non negat tamen, Magis mane recte dici. At Manius, Maniſſime negat. Unde liquet Mane ipſi eſſe Adv.
Mane & Mani dixerunt veteres, quemadmodum Here & Heri, & Veſpere & Veſperi, propter cognationem litterarum E & I, auctore Donato in Ter. Phorm. 1. 1. 2. Servius Mani ablativum eſſe dicit a Mane, adducens Plauti exemplum, A mani uſque ad veſperam. [Locum non reperi. Deducunt autem a recto Manis, e, quod idem ac Manus, a, um. unde & Manes & Inmanis. V. Schol. Hor. Carm. 1. 4. extr.

Mane vigilare. Hor. 2. Epist. 1. 104.
Mane piger stertis. Pers. 5. Sat. 132.
Hodie mane Dolabella, multus sermo ad multum diem. Cic. 13. Att. 9.
Postridie mane. Cic. 3. Verr. 68.
Bene mane hæc scripsi. Cic. 4. Att. 11.
A mane. V. A.
A mane diei. Hirt. de Bell. Afric. 42. Præsertim quum milites a mane diei jejuni stetissent defatigati.
Mane totum dormire. Martial. lib. 1. 46.
Clarum mane. Pers. 3. Sat. 1.

— jam clarum mane fenestras
Intrat, & angustas extendit lumine rimas.

Obscurum. Columel. lib. 7. cap. 12.
Vel post nonam, vel postero mane. Columel. lib. 9. cap. 15.
Multo. V. MULTUS.
Nimis. V. NIMIS.
Plane mane, i. e. Bene mane. Plin. 1. Epist. 5. ad Voconium, Rogo, mane videas Plinium domi, sed plane mane; neque enim diutius perferre sollicitudinem possum; & quoquo modo efficias, ne mihi irascatur.
A Mane, Manius. Vide MANIUS. H. St. V. & paulo supra ex Varr.

MĂNEO, si, sum, [μένω, μιμνάζω, αὐλίζομαι, διαμένω] ēre. Loco insistere, inquit Nonius 4. 308. sive, ut ait Perottus, Continere se, & firmum stare. Virg. lib. 10. Æn. 770.

— manet imperterritus ille,
Hostem magnanimum opperiens. Ter. Eun. 3. 5. 31.
In interiore parte ut maneam solus cum sola; adnuo. Ubi Donatus Maneam, Remaneam, perseveremque in loco.

Paulisper manere. In PAULISPER.
Diem unum. Propert. lib. 2. 9. 20.
Domi. Catul. ad Hispitillam, 30. 7.
Ad exercitum. Liv. 3. 29. Ita se Minucius abdicat Consulatu, jussusque ad exercitum manet. h. e. Juxta exercitum. [Immo In exercitu, cui revera præfuit legatus ex consule, vel Apud exercitum.
Ad urbem. Liv. 30. 27. In eadem provincia & C. Servilio prorogatum imperium, si Consulem manere ad urbem Senatui placuisset. [Ad urbem esse dicebantur Consules, Prætores, Dictatores, quique alii lege curiata imperium habebant, quod Urbem iis (ne in ea duo simul summa imperia essent) intrare non licebat, sed ante Urbem manebant, seu nuper ex provincia reversi triumphum peterent, seu nondum in provinciam profecti essent; dabaturque ipsis senatus extra urbem. V. Ascon. in 2. Verr. 45. & 4. 17. Sen. 5. de Benef. 15. Ulp. l. 16. D. de offic. Procos. Proconsul portam Romæ ingressus deponit imperium.
Maneas apud me cum tuis. Cic. 4. Att. 17. Ter. Eun. 3. 3. 28. At tu apud nos hic mane, dum redeat ipsa.
Mane, mane; habet singularem vim in se revocantis. Ter. Phorm. 1. 4. 40. Ah, quid agis? quo abis Antipho? mane, mane inquam. Idem Heaut. 3. 3. 52.

Mane, mane. quid est quod tam a nobis graviter crepuere fores?

Mane; gaudentis aliquando, non autem opperiri jubentis, inquit Donatus. Ter. Adelph. 2. 3. 11. Sed quidnam foris crepuit? s. mane, ipse exit foras. Plaut. Curcul. 1. 3. 3.

Placide egredere, & sonitum prohibe forium, & crepitum cardinum;
Ne, quod hic agimus, herus percipiat fieri, mea Planesium.
Mane suffundam aqulam.

Manedum, Cohibendi particula. Plaut. Asin. 5. 2. 27.

Nihil ecastor est quod facere mavelim. P. manedum. A. quid est?

Plin. 8. Epist. 6. ad Montanum. Finem existimas? Manedum, & majora accipe.
Manere pro Pernoctare. Suet. Cæs. cap. 39. Tantum undique confluxit ut plerique advenæ, aut inter vicos, tabernaculis positis, manerent. & Aug. 72. Eodem cubiculo hieme & æstate mansit. Cic. 1. Philip. 8. Cum intempesta nox esset, mansi in villa P. Valerii. V. & Hor. 1. Carm. 1. 25. Donat. ad Ter. And. 2. 5. extr. Hinc
Manere ab aliquo, Secubare. Capitolin. in M. Anton. Philos cap. 7. Per viginti & tres annos in domo patris ita versatus, ut ejus quotidie amor cresceret, nec præter duas noctes per tot annos ab eo mansit diversis vicibus.
Manere ut, pro Exspectare. Plaut. Stich. 1. 2. 1.

Qui manet ut moneatur semper servus homo officium suum,
Nec voluntate id facere meminit, servus is habitu haud probus est.

Manere aliquem, Exspectare. Plaut. Men. 5. 7. 49. Hic me mane. Ter. Phorm. 3. 1. 16.

Mansurusque patruum pater est, dum huc adveniat.

Manet cum accus. casu: ut, Manet te bonum. Plaut. Mostel. prol. 47. Virg. 12. Æn. 61.

Qui te cunque manent isto certamine casus.

i. e. Instant, imminent tibi, & futuri sunt. Cic. 2. Philip. 7. Cujus quidem te fatum, sicuti C. Curionem, manet. Ibid. 37. Neque vero eram tam indoctus, ignarusque rerum, ut frangerer animo, propter vitæ cupiditatem, quæ me manens conficeret angoribus.
Cura ea nepotes nostros maneat. Virg. 3. Æn. 505.
Gloria te manet. Virg. 1. Georg. 168.
Nox una manet omnes. Hor. 1. Carm. 28. 15.
Periculum manet. Liv. 24. 22. extr. Periculumque ingens manet, nisi communi concordiæ consulitis.
Pœna te. Tibull. lib. 1. 8. 77.
Manet, cum dandi casu: ut, Manet tibi, i. e. Tibi paratum est, te exspectat. Cic. 2. Philip. 7. Cujus quidem tibi fatum, sicut C. Curioni manet. Et Catull. 8. 15.

Scelesta, tene? quæ tibi manet vita? Virg. 9. Æn. 302.
Hæc eadem, matrique tuæ, generique manebunt.

Non manebat ætas virginis meam negligentiam. Ter. Phorm. 4. 1. 4. i.e. Virgo nubilis non poterat me exspectare diutius immorantem: quod retardarem nuptias ejus.
Amicitia manente, Durante. Tacit. 4. Hist.
In amicitia perpetuo manere. Cic. 4. Verr. 2. Pleræque autem & maxime illustres in amicitia perpetuo manerent.
Arbor. Virg. 2. Georg. 294.
Amor mansit, nec solutum est conjugale fœdus. Ovid. 11. Met. 743.
Beneficium in eo. Cic. 13. Fam. 37. Eidem Dolabellæ, me audiente, Cæsar dixit, nihil esse quod de Mega vereretur, beneficium suum in eo manere
Causæ manent. Cic. 12. Att. 28. Sed erant causæ cur hoc tempore istic esse nollem: quæ si manebunt, quærenda erit excusatio ad Brutum, &, ut nunc est, mansuræ videntur. h. e. Duraturæ.
Cognomen. ut, Mansit Silviis postea omnibus cognomen, qui Albæ regnaverunt. Liv. 1. 3.
In conditione. Cic. 7. Att. 15. Plerique negant Cæsarem in conditione mansurum.
Conditio manet. Cic. 2. Fam. 6. Eaque mihi conditio maneat, qua profectus sum.
Contentio manet mihi cum illo. Cic. 14. Att. 14. Mihi cum illo nulla contentio jam maneret.
Dolor. Cic. 2. de Fin. 93. Quid enim? summus dolor plures dies manere non potest.
Fama. Plin. 9. Epist. 3.
Fortuna manet stabili fundamento. Lucret. lib. 5. 1120. In cursu suo manet fortuna. Ovid. 15. Epist. 60. Intra fortunam suam manere. Ovid. 3. Trist. 4. 26. V. INTRA præpos.
Gnatus unicus mansit domi: h. e. Remansit. Ter. Heaut. 3. 2. 29.
Honos nomenque tuum, laudesque manebunt. Virg. 5. Ecl. 78.
Ingenia sensibus manent, modo permaneat studium & industria. Cic. de Senect. 22.
Induciæ. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 16. Interea manerent induciæ, dum ab illo reduci possent, neve alter alteri noceret.
Lex manet, cui opponitur Abrogata. Cic. de Provinc. Consul. 46. Quare aut vobis statuendum est legem Æliam manere, legem Fufiam non esse abrogatam.
Memoria rerum Rom. manet. Cic. 2. Off. 43. Tib. enim Gracchus P. F. tam diu laudabitur, dum memoria rerum Romanarum manebit.
Mos antiquus. Cic. 5. Fam. 20. Dein si rationum referendarum jus vetus, & mos antiquus maneret.
In numero. Quintil. lib. 1. cap. 4. Kappa apud Græcos, nunc tantum in numero manet. V. NUMERUS.
In officio manere, quod & Stare in officio dicitur: h. e. Munus suum diligenter exsequi. Cic. 1. Att. 1. Aviam tuam scito desiderio tui mortuam esse; & simul quod verita sit ne Latinæ in officio non manerent, & in montem Albanum hostias non adducerent. Subaudi Coloniæ. Sic In fide. Liv. 31 2. i. e. Fidelem.
In fide & in officio. Liv. 28. 24. Non socii in fide, non exercitus in officio mansit.
Jus vetus, V. Mos antiquus.
Parietes urbis stant & manent. Cic. 2. Off. 29. Itaque parietes urbis modo stant & manent, iique ipsi jam extrema scelera metuentes.
Pax mansit. Liv. 1. 27. pr. Nec diu pax Albana mansit.
Promissis manere, idem quod Stare promissis. Virg. 2. Æn. 160.

Tu modo promissis maneas, servataque serves,
Troja, fidem.

Sententia manet, Perstat. Cic. 8. Att. 22. Simul & elicere cupio sententiam tuam, si manet, ut firmior sim: si mutata est, ut tibi assentiar.
In sententia vel proposito manere, quod & Stare dicitur. Cic. 7. Fam. 24. Sed velim maneat Damasippus in sententia.
In sententia philosophorum manere, Sequi eorum sententiam. Cic. 1. de Divin. 5. Quum omnes Socratici Zenoque, & ii, qui ab eo essent profecti, manerent in antiquorum philosophorum sententia, &c.
Societas manet inter nos. Cic. 12. Fam. 27. Quæ societas inter nos semper, mi Cornifici, manebit.
In statione. Lucret. lib. 4. 396.
Suo statu manere, vel eodem statu, pro In suo vel eodem statu. Cic. 5. Att. 9. Memento curare per te & per omnes nostros, in primis per Hortensium, ut annus noster maneat suo statu, ne quid novi decernatur. Liv. 31. 29. Sperare quicquam eodem statu mansurum.
Suspicio manet. Cic. pro Quint. 34. Non patiar istam manere suspicionem, nos rem judicari nolle.
Verba maneant in animo. Senec. Med. 7.
Vita manet. Virg. 5. Æn. 724.

Nate mihi vita quondam, dum vita manebat,
Care magis.

In vita manere, cui Excedere e vita opponitur. Cic. 3. de Fin. 45. In quo enim plura sunt quæ secundum naturam sunt, hujus officium est in vita manere.
Voluntas eadem manet. Cic. pro Quint. 82. Si te nihil impediret, si voluntas eadem maneret, si valeres denique, &c.
Maneat ergo, quod turpe sit, id nunquam esse utile: h. e. Sit ita, esto. Cic. 3. Off. 49.
Manebitur, Impers. Cic. 8. Att. 3. extr. Id si est, in Italia fortasse manebitur.
Maneri, Impersonale. Cic. 10. Att. Sed ad primum revertor: quid putes faciendum, occultene aliquo propius veniendum, an mare transeundum? nam hic maneri diutius non potest.
Mansum, supinum. Ter. Heaut. 1. 2. 26.

Quid tu tecum? CH. dicam, utut erat, mansum tamen oportuit.

i. e. Manendum erat, non discedendum.

MANSŪRUS, a, um. Partic. [διαμενόντων] ut, Amor mansurus. Ovid. 2. de Arte Am. 242.
Carmen mansurum, Immortale. Stat. 4. Silv. 2. 3.
Decus per sæcula. Sil. lib. 17. 626.
Fama in sæcula. Lucan. lib. 8. 74.
Monumenta per ævum. Ovid. 5. Met. 227.
Opus post mea fata. Ovid. 3. Amor. 15. 20.
Urbs. Virg. 3. Æn. 86.

MANENDUS, a, um. gerundiv. ut, Ætas manenda, i. e. Perduranda. Lucret. lib. 3. 1086.

Temporis æterni quoniam, non unius horæ
Ambigitur status, in quo sit mortalibus omnis
Ætas post mortem, quæ restat cunque, manenda.

Sensus est, In quo statu temporis æterni, omnem ætatem, quæcunque post mortem restat, necessario permanebunt & perdurabunt homines. Lambinus.

MANSIO, ōnis. f. [μονή, καταμονή] Gl. Gr. L. [Actus ipse manendi & quiescendi in aliquo loco. Ter. Phorm. 5. 9. 23.

Hæccine

Hæccine erant itiones crebræ, & mansiones diutinæ
Lemni?

Mansio & Decessio, contraria. Cic. 4. Fam. 4. Is mecum sæpe de tua mansione aut decessione communicat.

Mansio in vita; cui contrarium est Excessus e vita. Cic. 3. de Fin. 60. Quum ab his mediis omnia proficiscantur officia, non sine causa dicitur ad ea referri omnes nostras cogitationes; in his & excessum e vita, & in vita mansionem.

Mansio, (inquit Perottus) Iter est unius diei. Plin. lib. 12. cap. 14. Gebanitarum caput Thomna est; abest a Gaza nostri litoris Judææ oppido. M. D. XXXVII. millia passuum; quod dividitur in mansiones camelorum sexaginta duas.

Mansio, Hospitium. Suet. in Tit. Vesp. cap. 10. Deinde ad primam statim mansionem febrim nactus, quum inde lectica transferretur, &c. V. MANEO.

MANSIUNCULA, æ. f. diminutivum hanc significationem sequitur in Vet. Bibl. Interpr. H. St. Intelligit novissime in dict. præced. allatam.

MANSIONĀRIUS, a, um. Adj. Ad mansionem pertinens. Fulgent. 3. Myth. Ignoto atque mansionario uti conjugio.

MANSUS, i. m. est JCt. Fundus, unde quis se & familiam alere potest. V. Cujac. Feud. 1. 1.

MANSOR, ōris. m. Hospes. Sedulius 5. 495.
Et faciat tenues tanto mansore capaces.

MANSĬTO, [διαμένω] āre. frequent. Tacit. lib. 13. Ann. 44. Quippe mansitasse una convincebatur.

Mansito, a verbo Mando, V. MANDO, ĕre.

MANTO, Idem. V. suo loco.

MĀNES, Acron in Hor. 1. Carm. 4. extr. Dii manes, dii boni, a Manum, quod est bonum. Antiqui animum a corpore separabant, manem deum nuncupabant. Apuleius de dæmonio Socratis p. 50. Elmenh. tradit, Manem Deum, animum dici, cujusvis meriti, corpore solutum, qui quamdiu in corpore nostro sit Genius dicatur; corpori renuntiantem, Lemurem: quorum quæ domos incursionibus infestarent, Larvæ appellarentur, contraque qui boni fuerint, Lares familiares. Servius in 1. Æn. 143. per antiphrasin ait Manes esse deos inferos, quia non sint boni. Idem dicit alibi esse Animas corporibus exutas, quæ nondum in alia corpora migraverint. in 3. Æn. 63. ubi plura V. Festus, Manes dii ab auguribus vocabantur, quod per omnia manare credebant, eosque deos superos, atque inferos dicebant. Cic. 2. de Legib. 22. Deorum manium jura sancta sunto. De Manibus multa erudite disputat Cl. Norisius Cenotaph. Pis. & Guther. de Jure Manium. V. & Lex. Pitisc.

Manes. Virg. 6. Æn. 743.
Quisque suos patimur manes. Servius; Manes, Supplicia quæ sunt apud manes.

Manes animæ. Hor. 1. Serm. 8. 29.
Di manes. Hor. Epod. 5. 94.
Divi. Lucret. lib. 6. 764.
Imi. Virg. 4. Æn. 387.
Nocentes. Lucan. lib. 3. 13.
Profundi. Virg. 1. Georg. 243.
Semidei. Lucan. lib. 9. 7.
Sacrati. Sil. lib. 15. 447.
Sepulti. Virg. 4. Æn. 34.
Serviles. Varr. L. L. 5. 3. de quibus non satis constat.
Stygii. Ovid. 13. Met. 465.
Elicere manes ex fossis. Hor. 1. Serm. 8. 29.
Ciere. Virg. 4. Æn. 490.
Conditi rite manes. Plin. 7. Epist. 17. ad Suram. h. e. Exsequiæ perfectæ, & corpori funerato justa persoluta.
Confundere. ut, Caros urna confundite manes. Stat. 3. Theb. 168.
Lædere manes alicujus. Tibull. lib. 1. 1. 67.
Manes, Dii inferni. Serv. in 3. Æn. 63. Suet. Tiber. c. 75. pr. Juvenal. Sat. 2. 149. Cic. 7. Verr. 113.

MANES, æ, & ētis. [Μάνης] Hæresiarcha, genere Persa, vita & moribus barbarus, tam acer ingenio, ut ex nominis argumento insanire videretur, sub Aureliano principe Romam e Perside venit. Ab hoc Manichæorum hæresis & nomen & ortum habet. Hunc denique Manetem ad ultimum rex Persarum vivum cute direpta necavit, quod filium ejus, quem rejectis aliis medicis curare pollicebatur, interfecerit. Ex Suida & Eusebio. V. infra MANNICHÆUS.

MANENS, entis. [Μάνης] Alter item hæresiarcha, a quo dogma illud nefarium, quo Euchetæ hæretici utebantur, in Syria fuit propagatum. V. Cæl. lib. 2. cap. 16. & Suid.

MANES, [Μάνης] Fluvius est, sive potius torrens, Locrorum Epicnemidiorum, Thronion præterfluens; interdum tam exiguus, ut transeuntis vix tingat pedes; interdum tam latus, ut in bina diffundatur jugera. Alio nomine Boagrius appellatur. V. Strabon. lib. 9.

MANĒSIUM, [Μανήσιον] Phrygiæ oppidum, a divite quodam, cui Manes nomen fuit, ita appellatum. Stephanus.

MANETHUS, V. MANÆTHUS.

MANETHUSA, Urbs Cretæ insulæ, apud Pomponium Melam, lib. 2. 7.

MANGO, ōnis. m. [μαγγανευτής] Mangones dicti sunt, quasi Manu agones, quod homines agant in manum, id est potestatem. erant, enim magistri formæ puerorum, & mentiendi coloris artem probe callentes. Solebant enim pueros puellasque, quo facilius vendi possent, artificio quodam componere. Quintil. lib. 2. cap. 15. Adulationem autem Medicinæ vocet, Coquorum artificium, & Exercitatricis Mangonum, qui colorem fuco, & verum robur inani sagina mentiantur. Martial. 1. 59.
Millia pro puero centum me mango poposcit. Sueton. in Domit. cap. 7. Castrari mares vetuit; spadonum, qui residui apud mangones erant, pretia moderatus est.

Mangones, aliarum etiam rerum dicuntur, Qui merces poliunt atque interpollant, ut pluris vendant. Plin. lib. 37. cap. 13. Decussi fragmenti paulum, quod in lamina ferrea teratur, efficacissimum experimento excusant mangones gemmarum.

MANGŌNĬCUS, a, um. Adj. [μαγγανευτικός] Quod ad mangonem pertinet. Plin. lib. 21. cap. 26. Suet. in Vespas. cap. 4. Necessarioque ad mangonicos quæstus sustinendæ dignitatis causa descendit.

MANGŌNIUM, i. n. [μαγγανεία] Artificium quod ad res facilius vendendas adhibetur. Plin. lib. 10. cap. 50. Dedere & Parthi cocis suos mores; nec tamen in hoc mangonio quicquam totum placet, hic clune, alibi pectore tantum gallinarum laudatis.

MANGŌNĪZO, [μαγγανεύω] āre. Ornare, & quasi componere rem aliquam ad alliciendos emptores. Plin. lib. 32. cap. 10. Ita pueros mangonizavit Salpe obstetrix.

Mangonizantur etiam panni sive linei sive lanei. Equos præterea mangonizatos venire videmus. Hermol.

MANGONIZĀTUS, a, um. Partic. [μαγγανευθείς] Plin. lib. 9. cap. 54. Ut qui primus pensiles invenit balineas, ita mangonizatas villas subinde vendendo.

Mangonizata etiam oratio dici potest, forma item, & domus, & reliqua; ut lenociniis & fuco potius quam veritate allectent. Hæc Hermolaus.

MANIA, æ. f. urbs Parthorum ab Oriente hiberno. Plin. lib. 6. cap. 25.

MANIA, æ. f. [μανία] Latine Insania dicitur; Græcum enim est vocabulum. Cic. 3. Tusc. 11. Græci autem maniam unde appellent, non facile dixerim, eam tamen ipsam distinguimus nos melius quam illi. hanc enim insaniam, quæ juncta stultitiæ patet latius, a furore disjungimus.

MANIÆ, arum. pl. f. [μορμολύκεια] Festus, Maniæ, turpes, deformesque personæ. Manias Ælius Stilo dici ait ficta quædam ex farina in hominum figuras, quia turpes fiant, quas alii Maniolas appellant. Manias autem, quas nutrices minitentur pueris, esse larvas, id est Manes, quos deos deasque putabant, quosque ab inferis ad superos emanare credebant, ut Mania est eorum avia, materve. Hæc Fest. [Ubi Scalig. V. & Non. 2. 756. Varr. L. L. 8. 38.

MANIÆ, Deæ. [Μανίαι] Cæl. lib. 17. c. 4. In Arcadia porro pergenti ex civitate quam Μεγάλην vocant, Messeniam versus, dearum occurrit templum, quas & regionem templo circumjectam, Manias nuncupant. Eas eruditi Eumenidas interpretantur. Hæc ille ex Pausan. Arcad. p. 264. extr. Wech.

MANIBULA, V. MANICULA.

MĀNĬCA, æ. f. [χειρίς] a Manu derivatur, auctore Varrone L. L. 5. 8. extr. Vestis pars qua manus teguntur. Virg. 9. Æn. 616.
Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ.

Manicæ, Quibus adversum vim frigoris manus muniuntur, quas Græci Chirothecas vocant. Plin. ad Macrum, lib. 3. Epist. 5 Cujus manus hieme manicis muniebantur; ut ne cæli quidem asperitas ullum studii tempus eriperet.

Manicæ, [χειροπέδαι] Manuum vincula. Virg. 2. Æn. 146.
— manicas atque arcta levari
Vincla jubet Priamus. Cic. 11. Philip. 26. Solet enim accipere ipse manicas, nec diutius obsidionis metum sustinere.

Truces. Valer. 2. Argon. 463.
Occupare aliquem manicis. Virg. 4. Georg. 439.
In manicis & compedibus tenere aliquem. Hor. 1. Epist. 16. 76.
Manicæ, & Thecæ sunt ferreæ, quibus brachia & manus contra hostium injurias muniuntur. Juven. 6. Sat. 255.
Baltheus, & manicæ, cristæ, crurisque sinistri
Dimidium tegmen.

MANICĀTUS, a, um. Adj. [χειριδωτός Gl. Lat. Gr.] Quod habet manicas. ut, Manicata tunica. Columel. lib. 11. cap. 1. Quæ utraque prohibentur optime pellibus manicatis & sagatis cucullis Al. Sagis cucullatis. conf. CENTO. Cic. in Catil. 2. 22. Quos pexo capillo nitidos aut imberbes, aut pæne barbatos videtis, manicatis & talaribus tunicis, velis amictos, non togis. Probrose nominat Cicero Manicatas tunicas, quasi hominum effeminatorum, quomodo etiam Virg. 9. Æn 616.
Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ. V. Gell. 7. 12.

MANICON, [μανικόν] Sthrychni herbæ species est, quam si quis drachmæ pondere sumpserit, variæ species ac lætitia plenæ animo observantur; quod pondus duplicatum mentis excessum triduo affert, triplicatum mortem. Alio nomine Dorycnion appellatur, eo quod cuspides in prœliis eo tingerentur. V. Plin. lib. 21. cap. 31. Ea putatur esse, quæ hodie in officinis *Solatrum mortale* appellatur.

MĀNĬCULA, Transversa est regula in stiva aratri; sic dicta, Quod manu bubulci tenetur; qui quasi est temo inter boves, inquit Varro de L. L. lib. 4. 31. Turnebus autem hunc locum sic legit, Stiva, a stando: & in ea transversa regula, manibula, quod manu bubulci tenetur; qui quasi temo est inter boves, bura a bubus, alii a curvo curvum appellant. Aliter interpungitur in Varronis codicibus, sed hæc lectio mihi sit verisimilior.

Est etiam dimin. a Manus. q. V. in MANUS.

MANICHÆI, V. MANNICHÆI.

MĀNĬFESTUS, a, um. Adj. [δῆλος, ἔκδηλος, κατάδηλος, σαφής, φανερός, καταφανής] Clarus & apertus; quasi Ad manus foris stans. Cic. 4. Verr. 181. Manifestis in rebus hominem jam teneri videbitis.

Amator manifestus. Ovid. 1. Amor. 4. 39.
Cædes. Liv. 1. 26.
Causa. Propert. lib. 3. 13. 3.
Culpa. Ovid. 2. Amor. 2. 55.
Deus. Ovid. 1. de Pont. 1. 63.
Fides. Virg. 2. Æn. 309.
Furtum. Cic. 4. Verr. 48.
Ira numinis. Ovid. 6. Met. 313.
Libido. Ovid. 9. Met. 482.
Litteras manifestas quæris. Cic. 5. Verr. 146.
Pietas. Ovid. 2. de Arte Am. 321.
Signa dare. Ovid. 5. Met. 468.
Vestigia rotæ. Ovid. 2. Met. 133.
Manifestum facere. Plin. Epist. 318.
Manifestum aliquem habere. Sallust. in Catil. cap. 41. extr. Cicero per Sangam consilio cognito, legatis præcipit, ut studium conjurationis vehementer simulent, ceteros adeant, bene polliceantur: denque operam, uti eos quammaxime manifestos habeant.
Negare manifesta. Ovid. 4. Epist. 3.
Manifesta res est. Plaut. Most. 3. 1. 8.
Testatæ & manifestæ res. Cic. 2. Verr. 48. Ejusmodi res, ita notas, ita testatas, ita magnas, ita manifestas proferam; ut, &c.
Manifestus mendacii, aut sceleris, Cujus scelus aut mendacium omnibus palam est. Plaut. Truc. 1. 2. 30. Salluft. in Jugurth. cap. 35. sub fin. At Jugurtha, manifestus tanti sceleris, non prius omisit contra verum niti,

niti, quam animadvertit ſuper gratiam atque pecuniam ſuam invidiam facti eſſe.
Vanitatis, flagitii, ambitionis manifeſtus, & ſimiles loquutiones, quibus quidem frequenter utitur Tacit. ut 4. Ann. 53. Ne tamen offenſionis, aut metus manifeſtus foret.
Conjurationis. Tacit. 15. Ann. 60. 3.
Delicti. Tacit. 2. Ann. 85. 3.
MANIFESTE, Adv. [σαφῶς, σαφῶς, φανερῶς, ἐναργῶς, καταδήλως, ἀποφαινομένως] Palam, perſpicue, clare, non obſcure. Cic. 3. in Catil. 4. Ut, quod erat difficillimum, quodque ego ſemper optabam a diis immortalibus, tota res non ſolum a me, ſed etiam a Senatu, & a vobis manifeſte deprehenderetur. adde 3. 17. & pro Flac. 68.
Compar. Tacit. 4. Hiſt. 23. 2. & 1. 88. 3. Virg. 8. Æn. 16.
Superl. Hieron. Epiſt. 59. cap. 21. & Apul. Apolog. p. 316.
MANIFESTO, Adv. [ἀμφαδὸν] Idem. Cic. pro Cluent. 20. Quum manifeſto venenum deprehendiſſet, &c.
Manifeſto verberari, i. e. Palam. Plaut. Aſin. 3. 2. 23.
Manifeſto compertum atque deprehenſum. Cic. pro Cluent. 42. Exponam vobis Oppianici facinus, manifeſto compertum atque deprehenſum.
MANIFESTĀRIUS, a, um. Adj. [ἐναπόδεικτος, χειρόδεικτος, ἐμφανὴς] Idem quod Manifeſtus. Quod vulgo *notorium* dicitur.
Manifeſtaria res eſt. Plaut. Mil. 2. 5. 34.
Manifeſtarius fur. Plaut. Aul. 3. 4. 10.
Capio fuſtem, obtrunco gallum furem manifeſtarium.
Manifeſtarium aliquem tenere. Plaut. Trin. 4. 2. 50.
— teneo hunc manifeſtarium,
Me ſibi epiſtolas dediſſe dicit. Iudam hominem probe.
MANIFESTO, āre. Manifeſtum facere. Juſtin. 41. 1. 2. Hoc ipſorum vocabulo manifeſtatur. Ovid. 13. Met. 106.
Inſidias prodet, manifeſtabitque latentem.
MANIFESTĀTUS, a, um. Partic. Vulg. Interp.
MANIFESTATIO, ōnis. f. [φανέρωσις Gl. Gr. L.] Sulp. Sever. Dial. 3. 4. Auguſtin. & Ambroſ.
MANIFESTATOR, ōris. m. Non. 1. 46. Hujus rei manifeſtator eſt Lucretius.
MĀNĬFŎLIŬM, i. n. Herbæ nomen apud Apul.
MĀNĪLIUS, Nomen gentile Ro. Plebejum, ſiquidem Sex. Manilium ex XX. tribunis, qui plebe a patribus ſecedente creati fuerunt, alterum ſummæ rerum præfuiſſe docet Liv. lib. 3. 51.
M. vel ut aliis placet, C. Manilii exſtat Aſtronomicon Auguſto Cæſari inſcriptum.
MANILIUS, a, um. Adj. ut, Lex Manilia apud Cic. a C. Manilio. Trib. pl. A. U. C. 627. lata.
MANILIĀNUS, a, um. Adj. ut, Maniliana offenſio. Cic. pro Corn. 1.
MANIOLÆ, Inſulæ ex adverſo Indiæ, extra Gangem, in quibus tradunt navigia, quæ clavos ferreos habent, detineri. Neque enim ultra progredi ſinunt, ne quando lapis Herculeus, qui circa ipſas gignitur, illa ad ſe trahat. Eas tenent Anthropophagi, Manioli dicti: ut ſcribit Ptolem. lib. 7.
MĀNĬPŬLUS, i. m. [χειρόβολον, ἄμαλλα] a Manu fit: & proprie ſignificat Faſciculum, quem manu quis apprehendit metendo. Plin. lib. 18. cap. 28. Columel. lib. 11. cap. 2. Bonus operarius prati jugerum deſecat, nec minus mille ducentos manipulos unus obligat, qui ſint ſinguli quaternarum librarum. V. eundem lib. 2. cap. 19. & Varr. de R. R. lib. 1. cap. 49. & 50.
Filicum manipli, pro Manipuli. Virg. 3. Georg. 297.
Manipulus, [λόχος] Exigua militum manus, quæ unum ſequitur ſignum. Erat enim pars centuriæ: ita dicta, quod Romulo adhuc paupere, Romanus exercitus manipulos fœni haſtis alligatos, pro ſignis gerebat. Ovid. 3. Faſt. 119.
Pertica ſuſpenſos portabat longa maniplos:
Unde maniplaris nomina miles habet.
Manipulus Romuli fuit centenorum militum, teſte auctore de O. G. R. cap. 22. & Plut. in Romulo, poſtea numerus fuit duplicatus. V. Gell. 16. 4. Serv. ad Æneid. 11. 463. Iſid. 9. 3. Labente imperio rurſus minor factus, ita ut plures manipulos centuria caperet. ut Veget. lib. 2. cap. 13. extr. ſcribit Manipulum vocari, Contubernium decem tantummodo militum, ſub uno papilione degentium: ab eo dictum, quod conjunctis manibus dimicarent. conf. Ammian. 17. 13. Ter. Eun. 4. 7. 6.
Cedo alios, ubi centurio eſt Sanga, & manipulus furum? i. e. Militum. conf. FUR.
Manipulos exercitus minimas manus, quæ unum ſequuntur ſignum. Varr. de L. L. 4. 16. Et lib. 5. 8. extr. Quum jungit plures manus, Manipulus, unde Manipularis miles.
Armatos maniplos ad ſigna convocat. Lucan. lib. 1. 296.
Proſtrati manipli. Sil. lib. 17. 604.
Disjectique duces, deſolatique manipli. Virg. 11. Æn. 870.
MANIPULĀRIS, e. Adj. [λοχίτης] Quod ad manipulum pertinet, quodque de manipulo eſt. Plaut. Moſt. 1. 3. 154.
Conveniunt manuplares, eccos: prædam participes petunt. Cic. ad Attic. lib. 9. 12. Et me una hæc res torquet, quod non omnibus in rebus labentem, vel potius ruentem Pompeium, tanquam unus manipularis ſequutus ſim. conf. MILES.
Manipulares judices ex legione Alaudarum. Cic. 1. Philip. 20. [i. e. Milites gregarii, & opponuntur ibidem Centurionibus, ut apud Cæſ. Civ. 3. 53. & Suet. Aug. 24. Proprie tamen Manipulares inter ſe dicebantur, ut Cives, Municipes, Populares, Gentiles, Tribules &c. Unde & Poſſeſſivis pronominibus ſæpe jungitur. ut, Manipularis meus, tuus &c.
MANIPULĀRIUS, a, um. Adj. ut, Habitus manipularius, apud Suet. in Calig. cap. 9. Caligulæ cognomen caſtrenſi joco traxit, quia manipulario habitu inter milites educabatur.
MANIPULĀTIM, Adv. [λοχηδὸν] Per manipulos. Plaut. Pſeud. 1. 2. 48.
Manipulatim mihi munigeruli facite ante ædes jam hic adſint. Liv. 8. 8. Et quod antea phalanges ſimiles Macedonicis, hoc poſtea manipulatim ſtructa acies cœpit eſſe.
Manipulatim. Collecta manu. Siſen. Hiſt. lib. 3. Requieſcendi ſpatium nacti, condenſiores manipulatim reſiſtere hoſtibus inſtituiſſent. Non. 2. 561.
MANIS, fuit rex Phrygiæ vetuſtiſſimus, bonitate ac potentia periníignis, cujus de nomine Phryges etiam nunc illuſtria admirandaque omnia Manica nuncupant. A quibuſdam Maſdes vocatur. Auctor Cæl. lib. 23. cap. 6.

MĀNIUS, [Μάνιος] Prænomen dictum eſt ab eo quod mane quis initio natus ſit, ut Lucius qui luce. Feſtus. ex Varr. de L. L. 8. 38. Alii ominis cauſa, quaſi bonos, dictos volunt, quod Manum antiqui bonum vocabant. Scribitur hoc nomen ita M', in nummis M/, ut diſtinguatur ab M. i. e. Marcus. V. Spanh. de Uſu Numiſm. diſſ. 10. p. 26.
Manius Marcius Ædilis plebis primum frumentum populo in modios aſſibus donavit, ut ſcribit Plin. lib. 18. cap. 3.
MANLIANA, [Μανλιάνα] Urbs Luſitaniæ, Ptolem. Vulgo *Monte Major.* Manliana item, Tuſcorum urbs, Ptolem. auctor. Hodie Mallianum.
MANLIANUM, Villa Ciceronis, 3. Q. frat. 1. 1. Niſi error eſt.
MANLIUS, [Μάνλιος] Nomen gentis Ro. patriciæ, ex qua
M. Manlius, Capitolinus, ob defenſum Capitolium, dictus, qui ob regnum deinceps affectatum de ſaxo Tarpejo dejectus fuit. De quo Plin. lib. 7. cap. 28. Liv. 5. 31. & 6. 5. & ſeq. V. CAPITOLINUS.
L. Manlius, cognomento Imperioſus, quod ab acerbitate delectus Dictator invenit. Liv. 7. 3. & ſeq. Hunc idem 4. 29. cum T. Manlio Torquato confundere videtur.
T. Manlius L. F. Torquatus, pietate in patrem, ſævitia in filium nobilis, a quo Imperia Manliana dicta. V. Gell. lib. 9. cap. 13. Liv. 7. 10. & 8. 7. & alibi. V. Lexic. Pitiſci.
Manlius alius, Mathematicus, qui apici obeliſci auratam pilam addidit, cujus vertice umbra colligeretur in ſemetipſam, alia atque alia incrementa jaculantem apice, ratione, ut ferunt, a capite hominis intellecta. Plin. lib. 36. cap. 10.
MANLIUS, a, um. Adj. ut
Manliæ gentis decreto nemo ex ea Marcus appellatur, quod M. Manlius, qui Capitolium a Gallis defenderat, quum regnum affectaſſet, damnatus, necatuſque eſt. Feſtus.
MANLIANUS, a, um. Adj. ut Manliana imperia. Liv. 8. 7. extr. & 4. 29. Cic. 2. de Fin. 105.
MANNA, æ. f. [μάννα, ἀερόμελι] Ros melleus matutinus, ſive quod Mel roſcidum Galenus de Alim. Fac. 3. extr. appellat, ſive etiam quod Mel aerium Virg. Illud hac parte obiter levius attigero, Syriacum rorem a Celſo in medicina capi pro eo quod nomine peregrino vocatur etiam Manna. Dioſcorides in Libano probari manna tradit candore præcipuo. Sciendum tamen in ture quoque agnoſci manna a Plin. lib. 29. cap. 6. quoniam ſic eliſas intelligit micas. Hæc Cæl. lib. 13. cap. 56.
MANNĬCHÆI, [Μανιχαῖοι] Hæretici fuere, a Perſa quodam Mane, ſeu Manete, qui ab aſſeclis Μανιχαῖος dicebatur, appellatione ducta, ut ſupra ſcripſimus, qui duas introducebant naturas, & ſubſtantias duas, bonam unam, alteram mali cauſam. De his pluribus Cæl. lib. 1. cap. 14. & lib. 18. cap. 18. Fabric. Biblioth. Gr. 5. 1. 32.
MANNUS, [βόριχος Gl. Lat. Gr.] Equus puſillus. Dicti ſunt autem Manni, quod manſuetudine manum ſequantur, ut inquit Acron. ad Hor. 3. Carm. 27. 7.
Detonſi manni. Propert. lib. 4. 8. 15.
Impoſitus mannis. Hor. 1. Epiſt. 7. 77.
Currit agens mannos ad villam. Lucret. lib. 3. 1076.
Mannus, dicitur etiam Colli ornamentum: unde Mannophori Græcis nuncupantur maniacia habentes, id eſt aurea peritrachelia. Hæc Cæl. lib. 23. cap. 5. Dicitur quibuſdam Manos, ſi Monos. V. Polluc. lib. 5. cap. 16.
MANNŬLUS, i. m. Diminut. Martial. lib. 12. 24.
Nuſquam eſt mulio, mannuli tacebunt. Plin. 4. Epiſt. 22. Habebat puer mannulos multos, & junctos & ſolutos: habebat canes majores minoreſque.
MANNUS, [Μάννος] Filius fuit Tuiſtonis, ſeu Teutonis dei, a quo Alemanni dici gloriantur, teſte Tacit. Germ. 2.
MĀNO, [βρύω, ἀποῤῥέω, ἀποῤῥέω] āre. proprie dicitur, quum aliquid ex integro, ſed non ſatis ſolido per minutiſſimas partes ſtillat. Tractum a Græcis, qui μανὸν rarum & ſine denſitate appellant. Feſtus Manare a Mane deducit, & de ſole proprie dici vult, quum orientes radii ſplendorem jactare incipiunt. Varr. de L. L. lib. 5. 2. Mane, quod tum manat dies ab oriente. Frequentius tamen ad aquam & ad humores refertur.
Manare, per translationem, Defluere, deſcendere ſignificat. Res autem quæ manat, quandoque in nominativo ponitur, quandoque in accuſativo, quandoque in ablativo.
Sudor ad imos manabat talos. Hor. 1. Serm. 9. 11.
Aqua manat de flumine. Ovid. Rem. Amor. 618.
Guttæ ſanguineæ de vulnere. Ovid. 2. Met. 360.
Manat e fontibus. Cic. 1. Tuſc. 6. Quare ſi aliquid oratoriæ laudi noſtra attulimus induſtria, multo ſtudioſius philoſophiæ fontes aperiemus, e quibus etiam illa manabant.
Ingenium meum manat paupere vena. Ovid. 2. de Pont. 5. 21.
Lacrimæ genis. Sil lib. 7. 709.
Mella cava manant ex ilice. Hor. Epod. 16. 47.
Sanguis palato. Ovid. 3. Met. 85.
Sudor corpore. Virg. 3. Æn. 175.
Dum gelidus toto manabat corpore ſudor.
Unda fontibus. Tibull. lib. 3. 5. 1.
Manans cruore culter. Liv. 1. 59. pr.
Manat ſudore. Cic. lib. 1. de Divin. 74.
Manat picem hæc arbor. Plin. lib. 14. cap. 20. Arborum ſucco manantium picem reſinamque, aliæ ortæ in Oriente, aliæ in Europa feruntur.
Manare aliquis mella poetica dicitur Hor. 1. Epiſt. 3. 44.
— fidis enim manare poetica mella
Te ſolum, tibi pulcher. i. e. Confidis te verſus edere quovis melle dulciores. Active. Genus eſt loquendi rarius.
Manare, Diſpergi, diſſeminari, ſerpere, percrebreſcere. Cic. 2. Tuſc. 66. Latius enim manabit hæc ratio, & aliquanto majorem locum, quam de uno dolore occupabit. Idem 1. Philip. 5. Cum ſerperet in urbe infinitum malum, idque manaret indies latius. Et 5. Tuſc. 8. Idque eorum nomen uſque ad Pythagoræ manavit ætatem. Et 4. in Catil. 6. Latius opinione diſſeminatum eſt hoc malum: manavit non ſolum per Italiam, ſed etiam tranſcendit Alpes.
Conſilium. Liv. 7.
Fama vel rumor. Cic. 14. Philip. 15. Quum, ut ſcitis, hoc triduo vel quatriduo triſtis a Mutina fama manaret.
Malum. Cic. 12. Fam. 1. Manabat enim illud malum urbanum, & ita corroborabatur quotidie.

Manans, antis. Partic. [ῥέων] ut, Aqua manans de nive. Ovid. 1. de Pont. 1. 68.
Lymphæ manantes. Hor. Epod. 2. 27.
Ulcera manantia. Plinius identidem pro Iis quæ ſerpunt accipit. ut lib. 23. cap. 3. Budæus.

Manātio, ōnis. f. Actus manandi, apud Auguſtin. de Trin. cap. 20. & Frontin. de Aquæduct. 2. ſub init.

Manābĭlis, e. Adj. ut, Frigus manabile. Lucret. lib. 1. 535.
Nam neque conlidi ſine inani poſſe videtur
Quicquam, &c.
Nec capere humorem, nec item manabile frigus. Manabile, inquit Lambinus, i. e. Quod facile in partes intimas penetrat.

Manālis, e. Adj. ut, Manalis fons, Ex quo aqua perpetuo manat.
Manalem lapidem putabant eſſe oſtium Orci, per quod animæ inferorum ad ſuperos manarent, qui dicuntur Manes. Manalem lapidem etiam vocabant Petram quandam, quæ erat extra portam Capenam juxta ædem Martis; quam quum propter nimiam ſiccitatem in urbem pertraherent, inſequebatur pluvia ſtatim, eumque, quod aquas manaret, Manalem lapidem dixere. Hæc Feſtus.

Manobarbulus, V. MARTIOBARBULI.

Manon, [μανὸν] Spongiæ genus minus ſpiſſum & mollius; ἀπὸ τῆς μανότητος, hoc eſt a raritate appellatum. Plin. lib. 9. cap. 45. Spongiarum tria genera accepimus: ſpiſſum, prædurum, & aſperum. Tragos id vocant: minus ſpiſſum & mollius, manon: tenue denſumque, ex quo penicilli, Achilleum.

Mansisterna, Aquæ urna, id eſt urceus. Plaut. Bacch. Effer manſiſternam cum aqua foras. [Hoc quid ſit neſcio.

Mansio, V. MANEO.

Mansito, V. MANDO, ĕre. & MANEO.

Manstutor, V. MANUS.

Mansucius, i. m. Edax. Feſt. alii Manſucus. forte pro Manducus. Perottus Manſutius ſcribit.

Mansuesco, ēvi, [τιθασσεύομαι] ĕre. Manſuetum fieri, miteſcere. Columel. lib. 6. cap. 2. de bobus domandis, Nam per hæc blandimenta triduo fere manſueſcunt. Originem vocis V. in MANSUETUS.
Corda neſcia manſueſcere precibus. Virg. 4. Georg. 470.
Feræ manſuevere clauſo carcere. Lucan. lib. 4. 238.
Fructus manſueſcunt terra. Lucret. lib. 5. 1376.
Manſueſcere, pro Manſuefacere tranſitive poſuit Varr. lib. 2. de R. R. cap. 1. Sic ex animalibus, quum propter eandem utilitatem, quæ poſſent, ſilveſtria deprehenderent, ac concluderent, & manſueſcerent. Fortaſſe legendum Manſuefacerent. [V. not. Geſn. Mihi plana omnia videntur, modo poſt Animalibus puncto diſtinguas, & deinde pro Et, reponas Ut.

Mansuētus, a, um. Adj. ex Partic. [πρᾷος, ἥμερος, ἐπιεικής, τιθασός] Mitis, quaſi Manu aſſuetus; quod omnia quæ ſunt natura fera, manuum permulſione miteſcant. Feſtus, Manſuetum, Ad manum venire ſuetum: alii aiunt Manſuetum dictum, neque ex miſericordia mæſtum, neque ex crudelitate ſævum, ſed modeſtia temperatum. Ter. Andr. 1. 1. 87.
Hæc ego putabam eſſe omnia humani ingenii,
Manſuetique animi officia.
Manſuetus & Ferus, contraria. Cic. 1. de Invent. 2. Deinde propter rationem atque orationem ſtudioſius audientes, ex feris & immanibus, mites reddidit & manſuetos.
Amor manſuetus. Propert. lib. 1. 9. 12.
Beſtiæ manſuetæ, Placidæ & cicures dicuntur. V. MANSUES.
Civis beneficus, ſalutaris, manſuetus. Cic. pro Milon. 20.
Ira manſuetior. Ovid. 3. Triſt. 6. 23.
Litora. Propert. lib. 1. 17. 28.
Manus manſuetas porriget. Ovid. 4. de Pont. 5. 28.
Muſæ manſuetiores. Cic. 1. Fam. 9.
Pectus. Ovid. in Ibin, 26.
Facere manſuetum, vel reddere. Plaut. Aſin. 3. 1. 1.
In moribus ſuis erga neceſſarios declarandis manſuetiſſimus. Cic. 2. de Orat. 201.

Mansues, ētis, & is. Antiqui dicebant pro Manſueto. Plaut. Aſin. 1. 2. 19.
Reddam ego te ex fera fame manſuetem. Acc. Meleagr. Nunc me matrem manſues miſericordia capſit. V. Non. 8. 5. Mſc. Pal. apud Plaut. Manſuetam habet. [Ab hoc Manſueſco, Manſuefacio &c.

Mansuēte, Adv. [πρᾴως] Cic. pro Marcell. 9. At vero quum aliquid clementer, manſuete, juſte, moderate, ſapienter factum, &c.
Compar. Apul. 4. Met.

Mansuētūdo, ĭnis. f. [πρᾳότης, ἐπιείκεια, ἡμερότης] Cic. 7. Verr. 115. Illam clementiam, manſuetudinemque noſtri imperii, in tantam crudelitatem inhumanitatemque eſſe converſam? Græv Immanitatem.
Lenitatis & manſuetudinis genus orationis, cui opponitur Vehemens & atrox. Cic. 2. de Orat. 200.

Mansuēto, [ἡμερόω] āre. Vulg. Interp. Sap. 16. 18. Hinc

Mansuētārius, i. m. [πραϋντικὸς] Qui feras manſuefacit. Unde etiam Ferarum manſuetarius dicitur. Lamprid. in Heliog. cap. 21. Habuit leones & leopardos, quos edoctos per manſuetarios, ſubito ad ſecundam menſam jubebat accumbere. Firmic. lib. 8. cap. 17. Septentrione oriente nati, erunt manſuetarii ferarum.

Mansuēfăcio, fēci, [πραΰνω, ἡμερόω, τιθασσεύω] ĕre. Manſuetum reddere. Plin. lib. 11. cap. 37. Quæ cauſa etiam manſuefacta, ubi ad vicinum ſanguinem pervenit ſaliva, invitat ad rabiem. Liv. 3. 14. extr. Paulatim permulcendo, tractandoque manſuefecerant plebem.
Manſuefacti & exculti. Cic. 1. Tuſc. 62. A quibus manſuefacti & exculti, a neceſſariis artificiis ad elegantiora defluximus.
De inanimatis etiam. Plin. lib. 34. cap. 9. Attritu domiti & conſuetudine nitoris veluti manſuefacti. de Ære loquens.

Mansuēfīo, [πραΰνομαι] ĕri. Cæſ. 6. Bell. Gall. 28. Sed aſſueſcere ad homines & manſuefieri, ne parvuli quidem excepti poſſunt. de Uris.

Mansus, V. MANDO, ĕre.

Mantalus, [Μάνταλος] Phrygiæ oppidum, ita dictum a Mantalo conditore. Gentile Mantalenus. Stephanus.

Mantele, **Mantelium**, **Mantelum**, V. MANTILE.

Mantes, vel potius **Mantis**, is. [μάντις] Vates Latine dicitur. Cic. 1. de Divin. 95. Nam & Athenienſes omnibus ſemper publicis

conſiliis divinos quoſdam ſacerdotes, quos Mantes vocant, adhibuerunt.

Mantēum, i. n. [μαντεῖον] Locus oraculis dicatus. Plin. lib. 5. cap. 29. Ab Epheſo manteum aliud Colophoniorum.

Mantiana palus, [Μαντιανὴ λίμνη] quam Cæruleam interpretantur, in Armenia, poſt Mæotim maxima, qua de V. Strab. l. 11.

Mantĭce, es. f. [μαντικὴ] Ars ipſa divinandi. Cic. 1. de Nat. Deor. 55. Sequitur μαντικὴ veſtra, quæ Latine divinatio dicitur, qua, &c.

Mantĭca, æ. f. [βαλάντιον] Nummorum receptaculum, quod manu geratur. [Manicam a Manu dici Varro ait. de Mantica negat Meric. Caſaub. ad Perſ. 4. Sat. 24. & Arabicam vocem eſſe contendit. Nec ſane uſquam in hac ſignificatione ponitur.
Mantica, [πήρα] Perula viatoria, auctore Porphyrio. Hor. 2. Serm. 6. 106.
Ire licet mulo, vel, ſi libet, uſque Tarentum,
Mantica cui lumbos onere ulceret, atque eques armos.
Ex Luciliano illo ſumptum eſt
Mantica cantherii coſtas gravitate premebat. Commentator Hor. a Cruquio editus 375. H. St.
Non videmus manticæ quod in tergo eſt. Proverbium. Catul. ad Varr. 20. 2. i. e. Non videmus noſtra ipſorum vitia, quum aliena curioſis oculis perſpiciamus. Proverbium natum ex apologo quopiam Æſopico, qui fertur hujuſmodi, Finxit Æſopus ſingulos mortales binas habere manticas, hoc eſt peras: alteram ante pectus, alteram a ſcapulis tergoque propendentem. Sed in priorem, inquit, aliena vitia immittimus: in poſteriorem noſtra. Perſ. 4 Sat. 24.
Ut nemo in ſeſe tentat deſcendere, nemo,
Sed præcedenti ſpectatur mantica tergo. V. Caſaub ad loc.

Mantĭcŭla, æ. f. dimin. [πηρίδιον] Feſt. Manticularum uſus pauperibus in nummis recondendis etiam noſtro ſæculo fuit. Sed V. omnino Scalig. not. de hoc & ſeq. vocabulis

Manticulāria, dicuntur Ea quæ in frequenti uſu habentur, & quaſi manu tractantur: frequens enim ad manus tergendas uſus fuit manteliorum, unde hæc trahitur ſimilitudo. Feſtus.

Manticulārius, i. m. [βαλαντιοτόμος] dicitur Fur, qui inferens ſe confertæ multitudini, marſupia aut ſecat, aut artificio doloſo aperit & evacuat, ablata pecunia. Tertul. Apol. cap. 44.

Manticŭlor, [κλεψέω] āri. eſt (auctore Feſto) Manticulas furandi gratia attrectare. Inde pro Doloſe aliquid agere, uſi ſunt quidam eo verbo. Pacuv. Ad manticulandum aſtu aggreditur. Plaut. Capt. 4. 2. 116.
Nam hercle niſi manticulatus probe ero, fuſti pectito. Al. Mantiſcinatus. Salmaſ. Panticinatus. Adde Apul. Apol. p. m. 297. 309. Elm.

Mantĭchōra, [μαντιχώρας] Beſtia in India, quæ triplicem dentium ordinem, & hominis faciem una cum corpore leonino habet, humanas carnes maxime affectans. Plin. lib. 8. cap. 21. De mantichora V. plura apud Ælian. Hiſt. Anim. 4. 20. & Solin. cap. 52.

Mantīle, vel **Mantēle**, is. n. [χειρόμακτρον, μανδήλη] compoſita dictio ex Manus & Tela, a manibus tergendis. Eſt enim Linteolum quo manus tergere ſolemus. Virg. 1. Æn. 705.
Dant famuli manibus lymphas, Cereremque caniſtris
Expediunt, tonſiſque ferunt mantilia villis. Ovid. 4. Faſt. 933.
Dixerat: a dextra villis mantele ſolutis,
Cumque meri patera thuris acerra fuit.
Eſt etiam Integumenti humeralis, ſive pænulæ genus, quo bracchium manuſque involvebant. Plin. lib 7. cap 2. Anthropophagos oſſibus humanorum capitum bibere, cutibuſque cum capillo pro mantilibus uti, Iſogonus Nicæenſis tradit. Hermolaus, Antiqua lectio pro Mantelibus, aut pro Mantelis; ita enim Pænulæ genus appellatur Plauto, quam Græci Mandyan quoque vocant, quo ſe ut lorica muniunt. Etiamſi Mantelia & Mantilia pro Mappis, quaſi a manibus tergendis ſumuntur. V. & Harduin. ad loc.

Mantilium, **Mantelium**, **Mantēlum** ſive **Mantellum**, i. n. Idem. Feſtus in Manticularia, Frequens antiquis ad manus tergendas uſus fuit mantiliorum. Varr. de L. L. 5. cap 8. extr. Mantelium, quaſi manuterium, ubi manus terguntur. Plaut. Capt. 3. 3. 6.
Nec mendaciis ſubdolis mihi uſquam mantelum eſt meis:
Nec ſycophantiis, nec fucis ullum mantellum obviam eſt. i. e. Tegmen. V. Arnob. lib. 2. adv. Gentes, Cæl. Rhodig. lib. 16. cap. 10. Scalig. in Conject. in Varron. Caſaub. ad Athen. lib. 9. cap. 16.

Mantiliarius, i. m. Qui mantilia conficit. Plaut. Aul. 3. 5. 37.

Mantĭnēa, [Μαντίνεια] Arcadiæ urbs, quam Epaminondas ſuperatis ſecunda pugna Lacedæmoniis illuſtrem reddidit, in qua & ipſe diem obiit. Hæc Strab. lib. 8.
Mantinea item poſtea Antigonia dicta fuit, in adulationem Antigoni ejus qui Philippo Perſæ patri curator regni fuit. Sed poſtea Adriani Imperatoris juſſu rurſus Mantinea fuit appellata. Ex Pauſ. Arc. p. 243. Wech.

Mantis, [μάντις] Locuſtæ genus, quæ in ſtipulis naſcitur, virens colore, corpore prælongo, pedibus item prioribus prælongis, quos & agitat aſſidue. Ariſtarchus in commentario Lycurgi, locuſtam hanc ſcribit, ſi quod inſpexerit animal, protinus illi quidpiam producere mali; unde, inquit, μάντις dicitur, ἐπιβλαβὲς καὶ χαλεπὸν ὁρῶσα, hoc eſt mantis vocatur, quæ noxii moleſtique aſpectus eſt. Vel dicitur Mantis, quia locuſtis adventantibus, præſagium fit ingruentis penuriæ.
Mantis te vidit, Proverbium in eos quibus faſcinator oculus mali objecit quidpiam.
Mantis, Vates. V. MANTES.

Mantiscĭnor, āri. pro Vaticinari. Plaut. Capt. 4. 2. 116. V. MANTIGULOR.

Mantissa, vel **Mantīsa**, [ἐπίμετρον] Additamentum dicitur lingua Tuſca, quod ponderi adjicitur, ſed deterius, & quod ſine ullo uſu eſt. Lucil. Mantiſſa obſonium vincit. Feſt. ubi Scaliger, quaſi Manutenſam dictum putat.

Mantius, [Μάντιος] Melampi filius, ex Iphianaſſa filia Prœti. Ex qua, teſte Homer. lib. Odyſſ. 5. Polyphideum & Clitum ſuſcepit.

Manto, [μίμνω] āre. Veteres pro Manere uſurparunt, teſte Non. 10. 9. Plaut. Pſeud. 1. 3. 49.
At dabit, parabit aliquid hos dies, manta modo. Al. Aliquot hos dies. Idem Pœn. 1. 2. 52. Quia herus nos apud ædem Veneris mantat.

Mantō, ûs. f. [Μαντὼ] fuit Tireſiæ vatis Thebani filia, quæ poſt Thebanorum clades ſervitutem primum ſervivit ſub Creonte; poſtea ſub Theſeo; quæ poſt patris interitum ad diverſa loca diffugiens, primum in Aſiam venit, ubi Clarii Apollinis templum condidit. Sed quum interim

ex Tiberino Tuſco rege Ocnus ei natus eſſet, qui & Bianor deinde cognominatus fuit; & ad oppidum ipſum Tuſci quoque & Veneti confluerent: circumdedit Ocnus oppidum muris, & in aliam formam redegit. Quin a matre Mantuam appellavit, dicente Virg. lib. 10. Æn. 199.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris,
Fatidicæ Mantûs, & Tuſci filius amnis,
Qui muros, matriſque dedit tibi Mantua nomen. Ubi Serv. V.

MANTUA, [Μάντυα] Urbs clariſſima. V. MANTO. Poetarum clariſſimo vereque principe Virgilio Marone gloriatur Mantua, cujus felix ingenium tam omnes admirari debent, quam imitari nulli poſſunt. Virg. 9. Ecl. 28.

Mantua, væ miſeræ nimium vicina Cremonæ.

Mantua Muſarum domus. Sil. lib. 8. 595.
Dives avis Mantua. Virg. 10. Æn. 200. Mantua dives avis dicitur, quod olim potens fuerit ea urbs, quum Virgilii ætate plurimum amiſiſſet de antiqua dignitate, & priſtina magnitudine, eſſetque inferior multis Hetruriæ urbibus. Turneb.

MANTUĀNUS, a, um. Adj. [Μαντυανός] unde, Mantuanus Homerus Virgilius dictus eſt.
Fama Mantuana. Stat. 4. Silv. 7. 27.

MANTŌUS, a, um. Idem. Bapt. Mantuanus Ecl. 8.
MANTUM, i. n. Breve amictum, quod manus tegat tantum. Iſid. 19. 24.
MANTUĒLIS, e. Adj. In modum manti factus. ut, Chlamys mantuelis. Treb. Poll. Claud. cap. 17. V. Salmaſ.
MANTURNA, æ. f. Conjugii dea. Auguſtin. de Civ. Dei.
MANTUS, i. m. Diſpater, Etruſcis, teſte Serv. in 10. Æn. 198.
MANUALIS, MANUARIUS, MANUBIÆ, MANUBRIUM, MANULEATUS, MANUMISSIO, MANUPRETIUM. V. MANUS.
MĀNŬCLA, æ. f. Pars illa in Catapultis, quæ nervum attractum continet. Vitruv. 10. 15. conf. Bald. Lex.
MĀNUS, a, um. Adj. [εὔθριον] dicitur Clarum: unde etiam Mane, poſt tenebras noctis diei pars prima. Nonius 1. 337.
Manum antiqui Bonum dicebant. Varr. lib. 5. de L. L. 2. V. MANE.
MĀNUS, ûs. f. [χείρ, παλάμη, πυγμή, μάρη] notæ ſignificationis, dicta Manus, a manando, quod ex brachiis manat, vel quod ex ea digiti manant. [Fides ſit penes ineptias Grammaticorum.
Vulgi manus. Hor. 1. Serm. 4. 72.
Ægra, Laſſa. Ovid. 21. Epiſt. 246.
Amica, Cara. Ovid. 10. Epiſt. 122.
Arguta. V. in ARGUO.
Armiferæ. Ovid. 1. Amor. 13. 14.
Artifices. Ovid. 3. Amor. 2. 52.
Avaræ. Ovid. 2. Amor. 6. 39.
Audaces ad omne facinus. Senec. Herc. fur. 4.
Avidæ. Hor. 4. Carm. 7. 19.
Candida. Stat. 3. Silv. 4. 59.
Carnifices. Sil. lib. 1. 173. —non verbera, paſſim
Ictibus innumeris lacerum ſcindentia corpus,
Carnificeſque manus, &c.
Caſſa. Stat. 9. Theb. 770.
Cavæ. Virg. 12. Æn. 85.
Certa. Quintil. V. Incerta, infra.
Docta. V. infra, Diſtinguere crinem docta manu.
Femineæ. Ovid. 8. Epiſt. 16.
Ferox Herculis. Senec. Herc. OEth. 4.
Formoſa. Ovid. 18. Epiſt. 16.
Formatæ non ad unum modum. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Formidatæ. Ovid. 1. Amor. 7. 62.
Fulmineæ. Stat. 6. Theb. 747.
Furibunda. Senec. Troad. 2.
Grata ſume manu. Hor. 1. Epiſt. 11. 23.
Gypſatæ. Cic. 7. Fam. 6. Hic, ut reliquorum ſententiam omittam, Turnebus (Adverſ. 12. 18.) per Gypſatas manus, Mulierem barbaram ſignificari putat: nam barbaræ mulieres manus ſibi pingere ſolebant, ut Valerius Flaccus ſcribit: &, ut opinor, etiam ad candorem gypſare. Gypſo enim ad ſe candefaciendas uſas mulieres eſſe ex epigrammate Rufini conſtat, ubi ſcribit,
Ἀντὶ δέ μοι παίδων ἀλλὰ χροὸς, ἤρεσε γύψῳ
Χρίσματα, &c. V. in GYPSUS.
Horrida clavâ. Sen. Herc. OEth. 413.
Ignavæ. Lucan. lib. 9. 26.
Immunis manus. Hor. 3. Carm. 23. 17. V. IMMUNIS.
Impia. Hor. Epod. 3. 1.
Incerta. Quintil. lib. 4. cap. 5. Ut certa manus uno telo poſſet eſſe contenta, incertæ plura ſpargenda ſunt.
Incontinentes. Hor. 1. Carm. 17. 26.
Indoctæ, ruſticæve. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Inermes. Virg. 1. Æn. 491.
Iners. Ovid. 2. de Arte Am. 706.
Invalidæ. Lucan. lib. 5. 275.
Languida facta manus in gremio jacet. Ovid. 9. Epiſt. 136.
Lanifica. Ovid. 1. Amor. 13. 24.
Lepida. V. LEPIDUS.
Levis. V. paulo poſt Mollis, &c.
Magna Portuni. Virg. 5. Æn. 241.
Media. Quintil. lib. 11 cap. 2. non procul ab initio, Quum ſemper cogitatio ultra id quod eſt, longius quærit, quicquid interim reperit, quodammodo apud memoriam deponit, quod illa quaſi media quædam manus acceptum ab inventione tradit elocutioni. Media manus, *Main tierce*. Budæus.
Medica. Virg. 12. Æn. 402.
Miniſtræ. Lucret. lib. 4. 828.
Mollis. Ovid. 1. Amor. 4. 24.
Mollis & levis. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Niveæ. Catul. de Berecynth 61. 8.
Nuda, Inermis. Juven. 15. Sat. 54.
Oculatæ. Plaut. Aſin. 1. 3. 50.
Quum a piſtore panem petimus, vinum ex œnopolio;
Si æs habent, dant mercem; eadem nos diſciplina utimur,
Semper oculatæ noſtræ ſunt manus, credunt quod vident. Oculatas manus dixit Plautus, Quæ promiſſa velint exhiberi re, non oratione promitti. Nam oculos habere, quibus videant exhibita; aures non habere, quibus audiant pollicitationes. Eraſmus.
Parca. Hor. 3. Carm. 16. 44.
Peſtifera. Ovid. 4. Met. 495.
Piceata. V. Piceatus, in PIX.
Pigra. Ovid. 21. Epiſt. 159.
Plena manu, h. e. Ampliter, copioſe, prolixe, minimeque maligne. Cic. 2. Att. epiſt. ult. At hercle alter tuus familiaris Hortenſius, quam plena manu, quam ingenue, quam ornate noſtras laudes in aſtra ſuſtulit? Translatum ab iis qui non minutim & parce, ſed plena manu largiuntur.
Manus plenæ menſura ſorbentur ad firmandas fauces. Plin. lib. 20. cap. 22.
Prima manu marmora deformata. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Primæ & ſecundæ manus. Quintil. lib. 5. cap. 13. Naſcuntur ex iis, quæ contradictioni oppoſuimus, aliæ contradictiones; eæque interim longius, ut gladiatorum manus quæ ſecundæ vocantur. Fiunt & tertiæ, ſi prima ad evocandum adverſarii ictum prolata erit; & quartæ, ſi geminata captatio eſt, ut bis etiam cavere, bis repetere oportuerit. Hermolaus dicit ſecundas & tertias manus vocari poſſe, quando feſſis recentes ſuccedunt; ſed tamen potius ictus ſignificari videntur, ut ipſe alibi nono. (cap. 1. p. 760. Burm.) Namque ut in armorum certamine adverſos ictus & rectas ac ſimplices manus, cum videre tum etiam cavere ac propulſare facile eſt; averſæ, tectæque minus ſunt obſervabiles. Budæus.
Procax. Sen. Agam. 3.
Profana. Ovid. 2. Met. 755.
—ſubit hanc arcana profanâ
Detexiſſe manu.
Protervæ. Ovid. 12. Met. 234.
Puræ, Intaminatæ crimine. Hor. Epod. 17. 49. V. PURUS, & Lava manus infra.
Rigida. Ovid. 14. Met. 647.
Ruſticæ. V. paulo ante, Indoctæ, &c.
Sacrilega. Hor. 2. Carm. 13. 2.
Sceleſtæ. Sen. in Agam. 11.
Siniſtra. Catul. in Aſinium, 12. 1.
Supinæ manus. V. paulo poſt, Arripere.
Supplex. Ovid. 11. Met. 279.
Tacita. Valer. 6. Argon. 262.
Teneræ. Propert. lib. 3. 3. 34.
Torpens. Lucan. lib. 2. 78.
Tremulæ. Ovid. 10. Met. 414.
Truculenta. Sen. Herc. fur. 4.
Valida. Ovid. 3. Amor. 2. 72.
Varæ. Ovid. 9. Met. 33.
Velatæ. Plaut. Amphit. 1. 1. 103.
Veſana. Ovid. 1. Amor. 7. 4.
Victrix manus mille laborum. Ovid. 9. Epiſt. 75.
Virginea. Ovid. 1. Amor. 3. 24.
Unca. Stat. 1. Theb. 427.
Abrumpere manibus. Ovid. 2. Met. 359.
Abſcedere æquis manibus. Tacit. 1. Ann. 63.
Abſciſſa lacerto. Lucan. lib. 3. 617.
Abſtinere manus ab alienis.
Abſtinere manus in judicio.
Abſtineo me manum. } V. ABSTINEO.
Abſtinere manum alieno.
Accedere ad manum. Cic. 2. Att. 1.
Accipere in manum. Juſtin. lib. 1. cap. 4. de Cyro infante, Quem ut in manum mulier accepit, veluti ad notam alluſit. Al. In manus.
Addere in vincula. V. ADDO.
Adducere rem ad mucrones & manus. Tacit. in Vita Agric. 36. V. Venire ad.
Adhibere manum. Quintil. lib. 7. cap. 1.
Adhibere medicas ad vulnera. Virg. 3. Georg. 455.
Adhibere genibus. Ovid. 9. Met. 216.
Adjuvat ira infirmas. Ovid. 1. Amor. 7. 66.
Admovere manum alicui. Catul. 15. 3.
Afferre manus beneficio ſuo. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 5. extr. eſt Jugulare quaſi, & Perdere beneficium.
Afferre manus, quum de vi agitur, non ſemper eſt occidere. Ut apud Cic. pro Sextio, 472. Lamb. Impetum faciunt in Fabricium, manus afferunt, occidunt nonnullos, vulnerant multos. H. St. Exſtant f. 75.
Afferre manus, de Furto Cicero in Verrem 178. edit. Lamb. H. St. De ſacrilegio, 3. Verr. 47. Illi ne tu templo, tam antiquo, tam ſancto, tam religioſo, manus impias ac ſacrilegas afferre conatus es? Manus alteri afferre eſt Vim facere in aliquem, Manus ſibi afferre ſemper de nece illata intelligitur. Rei vero alterius manum afferre, vel inferre, ſemper de Rapina aut Furto. Exempla plura vide in ipſo verbo Tomo priore, ubi & Afferre manus vulneri, pro Admovere.
Agere aliquid inaſſueta. Ovid. 1. de Arte Am. 300.
Appetere. V. APPETO.
Apponere ad os. V. APPONO. Significat autem aliquid dici, quod is, qui dicat, ab aliis exaudiri nolit. Ex Lambino.
Apprehendere manu. V. APPREHENDO.
Armare. Virg. 9. Æn. 115.
Armare procacem. Sen. Agam. 3.
Arripere beneficium manibus ſupinis. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 15.
Arripere aliquem inter manus, eſt Collatis ſimul manibus aliquem ſublimem ferre. Plaut. Moſtel. 2. 1. 30.
Aſſerere manu & manum. In ASSERO.
Aſſerere a lenone manu. V. A vel AB præpoſitiones.
Auferre e convivio inter manus. Cic. 7. Verr. 28. Itaque erant exitus ejuſmodi, ut alius inter manus e convivio, tanquam e prælio, auferretur, alius tanquam occiſus relinqueretur. Nam proprie de Convulneratis dicitur.
Cadere manu alicujus. Ovid. 5. Met. 109.
Capere manu, & in manum. In CAPIO.
Capio tela tremente manu. Ovid. 14. Epiſt. 44.
Capere manu, i. e. Bello quærere. Salluſt. Jug. cap. 5. Pop. Rom. quaſcun-

quascunque urbes & agros manu ceperat, regi donat. Budæus. V. Cort. in loc.

Capessit pugnam manu. Tacit. 12. Ann. 30.

Captans tactum manus. Ovid. 21. Epist. 200. Captantem tactus ejicioque. i. e. Removeo manum cupientem me tangere.

Carpere ramum manu. Virg. 6. Æn. 146.

Carpendæ frondes uncis manibus. Virg. 2. Georg. 365.

Cedo manum. V. CEDO.

Cohibere. In COHIBEO.

Collidere. Quintil. lib. 2. cap. 12. Jam collidere manus, terræ pedem incutere, femur, pectus, frontem cedere, mire ad pullatum circulum facit.

Commaculare sanguine. Virg. 8. Ecl. 48.

Componere manus manibus. In COMPONO.

Componere aliquid facili manu. Ovid. 1. de Arte Am. 160.

Comprimere. In COMPRIMO.

Compressa in pugnum manus. Quintil. lib. 2. cap. 20.

Conferre. In CONFERO.

Conferre manum, Certare cum aliquo. Virg. 9. Æn. 44.

Conferre manu certamina pugnæ. Lucret. lib. 4. 841.

Confligere manu. In CONFLIGO.

Congesta manu oppida. Virg. 2. Georg. 156.

Conserere manum cum hostibus. V. CONSERO.

Conserere manus cominus. Liv. 27. 18. Instabilis hostis ad cominus conserendas manus.

Consertum ex jure manu. V. EX præpositionem.

Conseruere strictas in se manus. Ovid. 12. Epist. 100.

Continere manus. In CONTINEO.

Continere manum alicujus. Ovid. 1. Fast. 504.

Vix continet manus ab ore misero. Ovid. 11. Epist. 80.

Contingere aliquid manibus cruentis. Virg. 2. Æn. 167.

Convenire in. Cic. in Topic. 23. V. CONVENIO.

Dare. Quintil. lib. 2. cap. 3. Ut velocissimus quisque, si forte iter cum parvulo faciat, det manum, & gradum suum minuat.

Dare placidam. Ovid. 3. Trist. 1. 2.

Dare victas. Ovid. 4. Epist. 14. V. DO.

Dare in manum. V. IN præpositionem.

Datos in manum milites. Tacit. 4. Ann. 7.

Dare fata miseris sæva manu. Senec. Troad. 10.

Dare signum alicui concussa manu. Ovid. 11. Met. 465.

Decertare manu. In DECERTO.

Dedere manus, figura proverbiali, significat Victum se fateri. Lucret. lib. 2. 1052. — sed magris acri
 Judicio perpende: & si tibi vera videntur,
 Dede manus: aut si falsa est, accingere contra. V. DO.

Defendere se manu In DEFENDO.

Deficiunt ad cœpta manus. Ovid. 8. Met. 492.

Demissis manibus. Plaut. Epid. 3. 4. 16.
 — immo si audias
 Meas pugnas, fugias manibus demissis domum. V. Casaub. in loc.

Denumeravi his manibus. Plaut. Epid. 3. 2. 17.
 Nam leno omne argentum abstulit pro fidicina: ego resolvi,
 Manibus his denumeravi.

Deponere e, vel de manibus. Cic. 1. Acad. 3.

Distinere manum, quod Vulgo Diversionem facere dicunt. Cæs. 3. Bell. Gall. 11.

Dimittere e vel de. Cic. in Orat. 105. Demosthenem totum cognovisti, nec eum dimittis e manibus.

Distinguere crinem docta manu. Senec. Troad. 10.

Divellere montes manibus. Lucret. lib. 1. 202. de re impossibili.

Docere manu, Aperte. Cic. 1. de Nat. Deor. 49 Lege, Manu ducere. Expressit enim verbum Græcum χειραγωγεῖν, quod est Latine Manu ducere. Sic etiam Lucret. 2. 868.
 Sed magis ipsa manu ducunt. Id enim est, χειραγωγοῦσιν. Restituit Turnebus.

Ducere aliquem manu. Virg. 3. Æn. 372.

Eruere silvas. Virg. 4. Georg. 329.

Evadere alicujus. Virg. 9. Æn. 560.

Exercent puellæ. Propert. lib. 3. 3. 34.

Explicita, Extensa. Quintil. lib. 2. cap. 20.

Facere prælium in manibus, idem quod Cominus. Sallust. in Jugurth. cap. 57.

Facere manu, i. e. Artificio adhibito. V. Erasm. in Adag. Manu fingere. & infra MANUFACTUS.

Ferebat sic manus. Virg. 3. Æn. 490.
 Sic oculos, sic ille manus, sic ora ferebat.

Ferre in prælia. Virg. 5. Æn. 402.

Ferre manum contra. In FERO.

Fingere manu comas. est Arte, curaque formare. Tibul. lib. 1. 5. 50. V. FINGO.

Habere ad manum. Quintil. lib. 12. cap. 5. Hæc arma habere ad manum, horum scientia debet esse succinctus. V. AD præpositionem.

Manum habet in Ætolis, mentem vero in Clopidis. Scomma est, quod in sortis extremæ hominem, semperque in petendo paratum, ac nihil nisi rapinas meditantem, optime jaci queat. Joci autem gratia ex verbi Græci notione consurgit: αἰτεῖν enim petere est, & Ætolorum gens quædam, quod facit ambiguum. Rursus κλοπὴ furtum indicat. Urbanitas vero inde elicitur, quia Clopidæ in Leontide recensebantur tribu. Dum ergo signari loca videntur, mores impostoris ac nefarii hominis scitius occultiusve reteguntur. Usus est Aristophanes in Comœdia, cui titulus Equites. Act. 1. Sc. 1. v. 80.

Habere manum sub pallio. Quintil. lib. 12. cap. 10. Quapropter mihi falli multum videntur, qui solos esse Atticos credunt, tenues & lucidos & significantes, sed quadam eloquentiæ frugalitate contentos, ac semper manum intra pallium continentes. Hactenus Fabius. Sumptum est a gestu Rhetorum; nam qui languent, manum occultant sub pallio: qui commoti sunt, proferunt; & agitatione manus, brachiique pronuntiabantur ea quæ contentionis plusculum haberent. Erasmus.

Jactare Quintil. lib. 6. cap. 3.

Jactata in manibus, Tractata. Cic. pro Muren. 26. Postea vero pervulgata, atque in manibus jactata & excussa, inanissima prudentiæ reperta sunt.

Illidere. V. ILLIDO.

Illigatæ post tergum. V. ILLIGO.

Immiscere manus manibus. Virg. 5. Æn. 429.

Imponere. V. IMPONO.

Imponere manum studiis. Ovid. 4. de Pont. 8. 82.

Imponere summam manum alicui operi. V. IMPONO.

Imponere summam in eloquentia manum. Quintil. in procem. lib. 1. Sed V. Burm. not. p. 6.

Imposita est cœptis ultima manus Ovid. 8 Met. 201.

Incidit tremor unctis manibus. Hor. 1. Epist. 17. 23.

Incidere in manus. Cic. de Clar. Orat. 133. Nunquam enim in manus inciderent.

Incidere in manus hostis. V. INCIDO.

Inferre manus alicui. V. INFERO.

Injicere in. Ovid. 8. Epist. 16.
 Injice non timidas in tua jura manus. V. INJICIO.

Injicere manus alicui. Ovid. 1. de Arte Am. 106.

Manus injectio. Ulpian. in l. Sed si. D De in jus vocando, At si venditor, qui manus injectionem excepit, ipse prostituit, &c.

Inserere cælo manus. Patercul. lib. 2. 103. Lætitiam ejus diei, concursumque civitatis, & vota pæne inserentium cælo manus, spemque conceptæ perpetuæ securitatis, &c.

Inserere manum tunicis. Ovid 2. Amor. 15. 2. i. e. Imponere, immittere.

Insinuatis manibus, apud Hermolaum, pro In sinum compressis, teste Budæo.

Intenderat Sejano manus. Tacit. 4. Ann 3.

Intentare manus in aliquem. V. INTENDO.

Intentare manus alicui. Tacit 3. Ann. 36.

Interfici manu. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Involvere manum caudis serpentum. Ovid. 9. Epist. 86.

Jungere manus. Stat. 5. Silv. 3. 276. V. JUNGO.

Lava manus; ænigmatice in eum dicitur, qui aut furto, aut homicidio, aut alio quovis turpi facinore suas ipse manus polluit. Inde jocus ille Sextii apud Cic. lib. 2. de Orat. 246. Manus lava, & cœna. Depeculatorem significabat & furem, qui sordidis & turpibus furtis esset ditatus. Furum enim manus inquinatas esse dicebant, ut de fure balneario Catul. epigr. 31. in Vibennios,
 O furum optime balneariorum,
 Vibenni pater, & cinæde fili:
 Nam dextra pater inquinatiore,
 Culo filius est voraciore:
 Cur non exsilium malasque in oras
 Itis, quandoquidem patris rapinæ
 Notæ sunt populo? &c. Græci quoque eum dicunt manibus puris non esse, qui cædem perpetravit. Herodot. lib. 1 de Adrasto qui fratrem suum imprudens occiderat, ob idque ad Crœsum regem expiandus venerat, Advenit, inquit, Sardis quidam calamitate præditus, manibusque non puris, &c. conf. Puræ manus supra.

Miscere manus, Conserere. Tacit. 2. Ann. 15.

Mittere manus ad rem aliquam, i. e. Sumere in usum aliquem. Ulpian. in l. At si quis. §. Sed etsi. D. de relig. & sumpt. fune. Sed etsi res legatæ sint a testatore, de cujus funere agitur, nec sit unde funeretur: ad eas quoque manum mittere oportet.

Mittunt salutem manu. Plaut. Pseud. 4. 2. 48. De militibus.
 Manu salutem mittunt benevolentibus;
 Eadem malam rem mittunt malevolentibus.

Movere bella sanguinea manu. Ovid. 13. Epist. 64.

Nexæ ex ordine. Ovid 8. Met. 747. de Choreis.

Obire forti manu. Senec. Herc. OEth. 10.

Objectum malum manu. V. MALUS.

Omittere rem de manibus. Liv. 37. 12. pr. Hæc agentibus quum intervenisset nuntius Rhodiorum classis, omissa de manibus res est. i. e. Urbs jam capi cœpta. Budæus. Rectius scribitur Emissa.

Onerare ambas manus acutis jaculis. Virg. 10. Æn. 868.

Parere sibi lethum manu. Virg. 6. Æn. 435.

Parta manu, Bello quæsita. Varr. de L. L. lib. 5. 36.

Perire manibus hominum. Virg. 3. Æn. 606.

Perire manu aliena. Quintil. lib. 5. cap. 9.

Perungere ora manu immunda. Ovid. 3. de Arte Am. 756.

Plangere pectora insana manu. Ovid 3. Amor. 6. 58.

Porrigere manus. Catul. in Epithal. Juliæ, 216.
 Torquatus volo parvulus
 Matris e gremio suæ
 Porrigens teneras manus
 Dulce rideat ad patrem.

Porrigere extentas. Ovid. 3. Fast. 872.

Poscit hoc opus manus multas, h. e. Multi est laboris. Plin. 10. Epist. 50. conf. ad finem hujus dictionis.

Prærigent manus. Tacit. 13. Ann.

Præstricta vinclis. Sen. Troad. 6.

Premere aliquid manu. Lucret. lib. 4. 623.

Pulsare aliquem utraque. Virg. 5. Æn. 460.

Rapi avaris. Ovid. 2. Amor. 6. 39.

Regere manum alicujus manu superimposita. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Remittere manus in aleæ ludo. Sueton. in Augusto, cap. 71. extr. Nam si, quas manus remisi cuique, exegissem, aut retinuissem quod cuique donavi, vicissem, vel quinquaginta millia. Remittere manus in alea, inquit Beroaldus, est Condonare collusoribus jactum, quem sua quisque manu damnosum sibi fecit, debuitque ob id nummos solvere. Sabellicus sic: Manus, Pecuniarum grumos in aleam conjectos: Remisi, Condonavi. Casaubonus, jactus ipsos talorum Manus intelligi putat.

Vix retinere manum. Ovid. 6. Met 35. Subauditur, Ab ictu.

Retortæ. Hor. 2. Epist. 1. 191.

Revocavit rem ad manus. Cic. 7. Verr. 28. Et pro Cluent. 136. Quum Trib pleb. populo concitato rem pæne ad manus revocavisset. h. e. Ad contentionem & pugnam.

Rotatæ. Stat. 6. Theb. 786.
 Præcipitatque retro juvenem, atque in terga supinat,

Dentibus horrendum ſtridens; geminatque rotatas
Multiplicatque manus.

Satiare manus ſanguine. Lucan. lib. 5. 243.

Strictæ in fata alicujus. Ovid. 1. Amor. 6. 14.

Structa manibus meis mœnia. Virg. 5. Æn. 811.

Subducere manum ferulæ, eſt Litteras diſcere, & præceptorum opera uti. Nam antiquitus litteratores, diſcipulorum manus ferula cædebant. Unde, Manum ferulæ ſubduxiſſe dicuntur, qui deſierunt in ludo litterario verſari, neque jam pueri docendi, ſed utcunque docti ſunt. Juven. 1. Sat. 15.

Et nos ergo manum ferulæ ſubduximus, & nos
Conſilium dedimus Sullæ. Ex Eraſmo. [Nihil aliud ſignificat poëta, quam Se quoque Grammatici frequentaſſe ludum & Rhetoris.

Sublatæ ad cælum. Hor. 2. Serm. 5. 97. V. Tollere p. p.

Subvolvere ſaxa manibus. Virg. 1. Æn. 428.

Succedere ſub manus, dicitur aliquid, Quod bene, & ad optatum contingit. Plaut. Milit. 3. 2. 58.

Lepide hoc ſuccedit ſub manus negotium. Idem Perſa, 4. 1. 2.
Si quam rem accures ſobrie, aut frugaliter,
Solet illa recte ſub manus ſuccedere.

Sum manus alicujus. Cic. 4. Verr. 27. Comites illi tui delecti, manus erant tuæ: præfecti, ſcribæ, medici, accenſi, aruſpices, præcones, erant manus tuæ. i. e. Tibi parebant, te adjuvabant. Per eos quod volebas, tranſigebas.

In manu eſſe. Cic. 4. Tuſc. Liv. 7.

In manibus eſſe, vel habere. V. IN. & Abeſt longe gentium, in LONGE.

In manibus terræ; ſubaudi, Sunt. Virg. 2. Georg. 45. h. e. In facili & in promptu eſt terrarum deſcriptio. Servius.

In manibus veſtris quantus ſit Cæſar habetis. Lucan. lib. 7. 253. h. e. In veſtra poteſtate.

In manu mea eſt. V. IN.

Eſſe in manibus laudatio, oratio, aut liber dicitur, Qui editus eſt & legitur. Cic. de Senect. 12. Eſt in manibus laudatio, quam quum legimus, quem philoſophum non contemnimus?

Plus illi eſt in manu, i. e. Ditior eſt. Habere enim in manibus dicuntur qui aliquid poſſident & divites ſunt. Plaut. Aſin. 1. 1. 73.

Inter manus aliquid eſſe dicitur, per translationem: pro In poteſtate eſſe. Virg. 11. Æn. 312.

Ante oculos, interque manus ſunt omnia veſtra.

Sumere in manus. Cic. 3. de Orat. 15. Poſtulamus non a te quidem qui nobis ſumma omnia tribuis, ſed a ceteris qui hæc in manus ſument, ut majus quiddam de L. Craſſo, quam quantum a nobis exprimetur, ſuſpicentur. i. e. Legent. Quintil. lib. 10. cap. 1. Illud vero utiliſſimum, noſſe eas cauſas, quarum orationes in manus ſumpſimus.

Summiſſæ. Ovid. 20. Epiſt. 78.

Suſpenſa manu aliquid facere. V. SUSPENDO.

Tangit aram. Hor. 3. Carm. 23. 16.

Immunis aram ſi tetigit manus.

Tendere manus, Petentis auxilium, vel miſericordiam implorantis ſignum. Cæſ. 2. Bell. Gall. 13. Hedui manus tendere, deditionem ſignificare. Virg. 6. Æn. 314.

Tendebantque manus ripæ ulterioris amore.

Tendere ſupinas manus ad cælum. Virg. 3. Æn. 177.

Tendit ad veſtra genua ſupplices manus. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Tenere aliquid languenti manu. Ovid. 12. Met. 318.

Tenere correptum manibus. Virg. 4. Georg. 405.

Tollere manus, Modus loquendi Signum lætitiæ ſignificans. Cic. 7. Fam. 5. Suſtulimus manus & ego & Balbus, tanta fuit opportunitas.

Tradere manu longa, & manu brevi. Jabolenus in l. Pecuniam. D. de Solutionibus, Pecuniam quam mihi debes, aut aliam rem, ſi in meo conſpectu ponere te jubeam, efficitur ut & tu ſtatim libereris, & mea eſſe incipiat. Nam tunc quod a nullo corporaliter ejus rei poſſeſſio detineretur, adquiſita mihi & quodammodo manu longa tradita exiſtimanda eſt. Ulpian. in Tit. de Jure dotium, l. Licet ſoleat, Quoties autem extraneus accepto fert debitori dotis conſtituendæ cauſa: ſi quidem nuptiæ inſequutæ non fuerint, liberatio non ſequetur, niſi forte ſic accepto tulit, ut velit mulieri totum donatum. Tunc enim credendum eſt brevi manu acceptum a muliere, & marito datum. Quæ ſi deflectas, plus habebunt veneris: veluti qui promiſſis agit, ac ſpem tantum oſtendit, longa manu dat, quod animo contueri poſſis, non ſtatim etiam tollere. Contra, qui præſens ac ſtatim exhibet quod promittit, brevi manu dat. Pueri aſſem oſtendunt elephanto, nec audent porrigere. Eraſmus.

Tremens manus. Ovid. 14. Epiſt. 44.

Venerari manu; honoris cauſa Manum ori admovere, & aliquem colere. Tacit. 16. Ann. 4. 3. Poſtremo flexus genu cœtum illum manu veneratus, ſententias judicum operiebatur. Et Suet. Claud. cap. 12. Eoſdem ſpectacula edentes voce manuque veneratus eſt.

Venire ad manum. Quintil. lib. 2 cap. 11.

Venire in manus. Salluſt. in Jugurth. cap. 89. pr. Exiſtimans Jugurtham ob ſuos tutandos in manus venturum. conf. Cæſ. 2. Bell. Gall. 19. Tacit. 4. Hiſt. 71. & Gronov. ad Liv. 2. 46. pr.

Pugna jam in manus, jam ad gladios, ubi Mars eſt atrociſſimus, venerat. Liv. 2. ab U. C. pag. 47. edit. Frob. Ubi diſtinguit pugnam, quæ jam ad gladios venit, ab ea, quæ venit jam ad manus. Multi autem putant idem eſſe. H. St. Locus eſt ſuperior Livii, qui hic deſiderabatur in edit. Lugdun.

Verſantur inter manus libri, aut ſcripta. Cic. 8. Fam. 3. extr. Genere tamen, quod & ad nos pertineat, διδασκαλίαν quandam, ut verſetur inter manus, habeat.

Verſare libros nocturna manu, & diurna. Hor. in Arte Poet. 269.

— vos exemplaria Græca
Nocturna verſate manu, verſate diurna.

Verto. ut, Manum non verterim; proverbialis hyperbole, pro eo quod eſt, Nihil omnino laboro, aut mea nihil refert. Nihil enim facilius, quam manum vertere. Exſtat præter alios apud Apuleium in Apologia magiæ: Quid de me inquit, Mezentius ſentiat, manum non verterim. Item Cic. 5. de Fin. 93. Ne manum quidem verſuros fuiſſe. Eraſmus.

Vetat manus. Plaut. Truculo. 5. 7.

— ego, mea voluptas, ſi quid peccavi prius,
Supplicium ad te hanc minam fero auri, ſi mihi rides. aſpice.

P. Manus vetat, prius quam penes ſeſe habeat, quicquam credere. i. e. Nihil credam te daturum, niſi prius numeraveris.

Vibrant tela manus. Lucan. lib. 7. 82.

Vincire manus poſt terga. Virg. 11. Æn. 81.

Vindicare manu. Salluſt. Jug. 106. extr. Cic. 3. Verr. 114.

Cum præpoſitionibus varie conſtruitur, Cum Ad, ut videre eſt ſupra in conſtr. cum verbis Accedere, Adducere, Habere, Revocare, Venire. V. A. & AD. præpoſ.

De manu in manum. Cic. 7. Fam. 5. Totum hominem tibi trado, de manu (ut aiunt) in manum, tuam iſtam, & victoria & fide præſtantem. Proverbium eſſe innuit.

De manibus aliquid amittere, pro E manibus. Cic. 5. Verr. 32. Te quum tuos omnes fructus publicano tradidiſſes, & rem de manibus amiſiſſes, tum bona tua repetere, ac perſequi lite atque judicio. conf. ſupra Dimittere, Omittere, & DE præpoſ.

Manum de tabula. Cic. 7. Fam. 26. Heus tu, manum de tabula: magiſter adeſt citius, quam putaramus. Videtur hac proverbiali figura Cic. admonuiſſe, ut deſiſteret a ſcribendis dicteriis. Alluſum autem apparet ad Apellis nobiliſſimi pictoris dictum, qui quum Protogenis opus immenſi laboris, ac curæ ſupramodum anxiæ miraretur, ait omnia ſibi cum illo paria eſſe, aut illi meliora, ſed uno ſe præſtare, quod manum ille de tabula neſciret tollere. Memorabili præcepto, nocere ſæpe nimiam diligentiam. Hæc Plin. lib. 35. cap. 10. Proinde ſi quando admonebimus, ut recedat aliquis ab opere, negotiove quod in manibus habet, jubebimus illum manum de tabula tollere. Ex Eraſmo. Turnebus vero ſic explicat, his verbis, Ænigmatis præ ſe fert ſpeciem illud Ciceronis, Sed heus tu, manum de tabula, &c. nec tamen ita iſtud de induſtria obſcurat, ut non appareat eum de Cæſare loqui. Gallus Catonis laudationem Uticenſis ſcribebat, quod ſine Cæſaris offenſione fieri non poterat, cujus hoſtis fuerat. Monet igitur Gallum, ut deſinat ſcribere laudationem Catonis, quum revertatur in urbem Cæſar. Eſt autem translatio, vel a tabula litteraria, in qua pueri litteras diſcebant; in qua abſente magiſtro ludere manu ducendis, non litteris, ſed lineamentis, ut pueris uſitatum eſt, ſolebant; deinde ſubito præceptore redeunte, alter alterum monebant ut manum de tabula tollerent. Vel a pueris pictorum, qui abſente magiſtro pulcherrimis interdum illudunt tabulis, & illinunt temere pigmenta. Niſi forte ſi ut de pictore loquatur in hanc ſententiam, Tu Catonem laudibus pingere & exornare, expolireque pigmentis orationis niteris; ſed vide ne argumentum picturæ non probetur magiſtro officinæ, id eſt Cæſari dictatori. Nam pictores non ferunt æquo animo in ſuis tabulis alia, quam quæ probant argumenta depingi. Atque hoc ſane ſenſu incommodior non fuerit translatio, neque inſcitior quam ſuperior, ac medius fidius ambæ mihi veriores videntur prima illa, quam attulimus ex Eraſmo.

In manum, & In manu, V. ſupra Accipere, Convenire, Facere prælium, Sum, Venire. conf. IN, præpoſ.

Inter manus, V. ſupra Arripere, Auferre, Sum, Verſari. V. & in ipſa præpoſitione.

Per manus, quod Cicero De manu in manum dicit. Cæſ. 6. Bell. Gall. 37. Per manus tractus ſervatur. Quod & Inter manus dicitur.

Per manus tradita diſciplina vel hiſtoria dicitur, Quæ non monumentis litterarum, ſed verbo tantum traditur, & a majoribus ad poſteros ſine litteris tranſmittitur. Liv. 5. 51. Equidem ſi nobis cum Urbe ſimul poſitæ traditæque per manus religiones nullæ eſſent. Et Liv. alibi. Diſciplina militaris tradita per manus jam inde ab initiis urbis. conf. PER.

Præ manu, pro Ad manum. Ulpian. in l. petenti D. de pignorat. action. Petenti mutuam pecuniam creditori, quum præ manu debitor non haberet, ſpecies auri dedit, ut pignori apud alium creditorem poneret.

Præ manu pecuniam aliquam dare, quod vulgo dicunt *Ante omnia* vel *Ante manum dare.* Ter. Adelph. 5. 9. 23. — ſiquidem porro, Micio,
Tu tuum officium facies, atque huic aliquid paululum præ manu
Dederis, unde utatur, reddet tibi cito.

Præ manu, pro In manibus, vel Inter manus. Plaut. Bacch. 4. 3. 10.
— qui patri reddidi
Omne aurum, quod fuit præ manu. conf. PRÆ.

Sub manu, idem eſt quod Fere eſſe ad latus, expeditum, promptum in uſum. Cic. 10. Fam. 23. Adjunxi hæc, in loco eligendo, flumen oppoſitum ut haberem, in quo mora tranſitus eſſet: Vocontii ſub manu ut eſſent, per quorum loca fideliter mihi pateret iter. i. e. In promptu & in proximo, inquit Budæus. Senec. Epiſt. 72. Conſilia rebus aptantur. Res noſtræ feruntur, immo volvuntur. Ergo conſilium ſub die naſci debet; & hoc quoque tardum eſt nimis: ſub manu (quod aiunt) naſcatur. Significatur Summa temporis celeritas.

Sub manus, V. ſupra Succedere, conf. SUB.

Manibus pedibuſque, Extremum conatum ſignificantes, dicimus. Ter. Andr. 4. 1. 52.

Ego, Pamphile, hoc tibi pro ſervitio debeo,
Conari manibus, pedibus, nocteſque & dies
Capitis periculum adire, dum proſim tibi.

Manus pretium, quod pro Manu, i. e. Arte datur. Alfenus in l. Qui inſulam. §. Qui ædem. D. Locati, Qui ædem faciendam locaverat, in lege dixerat, Quo ad opus lapidis erit, pro lapide & manus pretio dominus redemptori in pedes ſingulos ſeptem dabit. V. MANUPRETIUM, infra.

Quod manu factum erat, & datum pro eo, manupretium, a manibus & pretio. Verba ſunt Varr. lib. 4. de L. L. 36. Manipretium nonnulli ſcribunt. Plin. lib. 34. cap. 7. Solitum enim ex manipretio cujuſque ſigni denarios ſeponere aureos ſingulos. Idem lib. 35. cap. 10. Manipretium ejus tabulæ. & lib. 33. cap. 11. Nec copia tantum argenti furuit vita, ſed validius pæne manipretiis. Sic enim ex Mſſ. ubique Harduinus edidit. Al. diviſe, Manus pr.

Manus, in ludo dicitur, Id quod ſibi tollit qui projecit Venerem. V. ſupra, Remittere manus in, &c.

Manus, Multitudo, vel exercitus. Virg. 6. Æn. 660.

Hic manus ob patriam pugnando vulnera paſſi.

Agreſtes manus. Virg. 11. Æn. 682.

Ardens juvenum. Virg. 6. Æn. 5.

Delecta.

Delecta. Nepos 1. 1. 4.
Expedita. Hirt. de Bell. Afric. 9.
Fatalis. Virg. 12. Æn. 232.
Fida manus, & fideles socii. Ovid. 1. Trist. 4. 63.
Firma Evocatorum. Cic. 15. Fam. 4. pr.
Ingens, Numerosa. Virg. 5. Æn. 487. Quintil. lib. 10. cap. 1. p. 901.
Importuna sceleratorum. Cic. in Catil. 1. 21.
Maxima. Cic. pro Domo, 23. Pop. Rom. exercitus eodem duce, non maxima manu, innumerabiles Armeniorum copias fudit.
Militaris manus. Ulpian. in l. qui restituere. D. de rei vendicat.
Multa poetarum. Hor. 1. Serm. 4. 141.
Nova. Cæs. 1. de Bell. Gall. 37.
Parata prælio. Tacit. 2. Ann. 79.
Parvula. V. PARVUS.
Potentes. Hor. in Carm. sæc. 53.
Valida. Tacit. 2. Ann. 62. 79.
Cogere manum. Cæs. 2. Bell. Gall. cap. 2.
Confirmare. Cic. pro Lege Manil. 24.
Facere manum. Cic. pro Cæcin. 33. Qui in pace & otio cum manum fecerit, copias pararit, multitudinem hominum coëgerit, armarit, instruxerit.
Glomerare bello. Virg. 2. Æn. 315.
Habere manum parvulam. Cic. 11. Fam. 9.
Orare pacem manu. i. e. Legatione missa. Virg. 10. Æn. 80. [Manum supplicem intelligit, cum insignibus supplicantium. Ergo ad priorem signif. refer.
Manus etiam est Famulus, sive Operæ quibus utimur. Martial. de Demetrio servo, lib. 1. 101.

Illa manus quondam studiorum fida meorum. Ita Plin. 9. Epist. 37. extr. Agriculturam numerosas manus poscere dixit. conf. Poscere supra.
Manus item Scriptio, Chirographum. Cic. 3. Q. frat. 3. Occupationum mearum signum sit tibi librarii manus. Et 7. Att. 2. Nam Alexidis manum amabam.
Manus item Proboscis elephanti. Plin. 8. 10. Cic. 2. de Nat. Deor. 123.
Manus ferrea, Instrumentum de muris, vel navibus pugnantium, quo naves captæ tenentur. Lucan. lib. 3. 635.

Ferrea dum puppi rapidos manus inserit uncos. Græci ἁρπάγην, Lat. & Harpagonem vocant. V. Curt. 4. 2. 12.

MANŪFACTUS, unica dictione, aut duabus, opponitur Naturali. Celsus 3. 27. Ac si quo loco vel naturales, vel etiam manufactæ tales natationes sunt. Cic. 3. de Fin. 74. Quid enim aut in natura, qua nihil est aptius, nihil descriptius; aut in operibus manufactis tam compositum, tamque compactum & coagmentatum inveniri potest?
Ut χειροποίητος, conjuncte. H. St. Ego tamen divise scribendum puto. V. Serv. in 1. Æn. 431. Sic enim Manu structum, Laboratum, Munitum, Satum Captum, Partum, &c. legimus.
Opus manufactum. Paulus in l. supra. §. ult. D. de aqua pluv. arcend. Idem in l. Ateius. eod. tit. Manufactum aliquid.
Manufacta piscina. Varr. 3. de R. R. cap. 11. Sic Cic. 2. Off. 14. Adde ductus aquarum, derivationes fluminum, agrorum irrigationes, moles oppositas fluctibus, portus manufactos

MANŪMITTO, si, ssum, [ἀπελευθερῶ] ĕre. (sive divisim, sive conjunctim legas) Dare libertatem. Ac de servis proprie dicitur. Nam quamdiu quis in servitute est, manui, hoc est potestati subditus est, & manumissus liberatur potestate. Ulpian. l. 4. D. De justit. & jure. Plaut. Aulul. 5. 9.

Igitur orabo ut manu me mittat. ibo atque eloquar. Adde Cic. pro Milon. 58. [Dicitur & Manu emittere, ut apud Plaut. l. c. v. 15, 16. & alias passim. unde liquet divise rectius scribi. Manumissio vero & Manumissor dicitur, ut Manus injectio, Domuitio, & reliqua id genus.

MANUMISSUS, a, um. Partic. Cic. 2. Att. 18. & 19. pro Cœl. 68. Et 13. Fam. 77.

MANUMISSIO, ōnis. f. [ἀπελευθερία] Cic. pro Cœl. 68. Sed scire cupio quid habeat argumenti ista manumissio. Manumissio, inquit Ulpian. l. 4. D. de justit. & jur. a jure gentium originem sumpsit; utpote quum jure naturali, omnes liberi nascerentur, nec esset nota manumissio, quum servitus esset incognita. Sed posteaquam jure gentium servitus invasit, sequutum est beneficium manumissionis.

MANUMISSOR, ōris. m. Ulpian. l. 1. §. 5. D. Si a parente quis, &c. usus est.

MANŪPRĔTIUM, i. n. Cic. 3. Verr. 147. Lapis aliquis cædendus & apportandus fuit machina sua. Nam illo non saxum, non materies advecta est: tantum operis in ista locatione fuit, quantum paucæ operæ fabrorum mercedis tulerunt, & manupretium machinæ. ubi Ascon. Manupretium inquit dicitur, ubi non tam materiæ ratio, quam manus atque artis ducitur. Caius de Verb. significatione, l. Mulieris, Quoniam in manupretio plus est quam in re. Quædam exemplaria legunt Manus pretium, ut sint duæ dictiones. Manus, id est, Artis. conf. & Parei Lex. Crit. p. 714. & supra in MANUS.

MANUPRETIŌSUS, a, um. Adj. Cato apud Gell. 13. 23.

MANUSATUS, a, um. Cæs. 3. Bell. Civ. 44. Multaque erant intra eum locum manusata, quibus interim jumenta pasceret. Sed rectius divise legitur, Manu sata.

MANSTŪTOR, ōris. m. Qui manu tuetur & tenet, quique possidet. Plaut. Trucul. 4. 4. 6.

Video eccum qui manstutorem me adoptavit bonis. De femina loquens.

MANUĀTUS est, pro Furatus est, usurpat Laberius in Mimis. Et in Fullone, Furem, Manuarium appellat. Sed hæc obsoleta. V. Gell. lib. 16. cap. 7.
Manuatus, pro In manipulos collectus. Plin. 19. 2. ut Dalec. & Salmas. placebat. Animatum Hard. V. in hac voce.

MANUĀLIS, e. Adj. [χειραῖος]
Pecten manualis. Plin. lib. 18. cap. 30.
Fasciculus lini. Plin. lib. 19. cap. 1. h. e. Qui manum implet. Sic 24. 15. Ob id incipientibus hydropicis efficax, manualibus scapis ejus in tribus heminis aquæ decoctis usque ad tertias. Al. Scopis.
Saxa, Quæ manu commode tolli & projici possunt. Tacit. 4. Ann. 51.

MANUALE, is. n. [ἐγχειρίδιον] apud Isid. Gloss. Liber ad gerendum aptus.

MANUĀRIUS, a, um. Adj. Gell. lib. 18. cap. 13. Hoc ære collecto, quasi manuario, cœnula curabatur omnibus, qui eum lusum luseramus. Est autem Manuarium æs, Quod in manibus & usu habetur, ut Monetarium; sed quum, ut supra scripsimus, in aleæ lusu manus dicantur ipsæ ludendi vices, haud equidem dubitem quin Manuarium æs dicatur, Quod quis in alea lucratur. Ac vocabulo inde translato Gellium esse usum hæc fides sit, quod ab alea caput exorditur, ut videre poteris. Ex Turneb. Cui subscribit Casaub. ad Suet. Aug. c. 71.
Molæ manuariæ, & jumentariæ. Jabolenus in l. Dolia. D. de fund. instruct.

MANĬCULA, æ. f. dimin. [χειρίδιον] Parva manus. Plaut. Pseud. 5. 1. 16. Ubi mamma manicula opprimitur. conf. Rud. 4. 4. 125.

MANŬLEA, æ. f. Idem quod Manica. Plaut. Fragm. Clitell. 14. V. etiam Turneb. Adverf. 2. 4. Hinc,

MANULEĀTUS, a, um. Adj. [χειριδωτὸς] ut, Homo manuleatus, Tunica indutus manicata. Et, Manuleatam tunicam dicimus, Manicas prolixiores habentem. Plaut. Pseud. 2. 4. 48 Suet in Calig cap 52.
Manuleatus, metaphorice pro Delicato. Senec. Epist. 33. Apud me vero Epicurus est & fortis; quanquam manuleatus sit.

MANULEĀRIUS, i. m. [χειριδωτοποιὸς] Qui vestimenta manicata conficiebat. Plaut. Aulul. 3. 5. 37.

Flammearii, violarii, carinarii,
Aut manulearii, aut myrobrecharii. Adde Reines. ad class. 2. Inscrip. 83. & Spon. Misc. p. 224.

MANUBRIUM, i. n. [κώπη, λαβὴ] Capulum cujuscunque rei significat. Plin. lib. 16. cap. 43. Hyginus manubria rusticis carpinea, iligna, cerrea. Manubrium, dictum quod manu teneatur. Varr. de L L. lib. 5. 8. extr. Ergo quasi Manutenium, aut quasi Manuteratur, Manuterium, deinde Manubrium. H. St.
Trulla excavata cum manubrio aureo. Cic. 4. Verr. 62.
Ossea manubria cultellorum. Juven. 11. Sat. 133.

MANUBRIĀTUS, a, um. Adj. Manubrio præditus. Ammian. 25. 4. Manubriati cultri. Adde Pallad. 1. 43.

MANUBRIŎLUM, i. n. dimin. [κωπίδιον] Cels. lib. 7. cap 6. de ungue oculorum, Lini duo capita apprehendere; & per ea erecto ungue, si qua parte oculo inhæret, manubriolo scalpelli diducere, donec ad angulum veniat.

MANUBĀLISTA, & MANUBALISTĀRIUS, } apud Veget. 2. 15: 4. 23. & 3. 14. V. BALISTA, & ARCUBALISTA.

MANŬBIÆ, arum. f. [λάφυρα, σκῦλα] pluraliter tantum legitur, Præda ex hostibus capta. Asconius in 3. Verr. 154. Manubiæ, inquit, sunt præda imperatoris, pro portione de hostibus capta. Nonius Marcellus 5. 39. Manubias (inquit) a Præda hoc distare veteres existimaverunt; ut sit Præda, corpora ipsa rerum quæ capiuntur: Manubiæ vero, pecuniæ ex præda vendita redactæ. Idem sentit Gellius lib 13. cap 24. Ubi tamen fatetur, hanc distantiam veteres non perpetuo observasse. Cic 1. de Lege Agr. 12. Quod ad quemque pervenit, pervenerit ex præda, ex manubiis, ex auro coronario. Cic. 5. Verr. 186. Qua ex præda, aut manubiis, hæc abs te donatio constituta est?
Manubiæ, a manu. Varr. lib. 7. de L. L. 4.
Manubiæ, pro Præda. Cic. 5. Verr. 9. Nonne perspicuum est, Verrem esse, qui vestras villas suis manubiis ornet? i. e. Signis & supellectili quæ deprædatus est. Budæus.
Sunt contra, qui opinentur, ad manubias, & rapinas necessitate compulsum, summa ærarii fiscique inopia. Suet. in Vesp. cap 16. extr. Ber. exp. Ad pecuniam prædatitiam, sive Ad prædam imperatoriam: Et addit, Etenim Manubias veteres quoque dixerunt prædam imperatoris, ex qua quod vellet faceret. Alias Manubiæ Fulmina Deorum. Etiam de pecunia, quæ ex lupanari colligebatur dixit Manubias Suet in Calig. sed jocose, ut opinor, & lepide loqui volens. H. St. En locum cap 41. Ac ne quod non manubiarum genus experiretur, lupanar in Palatio constituit, &c. Puto eodem modo positum ac in Vesp.
Manubias facere, Prædari. Cic. 3. Verr. 154. Dubitamus quid iste in hostium præda molitus sit, qui manubias sibi tantas ex L. Metelli manubiis fecerit?
Manubias, Cic. pro Domo 114. Decretam sibi a Senatu ad ædificandam domum pecuniam vocat: ducta ab Imperatoribus metaphora, qui de prædatitia pecunia, id est manubiis, monumenta, ut templum, porticum in urbe ædificabant. Domum vero suam Monumentum Senatus appellat. Meminit Turnebus.
Manubiæ, Manus exuviæ. Non. 2. 537. Festus, Manubiæ Jovis tres esse dicuntur, quarum unæ sunt minimæ, quæ moneant, placidæque sint. Alteræ quæ majores sunt, ac veniant cum fragore, discutiantque aut divellant, quæ a Jove sint, & consilio deorum mitti existimentur. Tertiæ his ampliores, quæ cum igne veniant; & quanquam nullum sine igne fulgur sit, hæ propriam differentiam habeant, quod aut adurant, aut fuligine deforment, aut accendant, quæ statum mutent deorum consilio superiorum. V. Plin. 2. 52.

MANUBIĀLIS, e. Adj. [σκυλαγωγικὸς] Quod ad manubias pertinet; ut, Manubialis pecunia, Quæ ex manubiis contracta est. Sueton. in Aug. cap. 30.

MANUBIĀRIUS, a, um. Adj. [λαφύρων, μέτοχος] Manubiarum particeps. Plaut. Trucul. 4. 4. 27. Amicus mihi esto manubiarius. i. e. Qui manubias & exuvias affert & spolia. Turneb.

MANUCIŎLUM, i. n. Fasciculus, manipulus. Petron. cap. 63.

M A P

MĂPĀLIA, ōrum. n. [μαπάλια] Punica lingua Agrestes casæ dicuntur. Festus; Mapalia, Casæ Pœnicæ appellantur; in quibus, quia nihil est secreti, solet solute viventibus objici id vocabulum. Cato lib. 4. Originum, Mapalia vocantur ubi habitant; ea quasi cohortes rotundæ sunt. Plin. lib. 5. cap. 3. Numidæ vero Nomades, a permutandis pabulis, mapalia sua, hoc est domus, plaustris circumferentes. Martial. lib. 8. 55.

Pallidus attonitos ad Pœna mapalia pastor
Cum revocat tauros &c.

Mapalia, per metaphoram. Senec. in Apotheosi Claudii, Ego, P. C. interrogare vobis permiseram, vos mera mapalia fecistis. i. e. Vos dissoluti fuistis, & a disciplina recessistis, inconditeque & perturbate omnia egistis. Hæc Turnebus.
Mapalia, inquit Servius, idem significat quod Magalia, Afrorum casæ.

Sed Magalia, MA producit: Mapalia vero corripit. Virg. 3. Georg. 340.
— & raris habitata mapalia tectis.
Dispersa mapalia. Sil. lib. 17. 90.
Vacua. Lucan. lib. 2. 89.

MAPĒTA, [μάπητα] Sarmatiæ in Asia urbs, Ptolemæo. Vulgo *Copa*.

MAPPA, æ. f. [χειρόμακτρον] Qua recumbentes inter scyphos & epulas utebantur, & pro se quisque afferebat. Martial. 12. 29.
Attulerat mappam nemo, dum furta timentur. Idem lib. 10. 87.
Et vani triplices, brevesque mappæ &c.
Candidæ. Stat. 1. Silv. 6. 31.
Luridæ. Stat. 4. Silv. 9. 25.
Sordida. Hor. 1. Epist. 5. 22.
Tricliniariæ. Varr. de L. L. lib. 8. 33. Quis facit mappas triclinarias non similes inter se? [An, Tricliniarias? V. in TRICLINIUM.
Variata. Martial. lib. 4. 46.
Compescere risum mappa. Hor. 2. Serm. 8. 63. In convivio enim mappa ori apponitur, compescendi risus gratia.
Mappam (inquit Quintil. lib. 1. cap. 5.) usitatum Circo nomen Pœni sibi vendicant. Ubi interpres vet. Cur mappam usitatum Circo nomen Fabius dicit? an quod in ludis Circensibus mappa a Prætore victori aurigæ veteri instituto mitti solebat? V. juniores Interpp. Martial. lib. 12. 29.
Cretatam Prætor quum vellet mittere mappam;
Prætori mappam surripit Hermogenes. Juven. 11. Sat. 191.
Interea Megalesiacæ spectacula mappæ. Mappa, inquit Budæus, Circensium committendorum signum erat. Sueton. in Neron. cap. 22. Turnebus, Mappa erat ea, qua Prætor signum quadrigis mittebat, ut e carceribus exirent. Septim. Florens Tertull. de Spectac. cap. 16. Cognosce dementiam de vanitate; misit dicunt, & nuntiant invicem, quod simul omnibus visum est. Teneo testimonium cæcitatis: non vident missum quid sit, & mappam putant: Sed est diaboli ab alto præcipitati figura. [Ex quo loco quidam falso putant, nescio quas figuras in Mappa, circensis curriculi signo, pictas fuisse, cum Figuræ nomine Afer ille typum, seu simulacrum rei gestæ, in casu ex alto, intelligat. De Mappa plura V. apud Pitisc.

M A R

MARAS, [Μάρας] Vir apud Beroen Syriæ civitatem ditissimus, humanus & officiosus in omnes tum cives, tum hospites, ita ut ejus benignitas in proverbium abierit. V. Suidam, Diogenian. & ex eo Erasm.

MĂRASMUS, [μαρασμὸς] Idem quod Tabes, hoc est totius corporis, vel partis alicujus siccitas, quæ accidere solet humore nativo vi caloris absumpto. Hinc Febris marasmodes, [μαρασμώδης] a medicis appellatur Hecticæ species, quæ contingit ex febri ardente adeo propagata, ut humorem totius corporis absumat. V. Galenum de Differ. feb. lib. 1. cap. 10.

MARASSUS, Vipera vulgo dicta, a Marsorum populis sumpto nomine, quia id genus maxime consectarentur Marsi, circumferrentque. V. Cæl. lib. 6. cap. 16.

MĂRĂTHĒSIUM, [Μαραθήσιον] Ephesiorum oppidum in Caria; cujus incolæ dicuntur Marathesii. Stephan.

MĂRĂTHON, ōnis. m. [Μαραθὼν] Campus Atticæ, seu civitas distans ab Athenis circiter decem millia. Et morte Icari regis interfecti insignis; & Miltiadis gloria, qui centum millia ex Darii Persarum regis exercitu profligavit. Auctor Strabo lib. 9. Ovid. 7. Met. 434.

MARATHŌNIUS, a, um. Adj. [Μαραθώνιος] Unde, Taurus Marathonius dictus est, Qui apud Marathonem a Theseo interfectus est. Cic. 4. Tusc. 49. & Plutarchus in Theseo.
Virgo Marathonia, Erigone. Stat. 5. Silv. 3. 74. i. e. Attica, a Marathonio campo Atticæ.
Marathonia pugna. Cic. 4. Att. 12. & Nepos 2. 2. 6.

MĂRĂTHŌNIA, [Μαραθωνία] Oppidum Thraciæ, non procul ab Abderis; cujus incolæ dicuntur Marathoniatæ. Stephan.

MARATHOS, [Μαραθὸς] Urbs est Phœniciæ apud Melam, lib. 1. cap. 12. Hæc hodie vocatur *Margath*, ut scribit Olivarius in Melam.

MĂRĂTHRUM, [μάραθρον] Herba quam Latini Fœniculum vocant. Plin. lib. 20. cap. 10. & alibi. Apul. Dioscorid.

MARATHRĪTES, [μαραθρίτης] Vinum, eo modo dictum, quo Aromatites, nempe quod marathrum infusum habet; valetque ad visus imbecillitatem adjuvandam. Columel. lib. 12. cap. 35.

MARĂTHUS, i. [μάραθος] Herba cujus meminit Ovidius de Medicam. faciei, 91.
Profuit & marathos bene olentibus addere myrrhis. Alii Marathros legunt.

MARATHŪSA, vel MARATHUSSA, æ. f. [Μαραθοῦσσα] Insula quædam a copia fœniculi sic dicta, quæ & Clazomenia dicitur.
Est oppidum Plinio lib. 4 cap. 12.

MARCELLUS, i. m. [Μάρκελλος] Cognomen gentis Claudiæ, familiæ plebejæ, ex qua nobilis inprimis est M Marcellus, cujus gesta & a Plut. & ab aliis scripta sunt. Hic Gallorum ducem Virdumarum singulari certamine fudit, spoliaque opima, tertius a Romulo, Jovi Feretrio consecravit. Annibalem primus vinci docuit, Syracusas per tres annos expugnavit: quintum Consul, insidiis Annibalis deceptus, occubuit, & ab eodem hoste magnifice sepultus fuit. Hæc fere ex auctore de Viris Illustr. cap. 45. Hor. 1. Carm. 12. 46.
Crescit occulto velut arbor ævo Fama Marcelli.
Ferox Marcellus. Claud. 1. in Eutrop. 456.
Loquax. Lucan. lib. 1. 313.
Alii complures Marcelli apud Romanarum rerum scriptores memorantur, quos recensere non est nostri instituti. V. & Suid.
Marcellus, ut Plutarchus tradit, est idem ac Ἄρειος, hoc est Martius, Bellicosus. Puto autem Marcellum dictum esse, quasi Martellum, id est parvum Martem.

MARCELLA, æ. f. Cognomen femininum ejusdem familiæ.
Marcella, quum a matre rogata esset, gauderetne se nupsisse, Ita valde, respondit, ut amplius nolim. S. Hieron. in vita ipsius.

MARCELLĒA, [Μαρκέλλεια] Festum quoddam institutum Syracusis in honorem Marcelli, quod is Siciliam optime rexisset. Horum meminit Cic. 4. Verr. 51. & 154. & ex eo Cæl. lib. 18. cap. 12.

MARCEO, ui, [σήπομαι] ēre. Putrere. Martial. lib. 5. 79.
Marcentes tibi porrigentur uvæ.
Marcere, Torpere, inertia & ignavia teneri, inquit Budæus, unde etiam Luxuria marcere dicimur. Liv. 23. 45. pr. Marcere Campana Luxuria, vino & scortis, omnibusque lustris per totam hiemem confectos. de Annibalis militibus.
Epulis marcere. Claud. de Bell. Get. 368.
Animus marcet. Cels. lib. 2. cap. 2.
Corpus marcet annis. Lucret. lib. 3. 959.
Silva marcet comis. Stat. 5. Silv. 5. 29.
Venæ marcent. Lucan. lib. 4. 326.
Vir marcet ab annis. Ovid. 1. Amor. 13. 41.
Marcere, absolute, pro Ætate confectum esse. Lucret. lib. 3. 970.
Omnia perfructus vitai præmia, marces.

MARCENS, entis. Partic. [σηπόμενος] Plin. lib. 9. cap. 45. Alias marcenti similis, & jactari se passa fluctu algæ vice.
Anni marcentes. Sil. lib. 15. 746. Senium.
Colla. Stat 2. Theb. 632.
Guttura. Ovid. 7. Met. 314.
Pocula. Stat. 4. Silv. 6. 56.
Potorem marcentem recreare. Hor. 2. Serm. 4. 58.
Visu marcente. Senec. Agamemn. 8. i. e. Languente.

MARCESCO, ui, [ἀποσήπω, καταστήπομαι, καταπύθομαι] ĕre. Putrescere. Plin. lib. 10. cap. 48. Corpus occisæ statim marcescit.
Marcescere desidia & otio, Languescere. Liv. 28. 35.
Sic alibi Senescere otio. Vide SENESCO. H. St.
Vino nimio. Ovid. 1. de Pont 5. 45.
Otia marcescunt per inertes somnos. Ovid. 2. de Pont. 9. 61.
Marcescente adhuc stomacho pridiani cibi onere. Sueton. in Calig. 58. i. e. Languescente, inquit Budæus. Al. Marcente, rectius.

MARCĬDUS, a, um. Adj. [σαπρὸς, σαθρὸς, ἔωλος] Putridus, sive languescens. Plin. lib. 11. cap. 37. Fessis equis aures marcidæ.
Marcidus somno, & hesterna cœna redundans. Plin. in Paneg. cap. 63.
Otia marcida luxu. Claud. 3. Conf. Hon. 40.
Vina marcida, ab Effectu. Stat. 1. Silv. 6. 33.

MARCIDŬLUS, a, um. Adj. dimin. Mart. Capell. lib. 7. init.

MARCOR, ōris. m. [σαπρότης, σηπεδὼν] Putredo, vel languor, & consumptio, quæ & tabes dicitur. Cels de Letharg. lib. 3. cap. 20. In hoc marcor, & inexpugnabilis pæne dormiendi necessitas.
Marcor, Ignavia, torpor. Paterc. lib. 2. 119. 2. Exercitus omnium fortissimus, marcore ducis, perfidia hostis, iniquitate fortunæ circumventus.
Turpis marcor. Stat. 10. Theb. 263.

MARCŬLENTUS, a, um. Adj. Idem ac Marcidus. Fulgent. Mytholog. 2. 8. Marculenta calvities.

MARCION, [Μαρκίων] Smyrnæus medicus, teste Plin. lib. 28. cap. 3. qui de simplicibus affectibus scripsit; rumpi scolopendras marinas sputo tradit: item rubetas, aliasque ranas. Al. Effectibus.
Est & Marcion Hæresiarcha. de quo V. Hist. Eccles. scriptores.

MARCĬPOR, ŏris. m. [μαρκίπαις] Marci puer, hoc est famulus, inquit Festus. Sic Publipor, Lucipor, & hujusmodi. Plin. lib. 33. cap. 1. Singuli Marcipores, Luciporesve dominorum gentiles, omnem victum in promiscuo habebant. Quibus verbis significat Plin. priscos Romanos singulis servis contentos fuisse: quare Marcipores & Lucipores, quasi Marci pueri, vel Lucii vocabantur, quasi ministri & asseclæ, ut Græci παῖδας vocant servos: quod in numerosa familia postea fieri non potuit. Quintil. lib. 1. cap. 4. In servis jam intercidit genus illud nominis, quod ducebatur a domino, unde Marcipores, Publipores. Budæus. Adde Priscian. 6. p. 700. Voss. Institut. Orator. 4. 12. p. 225.
Marcipor, Satira quædam Varronis inscripta fuit, in qua, ut suspicatur Turnebus, de servitute disserebat, & herili imperio. V. plura apud eundem Advers. 24. cap. ult.

MARCIUS, [Μάρκιος] Nomen gentis Romanæ, quæ ex Sabinis traxit originem. Numa Marcius, Numam Pompilium ad regnum suscipiendum hortatus, cum eo Romam migravit. In senatum lectus a Numa, primus Pontif. Max. creatus est. Plutarchus in Numa, Livius 1. 20. Dionysius. De aliis Marciis historicos V. Sunt qui Martius scribunt, male.
Marcius Ancus, quartus Romanorum rex, æquitate & religione Numæ avo similis. Latinos bello domuit, Aventinum & Janiculum montes urbi addidit, nova mœnia oppido circumdedit, silvas ad usum navium publicavit, salinarum vectigal instituit, carcerem primus ædificavit, Ostiam Coloniam, maritimis commeatibus opportunam, in ostio Tiberis deduxit. V. Liv. Dionys. &c.

MARCIA, Catonis filia minor. [Qui tandem?] Quæ, quum quæreretur ab ea, cur post amissum maritum denuo non nuberet; Respondit, non se invenire virum, qui se magis vellet, quam sua. Quo dicto, ostendit divitias magis in uxoribus eligi solere, quam pudicitiam.

MARCIUS, a, um. Adj. ut,
Marcia aqua, quam Q. Marcius Rex in urbem duxit. Plin. 36. 15. extr. Idem lib. 31. cap. 3. Clarissima aquarum omnium in toto orbe, frigoris salubritatisque palma, præconio Urbis, Marcia est, inter reliqua deûm munere Urbi tributa. Vocabatur hæc quondam Aufeia, fons autem ipse Pitonia. Oritur in ultimis montibus Pelignorum, transit Marsos, & Fucinum lacum, Romam non dubie petens. Mox in specus mersa, in Tiburtina se aperit IX. M. pass. fornicibus structis perducta. Primus eam in urbem ducere auspicatus est Ancus Marcius, unus e regibus. Postea Q. Marcius Rex in prætura. Rursusque restituit M. Agrippa. Idem & Virginem adduxit, ab octavi lapidis diverticulo II. M. passuum, Prænestina via. Juxta est Herculaneus rivus, quem refugiens Virginis nomen obtinuit. Horum amnium comparatione differentia supradicta deprehenditur, quum quantum Virgo tactu, tantum præstet Marcia haustu.

MARCIĀNUS, a, um. aliud Adj. ut, Marciana carmina, a Marcio vate. Liv. 25. 12. Plin. 7. 33. Cic. Macrob.
Marcianum fœdus. apud Cic. pro Balb.

MARCŎMĂNI, [Μαρκόμανοι] Germaniæ populi. Stat. 3. Silv. 3. 170.
Quæ modo Marcomanos post horrida bella, vagosque
Sauromatas. V. Strabon. lib. 7. qui eos vocat Marcommanos. Nisi error est.

MARCŬLUS, i. m. [ῥαιστὴρ] Instrumenti nomen, quo fabri ærarii uti solent. Plin. lib. 7. cap. 56. Tegulas invenit Cinyra Agriopæ filius, & metalla æris: utrumque in insula Cypro: item forcipem, marculum, vectem, incudem. Hard. Martulum. Martial. lib. 12. 57.
Vide MARTULUS. H. St.

MARCUS, [Μάρκος] Prænomen. Marcum vero dictum volunt, quasi Mascum,

Mascum, quod primus qui fuit eo prænomine, plane masculus esset. Alii a Marra, quasi Marricum, deducunt, quod a rebus rusticis Romani sæpe nomina capiebant. Alii Marcum putant eum esse dictum, qui Martio mense natus esset, nec eos movet, quod Marcus non Martius scribatur.

Marci municipem vides? Ænigmatice dixit Senec. in Apocolocynthosi, Existimo autem significari Claudium Cæsarem non verum germanumque Romanum esse, sed inquilinum, quales erant municipes Ciceronis, quos tamen contendebat veros esse Romanos, quum municipibus diceret duas esse patrias, unam loci, alteram juris. Claudius vero non Romæ, sed Lugduni natus fuerat. Hæc Turneb. 24. 46.

MARDI, [Μάρδοι] Asiæ populi. Plin. lib. 6. cap. 5. ad Heracleam Colchidis, Achæos, Mardos, & Cercetas nominat: quanquam & apud Persas Mardi sunt, alii tamen ab his.

MARDŎNIUS, [Μαρδόνιος] Persa, quem quum Xerxes apud Salaminam victus cum exercitu reliquisset, ut reliquias belli foveret, a Pausania ad Platæas victus est. Auctor Plutarchus in Aristide. Nepos in Pausania.

MĂRE, is. n. [θάλασσα, ἅλς, ὑγρὴ] notum vocabulum.
Accessus maris. In ACCEDO.
Æquor maris. Virg. 2. Æn. 780.
Æstus. In ÆSTUS.
Aspera maris. Tacit. 4. Ann. 6.
Forma injusti cærula maris. Ovid. 2. Amor. 11. 12.
Proxima maris. Tacit. 3. Ann. 1.
Rabies cælique marisque. h. e. Tempestas. Virg. 5. Æn. 802.
Via tuta maris. Ovid. 11. Met 747.
Unda restagnantis maris. Ovid. 11. Met. 364.
Altum. Catul. de Berecynth. 61. 1.
Ardua. Valer. 8. Argon. 352.
Aspera. Virg. 6. Æn. 351.
Avarum. Hor. 3. Carm. 29. 61.
Cæruleum. Senec. in Hippol. 5. 1.
Commune omnibus. V. COMMUNIS.
Effusum late. Hor. 1. Epist. 11. 26.
Ferum. Catul. de Berecynth. 61. 40.
Fluctuosum. Plaut. Rud. 4. 2. 5.
Humida. Virg. 5. Æn. 594.
Ignotum. Martial. lib. 7. 18.
Immensum. Cic. 1. Tusc. 73. Tanquam ratis in mari immenso nostra vehitur oratio. conf. Profundum p. p.
Importuosum. Tacit. 12. Ann. 20.
Inclinata. Stat. 4. Theb. 62.
Indomitum. Tibull. lib. 2. 3. 49.
Infectum venenis. V. INFICIO.
Inferum, i. e. Tyrrhenum, vel Tuscum: Mare superum, id est Adriaticum, vel Ionium. Cic. 9. Att. 3. Adde 3. de Orat. 69. Et 8. Att. 3. & 25.
Infusa terræ. V. INFUNDO.
Ingens. Ovid. 3. Met. 448.
Iratum. Hor. Epod. 2. 6.
Magnum. Lucret. lib. 2. 553. V. infra.
Mediterraneum. V. MEDIUS.
Medium. Virg. 8. Ecl. 58.
Pigrum. Tacit. Agric. 10. 7.
Placidum. Virg. 2. Ecl. 26.
Procellosum. Senec. Medea, 6.
Profundum & immensum. Cic. pro Planc. 15. Illæ undæ comitiorum, ut mare profundum & immensum, sic effervescunt, &c.
Purpureum. Virg. 4. Georg. 373.
Purpureum mare videtur Favonio nascente. Cic. 4. Acad. 105.
Refluum Oceani. Ovid. 7. Met. 267.
Refugum. Stat. 12. Theb. 634.
Sævum. Senec. Octav. 6.
Solicitum, i. e. Impulsum & ventis agitatum. Virg. 4. Georg. 262.
Tranquillum. Stat. 4. Silv. 3. 93.
Tumidum. Virg. 8. Æn. 671.
Tumultuosum. Hor. 3. Carm. 1. 26.
Turgidum. Hor. 1. Carm. 3. 19.
Vastum. Senec. OEdip. 14.
Velivolum. Virg. 1. Æn. 228.
Ventosum. Hor. 3. Carm. 4. 45.
Acclinata terris maria. Stat. 5. Silv. 4. 6.
Adornare mare. In ADORNO.
Advehere per mare. V. ADVEHO.
Adveniens mare. In ADVENIO.
Agitari mare & turbari vi ventorum. Cic. pro Cluent. 138. Ut mare quod sua natura tranquillum sit, ventorum vi agitari atque turbari: sic, &c.
Agitatur mare ventis. Ovid. 2. Epist. 35.
Ambulare maria. V. AMBULO.
Ardet ventis mare. Florus lib. 4 cap. 2. i. e. Vehementissime agitatur.
Claudi mare dicitur, cum navigationes per tempestatum acerbitatem cessant. Aliter Cæs. 3. Bell. Gall. 9. Conclusum mare pro Interno vel Mediterraneo.
Collucet mare a Sole. In COLLUCEO.
Confundere mare cælo. V. Miscere p. p.
Conglobatur. In CONGLOBO.
Contrahitur. Ovid. 2. Met. 262.
Convolvit turbo. Senec. Agamemn. 6.
Decurrere tuto mari. Ovid. 9. Met. 590.
Dant maria placata venti. Virg. 3. Æn. 70.
Ferri mari incerto. Hor. Epod. 9. 32.
Habere infestum. V. INFESTUS.
Hiemat atrum. Hor. 2. Serm. 2. 17.
Jacet planum. Juven. 12. Sat. 62.
Incubuere mari venti. Virg. 1. Æn. 88.
Ingredi mare pedibus. V. INGREDIOR.
Invehi per mare. V. INVEHO.
Lacessitum. In LACESSO.
Mergit se in mari. In MERGO.
Miscere mare cælo, est Omnia turbare, nihilque non facere. Juven. 2. Sat. 25.

Quis cælum terris non misceat, & mare cælo? & 6. 282.
— clames licet, & mare cælo
Confundas.
Mollit mare. In MOLLIS.
Movere omnes terras, omnia maria. In MOVEO.
Navigare mare. V. NAVIS.
Pacatum. Liv. 24.
Peragrare pedibus maria. In PERAGRO.
Pergere per mare. V. PERGO.
Præbere navigabile. In NAVIS.
Prætervectus læva maris. Tacit. 2. Hist. 2.
Sævibat coortum. Lucret. lib. 5. 1000.
Scindere navigiis. Ovid. 2. de Arte Am. 671. al. Findere remigiis.
Secare. Hor. 1. Carm. 1. 14.
Myrtoum pavidus nauta secet mare.
Sistere turbatum. Ovid. 7. Met. 154.
Stat mare placidum ventis. Virg. 2. Ecl. 26.
Stridet. Virg. 4. Georg. 262.
Stringitur aura. Ovid 11. Epist. 75.
Ut mare fit tremulum tenui quum stringitur aura.
Subsidit. Ovid. 1. Trist. 2. 73.
Sulcare. Virg. 10. Æn. 197.
Transire vastissimum. Cic. in Pison. 57.
Transilire. Pers. 5. Satyr. 146.
Tumescunt alta. Virg. 2. Georg. 479.
Tumuit insanum. Senec. Medea, 10.
Turbatum. Liv. 24.
Volitant per mare navitæ. Hor. 4. Carm. 5. 19.
Volvunt mare venti. Virg. 3. Æn. 196.
Mare magnum, per excellentiam Mediterraneum mare a Latinis appellatur. Cic. 1. de Divin. 67. ex antiquo poeta,
Jamque mari magno classis cita Texitur. Plin. lib. 9. [Nisi error.] Intrant e Magno mari Pontum verno tempore gregatim. Isidorus lib 13. cap. 16. Mare magnum est, quod ab Occasu ex Oceano fluit, & in Meridiem vergit, deinde ad Septentrionem tendit, quod inde Magnum appellatur, quia cetera maria in comparatione ejus minora sunt. Istud est Mediterraneum, &c. Hæc ille. Græci quoque ἅλα δῖαν ex magnitudine vocant.
Mare, terra, cælum, dî vestram fidem! Plaut. Trin. 4. 3. 63. Exclamatio est perturbati & perterriti animi.
Mari terraque quærere, i. e. Ubique. Plaut. Pœnul. Prol. 105. Sic Cic. 5. Fam. 9. ad finem, Terra marique conquirere.
Mare, pro Fluvio. Virg. 1. Æn. 249.
Unde per ora novem vasto cum murmure montis
It mare proruptum. Idem a Nicandro factum est, qui in Theriacis scribit,
Τὴν ἀπὸ Θρηΐκιοι νομέες ποταμοῖο φέρουσιν,
Ὃν πόντον καλέουσιν. Turneb.
Mare acerrimum meretrix. Plaut. Asin. 1. 2. 8.
Nam mare, haud est mare, vos mare acerrumum.
Nam in mari repperi, hic elavi bonis.
Mare, Vas capacissimum ab Salomone in templo dicatum, in sanctis litteris appellatur, teste Rhodigino, lib. 30. cap. 20. V. Vulg. int. 3. Reg. 7. 23.

MARE Rubrum, [Θάλασσα ἐρυθρὰ] (inquit Pomponius 3. 7.) dicitur, sive quia ejus coloris est: sive quia ibi Erythras regnavit. Græci Ἐρυθρὰν θάλασσαν appellant, procellosum, asperum, profundum, & magnorum animalium magis, quam cetera capax. V. Pomponii enarratorem Vadianum. Hebræi vocant mare *Suph*; hoc est, procellosum, vel cariosum seu fruticosum. Contenduntque pro Rubro sic fuisse Latine vertendum. V. ERYTHRÆUM MARE.

MARĪNUS, a, um. Adj. [ἅλιος, πελάγιος, ἐνθαλάσσιος, ἔφαλος, ἁλίτροφος, ἁλιγενής] Quod mare incolit, vel quod ex mari est, inquit Valla. ut, Piscis marinus.
Æstus marini. Cic. 2. de Divin. 34.
Aqua. Plin. lib. 14. cap. 16.
Conchæ. Ovid. 15. Met. 264.
Di. Ovid. 13. Met. 964.
Fremitus. Virg. 2. Georg. 160.
Humores. Cic. 2. de Nat. Deor. 43.
Latex. Ovid. 3. de Pont. 1. 16.
Monstra. Virg. 7. Æn. 780.
Navis. Ulpian. in l. 1. §. navem. D. de exercit. action. conf. NAVIS.
Ostreæ. Plin. 10. 69.
Volucres. Ovid. 10. Epist. 123.

MARĬTĬMUS, a, um. Adj. [παραθαλάσσιος, παράλιος] Quod mare accolit, vel quod ad mare est, vel quod ad mare fit, ut ait Valla. ut Ora, gens, bellum. Cic. 2. Att. 16. Quod extremum est, te in Arpinati videbimus, & hospitio agresti accipiemus, quoniam maritimum hoc contempsisti.
Maritimus & Remotus a mari, contraria. Cic. in Partit. 36.
Alpes. Plin. lib. 8. cap. 39.
Domus. Liv. 27. 31.
Homines. Cic. 7. Verr. 68. Tamen homines maritimos non plane reformidat.
Moribus maritimis mecum experitur, &c. Plaut. Cist. 2. 1. 11. i. e. Periculum de me facit ejusmodi, cujusmodi quum mare jactatur variis fluctibus.
Oppida. Cæs. 3. Bell. Civil. 5.
Ora. Cic. 5. Tusc. 40.
Prælium. Gell. lib. 5. cap. 6.
Vita. Plaut. Bacchid. 2. 3. 108.
Maritimus, Quod maris est. Plaut. Rud. Prol. 69.
Increpui hibernum & fluctus movi maritimos. Cic. 5. Tusc. 40.
Quod multas naves in omnem oram maritimam dimisisset, &c. Idem 2. de Nat. Deor. 132. Æstus maritimi multum accedentes & recedentes.

MĂRĒA, [Μάρεια] Lacus est Alexandriam a Meridie alluens, multis Nili fossis auctus: portum habens altero, qui ad mare est, multo utiliorem. Alio nomine dicitur Mareotis, ut testatur Strab. lib. 17.
Stephano item Marea oppidum est Mareotidi lacui adjacens.

MĂRĔŌTIS, idis. [Μαρεῶτις] Lacus in Ægypto Straboni l. c. Plin. lib. 14. cap.

cap. 3. etiam afferit Mareotida partem Libyæ Ægypto conterminam appellari, & Mareotas, Populos in ea habitantes.

Mareotis etiam pars Epiri, in qua vinum optimum naſcitur; unde Mareotides vites dictæ ſunt, ut vult Colum. 3. 2.

MAREOTIS, Adj. forma patronym. f. Virg. 2. Georg. 91.

Sunt Thaſiæ vites, ſunt & Mareotides albæ.

MAREŌTĬCUS, a, um. Adj. [μαρεωτικὸς] ut, Vites Mareoticæ. Columel. lib. 3. cap. 2.

Mareoticum, abſolute, pro Vino quod ad Mareotidem Ægypti paludem naſcitur. Hor. 1. Carm. 37. 14.

Mentemque lymphatam, Mareotico. Athen. lib. 1. δειπνοσοφ. ſcribit vinum Mareoticum eſſe Alexandrinum, a Marea fonte, qui in Alexandria eſt, & ab urbe ei fonti vicina ejuſdem nominis, appellatum: eamque urbem fuiſſe olim maximam, nunc eſſe vicum: paucis verbis poſt, a Marone quodam, uno ex his qui cum Baccho militarunt, eſſe dictam.

MARGA, æ. f. [μάργα] Genus terræ in modum cretæ albæ, qua utuntur ad agros ſtercorandos. Plin. lib. 17. cap. 6.

MARGĂRĪDES, [μαργαρίδες] Palmæ ſunt a margaritis nomen trahentes, quoniam & breves, & candidæ & rotundæ ſunt, acinis quam balanis ſimiliores. Plin. lib. 13. cap. 4.

MARGĂRĪTA, æ. f. [μαργαρίτης] Unio alias dicitur. Plin. lib. 9. cap. 35. Principium ergo, culmenque omnium rerum pretii margaritæ tenent. Ibid. 8. Dos omnis in candore, magnitudine, orbe, lævore, pondere, haud promptis rebus, in tantum ut nulli duo reperiantur indiſcreti; unde nomen unionum Romanæ ſcilicet impoſuere deliciæ. Plura ibidem.

Margaritæ, videntur nonnullis differre a Gemmis ob ea verba Ciceronis in 6. Verr. 1. Neque ullam gemmam, aut margaritam fuiſſe. Dicunt enim gemmas diverſi coloris eſſe, margaritas tantum albas; vel gemmas integras, margaritas pertuſas, ut vult Servius. Verum gemmæ, ſunt veluti genus omnium pretioſorum lapidum; margaritæ autem ſpecies ſunt, quas ſcilicet & uniones, & vulgo *perlas* dicimus. Porro margaritas inter ornamenta muliebria ponit Juriſconſult. in l. argumento. §. ornamentorum. D. de aur. & arg. leg. Ex Tiraquello.

Ornatus margaritarum inſignis. Cic. in Orat. 78. [Penultimam vulgo producunt, & affertur verſus in eam rem Mæcenatis. Nazianz. tamen corripuit, per Syſtolen.

MARGARĪTUM, i. n. [μαργαρίτης] Idem. Tacit. de vita Julii Agric. 12. Fere Britannia aurum & argentum & alia metalla gignit, & Oceanus margarita, ſed ſuffuſca & liventia.

MARGARITĀRIUS, i. m. Negotiator margaritarum. Apud Firmicum, lib. 4. cap. 6. Erunt, inquit, aut tinctores, aut margaritarii.

MARGARITĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [μαργαριτοφόρος] Ferens margaritas. Plin. lib. 32. cap. 11. Concharum genera inter quæ & margaritiferæ cochleæ.

MARGIANA, [μαργιανὴ] Regio Aſiæ Majoris, inclytæ apricitatis, ut ait Solinus cap. 61. pr. ambitu ſtadiorum mille quingentorum, difficilis aditu propter arenoſas ſolitudines, in qua Antiochus Antiochiam exſtruxit, ut lib. 10. & 11. ſcribit Strabo.

MARGO, ĭnis. c. [κράσπεδον, λῶμα] Folii extremitas, inquit Perottus. Margo, Cujuslibet rei etiam extremitas dicitur; ut Ripa agri non culti. Ovid. 1. Met. 14. Longo margine dixit. Juven. 1. Sat. 4.

—plena jam margine libri. Ubi Schol. Vet. Notandum Marginem feminino genere dici, cum Ovidius maſculino dixerit.

Extremo in margine raſa littera. Ovid. 1. Amor. 11. 12.
Margo conchæ. Plin. lib. 9. cap. 33.
Teſtudinis. Plin. lib. 9. cap. 10.
Fluminis. Varr. 3. de R. R. cap. 5.
Gramineus margo fontis. Ovid. 3. Met. 162.
Ripæ. Ovid. 1. Met. 729.
Terrarum. Ovid. 1. Met. 14.
Margines imperii. Plin. lib. 12. cap. 20.
Continere marginibus. Quintil. lib. 1. cap. 1.

MARGĬNO, āre. Munire margine. Liv. 41. 27. Cenſores vias ſternendas ſilice in urbe, glarea extra urbem ſubſternendas, marginandaſque primi omnium locaverunt.

MARGINĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. [λῶμα ἔχων] ut, Marginata tabula, Quæ marginem habet latiſſimum. Plin. lib. 35. cap. 12.

MARGOPOLIS, Titulus erat Satiræ Varronis, inſaniam ex profeſſo civitatis in comitiis & magiſtratibus furentis, & honorum ſtudio & ambitione luxuque & ingluvie perditæ & inſanæ, acerrime notans. Ex ea citantur nonnulla in quibuſdam auctoribus. Annotavit Turneb. Al. Marcopolis.

MARGUS, [μάργος] Aſiæ fluvius, quem Ptolemæus lib. 6. cap. 10. duobus montibus Seraphiis deſcendere tradit, & per Maſſagetes, qui Margianis vicini ſunt, ac Dorbicas in Oxum amnem deferri.

MĂRIA, [μαριὰμ] femininum eſt a nomine Marius, & accentum in antepenultima habet; nam penultimam habet correptam. Claud. de Nupt. Hon. 11.

Præparat & pulchros Maria, ſed luce minores
Eligit ornatus. Pro Deipara virgine vult Valla Mariam nominativo caſu legi, quemadmodum Abraham, indeclinabile, & accentu in ultima. Sane apud Lucam 1. 27. ubi legimus, Et nomen virginis Maria; Græci codices habent μαριάμ, voce & accentu Hebræo, ut annotavit Eraſmus. Invenitur nihilo ſecius & Mariæ in genitivo, ſed tunc Latina, dictio a nominativo Maria. Hebræi *Miryam* dicunt duabus utique ſyllabis, ut Exodi cap. 15. de Aaronis ſorore prophetiſſa. Nos J conſonantem vertimus in vocalem.

MARIABA, [μαριάβη] Metropolis Sabæorum eſt. Strabo lib. 16. Hos ſequuntur Sabæi, quorum metropolis eſt Mariaba.

MĂRIANDȲNI, [μαριανδυνοὶ] Bithyniæ populi juxta Pontum. Valer. 4. Argon. 171.

Et Mariandynûm patrias penetravit ad urbes.

Mariandynorum Regio ſita eſt in Minori Aſia, Bithyniæ contermina; ubi Hercules Cerberum canem tricipitem devicit, quem ferunt virus evomuiſſe, eamque regionem infeciſſe.

MARIĀNUS, Ptolem. lib. 2. cap. 4. Hiſpaniæ Bæticæ mons, vulgo *Sierra Morena*; ſaltus Caſtulonenſis.

MARIĀNUS, a, um. Adj. a Mario. V. MARIUS.

MĂRĪCA, [μαρίκη] Dea eſt litoris Minturnenſium. Hor. 3. Carm. 17. 7.

Qui Formiarum mœnia dicitur
Princeps, & innantem Maricæ
Litoribus tenuiſſe Lirim. Virg. 7. Æn. 47.
Hunc Fauno, & Nympha genitum Laurente Marica
Accipimus. Ea Circe erat, interprete Lactantio, Inſt. 1. 21. cujus verba ſunt, Nam & Romulus poſt mortem Quirinus dictus eſt, Leda Nemeſis, & Circe Marica. Claud. Conſ. Prob. 259.
—flavæque tenens querceta Maricæ
Liris.

MARIDŪNUM, i. n. [μαρίδουνον] Britanniæ inſulæ urbs, ut ſcribit Ptolem. lib. 2. cap. 3. Vulgo *Caermarthen*.

MĂRĬLA, æ. f. [μαρίλη] Languidus ignis dicitur: item Pulvis, ac carbonum tenuiſſima. Unde illud, Faber fumo oppletus & marila. Cæl. lib. 26. cap. 16. Lat. Favilla.

MARINUS, a, um. Adj. V. MARE.

MARIO, ōnis. m. Piſcis in Danubio, porculo marino ſimilis. Plin. 9. 15.

MARIŌNIS, [Μαριωνὶς] Germaniæ civitas ad Albim, Ptolem. lib. 2. cap. 11. Vulgo *Lauenburg*.

Marionis, altera Germaniæ civitas, Ptolemæo auctore lib. 2. cap. 11. Vulgo *Suverin*. Al. *Wismar*.

MARIS, [μάρις] Fluvius Agathyrſorum in Iſtrum fluens. Herod. lib. 4.

MARIS, [μάρις] ĭdis. m. Menſura eſt ſex capiens cotylas, ſive heminas ſex. V. Cæl. lib. 26. cap. 16. & Henr. Steph. Theſ. Gr.

MĂRISCA, æ. f. [σῦκον ἄχυρον] Ficus inſipida dicitur. Plin. lib. 15. cap. 18. Ficos mariſcas in loco cretoſo aut aperto ſerito.

Mariſcas quidam dicunt eſſe Ficus, quæ præ pinguedine aperiuntur, ſemenque oſtentant. Columel. lib. 10. 416.

Purpureæque chelidoniæ, vileſque mariſcæ. Martial. 11. 19.
Non boletus hiare, non mariſcæ
Ridere, aut violæ patere poſſunt.

Fatuæ mariſcæ. Martial. lib. 7. 24.

Mariſca, [σῦκον] Genus morbi, ad ſimilitudinem fici. Juven. 2. Sat. 31.

Cæduntur tumidæ, medico ridente, mariſcæ.

MARISCUM, i. n. vel MARISCUS, i. m. Genus junci. Plin. lib. 21. cap. 18.

MARITIMUS, V. MARE.

MĂRĪTUS, i. m. [ἀνὴρ, ἀκοίτης, γαμέτης, πόσις] Uxoris conjux, qui & Vir. Plaut. Caſ. 5. 4. 5. Quid agis tu marite, mi vir? &c.

Maritum eſſe & Nubere, correlativa. Cic. 1. de Invent. 52. Multo maxime requiretis, & tu ut maritus ſis quam optimæ mulieris, & hæc ut quam optimo viro nupta ſit.

Ignara puella mariti, Virgo. Hor. 2. Epiſt. 1. 132.
Sororis maritus. Cic. pro Rabir. 8.
Jura violata mariti. Ovid. 2. de Arte Am. 381.
Durus. Ovid. 4. Epiſt. 141.
Juvenis. Hor. 3. Carm. 11. 37.
Novus. Plaut. Caſ. 4. 2. 4.
Nam novum maritum, & novam nuptam volo
Rus proſequi.
Protervus. Hor. 3. Carm. 11. 12.
Captare maritos. Catul. 59. 55.
Colere maritum. Martial. lib. 7. 22.
Somno maritorum inſidiari. Cic. 1. in Catil. 26.

Maritum eſſe, vel fieri. Plaut. Caſ. 2. 4. 11. Plin. 7. Epiſt. 24. ad Geminium, Intra quartum & viceſimum annum maritus; & ſi deus adnuiſſet, pater.

Maritus, de gallinaceo. Columel. lib. 8. cap. 5. Rarior eſt in his avibus maritis bonitas.

Olentis uxores mariti, i. e. Capræ. Hor. 1. Carm. 17. 7. conf. VIR.

Vitis ulmo conjuncta marito. Catul. 60. 54. V. MARITUS, Adj.

MARĪTA, æ. f. Uxor. Ovid. 12. Epiſt. 175.

Forſitan & ſtultæ dum te jactare maritæ
Quæris. i. e. Uxori. Hor. Epod. 8. 13.
Nec ſit marita, quæ rotundioribus
Onuſta baccis ambulet.

Caſtæ maritæ. Ovid. 2. Faſt. 139.

Tu rapis; hic caſtas duce ſe jubet eſſe maritas.

MARĪTUS, a, um. Adj. ut

Maritæ domus. Liv. 27. 31. Vagabatur enim cum uno aut altero comite per maritas domos dies noctesque. i. e. Per domos maritorum adulterium committebat cum maritis mulieribus.

Faces maritæ. Ovid. 11. Epiſt. 101.
Fides marita. Propert. 4. 3. 11.
Fœdus maritum. Ovid. 3. de Pont. 1. 73. h. e. Maritale.
Pecunia. Plaut. Epid. 2. 1. 11.
—pulchra
Edepol dos pecunia eſt. P. quæ quidem
Edepol eſt non marita. Quaſi dicat, Fateor pecuniam eſſe pulchram dotem; ſed eam pecuniam quæ non ſit uxori conjuncta; id eſt dummodo extra matrimonium habeatur. Al. Non maritata eſt.

Maritæ arbores dicuntur, Ad quas vites aut alia id genus applicantur, quaſque ſuis claviculis complectuntur. Plin. lib. 14. cap. 1. Columel. lib. 11. cap. 2. Vel ſi quæ in agris aut vepribus ſingulares maritæ a putatoribus relictæ ſunt.

Maritum olivetum. Columel. lib. 3. cap. 11.

MARĪTĀLIS, e. Adj. [γαμετικὸς] Columel. lib. 12. in prœmio, Maritale conjugium.

Capiſtrum maritale. Juven. 6. Sat. 43.

Stulta maritali jam porrigit ora capiſtro.

Veſtis. Ovid. 2. de Arte Am. 258.

MARĪTO, [συνοικίζω] āre. Locare in matrimonium. Suet. in Auguſt. Veſp. cap. 14. Vitellii, hoſtis ſui, filiam ſplendidiſſime maritavit, dotavitque etiam, & inſtruxit. Tacit. 12. Ann. 6. Capto rurſus initio, quando maritandum principem cuncti ſuaderent, deligi oportere feminam, nobilitate, puerperiis, ſanctimonia inſignem.

Maritari etiam dicuntur canes. Varr. 2. de R. R. cap. 9. Tum enim dicuntur catulire, id eſt, oſtendere ſe velle maritari.

Maritari, Prægnantem fieri. Solin. cap. 36. In proximis Ulyſſipponis equæ laſciviunt mira fecunditate. Nam ſpirante Favonio vento concipiunt, & ſitientes viros aurarum ſpiritu maritantur.

Mari-

Maritare, de arboribus etiam dicitur, & vitibus. Columel. lib. 4. cap. 22. Qui possint vel sua maritare statumina; vel si qua sunt vidua, in propinquo propaginibus vestire. Idem lib. 5. cap. 6. Si teneram ulmum maritaveris, novam sufferet; si vetustam vitem applicueris, conjugem necabit. Populos maritare. Hor. Epod. 2. 10.

Ergo aut adulta vitium propagine
Altas maritat populos.

MARIUS. Maria gens Romæ plebeia fuit, ex qua C. Marius municeps Arpinas, humili atque obscuro loco natus, nulla majorum commendatione, amplissimos honores est consequutus. Contigit illi ut duabus in Ædilitate acceptis repulsis, septies tamen Consul summo populi studio crearetur. Vir, quem neque propter dignitatem laudare satis quisquam commode, neque propter crudelitatem abunde vituperare potest. Nemo unquam tanto metu & periculo Remp. liberavit, nemo majori calamitate eandem affecit. Qui enim gladios Cimbrorum & Teutonum in remp. districtos a jugulis civium rejecerat, qui faces jam accensas ad urbis excidium extinxerat: qui urbem & Italiam ex ore atque faucibus hostium eripuerat, primus in remp. gladium distrinxit, primus sceleratas faces patriæ intulit. Justas ergo & debitas pœnas Reip. persolvit, cum armis Sullanis urbe ejectus, in Minturnensium paludibus latuit, terra marique jactatus, in oris Africæ desertissimis jacuit; reduxque senex, hostis adventum metuens, voluntaria morte decessit. C. Marius, ejus filius, non ita multis post annis in cuniculis Præneste trucidatus, memoriaque simul & nominis & generis interiit.

Marii multi fuerunt, de quibus Virg. 2. Georg. 169.

— Volscosque verutos
Extulit; hæc Decios, Marios, magnosque Camillos.

[Ita quidem Serv. sed nugatur more suo, quum poëta unum illum VII. COS. Marium intelligi velit. Propter emphasin autem plurali numero dixit, ut seq. Magnosque Camillos. Nam unum fuisse rursus falso dicit Servius, quum duo fuerint, L. & M. Dictatores ambo, & meritis in remp. clariss. Nihil autem hac numeri heterosi frequentius. Sensus est Extulit tales viros, ac fuerunt Decii pater & filius, C. Marius pater, & Camillus uterque. Ceterum Marios plures commemorat Volaterranus in Anthropolog. lib. 17. p. 391. quibus addere & alios liceret, nisi ab instituto nostro alienum esset.

Μάριος ἕτερος Dio 319. in fine. H. St.

MARIĀNUS, a, um. Adj. [Μαριανός] Cic. 3. de Lege Agrar. 7. Quid ergo ait Marianus Trib. pleb. qui nos Sullanos in invidiam rapit? Propert. lib. 3. 3. 43. Marianum signum.

Muli Mariani. V. MULUS.

Quercus. Cic. 1. de Legib. 2.

MARIANA Colonia, Corsicæ insulæ civitas, ita dicta a C. Mario septies Consule, qui eo coloniam deduxit. Auctor Plin. lib. 3. cap. 6.

MARIANÆ fossæ, Narbonensis provinciæ oppidum est, quod hodie *Aquas mortuas* vocant; ita dictum a vicina fossa a C. Mario ad mare usque ducta. V. Ptolem. lib. 2. cap. 10. Plin lib. 3. cap. 4. & Strab. lib. 4.

MARIUM, [Μάριον] teste Stephan. Urbs fuit Cypri, quæ mutato nomine postea Arsinoë est vocata. Catull. 34. 12. masculine protulit his verbis,

Quæ sanctum Idalium Uriosque apertos.

In Arsinoe autem Veneris erat templum & lucus. Sed & Plin. lib. 5. cap. 31. Marium cum Idalio conjungit. Quod autem Arsinoëm a Mario separat, a Stephano non discrepat. Nam, ut Strabo narrat, duplex est Arsinoë in Cypro. Hæc Turneb. 24. 44. Sed V. If. Voss. ad Catull.

MARMĂRĬCA, [Μαρμαρικὴ] Regio Ægypto & Libyæ vicina, auctore Ptolem. lib. 4. cap. 5. Hodie *Barcha*.

Populi Marmarici. Sil. lib. 3. 687. Hinc

MARMĂRĪDÆ, [Μαρμαρίδαι] teste Plinio 5. 5. Populi sunt Africæ, Ægypto contermini, qui & usque ad majorem Syrtim protenduntur.

Phalanx Marmaridum. Sil. lib. 5. 184.

Marmaridæ Psylli. Lucan. lib. 9. 893.

Marmaridæ medicum vulgus. Sil. lib. 3. 300. V. PSYLLI.

MARMĂRĪTIS, idis. f. [μαρμαρῖτις] Herba, de qua Plin. lib. 24. cap. 17. Aglaophotin herbam, quæ admiratione hominum propter eximium colorem acceperit nomen, in marmoribus Arabiæ nascentem, Persico latere. Qua de causa & marmaritin vocari. Magos utique ea uti, quum velint deos evocare.

MARMAX, ăcis. m. [Μάρμαξ] Unus fuit ex procis Hippodamiæ, omniumque primus ab Œnomao necatus, cujus equas tradunt vocatas Partheniam & Eripham, quas quum item jugulasset Œnomaus, jussit sepeliri: a Parthenia vero impositum fluvio nomen. Refert Cæl. lib. 21. cap. 22.

MARMESSUS, Mars est, Romanorum lingua, ait Lycophronis interpres. Barbarus autem hic, inquit, haud contentus aliis, etiam Romane scribit. Nam Romani & Bellaces Marmessos dicunt, sicuti memorant Diodor. vel Dion. Hæc ille. [Immo Mamertus vel Mamercus. V. Hesych. Fest. Turbat hic Cælius, cujus hæc verba sunt ex 6. 17.

MARMOR, ŏris. n. [μάρμαρος] Genus lapidis, cujus diversæ sunt species. V. Plin. lib. 36. Marmoris nomen hinc ductum est, quod politum nitet. μαρμαίρω enim est splendeo; hinc μάρμαρος, id est marmor.

Nitor marmorum. V. NITEO.

Templum de marmore. Virg. 4. Æn. 457.

Candens marmor. Lucret. lib. 2. 766.

Deformata prima manu. Quintil. lib. 2. cap. 19.

Incisa notis. Hor. 4. Carm. 8. 13.

Læve. Virg. 7. Ecl. 31.

Mygdonium. Ovid. 15. Epist. 142.

Numidicum. In NUMIDIA.

Parium marmor mallem rude. Quintil. lib. 2. cap. 19.

Solido de marmore templa. Virg. 6. Æn. 69.

Expolire marmor. Quintil. lib. 2. cap. 19.

Incidere in marmor. V. INCIDO.

Nobilitatus marmore Praxiteles. In NOBILIS.

Simulacrum e marmore. Cic. pro Domo, 111.

Secare marmora. Hor. 2. Carm. 18. 17.

Marmor pro Æquore posuerunt Poetæ. Virg 7. Æn. 28. & passim.

MARMŎREUS, a, um Adj. [μαρμάρινος] Quod ex marmore est. Plin. lib. 31. cap. 2. Varro auctor est, Titium quendam Prætura functum, marmorei signi faciem habuisse propter id vitium.

Columnæ. Cic. pro Domo 6.

Domus. Tibul. 3. 2. 22.

Opus. Ovid. 4. Met. 674.

Pavimenta. Cic. 2. de Legib. 2. Tessellata e marmore intelligit.

Signum. Cic. 6. Verr. 1.

Sola. Cic. in Parad. 6. V. Pavimenta, paulo supra.

Tecta. Cic. in Parad. 1.

Marmoreus, Marmori similis, ut

Æquor marmoreum. Virg. 6. Æn. 729.

Candor. Lucret. lib. 2. 764.

Cervix. Virg. 4. Georg. 523.

Collum. Ovid. 4. Fast. 135.

Gelu, Rigidum. Ovid. 4. Fast. 918.

Palmæ. Ovid. 3. Met. 481.

Pedes. Ovid. 2. Amor. 11. 15.

Pollex. Ovid. 13. Met. 746.

MARMORŌSUS, a, um. [μαρμαρώδης] aliud Adj. Quod marmoream formam vel materiem habet. Plin. lib. 35. cap. 6. Fit & Romæ cremato sile marmoroso & restincto aceto. V. eund. 33. 12. extr.

MARMORARIUS, i. m. Qui marmora vel secat vel polit. Senec. Epist. 89. Non enim adducor, ut in numerum liberalium artium pictores recipiam, non magis quam statuarios, marmorarios, aut ceteros luxuriæ ministros. Firmic. lib. 8. cap. 19. [Adj. est, & subauditur Faber, quod Sen. Ep. 90. adjecit: Posse nos habitare, sine marmorario fabro.

MARMŎRO, āre. Marmore incrustare. Lamprid. Alexand. cap. 25. & Inscript. apud Gruter. p. 129. Hinc

MARMORĀTUS, a, um. Partic. [μαρμαρωτὸς] Quod superficiem tantum ex marmore habet. Varr. 1. de R. R. cap. 57. Parietes & solum opere tectorio marmorato loricandi. Stat. 4. Silv. 3. 96.

— pariterque se levarat
Ingenti plaga marmorata dorso.

MARMORATUM, i. n. Cæmenti genus, Quod est ex marmore, luto, & calce factum. Varr. lib. 3. de R. R. cap. 7. Intrinsecus quam lævissimo marmorato toti parietes ac cameræ oblinuntur, & extrinsecus circum fenestras, ne mus aut lacerta qua adrepere ad columbaria possit. Et Plin. lib. 36. cap. 23. Experimentum marmorati est in subigendo, donec rutro non cohæreat.

MARMORĀTIO, ōnis. f. [μαρμάρωσις] Ex marmore constructio. Apul. lib. 3. Flor. p. 359. Elmenh. Non pavimenti marmoratio, nec proscenii contabulatio, &c.

MARNAS, [Μαρνᾶς] Jupiter dictus, & hoc nomine Gazæ cultus fuit: quæ vox Cretensibus indicat Virginem. Hieronym. Gazæ Marnas luget inclusus. Meminit idem auctor in Enarrationibus in Esaiam. & Steph. in Γάζα. V. Seld. de Diis Syr. Synt. 2. cap. 1.

MĀRO, ōnis. [Μάρων] ut quidam volunt, Opifex figulus: sive ut plures, Magi cujusdam viatoris mercenarius; pater P. Virgilii, cui etiam Maronis mansit cognomen.

Altisoni Maronis carmina. Juven. 11. Sat. 178.

Torvus Maro. Stat. 5. Silv. 3. 63.

Maro, item Optimus vinitor fuit, comes expeditionum Osiridis, quem ætate provectum, ut Diodor. scribit, in Thracia reliquit, Maroneæque conditor urbis fuit. De hoc forsan intelligi possit illud Propertii, 2. 30. 28.

Flumina sopito quæque Marone cadunt.

Turneb. 7. 26. Verius Scaliger de Marone Peloponnesi fluvio. V. Broeckh. not.

MARŌNĒUS, a, um. [Μαρώνειος] Adj. a Marone. Stat. 4. Silv. 4. 54.

Litus, ubi Ausonio se condidit hospita portu
Parthenope, tenues ignavo pollice chordas
Pulso, Maroneique sedens in margine templi
Sumo animum, & magni tumulis accanto magistri.

MĂRŌNĒA, [Μαρώνεια] Ciconum urbs vino laudata: cujus meminit Homer. Iliad. ι. 197. seq. Hinc

MARONÆUS, a, um. [Μαρωναῖος] Adj. ut, Maronæus Bacchus, i. e. Vinum ex Maronea urbe. Tibull. lib. 4. 1. 57. Adde Plin. 14. 4. & Steph.

MARPĒSUS, [Μάρπησσα] Mons in Paro insula, a quo Marpesiam cautem, lapidem Parium, dixit Virg. 6. Æn. 471. Serv.

MARPHADATES, [Μαρφαδάτης] fuit Cappadociæ regulus, ad quem quum filius Catonis Uticensis divertisset, uxorem ejus quam Psychen appellabat, corrupit: unde exiit jocus, Porcius & Marphadates φίλοι δύο, ψυχὴ μία. id est, amici duo, anima una. Item, generosus & illustris Cato βασιλικὴν ψυχὴν ἔχει: erat enim rex Marphadates. Refert Plutarch. in vita Catonis extr. & post eum Cæl. lib. 24. cap. 9.

MARPISSA, [Μάρπησσα] fuit, teste Homer. lib. 9. Iliad. Eveni filia, & speciosa inter paucas nympha: quæ quum raperetur ab Apolline, ejus vir Idas arcu, sagittisque sumptis, Apollinem invadere non dubitavit. Quam, postquam rapta est, parentes Halcyonem cognominaverunt: quod mater eam domi deflebat fortita luctuosum ac flebile Halcyonis fatum.

MARRA, Instrumentum ferreum ad excidendas herbas. Columel. 10. 72.

Tu penitus marris eradere viscera matris
Ne dubita.

Juven. Sat. 3. 311.

— ne marræ & sarcula desint.

Plin. lib. 18. cap. 16. V. etiam Plin. 9. 15. ex emendatione Harduini.

MARRHES, [Μάῤῥης] fuit Ægypti rex, qui cornicem impendio mitem ac prorsum habuit cicurem, educationis solertiore cura eo provectam insuefactamque, ut pterophori cursorisque vice fungeretur. Quo enim concupisset altor, ceu rationis plane compos, epistolas deferebat, commonita noscens callide, qua transvolandum, quove dirigendus impetus, ac ubi sidendum foret, interquiescendumve. Quamobrem obsequio miti adeo, ac nullius stipendii indigo & utcunque parato, quum obiisset, digna a rege habita est, quæ sepulcro statuaque honoraretur, propagandæ in ævum longius facti tam inopinabilis, rarenterque auditi. Hæc Cæl. Rhodig. lib. 25. cap. 28. ex Græcorum monumentis.

MARRŪBII, vel MARRUVII, [Μαῤῥύιοι] Populi fuerunt Italiæ, circa Fucinum lacum habitantes, sic dicti vel a rege Marrubio, vel quod circa mare habitent. Virg. 7. Æn. 750.

Quin & Marrubia venit de gente sacerdos.

MARRŪBIUM, vel MARRŪVIUM, [Μαῤῥούιον Strab.] ejusdem populi oppidum, Caput Marsorum. V. Plin. lib. 3. 12. Sil. 8. 506.

MARRŬBIUM, i. n. [πράσιον] Plin. lib. 20. cap. 22. Marrubium plerique inter primas herbas commendavere, quod Græci prasion vocant, alii linostrophon, nonnulli philopeda aut philochares, notius quam ut indicandum sit. Hujus folia semenque contrita prosunt contra serpentes, pectorum & lateris dolores, tussim veterem.

MARRŪCĪNI, [Μαῤῥούκινοι] Italiæ Populi, quorum meminit Strabo lib. 5. Plin. lib. 15. cap. 19. Græcis ſimplici ρ ſcribitur.
Domus Marrucina. Sil. lib. 17. 454.
Gens Marrucina. Sil. lib. 15. 564.
Montes. Stat. 4. Silv. 4. 86.
Pubes. Sil. 8. 521.

MARS, Martis. m. [Ἄρης, Ἐνυάλιος] Deus belli: dictus quod maribus in bello præſit, ſive quod a Sabinis acceptus eſt, apud quos Mamers vocatur: a poetis Mavors, quod magna vertat, per epentheſim dicitur.
Arma horrentia Martis. Virg. 1. Æn. 4.
Opus grave Martis. Virg. 8. Æn. 516.
Belliger. Senec. Hippol. 6.
Dubius mediis Mars errat in armis. Virg. 2. Georg. 283.
Duri Martis arma. Virg. 10. Ecl. 44.
Indomitus. Virg. 2. Æn. 440.
Noſter Mars. Virg. 12. Æn. 187.
Sin noſtrum annuerit nobis victoria Martem. Mars illorum eſſe videtur, quibus favet, qui victoriam obtinent, ut e contrario non videtur eſſe illorum quibus adverſatur, quique vincuntur. Senſus igitur eſt hujus carminis, Si Mars nobis faverit, victoriamque dederit. Hæc ideo adſcripſi, quod non ſatis accommodate explicata a Servio viderem. Monuit Turnebus.
Torvus. Hor. 1. Carm. 28. 17.
Mars varius, pro ipſo Bello. Quintil. lib. 8. cap. 6. Vario Marte pugnatum, eruditus eſt ſermo. [In hoc exemplo, ſimilibuſque aliis, Mars non tam Bellum ipſum, quam Belli caſum, ſeu Fortunam denotat. Sic Mars Communis, Dubius, Æquus, Anceps, Incertus, Noſter, Par &c. Liv. 37. 45. Quum communis Mars & incertus belli eventus eſſet.
Amantes Martis Iberi. Sil lib. 16. 106.
Rigidi certamina Martis. Ovid. 8. Met. 20.
Anceps Mars. Liv. lib. 1.
Aperti copia Martis nulla fuit. Ovid. 13. Met. 208.
Cæco Marte reſiſtunt, Prælio nocturno. Virg. 2. Æn. 335.
Cruentus. Hor. 2. Carm. 14. 13.
Ferox. Ovid. 13. Met. 11. —quantumque ego Marte feroci
Inque acie valeo, tantum valet iſte loquendo.
Impius. Virg. 1. Georg. 511.
Incertus. Tacit. 4. Hiſt. 35. Pugnatum longo agmine, & incerto Marte, donec prælium nox dirimeret.
Sanguineus. Ovid. Rem. Amor. 153.
Accendere Martem cantu. Virg. 6. Æn. 165.
Acuere Martem. V. ACUO.
Cadere ſuo Marte. Ovid. 3. Met. 123. i. e. Civili bello.
Invadunt Martem clypeis, atque ære ſonoro. Virg. 12. Æn. 712.
Inſano Marte petere urbem. Claud. de Bell. Get. 507.
Collato Marte, & eminus pugnare. V. EMINUS.
Tentare novum Martem. Sil. lib. 15. 360.
Mars communis. Hoc dicto, Incertum ac varium belli eventum notabant veteres. Cic. 10. Philip. 20. Sed ut concedam incertos exitus eſſe belli, Martem communem: tamen pro libertate, vitæ periculo decernendum. V. Mars varius, ſupra.
Noſtro Marte rem aliquam peragere dicimur, quoties noſtropte ingenio, propriiſque viribus, aut etiam noſtro periculo eam rem peragimus. Cic. 3. Off. 34. Hanc igitur partem relictam explebimus, nullis adminiculis, ſed ut dicitur, noſtro Marte. Ex Eraſmo.
Forenſis Mars, Eloquentia. Ovid. 4. de Pont. 6. 29.
Stella Martis quatuor & viginti menſibus, ſex diebus minus, luſtrat orbem. Cic. 2. de Nat. Deor. 54.
Rapax. Propert. lib. 4. 1. 83. De ſtella Martis.
Mars Silvanus, cultus olim & celebratus fuit a ruſticis. Cato R. R. cap. 83. Marti Silvano in ſilva interdius.

MARSPĬTER, [Ἄρης πατὴρ] Martis pater; ſicut Dieſpiter, Diei pater; teſte Varr. L. L. 8. 46. & Gell. lib. 5. cap. 12.

MĀVORS, ortis. [Ἄρης] (inquit Servius) per epentheſim Mars dicitur: ut Navita, pro Nauta. [Forte potius ex Mavors Mars, ut Chors ex Cohors contr.] Ovid. 3. Faſt. 171.
Sic ego; ſic poſita dixit mihi caſſide Mavors. Dictus eſt porro Mavors, quod magna verteret. Auctor Cic. 2. de Nat. Deor. 62.
Armipotens Mavors. Lucret. lib. 1. 33.
Fortiſſimus. Ovid. 2. de Arte Am. 586.
Furibundus. Senec. Thyeſt. 7.
Inclytus. Virg. 12. Æn. 179.
Rigidus. Stat. 5. Silv. 2. 128.
Sævus. Sil. lib. 7. 705.
Sanguineus. Virg. 12. Æn. 332.

MAVORTIUS, a, um. Adj. [Ἄρειος] ut, Cuſpis Mavortia. Stat. 9. Theb. 838.
Ætas. Claud. de Bell. Get. 35.
Facta. Sil. lib. 1. 55.
Mœnia. Virg. 1. Æn. 280.
Terra. Virg. 3. Æn. 13.

MARTIUS, a, um. Adj. [Ἄρειος, Ἀρήϊος] Ad Martem pertinens: ut, Martia avis, Picus Marti dicata. Ovid. 3. Faſt. 37.
Bella. Ovid. 3. Faſt. 232.
Canor Martius rauci æris. Virg. 4. Georg. 71.
Caſtra. Tibull. 1. 2. 70.
Certamen. Hor. 4. Carm. 14. 17.
Hortor. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 147.
Miles. Ovid. 14. Met. 798.
Vulnera. Virg. 7. Æn. 182.
Campus Martius. Liv. 2. 5. Ager Tarquiniorum, qui inter urbem & Tiberim erat conſecratus Marti, Martius deinde campus fuit. & Cic. pro Rabir. 11.
Legio Martia. Cic. 4. Philip. 5. Quid legio Martia, quæ mihi videtur divinitus ab eo deo traxiſſe nomen, a quo Pop. Romanum generatum accepimus, &c.

MARTIUS [Μάρτιος, σπερμοφοριών] dictus eſt primus menſis anni veteris: quoniam Romulus primum anni menſem genitori ſuo dicavit. Apud Ovid. 3. Faſt. 75. Martem alloquens.
A te principium Romano ducimus anno, &c. Plin. lib. 11. cap. 3.
Differantur in Martium menſem calloſæ.
Martiæ Calendæ. Cic. 4. Att. 5. Sic Nonæ & Idus, Adjective.

MARTIĀLIS, e. Adj. [Ἀρήϊος] Qui natus eſt ſub Marte ſtella: Vel qui Marti ſervit. Cic. pro A. Cluent. 43. Martiales quidam Larini appellabantur miniſtri publici Martis, atque ei deo veteribus inſtitutis religionibuſque Larinatium conſecrati.
Flamen Martialis. Cic. de Aruſp. Reſp. 12.
Lupi Martiales. Hor. 1. Carm. 17. 9.

MARTIĀNUS, a, um. Adj. [Μαρτιανὸς] ut, Fœdus Martianum. Cic. pro Corn. Balb. 39. Qui & veterem illam ſpeciem fœderis Martiani, ſemper omni ſanctiorem Marte duxerunt. Sed rectius Marciani & omni arce legitur. V. not. Græv.

MARTĬCŎLA, æ. c. [Ἀρειοτιμής] Qui Martem colit. Ovid. 5. Triſt. 3. 22.
Nec patria eſt habitata tibi, ſed aduſque nivoſum
Strymona veniſti, Marticolamque Geten.

MARTĬCULTOR, ōris. m. Qui Martem colit. Inſcript. vet. apud Gruter. LV. 10.

MARTĬGĔNA, æ. c. [Ἀρειογενής] Qui eſt ex Marte natus. Ovid. 3. Amor. 4. 39.
In qua Martigenæ non ſunt ſine crimine nati,
Romulus Iliades, Iliadeſque Remus.
Quirinus Martigena. Ovid. 1. Faſt. 199. V. Plaut. Amphit. 4. 3. 14.

MARSUS, i. m. Circes filius, a quo Marſi, quibus vi quadam genitali datum eſt, ut ſerpentium virulentorum domitores ſint: & incantationibus, herbarumque ſuccis faciant medelarum miracula. Refert Gell. lib. 16. cap. 11. Adde Sil. Ital. 8. 496. & Cellar. not. Plin. 26. 4: 28. 2. & 3. Arnob. 2. p. 66. Sunt autem

MARSI, [Μάρσοι] Populi in Italia ultra Picenum Samnites verſus, a Marſo Circes filio, a quo originem duxerant, dicti. Cic. pro Domo, 116. Qui in Marſis natus eſt, &c. Plin. lib. 7. cap. 2. Et in proœm. lib. 25. Bellicoſiſſima gens. Unde Proverb. Οὔτε κατὰ Μάρσων, οὔτε ἄνευ Μάρσων γενέσθαι θρίαμβον. App. bell. civilium lib. 1. p. 178. in fine. Nam videtur eſſe proverbium. H. St. quod adjecta verba λεγόμενον πρότερον declarant.
Marſi, Populus alius in Scythia, ut ait Herod. lib. 4.

MARSUS, a, um. Adj. [μαρσικὸς] ut, Nænia Marſa. Hor. Epod. 17. 29. & Cantus Marſi, Magici. Ovid. de Medic. faciei, 39. Fuit enim & incantamentis hæc natio infamis.
Duellum. Hor. 3. Carm. 14. 18.
Et cadum Marſi memorem duelli. Dictum eſt autem Marſicum bellum (inquit Strabo lib. 5.) ab iis qui defectionis illius auctores fuerunt, maximeque a Pompædio Marſorum duce. Quanquam initium belli a Picentibus natum eſſe tradit Livii Epitome lib. 72. quibuſcum una defecerant a populo Romano Marſi, Peligni, Marrucini, Samnites, Lucani. Cujus defectionis cauſa ex eo nata eſt, quod quum ſe communione civitatis ac libertatis cum populo Romano conjungi poſtulaſſent, a Senatu, populoque Romano id non obtinuerant. Annotavit Lambinus.
Nives. Stat. 1. Silv. 4. 26.
Voces. Hor. Epod. 5. 76.

MARSĬCUS, a, um. aliud Adj. [μαρσικὸς] ut, Bellum Marſicum. Cic. 2. de Lege Agr. 89. Multæ in hac Repub. ſeditiones domeſticæ, quas prætermitto, bella cum ſociis, Fregellanum, Marſicum; quibus omnibus, &c.
Marſica vina, & Marſica cepa. Columel. lib. 12. cap. 10. Et lib. 2. cap. 9. Marſicæ fabæ. Nam Maſſica ſunt e Maſſicis montibus.

MARSŪPIUM, i. n. [μαρσύπιον] Sacculus nummarius; hoc eſt in quo nummi reconduntur. Plaut. Epid. 2. 2. 2.
—acutum cultrum habeo, ſenis qui exenterem
Marſupium. Varr. de R. R. lib. 3. cap. 17. Magis ad oculos pertinent, quam ad veſicam; & potius marſupium domini exinaniunt, quam replent.
Nummatum marſupium. V. NUMMUS.
Inſpicere marſupium. V. INSPICIO.

MARSYA, vel MARSYAS, æ. m. [Μαρσύας] Phryx tibicen, qui tibiis a Minerva primum inventis, deinde abjectis, cum Apolline certavit, a quo victus & excoriatus eſt. Ovid. 6. Faſt. 707.
Provocat & Phœbum, Phœbo ſuperante pependit;
Cæſa receſſerunt a cute membra ſua. Fuit ejus ſtatua in foro Romano, pro Roſtris, ubi convenire ſolebant cauſidici, ibidemque vadimonia ſiſtebant. Hor. 1. Serm. 6. 120.
—non ſollicitus mihi quod cras
Surgendum ſit mane, obeundus Marſya, &c. V. Schol. vet.
Marſyas Peleus, hiſtoricus, nutritus una cum Alexandro Magno. Scripſit res Macedonicas libris decem a primo rege uſque ad Alexandrum. De rebus Atticis libros duodecim.
Marſyas Philippeus, item hiſtoricus.
Marſyas Tabenus, qui ſcripſit de Tranquillitate libros 12. Fabuloſa libris ſeptem, & quædam alia de patria ſua. Auctor Suidas.

MARSYAS, ſive MARSYA, æ. m. [Μαρσύας] Fluvius Phrygiæ Apameam præterfluens; qui ex Nympharum lacrymis Marſyam deflentium crevit, ut eſt apud Ovidium 6. Met. 385. ſeqq. Hujus meminit Claud. 2. in Eutrop. 265. his verbis,
Icarium pelagus, Mycaleaque litora juncti
Marſya Mæanderque petunt; ſed Marſya velox
Dum ſuus eſt, flexuque carens: jam flumine miſtus
Mollitur, Mæandre, tuo, contraria paſſus
Quam Rhodano ſtimulatus Arar: quos inter aprica
Planities, Cererique favet, denſiſque ligatur
Vitibus, & glaucos fructus attollit olivæ. conf. Curt. 3. 1. Ade Liv. 38. 13.
Fuit item hujus nominis Syriæ fluvius, in Orontem juxta urbem Apameam item defluens. V. Cellar. Geogr. Antiq. 3. 12. 11.

MARTELLUS, V. MARTULUS.

MARTES, is. f. Animal notum e genere muſtellino, cujus pellis magno habetur in pretio. Martial. 10. 37. ad Maternum,
Venator capta marte ſuperbus adeſt.

MARTIA, MARTIALIS, MARTIANUS, MARTICOLA, MARTIGENA, MARTIUS. V. MARS, & MARCIUS.

MARTIALIS, Cognomen Ro. M. Valerius Martialis, [Οὐαλλέριος Μαρτιάλιος] in Hiſpania Bilbili nobili Celtiberiæ oppido natus eſt, patre Frontone, matre Flaccilla. Venit in urbem Romam ſtudiorum gratia, tenuique

nuique supellectile contentus, in litteris duntaxat versatus est. Hujus meminit & Plin. ad Cornelium Priscum lib. 3. Epist. 21. adscribens versus aliquot ipsius Martialis.

MARTIOBARBULI, lascivia militari appellati sunt Milites, qui plumbatas gerebant, quæ & ipsæ etiam nomine Martiobarbuli vocatæ per ludum & jocum videntur esse, quod quum pisces in deliciis essent, in quibus numerantur barbi & barbuli, plumbatæ, quasi non convivii, sed Martis barbi essent & cibi, jlocaliter Martiobarbuli dici potuerint. Veget. de Re Mil. 1. 17. Plumbatarum quoque exercitatio, quas Martiobarbulos vocant, est tradenda junioribus, &c. V. Turneb. Adverf. 24. 11. & Stewec. in loc. Veget. Scribitur & Marciobarbuli, & Matzarbuli, teste eodem. Perottus vocabulum peregrinum vocat, & corrupte Manobarbuli scribit.

MARTŬLUS, a Plin. 7. 56. pro Malleo usurpatur. Caper Grammaticus, Martulus, inquit, a Marte, non Marculus. [In Gloss. Lat. Gr. Marculum, σφυρίον σιδήρου. ibid. Marculus, Malleolus & Malleus, Σφῦρα σιδηρᾶ, καὶ κόπανον. In Gr. Lat. autem σφυρίον Malleolus, κόπανον, Bactulum, & κοπανιστήριον Battuarium redditur. conf. MARCULUS.

MARTELLUS, i. m. Dimin. Petron. cap. 57. Martellum de sinu proferens. Alii Martiolum, vel Martulum, vel Marculum. [Hinc Gallica vox *Marteau*. V. quæ in Præfatione ad finem leguntur.

MARTYR, ўris. c. [μάρτυς] Latine Testis dicitur. Quo factum est, ut qui sanguinis sui pignore Christo divinitatis testimonium dederunt, Martyres vocentur. V. Suiceri Thesaur. Ecclesiast.

MARULLUS, Cognomen gentis Epidiæ plebejæ. C. Epidius Marullus, Tribun. plebis cum L. Cæsetio Flavo, coronas Cæsaris Dictatoris statuis detraxit, eosque, qui primi Cæsarem regem salutaverant, in vincula duci jussit. Quamobrem Cæsar utrumque magistratu privavit. Auctor Plutarch. in Cæsare. V. Suet. Jul. cap. 79.
Marullus item Poeta mimographus sub M. Aurelio Antonino principe apud Spartianum cap. 8. pr.
Pomponius item Marullus Grammaticus, Romæ profitebatur, sermonis Latini exactor molestissimus; quum ex oratione Tiberium reprehendisset, affirmante Attejo Capitone, Et esse illud Latinum, &, si non esset, futurum certe jam inde. Mentitur (inquit) Capito; tu enim, Cæsar, civitatem dare potes hominibus, verbis non potes. Sueton. de Clar. Rhet. 22. Ubi tamen non Marullus, sed M. Pomponius Marcellus vocatur.

MARUM, i. n. [μάρον Diosc.] Herba est surculosa, flore origani, sed odoratiore, foliisque multo candidioribus, quæ circa Magnesiam & Tralleis copiosa gignitur. Plin. quoque lib 12. cap. 24. in Ægypto marum nasci tradit, sed pejus quam Lydium, majoribus foliis, ac variis.

M A S

MAS, măris. m. [ἄῤῥην, ἔνορχος, ἐνόρχης] cui contrarium est Femina. Cic. 1. de Nat. Deor. 128. Bestiæ aliæ mares, aliæ feminæ sunt.
Admittere marem. In ADMITTO.
Intromittere mares in feminas. V. INTROMITTO.
Mutari in marem. In MUTO.
Parere marem. Ovid. 9. Met. 675.
Permittere maribus feminas. V. PERMITTO.
Vitellus mas. Hor. 2. Serm. 4. 14.
Animi mares. Hor. de Arte Poet. 402. Nam aliquando adjective sumitur pro Virili & forti. Apul. lib. 3. de Asino Aureo. p. 131. Elmenh. Heus pueri, inquit, quin maribus animis & viribus alacribus dormientes aggrediamur.

MASCŬLUS, i. m. [ἀνδρεῖος] diminut. inquit Festus. Plaut. Cist. 4. 2. 39.
Bona femina, & malus masculus volunt te. Liv. 31. 12. In Sabinis incertus infans natus, masculus an femina esset.

MASCULUS, a, um. Adj. [ἀνδρικὸς, ἄῤῥην] pro Forti & vehementi aliquando accipitur, ut vult Non. 2. 557. Varro, Si non plus testiculorum offenderis, quam in castrato pecore in Apulia, vincor non esse masculum ad rem.
Bilis. Perf. 5. Sat. 144.
— calido sub pectore mascula bilis
Intumuit, quam non exstinxerit urna cicutæ.
Proles. Hor. 3. Carm. 6. 73.
Sappho. Hor. 1. Epist. 19. 28.
Temperat Archilochi musam pede mascula Sappho. Masculam intelligit, (quamvis quidam obscænius interpretentur,) Quæ tam audaci & virili animo fuerit, ut de Leucade petra præcipitem dare se ausa sit: quod a Papinio in Silvis ita canitur, 5. 3. 155.
— saltusque ingressa viriles
Non formidata temeraria Leucade Sappho. Turnebus.
Tus masculum. Plin. lib. 12. cap. 14. Quod ex eo rotunditate guttæ pependit, masculum vocamus, quum alias non fere mas vocetur, ubi non sit femina. Masculum aliqui putant a specie testium dictum. Ovid. de medic. faciei 94. Virg. 8. Ecl. 65.

MASCULĪNUS, a, um. Adj. [ἀρσενικὸς] Idem, quod Masculum est: ut, Rapum masculinum & femininum. Plin lib. 18. cap. 13.
Masculina & feminina vocabula dici melius est secundum Græcorum quoque consuetudinem, inquit Festus.

MASCULĪNE, Adv. Charis. lib. 1. Forum neutro genere dicimus locum rebus agendis destinatum, aut quum commercium significamus. Masculine autem, tabulata navium, & semper pluraliter, quamvis Gellius fora navium neutraliter dixerit: & Lucilius negotiorum forum masculine extulerit lib. 3. Forus olim ornatus lucernis. Paulo post, Cælum quum sit neutrum, etiam masculine veteres dixerunt. Iterum, Vulgus invenitur & masculine elatum.

MASCULESCO, [ἀῤῥενοῦμαι] ĕre. Masculum fieri. Plin. lib. 18. cap. 13. de rapis & napis loquens, Densiore enim satu masculescere, item in terra difficili.

MASCULĒTUM, i. n. [μασχάλη] Locus in quo plantæ vinearum masculæ consitæ sunt. Plantæ autem masculæ sunt Quæ non subiguntur, ut palmites alios emittant, sed altius crescunt, & in altum attolli dimittuntur. Plin. lib. 17. cap. 22. de vinearum putatione, Nec veterem placet palmitem in longum, & ad quartum usque pedamentum emitti, quod alii dracones, alii juniculos vocant, ut faciant quæ masculeta appellant.

MASCARPIO, ōnis. m. Idem quod Emasculator. Petron. cap. 134.

MASARIS, [Μάσαρις] Bacchi cognomen apud Caras, de cujus origine sic fabulantur, In comitatu Rheæ, cui Juppiter Bacchum alendum commiserat, mulierem fuisse, cui nomen erat Ma: quam quum Juno rogasset cujus is esset puer, Ἄρεως, hoc est Martis, illa respondit Qua voce a vulgo excepta, Bacchus deinceps Masaris dictus est, quasi τῆς Μᾶς Ἄρης. conf. MASTAURA.

MASDES, V. MANIS.

MASDORĀNI, Asiæ populi, juxta Parthiam, & Carmaniam desertam incolentes. Horum meminit Ptolem. lib. 6 cap. 17.

MASDORĀNUS, Mons Asiæ, qui Parthiam ad orientem ab Asia dirimit. Ptolem. lib. 6. cap. 5.

MĂSĬNISSA, [Μασσανάσσης] Numidarum rex in Africa, primum Populi Rom. hostis capitalis fuit: deinde amicissimus effectus, usque ad finem vitæ perseveravit. De quo multa Liv. 27. Suidas habet Masanissa. Ovid. 6. Fast. 769.
—superat Masinissa Syphacem.
Masinissa annos nonaginta natus, quum iter ingressus pedibus erat, in equum omnino non ascendebat: quum equo, ex equo non descendebat: nullo imbre, nullo frigore adducebatur ut capite operto esset: summa erat in eo corporis siccitas: itaque exsequebatur omnia regis officia & munera. Cic. de Senect. 34.

MASPĔTUM, i. n. [μάσπετον] Folium laserpicii. Plin lib. 19. cap. 3. In ea laserpicium gigni solitum, rem feram ac contumacem: &, si coleretur, in deserta fugientem: radice multa, crassaque, caule ferulaceo, haud simili crassitudine. Hujus folia maspetum vocabant, apio maxime similia.

MASSA, æ. f. [μάζα, φύραμα, παλάθη] Farina omnis ad pinsendum macerata, & aqua subacta, quam *pastam* vocant. [Ad panem conficiendum. H. St.
Massa etiam significat Quidquid densum spissumve est, ad similitudinem farinæ subactæ. Ut, Massa auri, Massa ferri, h. e. Pila & veluti moles. Columel. lib. 12. cap. 5. Quidam ferri massas exurunt: ita ut ignis speciem habeant. Virg. 4. Georg. 170.
Ac veluti lentis Cyclopes fulmina massis, &c.
Massam picis urbe reportat. Virg. 1. Georg. 275.
Ardentis massæ fuligo. Juven. 10. Sat. 130.
Lactis massa coacti. Ovid. 8. Met. 666.
Dura massa & pondus iners. Ovid. 3. de Arte Am. 220.
Nubila. V. NUBES.
Massa etiam vocatur Fundus vel certa agri pars. Ammian. 14. 11. Natus apud Tuscos in massa Veternensi. conf. Barth. Adverf. 45. 17. Fabrett. Inscript. p. 98.

MASSŬLA, æ. f. dimin. [μαζίδιον] Columel. lib. 12. cap 38. Posthæc complures ex ea massulæ fiunt, & ita per latera feriæ in mustum demittuntur, ne altera offa super alteram perveniat.

MASSO, āre. In massam redigere, Conglobare, condensare. Lucret. lib. 1. 666.
Quod si forte ulla credunt ratione potesse
Igneis in cœtus stringi, massareque corpus, &c. Alii Mutare.

MASSA, [Μάσσα] Libyæ fluvius, Ptolem. Hodie *Massatat*.

MASSÆSȲLIA, [Μασσαισυλία] sive, ut apud Steph. & Strab. legitur, Masæsylia, Μασαισυλια unico σ, Africæ regio, a Mauris Mulucha fluvio (quem Strab. Molochat appellat) dirempta. V. Strabon. lib. 17. & Plin. lib. 5. cap. 2. Hujus regionis populi Massæsyli vocati fuerunt, quos Plinius testatur sua ætate exstinctos fuisse.

MASSĂGĔTÆ, [Μασσαγέται] Populi nobiles Scythiæ Asiaticæ Orientem versus, trans Araxem: quorum studium est in sagittandi peritiam incumbere; infestissimi sunt hospitibus, neque cum vicinis populis ullam servare diutius amicitiam possunt, neque fidem. Frumenti ac vini usum prorsus ignorant; bibunt enim lac cum equorum admisto sanguine, ut Dionysius scribit; item Herod. lib. 3. & Strab. lib. 11.
Massagetes, numero singulari dicitur. Claud. 1. in Ruff. 312.
Et qui cornipedes in pocula vulnerat audax
Massagetes. & Lucan. 3. 283.

MASSARIS, Uva est, quæ ex vite silvestri cum flore in Africa decerpitur; medicinæ tantum & odoramentis idonea. V. Plin. lib. 12. cap. ult. & in procem. lib. 23.

MASSIA, [Μασσία Stephano] Oppidum Hispaniæ ulterioris, non procul a Tartesso, circa quod lateres fiebant ex terra pumicosa, qui siccati non mergebantur in aqua. V. Plin. lib. 35. cap. 14. Hinc

MASSICA, Regio Bæticæ Tartesiis apposita. Hanc Vitruv. Maxiam appellat.

MASSĬCUS [Μασσικὸς] Mons Campaniæ, optimi vini ferax. Docet Servius Massicus in plurali facere Massica. Virg. 7. Æn. 726.
— vertunt felicia Baccho
Massica. Sil. lib. 7. 263.
Massicus uviferis addebat nomina glebis.
Radices Massici. Cic. 2. de Lege Agrar. 65.
Uvifer Massicus. Stat. 4. Silv. 3. 64.

MASSICUS, a, um. Adj. [Μασσικὸς] ut, Munera Massica Bacchi. Virg. 3. Georg. 526.
Humor Massicus Bacchi. Virg. 2. Georg. 143.
Vina Massica. Hor. 2. Serm. 4. 51.

MASSĬCUM, i. n. [Μασσικὸν] subaudito Vinum. Hor. 1. Carm. 1. 19.
Est qui nec veteris pocula Massici, &c
Vinum Massicum autem laudat Plin. lib. 14. cap. 6. Nascitur in iis Campaniæ montibus, qui Massici nominantur. Commemorat & Athen. lib. 1. cum ceteris vinis Italicis, aitque esse austerum quidem illud, sed stomacho utile. Ætate maturescebat, austeritatemque minuebat.
Obliviosum Massicum. Hor. 2. Carm. 7. 21. Quod faciat oblivisci curarum.

MASSĬLIA, [Μασσαλία] Galliæ Narbonensis urbs aliquando fama rerum gestarum, meritisque in Romanam civitatem sociam, abundantia opum viriumque & doctrinarum gloria florentissima. Cic. lib. 2. Off. 28. Portari in triumpho Massiliam vidimus, & ex ea urbe triumphari, sine qua nunquam nostri Imperatores ex Transalpinis bellis triumpharunt. Idem pro Flacc. 63. Neque vero te, Massilia, prætereo, quæ L. Flaccum militem Quæstoremque cognosti; cujus ego disciplinam atque gravitatem non solum Græciæ, sed haud scio an cunctis gentibus anteponendam

jure

jure dicam. Quæ tam procul a Græcorum omnium regionibus, disciplinis, linguaque divisa, quum in ultimis terris, cincta Gallorum gentibus, barbariæ fluctibus alluatur: sic optimatum consilio gubernatur, ut omnes ejus instituta laudare facilius possint, quam æmulari. De hujus origine Justinus lib. 43. multa. A Phocæensibus Asiaticis conditam esse constat, quos Justinus, aliique perperam cum Phocensibus Græciæ confundunt. Ammianus lib. 15. A Phocide (inquit) Asiaticus populus, Harpali inclementiam vitans Cyri regis præfecti, Italiam navigio petit; cujus pars in Lucania Veliam, alia condidit in Viennensi Massiliam. Quæ verba ex libro decimo Noctium Atticarum Gellii cap. 16. mutuatus est. De urbis hujus veteribus institutis agit lib. 2. Valer. cap. 6. 7. Eam multi Romanorum sedem & magistram studiorum habuerunt, ut Julius Agricola, ut Tacitus cap. 4. vitæ ejus testatur. Lege Strab. lib. 4. Lucan. lib. 3. 308. seq. Massilia vulgo hodie *Marseille.*

Hæc vini optimi ferax fuit; unde Martial. lib. 13. 123.

Fumea Massiliæ ponere vina potes.

Massiliensis, e. [Μασσαλιώτης] Massilitanus, Massilioticus, a, um. Adj. Unde Massilienses viri, Massilitana vina, & Massilioticum ostium. apud Plin. Vitruv. & Auson.

Mores Massilienses. Plaut. Cas. 5. 4. 1. tanquam Optimos & probatissimos dixit.

Massurius, vel Masurius, [Μασούριος] cognomento Sabinus Legum interpres, Eques Romanus, tempore Tiberii Jurisconsultus non incelebris. V. Athen. in Procem. Deipnos. Pompon. l. 2. D. de O. J. §. ult. ejusdemque interpp.

Massȳlia, (inquit Servius) Mediterranea est pars Mauritaniæ, unde haud longe sunt horti Hesperidum, & mons Atlas. Virg. 4. Æn. 483.

Hinc mihi Massylæ gentis monstrata sacerdos, &c.

Massyli, [Μασσύλοι] ejus regionis populi, de quibus Virg. 4. Æn. 132.

Massylique ruunt equites, &c. Hæc gens neque ephippiis utitur, nec frenis, sed sola virga contenta est, qua agitet equos & moderetur. Horum meminit Plin. lib. 5. cap. 4.

Massȳlus, a, um. Adj. [Μασσύλος] ut, Ora Massyla. Sil. lib. 16. 171. Oppida. Claud. de 6. Conf. Hon. 378.

Robora. Stat. 3. Silv. 3. 94.

Massȳlius, a, um. aliud Adj. [Μασσύλιος] Idem. Lucan. lib. 4. 682.

Et gens quæ nudo residens Massylia dorso

Ora levi flectit frenorum nescia virga.

Massylēus, a, um. aliud Adj. [Μασσυλεῖος] Martial. lib. 9. 23.

Et Massyleum virga gubernat equum.

Mastaura, [Μάσταυρα] Lydiæ civitas; ita dicta, quod in ea Rheæ, Bacchi nutrici (quæ Ma Lydis appellatur) taurus soleat immolari. Hujus incolæ dicti sunt Mastaurenses, & Mastauritæ Stephano, quorum meminit Plin. lib. 5. cap. 29.

Mastax, ăcis. [μάσταξ] Locustarum genus, quæ rodunt sata, quas quidam Bruchos appellant, & Attacos. Est apud Nicandrum Ther. 802. Alii tamen sunt qui universim locustas dici mastacas velint, idque in Ambracia in primis. auctor Cæl. lib. 3. cap. 25. Aliis Maxilla est.

Mastĭche, es. f. [μαστίχη] vel ut alii Mastice, sine aspiratione: Lacryma est, quam lentiscus arbor gummi modo sudat. Plin. lib. 12. cap. 17. Sed mastiche quoque gemina est; quoniam & in Asia Græciaque reperitur herba radice folia emittens. Et paulo post, Laudatissima autem Chia, candida, cujus pretium in libras XX. nigræ vero XII. Chia e lentisco traditur gigni, gummi modo.

Mastichātus, a, um. Adj Ex mastiche factus, vel conditus. Ut, Poculum mastichatum. Lamprid. in Heliogab. cap. 19.

Mastichīnus, a, um. Adj. [μαστίχινος] Idem. Ut, Oleum mastichinum. Pallad. Mart. t. 9.

Mastĭco, āre. Manduco, Mando. Macer de viribus Herb. Carm. 3. Hinc

Masticātus, a, um. Partic. apud Apul. de Herb. cap. 79. Et

Masticatio, ōnis. f. Cæl. Aurel. Tard. 4. 3.

Mastigia, V. mastix.

Mastix, īgis. m. [μάστιξ] Græcum est, Lat. Flagellum, Scutica. Hinc verbum Græcum μαστίζω, sive μαστίζω flagello. Unde Homeromastix dictus est Zoilus ille, qui contra Iliadem & Odysseidem Homeri scripsit.

Mastīgŏphŏrus, i. m. [μαστιγοφόρος] Qui agonothetas in sacris certaminibus comitabatur. Mastigophori, id est flagelliferi, erant lictores agonothetarum, ad submovendam turbam, & cohibendas seditiones. Budæus. Ex Suida. Accuratius de his disquirit Ant. Vandale Diss. 7.

Mastīgia, vel Mastigias, æ. m. [μαστιγίας] Verbero, sive qui verberibus dignus est. Plaut. Amphit. Suppos. ad 4. 2. v. 3.

Ita ego te certo cruce & cruciatu mactabo. exi foras,

Mastigia. V. Fragm. 3. 14. Ter. Adelph. 5. 2. 6. Cæl. lib. 25. cap. 24. Qui mancipia cædunt, stigmatiæ dicuntur, & stigones; sicuti qui cæduntur, mastigiæ. Flagella ipsa nuncupantur nunc mastiges, nunc hystrichides, aut rhyteres. Hæc ille. [Sed errat de Stigmatiis. V. f. l.

Mastigeus, i. m. [μαστιγεύς] Idem. Apud Plaut. in Trin. 4. 2. 121. legitur,

Aggrediundus est hic homo mastichæus. Legendum Mastigeus, quum Mastigis in genitivo faciat Mastix; & Mastiche, mastiches aliud significet. [Immo, Mihi astu, heus. ut in codd. emendatis.

Mastos, [μαστός] Herba, Plin. lib. 26. cap. 15. non procul a fine, Quæ vero mastos vocatur, inquit, indita, pilos mammarum e partu nascentium aufert, & tineas in facie, aliaque cutis vitia emendat.

Mastramēla, [Μαστραμέλη] Nomen lacus vel stagni provinciæ Narbonensis, juxta oppidum Maritima Avaticorum, quod nonnulli eodem nomine appellant. V. Plin. 3. 4. Mela 2. 5. Steph. de Urb. Voss. ad Mel. In antiquioribus Plinii edd. perperam excusum astromela.

Mastrūca, æ. f. [μαστρούκα] Vestis scortea, pessime & gravissime olens, qua Sardi utuntur. Cic. pro Scaur. fragm. Quem purpura regalis non commovit, eum Sardorum mastruca mutavit. Sed & barbari Septentrionales, qui pelliti erant, illa utebantur. Prudent. in Symm. 2. 698.

— mastrucis proceres vestire togatos. Ex Turnebo. Mastrucas appellare possumus Luparias hibernas, quibus apud nos nobilitas induitur.

Mastrucātus, a, um. Adj. [μαστρουκωτὸς] Qui mastruca utitur. Plaut. Pœn. 5. 5. 34. Mastrucatus & plenus pulvere. Cic. de Provinc. Consul. 15. Res in Sardinia cum mastrucatis latrunculis a Proprætore una cohorte auxiliaria gesta.

Masturbo, āre. [δέφειν, ἢ δέφεσθαι] verbum obscœnum, quod & Manstuprare quidam dicunt, quo turpis, quæ manu fit, libidinatio exprimitur. utitur Martial. 11. 105. Hinc

Masturbātor, ōris. m. Martial. 14. 203.

Mastus, i. m. [μαστός] Latine Mamma dicitur; & proprie animalium est. Hinc Tubuli mammati seu mammæ in balneis & fontibus intelliguntur; quas Vitruv. lib. 8. cap. 3. Mastos Græca voce nominavit. Athenis, inquit, ex hujusmodi locis & fontibus, masti usque ad portum Piræeum ducti sunt salientes. In nostris codd. legitur Et in Asty & ad portum &c. Eas Varr. lib. 3. de R. R. cap. 14. Papillas convertit. Al. Mamillas.

M A T

Mătăra, vel Matĕra, æ. f. Jaculum lingua Gallorum, ut scribit Strabo lib. 4. καὶ ματαρὶς, πάλτου τι εἶδος. Hoc verbo usus est Cæsar 1. Bell. Gall. 26. Nonnulli inter carros, rotasque mataras ac tragulas subjiciebant, nostrosque vulnerabant. ut legit Turneb. 9. 7. V. not. Rhellic. Cellar. & Davis. Interpres Græcus παλτὰ reddit. Ceterum videri potest nomen Gallicum, quo sagittam capitatam hodie appellamus matellatam, *un matras*, per diminutionem inde ortum. Alii scribunt Mazara. Sed perperam, licet in codd. nonnullis exstet MSS.

Matăris, vel Materis, is. f. Idem, Græca forma. Liv. 7. 24. Consul, lævo humero matari prope trajecto, cesserat parumper ex acie. Al. Machæra perperam legunt. Non. 18. 26. Mercer. Materæ, [ἴσ. Materes.] tela gravia bellica. Sisenna hist. lib. 3. Gallia materibus, Sani (Al. Suevi) lanceis configunt.

Mataurus, [Μάταυρος] Siciliæ oppidum, Locrorum opus; cujus incolæ dicuntur Matauriní. Steph.

Mătaxa, æ. f. videtur esse Restis seu funiculi species. Isidorus Etymolog. lib. 19. cap. 4. cui titulus est, De funibus; Catapirates, linea cum massa plumbea, qua maris altitudo tentatur. Lucil.

Hanc catapiratem puer eodem deferet unctum,

Plumbi pauxillum rudus, linique mataxam. Descriptio est bolidis, id est instrumenti quo maris altitudo tentatur. Idem lib. eodem cap. 29. cui titulus, De instrumentis vestium: Mataxa, quasi, metaxa; a circuitu scilicet filorum. Nam meta circuitus dicitur, vel quod transferatur. Sed hic ea videtur significari, quam Aquitani *madaissam*, Itali *matassam* vocant, quam scilicet feminæ vertendo rhombo machinula perficiunt. Vitruv. pro Funiculo usurpavit lib. 7. cap. 3. Sin autem, inquit, arundinis Græcæ copia non erit, de paludibus tenues colligantur, & mataxæ & tomicæ ad justam longitudinem una crassitudine alligationibus temperentur, dum ne plus inter duos nodos alligationibus binos pedes distent. Quem locum Cæl. Rhodig. lib. 16. cap. 11. sub finem, videtur non intellexisse. Cujus hæc sunt verba: Sericum Græci metaxam vocant. Vitruv. tamen lib. 7. de paludibus, inquit, Tenues colligantur metaxæ. Atqui non hoc dicit Vitruvius, sed tenues arundines palustres tum adhibendas esse, quum Græcæ non suppeditabunt; mataxas vero, tomicasque temperandas, ac ad asseres religandas. μέταξα Græcis dicitur sericum. Sed nihil ad Vitruvium.

Matella, Matellio. V. matula.

Matĕŏla, æ. f. Genus est sarculi. Cato de R. R. cap. 46. Quum taleam demittes, pede taleam opprimito; si parum descendet, malleolo, aut mateola adigito. Turnebus Materiola legendum putat, aut saltem Mateolam pro Fuste interpretandum. Al. pro Manubrio.

Māter, tris. f. [μήτηρ] nomen notum. Cic. pro A. Cluent. 12. Sassia mater hujus Habiti (mater enim a me nominis causa, tametsi in hunc hostili odio, & crudelitate est) mater inquam appellabitur; neque unquam illa ita de suo scelere & immanitate audiet, ut naturæ nomen amittat. Virg. 8. Ecl. 48.

— crudelis tu quoque mater.

Ad matrem. V. ad.

Felicissima matrum. Ovid. 6. Met. 155.

Turba matrum. Virg. 7. Æn. 357.

Orbæ. V. orbus.

Orbata. Lucret. lib. 2. 355.

Carentes matre privigni. Hor. 3. Carm. 24. 17.

Natus humana. V. nascor.

Mater, inquit Nonius 4. 294. Quæ quodvis animal partu edit. Virg. 4. Georg. 321.

Mater Cyrene, mater. [Hoc tamen exemplo nil probat, cum hic Mater Aristæi, Cyrene nympha, intelligatur.

Fœta mater. Stat. 9. Theb. 116. Vaccam intelligit.

Excretos prohibent a matribus hœdos. Virg. 3. Georg. 398.

Dignitatis nomen Mater. ut, Virg. 8 Æn. 665.

— castæ ducebant sacra per urbem,

Pilentis matres in mollibus. Significari enim puto Senatorias, nobiles, patricias mulieres, quæ sacerdotes erant. Et apud Lucret. 4. 76.

Namque ibi consessum caveai subter & omnem

Scenai speciem patrum matrumque deorumque

Inficiunt. Hic patres & matres conjunxit, & a cavea cuneisque populi separavit, orchestram significans, unde spectabant senatores & senatorum uxores. Ex Turnebo.

Mater, Nutricem aliquando significat, Nonio l. c. interprete. Plaut. Men. prol. 19. Virg. 8. Æn. 632.

Mater, ad Arbores translatum. Plin. lib. 12. cap. 5. Superiores ejusdem rami in excelsum emicant, silvosa multitudine, vasto matris corpore.

Mater, Effectrix, ut, Luxuries, avaritiæ mater. Cic. 2. de Orat. 171. Sapientia, omnium bonarum rerum mater. Cic. 2. de Legib. 58. Varr. de R. R. 2. 5. Matres mellis apes.

Mater, & Divinitatis nomen est: ut, Lua mater, mater Matuta, &c. Mater Berecynthia, Deûm, Idæa, Magna, Pessinuntia, Phrygia. V. cybele.

Terra Mater, V. terra.

Mātercŭla, æ. f. [μητρίδιον] dimin. Cic. pro Flacc. 91. Nunc denique materculæ suæ festivus filius, aniculæ minime suspiciosæ, purgat se per epistolam. conf. Hor. 1. Epist. 7. 7.

Māternus, a, um. Adj. [μητρικὸς, μητρῷος] Quod est matris. ut, Maternus paternusque sanguis. Cic. pro Rosc. Amer. 66. & pro Cluent. 12. Nomen amantius indulgentiusque maternum. Ovid. 3. Met. 312.

Avus

Avus maternus. Virg. 4. Æn. 258.
Materno veniens ab avo Cyllenia proles. Intelligit Atlantem avum Mercurii. Maia enim Mercurii mater, filia fuit Atlantis.
Ubera materna. Stat. 1. Theb. 118.
Animus maternus. Ter. Heaut. 4. 1. 24.
Mens. Ovid. 8. Met. 498.
Res maternæ atque paternæ absumptæ. Hor. 1. Epist. 15. 26.

MATRESCO, [μητριάζω] ĕre. Matri similem fieri. Pacuvius Duloreste, Utinam nunc matrescam ingenio, ut meum patrem ulcisci queam. Nonius 2. 526.

MATERFAMILIAS, [οἰκοδεσπότις] genitivo Matrisfamilias. Casus genitivus est Familias ad imitationem Græcorum, qui femininorum in A purum desinentium genitivos in AS mittunt. Dicimus tamen & Materfamiliæ, & Matresfamiliarum. Est autem Materfamilias (ut docet Gellius lib. 18. cap. 6.) Ea sola quæ in mariti manu mancipioque est, aut in ejus, in cujus maritus manu mancipioque esset: quoniam non in matrimonium tantum, sed in familiam quoque mariti, & in sui hæredis locum venisset. Festus, Materfamiliæ non ante dicebatur, quam vir ejus paterfamiliæ dictus esset. nec possunt hoc nomine plures in una familia præter unam appellari. Ulpianus de Verborum signif. l. Pronuntiatum, Matremfamilias accipere debemus eam, quæ non inhoneste vixit. matrem enim familias a ceteris feminis mores discernunt atque separant. proinde nihil intererit, nupta sit, an vidua: ingenua sit, an libertina. nam neque nuptiæ, neque natales faciunt matres familiarum, sed boni mores. Alia exemplaria legunt Matres familias. Idem de Liberis exhibendis, l. Deinde, Quum audis matremfamilias, accipe notæ auctoritatis feminam.
Mater familias & Matrona. Petulanter facimus, si matremfamilias, secus quam matronarum sanctitas postulat, nominamus. Cic. pro Cœl. 32.
Species & forma uxoris est materfamilias. Cic. in Topic. 14.
Materfamilias, pro Uxore. Liv. 34. 7. Et quum tibi viro liceat purpura in veste stragula uti, matremfamilias tuam purpureum amiculum habere non sines? Al. Matrem familiæ.
Justa materfamilias, & Pellex, contraria. Liv. 39. 53. pr. V. JUSTUS.
Materfamilias quoque dicitur, Quæ est sui juris & emancipata. Ulpianus in l. Post mortem. D. De adopt. & eman.

MATER MATUTA, V. MATUTA.

MATRĀLIA, [ματράλια] Matris Matutæ festa, inquit Festus. Obibant ea matronæ, a quibus excludebantur famulæ. V. Ovid. 6. Fast. 475.
Ite bonæ matres, vestrum matralia festum,
Flavaque Thebanæ reddite liba deæ. Celebrabantur III Non. Junii.

MATRŌNA, æ. f. [οἰκοδέσποινα, γυνή] dicitur (inquit Gellius lib. 18. cap. 6.) Quæ in matrimonium cum viro convenit, quoad in eo matrimonio manet, etiamsi sibi liberi nondum nati sint. Dictaque est a matris nomine, non adepto jam, sed cum spe & omine mox adipiscendo. Unde ipsum quoque Matrimonium dicitur. Cic. 2. de Finib. 11. Tanquam meretricem in matronarum cœtum. Ovid. 6. Fast. 33.
Si torus in pretio est, dicor, matrona tonantis. Verba sunt Junonis, quæ uxor est Jovis.
Matrona pudicior. Ovid. in Ibin, 351.
Partus matronarum. Cic. 3. de Nat. Deor. 47.
Sanctitas matronarum. Cic. pro Cœl. 32.
Matronæ nomen amittere. Ulp. in l. Si uxor. D. ad l. Juliam de adult.
Constuprare matronas. V. CONSTUPRO.
Matrona meretrici dispar. Hor. 1. Epist. 18. 3.
Opulentæ, optimates matronæ. Cic. 7. Fam. 6.
Pollens matrona. Ovid. 5. Met. 508.
Primores civitatis. Liv. 29. 14.
Summates matronæ. Plaut. Cist. 1. 1. 27.

MATRONĀLIS, e. Adj. [γυναικεῖος] Quod matronæ est. Plin. 5. Epist. 16. Nondum annos quatuordecim impleverat, & jam illi anilis prudentia, matronalis gravitas erat. Sic apud Liv. 26. 49. Matronale decus. Et apud Columel. lib. 12. in prooemio, Matronalis labor.
Matronales genæ. Ovid. 2. Fast. 828.

MATRONALIA, um. n. Festa fuerunt Kal. Mart. in Martis honorem, ob diremptum a matronis bellum cum Sabinis. V. Plutarch. in Romul. Ovid. 3. Fast. 170. Plaut. Mil. 3. 1. 96. Matronales feriæ dicuntur Tertull. de Idolol. cap. 14.

MATRONATUS, ûs. m. Conditio matronæ. Apul. 4. Met. p. 153. Virginem filo liberali, & ut matronatus ejus indicabat, summatem regionis.

MATRĪMŌNIUM, i. n. [ἐπιγαμία, συζυγία] Maris & feminæ ingenuæ conjugatio. Cic. 5. Verr. 164. Vectius tuus affinis, cujus sororem habes in matrimonio.
Cupitor matrimonii. Tacit. 12. Ann. 7. Neque tamen repertus est, nisi unus talis matrimonii cupitor.
Dignitas. Cic. pro Cluent. 35.
Jus matrimonii castum & legitimum. Cic. pro Cluent. 175.
Justum matrimonium. Quintil. lib 5. cap. 11. V. JUSTUS.
Stabile & certum. Cic. 2. Philip. 44.
Violata. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Abire ex matrimonio. V. ABEO.
Accipere aliquem in matrimonium. Tacit. 3. Hist. 45.
Amare in matrimonium. V. AMO.
Collocare aliquem in matrimonium. Cic. 1. de Divin. 104.
Conjungere secum aliquam matrimonio. Curtius lib. 6. 9. 30. Tunc Cœnus, quanquam Philotæ sororem matrimonio secum conjunxerat, tamen acrius, quam quisquam, in Philotam invectus est.
Dare in matrimonium. Cæs. 1. Bell. Gall. 4.
Ducere in matrimonium aliquam. Cic. pro Cluent. 125.
Exturbare aliquam matrimonio alicujus. Tacit. 11. Ann. 12. In C. Silium, juventutis Romanæ pulcherrimum, ita exarserat, ut Juliam Silanam, nobilem feminam, matrimonio ejus exturbaret. De Messalinæ adulterio cum C. Silio loquitur.
Habere aliquam in matrimonio. Cic. 5. Verr. 89. & 3. de Legib. 36.
Jungere secum aliquam matrimonio. Curtius lib. 5. 3. 12.
Vide Conjungere sibi feminam matrimonio ex Livio. H. St.
Locare aliquam in stabili & certo matrimonio. Cic. 2. Philip. 44.
Recipere aliquam in matrimonium. Justin. lib. 1. extr. de Dario, Cyri regis filiam in matrimonio recepit. i. e. Accepit.
Tenere aliquam matrimonio. Tacit. 15. Ann. 71.
Tradere filiam in matrimonium mediocri viro. Justin. lib. 1. cap. 4. De Astyage.
Matrimonium, pro Matrona seu conjuge. Liv. 23. Matrimoniis convocatis. Justin. 3. 3. 8. Ut severius matrimonia sua viri coercerent.

MATRIMONIĀLIS, e. Adj. Firmicus lib. 7. cap. 17. Aut sine tabulis matrimonialibus coibunt.

MATERTĔRA, æ. f. [μητροκασιγνήτη] Matris soror; quasi Mater altera, inquit Festus. Plaut. Curc. 5. 2. 4.
Pater istum meus gestavit. PL. at pol mea matertera. Cic. 2. de Orat. 2. & 1. de Divin. 104. Tacit. 4. Ann. 71. 3. & Pers. 2. Sat. 31. & 6. 54.

MATRUĒLIS, [ἀνεψιός] Ex matris fratre natus. In l. prima, Ad legem Pompeiam de Parricidiis. Et Aurel. Vict. de Orig. Gent. Rom. cap. 13. Turnus matruelis Amatæ.

MATRĪMUS, i. Cujus mater adhuc vivit, ut ait Festus. Cic. de Arusp. Resp. 23. An si ludus constitit, aut tibicen repente conticuit, aut puer ille patrimus & matrimus si terram non tenuit, &c. Liv. 37. 3. Decem ingenui, decem virgines, patrimi omnes, matrimique ad id sacrificium adhibiti. Festo sunt Matrimes & Patrimes.

MATRIX, ĭcis. f. Femina, quæ fœtus gratia tenetur. Columel. Sint ergo matrices robusti corporis, quadratæ, pectorosæ, magnis capitibus. Varr. 2. de R. R. cap. 5. Habeo tauros totidem, quot Atticus, ad matrices septuaginta duas, unum anniculum, alterum bimum.
Matrix arbor. Suet. in August. cap. 94. Matricem arborem dicit, Ex qua stolones succreverunt. Matricem autem arboris appellat Theophrastus, Quod in medio ligni vel caudicis, tertium e caule continetur, quæ a nonnullis cor, ab aliis medulla dicitur.
Matricem [μήτραν] medici accipiunt pro Utriculo, qui in feminis junctus est vesicæ. Plin. lib. 27. cap. 10. Matricem autem & stomachum decocta in vino, sanat.
Matrix etiam est, Regestum sive Album. V. Gloss. Philoxen. & Tertul. de Fuga in persecut. cap. 13. Pro qua tamen usitatius ponitur Matricula. Vide Despauterium de hac voce p. 668. H. St.

MATRĪCŬLA, æ. f. dimin. Catalogus militum. Veget. de Re Mil. 1. 26. & 2. 7. Inde ad alias res transfertur. V. Voss. de Vitiis Serm. 3. 24.

MATRICULĀRIUS, i. m. Qui matriculam servat apud JCtos. Item, Inops, in Gloss. Isidor.

MATRICULUS, i. m. Genus piscis. Apul. Apol. 1. p. 162.

MATRICĀLIS, e. Adj. ut, Matricalis vena. Veget. Mulom. 1. 10. Matricalis herba. Apul. de Herb. cap. 66.

MATRĬCĪDA, æ. [μητροκτόνος] Qui matrem occidit. Cic. 1. Q. frat. 2. Quem scribis certissimum matricidam. Et Nepos 15. 6. 2.

MATRICĪDIUM, i. n. [μητροφονία] Actus ipse. Cic. 1. de Invent. 18. Orestes si accusetur matricidii, &c.

MATERA, MATERIS, V. MATARA.

MATERÆ, arum. Deæ. Cæl. lib. 21. cap. 6. Hinc lectum est, inquit, esse in Sicilia urbem, cui nomen Ægion, antiquissimam quidem & dearum religione celeberrimam, quæ Materæ nuncupentur, quarum simulacris tum Meriones, tum Ulysses hastas affixerint, inscriptis etiamnum dicantium nominibus.

MĀTĔRIA, æ. [ὕλη, ὑπόθεσις] vel MATERIES, ēi. f. est, Qua aliquid fit. ut, Materia libri, Membrana & atramentum. Quintil. lib. 7. cap. 1. Opera exstruentibus satis non est saxa & materiam, & cetera ædificanti congerere utilia, nisi disponendis eis collocandisque artificium manus exhibeatur.
Rudis materia, i. e. Primum chaos. Lucan. lib. 2. 8.
Decoquunt anni materiam. V. DECOQUO.
Materies non suppetit. Plaut. Epid. 1. 1. 35.
Materia libri, sive etiam Materies: (nam utrumque recte dixeris) Hypothesis ipsa, & Argumentum quod vocant. Hor. de Arte Poet. 38.
Sumite materiam vestris, qui scribitis, æquam
Viribus. Cic. 3. de Orat. 51. Quandoquidem in ea versatur orator, atque ea est ei subjecta materies, omnia, &c. [Observa Cic. fere cum Adjecto Subjectam materiam dicere, ut Græcum ὑπόθεσις vocabulum propius exprimeret.
Nitor materiæ. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Abundantior, atque ultra, quam oportebat, fusa materia. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Compositæ materiæ ad ostentationem. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Deliberativæ. Quintil. lib. 2. cap. 1.
Felix materia in carmina. Ovid. 1. Amor. 3. 19.
Ingens ad dicendum. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Jocosa. Ovid. Rem. Amor. 387.
Luculenta. V. LUCULENTUS.
Mortales, Interituræ. Tacit. 5. Hist. 5. Profanos, qui deum imagines, mortalibus materiis, in species hominum effingant.
Multiplex, variaque. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Performata. V. PERFORMO.
Plurima ad fingendum, credendumque. Tacit. 1. Hist. 51.
Uberior. Quintil. 3. 11.
Aperiens se latius. Quintil. in procem. lib. 1.
Crescit mihi materies scribendi. V. CRESCO.
Destinata ad scribendum. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Detrahere materiem sceleri. Tacit. 12. Ann. 22.
Dicere materias fictas. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Dictare materias quas imitetur puer. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Dare materiam exordio. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Dare præformatam materiam secundum cujusque vires. Quintil. lib. 2. cap. 6.
Dare alicui respondendi materiam, Copiam præbere. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Duplicat materiam. Quintil. lib. 2. cap. 4. De comparationis exercitatione.
Fingere materias veritati quam simillimas. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Exspatientur, & gaudeant materia. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Habere materiam. Cic. in Sallust. 9.
Nancisci. Cic. 3. Fam. 7.
Præbuit juveni materiem adipiscendi favoris. Tacit. 3. Ann. 31.
Præbet vita materiem malis. Ovid. 4. de Ponto, 16. 50.
Præbere materiam suo damno. Ovid. 2. Met. 213.
Quærere amori materiam. Ovid. 1. de Arte Am. 49.
Relinqueret materiem Drusi fratris gloriæ. Tacit. 2. Ann. 26.

Scribere de integro materiam retractatam. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Subtrahere materiam alicujus furori. Cic. pro Domo. 11.
Suggerere. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Superat opus materia. Ovid. 2. Met. 5.
Superans materia. Celſ. lib. 3. cap. 4. Minui ergo tantum materiam ſuperantem oportet, quæ naturaliter digeritur, ubi nihil novi accedit.
Trahere materiam a re aliqua. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Materia benefaciendi. Plin. in Paneg. cap. 38. pr. Delibaſſe quædam, ſeu potius demonſtraſſe contentus, largam, ac prope intactam benefaciendi materiam filio reſervavit.
Mali materia. Hor. 3. Carm. 24. 49.
Ea vetuſtiſſima militaribus odiis materies. Tacit 1. Ann. 32.
Materiæ etiam appellatione, Ligna omnia comprehenduntur: quod Græci ὕλην & ſilvam & materiem vocent. Livius, Multam materiam ceciderat miles. Cato de R. R. cap. 17. Robur, materies item pro ridica, ubi ſolſtitium fuerit ad brumam, ſemper tempeſtiva eſt. Cetera materies quæ ſemen habet, tum tempeſtiva eſt. Cic. pro Milon. 75. Repente lintribus in eam inſulam materiam, calcem, cæmenta atque arma convexit.
Incorrupta contra omnia vitia materia. V. INCORRUPTUS.
Surda materia. V. SURDUS.
Materiem pro Ligno quod eſt inter corticem accipit Columel lib. 5. cap. 11. dicens, Cuneum ferreum vel oſſeum inter corticem & materiem conſiderate demittito, ne lædas, aut rumpas corticem. [i. e. Inter corticem & lignum. Lignum vero non Inter corticem, ſed Infra vel Intra eum eſt.
Materia interdum differt a Ligno. Ulpian. in l. arboribus. in princip. D. de uſufruct. Arboribus everſis, vel vi ventorum dejectis, uſque ad uſum ſuum & villæ poſſe uſufructuarium ferre, Labeo ait: nec materia eum pro ligno uſurum, ſi habet unde utatur ligno. Idem in l. ligni. D. de legat. 3. Ligni appellatio nomen generale eſt; ſed ſic ſeparatur, ut ſit aliud materia, aliud lignum. Materia eſt, quæ ad ædificandum fulciendumve neceſſaria eſt. Lignum, quicquid comburendi cauſa paratum eſt.
Materia, Palmes qui de novello naſcitur, & in tenero alligatus dependet. Columel. lib. 5. cap. 6.
Materies, de Equis etiam dicitur. Columel. lib. 6. cap. 27. Equinum pecus tripartito dividitur; eſt enim generoſa materies, quæ Circo ſacriſque certaminibus equos præbet.

MATERIŎLA, æ. f. dimin. Tertull. de Bapt. cap. 17. Concludere materiolam.

MATERIĀLIS, e. Adj. Ad materiam pertinens. Macrob. de Somn. Scip. 1. 12. Priuſquam materialis influxio in corpus venientes animos ebriaret.

MATERIALĬTER, Adv. Idem. Sidon. 8. Epiſt. 11.

MATERIĀRIUS, a, um. Adj. [ὑλικεργικός] ut, Materiarius faber, Lignarius, vel potius tignarius: &, Materiaria fabrica, Lignaria. Plin. lib. 7. cap. 56.
Materiaria incruſtatio, eſt quod vulgo *lambritium* vocant. Budæus.

MATERIĀRIUS, i. m. [ὑλεργός] Faber lignarius, vel qui materiam præſtat. Plaut. Milit. 3. 3. 46.

> Adſunt fabri, architectique, eam quidem ad rem haud imperiti.
> A. Si non nos materiarius remoratur, quod quidem opus eſt,
> Novi indolem noſtri ingenii, cito erit parata navis.

Aliter edit. Gronov. q. V. Inſcript. apud Gruter. DCXLII. 6. FVLVIVS L. F. QVINTIANVS FABER MATERIARIVS.

MATERIOR, [ὑλίζομαι] āri. ea forma dictum qua Lignari; idemque ſignificat, teſte Perotto. Cæſ. 7. Bell. Gall. 73. pr. Erat uno tempore & materiari & frumentari, & tantas munitiones fieri neceſſe.

MATERIĀTUS, a, um. Partic. [σύνυλος] Cic. 3. Off. 54. Male materiatæ ædes, i. e. Compoſitæ ex mala materie, ut ex lignis non cæſis tempeſtive.
Materiam, pro Materiato dicunt quidam Grammatici in Metonymia poni, ut Armatus ferro, id eſt Gladio. H. St.

MATERIANDUS, aliud Partic. Vitruv. 5. 12. Ea ædificia minime ſunt materianda propter incendia.

MATERIATIO, ōnis. f. [σύνυλωσις] apud Vitruvium legitur lib. 4. cap. 2. In ædificiis omnibus inſuper collocatur materiatio variis vocabulis nominata.

MATERIATURA, æ. f. Idem, ibid. E quibus rebus, & a materiatura fabrili in lapideis & marmoreis ædium ſacrarum ædificationibus, &c.

MATERĪNUS, a, um. Adj. ut, Terra pulla, materina, rudecta, arenoſa. apud Cat. R. R. cap. 34. i. e. Dura, ſolida, & prope lignea, ut exponit Turneb. Adverſ. 21. 25. Al. Macerinæ. [Sane a Materia non fieret Materinus, ſed Materianus. Plin. lib. 8. ſ. 46. fidus alioqui Catonis interpres, hoc κάμμορον omiſit. Forte Macerrima ſcripſit. Materinæ plagæ Umbriæ meminit Liv. 9. 41.

MATERIŌSUS, a, um. Adj. Gloſſ. Gr. Lat. πολύυλος.

MATERIS, V. MATARIS.

MATERNUS, MATERTERA. V. MATER.

MATHEMA, MATHEMATICA, MATHEMATICUS, V. MATHESIS.

MATHĒSIS, is. f. [μάθησις] Latine Diſciplina dicitur. Ad diſciplinam ſpectant geometria, muſica, arithmetica, aſtrologia. Et hæ mathematicæ ſcientiæ, diſciplinæ dicuntur, eo, quod diſcantur plane, & per demonſtrationem quandam percipiantur. Alias Mathematici vocantur Genethliaci, aſtrologique, & qui Chaldæi vocantur. Gell. lib. 1. cap. 9. de ordine diſciplinæ Pythagoricæ, Tum verba facere, & quærere, quæque audiſſent, ſcribere, & quæ ipſi opinarentur, exponere poteſtas erat: Ii dicebantur in eo tempore μαθηματικοὶ, ſcilicet ab iis artibus quas jam diſcere atque meditari inceperant; quoniam geometriam, & gnomonicam, muſicam, ceteraſque item diſciplinas altiores, μαθήματα veteres Græci appellabant. Vulgus autem quos gentilitio vocabulo Chaldæos dicere oportet, mathematicos dicit.
Sic Firmici Libri Matheſeos, ut citat Beroaldus. Spartianus in Ælio Vero 146. Fuiſſe enim Hadrianum peritum matheſeos. H. St. i. e. Genethliacorum. Exſtant cap. 3. extr.

MATHĒMA, ătis. n. [μάθημα] Pl. Mathemata. Idem. V. dict. ſuper.

MATHĒMĂTICUS, a, um. Adj. ut, Mathematicæ diſciplinæ. conf. Vitruv. 1. 1. Plin. 30. 1.

MATHEMATICUS, i. m. Is qui Mathemata profitetur, vel Genethliacus. Cic. 1. de Orat. 10. Quis ignorat, ii, qui mathematici vocantur, quanta in obſcuritate rerum, & quam recondita in arte, & multiplici, ſubtilique verſentur? Cic. 1. Tuſc. 4. In ſummo apud illos honore Geometria fuit. Itaque nihil mathematicis illuſtrius.
Nota mathematicis geneſis tua. Juven. 14. Sat. 248.

MATHEMATICA, æ. f. Ars ipſa. Vitruv. 1. 1. Sueton. Tiber. 69. Sen. Epiſt. 88. Cic. 1. de Fin. 72.

MATHIOS, Herba, quam quum ſerpentes comederunt, ſenium deponunt ætatis. Hæc Lactant. in lib. 4. Thebaid.

MĂTHO, Afer quidam, qui ſupplicium formidans, quod multa ſeditioſe feciſſet, primo Punico bello finito, ſic in Carthaginenſes invectus eſt, ut qui aliter conſulturus ſurgeret, non exſpectato orationis principio, conjectis lapidibus eum interficerent; quo pacto multi non ſolum duces, verum etiam privati homines ſunt cæſi. Meminit hujus hiſtoriæ Cæl. lib. 29. cap. 2.

MĂTĪNUS, [Ματῖνος] Mons eſt Calabriæ. Lucan. lib. 9. 185.

> — & calidi lucent buxeta Matini.

MATINUS, a, um. Adj. [Ματῖνος] ut, Apis Matina. Hor. 4. Carm. 2. 27. Cacumina Matina. Hor. Epod. 16. 28.

MATIOLĪCHUS, [ματιόλειχος] ut Cælio videtur, Qui parum comedit, aut Qui in minimis aſtutum ſe præſtat. Quanquam & Matiolichus dici valet, Qui ex menſuris lucrum venatur. Nam eſt menſuræ genus μάτιον, & λείχω lambo. Hincque forſan Euſebio cuidam apud Marcellinum Matiocobæ factum cognomentum. V. Cæl. Lect. Antiq. lib. 26. cap 21.

MATIUS, Vir pomis inſerendis inſignis. Plin. 15. 14. Unde

MATIĀNUS, a, um. Adj. ut, Poma Matiana. Columel. 12. 45. V. Macrob. 2. Saturn. 15. Et Apic. 4. 3.

MATRALIA. V. MATER.

MATREAS, [Ματρέας] Alexandrinus quidam, qui Romanis Græciſque admirationi fuit, quod diceret, feram a ſe nutriri, quæ ipſa ſemet voraret, ut vel nunc anxie ſcrutentur multi, τὸ Ματρέου θηρίον τί ἐστι, id eſt, quænam ſit Matreæ fera. Matreæ meminit Plin. lib. 16. Hiſt. Nat. cap. 27. hujus an alterius haud ſtatuo nunc, Marcus, inquit, Varro auctor eſt, vitem fuiſſe Smyrnæ apud Matream triferam. Hard. Matroum. de quo paulo infra V. Hujus multæ ſunt ambiguitates, quibus ludebat, ut refert Cælius Rhodig. lib. 11. cap. 13.

MATRICARIA, V. AMARACUS & PARTHENIUM.

MATRESCO, MATRICIDA, MATRIMUS, MATRIMONIUM, MATRIX, MATRONA, MATRONALIS. V. MATER.

MĀTRŎNA, [Μάτρονα] Fluvius Galliæ; ortus in finibus Lingonum, & Celtas a Belgis ſeparans. Cujus mentio frequens apud Cæſarem. Vulgo *Marne*. Auſonius Eidyll. 10. ſeu Moſella 462.

> Matrona non, Gallos, Belgoſque interſita fines.

MĀTRŌUM, [Μητρῷον] apud Smyrnam celebrat Strabo lib. 14. Interpres eo nomine Matronarum accipit locum. Rectius Cælius, Matris deûm templum dici mavult. Scribit Plutarchus, Lycurgum rhetorem ubi jam e vita demigrandum advertit, in matroum ac buleuterium ferri ſe juſſiſſe, ut eorum quæ in republica geſſiſſet, pœnas daret, ſi quid foret delictum. conf. ſupra in MATREAS.
Matroum etiam pro Loco Athenis accepit Libanius, ubi concionaretur Demoſthenes. V. Cæl. lib. 9. cap. 7. & lib. 18 cap. 17.

MATTA, æ. f. [ψίαθος, φορμός] Storia vel teges in quibus ſtuppa, vel fœnum, vel lanæ rudiores, aut aliud aliquid ſimile infertum eſt; fiuntque interdum e canabe, aut ſcirpo. Ovid. 6. Faſt 679.

> At dominus, diſcedite, ait; plauſtroque morantes
> Suſtulit, in plauſtro ſcirpea matta fuit.

MATTEA. V. MATTYA.

MATTIĂCA Pila, Saponis erat quoddam vile genus, quo ad ruffandos crines mulieres utebantur. Martial. 14. 27.

> Si mutare paras longævos, cana, capillos:
> Accipe mattiacas (quo, tibi calva?) pilas.

Dictæ ſunt autem Mattiacæ pilæ, a Mattiaco Germaniæ oppido, de quo Plin. lib. 31. cap. 2.

MATTICI, [σομίαι] cognominantur Homines malarum magnarum, atque oribus late patentibus. Feſtus. al. Matrici. [Forte Mattyci, vel Mathyci, vel Mattyaci. Nam Heſychio ματτύαι, vel μαθύαι ſunt γνάθοι, i. e. Maxillæ.

MATTUS, vel MATUS, Humidus, lutoſus; quaſi ex Madidus. Petron. cap. 41. Plane matus ſum. V. Gloſſ. Iſidor. Salmaſ. Hiſt. Aug. p. 461. in Cic. 16. Att. 17. legit Via matta pro Via inepta, vel ut al. Amara.

MATTYA, æ. [ματτύη] primæ declinationis, ut ait Georgius Merula, dicitur Edulium quodcunque pretioſum. At Calderinus dicit Mattea cum E ſecunda vocali, neutrum plurale, Condimentum eſſe carnium unctum. Unde Matteolicus, id eſt Guloſus. Cælius vero lib. 9. cap. 12. Mazam, inquit, putant ex farina, oleo, & aqua confici ſolitam. Suidas etiam ex lacte; unde mox paulo nata & Mattya eſt, dictaque eo nomine pretioſa omnia edulia, ut ſcribit Athenæus. Hinc illud Martialis lib. 13. 92. ſunt qui ita legant,

> Inter aves turdus, ſi quis me judice certet,
> Inter quadrupedes mattya prima lepus.

Turnebus legit Mactya. Al. Gloria. Verba autem Athenæi quæ a Cælio allegata ſunt, lib. 14. leguntur, ubi & inventum a Theſſalis hoc eſſe inquit. Ceterum lib. 4. inter ἐπαίκλια ſeu τραγήματα numerat, & ſignificatione idem eſſe inquit. Sunt aut ἐπαίκλια quæ poſt cœnam apponi ſolent: Latini Bellaria vocant, & ſecundas menſas. Nonnunquam etiam peregrina voce, Tragemata. Suet. in Calig. cap. 38. videtur Macteas appellaſſe, niſi forte mendoſus ſit locus. V. & Eraſmum in adagio ματτυάζειν.

MĂTŬLA, æ. f. [ἀμὶς] Vas aquarium, ſive ad aquam tenendam. Plaut. Moſtel. 2. 1. 39.

> Jam hercle ego vos pro matula habebo, niſi mihi matulam datis.

Matulam pro Meticuloſo vanoque accipere videtur Plaut. in Perſa, 4. 3. 64.

> Tacen', an non taces? nunquam ego te tam eſſe matulam credidi:
> Quid metuis?

MĂTELLA, æ. f. [ἀμίδιον] dimin. a Matula; eſt Aquarium vas, inquit Nonius 19. 2. Varro Endymionibus, Divitum aphocaſchias ad communem revocat matellam.
Matella, Vas in quod urinam reddimus. Martial. 10. 11.

> Diſpeream, ſi tu Pyladi præſtare matellam
> Dignus es.

MATELLIO, ōnis. m. [σκάφιον] dimin. a Matula, inquit Feſtus; & Varro de L. L. 4. 25. Matellio, a matula dictus, & dictus poſteaquam

longius a figura matulæ discessit. Idem de vita P. R. Quæ utilitas postularet trulleum, matellionem, pelvim. Apud Non. 15. 32. Cic. in Parad. 5. 2. Si L. Mummius aliquem istorum videret matellionem Corinthium cupidissime tractantem, &c.

MATŪRUS, a, um. Adj. [ὡραῖος, ὥριμος, πέπων, πέπειρος, πυρηνᾶς] proprie de frugibus dicitur, Quod neque crudum, neque mite, neque caducum, neque nimium coctum, sed in tempore temperatum provenit: ut, Poma matura. Cic. de Senect. 71. Et quasi poma ex arboribus, si cruda sunt, vi avelluntur; si matura & cocta, decidunt, &c.
Arbuta. Lucret. lib. 5. 939.
Messis albescit maturis aristis. Ovid. 5. Fast. 357.
Fœtus maturos edere. Ovid. de Nuce, 93.
Fruges. Virg. 3. Ecl. 80.
Uvæ maturæ vinitor. Virg. 10. Ecl. 36.
Ætas matura, Justa. Ulpian. in l. Cum filiofamilias, in fine. D. de legat. 3.
Maturus ævi, per translationem, pro Sene quandoque accipitur. Virg. 5. Æn. 73. — ævi maturus Acestes.
Animi maturus. Virg. 9. Æn. 246.
Hic annis gravis, atque animi maturus Alethes.
Animo maturus & ævo. Ovid. 8. Met. 617.
Annis maturus. Tacit. 1. Ann. 4.
Ad arma maturus. Sil. lib. 16. 656.
Cibo maturus. Plin. lib. 12. cap. 27.
Militiæ. Liv. 42. 52.
Hic sponsæ maturus illa marito. Stat. 3. Silv. 1. 176.
Filia matura viro. Virg. 7. Æn. 53. conf. Virgo.
Consilium maturum. Claud. de Bell. Get. 116.
Dies. Lucret. lib. 4. 1025. i. e. Tempus maturum & idoneum.
Facultas maturior discendi. Cic. 1. de Orat. 95. Non despero fore aliquem aliquando qui & studio acriore, quam nos sumus, atque fuimus, & otio ac facultate discendi majore ac maturiore, & labore atque industria superiore, &c.
Funeri maturo propior, i. e. Morti vicinior. Hor. 3. Carm. 15. 4.
Gloria. Liv. 2.
Homo [Orator] maturus & mitis. Cic. de Clar. Orat. 287. Ipse Thucydides, si posterius fuisset, multo maturior fuisset & mitior.
Judicium. Cic. pro Cæcin. 7. Si quis quod spopondit, qua in re verbo se uno obligavit, id non facit, maturo judicio, sine ulla religione judicis condemnatur.
Libertas. Liv. 1. [Immatura lib. 2. pr. & ibid. Maturis jam viribus.
Muria matura. Columel. lib. 12. cap. 6. Quum salem per aliquot dies videbis liquescere, ex eo intelliges nondum esse muriam maturam. Itaque subinde alium salem tamdiu ingeres, donec in sporta permaneat integer, nec minuatur: quod quum animadverteris, scies habere muriam maturitatem suam. Paulo post, Est & aliud muriæ maturæ experimentum. Nam ubi dulcem caseum demiseris in eam, si pessum ibit, scies esse adhuc crudam: si innatabit, maturam.
Onus maturum auferre utero. Ovid. 2. Fast. 452.
Papaver maturum ad excipiendum lacrymam. Cels. lib. 5. cap. 25.
Partus. Hor. in Carm. sæcul. 13.
Probitas maturior ævo. Stat. 2. Silv. 1. 40.
Puer alicui rei faciendæ. Quintil. lib. 2. cap. 1. Nos porro quærimus, quando iis, quæ Rhetorice præcipit, percipiendis puer maturus esse videatur.
Reditus. Hor. 4. Carm. 5. 3.
Tempus. Cic. 15. Att. 4. Non recuso id quidem, sed & componendum argumentum est, & scribendi exspectandum tempus maturius.
Tempus maturum vino. Cels. lib. 4. cap. 11. h. e. Ut ægroto detur vinum bibendum.
Tempore maturo adepta conjugium. Catul. 60. 57.
Venter, Tempus pariendi. Ovid. 11. Met. 311.
Virgo matura viro. Virg. 7. Æn. 52. conf. Filia.
Virginitas matura toris. Stat. 1. Achill. 292.
Maturum, significat aliquando Festinum & repentinum. Cic. 7. Verr. 146. Ut etiam illa vox & illa imploratio, civis Romanus sum: quæ sæpe multis in ultimis terris opem inter Barbaros & salutem tulit, ea mortem illis acerbiorem & supplicium maturius ferret. Cæs. 4. Bell. Gall. 20. Etsi in iis locis, quod omnis Gallia ad Septentrionem vergit, maturæ sunt hiemes. Cic. de Senect. 76. Satietas vitæ tempus maturum mortis affert. & 1. Q. frat. 1. Ego tibi spem maturæ discessionis afferebam.
Maturum facere, pro Cito expedire. V. MATURUM, Adv.
Compar. Hor. 2. Carm. 17. 6.
Ah! te meæ si partem animæ rapit
Maturior vis.
Superl. [ὡριμώτατος] Columel. lib. 4. cap. 29. Fecundos & quam maturissimos surculos viti detraxerit.
Maturrimus, alius superl. Tacit. 12. Ann. 65. Robur ætatis quam maturrimum precari.

MATURUM, Adv. Cato apud Gell. 3. 7. Maturum censeo faciundum, ut milites ad verrucam ire jubeas.

MATŪRE, Adv. [ὡρίως, κατὰ καιρὸν, ἐπισπερχῶς] Tempestive, sive Ad tempus. Ter. Eun. 2. 1. 2.
Fac ita ut jussi; deducantur isti. P. faciam. PH. at diligenter.
P. Fiet. PH. at mature. P. fiet. Ibid. 5. 4. 11.
Me reperisse, quomodo adolescentulus
Meretricum ingenia & mores posset noscere;
Mature, ut quum cognorit, perpetuo oderit. Ubi Donat. Mature, Cito, & ante tempus.
Mature duo diversa significat, & Cito, & Tarde. Plaut. in Curc. 3. 10.
Qui homo mature quæsivit pecuniam,
Nisi eam mature parsit, mature esurit. Est enim sensus, Qui homo vix & ægre quæsiit pecuniam. Hæc Charis. lib. 2. Valla exponit, Seriuscule. ut sit sensus; Mature quæsivit, i. e. Tardiuscule; Mature parsit, i. e. Custodierit maturando ac retinendo; Mature esurit, i. e. Cito vel tandem fame laborat. [Mature, i. e. In tempore.
Mature facere aucupium oculis. Plaut. Mil. 4. 1. 43.
Viden' tu illam oculis mature facere, atque aucupium auribus? i. e. Ut festinat audire. Emendati libri habent Venaturam facere.
Quæ si fuit sine mora, matureque decreta, facilius, &c. Cic. 5. Philip. 54.
Mature mittere. Cic. 15. Fam. 1, Hoc autem tempore res sese sic habet, ut nisi exercitum tantum, quantum ad maximum bellum mittere soletis, mature in has provincias miseritis, &c.
Redeat mature, repetatque relicta. Hor. 1. Epist. 7. 97.
Venit ipse mature. Cic. 3. Off. 59.
Mature extollere aliquem ad summum imperium per omnes honorum gradus. Cic. 1. in Catil. 28.
Compar. Cic. 4. Acad. 9. Quo quidem & maturius venimus, quod erat constitutum, &c. Et 5. Verr. 60. Eo celerius de isto transigamus, quo maturius ad Apronium veniamus. Et Liv. 6. 23. Patere te vinci consilio, ut maturius bello vincas.
Superl. cui Tardissime opponitur. Cic. pro Cæcin. 7. Nam ut quæque res est turpissima, sic maxime & maturissime judicanda est; at ea, in qua existimationis periculum est, tardissime judicatur.
Dicitur etiam Maturrime, per contractionem, quemadmodum Celerrime. Cæs. 1. Bell. Gall. 33. Quibus rebus quam maturrime occurrendum putabat.

MATURĬTAS, ātis. f. [ὡριμότης, ὡρία] Tempus maturum. Cic. 2. de Nat. Deor. 119. Sol mundum omnem sua luce compleat, ab eoque luna illuminata graviditates & partus afferat, maturitatesque gignendi. Maturitas frugum. Idem 1. Tusc. 68.
Ingenium celeriter maturitatem assecutum. Cic. 2. de Orat. 88. Non potest in eo esse succus diuturnus, quod nimis celeriter est maturitatem assecutum.
Festinata maturitas occidit celerius. Quintil. in proœm. lib. 6.
Firma lactis maturitas. Columel. lib. 7. cap. 9.
Inchoata maturitas. V. INCHOO.
Animadvertendi maturitas, Facultas idonea. Cic. 9. Fam. 14. Ut res ipsa maturitatem tibi animadvertendi omnium consensu daret.
Ætatis. Cic. 6. Fam. 18. Etsi abest maturitas ætatis: jam tamen personare aures ejus hujusmodi vocibus non est inutile.
Dicendi. Cic. de Clar. Orat. 161. Quod idcirco posui, ut dicendi Latine prima maturitas, in qua ætate exstitisset, posset notari.
Orationis. Cic. de Clar. Orat. 8. Quumque ipsa oratio jam nostra canesceret, haberetque suam quandam maturitatem, &c.
Sceleris. Cic. 1. in Catil. 31. Nescio quo pacto omnium scelerum, ac veteris furoris & audaciæ maturitas, in nostri Consulatus tempus erupit.
Senectutis. Cic. de Senect. 33. Ut enim infirmitas est puerorum, & ferocitas juvenum, & gravitas jam constantis ætatis: sic senectutis maturitas, naturale quiddam habet, quod suo tempore percipi debeat.
Virtutis. Cic. pro Cœl. 76. Quæ studia in his jam ætatibus nostris contractiora esse debent; in adolescentia, tanquam in herbis, significant quæ virtutis maturitas, & quantæ fruges industriæ sint futuræ.
Nondum est maturitas illud faciendi, i. e. Nondum est tempus maturum. Cic. 1. Att. 17. Inducendi Senatusconsulti maturitas nondum est.
Assequi maturitatem. V. ASSEQUOR.
Capere maturitatem. V. CAPIO.

MATŪRO. [πεπαίνω, πέπτω] āre. Accelerare, ita ut adhibeatur industriæ celeritas, & diligentiæ tarditas; ex quibus duobus contrariis fit maturitas, ut neque aliquid citius, neque serius fiat.
Maturare aliquid sole. Plin. lib. 15. cap. 7. Alii foliorum mollissima decoquunt in oleo, & exprimunt; alii dejecta ea in oleum prius, sole maturant.
Olivas muria. Pallad. in Novembri, cap. 22. Electas olivas muria maturabis. *Tu feras meurir en saulmure.* Quidam legunt Macerabis, sed inepte. Sic enim loquitur Columel. lib. 12. cap. 47. Quum muria dura Pausea alba maturuerit, omne jus defundatur. Muria dura, duo sunt ablativi.
Ova. Plin. lib. 9. cap. 57.
Pomum. Plin. lib. 16. cap. 25. Floret prima omnium amygdala mense Januario, Martio vero pomum maturat.
Uvas. ut, Tibul. lib. 1. 4. 19.
Annus in apricis maturat collibus uvas.
Maturat arbor, Subaudi Fructum. Plin. lib. 16. cap. 25. Serotino quædam germinatu florent, maturantque celeriter, sicuti morus.
Dicimus (ut ex præcedentibus, & sequentibus exemplis est manifestum) Maturare, absolute; & Maturare rem aliquam. Cic. ad Brut. 10. Quod ut faceres, idque maturares, magnopere desiderabat Resp.
Cœpta maturare. Liv. 24. 13.
Fugam. Virg. 1. Æn. 141.
Mortem alicui. Cic. pro Cluent. 171. Huic mortem maturabat inimicus, quod illi unum in malis perfugium erat calamitatis. Et Cels. 7. 26. In vesica vero non tuto vel hi conquiruntur vel attrahuntur, quoniam ubi illam convulnerarunt, ex distentione nervorum mortem maturant.
Maturare, Perficere. Quintil. in Epist. ad Tryphonem, Nam ipse eos nondum opinabar satis maturavisse. Quidam legunt Maturuisse; idque rectius, nempe a verbo Maturesco.
Maturare cum infin. ut, Maturare proficisci, i. e. Mature proficisci. & Maturare facere funus. Liv. 2. 38. Te exspecto & oro ut matures venire. Cic. 4. Att 1. Ter. Heaut. 3. 1. 87.
— quod sensisti illos me incipere fallere,
Id ut maturent facere. Sallust. Catil. cap. 36. Antonius Catilinam cum exercitu persequi maturet.
Maturare in. Pontanus (haud scio quo exemplo) de Bello Neap. lib. 1. In Apuliam maturavit. H. St.
Multa de hoc verbo Gell. 10. 11.

MATŪROR, pass. Idem quod Maturesco infra. Plin. 15. 18. Novissima sub hieme maturatur chelidonia.

MATURĀTUS, a, um. Partic. [πέπαντος, πεπαινόμενος] Maturum factum. Cic. de Senect. 53. Primo est peracerba gustatu; deinde maturata dulcescit.
Maturatum negotium, Acceleratum, aut perfectum. Et apud Plin. Maturata concoctio, Perfecta. [Immo, Concoctione maturata, vel potius, ut legendum arbitror Concoctioni. i. e. Ad concoctionem. Locus est lib. 11. Segm. 79. Negotium quoque Maturum puto, non Maturatum dicendum, ut Res matura Liv. 2. 45.
Maturato, ablativus junctus cum hac dictione Opus; ut, Maturato est opus, h. e. Celeritate & diligentia. Liv. 24. Idem 1. 58. Ut cum singulis fidelibus amicis veniant; ita facto, maturatoque opus esse, rem atrocem incidisse.

MATURĀTE, Adv. [ἐπειγομένως] Festinanter. Liv. 32. 16. Jussis ceteris, quantum maxime possent maturate sequi. [An Maturato?
Maturate properare. Plaut. Pseud. 4. 7. 58.

MATURĀTIO, ōnis. f. [ἔπειξις] Auctor ad Heren. lib. 3. 3. Dolus consumitur in pecuniam, pollicitationes, dissimulationes, maturationes, mentiones, & ceteras res.

MATURESCO, [περκάζω, ὑποπερκάζω] ĕre. Maturum fieri; a Matureo derivatur. [Non necessario.] Plin. lib. 11. cap. 11. pr. Quum mella cœperunt maturescere, abigunt eos. Scil. Fucos. V. Columel. lib. 3. ad fin. Cæs. 6. Bell. Gall. 28. Ipse, quum maturescere frumenta inciperent, ad bellum Ambiorigis profectus.
Lucus maturuit pleno anno. Ovid. 11. Met. 191.
Annis nubilibus maturuit puella. Ovid. 14. Met. 336.
Partus maturescunt septem nonnunquam, aut, ut plerumque, novem lunæ cursibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 69.
Libros nondum opinabar satis maturuisse. Quintil. in Epist ad Tryphonem, h. e. Satis castigatos & recognitos ut emitterentur, sicut virgo matura viro emittitur.
Vites maturescunt. Plin. lib. 16. cap. 25.
In semen maturescere. Plin. lib. 18. cap. 16.

MATURESCENS, entis. Partic. [περκάζων] Plin. lib. 21. cap. 3. Malus Assyria omnibus horis pomifera est, aliis cadentibus, aliis maturescentibus, aliis subnascentibus.

MĀTŪTA, æ. f. [Λευκοθέα] seu, addito epitheto, Mater Matuta, Aurora a nostris dicitur, quæ a Græcis Λευκοθέα. Cic. 1. Tusc. 28. Quid Ino Cadmi filia? nonne Leucothea nominata a Græcis, Matuta habetur a nostris? Adde eundem 3. de Nat. Deor. 48. & Ovid 6. Fast. 545. Templi ejus meminit Liv. 6. 33. Dicta est quod matutino tempori præsit. vel a Mano i. e. Claro, ut Nonio 1. 337. vel Bono, ut Festo placet. Fabulam de Ino in Matutam versa refert Serv. in 5. Æn. 241. V. INO.

MĀTŪTĪNUS, a, um. Adj. [πρωϊνὸς, ἑωθινὸς] ut, Tempus matutinum pro Mane. Cic. 1. Att. 15. Itaque quum bene completa domus est tempore matutino, &c.
Alites matutini. Propert. lib. 1. 16. 46.
Cliens, Mane salutatum cursans. Martial. lib. 12. 69.
Dies. Plin. lib. 8. cap. 32. ad fin.
Frigora. Hor. 2. Serm. 6. 45.
Horæ. Apud Plin. 28. 6. extr.
Pastus. Plin. lib. 12. cap. 17.
Pruina. Propert. lib. 2. 9. 41.
Radiis juga subdita matutinis. Ovid. 1. Met. 62.
Salutatio. Cic ad Brut. 4.
Tempora. Ovid. 3. Met. 581. & Cic. 7. Fam. 1.
Umbræ. Plin. lib. 16. cap. 13.
Matutinis omnibus, pro Quolibet mane. Plin. lib. 10. cap. 43.
Matutino, pro Mane; & subauditur Tempore. Plin. lib. 7. cap. 53. Nullis evidentibus causis obiere, dum calciantur matutino, duo Cæsares. Quintil. lib. 12. cap. 8. Pridie ad se venire litigatorem, aut eodem matutino jubent.
Mututinus homo. Virg. 8. Æn. 465.
Nec minus Æneas se matutinus agebat. Ubi Servius; Rem temporis, ad personam transtulit.
Matutinus, Epitheton Jani, quod ab eo diei & anni principium ducatur. Hor. 2. Serm. 6. 20.
Matutine pater, seu Jane libentius audis. Ubi Schol. Vet. Janum, inquit, invocat, quod temporum sit Deus & præsit rebus incipiendis, quas matutino tempore recte incipere solemus, sive in urbe, sive ruri. Alibi tamen hoc Jani epitheton non memini legere, nec habet Macrob. lib. 1. Sat. cap. 9. ubi de Jani nominibus.

M A V

MAVELIM, MAVELLEM. MAVOLO. V. MALO, mavis.

MAUMET, Mahumed, sive Magmed, (utroque enim modo dicitur) Is qui magnam Orientis partem religione perversa implicuit, uti proditum est, morbo comitiali fuit obnoxius. Id quum animadvertisset uxor, & eo nomine plurimum indignaretur, ac rogaret subinde quid esset: Desine (inquit) mirari, morbus abest: sed quum adventantis numinis vim pati nequeam, mente collabor, ac stupent membra. Communis est hæc prophetarum affectio, quorum me esse unum, scias velim. Hac fraude delinita mulier; quem odisse cœperat eventus atrocitate, commenti versutia, ut divinum suspicere virum coacta est, quæ illuc denique prorupit fraus, ut illum moriens ex asse hæredem institueret. Quæ res potentiæ, quam mox adeptus est amplissimam, exordia præbuisse narratur. Cælius.

MAVORS, V. MARS.

MAVORTE, & MAVORTES, is. m. & MAVORTIUM, seu MAFORTIUM, i. n. Genus vestis muliebris, quæ & Ricinium dicitur. V. Serv. ad Virg. 1. Æn. 286. & Isidor. 19. 25. Non. 14. 33. Lex. Pitisc. in Mafortium.

MAURELLA, æ. f. Herba, de qua Macer. 2. 34.

MAURĬTĀNIA, [Μαυριτανία, Μαυρουσία] Africæ regio extrema, versus Gaditanum fretum, & Occidentalem Oceanum. In ea Antæus gigas regnasse dicitur, ab Hercule victus. Est autem duplex, Cæsariensis a Cæsarea, & Tingitana a civitate Tingi. Dictaque est Mauritania, a μαῦρον, quod est nigrum; quod nigros habeat colonos. Gignit simias, dracones, struthiones, & elephantos.
Rex Mauritaniæ. Cic. pro Sull. 56.

MAURI, [Μαῦροι, Μαυρούσιοι] Populi qui Mauritaniam regionem incolunt. Eos fuisse Indos, & Hercule duce cum innumera aliarum gentium multitudine, in hæc loca pervenisse multi crediderunt, ut Strabo lib. ult. scribit. Sallust. certe in Jugurthino cap. 18. Mauros & Numidas, reliquosque, qui maritimam Africam cultiorem reddiderunt, Medos, Armenios, Persas, & Phœnices fuisse indicat. Hi Romanis, bellis Punicis, maxime autem rebus contra Jugurtham gestis innotuerunt. V. Strab. lib. ult.
Incocti corpora Mauri. Sil. lib. 17. 633.
Leves. Claud. de 3. Cons. Hon. 54.
Occidui. Lucan. lib. 3. 294
Terrificus nigris prorumpit Maurus in armis. Sil. lib. 7. 682.

MAURUS, a, um. Adj. [Μαῦρος] pro Mauritanus, sive Mauritanicus. ut, Mauri jaculi. Hor. 1. Carm. 22. 2.
Unda Maura, i. e. Mauritanica. Hor. 2. Carm. 6. 3.
— ubi Maura semper Æstuat unda.

MAURĬCUS, a, um. Adj. Martial. 5. 29.

MAURICE, Adv. [Μαυριστὶ] Gell. lib. 2. cap. 25.

MAURŪSIUS, a, um. Adj. [Μαυρούσιος] Idem. ut, Arundo Maurusia. Sil. lib. 10. 400.
At multa thorax perfossus cuspide; & hærens
Loricæ interdum Maurusia pendet arundo. i. e. Telum ab hoste Mauro immissum.
Gens. Virg. 4. Æn. 206.
Præda. Sil. lib. 16. 554.
Tellus. Claud. 2. Cons. Stilich. 278.

MAURUSIĂCUS, a, um. Adj. Idem, quod Maurusius. Martial. 12. 67.
Gemmantes prima fulgent testudine lecti
Et Maurusiaci pondera rara citri.

MAUSŌLUS, i. m. [Μαύσωλος] dictio trisyllaba; fuit, inquit Gellius, ut Marcus Cicero ait, Rex terræ Cariæ: ut quidam Græcarum historiarum scriptores dicunt, Præfectus provinciæ Græcæ, quem σατράπην Græci vocant. Is Mausolus, ubi fato perfunctus est, & inter lamenta & manus uxoris funere magnifico sepultus est, Artemisia luctu atque desiderio mariti flagrans, ossa, cineremque ejus mista odoribus, contusaque in pulveris faciem, aquæ indidit, ebibitque: multaque alia violenti amoris indicia fecisse dicitur. Molita quoque est ingenti impetu operis, conservandæ mariti memoriæ causa sepulchrum illud memoratissimum, dignatumque memorari inter septem omnium terrarum spectacula. Hactenus Gell. lib. 10. cap. 18.

MAUSOLĒUM, i. n. [Μαυσωλεῖον] tetrasyllabum. Monumentum Mausoli regis Cariæ, de quo V. in dict. præced. Adde Vitruv. lib. 1. cap. 8. Plin. lib. 36. cap. 5. & Herodotum lib. 7. Hoc sepulchrum attollebatur in altitudinem vigintiquinque cubitis, cingebatur columnis triginta & sex. Ab hoc sepulchro, Omnia pretiosa sepulchra Mausolea dicuntur. Unde Suet. in August. cap. 100. Sepulchrum Cæsarum appellavit Mauseolum, quod exstruxit Augustus. Idem in Caligula cap. 15. Duobus ferculis mausoleo intulit. Flor. 4. 11. extr. Quod ubi desperavit a Principe (Cleopatra) servarique se triumpho vidit, incautiorem nacta custodiam in Mausoleum se, sepulchra regum sic vocant, recipit. Martial. lib. Spectac. 1.
Aere nec vacuo pendentia Mausolea
Laudibus immodicis Cares in astra ferant.

MAUSOLEUS, a, um. Adj. [Μαυσώλειος] Propert. 3. 1. 59.
Nec Mausolei dives fortuna sepulchri.

MAUSOLI, [Μαυσωλοὶ] dicti sunt Cares, Asiæ populi, a Mausolo rege, Artemisiæ viro. Steph.

MAUSOS, [Μαυσὸς] Agri Corinthii vicus est Stephano.

M A X

MAXIES, [Μάξυες] Africæ populi, a Trojanis (ut ipsi gloriantur) orti, qui dextram partem capitis comatam gestant, sinistram radunt, & corpus minio tingunt. Auctor Herodot. lib. 4.

MAXILLA, æ. f. [παρειὰ] diminutivum a Mala, ut putavit Priscianus lib. 3. cap. de Diminutivo. Verum Mala a Maxilla fit per detractionem litteræ mediæ, auctore Cic. in Orat. 153. Quomodo (inquit) vester Axilla, Ala factus est, nisi fuga litteræ vastioris? quam litteram etiam e maxillis, e taxillis, & vexillo, & paxillo consuetudo elegans Latini sermonis evellit. V. AXILLA. [Significationem quidem Maxilla diminutivi non habet. At habent alia ejusdem formæ. Itaque pro sententia Oratoris Romani pugnare nolim.
Maxilla, In qua fixi sunt dentes; quamvis etiam de parte exteriore quandoque dicatur, quæ barbam emittit. Pers. 4. Sat. 36. pro Pectine dentato posuit,
Tu, quum maxillis balanatum gausape pectas,
Inguinibus quare detonsus gurgulio exstat? [Forte Detonsis. Ceterum expositio falsa est. Nam versu priore grandiusculæ barbæ periphrasis est, quæ pecti possit, ut optime explicuit Nebrissensis, quem V.
Ordo maxillarum. Plin. lib. 11. cap. 37.
Thesaurus maxillarum. V. THESAURUS.

MAXILLĀRIS, e. Adj. [παρειαῖος, γόμφιος] Quod ad maxillam pertinet. ut, Dens maxillaris, qui & Molaris dicitur. Plin. lib. 23. Maxillaresque ita sanari dentes præcipue putant.

MAXIME, Adv. superl. a Magis, V. MAGIS.

MAXĬMĪNUS, i. m. [Μαξιμῖνος] Thrax genere, ut in nummis vocatur, C. Julius Verus Maximinus, in pueritia pastor, per honorum militarium gradus promotus, corporis proceritate & viribus, & militarium operum peritia, Alexandro Severo commendatus, ab eodemque tironibus præfectus, ab his, occiso Alexandro, Imperator & Augustus salutatus est. A senatu tamen, ob sævitiam & ignobilitatem generis contemptus & hostis judicatus, in obsidione Aquilejæ a suis militibus anno v. imp. una cum Maximo filio, jam Cæsaris & Germanici cognomine decorato, occisus est. Tantæ voracitatis, & bibendi adeo avidus fuisse memoratur, ut sæpe illum opera diurna vini amphoram capitolinam persiccasse scribat Cordus, & carnis vorasse libras quadraginta vel sexaginta quoque. V. Herodian. lib. 6. Capitol. in vita utriusque, Eutrop. lib. 9. pr. & Victor uterque.

MAXIMOPERE, MAXIMUS. V. MAGNUS.

MAXYES, V. MAXIES.

M A Z

MĀZA, [μάζα] quæ & Massa dicitur, solet ex farina, oleo & aqua confici, aut etiam ex lacte, secundum Suidam. V. dictionaria Græca.

MĀZĂCA, [Μάζακα] Civitas est Cappadociæ, teste Plin. lib. 6. cap. & segm. 3. Sub monte Argæo, Mazacam, quæ nunc Cæsarea nominatur. Inde, Mazacæ populi, eidem lib. 6. cap. 7. Eusebius in Chronicis num. 2036. Tiberius multos reges ad se per blanditias evocatos nunquam remisit, in quibus & Archelaum Cappadocem, cujus regno in provinciam verso, Mazacam, nobilissimam civitatem, Cæsaream appellari jussit. Ubi Scalig. V. Hinc

MAZACĒNUS, a, um. [Μαζακηνὸς] Adj. gentile, & MAZAX, ăcis. [Μάζαξ] Suet. in Neron. cap. 30. Turba Mazacum. [Hoc gentile agnoscit

ſoit Steph. quum inquit, λέγεται κὴ, Ἀπὸ Μαζάκων. Niſi Mazacas Libyæ intelligit, qui ab ipſo Μάζυες vocantur. Salmaſius tamen Mazicum, vel Mazucum legendum contendit, V. mox MAZAX.

MAZÆUM, [Μαζαῖον] Bithyniæ oppidum, teſte Stephano in dictione Ἀμαζόνιον.

MAZÆI, [Μαζαῖοι] Pannoniæ populi ſunt, apud Strab. lib. 7.

MAZARES, [Μαζάρης] ex Medorum Satrapis fuit, qui Prienenſes in Cyri ditionem redegit. V. Herod. lib. 1.

MAZĂRA, V. MATARA.

MĀZAX, ăcis. m. [Μάζαξ] Africæ populus, qui in torquendis miſſilibus non eſt inferior Medis. Beroaldus in illud Lucan. lib. 4. 681.

— æquaturuſque ſagittas
Medorum, tremulum quum torſit miſſile Mazax.

Dicebantur & Mazaces equites, qui in comitatu nobilium erant fere ex Africa. Suet. In vita Neronis cap. 30. extr. Phalerata cum Mazacum turba atque curſorum. Quin & Nemeſianus Cyneg. 261. equos Mazacas laudat, qui ex interiore Africa erant.

Quemque coloratus Mazax deſerta per arva
Pavit, &c.

[Immo non Equos, ſed Equiſones. V. not. Ulit. in loc. & in Suet. Torr. Caſaub. Salmaſ. Cellar. Geogr. Ant. 4. 6. 47. & quæ ſupra in MAZAGA.

MAZERAS, Fluvius in ora maris Hyrcani. V. Plin. lib. 6. cap. 16.

MĀZŎNŎMUM, i. n. [μαζόνομον] Græca dictio, qua Lanx grandior ſignificatur, ut ait Acron, quo cibi feruntur in convivia. Hor. 2. Serm. 12. 86.

Mazonomo pueri magno diſcerpta ferentes
Membra gruis.

Varr. 3. de R. R. cap. 4. Ut in eodem tecto ornithonis incluſum triclinium haberet, ubi delicate cœnitaret, & alios videret in mazonomo poſitos coctos, alios volitare circa feneſtras captos.

M E

ME. Mecum, Meus, Menſis. MED. Medicus, Medius. MEN. Menenia. MENS. Menſa, Menſis. MER. Mercator, Mercurius, Mercurialis. MER. S. Mercurio ſacrum. MER. AN. XXXVIIII. Meruit annis 39. MES. Menſes, Menſis. MET. Metius. MEVAN. NAT. Mevania natus.

ME, accuſativus, & ablativus, [ἐμὲ] ab Ego, mei.

Me, pro Mihi, inquit Feſtus, dicebant antiqui; ut Ennius, quum ait lib. 2.

Si quid me fuerit humanitus, ut teneatis, &c.

conf. Plaut. Moſt. 5. 2. 44; 1. 3. 65. & Aul. 4. 10. 46. & Parei Lex. Crit. p. 724.

MEAPTE, ablativus cum ſyllabica adjectione; Mea propria, ſive Mea ipſius. Ter. Heaut. 4. 3. 8.

Atque ita me di ament, ut ego nunc non tam meapte cauſa
Lætor, quam illius.

conf. Plaut. Pœn. 1. 3. 37. & Moſt. 1. 2. 77.

MEABILIS, MEATUS. V. MEO.

MEARUS, Fluvius eſt Hiſpaniæ in ora Aſturum, ut eſt apud Pomponium Melam lib. 3. cap. 1.

M E C

MĒCĂPHRŎDĪTON, [μηκαφρόδιτον] Species eſt papaveris, ſpumeum habens ſemen; unde etiam a Dioſcoride μήκων ἀφρώδης, hoc eſt ſpumeum papaver appellatur.

MECASTOR, Jurandi adverbium. Feſtus, Mecaſtor & Mehercules, jusjurandum erat; quaſi diceretur, ita me Caſtor, ita me Hercules; ut ſubaudiatur juvet. Ter. Hec. 1. 2. 8.

Philotis, ſalve multum. P. o ſalve, Parmeno.
SY. Salve mecaſtor Parmeno. P. & tu edepol Syra.

Ubi Donatus, Olim ſalutantes addebant jusjurandum, ut hoc ſedulo facere viderentur. ME, aut adjectio eſt, & abundat; aut poſitum eſt pro μὰ ſyllaba, ut Græci μὰ τὸν Ἀπόλλωνα dicunt.

Mecaſtor, Jusjurandum erat feminarum proprium, ſicut viri per Herculem dejerabant. Edepol autem, quod eſt per Pollucem jurare, viro & feminæ commune eſt. Rationem vide apud Gell. lib. 21. cap. 6.

MĒCHĂNĬCUS, i. m. [μηχανικὸς] Faber, opifex eorum operum, quæ ingenio ſimul ac manibus fiunt. ἀπὸ τῆς μηχανῆς, quod inventionem ſignificat. V. MACHINA. Sueton. in Veſp. Auguſt. cap. 18. Mechanico quoque grandes columnas exigua impenſa perducturum in Capitolium pollicenti, præmium pro commento non mediocre obtulit.

MECHANICUS, a, um. Adj. [μηχανικὸς] ut, Ars mechanica, i. e. Fabrilis. Firmic. lib. 6. cap. 31. Hæc genitura divinum facit artis mechanicæ repertorem. Paulo poſt, Hic eſt Syracuſanus Archimedes, qui Romanos exercitus mechanicis artibus ſæpe proſtravit. Adde Gell. 10. 12.

MECHANĬCE, es. f. Ars mechanica. V. Voſſ. de Scient. Mathemat. p. 264.

MECHANICÔS, Adv. Græcum [μηχανικῶς] Vitruv. 10. 1. Sunt alia quæ mechanicôs, alia quæ organicôs moventur.

MECHANĒMA, ătis. n. [μηχάνημα] Artificium, commentum. Sidon. 1. 9. Deus bone quæ ille digitis mechanemata facit.

MECŒNAS, V. MÆCENAS.

MĒCŌNĒ, [Μηκώνη] Civitas in Sicyone, in qua honores diſtribuerunt dii, quod ſignificat Heſiodus in Theog. 535. quum ait,

Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
Μηκώνῃ.

Sed & Callimachus Meconem appellat μακάρων ἕδραν, id eſt beatorum ſedem. Meminit hujus Cæl. lib. 12. cap. 12. V. & Strab. lib. 8.

MĒCON, ōnis. f. [μήκων] Papaver. V. Plin. 20. 19. & 27. 12. Apul. de Herb. 53. 91.

MĒCŌNIS, ĭdis. f. [μηκωνὶς] Lactucæ atræ genus, a ſimilitudine quadam ad meconium, i. e. papaveris ſuccum. Plin. lib. 19. cap. 8. Eſt etiamnum alia diſtinctio atræ, quæ meconis vocatur, a copia lactis ſoporiferi, quanquam omnes ſomnum parere creduntur. Apud antiquos Italiæ hoc ſolum genus earum fuit, & ideo lactucæ nomen adeptæ. Idem lib. 20. cap. 7. ſub finem, Et amara lactenſque, quam meconidem vocavimus.

MĒCŌNĪTES, [μηκωνίτης] Gemma eſt papaveris ſimilitudinem exprimens, de qua Plin. lib 37. cap. 10.

MĒCŌNIUM, i. n. [μηκώνιον] Papaveris ſuccus, opio ignavior. Plin. 20. 18; 25. 12. & 13; 28. 8; 32. 3.

MĒCŪM, [μετ' ἐμοῦ] i. e. Cum me. Cic. in Orat. 154. Ex eo eſt Mecum,

& Tecum, non Cum me, & Cum te, ut eſſet ſimile illis Vobiſcum atque Nobiſcum. Plaut. Ciſt. 3. 15.

— nihil mecum tibi,
Mortuus tibi ſum; hanc ut habeo, certum eſt non amittere.

Indignabar mecum. Virg. 2. Æn. 93.

Mecum cogito. Vide ANIMUS. Statutum & deliberatum cum animo. H. St.

Mecum ſimul. Cic. 3. Att. 8. Atque utinam jam ante vidiſſes, neque totum animum tuum mærori mecum ſimul dediſſes.

Mecum una. Ter. Hec. 1. 2. 56. Ut colloqui mecum una poſſit.

Mecum una ſimul. Ter. Heaut. 5. 1. 34.

Clinia hæc fieri videbat? M. quidni? mecum una ſimul.

Mecum haud ſentit. Ter. And. 2. 1. 26.

Sponſam tuam amat. P. næ iſte haud mecum ſentit.

Mecum, Intra me, vel apud me. Ter. Hec. 1. 2. 32.

Ita me di bene ament, haud propterea te rogo,
Ut hoc proferam: ſed ut tacita mecum gaudeam.

Mecum, Apud me, & Secum, Apud ſe. Vide APUD. H. St.

MĒCȲBERNA, [Μηκύβερνα] Macedoniæ oppidum; &

MECYBERNÆUS, a, um. Adj. [Μηκυβερναῖος] ut Mecybernæus Sinus, eidem oppido adjacens. V. Plin. lib. 4. cap. 10.

M E D

MEDDIX, Summi magiſtratus nomen erat apud Oſcos. Ennius.

Summus ibi capitur Meddix, occiditur alter.

V. MEDIXTUTICUS.

MĒDĒA, [Μήδεια] Filia Æetæ regis Colchorum, ex Idyia conjuge, ut vult Cic. 3. de Nat. Deor. 48. quæ Iaſonem ex Theſſalia cum Argonautis profectum amavit. Cui quum juraſſet ille eam ſe nunquam relicturum, adjumento ei fuit, ut vellus aureum acquireret, & pervigilem draconem occideret. Quum igitur cum Iaſone clam abiret, & pater eam perſequeretur, ut illum retardaret, fratrem ſuum parvulum nomine Ægialeum, vel vel Abſyrtum, quem ſecum habebat, occidit, & ejus corpus membratim diſcerpſit. (V. Cic. l. c. & pro Lege Manil. 22.) Quumque jam multis annis cum Iaſone vixiſſet in Græcia, & aliquot filios ex illo ſuſcepiſſet, Iaſon eam repudiavit, & Glaucam, ſive Creuſam, ut alii vocant, Creontis regis filiam duxit. Medea repudiata filios Iaſonis occidit, & regia incenſa, Glaucam & Creontem exuſſit: Iaſon vero ſeipſum interfecit. Poſtea Medea facta eſt uxor Ægei regis Athenienſis. Deinde in Aſiam refugit, ubi ex rege Medum filium ſuſcepit, a quo Media provincia appellata eſt. V. Steph. in Μηδία, Juſtin. lib. 42. 2. & 3. Fuit autem Medea venefica, & incantatrix inſignis. Vocatur Æetias a nomine patris, & Colchis a regione patria. V. Ovid. 7. Met. fab. 1. & 12. Epiſt. Senec. Medea, Solin. cap. 8.

Barbaræ Medeæ venena. Hor. Epod. 5. 61.

MEDĒIS, ĭdis. patronymicum f. pro poſſeſſivo. Ovid. 2. de Arte Am. 101.

Non facient ut vincat amor, Medeides herbæ, &c.

Medeides herbæ, h. e. Veneficæ, quibus utebatur Medea.

MEDEA, æ. f. Gemma nigra. Plin. 37. 10.

MEDELA, V. MEDROR.

MĔDEON, [Μεδεὼν] Duorum vicorum nomen eſt apud Strabonem, lib. 9. quorum alterum in Phocide collocat ad ſinum Criſſæum; alterum in Bœotia, non procul ab Oncheſto.

MEDERGA, [πρὸς ἐμὲ] pro Erga me; interpoſitum eſt D, propter hiatum vocalium. Plaut. Epid. 3. 3. 9.

Ego me excruciare animi, quaſi quid filius
Meus deliquiſſet mederga, &c.

MĔDEOR, [ἀκέω, ἰάομαι, ἀλθαίνω, φαρμακεύομαι] ēri. dep. a Medius deducit Perottus, quod mediis quibuſdam, hoc eſt temperatis rebus hoc fieri oporteat. Eſt autem Mederi, Auxilium malo afferre. Plin. lib. 12. cap. 3. Malus Aſſyria, quam alii vocant Medicam, venenis medetur.

Mederi, cum accuſativo. Ter. Phorm. 5. 4. 2.

Quam ſcitum eſt ejuſmodi parare in animo cupiditates,
Quas, quum res adverſæ ſint, paulo mederi poſſis.

Et Cic. 1. Q. frat. 1. 24. Mederi incommoda hominum. [Immo Incommodis, ut in libris emendatis legitur. An apud Ter. Queis? V. not. Bentl.

Mederi contra ſerpentium ictus. Plin. lib. 9. cap. 31.

Mederi erroribus. Plin. in Panegyr. cap. 46. extr. qua conſtructione potiſſimum gaudet. Cic. 16. Fam. 10. Cui quum cuperem mederi, & ut arbitror, poſſem, cupiditates certorum hominum impedimento mihi fuerunt. Et 12. Fam. 10. Sunt permulta, quibus erit medendum.

Amori. Ovid. 9. Met. 652.

Capiti. Cic. pro Roſc. Amer. 128. Intelligo me errare, qui cum capiti mederi debeam, reduviam curem.

Inopiæ. Cæſ. 5. Bell. Gall. 24. Ad hunc modum diſtributis legionibus, facillime inopiæ frumentariæ ſeſe mederi poſſe exiſtimavit.

Labori alicujus. Ovid. 7. Met. 837.

Morbo. Cic. 2. de Orat. 186.

Reip. pro Opem ferre. Cic. pro Sext. 31. Ut afflictæ & perditæ Reip. quantum poſſet, mederetur. Ibid. 135. Ii medentur Reip. qui exſecant peſtem aliquam, tanquam ſtrumam civitatis.

Religioni. Cic. 6. Verr. 114. Medemini religioni ſociorum, conſervate veſtram auctoritatem.

Timori alicujus. Ovid. 9. Met. 774.

Vulneribus. Cic. 3. Tuſc. 54. Et 2. de Orat. 186.

Medendi, do, dum. Virg. 12. Æn. 46.

— exſuperat magis, ægreſcitque medendo.

Ubi Servius; Medendo, Dum ei medetur: nam gerundi modus eſt a paſſiva ſignificatione. [i. e. Inter medendum.

Ars medendi. Ovid. 2. de Arte Am. 735.

Utilis medendi radix. Ovid. 5. Epiſt. 147.

Sumitur etiam paſſive. ut, Medendæ valetudini, nullam divinam humanamque opem non adhibuit. Sueton. in Tit. cap. 8. [Niſi forte Medendi legendum.

MEDENS, entis. Partic. ut, Medentes manus. Apul. de Philoſ. mor. p. 21. Verba medentia. Stat. 2. Silv. 1. 5.

Subſtantive, Medicus. Plin. Paneg. Traj. cap. 22. Te parvuli noſcere, oſtentare juvenes, mirari ſenes, ægri quoque, neglecto medentium imperio, ad conſpectum tui, quaſi ad ſalutem ſanitatemque prorepere.

Artes medentum. Ovid. 15. Met. 629. Adde Lucret. 1. 834.

MEDĒLA, æ. f. [ἄκος, φαρμακὸν] Auxilium. Julius Firmicus lib. 4. cap 2. Tales decernit ægritudines, quibus curandi gratia, medela cauteriorum aduſtionibus conferatur. Gell. lib. 17. cap. 16. Ipſum autem regem aſſiduo talium medelarum uſu a clandeſtinis epularum inſidiis caviſſe. De Mithridate loquitur, & ejus antidoto. Idem lib. 20. cap. 1. Non enim profecto ignoras legum opportunitates, & medelas, pro temporum moribus, & pro rerum publicarum generibus, ac pro utilitatum præſentium rationibus, proque vitiorum, quibus medendum eſt, fervoribus, mutari atque flecti. Quintil. Declamat. 13. Nobis habere medelam non liceat, vobis liceat habere venena?

Medelæ animorum & corporum. Gell. lib. 4. cap. 13. Tanta prorſus eſt affinitas corporibus hominum mentibuſque, & propterea quoque vitiis aut medelis animorum & corporum.

Facere medelam. Gell. lib. 12. cap. 5. Quum Taurus & medicos arceſſiſſet, collocutuſque de facienda medela eſſet, &c.

MEDĬCUS, a, um. Adj. [ἰατρικὸς] Quod eſt medici, vel Quod ad medendum accommodatum eſt. Virg. 3. Georg. 455.

Dum medicas adhibere manus ad vulnera paſtor
Abnegat.

Ars. Tibull. lib. 2. 3. 14.

Ope medica juvare aliquem. Ovid. 2. Amor. 9. 8.

Uſus. Plin. lib. 22. cap. 8.

MEDĬCUS, i. m. [ἰατρὸς, ἰατὴρ, ἀκέστης, ἰατροτέχνης] Qui medendi artem profitetur. Cic. pro Cluent. 57. Jam hoc quoque prope iniquiſſime comparatum eſt, quod in morbis corporis, ut quiſque eſt difficillimus, ita medicus nobiliſſimus atque optimus quæritur; in periculis capitis, ut quæque cauſa difficillima eſt, ita deterrimus, obſcuriſſimuſque patronus adhibetur.

Medicus, a Medicina dictus. Varr. de L. L. lib. 4. 18. pr. Artificibus maxima cauſſa ab arte, id eſt ab arte medicina ut ſit medicus, a ſutrina, ſutor; non a medendo ac ſuendo, quæ omnino ultima. [Immo, quicquid Varroni videtur, a Verbo eſt nomen verbale, non contra; ut a ἰάομαι, ἰατὴρ & ἰατρὸς apud Græcos; & a Suendo profecto Sutor, ut a Tuendo Tutor, a Sarciendo Sartor &c. V. MEDICINA.

Cura ſolers medicorum. Ovid. 1. de Pont. 6. 35.

Celer atque fidelis medicus. Hor. 2. Serm. 3. 147.

Fidi medici. Hor. 1. Epiſt. 8. 9.

Securus. Celſ. lib. 2. cap. 6.

Adducere medicum. Cic. 2. de Divin. 9. Et pro Cluent. 40.

Adhibere. Cic. de Fato, 29.

Cogere medicos. Cic. 4. Fam. 12.

Convocare. Catull. 39.

MEDICA, pro Obſtetrice. Vet. Inſcript. Gloſſ. Iſidor. V. Bartholin. de Ritu puerper. Rhod. ad Scrib. Larg. p. 193.

MEDICĪNA, æ. f. [ἰατρικὴ, ἰατρεία, φάρμακον, φαρμακεία, ἄκεσις] Ars medendi. Cic. 2. de Finib. 16. Quoniam ut medicina valetudinis, navigationis gubernatio, ſic vivendi ars eſt prudentia. Cic. 1. Off. 151. Quibus autem artibus aut prudentia major ineſt, aut non mediocris utilitas quæritur, ut medicina, architectura.

Adulatio medicinæ. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Medicina deducta ab experimentis. Celſ. in procem. lib. 1.

Excolere medicinam. Celſ. procem. lib. 7.

Exercere. Cic. pro Cluent. 178.

Facere alicui. Cic. 14. Fam. 7. Ita ſum levatus, ut mihi Deus aliquis medicinam feciſſe videatur.

Facere medicinam morbo. Plaut. Ciſt. 1. 1. 76.

Factitare. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Fungi omni munere medicinæ. Ovid. Rem. Amor. 795.

Vates medicinæ. Plin. lib. 1. cap. 37. Deſcriptus ab Herophilo, medicinæ vate.

Rationalis medicina, Quæ rationibus nititur, non ſolum uſu & experimentis. Celſ. in procem. lib. 1. huic opponitur Empirice.

Temeraria. Celſ. lib. 3. cap. 9. Neque ideo tamen non eſt temeraria iſta medicina: quia plures, ſi protinus a principiis excepit, interemit. i. e. Contra artem, ſine conſilio & prudentia tentata. Temeritas & ratio, contraria.

Trunca medicina & debilis ſine naturæ rerum cognitione. Celſ. in præfat. lib. 1.

Medicina, pro Medela, ſeu Auxilio, [θεραπεία] ut

Requies & medicina curæ. Ovid. 4. Triſt. 10. 118.

Somnus publica medicina curæ. Ovid. 1. de Pont. 2. 43.

Furoris. Virg. 10. Ecl. 60.

Mali. Propert. lib. 1. 5. 28.

Imbecillis. V. IMBECILLIS.

Adhibere medicinam Reip. Cic. pro Sext. 135. Et cohortari auſus eſt accuſator in hac cauſa vos, Judices, ut aliquando eſſetis ſeveri, aliquando medicinam adhiberetis Reip. non ea eſt medicina, quum ſanæ parti corporis ſcalpellum adhibetur atque integræ; carnificina eſt iſta & crudelitas. Cic. 14. Fam. 7. & 16. Att. 15.

Admittere. V. ADMITTO.

Afferre. Cic. 2. in Catil. 17. Deinde ſingulis medicinam conſilii, atque orationis meæ, ſi qua potero, afferam.

Parare. Ovid. Rem. Amor. 91.

Poſcunt medicinam vulnera. Sil. lib. 11. 166.

Struere dolori. Stat. 5. Silv. 1. 16.

Medicinam, inquit Nonius 1. 75. dicimus & Venenum; tractum a Græcis, qui venenum φάρμακον appellant. Accius Phœniſſis, Sterilem eſſe illius opera medicinam autumans.

Medicina, [ἰατρεῖον] Medici taberna. Quo nomine & Chirurgi & Pharmacopolæ officina comprehenditur, quum apud antiquos hæc munia diviſa non fuerint. Hoc nomen in album Latinitatis acceptum eſt, & eo utitur Macrob. ἰατρεῖον Græce medicinam, hoc eſt medicorum officinam ſignificat. Plaut. Amphit. 4. 1. 5.

In medicinis, in tonſtrinis, apud omnes ædes ſacras. Et Epid. 2. 2. 13. [V. Douſæ Expl. Plaut. 1. 3. extr. Varro, loco ſupra in MEDICUS allato, Adjective Medicinam artem dixiſſe videtur, niſi per Appoſitionem figura eſt.

MEDICINĀLIS, e. Adj. [ἰατρικὸς] Quod ad medicinam pertinet; ut, Herba medicinalis. Plin. lib. 32. cap. 10. Celſus in procemio lib. 1. non procul a fine, Vix ulla perpetua præcepta ars medicinalis recipit.

Medicinalis digitus dictus eſt Minimo proximus, ut ait Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 13. quoniam arteria quædam a corde nata pergit uſque ad quartum digitum manus ſiniſtræ. Ob quam cauſam novus nuptus huic digito, tanquam cordis vicario, ſuæ ſponſæ imponit annulum.

MEDICŌSUS, a, um. Adj. ut Medicoſæ fermentationes. Cæl. Aurel. Tard. 2. 1.

MEDĬBĬLIS, e. Adj. Medicabilis. Feſtus.

MEDĬCO, [φαρμακεύω] āre. Medicina curare, imbuere. Virg. 1. Georg. 193.

Semina vidi equidem multos medicare ferentes. Plin. lib. 16. cap. 27. Ficus ſola ex omnium arborum fetu maturitatis cauſa medicatur.

Capillos medicare. Ovid. 1. Amor. 14. 1.

MEDĬCOR, [ἰατρεύω] āri. dep. uſitatius quam Medico, pro Mederi. Dativo aliquando jungitur. Ter. Andr. 5. 4. 42.

— egone hujus memoriam patiar meæ
Voluptati obſtare, quum ego poſſim in hac re medicari mihi? Virg. 2. Georg. 135.

— ſenibus medicantur anhelis.

Accuſativo. Plaut. Moſt. 2. 1. 40. Virg. 7. Æn. 756.

Sed non Dardaniæ medicari cuſpidis ictum
Evaluit. Ubi Servius; Medicor illam rem, & illi rei.

Auferre dolorem medicando. Tibul. 3. 6. 3.

MEDICĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. [φαρμακευθεὶς] Quod medicamentis admiſtis confectum eſt; ut, Medicatæ ficus. Plin. lib. 23. cap. 7.

Fruges. Virg. 6. Æn. 420.

Lana. Hor. 3. Carm. 5. 28. i. e. Tincta, infecta.

Papavera. Sil. lib. 10. 353.

Pocula. Martial. lib. 9. 95.

Sapor, vel odor. Plin. 8. Epiſt. 20.

Somnus. Ovid. 12. Epiſt. 107.

Vina medicata ſuffitione. Columel. lib. 1. cap. 6.

Tela veneno. Sil. lib. 7. 453.

Compar. Plin. 28. 9. Et

Superl. Idem 28. 7. Res medicatiſſima.

MEDICĀTIO, ōnis. f. [φαρμακεία] Columel. lib. 2. cap. 10. Poteſt tamen etiam citra iſtam medicationem cineri miſta commode ſervari.

MEDICATUS, ûs. m. Idem. Ovid. 12. Epiſt. 165.

Quæque feros pepuli doctis medicatibus ignes.

MEDICĀBĬLIS, e. Adj. [ἰατὸς, ἰάσιμος] Cui medicina adhiberi poteſt. Ovid. 1. Met. 123.

Hei mihi, quod nullis amor eſt medicabilis herbis! Idem 5. Epiſt. 149.

— nulla medicabilis arte
Læſa pudicitia eſt.

Cura medicabilis nulla arte. Ovid. 1. de Pont. 3. 25.

Medicabilis, pro Medicinalis aliquando ponitur. Columel. lib. 7. cap. 10. Quippe ligni ſuccus medicabilis, epotus inteſtini tumorem compeſcit. Et Prudent. Hymn. ante ſomn. 23.

MEDICĀBŬLUM, i. n. Quod medicinam affert. Apul. Princ. 3. Florid. Gratiſſima prorſus ſanis natabula & ægris medicabula.

MEDICĀMEN, ĭnis. n. [ἄκημα] Idem quod Medicina. Plin. lib. 7. cap. 16. Inunctis medicamine oculis.

Fortia medicamina. Ovid. 2. de Arte Am. 489.

Triſte medicamen. Ovid. 6. Met. 140.

— extemplo triſti medicamine tactæ
Defluxere comæ.

Vinolenta. Cic. in Piſon. 13. Et quum iſto ore fœtido teterrimam nobis popinam inhalaſſes, excuſatione te uti valetudinis: quod diceres vinolentis te quibuſdam medicaminibus ſolere curari. h. e. Vino medicato.

Medicamen, pro Succo purpuræ. Plin. lib. 9. cap. 38. Centenas atque quinquagenas medicaminis libras æquari, &c.

MEDICAMENTUM, i. n. [φάρμακον, ἄκεσμα] Quo homines & cetera animalia curantur. Cic. 2. de Nat. Deor. 132. Medicamentorum ſalutarium pleniſſimæ terræ. Idem 3. Offic. 92. Si quis medicamentum cuipiam dederit ad aquam intercutem.

Medicamentum præſentaneum. Plin. lib. 28. cap. 13.

Medicamentum, Venenum etiam ſignificat, ut Græce φάρμακον, auctor Nonius 4. 297. Ita Curt. 6. 10. 34.

Opitulantur medicamenta. Celſ. lib. 5. in procem.

Vincitur medicamentum malo. Celſ. lib. 5. cap. 28.

Medicamenta doloris. Cic. 2. de Finib. 22.

Medicamentum, pro Succo purpuræ. Plin. lib. 9. cap. 40.

MEDICAMENTĀRIUS, a, um. Adj. [φαρμακευτικὸς] Quod ad medicamentum pertinet. Plin. lib. 7. cap. 56. Herbariam & medicamentariam. ſcilicet, Artem.

MEDICAMENTĀRIUS, i. m. [φαρμακοτρίβης] Qui medicamenta conficit. Plin. lib. 19. cap. 6. Sectivi duo genera: herbaceum folio inciſuris ejus evidentibus, quo utuntur medicamentarii. Et pro Venefico, Cod. Theodoſ. 3. Tit. 16. Homicidam aut medicamentarium maritum ſuum eſſe probare.

MEDICAMENTŌSUS, a, um. [φαρμακώδης] aliud Adj. Quod medicamenti vim habet. Cato, cap. 15. Et primum ſcito de omnibus braſſicis, nulla eſt illiuſmodi medicamentoſior. Et Vitruv. 8. 3. Aqua medicamentoſa.

MEDITRĪNA, Medicamentorum dea, Feſto. V. dict. ſeq.

MEDITRINĀLIA, orum. Sacra deæ Meditrinæ. Mos erat, ait Feſtus, Latinis populis, quo die quis primum guſtaret muſtum, dicere ominis gratia, Vetus novum vinum bibo; veteri novo morbo medeor. A quibus verbis etiam Meditrinæ deæ nomen captum; ejuſque ſacra Meditrinalia dicta ſunt. Varr. de L. L. lib. 5. 3. Meditrinalia, dies dictus a medendo; quod, ut ait Flaccus, Flamen Martialis dicebat, hoc die ſolitum vinum novum & vetus libari, & deguſtari medicamenti cauſa; quod facere ſolent etiam nunc multi, quum dicant, Novum vetus vinum bibo, novo veteri morbo medeor.

MEDIEDI, V. MEDIUSFIDIUS.

MĒDIA, æ. f. [Μηδία] Regio in Aſia; a Medo, Medeæ & Ægæi Athenienſium regis filio ſic nominata, ut Stephanus refert, a qua Medi populi dicti ſunt. Hos tamen Joſephus Antiquitatum lib. 1. cap. 11. ſcribit a Madeo Japheth filio dictos fuiſſe. Hæc regio, ut Ptolemæus ait, a

Septentrione Hircano mari terminatur, ab Occaſu majori Armenia & Aſſyria, a Meridie Perſide, ab Oriente Hyrcania ac Parthia, quæ montibus excluditur. Sunt qui Mediam in duas Partes dividant, quarum alteram Majorem vocavere, alteram Atropatiam.

Mēdus, a, um. [Μῆδος] Adj. & Subſt. gentile. Qui eſt ex Media.
Horribilis Medus. Hor. 1. Carm. 29. 4.
Braccati Medi. Perſ. 3. Sat. 53.
Decori pharetra. Hor. 2. Carm. 16. 6.
Medi, pro Parthis dicti. Hor. 1. Carm. 2. extr.

> Neu ſinas Medos equitare inultos
> Te duce, Cæſar. Et 3. Carm. 3. 44.
> Roma ferox dare jura Medis.

Illud Atticorum imitatione. Flacc. Sicut enim Attici Perſas ſolent appellare Medos, quod a Medis ad Perſas imperium translatum ſit; ſic quum Orientis & Perſarum opes in Parthorum tandem conceſſerint ditionem, Parthos appellavit Medos. Turnebus.

Mēdĭcus, a, um. [Μηδικὸς] Adj. Idem. ut, Medicum imperium. Medica veſtis. Nep. 4. 3. 2. Curt. &c.

Mēdĭca, æ. f. [μηδικὴ] Herba equorum pabulo quam optima. Servius ſcribit in 1. Georg. 215. medicam a Medis in Græciam translatam, quo tempore eam Xerxes invaſerat. V. Plin. 18. 16. Columel. lib. 2. cap. 11. Pabulorum genera complura, &c. Et paulo poſt, Sed ex iis quæ placent, eximia eſt herba medica: quod quum ſeritur decem annis durat: quod per annum deinde recte quater, interdum etiam ſexies demetitur; quod agrum ſtercorat; quod omne emaciatum armentum ex ea pingueſcit; quod ægrotanti pecori remedium eſt; quod jugerum ejus toto anno tribus equis abunde ſufficit. De eadem Cato de R. R. Et Varro 1. de Re ruſt. cap. 42. Virg. 1. Georg. 215.

> — tunc te quoque, medica, putres
> Accipiunt ſulci, & milio venit annua cura.

Imperitia vulgi *Melega*, inquit Erythræus.

Medica, æ. f. [μηδικὴ μηλέα] Arbor Aſſyria. Plin. lib. 12. cap. 3. Malus Aſſyria, quam alii vocant Medicam, venenis medetur. Virg. 2. Georg. 126.

> Media fert triſtes ſuccos, tardumque ſaporem, &c.

Dicta eſt Medica a Media regione, ut dictum eſt, non a medendo. Dicimus enim Medus, Medius & Medicus, auctore Stephano.

Medialem appellabant hoſtiam atram, quam Meridie immolabant. Feſt. [An Medidialem? V. medidies.

Medianus, **Mediastinus**, V. medius.

Medibilis, V. medeor.

Medica, Herba. V. media.

Medica, obſtetrix, **Medicabilis**, **Medicabulum**, **Medicamen**, **Medicamentarius**, **Medicamentosus**, **Medicamentum**, **Medicatio**, **Medicatus**, **Medicina**, **Medicinalis**, **Medico**, **Medicosus**, **Medicus**, V. medeor.

Medidies, ēi. non dicitur, ſed Meridies. [μεσημβρία] Cic. in Orat. 157. Ipſum meridiem, cur non medidiem? credo quod erat inſuavius. V. D littera.

Medidialis, V. medialis.

Medietas, V. medius.

Mĕdimnus, i. m. & **Medimnum**, i. n. [μέδιμνος] Genus menſuræ aridorum Atticæ, ſex modios capiens Romanos. *Minna* apud Gallos, auctore Budæo de Aſſe lib. 5. Lucil. Sat lib. 15. apud Non. 3. 137.

> Præterquam in pretio primus ſemiſſe, ſecundus
> Numo, tertius jam plures quam totus medimnus.

Cic. 5. Verr. 112. In jugero Leontini agri medimnum fere tritici ſeritur, perpetua atque æquabili ſatione; ager efficit, cum octavo bene ut agatur: verum, ut omnes dii adjuvent, cum decimo: quod ſi quando accidit, tum fit ut tantum decumæ ſit, quantum ſeveris: hoc eſt, ut quot jugera ſunt ſata, totidem medimna decumæ debeantur. Hæc Cic. V. Suid. in voce, & Nepos 25. 2. 6. planiſſime. Et ex his Eiſenſchmid. de Pond. & Menſ. 2. 3.
Medimnûm, genit. pl. ſyncopat. pro Medimnorum apud Cic. in eadem oratione ſæpius, ut continuo poſt verba allata. Pluribus millibus medimnûm veniſſe decumas agri Leontini &c.

Mediocris, **Mediocritas**, **Mediocriter**, V. medius.

Mĕdiōlānium, ſive **Mĕdiōlānum**. [Μεδιολάνιον] Ptolemæo, Britanniæ urbs: vulgo *Manchester*.
Item Mediolanium eidem, Germaniæ urbs. Hodie Monaſterium, vulgo *Munster*.
Mediolanium aliud, Santonum urbs auctore eodem. Vulgo *Saintes*, ut ſcribit Strab. lib. 4. ad Oceanum vergens, inter Aquitanias maxima ex parte arenoſa & agro tenui, ex milio alimoniam captans, reliquis fructibus ſterilis.

Mediolānum, [Μεδιόλανον, Μεδιολάνιον] Urbs eſt Ciſalpinæ Galliæ: de qua Strab. lib. 5. Inſubres hac etiam ætate ſunt, qui Mediolanum metropolim habuere, ea quidem pridem vicus erat: omnes enim vicatim habitabant; hac vero tempeſtate eximiæ dignitatis trans Padum civitas eſt, quodam modo Alpibus finitima. V. Plin. lib. 3. cap. 17. Vulgo *Milano*, Germ. *Meiland*.
Mediolanum Inſubres Galli ædificarunt, ex nomine relicti ab eis Mediolani, quod Ptolemæus inter Cenomanos ponit. Hactenus Volaterranus. Livius autem 5. 34. extr. Galli, inquit, Taurino ſaltu invias Alpes tranſcenderunt: fuſiſque acie Tuſcis, haud procul Ticino flumine, quum, in quo conſederant, agrum Inſubrium appellari audiſſent, cognominem Inſubribus pago Heduorum: ibi omen ſequentes loci, condidere urbem, Mediolanum appellarunt. Hactenus Livius. Auſonius in urbium catalogo,

> Et Mediolani mira omnia, copia rerum,
> Innumeræ cultæque domus; facunda virorum
> Ingenia, &c.

Mediolanensis, e. Adj. [Μεδιολάνιος] Qui ex Mediolano eſt, ſive Mediolani habitat Cic. in Piſon. 62.

Mediolum, [Μεδίολον] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ urbs. Vulgo *Medina cali*.

Mediomatrices, [Μεδιομάτρικες] Populi ſunt inter Belgas Leucis & Eburonibus vicini, Metenſes ſcilicet, & his vicini Lotharingiæ populi. Plin & Strab. Mediomatricos vocant. Vulgo *Metz en Lorraine*.

Mēdion, [μήδιον] Herba eſt Mediæ peculiaris, (unde & nomen acce-

pit) in locis umbroſis petroſiſque naſcens. Romani Trifolium odoratum vocant. V. Dioſcor. lib. 4. cap. 20. Plin. 27. 12.

Medioxume, **Medioxumus**, V. Mediocris in medius.

Medipontus, i. m. Inſtrumentum funarium, apud Catonem de R. R. cap. 3. Funes loreos privos, vectes ſenos, fibulas duodenas, medipontos privos loreos, trochleas Græcanicas binas. Idem cap. 12. Medipontus autem dictus eſt, quod Medi, id eſt Xerxis pontem, quam σχεδίαν Herodotus appellat, imitabantur. Funium enim ponte Xerxes Helleſpontum conjunxerat. Cujus tamen uſus eſſet in torculari non facile dixerim, niſi ſi ad traducendum forte haberetur, aut potius craſſiſſimi funes eſſent ad vehementiſſime premendum. Ex Turnebo. 8. 6. Al. Melipontos legunt, quod eodem redit, litteræ unius permutatione, auctore eodem, aſtipulante quoque Meurſio. V. D. litt. & paulo infra in meditor.

Mediterraneus, **Meditullium**. V. medius.

Mĕdĭtor, [μελετάω, φροντίζω, σκέπτομαι] āri. quaſi Medio animo verſari: proprie enim eſt Cogitare, & ut ait Servius in 1. Æn. 678. Mente pertractare. Ter. Phorm. 2. 1. 12.

> Quamobrem omnes, quum ſecundæ res ſunt maxime, tum maxime
> Meditari ſecum oportet, quo pacto advorſam ærumnam ferant.

Cic. 2. Off. 144. Ut ſi quis quum cauſam ſit acturus, in itinere aut in ambulatione ſecum ipſe meditetur, aut ſi quid aliud attentius cogitet, non reprehendatur.
Meditari male nugis. Plaut. Pſeud. 4. 7. 107. Al. Nugas.
Accuſationem meditari. Cic. pro Muren. 43.
Amorem. Virg. 4. Æn. 171.

> Nec jam furtivum Dido meditatur amorem.

Hor. 3. Carm. 6. 23.

> — & inceſtos amores
> De tenero meditatur ungui.

Arma. Propert. lib. 3. 3. 1.
Exſilium. Cic. 14. Att.
Forum, Subſellia, Roſtra, Curiam meditari. Cic. 1. de Orat. 32.
Fugam. Columel. lib. 19. cap. 8.
Inſidias aut dolum alicui. Virg. 5. Ecl. 60.
Pœnam in fratrem. Cic. 4. Tuſc. 77.
Meditari ad. Cic. 2. Fam. 2. Aut ne ad id meditere, imparatum te offendam. Et Plaut. Stich. 2. 1. 34. Ad curſuram meditabor me.
Meditari adverſus aliquem cauſam ſuam. Cic. 5. Att. 11.
Meditari in prælia. Virg. 10. Æn. 454. V. Nic. Heinſ. ad Sil. 5. 315.
Meditari de. Cic. 1. Fam. 8. Hæc ego ad te ob eam cauſam maxime ſcribo, ut jam de tua quoque ratione meditere. Et 1. Verr. 12.
Meditari quomodo. Cic. 9. Att. 17. pr. Ex ejus nuntio Matiique litteris meditabor, quomodo cum illo loquar.
Meditari cum Infinit. Cic. 2. Philip. 116. Non multos annos regnare eſt meditatus.
Meditari, eſt Attento animo ſe exercere. Virg. 6. Ecl. 8.

> Agreſtem tenui meditabor arundine muſam.

i. e. Carmen ruſticum ſcribam, inquit Servius. Cic. 1. de Orat. 260. Demoſthenes perfecit meditando, ut nemo planius loqueretur eo. Idem ibid. 147. Quæ in foro agenda ſunt, exercitatione quaſi ludicra, prædiſcere & meditari. Et de Clar. Orat. 302. Nullum patior eſſe diem, quin aut in foro dicam, aut mediter extra forum.
Cauſam ſuam meditari. Ter. Adelph. 2. 1. 41.

> Nunc vide utrum vis, argentum accipere, an cauſam meditari tuam.

i. e. Exercere te, ad tutandum & defendendum jus tuum in hac cauſa liberali, quam in te volo intendere. Cauſam meditari. Cic. 4. Att. 11. Et 8. 11.
Dicitur Meditor a Græco. Quod Græci μελετῶ dicunt, per antiſtœchon Meditor dixerunt Latini. Servius, ad Virg. 1. Ecl. 2. Meditaris, Cantas, quaſi Melitaris, *d* pro *l* poſita. Sic *Solium* vel *Sella*, quaſi *Sedda* dicitur a *Sedendo*. [Immo quaſi Sedula, vel Sedicula.] Adde Gataker adv. Pfochen. in diatrib. de ſtilo Novi Teſtam. cap. 1.

Medĭtans, antis. Partic. [μελετῶν] ut, Ictum obliquum meditans. Hor. 3. Carm. 22. 7.
Longam, & continuam abſentiam paulatim meditans. Tacit. 3. Ann 31. pr.

Meditātus, a, um. Partic. [μελετήσας] Ter. Andr. 2. 4. 3.

> Venit meditatus alicunde ex ſolo loco.

Plin. in Paneg. cap. 3. Igitur quod temperamentum omnes in illo ſubito pietatis calore ſervamus, hoc ſinguli quoque meditati teneamus, &c. Meditati, i. e. Præparata oratione.
Paratus & meditatus. Cic. pro Quint. 39. In Siciliam paratus ad prædam, meditatuſque venire cupiebat.
Meditatus, [μεμελετημένος] in paſſiva ſignificatione reperitur. Ter. Phorm. 2. 1. 18.

> Meditata mihi ſunt omnia mea incommoda, herus ſi redierit.

Cic. 1. Off. 27. Leviora enim ſunt ea quæ repentino aliquo motu accidunt, quam ea quæ meditata & præparata inferuntur. Et 1. Catil. 26. Ad hujus vitæ ſtudium meditati illi ſunt, qui feruntur, labores tui. Et de Aruſp. Reſp. 55. Verum tamen nocturnis vigiliis illud conceptum ac meditatum eſt. Et ibid. 3. Nihil feci non diu conſideratum & multo ante meditatum. Et 2. Philip. 85. Attuleras domo meditatum & cogitatum ſcelus. Et 1. de Orat. 257. Accuratæ & meditatæ commentationes. Meditata oratio. Tacit. 14. Ann. 55. 1. Conſilium 4. 57. 1.
Verba meditata componere. Ovid. 9. Met. 520.

Meditābundus, a, um. Adj. Idem quod Meditans. Juſtin. 38. 3. 7. Romanum meditabundus bellum.

Meditate, Adv. [μεμελετημένως] Plaut. Bacch. 3. 6. 16.

> Edepol, næ tu illorum mores perquam meditate tenes.

Quaſi dicat, Probe calles illorum mores, tu illos ad unguem noſti, ex longa meditatione & uſu ſive experientia.

Meditātio, ōnis. f. [μελέτη, μελέτημα] Cic. 2. Tuſc. 41. Tantum exercitatio, meditatio, conſuetudo valet.
Commentatio & meditatio. Cic. 2. de Orat. 118. Quos quidem locos multa commentatione atque meditatione paratos atque expeditos habere debetis.
Meditatio atque exercitatio. Cic. 2. de Divin. 96. Multi etiam naturæ vitium meditatione atque exercitatione ſuſtulerunt; ut Demoſthenem ſcribit Phalereus, quum, &c.
Cura & meditatio. Cic. 9. Philip. 2. Servius in ipſa cura & meditatione obeundi ſui muneris obiit.

Campeſtris meditatio. Plin. Paneg. cap. 13. i. e. Armorum & diſciplinæ equeſtris. V. CAMPUS.
Dicendi meditatio. Quintil. 2. 10.
Stulta eſt meditatio futuri mali. Cic. 3. Tuſc. 32.
Verſari in meditatione. Cic. pro Cluent. 82. Anni ſunt octo, quum iſta cauſa in iſta meditatione verſatur.

MEDITĀTUS, ûs. m. Idem. Theodulf. 2. Carm. 187.

MEDITATOR, ōris. m. Prudent. Vincent. 266. Alii legunt Meditatus.

MEDITĀMEN, ĭnis. n. Idem quod Meditatio. Prudent. Pſych. 234.

MEDITAMENTUM, i. n. [φρόντισμα] Idem. Tacit. 15. Ann. 35. Nomina ſummæ curæ, & meditamenta. Idem 4. Hiſt. 26. 4. Et ceteris belli meditamentis militem firmabant.

MEDITĀTĪVUS, a, um. Adj. [μελετητικὸς] dictio ficta a Grammaticis, qui Meditativum verbum appellant, quod ſenſum quendam meditandi videatur habere. V. Priſcian. & Vallam 1. 24.

MEDITRINA, MEDITRINALIA, V. MEDEOR.

MEDIUS, [Μήδιος] fuit quidam ex Alexandri adulatoribus, ac velut hexarchus, & ſophiſtes coryphæus in optimum quemque. Hic alios hortabatur, calumnias in quemvis audacter conflarent. Nam etiamſi, inquit, vulnus perſanarit, in quem morſum infixeris, nihilominus cicatricoſus conviſetur locus. Ceterum, ne lingua noſtra ſit gladius acutus, dum ſale multo hunc illumque defricamus, meminerimus. Auctor Cæl. lib. 15. cap. 25.

MĔDIUS, a, um. Adj. [μέσος, μέσατος, μεσαίτατος, μεσαίχμιος] Quod menſuratum æqualiter diſtat ab extremis. Hor. 1. Epiſt. 18. 9.
Virtus eſt medium vitiorum, utrimque reductum. & Liv. 4. 43. extr. Remittendo de ſumma quiſque juris, mediis copularent concordiam. A Græco deduci putat Perottus, quod eſt μέσον. Alii a Modus. V. Priſcian.
Medium inter. Cic. 8. Philip. 3. Quum inter bellum & pacem medium nihil ſit, neceſſe eſt tumultum, ſi belli non ſit, pacis eſſe.
Medium dicitur etiam Quicquid inter duo extrema eſt, etiamſi non æqualiter diſtet, ut
Æſtus medius. Virg. 1. Georg. 297.
At rubicunda Ceres medio ſucciditur æſtu. i. e. Per diem quando æſtus eſt. Servius.
Ætas mulieris. Plaut. Aulul. 2. 1. 40.
Poſt mediam ætatem qui mediam ducit uxorem domum. i. e. Mediæ ætatis uxorem. Al. Media. conf. Phædr. 2. 2. 3. ubi V. Interpp. & Gronov. ad Plaut.
Annus. Plin. in Paneg. cap. 59. Multum in commutandis moribus hominum medius annus valet, in Principum plus. Videtur dictum pro Media ætate.
Cædes per medias rapit ira. Hor. 3. Carm. 2. 12.
Curſum medium quendam tenere. Cic. in Vatin. 16.
Dicta &c. non magna, non minima, ſed media. Capitol. in fine vitæ Gordianor. H. St. Exſtant cap. 20. extr. Gord. Jun.
Dies. Columel. lib. 7. cap. 3. Sic apud Liv. 27. 49. Medium diei.
Dies medius, Meridies. Virg. 3. Georg. 303.
In medios dormire dies. Hor. 1. Epiſt. 2. 30.
Digitus. Plin. lib. 11. cap. 43.
In foro medio, vel per medium forum. Cic. pro Domo 49. Quum tu florens ac potens per medium forum popularis volitares. Idem 2. Q. frat. 2. Dixi pro Beſtia de ambitu apud Prætorem Cn. Domitium in foro medio.
Frigoribus mediis. Virg. 10. Ecl. 65.
Locus mundi. Cic. 1. Tuſc. 40. Ut illæ ſuperiores in medium locum mundi gravitate ferantur, & pondere.
In medio mundo terra ſita eſt. Cic. 1. Tuſc. 40.
Nox. ut, In media nimborum nocte. Virg. 1. Georg. 328. Cæſ. 5. Bell. Gall. 8.
Pars. ut, Plus media parte. Ovid. 3. Met. 43.
Sermonem medium abrumpere. Virg. 4. Æn. 388.
Sonus medius. Plin. lib. 10. cap. 29. Modulatus editur ſonus. Et paulo poſt, Summus, medius, imus.
Tempus, Inter negotia vacuum. Plin. 3. Epiſt. 5.
Medio tempore, pro Interea. Sueton. in Cæſ. cap. 76.
Pacis & belli medius, Bello, pacique aptus, V. Medius cum Genitivo.
Mediam locavit. Virg. 1. Æn. 702. h. e. In medio.
Medium arripere; h. e. Per medium corpus. Ter. Adelph. 3. 2. 18.
Sublimem medium arriperem, & capite primum in terram ſtatuerem.
Mediam mulierem complectitur. Ter. Andr. 1. 1. 106.
Medium reſponſum, Dubium. Liv. 39. 39.
Medius & ambiguus ſermo. Plin. lib. 9. Epiſt. 13.
In media potione exclamavit mulier. Cic. pro Cluent. 30.
In voce media reſiſtit. Virg. 4. Æn. 76.
Artes mediæ, quæ neque laudari per ſe, neque vituperari poſſunt, ſed utiles, aut ſecus ſecundum mores utentium ſiunt. Quintil. 2. 20. pr.
Media & Communia vocabula dicuntur, Quæ & in bonam & in malam partem accipi poſſunt. Qualia ſunt Tempeſtas, Valetudo, Facinus, Dolus, Gratia, Induſtria, Periculum, Venenum, Contagium. Et apud veteres Honor; quo ſignificabatur Injuria. V. Gell. lib. 12. cap. 9.
Medius, cum Genitivo. Sil. lib. 14. 481.
Tranſigitur valida medius dum ſe allevat alvi
Cuſpide. i. e. Transfoditur per mediam alvum. Idem 1. 307.
Concidit exacti medius per viſcera teli. Hor. 2. Carm. 19. 28.
— ſed idem
Pacis eras, mediuſque belli.
Medius, Importunus, incongruus, qui interrumpit & impedit. Virg. 1. Æn. 686.
Ne qua ſcire dolos, mediuſve occurrere poſſit.
Interjectus ac medius, vel Interjectus medius. Cic. 1. Acad. 36. Iis ipſis alia interjecta & media numerabat. Idem de Opt. gen. Orat. 2. Alios eis interjectos & tanquam medios putet. Et 10. Philip. 10. Qui duorum fratrum ætatibus medius interjectus, vitiis cum utroque certabat.
Medius, Manifeſtus. Virg. 2. Æn. 377.
— ſenſit medios delapſus in hoſtes. Servius, Manifeſtos. ut Idem Virg. 2. Æn. 533.
— quanquam in media jam morte tenetur.
Medius pro Mediocris. Paterc. 2. 29. 3. Innocentia eximius, ſanctitate præcipuus, eloquentia medius. Tacit. 1. Hiſt. 49. 4. Ipſi medium ingenium, magis extra vitia quam cum virtutibus.
Bella media. i. e. Mediocria. Liv. 5. 37. V. infra.
Ingenium, Temperatum. Liv. 1. 32. Medium erat in Anco ingenium, & Numæ & Romuli memor.
Medii item dicuntur Arbitri ſeu ſequeſtri, mediatores. Quintil. 12. 8. Sequeſter ille & media litium manus & quidam interpres.
Medii item, Qui neutrius partis. Suet. Cæſ. 75. pr. Ipſe medios & neutrius partis, &c. Cic. 10. Att. 8. Medios eſſe jam non licebit. Et 10. 10. Qui ſe medium eſſe vult, in patria manet. Paterc. 1. 9. 2. Et 2. 21. 2.
Amicus, Qui duorum hoſtium amicus, eorum contentionibus & odiis ſe non miſcet. Liv. 35. 48.
Medium, pro Legitimo. Serv. ad Virg. 1. Georg. 230.
— ad medias ſementem extende pruinas.
Medium dicitur pro Mari, etiamſi non longe foret a litore. Virg. 3. Æn. 270. Jam medio apparet fluctu nemoroſa Zacynthos.
Afferre in medium. Cic. 1. Off. 22. Et communes utilitates in medium afferre mutatione officiorum. i. e. In communem uſum.
Conſulere in medium, pro In commune. Virg. 11. Æn. 335.
Diſcedere e medio, pro Secedere & occultari. Suet. in Cæſare, in principio. Budæus.
Excedere e medio, pro Mori. Ter. Hec. 4. 3. 14.
Pellere e medio. Cic. 3. Off. 37. Hoc quidem deliberantium genus pellatur e medio.
Ponere in medio, idem quod Afferre in medium. Cic. 1. de Nat. Deor. 13. Ponam in medio ſententias Philoſophorum.
Poſita in medio dicuntur ea, quæ Propoſita ſunt ſingulis, qui ambirent. Ter. Prol. Phorm. 17.
Is ſibi reſponſum hoc habeat, in medio omnibus
Palmam eſſe poſitam, qui artem tractant muſicam. Aliter Cic. Cic. 1. de Orat. 12. Ceterarum artium ſtudia fere reconditis atque abditis e fontibus hauriuntur: dicendi autem omnis ratio in medio poſita, communi quodam in uſu, atque in hominum more & ſermone verſatur. [An In omnium ore &c?
Proferre aliquid in medium. Cic. 2. Verr. 29. Idem 15. Fam. 2. Sed tamen ante illud tempus, eam rem nunquam in medium propter periculi metum protuliſſe. Idem 2. de Orat. 102. Ut quicquid de re ſua cogitarit, in medium proferat. Et pro Cluent. 72. Quæſtus forenſis in medium proferebatur.
Quærere in medium. Virg. 1. Georg. 126. i. e. In commune. Servius.
Recede de medio, per alium tranſigam. Cic. pro Roſc. Amer. 112.
Relinquere in medio. Cic. pro Cœl. 48. Mulierem nullam nominabo; tantum in medio relinquam, ſi qua, &c. i. e. Controverſum relinquam, nihil ſtatuam vel conſtituam. Budæus. Salluſt. Catil. cap. 19. Cic. 1. Acad. 36. & Paterc. 2. 48. 4.
In medio eſſe, vel ſitum eſſe. Cic. 4. Verr. 104. Tabulæ ſunt in medio, quæ ſe corruptas atque interlitas eſſe clamant. Idem 5. Tuſc. 94. Faciles, communes, in medio ſitas eſſe dicunt. de Obſcænis voluptatibus loquens. conf. Ponere in medio.
In medio ſit. Suet. Vitell. 2. Sed quod diſcrepat, in medio ſit; i. e. Sit pro incomperto. Budæus. [Subaudi Relictum. V. paulo ante.
Sumere de medio. Cic. pro Domo 138. Non ſunt quæſita ex occulto aliquo genere litterarum, ſed ſumpta de medio, ex rebus palam per magiſtratus actis.
Tollere de medio, pro Occidere. Cic. pro Roſc. Amer. 20. Perfacile hunc hominem incautum & ruſticum, & Romæ ignotum de medio tolli poſſe.
Venire in medium, & Procedere in medium. Cic. 4. Verr. 175. Et 2. de Invent. 46. Item 1. de Finib. 13. Prima veniat in medium Epicuri ratio. Adde 2. de Fin. 76. Et 15. Fam. 2.
Vocare in medium. Cic. pro Cluent. 77. Homines totius ignari negotii, qui Oppianicum nunquam vidiſſent, virum optimum & hominem prudentiſſimum pecunia oppreſſum arbitrarentur, incenſi ſuſpicione, rem in medium vocare cœperunt, & cauſam illam totam depoſcere.
Medio campi, Medio montium, Medio diei, & ſimiles locutiones. Tacit. 1. Ann. 64. Idem 13. Ann. 38. Medio temporis contradicere liceret. pro quo Antiquiores, Medio campo, Tempore &c.

MEDIE, Adv. frequenter utitur Firmic. lib. 2. cap. 28. Item Apul. de Hab. doctr. Plat. p. 22. Quaſi medie morati. Eutrop. de Claud. 7. 8. Hic medie imperavit, &c. i. e. Nec optime, neque peſſime. Vox eſt ſequioris ævi.

MEDIĀLIS, e. Adj. Solinus, cap. 51. Lignum omne atque mediale, eadem ferme & facie & nitore, quæ eſt in lapide gagate. h. e. Omnes hebeni partes, tam exteræ quam mediæ ſeu medullaceæ, ſimiles ſunt gagati lapidi. Idem cap. 33. De alia hujus vocis ſignificatione V. ſupra ſuo loco.

MEDIĔTAS, ātis. f. [μεσότης, μέση] Cic. de Univerſ. 20. Ut in ſingulis eſſent bina media; vix enim audeo dicere medietates; quas Græci μεσότητας appellant; ſed quaſi ita dixerim, intelligatur, erit enim planius. Paulus in l. Antiqui. D. Si pars hæreditatis pet. Prudentiſſimi juris auctores medietatem quandam ſecuti ſunt, ut quod fieri non raro admodum poſſet, intuerentur. Lactantius quoque de Opific. Dei, cap. 10. Sub ipſa medietate narium, lacuna quædam levis, quaſi vallis. Vox eſt frequens Macrobio; ut in Somn. Scip. lib. 1. cap. 6. Habet enim medietatem, & eſt medietas. Paulo poſt, Quum vero medietas ipſa geminatur, &c. Ibidem, Quaternarius vero duas medietates primus omnium nactus eſt. Sic alibi frequenter. V. Cellar. Antibarb. p. 222.

MEDIO, āre. Medium facere, dividere. Apic. 3. 9.

MEDIANS, antis. Partic. Pallad. 4. 10. V. Cur. Poſt. Cellar. p. 379.

MEDIŌCRIS, e. Adj. [μέτριος, μεσήεις] quaſi Medium tenens.
Actor mediocris cauſarum. Hor. de Arte Poet. 370.
Ars. Cic. 1. de Orat. 6. Permultos excellentes in quoque genere videbis, non mediocrium artium, ſed pæne maximarum.
Cura non mediocris. Hor. 2. Serm. 4. 94.
Induſtria. Nepos 25. 13. 4. Non mediocris eſt induſtriæ.
Infortunium. Plaut. Curc. 4. 3. 5.
Ingenium. Cic. 2. de Orat. 119. Hæc ſunt omnia ingenii vel mediocris, exercitationis autem vel maximæ.
Initium. Suet. de Clar. Grammat. cap. 1.
Iracundia mediocri iratus. Plaut. Curc. 4. 3. 1.

Malum.

Malum. Cic. 3. Tusc. 22. Omne malum etiam mediocre, magnum est.
Orator. Cic. de Clar. Orat. 137. L. Cotta in mediocrium oratorum numero, dicendi non ita multum laude processit. Ibid. 100. Fannius in mediocribus oratoribus habitus est.
Pœnæ. Plaut. Bacch. 3. 3. 21.
Prudentia. Cic. 2. de Orat. 119. Hoc tamen prudentiæ est pæne mediocris.
Spatium. Plin. lib. 7. cap. 38.
Sponsalium mediocrium cœna, opposita Solenni cæremoniarum apparatui. apud Plin. lib. 9. cap. 35.
Status. Cic. 1. Q. frat. 1. Quod si in mediocri statu sermonis ac prædicationis nostræ res essent, nihil abs te eximium, præter aliorum consuetudinem, postularetur.
Telum non mediocre ad res gerendas. Cic. de Amicit. 61. Nec vero negligenda est fama: nec mediocre telum ad res gerendas existimare oportet benevolentiam civium.
Vitia. Hor. 1. Serm. 4. 130.

MEDIOCRĬTER, Adv. [μετρίως] Medio quodam modo: h. e. Prudenter & moderate. Cic. 1. de Finib. 6. Quid Theophrastus, mediocriterne delectat, quum tractat locos ab Aristotele ante tractatos?
Mediocriter doctus. Plin. 1. Epist. 10.
Etiam mediocriter a me tibi commendatus. Cic. 13. Fam. 29.
Non mediocriter ferre. Cic. 5. Verr. 95. Quod mehercule, Judices, mihi non mediocriter ferendum videtur. Idem pro Quint. Tamen esset non mediocriter conquerendum.
Haud mediocriter. Plaut. Merc. 2. 1. 13. Cic. pro Quint. 13.
Mediocriter facere. Ter. Andr. 1. 1. 32.
Mediocriter vestita veste lugubri. Ter. Heaut. 2. 3. 45.

MEDIOCRĬTAS, ātis. f. [μετριότης] Medium dicitur, ut ait Nonius 1. 122. Cic. 4. Acad. 135. Mediocritates illi probabant, & in omni permotione naturalem volebant esse quendam modum. Columel. lib. 3. cap. 5. pr. Mediocritas in electione loci maxime probatur, quoniam in confinio boni malique posita est. Cic. 1. Off. 89. Nunquam enim iratus qui accedit ad pœnam, mediocritatem illam tenebit, quæ est inter nimium & parum, quæ placet Peripateticis. Et de Clar. Orat. 149. Omnis virtus est, ut vetus Academia dixit, mediocritas.
Mediocritas ingenii. Cic. 2. Philip. 2. Non video nec in vita, nec in gratia, nec in rebus gestis, nec in hac mea mediocritate ingenii, quid despicere possit Antonius.
Vultus mediocritas. Auct. ad Heren. 3. 26. Vultus neque hilaris neque tristis.
Aurea mediocritas, Subaudi, Fortunæ. Hor. 2. Carm. 10. 5.
Auream quisquis mediocritatem
Diligit, &c.
Mediocritas præceptoris, pro Ipso præceptore mediocriter docto. Quintil. lib. 2. cap. 3. pr.

MEDIOCRICŬLUS, Idem quod Mediocris, ex Catone apud Festum.

MEDIOXĬMUS, vel MEDIOXŬMUS, a, um. Adj. [διάμεσος] Idem quod Mediocris, sive medius. Unde Medioxumi dii vocantur, Potestatis mediæ. Serv. in 8. Æn. 275. dicit Herculem communem deum utriusque naturæ, medium & inter mortalitatem & inter divinitatem. Sunt enim numina, inquit, aliqua tantum cælestia, aliqua tantum terrestria, aliqua media, quos deos medioxumos Apuleius vocat. V. Apul. de Hab. doctr. Plat. p. 8. Elmenh. Plaut. Cistel. 2. 1. 36.
At ita me di deæque, superi, inferi, & medioxumi, &c.
Medioxuma uxor. Plaut. Cistel. 2. 3. 67. Antiquum.

MEDIOXIME, Adv. Medio modo. Varr. Modio, Quid aliud est quod Delphica canat columna litteris suis, ἄγαν μηδὲν, quam nos facere adit mortalem modum medioxime, ut quondam patres nostri loquebantur. Ex Nonio 2. 556.

MEDIATĔNUS, Adv. Mart. Capell. 6. p. 220.

MEDIĀNUS, a, um. Adj. [μεσίτης] Quod in medio est. Unde Medianas columnas Vitruvius dixit, ut ab Angularibus quæ crassiores sunt, distingueret. V. Vitruv. lib. 3. cap. 1. & cap. 2. & ult.
Medianum cœnaculi. Ulpian. in l. Si vero. §. interdum. D. de iis qui dejecer. vel effud.
Medianus digitus. Veget. Mulom. 2. 40.

MEDIASTĪNUS, i. m. [μεσαύλιος] Qui in medio lavantium stat in balneis, inquit Priscianus. Nonius, 2. 573. Mediastinos non Balnearum, sed ministros & curatores ædium legimus. Hæc Non. Sed & vilissima quæque mancipia, in agro maxime, mediastinos eos accipere debemus, qui abjectissima quæque inter servos officia obeunt; cujusmodi sunt hodie in principum domibus, cognomine Lignarii, Bacularii; quorum una illa functio est, ut omnibus pareant, nec ullius imperium detrectent, in medio semper & propatulo ad nutus omnes excubent. Cic. 2. in Catil. 5. Itaque ego illum exercitum, &c. magnopere contemno, collectum ex senibus desperatis, ex agresti luxuria, ex rusticis mediastinis, ex decoctoribus, &c. Alia exemplaria habent Mediaculis, alia Mendiculis, emendatiora hanc vocem omittunt. Columel. lib. 1. cap. 9. Mediastinus, qualiscunque status potest esse, dummodo perpetiendo labori sit idoneus. Ex Hermolao. Ulpian. in l. 1. §. Ceterum. D. Nautæ, caupones, stabularii, Qui mediastini opera fungitur, non continetur, ut purpurarii, atriarii, & focarii, & his similes. Cæl lib. 25. cap. 20. legit Mediastina opera, ut sit adjectivum. V. plura ibid. & Pignor. de Servis, & Torrent. ad Hor. 1. Epist. 14. 14.
Tu mediastinus tacita prece rura petebas:
Nunc urbem, & ludos, & balnea villicus optas. [Nonius Mediastrinus scribit. Gloss. Lat. Gr. Mediestrinus, παραχύτης. qui in Gr. Lat. Perfusor. Hanc enim operam in balneis præstabant mediastini. de Ruris mediastinis V. Beroald. Annot. in Colum.
Mediastinum appellant medici juniores, Membranam duplicem in ventre hominis medio, quæ veluti medius quidam paries, dividit thoracem totum in duos veluti ventriculos.

MEDĬCURRIUS, i. e. Medius currens. Arnob. 3. p. 118. conf. & Isidor. 8. 11.

MEDĬLŪNIUS, a, um. Adj. Mart. Capell. 7. p. 241. Luna primo corniculata, deinde medilunia.

MEDĬTERRĀNEUS, a, um. Adj. [μεσογαῖος, μεσόγειος] Quod est a mari remotum, quasi In media terra. Quintil. lib. 5. cap. 10. Montanus an planus, maritimus an mediterraneus.
Mediterranei agri. Suet. in Tib. cap. 12. Mediterraneis agris abditus, vitansque præternavigantium officia.
Oppidum. Plin. 6. 23.
Homines maxime mediterranei. Cic. 7. Verr. 70.
Substantive, Populi a mari remotiores. Cic. 1. de Nat. Deor. 89. Mediterranei mare esse non credunt. Et 5. Verr. 85. Ab hac etiam hæc frumentaria lucra, tanquam a mediterraneis, exigebantur.

MEDĬTERRĀNEUM, i. n. Cui opponitur Ora, seu Litus. Plin. lib. 3. cap. 1. Celeberrima inter Bætim fluvium & Oceani oram in mediterraneo Segeda. h. e. In medio regionis, proculque ab ora litorali. Rursus eod. cap. paulo post. Et 5. 27.

MEDITERREUS, a, um. Adj. Festus, Mediterreum melius quam Mediterraneum Sisenna dici putat.

MEDĬTULLIUM, i. n. [μεσόγειον] non Medium terræ dicitur, inquit Festus; sed Procul a mari, quasi Meditellium, ab eo quod est Tellus. At Cic. in Topicis 36. dicit Tullium in hoc verbo extensionem esse vocabuli, nihil significantem. Utitur hac voce aliquoties Apul. in Asino Aureo. pro Medietate scilicet. V. Indic. Elmenh.

MEDIUSFIDIUS, [μὰ τὸν Διὸς υἱὸν] (inquit Festus) compositum videtur, & significare Jovis filium, id est Herculem; quod Jovem Græci Δία, & nos Jovem; ac Fidium, pro filio; quod sæpe antea pro L littera, D utebantur. Quidam existimant jusjurandum esse per divi fidem; quidam per diurni temporis, id est diei fidem. Hæc Festus. Alii sic, Me dius fidius, h. e. Per deûm Fidium. Nam Fidius deus est, qui fidei præest. Plaut. Asin. 1. 1 8.
Per dium Fidium quæris: jurato mihi
Video necesse esse eloqui, quicquid roges. Cic. 8. Att. 24. Et pro Sul. 83.
Ita dicitur, pro Ita me amet deus Fidius. H. St. vel Juvet. V. MECASTOR.
Medi edi, pro Mediusfidius. Titin. An quia pol edepol fabulare, medi edi. Verba sunt adolescentis qui in feminam degenerarat, proindeque hoc jusjurandum non audebat eloqui, quum religio esset mulieribus illud proferre. Et quum vulgus hæc verba imminueret & depravaret, pro medius, medi dicens, facit quoque eum dicere pro medi edi. Annotavit Turnebus. V. & Serv. 8. Æn. 275.

MĒDIXTŪTĬCUS, [μηδιξτύτικος] Liv. 26. 6. Medixtuticus (qui summus magistratus apud Campanos est) eo anno Seppius Lesius erat. Sic 24. 19. Videtur divise scribendum Medix tuticus. V. MEDDIX supra.

MĔDON, ontis. [Μέδων] Nothus fuit Oilei, ex matre Rhena, teste Homero lib. 2. Iliados. 727.
Medon, Unus procorum Penelopes. Ovid. 1. Epist. 91.
Medon, Unus ex nautis, qui a Baccho in delphines mutati fuerunt. Ovid. 3. Met. 671.
Item filius Codri, primus Archon Atheniensium. Paterc. 1. 2. 4. Hinc

MEDONTIDÆ, [Μεδοντίδαι] Posteri Medonis. Paterc. 1. 2. 4.

MEDUACUS Portus, [Μεδύακος λιμὴν] Plin. lib. 3. cap. 5. Inde Meduacus, Venetorum fluvius, qui nunc vulgo *Brenta* dicitur. Nam ostia Padi Plin. lib. 3. cap. 16. describens, ait, Proximum portum facit Brondulum, sicut Edronem Meduaci duo & Fossa Clodia. Strab. lib. 5. scribit Meduacum vocari & portum & fluvium. Ibid. supra Venetos Carnorum & Meduacorum fuisse gentem tradit.

MĔDUĀNA, Fluvii nomen in Gallia, quam Belgicam vocant. Lucan. 1. 437. ut refert Turnebus,
— nec ultra
Instabiles Turones circumsita castra coërcent,
In ripis, Meduana, tuis marcere perosus, &c. Nomen hodie quoque retinet.

MĔDULLA, æ. f. [μυελὸς, ἐντεριώνη] dicta quod in ossibus media sit. Plin. lib. 11. cap. 37. Et medulla ex eodem videtur esse in juventa rubens, & senecta albescens. Plaut. Stich. 2. 2. 16.
At ego perii, cui medullam lassitudo perbibit.
In visceribus medullisque condidit omne bonum Metrodorus. Cic. 5. Tusc. 27.
Albæ medullæ. Ovid. 14. Met. 208.
Liquefactæ medullæ cæca tabe. Ovid. 9. Met. 175.
Ardet mollibus ignis in medullis. Catul. de Acme, 43. 16.
Est mollis flamma medullas. Virg 4. Æn. 66.
Fovet igne medullas amor. Ovid 4. Epist. 15.
Hærere medullis alicujus, Carissimum esse. Cic. 15. Fam. 16.
Hærere in populi Romani medullis ac visceribus. Cic. 1. Philip. 36.
Includere aliquid medullis. Cic. 15. Att. 4.
Insidet in medullis fervor. Cic 4. Tusc. 24.
Intravit calor medullas. Virg. 8. Æn. 389.
Labitur totas furor in medullas. Senec. Hippol. 3.
Avidis medullis subdita flamma. Virg. 3. Georg. 271.
Mellis medulla, [μέλιτος μυελὸς] de re majorem in modum suavi dicebatur. Unde & Ennius apud M. Tullium de Claris Orat. 59. M. Cornelium Cethegum, Suadæ medullam appellat, ob singularem suaviloquentiam. Nam quod optimum est, id natura videtur intime recondidisse. Unde & illa passim obvia, In medullis, & Medullitus amare, non dissident a simulacro proverbiali. Erasmus.
Litium medullæ. Quintil. lib. 2 cap. 1. Et in mediis litium medullis versantur.
Medulla etiam dicitur pro Eximio, pro eo quod est præstantissimum, ut, Medulla lini, lanæ. apud Plin. Absinthii. Idem 27. 7. Medulla candoris. Idem 37. 5. [Sic & Suade medulla.

MEDULLĬTUS, Adv. [ἐκ μυελῶν] Ex intimo affectu, vel intime. Plaut. Most. 1. 3. 86.
Ut videas eam medullitus me amare. Idem Truc. 2. 4. 85. V. Non. 2. 544. Usus est aliquoties Apuleius in Flor. & in Met.
Medullitus Adv. Marcell. lib. 30. p. 501. Francf. Invidia præter hæc antedictus medullitus urebatur. Vide & indicem ibi. H St. Exstant cap. 8. sub finem p. 467. Gronov. Fest. Medullitus, Ex intimis medullis. Gloss. Lat. Gr. Medullitus, ἐνδυνακέστατος. scribendum ἐνδυνακωτάτως.

MEDULLŬLA, æ. f. dimin. [μυελίδιον] Catull. Carm. 25. 2.
Vel anseris medullula, vel imula oricella.

MEDULLĀRIS, e. Adj. Apul. 7. Milesf. p. 193. Dolor medullaris mihi insidet.

MEDULLATUS, a, um. Partic. [μεμυελωμένος] apud Apul. de Hab. doctr. Plat. p. 21. & Vulg. Interp. Psalm. 65. 15.

Medullōsus, a, um. Celf. 8. 1. Humerus medius, teres, medullofus.
Medullia, [Μεδόλλια] Stephano, Latii oppidum fuit, Albanorum opus, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 5.
Medulli, ōrum. Populi Alpini. V. Harduin. ad Plin. 3. 20. & Vitruv. 8.3.
Medullīnus, a, um. Adj. Aufon. Epift. 5. 28. V. Scalig. lect. 2. 12.
Medullina, æ. f. Virgo Romana, ab ebrio patre in tenebris violata: ut ftupri auctorem agnofceret, digito ejus annulum detraxit. Ubi ex pignore patrem effe comperit, eundem ad aram gladio confodit. Auctor Plutarch. in Parallelis.
Liviæ Medullinæ Claudio Cæfari defponfatæ meminit Suet. in vita cap.26.
Mēdus, i. m. [Μῆδος] Proprium fluvii nomen in Media, quod ex Strabone cognofcere licet lib. 15. ubi commemorat quos fluvios trajecerit Alexander Magnus, quum Perfidem peragraret, ferroque vaftaret. De hoc intelligendus locus eft Hor. 2. Carm. 9. 21. ubi ait,
Medumque flumen gentibus additum, &c. non de Araxe, aut Tigri, aut Euphrate, ut alii arbitrantur Neque vero eft quod quifquam miretur Horatium ita locutum effe, Medum flumen, fi Medus proprium fluvii nomen eft. Nam fic reperies pluribus locis locutum, ut lib. 4. ode 5. & 2 ode 6. & in epift. ad Pifon. Lambinus.
Medus, nomen gentile. V. media.
Medus, i. m. Potio; quafi Melus, quia ex melle fit. Ifidor. 20. 3.
Mĕdūsa, æ. f. [Μέδουσα] Filia fuit Phorci ex Cetho conjuge, quæ una cum duabus fororibus Euryale, & Stenone, Gorgadas infulas in Oceano Æthiopico tenuiffe feruntur. Ejus capilli in angues a Minerva immutati funt: & qui illam afpiciebant, in lapides vertebantur. Quam Perfeus peremit; ex cujus cruore natus eft Pegafus. De hac Suidas, & alii Græci. Meminit & Ovid 4. Met. 781.
Torva Medufa. Ovid. 2. de Arte Am. 309.
Medusæus, a, um Adj. [Μεδουσαῖος] ut,
Equus Medufæus. Ovid. 5. Faft. 8. i. e. Pegafus.
Os Medufæum. Ovid. 5. Met. 249.
Medusa, a quibufdam appellatur herba ea, quam Romani Veneriam, five Lanceolam, Diofcorides λογχῖτιν appellavit. Habet hæc herba florem inverfo pileolo fimilem, qui theatralis larvæ, & hiftrionicæ perfonæ forman refert; ex cujus medio, quafi ex aperto & hiante ore, fe profert quædam quafi lingua candido colere. Ob quam caufam & Medufam appellarunt, a Gorgonis abfciffi capitis fimilitudine. V. M. Verg. in Diofcorid.
Mefancītum, i. n. Teli geuus apud Feft. pro Mefancylum, fi fides Turnebo Adverf. 19. 32.

M E G

Mĕga, [μέγα] id êft magnum, Promontorium Mauritaniæ Cæfarienfis, inquit Ptolemæus.
Megabocchus, Juvenis quidam fuit focius filii Craffi, & ætate pari, qui fibi bello Parthico manus attulit; eum Plutarchus μεγάβακχον appellat in Craffi vita. Meminit Cic. 2. Att. 7. quamvis alii de Pompeio dictum putent.
Mĕgăbyzi, [μεγάβυζοι] five Megalobyzi, [μεγαλόβυζοι] dicebantur Ephefiæ Dianæ facerdotes, quos eunuchos effe oportebat; unde & pro Imbellibus ac mollibus poni confueverunt, quales funt fpadones. Quintil. lib. 5. cap. 12. Megabyzi dicuntur Appiano lib. 5. Bell. Civil. & Plinio. 35. 10. ita fcribenti, Ephefi vero eft Megabyzi facerdotis Ephefiæ Dianæ fepulchrum. Nec enim hic ut proprium nomen accipiendum videtur, fed ut appellatio omnium facerdotum Dianæ communis. Annotavit Turnebus. Duces quoque regis Perfici Megabyzi appellantur, inquit Cælius lib. 7. cap. 6. V. Hefych. Harduin. ad Plin. Burm. ad Quintil. Perizon. ad Ælian. 2. 2.
Mĕgæra, æ. f. [Μέγαιρα] Una eft e tribus Furiis. De qua Virg. 12. Æn. 846.
Dicuntur geminæ peftes, cognomine Diræ,
Quas & Tartaream Nox intempefta Megæram
Uno eodemque tulit partu.
Improba. Claud. 1. in Ruf. 74.
Torva. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 387.
Mĕgălartus, [μεγάλαρτος] Ceres dicta & culta eft. Cæl. lib. 9. cap. 16. Apud Bœotiæ Scolum præftantes fieri panes confuetos accepimus, unde & Cereris Megalarti & Megalomazi ftatua erecta colebatur. Confimiliter vero apud Meffapios in Iapygia, ubi etiam fuiffe rex Artos dicitur, fed & feftum nomine Megalartia, [Μεγαλαρτία] de panis magnitudine appellatione ducta. Hæc ille ex Athen. lib. 10. Deipnof.
Megalensis. V. megalesia.
Mĕgălēsia, orum. n. [Μεγαλήσια] & Ludi Megalenfes, in honorem Matris magnæ, feu Cybeles celebrati Romæ. Liv. 36. 36. M. Junius Brutus ædem Magnæ matris deûm in palatio dedicavit: & ludos ob eam dedicationem factos, Megalefia appellavit. Cic. de Arufp. Refp. 24. Nam quid ego de illis ludis loquar? quos in palatio noftri majores ante templum, in ipfo Matris magnæ confpectu Megalenfibus fieri celebrarique voluerunt? V. Græv. in loc. Quintil. lib. 1. cap. 5. Quædam tamen & faciem folœcifmi habent, & dici vitiofa non poffunt, ut Tragœdia Thyeftes, & ludi Floralia, ac Megalefia.
Megalesiăcus, a, um. Adj. ut, Megalefiacæ matris operta. Aufon. Ecl. de Feriis Rom. v. 2. & Juven. 11. Sat. 193.
Megalīum, i. n. [μεγαλεῖον] Unguentum a magnificentia fic appellatum, eo quod excufferit, Telinum ante fe cantatiffimum: alii a Megaleo inventore Siculo, five Athenienfi dictum malunt. Vide Diofcorid. lib. 1. cap. 6. & Plin. 13. 1.
Megalographia, æ. f. [μεγαλογραφία] Picturæ genus apud Vitruv. 7. 4. conf. Bald. Lex. Vitruv. p. 69.
Megalŏpŏlis, [Μεγάλη πόλις] Arcadiæ urbs. Ex hoc oppido originem traxerunt Cercidas, præftantiffimus legislator, & meliambon poeta, Ænefias Peripateticus Theophrafti difcipulus, Acefodorus, qui de Urbibus fcripfit, & Polybius hiftoricus. Hæc Steph. Meminit Liv. 32. 5. & 36. 31.
Megalopolis item Afiæ oppidum fuit, poftea Aphrodifias dictum, inter Lycum & Mæandrum fluvios fitum, quod Stephanus Cariæ attribuit: quanquam in Græcis quibufdam codicibus Icariam corrupte legamus pro Caria.
Tertia ejufdem nominis civitas in Iberia collocatur ab eodem Stephano.

Megalopolitæ, [Μεγαλοπολῖται] Megalopolis incolæ. Steph. Liv. 28. 8. & 35. 27.
Megalopolitānus, a, um. Adj. [Μεγαλοπολιτανὸς] qualis Polybius fuit. Liv. 32. 22.
Mĕgănīra, [Μεγάνειρα] Celei uxor fuit, ac Triptolemi mater, ut Græca prodidit hiftoria, cujus facellum erat non longe a puteo Bœotiæ, qui alio nomine Anthinos dicebatur. Meminit Cæl. lib. 24. cap. 17. ex Paufan. Att. p. 37. Wech.
Mĕgăra, n. pl. [Μέγαρα] Urbs juxta Ifthmum Corinthiacum, media inter Peloponnefum, Atticam, & Bœotiam. Dicta a Megareo Apollinis filio. Hujus meminit Cic. 4 Fam. 5. Et 1. de Divin. 57. Patria fuit Euclidis philofophi Socratici. Nunc dicitur *Alcatoë*, ut fcribit Olivarius in Melam. Fuit & Megara, Creontis regis filia, & uxor Herculis, quam furens interemit, ut fcribit Sen. in Hercule furente.
Quo etiam nomine dictus eft Mons in Sicilia, ubi apes multæ.
Megărus, a, um. Adj. [Μέγαρος] ut, Sinus Megari. Virg. 3. Æn. 689.
Megarĭcus, a, um. [Μεγαρικὸς] poffeff. ut Megarici philofophi, ab Euclide auctore fectæ. V. dict. feq. Cic. 4. Acad. 129. Qui quum Zenonis auditor effet, vides quantum ab eo diffenferit; & quam non multum a Platone Megarici, quorum fuit nobilis difciplina. Et paulo poft, plura.
Sinus Megaricus, five Saronicus, *Le goulfe de l'Egina.*
Megarĕus, [Μεγαρεὺς] Idem. Cic. 4. Acad. 129. Poft Euclides Socratis difcipulus Megareus, a quo iidem illi Megarici dicti, &c.
Megarēius, a, um. Adj. [Μεγαρήϊος] ut, Heros Megareius, Hippomenes Megarei filius, apud Ovid. 10. Met. 659.
Megarensis, e. Adj. Ex Megara. Gell. lib. 6. cap. 10. Decreto fuo Athenienfes caverant, ut qui Megaris civis effet, fi intuliffe Athenas pedem prehenfus effet, ut ea res ei homini capitalis effet. Tanto Athenienfes odio flagrabant finitimorum hominum Megarenfium, &c.
Megaris, ĭdis. f. [Μέγαρις] Regio eft Achaiæ, cujus Megara caput, a qua Bulbi Megarici, quos celebrat Cato R. R. cap. 8. Columel. lib. 10. 106.
Jam Megaris veniant genitalia femina bulbi. V. Plin. lib. 4. cap. 7.
Megaris, Urbs Siciliæ, apud Melam libro 2. cap. 7. Nunc dicitur *Agofta*, tefte Olivario.
Mĕges, [Μέγης] Unus fuit ex Græcorum principibus qui ad Trojam profecti funt.
Mĕgistānes, [μεγιστᾶνες] dicuntur Proceres, primatefque. Nam μέγιστος Latine dicitur magnus. Tacit. 15. Ann. 27. extr. Simul confilio terrorem adjicere, & megiftanas Armenios, qui primi a nobis defecerant, pepulit fedibus. Suet. in Calig. cap. 5. conf. Sen. Epift. 21. & Suid.

M E H

Mēhercŭle, & Mehercules, [μὰ τὸν Ἡρακλῆ] Adv. jurandi, Per Herculem. Cic. 10. Att. Epiftola tua gratiffima fuit meæ Tulliæ, & mehercule mihi: femper fecum aliquid afferunt litteræ tuæ.
Mecaftor & Mehercules jusjurandum erat, quafi diceretur, ita me Caftor, ita me Hercules, ut fubaudiatur juvet. Feftus. Cic. 6. Verr. Vere mehercules hoc, Judices, dicam. Idem in Orat. 157. Impetratum eft, inquit, a confuetudine, ut peccare fuavitatis caufa liceret, & pomeridianas quadrigas, quam poftmeridianas libentius dixerim: & mehercule, quam mehercules.
Dicitur & Mehercle & Hercle. H. St. Et Hercules ἁπλῶς. Quod caufam errori quorundam præbuit, qui Celfum in Prœm. p. 18. Lind. ubi ait, Neque, hercules, iftud & antiqui medici nefcierunt, de Hercule medico loqui putarunt.

M E I

Mei, vel Mis [ἐμοῦ] genitivus ab ego. Vide fuo loco.
Mējo, minxi, mictum, [οὐρέω, ὀμιχέω] ĕre. Urinam emittere. Diomedes præteritum Meji effe dicit, fed in ufu Minxi. Perf. 1. Sat. 113.
— facer eft, pueri, locus: extra
Mejite. Martial. lib. 3. 78.
Minxifti currente femel, Pauline, carina:
Mejere vis iterum, jam Palinurus eris.
Mictum, fupinum. Hor. 1. Serm. 8. 38.
— atque in me veniat mictum atque cacatum
Julius, & fragilis Pedatia.
Mula mejens. Catul. de Æmilio, 92.
Defpauter. loquens de Pingo, Stringo, Fingo, Ringo, addit. Diom. & Prifc. addunt Mingo, quod Mancinellus & Nebriff. plurefque cenfent effe barbarum, aut certe obfoletum, quia doctiff. quifque Mejo dicit, non Mingo. H. St.
Mictŭrio, īre. defiderativum verbum a Meio. Juven. 6. Sat. 308.
Noctibus hîc ponunt lecticas: micturiunt hîc. Pro primitivo Meio videtur hîc pofitum.

M E L

Mel, mellis. n. [μέλι] notæ fignificationis. V. Plin. lib. 11. cap. 14. Cic. 3. de Finib. 34. Mel, etfi dulciffimum eft, fuo tamen proprio genere faporis, non comparatione cum aliis dulce effe fentitur.
Mel, a Græco μέλι fit per apocopen. Plaut. Truc. 1. 2. 75.
In melle funt linguæ fitæ voftræ atque orationes,
Lacteque: corda in felle funt lita, atque acerbo aceto.
Dulcior melle. Ovid. 5. Trift. 4. 30.
Aerii mellis cæleftia dona. Virg. 4. Georg. 1.
Attica mella, de Flavis favis. Ovid. de Medic. faciei 82.
Dulcia. Virg. 4. Georg. 101.
Flava. Ovid. 1. Met. 112.
Fragrantia mella thymo redolent. Virg. 4. Georg. 169.
Humida. Virg. 4. Æn. 486.
Liquentia ftipant apes. Virg. 1. Æn. 436.
Liventia veneno. Valer. 1. Argon. 63.
Puriffima. Virg. 4. Georg. 163.
Redolentia flore thymi. Ovid. 15. Met. 80.
Rofcida. Virg. 4. Ecl. 30.
Spumantia cogere preffis favis. Virg. 4. Georg. 140.
Tenacia figunt. Virg. 4. Georg. 57.

Constructa mella. Virg. 4. Georg. 213.
Generandi gloria mellis. Virg. 4. Georg. 205.
Liquata expressis favis. Ovid. 4. Fast. 152.
Pressa puris condit amphoris. Hor. Epod. 2. 15.
Reperta a Baccho. Ovid. 3. Fast. 736.
Mel, pro Eloquentia, seu dicendi suavitate. Lucan. ad Pison. 64.
Inclyta Nestorei cedit tibi gratia mellis.
Musæum dulce mel. Lucret. lib. 1. 946.
Poetica. Hor. 1. Epist. 19. 44. V. MANO.
Mel meum, Blandientis vox: quemadmodum est Meum suavium. Plaut. Most. 1. 4. 12. Cic 8. Fam. 8. Hinc
Melli esse, pro Gratissimum & jucundissimum esse. Hor. 2. Serm. 6. 32.

MELLICŬLUM, i. n. [μελίτιον] dimin. blandientis. Plaut. Cas. 4. 4. 14. Meum corculum, melliculum, verculum. Al. Mellitulum, vel Molliculum. [Male. Sic Mellillum, V. infra. ut Villum a Vinum.

MELLEUS, a, um. Adj. [μελίτειος] Quod ex melle est, vel mel refert colore, sapore &c. ut,
Coloris mellei fæx. Plin. lib. 11. cap. 16.
Odor melleus. Idem lib. 21. cap. 14.
Sapor melleus. Idem lib. 15. cap. 14.
Melleus, aliquando pro Dulci accipitur. ut, Vox mellea.

MELLĪTUS, a, um. Adj. [μελιτωτός] Quod est melle conditum. Plin. lib. 36. cap. 19. Melitites succum remittit dulcem, mellitumque tusus. Varr. 3. de R. R. cap. 16. Et favi melliti intus ponendi a faucibus longe. Sueton. in Claud. Neron. cap. 27. extr. Indicebat & familiaribus cœnas, quorum uni mellita quadragies HS constiterunt. Porro Mellita vocabantur, Cibaria dulciora, melle condita, quum luxuria nondum saccharum materiam ganeæ fecisset. Antiquitus enim saccharum ad medicinæ duntaxat usum adhibebatur: cujus hac tempestate tam frequens usus est, ad gulæ condimenta. Al. Mitellita & Constitit. Lectio admodum dubia est. [An μελιτῶτα? V. Henr. Steph. Thes. in hac voce.
Bellaria mellita. V. BELLARIA.
Placentæ mellitæ. Hor. 1. Epist. 10. 11.
Mellitus puer, pro Suavi & jucundo. Cic. 1. Att. 18. Ita sum ab omnibus destitutus, ut tantum requietis habeam, quantum cum uxore & filiola & mellito Cicerone consumitur. Catul. 46. 1.
Mellitos oculos tuos, Juvenci, &c.

MELLĪTŬLUS, a, um. Adj. dimin. Apul. Met. 3. p. 139. Mea mellitula.

MELLĪTĪNUS, a, um. Adj. Idem ac Mellitus. Plin. Valer. 3. 26. extr. Ceræ pinguis mellitinæ libram unam.

MELLĬLLUS, a, um. [μελιτίδιον] dimin. alterum, similiter blandientis. Plaut. Cas. 1. 1. 47.
Mea vita, mea mellilla, mea festivitas. [A Mellina, ut placet Meurs. Nisi potius ex Mellitula formatum. An Meum Mellilium?

MELLŌSUS, a, um. Adj. Idem, quod Melleus. Cæl. Aurel. Acut. 2. 29. Mellosa dulcedo.

MELLĀRIUS, a, um. Adj. Quod ad mel pertinet. Plin. lib. 21. cap. 14. Vasa mellaria aut favos lavari aqua præcipiunt. Hæc etiam Apiaria dicuntur.

MELLARIUS, i. m. [μελιτουργός] Qui mellis opus exercet. Varr. lib. 3. de R. R. cap. 16. Ad extrema, qua mellarii favum eximere possint, opercula imponunt alveis.

MELLARIUM, i. n. [μελιττών] Ubi apes nutriuntur. Varr. de R. R. lib. 3. cap. 16. Melittônas ita facere oportet, quos alii melitrophia appellant: eandem rem quidam mellaria. Rectius al. Melittotrophia.

MELLĀTIO, ōnis. f. [μελιτοτρύγησις] Mellis vindemia, quum mel eximitur. Plin. lib. 11. cap. 16. Hæc ergo mellatio fine vindemiæ & Vergiliarum occasu. Idem lib. 11. cap. 15. Æstiva mellatione decimam partem Thasio Dionysio apibus relinqui placet.

MELLATIUM, i. n. Non. 17. 14. Sapa, quod nunc mellatium dicimus, mustum ad mediam partem decoctum. Al. Mellacium.

MELLĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [μελιτοφόρος] Ovid. 15. Met. 383. Melliferæ apes.

MELLIFĬCUS, a, um. Adj. [μελιτοποιός] A melle faciendo. Columel. lib. 9. cap. 13. ad finem, Ut ab opere mellifico evocatæ apes fœtibus ceras expleant.
Saltus mellifici. Columel. lib. 9. cap. 8.

MELLIFICIUM, i. n. [μελιτουργία] Mellis artificium. Varro de R. R. lib. 3. cap. 16. Sed ut hoc aptissimum ad sanitatem apium, sic ad mellificium thymum. Columel. lib. 9. cap. 12. Apes magis mellificiis, quam fœtibus student.

MELLĬFĬCO, [μελιτοποιέω] āre. Mel facere. Plin. lib. 11. cap. 18. Aliarum quæ in arboribus mellificant.

MELLIFICĀTIO, ōnis. f. apud Varr.

MELLĬFLUUS, a, um. Adj. [μελίρρυτος] Ex quo fluit mel, vel fluere videtur; hoc est Dulce, jucundum. ut, Mellifluа oratio. Sed non videtur usurpatum ab Antiquioribus. Attamen

MELLIFLUENS, entis. apud Auson. Epist. 16. 14.

MELLĬGĔNUS, a, um. Adj. [μελιτογενής] Quod est ejusdem generis cum melle. Plin. lib. 16. cap. 7. Fert & aliam inutilem pilulam cum capillo, verno tamen tempore melligeni succi. h. e. Ejusdem succi, cujus est mel ipsum.

MELLĪGO, ĭnis. f. Succus ex floribus, quem ad mellificationem apes convehunt. Plin. 11. 6. Idem, Succum uvæ immaturæ Melliginem dixit 12. 27.

MELLAMESSIO, dicitur Mellis collectio, quia æstate mella conduntur. Commentator Hor. per Cruquium editus. p. 254. col. priore. Nisi legendum Mellimessio. H. St. Plinio Mellatio. V. supra.

MELLĪNA, vel MELLINIA, æ. f. Potio est confecta adjecto melle. Plaut. Epid. 1. 2. 21. —ubi is ergo est? nisi si in vidulo,
Aut in mellina attulisti. i. e. Nisi si in scortea eum habes manticа, aut in œnophoro vel lagena mellinæ. Ex Turnebo. Sed Al. Melina rectius legunt. V. Scalig. in loc.

MELLŌNA, æ. f. Dea mellis. Arnob. 4. p. 131. Et Augustin. de Civ. Dei 4. 34.

MULSA, MULSUM, V. f. l.

MELA, æ. m. Fluvius Galliæ. Cisalpinæ. Virg. 4. Georg. 278. Et Catull. 68. 33.

MĔLÆNA, [Μελαίνα] Insula est quæ alio nomine Corcyra appellatur. Plin. lib. 3. extr. Stat. 12. Theb. 619.
Icarii, Celeique domus, viridesque Melænæ.

MĔLÆNĀĔTOS, [μελαινάετος] vel, ut alii, MELĂNAETOS, m. Aquila nigra, seu pulla. de qua V. Plin. lib. 10. cap. 3. pr.

MĔLAMPHYLLUM, i. n. [μελάμφυλλον] Species Acanthi herbæ, a foliorum nigredine sic dicta, quasi melanophyllum Plin. lib. 22. cap. 22.

MĔLAMPŎDIUM, i. n. [μελαμπόδιον] Genus nigri Hellebori, a Melampode vate dictum. Plin. lib. 25. cap. 5.

MELAMPSYTHIUM, i. n. Passi genus, suum saporem, non vini referens. Plin. 14. 9.

MĔLAMPUS, ŏdis. m. [Μελάμπους] fuit, teste Homer. lib. Odyss. 15. Filius Amythaonis ex patria Argo. Stat. 3. Theb. 453.
—Amythaone cretus,
Jam senior, sed mente virens Phœboque Melampus
Associat. Dicitur etiam fuisse Medicus illustris, & filias Prœti sanavisse helleboro. Virg. 3. Georg. 550.
Quæsitæque nocent artes: cessere magistri
Phillyrides Chiron, Amythaoniusque Melampus.
Melampus, Canis nomen apud Ovid. 3. Met. 206. dicti sic, παρὰ τὸ μέλανας ἔχειν τοὺς πόδας, quod nigros habeat pedes. Ovid. 3. Met. 206.
— primusque Melampus,
Ichnobatesque sagax latratu signa dederunt.

MĔLAMPȲGUS, [Μελάμπυγος] Lapis in Thermopylarum monte, ut legitur apud Herodotum hist. lib. 7. ubi definit Anopæa via, qua grassantes Persæ Pylas occuparunt, Epialte duce.

MĔLANCHŎLIA, æ. f. [μελαγχολία] Latine dicitur Atra bilis, quæ sæpe in furorem agit homines. Cic. 3. Tusc. 11. Græci volunt illi quidem, sed parum valent verbo, quem nos furorem, μελαγχολίαν ipsi vocant. Quasi vero atra bili solum mens, ac non sæpe vel iracundia graviore, vel timore, vel dolore moveatur.

MELANCHOLĬCUS, a, um. Adj. [μελαγχολικός] Qui atra bile plurimum abundat. Cic. 1. Tusc. 80. Aristoteles quidem ait omnes ingeniosos melancholicos esse.

MELANCHLÆNI, [Μελάγχλαινοι] Scythiæ populi, a nigris vestibus quas ferunt ita nominati Stephano. V. Mela 2. 1.

MELANCŎRȲPHUS, i. [μελαγκόρυφος] Avis quæ & Ficedula dicitur; sed ficedula nomen habet potissimum Autumno ab edendis ficis. Aliis temporibus melancoryphus, quod κορυφὴν μέλαιναν, hoc est verticem nigrum habeat, Latine Atricapillam dicere possumus: mutat enim formam & colorem. V. Fest. Plin. lib. 37. cap. 8.

MELANCRĀNIS, is. f. [μελαγκρανίς] Junci genus. Plin. 21. 18.

MELANDRYS, ȳos. m. [μελάνδρυς] Piscis ex Thynnorum genere. Athen. 3. 34. Plin. 9. 15.

MELANDRYUM, i. n. [μελάνδρυον] Genus herbæ. Plin. lib. 26. cap. 7. Melandryum vero apud Theophrastum est exalburnatum robur, de nigritie conciliato nomine.
Sed & Salsamenti genus Melandryum est, ex thynnis confectum, teste Cæl. lib. 7. cap. 27. V. Varr. L. L. 4. 12. Martial. 3. 77.

MĔLĂNES, vel Nigri montes, [Μέλανα ὄρη] juxta deserta Arabiæ, Ptolemæo lib. 5. cap. 17. Hodie mons Sinai, mons S. Catharinæ: *Sur* desertum Hebræis, a Mauris *Tur* dicitur.

MĔLĂNEUS, [Μελανεύς] Nomen canis Actæonis apud Ovid. 3. Met. 222.
Harpalos & Melaneus, hirsutaque corpore Lachne.
Est & Centaurus apud eundem lib. 5. 127. Alii corrupte Meneleus scribunt.

MĔLĀNIA, æ. f. [μελανία] Idem quod Nigritia seu nigredo. Plin. lib. 24. cap. 8. Et lentiginem & carcinomata, melanias quoque veteres, addito melle emendant. Meminit etiam Hermolaus.

MELANION, i. n. [μελάνιον] Flos niger violæ. Plin. 21. 11.

MELANSPERMON, [μελάνσπερμον] V. MELANTHIUM.

MĔLANTĒRIA, æ. f. [μελαντηρία] Scribonius Largus, Melanteria, quæ creta sutoria dicitur, qua ligulæ calceolorum denigrantur.

MELANTHIA, teste Eustachio in 10. Odyss. Homer. Filia fuit Deucalionis ex Pyrrha.

MELANTHIUM, i. n. [μελάνθιον] Herba quæ vulgo *Nigella* appellatur a seminis nigredine: unde etiam Græcis Melanspermon appellatum est. Plin. lib. 20. cap. 17. Gith, ex Græcis alii melanthion, alii melanspermon vocant: optimum quam excitatissimi odoris, & quam nigerrimum. Medetur serpentium plagis & scorpionum.

MĔLANTHIUS. [Μελάνθιος] Nomen viri; qui quum Gorgiæ inimicus esset, dixit, Hic nobis de concordia præcipit, qui tertius in una domo concordare non potuit.
Melanthius item, Nomen est viri Trojani, quem Eurypylus in bello Trojano interemit, ut scribit Homerus.
Alius ejusdem nominis Pastor est apud Theocritum.
Alius item Pictor fuit, cura pingendi præcipuus. Auctor Quintil. lib. 12. cap. 10. Plin. 35. 7.

MĔLANTHUS, [Μέλανθος] Unus eorum, quos in Delphines mutavit Bacchus. Ovid. 3. Met. 617.

MĔLĀNŪRUS, i. [μελάνουρος] Piscis sic dictus, quod nigricantem caudam habeat, & inter saxatiles numeratur. Ennius apud Apul. in Apolog. p. 299. Melanurum, turdum, merulam, timbramque marinam. Ubi primam produxit, penultimam corripuit; quum tamen Græce scribatur μελάνουρος. Proinde rectius Lippius in 3. Oppiani
Haud facili parvus melanurus fallitur arte. Plin. lib. 32. cap. 2. V. Cælium lib. 25. cap. ultimo.

MĒLĀPIUM, i. n. [μηλάπιον] Melapia sunt Mala, quæ & malorum & pirorum aliquam speciem præ se ferunt, unde etiam nomen habent ex pomis & piris compositum. Atque hoc est quod Plinius lib. 15. cap. 14. ait, Cetera e causis traxere nomen: germanitatis, cohærentia & gemella, nunquam singula in fœtu; coloris, serica; cognationis, melapia. Neque enim accipiendum est melappia (sic enim fere in omnibus exemplaribus legitur) cognationis nomen a gente vel familia Appiorum accepisse, sed a cognatione quam ea ipsa mala cum piris habent, ἄπιος enim pirum est Græcis, μῆλον malum sive pomum. Quod autem Plinius ipse non aliter quam melapia scripserit, & ut dico acceperit, ex eo manifestum est, quod paulo ante Appianorum malorum mentionem fecit, quæ ex Appio e Claudia gente sunt cognominata, & melapiorum nomen non ex gente, sed ex causa cognationis tractum esse ait.

MELAS, [Μέλας] Multorum fluviorum nomen est. Nam unum esse in Mygdonia ostendere videtur Ovid. 2. Met. 247.
Mygdoniusque Melas.
Alium in Sicilia describit Ovid. 4. Fast. 476.

Sacra-

Sacratumque Melam paſcua læta boum.

MĔLAS, ănos. m. [μέλας] Vitiliginis ſpecies. V. Celſ. 5. 28. 19. Lactant. 4. 14.

MĔLEĀGER, vel MELEĀGRUS, i. m. [Μελέαγρος] Tydei frater fuit, OEnei filius, qui quum aprum Calydonium interfeciſſet, ejuſque pellem & caput Atalantæ Schoenei filiæ, quæ prima aprum vulneraverat donaviſſet, Theſtiadæ ejus avunculi utrumque illi ademerunt. Qua re cognita ille eos interfecit: Althæa vero, Meleagri mater, ob fratrum ſuorum cædem filio irata, eum execrata eſt, eique interitum exoptavit. Quum Calydon poſtea a Curetibus oppugnaretur, neque jam Calydonii impetum hoſtium ſuſtinerent, Meleager neque patris, neque matris jam placatæ rogatu opem ferre patriæ voluit. Flexus tandem & victus Cleopatræ uxoris precibus, hoſtes a mœnibus Calydonis propulſavit. Althæa autem odio renovato, ſtipitem, quo fata Melegri continebantur, a Parcis ſibi donatum, inflammavit. Quo abſumpto & ille interiit, ejuſque ſorores in Meleagrides aves ſunt converſæ. V. Homer. lib. 1. Iliad. & Ovid. 8. Met. 270.

MELEAGRÆUS, a, um. Adj. ut Meleagræa Calydon urbs dicitur, quoniam Meleager in ea imperavit. Perottus.

MELEAGRĬDES, [μελεαγρίδες] Gallinæ Africæ. Plin. lib. 10. cap. 26. Simili modo pugnant meleagrides in Bœotia Africæ; hoc eſt gallinarum genus gibberum, variis ſparſum plumis, quæ noviſſimæ ſunt peregrinarum avium in menſas receptæ, propter ingratum virus. Verum Meleagri tumulus nobiles eas fecit. Columel. lib. 8. cap. 2.

MĔLĒSĬGĔNES, [Μελησιγένης] dictus eſt Homerus, a patre Melete. V. Suid. in Μέλης.

MELETĒUS, a, um. [Μελήτειος] Adj. i. e. Homericus. Tibull. 4. 1. 201. Meleteæ chartæ. ubi V. Brœkh.

MELETA, æ. f. [μελίτη] Herbæ nomen eadem quæ Chamæleon. Apul. de Herb. cap. 25.

MELIA, [μελία] a Græcis dicitur arbor, quam Latini Fraxinum vocant. V. Ruell. lib. 1. cap. 82.

Eſt & Melia [Μελία] Cariæ oppidum, apud Stephanum.

MĒLIA Terra, [μηλία γῆ] Terræ genus eſt, Eretriæ cinereæ non diſſimile, quodque digitis confricatum ſtridorem reddit trito pumici ſimilem. Vires habet in medicina eaſdem fere cum alumine, paulo tamen ignaviores. Pictoribus etiam uſui eſt, ad diuturniorem colorum firmitatem. Plinius Melinum vocat, nomine deducto a Melo inſula una Sporadum, unde advehi ſolet.

MELIBŒA, [Μελίβοια,] Urbs eſt litoralis Magneſiæ, propinqua Theſſaliæ, ut teſtis eſt Herodot. lib. 6.

Fuit etiam patria Philoctetæ, dicente Lucan. lib. 6. 354.

— pretioque nefandæ
Lampados, Herculeis fortis Melibœa pharetris.

MELIBŒUS, a, um. Adj. [Μελιβοεύς] Unde, Purpura Melibœa, h. e. Melibœenſis, ait Servius.

Fulgens Melibœa purpura. Lucret. lib. 2. 499.

MĔLĬCĒRIS, ĭdis. vel MELICERIA, æ. f. [μελικηρίς] a Cera & Melle nomen accepit. Tuberculum mellis craſſitudine in cubitis & genibus; interdum quoque aliis partibus, & in ore ipſo, & in capite; quod ita nominatur, quia humor in eo melli ſimilis includitur, nec preſſum remittitur, ut id quod gangilion ſive ganglion appellant in eadem parte, ſed molle cedenſque. Plin. lib. 20. cap. 21. Radice melicerias & lepras curant. Idem lib. 21. cap. 20. Et contra meliceridas efficax. Sunt qui ſcribant Melliceris. V. Celſum lib. 5. cap. 28. 13. ubi tamen Lind. κηρίον exhibet, in aliis codd. μελικηρία.

MĔLĬCERTA, æ. m. [Μελικέρτης] Filius Athamantis & Inûs, cum quo mater quum videret Athamanta maritum, regem Thebarum, furentem, in mare ſe præcipitem dedit; & poſtquam in numina ſunt commutati, Græce Leucothea & Palæmon ſunt appellati; Latine Portunus, & Mater Matuta. Auctor Servius apud Virg. 1. Georg. 437.

Votaque ſervati ſolvent in litore nautæ
Glauco, & Panopeæ, & Inoo Melicertæ. Fabulam deſcribit Ovid. 6. Faſt. 494.

MĔLĬCHLŌROS, i. m. [μελίχλωρος] Gemma parte flava, parte mellea. Plin. 37. 11.

MĔLĬCHROS, [μελίχρους] Lapis modo niger, modo flavus; a mellis colore vocatus. Plin. lib. 37. cap. 11. Adde Lucret. 4. 1153.

MĔLĬCHRȲSUS, i. m. [μελίχρυσος] Gemma quæ ex India mittitur, quaſi per aurum ſincero melle translucens. Plin. lib. 37. cap. 9. *Topaz.*

MELICUS. V. MELOS.

MELICUM, ab imperito vulgo dicitur Gallinarum genus, quod Medicum dici debet, teſte Columel. lib. 8. cap. 2. his verbis, Præcipue Tanagricum genus, & Rhodium probabant, nec minus Chalcidicum & Medicum, quod ab imperito vulgo littera mutata Melicum appellatur: nobis noſtrum vernaculum maxime placet.

MELIGĔNE, [Μελιγένη] Ptolem. lib. 2. cap. 17. Melituſa Polybio dicitur, quam nos Meliten inſulam vocamus ad mare Adriaticum, ante Dalmatiam ſita.

MĔLĬGŪNIS, [Μελιγουνίς] Inſula eſt Siciliæ adjacens, una ex Æoliis, quæ notiore nomine Lipara dicitur. Plin. lib. 3. cap. 9.

MĔLĬLŌTOS, i. f. [μελίλωτος] Herba quam Columella Sertulam Campanam appellat, quod in Serta urbe Campaniæ frequentiſſima ſit. Plin. lib. 21. cap. 11. Melilotos ubique naſcitur. Laudatiſſima tamen in Attica. Ovid. 4. Faſt. 440.

Pars thyma, pars caſiam, pars meliloton amat. Conf. Plin. 33. 4. & Pallad. 11. 14.

MĔLĬMĔLI, is. n. [μελομέλι] Sapor mali Cydonii ita conditi, ut melli quiddam ſimile referre videatur. Columel. lib. 12. cap. 45. Dioſc. 5. 24.

MĔLĬMĒLUM, i. n. [μελίμηλον] dicitur Pomum muſteum, ſive dulce, quaſi Mel pomum; nam μέλι Græcis dicitur mel, & μῆλον Malum, quod mellis ſaporem habeat. Plinius Muſteum a celeritate miteſcendi denominatum dicit, lib. 15. cap. 14. Muſtea a celeritate miteſcendi; quæ nunc melimela dicuntur a ſapore melleo. Orbiculata, a figura orbis in rotunditatem circumacti. Add. Plin. lib. 23. cap. 6. Martial. lib. 7. 25.

Infanti melimela dato, fatuaſque mariſcas. Hor. 2. Serm. 8. 31.
Poſt hæc me docuit melimela rubere, minorem
Ad Lunam delecta.

MĔLĬNUM, i. n. [μέλινον] Apiaſtrum vocat Varro de R.R. lib. 3. cap. 16. his verbis, Reliquum thymo, & cythiſo obſeviſſe & apiaſtro, quod alii meliphyllon, alii meliſſophyllon; quidam melinum appellant.

MĒLĬNUS, a, um. Adj. ut, Color melinus. l. 78. §. 5. D. de legat. & fideicomm.

MĒLĬNA, æ. f. [ἐσθῆτος γένος] Veſtis vel Marſupii genus, apud Plautum in Epid. 1. 1. 21. V. Scalig. Conjectanea. Alii quibus magis arridet potio ex melle, legunt Mellina; quod vide in MEL, & Turneb. Adverſ. 20. 1.

Eſt item Tibiæ genus acutiſſimi ſoni, ut Feſtus ait.

MĒLĬNUM, i. n. [μήλινον] Oleum ex flore malorum. Plin. lib. 23. cap. 6. Fit & oleum ex his, quod melinum vocavimus, quoties non fuerint in humidis nata. Ideo utiliſſima quæ ex Sicilia veniunt.

Item, Unguentum. Plin. lib. 13. cap. 1. Poſtea eodem loco prælatum eſt melinum, Cyprinum in Cypro.

Item, Coloris candidiſſimi ſpecies. Plin. lib. 35. cap. 6. Melinum candidum & ipſum eſt, optimum in Melo inſula; in Samo quoque naſcitur; ſed eo non utuntur pictores propter nimiam pinguedinem. Plaut. Moſtel. 1. 3. 107.

Neque ceruſſam, neque melinum, neque ullam aliam offuciam. Quidam volunt eſſe colorem medium inter album & fuſcum, qui dicitur Gilvus. conf. MELIA.

Item, Aluminis ſpecies. Plin. 35. 15.

MĔLĬNOPHAGI, [Μελινοφάγοι] Thraciæ populi, ut ait Stephanus. Ita dicti, quod panico veſcantur, quod Græcis μελίνη & μέλινος.

MELIOR, MELIORESCO, MELIORO, V. BONUS.

MELIPHYLLON, [μελίφυλλον] Nomen herbæ. Varro lib. 3. de R. R. cap. 16. Reliquum thymo & cythiſo obſeviſſe, & apiaſtro, quod alii μελίφυλλον, alii μελισσόφυλλον, quidam μέλινον appellant. Virg. 4. Georg. 63.

Trita meliphylla, & cerinthe ignobile gramen. Alii legunt Meliſphylla. V. MELISSOPHYLLUM.

MĒLIS, is. vel, ut alii malunt, MÆLIS, vel MELES, is. f. Animal quod & Taxo, ſive Taxus dicitur, quod ſit mellis avidiſſimum, & alvearibus ſemper infeſtum, in cavernis vivens, aſperum, mordaxque, magnitudine vulpis, colore felis; ex cujus pelle pharetras & canum collaria obtegunt. Plin. lib. 8. cap. 38. Varro 3. de R. R. cap. 12. Alterum ne felis, aut melis, aliave quæ beſtia intrare poſſit.

Lucifuga meles. Subit enim cavernas. Gratius in lib. de Venatione 402.

— collaribus ergo
Sunt qui lucifugæ criſtas inducere melis
Juſſere. De collaribus canum loquitur. ubi V. Ulit. not. Martial. 10. 37.

Venator capta mele ſuperbus adeſt. V. Lotich. ad Petron. p. 392. & ſupra MÆLIUM.

Mēlis [μηλίς] item Haſta a ligno mali dicta, inquit Feſtus.

MELISANDER, dri. [Μελίσανδρος] Mileſius, poëta antiquiſſimus, qui ante Homerum epos ſcripſit. V. Ælian. V. H. 11. 2.

MELISSA. V. MELISSUS.

MĔLISSŎPHYLLUM, i. n. [μελισσόφυλλον] Plin. lib. 20. cap. 11. Apiaſtrum Hyginus quidem meliſſophyllon appellat; ſed in confeſſa damnatione eſt venenatum in Sardinia. Virgilius per ſyncopam dixit, 4 Georg. 63. Trita meliphylla. Alii apud Virg. legunt Meliſphylla. V. paulo ſupra.

MĔLISSUS, [Μέλισσος] Rex fuit Cretenſis antiquiſſimus, qui, ut ſcribit Lactantius Inſtit. 1. cap. 22. primus diis ſacrificavit, habuitque filias Amaltheam & Meliſſam, quæ Jovem puerum caprino lacte ac melle aluerunt, unde Meliſſa apes dicta fuit: & Amalthea capræ ejuſdem nomen accepit. Columel. lib. 9. cap. 2. Nec ſane ruſtico dignum eſt ſciſcitari, fueritne mulier pulcherrima ſpecie Meliſſa, quam Juppiter in apem convertit. Unde & apes Græcis μέλιτται dicuntur.

Fuit item Meliſſus Grammaticus muneri datus Mæcenati, ac manumiſſus ab eo & bibliothecæ præpoſitus. Sueton. de Grammat. illuſtr. cap. 21. Hujus meminit Ovid. 4. Pont. 16. 30. & Commentarium ejus de apibus laudant Plin. & Serv.

Meliſſus præterea Samius, Parmenidis auditor, philoſophus, civibus ſuis carus, quibus præcepta plurima dedit, Rempublicam adminiſtravit, claſſique in bello præfuit, ut refert ex Apollodoro Diog. Laert. lib. 9. ſ. 24.

Fuit & alius Meliſſus, Helius nomine, ſummi quidem loci inter Grammaticos ſui temporis Romæ, ſed majore in litteris jactantia, quam opera. Meminit Gellius lib. 18. cap. 6.

MĔLĬTA, æ; ſive MĔLĬTĒ, es. f. [Μελίτη] Inſula inter Italiam Epirumque poſita, ut ſcribit Strabo: ſive, ut ſcribit Plin. 3. 26. inter Corcyram & Illyricum in Adriæ ſinu.

Alia item notabilior inter Siciliam & Africam, de qua Cic. 6. Verr. 103. Melita inſula ſatis lato ab Sicilia mari, periculoſoque disjuncta; in qua eodem nomine oppidum. Nunc vulgo dicitur *Malta*. De hac Ovid. 3. Faſt. 567.

Fertilis eſt Melite. Diodorus refert in Melita inſula pretioſam tenuitate ac mollitie telam fieri.

Eſt & Urbs hoc nomine Carthaginienſium colonia.

MELITÆUS, a, um. & MELITENSIS, e. Adj. [Μελιταῖος] ut, Canes Melitæi & Melitenſes. Plin. lib. 30. cap. 5.

Melitenſem roſam commendat Cic. 7. Verr. 27.

Veſtem. Idem 4. Verr. 176. & Sil. 14. 251.

Catuli Melitæi. Plin. lib. 3. cap. ult.

MĒLĪTES, [μηλίτης] Gemma eſt mali coloris, ut inquit Plin. lib. 37. cap. 11.

MĔLĬTĪTES, is. m. [μελιτίτης] Plin. lib. 36. cap. 19. Melitites lapis ſuccum remittit dulcem, mellitumque tuſus.

Item Potio ex muſto & melle facta, auctore Plinio lib. 22. cap. 24. & 14. 9.

MELITTON, ōnis. m. [μελιττών] Ubi apes nutriuntur. Varro de R. R. lib. 3. cap. 16. Melittonas ita facere oportet; quos alii μελιττοτροφεῖα appellant, eandem rem quidam mellaria. V. Columel. 8. 1. & ſupra MELLARIUM.

MELITTURGUS, i. m. Gr. [μελιττουργός] Idem quod Mellarius Latine, qui mellaria exercet. Varr. de R. R. lib. 3. cap. 2. Merula, ut cetera fecit hiſtoricôs, quæ ſequi melitturgi ſoleant, demonſtrabit. V. MELLARIUS.

MĒLIUM, [μήλιον] Herba eſt in aquis naſcens, & locis uliginoſis, ſemen habens lini ſemini non diſſimile, aliquanto tamen majus & firmius, & præ lævore ſplendens. Alio nomine Satyrion rubens appellatur. Vim habere creditur incendendi ad libidinem. Dioſcor. lib. 3.

Melium item apud Varr. de R. R. 2. 9. Cingulum ex corio factum. Sed alii aliter legunt. V. MÆLIUM.

MĒLIUS, MĒLIANUS, V. MÆLIUS.

MELIUS, comparativum a Bene, & MELIUSCULUS &c. V. BONUS.

Mělīzŏmum, i. n. [μελίζωμον] Jus mellitum. Apic. 1. 2. Adjicere melizomo parum vini.

Mella, [Μέλλα] Fluvius Galliæ est, juxta quem Amella herba frequens nascitur. Servius in Virg. loc. infra cit. Blondus in Italia illustrata, Brixiam, inquit, præterlabitur fluvius Mella: quod etiam testatur Catull. ad Januam 65. 33. his verbis,

Flavus quam molli percurrit flumine Mella,
Brixia Veronæ mater amata meæ.

Flumina curva Mellæ. Virg. 4. Georg. 278.

Mella, æ. f. Aqua e melle sic fieri solita, vel potius e ceris quibus adhuc nonnihil mellis adhærescebat. Quum secundarium mel de favis erat exceptum, ceræ statim minute resolvebantur ac rumpebantur, & aqua fontana vel cælesti macerabantur. Expressa deinde aqua colabatur, & in vas plumbeum defusa decoquebatur, omnisque spurcitia cum spumis eximebatur. quæ decocta, quum tam crassa esset quam defrutum, refrigerabatur; & bene picatis lagenis condebatur. Hac mella quidam pro aqua mulsa utebantur; nonnulli etiam pro defruto in condituras olivarum. Auctor Columella lib. 12. cap. 11. Erat igitur mella velut ablutio cerarum aliquid mellis adhuc habentium; aqua vero mulsa ex optimo melle fiebat, ut idem auctor scribit capite proximo.

Mellaria, Urbs Hispaniæ Bæticæ, patria Pomponii Melæ, ut ipse testatur lib. 2. cap. 6. sub finem. Olivarius dicit Mellariam hodie non exstare.

Mellarium, Mellarius, & Mellatio, Melliculum, Mellifer, Mellificium, Mellifico, Mellificus, Melligo, Mellillus, Mellitus, Mellonia, vel Melona. V. mel.

Melloproximus, Vox hybrida, Proximus designatus. Legg. 5. 7. & 14. C. de Proxim. sacr. scrin. & Theod. Cod. 6. 26.

Melo, Fluvius, qui & Nilus & Gehon appellatus est. Ausonius in Ænigmate. V. Fest. in vocibus Alcedo, Alumento, & Melo; & Serv. ad 4. Georg. 291. & 4. Æn.

Mělŏbŏsis, [Μηλόβοσις] Nympha est; sic dicta ab ovibus pascendis, teste Hesiodo in Theogonia. 354.

Mělŏcăbus, [Μηλόκαβος] Germaniæ urbs apud Ptolemæum lib. 2. cap. 11. Vulgo *Coburg*.

Mělŏcarpus, [Μηλόκαρπος] Herba est quæ alio nomine Aristolochia longa appellatur. Dioscor. lib. 3. cap. 4.

Melodes, Melodia. V. melos.

Mĕloessa, vel Melussa, [Μήλουσα] Insula Maris Tyrrheni, ad oram Pæstanam; non tam a pomorum, quam a pecoris abundantia dicta. V. Plin. lib. 3. cap. 10.

Mĕlŏfŏlium, i. n. Genus malorum quibus folium unum, aliquando & geminum, erumpit e latere medio. Plin. 15. 14. Vox est hybrida.

Mĕlŏmĕli, [μηλομέλι] a Columel. lib. 12. cap. 45. vocatur, quum mala maturissima integra, sine macula in lagena in melle submerguntur. Sed rectius legitur Melimeli, quod vide suo loco.

Mĕlŏnes, dicuntur a Palladio Mar. 9. 6. Genus peponis, quod aliis Melopepo appellatur, quasi pepocydonius, vel cotoneus, quod mali cydonii figuram habeat, dicitur enim ἀπὸ τοῦ μήλου: hoc est a pomo vel malo, quod absolute Græcis Malum cotoneum significat. V. seq. dict.

Mĕlŏpĕpŏnes, [μηλοπέπονες] Fructus sunt ex genere peponum, qui mali figuram rotunditate imitantur. Non pendent hi, sed humi rotundantur, & odorem jucundissimum habent, ubi maturuere. Palladius Melones vocat. V. Ruell. lib. 1. & Plin. 19. 5.

Mĕlos, n. [μέλος] indecl. Cantus suavitas, vel dulcis modulatio. Pers. in prolog 15.

Cantare credas Pegaseium melos. Sic Calepinus. Græci autem, quorum hæc est dictio, τὸ μέλος, τοῦ μέλεος μέλους, τῷ μέλει. Lactantius Firmianus declinationem Latinam formavit, hoc Melos, hujus Meli, &c. apud quem ablativus Melo, in carmine de Christi resurrectione, legitur v. 32.

Fitque repercusso dulcior aura melo.

Melos, inquit Budæus, ad flexum vocis pertinet. constat enim canore ac sonis; rhythmus vero modulatione; pertinet enim ad corporis gestum & collocationem verborum, ut docet & Quintil. lib. 1. Instit. cap. 10. p. 107. Burm. de musica loquens.

Longum melos. Hor. 3. Carm. 4. 2.

Mele [μέλη] nominativus plur. Græcus a μέλος, idem quod Carmina & modulationes. Lucret. lib. 2. 412. — æque

Ac Musæa mele, per chordas organici quæ
Mobilibus digitis expergefacta figurant.

Cygnea mele. Lucret. lib. 2. 504.

Mĕlōdia, æ. f. [μελῳδία] Dulcis cantus, sive Modulatus. Mart. Capell. 9. p. 306. Melodiæ, ultra cuncta rerum oblectamina recinentes, auditum complevere.

Melōdes, is. m. [μελῳδὸς] Qui modulata carmina cantat. Sidonius 9. Epist. 15.

Proculus melodes insonare pulsibus. [Melodos legendum puto, Gr. μελῳδός.

Mĕlĭcus, a, um. [μελικὸς] Adj. a μέλος, Idem quod Musicus. Unde Poetæ lyrici, etiam Melici dicti sunt. Ausonius,

Tu melicos, lyricosque modos. Cic. de Opt. gen. Orat. 1. Poematis enim tragici, comici, epici, melici etiam, ac dithyrambici, &c. Melici sonores. Lucret. lib. 5. 335.

Melōdus, a, um. Adj. Suaviter canens, apud inferioris ætatis poetas. Prudent. Cathem. 9. 2. Dulce carmen & melodum.

Mēlos, [Μῆλος] Insula inter Sporadas Pomponio numeratur, lib. 2. 7. & Plin. 4. 12. Quam nonnulli a rotunditate sic dictam volunt. Nunc vulgo *Mil*, aliis *Milo*.

Mēlōta, æ. f. [μηλωτὴ] Pellis ovilla; sed non tam pellem ovis significat, quam exuvium, hoc est pellem corpori detractam una cum lana. Erasmus in Epist. ad Hebræos, cap. 11. De Melota vide Gesnerum Hist. Quadrup. p. 279. Bapt. Mantuan. Eclog. 6. — & ad ilia vulpes

Melotasque trahunt maculosaque tergora lyncis. Hinc

Mēlotæus, a, um. Adj. Mantuan. 1. Sily. 6. 18.

Et melotæis terga fovere togis.

Mēlōthrum, [μήλωθρον] Herba est, quæ alio nomine ἄμπελος λευκὴ, hoc est Vitis alba appellatur. De hac Dioscorid. lib. 4. Plin. & Apul.

Melpŏmĕne, [Μελπομένη] Una Musarum. V. in dictione musæ. Hor. 1. Carm. 24. 3.

— præcipe lugubres
Cantus Melpomene; cui liquidam Pater
Vocem cum cithara dedit.

M E M

Membliarus, [Μεμβλίαρος] Insula est maris Ægei, una Sporadum, non procul a Thera & Anaphe. Dicitur & Bliarus. Steph.

Membrum, i. n. [κῶλον, μέλος, ἄψος, γυῖον] Perottus, Artus a Membris ita distinguuntur, quod Artus dicimus ossa cum nervis & venis; Membra autem proprie vocamus carnem artus tegentem. Unde membrana, superior membri pars, hoc est pellis ipsa appellatur. Sil. lib. 2. 467.

— & venis male juncta trementibus ossa
Exstant, consumptis visu deformia membris. Quædam exemplaria legunt Nervis.

Membrum, etiam pro Singulis corporis partibus ponitur. Cic. 3. de Fin. 18. Jam membrorum, id est partium corporis, alia videntur propter eorum usum a natura esse donata, ut manus, crura, pedes, &c. Alia autem nullam ob utilitatem, quasi ad quendam ornatum, ut cauda pavoni.

Membra pl. sæpissime per Synecdochen apud poëtas, pro toto Corpore, ut ex infra subjectis exemplis constabit.

Iners membris. V. iners.
Artus magni membrorum. Virg. 5. Æn. 422.
Flexus membrorum. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Gravitas. Lucret. lib. 3. 477.
Abalienata membra. V. abalieno.
Accommoda bellis. Stat. 4. Silv. 4. 65.
Ægra. Ovid. 21. Epist. 190.
Candida. Ovid. 2. Met. 607.
Curva. Ovid. 3. Met. 277.
Debilia. Sil. lib. 10. 395.
Exilia. Ovid. 5. Met. 433.
Exsanguia. Sil. lib. 7. 679.
Fessa diurnis ministeriis. Ovid. 4. Met. 215.
Hispida. Juven. 2. Sat. 11.
Immania. Ovid. 12. Met. 501.
Muliebribus membris puer. Lucret. lib. 4. 1046. i. e. Puer tener.
Procera. Sil. lib. 16. 351.
Saucia. Ovid. 2. Met. 652.
Senecta. Lucret. lib. 3. 773.
Squalida. Lucret. lib. 5. 954.
Tenera. Lucret. lib. 4. 1097.
Turpia udo fimo. Virg. 5. Æn. 358.
Valida ac juvenilia. Juven. 11. Sat. 5.
Velocia. Sil. lib. 17. 537.
Vieta. Hor. Epod. 12. 7.
Vivida. Sil. lib. 7. 64.
Abluere membra lassata. Ovid. 6. Met. 353.
Abscindere. Lucret. lib. 3. 642.
Avulsa. Virg. 9. Æn. 490.
Cadunt membra languida. Ovid. 21. Epist. 156.
Cæsa. Ovid. 6. Met. 708.
Captus membris. In capio.
Componere membra defessa. Virg. 4. Georg. 438.
Corripunt membra pavore. Lucret. lib. 5. 1218.
Dilaniat membra viva. Ovid. 6. Met. 644.
Direpta manibus. Ovid. 3. Met. 731.
Discerpta gruis. Hor. 2. Serm. 8. 87.
Disjecta laceri corporis. Sen. Hippol. 12.
Dissolvuntur membra, fluuntque. Lucret. lib. 4. 917. de somno.
Dividi a membris suis. Ovid. 1. Amor. 6. 36.

Hunc ego, si cupiam, nunquam dimittere possum,
Ante vel a membris dividar ipse meis.

Dare curata membra sopori. Hor. 2. Serm. 2. 81.
Dat placidam membris cura quietem. Virg. 4. Æn. 5.
Durare membra in duro opere. Lucret. lib. 5. 1359.
Erigere cubili. Sil. lib. 7. 287.
Excutit membra pavor. Senec. Thyest. 1.
Expressus membris infans. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Implicita. Lucan. lib. 3. 695.
Irrigare alicui quietem per membra. Virg. 1. Æn. 995.
Languescunt membra Lucret. lib. 4. 948.
Laxare quiete. Virg. 5. Æn. 836.
Levare baculo. Ovid. 8. Metam. 693.
Liquefacta. Sil. lib. 1. 178
Luxuriant membra. Ovid 7. Met. 291.
Madent vino. In madeo.
Movere mollia. Lucret. lib. 4. 457.
Posuere solo incurvata membra. Ovid. 6. Met. 246.
Quatit horror membra. Virg 3. Æn. 30.
Recidere genitalia. Ovid. 2. Amor. 3. 3. V. infra Membrum κατ᾽ ἐξοχὴν.
Rigentia fugiente vita. Lucan. lib. 2. 25.
Solvuntur frigore. Virg. 1. Æn. 96. Et 12. 951.
Soluta languore. Ovid. 11. Met. 612.
Truncata. Claud. de Bello Get. 263.
Valens. membris. Virg. 5. Æn. 431.
Venit membris lues tabida. Virg. 3. Æn. 137.
Venit vigor habilis membris. Virg. 4. Georg. 418.

Dicuntur & Membra in statuis. ut,

Fundere membra statuæ. Quintil. lib. 2. cap. 1. Is ne statuam quidem inchoari credet, quum ejus membra funduntur. Idem lib. 7. cap. 1. Neque enim, quanquam fusis omnibus membris, statua sit, nisi collocetur.

Membrum κατ᾽ ἐξοχὴν, Illa pars, qua sexus discernitur. Poeta Phallicus Epigr. 69.

Hujus & Alcinoi mirata est filia membrum. conf. Membrosus Adj.

Membrum, in oratione, est (inquit Valla) Sensus numeris conclusus, sed a toto corpore abruptus, & per se nihil efficiens. Auctor ad Heren. lib. 4. 27. Membrum orationis appellatur res breviter absoluta, sine to-

tius

tius ſententiæ demonſtratione, quæ denuo alio membro orationis excipitur. Cic. in Orat. 223. Neſcio cur, quum Græci κόμματα & κῶλα nominent, nos non recte Inciſa & Membra dicamus. V. Inciſum in INCĪDO.

Membra [κεφάλαια] pro Partibus ſeu Locis orationis. Idem 1. Verr. 45. Quid, quum accuſationis tuæ membra dividere cœperit, & in digitis ſuis ſingulas partes cauſæ conſtituere?

Membrum dormitorium dixit Plin. 2. Epiſt. 17. Adhæret dormitorium membrum tranſitu interjacente. i. e. Pars domus, quieti corporum dicata. Videtur autem eſſe Dormitorium membrum, quod idem Plinius lib. 5. Epiſt. 6. Dormitorium cubiculum vocat, quod etiam Sidonius imitatus eſt. Quin & partem domus Columella Membrum nominat lib. 1. cap. 6. cui titulus eſt De poſitione villæ. Modus inquit, membrorumque numerus aptetur univerſo conſepto: & dividatur in tres partes, urbanam, ruſticam, & fructuariam.

Membrum tabulæ. Ulpianus de manumiſſis teſtamento. l. Si ita fuerit Quæri inquit, poteſt, ſi fabris duobus vel pictoribus, ſi nembrum depinxiſſent, vel fabricaſſent navem, quid adſcriptum ſit.

MEMBRŌSUS, a, um. Adj. unde comparativum Membroſior. i. e. Mentulatior. Poeta Phallicus præfat. Carm.

Sed ruber hortorum cuſtos, membroſior æquo.

MEMBRĀTIM, Adv. [κατὰ κῶλα, μεληδὸν] Per ſingula membra. Plin. lib. 9. cap. 15. Hi membratim cæſi, cervice & abdomine commendantur. Senſum vitalem membratim deperdere. Lucret. lib. 3. 526.

Membratim tractare aliquid. Plin. lib. 11. cap. 37. Cic. in Partit. 121. Narratio autem accuſatoris erit, quaſi membratim geſti negotii ſuſpicioſa explicatio.

Generatim & Membratim, contraria. Plin. lib. 25. cap. 11.

Inciſe & membratim dicere, Per Inciſa & Membra. Cic. in Orat. 212. Quo autem pacto deceat inciſe membratimve dici, jam videbimus.

Membratim & cæſim. Quintil. lib. 9. cap. 4. Ubicunque acriter erit & inſtanter, pugnaciterque dicendum, membratim cæſimque dicemus. i. e. Per inciſa & membra, ſive per cola & commata. V. de his ſingulis ſuo loco.

MEMBROR, [μελοῦσθαι] āri Paſſ. Per membra formari: quo verbo utitur Cenſorinus, de Die natali cap. 11. Quinque & XXX diebus infans membratur.

MEMBRĀTŪRA, æ. f. [μελοθεσία] Membrorum compoſitio. Vitruv. 8. 5.

MEMBRĀNA, æ. f. [ὑμὴν] Pellis quæ artus tegit, ut ſupra dictum eſt. Cic. 2. de Nat. Deor. 142. Quæ primum oculos membranis tenuiſſimis veſtivit & ſepſit. Plin. lib. 9 cap. 29.

Squamea membrana chelydri. Ovid. 7. Met. 272.

Cerebri membrana. Celſ. lib. 8. cap. 3.

Membrana, quæ fetum involvit [ἄμνιος] Lucret. lib. 4. 57.

Et vituli, cum membranas de corpore ſummo
Naſcentes mittunt.

Membrana ligni. Plin. lib. 16. cap. 14. de tilia, Inter corticem & lignum tenues tunicas multiplici membrana.

Membrana, Charta Pergamena, e pellibus animantium concinnata. Plin. lib. 13. cap. 11. Mox æmulatione circa bibliothecas regum Ptolemæi & Eumenis, ſupprimente chartas Ptolemæo, idem Varro membranas Pergami tradidit repertas. Horat. de Arte Poet. 389.

Membranis intus poſitis, delere licebit
Quod non edideris.

Bicolor membrana. Perſ. 3. Sat. 10.

Conſecare in tenues membrana. In CONSECO.

Directa plumbo membrana. Catul. ad Varum, 20. 7.

Lutea membrana niveum involvat libellum. Tibull. lib. 3. 1. 9.

Membrana, pro Superficie, figura & ſimulacro aliquo rerum ut, Membrana ſummi coloris. Lucret. lib. 4. 93.

At contra, tenuis ſummi membrana coloris
Quum jacitur, nihil eſt quod eam diſcerpere poſſit, &c. Sic etiam εἴδωλα Epicuri, ſive rerum ſimulacra Membranis comparat v. 35.

MEMBRANŪLA, æ. f. dimin. [ὑμένιον] Cic. 4. Att. 4. Iiſque imperes, ut ſumant membranulam, ex qua indices fiant. conf. Celſ. 7. 7.

MEMBBANŪLUM, i. n. Idem. Apul. 6. Met. Hirundinis tenue membranulum. ſecundum lectionem Elmenhorſt. p. 184. & Pricæi p. 127. Stewech. p. 488. Nec aliter edit. Venet. 1516.

MEMBRĀNEUS, a, um. Adj. [ὑμένινος] Quod ex membranis eſt. Ulpianus de Legat. 3. l. Librorum appellatione, Quod ſi in codicibus ſint membraneis, vel chartaceis, vel etiam eboreis.

MEMBRANĀCEUS, a, um. Adj. [ὑμενώδης] Quod ſimilitudinem membranæ habet. Plin. lib. 16. cap. 31. Quibuſdam cortex membranaceus, ut viti. Idem lib. 10. cap. 61. Volucrum animal parit veſpertilio tantum, cui & membranaceæ pinnæ uni.

MEME, Accuſativus geminatus, majoris vehementiæ gratia, ab Ego primitivo. Virg. 9. Æn. 427.

Meme, adſum qui feci, in me convertite ferrum
O Rutili. Ubi Servius; Meme, ſubaudi, Interficite; & eſt interrupta elocutio dolore turbati. [Sed dividi debet Me, me.

MĔMĔCȲLOS, [μεμαίκυλος] Species eſt arbuti. Plin. lib. 15. cap. 24. de unedone loquens, Duobus tamen hoc nominibus appellant Græci Comaron, & Memecylon, ex quo apparet totidem eſſe genera apud nos. V. Dioſcor. lib. 1.

MEMET, Pronomen compoſitum, pro Meipſum. Plaut. Capt. 2. 3. 68.

Nec me ſecus unquam ei facturum quicquam, quam memet mihi.
Idem Ciſt. 4. 2. 24.

Sed memet moror, quom hoc ago ſecius.

MĔMĬNI, [μέμνημαι, ἀναμέμνημαι] Verbum defectivum in Præterito tantum conjugatur, & temporibus a præterito formatis, præter hæc etiam habet in imperativo, Memento, mementōte.

Memini, a Meno, antiquo verbo fit, quo veteres uſi ſunt pro Recordor, & in mentem revoco. Quamvis ſit præteritum hoc verbum in præſenti fere ſemper accipitur, teſte Valla in Raudenſ. Plaut Perſ. 2. 1. 8.

Potin' ut taceas? potin' ne moneas? memini & ſcio, & calleo, & commemini. Ter. And. 5. 6. 13.
Tuus eſt nunc Chremes: facturum quæ voles ſcio eſſe omnia.
P. Memini, atque adeo longum eſt, nos illum exſpectare dum exeat.
Cic pro Quint. 55. Quemadmodum natus, & quo pacto educatus ſim memini.

Bene memini. Hor. 1. Serm. 9. 68.

Libentius meminit illud. Hor. 2. Epiſt. 1. 262.

Longiſſime. V. LONGUS.

Maxime memini. In MAGIS.

Memoriter meminit. V. MEMOR.

Meminero. Plaut. Aſin. 1. 1. 104.

Nempe in foro? D. ibi. ſi quid opus fuerit. L. meminero.

Meminerint ſeſe unde oriundi ſient. Plaut. Aul. 3. 6. 5.

Meminiſti, quantum. Cic. de Amicit. 2. Meminiſti enim, Attice, &c. quanta hominum eſſet vel admiratio vel querela.

Meminini quum. Nam memini, quum non minus, aut multo non minus æquior erat. H. St. Hujus obſervationis pars bona cultro reſecta eſt.

Conſtruitur eleganter cum præſenti pro præterito, & frequentius. ut,

Memini comprimere. Plaut. Epid, 4. 1. 13. Ter. And. 2. 5. 18.

Ego, cum illam vidi, virginem forma bona
Memini videre. Ubi Donatus, Memini videre, aut Memor ſum me vidiſſe. Aut, Memini me videre: h. e. Intelligo, ſcio: aut, Memini quod viderim. Memini videre, pro Vidiſſe. Cic. 6. Verr. 32. Hoc me memini dicere. Idem 1. de Legib. 13. Nam a primo tempore ætatis juri ſtudere te memini. Virg. 9. Ecl. 52.

Cantando puerum memini me condere ſoles. Valla in Raudenſem, Hic (inquit) verſus magis licentiam poeticam oſtendit, qua ego non uterer, duntaxat in proſa. Dicerem enim ſic, Memini me puerum condidiſſe, ſeu condere ſolitum eſſe dies cantando. Hactenus Valla; cujus ſententiæ refragantur exempla ex Cicerone producta.

Memini prædicere quercus. Ecloga. H. St. Prima nempe Virg. v. 17. V. omnino Voſſ. de Conſtr. cap. 52. & Periz. ad Sanct. Miner. lib. 1. cap. 14.

Aliquando tamen cum præterito. ut,

Memini permiſiſſe. Cic. 1. Att. 10. Idem pro Roſc. Amer. 122. Meminiſtis me ita diſtribuiſſe initio cauſam.

Memini diei. Ter. Eun. 4. 7. 31.

Faciam ut hujus loci, dieique, meique ſemper memineris. V. Grammaticos.

Officium. Plaut. Caſ. 2. 3. 42. Plin. lib. 8. cap. 40. de canibus, Itinera quamvis longa meminere. Ter. Phorm. 2. 3. 40.

Si meminiſti quod olim dictum eſt, ſubjice. Cic. 4. Acad. 160.

Numeros memini, ſi verba tenerem. Virg. 9. Ecl. 45.

Omnia amantes meminerunt. Ovid. 15. Epiſt. 43.

Diſputata ab eo. Cic. de Amicit. [Videtur error. En verba a pr. Itaque multa ab eo prudenter diſputata, multa etiam breviter & commode dicta, memoriæ mandabam.

Memini, pro eo quod eſt Mentionem facio: recuſat accuſativum, poſtulatque genitivum, vel ablativum cum præpoſitione De. ut, Quintil. lib. 11. cap. 2. Neque omnino hujus rei meminit uſquam Poeta ipſe. & iterum, De quibus multi meminerunt. Hæc Valla lib. 3.

Eraſ. Plinius meminit de ſilveſtri quodam pomi genere. in Proverb. Bis & ter quod pulchrum eſt. H. St.

Meminiſſe; infinitivus pro nomine, quod Græci dicunt τὸ μεμνῆσθαι. id eſt, memoria, ſeu vis ac poteſtas animi, qua res præteritas meminimus. Lucret. lib. 4. 769.

Præterea meminiſſe jacet, languetque ſopore. i. e. Memoria. Sic loquitur Ennius,

Aut occaſus ubi, tempuſve audere repreſſit. i. e, Audaciam, τὸ τολμᾶν. monuit Lambinus.

MEMĬNENS, Partic. ab antiquo Memino. Sidon. 2. Epiſt. 20. & 4. 12. Auſon. item in Profeſſor. 2. 39. Conf. Voſſ. de Anal. 3. 39. & 4. 12. & de Vit. L. L. 4. 30. p. 767.

MENTIO, ōnis. f. [μνήμη] a ſupino Mentum, quod a Meno verbo antiquo deducitur, teſte Valla lib. 3. quod Recordor, & in mentem revoco ſignificabat.

Conſtruitur non raro cum De: ut Cic. 2. Philip. 39. Nunquam ab eo mentio de me, niſi honorifica, niſi plena amiciſſimi deſiderii.

Agitare mentionem. V. Agito, in AGO.

Facere mentionem, Commemorare. Cic. de Senect. 63. Lyſandrum Lacedæmonium (cujus modo mentionem feci) dicere aiunt ſolitum, Lacedæmone eſſe honeſtiſſimum domicilium ſenectutis.

Facere mentionem neceſſariam alicujus rei. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Facere mentionem de pecunia, &c. Cic. pro Quint. 37. Quum ſtatuiſſes de pecunia mentionem facere. Idem 3. de Legib. 14. Demetrius ille, de quo feci ſupra mentionem. Et 2. Q. frat. 10. De te a Sipylo mentio eſt honorifica facta.

Habere mentionem. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Jacere mentionem, Paterculus lib. 2. 65. pr. Tum inter Lepidum, Cæſarem, & Antonium commercia epiſtolarum, & conditionum jacta mentio.

Incidere in mentionem. Cic. 1. Verr. 50. Caſu in eorum mentionem incidi. Idem de Amicit. 3. Scævola quum in eam mentionem incidiſſet.

Incidit de Philippo. V. INCĪDO.

Inferre. Liv. 4. 1. & 38. 56.

Injecta mentio de aliquo. Hor. 1. Serm. 4. 94.

Intermittere. Cic. 5. Att. 9. Nec tui mentionem intermitti ſinit.

Movere rei cujuſpiam. Liv. 28. 11.

Opprimere aliquam. V. OPPRIMO.

In mentione terræ dicetur: h. e. Cum mentionem terræ faciemus. Plin. lib. 2. cap. 8.

In ſponſaliis proprium habet uſum. Mentionem enim facere, eſt Poſcere ſponſam; & Repromittere eſt reſpondentis. V. Taubman. ad Plaut. Aul. 2. 2. 27. p. 183.

MĔMOR, ŏris. [μνήμων] omn. gen. ſecundum Priſcianum, a Memini fit. Virg. 9. Æn. 447.

Nulla dies unquam memori vos eximet ævo. Ter. And. 1. 5. 47.
Unum hoc ſcio, hanc eſſe meritam ut memor eſſes ſui. Virg. 4. Æn. 539.

Admiſſi memor. Ovid. 11. Met. 380.

Venturæ hiemis memores apes. Virg. 4. Georg. 156.

Facere aliquem memorem ſui. Virg. 6. Æn. 664.

Vive memor, quam ſis ævi brevis. Hor. 2. Serm. 6. 97.

Memor & gratus. Cic. 4. Verr.

Memor, Cujus nos memores ſumus. Virg. 1. Æn. 8.

— ſævæ memorem Junonis ob iram. Hor. 1. Carm. 13. 12.

— ſive

— five puer furens
Impreffit memorem dente labris notam. h. e. Tam vehementem, ut non facile excidat memoria.

Aure memori vocem condidit. Ovid. 20. Epift. 98.
Cura memor. Ovid. 4. de Pont. 2. 7.
Ira memori te vindicat. Ovid. 21. Epift. 9.
Mens memor. Hor. 2. Serm. 6. 31.
Memorem mones. Proverbium. Plaut. Stich. 4. 1. 72. Capti confilii memorem mones. Convenit in eos, qui confilium dant confultiffimo, vel docent doctiorem. Lucret. lib. 3. 1053. Admonuit memorem, dixit.

MEMŎRIA, æ. f. [μνήμη, μνημεῖα, μνημοσύνη, μνεία, μνῆσις] Cic. 2. de Invent. 160. Memoria eft per quam animus repetit illa quæ fuerunt. Dupliciter fumitur. Eft enim vel Facultas, per quam animus repetit illa, quæ fuerunt. Thefaurus omnium rerum. Cic. 1. de Orat. 18. Thefaurus rerum inventarum & cuftos. 3. ad Heren. 27. Vel eft Actus reminifcendi; ut dicimus Redire in memoriam. Ter. And. 5. 4. 41.
Nunquid meminifti? CR. id quæro. P. egone hujus memoriam patiar meæ
Voluptati obftare, quum ego poffim in hac re medicari mihi? Eft & tertia fignificatio, ubi pro Rhetorici artificii parte ponitur, Memoria eft (inquit auctor ad Herennium 3.) firma animi rerum & verborum difpofitionis perceptio.

Memoria, tefte Varrone, a manando dicta, quafi Manimonia. Itaque, inquit, Salii qui cantant Mamurium Veturium fignificant Veterem memoriam. Hæc ille lib. 5. de L. L. 6.
Memoria & recordatio. Cic. de Clar. Orat. 9. Quorum memoria & recordatio in maximis noftris graviffimifque curis jucunda fane fuit.
A memoria, & Ad memoriam. V. A & AD præpofitionem.
Infigne ad memoriam. V. INSIGNIS.
In memoriam fempiternam. V. IN præpofitionem.
Annalium memoria, Teftimonio. Tacit 4. Ann. 43. pr. Lacedæmonii firmabant annalium memoria, vatumque carminibus.
Memoria patrum. Cic. pro Font. 13. Quod perfæpe & noftra, & patrum memoria, fapientiffimi judices, de clariffimis noftræ civitatis viris, dubitandum non putaverunt.
Adolefcens ille quidem, verum noftra memoria feveriffimus. Marcell. lib. 29. 481. pro, Omnium, qui noftra memoria fuerunt. H. St. Exftant cap. 1. p. 429. Gronov.
Memoria rerum. Cic. 10. Fam. 32. Et quidem quum ageretur, flevit memoria rerum geftarum commotus.
Nihil poft hominum memoriam gloriofius, nihil gratius, ne tempore quidem ipfo opportunius accidere vidi. Cic. 10. Fam. 16.
Ex omni memoria ætatum, temporum, civitatum. Cic. 1. de Orat. 16. Quis non jure miretur ex omni memoria ætatum, temporum, &c.
Omnis memoriæ facile princeps. Cic. Poft redit. in Senat. 5. Cn. Pompeius omnium gentium, fæculorum omnium, omnis memoriæ facile princeps.
Omni memoria, vel In omni memoria: pro In omni tempore. Cic. de Arufp. Refp. 37. Quod quidem facrificium nemo ante P. Clodium omni memoria violavit, nemo unquam adiit.
Inauditum in omni memoria. V. INAUDITUS.
Multi etiam fuperiore memoria cives Romani, &c. Cic. pro Corn. Balb. 28.
Ufque ad hanc memoriam. h. e. Ufque ad hoc tempus. Liv. 2. 41. pr.
Ut mea memoria eft. Cic. 13. Att. 31. h. e. Quantum poffum meminiffe.
Mea memoria, Memoria tua: h. e. Quantum meminiffe poffumus. Cic. pro Sext. 36. Nec vero huic tantæ multitudini, quanta mea memoria nunquam ullo in Judicio fuit, deero. Idem pro Rabir. 25. Caufam enim fufcepifti antiquiorem memoria tua.
Alta memoria. V. ALTUS.
Bona. In BONUS.
Continens. Quod quidem continens memoria fit. vide Nullus dum in NULLUS. ex Livio. H. St.
Egregia. Tacit. 4. Ann. 34.
Exoletæ jam memoriæ res. Liv. 37. 1.
Grati animi memoria apud me valuit. Cic. vide GRATUS. H. St.
Immortalis. V. IMMORTALIS.
Incredibilis memoria. Plin. 2. Epift. 3.
Intermortua memoria. V. INTERMORIOR.
Læta. Tacit. lib. 3. Ann. 48.
Recens. ut, Aliquanto minore cum mifericordia, ab recenti memoria perfidiæ, auditi funt. Liv. 30. 36. extr. de Carthaginenfium legatis. i. e. Ob recentis perfidiæ memoriam.
Sancta. Tacit. 4. Hift. 18. Quippe Sorani fancta memoria.
Sempiterna. Cic. pro Domo, 112.
Tenaciffima. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Vetus. ut, E vetere. Tacit. 3. Ann. 21.
Abjicere memoriam doloris. In ABJICIO.
Abit. V. ABEO.
Accipere. V. ACCIPIO.
Adæquare memoriam. V. ADÆQUO.
Adhibere memoriam. In ADHIBEO.
Adimere. In ADIMO.
Afferre. In AFFERO.
Affigere memoriæ. Quintil. lib. 10. cap. 1.
Agitare. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Amittere. In AMITTO.
Amplecti. In AMPLECTOR.
Augere. In AUGEO.
Celebrare memoriam nominis alicujus. In CELEBRO.
Circumferri avorum memoria. V. CIRCUMFERO.
Colere memoriam. In COLO.
Colligere memoriam antiquitatis. Cic. de Clar. Orat. 214.
Commendo memoriæ. V. COMMENDO.
Complecti. Cic. ad Brut. 14.
Comprehendere. V. COMPREHENDO.
Confunditur memoria. Columel lib. 7. cap. 9. In majore numero diverfis notis opus eft, ne confundatur memoria cuftodis.
Confecrare nominis memoriam. V. CONSECRO.
Confervare memoriam. Cic. 4. Fam. 13.
Confignata litteris. In CONSIGNO.
Continere memoria. Quintil. lib. 9. cap. 4.
Cuftodire. ut, Animo percipere, & memoria cuftodire. Cic. 3. de Orat. 127.

Cuftodiri hominum memoria. In CUSTODIO.
Dare operam memoriæ alicujus. Cic. 8. Fam. 1. Non quin mihi fuaviffimum fit, & occupato, & ad litteras fcribendas (ut tu nofti) pigerrimo, tuæ memoriæ dare operam.
Defici memoria. Columel. lib. 7. cap. 9. Qui fi memoria deficitur, quo minus agnofcat cujufque progeniem, pice liquida eandem notam fcrofæ & porcis imponat.
Delere memoriam. Cic. 2. Fam. Num & memoriam rerum delere poffumus?
Deponere memoriam, vel ex memoria. Cic. pro Cœl. 50.
Dilabi, vel elabi memoria. Cic. 13. Philip. 11. Ut dicitur Excidere. H. St.
Difcedit ex animo memoria. Cic. in Somn. Scip. 1.
Evanuit memoria. Cic. 2. de Orat. 95. Omnis eorum memoria fenfim obfcurata eft, & evanuit.
Evellere e memoria. Cic. 5. Fam. 8.
Excitare memoriam, & ad memoriam. Cic. pro Sext. 11. & in Topic. 5.
Expellere. Cæf. 1. Bell. Civil. 34. Ne nova Cæfaris officia veterum fuorum beneficiorum in eos memoriam expellerent.
Exftinguere. Cic. pro Milon. 74.
Falli memoria. Plin lib. 10. cap. 42. Conftat picas emori difficultate verbi victas, ac nifi fubinde eadem audiant, memoria falli.
Firmare memoriam. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Firmavit vetus memoria. Tacit. 5. Ann. 28.
Fugiet memoriam judicis, fi nimium fit multiplex partitio. Quintil. lib. 4. cap. 5. pr.
Habere in memoria, Meminiffe. Ter. And. 1. 1. 13. Ubi Donat. In memoria habeo; plus eft quam fi dixiffet Scio: nam quæ fcimus, poffumus oblivifci, quæ vero memoriæ mandamus, nunquam amittimus.
Implorare memoriam alicujus. V. IMPLORO.
Incurrere in memoriam communium miferiarum. V. INCURRO.
Inducere aliquem in memoriam rei alicujus. V. INDUCO.
Inferre memoriam fempiternam in domum fuam. V. INFERO.
Infixa mentibus memoria confulatus amici. V. INFIGO.
Inhæret oculis memoria imaginis. V. INHÆREO.
Infidere memoriæ. V. INSIDO.
Infidet in memoria. Cic. 2. de Orat. 122. Nihil quifquam unquam me audiente egit orator, quod non in memoria mea penitus infederit.
Intercidit memoria. V. INTERCIDO.
Labat memoria. V. LABO.
Mandare memoriæ. Cic. de Amicit. 1. Ejus difputationis fententias memoriæ mandavi, quas in hoc libro expofui meo arbitratu. Idem pro Quint. 24. Quæfo ut eum diem memoriæ mandetis.
Manet. V. MANEO.
Memini memoria facile. Plaut. Capt. 2. 3. 33.
Moritur. In MORIOR.
Obruere memoriam. V. OBRUO.
Obfcurare. Cic. 2. de Orat. 95.
Occidit. V. OCCIDO.
Perdere. In PERDO.
Prodere memoriæ fermonem alicujus. Cic. 3. de Orat. 14. Sed quoniam hæc jam neque in integro effe poffunt, & fummi labores magna compenfati gloria mitigantur, pergamus ad ea folatia, quæ non modo fedatis moleftiis jucunda, fed etiam hærentibus falutaria nobis effe poffunt, fermonemque L. Craffi reliquum, ac pæne poftremum, memoriæ prodamus.
Proditum memoria. Cic. 1. de Orat. 181. Quia memoria fic effet proditum, quem pater, &c. [An Memoriæ?
Prodere memoriam alicujus rei pofteris. Cic. 8. Fam. 3.
Memoriæ proditum eft. Cic. de Amicit. 39. Tum & cum iis, & inter fe conjunctiffimos fuiffe M. Curium & T. Coruncanium, memoriæ proditum eft.
Proponere memoriam alicujus fibi atque imaginem. Cic. de Amicit 102. Nemo unquam aut animo aut fpe majora concipiet, qui fibi non illius memoriam atque imaginem proponendam putet.
Profequi memoriam. Cic. 10. Philip. 8.
Recordari. Cic. pro Arch. 1.
Redintegrare. Cic. 1. de Invent. 99.
Redire & regredi in memoriam. V. IN præpofitionem.
Rediit in memoriam Quintius, quo die, &c. Cic. pro Quint. 57.
Redite in memoriam, quæfo, quæ libido iftius fuerit. Cic. 3. Verr. 120. [Al. Reducite. Malim Redigite. An exemp. præc. Quintio?
Redigere, five Reducere in memoriam. Ter. Phorm. 2. 3. 36.
Referre memoriam alicujus. Cic. pro Sull. 37.
Reficienda memoria brevi repetitione rerum. Quintil. in procem. lib. 4. 7.
Refricare memoriam facti alicujus. Cic. 3. Philip. 18.
Relinquunt acrem fui memoriam. Tacit. 15. Ann. 68.
Renovare memoriam generis intermortuam. Cic. pro Muren. 16. Et, ut Scaurus, memoriam prope intermortuam generis fui virtute renovare.
Repetere memoria. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Repetere memoria eventus aliorum. Cic. 5. Fam. 16. Sic 1. de Orat. pr.
Replicare memoriam. Cic. pro Sull. 27
Repræfentare memoriam. Cic. pro Sext. 26.
Revocarem animos veftros ad Mithridatici belli memoriam. Cic. pro Flac. 60.
Sequuntur antecedentem memoriam. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Servare memoriam. Cic. 4. Fam.
Subeat tibi memoria noftri. Senec. Med. 7.
Sum. ut, Meliore memoria effe. V. Melior in BONUS.
In memoria effe alicui. Cic. pro Sull. 34. P. Sullæ nomen in memoria Caffio non fuit.
Memoria eft. Plaut. Truc. 2. 1. 10. i. e. Memini.
Tenere memoria, five retinere. Apud Cic. pro Rofc. Amer. 35. & 3. in Catil. 19. Idem Fam. 13. 74. Etfi non dubito, pro tua in me obfervantia, proque noftra neceffitudine, quin commendationem meam memoria teneas.
Tenere vivam memoriam alicujus. Cic. 2. de Orat. 8. Deberi hoc a me tantis hominum ingeniis putavi, ut, cum etiam nunc vivam illorum memoriam teneremus, hanc immortalem redderem, fi poffem.
Tollere memoriam alicujus rei. Cic. 3. de Offic. 40.
Traditum eft memoriæ. Cic. in Parad. 3. Iftum doctum & fapientem virum fuiffe, memoriæ traditum eft.
Tradidit memoria. Columel. lib. 8. cap. 13.
Turbari memoria. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Vacillare memoria. Cic. 1. Att. 1.

Venerari memoriam alicujus. Tacit. in Vita Agric. 46.
Uſurpare memoriam alicujus cum caritate. Cic. de Amicit. 28. Quis enim eſt qui C. Fabricii, M. Curii cum caritate aliqua & benevolentia memoriam non uſurpet, quos nunquam viderit?
A libellis, a Memoria. vide in LIBELLUS. H. St.
Memoriæ, in plurali, Commentarii. Gell. Noct. Attic. lib. 10. cap. 12. Nam & plerique nobilium Græcorum, & Phavorinus philoſophus, memoriarum veterum exſequentiſſimus, affirmatiſſime ſcripſerunt, &c. Adde 4. 6. In veteribus memoriis ſcriptum eſt.
Memoria pro Vetuſtate, antiquum. Pacuv. Chryſe, Perque noſtram egregiam unanimitatem, quam memoria dejugat. Nonius 2. 571.
Vitæ memoria, pro Commentario de vita alicujus. Suet. Claud. cap. 1. extr. Sequiori ævo Memoria pro Monumento ſepulcrali dici cœpit. V. Cangii Gloſſ.

MEMORIŎLA, æ. f. dimin. [μνημίδιον] Cic. 12. Att. 1. Sed quod ſcribis igniculum matutinum; γεροντικώτερον eſt memoriola vacillare.
In Inſcript. Fabrett. p. 85. Idem eſt atque Conditorium.

MEMORIĀLIS, e. Adj. ut,
Memorialis liber, Enchiridion ad juvandam memoriam. Suet. in Cæſ. cap. 56. Epiſtolæ quoque exſtant ad Senarum, quas videtur primum ad paginas & formam memorialis libri convertiſſe.
Beroald. in Suetonium in c. 56. Jul. Cæſ. Scribit Gellius, quoſdam inſcripſiſſe libros titulo Memoriales, tanquam eſſent ad memoriam adminiculandam comparati. H. St. Gell. in Præf. Eſt qui Memoriales titulum fecerit. Subauditur Libri. V. not. Gronov.
Memoriales etiam inter Palatina officia. Meminit Ambroſ. Ep. 31. V. l. 10. & 11. C. de proximis ſacrorum ſcriniorum.

MEMORĀLIS, e. Idem quod Memorialis. Arnob. lib. 6. p. 196. Et abſolute Memoralia, l. 144. D. de Verb. ſignif.

MEMORALĬTER, Adv. Fortunat. lib. 4. Carm.
Annuat omnipotens longo memoraliter ævo.

MEMORALIUS, i. m. Gloſſ. Gr. Lat. ὑπομνηματογράφος, Actuarius, memoralius. [An Memoralis, vel Memorialis?

MEMORĬTER, Adv. [ἀπὸ στόματος, ἀπὸ μνήμης, μνημονικῶς] Quod & Ex memoria Cic. dixit. 3. Catil. 13. Barbari dicunt Mente tenus. Cic. 4. Acad. 63. Si te, inquit, Luculli oratio flexit, quæ eſt habita memoriter, accurate, copioſe.
Memoriter cognoſcere: h. e. Optime, & mente memori tenere. Ter. Eun. 5. 3. 6.
Colligere. Cic. 1. de Fin. 34. Quos tu paulo ante cum memoriter, tum etiam erga nos amice & benevole collegiſti.
Enumerare ſententias philoſophorum. Cic. 1. de Nat. Deor. 92.
Exponere. Cic. 4. de Fin.
Memorare. Plaut. Amph. 1. 1. 261.
Meminiſſe. Plaut. Capt. 2. 1. 53.
Narrare. Cic. de Amicit. 1. Q. Mucius Augur, multa narrare de C. Lælio ſocero ſuo memoriter & jucunde ſolebat.
Proferre quid. Ter. Phorm. 2. 3. 47.
— primus eſſes, memoriter
Progeniem veſtram uſque ab avo atque atavo proferens,
Pronuntiare. Cic. 1. de Orat. 88.
Recitare. Cic. 4. Att. 3.
Reſpondere. Cic. in Vatin. 10. Tum memoriter reſpondero ad ea, quæ de te ipſo rogaro.
Salutare. i. e. Sine nomenclatore. Suet. Neron. cap. 10.
Vocare. Plaut. Aſin. 3. 2. 38.

MEMORIŌSUS, a, um. Adj. Feſt. Memorioſus, memorioſior, & Memorioſius & Memorioſiſſime facit. & Gloſſæ Lat. Gr. Memorioſus, μνήμων.

MEMORIŌSE, Adv. Feſt. l. c. Corn. Fronto. p. 2194. Memorioſe qui facit, oſtendit in omni re naturæ bonum.

MEMŎRO, [μνημονεύω, ἀπομνημονεύω, ἱστορέω, λέγω] āre. In memoriam reducere. Plaut. Pœn. 5. 2. 104.
Patris atque matris memini. H. memorandum mihi,
Si novi forte, aut ſi ſunt cognati mihi. Sed emendati codd. habent Memora dum mihi.
Memorare, Commemorare, narrare. Cic. 1. de Legib. 7. Nam quid Accium memorem?
De re aliqua memorare. Tacit. 11. Ann.
Ordine memorare. V. ORDO.
Bella. Propert. lib. 2. 1. 25.
Memorant, pro Aiunt, ferunt. Liv. lib. 1. 7. Herculemque in ea loca, Geryone interempto, boves mira ſpecie abegiſſe memorant.
Memorare memoriter. V. MEMORITER ſupra.
Verbum eſt verum quod memoratur: h. e. Quod dicitur, vel circumfertur. Plaut Truc. 4. 4. 32. Cic. 6. Verr. 107. Enna autem, ubi ea quæ dico geſta eſſe memorantur, eſt loco præcelſo atque edito.
Memorare, Dicere, efferre, pronuntiare. Plaut. Trin. 4. 2. 41.
Faciam ita ut vis. agedum nomen tuum primum memora mihi. Virg. 1. Æn. 12.
Muſa mihi cauſas memora.
Lepide memoras. V. LEPIDUS.

MEMŎROR, [ἀπομνημονεύομαι] āri. paſſ. Plaut. Amph. 1. 3. 14.
Experiri iſtuc mavellem me, quam mihi memorarier. Cic. 2. de Legib. 61. Honoratorum virorum laudes in concione memorentur.

MEMORANDUS, a, um. Partic. [ἀπομνημονευτέος] Ovid. 13. Met. 13.
Nec memoranda tamen vobis mea facta, Pelaſgi,
Eſſe reor: vidiſtis enim.
Poſt nullos memorandus. i. e. Omnium primus memorandus. Ovid. 1. Triſt. 4. 1.
Longum memorandus. Stat. 1. Silv. 3. 13.
Juvenis. Virg. 10. Æn. 793.
Juventa. Virg. 4. Georg. 283.
Pugnæ memorandæ. Plaut. Epid. 3. 3. 52.
Hoc memorandum contigit urbi. Lucan. lib. 3. 388.
Nomen memorandum condere. Sil. lib. 4. 37.

MEMORATUS, a, um. Partic. Juſtin. 41. 1. 8. Quid iſtis memoratis opus eſt?
Superl. Gell. 10. 18. Sepulcrum memoratiſſimum. Et 19. 8. Memoratiſſimus liber. Et Argum. 8. 4.

MEMORATIO, ōnis. f. Corn. Gallus 1. 291.
Dura ſatis miſeris memoratio priſca bonorum.

MEMORĀTUS, ûs. m. [ἀπομνημόνευσις] Idem quod Memoria. Gell. lib. 10. cap. 4. Eos verſus non minus frequenti aſſiduoque memoratu dignos puto, quam philoſophorum de officiis decreta. Adde Plaut. Bacch. 1. 1. 28. Gell. 19. 11. & Plin. 21. 12.

MEMORĀTOR, ōris. m. [ἀπομνημονευτής] Propert. 3. 33.
Necnon ille tui caſus memorator Homerus.

MEMORATRIX, īcis. f. Valer. Flac. 6. 142.
— Eoæ memoratrix tibia pugnæ.

MEMŌRĀBILIS, e. Adj. [μνημόνευτος] Quod eſt dignum memoria. Ter. And. 4. 1. 1.
Hoccine credibile eſt, aut memorabile, &c. Idem Heaut. 2. 3. 73.
Non fit ſine periclo facinus magnum & memorabile. Cic. de Amicit. 4. Sic quum accepiſſemus a patribus maxime memorabilem C. Lælii & P. Scipionis familiaritatem.
Cauſa memorabili, ſed eventu miſero. Plin. lib. 7. cap. 43.
Ingenium. Plin. 5. 10.
Letum memorabile. Sil. lib. 11. 172.
Munus. Tibull. lib. 2. 1. 57.
Nomen. Virg. 2. Æn. 583.
Ortus. Martial. lib. 7. 21.
Virtus glorioſa & memorabilis. Cic. 3. de Finib. 11. Si ſapiens aliquis miſer eſſe poſſit, næ ego iſtam glorioſam memorabilemque virtutem non magno æſtimandam putem.
Compar. Liv. 38. 53. Memorabilior prima pars vitæ quam poſterior.

MEMMIUS, [Μέμμιος] Nomen gentis Romanæ, veteris & illuſtris proſapiæ, ſiquidem Virg. 5. Æn. 116. a Mneſtheo Trojano Æneæ comite, arceſſit.
Velocem Mneſtheus agit acri remige Priſtin,
Mox Italus Mneſtheus, genus a quo nomine Memmi. Mox Italus, ſubaudi, Futurus. Ipſe enim familiam Memmiorum conſtituit. Nobiles autem fuiſſe familias a Trojanis ortas Juven. oſtendit 1. Sat. 100.
— jubet a præcone vocari
Ipſos Trojugenas. A quo nomine, ſcilicet Mneſthei, ducunt Memmii genus. Servius.
C. Memmii, qui de ambitu poſtulatus fuit a Q. Curtio, meminit Cic. 3. Q. frat. 2.
Alius C. Memmius L. F. Gemellus, Ad quem ſcribit Lucretius, qui ex Prætura Bithyniam provinciam adminiſtravit, a C. Cæſare de repetundis poſtulatus, abſolutuſque, in petitione conſulatus rurſus de ambitu accuſatus & Cicerone defendente condemnatus, exulatum in Græciam abiit. Hunc Petrus Crinitus perperam cum L. Mummio confundit. Lucret. 1. 45. eum Memmiada vocat.

MEMNON, ŏnis. m. [Μέμνων] Filius Titoni & Auroræ, qui Trojanis ex Oriente ferens auxilia, & fortiter pugnans, ab Achille occiſus fuit. Ad cujus ſepulchrum, quod eſt prope Ilium, quotannis ex Æthiopia volant aves, quas vocant Memnonidas. Lege Strab. lib. 15. ubi agitur de ſepultura ejus. Ovid. 13. Met. 595.
Niger Memnon. Virg. 1. Æn. 493. Memnon dux Æthiopum fuit, non Æthiops, & a Suſis Perſarum, & Choaſpo flumine oriundus: illas gentes ſub imperio habens, ut ait Suidas.

MEMNŎNIUS, a, um. Adj. [Μεμνόνιος] ut, Color Memnonius, Niger. Ovid. 3. de Pont. 3. 96.
Domus Memnoniæ. Propert. lib. 1. 6. 4.
Regna. Lucan. lib. 3. 284. Intelligit Parthos & Babylonios.

MEMNŎNĬDES, [Μεμνονίδες] Aves ex cineribus Memnonis. Ovid. 13. Met. 618. V. Iſidor. 12. 7.

MEMOR, MEMORIA, MEMORITER, MEMORO, V. MEMINI.

MEMPHIS, [Μέμφις] Ægypti urbs, quam Menes Rex Ægypti condidit, ambitus ſtadiorum centum & quinquaginta, urbem omnium Ægypti præclariſſimam opportuniori totius ejus oræ loco, ubi Nilus in plures ſciſſus partes efficit formam Δ, i. e. delta, litteræ quartæ Alphabeti Græcorum. quo fit ut tanquam in Nili clauſtro poſita aditum præbeat, prohibeatve, ad ſuperiora loca navigantibus; & ad cohibendam aquarum inundationem verſus Notum aggeres ingentes oppoſuit; & a partibus ceteris undique effoſſus eſt lacus ingens ac profundus, qui urbem efficit munitiſſimam. Unde & poſteri reges fere omnes, relictis Thebis, eam ſibi regiam delegerunt, ut ſcribit Diodorus Siculus lib. 2. Hodie *Alcayrum* vulgo vocant. Apud hanc erant Pyramides exſtructæ. unde Martial. lib. 1. 1. Spect. Barbara pyramidum ſileat miracula Memphis.
Carens Sithonia nive Memphis. Hor. 3. Carm. 26. 10.
Memphis, Ptolemæo libro 4. cap. 5. in finibus Arabiæ civitas, quæ *Nophet* & *Migdol* Hebræis; hodie *Meſſer*.

MEMPHĪTES, æ. [Μεμφίτης] patronym. m. ponitur loco adjectivi. ut, Bos Memphites, Apis. Tibull. lib. 1. 7. 28.
Barbara Memphiten plangere docta bovem.
Memphites, item Marmoris genus. Plin. 36. 17. Dioſc. 5. 158. Iſidor. 16. 4.

MEMPHĪTES, ĭdis. [Μεμφῖτις] patronym. f. Juven. 15. Sat. 122.
— anne aliam terra Memphitide ſicca
Invidiam facerent nolenti ſurgere Nilo?

MEMPHĪTĬCUS, a, um. Adj. [Μεμφιτικὸς] ut, Tellus Memphitica. Martial. lib. 14. 38.
Dat chartis agiles calamos Memphitica tellus. Ovid. 1. de Arte Am. 77.
Neu fuge Niligenæ Memphitica ſacra juvencæ,
Enſis Memphiticus. Lucan. lib. 10. 5.

MEMPRICUS, Rex Britanniæ, qui fratrem Malym exuit vita, ut eo mortuo regnaret. Auctor Volaterranus.

M E N

MĒNA, apud Romanos fuit dea, quæ menſtruis mulierum fluoribus præeſſe putabatur. V. Auguſtin. de Civ. Dei 4. 11. & 7. 2.

MĒNA, [μαινίς] Piſcis quidam brevis, qui hieme candidus, æſtate nigrior fit. Cic. 2. de Fin. 91. Qui voluptatem contemnunt, eis licet dicere, ſe acipenſerem menæ non anteponere. Sic citat Non. 17. 4. V. Plin. lib. 31. cap. 7. Sed rectius per æ Mæna ſcribitur, ut edidit Hard. V. MÆNIS.

MĔNÆCHMUS, [Μέναιχμος] Philoſophus Platonicus, Proconneſius, ſcripſit libros tres in libros Platonis de Republica.

Menæ-

Menæchmus item Sicyonicus historicus, scripsit historiam Alexandri Magni. Meminit utriusque Suidas, sed perperam Μάνχμος & Μένεχμος scribit.

Menæchmi, [Μέναιχμοι] apud Plautum comœdia, in qua Menæchmi duo fratres introducuntur.

MĔNÆUS, [μηναῖος] Vitruv. 9. 8. Menstruus, pro quo tamen hodie legitur Manacus. V. Turneb. Adversf. 20. 12. [Sed Græci sermonis ratio postulat, ut aut Meniæus, μηνιαῖος, aut certe Menicus, μηνικὸς legatur.

MENAIS, ĭdis. f. Herba magica serpentium ictus sanans. Plin. 24. 17. Harduin. legit Minyas.

MĔNĂLIPPĒ, es.f. [Μεναλίππη] fuit Antiopes Amazonum reginæ soror. Hæc ab Hercule rapta fuit in bello quod contra Amazones gessit. Juven. 8. Sat. 220. Syrma vel Antigones, seu personam Menalippes.

MENALIPPĬDĒS, æ.m. [Μεναλιππίδης] Poeta Melius genere, scripsit Dithyrambicorum plures libros, & poemata epica, & epigrammata, & elegos. Hujus ex filia nepos Menalippides junior, item poeta, scripsit Lyrica & Dithyrambica. Vixit, mortuusque est apud Perdicam regem Macedoniæ. Suidas.

MĔNĂLIPPUS, [Μενάλιππος] Tydei fuit interfector, cui caput ante obitum corrosit Tydeus ex rabie, qui apud Stat. 8. Theb. 740. ita vociferatur, —caput ô caput, ô mihi siquis
Adportet, Melanippe, tuum.

Fuit & alter Menalippus Tydei frater, quem Tydeus in venatu fertur peremisse, obque id fratricidium exsulasse.

MĔNANDER, [Μένανδρος] Atheniensis comicus novæ comœdiæ, strabus fuit, mente acutus, amore in mulieres insanus: scripsit fabulas LXXX, & epistolam unam ad Ptolemæum regem, aliaque nonnulla soluta oratione. Hæc Suidas. V. Quintil. lib. 10. cap. 1. & Phædr. 1. 5. 18.

Facundus Menander. Stat. 2. Silv. 1. 114.

Jucundus. Ovid. 2. Trist, 369.
Fabula jucundi nulla est sine amore Menandri.

Menander item Laodicenus, sophista, scripsit commentarios in artem Hermogenis, & in præexercitamenta Minuciani. Suidas.

Menander Hæreticus, Simoni Mago successit, non solum ejus referens impietatem, sed longe superans, majoribus portentis efferebatur, sese servatorem dictitans ex Olympo ad hominum salutem demissum, docensque nullo pacto angelos ab hominibus vinci, aut cogi posse, quam artis magicæ disciplina & baptismo ab eo traditis, ex quibus immortalitas humano generi proveniat. Omnia ex libris Irenæi. Meminit item hujus Justin. Mart. & Euseb. lib. 3. Ab hoc Menandriani hæretici qui asserebant mundum non a Deo, sed ab angelis factum.

Menandrus & Menander, utroque modo dicitur. Propert. lib. 3. 20. 28.
Librorumque tuos, docte Menandre, sales.

MENANDRĒUS, a, um. Adj. [Μενάνδρειος] Propert. lib. 2. 6. 3.
Turba Menandreæ fuerat nec Thaidos olim Tanta.

MENANDRĬCUS, a, um. Adj. Idem. ut, Menandricus fluxus. Tertull. de Pallio, cap. 4. Alii Mæandricus. Adde Salmas. ibid. p. 339.

MENANDRIANI, Hæretici. V. in MENANDER. Et adde Isidor. 8. 5.

MĔNAPII, [Μενάπιοι] Populi Galliæ inter Belgas, Treveris, Condrusis, Arduennæ silvæ, Rhenoque finitimi. Cæs. 2. Bell. Gall. 4. extr.

MENARIA, V. MÆNARIA.

MĒNAS, [Μηνᾶς] Sex. Pompeii libertus ditissimus fuit, qui quum nemini apud Romanos gestare aureum annulum, præter Senatores & Equites, esset permissum, ab Augusto id jus impetravit, ut scribit Dion. Meminit Plut. in Ant. & Cæl. lib. 6. cap. 12. [Μηνόδωρον vocat Appianus.

MENCEPS, Mente captus. Priscian. ut Auceps, aves capiens.

MENDA, æ. f. pro Vitio corporis fere ponitur. ut,
Facies menda caret. Ovid. 3. de Arte Am. 781.
Eximere mendas de corpore. Ovid. 2. de Arte Am. 653.
Nocte latent mendæ. Ovid. 1. de Arte Am. 249.
In toto nusquam corpore menda fuit. Ovid. 1. Amor. 5. 18.

MENDUM, i. n. [πλάσμα] Error, sive erratum. Cic. 2. Att. 7. Castricianum mendum nos corrigemus. Idem 13. Att. 23. Tantum librariorum menda tolluntur.

Continere mendum. Cic. 14. Att. 24. Idus Martiæ magnum mendum continent.

Corrigere. Idem 2. Verr. 104. Quid fuit antea scriptum? quod mendum ista litura correxit?

Librarii mendum. Liv. lib. 38. ubi de Scipione peculatus damnato. Malim equidem librarii mendum, quam mendacium scriptoris esse. H. St. C. 55.

MENDŌSUS, a, um. Adj. [πλασμώδης] Plenum mendis & erratis. ut, Exemplar mendosum, apud Plin. 10. Epist. 75.

Historia mendosior. Cic. de Clar. Orat. 62.

Mendosum est deesse aliquam partem, & superare, &c. Cic. 2. de Orat. 83. i. e. Vitiosum, inquit Budæus.

Librarius, Mendis obnoxius. Cic. 4. Verr. 188.

Mendosus & medicandus. Hor. 1. Epist. 16. 40. Al. Mendacem.

Facies equi. Ovid. 12. Met. 399.

Natura, Vitiosa. Hor. 1. Serm. 6. 66. Budæus.

Mores. Ovid. 2. Amor. 4. 1.

MENDŌSE, Adv. Incorrecte, inemendate. Cic. 3. Q. frat. 5. De Latinis vero quo me vertam nescio, ita mendose & scribuntur & veneunt.

Mendose colligis, inquit Pers. 5. Sat. 85. i. e. Vitiose.

Reddere mendose causas. Lucret. lib. 4. 506.

Mendose, Perperam, male. Lucret. lib. 4. 519.
Omnia mendose fieri, atque obstipa necessum est.

MENDOSĬTAS, ātis. f. apud Augustinum Epist. 10. cap. 3. & Retract. 1. 1.

MENDAX, ācis. Adj. [ψεύστης, ψευδής] proprie, Qui frequenter dicit falsum. Cic. pro Rosc. Com. 46. At quid interest inter perjurum & mendacem? qui mentiri solet, pejerare consuevit. Plaut. Men. 2. 2. 58. Edepol haud mendacia tua verba.

Mendax debet præcedere, ut Fallax, Fallacia. Videtur autem esse Mendax ex Menda, nam Mendax utitur sermone mendoso. V. Livii locum in MENDUM. H. St. Formam tamen Adjectivi verbalis habet. Itaque alii a Mentior arcessunt, cum quo significatione convenit. Alioqui & Linguax a Lingua derivatum occurrit. Postponebatur in Lugd. voci seq.

Fui mendax mihi. i. e. Falso mihi persuasi. Ovid. 2. Epist. 11.
Sæpe fui mendax pro te mihi, sæpe putavi
Alba procellosos vela referre Notos.

Splendide mendax in aliquem. Hor. 3. Carm. 11. 35.

Mendax hujus rei est. i. e. De hac re mentitur. Plaut. Asin. 5. 2. 5.

Damnum mendax. Ovid. 1. de Arte Am. 431.

Fama. Propert. lib. 4. 2. 19.

Forma. Ovid. 3. Met. 439.

Fundus, Qui plus promittit, quam præstat. Hor. 3. Carm. 1. 30.

Nuntius. Claud. de Bell. Get. 366.

Os. Ovid. 9. Met. 322.

Somnus. Tibull. lib. 3. 4. 12.

Speculum. Ovid. 3. Trist. 7. 38.

Vir. Virg. 8. Æn. 644.

Compar. Hor. 2. Epist. 1. 112.
Invenior Parthis mendacior. Ex eo sunt Parthi mendaces, quod fugientes & tergo verso simulent se pugnare nolle, quum tamen fugiendo maxime pugnent. Alii, Parthos omnium hominum esse mendacissimos. Et quidem ita Muretus hunc locum explicat. sed priorem exegesin sequitur Lambinus.

Superl. Plaut. Rud. 3. 4. 49. Et Columel. præfat. Salutatoris mendacissimum aucupium.

MENDĀCIUM, i. n. [ψεῦδος, ψευδομυθία, ψευδολογία] Orationis vanitas.

Linguæ blandæ mendacia. Ovid. 15. Epist. 55.

Callidum mendacium. V. CALLIDUS.

Infacetum. V. INFACETUS.

Magna. Stat. 4. Silv. 6. 43.

Magnum & impudens. Cic. pro Cluent. 168.

Prodigiosa. Ovid. 3. Amor. 6. 17.

Accommodare mendacium. In ACCOMMODO.

Componere. In COMPONO.

Conflare. In CONFLO.

Dicere mendacium alicui. Cic. de Petit. Consf. 37.

Dicere mendacium & Mentiri quemadmodum distent, P. Nigidius (inquit Nonius 5. 80.) studiis bonarum artium præcellentissimus, manifestissime separavit, Qui mentitur, ipse non falsus, alterum fallere conatur: Qui mendacium dicit, ipse fallitur. Quantum in se est, vir bonus præstare debet, ne mentiatur: prudens, ne mendacium dicat: alterum judicat in homine, alterum non. [An Indicat? Ceterum hæc differentia non observatur.

Eluditur mendacium mendacio. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Facere mendacium. Quintil. lib. 5. cap. 4. pr. [Immo Facile alicui mendacium facere. quod vulgo Facilitare dicunt. V. locum.

Fallere mendacio. Cic pro Muren. 92.

Perducere aliquem ad mendacium. In PERDUCO.

MENDACIUNCŬLUM, i. n. dimin. [ψευδύλλιον] Cic. 2. de Orat. 241. Quod tamen est mendaciunculis aspergendum. Quidam hic legunt Mendaciolis.

Mendaciolis Pontanus habet de Sermone lib. 4. p. 429. Non ab re autem putat Cic. mendaciolis aspergi oportere præsertim fabellas. H. St. V. not. Camerar. ad Cic.

MENDACĬTER, Adv. Arnob. lib. 5. adversus Gentes.

Superl. Mendacissime. Augustin. lib. 1. contra Julian.

MENDACĬTAS, ātis. f. apud Tertull. de Præscript. cap. 13.

MENDACĬLŎQUUS, a, um. Adj. [ψευδολόγος] Qui mendacium loquitur. Plaut. Trin. 1. 2. 163.
Nihil est profecto stultius, neque stolidius,
Neque mendaciloquius, neque argutum magis.

MENDĒ, es. f. [Μένδη] vel MENDIS, [Μένδις] ut est apud Apollodorum, Civitas est in Thracia, unde Mendæum vinum. Steph.

Sunt & in Sicilia prope Palicos Mendæ. V. Rhodig. lib. 18. cap. 37.

MENDĒSIUM, [μενδήσιον] Unguentum dictum a Mendeso Ægypti urbe, vel a loco ubi Mendes, [Μένδης] quod Ægyptiis caprum significat, colebatur, Hermolao teste. Est autem Mendes hircus, itemque Pan deus, Ægyptia voce ac lingua vocatus, quem hirci effigie Panopolitani venerabantur, unde etiam ipsi Mendesiorum appellationem invenerunt. V. Herodotum in Euterpe, & Suid.

MENDICŬLA, æ. f. Vestis genus. Plaut. Epid. 2. 2. 39.
Quid erat induta? an regillam induculam, an mendiculam
Impluviatam? [Forte Mundiculam.

MENDĪCUS, a, um. Adj. [πτωχὸς, ἐπαίτης, προσαίτης] Inops, & pauper. Festus, Mendicum dici Verrius putat a mente ejus, quem fefellerit fortuna: vel quod precetur quemque ut vitæ suæ medeatur cibo. Al. quod manu indicet. Varr. 4. de L. L. 17. Mendicus a minus: cui quum opus est, minus nullo est. Sed in emendatis codd. Miseri, non Mendici, hoc etymon proponitur. Plaut. Bacchid. 3. 4. 16.
Mendicum malim mendicando vivere. Al. Vincere. Cic. 5. de Finib. 84. Paupertas si malum est, mendicus beatus esse non potest, quamvis sit sapiens.

Julius Bassus apud Senec. lib. 6. Controvers. vocat Pueros mendicos ejus cui mendicabant, Meritorios, quia ille ex stipibus collectis comessabatur.

Superl. apud Cic. pro Muren. 61. Sapientes si mendicissimi sint, etiam divites esse.

Mendicum instrumentum & exiguum, per translationem: h. e. Infirmum & imbecillum. Cic. 3. de Orat. 92. Instrumentum autem hoc forense, litigiosum, acre, tractatum ex vulgi opinionibus, exiguum sane atque mendicum est. [An Modicum? Forte & Tractum legendum.

Mendicum dici putant velum, quod in prora ponitur. Festus.

MENDĪCE, Adv. Sen. Epist. 33. Non tam mendice tecum agam, sed plena manu fiet. [Potest & hic Modice legi, & exemplo seq. Modicius, i. e. Parcius.

Compar. Tertull. de Pallio, extr. Credo ne mendicius patre cœnasset.

MENDĪCŬLUS, i. m. dimin. [πτωχάριον] Cic. 2. in Catil. 5. Collectum ex senibus desperatis, ex agresti luxuria, ex rusticis mendiculis, ex decoctoribus, &c. Sed abesse hanc vocem a Mss. testantur docti.

MENDĪCĬTAS, ātis. f. [πτωχεία] Cic. pro Rosc. Amer. 86. In hac enim causa, quum viderent illos amplissimam pecuniam possidere, hunc in summa mendicitate esse.

Offerre mendicitatem. Plaut. Rud. 2. 6. 30.

Consors mendicitatis. Cic. pro Flac. 35.

Perpeti mendicitatem. Cic. 5. de Fin. 32.

Emergere ex mendicitate. Cic. in Vatin. 23.

Detrudere se ad mendicitatem. Plaut. Menæchm. 1. 3. 21.

MENDICIMŌNIUM, i. n. [προσαίτησις] pro eodem accepit Laber. teste Nonio, 2. 55. Conf. Gell. 16. 17.

Mendīco, [πτωχεύω, ἐπαιτέω, προσαιτέω] āre. Vitæ alimenta oſtiatim poſtulare. Juven. 6. Sat. 542.

Arcanam Judæa tremens mendicat in aurem.

Mendicare ſibi malum, per metaphoram dixit Plaut. Amphit. 4. 2. 12.

Mendicarier, pro Mendicare, apud Plaut. in Vidul. Malim moriri meos quam mendicarier. Nonius, 2. 541.

Mendīcans, antis. Partic. [πτωχεύων] Plaut. Capt. 2. 2. 73.

Potius quam illi, ubi minime honeſtum eſt, mendicantem vivere.

Mendicātus, a, um. [πτωχευθεὶς] aliud Partic. ut, Cibo mendicato paſci. Ovid. 5. Triſt. 8. 14.

Mendicātio, ōnis. f. Senec. Epiſt. 10. Quid ſibi vult tam fœda vitæ mendicatio? Firmic. lib. 1. cap. 3.

Mendicābŭlum, i. n. [ἐπαίτης] antiquum pro Mendicatione. Plaut. Aulul. 4. 8. 3.

— nam iſtos reges ceteros

Memorare nolo, hominum mendicabula. Nonius 2. 541. Apul. lib. 1. Florid. fin. Palliata mendicabula obambulant. Uti dicitur Scelus pro Sceleſto. Nam Mendicabulum proprie dictum pro Mendicitate nuſquam hodie occurrit. [Puto eadem forma dici, ac Proſtibulum, nec de fortunæ conditione, ſed de ipſis hominibus ſemper intelligi.

Mendicābundus, a, um. Adj. Auguſtin. Epiſt. 140. Mendicabunda prece ſtipem rogare.

Mendosus, Mendum. V. menda.

Mĕnĕceus, vel potius Menœceus, triſyll. [Μενοικεὺς] Creontis Thebanorum regis filius. Stat. 7. Theb. 251.

— video quæ noſter ſigna Meneceus,

Quæ noſter gerat arma Creon. V. menœceus.

Mĕnĕcina, [Μενεκίνη] Urbs in OEnotria, a qua

Menecinæus, [Μενεκιναῖος] & Menecēnus, [Μενεκηνὸς] gentile. Stephanus de Urbibus.

Mĕnĕcrătes, [Μενεκράτης] Syracuſanus medicus, nullam dicitur accepiſſe mercedem medendo. Curabat in primis ſacrum morbum, tantum hac mercede contentus, ut liberati ſe ipſius eſſe ſervos faterentur; ſe vero Jovem appellabat. V. Ælianus de Varia hiſtoria 12. 51. Athen. lib. 7. Suidas.

Alter Menecrates Comicus poeta fuit, ut ſcribit Suidas.

Mĕnĕdēmus, [Μενέδημος] Nobilis inter Socraticos philoſophos, Phædri diſcipulus, pauperis architecti filius, oriundus ex Eretria civitate, a quo philoſophi Eretriaci dicti ſunt, teſte Cic. 4. Acad. 129.

Menedemus alter Rhodius, Ariſtotelis auditor ac diſcipulus præcipui nominis, de quo vide Gell. 13. cap. 5.

Mĕnĕlāius Mons proxime Spartam, cujus meminit Liv. 34. 28.

Mĕnĕlāus, [Μενέλαος] filius Atrei, frater Agamemnonis, Rex Spartæ civitatis, & maritus Helenæ, quam rapuit ei Paris.

Menelaum ipſum, dulcem illum quidem tradit Homerus, ſed pauca dicentem. Cic. de Clar. Orat. 50.

Menelai portus, inter Cyrenas & Ægyptum. de quo Nep. in Ageſil. cap. 8. n. 6.

Menelāēus, a, um. Adj. [Μενελάειος] Propert. 2. 12. 14.

Ipſe Paris nuda fertur periiſſe Lacæna,

Cum Menelaëo ſurgeret e thalamo.

Mĕnĕleus, V. melaneus.

Menenia Gens, Romæ fuit Plebeja, ex qua Agrippa Menenius C. F. Lanatus, cos. cum P. Poſtumio Ann. ccl. ut Caſſiodorus, ut Liv. ccli. De Sabinis triumphavit. Legatus ad plebem in ſacrum montem Ann. cclx. eam in gratiam cum patribus reduxit. Mortuus eſt Sp. Caſſio, Poſt. Cominio iterum coss. Ann. cclxi. Ejus funus publica impenſa elatum. Dionyſius lib. 5. & 6. Liv. 2. cap. 33.

Menĕphron, [Μενέφρων] Viri proprium, qui cum matre concubuit, auctore Ovid. lib. 7. Met. 387. V. Hygin. Fab. 25.

Menervo, Moneo. Vox antiqua & obſoleta, unde Promenervat, Monet, in Saliari carmine: & Menerva poſtea Minerva. V. Scal. conject. in Varr. v. Minerva.

Mĕnes, [Μήνης] teſte Herodoto, primus omnium hominum in Ægypto regnavit, ſub quo tota Ægyptus, præter Thebaicam plagam, paluſtris fuit.

Menesthius, [Μενέσθιος] fuit Areithoi & Philomeduſæ filius, ex Arna civitate, quem Paris in Bello Trojano occidit: teſte Homero in initio lib. 7. Iliad.

Menestho, Nympha: a memorando dicta. Unde

Menestheus, [Μενεσθεὺς] Auriga Diomedis, de quo Stat. 6. Theb. 712. Alius fuit Athenarum dux, Theſei & Phædræ filius, ac frater Demophoontis.

Meniana, V. Mæniana in mænius.

Mĕninx, [Μῆνιγξ] Inſula eſt, teſte Plin. lib. 5. cap. 7. circa Africam clariſſima, longitudine xxxv. mill. paſſ. latitudine xxv. ab Eratoſthene Lotophagitis appellata. Vulgo *Gelves*. V. Strab. ult. Sil. 3. 318.

Mĕninges [μήνιγγες] item dicuntur Cerebri involucra, quæ vulgo Duram & Piam Matrem vocant.

Menippus, [Μένιππος] Phœnix, Philoſophus Cynicus; nihil ſerium edidit: At ipſius libri ridendi materiam affatim præbent. Cumque habendi cupidiſſimus eſſet, bonis amiſſis laqueo vitam finivit. Auctor Diogenes Laërtius lib. 6. Hunc Macrobius philoſophum & ſervum fuiſſe tradit, ſcripſiſſeque libros, quos in Satyris M. Varro imitatur, quas Menippeas nominavit; alii vero Cynicas. Vide ipſum Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 11.

Menippus alius Poeta comicus fuit, auctore Suida.

Menippus item alius Stratonicenſis, in tota Aſia diſertiſſimus, præceptor Ciceronis, ut ipſe in Bruto, 315. teſtatur, Poſt a me, inquit, Aſia tota peragrata eſt, cum ſummis quidem oratoribus, quibuſcum exercebar ipſis lubentibus; quorum princeps erat Menippus Stratonicenſis, meo judicio tota Aſia illis temporibus diſertiſſimus; &, ſi nihil habere moleſtiarum, nec ineptiarum Atticorum eſt, hic Orator in illis numerari recte poteſt. Hactenus Cic.

Mĕnis, [Μῆνις] Lunula in fronte librorum ad ornatum depicta. V. Turneb. Adverſ. 22. 10. Auſon. Profeſſ. Coronide,

Quos legis a prima doctores Menide libri;

Doctores patriæ ſcito fuiſſe meæ.

Mĕnius, [Μήνιος] Lycaonis filius, qui quum, patre in lupum verſo, & domo conflagrante, Jovem deteſtaretur, ab eodem fulmine percuſſus eſt. Ovid. in Ibin, 472. conf. mænius.

Meniaria, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ urbs. Vulgo *Murcia*.

Mennonia, æ. f. Gemmæ nomen apud Plin. 37. 10.

Mĕno, Verb. antiq. pro Recordor. Unde Memini.

Mĕnŏba, [Μενόβα] Urbs eſt Hiſpaniæ apud Melam, lib. 2. cap. 6. Olivarius dicit eam nunc vocari vulgo *Velez Malaga*.

Mēnŏdŏtus, [Μηνόδοτος] Medicus inſignis ætate Serapionis, cujus meminit Galen. in Therapeut.

Mĕnœceus, [Μενοικεὺς] Juvenis Thebanus, filius Creontis, qui pro patriæ ſalute ſanguinem ſuum, atque adeo vitam ipſam ſponte profudit. V. Cic. 1. Tuſc. 116. & Juvenal. 14. Sat. 240. V. meneceus.

Menœcēus, a, um. Adj. [Μενοίκειος] Stat. 10. Theb. 840.

Mĕnœtes, [Μενοίτης] Nomen unius ex ſociis Æneæ, qui gubernator fuit navis cui nomen erat Centauro. Virg. 5. Æn. 161.

Rectorem navis compellat voce Menœtem.

Menœtius, [Μενοίτιος] Filius Actoris pater Patrocli; unde

Menœtiades, æ. m. [Μενοιτιάδης] Ipſe Patroclus. Sic vocant Poetæ. Ovid. 3. Epiſt. 23.

Ipſe Menœtiades tunc, quum tradebar, in aurem, &c. Propert. lib. 2. 1. 38.

Menogenon, i. n. Herba. Apul. cap. 64.

Mĕnŏles, V. mænoles.

Mēnŏphĭlus, [Μηνόφιλος] Eunuchus fuit, cui Mithridates a Pompeio victus filiam ſervandam dedit in arce quadam; quam quum Manlius Priſcus obſediſſet, defenſoreſque deditionem parare Menophilus ſentiret, interfecta illa, gladium in viſcera ſua compegit, veritus ne captiva puella raperetur & violaretur. Auctor Ammianus Marcell. lib. 16. cap. 7. extr. Eſt & alius Menophilus apud Martial. lib 7. 81.

Mēnosca, [Μήνοσκα] Oppidum Vardulorum in Tarraconenſi Hiſpania; cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 20. & Ptolem. lib. 2. cap. 6.

Mĕnosgada, [Μενοσγάδα] Bohemiæ urbs apud Ptolemæum Hodie Egra, *Eger*.

Mens, mentis. f. [νοῦς, φρὴν] quaſi eminens, eſt enim Altior animi pars, qua etiam divina percipimus. Lactant. lib. 7. cap. 12. Primum non idem eſt Mens & Anima: aliud eſt enim quo vivimus, aliud quo cogitamus. Nam dormientium mens, non anima, ſopitur; & in furioſis mens exſtinguitur, anima manet. Cic. 1. Off. 105. Hominis autem mens diſcendo alitur, & cogitando: ſemper aliquid aut inquirit, aut agit, videndique & audiendi delectatione ducitur.

Mens animi. Plaut. Ciſt. 2. 1. 5. Nullam mentem animi habeo.

Plur. Mentes. Quintil. lib. 2. cap. 9. Diſcipulos id unum interim moneo, ut præceptores ſuos non minus, quam ipſa ſtudia ament: & parentes eſſe non quidem corporum, ſed mentium credant.

Mens, pro Anima. Prudent. Hymn. ad Exſequias 34. 10.

Nam quod requieſcere corpus

Vacuum ſine mente videmus.

Mens & cogitatio. Cic. 7. Verr. 35. O dii immortales, quid intereſt inter mentes hominum & cogitationes.

Mens & ſententia. Cic. pro Muren. 1. Ut veſtræ mentes atque ſententiæ cum populi Romani voluntate ſuffragiiſque conſentiant.

Mens & voluntas. Cic. de Aruſp. Reſp. 41. Ut dolerent boni omnes, non illa tanta ornamenta ad meliorem mentem voluntatemque eſſe converſa.

Mens, Voluntas, ſententia, & quam vulgus *intentionem* vocat. Virg. 1. Æn. 308.

— in primis regina quietum

Accipit in Teucros animum, mentemque benignam.

Mens omnibus una eſt. Virg. 4. Georg. 212.

Hac mente ſum. i. e. Eo animo. Cic. 1. de Orat. 380. Ego autem defenderem hac eum mente fuiſſe, &c.

Senatus princeps ſalutis mentiſque publicæ. Cic. de Aruſp. Reſp. 58.

Quæ mens eum, aut quorum conſilia, a tanta gloria avocarint? Cic. 10. Fam. 24.

Mens, pro Memoria. Cic. in Brut. 219. de Curione: Tum Brutus admirans, Tantamne fuiſſe oblivionem, inquit, in ſcripto præſertim, ut ne legens quidem unquam ſenſerit quantum flagitii commiſiſſet? Paulo poſt, Jam qui hac parte animi, quæ cuſtos eſt ceterarum ingenii partium, tam debilis eſſet, ut ne in ſcripto quidem meminiſſet, quid paulo ante poſuiſſet, huic minime mirum eſt ex tempore dicenti ſolitam effluere mentem. i. e. Memoriam.

Mens, pro Conſilio. Virg. 1. Æn. 680.

Qua facere id poſſis, noſtram nunc accipe mentem. Servius.

Mens, Dea apud Romanos. Ovid. 6. Faſt. 241. Liv. 23. 31. Quæ & aliquando Bona Mens appellatur. Propert. 3. 23. 19.

Mens bona, ſana; & Mens mala, ſtulta: contraria.

In querelis mens. V. in.

Agitatio mentis. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Agitatus mentis. Varr. de L. L. lib. 5. 6.

Alienatio. Plin. lib. 21. cap. 21.

Diſcordia. Ovid. 10. Met. 445.

— non toto pectore ſenſit

Lætitiam virgo, præſagaque pectora mœrent.

Sed tamen & gaudet: tanta eſt diſcordia mentis.

Facies mentis. Ovid. 5. Met. 568.

Vertitur extemplo facies & mentis, & oris;

Nam modo quæ poterat Diti quoque mæſta videri,

Læta deæ frons eſt.

Gaudia mala mentis. Virg. 6. Æn. 278.

Præſagia. Ovid. 15. Met. 440.

Quæſtio. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Ruina. Ovid. 12. Epiſt. 32.

Tunc ego te vidi, tunc cœpi ſcire quis eſſes,

Illa fuit mentis prima ruina meæ.

Sacraria. Stat. 3. Theb. 246.

Arcem hanc æternam, mentiſque ſacraria noſtræ

Teſtor. Verba ſunt Jovis.

Templa. Lucret. lib. 5. 104.

— via qua munita fidei

Proxima fert humanum in pectus, templaque mentis. h. e. In ſecreta mentis & interioris animi, qui res a ſenſibus cognitas judicat & diſcernit.

Tumultus. Hor. 2. Carm. 16. 11.

Vitium.

Vitium. Ovid. 1. Amor. 10. 14.
Anxius mentem. Stat. 12. Theb. 193.
Compos mentis, Idem quod Sanæ mentis, vel ſuæ mentis. Cic. in Piſon. 48. Præſidium tu populi Romani, cuſtodiam provinciæ, injuſſu populi Senatuſque dimiſiſſes, ſi tuæ mentis compos fuiſſes.
Commotus mente. Plin. 23. 1.
Exſul mentis. Ovid. 9. Met. 409.
Attonituſque malis, exſul mentiſque, domuſque.
Ferox mentis. Ovid. 8. Met 613.
Inops mentis. Ovid. 2. Met. 200.
— minitantem cuſpide vidit
Mentis inops.
Integer mentis. V. INTEGER.
Non potens mentis. Senec. Thyeſt. 7.
Abderitica mens, i. e. Stupida. V. ABDERITA.
Adultera. Ovid. 3. Amor. 4. 5.
Ut jam ſervâris bene corpus, adultera mens eſt.
Ægra. Tibul. lib. 3. 4. 19.
Altæ mentis capax animal. Ovid. 1. Met. 76. h. e. Divinæ mentis particeps homo.
Antiqua. Ovid. 2. Met. 485. Priſtinus animus.
Arida mens eſt. Valer. 7. Argon. 244.
Nulla quies animo, nullus ſopor, arida mens eſt.
Auguſta. Ovid. 15. Met. 145.
Avida belli. Lucan. lib. 6. 29.
Bona. Perſ. 2. Sat. 8.
Bonæ mentis juvenes. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Cæca futuri mens hominum. Stat. 5. Theb. 719.
Captiva. Ovid. 1. Amor. 2. 11.
Ipſe ego præda recens, factum modo vulnus habebo,
Et nova captiva vincula mente feram.
Certa. V. Gerere aliquid certa mente, & Manet mens. infra.
Circumflua luxu. Claud. in Conſ. Prob. & Olyb. 40.
Conſcia. In CONSCIUS.
Conſcia ſibi mens facti. Lucret. lib. 3. 1031.
Conſcia ſibi mens recti. Virg. 1. Æn. 608.
Crudelior ipſo mens pelago. Ovid. 11. Met. 701.
Cupida. Ovid. 6. Epiſt. 71.
Dira. Virg. 2. Æn. 519.
Divinæ mentis pars. Virg. 4. Georg. 220.
Facilis ad pejora. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Fluxa ſenio. Tacit. lib. 5. Ann.
Fortis. Ovid. 3. Amor. 2. 10.
Fragilis. Stat. 10. Theb. 165.
Frigida. Lucret. lib. 3. 300.
Furtiva. Ovid. 17. Epiſt. 265.
Generoſa. Ovid. 3. Triſt. 5. 32.
Honeſta. Senec. Theb. 1.
Humanæ. Ovid. 1. Met. 55.
Ignara culpæ. Stat. 4. Silv. 6. 92.
Ignea. Sil. lib. 3. 136. i. e. Cæleſtis, & ardens omni virtute.
Illiberalis. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Impenetrabilis iræ mens. Sil. lib. 7. 561.
Impia. Senec. Octav. 5.
Impigræ experientia mentis. Lucret. lib. 5. 1451.
Incertæ diſcordia mentis. Ovid. 9. Met. 629.
Incertæ mentis levitas, & mobile pectus. Sil. lib. 16. 147.
Infirma. Ovid. 19. Epiſt. 7.
Inſana. Tibull. lib. 2. 6. 18.
Integra. Hor. 1. Carm. 31. 19.
Interrita mens lethi. Ovid. 10. Met. 616.
Invicta. Sil. lib. 4 193.
Læva. Virg. 1. Ecl. 16.
Liberæ. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Magna. Virg. 6. Æn. 12.
— magnam cui mentem animumque
Delius inſpirat vates. De Sibylla.
Melior. V. Melior in BONUS.
Miſeræ hominum mentes. Lucret. lib. 2. 14.
Pernicioſiſſima mens, multiſque malo futura. Quintil. lib. 5. cap. 9.
Pia. Ovid. 8. Met. 767.
Placida & alta. Quintil. in procem. lib. 6.
Præſaga mali. Virg 10. Æn. 843.
Præſcia. Sil. lib. 16. 89.
Priſtina. Ovid. 3. Met. 104.
Profunda. Claud. de Bell. Get. 85.
— qui mente profunda
Hauſerat urbis opes. Mentem vocat Cupiditatem.
Profuſa, Liberalis. Stat. 3. Silv. 1. 91.
Tune, inquit, largitor opum, qui mente profuſa
Tecta Dicarchæi pariter, juvenemque repleſti
Parthenopen? &c.
Prona mens in ferrum. Lucan. lib. 1. 456. In ferrum, In cædes.
Provida. Ovid 7. Met. 712.
Rudis. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Sacra. Ovid. 6. Faſt. 6.
Impetus hic ſacræ ſemina mentis habet.
Sagax. Lucret. lib. 1. 1021.
Sanæ mentis compos. Ovid. 8. Met. 35.
Segnis ad artem. Claud. 1. in Eutrop.
Severa. Claud. in 1. Conſ. Stilich. 26.
Sincera. Claud. 4. Conſ. Hon. 229.
— æthereis miſcens terrena Prometheus,
Sinceram patri mentem furatus Olympo, &c.
Sobria. Claud. 1. in Eutrop 229.
Solida, Conſtans. Hor. 3. Carm. 3. 4.
Stolidæ præcordia mentis. Ovid. 11. Met. 149.
Surda. V. SURDUS.
Temperata. Hor. 2. Carm. 3. 3.
Teneræ. Quintil. lib. 2. cap. 4. V. infra, Satiare teneras &c.

Triſtis. Ovid. 12. Epiſt. 148.
Vacuæ. Virg. 3. Georg. 3.
Cetera, quæ vacuas tenuiſſent carmina mentes,
Omnia jam vulgata.
Accendere mentes in prælia. Sil. 4. 170.
Accipere benignam mentem in aliquem. Virg. 1. Æn. 308.
Addere mentibus. In ADDO.
Addere ardorem mentibus. Virg. 9. Æn. 184.
Adhibent ſolatia ſurdæ menti. Ovid. 9. Met. 653.
Adjicere mentem dictis, Auſcultare diligenter. Ovid. 14. Met. 319.
Advertite mentes faciles. Ovid. 1. de Arte Am. 267.
Adverte huc mentem. In ADVERTO.
Agitare aliquid mente. Ovid. 1. Faſt. 93.
Agitat mihi mens. Virg 9 Æn. 186.
Aut pugnam, aut aliquid jamdudum invadere magnum
Mens agitat mihi, &c.
Agitatur furiis mens vecors. Ovid. in Ibin 345.
Agit ſuccenſas mentes libido. Senec. Hippol. 4.
Agor miſeræ turbine mentis. Ovid. 2. Amor. 9. 28.
Agere in mente. Varr. de L. L. lib. 5. 6.
Alienari mente. In ALIENO.
Alere mollius teneras mentes more nutricum. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Amovere mentem motam. Varr. lib. 5. de L. L. 6.
Aperire mentem. Ovid. 1. Faſt. 445. de avibus,
Sed nihil iſta juvant, quia linguæ crimen habetis,
Dîque putant mentes vos aperire ſuas. Idem 1. de Arte Am. 241.
Tunc aperit mentes ævo rariſſima noſtro
Simplicitas.
Appellere mentem ad philoſophiam. V. APPELLO.
Ardebant mentibus captis. Ovid. 4. Met. 62. Captis, amore.
Armata mens dolis. Sil. lib. 1. 188.
Arrectæ mentes, ſtupefactaque corda. Virg. 5. Æn. 643.
Audire æquis mentibus. Virg. 9. Æn. 234
Averſa deæ mens. i. e. Non favens nobis. Virg. 2. Æn. 170.
Augurat mens. Virg. 7. Æn. 273.
— hunc illum poſcere fata,
Et reor, & (ſi quid veri mens augurat) opto.
Calere morbo mentis aliquo. Hor. 2. Serm. 3. 80.
Captus mente, dicitur (auctore Feſto) quum mens ex hominum poteſtate abiit.
Capere mente. In CAPIO.
Carere bona mente. Ovid. 2. Amor. 8. 10.
Circumſpicere celeri mente. Ovid. Rem. Amor. 89.
Coire mente. Quintil. lib. 5. cap. 11. Nihil obſtat, quo minus juſtum matrimonium ſit mente coeuntium.
Colligere mentem. Ovid. 14. Met. 352.
Ut primum valido mentem collegit ab æſtu,
Quid cuperet faſſura fuit.
Commoveri mente. V. COMMOVEO.
Commota. Hor. 2. Serm 3. 278.
Componere mentem belligeram ſomno. Sil. lib. 3. 162.
Comprehendere aliquid mente. Cic. 3. de Nat. Deor. 21.
Concidere mente. V. CONCIDO.
Concipere aliquid mente. Tacit. 2. Ann. 54.
Concuſſa metu mente virago. Virg. 12. Æn. 468.
Confuſa. Virg. 2. Æn. 736.
Hic mihi neſcio quod trepido male numen amicum
Confuſam eripuit mentem.
Conquaſſatur mens, animæque poteſtas. Lucret. lib. 3. 599.
Conſcelerata. V. CONSCELERO.
Conſentire mente una. In CONSENTIO.
Conſiſtere mente. In CONSISTO.
Conſiſtit mens, Quieſcit. Virg. 1. Æn. 647.
Æneas (neque enim patrius conſiſtere mentem
Paſſus amor) rapidum ad naves præmittit Achatem.
Conſitus cæca caligine mentis. Catull. Argon. 62. 207.
Conſpicere mente aliquem. In CONSPICIO.
Conſtringere dubias mentes, Coercere. Lucan. lib. 5. 256.
Convertere mentem alio. Lucret. lib. 4. 1058.
Convertere mentes hominum oratione. In CONVERTO.
Corruere molem mentis. Lucret. lib. 3. 824. h. e. In ruinam perditionemque dare.
Creſcit & ſeneſcit mens. Lucret. 3. 447.
Dare mentem. Cic. pro Milon. 89. Hic dii immortales mentem dederunt illi perdito ac furioſo, ut huic faceret inſidias. Supra dixerat, Mentem injecit: Ea, inquit, vis igitur ipſa, quæ ſæpe incredibiles huic urbi felicitates atque opes attulit, quæ illam perniciem exſtinxit ac ſuſtulit, huic primum mentem injecit, ut vi irritare, ferroque laceſſere fortiſſimum virum auderet. Significat autem Mentem dare, vel injicere, Excitare deſiderium in pectore alicujus, ſubitoque ad aliquid gerendum impellere. Virg. 3. Georg. 267. de furore equarum agens,
Et mentem Venus ipſa dedit. Liv. 6. 18. ubi Manlium plebis animos contra Patres inflammantem inducit: Dii prohibebunt hæc. ſed nunquam propter me de cælo deſcendent: vobis dent mentem oportet, ut prohibeatis, ſicut mihi dederunt armato togatoque, ut vos a barbaris hoſtibus, a ſuperbis defenderem civibus.
Deditæ mentes cum oculis. V. DEDO.
Deducere mentes. Perſ. 5. Sat. 35.
Deduci a mente & conſilio. In DEDUCO.
Deficere tota mente. Ovid. 9. Met. 635.
Deflectere duram mentem. Lucan. lib. 3. 303.
Demittere mentem, Deſperare. Virg. 12. Æn. 609.
Hinc totam infelix vulgatur fama per urbem:
Demittunt mentes: it ſciſſa veſte Latinus, &c. Servius.
Deponere mentem, mentemque in gremio mimæ. Cic. 13. Philipp. 24. Tu vero, qui te ab eodem Cæſare ornatum negare non potes, quid eſſes, ſi tibi ille non tam multa tribuiſſet? ecquo te tua virtus provexiſſet? ecquo genus? in luſtris, popinis, alea, vino, tempus ætatis omne con-

consumpsisses: ut faciebas, quum in gremiis mimarum mentem, mentumque deponeres. [An, Mentum, mentemque?
Deprehendere aliquid memori mente. Lucret. lib. 3. 871.
Desistere a. Cic. 5. Fam. 2.
Destituunt verba paratam mentem. Lucan. lib. 5. 731.
Discedere a mente. Varr. de L. L. lib. 5. 6.
Dividere. Catull. 60. 15.
Nos alio mentes, alio divisimus aures.
Dominatur in æquas mentes Venus. Lucan. lib. 5. 727.
Durat mentem. Tacit. 3. Ann. 15.
Effervescit in ira iracunda mens. Lucret. lib. 3. 296.
Effluit illi mens. V. paulo ante Mens, pro Memoria.
Emotæ mentis homo. Lactant. lib. 1. cap. 4. Quis enim mentis emotæ, non modo futura præcinere, sed etiam cohærentia loqui possit? i. e. Quis furiosus; &c.
Erecta mens circa studia. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Exacuere mentem ad varia conamina. Sil. lib. 7. 142.
Excoquit mentem ignis acrior. Senec. Herc. fur. 1.
Excutere mentem alicui. V. EXCUTIO.
Explorant mentes deorum. Sil. lib. 5. 60.
Extrahit mentem spes anxia. Stat. 1. Theb. 322.
Exuere mentem. Virg. 4. Æn. 319. — & istam
Oro (si quis adhuc precibus locus) exue mentem.
Facere aliquid bona mente. Quintil. lib. 5. cap. 10. Ut si dicam, bona mente factum, ideoque palam
Ferre aliquid composita mente. Ovid. 3. de Arte Am. 572.
Hic fera composita vulnera mente feret.
Ferre aliquid iniqua mente. Ovid. 8. Met. 634.
Ferre aliquid placida mente. Ovid. 13. Met. 214.
Firmata. Ovid. Rem. Amor. 245.
Flectere mentem duram. Ovid. 9. Met 607.
Flectere consilium mentis crudelis. Catull. Argon. 62. 136.
Fodere mentes stimulo invidiæ. Sil. lib. 7. 512.
Formandam quam optimis institutis mentem infantium judicat. Quintil. lib. 1. cap. 1. de Chrysippo.
Formandæ asperioribus studiis teneræ mentes. Hor. 3. Carm. 24. 53.
Fugere. Ovid. 9. Epist. 135.
Mens fugit admonitu, frigusque perambulat artus.
Furiata mente juvenis. Virg. 2. Æn. 406.
Gerere aliquid certa mente, i. e. Obfirmata mente. Ovid. 18. Epist. 38.
Quid mecum certa prælia mente geris?
Gerere sollicitam mentem formidine. Lucret. lib. 3. 1063.
Gerere tumores magnos mente, Superbire. Lucan. lib. 10. 99.
Habitat mentes deus. Stat. 12. Thebaid. 503.
Nulla autem effigies, nulli commissa metallo
Forma Deæ: mentes habitare, & pectora gaudet.
Hærere mentibus. Hor. 2. Epist. 1. 53.
Mævius in manibus non est, & mentibus hæret
Pæne recens.
Impellere. ut, Dii illum in eam mentem impulerunt, Dii illi mentem dederunt, Dii illi mentem injecerunt ut conaretur, &c. Cic. pro Milon. 85. [Sic sæpe Ἡροδ. H. St. Puto Herodotum innuit.
Imposita mens cunctis. Stat. 1. Theb. 227.
Incidit mihi in mentem hæc res. V. INCIDO.
Incitatus mente. V. INCITO.
Induit in mentes animosque hominum apologos Æsopus. V. INDUO.
Inficere mentem. Quintil. lib. 1. cap. 11. Et mentem præcipue in ætate prima teneram adhuc, & rudem inficiunt.
Infixa. ut, Mens intelligentiaque nostra infixa in eas imagines, &c. Cic. 1. de Nat. Deor. 49.
Infixa mentibus memoria alicujus. V. INFIGO.
Inhærescunt penitus in mentibus. V. INHÆREO.
Innectere mentem alicujus. Senec. Hippol. 4. Implicare.
Insertare mentem cælo, Cælestia investigare animo. Stat. 3. Theb. 550.
Insidere in mente. V. INSIDEO.
Insistere mente & animo in rem aliquam. V. INSISTO.
Instigat mentes furor. Senec. Thyest. 1.
Intenta malis. Ovid. 4. Trist. 1. 4.
Intrare in mentem judicis dicitur quippiam. V. INTRO.
Introspice in mentem tuam ipse. V. INTROSPICIO.
Labat mens. Cels. lib. 4. cap. 19.
Labi mente. In LABOR, eris.
Lapsæ spes & mentes. Sil. lib. 10. 310.
Laxarunt duram mentem munera Bacchi. Sil. lib. 11. 288.
Loqui mente simulata. Virg. 4. Æn. 105.
Lymphata. Hor. 1. Carm. 37. 14.
Maculatæ crimine. Sil. lib. 11. 200.
Madet mens. Lucret. lib. 3. 478. h. e. Tanquam ebria vacillat.
Mandare animis & mentibus. V. MANDO, are.
Manet. ut, Mens mihi non manet certa sede. Hor. 1. Carm. 13. 4. [ἐξίστανται. H. St.
Manet immota mens. Virg. 4. Æn. 449.
Mulcere mentes. Ovid. 10. Met. 301.
Mutare. In MUTO.
Mutat insania mentem. Virg. 4. Æn. 595.
Negare rigida mente aliquid. Ovid. 3. Epist. 96.
Nutrita mens & indoles sub faustis penetralibus. Hor. 4. Carm. 4. 25.
Oblimare mentem. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 29.
— diffusor honesti
Luxus, & humanas oblimat copia mentes. V. OBLIMO.
Obtundere. In OBTUNDO.
Pacificare. Senec. Agamemn. 3.
Peragrare omnia mente, animoque. Lucret. lib. 1. 75.
Perculsa mentem formidine mater. Virg. 4. Georg. 357.
Perculsæ semel mentes mobiles ad superstitionem. Tacit. 1. Ann. 28.
Perculsa mente dederunt lacrymas. Virg. 9. Æn. 292.
Percutit mentem pietas. Stat. 11. Theb. 606.
Perfert obstinata mente. Catull. 8. 11.
Permanet firma mens. Ovid. 16. Epist. 168.
Permotus mente. In PERMOVEO.
Perturbata animi mens in mærore. Lucret. lib. 6. 1181.
Petere tota mente. Virg. 4. Æn. 100. — habes tota quod mente petisti.
Præcipitat mentem furor, iraque. Virg. 2. Æn. 317.
Præditus alta mente. In ALTUS.
Præmollire. Quintil. lib. 6. cap. 5. Quo genere defensionis etiam ostendisset nondum præmollitas judicum mentes.
Pressus mentem formidine. Virg. 3. Æn. 47.
Receptum munus læta mente. Ovid. 2. Amor. 15. 3.
Recludere mentes superas, Consilia aperire Deorum. Sil. lib. 1. 19.
Redit mens. Ovid. 9. Met. 582.
Mens tamen ut rediit, pariter rediere furores.
Reducit spem Lyæus anxiis mentibus. Hor. 3. Carm. 21. 17.
Relaxare mentem. Senec. Hippol. 4.
Relevata ab hac cura. Ovid. 1. Trist. 11. 12.
Repetere aliquid mente inoblita. Ovid. 4 de Pont. 15. 37.
Reponere mentem alicui, Reddere animum. Valer. 7. Argon. 245.
Repôstum alta mente. Virg. 1. Æn. 30.
Revincire mentem amore. Catull. 59. 33.
Sanatur mens. Lucret. lib. 3. 509.
Et quoniam mentem sanari, corpus ut ægrum,
Cernimus, & flecti medicina posse videmus:
Id quoque præsagit mortalem vivere mentem.
Satiare teneras mentes veluti quodem jucundioris disciplinæ cibo, lacteque. Quintil. lib. 2. cap. 4. Quin ipsis doctoribus hoc curæ esse velim, ut teneras adhuc mentes more nutricum mollius alant, & satiari velut quodam jucundioris disciplinæ cibo, lacteque patiantur.
Scrutari mentes deûm in fibris. Ovid. 15. Met. 136.
Senescit mens. Lucret. lib. 3. 447.
Sevocare mentem ab oculis. Cic. 3. de Nat. Deor. 21.
Stetit in dubio mens. Lucan. lib. 7. 247.
Subiit mentem ea res. Virg. 10. Æn. 824.
Et mentem patriæ subiit pietatis imago.
Succubuit mens labefacta. Senec. Troad. 10.
Suscipere. Cic. 3. in Catil. 22.
Sum. ut, Suæ mentis esse. Cic. in Pison. 50. Hic, si mentis esset suæ, nisi pœnas patriæ, diisque immortalibus eas, quæ gravissimæ sunt, furore atque insania penderet, ausus esset, &c.
Οὐκ ὄντα τῶν αὐτοῦ λογισμῶν. Plut. in Antonio. Inde illa quæ scripsit App. ex eo in Parth. 106. H. St.
In mente, & in mentem est mihi. V. IN præpositionem.
Est mens mihi. i. e. Placet mihi, Volo. Ovid. 2 Epist. 134.
Non eadem est mens. Hor. 1. Epist. 1. 4. i. e. Non idem nunc placet.
Tenet mens. Varr. de L. L. lib. 5. 6. Sic reminisci, cum ea, quæ tenuit mens, ac memoria, cogitantur, & cogitando repetuntur.
Tenerascit mens in tenero corpore. Lucret. lib. 3. 766.
Tepescunt mentes. Lucan. lib. 4. 284.
Terrent etiam nunc nubila mentem. Ovid. 1. Met. 357.
Trepidat metu. Hor. 2. Carm. 19. 5.
Turbatus vulnere mentis. Virg. 12. Æn. 160.
Turbata. Virg. 11. Æn. 3.
Venire. ut, Hæc veniunt in mentem, Harum rerum memini. Cic. 2. de Nat. Deor. 168. Hæc mihi fere in mentem veniebant, quæ dicenda putarem de natura deorum. Idem 12. Att. 36. Nunquam ea res tibi tam belle in mentem venire potuisset.
Vide in principio Mens pro Memoria. H. St.
Venit in mentem illius rei. Cic. 7. Fam. 3. Solet in mentem venire illius temporis. Idem pro Quint. 6. Non minus sæpe ei venit in mentem potestatis, quam æquitatis tuæ. Et 2. de Orat. 249. Ut quotiescunque gradum facimus, toties tibi tuarum virtutum veniat in mentem. Idem Att. lib. 7. 13. Quum autem Dolabellæ venit in mentem, paulum respiro.
Venit in mentem de hac re. Cic. de Petit. Cons. 41. Hæc mihi veniebant in mentem de duabus illis commotionibus, &c.
Venit in mentem ut portorium vini instituerem. Cic. pro Font. 9. Fonteio non in Gallia primum venisse in mentem, ut portorium vini institueret.
Venit in mentem facere, dicere, &c. Cic. 1. de Orat. 24. Quid tibi in mentem venit ita respondere? Idem 2. de Divin. 57. Quid in mentem venit Callistheni dicere deos, &c. Sic. de Clar. Orat. 22. Mihi, Brute, in te intuenti crebro in mentem venit vereri ecquodnam, &c. Et 4. Fam. 13. Nec mihi quicquam tali tempore in mentem venit optare.
Videre aliquid mente. Ovid. 2. de Pont. 4. 8.
Videre liquida mente. Catull. 61. 46.
Vigilat mens animi. Lucret. lib. 4. 762.
Virens mente. Stat. 3. Theb. 453.
MENTIS, pro Mens, ex Ennio citat Priscian. Antiqui ita proferebant plura nomina Sanguinis, Gruis, pro Sanguis, Grus. V. Rittershus. ad Phædr. Fab. 1. 8.
MENTALIS, MENTALITER &c. Barbara sunt.
MENTIO, V. MEMINI.
MENTIOR, [ψεύδομαι, ψευδομυθέω, ψευδολογέω, ἀλίτομαι] iri. Depon. Falsa loqui. Ter. Heaut. 3. 2. 38. Non est mentiri meum. i. e. Non consuevi, sive Non solitus sum mentiri.
Mentiri cum accus. Ter. Adelph. 1. 1. 30.
Nam qui mentiri, aut fallere insuerit patrem,
Aut audebit; tanto magis audebit ceteros. [Sed monet Donatus, Separatim subaudiendum esse *Insuerit* πρὸς τὸ *Mentiri*. Quasi dicat, nempe, Qui mentiri insuerit, aut fallere patrem insuerit, aut audebit, & est Zeugma. Bentlejus pro Insuerit, Ita ut sit, legit.
Mentiebatur ad milites. Gell. lib. 15 cap. 22.
Adversus aliquem mentiri. plaut. Aulul. 4. 7. 9.
In aliquem. Cic. in Sallust. 2. Dabo operam ut & pro me minimo cum fastidio respondeam, & in hunc minime mentitus esse videar.
Alicui. Plaut. Amphit. 1. 2. 6.
Mentiri, apud aliquem de. Cic. 2. de Orat. 189. De me autem causa nulla est, cur apud homines prudentissimos atque amicissimos mentiar.
De annis ætatis suæ multum mentiri. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Mentiri se filium alicujus, Fingere & simulare. Auctor de Viris Illust. cap. 62. pr.
Palam mentiri. In PALAM.
Mentior nisi. V. NISI.
Amorem. Ovid. 21. Epist. 183.

Causam fugæ. Ovid. 11. Met. 281.
Colorem fuco. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Colores varios mentitur lana. Virg. 4. Eclog. 42.
Color ille chrysocollam mentitur. Plin. lib. 35. cap. 6.
Dolorem capitis mentita puella. Ovid. 2. Amor. 19. 11.
Fidem. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 108.
Juvenem. Martial. 3. 43.

> Mentiris juvenem tinctis, Lentine, capillis:
> Tam subito corvus, qui modo cygnus eras.

Robur verum inani fagina. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Sexum muliebri motu. Columel. in præfat. lib. 1.
Virum. Martial. lib. 1. 86.

> Mentiturque virum prodigiosa Venus.

Vitam vanitas mentitur sibi. Plin. lib. 7. cap. 55.
Mentiri, pro Falso scribere. Plin. lib. 12. cap. 15. Necnon fuere, qui e ture arbore utrumque nasci mentirentur.
Mentitus sum. Seneca Epist. 42. Jam tibi &c. & alibi. H. St. Cum intelligi vellet, Falsus sum.
Mentibor, [ψεύσομαι] Plaut. Milit. 1. 1. 35.

> Et assentandum est quicquid hic mentibitur.

Mentītus, a, um. Partic. [ἐψευσμένος] Cic. 4. Acad. 87. Ne tu, qui idem me facturum paulo ante dixeris, videare mentitus. Et dicitur etiam passive pro Falso & fucato, assimulato. V. Drakenb. ad Sil. 2. 637.
Os mentitum. Ovid. 6. Fast. 426.
Mentita & falsa plenaque erroris. Cic. 2. de Nat. Deor. 56. Quæque his vacant, mentita, & falsa, plenaque erroris. Legitur & Ementita.
Fama mentita. Ovid. 10. Met. 28.
Figuris mentitis celare se. Ovid. 5. Met. 326.

Mentitūrus, a, um. [ψευσόμενος] aliud Partic. Ovid. in Ibin, 66.

> Non mentituro quilibet ore legat.

Vox mentitura. Ovid. 4. Trist. 3. 16.

Mentītio, ōnis. f. Verbale. Auctor ad Heren. lib. 3. 3. Dolus consumitur in pecunia, pollicitatione, dissimulatione, maturatione, mentitione, & ceteris rebus, &c. Al. Mentione. V. not. Verburg. [An Maturatione, mansione?

Mensa, æ. f. [τράπεζα, θοῖνος [?]] Super quam edere solemus; dicta, inquit Varro, quasi Mesa, quod inter duos poneretur. V. Plutarch. in Problem. 63. Virg. 1. Æn. 710.

> Pars epulis onerant mensas, & plena reponunt
> Pocula.

Charisius lib. 1. Mensam sine N littera dictam Varro ait, quod media poneretur. Sed auctores cum N littera protulerunt, Virgilius sæpe. Sed & Mensam cum N posse dici, idem Varro ait, quod & Mensa ἄδορπα [?], edulia & esculenta ponerentur. Hæc Charisius. Varronis hac de re verba lib. 4. de L. L. 25. sunt hæc: Mensam escariam cibilla appellabant. Ea erat quadrata, ut etiam nunc in castris est, a cibo cibilla dicta. Postea rotunda facta est. Et quod a nobis media, & a Græcis μέσα, mensa dici potest: Nisi etiam quod ponebant pleraque in cibo mensa. [Si ex Græco μέσα duceretur, primam brevem haberet. Forte a Dimensione nomen invenit, quod & ipsa Mensa est.
Acerna. Ovid. 12. Met. 254.
Argenteæ in delubris. Cic. 3. de Nat. Deor 84.
Augustata. Macrob. Sat. 3. 11. ex Jure Papiniano. In templo Junonis Populoniæ augustata mensa est. Augustatam vocat, Quæ augusta facta est, id est consecrata. In editione Meursii legitur Augusta.
Citrea & acerna. Martial. lib. 14. 94. & 95. Cic. 6. Verr. 37. Tu maximam & pulcherrimam mensam citream a Lutadio abstulisti.
Curionales. V. CURIA.
Delphicæ e marmore, Abaci. Cic. 6. Verr. 131.
Gemmiferæ. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 265.
Pantherinæ. V. Pantherinus, in PANTHER.
Supina. Propert. lib. 4. 9. 18.
Tripes. Hor. 1. Serm. 3. 13.
Apposita. Ovid. 17. Epist. 75.
Astare mensæ domini. In ASTO.
Conscripta vino. Ovid. 2. Amor. 5. 17.
Consistere ad. Cic. 5. Tusc. 61. Tum ad mensam eximia forma pueros delectos jussit consistere.
Discumbere mensis. Stat. 4. Silv. 2. 33.
Exstruere conquisitissimis cibis. Cic. 5. Tusc. 62. Idem in Pison. 67. Exstructa mensa non conchyliis, aut piscibus, sed multa carne subrancida, servi sordidati ministrant, nonnulli etiam senes.
Instruere. Virg. 3. Æn. 231.
Onerare epulis. Virg. 4. Georg. 378.
Opulentare pretiosis dapibus. V. OPULENTO.
Polluta cruore. Sil. lib. 7. 183.
Reponere vina mensis. Virg. 7. Æn. 134.
Mensarum plura genera vide apud Varr. 4. de L. L. 25.
Mensa, Prandium. vel Cœna quandoque dicitur. Juven. 1. Sat. 138.

> Nam de tot pulchris, & latis orbibus, & tam
> Antiquis, una comedunt patrimonia mensa.

Assecla omnium mensarum. Cic. in Sallust. 21.
Reverentia mensæ. Juven. 2. Sat. 110.
Mensa sine arte. Martial. lib. 10. 47.
Angusta mensa. Senec. Thyeste 452.

> Tutusque mensa capitur angusta cibus. i.e. Tenui, non sumptuosa.

Apta joco. Ovid. 1. de Arte Am. 594.
Brevis. Hor. de Arte Poet 198.
Cara, Quæ magno constat. Hor. 2. Serm. 4. 37.
Divites. Hor. 2. Serm. 4. 87.
Nitentes. Hor. 2. Serm. 2. 4.
Opimæ mensæ inconsuetus miles. Sil. lib. 11. 283.
Pingues. Catul. in Carm. nupt. 60. 3.
Plena. Virg. 11. Æn. 738.
Primæ mensæ, i. e. Primi cibi. Macrob. 7. Saturn. cap. 1. Primis mensis post epulas jam remotis, & discursim variantibus poculis minutioribus, &c. V. Secunda mensa & Removere mensam paulo post.
Regales. Virg. 1. Æn. 690.
Secundæ mensæ, i. e. Secundi cibi, vel epulæ. Virg. 2. Georg. 101. Cic. 14. Att. 6. Hæc ad te scripsi apposita secunda mensa.
Syracusanæ mensæ, Proverbium. V. SYRACUSÆ.

Tenuis. Hor. 2. Carm. 16. 14.
Apponere mensam. In APPONO.
Auferere. V. AUFERO.
Communicare aliquem mensa. V. COMMUNICO.
Considere mensis perpetuis. Virg. 7. Æn. 176.
Data est mensæ pars optima lucis. Ovid. 7. Met. 662. Alii legunt, Ultima pars.
Linquere mensas pingues. Catul. in Carm. Nupt. 60. 3.
Mittere de mensa. i. e. De iis, quæ mensæ apposita erant. Cic. 5. Att. 1. Discubuimus omnes præter illam, cui tamen Quintus de mensa misit; illa rejecit. De Pomponia Attici sorore, Q. Ciceronis uxore.
Percurrere mensas. PERCURRO.
Removere mensam. Virg. 1. Æn. 220.

> —exempta fames epulis, mensæque remotæ.

Turnebus hic intelligit Mensas, Fercula & magidas, & lances. Nam saturis convivis removentur. V. & Serv.
Repellit mensas ingenti clamore. Ovid. 6. Met. 661. de Tereo.
Mensam tolli jubet. Cic. in Pison. 67.
Mensa, etiam Discus & quadra dicitur. Virg. 7. Æn. 116.

> Heus! etiam mensas consumimus, inquit Iülus?

i. e. Panicias mensas, inquit Servius, epularum sustentaculum. V. Burman. ad Petron. cap. 34.
Mensa, Tabula qua argentarii utuntur. Cic. in Pison. 88. Quid stipendium militibus per omnes annos a civitatibus, mensis palam propositis, esse numeratum? Idem pro Flacc. 44. Si Prætor dedit, ut scriptum est, a Quæstore numeravit, Quæstor a mensa publica, mensa aut ex vectigali, aut ex tributo.
Mensa, Particula quædam in ballistæ fabrica, de qua sic Vitruvius, Regulæ, quæ in mensa, longitudo foraminum octo. Quid autem sit mensa, declarat Turnebus his verbis, Mensa interior est, & media inter duas hinc & inde scutulas, constatque regulis, diapegmatis, & tabula, inter regulas & diapegmata collocata: estque in summo & imo capitulo, ut & peritreta. Ctesibius vel Hero, καλεῖται δὲ τὸ πῆγμα τὸ συγκείμενον ἔκ τε τῶν κανόνων, καὶ τῶν διαπηγμάτων, καὶ τῆς σανίδος, τράπεζα. Hactenus Turnebus 2. 5.
Mensa etiam Arula. Petron. cap. 135. Enothæa mensam veterem posuit in medio altari, quam vivis implevit carbonibus. V. Fest. in Mensæ. & Scalig. ad loc.

Mensŭla, æ. f. dimin. [τραπέζιον] Plaut. Mostel. 1. 3. 150.

> Age, accumbe igitur. cedo aquam manibus puer, appone hic mensulam.

Adde Apul. lib. 2. Asin. Aur. p. 121.

Mensārius, i. m. [τραπεζίτης, θυνεάτης [?]] qui & Collybista, Nummularius, Argentarius. de quibus s. l. V. Habebant autem, inquit Budæus, nummularii sive mensarii aut mensularii & argentarii causam publicam, & rationem accepti expensique faciebant; & tam pecuniariam permutationem, quam majorem negotiationem exercebant; quibus olim moris fuit pecunias custodiendas dari, fœnerato interdum, interdum gratuito. Alias Latine Argentarius dicitur; a Græcis Trapezita. Cic. pro Flacc. 44. Cum civitate mihi res est acerrima & conficientissima litterarum, in qua nummus moveri nullus potest sine quinque Prætoribus, tribus Quæstoribus, quatuor Mensariis, qui apud illos a populo creantur.

Mensarius, a, um. Adj. ut, Triumviri mensarii. Liv. 23. 21. V. TRIUMVIR. Sic Quinqueviri Liv. 7. 21. Novi Consules solutionem æris alieni in publicam curam verterunt; quinqueviris creatis, quos Mensarios ab dispensatione pecuniæ appellarunt.

Mensālis, e. Adj. Ad mensam pertinens; ut, Argentum mensale. Vopisc. in Tacit. cap. 10. Et Vinum, Idem Aurelian. cap. 9.

Mensularius, Idem quod Mensarius. Senec. Controvers. 4. 24.

Mensātim, Adv. Juvencus.

Mensio, ōnis. V. METIOR.

Mensis, is. m. [μὴν, μεὶς] a Metior deducitur, quasi res numero dierum mensa. Cic. 2. de Nat. Deor. 69. Qui quia mensa spatia conficiunt, menses nominantur. De cursibus Lunæ. Macrobius lib. 2. Sat. 11. a Græco μήνη, id est a Luna trahit. Nam lunæ curriculo mensis conficitur. Ter. Adelph. 3. 4. 29.

> — virgo ex eo
> Compressu gravida facta est, mensis hic decimus est.

Mensis a Lunæ motu dictus, dum ab Sole profecta, rursus redit ad eum Luna, quod Græce olim dicta μήνη; unde illorum μῆνες, ab eo nostri. Varr. de L. L. lib. 5. 2. Liv. 1. 19. Numa ad cursum lunæ in duodecim menses describit annum.
Primis a mensibus. Virg. 1. Georg. 64.
Aprilis mensis marinæ Veneris. Hor. 4. Carm. 11. 15.
Augustus mensis. V. AUGUSTUS.
Bisseni menses. Stat. 3. Silv. 1. 18.
Brevis. Hor. 2. Epist. 1. 44.
Gelidi menses, Tempora hiemis. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 224.
Incerti menses sunt, Veris & Autumni. Nam & hiemis certum est frigus, & æstatis certus est calor: veris vero & autumni nunc frigus, nunc calor est. Servius in illud Virg. 1. Georg. 115.

> Præsertim, incertis si mensibus amnis abundans
> Exit.

Intercalaris. V. INTERCALO.
Opportunus & rectus. Plin. lib. 10. cap. 63.
Pauci. In PAUCUS.
Sextilis mensis, Augustus postea dictus. Hor. 1. Epist. 11. 19.
Tardi. Virg. 1. Georg. 32.
Totus ex ordine. Virg. 3. Georg. 341.
Vertens. Plaut. Pers. 4. 4. 76.

> Nunquam hercle hunc mensem vertentem, credo, servibit tibi.

V. Vertens annus, in ANNUS.
Volvendi, Volubiles. Virg. 1. Æn. 273. Servius.
Abit mensis. Ter. Adelph. 4. 5. 57. Hæc dum dubitas, menses abierunt decem. Ubi Donatus: Quasi dicat, Te cessante, decem menses cessere. Et abire dicitur quod paulatim nos deserit.
Absunt tres menses. V. ABSUM.
Agitur mensis. V. AGO.
Consumere mensem. Cic. 6. Att. 2.
Exactis mensibus gravidæ errant. Virg. 3. Georg. 139.
Occupare primos menses. In OCCUPO.

Incipiunt magni procedere menses. Virg. 4. Ecl. 12.
Inire mensem, Cic. 1. Att. 1.
Ponere mensem. Cic. 6. Att. 2.
Pronos volvit menses Luna. Hor. 4. Carm. 6. 40.
Mensis etiam in singulari, pro Menstruo fluxu mulierum. Plin. lib. 17. cap. 28. Privatim autem contra erucas ambiri arbores singulas a muliere incitati mensis, nudis pedibus, recincta. Frequentius tamen
Menses, in plurali. Plin. lib. 21. cap. 21. Prodest & orthopnoicis & anhelationi, mulierumque mensibus retardatis.
Commorantes menses trahit lens. Plin. lib. 22. cap. 25.
Menses feminarum trahere dicitur mastiche condrilli. Plin. lib 22. cap. 22.
Menses mulierum abundant, vel subsidunt. Plin. lib. 22. cap. 8.
Abundantia mensium. Plin lib. 23. cap. 7.
Monstrifici. Plin. lib. 28. cap. 7.
Evocare menses. Plin. lib. 26. cap. ult.

MENSTRUUS, a, um. Adj. [μηνιαῖος, ἐπιμήνιος, ἔμμηνος] Quod est unius mensis. Cic. 1. de Nat. Deor. 87. Hujus hanc lustrationem, ejusdem incensa radiis, menstruo spatio luna complet.
Menstrua adversaria. Cic. pro Rosc. Com. 7. Quid est quod negligenter scribamus adversaria? quid est quod diligenter conficiamus tabulas? qua de causa? quia hæc sunt menstrua, illæ sunt æternæ.
Cibaria, In mensem. Cic. 5. Verr 72.
Cursus menstruus Dianæ. Catul. in Carmine sæcul. 33. 17.
Luna, Menstrui cursus. Virg. 1. Georg. 353.
Opus. Cic. 2. de Legib. 45. Textile ne operosius, quam mulieris opus menstruum. i. e. Quod mense uno conficere possit.
Spatium menstruum. Cic. 1. de Nat. Deor. 88.
Vita Cic. 4. de Finib. 30.
Menstruus, Singulis rediens mensibus. ut
Cursus menstrui, Menstrua muliebria. Plin. lib. 11. cap. 39.
Feriæ menstruæ. Varr. de L. L. lib. 5. 3.
Tura menstrua reddere Lari, i. e. Singulis mensibus. Tibul. lib. 1. 3.
Usura, In menses. Cic. 6. Att. 1.

MENSTRUUM, i. n. pro Alimento in singulos menses legato; ut Annuum, quod in singulos annos. Ulpianus in l. Qui bonis. D. De cessione bonorum, Si quid misericordiæ causa ei fuerit relictum, puta menstruum vel annuum, alimentorum nomine.
Menstruum, Cibaria, & velut annona, unius mensis. Liv. 44. 2. Prætore dimisso, Consul menstruum jusso milite secum ferre, profectus, &c.
Menstruum, pro Menstruo fluxu. Plin. lib 28. cap. 7. Quocunque autem alio menstruo, si nudatæ segetem ambiant, erucas ac vermiculos scarabeosque ac noxia alia decidere Sed frequentius

MENSTRUA, ōrum. pl. [ἔμμηνα] Mulierum profluvium est, quod illis unoquoque mense accidere solet. V. Plin. lib. 7. cap. 15. Columel. lib. 11. cap 3. Ejusdem frutex pluribus annis permanet innoxius; nisi si mulier, quæ in menstruis est, contigerit eum, & ob hoc exaruerit.
Menstrua bene respondentia. Cels. lib. 6. cap. 6.

MENSTRUĀLIS, e. Adj. [ἔμμηνος, καταμήνιος] Quod singulis mensibus fit. Plaut Capt. 3. 1. 23.
Quibus solebam menstruales epulas ante adipiscier.
Menstruale animal mulier, Quæ menstrua patitur Plin lib. 7. cap. 15.
Mulier menstrualis, Menstruis laborans. Plin. 19. 10.
Pannus menstrualis, Menstruo sanguine pollutus. Marcell. Emp. cap. 35.

MENSTRUANS, antis. Partic. a MENSTRUO, āre. Pallad. 1. 35. Octav. Hor. Med. 4.

MENSTRUATUS, a, um. aliud Partic. Vulg. Interp. Es. cap. 64. 6. Pannus menstruatæ. Subaudi Mulieris.

MENSOR, MENSURA, MENSUS. V. METIOR.

MENSULA, V. MENSA.

MENSURNUS, a, um. Adj. Idem quod Menstruus, eadem analogia atque Diurnus, Nocturnus. V. Priscian. fin. lib. 2. qui Cic. vindicat ex lib. 1. de Invent. 39 Ubi hodie legitur, Annui, menstrui, diurni, nocturnive spatii. Nonnulli tamen codices Mensurni. V. Gruter. Usus est & Cyprian. Epist. 34. extr. & Novatian. de Trin. cap. 1.

MENTA, æ. f. [ἡδύοσμος] Menta autem appellata, quod suo odore mentem feriat Cic. 9. Fam. 22. Ruta & Menta, recte utrumque. Volo mentam pusillam ita appellare, ut rutulam. Plin. lib. 20 cap. 14. Mentæ ipsius odor animum excitat, & sapor aviditatem in cibis.
Olentes mentæ Ovid. 10. Met. 729.
Est & Menta aquatica, quæ a Dioscoride Sisymbrium dicitur. V. MINTHA.

MENTASTRUM, i. n. [ἡδύοσμος ἄγριος] Menta silvestris. Plin. lib. 20. cap 14. Mentastrum silvestris menta est, differens specie foliorum quasi figura ocimi, pulegii colore. Propter quod quidam silvestre pulegium vocant
Mentastrum silvestre. Columel. lib. 11. cap. 3.

MENTAGRA, V. MENTUM.

MENTERCOSA, [Μέντερκα] Hispaniæ urbs Ptolemæo; vulgo *Petraza de la sierra.*

MENTĪGO, ĭnis. f. [λειχὴν] Genus morbi, quod pecudes invadere solet Columel. lib. 7. cap. 5.

MENTIO, V. MEMINI.

MENTIS, V. MENS.

MENTISA, [Μέντισα] Hispaniæ urbs Ptolemæo, alio nomine Mentesa; vulgo *Jaen.*

MENTOAS, Fluvius olim dicebatur, quem nunc (Eustathio in Dionysium teste) Istrum sive Danubium appellamus.

MENTOR, ŏris. m. [Μέντωρ] fuit in vasis cælandis mirus artifex, de quo Plin. lib. 12. Et lib. 33. cap. 12. Juven. 8 Sat. 102.
— raræ sine Mentore mensæ.

MENTŎRĔUS, a, um. Adj. [Μεντόρειος] Propert. lib. 1. 14. pr.
Lesbia Mentoreo vina bibas opere. Adde Martial. 9. 60.

MENTŎRES, [Μέντορες] Stephano, Populi fuerunt in Illyrico, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 21.

MENTULA, æ. f. Membrum virile, quod & Penis. Exempla obvia in Priapeis. Conf. MENTA.

MENTULĀTUS, a, um. Adj. Priap. Carm. 36. extr.
Deus Priapo mentulatior non est. [Ubi tamen malim Mentulosior, ut respondeat præcedentibus in eodem carm. epithetis, Comosus, Lacertosus, Pectorosus.

MENTUM, i. n. [γένειον, ἀνθερεὼν] ab Eminendo dicitur, quod a gula emineat. Plin. lib. 11. cap. 37. Mentum nulli præter hominem, nec malæ. Cic. 1. Tusc. 10. Mento summam aquam attingens, siti enectus Tantalus.
Canities inculta mento jacet. Virg. 6. Æn. 299.
Incana menta. Virg. 3. Georg. 311.
Pediculosum mentum. V. Pediculosus, in PES.
Intorquere mentum. V. INTORQUEO.
A mento palearia pendent. Virg. 3 Georg. 53.
Nutanti mento percutere pectus. Ovid. 11. Met. 620. Gestus est eorum qui sedentes, vel cubito caput innixi dormiunt.

MENTO, ōnis. m. Majore mento præditus. Arnob. lib. 3. p. 108.

MENTĀGRA, æ. f. [λειχὴν] Morbus dictus a Mento. Plin. lib 26 cap. 1. Gravissimum ex his lichenas appellavere, Græco nomine: Latine, quoniam a mento fere oriebatur, joculari primum lascivia (ut est procax natura multorum in alienis miseriis) mox & usurpato vocabulo, mentagram, occupantem in multis totos utique vultus, oculis tantum immunibus, descendentem vero & in colla pectusque ac manus fœdo cutis furfure.

MENUS, Germaniæ fluvius est, in quo silurum aiunt piscem equos innantes deorsum trahere. Bocatius. V. MÆNUS.

MĔNŪTHIAS, [Μενουθίας] Insula Australis Ptolemæo lib. 5. cap. 9. ad Æthiopiam: hodie *Madagascar*, sive *insulam S. Laurentii* nominant, licet accolæ sint Mahumedistæ.

MĔNŪTHIS, [Μένουθις] Vicus Ægypti non procul a Canopo; cujus incolæ Menuthitæ vocantur. Stephanus.

M E O

MEO, [διαβαίνω, πορεύομαι, μεταῤῥέω] āre. Ultro citroque ire. Item Exire, manare, hoc est fluere. Plin. lib. 10. cap. 38. Aves non in eadem natura meare videntur.
Anima means in membra diversa. Lucan. lib. 3. 640.
Mobilitas meandi per magnum inane. Lucret. lib. 2. 64.

MEĀTUS, us. m. [πόρος] Plin. lib. 10. cap. 38. Aves solæ vario meatu feruntur & in terra & in aëre. h. e. Varia incedendi aut volandi ratione.
Bifido meatu divisus Rhenus. i. e. Alveo, seu Cursu Claud. de Bell. Get. 336.
Meatus siderum, h. e. Cursus & motus astrorum. Plin. lib. 2. cap. 8.
Cæli meatus. Virg. 6. Æn 849.
Solis cursus, Lunæque meatus. Lucret. lib. 5. 772.
Solis, Lunæque meatus Lucret lib 1. 129.
Meatus etiam dicuntur πόροι in corpore. Plin. lib. 20. cap. 21. Succus malvæ decoctæ, poros, hoc est meatus suaves facit. Nostra exemplaria habent, Succus decoctæ, pori meatus suaves facit. [Harduinus Urinæ meatum intelligit. Locus admodum obscurus est. An Puri legendum? Nam & puris exscreationem malva adjuvat.

MEACŬLUM, i. n. Idem. Vindicianus ad Valentinianum Imperatorem, Meacula venarum.

MEĀBĬLIS, e. Adj. [διαβατὸς] Plin. lib. 2. cap. 5. Vitalem hunc, & per cuncta rerum meabilem, totoque consertum. i. e. Qui facile per omnia meat & fluit.
Meabilis transitus. Plin. lib. 6. cap. 1.

M E P

MĔPHĪTIS, is. f. [μεφῖτις] proprie est Terræ putor, qui de aquis nascitur sulphuratis; & est in nemoribus gravior ex densitate silvarum Alii Mephitin Deum volunt Leucotheæ connexum, sicut est Veneri Adonis, Dianæ Virbius. Alii Mephitin Junonem volunt, quam aërem esse constat. Novimus autem putorem non nisi ex corruptione aëris nasci; sicut etiam bonum odorem de aëre incorrupto: ut sit Mephitis dea odoris gravissimi, id est graveolentis. Virg. 7. Æn. 83.
— nemorum quæ maxima sacro
Fonte sonat; sævamque exhalat opaca mephitin. Servius. Pers. 3. Sat. 99.
Turgidus hic epulis, atque albo ventre lavatur:
Gutture sulphureas lente exhalante mephites. i. e. Odorem teterrimum, seu halitus graves & olentes.
Mephitis Dea. V. modo ex Servio.
Ad ædem Mephitis. Plin. 2. 93.
Templum Mephitis. Tacit. 3. Hist. 33. 7.

MEPHĪTICUS, a, um. [μυδαλέος] apud Sidonium Apollinarem 3. Epist. 13. pro Fœtulento.

MEPTE, pro Meipsum. Plaut. Men. 5. 8. 10.

MĒRA, [Μαῖρα] proprium nomen sacerdotis Veneris. Stat. 8 Theb. 478. Mera item Prœti & Antææ filia fuit, quæ quum venationi dedita Dianam per nemora sequeretur, a Jove visa & dilecta est, qui sumpta Dianæ figura, cum ea concubuit. Tandem in canem mutata est. V. Ovid. 7. Met. 362. & ejus Jnterpp. qui omnes per æ, Mæra scribunt.

MĔRĀCUS, a, um. Adj. [ἄκρατος] Idem quod Merum. Hor. 2. Epist. 2. 137.
Expulit helleboro bilem, morbumque meraco. Id quod Anticyras sorbere meracas. Pers. 4. Sat. 15. dixit.
Quod si Harduin. ad Plin. 23. 1. audias Meracum vinum est, cui paululum aquæ affusum, Merum, cui prorsus nihil. Hinc etiam Meracius bibere dicuntur, qui minus aquæ vino miscent. Cels. lib. 1. cap. 3. ad fin. ubi Dilutam potionem Meracæ opponit. [Sed obstant l. c. Horat. Pers. &c.
Compar. Cic. 3. de Nat. Deor. 78. Ut si medicus sciat eum ægrotum, cui jussisset vinum sumere, meracius sumpturum, statimque periturum; magna sit in culpa. conf. Cels l. c.
Superl. Sidon. 3. 10. Meracissimus scientiæ fons.

MERACŬLUS, a, um. dimin. Plin. lib. 20. cap. 19. Opium ex vino meraculo, si protinus detur, scorpionum ictibus resistit.

MERACLUS, per contractionem. Plaut. Cas. 3. 5. 15.
— nisi hæc meraclo
Se uspiam percussit flore Libyco. i. e. Vino mero Mareotico.

MERĀLIS, e. Adj Ad merum pertinens. Marcell. Empir. cap. 27. Meralem calicem jejuno dare.

MERCATIO, MERCATOR, MERCATURA, MERCATUS. V. MERCOR.

MERCEDULA, MERCENARIUS. In MERCES.

MERCES, ēdis. f. [μισθὸς, ἐπιτίμια] Præmium quod datur pro labore seu stipendio:

ſtipendio: a Merendo, & Ære dicta, ut Varr. lib. 4. de L. L. 7. extr. vel a Merendo ſimpliciter, ut idem. 4. 36. & 7. 7. auctor eſt. Juven. 7. Sat. 157.

Scire volunt omnes, mercedem ſolvere nemo.

Dulcis labor mercede. Ovid. 6. Faſt. 661.
Pactiones mercedum. Cic. in Parad.
Alta merces. i. e. Magna. Sil. lib. 17. 390.

— diſcriminis alta
In medio merces, quicquid tegit undique cælum.

Dilata merces officiis. Claud. Conſ. Mall. Theod. 256.
Duplices. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Geminata. Ovid. 2. Met. 702.
Pacta. Hor. 3. Carm. 3. 22.
Virtus ſibimet pulcherrima merces. Sil. lib. 13. 663.
Accerſere mercede. In ACCERSO.
Accipere mercedem. Cic. pro Roſc. Amer. 80.
Bibere mercede. Hor. 1. Carm. 27. 13.
Caret mercede virtus. Ovid. 2. de Pont. 3. 35.
Conducere mercede. In CONDUCO.
Conductum diurna mercede pavit. Hor. 2. Serm. 7. 18.
Conſtituere mercedem. Cic. 7. Verr. 133.
Dare. Cic. 5. Verr. 76. De acceſſione dubito, an Apronio ipſi data ſit merces operæ, pretiumque impudentiæ.
Exigere duplices ab aliquo. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Militare mercede. In MILES.
Negare mercedem operis. Ovid. 11. Met. 214.
Numerare in locum mercedis. Cic. 2. Fam. 6.
Paciſci mercede cum, &c. Liv. 25. 33.
Promittere. Cic. 16. Fam.
Sequi parvas. Hor. 1. Serm. 6. 87.
Solvere vel perſolvere. Cic. pro Domo 23.
Tribuere. Cic. 3. Fam. 10.
Merces, pro Penſione & reditu annuo. Cic. 2. de Finib. 85. Vides igitur ſi amicitiam ſua caritate metiare, nihil eſſe præſtantius: ſin emolumento, ſummas familiaritates prædiorum fructuoſorum mercede ſuperari. Budæus.
Merces in malam partem, vide Malum alicui pro ſceleribus debetur, in DEBEO. H. St.
Merces, pro Pretio & damno. Cic. 3. Tuſc. 12. Nam iſtuc nihil dolere, non ſine magna mercede contingit immanitatis in animo, ſtuporis in corpore. Et 1. Fam. 9. Tamen in moleſtia gaudeo te eam fidem cognoſcere hominum, non ita magna mercede, quam ego maximo dolore cognoram. Budæus.

MERCĒDŬLA, æ. f. dimin. [μισθάριον] Cic. 13. Att. 11. Credebam eſſe facile: totum eſt aliud, poſteaquam ſum a te disjunctior. ſed fuit faciendum, ut & conſtituerem mercedulas prædiorum, & ne magnum onus obſervantiæ Bruto noſtro imponerem. Hoc eſt, *Que j'affermaſſe ou baillaſſe à ferme mes terres.* Sic exponit Budæus. Paulus vero Manutius ſic: Mercedulas, Vectigal, quod ex prædiorum locatione capiebat. Conſtituerem: Certiores atque uberiores rederem. Idem 1. de Orat. 198. Homines mercedula adducti.

MERCĒNĀRIUS, a, um. Adj. ut, Vincla mercenaria. Hor. 1. Epiſt. 7. 67.

— ille Philippo
Excuſare laborem, & mercenaria vincla. i. e. Occupationes mercenarias, & præconias. erat enim præco, &, mercede conductus, interdum merces venales prædicabat. Ex Lambino.

Mercenarius & Gratuitus, contraria. Cic. pro Font. 22. Cupidos moderatis, mercenarios gratuitis, impios religioſis, &c. anteferre? Idem 1. de Legib. 48. Quid liberalitas? gratuitane eſt, an mercenaria? Si ſine præmio benigna eſt, gratuita: ſi cum mercede, conducta.
Mercenarii teſtes. Cic. 3. Fam. 11.
Mercenarii Prætoris decretum. Cic. 7. Verr. 54
Mercenarium procemium legis. Cic. 3. Verr. 111. Itaque quum a te caput illud tam multis verbis mercenario procemio eſſet ornatum, ecquis eſt inventus poſtea Prætor, qui illud idem ediceret?

MERCĒNĀRIUS, i. m. [μισθαρνος, μισθιος, μισθωτὸς, μισθωτικὸς, θὴς] Qui mercedis gratia operam ſuam alicui præſtat. Marcellus in l. Reſpiciendum. D. de Pœnis, Domeſtica furta vocantur, quæ ſervi dominis, vel liberti patronis, vel mercenarii, apud quos degunt, ſurripiunt. Cic. 1. Off. 41. Eſt autem infima conditio & fortuna ſervorum: quibus non male præcipiunt, qui ita jubent uti, ut mercenariis: operam exigendam, juſta præbenda. Et 2. Off. 150. Illiberales & ſordidi quæſtus mercenariorum omnium, quorum operæ, non quorum artes emuntur.

MERCEDICIUS, vel MERCEDICUS, Idem ac Mercenarius. Feſtus.

MERCEDONIÆ Dies, a mercede ſolvenda. Feſtus.

MERCIMONIUM, MERCIPRETIUM. In MERX.

MERCABILIS, MERCATIO, MERCATOR, MERCATORIUS, MERCATURA, MERCATUS, V. MERCOR.

MERCĀLIS, V. MERX.

MERCOR, [ἐμπορεύομαι, ἀνταλλάττομαι] āri. depon. a Merce; ſignificat modo Emere, modo Emendi aut Vendendi cauſa mercaturam exercere. Ter. Heaut. 1. 1. 2.

Inde adeo quod agrum in proximo hic mercatus es.

Mercari ad certam ſummam. Cic. 7. Fam. 24. Eſſent, mi Galle, omnia facilia, ſi & ea mercatus eſſes quæ ego deſiderabam, & ad eam ſummam, quam volueram.
Mercari a, vel de. Cic. 1. Off. 150. Sordidi etiam putantur, qui mercantur a mercatoribus, quod ſtatim vendant. Idem pro L. Flacc. 46. Fundum Cymæum Romæ mercatus eſt de pupillo Meculonio.
Mercari alicui. Ter. Eun. 3. 5. 20.

Erat quidam eunuchus, quem mercatus fuerat frater Thaidi.

Amicam quivis mercatur muneribus. Propert. 2. 16. 15.
Delicias mercatus ſum. Stat. 5. Silv. 5. 66.
Equos mercari. Hor. 1. Serm. 2. 86.
Magiſtratum pretio. Cic. 4. Verr. 122. Ab iſto, & præco qui voluit, iſtum ordinem pretio mercatus eſt.
Libra & ære aliquid. Hor. 2. Epiſt. 2. 158.
Magno aliquid. Virg. 2. Æn. 104.

Præſenti pecunia. Plaut. Capt. 2. 2. 8.
Pretio aliquid. Hor. 3. Carm. 19. 6.
Pretio minore mercatur. Gell. lib. 1. cap. 19.
Seſtertiis ſexcentis. Columel. lib. 3. cap. 3.
Mercari Græca fide. Plaut. Aſin. 1. 3. 46.

Diem, aquam, ſolem, lunam, noctem: hæc argento non emo:
Cetera quæque volumus uti, Græca mercamur fide. Plautus Græcam fidem dixit. Ubi non verbis, neque ſtipulationibus, ſed præſenti pecunia res agitur. Ob levitatem enim Græcis nihil habebatur fidei, niſi præſentem pecuniam numeraſſent. V. FIDES.

Largus mercandi. Sil. lib. 15. 498.

MERCANS, antis. Partic. [ἐμπορευόμενος] Qui mercatur. Columel. lib. 7. cap. 6. Quæ videntur eſſe robuſtiora, in ſupplementum gregis reſervantur, cetera mercantibus traduntur. Sed alii aliter legunt. V. MERCALIS, in MERX.

MERCĀTUS, a, um. [ἐμπορευθεὶς] Partic. paſſ. Emptus. Plin. 37. 2. Trullam unam non ante multos annos mercatam.
Cultus mercatus. Propert. lib. 1. 2. 5.

MERCĀTIO, ōnis. f. [ἐμπόρευσις] Gell. lib. 3. cap. 3. Pecunia omni in mercationibus perdita. Avien. Aſtron. 250.

MERCĀTUS, ûs. m. [ἐμπόρευμα] Plaut. Aſin. 2. 3. 18.

— aſinos vendidit Pellæo mercatori
Mercatu. [i. e. In Mercatu.

Mercatus, [ἐμπόριον] Locus in quo agitur mercatura, innuit Non. 5. 35. Plaut. Perſ. 2. 3. 8.

Nam herus meus me Eretriam miſit, domitos boves ut ſibi mercarer,
Dedit argentum: nam ibi mercatum dixit eſſe die ſeptimi. Ter. Adelph. 2. 2. 23.
Niſi eo ad mercatum veniam, damnum maximum eſt. Ubi Donat. Mercatus, Locum, tempuſque ſignat. Cic. 2. de Invent. 14. Quidam proficiſcens ad mercatum quendam, & ſecum aliquantum nummorum ferens.

Frequens mercatus. Liv. 1. 30.
Concelebrare. V. CONCELEBRO.
Indicere. Cic. 4. Verr. 33. Tanto mercatu Prætoris indicto, concurritur undique ad iſtum Syracuſas: flagrabat domus tota Prætoria ſtudio hominum & cupiditate.
Inſtituere mercatum. Cic. 3. Philipp. 30. Earumque rerum omnium domeſticum mercatum inſtituerit, Populo Romano leges impoſuerit: armis & præſidiis Populum & magiſtratus foro excluſerit. [In omnibus his locis Mercatus nec Locum, nec Tempus denotat, ſed ipſam ſtatam mercandi celebritatem, habetque Synonyma Nundinæ, & Panegyris. Gloſſ. Lat. Gr. Mercatus, ἀτέλεια, πανηγυρις: & Gr. Lat. πανήγυρις, Nundinæ. Fora deinceps vocare cœperunt, quod nomen Galli ſuum fecerunt.

MERCĀTOR, ōris. m. [ἔμπορος] Hor. 1. Epiſt. 1. 15.

Impiger extremos currit mercator ad Indos. Cic. in Orat. 232. Neque me divitiæ movent, quibus omnes Africanos & Lælios multi venalitii, mercatoreſque ſuperarunt.

Sacci mercator olentis. Juven. 14. Sat. 269.
Dives. Hor. 1. Carm. 31. 11.
Incinctus tunica. Ovid. 5. Faſt. 675.
Vagus. Hor. de Arte Poet. 117.

MERCATORIUS, a, um. Adj. ut, Mercatoria navis. Plaut. Bacch. 2. 3. 2.

MERCATŪRA, æ. f. [ἐμπορεία] Cic. 1. Off. 51. Mercatura autem ſi tenuis eſt, ſordida putanda eſt: ſin magna & copioſa, multa undique apportans, multiſque ſine vanitate impertiens, non eſt admodum vituperanda. Idem 3. Off. 6. Ad quos quum tanquam ad mercaturam bonarum artium ſis profectus, inanem redire turpiſſimum eſt. Sic Non. l. c. Alii codd. Mercatum exhibent.
Mercaturam a Mangonio veteres ſeparavere. Plaut. Trin. 2. 2. 51.

Mercaturam ne, an venales habuit? ubi rem perdidit? Senec. lib. 4. de Benef. 13. extr. Mercator urbibus prodeſt, medicus ægris, mango venalibus. Turnebus.

Abire Tarentum ad mercaturam. V. ABEO.
Avertere ſe in mercaturam. In AVERTO.
Facere mercaturam. Cic. 7. Verr. 71. Alios qui a prædonibus erant capti, quum mercaturas facerent, ut aliquam ob cauſam navigarent.
Mercaturæ, in plurali. Hor. 2. Serm. 3. 107. Averſus mercaturis.
Quæſtuoſiſſima emendi & vendendi mercatura. Cic. 5. de Finib. 91.

MERCABĬLIS, e. Adj. Ovid. 1. Amor. 10. 21.

Stat meretrix certo cuivis mercabilis ære.

MERCURIALIS, V. MERCURIUS.

MERCURIUS, [Ἑρμῆς, Ἑρμείας] quaſi Medius inter homines currens, quod ſermo currat inter homines medius. Ideo Hermes Græce, quod ſermo, vel interpretatio (quæ utique ad ſermonem pertinet) ἑρμηνεία dicitur. Unde & mercibus præeſt, quia inter vendentes & ementes ſermo ſit medius. Modo Ligius, modo Argiphontes, modo Ilomius, modo Cyllenius. de quibus ſ. l. V. Ideo & alas in capite & pedibus ponunt, volentes ſignare, velocem ferri per aera ſermonem. Ideo nuncium volunt dictum, quoniam per ſermonem omnia cogitata enuntiantur. Dictus eſt deus facundiæ; nam hominibus loqui præſtare dicebatur. Dictus eſt deus mercatorum, palæſtræ, furum, nuntiuſque & interpres deorum, & præco. Lyram invenit, & luctam, unde & ab antiquis ſignum ejus gymnaſiis apponebatur, ut ex multis Ciceronis, & aliis plurimis locis videre ſatis licet. Idem umbras mortuorum ad inferos ducere fingitur, Jovique ſupero atque infero juxta miniſtrare.
Quinque Mercurii, Cic. 3. de Nat. Deor. 56. numerantur, Unus, inquit, Cælo patre, Dia matre natus, cujus obſcœnius excitata natura traditur, quod aſpectu Proſerpinæ commotus ſit: Alter Valentis & Phoronidis filius, is qui ſub terris habetur, idem Trophonius. Tertius Jove tertio natus & Maja, ex quo & Penelopa Pana natum ferunt: Quartus Nilo patre, quem Ægyptii nefas habent nominare: Quintus, quem colunt Pheneatæ, qui & Argum dicitur interemiſſe, ob eamque cauſam Ægyptum profugiſſe, atque Ægyptiis leges & litteras tradidiſſe.
Mercuri facunde nepos Atlantis. Hor. 1. Carm. 10. 1.
Celer Mercurius. Hor. 2. Carm. 7. 13.
Mercurii etiam dicuntur Statuæ in Biviis, Pontibus, &c. quas Græc Hermas vocant. V. Ammian. lib. 31. & ſuo loco HERMES.

Eſt præterea Unus e ſeptem planetis, cujus corpus cunctorum ſiderum minimum, fere ſemper ſub radiis ſolaribus; a quibus non recedit longius, quam ducentos triginta gradus. Ideo ab Aſtronomis στίλβων dictiur, quod oſt radians. V. Plin. 2. 8. Cic.2. Nat. Deor. 54. Unde ſolanus & peruſtus fingitur, quia nimis eſt vicinus Soli præter ceteras ſtellas.

MERCURIĀLIS, e. Adj. [Ἑρμαῖος] Cic.2. Q. frat.5. M. Furium Flaccum, Equitem Romanum, hominem nequam, Capitolini & Mercuriales de collegio ejecerunt. Collegium erat mercatorum, inſtitutum Ap. Claudio, P. Servilio Coſſ. ut videtur innuere Liv. 2. 21. extr. & 27. Sic dicti, quod Mercurius, ut dictum eſt, mercibus & quæſtibus præerat. De qua re vide plura, prol. Amphitr. Plaut. & Taubman. ad loc.
Mercuriales viri, pro Eruditis. Hor. 2. Carm. 17. 29.

MERCURIĀLIS, is. f. [λινόζωσις] Herba. Plin. lib. 25. cap. 5. Linozoſtis ſive parthenion Mercurii eſt inventum, ideo apud Græcos hermupoan multi vocant eam, apud nos omnes mercurialem, &c. V. Apul. de Herb. cap. 83. Et Cato de R. R. cap. 158.

MERDA, [σκῶρ, σκατὸν, μίνθος] eſt Cibi excrementum. Hor. 1. Serm. 8. 37.
Mentior at ſi quid, merdis caput inquiner albis
Corvorum, atque in me veniat mictum atque cacatum
Julius, &c.

MERE, Adv. V. MERUS.

MĔRENDA, æ. f. dicitur (auctore Nonio 1. 118.) Cibus qui poſt meridiem datur. Plaut. Moſt. 4. 2. 50.
Vide ſis, ne forte ad merendam quopiam devorteris. Feſtus; Merendam antiqui dicebant pro Prandio: quod ſcilicet medio die caperetur. At rectius Joſ. Scal. a Merendo ducit; quod iis qui merebant ære, antequam labore mitterentur, a domino dabatur. Neque enim in meridiem, ſed poſt meridiem, ſub veſperam ſcilicet, merenda apponebatur. V. Calpurn. Ecl. 5. 60. Iſidor. 20. 2. Mercurial. Var. Lect. 4. 17. Muret. Varr. Lect. 4. 12. Turneb. Adverſ. 17. 7. & Voſſ. Inſtit. Orat. 4. p 222.

MERENDĀRIUS, i. m. Alumnus, qui merenda veſcitur. Sen. in Controv. 5. 33. Oſtende nobis merendarios tuos.

MERENDO, āre. quaſi Meridie edere, vel merendam capere. Iſidor. 20. 2.

MĔREO, ui, ĭtum; [μισθοφορέω, μισθοδοτοῦμαι] & MEREOR, ēri. dep. ſignificat (ut ait Donatus) Aliquid mercedis pro labore parare vel ſumere, ſeu dignum eſſe. Merere, inquit Valla, mercede operari, laborare, atque alteri inſervire. Plaut. Trin. 5. 2. 5.
Non videor meruiſſe laudem, culpa caruiſſe arbitror. Ter. And. 1. 5. 46. Unum hoc ſcio, hanc meritam eſſe ut memor eſſes ſui.
Æra merere liber bibliopolæ dicitur. Hor. de Arte Poet. 345.
Amorem. Hor. 1. Serm. 1. 87.
Coronam primam laude merui. Virg. 5. Æn. 355.
Decus meruere non minimum. Hor. de Arte Poet. 286.
Famam apud Græcos Alcibiades meruit. Plin. lib. 14. cap. 22.
Favorem. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Laudem. Cæſ. 1. Bell. Gall. 40. Non minorem laudem exercitus, quam ipſe imperator, meritus eſſe videbatur.
Laudem pietate. Ovid. 2. de Pont. 6. 31.
Lauream linguæ Cicero. Plin. lib. 7. cap. 30.
Magna merens. Stat. 5. Silv. 1. 112.
Præmia. Cæſ. 7. Bell. Gall. 34. Eaque, quæ meruiſſent, præmia ab ſe, devicta Gallia, exſpectarent.
Veniam meruere. Lucan. lib. 4. 123.
Virum dote. Plaut. Moſt. 1. 3. 124.
Mereri de Malo, ut
Exempla noviſſima meritus, h.e. Ultimum ſupplicium. Tacit. 12. Ann. 20. 4.
Exitium. Ovid. 2. Met. 290.
Necem meruiſſe. Ovid. 11. Epiſt. 109.
Notam exhæredationis non meruerunt. Ulpian. in l. 1. in princip. D. de conjung. cum emanc. liber. ejus.
Odium. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Offenſam. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Supplicium meruiſſe. Ovid. 5. Met. 666.
Mereri cum Infinitivo. In tantum meruit augeri, ex Aurelio. Vide INITIATUS. Puto & alibi apud Juriſconſ. Sic Emeruit cum Infin. vide EMEREO. H. St.
Officio meruit a quolibet hoc ſibi donari. Florent. in l. Peculium & ex eo conſiſtit. D. de pecul.
Mereri, de turpi lucro dictum, pro Quæſtum ſordidum facere. Varro Eumenidibus, Primum iſte qui meret ſeſtertios vicenos. Non. 4. 296. V. Suet. Calig. cap. 40. [Vide MERITORIUM. H. St.
Mereri de aliquo, Committere aliquid in aliquem. Plaut. Aul. 2. 2. 45.
Nam de te, neque re, neque verbis merui ut faceres quod facis. i. e. Nunquam in te quicquam commiſi, unde tu hæc faceres mihi. Ter. Heaut. 1. 1. 33.
Quæſo quid de te tantum meruiſti? i. e. Quid in te admiſiſti?
Bene mereri [ἀγαθοποιεῖν] de aliquo, Conferre beneficium in aliquem. Virg. 4. Æn. 317.
Si bene quid de te merui. Cic. 1. Fam. 9. Erat infinitum bene de me meritos omnes nominare. Cic. 6. Verr. 81. Talis ille vir fuit, ita de Pop. Rom. meritus eſt, ut non uni familiæ, ſed univerſæ civitati commendatus eſſe debeat. De P. Africano.
Male mereri de aliquo, Offendere aliquem, incommodare alicui. Cic. 1. de Finib. 7. Male, credo, mererer de meis civibus, ſi ad eorum cognitionem divina illa ingenia transferrem.
Mereri erga aliquem. Plaut. Amphit. 5. 1. 49.
Mereri, [εὐεργετεῖν] Præſtare beneficium. Ter. Hec. 3. 5. 37.
Quæ nunquam quicquam erga me commerita eſt, pater,
Quod nollem, & ſæpe quod vellem meritam ſcio. Ubi Donat. Mereri bona dicimus, Commereri mala; id eſt Delinquere, peccare. Ergo hic Meritam, pro Præſtitiſſe dixit. Idem in Adelph. 2. 1. 47.
Mereri & promereri, eſt præſtare beneficium. Virg. 6. Æn. 664.
Quique ſui memores alios fecere merendo.
Merere, In militia eſt exerceri; proprie tamen ſpe ſtipendii ac præmii, quod & dicitur Stipendia facere, inquit Vall. lib. 4. Cic. 7. Verr. 161. Clamabat ille miſer, ſe civem eſſe Romanum, municipem Coſanum, meruiſſe ſe cum L. Precio, ſplendidiſſimo Equite Romano, qui Panormi negotiaretur, ex quo hæc Verres ſcire poſſet. Idem pro Rabir. 21. Quo tu imperatore, Labiene, meruiſti. [Subauditur vox Stipendia. Unde & Emerita ſtipendia dicuntur. V. in EMEREO.

Meruit ſub. Liv. 21. 4. Cum hac indole virtutum ac vitiorum triennio ſub Haſdrubale imperatore meruit.
Merere equo, & Merere equo publico. Plin. lib. 33. cap. 1. Liv. 27. 11. extr. Ne præterita ſtipendia procederent iis, qui equo publico meruerunt, ſed dena ſtipendia equis privatis facerent. Cic. 1. Philip. 20.
Merere pedibus. Liv. 24. 18.
Alicui merere. Stat. 4. Theb. 237. Lucan. lib. 6. 144.
Scæva viro nomen, caſtrorum in plebe merebat.
Merere, cum ablativo. Cic. pro Roſc. Comœd. 28. Nam illa membra merere per ſe non amplius poterant duodecim æris: diſciplina, quæ erat ab hoc tradita, locabat ſe non minus ſeſtertiis CCCIƆƆƆ. Lucan. lib. 10. 409.
Ære merent parvo. [In loco Cic. videtur cum Accuſativo conſtrui.
Eſt forma loquendi elegantiſſima, Non meream hoc vel hoc, ut Hoc vel illud faciam. Plaut. Men. 1. 3. extr.
Neque hodie ut te perdam, meream Deum divitias mihi. Idem Moſt. 4. 2. 71.
Siquidem iſthæc vera ſunt. P. quid merear, quamobrem mentiar? Et Bacch. 5. 2. 65.
Quem quidem ego ut non excruciem
Alterum tantum auri non meream. Cic. 2. de Finib. 74. Quid merearis igitur, ut te dicas in eo magiſtratu omnia voluptatis cauſa facturum? conf. in MERITUM.
In delationibus honorum, præmiorum, & laudum, urbane utebantur Antiqui hac forma, Si meruero. Suet. Neron. cap. 10. Agenti Senatui gratias, reſpondit, Cum meruero. Idem Aug. cap. 56. Nunquam filios ſuos populo commendavit, ut non adjiceret, Si merebuntur.
Mereri etiam eſt plus quam ἀξιοῦσθαι, eſt τυγχάνειν Conſequi; idque etiam ſine præcedenti aliquo merito, gratia conſequi. V. Caſaub. ad Plin. 1. Epiſt. 8. n. 14. ad verba, Si caſu aliquo non ſequatur, idcirco quod gloriam non meruit, minus pulcrum eſt. & Grot. ad Matth. 6. 1. Alcim. Avit. de Virgine Matre, ad Soror. v. 214.
quæ pondere caſto
Factorem portare ſuum, Dominumque perennem
Edere commeruit. i. e. Conſecuta eſt per gratiam, quod aliis erat prælata ut ederet. Similiter Legatum mereri dicitur Paulo l. 21. D. ad Leg. Falcid. qui accipit ſive conſequitur legatum. Ita quoque Donationem merere. l. 10. de Piſtor. Cod. Theodoſ.

MERENS, entis. Partic. Virg. 2. Æn. 229. Scelus expendiſſe merentem. & 585. Paſſim in Inſcript. etiam in ſuperlat. Merentiſſimus.

MERĬTUS, a, um. [ἄξιος] Partic. Ter. Phorm. 5. 9. 25.
Ego, Nauſiſtrata, eſſe in hac re culpam meritam non nego,
Sed eam quæ ſit ignoſcenda. i. e. Non eo inficias, me in hac re deliquiſſe, & aliquid tale commiſiſſe, unde culpari merear. Plin. lib. 7. cap. 30. Primus in toga triumphum, linguæque lauream merite.
Grates meritas agere. Ovid. in Ibin, 26.
Atque ei, etſi nequaquam parem illius ingenio, at pro noſtro tamen ſtudio meritam gratiam, debitamque referamus. Affertur a Nizolio H.St. Ex 3. Cic. de Orat. 14.
Meritos aris imponit honores, i. e. Congruos & convenientes. Virg. 3. Æn. 118. & 3. Æn. 264.
Numina magna vocat, meritoſque indicit honores.
Aliquam iracundiam non injuſtam, ſed meritam ac debitam fuiſſe defendere. Cic. 2. de Orat. 203.
Morte jacent merita. Ovid. 3. Faſt. 707.
Pœnas meritas dare. Ovid. 4. Faſt. 239.
Paſſive. Plin. 7. 28. extr. Quæ Cannis corona merita?
Superl. Plin. 5. Epiſt. 15. Quod mihi cognitum eſt non fama, qua alioqui optima & meritiſſima fruitur, ſed longis, magniſque experimentis. Conf. Reineſ. Inſcript. 5. 35.

MERĬTUM, i. n. [ἀγαθοποιία, εὐεργέτημα] Præſtitum beneficium, Officium. Fere in pl. Cic. Quid enim tibi pro maximis tuis, ac pæne immortalibus in me meritis, præſtare amplius poſſim? Idem 2. Att. 17. Merita in patriam ad annos ſexcentos majora viderentur.
Memor meriti. Ovid. 5. Triſt. 9. 3.
Tanti meriti non immemor. Virg. 9. Æn. 256.
Prædicator meritorum alicujus. Cic. 10. Fam. 7.
Præmia grandia meritorum. Hor. 2. Epiſt. 2. 38.
Immane meritum. Lucan. lib. 9. 1044.
Vilia. Ovid. 13. Met. 101.
Aſſequi alicujus meritum. V. ASSEQUOR.
Conſtare meritum. Cic. 1. Fam.
Dare merita. Cic. de Amicit. 26.
Exprobrare meritum alicui. Ovid. 12. Epiſt. 21.
Quid habeo, quod dicam? quod faciam pro tuis in me meritis, &c. Cic. pro Milon. 100.
Habere meritum. Cic. 10. Fam. 24.
Illuſtratur magnis in Rempublicam meritis virtus alicujus. Cic. 10. Fam. 12.
Implere aliquem meritis. Ovid. 2. Amor. 3. 11.
Oblitus meritorum. Ovid. 8. Met. 140.
Merita ad nihilum venire. Cic. 11. Fam. 12.
Meritum in malam partem. Juſtin. lib. 1. cap. 6. de Aſtyage, qui Harpagi filium interfecerat, epulandumque patri tradiderat: Aſtyages, inquit, meriti in Harpago oblitus, ſummam belli eidem committit, qui exercitum acceptum ſtatim Cyro per deditionem tradidit, regis crudelitatem perfidia defectionis ulciſcitur. V. Macrob. Saturn. 1. 1.
Meritum, pro Mercede. Ter. Phorm. 2. 1. 75.
Egone illam cum illo ut patiar nuptam unum diem?
Nihil ſuave meritum eſt. Ordo & ſenſus hic eſt, Nihil mihi mercedis ſuave eſt, ut ego illam cum illo nuptam feram. Suave meritum enim, Suavem mercedem ſignificat. Hæc Donatus cui ſubſcribit Budæus. [Sic erit interrogationis nota poſt Egone? ponenda, ut ſit idem loquendi modus, quem ſupra in ipſo verbo attigimus, Non meream hoc &c.
Meritum meum eſt. h. e. Meritus ſum. Ter. Heaut. 1. 1. 40.
Merito meo. Cic. 5. Fam. 9. Scis meam fortunam neſcio quomodo facile obtrectatores invenire, non meo quidem, mehercules, merito. Ter. Eun. 3. 2. 5. Ecquid nos amas de fidicina iſtac? &c. Reſpondet Thais, Plurimum merito tuo.
Pro merito, Ita ut meritus eſt quis. Ter. Phorm. 2. 2. 23.
Ex merito. Ovid. 5. Epiſt. 7.

Leniter,

Leniter, ex merito quicquid patiare, ferendum eſt.

MERĬTO, Adv. [ἀξίως, εἰκότως, κατ' ἀξίαν] Digne, dicitur. Ter. And. 3. 2. 50. — haud dubium eſt mihi,
Si nolit quin eum merito poſſim cogere. Cic. 5. Verr. 158. Quanquam merito ſum iratus Metello, tamen hæc, quæ vera ſunt, dicam.

MERITISSĬMO, [μάλα εὐκότως] Superl. h. e. Maximo merito. Cæcil. Aſoto, Meritiſſimo hic me dejecit ex hac decuria. Cic. 1. de Orat. 234. Primum Scævolæ te dediſti, quem omnes amare meritiſſimo, pro ejus eximia ſuavitate, debemus. Plaut. Aſin. 3. 3. 147.
Meritiſſimo ejus quæ volet faciemus, qui hoſce amores
Noſtros diſpulſos compulit. ubi ſubſtantivi ſpeciem habet.

MERITO, [μισθοφορέω] āre. frequent. Plin. lib. 7. cap. 39. Quippe quum jam apud majores Roſcius hiſtrio HS. quinquaginta annua meritaſſe prodatur, &c. Adde Cic. 5. Verr. 119.

MERITŌRIUS, a, um. Adj. [μισθωτικὸς] ut, Meritorius puer, Qui quæſtum facit corpore ſuo. Cic. 2. Philipp. 105. Ingenui pueri cum meritoriis, ſcorta inter matresfamiliâs verſabantur. [Vide CATAMITUS. H. St.
Meritorim cœnaculum, Quod quæſtus gratia locatur. Sueton. in Vitell. cap. 7.
Salutatio. Senec. de Brevit. vitæ. cap. 14. de Clientibus, quaſi de Mercede conductis loquitur.
Taberna. Valer. 1. 7. ext. 10. Diverſorium atque hoſpitium mercenarium, ubi cuique licet introire danti mercedem. Cic. 1. de Div. 57. De eadem re loquens, Ad cauponem dixit.
Apud Pontanum ſæpe Meritoria, ſine adjectione, pro Taberna meritoria, ut in Dialogo, in quo introducitur caupo cum aliis. H. St.
Vehicula. Sueton. in Calig. cap. 39.
Meritorium, abſolute, quandoque pro Taberna meritoria. Juven. 3. Sat. 234.
— nam quæ meritoria ſomnum
Admittunt? magnis opibus dormitur in Urbe. Ulpian. in l. Si cujus rei. §. Item ſi domus. D. De uſufruct. & quemad. Item ſi domus uſusfructus legatus ſit, meritoria illic facere fructuarius non debet, nec per cœnacula dividere domum. Et paulo poſt, Quod autem dicitur meritoria non facturum, accipe quæ vulgo diverſoria, vel fullonica appellantur. [Schol. vet. Juvenal. Meritoria, Tabernæ, ab eo, qui mercedes præſtat. Schurzfl. legit, Ab eo quod ibi mercede proſtant. Ego vero, non Tabernas, verum Domicilia meritoria, i. e. Locatitium intelligi puto, idemque, quod Cœnaculum meritorium Suet. in Vitell. 7. vocat.
Meritorium, pro Lupanari in quo proſtant meretrices. Firmic. lib. 6. cap. 31. Si autem iis Veneris acceſſerit ſtella, illuſtribus viris de meritorio detracta mulier conjugali gratia copulatur. Paulo poſt, Eritque in publicis meritoriis proſtituta. V. Barth. Adverſar. 48. 6.

MĔRĔTRIX, īcis. f. [ἑταίρα, πόρνη, μαχλὰς] a Merendo: nam mercede ſuam exercet militiam, inquit Valla. Terent. in prol. Eun. 37.
Bonas matronas facere, meretrices malas. Plaut. Truc. 2. 7. 16.
— meretricem ego item eſſe reor, mare ut eſt: quod des devorat, nec unquam
Abundat.
Peregrinæ olim meretrices dicebantur. V. PEREGRINUS.
Amor turpis meretricis. Hor. 1. Serm. 4. 111.
Artes ſacrilegæ meretricum. Ovid. 1. de Arte Am. 435.
Alicariæ meretrices. In ALICA.
Arguta. Hor. 1. Serm. 10. 40.
Blanda. Ovid. 1. Amor. 15. 18.
Commoda. In COMMODUS.
Ingenua. In INGENUUS.
Lutea. In LUTUM.
Mercabilis certo ære. Ovid. 1. Amor. 10. 21.
Perjura. Hor. 1. Carm. 35. 26.
Mulier, non ſolum meretrix, ſed etiam procax. Cic. pro Cœl. 49.
Avellere ſe a meretrice. In AVELLO.
Amica meretrice inſanire. Hor. 1. Serm. 4. 49.

MERETRĪCŬLA, dimin. [ἑταιρίδιον] Cic. 5. Verr. 30. A meretricula commendati. Idem 1. de Nat. Deor. 94. Sed meretricula etiam Leontium contra Theophraſtum ſcribere auſa eſt. Adde Hor. 2. Serm. 7. 46.

MERETRĪCIUS, a, um. Adj. [ἑταιρικὸς] Quod eſt meretricis, vel quod ad meretricem pertinet. ut
Amores meretricii. Cic. pro Cœl. 48. Ter. And. 5. 4. 10.
Ac meretricios amores nuptiis conglutinas?
Diſciplina. Cic. 5. Verr. 6.
Domus. Ter. Eun. 5. 5. 18.
Corpora. Ovid. 2. Triſt. 311.
Opes. Cic. pro Cœl. 1.
Quæſtus. Cic. 2. Philip. 44.
Turba. Ovid. 5. Faſt. 349.
Vicinitas. Cic. pro Cœl. 37.
Vita. Cic. pro Cœl. 48.

MERETRICIUM, i. n. [ἑταιρισμὸς] Ipſa meretricandi ars. Tranquil. in Calig. cap. 40. extr. Additumque ad caput legis, ut tenerentur publico & quæ meretricium, & quæ lenocinium feciſſent.

MERETRĪCIE, Adv. [ἑταιρικῶς] In modum meretricis. Plaut. Milit. 3. 2. extr. Quam digne ornata incedit, haud meretricie?

MERETRĪCOR, [ἑταιρίζω] āri. Columel. lib. 11. cap. 1. Quippe plurimum affert mali, ſi operario meretricandi poteſtas fiat.

MERGA, æ, f. Furcula qua acervi frugum fiunt. Dictæ mergæ a mergis volucribus: quia ut illæ ſe in aquam mergunt, dum piſces perſequuntur, ſic meſſores eas in fruges demergunt, ut elevare poſſint manipulos. Hæc Feſtus. Plaut. Pœn. 5. 2. 58.
Palas vendundas ſibi ait, & mergas datas,
Ut hortum fodiat, atque ut frumentum metat. Idem Rud. 3. 4. 58.
Jam hercle tibi meſſis in ore fiet mergis pugnis probe. Al. Pugneis. Mergis pugnis dixit, quaſi eis uti velit pro furculis ad dentes colligendos. Proinde dixit, Tibi meſſis in ore fiet, ſubaudi Dentium.

MERGES, ĭtis. f. Spicarum manipulus, inquit Servius: a Mergendo dictus. Virg. 2. Georg. 517.
Aut fœtu pecorum, aut Cerealis mergite culmi,
Proventuque oneret ſulcos, atque horrea vincat. Plin. lib. 18. cap. 30. Stipulæ alibi mediæ falce præciduntur, atque inter duas mergites ſpica diſtringitur. Quo loco Calepinus accipit pro Ferramentis quibuſdam, quibus in rariore ſegete meſſores ſpicas ſolent diſtringere, quæ & Mergæ vocantur a Columella, ut idem ait.

MERGO, ſi, ſum, [βαπτίζω, βυθίζω, ποντίζω] ĕre. Sub aquam, vel terram ſubire. Plin. Epiſt. 173. Idem lacus in flumen egeritur: quod ubi ſe pauliſper oculis dedit, ſpecu mergitur.
Mergere ponto. Columel. lib. 10. v. 61.
Pelago mergere, Plin. lib. 9. cap. 36. Pelago altius merſæ, quam ut penetrent radii.
Brachia merſit in aquas. Ovid. 3. Met. 429.
Mergere ſe in flumen. Varr. 3. de R. R. cap. 10. Martial. lib. 4. 22.
Merſerat in nitidos ſe Cleopatra lacus.
Æquore mergere aliquem. Virg. 6. Æn. 348.
Limo ſe mergit ſæpius, ſiccatque ſole. Plin. lib. 8. cap. 24.
Unda aliquem. Ovid. 10. Met. 697.
In undis aliquem. Ovid. in Ibin, 389.
Mergere aliquem in aquam. Cic. 2. de Nat. Deor. 8.
Sub æquore aliquem. Virg. 6. Æn. 342.
Mergit ſe in mari. Cic. 2. de Nat. Deor. 124. Eam ſibi cibum quærere advolantem ad eas aves, quæ ſe in mari mergerent: quæ quum emerſiſſent, &c.
Adde quod in nigras lethargi mergitur undas. Lucret. lib. 3. 841. De anima.
Mergitur unda delphinus. Cic. in Arato 381.
Mergere cymbas, pro Submergere. Plin. lib. 9. cap. 44.
Unda mergit ratem in ima. Ovid. 11. Met. 557.
Pars maxima claſſis mergitur. Lucan. lib. 3. 754.
Lumina ſomno mergimus. Valer. 8. Argon. 65.
Ferrum merſit viſceribus. Claud. 1. Eutrop. 447.
Merſus ſecundis rebus. Liv. 9. 18. pr. Et loquimur de Alexandro, nondum merſo ſecundis rebus. i. e. Obruto. Juven. 10. Sat. 57.
— mergit longa atque inſignis honorum Pagina.
Malis mergere aliquem. Virg. 6. Æn. 512.
Funere mergere aliquem. Virg. 6. Æn. 429.
Quos dulcis vitæ exſortes, & ab ubere raptos
Abſtulit atra dies, & funere merſit acerbo.
Mergere ultimis ſuppliciis, per translationem, pro Obruere. Plin. lib. 7. cap. 40.
Mergi, Ære alieno obrui. Ulpianus in l. Quid ergo. de Contraria & utili actione tutelæ. Neque enim in hoc adminiſtrantur tutelæ ut mergantur pupilli. Budæus.
Merſus conſcientia flagitiorum ſcelerumque. V. Conſcientia in CONSCIO.
Merſus furno vel foro, per translationem dixit Plaut. Epid. 1. 2. 16.
Malim iſtiuſmodi mihi amicos forno merſos, quam foro.

MERSUS, a, um. Partic. [βαπτισθεὶς] ut,
Campus merſus cruore. Sil. lib. 1. 50.
Carina merſa. Lucan. lib. 3. 632.
Dolor in corde. Stat. 5. Silv. 1. 201.
Ferrum in robora. Lucan. lib. 3. 435.
Res caligine. Virg. 6. Æn. 267.
Sit mihi fas audita loqui, ſit numine veſtro
Pandere res, alta terra, & caligine merſas.

MERSŪRUS, a, um. Partic. [βαπτίσων] Ovid. in Ibin, 344.
Sic te merſuras adjuvet ignis aquas.

MERSO, [βαπτίζομαι] āre. frequent. Sæpe mergere. Columel. lib. 7. cap. 4. Quarto die, ſi eſt vicinia maris, ad litus deducta merſatur ovis. Virg. 1. Georg. 272.
Balantumque gregem fluvio merſare ſalubri.
Contra nunc rerum copia merſat. Lucret. lib. 5. 1006.
Aries merſatur in gurgite. Virg. 3. Georg. 447.
Fluctibus fortunæ merſor. Catull. ad Mallium, 66. 13.

MERSĬTO, āre. frequent. a frequentativo Merſo. Solinus cap. 57. ad finem, Quo quis acrior fuerit, ſpeique majoris, eo profundius nares merſitat in bibendo. De pullo equino.

MERTO, [καταβαπτίζω] āre. Idem quod Merſare. Accius Deiphobo, Vel hic qui in ea parte effrenata impudentia præſentem præſens dictis mertare inſtituit. Hæc Nonius 2. 542. Feſtus, Mertat pro Merſat dicebant.
Mertaret item, Merentem faceret. Accius Myrmidonibus: Quod ſicut decuit iſta res mecum, aut meus mertaret dolor, jamdiu inflammari & ardere naves vidiſſent ſuas. Nonius, 2. 533.

MERGUS, i. m. [αἴθυια] Avis, dicta quod ſe in aquam, cibum captans, aſſidue immergat, ut ait Varr. de L. L. lib. 4. 13. quem alii Mergonem appellant. Virg. 1. Georg. 361.
Quum medio celeres revolant ex æquore mergi. Hujus avis natura eſt, ut ſæpe mergens aurarum ſigna colligat; & prævidens tempeſtatem futuram, propere medio revolet ex æquore, & ad litorum tuta cum clamore contendat. Hor. 2. Serm. 2. 51.
Si quis nunc mergos ſuaves edixerit aſſos,
Parebit, pravi docilis, Romana juventus.
Aprici mergi. Virg. 5. Æn. 128.
Mergus prius vitabit aquas: de Re incredibili dixit Ovid. 1. de Pont. 6. 51.
Nam prius incipient turres vitare columbæ,
Antra feræ, pecudes gramina, mergus aquas,
Quam male ſe præſtet veteri Græcinus amico.
Mergus, in vite quid ſit, declarat Columel. lib. 4. cap. 15. his verbis, Mergi genus eſt ubi ſupra terram juxta ſuum adminiculum vitis curvatur, atque ex alto ſcrobe ſubmerſa perducitur ad vacantem palum; tum ex arcu vehementer citat materiem, quæ protinus applicata ſuo pedamento ad jugum evocatur. Idem lib. 5. cap. 5. Vulgus noſtrum, inquit Budæus, *marquotas*, *ſotellaſque* vocat.

MERIBIBULUS, V. MERUS.

MERICUS, Idem quod Meracus. ut eſt apud Agretium, in Vet. Grammat. Sylloge Gothofr.
Vitis merica. Columel. 23. 2. [Forte Marica.

MĔRĪDIES, ēi. m. [μεσημβρία] Medius dies, quaſi medidies, nam ut ait Varro lib. 5. de L. L. 2. D antiqui, non R, in hoc loco dicebant. Cic. in Orat. 157. Ipſum meridiem cur non medidiem? credo quod erat inſuavius. Ter. Adel. 5. 3. 62.
Meridie ipſo faciam ut ſtipulam colligat.

Meridies olim fuit Romanis incognitus. Plin. lib. 7. cap. ult. de horarum obſervatione, Serius etiam hoc Romæ contigit. Duodecim tabulis ortus tantum & occaſus nominatur. Poſt aliquot annos adjectus eſt & meridies, Accenſo Conſulum id pronuntiante, quum a Curia inter Roſtra & Græcoſtaſin proſpexiſſet ſolem.
Appetit meridies. In APPETO.
Inclinat meridies. Hor. 3. Carm. 28. 5.
Ad meridiem. V. AD præpoſitionem.
In meridiem ſpectat. V. IN præpoſitionem.
Abuſive, Varro Marcipore pro Media nocte. Repente noctis circiter meridiem. Non. 6. 16.
Meridies vocatur & Auſtralis mundi regio. Cic. 2. de Nat. Deor. 50. Sol curſum flectit tum ad ſeptentrionem, tum ad meridiem.

MERIDIĀNUS, a, um. Adj. [μεσημβρινὸς, μεσημβριος] Quod ad meridiem ſpectat. ut,
Meridianus orbis. Plin. lib. 13. cap. 4.
Meridianus ſol. Idem lib. 12. cap. 19.
Meridianum tempus. Cic. 3. de Orat. 17.
Meridiani, pro certo genere Gladiatorum. Suet. in Claud. cap. 34. Beſtiariis meridianiſque adeo delectabatur, ut etiam prima luce ad ſpectaculum deſcenderet, & meridie, dimiſſo ad prandium populo, perſederet. Meridianos, vocat Gladiatores qui hora meridiana digladiabantur, & quidem, ut Lipſio placet, intecto corpore. V. hunc Saturn. 2. 15. & Torrent. in loc.

MERIDIANUM, i. n. pro Meridie. Gloſſ. Gr. Lat. μεσημβρινὸν, Meridianum. Plin. lib. 9. cap. 8. Et lib. 2. cap. 26. Præter ora populi meridiano tranſcurrit. h. e. hora meridiana.

MERIDIĀLIS, e. Adj. Gell. 2. 22. Meridialis ventus, ut Salmaſ. Exerc. Plin. p. 881. emendavit, pro

MERIDIONALIS, e. V. Cellar. Cur. Poſter. p. 311. ubi ex Firmic. 2. 12. Signum meridionale, produxit. Lactant. quoque 2. 9. Meridionalis plaga. Sed in Mſſ. Meridiana, teſte Cellario. [Non dubito, quin & Firmicus Meridiale reliquerit, vel certe Meridianale.

MERIDIO, āre. vel MERIDIOR, [μεσημβριάζω] āri. depon. Somnum meridianum capere. Sueton. in Calig. cap. 38. Gloriatuſque eſt expergefactæ ſomno Cæſoniæ, quantum egiſſet, dum ea meridiaret. Corn. Celſ. lib. 1. cap. 2. Longis diebus meridiari potius ante cibum utile eſt; ſin minus poſt eum: per hiemem potius totis noctibus conquieſcere. Plaut. (puto ſuppoſ.) Jentando, meridiando, comeſſando, pergræcando vitam ducere. Catull. ad Hiſpitillam 30. 3.

Amabo, mea dulcis Hiſpitilla,
Meæ deliciæ, mei lepores,
Jube ad te veniam meridiatum.

MERIDIĀTIO, ōnis. f. [μεσημβρίασις] Quies meridiana. Cic. 2. de Divin. 142. Nunc quidem propter intermiſſionem forenſis operæ, & lucubrationes detraxi, & meridiationes addidi, quibus uti antea non ſolebam.

MERIDIĀTOR. Pontanus in Dial. 338. H. St.

MĒRIŎNES, [Μηριόνης] Idomenei patruelis, quem Homerus inter Græcorum fortiſſimos numerat, lib. 7. Iliad. auriga ipſius Idomenei. Hor. 1. Carm. 6. 15.

— aut pulvere Troico
Nigrum Merionem. Ibid. 15. 26.

MĒRIS, [μηρὶς] Herba eſt, quæ alio nomine Trifolium appellatur. De hac Dioſcorides lib. 4.

MĔRISMOS, [μερισμὸς] a Græcis dicitur figura apud Rhetores, quam Latini Diſtributionem vocant: quum ſcilicet genus in ſpecies, aut totum in partes diſſecamus: ordine diſcreto: quæ ſententiarum figura diviſioni ac partitioni affinis eſt. Nam Diſpoſitio (quæ utrumque complectitur) eſt, auctore Fabio, utilis rerum ac partium in loco diſtributio. Huc etiam pertinet διάλυσις, id eſt Diſſolutio.

MERITO, MERITORIUS, MERITUM. V. MEREO.

MERITUS. Mons eſt Thraciæ, apud Plin. lib. 4. cap. 11.

MERKĒDĪNUS, ſive MERKĒDŎNIUS, [μερκηδῖνος, ἢ μερκηδόνιος] dictus eſt Menſis anni Romani veteris, intercalaris. V. Græv. ad Cic. 6. Fam. 14. & Schurzfl. Comment. in Ann. Rom. Julian. p. 202. & 212. Meminit Plut. in Numa p. 72. & in Cæſ. p. 735. ed. Francof. [Priori loco perperam μερκίδῖνος excuſum pro μερκηδῖνος, ut ex poſteriore loco & ex Suida emendandum eſt, apud quem μερκηδῖνον, τόπος τις. Falſo, ut multa. Feſtus quoque, Mercedonias dixerunt, a Mercede ſolvenda. Subaudito Dies. De etymo nominis V. varias ſententias in Lex. Pitiſci.

MERMĔROS, Unus ex Centauris. Ovid. 12. Met. 305.

Quique pedum nuper certamine vicerat omnes
Mermeros, accepto tum vulnere tardior ibat.

μέρμερος autem Latine Curioſus interpretatur, a verbo μερμηρίζω, quod eſt cogito & conſulo.

MERMESSUS, [Μερμησσὸς] Urbs Troadis, Sibyllæ Erythreæ patria, ut Stephano placet, qui etiam ab urbis hujus rubedine Erythræam eam appellatam exiſtimat. Straboni tamen magis credendum exiſtimo, qui lib. 14. Erythræam Sibyllam dictam putat ab Erythris Ioniæ urbe non procul a Clazomenis ſita. V. Broekhuſ. ad Tibul. 2. 5. 68. Gallæus ad Lactant. 1. 6.

MERO, MEROBIBUS, V. MERUM.

MEROCHITES, vel MEROCTES, V. MOROCHTHUS.

MĔRŎĒ, ēs. f. [Μερόη] inſulæ Nili metropolis; a qua & tota inſula Meroe dicitur. Hanc Cambyſes condidit, a nomine ſororis Meroe. Quum enim Egyptum omnem occupaſſet, Meroen ſecum uſque ad Egyptios ducens, proceſſit; quæ quum ibi mortem obiiſſet, urbi nomen indidit. Forma inſulæ ſcuto perſimilis, de qua Lucan. lib. 10. 303.

— gurgite rupto
Ambitur nigris Meroe fecunda colonis.

Patet longitudine ſtadiorum tribus millibus, latitudine mille. Effodiuntur in ea aurum, argentum, æs, ferrum, ebenum; præterea fert & lapidum multiplex genus. Diſtatque a Syene quinque millibus ſtadiorum, ultra quam eſt ad Torridam zonam. Exſuperat omnes alias Nili inſulas, quas circiter ſeptingentas eſſe ſcribit Diodorus lib. 1. & 17. Vide Strabonem lib. 17. ubi de Æthiopibus a Romanis victis mentio eſt.

MEROIS, ĭdis. f. [μεροὶς] Herba eſt apud Plin. 24. 17. a Meroë, ubi naſcitur, dicta.

MĔRŎPE, [Μερόπη] Pleïadum una, uxor Siſyphi; de qua infra in dictione PLEIADES.

Eſt item inſulæ nomen Plinio, lib. 5. cap. 31. & (ut quidam putant) a Merope terrigena, Triopæ filio dicta, quæ & MEROPIA. V. SIPHNOS.

MĔROPS, ŏpis. m. [μέροψ] Avis quæ apes comedit. Virg. 4. Georg. 14.

— meropes, aliæque volucres.

Plin. lib. 10. cap. 33.

MĒROS, [Μηρὸς] Mons Indiæ, Libero ſacer, ſub cujus radicibus eſt Nyſa civitas conſtituta. V. Plin. lib. 6. cap. 21. Μηρὸς autem, cum Græcis Femur denotet, hinc fabula de Baccho Jovis femori inſuto nata eſt. V. Curt. lib. 8. cap. 10.

MERSO, MERTO. V. MERGO.

MERTHRYS, ȳdis. f. [μέρθρυς] Herba apud Plin. 26. 11. V. not. Hard.

MĔRŬLA, æ. f. [κόττυφος] Avis; cujus etymon ſic tradit Feſtus lib. 11. Merum antiqui dicebant ſolum; unde & avis Merula nomen accepit, quod ſolivaga eſt, & ſolitaria paſcitur. Varro ſic lib. 4. L. L. 11. Merula, quod mera, id eſt ſola volitat. Quo nomine ridet Varronem Quintil. lib. 1. cap. 10. ubi de etymologia differit. Cic. 5. de Finib. 44. Deinde ſuo quæque appetitu movetur; ſerpere anguiculos, nare anaticulas, evolare merulas, cornibus uti videmus boves, &c. Plin. lib. 10. cap. 29. Merula ex nigra ruſeſcit, canit æſtate, hieme balbutit, circa ſolſtitium muta; roſtrum quoque anniculis in ebur transfiguratur, duntaxat maribus.
Intentus merulis auceps. Hor. de Arte Poet. 458.
Merula, Piſcis ſaxatilis. Plin. lib. 32. cap. 11.

MĔRUS, a, um. Adj. [ἄκρατος] Idem quod Solum, inquit Nonius 4. 295. Feſtus, Merum antiqui dicebant Solum. Et p. p. Nunc Merum, Purum appellamus. conf. Varr. in dict. præced. Cic. 2. de Orat. 94. Ecce tibi exortus eſt Iſocrates, magiſter iſtorum omnium; cujus e ludo, tanquam ex equo Trojano, meri principes exierunt. Alia exemplaria habent Innumeri.
Alia per ſeſe mero auro decorant. Plin. lib. 33. cap. 1.
Meri bellatores gignuntur, quas hic prægnantes fecit. Plaut. Mil. 4. 2. 85.
Claror. Plaut. Moſtel. 3. 1. 112.
Lac. Lucret. lib. 1. 262.
Libertas. Hor. 1. Epiſt. 18. 8.
Monſtra mera nuntiarat. Cic. 4. Att. 7.
Mora mera eſt monerier. Plaut. Capt. 2. 3. 36.
Nugæ. V. NUGÆ.
Rus. Plaut. Truc. 2. 2. 14.
Scelera mera loquuntur. i. e. Nihil aliud quam ſcelera. Cic. 9. Att. 12.
Spes. Ter. Phorm. 1. 2. 96.
Vinum. Plaut. Amph. 1. 1. 276.

Eam ego, ut matre fuerat natum, vini eduxi meri.

Subaudi Hirneam. i. e. Ebibi.
Vina mera bibere. Ovid. 15. Met. 331.
Vires. Ovid. 2. de Arte Am. 474.

MERUM, [ἄκρατον] Sæpe ſubſtantive ponitur, pro Mero vino, quod ſubauditur. Plin. lib. 23. cap. 1. Merum quidem remedio eſt contra cicutas, coriandrum, aconita, viſcum, meconium, argentum vivum.
Multi meri Damalis. i. e. Ebrioſa. Hor. 1. Carm. 36. 13.
Latex meri. Ovid. 13. Met. 653.
Odium. Ovid. 15. Met. 328.
Plena pocula. Ovid. 9. Met. 238.
Vis. Ovid. 14. Met. 274.
Bimi patera meri. Hor. 1. Carm. 19. 15.
Diffuſum pateris merum. Hor. 4. Carm. 5. 33.
Dulce. Hor. 3. Carm. 13. 2.
Lene. Hor. 3. Carm. 29. 2.
Pingue. Hor. 2. Serm. 4. 65.
Rubens. Sil. lib. 7. 190.
Superbum. Hor. 2. Carm. 14. 26.
Certare mero. i. e. Contendere poculis. Hor. 4. Carm. 1. 31. & 1. Epiſt. 19. 11. Nocturno certare mero, putere diurno.
Curare genium mero. Hor. 3. Carm. 17. 14.
Diluitur cura. Ovid. 1. de Arte Am. 237.
Implere cratera. Virg. 3. Æn. 623.
Ingurgitare in ſe merum. V. INGURGITO.
Ponere merum in gemma. Ovid. 8. Met. 572.
Succenſi mero ad bellum Lapithæ. Senec. Herc. fur. 9.

MERE, Adv. [ἀκράτως] Pure. Plaut. Truc. 1. 1. 21.

Si ſemel amoris poculum accepit mere.

MERIBĬBULUS, a, Qui vel Quæ vinum ſine aqua bibit; cujuſmodi homines a Græcis ἀκρατοπόται appellantur; quo veluti peculiari epitheto apud illos Thraces notati ſunt. Auguſt. de Confeſſ. 9. 8. Quum temeti avidior eſſet, quadam die ab irata ancilla per convicium appellata eſt meribibula; quæ res tantum ei pudorem injecit, ut poſtmodum ſobria prorſus fuerit. Et hoc quidem nomen diminutivum eſt a Merobibus. [Ergo Merobibulus ſcribendum foret. Sed ſatius eſt diviſe ſcribere Meri bibula. Sic Horat. lib. 1. Ep. 14. 34.

Quem bibulum liquidi media de luce Falerni.

& Ep. 18. 91.

Potores bibuli media de nocte Falerni.

Ubi tamen, ne quid diſſimulem, Bentlejus e Mſ. Liquidi legit, tuente priorem lectionem Cuningamio.

MERŎBĬBUS, a, um. Adj. [ἀκρατοπότης] Qui merum bibit. Plaut. Curcul. 1. 1. 77.

Anus hic recubare ſolet cuſtos janitrix;
Nomen eſt lenæ multibiba, atque merobiba.

MERULENTUS, a, um. Adj. Fulgent. 1. Myth. Pierides, perpetis ungulæ rivo merulentæ. V. Barth. Adverſar. 25. 1. p. 1210.

MERŌSUS, a, um. Adj. video laudari ex Statio: idem ſcil. atque Meri bibulus.

MĔRO, [Μέρων] Joco dictus eſt Nero, quod impendio vinoſior eſſet. Suet. in Tiber. cap. 42. In caſtris, tiro etiam tum, propter nimiam vini aviditatem, pro Tiberio Biberius, pro Claudio Caldius, pro Nerone Mero vocabatur. [Forte pro Caldius ſcribendum Culleus. V. in hac ipſa voce.

MĔRŪSIUM, i. n. [Μερούσιον] Siciliæ locus 70 ſtadiis a Syracuſis diſtans, cujus incolæ Meruſii dicti ſunt. Auctor Stephanus.

MERX, mercis. f. [ἐμπόρευμα] Quod emitur, venditurve. Cic. 3. de Rep. apud Non. 5. 35. Phœnices primi mercaturis & mercibus ſuis, avaritiam & magnificentiam, & inexplebiles cupiditates omnium rerum exportaverunt in Græciam.
Delicata. Plin. 4. Epiſt. 14. Tu fortaſſe orationem, ut ſoles, & flagitas

& exſpectas; at ego, quaſi ex aliqua peregrina delicataque merce, luſus meos tibi prodo.
Emendæ. Hor. de Arte Poet. 419.
Eſculentæ. i. e. Ea quæ hominum eſui accommodata venduntur. Columel. 11. 3. de cucurbitis, At ſi eſculentæ merci præparabis, recto cacumine de collo cucurbitæ ſumptum ſemen ſerendum erit; quo prolixior & tenuior fructus ejus naſcatur. h. e. Si ſerere voles cucurbitas ad eſum vendendas.
Fallaces & fucoſæ. Cic. pro Rabir. Poſt. 39.
Femineæ, Quæ ad feminas pertinent. Ovid. 13. Met. 165.
Improba. V. IMPROBUS.
Invendibilis, V. Proba merx.
Mala. In MALUS.
Proba. Plaut. Pœn. 1. 2. 129.

Invendibili merci oportet ultro emtorem adducere,
Proba merx facile emtorem reperit, tametſi in abſtruſo ſita eſt.

Sordidæ mercis negotiator. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Vendibilis. Plin. lib. 32. cap. 2. Nunc tanta penuria eſt vendibili merce, ut perquam raro cernatur in ſuo orbe.
Augere merces. In AUGEO.
Convehere ex Hiſpania. In CONVEHO.
Eſſe in merce. Plin. lib. 12. cap. 25. h. e. Venire.
Expedire ſuas merces, Oſtendere & explicare. Ovid. 1. de Arte Am. 421.
Extrudere venales. Hor. 2. Epiſt. 2. 11.
Geſtat mercem ſine fucis. Hor. 1. Serm. 2. 83.
Mutare. Virg. 4. Ecl. 39.
Oſtendere. Hor. 1. Serm. 2. 105.
Partiri. Cic. in Vatin. 12.
Vendere. Ovid. 5. Faſt. 671.
Merx mala, convicioſe pro Homine infrugi. Plaut. Ciſt. 4. 2. 61.

Mala merx hera hæc & callida eſt. Add. Perſ. 2. 2. 56. Pſeud. 4. 1. 44.

MERCĀLIS, e. Adj. a Merce, quaſi Vendibilis. Columel. lib. 7. cap. 6. Ex his ſingula capita, quæ videntur eſſe robuſtiora, in ſupplementum gregis reſervantur, cetera mercalibus traduntur. Ita Calepinus. Emendata autem exemplaria habent Mercantibus, vel Mercatibus.
MERCOR & deducta ab eo, V. ſupra ſuo loco.
MERCĬMŌNIUM, i. n. Idem. Plaut. Amphit. prol. pr.

Ut vos in voſtris vultis mercimoniis
Emundis vendundiſque me lætum lucris
Afficere. Idem Moſt. 3. 3. 12. & Tacit. 15. Ann. 38. 2.

MERCĬPRĔTIUM, i. n. Plaut. Moſt. 3. 1. 130. Sicuti mercipretium ſtatui. Sic ibi una dictione legit Acidalius, ut Manupretium. [Sic in Theſ. Lipſ. ſed falſa eſt Plautini loci citatio, nec eam, propter æque mendoſos indices, reſtituere licuit.
MERYX, Piſcis genus. Plin. 32. 11.

M E S

MĔSA, [μέσα] teſte Vitruvio, ſunt Partes mediæ ædium, quas idem Latine Medianas appellari aſſerit.
Item Cannabis laudatiſſimum genus e medio, quæ meſa vocatur. Plin. 19. 9.
MĔSANCŬLON, i. n. [μεσάγκυλον] Genus teli uſitati apud antiquos, cujus meminit Gell. lib. 10. cap. 25.
MĒSAPIA, V. MESSAPIA.
MĔSĂRÆUM, i. n. [μεσάραιον] Membrana eſt ex venis, arteriis, ac nervis contexta, per cujus vaſa ex ventriculo in hepar alimenti diſtributio contingit. Idem etiam μεσεντέριον appellatur, a ſitu videlicet inter ventrem inteſtinaque ac ipſum hepar medio, velut in Anatomicis lib. 6. Galenus tradit. Vaſa autem, tum venarum, tum arteriarum, Meſaraica ab eadem membrana dicuntur. Hippocrates μεσόκωλον appellavit, partis vocabulo pro toto uſus. Eſt enim Meſocolon proprie ea pars Meſenterii, ex qua inteſtina craſſa dependent. Neque tamen altera pars Meſenterii, unde tenuia inteſtina pendent, nomen aliquod privatim habet, ut videlicet μεσονήστιον vel ſimili vocabulo appelletur. Totum vero Meſenterium in unum quoddam ſpinæ verticulum, poſt ſeptum tranſverſum ſub ventrem ſitum, procedit; indeque ex ligamento nervoſo dependet, velut Galenus in 4. Comment. in 6. Epidem. Hippoc. declarat. V. Heſych.
MESAULE, vel MESAULION, [μεσαύλη, μεσαύλιον] Pl. Meſaulæ, vel Meſaulia, Ædium itinera dicuntur, quod inter duas aulas, id eſt duo atria ſunt interpoſita. noſtri Andronas vocant. Vitruv. lib. 6. cap. 10. *Voyes communes entre deux ſalles.* V. Bald. Lex. Vitruv.
MĔSĒ, [μέση] eſt Chorda, id eſt, media: Unus ex 18 phthongis e quibus conſtat muſicum ſyſtema. V. Vitruv. 5. 4. Bald. Lex. Vitruv.
MĔSEMBRIA, [Μεσημβρία] Megarenſium colonia, quam antea Menebriam vocabant, veluti Menapolim, id eſt Menæ civitatem. Ejus enim ædificator Menas appellabatur. Bria vero ſermone Thracio Civitas vocatur. Hæc Strabo lib. 7. Nunc vulgo vocatur *Meſſember*; teſtis Olivarius in Melam.
MESEMBRIACUS, a, um. Adj. ut Meſembriaci portus. Ovid. 1. Triſt. 6. 37. i. e. Thracii. Meſembria enim urbs eſt Thraciæ.
MESENTERIUM, [μεσεντέριον] V. MESARÆUM.
MĔSĒS, [Μέσης] Ventus inter Boream & Cæciam. Plin. lib. 2. cap. 47.
MĒSIA, V. MŒSIA.
MESUA, Pomponio lib. 3. cap. 5. Inſula eſt ſinus Gallici.
MĔSŎCHŎRUS, i. m. [μεσόχορος] Fiſtulator, cithariſta in medio ſaltationum. Sidonius lib. 1. Ep. 2. extr. Nullus ibi lyriſtes, choraules, meſochorus, tympaniſtria, pſaltria canit.
MESŎCŎLON. V. MESARÆUM.
MĔSŎLĂBUM, [μεσόλαβον] Inſtrumentum eſt ab Eratoſthene excogitatum ad mediarum linearum inventionem, quibus ſolent mathematici figuras augere, aut duplicare; eas lineas μεσογράφους vocat in Marcello Plutarchus ſic ſcribens, μεσογράφους τινὰς ἀπὸ καμπύλων γραμμῶν μεθαρμόζοντες. Hujus Meſolabi ratio ab Eutocio explicatur. Meminit Vitruvius 9. 3. V. Turnebum & Baldi Lexicon.
MĔSŎLEUCOS, [μεσόλευκος] eſt, inquit Plin. lib. 37. cap. 10. Gemma, quam mediam candida diſtinguit linea.
Meſoleucos, Herba. Plin. lib. 27. cap. 11. Leuce Mercuriali ſimilis, nomen ex cauſa accepit, per medium folium candida linea tranſcurrente; quare Meſoleucon quidam vocant.
MĔSŎMĒDES, [Μεσομήδης] Poeta Adriano principi cariſſimus. Scripſit in laudem Antinoi exoleti ipſius. Auctor Suidas.

MĔSŎMĒLAS, ănos. m. [μεσόμελας] Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. Meſomelas nigra vena quemlibet colorem ſecante per medium.
MESON, V. MÆSON.
MĔSŎNAUTA, æ. m. [μεσοναύτης] Qui medium inter nautas locum obtinens reliquis remigandi ſignum præbet. l. 1. §. 1. D. de Naut. Caup. Stab.
MĔSŎPERSICÆ, [μεσοπερσικαὶ] Genus calceamentorum muliebrium, apud Pollucem lib. 7. cap. 22.
MĔSŎPŎTĂMIA, [Μεσοποταμία] Aſiæ regio, inter Tigrim & Euphratem. Unde nomen ſortita, ut eſt notum, cum ex aliis, tum ex Philoſtrato lib. 1. de vita Apollonii, & Tacit. 6. Ann. 37. Habet ab Oriente Tigrim, ab Occidente Euphratem, a Meridie Babyloniam, ab Aquilone Caucaſum. Nunc dicitur *Halapia*, teſte Olivar. in Melam.
μάντεις, χώρα μέση τῶν ποταμῶν, ἐν ᾗ οἰκοῦσιν Ἄραβες μαντεῦται. Steph. H. St.
Meſopotamiam fertilem efficit Euphrates: in quam quotannis quaſi novos agros invehit. Cic. 2. de Nat. Deor. 130.
MESOSPHÆRUM. i. n. [μεσόσφαιρον] Plin. lib. 12. cap. 12. de nardi generibus loquens, Quod minore folio eſt, Meſoſphærum appellatur.
MESPĬLUS, i. f. [μεσπίλη] Arbor. Plin. lib. 17. cap. 24. Meſpilus quoque in ſenecta obnoxia ei morbo eſt.
MESPILUM, i. n. [μέσπιλον] Fructus ejuſdem arboris. Plin. lib. 15. cap. 20. Malorum, pirorumque generi adnumerantur jure meſpila atque ſorba.
MESSĀLA, [Μεσσάλας] dictus eſt Valerius Corvinus, quia primus Meſſanam in Sicilia vicit, & primus ex familia Valeriorum urbis captæ in ſe tranſlato nomine, Meſſana appellatus eſt, paulatimque vulgo permutante litteras, Meſſala dictus eſt. Auctor Senec. lib. de Brevitate vitæ, cap. 13. Unde & Meſſalarum familia Romæ florentiſſima, ex qua Meſſala Corvinus orator nobilis ortum habuit.
Diſertus Meſſala. Hor. de Arte Poet. 371. Sunt qui Meſſalla ſcribunt, geminata utraque littera, ſed perperam.
MESSĀLĪNA, [Μεσσαλίνη] nomen filiæ Barbati Meſſalæ, conſobrini Claudii imperatoris. Quæ quum adoleſcentula eſſet, ipſi Ti. Claudio Imp. ſeni nupſit. ſummæ libidinis mulier, ita ut innumeris adulteris ſe ſubmiſerit, & mutata veſte, lupanaria frequenter adierit. Tandem ab ipſo Claudio ſupplicio affecta eſt, quum C. Silio adultero ſuo, per ſpeciem ſimulatarum tantum nuptiarum decepto marito, conſenſu ipſius nupſiſſet. V. Suet. Claud. cap. 26. & 29. Tacit. Ann. 11. & Juven. 6. Sat. 118. & 10. 333.
MESSĀNA, [Μεσσήνη] Civitas eſt Siciliæ, propinqua Peloro monti, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 8. Clariſſima autem eſt ex Punicis & Atticis bellis, ante Zancle vocata. Nunc vulgo *Meſſina* dicitur. Sil. lib. 14. 194.

Incumbens Meſſana freto, minimumque revulſa.

Poſtea quum Mamertini, natio Campana, eo colonos miſiſſent, ipſi quoque Mamertini potius quam Meſſanenſes ſunt vocati.
Ferax Meſſana. Ovid. 6. Met. 417. Scribitur & Meſſene, Græco nomine. Steph. Μεσήνη, unico s. Hinc
MESSĒNIUS, a, um. Adj. ut, Mœnia Meſſenia. Ovid. 14. Met. 17.

Litore in Italico, Meſſenia mœnia contra,
Scylla mihi viſa eſt.

MESSĀPEÆ, [Μεσσαπέαι] Laconici agri locus, in quo Juppiter colebatur, ut ex Theopompi ſententia refert Stephanus.
MESSĀPION, [Μεσσάπιον] Eubœæ inſulæ mons, ita dictus a Meſſapo, vel Meſſapio quodam, qui inde in Italiam coloniam deduxit. Stephanus.
MESSĀPUS, [Μέσσαπος] Unus ex fortiſſimis Italiæ ducibus, qui Turno adverſus Æneam ſuppetias tulit. Virg. 7. Æn. 691.

At Meſſapus equûm domitor, Neptunia proles.

Quem Virgilii locum exponens Servius, ideo Neptuni filium creditum ait, quod mari in Italiam fuerit advectus.
MESSAPIA, vel MESAPIA, æ. f. [Μεσαπία ἢ Μεσσαπία] Italiæ regio, alias Apulia, a Meſſapo rege appellata. Feſtus. Strab. 9. Hinc
MESSAPIUS, vel MESAPIUS, a, um. Adj. [Μεσσάπιος] ut, Meſſapia arva. Ovid. 14. Met. 513.
MESSEIS, [Μεσσηΐς] Theſſaliæ fons eſt, non procul a Pharſalo oppido, cujus meminerunt Plin. lib. 4. cap. 8. & Strab. lib. 9.
MESSĒNIA, [Μεσσηνία] Regio Achaiæ in Peloponneſo, duodeviginti montium, ut ait Plin. lib. 4. cap. 5. In illa regione oppidum eſt Meſſene. Nunc dicta *Miſſeria*, ut ſcribit Olivarius in Melam. Hinc
MESSENIUS, a, um. Adj. ut, Mœnia Meſſenia. Ovid. 12. Met. 549.

Ille tuus genitor Meſſenia mœnia quondam Stravit, &c.

MESSENIĂCUS, a, um. Adj. ut, Meſſeniacus ſinus, *Le golfe de Coron.*
MESSIAS, æ. m. [Μεσσίας] Hebraice, Græce Χριστὸς, Latine Unctus dicitur.
MESSIO, MESSIS, MESSOR, MESSORIUS. V. METO.
MĔSŬVIUM, [Μεσούιον] Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Garmaniæ urbs. vulgo *Magdeburg.*

M E T

MET, ſyllaba, ornatus cauſa ponitur, & adverbium eſt; ut, Egomet. Jungitur caſibus omnibus pronominum primæ perſonæ, tam ſingularis, quam pluralis numeri, abſque genitivo plurali, ut Egomet, Memet, Noſmet. Secundæ vero perſonæ obliquis tantum caſibus, ut Tuimet, tibimet: nominativo non addunt, ne verbum putetur Tumet a Tumeo. Metipſe, pro Ipſemet. Tryphoninus in l. Uſufructuarium. D. de uſufruct. Si metipſæ inciderint, dilapſæve fuerint.
Tanquammet. Plaut. Curc. 5. 2. 29.

Phædrome, obſecro ſerva me. PH. tanquammet genium meum.

In emendatis libris eſt, Tanquam me & genium m.
Metſecundus, Mettertius &c. pro Secundus ipſe &c. Locutio ævi medii ſcriptoribus peculiaris, damnata Voſſ. de Vit. Serm. 3. 25. extr. ubi & Metſeptimus affert.
MĒTA, æ. f. [κῶνος] Congeries ſeu ſtrues in acutum tendens, ceu turbo inverſus, conos a Græcis appellata: quia eſſet poſita in dimenſo ſpatio; vel quia eam metiantur Curſorum quadrigæ circum currentes. Moris enim erat, ut ſepties metam luſtrarent. Propert. lib. 2. 19. 66.

Aut prius infecto depoſcit præmia curſu,
Septima quam metam triverit ante rota.

Quum enim jam carceribus emiſſæ ad metam veniſſent quadrigæ, erat opus ut circum ipſam flecterentur. Virg. 5. Æn. 129.

Hic viridem Æneas frondenti ex ilice metam
Conſtituit, ſignum nautis, pater: unde reverti
Scirent, & longos ubi circumflectere curſus.

Contingere. Hor. de Arte Poet. 412.

Qui cupit optatam curſu contingere metam.

Stringere metas rota. Ovid. 3. Amor. 2. 12.

Tendere ad metam Ovid. 15. Met. 453.

Terenda meta admiſſa rota Ovid. 1. de Arte Am. 40.

Meta, [τέρμων] per translationem, pro Agrorum termino ponitur, quem pyramidali forma effigiari mos fuit. [Jmmo quacunque forma eſſent termini, a menſore poſiti, Metæ dicebantur, quas peracta menſura rurſus evellebant. V. Frontin. de Colon. p. 141. Gœſ. & fragm. de Limit. p. 218.

Meta, pro Termino quocunque ac fine. Virg. 1. Æn. 282.

His ego nec metas rerum, nec tempora pono. Sic apud Cic. 2. de Divin. 17. Meta noctis.

Mortis metæ. Virg. 12. Æn. 546.

Hic tibi mortis erant metæ.

Spatii. Senec. Troad. 6.

Contingere. ut Virg. 5. Æn. 835.

Jamque fere mediam cæli nox humida metam
Contigerat.

Diſtare. ut, Sol ex æquo meta diſtabat utraque. Ovid. 3. Met. 145.

Orare metam laboribus. Sil. lib. 13. 260.

Hæſit ad metas fama ejus. Cic. pro Cœl. 75. In hoc flexu quaſi ætatis (nihil enim &c.) fama adoleſcentis paulum hæſit ad metas, notitia nova mulieris, & infelici vicinitate, & inſolentia voluptatum. [Manifeſta alluſio ad Curriculum circenſe, in quo cum periculo meta circumeunda fuit, ſæpeque ad eam hæſerunt aurigantes.

Properare ad metam. Ovid. ad Liv. 359.

Tangere metam vitæ Ovid. 1. Triſt. 8. 1.

Tranſcendere Pylias ævi metas, Superare annos Neſtoris, id eſt trecentos. Stat. 5. Silv. 3. 255.

Venit ad metas voluptas finita. Ovid. Rem. Amor. 413.

Meta, quandoque accipitur pro Inferiore parte molæ; ſicut Catillus pro Superiore. V. Catillus, in CATINUS.

Meta fœni, ſtrues in ſimilitudinem metæ confecta. Plin. lib. 28. cap. 28. Columel. lib. 2. cap. 19. Certe quicquid ad eum modum, quo debet, ſiccatum erit, in metas conſtrui conveniet, eaſque ipſas in anguſtiſſimos vertices exacui; ſic enim commodiſſime fœnum defenditur a pluviis; quæ etiamſi non ſint, non alienum tamen eſt prædictas metas facere, ut ſi quis humor herbis ineſt, exſudet atque excoquatur in acervis.

Meta lactis, dicitur Caſeus ad formam metæ factus. Martial. lib. 3. 58. 35.

Fert ille ceris cana cum ſuis mella,
Metamque lactis. Idem 1. 44. Metas lactantes, quaſi Adhuc lac ſtillantes, vocat:

Ruſtica lactantes nec miſit fiſcina metas.

METŬLA, æ. f. [κωνίδιον] dimin. legitur apud Plin. 5. Epiſt. 6.

METĀLĬTER, Adv. Mart. Capell. lib. 8. Lunæ defectus fit, cum linea Solis umbra terræ metaliter infuſcatur. i. e. In formam metæ ſeu coni.

METĀRIUS, a, um. Adj. Arnob. lib. 2. Metariæ circumſcriptionis expers.

MĒTOR, [περιορίζω, ὁρίζω, καταμετρέω] āri. depon. Metas in agris terminandi gratia diſponere. Menſurare locum. V. Feſt. Liv. 1. 10. Hæc tibi victor Romulus, rex regia arma, fero: templumque iis regionibus, quas modo animo metatus ſum, dedico. Plin. lib. 7. cap. 37. Dinocrates metatus, Alexandro condente, in Ægypto Alexandriam. De geometriæ excellentia.

Metari cælum Aſtronomus dicitur. Ovid. 1. Faſt. 309.

Metari pedibus. Gell. lib. 1. cap. 1.

Metari, Diſponere & parare. Virg. 2. Georg. 274.

— ſi pinguis agros metabere campi,
Denſa ſere. Metabere, i. e. Eliges. Servius. Unde, Caſtra metari dicimus, pro Caſtra diſponere. Liv. Caſtra prope Tiberim metatus eſt.

Meto, etiam invenitur. [ὁρίζω] Virg. in Culice 173.

Metabat ſeſe circum loca, cum videt ingens &c.

Metatus, etiam paſſive dicitur. Hor. 2. Carm. 15. 14.

— nulla decempedis
Metata privatis opacam
Porticus excipiebat Arcton.

Agellus metatus. Hor. 2. Serm. 2. 114.

METĀTIO, ōnis. f. [καταμέτρησις] Diſpoſitio. Columel. lib. 9. cap. 15. Hæc in quincuncem vinearum metatio expeditiſſima ratione conficitur.

METATŪRA, æ. f. Idem. Lactant. 4. 11.

METĀTOR, ōris. m. [καταμετρητὴς] Qui arbores in ſeminario vel arbuſto diſponit, [vel potius Qui agrum, caſtrave, metatur,] qui etiam a Cicerone dicitur Decempedator. Lucan. lib. 1. 382.

Audax Heſperios veniam metator in agros. Plin. lib. 18. cap. 33. Oliveti metator.

Metatores in caſtris dicuntur, Qui præcedentes locum eligunt caſtris ipſis, auctore Vegetio lib. 2. cap. 7. Cic. 14. Philip. 10. Quam, jam peritus metator & callidus, decempeda ſua Saxa diviſerat? de Urbe loquens.

Caſtrorum metator & urbis. Cic. 11. Philip. 12.

MĔTĀBĂSIS, [μετάβασις] Latine Tranſitio; Figura qua monemus quid dictum ſit, & proponimus quod ſupereſt; ut Cic. pro Deiot. 21. Habetis crimina inſidiarum: nihil enim dixit amplius. Et paulo poſt ſequitur, Reliqua pars accuſationis duplex fuit.

MĔTĀBŎLĒ, [μεταβολὴ] quam quidam Trajectionem interpretantur; Figura eſt, quæ fit contrariis ita tranſpoſitis, ut a priori poſterius oppoſitum proficiſcatur: ut apud Terentium in Andr. 2. 1. 6.

Quæſo edepol, Charine, quoniam id fieri quod vis non poteſt, id velis
Quod poſſit.

MĔTĀBUS, [Μέταβος] Metaponti conditor fuit, quam urbem etiam Barbari Metabum appellabant. Steph. Μεταπόντιον, inquit, πόλις Ἰταλίας ἡ πρότερον Σῖρις, ἀπὸ Μετάβου τοῦ Σισύφου τοῦ Αἰόλου. τὸ γὰρ Μεταπόντιον οἱ Βάρβαροι Μέταβον ἔλεγον. Virgilius 11. Æn. 540. Camillæ patrem Metabum dicit fuiſſe:

Priverno antiqua Metabus quum excederet urbe.

MĔTĀGONIUM, [Μεταγώνιον] Promontorium Africam a Numidia dividens: ita dictum, quod angulare ſit. Ab hoc promontorio Numidia ipſa Metagonitis dicitur. Auctores Plin. lib. 5. cap. 3. & Mela lib. 1. cap. 7.

MĔTĀLEPSIS, is. f. [μετάληψις] Figura eſt, quam modo translativam, modo tranſſumptivam, modo tranſpoſitivam dicimus, a μετὰ trans, λῆψις acceptio. Fit autem quum aliqua dictio aliud a propria ſua ſignificatione, ex his quæ præceſſerunt, denotat. ut apud Virg. 1. Ecl. 70.

Poſt aliquot, mea regna videns, mirabor ariſtas. i. e. Segetes. [Sed V. in ARISTA notata.

METALLUM, i. n. [μέταλλον] dici poteſt Perſcrutatum; a μεταλλάω, quod perſcrutor ſignificat; quod metallum intra terræ venas ſcrutari ſoleamus. Plin. lib. 33. cap. 11. Et ubicunque una inventa vena eſt, non procul invenitur alia; hoc quidem & in omni fere materia: Unde metalla Græci videntur dixiſſe μετὰ ἄλλα, id eſt poſt alia.

Ignis excoquit vitium metalli. Ovid 4. Faſt. 785.

Potior metallis libertas. Hor. 1. Epiſt. 10. 39. i. e. Potior auro.

Æris metalla oſtendit venis terra. Virg. 2. Georg. 165.

Fulvum, Aurum. Senec. Agamem. 9.

Fulvi metalli vaſta congeries. Claud. 2. in Ruffin. 134.

Generoſi vena. Lucan. ad Piſon. 213.

Incoctum. Claud 1. de Rapt. Proſerp. 241.

Metalla, pro Locis unde metalla effodiuntur. Nepos 5. 1. 3. Magnas pecunias ex metallis fecerat. Ita

Aurata. Lucret. lib. 6. 811.

Aurifera. Lucan. lib 3. 209.

Inexhauſta. V. INEXHAUSTUS. Virg 10. Æn. 174.

Inſula, inexhauſtis Chalybum generoſa metallis. de Ilva.

Metallum miniarium. Plin. 33. 7.

Argentaria metalla, & auraria. Plin. lib. 34. cap. 18.

Ferraria. Plin. lib. 34. cap. 14.

Plumbarium. Plin. lib. 33. cap. 7.

Transfertur ad Lapicidinas. Lucan. 4. 303.

Tunc exhauſta ſuper multo ſudore juventus
Extrahitur duris ſilicum laſſata metallis. Hinc, In metallum damnare, eſt In lapicidinam damnare. Plin. 10. Epiſt. 66.

Nivea. Sil. lib. 8. 482. Intelligit Marmor.

Metallum, de creta dixit Plin. 18. 11.

METALLĬCUS, a, um. Adj. [μεταλλικὸς] Quod ad metallum pertinet: ut, Metallica natura. Plin. lib. 27. cap. 4. Fuere qui traderent in Judæa ſuper Hieroſolyma ejus naturam metallicam.

METALLICUS, i. m. [μεταλλεὺς] Qui in metallis operatur. Plin. lib. 34. cap. 16. Lavant eas arenas metallici; & quod ſubſidit, coquunt in fornacibus.

Metallicus etiam dicitur In metalla damnatus. l. 10 §. 1. D. de Pœnis.

METALLĀRIUS, i. m. Qui metallum effodit. apud JCtos. V. tit. Cod. de his ipſis.

METALLĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [μεταλλοφόρος] Stat. 4. Silv. 4. 23.

Anne metalliferæ repetit mea mœnia Lunæ?

Terræ metalliferæ. Sil. lib. 15. 498.

MĔTĀMORPHŌSIS, eos. f. [μεταμόρφωσις] Latine Transformatio, vel transfiguratio dicitur. Quo nomine Ovidius opus ſuarum transformationum appellari voluit. Utitur hac voce Quintil. 4. 1.

MĔTĀPHŎRA, æ. f. [μεταφορὰ] Tropus eſt, quo ex ſimili ſimile ſignificatur. Translatio a Cicerone dicitur: ut Virg. 9. Æn. 773.

— ferrumque armare veneno. Metaphora duplex eſt: nam & Veneno armare, & Ferrum armare, translatio eſt. Quintil. lib. 8. cap. 6. In totum autem metaphora eſt brevior ſimilitudo; eoque diſtat, quod illa comparatur rei, quam volumus exprimere, hæc pro re ipſa dicitur.

METAPHYSĬCA, [μετὰ τὰ φυσικὰ] tantum pluraliter, Supernaturalia dicuntur. Quum tamen vere, & ex ipſius operis quod conſcripſit Ariſtoteles titulo, μετὰ τὰ φυσικὰ ſcribatur. Titulus tamen hic factus ab indoctis interpretibus videtur, quum ab Ariſtotele ipſo appelletur Theologia & Philoſophia prima.

MĔTĀPLASMUS, i. [μεταπλασμὸς] ad verbum dici poteſt Transformatio. Eſt autem translatio quædam recti, ſolitique ſermonis in alteram ſpeciem, vel metri, vel ornatus, vel neceſſitatis gratia. Donatus.

MĔTĀPINUM, teſte Plinio lib. 3. cap. 4. Unum eſt ex oſtiis Rhodani.

MĔTĀPONTIS, idis. [Μεταποντὶς] Inſula eſt in mari Carpathio, inter Rhodum & Gnidum ſita, recentiore nomine Syme appellata, a Syme Ialyſi filia. V. Steph. in dictione Syme.

MĔTĀPONTUM, vel METAPONTUS, [Μεταπόντιον] Italiæ oppidum in ſinu Tarentino a Pyliis, qui Neſtore duce e Troja navigaverunt, conditum; adeo terræ proventu & agricolatione felix, ut ea gratia auream æſtatem Apollini Delphico aliquando donum obtulerit. Teſtis Strabo lib. 6. quod de Statua vel Simulacro æſtatis intelligendum videtur. Meminit Pomponius lib. 2. 4. Ptolemæo Metapontium dicitur. Plin. lib. 14. cap. 1. Metaponti templum Junonis vitigineis columnis ſtetit.

METAPONTĪNUS, a, um. Adj. [Μεταποντῖνος] Liv. 22. 61: & 29. 19.

MĔTĀTHĔSIS, is. f. [μετάθεσις] Latine Tranſpoſitio dicitur, quum una littera neceſſitatis cauſa ex uno dictionis loco in alium tranſponitur, ut Tymbre pro Tymber, & Evandre, pro Evander.

METATIO, METATOR. V. Metor in META.

MĔTAURUS, [Μέταυρος] & METAURUM, Umbriæ fluvius in Flaminiam decurrens; quæ regio Gallia dicebatur, ubi Claudius Nero conſul cum Salinatore Aſdrubalem cecidit. Nunc Plumba fluvius, teſte Olivario in Melam. Plin. lib. 3. cap. 14. Olivarius in Melam lib. 2. cap. 4. aliud facit Metaurum, quod dicit vocari Teriana.

Flumen Metaurum. Hor. 4. Carm. 4. 38.

Vagus prærupta valle Metaurus. Claud. 6. Conſ. Hon. 501.

Velox. Lucan. lib. 2. 405.

MĔTAXA, æ. f. [μέταξα] a junioribus Græcis dicitur, Latine Sericum. Qua voce uſi ſunt Arcadius & Honorius lib. 11. Cod. titulo 7. de murilegulis. Martianus quoque, D. de publican. & vectigal. l. ult. Metaxa, inquit, veſtis ſerica vel ſubſerica. Aëtius & Actuarius medici, bombycum vermium vellus, antequam cortinam vel colorem experiatur, id eſt (ut vulgo dicunt) Sericum crudum, cataxam vocant, luxata dictione, pro mataxa ſive metaxa. Utcunque cataxam agnovit Ruellius de ſtirpibus lib. 2. cap. 150. in fine. adeo pertinax in illis auctoribus menda irrepſerat.

METAXĀRIUS, i. m. Metaxæ ſive ſerici negotiator. Juſtinianus lib. 8. Cod. titulo 14. De pignoribus & hypothecis.

MĔTĒLIS, [Μέτηλις] Oppidum Ægypti, non procul ab Alexandria, recentiore nomine *Bechis* appellatum; a quo vicinus Nomus Metelites dictus eſt. Stephanus.

METELLA, æ. f. Crates de ligno facta & lapidibus repleta, quæ in caput machinas

machinas admoventium dejicerentur. Veget. 4. 6. [Sed variant codd. teſte Stewechio Forte Matella ſcribendum, quia ſuper caput oppugnatorum, velut Matula, effunditur.

METELLI, dicuntur in re militari, quaſi Mercenarii. Accius Annalium 27. Calones, famulique, metellique, caculæque. Hæc Sext. Pomp. lib. 11.

METELLUS, [Μέτελλος] Cæciliæ gentis cognomen. Metelli plebeii fuere, verum clari victoriis & magiſtratibus. Quorum primus L. Cæc. Metellus cæcus & Pontifex maximus; quam orbitatem contraxit dum ſacra ex incendio ædis Veſtæ rapuit. Prius enim primo bello Punico, adverſus Pœnos ſpecioſiſſimum egit triumphum, XIII ducibus hoſtium, & CXX elephantis in eo ductis. V. Liv. Epit. 19.

Q. Cæc. Metellus, a domita Macedonia Macedonicus vocatus, Prætor Pſeudophilippum vicit, & Achæos, quos bis prælio fudit, triumphandos Mummio tradidit. Inviſus plebi ob nimiam ſeveritatem, & ideo Conſul ægre factus. Hæc fere Auctor de Viris Ill. cap. 61. De hoc Liv. Epit. lib. 59.

Memorantur alii plures Metelli, ut Q. Balearicus, L. Vittatus, quem Plinius Diadematum vocat.

Metellus præterea Numidicus dictus, quod conſul de Numidiæ rege Jugurtha triumphavit. Cujus meminit paſſim Cicero, Sall. in Jug. item Gell. lib. 1. cap. 6. & lib. 6. cap. 11.

Q. Metellus Creticus a devicta Creta dictus, cujus meminit Plutarchus in Pomp.

L. Metellus Dalmaticus a devictis Dalmatis. Auctor Pædianus Act. 3. in Verrem 154.

Pugnax Metellus. Lucan. lib. 3. 114.

Fortes. Claud. Conſ. Prob. & Olyb. 147.

METELLINUS, a, um. [Μετέλλινος] Quod eſt Metelli. Cic. 1. Att. 10. In illam orationem Metellinam addidi quædam. i. e. Contra Q. Metellum Nepotem ſcriptam. Ejus orationis meminit Gell. lib. 18. cap. 7. his verbis, Sicut M. Tullius in oratione, quæ inſcripta eſt contra concionem Q. Metelli. Quintil. lib. 9. cap. 3. de Diſſolutione, Ut Cicero dicit contra concionem Metelli.

MĔTEMPSȲCHŌSIS, [μετεμψύχωσις] Latine reddi poteſt, Animarum tranſmigratio, hoc eſt tranſitus ex uno corpore in aliud, quod fuit Pythagoræ placitum.

MĔTĔŌROS, c & n Meteoron. Adj. [μετέωρος] Suſpenſus, ſublimis, ſublevatus ad aliquam rem. Inde Meteora, n. pl. dicuntur ea quæ in cælo fiunt, de quibus exſtat Ariſtotelis opus, in quo de rebus ſublimibus vel cæleſtibus tractatur.

METERĀNA, æ. f. Caſtaneæ ſpecies. Plin. 15. 23.

MĔTHŎDUS, i. f. [μέθοδος] Breve diſcendi compendium vertit Quintilianus, quaſi brevem viam, qua quam celerrime ad peritiam evadimus. Cicero Viam, artem, & rationem vocat. Ex Budæo. [Celſ. in Procem. Viam quandam, quam μέθοδον Græci nominant.

METHODICUS, a, um. Adj. [μεθοδικός] Methodici medici, de quibus Celſus l. c. & Cælius Aurelianus, huic ſectæ addictus.

METHŎDĬCE, [μεθοδική] eſt Pars grammatices, rationem loquendi tradens. Quintil. lib. 1. cap. 15.

METHODIUM, i. n. [μεθόδιον] Fictio, ludificatio. Petron. cap. 36. Trimalchio ejuſmodi methodio lætus.

MĔTHŌNE, [Μεθώνη] Urbs Peloponneſi, Ptolemæo lib. 3. cap. 16. Hodie Modona, vulgo *Modon*. Via peregrinantium Hieroſolyma a Venetiis.

MĔTHŪRIĂDES, [Μεθυριάδες Stephano] ſive (ut apud Plinium legitur) METHŪRIDES, Inſulæ quatuor ſunt in ſinu Megarico, non procul a Trœzene. V. Plin. lib. 4. cap. 12.

MĔTHȲDRIUM, [Μεθύδριον Stephano] Arcadiæ oppidum eſt, de quo Strabo lib. 8. & Plin. lib. 4. cap. 6.

MĒTHYMNA, [Μήθυμνα] Civitas eſt in Lesbo inſula, optimum habens vinum. Ovid. 1. de Arte Am. 57.

Gargara quot ſegetes, quot habet Methymna racemos.

METHYMNÆUS, a, um. Adj. [Μηθυμναῖος] Virg. 2. Georg. 90.

Non eadem arboribus pendet vindemia noſtris,
Quam Methymnæo carpit de palmite Lesbos.

Lesbos Methymnæa. Ovid. 11. Met. 5.

Meri Methymnæi grata ſaliva. Propert. lib. 4. 12.

Palmes Methymnæus. Virg. 2. Georg. 91.

Uva. Hor. 2. Serm. 8. 50.

Vates, Arīon. Stat. 2. Silv. 2. 60.

METHYMNIAS, ădis. f. [Μηθυμνιάς] Patronym. Ovid. 15. Epiſt. 15.

Nec me Pyrrhiades, Methymniadeſve puellæ, &c.

METIA Tribus. V. TRIBUS.

METICULOSUS. V. METUO.

MĒTIŎCHUS, [Μητίοχος] fuit, teſte Herodoto, lib. 6. Miltiadis Athenienſis ducis filius, qui quum a Phœnicibus caperetur, & Dario Perſarum regi, contra quem pater bellum gerebat, præſentaretur, in nullo prorſus læſus fuit, ſed eum donavit Darius pulcherrimo palatio, multis poſſeſſionibus & divitiis, atque uxorem Perſicam dedit, ex qua liberos ſuſcepit.

MĒTIOR, menſus ſum, [μετρέω] īri. Menſurare. A Græco deducitur, μετρῶ. Plin. lib. 16. cap. 44. Decem arbores metiens ſingulas. Cic. 4. Acad. 128. Nec magis affirmabunt ſignum illud, ſi erunt menſi, ſex pedum eſſe, quam ſolem, quem metiri non poſſunt, pluſquam duodeviginti partibus majorem eſſe quam terram.

Metitus ſum, ut Dimetitus in DIMETIOR. H. St. utitur Ulp. l. 52. Librorum. §. 2. D. de legat. & fideic. 3.

Parce & reſtricte metiri. V. PARCUS.

Intervallis æqualibus aliquid metiri. Cic. 3. de Orat. 138.

Æternitas, quam nulla temporis circumſcriptio metitur. Cic. 1. de Nat. Deor. 21.

Agrum aliquem metiri. Cic. 9. Fam. 17.

Annum metiri ſol dicitur. Ovid. 4. Met. 226.

Frumentum metiri Cic 5. Verr. 192.

Frumentum parce & paulatim metiri. Cæſ. 7. Bell. Gall. 71.

Magnitudinem mundi metiri. Cic. 1. Off 154.

Stipendium, Finire. Curt. lib. 5. 1. extr Ex pecunia deinde Babyloniæ, Macedonibus equitibus ſexceni denarii tributi: peregrinus eques quingenos accepit; ducenis pedeſtrium ſtipendium menſum eſt.

In haſta metiri ſe, Æſtimare vires ſuas. Stat. 1. Achill. 41. de Achille,

— Lapitharum prælia ludit
Improbus, & patria jam ſe metitur in haſta.

Oculo metiri aliquid. Hor. 1. Serm. 2. 103.

Metiri poſſis oculo latus.

Proſpectu metior æquora. Ovid. 10. Epiſt. 28.

Terras metitur oculis. Lucan. lib 6. 32.

Animo metiri aliquid. Ovid. 2. Met. 188. de Phaethonte,

— multum cæli poſt terga relictum,
Ante oculos plus eſt; animo metitur utrumque.

Pectus alicujus metiri cuſpide. Sil. lib. 4. 294.

Pedibus metiri aliquid. Cic. 3. Q. frat. 1. Seſe autem menſum pedibus aiebat paſſuum CCCC, ∞, mihi plus viſum eſt.

Metimur hinc gradibus, pro Abimus. Plaut. Pſeud. 4. 4. 11.

Quin hinc metimur gradibus militariis? Subauditur Viam. [Suſpecta tamen lectio Boxhornio & Salmaſio fuit. Quid ſi legas Hinc motamur, vel Motemur? ut ſit verbum frequ. pro primitivo poſitum.

Iter curſu metiens. Catull. 32. 18.

Metiri, Tranſmeare. Lucil. lib. 30. Vir mare metitur, magnum fluctibus tradidit. Virg. 4. Georg. 389.

Et juncto bipedum curſu metitur equorum. Nonius 4. 312.

Aquas metiri carinam dixit Ovid. 9. Met. 447.

Auribus ſonantia omnia metiri. Cic. in Orat. 127.

Metiri, Æſtimare. Cic. de Senect. 45. Neque enim ipſorum conviviorum delectationem voluptatibus corporis magis, quam cœtu amicorum & ſermonibus metiebar.

Metiri ſummum bonum honeſtate, aut ſuis commodis. Cic. 2. de Finib. Hanc ſe tuus Epicurus omnino ignorare dicit, quam, aut qualem eſſe velint, qui honeſtate ſummum bonum metiantur. Idem 1. Off 5. Nam qui ſummum bonum ſic inſtituit, ut nihil habeat cum virtute conjunctum, idque ſuis commodis, non honeſtate metitur, &c. i. e. Summum bonum in ſuis tantum commodis & voluptatibus conſtituit, non autem in honeſtate. Idem 1. de Nat. Deor. 113. Omnia quæ ad beatam vitam pertineant, ventre metiri.

Amicitiam metiri ſua caritate, Suo pretio. Cic. 2. de Finib. 85.

Caritatem patriæ non noſtro ſenſu, ſed ſalute ipſius patriæ metiri. Cic. 1. Tuſc. 90.

Conſilium rei utilitate reip. metiri. Cic. 12. Philip. 31.

Eloquentiamque ipſius viribus, non imbecillitate ſua metiantur. Cic. in Orat. 23.

Fidelitatem ſua conſcientia metiri. Cic. 10. Fam. 4.

Fructum pecuniæ utilitate. Cic. 2 de Orat. 335.

Honores tantos anguſte metiris. Stat. 11. Theb 683.

Magnitudinem fortunæ peccandi licentia. Paterc. 2. 30.

Modum divitiarum, ex eo, quantum cuique ſatis eſt, homines metiuntur. Cic. in Parad. 6.

Odium. ut, Metiens aliorum in ſe odium ſuo in alios odio. Liv. 3. 54.

Officio metiri omnia Cic. 8. Att. 16.

Peccata vitiis hominum, non rerum eventu metienda ſunt. Cic. in Parad. 3.

Scientiam clarorum virorum rerum geſtarum magnitudine metiri. Cic. 1. de Orat. 7.

Se ſuo modulo ac pede metiri. Hor. 1. Epiſt. 7. 98.

Studia noſtra naturæ regula metiamur Cic. 1. Off. 110.

Vim eloquentiæ facultate ſua, non rei natura metiri. Cic. de Opt. gen. Orat. 10.

Virtutem verborum magnificentia non metiamur, ſed vitæ ſermoniſque noſtri conſuetudine interpretemur. Cic. de Amicit. 21.

Voluptates obſcænas forma, ætate, & figura metiri. Cic. 5. Tuſc. 94.

Uſum pecuniæ non magnitudine, ſed ratione. Nepos in Attic 14. 3.

Paſſive Lactant. de Mort. Perſecut. 23. 2. Agri glebatim metiebantur.

MENSUS, a, um. Partic. Cato R. R. cap. 146. Modio oleario menſum dato unguinis pondo X.

Spatia menſa quia conficiunt curſus lunæ, menſes vocantur. Cic. 2. de Nat. Deor. 69. conf. alia exempla in ipſo verbo, ubi & de altero Partic. METĪTUS, a, um.

MENSIO. ōnis. f. [μέτρησις] Idem quod Dimenſio, ſeu menſura. Cic. in Orat. 177. Aures enim, vel animus aurium nuntio, naturalem quandam in ſe continet vocum omnium menſionem. [Malim, Auris enim &c. Secundum menſionem ejus. Quintil lib. 2. cap. 16.

MENSUS, ûs. m. Idem. Apul. de Mundo, p. 235. Cujus menſu appenſuque diſtincta eſt natura.

MENSOR, ōris. m. [μετρητής] Columel. lib. 6. cap. 1. Quod ego non agricolæ, ſed menſoris officium eſſe dicebam. Plin. lib. 6. cap. 17. Alexandri magni veſtigiis inſiſtamus: Diognetus & Beton itinerum ejus menſores, ſcripſere, &c.

Menſores, (inquit Veget. lib. 2. cap. 7.) Qui in caſtris ad podiſmum dimetiuntur loca, in quibus milites tentoria figant: vel hoſpitia in civitatibus præſtant. *Fourriers du camp, qui ordonnent les quartiers.* Legitur & Metatores. q. V.

Maris & terræ menſor Archytas. Hor. 1. Carm. 28. 1.

MENSŪRA, æ. f. [μέτρον] notæ ſignificationis. Plin. lib. 7. cap. 56. Menſuras & pondera Phidon Argivus, aut Palamedes, ut maluit Gellius, invenit.

Colligere ſolis, ac terræ menſuras. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Roboris menſura implebat ter quinque ulnas. Ovid. 8. Met. 748.

Brevior menſura capillis. Ovid. 9. Met. 788.

Agere menſuram alicujus rei Plin. lib. 2. cap. 1. Quaſi vero menſuram ullius rei poſſit agere, qui ſui neſciat.

Agitare menſuram animo. V. AGO.

Currit menſura. Plin. lib. 6. cap. 33. Ut per Meroen & Syenen menſura currat XVIII. LXXV. M. paſſ.

Implere nominis ſui. Ovid. 1. de Pont. 2. 1.

Maxime, qui tanti menſuram nominis imples, &c.

Inire menſuras agrorum. V. INEO.

Venit ad digitos. Plin. lib. 2. cap. 23. h. e. Computatur.

Venit in computationem. Plin. lib. 6. cap. 33.

Ut rebus lætis par ſit menſura malorum. Juven. 10. Sat. 98.

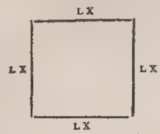
Parva menſura relictæ partis. Juven. 14. Sat. 93.

Beneficii menſura. Plin. Epiſt. 268.

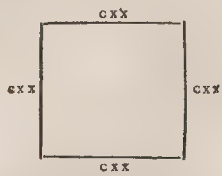
Pro Æſtimatione dignitatis uſus eſt Tacitus 1. Hiſt. 52. 3. Nec conſularis legati menſura, ſed omnia in majus accipiebantur.

Menſura ſic definitur, & exponitur ab iis, qui de Limitibus ſcripſerunt: quorum hæc ſunt verba p. 320. Gœſ. Menſura eſt, quicquid pondere, capaci-

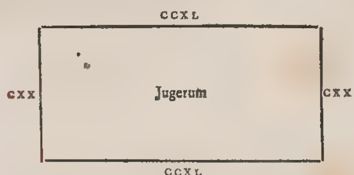
capacitate, longitudine, latitudine, altitudine, animoque finitur. Majores itaque noſtri orbem in partes, partes in provincias, provincias in regiones, regiones in loca, loca in territoria, territoria in agros, agros in centurias, centurias in jugera, jugera in climata, climata in actus, actus in perticas, perticas in paſſus, paſſus in gradus, gradus in cubitos, cubitos in pedes, pedes in palmos, palmos in uncias, uncias in digitos diviſerunt. Digitus eſt pars minima agreſtium menſurarum; inde uncia habens digitos tres, palmus autem quatuor digitos habet, pes vero XVI, paſſus pedes V, pertica paſſus duos, id eſt pedes X. habet. Hæc illi. Pertica autem inquit Iſidorus 15. 15. qui & ſuperiora pæne ad verbum excerpſit, a portando dicta, quaſi portica. Omnes autem præcedentes menſuræ in corpore ſunt, ut palmus, pes, paſſus, & reliqua: ſola pertica portatur. eſt enim X pedum, ad inſtar calami in Ezechiele templum menſurantis. Sequitur p. 321. Goeſ. Actus minimus habet in latitudine pedes quatuor, in longitudine CXX. Clima dicitur pars agri quadrata, quæ habet ex omni parte pedes LX; ita,

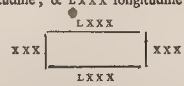
Actus major, qui Quadratus dicitur, habet undique pedes CXX; ita,

Hunc Bætici inquit Iſid. l. c. Arapennem dicunt, ab arando ſcilicet. Actus duplicatus jugerum facit; ab eo quod eſt junctum, jugeri nomen accepit. jugerum autem conſtat longitudine pedum ducentorum XL, latitudine CXX; ita,

Actum provinciæ Bæticæ ruſtici Agnam vocant; Porcam iidem Bætici XXX pedum latitudine; & LXXX longitudine definiunt; ita,

Sed Porca eſt quod in arando exſtat; lyra, quod defoſſum eſt. Galli Candetum appellant in areis urbanis ſpatium centum pedum, quaſi centetum; in agreſtibus autem, pedum CL quadratorum juſtum candetum vocant. Porro Stadialis ager habet paſſus CXXV, id eſt pedes DCXXV, cujus menſura octies computata Milliare facit, quod conſtat quinque millibus pedum. Centuria autem ager eſt ducentorum jugerum, qui apud antiquos a centum jugeribus vocabatur. Sed poſtea duplicata eſt, nomenque priſtinum retinuit. In numero enim centuriæ multiplicatæ ſunt, nomen mutare non potuerunt. Hæc ex Anonymo de menſuris & Iſid. Frontinus autem ſic in libro de Limitibus p. 29. Goeſ. Menſura eſt complurium, & inter ſe æqualium intervallorum longitudo finita. Finitur, ut pes per uncias, per pedem decempeda, per decempedam actus, per actum paſſus, per paſſus ſtadium, per ſtadium milliarium, & his ſimilia. & p. p. Minima harum menſurarum pars eſt digitus. ſi quid enim intra digitum metiamur, partibus reſpondemus, ut dimidiam aut tertiam. & p. p. In pede porrecto ſemipedes duo, in pede conſtrato ſemipedes quatuor; in pede quadrato ſemipedes octo. pes habet palmos quatuor, uncias duodecim, digitos ſexdecim. palmus habet digitos quatuor, uncia tres, ſextans, quæ eadem dodrans appellatur, habet palmos tres, uncias novem, digitos duodecim: &c.

MENSURĀLIS, e. Adj. ut, Linea menſuralis, apud Sic. Flac. p. 19. & 23. edit. Goeſii.

MENSURALĬTER, Adv. Hyginus de Limitibus, p. 192. Goeſ. In forma menſuraliter comprehendimus.

MENSURO, āre. poſterioris ætatis pro Metiri. Paſſiv. Vulg. Interpr. Jerem. 31. 37. Veget. de Re Mil. 1. 25.

MENSURĀTIO, ōnis. f. Idem quod Menſio; ut, Menſuratio jugeri. Auct. de Limit. p. 264. Goeſii.

MENSURATOR, ōris. m. Idem ac Menſor. Veget.

MENSURĀBĬLIS, e. Adj. apud Prudent. Apotheoſ. 817.

MĒTIS, ios. [Μῆτις] teſte Heſiodo in Theogonia 358. Nympha quædam una fuit ex filiabus Oceani & Tethyos, ſic dicta a μήδομαι, i.e. Conſulendo.

MĔTISCUS, Turni auriga. De quo Virg. 12. Æn. 469.

> Aurigam Turni media inter lora Metiſcum
> Excutit, &c.

METIUS Carus, Delator inſignis fuit, de quo Plin. 1. Epiſt. 5. ad Voconium, & lib. 7. Ep. 27. ad Suram.

Metius item Curtius, Sabinorum dux contra Romulum, ob raptas Sabinas acriter pugnavit. Liv. 1. 12. Sed Gronov. Mettus legendum contendit.

Metius Fuffetius, dux Albanorum, quod contra fœdus ſocietatis in bello Fidenatium animum ancipitem & infidum geſſerat, juſſus eſt in concione a Tullo Hoſtilio quadrigis diſcerpi. Liv. lib. 1. 23. ſeq. Al. Mettius, al. Mettus ſcribunt. [Ego non dubito, quin Mettus antiquum ſit Prænomen, quod deſcriptores in Metius, nomen gentile, mutarint. V. Præf. noſtr. ad Liv. & Burm. ad Quintil. p. 54. Sigon. de Nom. Ro.

Metius Geminus, Al. Geminius Metius, dux Tuſculanorum, ſingulari certamine a T. Manlio ſuperatus bello Latino. Liv. 8. 7.

METO, āre. V. Metor, āri. in META.

MĔTO, meſſui, meſſum, [θερίζω, ἀμάω] ĕre. Secare ſignificat, ut ait Servius in 4. Georg. 54. & tam de uva & aliis rebus, quam de frugibus dicitur. Plaut. Pœn. 5. 2. 59.

> Ut hortum fodiat, atque ut frumentum metat.

Cæſ. 4. Bell. Gall. 32. Tum diſperſos depoſitis armis, in metendo occupatos ſubito adorti.
Plin. lib. 12. cap. 13. Metitur cardamomum eodem modo & in Arabia.
Arva metere. Propert. lib. 4. 11. 30.
Farra metere. Ovid. 2. Faſt. 519.
Flores purpureos metunt Apes. Virg. 4. Georg. 54.
Lilia ſumma metere virgâ. Ovid. 2. Faſt. 706.
Pabula falce metit. Ovid. 6. Epiſt. 84.
Ut ſementem feceris, ita metes. Proverb. Cic. 2. de Orat. 261.
Fructum metere ut poſſis, ſerere beneficium, eſt liberale officium. Cic. Anteq. iret in exil. 2.
Metere meſſem malorum. Plaut. Trin. 1. 1. 11.

> Neque quicquam hic vile nunc eſt, niſi mores mali;
> Eorum licet jam meſſem metere maximam.

Idem Epid. 5. 2. 53.

> Sed ut eſt acerbum, pro bene factis quum mali meſſem metas.

Mihi iſtic nec ſeritur nec metitur; Plaut. Epid. 2. 2. 80. ſane quam eleganter uſurpavit; i. e. Iſta res nihil ad me pertinet, ut quæ neque meo fiat periculo, neque emolumento. Metaphora notiſſima eſt. Etenim qui ſementem facit, is ſuo impendio, ſuoque periculo facit; qui metit, compendium accipit, & in tuto eſt. Diverſum eſt huic quod eſt apud eundem in Merc. prol. 71.

> Tibi aras, tibi occas, tibi ſeris, tibi eidem metis.

Eraſmus.

Eleganter per metaphoram pro Internecione bellica, &c. Sil. 17. 147.

> Proſtratis opibus regni Phœniſſa metuntur
> Agmina.

V. Idem 13. 218. & 14. 135. V. Cellarius in Ind. Virg. 10. Æn. 513.

> Proximа quæque metit gladio.

Hor. 2. Epiſt. 2. 178.

> — quidve Calabris
> Saltibus adjecti Lucani, ſi metit Orcus
> Grandia cum parvis non exorabilis auro?

Sic Cic. 3. Tuſc. 59.

> Reddenda eſt terræ terra, tum vita omnibus
> Metenda, ut fruges.

Ex quodam poeta.

MESSUS, a, um. [θερισθεὶς] Partic. ut, Herbæ meſſæ falcibus. Virg. 4. Æn. 513.

MESSIO, ōnis. f. [θέρισις] Ipſa metendi actio. Vet. Onomaſt.
In compoſitione ut Mellameſſio, niſi potius ſcribendum Mellimeſſio, vide quæ adſcripſi margini in MEL. H. St.

MESSOR, ōris. m. [θεριστὴς, ἀμητὴρ] Qui metit. Cic. 3. de Orat. 43. Non mihi oratores antiquos, ſed meſſores videris imitari.
Durus meſſor. Ovid. 14. Met. 643.
Feſſi meſſores. Virg. 2. Ecl. 10.
Inducere meſſorem arvis. Virg. 1. Georg. 316.
Meſſor ſcelerum. Plaut. Capt. 3. 5. 3.

> Sator, ſartorque ſcelerum, & meſſor maxime.

MESSŌRIUS, a, um. Adj. [θεριστικὸς] Quod ad meſſorem pertinet. Cic. pro Sext. 82.
Falces meſſoriæ. Ulp. in l. Inſtrumento. D. de inſtructo vel inſtrum. legato. Cic. pro Sext. 82. Gracchus meſſoria ſe corbe contexit.

MESSIS, is. f. [ἀμητὸς] Tempus metendi. Plin. lib. 6. cap. 17. Alia illius cæli facies, alii ſiderum ortus; binæ meſſes in anno, binæ æſtates. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 50. pr. Meſſis proprio nomine dicitur in iis quæ metimur, maxime in frumento; & ab eo eſſe vocabulo declinata. Al. Eſt. Nemo tam ſine oculis, tam ſine mente vivit, ut quid ſit ſementis ac meſſis, quid arborum putatio ac vitium, quo tempore anni, aut quomodo ea fiant, omnino neſciat; Cic. 1. de Orat. 249.
Semente prohibita, aut meſſe amiſſa, fructus annuus interit. Cic. 5. Verr. 125.
Meſſis, [ἄμητος] Seges jam matura. Virg. 4. Georg. 330.

> — atque interfice meſſes.

Amara. Ovid. 3. de Ponto, 1. 24. de Abſinthio.
Frugiferæ. Ovid. 5. Met. 656.
Gravidis onerati meſſibus agri. Ovid. 8. Met. 781.
Larga. Ovid. 4. Faſt. 617.
Nudatæ. Ovid. 3. Faſt. 557.
Opima. Plin. 5. Epiſt. 6. ad Apollinarem.
Satæ. Virg. 8. Ecl. 99.
Peregrina meſſe plenæ carinæ. Lucan. lib. 6. 105.
Triticea. Virg. 1. Georg. 219.
Coquit ſiccas canicula. Perſ. 3. Sat. 5.
Eludit ſeges herbis fallacibus. Tibull. lib. 2. 1. 19.
Inhorruit campis. Virg. 1. Georg. 314.
Percoquere meſſem. Plin. lib. 5. Epiſt. 6. ad Apollinarem, Pingues terrenique colles planiſſimis campis fertilitate non cedunt; opimamque meſſem ſerius tantum, ſed non minus, percoquunt.
Ruperunt horrea. Virg. 1. Georg. 49.
Seruntur meſſes. Virg. 1. Georg. 103.
Surgunt. Virg. 1. Georg. 161.
Teret area meſſes. Martial. lib. 9. 92.
Veſtiti meſſibus agri. Ovid. 4. Faſt. 707.
Meſſibus, ablativus, Tempore meſſis. Plin. lib. 22. cap. 13. Semen colligi meſſibus oportet. De urtica.
Per meſſes. Idem. Plin. lib. 24. cap. 14. Flos mori per meſſes colligitur.
Meſſim, accuſativus, pro Meſſem, apud Plautum in Moſtel. 1. 3. 5.

Meſſis,

Meſſis, per translationem, pro Præda abundante. Cic. in Parad. 6. Qui proſcriptiones locupletum, qui cædes municipiorum, qui illam Sullani temporis meſſem recordetur.
Metere meſſem malorum. In META.

Messia, Dea in circo Romano culta. Tertull. de Spectac. cap. 8. V. Harduin. ad Plin. 18. 2.

Messūta, æ. f. Actus metendi fructus, apud Diomed. Grammat. [Sic in Theſ. Lipſ. pro Meſſura vitioſe excuſum opinor.

Metŏche, es. f. [μετοχὴ] Interſectio. Vitruv. 3. 3.

Metœcus, [μέτοικος] Qui de una civitate in aliam migravit habitandi animo. Latine Advena dici poteſt, vel Inquilinus.

Meton, ŏnis. [Μέτων] Aſtrologus ex his unus, qui Athenienſibus adſcriptus fuit, navigaturis in expeditionem Siciliæ, onus detrectare cupiens, tempeſtatem futuram prædixit. Quumque propterea minime proficeret, ſimulavit inſaniam, atque hoc modo miſſionem impetravit; feliciuſque hoc illi contigit, quam Ulyſſi, cujus ficta inſania a Palamede detecta & accuſata fuit. Auctor Ælianus de Varia hiſtor. 13. 12. & Plutarchus etiam in Vita Alcib. p. ed. Francof. 200. & Niciæ p. 532.

Mĕtōnȳmia, æ. f. [μετωνυμία] Latine Tranſnominatio, vel Denominatio: ut Bacchus pro Vino. Similiter quum dicimus Pigrum frigus. Cic. in Orat. 93. Hanc hypallagen rhetores, quia quaſi ſummutantur verba pro verbis, metonymiam Grammatici vocant, quod nomina transferuntur. Feſtus, Metonymia eſt tropus, quum ab eo quod continet, ſignificatur id quod continetur; aut ſuperior inferiore, aut inferior ſuperiore. Quod continet, id quod continetur; ut Ennius quum ait,

> Africa terribili tremit horrida terra tumultu.

Ab eo quod continetur, id quod continet; ut quum dicitur. Epota amphora vini. A ſuperiore inferior; ut Ennius,

> Cum magno ſtrepitu Volcanum ventus vegebat.

Ab inferiore ſuperior; ut, Perſuaſit animo vinum, deus qui multo eſt maximus. [Poſterior verſus forſan ita legendus,

> Perſuaſiſti animo, vinum: qui maximu' multo
> Es Deus.

Aliter Scaliger, q. V.

Metŏpa, æ. f. [μετόπη] Architecturæ vocabulum. V. Vitruv. 4. 3. Bald. Lex. Vitruv. & Henr. Steph. Theſ. Gr.

Mĕtōpion, [μετώπιον] Arbor eſt in Africa Æthiopiæ ſubjecta naſcens, ex qua Ammoniaci lacryma in ſubjectas arenas deſtillat. Plin. lib. 12. cap. 28. Dioſcoridi vero Metopion, Ferula eſt in Syria naſcens, ex qua galbanum deſtillat.
Eſt & Metopion, Olei genus ex amaris amygdalis confectum, teſte Plin. lib. 15. cap. 7.

Mĕtōposcŏpus, i. m. [μετωποσκόπος] Qui frontem conſiderat, id eſt divinat ex facie hominis; quique privatim ex inſpectione frontis, quid cuique eventurum ſit, prædicit. μέτωπον frons, σκόπος inſpector. Plin. lib. 35. cap. 10. Suet. Tit. cap. 2.

Metor, ari. V. META.

Metra, Eriſichthonis cujuſdam Theſſali filia, meretrix liberali forma, ad quam qui commeabant adoleſcentes, corporis copiam non aſſequebantur, niſi equos, boves ampliſſimaque deferrent munera; quia nondum id temporis repertus fuerat gemmarum uſus. Porro Theſſali per jocum dicebant Metram Eriſichthonis verti in ea omnia quæ illi ab amatoribus donabantur: unde fluxit proverbium, Mutabilior Metra Eriſichthonis.

Mĕtrēta, æ. m. [μετρητὴς] Genus vaſis quod conficitur ex duobus battis. Budæus, Metreta eſt congiorum decem, ut auctor eſt Dioſcorides. Decem autem congii ſexaginta ſextarios valent, id eſt amphoram & quadrantem. Columel. lib. 12. cap. 22. Martial. 5. 16.

> Plurimus Hiſpanas mittet mihi nauta metretas.

Adde Juven. 3. Sat. 246. & Caton. R. R. cap. 100. Oleum ſi in metretam novam inditurus eris. [Sed non dubito quin Novum legendum ſit, & apud Martial. Hiſpanos. Eſt enim nomen Græcum omnino, & g maſc.

Mētrŏcōmia, [μητροκωμία] eodem modo dici videtur quo Metropolis, in titulo, Non licere habitatoribus metrocomiæ loca ſua ad extraneum transferre, lib. 11. C. Item in l. ultima. De exact. tribut. lib. 10. Budæus. Significat autem Vicum, ex quo alii vici, velut coloniæ, exſtiterunt.

Mētrŏdōrus, [Μητρόδωρος] Lampſacenus, Epicuri diſcipulus, fidiſſimuſque amicus, Strabone, Diogeneque teſtibus.
Metrodorus item Athenienſis, Carneadis auditor, ut Cicero teſtatur; pictor & philoſophus fuit. Plin. 35. 11. Cic. de Orat. lib. 1. 45. Erat (inquit) etiam Metrodorus, qui cum illis una illum ipſum Carneadem diligentius audierat.
Metrodorus præterea Scepſius, qui e philoſophica vita in civilem mutatus eſt, magna ex parte in ſuis ſcriptis oratorie loquitur; & novo quodam dicendi genere uſus eſt, quo multis admirationi fuit. Propter nominis famam, quanquam pauper erat, clarum tamen conjugium apud Carthaginienſes adſecutus eſt: atque uti Carthaginienſis vivebat. Quumque amicitiam Mithridatis regis ſibi conciliaſſet, ad illum cum uxore diſceſſit, & honore maximo affectus eſt. Hæc Strabo lib. 13. Hujus etiam meminit Cicero, memoriamque commendat 1. Tuſc. 59. Non quæro (inquit) quanta memoria Simonides fuiſſe dicatur, quanta Theodectes, quanta is qui a Pyrrho legatus ad Senatum eſt miſſus Cyneas, quanta nuper Carneades, puanta qui modo fuit Scepſius Metrodorus, quanta noſter Hortenſius.

Mētrŏpŏlis, [μητρόπολις] quaſi Mater civitas dicitur. Budæus, Metropolis dicitur urbs ea, qua coloniæ deductæ ſunt, quales multæ Athenis, & ab urbe Roma; ſic enim ſe habet metropolis ad coloniam, ut mater ad filiam.
Inferiori ævo Metropolis dici cœpit quævis Primariæ alicujus provinciæ civitas. Hinc

Metropolitānus, a, um. Adj. Sic dicimus Eccleſia metropolitana. Sed & Metropolitanus, i. m. ſæpe eſt pro Metropolita.

Metropolīta, vel **Metropolītes**, æ. m. [μητροπολίτης] Metropolitanæ civitatis Pontifex, qui & Archiepiſcopus.

Metrum, i. n. [μέτρον] Menſura Latine dicitur. Græcis μέτρον.
Metra, dicuntur Verſus a Latinis, quoniam menſurantur. Columel. lib. 3. cap. 10. Exceptis quæ retulimus metris Virgilii.
Servire metro coguntur. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Quam late extendatur vis hujus vocabuli apud Græcos, ut non ſolum menſuram, ſed etiam unum pedem, duos pedes, plures etiam, item totum ſtichum complectatur, vide aureolum fragmentum Longini quod ſcripſit pro aditu ad Hephæſtionem.

Metrĭcus, a, um. Adj. [μετρικὸς] Plin. lib. 11. cap. 37. Arteriarum pulſus, in modulos certos, legeſque metricas per ætates ſtabilis, aut citatus, aut tardus.

Metrica, æ. vel **Metrice**, es. f. [μετρικὴ] Canonices pars, apud Gell. 16. 18.

Metula, V. META.

Mĕtuo, [δέδω] ĕre. a quodam motu animi dicitur, ut inquit Varro L. L. 5. 6. Et proprie ſervorum eſt. Ita Donat. in Andr. 3. 2. 16. Veretur liber, Metuit ſervus. V. Cicer. pro Quintio ſtatim a principio. Significat autem Timere & formidare, ac vereri. Cic. de Seneƈt. 37.
Magis metuo. V. MAGIS.
Male metuo. V. MALUS.
Metuit loqui. Ovid. 1. Met. 745.
Metuit tangi. Hor. 3. Carm. 11. 10.
Metuo crimen. i. e. Ne detur crimini. Cic. 7. Verr. 78.
Metuo illum. Plaut. Amphit. prol. 31.

> Contagione mei patris metuo malum.

Ter. Eun. 3. 1. 43. Metuebant omnes jam me.
Metuo illum ne. Ter. Eun. 3. 5. 61.

> — metuo fratrem,
> Ne intus ſit: porro autem patrem, ne rure redierit jam.

Metuo neminem de. Plaut. Merc. 3. 1. 22.

> De lanificio neminem metuo, una ætate quæ ſit.

Metuo tibi, Ne quid mali ſcilicet tibi accidat. Plaut. Amphit. 5. 1. 61.
Metuo meo amori moram, Ne remoretur matrimonium meum. Plaut. Pœn. 3. 1. 6.

> — amicos fugitavi ſenes:
> Sciebam ætate tardiores, metui meo amori moram.

Metuo illum mihi ne. Plaut. Aſin. 1. 1. 98.
Metuo a vel ab. Cic. 9. Att. 7. Sed quum eadem metuam ab hac parte, &c. Idem 5. Fam. 6.
Quid a nobis metuis? Plaut. Capt. 2. 1. 11.
Hei metui a Chryſide. Ter. And. 1. 1. 79.
Ab Annibale metuens. Liv. 23. 36. pr.
Metuo abs te de verbis tuis. Plaut. Men. 1. 2. 41.
Metui ab. Ovid. 13. Met. 114. Non cur metuaris ab hoſte.
Metuo Reip. malum ab eo. Cic. 1. Att. 8.
Metuo de vita. Cic. 10. Att. 4.
Haud metuo. Ter. Eun. 4. 6. 20.
Metuo ne. Plaut. Pſeud. 4. 1. 8.

> Hem! te hercle ego circumſpectabam: nimis metuebam male ne abiſſes.

Idem Aſin. 3. 3. 153. Ne uxor reſciſcat, metuit.
Metuo ne non. Plaut. Caſ. 3. 3. 12. Metuo ne non ſit ſurda. Ter. Heaut. 5. 3. 14.

> Quid? metuis ne non, quum velis, convincas illum eſſe tuum?

Cic. pro Milon. 58. Cur igitur hos manumiſit? metuebat ſcilicet ne indicaretur? ne dolorem perferre non poſſent?
Metuit, nequando &c. Ter. Eun. 3. 1. 59.
Metuebam propter vos, ne. Plaut. Rud. 4. 4. 2.

> Metuo propter vos, ne uxor mea me extrudat ædibus.

Metuo quid agam, vel quid ſit. Ter. Heaut. 4. 3. 42.
Metuo quin. Plaut. Amphit. 5. 1. 54.
Metuo quot. Plaut. Truc. 4. 3. 35.
Metuo ut. Ter. Hec. 2. 2. 15.
Metuo ut ne. Plaut. Bacch. 4. 5. 2.

> Metuoque ut hodie ne poſſim emolirier.

In al. Ne abeſt. Cic. Metuo ut ne pereat.
Metuo, i. e. Caveo. Virg. 1. Georg. 246.

> Arctos oceani metuentes æquore tingi.

Sic Hor. 2. Carm. 2. 7.

> Illum aget penna metuente ſolvi
> Fama ſuperſtes.

V. Lambin. ad loc.
Pro Dubito videtur uſurpaſſe Plaut. Amph. 5. 1. 53.

Metuens, entis. Partic. Ter. And. 3. 4. 6.

> Idque adeo metuens, vos celavi quod nunc dicam.

Cladem metuens. Ovid. 5. Met. 359.
Fortunam. Ovid. 3. de Pont. 6. 49.
Superos metuens. Stat. 3. Silv. 3. 79.
Inopi metuens formica ſeneƈtæ. Virg. 1. Georg. 186.
Item nomen ex participio: ut, Metuens legum, Metuens judiciorum. Cic. Poſt red. in Senat. 4. Conſules modeſti, legumque metuentes impediebantur lege, non ea quæ de me, ſed ea quæ de ipſis lata erat. Idem pro Domo 70. Homines legum judiciorumque metuentes.
Flagelli metuens. Juven. 5. Sat. 154.
Invalidum, metuenſque pericli. Virg. 5. Æn. 716.
Compar. Ovid. 6. Faſt. 259. de Numa,

> Regis opus placidi, quo non metuentius ullum
> Numinis ingenium terra Sabina tulit.

Idem 19. Epiſt. 83.

> Quid tamen evenit cur ſis metuentior undæ?

Et alibi ſæpe. V. 1. Met. 323. & Heinſ. ad loc.
Hoſpes metuentior. Sil. lib. 8. 503.

Metuendus, a, um. Partic. [φοβερὸς] Cic. de Aruſp. Reſp. 63. Eodem fere tempore, factus in agro Piceno Potentiæ nuntiatur terræ motus horribilis, cum quibuſdam multis metuendiſque rebus.
Antrum metuendum. Propert. lib. 4. 10. 9.
Eques haſta. Hor. 3. Carm. 2. 4.
Pericula. Hor. 2. Epiſt. 1. 136.
Vis. Virg. 4. Georg. 37.

Metūtus, a, um. Partic. paſſivum veteribus uſurpatum, poſterioribus obſoletum. [φοβηθεὶς] Lucret. lib. 5. 1139.

> Nam cupide conculcatur nimis ante metutum.

h. e. Formidatum, quod homines ante metuerunt.

Metus, ûs. m. [φόβος, δέος, δεῖμα] eſt, de inſtanti vel futuro periculo, Mentis trepidatio, inquit Ulp. Cic. 4. Tuſc. 80. Metus, opinio impendentis mali, quod intolerabile eſſe videatur. Et tam active quam paſſive ſumitur; nam Metus hoſtium recte dicitur, & quum timent hoſtes, & quum timentur. Rurſum Cic. 4. Tuſc. 64. Ægritudini finitimus eſt metus: de quo pauca dicenda ſunt. eſt enim metus ut ægritudo præſentis, ſic ille futuri mali; itaque nonnulli ægritudinis partem quandam metum eſſe dicebant, alii autem metum præmoleſtiam appellabant, quod eſt quaſi dux conſequentis moleſtiæ. Quintil. lib. 6. cap. 3.

cap. 3. Metum duplicem intelligi volo, quem patimur, & quem facimus.
Mortalitatis metus. Quintil. in proœm. lib. 6.
Metus exiſtimationis vivorum. Cic. 3. Verr. 93. Hæc eſt iſtius præclara tutela; en cui tuos liberos committas, en memoria mortui ſodalis, en metus vivorum exiſtimationis.
Metus fulminis. Quintil. in proœm. lib. 6.
Metus de. Cic. 3. Att. 8. Me & meorum malorum memoria & metus de fratre in ſcribendo impedit.
Metus ex corpore. Celſ. lib. 4. cap. 24.
Metus in hac re. Celſ. lib. 2. cap. 10.
Frigido metu exſanguis. Senec. Hippol. 10.
Liber. a metu. In LIBER, Adj.
Liber omni metu. V. LIBER, Adj.
Trepidi exſangueſque metu. Stat. 3. Theb. 361.
Vacuus metu. Ovid. 10. Met. 582.
Dubii inter ſpem & metum. Virg. 1. Æn. 222.
Acer metus. Virg. 1. Æn. 366.
Acrior metus omni cura. Valer. 1. Argon. 693.
Adjunctus. In ADJUNGO.
Ambiguus, Tacit. 2. Ann.
Audax metus, & pallens fiducia. Stat. 6. Theb. 264.
Cæcus. In CÆCUS.
Depoſitus. Ovid. 5. Met. 363.
Falſi. Ovid. 1. Triſt. 4. 37.
Feminei. Senec. in Med. 1.
Gelidus. Ovid. 11. Epiſt. 82.
Graves. Senec. in Agam. 4.
Humiles. Valer. 3. Argon. 395.
Inanis. Tacit. 13. Ann.
Ingens. Virg. 6. Æn. 491.
Inſignis pœnarum. Lucret. lib. 3. 1027.
Lymphatus Lucan. lib. 7. 186.
Pavidi. Ovid. 1. Faſt. 16.
Sollicitus. Ovid. 3. de Pont. 2. 12.
Vani Ovid. 16. Epiſt. 342.
Vigiles. Sil. lib. 7. 286.
Abolere metus. Stat. 1. Achil. 135.
Abſtergere animi metum. Cic. 9. Fam. 16.
Aberant pœna, metuſque. Ovid. 1. Met. 91.
Accipere metum. In ACCIPIO.
Acuere metum alicui. Virg. 12. Æn. 850.
Adducere in metum, & Adduci metu, in ADDUCO.
Adducere in metum aliquem. Tacit. 15. Ann. 50.
Adhibere. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Adimere. In ADIMO.
Adjungere. In ADJUNGO.
Afferre metum alicui, & ſpem oſtendere. Cic. 4. Verr. 135.
Afficere metu. In AFFICIO.
Admittere metum. AMITTO.
Amovere. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Amoto metu. Ter. And. 1. 2. 10.
Ardere metu. V. ARDEO.
Auferre. Virg. 12. Æn. 316.
Capere. In CAPIO.
Captus metu ſubito. Stat. 12. Theb. 369.
Commovere; ut, Repens metus commovit me. Senec. Troad. 6.
Commota vehementi metu mens. Lucret. lib. 3. 153.
Compellere in metum. In COMPELLO.
Compreſſa metu murmura. Stat. 1. Theb. 207.
Concipere. In CONCIPIO.
Concitare. In CONCITO.
Concuſſus mentem metu. Virg. 12. Æn. 468.
Conjicere in metum, V. CONJICIO.
Defendere a metu. Cic. pro Lege Manil. 14. Hæc vobis provincia, Quirites, ſi & belli utilitatem, & pacis dignitatem ſuſtinere vultis; non modo a calamitate, ſed etiam a metu calamitatis eſt defendenda.
Dejicere Provinciæ alicui. Cic. 7. Verr. 130.
Demere. Ovid. 2. Met. 866.
Depellere. Cic. poſt red in Sen. 19. Qui primus poſt meum diſceſſum metum bonis, ſpem audacibus, timorem huic ordini, ſervitutem depulit civitati. V. not. Lamb.
Diriguere metu. Ovid. 7. Met. 115.
Diſſolvunt animi magno ſe angore, metuque. Lucret. lib. 3. 916.
Exanimari. Cic. pro Mil. 65. Non poteram in illius mei, patriæque cuſtodis tanta ſuſpicione, non metu exanimari.
Exceſſere metum mea jam bona. Ovid. 6. Met. 197.
Excipere metum. Celſ. lib. 7. cap. 26. §. 5. Siquidem ut diſtentione nervorum periclitatur aliquis, dum veſica ejus agitatur, ſic alter metus excipitur, remotis medicaminibus, ne tantum ſanguinis profluat ut occidat. Lind. legit Metus excipit. i. e. Sequitur.
Excutere metum alicui. Ovid. 14. Epiſt. 43.
Excuſſit ſomnum metus. Ovid. 10. Epiſt. 13.
Excutere metum corde. Ovid. 3. Met. 689.
Exſolverat metus ſuos turba. Lucan. lib. 5. 259.
Facere metum alicui, pro Inferre. Ovid. 5. Triſt. 10. 28.
Facere graves metus. Senec. Agamemn. 4.
Frangi metu vel debilitari. Cic. 1. de Orat. 121.
Habere aliquid metu, i. e. Metuere. Cic. 6. Att.
Habere metum. Cic. 8. Fam. 10. Ego quidem præcipuum metum, quod ad te attinebat, habui, quod ſcirem, &c.
Habet iſta res vanos metus. Ovid. 16. Epiſt. 342.
Incidit animis metus tacitus. V. INCIDO.
Incutere metum. Cic. 8. Fam. 4.
Inferre. V. INFERO.
Ingruit. V. INGRUO.
Injicere alicui. V. INJICIO.
Inſinuavit metus pectora. Lucret. lib. 5. 74.
Intendunt metum. Tacit. 1. Ann. 28.
Intrat metus. Tacit. 1. Ann. 39. Pavidos, & conſcientia vecordes intrat metus.
Lenire. Sil. lib. 3. 131.
Levare alicui. V. LEVIS.
Liberare aliquem metu. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Miſti metus lætitiæ. Ovid. 16. Epiſt. 6.
Objicere metum. Cic. 2. Tuſc. 10.
Offerre metum. In OFFERO.
Oſtendere. In OSTENDO.
Pallens metu. Ovid. 13. Met. 74.
Parcere metu. In PARCO.
Pati metum. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Pellere metum. In PELLO.
Pelle femineos metus. Senec. Med. 1.
Permotus metu. In PERMOVEO.
Ponere aliquid in metu, pro Metuere. Cic. 14. Att. 23. Quid autem abſurdius, hoc metuere, alterum in metu non ponere? Idem lib. 12.
Retenta metu lingua. Ovid. 11. Epiſt. 82.
Sedare metum. Senec. Thyeſt 8.
Semota metu mens. Lucret, lib. 2. 19.
Solari metum alicujus. Virg. 12. Æn. 110.
Solvere metus. Virg 1. Æn. 467.
Sublatus metus. Celſ. lib. 4 cap. 5.
Sum; ut, In metu eſſe, pro Metuere. Ter. Phorm. 1. 2. 7. Cic. 3. Att. 9. Mihi etiam unum de malis in metu eſt fratris miſeri negotium. Idem 2. de Finib. 53. Tum etiam pœnæ timore, qua aut afficiuntur, aut ſemper ſunt in metu, ne afficiantur aliquando.
Tentari metu. Lucret. lib. 3. 313.
Trepidare metu. Sil. lib. 15. 581.
Trepidare metu falſo. Ovid. 1. Triſt. 4. 37.
Trepidare ingenti metu. Virg 6. Æn. 491.
Turbari metu monſtri. Ovid. 15. Met. 517.
Urget mortales inanis metus. Lucret. lib. 3. 995.
Metus, nove & eleganter poſitum. Salluſt. Hiſt. lib. 1. Ad bellum excitabit metus Pompeii victoris: i. e. Quod de Pompeio metueretur. Nonius 2. 554.
Metus, pro Religione: quoniam ut docet Servius, ex timore nata eſt. Virg. 7. Æn. 60.

Laurus erat tecti medio, in penetralibus altis,
Sacra comam, multoſque metu ſervata per annos.

Metus, fem. gen. Ennius,

Ni metus ulla tenet rite in virtute quieſcunt. Nonius 3. 141. Sic Feſtus ex Ennio; Vivam, an moriar, nulla in me eſt metus. V. Idem in Maſculino.

METICULŌSUS, a, um. Adj. [δειλήμων] Timidus. Plaut. Amph. 1. 1. 137. Nullus eſt hoc meticuloſus æque. Adde Moſt. 5. 1. 52.
Valde meticuloſus ψοφοδεής. Formidoloſus Active & Paſſive, ſed raro Active. At contra Meticuloſus ſemper Active, nunquam Paſſive. H. St.

M E U

MEU, V. MEUM.
MĒVĀNIA, [Μηουανία] Umbriæ civitas, ad viam Flaminiam, juxta quam labitur Clitumnus fluvius, cujus aqua pota candidos boves facit; inclyta Propertio alumno. A qua Mevanates populi. Plin. lib. 35. cap. 14. In Italia quoque lateritius murus Aretii & Mevaniæ eſt. Lucan. lib. 1. 468.

— tauriferis ubi ſe Mevania campis

Explicat. Ubi commentator, Mevania eſt pars Tuſciæ, cujus nominis & inſula Hibernis proxima Mevania dicitur. V. CLITUMNUS.
MĒVIUS, [Μηούϊος] peſſimus Poeta, Virgilio & Horatio inimicus. Virg. 3. Ecl. 90.

Qui Bavium non odit, amet tua carmina Mevi. Hor. Epod. 10. 2. Olens Mevius. Al. Mævius per diphthongum ſcribunt.

MĒUM, [μῆον] Herba eſt caule foliiſque aniſo non abſimilis, quæ in Italia nonniſi a medicis ſeritur, & iis admodum paucis. Duo genera ejus deſcribit Plin. lib. 20. cap. 23. Quidam Meu legunt, per duas ſyllabas.
MĔUS, a, um. Pronomen poſſeſſivum, [ἐμὸς] Plaut. Trin 2. 2. 48.

De meo: nam quod tuum eſt, meum eſt: omne meum, eſt autem tuum.

Ter. Heaut. 3. 1. 22.

Meus gnatus? C. ſic eſt. M. venit? C. certe. M. Clinia
Meus venit? C. dixi. M. eamus, duc me ad eum obſecro.

Mea, Mea tu, & hujuſmodi. Ter. Adelph. 3. 1. 2.

Obſecro, mea nutrix, quid nunc fiet. C. quid fiet rogas? recte
Edepol ſpero. S. modo dolores, mea tu, occipiunt primulum.

Idem Eun. 4. 3. 14.

Au obſecro, mea Pythias, quid iſtucnam monſtri fuit? Mea tu, inquit Donatus, blandimentum eſt, ſine quo non progreditur colloquium feminarum, & maxime trepidantium.

Cum mei unius ſalute, civitatis ſalus conjuncta, pro Mea unius. Cic. in Vatin. 8. Quid ergo, homo imperitiſſime ſolidæ laudis ac veræ dignitatis, præſtantius mihi potuit accidere? quid optabilius ad immortalitatem gloriæ atque nominis mei ſempiternam, quam omnes hoc cives meos judicare, civitatis ſalutem cum unius mei ſalute eſſe conjunctam? Sic Budæus. Vetus tamen exemplar legit Mea ſalute.
Meum eſt negare. Plaut. Pſeud. 1. 5. 68. Cic. 5. Att. 13. extr. Et, ſi intelligis quam meum ſit ſcire, & curare quid in Rep. fiat, &c.
Meum non eſt mentiri, quod vulgo dicitur, *Non eſt mea natura*, vel *Conſuetudo*. Ter. Heaut. 4. 2. 38.
Meum eſt, pro Meum eſt inventum, Excogitavi illud. Ter. Eun. 3. 1. 39.

Tuum, obſecro, ne hoc dictum erat? vetus credidi.
T. Audieras? G ſæpe; & fertur in primis. T. meum eſt [Subaudi Dictum.

Mea eſt deſcriptio. i. e. Ego ipſe deſcripſi, non alius. Cic. de Senect. 59. Atqui ego iſta ſum omnia dimenſus, mei ſunt ordines, mea deſcriptio, multæ etiam iſtarum arborum mea manu ſunt ſatæ.
Meus ſum, i. e. Meæ poteſtatis, mei juris. Perſ. 5. Sat 88.

Vindicta poſtquam meus a prætore receſſi. conf. 114.

Mea quidem ſententia, pro, Ut ego ſentio, ut opinor. Ter. Adelph. 1. 1. 40.

Meus carnifex. Ter. And. 4. 1. 27. Donatus; i. e. In me carnifex, qui me torserit; ut alibi, Deo irato meo. h. e. In me irato deo.
Meo pretio emptus, A me facto, a me statuto, inquit Donat. Ter. prol. Hec. 55.
De meo. V. DE præpositionem.
De meo nihil addo. Cic. de Arusp. Resp. 40. Aruspicum verba sunt hæc omnia, nihil addo de meo.
Mea manu litteræ. Cic. 5. Att. 14. Antequam aliquo loco consedero, neque longas a me, neque semper mea manu litteras exspectabis. V. MANUS.
Meus est, eleganter dictum de Inescatis. Plaut. Curc. 3. 61. Meus hic est, hamum vorat. Et Pseud. 2. 2. 6. Meus hic est homo. Ovid. 4. Met. 356.
Vicimus, & meus est, exclamat Nais. [Eodem pertinet & illud Ter. And. 1. 1. 55. Certe captus est: habet. Sed aliter Homo meus, alias dicitur per contemptum. V. Phædr. 5. 7. 32.
Meopte ingenio id reperi. Plaut. Most. 1. 2. 77.
Meapte militia, Meapte causa. Plaut. Truc. 2. 5. 18. Ter. Heaut. 4. 3. 8.
Atque, ita me di ament, ut ego nunc non tam meapte causa
Lætor, quam illius, quam ego scio esse honore quovis dignam.

M E Z

MEZENTIUS, Pater Lausi, deorum contemptor, apud Virg. 7. Æn. 648.
Primus init bellum Tyrrhenis asper ab oris
Contemptor divûm Mezentius, &c. Fuit enim impius in homines, sine deorum respectu, inquit Macrobius.

M I

MI, pro Mihi, [μοὶ] dandi casus, a genitivo Mis. q. V. Virg. 6. Æn. 104.
— & mi genus ab Jove summo. i. e. Mihi. Catull. 49. 1.
Ille mi par esse deo videtur.
Mi vocativus, pro Meus. Ter. Adelph. 2. 4. 5. O mi Æschine, mi germane. Idem Phorm. 2. 1. 24. Mi patrue salve. D. salve. Ubi Donat. Mi, vim blandimenti habet; nam significat Meus. Mi homo. Ter. Phorm. 5. 9. 13. Idem Eun. 1. 2. 15.
Ne crucia te obsecro, anime mi, Phædria. Donat. Feminarum oratio, etsi non blanditur, blanda est.
Mi pro Mei plur. vocativ. Plaut. Cist. 4. 2. 9.
— mi homines,
Mi spectatores facite indicium, si quis &c. Petron. cap. 116. O mi hospites.

M I A

MIACORUS, [μιάκωρ@] Chalcidis oppidum referente Stephano; A quo fit gentile Miacorius.

M I C

MICA, æ. f. [ψίχιον, ψόμισμα] Pulvisculus ille, qui in arena, quasi argentum, fulget. A quo & panis, & omnium rerum frustula, quæ tractantibus nobis aliquam rem, inde emicant, micæ appellantur. Plin. lib. 12. cap. 14. de Ture loquens, Micas concussu elisas mannam vocamus.
Auri micæ. Lucret. lib. 1. 839.
Salis. Martial. lib. 7. 24. Translate. Catull. 84. 4.
Nulla in tam magno est corpore mica salis. h. e. Nihil in tam magno corpore est ridiculum. Sic exponit Quintil. lib. 6. cap. 4. V. not. Burm.
Lucida mica salis. Ovid. 1. Fast. 338.
Turis. Columel. 6. 30. conf. Plin. supra.
Saliens. Hor. 3. Carm. 23. 20. Salientem micam, Salis granum intellige: quod saliat, quum in ignem missum sit. Porphyr.
Micam etiam cœnationem suam appellari voluit Domitianus, propter parvitatem. Martial. 2. 59.
Mica vocor, quid sim cernis, cœnatio parva. V. Heins. ad Petron. cap. 34. p. 135.
MICULA, æ. f. dimin. Arnob. lib. 2. p. 77. Exiguæ miculæ. Idem lib. 7. p. 230.
MICATUS, a, um. In micas redactus. Plin. Valer. 1. 63.
MICIDUS, a, um. Adj. Tenuis, exilis. Innocent. in Agrar. Goes. p. 231. Micidiores, hoc est minores, invenies. Scil. Terminos. [An Macidiores?
MICO, micui, [στίλβω] āre. est Subinde & per intervalla, ut micæ faciunt, resplendere. Virg. 1. Æn. 94.
— crebris micat ignibus æther.
Micare digitis. Lusus genus quoddam, quod adhuc apud Italos durat, ut repente porrectis digitis certantium, uterque numerum divinet. Per translationem dictum, quod talis quædam variatio, dum digitis fortimur, apparet. Hujus Cicero mentionem facit lib. 2. de Divin. 85. Quid enim sors est? idem propemodum, quod micare, quod talos jacere, quod tesseras. M. Varro (apud Non. 4. 303.) Micandum erit cum Græco, utrum ego illius numerum, an ille meum sequatur. Ex Erasmo. V. Casaub. ad Suet. August. cap. 13. Turneb. Advers. 20. 13. Hinc
Qui certissima esset fide, eum antiqui dignum dicebant, quicum in tenebris micaretur. Cic. 3. Off. 77. Hoc non turpe est dubitare philosophos, quod ne rustici quidem dubitent? a quibus natum est id quod jam tritum est vetustate proverbium: quum enim fidem alicujus bonitatemque laudant, dignum esse dicunt, quicum in tenebris mices. Idem 2. de Finib. 52. Cur justitia laudatur? aut unde est hoc contritum vetustate proverbium, quicum in tenebris? Porro, quicum mices in tenebris, ei liberum est, si velit, fallere. Proinde dignus quicum in tenebris mices dicitur, qui sit usque adeo certa fide, ut nec si tuto possit, velit quempiam mendacio fallere. Ex Erasmo.
Micare etiam dicitur de Motu quovis celeri flammas imitante; ut, Corde micante. Ovid. 3. de Arte Am. 722. &, Metu micuere sinus. Idem 1. Epist. 45. V. Heins. ad locum priorem, & Broekhus. ad Tibull. 1. 11. 12.
Animus micat hostis ardore. Liv.
Ardor flammæ micat. Lucret. lib. 5. 1098.
Ardor micat ex oculis. Lucret. lib. 3. 290.
Cor timore micat. Ovid. 3. Fast. 36.
Enses triste micant. Stat. 4. Theb. 154.
Equus auribus. Virg. 3. Georg. 84.
Gemma micat. Virg. 10. Æn. 134.
Gladii. Liv. 6. 12. Adde 2. 30. extr.
Ignis oculis. Virg. 12. Æn. 134.
Linguis ore trisulcis. Virg. 3. Georg. 439. de angui.
Nubila micuerunt celeri flamma. Ovid. 1. Trist. 2. 45.
Oculi micant igne. Ovid. 3. Met. 33.
Sinus metu. Ovid. 1. Epist. 45.
Sidera. Ovid. 7. Met. 217.
Sidus Julium. Hor. 1. Carm. 12. 46.
Venæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 24. Jam vero venæ & arteriæ micare non desinunt quasi quodam igneo motu.
MICANS, antis. Partic. ut, Aurum micans. Ovid. 2. Met. 2.
Æra micantia. Virg. 2. Æn. 734.
Cor micans. Ovid. 6. Fast. 338.
Crura. Ovid. 9. Met. 37.
Labellum. Catull. 59. 220. al. Semihians.
Membra. Claud. de Nupt. Honor. 283.
Sidera. Catull. 62. 206.
MICATIO, ōnis. f. Actus ille fortitionis, de quo in MICO.
MICĀTUS, ûs. m. Mart. Capella 4. p. 95. & Saxo Grammat. 1. 18.
MICCA, [Μίκκα] Filia fuit Aristodemi Eliensium tyranni, quæ moribunda Megisthenem rogavit, ne se post mortem turpiter nudatam jacere pateretur. Meminit Plutarch. lib. de Claris mulier. cap. 15.
MICCŎTRŎGUS, quasi Paucirodus a μικκὸς, pro μικρὸς & τρώγειν. Epithet. Parasiti, apud Plaut. Stich. 1. 3. 89. Pareus vero habet Micotrogus.
MICEO, ēre. de hirco, Auct. Philomelæ 58. si fides Schotto, quem vide Hum. Observat. 2. 52.
MICHĂLE, V. MYCALE.
MICIDUS, V. MICA.
MICIO, V. MITIS.
MĬCIPSA, æ. m. [Μικίψας] Numidarum rex, Massinissæ regis filius, qui Jugurtham Manastabalis fratris filium, una cum Adherbale & Hyempsale filiis, regni participem reliquit. De quo Sallust. de Bello Jugurth. cap. 5. seqq. & Flor. 3. 1. 3.
MICO, V. MICA.
MICON, ōnis. m. Nom. propr. Micones duos Plin. memorat, Atheniensem & Syracusanum. [Puto Miccon, Μίκκων scribendum.
MĬCRŎCOSMUS, [μικρόκοσμ@] Latine Parvus mundus, Homo dicitur. Isidor. 3. 22.
MĬCRŎLŎGIA, [μικρολογία] a Græcis appellatur Anxia cura circa minutula, & sedulitas quovis modo rem augendi. Is quoque, qui rem vilem magni facit, & tenuissimum lucellum undecunque aucupatur, Micrologus appellatur.
MICROPSȲCHOS, [μικρόψυχ@] Pusillanimus dicitur, & timidus. Plin. lib. 22. cap. 24. Invenio apud auctores hunc potum bibendum alliosis; item animi humilis ac præparci, quos illi dixere micropsychos
MICROSPHÆRUM, i. n. [μικρόσφαιρον] Genus nardi. Plin 12. 12.
MICROSPHYCTI, [μικρόσφυκτοι] Græcis medicis dicuntur, quibus pusilli sunt venarum pulsus, longitudine, altitudine ac latitudine minima, uti ab Galeno proditum est, surrecta arteria. V. & Cæl. Rhod. lib. 3. cap. 15. [Parvi pulsus mentio crebra apud Cæl. Aurelianum.
MICTYRIS, Paupercula pulmentaria. Lucil. lib. 20 Pulmentaria ut intubus, aut aliqua id genus herba, & jus mænarum, bene habet se, mictyris hæc est Mers. Nonius, 2. 532. Junius medicus Mictylis emendat. Mercer. Mictiris exhibet.
MICTURIO, ire. V. MEIO.
MICULA, V. MICA.

M I D

MĪDAS, [Μίδας] Gordiæ bubulci filius, & rex Phrygum, qui cunctorum pæne regum opes pecuniæ abundantia antecessit. De quo Herodot. & Justin. lib. 11. multa scripserunt.
Auriculas asini Midas habet, proverbium quod refertur a Diogeniano, natum a fabula notissima Midæ regis Phrygiæ: cui Phœbus, quod stolide Pana canentem sibi prætulisset, asininas affixit auriculas. Quas quum diu mitra occuluisset, tandem a tonsore animadversum est, ac prolatum in vulgus, ut refert Ovid. 11. Met. 174. Porro adagium recte dicetur in stolidos, & crassis auribus, pinguique judicio homines. Alii narrant, quum aliquando præteriret asinos hujus dei, atque eos affecisset injuria, iratum Bacchum Midæ auriculas asininas addidisse. Sunt qui dicant huic aures natura prælongas fuisse, & asininarum instar prominentes, atque hinc fabulæ jocum ortum esse. Quanquam pluribus placet, hac allegoria significatum, Midam, utpote tyrannum, Corycios ac subauscultatores dimittere solitum, per quos quæcunque per omnem regionem vel fierent, vel dicerentur, cognosceret, nimirum illis utens aurium vice. Proinde quum vulgus admiraretur, ab illo resciri etiam ea, quæ clam ac procul fierent, occasionem fabulæ dederunt, ut Midas diceretur auriculas asini habere. Vel quod nullum aliud animal acrius audiat quam asinus, excepto mure: vel quod aures habeat omnium longissimas. Pers. 1. Sat. 121.
Auriculas asini, quis non habet? Ferunt nonnulli primum a poeta scriptum fuisse:
Auriculas asini Mida rex habet. Deinde metu Cæsaris scripturam mutasse, Quis non habet. Erasmus.
Mida etiam dicitur, Claud. 2. Cons Stilich. 230.
Ditabat rutilo quicquid Mida tangeret auro.
MIDAS, [μίδας] Vermiculus in fabis nascens, ut ait Theophrast. lib. 4. de plantarum causis.
MIDĪA, sive MIDĒA, [Μίδεα Stephan.] Oppidum fuit in agro Argivo, ita dictum a Midia Aloëi filia, quum antea Persepolis appellaretur. Meminit oppidi hujus Homer. lib. 2. Iliad.

M I E

MIEZA, [Μίεζα] Oppidum Macedoniæ, quod olim Strymonium vocabant, a Mieza Beretis Macedonis filia cognominatum. Plin. lib. 31. cap. 2. Nam Miezæ in Macedonia, etiam pendentes in ipsis cameris: at in Corintho quum decidere, &c.

M I G

MIGDILYBS, h. e. Mixtus Libys. Plaut. Pœn. 5. 2. 73.
Qui huc advenisti nos captatum migdilybs. Significat Hominem mixti

mixti generis & bilinguem, i. e. δίγλωττον & μιγάδα, quales erant Carthaginienſes. Virg. 1. Æn. 665.

Quippe domum timet ambiguam, Tyrioſque bilingues. Nam Carthaginienſes & lingua Tyriorum & Afrorum utebantur. Duplici autem lingua qui utuntur, infideles & veteratores improbique habentur. Itaque Hanonem ut bilinguem dicit eſſe biſulca lingua, quaſi proſerpentem beſtiam. Omnes codices habent Magdalia: verum ſic reſtituit Turnebus, idque optima ratione. V. Plaut. Pœn. 5. 2. 73.

MĬGRO, [ἀποικία, ἀποικίζω] āre. eſt Domicilium mutare, & alio ſe ad habitandum conferre, relicta priore habitatione: ut ait Valla lib. 5.
Migrare domo. Cic. 4. Verr. 89.
Ex urbe. Ter. Hec. 4. 2. 13.
Hinc. Plaut. Epid. 3. 2. 7.
De vel ex vita, Mori. Cic. in Somn. Scip. 1. Antequam ex hac vita migro, conſpicio in meo regno, & his tectis P. Cornelium Scipionem. Idem 1. de Fin. 62. Non dubitat (ſi ita melius ſit) migrare de vita.
In cælum. Plaut. Amph. 5. 2. 13.
In locum. Lucret. lib. 2. 774.
E fano foras. Plaut. Curc. 2. 1. 1.
Migratum eſt Romam. Liv. 1.
Anima migrat in varias figuras. Ovid. 15. Met. 172.
Dicta migrare ut poſſint, quo volo. i.e. Pervenire. Plaut. Pſeud. 1. 5. 55.
Migrat officium a me. Plaut. Trinum. 3. 2. 13.
Omnia migrant, Mutantur, Tranſeunt. Lucret. lib. 5. 828.
Voluptas migravit ab aure ad oculos. Hor. 2 Epiſt. 1. 187.
Migrant in mucronem cornua, Deſinunt. Plin lib. 11. cap. 37.
Fluvius migrat adverſo meatu. Claud. 4. Conſ. Hon. 482.
Active pro Mutare. Cic. 3. de Legib. 11. Quod quis earum rerum migraſſet, noxiæ pœna par eſto. i. e. Si quis quid eorum violarit, tranſilierit, contraque fecerit. Simile eſt illud 1. de Divin. 8. Credo, ne communia jura migrare videatur. Alii legunt, Communi jure. Et rurſus 1. Off. 31. Ut reddere depoſitum, promiſſum facere, quæque pertinent ad veritatem & ad fidem, ea migrare interdum & non ſervare ſit juſtum. Rurſus 3. de Fin. 67. Quoniamque ea natura eſſet hominis, ut cum genere humano quaſi civile jus intercederet; qui id conſervaret, eum juſtum; qui migraret, injuſtum fore. Gell. 2. 29. Caſſita nidum migravit. Hinc
Paſſive. Sil. 7. 431.
— migrantur Rhœteia regna. Et Liv. 10. 34. Relicta quæ migratu difficilia eſſent.

MIGRANS, antis. Partic. Virg. 4 Æn. 401.
Migrantes cernas, totaque ex urbe ruentes.

MIGRĀTIO, ōnis. f. [ἀποίκησις] Cic. 1. Tuſc. 27. Mortem non interitum eſſe omnia tollentem atque delentem, ſed quandam quaſi migrationem, commutationemque vitæ. Liv. 5 53. Nunc hæc migratio nobis miſera ac turpis, Gallis glorioſa eſt.
Migrationem pro Metaphora eleganter dixit Cic. 16. Fam. 17. Cui verbo (Fideliter ſcilicet) domicilium eſt proprium in officio, migrationes in alienum multæ.

M I H

MĬHI, [ἐμοὶ, per aphæreſ. μοὶ] Dativus eſt primæ perſonæ ab Ego pronomine.
Mihi, Ad meam utilitatem, aut damnum. Ter. Heaut. 3. 1. 102.
Hic mihi quanto nunc plus ſapit, quam egomet mihi? Idem Adelph. 1. 2. 36.
Is meus eſt factus, ſi quid peccat, Demea,
Mihi peccat, ego illi maximam partem feram.
Mihi, Quantum ad judicium meum pertinet, interprete Donato. Ter. Adelph. 5. 6. 5.
Nam is mihi eſt profecto ſervus ſpectatus ſatis,
Cui dominus curæ eſt.
Mihi, A me. Ter. Eun. 3. 5. 2.
Jamne erumpere hoc licet mihi gaudium? Donatus. [Sed rectius Jam ne licet mihi? conſtruas.
Mihi, Circa me. Ter. Andr. 1. 1. 85. Quid ſi ipſe amaſſet? quid hic mihi faciet, patri? Donatus. [Malim Erga me. Et forſan ſic reliquit magiſter.
Mihi & Tibi, aliquando ita ponuntur in oratione, ut neque ad me, neque ad te, neque ad aliquem referantur, ſed tantum feſtivitatis gratia. Cic. in Piſon. 2. Is mihi etiam gloriabitur ſe omnes magiſtratus ſine repulſa aſſecutum. Idem, Ecce tibi Pompeius. Et 1. Philip. 25. Quas tu mihi interceſſiones, inquit, quas religiones nominas? Idem 4. Verr. 82. Tu mihi ita defendas. Sic aliis locis multis. Ter. Phorm. 5.8.21.
Qui mihi, ubi ad uxores ventum eſt, tum fiunt ſenes. Adde Cic. 1. de Orat. 174. & 3. Verr. 82 & 2. de Orat. 85. & 2. Catil. 4. Ita Liv. in procem. Ad illa mihi quiſque attendat animum. Ita & Tibi pariter. V. Drakenb. ad Sil. 1. 46.
Mihi crede, affirmantis particula, idem quod Certe ſignificans. Cic. in Piſon. 60. Inania ſunt iſta, mihi crede, delectamenta pæne puerorum. Ibid. 56. Fertur ille vir (mihi crede) gloria; flagrat, ardet cupiditate juſti & magni triumphi. [Obſerva etiam Crede mihi rarius in ſoluta oratione uſurpaſſe veteres, quia principium eſt Hexametri vel Pentametri verſus; ne Hemiſtichium effunderent. Unde fere apud ſolos poëtas occurrit.
Mi pro Mihi, V. ſupra ſ. l.

MIHIMETIPSI, [ἐμαυτῷ] Cic. pro Quint. 8. Brevitas poſtulatur quæ mihimetipſi amiciſſima eſt.

MIHIPTE, pro Mihiipſi poſuit Cato, Feſto teſte. V. MEUS.

M I L

MILĀGO, ĭnis. f. Piſcis qui evolat ſuper aquam. Iſidor. 12.6. An Milvago?

MĪLĂNION, [Μειλανίων] Adoleſcens fuit, qui Atalantam puellam Arcadiæ venatricem amavit. Sunt qui eundem & Meleagrum dictum fuiſſe putent. Propert. lib. 1. 1. 9.
Milanion nullos fugiendo, Tulle, labores,
Sævitiam duræ contudit Iaſidos. Ovid. 3. de Arte Am. 775.
Milanion humeris Atalantes crura ferebat, &c. Quædam exemplaria legunt Melanion, inter quæ & Aldinum, Alia mendoſe Minalion.

MĬLAX, [μίλαξ] a Galeno appellatur frutex hederæ ſimilis, quem Smilacem vocat Dioſcorides. V. infra in dictione SMILAX.

MILBON, i. n. Herbæ nomen apud Apul. de Herb. cap. 8.

MĪLĔS, ĭtis. c. [στρατιώτης] Qui militiam exercet. Miles autem appellatur, a militia, [an Moleſtia?] id eſt duritia, quam pro nobis ſuſtinent: Aut a multitudine: Aut a malo quod arcere milites ſolent, aut a numero mille hominum. Auctor Ulpian. l. 1. Militibus. §. 1. D. de militari teſtam. Feſtus, Militem Ælius a mollitia per antiphraſin dictum putat: eo quod nihil molle, ſed potius aſperum quid gerat. ubi Dacer. V. Cic. pro Lege Manil. 28. Qui extrema pueritia miles fuit ſummi imperatoris. Idem pro Corn. Balb. 47. C. Marius P. Africani diſcipulus ac miles. Et pro Cluent. 128. Miles, qui locum non tenuit, qui hoſtium impetum, vimque pertimuit.
Miles, a Mille. Is qui in Orationem pro Milone ſcripſit, a Plantino excuſus, idem qui & in Horatium. Unde contendit ſcribendum per unicum l. H. St. Quem hic Scholiaſten Milonianæ intelligi velit, inquirant quibus Plantiniani codicis copia eſt. Nam quem Viri docti Aſconio ſubjecerunt, is a principio hujus orationis deficit.
Opponitur Pagano. Plin. 10. Epiſt. 17. Et milites & pagani, a quibus juſtitia ejus & humanitas penitus inſpecta eſt, certatim ei qua privatim qua publice teſtimonium perhibuerunt.
Militem Cæſar emphatice pro Pedite dixit, 2. Bell. Civil. 40. & 42. & 3. 76. & alibi.
In militem, ut in capita, in naves & ſimilia. V. IN præpoſitionem.
Incurſio militum in agros hoſtium. V. INCURRO.
Incurſus militum. V. INCURRO.
Inſtructio militum. V. INSTRUO.
Levis armaturæ milites. In LEVIS.
Acrior. Hor. 3. Carm. 5. 26.
Ærarii. In æs, æris.
Argentati. In ARGENTUM.
Armatus. Virg. 2. Æn. 20.
Aurati. In AURUM.
Cauſarii. In CAUSA.
Dirus. Senec. Herc. OEth. 17.
Ferox. Hor. 1. Carm. 6. 4.
Impius. Virg. 1. Ecl. 71.
Incruentus. V. INCRUENTUS.
Infandus. Lucan. lib. 7. 762.
Infeſtus. Seneca. Herc. fur. 8.
Innumerus. Ovid. 16. Epiſt. 366.
Inordinati & incompoſiti. V. INORDINATUS.
Invalidi. V. INVALIDUS.
Juſtus. In JUSTUS.
Legionarii. In LEGIO.
Manipļaris. Ovid. 3. Faſt. 119.
Pertica ſuſpenſos portabat longa maniplos,
Unde maniplaris nomina miles habet. V. MANIPULUS.
Mercenarii. Liv. 24.
Pharetratus. Sil. lib. 7. 636.
Præſtantior. Ovid. 11. Met. 525.
Rapido milite perfractæ portæ. Sil. lib. 13. 255.
Statarius. V. Statarius, in STO.
Subitus. Tacit. 4. Hiſt. 76. 2. i. e. Subito collectus.
Vagus. Sil. lib. 4. 828.
Avocare milites a ſignis, a bello. In AVOCO.
Cogere. In COGO.
Colligere. In COLLIGO.
Decurrunt milites. Senec. Miles in media pace decurrit ſine ullo hoſte, vallum jacit, & ſupervacuo labore laſſatur, ut ſufficere neceſſario poſſit. V. DECURRO.
Deducere ex aliquo loco. In DEDUCO.
Militum delectum habere, Recenſere milites. H. St. V. DELECTUS.
Dirutus ære. In æs, æris.
Excitatur claſſico miles truci. Hor. Epod. 2. 5.
Fieri militem. Cic. 7. Philip. 24. Qui vicinos ſuos non cohortatus eſt ſolum ut milites fierent, ſed etiam facultatibus ſuis ſublevavit.
Incitare milites in aliquem. V. INCITO.
Legere milites. In LEGO, ĕre.
Obſedit milite campos. Virg. 3. Æn. 400.
Ordinare. In ORDINO.
Milites, pro Apparitoribus judicum & magiſtratuum. Ulpianus in l. in eadem. D. Ex quibus cauſis majores. In eadem cauſa ſunt, & qui a militibus ſtatoribuſque, vel a municipalibus miniſteriis adſervantur; ſi probentur rei ſuæ ſupereſſe non potuiſſe. Hinc Manus militaris. Idem in l. Qui reſtituere. D. de Rei vendicatione, Qui reſtituere juſſus, judici non paret, contendens non poſſe reſtituere; ſi quidem habet rem, manu militari officio judicis ab eo poſſeſſio transfertur.
Miles in feminino genere. Ovid. 11. Epiſt. 48.
Et rudis ad partus, & nova miles eram.

MILĬTIA, æ. f. [στρατεία] quandoque Bellum, & quandoque Rem militarem ſignificat, Cic. 3. Off. 97. Sed inſimulant eum tragœdiæ, ſimulatione inſaniæ militiam ſubterfugere voluiſſe. De Ulyſſe.
Acer militiæ. Tacit. 2. Hiſt. 5.
Decora. Liv. 2. 23.
Facta ſplendida. Ovid. 13. Epiſt. 118.
Gnarus. Tacit. 12. Ann. 45.
Impiger. Tacit. 3. Ann. 48.
Labor. Ovid. 1. Faſt. 302.
Maturus. Liv. 42.
Piger, & malus. Hor. 2. Epiſt. 1. 124.
Rudimenta. Stat. 5. Silv. 2. 8.
Gravis militia. Hor. 1. Carm. 18. 5.
Imaginaria. Suet. in Claud. Cæſ. cap. 25. Equeſtres militias ita ordinavit, ut poſt cohortem, alam; poſt alam, tribunatum legionis daret; ſtipendiaque inſtituit, & imaginariæ militiæ genus, quod vocatur ſuper numerum; quo abſentes, & titulo tenus fungerentur. Budæus.
Impigra militia. V. IMPIGER.
Intenta. Tacit. 12. Ann. 39.
Longa militia feſſum latus. Hor. 2. Carm. 7. 18.

Pia. Ovid. 7. Met. 482.
Colere militiam. Ovid. 2. Fast. 508.
Detrectare. Ovid. 13. Met. 37.
Dare nomen militiæ, est Ad delectum se exhibere. Cic. 7. Philip. 12. Milites cum gladiis sequuntur, Consuli præsidio sunt, specie Consuli, re & veritate nobis; omnes sine ulla recusatione, summo etiam cum studio nomina dant.
Exercere munera togatæ militiæ. Lucan. ad Pison. 27.
Ferre sævam militiam. Hor. 1. Epist. 18. 55.
Proficisci in militiæ disciplinam. Cic. pro Lege Manil. 8. Ad patris exercitum, atque in militiæ disciplinam profectus est.
Sequi præmia militiæ pulverulenta. Ovid. 1. Amor. 15. 4.
Solvebatur militia. Tacit. 1. Ann. 44.
Sustinere militiam belli. V. Militia belli, in BELLUM.
Tolerare militiam, & grave Martis opus. Virg. 8. Æn. 516.
Tueri signa militiæ. Ovid. 1. Amor. 11. 12.
Vacare militia. Quintil. lib. 9. cap. 2. Alio bello petierat, ut militia vacaret.
Militiæ, genitivus adverbii vice positus, ut Domi. Cic. 3. de Orat. 134. Iidemque & in Senatu, & apud populum, & in causis amicorum, & domi, & militiæ consilium suum fidemque præstabant. Idem 5. Tusc. 55. Quorum virtus fuerat domi militiæque cognita.
Militia, Exercitium. Plaut. Perf. 2. 2. 50.
— at confidentia
Illa militia militatur magis, quam pondere.
Militia, itidem ut Miles, de Ministerio, de Apparitoribus & Accensis magistratuum. V. Plin. 10. 33. Gothofr. ad Cod. Th. l. 12. t. 1. de Decurionibus l. 63. p. 413.
Militia urbana, est Eorum qui in foro versantur. Cic. pro Muren. 28. Servius hic nobiscum hanc urbanam militiam respondendi, scribendi, cavendi, plenam sollicitudinis ac stomachi sequutus est; jus civile didicit, multum vigilavit, laboravit, præsto multis fuit.
Veneris militiam pati. Propert. lib. 4. 1. 13[illegible].
MILITIŎLA, æ. f. dimin. Auctor vitæ Juvenalis. Semestribus militiolis tumentem.
MILĬTO, [στρατεύω] āre. Militiam exercere, Stipendia in bello merere. Cic. 1. Off. 36. Qui in eadem legione militabat.
Militare sub. Plin. in præf. Militare didicisset sub Annibale. Et pariter Liv. 23. 42. Nostra juventus omnis sub signis militat tuis.
Et militavi non sine gloria. Hor. 3. Carm. 26. 2.
Militare mercede. V. MILITANS Partic.
Militat in silvis catulus. Hor. 1. Epist. 2. 67.
MILITATUR, [στρατεύεται] Pass. legitur apud Plautum in Perf. 2. 2. 50. V. supra, Militia, Exercitium.
Bellum militatur. Hor. Epod. 1. 23.
MILĬTANS, antis. Partic. Vell. 2. 120. 7. Legatus sub Varo militans. Curt. 6. 5. 7. Græci mercede apud Persas militantes.
MILITANEUS. Vide in CONSECRANEUS. H. St.
MILITĀRIS, e. Adj. [στρατιωτικός, στρατευματικός] Quod ad milites aut militiam pertinet; ut, Militaris homo. Plaut. Epid. 1. 1. 14.
Ætas. Tacit. 2. Ann. 60. i. e. Robusta, ac apta ad militiam.
Daunia. Hor. 1. Carm. 22. 3.
Industria. Plin. lib. 18. cap. 6.
Labor. Cic. pro Muren. 11.
Manus. Senec. Agamemn. 6.
Opera. Liv. 54.
Ornatus. Cic. 1. Off. 61.
Rem militarem discere. Cic. 1. de Orat. 131.
Sepimentum. Varro de R. R. lib. 1. cap. 14.
Signa. Cic. 2. in Catil. 13. Quum arma, quum secures, quum fasces quum tubas, quum signa militaria, quum aquilam illam. V. Liv. 22. 21.
Timor. Plaut. Pseud. 4. 1. 19.
Via. Varro de R. R. lib. 1. cap. 5.
Militaris equitet. Hor. 1. Carm. 8. 5.
Cur neque militaris
Inter æquales equitat. i.e. Militarem in morem, vel ut hominem militarem decet, vel quum sit militaris, vel qui militaris esset, si equitaret. Est autem usitatum Horatio, cum verbo nomen aliquod epithetum conjungere, quod verbi significationem augeat, aut certe adjuvet, ut Carm. 28. lib. 1. & Sat. 6. lib. 2. & aliis locis infinitis. Lambinus.
Compar. Tertull. Apoll. cap. 11. extr.
MILITARIS Herba. V. Plin. 24. 18. & Apul. de Herb. cap. 3.
MILITARIUS, a, um. Adj. [στρατιωτικός] Plaut. Pseud. 4. 4. 11. Quin hinc metimur gradibus militariis? Pro Militaribus, antique; uti quoque legere velit Douza.
MILITARĬTER, Adv. [στρατιωτικῶς] More militum, vel More militari. Liv. 4. 41. Ceterum militariter gravis, non suis vana laudibus, non crimine alieno læta.
Lautus militariter. Tacit. 2. Hist. 80. Militariter lautus, læta omnia, & affluentia excepit. Significat Vespasianum non fuisse exquisite, seu urbana elegantia excultum.
Tecta militariter ædificare. Liv. 27. 3.
MILITARIE, aliud Adv. Idem. Treb. Poll. 30. Tyran. cap. 22. Militarie ob hoc cæsus.
MILETIA, Una fuit ex filiabus Scedasi, de quibus V. in EUEXIPPE.
MĪLĒTŎPŎLIS, [Μιλητόπολις] Urbs in minore Asia, inter Cyzicum & Bithyniam, ad Rhindacum amnem, cujus meminit Strab. lib. 12.
MĪLĒTUS, [Μίλητος] Filius fuit Apollonis, & Argeæ Cleochi filiæ, vel (ut Ovidius habet) Deiones, qui quum Minoa Cretensium regem jam senem regno privare vellet, a Jove territus, in Samum, deinde in Cariam Asiæ regionem fugit, ibique oppidum condidit, quod de suo nomine Miletum appellavit, ejusque incolas Milesios. Ovid. 9. Met. 446. Alii tamen aliam afferunt nominis rationem. Inde
MILETIS, idis. patronym. f. i. e. Byblis, Mileti filia. Ovid. 9. Met. 634.
MĪLĒTUS, [Μίλητος] Urbs fuit in finibus Ioniæ & Cariæ (auctore Herodoto) a Neleo ædificata. Hanc generosa vellera nobilitarunt. Unde proverbium mansit, Milesia stragula. Martial. lib. 8. 28.
Nec Miletus erat vellere digna tuo. Hæc autem Anactoria nominata, super octoginta urbium per cuncta maria genitrix, ubi oraculum fuit antiquitus Branchidarum appellatum, postea Apollinis Didymei. V. Pomponium Melam lib. 1. 17. pr. Meminit etiam Cic. 3. Verr. 87. Nunc vulgo *Melasa* vocatur, ut testatur Olivarius in Melam.
Alia fuit ejusdem nominis urbs in Creta, teste Homero lib. 2. Iliados.
MĪLĒSIUS, a, um. Adj. [Μιλήσιος] Milesii, Populi dicti sunt, qui quum prius potentes essent, & opulenti, deliciis dediti, & opes & potentiam amiserunt. Unde proverbium, πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. Olim fuere strenui Milesii. Vide Athen. 12. 7. p. 523. Adde Spanh. ad Aristoph. Plut. 1003.
Mulier Milesia. Cic. pro Cluent. 32. Memoria teneo Milesiam quandam mulierem, &c.
Milesia vellera, Lanæ pretiosissimæ dicuntur. Virg. 3. Georg. 306.
MILESIÆ, ārum. f. Fabulæ, seu Fabellæ ludicræ & lascivæ. Cujusmodi sunt, quas nunc vocant, Romanenses. V. Apul. in princ. sui, uti ipse nominat, sermonis Milesii. Politian. Miscel. cap. 16. & Wower. in Vita Apul. p. 26.
MILESIACUS, a, um. Adj. & MILESIACA, ōrum. n. Idem. [λόγοι Μιλησιακοί] quales composuit Aristides, de quo V. Ovid. 2. Trist. 413. Faber in Epist. Burman. ad Ovid.
MILESIUM, i. n. Halcyonum genus. Plin. 32. 8.
MILITARIS, MILITIA, MILITO. V. MILES.
MĬLIUM, i. n. [κέγχρος] Genus frugis. Plin. lib. 18. cap. 7. Milium intra hos decem annos ex India in Italiam invectum est, nigrum colore, amplum grano, arundineum culmo. Adolescit ad pedes altitudine septem prægrandibus culmis, Lobas vocant, omnium frugum fertilissimum. Virg. 1. Georg. 215. — tunc te quoque medica putres
Accipiunt sulci; & milio venit annua cura.
Fiscella milii. Ovid. 4. Fast. 743.
Liba de milio. Ovid. 4. Fast. 743.
Milium (inquit Festus) quidam putant cepisse nomen a maxima numerorum summa, quæ est mile.
MILIĀRIUS, a, um. Adj. [κεγχριαῖος] Quod ad milium pertinet, vel quod est milii. Miliaria avis, Quæ milio vescitur & pinguescit. Varro de R. R. lib. 3. cap. 5.
MILIARIA, æ. f. herba dicitur, Quæ milium necat. Plin. lib. 22. cap. 25.
MILIARIUM, i. n. Ulpianus in l. Quum aurum. §. Si cui. D. de aur. & arg. legat. Certe si cacabos argenteos habebat, vel miliarium argenteum, vel sartaginem, vel aliud vas ad coquendum; dubitari poterit, an argento escario contineatur, & hæc magis coquinarii instrumenti sunt. Vas est longum & angustum ad similitudinem milii. Palladius April. extr. Vas, inquit, æneum miliario simile, id est altum & angustum. Eo ad balnea utebantur. Subdebatur etiam trapeto miliarium, tanquam fulcimentum, & in eo columella ferrea recta stabat, qua mola tenebatur; quod miliarium ita temperari accommodarique oportebat, ut quod ad latitudinem attinet, inter orbem & miliarium non amplius digitum interesset; quod si plus interesset, miliarium constringebatur, & in arctum adducebatur ejus laxitas. Cato de R. R. cap. 22. pr. Inter orbem & miliarium, unum digitum interesse oportet. V. Turneb. Adversf. 10. 7. Vet. Gloss. Miliarium, θερμηρὸν χαλκεῖον.
Alias significationes vide infra in MILLE.
MILLE, [χίλια, χίλιοι] Substantivum n. [Nisi Adj. pl. V. infra.] declinatur hoc Mille; plural. Millia, vel Milia, um. & Genitivo jungitur. Cic. 6. Philip. 15. Quis unquam in illo Jano inventus est, qui L. Antonio mille nummûm ferret expensum?
Milli passum, antiquo more, pro Mille passuum. Lucil. apud Gell. 1. 16.
Hunc milli passum qui vicerit atque duobus. Plaut. Men. 1. 2. 64.
Milli passum commoratus cantharum. h. e. Quantum satis est perágrando mille passuum spatio. Turneb. De hac locutione V. omnino Gronov. de Pec. vet. lib. 1. cap. 9. & 10.
Octo millia nummorum. Hor. 2. Epist. 2. 5.
Centum millia frumenti. Hor. 1. Serm. 1. 45. subauditur Modiûm.
Curarum millia. Propert. lib. 1. 5. 30.
Multis cum millibus ibat. Virg. 5. Æn. 75.
Millia remediorum ex eo animali demonstrantur. Plin. lib. 28. cap. 10.
Milli, in ablativo lectum est apud antiquos, teste Gellio lib. 1. cap. 16. V. Milli passum paulo ante. Lucil. lib. 9.
Tum milli nummûm potes uno quærere centum. Hoc est quod Græci vocant χιλιάδα.
Mille etiam adjectivum est, & tunc tantum declinatur pluraliter, Mille, horum mille, &c. Columel. lib. 3. cap. 3. Percipere debet in annos singulos mille septingentos quadraginta sestertios [Mille semper Adjectivum pl. est, & propter ellipsin substantivi, pro substantivo habetur, uti contendit Gronov. l. c. Milia in pl. scribendum esse unico l. quidam putant. V. in MILES. Fest. in Milium & Cellarii Orthogr. Suidas etiam μίλιον. q. V.
Tercentum mille cadi. Hor. 2. Serm. 3. 116.
Mille usus. Plin. lib. 12. cap. 1.
Mille, pro Numero infinito. Virg. 4. Æn. 701.
Mille trahens varios adverso sole colores. De Iride. Idem 2. Ecl. 21.
Mille meæ Siculis errant in montibus agnæ. Plura supra exempla sunt.
Millia, pro Mille passuum, absolute. Cic. pro Cæcin. 28. Is non ausus est dicere quot millia fundus suus abesset ab urbe, nam cum dixisset minus abesse LIII, populus cum risu acclamavit ipsa esse. Et 3. Att. 3. Rogatio confecta est ut mihi ultra quadraginta millia liceat esse.
MILLIES, Adv. [χιλιάκις] Pro numero magno indefinito. Ter. Andr. 5. 4. 44. Ex ipsa millies audivi. Cic. pro C. Rabirio perduel. reo, 15. Sed moreretur prius acerbissima morte millies Gracchus, quam in ejus concione carnifex consisteret.
Millies revocatum est. Cic. pro Sext. 123. Et 1. Off. 113. Millies oppetere mortem, quam illa pati maluisset.
Quinquies millies. Plin. lib. 2. cap. 23.
MILLĒSĬMUS, a, um. Adj [χιλιοστός] Cic. de Fato, 13. Quanquam id millesimo ante anno Apollinis oraculo editum esset. Et 2. Att 4.
MILLIĀRIUS, vel MILIARIUS, a, um Ad [χιλιαῖος] Quod Mille numero comprehendit. unde Apri milliarii, dicebantur Mille librarum, qui apponebantur in cœnis Romanorum. Varr. de R. R. lib. 3. cap. 2. Plin. lib. 17. cap. 12. Milliarias vocari multas narrant a pondere olei, quod ferant annuo proventu. De oleis.
Milliarius aper. Senec. 19. Epist. 2.
Milliariæ decuriæ. Varr. de L. L. lib. 8. 49.
Milliarius grex, h. e. Mille capitum. Varr. de R. R. lib. 2. cap. 108.

In

In gregibus ovium, sed magnis, quos milliarios faciunt quidam, facilius de summa hominum detrahere possunt, quam de minoribus, ut sunt Attici.
Porticus milliariæ. Suet. in Neron. cap. 31. h. e. (ut opinor) Mille passuum.
MILLIĀRE, is. & MILLIĀRIUM, i. n. [μίλιον] Mille passuum spatium. Cic. 6. Att 1. Accepi tuas litteras ad quintum milliare Laodiceæ, quas legi libentissime. Sed alii locum aliter legunt. Paulus in l. Plane. D. de excusationibus tutorum, Plane ultra centesimum milliarium ab Urbe, filiorum Collegarum suorum tutelam suscipere non coguntur. V. Isid. 15. 16.
Milliarium, Columna quædam, quæ in capite Romani fori prope ædem Saturni fuerat, in quam omnes Italiæ viæ terminabantur; quod etiam Milliarium aureum dictum est. Plin. lib. 3. cap. 5. Roma dividitur in regiones 14. compita earum 265. pass. ejusdem spatii mensura currente a milliario in capite Romani fori statuto ad singulas portas, quæ sunt hodie numero 37. Tacit. 1. Hist. 27. Otho innixus liberto, per Tiberianam domum in Velabrum, inde ad milliarium aureum sub ædem Saturni, pergit. Tranquill. quoque in Othone cap. 6. Præmonitis conscii, ut se in foro, sub æde Saturni, ad milliarium aureum, opperirentur. Plutarch. in vita Galbæ, In forum ibat ad eam partem, in qua steterat aurea columella, ad quam omnes Italiæ viæ terminantur.
MILLIARII, dicti sunt quidam Hæretici Augustino, quos Græci χιλιάστας vocant, propter illud ex sacra pagina, Una dies, ut mille anni, & mille anni ut una dies. Meminit Rhodig. lib. 1. cap. 14.
MILLIASTÆ, iidem Isidor. 8. 5.
MILLEFŌLIA, æ. f. [ἑκατόμφυλλον] Herbæ genus. Plin. lib. 25. cap. 5. Aliqui & hanc panacen heracleon, alii sideritim, & apud nos millefoliam vocant, cubitali scapo, ramosam, minutioribus quam fœniculi foliis vestitam ab imo.
MILLEFŌLIUM, i. n. [μυριόφυλλον] Herba, caulis teneri, similis fœniculo, plurimis foliis, unde & nomen accepit. Plin. lib. 24. cap. 16.
MILLEFORMIS, e. Adj. utitur Prudentius Cathem. 9. 55. & Augustinus.
MILLEPĔDA, æ. f. [ὄνισκος] ab alliis Centipeda aut Multipeda dicta; Animal est e vermibus terræ, pilosum, multis pedibus arcuatim repens, tactuque contrahens se, Oniscon Græci vocant, alii Tilon. Hæc Plin. lib. 29. cap. 6.
MILLIARIUM, MILLIES. V. MILLE.
MILLUM, i. n. vel MILLUS, i. m. Collare canum. Varr. de R. R. lib. 2. cap. 9 Et ne vulnerentur a bestiis, imponuntur his collaria, quæ vocantur millum, id est cingulum circum collum ex corio firmo cum clavulis (alii legunt clavis) capitatis, cui intra capita insuitur pellis mollis, ne noceat collo duritia ferri. Aliqua exemplaria habent Mælium. Festus, Millus, collare canum venaticorum, factum ex corio multis clavis ferreis eminentibus adversus impetum luporum. Scipio Æmillianus ad populum, Nobis, inquit, Reique publicæ præsidio eritis, quasi millus cani.
MĪLO, ōnis. [Μίλων] proprium nomen.
Fuit hoc nomine Crotoniensis athleta, qui taurum in Olympico certamine ictu nudæ dextræ occidisse dicitur, & sine fatigatione per stadii spatium supra humeros portasse, totumque eo die comedisse. Plin. lib. 7. cap. 20. Crotoniata Milonem athletam, quum constitisset, nemo vestigio educebat, malum tenenti nemo digitum corrigebat. Is, inquit Valerius 9. 12. ext. 9. tandem suis viribus nimium fidens, quum in silva vidisset ingentem arborem caudice discissam, immissis manibus penitus discindere cupiens, reclusisque fissuris, deficiente conatu, se feris lacerandum præbuit.
Milo etiam cognomen gentis Anniæ Ro. in quam
T. Annius Milo, e Lanuvio municipio, familia Papia, adoptatus est a T. Annio avo materno, cliens Ciceronis in causa cædis Clodianæ. Auctor Pedian. Hic. quum ob eam causam exsularet Massiliæ, vidissetque Ciceronis orationem pro se scriptam, longe meliorem ea, quæ habita fuerat, dixisse fertur, Si sic orasset Cicero, non ego Massiliæ lumbricos legerem. Auctor Dion in Romanorum historia.
Est & Milo, sive Milus, nomen montis Indiæ, in quo homines aversis plantis nascuntur, octonos digitos in singulis pedibus habentes. Plin. lib 7. cap. 2.
MILŌNIANUS, a, um. Adj. a Milone Ro. utitur Pedian. in procem. Orat pro Mil.
MILŌNIA, [Μιλωνία] Oppidum Samnitium, apud Dionys. lib. 16. Antiq.
MILTIĀDES, is. [Μιλτιάδης] Cimonis filius, Dux clarus Atheniensium qui decem millibus suorum, profligavit infinitam multitudinem Persarum in campis Marathoniis.
Plures fuerunt hoc nomine insignes. V. Ælian. Var. Hist. 12. 35. & not. Periz.
MILTITES, æ. m. [μιλτίτης] Hæmatitæ lapidis species. Plin. 36. 20.
MILTOS, i. f. [μίλτος] Minium vel Cinnabaris. Vitruv. 9. 3. Plin. 33. 7. In Gloss Greco Lat. redditur Rubrica.
MILVA, MILVAGO, V. MILVIUS.
MILVIUS, Nomen proprium parasiti apud Hor. 2. Serm. 7. 36.
Milvius & scurræ, &c. Mulvius. Bentl.
MILVIUS, vel MILVUS, i. m. [ἰκτῖνος] Avis rapacissima. A molli volatu, ut quibusdam placet: vel fictitio nomine a voce quam edit. Ter. Phorm. 2. 2. 16. Non rete accipitri tenditur, neque milvio. Plin. lib. 10. cap. 10. Milvi ex eodem accipitrum genere, magnitudine differunt. Notandum in his, rapacissimam & famelicam semper alitem, nihil esculenti rapere unquam ex funerum ferculis, nec Olympiæ ex ara.
Rapidissima volucris milvius. Ovid. 2. Met. 716.
Milvius, de Homine rapaci dicitur, per translationem. Plaut. Rud. 4. 4. 80.
Vidi petere milvium, etiam quum nihil auferret tamen.
Milvus, Piscis. Plin. lib. 9. cap. 27. Volat hirundo, sane perquam similis volucri hirundini: item milvus. Scribitur & Milŭus.
MILVA, æ. f. Tralate Petron. cap. 75. Bonum tuum concoquas, milva.
MILVĪNUS, a, um. Adj. [ἰκτίνειος] Quod ad milvum pertinet. Plin. lib. 37. cap. 10. Milvinis nigricans veluti plumis.
Milvina mensa. Plaut Men. 1. 3. 29.
Madida quæ mihi apposita mensam milvinam suggerant. Al. In mensam milvinam fugg. Subaudito Famem. V. Turneb. [An Milvi iram? Ea enim ipsa est fames.
Milvinus pullus, per translationem. Cic. 1. Q. frat. 2. Quid vero ad C. Fabium nescio quem (nam eam quoque epistolam T. Catienus circumgestat) renuntiare tibi Licinium plagiarium cum suo pullo milvino tributa exigere?
Milvinus pes, Herbæ nomen. Columel lib. 2. cap. 7.
Milvinæ tibiæ, quæ in accentus exeunt acutissimos, teste Solin. cap. 11. Quod milvi vocem imitarentur scilicet.
MILVĀGO, inis. f. Piscis genus, qui extra aquam volitans, tempestates prædicit. Plin. 32. 2. V. MILVUS, & MILAGO.
MILVIUS, Pons. V. MULVIUS.
MILYAS, Herodot. Locus in Asia, cujus populi jam tunc appellabantur Solymi. His postquam imperavit Sarpedon, Termilæ sunt appellati, tantisper dum Lycus Pandionis filius a fratre Ægeo Athenis pulsus, ad Sarpedonem in Termilas abiisset, factumque esset, ut temporis progressu ad Lyci nomen Lycii vocarentur.

M I M

MĬMALLIS, Plin. lib. 4. cap. 12. a Callimacho insula dicitur; quæ ab aliis Melos, a nonnullis Zephyria.
MĬMALLŌNES, [Μιμαλλόνες] Bacchæ mulieres; a Mima Ioniæ monte; vel μιμέομαι quod Imitor significat, quod Liberum patrem imitarentur, & ad ejus imitationem cornua ferrent. Hæ quoque Bassarides, & Thyades, & Ogygides vocatæ sunt.
MIMALLONĪDES, [Μιμαλλονίδες] Idem. Ovid. 1. de Arte Am. 541.
Ecce Mimallonides, sparsis in terga capillis, &c.
MIMALLONEUS, a, um. Adj. [Μιμαλλόνειος] Pers. 1. Sat. 99.
Torva Mimalloneis implerunt cornua bombis.
MIMARCIS, [μίμαρκυς] erat Intestinum sanguine concinnatum, quod veteribus pro cupediis habebatur. Auctor Pollux.
MĪMAS, [Μίμας] Mons est in Minori Asia, ut ostendit Homer. in hymnis; in quo quum Bacchus mirum in modum a mulieribus celebraretur, dictæ sunt bacchantes Mimallonides. Ovid. 2. Met. 222.
— & Cynthus, & Othrys,
Et tandem nivibus Rhodope caritura, Mimasque.
MIMAS, unus Gigantum, cujus meminit Hor. 3. Carm. 4. 53.
Sed quid Tiphœus & validus Mimas, &c.
MĪMESIS, is. f. [μίμησις] Latine Imitatio morum alienorum dicitur. Est autem figura. Ter. Phorm. 1. 2. 91.
— ad precatorem adeam credo, qui mihi
Sic oret: nunc omitte quæso hunc, ceterum &c. Ubi Donat. Mimesis dicitur, ubi non verba modo, verum etiam gestum vocemque fingimus alienam.
MIMMŬLUS, i. m. Herbæ genus. Plin. 18. 28.
MIMNĒDUS, [Μιμνηδὸς] Oppidum Lydiæ apud Hecatæum in descriptione Asiæ. Stephanus.
MIMNERMUS, [Μίμνερμος] Elegiarum scriptor. Natus fuit Olympiade 37. Ideoque septem sapientibus antiquior est. Quidam tamen eodem tempore vixisse illum dicunt. Vocatus fuit & Ligyastades, propter concinnitatem & dulcedinem. Scripsit libros multos. Suidas. Propert. 1. 9. 11.
Plus in amore valet Mimnermi versus Homero;
Carmina mansuetus lenia quærit amor.
MĪMUS, i. m. [ὑποκριτὴς, μῖμος] Effictor Latine dicitur, qui vel intra; vel extra scenam gesticulationes exercet, imitaturque dicta, factaque, moresve hominum & naturas, cum lascivia; a μιμέομαι, ut Diomedes ait, quod significat Imitor. Cic. 7. Verr. 78. Mulieres autem nuptæ nobiles, præter unam mimi Isidori filiam, &c.
Mimi voce exponit Egnatius vocem Morio. V. MORIO. H. St.
Mimi etiam, dicuntur Poemata sine reverentia lasciviam imitantia. Nam quum alia poemata idem faciant, solus tamen id Laberius poeta quasi quodam privilegio possedit. Hanc fabularum seu comœdiarum speciem Latini vocant Planipedem. Ovid. 2. Trist. 515.
Scribere si fas est imitantes turpia mimos. Cic. 11. Philip. 13. Quorum alter commentatus est mimos, alter egit tragœdiam. Idem pro Cœl. 65. Mimi ergo est jam exitus, non fabulæ.
Agere mimum. Juven. 13. Sat. 110.
Jocantes obscæna mimi. Ovid. 2. Trist. 497.
Mimo subservire, est quod vulgo dicimus, *Facere contrariam vocem in symphonia*, hoc est Figmentum adjuvare, vel Adjuvare fabulantem. Budæus.
Mimus, figurate. Suet. in Othon. cap. 3. de Othone & Poppæa & Nerone, Quare diducto matrimonio, sepositus est per causam legationis in Lusitaniam. Et satis visum, ne pœna acrior mimum omnem divulgaret, qui tamen sic quoque enotuit. i. e. Ridiculum factum, & quasi fabulam risu dignam. Translatio est ab eo quod mimis, id est fabulis significabatur, quod interdum ignorabatur a multis: ut fit hodie. Budæus.
MIMA, æ. f. [ὑποκρίτρια] Cic. 2. Philip. 58. Inter quos aperta lectica mima portabatur. Adde Hor. 1. Serm. 2. 56.
MIMŬLUS, i. m. dimin. Arnob. lib. 2. p. 69. Quid pantomimos, quid mimulos, histriones, cantores.
MIMŬLA, æ. f. dimin. [ὑποκριτρίδιον] Gesticulatricem significat. Cic. 2. Philip. 60. Venisti Brundusium, in sinum quidem & complexum tuæ mimulæ. Idem pro Planc. 30. Raptam esse mimulam.
MIMĬCUS, a, um. Adj. [μιμικὸς] Quod ad mimum pertinet. Cic. in Pison. 55. Quum ego Cælimontana porta introisse dixissem, responsione me mimica, Exquilina introisse, homo promptissimus lacessivit. V. not. Var. Idem 2. de Orat. 239. Vitandum est oratori utrumque, ne aut scurrilis jocus sit, aut mimicus. Et 2. Philip. 58. Inter quos aperta lectica mima portabatur, quam ex oppidis municipales homines honesti, obviam necessario prodeuntes, non vero illo & mimico nomine, sed Voluminiam salutabant.
Mimica & inepta. Plin. lib. 7. ad Montan. Epist. 29.
Mimicum & turpissimum hominem Mur. 1. de Ben. c. 14. Al. Inimicum. H. St. Senecæ nempe verba sunt pr. cap. ut Muretus emendavit.
Mimicus scurra. Capit. in Max. 236. Sed puto Scurra esse glossema. Alibi Mimicus. H. St. V. Vitam Maximini cap. 9. paulo ante Mimum vocaverat. Sed videtur innuere noster etiam Mimicus m. g. absolute, pro, Mimo alibi occurrere. Conf. paulo post MIMARIUS.
MIMĬCE, Adv. Catull. Carm. 43. 8.
Turpe incedere mimice ac moleste.
MIMĀRIUS, a, um. Adj. Idem ac Mimicus. Capitolin. in Vero cap. 8. Scurræ mimarii ac præstigiatores.
MIMŎGRĂPHUS, i. m. [μιμογράφος] Lascivi poëmatis scriptor; ut fuit Philistio, ut Publius, ut Laberius. V. Suet. de Grammat. cap. 18.

MIMOLŎGUS, i. m. Idem ac Mimus. Firmic. Si Leporem cælestem Venus respexerit, pantomimos facit, aut mimologos.
MIMIAMBUS, Fabulæ genus quod Mimos vocant, quoniam ut plurimum constaret Iambis. V. Gell. 15. 25. & 20. 9. Terentian. aliique.

M I N

MIN, monosyll. usus est Auson. Idyl. 12. 149.
Et quod germano mixtum male letiferum Min? Turnebus interpretatur de minio, letali pharmaco & homines necante, quod in argentariis metallis reperitur. V. Adverf. 23. 30.
Min' pro Mihine. Pers. 1. Sat. 2.
Min facere, Vide FACERE. H. St.
MĪNA, æ. f. [μνᾶ] apud Græcos idem est quod Libra, & pondo apud Romanos; hæc centum drachmas continebat, hoc est centum denarios Romanos, seu quadringentos sestertios. Mina igitur decem aureos coronatos valuit; & drachma tres solidos Turoneos & semissem, quanti scilicet denarius Romanus æstimatur a doctis qui de hac re scripserunt, hoc est quaterni nummi. Hæc ex Budæo. Plin. lib. 21. cap. 34. Mna quam nostri minam vocant, pendet drachmas Atticas centum. Plautus Asin. 2. 3. 16.
Argenti viginti minas, si adesset, accepisset. Idem Trin. 2. 4. 2.
Minus quindecim dies sunt, quod pro his ædibus
Minas quadraginta accepisti a Callicle.
Accudere tres minas. In ACCUDO.
Mina, Mensuræ genus, qua agri metiuntur. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 10. Actus quadratus, qui & latus est pedes CXX, & longus totidem: is modius ac mina Latine appellatur. Ex vetusto exemplari legitur, Is modus acnua, &c. V. ACNUA.
Mina ovis, a M. Varr. lib. 2. cap. 2. de R. R. vocatur, Quæ ventre non est lanato, sed glabro. Quæ vero sit origo nominis quæritur: & a minus deduci puto, ut sit quæ minus habet lanæ. Argumento est, quod apud Festum Ælius minam esse dicit vocitatam mamma altera lacte deficientem, velut minorem factam. Quod igitur hic in mamma, illic dicitur in lana, eadem vocis utrobique potestate. Hæc Turnebus.
MINACIÆ, MINACITER, V. MINAX in MINOR, āri. post dict. seq.
MĪNÆ, arum. f. [ἀπειλὴ, ὀργὴ, ἐνιπὴ, ὁμοκλὴ] Metus incussiones per verba aut signa. Cic. lib. 2. Att. 19. Minæ Clodii contentionesque, quæ mihi proponuntur, modice me angunt.
Verba plena minarum. Hor. de Arte Poet. 106.
Pelagi cælique minæ. Virg. 6. Æn. 113.
Forte pro Injuriis. Ex eo, quod præcedit, id quod sequitur. H. St. Sic Hibernæ minæ, Minæ hiemis. Tibull. lib. 2. 3. 50.
Feroces. Senec. Herc. fur. 11.
Inanes. Hor. Epod. 6. 3.
Infractæ. Sil. lib. 7. 125.
Nullæ in fronte. Ovid. 2. Met. 857. De tauro quodam.
Rapaces fati. Senec. Hippol. 4.
Tristes. Senec. Hippol. 4.
Tumidæ. Hor. 4. Carm. 3. 8.
Compescere. Sil. lib. 4. 125.
Compesce diras irarum. Senec. Herc. OEth. 11.
Effundere. Lucan. lib. 5. 261.
Exhaurire. Stat. 10. Theb. 289.
Flectere minas alicujus. Valer. 1. Argon. 216.
Gerere. ut, Quas gerit ore minas! Stat. 1. Theb. 188.
Horrebant verba sævis minis. Ovid. Remed. Amor. 664.
Jactare minas, pericula intendere. Cic. pro Quint. 47.
Impellere minas belli. Lucan. lib. 5. 108.
Insequi aliquem clamore ac minis. Cic. pro Cluent. 24.
Intendere minas alicui. Tacit. lib. 3. Ann. 36.
Intonare rigidas. Ovid. 1. Amor. 7. 46.
Languescunt minæ. Stat. 12. Theb. 687.
Miscere, i. e. Minari. Lucret. lib. 5. 1001.
Sævibat, leviterque minas miscebat inanes. al. Ponebat. i. e. Mare frustra minabatur fluctibus.
Negligere, In NEGLIGO.
Obsistere minis vatum. Lucret. lib. 1. 110.
Prohibere. Virg. 3. Æn. 26.
Di pruhibete minas.
Tollere. Virg. 3. Georg. 421.
Tumuere vanæ. Lucan. lib. 2. 573.
Minæ, dicuntur etiam Eminentiæ murorum, quas Pinnas dicunt, unde & Eminere dicimus, teste Servio; (& a Minor, minaris derivatur, quod Exstare & eminere significat.) Virg. 4. Æn. 88.
— pendent opera interrupta, minæque
Murorum ingentes. Alii hic Minas significare putant Partes illas murorum, in quibus sunt propugnatores, hostibusque minantur, quæ ad emissionem telorum fenestratæ sunt, ἐπάλξεις fere a Græcis vocantur. Ruffin. in Josepho, Et desuper eam minæ quidem binis, propugnacula vero ternis cubitis ambiebant. Turneb. 3. 15. ubi & plura ejusdem loca subjicit. [Ego tamen poëtam existimo Minas murorum, pro Muris, altitudine veluti minantibus, dixisse. Delectatur hoc verbo in periphrasi altitudinis. V. in MINOR Dep. & MINAX infra, & Indic. Erythræi. Juvenal. 3. Sat. 256. — nutant altæ, populoque minantur.
MĬNOR, [ἀπειλέω] āri. proprie est Minas incutere. Cic. 2. Verr. 24. Minari denique divisoribus ratio non erat.
Cauda unca minatur scorpius. Ovid. 15. Met. 371.
Cladem dei. Lucan. lib. 3. 36.
Crucem alicui. Cic. 1. Tusc. 102. Cui quum Lysimachus rex crucem minaretur.
Multa ac metuenda minari. Ovid. 15. Met. 24.
Multa mihi terræ, multa minantur aquæ. Ovid. 10. Epist. 94.
Pœnas magnas. Tibull. lib. 3. 6. 23.
Prælia. Ovid. 2. Met. 859.
Vulnera sæva. Ovid. 2. de Pont. 2. 23.
Minari cum Infin. Plaut. Asin. 3. 3. 14.
Qui nunc festinat, atque ab hac minatur sese abire.
Minatur abiturum se. Ter. Heaut. 3. 1. 80.
Bellum minantur hæc armenta, Portendunt. Virg. 3. Æn. 540.

Minari, interdum significat Eminere, exstare, efferri. Unde a manendo, id est eminendo deductum. Virg. 1. Æn. 166.
Hinc atque hinc vastæ rupes, geminique minantur
In cælum scopuli. Ibid. 2. 628. de orno accisa,
— instant
Eruere agricolæ certatim, illa usque minatur. Ubi Serv. Minatur, aut eminet; ut Minæque murorum, aut movetur.
Minari, Promittere. Hor. 2. Serm. 3. 9.
Atqui vultus erat multa & præclara minantis. Et lib. 1. Epist. 8. 3.
Si quæret quid agam; dic, multa & pulchra minantem
Vivere nec recte, nec suaviter: &c. i. e. Promittentem, præ me ferentem, jactantem Lambinus.
MINANS, antis. Partic. [ἀπειλῶν] Ovid. 2. Fast. 840.
Edidit impavidos ore minante sonos.
Gladii triste minantes Lucan. 1. 320.
Verba minantia. Ovid. 5. Met. 669. Al. Minacia.
MINANTER, Adv. Ovid. 3. de Arte Am. 582.
Multaque submisse, multa minanter agant.
MINĀTIO, ōnis. f. Cic. 2. de Orat. 288. Exsecrationes, admirationes, minationes. [An Ominationes?
MINĀTOR, ōris. m. Qui minatur. Apud Ecclesiasticos.
Minator, Agaso. Tertull. ad Nat. 2. 3. V. MINO.
MINATŌRIUS, a, um. Adj. Ammian. 17. 16. Terræ motus sonitu audiuntur minatorio.
MINAX, ācis. Adj. [ἀπειλητὴς] Qui frequenter minatur. Cic. 9. Att. 85. Sermones minaces. Et Minacia somnia. lib. 2. de Divin. 85. Item 16. Fam. 10. Minaces litteræ, & acerbæ.
Aer minax nubibus. Ovid. 1. Trist. 2. 24.
Animi. Ovid. 6. Met. 688.
Arcus. Hor. 3. Carm. 26. 8.
Boves cornu. Ovid. 11. Met. 37.
Camœnæ. Hor. 4. Carm. 9. 7.
Fluvios tentare minaces Audet. Virg. 3. Georg. 77. de Equi pullo generoso.
Ira. Valer. 1. Argon. 722.
Murmur cornuum. Hor. 2. Carm. 1. 17.
Oculi in morte. Lucan. lib. 2. 26.
Reges. Hor. 2. Carm. 12. 12. — ductaque per vias
Regum colla minacium Sic ex manuscriptis restituit Lambin. quum vulgo legatur Minantium.
Serpens vibrante lingua. Lucret. lib. 3. 657.
Vincla. Ovid. 1. Met. 91. al. Verba.
Unda Ponti. Hor. 1. Carm. 12. 31.
Voce minaci terrere aliquem. Hor. 1. Carm. 10. 10.
Minax, i. e. Eminens. Lactantius. Stat. 12. Theb. 443.
— uterque minax globus, & conatur uterque Longius.
Scopulus, Altus. Virg. 8. Æn. 668.
Minax, per translationem, Durus, rigidus. ut, Saxum minax Lucret. lib. 1. 881.
Conveniebat enim fruges quoque sæpe, minacis
Robore cum saxi franguntur, &c. Al Sæpe minutas. [Quid si Minaces?
Compar. Liv. 4. 52. Minacior quam perniciosior.
Superl. Ammian. 19. 21. pr. Vi minacissimæ plebis.
MINĀCĬTER, Adv. [ἀπειλητικῶς] Cum minis, vel Minantis modo. Liv. 2. 6. Minaciter fremunt.
Prohibentibus minaciter Decemviris. Liv. 3. 39. pr.
Minaciter terrere. Cic. 1. de Orat. 90.
Minaciter expostulare. Plin. lib. 35. cap. 11.
Torrente rapido minaciter subterfluente. Plin. lib. 8. cap. 50.
Compar. Cic. 5. Philip. 21. Num putatis P. C. dixisse eum minacius, quam facturum fuisse? Adde Tacit. 1. Hist. 33. 5.
MINACIÆ, arum. [ἀπειλαὶ] a Plauto dicuntur, quas minas dicimus, in Rud. 3. 5. 16.
Minacias ego istas flocci non facio tuas. conf. Mil. 2. 4. 21. & Truc. 5. 1. 56.
Minaccie Lat. Minacæ, *& da Plauto* Minaciæ, inquit *Fr. Alunno* in suo *Diction.* quod vocat *Le Richezze della lingua volgare.* ζῆθι'. ubi Lat. sit illud Minacæ. H. St.
MINĬTO, [ἀπειλοῦμαι] āre. frequent. & MINITOR, depon. Minis terrere. Plaut. Amph. Quid minitabas te facturum, si istas pepulissem fores? Nævius Danaë, Etiam minitas? mitte ea, quæ tua sunt magis quam mea ex Non. 17. 51.
Minitari malum. Ter. Phorm. 5. 6. 12. Cic. 6. Philip. 10. Mortem fratri est minitatus. Idem 2. in Catil. 1. Vobis atque huic urbi ferro flammaque minitantur. Idem in Parad. 2. Mortemve mihi minitaris, ut omnino ab hominibus; an exilium, ut ab improbis demigrandum?
MINĬTANS, antis. Partic. [ἀπειλούμενος] Cic. 7. Verr. 159. Quem jam ingredientem navem, & Verri nimis atrociter minitantem, a se retractum esse & asservatum, &c.
Minitanti Philippo per litteras, se omnia, quæ conarentur, prohibiturum &c. Cic. 5. Tusc. 42.
Bellum minitantes. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Vulnera minitans curvata cuspide scorpius. Ovid. 2. Met. 199.
Murmur minitans. Lucret. lib. 1. 70.
Ora minitantia. Oivd. 12. Met. 348.
MINITĀBUNDUS, a, um. Adj. [ἀπειλητικὸς] i. e. Minitans; tanquam furiosus, vel furens. Liv. 39. 41. Etenim tum quoque minitabundus petebat. Et Tacit. 2. Ann. 10. 4.
MINITĀTIO, ōnis. f. apud Hieron.
MINITĀBĬLIS, e. Adj. unde
MINITABĬLĬTER, Adv. [ἀπειλητικῶς] pro Minaciter, antique. Accius Æneadis, Gallei voce canora fremitu peragrant minitabiliter. Pacuvius Antiopa, Minitabiliterque increpare dictis sævis incipit. Nonius. 2. 545.
MINÆI, Populi sunt in regione Arabiæ, Mari rubro adjacentes, qui primi commercium turis fecere, nec præter hos Arabes alii turis arborem vident. Unde ab ipsis Tus ipsum, Minæum dictum est, teste Plin. lib. 12. cap. 14. & lib. 6. cap. 28.
MINALION, V. MILANION.
MINARRIO, V. MINURRIO.
MINAX, V. MINOR. āri.

MINCIUS, [Μίγκιος] Fluvius Italiæ, qui ex Benaco Venetiæ lacu ortus, urbem Mantuam circuit, deinde fluit in Padum. Virg. 7. Ecl. 13.
Hic viridis tenera prætexit arundine ripas Mincius, &c.
Ingens Mincius. Virg. 3. Georg. 15.
Tardus meatu. Claud. 6, Conf. Stil. 197. Hinc

MINCIADES, æ, m. Minciades Virgilius dictus, Juvenc.
Illos Minciadæ celebrat dulcedo Maronis.

MINCTIO, onis. f. } MINCTURA, æ. f. } Urinæ redditio apud Vegetium Mulom. V. MEJO.

MĬNEO, [ἐπιπίπτω] ēre. Idem quod Immineo, cujus est simplex, sed antiquum. Usus tamen est eo Lucret. lib. 6. 562. ubi inquit,
Ad cælumque magis quanto sunt edita quæque
Inclinata minent in eandem prodita partem. Sic legit Lambinus; quum alii codices partim Minant, partim Micant, partim Manent habeant.

MINĔRA, æ. f. Matrix, seu vena terræ metallicæ. Unde

MINERĀLIS, e. Adj. & MINERALIA dicta Philosophis junioribus.

MINERRIMUS, pro Minimus laudatur ex Festo. V. MINOR.

MĬNERVA, æ. f. [Παλλὰς, Ἀθήνη, Ἀθηναία, Ἐργάνη, Πολιὰς, Ἀτρυτώνη] Disciplinarum dea. Et a Minando dicitur, quasi vim minetur. Aut a Minuendo, ut inquit Cic. 2. de Nat. Deor. 67. Festus, Minerva dicta quod bene moneat. Hanc enim pagani pro sapientia ponebant. Cornificius vero quod fingatur pingaturque minitans armis, eandem dictam putat. Hactenus Festus. Hæc Ogygis temporibus ad locum, qui Tritonis dicitur, ut scribit Augustinus de C. D. 18. 8. virginali fertur apparuisse ætate. V. Scalig. Animadv. in Euseb. Chron. p. 21. Conf. etiam in dictione PALLAS. Hanc filiam Jovis ac virginem putaverunt, quod & incorruptibilem aiunt esse natura, & extremum locum universi obtinere contendunt. Tritoniam vero appellatam, quoniam ter in annuo spatio, vere, æstate, hieme commutatur. Γλαυκῶπιν, id est glaucoculam vocari dicunt, non quia glaucos habeat oculos, quod vocabulum ipsum denotat, sed quoniam aer visum animalibus præbeat. Et quum lanificium, & texturam, & alia multa artificiosa comperisset, celebris dea appellata est. Et quia omnia ejus inventa ex vi ingenii atque sapientiæ procedere videbantur, locus fabulæ datus est, ut cerebro Jovis genita dicatur.
Quinque autem Minervæ Cic. 3. de Nat. Deor. 59. teste fuerunt. Prima, inquit, quam Apollinis matrem supra diximus: secunda, orta Nilo, quam Ægyptii Saitæ colunt: tertia, quam a Jove generatam supra diximus: quarta Jove nata, & Coryphe, Oceani filia, quam Arcades Coriam nominant, & quadrigarum inventricem ferunt: quinta Pallantis, quæ patrem dicitur interemisse, virginitatem suam violare conantem, cui pinnarum talaria affingunt. Hactenus Cicero.
Minerva, ædificiorum, ut Oppianus scribit, inventrix fuit; & proinde, ex ædificiis urbium, ipsa etiam Πολιοῦχος, & Πολιὰς, & Ἐρυσίπολις cognomento, ut urbium tutela, colebatur, quarum & præses est. Virg. 2. Ecl. 61.
—Pallas, quas condidit, arces
Ipsa colat. Arcium autem meminit Maro, quod in ea urbium parte ei solebant templa fieri, ut Phurnutus de Nat. Deor. cap. 20. & Vitruvius lib. 1. cap. 7. pr. docent.
Armifera Minerva. Ovid. 6. Fast. 421.
Bellatrix. Ovid. 8. Met. 264.
Casta. Hor. 3. Carm. 3. 23.
Cecropiæ Minervæ artes. Martial. lib. 1. 124.
Flava. Ovid. 1. Amor. 1. 7.
Impavida. Ovid. ad Liviam, 403.
Inventrix oleæ. Virg. 1. Georg. 18.
Innupta. Virg. 2 Æn. 31.
Latiæ Minervæ artes. Martial. lib. 1. 124.
Operosæ Minervæ studium, pro Lanificio. Hor. 3. Carm. 12. 5.
Pugnax. Ovid. 3. Trist. 9. 7.
Tetricæ Minervæ totos dies dare. Martial. lib. 10. 19.
Operum haud ignara Minervæ. Virg. 5. Æn. 284. i. e. Docta artis lanificæ. Loquitur de serva quadam.
Minerva, absolute, Lanificium. Virg. 8. Æn. 409.
Cui tolerare colo vitam, tenuique Minerva. Servius pretium explicat, quod a Varrone Minerval appellatur. Turnebus contra Lanificium significari putat, quod tenue est, nec valde quæstuosum; ut & apud Maronem de lanificio intelligitur. Virg. 1. Æn. 805.
—non illa colo calathisque Minervæ
Femineas assueta manus.
Minerva, pro Filo. Arnob. lib. advers. Gent. Pro aquis Neptunum, Liberum patrem pro vino, Cererem pro pane, Minervam pro stamine, &c.
Pingui, seu crassa Minerva aliquid dicitur fieri, quod Inconditius, simpliciusque, quasique indoctius fit; non autem exquisita arte, nec exactissima cura. Cic. de Amicit. 19. Agamus ergo pingui Minerva, ut aiunt. Hor. 2. Serm. 3. Philosophum describens non exactis illis Stoicorum rationibus atque argutiis instructum, sed velut citra artem, Philosophiam moribus exprimentem; neque tam disertum, quam simplicem ac sincerum,
Rusticus, abnormis sapiens, crassaque Minerva. Ex Erasmo. [V. in ANORMIS annotata. Forte tamen Abnormi legendum, ut sit Minervæ epitheton, synonymum alterius.
Sus Minervam; subaudiendum Docet, aut Monet: dici solitum adagium quoties indoctus quispiam aut insulsus eum conatur docere, a quo sit ipse magis docendus. Cic. 1. Acad. 18. Nam etsi non sus Minervam, ut aiunt, tamen inepte, quisquis Minervam docet. Ex Erasmo.
Invita Minerva, Latinis celebratissimum proverbium, pro eo quod est Refragante ingenio, repugnante natura, non favente cælo. Cic. 12. Fam 25. Quinquatribus frequenti Senatu causam tuam egi, non invita Minerva. [Alludens ad ipsum festum ejus.] Hor. de Arte Poet. 385.
Tu nihil invita dices faciesve Minerva. Erasmus.

MINERVĀLIS, e. Adj. Ad Minervam pertinens. Tertull. de Spectac. cap. 11. Artium Minervalium collegium.

MINERVAL, seu MINERVĀLE, is. n. [διδακτρον] a Minerva deductum nomen: & erat quasi præmium quod dabatur præceptori: cujusmodi cœna erat, & alia, quæ erant tanquam magisterii merces a scholasticis dari solita ante quinquatria, per quos dies pueri vacabant. Varr. de R. R. lib. 3. cap. 2. Quin simul ac promiseris minerval incipiam, inquit. i. e. Cœnam.

MINERVĀLIA, orum. n. Sacra Minervæ nuncupata. Tertull. de Idolol. cap. 10.

MINERVIUM, [Ἀθήναιον] Liv. lib. 45. 16. Ædes Deorum Penatium in Velia de cælo tacta erat, & in oppido Minervio duæ portæ & muri aliquantum. De Minervæ promontorio exponit Turnebus. Quidam de templo quodam Romæ quod Minervium dicebatur, ut Dianium, intelligunt. Varr. 4. de L. L. 8. Ceroliensis quarticeps circa Minervium: qua in Cœlium montem itur, in tabernola est.

MINERVÆ PROMONTORIUM, Campaniæ quondam terminus. Ptolem. lib. 3. cap. 1. Vulgo *Capo Minerva*, & *Cabo de Minerva*. Straboni lib. 5. Athenæum dicitur.

MINERVIUS, a, um. Adj. [Ἀθηναῖος] Atticus; ut, Cives Minervii. Arnob. 5. p. 175.

MINEUS, i. m [Μινεύς] Vir quidam fuit Thebanus, cujus filiæ in vespertiliones mutatæ fuerunt, ut fabulatur Ovid. 4. Met. fab. 10. eo quod Bacchi sacra spernerent, nec illum pro deo haberent.

MINEIAS, ădis, & MINEIS, ĭdis. [Μινεϊὰς, ἡ Μινεΐς] patronym. f. Ovid. 4. Met. 1.
At non Alcithoe Mineias Orgia censet
Accipienda dei. Ibid. 32.
— solæ Mineides intus
Intempestiva turbantes festa Minerva.

MINGO, V. MEIO.

MINIACUS, MINIARIUS, MINIATULUS, &c. V. MINIUM.

MINICIA, V. MINUCIUS.

MINILUS, i. m. Mons Thessaliæ, qui postea Orchomenus dictus est.

MINIMUS, MINIME, & MINIMOPERE, V. Minor comparativum in PARVUS.

MINIO, are. V. MINIUM.

MINIO, ōnis. m. Etruriæ fluvii nomen, cujus meminit Virg. 10. Æn. 183.
Qui Cærete domo, qui sunt Minionis in arvis. Hodie. *Il Mignone.*

MĬNISTER, tri. m. [διάκονος, λειτουργὸς, ποιμὴν] Idem ac Famulus, Qui servili officio apud aliquem fungitur. Cic. 1. de Orat. 198. Infimi homines mercedula adducti, ministros se præbent in judiciis oratoribus. Idem pro Cluent. 43. Ministri publici Martis, atque ei deo veteribus institutis religionibusque Larinatium consecrati. [Minister, proprie Inferiorem denotat, & a Minus deducitur, ut Magister a Magis, estque ejusdem vocabuli antitheton. Ut autem a Magister verbum Magistrare, sic a Minister Ministrare, quod male in edit. Lond. nomini præpositum fuerat.
Cathedralitius minister. V. CATHEDRA.
Segnis. Sil. lib. 7. 346.
Succincti. Lucan. lib. 1. 608.
Hortatur celeres clamore ministros. Claud. 1. in Ruff. 341.
Sedent taciti ad jussa ministri. Valer. 1. Argon. 64.
Minister libidinis, cui Synon. Adjutor. Cic. de Amicit. 35. Magna etiam dissidia, & plerumque justa nasci, quum aliquid ab amicis, quod rectum non esset, postularetur, ut aut libidinis ministri, aut adjutores essent ad injuriam.
Minister in maleficio. Cic. pro Cluent. 60. Illi, qui Fabricii libertum, quia minister in maleficio fuerat: patronum, quia conscius, condemnassent.
Liberorum minister, Pædagogus. Justin. 16. 1.
Regni minister. Justin. Amariorem semper ministrum regni, quam ipsos reges fuisse.
Sceleribus ministri. Tacit. 5. Ann.
Baculus minister. Ovid. in Ibin, 261.
Populus. Lucan. lib. 10. 127.

MINISTRA, æ. f. [ὑπηρέτις] Cædis manus scelerumque ministræ. Ovid. 1. Amor. 7. 27.
Voluptatum ministræ, artes. Cic. 1. Off. 150.
Voluptatum ministræ & satellites, virtutes. Cic. 2. de Finib. 57.

MINISTRIX, īcis. f. Idem in Gloss. Lat. Gr. [Nisi Ministra, vel Ministratrix legendum.

MINISTER, tra, trum. Adj. Ovid. 21. Epist. 114.
Lumina propositi facta ministra tui.

MINISTĒRIUM, i. n. [διακονία, λειτουργία, ὑπουργία] Ministri opera. Plin. Epist. 244. Confirmat necessarios esse milites: ex his interim, sicut inveneram in ministerio ejus, relinquendos existimavi.
Ministerium pro omni Operatione poni consuevit: ut de rege Latino, Virg. 7. Æn. 619.
— aversusque refugit
Fœda ministeria.
Acria. Tacit. 3. Ann. 48.
Diurnis ministeriis fessa membra. Ovid. 4. Met. 216.
Duris ministeriis fessa corpora. Ovid. 11. Met. 625.
Imponere ministerium. V. IMPONO.
Subire triste. Virg. 6. Æn. 223.
Tradere. Cels. lib. 8. cap. 4.
Annonæ ministerium. Ulpian. in l. 1. §. Est autem. D. De exercitoria actione, Solent tamen præfecti, propter ministerium annonæ, item in provinciis præsides, &c.
Ministerium, pro ipsis Ministris. Paul. Urbica ministeria dicimus, etiam quæ extra urbem nobis ministrare consueverunt.
Ministeria publica. Apul. lib. 3. de Asin. Aur. p. 130. pro Publicis Ministris.
In Glossario, Abaci, Delfica, Μινιστέριον, ὡς Ἱεβιτάλιος. Vide DELFICA. H. St. desiderabatur in Lugd. observatio seq. Locum Juvenalis V. in ABACUS.
Ministerium est etiam Abacus, in quo vasa mensæ inservientia exponebantur. V. Casaub. ad Lamprid. Alex. Sever. cap. 34. & Salmas. ad Capitol. Anton. 17. & Observ. ejus ad Jus Attic. p. 449. Gronov. Observ. 11. 24. & Burm. ad Petron. cap. 31. p. 119.

MINISTERIĀLIS, e. Adj. improbat Vossius de Vitiis L. L. 3. 6. conf. Cellar. Antibarb. p. 67.

MINISTRO; [διακονέω, λειτουργέω, ὑπηρετέω, ὑπουργέω, ἐργάζομαι, ποιμαίνω] āre. Ministrum agere, Famulari. Plaut. Curc. 2. 3. 90.
Tu te tabellas consignato: hic ministrabit: ego edam.
Jussa medicorum. Ovid. 20. Epist. 133.

Pocula

Pocula miniſtrare, Porrigere. Cic. 1. Tuſc. 65. Non ambroſia deos, aut Juventute pocula miniſtrante, lætari arbitror.
Velis miniſtrare. Virg. 10. Æn. 218.
Æneas (neque enim membris dat cura quietem)
Ipſe ſedens, clavumque regit, velifque miniſtrat.
Miniſtro, Præbeo, Suggero.
Arma furor miniſtrat. Virg. 1. Æn. 154.
Cibos fraga miniſtrant. Senec. Hippol. 4.
Divitias alicui. Ovid. 3. Amor. 6. 94.
Res omnes timide gelideque miniſtrare. Hor. de Arte Poet. 171.
Vias mille fallendi amor miniſtrat. Tibull. lib. 4. 6. 12.
Victum miniſtrare. Verro 3. de Re R. cap. 17.
Vinum verba miniſtrat. Hor. 1. Epiſt. 15. 20.
Vires, animumque alicui. Virg. 9. Æn. 764.
Miniſtratur. Cic. 16. Fam. 14. Acaſtum retine, quo commodius tibi miniſtretur. conf. Columel. lib. 12. 1.

Miniſtrātio, ōnis. f. Vitruv. 6. 9. Ad olearios fructus commoda erit miniſtratio.

Miniſtrātor, ōris. m. [ὑπηρέτης] Qui miniſtrat. Cic. 2. de Orat. 305. Ut quum teipſum, Sulpici, objurgabam, quod miniſtratorem peteres, non adverſarium. Sueton. in Vitell. cap. 17. extr. Alterum femur ſubdebile, impulſu olim quadrigæ, quum auriganti Cajo miniſtratorem exhiberet.
Miniſtrator, Pincerna ſive ſervus ad cyathos. Petron. cap. 31. Vinum dominicum miniſtratoris gratia eſt. V. ibi Burm. Adde Senec. Epiſt. 95.

Miniſtrātrix, īcis. f. [ὑπηρέτις] Idem quod Miniſtra. Cic. 1. de Orat. 75. Sed ut omnes comites, atque miniſtratrices eſſe diceres. Ita Nonius 2. 567. Alia autem exemplaria legunt Miniſtras.

Miniſtrātōrius, a, um. Adj. [ὑπηρετικὸς] Quod ad miniſtrationem pertinet; ut Miniſtratorii urceoli, apud Martial. lib. 14. 105.

Minito, & Minitabundus. V. minor, ari.

Mĭnium, i. n. [Gloſſ. utroque Κιννάβαρις] Cinnabaris. Metallum rubri pulcherrimi coloris, quo veteres potiſſimum in pigmentis utebantur. Plin. lib. 33. cap. 7. abunde de minio tractat, in quo & hæc, Sincero minio, cocci nitor eſſe debet. Et paulo poſt, Minium in voluminum quoque ſcriptura uſurpatur, clarioreſque litteras vel in auro, vel in marmore, etiam in ſepulchris facit.
Rubens minium. Tibull. lib. 2. 1. 51. V. ibi Broekhuſ.
Rubens ebuli baccis minioque Pan. Virg. 10. Ecl. 27.
Minium Officinarum, eſt Pulvis metallicus, ex calce plumbi igne, ut loquuntur, reverberata.

Miniaria, æ. f. [μιλτωρυχία] Locus in quo foditur minium. Plin. lib. 33. cap. 7. Siſaponenſibus autem miniariis ſuæ venæ arena ſine argento excoquitur: auri modo probatur.

Miniāceus, a, um. Adj. Quod ex minio eſt. Vitruv. lib. 7. cap. 4. Cuneis ſilaceis, ſeu miniaceis interpoſitis. Et cap. 5. Silaceorum miniaceorumque cuneorum inter ſe varias diſtributiones. Rurſus cap. 9. At ſi quis ſubtilior fuerit, & voluerit expolitionem miniaceam ſuum colorem retinere, quum paries, &c.

Minius, vel Mineus, a, um. Ruber inſtar minii. Apul. 4. Met. p. 411. Fulgentium roſarum minius color. Adde Florid. 2. p. 18.

Miniarius, a, um. Adj. [μιλτώδης] ut, Miniarium metallum. Plin. lib. 33. cap. 7.

Minio, [μιλτόω] āre. Minio tingere. Plin. 33. 7. A cenſoribus in primis Jovem miniandum locari. Adde 35. 12. & 10. 29.

Miniātus, a, um. Adj. ex Partic. [μιλτωτὸς] Torque miniato in cervice. Plin. 2. 47. V. & ſeq. dict.

Miniatulus, a, um. Adj. dimin. ut, Miniatula cera, quam rubram dicimus. Inde Miniatula cera aliquid notare, eſt Loca corrigenda annotare. Cic. 15. Att. 14. His litteris ſcriptis me ad συντάξεις dedi, quæ quidem vereor ne miniatula cera tua pluribus locis notandæ ſint. Vetuſtus codex habet Ne miniata cerula. Idem 16. Att. 11. Cerulas enim tuas miniatulas illas extimeſcebam.

Minĭculārius, i. m. Qui minio quid inficit vel illinit. l. 3. de indulg. debit. lib. 11. Cod. Theod.

Miniculātor, ōris m. Qui minio majuſculas litteras in ſcriptis libris pingit. Ulpian. Pand. lib. 38. de operis libert. [Immo Nomenculator, l. 7. Ut jurisjur. §. 5. Dabitur.

Mĭnius, i. m. [Μίνιος] Fluvius Hiſpaniæ, a colore pigmenti, quo plurimum exundat. Nunc vulgo dicitur *Migno*. Olivarius in Melam.

Mĭno, āre. Ducere, Feſtus, Agaſones equos agentes, id eſt minantes. An, Aſinos? *Mener* a Minare Eccleſiaſticorum verbo, ut notatur in Dict. Gallico L. poſtrem. Sed Feſtus & Aſconius hoc verbo utuntur. H. St. Galli enim *i* in *e* ſæpe mutant, ut Mittere, *Mettre*, Firmus, *Ferme*, Findere, *Fendre*, Cineres, *Cendres*, &c. ut in quam plurimis contra *e* in *i*. ut Cera, *Cire* &c.

Mīnōa, æ. f. [Μινώα] Urbs in Armogo inſula Cycladum.
Eſt & altera in Sicilia.
Item Megarenſium emporium fuit, duodeviginti ſtadiis diſtans ab urbe, quod & Nyſea appellatur. Lege Strabon. lib. 9. V. minos.

Mīnōis, ĭdis. f. [Μινωΐς] Inſula eſt una Cycladum, quæ notiore nomine Paros appellatur. De hac Plin. lib. 4. cap. 12.

Minor, ari. V. minæ, arum.

Minor, comparat. a Parvus. V. parvus.

Mīnos, ōis. m. [Μίνως] Filius fuit Jovis ex Europa, ut poetæ fere omnes aſſerunt. Alii vero nonnulli affirmant non Jovis, ſed Xanthi regis Cretenſium ex Europa filium fuiſſe, cui in regno ſucceſſit. Herodot. lib. 1. dixit cum fratre Sarpedone de regno Cretæ diſſenſiſſe, ſed illo fugato regnum obtinuiſſe. Idem primus Cretenſibus leges dedit, ut ſcribit Ariſtoteles Polit. lib. 2. cap. 10. Hic, ut fingunt poëtæ, quum haberet uxorem Paſiphaen, & illa ex tauro genuiſſet Minotaurum, Dædalum, quod bovem ligneam fabricaſſet, ſub qua latens cum tauro uxor concubuerat, perſequutus, in Siciliam pervenit: ubi a Cocali regis filiabus interfectus fuit (ut Ariſtoteles refert) juxta Camerinam urbem, & apud inferos judex animarum factus eſt. Virg. 6. Æn. 432.
Quæſitor Minos urnam movet.
De Minois interitu aliter Diodorus Siculus lib. 5. cap. 13. Minos cognita Dædali in Siciliam fuga, ſtatuit eum bello perſequi. Præparatisque navibus e Creta profectus in Acragantinam appulit: quæ nunc ab eo Minoa vocatur. Expoſitis copiis, per nuntium a Cocalo tradi ſibi Dædalum ad pœnam popoſcit, Cocalus Minoe ad colloquium accito, quod poſtularet ſe facturum pollicitus, domi receptum, quum in balneis lavaretur, adeo in longum tempus in thermis detinuit, ut nimio æſtu ſuffocaretur. Ejus deinde corpus Cretenſibus reddidit, prælata obitus cauſa, quod in lavacro elapſus aqua calida periſſet. Hactenus ille.
Gnoſius Minos. Senec. Herc. fur. 9.
Inexorabiles judices apud inferos Minos & Rhadamanthus. Cic. 1. Tuſc. 10.
Legifer. Ovid. 3. Amor. 10. 41.
Minôa, accuſativ. Catull. Argon. 62. 85. Magnanimum ad Minoa venit.

Minōïus, a, um. [Μινώϊος] Adj. poſſeſſ. ut, Regna Minoia. Virg. 6. Æn. 14.

Minōus, a, um. [Μινῷος] aliud Adj. Ovid. in Ibin 511.
Si tua contigerit Minoas puppis arenas.
Taurus Minous, Minotaurus. Stat. 1. Achill. 192.

Minōis, ĭdis. [Μινωΐς] patronym. f. Ariadne. Ovid. 8. Met. 174.
Protinus Ægides, rapta Minoide, Diam Vela dedit.

Minōum, i. n. [Μινῷον] Oppidum eſt Cretæ inſulæ, a Minoe rege ita appellatum. Recenſetur a Plin. lib. 4. cap. 12.

Minōtaurus, i. m. [Μινώταυρος] dictio eſt compoſita ex Minoe & tauro, quaſi Minois taurus. Nam, ut ſcribit Homer. lib. 8. Odyſſ. Quum Minos bello contra Athenienſes & Megarenſes, qui Androgeum filium interemerant, detineretur, Paſiphae ejus uxor a Venere, quæ in Solis ſobolem irata erat, ad infauſtum amorem formoſi tauri compellitur, cum quo arte Dædali concubuit, ac gravida facta Minotaurum genuit. Fabulam narrant Catull. in Argon. 62. 79. Ovid. 10. Epiſt. Diodorus Siculus lib. 5. cap. 13. & Servius in Virg. 6. Æn. 25.
Hic crudelis amor tauri, ſuppôſtaque furto
Paſiphae. Veritas autem ſic habet, Nam Taurus notarius Minois appellatus fuit, quem Paſiphae amavit, cum quo in domo Dædali concubuit, & quia geminos peperit, unum de Minoe, & alium de Tauro, enixa eſſe Minotaurum dicta eſt.

Mintha, æ. f. [Μίνθη] Mons, ut ſcribit Strabo lib. 8. dictus a Plutonis pellice, quam Proſerpina in herbam mintham mutavit, quam Græci deinceps hedyoſmon vocarunt. Huic Pluto donum amoris petenti, virile membrum tradidit, quod a ſe Mentulam nominavit. Oppiani vero interpres lib. ἁλιευτικῶν 3. Mintham tradit filiam Cocyti fuiſſe, quæ ubi inaudiſſet amari a Plutone Proſerpinam, indignata eo nomine, conſtanter illi ſe præponere auſa eſt, dictitans, ſi inferos peteret, inimiciter infeſtaturam. Quo puellæ tumore commotior Ceres Perſephones mater, in herbam ſui nominis illam mutavit. Ex qua fabella Oppianus Mintham vocat κωκυτίδα νύμφην. Sic autem Plin. lib. 19. cap. 8. Mentæ nomen ſuavitas odoris apud Græcos mutavit, quum alioqui Mintha vocaretur, unde veteres noſtri nomen declinaverunt. Ovid. 10. Met. 729.
— an tibi quondam
Femineos artus in olentes vertere mentas,
Perſephone, licuit? V. menta.

Minthos, i. [μίνθος] præter vulgatam ſignificationem, qua apud Græcos Stercus humanum ſignificat, etiam Floris nomen eſt in ſterquiliniis enaſcentis, quo mirum in modum afficiuntur hirci. V. Cæl. Rhod. lib. 10. cap. 22.

Mintrio, īre. vel Mintro, āre. Auctor Philomel. v. 61.
Mus avidus mintrit. al. Mintrat.

Minturnæ, arum. f. Oppidum Liri fluvio, & Sinueſſæ oppido propinquum, in Campaniæ finibus, C. Marii perfugio nobilitatum. Hor. 1. Epiſt. 5. 5. — paluſtres
Inter Minturnas, Sinueſſanumque Petrinum. V. Melam lib. 2. cap. 4. Nunc eſt caſtellum, vulgo *Trajectum* vocant. Teſtis Olivarius in Melam.

Minūcius, [Μινούκιος] nomen gentis Ro. Patriciæ primum, deinde plebejæ. de qua V. Fulv. Urſin. & Liv. paſſim.
Minucius, cognomento Augurinus, Tribun. plebis, qui Sp. Mælium regnum Romæ affectantem reum peregit. Huic quod farris pretium trinis nundinis, ad eam vilitatem redegiſſet, ut aſſe modius veniret, tantum a plebe habitum eſt honoris, ut collata in capita ſtipe unciaria, ænea ei ſtatua extra portam Trigeminam fuerit collocata. Auctor Plin. lib. 34. cap. 5. & lib. 18. cap. 3.
Alii plures Minucii celebres. V. Sil. 7. 387. & Lucan. 6. 126.

Minucia, æ. f. [Μινουκία] Veſtalis fuit, quæ propter corporis elegantem cultum in ſuſpicionem venit inceſtæ libidinis, unde & viva defoſſa eſt. Liv. lib. 8. 15.

Minucius, a, um. Adj. ut Minucia via, quæ a porta ejuſdem nominis per Sabinos Brunduſium ducebat, de qua Hor. 1. Epiſt. 18. 20.
Brunduſium Minuci melius via ducat, &c. V. ibi Lambin. Bentl. & Cunningam. Meminit & Cic. 9. Att. 8. pr. ubi V. Interpp. & Feſt. in voce. Sunt qui perperam Minicia ſcribunt.

Mĭnuo, ui, ūtum, [μειόω, ἐλαττόω, ἐλαττονέω, χαλάσσω, ἐντελίζω] ĕre. Minus aliquid reddere, vel extenuare. Ex Græco μειοῦν dictum videri poteſt, inquit Feſtus. Plin. lib. 11. cap. 54. Minuuntur corpora ſiccis & aridis.
Aliquantulum minuitur ex febre. Celſ. lib. 3. cap. 3.
Auctoritatem minuere. Cic. 4. Acad. 62. Vide quæſo etiam atque etiam, ne illarum quoque rerum pulcherrimarum a te ipſo minuatur auctoritas.
Æs alienum minuere, Perſolvere debitorum partem. Plin. 9. Epiſt. 37. ad Paulinum.
Artus corporis minuuntur. Ovid. 7. Met. 317.
Conſilium. Ter. Hec. 4. 3. 10.
Controverſiam. Cic. 4. Acad. 83. Sed, ut minuam controverſiam, videto quæſo, &c.
Curas. Hor. 1. Epiſt. 19. 101.
Curæ minuuntur carmine. Hor. 4. Carm. 11. 36.
Dolorem, laborem, &c. Ter. in prol. Heaut. 42.
Fidem. Tacit. 6. Ann. 17.
Frigora Zephyri minuunt. Ovid. 3. Triſt. 12. 1.
Fructum. Ter. Phorm. 5. 9. 24.
Furorem. Hor. 1. Carm. 37. 13.
Imperium matris. Plaut. Aſin. 3. 1. 6.
Ingenium longi minuere labores. Ovid. 3. de Pont. 4. 11.
Iram. Ter. Phorm. 2. 3. 88.
Labores alicujus. Ovid. 7. Met. 208.
Luctus. Ovid. 15. Met. 639.
Magiſtratum. V. magistratus.

Majeſtatem. In MAJESTAS.
Majeſtatem per vim. i. e. Vim publicam committere. Cic. 1. Philip. 21. Budæus.
Malum minuunt gaudia. Ovid. 4. de Pont. 4. 6.
Spem. Cæſ. 5. Bell. Gall. 33.
Studium minuens labores. Ovid. 4. Met. 295.
Sumptum. Cic. 2. de Legib. 22. Hos leto datos, divos habento; ſumptum in ollos luctumque minuunto.
Suſpicionem. Cic. 10. Att. 16. Ego ut minuerem ſuſpicionem profectionis aut cogitationis meæ, profectus ſum in Pompeianum ad quartum Iduum, ut ibi eſſem, dum quæ ad navigandum opus eſſent, pararentur.
Timorem. Cæſ. 1. Bell. Civil. 72.
Vires minuuntur amoris. Ovid. 5. Met. 374.
Minuere, abſolute, pro Minui, Decreſcere. Cæſ. 3. Bell. Gall. 12. Quod rurſus minuente æſtu, naves in vadis afflictarentur.
Minuere, pro Deſinere. Lucret. lib. 2. 1028.

> Nil adeo magnum, nec tam mirabile quicquam
> Principio, quod non minuant mirarier omnes
> Paullatim, &c.

MINŪTUS, a, um. Partic. [μειωθὲις] ut, Minuta ſpes, pro Imminuta. Tacit. in vit. Agric. [Niſi Adj. eſt.
Conſul vulnere minutus. i. e. Debilitatus. Liv. 21. 52. pr. V. ibi Gronov.
Minutus, Adj. Brevis, (i. e. parvus) ut, Minutum argentum. Plaut. Perſ. 2. 3. 4. Varro epiſtola Latina, Si veniſſes Capuam, quod & pueros minutos vides libenter, & majores animadvertere non vis. Cic. 7. Verr. 27. Reticulumque ad nares ſibi apponebat tenuiſſimo lino, minutis maculis, plenum roſæ. Ex Nonio 2. 559.
Animus minutus. Cic. 3. de Orat. 167. Abutimur ſæpe etiam verbo, non tam eleganter, quam in transferendo: ſed etiamſi licentius, tamen interdum non impudenter: ut quum grandem orationem pro magna, minutum animum pro parvo dicimus.
Corpora minuta. Lucret. lib. 2. 115.
Dii. Plaut. Ciſtell. 2. 1. 46.

> Dii me omnes magni, minutique & patellarii
> Faxint &c.

Fruges minutæ, Parvæ, quales ſunt frumentum, & id genus, ut a fabis & piſis diſtinguantur. Cic. 5. Verr. 18. L. Octavio, & C. Cotta Conſulibus Senatus permiſit, ut vini, olei decumas, & frugum minutarum, quas ante, &c.
Oſſa pauxilla, atque minuta. Lucret. lib. 1. 835.
Partes in minutas diſtrahi. Lucret. lib. 2. 825.
Minutus, quum diminutivis additur, eleganter ipſam rem attenuat, & minorem facit. Ter. And. 2. 2. 32.

> Olera & piſciculos minutos ferre obolo in cœnam ſeni.

Cic. in Parad. præf. Minutis interrogatiunculis, quaſi punctis, quod propoſuit efficit.
Litteræ, vel litterulæ. Plaut. Bacch. 4. 9. 68.
Quæſtiunculæ. Sueton. de Clar. Gram. 24. extr.
Minutum, Obſcurum & ſcrupuloſum interpretatur Nonius 4. 298. ut a Græcis dicitur λεπτομέριμνον. Cic. 1. de Finib. 61. Ecce autem alii minuti & anguſti, & omnia ſemper deſperantes: aut malevoli, invidi, difficiles, lucifugi, maledici, monſtroſi. [Sic edidit Mercer. in edit. Gothofr. λεπτομερεῖς perperam legitur. Puto λεπτόμηνις Nonium reliquiſſe. Dicitur enim pari forma ac πολύμηνις & πολυμήνης, ὑστερόμηνις & ὑστερομήνης, &c.
Compar. Lucret. lib. 4. 344.

> — nam multis partibus hic eſt
> Mobilior, multiſque minutior, & mage pollens.

De lucido aère loquitur.
Cura minutior. Quintil. lib. 8. cap. ult.
Superl. Animantes minutiſſimæ. Gell. lib. 14. cap. 1.
Ictus minutiſſimi. Suet. Vitell. cap. 17.
MINŪTŬLUS, a, um. [ὑπόλεπτος] Adj. dimin. a Minutus. Plaut. Pœn. prol. 28. Pueri minutuli.
Litteræ minutulæ. Vopiſc. in Tacit. cap. 11.
Quæſtiones minutulæ. Macrob. 7. Saturn. 3.
MINUTULĀRIUS, a, um. Adj. Circa minutula occupatus. Auguſt. de Civ. Dei. 7. 4. Minutularii vectigalium conductores.
MINŪTE, Adv. [λεπτῶς] Columel. lib. 2. cap. 4. Non minute diffindit humum. Sic Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 15.
Grandia minute dicere. Cic. in Orat. 123.
Compar. Cic. 4. Acad. 42. Hæc autem univerſa concidunt etiam minutius. Idem 4. de Finib. 7. Res enim fortaſſe veræ non ita tractantur, ut debent, ſed aliquanto minutius.
Superl. Cato de R. R. cap. 107. Quam minutiſſime per cribrum cernere. Adde Columel. 12. 28.
MINŪTIM, Adv. [κατὰ λεπτὸν] pro Minute. Columel. lib. 4. cap. 14. Inſequitur deinde foſſor, qui crebris bidentibus æqualiter & minutim ſoli terga comminuat.
Minutim & Repente, contraria. Senec. Epiſt. 30.
MINUTĀTIM, [λεπτομερῶς] aliud Adv. In minutiſſimas partes. Cato cap. 123. De junipero materiam ſemipedem craſſam concidito minutatim. Al. Minutim.
Addere aliquid minutatim & gradatim, aut demere. Cic. 4. Acad. 49. Quod genus minime in philoſophia probari ſolet, quum aliquid minutatim & gradatim additur, aut demitur.
Interrogare minutatim, pro Particulatim. Cic. 4. Acad. 92. Sed nulla omnino in re minutatim interroganti, dives pauper, clarus obſcurus, &c. ſit.
Minutatim, pro Paulatim. Varro 1. de R. R. cap. 20. Tum ita ſubigendum, ut minutatim aſſuefaciant, & ut tironem cum veterano adjungant; imitando enim facilius domantur. De bobus.
Frangit vires ætas minutatim. Lucret. lib. 2. 1131.

> Inde minutatim vires, & robur adultum
> Frangit, & in partem pejorem liquitur ætas.

Trahebat oſſa minutatim morbo collapſa. Virg. 3. Georg. 485.
MINŪTIO, ōnis. f. [μείωσις] Gell. lib. 16. cap. 5. Ve particula tum intenſionem ſignificat, tum minutionem. Quintil. lib. 4. cap. 3.
MINŪTIA, æ. f. [λεπτότητα] Minutiſſima pars cujuſque rei. Lactantius de ira Dei. Senec. Epiſt. 91. Utriuſque attritu grana franguntur, & ſæpius regeruntur, donec in minutiam frequenter trita redigantur.

MINUTIES, ēi. f. Apul. 9. Met. p. 195. Ad ſummam minutiem contero. Redire in minutiem. Idem lib. 11.
MINŪTAL, ālis. n. Genus condimenti ex rebus minutatim conciſis, auctore Apicio 4. 3. Fiebat inter cetera marino piſce, liquamine, oleo, vino, porris & coriandro. Juven. 14. Sat. 129.

> Heſternum ſolitus medio ſervare minutal
> Septembri.

Martial. lib. 11. 32.

> Hinc exit varium cocco minutal. *Un hachis.*

Minutalia, Res minutæ. Tertull. de Anima, cap. 32. Culices, formicæ, tineæ & hoc genus minutalia. V. Idem de Habit. Mulier. cap. 6. & Marc. Emp. 8. Eſt autem pl. n. a
MINUTĀLIS, e. Adj ut, Regna minutalia. Tertull. adv. Marc. 1. 4.
MINUTĬLOQUIUM, i. n. Tertull. de Anima, cap. 7. Micas de minutiloquio Ariſtotelis inferſit.
MINUISCO, ĕre. Auſon. Ephemer. ſub fin.

> — profugi minuiſcunt crimina ſomni.

MĪNŪRIO, vel MĪNURRIO, [μινύρομαι] īre. V. dict. ſeq.
MĬNŪRĪZO, [μινυρίζω] āre. Parva voce ſuccinere: μινυρίζω enim Cantillo ſignificat, & modulate concino. Sidon. 2. Epiſt. 2. Diluculo autem Philomelam inter frutices ſibilantem, Prognen inter aceres minurizantem. Alia exemplaria habent Minurientem, utique a verbo Minurio, quo uſus eſt Spartianus in Antonino Geta cap. 5. Agni, inquit, balant, porcelli grunniunt, palumbes minuriunt, leones rugiunt, &c. [Al. Minurriunt, vel mendoſe Minarriunt. Gloſſ. Lat. Gr. Minurit, μινυρίζει. V. Suid.
MINURĪTIO, ōnis. f. [μινύρισις] a verbo Minurio. Feſtus, Minuritiones appellantur minorum avium cantus. Hæc ille. Cic. 1. de Orat. 251. Ante quam pæanem aut minuritionem citarimus. Sic enim reponit Turnebus, exiſtimans Ciceronem verba Græca convertere voluiſſe, παιανίζειν & μινυρίζειν: ut pæan ſit cantio (nam pro pede non cenſet hic accipi) quæ clara exſultanti contentaque voce citatur, id eſt canitur: minuritio, cantio quæ tenui, leniore, remiſſioreque. Mſſ. Munionem. Locus admodum vexatus eſt.
MINUS, MINUSCULUM, V. Minor, in PARVUS.
MINUTIA, MINUTIUS, nom. propr. V. MINUCIUS.
MINYANTHES, æ. m. [μινυανθὲς] Trifolii genus. Plin. lib. 21. cap. 9.
MINYAS, æ. m. [Μινύας] Chryſæ fuit filius, ex Chryſogenia nati & Neptuno. Hic divitiis creditur cunctos anteiſſe mortales, ac primus hominum theſaurum recondendis pecuniis ſtruxiſſe, a quo nuncupatos ferunt Minyas, quibus imperitarit. Meminit Pauſanias in Bœot. p. 310. Wech.
MINYÆ, arum. m. [Μινύαι] fuerunt Theſſaliæ populi, qui, teſte Orpheo in Argonauticis, Iaſonem ad Colchos proficiſcentem ſequuti ſunt. Unde ait Ovid. 7. Met. 1.

> Jamque fretum Minyæ Pagaſæa puppe ſecabant.

Lucan. item Theſſaliam deſcribens, lib. 6. 385.

> — Minyæ gens cognita remis.

De ratione appellationis, V. Serv. ad Virg. 4. Ecl. 34.
MINYĒIUS, a, um. Adj. Argonautarum epitheton; ut, Minyeia proles. Ovid. 4. Met. 386.
Manus Minyeia. Valer. Flacc. 1. 706.
MINYEIUS, i. m. Fluvius eſt e Theſſalia veniens, qui, teſte Homero, lib. 11. Iliad. oppido Arenæ vicinus, oſtia maris facit.

M I R

MIRABILIS, MIRACULUM, MIRE, MIRIFICUS, MIRIO, &c. MIROR. V. in hoc ipſo verbo.
MIRMILLO, ōnis. m. Erat gladiatoris genus armaturæ Gallicæ, qui modo cum Retiario, modo cum Threce in arenam inducebatur. Feſtus, Retiario (inquit) pugnanti adverſus mirmillonem cantatur, Non te peto, piſcem peto, quid me fugis Galle? Quia mirmillonicum genus armaturæ, Gallicum eſt: ipſique Mirmillones ante Galli appellabantur, in quorum galeis piſcis effigies inerat. Hoc genus pugnæ inſtitutum videtur a Pittaco, uno ex ſeptem ſapientibus, qui adverſus Phrynonem dimicaturus, propter controverſias finium, quæ erant inter Atticos & Mytilenæos, rete occulte allato, impedivit Phrynonem. Hæc ille. Fuit autem Athenienſium dux Phryno, quo perempto agrum ſuis ſervavit. V. Diogenem Laertium in Vita Pittaci. Cicero & Gladiatorem L. Antonium, & Mirmillonem ſæpe vocat. ut 6. Philip. 10. Etiamne ab hoc mirmillone Aſiatico Senatus mandata, legatorum verba audientur? Ibid. paulo poſt, Quia Mylaſis Mirmillo Thracem jugulavit, familiarem ſuum. & § 29. Quæ loca explicans Turnebus ſic inquit, Mirmillo in amphitheatralibus ſpectaculis Gallica erat armatura; vox autem de Græco deflexa, ut quæ in aliud ſolum tranſplantata ſunt, ingenio loci & cæli mutantur, leviter quoque mutata eſt. Nam quod ea armatura fortiſſimorum erat hominum, quales opinione hominum fuerant antiqui Myrmidones Achillis milites, & habebantur Romanorum ſententia Galli, Myrmilloneſque de Græca illa fortiſſima natione appellabantur, idcirco gladiatoribus hoc nomen hæſerat. Nam D in L mutari Ulyſſes perſpicue oſtendit, qui eſt Græce Ὀδυσσεὺς, ne plura commemorem. Hæc ille, exploſus a Lipſio 2. Sat. 10. quem V. & Sequutor in SEQUOR. Juvenal. 6. Sat. 81.

> Nobilis Euryalum mirmillonem exprimat infans.

Sunt qui Myrmillo ſcribunt. Hinc
MIRMILLŌNĬCUS, a, um. Adj. Feſtus, Myrmillonica ſcuta dicebant, cum quibus de muro pugnabant. conf. dict. præced.
Gladii mirmillonici. Ber. in Sueton. Tit. Veſp. cap. 9. 302. H. St.
MIROBRIGA, [Μιρόβριγα] Ptolemæo, Hiſpaniæ ulterioris urbs in conventu Cordubenſi. Plin. lib. 3. cap. 1. Mirobricam vocat per ſecundam conſonantem in ultima ſyllaba.
MĪROR, [θαυμάζω, ἄγαμαι] āri. Significat novo aliquo obſtupeſieri, inquit Nonius 4. 302. Virg. 1. Æn. 460.

> Artificumque manus inter ſe, operumque laborem
> Miratur.

Dona mirantur Æneæ, mirantur Iulum. Virg. 1. Æn. 713.
Magnopere mirari. In MAGNUS.
Mirari, Delectari, accendi, inquit Nonius l. c. Virg. 3. Georg. 49.

> Seu quis Olympiacæ miratur præmia palmæ.

Mirari atque efferre nimium aliquid. Cic. 6. Verr. 124. Nimium forſitan hæc illi mirentur atque efferant.

Aliquem mirari. Cic. 1. Acad. 46. Qui quum ab eo plurimum diſſentiret, unum tamen præter ceteros mirabatur.

Se ipſe miratur. Catul. 20. 17. id eſt Sibi placet, & de ſe magnifice ſentit. Martial. lib. 13. 2.

Stulte aliquid. Hor. 1. Epiſt. 1. 47.

Mirari, Imitari. Virg. 8. Æn. 517.

—primis & te miretur ab annis. Ubi Servius; Miretur, Imitetur. Lucan. lib. 9. 810.

—miratorique Catonis. Optima enim ingenia neceſſe eſt ut ea quæ mirantur, imitentur.

Mirari, Neſcire; quia (inquit Donatus) admiratio ab ignorantia deſcendit. Ter. And. 4. 5. 11. Miror unde ſit. Et Plaut. prol. Aulul. pr.

Ne quis miretur qui ſim, paucis eloquar. conf. Miror ſi &c. infra.

Mirantur terram oculi. Plaut. Merc. 2. 3. 37.

Mirari, ad inanimata translatum. Virg. 2. Georg. 82.

—& ingens
Exiit ad cælum ramis felicibus arbos;
Miraturque novas frondes, & non ſua poma.

Miror, cum genitivo laudis, vel vituperii. Virg. 11. Æn. 126.

—quibus cælo te laudibus æquem?
Juſtitiæne prius mirer, belline laborum? Græca metabaſis eſt, quam Græci κατ' ἔλλειψιν vocant; ſupplendum eſt, Ut ſit cauſa laborum, cauſa juſtitiæ.

Miror, non juſſiſſe me arripi. Ter. Heaut. 2. 3. 48.

Miror, abſolutum. Ter. Heaut. 2. 3. 134.

Laudabis. S. vide ſis. CLI. tutemet mirabere.

Miraretur quis, quum cerneret aperto mari ab altera parte, ab altera Hiſpanis, tam feræ & bellicoſæ genti objectos, quæ res eos tutaretur. Liv. 34. 9. pr. Gronov. legit, Miraretur, qui tum cerneret.

Miror ſi potuit. Cic. de Amicit. 53. Quanquam miror in illa ſuperbia & importunitate, ſi quemquam habere potuit. i. e. Neſcio an potuerit. Ter. And. 1. 2. 4.

Mirabar, hoc ſi ſic abiret, & heri ſemperlenitas
Verebar quorſum evaderet. conf. ſupra Mirari, Neſcire.

Miror quod audierim. Cic. de Senect. 43. Dicebant mirari ſolitum C. Fabricium, quod quum apud regem Pyrrhum legatus eſſet, audiſſet e Theſſalo Cynea, Athenis quendam eſſe qui ſe ſapientem profiteretur.

Miror qui ex Piræo abierit. Ter. Eun. 2. 2. 59.

Miror quapropter hæc curet. Plaut. Amph. prol. 87.

Miror quomodo. Ter. Heaut. 5. 3. 2.

Satis mirari hominis negligentiam non queo. Cic. 10. Att. 4. Et 1. de Nat. Deor. 96. Mirari ſatis non poſſum, unde &c.

MIRO, Act. Ejuſdem ſignificationis. Varro Eumenidibus, Hoſpes quid miras? Nonius 17. 105.

MIRANS, antis. Partic. [θαυμάζων] Ovid. 5. Met. 206.

Marmoreoque manet vultus mirantis in ore.

Atque hæc mirantibus addit. Virg. 6. Æn 854.

MIRĀTUS, a, um. aliud Partic. [τεθαυμακὼς] Hor. 4. Carm. 9. 15.

—& aurum veſtibus illitum
Mirata, regaleſque cultus.

Paſſive. Juvenc. 3. 58. Mirata Virginis arte.

MIRANDUS, a, um. aliud Partic. [θαυμαστὸς, θαυμάσιος] Dignum admiratione. Ter. And. 5. 4. 36. Mirando hoc tanto, tam repentino bono.

Femina miranda decore magno. Ovid. 3. Epiſt. Sabin. 37.

Accidit mirandum. Senec. Medea, 12.

Loqui miranda. Sil. lib. 3 621.

Eſt vero mirandum, homines quibus odio ſunt noſtræ ſecures, libenter arripere facultatem lædendi. Cic. pro Flacc. 19.

Mirandum in modum, Mirabiliter, Vehementer. Cic. 15. Fam. 9. Marcellum tuum Conſulem factum, teque ea lætitia affectum eſſe, quam maxime optaſti, mirandum in modum gaudeo. Idem pro Planc. 19. Mirandum in modum lætati ſunt. Idem 1. Att. 2. Sed mirandum in modum eſt animo abalienato. Et 6. Verr. 134. Quoniam mirandum in modum Græci rebus iſtis, quas nos contemnimus, delectantur. conf. Mirabilem, & Mirum in modum infra.

MIRĀBUNDUS, a, um. Adj. [θαυμῶν] Qui miratur. Liv. 25. 37. Extemplo improvida res pavorem incutit Pœnis: mirabundique unde tot hoſtes tam ſubito exorti, &c.

MIRĀTIO, ōnis. f. [θαυμασμὸς] Cic. 2. de Divin. 49. Cauſarum enim ignoratio in re nova mirationem facit; eadem ignoratio ſi in rebus uſitatis eſt, non miramur.

MIRĀTUS, ûs. m. Senec. Epiſt. 94. Alia deinceps digna miratu. Poteſt eſſe Supinum.

MIRĀTOR, ōris. m. [θαυμαστὴς] Martial. lib. 10. 87.

Mirator veterum ſenex avorum.

Cunni mirator Cupiennius albi. Hor. 1. Serm. 2. 36.

Decoris. Ovid. 10. Met. 590.

Formæ mirator honeſtæ. Propert. lib. 2. 13. 9.

Rerum. Ovid. 4. Met. 640.

MIRĀTRIX, īcis. f. [θαυμασὶς] ut, Turba miratrix. Juven. 4. Sat. 62.

Fama miratrix ſenioris ævi. Senec. Hippol. 6.

Vetuſtas ſui miratrix. Lucan. lib. 4. 655.

MIRĀBĬLIS, e. Adj. [θαυμάσιος, ἔκπλαγος] Admiratione dignus. Cic. 1. Off. Quare ex multis mirabilibus exemplis haud facile quis dixerit hoc exemplo aut laudabilius, aut præſtantius. Idem de Amicit. 45. Quibuſdam, quos audio ſapientes fuiſſe habitos in Græcia, placuiſſe opinor mirabilia quædam.

Mirabilis alicui. Hor. 1. Epiſt. 6. 23.

Donum mirabile. Virg. 1. Æn. 656.

Effigies fama mirabiles. Plin. lib. 7. cap. 3.

Factum. Ovid. 4. Met. 271.

Modum in mirabilem. Cic. 5. Att. 13. Mirabilem in modum Epheſi præſto fuit. V. MIRANDUS & MIRUS.

Opus viſu. Hor. 2. Epiſt. 2. 91.

Opus mirabile magni mundi. Tibull. lib. 4. 1. 18.

Dictu mirabile. Virg 1. Æn. 443.

Raritate mirabilis arbor. Plin. 13. 4. Jam in Æthiopiæ fine quinque earum, nec plures, arbores tradunt, non raritate magis, quam ſuavitate mirabiles.

Compar. Cic. 4. Acad. 2. Idque eo fuit mirabilius, quod ab eo laus imperatoria, &c.

Vir mirabilior. Senec Epiſt. 9.

Superl. Columel. 6. 36. Mirabiliſſima ſoboles.

MIRĀBILĬTER, Adv. [θαυμασίως, ἀγαμένως] Cic. 13. Fam. 17. Satisfacere immortalitati laudum tuarum mirabiliter cupit. Idem 11. Fam. 14. Mirabiliter, mi Brute, lætor, mea conſilia, meaſque ſententias a te probari.

Compar. Cic. 1. de Orat. 94. Qui mirabilius & magnificentius augere poſſet.

MIRABILĬTAS, ātis. f. i. e. Admiratio. Cic. 2 Off. 38. Ergo & hæc animi deſpicientia mirabilitatem magnam facit. Ex Non. 8. 53. Alia exemplaria legunt Admirabilitatem.

Operum mirabilitas. Lactant. 7. 4.

MIRĀCŬLUM, i. n. [θαῦμα, ἀπίστιον] Quicquid admirationem afferre poteſt. Feſtus, Miracula, quæ nunc Digna admiratione dicimus, antiqui in rebus turpibus utebantur. Plin. lib 10. cap. 52. Generatio avium ſimplex eſſe videtur, cum & ipſa ſua habeat miracula.

Ingenioſa miracula facit natura. V. INGENIUM.

Monſtri alicujus miracula. Ovid. 7. Met. 294.

Ceſſare a miraculis. i.e. Miraculis vacare ſeu carere. Plin. lib. 2. cap. 103.

Miracula, pro Monſtris, vel horrendis ponebant veteres. Virg. 4. Georg. 441.

Omnia commutat ſeſe in miracula rerum. Liv. 2. 7. pr. Adjiciunt miracula huic pugnæ; ſilentio proximæ noctis ex ſilva Arſia ingentem editam vocem, &c. Sic 25. 39. extr.

Miraculo eſſe. Liv. 25.

Illa omnia bona, quæ cupiditati, ac miraculo ſunt. Lactant. de Juſtitia lib. 5. cap. 21. H. St. Exſtant cap. cit. extr. Intelligit autem ea, quæ plerique homines cupiunt & unice admirantur.

MIRACŬLA, æ. f. Scortum. Plaut. Fragm. 1. 13. Diobolares, ſceniculæ, miraculæ. Miraculæ, inquit Varro L. L. 6. 3. a miris, id eſt monſtris. a quo Accius ait, perſonas diſtortas, oribus deformes, miriones.

MIRACULŌSUS, a, um. Adi. &,

MIRACULŌSE, Adv. apud Auguſtin.

MĪRO, ōnis. m. Mirones, inquit Cæl. lib. 3. cap. 31. Perſonas oribus diſtortas & deformes legimus nuncupari; nam & miracula a miris dicuntur, id eſt monſtris. [Scribendum Miriones. ex Varr. V. MIRACULA, æ. f.

MIRUS, a, um. Adj. Miratione dignus. [θαυμαστὸς, δαιμόνιος] Plaut. Pſeud. 1. 5. 97.

Si abſtuleris, mirum & magnum feceris facinus. Plin. lib. 12. cap. 9. Mira arborum natura.

Facies mira. Lucret. lib. 5. 836.

More miro perdere aliquem. Ovid. 13. Met. 670.

Novitas mira. Ovid. 15. Met. 408.

Præcepta. Hor. 2. Serm. 3. 34.

Mirus in omni reliqua diligentia. Plin. lib. 2. cap. 108.

Favor mirus apud populum, Ingens. Tacit. 1. Ann.

Honore miro colere aliquem. Virg. 4. Æn. 458. Sic idem 7. Æn. 57.

Adjungi generum miro properabat amore.

Mira, apud veteres pro Monſtris atque horrendis. Plaut. Amphit. 5. 1. 64.

Mira memoras, nimis formidoloſum prædicas facinus. V. Varr. de L. L. 6. 3.

Facere quid miri Natura dicitur. Hor. 1. Serm. 5. 102.

Efficere multa & mira. Lucret. lib. 5. 1181.

Mira ſunt, niſi. Plaut. Amphit. 1. 1. 127.

Mirum eſt quod hac de re tradere hominum notitiæ poſſumus. Plin. lib. 3. cap. 5.

Mirum; Reſponſio adverbii cujuſdam formam habens. Ter. Eun. 3. 1, 13.

—rex te ergo in oculis. T. ſcilicet.
G. Geſtare. T. verum credere omnem exercitum,
Conſilia. G. mirum.

Magis mirum. In MAGIS.

Minime mirum eſt. Cic. 6. Verr. 102.

Mirum cur. Ter. in prol. Heaut. 1.

Nec mirum. Cic. de Amicit. 32. Ab iis qui pecudum ritu ad voluptatem omnia referunt, longe diſſentimus: nec mirum, nihil enim altum, nihil magnificum, &c. Idem 4. Acad. 111. Ne illam quidem prætermiſiſti, Luculle, reprehenſionem Antiochi; nec mirum.

Mirum eſt quod. Plin. lib. 12. cap. 4.

Non mirum fecit uxor mea, ſi hoc ægre tulit. Ter. Hec. 4. 4. 87.

Mirum de illo. Plaut. Amphit. 2. 2. 198.

Mirum ni. Ter. And. 3. 4. 19. Age igitur, ubi nunc eſt ipſus? D. mirum ni domi eſt.

Mirum quin. Plaut. Aul. 1. 2. 7.

Mirum quin tua nunc me cauſa faciat Juppiter
Philippum regem, aut Darium, trivenefica. Idem Trin. 4. 2. 125.
Mirum quin ab avo ejus aut proavo acciperem qui ſunt mortui.

Mirum ſi. Ter. And. 4. 1. 27. Quid iſtuc tam mirum eſt, ſi de te exemplum capit?

Mira vero militi quæ placeant. Ter. Eun. 2. 2. 57. Ubi Donatus, Mira pro mirum, & eſt εἰρωνεία. Quid mirum eſt, inquit, facete loqui eum qui militi placeat?

Mirum quantum. Liv. lib. 1. 16. extr. Mirum quantum illi viro nuntianti hæc fides fuerit, quamque &c. Al. Fidei rectius. Pro Mirum eſt quantum.

Mirum in modum deludi. i. e. In majorem modum, quaſi infra rationem. Plaut. Amph. arg. 1. v. 7. Plin. lib. 17. cap. 24. Tangi odore mirum in modum. conf. Mirandum, & Mirabilem in modum ſupra.

Miris modis. Plaut. Amphit. Suppoſ.

Totam miris modis noſtram video turbatam familiam.

Miris modis viſenda animalia. Virg. 4. Georg. 309.

Nimium miris modis. V. NIMIS.

Compar. Mirior, mirius, Feſtus ex Titinnio, & Nonius 2. 515. ex Varrone attulerunt. V. ſeq. dict.

MIRE, Adv. [θαυμαστῶς] pro Miro modo, ſive Mirabiliter. Ter. Heaut. 5. 1. 25.

Sed ille tuus quoque Syrus idem mire finxit filium. Cic. 16. Att. 11. Puero municipia mire favent.

Mens mire mobilis. Lucret. lib. 4. 752.
Tenuis enim mens est, & mire mobilis ipsa.
Mirius pro Magis mirum apud antiquos. Varr. Quid hoc mirius? Nonius 2. 515. [Ubi tamen Adj. est.

MIRĬFĬCUS, a, um. Adj. [θαυμαστικὸς] Quod est mirabile. Cic. de Senect. 9. Quum diu multumque vixeris, mirificos afferunt fructus. Idem 1. Fam. 9. Mirificum me tibi comitem præbuissem. Et 15. Fam. 10. Mirificus generis ac nominis vestri fuit erga me semper animus. Sic ad Brut. 3. Cæsaris vero pueri mirifica indoles virtutis.
Homo mirificus. Cic. 4. Att. 10. Nos hic voramus litteras cum homine mirifico Dionysio. hunc Dionysium lib. 7. epist. 7. vocat Virum optimum & doctissimum.
Structura carminis mirifica. Ovid. 4. de Pont. 13. 5.
Superl. Ter. Phorm. 5. 6. 31. Atqui mirificissimum. August. de Civ. Dei, 18. 42. Mirificentissimum dixit.

MIRIFĬCE, Adv. [θαυμαστικῶς] pro Mirum in modum. Cic. 1. de Orat. 57. Ac jam tum erat adolescentulus his studiis mirifice deditus. Idem 1. Acad. 33. Quas mirifice Plato erat amplexatus. Ibid. 4. 5. Delectabatur autem mirifice lectione librorum.
Amare aliquem mirifice. V. AMO.
Conturbari mirifice. Cic. 6. Att. 3.
Loqui mirifice. Catul. 82. 3.

MIRIFICENTIA, æ. f. Chrysolog. Serm. 63. Mirabilium mirificentiam esse pervidemus.

MIRIFĬCO, [θαυμαστόω] āre. Mirabilem facere. Plaut. Amphit. 2. 2. 46.
Quanquam adeo Thebani cives modo miro mirificant, probavi.
Sed MSS. exhibent Rumificant probam. V. Lambin. Nonius 2. 748. Rumiferant.

MIS

MIS, [μοῦ] Genitivus antiquus a pronomine Ego. Ennius apud Priscian. lib. 13.
Ingens cura mis est concordibus æquiparare. V. MI.

MĪSANTHRŌPOS, [μισάνθρωπος] Latine Osor hominum dicitur. Cic. 4. Tusc. 25. Ut in hominum universum genus, quod accepimus de Timone, qui μισάνθρωπος appellatur, ut inhospitalitas est.

MĪSARGȲRĪDES, æ. m. [μισαργυρίδης] Argenti osor; ex μισέω odi, & ἄργυρον argentum. Plaut. Most. 3. 1. 41.

MISCELLUS, i. m. [Μίσκελλος] Crotonis in Bruttiis conditor fuit, cui redditam ferunt sortem ex adytis: Conditurum eum civitatem ubi in serenitate ipsum excepisset pluvia. Id nunquam futurum conjectatum ab eo est, ob rei absurditatem. Quum tamen in Italiam appulisset, ac maxima eventus fluctuaret incertitudine, assedit illi pellex uberius flens, mæstaque. Quod conspicatus Miscellus, finem habere oraculum suspicatus, civitatem condere adortus est. Ex Cæl. lib. 12. cap. 4. V. SYRACUSÆ.

MISCEO, miscui, mistum, [μίγνυμι, κεράω, κυκάω, ἀναφύρω, παλύνω, κεράννυμι] ēre. Confundere diversa una, vel Sine ratione perturbateque facere. Plaut. Pseud. 1. 1. 72.
Lege, dulce amarumque una nunc miscens mihi.
Miscere vinum aqua, & Miscere aquam vino. Plin. lib. 7. cap. 56. Vinum aqua misceri Staphilus docuit. Columel. lib. 6. cap. 4. Multi largo sale miscent pabula. [Hæc exempla non utriusque loquendi modi sunt, nisi apud Plin. Aquæ miscere legas. Apud Col. 7. 5. extr. exstat, Nonnulli folia cupressi trita miscent aquæ.
Miscere ad. Columel. lib. 7. cap. 5. Facit autem commode primum ea compositio, quam paulo ante demonstravimus, si ad fæcem & amurcam, succumque decocti lupini misceas portione æqua detritum album helleborum.
Miscere in aciem. In ACIES.
Miscere, Poculum, Vinum &c. alicui, Dare bibere, Ministrare. Cic. 2. de Finib. 17. Dico ergo in eadem voluptate eum qui alteri misceat mulsum, ipse non sitiens, & eum qui illud sitiens bibat. Ovid. 10. Met. 160.
Arripit Iliadem, qui nunc quoque pocula miscet;
Invitaque Jovi nectar Junone ministrat.
Miscere sua. Ter. Heaut. 4. 5. 35.
Ita tu isthæc tua misceto, ne me admisceas.
Omnia miscere, Turbare. Cic. ad Octav.. Quibus ille septus omnia misceret, nulli parceret, sibi viveret. Idem pro Rosc. Amer. 91. Qui tanquam si offusa Reip. sempiterna nox esset, ita ruebant in tenebris, omniaque miscebant.
Miscere, absolute, pro Miscere omnia. Cic. 3. Q. frat. 9. Pompeius abest: Appius miscet.
Turbare & miscere. Cic. 3. de Legib. 19. Omnia infima summis paria fecit, turbavit, miscuit.
Cælum miscetur magno murmure. Virg. 4. Æn. 160. Virg. 1. Æn. 128.
Interea magno misceri murmure pontum. Conf. Domus, Mœnia, &c.
Certamina miscere. Liv. 2.
Comas canities miscuerat. Ovid. 4. Trist. 10. 94.
Consilia cum aliquo. Tacit. 15. Ann. 68. Sed conjurati consilia cum Vestino non miscuerant.
Corpus cum aliqua, Concumbere. Cic. 1. de Divin. 60. conf. Misceri, pro Coïre infra.
Domus miscetur misero tumultu. Virg. 2. Æn. 486.
Falsa veris miscere. Senec. Herc. fur. 12.
Gentes diversas commercio miscere. Plin. in Paneg. cap. 29. pr.
Græca veris Latinis. Hor. 1. Serm. 10. 20
Incendia. Virg. 2. Æn. 329.
Malum miscere. Cic. 4. Tusc. 77.
Major mihi moles, majus miscendum est malum.
Mala miscere & concitare. Cic. 4. in Catil. 6. Ego magnum in Rep. furorem, & nova quædam misceri, & concitari mala jampridem videbam.
Manus utrinque Mavors dubias miscet. Propert. lib. 2. 28.
Maria omnia cælo miscuit. Virg. 5. Æn. 791. V. MARE.
Mœnia diverso miscentur luctu. Virg. 2. Æn. 298.
Oscula blandis verbis. Ovid. 1. de Arte Am. 663.
Otia cum duris venatibus. Ovid. 4. Met. 307.
Pacem duello miscuit. Hor. 3. Carm. 5. 38.
Pectora miscentur vario motu. Virg. 12. Æn. 213.
Populi miscentur. Virg. 4. Æn. 112.
Prælia miscere. Virg. 2. Georg. 282.
Rempublicam iniquis imperiis miscere. Cic. 2. de Lege Agr. 90.
Sacra profanis. Hor. 1. Epist. 17. 54.
Sortes, Fortunæ monitu, manu pueri misceri atque duci. Cic. 2. de Divin. 86.
Stultitiam miscere consiliis brevem. Hor. 4. Carm. 12. 27.
Si terra mari miscebitur, & mare cælo. Lucret. lib. 3. 854. V. MARE.
Tristia miscentur lætis. Ovid. 6. Fast. 463.
Tumultum miscere in concione. Liv. 8. 32.
Vada miscentur æstu arenæ. Virg. 3. Æn. 557.
Vagor miscetur funere. Lucret. lib. 2. 576.
Utile dulci miscuit. Hor. de Arte Poet. 343.
Utilia honestis. Tacit. in Vit. Agric.
Misceri ex, V. MISTUS, Partic.
Misceri, pro Coire, inquit Cæl. lib. 4. cap. 7. Unde apud Virg. 7. Æn. 661. Mixta deo mulier.
Miscuerunt, trisyllabum apud Virg. 2. Georg. 129.
Miscueruntque herbas, & non innoxia verba. [Non tam trisyllabum est, quam systole usitata poëtis, præcipueque Virgilio, syllabæ natura longæ. V. Pier. ad loc. & 2. Æn. 774. & 4. Eclog. 61. Donat. ad Prol. Eunuch. v. 20. Heins. ad Ovid. Heroid. 2. 142.

MISCENS, entis. Partic. Phædr. 1. 29. 10.
Hosti dolorem damno miscens sanguinis.
Vis tellurem diluvio miscens. Virg. 12. Æn. 205.

MISCENDUS, a, um. aliud Partic. [μικτέος] Ovid. 4. Epist. 9.

MISTUS, vel ut aliis placet, MIXTUS, a, um. [μεμιγμένος] Partic. h. e. Temperatus. Liv. 3. 6. pr. Ea colluvio mistorum omnis generis animantium, &c.
Mistus pluribus. Plin. 7. Epist. 27.
Mistum ex. Cic. pro Lege Manil. 28. Quod denique genus belli esse potest, in quo illum non exercuerit fortuna Reipublicæ? Civile, Africanum, Transalpinum, Hispaniense, mistum ex civitatibus, atque ex bellicosissimis nationibus, servile, navale, &c. Idem 3. Off. 119. Nec vero finis bonorum & malorum, qui simplex esse debet, ex dissimillimis rebus misceri & temperari potest.
Amor voluptate & molestia mistus. Cic. de Univers. 38.
Gravitas modestiæ in oratione mista. Cic. 2. Off. 49.
Genus mistum. Virg. 6. Æn. 25.
Genus hominum varium, mistum, & turbulentum. Cic. 2. in Catil. 21.
Lacrymæ mistæ risu. Stat. 2. Silv. 1. 47.
Ploratus vagitibus. Lucret. lib. 2. 579.
Puellæ cursitant mistæ pueris. Hor. 4. Carm. 11. 2.
Rubor mistus candore. Cic. 1. de Nat. Deor. 75. Nec ille fusus & candore mistus rubor sanguis est, sed quædam sanguinis similitudo.
Tumultu misto exorta lætitia. Virg. 3. Æn. 99.
Ventus gradine. Ovid. 4. Fast. 626.
Verbera cum verbis. Ovid. 10. Epist. 38.
Superl. Paterc. 2. 98. extr. De L. Pisone hoc omnibus sentiendum ac prædicandum est, esse mores ejus vigore ac lenitate mistissimos: & vix quenquam reperiri posse, qui aut otium validius diligat, aut facilius sufficiat negotio.

MISTIM, MIXTIM, Averb. Suet. Tiber. 33. Assidebat mistim. Et Lucret. 3. 567. — per venas & viscera mixtim.

MISTIO, & MIXTIO, ōnis. f. Vitruv. 1. 4. Aliam mixtionem habet. Et Pallad. 1. 34. Funes sparteos hoc genere mistonis inducere. V. Andr. Borrich. Vindic. p. 58.

MIXTUS, ûs. m. Columel. 6. 37. Avitus color primordii sanguinis mixtu redditur nepotibus.

MISTŪRA, & MIXTURA, æ. f. [κέρασμα, μίξις] pro Moderatura, ut ait Nonius. 8. 58. Varr. de Vit. Pop. Rom. lib. 1. Sed quod ea & propter talem misturam immoderatam ex aquis cunctis: quod temperatura moderatur in Romuli vita triplices civitates. Aliter legit Mercer. q. V. & Columel. lib. 7. cap. 5.
Generum. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Jocorum mistura. Martial. lib. 8. 1.
Incredibilis mixtura. Plin. 37. 6.
Rerum mistura. Lucret. lib. 2. 977.

MISTĀRIUS, vel MIXTARIUS, i. m. Crater. Lucil. apud Non. 15. 30.
Urceus aut longa geminus mistarius ansa.

MIXTITIUS, a, um. Adj. Hieron. in Jerem. cap. 25.

MIXTIX, īcis. Sociabilis. Petron. fragm. Tragur. cap. 45. p. 17. Non est mixtix. V. ibi Reines. Burmannus Mixcix expressit p. 218. ubi not. V. [Si a Misceo, Miscax scribendum foret, ut a Dico Dicax; Emo, Emax; Teneo, Tenax; Capio, Capax &c. Non enim a Præteritis hæc nomina formantur. Nec minus apparet eos errare, qui Mittix legunt.

MISCELLUS, a, um. Adj. [ἐπίμικτος] Quod mistum est.
Genus columbarum miscellum, vocat Varr. 3. de R. R. 7. Quod nec agreste est, nec domesticum, sed ex utroque temperatum.
Ludos miscellos Lugduni edidisse Caligulam scribit Sueton. in Caligula cap. 20.
Vites miscellæ, Quæ omni agro conveniunt, quod ceteris ubique utiliter misceantur. Cato de R. R. cap. 6. Varr. 1. de R. R. cap. 54. Nam & præcox, & miscella, quam vocant nigram, multo ante coquitur.
Uvas miscellas appellat Cato cap. 23. Quibus præliganeum vinum fit, quod operarii bibant.

MISCELLĀNEUS, a, um. Adj. [σύμμικτος] a mistura indiscreta rerum dici, significare videtur Gell. in Præf. qui aliis Epilogus, quum ait, Quia variam & miscellaneam, & quasi confusaneam doctrinam conquisiverunt, eo titulos quoque ad eam sententiam exquisitissimos indiderunt. Quidam legunt Miscellam. Apul. in Met. 3. pr. Nec mora, cum magna irruptione patefactis ædibus, magistratibus eorumque ministris, turbæ miscellaneæ cuncta completa. Hinc quidam opera sua Miscellanea inscripserunt, in quibus variis de rebus tractatur. Juven. 11. Sat. 20.
— sic veniunt ad miscellanea ludi. ubi Vetus scholiastes Miscellanea, inquit, Cibus, i. e. ultima cœna. Ideo Miscellanea, quia omnia, quæ apponuntur eis, miscent, sic manducant. Alii vero Ludi genus esse dicunt. Conf. Suet. Calig. cap. 20. & ibi Torrent. itemque Scalig. 5. de Emend. Temp. p. 449.

Miscellio, ōnis. m. Festus, Miscelliones appellantur, qui non certæ sunt sententiæ, sed variorum mixtorumque judiciorum.
Miscĕra, æ. f. [Μίσκερα] Oppidum Siciliæ apud Stephanum de Urb.
Misellus, V. miser.
Mīsēnum, i. n. [Μισηνὸν] Promontorium est prope Cumas, nomen habens a Miseno tubicine Æneæ, auctore Festo. Meminit Hor. 2. Serm. 4. 33.
　　Ostrea Circeis, Miseno oriuntur echini.
Misenensis, e. Adj. ut, Villa Misenensis. Phædr. 2. Fab. 6. 8.
Misenātes, um. m. Incolæ. Veget. de Re Milit. 4. 31.
Mīsēnus, i. m. [Μισηνὸς] Æneæ fuit tubicen, qui dicitur filius fuisse Æoli, unde & Æolides dicitur, quia constat sonum omnem ex vento creari. Servius in illud Virg. 6. Æn. 164.
　　Misenum Æolidem, quo non præstantior alter
　　Ære ciere viros, Martemque accendere cantu.
Mĭser, ĕra, ĕrum. Adj. [ἄθλιος, σχέτλιος, δείλαιος, τάλας, ταλαὸς, ταλαίφρων, ταλαίπωρος] Calamitosus, ærumnosus, infelix. Ter. Eun. 3. 2. 24.
　　Apparet servum hunc esse domini pauperis,
　　Miserique. G. nam hercle nemo posset, sat scio,
　　Qui haberet qui pararet alium, hunc perpeti.　　Cic. pro Planc. 78.
Quo quidem etiam magis sum, non dicam miser (natura quidem abhorret a virtute verbum) sed certe exercitus.
Ærumnosus, infelix, miser. Cic. in Parad. 1.
Laboriosos, non miseros, qui magnos dolores perferunt, solemus dicere. Cic. 11. Philip. 8.
Animi miser. Plaut. Milit. 4. 2. 76.
Animo miser. Plaut. Truc. 2. 7. 36.
Ambitionis miseri. Plin. in Paneg. cap. 58.
Miser suo ex animo. Plaut. Stich. 1. 1. 1.
Miser amplius æquo. Lucret. lib. 3. 965.
Miser, Ægrotus. Nam ægritudo, genus est infelicitatis. Plaut. Pœn. 5. 2. 43.
　　Quid ait? MI. miseram esse prædicat buccam sibi.
　　Fortasse medicos nos esse arbitrarier.
Miser, Fatigatus, lassus, ut interpretatur Donatus ad Ter. Eun. 5. 2. 4. Miserrimus fui fugiendo.
Miser, Innocens aliquando dicitur, teste Asconio in illud 3. Verr. 41. Ille miser quum esset, &c. Cic. pro Milon. 63. Miseros interdum cives, optime de Rep. meritos! [Hic tamen Infelices intelligi puto. Sed 2. Catil. 14. Et erunt, qui illum, si hoc fecerit, non improbum, sed miserum; me, non diligentissimum consulem, sed crudelissimum tyrannum existimari velint. Indicavit h. l. Pedianus. conf. 3. Verr. 74. pro Sext. 59. Ter. Adel. 2. 1. 46.
Miser & Laborans. Cic. pro Planc. 84. Qui miseris & laborantibus nihil negare possumus.
Ferre opem miseris. Ovid. in Ibin 576.
Finxit Fortuna me miserum. Virg. 2. Æn. 80.
Fieri miserum. Lucret. lib. 3. 880.
Habere aliquem miserum, i. e. Affligere, molestiam exhibere alicui. Plaut. Cist. 2. 2. 1.
　　Anum sectatus sum clamore per vias;
　　Miserrimam habui.　　conf. Cic. 14. Fam. 7.
Succurrere miseris. Virg. 1. Æn. 634.
Miseram me. Ter. Adelph. 3. 1. 4. Miseram me, neminem habeo. Ubi Donatus, Miseram me, proprium est mulierum quum loquuntur, aut aliis blandiuntur. Sunt enim interjectiones alias dolentis, alias exclamantis, aut indignantis.
Miser & Misera, similiter usurpantur. Ter. Hec. 1. 2. 58. Perii miser. Idem And. 1. 5. 29. Misera timeo incertum hoc quorsum accidat. Sic idem sæpe alibi, In quibus locis Miser & Misera commode per adverbium Misere declarantur; quasi Misere perii. Nisi velis eadem forma dicta esse, ut Miserum, vel miseram me. [Sic malim equidem. Nam Misere est Valde, Vehementer. V. infra. Sic & Infelix usurpant.
Ambitio misera. Hor. 1. Serm. 4. 26.
Anni. Propert. lib. 3. 7. 59.
Cædes miserrima oritur. Virg. 2. Æn. 411. de Cæde mutua civium.
Carmen miserum stridenti stipula disperdere. Virg. 3. Ecl. 27. Ubi Servius, Miserum, triste, flebile, quale canunt stipulæ. [Ego malim Miserum, Agreste & indoctum, vel certe Tenue, intelligere.
Corpus. Ovid. 9. Met. 368. al. Versum.
Cupido. Hor. 1. Epist. 1. 33.
Divitiæ. Hor. 2. Serm. 8. 18.
Fames. Hor. 1. Carm. 21. 13.
Formido. Hor. 2. Serm. 7. 77.
Fortuna miserrima nostra est. Ovid. 3. Trist. 11. 71.
Fortunæ miseræ multumque jactatæ perfugium ac portum futurum hunc locum spero. Cic. pro Cluent. 7.
Fuga. Ovid. 2. de Arte Am. 72.
Furor. Ovid. 3. Met. 479.
Homines. Lucret. lib. 3. 51.
Lateris miseri dolor. Hor. 2. Serm. 3. 29.
Luxuria. Propert. lib. 1. 2. 32.
Mentes ô miseras hominum! Lucret. lib. 2. 14.
Miseria miserrima. Plaut. Amph. 2. 1. 43.
Modis miseris distractus. Lucret. lib. 3. 506.
Mors. Virg. 10. Æn. 829.
Mortales. Virg. 3. Georg. 66.
Opes. Ovid. 1. Amor. 10. 22.
Pax. Tacit. 3. Ann. 44.
Pectus. Ovid. 1. Trist. 4. 6.
Plebs. Hor. 1. Serm. 8. 10.
Ad preces miseras decurrere. Hor. 3. Carm. 29. 51.
Querelæ. Ovid. 2. Met. 342.
Res. Ovid. 5. Trist. 7. 67.
Res misera & calamitosa. Cic. pro Rosc. Amer. 77.
Spectaculum miserum atque acerbum. Cic. 7. Verr. 100. O spectaculum miserum atque acerbum, ludibrio esse urbis gloriam!
Vita. Ovid. 4. de Ponto, 15. 5.
In vita turpi & misera commorari. Cic. 1. Q. frat. 3.
Urbes. Hor. 4. Carm. 15. 20.
Maximum, & miserrimum miseriarum. Cic. 3. Att. 7. Quem quidem ego, (De fratre loquitur.) nec quomodo visurus, nec ubi dimissurus sim scio; id est maximum & miserrimum mearum omnium miseriarum.
Miseri ac Seri sæpe a librariis confunduntur. V. Nic. Heins. ad Valer. Flacc. 11. 234. Broekhus. ad Tibull. 1. 5. 47. & ad Propert. 1. 15. 21.
Miserum, Adv. Virg. 6. Æn. 21.
　　— tum pendere pœnas
　　Cecropidæ jussi (miserum!) septena quotannis
　　Corpora natorum.　　Ubi Serv. Miserum, dolentis interjectio, ac si diceret Nefas. conf. malum, infandum.
Misĕre, Adv. [ἀθλίως] Misero modo, Infeliciter. Cic. Neque commoveri ejus desiderio possum, qui tam misere periit. Idem 3 de Finib. 50. Quæ nihil valerent ad beate misereve vivendum. Idem 1. Q. frat. 3. Tua me invidia, ac non ego te misere perdidi.
Misere, Valde, nimis. Ter. Heaut. 1. 2. 16. Eam misere amat. Idem Eun. 1. 1. 23.
　　Hæc verba una, mehercle, falsa lacrymula,
　　Quam oculos terendo misere, vix vi expresserit,
　　Restinguet.
Discedere misere quærens, Ire modo ocyus. Hor. 1. Serm. 9. 8. Misere hic idem valet quod Vehementer, usque ad miseriam.
Invidere misere. Ter. Eun 3. 1. 22.
Compar. Senec. Controv. 5. 34. Nemo miserius servit.
Superl. Senec. Epist. 63. Miserrime lugent.
Miserĭter, [ταλαιπώρως] pro Misere apud antiquos. Laberius, Mens incorrupta miseriter corrumpitur. Catull. 61. 49.
　　Ibi maria vasta visens lachrymantibus oculis,
　　Patriam allocuta est ita voce mæsta miseriter.
Misellus, a, um. Adj. dimin. [ὑπότάλας, ταλαίπωρος] Cic. 3. Att. 23. Meum Ciceronem, cui nihil misello relinquo, præter invidiam & ignominiam nominis mei, tuere quoad poteris. Idem 14 Fam. 4. Sed certe quoquomodo res se habebit, illius misellæ & matrimonio & famæ serviendum est.
Pallium misellum. Plaut. Rud. 2. 6. 66.
Spes misella. Lucret. lib. 4. 1090.
Miserŭlus, a, um. Adj. Catull. apud Non. 11. 63. Anima miserula.
Miseria, æ. f. [ἀθλιότης, ταλαιπωρία] Cic. 2. Tusc. 21.
　　Miserere, gentes nostras flebunt miserias.　　Ex quodam poeta.
Miserrima miseria. In miser.
Aberrare a miseria. In aberro.
Capere miseriam. In capio.
Commonere miseriarum. In commoneo.
Coopertus miseriis. In cooperio.
Eripere a. Cic. 9. Fam. 13.
Ferre miserias & perferre. In perfero.
Ferre opem miseriis & calamitatibus alicujus. Cic. 2. de Divin.
Incidere in. Cic. 2. Philip. 24. Quorum si utrumvis persuasissem, in has miserias nunquam incidissemus.
Levare miseriis. Cic. 3. Fam. 8.
Nasci in sempiternam. In nascor.
Premunt ærumnæ & miseriæ aliquem. Cic. in Parad. 2.
Esse in miseriis. Cic. 3. de Fin. 48. Ita qui processit aliquantulum ad virtutis aditum, nihilo minus in miseria est, quam ille qui nihil processit.
Versari in. Cic. 7. Fam. 3.
Vindicare a. Cic. de Clar. Orat. 329.
Miseritūdo, ĭnis. f. [δειλαιότης] antiquum verbum. Actius, Qui infelix miseritudine factus est aliena. V. Nonium 2. 521.
Miserimonium, i. n. Laberius apud Nonium 3. 144. Tibi relictum est miserimonium.
Misĕreor, [ἐλεέω, ἐλεαίρω, οἰκτείρω, ταλανίζω, σπλαγχνίζομαι] ēri. deponens; & aliquando Misereo, ēre. est Ob alicujus miseriam, Dolorem animo concipere. Et genitivo tantum jungitur, teste Serv. ad 1. Æn. 601. Virg. 2. Ecl. 7.
　　Nil nostri miserere.　　Cic pro Corn. Balb. 64. Miseremini ejus, qui non de suo peccato, sed hujus summi & clarissimi viri facto; non de aliquo crimine, sed de periculo suo, de publico jure disceptat. Cic. ad Brut. 16. Ac vestri miserebor.
Miseretur, inquit Festus, is qui miserum sublevat. [Immo, Qui ejus vicem dolet.
Esuriei alicujus misereri. Cic. 8. Fam. 1.
Laborum. Virg. 2. Æn. 143.
Sociorum inopum miserere. Juven. 8. Sat. 89.
Supplicum. Cic. 1. de Invent. 48.
Misereo antiqui usurpabant pro Miseror. Ennius in Hecuba, Miserete manus, date ferrum, ut me anima privem. Nonius 17. 58. Idem testatur Priscianus lib. 8. extr. Lucret. lib. 3. 894.
　　Ipse sui miseret; neque enim se vindicat hilum.　　i. e. Miseretur.
Miseret, impers. passivum habet affectum; idem est enim Miseret me illius, & Misereor illius; quippe utrumque significat Ex illius me miseria angorem suscipere. Ter. Eun. 4. 7. 32.
　　Miseret tui me, qui hunc, tantum hominem, facias inimicum tibi. Cic. pro Ligar. 14. Cave te fratrum, pro fratris salute obsecrantium, misereat. Al. Misereatur.
Miserebatque non pœnæ magis homines, quam sceleris, quo pœnam meriti essent. Liv. 2. 5.
Me miseret. Festus, Miseret me, eadem forma dicitur, qua Piget, Pœnitet, Tædet. Ter. Eun. 5. 4. 23.
　　Miseret me; itaque, ut ne viderem, misera huc effugi foras.
Me miseret vicem tuam. Ter. Heaut. 4. 5. 1.
Jam te nil miseret, dure, tui dulcis amiculi. Catull. ad Alphenum, 28. 2.
Misertum, vel Miseritum est Plaut. Trin. 2. 4. 29.
　　Nam nunc eum vidi miserum, & me ejus misertum est.　　Ter. Phorm. 3. 2. 16. Miseritum est.
Misĕresco, [κατελεέω, κατοικτείρω] ĕre. Inchoativ. Moveri misericordia. Virg. 2. Æn. 145.
　　His lachrymis vitam damus, & miserescimus ultro.
Miseresco, cum genitivo. Virg. 8. Æn. 573.
　　— Arcadii quæso miserescite regis.
Miserescit, impers. [κατοικτείρεται] Ter. Heaut. 5. 4. 3.
　　Ejus ut memineris, atque inopis nunc te miserescat mei.
Misĕrĭcors, cordis. Adj. [ἐλεήμων, εὔσπλαγχνος, οικτίρμων] Qui ex alicujus

alicujus miſeria dolorem animo ſuſcipit. Cic. 4. de Finib. 22. Nec miſericordem judicem eſſe oportere?
Supplex, manſuetus, & miſericors. Auctor ad Heren. lib. 2. 25.
Animus auditoris mitis & miſericors. Cic. 1. de Invent. 106.
Mendacium honeſtum & miſericors. Cic. pro Ligar. 16. Quod ſi probare Cæſari poſſemus in Africa Ligarium omnino non fuiſſe, ſi honeſto & miſericordi mendacio ſaluti civis calamitoſi conſultum eſſe vellemus, &c.
Se miſericordem præbuit, & in teſtimonio religioſum teſtis. Cic. pro Cæcin. 26.
Compar. Plaut. Rudent. 1. 5. 23.
Miſericordior nulla eſt me feminarum.
Superl. Auguſt. Confeſſ. 1. 4. Miſericordiſſime Deus.

MISERICORDIA, æ. f. [ἔλεος, ἐλεημοσύνη, κατοίκτισις, οἶκτος] eſt Ægritudo ex miſeria alterius injuria laborantis, inquit Cic. 4. Tuſc. 18. Cic. pro Ligar. 16. Nulla de virtutibus tuis plurimis, nec gratior, nec admirabilior miſericordia eſt. Idem 3. Tuſc. 21. Si ſapiens in ægritudinem incidere poſſet, poſſet etiam in miſericordiam, poſſet in invidentiam.
Clementia & miſericordia ſingulari vir. Cic. Poſt red. in Senat. 16.
Perfugium miſericordiæ. Cic. pro Ligar. 28.
Adducere ad. V. ADDUCO.
Adhibere fortunis alicujus. Cic. pro Rabir. 5.
Adimere. In ADIMO.
Allicere ad. Cic. pro Lege Manil. 24.
Capere. In CAPIO.
Captare. Cic. 2. Philip. 86.
Commendare judici. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Commovere. Cic. pro Dejot. 40.
Commoveri miſericordia. V. COMMOVEO.
Concitare populi. Cic. 1. de Orat. 227.
Confugere in alicujus. V. CONFUGIO.
Ductus miſericordia. Ulpian. in l. Si hominem. D. depoſiti.
Exercere. Ulpian. in l. Si hominem. D. depoſiti. Intempeſtive miſericordiam exercuit.
Habere. Cic. pro Muren. 87.
Impartiri alicui. Cic. ad Brut. 12.
Implorare & expoſcere alicujus. Cic. pro Milon. 93.
Inducere ad. V. INDUCO.
Movere. In MOVEO.
Motus miſericordiæ. Ulpian. in l. At ſi quis. §. Sed interdum. D. de relig. & ſump. fun. Poteſt tamen diſtingui & miſericordiæ motus; ut ſi in hoc fuit miſericors vel pius, qui funeravit, ut eum ſepeliret, ne inſepultus jaceret, &c.
Prætentanda eſt judicis. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Requirere & efflagitare aliquorum. Cic. pro Milon. 93.
Revocare mentes ad lenitatem miſericordiamque. Cic. 1. de Orat. 53.
Tenet miſericordia aliquem. Cic. pro Rabir.
Tribuere. Cic. pro Planc. 3.
Vivere aliena. Cic. pro Roſc. Amer. 145. Prædia mea tu poſſides; ego aliena miſericordia vivo.
Vocare ad. Cic. Nunc, quum omnes me cauſæ ad miſericordiam, atque ad humanitatem vocent, &c.
Miſericordiam, pro Eleemoſyna dixiſſe Chriſtianos ſcriptores, obſervat Deſ. Heraldus Commentar. ad Tertull. Apol. cap. 42.
De Ara Miſericordiæ dedicata Athenis, quæ in Proverbium abiit. V. Stat. 12. Theb. v. 481. & ibi Barth. Apul. 11. Met. p. 263. Cæl. Rhodig. Antiq. Lect. 6. 17. & Meurſ. de Ceramico gem. cap. 14. Barl. ad Luciani Tim. p. 136.

MISERICORDĬTER, Adv. Lactant. 6. 18. Juſtus nunquam prætermittet, quo minus aliquid miſericorditer faciat.
Deplorare miſericorditer. Hieron. ad Auguſt. Epiſt. 89. 5.

MISĔROR, [οἰκτείρω, ταλανίζω] āri. Verbis, aut lacrymis, aut alio modo dolorem, quem ex alicujus miſeria, aut etiam ex noſtra concepimus, oſtendere, lamentari, & deflere. Feſtus, Miſeratur is, qui conqueritur aliena incommoda. Servius ad 1. Æn. 601. Miſeror, & Miſereor unum ſignificant, ſed Miſeror accuſativum regit, Miſereor genitivum. Hæc Serv. Fere tamen priori ſignificatione ponitur. Cic. pro Muren. 55. Ut non queam ſatis, neque communem omnium noſtrûm conditionem, neque hujus eventum fortunamque miſerari.
Contuſoſque animos, & res miſerabere fractas. Virg. 4. Georg. 240.
Periculum miſerari. Cæſ. 1. Bell. Gall. 39. Tribuni Cæſarem ſecuti magnum periculum miſerabantur.
Sortem alicujus. Virg. 12. Æn. 243.
Miſero, pro Miſeror dicebant veteres; ut Accius in Athamante, apud Non. 7. 18. Atque ita de illis merui, ut jure hæc nunquam miſerarent mala.

MISERANS, antis. Partic. Virg. 5. Æn. 552.
— miſerans attollit amicum. Et 2. Georg. 499.
Aut doluit miſerans inopem.

MISERĀTUS, a, um. Partic. Virg. 10. Æn. 686.
— juvenemque anima miſerata repreſſit. Alii legunt Animo.
Amorem miſeratus reginæ. Idem 6. Æn 28.
Dolorem miſerata Juno. Idem 4. Æn. 694.

MISERANDUS, a, um. aliud Partic. [οἰκτρὸς] Idem quod Miſerabilis. Cic. 2. Tuſc. 21.
Accede accede, nate, aſſiſte, miſerandum aſpice
Eviſceratum corpus lacerati patris. Ex Sophocle.
Miſerandus & Irridendus, contraria. Cic. 1. de Orat. 169. Hunc in minimis tenuiſſimiſque rebus ita labi, ut aliis miſerandus, aliis irridendus eſſe videatur?
Funus. Lucan. lib. 1. 104.
Lues. Virg. 3. Æn. 139.
In modum miſerandum milites Pop. Rom. capti, necati, deſerti, diſſipati ſunt. Cic. de Provinc. Conſul. 5.
Oratio tua omnibus miſeranda viſa eſt. Cic. 2. de Orat. 278.
Sors. Ovid. 2. Amor. 7. 15.
Tempeſtas. Virg. 3. Georg. 478. Servius; Miſeranda, Peſſima, ferens rem dignam miſeratione.

MISERANTER, Adv. [οἰκτρῶς] Gell. lib. 10. cap. 3. Ecquid eſt quod aut ampliter inſigniterque, aut lacrymoſe atque miſeranter, aut multa copioſaque invidia, gravique & penetrabili querimonia dixerit?

MISERĀTIO, ōnis. f. [οἰκτιρμὸς] Significatio miſericordiæ, qua ex alicujus infelicitate movemur. Cic. in Orat. 131. Nec vero miſeratione ſolum mens judicum permovenda eſt. Idem 5. Fam. 12. Quem enim noſtrûm ille moriens apud Mantineam Epaminondas non cum quadam miſeratione delectat?
Non ſine lacrymis, non ſine dolore miſeratio. Cic. 2. de Orat. 196.
Commovere. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Diſcutere. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Eximere. Liv. 45.
Naſci miſerationem & Odia incitari, contraria. Cic. in Partit. 56.
Occupari. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Venit miſeratio aliquando ex eadem cauſa. Quintil. lib. 3. cap. 1.

MISERĀTOR, ōris. m. Qui opus aliquod miſericordiæ exhibet in eum, cujus miſeretur. Juvenc. 2. 294. Peccantum largus miſerator Ieſus. Adde Tertull. adv. Marc. 5. 11. & de Pudicit. cap 2.

MISERATRIX, īcis. f. Proſper. Aquitan. de Ingratis, cap. 30.
Et tamen ex iſtis miſeratrix gratiá quoſdam
Eligit.

MISERĀBĬLIS, e. Adj. [ἐλεεινὸς, σχετλιαστικὸς] Miſeratione dignus, per quem alii miſericordia commoventur. Cic. 2. de Finib. 65. Qui nobis miſerabilis videtur audientibus, illi perpetienti erat voluntarius. Al. Voluptarius.
Aſpectus auctionis miſerabilis. Cic. 2. Philip. 73.
Bellum miſerabile. Ovid. 13. Epiſt. 51.
Carmen. Virg 4. Georg. 514.
— ramoque ſedens miſerabile carmen Integrat.
Caſus. Cic. 2. de Finib. 65.
Corpus. Virg. 5. Ecl. 21.
Dimicatio. Liv. 1. 23. pr. Eventus belli minus miſerabilem dimicationem fecit, quod nec acie certatum eſt, &, tectis modo dirutis alterius urbis, duo populi in unum confuſi ſunt.
Elegi. Hor. 1. Carm. 33. 2.
Excidium. Stat 6. Theb. 96.
Factum. Ovid. 9. Met. 394. al. Fatum.
Fatum. Ovid. 6. Met 90.
Genus miſerabile pœnæ. Ovid. 8. Met. 782.
Ignorantia. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Infans. Ovid. 7. Epiſt. 135.
Letum. Catull. ad Mallium, 66. 91.
Puer. Ovid. 3. Met. 495.
Reſpectus. Cic. 1. de Divin. 68. Fugientibus miſerabilem reſpectum incendiorum fore.
Sonus. Cic. 2. de Orat. 197.
Supplicium. Stat. 1. Theb. 53.
Voces. Liv. 1. 29.
Vulgus. Virg. 2. Æn. 798.
Vulnus. Oid. 5. Triſt. 5. 15.
Miſerabilis alteri. Ovid. in Ibin, 117.
Viſu miſerabile. Virg. 1. Æn. 115.
Miſerabile, pro Miſerabiliter, nomen pro Adverbio. Virg. 12. Æn. 338.
— miſerabile cæſis
Hoſtibus inſultans. Servius. [Interjectio eſt dolentis. V. MISERUM.

MISERĀBILĬTER, Adv. [ἐλεεινῶς] Cic. 1. Tuſc. 96. Etſi enim flemus, quum legimus, tamen non miſerabiliter vir clarus emoritur. Idem 10. Att. 10. Marci Cœlii quidem epiſtolam, ſcriptam miſerabiliter, quum hoc idem obſecraret ut exſpectarem, &c. Liv. 3. 52. Proſequuntur conjuges liberique, cuinam ſe relinquerent in ea urbe, in qua nec pudicitia, nec libertas ſancta eſſet, miſerabiliter rogitantes.
Laudari miſerabiliter. Cic. 14. Att. 10. At ille etiam in foro combuſtus, laudatuſque miſerabiliter. De Caji Cæſaris funebri laudatione.
Compar. Senec. 4. Excerpt. Controv. præf. Tanto majore impetu dixit, tanto miſerabilius.

MISEREVIVIUM, ī. n. Itali vocant herbam Proſerpinacam. Apul. de Herb. cap. 18.

MISĒTUS, i. [Μισητὸς] Oppidum Macedoniæ apud Stephanum, cujus gentile eſt Miſetius.

MISNA, Carthaginienſium navale dicitur, ut teſtis eſt Cœl. lib. 18. cap. 38.

MISPILA, [Μέσπιλα] Medorum oppidum, apud Xenoph. lib. 3. exped. Cyri minoris. Gentile eſt Miſpilates.

MISSILE, MISSIO, MISSUS. In MITTO.

MISTYLLON, V. MYSTILLUS.

MISTURA, MISTUS. V. MISCEO.

MĪSŪMĔNOS, i. [μισούμενος] Comœdia erat Menandri hoc nomine, interpretaturque Inviſus, & quem odere vulgo. Hac dictione uſus eſt & Martialis in lemmate quod Pueri comœdi inſcribitur, lib. 14. 214.
Non erit in turba quiſquam μισούμενος iſta. h. e. Tam formoſi & amabiles ſunt pueri iſti comœdi, tamque vix ex animo eorum deſiderium deponi poteſt, quod vehementer penituſque medullis inhæreat, ut ſi μισούμενος, id eſt perſona ejus qui inviſus ſit, agenda ſit, ut uſuvenire ſolet in comœdiis, non ſit in turba quiſquam, qui eam agere poſſit. Hæc Turnebus, quæ ideo addenda cenſui, quia nec paſſim occurrunt, nec aliorum ſatisfacit interpretatio.

MISY, yos. n. [μίσυ] Plin. lib. 19. cap. 3. Simile eſt, inquit, & quod in Cyrenaica provincia vocant miſy, præcipuum ſuavitate odoris ac ſaporis, ſed carnoſius. Athenæus autem Miſon vocat, & odorem carnium habere, non tubere carnoſius eſſe, ſicut Plinius, ſcribit. Utra lectio melior ſit, docti judicent.
Eſt item Miſy, Corpus metallicum, quod in fodinis ærariis ſupra Chalcitim & Sory invenitur, colore ſubflavo in morem ſulphuris ignem jam experti. Vulgus *Vitriolum* appellat.

M I T

MITELLA, In MITRA.

MITESCO, ĕre. In MITIS.

MITHRAS, æ. m. cum H [Μίθρας, Μίθρης] a Perſis dicitur Sol. Strabo lib. 15. Perſæ cælum Jovem putant: colunt Solem, quem Mithram vocant. Stat. 1. Theb. 720.
Indignata ſequi torquentem cornua Mithram. Ubi Lutatius ait, Sol

Sol apud Adiamenios Titan, apud Affyrios Ofiris, apud Perfas ubi in antro colitur, Mithras vocatur. Ponitur aliquando pro Primario facerdote. Apuleius libro ult. p. 267. Elmenh. Ipfumque Mithram illum fuum facerdotem præcipuum, divino quodam ftellarum confortio, ut ajebat, mihi conjunctum, facrorum miniftrum decernit.
Mithras eft etiam Funis nauticus, quo media navis vincitur. Ifidor. 19.4. conf. Tertull. de Jona & Nineve v. 44. V. Rofin. Antiq. Rom. 10. 20. p. 988.

MITHRIĂCA, orum. n. pl. [μιθριακά] Sacra Solis, five Ofiridis facrificia: de quibus Lampridius in Commodo cap. 9. extr. fic fcribit, Sacra mithriaca homicidio vero polluit, quum illic aliquid ad fpeciem timoris vel dici, vel fingi foleat.

MITHRAX, ăcis. f. [μίθραξ] Gemma eft, variis coloribus contra Solem refulgens, de qua Plin. lib. 37. cap. 10. Mithrax a Perfis accepta eft, & Rubri maris montibus, multicolor, contra Solem varie refulgens.

MITHRIDAX, ăcis. f. Eadem gemma. Solin. cap. 50. Mithridax fole percuffa coloribus micat variis.

MITHRIDĀTES, is. m. [Μιθριδάτης] Rex Ponti fuit, vi magna & animi & corporis, ut fexjuges equos regeret, duarum & XX gentium ore loqueretur. Hic diffidentibus Romanis, fociali bello Nicomedem Bithynia, Ariobarzanem Cappadocia expulit, Græciam infulafque omnes, excepta Rhodo, occupavit: fed poftea a Sulla apud Dardanum fufus, & a Pompeio victus, tandem, a Pharnace filio in turre obfeffus, venenum fumpfit. Quumque id tardius fubiret (quia adverfum venena multis antea medicaminibus corpus firmaverat) immiffum percufforem Gallum Sitocum, auctoritate vultus territum, revocavit,& in cædem fuam manum trepidantis adjuvit. Hæc fere ex auctore de Vir.Ill.cap.76.Martial.lib.5.77.

Profecit poto Mithridates fæpe veneno,
Toxica ne poffent fæva nocere fibi.

Alius etiam Mithridates, qui regi Mithridati Bruti epiftolas collegit.
Mithridates Parthorum rex. Appian. Syriac. 83. in fine. Μιθριδάτης μὲν ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, ἐξελαυνόμενος τῆς ἀρχῆς ὑπὸ Ἡρώδου τ' ἀδελφοῦ. Quamvis hoc mihi non propofuerim quicquam annotare de propriis nominibus, tamen & hoc παρέργως. H. St.

MITHRIDATICUS, a, um. [Μιθριδατικός] Adj. ut, Bellum Mithridaticum. Plin. 2. 95.

MITHRIDATICUM, i. n. Antidotum. [μιθριδατικόν] Plin. lib.25. cap. 2. Primo inventa genera antidoti, ex quibus unum etiam nomen ejus retinet. Illius inventum autumant, fanguinem anatum Ponticarum mifcere antidotis: quoniam veneno viverent. De Mithridate.

MITHRIDATION,i.n.[μιθριδάτιον]Herba a Mithridate reperta.Plin.lib.25.6. Adjective Gell.17.16. de compofitione ejus, & Scribon.Larg.Compof.194.

MITIGO, are. In MITIS.

MĪTIS, e. Adj. [ἤπιος, ἐπιεικὴς, εὐήθης, ἀγανόφρων] Lenis, clemens, manfuetus; cui Durus aut Acer opponitur. Ad orationem tranftulit Cic. de Senect. 28. Facit perfæpe ipfa fibi audientiam diferti fenis compta & mitis oratio. Idem in Hortenf. Quid Theopompo acrius, aut Theophrafto mitius inveniri poteft? apud Non. 4. 293.
Mitis & manfuetus, Ferus & immanis, contraria. Cic. 1. de Invent. 2.
Precanti mitis. Stat. 1. Theb. 189.
Natura mitis & annis. Ovid. 14. Epift. 55.
Animum mitior. Hor. 3. Carm. 10. 18.

— nec rigida mollior æfculo,
Nec Mauris animum mitior anguibus.

i.e. Animo mitiore, quam angues Mauritaniæ. Mitis animum, hellenifmus eft.
Vultu mitior. Stat. 6. Theb. 291.
Mitior in aliquem. contr. Afperior. Liv. 4. 2.
Alimenta. Ovid. 2. Met. 288.
Animus femper. Ovid. 3. de Pont. 2. 100.
Aura. Ovid. 2. Faft. 148. al. Mollis.
Caput. Ovid. 1. Amor. 4. 36.
Confilium. Ovid. 1. Trift. 4. 5.
Dii mites hoftibus. Ovid. 2. de Pont. 1. 48.
Doctrina moderata & mitis; cui opponitur Afpera & Dura. Cic. pro Muren. 60.
Dolorem mitiorem facit patientia. Cic. 2. Tufc. 53.
Exfilium mitius, Tolerabilius. Ovid. 2. Trift. 185.
Homo mitiffimus & leniffimus. Cic. 4. in Catil. 10.
Incendia. Ovid. 1. Faft. 411.
Ingenium. Ovid. 13. Met. 187.
Ira mitior jam, Mitigata. Ovid. 4. de Pont. 6. 20.
Lacrymæ. Ovid. 6. Met. 505.
Mores mitiffimi, Tractabiles. Columel. lib. 6. cap. 29. Mores laudantur qui funt ex placido & ex concitato mitiffimi. De equo.
Obitus. Tacit. 3. Ann. 19.
Oratio compta & mitis. Cic. de Senect. 28.
Partem in mitiorem interpretari. Cic. pro Muren. 64. Quod atrociter in Senatu dixifti, aut non dixiffes, aut fepofuiffes, aut mitiorem in partem interpretarere.
Patrocinium. Ovid. 1. de Pont. 2. 70.
Pietas. Ovid. 3. Trift. 4. 34.
Pœna mitior. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Solator. Stat. 5. Silv. 5. 40.
Solum mite, Cæli mitioris. Hor. 1. Carm. 18. 2.
Spes mitior. Tacit. 15. Ann. 64. Deinde oblata mitiore fpe, &c.
Stagnum mite, Tranquillum. Virg. 8. Æn. 88.
Succi mites. Ovid. 14. Met. 690.
Temperies. Claud. 1. de Rapt. Proferp. 260.
Ventus mitior. Ovid. 13. Met. 440. al. Amicior.
Verba mitiffima. Ovid. 2. Met. 816.
Mite & placatum. Cic. 5. Att. 1.
Nihil mitius, pro Leniffimo. Cic. 4. Acad. 11. Homo natura leniffimus (nihil enim poterat fieri illo mitius) ftomachari tamen cœpit.
Triftia mutare mitibus. Hor. 1. Carm. 16. 25.
Mitis, Maturus, Coctus. Virg. 1. Ecl. 81.

— funt nobis mitia poma,
Caftaneæ molles.

Nonius 4. 293. & 306. [Nempe quia Cocta, maturaque, fucci funt mitioris.
Vindemia. Virg. 2. Georg. 522.
Uvæ. Virg. 1. Georg. 448.

MĪTE, ius, iffime. Adv. [ἐπιεικῶς, ἐπιεικέστερον, ἐπιεικέστατα] Apul. 10. Met. p. 255. Elm. Mite connivere. [Videtur neutrum adverbialiter pofitum, ut Acre ibidem, pro Acriter. V. loc.
Ferre aliquid mitius. Ovid. 15. Met. 495.
Perire mitius. Ovid. 3. de Pont. 7. 27.
Superl. Cæf. 7. Bell. Gall. cap. 43. Quæ tametfi Cæfar intelligebat, tamen quam mitiffime poteft, legatos appellat.

MITIUSCULUS, a, um. Adj. dimin. Cæl. Aurel. Acut. præf. Febres parvæ & mitiufculæ.

MITESCO, [πεπαίνομαι, πραΰνομαι] ĕre. Manfuefcere. Plin. lib. 22. cap. 25. Genua quoque degravat: fed madefactum pluribus diebus mitefcit. De equo. Liv. 38. 17. Nolite exiftimare beluas tantum recens captas feritatem illam filveftrem primo fervare, deinde quum diu manibus humanis alantur, mitefcere: in hominum feritate mulcenda non eandem naturam effe. Hor. 1. Epift. 1. 39.

Nemo adeo ferus eft, ut non mitefcere poffit,
Si modo culturæ patientem commodet aurem.

Mitefcere, Tranquillari, inquit Perottus, feu mavis Tranquillum fieri. Apuleius, Conflaccefcunt fluctus, mare mitefcit.
Flecti & mitefcere. Ovid. 14. Met. 697.
Difcordiæ mitefcunt. Liv. 5.
Freta mitefcunt. Ovid. 7. Epift. 179.
Ira mitefcit. Ovid. 2. de Pont. 7. 79.
Sæcula mitefcunt pofitis bellis. Virg. 1. Æn. 295.

MITESCENS, entis. Partic. Liv. 23. 19. Mitefcente jam hieme.
Mitefcens, Maturefcens. Plin. 15. 13. Prunorum velocitas cito mitefcentium.

MĪTĬGO, [ἡμερόω, πραΰνω, μαλάσσομαι] āre. Placare, quafi mitem facere. Cic. 7. Verr. 138. Neque in parentum luctu atque lacrymis, te mei nominis commemoratio mitigavit.
Irafci & Mitigari, contraria. Cic. in Orat. 144.
Ex agrefti vita exculti ad humanitatem & mitigati fumus. Cic. 2. de Legib. 36.
Reconciliare & mitigare fibi aliquem. Cic. 1. Fam. 9.
Ætas mitigabit, ufus flectet, dies leniet. Cic. pro Muren. 65.
Longinquitas temporis mitigat. Cic. 6. Fam. 4.
Animum mitigare. Cic. pro Font. 18.
Dolorem. Cic. 2. de Finib. 95.
Dolores vetuftate mitigantur. Cic. 3. Att. 5.
Febrem quiete & abftinentia mitigavit. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Iras. Ovid. 4. Trift. 6. 15.
Labores magna compenfati gloria mitigantur. Cic. 2. de Orat. 14.
Populum excitatum in bonos mitigare. Cic. 1. de Orat. 202.
Severitatem acerbam multis condimentis humanitatis mitigare. Cic. 1. Q. frat. 1.
Triftitiam mitigat & relaxat rifus. Cic. 2. de Orat. 236.
Agrum filveftrem mitigare flammis & ferro. Hor. 2. Epift. 2. 186.
Cibum mitigare; i. e. Coquere. Cic. 2. de Nat. Deor. 151. Arborum autem confectione, omnique materia & culta & filveftri, partim ad calfaciendum corpus igni adhibito, & ad mitigandum cibum utimur, &c. i. e. Coquendum.
Mitigare, Maturare. Cic. lib. 4. de Repub. Quumque Autumno terras ad concipiendas fruges patefecerit, hieme ad concipiendas relaxarit, æftiva maturitate alia mitigaverit, alia torruerit. Nonius 4. 293.

MITIGĀTUS, a, um. Partic. ut, Animus mitigatus. Cic. 6. Fam. 1.
Feritas mitigata. Plin. 16. 12.
Hiems mitigata. Curt. 9. 10. 4.

MITIGANTER, Adv. Cæl. Aurel. Tard. 5. 1. Partes mitiganter emollire.

MITIGĀTIO, ōnis. f. [πραΰνσις] Cic. 3. de Orat. 130. Omnifque ad omnem animi motum & impulfio, &, fi ita res feret, mitigatio.

MITIGĀBĬLIS, e. Adj. unde

MITIGĀBĬLĬTER, Adv. Cæl. Aurel. Acut. 34. Partes mitigabiliter relaxandæ.

MITIGĀTŌRIUS, a, um. Adj. [πραϋντικός] Quod habet vim mitigandi. Plin. lib. 28. cap. 6. Contra renum & lumborum veficæque cruciatus in balnearum foliis pronos urinam reddere, mitigatorium habetur.

MITIGĀTĪVUS, a, um. Adj. Idem. Cæl. Aurel. Tard. 1. 4. Mitigativa adhibere.
Curatio mitigativa. Idem Acut. 1. 5.

MITĬFĬCO, [ἡμερόω] āre. Mitem facere. Plin. lib. 8. cap. 7. Capti celerrime mitificantur hordei fucco. De elephantis.

MITIFICĀTUS, a, um. Partic. Cic. 2. de Divin. 57. Depulfo enim de pectore, & in omne corpus divifo & mitificato cibo, cantus edere quiete fatiatos. De gallis.

MITIFICUS, a, um. Adj. Quod facit, vel quod fit mite. Apul. lib. de Mundo extr. Mitificum aliquem facere. Adde Prudent. Hamartig. v. 963.

MITIO hinc putatur factum apud Terentium, quod nihil eo fingi poffit mitius, ut contra nihil Demea immitius. Sed tamen eft pro Μικκίων, a μικκός. H. St.

MĪTĬLO, āre. Lufciniam canendo imitari. Auct. Philomel. v. 16.

Matutinali tempore tunc mitilans.

MĪTRA, æ. f. [μίτρα] dictio barbara, qua fignificatur quoddam capitis ornamenti genus, quo primum Mæonii, deinde vero Ægyptii, Syri, Phrygii, & Lydii ufi funt, erat enim Pileus incurvus; quamvis & pro muliebri Corona ad ornatum capitis adolefcentularum accipiatur, ex qua pendebant fafciolæ, quæ phylla dicebantur; quoniam foliorum inftar penderent. Virg. 9. Æn. 616.

Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ.

Ab Italis in Trojanos dictum, per metaphoram. Plin. lib. 35. cap. 9. Capita mulierum mitris verficoloribus operuit. Catull. Argon. 62. 63.

Non flavo retinens fubtilem vertice mitram.

Mitram autem geftaffe viris turpe & molle cenfebatur. Lucian. ἐκατέρωθεν περιθειμένος βοστρύχους τῇ μίτρᾳ τούτους ἀναλημμένος. Et Juno Jovi Bacchi mollitiem objiciens apud eundem ait, μίτρᾳ ἀναδεδεμένος τὴν κόμην. Quin & θηλυμίτρης per probrum illic vocatur. Ex Turneb. Adverf. 4. 14.
Anademata mitræ. Lucret. lib. 4. 1123.
Mæonia mitra. Virg. 4. Æn. 216.
Picta. Juven. 3. Sat. 66.
Teres. Claud. 2. in Eutrop. 185.
A mitra, a crocota, a muliebribus foleis, purpureifque fafciolis, a ftrophio, a pfal-

a psaltrio, a flagitio, a stupro, est factus repente popularis P. Clodius. Cic. de Arusp. Resp. 44.

MITRATUS, a, um. Adj. ut, Capita mitrata. Solin. cap. 33. Arabes mitrati Plin. 6. 28.

MITRŬLA, æ. f. dimin. Solinus cap. 40. Serpens est pæne ad semipedem longitudinis, alba quasi mitrula lineatus caput. De basilisco.

MĬTELLA, æ. f. Aliud dimin. [μιτράριον] Virg. in Copa,

Copa Syrisca, caput Graia redimita mitella.

Cic pro Rabir. Post. 26. Delitiarum causa & voluptatis, non modo cives Romanos, sed & nobiles adolescentes, & quosdam etiam Senatores summo loco natos, non in hortis & suburbanis suis, sed Neapoli, in celeberrimo oppido, cum mitella sæpe videmus. Alia exemplaria habent Mitrella.

Mitella, *une escharpe*. Celsus lib. 8. cap. 10. De brachii fracti curatione. Deligari autem brachium debet paulum pollice ad pectus inclinato. Siquidem is maxime brachii naturalis habitus sit; idque involutum mitella commodissime excipitur, quæ latitudine ipsi brachio, perangustis capitibus collo injicitur, atque ita commode brachium ex cervice suspensum est.

MITELLITUS, a, um. Adj. Ornatus mitellis sive coronis sericis: ut Cœna mitellita. Suet Neron. cap. 27. i. e. In qua præbebantur convivis mitellæ. Alii legunt Mellita. Lectio admodum dubia est. V. in MEL.

MITTO, misi, missum, [πέμπω, ἀποστέλλω, ἐπιστέλλω, ἵημι, ἰάλλω, πεμπάζω, βάλλω] ĕre. notæ significationis. Ter. Eun. 3. 3. 22.

Misit porro orare, ut venirem, serio.

Mitto tibi. Cic. 1. Att. 13. Ego tibi aliquid de meis scriptis mittam.

Mitto ad te. Cic. de Senect. 3. Hunc vero librum de senectute ad te misimus.

Mittere foras ad cœnam filium. Cic. 3. Verr. 94. Ut etiam filium suum, lectissimum adolescentem, foras ad propinquum suum quendam mitteret ad cœnam.

Mittere aliquem de. Cic. 8. Att. 1. Ei statim rescripsi, hominemque certum misi de comitibus meis.

Mittere e via, vel ex itinere. Cic. 9. Att. 15. Quæ descripta attulit, illa e via misi ad te. Idem 5. Verr. 48. Missa est (ut ipsa significat) ex itinere, quum Verres jam de provincia decessisset. de Epistola.

Mature mittere. In MATURUS.

Paucis diebus mittere. In PAUCUS.

Mittere, pro Scribere. Cic. 16. Fam 9. Curio misi, ut medico honos haberetur; & tibi daret quod opus esset; me cui jussisset curaturum. [ἐπέστειλα. H. St.

Mittere, cum priore supino. Ter. And. 3. 2. 34.

— missa est ancilla illico
Obstetricem arcessitum ad eam, & puerum ut adferret simul.

Misi, qui pro vectura solveret. Cic. 1. Att. 1.

Ad fortunam mitti. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 31.

Ad mortem. Cic. 1. Tusc. 97. Magna me (inquit) spes tenet, Judices, bene mihi evenire quod mittar ad mortem.

Ad nomen. Quintil in Milite Mariano, seu Decl. 3. §. 5. pr. Et mehercule festinarunt parentes ad nomen liberos mittere, quamvis asperrimo bello, velut occasionem complexi, ut sub te ponere rudimenta militiæ contingeret. [Subaudi Militiæ dandum.

Auxilium mittere. Ovid. 11. Met. 387.

Carpentum mittere supra aliquem. Varr. de L. L. lib. 4. 32. extr.

Corpus mittere sepulchro. Stat. 6. Theb. 818.

Hastam misit in ora. Ovid. 11. Met. 8.

In acta mittere, pro Redigere. Senec. de Benefic. 2.

In consilium mittere; est Dimittere judices ad sententiam dicendam ubi orator dixerit, DIXI, auctore Asconio in 2. Verr. extr. Cic. pro Cluent. 83. Cur eum, quum in consilium iretur, Cluentius & Cannutius abesse patiebantur? & quum in consilium mittebant, Stalenum judicem, cui pecuniam dederant, non requirebant? Oppianicus quærebat? Hactenus Cicero. Si hoc est (inquit) verum quod Cluentius & Cannutius judicium corruperint, quomodo id explicari potest, quod quum judices ipsi in consilium mitterent, id est quum judicium jam exspectare se dicerent, dicendi finem facientes, non requirebant Stalenum unum judicum, quem constat redemptorem totius corruptionis fuisse; sed facile patiebantur illum abesse, non autem Oppianicus qui erat Cluentii adversarius? Plin. in Paneg. ad Trajanum cap. 67. Alii se superstites Reip. optabant, faciebantque; tibi salus tua invisa est, si non sit cum Reip. salute conjuncta. Nihil pro te pateris optari, nisi expedit optantibus; omnibusque annis de te in consilium deos mittis, exigisque ut sententiam suam mutent, si talis esse desieris, qualis electus es. Sed ingenti conscientia, Cæsar, pacisceris cum diis, ut te, si mereberis, servent, quum scias merearisne neminem magis quam deos scire. Quo in loco præpostere legitur, Ne merearis. Est autem hæc Plinii sententia, Nuncupationem votorum, quæ quotannis pro salute & incolumitate principis fieri solet, tu his verbis, Cæsar, concipi jubes. Si bene Remp. exque omnium utilitate rexeris, Digna (inquit) vota, quæ semper suscipiantur, semperque solvantur. Quotannis diis ipsis, inquit, tanquam judicibus, calculum de te permittis, an dignus sis incolumitate. Budæus. Conf. Ire in consilium in EO.

In expeditionem milites. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 10. Postridie ejus diei mane tripertito milites equitesque in expeditionem misit, ut eos qui fugerant, persequerentur.

In fabulas & sermones aliquem. Quintil. Decl. 15.

In fœdera se. Virg. 12. Æn. 191.

In locum alterius aliquem mittere. Liv. 25. 40.

In negotium. Cic. pro Rabir. Post. 4. Nec interea locupletare amicos unquam suos destitit, mittere in negotium, dare partes, augere, fide sustentare.

In ora populi. Quintil. Declamat. 18.

In possessionem. Cic. pro Quint. 83. Atque hæc perinde loquor, quasi ipso illo tempore, quum te Prætor jussisset ex edicto possidere, si in possessionem misisses, debueris, aut potueris P. Quintium de possessione deturbare. [Lego Isses, pro Misisses. Nam Mittere in possessionem Prætor dicebatur, Ire actor a Prætore jussus.

In sermones aliquem. V. paulo ante, In fabulas.

In servitutem regiam colonias. Liv. 34. 58. extr.

In suffragium Centurias, Decernendum proponere, & suffragia de aliqua re inire. Liv. 31. 7. pr.

In suspiciones plures. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Legatos ad Senatum. Cic. 1. de Divin. 19

Mittere legatos circa reges. Liv. 35. 12. Legatos censuit circa reges mittendos, qui non solum tentarent animos eorum, &c. [Sic 27. 10. pr. Puto tamen Circum, pro Circa legendum; unde & verbum Circummitto factum est.

Legatos cum auctoritate. Cic. 1. Att. 16. Legati cum auctoritate mitterentur, qui adirent Galliæ civitates, &c.

Legatos misit, se venturum. Cic. 15. Fam. 4. Tum præsenti magnitudine & animi & consilii, legatos ad me misit, se cum omnibus suis copiis in mea castra esse venturum.

Litteras. Sallust. in Jugurtha cap. 25. Litteras ad Jugurtham mittunt, quam ocissime ad provinciam accedat.

Litteras crebro alicui. Cic. 6. Att. 5.

Lucem quam a sole accipit, mittit in terras luna. Cic. 2. de Nat. Deor. 103.

Mandata alicui. Propert. lib. 4. 3. 1.

Manus mittere ad res legatas a testatore. V. MANUS.

Nuntios ad regem. Cæsar 4. Bell. Gall. cap. 16.

Obsides. Cæsar 4. Bell. Gall. cap. 36.

Obviam, ut. Cic. 3. Att. 7. Itaque obviam illi misimus Athenas, ut inde Thessalonicam veniret.

Obviam litteras, nunquid. Cic. 6. Att. 5. Tu tamen mitte mihi quæso obviam litteras, nunquid putes Reip. nomine tardandum esse nobis.

Oratores petitum pacem. Liv. 1. 15.

Oratorem ad aliquem de re aliqua. Cic. de Clar. Orat. 55.

Præcipitem de muro. Hirt. Bell. Hispan. cap. 15.

Præcipitem se mittere ex alto. Ulpian. in l. Cum autem. §. Capitalem. D. de Ædil. edict.

Ridiculum jacere & mittere. Cic. in Orat. 87. Utetur utroque, sed altero in narrando aliquid venuste, altero in jaciendo mittendoque ridiculo.

Salutem alicui. Ovid. 5. Trist. 13. 1.

Sanguinem mittere, id est quod vulgo dicitur *Extrahere sanguinem*, vel Græco vocabulo φλεβοτομεῖν. Corn. Celsus lib. 2. cap. 10. Sanguinem incisa vena mitti novum non est; sed nullum morbum esse in quo non mittatur, novum est. Item mitti junioribus & feminis uterum non gerentibus, vetus est. Ibid. Sed ut aliquando primo die sanguinem mittere necesse est, &c. Translate Cic. 6. Att. 1. Sic Appius, quum ἐξ ὑφαιρέσεως provinciam curarit, sanguinem miserit, quicquid potuit detraxerit.

Sanguinem mittere, per translationem aliter. Cic. 1. Att 16. Nam & illud nobis non obest, videri nostrum testimonium non valuisse. missus est sanguis invidiæ sine dolore. Hoc est, profuit nobis ad exstinguendam invidiam, videri nostrum testimonium non valuisse. Supra enim dixerat, Apud bonos iidem sumus, quos reliquisti. i. e. Antea nos regnare dictitabamur in judiciis. Quod autem in judicio Clodiano Ciceronis testimonium a majori judicum parte creditum non erat; ideo dicit invidiam ejus potentiæ esse imminutam sine famæ dispendio; quia notum erat, corruptum illud fuisse judicium, & nummarios judices Clodium absolvisse. Budæus. V. INVIDIA.

A saxo mittere se. Ovid. 11. Met. 340. i. e. Præcipitare.

Signum mittere timoris sui, pro Dare. Cæs. 1. Bell. Civil. 71.

Signum sanguinis mittere, pro Emittere sanguinem, prodigii loco. Lucret. lib. 1. 881.

Subsidium & subsidio. Cæs. 2. Bell. Gall. cap. 6.

Sub jugum alicujus exercitum. Cæs. 1. Bell. Gall. cap. 11. Hic pagus unus, quum domo exisset, patrum nostrorum memoria, L. Cassium Consulem interfecerat, & ejus exercitum sub jugum miserat. V. JUGUM.

Orbem totum sub leges. Virg. 4. Æn. 231.

Talos mittere, pro Jacere, sive jactare. Propert lib. 2. 33. 26.

At nondum est talos mittere lassa manus.

Hor. 2. Serm. 7. 17.

— postquam illi justa chiragra
Contudit articulos, qui pro se tolleret, atque
Mitteret in pyrgum talos, mercede diurna
Conductum pavit.

Tempestatem. Plaut. Rud 1. 1. 2.

Pro dii immortales! tempestatem cujusmodi
Neptunus nobis nocte hac misit proxima!

Vocem mittere, pro Edere vocem, Loqui. Lucret. lib. 3. 944.

Denique si vocem rerum natura repente
Mittat, &c.

Vocem liberam mittere adversus aliquem. Liv. 35. 32. Qui vocem liberam mittere adversus regis legatum auderent.

Vocem mittere contra aliquem. Cic pro Cluent 88. Hodierno die primum veritas vocem contra invidiam, his judicibus freta, miserit.

Vocem pro Republica. Cic. pro Sext. 4.

Vocem mittere de. Cic. pro Flacc. 6. Vox de quæstura nulla missa est.

Voces furiales. Cic. de Arusp. Resp. 39. Tum quum furiales in concionibus voces mittis, quum domos civium evertis, &c.

Mittere, pro Emittere, vel producere. Plin. lib. 17. cap. 24. Et cerasus, & tilia, & vitis corticem mittunt, sed non vitalem.

Mittere pro Emittere ex poëticæ libertatis imitatione, vulgo multi ita utuntur. Pontanus in Charonte dialogo 101. Flos ille lacrymulas mane mittit. H. St.

Folia mittere. Plin. lib. 12. cap. 13.

Fructum mittere. Plin. lib. 12. cap. 6. Fructum e cortice mittit, admirabilem succi dulcedine. Alii legunt Fructum cortice emittit.

Radicem mittere. Columel. lib. 5. cap. 10. Omnis autem unam radicem mittit, & simplici stilo prorepit. Idem lib. 3. cap. 18. Et radices e capite, qua recisum est, æque mittit.

Mittere, Donare. Virg. 9. Ecl. 6.

Hos illi, quod nec bene vertat, mittimus hœdos.

Mittere, pro Transmittere. Cicero in Libello joculari, ut Quintilianus vocat libro 8. cap. 6. extr.

Fundum Varro vocat, quem possim mittere funda.

Mittere, Desinere, & finire. Sæpius in Imperat. ut, Mitte lacrymas, Ne fleveris amplius. Ter. Adelph. 3. 2. 37. Hera lacrymas mitte.

Ambages mitte. Plaut. Cistel. 4. 2. 81. Liv. 34. 58. Quin mittimus ambages, inquit P. Sulpicius, &c.

Certamen. Virg. 5. Æn. 286.

Curam de pectore. Virg. 6. Æn. 85.

Maledicta. Ter. Adelph. 5. 3. 9.
Repreſſi, redii, mitto maledicta omnia.
Odium mittere & finire. Liv 40. 46. extr. Omnibus inſtantibus qui aderant, dextras, fidemque dedere, mittere vere, ac finire odium.
Spes leves mitte, & certamina divitiarum. Hor. 1. Epiſt. 5. 8.
Mittere cum Inf. ut Mittere male loqui; Ter. Andr. 5. 3. 2.
Rem potius ipſam dic; ac mitte male loqui.
Loqui cetera mitte. Hor. Epod. 13. 10.
Precari pro nobis mitte, i. e. Noli precari pro nobis. Ovid. 3. Met. 614.
Jam ſcrutari mitto; h. e. Deſino. Plaut. Aulul. 4. 4. 24.
Mitto vitam duram, i. e. Taceo. Ter. Adelph. 5. 4. 6.
— nam ego vitam duram, quam vixi uſque adhuc,
Prope jam excurſo ſpatio, mitto. [Poteſt tamen accipi pro Dimitto, mutato conſilio. idque rectius videtur.] Idem Heaut. 5. 1. 27. Mitto jam oſculari atque amplexari, id nihil puto. Et Andr. 4. 5. 25. Mitte id quod ſcio; dic quod rogo. Item Phorm. 2. 1. 2. Cic. 5. Verr. 59. Mitto vincula, mitto carcerem, mitto verbera.
Mitto de. Cic. 4. Verr. 183. Non, inquam, jam quæro unde hæc habueris, ſed quo tibi tantum opus fuerit, id quæro: mitto de melle.
Mitto, quod invidiam, quod pericula, quod omnes meas tempeſtates ſubieris, &c. Cic. 15. Fam. 4.
Mitte hunc ire. Plaut. Milit. 5. 20. Ter. Adelph. 5. 2. 5. Quid agis? quo abis? D. mitte me.
Mitte hanc noxiam, Remitte, condona. Ter. Eun. 5. 2. 14.
Mitti in caput, pro Demitti. Seneca Nat. Quæſt. lib. 4.

MISSUS, a, um. Partic. [ἀποσταλθείς] ut, Miſſus ad Mithridaticum bellum. Cic. 4. Acad. 1.
Subſidio. Stat. 3. Theb. 10.
Sub magna pericula. Virg. 9. Æn. 483.
Clamor ad ſidera. Stat. 12. Theb. 521.
Corpora neci. Ovid. 7. Met. 606.
Dux in bellum. Hor. de Arte Poet. 315.
Legati de magnis rebus. Hor. 1. Serm. 5. 28.
Leo e cavea. Auct. ad Herenn. lib. 4. 51.
Sagitta miſſa, Emiſſa. Ovid. 8. Met. 695.
Sanguis e corpore. Lucret. lib. 2. 194.
Vox neſcit miſſa reverti. Hor. de Arte Poet. 390.
Voces velut oraculo miſſæ Liv. 34. 50. pr.
Miſſum facere, pro Emittere. Varro de R. R. lib. 3. cap. 7. Columbas redire ſolere ad locum licet animadvertere, quod multi in Theatro e ſinu miſſas faciunt.
Miſſum facere captivum, Dimittere. Cæſar apud Cic. 9. Att. 8. Cn. Magium Pompeii præfectum deprehendi ſcilicet, & meo inſtituto uſus ſum, & eum ſtatim miſſum feci. Jam duo præfecti fabrum Pompeii in meam poteſtatem venerunt, & a me miſſi ſunt.
Miſſum facere, A noſtro conſortio, familiaritate, poteſtate, arbitrio dimittere. Cic. 4. Verr. 28. Deinde ſi in hominibus eligendis nos ſpes amicitiæ fefellerit, ut vindicemus, miſſos faciamus, &c. ubi Aſcon. V.
Miſſum facere, Dare miſſionem. Cic. 7. Verr. 61. Deinde alii quæſtus inſtituuntur; ex uno genere navali videte quam multi; accipere a civitatibus pecunias, ne nautas darent: pretio certo miſſos facere nautas; miſſorum omne ſtipendium lucrari. Et 1. Off. 37. Marci quidem Catonis ſenis eſt epiſtola ad M. filium, in qua ſcripſit ſe audiſſe eum miſſum factum eſſe a conſule, quum in Macedonia Perſico bello miles eſſet.
Face me miſſum, Noli uti opera mea, inquit Donatus. Ter. And. 5. 1. 14.
Illam hinc civem eſſe aiunt; puer eſt natus; nos miſſos face.
Miſſa facio, Non recuſo. Ter. Adelph. 5. 9. 34.
Miſſa facio, effundite, emite, facite quod vobis lubet. i.e. Sino quod lubet agere.
Miſſum facio, Taceo. Cic. 7. Verr. Ut illud miſſum faciam. Idem pro Roſc. Amer. 132. Verum ut hæc miſſa faciam quæ jam facta ſunt, ex iis, quæ nunc maxime fiunt, nonne quivis poteſt intelligere, omnium architectum, & machinatorem unum eſſe Chryſogonum?
Hæc miſſa facio: illud quæro, is homo, &c. Cic. pro Roſc. Amer. 132.
Amorem facere miſſum. Plaut. Merc. prol. 82.
Dico eſſe iturum me mercatum, ſi velit;
Amorem miſſum facere me, dum illi obſequar.
Iram. Ter. Hec. 5. 2. 14.
Nam ſi compererit crimina tua ſe falſo uxor credidiſſe,
Miſſam iram faciet.
Honores miſſos facere, nec Rempub. attingere. Cic. pro Sext. 138. Miſſos faciant honores, nec Rempub. attingant.
Vadimonium miſſum facere. Cic. pro Quint. 46. Qui poſtea quoque vadimonium miſſum fecerit, hunc per inſidias vi de agro communi dejecerit. V. VADIMONIUM.
Uxorem miſſam facere. i. e. Repudiare. Suet. in Calig. cap. 25. Subito ex provincia evocavit, ac perductam a marito conjunxit ſibi, brevique miſſam fecit.
Convivio miſſo. Liv. 26. 14. Inde miſſo convivio, dextris inter ſe datis, ultimoque complexu, collacrymantes ſuum patriæque caſum, &c.
Officio miſſo, Sepoſito. Cic. 10. Att. Quod ſi jam, miſſo officio, periculi ratio habenda eſt, ab illis eſt periculum, ſi peccaro.

MISSIO, ōnis. f. [πέμψις] Cic. 1. Att. 4. De litterarum miſſione ſine cauſa abs te accuſor.
Legatorum miſſio. Cic. 7. Philip. 1. Non ſine cauſa legatorum iſtam miſſionem ſemper timui, nunquam probavi: quorum reditus quid ſit allaturus, ignoro.
Miſſio teli, Jactus. Vitruv. 2. 9. Cæſar juſſit eos extra telorum miſſionem circumvallari.
Rejicere hoſtes telorum miſſionibus. Idem, 1. 5.
Miſſio, pro Dimiſſione. Suet. in Cæſ. cap. 7. Miſſionem continuo efflagitavit. Hujuſmodi miſſionum in re militari multa ſunt genera. Eſt enim honeſta, quæ emeritis ſtipendiis ab imperatore indulgetur. Eſt cauſaria, quæ propter valetudinem a laboribus militiæ ſolvit, unde Cauſarii milites dicuntur a Livio. Eſt ignominioſa, quum quis propter delictum ſacramento ſolvitur: eſt & præter has gratioſa miſſio, quæ per ambitionem & gratiam nimirum impetrabatur. De hac Suet. d. l. & Livius 43. 16. extr. Et quorum ante emerita ſtipendia gratioſa miſſio ſibi viſa eſſet, eos milites fieri juſſuros. Cic. 7. Verr. 101. Illos reſpondere, & docere unumquemque, miſſione remigum, fame reliquorum, Cleomenis timore & fuga. Ibidem, At ab omnibus tu mercedem miſſionis acceperas. Liv. 26. 1. Quibus Senatus miſſionem, reditumque in patriam negaſſet ante belli finem.
Cauſaria miſſio. V. Cauſarius in CAUSA.
Inter Miſſionem dare, & Exauctorare. Miſſio nimirum iis datur, qui penitus dimittuntur. Exauctorantur, qui ſolvuntur ſtipendio, nec tamen dimittuntur: ſed habentur ſub vexillo, non ſub aquila, aut ſignis legionis; neque jam legionarii ſunt, retinentur tamen, donec emerita ſolvantur, aut agri aſſignentur. Tacit. 1. Ann. 36. extr. Miſſionem dari vicena ſtipendia meritis, exauctorari qui ſena dena feciſſent, ac retineri ſub vexillo, &c. Hæc Turnebus 3. 3. [Sed hoc peculiare genus exauctorandi fuit. V. in EXAUCTORO.
Pugnare ſine miſſione Gladiatores proprie dicuntur. i. e. Uſque ad necem. Flor. 3. 20. 14. V. ibi Freinsh.
Miſſio, (de Venatione amphitheatrali.) Jul. Capitol. in Antonino Pio. Etiam centum leones una miſſione edidit. H. St. Verba hæc ſunt cap. 17. extr. vitæ M. Anton. Philoſ. In munere autem publico tam magnanimus fuit, ut centum leones una miſſione ſimul exhiberet, ſagittis interfectos.

MISSUS, ûs. m. [βολή] pro Miſſione. Liv. 9. 19 Et pilum haud paulo quam haſta vehementius ictu miſſuque telum. Cæſ. 2. Bell. Civil. 22. Hunc conſpicatæ naves, quæ miſſu Bruti ad portum excubabant.
Bis mille miſſus ſagittæ. Lucret. lib. 4. 410.
Vix abſunt nobis miſſus bis mille ſagittæ.
Miſſus, Immiſſionem ferarum, equorum, ſive ludorum, aut gladiatorum in arenam aliquando ſignificat. Budæus. Suet. in Domit Cæſ. cap. 4. In his Circenſium die, quo facilius centum miſſus peragerentur, ſingulos a ſeptenis ſpatiis ad quina corripuit. Idem in Claud. Cæſ. cap. 21. Circenſes frequenter etiam in Vaticano commiſit, nonnunquam interjecta per quinos miſſus venatione. [Sed hic tantum de Aurigarum miſſibus agitur.
Miſſus, pro Immiſſione ferculorum. Lamprid. in Heliogab. cap. 30. Celebravit item tale convivium, ut apud amicos ſingulos ſinguli miſſus appararentur, &c. Et cap. 32. Omneſque miſſus ſola phaſianorum carne ſtrueret. Budæus. conf. cap. 27.

MISSĬLIS, e. Adj. [ἀφετήριος] Quod facile mittitur.
Telum mihi uni miſſile, Quod a me ſolo mitti poteſt. Stat. 8. Theb. 523.
— & librans uni ſibi miſſile telum
Direxit jactus, &c.
Aculei miſſiles ſunt hiſtrici. Plin. lib. 8. cap. 35.
Lapides miſſiles. Liv. 1. 43.
Pondus miſſile diſci. Propert. lib. 3. 14. 10.
Res miſſiles, Quæ ſparguntur. Dicuntur & ſubſtantive Miſſilia, ut paulo poſt. Suet. in Auguſt. cap. 98. Iiſdem etiam epulum in conſpectu ſuo præbuit, permiſſa, immo exacta jocandi licentia, diripiendique pomorum & obſonorium, rerumque miſſilium. De ephebis loquitur.
Saxa miſſilia, & Tela Miſſilia. Liv. 2. 65. Item 38. 19. extr.
Tormenta Miſſilia, Quibus aliquid mittitur. Plin. lib. 8. cap. 23.
Miſſile, n. ſubſt. Telum omne, quod manu in longum mittitur. Virg. 9. Æn. 520.
— ſed pellere vallo
Miſſilibus certant.
Pugnabant miſſilibus Lacedæmonii. Liv. 34. 39. & 38. 20. pr.
Crinitum miſſile multa flamma. Stat. 5. Theb. 387.
Miſſilia, pl. dicebantur Munera quæ a principibus populo ſpargebantur, ut puta bellaria, linea, odores, unguenta: quod quum aliis temporibus, tum maxime Saturnalibus in theatro fieri ſolebat. Suet. in Calig. cap. 18. Sparſit & miſſilia variarum rerum, & panaria cum obſonio viritim diviſit. Miſſilia variarum rerum dixit, pro Varias res miſſiles. Idem in Neron. cap. 11.
Miſſilia jactare in vulgus. Caius in l. Qua ratione, ſub finem. D. de acquir. rer. domin.

MITTENDĀRIUS, i. m. Miles palatinus qui ſæpius in provincias mittebatur. Item Exactor tributorum. Theod. Cod. 6. 30. Mittendarii, palatini officii. Conf. l. 3. l. 7. l. 8. C. de palat. ſacr. largit.

MISSOR, ōris. m. Sagittarius. Cic. Arat. v. 84.
Hinc miſſore vacans telum.

MITTIX, V. Mixtix in MISCEO.

MISSĪCIUS, vel MISSĪTIUS, i. m. Veteranus, militia dimiſſus. Suet. Neron. cap. 48. Agnitus a quodam miſſicio prætoriano. Et Vet. Inſcript. Grut. p. 1109. n. 5. TRIB. LEG. XI AVG. ET MISSICIVS LEG. VI AVG. Et Spon. Miſc. p. 239. MILES MISSICIVS.

MISSĬTO, [πεμπάζομαι] āre. frequent. Liv. 9 45. Ad Æquos inde veteres hoſtes, ceterum permultos annos ſub ſpecie infidæ pacis quietos, verſa arma Romana, quod incolumi Hernico nomine miſſitaverant ſimul cum iis Samniti auxilia.

MISSITĀTUS, a, um, Partic. Plin. lib. 33. cap. 1. Quum & codicillos miſſitatos epiſtolarum gratia indicet.

MISSĬCŬLO, āre. pro Miſſitare; ut Penſiculo, pro Penſito. Plaut. Epid. 1. 2. 29. Empta eſt ancilla, quod tute ad me litteras miſſiculabas.

MĪTŬLUS, i. m. [μίτλος, τελλίνη] Piſcis, oſtreacei generis. De quo V. Plin. 32. 9. & 9. 51. Sic enim Hard. ex Mſſ. expreſſit, quum alii Mytilus ſcribant. Apud Athenæum quoque, (l. mox cit.) τὴν τελλίναν λεγομένην, ἣν Ῥωμαῖοι μύτλον ὀνομάζουσι, niſi error eſt. Hor. 2. Serm. 4. 28.
— ſi dura morabitur alvus,
Mitulus & viles pellent obſtantia conchæ. Martial. lib. 3. 60.
Sumitur inciſo mitulus ore mihi. Al. Sugitur. Quidam Mitulos arbitrantur eoſdem eſſe, atque Muſculos; quos Græci μύας appellant, quos videtur ſatis refellere Athenæus lib. 3. his verbis, Mitulorum tenuiores ſunt quidem regii, & alvum movent, & leves ſunt, tum præterea valde alunt; fluviales autem ſunt dulciores; at muſculi mediocriter alunt, mediocriterque alvum & urinam movent. Sic enim vertit Lambinus, apud quem de mitulis vide plura.

MITYLENE, V. MYTILENE.

MIXOBARBARI, orum. m. [μιξοβάρβαροι] dicebantur Qui ex altero parente Græco, altero barbaro prognati erant; quo nomine dicti fuerunt Medeæ liberi, quos Ægeo peperit.

MIXTUS, MIXTARIUS, &c. V. Miſtus, in MISCEO.

M N

MNT. Moneta.

MNĀ, æ. f. [μνᾶ] Idem ac Mina. Plaut. Rud. 5. 2. 27. Præterea centum mnæ Philippicæ. al. Denaria. Plin. lib. 21. cap. 34. Mna quam nostri minam vocant, pendet drachmas Atticas centum. V. MINA.

MNĀSON, onis. m. [Μνάσων] Elatensium tyrannus fuit, qui pro duodecim diis dedit Asclepiodoro pictori in singulos mnas trecenas; idemque Theomnesto, in singulos heroas mnas centenas. Auctor Plin. lib. 35. cap. 16.

M N E

MNĒMŎNĬCA, orum. n. [μνημονικὰ] Præcepta de memoria. Auctor ad Herenn. lib. 3. 30. Quemadmodum igitur qui litteras sciunt possunt id quod dictatum est scribere, & recitare quod scripserunt; ita qui mnemonica didicerunt, possunt quæ audierunt in locis collocare, & ex his memoriter pronuntiare. conf. 40.

MNĒMŎNĪDES, um. [Μνημονίδες] Musæ. Ovid. 5. Met. 268. V. ibi Heins. Alii legunt Mæonides.

MNĒMŎSȲNE, es. f. [Μνημοσύνη] Mater novem Musarum, & interpretatur Memoria. Hujus meminit Cic. 3. de Nat. Deor. 54. Jam Musæ primæ quatuor, natæ Jove altero, Thelxiope, Aœde, Arche, Melete. Secundæ, Jove tertio & Mnemosyne procreatæ, novem. &c.

MNĒMŎSȲNON, i. n. [μνημόσυνον] Monumentum sive pignus, quod amico in memoriam alicujus rei relinquitur. Catull. epigr. 12. 13.

Quod me non movet æstimatione,
Verum est μνημόσυνον mei sodalis. *Rememorance, Souvenir.*

MNĒSARCHUS, i. m. [Μνήσαρχος] Inter principes philosophorum Ciceroni numeratur 4. Acad. 69.

MNĒSĬMĂCHUS, [Μνησίμαχος] Poeta comicus; cujus fabulæ tres enumerantur a Suida.

MNĒSĬTHĔUS, i. m. [Μνησίθεος] Medicus Atheniensis, cujus meminit Galenus de Arte curativa ad Glauconem.

Mnesitheus Pictor fuit non ignobilis patria Sicyonius, cujus meminit Plin. lib. 35. cap. 11.

Mnesitheos [μνησίθεος] quoque a quibusdam vocatur herba, quæ notiore nomine Bupthalmus appellatur. V. Dioscorid. Append. lib. 3.

MNESTER, ēris. m. [Μνηστὴρ] Agrippinæ, quæ Neronis jussu interfecta est, libertus. Is Agrippina a satellitibus interempta, ferro se transfixit, incertum caritate in patronam, aut metu exitii. Auctor Tacit. 9. Ann. 14.

MNESTHEUS, ei. m. dissyll. [Μνησθεὺς] Nomen fuit proprium viri Trojani. De quo Virg. 4. Æn. 288.

Mnesthea, Sergestumque vocat, &c. Is ab Assaraco rege originem traxit, ut idem Virg. auctor est 12. Æn. 127.

Et genus Assaraci Mnestheus. Nonnunquam vero causa metri additur E post M Menestheus. Virg. 10. Æn. 129.

Nec Clytio genitore minor, nec fratre Menestheo. Nec aliter potest stare versus, ut annotavit Servius.

MNĒVIS, [Μνεῦις dissyll. Suidæ,] Bos Soli sacer, quem Heliopolitæ pro deo colebant, in septo eum nutrientes. Auctor Strab. lib. 17.

M O A

MŌAB. [Μωάβ] Arabiæ civitas, quæ & Areopolis nominatur. Quo etiam nomine vocatus est filius Lot, a quo Moabitæ.

M O B

MOBILIS, MOBILITAS, MOBILITER. In MOVEO.

M O C

MŌCŌSUS, a, um. Adj. [μωκώδης] a μῶκος, Sanna, vox Græca cum terminatione Latina. tribuit Salmas. ad Gallien. Treb. Poll. cap. 8. Ciceroni Epist. ad Att. 1. 13. Cavillator, genere illo mocoso. Vulgo legitur Moroso. conf. ad Quintil. 11. 3. extr. Colomes. not.

M O D

MODERATE, MODERATIO, MODERATOR, MODERATRIX, MODERATUS, MODERO, MODESTE, MODESTIA, MODESTUS. In MODUS.

MODERNUS, vide post MODO. H. St.

MODIALIS, In MODIUS.

MODICE, MODICUM, MODIFICOR, MODIPERĀTOR, V. MODUS.

MŎDIUS, i. m. [ψηκὸς] Mensuræ genus. Columel. lib. 7. cap. 3. de bubus aratoriis loquens, Bubus pro temporibus anni pabula dispensantur, Januario mense singulis fresi & aqua macerati ervi quaternos sextarios mistos paleis dare convenit; vel lupini macerati modios, vel ciccerculæ maceratæ semodios, &c. potest etiam, si proventus utilitatem facit, semodius fabæ fresæ præberi. Hinc conjicere possumus, modium Romanum non disparem fuisse ei mensuræ quam *Boëtium* nostrates vocant, quum sit diurnus cibus bovis aratoris modius aut semodius, pro varietate pabuli. Budæus. Cic. de Amicit. 69. Verumque illud est quod dicitur, Multos modios salis simul edendos esset, ut amicitiæ munus expletum sit. V. Erasmi Chiliad. Cic. 2. Off. 58. Ne M. quidem Seio vitio datum est, quod in caritate asse modium populo dedit. Cæs. 2. Bell. Civil. 18. Tritici modios CXX millia polliceri cogit.

Mille modii fabæ. Hor. 1. Epist. 16. 55.

Modius agri, Actus quadratus qui latus est pedes centum, & longus totidem; Acnua etiam Latine dicitur, teste Varr. 1. de R. R. cap. 10. V. Scriptt. Rei agr. Gœs. p. 264. Pallad. Maj. 4. Jun. 2.

Modius est Locus in navi, cui malus insistit. Isidor. 19. 2. Modius est, quo arbor insistit. V. Scheff. de Milit. nav. 11. 5.

Modius, qui Græce χοῖνιξ, inscribebatur quædam Varronis satura, in qua disputabat de modico victu cultuque, & parsimonia, & hominum tanquam demenso. Turnebus.

MODIUM, i. n. Plin. lib. 18. cap. 16. Id præstant in jugera modia vicena. [An Modiûm? ut sæpe Cic.

MODIĀTIO, ōnis. f. pro eodem, in l. Quum non frumentum. C. De usuris, Quum non frumentum, sed pecuniam fœnori te accepisse alleges, ut certa modiatio tritici præstaretur; ac nisi is modius sua die fuisset oblatus, mensurarum, &c. [Immo, pro Certo modiorum numero. Videtur autem Is modus legendum. V. MODUS.

MODIŎLUS, i. m. [ψηκίδιον] dimin.

Modiolus, Parvum vas quadratum ad hauriendam ex puteo, aut lacu, aut flumine, aquam. Vitruv. lib. 10. cap. 9. Ita quum rota a calcantibus versabitur, modioli pleni ad summum elati, & rursus ad imum revertentes, infundent in castellum ipsi per se, quod extulerunt. *Un auget.*

Modiolus etiam, vas est mensarium potui paratum, ut Phiala, ut trulla. Scævola in l. Seiæ. D. De auro & arg. leg. Seiæ dulcissimæ poculum aureum, quod elegerit, fidei hæredum committo ut dent. Quæro quum in hæreditate non sint nisi trullæ, scyphi, modioli, phialæ, an Seia de his speciebus eligere possit? Respondi, quum omnia potui parata pocula dicantur, posse eam ex his eligere. Hæc Budæus. Plaut. Cist. 2. 2. 6.

In quæstione vix exsculpsi ut diceret,
Quia ei promisi modiolum vini dare. Emendati libri habent, Dolium.

Modiolus in ballista. Vitruvius in fabrica ejusdem, Constituantur (inquit) modioli foraminum ii. Ad quem locum sic Turnebus, Modioli sunt, qui a Græcis appellantur χοινικίδες, suntque formæ rotundæ & turbinatæ, induntur que foramini; idque perspici potest ex sequenti Vitruvii capite, in quo ita scribitur, Tum vero modioli ærei in ea capitula includuntur, & in eos cuneoli ferrei, quos ἐπιχυλίδας Græci vocant, collocantur. Quo tamen loco ἐπιζυγίδας legendum putat idem Turnebus.

Modiolus in rota, [πλήμνη, χοινίκη, χνόη] Cui affixi sunt radii. Plin. lib. 9. cap. 4.

Modiolus, Ima pars Abaptisti, quod instrumentum chirurgicum est apud Cels. lib. 8. cap. 3. Dicitur & Serra teres. Modiolus, inquit Celsus, ferramentum concavum teres est, imis oris serratum, per quod medium clavus, ipse quoque interiori orbe cinctus, demittitur. V. cetera, & s. l. ABAPTISTON.

MODIĀLIS, e. Adj. [ψηκιαῖος] Quod modium continet. Plaut. Capt. 4. 4. 8.

Aulas, calicesque omnes confregit, nisi quæ modiales erant.

MŎDŎ, [ἀρτίως] Adv. o finali brevi, Tempus significat præsens, vel mox præteritum, vel nondum præteritum, vel statim futurum: ut, Modo id ago, Modo veni, Modo id dicebam, Modo faciam. De præsenti sequuntur exempla. Ter. Adelph. 3. 1. 2. Modo dolores, mea tu, occipiunt primulum. Ubi Donat. Evidenter hic Modo temporis præsentis adverbium est. Idem Hec. 3. 5. 8. Advenis modo? PAM. admodum. Ubi Donat. Difficile invenitur præsentis temporis Modo. Atque ut ostendat esse momentum etiam præsentis temporis, dixit Admodum, quod est minus. [Non est temporis Præsentis, sed paulo ante præteriti. Florent modo nata. Hor. de Arte Poet. 62.

Modo, pro Nunc. Quintil. in procem. lib. 1. Nunc autem quæ velut propria philosophiæ asseruntur, passim tractamus omnes. Quis enim modo de justo, æquo, ac bono, non & vir pessimus loquitur? Hic apertissime Fabius Nunc & Modo pro eodem usurpavit.

Modo, de Tempore præterito. Ter. Eun. 4. 4. 30.

— venit Chærea. PH.
Fraterne? DO. ita. PH. quando. DO. hodie. PH. quam dudum?
DO. modo. Donat. Nota Modo aperte pro Præterito tempore dictum esse, id est jamdudum; nam qui vitiaverat virginem non modo, sed longe ante vestem mutavit cum eunucho Phædriæ. Cic. 5. de Finib. 4. Modo enim fuit Carneades. i. e. Nuper, inquit Budæus.

Modo uno tempore tot viri clarissimi interierunt. Cic. 4. Fam. 5.

Modo, minus significat quam Nuper. Cic. 6. Verr. 6. Quid dico nuper? immo vero, modo, ac plane paulo ante, vidimus. Budæus.

Modo ait, modo negat. Ter. Eun. 4. 4. 47. Cic. 2. de Divin. 62. Quod si eorum vi cælum modo hoc modo, modo illo modo temperatur.

Modo ab nostris Imperatoribus subacti, modo bello domiti, modo triumphis ac monimentis notati, modo ab Senatu agris urbibusque multati sunt. Cic. pro Font. 2.

Modo egens, repente dives. Cic. 2. Philip. 65.

Modo unum, tum autem plures dicere. Cic. 1. de Nat. Deor. 31. Facit in iis, quæ a Socrate dicta retulit, Socratem disputantem, formam dei quæri non oportere, eundemque & solem & animum deum dicere, & modo unum, tum autem plures deos.

Modo, pro Interdum. Hor. 2. Serm. 7. 9.

— sæpe notatus
Cum tribus annellis, modo læva Priscus inani.
Vixit inæqualis.

Modo ut, vel Si modo, aut Modo videam, pro Dummodo. Ter. Phorm. 1. 2. 9. Quid istuc est? G. scies: Modo ut tacere possis. Cic. 1. de Finib. 29. Probabo, inquit, modo ista sis æquitate qua ostendis.

Modo ut, pro Dummodo. Cic. 16. Fam. 11. Magna auxilia Afranio & Petreio ducibus habet a tergo; videtur, si insaniet, posse opprimi, modo ut urbe salva. Et 6. Ver. 10. Concede ut impune emerit, modo ut bona ratione emerit.

Modo, pro Saltem. Ter. Adelph. 3. 4. 63. Utinam hoc sit modo defunctum.

Modo, pro Tantummodo, ut ait Donatus; sive Solum, & duntaxat. Ter. Eun. 2. 3. 17.

— Chærea, aliquid inveni modo,
Quod ames, in ea re utilitatem ego faciam ut cognoscas meam.

Cic. 2. de Orat. 146. Quæ quidem omnibus, qui ea mediocriter modo considerarint, studio adhibito & usu pertractata esse possunt.

Modo, pro Quidem, vel tamen. Quintil. lib. 6. cap. 3. Si mihi tradita sequi præcepta sufficeret, satisfeceram huic parti, nihil eorum, quæ legi vel didici, quod modo probabile fuit, omittendo. Cic. 1. de Divin. 86. Nemo aliter philosophus sensit, in quo modo esset auctoritas.

Paulum modo ostendere. Cic. 1. Fam. 5. Si Pompeius paulum modo ostenderit sibi placere.

Modo ne. Cic. de Amicit. 61. Ut etiam, si qua &c. in quibus eorum aut caput agatur aut fama, declinandum sit de via; modo ne summa turpitudo sequatur. i. e. Dummodo non sequatur summa rei turpitudo.

Modone; interrogativum, quemadmodum Nonne, & Nunquid. Ter. And. 5. 3. 11.

Me miserum. s. modone id demum sensisti, Pamphile? [i. e. Nuncne.

Modo non, Rei non plane peractæ adverbium. i. e. Tantum non. Perinde valet quasi dicas Propemodum, fere, ferme, pæne. Ter. Phorm. 1. 2. 18.

Pellexit, modo non montes auri pollicens. Donatus. V. Tantum non, in TANTUM.

Non modo, ſed etiam. Cic. 6. Fam. 13. Deinde, quod ea de Repub. ſemper voluiſti atque ſenſiſti, ut non modo cum ſecunda ſperare debeas, ſed etiam ſi omnia adverſa eſſent, &c.

Ex Modo, quod de Tempore dicitur, fit A modo, quod vide in A. H. St.

MODERNUS, a, um. Adj. Puto & Modernus hinc dici, quod legitur apud Caſſiodorum in præfatione in ſuam Orthographiam p. 9. C pro Q: Veteres Qom, moderni Cum rectius æſtimarunt. Et eadem pag. Modernæ conſuetudini. H. St. V. Voſſ. de Vit. Serm. 1. 18. extr. & 3. 27. pr. Cellar. Cur. poſt. p. 312. Videntur ad exemplum & Hodiernus, Heſternus, &c. finxiſſe juniores τὸ Modernus, & pro Recenti uſurpaſſe.

MODULATE, MODULATIO, MODULATOR, MODULATUS, MODULOR, V. Modulus, in MODUS.

MODUS, i. m. [μέτρον, τρόπος, σχῆμα, μετριότης] proprie Rationem ſignificat; id eſt menſuram, ſive formam. Ratio vero jubet ne quid nimis, ſed omnia cum moderamine fiant. Plaut. Pœn. 1. 2. 29. Columel. lib. 2. 19. pr. Eſt autem modus in ſiccando, (fœno) ut neque peraridum, neque rurſus viride colligatur.

Modus eſt ſuus cuique. Cic. in Orat. 73. In omnibus rebus videndum eſt quatenus; etſi enim ſuus cuique modus eſt, tamen magis offendit nimium, quam parum.

Ratio & modus. Cic. 1. Off. 135. Ut incipiendi ratio fuerit, ita ſit deſinendi modus.

Ratio & modus, Aliter. Cic. 2. de Orat. 58. Pictoris cujuſdam ſummi, ratione & modo formarum varietare locos diſtinguentis.

Benignitatis modus. Ter. And. 5. 1. 7.

> Vide quam iniquus ſis præ ſtudio, dum efficias id quod cupis;
> Neque modum benignitatis, neque quid me ores cogitas.

Bellandi modus. Sil. lib. 16. 91.

Modus vivendi. Cic. de Senect. 86. Nam habet natura, ſicut aliarum omnium rerum, ſic vivendi modum. Ter. And. 1. 1. 68.

> Scias poſſe habere jam ipſum ſuæ vitæ modum. i. e. Moderationem & regimen, inquit Donatus.

Aſper, & rarus. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Blandi. Ovid. 1. Epiſt. Sabin. 36.

Frequens, & favorabilis. Quintil. lib. 4. cap. 4.

Miris modis viſenda animalia. Virg. 4. Georg. 309.

Morigeri. Lucret. lib. 4. 1276.

> Nam facit ipſa ſuis interdum femina factis,
> Morigeriſque modis, & mundo corpore culta,
> Ut facile inſueſcat ſecum vir degere vitam.

Omni modo differre. Plin. lib. 16. cap. 14.

Omni modo laborare. Plin. lib. 16. cap. 32. Omni modo laboravit Mithridates rex, & ceteri incolæ, ſacrorum certe cauſa, laurum, myrtumque habere, & non contigit.

Abiit modus. In ABEO.

Adhibere alicui rei. Cic. 1. Off. 14. His rebus, quæ tractantur in vita, modum quendam adhibentes & ordinem, honeſtatem & decus conſervabimus.

Adjicere. In ADJICIO.

Æſtimare aliquid ſimili ratione modoque. Hor. 2. Epiſt. 1. 20.

Capere modum. In CAPIO.

Carere fine modoque. Lucret. lib. 1. 963.

Conſtituere rebus infinitis. Cic. 1. de Finib. 2.

Cuſtodire modum. In CUSTODIO.

Definire alicui rei. Cic. pro Marcell. 26.

Dicere & facere aliquid modo & ordine. Cic. 1. Off. 15.

Dare modum profeſſioni. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Ediſcere numeroſque modoſque vitæ. Hor. 2. Epiſt. 2. 114.

Exigere tempus modumque ſecum. Virg. 4. Æn. 475.

Exſequi ſtationis modum. Cic. 5. Verr. 146.

Facere modum, Finem. Cic. 4. Verr. 118. Nos modum aliquem & finem orationi noſtræ criminibuſque faciamus. Idem 5. Fam. 16. Nulla fuit unquam liberis amiſſis tam imbecillo mulier animo, quæ non aliquando lugendi modum fecerit. Et 2. de Legib. 53. Ipſiſque auctorem fuiſſe, ut aliquando controverſiarum aliquem facerent modum.

Facere more & modo aliquid. Cic. pro. Muren. 72.

Facere more modoque. Hor. 4. Carm. 2. 28.

Facere modo & ratione omnia. Cic. pro Quint. 28.

Figere modum nequitiæ. Hor. 3. Carm. 15. 2.

Finivit modum novis ſepulchris. Cic. 2. de Legib. 66.

Habere modum. Cic. 2. de Finib. 27. Ergo & avarus erit, ſed finite: & adulter, verum habebit modum; & luxurioſus, eodem modo. Et 4. Verr. 144. Quid vero, modum ſtatuarum haberi nullum placet? atqui habeatur neceſſe eſt.

Modum res non habet. Hor. 2. Serm. 3. 266.

> — ô here, quæ res
> Nec modum habet, neque conſilium, ratione, modoque
> Tractari non vult.

Habet ratio modum. Cic. 4. Fam. 7. Sed habet iſta ratio, ut mihi quidem videtur, quendam modum.

Imponere modum dolori, pugnæ, tempori. V. IMPONO.

Labens mille modis.

Laborant miſeris modis diſtracta. Lucret. lib. 3. 506.

Metiri modum. Cic. in Parad. 6.

Miſceri multis modis. Lucret. lib. 2. 115.

Parare. Cic. 3. de Nat. Deor. 90. Quinam Tantalidarum internecioni modus paretur?

Patitur ſecundis in rebus modum. i. e. Modeſtiam ſervat. Senec. Thyeſt. 3. 5.

Ponere modum exitiis. Virg. 7. Æn. 129. [Exſiliis malim.

Præſcribere. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Quærere. Cic. pro Lege Manil. 3. Itaque non mihi tam copia quam modus in dicendo quærendus eſt.

Servare modum, finemque tenere. Lucan. lib. 2. 381.

Servant non arma modum. Senec. Herc. furen. 6.

Siſtere. Ovid. 15. Met. 493.

Statuere. Hor. 1. Serm. 2. 211.

Statuere inimicitiarum. Cic. pro Sull. 48. Ac ſi conſiderare cœperis, utrum magis mihi hoc neceſſe fuerit facere, an tibi; intelliges honeſtius te inimicitiarum modum ſtatuere potuiſſe, quam me humanitatis.

Statuere gravibus ærumnis. Senec. Herc. fur. 4.

Statuere imperii diuturnitati. Cic. pro Lege Manil. 26.

Statuere alienæ induſtriæ. Cic. 1. de Finib. 3.

Sum. ut, Eſt modus in rebus. Hor. 1. Serm. 1. 106.

Temperant modum frigoris & caloris acceſſus & receſſus ſolis. Cic. 2. de Nat. Deor. 50.

Tenere vel retinere. Cic. 1. Off. 106. Sin ſit quiſpiam, qui aliquid tribuat voluptati, diligenter ei tenendum eſſe ejus fruendæ modum. Ibid. Ludendi eſt etiam quidam modus retinendus, ut ne nimis omnia profundamus. Idem in Parad. 3. Si quidem rerum modum fingere non poſſumus, animorum modum tenere poſſumus.

Terminare modum artis utilitate. Cic. 1. Tuſc. 4. Idem in Parad. 6. Non æſtimatione cenſus, verum victus atque cultus terminatur pecuniæ modus.

Hoc modo. Cic. 1. de Invent. 46. Credibile eſt, quod ſine ullo teſte, auditoris opinione firmatur, hoc modo, Nemo eſt, &c.

Ad hunc modum. Cic. 2. Tuſc. 10. Eſt igitur ambulantibus ad hunc modum ſermo ille nobis inſtitutus.

Modo meo. Ter. And. 1. 1. 126.

> Sine nunc meo me vivere interea modo. i. e. Mea voluntate, meo arbitrio, inquit Donatus.

Bono modo. Cic. 14. Att. 23. De die tantum videto, & id ipſum bono modo. Idem 4. Acad. 137. Hæc tibi, Luculle, ſi es aſſenſus Antiocho familiari tuo, tam ſunt defendenda, quam mœnia; mihi autem bono modo tantum, quantum videbitur.

Bono modo fiat. Plaut. Merc. 5. 4. 62.

Bono modo invenire pecuniam. Plin. lib. 7. cap. 43.

Bono modo vindicare. Cato R. R. cap. 5. Siquis quid deliquerit, pro noxa, bono modo vindicet.

Humanus. Cic. 4. Verr. 9. Hunc denique ipſum pertuliſſent, ſi humano modo, ſi uſitato more, ſi denique uno aliquo in genere peccaſſet.

Indignis accipi. V. ACCIPIO.

Miris. V. MIRUS.

Multiplex. Plin. in procem. lib. 33.

Multis modis aliquem exſpectare, pro Vehementer. Ter. Hec. 2. 3. 7. Donatus.

Novo modo, More. Cic. 4. Verr. 93. Et hæc præterea addidit homo Venerius, novo modo, nullo exemplo, &c.

Nullo. Cic. 4. Verr. 186. Nunc ad ſociorum tabulas accepti & expenſi, quas removere honeſte nullo modo potuerunt, &c.

Nullus. Cic. pro Roſc. Amer. 99. Nullum modum eſſe hominis occidendi, quo ille non aliquot occiderit.

Omnibus modis aliquem cruciare. Ter. Eun. 2. 3. 92.

> Deducar, & illis crucibus, quæ nos, noſtramque adoleſcentiam
> Habent deſpicatam, & quæ nos ſemper omnibus cruciant modis,
> Hanc referam gratiam.

Omni modo cum aliquo agere aliquid. Cic. 6. Att. 2.

In modum pilæ, in modum ſemipedis; item etiam, Modo gallinarum, & modo ſagittæ. Plin. lib. 9. cap. 46. Columel. de Arboribus, cap. 32. Plin. lib. 11. cap. 16. Idem lib. 9. cap. 29.

Amici in modum. V. IN præpoſitionem.

Pecorum in modum. Liv. 38. 17.

In uvæ modum convolvere ſe. V. CONVOLVO.

In germanum modum amicus. Plaut. Caſ. 3. 4. 25.

In modum hoſtilem. Liv. 1. 5.

Hoſtilem in modum cruciari & necari. Cic. 7. Verr. 73.

Majorem in modum. V. MAGNUS.

Mirabilem in. V. MIROR.

Mirum in. V. MIROR.

Miſerandum in. V. MISER.

Perpetuum in modum. V. IN præpoſitionem.

Peregrinum in modum. V. IN præpoſitionem.

Plurimum in modum. Firmic. lib. 2. cap. 32. Hic enim dies, id eſt tertius, plurimum in modum in genituris operatur.

Servilem in modum cruciari. Cic. 2. Verr. 13.

Extra modum. Cic. 1. Off. 150. Cavendum autem eſt, præſertim ſi ipſe ædifices, ne extra modum ſumptu & magnificentia prodeas. [Pro menſura. H. St. Non adhibito pro facultatibus tuis modo.

Extra numerum modumque facere aliquid. Hor. 1. Epiſt. 19. 59.

Intra modum. V. INTRA.

Intra loquendi modum dicere. V. INTRA.

Præter. Cic. 1. de Divin. 100. Veienti bello, quum lacus Albanus præter modum creviſſet.

Supra. Virg. 4. Georg. 236.

Indaginis modo. Tacit. in vita Agric. 37.

Latrocinii magis, quam belli modo. Liv. 38.

Pacis. Tacit. 4. Hiſt. 15.

Pecorum modo, pro Ritu ſive more pecorum. Tacit. 4. Ann. 25.

Rationis, atque abundantiæ. Tacit in vit. Agric. 6. Ludos, & inania honoris, modo rationis, atque abundantiæ duxit.

Ruinæ modo. Tacit. 4. Hiſt. 71.

Servorum modo, i. e. In modum ſervorum. Liv. lib. 39. 26. Servorum modo, præter ſpem repente manumiſſorum, licentiam linguæ & vocis experiri.

Modus, Finis, ſeu eventus. Juven. 6. Sat. 443.

> Imponitque modum ſapiens, & rebus honeſtis. Virg. 4. Æn. 293.
> Tentaturum aditus, & quæ molliſſima fandi
> Tempora, quis rebus dexter modus. i. e. Quis ſit optimus rebus eventus, vel quis finis, inquit Servius.

Mero & ludo modus. Valer. Flacc. 1. Argon. 294.

> Jamque mero, ludoque modus; poſitique quietis
> Conticuere thoris. Modus, i. e. Finis impoſitus eſt potationi & ludo, cubitumque abierunt.

Quis ſcelerum modus eſt? Lucan. lib. 1. 334.

Nullo modo, pro Nullo fine. Juven. 7. Sat. 100.

> Nullo quippe modo milleſima pagina ſurgit.

Nullus modus longo lateri, Ingens latus. Virg. 3. Georg. 54.

Non eſt modus exemplorum. Plin. lib. 9. cap. 8.

Adeſt nullus modus lacrymis. Ovid. 1. Triſt. 9. 38.

Facere ſibi modum veneris. Ovid. 4. Met. 258.

Ponere modum orationi. Tacit. 4. Ann. 9.
Modus, Quantitas vulgo. Justum sumere sibi. Cels. lib. 4. cap. 2.
Major vini modus. Cels. lib. 8. cap. 4.
Par modus omnium. Cels. lib. 3. cap. 27. Utile est etiam sevum miscere cum hyoscyami & urticæ contritis seminibus, sic, ut omnium par modus sit, idque imponere.
Modus agri, Certa diffinitio seu mensura agri, qua quot jugerum esset, intelligi poterat. Plaut. Aulul. prol. 13. conf. Modiatio in MODIUS.
Agri reliquit ei non magnum modum. Cic. 13. Att. 23. Etsi nihil scripsit, nisi de modo agri. Idem pro Flacc. 80. Voluisti magnum agri modum censeri. Hor. 2. Serm. 6. 1.
Hoc erat in votis, modus agri non ita magnus. Liv. 6. 35. de Legibus duabus loquens a C. Licinio & L. Sextio Tribb. pl. latis, Alteram de modo agrorum, ne quis plus quinquaginta jugera agri possideret.
Modus, etiam Mensura aliarum rerum. Gell. lib. 1. cap. 1. Facile intellexit modum spatiumque plantæ Herculis, ratione proportionis habita, tanto fuisse quam aliorum procerius, quanto Olympicum stadium longius esset quam cetera.
Legionum magnus modus. Patercul. lib. 2. 73. Is tum occupata Sicilia, servitia fugitivosque in numerum exercitus sui recipiens, magnum legionum modum effecerat. Delectatur hac voce Paterculus, V. Indicem Bœcleri.
Pecuniæ captivæ ingens modus. Curt. 5. 6. 8.
Modus, in musicis, pro Mensura quam in cantu observare solent. Hinc illud in titulis Comœdiarum Terentii, Modos fecit Flaccus Claudii filius, &c. Cic. 1. de Orat. 254. Solet idem Roscius dicere, se, quo plus sibi ætatis accederet, eo tardiores tibicinis modos, & cantus remissiores esse facturum.
Docilis modorum. Hor. 4. Carm. 6. 43.
Discordes. Stat. 5. Silv. 5. 26.
Dulces. Hor. 3. Carm. 9. 10.
Flebiles. Hor. 2. Carm. 9. 10.
Impudici. Quintil. lib. 1. cap. 10. Musice effeminata & impudicis modis fracta.
Lyrici. Ovid. 15. Epist. 6.
Musici. Quintil. 1. 10. Duces maximos, & fidibus & tibiis cecinisse traditum, & exercitus Lacedæmoniorum musicis accensos modis.
Pressi & flebiles. Cic. 1. Tusc. 106.
Rudis. Ovid. 1. de Arte Am. 111.
Scenatilis, pro Versu scenico, ut Iambico, quo in comœdiis & scena poetæ solent uti. Varro Modio,
Sed, ô Petrulle, ne meum taxis librum,
Si te pigebit hic modi scenatilis. Nam versus iambicos, quibus hoc composuit, innuit jucundo circuitu orationis. Ex Turneb. 12. 16.
Numeris modisque licentia major. Hor. de Arte Poet. 211.
Verbis, rebus, & modis lugubre carmen. Cic. 3. Tusc. 45.
Certare diversis modis. Stat. 1. Silv. 2. 148.
Concordant varii. Ovid. 10. Met. 147.
Dicere aliqua quocunque modo, i. e. Carminibus celebrare. Virg. 5. Ecl. 50.
Fingere & disponere modos. Ovid. 3. Amor. 7. 6.
Intendi modis. Quintil. lib. 1. cap. 10. Sed ne hæc quidem præsumenda pars est, ut uno interim contenti simus exemplo C. Gracchi præcipui suorum temporum oratoris, cui concionanti consistens post eum musicus fistula, quam tonarion vocant, modos quibus deberet intendi, ministrabat.
Laxare & mutare modos. Cic. 1. de Orat. 154. Quod si ille astrictus certa quadam numerorum moderatione & pedum, tamen aliquid ad requiem senectutis excogitat, quanto facilius nos non laxare modos, sed totos mutare possumus?
Ministrare. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Noscere varietates & modos vocum surdus non potest. Cic. 2. de Divin. 9.
Postulant summissiorem quendam modum. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Saltare ad tibicinis. Liv. 7. 2. Ludiones ex Hetruria acciti ad tibicinis modos saltantes, haud indecoros motus more Tusco dabant.
Tenuare parvis modis magna. Hor. 3. Carm. 3. 72.
MODĬCUS, a, um. Adj. [ὀλίγος, τυτθὸς] Parvum & pusillum. Plin. lib. 10. cap. 55. Sed inventum, ut ova in calido foco imposita paleis igne modico foveantur.
Acervus modicus. Hor. 2. Epist. 2. 190.
Anus. Plaut. Curcul. 1. 1. 14.
Cantharis modicis potare. Hor. 1. Carm. 20. 2.
Centuria. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 18. Modica centuria, & ea ducentorum jugerum.
Classis Liv. de Bell. Maced.
Collis. Plin. 8. Epist. 8.
Corporatura. Columel. lib. 6. cap. 2. Humilis & modica corporatura pecoris operarii debet esse.
Eques. Tacit. 1. Ann. 73.
Exercitationibus modicis utendum. Cic. de Senect. 36.
Funus ejus. Tacit. 5. Ann. 1.
Gradu modico. Plaut. Pœn. 3. 1. 19.
Judicium. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Mentio. Tacit. 3. Hist. 9.
Minis modicis viginti. Plaut. Pseud. 4. 7. 130.
Patella cœnare. Hor. 1. Epist. 5. 2. h. e. Cœna pauperum & plebeiorum. Magnifici enim cives & divites grandes habebant patinas, ut ex Pers. 2. Sat. 42. apparet, ubi inquit,
— sed patinæ grandes, tucetaque crassa. Turnebus.
Pecunia. Cic. in Parad. 6. Meam autem quoniam pecuniam contemnis, & recte (est enim ad vulgi opinionem mediocris, ad tuam nulla, ad meam modica,) de me silebo, de te loquar.
Prælium. Liv. de Bell. Maced.
Quies. Liv. de Bell. Maced.
Res. Plaut. Pers. 3. 1. 17.
Sacellum. Tacit. 3. Hist. 74. Modicum sacellum Jovi Conservatori, aramque posuit. h. e. Exiguum.
Sepulcrum. Tacit. 2. Hist. 49. Othoni sepulcrum exstructum est modicum, & mansurum.
Ab usu modico tibi junctus. Ovid. 2. de Pont. 5. 7.

Originis modicus. Tacit. 6. Ann. 39. Fine anni Poppæus Sabinus concessit vita, modicus originis.
Pecuniæ modicus. Tacit. 3. Ann. 72.
Virium. Patercul. lib. 1. 12. Ipse modicus virium, immanis magnitudinis hostem interemisset.
Voti. Pers. 5. Sat. 109.
Modicus, Paucus. Plaut. In angiportu turba est, domum modici introierunt.
Modicum proprie dicimus, non Cui aliquid sit imminutum, sed Quod non excedat modum, modestumque est, & temperatum. Plaut. Cui animus modicus, continens, expers ambitionis. Cic. 3. de Legib. 40. Quæ cum populo, quæque in patribus aguntur, modica sunto. i. e. Modesta atque sedata.
Modicus cultu. Plin. in Paneg. cap. 83. & In cultu. Ep. 1. 22.
Cultu modicus, sermone facilis. Tacit. in vit. Agric. 40.
Facultatibus modicus. Plin. 7. Epist. 32.
Sed tamen modici fuimus in ὑποθέσει. Cic. 4. Att. 5. h. e. Breves.
MODICUM, i. n. [ὀλίγον] ut, Modico contentus agebas. Juven. 9. Sat. 9.
MODĬCUM, Adv. [τυτθὸν] Parum. Plaut. Bacch. Fragm. 4. Edepol id modicum curat.
MODĬCE, Adv. [μικρὸν] Parum, breviter. Plaut. Mil. 4. 5. 15. Modice sapis. Plin. lib. 6. cap. 22. Ædificia modice ab humo exstantia.
Tangit me modice. Cic. 2. Att. 19. Minæ Clodii contentionesque, quæ mihi proponuntur, modice me tangunt.
Traducere verba modice. Varr. lib. 8. de L. L. 10.
Modice utile. Cic. Att. Sed ut modice ceteris utile est, tibi necesse est.
Modice non semper a pauco, sed a modo quandoque deducitur, ut modestiam designet, quæ inter parum & nimium versatur, non paucitatem. Varr. de R. R. Quum aer est modice temperatus.
Agere modice. Cic. 16. Fam. 9. Nos agemus omnia modice.
Dicere modice. Cic. pro Sul. 80. Quanquam a me timide modiceque dicetur.
Facere modice, aut etiam intra modum. Cic. 4. Fam. 4. Sed tamen quoniam effugi ejus offensionem, qui fortasse arbitraretur me hanc Rempub. non putare, si perpetuo facerem; modice hoc faciam, aut etiam intra modum. i. e. Cum modo æquo & pari, Gellio lib. 12. cap. 13. interprete.
Ferre modice dolorem, pro Modeste, vel moderate & patienter. Cic. 1. Tusc. 111. Nostrum enim & nostra causa susceptum dolorem modice ferre debemus.
Spernere modice libertatem. Liv.
Uti modice libertate. Liv. 34. 49.
MODICELLUS, a, um. Adj. dimin. Sueton. in Neron. cap. 48. Decubuit super lectum, modicella culcitra, vetere pallio strato instructum.
MODĔRO, [μετριῶ] āre. Modum ponere. Sallust. cap. 51. Ubi hoc exemplo per Senatus decretum Consul gladium eduxerit, quis illi finem statuet, aut quis moderabit? In edit. Wasse & Cort. legitur Moderabitur, firmantque eam lectionem MSS. Sed Plautus activa forma utitur Mil. 2. 2. extr. Ego voci moderabo meæ.
MODĔROR, āri. passive. Paul. in l. Pompon. lib. in fin. D. de neg. gest. Pro qualitate personarum & actio formatur, & condemnatio moderatur. Ulpian. in l. si serva. D. de jure dot. Ita res moderetur, ut, &c.
MODERANDUS, a, um. Partic. passive. Ulpian. in l. sacrilegii. D. ad leg. Jul. pecul. Sed moderanda pœna est. Paul. in l. quamvis. D. de in jus voc. Labeo ait, moderandam jurisdictionem, si pœniteat libertum.
MODĔROR, [εὐθύνω, ἡνιοχέω, πρυτανεύω, ἐπιστατέω, χαλιναγωγῶ, σωφρονίζω] āri. depon. Idem.
Moderari ex sua libidine. Ter. Heaut. 2. 1. 4.
Moderari alicui rei. Cic. pro Cœl. 7. Quod & pudor tuus moderatur orationi meæ. Idem in Partit. 15. Nam auditorum aures moderantur oratori prudenti & provido, & quod respuunt, immutandum est. conf. Sall. in MODERO.
Alicui moderari. Tacit. 1. Ann. 31. Sed quibus Silius moderabatur.
Iræ. Liv. 4. 7. Fore, ut postmodum gaudeant se iræ moderatos.
Qui non moderabitur iræ. Horat. Ascensius, Modum faciet iræ; non enim penitus exstirpari potest, &c. Commentator apud Cruquium, Qui non statuet iræ modum. Lambinus autem, Qui iræ moderationem non adhibebit, & veluti frenum injiciet. Hæc enim vis est hujus verbi cum dandi casu conjuncti, ut M. Tullius Partit. Nam auditorum aures moderantur oratori prudenti & provido; & quod respuunt, immutandum est. Sic Moderari animo. Livius libri... Ita tum mos erat, in adversis vultum secundæ fortunæ gerere, moderari animos in secundis. Sed puto legendum Animis, & aliud valere Moderari cum Accus. quam cum Dativo. neque enim dicitur Moderari iram, sed Iræ. Sic & pater meus suspectum habebat. H. St. Locus Horat. est. 1. Ep. 2. 59. Cic. Partit. 15. Livii 42. 62. ubi tamen Gronov. quoque Animos exhibet.
Animo & orationi moderari quum sis iratus, non mediocris ingenii est. Cic. 1. Q. frat. 1. 13.
Cursui. Tacit. 2. Ann. 70. Naves solvit; moderabaturque cursui.
Fortunæ suæ. Liv. 37. 35.
Linguæ moderandum mihi est. Plaut. Curc. 4. 1. 25. i. e. Tacendum est mihi.
Orationi. Cic. 5. Verr. 102. Sentio, Judices, moderandum mihi esse jam orationi meæ, fugiendamque vestram satietatem.
Aliquid moderari. Cic. 2. de Fin. 81. Et multi Epicurei fuerunt, & hodie sunt, & in amicitiis fideles, & in omni vita constantes & graves, nec voluptate, sed officio consilia moderantes.
Moderatur, movet, regit omnia mens mundi. Cic. 4. Acad. 119.
Gubernare & moderari prudentia omnia. Cic. 2. Fam. 6.
Cantus numerosque arbitrio multitudinis. Cic. 5. Tusc. 104.
Fidem moderari auditam arboribus. Hor. 1. Carm. 24. 14.
Maria moderatur, terram tuetur, versat cælum Deus. Cic. 3. de Nat. Deor. 94.
Ortus nascentium luna moderatur. Idem 2. de Divin. 91.
Religionem. Cic. 1. de Nat. Deor. 1.
Res rusticas venti & tempestates moderantur. Cic. 5. Verr. 227.
Se moderari immodestis moribus. Plaut. Curc. 1. 3. 44.
Sententiam aliquam tanquam aliquod navigium, atque cursum, ex Reipublicæ tempestate moderari, non est inconstantis. Cic. pro Corn. Balb. 61.
Tempus dicendi gravitate & prudentia moderari. Cic. 2. de Orat. 247.

Verba moderatur, & ſe ipſe ſuſtentat teſtis. Cic. pro Flacc. 12.
Actio vocis conformatione moderanda eſt. Cic. 1. de Orat. 18.

MODĔRANS, antis. Partic. [εὐθύνων] Juven. 10. Sat. 127.

—ſævus & illum
Exitus eripuit, quem mirabantur Athenæ
Torrentem & pleni moderantem frena theatri. De Demoſthene.

MODERANTER, Adv. [εὐθυνόντως] Lucret. lib. 2. 1095.

Quis regere immenſi ſummam? quis habere profundi
Indu manu validas potis eſt moderanter habenas?

Compar. Ovid. 2. de Arte Am. 353.
Item Moderatius, unde Moderatio participiale nomen. Moderatius melius. H. St. Itaque Heinſius omnibus his locis exhibuit.
Currere moderantius. Ovid. 1. Met. 510.
Optare moderantius aliquid. Ovid. 1. de Pont. 8. 71.

MODERĀTUS, a, um. [μέτριος, σύμμετρος] Adj. ex Partic. Cic. de Senect. 7. Moderati enim & nec difficiles, nec inhumani ſenes, tolerabilem agunt ſenectutem.
Moderatus & temperans in omnibus vitæ partibus. Cic. pro Font. 30.
Amor. Ovid. 4. Met. 234.
Ira. Ovid. 2. de Pont. 9. 77.
Tempora. Claud. 6. Conſ. Hon. 549.
Ventis moderatis jactantur æquora. Ovid. 4. Triſt. 4. 57.
Vir moderatus. Cic. 3. de Finib. 11.
Nihil habere moderati, Nihil habere modeſtiæ. Salluſt. in Catil. cap. 12. Igitur ex divitiis juventutem luxuria, atque avaritia cum ſuperbia invaſere; rapere, conſumere; ſua parvipendere, aliena cupere; pudorem, pudicitiam, divina atque humana promiſcua; nihil penſi atque moderati habere.
Compar. Ovid. 1. Triſt. 8. 25.

—neque enim moderatior alter.

Superl. Cic. 10. Fam. 24. Senſus moderatiſſimi eſſe. conf. Plin. 31. 6.

MODERĀTE, Adv. [μετρίως] Cum moderatione. Ovid. 3. de Arte Am. 683.

Sed te, quæcunque es, moderate injuria turbet.

Dictum moderate. Cic. pro Font. 21. Ab his quicquam ſancte aut moderate dictum putabis?
Ferre moderate. Cic. de Amicit. 8. Quod animadverti te dolorem quem acceperis, cum ſummi viri, tum amiciſſimi morte, ferre moderate: nec potuiſſe non commoveri, nec fuiſſe id humanitatis tuæ.
Compar. Facere moderatius. Cic. 1. de Finib. 2. Qui autem, ſi maxime hoc placeat, moderatius tamen id volunt fieri, &c.
Uti dono moderatius. Ovid. 3. Amor. 3. 47.
Vide Moderantius, in MODERANTER. H. St.
Superl. [μετριώτατα] Cic. 3. de Legib. 12. Quæ res quum ſapientiſſime moderatiſſimeque conſtituta eſſet a majoribus noſtris, nihil habui, ſane non multum, quod putarem novandum in legibus.

MODERĀTIM, Adv. Lucret. lib. 1. 323.

—naturaque rebus
Paulatim tribuit moderatim creſcere cogens.

i. e. Modice, & moderate, & ſenſim, atque ita, ut quid quotidie accedat cernere nemo poſſit.

MODERĀTIO, ōnis. f. [μετριότης, σωφρονισμὸς] Modeſtia, ſive lenitas, quæ temperat, aurigaturque modos in factis & dictis, & ceteris talibus, quæ agendi officio utuntur. Cic. de Senect. 1. Novi enim moderationem animi tui, & æquitatem. Suet. in Tiber. cap. 32. Parem moderationem minoribus quoque perſonis & rebus exhibuit.
Adhibere moderationem in re aliqua. V. ADHIBEO.
Moderatio, Gubernatio. Cic. 3. de Nat. Deor. 85. Mundi divina in homines moderatio.

MODERĀTOR, ōris. m. [εὐθυντὴρ, σωφρονιστὴς, ἐπιστάτης] Rector, gubernator. Cic. 2. de Nat. Deor. 90. Poſtea quum vidiſſent motus ejus finitos & æquabiles, omniaque ratis ordinibus moderata, immutabilique conſtantia, intelligere ineſſe aliquem non ſolum habitatorem in hac cæleſti ac divina domo, ſed etiam rectorem & moderatorem, & tanquam architectum tanti operis, tantique muneris. Et 2. Fam. 5. Dux nobis & auctor opus eſt, & eorum ventorum, quos propoſui, moderator quidam & gubernator.
Aratri. Ovid. 1. de Pont. 9. 57.
Juventæ moderator, Præceptor & pædagogus. Martial. lib. 2. 90.
Orbis. Ovid. 2. de Pont. 5. 75.

MODERĀTRIX, īcis. f. [εὐθύντρια] Gubernatrix, rectrix. Cic. pro Flac. 57. Quum ſpeculatur atque obſidet Roſtra, vindex temeritatis & moderatrix officii Curia. Idem 3. de Nat. Deor. 92. Ejus autem univerſæ fictricem & moderatricem divinam eſſe providentiam.
Judex & moderatrix Reſp. Cic. 5. Philip. 50.
Noctis arcanæ moderatrix Cynthia. Stat. 10. Theb. 359.
Rerum moderatrix ſapientia. Cic. 1. de Invent. 5.

MODERĀBĬLIS, e. Adj. Ovid. 1. Amor. 6. 59.

Nox & amor, vinumque, nihil moderabile ſuadent.

MODERĀMEN, ĭnis. n. [ἀνόχησις] Idem quod Moderatio. Ovid. 3. Met. 644.

Obſtupui: capiatque aliquis moderamina dixi.

Intelligit Moderamen navis, id eſt gubernaculum.
Jus & moderamen equorum. Ovid. 2. Met. 48.
Certum. Ovid. 2. Met. 67.
Capere ſceptra & rerum moderamen. Ovid. 6. Met. 677.
Sumere moderamina mundi. Claud. de Laudib. Seren. 46.

MODESTUS, a, um. Adj. [ἐχέθυμος, μέτριος, σώφρων, κόσμιος] Temperatus. Ter. Adel. 5. 8. 7. Proba & modeſta. Ubi Donatus, Proba ſibi, & modeſta apud alios.
Modeſtus, vultu, h. e. Ipſo vultu modeſtiam quandam præ ſe ferens. Ter. And. 1. 1. 93.
Homo modeſtus & prudens. Cic. 13. Fam. 10.
Immo Pudens, ut dixi 5. Sched. 3. libri 5. H. St. Quod nemini tamen perſuaſit.
Iter modeſtum, apud Plin. in Epiſt.
Mores. Cic. 2. de Lege Agr. 83.
Oculi. Ovid. 2. Amor. 4. 11.
Rex modeſtus probus & integer. Cic. 10. Att. 6.
Verba nec pudeat coram modeſta loqui. Ovid. 3. Amor. 14. 16.
Modeſtus, Modicus, paucus. Tacit. 4. Ann. 7. pr. Rari per Italiam Cæſaris agri, modeſta ſervitia. Pro Servis, Servitia dixit.

Epiſtola modeſtior. Cic. 3. Fam. 13.
Adoleſcentis modeſtiſſimi pudor. Cic. pro Planc. 27.
Adoleſcentia modeſtiſſima. Cic. pro Muren. 53.
Plebs optima & modeſtiſſima. Cic. 2. de Lege Agr. 83.

MODESTE, Adv. [σωφρόνως] Cum modo, inquit Donat. moderate, adhibito modo. Ter. Hec. 4. 1. 38. quid tum poſtea, ſi modeſte ac raro hoc fecit? Cic. 1. de Finib. 46. Et ipſius fortunæ modeſte ferre doceat injurias.
Modeſte & Moderate. Livius lib. 30. pag. penult. Ut rebus ſecundis modeſte ac moderate uterentur. H. St. Exſtant cap. 42. ſub fin.
Munificus modeſte. Hor. 1. Serm. 2. 50.
Gerere ſe modeſte & abſtinenter in aliqua dignitate. Cic. in Salluſt. 19.
Parere modeſte. Cic. 3. de Legib. 1.
Uti lingua non modeſte. Ovid. 2. Faſt. 607.
Compar. Curt. 10. 6. 18. Modeſtius appetere.
Superl. [σωφρονέστατα] Varr. Modio, Non eos optime vixiſſe qui diutiſſime vixerint, ſed qui modeſtiſſime. i. e. Modice, inquit Nonius 1. 274.

MODESTIA, æ. f. [σωφροσύνη, εὐταξία, τὸ κόσμιον] ut definit Auctor ad Herenn. lib. 3. 3. eſt in animo continens moderatio cupiditatum. Cic. 1. Off. 142. Sic fit ut modeſtia, ſcientia ſit opportunitatis idoneorum ad aliquid agendum temporum.
Modeſtia eſt ſcientia earum rerum, quæ agentur aut dicentur, loco ſuo collocandarum. Cic. 1. Off. 142.
Sententiarum, & compoſitionis, & vocis, & vultus modeſtia. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Humanitas & modeſtia alicujus. Cic. 7. Att. 5.
Pudoris & modeſtiæ magiſtra ſeveritas Cenſoria. Cic. in Piſon. 9.
Lecti modeſtia vacui. Stat. 1. Silv. 2. 162.
Divina. Claud. Conſ. Mall. Theod. 217.
Præcox. Stat. 2. Silv. 1. 39.
Virginalis. Cic. 1. de Divin. 66.
Comparat per modeſtiam pudor honeſtus claram & ſtabilem auctoritatem. Cic. 2. de Invent. 164.
Mitigare aliquem modeſtia. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Modeſtia, Mediocritas. Tacit. 1. Ann. 11. Ille varie differebat de magnitudine Imperii ſua modeſtia. conf. 12. Ann. 43.

MODŬLUS, i. m. dimin. [μέτρον] pro Menſura parva. Hor. 2. Serm. 3. 309.

—ab imo
Ad ſummum totus moduli bipedalis.

Idem 1. Epiſt. 7. 98.

Metiri ſe quemque ſuo modulo ac pede verum eſt.

Ponderibus moduliſque ſuis ratio utitur. Hor. 1. Serm. 3. 78.
Modulos Vitruvius lib. 3. cap. 2. vocat Particulas quaſdam ad quas opus totum dimetiuntur architecti, nunc *parvum pedem* dicunt. Paulus in l. Non ſolum. §. Sciendum. D. De operis novi nuntiat. Sed ut probari poſſit quid poſtea ædificatum ſit, modulos ſumere debet is qui nuntiat; qui ut ſumantur, conferanturque, Prætor decernere ſolet. Budæus. [*Modelle*. H. St.
Aquarii moduli a principibus impetrabantur, quibus privatis licebat aquam publicam in privata loca ducere e caſtellis aquæductuum. Sunt erogatorii moduli, quibus aqua erogatur & diſtribuitur, ut eſt apud Frontinum de Aquæd. Ulpian. in l. Damni infecti ſtipulatio pertinet. D. De damno infecto, Unde Labeo putabat eum, qui modulorum aut rivi faciendi cauſa opus faceret, etiam ſatis dare debere, quia & in alieno ſolo faceret. Budæus.
Modulus, ponitur etiam pro ipſa Modulatione in cantu, quod etiam Modulamen dicitur. Plin. lib. 11. cap. 37. Arteriarum pulſus in modulos certos, legeſque metricas, per ætates ſtabilis, aut citatus, aut tardus. Sed hoc eſt per translationem. Idem lib. 7. cap. 56. Lydios modulos Amphion, Dorios Thamyras Thrax, Phrygios Marſyas Phryx invenit.
Æquivalere modulis. Auctor Philomelæ, 1.

MODŬLOR, [μετρέω, ἐπαυλέω, κιθαυλέω, φορμίζω, ῥυθμίζω] āri. Metiri. Gell. lib. 1. cap. 1. Scite, ſubtiliterque ratiocinatum Pythagoram Philoſophum dicit in reperienda modulandaque ſtatus longitudiniſque ejus præſtantia. De Hercule.
Carmen modulari, pro Componere, vel decantare. Virg. 1. Æn. 1.
Carmina paſtoris Siculi modulabor avena. Virg. 10. Ecl. 51.
Carmen modulari arundine. Ovid. 11. Met. 154.
Orationem. Cic. in Orat. 56. Ipſa natura, quaſi modularetur hominum orationem, in omni verbo poſuit acutam vocem, nec una plus, nec a poſtrema ſyllaba citra tertiam, quo magis naturam ducem ad aurium voluptatem ſequatur induſtria.
Sonum vocis pulſu pedum modulari, pro Attemperare, apud Liv. lib. 27. 37. extr.
Verba modulanda fidibus. Hor. 2. Epiſt. 29. 143.
Vocem. Cic. 3. de Orat. 185. Niſi quod hominum aures vocem natura modulantur ipſa.

MODŬLANS, antis. Partic. [ἐπαυλῶν] Virg. 5. Ecl. 14.

Carmina deſcripſi, & modulans alterna notavi.

Natura ita modulante. Plin. 2. 54.

MODULĀTUS, a, um. Partic. [ἐπαυληθεὶς] ut, Modulatus ſonus. V. SONUS. Et, Modulata cantica. Quintil. lib. 9. cap. 2. Nomen ductum a canticis, ad aliorum ſimilitudinem modulatis.
Nervi. Lucan. ad Piſon. 163.
Compar. Gell. 12. 2. Oratio modulatior aptiorque.
Superl. Florus 2. 7. 15. Quam modulatiſſimo aliquo tibiarum, aut fidium cantu fruebantur.

MODULĀTE, Adv. [ῥυθμικῶς] Concinne, & cum menſura. Cic. 2. de Nat. Deor. 22. Si ex oliva modulate canentes tibiæ naſcerentur, num dubitares quin ineſſet in oliva tibicinis quædam ſcientia?
Compar. Gell. 11. 13. Collocata verba accuratius modulatiuſque. Adde Ammian. 6. 7.

MODULĀTIO, ōnis. f. [ῥυθμὸς, ῥυθμοποιΐα] Quintil. lib. 9. cap. 4. Ut ſint tamen pedes alii aliis crebriores, non verba facient, quæ neque augeri, nec minui, nec ſicut modulatione produci aut corripi poſſint; ſed tranſmutatio & collatio
Modulatio ſigniferi. Plin. lib. 2. cap. 8.

MODULĀTUS, ûs. m. [κατταύλησις] Senec. Herc. furen. 263.

Cujuſque muros natus Amphion Jove
Struxit, canoro ſaxa modulatu trahens.

Modulāmen, ĭnis. n. Idem. [ἐπαύλημα] Auctor Philomelæ, v. 5.
Nam quamvis aliæ volucres modulamina tentent.

Modulamentum, i. n. Idem. Gell. 1. 7.

Modulātor, ōris. m. [ῥυθμοποιὸς] Columel. in præf. 1. lib. Placitæ disciplinæ confectentur magistrum vocis, & cantus modulatorem.
Cantor atque optimus modulator. Hor. 1. Serm. 3. 130. conf. modificator.

Modulātrix, īcis. f. Aquas modulatrices dixit Tertull. de Baptismo, cap. 3.

Modĭfĭcus, a, um. Adj. Modum servans. Auson. Parental. 27.
Cui brevia mela modifica recino.

Modifĭcor, [διαμετρέω] āri. Metiri. Gell. lib. 1. cap. 1. Comprehensa autem mensura Herculani pedis, secundum naturalem membrorum omnium inter se competentiam modificatus est. Cic. 3. de Orat. 184. Verba illa modificata esse debebunt.

Modificātus, a, um. Partic. Cic. in Partit. 17. Tractatione autem, quum aut propria sumuntur vocabula, aut addita ad nomen, aut nova, aut prisca, aut ab oratore modificata & inflexa quodam modo.

Modificatio, ōnis. f. Senec. Epist. 89. Syllabarum enarratio, verborum diligentia, fabularum memoria, versuum lex ac modificatio.

Modificātor, ōris. m. Apul. Florid. de Antigenida p. 342. Omnis voculæ melleus modulator, & idem omnis modi peritus modificator.

Modĭpĕrātor, ōris. m. Modum imperans. Varr. Rer. Human. lib. 20. In conviviis qui sunt instituti, putandi modiperatores magistri. Nonius 2. 565. Modiperatores, Quasi modum imperantes. Ita dicuntur, qui in conviviis modificandi auctoritatem habent, συμποσίαρχαι. Vide quæ scripsimus in Talus pro Ludo. Al. Modimperator.

M OE C

Mœcenas, V. mæcenas.

Mœcha, V. mœchus.

Mœchus, i. m. [μοιχὸς] Adulter. Ter. Eun. 5. 4. 35.
— nunc minatur porro sese id quod mœchis solet.
Muljerum magnus mœchus. Plaut. Milit. 3. 1. 179.
Notior mœchus. Juven. 9. Sat. 25.
Pusillus & semitarius. Catull. 36. 16.

Mœcha, æ. f. Adultera. Martial. lib. 10. 13.
Ad nocturna jaces fastosæ limina mœchæ.
Bustuaria. V. bustum.
Putida. Catul. 40. 11.
Turpis. Catul. 40. 3.
Zelotypa. Juven. 6. Sat. 278.

Mœchillus, i. m. Parvus adulter. Catull. 114. pr.
Consule Pompeio primum, duo, Cinna, solebant
Mœchilli. Vulgo Mœchilia. Scalig. legit Mœchi: illi. Is. Voss. ex Ms. Cæcilio.

Mœchīa, æ, f. [μοιχεία] Adulterium. Tertull. adv. Gnost. cap. 3. & de Judic. cap. 1.

Mœchor, [μοιχάω] āri. Adulterare. Catull. 91. 1.
Mentula mœchatur, &c.

Mœchātio, ōnis. f. Idem quod Adulterium, apud Augustinum.

Mœchisso, [μοιχάζω] āre. Idem quod Mœchari. Plaut. Cas. 5. 4. 7.
In adulterio dum mœchissat Casinam, credo perdidit.

Mœchīle, is. n. Adulterium. ex conj. Douzæ apud Petron. cap. 113. Redierat in animum mœchile. Sed lectio mire vexata est.

Mœchĭmōnium, i. n. Idem. Laberius apud Gell. 16. 7. [Vox joci gratia ficta ad exemplum ꝟ Matrimonium.

Mœchŏcĭnædus, i. m. [μοιχοκίναιδος] dictio composita, contumelioso & infando nomine eos significans, qui & adulteri sunt, & iidem molles. Lucilius,
Imberbi, androgyni, barbati, mœchocinædi.

M OE M

Mœmagus, i. Ptolemæo Galliæ urbs; vulgo *Nemours.* [Nisi Nœomagus, Νοιόμαγος.

M OE N

Mœnia, ium, ibus. n. [τεῖχος] pluraliter tantum declinatur, a Muniendo dicuntur. Veteres enim œ & u indifferenter ponebant. Festus; Mœnia, Muri, & alia muniendæ urbis gratia facta. Virg. 2. Æn. 234.
Dividimus muros, & mœnia pandimus urbis. Valla, Murus, est urbis lapideus ambitus, qui Græce dicitur τὸ τεῖχος: Paries vero domorum, Græce ὁ τοῖχος. Murus est etiam non urbis, sed urbis tamen similium, ut munitionum, castrorumque. Mœnia, pro muris accipi solent, & pro ædificiis ipsius urbis. Hactenus Vall. lib. 4.
Mœnia. Varr. de L. L. lib. 4. 32. pr. Vel Oppida, quod opere munibant mœnia: quo munitius essent.
Muri & mœnia. Cic. 3. de Nat. Deor. 65. Est mihi tecum pro aris & focis certamen, & pro deorum templis atque delubris, proque urbis muris, quos vos, pontifices, sanctos esse dicitis, diligentiusque urbem religione, quam ipsis mœnibus, cingitis. Cæs. 2. Bell. Civil. 16. Quum pæne ædificata in muris ab exercitu nostro mœnia viderentur, &c. [Ubi Muros, Vallum castrorum intelligit.
Augusta. V. augustus.
Ardua. Ovid. 3. Met. 61.
Lignea mœnia, i. e. Naves. Nepos 2. 2.
Turrita. Ovid. 3. Amor. 8. 47.
Accedere mœnibus. In accedo.
Assiliit miles mœnibus. Ovid. 11. Met. 526.
Cingere urbem. Cic. pro Sext. 91. Tum domicilia conjuncta, quas urbes dicimus, invento & divino jure & humano, mœnibus cinxerunt.
Circumdatus. Cic 3. de Legib. 61. Seseque non unis circumdatum mœnibus popularem alicujus definiti loci, sed civem totius mundi, quasi unius urbis, agnoverit.
Compellere intra. In compello.
Complere mœnia. Virg. 9. Æn. 39.
Condere. Ovid. 3. Met. 13.
Constituere. Ovid. 9. Met. 448.
Curvantur obliquo sinu mœnia in urbem. Sil. lib. 13. 140.
Dejicite passim mœnia, in planum date. Senec. Theb. 2.
Destruere. Virg. 4. Æn. 325.
Direpta. Lucan. lib. 6. 35. [Nisi Dirupta legendum.
Incingere turritis mœnibus urbes. Ovid. 3. Amor. 8. 47.
Irrumpere. Sil. lib. 13. 79.
Ponere. Ovid. 5. Met. 408.
Ponet moresque viris & mœnia. Virg. 1. Æn. 268.
Reserare alicui. Ovid. 8. Met. 61.
Signare sulco. Sil. lib. 13. 118.
Surgunt. Virg. 1. Æn. 441.
Tegere, Defendere. Virg. 12. Æn. 148.
Mœnia, pro Ipsis oppidis, vel urbibus, earumque ædificiis, ut
Astans mediis in mœnibus. Virg. 2. Æn. 328.
Fumant trepidantia. Sil. lib. 1. 130.
Habitantur cuncta malis mœnia Graiis. Virg. 3. Æn. 398.
Miscentur luctu. Virg. 2. Æn. 298.
Vexantur. Catul. Argon. 62. 80.
Mundi mœnia. Lucret. lib. 5. 455.
Lunamque efficerent, & magni mœnia mundi. i. e. Cælum, Proinde enim quasi hic mundus civitas quædam sit, mœnibus undique septa, & circumdata, aut locus munitione circumvallatus & clausus, cælum mundi mœnia vocare consuevit.
Ingentia mœnia cæli. Ovid. 2. Met. 401.
Mœne, singulariter protulit Ennius, teste Festo, Apud emporium in campo hostium per mœne.
Pro Mœnibus Vet. Inscript. apud Gruter. 408. Mœniis habet. R. P. N. MOENIIS AMPLIAVIT.

Mœnio, īre. antique pro Munire. Priscian. in Perieges. 369.
— tum deinde Tarentum,
Tangitur æquoribus, quod mœnivere Lacones. Al. Munivere. V. Salmas. de Pallio p. 171. V. & munio.

Mœnītus, a, um. Adj. [τετειχισμένος] Mœnibus cinctum. Plaut. Bacch. 4. 9. 2.
Quum Priami patriam Pergamum, divina mœnitum manu,
Armis, equis, exercitu, atque eximiis bellatoribus, &c. Antiquum. V. munitus.

Mœniana, V. mæniana, in mænius.

Mœnis, Mœnus, V. mænus, & menus.

Mœnus, ĕris. n. antique pro Munus. Lucret. 1. 29.
— fera mœnera militiaï. Ibid. 32. V. munus.

M OE R

Mœreo, vel Mæreo, mæstus sum, & olim mærui, [λυποῦμαι, συστέλλομαι, σκυθρωπάζομαι] ēre. Varro de L. L. lib. 5. 6. ab Marceo deducit; quod, inquit, mærore corpus marcescere videatur. Unde apparet per æ Mærere scripsisse, astipulanturque codd. Mss. & Inscriptt. Antiqq. Tametsi & in Lapidibus nonnullis per œ scribitur. Est autem mærere, Tristari; & dolore affici, lugere. Cic. de Amicit. 14. Quocirca mærere hoc ejus eventu, vereor ne invidi magis, quam amici sit.
Lugere & mærere. Cic. pro Domo, 26.
Bonis alienis. Cic. pro Corn. Balb. 56.
Dolore alterius mærere. Cic. 4. Fam. 5.
Incommodo suo. Cic. 1. Tusc. 30.
Mæreo, cum accusativo. Cic. 14. Fam. 2. A te quidem omnia fieri fortissime & amantissime video: nec miror, sed mæreo casum ejusmodi, ut tantis tuis miseriis meæ miseriæ subleventur.
Mortem. Tacit. 2. Hist. 45.
Mærere, Deplorare. Cic. 1. Tusc. 103. At illa sicut acerbissimam rem mæret. Et iterum, Quum graviter filii mortem mæreret.

Mœro, vel Mæro, [λυπέω] āre. antiquum verbum, Mærentem facere. Pacuvius, Qui multis mæravit modis.

Mœrens, vel Mærens, entis. Partic. [λυπούμενος, περιαλγὴς] ut,
Mærens fletus. Cic. 1. Tusc. 30. Stat. 6. Theb. 624.
Pectora nunc mærens, nunc ora indigna cruento
Ungue secat.
Mærens fratrem. Hor. 1. Epist. 14. 7.
Afflictus, debilitatus, mærens. Cic. 2. de Orat. 195.
Horridus, incultus, mærens. Cic. Post red. in Senat. 12.
Pectora mærentia mulcet. Virg. 1. Æn. 201.
Vultus. Ovid. 11. Epist. 93.

Mœror, vel Mæror, ōris. m. [λύπη, ἀνία] Cic. de Amicit. 11. Quam autem civitati carus fuerit, mærore funeris indicatum est. Idem 4. Tusc. 18. Mæror, ægritudo flebilis.
Cuncta mærore horrida. Senec. Herc. fur. 9.
Gravis. Hor in Arte Poet. 110.
Perpetuus. Juven. 10. Sat. 245.
Adjuvare mærorem orationis lacrymis. In adjuvo.
Affligi mærore. Cic. 2. in Catil. 6.
Caret dies nulla mærore. Senec. Troad. 2.
Consenescere mærore & lacrymis. In consenesco.
Conficere mærore. Cic. 3. Tusc. 26.
Dare se mærori. Cic. 2. Att.
Demere mærorem e pectore. Lucret. lib. 3. 921.
Deponere mærorem. Cic. 14. Philip. 34.
Jacet in mærore meus frater. Cic. 10. Att. 4.
Jacebat vita in mærore. Lucret. lib. 5. 175.
Lacerari mærore. Cic. 2. Att. 8.
Minuere. Cic. 12. Att. 27. Mærorem minui, dolorem nec potui. Eidem lib. 12. 15. Nihil de mærore minuendo scriptum ab ullo est.
Offerre. In offero.
Pressus mærore. Senec. Octav. 4.
Venit mæror ad aliquem. Cic. pro Quint. 14.
Versari in. Cic. 5. Fam. 2.
Urgeri mærore. Cic. Quanto mærore urgebar profecto vides.

Mœstus, vel Mæstus, a, um. Adj. [περίλυπος, ἀχθόμενος] Triste, miserandum. Virg. 2. Æn 280.
— & mæstas promere voces.
Alter ab alterius funere mæstus erat. Ovid. 4. Trist. 4. 76.
Amor mæstus. Virg. 10. Æn. 191.

Aræ mæſtæ. Virg. 5. Æn. 48.
— mæſtaſque ſacravimus aras. Ubi Servius, Mæſtas ad hominem pertinet, id eſt diis Manibus conſecratas.
Clamores. Ovid. 8. Met. 447. al. Ululatus.
Clamore mæſto reſonet chaos. Senec. Herc. fur. 13.
Cor. Lucret. lib. 6. 1231.
Deficiens animo mæſto cum corde jacebat.
Ebur mæſtum illachrymat templis. Virg. 1. Georg. 480. V. EBUR.
Fama. Tacit. 2. Hiſt.
Favilla. Ovid. 3. Triſt. 3. 84.
Femina. Ovid. 3. Faſt. 134.
Fletus. Senec. Octav. 6.
Frons. Claud. 6. Conſ. Honor. 157.
Genæ. Ovid. 6. Met. 304.
Hoſtia. Lucret. lib. 1. 100.
Ira. ut, Mæſtaſque reſuſcitat iras. Sil. lib. 12. 632.
Lamentatio. Senec. Hippol. 7.
Loci mæſti, viſuque ac memoria deformes. Tacit. 1. Ann. 61.
Luctu mæſto immugit regia. Virg. 11. Æn. 38.
Lucus. Valer. 2. Argon 360.
Queſtibus mæſtis late loca implet. Virg. 4. Georg. 515.
Reditus luget mæſtos triſtis. Senec. Hippol. 11.
Senex mæſtus & ſordidatus. Cic. 2. de Orat. 195.
Timor. Virg. 1. Æn. 206. Servius, Quod mæſtos & ſollicitos faciat: ut, Mors pallida, & triſtis ſenectus.
Veſtis, Lugubris. Propert. lib. 3. 6. 13.
Voces mæſtas expromere. Virg. 2. Æn. 280.
Vultus. Virg. 6. Æn. 156.
Vultus mæſtus & conturbatus. Auctor ad Herenn. lib. 3. 27.
Compar. Lucan. lib. 8. 42.
Superl. Virg. 2. Æn. 270.
In ſomnis ecce ante alios mæſtiſſimus Hector
Viſus adeſſe mihi.
Ira tacita mæſtiſſimus. Valer. 5. Argon. 567.
Vultu mæſtiſſima. Lucan. lib. 1. 187. Proſopopeia eſt Romæ.

MŒSTE, vel MÆSTE, Adv. [ἀνιαρῶς] Cum mæſtitia. Auctor ad Herenn. lib. 3. 24. de pronuntiatione, Deinde modo acriter, tum clementer, mæſte, hilariter, in omnes partes commutabimus, &c.

MŒSTĬTER, [ἀχθομένως] Adv. antiquum, pro Mæſte. Plaut. Rud. 1. 5. 7. Obſecro, tam mæſtiter veſtitas?

MŒSTĬTIA, vel MÆSTITIA, æ. f. [ἀνία, σκυθρωπασμὸς] Idem quod Mæror. Quintil. Dolore, atque animi mæſtitia langues. Cic. 1. de Finib. 41. Sapientia enim eſt una, quæ mæſtitiam pellat ex animis.
Flectere os in mæſtitiam. Tacit. 3. Ann. 16. h. e. Mæſtitiam vultus præ ſe ferre.
Inceſſit mæſtitia animos. V. INCESSO.
Inferre. Cic. 1. Tuſc. 106. Hæc cum preſſis & flebilibus modis, qui totis theatris mæſtitiam inferant, concinuntur.
Pellere ex animo. V. PELLO.
Reſiſtere mæſtitiæ. Cic. in. Orat. 148.
Tanta in mæſtitia fui, quanta, &c. Cic. 2. Philip. 37.

MŒSTĬTŪDO, vel MÆSTITUDO, ĭnis. f. Idem. [ἀνίασις] Accius, Ni veſtitus tæter, mæſtitudo, vaſtitudo, prædicarent hominem eſſe. Plaut. Aul. 4. 10. 2. Cui tanta mæſtitudo obtigit. Nonius 2. 522.

MŒSTO, vel MÆSTO, āre. Laber. apud Non. 2. 531. Concitata mobilitate mæſtas.

MÆSTĬFĬCUS, a, um. Adj. Non. 2. 531.

MÆSTĬFĬCO, āre. Sidon. 3. Epiſt. 13. Umbris mæſtificari larvalibus. V. Auguſt. Epiſt. 121.

MÆSTĬFĬCĀTUS, a, um. Partic. Martian. Capella, lib. 9. cap. 301. Inſuetis mæſtificata modis.

MŒRI, orum. m. [τὰ τείχη] pro Muris, Antique. Virg. 10. Æn. 24.
Quin intra portas, atque ipſis prælia miſcent
Aggeribus mœrorum. Ubi Servius; Mœrorum, pro Murorum antique. Nam veteres pleraque eorum, quæ nos per u dicimus, per œ dipthongum pronuntiabant; hinc eſt Mœrorum, pro Murorum.

MŒRIS, is. m. [Μοῖρις] Viri nomen, apud Virg. 8. Ecl. 96. conf. 9. pr. Fuit peterea hoc nomine Ægyptiorum rex, cujus opus eſt lacus inter Arſinoitem & Memphitem, circuitu CCCCL M. paſſ. qui ab illo Mœridis lacus appellatur. De hoc Plin. lib. 5. cap. 9.
Mœris [Μοιρὶς] Inſula eſt in mari Lycio, de qua Plin. 5. 31.

M OE S

MŒSIA, æ. f. [Μυσία Græcis] Europæ provincia, quæ Pannoniæ jungitur, ad Pontum uſque cum Danubio decurrens. Suetonius Tiberio cap. 41. Armeniam a Parthis occupari, Mœſiam a Dacis Sarmatiſque, Gallias a Germanis vaſtari neglexit. Servius Mœſiam civitatem Phrygiæ eſſe inquit, Myſiam autem provinciam. Stephanus Myſiam & regionem & urbem eſſe tradit. Eſt autem Parthiæ oppidum, teſte Ptol. Virg. 1. Georg. 102.
— nullo tantum ſe Mœſia cultu
Jactat: & ipſa ſuas miratur Gargara meſſes. Sunt qui Meſia corrupte ſcribunt.

MŒSĪ, orum. m. pl. [Μυσοὶ] Incolæ. Eutrop. 5. 4. 6. Sulla etiam Dardanos, Scordiſcos, Dalmatas & Mœſos, partim vicit, alios in fidem accepit.

MŒSIACI, orum. m. pl. Iidem. Vetus lapis, EX ORDINE MOESIACORVM. V. Valeſ. in Ammian. 20. 1. [Hic proprie de Legionario milite dicitur, qui in Mœſia lectus fuit, ut Numeri Mœſiacorum apud Marcellinum, ibidem.

MŒSILĒUM, i. n. & plur. Mœſilea. Frontinus de Limitib. pag. 43. Goeſ. Similiter locorum religioſorum, quibus ſecundum cautiones modus reſtituendus: habent enim & mœſilea juris ſui, hortorum modos circumjacentes, aut præſcriptum agri finem. Quæ fere verba apud Urbicum pag. 62. reperiuntur. Turnebus Mœſilea, interpretatur Sepulcra, quæ ab aliis Mauſolea ſunt appellata: atque Mauſolea, non Mœſilea ſcribendum putat. Quum enim Frontinus (inquit) de religioſis locis loquatur, facile eſt conjectu Mauſolea ſignificari, hoc nomine, non tantum principum ſepulcris vindicato, ſed etiam aliorum tumulis communicato. [pag 244. ſing. num. Muſileum legitur. ubi vereor ut poſſit de Mauſoleo accipi.

M O G

MOGA, primum dicebatur, quæ poſtea Cappadocia; nunc autem Cæſarea a Cæſare, ut refert Joſephus.

MOGUNTIA, æ. f. hodie, truncato vocabulo, antiquis MOGONTIACUM, [Μοκοντίακον Ptol.] Urbs contra Rheni Mœnique confluentes poſita, Archiepiſcopatus Moguntini caput, atque inter præclaras Germaniæ urbes computata. Vulgo *Mäntz*. Quondam Germaniæ ſuperioris caput. Scribitur & Maguntiacum, & Magontiacum, aliiſque modis.

M O L

MOLA, æ f. [μύλη] dicta eſt, quod veluti mole quadam frumentum, legumina, aliaſque res terat; vel quod duarum molarum motu eo conjecta moluntur. Unde Molæ frumentariæ, Molæ fabariæ, Molæ oleariæ dictæ ſunt. Plin. lib. 15. cap. 6. Quod vero poſt molam primum eſt, flos. Molæ a molendo: harum enim motu eo conjecta moluntur. Varr de L. L. lib. 4. 31. ad. fin. [Scribendum puto, A Molliendo, & Molliuntur, non Moliuntur, ut in edit. Steph. & Gothofr. Sic τὸ Mulier a Mollitie arceſſit, ubi pariter l geminatum ad unum redactum eſt, aliaque ſimiliter.
Mola inferior, quæ immobilis ſemper jacet, Meta, ὄνος. *Le giſte.*
Mola ſuperior, quæ circumvolvitur, & molendo in continuo curſu eſt, μύλος, ἡ μύλη, Catillus. *Le courant.* Paul. D. de fundo inſtruct. l. Cum de lanionis. Scævola conſultus de mola molendinaria reſpondit, Si ruſticis ejus fundi operariis moleretur, eam quoque deberi. Eſt autem meta inferior pars molæ, catillus ſuperior. Hæc Paul.
Aſinariæ molæ inventæ ſunt quædam, quædam truſatiles, id eſt hominum opera verſatiles. Gell. lib. 3. cap. 3. De mola aſinaria loquitur Cato cap. 10.
Jumentariæ molæ & manuariæ, Idem utrumque genus. Jabol. de fundo inſtruct. l. dolia Molas manuarias quidem ſupellectilis, Jumentarias autem inſtrumenti eſſe Offilius ait.
Olearia. Varro de L. L. 4. 31.
Pumiceæ. Ovid. 6. Faſt. 318.
Scabra. Ovid. 3. de Arte Am. 290.
Suſpenſa mola olivam frangere. Columel. lib. 12. cap. 52.
Verſatiles molas Volſiniis inventas, aliquas & ſponte motas invenimus in prodigiis, inquit Plin. lib. 36. cap. 18.
Dare operam molæ. Cic. 2. Att. 1. Accuſavit Naſicam inhoneſte, ac modeſte tamen dicit, ita ut Rhodi videretur molis potius, quam Moloni operam dediſſe.
Verſare molam. Juven. 8 Sat. 67.
Mola, Caro informis in uteris mulierum ſine viri ſemine genita. Plin. lib. 7. cap. 15. Solum autem animal menſtruale mulier eſt. In unius utero, quas appellarunt molas: ea eſt caro informis, inanima, ferri ictum & aciem reſpuens, movetur, ſiſtitque menſes.
Mola ſalſa, & Mola ſimpliciter, a molito farre, dicitur Far toſtum & ſale ſparſum, quod eo molito hoſtiæ aſpergantur, inquit Feſtus. Virg. 8. Ecl. 82.
Sparge molam, &c. Plaut. Amphit. 2. 2. 108.
Sed, mulier, poſtquam exporrecta es, Prodigiali Jovi,
Aut mola ſalſa hodie, aut ture comprecatum oportuit. Molam ſalſam, qua ante ſacrificia hoſtia conſpergebatur, interpretantur fere omnes fruges molitas: Græci tamen fruges integras, nec freſas, nec molitas aſpergebant hoſtiæ. Argumento eſt quod ὀλαὶ a Græcis, & ὀλοχύται vocantur, quæ erant hordei integræ fruges cum ſale mixtæ. Hor. 3. Carm. 23. 20. expreſſit quum ſcripſit,
Farre pio, & ſaliente mica. quod eſt, Salis grano ſaliente, & farre, ſed molito tamen. Virg. 12. Æn. 173.
Dant fruges manibus ſalſas. Græci autem, ut Theophraſtus ſcripſerat, hordeo non molito in ſacris, in priſcæ memoriam vitæ, utebantur, in qua homines nondum molere fruges, ſed ſolidis veſci ſolebant. Eſt igitur Mola ſalſa, tanquam Molitura ſalſa, ut molæ qua frumenta franguntur nomen, molito farri tribuatur. Hæc Turnebus.
Sancta. Tibull. lib. 1. 5. 14.
Inducere molas cultro. Lucan. lib. 1. 605.
Inſpergere. Cic. 2. de Divin. 37. Caput eſt in jecore, cor in extis; jam abſcedet, ſimul ac molam & vinum inſperſeris, deus id eripiet, vis aliqua conficiet, aut exedet, &c.
Teſtari deos mola. Virg. 4. Æn. 517.

MOLĀRIS, e. Adj. [μυλιτικὸς] ut, Lapis molaris, ex quo mola fit. Plin. lib. 36. cap. 23.
Dentes molares, qui & Maxillares. Quintil. 2. 19. a Molo, molis, quod cibum a ceteris dentibus infractum ipſi molunt.

MOLĀRIS, is. m. [γόμφιος, μυλίτης, μύλη] τοῦ Dens ſubaudito. Juven. 13. Sat. 212.
— interque molares
Difficili creſcente cibo.
Preſſo ſtridere molari. Juven. 5. Sat. 160.
Molaris, ſubaudito Lapis. Stat. 5. Theb. 386.
— vaſtæque ſudes, fractique molares.
Librati. Stat. 5. Theb. 561.

MOLĀRIUS, a, um. Adj. [μυλικὸς] Quod ad molam pertinet: ut, Aſinus molarius, Quo utimur ad molam. Cato de R. R. cap. 11. Aſinum molarium unum.

MOLO, [μύλλω, ἀλέω, ἀλήθω] ĕre. Mola terere. Ter. Phorm. 2. 1. 19.
Molendum uſque in piſtrino, vapulandum, habendæ compedes. Plin. lib. 7. cap. 56. Ceres frumenta invenit, quum antea glande veſcerentur. Eadem molere & conficere, in Attica. Plin. lib. 33. cap. 4. Quod effoſſum eſt tunditur, lavatur, uritur, molitur in farinam.

MOLĬTUS, a, um. Partic. Cato de R. R. cap. 162. Salis Romanienſis moliti ſemodius.
Cibaria molita. Cæſ. 1. Bell. Gall. 5.
Vicia molita. Varro 2. de R. R. 2.
Molitum, abſolute, dixit Plaut. Menæch. 5. 6. 15.

MOLITŪRA, æ. f. [ἄλησις] Plin. lib. 15. cap. 23. Molitura etiam præſtant jejunio feminarum quandam imaginem panis. Sic Frob. Sed V. not. Hard.

MOLĬTOR, ōris. m. [μυλωθρὸς] Qui molit. V. Parei Lex. Crit. p. 748.

MOLĬTRIX, īcis. f. [μυλιτρὶς] Quæ molit.

Molendārius, a, um. Quod ad molendum pertinet. ut, Meta molendaria. Paulus l. 18. §. 5. de instruct. & instrum. leg. V. Ammian. 17. 8. & dict. seq.

Molendinārius, a, um. aliud Adj. [μυλωθρικὸς] Quod ad molendinum pertinet: ut, Mola molendinaria. Paulus D. de fund. instruct. l. Cum de lanionis, Asinam molendinariam & molam negat Neratius instrumento fundi contineri. Haloander & Pandectæ Florentinæ habent Molendariam. Ut ibidem paulo post, Meta molendaria.

Molendinarius, i. m. Qui molæ præest. Grut. Inscript. p. 114. n. 6. VT OMNIVM MOLENDINARIOR. FRAVDES AMPVTENTVR.

Moletrīna, æ. f. [μύλον, μύλων] a Molendo, Pistrinum olim dicebatur, quo tempore tundebantur frumenta, non autem molebantur. Cato in Thermum, Nervo, carcere, moletrina. Hæc Nonius 2. 120. Budæus, Aquariarum autem molarum loca, quibus nunc utimur, moletrinas, ut arbitror, appellare possumus, ut ex Nonio colligo.

Molīnus, a, um. Adj. Idem quod Molaris. ut, Molinum saxum. Tertull. adv. Marc. 4. 35.

Molīna, æ. f. Idem, quod Mola. Ammian. 18. 20. Al. 9. Molinæ ad calles artandos ædificatæ. V. Vales. ad loc. Gloss Vet. Molina, ὑδραλεσία.

Molīle, is. n. Instrumentum quod molæ, aut collis boum, vel humeris servorum adalligatur ad trudendas molas. Cato R. R. cap. 11. Jugum asinarium unum, orbem aheneum unum, molile unum, aheneum, quod capit culleum unum. Turneb. Scapus, vel manubrium, quo movetur mola, molile vocatur, ut a libra librile. [Forte jungendum, Molile unum aheneum, &c. Estque vasis genus, quo farina excipiebatur. conf. cap. 10.

Molæ, arum. f. Deæ quædam antiquitus dictæ sunt, filiæ Martis, de nomine molarum appellatæ, quod Mars, ut molis fruges, sic bellis homines frangat & comminuat. De his meminit Gell 13. 22. quas in Romanis comprecationibus nominari solitas esse Molas Martis scribit, & post eum Turnebus, quem vide in Advers. 19. 11.

Molendarius, V. mola.

Molemonium, i. n. Herba, quæ faciles vomitiones præstat. Plin. 26. 7.

Mōles, is. f. [ὄγκος, βάρος] Res magna & magni ponderis; a movendo dicitur. Festus, Moles pro magnitudine fere poni solet. Virg. 3. Georg. 370.

— confertoque agmine cervi
Torpent mole nova. i. e. Magnitudine, inquit Servius. Columel. lib. 3. 8. India perhibetur molibus ferarum mirabilis.

Molem & montes, pro Molem montium dixit Virg. 1. Æn. 65. Figura est ἓν διὰ δυοῖν. Servius.
Alta moles Aventini. Sil. lib. 12. 713.
Immanis. Virg. 9. Æn. 516.
Ingens. Virg. 5. Æn. 223.
Nativa moles. Ovid. 5. Fast. 149.
Prærupta. Ovid. 2. Epist. 132.
Saxea stat moles templum ingens cineri. Stat. 6. Theb. 242.
Educere aeriam. Stat. 5. Silv. 3. 48.
Exstruere opere magnifico. Cic. 14. Philipp. 33.
Oppresserat molibus insanis substructionum aras Albanorum. Cic. pro Milon. 85.
Structæ. Tacit. 2. Ann.
Moles in mari dicitur, Structura, qua excluditur aqua. Cic. 4. Att. 15. Constat enim aditus insulæ esse munitos mirificis molibus. Cæs. 1. Bell. Civil. 25. Quia fauces erant angustissimæ portus, molem atque aggerem ab utraque parte litoris jaciebat. Hic Moles, inquit Budæus, est Immensa structura in portu aliquo objecta ad arcendum fluctus, qualis est Genuæ.
Attollere immensam. Virg. 2. Æn. 185.
Crescit unda præcelsis molibus. Stat. 1. Silv. 5. 27.
Jacere moles ab utroque portus cornu. V. jacio.
Jacere in mare moles. Hor. 3. Carm. 1. 34.
Opponere fluctibus moles. Cic. 2. Off. 14.
Positæ. Juven. 12. Sat. 75.
Tandem intrat positas inclusa per æquora moles. Per Positas intelligit Ostiensem portum, quem Claudius Cæsar Ostiæ exstruxit, ut est apud Sueton. in Claud. Cæs. cap. 20.
Prima fuit rerum confusa sine ordine moles. Ovid. 2. de Arte Am. 467.
Operosa mundi. Ovid. 1. Met. 258.
Rudis indigestaque. Ovid. 1. Met. 7.
Chimæra ingens mole ingenti. Virg. 5. Æn. 118. Et ibid. 223.
Inde Gyan, ipsamque ingenti mole Chimæram Consequitur.
Moles, pro Magnitudine, ad res animatas transfertur. ut,
Crassa mole leo. Claud. 2. in Eutrop. 377.
Densa mole feruntur ad muros. Virg. 12. Æn. 575.
Tarda mole se ferre homines magni & crassi dicuntur, Qui ob corporis molem tarde ingrediuntur. Stat. 5. Theb. 442.
Vasta mole se movens. Virg. 3. Æn. 656. de Polyphemo.
Membris & mole valens. Virg. 5. Æn. 431.
Moles, Difficultas: quoniam quæ magna sunt, difficilia esse consueverunt. Virg. 5. Æn. 37.
Tantæ molis erat Romanam condere gentem!
Tantæ molis erat, Tam molestum erat. Hoc molestum est. *Un pesant fardeau.* H. St. Exponendum erat, Tanti operis, ac moliminis.
Belli moles. Tacit. 1. Hist. 61.
Curarum moles. Tacit. 12. Ann. 66.
Injuriæ molem sustinere. Cic. 1. in Catil. 23.
Mali molem a cervicibus suis depellere. Cic. 3. in Catil. 17.

Molestus, a, um. Adj. [ἀργαλέος, δυσχερὴς, ὀχληρὸς, ὀχληρώδης, δύσφορος] Qui alicui gravis est, nec sinit eum quiescere, & a Moles dicitur. Ter. Eun. 3. 2. 31.

Verum ubi molestum non erit, ubi tu voles,
Ubi tempus tibi erit, sat habet si tum recipitur. Cic. de Senect. 7.

Importunitas autem & inhumanitas omni ætati molesta est. Idem de Amicit. 89. Molesta veritas est, siquidem ex ea nascitur odium. Idem 15. Att. 13. Molesti interpellatores. [Ut moles est ingens onus, sic Molestum, est Valde onerosum.
Magis molestus. In magis.
Laboriosus & molestus. Cic. 3. de Legib. 19.
Odiosum & molestum est cupidis carere: satiatis vero & expletis jucundius est carere. Cic. de Senect. 47.
Quovis sermone molestus. Hor. 1. Serm. 3. 65.
Nisi forte molesti intervenimus, venisse delectat. Cic. 2. de Orat. 14.
Amicitia intempestiva & molesta nunquam est. Cic. de Amicit. 22.
Cura. Ovid. 3. de Arte Am. 603.
Labor operosus & molestus. Cic. 2. de Nat. Deor. 59.
Lites cum Rege molestæ. Hor. 1. Serm. 7. 5.
Onus molestum portare. Hor. 1. Serm. 6. 99.
Otium tibi molestum est. Catull. 49. 13.
Negotiosa & molesta provincia. Cic. pro Muren. 18.
Tunica molesta. V. tunica.
Vita otiosorum gravis & molesta aliis minus est. Cic. 1. Off. 70.
Voces compesce molestas. Propert. lib. 1. 5. 1.
Molestus etiam interdum Difficilis dicitur; ut, Separatio molesta. Ulpian. in l. Si servus. §. Item. D. Ad leg. Aquil. item si quis frumento arenam vel aliud miscuerit, ut molesta separatio sit: quasi de corrupto agi poterit. [Intelligit Operosam, & eo ipso Onerosam valde.
Compar. Cic. 5. Fam. 3. Ne vobis multitudine litterarum molestior essem.
Superl. Cic. 1. Verr. 36. Omnis arrogantia odiosa est; tum illa ingenii atque eloquentiæ molestissima.

Moleste, Adv. [δυσχερῶς] Cum molestia, graviter, ægre. Cic. de Amicit. 90. Objurgari moleste ferunt.
Ferre moleste. Cic. 4. Acad. 148. Non moleste, inquit, fero nos hæc contulisse.
Pati & non moleste ferre. Cic. 3. Verr. 2.
Rogare moleste. In rogo.
Compar. & Superl. Cic. 1. Q. frat. 1. pr. Quoniam ea molestissime ferre homines debent, quæ ipsorum culpa contracta sunt; est quiddam in hac re mihi molestius ferendum, quam tibi.

Molestia, æ. f. [δυσχέρεια, ἀνία] Sensus sollicitudinis in eo, quod grave est. Cic. 4. Tusc. 18. Molestia, ægritudo permanens.
Sine molestia, Nullo negotio. Ter. Eun. 5. 4. 6.

—virginem
Quam amabat, eam confeci sine molestia.

Quod sine molestia fiat, formula rogandi. Cic. 13. Fam. 14. Eum, quod sine molestia tua fiat, si qua in re opus ei fuerit, juveris.
Aberratio a molestiis. Cic. 15. Fam. 18.
Vacuus molestiis, vel A molestiis. Cic. 4. Fam. 4.
Judicialis. V. judico.
Abducere a molestia. Cic. 4. Fam. 3.
Abstergere molestias. Cic. de Senect. 2. Mihi quidem ita jucunda hujus libri confectio fuit, ut non modo omnes absterserit senectutis molestias, sed effecerit mollem etiam & jucundam senectutem.
Abesse a. V. absum.
Addere. Ter. Eun. 1. 1. 32.
Afferre. Cic. 7. Fam. 13.
Afficere molestia. In afficio.
Amovere. In amoveo.
Anticipare molestiam. Cic. 8. Att. 12.
Aspergere molestiam alicui. Cic. 2. Q. frat. 9. Nunc mihi jucunditatis plena epistola, hoc aspersit molestiæ, quod, &c.
Capere. Cic. pro Sull. 1. Ex hujus incommodis magnam animo molestiam capio.
Circumfusæ undique molestiæ. V. circumfundo.
Conflictari molestiis. Cic. 6. Fam. 13.
Delere molestiam alicui. Cic. 3. Q. frat. 8. Delevit mihi omnem molestiam recentior epistola.
Demere molestiam. Ter. in Adelph. 5. 3. 33.
Depellere. Cic. 2. Fam. 16. Nisi jam & ratio ipsa depulisset omnes molestias.
Deponere. Cic. 14. Fam. 7. Omnes molestias & sollicitudines, quibus te miserrimam habui, deposui & ejeci.
Devorare paucorum dierum molestiam. Cic. 6. Philip. 17.
Diluere, vel extenuare. Cic. 3. Tusc. 34.
Dimovere. Cic. 1. Verr. 4.
Esse alicui molestiæ. Plaut. Pœn. prol. 35.
Ne & hic viris sint & domi molestiæ.
Esse in. Cic. 4. Fam. 13.
Exhibere alicui. Cic. 2. Att. 1. Jam exhibere mihi molestiam destiterunt.
Expedire molestia. Cic. 2. Att. 25.
Fungi molestia. Cic. 5. Fam.
Habeo etiam illam molestiam, quod, &c. Cic. 16. Fam. 11.
Habent ea molestiam. Cic. 8. Att. 3. Sed in hoc ipso habent tamen iidem fasces molestiam.
Implicari molestiis hæreditariis. Ulpian. l. Apud Cels. §. Si quis ex uncia. D. De dol. mal. & met. except.
Laxare molestiam. Cic. 5. Fam. 14.
Levare molestiam. Cic. 3. Fam. 8.
Liberare molestia. Cic. pro Rosc. Com. 34.
Mitigare molestiam. Cic. Mitigare molestiam posset.
Privare molestia. Cic. Privares me ista molestia.
Renovare molestiam. Cic. 3 de Orat. 1.
Sedare molestiam. Cic. Pergamus ad ea solatia, quæ non solum sedatis molestiis, &c. Sic 2. Offic. 13.
Suscipere molestiam. Cic. 16. Fam. 10. Festinare te nolo, ne nauseæ molestiam suscipias æger.
Trahere molestiam ex pernicie Reip. Cic. 4. Fam. 3.
Vindicare a molestia. Cic. 1. Q. frat. 4.
Vocare a molestia. Cic. 12. Att. 37. extr. Al. Quod me a mæstitia avocas.

Molesto, [ἀνιάω] āre. Molestum esse, vel fieri. Scribon. Largus Comp. 71. Sed etiam raro valde molestat. Modestinus, in l. 20. D. liberat. legat. Ab Aurelio Sempronio fratre meo neminem molestari volo. Adde Petron. Fragm. Trag. p. 30. & Fragm. Burm. p. 674. V. etiam Cellar. Cur. poster. p. 223.

Molestans, antis. Jul. Obsequens Observ 42. Pestilentia utrumque exercitum molestante.

Molestātio, ōnis. f. Constant. Afer, 7. 6. Febris molestatio.

Moletrina, **Molile**. V. mola.

Mōlior, [μηχανάομαι] īri. a Movendo, vel a Molibus; significat Movere. Liv. 9. 3. Num montes moliri sua sede paramus?
Moliri, [ἐπιχειρεῖν] est vel Ingenio, vel Corpore ad aliquid agendum moveri. Cic. de Senect. 26. Sed videtis, ut senectus non modo languida, atque

atque iners non fit, verum etiam fit operofa, & femper agens aliquid & moliens.

Moliri, [ἐργάζεσθαι, κατασκευάζειν, συνίστασθαι] Operari, vel facere. Cic. 1. Tufc. 68. Quarum altera, quam nos incolimus, fub axe pofita ad ftellas feptem, unde — horrifer
Aquilonis ftridor gelidas molitur nives. Columel. lib. 2. 2. 23. Et ideo minoribus aratris moliuntur, qui non valent alte perfoffam novalium terram refcindere.
Facere & moliri aliquid. Cic. 4. Acad. 22.
Agere per fe & moliri. Cic. 6. Fam. 10.
Id fperamus, idque molimur. Cic. 1. Fam. 5.
Inepte moliri aliquid. Hor. de Arte Poet. 140.
Obfcure. Cic. 2. Tufc.
Struere & moliri aliquid calamitatis alicui. Cic. pro Cluent. 178.
Amorem, odium, in judicum animis oratione moliri. Cic. 2. de Orat. 206.
Animum moliri. i. e. In certum ftatum componere. Ovid. 2. de Arte Am. 119.
Jam molire animum, qui duret, & aftrue formæ.
Arcem. Virg. 1. Æn. 428.
— pars ducere muros,
Molirive arcem. quafi Molibus factis arcem attollebant, ut ait Servius; id eft ingentibus ædificiis.
Atrium fublime moliri, Exftruere. Hor. 3. Carm. 1. 46.
Bellum moliri, Belligerare. Columel. in præf.
Bipennem in vites. Virg. 4. Georg. 331. i. e. Succidere vites. Servius.
Claffem moliri, Parare claffem, inquit Servius. Virg. 3. Æn. 6.
Corpora ex fomno. Liv. 36. 24. pr.
Corruptelam judicii. Cic. in Parad. 6.
Crimina molitur, & accufatorem. Tacit. 12. Ann. 22.
Difcordiam optimatium. Cic. de Arufp. Refp. 40.
Dolos molitur opertos. Valer. 5. Argon. 248.
Facinus dextera vindex molitur. Sil. lib. 11. 196.
Fores moliri. Tacit. 1. Ann. 39. i. e. Conari referare vel effringere.
Fugam. Virg. 2. Æn. 109. i. e. Parare, Servius.
Fulmina. Virg. 1. Georg. 323. Agitare & jacere. Servius.
Genus pœnæ miferabile molitur. Ovid. 8. Met. 783.
Gradus feniles. Senec. Hippol. 4.
Greffus. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 438.
Habenas manu. Virg. 12. Æn. 327. i. e. Regere. Servius.
Humum infra. Tacit. 11. Ann. 20.
Ignem. Virg. 10. Æn. 131.
Locum in aliquem moliri, Contendere aliquo. Tacit. 2. Hift. 35.
Infidias avibus. Virg. 1. Georg. 271. i. e. Aucupia facere. Servius.
Infidias filio moliri, Infidiari. Cic. pro Cluent. 176.
Iter moliri, Iter peragere. Virg. 6. Æn. 477. Servius.
Laborem. Virg. 4. Æn. 233. h. e. Præparare, aut exercere. Servius.
Locum. Virg. 7. Æn. 158. Subaudi Urbi.
Magna, Conari. Cic. 16. Att. 8.
Mœnia urbis. Ovid. 11. Met. 199.
Moram. Virg. 1. Æn. 415.
Morbos molitur rex deûm. Virg. 12. Æn. 852.
Muros urbis. Virg. 3. Æn. 132.
Nefas aliquod. Stat. 8. Theb. 504.
Nova. Claud 4. Conf. Hon. 77.
Nuptias. Tacit. 12. Ann. 3. Nuptiafque Domitii, quem ex Gn. Ænobarbo genuerat, & Octaviæ, Cæfaris filiæ, moliri.
Obices portarum. Liv. 6. 33. extr.
Opera moliri, Operari. Columel. lib. 4. cap. 18. Cic. 1. de Nat. Deor. 52. Nihil enim agit, nullis occupationibus eft implicatus, nulla opera molitur. h. e. Tentat & conatur facere.
Oppida. Hor. in Arte Poet. 399.
Periculum alicui, Struere. Cic pro Sext. 1.
Peftem patriæ nefarie. Cic. 2. in Catil. 1.
Res novas, in NOVUS.
Terram altius, Fodere. Liv. 40. 29. pr.
Triumphos. Ovid. 14. Met 719.
Viam. Virg. 10. Æn. 477. Ubi Servius, Viam molita, hoc eft cum difficultate quæfivit: per quod & foliditas clypei, & minus firmus haftæ jactus oftenditur.
Vias vetitas moliri. Sil. lib. 4. 790.
Res nova molitur ad aures accidere. Lucret. lib. 2. 1023.
Naves moliuntur a terra. Liv. 37. 11. V. paulo infra.
Moliri, paffivum. Lucil. lib. 7. Mutilamur, molimur, fubducimur. i. e. Retinemur & moramur, inquit Nonius 4. 300. [Ita Gothofr. Sed Mercer. Muginamur legit, pro Mutilamur, ut fint Deponentia duo priora verba. Forte & Subducimus fcribendum.
Ad ornatum transfertur. ut, Ter. Heaut. 2. 2. 11.
Dum moliuntur, dum comuntur, annus eft. Sic fæpe de Navibus, ut Cic. 7. Verr. 87. Evolarat jam e confpectu fugiens quadriremis, quum etiam tunc ceteræ naves fuo in loco moliebantur. i. e. Magno labore fe explicabant, ut confequerentur. [Forte tamen τὸ Ancoras fubauditur. Liv. 28. 17. extr. Prius in portum (vela) intulerunt quinqueremes, quam Pœni ancoras molirentur. Et cap. 36. extr. Ancoras, ne in moliendo mora effet, præcidunt.

MOLIENS, entis. Partic. Tacit. 2. Hift. 101. Eadem moliens. Et Cic. 2. de Nat. Deor. 59. Nec ceffantium Deorum, nec ea, quæ agant, molientium cum labore operofo ac molefto.

MOLĪTUS, a, um. Partic. [συνιστὰς] Cic. 2. de Finib. 112. Molitus tanta. Et lib. 1. 50. Molita quippiam impietas. Adde Ovid. 1. Amor. 7. 35.

MOLĪTIO, ōnis. f. [σύστασις, κατασκευή] Conatus ipfe & machinatio. Cic. de Univerf. 7. Quæramus igitur caufam, quæ impulerit eum qui hæc machinatus fit, ut originem rerum, & molitionem novam quæreret. Idem 1. de Nat. Deor. 7. Quæ molitio, quæ ferramenta, qui vectes, quæ machinæ, qui miniftri tanti muneris fuerunt?
Agrorum. Columel. in præf.
Rerum tanta molitio. Cic. 1. de Nat. Deor. 23.
Valli molitio. Liv. 35. 9.
Dura molitio. Senec. Quæft. Nat. 3. 30.
Furtiva molitio. Petron. cap. 95.

MOLĪMEN, inis. n. [κατασκεύασμα] i. e. Quod molimur, & conatus. Liv. 2. 56. Res tamen, fuo ipfa molimine gravis, certaminibus in annum extrahitur.
Magnum molimen. Ovid. 12. Met. 357.
Rerum molimina. Ovid. 1. de Pont. 2. 75.
Circumfpectare magno molimine. Hor. 2. Epift. 2. 93.

MOLĪMENTUM, i. n. [κατασκεύασμα] Idem. Liv. 37. 14. extr. Et e minoris molimenti ea clauftra effe, quod in fluminis modum, longum, & anguftum, & vadofum oftium portus fit. Idem 5. 22. Motam certe fede fua parvi molimenti adminiculis, fequentis modo, accepimus.
Magni molimenti, ubi alii Momenti. Vide in Proodop H. St.

MOLĪTOR, ōris. m. [κατασκευαστὴς, ἐργάτης] Qui aliquid ftruit, conatur, & machinatur. Suet. in Domit cap. 10 Quafi molitores novarum rerum.
Primæque ratis molitor Iafon. Ovid. 8. Met. 302.
Molitor, Auctor & conditor, aut effector. Cic. de Univerf. 14. Hanc igitur habuit rationem effector mundi, molitorque Deus, ut unum opus totum atque perfectum ex omnibus totis atque perfectis abfolveret.

MOLĪTOR, V. poft MOLA.

MOLĪTRIX, īcis. f [ἐργάτις] Suet. in Claud. Neron. cap. 35. Antoniam, filiam Claudii, recufantem poft Poppææ mortem nuptias fuas, quafi molitricem novarum rerum, interemit.

MOLĪTRIX, V. poft MOLA.

MOLLESCO, In MOLLIS.

MOLLIS, e, Adj. [μαλακὸς, μαλθακὸς, ἁπαλὸς, βλὰξ, βλακὸς, χαλαρὸς, χαῦνος, πέπων, ἁβροδίαιτος] Tener, non durus, & proprie ad fenfum Tactus refertur. A movendo dici ajunt, quafi Mobilis, quod in quamcunque partem facile trahi ac moveri poffit. Lucret. lib. 4. 494.
Id molle, aut durum; gelidum, fervensve videri. Plaut. Capt. 4. 2. 71. Et mollem cafeum.
Amaracus. Virg 1. Æn. 697.
Amplexus. Virg. 8 Æn. 388.
Arifta. Virg. 4. Ecl. 28.
Articulus mollis. Quintil. lib. 11. cap. 1. p. 976. Burm. Quam molli autem articulo tractavit Catonem? i. e. Molli brachio, molli manu, non acri manus ictu, aut ejus tenaci comprehenfione. A pugilibus vel luctatoribus arceffita eft traductio. Mollem porro articulum, vocat Mollem manum: nam in ea funt articuli; ut Catull. 96. 8.
— abfterfti omnibus articulis. i. e. Omnibus digitis. Aut potius brachium lacertumque; artus enim etiam habet, quos articulos per diminutionem vocat. Turnebus. V. Molli brachio, in BRACHIUM.
Brachio molli, & levi brachio aliquid facere, V. BRACHIUM. Conf. Stimulis mollibus infra.
Capilli molles. i. e. flexibiles. Horat. de Arte Poet. 33.
Carne in molli vermes nafcuntur. i. e. Vitia in otiofis. Proverb. Petron. cap. 57.
Caftaneæ molles, Maturæ. Virg. 1. Ecl. 82.
Cera. Cic. 3. de Orat. 175. Sed ea nos quum jacentia fuftulimus e medio, ficut molliffimam ceram, ad noftrum arbitrium formamus & fingimus.
Cerebrum. Ovid. 12. Met. 436.
Cervix. Lucret. lib. 6. 744.
Colla mollia, Domita. Virg. 3. Georg. 204.
Coma. Senec. Agamem. 7. 25.
Digiti. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 217.
Folia. Virg. 5. Ecl. 31.
Fraga. Ovid. 13. Met. 816.
Fronde molli premere crines. Virg. 4. Æn. 147.
Gramen. Lucret. lib. 2. 29.
Herba. Virg. 7. Ecl. 45.
Hyacinthus. Virg. 6. Ecl. 54.
Internodia mollia poplitum. Ovid. 6. Met. 256.
Lana. Virg. 2. Georg. 120.
Lanugo. Lucret. lib. 5. 815.
Latus. Ovid. 19. Epift. 138.
Manus. Ovid. 1. Amor. 4. 24.
Manu molli rigida jaculari gæfa. Senec. Hippol. v. 100.
Manus non faciunt molles ad fera bella. Ovid. 14. Epift. 56.
Pabula. Ovid. 7. Met. 284.
Pectus. Ovid. 4. Faft. 4.
Penfa mollia devolvunt fufis. Virg. 4. Georg 348.
Pes mollis equi, Ungula fragilis. Hor. 1. Serm. 2. 88.
Pifces molles. Plin. lib. 9. cap. 28. De pifcibus fanguine carentibus proprie dicitur.
Pluma. Virg. 10. Æn. 192.
Prata. Virg 2. Georg. 384.
Stimulis haud mollibus incitat iras. Virg. 11. Æn. 728.
Tactus molliffimus corporis. Columel. lib. 6. cap. 1.
Tiliæ. Ovid. 10. Met. 92.
Velamina, Veftes. Ovid. 5. Met. 594.
Venter. Hor. Epod. 8. 9.
Ulvis torus de mollibus Ovid. 8. Met. 655.
Mollis etiam ad alios fenfus translatum. ut
Odor molliffimus. Plin. lib. 12. cap. 19. Probatur cafia recens maxime, & quæ fit odoris molliffimi. h. e. Delicatiffimi, non vehementis.
Vinum molle, Carens afperitate & defæcatum. Virg. 1. Georg. 341.
Aditus molles, Faciles. Virg. 4. Æn. 423.
Æftas mollior, Mitigato calore. Virg. 1. Georg. 312.
Animus mollis, in bonam partem, pro Facili & tractabili. Cic. 1. Att. 14. Quanta fit in Q. fratre meo comitas, quanta jucunditas, quam mollis animus & ad accipiendam, & ad deponendam offenfionem, nihil attinet me ad te, qui ea nofti, fcribere.
Afcenfus mollior, Facilis. Liv. 27.
Aura mollior. Ovid. 3. Epift. 44.
Nec venit inceptis mollior aura meis.
Clivus, Non arduus, facilis afcenfu. Virg. 9. Ecl. 8. Nonius 4. 301. Cæf. de Bell. Gall. lib. 7. 46. pr. Mollire clivum. Et, Molle faftigium, apud eundem.
Hiems mollis, Non dura & afpera. Stat. 3. Silv. 5. 83.
Iter. Ovid. 2. Amor. 16. 20.
Via. Liv. 34.
Via non eft ad aftra mollis e terris. Senec. Herc fur. 6.
Cor ad preces, Flexibile. Ovid. 5. Trift. 10. 66.

Favillæ. Ovid. 3. Faſt. 561.
Flamma. Virg. 4. Æn. 66.
Flumen. Claud. de Laudib. Seren. 201.
Fretum. Ovid. 14. Met. 558.
Genus dicendi molle & remiſſum. Cic. 2. de Orat. 95. Alia quædam dicendi molliora ac remiſſiora genera viguerunt. Medium dicendi genus intelligit; quod quidem ſecutus eſt Demetrius Phalereus, ut ibidem docet Cicero. In quo genere (ait Cic. in Orat. 92.) multi floruerunt apud Græcos; ſed Phalereus Demetrius præſtitit ceteris, cujus oratio ſedate placideque loquitur. Primus enim (ut idem ait in Bruto 38.) inflexit orationem, & eam mollem teneramque reddidit. Tale eſt illud ejuſdem in Bruto 132. de Q. Catulo; Quem librum de rebus geſtis ſuis conſcriptum molli & Xenophonteio genere ſermonis miſit ad A. Furium poetam familiarem ſuum.
Hora. Propert. lib. 2. 28. 16.
Imperia Veneris. Hor. 4 Carm. 1. 6.
Juſſa haud mollia, Non levia aut contemnenda. Virg. 3. Georg. 41.
Lex. Cic. 3. Verr. 26. Utram igitur putas legem molliorem?
Litora mollia naufragiis. Ovid. 1. de Pont. 2. 62.
Oratio mollis & liberalis. Cic. 6. Fam. 14. Ex oratione Cæſaris, quæ ſane mollis, & liberalis fuit. V. Umbratilis oratio, in ORO. & Genus dicendi molle. paulo ſupra.
Oratio mollis & pellucens. V. Pellucens in PELLUCEO.
Oratio mollis, tenera, & ita flexibilis, ut ſequatur quocunque torqueas. Cic. in Orat. 52. V. Genus dicendi molle.
Os, Verecundum. Ovid. 4. Triſt. 3. 70.
Purpureus molli fiat in ore pudor. i. e. Pudeat. al. Rubor.
Pecus, Infirmum. Virg. 3. Georg. 299.
Prece molli vincuntur dura pectora. Tibull. lib. 3. 4. 76. Ovid. 2. Amor. 2. 66.
Quid precibus noſtris mollius eſſe poteſt?
Querelæ. Hor. 2. Carm. 9. 17.
Senectus mollis ac jucunda. Cic. de Senect. 2. Non modo omnes abſterſerit ſenectutis moleſtias, ſed etiam effecerit mollem ac jucundam ſenectutem.
Sententiæ. Cic. 1. in Catil. 30. Qui ſpem Catilinæ mollibus ſententiis aluerunt; contentionemque naſcentem non credendo corroboraverunt.
Servitium, Tolerabile. Tacit. 4. Hiſt. 57.
Stabula. Virg. 3. Georg. 295. h. e. Clementiora, & aëris temperati; vel propter plagam auſtralem; vel propter ſuppoſitas herbas animalibus. Servius.
Tempora. Ovid. 4. Triſt. 8. 31.
Tempora molliſſima fandi, Opportuna. Virg. 4. Æn. 293.
Verba. Ovid. 6. Faſt. 120.
Verbis mollibus lenire. Hor. Epod. 5. 83.
Umbræ molli ſuccedere. Virg. 3. Georg. 464.
Undæ. Lucret. lib. 2. 377.
Voluntas. Cic. pro Milon. 42. Nihil enim eſt tam molle, tam tenerum, tam aut fragile, aut flexibile, quam voluntas erga nos, ſenſuſque civium.
Lacrymis mollis, Exorabilis. Propert. lib. 3. 13. 29.
Ira molliſſimus. Claud. 1. in Eutrop. 364.
— faciliſque moveri
Supplicibus, mediaque tamen molliſſimus ira.
In obſequium mollis, faciliſque rogantibus eſſes. Ovid. 2. Amor. 3. 5.
In Repub. & inimicitiis auricula infima mollior aliquis. Cic. 2. Q. frat. 15. V. Auricula, in AURIS.
Homo mollis, Effeminatus, non ſeverus, minime fortis, puſilli & abjecti animi. Plin. lib. 25. cap. 5. Vetant dari ſenibus & pueris; item mollibus ac feminei corporis animive, exilibus ac teneris.
Homo ſolutus & mollis in geſtu. Cic. de Clar. Orat. 225.
Philoſophus mollis, languidus, enervatus, omnia ad voluptatem corporis doloremque referens. Cic. 1. de Orat. 226.
Mollis, & parum vir. Quintil. lib. 5. cap. 9.
Effeminatum aut molle, aut ne quid durum aut ruſticum ſit. Cic. 1. Off. 129.
Ætas mollior luxu. Claud. de Bell. Get. 160.
Anni molles, Pueritia. Ovid. 1. Epiſt. 111.
Cogitationes molliſſimæ. Cic. 1. Tuſc. 95. Nam nunc quidem cogitationibus molliſſimis effeminamur, &c. Alia exemplaria habent Moleſtiſſimis.
Columba. Hor. 1. Carm. 37. 18.
Cultus. Cic. 2. Tuſc. 36. Quod Spartiatæ etiam in feminas tranſtulerunt, quæ ceteris in urbibus, molliſſimo cultu, parietum umbris occuluntur.
Diſciplina. Cic. 1. de Finib. 37.
Inertia. Hor. Epod. 14. 1.
Ingenium nobis molle Thalia dedit. Ovid. 15. Epiſt. 84.
Lyra, Stat. 10. Theb. 870.
Miniſtri. Ovid. 4. Faſt. 243.
Modi citharæ molles. Hor. 2. Carm. 12. 3.
Oculis eſt mollibus. Ovid. Rem. Amor. 340.
Otia mollia ſecuræ peragebant gentes. Ovid. 1. Met. 100.
Pueri. Hor. Epod. 11. 5.
Quies. Lucret. lib. 4. 988.
Somnos molles carpere. Virg. 2. Georg. 470.
Somno molli dedita membra. Lucret. lib. 3. 113.
Studiis aſſuetus mollibus ipſe fui. Ovid. 1. Triſt. 4. 74.
Tarentum molle. Hor. 2. Serm. 4. 34. Ubi, ſi Macrobio 2. Sat. 14. extr. credimus, erraſſe videri poteſt, qui etymologiam reſpiciens, idem eſſe Terentum, & Tarentum, crediderit. Nam quæ dicuntur oves Tarentinæ, eas Terentinas dici debere credit, quod Terenum Sabinorum lingua ſit molle. Sed Flaccus potius ad populi fortaſſe mores, quam vocis notationem reſpexit. Turnebus. conf. TARENTUM.
Verſus molles, Amatorii. Ovid. 2. Triſt. 307.
Vir. Ovid. 9. Epiſt. 72.
Vita. Ovid. 5. Triſt. 3. 9.
Vultus. Ovid. 10. Met. 609.
Molle atque facetum. Hor. 1. Serm. 10. 44.
Dictu haud mollia. Sil. lib. 1. 113.

MOLLĬCŬLUS, a, um. Adj. dimin. Plaut. Pœn. 1. 2. 154. Meus molliculus caſeus.
Verſus molliculi. Catull. ad Aurelium, 17. 4.

MOLLICELLUS, a, um. dimin. a Molliculus. Catull. ad Thallum, 23. 1.
Cinæde Thalli, mollior cuniculi capillo,
Vel anſeris medullula, vel inula mollicella. al. Imula oricilla.

MOLLĬTER, Adv. [μαλακῶς] Superl. Cic. 2. de Nat. Deor. 129. Et cubilia ſibi nidoſque conſtruunt, eoſque quam poſſunt molliſſime ſubſternunt, ut quam facillime ova ſerventur.
Compar. Accipere mollius. Tacit. 2. Ann. 30.
Adire molliter impreſſo conor toro. Propert. lib. 1. 3. 12.
Claudit molliter admiſſum Tarbellicus æquor. Lucan. lib. 1. 431.
Cubent ut mea defunctæ molliter oſſa. Ovid. 1. Amor. 8. 108.
Curare ſe molliter, i. e. Delicate, inquit Donatus. Ter. Adelph. 5. 1. 1.
Excipere molliter cadentem. Ovid. 11. Met. 785.
Facere aliquid parce & molliter. Cic. 1. Fam. 9.
Fallere auſterum laborem molliter ſtudio. Hor. 2. Serm. 2. 12.
Ferre molliter, Placide, æquo animo. Cic. de Senect. 5. Quod ferendum eſt molliter ſapienti. Idem 2. de Finib. 64. Aberat omnis dolor; qui ſi adeſſet, nec molliter ferret, &c.
Gerere bellum molliter. Salluſt. de Rep. ord.
Incedit molliter. Ovid. 2. Amor. 4. 23.
Interpretari molliter. Tacit. 2. Hiſt. 96.
Quieſcant oſſa. Virg. 10. Ecl. 33.
Recubare molliter & delicate. Cic. 3. de Orat. 60.
Sollicitare molliter admota manu. Ovid. 3. Amor. 7. 74.
Solvere partus molliter dicitur mulier. Ovid. 3. Faſt. 258.
Vivere delicate & molliter. Cic. 1. Off. 106.
Vivere in patria molliter. Ovid. 3. Triſt. 1. 24.
Molliter, ſine verbo expreſſo poſitum. Plaut. Pſeud. 5. 2. 7.
— quid tu (malum) ergo in os mihi ebrius irructas?
P. Molliter, ſuſtine nunc me, cave ne cadam; non vides me ut madide madeam? [Immo Molliter ſuſtine, vel Molliter ſiſte nunc me, ut in codicibus emendatis eſt.

MOLLĬTIA, æ. & MOLLĬTIES, ēi. f. [μαλακότης, μαλθακία, ἁβρότης, χλιδή] Plin. lib. 13. cap. 9. Differens brevitate ac mollitie. Columel. lib. 7. cap. 2. Ex his rurſus quicquid conceptum eſt, maternam mollitiem, paternum & avitum retulit colorem.
Cervicum mollitia. Cic. in Orat. 59.
Maris mollities, Placiditas, tranquillitas. Auctor de Viris illuſt. cap. 22.
Naturæ agilitas mollitieſque. Cic. 1. Att. 14.
Victus alicujus imbecillitas & mollities. Cic. 12. Att. 25.
Mollities, ſive Mollitia, ad animum transfertur. ut, Ter. Eun. 2. 1. 16.
Ejiciunda hercle hæc mollities animi; nimis me indulgeo. Salluſt. Catil. cap. 52. Sed inertia & mollitia animi, alius alium exſpectantes, cunctamini. Cic. 5. de Finib. 58. In primo enim ortu ineſt teneritas & mollities quædam, ut nec res videre optimas, nec agere poſſint. Al. Temeritas. Ibid. lib. 1. 33. Qui officia deſerunt mollitia animi, id eſt laborum & dolorum fuga.
Animi lenitas & mollitia. Cic. pro Sulla 18.
Animi mollitia lenitatem imitatur. Cic. in Partit. 81.
Labuntur ad mollitiem mores. In LABOR, ĕris.
Vincere quamlibet mulierculam mollitia. Hor Epod. 11, 35.
Mollitiæ, plur. Paterculus lib. 1. 6. Sardanapalum eorum regem mollitiis fluentem, & nimium felicem malo ſuo, &c. Pharnaces Medus imperio vitaque privavit. Idem lib. 2. 88. Otio ac mollitiis pæne ultra feminam fluens. De Mæcenate loquitur.

MOLLĬTŪDO, ĭnis. f. [χαυνότης] Idem quod Mollities. Cic 3. de Orat. 97.
In ipſo tactu eſſe modum & mollitudinis & lævitatis. Ibid. lib. 3. 161.
Nam & odor urbanitatis, & mollitudo humanitatis, & murmur maris, & dulcedo orationis, ſunt ducta a ceteris ſenſibus. Idem 5. Tuſc. 46.
Lenitudo orationis, mollitudo corporis.
Raritas & mollitudo. Cic. 2. de Nat. Deor. 136. In pulmonibus autem ineſt raritas quædam, & aſſimilis ſpongiis mollitudo, ad hauriendum ſpiritum aptiſſima.
Vocis mollitudo. Auct. ad Heren. lib. 3. 20. Mollitudinem vocis, hoc eſt, ut eam torquere in dicendo pro noſtro commodo poſſimus, maxime faciet exercitatio declamationis.

MOLLESCO, [μαλακίζω, μαλακύνομαι] ĕre. Molle aut placatum fieri. Claud. lib. 1. de Rapt. Proſerp. 226.
Ferrea laſcivis molleſcant corda ſagittis. Ovid. 4. Met. 386.
Quiſquis in hos fontes vir venerit, exeat inde
Semivir, & tactis ſubito molleſcat in undis.
Colla molleſcunt juvencis. Catull. Argon. 62. 38.
Genus humanum primum molleſcere cœpit. Lucret. lib. 5. 1013.
Pectora molleſcunt, aſperitaſque fugit. Ovid. 1. de Pont. 6. 8.

MOLLIO, [μαλακύνω, μαλθακίζω, μαλάττω, ἁπαλύνω] īre. Molle facere. Cic. 2. de Nat. Deor. 134. Dentibus autem in ore conſtructis manditur; atque ab his extenuatur & mollitur cibus. Sed hic forte rectius legas, Molitur, pen. corr. a Molo, molis: hoc eſt Conteritur, & velut molis comminuitur.
Ferrum mollit ignis. Hor. 1. Serm. 4. 20.
Lanam mollire. Ovid. 3. Faſt. 817.
Mollire, per translationem. Ovid. 3. de Arte Am. 545.
Scilicet ingenium placida mollitur ab arte.
Acceſſus molliet iſta tuos Ovid. 1. de Arte Am. 352.
Animos mollire, Temperare, mites facere. Cic. 2. Tuſc. 27. Molliunt animos noſtros; ita ſunt deinde dulces, ut non legantur modo, ſed etiam ediſcantur.
Animos mollire, pro Effeminare. Cic. 5. Tuſc. 78. Sed nos umbris, deliciis, otio, languore, deſidia animum infecimus, opinionibus, maloque more delinitum mollivimus.
Animos mollit, & temperat iras, Placat. Virg. 1. Æn. 61. Ovid. 1. Amor. 9. 42.
Mollirent animos lectus & umbra meos.
Carnem mollire. Lucret lib. 6. 969.
Diſſenſiones mollire. V. Diſſenſio, in DISSENTIO.
Fructus feros colendo. Virg. 2. Georg. 36.
Hominem mollire, Placare. Ter. Phorm. 2. 2. 13. Cic. de Senect. 10. Et Annibalem juveniliter exſultantem, patientia ſua molliebat.
Impetum alicujus mollire obſecundando, Reprimere. Liv. 3. 35.
Invidiam, Minuere. Tacit. 4. Ann. 30.
Iras. Liv. 1. 9. extr.

Mare mollire, Placare, molle reddere. Accius Thelepho, Remiſque nixi, properiter navem in fugam tradunt ſubter ſaxa ad lævam, qua mons mollibat mare. Et Nonio 4. 301.
Opus grave mollire indocili numero, i. e. Rudi cantilena. Ovid. 4. Triſt. 1. 6.
Pectora alicujus, Placare. Hor. Epod. 3. 14.
Penates hoſtia mollire. Hor. 3. Carm. 23. 19.
Pœnam, Mitigare. Ovid. 3. Triſt. 5. 53.
Verba dura uſu mollienda. Cic. 1. de Nat. Deor. 96.
Dureſcere & Molliri, contraria. Cic. 2. de Nat Deor. 26. Itaque & Aquilonibus reliquiſque frigoribus adjectis dureſcit humor, & idem viciſſim mollitur tepefactus, & tabeſcit calore.
Langueſcere & molliri. Cic. 12. Philip. 8. Ipſa illa Martia, cæleſtis & divina legio, hoc nuntio langueſcet & mollietur, atque illud pulcherrimum nomen Martium amittet.
Amore molliri. Sil. lib. 13. 118.

MOLLĪTUS, a, um. Partic. [μαλακυνθεὶς] ut, Membra mollita. Ovid. 4. Met. 381.
Agros mollitos oblimatoſque ad ferendum relinquit recedens Nilus. Cic. 2. de Nat. Deor. 120.
Feritas mollita. Ovid. 4. Faſt. 217.

MOLLĪMENTUM, i. n. Lenimentum. Seneca de Tranquil. cap. 10. pr. Nullo melius nomine de nobis natura meruit, quam quod, quum ſciret quibus ærumnis naſceremur, calamitatum mollimentum conſuetudinem invenit.

MOLLITĪVUS, a, um. Adj. Molliendi vim habens. Conſtant. Afer. 4. 17. Mollitivum cataplaſma.

MOLLESTRA, æ. f. Pelles oviles antiqui molleſtras dicebant, quibus galeas extergebant, inquit Feſtus. Sic Latini vocabulum Græcum depravarunt, & e μηλωτὴ Molleſtram interpolarunt. Turneb.

MOLLICĪNA, æ. f. Veſtis, inquit Nonius 14. 23. a mollitie dicta. Nævius Epidico, Mollicinam, crocotam, chirodotam, ricam, ricinium.

MOLLĬCŎMUS, a, um. Adj. Avien. Deſcript. Orb. v. 1081.
— mollicomis tellus inſternitur herbis.

MOLLĬFĬCUS, a, um. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 4. 1. Arificus carnis, & mollificus corporis.

MOLLĬFĬCO, āre. Macer. de Herbis 4. 14.
Eſcis illius quia venter mollificatur.

MOLLĬPES, ĕdis. [μαλακόπους] Qui mollem habet pedem. Cic. 1. de Divin. 15.
Mollipedeſque boves ſpectantes lumina cæli. Ex quodam poeta.

MOLLŪGO, ĭnis. f Species eſt lappaginis, ſimilis anagallidi, niſi quod ramoſior eſt, ac pluribus foliis, aſpera alioqui, & gravi odore. Plin. lib. 20. cap. 10. Quidam eandem credunt cum ea quam Dioſcorides vocat Hippophæſton.

MOLLUSCA, æ. f. [μολλοῦσκα λεγομένη] Nucis genus, a mollitie putaminis dictæ. Plin. lib. 15. cap. 22. Molluſcæ putamen rumpentes. Non eſt molluſca pomum id quod vulgo perſicum nominatur, ut putavit Macrobius lib. 3. Saturn. cap. 18. Auctore Perotto.

MOLLUSCUM, i. n. [δένδρους εἶδος] Arboris ſpecies. Plin. lib. 16. cap. 16. Pulcherrimum vero eſt bruſcum, multoque excellentius etiamnum molluſcum. Tuber utrumque arboris ejus. Sed bruſcum intortius criſpum; molluſcum ſimplicius ſparſum. Et, ſi magnitudinem menſarum caperet, haud dubie præferretur cedro.

MOLO, ĕre. V. MOLA.

MŎLO, ōnis. m. [Μόλων] Orator Alabandenſis, qui Rhodi claruit Ciceronis ætate; cujus meminit Plutarch. in vita Cic. & Strab. lib. 14. V. APOLLONIUS. [Ubi tamen male tanquam duo proponuntur Apollonii Molones, Rhodius, & Alabandenſis, cum unus idemque ſit, a patris cognomine Μόλωνος, i. e. Molonis filius, itemque Molon & ipſe appellatus.

MŎLŎCHATH, [Μολοχάθ] Africæ fluvius, Mauritaniam Cæſarienſem a Maſſæſylorum regione dirimens. Plinio 5. 11. & Salluſtio Jug. 92. Mulucha dicitur.

MOLOCHE, quæ & MALACHE, es. f. [μολόχη, ἢ μαλάχη] Herba eſt notiſſima, quam Latini Malvam appellant.
Moloche agria, [μολόχη ἀγρία] Herba eſt inter ſilveſtris malvæ genera enumerata a Galeno. Plinius Hibiſcum interpretatur lib. 20. cap. 4. & paſtinacæ ſimilem facit.

MŎLŎCHĬNUS, a, um. Adj. [μαλάχινος] a Græco, Color flori ſimilis malvæ, inquit Non. 16. 2. Cæcil. Pauſimacho, Carbaſina, molochina, ampelina. Quaſi Malachinus, qui in purpuram inclinat, Græci enim μαλάχην, malvam dicunt.

MOLOCHINĀRIUS, i. m. [μαλαχινοποιὸς] Molochini coloris infector, inquit Nonius l. c. Plaut. Aulul. 3. 5. 40. Aſtant molochinarii, petunt fullones. conf. Parei Lex. Crit. p. 749.

MŎLŎCHĪTES, æ. m. [μολοχίτης] Gemma eſt non tranſlucens, ſpiſſa viriditate malvæ colorem referens, unde & nomen accepit. V. Plin. lib. 37. cap. 8.

MŌLON, ōnis. m. Herba, quam μῶλυ Dioſcoridis eſſe putat Harduin. ad Plin. 26. 7.

MŎLORCHUS, i. m. Domitius dicit Inſtrumentum eſſe nauticum ad latentia ſaxa indaganda. Stat. 3. Silv. 2. 30.
Sint quibus exploret rupes gravis arte molorchus. Alii legunt Molochus. V. Barth. ad h. l. & Gevart. conf. MOLORTHUS.

MŎLORCHUS, i. m. [Μόλορχος] Paſtor juxta Nemeam ſilvam habitans, qui venientem Herculem, ad occidendum Nemeum leonem, hoſpitio excepit, ut ſcribit Servius ad illud Virg. 3. Georg. 19.
— Alpheum linquens, lucoſque Molorchi.
Cleonæus Molorchus. Stat. 4. Theb. 160.
Parci domus Molorchi. Stat. 4. Silv. 6. 51.
Pauperis arva Molorchi. Stat. 3. Silv. 1. 29.

MŎLORCHÆUS, a, um. Adj. Tibull. 4. 1. 13.
Læta Molorchæis poſuit veſtigia tectis.

MŎLORTHUS, i. m. [μόλιβδος] Perpendiculum. Dictio compoſita, qua ſignificatur Rectum plumbum, μόλυβδος, plumbum; ὀρθὸς, rectus.

MŎLOSSIA, æ. f. [Μολοσσία] Regio, pars Epiri; a Moloſſo Pyrrhi & Andromaches filio nominata. Hinc

MŎLOSSUS, a, um. [Μολοσσὸς] Adj. ut,
Canes Moloſſi. Hor. 2. Serm. 6. 114.
Colla Moloſſa armillati canes. Propert. lib. 4. 8. 24. Helleniſmus eſt.
Gens Moloſſa. Ovid. 1. Met. 226.

MŎLOSSUS, i. m. [Μολοσσὸς] Scribit Theopompus fuiſſe XIIII Epirotarum gentes, e quibus celeberrimi fuerunt Chaones & Moloſſi.
Moloſſorum rex. Cic. Vide in SIMIA. H. St.
In Moloſſia naſcebantur boni canes, Qui item Moloſſi dicuntur. Virg. 3. Georg. 405.
Nec tibi cura canum fuerit poſtrema, ſed una
Veloces Spartæ catulos, acremque Moloſſum
Paſce ſero pingui. Hor. Epod. 6. 5.
Nam qualis aut Moloſſus, aut fulvus Lacon,
Amica vis paſtoribus.
Moloſſus, etiam Pes dictus eſt, ab ejus patriæ ſaltatione. Vel quod eo metri genere odas in templo Jovis, ad laudem ejus canere conſueverunt, in memoriam Moloſſi Pyrrhi & Andromaches; a quo poſtea feſta Moloſſia ſunt dicta. Vel, ut alii volunt, quod Moloſſi, id eſt Theſſali ad bellum procedentes, hujus modulata compoſitione utebantur. Conſtat autem tribus longis, ut Æneas.

MOLOSSĬCUS, a, um. Adj. [Μολοσσικὸς] Idem ac Moloſſus. Plaut. Capt. 1. 1. 18.

MOLOTHROS, Genus vitis albæ, quam nonnulli ampeloleucen appellant, inquit Perottus. [Immo Molothurus, μολοθοῦρος Heſych. V. Steph. Theſ. Gr.

MOLUS, i. m. [Μόλος] Homero, Vir fuit Cretenſis, & Merionis aurigæ Idomenei pater.

MŎLUCRUM, i. n. inter cetera Illud mulierum vitium ſignificat. quo earum intumeſcit uterus, ut fœtu gravidarum. Alii ſcriptores Molam vocant; ſed Afranius apud Feſtum Molucrum appellat. Turnebus.
Eſt item Lignum quadratum, ubi immolatur.
Item Illud quo molæ vertuntur, quod Græci μύλακρον dicunt. Hæc omnia omnia ex Feſto, q. V.

MŌLY, yos. n. [μῶλυ] Herba. Plin. lib. 25. cap. 4. Laudatiſſima herbarum eſt Homero, quam vocari a diis putat Moly, & inventionem ejus Mercurio aſſignat, contraque ſumma veneficia demonſtrat. Naſci eam hodie circa Pheneum, & in Cyllene Arcadiæ tradunt, ſpecie illa Homerica, radice rotunda nigraque, magnitudine cepæ, folio ſcillæ. effodi autem difficulter. Græci auctores florem ejus luteum pinxere, quum Homerus candidum ſcripſerit. Ibidem plura.

MŎLYBDÆNA, æ. f. [μολύβδαινα] eſt (inquit Plin. lib. 34. cap. 18.) quam alibi Galenam vocavimus, plumbi & argenti vena communis.
Molybdæna, Herba. Plin. lib. 25. cap. 13. Naſcitur vulgo molybdæna, id eſt plumbago, etiam in arvo, folio lapathi, craſſa radice, hiſpida. Hæc commanducata, ſi oculis ſubinde liniatur, plumbum, quod eſt genus vitii, ex oculo tollitur.

MŎLYBDĪTIS, is. f. [μολυβδῖτις] Plumbi ſpuma. Plin. 33. cap. 6. Fit in iiſdem metallis & quæ vocatur ſpuma argenti. Genera ejus tria; optima quam chryſitin vocant; ſecunda, quam argyritin; tertia, quam molybditin. Et paulo poſt, Molybditis plumbi ipſius fuſura, quæ fit Puteolis, & inde habet nomen.

MOLYBDOĪDES, æ. m. [μολυβδοειδὴς] Lapis plumbarius. Dioſc 5. 52.

MOLYCRIA, æ. f. [Μολυκρία] Oppidum eſt Ætoliæ, non procul ab Antirrhio promontorio, quod Rhium Molycricum appellavit Thucydides lib. 2.

MOLYNDĒA, æ. f. [Μολύνδεια Stephano] Lyciæ oppidum.

MŎLYRIS, idis. [μολουρὶς] Ariſtoteli Locuſtæ genus, quæ frumenta depopulatur. V. Suid.

MŌLYS, [Μῶλυς] Libyæ oppidum, a quo fiunt gentilia Molytes & Molyates. Stephanus.

MŌLYSA, [μώλυζα] ab Hippocrate appellatur Allii caput cum ipſa coma. V. Ruell. lib. 2. cap. 85.

M O M.

MOMAR, Siculi ſtultum vocant, auctore Feſto.

MOMEN, MOMENTALITER, MOMENTANEUS, MOMENTARIUS, MOMENTOSUS, MOMENTUM, V. in MOVEO.

MŌMUS, i. m. [Μῶμος] Deus quidam Nocte matre (ut Heſiodus in Theog. v. 214. docet) ac Somno patre progenitus. Huic adeo mos eſt, ipſum quidem nihil operis edere, ſed aliorum deorum opera curioſis oculis contemplari; & ſi quid eſt omiſſum, aut perperam factum, id ſumma cum libertate carpere. Nam μῶμος, Latine reprehenſionem ſonat. Hujus Lucianus compluribus locis meminit. Illud potiſſimum in hominis opificio notavit, quod artifex non in pectore feneſtras, aut oſtiola quædam addidiſſet, quò perſpici poſſet quid in corde lateret, quod ille ſpecuoſum alioqui, multiſque receſſibus ſinuoſum finxiſſet. Cujus fabulæ mentionem facit & Plato. Hic igitur Momus varias adagiorum formas ſuppeditat; ut, Ne a Momo quidem poſſit reprehendi. V. Eraſmus.

M O N

MŎNA, æ. f. [Μόνα] Inſula eſt inter Britanniam & Hiberniam ſita, ut docet Plin. lib. 4. cap. 16. Tacit. 14. Ann. 29. Igitur Monam inſulam, incolis validam, & receptaculum perfugarum, aggredi parat, naveſque fabricatur plano alveo adverſus breve litus & incertum. Sunt qui Monna ſcribunt. Geographi duas eſſe ſtatuunt. V. Cellar. O. A. 2. 4. 81. & 82.

MŎNABÆ, [Μοναβαὶ] Iſauriæ oppidum, a quo fit gentile Monabates. Stephanus.

MŎNĂCHUS, i. m. [μοναχὸς] Solitarius. S. Hieron. ad Paulin. de Inſtitut. Monachi, Sin autem cupis eſſe, quod diceris, Monachus, id eſt ſolus; quid facis in urbibus, quæ utique non ſunt ſolorum habitacula, ſed multorum. Habitarunt enim principio Monachi non in urbibus, ſed in deſertis locis.
Vigilias Monachi concelebraverant. Sidon. 5. Epiſt. 17. V. Rutil. Numat. Itinerar. lib. 1. v. 439.

MONĂCHA, æ. f. [μοναχὴ] Hieron. Epiſt. 25. cap. 6. Quia monacha eſſe noluerit.

MONACHĬCUS, a, um. Adj. [μοναχικὸς] Novella Conſtitut. 130. cap. 5. Monachicum certamen ſuperantes.

MONACHĪUM, i. n. [μοναχεῖον] Status monachorum. l. Generali 13. Cod. de ſacroſ. Eccleſ.

MONĂCHO, āre. Monachum facere. Sariſb. Epiſt. 291. Pro monachandis pecuniam palam recipere.

MŎNASTĒRIUM, i. n. [μοναστήριον] Monachorum habitaculum Salvian. de Gub Dei lib. 8. p. 190. (167. ed. Brem.) Luſtris Afrorum monaſteria opponit. Et Vincent. Lirin. p. 316. Urbium frequentiam turbaſque vitantes, remotioris villulæ

& in ea ſecretum monaſterii incolamus habitaculum. Adde Sidon. 4. Epiſt. 25. & 7. 17. & Hieron. Epiſt. 15.

MONASTERIĀLIS, e. Adj. ut, Diſciplina monaſterialis.

MONASTĬCUS, a, um. Adj. ut, Vita Monaſtica; apud Auctores Eccleſiaſticos.

MONIĀLIS, is. f. Monacha. V. Voſſ. de vit. L. L. 3. 27. p. 531.

MONÆSES, is. m. Parthorum rex, apud Hor. 3. Carm. 6. 9.

Jam bis Monæſes & Pacori manus
Non auſpicatos contudit impetus
Noſtros. Ubi Acron, Monæſes & Paçorus reges Perſarum fuerunt, adverſus quos Romani contra numinum voluntatem pugnaverunt infeliciter. Bis autem Parthos victoriam retuliſſe ob hoc dixit, quia ante Craſſum, & poſt Decidium Saxam cum exercitibus ſuis occiderunt. Immo tantum dicitur, Ἀνὴρ ἐπιφανὴς καὶ δυνατὸς, Μοναίσης apud Plut. Sed Μοναίσης Appianus p. 106. Par. ex Plutarcho, & P. Candidus Muneſſes. H. St. Intelligit Latinum interpretem illum Appiani. Al. Moneſis, apud Horat legunt, probante Lambino. apud Suid. exſtat tantum, Μόναισος, ὄνομα κύριον.

MONAŒDA, æ. f. [Μονάοιδα] Ptolemæo lib. 2. cap. 2. Inſula juxta Orientalem plagam Hiberniæ: vulgo *Man.*

MŎNAS, ădis f. [μονὰς] Unitas. Macrob. Somn. Scip. 1. 6. Hanc monadem reperies.

MŌNARCHA, æ. m. [μονάρχης] Qui ſolus imperium obtinet.

MONARCHIA, æ. f. [μοναρχία] Unius principatus. Tertull. adv. Praxean. cap. 3. Monarchiam nihil aliud ſignificare ſcio, quam ſingulare & unicum imperium.

MONASTERIUM, &c. V. MONACHUS.

MŎNAULUS, i. m. [μόναυλος] Tibia ſimplex dicitur. Plin. lib. 7. cap. 56. Fiſtulam & Monaulum Pan Mercurii. Subaudi Invenit. Martial. lib. 14. 64.

Sæpe duas pariter, ſæpe monaulon habet.

MONALITER, vel potius MONAULITER, Adv. i. e. Cum ſimplici tibia. Mart. Capella lib. 9. p. 307. Puer monaliter ſonabat.

MŎNĒDŬLA, æ. f. [κολοιὸς] Avis ſic dicta, quod monetam furetur. Plin. lib. 17. cap. 14. Tradunt & monedulam condentem ſemina in theſauros cavernarum, ejuſdem rei præbere cauſas. Cic. pro Flacc. 76. Non plus aurum tibi quam monedulæ committebant.
Nigra pedes, nigris velata monedula pennis. Ovid. 7. Met. 468.

MŎNEO, ui, ĭtum, [παραγγέλλω, ὑπομιμνήσκω] ēre. Scientem, ſeu memorem facere.
Monere, a memoria deducit Varro; quod is qui monet, perinde ſit ac memoria. V. lib. 5. de L. L. 6.
Monere, prædicere, & ante denuntiare. Cic. 2. Verr. 36.
Denuntiare & monere. Cic. 4. Fam. 3.
Hortari atque monere aliquem. Cic. 10. Fam. 1.
Objurgare & monere. Cic. de Amicit. 60. Et monendi amici ſæpe ſunt, & objurgandi; & hæc accipienda amice, quum benevole fiunt.
Aperte monere & acriter. Cic. de Amicit. 60. Ea adhibeatur ad monendum, non modo aperte, ſed etiam acriter, ſi res poſtulabit, & auctoritati adhibitæ pareatur.
Fideliter multa. Ovid. 15. Epiſt. 67.
Recte aliquem. Cic. 2. de Orat. 97.
Litteris. Cic. 2. Q. frat. 7. Quæ tibi eo ſcribo, quod de retinenda Seſtii gratia litteris ſæpe monuiſti.
Periclis feris monuere. Sil. lib. 6. 290.
Pluribus. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Ratio ipſa. Cic. 1. de Finib. 65. Quum ſolitudo & vita ſine amicis, inſidiarum & metus plena ſit, ratio ipſa monet amicitias comparare, quibus partis confirmetur animus, &c.
Res monet. Cic. 10. Att. 8. Et res ipſa monebat, & tu oſtenderas, & ego videbam, &c.
Sermone crebro. Claud. 4. Conſ. Hon. 268.
Monere aliquem de. Cic. 2. de Divin 132. A qua, præterquam de ſue plena, quid unquam moniti ſumus?
At quanto meliora monet? Hor. 1 Serm. 2. 73.
Moneo te hanc rem. Ter. And. 5. 4. 15. Cic. 2. de Divin. 133. Quæ noſtra cauſa monerent nos.
Falſa moneri. Ovid. 10. Met. 427.
Monuit mihi illud. Plaut. Truc. 4. 1. 12. [Immo Movit, ut in codd. caſtigatis.
Moneo ne. Ter. in prol. Eun. 16.
Is ne erret, moneo, & deſinat laceſſere.
Moneo quid facto uſus ſiet. Ter. Adelph. 3. 3. 75.
Moneo ut. Ter Andr. 5. 4. 1.
Mitte orare: una harum quævis cauſa me, ut faciam, monet.
Monere aliquem ut veniat ad cœnam, i. e. Vocare ad cœnam. Ter. Heaut. 1. 1. 177.
Monere ne. Hor. 4. Carm. 7. 7.
Immortalia ne ſperes monet annus, & almum
Quæ rapit hora diem. V. paulo ſupra.
Monendo, [τῷ παραγγέλλειν] Hor. in Arte Poet. 344.
Omne tulit punctum qui miſcuit utile dulci,
Lectorem delectando, pariterque monendo.
Moneris, pro Monueris, antique. Pacuvius Armorum judicio, Dic quid faciam, quod me moneris effectum da. Idem Chryſide, Dii monerint meliora Non. 10. 22.
Moneor id ab eo. Cic. de Amicit. 90. Nec ea quæ ab ea monemur, audimus.
Monere, Docere, erudire. Valer. Flaccus principio Argonaut.
Prima Deûm magnis canimus freta pervia nautis,
Phœbe, mone. i. e. Doce me de iſtis rebus. V. Plin. Paneg. cap. 26. & Hor. 3. Carm. 7. 19.
Monere & Movere miſcentur a librariis. V. Drakenb. ad Sil. 2. 273. & 5. 117.

MONENS, entis. Partic. Curt. 3. 2. 13. Ad nutum monentis intenti. V. Ovid. 13. Met. 175.

MONĬTUS, a, um. Partic. [παραγγελθεὶς] Cic. 2. de Divin. 84. Dicamus, ſi placet, monitum ab eo Craſſum, caveret ne iret, non fuiſſe periturum, ſi omini paruiſſet.
Monitus, multumque monendus. Hor. 1. Epiſt. 3. 15.
Sed tamen ut monitus caveas. Hor. 2. Serm. 1. 80.
Monito magis eo, quam rogato. V. MAGIS. H. St.
Moniti meliora ſequamur. Virg. 3. Æn. 188.
Exemplo monitus. Ovid. 3. Met. 732.

MONITŪRUS, a, um. [παραγγελῶν] aliud Participium. Propert. lib. 1. 15. 41.
Quis ego nunc pereo, ſimiles moniturus amantes.

MONĬTUM, i. n. [παράγγελμα] Quod quis nos monuit. Cic. 4. de Finib. 6. Itaque quæ ſunt eorum conſolationes, quæ cohortationes, quæ etiam monita, & conſilia ſcripta ad ſummos viros?
Advertere animos monitis. Ovid. 15. Met. 140.
Diffidunt cæleſtibus monitis. Ovid. 1. Met. 397.
Erudienda hæc quoque pars monitis tuis Ovid. 3. de Arte Am. 48.
Exterrita divûm monitis acies. Virg 8 Æn. 504.
Niti conſiliis monitiſque alicujus. Cic. 5. Fam. 8.
Parere monitis. Ovid. 3. Faſt. 760.
Patuerunt præceptis & monitis omnium aures meæ. Cic. 14. Philip. 20.

MONITIO, ōnis. f. [παράγγελσις, ὑπόμνησις] fit ante commiſſum: Objurgatio, poſt turpe factum. Cic. de Amicit. 91. Primum, ut monitio acerbitate, deinde ut objurgatio contumelia careat.
Accipere monitionem patienter. V. ACCIPIO.

MONĬTUS, ûs. m. [παραγγελία] i. e. Monitio. Cic. 2. de Divin. 86. Eorumque juſſu ex illa olea arcam eſſe factam, eaque conditas ſortes, quæ hodie Fortunæ monitu tolluntur.
Vatum monitus. Ovid. 17. Epiſt. 279.
Divinus. Ovid. 16. Epiſt. 17.
Fidelis. Ovid. 13. Met. 723.
Lævus monitus, Iniquus & non rectus. Juven. 14. Sat. 228.
Occulti deorum. Ovid. 3. Faſt. 167.
Terribilis. Virg. 4. Æn. 465.
Terrifici. Valer. 1. Argon. 29.
Vetuſti. Stat. 5. Theb. 655.
Necdum etiam reſponſa deûm, monituſque vetuſti
Exciderant.
Finierat monitus. Ovid. 1. Faſt. 227.

MONĬTOR, ōris. m. [παραγγελτὴς] Qui monet: hoc eſt Suaſor, qui monet & impellit aliquem ad quidpiam agendum. Ter. Phorm. 2. 1. 4. O facinus audax, ô Geta monitor!
Monitor & auctor. Cic. in Catil. 4. 9. Fortaſſe minus erunt, hoc monitore & auctore hujuſce ſententiæ, mihi populares impetus pertimeſcendi.
Non exauditus monitor. Hor. 1. Epiſt. 20. 14.
Externus. Stat. 5. Silv. 3. 147.
Non fatuus. Cic. 2. de Orat. 99. Riſerit aliquis fortaſſe hoc præceptum; eſt enim non tam acutum, quam neceſſarium, magiſque monitoris non fatui, quam eruditi magiſtri.
Juvenis aſper monitoribus. Hor. in Arte Poet. 163.
Actionum monitor. Cic. in Salluſt. 12. Plura dicerem, ſi apud alios mihi eſſet dicendum, P. C. non apud vos, quos ego habui omnium mearum actionum monitores.
Monitores. Quintil. lib. 6. cap. 5. vocat, quos Græci Pragmaticos appellant, qui jura ac fori conſuetudines oratoribus ſubmiſſa voce ſuppeditabant. Cic. 1. Verr. 52. Video mihi non te, ſed hunc librum eſſe reſponſurum, quem monitor tuus hic tenet.
Monitores, dicuntur, Qui in ſcena monent hiſtriones, inquit Feſtus. hoc eſt qui recitantibus comœdias pone verba ſuggerunt.
Gall. *Protocolles.* H. St.
Monitor, Vocator ad cœnam. Ter. Heaut. 1. 1. 119.
Monere oportet me hunc vicinum Phaniam,
Ad cœnam ut veniat: ibo ut viſam ſi domi eſt.
Nihil opus fuit monitore: jam dudum domi
Præſto apud me eſſe aiunt, egomet convivas moror.
Appellare cives per monitorem, i. e. Nomenclatorem, inquit Budæus. Cic. pro Muren. 77. V. NOMENCLATOR.

MONITŌRIUS, a, um. Adj. ut, Fulmen monitorium, apud Senec. 2. Nat. Quæſt. 49. quod homines præmonet de rebus futuris.

MONĬMENTUM, i. n. [μνῆμα, μνημεῖον, μνημόσυνον] vel ut alii volunt, MONŬMENTUM per u. Quidquid nos monet, ſive monere poteſt alicujus rei præteritæ, ut tituli, ſepulchra, ſtatuæ, fana, porticus, carmina, hiſtoria, documenta, doctrina, libri, ceteraque ejuſcemodi. Cic. ad Cæſ. Sed ego quæ monumenti ratio ſit, nomine ipſo admoneor: ad memoriam magis ſpectare debet poſteritatis, quam ad præſentis temporis gratiam. Florentinus ſic ſcribit in l. Monumentum. D. de Religioſis & ſumptibus funerum, Monimentum generaliter eſt res memoriæ cauſa in poſterum prodita: in qua ſi corpus vel reliquiæ inferantur, fiet ſepulcrum. Si vero nihil eorum; erit monumentum memoriæ cauſa factum, quod Græci κενοτάφιον appellant. Varro 5. L. L. 6. Monimenta a monendo, quæ ſunt in ſepulchris. Et ideo ſecundum viam, quo prætereuntes admoneant & ſe fuiſſe, & illos eſſe mortales.
Immo Monumentum. Ut Documentum a Doceo, Monumentum eſſe a Moneo Plaut. oſtendit, quum dixit, Commonefacere monumentis bubulis. H. St. Itaque merito reprehendit Lugdunenſes, qui a verbo hoc verbale nomen avulſerant. Liv. 1. 12. Hic ego tibi templum, Statori Jovi, quod monumentum ſit poſteris, tua præſenti ope ſervatam urbem eſſe, voveo. i.e. Quod admoneat poſteros. Sic ut Documentum, Indicium, Teſtimonium eſſe &c. dicitur.
Monimenta etiam dicebantur, Quæ cum infantibus exponebantur donaria atque crepundia. Ter. Eun. 4. 6. 16.
Abi tu, ciſtellam Pythia domo effer cum monimentis. Ubi V. Donat. itemque Eugraph. & Lindebrog. & Victor. Varr. Lect. 2. 3. & Iſaac. Caſaub. ad Theophraſt. p. 158.
Amoris monumentum & pignus. Virg. 5. Æn. 538.
Clementiæ tuæ multa ſunt monumenta, ſed maxime eorum incolumitates quibus ſalutem dediſti. Cic. pro Dejot. 40. i. e. Veſtigia vel ſigna.
Crudelitatis iſtius monimeutum. Cic. 6. Verr. 26.
Formæ tuæ ac nominis monumenta in ſuis civitatibus eſſe cupiebant. Cic. 4. Verr. 157.
Formæ alicujus carmina monumenta. Propert. lib. 3. 2. 18.
Furtorum indicia & monumenta. Cic. 4. Verr. 177.
Gloriæ monimenta, honoris ornamenta, laudis inſignia in animis condere & collocare. Cic. 3. in Catil. 26.

Pugnæ ejus monumentum. Liv. 1. 13. conf. loc. ex cap. præced. ſupra allatum.
Stirpis. Ovid. 1. Met. 159. Templa Veſtæ, Numæ regis monimenta erant. i. e. Quæ in ſui memoriam exſtructa reliquit.
Monumenta pro Scriptis. Plin. lib. 8. cap. 44. In plurium Græcorum eſt monumentis, quum, &c.
Annalium monimenta. Cic. 2. de Finib. 67. Nos ex annalium monimentis teſtes excitamus eos, quorum omnis vita conſumpta eſt in laboribus glorioſis.
Antiquitatis. Cic. pro Domo 86.
Ingeniorum. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Linguæ utriuſque monumenta. Plin. lib. 12. cap. 1.
Rerum geſtarum. Cic. pro Font. 31. Primum generis antiquitas, quam Tuſculo, ex clariſſimo municipio, profectam, in monumentis rerum geſtarum inciſam ac notatam videmus.
Rerum geſtarum monimenta & vetuſtatis exempla oratori nota eſſe debent. Cic. 1. de Orat. 201.
Scriptorum. Columel. in præf. lib. 10.
Abolere monimenta alicujus. Virg. 4 Æn. 498.
Celebrare monumentis annalium aliquid. Cic. pro Rabir. Poſt. 43.
Commendare res noſtras monumentis. Cic. 5. Fam. 12.
Commonefacere aliquem bubulis monumentis. Plaut. Stich. 1. 2. 6. h. e. Loris.
Comparare teſtimonia monimentaque virtutis. Cic. Anteq. iret in exſil. 7.
Conquirere aliquid ex annalium monimentis & regum commentariis. Cic. pro C. Rabir. 15. [Forte Ex rerum geſtarum comm. ſcripſit, & ex ſcripturæ compendio error natus. Certe Regum iſti comm. nugæ.
Conſecrare ampliſſimis monimentis memoriam nominis alicujus. Cic. 1. Q. frat. 1.
Conſequi aliquid monumentis & præceptis ſapientiſſimorum virorum. Cic. 6. Fam. 6.
Excitare annalium monimentis teſtes aliquos. Cic. 2. de Finib. 67.
Excitare ſempiterna odii publici monimenta in hoſtes. Cic. ad Brut. 15.
Exigere monimentum ſibi, Perficere aliquid in ſui memoriam. Hor. 3. Carm. 30. 1.
Exſtare monumentum dicitur. Cic. 9. Philip. 3.
Mandare monumentis annalium. V. MANDO.
Mandare orationem monumentis & litteris. Cic. de Clar. Orat. 26.
Præbe quanta potes noſtræ monimenta ſaluti. Ovid. 4. de Pont. 13. 49. al. Momenta rectius.
Prodere monimenta. Cic. 1. de Divin. 12.
Projicere. Tacit. lib. 4. Hiſt. 67.
Relinquere monimenta alicui. Virg. 6. Æn. 512.
Sequi veſtigia ſceleris, quam monimenta majorum ſapientiæ malle. Cic. 2. de Lege Agr. 97.
Servant ornamenta ſua & monimenta ad aliquem uſum familiæ. Cic. de Clar. Orat. 62.
Statuere æternum monumentum & æterna inſignia poſteris. Cic. 2. de Invent. 70.
Tenere animi cujuſdam monumenta. Cic. pro Milon. 105. i. e. Memoriam.
Teſtari aliquid graviſſimis certiſſimiſque monimentis. Cic. 3. Fam. 20.
Teſtari publicis monumentis auctoritatem alicujus judicii. Cic. pro Sul. 41.
Tradita monimentis diſciplinisque Græciæ artes & ſtudia. Cic. 1. Q. frat. 1.
Volvens veterum monimenta virorum. Virg. 3. Æn. 102.
Sepulcrorum monumenta & elogia. Cic. 1. Tuſc. 31.
Monumentum, pro Sepulcro ponitur ſæpe abſolute. Quintil. lib. 7. cap. 4. Ille potuit vel ex loco tumulum, vel ex opere tumultuario ſuſpicari non eſſe monumentum.
Elogia monumentorum. Cic. 2. de Finib. 116.
Avita. Ovid. 13. Met. 524.
Marmoreum. Cic. 4. Fam. 12.
Exornare aditus monumentorum ſuorum carminibus. Cic. pro Arch. 27.
Exſtruere monumenta. Senec. Octav. 4.
Inſculptum monumento. V. INSCULPO.
Sequitur hæredes monumentum, Formula ſepulcralis. Hor. 1. Serm. 8. 13.

Mille pedes in fronte, trecentos cippus in agrum
Hic dabat, hæredes monumentum ne ſequeretur.

i. e. Ne ſibi vindicarent, neve corpora aut reliquiæ exinde inferrentur. Turnebus aliter, cujus hæc ſunt verba ad hunc locum; Lepide jocatur Horatius, ut interpretor, ex illa nota inſcriptione ſepulchrorum, Hoc monumentum hæredes non ſequitur, quum in exquilini buſti cippo ſcriptum fuiſſe dicit, monumentum hæredes ne ſequeretur. Nam alio ſenſu deflexum, quam intelligi ſoleret, accipit; ſepulchrum ſcilicet illud eſſe pauperum & exhæredatorum, & bonis everſorum. Hoc, inquit, monumentum non eſt hæredum, ſed hominum tenuium & nullum hæredium habentium, nullamque agri perticam vel decempedam poſſidentium. Hactenus ille. V. Gruter. paſſim in Inſcript.
Templum & monumentum. Cic. 1. Q. frat. 1. Quum ad templum monumentumque noſtrum civitates pecunias decreviſſent, &c.
In deorum immortalium monumenta atque in urbis ornamenta prædas & manubias conferre. Cic. 2. de Lege Agr. 60. V. Cæſ. Bell. Gall. 2. 21,

MONUMENTĀLIS, e. Adj. Vetus Auctor de Limit. edit. Goeſ. p. 305. Monumentalis lapis.

MONUMENTĀRIUS, a, um. Adj. Ad monumentum pertinens. ut, Ceraula monumentarius. Apul. lib. 1. Florid. p. 342. Elmenh.

MONŪBĬLIS, e. Adj. Sidon. 2. 2. Porticus columnis invidioſa monubilibus.

MONĒLA, æ. f. Tertull. de Patient. cap. 8. Præſto eſt dominica monela. Dei monela. Idem adv. Marc. 4. 34.

MONĬTO, āre. Frequent. Fortun. 5. Carm. 4.

Quos in amore Dei monitabat ſæpe ſacerdos.

Monitare, ſicut Raptitare, affert inter exempla Frequentativorum Gell. H. St. locus eſt lib. 9. cap. 6. Sed emendati codd. exhibent Moveo, motus, motito, non Moneo. Deſiderabatur hæc vox in ed. Lugd.

MŎNĔFĂCIO, ut dicitur Commonefacio, apud Pontanum, de Fort. lib. 2. cap. 32. Monefacit utitur & alibi, ſi bene memini. H. St. locus eſt fol. 295. b. Aldi. pr. cap. Divina &c.

MŎNĒRIS, is. f. [μονήρης] Navis quæ uno remorum ordine ducitur. Liv. 38. 38. Neve plures quam decem naves actuarias, nulla quarum plus quam triginta remis agatur, habeto; neve monerem ex belli cauſa, quod ipſe illaturus erit. V. Tacit. 5. Hiſt. 23.

MŎNĒTA, æ. f. [κέρμα] dicta quod nos ſigni impreſſione, vel auctoris, vel pretii moneat. Martial. lib. 4. 28.

Et centum numeros novæ monetæ.

Adulterina moneta. Ulpian. in l. Sacrilegii. D. ad leg. Jul. peculat. Qui quum in moneta publica operarentur, extrinſecus ſibi ſignant pecuniam forma publica, vel ſignatam furantur: hi non videntur adulterinam monetam exercuiſſe, ſed furtum publicæ pecuniæ feciſſe.
Moneta, Locus ubi moneta cuditur. Cic. 8. Att. 7. ad finem, Ad Philotimum ſcripſi de viatico, ſive a Moneta, nemo enim ſolvit; ſive ab Oppiis tuis contubernalibus. A Moneta vult pecuniam a Philotimo ſumi, tradito (quod etiam nunc ſolet) auro argentove infecto. Adde Ammian. 22. 28. & Gruter. Inſcript. p. 493. n. 3. & p. 74. n. 1. V. dict. ſeq.
Moneta, metaphorice nonnunquam accipitur: ut, Proferre aliquid ex noſtra moneta, i. e. Excogitare noſtro ingenio. Senec. 3. de Benef. 35.

MONETA, [Μονήτα] Juno, a monendo dicta. Cic. 1. de Divin. 101. Atque etiam ſcriptum a multis eſt, quum terræ motus factus eſſet, ut ſue plena procuratio fieret, vocem ab æde Junonis ex arce exſtitiſſe: quocirca Junonem illam appellatam Monetam. Ibid. lib. 2. 69. Quod idem dici de Moneta poteſt; a qua præterquam de ſue plena, quid unquam moniti ſumus? Ad ejuſdem ædem Romæ nummos percuſſos volunt. V. Interpp. ad l. c. Cic. 8. Att. 7.

MONETĀLIS, e. Adj. [κερματικός] Quod ad monetam pertinet. Apuleius de Aſino lib. 7. p. 190. Elm. Plotina pretioſiſſimis monilium, & auro monetali zonis refertis, incincta.
Monetales Triumviri dicti ſunt, ut ſcribit Pomponius Jureconſ. Æris, argenti, atque auri flatores. De origine juris, l. 2. §. Deinde. Cic. 10. Att. 13. De Vultejo loquens, Monetali autem adſcripſi, quod ille ad me, Proconſuli. i. e. In ſumma epiſtola ſcripſit Vultejo Monetali, quod monetam nimis amaret. Proconſuli, non (ut debuit) Imperatori. Budæus.

MONETARIUS, i. m. [κερματιστής] Qui monetam cudit. Firmic. lib. 8. cap. 17. Quicunque hoc oriente ſidere nati fuerint, metallorum inventores erunt, qui latentes auri & argenti venas ſolertibus inquiſitionibus perſequantur: hi quoque monetarii efficientur. Juſtinianus in l. Ne quis. C. de dignitat. lib. 12. Adde Eutrop. 9. 6.
Μονιτάριοι, οἱ περὶ τὸ νόμισμα τεχνῖται, &c. Vide apud Suidam. H. St. Ratio linguæ poſtulat, ut μονητάριοι ſcribamus.

MŎNĪLE, is. n. [ἕρκος, ὅρμος, ἀστέριον, περιαυχένιον] Ornamentum, quod ſolet de collo feminarum pendere. Dictum quod virtutis admoneat. Nam primo ob aliquod egregium factum dari ſolebat, etiam ingenuis juvenibus. Ovid. 10. Met. 264.

Dat digitis gemmas, dat longa monilia collo. Virg. 1. Æn. 658.
— colloque monile
Baccatum, & duplicem gemmis auroque coronam.

ſubaud. Ferre jubet. Cic. 6. Verr. 39. Eriphylam accepimus in fabulis ea cupiditate, ut quum vidiſſet monile, ut opinor, ex auro & gemmis, pulchritudine ejus incenſa, ſalutem viri proderet.
Monile, inquit Feſtus, dictum eſt ornatus muliebris, qualem habuiſſe Eriphylam fabulæ ferunt. Ex eo etiam equis præpendens a collo ornamentum Monile appellatur.
Aurata monilia ornabant collum. Ovid. 5. Met. 52.
Gemmata monilia Claud. de Bell. Get. 627.
Lunata monilia. Stat. 9. Theb. 689.
Monile, etiam equorum, teſte Feſto, Virg. 7. Æn. 278. de equis Latini,

Aurea pectoribus demiſſa monilia pendent.

Gell. lib. 5. cap. 5. Equitatumque frenis, ephippiis, monilibus, phaleriſque præfulgentem.

MŎNĬMA, æ. f. [Μονίμη] Mithridatis uxor, quæ in deſperatione rerum profligatarum, detractum e capite diadema collo circumligaſſe traditur, ſeſeque ſuſpendiſſe. Et quum corporis pondere laqueus ille diruptus eſſet, dixiſſe, Execrandum diadema, ne quidem in tam triſti miniſterio mihi profuiſti. Moxque, quum ſuper illud humi abjectum inſputaſſet, Eunucho regio jugulandam ſeſe obtuliſſe. Plutarch. in Lucullo.

MŎNĬMUS, i. m. [Μόνιμος] Syracuſanus fuit Corinthii cujuſdam trapezitæ ſervus, qui quum philoſophiæ amore teneretur, cuperetque maxime operam dare Diogeni; neque tamen hoc ipſum a domino poſſet impetrare, ſimulata inſania monetam cœpit ſpargere, eoque modo dimiſſus, ad philoſophiam ſe convertit, Diogenemque ſequutus eſt. Auctor Laertius lib. 6. S. 82.

MONIMENTUM, MONITIO, MONITUM, &c. V. MONEO.

MONNA, V. MONA.

MŎNŎBĔLUS, i. m. [μονόβελος] a μόνος unus, & βέλος telum; & illud quo homines viri ſunt. Hinc Monobelos eos appellabant, qui viriliores videbantur. V. Lamprid. in Heliog. cap. 8 extr.

MŎNŎBIBLOS, vel MONOBIBLION, i. n. [μονόβιβλος ἢ μονοβίβλιον] Liber ſingularis. Juſtinian. de Confirm. Dig. Epiſt. 2. §. 5. Tribus monibibliis congregare.
Liber primus Propertii olim dictus Monobiblos. V. Scalig. Not ad Propert. p. 190.

MŎNŎBŎLON, i. n. [μονόβολον] Ludus, quo curſu ſe exercrebant & certabant, in Cod. l. 3. t. 43. de Aleatoribus.

MŎNŎCĔRŌS, ōtis. m. [μονόκερως] Animal quod alias Unicornis appellatur, de quo Plin. lib. 8. cap. 21. Aſperrimam autem feram monocerotem, reliquo corpore equo ſimilem, capite cervo, pedibus elephanto, cauda apro, mugitu gravi, uno cornu nigro media fronte cubitorum duûm eminente. Hanc feram vivam negant capi. V. Harduin. ad Plin. loc. cit. & Spanh. diſſ. 4. p. 180. ſq.

MŎNŎCHORDUM, i. n. [μονόχορδον] Inſtrumenti muſici genus eſt, ita dictum, non quod unam chordam, ſed quod omnes chordas unius vocis habeat, niſi panniculi nexu diſtinguantur.

MŎNŎCLŌNOS, [μονόκλωνος] ſpecies eſt Artemiſiæ, a ramuli unitate ita appellata, quemadmodum πολύκλωνος, a ramulorum multitudine. V. Apul. de Herb. cap. 10. n. 1. & 2.

MŎNŎCHRŌMĂTOS. [μονοχρώματος] Latine Unius coloris dicitur. Unde & Monochromata Plinio dicuntur, Singulis coloribus depicta, lib. 35. cap. 8. Quod ſi recipi neceſſe eſt, ſimul apparet multo vetuſtiora principia eſſe, eoſque qui monochromatis pinxerint, quorum ætas non traditur.

traditur. Idem lib. 33. cap. 7. Cinnabari veteres, quæ etiam nunc vocant monochromata, pingebant.

Mŏnochrōmătēus, a, um. Adj. [μονοχρωμάτεος] Plin. lib. 35. cap. 5. Qui monochromatea genera picturæ vocaverint, qui deinde, &c.

Mŏnochrŏnos, i. m. [μονόχρονος] Unius temporis pes, cum longa ſyllaba ponitur. V. Mart. Capella, lib. 9. p. 331.

Mŏnŏcnēmos, [μονόκνημος] Unius tibiæ, ſeu cruris pictura. Petron. cap. 83. Jam vero Apellis, quam Græci Monocnemon appellant. Ita legit Scalig. Vulgo Monocremon. Alii aliter. [Ego non dubito, quin Monogrammon reliquerit Satiricus, quum & ad veſtigia corruptæ lectionis id verbum proxime accedat, & cum verbis ſequentibus pulcre conveniat. conf. in hac ipſa voce.

Mŏnŏcōlus, i. m. [μονόκωλος] Unimembris, a μόνος, quod eſt unus, & κῶλον, membrum. Solin. cap. 53. Legimus monocolos ibi quoque naſci ſingulis cruribus, & ſingulari pernicitate. Hodie tamen omnes libri Monoculos ſcribunt, ſed falſo. Reperitur & hæc dictio corrupta aliquoties apud Plin. Ubi loco hujus Monoſceli editur, ut annotavit Turnebus. V. In hac voce infra.

Mŏnŏcrēpis, ĭdis. m. [μονοκρηπὶς] Uno pede caligatus. V. Hygin. Fab. 12. Suid. & Heſych.

Mŏnŏcŭlus, i. m. [μονόφθαλμος] dictio hybrida, partim Græca, partim Latina. Firmic. lib. 8. cap. 9. Tertia pars Arietis ſi in horoſcopo fuerit inventa, erunt ſurdi, monoculi, ac ſtolido fatuitatis ſtupore confecti. Rurſus cap. 22. Inter cancri oculos quicunque horoſcopum habuerit, monoculus erit, aut omni lumine privatus. Et cap. 27. Infra Sagittarii caudam nati, monoculi erunt & ſtrabones. Unoculus Gellio dicitur.

Mŏnōdia, æ. f. [μονῳδία] Lugubris cantus, qui fit a præfica in defunctorum funeribus, quaſi unius cantus. Nam ceteris flentibus ſola præfica canit. Hujuſmodi cantus etiam Nænia dicitur.

Mŏnŏdus, i. m. [μονόδους] Pruſiæ filius, qui dentium loco os unum continuum habuit. ὀδοὺς enim dens; unde Monodus, quaſi unicus dens, quemadmodum Pyrrhum Epirotarum regem habuiſſe Plinius refert 7. 16. Idem dicit Feſtus in voce.

Mŏnœci portus, [Μονοίκου λιμὴν] Maſſilienſium urbs Ptolemæo, vulgo *Monaco.* Plena appellatio eſt Herculis Monœci portus, etſi diſtinguere Portum Herculis, a Monœci portu videtur Ptol. Eſt autem Portus oræ Liguſticæ, ab Albinga oppido diſtans ſtad. quadringentis & octoginta. A Monœci portu uſque in Tuſciam univerſum litus continuum omnino ſine portu eſt, exceptis quibuſdam parvis ſtationibus ad jactandas ancoras; nec eſt multarum aut magnarum capax navium. Virg. 6. Æn. 830.

Aggeribus ſocer Alpinis, atque arce Monœci
Deſcendens, gener adverſis inſtructus Eois.

Mŏnŏgămus, i. m. [μονόγαμος] Unius uxoris vir. Unde &

Monogamīa, æ. f. [μονογαμία] Hieronym. Quam ſancta ſit monogamia hinc oſtenditur, quod digamus in clerum eligi non poteſt. Notus eſt etiam liber Tertull. de Monogamia.

Mŏnogramma, ătis. n. [μονόγραμμα] Pictura primis tantum lineis deformata, ac nullis coloribus adumbrata. Vet. Gloſſ. & Scalig. ad Copam Virgilii.

Mŏnogrammus, a, um. Adj. [μονόγραμμος] quaſi Delineatus tantum, non additis reliquis, quæ juſtam picturam abſolvunt.
Monogrammi, inquit Non. 1. 168. dicti ſunt homines macie pertenues, ac decolores. Confirmatque Lucilii verbis. Hinc & lib. 2. de Nat. Deor. 59. apud Ciceronem Dii monogrammi ab Epicuro dicuntur conficti.

Mŏnŏlīnum, i. n. [μονόλινον] Monile, quaſi dicas Unifilum. Capitol. in Maximin. Jun. cap. 1. Monolinum ex albis. Alii legunt Monolium. V. Salmaſ. ad Hiſt. Aug. p. 255.

Mŏnŏlōris, e. Adj. Vopiſci verbum eſt Aurel. cap. 46. extr. quo veſtes militares ex numero lororum diſtinguit.

Mŏnŏmĕri, orum. m. Populi ſunt apud ultimas Orientis terras, ſingulis cruribus ſaltuatim currentes, vivaciſſimæ pernicitatis. Auctor Gell. lib 9 cap. 4. Ita quondam apud hunc lectum eſt, ſed pridem docti ex Mſſ. Monocoli reſtituerunt. V. Gronov. not.

Mŏnŏmĕter, tri. [μονόμετρος] Verſus monometer, Qui unam habet menſuram, hoc eſt pedes duos.

Mŏnŏphăgi, orum. m. [μονοφάγοι] dicebantur, teſte Athenæo lib. 1. Qui ſeorſum cibum ſumebant, more diverſo a Romanis, qui ſimul cum amicis accumbebant; unde & cœnam appellabant, ἀπὸ τῆς κοινωνίας.
Monophagi præterea dicuntur, Qui eodem perpetuo victu utuntur; quæ vivendi ratio etiam Monophagia appellatur.

Mŏnŏpŏdium, i. n. [μονοπόδιον] Menſa unico pede fulta. Plin. lib. 34. cap. 3. Nam triclinia ærata, abacoſque & monopodia Cn. Manlium Aſia devicta primum invexiſſe triumpho ſuo, quem duxit urbis anno 567. L. Piſo auctor eſt. Liv. 39. 6.

Mŏnŏpŏdius, i. m. Lamprid. in Commodo cap. 10. Monopodios, quibus ſingulos pedes fregiſſet, appellabat. Al. Monopedios, voce hybrida.

Mŏnŏpōla, æ. m. [μονοπώλης] Qui jus monopolii impetravit. Mart. Capella, lib. 3. p. 55. V. dict. ſeq.

Mŏnŏpōlium, i. n. [μονοπώλιον] dicitur quaſi Singularis venditio, quum unus ſolus aliquod genus mercium emit, ut ſolus pro ſuo arbitrio vendat. Plin lib. 8. cap. 37. Magnum fraus & ibi lucrum monopolio invenit. Hermolaus, Melius ut monopolio caſu ſeptimo legatur. i. e. Ex erinaceorum monopolio magnum lucrum fraus hominum invenit; de quo in Juſtiniani Codice, tit. De monopoliis. ubi de monopoliis echinorum agitur; quem locum recentiores leguleii ridicule ſunt interpretati. De monopolio autem cum Suetonius, tum Ariſtoteles in Politicis. Plaut. Habes, inquit, murrhinam & calamum, potes monopolium inſtituere. Origo verbi, quod penes unum aliquem vendendi poteſtas eſt; quod genus hodie in multis rebus ſervatur; ut in corallis Africæ ad Hipponem; alumine in Sicilia & Hetruria; uvis paſſis in Achaia; bitumine in Judæa; quod quia Græce aſphalton vocant, omne monopolion vulgo Aſphaltum dicitur. Hactenus Barbarus. [Qui videtur in Plautino loco memoria lapſus. Nam ille quidem de Thermopolio, non de Monopolio inſtruendo agit, Pſeud. 2. 4. 52.

Monops, ōpis. m. [μονώψ] Feræ genus Pæoniæ peculiare, magnitudine tauri, quod quum ab inſequentibus urgetur, acre & igneum ſtercus excernit, quod ſi in venatorum quempiam inciderit, mortem repente affert. Auctor Ælianus Hiſt. Anim. lib. 7. cap. 8.

Mŏnoptĕrus, a, um. Adj. [μονόπτερος] Unica ala cinctus; ut, Ædes monopteræ. Vitruv. 4. 7.

Mŏnoptōton, i. n. [μονόπτωτον] Unius caſus dicitur; habet enim unam vocem per omnes caſus; ut, Tot.

Mŏnoscĕli, orum. m. [Μονόσκελοι] Homines Indici, ſingulis cruribus. Hi & Sciopodes vocantur, quod in majori æſtu humi jacentes σκιᾷ ποδὸς, hoc eſt umbra pedis ſe protegant. V. Plin. lib. 7. cap. 2. Ubi Monocoli exhibet ex Mſſ. Hard. [Monoſceli vox nihili eſt. Gr. enim dicendum foret μονοσκελεῖς Monoſceles.

Mŏnostĭchon, i. n. [μονόστιχον] eſt Unicus verſus. Auſon. de 12. Cæſ. præfat. v. 3.

— ſua quemque monoſticha ſignant.

Monostichium, i. n. [μονοστίχιον] Idem forma dimin. Auſon. Ecl. p. 552.

Non placitum divis tolle monoſtichium.

Mŏnostrŏphe, es. f. [μονοστροφὴ] ita Sympoſium vocatur in Plaut. Stich. 5. 4. 7. V. ibi Taubm. Alii legunt Monetrophus.

Mŏnŏsyllăbus, a, um. Adj. [μονοσύλλαβος] ut, Litteræ monoſyllabæ, quæ ſolæ ſyllabam faciunt. V. Auſon. Edyl. 12. & Mart. Capella, lib. 3. p. 61. & 5. p. 169.

Mŏnŏtessăron, i. n. [μονοτέσσαρον] Liber concordantiarum, quas vocant, quatuor Evangeliſtarum, cujuſmodi librum magno ſumptu fieri curavit Ludovicus Pius Imperator; quo & Lutherus diu uſus eſt. Aſſervatur in Paulina Bibliotheca Academiæ Lipſienſis.

Mŏnŏtŏnus, a, um. Adj. [μονότονος] Uno tenore procedens. V. Iſidor. Gloſſ.

Mŏnotriglyphus, i. m. [μονοτρίγλυφος] Unum triglyphum habens. Vocabulum architectonicum. Vitruv. 4. 3. V. Bald. Lex. p. 72.

Mŏnoxўlon, i. n. [μονόξυλον] Navigium dicitur ex ligno uno ſolido factum. Plin. lib. 6. cap. 23. Regio autem ex qua piper monoxylis lintribus Becaren convehunt, vocatur Cottona.

Mons Jovis, in Hiſpania, nunc contracta voce *Monivi* dicitur. Ejus partem occidenti adverſam, eminentia cautium, quæ inter exigua ſpatia ut gradus ſubinde conſurgunt, Scalas Annibalis appellant. Pompon. Mela lib. 2. cap. 6. Olivarius dicit Scalas Annibalis nunc vulgo vocari *Les coſtes de Garraf.*

Mons, montis. m. [ὄρος] Terræ tumor altiſſimus, ab eminendo, quaſi Eminens dictus. Mons quicquid eminet dici poteſt.
Acumen anceps montis. Ovid. 12. Met. 337.
Altitudo montium. Cic. de Provinc. Conſul. 34.
Articuli montium. V. Articulus, in ARTUS.
Cacumen ſublime montis. Ovid. 1. Met. 666.
Capita aſpera montis. Virg. 6. Æn. 360.
Clamor montium ſilvarumque. Hor. 3. Carm. 29. 38.
Juga montium. V. JUGUM.
Objectus montis. Tacit. 4. Ann. 67. Cæli temperies hieme mitis, objectu montis.
Profunda montium & ſilvarum. Tacit. in vita Agric. 25.
Scopuli ſaxoſi montis. Sil. lib. 7. 357.
Veſtitus denſiſſimi montium. Cic. 2. de Nat. Deor. 161.
Albanus. Cic. 1. de Divin. 18.
Deuſto monte Cælio. Tacit. 4. Ann. 64. i. e. Ædificiis in eo deuſtis.
Abrupti montis latus. Senec. Herc. OEth. 9.
Aerius mons. Virg. 8. Ecl. 59.
Alti. Virg. 3. Æn. 644.
Anhelus, Qui anhelantes facit. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 383.

—aſcendit faſtigia montis anheli.

Ardui. Hor. 1. Carm. 29. 12.
Aſſurgentes. In ASSURGO.
Avii. Hor. 1. Carm. 23. 2.
Cani, Nivoſi. Virg. 1. Georg. 43.
Cavi. Ovid. 11. Met. 593.
Continui. Hor. 1. Epiſt. 16. 5.
Devexi. Valer. 3. Argon. 687.
Feri. Virg. 5. Ecl. 28. Niſi diſtinguendum, Monteſque, feri, ſilvæque.
Fracti. Ovid. 1. Faſt. 563.
Gelidi. Claud. 2. Conſ. Stil. 263.
Herbidus. Columel. lib. 2. cap. 2. in ipſo pæne initio. Probaverunt maxime montem, non ſublimem & aſperum, ſed nemoroſum & herbidum.
Impendentium montium altitudines. Cic. 2. de Nat. Deor. 98.
Inacceſſi. Claud. de Bell. Get. 322.
Intonſi. Virg. 5. Ecl. 63.
Lapidoſi. Ovid. 1. Met. 44.
Magni. Virg. 2. Georg. 260.
Nemoroſi. Ovid. 3. de Arte Am. 427. conf. Herbidus.
Nubiferi. Sil. lib. 4. 2.
Perpetui. V. PERPETUUS.
Rupti. Lucan. lib. 3. 63.
Saxoſi. Virg. 2. Georg. 111.
Summi. Virg. 3. Æn. 655.
Supremi. Virg. 4. Georg. 460.
Tumidi. Ovid. 2. Amor. 16. 51.
Veſtiti atque ſilveſtres. Cic. 2. de Nat. Deor. 132.
Umbriferi. Sil. lib. 13. 219.
Abdidit ſe in montes lupus. Virg. 11. Æn. 810.
Abeunt in nubila montes, Nubibus obſcurantur eorum cacumina. Sil. 3. 493.
Cædere montes. V. CÆDO.
Decurrens amnis monte. Hor. 4. Carm. 2. 5.
Errare in montibus. Virg. 6. Ecl. 33.
Impendebat mons altiſſimus. V. IMPENDEO.
Implent montes ululatibus. Ovid. 4. Faſt. 453.
Inclinat mons lapſu ad æquora. Stat. 1. Theb. 331.

—qua molle ſedens in valle Cithæron
Porrigitur, lapſuque inclinat ad æquora montem.

Interluit abſciſſo Nereus æquore montes. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 143.
Movetur totus circum mons. Virg. 3. Æn. 92.
Nudare montem ſilvis. Sil. lib. 8. 503.
Occurrit mons. Quintil. lib. 2. cap. 13. Mutabitur natura loci, ſi mons occurret.
Perfodere montem. V. PERFODIO.

Petit arduus mons duobus verticibus aſtra. Ovid. 1. Met. 316.
Removere ex urbe ſe in montes. Hor. 2. Serm. 6. 16.
Remugit mons, Reddit echo. Virg. 12. Æn. 928.
— totuſque remugit
Mons circum, & vocem late nemora alta remittunt.
Reſiſtunt prominentia montium. Tacit. 2. Ann. 16.
Riget ardua montis ætherii facies. Sil. lib. 3. 480.
Scandebat mater ad inſani culmina montis. Stat. 11. Theb. 319.
Struere congeſtos montes ad ſidera. Ovid. 1. Met. 153.
Superant montes, & flumina tranant. Virg. 3. Georg. 270.
Translate pro Mole. ut,
Præruptus aquæ mons. i. e. In altum elevatus fluctus. Virg. 1. Æn. 109.
Frumenti montes. Plaut. Pſeud. 1. 2. 55.
Quibus cunctis montes maximi acervi frumenti ſunt domi.
Mali montes. Plaut. Merc. 3. 4. 32.
Monteis tu quidem mali in me ardenteis jamdudum jacis.
Parturiunt montes, naſcetur ridiculus mus. Hor. de Arte Poet. 139. Dicitur in eos, qui poſt magna promiſſa nugas promunt. V. Eraſmi Adag.
Montes aureos polliceri. Proverbialis hyperbole, de iis qui immenſa promittunt, ſpeſque ampliſſimas oſtentant. A Perſarum arrogantia ducta, qui propter auri venas montes aureos jactabant. Ter. Phorm. 1. 2. 18.
Pellexit, modo non montes auri pollicens. Perſ. 3. Sat. 65.
— magnos promittere montes. ut hyperbole magnitudinis ſit, non in Aureis, ſed ſimpliciter in ipſis montibus. Ex Eraſmo.
Montes & Fontes miſcentur a librariis. V. Drakenb. ad Sil. 5. 624.

MONTĬCŬLUS, i. m. dimin. [δειρὰς] Onomaſt. Vet. Monticulus, ὄρειον. V. etiam Itinerar. Hieroſolymitan. Vet. p. 113.

MONTĬCELLUS, i. m. Idem. Auctores rei Agrar. edit. Gœſ. p. 306. Monticellos plantavimus de terra. Adde p. 231. 243. 252. &c.

MONTĀNUS, a, um. Adj. [ὀρεινὸς, ὄρειος, ὀρείτης, ὀρείτωρ] Quod ex monte eſt; ut, Montanus ſal. Columel. lib. 6. cap. 17.
Montanus, Qui in montibus habitat, apud Cæſ. 1. Bell. Civil. 57. & Plin. lib. 6. cap. 20.
Antra. Ovid. 11. Met. 147.
Armenta montana. Ovid. 1. de Arte Am. 305.
Feræ. Ovid. 2. Faſt. 216.
Flumine montano rapidus torrens. Virg. 2. Æn. 305.
Ligures montani, duri atque agreſtes. docuit ager ipſe, nihil ferendo, niſi multa cultura & magno labore quæſitum. Cic. 2. de Lege Agr. 95.
Montana nunc ſunt omnia, i. e. Plena montibus & montuoſa. Plin. lib. 5. cap. 27.

MONTĀNA, ōrum. n. Liv. 24. 34. Perventum inde ad alium frequentem, ut inter montana, populum.

MONTANIŌSUS, a, um. Adj. ut, Locus montanioſus. Vetus Script. Rei Agrar. p. 239. edit. Gœſ.

MONTŌSUS, a, um. Adj. [βουνώδης] Ubi ſunt multi montes. Plin. 26. 8 Naſcitur in montoſis & aſperis, aliquando & herboſis. Cic. de Amicit. 90. Quum locis etiam ipſis montoſis delectemur & ſilveſtribus. Legitur & Montuoſus.
Locus montoſus. Cic. in Partit. 36. Alii Montuoſus.
Regio montoſa. Cic. pro Planc. 32.

MONTUŌSUS, a, um. Adj. Cæſ. 3. Bell. Civil. 42. Loca aſpera & montuoſa. Et etiam 1. Bell. Civil. 66. conf. in dict. præced.

MONTĪNUS, i. m. Montium deus. Arnob. lib. 4. p. 102.

MONTĬCŎLA, æ. c. [ὀρέστερος] Qui montes incolit. Ovid. 1. Met. 193.
Et Nymphæ, Satyrique, & monticolæ Silvani.

MONTĬGĔNA, æ. c. Onomaſt. Vet. Montigena, ὀρεσιγενής.

MONTĬVĂGUS, a, um. Adj. [ὀρεσιπλανής] Qui per montes vagatur. Cic. 5. Tuſc. 79. Quid beſtiæ, nonne frigus, non famem, non montivagos atque ſilveſtres curſus, atque luſtrationes patiuntur?
Curſus montivagi. Sil. lib. 3. 546.
Dea montivaga, Diana. Stat. 1. Achill. 450.
Feræ. Lucret. lib. 1. 405.
Genus ferarum montivagum. Lucret. lib. 2. 1080.

MONSTRO, [δείκνυμι, δεικνύω, προδεικνύω] āre. Oſtendere, declarare, indicare. Cic. 1. de Divin. 132.
Qui ſibi ſemitam non ſapiunt, alteri monſtrant viam. Ex quodam poeta. Idem 1. de Legib. 2. Aut quod Homericus Ulyſſes Deli ſe proceram & teneram palmam vidiſſe dicit, hodie monſtrant eandem.
Digito indice monſtrare. Hor. 2. Serm. 8. 26.
Digito prætereuntium monſtrari. Hor. 4. Carm. 3. 22.
Viam. Virg. 1. Æn. 386.
Viam comiter erranti. V. COMIS.
O ſi urnam argenti fors qua mihi monſtret. Hor. 1. Serm. 6. 10.
Monſtrare, pro Docere. Cic. 16. Fam. 22. Tu, iſtic ſi quid librarii mea manu non intelligent, monſtrabis. Sic Plin. lib. 19. cap. 10. Monſtrare remedium.
Delinimenta vitæ alicui. Tacit. 15. Ann. 63.
Inulas ego primus amaras monſtravi incoquere. Hor. 2. Serm. 8. 52.
Iter cæcus monſtrare dicitur, quum quis rudis docto conſulere conatur. Hor. 1. Epiſt. 17. 4.
Ordinem. Ulpian. in l. Quia. §. Plane. D. Si quis omiſſ. cauſ. teſtam. An ordinem illum debeamus facere, quem Julianus monſtrat.
Remedium monſtravit Imperator. Ulpian. l. Quod autem. §. ſi maritus. D. de donat. inter vir. & uxorem.
Via vitæ monſtrata eſt. Hor. de Arte Poet. 404.
Monſtrare, pro Probare. Ulpian. in l. 1. §. Qui adver. D. de poſtulando, Qui adverſus ea feciſſe monſtretur; & pro aliis interdicta poſtulatione repellitur, & pro æſtimatione judicis extra ordinem pecuniaria pœna multatur.
Indicare, deferre. Tacit. 4. Hiſt. 1. Alii ab amicis monſtrabantur. Ibid. 41. Eum quoque perturbant, tanquam Neroni Scribonianos fratres ad exitium monſtraſſet.

MONSTRANS, antis. Partic. [δεικνύων] Stat. 3. Silv. 3. 39.
— venturoſque tuus durabit in annos,
Me monſtrante, dolor. Et Virg. 6. Æn. 446.
Crudelis nati monſtrantem vulnera cernit.

MONSTRĀTUS, a, um. Partic. ut, Monſtrata radice. Hor. 2. Epiſt. 2. 149.

MONSTRĀTIO, ōnis. f. [δεῖξις] Ter. Adelph. 4. 6. 2.
Defeſſus ſum ambulando: ut, Syre, te cum tua
Monſtratione magnus perdat Juppiter. Adde Vitruv. 6. 1.

MONSTRĀTUS, ûs. m. pro Demonſtratione. Senec. in Conſolat. ad Marciam 25. Utque ignotarum urbium monſtratus novo hoſpiti gratus eſt. Alii legunt Monſtrator. V. Apul. 5. Met. p. 171.

MONSTRĀTOR, ōris. m. [καταδείκτης] Virg. 1. Georg. 19.
— uncique puer monſtrator aratri. i. e. Triptolemus, ſeu potius Oſiris, ut inquit Servius. Tacit. de moribus German. 21. Qui nuper hoſpes fuerat, idem monſtrator hoſpitii & comes.

MONSTRĀBĬLIS, e. Adj. [δεικτὸς] Plin. 6. Epiſt. 21. Neſcio an noris hominem, quanquam noſſe debes; eſt enim probitate morum, ingenii elegantia, operum varietate monſtrabilis.

MONSTRUM, i. n. [ἀποφώλιον, πέλωρ, τέρας, φάσμα] a Monſtrando dictum eſt, quod aliquid ſignificando monſtret. Eſt autem Aliquid præter naturam editum aut procreatum. Cic. 2. de Nat. Deor. 7. Prædictiones vero & præſenſiones rerum futurarum, quid aliud declarant, niſi hominibus ea quæ futura ſunt, portendi, prædici; ex quo illa oſtenta, monſtra, portenta, prodigia dicuntur?
Biforme monſtrum. Ovid. 8. Met. 156. de Minotauro.
Deteſtabile. Juven. 15. Sat. 121.
Fatale. Hor. 1. Carm. 27. 21.
Horrendum & dictu mirabile. Virg. 3. Æn. 26.
Immane. Sil. lib. 13. 201.
Infame. Stat. 11. Theb. 578.
Infelix, Equus Trojanus. Virg. 2. Æn. 245.
Nova. Hor. 1. Carm. 2. 6.
Sævum. Catull. Argon. 62. 101.
Ulterius, Majus. Juven. 9. Sat. 38.
Conſecrare monſtris. In CONSECRO.
Dicuntur gigantes terra geniti monſtra. Hor. 3. Carm. 4. 73.
Moventur novitate monſtri. Ovid. 12. Met. 175.
Perferimus immania monſtra. Virg. 3. Æn. 583.
Monſtrum, pro Prodigio. Virg. 2. Æn. 171.
Nec dubiis ea ſigna dedit Tritonia monſtris. V. ad fin.
Monſtrum ac prodigium. Cic. 5. Verr. 171. Non mihi jam furtum, ſed monſtrum ac prodigium videbatur. Cic. 2. in Catil. 1. Abiit, exceſſit, evaſit, erupit; nulla jam pernicies a monſtro illo atque prodigio mœnibus ipſis intra mœnia comparabitur.
Monſtrum. eſt Omne contra naturam, inquit Donatus ad Ter. Eun. 4. 3. 14.
Monſtrum hominis. Ter. Eun. 4. 4. 29.
Primum, iſtam, quam habes, unde habes veſtem? taces?
Monſtrum hominis, non dicturus?
Immaniſſimum & fœdiſſimum. Cic. in Piſon. 31.
Monſtrum ali dicitur: ubi quid occulti vitii latere ſignificamus, haud ſcio an inde ſumpta metaphora, quod monſtra ob pudorem clanculum aluntur & occultantur. Pamphilus in Ter. And. 1. 5. 15.
Repudiatus repetor. Quamobrem? niſi ſi id eſt, quod ſuſpicor,
Aliquid monſtri alunt, &c. Eraſmus.
Dicere monſtra. Cic. 4. Tuſc. 63.
Explicet quis monſtra tanta. i. e. Quis tantum ænigma ſolvet? Senec. Theb. 1.
Narrare monſtra, ſive Nuntiare. Cic. 4. Att. 7. Venerat horis duabus ante Cherippus, mera monſtra nuntiarat. Ubi interpres, Mera monſtra, interpretatur infirmitatem Quinti letalem. Idem lib. 9. Ep. 11. extr. Monſtra narrant, quæ falſa eſſe poſſunt.
Monſtrum etiam pro Signo vel ſpecimine mirabili ponitur. Florus 1. 10. extr. Tot tantiſque virtutum territus monſtris.
Monſtrum, pro Monſtratione aliquando accipitur. Virg. 3. Æn. 59.
Monſtra deûm refero. [Immo pro Prodigio. V. paulo ſupra.

MONSTRŌSUS, a, um. Adj. [τεράστιος, τερατώδης] Quod præter naturam eſt. Lucan. lib. 1. 557.
Monſtroſique hominum partus.
Fabula monſtroſa, turpiſque relatu. Claud. in Eutrop. 2. 549.
Monſtroſus, per translationem. Cic. 1. de Finib. 61. Invidi, difficiles, lucifugi, maledici, monſtroſi. Sueton. de Clar. Grammat. cap. 15. Laſtaurum & lurconem, & nebulonem, popinonemque appellans, & vita, ſcriptiſque monſtroſum.
Compar. Tertull. de Anima cap. 26. Conceptus monſtroſiores.
Superl. Cic. 2. de Divin. 69. Quid minus mirum, quam illam monſtroſiſſimam beſtiam, urnam evertiſſe, ſortes diſſipaviſſe? Alii ſcribunt

MONSTRUŌSUS, ut, Libidines monſtruoſæ. Suet. Calig. cap. 16.
Superl. Gell. 17. 10. Et omnium, quæ monſtra dicuntur, monſtruoſiſſimum. Sic & in ſuperioribus exemplis multi codd

MONSTRŌSE, Adv. [τερατώδως] Præter naturam. Cic. 2. de Divin. 146. Nihil tam præpoſtere, tam incondite, tam monſtroſe cogitari poteſt, quod non poſſimus ſomniare.

MONSTRĬFĔR, ĕra, ĕrum. Adj. [τερατοφόρος] Monſtrum referens. Plin. lib. 6. cap. 30. Animalium hominumque effigies monſtriferas circa extremitates ejus gigni minime mirum.
Annus monſtrifer. Claud. in Eutrop. 2. 4.
Sinus monſtriferos agit unda. Lucan. lib. 5. 620.
Tumultus. Lucan. lib. 2. 3.

MONSTRĬFĬCUS, a, um. Adj. [τερατουργὸς] Idem. Plin. lib. 21. cap. 5. Inventa eſt & in his ratio inſerendi, monſtrificis hominum ingeniis.
Artes monſtrificæ. Valer. 6. Argon. 152.
Gemmæ. Plin. lib. 37. cap. 11.
Effigies. Plin. lib. 2. cap. 3.

MONSTRIFĬCE, Adv. [τερατουργῶς] Plin. lib. 28. cap. 11. Equarum virus a coitu in lychnis accenſum, Anaxilaus prodidit, equinorum capitum viſus repræſentare monſtrifice.

MONSTRIFICĀBĬLIS, e. Adj. Tanquam a Monſtrifico, āre. Lucil. lib. 26. Nunc ignobilitas his mirum, ac monſtrificabile. Nonius 2. 540.

MONSTRĬGĔNUS, a, um. Adj. Avienus Deſcript. Orbis v. 789.
Anæ monſtrigenis hoſtem licet inferat æſtus
Fluctibus.

MONSTRĬGER, ĕra, ĕrum. Adj. Salvian. 5. de Gubern. Dei p. 114. edit. Baluz. Illud quam non ferendum, atque monſtrigerum.

MONTANUS, i. m. [Μοντανὸς] Poëta, cujus meminit Ovid. 4. de Pont. 16. 11.

Montanus etiam Phryx natione, Hæreticus fæculo fecundo, a quo Montanistæ. V. Eufeb. 5. 15. & 18.
MONTANUS, MONTICULA, MONTOSUS, In MONS.
MONUMENTUM, V. MONIMENTUM, in MONEO.
MŌNȲCHA. æ. f. [Μόνυχα] Nomen eft matris D. Auguftini, cujus vitæ fanctimoniam & ipfe Auguftinus, & Maphæus Vegius Laudenfis vates litteris mandavere. Al. Monica.
MŌNȲCHUS, i. m. [Μόνυχος] Unus fuit Centaurorum, de quo Juven. 1. Sat. 11.

— quantas jaculetur Monychus ornos. Componitur ex μόνος καὶ ὄνυξ: hoc eft, folus & unguis, quod pedem inftar equi habuerit. Sunt enim μώνυχες equi, quia folidas ungulas habent. Lucan. lib. 6. 388.

Afpera te Pholoes frangentem, Monyche, faxa.

Gravis Monychus. Valer. 1. Argon. 146.
MONYMA, MONYMUS, V. MONIMA, MONIMUS.

M O P

MOPSION, [Μόψιον] Agri pelafgici oppidum in Theffalia, apud Strabonem lib. 9. extr.
MOPSŌPIA, æ. f. [Μοψοπία] Attica regio, a Mopfopo rege fic dicta, ut auctor eft Strabo l. c.
MOPSŌPIUS, a, um. Adj. [Μοψόπιος] ut, Juvenis Mopfopius, Athenienfis. Ovid. 5. Met. 661. de Triptolemo.
MOPSOS, i. [Μόψος] Liberum Ciliciæ oppidum, ad Pyramum fluvium fitum, tefte Plin. lib. 5. cap. 27. Strabo Μόψε ἑστίαν appellat. V. infra.
MOPSUS, i. m. [Μόψος] Nomen proprium viri vatis, qui (ut P. Mela 1.14. extr. refert) in finibus Pamphyliæ Phafelim urbem condidit.
Fuit & alter Mopfus Lapitha, id eft Theffalus, ut Strabo fcribit lib. 9. qui fuit Ampycis & Chloridis, filiæ Orchomeni, filius.
Alius fuit, cum quo certavit Calchas de peritia divinandi, Apollinis filius.
Sacer Mopfus. Valer. 1. Argon. 207.
MOPSUESTIA, vel MOPSU HESTIA, æ. f. [Μόψε ἑστία] Strab. lib. 14. Urbs Ciliciæ. Cic. 3. Fam. 8. extr. Cum caftra haberem in agro Mopfuheftiæ. Al. Mosheftiæ. Conf. MOPSOS.

M O R

MORT. Mortua, Mortuus.
MŎRA, æ. f. [τριβὴ, μέλλησις, ἀναβολὴ, παρολκὴ] a Moror, moraris, ut quidam volunt; Exfpectatio, temporis dilatio, prolatio, tarditas, procraftinatio.
Difpendia moræ. Virg. 3. Æn. 453.
Annofa mora, Tempus longum. Ovid. 5. Faft. 144.
Brevis. Senec. Troad. 8.
Damnofa. Ovid. 11. Met. 376.
Immenfæ. Ovid. 1. Epift. 82.
Inanis. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Injufta. Quintil. in procem. lib. 6.
Lenta. Ovid. 3. Epift. 138.
Longa noftri mora laboris. Ovid. 12. Met. 20.
Mera. V. MERUS.
Segnis. Virg. 3. Georg. 42.
Tarda. Ovid. 2. Amor. 14. 26. al. Parva.
Abrumpere moras. In ABRUMPO.
Acquirere moram ad aliquid agendum, & fpatium alicui ad fefe colligendum dare. Cic. pro Cæcin. 6.
Acquirere moram ad condemnandum. In ACQUIRO.
Adjungere, vel injungere. Cic. 15. Fam. Et Hirt. de Bell. Alex. cap. 44.
Afferre moram, Remorari. Hor. 2. Carm. 14. 4.
Afferre fupplicii. Cic. 7. Verr. 165. Apud te nomen civitatis ne tantum quidem valuiffe, ut dilationem aliquam crucis, ut crudeliffimi tæterrimique fupplicii aliquam parvam moram faltem poffet afferre. Idem 11. Att. 22. Pharnaces autem, quoquo modo aget, moram afferet. Et 5. Philip. 25. Ifta legatio moram & tarditatem afferet bello.
Agitare. V. AGITO.
Affequi. Cic. 7. Verr. 166. Apud te Prætorem fi non effugium, ne moram quidem mortis, mentione atque ufurpatione civitatis, affequi potuit?
Caftigare moras, Morantes, ceffantes. Virg. 4. Æn. 407.
Corripere. Ovid. 9. Met. 282.
Creare. Plaut. Pfeud. 1. 3. 159.

Jam hic faxo aderit. PS. potin' ut abeas? tibi moram dictis creas.

Delectant dictincta & interpuncta intervalla, moræ, refpirationefque alios: flumen aliis verborum, volubilitafque cordi eft, qui ponunt in orationis celeritate eloquentiam. Cic. in Orat. 53.
Dimove vocis moras, i. e. Dic breviter. Senec. Hippol. 4.
Dare. Ter. Hec. 1. 2. 52.
Dabitur parvula mora. Juven. 10. Sat. 340.
Ducere. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Ducere in longam verba moram. Propert. lib. 1. 10. 6.
Effugere. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Emendare. Paul. in l. Si fervum. §. fequitur. D. de verb. obligat.
Fabricare moras. Sil. lib. 16. 671.
Facere. Cic. 16. Att. 2. pr. De Publilio autem, quod perfcribi oportet, moram non puto effe faciendam. Idem pro Sulla 58. Venire omnes fuas poffeffiones, & patrimonio fe ornatiffimo fpoliari maluit, quam ullam moram fieri cuiquam creditorum fuorum. Plenius
Facere moram in folvendo Paul. in l. Si fervum. §. fequitur. D. de verb. oblig.
Facere moram libidini alicujus. Liv. 27. 31. Sic Comitiis. 27. 6. Hor. 3. Carm. 14. 23.

Si per invifum mora janitorem
Fiet, abito.

Ferre moras. Ovid. 6. Met. 467.
Non tulit illa moram. Ovid. 10. Met. 497.
Frangere moras portarum, i. e. Frangere portas, quæ nos morantur. Stat. 10. Theb. 190.
Habere aliquid moræ. Cic. 13. Att. 3. Non puto tam expeditum Faberianum negotium futurum, etiamfi eft futurum, ut non habeat aliquid moræ.
Habeo aliquid moræ, dum promiffa militibus perfolvo. Cic. 12. Fam. 12.
Habere aliquid in mora. Paterc. lib. 2. 51. Sua & celeritate & fortuna C. Cæfar ufus, nihil in mora habuit, quo minus & quum vellet ipfe, exercitufque, claffibus perveniret, &c. h. e. Nulla re tardatus eft, aut impeditus.
Inferre moram. V. INFERO.
Inferre moram & impedimentum alicui. Cic. 1. de Invent. 12.
Injicere moram & religionem judicandi judicibus. Cic. pro Cæcin. 4.
Innectere. Stat. 5. Theb. 743.
Interponere moras, quibus infirmetur aliquis. Cic. 8. Philip. 17.
Interpofita fluminis mora. V. INTERPONO.
Interponere moram. Cic. 1. Acad. 1. Quod quum audiffemus, nullam moram interponendam putavimus, quin videremus, &c. Idem 10. Philip. 1. Ne minimam quidem moram interpofuifti, quin quamprimum maximo gaudio & gratulatione frueremur. Et 6. Philip. 2. Itaque bellum nefarium illatum Reip. quum viderem, nullam moram interponendam infequendi M. Antonium putavi.
Largiri brevem moram alicui. Senec. Troad. 8.
Metuere amori fuo moram. In METUO.
Moliri. V. MOLIOR.
Move abs te moram. V. MOVEO.
Nectunt corda moras. Valer. 3. Argon. 374.
Obftat mora. Virg. 1. Æn. 750.

Quid tantum Oceano properent fe tinguere foles
Hiberni: vel quæ tardis mora noctibus obftet.

Tardis, pro Tarde venientibus, inquit Servius. [Inepte in ed. Lugd. Mora hic pro ipfa Luce æftiva poni dicitur, quum fit potius Caufa morandi.
Offendit limæ labor & mora poetas. Hor. in Arte Poet. 291.
Pellere. Ovid. 10. Met. 659.
Pone moras, & ftudium lucri, i. e. Depone. Hor. 4. Carm. 2. 25.
Præbere. Senec. Herc. fur. 7.
Quærere. Ovid. 2. Met. 556.
Quærere ad judicii moram aliquam excufationem. Cic. pro Rabir. Poft. 8.
Recufant confulta moras extrema. Sil. lib. 7. 320.
Rumpe moras omnes. Virg. 9. Æn. 13.
Sum mora. Ter. Adelph. 4. 5. 79.

Sed ceffo ire intro, ne mora meis nuptiis egomet fim.

Effe aliquid moræ. Plaut. Amph. 3. 3. 17. Faxo haud quicquam fit moræ.
Effe in mora. Ter. Andr. 3. 1. 9.

Sed fequere me intro; ne in mora illi fis.

i. e. Moreris & detineas, vel inferas moram & impedimentum. Cic. 10. Fam. 31. Saltus Caftulonenfis, qui femper tenuit noftros tabellarios, etfi nunc frequentioribus latrociniis infeftior factus eft; tamen nequaquam tanta in mora eft, quanta qui locis omnibus difpofiti, &c.
Eft mora, Longum eft. Plaut. Capt. 4. 3. 6.

Nam fi alia memorem, quæ ad ventris victum conducunt, mora eft.

i. e. Diu immorarer.
Nulla mora eft. Cic. 5. Att. 21. In his γλυκύπικρον illud confirmas, moram mihi nullam fore. Ter. Andr. 5. 6. 7.

Nec mora ulla eft, quin eam uxorem ducam.

Virg. 2. Æn. 701.

Jamjam, nulla mora eft, fequor, & qua ducitis, adfum.

Subaudi In me, ut in feqq. exemplis.
Non eft mora libera nobis. Ovid. 2. Met. 143.
Quid ergo erat moræ & tergiverfationis? Cic. pro Milon. 55. Al. Erat? mora & tergiverfatio.
Ne mora fit, quin. Ter. Adelph. 2. 1. 17.

Ne mora fit, fi innuero, quin pugnus continuo in mala hæreat.

Non erit in me mora. Ter. Andr. 2. 5. 9.

Neque iftic, neque alibi tibi ufquam erit in me mora.

i. e. Paratus fum quod vis facere. Virg. 3. Ecl. 52.

Quin age, fi quid habes: in me mora non erit ulla.

Eft per te mora. Ter. Andr. 3. 4. 14.
Nec raro etiam verbum fubftantivum fubauditur per Ellipfin, ut Virg. 5. Æn. 749.

Haud mora confiliis, nec juffa recufat Aceftes.

Nufquam mora. Virg. 4. Georg. 185.
Nec mora, nec requies. Virg. 3. Georg. 110.
Eft moræ pretium. ut Virg. 9. Æn. 232.

Rem magnam, pretiumque moræ fore.

Grande moræ pretium eft. Ovid. H. St. Heroid. Ep. 7. 74.

Grande moræ pretium tuta futura via eft.

Tenuere quæ tantæ moræ? Virg. 2. Æn. 282.
Tenuit mora nulla vocatos. Ovid. 1. Met. 167.
Timere moram. Ovid. 3. de Pont. 3. 85.

Neve moram timeas, tempus quod quærimus inftat.

Tollere moram judicandi. Quintil. lib. 4. cap. 4.
Trahere moras. Virg. 10. Æn. 888.
Trahere moram, & tempora differre. Ovid. 9. Met. 766.
Sine mora, Citiffime, celerrime. Cic. 10. Fam. 18. Ut venienti Bruto, exercituique ejus, fine mora tranfitus effet paratus.
Inter moras. V. INTER præpofitionem.
Mora, Inftrumenti chirurgici particula, apud Celfum lib. 8. cap. 10. de crurum femorumque fractorum curatione, In crure æque ad rem pertinet, alterum faltem os integrum manere. Commune vero ei, femorique eft, quod ubi deligatum eft, in canalem conjiciendum eft. Is canalis & inferiori parte foramina habet, per quæ, fi quis humor exceffferit, defcendat; & a planta moram, quæ fimul & fuftineat eam, & delabi non patiatur; & a lateribus cava, per quæ loris datis mora quidem crus femurque, ut collocatum eft, detineat. De alia vocis fignif. V. infra.
MORŬLA, æ. f. dimin. Auguft. Confeff. 11. 15. Præfens tempus ita raptim a futuro in præteritum tempus tranfvolat, ut nulla morula extendatur.
Afcripfit & hanc vocem. Henr. Steph. fed nullo auctore, quæ in Lugd. defiderabatur.
MŎROR, [ἐπέχω, χρονίζω, ἀναβάλλω, ἐγχρονίζω] āri. Detinere, retardare. Ter. Heaut. 1. 1. 120. Egomet convivas moror. Cic. 5. Philip. 26. Et belli celeritatem morabitur. Idem 2. Fam. 15. Sed fum infector moratur.
Diutius morari. Cic. 3. de Orat. 72.
Longius in loco aliquo. Propert. lib. 3. 20. 14.
Longo tempore. Virg. 3. Georg. 565.

Amba-

Ambage longa aliquem. Ovid. 7. Met. 520.
Ambagibus longis aliquem. Hor. 1. Epist. 7. 82.
Clamore magno morantur. Virg. 5. Æn. 207. i. e. Retro agunt.
Lite moraris iniqua. Hor. 2. Epist. 2. 19.
Multis ne morer. Cic. 6. Verr. 104.
Pluribus ne moremur in re confessa. Plin. lib. 7. cap. 49.
Plura morari aliquem. Lucret. lib. 6. 244.
Iter alicujus. Ovid. 19. Epist. 20.
Me moratur quin. Plaut. Aulul. 4. 2. 6.
Oculos carmina morantur alicujus, auresque. Hor. 1. Epist 13. 18.
Orcum. V. ORCUS.
Pietas moratur aliquem curaque alicujus, quo minus quid efficiat. Hor. 1. Epist. 14. 6.
Solutionem morari, Differre. Paulus in l. Si servum stip. §. Sed si. D. de verborum obligat.
Apud aliquem morari. Pomponius in l. Quintus. §. Ad auctoritatem. D. de annuis legatis & fideicommis.
Circa aliquid. Hor. in Arte Poet. 132.
Non circa vilem, patulumque moraberis orbem.
Cum aliquo morari, Scævola in l. Annua. D. annuis legat. & fideicommis. i. e. Vivere, agere, conversari cum aliquo.
In dicendo non morari, &c. Cic. pro Cluent. 168. Tu autem, nisi molestum est, paulisper exsurge, & perfer hunc dolorem commemorationis necessariæ, in qua ego diutius non morabor, quoniam, &c.
In parvis. Ovid. 2. de Arte Am. 535.
In promissis morari aliquem. Lucret. lib. 6. 244.
Per læve morari. Hor. 2. Serm. 7. 77.
Non moror, h. e. Non obsto, non repugno. Ter. Eun. 3. 2. 7.
Quod quum secus erit, quid te Apulia moretur? Cic. 4. Att. 17.
Morari cum Infin. Catull. ad Seipsum, 50. 1.
Quid est, Catulle? quid moraris emori? Virg. 8. Ecl. 106.
— dum ferre moror.
Morari & Exspectare. Cic. 12. Fam. 15. Diutius morari, aut exspectare præsidium, non necesse habui.
Morari, significatione absoluta, ut Grammatici loquuntur, quum alias actionem significet. Catull. 59. 84.
Sed moraris, abit dies.
Morari, Habitare, degere, manere. Cic. 11. Fam. 23. Ego, tibi ut antea scripsi, dum mihi a te litteræ veniant, in Italia morabor. Hor. 2. Carm. 3. 23.
Divesne, prisco natus ab Inacho,
Nil interest, an pauper, & infima
De gente, sub dio moreris.
Qua spe inimica in gente moratur. Virg. 4. Æn. 535.
In urbe. Ovid. 2. de Pont. 8. 12.
In una sede. Ovid. 2. Met. 846.
Morari, verbum Juris, quo Actoris, vel Judicis, instantia significatur. Liv. 2. 24. Ne quis militis, donec in castris esset, bona possideret, aut venderet, liberos, nepotesve ejus moraretur. Ibid. lib. 4. 42. C. Sempronium nihil moror, quando hoc est in imperio consequutus, ut tam carus esset militibus. Cic. in Verrem, Nihil moror eos salvos esse, & ire quo lubet. V. NIHIL.
Nihil ne ego quidem moror, quo minus Decemviratu abeam. Liv. 3. 54. i. e. Non recuso, quin &c.
Nil moror officium, quod me gravat. Hor. 2. Epist. 1. 264. i. e. Mitto, Amando.
Moratur, Impersonale, Mora fit. Cic. 8. Fam. 5. Deinde alius exsistet, qui, nisi libere liceat de omnibus provinciis decernere, reliquas impediat; sic multum ac diu ludetur, atque ita diu, ut plus biennium in his tricis moretur.
Morandi, morando, morandum; gerundium. Virg. 10. Æn. 798.
Æneæ subiit mucronem, ipsumque morando
Sustinuit. Ubi Servius; Morando, Moram injiciendo ejus impetum lusit.
Causas innecte morandi. Virg. 4. Æn. 51.
Morari, Insanire, pr. longa, V. suo loco in MŌROS.
MORANS, antis. Partic. [ἐπέχων] Virg. 4. Georg. 70.
— namque morantes
Martius ille æris rauci canor increpat. Servius, Morantes, Tarde incedentes.
Tempore longo morans. Virg. 3. Georg. 565.
Lapsus fluminum morans Orpheus. Hor. 1. Carm. 12. 9.
Reditum alicujus. Hor. 3. Carm. 5. 52.
Morans, absolute. ut, Dies morans, i. e. Longus, tardus. Hor. 2. Carm. 7. 6.
Cum quo morantem sæpe diem mero Fregi, &c.
MORĀTUS, a, um. [προσδιατρίψας] aliud Participium. Cic. 5. Att. 16. Moratus triduum Laodiceæ, & triduum Apameæ, & totidem dies Synnade. Liv. 24. Et ad duo millia aut moratorum, aut palantium per agros interfecta. [Nisi hic Moratores intelliguntur, Milites, qui tarde sequuntur exercitum. V. infra.
Non multis ille moratus. Ovid. 1. Fast. 161.
Haud multa moratus, dat dextram juveni. Virg. 3. Æn. 610.
Lacrymis & mente morata. Virg. 4. Æn. 649. De Didone.
Ira morata Ovid. 1. Amor. 8 82.
Oscula sunt labris nostra morata tuis. Propert. lib. 2. 15. 10.
Planta morata expenso gradu. Propert. lib 2. 3. 6. ubi V. Brœkh.
Vultum diu tellure moratum erexit. Ovid. 14. Met. 106.
MORANDUS, a, um. [ἐφεκτέος] aliud Partic. ut,
Fraude aliqua morandus est pater. Ovid. 3. Trist. 9. 20.
Spectator morandus illecebris, & grata novitate. Hor. de Arte Poet. 223.
MORATIM, Adv. Tarde. Solin. cap. 3. Moratim Insularum omnium oras legamus.
MORATIO, ōnis. f. Vitruv. 9. 4. Morationibus impediri.
Æquata moratio. Firmic lib. 4.
MORĀTOR, ōris. m. [ἐφεκτὴς] Liv. 2. 44. Quatuorque Tribunorum adversus unum, moratorem publici commodi, auxilio delectum coss. habent. conf. Liv. 21. 47. 48. & ibi Gronov. & Interpr. ad Curt. 4. 10. 10. conf. & MORATUS, Partic.
Morator, Ministerii nomen erat in ludis Circensibus, quo qui fungebantur, ut conjicere est, quadrigarios & bigarios morabantur, ne ante tempus, aut non suo ordine currerent; & ut inter missus intervalla essent. Hoc ex priscis titulis eruit Turnebus, in quorum uno sic legitur, QV. RAPIDIO, Q. F. LEM. MVLIONI MORATORI LVDI CIRCENSIS. Et Inscriptio vetus in Corpore Gudiano. DIS. MAN. A. TVCCIVS. A. L. STEPHANVS. AVRIGATOR. FACT. RVSSAT. ET. T. TVLCIVS. PANCHRYSVS. MORATOR. EIVSD. FACTION. DEDIC.
Moratores etiam appellati Rabulæ, quod morarentur causas. Ammian. 30. 10. Moratores forenses: Ita legit Lindebrogius. Alii Oratores. conf. Cujac. Observ. 4. 40. V. OBTURBATOR.
MORĀTŌRIUS, a, um. Adj. [ἐφεκτικὸς] Papinianus Jureconf. l. 5. Cum possessor. §. 2. pro pecunia. t. 15. De censibus. D. Quo minus prædium jure pignoris distrahatur, oblata moratoria cautio non admittitur. h. e. Cautio quæ datur, ut quis differat & exspectet.
MORĀMENTUM, i. n. [ἀνάβλησις] Idem quod Mora. Apul. in Florid. 4. p. 363. Hisce igitur moramentis omnibus qui volunt devitari, advectorem sibimet equum deligunt.
MORA VATICANA, V. MORUS.
MŎRA, [μόρα] ut Nepos, Hesych. Etymolog. vel MŒRA, [μοῖρα] ut Pausan. Ordinatio hominum militaris apud Lacedæmonios ex 500, vel 700, vel 900 militibus. V. Diodor. lib. 15. Nepos 11. 2. 3. Hoc exercitu moram Lacedæmoniorum interfecit. Al. Intercepit. V. ibi Interpret. & Meurs. Lect. Att. 1. 15. Voss. Etym. p. 327.
MORĀCIUS, a, um. Adj. i. e. Durus. ut, Moraciæ nuces. Titinius apud Festum.
MORALIS, MORATUS. V. MOS.
MŌRĀRIA, æ. f. Herba, quam & Statioron & Chamæleonem vocant. Apul. de Herb. cap. 25.
MORBŌNIA, vel ut alii, MORBŌVIA. Sueton. in Vesp. cap. 14. Quidam ex officio admissionis, simul expellens, abire morboniam jusserat. Quo quidem in loco morbonia, vel morbovia, ut nomen oppidi, quod tamen nusquam est, fingi videtur: aut adeo populi ore frequentabatur ceu oppidi nomen, sub sensu morbi & exitii. Hoc enim perinde est, ac si quis in malam crucem amandet, aut ad corvos abire jubeat Certe compendium Dionis pro Morboniam ἐς κόρακας habet. Ex Turnebo. Gronov. Macarian. q. V. [Sed videtur expulsio mentionem vocis mali ominis postulare.
MORBUS, i. m. [νόσος, νόσημα] Proprie est Habitus corporis contra naturam, qui usum ejus faciat deteriorem.
Morbus, Ægrotatio, & Vitium quid distent, V. ad finem hujus dict.
Animi morbus. Sallust. in Cic. 1. Graviter & iniquo animo maledicta tua paterer, M. Tulli, si te scirem judicio magis, quam morbo animi, petulantia ista uti.
Morbus & Imbecillitas corporis. Cic. 11. Att. 6. Tulliæ meæ morbus & imbecillitas corporis me exanimat.
Æger morbo gravi. Cic. 1. in Catil. 31. Ut sæpe homines ægri morbo gravi, quum æstu, febrique jactantur, &c.
Infirmus ex gravi & diuturno morbo. Cic. 8. Philip. 15.
Admonitio. V. ADMONEO.
Insignia morbi. Hor. 2. Serm. 3. 254.
Sollicitæ volitant animæ morbis. Lucret. lib. 3. 731.
Acer. V. ACER, adj.
Acutus. In ACUO.
Adveniens & crescens morbus. Cic. 2. de Divin. 142. Medici ex quibusdam rebus & advenientes & crescentes morbos intelligunt: nonnullæ etiam valetudinis significationes, ut hoc ipsum, pleni enective simus, ex quodam genere somniorum intelligi posse dicuntur. Davis. Vacuine. [An Erective?
Ancipites. In ANCEPS.
Amplior. In AMPLIUS.
Cæcus. In CÆCUS.
Caducus. In CADO.
Comitialis. In COMITIA.
Declinans. In DECLINO.
Exsanguis. Ovid. 15. Met. 627.
Gravis. Cic. 1. Off. 83. Quapropter in adeundis periculis consuetudo imitanda medicorum est, qui leviter ægrotantes, leniter curant: gravioribus autem morbis periculosas curationes, & ancipites, adhibere coguntur.
Immanes. Lucret. lib. 3. 461.
Impatibiles. V. IMPATIBILIS.
Iners morbus. Ovid. 7. Met. 544.
Ingravescens. V. INGRAVO.
Leviores. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Longinquus. In LONGUS.
Major morbus, idem qui Comitialis, Celso lib. 3. cap. 23. teste Budæo.
Morosus. Ovid. 2. de Arte Am. 323.
Pallentes. Virg. 6. Æn. 275.
Pedicularis. V. Pedicularis in PES.
Perniciales. In PERNICIES.
Regius. Hor. de Arte Poet. 453. Ictericiam aliter vocant. Et Cels. 3. 24. pr. Æque notus est morbus, quem interdum arquatum, interdum regium nominant. Paulo post, Color autem eum morbum detegit, maxime oculorum: in quibus quod album esse debet, fit luteum. Soletque accedere & sitis, & dolor capitis, &c. Deinde ad finem capitis, Per omne vero tempus utendum est exercitatione, frictione: Et, si hiems est, balneo: si æstas, frigidis natationibus; lecto etiam & conclavi cultiore, clauso loco uti, ludis, lascivia, per quæ mens exhilaretur: Ob quæ regius morbus dictus videtur. Lind. Usu, loco, ludis. [Scribendum, Risu, joco, ludis.
Solstitialis morbus. V. Solstitium, in SOL.
Sonticus morbus in XII Tab. interpretatur, Qui nocet. Sed Plinius eo nomine morbum comitialem intellexit, quum ita scripsit de lapide gagate: Deprehendit sonticum morbum. Nam Dioscorides scribit, ἔλεγχος ἐπιληπτικῶν. Turnebus. V. SONTICUS.
Tæter morbus. Catul. de Lesbia, 74. 25.
Tremens. Senec. Herc. fur. 9.
Tristis. Tibull. lib. 4. 11. 3.
Veniens. Pers. 3. Sat. 64.
Vetus morbus. Cels. 3. 26.
Absumi morbo. V. ABSUMO.
Accessit spatium morbis. V. ACCEDO.

Adesse morbum. Cic. 2. de Finib. 96.
Advenit morbus. In ADVENIO.
Afferre. In AFFERO.
Affici gravi. Cic. 1. de Divin. 63.
Affectus morbo. Lucret. lib. 1. 134.
Afflictari morbo. V. AFFLIGO.
Aggravescit morbus. Ter. Hec. 3. 2. 2.
Male metuo, ne Philumenæ magis morbus aggravescat.
Apportant anni tempora morbos. Lucret. lib. 5. 221.
Assurgere ex morbo. V. ASSURGO.
Assurgere e morbo. Tacit. 2. Hist. 99.
Auxiliari morbis. V. AUXILIOR.
Cadere in morbum. V. CADO.
Calere mentis morbo aliquo. Hor. 2. Serm. 3. 80.
Collapsa ossa morbo. Virg. 3. Georg. 485.
Concipere morbum. In CONCIPIO.
Confirmata valetudo a morbo. Cic. 10. Att. 19. Valetudinem tuam jam confirmatam esse, & a vetere morbo, & a novis tentationibus, gaudeo.
Conflictari morbo. In CONFLICTO.
Conjicere in morbum. V. CONJICIO.
Consurgere graves morbo nequeunt. Ovid. 7. Met. 570.
Contaminatus morbo grex turpium virorum. Hor. 1. Carm. 37. 10.
Contrahere morbum. V. CONTRAHO.
Convalescere ex morbo. Cic. 13. Fam 30. Ille in morbum continuo incidit, ex quo non convaluit. Idem pro Sul. 75. Ex magnis & diuturnis, & jam desperatis Reipub. morbis ista repente vis erupit, ut ea confecta & ejecta, convalescere aliquando & sanari civitas possit.
Corripiunt morbi corpora. Virg. 3. Georg. 471.
Crescit morbus. Cic. 2. de Divin. 142.
Crudescit morbus. Virg. 3. Georg. 504.
Sin in processu cœpit crudescere morbus. V. CRUDUS.
Curare morbos. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Defungi morbo. Liv. 3. 8. pr. Defuncta morbis corpora salubriora esse cœpere.
Delabi in. Cic. 7. Att. 5. Piliam in idem genus morbi delapsam curam tibi afferre majorem sentio.
Depellere. Cic. 7. Fam. 27. Ego hic cogito commorari, quoad me reficiam: nam & vires & corpus amisi; sed si morbum depulero, facile, ut spero, illa revocabo.
Evadere ex morbo dicitur ægrotus. Cic. 2. de Divin. 12.
Evincere tristes. Tibull. lib. 4. 11. 3.
Exasperatur morbus. Cels. lib. 2. cap. 14. Ne morbus, qui remanet, iterum quavis levi de causa exasperetur.
Exterminare. V. EXTERMINO.
Facere. Celsus in procem. lib. 1. Interest enim, fatigatio morbum, an sitis, an frigus, an calor, an vigilia, an fames fecerit.
Finiri morbo. V. Finio, in FINIS.
Jactari. Hor. 2. Serm. 3. 121.
Impediri. Cic. 1. Fam. 10. Quod morbo impeditus, in Ciliciam non transieris.
Implicitus. V. IMPLICO.
Impugnatur. V. IMPUGNO.
Incessit in castra. V. INCESSO.
Incidere in. Cic. pro Cluent. 175. Ibi in morbum incidit, ac satis vehementer, diuque ægrotavit.
Inclinatur. V. INCLINO.
Incurrere in. V. INCURRO.
Incutere. Lucret. lib. 6. 771.
Ingruunt morbi gentibus universis. V. INGRUO.
Injici in. V. INJICIO.
Intabescere morbo. Cic. 3. de Nat. Deor. 84. Hunc igitur nec Olympius Juppiter fulmine percussit, nec Æsculapius misero diuturnoque morbo intabescentem interemit.
Invasit. V. INVADO.
Jurare morbum, V. JURO.
Laborare morbo. Cic. 1. de Finib. 59.
Languebant pleraque morbo. Lucret. lib. 6. 1219.
Levare morbum alicui. V. LEVIS.
Levari morbo. Cic. 12. Fam. 29. Gravius ægrotant ii, qui quum levati morbo videntur, in eum de integro inciderunt.
Mederi morbis. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Missus morbus ad corpora a numine. Juven. 13. Sat. 230.
Moriturus inerti. Ovid. 7. Met. 544.
Mutare. Cels. 3. 9. Nonnunquam etiam lentæ febres sine ulla remissione corpus tenent: Neque cibo, neque ulli remedio locus est. In hoc casu medici cura esse debet, ut morbum mutet.
Nascuntur morbi. Cic. 4. Tusc. 23.
Nocuit nec tibi vis morbi. Ovid. 1. Amor. 14. 41.
Occupat. Cels. 5. 27.
Occurrere venienti morbo. Pers. 3. Sat. 64.
Oppressa est morbo mulier. Cic. pro Cluent. 22.
Opprimit morbus aliquem. Cic. 15. Att. 1. pr. Quum hominem temperantem, summum medicum, tantus improviso morbus oppresserit.
Perire morbis. Hor. 2. Serm. 3. 157.
Prævidere ingravescentem. V. INGRAVO.
Recreari e. Cic. Post redit. ad Quir. 4. Bona valetudo jucundior est eis, qui e gravi morbo recreati sunt, quam qui nunquam ægro corpore fuerunt. Idem in Pison. 85. Qui quum uno genere morbi affligerentur, neque se recreare quisquam posset, quum semel incidisset, dubitabat nemo, quin &c.
Relevare morbum. Cic. 1. in Catil. 31. Sic hic morbus, qui est in Republica, relevatus istius pœna, vehementius, vivis reliquis, ingravescet.
Relevari, pro Relevari a morbo. Cic. 1. in Catil. 31. Si aquam gelidam biberint, primò relevari videntur, deinde multo gravius vehementiusque afflictantur.
Removere. Cic. 10. Att, 18. Tu, quoniam quartana cares, & novum morbum removisti, &c.
Senescere. Cic. 7. Fam. 26.
Squalebant exangui corpora. Ovid. 15. Met. 627.
Esse in morbo. Cic. 4. Tusc. 8. Qui in morbo sunt, sani non sunt. Ibid. 92. Corpus quod in morbo est.
Subsistentes. Celsus in præfat. lib. 1.
Sustinere. Celsus lib. 2. cap. 8.
Teneri. Celsus lib. 2. cap. 17.
Tentari. Cic. 4. Tusc. 31. Animi valentes, morbo tentari non possunt, corpora possunt.
Tentantur acuto renes. Hor. 2. Serm. 3. 163.
Tollere. Celsus in præfat. lib. 7.
Traduntur morbi per successiones. Plin. 1. Epist. 12. ad Calestrium, Tertio & tricesimo anno pedum dolore correptus est. Patrius hic illi: Nam plerunque morbi quoque per successiones quasdam, ut alia, traduntur.
Transire ad morbum aliquem. Celsus lib. 3. cap. 19. pr.
Vacare morbo. Celsus lib. 3. cap. 22.
Vacare a. Celsus lib. 2. cap. 1.
Vincit morbus medicamenta. Celsus lib. 7. cap. 33.
Urgeri. Cic. de Fato, 17. Ut in eo, qui mortifero morbo urgeatur.
Reliquiæ morborum lentæ. Cels. lib. 2. cap. 15.
Unde sint morbi. Cels. in præfat. lib. 9.
Morbus in summo incremento. Cels. lib. 3. cap. 8.
Morbus & Vitium apud Jurisconsultos differunt. Morbus est habitus cujusque corporis contra naturam, qui usum ejus facit deteriorem, ut phthisis, febris, &c. Balbus autem, & atypus, vitiosi magis, quam morbosi sunt, ut equus mordax &c. Sed qui morbosus est, is etiam est vitiosus, neque id tamen contra fit. Potest enim qui vitiosus est, non morbosus esse. Hæc Gellius ex Cæcilio Sabino, lib. 4. cap. 2.
Morbus, Ægrotatio, & Vitium. Cic. 4. Tusc. 28. Morbum appellabant totius corporis corruptionem: Ægrotationem, morbum cum imbecillitate: Vitium, quum partes corporis inter se dissident; ex quo pravitas membrorum, distortio, deformitas. Itaque illa duo, morbus & ægrotatio, ex totius valetudinis corporis conquassatione & perturbatione gignuntur: Vitium autem, integra valetudine ipsum ex se cernitur.

MORBĬDUS, a, um. Adj [νοσερὸς] Morbo affectum significat, vel Morbis obnoxium. Varro 3. de R. R. cap. 16. Aut quum sunt apes morbidæ, propter primores vernos pastus.
Vis morbida, Quæ morbum affert. Lucret. lib. 6. 1090.
— unde repente
Mortiferam possit cladem conflare coorta
Morbida vis, hominum generi, pecudumque catervis,
Expediam. Idem paulo post,
— fit morbidus aër.

MORBIDE, Adv. Idem. apud Hieronymum.

MORBŌSUS, a, um. Adj. [νοσώδης] Morbo confectus, aut morbo obnoxius, qui Valetudinarius etiam dicitur. Cato R.R. cap. 2. Ferramenta vetera, servum senem, servum morbosum, & siquid aliud supersit, vendat.
Iracundi, soli morbosi. Cic. 4. Tusc. 53. Bene igitur nostri, quum omnia essent in morbis vitia, quod nullum erat iracundia fœdius, iracundos solos morbosos nominaverunt.

MORBŌSE, Adv. apud Celsum. [Nisi falsa citatio est.

MORDEO, momordi, morsum, [δάκνω, δήκω, κυθαίζω, τηθάζω] ēre. Dentibus lædere & corripere.
Momordi Ovid. 9. Met. 61.
— tum denique tellus
Pressa genu nostro est, & arenas ore momordi. V. Humum mordere infra.
Morsi aliquando fecit in preterito. Plautus in Trigeminis, 1. Frag. 130. Ni fugissem, inquit, medium credo præmorsisset. Ex Gell. lib. 7. cap. 9.
Memordi, præteritum ab antiquis frequenter usurpatum. Ennius, Meum non est, at si me canis memorderit. Lab. Callis, De integro patrimonio meo centum millia nummûm memordi. Ex Nonio 2. 553.
Latrant & mordent canes. Cic. pro Rosc. Amer. 57.
Frenum. Cic. 11. Fam. 23. V. FRENUM.
Humum mordere, Mori. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. v. 9. conf. Momordi.
Terra mordetur dente vomeris. Varr. de L. L. lib. 4. 31. pr.
Fibula mordet, i. e. Stringit. Virg. 12. Æn. 273.
— teritur qua sutilis alvo
Balteus, & laterum juncturas fibula mordet.
Frigora mordent cautos parum. Hor. 2. Serm. 6. 45.
Herba mordere dicitur sapore acri. Plin. lib. 12. cap. 19. Sic lib. 22. cap. 14. Mordens folium.
Rura amnis mordet aqua taciturna. i. e. Radit. Hor. 1. Carm. 31. 8.
Mordere, per translationem, Detrahere alicui. Ter. Eun. 3. 1. 21.
— invidere omnes mihi,
Mordere clanculum; ego non floccipendere.
Dente iniquo mordere, Calumniari. Ovid. 4. Trist. 10. 124.
Dente invido mordeor. Hor. 4. Carm. 3. 16.
Dictis morderi. Ovid. 1. Trist. 1. 25.
Opprobriis falsis. Hor. 1. Epist. 16. 38.
Non mordenda tibi turba fidelis erat. Ovid. 4. de Pont. 14. 46.
Mordere, Pungere. Cic. 12. Att. 7. Quod rogas ut in bonam partem accipiam, siqua sunt in tuis litteris quæ me mordeant. Idem lib. 13. 13. Valde me momorderunt epistolæ tuæ de Attica nostra. Idem 3. Fam. 12. Neque non tamen me mordet aliquid, in quo unum non vereor, quæ mihi tuenda sunt. Idem 3. Tusc. 82. Tamen siquis error aliunde exstitit, si paupertas momordit, si ignominia pupugit.
Mordere, Δάκνειν a Dione, de Augusto verba Latina respectante p. 393. Paris. circa pr. Εἰ γὰρ δὴ δάκνει τινὰς ὑμῶν τὰ ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενα. Nimirum tanquam usus esset verbo mordaci. Vide an recte Xyl. Et magis puto usitatum fuisse Latinum Mordere, in hac signif. metaphorica, quia Latinis verba composita quædam eam habeant, ut Remorsus puto. H. St.
Modere, translate, pro Lædere, offendere. Hor. 1. Epist. 8. 5.
— haud quia grando
Contuderit vites, oleamque momorderit æstus. Lambinus.
Mordeor, Doleo. Cic. 6. Att. 2. An tu si mecum esses, qui scribis morderi te interdum, &c. i. e. Graviter ferre.
Conscientia morderi. Cic. 4. Tusc. 44.

MORSUS, a, um. Partic. [δηχθεὶς] Plin. lib. 29. cap. 3. Datur morsis a rabioso, ne rabidi fiant. Catull. 58. 316.
Laneaque aridulis hærebant morsa labellis.

MORSUS, ûs. m. [δηγμὸς, δῆξις, λάφυξ] Dentium læsio vel apprehensio. Cic.

Cic. de Senect. 51. E quibus quum emerserit, fundit frugem, spicæ ordine structam, & contra avium minorum morsus munitur vallo aristarum. Idem 12. Att. 19. Dum recordationes fugio, quæ quasi morsu quodam dolorem efficiunt, refugio a te admonendo.
Figuratus morsus. Macrob. 7. Saturn. cap. 3. Scomma pæne dixerim, morsum figuratum, quia sæpe fraude vel urbanitate tegitur, ut aliud sonet, aliud intelligas.
Funesto morsu faucius. Ovid. 11. Met. 375.
Viperinus. Cic. 2. de Finib. 94.
Apprehendere morsu. In APPREHENDO.
Consumite fero viscera morsu. Ovid. 4. Met. 113.
Corripere morsum. V. CORRIPIO.
Defendite a pecoris morsu frondes nostras. Ovid. 9. Met. 384.
Nec tu mensarum morsus horresce futuros. Virg. 3. Æn. 394.
Inferre morsus alicui. Ovid. 11. Met. 58.
Lacerare morsu viscera. V. LACER.
Parat leo morsus. Senec. Herc. fur. 11.
Premere morsu. Lucret. lib. 3. 663.
Vastis morsibus prædam leo premens. Senec. Troad. 9.
Citra morsum. V. CITRA.
Bibere morsu. V. BIBO.
Unci morsus. De ancora dicitur, terræ vel fundo infixa. Lucan. lib. 3. 699.
Morsus loricæ, Conjunctio & nexus dicitur, ubi lorica cum fibulis connectitur. Sil. lib. 7. 624.

Strage super lapsus sociûm, qua fibula morsus
Loricæ crebro laxata resolverat ictu.

Coire ad morsum. V. COEO.
Morsus, pro Livore morsiuncularum. Lucret. lib. 4. 1079.

Blandaque refrenat morsus admista voluptas.

Ex mulierum morsu vestigia libidinis atque nequitiæ. Cic. 7. Verr. 32.
Morsus, Dolor & ægritudo. Cic. 3. Tusc. 53. Itaque & dolor corporis, cujus est morsus acerrimus, perferetur, spe proposita boni. Ibid. 83. Ægritudo erit sublata illa mærens, morsus tamen & contractiunculæ animi relinquentur.
Sopitus necis morsus. Sil. lib. 13. 274. h. e. Mortis dolor amotus vino.
Morsus, pro Invidia & detractione. ut,
Insequi morsibus aliquem Ovid. 13. Met. 568.
Incitare acres morsus. Catull. ad passerem Lesbiæ, 2. 4.
Incitat & morsus error uterque pares. Ovid. 19. Epist. 114.
Venenare morsu obscuro commoda alicujus. Hor. 1. Epist. 14. 38.

MORSIUNCŬLA, æ. f. dimin. a MORSIO. [δηγμάτιον] Parvus morsus. Plaut. Pseud. 1. 1. 65.

Compressiones arctæ amantium comparum,
Teneris labellis, molles morsiunculæ.

Continuæ morsiunculæ. Apul. 8. Met. p. 211.

MORSŪRA, æ. f. Idem quod Morsus. Constant. Afer 7. 10. Morsuræ locus.

MORDAX, ācis. Adj. [δηκτικός, δακνηρός, κερτόμος, πανδακέτης] Qui mordendo lædit Plaut. Truc. 2. 4. 1.

Num tibi nam, amabo, janua est mordax mea,
Quo introire metuas, mea voluptas?

Ferro mordaci icta pinus. Hor. 4. Carm. 6. 9.
Folium mordax, Pungens, & tactum feriens vel gustum. Plin. lib. 16. cap. 24.
Mordax vis. Plin. lib. 9. cap. 45.
Lividus & mordax. Hor. 1. Serm. 4. 93.

Lividus & mordax videor tibi? &c.

Carmen mordax, Ovid. 2. Trist. 563.

Non ego mordaci distrinxi carmine quemquam.

Mordax homo, Detrectator. Cic. 2. de Orat. 240. Quum quæreres id quid esset, senem tibi quendam oppidanum dixisse, Lacerat lacertum Largii mordax Memmius.
Sollicitudines mordaces. Hor. 1. Carm. 18. 4.
Compar. Phædr. 4. 7. 1.

Mordaciorem qui improbo dente adpetit.

Superl. Plin. lib. 17. cap. 18.

MORDĀCĬTAS, ātis. f. [τὸ δηκτικόν] Plin. lib. 21. cap. 15. Iis enim omnibus foliis inest aculeata mordacitas. De urtica & similibus.

MORDACITER, Adv. Macrob. 7. Saturn. 3. Ait nimis ille mordaciter.
Compar. Ovid. 1. ex Pont. 5. 19.

Scilicet incipiam lima mordacius uti.

MORDĬCO, āre. Idem quod Mordeo. Scriban. de Paff. Christ. cap. 8. Acriter mordicare.

MORDĬCANS, antis. Cæl. Aurel. Acut. 2. 8. Mordicantis qualitatis esse. Et Tard. 2. 1. 39. Mordicantia injicere collyria.

MORDICĀTIO, ōnis. f. Levis arrosio. Cæl. Aurel. Acut. 3. 20. Ventris mordicatio. V. Barth. Adversf. 39. 1.

MORDICĀTĪVUS, a, um. Adj. ut, Acetum mordicativum. Cæl. Aurel. Tard 5. 1.

MORDĬCUS, Adv. [ὀδὰξ] Mordendo. Plaut. Curcul. 5. 1. 7. Manum mordicus arripuit. Varro 2. de R. R. cap. 7. Ille impetum fecit in eum, & mordicus interfecit. De equo.
Auferre mordicus auriculam alicujus. Cic. 3. Q. frat. 14.
Divellere mordicus agnam. Hor. 1. Serm. 8. 27.
Tenere mordicus, per translationem, pro Summa pertinacia tueri. Cic. 4. Acad. 51. Nam ab omnibus ejusmodi visis perspicuitatem, quam mordicus tenere debemus, abesse dicemus. Idem 4. de Finib. 78. Quum id fugiunt, re eadem defendunt, quæ Peripatetici, verba tenent mordicus.
Trahere mordicus, Morsu ac dente prehensum. Suet. in Cæs. 64. Paludamentum mordicus trahens, ne spolio potiretur hostis.

MORDICĪTUS, Adv. Idem. Apul. 3. Met. sub fin. Mordicitus adpetens. Alii legunt Mordicibus. V. seq. dict.

MORDĪCES, um. pl. quasi a Mordex, pro Dentibus. Plaut. Aulul. 2. 2. 57.

Afini me mordicibus scindant, boves incursent cornibus. Gruterus legit Mordicitus. V. Taubm. ad loc. & conf. Apul. l. c. & ibi Elmenhorst. & Pricæum.

MORSĬCO, āre. frequent. Idem quod Mordico. Apul. 7. Met. p. 197. Ore improbo compulsat ac morsicat.

MORSĬCANS, antis. Partic. Apul. 2. Met. p. 219. Limis & morsicantibus oculis.

MORSICĀTIM, [δακνηδὸν] Mordendo, antique. Varro, Sicut pulli sic incedunt, & in bellis morsicatim ludunt. Nonius 2. 547.

MŎRĒTUM, i. n. [μυττωτὸν] Genus libi ex farina, lacte, vino, caseo, & herbis confectum: quale describitur a Virgilio in eo opusculo cui titulus est Moretum. Ovid. 4. Fast. 367.

Non pudet herbosum, dixi, posuisse moretum, &c. V. Scalig. & Taubm. & Salmas. Exercit. Plin. p. 379. Hinc

MORETĀRIUM, i. n. pro Moreto. ut, Moretarium alliatum. Apic. 1. 35. Moretarium, pro quo dicitur Mortarium. H. St. V. MORTARIUM. Desiderabatur hæc vox in Lugd.

MORGUS, i. m. Fluvius est ex Alpibus defluens, unus eorum qui a Pado excipiuntur, de quo Plin. 3. 16. Orgus, Harduin. ex MSS.

MORIBUNDUS, V. Morior, in MORS.

MORIGEROR, V. MOS.

MŎRĪNI, orum. m. pl. [Μορινοὶ] Populus Galliæ Belgicæ ad Oceanum, ut scribit Pomponius lib. 3. 2. Virg. 8. Æn. 727.

Extremique hominum Morini, Rhenusque bicornis.

MORIO, V. MOROS.

MORION, onis. m. Gemma est, de qua sic Plin. Morion Indica, quæ nigerrimo colore translucet, vocatur pramnion: in qua miscetur & carbunculi colos, Alexandrinum: ubi Sardæ, Cyprium. Nascitur & in Tyro, & in Galatia. Xenocrates & sub Alpibus nasci tradit. Hæc ille lib. 37. cap. 10.
Est etiam Herbæ genus soporiferum. Plin. 21. 31.
Est etiam Semen mandragoræ. Plin. 25. 11.

MORISĒNI, orum. m. Thraciæ populi, circa Ponti litora incolentes, quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 11.

MORIOR, V. MORS.

MORMȲRA, æ. f. Piscis est marinus, variis coloribus pictus, cujus meminit Ovid. in Halieut. 110. referente Plinio lib. 32. cap. ult.

MŎROCHTHUS, i. m. [μόροχθος] MOROCHITES Plinio. Lapis est in Ægypto nascens, quem nonnulli a lacteo colore Galaxian, & Leucographiam appellant. Utuntur eo lintteariorum officinæ ad candorem vestium, propterea quod mollis sit, & facillime diluatur. Auctor Dioscor. lib. 5. cap. 152. V. Hard. ad Plin. lib. 37. cap. 10. segm. 63. in vulgatis perperam Merochites, vel Meroctes scribebatur.

MŌROS, a, um. Adj. [μωρὸς] Latine Fatuus & insipiens dicitur, teste Budæo. Plaut. Trinum 3. 2. 43.

Atque is mores hominum moros & morosos efficit. De amore. Hinc

MŌRIO, onis. m. [μωρίων] Stultus. Moriones sunt fatui, quos in deliciis principum esse videmus. Martial. lib. 12. 95.

Parvum basiat usque morionem. Idem lib. 8. 13.
Morio dictus erat viginti millibus, emi.
Redde mihi nummos, Gargiliane; sapit. [Vulgo male distinguunt h. l.

In Avidio Cassio Vulcatii Gallicani Bapt. Egnatius Fatuum morionem exp. Mimum ineptum, sed non recte. Legitur autem non Fatuum morionem, sed Luxuriosum morionem in edit. Frobenii Fortasse illud in Ald. H. St. Quædam in fine cultro recissa sunt, quibus Egnatii exegesin reprehendit. Verba Vulcatii sunt cap. 1. ad fin.

MŌRŎLŎGUS, i. m. [μωρολόγος] Qui sermone fatuo utitur, Stultiloquus. Unde & sermones hujusmodi, dicuntur Morologi. Plaut. Pseud. 5. 1. 20. — neque ibi esse alium alii

Odio, ibi nec molestum, nec sermonibus morologis uti.

MŌROR, āri. [μαίνειν] Insanire significat. Cujus exemplum in scommate illo Neroniano apud Tranquillum in Nerone, cap. 33. Certe omnibus rerum verborumque contumeliis mortuum insectatus est, modo stultitiæ, modo sævitiæ arguens. Nam & morari eum inter homines desiisse, producta prima syllaba, jocabatur; multaque decreta & constituta, ut insipientis atque deliri, pro irritis habuit. Morari pro Stupide, & fatue, & delire agere dixit: quod Græci μωραίνειν dicunt. Budæus. [Sed alludens simul ad Morari pr. brevi scilicet.
Morari, pr. longa [μωραίνειν] Fatuum esse. Citat & Catan. in Epist. Plinii. H. St.

MOROSUS, V. MOS.

MŌRŌSŎPHUS, i. m. [μωρόσοφος] Nomen hominis inter stultum & sapientem ambigui. Budæus. *Un sage fol.*

MORPHEUS, disyll. ei, ĕos. m. [Μορφεὺς] Filius aut minister Somni dei; sic dictus, quod dormientibus inducat varias formas & visiones. Ovid. 11. Met. 634.

Excitat artificem simulatoremque figuræ
Morphea.

MORPHNUS, [μορφνὸς] Aquilæ genus, circa paludes & lacus vitam præcipue agens: ab Homero Percnos, ab aliis etiam Plancus & Anataria appellatur. V. Plin. lib. 10. cap. 3. ubi sex aquilarum genera enumerat: Melænaeton, Pygargon, Morphnon, Pernopterum, Gnesium & Halyæeton.

MORS, mortis. f. [θάνατος, τελευτὴ, μόρος, τέκμωρ, κὴρ] Cic. 1. Tusc. 18. Sunt enim, qui discessum animi a corpore putent esse mortem.
Mors, Dissolutio. Cic. 2. de Finib. 101. Quæro autem quid sit, quod quum dissolutione, id est morte, sensus omnis exstinguatur, &c.
Extremum omnium rerum mors. Cic. 6. Fam. 21.
Finis vitæ miseræ mors esse videtur. Cic. 1. Tusc. 9.
Interitus non est mors omnia tollens atque delens, sed quædam quasi migratio commutatioque vitæ: quæ in claris viris & feminis dux in cælum soleret esse. Cic. 1. Tusc. 27.
Mors ultima linea rerum est. Hor. 1. Epist. 16. 79.
Migratio mors est in eas oras, quas qui e vita excesserunt, incolunt. Cic. 1. Tusc. 98.
Mortes, pluraliter apud Plin. 9. Epist. 16. Confecerunt me infirmitates meorum, mortes etiam, & quidem juvenum. Sic Martial. lib. 3. 64. Mortes blandæ. Cic. 2. de Finib. 97. Præclaræ mortes sunt imperatoriæ. Quintil. Declamat. 2. Contra verbera & experimenta telorum, mortium pertulere patientiam. Adde Virg. 10. Æn. 854. & Liv. 25. 6.
In morte. V. IN præpositionem.
Obnoxia morti. Ovid 14. Met. 600.
Arbiter mortis, Pluto. Senec. Herc. fur. 7.
Cupidus mortis. Hor. 2. Serm. 2. 98.
Exsequialia justa. Stat. 11. Theb. 610.
Fax. Ovid. 21. Epist. 172.

Gradus mortis, inquit Turnebus, ejus est ingressio accessus & adventus, qui interdum formidabilior est & truculentior, interdum clementior; sed qui navigationi se commisit, & mare turgidum tentavit, nullum mortis quantumvis immanem impetum videtur reformidare. Hæc ille in illud Hor. 1. Carm. 3. 17.

Quem mortis timuit gradum?

Janua. Sil. lib. 11. 187.
Imago plurima, Species multæ. Virg. 2. Æn. 369.
Imago mortis, somnus. Cic. 1. Tusc. 92.
Laquei. Hor. 3. Carm. 24. 8.
Metæ. Virg. 12. Æn. 546. V. META.
Mora. Ovid. 10. Epist. 82.
Nigror. Lucret. lib. 3. 39.
Notæ fallaces mortis & vitæ. Cels. lib. 2. cap. 6.
Solamen. Ovid. 12. Met. 80.
Acerba. Ovid. 14. Met. 187.
Adaperta. In ADAPERIO.
Admota. In ADMOVEO.
Ægra. Virg. 3. Georg. 512.
Amara. Propert lib. 1. 19. 20.
Blanda. Martial. lib. 3. 64.

Sirenas, hilarem navigantium pœnam,
Blandasque mortes, gaudiumque crudele.

Bona mors, pro Laudabili & cita. Plin. 2. Epist. ult. V. EUTHANASIA.
Certior mors quæstu. Columel. lib. 1. cap. 3.
Cita. Hor. 1. Serm. 1. 8.
Claræ mortes pro patria oppetitæ. V. CLARUS.
Communis omni ætati. Cic. de Senect. 67.
Consentanea. In CONSENTANEUS.
Cruenta. Ovid. 2. Epist. 140.
Definita omnibus. Cic. pro Sext. 47.
Deliberata. Hor. 1. Carm. 37. 29.
Dira mors ante oculos vagatur. Seneca Octav. 6.
Discreta. Ovid. 11. Met. 699.
Dubia. ut, Vadimus haud dubiam in mortem. Virg. 2. Æn. 359.
Dura. Virg. 10. Æn. 791.
Extrema jam in morte. Virg. 2. Æn 447.
Famosa. Hor. de Arte Poet. 469.
Fera. Ovid. in Ibin, 398.
Fortunata mors, quæ naturæ debita, pro patria est potissimum reddita. Cic. 14. Philip. 31.
Gelida. Ovid. 2. Amor. 9. 41.
Gravis, immatura, misera. Quintil. lib. 6. cap. 3. Ovid. 3. Met. 471.

Nec mihi mors gravis est, posituro morte dolores.

Honesta mors sæpe vitam turpem exornat, vita turpis ne morti quidem honestæ locum relinquit. Cic. pro Quint. 49.
Horrida. Senec. Herc. OEth. 16.
Ignobili atque inhonesta morte occumbere. V. IGNOBILIS.
Immatura. Cic. 4. in Catil. 3.
Immitis. Tibull. lib. 1. 3. 55.
Importuna mors omne sacrum profanat. Ovid. 3. Amor. 9. 19.
Indigna morte peremptus. Virg. 6. Æn. 163.
Individua mors est noxia corpori. Senec. Troad. 5.
Indomita. Hor. 2. Carm. 14. 4.
Inhonesta. Liv. 29. 18. V. INHONESTUS.
Instans. Sil. lib. 8. 142.
Invidiosior. Ovid. 7. Met. 603.
Invisa non est mors mihi. Senec. Octav. 17.
Jucta. Hor. 4. Carm. 2. 14.
Lurida. Sil. lib. 13. 560.
Merita morte perire. Virg. 4. Æn. 696. Hoc sic declarat Turnebus: Mors est quædam naturalis, quum fatalem annorum summam conficimus, ut quum morimur in senectute profunda: mors est etiam merita, ut quam bellorum casus, & morbi intemperantia & cruditate quæsiti, aut scelera & crimina afferunt. Meruit enim mori, qui in aciem prodiit. Hinc illud Æneid. 2. 433.

— & si fata fuissent
Ut caderem, meruisse manu. Is quoque mortem lacessit, qui luxuriose intemperanterque vivendo valetudinem labefactat. At nec fato, nec merita morte Dido occidebat, sed morte immerita, ut subito furore correpta. Hæc ille.

Miseram solari. Virg. 10. Æn. 829.
Nec opina morte perdere aliquem. Ovid. 1. Met. 224.
Obita. Lucret. lib. 1. 136.
Pallida. Hor. 1. Carm. 4. 13.

Pallida mors æquo pulsat pede pauperum tabernas,
Regumque turres.

Placida morte quievit. Virg. 9. Æn. 445.
Pulchram properat per vulnera. Virg. 9. Æn. 401.
Pulcherrima. Plin. Epist. 16. lib. 3.
Rapax. Tibull. lib. 1. 3. 65.
Rigida. Nec nimio rigida post strati morte jacebant. Lucret. lib. 6. 1194.
Sicca, i. e. Mors sine vulnere aut cæde. Juven. 10. Sat. 113.
Squalida. Senec. Med. 10.
Subita. Virg. 11. Æn. 796.
Tristis. Virg. 11. Æn. 839.
Turpis. Lucret. lib. 6. 1238.
Abstulit clarum cita mors Achillem. Hor. 2. Carm. 16. 29.
Absumi morte. In ABSUMO.
Absumptus morte. In ABSUMO.
Accelerare mortem. Lucret. lib. 6. 772.
Accidere non potest turpis mors forti viro, neque immatura Consulari, nec misera sapienti. Cic. 4. in Catil. 3.
Adire loca mortis. Ovid. 14. Met. 125.
Afferre mortem alicui. Cic. 4. Fam. 12. Et qui inimici propter dignitatem pepercerint, inventus est amicus, qui ei mortem afferret.
Afficere morte. Cic. pro Cluent. 170. Homines inimicos suos morte affici volunt. Cic. 4. Fam. 12. Vir clarissimus ab homine tæterrimo acerbissima morte est affectus.

Anteponenda servituti turpitudinique mors. Cic. 1. Off 81.
Arcessere. Lucan. lib. 8 660. — prohibent arcessere mortem. i. e. Advocare, sibi inferre. Plin. 1. Epist. 12.
Cecidere justa morte Centauri. Hor. 4. Carm. 2. 14.
Capere plures mortes, Mori pluribus mortibus. Quintil. in Milite Mariano.
Carentes honore mortis. Virg. 6. Æn. 333.
Circumvolat mors atris alis. Hor. 2. Serm. 1. 58.
Commutare vitam cum morte. Cic. 4 Fam. 5.
Complorata. Cic. pro Domo, 98. Videre prætextatos inimicos, nondum morte complorata, arbitria petentes funeris.
Conficere extremum diem morte. Cic 3. de Finib. 76.
Consciscere sibi mortem. V. CONSCISCO.
Consecuta mors matrem. In CONSEQUOR.
Consumptus immiti morte. Tibull. lib. 1. 3. 55.
Contemnere. Senec. Herc. fur. 8.
Continere conceptam mortem præcordiis. Cic. 1. Tusc. 96.
Damnatus morti, De cujus vita desperatur. Lucret. lib. 6. 1230.
Debemur morti nos, nostraque. Hor. de Arte Poet. 63.
Decreta mors est. Senec. Hippol. 2.
Dedere aliquem morti, In DEDO.
Demittere aliquem. Virg. 5. Æn. 692.
Depellere. Ovid. 14. Epist. 130.
Deprecari. Ovid. 2. Fast. 103. V. DEPRECOR.
Devincere. Senec. Herc. OEth. 12.
Devota morti pectora Hor. 4. Carm. 14. 18.
Dirempta anima morte. Lucret. lib. 1. 115.
Dare morti aliquem. Hor. 2. Serm. 3. 197.
Dare omnes per mortes animam sontem. Virg. 10. Æn. 854. i. e. Per omnia mortis genera, hoc est per omnia supplicia. Servius.
Duci ad mortem. Cic. 1. Tusc. 100.
Eripere aliquem. Virg. 12. Æn. 157.
Exigere mortem. Senec. Theb. 158.
Exigere pœnam morte. Senec. Agamemn. 23.
Eximit mors infelicitates. Lucret. lib. 3. 876.
Explere. Lucan. lib. 6. 213.

— tot facta sagittis,
Tot jaculis, unam non explent vulnera mortem, h. e. Tot vulneribus unus perire non potest.

Exuti luctus nulla morte nec igni. Sil. lib. 6. 314.
Facta manu mors. Ovid. in Ibin, 148.
Ferre. Stat. 9. Thebaid. 28. — desertasque tulit sine funere mortes.
Finire dolores morte. Ovid. 1. Met. 661.
Fugienda nunquam est mors. Cic. 11. Fam. 28.
Functus morte. Ovid. 11. Met. 583.
Gravescunt tormenta malæ conscientiæ in morte. Lucret. lib. 3. 1035.
Habere mortem in procinctu. Quintil. in Milite Mariano.
Horrere. Virg. 10. Æn. 880.
Illacrymare morti alicujus. V. ILLACRYMO.
Imitata mors quietem. Stat. 5. Silv. 3. 260.
Imminet mors. Cic. 1. Tusc. 91. Non deterret sapientem mors, quæ propter incertos casus quotidie imminet; & propter vitæ brevitatem nunquam longe potest abesse.
Impendet mors. Cic. 1. de Finib. 60. Accedit etiam mors, quæ, quasi saxum Tantalo, semper impendet.
Imperare mortem, & Eripere mortem alicui, contraria. Seneca Theb. 1.
Imputat mortem senioribus annis. Ovid. 15. Met. 470.
Inferre. V. INFERO.
Instructus ad mortem contemnendam. V. INSTRUO.
Intentare. Præsentemque viris intentant omnia mortem. Virg. 1. Æn. 95.
Interire morte. Ovid. in Ibin, 299. al. More.
Interimit mors res. Lucret. lib. 2. 1001.
Invenire mortem manu. Virg. 2. Æn. 645.
Inveniam viam mortis. Senec. Herc. fur. 13.
Irrumpere mortes. Ovid. 11. Met. 538.
Lenivit juncta morte dolorem. Sil. lib. 17. 472.
Luctari morti, h. e. Morti reluctari, seu repugnare: vel pugnare cum morte. Sil. lib. 10. 296.
Luere quippiam morte. In LUO.
Mactare morte. V. MACTO.
Maturare alicui mortem. V. MATURUS.
Minitari. Cic. 4. in Catil. 20. Mors, quam illi mihi fortasse minitantur, omnibus est parata.
Mitti ad. Cic. 1. Tusc. 97. Magna me, inquit, spes tenet, judices, bene mihi evenire, quod mittar ad mortem. De Socrate.
Mori sua morte dicitur, qui non ipse sibi fabricatus est mortem, sed natura fato obiit. Suet. Cæs. 89. Percussorum autem fere, neque triennio quisquam amplius supervixit, neque sua morte defunctus est. Et Senec. Epist. 69. extr. Bella res est mori sua morte.
Multari morte. Cic. 1. de Orat. 194.
Multare tristi morte. In MULTO.
Obire mortem, Mori. Festus, Mortem obiisse, ea consuetudine dicitur, qua dixerunt antiqui Ob Romam legiones ductas, & ob Trojam duxit exercitum, pro ad: similiterque vadimonium obiisse, id est ad vadimonium isse: & obviam, ad viam. Hactenus Festus. Cic. 5. Philip. 48. Quid Macedo Alexander, quum ab ineunte ætate res maximas gerere cœpisset, nonne tertio & tricesimo anno mortem obiit? Et pro Sext. 183. Morte obita. V. OBEO.
Obeunt multi mortem. Lucret. lib. 4. 1014.
Objicere morti. Cic. in Vatin. 3. Qui Consulem morti objeceris, inclusum obsederis, extrahere ex suis tectis conatus sis.
Occumbere morti, mortem, & morte. Cic. 1. Tusc. 102.
Occupavit eum mors. In OCCUPO.
Offerre alicui. Cic. pro Sext. 48. Eadem sibi manu vitam exhausisse, qua mortem sæpe hostibus obtulisset. [Forte tamen Attulisset scribendum.
Oppetere. Cic. 5. Verr. 129. Dyrrhachinum, primum civitatis, eadem ratione mortem oppetisse.
Oppetenda sæpe honesta mors, nunquam fugienda. Cic. 11. Fam. 28.
Oppetere libenter. Cic. 4. in Catil. 7. Mortem a diis immortalibus non esse

esse supplicii causa constitutam: sed aut necessitatem naturæ, aut laborum ac miseriarum quietem esse: Itaque eam sapientes nunquam inviti, fortes etiam sæpe libenter oppetiverunt. Al. Appetiverunt. Male.
Opponere aliquem. Virg. 2. Æn. 127.
Orare, Optare. Virg. 4. Æn. 451.
Peragere. Plin. 3. Epist. 14.
Perdere mortes, Frustra mori. Stat. 9. Theb. 58.
Petunt pulchram per vulnera. Virg. 4. Georg. 218.
Placanda morte boum tellus duarum. Ovid. 4. Fast. 665.
Poscere mortem sub armis. Sil. lib. 10. 60.
Præcipere mortem. V. PRÆCIPIO.
Præstat mors omnia mortuo, quæ vivo. i. e. Relinquit. Lucret. lib. 3. 215.
Precari. Ovid. 1. de Pont. 2. 59. V. DEPRECOR.
Premere aliquem mortibus. Lucan. lib. 7. 484.
Quærere morte & suspendio remedium injuriæ suæ. Cic. 5. Verr. 129.
Reducere aliquem a morte. Virg. 4. Æn. 375.
Relinquere morte aliquid. Virg. 4. Æn. 436. al. Remittere.
Resignat lumina. Virg. 4. Æn. 244. de Mercurio.
Satisfacere morti. Quintil. in Pariete palmato, Et an morti satisfecisset, intellexit. h. e. An omnino patrem occidisset.
Sternere aliquem morti. Virg. 12. Æn. 464.
Sternere aliquem subita. Virg. 11. Æn. 796.
Subest mors, In propinquo est. Cels. lib. 2. cap. 6.
Tenetur media jam morte. Virg. 2. Æn. 533.
Transire in. Quintil. Declamat. 2.
Vagatur mors immatura. Lucret. lib. 5. 222.
Mors memoriæ, Defectus totalis. Plin. lib. 14. cap. 22. Hinc rerum omnium oblivio, morsque memoriæ.
Mors, pro Mortuo vel cadavere. Plin. 14. 19. Quamque juxta hominis mors laqueo pependerit. V. ibi Harduin.
Mors & Mars confunduntur in MSS. V. Drakenb. ad Sil. 4. 228. & 10. 474.

MORTUUS, a, um. Adj. [τεθνεὼς, ἄπνοος, νέκυς, νεκρὸς, οἰχόμενος] Plaut. Aulul. 4. 5. 1. Mortuus ego &c.
Hospes mortuus. Ovid. 5. Fast. 658.
Lacerti senis athletæ mortui, Defecti viribus. Cic. de Senect. 27.
Plausus. Cic. 2. Att. 19. Cæsar quum venisset mortuo plausu, Curio filius est insecutus. Huic ita plausum est, ut, &c.
Spirantis mortui effigies. Cic. 1. Q. frat. 3.
Concidisti exsanguis & mortuus. Cic. in Pison. 88.
Concidit mortuus, veneno poto, Themistocles. Cic. de Clar. Orat. 43.
Excitare aliquem a mortuis. Cic. 1. de Orat. 245.
A mortuo tributum exigere, vel colligere. V. A vel AB præpositiones.
Facere verba mortuo, est Frustra vel suadere, vel orare, perinde quasi mortuo quis loquatur. Ter. Phorm. 5. 9. 26. Verba fiunt mortuo. Natum adagium a ridicula consuetudine veterum, vita defunctos ter voce cientium, unde & Conclamati dicebantur; præterea in pompis funeralibus multa deplorantium erga mortuum. Ex Erasmo.
Inferre mortuum in domum alicujus. Cic. pro Milon. 76.
Mandare aliquem infra mortuos, non solum ex numero vivorum exturbare. Cic. pro Quint. 49.
Mare mortuum, V. MORTUUM MARE.

MORTĀLIS, e. Adj. [θνητὸς, ἐφήμερος] Quod morti subjectum est. Cic. 3. de Nat. Deor. 32. Mortale igitur omne animal & dissolubile & dividuum sit necesse est.
Acta deos nunquam mortalia fallunt. Ovid. 1. Trist. 2. 97.
Animæ. Hor. 2. Serm. 6. 94.
Arma mortalia demorari. Virg. 10. Æn. 30.
Pro conditione vitæ mortali, immortalitatem consequi. Cic. 14. Philipp. 33.
Corda. Virg. 1. Georg. 123.
Corpora. Cic. de Senect. 80.
Deus quidam. Quintil. lib. 1. cap. 10. De Oratore.
Facta mortalia, Facta hominum. Hor. de Arte Poet. 68.
Fila demere mortalia. Ovid. 1. Epist. Sabin. 39.
Forma. Virg. 9. Æn. 101.
Fortuna nonnunquam, tanquam ipsa mortalis, cum immortali natura pugnare videtur. Cic. 1. Off. 20.
Fulgor siderum. Plin. lib. 2. cap. 8.
Genus. Ovid. 1. Met. 188.
Inimicitiæ mortales, amicitiæ immortales. Cic. pro Rabir. Post. 32.
Leges. Liv. 34. 6. Sic quas tempora aliqua desiderarunt leges, mortales (ut ita dicam) & temporibus ipsis mutabiles esse video. Mortales leges intelligit Livius non firmas, sed temporarias. Senec. autem Epist. 64. Legem mortalem vocat mortalium, vel mortalitatis.
Lumen. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Mucro. Virg. 12. Æn. 740. h. e. Mortali manu factus. Servius.
Mundum mortalem fecit Plato. Cic. 1. de Nat. Deor. 20.
Opus. Liv. 1 2. Secundum inde prælium Latinis, Æneæ etiam ultimum operum mortalium fuit.
Sermo. Lucret. lib. 5. 122.
Turmæ. Hor. 3. Carm. 4. 47.
Vita. Lucret. lib. 3. 882.
Vulnus. Virg. 12. Æn. 797. h. e. Ab homine mortali illatum. Servius.
Vultus. Virg. 1. Æn. 332.
Mortale & Æternum, contraria. Cic. 4. Acad. 124. Et quicquid est, mortale sit an æternum?
Mortale & caducum; quibus opponitur Divinum & æternum. Cic. 1. de Legib. 61.
Nil mortale, Interiturum. Hor. 3. Carm. 25. 18.

Nil parvum, aut humili modo,
Nil mortale loquar.

Nec mortale sonans. Virg. 6. Æn. 50.
Compar. Plin. lib. 36. cap. 15. Aliquid ipso homine mortalius.
Mortalis, Mortem afferens, mortifer. Cyprian. 1. Epist. 7. Nec audiant eos, qui se fallaci & mortali circumventione decipiunt. Idem in tractatu de Bono patientiæ, Adulterium, fraus, homicidium mortale crimen est. [i. e. Morte dignum.
Mortalis, subst. [θνητὸς] pro Homine. Cic. 7. Verr. 177. Nam istum paucis horis primæ actionis omnium mortalium sententiis condemnavi.
Ægri mortales. Virg. 1. Georg. 237.
Miserrimi mortalis casum subire. Cic. Anteq. iret in exil. 29.

Cedere deum mortali turpe. Ovid. 9. Met. 16.
Juvare tranquilla pace mortales dicitur Venus. Lucret. lib. 1. 32.
Tribuere plus alicui, quam mortali concedere par est. Lucret. lib. 4. 1178.

MORTALĬTER, Adv. August. Enchirid. cap. 64. Filii Dei, quamdiu mortaliter vivunt, cum morte confligunt.

MORTALĪTAS, ātis. f. [τὸ θνητὸν] cui contrarium est Immortalitas. Cic. 1. de Nat. Deor. 26. Aut non omne quod ortum sit, mortalitas consequatur. Quintil. lib. 6. in proœm. Festinantemque metu meæ mortalitatis, prostravit.
Eventus mortalitatis imputari medico non debet. Ulpian. in l. Illicitas. §. Sicuti. D. de offic. præsid.
Ordo mortalitatis turbatus. Scævola in l. Nam etsi. D. de inoffic. testam.
Asserere se a mortalitate. V. ASSERO.
Differre aliquid in mortalitatem. Ulpian. in l. Mulier. §. 1. D. ad Senatusconf. Trebel. Hic Mortalitas accipitur pro Morte.
Intercipi mortalitate. V. INTERCIPIO.
Sunt tibi supra mortalitatem omnia tributa. Cic. ad Octav. 8.
Mortalitas mollitiæ. Plin. lib. 36. cap. 22.
Mortalitas, pro Hominibus mortalibus. Plin. lib. 2. cap. 76. Mortalitas ipsa invenit sibi medium quiddam.
Accessisse se ad finem mortalitatis. Suet. in fine Claudii, tanquam ejus verba refert. Ego puto intellexisse, ad finem illius temporis, quod mortalitati est obnoxium. Hoc autem est totum vitæ tempus. Alioqui dicendum erat Ad finem vitæ. H. St. Ego vero Mortalitatem pro Vita mortali dixisse puto, & respexisse, ut erat fatuus, apotheosin seu consecrationem suam, mox futuram: qua, posita mortalitate, Deus fieret.
Mortalitas, pro Morte. Ulpian. in l. ult. D. ad leg. Jul. majest. Is qui in reatu decedit, integri status decedit. Extinguitur enim crimen mortalitate. conf. supra.

MORTUĀLIS, e. Adj. [νεκρικὸς] Quod ad mortuos pertinet. Plaut. Asin. 4. 1. 63.

Hæ non sunt nugæ, non enim mortualia. i. e. Næniæ, præficarum carmina. V. Scalig. Conjectan. in Varr. p. 142.

MORTUĀRIUS, a, um. Idem. Domitius apud Gellium, Vos philosophi, inquit, mera estis (ut M. Cato ait) mortuaria glossaria. V. Noct. Att. lib. 18. cap. 7. Hoc autem verbo Domitius acriter philosophos pungit, ut loquaces, & inanium verborum funditatores, præficisque similes, quæ in mortuos næniam argutam & nugacem canebant. Glossaria mortuaria igitur intelligo per diminutionem Linguas ad contemptum, ut ita dicam, præficales. Turnebus. V. GLOSSARIUM.

MORTUŌSUS, a, um. Adj. ut, Vultus mortuosus. Cæl. Aurel. Acut. 1. 3.

MORTICĪNUS, a, um. Adj. [θνησιμαῖος] Exsangue, corruptum. unde Morticinam carnem dicimus animalium, Quæ non sunt mactata, sed per se mortua. Varr. 2. de R. R. cap. 9. Morticinæ ovis non patiuntur vesci carne. Plin. Sola hæc avis in eo genere morticinam carnem non attingit. [Nisi error est, & intelligitur locus lib. 11. cap. 21. de Apibus.
Morticini, Pedum clavi. Plin. lib. 22. cap. 23. Clavis pedum, qui vulgo morticini appellantur, nitro misto, ante subactum. Subaudi, Circumlinitur laser.
Est etiam Convicium in homines tætros, & cadaverosa facie. Plaut. Pers. 2. 4. 12.

Non hercle, si os præciderim tibi, metuam, morticine. V. Scalig. Conjectan. in Varr. 142.

MŎRIOR, īris vel ĕris, mortuus sum, [θνήσκω, τελευτάω, ὑποδύω, κατοίχομαι, κηραίνω, ἀποψύχω] mori & morīri. [Quod est secundum regulam, ut Mentiri, Partiri. H. St.] notum verbum. Cic. de Senect. 74. Moriendum certe est, & id incertum an eo ipso die.
Mori nemo sapiens miserum duxit, ne beato quidem. Cic. 6. Fam. 3.
Ab ense mori. Lucan. lib. 2. 264.
Ante diem morior. Ovid. 3. de Arte Am. 739.
Ex vulneribus mori. Cic. 10. Fam. 33. Pansæ exercitum concisum esse, Pansam ex vulneribus mortuum.
In studio aliquo mori. Cic. de Senect. 49. Mori videbamus, in studio dimetiendi pæne cæli atque terræ, C. Gallum, familiarem patris tui Scipionis.
Per singula membra mori. Florus lib. 3. cap. 21.
Per vim. Hor. 3. Carm. 14. 15.
Dulce & decorum est pro patria mori. Hor. 3. Carm. 2. 13.
Immeritus mori, Dignus qui semper vivat. Hor. 3. Carm. 2. 21.
Jussus mori. Virg. 3. Æn. 323.
Non omnis moriar. Hor. 3. Carm. 30. 6.

Non omnis moriar; multaque pars mei
Vitabit Libitinam.

Acrius mori. Propert. lib. 2. 1. 50.
Animo æquissimo moritur sapientissimus quisque, stultissimus iniquissimo. Cic. de Senect. 83.
Amore insano mori. Ovid. 1. de Arte Am. 372.
Curis morior. Tibul. lib. 2. 6. 51.
Desiderio alicujus. Cic. 1. Att. 3. pr.
Frigore. Hor. 1. Epist. 17. 31.
Leto moriere virorum. Stat. 9. Theb. 878.
Quin morere, ut merita es. Virg. 4. Æn. 547.
Fama moritur. Cic. Post redit. in Senat. 3. Quo vestrorum in nos beneficiorum memoria ac fama moriatur?
Gloria meriti morietur vestri. Ovid. 3. de Pont. 2. 27.
Memoria suavissimi hominis ne moriatur. Cic. in Pison. 93.
Sermo moritur. Cic. pro Cœl. 76. Atque ut iste interpositus sermo deliciarum desidiæque moreretur.
Virgæ moriuntur in tergo, Rumpentur. Jocus Plauti Capt. 3. 4. 117.

Væ illis virgis miseris, quæ hodie in tergo morientur meo.

Unguentum suis horis moritur. Plin. lib. 13. cap. 3.
Moriar, jurandi verbum, quemadmodum Dispeream. Cic. 8. Att. 6. Moriar, si magis gauderem, si id mihi accidisset. Idem 7. Fam. 3. Moriar, ni &c.
Moriendo ponere sensus. Ovid. 1. Trist. 3. 99.

MORIENS, entis. Partic. [ἀποθνήσκων] ut,
Acetum moriens, i. e. Fugiens, corruptum. Pers. 4. Sat. 31.
Cycno moriente dulcior vocem movit. Seneca Hippol. 3.
Digiti morientes. Ovid. 5. Met. 117.
Herba. Virg. 7. Ecl. 57.

Lingua. Ovid. 2. Amor. 6. 48.
Lumina morientia. Ovid. 9. Met. 391.
MORITURUS, a, um. [θνησόμ@·] Quasi a Moritus, Partic. ut
Crudeli funere moriturus. Virg. 4. Æn. 308.
Densos fertur moriturus in hostes. Virg. 2. Æn. 511.
MORIBUNDUS, a, um. Adj. [ἀποθνήσκων] Moriens. Cic. pro Sext. 85.
Fulva moribundum extendit arena. Virg. 5. Æn. 374.
Cui me moribundam deseris hospes? Virg. 4. Æn. 323.
Hostia moribunda cecidit. Virg. 3. Georg. 488.
Ora. Propert. lib. 3. 7. 56.
Pectus. Ovid. 12. Met. 118. al. Vertex.
Vox. Stat. 8. Theb. 642.
MORITURIO, ire. Hoc verbo Desiderativo Ciceronem usum testis D. August. in Grammat. V. Schott. Nod. Cic. 3. 17.
Morituriens. Vives de Fem. Christ. lib. 1. p. 302. H.St. Deerat in Lugd. hæc dictio.
MORTIFER, sive MORTIFERUS, a, um. Adj. [θανάσιμ@·, θανατηφόρ@·, φονικὸς] Quod mortem affert. Cic. 1. Tusc. 7. Et quum pæne in manu jam mortiferum illud teneret poculum, loquutus ita est, ut non ad mortem trudi, verum in cælum videretur ascendere. De Socrate.
Bellum mortiferum. Virg. 6. Æn. 279.
Dolor mortiferus, apud Celsum sæpe legitur. Et lib. 5. cap. 26.
Ferrum mortiferum. Sil. lib. 10. 143.
Morbus gravis & mortifer. Cic. 1. de Divin. 63.
Plaga. Cic. in Vatin. 20.
Plaga insanabilis & mortifera. Cic. pro Sext. 44.
Potio. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Præcepta mortifera pro salutaribus conscripserunt imperiti. Cic. 2. de Legib. 13.
Vis mortifera. Lucret. lib. 6. 819.
Urtica contactu. Plin. lib. 10. cap. 59.
Vulnus. Liv. 2. 47.
MORTIFERE, [θανατικῶς] Adv. Letaliter. Ulpian. in l. Huic scripturæ. D. ad leg. Aquil. Si Servus vulneratus mortifere, postea ruina vel naufragio periit. Rursus ibidem, Sed si vulneratum mortifere liberum, &c. *Blessé à mort.*
Ægrotare mortifere. Plin. 3. Epist. 16.
MORTIFICUS, a, um. Adj. Tertull. 4. adv. Marc. cap. 5. Cibus mortificus. conf. Valer. Max. 5. 6. 1.
MORTIFICO, are. Tertull. de Resur. carn. cap. 37. & 46. & adv. Gnostic. cap. 9. & 133.
MORTIFICATUS, a, um. Partic. Tertull. adv. Marc. 5. 37. Caro mortificata.
MORTIFICATIO, ōnis. f. Tertull. de Resurr. carn. cap. 44. Mortificationem Domini circumferimus in corpore.
MORSICATIM, MORSIUNCULA, MORSUS. V. MORDEO.
MORTA, æ. f. Unam esse ex Parcis dicunt, quas veteres Latini tres esse putaverunt, easque nativitati & morti præsidere. Earum nomina fuerunt Nona, Decima, & Morta; quo commento illud videntur voluisse significare, tempestivum partus tempus esse mensem nonum & decimum; qui vero ante hoc tempus in lucem prodeunt, aut mortuos nasci, aut vivos statim mori. Perottus ex Martiano. V. Gell. 3. 36.
MORTARIUM, i. n. [θυεία, ὅλμ@·] Vas in quo res resolvendæ pistillo teruntur. Originem infra V. Plaut. Aulul. 1. 2. 17.

Cultrum, securim, pistillum, mortarium,
Quæ utenda vasa semper vicini rogant. Plin. lib. 12. cap. 27.

Fit & alio modo, quum in mortariis immatura uva teritur. Idem libro 36. cap. 23.
Mortarium, Lacus & conceptaculum, in quo calx, sive intrita subigitur servaturve. Budæus, Mortarium, locus ubi arenatum rutro subigitur. Vitruv. de tectorio loquens, lib. 7. cap. 3. Græcorum vero tectores non his rationibus solum utendo faciunt opera firma, sed etiam mortario collocato, calce & arena ibi confusa, decuria hominum inducta ligneis vectibus pinsant materiem, & ita ad certamen subacta tunc utuntur. Plin. lib. 36. cap. 23. In Græcia tectores etiam arenatum, quod inducturi sunt, prius in mortario ligneis vectibus subigunt.
Mortarium. Donatus in illud Terentii, Phorm. 2. 2. 4.

Tute hoc intristi, tibi omne est exedendum. Hoc, inquit, inter rusticos de alliato moretario dici solet. Moretarium cibum ipsum, id est moretum vocat, a quo moretarium etiam pila, ubi interitur, &, extrita littera, mortarium dictum est.

MORTARIOLA, V. infra OLISCI.
MORTICINUS, MORTIFER, MORTIFICUS &c. V. MORS.
MORTUUM MARE [Ἀσφαλτίτης] Straboni dicitur, quia nihil vivum gignit. Lacus est in Pentapoli Syriæ, qui nihil præter bitumen gignit, nihil in eo grave submergitur. Unde & Asphaltites vocatur, ab eo quod Græci bitumen ἄσφαλτον appellant.
MORUS, Stultus, V. MOROS.
MŌRUS, i. f. [μορέα] Arbor novissima urbanarum germinans, nec nisi exacto frigore: ob id dicta sapientissima arborum. Sed quum cœpit, in tantum universa germinatio erumpit, ut una nocte peragat, etiam cum strepitu. Hæc Plin. lib. 16. cap. 25. Sunt tamen qui a Græco derivatum putent Mori vocabulum, quod fructus nigros proferat. μαυρὸν enim, Græci nigrum vocant.
Arbor mori. Plin. lib. 16. cap. 44.
MŌRUM, i. n. [μόρον] Fructus mori arboris. Virg. 6. Ecl. 22.

Sanguineis frontem moris, & tempora pingit.

Nigra. Hor. 2. Serm. 4. 22.
Mora quoque in rubis sunt, sed multum ab his differentia. Columel. lib. 5. cap. 10.
Excussa rubetis. Ovid. 4. Fast. 509.
Hærentia in duris rubetis. Ovid. 1. Met. 105.
Mora Vaticana, [μόρα βατινέα] a Romanis vocatum fuisse Rubi fructum vult interpolator Dioscor. lib. 4. 37.
MŌRYLLII, ōrum. m. [Μορύλλιοι] Macedoniæ populi in Occasum vergentes, juxta Allantenses, & Lyncestas. Plin. lib. 4. cap. 10.
MŌRŸCHUS, i. m. [Μόρυχ@·] Cognomen Bacchi apud Siculos, cujus faciem vindemiæ tempore musto & recentibus ficis illinere consueverunt. Vide Erasmum in proverbio, Morycho stultior.

MOS, mōris. m. [ἦθ@·, τρόπ@·] est Vitæ institutum consuetudine firmatum. Varro ait Morem esse institutum animi, quod sequi debeat consuetudo. Cic. pro Cluent. 96. Non mos, consuetudoque servata. Plaut. Capt. 5. 3. 8.

— mos & oblivisci hominibus,
Neque novisse cujus nihili sit facienda gratia.

Mores, de Equis. Columel. lib. 6. cap. 29. Mores autem laudantur, qui sunt ex placido & concitato mitissimi.
Mos, consuetudoque civilis. Cic. 1. Off. 148.
Nec mos bellantes una stabulare. Virg. 3. Georg. 224.
Mos est. Cic. de Clar. Orat. 84. Mos est hominum, ut nolint eundem pluribus in rebus excellere.
Mos erat antiquis. Ovid. 15. Met. 41.
Virginibus Tyriis mos est gestare pharetram. Virg. 1. Æn. 340.
Ut mos est, ut fieri solet. Cic. 7. Verr. 65.
Is genti mos dirus erat. Sil. lib. 16. 538.
Moris est. Cic. 3. Verr. 66. Tum ille ut aliquid responderet, negavit moris esse Græcorum, ut in convivio, &c.
Græcia principium moris fuit. Ovid. 2. Fast. 37.
Habebat hoc moris. i. e. Hunc morem seu consuetudinem. Plin. 1. Epist. 12. ad Calestrium.
Mos vestis. Justinus lib. 1. cap. 11. de Semiramide loquens, Quem morem vestis exinde gens universa tenet.
More. Plaut. Trin. 4. 3. 27.

Scuta jacere, fugereque hosteis, more habent licentiam.

Agere more, institutisque civilibus. Cic. 1. Off. 148.
Defendere more institutoque omnium. Cic. pro Cæcin. 2.
Facere aliquid accusatorio more & jure. Cic. pro Flacc. 14.
Fit more. Plaut. Trin. 4. 3. 27.
Rotat more fundæ. Ovid. 4. Met. 517.
Scribo more, Ut soleo. Cic. 11. Fam. 29. Tu, mi Oppi, conservabis amorem tuum (etsi more magis hoc quidem scribo, quam quo te admonendum putem) meaque omnia tuebere.
Vivere meretricio more. Cic. pro Cœl. 38.
More, pro De more. Virg. 7. Æn. 247.

Hoc Priami gestamen erat, quum jura vocatis
More daret populis.

Bestiarum more vagari. Cic. 1. de Invent. 2.
Ferarum. Hor. 1. Serm. 3. 109.
Feræ more degere vitam. Virg. 4. Æn. 551.
Gigantum more bellare cum diis, est naturæ repugnare. Cic. de Senect. 5.
Hominum more evenit. Ter. And. 5. 6. 3.
Ingenii more humani. Sallust. in Jugurth. cap. 93.
Mæandri more. V. MÆANDER.
Majorum more. Cic. 8. Att. 15. Ipsi Consules, quibus more majorum concessum est, vel omnes adire provincias, &c.
Novalium more proscindatur terra: i. e. Quemadmodum novalia. Columel. lib. 3. cap. 13.
Omnium more, Ut solent omnes. Cic. 12. Fam. 17. Quod mihi existimationem tuam, dignitatemque commendas, facis tu quidem omnium more.
Patrum more. Virg. 3. Georg. 177.
Romano more, pro Vere, & ex animo. Cic. 7. Fam. 18. Ego te, inquit, Balbo, quum ad vos proficisceretur, more Romano commendabo. Ibid. Ep. 5. De quo tibi homine hæc spondeo, non illo vetere verbo meo &c. sed more Romano, quo modo homines non inepti loquuntur, probiorem hominem, meliorem virum, pudentiorem esse neminem. Cic. 7. Fam. 16. Id utrum Romano more loquutus sit, bene nummatum te futurum; an quomodo Stoici dicunt, omnes esse divites, qui cælo & terra frui possunt, postea videro. Turnebus.
More & exemplo, Cic. pro Cæcin. 36. Subaudi Civili, seu Majorum.
More meo. Cic. 1. de Orat. 107. Neque gravabor breviter, meo more, quid quaque de re sentiam, dicere.
Isto more. Plaut. Bacch. 3. 6. 11.
Novo more aliquid facere. Cic. 4. Verr. 67. Hoc injecto metu judicibus, novo more, novo exemplo, ecquam rem putatis esse in Sicilia, nisi ad nutum istius judicatam?
Suo more intima sese in cunabula condent. Virg 4. Georg. 66. De apibus.
Ad morem. Quintil. lib. 4. cap. 1. Materias sibi ipsi fingunt, & ad morem actionum prosequuntur.
De more. Virg. 1. Æn. 322.

Namque humeris de more habilem suspenderat arcum. Idem 3. Æn. 65.
Et circum Iliades, crinem de more solutæ.

Cæsis primum de more juvencis. Virg. 3. Æn. 369.
Sequuntur armenta assueto belli de more. Sil. lib. 7. 312.
Turbare comptos de more capillos sanguine. Virg. 10. Æn. 832.
Ex more. Hor. 2. Serm. 3. 280.

Ex more imponens cognata vocabula rebus.

Ex more prisco deos precatus. Ovid. 15. Met. 593.
Ex moribus disciplinaque aliquorum barbariem quandam delere. Cic. pro Corn. Balb. 43.
In morem. Virg. 1. Georg. 245.

— perque duas in morem fluminis Arctos. i. e. In similitudinem, ut ait Valla lib. 4.

In morem fluminis sinuoso flexu elabi. Virg. 1. Georg. 244.
In morem operis componere carmina. Hor. 2. Serm. 1. 63.
In morem stagni. Virg. 8. Æn. 88.
In more. Cic. 2. de Lege Agrar. 1. Est hoc in more positum, institutoque majorum, ut ii qui, &c. Idem 2. Off. 66. Quodque in patriis est moribus, multorum causas & non gravate, & gratuito defendere. Idem 2. de Legib. 23. De quo quum consulerent Athenienses Apollinem Pythium, quas potissimum religiones tenerent; oraculum editum est, quæ essent in more majorum. Ibid. 40. Tamen hæc erant fere in more majorum. V. IN.
In moribus est mihi. Cic. 6. Att. 1. Qui locus tamen corruptus est; legendum enim est, In amoribus; hoc est, in deliciis. Baysius.
Per hunc morem. Hor. 2. Epist. 1. 145.
Sine more tempestas furit. Virg. 5. Æn. 694.
Moribus, pro More & consuetudine. Cic. pro Cæcin. 20. Et de fundo Cæcina moribus deduceretur.

Qui

Qui sapit, innumeris moribus aptus erit. Ovid. 1. de Arte Am. 760.
Castus moribus. In CASTUS.
Consimilis moribus. In CONSIMILIS.
Incompositus. Quintil. lib. 4. cap. 5.
Perfectus. Quintil. in procem. lib. 1.
Perfecta virtus natura vel more. Cic. 1. Acad. 37.
Argumenta morum. Quintil. lib. 3. cap. 9.
Dulcedo morum ac suavitas. Paterc. lib. 2. 97.
Honos moris. Ovid. 3. Trist. 13. 13.
Exspectas scilicet solitum tibi moris honorem.
Imitator doctus. Hor. de Arte Poet. 318.
Veritas. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Æqui mores modicis erroribus. Juven. 14. Sat. 15.
Antiqui mores. V. ANTIQUUS.
Antiqui moris homo, in laude ponitur, pro Eo qui antiquam innocentiam observat. Liv. 39.
Ut alibi antiqua simplicitas. H. St.
Antiquus mos sacrorum. Lucret. lib. 2. 610.
Avidi mores. In AVIDUS.
Austerus. Cic. pro Cœl. 33.
Barbarus. Hor. 1. Carm. 27. 3.
Bonus. Plaut. Capt. 2. 1. 4.
Civiles mores. V. paulo post, Prosternere mores, &c.
Commodi mores. Cic. de Amicit. 54. Atque hoc quidem videre licet eos, qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari.
Curvi mores, Non recti. Pers. 3. Sat. 52.
Damnati. Juven. 13. Sat. 239.
Deductus. Hor. 4. Carm. 4. 19.
Feri mores hominum. Senec. Octav. 7.
Humiles. Stat. 3. Silv. 3. 150.
Immodesti. V. IMMODESTUS.
Improbus. Plaut. Trin. 4. 2. 28.
Indocti. V. INDOCTUS.
Infandus. Stat. 4. Theb. 243.
Insitus vitio genti. V. INSERO.
Insuetus. V. INSUESCO.
Intermortui mores. V. INTERMORIOR.
Intorti mores, Valde torti, pravi. Pers. 5. Sat. 38.
Inutilis. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Lepidi. V. LEPIDUS.
Malignus. Claud. 1. in Conf. Stil. 112.
Maritimi. V. MARE.
Mendosi. V. MENDA.
Mitissimi. V. MITIS.
Nocentissimi. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Novi. V. NOVUS.
Pacifici. Claud. 2. Conf. Stil. 154.
Pallentes mores, Qui pallidos efficiunt. Vitia eorum, qui verentes reprehendi pallent. Pers. 5. Sat. 15.
Patrius. Ovid. 6. Met. 648.
Patrius mos Academiæ adversari omnibus in disputando. Cic. 1. de Orat. 84.
Peregrini. Juven. 6. Sat. 298.
Prima peregrinos obscæna pecunia mores
Intulit.
Perversus. Cic. pro Rosc. Com. 56.
Pessimi. V. paulo post, Prætendere vultum, &c.
Pudici. Plin. lib. 28. cap. 8.
Rabidi. Ovid. 3. de Arte Am. 501.
Rectus. Hor. 2. Epist. 2. 131.
Rigidi. Ovid. Rem. Amor. 762.
Severi. Plin. lib. 18. cap. 8.
Solennis sacrorum. Lucret. lib. 1. 97.
Teneri. Juven. 7. Sat. 237.
— ut mores teneros ceu pollice ducat. i. e. Ut præceptor formet mores puerorum, quomodo solet figulus e luto quales vult formas pollice ducere.
Varius. Virg. 1. Georg. 51.
Accipere morem. Cic. 3. Off. 44. Præclarum a majoribus morem accepimus rogandi judicis, si eum teneremus, quæ salva fide facere possit. V. ACCIPIO.
Adumbrare morem alicujus, Imitari. Curt. lib. 10. 3. 14. Nec Persis Macedonum morem adumbrare, nec Macedonibus Persas imitari indecorum est.
Affingere mores. V. AFFINGO.
Agere morem. V. AGO.
Agere recto more aliquid. Hor. 2. Epist. 2. 131.
Agere austero more & modo. Cic. pro Cœl. 33.
Astringere mores. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Bibere more Græco. V. BIBO.
Bibere mores maternos, Discere imitando. Claud. de Nupt. Honor. 231.
Captare mores. V. Capto in CAPIO.
Cedere moribus alicujus. Hor. 1. Epist. 19. 54.
Cessere mores rebus secundis. i. e. Cum fortuna immutati fuerunt mores. Lucan. lib. 1. 161.
Colere mores populi. V. COLO.
Compescere mores rabidos, Emendare. Ovid. 3. de Arte Am. 501.
Comprobare mores factis. In COMPROBO.
Condere mores alicujus gentis, Instituere. Curt. lib. 8. 4. extr.
Conformare mores. Cic. 4. de Finib. 5. Quarum quum una sit, qua mores conformari putantur, differo, &c.
Congruere cum alterius moribus. V. CONGRUO.
Congruere in morem alicujus. In CONGRUO.
Consequi morem. In CONSEQUOR.
Conveniunt mores. In CONVENIO.
Corrumpere mores alicujus. In CORRUMPO.
Custodire morem. In CUSTODIO.
Decedere de suo more. In DECEDO.
Deduci ad morem alicujus. In DEDUCO.
Defendere mendosos mores. Ovid. 2. Amor. 4. 1.
Detegunt se mores. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Dare nocentissimis moribus perniciosa instrumenta. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Effingere. Cic. 2. de Divin. 94. Quis non videt & formas, & mores, & plerosque status ac motus effingere a parentibus liberos?
Excolere. Quintil. in procem. lib. 4.
Exornare morem communis sermonis decore quodam scænico. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Exprimere oratione mores alicujus justos, integros, religiosos, &c. Cic. 2. de Orat. 184.
Exsuperas morum nobilitate genus. Ovid. 4. Trist. 4. 2.
Fecerat nam morem usus. Ovid. 2. Met. 345.
Facere perverso more. Cic. pro Rosc. Com. 56.
Facta moribus vis, cui opponitur Contra morem facta. Cic. pro Cæcin. 96.
Fingis in faciem, moresque meos nova crimina. Ovid. 12. Epist. 177.
Fingitur suis quisque moribus. Cic. in Parad. 5.
Gerere morem, Obedire. Ter. Eun. 1. 2. 108. Mos gerundus est Thaidi. Vide MORIGERARI. H. St.
Gerere morem animo. Plaut. Amph. prol. 132.
Gerat ille suo morem furiosus amori. Ovid. 2. Amor. 2. 13.
Gerere & Habere mores. Ovid. 7. Met. 655.
— mores, quos ante gerebant,
Nunc quoque habent.
Imitari mores & disciplinam alicujus. Cic. pro Deiot. 28.
Immutare mores. V. IMMUTO.
Imponere morem pacis populis. i. e. Leges pacis. Virg. 6. Æn. 852. Servius.
Incessit mos. V. Incesso, in INCEDO.
Inducere. V. INDUCO.
Inducere novos mores. Stat. 12. Theb. 591.
Inducere aliquid in mores populi. Cic. 2. de Orat. 122. Qui hoc primus in nostros mores induxit.
Induere mores pudicos & severos. V. INDUO.
Inficere pravis moribus. V. INFICIO.
Inspicere hominum mores. Hor. 1. Epist. 2. 20.
Instituere. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Instruet ad vitium mores inde suos. Ovid. 2. Trist. 258.
Labuntur ad mollitiem mores. V. LABOR, ēris.
Manet mos. V. MANEO.
Manet mos antiquus. Cic. 5. Fam. 20.
Mutare mores. V. MUTO.
Obcalluere mores. V. OBCALLEO.
Oblinere se moribus externis. Cic. in Brut. 51.
Obserere mores. V. OBSERO, sēvi.
Occalluere mores. Columel. lib. 8. cap. 16. Sed quoniam sic mores occalluere, non ut hæc usitata, verum ut maxime laudabilia & honesta judicarentur: nos quoque, &c.
Ornare moribus res Italas. Hor. 2. Epist. 1. 2.
Ostendere mores alicujus. V. OSTENDO.
Ostendere feros mores immanemque alicujus naturam. Cic. pro Rosc Amer. 38.
Pati mores. Plin. lib. 36. cap. 16. Quid ferri duritia pugnacius? Sed cedit & patitur mores: trahitur namque a magnete lapide, &c.
Perdere si miro more, ferre vocatur opem. Ovid. 13. Met. 670.
Perdere mores alicujus. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Perducere aliquid in morem. Cic. 2. de Invent. 162. Aut quod in morem vetustas vulgi approbatione perduxit: quod genus, pactum, par, judicatum.
Perlucent mores, & quodammodo agnoscuntur ex oratione dicentis. Quintil. lib. 6. cap. 12.
Permittere morem. Virg. 1. Æn. 543.
Placere moribus. Ovid. 2. Amor. 4. 45.
Hæc melior specie, moribus illa placet. Alii,
Hæc melior specie corporis, illa sapit.
Prætendere vultum & tristitiam pessimis moribus. Quintil. in procem. lib. 1.
Prosternere mores civiles, Evertere, perdere. Plin. lib. 36. cap. 15.
Radere pallentes. Pers. 5. Sat. 15.
Recipere aliquid in. Quintil. lib. 5. cap. 10. Quæ legibus cauta sunt: quæ persuasione, etiamsi non omnium hominum, ejus tamen civitatis aut gentis, in qua res agitur, in mores recepta sunt.
Referre morem aliquem. Virg. 5. Æn. 596.
Referre morem antiquum, pro Reducere. Suet. in Jul. Cæs. cap. 20.
Regere exemplo suo mores. Ovid. 15. Met. 834.
Repræsentare virtutem & mores alicujus. Hor. 1. Epist. 20. 14.
Repugnant sensus moresque. Hor. 1. Serm. 3. 97.
Retinere morem. Cic. 2. de Finib. 1.
Revocare. Cic. 2. de Finib. 1.
Servare. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Solvere morem traditum a prioribus. V. SOLVO.
Est regibus hic mos, &c. Hor. 1. Serm. 9. 86.
Tenere morem. Cic. 5. Tusc. 11. Quem morem quum Carneades acutissime copiosissimeque tenuisset, &c. Conf. Mos vestis supra.
Tenere sacrorum morem. Virg. 3. Æn. 408.
Traditum ab antiquis morem servare. Hor. 1. Serm. 4. 117.
Transferri ad nostrum usum moremque. Cic. 3. de Orat. 93.
Venit jam dolor in morem meus. Ovid. 2. de Pont. 7. 39.
Vivere more alieno. V. VIVO.
Vivendum moribus antiquis. Plaut. Trin. 2. 2. 16.
Mores cæli. Plin. lib. 14. cap. 1. Succique tantum gratia ex his pluribus modis ad cæli mores, solique ingenia.
Prædicere varium cæli morem. Virg. 1. Georg. 51.
Ventorum mores. Lucret. 1. 194.
MOSCULUS, V. infra MOSILLUS.
MORĀLIS, e. Adj. [ἠθικός] Quod pertinet ad mores. Cic. de Fato, 1. Quia pertinet ad mores, quos ἤθη Græci vocant, nos eam partem philosophiæ de moribus appellare solemus; sed decet augentem linguam Latinam nominare Moralem; explicandaque vis est, ratioque enuntiationum, quæ Græci ἀξιώματα vocant. Sic Quintil. lib. 6. cap. 3. & Senec. Epist. 89. Philosophiæ tres partes esse dixerunt, & maximi & plurimi auctores; Moralem, naturalem, & rationalem.
Lex moralis, Decalogus. Conf. Isidor. 2. 24.

MORALITER, Adv. Sidon. 9. Epist. 9. Scripseras cuncta moraliter, lecte, &c.
MORALITAS, ātis. f. Macrob. 5. Saturn. cap. 1. Sunt præterea stili dicendi duo, dispari moralitate diversi.
MORĀTUS, a, um. Adj. [ἐνηθόμενος] Qui certis (bonis, malisve) moribus præditus est. Cic. 2. Tusc. 11. Quotus enim quisque Philosophorum invenitur, qui sit ita moratus, ita animo ac vita constitutus, ut ratio postulat? Idem in Partit. 82. Quemadmodum quisque generatus, quemadmodum educatus, quemadmodum institutus, moratusque fuerit. Ter. Hec. 4. 4. 22.
— sed quid mulieris
Uxorem habes? aut quibus moratam moribus?
Moratus, in bonam partem, ut Fortunatus. H. St.
Civitas bene morata. Cic. de Clar. Orat. 7. Quæque erant propria, cum præstantis in Republica viri, tum bene moratæ, & bene constitutæ civitatis. h. e. Bonis moribus & legibus quasi firmatæ.
Disciplinam bene moratam obtinere. Columel. lib. 1. cap. 8.
Fabula recte morata, In qua singularum personarum mores optime exprimuntur. Acron. Hor. de Arte Poet. 319.
Genus hominum optime moratum. Cic. 2. de Lege Agr. 84.
Janua hæc ita morata est. Plaut. Asin. 2. 3. 10.
Oratio morata. Quintil. lib. 4. cap. 2. i. e. Quæ mores exprimit, inquit Budæus.
Reges bene. Cic. 2. Off. 41. Olim bene morati reges constituti. Plaut. Pers. 4. 4. 6. Si incolæ bene sunt morati, pulchre munitum arbitror. Sc. Oppidum.
Moratus, in malam partem. Plaut. Truc. 1. 2. 5.
— novi ego hominum mores;
Ita nunc adolescentes morati sunt.
MORŌSUS, a, um. Adj. [δύσκολος, κακοήθης, δυσάρεστος] Qui moribus est difficilibus & fastidiosis. Cic. in Orat. 104. Usque eo difficiles ac morosi sumus, ut nobis non satis faciat ipse Demosthenes. Idem de Senect. 65. At sunt morosi & anxii & iracundi & difficiles senes: si quærimus, etiam avari. Idem 7. Fam. 15. Quam sint morosi qui amant, vel ex hoc intelligi potest.
Difficilis & morosus. Hor. 2. Serm. 5. 90.
Mirabiliter morosum esse. Cic. 2. Att. 25.
Arbor morosa natu, vel nasci. Plin. lib. 16. cap. 33.
Canities. Hor. 1. Carm. 9. 18.
Sitis. Martial. lib. 14. 105.
Vitis morosa. Plin. lib. 14. cap. 2.
Compar. Suet. Cæs. cap. 45. Circa corporis curam morosior. i. e. Curiosior, diligentior, ut nunquam tamen sibi satisfaceret.
Superl. Tertull. de Coron. sub init.
MORŌSE, Adv. [δυσαρέστως] Plin. lib. 18. cap. 13. Terram non morose eligit, pæne ubi nihil aliud seri possit.
Morose, sive ingenuo, liberoque fastidio, ineptias hominum respuere. Cic. de Clar. Orat. 236.
Superl. Suet. Aug. cap. 66. Judicium alicujus morosissime pensitare.
MOROSĬTAS, ātis. f. [τὸ δυσάρεστον] Cic. de Senect. 65. At morositas tamen, & ea vitia, quæ dixi, habent aliquid excusationis.
Nimia morositas. Suet. Tiber. cap. 70. pr. Affectatione & morositate nimia obscurabat stilum.
MORĬGER, & MORĬGĔRUS, a, um. Adj. [εὐπειθὴς] Facile morem gerens. Ter. And. 1. 5. 59.
Sive hæc te solum semper fecit maximi,
Seu tibi morigera fuit in rebus omnibus.
Male morigerus. V. MALUS.
Modi morigeri. Lucret. lib. 4. 1274.
Nam facit ipsa suis interdum femina factis,
Morigerisque modis, &c.
MORĬGĔROR, [χαρίζομαι] āri. Obsequi, & quasi ad alterius voluntatem mores transformare. Cic. in Orat. 159. Voluptati autem aurium morigerari debet oratio.
Alicui morigerari, Obscæno sensu. Suet. Tiber. 44. In qua Meleagro Atalanta ore morigeratur.
MORIGĔRO, [χαρίζω] āre. antique dixit Plaut. Capt. 2. 1. 4.
Nunc servitus si evenit, ei vos morigerare mos bonus est. Al. Morigerari.
MORIGERĀTIO, ōnis. f. Obsequium. Afran. apud Non. 1. 1.
Ætas, & corpus tenerum, & morigeratio,
Hæc sunt venena formosarum mulierum.
MOSILLUS, i. m. [ἠθίδιον] Parvus mos, quo diminutivo usus est Cato, ut vult Isidor. in Gloss. Sed Festus habet Mosculus. Al. Moscillus. [Nec repugnat in omnibus his analogia. Mosculus tamen firmant Schedæ Festi & Ordo Pauli. Sic Flosculus, Masculus, Musculus, Osculum &c.
MŌSA, æ. f. [Μῶσα] Fluvius est Galliæ Belgicæ, qui ex Vogeso monte profluens, parte quadam Rheni recepta, Insulam Batavorum efficit, ut ait Cæs. 4. Bell. Gall. 9. V. & Plin. lib. 4. cap. 14. & 15. Tacit. 2. Ann. 6. & 4. Hist. 28. & Ptol. lib. 2. cap. 9.
MOSCEUTON, i. n. [μοσχευτὸν] Rosæ genus. Plin. 21. 4. Sed varia lectio est. V. Hard.
MOSCHĀTŬLA, orum. n. Pira quædam dicuntur, teste Perotto, quæ odorem moschi referunt.
MOSCHOVIA, seu MOSCOVIA, æ. f. quæ & Russia alba; Regio ad Septentrionem amplissima, quondam Sarmatiæ Europææ pars. Incolæ Moscovitæ dicuntur.
MOSCHI, [Μόσχοι] Populus est Asiaticus prope Phasim fluvium, ea regio est tripartita: unam Colchi, alteram Iberes, & tertiam Armenii inhabitant. Lucan. lib. 3. 270.
Heniochi, sævisque affinis Sarmata Moschis.
MOSCHIUS, i. m. [Μόσχιος] Mœsios Ptol. Fluvius, nunc vulgo *Morava*.
MOSCHUS, i. m. [Μόσχος] Grammaticus & poeta Syracusanus, Aristarchi familiaris: hic secundus a Theocrito scripsit carmen Bucolicon. Suidas. Moschus alius quidam apud Hor. 1. Epist. 5. 9.
Mitte leves spes, & certamina divitiarum,
Et Moschi causam.
MOSCHUS, i. m. [μόσχος] Est animalculum similitudine muris, binos in superiore mandibula dentes habens, & totidem in inferiore, eosque ad interiora recurvos, in cujus corpore juxta umbilicum apostema sanguinolentum nascitur, quod una cum pelle excisum siccatumque, præstantissimum spirat odorem, & inter primas hominum delicias habetur, cibisque & medicinis, & unguentis passim adhibetur. [Alii aliter de Moscho tradunt. V. Sim. Sethi de Alim. fac. litt. M. 6. Alias μόσχος Gr. Vitulum significat.
MŎSELLA, æ. f. Fluvius Galliæ Belgicæ, quæ & Mosula apud Florum 3. 10. 14. V. Auson. Edyll. 10. Desiderabatur hæc vox in Lugd. & ascripsit, sed sine exemplo, Henr. noster.
MŌSES, is, & i; sicut & Achilles, Achillis & Achilli, [Μωσῆς, Μωϋσῆς] Nomen inclyti Judæorum ducis. Juven. 14. Sat. 102.
Tradidit arcano quodcunque volumine Moses. Et interposito y psilo, Mōÿses dicitur, quod habetur in frequentiori usu. Sedulius 3. 285.
Quid quod & Heliam & clarum videre Moysen? Scriptum legimus in sacris Bibliis, Exodi cap. 2. ex eventu rerum nomen ei impositum fuisse, id est Ex aqua salvatus, eo quod de flumine sit salvatus.
MOSĒUS, a, um. Adj. Juvenc. 2. 219.
Moseis manibus summo sublatus honore est.
MOSSYNŒCI, vel MOSYNŒCI, orum. m. [Μοσσύνοικοι ἢ Μοσύνοικοι] Populi Asiæ versus Septentrionem, qui & MOSSYNI, [Μόσυνοι] (ut Pomponius lib. 1. 19. refert) turres ligneas subeunt, notis corpus omne persignant, propatulo vescuntur, promiscue concumbunt, & palam reges suffragio deligunt, vinculisque & arctissima custodia tenent. Valer. 5. Argon. 151.
Vos quoque non notæ mirati vela carinæ
Mossynœci: vos stabulis Macrones ab altis. al. Mosonyci. V. Melam 1. 19. & ibi Voss.
MOSTRUM, i. n. antique idem quod Monstrum. Hinc
MOSTELLUM, i. n. dimin. Gloss. Gr. Lat. φάσμα, Mostellum. &
MOSTELLĀRIUS, a, um. Adj. ut, Vicus mostellarius. Varr. de L. L. 4. 8. Et hinc fabula Plauti Mostellaria dicta est, in qua senex a servo manium monstris exterretur.
MOSYLON, i. n. [Μόσυλον] Promontorium Æthiopiæ, emporium habens ejusdem nominis. Stephanus.
Mosylon est etiam Cinnamomi genus. Dioscor. 1. 13.
MOSYLĪTIS, ĭdis. f. [μοσυλῖτις] Casiæ genus. Diosc. loc. cit.
MOSYNI, MOSYNŒCI, V. MOSSYNŒCI.

M O T

MOTIO, MOTO, MOTOR, MOTUS. V. MOVEO.
MOTACILLA, æ. V. Cinædus, aviculæ nomen, in CINÆDI.
MOTACISMUS, i. m. [μυτακισμὸς] Frequens litteræ M repetitio; vel quoties in M litteram vocalis sequitur. V. Isidor. 1. 31. conf. Adhelm. de Virg. cap. 29.
MŌTHŌ, ûs. [Μωθὼ] Arabum vicus, in quo Antigonus Macedo a Rabilo rege fuit interfectus: quæ etiam cædes vico nomen fecit: nam Motho Arabum lingua mortis locum significat. Stephanus.
MŎTYE, es. f. [Μοτύη] Siciliæ oppidum, ita dictum a Motye quadam muliere, quæ Herculi eos indicavit qui boves ejus abegerant. Hæc Stephanus ex sententia Hecatæi.

M O V

MŎVEO, vi, tum, [κινέω, δονέω, κλονέω, μοχλέω, κραδαίνω, μοχλεύω, τομόω, μεθίστημι] ēre. notam habet significationem. Ter. And. 4. 4. 10.
Move ocyus te, ut quid agam porro intelligas.
Movere de loco. Cic. pro Cæcin. 50. Dejectus vero qui potest esse quisquam, nisi in inferiorem locum de superiore motus?
Moveri de opinione. Cic. 4. Acad. 141. Verum illud certum, comprehensum, perceptum, ratum, firmum, fixum fuisse vis, deque eo nulla ratione, neque pelli, neque moveri potes.
De sententia movere. Liv. 39. 39.
Movere ex opinione aliquem. Cic. 3. de Nat. Deor. 5. Nec me ex ea opinione, quam a majoribus accepi de cultu deorum immortalium, ullius unquam oratio aut docti aut indocti movebit.
Movere in contrarium. Plin. lib. 11. cap. 48.
Movere, pro Discedere. Cic. 9. Att. 1. Hæc autem scribebam pridie Nonas, XIIII die, postquam ille Canusio moverat.
Movere ab urbe: subaudi Castra. Liv. 24. 44. V. Castra.
Si nondum profectæ sunt, nihil est quod se moveant. Cic. 7. Att. 16.
Se movere vestigio. Liv. 21. 44.
Castra movere. Cæs. 2. Bell. Gall. cap. 2.
Movere, pro Mutare. Liv. 34. 54. Adeo nihil motum ex antiquo probabile est: veteribus, nisi quæ usus evidenter arguit, stari malunt.
Fidem movere, Mutare. Liv. lib. 35.
Movere se ad motum fortunæ, Mutare animum cum fortuna. Cæs. 2. Bell. Civil. 17.
Ancilia movere. Sueton. in Othon. 8. Sed & motis, nec dum conditis ancilibus. Solebant qui bello gerendo præficiebantur, ut inquit Servius, ingredi Martis sacrarium, anciliaque primum movere; deinde simulacri hastam, dicentes, Mars vigila. Promebantur autem indicto bello ancilia, ut moverentur; ac profectionem suscipere, antequam condita essent, ominosum & religiosum habebatur. Tacit. 1. Hist. 89. Fuere qui proficiscenti Othoni moras religionemque nondum conditorum ancilium afferrent. Hæc ex Turnebo.
Movere, pro Removere. Cic. 3. de Finib. 74. Quid, non sic aliud ex alio nectitur, ut non, si ullam litteram moveris, labent omnia?
Aciem loco movere. V. ACIES.
Aliquem loco movere, Expellere. Cic. 2. Q. frat. 3. Exarsit dolor, urgere illi, ut loco nos moverent. Idem pro Cæcin. 37. Si ne tuorum quidem quisquam loco motus erit, atque omnes in ædibus asservati ac retenti: tu solus prohibitus &c.
Ossa moventur loco. Cels. lib. 8. cap. 7.
Loco moveri dicitur (puto) a Censore. H. St.
Aliquem movere possessione. Cic. 3. Verr. 116. Ergo quia possessor est, non moves possessione. Idem pro Lege Agrar. 2. 56. Sed moveri possessionibus amicissimis, sedibus ac diis penatibus, negant oportere.
Hæredes movere, pro Excludere. Cic. 3. Off. 76. Quid ergo? hic non noceat, qui quodam quasi veneno perficiat, ut veros hæredes moveat, in eorum locum ipse succedat?

Catulos leænæ, subaudito τῷ Loco. Hor. 3. Carm. 20. 2. i. e. Auferre, Rapere.
Verba movère loco, Tollere. Hor. 2. Epist. 2. 113.
Se movere loco, vel Ex loco. Cæs. 3. Bell. Gall. 15. Liv. 34. 20.
Se vasta mole movere. Virg. 3. Æn. 656. de Polyphemo.
Se navis, tali remigio tarde movebat. Virg. 5. Æn. 280.
A gremio alicujus se. Catul. de Passere Lesbiæ 3. 8.
Move abs te moram. h. e. Festina. Plaut. Capt. 4. 2. 10.
Movere Senatu, vel de Senatu. Cic. pro Cluent. 121. Ut alter de Senatu movere velit, alter retineat, & ordine amplissimo dignum existimet. Sic, Moveri statu. Liv. 30. 18. V. CENSOR.
Brachia movere in herbas dicitur Ocyroë mutata in equam. Ovid. 2. Met. 669. Edidit hinnitus, & brachia movit in herbas.
Calculos movere in utraque parte. i. e. Difficultates, aut rationes. Plin. 2. Epist. 19.
Cardines janua faciles movet, Facile aperitur. Hor. 1. Carm. 25. 5.
Cerebrum movere, Turbare. Senec. Epist. 36. Subaudi Loco.
Citharam cum voce. Ovid. 5. Met. 112. conf. Fides.
Dentes nonnunquam moventur, modo propter radicum imbecillitatem, modo propter gingivarum arescentium vitium. i. e. Labant, vacillant. Cels. lib. 7. cap. 12.
Deos movere dicta Jovis. Ovid. 9. Met. 438. Tibull. lib. 2. 6. 54.
Moverit e votis pars quotacunque deos. V. Moveo ad animum rel.
Fertum movere Jovi. Cato cap. 134.
Fides movere, Canere fidibus. Lucan. ad Pison. 161.
Fila sonantia movit. Ovid. 10. Met. 89.
Labra movet metuens audiri. Hor. 1. Epist. 17. 60.
Linguam fero stridore. Ovid. 9. Met. 65.
Multa movens animo, Agitans, Volvens. Virg. 3. Æn. 34.
Nefas omne animo moventes. Hor. 3. Carm. 4. 68.
Nummum movere. V. NUMMUS.
Nuptias movere, Perturbare, inquit Donatus. Ter. And. 3. 2. 36.
Opus movetur, Incipitur. Ovid. 4. Fast. 820.
Opus majus moveo. Virg. 7. Æn. 45.
Ora ad citharam vocalia moverat. Ovid. 5. Met. 332.
Palmam movet ordine nemo. Virg. 5. Æn. 349.
Pedem quaque movi. Ovid. 5. Met. 634.
Pedem moverat & protulerat a limine. Juven. 10. Sat. 30.
Preces solennes voce movere, Ordiri. Ovid. 6. Fast. 622.
Signa, Vellere. Virg. 3. Georg. 236.
Spiritum sæpius, Crebro respirare. Cels. lib. 8. cap. 9.
Tellurem rigidam spirante Borea. Virg. 2. Georg. 316.
Terras omnes, omnia maria. Cic. 8. Att. 11.
Tonitrus unde movet. Ovid. 2. Met. 308.
Movere, Excitare, Ciere, ut
Admirationes, plausus, clamores, non approbationes solum movere debet Orator. i. e. Excitare. Cic. in Orat. 236.
Alvum vel ventrem movere, pro Ciere. Cato cap. 115. Sic, Movere urinam. Plin. lib. 20. cap. 2. Et, Movere vomitionem. Ibidem.
Ambages quid juvat præceptaque parva movere? Ovid. 3. de Arte Am. 651.
Arma. Virg. 12. Æn. 6.
Tum demum movet arma leo.
Bellum movere. Cic. 1. Off. 36. Adeo summa erat observatio in bello movendo. [i. e. Ordiendo.
Cantus. Virg. 10. Æn. 163.
Carmen ore. Ovid. 14. Met. 21.
Controversiam movere. Scævola in l. ultima, in principio. D. de pignor. actione.
Cursus pituitæ. Cels. lib. 7. cap. 7.
Dolorem. Cels. lib. 7. cap. 4.
Exspectationem alicui de. Cic. 2. Att. 14. Quantam tu mihi moves exspectationem de sermone Bibuli?
Fastidium alicui. Juven. 10. Sat. 202.
Fastidia stomacho. Hor. 2. Serm. 4. 78.
Febrem. Cels. lib. 8. cap. 16. Interdum febrem vomitumque bilis movet.
Fletum. Cic. 1. de Orat. 228. Quod is C. Sulpicii Galli propinqui sui Q. pupillum filium ipse pæne in humeros suos extulisset, qui patris clarissimi recordatione & memoria fletum populo moveret.
Indignationem. Liv. 4. 50.
Inflammationes graves. Cels. lib. 8. cap. 4.
Ingenium alicujus. Ovid. 3. Amor. 5. 40.
Lacrymas. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Mentionem de re aliqua, Injicere. Liv. 28. 11.
Misericordiam. Cic. 2. de Orat. 278. Qui quum in epilogo misericordiam se movisse putaret, postquam assedit, rogavit hunc, videreturne misericordiam movisse.
Odia verbis aspera movi. Virg. 2. Æn. 96.
Risum movere, Excitare. Cic. 4. de Finib. 61.
Risum & jocum movere alicui. Hor. 1. Epist. 20. 19.
Risum movere salibus. Claud. de Cons. Mall. Theod. 312.
Risum movere per varios sales. Claud. 2. in Eutrop. 336.
Sonum verba lyræ motura. Hor. 2. Epist. 2. 89.
Sternutamentum. Cels. lib. 8. cap. 9.
Stomachum movere, Nauseam excitare. Plin. lib. 13. cap. 23. Apulum vomitus facit, stomachum & alvum movet.
Stomachum movere alicui, translate pro Irritare. Cic. 6. Att. 3. In quo tamen ille mihi risum magis, quam stomachum movere solet. Idem pro Muren. 28. Itaque, si mihi, homini vehementer occupato, stomachum moveritis, triduo me jurisconsultum esse profitebor.
Studium alicujus movere. Cic. 1. de Finib. 2. Veritus ne movere hominum studia viderer, retinere non possem.
Sudorem. Cels. lib. 2. cap. 17.
Suspicionem. Cic. 2. Fam. 15. Quod autem in maritimis facillime sum, moveo nonnullis suspicionem, velle me navigare.
Tragœdias. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Tussim. Cels. lib. 8. cap. 9. Fumus, pulvis, & quicquid vel tussim, vel sternutamentum movet.
Ventos tenui movisse flabello. Ovid. 1. de Arte Am. 171. al. Tenui vento movisse tabellam.
Vomitum movet bilis. Cels. lib. 8. cap. 16.

Urinam. Cels. lib. 3. cap. 21. Optima est, quæ urinam movet. conf. Alvum.
Movere ad animum relatum, Afficere, Flectere, Adducere.
Animum movere. Virg. 3. Georg. 521.
Non umbræ altorum nemorum, non mollia possunt
Prata movere animum. Serv. In suum desiderium illicere.
Adamanta lacrymis movebis. Ovid. 1. de Arte Am. 659.
Ad bellum. Liv. 35. 12. Suis quemque stimulis moverent ad Romanum bellum.
Oculos movet & delectat pulchritudo corporis. Cic. 1. Off. 98.
Saxa sono testudinis. Hor. de Arte Poet. 395.
Sententiam alicujus movere. Cic. 7. Att. 3.
Superos motura putabo, quæ voveo. Ovid. in Ibin, 128.
Serva Briseis movit Achillem. Hor. 2. Carm. 4. 4.
In omnem affectum movere aliquem. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Moveo istæc, aut curo. Ter. And. 5. 4. 18. Ego istæc moveo, aut curo. Irrisio est. [i. e. Tango digitulo.
Me movet. Papinian. De Cond. furtiva l. Parvi refert, Nec me movet præsens homo fuerit, necne.
Me multa movent in discessu. Cic. 16. Att. 3.
Moveri super re aliqua. Virg. 10. Æn. 42.
Peracute. V. PERACUTUS.
Absiste moveri, nullæ hic insidiæ tales. Virg. 6. Æn. 399.
Facilius pluma aut folio moveri. Cic. 8. Att. 15. Nec me Consules movent, qui ipsi pluma aut folio facilius moventur.
Sponte moveri, & Agitari pulsu externo, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 32.
Nulla contentione, mente ipsa ac voluntate moventur membra hominum. Cic. 3. de Nat. Deor. 92.
Animis movemur & sensibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 58.
Animo moveri de salute aliquorum. Cic. pro Deiot. 11.
Auctoritate alicujus moveri. Nepos 9. 4. 1.
Consilio moveri. Idem, 10. 1. 3.
Donis. Virg. 1. Æn. 718.
Fletibus. Virg. 4. Æn. 438.
Lacrymis nil moveor. Propert. lib. 3. 25. 5.
Mente ac sensibus. Cic. 4. Acad. 100.
Sermonibus moveri. Cic. 10. Fam. 31. Ne moveare ejus sermonibus.
Specie neque enim famave movetur. Virg. 4. Æn. 170.
Vultum moveri. Virg. 6. Æn. 470.
In neutram partem moveri in re aliqua. Cic. 4. Acad. 130. Hinc summum bonum est, in his rebus in neutram partem moveri.
Organice & mechanice moveri, apud Vitruvium. V. Organice, in ORGANUM.
Moventur res magnæ. h. e. Commoventur, agitantur. Cic. 2. Q. frat. 3. Magnæ mihi res moveri videbantur. Nam Pompeius intelligit, nobiscumque communicat, insidias vitæ suæ fieri.
Movere ac moliri aliquid. Liv. 23. 39.
Moveri, Ire, ferri. Lucret. lib. 1. 422.
— nam corpora sunt, & inane
Hæc in quo sita sunt, & qua diversa moventur. i. e. Huc & illuc feruntur.
Movere, pro Moveri: ut, Terra movere dicitur. Gell. lib. 4. cap. 6. Sueton. in Claud. Cæs. cap. 22. Observavitque sedulo, ut quoties terra in urbe movisset, ferias, advocata concione, Prætor indiceret.
Movere & Monere miscentur a librariis. V. Drakenb. ad Sil. 2. 273.
MOVENDUS, a, um. Partic. [κινητέος] Virg. 2. Georg. 418.
Sollicitanda tamen tellus, pulvisque movendus.
MOVENS, entis. Partic. [κινῶν] Qui movet.
Bella nova moventes. Virg. 6. Æn. 820.
Fossor jugera movens. Virg. 2. Georg. 264.
Juvenis magica arma movens. Ovid. 5. Met. 197.
Res moventes, pro Mobilibus. Liv. 5. 25. Quod ex ea tantum præda, quæ rerum moventium sit, decima designetur. Tryphon. l. pen. D. de vi & vi armat. Si me de fundo vi dejeceris, in quo res moventes fuerint. Gell. lib. 11. cap. ult. In Sabini libro, cui titulus est De furtis, id quoque scriptum est, Non hominum tantum, neque rerum moventium, quæ auferri occulte & subripi possunt, sed fundi quoque & ædium fieri furtum. V. MOBILIS.
MŌTUS, a, um. aliud. Partic. [κινηθεὶς] Virg. 1. Æn. 139.
— sed motos præstat componere fluctus.
Cautes motæ, puto apud Horat. H. St. Falso.
Dictis motus eram. Ovid. 4. Trist. 10. 23.
Precibus motus. Curt. 6. 5. 23.
Terriculis moti. Liv. 34. 11.
Tumultu motus Æneas. Virg. 6. Æn. 317.
Colubræ motæ sonuere. Ovid. 4. Met. 491.
Mens mota, quod vulgo dicimus, Sensum turbatum. Senec. Epist. 94.
MŌTIO, ōnis. f. [κίνησις] Cic. 2. de Nat. Deor. 145. In corporum etiam motione atque gestu multa cernunt subtilius.
Animi motio. Cic. 1. Acad. 32. Scientiam autem nusquam esse censebant nisi in animi motionibus atque rationibus.
Manet motio. Cels. lib. 3. cap. 6. Nam si post alteram febrem motio manet, post alteram integrum corpus est, integro corpore cibo tempus aptius est.
Motio ab ordine. Ulpian. in l. 3. §. Pœna autem. D. de crim. Stellionatus, In his autem, qui sunt in aliquo honore positi; ad tempus relegatio, vel ab ordine motio remittenda est.
MOTIUNCŬLA, æ. f. dimin. Senec. de Tranquill. vitæ 2. Qui ex diuturno gravique morbo expliciti, motiunculis levibusque offensis perstringuntur. Idem Epist. 53. Levis motiuncula decipit.
MŌTUS, ûs. m. [κίνησις, δίνησις, κίνημα, νάρκησις, κινηθμὸς] Ipse movendi actus. Virg. 5. Æn. 430.
Ille pedum melior motu.
Acutus. Stat. 6. Theb. 789.
Assidui. Ovid. 15. Met. 179.
Concitatissimus corporis. Quintil. lib. 2. cap. 11.
Decens. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Deformis motus aut status. Cic. lib. 5. de Finib. 35.
Flexi fractique. Cic. lib. 5. de Finib. 35.
Inconditus. V. INCONDITUS.

Ionici motus, Saltationes Ionum lafcivæ, & gefticulatione parum decoræ. Hor. 3. Carm. 6. 21.
Reciproci motus. Senec. Herc. fur. 11.
Socius motus. Ovid. 1. Amor. 10. 36.
Tremulus. Lucret. lib. 3. 302.
Trepido pectora tangebam falientia motu. Ovid. 8. Met. 606.
Dare nullos audet corpore motus. Ovid. 5. Met. 629.
Dare incompofitos motus. Virg. 1. Georg. 350.
Furere motu capitis. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Habuere motum faxa. Senec. Herc. OEth. 4.
Jactans vano motu brachia. Senec. Herc. fur. 12.
Quatiens feroci motu caput. Senec. Med. 11.
Quatiebant haftarum tremulo fpicula motu Ovid. 8. Met. 375.
Recurfat effero motu huc & huc. Senec. Med. 6.
Tremifcere motu. Ovid. 7. Met. 637.
Verfantes laffaque fupremo lumina motu. Ovid. 7. Met. 479.
Motus cæli & fiderum. Cic. de Univerf. 7. Motum dedit cælo eum, qui figuratus fit aptiffimus.
Orbicus. V. ORBIS.
Feruntur celeri motu fimulacra. Lucret. lib. 4. 177.
Cietur & agitatur motu fuo quod eft calidum & igneum. Cic. 2. de Nat. Deor. 23.
Dare motus. Lucret. lib. 1. 819.
Difcurrunt incerto fidera motu. Lucret. lib. 1.
Labuntur ipfa quoque affiduo tempora motu. Ovid. 15. Met. 179.
Verfantur retro contrarioque motu orbes atque cælum. Cic. in Somn. Scip. 9.
Omnia quum rerum primordia fint in motu. Lucret. lib. 2. 309.
Auctifici motus. Lucret. lib. 2. 571. i. e. Auctum five augmentum facientes.
Divino motu concitus. Ovid. 6. Met. 158.
Exitiales. Lucret. lib. 2. 570.
Genitales. Lucret. lib. 2. 571.
Sollicitus. Lucret. lib. 1. 344.
Vitales. Lucret. lib. 2. 940.
Varius. Lucret. lib. 2. 96.
Cietur interiore motu id quod animal eft. Cic. in Somn. Scip. 21.
Ciens motibus mutationibufque fuis omnia natura. Cic. 3. de Nat. Deor. 27.
Confociare motus. Lucret. lib. 2. 110.
Declinare. Lucret. lib. 2. 259.
Dat fiquid proprio corpore motus. Lucret. lib. 2. 311.
Dominans motus leti in corpore. Lucret. lib. 2. 957.
Edere motus. Lucret. lib. 3. 559.
Progignere novos rerum motus. Lucret. lib. 2. 80.
Motus animi, Perturbatio. Cic. 1. Off. 136. Ut perturbationes fugiamus, id eft motus animi nimios, rationi non obtemperantes. Idem de Amicit. 29. Quibus rebus ad illum primum motum animi & amoris adhibitis, admirabilis quædam exardefcit benevolentiæ magnitudo.
Agitatione & motu vacuus effe nunquam poteft animus. Cic. 1. de Divin. 128.
Senfus, motus & appetitus animi. Cic. 1. de Divin. 70.
Celeres quidam motus animi & ingenii effe debent. Cic. 1. de Orat. 113.
Senfiferi. Lucret. lib. 3. 937.
Temporarius animi. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Lætitiæ motus in fe accipere. Lucret. lib. 3. 117.
Mifericordiæ motus. V. MISERICORDIA.
Afferre motus in animis. V. AFFERO.
Afferunt dulcem motum fenfibus res quædam. Cic. 2. de Finib. 10.
Adhibere motus judici. V. ADHIBEO.
Agitatus cogitationis motus celeriter. Cic. in Orat. 134.
Confiteri motum animi fui lacrimis. Quintil lib. 6. cap. 1.
Dat motus actum quendam & factum. Quintil lib. 2. cap. 13.
Languefcunt motus mentis. Lucret. lib. 3. 1053.
Mifcentur vario pectora motu. Virg. 12. Æn. 217.
Petendus motus a comœdis. Quintil. lib. 1. cap 11.
Effe voluptatem in motu. Cic. 2. de Finib. 10.
Tangunt modici præcordia motus. Ovid. Rem. Amor. 79.
Traducere animi motus alio. Lucret. lib. 4. 1065.
Motus & conatus. Cic. 2. in Catil. 26. Aut opprimet hominem, aut omnes ejus motus conatufque prohibebit.
Motus, Commotio. Cic. pro Flacc. 23. Nego effe ifta teftimonia, quæ tu ipfe pfephifmata appellas: fed & fremitum egentum, & motum quendam temerarium Græculæ concionis. Ibid. 94. Videtis quo in motu temporum, quanta in converfione rerum ac perturbatione verfemur.
Populi motus factus eft. Cic 2. de Orat. 199.
Anceps motus vulgi. Claud. 1. in Ruff. 68.
Magnificentiffimus ille totius Italiæ motus, municipiorumque concurfus. Cic. pro Domo, 142.
Rebellis. Claud. 6. Conf. Hon. 213.
Truces. Lucan lib. 8. 808.
Afferre motum Reipub. Cic. 2. in Catil. 4. Nullum Reipub. motum afferre poterat.
Excipere futuros. Virg. 4. Æn. 297.
Serit difcordes. Stat. 10. Theb. 236.
Effe in motu, pro Perturbari vel excitatum effe. Cic. 3. Q. frat. 2. Magna res in motu eft, propterea quod aut hominum aut legum interitus oftenditur.
Aquarum ingens motus. Virg. 4. Georg. 365.
Cæci motus orientis Auftri. Hor. 3. Carm. 27. 22.
Infolitis tremuerunt motibus Alpes. Virg. 1. Georg. 475.
Magni in terris Lucret. lib. 6. 588.
Motus, pro Caufa. Plin. Epift. 4. lib. 3. Audifti confilii mei motus.
Motus etiam ufurpant Auctores de Enthufiafmo. V. Barth. ad Claudian. p. 520.

MOTOR. ōris. m. [κινητὴς] Martial lib. 11. 39. in Charidemum,
Cunarum fueras motor, Charideme, mearum,
Et pueri cuftos, affiduufque comes.

MOTŌRIUS, a, um. Adj. unde, Motoria fabula. V. Statarius in STO.

MŌMEN, ĭnis. n. i. e. Momentum. a Motum Partic. ut a Stratum, Stramen. Lucret. lib. 3. 188.
Momine uti parvo poffunt impulfa moveri.
Momen mutatum. Lucret. lib. 2. 220.
Tantum quod momen mutatum dicere poffis. Quidam docti putant legendum,
Tantum quo ad momen, &c. Alii
Tantum quod minimum momentum dicere poffis. Lambinus primam lectionem retinet, aitque Momen hic valere Exiguum motum, quem Græci ῥοπὴν appellant.

MOMENTUM, i. n. [στιγμὴ, ῥοπὴ] Qualecunque fpatium temporis, & qualecunque pondus, feu magnum fit, feu parvum; a Moveo deductum. Cic. 6. Fam. 10. Omnia momenta obfervabimus, neque ullum prætermittemus tui juvandi & levandi locum.
Magnum momentum. In MAGNUS
Inclinationes rerum & momenta temporum. Cic. 5. de Finib. 11.
Certis momentis decedentia tempora. Hor. 1. Epift. 6. 4.
Momentum temporis, vel horæ. Liv. de Bell. Maced. Verfa momento temporis fortuna pugnæ eft. Hor. 1. Serm. 1. 8.
— horæ
Momento aut cita mors venit, aut victoria læta.
Momento, Ablativus vice adverbii. Livius, Momento fufi. i. e. Celerrime. [Subauditur Temporis.
Fulgor faciei rapitur momento. Senec. Hippol. 6.
Momentum, quodcunque minimum poteft appellari. Plin. lib. 30. cap. 7. Profunt & combuftæ, ut cinis earum bibatur in vino, addito refinæ momento.
Momentum etiam juxta eum modum dicitur, quo multi dicunt, Res parvi momenti, magni momenti. i. e. Quæ magnum pondus & vim habet, five efficaciam. Livius ab Urbe cond. Rege fuperato, nullum momentum in folis per fe Gallorum copiis fore.
Judiciorum momentum. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Officiorum omnium momenta diligentiffime perpendebat Cato. Cic. pro Muren. 3.
Rerum maximarum momenta. Cic. 5. Philip. 26. Lucan. lib. 7. 118.
Prima velim caput hoc funefti lancea belli,
Si fine momento rerum partifque ruina
Cafurum eft, feriat. i. e. Si fine rerum & exercitus difcrimine moriturus fum.
Infinitum autem (ut mox dicemus) in his quoque rebus momentum eft. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Leve. Celf. lib. 7. cap. 7.
Maxima momenta ad bene vivendum. Cic. 5. de Finib. 37. Ea nobis ipfa cara effe propter fe, & in his effe ad bene vivendum momenta maxima.
Minimum. Cic. 5. Philip. 26. Minimis momentis, P. C. maximæ inclinationes temporum fiunt. Idem 1. de Divin. 118. Parvis momentis multa natura aut affingit, aut mutat, aut detrahit.
Minimi momenti effe ad. Cic. 4. de Finib. 47. Sic errare Zenonem, qui nulla in re, nifi in virtute aut vitio propenfionem, ne minimi quidem momenti, ad fummum bonum adipifcendum effe diceret.
Nihil momenti eft omnino in eo. Cic. 1. Acad. 36.
Minimo momento. Cic. 5. de Finib. 88. Ego, quam ille præponendam & magis eligendam, beatiorem hanc appello, nec ullo minimo momento plus ei vitæ tribuo, quam Stoici.
Nullius momenti putatur ejus teftimonium. Cic. in Vatin. 1. Cujus teftimonium, propter turpitudinem vitæ, fordefque domefticas, nullius momenti putaretur.
Nullius in medicina momenti. Plin. lib. 20. cap. 9. De braffica.
Paria momenta contrariarum rationum. Cic. 4. Acad. 124. Ita funt in plerifque contrariarum rationum paria momenta.
Pari momento fors. Cic. pro Muren. 18. Quæftura utriufque propemodum pari momento fortis fuit, habuit hic, &c.
Paulo momento huc illuc impellitur. Ter. Andr. 1. 5. 31.
Perlevi. Cic. 2. de Lege Agrar. 80. An ignoratis, cetera illa magnifica pop. Rom. vectigalia, perlevi fæpe momento fortunæ, inclinatione temporis pendere? Al. A perl.
Permagni momenti eft in Rep. ratio atque inclinatio temporum. Cic. 7. Verr. 176.
Summa momenta favoris trahuntur annona. Lucan. lib. 3. 56.
Afferre momentum ad. Quintil. lib. 6. cap. 2. Magnum ad falutem momentum preces attuliffe. Cic. 2. de Fin. 51. Jam illud quidem perfpicuum eft, maximam animi aut voluptatem aut moleftiam plus, aut ad beatam, aut ad miferam vitam afferre momenti, quam eorum utrumvis, fi æque diu fit in corpore.
Confertus ordo rerum eft tribus momentis. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Difponere momento atque judicio inventa. Cic. 1. de Orat. 142. Inventa non folum ordine, fed etiam momento quodam atque judicio difpenfare atque difponere.
Facere momentum. Liv. 1. cap. 47. Si quum Tanaquil, peregrina mulier, tantum moliri potuiffet animo, ut duo continua regna, viro, ac deinceps genero dediffet, ipfa regio femine orta, nullum momentum in dando adimendoque regno faceret.
Habere momentum ad. Cic. 4. de Fin. 47. Cum ad beatam vitam nullum momentum ea res haberet, &c. Ibid. 30. Ut ei, qui jucunde vixerit annos decem, fi æque vita jucunda menftrua addatur; quia momentum aliquod habeat ad jucundum acceffio, bonum fit.
Habet momentum gratia. Cic. pro Muren. 62. Petunt aliquid publicani, cave quicquam habeat momenti gratia.
Habet momentum apud me tua religio. Cic. pro Font. 4. Ut fua religio, laudatio, auctoritas, aliquid apud veftros animos momenti habuiffe videatur.
Ponderare rem aliquam momento fuo. Cic. pro Font. 11. Sin autem in rebus judicandis non minimam partem ad unamquamque rem exiftimandam, momentoque fuo ponderandam, fapientia judicis tenet.
Pofitum momentum in re aliqua. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Momentum, pro Particula. Quintil. lib. 3. cap. ult. Hæc autem brevior, & vel ideo lucidior multo via, nec difcentem per ambages fatigabit, nec corpus orationis in parva momenta diducendo confumet. Plin. lib. 18. cap. 34. Sol autem quotidie ex alio cæli momento quam pridie oritur. h. e. Ex alia parte, alio loco, & velut puncto.

MOMENTĀNEUS, a, um. Adj. Quicquid eft breve, five fingulis momentis

mentis mutationi obnoxium: ut, Felicitas momentanea. Fulgent. Mythol. 2. 17.
Motus momentaneus. Tertull. adv. Marc. 5. 10. 3.

MOMENTĀRIUS, a, um. Adj. Idem. Apul. 5. Met. p. 164. Momentarius maritus.
Salus momentaria. Idem lib. 9. post princip.
Venenum momentarium. Idem lib. 10. p. 251.

MOMENTĀLĬTER, Adv. Breviſſimo momento. Fulgent. Mythol. 2. 3.
Iris ornatus varios pingens arcuato curvamine, momentaliter refugit.

MOMENTŌSUS, a, um. Adj Alicujus momenti. Quintil. Declamat. 13. Nunc vero differendum mihi eſt, quam momentoſa ſit hujus animalis rapina. Loquitur de apibus, quæ ita leniter flores decerpunt, ut nulla appareat rapinæ jactura.

MŌBĬLIS, e. Adj. [κινητὸς, εὐκίνητος] Quod facile movetur. Plin. lib. 11. cap. 37. Supercilia homini & pariter & alterne mobilia.
Alis volat ambiguis mobilis. Senec. Hippol. 11.
Pedes mobilis. Plaut. Mil. 3. 1. 36.

Clare oculis video, pernix ſum manibus, ſum pedes mobilis. i. e. Expeditus.

Mobilia & fluitantia, Hor. 2. Serm. 3. 269.
Æquor mobile. Ovid. 2. Epiſt. 128.
Ætas juvenum. Virg. 3. Georg. 165.
Animo mobili eſſe: h. e. Levi & inconſtanti. Cic. 5. Fam. 1. Etiam mobili in me meoſque eſſe animo non ſperabam.
Ardore mobiliſſimo tenetur mundus. Cic. 2. de Nat. Deor. 30.
Aura. Ovid. 3. de Arte Am. 698.
Curſus. Senec. Hippol. 4.
Folia. Hor. 1. Carm. 23. 5.
Gens mobilis ad omnem auram ſpei, atque infida. Liv. 29. 3.
Homo mobilis, cui opponitur Conſtans. Cic. pro Roſc. Com. 49. Mobilem? immo conſtantiſſimum.
Hora. Senec. Hippol. 11.
Humor cæli. Virg. 1. Georg. 417.
Ingenia mobilia. Liv. 2. 37.
Ingenium mobile, in bonam partem dicitur, & Tardo opponitur. Vitruv. 5. 7. Architectus erit uſu peritus: præterea ingenio mobili, ſolertiaque non fuerit viduatus.
Ira mobilis turbati vulgi. Sil. lib. 8. 288.
Lignum mobile alienis viribus. Hor. 2. Serm. 7. 82. i. e. Quod movetur alienis viribus, alioqui immobile.
Mens mire mobilis. Lucret. lib. 4. 752.

Tenuis enim mens eſt, & mire mobilis ipſa.

Natura animi egregie mobilis. Lucret lib. 3. 205.
Oculi lubrici & mobiles. Cic. 2. de Nat. Deor. 142.
Quirites mobiles. Hor. 1. Carm. 1. 7. Mobiles autem Quirites appellat Horatius, propter comitiorum inconſtantiam & varietatem, populique Rom. in ſuffragiis ferendis levitatem, quam pluribus locis declarat Cicero: ut in orat. pro Muren. Vulgo legebatur Nobilium, ſed jam exploditur a doctis.
Res mobiles opponunt J. Cti Rebus ſoli. Hermogenes de verb. & rerum ſignific. Pecuniæ nomine non ſolum numerata pecunia, ſed omnes res tam ſoli, quam mobiles, & tam corpora, quam rura continentur. Hinc & Mobilia abſolute dicunt.
Venti. Ovid. 5. Epiſt. 110.
Vulgus. Claud. 4. Conſ. Hon. 301.
Caduca ſemper & mobilia non virtutis atque ingenii, ſed fortunæ, & temporum munera. Cic. pro Domo, 146.
Compar. Lucret. lib. 4. 344.

—nam multis partibus hic eſt
Mobilior, &c. De lucido aëre.

Mobilius ſignum. Lucret. lib. 5. 634.

MOBILĬTER, Adv. [κινητῶς] Cic. 2. de Nat. Deor. 24. Animadverſumque ſæpe eſt, quum cor animantis alicujus evulſum, ita mobiliter palpitaret, ut imitaretur igneam celeritatem. Idem 2. de Divin 129. An natura fieri, ut mobiliter animus agitatus, quod vigilans viderit, dormiens videre videatur?
Mobiliter & celeriter. Cæſ. 3. Bell. Gall. 10. Quum intelligeret, omnes fere Gallos novis rebus ſtudere, & ad bellum mobiliter celeriterque excitari.

MOBILĬTAS, ātis. f. denominat. [τὸ κινητὸν, εὐκινησία] Plin. lib. 6. cap. 30. Animalium; hominumque effigies monſtriferas circa extremitates ejus gigni minime mirum, artifici ad formanda corpora effigieſque cælandas mobilitate ignea. Idem lib. 20. cap. 21. Radice decocta furfures capitis & dentium mobilitates.
Linguæ mobilitas, verborum celeritas. Cic. 1. de Orat. 127.
Pedum mobilitas. Lucan. ad Piſon. 169.
Celerrima mobilitate ſunt ſidera. Cic. 2. de Nat. Deor. 42.
Crebra. Ovid. 15. Epiſt. 48.
Præcellere mobilitate. Lucret. lib. 2. 160.
Viget fama mobilitate. Virg. 4. Æn. 175.
Mobilitas, pro Inconſtantia & levitate. Cic. 7. Philipp. 9. Quid eſt inconſtantia, mobilitate, levitate, cum ſingulis hominibus, tum vero univerſo Senatui turpius?
Fortunæ mobilitas. Nepos 10. 6. 1.

MOBILĬTO, [κινητόω] āre. Lucret. lib. 3. 249.

Inde calor motus, & venti cæca poteſtas
Accipit inde aër, inde omnia mobilitantur. h. e. Identidem moventur. [Immo Mobilia fiunt.

MŌTO, āre. frequent. Virg. 5. Ecl. 5.

Sive ſub incertas, Zephyris motantibus, umbras, &c.

Cacumina motant quercus. Virg. 6. Ecl. 28.
Latus motare. Ovid. 13. Met. 937. Al. Mutare.
Motuantur [κινοῦνται] pro Motantur, dixit Plaut. Truc. 1. 2. 90. Verum eſſe inſciti credimus: næ, ut in æſtu motuantur iræ. al. Æſtu, mutuamur irâ.
Motare & Mutare permutantur a Librariis. V. MUTO.

MOTATUS, a, um. Partic. ut, Motatus uterus. Prudent. Hamartig. v. 596.

MOTĀTIO, ōnis. f. Motio. Tertull. de Anima cap. 45. Perpetuitas motationis.

MOTĀMEN, ĭnis. n. Paulin. Petroc. 5. 681. Caudæ motamine.

MOTĀTOR, ōris. m. Tertull. ad Nation. 2. 3. Nullo extrinſecus apparente motatore. Et Arnob. 3. p. 118. Neptunus tremebundi motator ſali.

MOTĀBILIS, e. Adj. Vulg. Interpr. Gen. cap. 1. 21.

MŌTĪTO, āre. B. ex Gell. Quám in natricem amens motitare incepit catellus. H. St. Utrum Beroaldi, an Budæi hæc ſint verba, & quorſum tandem pertineant neſcire me fateor. De verbo vero ipſo V. in MONITO ſupra poſt MONEO.

M O X

MOX, [αὐτίκα] Adv. ſignificat Statim. Ter. Eun. 2. 1. 13.

Nam aut jam revertêre: aut mox noctu te adiget horſum inſomnia.

Diſcedo parumper a ſomniis, ad quæ mox revertar. Cic. 1. de Divin. 47.
Recurrit deinde mox. Tibull. lib. 1. 5. 73.
Mox, Paulo poſt, vel Poſtea. Cic. 1. de Orat. 148. Verum illa mox: nunc de ipſa exercitatione quid ſentias, quærimus.
Quum ſegetes occat, tibi mox frumenta daturas. Hor. 2. Epiſt. 2. 161.
Mox tamen ardentes accingar dicere pugnas. Virg. 3. Georg 46.
Mox, pro Deinde. Sueton. in Octav. Aug. cap. 47. Nec mox occaſio aut cauſa trajiciendi fuit. Plin. lib. 12. cap. 12. Et Flor. 3. 19. 2. Mox imperio per diverſa terrarum occupato, quis crederet, &c. Adde Suet. Cæſ. cap. 1. & Neron. cap. 6. Tacit. de German. cap. 34. & Plin. 36. 8.
Quam mox. Ter. Phorm. 1. 3. 9.

Dum exſpecto quam mox veniat, qui adimat hanc mihi conſuetudinem.

Mox quam. Ulpian. tit. 1. ejus libri qui inſcriptus eſt Tituli ex corpore Ulpiani, Qui teſtamento liber eſſe juſſus eſt, mox quam unus ex hæredibus adierit hæreditatem, liber ſit: i.e. Mox poſtquam. [An Mox quum?

M O Z

MOZĬCA, æ. f. quaſi Modica, Genus parvi repoſitorii. Iſidor. 20. 9.

M U

MV. CAL. Municipium Calagurris.

MU, ſyllabam veteres ad depulſionem faſcini & invidiæ, malique, immo ad ſilentium ominandum impetrandumque uſurpaſſe videntur, ſi modo vetuſtis libris fides habenda eſt, in quibus, quod ex Plinio 28. 4. ſcribam, ſic exaratum eſt, Quanquam illos religione mu tueatur & faſcinus. Libri editi habent Mutatur, quod & placet. V. Turneb. 23. 10. Hard. ex Mſſ. Religione tutatur. q. V. conf. Varr. in MUSSO infra de hac vocula.

M U C

MUCCEDO, MUCCINIUM. V. MUCUS.

MŪCIUS, [Μούκιος] Nomen gentis Romanæ antiquiſſimæ. Ex qua C. Mucius, qui Porſena rege Romam obſidente, ſolus in caſtra profectus eſt, ut Porſenam occideret. Sed quum regem non cognoſceret, & regis ſcribam pro rege necaſſet, comprehenſus, & conjuratos prodere juſſus, manum ſuam diu in igne tenuit, ut oſtenderet ſe nulla pœna vinci poſſe. Rex autem admiratus ejus fortitudinem, eum liberum dimiſit. Tunc Mucius pro gratia regi dixit ut ſibi caveret, quia trecenti Romani conjuraſſent ſic ſe facturos. Quapropter rex pacem fecit cum Romanis. Mucio autem Scævolæ, a clade dextræ manus. cognomen eſt inditum, quod ad poſteros ipſius tranſiit. Teſtis Liv. lib. 2. 12.
Fuerunt & alii Mucii quorum hiſtoriam multis proſequitur Raphael Volaterranus lib. 17.

MŪCOR, ōris. m. [εὐρῶς] Lanugo quæ diutino ſitu contrahitur, quemadmodum in pane, carne, aliiſque hujuſmodi fieri videmus. Columel. lib. 12. cap. 4. Ne ſitu penora mucorem contrahant.
Mucor in vino. Ulpian. in l. Si quis vina. §. 1. D. de periculo & commod. rei vend.

MUCĬDUS, vel, ut alii volunt, MUCCIDUS, a, um. Adj. [εὐρώεις, εὐρώδης] Quod mucorem contraxit. Columel. de Arboribus, cap. 6. extr. At quæ mali generis & infructuoſa vinea eſt, ſummaſque partes & mucidas & exeſas habet, &c. [An Muſcidas?
Fruſta mucida farinæ ſolidæ. Juven. 5. Sat. 68.
Mulieres mucidæ fetæ. Varr. 2. de R. R. cap. 10. Quæ oſtenderent fetas noſtras, quæ in conopeis jacent dies aliquot, luridas, mucidas, & contemnendas. Mſſ. Leuncidas una voce, unde Docti Ejuncidas. q. V. f. l.
Senex mucidus. Plaut. Mil. 5. 1. 5. V. mox.
Vinum mucidum. Martial. lib. 8. 6.
Mucidus, Metaphorice pro Mucoſus. Plaut. 90. β. Qui me emunxiſti mucidum. Vide in MUCOSUS. H. St. Locus eſt Epid. 3. 4. 58. conf. Mil. 3. 1. 52. & paulo ſupra.

MUCEO, [εὐρωτιάω] ēre. Mucidum eſſe. Cato de R. R. cap. 148. Vini ſingulæ urnæ dabuntur, quod neque aceat, neque muceat.

MUCESCO, ēre. Idem. Plin. lib. 14. cap. 20. Proprium autem eſt inter reliquos liquores vino muceſcere, aut in acetum verti.

MUCOSUS, MUCULENTUS. V. MUCUS.

MUCRO, ōnis. m. [ἀκωκὴ, κοπὶς, τὸ ὀξὺ] Cuſpis & acumen enſis ac telorum. Apul. lib. 1. Met. pr. Circulatorem aſpexi equeſtrem, ſpatham præacutam infeſto mucrone devoraſſe. V. CIRCULATOR. Martial. lib. 4. 18.

Tabuit in calido vulnere mucro tener.

Mucro, improprie aliquando ponitur pro Enſe. ut,
Faſtigia tenuia mucronum. Lucret. lib. 5. 1264.
Aptato mucrone incubuit ferro. Ovid. 4. Met. 162.
Aſper mucro. Lucan. lib. 7. 139.

Nec gladiis habuere fidem, niſi cautibus aſper
Exarſit mucro. h. e. Non ſatis confiſi ſunt ſuorum gladiorum aciei, niſi & mucrones adhibitis cotibus exacuerent.

Coruſcus. Stat. 9. Theb. 542.
Cruentus. In CRUOR.
Cultratus. In CULTER.
Ferreus ad coſtas alto ſtat vulnere mucro. Virg. 11. Æn. 817.

Flexi. Lucret. lib. 2. 427.
Hebeti mucrone retuſum aurum. Lucret. lib. 5. 1273.
Longo mucrone enſis. Senec. Hippol. 4.
Coruſcare mucronem. In CORUSCO.
Ferire aliquem mucrone. Virg. 12. Æn. 512.
Figere mucrones in aliquo. Cic. 14. Philip. 6.
Migrare in mucronem. V. MIGRO.
Rejicere mucrones aliquorum a jugulis noſtris. Cic. 3. in Catil. 2.
Reſolvere jugulum mucrone. Ovid. 1. Met. 227.
Retundere mucronem alicujus. Cic. pro Cluent. 123.
Stricto mucrone conſtitit. Ovid. 4. Triſt. 4. 77.
Stricta coruſco mucrone ferri acies. Virg. 2. Æn. 333.
Strictiſque ſeges mucronibus horret Ferrea. Virg. 12. Æn. 663.
Subire mucronem. Virg. 10. Æn. 798.
Tranſiit & parmam mucro. Virg. 10. Æn. 817.
Mucro, etiam pro Quarumvis rerum ſummo acumine. Unde apud Plin. Herbarum mucrones dicuntur; &, Herbæ in mucronem deſinentes, h. e. Mucronata folia habentes. V. Indic. Hard.
Dentium mucro. Plin. lib. 8. cap. 3.
Faucium mucro alicujus loci. Plin. lib. 6. cap. 13.
Unguium mucro. Plin. lib. 8. cap. 15.
Mucro defenſionis, per translationem. Cic. pro Cæcin. 84. Peracutum hoc tibi videtur; hic eſt mucro defenſionis tuæ.
Mucronem Tribunicium exacuere. Cic. 3. de Legib. 21. Quis unquam tam audax, tam inimicus nobis fuiſſet, ut cogitaret unquam de ſtatu noſtro labefactando, niſi mucronem aliquem Tribunicium exacuiſſet in nos?

MUCRŌNĀTUS, a, um. Adj. [ὀξύθηκτος] Quod mucronem habet, aut mucronis ſimilitudinem. Plin. lib. 32. cap. 2. Trebius Niger auctor eſt, xiphiam, id eſt gladium, roſtro mucronato eſſe.
Folia mucronata. Plin. lib. 25. cap. 13. Foliis anguſtis, mucronatis, ſuccoſis.

MUCULA, æ. f. Perſarum lingua appellatur Gemma, cordis colorem habens: unde & Telicardios appellatur. Plin. lib. 37. cap. 10.

MŪCUS, vel, ut quidam volunt, MUCCUS, i. m. [κόρυζα, μύξα] Narium humiditas, & craſſior pituita. Catull. ad Furium, 21. 17.
A te ſudor abeſt, abeſt ſaliva,
Mucuſque, & mala pituita naſi.

MUCCĒDO, ĭnis. f. Idem. Apul. Apol. p. 496. Enimvero ſi pernicioſa illa muccedo intus cohibita, &c.

MŪCŌSUS, ſive MUCCŌSUS, a, um. Adj. [κορυζώδης, μυξώδης] Muco plenus. Columel. lib. 6. cap. 7. Sequitur torminum vitium, quorum ſignum eſt cruenta & mucoſa ventris proluvies. h. e. Plurimum muci habens. *Plein de flegmes glueux.* Add. Veget. Mulom. 3. 3. 7.
Mucoſus, μυξώδης ἢ κορυζῶν. Et metaphorice, ſicut viciſſim Emungo. Mucus enim, id eſt κόρυζα, nativam ſimplicitatem & puerilem ſignificat. Unde Emungere pro Fraudare apud Comicos, & Emunctus, Terſus & prudens. B. e Græcis utrumque. Alibi, Mucoſus, Stultus, inquit Acron. Sic Κορυζῶν, ὁ μεμωρημένος. Suidas. Analogia eſt metaphoræ in Mucoſus & Emungere. V. EMUNGERE. Commentator Horatii 350. in illud *Emunctæ naris.* Sic a contrario Stupidum, Mucoſum nominamus, quia non cito vitia odoratur. H. St. Locus Hor. eſt Sat. 1. 4 8 conf. Plautina in MUCIDUS.
Exulceratio muccoſa. Celſ. 5. 28.

MUCCULENTUS, a, um. Idem. ut, Munctiones mucculentæ. Arnob. 2. p. 107.

MUCCINIUM, i. n. Linteum, quo excipitur naſi mucus. Arnob. 2. p. 56. Indicet, in quos habitus veſtis ſtragula facta ſit, mitra, ſtrophium, faſcia, pulvinus, muccinium, &c. Adde Turneb. Adverſ. 13. 14.

M U G

MŪGIL, vel MUGĬLIS, is. m. [κεστρεύς] Genus piſcis capitoſi, unde etiam Græcis Cephalos appellatus. Plin. lib. 9. cap. 17. Mugilum natura ridetur, in metu capite abſcondito, totos ſe occultari credentium. Græci a capite κέφαλον vocant: qui omnium piſcium ſquammis intectorum velociſſimus eſt, adeo ut tranſverſa navigia interim ſuperjactet, ut teſtatur idem Plinius libro 9. cap. 15. Catull. ad Aurelium, 16. 19.
Percurrent raphanique mugileſque.
Mugilis. Juven. 10. Sat. 317.
— necat hic ferro, ſecat ille cruentis
Verberibus, quoſdam mœchos & mugilis intrat. Ad cujus utriuſque loci explanationem faciunt verba Cælii Rhodig. lib. 27. c. 4. ſic dicentis, Ceſtreus eſt piſcis, quem Latini mugilem vocant. Ita nuncupatus, quia teli modo publica Athenienſium pœna intret adulteros. Eſt enim miſſilis genus ceſtron, quod noſtri Viriculum vocant. Hactenus ille.
Mugilus. Hor. 2. Serm. 4. 27.
— ſi dura morabitur alvus,
Mugilus, & viles pellent obſtantia conchæ. Sed hic alii legunt Mitulus rectius.

MUGILO, āre. Auctor Philomel. apud Schott. Obſerv. hum. 2. 52. p. 100. Et mugilant onagri: ubi alii habent, Et celer hinnit equus.

MUGĪNOR, [γογγύζω] āri. Murmurare. Lucilius apud Non. 4. 300. Muginamur, molimur, ſubducimur. Sic Mercer. Nam Gothofr. habet Mutilamur. Cic. 16. Att. 12. de Ocella, dum tu muginaris, nec mihi quicquam reſcribis: cepi conſilium domeſticum. h. e. Dum nihil explicans differs. Feſtus; Muginari, eſt nugari, & quaſi tarde conari. Plin. in præfat. Dum iſta (ut ait M. Varro) muginamur, pluribus horis vivimus. Quo in loco alii legunt Muſinamur, alii Muſſitamus.

MUGINĀTOR, ōris. m. in Fragm. poet.

MŪGIO, īvi, ītum, [μυκάομαι, ἐρύγω, βρεμέω] īre. factitium verbum a voce boum. Auctor ad Herenn. lib. 4. 43. Imitationis hoc modo, Ut majores rudere, vagire, & mugire, & murmurare, & ſibilare appellaverunt. Liv. 1. 7. Inde cum actæ boves quædam ad deſiderium (ut fit) relictarum mugiſſent, &c. [Vitulo tamen proprie tribuit Varro de L. L. 6. 5. ut Boare bovi.
Mugivi. Propert. lib. 2. 28. 17.
Io verſa caput primos mugiverat annos.
Ad alias res transfertur, ut
Malus mugit Africis procellis. Hor. 3. Carm. 29. 57.

Solum mugit ſub pedibus. Virg. 6. Æn. 256.
Terram mugire videbis. Virg. 4. Æn. 490.
Tibicina maximo labore mugit. Ennius apud Varr. lib. 6. de L. L. 5. ad fin.
Tuba mugit. Lucret. lib. 4. 547.

MUGIENS, entis. Partic. [ἐρύγων] ut,
Greges mugientium, Boum. Hor. Epod. 2. 11.
Ut Balantum. H. St.
Fremitu mugienti loca cuncta retonant. Catull. de Berecynth. 61. 82. de leonibus loquens.
Littera mugiens M. Quintil. lib. 12. cap. 10.

MUGĪTUS, ûs. m. [μύκημα μυκηθμὸς] Vox boum. Dicitur & de aliis animalibus, ut de monocerote, apud Plin. lib. 8. cap. 21. Mugitu gravi.
Armentorum. Ovid. 5. Met. 165.
Boum mugitus. Virg. 2. Georg. 470.
Luctiſono mugitu Io viſa eſt queri. Ovid. 1. Met. 732.
Ciet terrificos taurus. Virg. 12. Æn. 102.
Dare. Ovid. 15. Met. 510.
Edidit ore. Ovid. 1. Met. 637.
Edere raucos. Ovid. 14. Met. 409.
Edidit victima diros. Ovid. 7. Met. 597.
Erupit triſti fluvio. Sil. lib. 6. 283.
Exterret feroci nemora taurus. Sil lib. 16. 7.
Impulit auras mugitibus. Ovid. 3. Met. 21. de juvenca quadam.
Implerunt Prœtides falſis mugitibus agros. Virg. 6. Ecl 48.
Implevere fumificiſque locum mugitibus. Ovid. 7. Met. 114. de tauris, qui vellus aureum cuſtodiebant, quorum terribilis ſpiritus ignis erat, ut alibi inquit idem Ovidius.
Replet delubra vaſto mugitu taurus. Senec. Herc. OEth. 7.
Sonant crebris amnes. Virg. 3. Georg. 554.
Nemorum mugitus. Plin. lib. 18. cap. 35.
Terræ fremitus & mugitus. Cic. 1. de Divin. 35. Quum terræ ſæpe fremitus, ſæpe mugitus, ſæpe motus, multa noſtræ Reipublicæ, multa ceteris civitatibus gravia & vera prædixerint.
Mugitus, & ſibilus, & murmur, nomina ſunt fictitia. Quintil. lib. 8. cap. 6. de onomatopœia.

MUGĪTOR, ōris. m. Valer. Flacc. 3. 208.
— magis ut mugitor anhelat Veſuvius.

MUGIUS, i. m. Cognomen Romani cujuſdam, a frequenti murmuratione: a quo Mugionia porta, cui ipſe aliquando præfuit, nominata eſt, ut ait Feſtus. V. dict. ſeq.

MUGONIA, Porta Romæ: a mugitu, quod per eam venale pecus intraret. Hæc & Trigonia eſt: hoc eſt, trium angulorum. Hæc Perottus. apud quem legendum videtur Mugionia, ut apud Feſtum exſtat, & Varr. L. L. 5. 34. [Sic enim legendum puto, pro Mucionis. Arceſſit enim is quoque nomen a Mugitu. Mugonia tamen corrupte legitur quoque apud Solin. cap. 2.

M U L

MVL. Mulier.

MULA, MULARIS. V. MULUS.

MULCEO, mulſi, mulſum, & mulctum, ſecundum Priſcianum, [κηλέω, θέλγω, κοιμίζω] ēre. Lenire, mollire, mitigare, dulce facere, ungere, delectare, polire. Feſtus, Mulcere, mollire eſt, ſive lenire. Pacuv. Quid me obtutu terres, mulces laudibus? Plin. lib. 8. cap. 32. Mulcentur fiſtula paſtorali & cantu. De cervis.
Æthera mulcebant cantu. Virg. 7. Æn. 34.
Animum voluptas. Ovid. Rem. Amor. 197.
Cervix mulcetur dextra. Cic. in Arato 56.
Feras. Ovid. 14. Met. 339.
Flamina. Cic. in Arato 116.
Florem auræ. Catull. in Carm. Nupt. 60. 41.
Fluctus. Virg. 1. Æn. 70.
Mentes veſtras carmina mea mulcebunt. Ovid. 10. Met. 301.
Oves paſtor arundineo carmine mulcet. Ovid. 4. Triſt. 1. 12.
Pectora mærentia dictis mulcet. Virg. 1. Æn. 201.
Pocula mulcere ſuccis Lyæi. Sil. lib. 7. 169.
Procellas. Cic. in Arato 200.
Ut res nulla feras poſſit mulcere procellas.
Puellas carmine. Hor. 3. Carm. 11. 24.
Vulnera mulcet ope. Ovid. 5. Faſt. 402.

MULCENS, entis. Partic. [κηλῶν] ut, Animam ſolamine mulcens. Valer. 4. Argon. 443.
Aera mulcentes motu. Lucret. lib. 4. 139.
Somnus mulcens pectora. Ovid. 18. Epiſt. 27.

MULCENDUS, a, um. [κηληθησόμενος] aliud Partic. ut
Auribus mulcendis apta referre. Ovid. 2. Triſt. 358.
Ad aures mulcendas natus canor. Ovid. 5. Met. 561.
Colla mulcenda præbere manibus. Ovid. 10. Met. 118. de cervo.

MULCĒDO, ĭnis. f. [κήλησις] Gell. lib. 19. cap. 9. Quæ nullas voluptates, nullamque mulcedinem Veneris, neque Muſæ haberet.

MULCEBRIS, e. Adj. Sariſb. 1. 13. Duæ virtutes ignis; altera edax & peremptoria, altera mulcebris & innexo lumine. V. Voſſ. de Vit. L L. 3. 28.

MULCĬBER, bĕris, & per ſyncopen bris, & bri. m. eſt enim tertii ordinis: ſed aliquando etiam ſecundi; [Ἥφαιστος] a mulcendo dictus eſt Vulcanus, id eſt molliendo ferro, ut volunt Feſtus & Donatus l. mox cit. quod ignis omnia mulceat, id eſt molliat ac vincat. Sic & Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 5. Cic 2. Tuſc. 23.
Joviſque numen Mulcibri adſcivit manus. Ex quodam poeta.
Ovid. 2. de Arte Am. 562.
Mulciberis capti Marſque Venuſque Dolis. Donatus ad Hec. 1. 1. Vulcanum Mulciberum dici putat, quod ſit mutilatus ac debilis. i. e. Claudus. Sed ibidem & alteram affert Etymologiam, de qua ſupra.
Mulciber, pro Igne. Ovid. 14. Met. 533.
Jamque picem, & ceras, alimentaque cetera flammæ
Mulciber urebat, perque altum ad carbaſa malum
Ibat. Martianus Capella lib. 6. cap. 1. Diſpendiaque lini perflagrata caſſum devorante Mulcibero.

MULCO, āre. Verberare, lædere, cruciare, Antiquum verbum eſt, quod

quod tamen apud Cornelium Tacitum reperias Ann. 1. 32. Proſtratos verberibus mulcant. Et Petron. cap. 134. Harundinem ab oſtio rapuit iterumque nihil reſpondentem mulcavit. V. Lipſ. ad l. c. Tacit. Dacier. ad Ter. Eun. 4. 7. 4. & Adelph. 1. 2. 10. Taubm. ad Plaut. Moſt. 4. 2. 23. & Trin. 4. 2. 142. conf. Parei Lex. Crit. p. 757. & Drakenb. ad Sil. 10. 463.

MULCĀTUS, a, um. Partic. ut, Mulcatus nudatuſque abibat. Liv. 3. 11. Corpus mulcatum. Tacit. 1. Ann. 70. Adde Suet. Cæſ. cap. 17. Ubi vide J. G. Græv. not.

MULCTA, V. MULTA.

MULCTRA, MULCTRALE. In MULGEO.

MULGEO, mulſi vel mulxi, mulſum vel mulctum, [ἀμέλγω, βδάλλω] ēre. Priſcianus, Mulgeo quoque mulſi facit: quamvis differentiæ cauſa quidam mulxi protulerunt: quia mulceo quoque mulſi facit.
Mulgere, Lac e mamis exprimere. Virg. 3. Georg. 400.
Quod ſurgente die mulſere, horiſque diurnis,
Nocte premunt. Varro 2. de R. R. cap. 11. A mulgendo, atque ortu optimum eſt id, quod neque emunctum longe abeſt a mulſo, neque a partu continuo eſt ſumptum. De lacte.
Hircos mulgere, De re palam abſurda, proverbialiter dicitur. Virg. 3. Ecl. 91.
Oves mulgere. Virg. 3. Ecl. 5.
Mulſi, in præterito. Lucret. lib. 4. 1202.
Et commiſcendo quum ſemen forte virile
Femineum mulſit ſubita vi, corripuitque. al. Commulſit.

MULCTUS, ûs. m. [ἄμελξις] Columel lib. 2. cap. 11. Sed horum ſunt diſcrimina quædam, & a paſtionibus, & a pecudum natura, & a mulctu. De lactis diſcriminibus.

MULSŪRA, æ f. Idem. Calpurn. Ecl. 5. 38. Occiduæ mulſura horæ.

MULCTRA, æ. f. [ἀμολγὴς] Ipſum lac mulctum, ſeu emunctio, & extractio lactis. Columel. lib. 8. cap. 17. Ut mulctra, recens caſeus, ſi loci conditio, vel lactis annona permittit. Docet quibus cibis alendi ſint piſces. Virg. 3. Ecl. 30.
Bis venit ad mulctram, binos alit ubere fœtus. [Hic poteſt eſſe Mulctrale. V. not. Emmeneſſ.
Mulctra, Vas in quo mulgentur vaccæ, vel capræ. Columel. lib. 7. cap. 8. Sed mulctra, quum eſt repleta lacte, non ſine tepore aliquo debet eſſe.

MULCTRUM, i. n. [ἀμολγεὺς] Idem. Hor. Epod. 16. 49.
Illic injuſſæ veniunt ad mulctra capellæ.

MULCTRĀLE, is. n. [πέλλη] Idem quod Mulctra pro Vaſe. Virg. 3. Georg. 177.
— implebunt mulctralia vaccæ. al. Mulgaria.

MULGĀRIUS, a, um. Adj. ut, Vas mulgarium. i. e. Mulctrale. Iſidor. 20. 6.

MULGO, āre. Palam facere. Plaut. Ciſtel. Pro puella ſervulus nequam qui dominum mulgat atque villicum. Ab hoc Promulgo compoſitum. [Hæc Steph. incertum quo auctore. Plautinum certe locum fruſtra quæras. Rectiuſque Feſtus Promulgo quaſi Provulgo dictum putat. V. Voſſ. Etymol.

MŬLIER, ĕris. f. [γυνὴ, ἄωρ] notum vocabulum, proprie vero dicitur Quæ virgo non eſt. Ulpian. in l. Alioquin. D. De contrahen. empt. Quod ſi ego me virginem emere putarem, quum eſſet mulier, emptio valebit. In ſexu enim non eſt erratum. Cicero objurgantibus quod ſexagenarius Popilliam virginem duxiſſet, Cras mulier erit, inquit, Hujus meminit & Quintil. lib. 6. cap. 4.
Mulier a mollitie dicitur, ut ait Varro, immutata & detracta littera, quaſi Mollier. [Lactantius de Opificio Dei cap. 12. in fine. H. St. En verba. Item Mulier, ut Varro interpretatur, a Mollicie dicta eſt, immutata & detracta littera, velut Mollier. Sic & Iſid. 11. 2. Puto tamen Varronem, Mollior, non Mollier, reliquiſſe. conf. in MOLA not.
Penuria mulierem. V. PENURIA.
Animal menſtruale mulier. V. MENSIS.
Amara. In AMARUS.
Copioſa. In COPIA.
Doloſa. Hor. 2. Serm. 5. 70.
Formoſa. Hor. de Arte Poet. 4.
Humilis non. Hor. 1. Carm. 37. 32.
Immoderata. V. IMMODERATUS.
Locuples plane & copioſa. V. Locuples, in LOCUS.
Multivola. Vide ſuo loco.
Abuti muliere. In ABUTOR.
Complexi impudicas mulieres. V. IMPUDICUS.
Complectitur mediam mulierem. In MEDIUS.
Convenit mulier viro in manum. In CONVENIO.
Gaudens unico marito. Hor. 3. Carm. 14. 5.
Perire mulierem. In PEREO.
Sentiant omnes mulieres in natura feminarum deum caſtitatem pati. Cic. 2. de Legib. 29.
Mulier, etiam dicitur Ea quæ virum non cognovit, inquit Ulpianus in l. Quæritur. D. De Ædilitio edicto.
Mulieres omnes dici, quæcunque ſexus feminini ſunt. Ulpian. in l. Argumento. §. Muliebri. D. de Aur. & Arg. legat.
Mulierem, Eunuchum vocat Terentius, a membrorum mollitie, in Eun. 2. 3. 65.
Mulier ancilla. Salluſt. in Jugurtha cap. 12. Quum interim Hiempſal reperitur, occultans ſe in tugurio mulieris ancillæ, quo initio pavidus & ignarus loci profugerat. Cur mulieris dixit, quum ſatis eſſe videretur ancillæ? Nam ſi ancilla, & mulier eſt: non autem contra. Mulieris igitur addidit: quia videretur alioqui Ancillam ejus ſignificare. Hic enim ſenſus eſſet, Occultans ſe in tuguriis ancillæ. ſubaud. Suæ. [Archaïſmus eſt, ut Homo adoleſcens apud eundem cap. 6. ibidem.
Mulier, pro Uxore. Modeſtinus in l. penult. D. de ſupell. lega. Nunquam ex eo quod ſupellectilem legavit maritus teſtamento, habitationem, in qua ſupellex fuit, legaſſe videtur, quare contra defuncti voluntatem, habitationem ſibi mulierem vendicare procul dubio eſt.
Mulier, pro Ea vel illa dicitur, ſicut Homo, pro Eo vel illo. Hor. 2. Serm. 7. 65.
Quum te formidet mulier. i. e. Quum ea te formidet.
Hæc vox etiam reprehenſionem ac convicium habet, cum impotentiam ſexus, & alia vitia exprobramus. Plaut. Caſ. 2. 2. 36. I foras, mulier. Et Amphit. 2. 2. 209. Mulier es, audacter juras. V. ibi Taubm. Itemque Ter. Heaut. 5. 3. 3. Pergin' mulier eſſe? i. e. Mulierum more rixari.

MULIERCŬLA, æ. f. dimin. [γυναικάριον, γύναιον] Cic. 5. Tuſc. 103. Leviculus ſane noſter Demoſthenes, qui illo ſuſurro delectari ſe dicebat aquam ferentis mulierculæ.
Muliercula, pro Muliere imbecilli. Cic. de Amicit. 46. Et eo fieri, ut mulierculæ magis amicitiarum præſidia quærant, quam viri: & inopes, quam opulenti: & calamitoſi, quam ii qui putantur beati. Idem 6. Verr. 47. Quæ forſitan vobis parva eſſe videantur: ſed magnum & acerbum dolorem commovent, mulierculis præſertim, quum eripiuntur e manibus ea, quibus ad res divinas uti conſueverunt. Budæus.
Impura muliercula. Cic. 4. Verr. 192. Magis vir inter mulieres nequam; impura inter viros muliercula, proferri non poteſt.
Deteriore forma. Lucret. lib. 4. 1274.

MULIERCULARIS, e. Adj. ut, Muliercularis meticulus, vel ſuperſtitio, γυναικισμὸς. B. in Calep. H. St.

MULIERCULĀRIUS, i. m. Qui mulierculas amat. Cod. Theod. l. 3. t. 16. Repudium mittere marito, velut mulierculario.

MULIĔBRIS, e. Adj. [γυναικεῖος] Quod ad mulieres pertinet. ut, Muliebre veſtimentum. Plaut. Men. 1. 2. 56. Muliebris malitia. Plaut. Epid. 4. 1. 19.
Animus muliebris, Timidus & inconſtans. Cic. 1. Off. 61. ex Ennio,
Vos etenim juvenes, animum geritis muliebrem.
Audacia muliebris. Liv. 1. 46.
Bellum muliebre gerere. Cic. pro Cœl. 67. Alveuſne ille, an equus Trojanus fuerit, qui tot junctos viros muliebre bellum gerentes tulerit ac texerit?
Comitatus muliebris & delicatus ancillarum puerorumque. Cic. pro Milon. 28.
Fides muliebris, pro Levi. Plaut. Mil. 2. 5. 46.
Formæ muliebris pulchritudo excellens. Cic. 2. de Invent. 1.
Fraus. Tacit. 2. Ann 71.
Loci muliebres, Ubi naſcendi initia conſiſtunt. Varr. de L. L. lib. 4. 2. extr.
Origo. Lucret. lib. 4. 1226.
Sive virûm ſoboles, ſive eſt muliebris origo. i. e. Sive maſculus eſt, ſive femella.
Sæclum. Lucret. lib. 4. 1221.
Et muliebre oritur patrio de ſemine ſæclum. h. e. Multitudo & continua ſeries, ſive ſequela ſucceſſiva.
Sententia muliebris & enervata. Cic. 2. Tuſc. 15. Dehinc ad hanc enervatam, muliebremque ſententiam ſatis docilem ſe Epicurus præbuit.
Servitus. Liv. 34.
Stola. Cic. 2. Philip. 44.
Tutela. Liv. 1. 3. Tantiſper tutela muliebri (tanta indoles in Lavinia erat) res Latina & regnum avitum, paternumque puero ſtetit.
Venuſtas. Cic. 1. Off. 130.

MULIEBRIA, um. tantum pluraliter. [γυναικεῖα] Menſtrua.
Muliebria, pro Stupro. Quintil Nobilis adoleſcens a Centurione muliebria paſſus. Ulpian. in l. j. §. Removet. D. De poſtulando, Removet autem a poſtulando pro aliis & eum, qui corpore ſuo muliebria paſſus eſt. V. Curt. 6. 6. 8.
Muliebria etiam, ſubaud. Membra, pro Natura muliebri. Tacit. 14. Ann. 60. Ex quibus una inſtanti Tigellino, caſtiora eſſe muliebria Octaviæ reſpondit, quam os ejus.

MULIEBRĬTER, Adv. [γυναικείως] Effeminate ſeu more mulierum. Juſtinus 1. 8. Quæ non muliebriter hoſtium adventu territa. Cic. 2. Tuſc. 48. Si turpiſſime ſe illa pars animi geret, quam dixi eſſe mollem, ſi ſe lamentis muliebriter, lacrymiſque dedet.
Ne quid abjecte, ne quid timide, ne quid ignave, ne quid ſerviliter, muliebriterve faciamus in dolore, maxime providendum eſt. Cic. 2. Tuſc. 55.
Expaveſcere muliebriter enſem. Hor. 1. Carm. 37. 22.

MULIEBRĬTAS, ātis. f. [γυναίκησις] Mollities. Tertull. de Veland. Virg. cap. 14. Conſciæ muliebritatis audent.

MULIEBRIŌSUS, a, um. Adj. Plaut. Pœn. 5. 5. 24.
Sane genus hoc muliebrioſum eſt tunicis demiſſitiis. Al. Muliebroſum, vel Mulieroſum.

MULIĔRŌSUS, a, um. Adj. [γυναικοφιλὴς] Qui nimium appetit mulieres. Cic. de Fato, 10. Hunc ſcribunt ipſius familiares & ebrioſum & mulieroſum fuiſſe.

MULIEROSĬTAS, ātis. f. [φιλογυνία] Cupiditas femineæ voluptatis. Cic. 4. Tuſc. 25. Similiterque ceteri morbi, ut gloriæ cupiditas, ut mulieroſitas, ut ita appellem eam quæ Græce φιλογυνία dicitur.

MULIERĀRIUS, a, um. Adj. [γυναικομανὴς] Qui nimium amat mulieres. Julius Capitolinus in Clod. Alb cap. 11. extr. Mulierarius inter primos amatores. Cic. pro Cœl. 66. Cur Licinium titubantem, hæſitantem, cedentem, fugere conantem, mulieraria manus iſta de manibus emiſerit. i. e. Congregatio effeminatorum hominum. Dixerat enim antea Mulieris amici. Hæc autem eſt lectio caſtigatiorum exemplarium, quum alia legant Mulieris manus.

MULIERĬTAS, ātis. f. Tertull. de Veland. Virg. Apertam profeſſæ mulieritatem. [An Muliebritatem?

MULIĔRO, [θηλύνω] āre. Effeminare. Varro γνῶθι σεαυτὸν, Et rex, & miſellus ille pauper amat, habetque ignem intus acrem: hic ephebum mulieravit: hic ad me deca adoleſcentem cubiculum pudoris primus polluit. Alii legunt, Hic Admecadæ cubile primus polluit. Nonius 2. 552. Obſoletum.

MULIO, &c. V. MULUS.

MULLEUS, i. m. Feſtus, Mulleos genus calceorum aiunt eſſe, quibus reges Albanorum primi, deinde patricii uſi ſint. M. Cato Originum lib. 7. Qui magiſtratum Curulem cepiſſet, calceos mulleos allucinatos, ceteri perones. Vopiſcus in vita Aureliani cap. 49. Calceos, inquit, mulleos, & cereos, & albos, & hederaceos viris omnibus ſuſtulit, mulieribus reliquit. Dicti autem ſunt a mullando, id eſt ſuendo, ut ſcribit Feſtus. Alii a Mulli piſcis colore dictos putant.

MULLEŎLUS, i. m. dimin. Tertull. de Pallio cap. 4. Impuro cruri purum aut mulleolum indulſit calceum.

MULLUS, i. m. [τρίγλα] Piſcis genus. *Rouget barbu.* ſic putat Belonius. Plin. lib. 9. cap. 17. Ex reliqua nobilitate & gratia maxima eſt & copia mullis, ſicut magnitudo modica, binaſque libras ponderis raro admodum exſuperant, nec in vivariis piſciniſque creſcunt. Septentrionalis tantum hos & proxima Occidentis parte non gignit Oceanus. Cetero

eorum

eorum genera plura. Nam & alga vescuntur, & ostreis, & limo, & aliorum piscium carne; barba gemina insigniuntur inferiori labro. Et paulo post, Nomen his Fenestella a colore mulleorum calceamentorum datum putat. Sed verisimilius a piscis colore calceum appellatum. Hor. 2. Serm. 2. 33. — laudas insigne trilibrem

Mullum. Martial. 3. 45.

Nolo mihi ponas rhombum, mullumque bilibrem.

Barbati mulli. Cic. 2. Att. 1. Nostri principes digito se cælum putent attingere, si mulli barbati in piscinis sunt, qui ad manum accedant.

Iners. Columel. lib. 8. cap. ult.

Lutarius mullus. V. LUTUM.

MULLŬLUS, i. m. dimin. [τριγλάριον] Cic. in Parad. 5. Et videant aliquem summis populi beneficiis usum, barbatulos mullulos exceptantem de piscina, & pertractantem.

MULOMEDICINA, MULOMEDICUS, V. MULUS.

MULSUS, a, um. Adj. [μελιώδης] ut, Mulsa aqua. Plin. lib. 22. cap. 24. de mulsa aqua loquens, quæ melle concinnatur. Columel. lib. 9. cap. 12. Rorem marinum aqua mulsa decoctum. Quid sit aqua mulsa, & quomodo fiat, vide Columel. lib. 12. cap. 11. & 12.

Lac. i. e. Melle mixtum. Plin. lib. 10. cap. 22.

Loqui mulsa. Plaut. Pœn. 1. 2. 112. h. e. Dulcia, suavia.

Mulsa dicta. Plaut. Rud. 2. 3. 34. i. e. Suavia.

MULSA, æ. f. Absolute. Aqua melle temperata. Plin. Valer. 1. 1. Conilam in mellitissima mulsa macerare.

Mulsa mea, Amantis & blandientis affectus. Plaut. Casin. 2. 6. 20.

MULSUM, i. n. [οἰνόμελι] a Mulceo dicitur, quasi melle delinitum: est Potio ex vino, melleque confecta. Subauditur autem Vinum, ut in Mulsa τὸ Aqua. V. Plin. lib. 22. cap. 24. Cic. 2. Tusc. 44. Huic calix mulsi impingendus est, ut plorare desinat. Martialis epigramma tale est de mulso, lib. 13. 108.

Attica nectareum turbatis mella Falernum,

Misceri decet hoc a Ganymede merum.

Veteres Romani mulsum in deliciis habebant, & in triumpho milites ab Imperatore eo donabantur. Plaut. Bacch. 4. 9. 149.

Sed, spectatores, vos nunc ne miremini,

Quod non triumpho pervolgatum est, nihil moror;

Veruntamen accipientur mulso milites. Liv. 38. 55. pr. Et ad portam Capenam mulsum prosequutis funus dedisse. Significat Livius Culleonem in Africani funerere, novata memoria triumphi ejus, pileatum dedisse mulsum, aut triumphi imitatum liberalitatem & imaginem hoc fecisse. Annotavit Turnebus.

Lene. Hor. 2. Serm. 4. 26.

Bibatur si mulsum calidum, vocem permulcet; si frigidum, exasperat. Cic. 2. de Orat. 281. Quum vocem in dicendo obtudisset, suadebat Granius, ut mulsum frigidum biberet simulac domum rediffet.

Miscere mulsum. Cic. 2. Finib. 17. Dico ergo in eadem voluptate qui alteri misceat mulsum, ipse non sitiens, & eum qui illud sitiens bibat.

MULSEUS, a, um. Adj. [μελίσσειος] Idem quod Mulsus. Columel. lib. 8. cap. 7. Mulsea recente aqua prædicti generis farinam conspergunt, & ita faciunt.

Sapor mulseus. Columel. lib. 13. cap. 45.

MULTA, vel MULCTA, æ. f. [ζημία, προστίμημα, ἐπιτίμιον, τίμημα] Solutionis pœna: quod olim, ut Varro ait L. L. 4. 36. singula ob peccatum exigebantur, ut ovis, aut bos; postea multa simul exigi cœperunt, & vinum atque oleum addi. Varro lib. 9. Rerum humanarum, dicit hoc vocabulum, non Latinum, at Sabinum esse. Testis Gell. lib. 11. cap. 1. Potius esse scribendum Mulcta, vel ad ponendum discrimen. Nam alicubi posset esse ambiguitas, ut apud Suet. in Claudio cap. 14. de legibus, Nec semper præscriptam legem secutus, duritiam lenitatemve multarum, ex bono & æquo, perinde ut afficeretur, moderatus est. In edit. Bononiensi Mulctarum, at in aliis Multarum. Torrent. legit, Nec semper præscripta legum secutus, &c. Vide in SUPPLICIUM, ut Xyl. Mulctam velit sub hoc etiam nomine comprehendi. H. St. Utroque modo in monumentis antiquis scribitur. Apud Suet. Adjectivum est.

Multa, sive Mulcta, differt a Pœna. Ulpian. D. De verborum significat. l. 131. Inter multam & pœnam multum interest; quum pœna generale nomen sit, & omnium delictorum coërcitio; multa specialis peccati, cujus animadversio hodie pecuniaria est. pœna autem non tantum pecuniaria, verum capitis, & existimationis irrogari solet. Et multa quidem ex arbitrio ejus venit, qui multam dicit; pœna non irrogatur, nisi quæ qua lege, vel quo alio jure specialiter huic delicto imposita est. quinimmo multa ibi dicitur, ubi specialiter pœna non est imposita. Item multam is dicere potest, cui adjudicatio data est. Magistratus solos & Præsides provinciarum posse multam dicere, mandatis permissum est; pœnam autem unusquisque irrogare potest, cui hujus criminis sive delicti exsecutio competit. Alciatus hunc locum exponens, Mulcta, inquit, Oscum verbum est, quo pœna significatur, licet Grammatici quidam a mulcendo per antiphrasim dictam putent. unde Mulctare verbum, Condemnare est & punire, sic Plautus, Mulctare matrimonio; Ter & Virg. Mulctare morte; Tranquillus, Mulctare gentilitiis hæreditatibus, dixerunt. Ex usu tamen, angustiore significatione, vox hæc pro Pecuniaria tantum pœna recepta est; sicque variæ differentiæ introductæ sunt, quod Pœna quælibet coërcitio est, Mulcta solius pecuniæ; quod pœna certa est, legeque expressa, mulcta ab jus dicentis arbitrio pendet; quod pœna a quocunque judice infligi potest, cui criminis exsecutio demandata sit, mulcta ab ordinariis tantummodo, hisque qui pro tribunali sedent.

Multam, ait Festus, lib. 11. Osce dici putant Pœnam. M. Varro ait pœnam esse, sed pecuniariam, Maximam multam dixerunt trium millium & viginti assium, quia non licebat quondam pluribus triginta bubus & duabus ovibus quenquam multari, æstimabaturque bos centussibus, ovis decussibus. De hac suprema seu maxima multa, deque minima quæ unius erat ovis, V. Gell. lib. 11. cap. 1.

Irrogatio multæ. Cic. pro Rabir. 8.

Certare multam, & Certatio multæ. V. Multam dicere, in DICO; & Certatio, in CERTO, āre.

Committere multam, est quum quis aliquid committit propter quod multa est afficiendus. Cic. pro Cluent. 103. Nihilominus potest, ut illam multam non commiserit, accepisse tamen ob rem judicandam pecuniam. Budæus.

Depellere gravem multam alicui. Cic. 5. Fam. 20.

Dicere. V. DICO. Liv. 37. 51.

Exposcere. Catull. Argon. 62. 190.

Imponere. V. IMPONO.

Indicere. V. INDICO.

Irrogare multam, non est judicis multantis, sed actoris, aut postulantis, & accusantis. Liv. 37. 58. Centum millium multa irrogata erat; bis de ea re certatum est; tertio quum de petitione destitisset reus, nec populus de multa suffragium ferre voluit. Irrogare multam hodie forensi vocabulo dicitur, *Concludere ad multam* & *Conclusiones multatitias assumere*: quod & Pœnaliter intendere dici potest, Latine loquentibus. Budæus. Cic. pro Milon. 37.

Multare multa & pœna. Cic. pro Corn. Balb. 42. Potuit certius interponere judicium voluntatis suæ, quam quum etiam accusatorem hujus multa & pœna multavit?

Petere multam, nempe ut irrogetur. Cic. pro Cluent. 103. Uno judicio multa est ab eo petita, sicut a Junio, quod non suæ decuriæ munere, neque ex lege sedisset. Ibid. 102. Necesse est nullo modo illam multam quæ æ Junio petita sit, cum Cluentii causa posse conjungi. Budæus.

Remittere. Liv. 37. 51. Mulctæ ex jussu populi remissæ. Paulo supra dixerat, Imperia inhibita ultro citroque, & pignora capta, & mulctæ dictæ, &c.

Sufferre multam legis. Cic. pro Cæcin. 98.

Esto multa ei, ut Plaut. Asin. 4. 1. 56.

Hæc multa ei esto, vino vinginti dies

Ut careat.

Muta & Multa confunduntur a librariis. V. Broekhuf. ad Tibull. 4. 1. 129.

MULTO, [ζημιόω, προστιμάω, ἐπιζημιόω] āre. Punire, Condemnare. Construitur cum genitivo, aliquando cum ablativo.

Male multare aliquos. Cic. de Clar. Orat. 88. Al. Mulcare.

Exsilio aliquem multare. Tacit. 6. Ann. 9. Exsilio, aut morte multarentur.

Famâ stultitia multatur. Cic. 6. Fam. 7. Quum mendum scripturæ litura tollatur, stultitia fama multetur, meus error exsilio corrigitur.

Infortunio. Plaut Merc. prol. 21.

Morte. Virg. 11. Æn. 839.

Morte crudelissime per vim aliquos. Cic. 3. in Catil. 14.

Morte seipsum potius, quam sempiterno dolore. Cic. Post red. in Sen. 33.

Morte multantur, vitia hominum atque fraudes damnis, ignominiis, vinculis, verberibus, exsiliis. Cic. 1. de Orat. 194.

Pecunia. Curt. lib. 4. 1. extr.

Verberibus aliquem. Tacit. 1. Ann. 70.

Virgis multati. Liv. 26. 12. extr. Gronov. Mulcati.

Multare, Privare. Pass. Multari patria. Virg. [Nisi error est.

Quod si perdiderim, patria multabor. Cic. 5. Tusc. 107. At multantur bonis omnibus exsules. Idem 1. de Divin. 27. Postea quam a Cæsare Tetrarchiæ regno, pecuniaque multatus est.

Deminutione provinciæ multari imperatorem contumeliosum est. Cic. de Provinc. Consul. 38.

Multare matrimonio, Divortium facere. Plaut. Amphit. 2. 2. 222.

Nunquid causam dicis, quin te hoc multem matrimonio? i. e. Quin te repudiem? quin tecum divortium faciam? quin te privem hoc matrimonio per divortium. Verba sunt Amphitryonis ad Alcmenam.

Sacerdotio multari. Suet. in Cæs. cap. 1. Cæsar Corneliam, Cinnæ quater Consulis filiam, duxit uxorem, ex qua illi mox Julia nata est, neque ut repudiaret illam, compelli a Dictatore Sulla ullo modo potuit. Quare & sacerdotio, & uxoris dote, & gentilitiis hæreditatibus mulctatus, diversarum partium habebatur. i. e. Multæ nomine privatus, exutus, spoliatusque.

Stipendio. Cic. pro Corn. Balb. 61. Quod si Afris, si Sardis, si Hispanis, agris, stipendioque multatis, virtute adipisci licet civitatem, &c.

Multare, Lacerare, mutilare, verberare, inquit Donatus. Ter. Adelph. 1. 2. 10.

—ipsum dominum atque omnem familiam

Multavit usque ad mortem. Sed omnes antiqui libri habent Mulcavit.

Multare, Augere, & voti compotem facere. Novius Colace, Et asseri laudes ago, quum votis me multatis meis: quod præter quam vellem, audiebam. Nonius 6. 83. Al. Voti.

Multare, Male tractare. Columel. lib. 1. cap. 2. Nam illud vetus est Catonis, agrum pessime multari, cujus dominus quid in eo faciendum sit, non docet, sed audit villicum.

Male multari. V. MALUS.

MULTOR, [τιμάομαι] āri. depon. Idem. Suet. in Augusto, cap. 21. Neque aut crebrius, aut perfidiosius rebellantes, graviore unquam multatus est pœna, quam ut captivos sub lege venundaret, ne in vicina regione servirent, &c. Sed in Mss. Ultus est. Eaque lectio sine dubio potior.

MULTANS, antis Partic. Catull. Argon. 62. 192.

Quare facta virûm multantes vindice pœna

Eumenides.

MULTATUS, a, um. Partic. Pass. [ζημιωθεὶς] ut,

Consilia multata a fortuna. Cic. pro Rabir. Post. 2. Illud tamen deprecor, ut quum ab ipsa fortuna crudelissime videat hujus consilia esse multata, nequid ad eas ruinas, quibus hic oppressus est, addendum acerbitatis putet.

Maleficium exsilio multatum. Cic. pro Cæcin. 100.

MULTĀTIO, ōnis. f. [τίμησις] Cic. pro Rabir. 16. Misera est ignominia judiciorum publicorum, misera multatio bonorum, miserum exsilium.

MULTĀTOR, ōris. m. JCt. in Dig.

MULTĀTĪTIUS, a, um. Adj. [προστιμητικὸς] Quod ex multa fit, vel Quod ad multam pertinet, sive Quod nomine multæ exigitur. Liv. 10. 23. Ex multititia item pecunia, quam exegerunt pecuariis damnatis, ludi facti. Et 30. 29. Ædiles plebis Q. Catius & L. Porcius Licinus, ex multatitio argento, signa ænea ad ædem Cereris dedere.

MULTANGULUS, MULTIBARBUS, &c. V. MULTUS.

MULTUS, a, um. Adj. [πολλὸς, πολὺς, ἱκανὸς, συχνὸς, ἀστεῖος, πάμπολυς, πάμφορος] notæ significationis. Cic. ad Sext. 5. Fam. 17. Et in nostra civitate, & in ceteris, quæ rerum potitæ sunt, multis fortissimis atque optimis viris, injustis judiciis, tales casus incidisse.

Minus multi, Minime multi. V. Minor, in PARVUS.

Nimium

Nimium multi. In NIMIS.

Multi, οἱ πολλοί, Bud. Cic. in Verrem. En memoria mortui ſodalis, en metus multorum exiſtimationis. H. St. Locus eſt 3. Verr. 93. Sed in emendatis codd. Vivorum legitur, ut ſit antitheſis Mortui & Vivorum.

De multis una. Hor. 3. Carm. 11. 33.

E multis unus. Hor. 1. Epiſt. 6. 60.

E multis unus orator non fuit Calidius, potius inter multos prope ſingularis fuit. Cic. de Clar. Orat. 273.

In aliqua re multus videri. Cic. 2. de Nat. Deor. 119.

In admiratione aliàs multus Circes, gloriam herbarum Ægypto tribuit. Plin. lib. 25. cap. 2. i. e. Multum admiratur Circen.

In coloribus multus. Plin. lib. 35. cap. 11.

In eo fuit multus, ſive in ea re. Cic. 4. Acad. 17.

In genere aliquo inconcinnus aut multus, ineptus dicitur. Cic. 2. de Orat. 17.

In opere multus, Continuus, vel aſſiduus. Salluſt. in Jugurtha cap. 96. extr. In operibus, in agmine, atque ad vigilias multus adeſſe.

In re nota & pervulgata multus & inſolens ne ſim. Cic. 2. de Orat. 358. V. Cort. ad Sall. Jug. cap. 84. pr.

Peccans multa alia Empedocles, in deorum opinione peſſime labitur. Cic. 1. de Nat. Deor. 29. Idem pro Muren. 60. Non multa peccas, inquit ille, fortiſſimo viro ſenior magiſter. Non abſimile eſt illud in Topicis 4. Quum tu mihi meiſque multa ſæpe caviſſes.

Multa, i. e. Multa verba. Hor. 1. Serm. 5. 65.

Multa Cicerrus ad hæc. i. e. Multa reſpondebat.

Non eſt, quod multa loquamur. Hor. 2. Epiſt. 1. 30.

Nimium multa. Cic. 4. Fam. 14.

Nimis multa in genera dividere. Cic. 2. de Orat. 288.

Satis multa. Cic. 2. de Finib. 59.

Multa, pro Multum, nomen pro adverbio. ut,

Reluctans multa. Virg. 4. Georg. 301.

Haud multa moratus Dat dextram juveni. Virg. 3. Æn. 610.

Amictus multus. Virg. 1. Æn. 416.

Arte multa vix revulſus e ſcopulo. Virg. 5. Æn. 270.

Aura. Hor. 4. Carm. 2. 25.

Baccho multo hilarans convivia. Virg. 5. Ecl. 69.

Cædes. Virg. 1. Æn. 475.

Cædes multa bidentium. Hor. 3. Carm. 23. 14.

Capitum multorum bellua. Hor. 1. Epiſt. 1. 76.

Dictis pauca tibi e multis expediam. Virg. 3. Æn. 379.

Dies multa, Longa. Hor. de Arte Poet. 293.

Diem ad multum. Cic. 13. Att. 9. Hodie mane Dolabella, multus ſermo ad multum diem.

Die denique multo per exploratores Cæſar cognovit, & montem a ſuis teneri, &c. Cæſ. 1. Bell. Gall. cap. 22.

Dolore multo corrupta voluptas. Hor. 1. Serm. 2. 39.

Grandine multa crepitant nimbi culminibus. Virg. 5. Æn. 459.

Hominum multorum mores vidit. Hor. de Arte Poet. 142.

Herbæ multæ prodigus locus. Hor. 1. Epiſt. 7. 42.

Ignes tantique tamque multi. Cic. 2. de Nat. Deor. 92.

Imperatorum multorum tropheis, non turribus, munita antea erat Macedonia. Cic. de Provinc. Conſ. 4.

Incommoda. Hor. de Arte Poet. 169.

Lacrymis non ſine multis noctes agit. Hor. 3. Carm. 7. 8.

Laus. Hor. de Arte Poet. 282.

Libertate cum multa notare aliquem. Hor. 1. Serm. 4. 5.

Litura. Hor. de Arte Poet. 293.

Lumine multo manifeſtus. Virg. 3. Æn. 151.

Luce multa revecti hoſtes. Tacit. 5. Hiſt. 22.

Mala multa precatus. Hor. 2. Serm. 3. 203.

Mane multo, Bene mane. Cic. 5. Att. 4. pr. Binas quidem tuas Beneventi accepi, quarum alteras Funiſulanus multo mane mihi dedit.

Merces. Hor. 1. Carm. 28. 27.

Millia multa dare leto. Virg. 5. Æn. 806.

Millibus cum multis ibat. Virg. 5. Æn. 75.

Modis multis reprehendere aliquid. Cic. 2. de Finib. 81. Hoc etſi multis modis reprehendi poteſt, tamen accipio quod dat.

Modis multis, pro Vehementer, inquit Donatus. Ter. Hec. 2. 3. 7.

Niſi pol filium multis modis jam exſpecto, ut redeat domum.

Nomen tuum multum eſt in his locis. Cic. 2. Fam. 9.

Nominis multi homo. Hor. 3. Carm. 9. 7.

Nocte multa. Cic. 2. Q. frat. 8. Sed tamen poſtridie, quam tu es profectus, multa nocte cum Vibullio veni ad Pompeium.

Nocte multa referunt ſe. Virg. 4. Georg. 180.

Nocte jam multa. Tacit. 2. Hiſt. 66. [Contrario modo dicitur, ac Multo mane.

Nocte de multa profectum eſſe ad Cæſarem. Cic. 7. Att. 21.

Odore multo fumat ara. Hor. 3. Carm. 18. 7.

Pars multa mei. Hor. 3. Carm. 30. 6.

Partibus multis major. Cic. 4. Acad. 128. Quibus efficitur multis partibus ſolem majorem eſſe, quam terram. i. e. Multo majorem.

Prælia multa conſerimus. Virg. 2. Æn. 398.

Præmia multa ferre. Hor. 2. Serm. 1. 11.

Prece multa proſequi aliquem. Hor. 4. Carm. 5. 33.

Promiſſa multa. Hor. 2. Epiſt. 2. 10.

Rationes multæ, copioſæ, variæque. Cic. 1. de Orat. 222.

Res multæ officient tibi. Hor. 1. Serm. 2. 97.

Rerum multarum dives. Hor. 2. Epiſt. 2. 31.

Res multæ & magnæ. Cic. 1. de Invent. 6.

Riſus. Hor. 4. Carm. 13. 27.

Sale multo defricuit Urbem Lucilius. Hor. 1. Serm. 10. 3.

Salutem multam dicere. Plaut. Pœn. 1. 2. 195.

Sermonem multum habere de aliquo. Cic. 11. Fam. 20. Narrat mihi, apud Cæſarem ſe fuiſſe, multumque ſermonem de te habitum eſſe.

Sudoris multi. Cic. 1. de Orat. 257. Ac ſtilus ille tuus, quem tu vere dixiſti perfectorem dicendi eſſe ac magiſtrum, multi ſudoris eſt, &c. i.e. Multum in eo laborandum & ſudandum.

Tellure multa dives. Hor. Epod. 15. 19.

Venæ crebræ, multæque toto corpore intextæ ſunt. Cic. 2. de Nat. Deor. 138.

Verba multa fecimus. Plaut. Pœn. 5. 6. 31. i. e. Satis diu.

Victima multa. Virg. 1. Ecl. 34.

Virtus Virg. 4. Æn. 3.

Vi multa revulſum gubernaculum. Virg. 6. Æn. 349.

Utilitates. Cic. de Amicit. 37. Quanquam utilitates multæ, & magnæ conſecutæ ſunt, non ſunt tamen ab earum ſpe cauſæ diligendi profectæ.

Multa, pro Sæpe. Cic. de Divin. 1. 41. ex Ennio,

Quanquam multa manus ad cæli cærula templa
Tendebam lacrymans. Loquitur enim virgo Veſtalis, quæ ſæpe ſe dicit tetendiſſe manus ad cælum. [Videtur non pl. n. ſed rectus ſing. f. g. ut ſæpe etiam Multus m. g. conſtruitur. Exempla ſupra habes.

Multa adverſa revertens. Cic. 1. Tuſc. 73. Itaque dubitans, circumſpectans, hæſitans, multa adverſa revertens, tanquam in rate, in mari immenſo, noſtra vehitur oratio. Rationem quandam loquendi priſcam & poeticam olet. Demonſtratur autem æſtus hac loquutione eorum, qui eo ſæpius, unde degreſſi ſunt, redeunt ſua per veſtigia, quod eos cœpti itineris aut viæ pœniteat. Quare multa adverſa revertitur oratio, quæ retro redit ſæpe, & adverſum ſe fertur, pedemque in contrarium refert, contraque id quod affirmavit, ſecutaque eſt, pronuntiat atque adverſum tendit, & mutat ſententiam in diverſum. Verba ſunt Turnebi, ſic explicantis hunc locum Adverſ. 10. 14. [An, Multa, adverſa, revertens, &c?

Multus, pro Pluribus ponitur. Lucan. 3. 707.

— multus ſua vulnera puppi
Affixit moriens, & roſtris abſtulit ictus.

Multus, pro Multiplici. Plin. 19. 3. Radice multa, craſſaque.

Multi exiſtimare operam ſuam. Cic. 2. de Orat. 101.

Multum noctis. Tacit. 3. Hiſt. 79. Antonius per Flaminiam ad Saxa rubra, multo jam noctis, ſerum auxilium, venit.

Multum admodum. Cic. 5. de Finib. 12. Quod maxime efficit Theophraſti de beata vita liber, in quo multum admodum fortunæ datur.

Multiſſimus. Cic. 11. Att. 2. Ex multiſſimis & miſerrimis curis eſt una enata, ſi, ut ſcribis, iſta hæreditas fidem, & famam meam tueri poteſt. Correctiora exemplaria legunt, Ex multis meis. Sunt & qui Multeſimis legendum putent. q. V.

Quidam tamen uſi ſunt, &, ni fallor, Bembus non ſemel. H. St.

De Compar. Plus & Superl. Plurimus, V. infra poſt compoſita a Multus.

MULTUM, Adv. [πολὺ, πολλὸν] Valde. Plaut. Milit. 2. 5. 4. Ubi ſum afflictata multum.

Non ita multum. Cic. 7. Fam. 24. Opinor Caſſium uti non ita multum ſorore.

Celer multum atque fidelis medicus. Hor. 2. Serm. 3. 147.

Demiſſus multum homo. Hor. 1. Serm. 3. 57.

Diſſimiles multum. Hor. 1. Epiſt. 10. 2.

Ineptus multum labor. Plin. 1. Epiſt. 9.

Miſeri multum parentes. Ovid. 4. Met. 155.

Securus multum. Tibul. lib. 4. 10. 1.

Abeſt ab iis multum. In ABSUM.

Amare multum. Plaut. Perſ. 2. 5. 2.

Amata nautis multum. Hor. Epod. 17. 20.

Cogitare multum & diu. Cic. de Senect. 38. Adſum amicis, venio in Senatum frequens, ultroque adfero res multum & diu cogitatas.

Differens non multum ab Indico. Plin. lib. 12. cap. 12

Dolitura multum Neæra. Hor. Epod. 15. 11.

Excellunt multum virtutes propriæ animi. Cic. 5. de Finib. 44.

Flevit multum. Plin. 9. Epiſt. 21.

Fundit multum lacrymas Virg. 3. Æn. 348.

Intelligo non tam multum in iſtis rebus, quam multa vidi. Cic. 6. Verr. 94.

Objurgabo multum Plaut. Trin. 1. 2. 30.

Præſtat longe multumque. Cic. 5. de Finib. 50. Longe multumque præſtet mens, atque ratio.

Providere multum in poſterum. Cic. 2. de Lege Agr. 90.

Quæſita multum ſæpe, ac difficilis res. Cic. 3. de Legib. 33.

Salve multum. Plaut. Trin. 5. 2. 56.

Eſt non multum, unum ſi præſto togatum. Martial. lib. 1. 109.

Eſt multum in teneris conſueſcere. Virg. 2. Georg. 272. [In hoc & præced. non videtur Adv.

Superare longe omnes multumque. Cic. 7. Verr. 114.

Tacuit multum. Plin. 9. Epiſt. 21.

Tenui multum me intra ſilentium. Plin. Epiſt. 7. 6.

Vale multum. Plaut. Stich. 3. 2. 40.

Vivere multum cum aliquo. Cic. 7. Fam. 34. Vivamque tecum multum, & cum communibus noſtri amatoribus. i.e. Frequenter. Idem 13. Fam. 17. Domi meæ cum Diodoro Stoico, homine meo judicio eruditiſſimo, multum a puero fuit.

Uti aliquo multum, pro Familiariter. Cic. de Amicit. 2. Et eo magis quod P. Sulpicio utebare multum.

MULTO, Adv. [πολλῷ, πολὺ, μᾶλλον] cum dictionibus, Alius, aliter, ſecus, ante, poſt, præſto, malo, antecedo, excello, & ſimilibus Comparativi, vel Superlativi vim habentibus, elegantem dicendi vim habet.

Multo aliter. Ter. prol. And. 4.

Verum aliter evenire multo intelligit.

Multo ante. Ter. Eun. 4. 5. 7. Sed Thais multo ante venit? Cic. in Verr. Cui quemadmodum reſiſtam, multo mihi ante eſt, Judices, providendum.

Multo ante mala providere. Cic. 4. Fam. 1. Cognoram jam abſens, te hæc mala multo ante providentem, defenſorem pacis, & in Conſulatu tuo, & poſt Conſulatum fuiſſe.

Multo poſt. Cic. 12. Att. 49. Non multo poſt, quam tu a me diſceſſiſti.

Non multo poſt diſceſſum meum. Cic. Poſt red. in Senat. 3.

Multo ſecus. Cic. 4. Fam. 9. Multo ſecus evenit.

Multo tanto. Varr. de L. L. lib. 6. pr. Quod intervallum multo tanto propius nobis, quam hinc ad initium Saliorum, &c.

Multo tanto, eadem forma dicitur qua Altero tanto. Græci dicunt πολλαπλασίως. Plaut. Rud. 2. 6. 37.

Ego multo tanto miſerior quam tu, Labrax.

Anteponere multo. Cic. 4. de Finib. 51. Qui virtutem omnibus rebus multo anteponentes, adjungunt ei tamen aliquid, &c.

Præſtat multo. Salluſt. Jug. cap. 31. extr. In rep. multo præſtat beneficii, quam maleficii memorem eſſe.

Multo, comparativo etiam jungitur. Cic. de Amicit. 70. Quod quidem eſt multo profecto magis in veris patribus, certiſque faciendum.

Citius

Citius multo. Lucret. lib. 2. 161.
Ferocius multo. Ovid. 1. Amor. 2. 17.
Majus multo. Virg. 3. Ecl. 35.
Minus multo movebant minæ. Cic. 8. Att. 9.
Minoris multo vendidit, non modo quam tu, ſed etiam quam qui ante te vendiderunt. Cic. 5. Verr. 43.
Moleſtius multo. Cic. de Amicit. 91. Sed obſequium multo moleſtius, quod peccatis indulgens, præcipitem amicum ferri ſinit.
Prius multo. Lucret. lib. 3. 791.
Pulchrior eniteſcis multo. Hor. 2. Carm. 8. 6.
Splendidius multo eſt. Hor. 1. Epiſt. 17. 20.
Suavius multo. Hor. 2. Serm. 8. 88.
Multo, eleganter Superlativo jungitur. Ter. Heaut. 4. 8. 1.

> Multo omnium nunc me fortunatiſſimum
> Factum puto eſſe, gnate, quum te intelligo
> Reſipuiſſe.

Cic. pro Lege Manil. 1. Conſpectus veſter multo jucundiſſius. Idem 1. Verr. 36. Quum omnis arrogantia odioſa eſt, tum illa ingenii atque eloquentiæ multo moleſtiſſima.
Gratiſſima multo lux. Hor. 1. Serm. 5. 39.
Graviſſimus multo ſopor. Lucret. lib. 4. 953.
Maxima multo pars. Cic. pro Lege Manil. 54. Magna, ac multo maxima parte, non modo utilitatis, ſed dignitatis, atque imperii caruit. Hor. 2. Serm. 3. 82. Danda eſt ellebori multo pars maxima avaris.
Maxime multo. Cic. in Verr.
Adjuvat & exornant orationem expolitio, ſed multo maxime per eam exercemur ad elocutionis facultatem. Auctor ad Heren. lib. 4. 59.

MULTĬTŪDO, ĭnis. f. [πλῆθος, πληθὺς] notæ ſignificationis. Cic. 2. de Orat. 15. Pertimeſcenda eſt cauſarum multitudo: eſt enim infinita.
Multitudo, pro Frequentia, aut copia. Cic. de Orat. lib. 3. 70. Sed ut Pontifices veteres propter ſacrorum multitudinem, tres viros epulones eſſe voluerunt, &c. Nonius 2. 569.
Multitudo [οἱ πολλοὶ] Plebs. Cic. 2. de Orat. 338. Habet enim multitudo vim quandam talem, ut quemadmodum tibicen ſine tibiis canere, ſic orator ſine multitudine audiente eloquens eſſe non poſſit.
Teſtimonium multitudinis non graviſſimum eſt. Cic. 2. de Finib. 81.
Numerus hominum & multitudo. Cic. de Provinc. Conſ. 31.
Circumfuſa. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Conſternata & pavida. V. CONSTERNO.
Imperita. V. IMPERITUS.
Imperitæ multitudinis ex errore qui pendet, hic in magnis viris non eſt habendus. Cic. 1. Off. 65.
Vaga. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Amputare multitudinem. V. AMPUTO.
Cogere hominum multitudinem manum facere, copias parare. Cic. pro Cæcin. 34.
Reduci domum a multitudine magna frequentia. Cic. 2. Verr. 18.
Multitudo, pro Numero multitudinis, ſeu Plurali. Chariſ. lib. 1. Lignum ſingulariter ſemper dici debet; in multitudine Cato Originum primo, ligni ait. Sic Varro pluribus in locis lib. de L. L. ut lib. 7. 18. pag. 91. ed. tert. Steph. conf. 23. & 25. &c.

MULTĒSĬMUS, a, um. ut, Multeſima pars, [πολλοστημόριον] pro Quantitate infinita. Non. 2. 520. vel Ex multis una. Lucret. lib. 6. 651.

> Quam ſit parvula pars, & quam multeſima conſtet.

i. e. Quota. Multeſima pars, inquit hoc loco Lambinus, eſt ea, cui multæ debent eſſe pares, aut ſimiles ad conſtituendum totum. Multeſimus ea forma dicitur, qua Milleſimus.

MULTANGŬLUS, a, um. Adj. [πολύγωνος] Quod multos habet angulos. Lucret. lib. 4. 655.

> Eſſe minora igitur quædam, majoraque debent,
> Multa rotunda, modis multis multangula quædam.

MULTĬBARBUS, a. um. Adj. [πολυπώγων] Qui habet multam barbam. Apul. in Floridis, Multibarbus, ſpinis obſitus & pilis.

MULTĬBĬBUS, a, um. [πολυπότης] Qui multum bibit. Plaut. Curc. 1. 1. 77.

> Nomen eſt ei lenæ multibiba atque merobiba.

Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 21. ſcribit Herculem fuiſſe bibacem & multibibum.

MULTĬCĂVĀTUS, a, um. [πολύκοιλος] Adj. Varro 3. de R. R. cap. 16. Favus eſt, quem fingunt multicavatum e cera, quum ſingula cava ſingula latera habeant.

MULTĬCĂVUS, a, um. Adj. [πάγκοιλος] Quod multum habet concavi. Ovid. 8. Met. 561.

> Pumice multicavo, nec lævibus atria tophis
> Structa ſubit.

MULTĬCAULIS, e. Adj. [πολύκαυλος] Multos caules habens. Plin. lib. 21. cap 16. Eſt & illa differentia, quod quædam in iis multicaulia, ramoſaque ſunt, ut carduus.

MULTĬCŎLA, æ. c. Qui multos colit. Fulgent. adverſ. Arianos, Multicolæ Pagani.

MULTĬCŎLOR, ōris. o.g. Adj. [πολύχροος] Plin. lib. 37. cap. 10. Hexecontalithos, in parva magnitudine multicolor, hoc ſibi nomen adoptavit.

MULTĬCOLŌRUS, a, um. Idem. Prudent. Cathem. 3. 104. Prata multicolora.

MULTĬCŎMUS, a, um. Adj. Mantuanus,

> Sunt juga, ſunt valles, multicomumque nemus.

MULTĬFĂCIO, [περὶ πολλοῦ ποιῶ] ĕre. dicitur ſicut Magnificare, & Parvifacere. Cato, neque fidem neque jusjurandum, neque pudicitiam multifacit. Feſtus.

MULTĬFĂRIUS, a, um. Adj. [πολύχοος] i. e. Varium: quaſi quod multis modis poſſit dividi: vel quod multarum eſt ſpecierum. Gell. lib. 5. cap. 6. Militares coronæ multifariæ ſunt.
Ratio multifaria. Apul. in Triſmeg. p. 83. Species multifaria. Solin. cap. 51.

MULTIFARIE, Adv. [ποικίλως] i. e. Varie, multis modis. Plin. lib. 18. cap. 7. Panis multifarie & e milio fit, e panico rarius. Adde Solin. cap. 18. pr.

MULTIFARIAM, aliud Adv. [πολυχρόως, πολυειδῶς] Idem. Suet. in Sergio Galba, cap. 19. Nihil amplius quam continere ſe ſtatuit, & legionariorum firmare præſidiis, qui multifariam, diverſeque tendebant. Feſtus, Multifariam dixerunt antiqui, quod videlicet in multis locis fari poterat, id eſt dici. Cic. 2. de Orat. 174. Quod eſſet multifariam defoſſum. V. Liv. 3. 5. pr. & 33. 18. [Quibus omnibus locis Multifariam eſt πολλαχοῦ, i. e. Multis locis, vel partibus. Nec aliter fere poſitum occurrit. In Vet. tamen Gloſſ. Lat. Gr. Multifariam, πολυτρόπως, πολυμερῶς, & in Gr. Lat. πολλαχῶς, Multifariam, & πολυμερῶς Plurifariam; rurſuſque πολυσχιδῶς, Multifariam, & πολυτρόπως, Plurifariam, omnifariam. conf. infra PLURIFARIAM.

MULTĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [πολυφόρος] Plin. lib. 16. cap. 8. Tam multifera ſunt, & tot res præter glandem pariunt robora.

MULTĬFĬDUS, a, um. Adj. [πολυσχιδὴς] ex Multus & Findo compoſitum; Quod in multas partes finditur, & multas diviſuras habet Plin. lib. 11. cap. 37. Ovium nulla, nec cervarum, nec quibus multifidi pedes, &c. De cornibus.
Dens multifidus. Martial. lib. 14. 25. De pectine.
Diſcrimen. Claud. de Nupt. Hon. 103.
Faces. Ovid. 7. Met. 259.
Iſter. Lucan. lib. 3. 202.
Linguæ. Valer. 1. Argon. 61. De dracone.
Quercus. Stat. 10. Theb. 837.
Timavus. Martial. lib. 8. 28. quod in multa, nempe in novem, oſtia fiſſus prorumpat in mare.

MULTĬFLUUS, a, um. Adj. Juvenc. in Matth. cap. 6.

> Multifluiſque diem verbis ducendo fatigant.

Sermo multifluus. Arator in Act. Apoſt. cap. 26.

MULTĬFŎRĀBĬLIS, e. Adj. Apul. 10. Met. ſub fin. p. 254. Elm. Jam tibiæ multiforabiles cantus Lydios dulciter conſonant.

MULTIFORĀTĬLIS, e. Adj. Idem. Apul. lib. 1. Florid. Nec tam multiforatili tibia, &c.

MULTĬFŎRIS, e. Adj. [πολύτρητος] Quod eſt multorum foraminum. Plin. lib. 8. cap. 55. Injiciunt eas in ſpecus, qui ſunt multifores in terra.

MULTIFŎRUS, a, um. Adj. [πολυοπὸς] Idem. Ovid. 12. Met. 153.

> Longaque multifori delectat tibia buxi.

Tibia multifora. Senec. Agamemn. v. 348.

MULTĬFORMIS, e. Adj. [πολυειδὴς] Varium, quaſi multiplicis formæ, aut variæ. Columel. lib. 3. cap. 1. Earum ſpecies diverſæ, & multiformes ſunt. Cic. 1. Acad. 16. Ex iis autem ortæ, variæ ſunt, & quaſi multiformes.
Partus. Plin. lib. 8. cap. 16.
Species. Columel. lib. 3. cap. 1.

MULTIFORMĬTER, Adv. [πολυειδῶς] Variis modis. Gell. lib. 9. cap. 5. Plato ante hos omnes ita varie & multiformiter diſſeruit de voluptate. Plin. lib. 36. cap. 27. Auxiliari multiformiter.

MULTĬGĔNUS, a, um. Adj. [πολυγενὴς] Multorum generum. Plin. lib. 11. cap. 1. Multa hæc & multigena terreſtrium volucrumque vita. Scripta manu exemplaria habent Multigenera, non improbanda lectione.
Figuræ multigenæ. Lucret. lib. 2. 335.

> Percipe, multigenis quam ſint variata figuris, &c.

MULTĬGĔNĔRIS, e. Adj. [ποικιλογενὴς] Idem. Plaut. Capt. 1. 2. 56.

> Multis, & multigeneribus opus eſt tibi
> Militibus.

MULTĬGRŪMUS, a, um. vel MULTIGRUMIS, e. Adj. inter verba antiqua refert Gell. 19. 7

MULTĬJŪGIS, e. ſive MULTIJŬGUS, a, um. Adj. [πολλαπλάσιος] Multiplex & varium, Multum & numeroſum. Jugus autem per ſe nihil ſignificat, ſed protractionem ſolum demonſtrat. Cic. 14. Att. 9. Verumtamen de Rep. multa cognovi ex tuis litteris, quas quidem multijuges accepi uno tempore a Veſtorii liberto. Et Liv. 28. 9. Iret alter Conſul ſublimis curru, multijugis equis, &c.
Induxit Henricus verba Jugus autem &c. dein ſubjunxit ſeq. Aurigavit quoque plurifariam: Olympiis vero etiam decemjugem. In Nerone cap. 24. p. 233. Ita dixit, ut Bijugem, trijugem, quadrijugem. Torr. V. ſ. l.

MULTĬLAUDUS, a, um. Adj. Ammian. 21. 18. Vir ſobrietatis gratia multilaudus.

MULTĬLŎQUAX, ācis. Plaut. Aulul. 2. 1. 5. Multiloquaces mulieres.

MULTILŎQUUS, a, um. Adj. ut, Anus multiloqua. Plaut. Ciſt. 1. 3. 1. Coquus multiloquus. Plaut. Pſeud. 3. 2. 5.

MULTILOQUIUM, i. n. Plaut. Merc. prol. v. 31. Multiloquium, pauciloquium, &c.

MULTĬMAMMIA, æ. f. Diana ita dicta. S. Hieronym. in procem. Epiſt. Paul. ad Epheſ. Dianam colentes, non hanc Venatricem, quæ arcum tenet, atque ſuccincta eſt; ſed illam Multimammiam, quam Græci πολύμαστον vocant, &c. conf. Minuc. Felic. Octav cap. 21.

MULTĬMĔTER, tri. m. Multis metris conſtans. Sidon. 8. Epiſt. 12. Multimeter argutus, artifex.

MULTĬMŎDUS, a, um. Adj. Idem quod Multiplex. [πολύτροπος] Liv. 21. 8. Oppidani, ad omnia tuenda atque obeunda, multimoda arte diſtineri cœpti ſunt; & non ſufficiebant. V. Apul. 10. Met. p. 159.

MULTIMODIS, pro Multipliciter, quaſi multis modis, ut ſit velut ablativus vice Adverbii. ut,
Pravus multimodis. Lucret. lib. 4. 1149.

> Multimodis igitur pravas, turpeſque videmus
> Eſſe in deliciis. De mulieribus.

Agitari multimodis. Lucret. lib. 3. 116.
Ducere multimodis cantus & flectere voces. Lucret. lib. 5. 1405. Antiquum.

MULTIMODUS, i. m. h. e. Varietas. Lucret. lib. 4. 1215.

> Fit quoque ut interdum ſimiles exſiſtere avorum
> Poſſint, & referant proavorum ſæpe figuras.
> Propterea quia multimodis primordia multis
> Miſta ſuo celant in corpore ſæpe parentes,
> Quæ patribus patres tradunt a ſtirpe profecta.

Multis multimodis. i. e. Multiplici varietate. [Niſi Multi legendum.

MULTĬNŌDUS, a, um. Adj. Multos nodos habens. Apul. 5. Met. 166. Immanis coluber, multinodis voluminibus ſerpens. Idem 8. Met. p. 214. Multinodis commulcat ictibus. [Niſi multimodis legendum utrobique.

MULTINODIS, e. Adj. Idem. Apul. 10. Met. p. 575. Multinodes ambages.

MULTĬNŌMĬNIS, e. Adj. Apul. 11. Met. p. 268. Deæ multinominis divinis imperiis.

MULTĬNŪBUS, a, um. Adj. [πολύγαμος] ut, Salomo multinubus. Hieronym. adverſ. Jovin. 1. 15.

Uxor

Uxor multinuba. Idem Epist. 11.

MULTINUBENTIA, æ. f. [πολυγαμία] Tertull. contra Psych. cap. 1. Tam multivorantiæ, quam multinubentiæ prona.

MULTINŪMUS, a, um. Adj. [πολυχρήματος] ut, Multinumi asini. Varr. 3. de R. R. cap. 17. Aqua domestica, meos multinumos alo asinos. h. e. Quorum opera multos paro numos. [Nisi potius Pretiosos intelligit, Qui magno constiterunt.

MULTĬPARTĪTUS, a, um. Adj. [πολυμερὴς] Plin. lib. 6. cap. 19. Namque vita mitioribus populis Indorum multipartita degitur.

MULTĬPES, ĕdis. Adj. Multos pedes habens. Plin. lib. 11. cap. 45. Sic & multipedibus. & lib. 22. cap. 25. Ad multipedum morsus cum melle. Firmic. lib. 2. cap. 12. Cancer signum est in cælo femininum, mobile, multipes.

MULTĬPĔDA, æ. f. [πολύπους] Animal multorum pedum. Plin. lib. 29. cap. 6. Millepeda, ab aliis centipeda, aut multipeda dicta, animal est e vermibus terræ, pilosum, multis pedibus arcuatim repens, tactuque contrahens se. *Une cloporte, ou pourcelet.*

MULTĬPLEX, ĭcis. Adj. [πολλαπλάσιος] Varius, involutus, multas plicationes habens. Huic contrarium est Simplex. Suet. de Claris Gram. cap. 10. Multiplici variaque doctrina censebatur.

Animus multiplex, cui Unus idemque animus opponitur. Cic. de Amicit. 94. Qui fieri poterit, si ne in uno quidem quoque unus animus erit, idemque semper, sed varius, commutabilis, multiplex?

Auri multiplicis thoraca tulit. Sil. lib. 16. 583.

Curas multiplices volvebat animo. Catull. Argon. 62. 250.

Disciplina magna & multiplex. Cic. 1. de Orat. 222.

Domus. Ovid. 8. Met. 158. de Labyrintho.

Fetus. Cic. 2. de Nat. Deor. 128.

Ingenium multiplex & tortuosum. Cic. de Amicit. 66.

Lapsu multiplici & erratico serpere. Cic. de Senect. 52. Quam serpentem multiplici lapsu & erratico, ferro amputans, coercet ars agricolarum, ne silvescat sarmentis, & in omnes partes nimia fundatur. De vite.

Mutatio. Plin. lib. 9. cap. 17.

Nexus. Plin. lib. 10. cap. 4.

Plato multiplex, copiosus, & varius fuit. Cic. 1. Acad. 17.

Potestas verborum anceps & multiplex in ambiguis. Auctor ad Heren. lib. 4. 68.

Ratio disputandi. Cic. 5. Tusc. 11.

Res varia & multiplex ad suspiciones & simultates, Præturæ jurisdictio. Cic. pro Flacc. 6.

Sermones multiplices variique. Cic. in Orat. 12.

Sermone multiplici populos replebat. Virg. 4. Æn. 189.

Spatium multiplex transcurrere. Lucret. lib. 2. 162.

Terror. Liv. 1. 14.

Vir multiplex in virtutibus. Paterc. lib. 2. cap. 105. Sentium Saturninum, virum multiplicem in virtutibus, navum, agilem, providum, &c.

Multiplex numerus est major minoris, quum minor metitur majorem. Eucl. 5. Elemen.

MULTĬPLĬCĬTER, Adv. [ὁποσαχῆ, πολλαπλασίως] Titulus est apud Plinium, De eodem multiplicius, lib. 7. cap. 14. Firmic. lib. 5. cap. 6. Talia peragant, unde sibi dedecus & infamia multipliciter consequatur. Adde Gell. 14. 1.

MULTIPLICĬTAS, ātis. f. Sarisb. 3. 1. Multiplicitas partium.

MULTIPLĬCO, [πολλαπλασιάζω] āre. Multiplex reddere aut facere. Plin. lib. 34. cap. 8.

Æs alienum. Cæs. 3. Bell. Civil. 32.

Flumina collectis multiplicantur aquis. Ovid. Rem. Amor. 98.

Gloriam. Cic. 1. Q. frat. 2. Si diem nobis Clodius dixerit, tota Italia concurret, ut multiplicata gloria discedamus.

Honorem auctoris gravitas multiplicat. Ovid. 4. de Pont. 9. 67.

Legatum. Ulpian. in l. Plane. §. 1. D. de leg. 1.

Summam. Paul. in l. Si mandatu. §. si fidejussor. D. mandat.

Vires suas. Ovid. 5. Trist. 1. 64.

Voces acceptas. Plin. lib. 36. cap. 15.

MULTIPLICĀTUS, a, um. Partic. [πολλαπλασιασθεὶς] ut, Auxiliis multiplicatis, aucto exercitu. Cic. 10. Fam. 8.

Domus multiplicata, Cui accessio adjuncta est. Cic. 1. Off. 139. Hic summi & clarissimi viri filius, in domum multiplicatam, non repulsam solum retulit, sed ignominiam & calamitatem.

Mala multiplicata. Ovid. 4. Trist. 6. 308.

MULTIPLICĀTIO, ōnis. f. [πολλαπλασιασμὸς] Columel. lib. 3. cap. 2. Nam si sordidus aut vilis, feracissimam quamque serere conducit, ut multiplicatione frugum reditus augeatur, &c.

Ex multiplicatione efficere summam aliquam. Columel. lib. 5. cap. 2.

MULTIPLICĀTOR, ōris. m. Paulin. Nolan. Epist. 11. n. 4. Herilium talentorum multiplicator.

MULTIPLICĀBĬLIS, e. Adj. [πολλαπλασιαστὸς] Quod potest multiplicari. Cic. 2. Tusc. 22.

> Hæc interemit tortu multiplicabili
> Draconem, auriferam obtutu asservantem arborem. Ex quodam poeta.

MULTĬPŎTENS, entis. Adj. [πολυσθενὴς] Qui multum potest. Plaut. Bacch. 4. 4. 9. Nisi habet pectus multipotens.

MULTĬRĀDIX, īcis. Adj. V. Apul. de Herb. cap. 35.

MULTIRĀMIS, e. Adj. Apul. de Herb. cap. 4. Symphoniaca thyrso est fruticoso, multirami.

MULTISCIUS, a, um. Adj. Apul. 9. Met. p. 223. Elm. Etsi minus prudentem, multiscium certe reddidit.

MULTĪSŎNUS, a, um. Adj. [πολυηχὴς] Martial. lib. 1. 54.

> Sic ubi multisona fervet sacer Attide lucus.

Catenæ. Stat. 8. Theb. 25.

Sistrum. Stat. 3. Silv. 2. 103.

MULTISONŌRUS, a, um. Adj. [πολυηχὴς] Claud. de Mulabus Gall. 18.

> Esseda concordes multisonora trahunt.

MULTĪVĂGUS, a, um. Adj. [πολυπλανὴς] Plin. lib. 10. cap. 37. Ferunt non mutare sedem columbas, multivaga alioqui ave. i. e. Quæ multum vagatur.

Domus multivagæ Scytharum. Senec. Herc. fur. 7. Quia plaustris circumvehuntur.

Flexus multivagus lunæ. Plin. lib. 2. cap. 10.

Gradus. Stat. 6. Theb. 1.

MULTĪVĪDUS, a, um. Adj. Providus. Mart. Capell. 2. p. 27. Alio mentis fluctu multivida.

MULTĪVĬRA, æ. f. [πολύγαμος] Multinuba. Multorum virorum mulier. Minuc. Felix in Octavio 24. 6. p. 226. Alia sacra coronat univira, alia multivira.

MULTĪVIUS, a, um. Apul. 9. Met. Multivii circuitus.

MULTĪVŎLUS, a, um. Adj. [πολυθέλων] Qui multa vult, vel cupit. Catull. ad Mallium, 66. 128.

> Quantum præcipue multivola est mulier.

MULTĬTŎRANTIA, æ. f. Tertull. contra Psych. cap. 1. Tam multivorantiæ, &c.

MULTŎPĔRE, [μεγάλως] ea forma dixit Plautus, qua Magnopere dicimus; Prol. Merc. 65.

> Multopere in mundo rustico se exercitum. Al. Multo opere immundo. [Malim Multum &c.

MULTŎTIES, Adv. Epitome Liv. lib. 57. de Scipione Africano, Multoties adversus hostium eruptiones feliciter pugnavit. Sed in emendatis libris exstat Sæpe.

MULTĪCIA, vel MULTITIA, orum. n. plur. Indumenta dicebantur minutissimis filis contexta. Unde a Multis filis & propterea subtilibus, nomen inditum. Vel a Mulcendo, quoniam carnem demulceant. Budæus, Multicia, vestes sunt sericæ tenuissimæ æstivæ. *Taffetas.* Juvenal. 2. Sat. 76.

> —quæro an deceant multicia testem. Idem ibid. 66. V. Lexic. Pitisc. De Origine vocis parum liquet; forte ne Latina quidem, sed peregrina est.

PLŪS, [πλείων, πλεῖον, πλέον] n. in singulari numero; in plurali vero hi & hæ Plures, & hæc plura. Comparativus gradus est a Multus. Cic. de Amicit. 41. Plures enim discent quemadmodum fiant, quam quemadmodum his resistatur.

Tantum, & plus etiam. Cic. 7. Att. 3. Id si præstaret, quantum mihi æris alieni esse ibi edidit, tantum, & plus etiam, ipse mihi deberet.

Nominativo aliquando jungitur. Liv. de Bell. Maced. Paulo plus trecenta vehicula amissa. Plaut. Mil. 4. 2. 72.

> Plus mihi auri mille est modiorum Philippi.

Genitivo, juxta regulam communem: ut, Plus plaustrorum. Plaut. Aulul. 3. 5. 31.

Litterarum plus. Varr. de L. L. pr. lib. 5. Hujus rei auctor satis mihi Chrysippus, & Antipater, & illi, in quibus, etsi non tantum acuminis, at plus litterarum.

Mensis dimidiati plus ferre cibaria. Cic. 2. Tusc. 37.

Sapientiæ plus. Plaut. Milit. 2. 2. 81.

Virium plus habet alius alio. Cic. 1. de Legib. 6.

Accusativo. Ter. Adelph. 2. 1. 46.

> Homini misero, plus quingentos colaphos infregit mihi. Cato de R. R. Ne plus quatuor digitos transversos emineant.

Annum plus obtinere provinciam. Cic. 6. Att. 6.

Ablativo. Ter. Hec. 3. 4. 7.

> Dies triginta, aut plus eo in navi fui. Cic. pro Quint. 41. At tecum anno plus vixit.

Æquo plus. Cic. de Amicit. 58. Neque verendum est ne quid excidat, aut ne quid in terram defluat, aut ne plus æquo quid in amicitia congeratur.

Dimidio plus scripsit Clodia. Cic. 9. Att. 11.

Nihilo plus. In NIHILUM.

Nimio plus. In NIMIS.

Nimio plus aliquem diligere. Cic. 10. Att. 8. Sed quia te nimio plus diligo, non possum dissimulare, mihi famam quoque, quamvis sit falsa, magni esse. conf. Nimio plures, infra.

Parte media plus, elegans locutio: h. e. Ultra medietatem. Ovid. 3. Met. 43.

Paulo plus. Auctor ad Herenn. lib. 4. 7. Quisquis enim audierit de arte paulo plus, in elocutione præsertim, omnia videre poterit, quæ ex arte dicuntur.

Una plus ut vera sit opinio. Cic. 1. de Nat. Deor. 5. Res nulla est, de qua tantopere, non solum indocti, sed etiam docti dissentiant: quorum opiniones quum tam variæ sint, tamque inter se diffidentes, alterum profecto fieri potest, ut earum nulla, alterum certe non potest, ut plus una vera sit.

Una plus me nocte civitas retinere non potuit. Cic. 1. Philip. 7. conf. 4. Acad. 79.

Plus, verbis junctum. Ter. Heaut. 2. 1. 8.

> Perii, is mihi, ubi adbibit plus paulo, sua quæ narrat facinora? Cic. de Amicit. 37. Et hercle ita fecit, vel plus etiam quam dixit.

Intromissus plus. Plaut. Truc. 4. 2. 20.

Noceas plus tibi, dum ferias illos. Plaut. Pseud. 1. 2. 5.

Proficit plus sæpe ad misericordiam commovendam virtus & magnificentia, in qua gravitas & auctoritas est, quam humilitas & obsecratio. Cic. 1. de Invent. 110.

Plus scio, Melius. Ter. Adelph. 5. 9. 39. Plus scis quid facto opus est.

Plus sum quam. Plaut. Rud. 5. 2. 18.

Esset plus una. Ter. Hec. 2. 1. 39. Ut cum matre una plus esset? Ubi Donat. ἰδιωτικῶς dixit, id est diu, ac majorem partem.

Vides plus. Ter. And. 4. 4. 17.

Vomit plus. Varr. de L. L. lib. 4. 31. Vomer, quod vomit eo plus terram.

Plus minusve. Ter. Phorm. 3. 3. 21.

> Ne quid plus, minusve faxit, quod nos post pigeat, Geta.

Plusve minusve. Martial. lib. 8. 71. i. e. Circiter.

Plus minus, sine conjunctione frequentius legitur, pro Plus minusve, hoc est Circiter: ut, Dies plus minus triginta; pro eo quod est Paulo plus, aut Paulo minus, hoc est Circiter. Plin. lib. 16. cap. 6. Continentur hispido calyce, per genera plus minus complectente.

Plus, aut minus, cum verbo. Plaut. Mæn. 4. 2. 27.

> —aut plus
> Aut minus, quam opus erat, multo dixeram,
> Controversiam, uti sponsio fieret. Alii aliter distinguunt.

Plus plusque. Cic. 6. Att. 2. extr. Nec ipsum odimus, & Brutum amamus, & Pompeius mirifice a me contendit, quem mehercule plus plusque in dies diligo. conf. Magis magisque, f. l.

Plus quam, unica dictio eſt, vel potius duæ. Ter. Phorm. 5. 3. 14.
Hei video uxorem; pæne plus quam ſat erat. Cic. de Amicit. 48. Quamobrem angor iſte, qui pro amico ſæpe capiendus eſt, non tantum valet, ut tollat e vita amicitiam, non plus, quam ut virtutes, quia nonnullas curas & moleſtias afferunt, repudientur.
Plus ſatis, pro Satis, inquit Donat. Ter. Eun. 1. 2. 5.
Accede ad ignem hunc, jam caleſces plus ſatis.
Pluris, genitivus, verbis æſtimandi & pretii frequenter jungitur. Cic. 16. Fam. 10. Nos agimus nihil cupide, eoque eſt noſtra pluris auctoritas.
Æſtimare pluris. Cic. 3. Off. 18. Idem 3. de Finib. 47. Nec vero ſatis acute dicunt, ſi bona valetudo pluris æſtimanda ſit longa, quam brevis, ſapientiæ quoque uſus longiſſimus quiſque ſit plurimi.
Addicitur pluris dimidio. Cic. 5. Verr. 77. Subauditur Pretii.
Ædificamus pluris, pro Carius. Columel. lib. 1. cap. 4.
Eſt pluris eloquentia, quam juris civilis ſcientia. Cic. in Topic. 85.
Eſt multo pluris nunc ager, quam tunc fuit. Cic. pro Roſc. Com. 33.
Eſt pluris, conſiderate agere, quam cogitare prudenter. Cic. 1. Off. 160.
Feci pluris teipſum, ex quo tempore tu me diligere cœpiſti. Cic. 3. Fam. 4.
Fuit pluris Annibale, conſilio, virtute, rebus geſtis, nemo Carthaginienſium. Cic. pro Sext. 142.
Habetur pluris hic, quam alius. Cic. 6. Philip. 10.
Putare pluris quod utile videatur, quam quod honeſtum. Cic. 3. Off. 18.
Putare ſe pluris quam mundum, arrogantis eſt. Cic. 3. de Nat. Deor. 26.
Plures pro Multi, paſſim apud auctores legitur. Plin. lib. 9. cap. 12. Aquatilium tegmenta plura ſunt.
Multi & Plures. Cic. pro Lege Manil. 19. Non poſſunt una in civitate multi rem atque fortunas amittere, ut non plures ſecum in eandem calamitatem trahant.
Plures & Pauci, contraria. Auctor ad Heren. lib. 4. 26. Qui quum plures erant, paucis nobis exæquari non poterant.
Eunt plures multis partibus in illius ſententiam. Cic. 1. Fam. 2.
Plura dicam de peccatis tuis. Ter. in prol. Heaut. 33.
Colores plures in columba videri ſentio, nec eſſe plus uno. Cic. 4. Acad. 79.
Dies plures ſummus dolor manere non poteſt. Cic. 2. de Finib. 93.
Oſcula plura Hor. 1. Carm. 36. 6.
Simultates nimio plures & exercuerunt eum, & ipſe exercuit eas. Liv. 39. 40. de Catone.
Verbis pluribus aliquid petere. Cic. 6. Verr. 64. Aliquando τὸ Verbis ſubintelligitur, ut in Paucis. Ovid. 5. Triſt. 13. 15.
Pluribus accuſem: fieri niſi poſſit, &c.
Plura, pro Amplius. Lucret. lib. 5. 92.
Quod ſupereſt, ne te in promiſſis plura moremur, &c.
Pluria, ium. n. pl. a ſingulari Plus. Lucret. 2. 1134.
Pluria eo diſpergit, & a ſe corpora mittit. Sic autem legendum, non ut in vulgatis, Plura modo. Pluria autem dixiſſe veteres teſtantur A. Gellius lib. 5. cap. 21. & Chariſius lib. 1. & idem Lucret. lib. 4. 587.
Unaque res hæc eſt, cujus quam pluria habemus,
Tam magis ardeſcit, &c. Ex Lambino.
Plurium, pro Multorum. Tacit. 12. Ann. 47. Genua Mithridatis invadit, ipſumque proſternit: ſimulque concurſu plurium injiciuntur catenæ ac compedes.

PLURIES, Adv. pro Sæpius. Cæſ. 1. Bell. Civil. 79. pr. Expeditæ cohortes noviſſimum agmen claudebant, plurieſque in locis campeſtribus ſubſiſtebant. [In Mſſ. codd. exſtat Pluresque. Quomodo & Chriſtoph. Cellarius edidit, tametſi alteram lectionem, quam Petri Ciacconii conjecturæ acceptam referimus, in Curis poſter. p. 73. præeunte Scioppio, tuetur. Quam Cellarii obſervationem deſcripſit Davies in not.

PLURĬFĀRIUS, a, um. Adj. [πολλάπλοος] Suet. in Claud. Cæſ. cap. 21. Gladiatoria munera plurifaria ac multiplicia exhibuit. Quædam exemplaria hic legunt Plurifariam adverbialiter. [Recte ſine dubio. Significat enim, non tantum ſolitis locis, ſed pluribus, & ubi præterea nemo ante eum exhibuerat, ut ipſemet Tranquillus pr. cap. expoſuit. V. quæ in MULTIFARIAM notavi.

PLURIFARIAM, Adv. [πολλαπλῶς] Pluribus modis. Suet. in Tiber. Cæſ. cap. 43. Cubicula plurifariam diſpoſita. Adde Galb. cap. 19. Auguſt. cap. 46. & Gell. 10. 24.

PLURĬFORMIS, e. Adj. ut, Pluriformi modo. Apul. Flor. 1. p. 341.

PLURĬVŎCUS, a, um. Adj. Plura ſignificans. Mart. Capell. 4. p. 97. Quæritur, quid ſit æquivocum, quid univocum, quid plurivocum.

PLURĀLIS, e. Adj. [πληθυντικός] Quod plura comprehendit, vel plures. ut, Pluralis numerus apud Grammaticos.
A ſingulari caſu ad pluralem tranſire. Pompon. in l. Servius ait. D. de verb. ſignif.
Dativus pluralis. Macrob. 1. Saturn. cap. 4.

PLURALĬTAS, ātis. f. Chariſius lib. 1. Nomina autem nominativo u littera terminata, in ſingularitate per omnes caſus eandem u litteram ſervant noviſſimam, in pluralitate tantum declinantur, ut genua, genuum, genibus. Rurſus lib. eod. Alia ſingularitate carent, ut exta, arma; alia pluralitate, ut garum, oleum, ferrum.

PLURALĬTER, [πληθυντικῶς] Adv. Chariſius lib. 1. Hoc tergum, tergi, tergo. Pluraliter hæc terga, tergorum producte. Tergus, hujus tergoris facit; pluraliter tergora, genitivo tergorum correpte. Sic alibi frequenter.

PLURĀTĪVUS, a, um. Adj. [πληθυντικός] ut, Plurativus numerus, apud Macrob. lib. 1. Saturnal. cap. 5. Sic Caius in l. Non eſt ſine liberis. D. de verb. ſignif. Hæc enuntiatio, Habet liberos, ſemper plurativo numero profertur, ſicut & pugillares, & codicilli.

PLUSCŬLUS, a, um. [πλείων τις] Adj. dimin. a Plus. Ter. Phorm 4. 3. 60.
Uxori emunda ancillula eſt, tum autem pluſcula
Supellectile opus eſt: &c.
Jungitur genitivo. Columel. lib. 12. cap. 47. Deinde exiguum aceti piperati, & pluſculum mellis aut mulſi adjiciunt.
Negotii pluſculum in quibuſdam cauſis eſt. Cic. 2. de Orat. 99.
Rationis pluſculum habent in ſe, pluſque operai. Lucret. lib. 4. 620.

PLUSCULUM, Adv. [μεῖζόν τι] Plaut. Amph. 1. 1. 127.
Mira ſunt, niſi invitavit ſeſe in cœna pluſculum. h. e. Niſi bibit paulo plus quam par fuerit.

Pluſculum etiam, quam concedit veritas, amori noſtro largiare. Cic. 5. Fam. 12. [Hic non videtur Adv.

PLŪRĬMUS, a, um. Adj. [πλεῖστος] ſuperlativum a Multus. Ter. Eun. 2. 2. 39.
— plurima ſalute Parmenonem,
Summum ſuum, impertit Gnato. quid agitur?
Pluſima, plurima, ut Fœdeſum, fœderum, & alia pleraque ab antiquis dicta ait Varr. de L. L. lib. 6. 3. quem vide, ne quid antiquitatis ignores.
Labor plurimus. Hor. 4. Carm. 2. 30.
Stragula plurima. Cic. 4. Verr. 120.
Salutem plurimam Atticæ. Cic. 14. Att. 20.
Plurimus, Longus. Virg. 1. Æn. 423.
Jamque aſcendebant collem, qui plurimus urbi
Imminet. Servius. Idem 1. Georg. 187.
Contemplator item, quum ſe nux plurima ſilvis
Induet in florem. i. e. Amygdala; longa namque eſt. [Poteſt tamen & de Nucis juglandis uberiori flore exponi. Nam is quoque εὐτηρίαν prænuntiat. Nec Collis plurimus, Longus, ſed Ingens potius.
Plurimi, genitivus, verbis æſtimandi jungitur. Cic. 3. Finib. 34. Sic bonum hoc, de quo agimus, eſt illud quidem plurimi æſtimandum: ſed ea æſtimatio genere valet, non magnitudine. Subaud. Pretii.
Quod plurimi eſt ut quiſque poſſidet, ita ditiſſimus habendus eſt. Cic. in Parad. 6.
Ætatis vel plurimum. Cic. 4. Verr. 181. Quod in publicanorum cauſis vel plurimum ætatis meæ verſor, vehementerque illum ordinem obſervo, ſatis commode mihi videor, &c. Idem 1. de Finib. 53. Itaque ne juſtitiam quidem recte quis dixerit per ſeipſam optabilem: ſed quia jucunditatis vel plurimum afferat.
Plurimum & Minimum, contraria. Cic. 1. de Invent. 25. Exordium, ſententiarum & gravitatis plurimum debet habere, &c. ſplendoris, & feſtivitatis, & concinnitudinis minimum.
Plurimum in amicitia amicorum bene ſuadentium valeat auctoritas. Cic. de Amicit. 44.

PLURIMUM, Adv. [πλεῖστον] h. e. Permultum. Cic. 11. Fam. 16. Hoc ego utor uno omnium plurimum.
Longe, longeque plurimum. V. LONGUS.
Diligere plurimum aliquem. Cic. 1. Fam. 7.
Poſſe plurimum dignitate apud aliquem. Cic. pro Roſc. Amer. 4.
Præſtabat plurimum aliis in muliebri corpore pingendo Zeuxis. Cic. 2. de Invent. 1.
Plurimum, Sæpius. Ter. Phorm. 1. 4. 17. Domum ire pergam: ibi plurimum eſt. i. e. Frequenter. Plin. lib. 9. cap. 36. Idem de urſis, lib. 8. cap. 36. Pariunt plurimum quinos. Pro hoc vulgus Ut plurimum dicit, Græcorum more. Quomodo & locutus eſt Plin. lib. 15. cap. 3. ad finem, Nec tam numeroſa differentia; tribus ut plurimum bonitatibus diſtat. [Gr. ὡς ἐπὶ πλεῖστον, vel ἐπὶ τὸ πλεῖστον, quod Lat. Ut ad plurimum diceres. Sic illi, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, & ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον, quod L. L. non imitatur.

MŬLŪCHA, æ. f. [Μολοχάθ] Fluvius Mauritaniæ De quo Strabo lib. 17. Poſt Mauritaniam (inquit) eſt Maſæſyliorum regio, a Molochath flumine (ita Mulucham nominat) initium ſumens, &c. Ubi indicat trans flumen in ortum Maſæſylios eſſe, ſicut Plinius. Intelligendum ergo Mulucham regnorum terminum fuiſſe, Bocchi quidem Orientalem, Jugurthæ vero Occiduum, diverſo reſpectu.

MULVIUS, a, um. Adj. ut Pons Mulvius Romæ, haud longe ab Urbe in Etruriam tendentibus, cujus meminit Salluſt. in Catil. cap. 45. pr. Lactant. 1. 21. Ammian. 27. 3. aliique paſſim. Sunt qui per i Milvius ſcribunt, ſed alteram ſcriptionem docti præferunt. V. Cort. ad Salluſt.

MŪLUS, i. m. [ἡμίονος, ὀρεύς] Plin. lib. 8. cap. 44. Ex aſino & equa mulus gignitur menſe duodecimo, animal viribus in labore eximium. Et paulo poſt, Equo & aſina genitos mares, hinnulos antiqui vocabant; contraque mulos, quos aſini & equæ generarent.
Centuriatus mulus. Vopiſc. in vita Aureliani, cap. 7. extr. Mulum centuriatum comiter curet. Ex quo loco apparet centuriis mulos attributos fuiſſe, qui publici tamen erant, non privati, ut equus erat ſagmarius. Centuriatum itaque vocat, ut centuriatus miles dicitur, qui centuriæ attributus aſſignatuſque eſt. Ex Turnebo.
Clitellarius. Cic. in Topic. 36.
Curto mulo ire. Hor. 1. Serm. 6. 104. Cauda curta, exp. Schol.
Feſtinat calidus mulis, geruliſque redemptor. Hor. 3. Epiſt. 2. 72.
Ornari mulis inter alia etiam Magiſtratus in provincias proficiſcentes ſolebant publice. i. e. Inſtrui. V. Cic. 2. de Lege Agr. 32.
Pervehi Romam mulo. Cic. 9. Fam. 18.
Utilitates mulorum & aſinorum ad uſum hominum paratæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 159.
Eſt & convicium in ſtupidos ac vecordes. Catull. 84. 3.
Mule, nihil ſentis. Et Plaut. Ciſt. 4. 2. 12. Mulo inſcitior.
Mulus, Piſcis. V. MULLUS.
Muli Mariani, ſunt Furculæ, quibus religatas ſarcinas viatores gerunt; quarum uſum quia Marius attulit, muli Mariani poſtea appellati. Frontin. lib. 4. Stratag. cap. 1. 7.

MULA, æ. f. [ἡμίονος] Plin. lib. 8. cap. 44. Gignitur autem mula ex equo & aſina, ſed effrenis, & tarditatis indomitæ.
Carrucaria. V. CARRUS.
Feta. Juven. 13. Sat. 66.
Miſſa paſtum. Hor. 1. Serm. 5. 19.
Mundæ nitet ungula mulæ. Juven. 7. Sat. 181.
Calceare mulas. V. Calceo, in CALX, pro poſteriore parte pedis.
Cum mula pepererit, proverbialiter dicitur de Re nunquam eventura. Suet. Galb. cap. 4. ubi V. Beroald.

MULĀRIS, e. Adj. [ἡμιόνειος] Columel. lib. 6. cap. 27. Eſt enim generoſa materies, quæ circo, ſacriſque certaminibus, equos præbet; eſt mularis, quæ pretio fetus ſui comparatur generoſo.

MULĪNUS, a, um. Adj. Juven. 16. Sat. 23.
Declamatoris mulino corde Vagelli. i. e. Ignavo, inquit Schol. al. Mutinenſis.
Ungula mulina. Vitruv. lib. 8. cap. 3.

MULIO, ōnis. m. [ἡμιονηλάτης] Qui mulos clitellarios, ſive quadrigarios ducit. Martial. lib. 9. 58.
Nec pigri rota caſſa mulionis. Sic. lib. 13. 11.

Mulio, Culicum genus. Plin. lib. 11. cap. 18. Impugnant eas naturæ ejusdem degeneres vespæ atque crabrones, & e culicum genere, qui vocantur muliones.

Muliōnius, a, um. Adj. [ἡμιονηλατικός] Quod ad mulionem pertinet. Cic. pro Sext. 82. Mulioniam pænulam arripuit, cum qua primum Romam ad comitia venerat; messoria se corbe contexit.

Mulĭcŭrius, i. m. Qui mulos curat. Gloss. Lat. Gr. Mulicurius, ἡμιονοκόμος.

Mulocisiarius, i. m. Gloss. Gr. Lat. καρρυχάριος, Mulocisiarius, carucarius.

Mulomedĭcus, i. m. Firmicus lib. 8. cap. 13. In Scorpii parte duodecima oritur Centaurus. Hoc oriente qui natus fuerit, aut erit auriga, aut equorum nutritor & cultor, aut mulomedicus, vel equitiarius. Mulomedicum interpretor, Mulorum aliorumque veterinorum medicum, qui & Veterinarius dicitur.

Mulomedicīna, æ. f. quæ & Veterinaria ars dicitur. Quatuor libros mulomedicinæ scripsit Vegetius, qui exstant.

M U M

Mumastis, is. [Μύμαστις] Cariæ oppidum; cujus incolæ dicuntur Mumastitæ. Steph.

Mummius, Nomen gentis Romanæ nobilis. Ex qua

L. Mummius, cognomento Achaïcus, Corinthum bello captam diruit, Italiamque vasis Corinthiis, æneisque signis implevit. Auctor Plin. lib. 34. cap. 3. & 7.

P. Mummius dexteritate morum valde commendatus est. V. Cic. 2. de Orat. 271.

Alius Poeta Latinus. V. Macrob. 1. Saturn. 10.

Mummiānus, a, um. Adj. ut, Ædificia Mummiana. Festus.

M U N

MVN. Munere, Municeps, Municipium. MVNIC. Municeps. MVNN. Municipes. MVNP. Municipium.

Munatius, i. m. Gentis Romanæ nomen, ex qua L. Munatius Plancus, Orator & discipulus Ciceronis. De cujus perfidia, pessimoque ingenio Vellej. lib. 2. cap. 63, 69, & seq. V. Ad eum exstant aliquot Cic. epistolæ lib. 10. ad fam. & Horatii Carmen. 1. 7, conf. Lugdunum.

Munda, æ. f. Urbs est Hispaniæ ulterioris, ubi Cæsar pugnavit contra filios Pompeii. Auctor Plin. lib. 3. cap. 1. Vide & lib. 36. cap. 18.

Mundus, a, um. Adj. [καθαρὸς, καθάριος] Purum, tersum, politum significat. Ter. Eun. 5. 4. 12.

Quæ dum foris sunt, nihil videtur mundius,
Nec magis compositum quicquam.

Mundus & elegans. Cic. 2. de Finib. 23. Nemo nostrûm istius generis asotos jucunde putat vivere, mundos, elegantes, optimis cocis, pistoribus, piscatu, aucupio, venatione, his omnibus exquisitis, vitantes cruditatem, &c.

Cœnæ Hor. 3. Carm. 29. 14. h. e. Neque sordidæ, neque nimis opiparæ & sumptuosæ, ut 2. Serm. 1. 65.

Mundus erit, qui non offendet sordibus, atque
In neutram cultus partem, &c.

Corpore mundo culta femina. Lucret. lib. 4. 1276.
Supellex. Hor. 1. Epist. 5. 7.
Vir mundus & elegans. Cic. 2. de Finib. 23.
Compar. Hor. 2. Serm. 7. 12.
Mundior justo cultus. Liv. 8. 17.
Superl. Senec. Epist. 70. Servitus mundissima.
Squala mundissima. Columel. 7. 3. Ibid. cap. 9. extr. Mundissimum cubile.

Munde, Adv. Pompon. apud Non. 4. 3. Aptate, pueri, munde atque ampliter convivium.

Superl. Cato R. R. cap. 66. Quam mundissime purissimeque fiat.

Mundus, i. m. [κόσμος] dicitur Ornatus muliebris, quo scilicet mulier mundior fit. In cujus appellatione continetur speculum, armillæ, annuli, gemmæ, & similia, quibus mulier ornatur. Accius apud Fest. in voce, Cum virginali mundo clam patre. Liv. 34. 40. Non aurum modo iis, sed postremo quoque vestem, mundumque omnem muliebrem ademit.

Mundus muliebris dictus a munditia. Varr. de L. L. lib. 4. 29. pr.

Mundum ab Ornatu distinguunt JCti, & etiam Varro; & similiter Tertull. de Habit. Mulieb. cap. 3. Habitus feminæ duplicem speciem circumfert, cultum & ornatum. Cultum dicimus, quem mundum muliebrem vocant: Ornatum, quem immundum muliebrem convenit dici. Ille in auro & argento, & gemmis & vestibus deputatur; Iste in cura capilli, & cutis & earum partium corporis quæ oculos trahunt, &c.

In mundo esse. V. In.

Mundum, neutro genere dixit Lucilius, Legavit quidam uxori mundum omne, penumque. Nonius 3. 143.

Mundus etiam dicitur Cælum, & quicquid cæli ambitu continetur. Nam sicut Græci κόσμον, quod apud nos ornatum significat; ita nos a perfecta absolutaque elegantia vocamus mundum, quod nihil eo sit mundius & pulchrius & ornatius. Hæc ex Plin. lib. 2. cap. 1. & 4. Cic. 3. de Finib. 64. Mundum autem censent regi numine deorum, eumque esse quasi communem urbem & civitatem hominum & deorum, & unumquemque nostrûm hujus mundi esse partem, ex quo illud natura consequitur, ut communem utilitatem nostræ anteponamus.

Mundus, interdum Terra est, qui quidem est mundus inferior, ut quum veteres Mundum patere dicebant: quin & tum terræ partem inferiorem patere censebant, ut mundus potius subterraneus intelligeretur, qui alio tempore clausus esset, ut maria clausa esse dicuntur & aperta. Mundus autem etiam Cælum est, qui mundus est superior, & a Cicerone in Timæo appellatur Mundus lucens. Hæc Turnebus Adverf. 19. 24.

Sex modis hoc vocabulum usurpari Manilio observat Scalig. ad Manil. 5. p. 393. ed. Bœcl. De complexu cæli & terræ; de Domicilio Deorum; de Deorum & hominum corpore; de Æthere; de Orbe stellarum inerrantium; de Providentia.

Mundus, est quasi Communis deorum atque hominum domus aut urbs utrorumque. Cic. 2. de Nat. Deor. 154.

In rerum natura totoque mundo quæ constant, quæque moventur. Cic. de Amicit. 24.

Principio ipse mundus deorum hominumque causa factus est; quæcunque in eo sunt, & parata ad fructum hominum & inventa sunt. Cic. 2. de Nat. Deor. 154.

Arx siderea mundi. Ovid. 3. Amor. 10. 21.
Cardo. Ovid. 2. de Pont. 10. 45. i. e. Polus alter.
Declinatio mundi. V. Declinatio, in Declino.
Extremum & ultimum mundi, cælum est. Cic. 2. de Divin. 91.
Fabricator. Ovid. 1. Met. 57.
Lumina clarissima mundi, Liber & alma Ceres. h. e. Sol & Luna. Virg. 1. Georg. 5.
Machina mundi. Lucret. lib. 5. 97.
Mœnia flammantia. Lucret. lib. 1. 74.
Moles operosa. Ovid. 1. Met. 258.
Novitas. Lucret. lib. 5. 941.
Oculus mundi, Sol. Ovid. 4. Met. 228.
Orbis mundi. Virg. 6. Ecl. 35.
Regio ultima magni. Ovid. 4. Trist. 4. 83.
Ruina. Lucan. lib. 4. 393.
Species serena. Lucret. lib. 4. 138.
Vetustas arcana. Stat. 4. Theb. 32.
Vigiles mundi, Sol & Luna. Lucret. lib. 5. 1435.
Æternus. Senec. Herc. OEth. 16.
Annosus. Senec. OEdip. 5.
Arduus. V. Arduus.
Capax. Ovid. 2. Trist. 38.
Citatus. Senec. Herc. OEth. 15.
Compositus. Quintil. lib. 1. cap. 17. Claros nomine sapientiæ viros nemo dubitaverit studiosos musicæ fuisse, quum Pythagoras, atque eum secuti, acceptam sine dubio antiquitus opinionem vulgaverint, mundum ipsum ea ratione esse compositum, quam postea sit lyra imitata.
Concitatus. Senec. Agamemn. 9.
Dives. Ovid. 2. Met. 95.
Divulsus. Lucan. lib. 1. 80.
Genitalis. Sil. lib. 13. 528.
Immensi mundi publica lux, Sol. Ovid. 2. Met. 35.
Lucentem mundum nos nominamus, varietate distinctum bene Græci κόσμον. Cic. de Univerf. 31. V. quæ supra ex Turnebo adduximus.
Magni primordia. Ovid. 15. Met. 68.
Patulus. Lucret. lib. 6. 107.
Picti sidera. Senec. Thyest. 9.
Pulcherrimus. Claud. 4. Conf. Hon. 283.
Stelliger. Senec. Herc. fur. 13.
Triformis mundi regna. Ovid. 15. Met. 859.
Triplex. Ovid. 12. Met. 40.
Vastus. Ovid. 13. Met. 110.
Administrare & regere mundum. In Administro.
Attollit se mundus. In Attollo.
Metiri magnitudinem mundi. Cic. 1. Off. 154.
Nasci mundum, & deficere. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Negat sol officium mundo. Ovid. 2. Met. 385.
Præbet lumina mundo Titan. Ovid. 1. Met. 10.
Reddit Phœbus diem mundo. Senec. Agamem. 1. 12.
Rubescit mundus. Ovid. 2. Met. 116.

Mundus etiam pro Genere humano & rebus humanis ponitur. Senec. de Provid. cap. 1. Si providentia mundus ageretur. Item Senec. Herc. OEth. v. 541.

Te, te precor, quem mundus & superi timent. Et frequenter apud ecclesiasticos. [Potest tamen apud utrumque Senecam, pro Ipsa rerum universitate, & partibus ejus singulis accipi, quibus timor poëtica consuetudine tribuitur. Aliter apud Ecclesiasticos pro Hominibus profanis.

Subactus mundus, Devictus. Lucan. lib. 1. 160.
Incestare mundum. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 217. Sed in emendatis libris excusum Cælum.
Prosternere mundum. Lucan. lib. 7. 278.
Mundi, num. plurali dixit Lucret. lib. 5. 529.

In variis mundis, varia ratione creatis, &c.

Mundānus, a, um. Adj. [κοσμικός] Quod mundi est. Unde interrogatus philosophus Socrates, cujas esset, mundanum se esse respondit, ut ait Cic. 5. Tusc. 105.

Mundanum pro Cælesti dixit Avienus Arat. v. 47.

Mundiālis, e. Adj. Idem quod Mundanus. Tertull. de Resurr. carn. cap. 47. Hæc erit vita mundialis.

Litteræ mundiales. Salvian. præfat. de Gubernat. Dei.
Gloria mundialis. Prudent. Cathem. 1. 90.

Mundialĭter, Adv. ut, Vivere mundialiter. Tertull. de Resurr. carn. cap. 46.

Mundĭpŏtens, entis. Tertull. de Anima, cap. 23. Mundipotentes principatus.

Mundĭtĕnens, entis. Tertull. adv. Valent. cap. 22. Diabolum munditenentem appellant.

Mundŭlus, a, um. Adj. dimin. a Mundus adjectivo; Qui nimia munditia utitur, ut placeat mulierculis. Plaut. Truc. 3. 1. 13.

Nunc ego istos mundulos urbanos amasios
Hoc ictu exponam. Et Accius apud Non. 2. 583.

Mundŭle, Adv. Apul. lib. 2. pr. Aur. Asin. p. 117. Elm. Ipsa lintea tunica mundule amicta.

Mundĭter, Adv. [καθαρίως] Plaut. Pœn. 1. 2. 26.

Nam quum sedulo munditer nos habemus,
Vix ægre amatorculos invenimus.

Mundĭtia, æ; vel Mundities, ēi. f. [καθαριότης] Lautitia, vel Ornatus, quo quis se mundum ac politum tenet. Cic. 1. Off. 130. Adhibenda præterea munditia est, non odiosa neque exquisita nimis; tantum quæ fugiat agrestem & inhumanam negligentiam.

Elegantia & munditia. Cic. in Orat. 76.
Lautitia, munditia, elegantia. Cic. 9. Fam. 20.
Munditiès mundior. Catul. ad Furium 21. 18.
An Munditie? H. St. non inspecto loco.
Viriles minime. Claud. 2. in Eutrop. 337.

Capimur munditiis. Ovid. 3. de Arte Am. 133. [Hic docet Ovidius, quibus in rebus posuerint veteres Munditiem. V. locum omnino.
Facere munditias. Cato R. R. cap. 2. & 39. V. FACIO.

MUNDO, [καθαρίζω] āre. Mundum & nitidum facere. Plin. lib. 15. cap. 6. Ob id crebrius vasa mundanda. Pass. Vulg. Interpr. Gen. 35. 2.

MUNDANS, antis. Partic. Interp. Vulg. Ephes. 5. 26. Mundans eam lavacro aquæ.

MUNDĀTUS, a, um. Partic. ut, Bacca mundata. Columel. 12. 50.

MUNDĀTIO, ōnis. f. Vulg. Interpres Levit. 16. 30. In hac die expiatio erit vestra & mundatio a peccatis.

MUNDĀTOR, ōris. m. Firmic. lib. 8. cap. 19. ad finem, Vicesima octava pars Arietis si in horoscopo fuerit inventa, latrinarum faciet cloacarumque mundatorem. Et cap. 29. Decima tertia pars Aquarii si in horoscopo fuerit inventa, hortorum cultores faciet, vel cloacarum mundatores.

MUNDĀTŌRIUS, a, um. Adj. ut, Mundatorium medicamentum. Plin. Valer. 2. 25.

MUNDITIOR, āri. Mundum esse. Plaut. Cas. 2. 3. 9. Munditianti deo. Sed Gronov. legit, Munditia antideo.

MUNDĬCĪNA, æ. f. Apul. Apol. p. 77. Mundicinæ dentium, i. e. Medicinæ ad munditiam dentium conciliandam.

MUNDĬCORS, cordis. Adj. August. Serm. 14. de Sanct.

MUNDĬFĬCO, āre. Macer 3. 12. Mundificare stomachum.

MUNDIFICĀTUS, a, um. Partic. ut, Corpora mundificata. Const. Afer 7. 3.

MUNDIFICĀTĪVUS, a, um. Adj. ut, Medicina mundificativa. Const. Afer 7. 6.

MUNERARIUS, MUNERATOR, MUNERO, āre. V. MUNUS.

MUNGO, munxi, munctum, [μύττω] ĕre. quasi Mucum agere.

MUNGOR, depon. aliquando legitur apud antiquos. Cato de Liberis educandis, Neque mungentur libertatem. apud Non. 7. 11. Sed hodie legitur Emungerentur.

MUNCTIO, ōnis. f. ut, Munctiones muculentæ. Arnob. 3. p. 107.

MUNIA, MUNICEPS, MUNIFEX, MUNIFICENTIA. In MUNUS.

MŪNIO, īvi, ītum, [ἀσφαλίζω, ὀχυρόω, τειχίζω, καταφράσσω] īre. Fulcire, fortificare, reficere, reparare, præparare, defendere. Perott. Munio, proprie Instruo, orno, & quasi muneribus compleo. Plaut. Mil. 2. 2. 73.

Magnum illic homo rem incipissis: magna munis mœnia.

Putantur esse Mœnia, a Munio, fortasse autem Munio a Mœnia, quasi Mœnio. Hinc pro τειχίζω dicitur Munio: & verisimile est, dictum fuisse Mœnio, ad imitationem Græci τειχίζω, ut sicut illi ex τεῖχος fecerant τειχίζω, ita ex Mœnia fieret verbum. Crucquius in Or. Cic. pro Milone, Dicimus Munire, quasi Mœnire, quod nihil aliud est, quam Mœnibus & muris cingere. Hanc ob rem in antiquis exempl. scriptum invenimus Mœnire, sicut & Pœnire, pro Punire, a Pœna, & Impœne, pro Impune. Posteriores autem maluerunt æ diphthongum in u, ut fere in omnibus aliis. H. St.

Aditus insulæ mirificis molibus munire. Cic. 4. Att. 15.
Castra. Cæs. 1. Bell. Gall. 49. Primam & secundam aciem in armis esse, tertiam castra munire jussit.
Oppidum & arcem. Cic. de Prov. Cons. 4.
Oppidum vi multa. Virg. 1. Æn. 275.
Munire a frigore. Columel. Quantumque res patietur, a frigore & tempestatibus muniemus.
Ad aliqua tempora se. Cic. 9. Fam. 18.
Ad illud se munire videntur, ne immiscuisse se credantur; non ad illud, ut sumptum consequantur. Ulpian. in l. At si quis. §. sed interdum. D. de relig. & sumpt. funer.
Contra pudorem se. Tacit. in Vit. Agric. 45.
Coloniam præsidiis, custodiis, vigiliisque. Cic. 1. in Catil. 8.
Gentem aliquam coloniis munire. Cic. pro Flacc. 64.
Ignem ita munire ne evagetur. Ulpian. in l. Si Servus servum. §. Si fornacarius. D. ad legem Aquiliam.
Imperium munire. i. e. Firmare vim dominationis. Nepos in Reg. cap. 2. 2.
Præsidia Reipublicæ munire, intercludere omnes seditionum vias. Cic. pro C. Rabir. perd. r. 3.
Se præclare & tueri & munire benevolentia multorum. Cic. 2. de Finib. 88.
Se misericordia & liberalitate. Cic. 9. Att. 8.
Fidelitate novarum necessitudinum contra veterum inimicorum perfidiam muniendum me putavi. Cic. 4. Fam. 14.
Senectam gnatis. Lucret. lib. 4. 1249.
Subsidia frumentaria Reipublicæ firmissimis præsidiis classibusque. Cic. pro Lege Manil. 34.
Aditum sibi. Cic. pro Cluent. 31. Ut ad hoc nefarium facinus accederet, aditum sibi aliis sceleribus ante munivit. V. Viam p. p.
Iter. Liv. 25. 11. Sic
Rupem munire. Liv. 21. 37. pr. Inde ad rupem muniendam, per quam unam via esse poterat, milites ducti. Alii legunt, Minuendam, sed male. Interpretor autem hic Munire, Per rupem viam aperire, viamque in ea munire, & tanquam struere: id est, eam cædere, & in ea opere laboreque militari complanare & æquare iter, aut deorsum deprimere, & declive reddere quodam anfractu molli. Itaque qui aggerem jaciunt, fossas aperiunt, vias muniunt militiæ, munitores vocantur. Esse autem ita legendum ex eo etiam apparet, quod non longe hinc scribitur, Et quies muniendo fessis hominibus triduo data. Turnebus 13. 18.
Viam munire, Repurgare, reficere, ac substruere, interdum lapidibus, quales sunt viæ Romanæ a plerisque portis in multorum dierum iter silicibus stratæ. Cic. pro Milon. 17. Perinde quasi Appius ille Cæcus viam munierit, non qua populus uteretur, sed ubi impune sui posteri latrocinarentur? Dicimus etiam ut Viam, ita Ripam munire, Alveum munire, Aditum munire, quum illa reficimus aut reparamus. Hactenus Valla.
Viam munire, per tanslationem, de corporalibus ad incorporalia. Quintil. lib. 3. cap. 1. Propterea quod plurimi auctores, quamvis eodem tenderent, vias tamen diversas munierunt, & in suam quisque induxit sequentes. Cic. 1. Tusc. 32. Abiit ad deos Hercules: nunquam abiisset, nisi quum inter homines esset, eam sibi viam munivisset.
Viam munire ad. Cic. 1. Att. 24. Sed tamen quoniam ista sunt tam infirma, munitur quædam nobis ad retinendas opes nostras tuta, ut spero, via. Idem 3. Verr. 64. Alia sibi ratione viam munire ad stuprum cœpit.
Viam accusandi alicui munire, adipiscendi obstruere. Cic. pro Muren. 48.

MUNIENS, entis. Curt. 4. 2. 13. Munientibus coria velaque jussit obtendi.

MUNIOR, iri. passiv. non facile reperias, excepta tertia indicativi persona, Munitur, & infinitivum Muniri. Cic. de Senect. 51. Munitur contra avium morsum vallo aristarum. V. MORSUS.
India munitur vallo eburno. Lucret. lib. 2. 538
Muniri & ornari bonorum omnium præsidio. Cic. pro Flacc. 103.
Virtute muniri. Cic. de Amicit. 30. Ut enim quisque sibi plurimum confidit, & ut quisque maxime virtute sic munitus est, ut nullo egeat, &c.

MUNĪTUS, a, um. [ὀχυρὸς, ἀσφαλισθεὶς] Adj. ex Partic. Cic. 2. Q. frat. 3. Dixitque aperte, se munitiorem ad custodiendam vitam suam fore, quam Africanus fuisset.
Nihil tam munitum, quod non expugnari possit. Cic. 2. Verr. 4.
Contra hostes septus & munitus. Cic. 1. de Finib. 51.
Latera concædibus munitus. Tacit. 1. Ann. 50 pr.
A propinquis munitus. V. A vel AB præpositiones.
Amicis non paucis. Ovid. 2. de Pont. 3. 24.
Amicitiis partis & fundatis fretum ac munitum esse oportet. Cic. de Petit. Consul. 21.
Benevolentia hominum firmissima muniti sumus. Cic. 2. Att. 25.
Judicibus Ædilis munitus, stipatus sicariis, septus armatis. Cic. pro Sext. 95.
Timore nullo munitus. Propert. lib. 3. 12. 17.
Amici ingenio alicujus munitiores. Cic. pro Muren. 56.
Arx munitissima. Liv. 26. 48.
Castella. Cic. 2. Fam. 9.
Delicta munita auctoritate alicujus. Sallust. in Jugurth. cap. 28.
Domus clausa satis & munita alicui. Cic. pro Lege Manil. 65.
Domus munita publico omni præcipuo & divino & humano jure. Cic. de Arusp. Respon. 14.
Domus tot Senatusconsultis munita atque septa. Cic. de Arusp. Respons. 15.
Equus, Cataphractus. Propert. lib. 4. 3. 8.
Iter. Sil. lib. 15. 506. al. Rapidum.
Libertas lenitate legum munita. Cic. pro C. Rabir. perd. r. 10.
Locus munitissimus habendi Senatus. Cic. 1. in Catil. 1.
Locus urbis munitissimus. Varr. de L. L. lib. 4. 32.
Oppidum munitissimum oppugnare. Cic. 2. Fam. 9.
Palpebræ tanquam vallo pilorum munitæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 143.
Pectus munitum sapientia gerere. Cic. 1. de Divin. 45. Ex Accio.
Portus munitissimus. Cic. 2. Verr. 13.
Via ad ad Consulatum munita. Cic. pro Muren. 23.
Compar. & Superl. exempla pete ex superioribus.

MUNĪTE. Adv. Compar. Varr. de L. L. 4. 32. Opere munibant mœnia, quo munitius essent.

MUNĪTIO, ōnis. f. [ὀχυρότης, ἐπιτείχισμα] Cæs. 1. Bell. Gall. 9. Operis munitione, & militum concursu, & telis repulsi.
Loci munitio. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Operibus munitionibusque sæpire urbem aliquam. Cic. 13. Philip. 20.
Ex viarum munitione quæstum facere. Cic. pro Font. 7.
Munitione ac mole lapidum disjunctus a mari fons. Cic. 6. Verr. 118.

MUNĪTOR, ōris. m. [ὀχυρωτής] Liv. 27. 13. Castra inde ponentem, pugnando undique in munitores, operibus prohibet. Idem 7. 23.

MUNĪTŌRIUM, i. n. Præcinctorium vel succinctorium. Isidor. Gloss.

MUNĪTŪRA, æ. f. Munimen. Ferret Mus. Lapid. p. 73. STRVCTVRAM CVM MVNITVRA SARCOPHAGI SVIS IMPENSIS FECIT.

MUNĪMEN, ĭnis. f. [ὀχύρωσις] Munitio est, proprie castrorum ceterarumque rerum, quæ contra adventum hostium muniuntur, sive vallo, sive fossa, sive alio quovis modo. Dicitur & de aliis rebus. Virg. 2. Georg. 352.

— hoc effusos munimen ad imbres.

Munimen nullo quassabile ferro. Lucan. lib. 6. 22.

MUNĪMENTUM, i. n. [ὀχύρωμα, ἔρυμα] Idem. Liv. 1. 33. Quiritium quoque fossa, haud parvum munimentum a planioribus aditu locis, Anci regis opus est.
Insistere munimentis. Tacit. 1. Ann. 3. Sed quo pluribus munimentis insisteret. Sic enim prorsus legendum est, quum ista se ratione magis muniisse dicat. Fere tamen in omnibus exemplis Monimentis scribitur. Restituit Turneb.
Præbere munimenta. Cæs. 2. Bell. Gall. 17. Instar muri sæpes munimenta præbent.
Tenere se munimentis, & majores copias operire jubetur. Tacit. 13. Ann. 36.
Togæ munimenta. Juven. 9. Sat. 29.

MUNĪBĬLIS, e. Adj. Sidon. 2. Epist. 2. Porticus columnis invidiosa munibilibus.

MUNĪTO, [καταφράσσω] āre. frequent. Cic. pro Rosc. Amer. 140. Nunc vero quam viam munitet, quod iter affectet, videtis. Turnebus hic, Munitare, pro Munire cupere, sine frequentationis significatione. Ego puto pro Munire incipere. Vide Dialogum meum Pseudo-Ciceronianum. H. St.

MUNIS, V. MUNUS.

MŪNUS, ĕris. n. [γέρας, δωτίνη, δῶρον] Donum dictum munus, ut ait Varro. lib. 4. extr. de L. L. ab eo quod qui mutuo animo sunt, id dant officii gratia. Festus, Munus, donum quod officii gratia datur. Paulus in l. Munus. D. de Verborum & rerum signific. Munus, inquit, tribus modis dicitur: Uno, donum: & inde munera dici, dari, mittive. Altero, onus: quod quum remittitur, vacationem militiæ, munerisque præstat; inde immunitatem appellari. Tertio, officium: unde munera militaria, & quosdam milites, munifices vocari. igitur & municipes dici, quod munera civilia capiant.
Munus & donum. V. DONUM.
Deorum immortalium munera, beneficia parentum. Cic. Post red. in Senat. 2. Virg. 2. Georg. 5.

Huc pater o Lenæe! tuis hic omnia plena Muneribus.

Liberi jocosi munera, Vinum. Hor. 4. Carm. 15. 26.
Acceptissima. Ovid. 17. Epist. 72.

Cæca Fortunæ. Senec. Hippol. 9.
Exiguum. Ovid. 2. de Arte Am. 286.
Extremum. Virg. 8. Ecl. 60.
Fera mœnera militiaï. Lucret. lib. 1. 30. Mœnera autem antiquo more dictum est pro Munera, œ pro u, ut a Pœnis, Punicum, & Mœrorum, pro murorum. [Hic est ἔργον.
Funestum. Ovid. 2. Met. 88.
Hamata. V. HAMUS.
Inania. Ovid. 2. Met. 341.
Inenarrabile. V. INENARRABILIS.
Intemerata. Virg. 3. Æn. 178.
Leve. Ovid. 1. Met. 620.
Memorabile. Ovid. 14. Met. 225.
Miserabile. Stat. 8. Theb. 652.
Naturale munus decoris. Ovid. 14. Met. 684.
Nocitura. Ovid. 11. Met. 104.
Pexa. V. PECTO.
Popularia. Cic. 2. Off. 56.
Publica. Ovid, 6. Met. 351.
Regale. Senec. Herc. fur. 6.
Secreta, Juven. 9. Sat. 53.
Triste. Ovid. 9. Met. 4.
Viscata. V. VISCUS, visci.
Votiva. Ovid. 15. Epist. 211.
Accipere aliquid in muneribus. V. ACCIPIO.
Afferre munus. Cic. 2. de Divin. 5. Quod munus Reipublicæ afferre majus meliusve possumus, quam si, &c.
Augere verbis. V. AUGEO.
Beare parvo aliquem. Hor. 1. Epist. 18. 75.
Cedere. Ovid. 8. Met. 862. Illa dei munus bene cedere sentit.
Certare muneribus. Virg. 2. Ecl. 57.
Collocare munus. Cic. 7. Verr. 55.
Consignare. Cic. 12. Fam.
Contendere cum aliquo muneribus. In CONTENDO.
Corrumpere aliquem. Hor. 1. Serm. 9. 57.
Cumulare magnis aliquem. Virg. 5. Æn. 532.
Decorare supremis aliquem. Virg. 11. Æn. 25.
Est tui muneris. Ovid. 1. Trist. 5. 6.
Eripere exsequiarum. Cic. pro Cluent. 28.
Despicere alicujus. Ovid. 13. Met. 839.
Dare dignum alicui. Virg. 5. Æn. 355.
Dare extremum. Virg. 4. Æn. 429.
Dare mirificum populo. Cic. 3. Q. frat. 8. extr. [Hic est Spectaculum.
Dare aliquid muneri. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Donat præstanti juvenem. Virg. 5. Æn. 361.
Donare promisso aliquem. Virg. 5. Æn. 282.
Donatus pingui. Hor. 2. Epist. 1. 267.
Donatum divino munere Reip. videri. Cic. de Arusp. Resp. 6.
Facere rem aliquam sui muneris. Tacit. 15. Ann. 52. de conjuratione in Neronem verba faciens, Plerique Vestini quoque Consulis acre ingenium vitavisse Pisonem crediderunt, ne a libertate moveretur, vel delecto imperatore alio, sui muneris Rempublicam faceret. V. Gruter. Suspicion. 1. 13.
Ferre templis. Virg. 4. Æn. 217.
Lenire muneribus, congiariis, epulis multitudinem imperitam. Cic. 2. Philip. 116.
Mittere alicui. Cic. 4. Verr. 62. Mittit homini munera satis large, hæc ad usum domesticum, vini & olei quod visum erat; etiam tritici quod satis esset.
Mittere aliquid muneri alicui. Catull. in Asin. 12. 15.
Obtrudere fœdum alicui. Claud. 1. in Eutrop. 41.
Offerre aliquid muneri. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Ornare verbis. V. ORNO.
Parta meæ Veneri sunt. Virg. 3. Ecl. 68.
Pensare munere. Ovid. 3. Trist. 11. 48.
Placant munera aliquem. Ovid. 2. de Arte Am. 653.
Munera (crede mihi) placant hominesque, deosque. Al. Capiunt.
Poscere aliquem. Ovid. 3. de Arte Am. 805.
Servabere nostro. Ovid. 7. Met. 93.
Solvere alicui. Ovid. 11. Met. 104.
Sordent tibi nostra. Virg. 2. Ecl. 44.
Spernere. Virg. 7. Æn. 261.
Terere. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 4.
Vescimur terræ munere. Hor. 2. Carm. 14. 10.
Munus proprie est quod necessario subimus, lege, more, imperiove ejus, qui jubendi habet potestatem. Dona autem proprie sunt, quæ nulla necessitate, jure, officio, sed sponte præstantur: quæ si non præstentur, nulla reprehensio est: & si præstentur, plerumque laus inest. sed in summa, in hoc ventum est, ut non quodcunque munus, id & donum accipiatur: at quod donum fuerit, id munus recte dicatur. Martianus in lege Munus proprie. D. de Verborum & rerum signific.
Munus, [ἔργον] (inquit Festus) significat etiam Officium, quum dicitur quis munere fungi. Cic. 1. Off. 15. Ejusque virtutis hoc munus proprium.
Erat in oppidis Græciæ munus quoddam recipiendorum hospitio Senatorum, legatorum, magistratuum, quod προξενία dicebatur; quique eos recipiebant, qui hospitio publico cum civitate erant conjuncti, πρόξενοι dicebantur. Hoc munus significat Cic. 3. Verr. 65. quum scribit, Ostendit munus illud suum non esse; se, cum suæ partes essent hospitum recipiendorum, tum ipsos tamen prætores & consules, non legatorum asseclas recipere solere. Annotavit Turnebus.
Tuum est hoc munus, tuæ partes. Cic. 11. Fam. 5.
Hoc proprium tuum munus est, ut ita erudiatur, ut & patri, & Scipioni nostro, & tibi tam propinquo respondeat. Cic. 3. de Finib. 8.
Animi munus est, ratione uti. Cic. 3. Tusc. 15.
Belli munera. Liv 24. 35.
Officii. Cic de Senect. 29. An ne eas quidem vires senectuti relinquemus, ut adolescentulos doceat, instituat, ad omne officii munus instruat? Ibid. 34. Senectutis nullus certus est terminus, recteque in ea vivitur, quoad munus officii exsequi possis, & tamen mortem contemnere.
Officii ac studii erga aliquem. Cic. 6. Fam. 14.
Principum munus est, resistere levitati multitudinis. Cic. pro Milon. 22.
Solitudinis. Cic. 3. Off. 4. Nulla tamen ejus ingenii monumenta mandata litteris, nullum opus otii, nullum solitudinis munus exstat. [i. e. δῶρον.
Vitæ. Cic. 1. de Finib. 11. Quis alienum putet ejus esse dignitatis, quam mihi quisque tribuit, quid omni in munere vitæ optimum & verissimum sit exquirere?
Officium & Munus. Cic. 2. de Orat. 262. Tamen ab oratoris proprio officio atque munere sejuncta esse abitror.
Onus & Munus. Cic. 1. de Orat. 116. Magnum quiddam est, onus ac munus suscipere, atque profiteri se, &c.
Societas tanti ac tam præclari muneris. Cic. 5. Fam. 2.
Annuum. Cic. 6. Att. 5.
Assignatum. V. ASSIGNO.
Candidatorium. V. Fungi candidatorio.
Grande. Hor. 2. Carm. 1. 11.
Personale munus. V. Vigilantia & sollicitudo animi, in VIGIL.
Plena honorum. Hor. 4. Carm. 14. 2.
Administrare laute munus suum. V. LAUTUS.
Colere & efficere. Cic. 1. de Legib. 16. Cujus muneris colendi efficiendique causa, nati & in lucem editi sumus.
Conficere. Cic. in Partit. 132. Eo exposito, munus promissi omne confecero.
Curare munus suum. V. CURO.
Deferre alicui. Cic. 8. Fam. 8.
Defugere. Cic. 8. Att. 3.
Dare immunitatem munerum alicui. Cic. 4. Acad. 121.
Exsequi. Cic. de Senect. 34. Exsequi omnia regis officia & munera. De Masinissa.
Explere susceptum Reip. Cic. de Provinc. Cons. 35.
Explere amicitiæ. Cic. de Amicit. 69.
Fungi candidatorio. Cic. 1. Att. 1. In omni munere candidatorio fungendo. Idem 1. de Legib. 10. Senectutis non inertis grato atque honesto fungerer munere.
Fungi amici munere. Hor. 1. Epist. 9. 5.
Fungi corporis munus. Cic. de Amicit. 22.
Habere aliquod. Cic. 2. de Legib. 6. Tanquam id habuerit operis ac muneris, ut hanc nobis efficeret sedem, ad disputandum, &c.
Inire alicujus. Virg. 5. Æn. 8[illegible].
Injungere. V. INJUNGO.
Inserere negotiis. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Insistere. V. INSISTO.
Obire. V. OBEO.
Orbari pristinis. Cic. 2. de Divin. 7. Quod quum accidisset nostræ Reip. tum pristinis orbati muneribus, hæc studia revocare cœpimus, ut & animus molestiis hac potissimum re levaretur.
Perficere susceptum. Virg. 6. Æn. 629.
Perfungi. Cic. de Senect. 77. Dum sumus in his inclusi compagibus corporis, munere quodam necessitatis, & gravi opere perfungimur.
Præponere alicui muneri aliquem. Cic. 2. de Orat. 41.
Præstare. Cic. 2. de Orat. 38.
Regit fera munera belli Mars. Lucret. lib. 1. 33.
Succedere muneri. Cic. 6. Verr. 81.
Suscipere. Quintil. in procem. lib. 4.
Sustinebat magnum de jure respondendi Rutilius. Cic. de Clar. Orat. 113.
Esse tanti ministrum. Cic. 1. de Nat. Deor. 19.
Tenere suum. Cic. 5. Tusc. 38.
Traducere. Cic. 5. Att. 9.
Tueri. Cic. 10. Fam. 11.
Munus, Spectaculum gladiatorium, aut ferarum, cum quibus homines depugnarent. Cic 2. Off. 57. Itaque & P. Crassus, cum cognomine dives, tum etiam copiis, functus est Ædilitio maximo munere. Et paulo post, Magnificentissima vero nostri Pompeji munera secundo Consulatu. Suet. in Cæs. cap. 39. Edidit spectacula varii generis, munus gladiatorium, ludos etiam regionatim urbe tota. i. e. Per regiones Urbis, quæ numero quatuordecim erant: ut quælibet Urbis regio suos ac veluti peculiares ludos haberet. Hinc illud Cic. 6. Fam. 19. De curatione aliqua munerum regionum cum Oppio locutus sum. Plin. lib. 33. cap. 3. sine adjectione dixit, ut Suetonius, sed pro Ferarum spectaculo, Cæsar (inquit) qui postea Dictator fuit, primus in Ædilitate, munere patris funebri, omni apparatu arenæ argenteo usus est. Hæc Budæus. V. seqq. Plinii. Sic in Calig. cap. 18. Munera gladiatoria, partim in amphitheatro &c. H. St. Fere nec de alio genere absolute ponitur.
Ædilitium munus magnificentissimum. Cic. 11. Fam. 16. Quamquam Lamia summo splendore, summa gratia est, magnificentissimo munere Ædilitio, tamen, &c.
Præbere alicujus. Cic. pro Sull. 54.
Munera etiam dicuntur Loca seu Theatra, in quibus eduntur munera. Vellejus 2. 130. pr. Quam magnifici animi temperamento Cnæi quoque Pompeji munera absumta igni restituit? Conf. Idem 2. 48. 2. Ovid. 1. de Arte Am. 69. V. Gerh. Vossius ad l. c. Vell. & Heins. ad Ovid. 6. Fast. 92. p. 194.

MUNERĀRIUS, i. m. [ἀγωνοθέτης] Muneris gladiatorii exhibitor. Suet. in Domit. cap. 10. Patremfamiliâs quod Thracem Mirmiloni parem, munerario imparem dixerat, detractum e spectaculis in arenam, canibus objecit. Quibus verbis munerarius Domitianus dicitur, ut ludorum exhibitor, a quo Thrax coactus fuerat depugnare; hoc enim significat imparem ei fuisse: quæ figura sermonis exitialis homini intempestive faceto fuit. Quintil. lib. 8. cap. 3. Munerarium Augustus primus dixit.

MUNERĀLIS, e. Adj. [περὶ δώρων] Quod ad munus pertinet; unde, Muneralis lex, qua Cincius (ut ait Festus) cavit, ne cui liceret ob caussam orandam munus aut donum accipere. Plaut. 2. Fragm. 13.

Neque muneralem legem, neque lenoniam,
Rogata fuerit necne, flocci æstimo.

MUNUSCŬLUM, i. n. diminut. [δωρίδιον] Cic. 1. Att. 5. Tulliola, deliciolæ nostræ, tuum munusculum flagitat. Virg. 4. Ecl. 18.

At tibi prima, puer, nullo munuscula cultu, &c.

Non ingrata. Catul. Argon. 62. 103.

Non

Non inviſa. Hor. 1. Epiſt. 7. 17.
Condonare munuſculum. V. CONDONO.
Deferre alicui. Cic. 8. Fam. 8. Nemini hoc deferre munuſculum maluit, quam ſuo accuſatori. Ironice de Accuſatione.
Promittere. Catul. Argon. 62. 103.

MUNUSCULĀRIUS, i. m. Qui munuſcula corradit. Apud Auguſt. V. Saresb. 3. 11. & 12. Iſidor. Gloſſ.

MUNĔRO, [δωρέομαι] āre. & MUNEROR, āri. dep. Donare, vel dono dare. Macrob. 1. Saturn. 7 Janus, quum Saturnum claſſe provectum excepiſſet hoſpitio, & ab eo edoctus peritiam juris, ferum illum & rudem ante fruges cognitas victum in melius redegiſſet, regni eum ſocietate muneravit. Cic. 2. de Invent. 3. Aliud alii commodi aliquo adjuncto incommodo muneratur. Et Gell. lib. 18. cap. 12. Verba patiendi pro agentibus in omnibus ferme veterum ſcriptis reperiuntur; ex quibus ſunt pauca iſta quæ nunc meminimus: Muneror te, pro munero, &c.
Aliquem munerari re aliqua. Hor. Epod. 2. 21.

> Ut gaudet inſitiva decerpens pira;
> Certantem & uvam purpuræ;
> Qua muneretur te, Priape, &c.

i. e. Donet te. Sic Ter. Heaut. 2. 3. 59. Munerarier ancillas primum, &c.

MUNERĀTUS, a, um. Partic. Paſſ. Ammian. 14. 7. Mulier munerata vehiculoque impoſita. Et Spartianus Adriano, cap. 3. Atque ob hoc ſe a Trajano locupletiſſime muneratum.

MUNERĀBUNDUS, a, um. Adj. Apul. 11. Met. p. 265. Quiſque munerabundi ad meum feſtinant illico reducem ab inferis conſpectum.

MUNERĀTIO, ōnis. f. Ulpian. l. 1. §. 5. ff. de tutelæ & rat. diſtrah. Non neceſſaria muneratio.

MUNERĀTOR, ōris. m. Muneris gladiatorii exhibitor. Florus, lib. 3. cap. 26.

MUNERĀTRIX, īcis. f. JCt. in Dig.

MUNĬCO, āre. Communicare, ſive largiter impertiri. Feſtus.

MŪNIS, e. Adj. [πίλης] Officioſus, antique. Plaut. Merc. prol. 104.

> Dico ejus pro meritis gratum me & munem fore.

Lamb. Memorem. Conf. Feſt. & Non. 1. 88.

MŪNIA, orum. n. pl. [ἔργα, τέλη] Obſequia lege debita, & officia, quæ publice præſtantur. Cic. pro Muren. 72. Omnia hæc ſunt officia neceſſariorum, commoda tenuiorum, munia candidatorum.
Capeſſere munia. V. CAPESSO.
Exuere. Tacit. 4. Ann. 39. Non enim exuere impoſita munia.
Induere ducis. Tacit. 1. Ann. 69.
Obire regis. Liv. 1. 41.
Partiri inter ſe. Livius libro 33. pag. 4. a fine. Decem legati, partiti munia inter ſe. De legatis, qui dantur imperatori ſummo. H. St. Locus eſt cap. 35. pr. Idem eſt, ac ſi dixiſſet, Diviſis partibus.
Pacis. Liv. 1. 42.
Vitæ munia ſervare recto more. Hor. 2. Epiſt. 2. 131.

MUNĬCEPS, ĭpis. Adj. [συντελεστὴς] Municipes proprie dicebantur, Qui in civitatem Romanam recepti, munerum participes fiebant. Feſtus, Municeps eſt, ut ait Ælius Gallus, qui in municipio liber natus eſt. Item qui in municipio a ſervitute ſe liberavit a municipe. Item municipes erant qui ex aliis civitatibus Romam veniſſent, quibus non licebat magiſtratum capere, ſed tantum muneris partem. Hactenus Feſtus. Cic. 2. de Legib. 5. Ego, mehercule, & illi & omnibus municipibus duas eſſe cenſeo patrias; unam naturæ, alteram civitatis.
Municipes dicti ſunt, quod munera civilia capiant. Paulus in lege Munus. D. de Verborum & rerum ſignificatione.
Municipes, qui una munus fungi debent, dicti. Auctor Varr. de L. L. lib. 4. 36. extr.
Municipes abuſive nunc dicimus, ſuos cujuſcunque civitatis cives: ut ait Ulpianus in dicta lege. 1. D. ad municipales. quo nomine tam oratores quam poetæ utuntur. Juven. 4. Sat. 13.

> Jam princeps equitum, magna qui voce ſolebat
> Vendere municipes fracta de merce ſiluros?

Cic. 13. Fam. 12. Non dubito quin ſcias non ſolum cujus municipii ſim, ſed etiam quam diligenter ſoleam meos municipes Arpinates tueri.

MUNICĬPIUM, i. n. [κωμόπολις] Id genus hominum dicitur, inquit Feſtus, qui quum Romam veniſſent, neque cives Romani eſſent, participes tamen fuerunt omnium rerum ad munus fungendum, una cum Romanis civibus, præter quam de ſuffragio ferendo, aut magiſtratu capiendo, ſicut fuerunt quondam Fundani, Formiani, Cumani, Acerrani, Lanuvini, Tuſculani, qui poſt aliquot annos cives Romani effecti ſunt. Alio modo, quum id genus hominum definitur, quorum civitas univerſa in civitatem Romanam venerit, ut Aricini, Cærites, Anagnini. Tertio definitur, quum id genus hominum qui ad civitatem Romanam ita venerunt, ſicut municipia eſſent ſua cujuſque civitatis & coloniæ, ut Tiburtes, Præneſtini, Piſani, Arpinates, Nolani, Bononienſes, Placentini, Nepeſini, Sutrini, Lucenſes. Hactenus Feſtus. Cæſ. 8. Bell. Gall. 50. Ut municipia & colonias appellaret. Cic. 3. Philip. 15. Videte quam deſpiciamur omnes qui ſumus e municipiis, id eſt omnes plane; quotus enim quiſque non eſt? Idem 4. de Fin. 7. Vides quantam rem agat, ut Circeis qui habitet, totum hunc mundum ſuum municipium eſſe exiſtimet.
Municipia, Urbes erant jure civitatis Romanæ donatæ, in quas ſi coloni deducerentur, in coloniæ conditionem tranſibant, & quum ante ſui juris eſſent, legem a deductore coloniæ accipiebant. Hinc veretur Cicero ne Rullus municipia Campaniæ colonis occupet. V. COLONIA.
Municipia dicebantur civitates ſuo jure, & legibus gaudentes, muneribus tamen populi Romani & honoribus gaudentes. Gell. 16. 13.
Municipia quidam putant a Munitionibus dicta; alii a Munificentia, quod munificæ eſſent civitates, primaque origo oppidorum, quæ civitates dictæ ſunt, municipia nominata. Hæc Siculus Flaccus.
Attributi finitimis municipiis. V. ATTRIBUO.

MUNICIPIŎLUM, i. n. Sidon. 3. Epiſt. 1. Eccleſia Arverni municipioli.

MUNICIPĀLIS, e. Adj. [συντελεστικὸς] Quod ad municipes pertinet. Cic. 3. de Legib. 36. Utinam, inquit, M. Cic. iſto animo atque virtute, in ſumma Rep. nobiſcum verſari, quam in municipali maluiſſes.
Arena municipalis. Juven. 3. Sat. 34. V. ARENA.
Dolor municipalis, h. e. Municipum. Cic. 8. Att. 11. Rurſus autem ex dolore municipali, ſermonibuſque eorum, quos convenio, videtur hoc conſilium exitum habiturum.
Eques municipalis. Juven. 8. Sat. 238. V. infra ex Turneb.
Generis municipalis honeſtiſſimi. Cic. pro Sull. 26. Eſt ipſe a materno genere municipalis honeſtiſſimi ac nobiliſſimi generis.
Homines municipales, Imperiti. Cic. 8. Att. 21. Multum mecum municipales homines loquuntur, multum ruſticani. Hæc Budæus.
Jus municipale dicitur, Privatum jus uniuſcujuſque civitatis.
Magiſteria municipalia, vocantur Adminiſtrationes & officia ſui municipii. V. MAGISTERIUM.
Sacra municipalia vocantur, Quæ ab initio habuerunt ante civitatem Romanam acceptam, quæ obſervare eos voluerunt Pontifices, & eo more facere, quo fuiſſent antiquitus. Feſtus.
Municipalis, i. e. Ignobilis & obſcurus. Tacit. 4. Ann. 3. Seque ac majores & poſteros municipali adultero fœdabat. Juvenalis Sat. 8. 238. Municipalis eques, de Cicerone. Ut enim municipales homines pro veris civibus non habebant, etſi donata civitate omnia municipia erant: ſic & equites municipales pro ignobilibus equitibus ponere ſolebant, quod eorum non eſſet tantus ſplendor, nec tantæ divitiæ, quantæ urbanorum equitum. Turnebus.

MUNICIPALĬTER, Adv. Sidon. 1. Epiſt. 11. Non eminentius, quam municipaliter natus.

MUNICIPĀTIM, Adv. Per municipia. Suet. in Cæſ. cap. 14. Senatu univerſo in ſocios facinoris ultimam ſtatuente pœnam, ſolus municipatim dividendos cuſtodiendoſque publicatis bonis cenſuit. conf. Sall. Catil. 51. extr. & 52. 14.

MUNICIPĀTUS, ûs. m. Tertull. de Coron. Mil. cap. 13. Noſter, inquit, municipatus in cælis. Et frequenter apud Hieronymum.

MUNĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. Qui munera fert. Iſidor. Gloſſ.

MUNĬFEX, ĭcis. Adj. Munifices, auctore Feſto, in Beneficiariis, Qui non vacabant, ſed munus reip. faciebant. Contra Beneficiarii dicebantur, Milites, qui vacabant muneris officio.
Munifices a Vegetio lib. 2. cap. 7. dicuntur Milites qui munera (al. munia leg.) faciunt: quibus Immunes non obſtricti ſunt. Adde Ammian. 16. 5.
Munificem mammam Plinius per metaph. pro Lactante dixit, qua ſcilicet fetus lactatur. lib. 11. cap. 40. Uno vero ex omni turba relicto, ſola munifex mamma, quæ genito fuerat attributa, deſcendit. Budæus.

MUNĬFĬCUS, a, um. Adj. [δωρηματικὸς, πολύδωρος] Munifici apud antiquos, non a largitione, quæ nulla erat, ſed conſentientes appellabantur ad ea, quæ amici vellent. Nunc autem Munificus pro Liberali ponitur, quaſi ſit munera large præbens. Plaut. Amph. 2. 2. 212.

> Tibi morigera, atque ut munifica ſim bonis, proſim probis.

Laudis munificus. Claud. 4. Conſ. Hon. 499.
Silvarum munifica genera. Plin. lib. 3. cap. 5.
Amicus munificus. Liv. 33. 21. Mitis ac munificus amicus fuit.
Dea munifica, Ceres. Ovid. 3. Amor. 10. 5.
Numa. Ovid. 3. Faſt. 385.
Opes munificas arca mihi non negavit. Ovid. 4. de Pont. 1. 24.
Patria. Liv. 4. 60.
Compar. & Superl. Cic. pro Roſc. Com. 22. Semper liberaliſſimus munificentiſſimuſque fuit. Cato olim dixit, Munificior, munificiſſimus, teſte Feſto. conf. MUNIFICENTIA.

MUNIFĪCE, Adv. [δωρηματικῶς] Large, abundanter. Cic. 3. de Nat. Deor. 69. Haud ſcio, an melius fuerit humano generi motum iſtum celerem cogitationis, acumen, ſolertiam, quam rationem vocamus, quoniam peſtifera ſint multis, admodum paucis ſalutaria, non dari omnino, quam tam munifice & tam large dari.
Æque & munifice tueri ſocietatem conjunctionis humanæ. Cic. 5. de Finib. 65.
Adjuvare munifice. Liv. 22. 37.
Augere munifice. Liv. 2. 2.
Facere munifice religioſeque. Plin. 9. Epiſt. 216.
Largiri prædam munifice. Liv. 1. 54.

MUNIFĬCIUM, i. n. Paulus l. Si publicanus. D. de publican. & vectig. De rebus quas in uſus advehendas ſibi mandant præſides, divus Hadrianus præſidibus reſcripſit, ut quoties quis in uſus aut eorum qui provinciis exercitibuſve præſunt, aut procuratorum ſuorum, aut uſus ſui cauſa mittet quendam empturum: ſignificet libello manu ſua ſubſcripto, eumque ad publicanum mittat: ut ſi quid amplius quam mandatum eſt transferat, id munificium ſit. Sic habent Haloander & Pandectæ Florentinæ. Libello, *certification*, *ou paſſeporte*.

MUNIFĬCO, [πλουτίζω] āre. Ditare, beatum facere. Lucret. lib. 2. 625. de Cybele deorum matre,

> Munificat tacita mortales muta ſalute.

MUNIFICENTIA, æ. f. [πολυδωρία] Plin. lib. 27. cap. 1. Nec dubie ſuperata hoc modo poſſet videri etiam rerum naturæ ipſius munificentia, ſi humani operis eſſet inventio.
Severitatis & munificentiæ ſummus princeps. Tacit. 1. Ann. 46.
Addere munificentiam. Liv. 7. 16. Ad copiam rerum addidit munificentiam, quod, nihil in publicum ſecernendo, augenti rem privatam militi favit. [Munificentiam, Liberalitatem principum, quæ publicis maxime muneribus ac ſpectaculis exhiberetur ætas ſequens proprie appellavit. V. Suet. Cæſ. cap. 10. & Tib. 48. Junge nummos apud Oiſel. Tab. 74. & Inſcriptt. paſſim.

MUNĔRĬGĔRŬLUS, i. m. Plaut. Pſeud. 1. 2. 48.

> Manipulatim mihi munerigeruli facite ante ædes jam hic aſſint.

conf. Truc. 2. 7. 1. & Parei Lex. Crit.

MŪNȲCHĬA, æ. f. [Μουνυχία] portus Atticæ, ut Steph. ut Strabo lib. 9. ait, Tumulus curvus, in Cherroneſi faciem converſus. V. PIRÆEUS.

MUNYCHIUS, a, um. Adj. [Μουνύχιος] Ovid. 2. Met. 709.

> Munychioſque volans agros, gratamque Minervæ
> Deſpiciebat humum.

i. e. Atticos.
Arces Munychiæ. Stat. 5. Silv. 3. 107. i. e. Athenæ ipſæ.
Rura Munychia. Stat. 12. Theb. 616.

MUNYCHIA, orum. n. [Μουνύχια] Feſta erant Dianæ, a Munychio Athenarum portu: vel a Munycho rege quodam eorum auctore. V. Plutarch. de Gloria Athenienſium; Harpocrat. Suid. Ariſtoph. Schol. Lyſiſt. 646.

MŪNȲCHIĀTES, is. f. [Μουνυχιάτης] Ptolemæo lib. 5. cap. 17. Petreæ Arabiæ urbs: hodie *Medinathalnabi*, ubi Mahumedis ſepulchrum.

M U R

MŪRÆNA, æ. f. [μύραινα] vel ut Lap. Capitol. MURĒNA, Piſcis eſt non

non dissimilis anguillæ. Plin. lib. 9. cap. 23. Muræna quocunque tempore parit, quum ceteri pisces stato pariant. Ova ejus citissime crescunt in sicco litore. Elapsas vulgus coitu serpentium impleri putat. Aristoteles Myrinum vocat marem qui generat. Discrimen esse, quod muræna varia & infirma sit, myrinus unicolor & robustus: dentesque extra os habeat, &c. Tertulliano non convenit cum aliis scriptoribus in muræna: nam alii dentatam & truculenti morsus esse dicunt. Septimius edentulam, ut ejus muræna videatur esse nostra lampetra. Ejus verba sunt de Pallio cap. 5. p. 56. edit. Salmas. Nova scilicet sævitia delectato, terrenæ bestiæ & edentulæ, & exunguis, & excornis. ubi Salmas. V. not. p. 439. & Macrob. Saturn. lib. 3. cap. 15. Martial. 13. 80.

Quæ natat in Siculo grandis muræna profundo,
Non valet exustam mergere sole cutem. Plaut. Amph. 1. 1. 163.
Mirum ni hic me quasi murænam exossare cogitat. Est autem muræna duplex: marina & fluviatilis, marina rostrum habet quale anseris: fluviatilis autem omnino nostræ lampetræ est similis, & a quibusdam galeos dicitur.

Abstinere ostreis & murænis. V. ABSTINEO.

Muræna etiam Cognomen Liciniæ gentis Romanæ plebejæ, ut, L. Muræna cum D. Junio Silano consul A. U. C. 691. V. Varr. de R. R. 3. 3. pro quo exstat oratio Ciceronis.

MURÆNŬLA, æ. f. Colli aurum nuncupat vulgus, Hieronymo tradente, quod scilicet metallo in virgulas lentescente; quadam ordinis flexuosi catena, contexitur, ex piscis utique imagine vocabulo conformato. Cæl. lib. 4. cap. 2.

MURALIS, MURATUS. V. MURUS.

MURCEA, vel MURCIA, æ. f. [Μύρκια λεγομένη] Dea, quam ita appellarunt, quod præter modum faceret hominem murcidum, id est nimis desidiosum. Cui contraria erat dea Strenua, quæ faciebat homines strenuos. Augustin. de Civ. D. 4. 16. Al. Murtia scribunt. V. Varr. L. L. 4. 32. Arnobio lib. 4. Dea segnium dicitur. Tertull. de Spectac. cap. 8. Murciam deam marcoris volunt. Plin. 15. 29. Ara vetus fuit Veneri Myrteæ, quam nunc Murciam vocant. ubi V. Harduin.

MURCĬDUS, a, um. Adj. [νωθρὸς, ἀδρανὴς] Ignavus, stultus, inquit Festus. Plaut. Epid. 3. 1. 12. Væ tibi murcide homo. al. Muricide.

MURCUS, i. m. Murci, dicti sunt Homines timidi & ignavi. qui ut militiæ periculum effugerent, pollices sibi amputabant. Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 21. Ammian. 15. 12. Nec eorum aliquando quisquam, ut in Italia, munus Martium pertimescens, pollicem sibi præcidit, quos jocaliter Murcos appellant. De Gallis loquens. De re ipsa V. Suet. Aug. cap. 24. Arius Menand. J. C. l. 4. §. 12. Eum qui. D. de Re Mil. & Lex. Pitisc.

MURCEUS, a, um. Adj. Ignavus, segnis. Onomast. Vet. Murcei, νωθεῖς scribitur etiam Murtius. V. Apul. 6. Met. p. 665. & Tertull. de Spectac. cap. 8.

MURCĪNĀRIUS, i. m. Idem ac Murcus. Isidor. Gloss. V. Voss. Etym. p. 332.

MURCIŎLUM, i. n. Columella Semem lentisci vocat, velut a figura muricis, quod buccini specie visatur is folliculus. Nisi quis pro Languido accipiat: quando & numen socordiæ Murceam deam vocabant. Hæc Hermol. in 33. cap. lib. 9. Plinii. Sed apud Colum. lib. 10. v. 238. Myrteolo vel Myrtiolo scribitur, quam lectionem ex Plin. & Græcis firmat Salmas. ad Tert. de Pall. p. 180.

MURENA, æ. m. Proprium viri. V. MURÆNA, paulo ante.

MŪREX, ĭcis. m. [κόχλος, μύαξ, ὄστρεον] Piscis marinus ex concharum genere a purpura diverso. Plin. lib. 9. cap. 25. Mucianus muricem esse latiorem purpura, neque aspero, neque rotundo ore, neque in angulos prodeunte rostro, sed simplice, concha utroque latere sese colligente, &c. Columel. lib. 8. cap. 16. Eadem quoque maxime idonea est conchyliis, muricibus & ostreis. Hor. 2. Serm. 4. 32.

Murice Baiano melior Lucrina Peloris.

Murex, per excellentiam, Conchylium aliquando dicitur. Plin. lib. 9. cap. 35. Conchylia & purpuras omnis ora atterit. Perott.

Ex muricis colore fit color purpureus. Virg. 4. Ecl. 43.
Ipse sed in pratis aries jam suave rubenti Murice.

Afro murice tinctæ lanæ. Hor. 2. Carm. 16. 36.

Gætulo tinctæ vestes. Hor. 2. Epist. 2. 181.

Intortus. Valer. 3. Argon. 727.

Phocaico bibulas tingebat murice lanas. Ovid. 6. Met. 9.

Sidonio tincta lana. Tibull. lib. 3. 3. 18.

Tyriis muricibus iteratæ vellera lanæ. Hor. Epod. 12. 21.

Murex, pro Purpura interdum accipitur, quam Sidon urbs Syriæ gignit. Virg. 4. Æn. 262. —Tyrioque ardebat murice læna.

Aurato præfulgens murice ductor. Sil. lib. 4. 326.

Murex, Acumen, seu Asperitas saxi, inquit Nonius. Virg. 5. Æn. 205.
Concussæ cautes, & acuto in murice remi
Obnixi crepuere. V. ACUO. & Sil. 17. 281.

Murices, sunt Tribuli, vel ut Græce τρίβολοι, machinulæ ferreæ, dolosæ, trigona aut tetragona forma, quæ in quamcunque partem incubuerint, unum aut plures aculeos infestos protendunt. Curtius lib. 4. 13. extr. Bion quidam transfuga, quanto &c. ad regem pervenit: nuntians murices ferreos in terram defodisse Darium, qua hostem equites emissurum esse credebat. Tribulorum meminit Vegetius lib. 3. de Re Mil. cap. 24. Lingua vernacula *calciatrappa* vocantur. Budæus.

MURĬCĀTUS, a, um. Adj. [μυακωτὸς] Quod est muricis modo factum. Plin. lib. 20. cap. 23. Utrique folia pauca, spinosa, muricatis cacuminibus.

Gressus muricati, Fulgentio Mytholog. lib. 1. cap. 1. i. e. Formidolosi & pavendi: Intuemur, inquit, arva, quibus adhuc impressæ bellantium plantæ muricatos (quod aiunt) sigillaverunt gressus. Et formidine menti nondum extersa, hostes in vestigiis pavebamus: terrorem enim pro sui memoria miles hostis hæredem reliquerat. Budæus.

MURICĀTIM, Adv. [μυακηδὸν] Convolutim, inquit Budæus: In modum muricis. Columel. lib. 9. cap. 33. Vertice muricatim intorto, margine in mucronem emisso.

MURICEUS, a, um. Adj. Auson. Epist 9. 4.
Antra & muriceis scopulorum mersa lacunis.

MURĬLĔGŬLUS, i. m. [μυακολόγος] a Muricibus legendis sive colligendis nomen habet. Cæl. lib. 8. cap. 11. Murilegulos Jureconsulti muricis & purpurarum perquisitores nuncupant. Meminit Codicis lib. 11. Justinianus, titulo de Monetariis & murilegulis.

MURGANTIA, æ. f. Urbs Siciliæ. Liv. 24. 36. & 26. 21. conf. Sil. 14. 265. Est etiam Valida urbs in Samnio. Liv. 10. 17.

MURGENTINUS, a, um. Adj. ut, Vina Murgentina, a loco dicta. Varr. 1. de R. R. cap. 25. & Cato cap. 6.

Vitis Murgentina. Columel. lib. 3. cap. 2.

MURGER (inquit Festus) dici solet à castrensium hominibus, quasi muccosus, is qui talis male ludit. Obsoletum. [Immo Muger.

MURGISO, ōnis. m. Iners, desidiosus. A mora & decisione dictus, inquit Festus. [Quæ si vera lectio est, Murciso scripsit.

MURGIS, Plin. lib. 3. cap. 1. Bæticæ sinus, a quo Murgitana regio.

MŬRIA, æ. f. [ἅλμη] Genus salsamenti, quod ex piscium liquamine fiebat, præsertim thynnorum. Pers. 6. Sat. 20.
Tingat olus siccum muria vafer in calice empta. Hor. 2. Serm. 8. 54.
Ut melius muria, quam testa marina remittit.

Muria, [ἁλμυρὶς] Aqua salsa, sive salsugo, quam *salamuriam* vulgo dicimus. Columel. lib. 12. cap. 25. Quoniam quidam, immo etiam fere omnes Græci, aqua salsa, vel muria mustum condiunt, eam quoque partem curæ non omittendam putavi. In mediterraneo quo non est facilis aquæ marinæ invectio, sic erit ad condituras conficienda muria. Huic rei vel maxime est idonea cælestis aqua: si minus, ex fonte liquidissimo profluens, &c.

Stilla muriæ. Cic. 3. de Finib. 45. Ut obscuratur & offunditur luce solis lumen lucernæ, & ut interit magnitudine maris Ægei stilla muriæ, & ut in divitiis Crœsi teruntii accessio, &c.

Cruda muria, & matura. V. Dura muria.

Dura muria. Cels. lib. 4. cap. 9. Edenda sunt salsamenta, vel oleæ ex muria dura. Ibid. cap. 15. Themison muria dura quam asperrima sic utendum, memoriæ prodidit. Columel. lib. 12. cap. 6. Muriam duram sic facito: Dolium patentissimi oris locato in ea parte villæ, quæ plurimum solis accipit. Id dolium aqua cælesti repleto, ea est enim huic rei aptissima; vel si non fuerit pluvialis, certe fontana dulcissimi saporis. In eam tum indito sportam junceam, vel sparteam, quæ replenda sit sale candido, quo candidior muria fiat. Quum salem per aliquot dies videbis liquescere, ex eo intelliges nondum esse muriam maturam. Itaque subinde alium salem tamdiu ingeres, donec in sporta permaneat integer, nec minuatur. Quod quum animadverteris, scies habere muriam maturitatem suam. Et si aliam in id vas facere volueris, hanc in vasa bene picata diffundes, & opertam in sole habebis. Omnem enim mucorem vis solis aufert, & odorem bonum præbet. Est aliud muriæ maturæ experimentum. Nam ubi dulcem caseum demiseris in eam, si pessum ibit, scies esse adhuc crudam: si innatabit, maturam. Hactenus Columella. Ex cujus verbis palam est, eandem esse muriam duram & maturam. Sed cur dura vocatur, quæ tamen liquida est? Dura certe ob id dicitur, quod aqua in ipsum salem vim suam liquefaciendi, non secus ac si arida esset, exercere nequit: quod liquida utique aqua & non indurata faceret, salemque colliquaret. Plin. lib. 31. cap. 6. duram non appellat, sed certam mensuram salis exprimit in aquam mergendi, quo dura reddatur. Verum, inquit, & hoc cura providit, inventa ratione qua sibi quisque aquam maris faceret. Illud in ea ratione mirum, si plusquam sextarius salis cum quatuor aquæ sextariis mergatur, vinci aquam, salemque non liquari. Cetero sextarius salis cum quatuor aquæ sextariis, salsissimi maris vim & naturam implet. Moderatissimum autem putant, supradictam aquæ mensuram octonis cyathis salis temperari. Hæc Plinius. Hunc autem muriæ maturæ parandæ modum etiam Galenus lib. 4. simplicium pharmacorum prodit. Sed eam tamen cui ovum innatat, εὔκρατον ἅλμην, hoc est temperatam & maturam ad salgama condienda appellat: eam vero quæ injectum salem amplius colliquescere non permittit, vehementer salsam, hoc est, δεινῶς ἁλμυρὰν vocat: quum Columella hoc utrumque experimentum maturæ muriæ esse dicat, nisi quod dulcem caseum ovi loco demittendum tradit. [Apud quem forte Apertam, pro Opertam scribendum.

MURIES, ēi. f. [ἁλμυρὶς] Quidam existimant idem esse Muriem & Muriam, significareque salsamentorum aquam. A mari nomen deductum. Cato cap. 88. Si natabit, ea muries erit, qua vel carnem, vel caseos, vel salsamenta condias.

MURIĀTĬCUS, a, um. Adj. [ἁλμυρευδωτὸς] Quod in muria diu fuit. Plaut. Pœn. 1. 2. 31.
Soror cogita, amabo, item nos perhiberi,
Quasi salsa muriatica esse autumantur,
Sine omni lepore, & sine suavitate. V. ibi Taubm.

Muriatica n. pl. Salsamenta omnia. Plaut. Pœn. 1. 2. 39. Scit muriatica ut macerent.

MURILEGULUS, V. MUREX.

MURINA, MURINUS, V. MYRRHA.

MURINUS, a Mure. V. MUS.

MURMUR, ŭris. n. [γογγυσμὸς, ψιθυρισμὸς] Lenis strepitus quicunque. Nomen est fictitium, teste Quintil. lib. 8. cap. 6. Plin. lib. 2. cap. 80.

Maris murmur. Cic. 3. de Orat. 159.

Ponti murmura. Lucret. lib. 3. 1045.

Vocis parvæ. Ovid. 12. Met. 49.

Altum. Seneca OEdip. 12.

Cæca. Virg. 10. Æn. 99.
—ceu flamina prima,
Quum deprensa fremunt silvis, & cæca volutant
Murmura.

Clauso murmure raucus. Pers. 5. Sat. 11.

Fera tubicinis. Propert. lib. 4. 4. 61.

Fractum. Stat. 10. Theb. 323.
—ecce jacentis
Inachius vates jugulum fodit, expulit ingens
Vina cruor, fractumque perit in sanguine murmur.

Fragosa. Claud. 2. Cons. Stil. 338.

Futile. Valer. 8. Argon. 354.

Grave. Senec. Agamemn. 6.

Jejunum Hircanæ tigridis. Stat. 12. Theb. 170.

Incertum. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Ingens erat in ædibus. Ovid. 7. Met. 645.

Insueta murmura tubæ. Sil. 5. 12.

Mæstum. Valer. 1. Argon. 626.

Magnum murmur montis. Virg. 1. Æn. 59.

Minitans. Cic. in Arato 71.
Nec metuunt canos minitanti murmure fluctus.
Modicum. Juven. 10. Sat. 289.
Querulum. Senec. Herc. OEth. 3.
Rabidum. Valer. 4. Argon. 239.
Raucum murmur ciet cadens unda. Virg. 1. Georg. 109.
Secreta vulgi. Juven. 10. Sat. 89.
Stridenti murmure raucus clangor. Sil. lib. 16. 94.
Suppreſſum. Valer. 5. Argon. 469.
Triſte murmur tubæ. Sil.
Vaſtum. Virg. 1. Æn. 249.
Ventoſum. Virg. 9. Ecl. 58. — & omnes
(Aſpice) ventoſi ceciderunt murmuris auræ.
Comprimere murmura. Ovid. 1. Met. 206.
— qui poſtquam voce manuque
Murmura compreſſit, tenuere ſilentia cuncti.
Dicere aliquid tenui murmure. Ovid. 12. Epiſt. 56.
Dicta exiguo verba. Ovid. 18. Epiſt. 19.
Dare. Lucret. lib. 6. 141.
Dedit parva. Ovid. 2. Met. 788.
Edere raucum. Ovid. 14. Met. 280.
Figit arcana auribus. Stat. 1. Achill. 380.
Fremunt incluſo alta corda. Senec. Agamemn. 7.
Increbreſcit nemorum. Virg. 1. Georg. 359.
Indignantur magno venti. Lucret. lib. 6. 100.
Labitur horrendo amnis. Ovid. in Ibin, 77.
Labentes jucundo rivi. Ovid. Rem. Amor. 177.
Laxavit in vocem. Claud. 2. in Eutrop. 254.
Minitans murmur cæli. Lucret. lib. 1. 70.
Miſcetur magno cælum. Virg. 4. Æn. 160.
Mugit depreſſo ſub murmure tuba. Lucret. lib. 4. 549.
Orantes pavido. Claud. 4. Conſ. Hon. 446.
Percurrunt cælum murmura, Tonitrua. Lucret. lib. 5. 1220.
Perſtringis aures minaci murmure cornuum. Hor. 2. Carm. 1. 17.
Reddunt pro verbis murmura. Ovid. 10. Met. 703. De duobus mutatis in leones.
Rodere murmura. Perſ. 3. Sat. 81.
Strepit omnis murmure campus. Virg. 6. Æn. 709.
Venerantur tacito murmure numen. Ovid. 6. Met. 203.
Maſculino genere dixit Varr. apud Non. 3. 142. Verſus murmur.

MURMŬRO, [μορμυρίζω, μορμύρω, γογγύζω, ὑποφωνέω] āre. Murmur facere. Plaut. Caſin. 4. 3. 6. Mihi inanitate jamdudum inteſtina murmurant. Cic. 5. Tuſc. 16. Murmurans mare. Plin. lib. 18. cap. 35. Murmurans ignis.
Lingua flebile murmurat exanimis. Ovid. 11. Met. 53.
Unda murmurat. Virg. 10. Æn. 212.
Murmuratur, dictum a ſimilitudine ſonitus. Qui murmurat, ita leviter loquitur, quod magis id ſono facere, quam ut intelligatur, videatur. Hinc etiam poetæ Murmurantia litora. Varr. lib. 5. de L. L. 7.

MURMUROR, [μορμύρομαι] āri. deponens apud antiquos. Varro apud Non. 17. 85. Ita ut ſoliti eramus, Romæ in balneis plodere cœpimus, & murmurari.

MURMURĀBUNDUS, a, um. Adj. Apul. 2. Met. p. 123. Elmenh. Indigna murmurabundus.

MURMURĀTIO, ōnis. f. [μορμυρισμός] ut, Murmuratio aquilarum. Plin. lib. 10. cap. 3.
Murmuratio querula. Plin. lib. 10. cap. 3.
Murmuratio, pro Strepitu aut fremitu obloquentis ac contradicentis. Senec. lib. 3. de Ira, cap. 24. Item Epiſt. 108. Optimum eſt pati quod emendare non poſſis: & Deum, quo auctore cuncta proveniunt, ſine murmuratione ſequi.

MURMURĀTOR, ōris. m. Auguſt. Retract. 2. 20. Non illis adverſus Deum murmuratoribus.

MURMURILLUM, i. n. [ψιθυρίδιον] dimin. Plaut. Rud. 5. 3. 48.
Palam age, nolo murmurillum, neque ſuſurrum fieri. Emendatis in codd. Murmur ullum.

MURMURILLO, [ψιθυρίζω] āre. Murmurare. Plaut. 3. Frag. 59.
Quid murmurillas tecum, ac te diſcrucias? Hic verſus in quibuſdam exemplaribus deeſt. [An Murmuriſſas?

MŪROELA, æ. f. [Μυρσίλλα] Ptolemæo lib. 2. cap. 15. Pannoniæ ſuperioris urbs: vulgo *Moreck*.

MURRĀNUS, i. m. Priſcus Latinorum rex, a quo poſtea Latini omnes reges, Murrani ſunt dicti. Auctor Servius. Scimus enim, inquit, ſolere plerumque fieri, ut primi regis, reliqui nomen ejus poſſideant, ut apud Romanos Auguſti vocantur, apud Albanos Silvii, apud Perſas Arſacidæ, apud Ægyptios Ptolemæi, apud Athenienſes Cecropidæ. Hæc Servius, enarrans carmen illud Virg. 12. Æn. 529.
Murranum hic, atavos, & avorum antiqua ſonantem
Nomina, per regeſque actum genus omne Latinos. Alii, quod murrha unguentiſque oblinerentur: vel quod oppidis muro clauſis & cinctis præeſſent, ut murrani, quaſi murani dicantur.

MURRHA, æ. f. [μύῤῥα] Lapidis egregii ſpecies, ex quo vaſa potoria fiebant. Belon. *La coquile de Nacre de perle.* Martial. lib. 14. 113.
Si calidum potas, ardenti murrha falerno
Convenit, & melior fit ſapor inde mero. Alii Myrrha ſcribunt. Humorem eſſe putant, qui in Oriente, maxime in Parthico regno ſub terra condenſatur, ut ait Plin. lib. 37. cap. 2. V. Interpr. ad Propert. 4. 5. 76. & Harduin. ad Plin. præfat. in lib. 3.
Murrha, Veteres dicebant, pro Myrrha, q. V. pro Smyrnio herba. Plin. lib. 19. cap. ult. Libanotis odorem turis, murrha myrrhæ reddit.

MURRHĬNUS, ſive MYRRHINUS, a, um. Adj. [μυῤῥινὸς] Quod ex murrha factum eſt. ut, Murrhinus odor. Plaut. Pœn. 5. 4. 6.

MURRHINA, n. pl. Vaſa pretioſa, de quibus Plin. lib. 37. cap. 2. Oriens murrhina mittit. Inveniuntur enim ibi in pluribus locis nec inſignibus, maxime Parthici regni, præcipue tamen in Carmania. Humorem putant ſub terra calore denſari: amplitudine nuſquam parvos excedunt abacos, craſſitudine raro, quanta dictum eſt vaſi potorio. Splendor his ſine viribus, nitorque verius quam ſplendor. Sed in pretio varietas colorum, ſubinde circumagentibus ſe maculis in purpuram candoremque, & tertium ex utroque igneſcentem velut per tranſitum coloris purpura rubeſcente, aut lacte candeſcente. Martial. lib. 13. 110.

Surrentina bibis? nec murrhina picta, nec aurum
Sume; dabunt calices hæc tibi vina ſuos. Cardanus de Subtilitate, dicit Murrhina, ſeu Myrrhina, eſſe quæ nunc vocant *Vaſés de Porcelaine.*
Julius Barbavarius in ſua Officina, Murrina, vaſa. Verum. 173. Murina Porcellanæ. H. St.

MURRINA, vel MYRRHĬNA, æ. f. [μυῤῥίνη] Vinum myrrhæ odore conditum. Plin. lib. 14. cap. 13. Lautiſſima apud priſcos vina erant myrrhæ odore condita, ut apparet in Plauti fabula, quæ Perſa inſcribitur, quanquam in ea & calamum addi jubet. Ideo quidam aromatite delectatos maxime credunt. Sed Fabius Dorſenus his verſibus decernit, Mittebam vinum pulchrum, murrhinam. Et in Achariſtione, Panem & polentam, vinum murrhinam. Scævolam quoque & Lælium, & Atteium Capitonem in eadem ſententia fuiſſe video, quoniam in Pſeudolo ſit, 2. 4. 50.
Quod ſi opus ſit, ut dulce promat indidem, ecquid habet? CH. rogas?
Murrhinam, paſſum, defrutum, melinam, mel quojuſmodi. Quibus apparet non inter vina modo murrhinam, ſed inter dulcia quoque nominatum. Hactenus Plinius. Alii Murina ſcribunt. quod non a Myrrha, ut Plin. ſed a Μύρῳ i. e. unguento admixto dictum putant. Sed his occurrit Periz. ad Ælian. V. H. 12. 31. extr. quem omnino V.

MURRHEUS, a, um. aliud Adj. [μύῤῥινος] Idem quod Murrhinus. Jabolenus in lege Vaſa. D. de Suppellectili legata, ſcribit, murrhea vaſa quæ ad uſum edendi cauſa reperta ſunt, eſſe in ſuppellectili. Fortaſſe ſcribendum Murrhina. Ulpian. de Auro & argento legato. l. Cum aurum. §. Perveniamus. Murrhina autem vaſa in gemmis non eſſe Caſſius ſcribit Propert. lib. 4. 5. 26.
Murrheaque in Parthis pocula cocta focis.

MURRHĀTUS, a, um. Adj. Exſtat. XII Tabularum lege 8. de Jure Sacro; VITI NE SVMPTVOSA RESPERSIO FIERET, NEVE MVRRHATA PORTIO MORTVO INDERETVR. V. etiam Feſtus, & MYRRATUS in MYRRHA.

MURRIO, īre. Clamare, proprie murium. Gloſſ. Iſidor.

MURRO, āre. Murmurare. Gloſſ. Iſidor. V. Barth. Adverſ. 17. 15.

MURSA, æ. f. Pannoniæ oppidum ad Dravum fluvium. V. Eutrop. 10. 6. 8.

MURSENSIS, e. Adj. ut, Prælium Murſenſe. Ammian. 15. 4.

MURTA, æ. f. Idem quod Myrtus. Cato R. R. cap. 125. Hinc

MURTATUM, i. n. Genus farciminis, quod murta large fartum inteſtinum craſſum. Varro de L. L. 4. 22. conf. Plin. 15. 29. Turneb. Adverſ. 22. 6. & Voſſ. Etym. p. 337.

MURTEUS, a, um. Adj. Idem quod Myrteus. ut, Vinum murteum. Cato R R. cap. 125.
Olea murtea. Columel. 5. 8.

MURTUS, a, um. Adj. Idem. Cæl. Aurel. Tard. 2. 13. 160. Perdicum murta pectora penetranda. [Immo, Murtâ, i. e. Myrto, herba ſcilicet.

MURTIA, V. MURCEA.

MURTIUS, i. m. [Μύρκιος] dictus fuit Aventinus mons. Feſtus Murcius, per c ſcribit. Murciæ deæ, inquit, ſacellum erat ſub Aventino monte, qui ante Murcius vocabatur. Nam Murcus, quod in vulgatis exſtat mendoſum. V. MURCIA. & Feſti interpp.

MŪRUS, i. m. [τεῖχος, τύρσις, τοῖχος] a muniendo dicitur; & proprie eſt, Urbis lapideus ambitus. Cic. 3. de Nat. Deor. 95. Muris urbis, quos vos ſanctos, Pontifices, eſſe dicitis. Idem pro Lege Manil. 55. Parva ſine muro nihil timebat. De inſula Delo.
Mœri quondam, unde Pomœrium, quod Vide. H. St.
Minæ murorum ingentes. Virg. 4. Æn. 89. V. MINA.
Aerii faſtigia. Valer. 2. Argon. 553.
Aheneus. Hor. 3. Carm. 3. 65.
Crinalis murus Cybeles, Turrita corona. Claud. 2. in Eutrop. 284.
Coctiles muri, Lateritii. Ovid. 4. Met. 58.
Humiles. Ovid. 2. Amor. 12. 7.
Lapideus. V. LAPIS.
Sublimes. Claud. 3. Conſ. Hon. 121.
Ædificare muros. Ovid. 11. Met. 204.
Amplectitur latior murus urbem. Hor. de Arte Poet. 219.
Attollere ſubitos. Lucan. lib. 6. 33.
Cingere oppida muris. Virg. 4. Ecl. 32.
Circumdare igni. Virg. 9. Æn. 153.
Circumdabit arces muro. Virg. 6. Æn. 784.
Circumdata triplici mœnia. Virg. 6. Æn. 549.
Contabularunt murum turribus. V. CONTABULO.
Correpere intra murum. In CORREPO.
Defendere longo bello. Virg. 9. Æn. 511.
Diſciſſi. Stat. 1. Silv. 1. 11.
Dividimus muros, & mœnia pandimus urbis. Virg. 2. Æn. 234.
Dare murum ſceleri. Claud. 4. Conſ. Hon. 108.
Ducere muros. Virg. 1. Æn. 427. — pars ducere muros,
Molirique arcem, & manibus ſubvolvere ſaxa.
Effundere in planum muros, Diruere muros, & ſolo æquare. Lucan. lib. 1. 383.
Tu quoſcunque voles in planum effundere muros,
Hic aries actus diſperget ſaxa lacertis.
Excedere patrios. Lucan. lib. 1. 497.
Fodere. Ovid. 11. Met. 535.
— aliis murum fodientibus extra,
Atque aliis murum trepidare tenentibus intus.
Habet hoſtis. Virg. 2. Æn. 290.
Impellere manu. Stat. 1. Achill. 89.
Jacent lapſis muris ingentia ſaxa. Lucan. lib. 1. 25.
Percuſſit murum aries. Cic. 1. Off. 35.
Procumbunt fragiles. Claud. de Bello Get. 214.
Proſternes convulſis oppida. Sil. lib. 3. 213.
Quatere. Virg. 2. Æn. 610.
Renovare labentes. Senec. Thyeſt. 7.
Servabant tutos aggere muros. Virg. 9. Æn. 43.
Subdere ignem muris. Sil. lib. 17. 514.
Succedere murum. Tacit. 2. Ann. 20. Quibus plana evenerant, facile irrupêre, quîs impugnandus agger, ut ſi murum ſuccederent gravibus ſuperne ictibus conflictarentur.
Trajicere murum jaculo. Cic. 4. de Finib. 22. Si Annibal ad portas veniſſet,

nisset, murumque jaculo trajecisset, negaret esse in malis, capi, venire, &c.

Transcendere muros scalis. Sil. lib. 13. 112.

Murus, per translationem. Cic. 7. Verr. 2. Ad omnes enim meos impetus, quasi murus quidam, boni nomen imperatoris opponitur. Idem 4. in Catil. 23. Totius mei Consulatus memoriam postulo, quæ dum erit vestris mentibus infixa, firmissimo me muro septum esse arbitrabor.

Propugnaculum & murus. Cic. in Pison. 9. Lex Ælia & Fusia eversa est, propugnacula, murique tranquillitatis & otii.

Dicitur de Viris fortibus. Ovid. 13. Met. 281.
— quo Graium murus Achilles. V. Sil. 16. 68. & ibi Drakenb.

Murus, Agger etiam dicitur sine fossa. Varr. 1. de R. R. cap. 14. Aggeres qui faciunt sine fossa, eos quidam vocant muros, ut in agro Reatino.

MURĀLIS, e. Adj. [τειχικός] Quod ad murum pertinet.
Corona muralis, Corona turrita, ad murorum effigiem facta. Lucret. lib. 2. 606.
Corona murali donari solebat ab imperatore is, qui primus murum subiisset, & in hostium oppidum per vim ascendisset. Plin. lib. 16. cap. 4. Cedunt iis murales, vallaresque, & aureæ, quanquam pretio antecedentes.
Herba muralis, Quæ in muris crescit. Plin. lib. 24. cap. 19.
Honos muralis. h. e. Corona muralis. Claud. de Laud. Seren. 182.
Ictus muralis, E muro impactus. Sil. lib. 6. 269.
Machinæ murales, Quibus muri diruuntur. Plin. lib. 7. cap. 56.
Pila muralia, Quæ de muris tormentis dejiciuntur. Cæs. 7. Bell. Gall. 82.
Tormentum. Virg. 12. Æn. 921.

MURO, āre. Muro claudere. Guil. Brito Philipp. 7. 460: 10. 72. & 12. 503.

MURĀTUS, a, um. Adj. [τειχώδεις] Quod muros habet. Veget. 1. 71. Quasi muratam civitatem secum videntur ubique portare.

MURĀRIUS, i. m. Qui muros conficit. V. Barth. ad Briton. Philip. 7. 460.

M U S

MŪS, mūris. m. [μῦς, σμίνθος] Exiguum animal est, in domibus frequens: a corrosionis sono, quem facit, ut volunt dictus. De muribus vide Plin. lib. 8. cap. 57. Cic. 14. Att. 8. Sed quod quæris quid arcesserim Chrysippum, tabernæ mihi duæ corruerunt, reliquæ rimas agunt; itaque non solum inquilini, sed mures migraverunt.
Brevis mus. Ovid. 2. Fast. 574.
Exiguus. Virg. 1. Georg. 181.
Opici. Juven. 3. Sat. 207. V. OPICUS.
Pusillus. Plaut. Truc. 4. 4. 15.
Ridiculus. Hor. de Arte Poet. 139.
Rusticus. Hor. 2. Serm. 6. 80.
Urbanus. Hor. 2. Serm. 6. 80.
Ædificata muribus & mustelis domus. Cic. 2. de Nat. Deor. 17.
Derosi a muribus clypei. Cic. 1. de Divin. 99.
Lingunt molas mures; proverb. de iis, qui optima & delicatissima sequuntur. Senec. Ludo de morte Claud.
Rodunt mures. Cic. 2. de Divin. 59.
Rodunt ferrum. Senec. Ludo de morte Claudii, Venisti huc, ubi mures rodunt ferrum. V. ibi Rhenan.
Mures posuisse videtur Hor. 2. Serm. 3. 247. pro Equulis ligneis, aliusve materiæ, quibus pueri plostella jungunt,
Ædificare casas, plostello adjungere mures.
Mures etiam antiqui intellexerunt, non tantum Domesticas illas bestiolas, penori infestas, omniaque rodentes; sed Silvestres ferasque bestias minoris formæ, pelle commendabiles: quo in genere sunt martes & hermelini, quibus nobiles hiberno tempore pellitas gerunt pænulas. Eo quoque nomine censeri videntur mustelæ, quæ si veriloquium sequaris, sunt mures longi. Senec. lib. 14. Epist. 90. Non hodieque magna Scytharum pars tergis vulpium induitur ac murium, quæ tactu mollia & impenetrabilia ventis sunt? Justin. lib. 2. cap. 2. de Scythis, Lanæque usus ac vestium ignotus, & quanquam continuis frigoribus urantur, pellibus tamen ferinis aut murinis vestiuntur. Monuit Turneb.
Mus araneus, [μυγαλῆ] Gr. a mure & mustela μυογαλῆν appellant: quia muris magnitudine sit, mustelina specie, ore oblongo, cauda gracili, versu dentium quadruplici, ut inquit Aëtius. De mure araneo [& de Mure Pontico H. St.] vide Hermolaum in Corollar. 272. Abundat insula Britannia. Plin. lib. 29. cap. 4. *Une musette, ou musaraigne.* V. ARANEA.
Murium marinorum meminit, Plin. lib. 9. cap 19.

MŪRĪNUS, a, um. Adj. [μυινός] Quod ex mure est. Plin. lib. 30. cap. 8. Murino fimo contra calculos illinere ventrem prodest. Sic. lib. 28. cap. 11. Murina capita.
Color murinus, qui vulgaris est in asinis. Columel. lib. 6. cap. 37.
Hordeum murinum, herba phœnicea, a Græcis appellata. Plin. lib. 22. cap. 25.
Pelles murinæ, V. paulo ante, Mures etiam, &c. in MUS.

MURĪCEPS, pro Fele, a Vallo, puto in Raudensem, reprehenditur. H. St. Exstat pag. 667. edit. Gymnic.

MUSCŬLUS, i. m. dimin. [μυίσκος] Cic. 2. de Divin. 35. Nam & musculorum jecuscula bruma dicuntur augeri.
Aquatiles. V. AQUA.
Musculus, [μῦς, μυών] Pars organica corporis, constans carne, fibris nervosis, vena, arteria, & membrana succingente: estque motus organum. Plaut. Amphit. suppos.
Quid dicas novi; cicatricem in dextro musculo, ex illoc volnere, Quod mihi impegit Pterela. Plin. lib. 20. cap. 21. Item conclusis, luxatis, tumentibus, & musculis, nervis, articulis imposuit.
Convulsus musculus. V. CONVELLO.
Præcisus musculus. Cels. lib. 5. cap 26. Nam percussus, mortiferus est: præcisus, sanitatem recipit.
Musculus, Genus piscis parvi, qui parvo moderamine caudæ temperat balænam, ne in scopulum impingat. De hoc Claud. lib. 2. in Eutrop. 426. Plin. lib. 9. cap. 62. Amicitiæ exempla sunt, balæna & musculus: quando prægravi superciliorum pondere obrutis ejus oculis, infestantia magnitudinem vada prænatans demonstrat, oculorumque vice fungitur. Idem lib. 32. cap. 11.
Musculos etiam dixerunt antiqui Minores machinas, quibus protecti bellatores, fossatum civitatis, adportatis lapidibus, lignis & terra, non solum complent, sed etiam solidant, ut turres ambulatoriæ sine impedimento vehantur ad murum. Sunt minores vineis, subditioresque, & majores firmioresque pluteis. Cæs. 7. Bell. Gall. 84. E castris longurios, musculos, falces, reliquaque, quæ eruptionis causa paraverat, profert.
Musculus a Testudine differt parvitate, minoresque Musculi, majores Testudines vocatæ sunt. Vitruvius [Immo Cæsar 2. civil. 10. Vitruvius lib. 10. extr. Testudines describit, omissa Musculi mentione.] collocat in musculo duo longa tigna in solo crassitudinis bipedalis, in eis columellas defigit utrinque, quas capreolis fastigatis conjungit, nostra lingua nomen capreoli retinet. Capreolis imponuntur perpetua tigna tecti longitudine, quibus invehuntur trabes transversæ a fastigio ad extremum musculi tectum. His insiguntur regulæ, quas lingua nostra latas appellare consuevimus. Ita firmissimum ad omnem injuriam & pondus tectum comparabatur. Hæc ex Turneb. Advers. 11. 24 extr. V. Lips. Poliorc. 1. Dial. 9.

MUSCULŌSUS, a, um. Adj. [μυώδης] Cels. lib. 5. cap. 20. At si nervosus aut musculosus is locus est, commodius est cerato miscere. V. Columel. 6. 37.

MURĪCĬDUS, a, um. Adj. Ignavus, imbellis. Plaut. Epid. 3. 1. 12. sed Meursius legit Murcidus.

MUSCERDA, æ. f. [μυόχοδον] Murium stercus. Plin. 29. 6. Præterea (ut Varro noster tradit) murium fimum, quod item muscerdas appellat. V. Meurs. Auctar. Philol. p. 139.

MUSCIPŬLA, æ. f. [μυάγρα] Laquei genus ad capiendos mures. Varr. 1. de R. R. cap. 8. Necnon si parit humus mures, hujus minor fit vindemia, nisi totas vineas oppleveris muscipulis. [Potest esse a seq. dict.

MUSCIPŬLUM, i. n. [μυάγρα Gl. L. Gr.] Idem. Phæd. 4. 1. 8. De muribus loquens,
Aliquot secutis, venit & retorridus,
Qui sæpe laqueos & muscipula effugerat.

MUSCIPULĀTOR, ōris. m. Gloss. Isidor.

MUSCELLĀRIUM, i. n. Gloss. Gr. Lat. γαλεάγρα, cavea, viverrarium, muscellarium.

MŪSA, æ. f. [Μοῦσα] Dea cantus. Musas Poetæ finxerunt deas esse, Jovis & Mnemosynes, i. e. Memoriæ, filias, quæ poetis & cantibus præessent. Musæ primæ (ait Cic. lib. 3. de Nat. Deor. 54.) quatuor, natæ Jove altero, Thelxiope, Aœde, Arche, Melete. Secundæ, Jove tertio & Mnemosyne procreatæ novem. Tertiæ, Jove tertio Pierio natæ & Antiopa, quas Pieridas & Pierias solent poetæ appellare, iisdem nominibus, eodem numero, quo proximæ superiores. Facit igitur Cicero triplicem Musarum genealogiam. Alcmæon poeta scribit eas Cæli & Terræ filias esse, ut testatur Diodorus lib. 5. cap. 1.
Musas duntaxat tres enumerat M. Varro, Unam, quæ ex aquæ nascitur motu. Alteram, quam aeris icti sonus efficit. Tertiam, quæ mera tantum voce consistit. Auctor Servius in illud Virg. 7. Ecl. 21.
Nymphæ, noster amor, Libethrides, &c. Censorinus itidem De die natali, cap. 26. Organum (inquit) tres habuit intensiones, gravem, mediam, acutam. Inde Musæ quoque tres olim sunt æstimatæ, Hypate, Mese, Nete. ὑπάτη, id est chorda tenoris infimi; μέση media; νήτη chorda soni acuti. Divus Augustinus lib. 2. de doctrina Christiana: Non audiendi sunt, inquit, errores gentilium superstitionum, qui novem Musas, Jovis & Memoriæ filias esse finxerunt. Refellit eos Varro, quo nescio utrum apud eos quisquam talium rerum doctior vel curiosior esse possit. Dicit enim civitatem nescio quam (neque enim recordor nomen) locasse apud tres artifices terna simulcra Musarum, quæ in templo Apollinis dono poneret: ut quisquis artificum pulchriora formasset, ab illo potissimum emeret. Ita contigisse ut opera sua illi artifices æque pulchra explicarent: & placuisse civitati omnes novem, atque omnes emptas esse, ut in Apollinis templo dicarentur, quibus postea dicit Hesiodum poetam imposuisse vocabula. Non ergo Juppiter novem Musas genuit: sed tres fabri ternas fecerunt. Hactenus Augustinus. Porro civitatis nomen quod ait se non recordari, Sicyon est: ut testatur Ausonius in Gripho ternarii hoc carmine,
Treis solas quondam tenuit quas dextera Phœbi.
Sed Sicyon totidem ternas ex ære sacravit.
Sacravit toties ternas ex ære Cithæron. Sunt tamen qui legant, Pausanias quoque (in Bœot. p. 304. Wech.) tres artifices, Cephisodotum, Strongyliona, & Olympiosthenem nominat; quorum singuli ternas Musas effecerunt, & has primas fuisse. Alias vero (ibid. pag. 303.) idem Pausanias tres Musas connumerat, quas ait ab Aloei filiis Oto & Ephialte sic nominatas; primam Μελέτην, hoc est Meditationem; secundam Μνήμην, hoc est Memoriam; tertiam Ἀοιδήν, hoc est Cantilenam. Plutarchus in libro Symposiacôn tradit antiquitus tres Musas fuisse existimatas, non secundum ea tria modulandi genera, de quibus paulo supra retulimus, verum potius quod disciplinas in tria genera veteres diviserunt, philosophiam, rhetoricen, & mathematicen. Hinc quoque, juxta Hesiodi opinionem, harum quælibet in tres divisa. Philosophia quidem in dialecticen, ethicen sive moralem, & physicen. Rhetorice vero in demonstrationem, deliberationem, & judicialem. Mathematica autem in musicam, arithmeticam, & geometriam. Sed & Arati interpres scribit, Orpheum ideo lyram novem chordarum constituisse, quoniam idem esset Musarum numerus. [Hæc & seqq. ex Lil Gyrald. Syntagm. de Musis.
Musas Jovis & Mnemosynes, hoc est Memoriæ, filias poetæ finxerunt, quod iis, qui ad disciplinas & scientias pervenire cupiunt, duo hæc in primis necessaria sunt, intellectus scilicet & memoriæ facultas. Hoc Græci μνημονικὸν, illud νοητικὸν vocant. Proclus in Commentariis. Jovem autem putabant contribuere, τὸ νοητικὸν; at Mnemosynen, τὸ μνημονικόν.
Musas Plato in Cratylo dictas affirmat ἀπὸ τοῦ μῶσθαι, quod est inquirere, quasi indagatrices; cui Phurnutus, vel potius Cornutus, in libro de Nat. Deor. c. 14. subscribit. Ita enim ait, καλοῦνται δὲ μοῦσαι ἀπὸ τῆς μώσεως ὅ ἐστι ζητήσεως. Musæ, inquit, dicuntur ab inquisitione. Idem sentit Suidas, ut & Palæphatus. Unde & aliquando Mosas eas antiqui vocavere. Eusebius tamen in Evangelica præparatione, Musas tradit sic appellatas, quia μυεῖν apud Græcos honesta bonaque doctrina institio significat, quamobrem eas Orpheus & Proclus hominibus religionem monstrasse in hymnis suis cecinerunt. Idem Orpheus in hymnis Musas per concisionem quasi melusas, a μέλω dici putat; ut nihil sint nisi melos harmonicum. Alii vero propter disciplinarum inter se convenientiam, quasi ὁμοούσας, quod

uno nexu diſciplinæ omnes teneantur, atque ita fiat encyclopædia. Vel quod invicem, ſicut virtutes, neceſſariæ ſibi eſſe videantur, ut ait Caſſiodorus 4. Var. 51. Unde fit ut ab antiquis nonnullis doctrinæ ac ſcientiæ copula ac nodus quidam exiſtimentur.

Muſas ſimul verſari, & in chorum numerumque ludos agere dixerunt antiqui, propter ſcientiarum copulam & nexum, quo inter ſe diſciplinæ quodam quaſi nodo copulantur & conjunguntur. Eadem de cauſa ſorores exiſtimatas putant.

Muſæ in montibus dicuntur verſari, ut ait Cornutus, quod receſſu & ſolitariis maxime locis ſtudioſi viri delectantur. Sunt & qui ideo in Heliconis & montium verticibus verſari autument, quod ipſa ſapientia atque intellectus, ex quibus diſciplinæ ac ſcientiæ nobis comparantur, quæ per Muſas intelliguntur, in hominis capite, ut in puriori & eminentiori loco, dicuntur eſſe.

Muſas palma coronari multi prodidere, propter quandam nominis ſimilitudinem. Phœnicum enim populorum inventum eſſe litteræ dicuntur, & ab iis ad Græcos delatæ. Phœnix etiam Græcis palmam ſignificat. Vel, ut conſentaneum magis Cornuto videtur, ideo palma Muſæ coronantur, quoniam ejus arboris fructus dulcis eſt, multivivus, tarde creſcens, multiplex & copioſus.

Attribuitur & laurus Muſis; vel quod ea arbor ad inſpirationem & afflatum, & (ut Græci dicunt) enthuſiaſmon conferat; quod Sophocles in Caſſandra docet. Vel quod ejus arboris guſtu poeticam ſe facultatem adipiſci antiqui credidere, ut Lycophron innuit, qui poetam daphnophagon vocat, & de ſe canit Heſiodus pr. Theog. atque ideo etiam a Juvenale dictum, 7. Sat. 19.

— laurumque momordit.

Vel potius quod ea arbor ſemper ſit virens; atque ſimili modo bonorum poetarum verſus vireſcere perpetuo dicuntur per ora docta virorum. Quin & eadem cauſa in Muſarum & Apollinis certaminibus poetas victores, quaſi immortalitate quadam dignos, lauro coronari non ſolum apud antiquos, ſed nunc quoque moris eſſe videmus.

Muſas eſſe Apollinis comites, idque in dextra parte, indicat illud Auſonii in Gripho,

Treis ſolas quondam tenuit quas dextera Phœbi.

Qua de re Marſilius Ficinus in epiſtolis hæc memoriæ prodidit, Orpheus (ait) Delphicos aliquando lucos ingreſſus, oraculum conſulturus, obvium ſtatim quaſi jam ex- iatus Apollinem habuit. Quumque novem Muſas treſque Gratias ad dextram comitantes cominus aſpexiſſet, ad ſiniſtram autem quamvis eminus ſequentes picas & furias, admirabundus exclamavit altius, O quam diverſi, inquit, ducem hunc ſequuntur exercitus. Sed noli ô vates mirari Phœbus ait. Nempe quotidie multi mihi ſacrificant, ut Muſarum a me Gratiarumque munera impetrent. Ergo quicunque ſacra puris manibus nobis faciunt, Muſas a nobis Gratiaſque gratis accipiunt. Quicunque vero ſacra manibus pollutis attrectare audent, picas & furias inviti reportant. Hæc ille. Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 17. tradit Apollinis ſimulacra manu dextera Gratias geſtare, arcum vero cum ſagittis ſiniſtra; quod ad noxam ſit pigrior, & ſalutem dextera manus promptior largiatur. Quam eandem cauſam accipe, cur in parte dextra Muſæ ſint collocatæ. Hinc & a Græcis Apollo Muſagetes dicitur, quaſi Muſarum dux.

Muſas comites fuiſſe Oſiridis, teſtatur Diodorus lib. 1. cap. 2. Dicitur Oſiris, inquit, fuiſſe cupidior riſus, delectarique ſolitus muſicis & choreis. Quapropter illum muſicorum multitudo ſequebatur. Inter eos novem fuiſſe virgines adoleſcentulas, tum canere ſolitas, tum in aliis eruditas; quas deinceps Græci appellarunt Muſas. Has Apollinem docuiſſe dicunt (ut ait ibidem) qua ex re muſicus eſt appellatus. Sunt tamen qui putant Muſas a Parcis edoctas fuiſſe. Diodorus Siculus Muſis ab Jove patre litterarum inventionem attributam aſſerit. Eas multi quoque tradunt fuiſſe Bacchi comites.

Muſarum nutricem Hyginus in Aſtronomico poetico 2. 27. & Latina in Aratum commentaria, quæ Baſſo a quibuſdam adſcribuntur, Euphemen vocant, quæ Crotonem filium habuit, qui muſarum precibus, quod inter eas eſſet verſatus, & ab eis muſicam edoctus, ab Jove inter ſidera collocatus, Sagittarii nomen habet. Hujus quidem Euphemes ſtatuam Pauſanias (Bœot. p. 303. Wech.) in Helicone poſitam fuiſſe ait ad Muſarum lucum. Porro Eupheme interpretatur Latine Laus.

Muſas eſſe alatas ſcribit Porphyrius in tertio de Sacrificiis. Unde apud Ovidium 5. Met. 274. una earum ſic ait,

— claudit ſua tecta Pyreneus,
Vimque parat, quam nos ſumptis effugimus alis.

Muſas eſſe pulchritudine eximia tradit Homerus, teſte Diod. Sicul. lib. 5. cap. 1.

Muſæ, a pleriſque virgines eſſe dicuntur, ut auctor eſt Diodor. lib. 1. cap 2. quoniam diſciplinæ, uti virgines, abditæ atque incomptæ eſſe videntur, nativo ſcilicet decore contentæ.

Muſæ & Hercules eodem in templo una colebantur, ut eſt apud Ovid. in Faſt. 6. 209. & Suet. in Auguſt. cap. 29. ubi ſcribit a Marcio Philippo ædem Herculis & Muſarum exſtructam. Cujus rei cauſam Plutarchus Quæſt. Ro. 59. veſtigans, ex Jubæ auctoritate ait, Evandrum edoctum ab Hercule litteras gratis, id ſtatuiſſe. Hinc vocari cœpit Hercules Muſarum. Eumenius in Oratione de inſtaurandis ſcholis cap. 7. hiſtoriam ſic recitat, Ædem, inquit, Herculis Muſarum in circo Flaminio Fulvius ille Nobilior ex pecunia Cenſoria fecit, non id modo ſequutus, quod ipſe litteris & ſumma poetæ amicitia duceretur, ſed in Græcia quum eſſet imperator, acceperat Herculem Muſageten eſſe, hoc eſt comitem ducemque Muſarum. Idemque primus novem ſigna, id eſt omnium Camœnarum, quæ ex Ambracienſi oppido translata ſunt, ſub tutela fortiſſimi numinis conſecravit, ut res, quæ a mutuis operibus & præmiis juvari ornarique deberent, Muſarum videlicet quies defenſione Herculis, & virtus Herculis voce Muſarum. Hactenus ille.

Muſis rem divinam primi feciſſe dicuntur in Helicone Otus & Ephialtes Aloei filii, & in Aſcra habitaſſe, ut verſus poetæ Hegeſinoi ex ejus poemate Atthide oſtendunt, qui apud Callippum leguntur, & Pauſaniam Bœot. p. 303. Wech.

Muſis etiam rem ſacram facere Paſtores tradit Theocritus, & ejus expoſitor: qui propterea id fieri ait, quoniam illis cura eſt Cantilenarum, quarum ſunt Muſæ præſides. Quinimmo in hymno quodam Nemeæo Pindarus eas vult filias eſſe Muſarum, quum ita canit, αἱ δὲ σοφαὶ μουσῶν θυγατέρες ἀοιδαί. Ubi expoſitores hæc identidem inculcant, Muſarum filiæ Cantilenæ.

Muſarum volucres vocat Apes Varro de R. R. lib. 3. cap. 16. Sic enim ait de apibus verba faciens, Quæ cum cauſa Muſarum eſſe dicuntur volucres, quod &, ſi quando diſplicatæ ſunt, cymbalis & plauſibus & numero reducuntur in locum unum. Et ut Muſis Helicona atque Olympum attribuerunt homines, ſic his floridos & incultos natura attribuit montes. Hactenus Varro. Proinde etiam non defuerunt, qui Ariſtæum ſcripſerunt paſtorem fuiſſe Muſarum, propterea quod primus apes & mellis uſum adinvenit. Comatan quoque paſtorem fuiſſe legimus in Commentariis Theocriti, qui ex pecoribus ſingulis quum rem ſacram Muſis faceret, ejus dominum indignatum fuiſſe, illumque ideo in ligneam arcam concluſiſſe, ac ejus ſalutem Muſis commiſiſſe, quas tantopere Comatas coluerat. Arcam vero inſequenti mox tempore adaperiens dominus, Comatan vivum reperit, inque ea mellis favos, quibus Muſæ vitam Comatæ conſervarant.

De nominibus & inventis earum hoc epigramma Auſonii eſt, Eidyll. 20.

Clio geſta canens tranſacti temporis edit.
Melpomene Tragico proclamat mæſta boatu.
Comica laſcivo gaudet ſermone Thalia.
Dulciloquis calamos Euterpe flatibus urget.
Terpſichore affectus citharis movet, imperat, auget.
Plectra gerens Erato, ſaltat pede, carmine, vultu.
Carmine Calliope libris heroica mandat.
Uranie cæli motus ſcrutatur & aſtra.
Signat cuncta manu, loquitur Polyhymnia geſtu.
Mentis Apollineæ vis has movet undique Muſas.
In medio reſidens complectitur omnia Phœbus.

conf. Orphei & Procli Hymn. in Muſas.

Dicuntur etiam Nymphæ, Camœnæ, Heliconiades, Parnaſſides, Aonides, Pierides, Pegaſides, Aganippides, Theſpiades, Libethrides, Pimpliades, Caſtalides, Corycides, Olympiades, Ardalides, Mæonides, Mnemoſynides, Pateides, Ligiæ, Iliſides & Iliſſiades ſive Hiliſſiades, Hyantiæ, Citheriades. de quibus ſingulis ſ. l. V.

Delubra Muſarum colere. Cic. pro Arch. 27.
Dona. Hor. 2. Epiſt. 1. 243.
Sacerdos. Hor. 3. Carm. 1. 3.
Sacerdos Muſarum, Phœbique. Ovid. 3. Amor. 8. 23.
Sacra colere. Ovid. 4. de Pont. 2. 49.
Callida Muſa. Lucret. 6. 92.
Craſſiore. Quintil. lib. 1. cap. 10. Libet propter quoſdam imperitiores Craſſiore (ut vocant) muſa, dubitationem hujus utilitatis eximere. V. Craſſa Minerva, in MINERVA.
Potens lyræ. Hor. 1. Carm. 6. 10.
Procax. Hor. 2. Carm. 1. 37.
Solers lyræ. Hor. de Arte Poet. 407.
Dulces. Virg. 2. Georg. 475.
Amicus muſis. Hor. 1. Carm. 26. 1.
Deditus nulli Muſæ. Hor. 2. Serm. 3. 105.

Muſæ, pro Humanitate, doctrina quacunque, & litteris accipiuntur. Cic. 5. Tuſc. 66. Quis eſt enim omnium, qui modo cum Muſis, id eſt cum humanitate & cum doctrina habeat aliquod commercium, qui ſe non hunc mathematicum malit, quam illum tyrannum?

Agreſtes muſæ. Cic. in Orat. 12. Omnis enim ubertas & quaſi ſilva dicendi ducta ab illis eſt, nec ſatis tamen inſtructa ad forenſes cauſas, quas (ut illi ipſi dicere ſolebant) agreſtioribus muſis reliquerunt. Sic enim Philoſophi forenſes cauſas appellabant, quoniam in eis (ut frequenter agreſtes homines ſolent) oratores vociferantur, clamant, litigant, & ſæpe de rebus tantum pecuniariis certant. In Partitionibus 90. Cicero duo genera hominum facit; alterum indoctum & agreſte, quod utilitate ac lucro; alterum vero humanum & politum, quod honeſtate magis movetur. Quin & philoſophicas diſputationes appellat Muſas manſuetiores, (v. infra) & pro quacunque doctrina Muſam ponit. Unde apud Græcos vir omni ſcientia deſtitutus, ἄμουσος appellatur, hoc eſt (ut Cicero pro Arch. 20. videtur interpretari) Averſus a Muſis. Hinc illud proverbium, Indoctos a Muſis atque a Gratiis abeſſe. Sic Athenæus parum eruditas fabulas ἀμουσολογίας vocat. Contra μουσικώτατον Græci vocant, hominem maxime eruditum & politum; quaſi quis Latine dixerit, omnibus Muſis inſtructum. Quoniam igitur apud vulgum imperiti homines (quod ait Ariſtoteles & Quintilianus) plerumque videntur ingenioſiores in dicendo, quam eruditi, ideo Muſas agreſtes vocant.

Impares Muſæ, quia novem. Hor. 3. Carm. 19. 13.

Manſuetiores. Cic. 1. Fam. 9. Ab oratoribus disjungo me fere, referoque ad manſuetiores muſas. i. e. Philoſophicas diſputationes. Manſuetiores muſas eſt, qui verſus interpretetur: alius dialogos, & hujuſmodi ſcripta, in quibus non requiritur orationum gravitas.

Noſtræ muſæ. Cic 16. Fam. 10. Tu Muſis noſtris para, ut operas reddas, noſtra ad diem dictam fient.

Averſus a muſis, Inſulſus & ineptus ad litteras. Cic. pro Arch. 20. Neque quiſquam eſt tam averſus a muſis, qui non mandari verſibus æternum ſuorum laborum facile præconium patiatur.

Cogito cum omnibus muſis rationem habere. Cic. 2. Att. 5. i. e. Prorſus me litteris dedere.

Delectare ſe cum muſis. Cic. 2. Att. 4.

Muſa, Cantum, Carmenque ſignificat. Virg. 8. Ecl. 1.

Paſtorum muſam Damonis & Alpheſibœi. Virg. 6. Ecl. 8.
Agreſtem tenui meditabor arundine muſam.

Genialis. Ovid. 3. Amor. 15. 19.
Jocoſa. Ovid. 3. Triſt. 2. 6.
Pedeſtris. Hor. 2. Serm. 6. 17.
Proterva. Ovid. Rem. Amor. 362.
Silveſtrem tenui muſam meditaris avena. Virg. 1. Ecl. 2.
Muſa Antonius, V. infra.

MUSĬCUS, a, um. Adj. [μουσικὸς] Quod ad Muſas, vel muſicam pertinet. Plin. lib. 2. cap. 22. Sed Pythagoras interdum ex muſica ratione appellat tonum, quantum abſit a terra luna. Idem lib. 37. cap. 1. Hic videtur inſtituiſſe, ut omnes muſicæ artis, hac quoque oſtentatione cenſerentur.
Artem muſicam tractare, i.e. Comœdias ſcribere. Ter. in prol. Phorm. v. 18.

Ludus

Ludus muſicus. Gell. 20. 11.
Notæ muſicæ. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Sonus muſicus. Phædr. 4. 19. 20.
Studium muſicum, pro Studio componendi comœdias. Ter. in prol. Heaut. 23.
Omne concinnum Muſicum appellabant Platonici. Apul. de Dogm. Plat. p. 60. Audi tu vero, inquit, quid homini magnificentius potuit evenire? Per quem ſapientiam prudentiamque condiſceret, numeroſque orationis metiretur, ac modos faceret; fieretque totus ipſe modulatus & muſicus. V. Heinſ. ad Maxim. Tyrium.

Musĭcus, i. m. [μυσικὸς] Qui docet muſicam. Cic. 3. de Finib. 4.
In fidibus, muſicorum aures vel minima ſentiunt. Cic. 1. Off. 146.
Floruerunt in Græcia muſici. Cic. 1. Tuſc. 4.
Haberi muſicum. Cic. 2. Tuſc. 12.

Musĭcă, æ. vel **Mysicē**, ēs. f. [μυσικὴ] Scientia, quæ modum canendi demonſtrat. Plin. lib. 7. cap. 56. Muſicam Amphion invenit. Cic. 3. de Finib 5.
Effeminata, & impudicis modis fracta. Qnintil. lib. 1. cap. 10.
Occultæ muſicæ nullum eſſe reſpectum; Proverb. cujus ſenſus eſt, Egregias ingenii dotes, ſi non proferas, perinde eſſe quaſi non habeas. Suet. Neron. cap. 20. Subinde inter familiares Græcum proverbium jactans, Occultæ muſicæ nullum eſſe reſpectum.
Simplex muſica. V. plasma.
Tractare muſicam. Cic. 3. de Orat. 130.
Muſicæ appellatione (inquit Budæus) priſci Humanitatem litterarum ſignificarunt; in qua ingenuos homines docebant otium conterere, animumque recreare. Recentiores vero ad numerorum modulationem hoc verbum tranſtulerunt: quia muſica velut ludus animi a curis vexati eſt requies.

Musĭca, orum. pl. n. [μυσικὰ] Cic. 1. de Orat. 10. Quis muſicis, quis huic ſtudio litterarum, quod profitentur ii qui grammatici vocantur, penitus ſe dedidit, quin, &c. Et 5. Tuſc. 63. Muſicorum vero perſtudioſum accepimus. De Dionyſio Syracuſano.
Conterere ſe in muſicis. V. contero.

Musĭce, Adv. [μυσικῶς] Integre, ut nihil deſit. Nam Muſicam veteres encyclopædiam dixere, in qua omnes artes ſunt comprehenſæ. Muſice etiam, Delicate ſignificat & genialiter: Nam muſicos adipate & genialiter vivere manifeſtum eſt. Plaut. Moſt. 3. 2. 40.

> Muſice hercle agitis ætatem: ita ut vos decet,
> Vino & victu, piſcatu, probo, electili
> Vitam colitis.

V. ibi Taubm.

Musicārius, i. m. Inſtrumentorum muſicorum artifex. Vetus inſcriptio: COLOCASIO VERNAE DVLCISS. ET MVSICARIO INGENIOSISS. [Forte MUSIVARIO.

Musico, āre. verbum hoc adſcripſerat, ex Pontano opinor, H. Stephanus, ſed cultro pæne omnia ablata ſunt.

Musicātus, a, um. Apul. in Aſclep. p. 81. Elm. Muſicatæ cantilenæ.

Musēus, a, um. Adj. [μυσεῖος] ut, Lepor muſeus. Lucret. lib. 1. 933. Ibid. 946.

> Et quaſi muſeo dulci contingere melle.

Mele muſea, i. e. Cantilenæ muſicæ. Lucret. lib. 2. 412.

Musēum, i. n. [μυσεῖον] Domicilium Muſis dicatum; accipiturque pro Diverſorio eruditorum. Plin. 1. Epiſt. 9. ad Minucium Fundanum; O mare, ô litus, verum ſecretumque Muſeon; quam multa invenitis, quam multa dictatis? Varr. de R. R. lib. 3. cap. 5. Ubi confluit alter amnis ad ſummum flumen, ubi eſt Muſeum. conf. infra ſ. l. musea.

Musēum, i. n. [Μύσειον] Locus eſt circa Olympum Macedoniæ montem, Muſis conſecratus. Stephan.

Musa Antonius, Auguſti medicus fuit, cujus meminit Hor. lib. 1. Epiſt. 15. 3. ad Valam. Plin. lib. 19. cap. 8. Divus certe Auguſtus lactuca conſervatus in ægritudine fertur, prudentia Muſæ medici. V. in antonius.

Musæus, i. m. [Μυσαῖος] Eumolpi filius, Athenienſis, primus, teſte Diogene Laërt. in Proœm. deorum genealogiam verſibus tradidiſſe fertur, ſphæramque inveniſſe; ſcripſiſſe putatur amores Herûs & Leandri hexametris, qui exſtant. Deceſſit Phaleris Atticis, ut indicat epigramma apud Laërt. quod Lat. ſic habet,

> Eumolpi exanimem Muſæum terra Phalerûm
> Continet hoc tumulo, pignora cara patris.

Muſæos tres Suidas commemorat: unum Eleuſinum, Antiphemi filium, verſificatorem, diſcipulum Orphei, qui ſcripſit ὑποθήκας, id eſt vitæ præcepta, ad Eumolpum filium, verſuum fere IV millibus. Alterum Thebanum, Thamyræ filium refert, ante Trojanum bellum, qui poeta melicus fuit; ſcripſitque hymnos & cantica. Tertium Epheſium item verſificatorem, qui tempore fuit Eumenis & Attali Pergami regum, ſcripſitque res Pergamenſes: præterea de Perſide libros decem. Virg. 6. Æn. 667. Sibyllam apud inferos Muſæum ante alios compellantem fingit.

Musca, æ. f. [μυῖα] Notum animal. Cic. de Clar. Orat. 217. Qui niſi ſe ſuo more jactaviſſet, hodie te iſtic muſcæ comediſſent.
Abigere muſcas. Cic. 2. de Orat. 247.
Aſperantur. V. aspero.
Lambunt. V. lambo.
Liguriunt muſcæ. Varr. 3. de R. R. cap. 16.
Ne muſca quidem cum eo. Vibii Criſpi Oratoris jocus in Domitianum Cæſarem, qui muſcas captare, ac interficere ſoleret. V. Suet. Domit. cap. 3. & Chiliad.
Muſca nulla feminæ, i. e. Nulla femina. Plaut. in Truc. 2. 2. 29.

> —quas tu mulieres
> Mihi narras, ubi muſca nulla feminæ eſt in ædibus?

Al. Femina.
Muſca, pro Homine moleſto & importuno. Cic. 2. de Orat. 247. Quid enim eſt Vargula aſſecutus, quum eum candidatus A. Sempronius cum Marco ſuo fratre complexus eſſet, Puer abige muſcas? Riſum quæſivit, qui eſt mea ſententia vel tenuiſſimus ingenii fructus.

Muscŭla, æ. f. Auguſt. de Trin. 3. 7. Cyniphes enim muſculæ ſunt breviſſimæ, qua tertia plaga ſuperbus populus Ægyptiorum cædebatur.

Muscārius, a, um. Adj. [μυιακὸς] Quod ad muſcas pertinet. Plin. lib. 29. cap. 6. Aranei muſcarii telæ, & præcipue ſpelunca ipſa impoſita per frontem, &c. i. e. Qui venatur muſcas.
Clavi muſcarii. Vitruv. 7. 3. V. Bald. Lex. p. 73.

Muscārium, i. n. [σόβη] Flabellum quo muſcæ abiguntur. Martialis de muſcario pavonino, lib. 14. 67.

> Lambere quæ turpes prohibet tua prandia muſcas,
> Alitis eximiæ cauda ſuperba fuit.

Muſcarium ab hujus ſimilitudine etiam appellatur Coma illa quarundam herbarum, in qua ſemina dependent, qualis eſt ferulæ, fœniculi, anethi, oluſatri, & ſimilium. Plin. lib. 12. cap. 26. Semine e muſcariis dependente, ut ferulæ. In papavere & ſimilibus, ſcapus; in juglandibus, avellanis, panicula appellatur.

Muscīnus, a, um. Adj. ea formatione fit, qua Formicinus, inquit Perottus.

Muscerda, **Muscipula**, **Musculus**. V. mus.

Muscus, i. m. [μνίον, βρύον] Viridis herbula, ſive lanugo in corticibus arborum, & circa latera fontium, & locis humidis naſcens. Virg. 6. Ecl. 62.

> —muſco circumdat amaræ Corticis.

Molli tellus erat humida muſco. Ovid. 8. Met. 562.
Virens. Ovid. 3. Faſt. 297.
Viridis. Lucret. lib. 5. 949.
Circumlita ſaxa muſco. Hor. 1. Epiſt. 10. 7.
Squalebant turpi faſtigia. Ovid. 1. Met. 374.
Virentia ſtagna. Virg. 4. Georg. 18.
Muſcus in vite. Columel. lib. 4. cap. 24. Jam vero muſcus, qui more compedis crura vitium devincta comprimit, ſituque & veterno macerat, ferro diſtringendus & eradendus eſt.

Muscĭdus, a, um. Adj. Sidon. 8. Epiſt. 18. Pumices muſcidi. &

Muscōsus, a, um. Adj. [βρυώδης] Quod muſco opertum eſt. ut, Muſcoſi fontes. Virg. 7. Ecl. 45. Et, Muſcoſa prata, apud Varr. 1. de R. R. cap. 9. Cic. 3. Q. frat. 1. Nihil muſcoſius.
Solum muſcoſum. Propert. lib. 3. 3. 26.

Muscōse, Adv. Sidon. Carm. 2.

Muscor, [βρυᾶμαι] āri. eſt Muſco tegi. Unde compoſitum Emuſcor. Columel. lib. 11. cap. 2. Oleæ putantur & emuſcantur. h. e. Muſco liberantur. [Non neceſſe eſt hoc compoſitum a Verbo ſimplici arceſſere.

Musēa, orum. n. [μυσεῖα λεγόμενα] dicuntur Quæ in ædificiis ex pumicibus dependentia fiunt ad imaginem ſpecus arte reddendam. Plin. lib. 36. cap. 21. In quem locum ſic ait Hermolaus, Quæ hic Muſea appellantur, Ælius Spartianus Muſiva appellat. Hæc hodie vulgo *Muſeaca* dicuntur. Muſeum opus (ait Volaterranus lib. 27. de Domo & ejus partibus) Plinius commemorat lib. 36. cap. 21. Spartianus in Peſcennio Nigro (cap. 6.) Muſiva. Sic enim ait, Hunc in Commodianis hortis in porticu curva, pictum de muſivo inter Commodi amiciſſimos videmus ſacra Iſidis ferentem. Ejus nunc rei hodie ars amiſſa; quum tot in templis collabentes ac celebres imagines abſideſque ignavia ſæculi pereant. Hactenus Volaterranus. Vide Hermol. Barbar. in Corol. cap. 960. & Alciatum in tres libros poſteriores Codicis. Et Lodoicum Vivem in lib. 16. cap. 8. Beati Auguſtini de Civitate dei. Perottus, Vermiculare veteres dixerunt, minuta opera facere; & vermiculata opera, parvis teſſerulis elaborata; qualia ſunt quæ nunc a Muſeis Muſeaca vocant. Muſea enim dicuntur, quæ in ædificiis ex pumicibus dependentia, fiunt ad imaginem ſpecus arte reddendam. Plin. 35. 1. Vermiculatis ad effigiem rerum & animalium cruſtis. Lucilius apud Cic. 3. de Orat. 169.

> Quam lepide lexeis compoſtæ, ut teſſerulæ omnes,
> Arte pavimento atque emblemate vermiculato.

Nobis placet hoc genus operis, quod Græci ἀπὸ τοῦ ἐμβάλλω, quod eſt Interſero, Emblema vocant, trifariam diſtingui; ut quod in parietibus fit, vermiculatum ſive muſeacum dicatur; quod in lignis, ſegmentatum; quod in pavimentis, teſſellatum. Conſtat tamen hæc apud auctores ſæpe confundi. Idem alibi, Hujuſmodi, inquit, pavimenta lapideis ſive figulinis cruſtis conſtant, vitro tectis, atque encauſto pictis; inventum Agrippæ in thermis, quas Romæ ædificavit. Vulgo id opus nunc *Muſaicum* vocant. Muſeacum autem dici debet, a Muſeis. [Apud Plin. tamen Muſea pro Antris Muſarum dici videntur, ut Nymphea pro Antris Nympharum &c. V. & Hard. not. qui paulum abit ab hac exegeſi. conf. musa.

Musīvus, a, um. Adj. Concinne teſſellatus varieque picturatus. ut, Opus muſivum. Vitruv. 7. 1.
Muſiva ſunt etiam Pavimenta ſectilibus teſſellis ſtructa, & ad regulam ſtricte perfricata. V. in musea, orum.

Musivārii, orum. m. Teſſellatores. V. Joſ. Scalig. ad Manil. 5. 513. Caſaub. ad Ælii Spartian. Peſcen. Nigr. p. 276. Fred. Morel. ad Stat. 1. Silv. 3. Philand. ad Vitruv. 7. 1. & Cod. Theod. 13. 4.

Musica, &c. V. musa.

Musĭmon, ōnis. m. [μυσιμὼν] Aſinus, mulus, aut equus brevis. Lucil. lib. 6. Pretium emit, qui vendit equum muſimonem. Cato Deletorio, Aſinum, aut muſimonem, aut arietem. Hæc Nonius 2. 510. De muſimone ſic Plin. lib. 8. cap. 49. Et eſt in Hiſpania, ſed maxime Corſica, non maxime abſimile pecori, genus muſimonum, caprino villo, quam pecoris velleri propius. Quorum e genere, & ovibus natos priſci umbros vocaverunt. Infirmiſſimum pecori caput; quamobrem averſum a ſole paſci cogendum. conf. musmon.

Musinor, V. muginor.

Musiva, **Musivarius**, **Musivus**, V. musēa, orum.

Musmon, ōnis. m. [μύσμων] Muſmones, inquit Strabo, Arietes ſunt in Sardinia, qui pro vellere villum caprinum generant, quorum ſeſe pellibus loricant. Hæc ille. Plinius videtur eos appellare Muſimones. V. ſupra in musimon.

Mūsōnius, i. m. [Μυσώνιος] Philoſophus fuit non incelebris, cujus hoc luculente vereque dictum refert Gellius; ἄν τι πράξῃς καλὸν μετὰ πόνου, ὁ μὲν πόνος οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει; ἄν τι ποιήσῃς αἰσχρὸν μετὰ ἡδονῆς, τὸ μὲν ἡδὺ οἴχεται, τὸ δὲ αἰσχρὸν μένει. V. Noct. Att. lib. 16. cap. 1.
Alius Muſonius Rufus ſub Nerone, de quo Tacit. 3. Hiſt 81.
Alius Rhetor, Aſiæ præfectus apud Ammian. 27. 9.
De aliis V. Suid. & Fabric. Bibl. Græc. 3. 13. & 15.

Musoniānus, a, um. Adj. Conſtantius officio functum perite, Muſonianum voluit appellari, ante Strategium dictitatum. Ammian. 15. 13.

Mussito, **Musso**, are. V. Mutio, in mutus.

Mustăce, es. f. Genus lauri. Plin. lib. 15. cap. 30. Duo lauri genera tradit Cato; Delphicam, & Cypriam. Pompeijus Lenæus adjecit quam muſtacen appellavit, quoniam muſtaceis ſubjiceretur. Hanc eſſe folio maximo, flaccidoque & albicante. Al. Muſtacem. [An Muſtaceam?

Mustăceum, [γλεύκιον] Genus libi. V. Laureola, in laurus.

Cic. 5. Att. 20. In eodem Amano cœpit laureolam in mustaceo quærere. i. e. Ex re frivola & exigua laudem quærere. Juven. 6. Satir. 202.

— nec est, quare cœnam & mustacea perdas.

Mustaceus, i. m. Idem. [γλεύκι⊗] Cato de R. R. cap. 128. Mustaceos sic facito: Farinæ siligineæ modium unum musto conspergito, anisum, cuminum, adipis p. 11. casei libram, & de virga lauri deradito, eodem addito. Et ubi definxeris, lauri folia subtus addito, quum coques.

Mustēla, æ. f. [γαλῆ] Animal mures persequens & serpentes. Plin. lib. 29. cap. 4. Mustelarum duo genera: alterum silvestre, distans magnitudine. Græci vocant Ictidas. Harum fel contra aspides dicitur efficax, cetero venenum. Hæc autem, quæ in domibus nostris oberrat, & catulos suos (ut auctor est Cic.) quotidie transfert, mutatque sedem, serpentes persequitur. Varr. 3. de R. R. cap. 10.

Mustela, Piscis genus, murænæ fere similis. Plin. lib. 9. cap. 17.

Mustelæ, ait Perottus, in lacu Brigantino Rhætiæ, murænis fere similes, & ceteros omnes pisces nostra ætate excedentes pretio; quas a lambendis petris, nunc lampetras nominant. Sipontino subscribit Massarius in lib. 9. Plinii, ubi multa de mustela. Ausonius in Mosella, v. 106.

Quæque per Illyricum, per stagna binominis Istri
Spumarum indiciis caperis mustela natantum, &c.

Avida mustela. Columel. lib. 8. cap. ultim.

Mustelīnus, a, um. Adj. [γαλοειδὴς] Quod est mustelæ, vel simile mustelæ. Ter. Eun. 4. 4. 11.

Hic est vetus, vietus, veternosus, senex,
Colore mustelino. Plin. lib. 30. cap. 14. Aut ex utriculo mustelino per genitale effluentes aquas.

Mustelātus, a, um. Adj. Idem. Apul. 2. Met. p. 126. Elmenh. Mustelatis peplis laceratus atque discerptus.

Mustela, æ. m. Viri Anagnini nomen proprium, qui Ciceronis valde studiosus fuit, ut ipse testatur scribens Att. 12. 44. Idem 2. Philipp. 106. dicit hunc gladiatorum principem fuisse.

Mustellāgo, ĭnis. f. Herba, quæ & Daphne. Apul. de Herb. cap. 27. & 58.

Mustricŏla, æ. f. Machinula (auctore Festo) ex regulis, in qua calceus novus insuitur. Afranius, Mustricolam in dentes indam tibi. Forma est sutoris. V. Isidor. Gloss.

Mustum, i. n. [γλεῦκ⊗] Vinum movum. Ovid. 4. Fast. 888

Præmia de lacubus proxima musta tuis. Plin. lib. 23. cap. 1. Musta differentias habent naturales has, quod sunt candida, aut nigra, aut inter utrumque, aliaque ex quibus vinum fiat, alia ex quibus passum. Cic. de Clar. Orat. 287. Sic ego istis censuerim, & novam istam, quasi de musto ac lacu fervidam, orationem fugiendam.

Austera musta. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Candida. Tibull. 1. 5. 24.

Circumcidaneum mustum. V. Circumcidaneus, in circumcido.

Dulce. Virg. 1. Georg. 295.

Fervida. Ovid. 3. Trist. 10. 72.

Nova bibere. Ovid. 2. de Arte Am. 695.

Pressa veloci pede. Tibull. lib. 1. 5. 24.

Pugnacibus mustis crapulæ plus inditur, lenibus parcius. Plin. lib. 14. cap. 20.

Purpureum. Propert. lib. 2. 17.

Mustum, inquit Nonius 2. 518. non solum vinum, verum etiam novellum quicquid est, recte dicitur. Nævius Gymnastico; Utrum est melius virginem an viduam uxorem ducere? virginem si musta est.

Mustus, a, um. Adj. [νεαρὸς] Recens. Næv. apud Non. 2. 518. Mustam juvencam dixit. V. dict. præced.

Musteus, a, um. Adj. [γλυκινὸς] Quod mustum, hoc est dulcedinem in se habet: ut, Poma mustea. Cato de R. R. cap. 7. Item alia conditiva mala mustea. Palmæ, Plin. lib. 13. cap. 4. extr. Est enim tanta musteis suavitas, ut finis mandendi non nisi periculo fiat.

Musteus, Recens. Plin. lib. 12. cap. 7. Amaritudo grano eadem quæ piperi musteo creditur esse.

Caseus musteus. Plin. lib. 11. cap. 42.

Liber musteus. Plin. 8. Epist. 4. a fine, ad Arrianum.

Mustārius, a, um. Adj. [γλευκικὸς] Quod ad mustum pertinet. ut, Mustarius urceus, In quo mustum reponitur. Cato R. R. cap. 11.

Mustŭlentus, a, um. Adj. [γλευκώδης] Idem quod Musteus. Plaut. Cistel. 4. 2. 87. Nam ita mustulentus æstus nares attigit. Hunc ibi Lambin. ex Prisciano versum inserit, probante Dissald.

Autumnus mustulentus. Apul. 2. Met. p. 116. conf. Non. 1. 322.

Mustio, ōnis. m. Mustiones a Musto appellati, ut Bibiones, qui in vino nascuntur. Isidor. 12. 8.

M U T

Mutabilis, Mutatoria, V. muto.

Mutĭcus, a, um. Adj. [κολοβὸς] ut, Mutica spica. Varr. 1. de R. R. cap. 48. Spica mutica dicitur, quæ non habet aristam; eæ enim quasi cornua sunt spicarum. Quibus verbis innuit Varro spicam dici muticam, quasi cornibus mutilatam. Quam etiam expositionem probat Cæl. lib. 3. cap. 30. Al. Mutila. V. Fulv. Urs. not.

Mŭtĭlāgo, ĭnis. f. Herba, alias Tithymalus. Apul. de Herb. cap. 108.

Mŭtĭlus, a, um. Adj. [κολοβὸς, κυλλὸς] Perottus a Mutus deductum putat, significareque Truncatum & comminutum. Hor. 1. Serm. 5. 60.

— ô tua cornu
Ni foret exsecto frons (inquit) quid faceres, quum
Sic mutilus minitaris?

Cornibus mutilus. Cæs. 6. Bell. Gall. 26.

Boves mutili, dicti sunt Sine cornibus, auctore Donato in Ter. Hec. 1. 1. Columel. lib. 7. cap. 3. Nam est melior mutilus aries.

Decurtata & mutila. Cic. in Orat. 178. Mutila sentit quædam, & quasi decurtata. De animo.

Hiantia & mutila. Cic. in Orat. 32. Sed quum mutila quædam, & hiantia locuti sunt, quæ vel sine magistro facere potuerunt, germanos se putant esse Thucydidas.

Mutĭlo, [κολοβόω, πηρόω] āre. est (ut ait Donatus) Aliquid detrahere, sine quo res esse non possit. Ter. Hec. 1. 1. 8.

Quin spolies, mutiles, laceres, quemquem nacta sis. Et Curt. 5. 5. 14. Majore membrorum parte mutilati. Al. Mulctati.

Mutilātus, a, um. Partic. [κόλ⊗, πηρὸς, ἀνάπηρ⊗] ut, Mutilatus dens. Plin. lib. 8, cap. 5. Ovid. in Ibin, 549.

Trunca geras sævo mutilatis partibus ense,
Qualia Mycerni membra fuisse ferunt. Al. Mimnermi.

Aures. Liv. 29. 9. Et prope exsanguem, naso, auribusque mutilatis relinquunt. [An Mutilatum? H. St.

Colubræ mutilatæ cavea. Ovid. 6. Met. 559.

Exercitus. Cic. 3. Philipp. 31. In Galliam mutilatum ducit exercitum. i. e. Diminutum.

Rami mutilati. Ovid. de Nuce 37.

Mutilatio, ōnis. f. Cels. 7. 9. Levis mutilatio.

Mutilātor, ōris. m. apud Celsum. [Nisi temere auctor ascriptus est.

Mutĭlus, vel Mutŭlus, i m. Quadrangulus ex aliqua parte comminutus. Varr. de R. R. lib. 3. cap. 8. Sed pro columbariis in pariete mutulos, aut palos in ordinem, supra quos tegeticulæ cannabinæ sint impositæ. V. Columel. 8. 9. & Vitruv. 7. 3.

Mŭtĭna, æ. f. [Μούτινα, Μοτίνη] Urbs Italiæ in Flaminia, Romanorum quondam colonia, ut est auctor Pomponius Mela lib. 2. 4. & Liv. 39. 55. extr. Vulgo *Modena* dicitur.

Firmissima & splendidissima Pop. Rom. colonia Mutina. Cic. 5. Philipp. 24.

Labores Mutinæ. Lucan. lib. 1. 41.

Mœnia obsessæ Mutinæ. Ovid. 15. Met. 823.

Mutinensis, e. Adj. [Μουτιναῖ⊗] ut, Color Mutinensis, i. e. Pullus: a Mutinensibus lanis, ex quibus nativo colore panni fiunt. Varro, Nam & ludere alacrem vidimus Mutinensi tunica. ex Perotto.

Arma Mutinensia. Ovid. 4. Fast. 633.

Mutinus Titinus, Deus erat, cujus sacellum, ut Festus ait, Romæ fuit in Veliis, cui mulieres velatæ togis prætextis solebant sacrificare. Al. Mutinitinus una voce scribunt. Ego nomen eum gentilium deum habuisse a tacendo, & non tinniendo, puto: Nam in eo *ni* valet *ne*. Quare conflatum nomen ex hac particula, & duobus imperativis videtur, quasi diceres, Muti, ne tinni, inquit Turnebus, Advers. 17. 23. pr.

Mutīnus. i. m. Membrum virile. Auctor carminis obscæni 73.

Tutelam pomarii diligens Priape facito:
Rubricato furibus minare mutino. Alii aliter legunt. V. Scalig. Conf. muto, ōnis.

Est & unum e nominibus Priapi. Lactant. lib. 1. cap. 20. Sterculius, qui stercorandi agri rationem primus induxit: Et Mutinus, in cujus sinu pudendo nubentes sedent, ut illarum pudicitiam prior deus delibasse videatur. Arnobio lib. 4. adversus Gentes vocatur Mutunus per quintam vocalem. Sic enim ait: Etiamne Pertunda, quæ in cubiculis præsto est, virginalem scrobem effodientibus maritis? Etiamne Mutunus, cujus immanibus pudendis, horrentique fascino, vestras inequitare matronas, & auspicabile ducitis, & optatis? Augustinus de civitate Dei lib. 4. cap. 11. Mutinus, qui est apud Græcos Priapus. Idem lib. 6. cap. 9. Priapus nimis masculus, super cujus immanissimum & turpissimum fascinum sedere nova nupta jubebatur. Sunt qui Mutinum dictum putent, quod præstat ut in primo concubitu vir moveatur, virgo vero ne reluctetur. Porro Fascinum dici Virile membrum, testatur Hor. Epod. 8. 18. Hoc carmine,

Minusve languet fascinum? Ubi Porphyrio, Fascinum, inquit, pro virili parte posuit, quoniam fascinandis rebus hæc membri deformitas apponi solet. Alii potius ab avertendo fascino dictum esse putant, quod in sacris Liberi sive Bacchi rite propitiato Priapo, & imposita illi corona a matrona honestissima, fascinum seu fascinatio a frugibus averteretur, ut Augustinus de civitate Dei lib. 7. cap. 21. ex Varrone narrat. Ad fascinum ergo amoliendum jubebatur nova nupta super id sedere: Nam & Pompeius Festus versus fescenninos, qui in nuptiis dicebantur, etiam inde videri posse dictos scribit, quod fascinum existimarentur arcere. Sicut ergo in agris, ita & in nuptiis Priapus, feminum deus, ne fecunditas fascinatione impediretur, colebatur.

Mutio, īre. V. mutus. Mutius, V. mucius.

Mūto, [ἀλλάττω, μεταβάλλω, ἐκστρέφω, τρέπω, μεταμείβω, μεταλαμβάνω] āre. Transferre. Varro, Fac ut te cum omni familia mutes.

Mutare, Variare. Plin. lib. 12. cap. 7. Piper tostum solibus, colore rugisque mutatur.

Mutare se habitu & loco, pro eo quod est, Mutare habitum & locum. Hor. 2. Serm. 7. 64.

Mutare & vertere ad omnem rationem aliquid. Cic 3. de Orat. 175.

Mutare aliquid de. Ter. Andr. 5. 4. 46.

De uxore, ita ut possedi, nihil mutat Chremes? i. e. Quantum ad uxorem attinet.

In formam alterius mutare se. Plaut. Amphit. Perioch. 2.

In marem mutari. Plin. lib. 7. cap. 4.

In pejus mutare. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Animum mutare, & Mutare sententiam. Ter. Phorm. 5. 2. 9. Haud scio hercle, ut homo est, an mutet animum. Cic. 7. Fam. 23. Sin autem sententiam mutasti, ego habebo scilicet. Idem 4. Acad. 63. Neque te, quo minus (si tibi ita videatur) sententiam mutes, deterrendum puto.

Amantes verbo mutantur. Propert. lib. 2. 5. 13.

Amictus frustra mutantur. Tibull. lib. 1. 8. 13.

Beneficium mutavit consuetudo. Cæs. 2. Bell. Civil. 29.

Brachia mutamus vario amplexu. Propert. lib. 2. 15. 9.

Cœnacula mutare, lectos, balnea, &c. Hor. 1. Epist. 1. 91.

Colores. Hor. 1. Epist. 17. 34.

Colorem ad similitudinem loci. Plin. lib. 9. cap. 29.

Consilium. Cic. 7. Att. 22. Quod ad te scripserim, me in Epiro futurum, posteaquam extenuari spem nostram & evanescere vidi, mutavi consilium.

Decretum. Cic. 3. Verr. 120. Alias revocabat eos, inter quos jam decreverat, decretumque mutabat; alias, &c.

Dicta. Plaut. Bacch. 3. 2. 34.

Factum. Ter. Andr. 1. 1. 13.

Quod habui summum pretium, persolvi tibi.
so. In memoria habeo. si. haud muto factum. Ubi Donat. Haud muto factum, Vetuste; Non me pœnitet. Idem Donat. in Comment. in Phormionem, Sic. enim veteres dicebant, Muto factum, & Nolo factum, quum alicujus rei eos pœnitebat.

Fidem. Plaut. Mil. 4. 1. 36.

Placet uti dicis: sed ne istam amittam, & hæc mutet fidem.

Fidem cum aliquo. Ter. Phorm. 3. 2. 27.

Fortunæ mutantur. Plaut. Truc. 2. 1. 9.
Geſtum. Lucret. lib. 4. 776.
Habitum noti oris effigies languida mutaverat. Lucan. lib. 9. 1034.
Id mutavit. Ter. Andr. 1. 5. 7.
Jus. Liv. 8. 28.
Lares. Hor. in Carm. Sæcul. 39.
Locum. Cic. 2. de Legib. 1. Sed viſne, quoniam & ſatis jam ambulatum eſt, & tibi aliud dicendi initium ſumendum eſt, locum mutemus, &c.
Locum poteſtas tralata mutavit. Lucan. lib. 2. 137.
Mentem. Cic. 1. in Catil. 6. Muta jam iſtam mentem, mihi crede, obliviſcere cædis atque incendiorum.
Mentem quæ inſania mutat? Virg. 4. Æn. 595.
Mentes & voluntatem. Cic. de Prov. Conſ. 25.
Mores mutare. Ter. Adelph. 5. 9. 17.
Naturam pecunia neſcit. Hor. 1. Epiſt. 12. 10.
Nuptias. Plaut. Stich. 1. 1. 71.
Pactionem. Cic. pro Domo, 25.
Sedem. Cic. pro Cæcin. 100. Qui volunt pœnam aliquam ſubterfugere, aut calamitatem, eo ſolum vertunt, hoc eſt ſedem ac locum mutant.
Sedem ex ſede, ut volucres. Plin. lib. 2. cap. 37.
Sententiam. Cic. 9. Att. 2.
Solum mutare, quod & Vertere ſolum dicitur. V. paulo ante Sedem mutare. Cic. in Parad. 4. Omnes ſcelerati atque impii, quorum tu te ducem eſſe profiteris, quos leges exſilio affici volunt, exſules ſunt, etiamſi ſolum non mutarunt.
Sortem alicujus in contraria. Ovid. 3. Met. 329.
Teſtamentum. Cic. pro Cluent. 31.
Vellera mutare luto, pro Tingere, inficere per naturam, inquit Servius. Virg. 4. Ecl. 44. [Lego Præter, pro Per.
Veſtem mutare, Lugubrem ſumere. Cic. Poſt red. in Senat. 12. Quum vos veſtem mutandam cenſuiſſetis, cunctique mutaſſetis, atque idem omnes boni jam ante feciſſent, ille unguentis oblitus, cum toga prætexta quam omnes Prætores Ædileſque tum abjecerant, irriſit ſqualorem veſtrum & luctum graviſſimæ civitatis. Ibid. 31. Vos me florentem ſemper ornaſtis; laborantem, mutatione veſtis, & prope luctu veſtro, quoad licuit, defendiſtis. Noſtra memoria Senatores, ne in ſuis quidem periculis, mutare veſtem ſolebant; in meo periculo Senatus veſte mutata fuit. Periculum appellat Cicero Reatum in cauſa capitis; ut in oratione pro Planc. 29. Quid de me dicam? qui in hujus periculo reus eſſe videor. Quid de his tot viris? quos videtis veſte mutata. Plutarchus omnem prope Equeſtrem ordinem, & juvenes ad viginti millia ſordidatos cum Cicerone fuiſſe ait, cumque eo ſupplices populo paſſim per urbem Romam fuiſſe. Solebant quippe olim amici & neceſſarii ſordes cum reo delato accipere ad miſericordiam captandam, plebemque deprecabundi prehenſare aut circumire, ut quum dies judicii adveniſſet, facilius abſolverentur.
Mutare veſtem cum aliquo. Ter. Eun. 3. 5. 24.
　　Ut veſtem cum eo mutem, & pro illo jubeam me ducier.
Vias tempeſtas & humor cæli mutavere. Virg. 1. Georg. 418.
Vices terra mutat. Hor. 4. Carm. 7. 3.
Vitam priorem. Lucret. lib. 5. 170.
Vulgus mutatur cum principe. Claud. 4. Conſ. Hon. 301.
Vultum. Cic. 2 Tuſc. 41. Quis mediocris gladiator ingemuit, quis vultum mutavit unquam?
Mutare re quapiam aliquid cum altero. Salluſt. in Jugurtha cap. 44. extr. Pecoris & mancipiorum prædas certatim agere; eaque mutare cum mercatoribus vino advectitio, & aliis talibus.
Mutare ære, pro Vendere. Columel. 9. 1. ad fin. Quare dum viridis ætas pulchritudinem corporis conſervat, ære mutandi ſunt. Idem lib. 7. cap. 9. Lactens porcus ære mutandus eſt.
Bellum mutare pace. Salluſt. in Orat. Catilinæ, cap. 58. Nemo, niſi victor, pace bellum mutavit.
Incerta mutare pro certis. Salluſt. in Jugurth. cap. 83. pr. Et quanquam opibus ſuis confideret, tamen non debere incerta pro certis mutare.
Aliam alia re mutare. Hor. 2. Serm. 7. 110.
　　　— an hic peccat, ſub noctem qui puer uvam
　　Furtiva mutat ſtrigili?　　i. e. Vendit.
Gaudium mutare mærore. Plin. 5. Epiſt. 16. ad Marcellinum.
Jucunda mutare ſeveris. Plin. 5. Epiſt. 17. ad Spurinam.
Nihil mutavit fortuna teipſo Plin. in Paneg.
Pacem miſeram vel bello bene mutari. Tacit. 3. Ann. 44.
Prætextam mutare paludamento. Plin. in Paneg. cap. 56.
Quadrata mutat rotundis. Hor. 1. Epiſt. 1. 100. Proverb. de his, qui omnia permiſcent.
Triſtia mitibus. Hor. 1. Carm. 16. 26.
Urbem exſilio mutant. Ovid. 6. Faſt. 665.
Victrice patria victam mutari. apud Liv. 5. 30. Idem, Victoriæ poſſeſſionem incerta ſpe mutaſſe. Cic. pro Sext. 37. Commutare dixit: Denique, inquit, videbatur ea conditione tam fortis fuiſſe, ut cum patriæ caritate conſtantiæ gloriam commutaret.
Mutare merces, pro Emere aut vendere. Hor. 1. Serm. 4. 29.
　　Hic mutat merces ſurgente a ſole ad eum, quo
　　Veſpertina tepet regio.　Simile eſt illud Virg. 4. Ecl. 38.
　　　　— nec nautica pinus
　　Mutabit merces, &c.
Mutare, Corrigere, emendare. Ter. Adelph. 4. 7. 20.
　　Placet tibi factum Mitio? MI. non, ſi queam
　　Mutare: nunc quum non queo, æquo animo fero.
Mutare ad, apud Salluſtium in oratione M. Licinii Trib. pl. Fragm. lib. 3. §. 13. Neu nomina rerum ad ignaviam mutantes, otium pro ſervitio appelletis
Mutare, neutrum abſolutum, pro Variare. Liv. 5. 13. Annona ex antevecta copia nihil mutavit. i. e. Quoniam urbs frumento abundabat propter antevectam copiam, annonæ pretium non crevit.
Activa forma pro paſſiva ponitur, Liv. 39. 51. extr. Mores Populi Romani quantum mutaverint, vel hic dies argumento erit. Adde 3. 10. & 5. 13.
Mutare & Nutare itemque Motare miſceri a librariis obſervat Drakenb. ad Sil. 6. 234.
MUTOR, ări. paſſiv. Hor. 2. Carm. 20. 10.
　　Jamjam reſidunt cruribus aſperæ
　　Pelles; & album mutor in alitem
　　　Superne, &c.　　i. e. Mutor a partibus ſuperioribus in cycnum.
Alii legunt Superna. conf. Liv. paulo ſupra.
Mutari in horas. Hor. 2. Serm. 7. 10.
Civitate mutari, pro Alterius civitatis civem fieri. Cic. pro Corn. Balb. 42. Ut & civitate illum mutatum eſſe fateretur, & jus civitatis honore digniſſimum judicaret? Budæus
Finibus mutari, i. e. Ab exſilio redire. Liv. 5. 46. extr.
MUTANS, antis. [ἀλλάττων] Partic. aliquando accipitur pro Eo qui mutatur. Quintil. lib. 1. cap. 10. Immo inhærendum ei judico, quoad licet: diu etiam mutantibus (ſcilicet verbis) repugnandum. Sed abolita atque abrogata retinere, inſolentiæ cujuſdam eſt, & frivolæ in parvis jactantiæ. [Locum integrum exhibui, qui eſt cap. 6. pag. 76. Burm. ut dijudicare lector poſſit. De ὀρθοεπείᾳ i.e. Recta locutione, loquitur. Ei dicit inſiſtendum, & aliquamdiu etiam mutantibus, i. e. novatoribus, qui mutare conantur, repugnandum. Falſa eſt igitur Stephani exegeſis.
MUTANDUS, a, um. Partic. [μεταβλητέος] ut Catull. de Mœcha 39.
　　Mutanda eſt ratio modusque nobis.
Sedes mutandæ. Virg. 3. Æn. 161.
MUTĀTUS, a, um. Partic. [μεταλλαχθεὶς] ut, Mutato nomine. Plin. lib. 3. cap. 11.
Quantum mutatus ab illo? i. e. Diſſimilis factus. Virg. 2. Æn. 274.
In deterius. Tacit. 4. Ann. 63.
In pejorem partem ſunt verſa & mutata omnia. Cic. pro Roſc. Amer. 103.
Faciem mutatus & ora. Virg. 1. Æn. 662.
Vultum nihil mutatus. Stat. 2. Theb. 655.
Amor. Ovid. 5. Epiſt. 34.
Aura. Hor. 1. Epiſt. 18. 88.
Di mutati. Hor. 1. Carm. 5. 6.
Fortuna. Virg. 5. Æn. 604.
Frontis mutatæ. Hor. 2. Serm. 8. 84.
Res. Hor. 1. Epiſt. 10. 31.
Sententia mutata loco cedit. Virg. 9. Æn. 220.
Verba mutata. V. Tranſlata verba, in VERBUM.
Vinum mutatum. Hor. 2. Serm. 2. 58.
　　Ac ſi mutatum parcit defundere vinum. Turnebus in hunc locum, Vinum, inquit, a Græcis ἐκτροπίαν vocatum & τροπίαν circumloquutus eſt. Ita autem intelligitur vinum vappeſcens & degenerans, exoleſcenſque, & in acetum aut vappam tranſiens. Hæc ille.
MUTATŪRUS, a, um. [ἀλλάξων] aliud Partic.
Habenas non mutaturus. Stat. 3. Silv. 5. 27.
MUTĀTUS, ûs m. Tertull. de Pallio, cap. 4. Incredibili mutatu.
MUTĀTIO, ōnis. f. [ἀλλοίωσις, μεταβολὴ, παραλλαγὴ, τροπὴ] ut, Mutatio ſedis. Plin. lib. 13. cap. 4.
Annonæ mutationem ſignificans. Plin. lib. 2. cap. 103.
Conſilii mutatio optimus eſt portus pœnitenti. Cic. 12. Philip. 6.
Coloris crebra. Cic. pro Cluent. 54.
Loci, non ingenii. Cic. pro Quint. 22.
Morum facienda. Cic. 1. Off. 120.
Officiorum mutatio, dando, accipiendo. Cic. 1. Off. 22. i. e. Commercium officiorum.
Motus & mutatio. Cic. 4. Acad. 119. Ita eſſe eum undique aptum, ut nulla vis tantos queat motus mutationemque moliri.
Motibus & mutationibus ſuis ciens omnia & agitans natura. Cic. 3. de Nat. Deor. 27.
Mutatio, pro Commutatione. Ter. Hec. 4. 4. 11.
　　Mutatio fit: ea nos perturbat, Laches.
Habere mutationem. Cic. 1. Fam. 7.
Moliri mutationem. Cic. 4. Acad. 119.
MUTĀTOR, ōris. m. Lucan. 8. 854.
　　　— mercis mutator Eoæ.　　Adde Arnob. 3. p. 119.
MUTĀTŌRIUS, a, um. Adj. Tertull. de Reſurr. Carn. cap. 6. Indumentum illud mutatorium immortalitatis.
MUTATORIUM, i. n. Vulg. Interpr. Eſai. cap. 3. 22.
Mutatoria, ab Eſaja cap. 3. inter Ornamenta muliebria poſita ſunt, de quibus vide ibi Hieronym. & forte hæc ſunt quæ Homer. lib. 8. Odyſſ. ἱμάτια ἐξαμοιβὰ vocat, id eſt veſtimenta mutatoria, permutata, alternata. Quidam apud Eſajam verterunt Ricas, de quibus infra.
MUTĀBĬLIS, e. Adj. [μεταβολικὸς, μεταβλητικὸς, παράλλακτος] Quod facile mutatur. n. abſol. Virg. 4. Æn. 569.
　　　— varium & mutabile ſemper
　　Femina.
Vultu mutabilis. Hor. 2. Epiſt. 2. 189.
Animi vulgi mutabiles. Liv. 2. 7.
Cauſa mutabilis. Liv. 31. 29. Natura enim, quæ perpetua eſt, non mutabilibus in diem cauſis hoſtes ſunt.
Fatum non mutabile. Stat. 9. Theb. 661.
Mens. Tibull. lib. 3. 4. 63.
　　Sed flecti poterit, mens eſt mutabilis illi.
Pectus conſiliis. Ovid. 2. Met. 145.
Ratione vaga & mutabili labuntur ſidera quædam. Cic. de Univerſ. 32.
Vulgus. Valer. 1. Argon. 762.
Compar. Valer. Max. 6. 9. 14.
MUTABILĬTAS, ātis. f. [τὸ μεταβλητικὸν] Mobilitas. Cic. 4. Tuſc. 76. Hæc inconſtantia, mutabilitaſque mentis, quem non ipſa gravitate deterreat?
MUTABILĬTER, Adv. Mutando. Varr. Cras credo, hodie nihil: Quibus inſtabilis animus ardens mutabiliter habet habere, & non habere. Non. 2. 548.
MUTĬTO, āre. Freq. Sæpe facere, aut ſæpe exercitare. SC vetus apud Gell. lib. 2. cap. 24. Principes civitatis, qui ludis Megalenſibus, antiquo ritu, mutitarent, id eſt, Mutua inter ſeſe convivia agitarent. Al. Dominia. Videtur Gellius a Mutuus deducere. Turnebus Mutuitarent legendum putat, ut mutuitare ſit, mutuo convivia agitare. Quidam Mutitare retinent, quod epulas inter ſe mutarent, & viciſſim convivia conviviis.
Ego quoque ita legendum dixi, antequam de Turnebi conjectura audiviſſem. H. St. Sed reſpuit correctionem hanc Gronov. qui tamen nihil explanat in loco ſatis obſcuro.
MŪTO, ōnis. m. Membrum virile. Hor. 1. Serm. 2. 68.

Huic

Huic si mutonis verbis mala tanta videntis
Diceret hæc animus, &c. Acron, Muto dicitur membrum virile, ut Lucilius,
Læso tum lacrymas mutoni absterget amica.

MUTONIUS, i. m. vel MUTTONIUS, & MUTTONIUM, i. n. Vet. Gloss. Muttonium, προβασκάνιον, Λέκιος. Muttonius, προβασκάνιον. [Scribendum Λέκιλος. In iisdem Gloss. Mutonium cum uno t. προβιμα, & κυδάνιον redditur, quorum illud Pessum, qui muliebribus locis inditur, significat, hoc quid sit fateor me ignorare.

MUTONIATUS, a, um. Adj. i. e. Mentulatus. Martial. lib. 3. 73. in Phœbum,
Dormis cum pueris mutoniatis. Idem lib. 11. 64. in Philomusum,
Spectas nos, Philomuse, quum lavamur,
Et quare mihi tam mutoniati
Sint læves pueri subinde quæris.

MUTULUS, V. MUTILUS.

MUTUNUS, vel MŒTINUS, i. m. Deus Romanis fuisse videtur, qui mutiret, efficeretque ne quid emanaret, sed clam esset, & tacitum & occultum. Lucilius apud Non. 1. 34.
Sed quid Mœtino, subjectoque huic opus signo?
Ut lurcharetur lardum & carnaria furtim
Parum conficeret. [Forte Mœtito scripsit. V. in MUTIO.
Arnobio Mutunus, Priapus est. V. in MUTINUS.

MUTUO, Adv. & MUTUO, are. V. MUTUUS.

MUTUS, a, um. Adj. [ἄλαλος, ἄναυδος, ἄφωνος, ἐνεός, βωβός] quidam a mugiendo deduci putant. Etenim quum mutus loqui non possit, sive id linguæ defectu, sive aurium accidat, prorumpit tamen in vocem, quæ mugitus potius, quam vox humana videtur. Vel dicitur Mutus, quasi minutus, quod eo sensu minutus sit. Vel dicitur a mussando, quod hic non amplius, quam mus [an Mu?] dicat. Ter. Heaut. 4. 4. 26.
Tu nescis quod scis, Dromo, si sapies. D. mutum dices. Plin. lib. 10. cap. 29. Merula canit æstate, hieme balbutit, circa solstitium muta. Mutus, inquit Nonius 1. 29. onomatopœa est, incertæ vocis, quasi mugitus. Nam Mutus sonus est proprie, qui intellectum non habet. Nævius Lycur. Ducite eo cum argutis linguis mutas quadrupedes. [Legendum forte, Nam mu sonus &c. vel Mugitus. V. Varr. loc. in MUSSO.
Muti vel eloquentis origo. Cic. 5. Tusc. 69.
Mutum esse satius est, quam quod nemo intelligat dicere. Cic. 12. Fam. 27.
Mutus illico. Ter. Eun. 3. 1. 27.
Jugularas hominem, quid ille? T. mutus illico. Ubi Donatus, Tam hoc stultum est, quam si diceret, Statim nihil.
Accusator mutus. Cic. pro Rosc. Amer. 104. Neque accusatore muto, neque teste quisquam utitur eo, qui de accusatoris subsellio surgit.
Accusatio hujus temporis muta. Cic. pro Flacc. 6.
Ævum Sil. lib. 3. 579.
Agna. Hor. 2. Serm. 3. 219.
Armenta. Stat. 5. Theb. 334.
Artes mutæ a Virgilio, Minime celebres dicuntur, vel comparatione musicæ, lib. 12. Æn. 396.
Scire potestates herbarum, usumque medendi
Maluit, & mutas agitare inglorius artes.
Artes mutæ dicuntur, quæ quum non loquantur, tamen res ipsas exprimunt. Cic. 3. de Orat. 23. Etsi hoc in his quasi mutis artibus est mirandum, & tamen verum: quanto admirabilius in oratione atque in lingua? De picturæ arte loquitur.
Aspectus. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Bestiæ. Cic. 1. de Finib. 71.
Bestiæ mutæ, & nihil intelligentes. Cic. 2. de Nat. Deor. 133.
Dialectica in excogitandis argumentis muta nimium est, in judicandis nimium loquax. Cic. 2. de Orat. 160.
Eloquentia muta quædam inducere. Cic. in Orat. 138. Al. Loquentia rectius.
Forum mutum, elinguem curiam, tacitam & fractam civitatem videbatis. Cic. Post red. in Senat. 5.
Gratia. Ovid. 2. de Pont. 7. 52.
Culpa gravis precibus donatur sæpe suorum:
Omnis pro nobis gratia muta fuit. h. e. Nullus amicorum pro me oravit Cæsarem ut ignosceret.
Historia. Cic. 2. de Finib. 67. In vestris disputationibus historia muta est. V. seqq.
Imago etiam muta a tanto scelere revocare debuit. Cic. 3. in Catil. 10.
Lapides muti in agrorum divisionibus dicebantur, Sine inscriptione appositi; ideo quia nulla scriptione apparerent, quoto loco numerentur. Ex Hygino p. 156. Gœs. [Lego Appareret.
Leges mutæ tacent. Ovid. ad Liv. 185.
Magistratus mutus, Lex: cui opponitur Magistratus, Lex loquens. Cic. 3. de Legib. 2. Ut magistratibus leges, ita populo præsunt magistratus: vereque dici potest, magistratum legem esse loquentem: legem autem, mutum magistratum.
Os. Ovid. 6. Met. 574.
Pecudes. Cic. 1. Q. frat. 1. 19.
Pecus mutum & turpe. Hor. 1. Serm. 3. 100.
Pecus mutum metu. Virg. 9. Æn. 341.
Querelas mutas abrumpit. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 160.
Res. Quintil. lib. 6. cap. 1. Mutæ tamen res movent.
Res inanimatæ atque mutæ. Cic. 1. de Nat. Deor. 36.
Res muta & informis, cui opponitur Eloquens & formata. Auctor ad Herenn. lib. 4. 67.
Scientia. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Silentia noctis. Ovid. 7. Met. 184.
Spelunca. Stat. 1. Achill. 240.
Suspiria. Stat. 11. Theb. 604.
Tempus mutum a litteris. Cic. 8. Att. 22. Nullum fuisse tempus post has fugas & formidines, quod magis debuerit mutum esse a litteris.
Muta, n. pl. absol. pro Brutis sæpe dicit Lactant. ut de falsa Sap. lib. 3. cap. 8. ter aut quater. H. St.
Multa & Muta confundi a librariis docet Broekh. ad Tibull. 4. 1. 129.

MUTA, æ. f. Dea, quæ & Lara & Larunda, Larium mater. V. Ovid. 2. Fast. 583. & Lactant. 1. 20.

MUTESCO, ere. Mart. Capell. lib. 8. Cuncta, velut mutescentia, tacuerunt.

MUTITAS, atis. f. Gloss. Gr. Lat. ἀφωνία, mutitas.

MUTOSUS, a, um. Adj. ut, Mutosus venter. Veget. Mulom. 3. 3. 7. Sed Mucosus est in codd. emend.

MUTIO, ivi, itum, [γρύζω] ire. Tanquam mutus signum facere seu strepitum, sive submissa & imperfecta voce fabulari, aut unum tantum verbum dicere. Scalig. a sono Mu deducit, & ita Varro de L. L. 6. 5. & Nonius 1. 29. Ter. Andr. 3. 2. 25. Itaque hercle nihil jam mutire audeo. De Hirco dixit Auct. Philomel. v. 58.
At mutire capris, hirce petulce, soles. conf. Pers. 1. Sat 133.

MUTITUS, a, um. Partic. Ter. Hec. 5. 4. 25. Neque opus est adeo mutito.

MUTITIO, onis. f. Imperfecta locutio. Plaut. Amph. 1. 3. 21.
Quid tibi hanc curatio est rem, verbero, aut mutitio?

MUTICUS, V. f. l.

MUSSO, [μύζω] are. frequent. a Mutio, ire; Occulte & pressa voce loqui quod celatum quis velit, inquit Non. 5. 23.
V. DEMUSSO. H. St.
Dictum mussare, quod muti non amplius quam μῦ dicunt, a quo idem dicit: Quod minimum est, neque ut aiunt, μῦ facere audet. Hæc Varr. de L. L. lib. 6. 5. V. in MUSSITO. [Sed verisimilius, Formatum fuisse ex Præterito syncopato Mussum pro Mutitum, ut Cassum pro Cavitum, Messum pro Metitum. V. tamen in MUSSITO.
Consilia turbata mussant proceres. Stat. 3. Theb. 92.
Formidine tacita mussant. Claud. 2. in Eutrop. 134.
Mussare, Murmurare, inquit Festus. Ennius, In occulto mussabant. Servius, Mussare, queri. Virg. 11. Æn. 345.
Flent mæsti, mussantque patres.
Mussant oras & limina circum. Virg. 4. Georg. 188.
Mussare, vulgo pro Tacere ponitur, auctore Festo. Ennius, Non decet mussare bonos. Terent. Sile, cela, occulta, tege, tace, mussa. [Hunc locum non invenies apud Ter.
Mussabat tacito medicina timore. Lucret. lib. 6. 1177.
Mussare, Dubitare. Virg. 12. Æn. 718.
— mussantque juvencæ
Quis pecori imperitet. Servius.
Mussat dicere. Virg. 11. Æn. 345.
— cuncti se scire fatentur,
Quid fortuna ferat populi; sed dicere mussant. Ubi Servius; Mussant, modo Verentur significat. Alias, Dubitant: ut 12. Æn. 657.
— mussat rex ipse Latinus
Quos generos vocet. Interdum, Susurrant: ut de apibus dicit. Et proprie Mussare, est Obmurmurare, & muto esse vicinum.

MUSSANS, antis. Partic. Liv. 7. 25. Mussantes inter se rogitabant, &c. Medici mussantes. Plin. 7. Epist. 1. Postea, quum vicesimo valetudinis die balineo præpararer, mussantesque medicos repente vidissem, causam requisivi.

MUSSATIO, onis. f. Ammian. 20. 8. Salutem mussatione quærebam & latebris. Alii legunt Simulatione.

MUSSITO, [μύζομαι] are. frequent. a Musso. Plaut. Mil. 3. 1. 120.
Illi inter se certant donis, ego hæc mecum mussito. Ter. Adelph. 2. 1. 53.
Verum cogito id quod res est, quando eum quæstum occœperis,
Accipiunda & mussitanda injuria adolescentium est. Ubi Donatus, Mussitanda, Patienda, considerandaque cum silentio, & ut in amatore putanda, atque per hoc perferenda. Mussitare enim proprie est dissimulandi causa tacere: dictum vel a muto, vel ab M, quæ littera est nimium pressæ vocis, ac pæne nullius, adeo ut sola omnium, quum inter vocales inciderit, atteratur, atque subsidat. Hinc Virg. 12. Æn. 657.
— mussat rex ipse Latinus. Budæus a Græco μύζειν potius derivari putat. [V. in MUSSO, & Suid. in μύζειν.

MUSSITANS, antis. Partic. Liv. 1. 50. Jam ita clam quidem mussitantes, vulgo tamen eum appellabant Superbum.

MUSSITATIO, onis. f. Idem quod Mussatio. Apul. 8. Met. post principio. Tacitaque prius servata mussitatione, &c. Adde Tertull. de Pudicit. cap. 7. & 9.

MUSSITATOR, oris. m. Vet. Gloss. Mussitator, ὑποτονθορυστής.

MUTUSCÆ, arum. f. Sabinorum civitas, quæ & Trebia & Suffena vocatur, circa quam Hannibal Romanos maxima clade affecit.

MUTUSCI, orum. m. Oppidani. Plin. 2. 12.

MUTUUS, a, um. Adj. [δάνειος] Mutuum dicitur ab eo quod de meo tuum fit. Paulus in l. 2. D. Si cert. petat. Mutuum damus, recepturi non eandem speciem, quam dedimus, (alioqui aut commodatum erit, aut depositum) sed idem genus. Nam si aliud genus, veluti pro tritico vinum recipiamus, non erit mutuum. Paulo post, Appellata est autem mutui datio ab eo quod de meo tuum fit. Vide etiam Caium in l. 1. D. de action. & obligat.
Mutuum est, si datur, quod reddatur: quod Siculi μοῖτον. Ita scribit Sophron, μοῖτον ἀντίμιον. Hæc Varro lib. 4. de L. L. 36. extr. [Veteres sine dubio Mœtuum pronuntiabant. Apud Hesych. μοιτὸν, ἔντιμον. V. Cujac. Observ. 11. 37.
Mutuum in amicitia, est quum par voluntas accipitur & redditur. Cic. 5. Fam. 2.
Argentum. Plaut. Pseud. 1. 1. 78.
Miser sum, argentum nusquam invenio mutuum.
Argentum mutuum dare. Plaut. Pseud. 1. 1. 83.
Frumentum mutuum aliquibus dare. Cic. 2. de Lege Agrar. 82.
Mutuas pecunias sumere; apud Plautum Asin. 1. 3. 95. Cic. 10. Philipp. 26.
Sestertia mutua quinque petere. Martial. lib. 10. 14.
Mutuus, Pariter atque æqualiter respondens, Par. ut, Mutuus amor, quum ab eo amaris quem amas. Ter. [ubi?] Meretrix adolescentem, cujus mutuo amore tenebatur, exclusit. Quintil. lib. 12. cap. 7. ad finem, Ac ne pauper quidem tanquam mercedem accipiet, sed mutua benevolentia utetur. i. e. Respondente.
Animus mutuus. Hor. 4. Carm. 1. 30.
Animis mutuis amant, amantur. Catull. de Acme, 43. 20.
Ardor. Lucret. lib. 4. 1210.
Benevolentia in mutua amici conquiescere. Cic. de Amicit. 22.
Beneficia mutua & grata dum sunt, inter quos ea sunt, firma devinciuntur societate. Cic. 1. Off. 56.

Carne

Carne mutua inter se vescuntur. Plin. lib. 10. cap. 23. i. e. Olores vescuntur carnibus olorum.
Certamina. Ovid. 2. Amor. 10. 29.
Consilia. Plaut. Epid. 1. 1. 89.
Convivia mutua inter se curant. Virg. 1. Georg. 301.
Cupido. Lucret. lib. 5. 691.
Dicta mutua referre. Ovid. 1. Met. 655.
Face mutua torret me. Hor. 3. Carm. 9. 13.
Fiducia mutua inter se. Plin. 10. Epist. 21.
Gaudia. Ovid. 3. Amor. 6. 87.
Ignis. Tibull. lib. 4. 5. 6.
Innocentia. Plin. lib. 12. cap. 14. Silva divisa certis portionibus, mutua innocentia tuta est. De pluribus dixit, non de duobus tantum.
Odio mutuo flagrant inter se mugil & lupus. Plin. lib. 9. cap. 62.
Officiis mutuis commune commodum gubernatur. Cic. pro Rosc. Amer. 111.
Operas mutuas tradere. Ter. Phorm. 2. 1. 37.
Præliis inter se pugnare. Hirt. de Bell. Afr. cap. 29.
Terror. Liv. 4. 41. Nec Volscorum meliores res esse credere, quam Pop. Romani fortunam, noctemque omnia terroris mutui implesse. Terrorem mutuum vocat, quo tam Volsci quam Romani terrebantur. Ex vetusto exemplari legitur Erroris.
Testimonium dare. Cic. pro Flacc. 10. Da mihi testimonium mutuum. *Pour la pareille.*
Voluntas par & mutua. Cic. 16. Att. 16. Ad paternas, magnas & veteres & justas necessitudines, magnam attulit accessionem tua voluntas erga me, meaque erga te par atque mutua.
Voluntatem alicui tribuere. Cic. 5. Fam. 2.
Vulnera. Ovid. 3. Met. 123.
Vulneribus mutuis ceciderunt. Auctor de Viris illustr. cap. 10. extr.
Facere mutuum cum aliquo. Plaut. Trin. 2. 4. 37.
Bene vult tibi. L. edepol mutuum mecum facit. i. e. Tantum bene illi volo, quantum ille mihi.
Sumere mutuum. Cic. 12. Fam. 28. conf. Plaut. Amph. 2. 2. 137. & ibi Interpr.
Mutuum, Adv. pro Mutuo. Lucil. lib. 27. Et si maxime quod spero, mutuum hoc mecum facis. Nonius 2. 538. V. Facere mutuum paulo ante.
Mutua, pro Mutuo. Lucret. lib. 4. 302. —hic idem
Nunc fit lævus, & e lævo fit mutua dexter.
Ceciderunt texturæ mutua. Lucret. lib. 6. 1082.
Inter se mortales mutua vivunt. Lucret. lib. 2. 75.
Pedibus per mutua nexis. Virg. 7. Æn. 66. De apum examine.

MUTUO, Adv. [ἐπαμοιβαδὶς] aliquando significat Invicem, aliquando E diverso. Plaut. Milit. argum. 1.
Meretricem ingenuam deperibat mutuo
Atheniensis juvenis. Cic. 10. Fam. 4. Fac valeas, meque mutuo diligas. h. e. Fac mihi in amore respondeas.
Facere mutuo aliquid. Cic. 10. Fam. 9. Te, ut diligas me, si mutuo me facturum putas, rogo.

MUTUE, aliud Adv. [κατάλληλον] Cic. 5. Fam. 7. Nulla in re tam lætari soleo, quam meorum officiorum conscientia; quibus si quando non mutue respondetur, apud me plus officii residere facillime patior. Al. Mutuo.

MUTUITER, Adv. Idem ac Mutue. Varr. apud Non. 11. 30. Vive meque ama mutuiter.

MUTUARIUS, a, um. Adj. Idem quod Mutuus. Apul. Apol. Mutuarias operas ambiri cum vicinis.

MUTUO, [δανείζω] āre. Dare mutuo, vel mutuum. [Exempla prolata vellem hujus significationis.
Mutuare, pro Mutuo sumere aliquando accipitur. Cæcil. apud Non. 17. 48. Ad amicos currat mutuatum, mutuet causa mea.
Mutuo, pro Accipere mutuo. Valer. lib. 6. cap. 2. ext. 1. Potius præsidium a libertate, quam ab innocentia mutuavit. Sed in emendatis libris est, Mutuata.

MUTUOR, [δανείζομαι, μετρέομαι, κίχρημαι] āri. depon. Mutuo accipere. Martial. lib. 8. 17.
Sed consumis, & usque mutuaris. V. African. in l. Tutor. §. Quum haberes. D. ad Senatusc. Vellejan.
Mutuari non semper est δανείζεσθαι, sed Accipere etiam quod reddas ἀντικὸν, ut loquitur Dio. V. FŒNERO. H. St.
Mutuari in sumptum. Cic. 8. Att. 6. Tironem nostrum ab altera relictum audio; sed eum video in sumptum ab aliis mutuatum.
Auxilia mutuari ad rem aliquam. Cæs. 8. Bell. Gall. 21.
Mutuari, sæpe per metaphoram accipitur, pro Aliunde sumere. Cic. 2. de Nat. Deor. 91. Mutuemur hoc quoque verbum, dicaturque tam æther Latine, quam dicitur aer. Est autem, inquit Budæus, Mutuari, quæ ab aliis inventa sunt, in scripta sua vertere, ita ut sua videri velit, qui hoc facit: nec modo mutuum est, sed etiam furtum. Cic. 1. de Orat. 95. Nam ego quæ sunt oratoris cum illis communia, non mutuor ab illis.
Consilium mutuari. Liv. 30. 12. Ab amore temerarium atque impudens mutuatur consilium. de Masinissa.
Laudem mutuari aliunde. Cic. 2. de Off. 47. L. quidem Crassus, quum esset admodum adolescens, non aliunde mutuatus est, sed sibi ipse peperit maximam laudem ex illa accusatione nobili & gloriosa.
Nomen virtus a viris est mutuata. Cic. 2. Tusc. 43.
Subtilitatem ab Academia mutuatur orator. Cic. de Fato, 3.

MUTUATUS, a, um. Partic. Passiv. Plin. 2. 9. Luna in totum mutuata a sole luce fulget.

MUTUATIO, ōnis. f. [κίχρησις] Cic. 1. Tusc. 100. Ego vero illi maximam gratiam habeo, quod me ea pœna multaverit, quam sine mutuatione & sine versura possem dissolvere. Idem pro Flacc. 47. Quum Roma clam esset profectus, multosque minutis mutuationibus fraudavisset, in Asiam venit.

MUTUATITIUS, a, um. [δανειστὸς] Quod mutuo datur, ut Pecunia mutuatitia. Gell. lib. 20. cap. 1. Maximeque in pecuniæ mutuatitiæ usu, atque commercio.
Mutuatitia historia. in Annot. mea in Parth. Appiani. H. St.

M U Z

MUZIRIS, is. f. [Μούζιρις] Indiæ emporium, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 23.

MY facere, est Hæsitare, aut subvereri, & vix loqui audere. Cæl. lib. 24. cap. 30. Varronem citans. V. MUSSO, in MUTUS.

M Y A

MYA, æ. f. [μύα] Genus conchæ sive margaritæ in freto circa Bosphorum Thracium, uniones rufos ac parvos gignens. Plin. lib. 9. cap. 35.
Est item Mya, [Μύα] insula in sinu Ceramico, cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 31.

MYACANTHON, i. n. [μυάκανθον] Herba est, quæ alio nomine Corruda, hoc est silvestris asparagus, dicitur: de qua Plin. lib. 8. cap. 9. Myacantha vero quibusdam herba est, quæ a Dioscordie 4. 146. μυρσίνη ἀγρία, a Latinis Ruscus appellatur. Cujus nomenclaturæ rationem hanc reddunt, quod herba hæc in carnario suspensa, aculeis suis mures a lardo, carneque falsa arceat. V. Marcellum Virgilium in Dioscoridem.

MYĀCES, um. f. [μύακες] Pisces sunt ex concharum genere, qui muricum modo coacervantur, vivuntque locis in algosis, & ubi dulcis aqua copiosa mari commiscetur: gratissimi autumno: nam procedente hieme amaritudinem contrahunt, coloremque rubrum. Reliqua V. apud Plin. lib. 32. cap. 9.

MYAGROS, i. m. [μύαγρος] Herba ferulacea est, foliis similis rubiæ, tripedanea: semen oleosum, quod & fit ex eo. Medetur oris ulceribus perunctis hoc succo. Auctor Plin. lib 27. cap. 12. Scribitur etiam Myiagros. Nostri vocant *Camelinam*, aut *Camaminam*; ex cujus semine oleum vulgo conficiunt. Ruell. lib. 3. cap. 126. Dicitur & Melampyron, quasi nigrum triticum.

MYĀGRUS, i. m. [Μύαγρος] Deus muscarum. Aliter vocatur Myodes & Achor, ut scribit Plutarchus. Plin. lib. 10. cap. 28. Invocant & Ægyptii ibes suas contra serpentium adventum; & Elei Myagron deum, muscarum multitudine pestilentiam afferente: quæ protinus intereunt qua litatum est illi die.

M Y C

MȲCĂLE, es. f. [Μυκάλη] Promontorium Ioniæ, e regione insulæ Sami, juxta quod Persæ a Græcis superati. V. Diod. Sicul. 11. 35.
Est præterea, Nomen veneficæ mulieris apud Ovid. 12. Met. 263.
Mater erat Mycale, quam deduxisse canendo
Sæpe reluctantis constabat cornua Lunæ. Senec. Herc. Oet. 525.
Hoc docta Mycale Thessalas docuit nurus;
Unam inter omnes luna quam sequitur magam,
Astris relictis. Al. Michale, mendose.

MYCALÆUS, a, um. [Μυκαλήσιος] Adj. Claudian. 2. in Eutrop. 264
Icarium pelagus, Mycalæaque litora.

MYCALENSIS, e. Idem. Valer. Max. 6. 9. extr. Mycalensis montis vertex.

MȲCĂLESSUS, i. m. [Μυκαλησσὸς] Mons in mediterraneo Bœotiæ, oppidum habens ejusdem nominis. Utriusque meminit Plin. lib. 4. cap. 7. Stephanus Mycalessum nomen accepisse existimat a mugitu bovis, quæ Cadmum in Bœotiam perduxit.

MȲCĒMĂTIAS, æ. m. [μυκηματίας] inter tria genera Terræ motuum refert Ammian. 17. 7. extr. [ἀπὸ τοῦ μυκήματος, inquit Lindenbr. Sed fortassis Mycetias legendum. q. V. paulo infra.

MȲCĒNÆ, arum; [Μυκῆναι] & MYCĒNA, æ; sive MYCĒNE, es. f. Urbs Peloponnesi, quam Perseus Danaes filius exstruxit, regiuncula in qua regnavit Agamemnon; a Mycena nympha sic appellata. Cælius tamen lib. 9. cap. 12. Mycenas, inquit, nuncupari credunt, quod ibi a Perseo sint conditæ Mercurii præcepto, unde excidit gladii manubrium. i. e. Myces. Ex Steph. q. V.
Agamemnonia Mycene. Sil. lib. 1. 27.
Agamemnoniæ. Virg. 6. Æn. 838. quia Agamemnon rex fuit Mycenarum.
Claræ. Virg. 1. Æn. 288.
Dites. Hor. 1. Carm. 7. 9.
Fortes. Virg. 3. Georg. 121.
Magnæ. Virg. 2. Æn. 331.
Pelopeiades. Ovid. 3. Fast. 83. quoniam illic Pelops habitavit, a cujus etiam filio Thyeste, Thyesteas vocat Lucan. lib. 1. 539.
Sævæ. Virg. 7. Æn. 222.

MYCENÆUS, a, um. Adj. [Μυκηναῖος] ut, Dux Mycenæus, Agamemnon. Ovid. 2. Trist. 400.

MYCENENSIS, e. Adj. [Μυκηνεὺς] Habitator Mycenarum. Cic. 2. de Finib. 18.
Omnes Danai aut Mycenenses, Attica pubes.

MYCENIS, idis. f. [Μυκηνὶς] Patron. pro Mycenæa. Ovid. 12. Met. 34.

MYCERĪNUS, i. m. [Μυκερῖνος] Cheopis Ægyptiorum regis fuit filius, qui postquam patri successit in regnum, ita paterna facta perosus est, ut populo ad extremum calamitatis afflicto, res agendi fecerit potestatem, quinetiam præ regibus omnibus justitiam exercuisse fertur. Herodotus lib. 2.

MȲCĒTIAS, æ. m. [μυκητίας] Terræ motus, cum sub pedibus mugit solum. Apul. de Mundo p. 247. Sic & Suid. conf. MYCEMATIAS.

MYCITHUS, V. ANAXILAUS.

MȲCŌNE, es. f. & MYCŌNOS, i. m. [Μύκονος] Insula una ex Cycladibus. Stat. 1. Achil. 205. — placet ire per altas
Cycladas: hinc spretæ, Myconos, humilisque Seriphos. Scribit Servius in 3. Æn. 76. Delon insulam terræ motu diu laborasse, quo cessante, e MyconeGyaroque vicinis insulis populos venisse, qui eam tenerent & incolerent. Cælius Rhodig. lib. 13. cap. 29. scribit nomen ei fuisse inditum a Mycono Æneæ ac Rhyûs filio. Ex Steph.
Celsa. Virg. 3. Æn. 76.
Humilis. Ovid. 7. Met. 463.

MYCŌNIUS, a, um. Adj. [Μυκόνιος] a Mycono.
Myconios gigni sine capillo tradit Plin. lib. 11. cap. 37. unde calvos omnes, Myconios dicimus, auctore Stephano: meminit & Strab. V. Donat. in Ter. Hec. 3. 4. 26.
More Myconiorum venire. i. e. Invocatum accedere ad convivia. V. Chiliad. item Suid. & Athen. 1. 3.

M Y D

MYDIA, æ. f. Insula quæ etiam Delos dicitur, una ex Cycladibus. [Immo Chlamydia, Χλαμυδία, auctore Steph.

MYDON, ōnis. m. [Μυδὼν] teſte Homer. lib. 5. Iliad. Atymnis filius, & Pylæmenis ducis Paphlagonum auriga, ab Antilocho Neſtoris filio in bello Trojano interemptus.

MYDRIĂSIS, is. f. [μυδρίασις] vocatur Morbus oculorum, quum pupilla quidem ipſa colorem non mutat, ſed videtur ultra naturalem modum multo latior, interim ut viſum omnem adimat, interim ut partem. Latini Pupillæ dilatationem vocant. Celſ. 6. 37.

MYDŪSA, [Μύδουσα] a quibuſdam recenſetur inter nomenclaturas Anchuſæ herbæ; ſed a doctioribus inter Dioſcoridis notha rejicitur.

M Y G

MYGĀLE, es. f. V. Mus araneus, in MUS.

MYGDŎNIA, æ. f. [Μυγδονία] Regio litoralis Macedoniæ, a Mygdone rege ſic dicta. Juxta hanc eſt inſula Mygdon.

MYGDŎNIUS, a, um. Adj. [Μυγδόνιος] ut,
Campi. Hor. 3. Carm. 16. 41.
Marmor Mygdonium. Ovid. 15. Epiſt. 142.
Opes. Hor. 2. Carm. 12. 22.

MYGDŎNUS, i. m. [Μύγδονος] fuit frater Otrei, ac teſte Porphyrione in tertium Iliados, ambo fratres Hecubæ regis Priami uxoris, & Ciſſei filii, ambo reges in Thracia.

MYGDŎNĬDES, æ. m. patronym. [Μυγδονίδης] quod pro gentili ponunt poetæ. Virg. 2. Æn. 342.
— juveniſque Chorœbus
Mygdonides.

MYGDŎNIS, ĭdis. [Μυγδονὶς] patronym. f. Ovid. 6. Met. 45.
Mygdonideſque nurus. i. e. Lydiæ.

M Y I

MYITES, æ. m. [μυίτης] Lapis ad ſimilitudinem muris ſedentis & ſe contrahentis. V. Dioſc. Noth.

MYIŌDES, is. m. [Μυιώδης] Muſcarum deus. V. Plin. 29. 6. & MYAGRUS.

M Y L

MYLACRIS, is. [μυλακρὶς] Blattæ genus magnitudine cicadæ, circa molas naſcens, veſcenſque farina. V. Pollux lib. 2. ſ. 189. & 7. 19. ejusque Interpp.

MYLÆ, ārum. f. [Μυλαὶ] Inſulæ circa Cretam. Plin. 4. 12. & Vellei. 2. 79. Siciliæ etiam quondam portus, de quo Senec. lib. 3. Nat. Quæſt. cap. 26. extr. Circa Meſſanam & Mylas fimo quiddam ſimile mare profert, fervetque & æſtuat, non ſine odore fœdo. Unde illic ſtabulari Solis boves fabula eſt. Eadem pæne ad verbum ſcribit Plin. lib. 2. cap. 98. V. Sil. 14. 402. & Steph.

MYLASA, æ. f. [Μύλασα] Liberum Cariæ oppidum, ita dictum (ſi Stephano credimus) a Mylaſo Æoli abnepote. Meminit hujus oppidi Plin. lib. 5. cap. 29.

MYLASĒA, æ. f. Cannabis ſpecies. Plin. 19. 9.

MYLE, es. f. [μύλη] Herba eſt radicem habens parvo bulbo ſimilem, contrahentis facultatis, quæ cum farina loliacea dehiſcentem ſanat vulvam. Auctor Galen. lib. 7. Simplic.

MYLŒCOS, i. m. [μύλοικος] Vermiculi genus ex blattis, circa molas fere naſcens, ut ait Plin. lib. 29. cap. 6.

M Y O

MYOBARBUM, i. n. (quo vocabulo uſus eſt Auſonius in lemmate epigrammatis triceſimi) quid ſit multi inquirunt. Turnebus putat verbum compoſitum a Mure & Barbo, quæ vox ſignificat Myſtrum, id eſt menſuram liquidorum ſeſcunciam pendentem, ut ſit tanquam muris cyathus. Ineſt autem & latet in mure myſterii ſignificatio, & barbo, quo in myſteriis Cereris legiferæ utebantur. Hoc igitur lemma ſignificat myſtica Liberi patris nomina, & myſticam poteſtatem. Sed V. Scalig. Auſ. Lect. 2. 28 & ad Feſt. in Myoparo.

MYOCTŎNOS, i. m. [μυοκτόνος] Radix aconiti. Plin. lib. 27. cap. 3.

MYOPĂRO, ōnis. m. [μυοπάρων] Genus navigii: ex duobus diſſimilibus formatum, inquit Feſtus. nam mydion [Scalig. Myon] & paron per ſe ſunt. Nonius 13. 6. Myoparo, eſt navicula piratarum. Siſenna Hiſtor. lib. 4. Naviſque triginta biremis, totidem myoparones. Sunt qui ſic dictum putent, quod ſceleri accommoda ſit navis. Nam μῦσος ſcelus eſt, πάρων, vel παρώνη, navigium. Cic. 6. Verr. 186. Eum iſto Prætore Cilicum myoparoni, prædonibuſque patuiſſe. De portu Syracuſano. Ibid. 7. 97. Proh dii immortales! piraticus myoparo, &c. Ibid. 3. 86. Illi ſtatim myoparonem egregium de ſua claſſe, ornatum, atque armatum dederunt. V. Scheff. Milit. Nav. 2. 2. conf. Dempſt. in Roſin. p. 1164.

MYŌPES, um. m. [μύωπες] dicuntur, inquit Budæus, Qui (jam inde ab initio ortus ſui) niſi admota oculis contueri nequeunt. Cujuſmodi multos videmus, qui res intuendas oculis prope contingunt, & limis etiam, ſemicluſiſque oculis aſpiciunt. V. LUSCIOSUS.
Myops, ōpis. in ſingular. Ulpian. in l. Item Offilius. D. de ædil. edict.

MYOPHŎNON, i. n. [μυόφονον] Herba eſt muribus exitialis: unde & nomen accepit, eadem fortaſſis cum ea, quam alibi Myoctonon & Aconitum appellari diximus. Meminit Myophoni Plin. lib. 11. cap. 9.

MYOSŌTA, æ. f. [μυοσώτη] Herba eſt, quam & Alſinem, & verbum ex verbo exprimentes, Muris auriculam (μυὸς ὦτα) vocant Latini. Folia enim quum primum erumpunt, murinæ auri habet non diſſimilia. Alſines vero nomen accepit, quod algidis locis gaudeat, & opacis. Gallis Muronis nomine notiſſima eſt, eaque ſolent avicularum eſcam faſtidientium appetitum recreare. Refertur & alterum Myoſoton (μυόσωτον) a Dioſcoride, quod & Myoſotis, (μυοσωτὶς) diminutiva forma appellatur, plures ab una radice caules mittens, aliquatenus ab imo rubentes, & concavos: folia autem anguſta, nigreſcentia, & in acutum deſinentia, floſculos vero cæruleos, anagallidis colorem exprimentes. Poſteriorem hanc ſpeciem deſcribit Plin. lib. 27. cap. 12. priorem vero lib. 26. cap. 4.

M Y P

MYPSEI, ſeu NIPSEI, ōrum. m. teſte Herodot. lib. 4. Populi ſunt Thraciæ, qui Dario Thraciam oppugnante, ultro ſeſe dediderunt.

M Y R

MYRA. æ. f. Urbs Lyciæ. Plin. lib. 5. cap. 27.

MYRĀPIUM, i. n. [μυράπιον] Piri genus odorati. Plin. 15. 15. Alii legunt Myrrhapium.

MȲRIAS, ădis. f. [μυριὰς] Numerus continens Decem millia.

MȲRĪCA, æ. vel MYRĪCE, es. f. [μυρίκη] Genus humilis virgulti, in Italia fere naſcentis, quod quidam putarunt eſſe Tamaricem, quæ vulgo Tamariſcus dicitur & Dioſcoridi, ſed ejus tantum folia habet. Virg. 4. Ecl. 2.
Non omnes arbuſta juvant, humileſque myricæ. Plin. lib. 13. cap. 21. Myricen & Italia, quam alii tamaricen vocant: Achaia autem bryam ſilveſtrem; inſigne in ea, quod ſativa tantum ferat gallæ ſimilem fructum. In Syria & in Ægyto copioſa hæc eſt, cujus infelicia ligna appellamus, quæ tamen infeliciora ſunt Græciæ. Myricam ſilveſtrem Gallia *bryariam* vocat, *de la bruyere*. Ruellius lib. 1. cap. 99.
Fragiles myricæ. Ovid. 3. de Arte Am. 691.
Tenues. Ovid. 10. Met. 97.

MȲRĪCA, æ. vel MYRICE, es. f. [Μυρίκη] Inſula eſt Maris rubri, apud Stephanum.
Myrice, & Nympha a qua genus ſuum duxit Imilce uxor Hannibalis, ut ſcribit Sil. lib. 3. 103.

MYRINA, æ. f. [Μυρίνα, Μύρινα] Regina fuit Amazonum, quæ triginta millia peditum, & duo millia equitum in exercitu habuiſſe dicitur. Auctor Diodorus lib. 4.
Fuit præterea, Urbs Æolidis, quæ etiam Sebaſtopolis vocatur, ut atteſtatur Plin. lib. 5. cap. 30.
Item Oppidum inſulæ Lemni, eodem Plin. teſte lib. 4. cap. 12.

MYRĪNUS, i. m. [μύρινος] Mas murænæ eſt. Plin. lib. 9. cap. 23. Ariſtoteles myrinum vocat marem qui generat. Vetus exemplar legit Myrum. Gr. μύρος quippe.
Myrinus, [Μύρινος] Apollinis cognomentum, a Myrina Æolidis urbe in qua religioſiſſime colebatur. Unde & Myrini campi appellati.

MYRIOPHYLLON, i. n. [μυριόφυλλον] Herba quæ Millefolium alias dicitur. Plin. lib. 24. cap. 16.

MYRLĒA, æ. f. [Μύρλεια] Plin. lib. 5. cap. 32. Oppidum Bithyniæ, quod Apamea dicitur; a Myrlo Colophoniorum duce, vel a Myrlea Amazone. Nicomedes autem Epiphanes, Pruſiæ regis filius, de matris nomine Apames, Apameam vocari voluit.

MYRMĒCIAS, æ. m. [μυρμηκίας] Gemma nigra, quæ habet eminentias ſimiles verrucis. Plin. lib. 37. cap. 10.

MYRMĒCĬDES, æ. m. [Μυρμηκίδης] Nomen viri proprium, de quo Cic. 4. Acad. 120. Ut etiam inter deos Myrmecides aliquis minutorum opuſculorum fabricator fuiſſe videatur. Plin. lib. 7. cap. 21. Myrmecides quidam in eodem genere inclaruit, a quo quadrigam ex eadem materia, quam muſca integeret alis fabricatam, & navem, quam apicula pinnis abſconderet.

MYRMĒCION, i. n. [μυρμήκιον] Verucæ genus, Celſo, lib. 5. cap. ult. §. 14. pr. Myrmecia autem vocantur, humiliora thymio, durioraque; quæ radices altius exigunt, majoremque dolorem movent: infra lata, ſupra autem tenuia, minus ſanguinis mittunt: magnitudine vix unquam lupini modum excedunt. Naſcuntur ea quoque aut in palmis, aut inferioribus partibus pedum.
Myrmecion, Phalangii genus. Plin. lib. 29. cap. 4. Myrmecion formicæ ſimilis capite, alvo nigra, guttis albis diſtinguentibus.

MYRMĒCĪTES, æ. m. [μυρμηκίτης] Gemma innatam repentis formicæ effigiem habens. Plin. lib. 37. cap. 11. Sane Myrmex, (μύρμηξ) Formica Latine dicitur.

MYRMĒCŎLEON, ōnis. m. [μυρμηκολέων] Leo formicarius, Exiguum animal, formicis adverſum, quod ſe ſub pulvere abſcondit, & formicas frumenta geſtantes interficit, & interfectas conſumit. Eſt autem dictio ex formicæ & leonis nominibus compoſita: quaſi Formicoleonem dicas. Nam quemadmodum leo imbecilliorum animalium, ita hoc animal formicarum prædam agit. Unde in lib. Job 4. 11. legitur, Myrmecoleon periit, eo quod non habeat prædam.

MYRMĬCE, Adv. In modum formicæ. Catull. 43. 8.
Turpe incedere, myrmice ac moleſte. [Al. Mimice rectius. Nec audiendus eſt Iſ. Voſſ. qui ad ſeq. v. Ridentem hoc Adv. refert. V. Burm. ad Phædr. 5. 1. extr.

MYRMĬDŎNES, um. m. [Μυρμιδόνες] Populi ſunt iidem qui Hellenes. Servius, Myrmidones ſunt Achillis ſocii: dicti propter hanc cauſam. Æacus quum in arbore fici formicas, id eſt μύρμηκας vidiſſet, optavit tot ſibi ſocios evenire; & ſtatim formicæ in homines verſæ ſunt. ſed hæc fabula eſt. Nam Eratoſthenes dicit Myrmidones a rege Myrmidono dictos. Hæc Serv. ad Virg. 2. Æn. 7.
— quis talia fando
Myrmidonum, Dolopumve, aut duri miles Ulyſſi
Temperet a lacrymis?
Sedes ſuperbæ Myrmidonum. Virg. 2. Æn. 252.

MYRMILLO, V. MIRMILLO.

MYRMISSUS, [Μύρμισσος] Urbs eſt Aſiæ in ora Helleſponti, non procul a Lampſaco. Gentile eſt MYRMISSIUS, [Μυρμίσσιος] Stephan.

MȲRŎBĂLĂNUS, i. f. [μυροβάλανος] quaſi Unguentaria glans. quæ & βάλανος μυρεψικὴ Gr. Nux Ben officinis, quæ Pruni genus exotici Myrobalanos vocant.

MYROBALANUM, i. n. idem. Plin. lib. 12. cap. 21. Myrobalanum Troglodytis & Thebaidi & Arabiæ, quæ Judæam ab Ægypto diſterminat, commune eſt, naſcens unguento, ut ipſo nomine apparet. Quo item indicatur & glandem eſſe arboris, heliotropio, quam dicemus inter herbas, ſimili folio. Fructus magnitudine avellanæ nucis. Celſus 4. 9. al. 12. pro Unguento ponere videtur, Fit ex unguento & palmulis quod μυροβάλανον vocant. Sed Lind. habet, Fit ex unguentariis glandulis, quas μυροβαλάνους Græci vocant. Martial. lib. 14. 57.
Quod nec Virgilius, nec carmine dixit Homerus,
Hoc ex unguento conſtat & ex balano.

MȲRŎBRĔCHI, orum. m. [μυροβρεχεῖς] quaſi Unguento ſtillantes. μύρον Græci unguentum vocant, βρέχω, proluo, aſpergo, madefacio, & irrigo. V. Suet. Aug. cap. 86.

MȲRŎBRĔCHARIUS, i. m. Plaut. Aul. 3. 5. 37. Myrobrecharios pro unguentorum confectoribus accipit ad capillos irrorandos. ait enim,
Aut manulearii, aut myrobrecharii. Sic Turnebus legunt & Salmaſ. Alii Malobathrarii. q. V. Mſſ. Murobathrarii.

Mȳron, aut **Mȳro**, ōnis. m. [Μύρων] utrumque enim legitur, teſte Plin. lib. 34. cap. 2. Statuarius Eleutheris natus, & Ageladæ diſcipulus, cujus vacca multorum poetarum epigrammatis celebratur. Ovid. 4. de Pont. 1. 34.

Ut ſimilis veræ vacca Myronis opus. Athenienſis dicitur Pauſaniæ, quia civitate ea donatus fuit.

In arte fingendi præſtans fuit Myro. Cic. 3. de Orat. 23. Fecit inter alia imaginem Herculis, ut vult idem Cic 6. Verr. 5. Martial. lib. 8. 51.

Quis labor in phiala? docti Myos, anne Myronis?

Mȳron, i. n. [μῦρον] Unguentum, inter inſtrumenta muliebris luxuriæ poſuit Pollux lib. 7. cap. 22.

Mȳrŏpōla, æ. m. [μυροπώλης] Unguentorum venditor. Plaut. Trin. 2. 4. 7.

Piſcator, piſtor abſtulit, lanii, coqui,
Olitores, myropolæ, aucupes.

Myropōlium, i. n. [μυροπώλιον] Locus ubi unguenta venduntur. Plaut. Amph. 4. 1. 3.

Nam omnes plateas perreptavi, gymnaſia, & myropolia, &c. conf. Epid. 2. 2. 15.

Myrŏthēcium, i. n. [μυροθήκιον] Unguentorum repoſitorium. Cicero ſcribit 2. Att. 1. ſe myrothecium Iſocratis totum conſumpſiſſe in commentario Conſulatus ſui ſcribendo. h. e. Pigmenta oratoria.

Myrrha, æ. f. [Σμύρνα] Filia Cinyræ regis, quæ nefando ſui patris amore capta, nutricis auxilio, cum illo, ignorante quod filia ſua eſſet, concubuit. Poſtquam vero pater filiam eſſe reſcivit, eam gladio voluit occidere. Sed Myrrha fugiens per Arabiam, mutata fertur in arborem ſui nominis, genuitque filium nomine Adonidem. V. Ovid. lib. 10. Met. 318. Propert. lib. 3. 19. 16.

Crimen & illa fuit patria ſuccenſa ſenecta
Arboris in frondes condita myrrha novæ.

Myrrha, æ. f. [σμύρνα] Arbuſcula eſt in Arabia præcipue naſcens. Arbori altitudo ad quinque cubita, nec ſine ſpina, caudice duro & intorto: cujus gutta quæ ſponte ſtillat, viridis eſt & amara, quæ eodem nomine vocatur myrrha Arabica ſive ſtacte, id eſt gutta ſive ſtilla myrrhæ. Ejus virtus eſt ut corpora imputribilia reddat. V. Plin. lib. 12. cap. 15. & 16.

Fulva. Ovid. 15. Met. 499.
Maculoſa. V. MACULA.
Odoraria. In ODOR.
Orontea. Propert. lib. 1. 2. 3. V. ORONTES.
Pingues. Ovid. de Medicamine faciei, 88.
Sabæa myrrha marcidus comam. Senec. Herc. OEth. 2.
Madentes myrrha crines. Virg. 12. Æn. 100.

Myrrhĕus, a, um. Adj. [σμυρνινὸς] Quod ex myrrha, vel Myrrhei coloris eſt. Propert. lib. 3. 8. 22.

Et crocino nares myrrheus ungat onyx. ubi V. Brœkh.

Crinem myrrheum cohibere nodo. Hor. 3. Carm. 14. 22. h. e. Myrrhei coloris, ſive inter flavum & nigrum: vel myrrhino unguento delibutum. Lambinus. Murteum al. V. Rob. Bentl. & Cuningh.

Myrrhīnus, a, um. Adj. [σμυρνίτης] ut, Myrrhinum vinum, Quod myrrha conditum eſt. V. MURRHINUS.

Myrrhātus, a, um. Adj. Sil. Ital. lib. 13. 476.

Exhauſto inſtituit Pontus vacuare cerebro
Ora virûm, & longum myrrhata reponit in ævum. Myrrhata, i. e. Myrrha condita, quæ putrefactionem arcet. V. MURRATUS ſupra.

Myrrhapia, V. MYRAPIUM.

Myrrhis, ĭdis. f. [μυῤῥὶς] Oleris genus cicutæ ſimillimum, foliis aliquanto minoribus, & breviori caule, ſaporis & odoris jucundi. Vulgus herbariorum vocat *Cicutariam*. conf. Plin. 24. 16. & 26. 11.

Myrrhites, æ. m. [μυῤῥίτης] Gemma, quæ myrrhæ colorem habet, odoremque unguenti. Plin. lib. ult. cap. 10.

Myrsilus, i. m. [Μύρσιλος] Myrſi filius ultimus ex Heraclidarum genere, Lydiæ rex, alio nomine Candaules appellatus, q. V.

Myrsĭne, es. f. [μυρσίνη] a Romanis Myrtus dicitur. V. Dioſc. 1. 133. Hinc

Myrsineum, i. n. Herba eadem cum Fœniculo ſilveſtri. Plin. 20. 23.

Myrsinĕlæon, i. n. [μυρσινέλαιον] Myrteum oleum. Dioſc. 1. 39.

Myrsinoīdes, is. [μυρσινοειδὲς] Clematis a Myrti foliorum magnitudine appellatur. Dioſc. 4. 7.

Mirsinītes, æ. m. [μυρσινίτης] teſte Plin. lib. 26. cap. 8. Species eſt tithymali, & foliis myrti acutis, compungentibus, ſed mollioribus.

Item Myrſinites gemma eſt, quæ melleum colorem nigricantem habet, & myrti odorem. Plin. lib. 37. cap. 10.

Myrsinus, i. [Μύρσινος] Oppidum Elidis, teſte Stephano, poſtea Myrtotium appellatum, cujus meminit & Homer. in Catal. navium.

Myrsus, i. m. [Μύρσος] Proprium nomen fuit patris Candaulis, a quo & ipſe Myrſilus dictus fuit. Herodot. lib. 1. Plin. 35. 8.

Myrtacantha, æ. f. [μυρτάκανθα] a quibuſdam appellatur Ruſcus. Frutex, quem Dioſcorides μυρσίνην ἀγρίαν, hoc eſt ſilveſtrem myrtum appellat. Eſt autem ex his nomenclaturis, quas eruditiores veluti nothas e Dioſcoridis familia ſummoverunt.

Myrtilis, is. Oppidum eſt in ora Luſitaniæ, ad Oceanum, cujus meminit Plin. lib. 8. cap. 22. V. infra MYRTOUS.

Myrtĭlus, i. m. [Μύρτιλος] Auriga OEnomai regis Elidis & Piſæ a Pelope in mare projectus. V. ibid.

Myrtŏpĕtălum, i. n. [μυρτοπέταλον] Herba eſt, quam alio nomine Polygonaton appellant, a multitudine geniculorum. Auctor Plin. lib. 27. cap. 12.

Myrtōus, a, um. Adj. [Μυρτῷος] ut, Myrtoum mare, a Myrtilo dictum, jacet inter Cretam & Atticam, habetque latitudinem maximam; in quo ſunt inſulæ, Cythera, Calauria, & quæ Æginam cingunt & Salaminem, & ex Cycladibus pleræque; quod vero contiguum eſt, jam Ægæum eſt. Auctor Strabo. Alii Myrtoum a Myrtoo (ſic enim vocant OEnomai aurigam) nominatum tradunt, quem Pelops ab Hippodamia falſo apud ſe accuſatum, quaſi ei ſtuprum inferre conatus eſſet, quum illa, abſente Pelope Myrtoi complexum & concubitum ultro appetiſſet, in mare proximum e curru præcipitem dejecit. Verum Pauſanias in Arcadicis cap. 14. hæc non probat. Vult enim mare Myrtoum a muliere quadam Myrto, (ἀπὸ γυναικὸς Μύρτους) eſſe appellatum. Veriſimilius Plin. 4. 11. a parva inſula Myrto deducit.

Aquæ Myrtoæ. Ovid. 16. Epiſt. 208.

Mare Myrtoum. Hor. 1. Carm. 1. 14.

Myrtus, i. f. [μύρτος, μυρσίνη] Arbor nota; baccas ſaporis præcipui producens, ex quibus vinum fit. V. Plin. lib. 15. cap. 29.

Myrtus Aſia, eſt Lydia, vel quod idem eſt, Mæonia. Sic autem regio a Sardis inter Tmolum & Cayſtrum vocatur, uvida & uliginoſa & myrtetis aptiſſima. Illic & Aſium pratum erat, & Aſia palus. V. ASIA, prima prod.

Folium myrti. Ovid. 3. de Arte Am. 54.
Amantes litora. Virg. 4. Georg. 124.
Fragilis. Hor. 3. Carm. 23. 16.
Gratiſſima Veneri. Eſt enim arbor Veneri dicata, teſte Plin. lib. 12. cap. 1.
Horrida denſis haſtilibus. Virg. 3. Æn. 23.

— & denſis haſtilibus horrida myrtus. Turnebus 4. 22. Hoc, inquit, mihi e conſuetudine Græcorum doctiſſimus poeta finxiſſe videtur, qui tumulis & buſtis, cum alia virgulta, tum myrtum imponere ſolebant, quod eruditiſſimus vir Victorius annotavit.

Intonſa. Stat. 4. Silv. 7. 10.
Litorea myrtus. Ovid. 1. Amor. 1. 29.
Paphiæ, i. e. Quas amat Venus. Ovid. 3. de Arte Am. 181.
Pulla. Hor. 1. Carm. 25. 18.
Myrtus pro Corona myrtea, ut Laurus pro Laurea, ſæpe ponitur.
Cingere tempora myrto. Virg. 1. Georg 28.
Impedire viridi nitidum caput. Hor. 1. Carm. 4. 9.

Myrtum, i. n. Myrti fructus. Virg. 1. Georg. 306.

Et lauri baccas, oleamque, cruentaque myrta.

Myrteus, a, um. Adj. [μυρτινὸς] Ex myrto. Plin. lib. 23. cap. 4. Similis & myrtei olei ratio, aſtringit, indurat, &c.

Gauſapina myrtea, dicitur a Petronio cap. 21. de colore fructus myrtei maturi. Verba ejus ſunt, Ultimo cinædus ſupervenit, myrtea ſubornatus gauſapina. Al. Gauſapila.

Myrteus etiam color in equis a Palladio numeratur lib. 4. cap. 13.
Serta. Tibul. lib. 1. 3. 66.
Virga. Ovid. 3. Amor. 1. 34. conf. Myrrheus ſupra. Sæpiſſime autem hæc confunduntur in Mſſ.

Myrteum, i. n. pro Oleo myrteo. Celſ. 3. 19. & 6. 2.

Myrtĭnus, a, um. Adj. [μυρσινινὸς] Plin. 15. 29. Oleo myrtino illitum ſtatim reſolvitur.

Myrtācĕus, a, um. Adj. Celſ. lib. 7. cap. 17. Quidam medium tumorem excidunt, ad ſimilitudinem myrtacei folii.

Myrtātus, a, um. [μυρτωτὸς] aliud Adj. ut, Myrtatum obſonium. Plin. lib. 15. cap. 29. Et lib. 12. cap. 17. Ladana myrtata deprehenduntur, crepitantque in igne.

Myrtĭdānus, a, um. Adj. [μυρσινίτης] Quod ex myrto factum eſt. ut, Myrtidanum vinum. Plin. lib. 15. cap. 29. Conf. Mercurial. Var. Lect. 1. cap. 12. p. 30.

Myrtētum, i. n. [μυρσινὼν] Locus myrtis conſitus. Plaut. Fragm. Neſcio qui ſervus e myrteto proſiluit. Martial. lib. 3. 58.

Non otioſis ordinata myrtetis. ſc. Villa.

Litora myrtetis lætiſſima. Virg. 2. Georg. 112.

Myrtiŏlus, a, um. Adj. dimin. Columel. 10. 238.

Myrtiolo modo crine viret. V. MURCIOLUM.

Myrtītes, æ. m. [μυρτίτης] vinum eo modo dicitur quo Aromatites. Columel. lib. 12. cap. 38. Vinum myrtiten ad tormina ſic facito. Plin. lib. 30, cap. 7.

Myrtuōsus, a, um. Adj. Myrti ſimile. Plin. lib. 12. cap. 13. Frutice myrtuoſo, palmi altitudine.

Myrus, i. m. Murænæ mas, qui generat. Plin. 9. 23. V. MYRINUS.

M Y S

Mys, ўos. [Μῦς] nomen fuit Cælatoris, qui claruit argento cælando. Martial. lib. 8. 51.

Quis labor in phiala? docti Myos, anne Myronis?

Mȳs, yos. m. [μῦς] Mus, in mari Teſtudo, mus aquatilis, qui & mus marinus, & lutaria teſtudo dicitur.

Item piſcis genus ex oſtrea eſt. Plin. 37. cap. 11.

Myscĕlus, vel **Myscellus**, i. m. Conditor Crotonis urbis in Italia. V. Ovid. 15. Met. 20. & Cæl. Rhod. 12. 4.

Myscus, i. m. [μύσκος] Piſcis a muris ſimilitudine dictus. Plin. 32. 11.

Mȳsia, æ. f. [Μυσία] Aſiæ regio juxta Propontidem & Helleſpontum. Ptolemæus duplicem Myſiam facit, Majorem & Minorem, & utramque extra Bithyniam in Aſia poſuit, non procul ab Ida. De Myſia meminit Cic. in Orat. 25. Claud. 4. Conſ. Hon. 53.

Quum Geticis ingens premeretur Myſia plauſtris. Perperam errant qui Myſiam Aſiæ regionem, cum Mœſia, Europæ ſub Danubio regione, confundunt. V. Geographos.

Mysi, orum. m. [Μυσοὶ] Populus Myſiæ; ut, Myſus juvenis. Propert. 2. 1. 65. Myſorum poſtremus. Strabo Geographiæ, lib. 12. refert Myſorum populum uſque adeo contemptum fuiſſe, ut proverbio locum fecerit. Id uſurpat M. Tullius in Orat. pro Flacc. 65. Quid, inquit, porro in Græco ſermone tam tritum atque celebratum eſt, quam ſi quis deſpicatui ducitur, ut Myſorum ultimus eſſe dicatur? Idem 1. Q. frat. 1. 16. Niſi me forte Paconii neſcio cujus hominis, ne Græci quidem, at Myſi, aut Phrygis potius querelis moveri putas. Nimirum gentis ejus contemptum declarans. Summum itaque deſpectum & infimam humilitatem hoc adagio ſignificabimus. Eraſmus.

Agmina Myſorum. Hor. Epod. 17. 10.

Mȳsŏmăcĕdŏnes, um. m. [Μυσομακεδόνες] Populi ſunt Aſiæ, in tractu majoris Myſiæ, a Macedonibus oriundi: unde & nomen habent. Meminit horum Plin. lib. 5. cap. 29.

Myso, vel **Myson**, ōnis. m. [Μύσων] Philoſophus, Apollinis judicio omnium hominum ſapientiſſimus, eo nomine habitus ignobilis eſt, quod ex vico obſcuro natus eſſet. Laertius lib. 1. ſ. 106.

Mystērium, i. n. [μυστήριον] Arcanum Latine dicitur, vel ſub quo arcani aliquid latet; quodque non perficitur, niſi occulta aliqua ſacrorum ratione: res arcana occultaque; quæque nefas eſt vulgo efferre. Erant enim myſteria, ſacra arcana, quæ Latini Secluſa vocant. Hæc autem duorum generum erant apud Eleuſinen terræ Atticæ; magna, quæ Cereri ſacra erant; & parva, quæ Proſerpinæ; in quibus quæ agebantur, ſacerdotes ſummo ſilentio occultabant.

Translate. Cic. 4. Att. 18. Neque enim ſunt epiſtolæ noſtræ, quæ ſi per-

latæ non ſint, nihil ea res nos offenſura ſit; quæ tantum habent myſteriorum, ut eas ne librariis quidem fere committamus.

Myſteria priſtina caſtis concepta ſacris. Varr. lib. 6. de L. L. 2.

Aperire myſteria. Cic. 4. Tuſc. 55.

Enuntiare dicendi. Cic. 1. de Orat. 206.

Referre. Cic. 3. de Orat. 72.

Tradantur quæ myſteriis reminiſci. Cic 1. Tuſc. 29.

Tenere tacitum tanquam myſterium aliquid. Cic. 3. de Orat. 61.

Myſteria etiam erant quædam Feſta, ut videtur apud Cic. 5. Att. 22. Velim ad me ſcribas certum, quo die myſteria futura ſint. Et lib. 6. 1. Facieſque me, in quem diem Romana incidant myſteria, certiorem.

De uſu hujus vocis apud Eccleſiaſticos, V. Suiceri Theſaurum.

Mysterialĭter, Adv. Vulg. Interpr. Iren. 1. 1. Myſterialiter a Servatore per parabolas oſtenſa.

Mysta, æ. m. [μύστης] Sacra diſcens, myſteriorum peritus, diſcipulus, initiatus ſacris alicujus numinis. Senec. Herc. fur. 19.

Et citi tectis properant relictis
Attici noctem celebrare myſtæ.

Mystĭcus, a, um. Adj. [μυστικὸς] Arcanus. ut, Myſtica ſacra. Martial. lib. 8. 81.

Furta. Ovid. 2. de Arte Am. 640.

Vannus myſtica Iacchi. Virg. 1. Georg. 166.

Vitis. Tibul. lib. 3. 6. 1.

Mystĭce, Adv. [μυστικῶς] Solin. de Ægyptio Api cap. 32. Al. 45. Delubra, quibus ſuccedit aut incubat, myſtice thalamos nominant.

Mystăgōgus, i. m. [μυσταγωγὸς] Princeps ſacrorum. Cic. 6. Verr. 132. Itaque, Judices, hi, qui hoſpites ad ea, quæ viſenda ſunt, ducere ſolent, & unumquidque oſtendere, quos illi myſtagogos vocant, converſam jam habent demonſtrationem ſuam.

Pro Conciliatore poſuit Symmach. 5. Epiſt. 64. Amicitiæ meæ Scipio, te myſtagogo uſus, acceſſit. Adde 6. Epiſt. 25.

Mysteriarches, æ. m. [μυστηριάρχης] Prudent. Periſteph. 2. 349.

Bene eſt, quod ipſe ex omnibus
Myſteriarches incidit. De S. Laurentio Martyre.

Mystillus, i. m. [Μύστιλλος] Coquus eſt apud Martial. 1. 51.

Si tibi Myſtillus coquus, Æmiliane, vocatur,
Dicetur quare non Taratalla mihi? [Jocus eſt ex Iliad. α. 465. Unde apparet Miſtyllon ſcribendum, quum apud Hom. ſit Μίστυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα. Sed nomen coquo Gr. Μιστύλλων fuiſſe putem, ex Partic. verbi formatum.

Mystus, i. m. Piſcis ex lacertorum genere. Plin. lib. 32. cap. 11. Belonius putat eſſe *Un barbeau*, a muſtacibus.

M Y T

Mȳthos, [μῦθος] Latine Fabula. Hinc

Mythŏlŏgia, [μυθολογία] Sermo ſeu ratiocinatio fabularum.

Mythistŏria, æ. f. [μυθιστορία] Fabuloſa narratio. Capitol. in Macrin. cap. 1. V. in HISTORIA. H. St. deſiderabatur hæc vox in Lugd.

Mythistorĭcus, i. m. [μυθιστορικὸς] ut, Mythiſtorica volumina. Vopiſc. in Firmo, cap. 1.

Mythridates, V. MITHRIDATES.

Mȳtĭlēne, es. [Μυτιλήνη] & **Mytilenæ**, arum. f. Sic enim in nummis, aliiſque monumentis antiquis ſcribitur, ſicut & ordo Stephani poſtulat: Etſi in pleriſque codicibus Mitylene, Μιτυλήνη, inverſis litteris duabus ſcribitur. Urbs in Lesbo, a cujus nomine nunc tota inſula *Metelino* appellatur, in qua fuere olim duæ nobiliſſimæ civitates, hæc videlicet & Methymna. Hanc eandem inſulam pridem Lesbum dictam volunt ab urbis nomine, quæ in ea item potentiſſima fuit. Martial. lib. 10. 68.

Quum tibi non Epheſos, nec ſit Rhodos, aut Mitylene. Dicta Mytilene, ut Diodor. lib. 6. ſcribit, a Mytilene, Macaris filia. Meminit Cic. pro Rabir. Poſt. 4. Idem 4. Att. 11. & 7. Fam. 7. Hor. 1. Carm. 7. 1.

Laudabunt alii claram Rhodon, aut Mitylenen.

Pulchra. Hor. 1. Epiſt. 11. 17.

Mytilenæus, a, um. Adj. ut, Mango Mytilenæus. Martial. 7. 79. Pecten Mytilenæus. Claudian. de Nupt. Honor. v. 235.

Mytĭlus, V. MITULUS.

M Y U

Myūs, untis. f. [Μυοῦς] Una ex duodecim Ioniæ urbibus, triginta a Mæandri oſtio diſtans ſtadiis, quam poſtea ob hominum paucitatem Mileſii incoluerunt. Auctor Strab. lib. 14.

M Y X

Myxa, æ. f. [μύξα] Pituita e naribus fluens, qui & Mucus dicitur.

Myxæ, Fructus ſunt exigui, pruni magnitudine, ex arbore pruno valde ſimili, guſtu dulces, Sebeſtena etiam vocant. V. Plin. 13. 5: 15. 13. & 28: & 17. 10.

Myxon, ōnis. m. [μύξων] Mucoſus, hoc eſt, nares muco ſordidas habens.

Myxon, Genus piſcis. Plin. lib. 22. cap. 7. Auribus utiliſſimum bati piſcis fel recens, ſed & inveteratum vino. Item banchi, quem quidam myxona vocant.

Myxos, i. m. [μύξος] Prominens pars lucernæ, ex qua profertur ellychnium, quaſi ex naribus mucus. Martial. lib. 14. 41.

Illuſtrem quum tota meis convivia flammis,
Totque geram myxos, una lucerna vocor. Alii legunt Myxas, & ipſa Ellychnia interpretantur. V. Suidam.

N

N CONSONANS littera, quæ ſi primam dictionis ſyllabam incipiat, aliquando ſumit ante ſe litteram G, ut, Narus, Gnarus: Navus, Gnavus. [V. tamen dicta in G. litt.] Et ſi habuerit poſt ſe C, ut plurimum C mutatur in G; ut, Quadringenti, pro Quadrincenti; Quingenti, pro Quincenti: ubi vero N non fuerit, ſervatur C; ut, Ducenti.

N litteram poſtponebant veteres frequentiſſime vocalibus natura longis, ut in pleriſque veterum inſcriptionibus apparet, ubi legitur Formonſus, Formonſe, Atlans, Gigans, Pallans, Thenſaurus. Quod hac de cauſa factum exiſtimat Pierius, quod mos veteribus fuerit iſtiuſmodi vocalibus natura longis τὴν μακρὰν (-) ſignum ſuperaddere: qua nota quantæ illæ eſſent, admonerentur, eamque poſtmodum imperitioribus ſæculis compendiariæ ſcripturæ apicem eſſe crediderunt. Cœptaque primo pro N proferri, mox & adſcribi, atque ita ex Formoſus, Formonſus, ex Theſaurus, Thenſaurus, ex Atlas, Atlans, & ſimilia in uſum prodiere.

N in derivationibus & compoſitionibus in alias conſonantes tranſit.

N mutatur in G ante G more Græcorum; ut, Aggulus, Aggens, Agguilla, Iggerunt. Varro in Fragm. lib. 1. de L. L. ex Priſc. lib. 1. c. 1.

N in L. ut, Unus, Ullus, Nullus, Catena, Catella, &c. Quæ quidem ex diminutiva forma primitus dicta videri poſſunt, Unulus, Catenula, &c. Senec. de Brevit. Vit. cap. 13. Valerius Corvinus primus Meſſanam vicit, & primus ex familia Valeriorum, urbis captæ in ſe translato nomine, Meſſana appellatus eſt, paullatimque, vulgo permutante litteras, Meſſala dictus eſt.

N in M ante M B P in compoſitis: ut, Commoror, Immoror, Imbecillis, Impono, &c.

N in R & L, ſi L & R ſequitur: ut, Corrigo, Corrumpo, Colligo, Collega, &c.

N evaneſcit ante GN: ut, Ignoſco, Ignavus, Cognoſco, Cognatus: & etiam in derivativis; ut, pro Conjunx, Conjux; a Frango, Fragor.

N. Nam, Natione, Natus, Nefaſtus dies, Nefrendes, Nepos, Neptunus, Nigro, Nomen, Nonæ, Noſter, Numerarius, Numerator, Numeria, Numerius, Numerus, Numero, Nummum, Nummus.

N. B. Nigro badio, de coloribus equorum; Numeravit Bavius.

N. C. Nobilis Cæſar. N. C. A. P. R. Nobis conceſſum a populo Romano. N. C. M. D. Numerius Caius Marci duo.

N. D. Numini dedicatum. N. D. D. Numini dono dedit, vel dedicavit. N. D. F. E. Ne de familia exeat.

N. F. Numerii filius. N. F. A. N. Numerii filius Auli nepos.

N. G. N. Nobili genere natus.

N. H. V. N. AVG. Nuncupavit hoc votum numini Auguſto.

N. I. Nomine ipſius, Numinis juſſu. N. I. D. Nomine ipſius dedit, Numinis juſſu dedicavit. N. I. O. T. Numini Jovis optimi tonantis.

N. K. Nigro kæſio; de coloribus equorum.

N. L. Non liquet, Numerii libertus. N. L. M. F. ET TV. Nobis locum monumenti fecit & tumulum. N. L. N. Nobili loco natus.

N. M N. S. Novum monumentum nomine ſuo. N. M. Q. Numini majeſtatique. N. M. Q. E. D. Numini majeſtatique ejus devotiſſimus.

N. N. Numerii nepos.

N. P. Nefaſtus primo, Nomine proprio. N. P. C. Nomine proprio curavit.

N. S. Nomine ſuo, Non ſequitur, Novum ſepulchrum, Numerii ſervus. N. S. H. Non ſequitur hæredem. N. S. H. M. Non ſequitur hæredes monumentum.

N. T. Numen tutelare, Novum tumulum. N. T M. Numini tutelari municipii.

N. V. Numero quinque. N. V. FIL. Noſtræ urbis filio. N. V. H. INF. S. Neminem volumus hoc inferri ſepulchro.

N A

NA. Natus, Natione.

N A B

NABARZĂNES, is. m. Darii, ultimi Perſarum Regis, prætor & proditer. Curt. 5. 10.

NABATHÆA, æ. f. [Ναβαθαῖα] Regio eſt, quæ ab Arabia incipiens, quam intra ſe continet, uſque ad Mare rubrum ex latere dextro, atque ex ſuperiori parte in Indicum protenditur.
Vide apud Steph. & quæ ibi notavi. H. St. Ethnicographus ille littera tenui Ναβαταῖοι ſcribit, eaque recta ſcriptio eſt. V. Cellarii Geogr. 3. 14. 34.

NABATHÆUS, a, um. Adj. [Ναβαθαῖος] Ovid. 1. Met. 61.
Eurus ad Auroram Nabathæaque regna receſſit. Eadem olim mittebat elephantes, ut eſt auctor Juven. 1. Sat. 126.
Flatus Nabathæi. Lucan. lib. 4. 63.

NABIS, is. f. [καμηλοπάρδαλις] Animal. Plin. lib. 8. cap. 18. Horum aliqua ſimilitudo in duo transfertur animalia: Nabin Æthiopes vocant, collo ſimilem equo, pedibus & cruribus bovi, camelo capite, albis maculis rutilum colorem diſtinguentibus, unde appellata camelopardalis, Dictatoris Cæſaris Cirenſibus ludis primum viſa Romæ. Ex eo ſubinde cernitur, aſpectu magis quam feritate conſpicua: quare etiam ovis feræ nomen invenit. Nabun Hard. ex Mſſ. edidit.
Nabis [Νάβις] etiam crudeliſſimus Lacedæmoniorum tyrannus. Flor. 2. 7. 12. Liv. de Bell. Maced.

NABIUS, Tarraconenſis Hiſpaniæ fluvius. Ptolem. lib. 2. cap. 6. Narium dicit Mela 3. 1.

NABLA, æ. f. [νάβλα] vel NABLUM, i. n. Pſalterium. Vulg. Interpr. 1. Paral. 15. 16. Al. Naula. &

NABLIUM, [ψαλτήριον] Inſtrumentum muſicum, quod alias Pſalterium dicitur. Ovid. 3. de Arte. Am. 327.
Diſce etiam duplici genialia nablia palma
Vertere: conveniunt dulcibus illa modis. Al. Naulia. V. Cæl. Rhodig. 9. 4.

NABRIASSA, æ. f. [Νέβρισσα] Ptolem. lib. 2. cap. 4. aliis Nebriſſa: hodie Veneria cagnominata: Hiſpaniæ civitas eſt.

NĂBŪCHŎDŎNŎSOR, [Ναβουχοδονόσορ] Babylonis rex fuit, qui (inquit Origenes) gentibus innumeris propinavit mæroris potum, ſuperbe ac crudeliter, quod Domini fiebat virtute, ſibi arrogantius aſcribens.

N A C

NACCÆ, arum. m. appellantur vulgo Fullones, ut ait Curiatius, quod nauci ſint, id eſt nullius precii. Idem ſentit & Cincius. Quidam aiunt, quod omnia fere opera ex lana, naccæ dicantur a Græcis. Feſtus. V. Commentarios in Horatium, p. 392.
Nam νάκη & νάκος dicitur Pellis caprina. vide apud Deſpaut. 416. Al. Nattæ, non Naccæ. H. St. Apud Hor. Sat. 1. 6. 124. Natta nomen proprium eſt, ut obſervat Scholiaſtes, ut & Cruquius. conf. Juvenal. Sat. 8. v. 95. Tacit. Ann. 4. 34. 2.

NACTUS, V. NANCISCOR.

N Æ

NÆ, Græca dictio, [ναὶ] Adverbium affirmandi; Valde vel Nimis aliquando ſignificat, ut ait Donatus. Ter. in And. prol. 17.
Faciunt næ intelligendo, ut nihil intelligant. Idem And. 2. 1. 26.
Sponſam hic tuam amat. P. næ iſte haud mecum ſentit. Ubi Donatus; Næ, Valde. ut & Cic. 2. in Catil. 6. Næ illi vehementer errant. Senſus hic eſt, Non id amat quod amo, nec id odio habet, quod odi, hoc eſt, Valde iſte, inquit, non mecum ſentit: id amat quod ego odi. Et paulo poſt, Næ, Valde: aut, ut quidam volunt, O quam. Lucilius in 10. Næ in arce bovem diſcerpſi magnifice, inquit.
Næ, Certe, utique, profecto. Cic. 7. Fam. 31. Incredibile quam turpiter mihi facere videar, qui his rebus interſim; næ tu videris multo ante providiſſe quid impenderet. Hor. 2. Serm 3. 97.
Clarus erit, fortis, juſtus, ſapiens, næ etiam & rex: Al. Sapiens ne? etiam & rex. V. NE. Cic. 2. Philipp. 3. Næ tu, ſi id feciſſes, melius famæ, melius pudicitiæ tuæ conſuluiſſes. Idem 6. Verr. 81. Næ iſta præclara nobilitas deſinat queri, Populum Rom. hominibus novis, &c. Alii Ne cum e longo ſcribunt.

NÆNIA, æ. vel NÆNIÆ, arum. f. [ἐπικήδειον, μονῳδία] eſt (inquit Feſtus) Carmen, quod in funere laudandi gratia, cantatur ad tibiam. Sunt qui eo verbo Finem ſignificari putant. Quidam volunt Næniam ideo dici, quod voci ſimilior querimonia flentium ſit. Quidam aiunt Næniæ ductum nomen ab extremi inteſtini vocabulo. Græci enim νήτην extremum dicunt:

five quod chordarum ultima νήτη dicitur, extremam cantionis vocem næniam appellarunt. Nonius 2. 594. Nænia ineptum & inconditum carmen, quod adducta pretio mulier, quæ præfica diceretur, iis, quibus propinqui non essent, mortuis exhiberet. Varro de Vita Populi Rom. lib. 4. Ibi a muliere, quæ obtuma voce esset, perquam laudari, deinde næniam cantari solitam ad tibias & fides. Hactenus Nonius. Cic. 2. de Legib. 61. Honoratorum virorum laudes in concione memorentur, easque etiam cantus ad tibicinem prosequatur, cui nomen næniæ. Quo vocabulo etiam Græcis cantus lugubres nominantur. Quintil. lib. 8. cap. 2. Doctis placet Nenia scribi, quia Græcis νηνία. V. Voss. Etymol. & Scalig. poet. 1. 50.

Næniam quoque deam veteres coluere, cui sacellum extra portam Viminalem fuerat dedicatum, ut ait Festus.

Soricina nænia. Plaut. Bacch. 4. 8. 46.

Si tibi machæra est, nobis vervina est domi,
Qua quidem te faciam, si tu me irritaveris,
Confossiorem soricina nænia. Quo loco Turneb. Soricina nænia non aliud quidquam videtur esse, quam Cantiuncula quædam celebris de confosso sorice, qui dum rodit, suo indicio plerumque confoditur. Proinde canebatur, Sorex suo indicio confossus periit, aut aliud quiddam simile.

Nænia dicitur omne Dictum vulgatum & nugatorium. Phædrus 3. 1. 10.
Legesine, quæso, potius viles nænias? i. e. Fabellas.

Puerorum nænia. Hor. 1. Epist. 1. 63.

Næniam pro Incantatione accipi dicit Porphyrio apud Hor. Epod. 17. 29.
Caputque Marsa dissilire nænia.

Nænia etiam Nutricum cantio dicitur, qua pueris inducunt somnos. Arnob. lib. 7. p. 237. Ut somno occupari possint, lenes audiendæ sunt næniæ.

Nænia fuit quoque dictum Extremum intestinum, quod νῆστιν, seu jejunum Græci vocant. Arnob. 7. p. 229. Quid nænia? quid offæ? conf. Plaut. Bacch. 4. 8. 47. & ibi Taubm.

Nænu, pro Non, antiquis fuisse in usu probat Nonius, 2. 580. Lucil. lib. 30.
Sed tamen hoc dicas, quid est nænu molestum est. Varro, Si hodie nænu venis, cras quidem si veneris, &c. Sic a plerisque Nænu legitur sine m. Alii Nenum scribunt. V. suo loco.

Nævius, i. m. [Ναίβιος] Poeta comicus vetustissimus, cujus meminit Hor. 2 Epist. 1. 53.

Nævius in manibus non est, & mentibus hæret
Pæne recens, adeo sanctum est vetus omne poëma.

Nævius, epigramma sibi posuit plenum superbiæ Campanæ,
Immortales, mortales si foret fas flere,
Flerent divæ Camœnæ Nævium poetam:
Itaque postquam Orci traditus est thesauro,
Obliti sunt Romæ Latina lingua loquier. Auctor Gellius lib. 1. cap. 24. Varro autem in lib. de Poetis, dicit eum stipendia fecisse primo bello Punico, idque bellum carmine scripsisse.

Nævius Turpio, Verris in omni calumnia præcursor & emissarius, ut refert Cic. 7. Verr. 107.

Nævia, æ. f. Muliebre nomen ejusdem gentis. Martial. 1. 69.

Nævius, a, um. Adj. ut Nævia, Silva dicta juxta urbem, quod Nævii cujusdam fuerit. Festus. &
Nævia olea apud Colum. 5. 8. & 12. 48.

Næviānus, a, um. Adj. [Ναιβιανός] Cic. de Clar. Orat. 60. Illius autem ætatis qui sermo fuerit, ex Nævianis scriptis intelligi potest.

Laudator Nævianus. Cic. 1. Att. 16. Nosti Calvum ex Nævianis illum laudatorem meum. In plerisque tamen libris scriptum est, ex Nanneianis, sed mendum subolet, rectumque videtur, ex Nævianis. Respexit enim Cicero ad versum Nævii, cujus ita meminit in epistolis, (15. Fam. 6. pr.) Lætus sum laudarier me, inquit Hector, opinor apud Nævium, abs te, pater, laudato viro. M. inquit Crassus laudator ille meus, quem irridens calvum appellat, & laudatum virum, similemque Næviano laudatori, negotium transegit & confecit. Turnebus. Sed non persuasit sententiam suam doctis Turnebus. V. Interpp. in loc.

Pira Næviana. Colum. 5. 10. & 12. 10.

Nævus, i. m. [φακὸς σώματος Gl. L. Gr.] Corporis insigne, seu genuina macula. Cic. 1. de Nat. Deor. 79. At est corporis macula nævus: illi tamen hoc lumen videbatur.

Nullus in egregio corpore nævus erit. Ovid. 5. Trist. 13. 14.

Cognoscere aliquem nævo. Cic. in Brut. 313.

Nævi etiam sunt Mendæ, vel vitia, vel crimina. V. Juret. in Symmach. p. 164.

Nævŭlus, i. m. dimin. Apul. de Mundo p. 59. Minores insulæ, ut nævuli quidam, per apertas ponti sunt sparsæ regiones. Gell. 12. 1. An tu quoque, inquit, putas Naturam feminis mammarum ubera, quasi quosdam nævulos venustiores, non liberum alendorum, sed ornandi pectoris causa dedisse?

N A G

Nagnia, æ. f. Umbrorum urbs in Italia, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Prius Nequinum, hodie Narnia, vulgo *Narni*. Videtur Narnia reliquisse Ptol. alia est Anagnia Latii, de qua s. l.

Nagnata, æ. f. Hiberniæ urbs insignis, apud Ptolemæum lib. 2. cap. 2. Magnata legimus in codice manu scripto.

N A I

Naiădes, um. f. [Ναΐδες, Ναϊάδες] Nymphæ sunt fontium, vel fluminum.

Æquoreæ. Ovid. 14. Met. 557.
Chori Naiadum. Ovid. 1. Fast. 512.
Dominæ undarum. Stat. 1. Silv. 5. 6.
— alios poscunt mea carmina cœtus:
Naiadas undarum dominas. Nonnulli legunt Naidas: quod a nominativo Nais descendit: illud vero a nominativo Naias.
Hesperiæ. Ovid. 2. Met. 325.
Puellæ. Virg. 10. Ecl. 10.
Sorores. Sil. lib. 6. 288.
Udæ. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 17.

Nain, m. indecl. [Ναΐν] Civitas Galileæ, duobus millibus distans a monte Thabor.

Nāis, ĭdis. f. [Ναΐς] nomen Nymphæ aquaticæ, a νάω. Idem quod Naïas.
Cærula Nais. Stat. 3. Silv. 4. 42.
Candida. Virg. 2. Ecl. 46.
Lubrica. Stat. 1. Silv. 3. 62.
Nais, item nomen Fluvii, qui ex Tauro nascens in Pontum mergitur.

Nāĭcus, a, um. Adj. Propert. lib. 2. 23. 94.
Supposita excipiens Naica dona manu. Al. Nai, caduca.

Nalcua, æ. f. [Νάλκυα] Urbs Britanniæ Ptolemæo.

N A M

Nam, [γὰρ, ὅτι] Conjunctio causalis, primum tantum locum sortitur. Plaut. Curcul. 3. 23.

De Coelitum prosapia te esse arbitror:
Nam hi sunt unoculi. Ter. And. 2. 6. 27.
Quidnam hoc rei est? quidnam hic vult veterator sibi?
Nam si hic mali est quicquam, hem illic est huic rei caput.

Nam, non tam causam aliquando reddit, quam ingressum seu initium rei significat. Ter. And. 1. 1. 24.

Eo pacto & gnati vitam, & consilium meum
Cognosces, & quid facere in hac re te velim.
Nam is postquam excessit ex ephebis, Sosia,
Liberius vivendi fuit potestas. &c. Nam, hic non causam: sed rei initium notat: Pamphili nempe vitam incipit describere. Cic. in Brut. 81. Fabius Pictor fuit & juris, & litterarum, & antiquitatis bene peritus. Quintusque Fabius Labeo fuit ornatus iisdem fere laudibus. Nam Q. Metellus, is cujus quatuor filii Consulares fuerunt, in primis est habitus eloquens, &c.

Nam, incipiendi vim habet. Verba sunt Donati in illud prologi Adelph. 12.
Eam nos acturi sumus novam; pernoscite
Furtumne factum existimetis, an locum
Reprehensum, qui præteritus negligentia est.
Nam quod isti dicunt malevoli, homines nobiles
Eum adjuvare, &c. Idem Donatus in illud Hecyræ, 1. 2. 100.
Reliquit cum matre hic uxorem; nam senex
Rus abdidit se, huc raro in urbem commeat Nam, inquit, inceptiva particula. [Quia semper initio ponitur periodi scilicet.

Nam, pro Autem, vel simili discretiva ponitur. Cic. in Sallust. 9. Nam, quod ista inusitata rabie petulanter in uxorem & filiam meam, &c.

Namque Commentator anon. Horatii exp. Et. Vide 374. H. St. Exponens nimirum illud Hor. 1. Serm. 6. 41.
Namque est ille, pater quod erat meus.

Namque, [γὰρ] Conjunctio causalis, quæ secundo loco ponitur: ut, Ille namque ita, &c.

Namque, primo loco positum, pro Siquidem, certe. Virg. 1. Ecl. 7.
Namque erit ille mihi semper deus. Cic. 1. de Orat. 101. Tum ille, Namque quod tu non poteris, aut nescies, quis nostrûm tam impudens est, qui se scire, aut posse postulet?

Namque, pro Verum, aut Sed. Cic. 1. de Orat. 61. Namque illud quare Scævola negasti te fuisse laturum, &c.

Nam quid, sive Nam quis; pro Sed quid, vel sed quis; id est quid autem, vel quis autem? Ter. Eun. 5. 2. 58.
— quam tu rem actura obsecro es?
T. Nam quid ita? P. rogitas? Virg. 4. Georg. 445.
Nam quis te, juvenum confidentissime, nostras, &c. Cic. 7. Fam. 1. Nam quid ego te athletas putem desiderare, qui gladiatores contempseris?

Nam quis, quæ, vel quod, pro Quisnam, &c. Terent. Phorm. 5. 1. 5.
Nam quæ hæc est anus, exanimata a fratre quæ egressa est meo? Nam quæ, ait Donatus, anastrophe: ut, Nam quis te, juvenum confidentissime. Sed figura hæc apta commotis est aliqua re nova. Anastrophe idem valet, quod inversio: quum verbum quod præcedere deberet, sequitur. Al. Namque. Rursus Phorm 1. 4. 23.
Nam quod ego huic nunc subito exitio remedium inveniam miser?

Nam quod dixit, pro Quodnam.

Nam profecto. Sallust. in Catil. cap. 51. 18. Nam profecto aut metus, aut injuria te subegit, Silane, Consulem designatum, genus pœnæ novum decernere.

Nam quia. Quintil. lib. 10. cap. 2. Nam quià quædam sunt inimitabilia, quibus, &c.

Nam, pro Etenim. Cic. in Orat. 197. Nam qui audiunt, hæc duo animadvertunt. Sic sæpissime Cicero. Budæus.

Namnētæ, arum. [Ναμνῆται] Ptolemæo lib. 2. cap. 8. alio nomine Nannetes dicti: quorum civitas Condivicnum, vulgo *Nantes*. Turnebus apud Ptolemæum Ναννῆται legendum esse scribit. Lucan. 1. 419.
— tunc rura Nanetis
Qui tenet, & ripas Aturi, qua litore curvo, &c. Ubi tamen vulgo corrupte Nemetis scriptum est. Namnetes etiam Greg. Tur. & Venant. Fortunat. Nannetes Cæsari de B. G. 3. 9. ut & Plin. 4. 18.

N A N

Nanciscor, ĕris, nactus sum, [τυγχάνω, καταλαμβάνω, περιποιέομαι] nancisci. Acquirere: cum homine autem junctum frequentissime capitur pro Invenire. Fit autem a Nancio, is, secundum Priscianum lib. 10. fol. 127. a. Aldi. Nancisci, inquit Donatus ad Hecyr. 4. 4. 59. proprie dicitur, qui paratus ad tenendum ante quam possit reperire quod teneat, statim quod occurrerit, prehendit. Plaut. Rud. 3. 6. 33. Ut nactus es, abi bono animo. Al. Nactu's, habe &c.

Adversarium nancisci. Plaut. Capt. prol. 64.
Proin si quis pugnam expetat, lites contrahat,
Valentiorem nactus adversarium,
Si erit, ego faciam ut pugnam inspectet non bonam. Sic Idem Bacch. 2. 2. 39.
Ni nactus Venerem essem, hanc Junonem dicerem. Sic vestitum Ter. Eun. 3. 5. 9.

Belluas immanes nanciscimur venando. Cic. 2. de Nat. Deor. 161. Plaut. Rud. 4. 3. 46.
Meum quod rete atque hami nacti sunt.

Boni aliquid fortuiti nancisci. Cic. 3. de Nat. Deor. 87.

Causam idoneam nancisci. Nepos 2. 6. 2.
Causam moriendi se nactum esse Cato gaudebat. Cic. 1. Tusc. 74.
Facultatem. Marcel. in l. Qui decem. §. Idem responsum est. D. de solutionib.
Fidem nacta. Ovid. 1. Fast. 476.
Firmitatem. Cic. 11. Fam. 12.
Hospitium. Plaut. Men. 2. 3. 65.
Impudentiam. Plaut. Bacch. 1. 3. 51.
Malum. Ter. And. 5. 6. 3.

— more hominum evenit, ut quod sim nactus mali,
Prius rescisceres tu, quam ego quod tibi evenit boni.

Morbum. Æmil. Probus in Attici vita p.560. edit. Lambini. H. St. Exstat cap. 21. pr.
Naturam maleficam nactus est in corpore. Æmil. Probus in Agesilao 276. H. St. Exstant apud Nepot. cap. 8. pr. vitæ Ages.
Noctem subnubilam nactus. Sallust. Fragm. cap. 11. conf. Gell. 10. 26.
Occasionem. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 9. Nacti occasionem meridiani temporis.
Otium. Cic. 4. Fam. 7. Pluribus verbis ad te scribam, quum plus otii nactus ero.
Otiosum aliquem. Cic. 1. de Fin. 14. Quoniam nacti te, inquit, sumus aliquando otiosum, certe audiam quid sit, quod, &c.
Pisces. Ter. Adelph. 3. 3. 66.

— pisces ex sententia
Nactus sum: hi mihi ne corrumpantur, cautio est.

Potestatem. Sallust. Catil. cap. 38. pr. Homines adolescentes, summam potestatem nacti.
Potestatem per scelus. Cic. 3. de Nat. Deor. 84.
Prædam in agro. Ovid. 3. Met. 606.
Pretium enim nanscíscetur, nomenque poetæ. Hor. de Arte Poet. 299.
Sortem. Cic. 3. Verr. 104. Sortem nactus est urbanæ provinciæ, magis ex sua & Chelidonis, quam ex Populi Romani voluntate.
Spem. Cic. 3. Verr. 58. Quo quidem tempore, Judices, iste spem maximam reliquorum quoque peccatorum nactus est.
Spem majorem aliquid impetrandi. Cic. 13. Fam. 8.
Tempestatem turbidam nactus. Cæs. 2. Bell. Civil. 22.
Tempora apta. Ovid. 9. Met. 572.

NACTUS, a, um. active, V. supra in ipso verbo.
Passive, Hygin. Fab. 8. Ea occasione nacta fugæ se mandavit. Idem Fab. 28. Qui ab Apolline nacti, sunt interfecti.
Nanctus, antique pro Nactus. V. Parei Lex. Crit. p. 769. Ita etiam Gronov.. Liv. 24. 35. & 36.
Nanctus pro Nactus, vide in Indice Histor. Rom. edit. Francof. H. St.

NANNĂCUS, i. m. [Νάννακος] Rex Phrygum fuisse legitur ante Deucalionem, qui diluvium futurum præviderat. Al. Annacus. al. Cannacus. Erasm. in Adag. Noachum corrupta voce intelligi suspicatur Læl. Bisciola tom. 1. Subsec. lib. 19. cap. 13. Jo. Heinr. Ursinus fabulam Cannacæ fictam putat ex historia Methusalem. Genes. cap. 5. V. Suid.

NANNIUM, [Νάννιον Suid.] Meretricula quædam fuit, proscenium, ut scribit Athenæus lib. 13. cognominata, quod vestium & auri cultu plurimo speciosa videbatur, quum exuta foret vel turpissima. Hæc item, si Suidæ credimus, facete dicta est Capra, quod Thalli cujusdam cauponam facientis bona deglutisset, tanquam germina hœdis objici solita in pastum, quæ Thallos Græci vocant. Plaut. Amph. prol. 91. Alii legunt Nanium simplici N. V. Cæl. Rhodig. 8. 8.

NANQUE, V. Namque, in NAM.

NĀNUS, i. m. [νάνος] teste Gellio, lib. 19. cap. 13. Græcum vocabulum est, quo antiqui vocaverunt brevi corpore hominem, paululum supra terram exstantem, quem Latine Pumilionem dicimus. Propert. 4. 9. 13.

Nanus & ipse suos breviter concretus in artus. Juven. 8. Sat. 32.
— nanum cujusdam Atlanta vocamus. scil. per jocum. Adde Gell. 16. 7. & Suet. Tiber. cap. 61.

Nanus cum sis, cede. V. Chiliad.
Nani etiam Equulei vel muli humiliores dicebantur. Gell. 19. 13.

NANA, æ. f. Lamprid. Alex. Sever. cap. 34. Nanos & nanas, & moriones, populo donavit.

NANUM, inquit Festus, Græci Vas aquarium dicunt, humile & concavum, quod vulgo vocant *situlum barbatum*. Unde Nani, Pumiliones appellantur. V. Beroald. ad Suet. Tiber. cap. 61. & Lex. Pitisc.

N A P

NAPATA, ōrum. n. pl. [Νάπατα] Æthiopiæ urbs est: olim Candaces reginæ regia, cujus meminit Strab. lib. 17. Steph. Ναπαῖοι.

NAPE, es. f. Nomen canis apud Ovid. 3. Met. 212. a νάπη saltus.
Napa, V. apud Octav. Hor. 1. 2. [Puto pro Napus, rapi genere.

NAPĒÆ, vel NAPÆÆ, arum. f. [Ναπαῖαι] Nymphæ sunt fontium, ut scribit Servius ad 1. Æn. 504. Nymphæ, inquit montium, Oreades dicuntur; silvarum, Dryades: quæ cum silvis nascuntur, Hamadryades: fontium, Napeæ, vel Naiades: maris vero, Nereides. At idem ad illud, Facilesque Napeas. Virg. 4. Georg. 535. Sane sciendum est, inquit, easdes esse Napæas, quæ & Dryades sunt. & Philarg. in eundem loc. Napæas, nemorum nymphas. Νάπας enim Græci dicunt Nemora.

NAPHTHA, æ. f. [νάφθα] Genus veneni ex bitumine. Plin. lib. 2. cap. 105. Similis est natura naphthæ: ita appellatur circa Babyloniam, & in Austagenis Parthiæ profluens, bituminis liquidi modo: huic magna cognatio ignium, transiliuntque protinus in eam undecunque visam. Ita ferunt a Medea pellicem crematam, postquam sacrificatura ad aras accesserat, corona igne rapta. Hæc Plinii verba plurimum afferunt lucis Horatio sic scribenti, Epod. 3. 13.

Hoc delibutis ulta donis pellicem,
Serpente fugit alite.

Etsi jocatur Allio, non naphtha imbutam fuisse coronam. Appellare videntur Latini hoc genus bituminis liquidi, Oleum vivum. Gratius,

Vulcano condicta domus, quam subter eunti
Stagna sedent venis, oleoque madentia vivo.

Turneb. conf. Hesych. & Suid. in νάφθα. Plin. 2. 108. & 35. 15. Ammian. 23. 23. Olear. Itinerar. Pers. 6. 9.

NAPHTHE, es. f. Idem quod Naphtha. Plin. 35. 15.

NAPHTHAS, æ. m. Genus olei cedrino simile. Sallust. Hist. lib. 4. Fragm. cap. 20.

NAPI, indecl. & NAPY, yos. n. [νάπυ] Herbæ genus, idem quod Sinapi Persicum. Plin. lib. 27. 13. Idem 19. 8. Diosc. 2. 184.

NAPITÆ, [Ναπῖται] Populi in Scythia, quorum caput vicus Napis, qui & Napatæ nominantur. Stephanus.

NAPŪRA, æ. f. Funiculus ex stramento. Festus. Al. Nepura, quasi non pura. al. Naptura, ex ἅπτω necto.

NĀPUS, i. m. [βουνιάς] Genus rapi obtusioris & brevioris. Columel. lib. 2. cap. 10. Napus devexam terram amat & siccam. V. Plin. lib. 20. cap. 4. & 19. 10. & 5.

NĀPELLUS, i. m. nomen habet a napi similitudine. Est enim radix parvo napo similis. Arabes nunc vulgo vocant *Bisch*.

NĀPĪNA, æ. f. Locus in quo seminantur napi. Columel. lib. 11. cap. 2. Namque & napinæ, itemque rapinæ siccaneis locis per hos dies fiunt.

NAPUSA, æ. f. Colonia juris Italici. Urbs est Daciæ, cui nunc nomen Claudiopolis. Vulgo *Clausemburg*. V. Ursat. de Not. Rom.

N A R

NAR. Narbonensis.

NĀR, nāris. m. [Νάρ] Fluvius, qui per urbem Narniam effluens, Tiberi immiscetur. V. Plin. lib. 3. cap. 5. Virg. 7. Æn. 517.

Sulphurea Nar albus aqua.

Cic. 4. Att. 14. vel indeclinabiliter posuit, vel neutro genere: Lacus, inquit, Velinus a M. Curio emissus interciso monte in Nar defluit. conf. Tacit. 1. Ann. 79. 3. & 3. 9. 2.
Nar etiam ab Ægyptiis vocatur Planta iridis. Diosc. 1. 1.

NARANE, V. NARO.

NARBASIS, Urbs æstuaria in Hispania.

NARBO, ōnis. m. [Νάρβων] Sæpius addito cognomine Narbo Martius, Galliæ urbs, decumanorum colonia, XII M. pass. a mari distans. Plin. lib. 3. cap. 4. Ab hac urbe nomen est inditum provinciæ Narbonensi. Ausonius in Urbium catalogo, cap. 13.

Nec tu, Martie Narbo, silebere, &c.

Cic. pro Font. 3. Est in eadem provincia Narbo Martius, &c. Sequiori ævo Narbona, æ. f. dici cœpit, unde vulgo *Narbonne* dicitur.

NARBONENSIS, e. Adj. [Ναρβωνίτης] Narbonensis provincia, ut ait Plin. lib. 3. cap. 4. appellatur pars illa Galliarum, quæ interno mari alluitur: Braccata ante dicta, a vestium habitu: quum reliqua, a nutriendi capilli studio Comata diceretur, quanquam sunt qui toti id nomen Galliæ tribuant. Amne Varo ab Italia & Alpibus discernitur: a reliqua vero Gallia, montibus Cebenna & Jura: agrorum cultu, virorum morumque dignatione, amplitudine opum nulli provinciarum postferenda. Hactenus Plinius. De hac V. Melam lib. 2. cap. 5. & Strabonem lib. 4.

NARBONĬCUS, a, um. Adj. ut, Narbonica vitis. Plin 14. 3.

NARCÆUS, i. m. [Νάρκαιος] Filius fuit Dionysi & Physcoæ, qui bello clarus Palladis Narcææ templum excitavit. Nam sæpe a templorum conditoribus, diis veterum adoptabantur cognomina. Auctor Cælius lib. 13. cap. 34. V. Pausan. Eliac. 1. p. 164. Wech.

NARCE, es. f. [νάρκη] Centaurium majus. Diosc. 3. 6.
Narcen, Romani Torpedinem dicunt. Diosc. 2. 15.

NARCISSUS, i. m. [Νάρκισσος] fertur Filius fuisse Cephisi amnis, & Lyriopes nymphæ, qui quum pulchritudine præstaret, a multis nymphis amatus est. Et quum nimio desiderio potiundæ nymphæ contabuisset, mutatus est in florem sui nominis. Ovid. 3. Met. 346. Et Stat. 7. Theb. 341.
Narcissus, etiam Claudii libertus fuit, potentia formidolosus, qui quum quandoque missus esset a Claudio, ut milites tumultuantes sedaret, suggestumque velut concionaturus conscendisset, hominis indignitatem moleste ferentes militum plures, id invulgatum succlamarunt, ἰὼ Σατυρνάλια, id est, Saturnalicius dies; quoniam dominorum habitu tunc prodeant servi. Auctor Dion. conf. Suet. Claud. cap. 28. Juven. 14. Sat. 328. Tacit. 13. Ann. 1. 4.
Fuit & Narcissus, nomen Fluvii.

NARCISSUS, i. m. [νάρκισσος] Flos apud Italos frequentissimus, nostris autem minus cognitus. Plin. lib. 21. cap. 5. Et cap. 19. Narcissi duo genera in usu medici recipiunt: Unum purpureo flore, & alterum herbaceum. hunc stomacho inutilem, & ideo vomitorium, alvosque solventem, nervis inimicum, caput gravantem. Et a νάρκη, narcissum dictum, non a fabuloso puero. Utriusque radix mulsei saporis est. Virg 8. Ecl. 53.

— narcisso floreat alnus.

Lacryma narcissi. Virg. 4. Georg. 160.
Purpureus. Virg. 5. Ecl. 38.
Sera comans narcissus. Virg. 4. Georg. 123.

NARCISSĬNUS, a, um. Adj. [ναρκίσσινος] ut, Narcissinum oleum. Plin. lib. 21. cap. 19. Ex hoc flore fit narcissinum oleum ad emolliendas duritias.

NARCISSĪTES, æ. m. [ναρκισσίτης] Gemma appellata est, quæ narcissi colorem habet, venis hederæ distincta. Hujus meminit Plin. lib. 37. cap. 11.

NARCŌTICA, [ναρκωτικά] Medici neoterici appellant medicamenta, quibus stupor conciliatur, ac torpor, adversus sensum doloris ac cruciatum. ἀπὸ τῆς νάρκης, quod stuporem significat.

NARDUS, i. f. & NARDUM, i. n. [νάρδος] Frutex est (inquit Plin. lib. 12. cap. 12.) gravi & crassa radice, sed brevi, ac nigra, fragilique, quamvis pingui, situm redolente, ut cyperi, aspero sapore, folio parvo densoque, cacumina in aristas se spargunt, ideo gemina dote nardi spicas ac folia celebrant. Hebraice vocatur *Nerd*. Vulgus nostrum vocat *spicam nardi*.
Est enim & alia nardus celtica, Gallicum Nardum Plin. lib. & cap. 12. V. & Columel. 12. 10. quam eandem esse cum nostra Lavandula putat Barbarus.
Nardum Rusticum. Plin. lib. 21. cap. 6. Baccar quoque, radicis tantum odoratæ est, a quibusdam nardum rusticum appellatum.
Lenis nardi aristæ. Ovid. 15. Met. 398.
Nardi folium. Plin. 16. Columel. 2. 20.
Nardi spica. Plin. 13. 2.
Nardum silvestre & rusticum, Asarum. Plin. 12. 12. & 13. Diosc. suppos.
Nardus Sampharitica. Diosc. 1. 6.
Nardus Indica. Diosc. 1. 6. 9. Plin. lib. & cap. 12.
Nardus, & Nardum, pro Unguento nardino. Tibul. lib. 2. 2. 7.

Illius

Illius puro diſtillent tempora nardo. Puro, i. e. Non adulterato. V. Salmaſ. Exerc. Plin. Sic lib. 1. 7. 51.

Illius & nitido ſtillent unguenta capillo,
Et capite & collo mollia ſerta gerat. Veteres enim epulabantur unguentati. Hor. 2, Carm. 11. 16.

Cur non ſub alta vel platano, vel hac
Pinu jacentes ſic temere, & roſa
Canos odorati capillos,
Dum licet, Aſſyriaque nardo
Potamus uncti? Quemadmodum Roſa dicitur pro Roſaceo, ſic Nardum pro Nardino. Rurſus Tibul. lib. 3. 6. 63.

Jamdudum Syrio madefactus tempora nardo,
Debueram ſertis implicuiſſe comas. Vulgati codices habent Tyrio, ſed non recte, ut opinor: id quod docet carmen Horatianum ante citatum. Idem Hor. Epod. 5. 59. eodem ſignificatu dixit,

Nardo perunctum. Et 13. 13.
— Achemenia
Perfundi nardo juvat. Et lib. 4. Carm. 12. 17.
Nardi parvus onyx. Nardi Syriaci ſemel & iterum meminit Celſus lib. 6. cap. 7. De aurium morbis, & curationibus.

NARDĬNUS, a, um. Adj. [ναρδινὸς] Quod nardum redolet, vel quod potius nardi ſaporem habet. Plin. lib. 15. cap. 15. Pira ab odore myrapia, laurea, nardina.
Unguentum nardinum, Ex nardo vel ſpica nardi factum. Plin. lib. 13. cap. 1.

NARDĬFER, ĕra, ĕrum. Gratius in Cyneg. v. 314. Nardifer Ganges.

NARĬCA, vel potius NARITA, æ. m. [μεάτης] auctore Feſto, Genus eſt piſcis minuti. Plaut.

Muriatica autem video in vaſis ſtagneis,
Bonam naritam, & camarum, & tagenia,
Equinos fartos, conchas piſcinarias. Sic emendavit Scalig. Naticem alii legunt, perperam.

NĀRIS, is. f. [ῥὶν] pl. Nares, proprie Latiores naſi partes, in quibus ſunt ſpiracula, a naritate, inquit Donatus in Adel. 3. 3. 43. quæ nos odoratu doceant præſto & prope eſſe, quod adhuc oculi non vident. Plin. lib. 11. cap. 2. Item omnium auriculæ ac nares, quæ modicum eminent, flexili mollitia, naturæ providentia, ne frangerentur. Feſtus, Nares appellari putant, quod per ea naſi foramina odoris cujuſque gnari ſimus. Lactant. de Opif. Dei, cap. 11. Nares idcirco ſic nominantur, quia per eas vel odor, vel ſpiritus nare non deſinit. Melius dici a Græco per inverſionem litterarum, ut Latinis conſuetum eſt, ῥῖνες nares, ut μορφὴ forma, & τέρην tener, & multa hujuſmodi. [Apud Donat. Gnaritate ſcribendum.
Recte ſurſum ſunt nares, quod odor omnis ad ſupera fertur. Cic. 2. de Nat. Deor. 141.
Acta retro naris, medioque infixa palato eſt. Ovid. 12. Met. 253.
Adjunctis naribus ſpiritu os augetur. Cic. 2. de Nat. Deor. 134.
Aduncæ ſpiramina. Lucan. lib. 2. 183.
Balba de nare loquutus. Perſ. 1. Sat. 33.
Cava. Ovid. 1. de Arte Am. 520.
Compreſſæ. Lucret. lib. 6. 1191.
Geminæ. Virg. 4. Georg. 300.
Humentes. Suet. Claud. cap. 30.
Patulis captavit auras bucula. Virg. 1. Georg. 376.
Piloſæ. Juven. 14. Sat. 194.
Præſagæ, Sagaces. Firmicus. lib. 8. cap. 9. Nutrient etiam canes, qui ferarum cubilia, & latentes latebras præſagis naribus perſequantur.
Remiſſæ a fronte. Ovid. 14. Met. 95. al. Reſimæ.
Reſimæ patulæque. V. PATULUS.
Sagaci nare ſentire aliquid. Lucan. lib. 7. 829.
Truncæ inhoneſto vulnere. Virg. 6. Æn. 497.
Tumidæ. Valer. 1. Argon. 221.
Admovere aliquid ad. Cic. 3. Tuſc. 43. Expones quæ ſpectet, florida & varia, faſciculum ad nares admovebis, incendes odores, & ſertis redimiri jubebis & roſa.
Corrugare. Hor. 1. Epiſt. 5. 22.
Ducere naribus ſuccum. Cic. 1. de Divin. 15.

Mollipedeſque boves ſpectantes lumina cæli,
Naribus humiferum duxere ex aere ſuccum.

Infundere in. V. INFUNDO.
Infundere per. V. INFUNDO.
Obſeſſæ igni. Sil. lib. 7. 358.
Offendit nares nidore lumen exſtinctum. Lucret. lib. 6. 793.
Patent nares propter neceſſarias utilitates. Cic. 2. de Nat. Deor. 145.
Reducere auras naribus. Lucret. lib. 4. 990.
Spirantes tauri ignem. Virg. 2. Georg. 140.
Narium tædia & graveolentiam emendat ſuccus hederæ. Plin. lib. 24. cap. 4.
Tὸ Nares ſæpe, pro Ipſo mentis ſenſu ponitur Acuto, vel Hebeti, ut
Acutæ horum hominum. Hor. 1. Serm. 3. 29. Intelligit Riſores acutiores.
Emunctæ naris, durus componere verſus. Hor. 1. Serm. 4. 8. de Lucilio. Porphyrio refert ad Verſus, appellans Verſus emunctæ naris Elegantes & decentes. Acron refert ad Lucilium, interpretaturque Sapientem: quia e contrario, inquit, Mungoſum [puto, Mucoſum] ſtultum appellamus. Emunctæ igitur & purgatæ naris dicetur, is qui naſum emunctum & non mucoſum habet. Porro qui nares purgatas habet, acrius olfacit, & clarius loquitur. unde facilius poteſt alienorum vitiorum fœtorem ac graveolentiam indagare, & liberius arguere. Adde quod mucoſos non niſi emuncti ſolent irridere. V. MUCOSUS.
Obeſæ naris juvenis, Qui nihil olfacit: hoc eſt ſtupidus. Hor. Epod. 12. 3.
Indulgere naribus, Irridere, ſubſannare. Perſ. 1. Sat. 40. quod alibi Naſo ſuſpendere dixit.
Uti. Hor. 1. Epiſt. 19. 45. Proverbialis eſt loquutio, ſignificans Inflexis naribus irridere. Narium enim inflexio irridentium geſtus eſt, μυκτηρίζειν Græci dicunt.
Nares tribuuntur canalibus. Vitruv. 7. 4. i. e. Exitus quibus humor egreditur in locum patentem. V. Bald. Lex. & Vopiſc. Prob. cap. 21. Salmaſ.

NARINŌSUS, a, um. Adj. Apertis naribus. Sic quidam codd. Lactant. lib. 5. 12. ext. Dii narinoſi, quod odoribus turis colantur. Alii aliter. [Sed ingenioſe Joh. Clericus Araneoſis emendavit, probante Cellario. V. Minuc. Fel. cap. 24. 2. quem videtur exprimere ſtuduiſſe Lactantius.

NARITIA, V. NARTCIUM.

NARNIA, æ. f. [Ναρνία] auctore Strab. lib. 5. Umbriæ civitas, per quam Nar labitur, a quo & nomen accepit. Sil. lib. 8. 459.

Hiſpellum, & duro monti per ſaxa recumbens,
Narnia. conf. Liv. 10. 9. & Plin. 3. 14. V. NAGNIA.

NARNIENSIS, e. Adj. ut, Ager Narnienſis. Plin. 31. 4.
Populi Narnienſes. Idem 3. 14.
Tribus Narnienſis. V. TRIBUS.

NARON, ōnis. m. [Νάρων] Fluvius Dalmatiæ Strab. lib. 7. & Plin. 3. 22. Narōna Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Melæ, 2. 3. extr. hodie *Narenta.*
Item, Urbs coloniaque ejuſdem regionis, appoſita cognominis ſui fluvio, unde & nomen accepit, a Salona LXXII M. paſſ. diſtans. Narona Melæ & Plin. l. c. Cic. 13. Fam. 77. extr. Vulgo *Narenta.*

NARRO, [διηγέομαι, ἀφηγέομαι, ὑφηγέομαι, ἱστορέω, προστρέω] āre. Dicere, recitare. Donatus, Narrare aliena, & quæ nobis non ſunt neceſſaria, dicimus. Ter. Eun. 5. 5. 28.

Ego abeo intro: tu iſti narrato omnem rem ordine ut factum ſiet.

Idem Andr. 3. 1. 8.

Bonum ingenium narras adoleſcentis.

Quid narras! Admirantis vox, non interrogantis, inquit Donatus. Ter. Adelph. 4. 2. 19.

Quid (malum) bone vir mihi narras! equidem perii.

Opinor narras? Ter. And. 2. 2. 30.

— num videntur convenire hæc nuptiis?
P. Non opinor, Dave. D. opinor narras? non recte accipis,
Certa res eſt.

Quas mulieres narras? Plaut. Truc. 2. 2. 29.
Narrare de. Cic. 3. Att. 15. Alteram qua Craſſi libertum ais tibi de mea ſollicitudine macieque narraſſe. Idem 3. Fam. 1. Jucunda mihi ejus oratio fuit, quum de animo tuo, de ſermonibus, quos de me haberes, quotidie mihi narraret. Et 2. de Orat. 241. Eſt autem hæc hujus generis virtus, ut ita facta demonſtret, ut mores ejus, de quo narres, ut ſermo, ut vultus omnes exprimantur. Propert. lib. 2. 1. 43.

Navita de ventis, de tauris narrat arator.

Male de aliquo. Cic. 16. Att. 13. Male narras de Nepotis filio. Bene narras & Male narras, eleganter dicimus: illud, quum jucundam rem audimus: hoc, quum moleſtam.
Caſum aliquem. Ovid. 11. Met. 588.
Fabellam ſurdo aſello. Hor. 2. Epiſt. 1. 199.
Jucunde aliquid de aliquo. V. JUCUNDUS.
Memoriter. In MEMOR.
Ordine. In ORDO.
Peræque. In PERÆQUUS.
Pericula ſua. Propert. lib. 2. 28. 46.
Singula. Ovid. 6. Epiſt. 39.
Stomachum. Plin. 17. Epiſt. 9.
Suſpicioſe aliquid. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Vulgo aliquid. Hor. 1. Epiſt. 13. 16.
Narravit ut. Ter. Hec. 1. 2. 70.

Narratque, ut virgo a ſe integra etiam tum ſiet.

Narra mihi, reges Armenii patricios ſalutare non ſolent? Cic. 2. Att. 7.
Narro tibi, plane relegatus mihi videor poſteaquam in Formiano ſum. Cic. 2. Att. 11. Narro tibi, hæc loca venuſta ſunt. i. e. Dico.
Narravit antiquitas. V. ANTIQUUS.
Narrat epiſtola. Plaut. Pſeud. 4. 2. 51.
Rumor. Martial. lib. 3. 87.
Narrant, pro Dicunt. Plin. lib. 11. cap. 37. Solvi enim pericula & metus narrant.
Lux, brevitas, fides, conſilium, & occulta calliditas narrandi. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Tempora narrando fallere. Ovid. 3. Triſt. 3. 12.

NARRANS, antis. Partic. ut, Pendet narrantis ab ore. Virg. 4. Æn. 79. Ovid. 11. Met 588.

Omnia ad Halcyonem veros narrantia caſus. Idem 1. Epiſt. 30.

NARRĀTUS, a, um. [διηγηθεὶς] Partic. ut,
Fabula narrata eſt. Ovid. 3. de Pont. 2. 97.
Narrata vulgo. Plin. lib. 11. cap. 52.
Magicis narrati artibus. Plin. lib. 11. cap. 37.

NARRĀTUS, ûs. m. [διήγημα] Ovid. 6. Met. 499.

— veniet narratibus hora
Tempeſtiva meis.

NARĀTŪRUS, a, um. Partic. [διηγησόμενος] Stat. 3. Silv. 3. 207.

Verbaque dilectæ fert narraturus Hetruſcæ.

NARRĀTIO, ōnis. f. [διήγησις, ἀφήγησις] eſt, Rerum geſtarum, aut perinde ut geſtarum expoſitio. Cic. 6. Att. 2. Is multis nominibus in Trophoniana Charonis narratione Græcos in eo reprehendit, quod, &c.
Aperta atque dilucida. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Narratio, Pars orationis, eſt Rerum explicatio, & quædam quaſi ſedes ac fundamentum conſtituendæ fidei. Cic. in Partit. 31.
Aperta, brevis, & veriſimilis. Cic. 2. de Orat. 80.
Arida, & jejuna. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Conſtricta, an latius fuſa narratio: continua, an diviſa: recta, an ordine permutato, cauſæ docebunt. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Credibilis. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Credibiles, non hiſtorico, ſed prope quotidiano ſermone dilucide explicatæ narrationes. Cic. in Orat. 124.
Obſcura totam obcæcat orationem. Cic. 2. de Orat. 329.
Preſſæ narrationis gracilitas. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Sinuoſa. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Amputandæ. V. AMPUTO.
Dicere narrationem. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Exponere. Cic. in Orat. 210.

NARRATIUNCŬLA, æ. f. dimin. [διηγημάτιον] Quintil. lib. 1. cap. 9. Narratiunculas a poetis celebratas, notitiæ cauſa, non eloquentiæ tractandas puto.

NARRĀTOR, ōris. m. [διηγητὴς] Cic. 2. de Orat. 219. Ceteri non exornatores rerum, ſed tantummodo narratores fuerunt.
Faceti narratores & imitatores. Cic. 2. de Orat. 54.

NARRĀBĬLIS, e. Adj. [διηγητὸς] Ovid. 2. de Ponto, 2. 61.

Lingua ſile, non eſt ultra narrabile quicquam.

Narses, ētis, m. [Νάρσης] Eunuchus, Juſtiniani principis cubicularius: bibliopola prius: deinde ob animi virtutem patriciatus honore auctus, vir religione pietateque præditus. De quo vide apud Volaterranum.
Narſes Perſarum rex. Eutrop. 9. 22. &c.

Nartes, Populi in Umbria regione Italiæ, qui alias Interamnates dicuntur, teſte Plin. lib. 3. cap. 14.

Narthex, ēcis. m. [νάρθηξ] Græcis, Ferula Latinis. Unde Narthecia, alia ferulæ ſpecies, priore minor, quaſi humilis ferula. Plin. lib. 13. cap. 22. Ferula calidis naſcitur locis, atque trans maria, geniculatis nodata ſcapis. Duo ejus genera: narthеca Græci vocant, aſſurgentem in altitudinem, nartheciam vero ſemper humilem. A genibus exeuntia folia maxima, ut quæque terræ proxima. Cetero natura eadem quæ anetho, & fructui ſimilis. Narthecyan Hard. ex Theophr. opinor.

Narthēcŏphŏri, orum. m. [ναρθηκοφόροι] dicebantur olim, Qui Bacchi ſacris initiati ferulam ferebant. Unde Plato lib. de Anima proverbium fecit in eos qui ſanctitatem prætendunt, vitiis omnibus inquinati, quum ait, Narthecophori quidem multi, Bacchi vero pauci. i. e. Sapientiam, virtutemque vindicant ſibi quidem plures, ſed quotuſquiſque ſcopum pertingit, aut induit perfectionem? V. Cæl. lib. 7. cap. 13. qui hoc pluribus explicat.

Narthēcium, i. n. [ναρθήκιον] pro Repoſitorio medicamentorum ponitur, etiamſi ex alia materia fuerint facta: quod id genus ligni accommodatum ſit ad ſervanda medicamenta. Cic. 2. de Finib. 22. Jam doloris medicamenta illa Epicurea, tanquam de narthecio promat, &c. Eraſmus pyxidem intelligit, unde pharmacopolæ depromunt medicamenta. De narthecio, id eſt ex parato, & ad manum. Cornarius in lib. 6. Galeni de Compoſ. phar. diſſentit his verbis: Sorani νάρθηκα citat Aëtius lib. 8. cap. 44. Arbitror autem receptum fuiſſe morem Græcis medicis, ut libros ſuos medicamentarios νάρθηκας & ναρθήκια inſcriberent: atque ſic etiam illud Cic. 2. de Finib. 22. ſic accipio, Jam doloris medicamenta, &c. De narthecio, hoc eſt de libro medicamentario narthecio inſcripto. quanquam non ignorem aliquos pyxidem medicamentariam per Narthecium accipere, haud ſcio qua ratione ductos. Nobis certe conſentit etiam Martialis poeta in Apophor. 14. 78. qui ejuſmodi Narthecia capſulis eboreis incluſa fuiſſe dicit;
Artis ebur medicæ, narthecia cernis &c. Nec ignoro aliis aliter hunc locum accipi. Hæc ille. conf. Lex. Pitiſc.

Narthēcūsa, æ. f. [Ναρθήκουσα] Inſula eſt in mari Carpathio, cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 31.

Nārycium, i. n. [Ναρύκιον] Oppidum Locrorum vetuſtiſſimum, unde Ajax fuit, & Narycii populi, de quibus Virg. 3. Æn. 399.
Hic & Narycii poſuerunt mœnia Locri. Abundant autem piee optima, ut teſtatur Virg. 2. Georg 438.
Et juvat undantem buxo ſpectare Cytorum,
Naryciæque picis lucos.

Nārўcius, a, um. Adj. Auſon. Epiſt. 4. 18. Columel. 10. 386. & Virg. ſupra.

N A S

Năsămōnes, um. pl. [Νασαμῶνες] Populi ſunt in Lybia, juxta Syrtes, ſpoliis naufragorum viventes, ut ſcribit Herodotus lib. 4. Sing. Naſamon. Lucan. lib. 9. 443.
Hoc tam ſegne ſolum, raras tamen exſerit herbas,
Quas Nāſamon, gens dira, legit, &c. Plin. lib. 5. cap. 5. In ora Syrtis Naſamones, quos antea Meſammones Græci appellavere ab argumento loci, medios inter arenas ſitos.
Æquoreus Naſamon. Sil. lib. 3. 320.
Inops. Lucan. 4. 679.
Pauper. Lucan. lib. 9. 458.
Semihomines. Sil. lib. 11. 180.

Nasamōnius, a, um. Adj. [Νασαμώνιος] Sil. lib. 7. 609.
— Naſamonius Idmon.
Nemus Naſamonium. Senec. Herc. OEth. 13. Sidonius, Carm. 9. 257. ad Numidas uſque tranſmovet;
Et vinctum Naſamonium Jugurtham.

Nasamōniăcus, a, um. [Νασαμωνιακὸς] aliud Adj. ut,
Agri Naſamoniaci ditiſſimus. Ovid. 5. Met. 129.
Rex Naſamoniacus. Stat. 4. Silv. 6. 75.
Triumphi. Sil. lib. 16. 631.

Nasamonītes, æ. m. Gemma ſanguinea, nigris venis aſperſa. Plin. lib. 37. cap. 10.

Nasatus, V. nasus.

Nascăle, is. n. Peſſus, ad uterum mulierum medicatus. Conſt. Afer 5. 12. Naſcale Pauli ad calidam vulvam. V. Reineſ. ad Petron. fragm. p. 109. Burm. p. 362.

Nascor, ĕris, nātus ſum, [γεννάομαι] naſci. notam habet ſignificationem.
Naſci equinis pedibus. Plin. lib. 4. cap. 13.
Naſci in pedes. Plin. lib. 10. cap. 53.
Naſci, & in lucem edi. Cic. 1. de Legib. 16.
Natus ex. Ter. Heaut. 5. 4. 7.
Ita mihi atque huic ſis ſuperſtes, ut ex me atque hoc natus es.
Natus ex ea familia. Ter. Adelph. 3. 1. 10.
Ex fratre & ſorore nati. Nepos 14. 2. 2.
Eodem patre nata. Idem 5. 1. 2.
Iiſdem parentibus. Idem 20. 1. 4.
Patre claro. Hor. 1. Serm. 6. 58.
Patre certo. Cic. pro. Roſc. Amer. 46.
Illa matre. Liv. 1. 3.
Juſta uxore. Cic. 1. Tuſc. 85.
Obſcure. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 3. Commendat ſcomma & conditio dicentis, ſi in eadem cauſa ſit: ut ſi alium de paupertate pauper irrideat, ſi obſcure natum natus obſcure.
Summo genere. Plaut. Ciſt. 1. 1. 26. Cic. 7. Verr. 100. Natus genere nobili. Et 11. Fam. 22. Natus ſummo loco.
Dea. Virg. 1. Æn. 586.
Humana matre. Plaut. Amph. prol. 28.
Natus male volente genio. Plaut. Bacch. 4. 3. 4. Al. Malevolente 496.

Natus de generé. Plaut. Capt. 2. 2. 27.
Quo de genere natus eſt illic Philocrates? P. Polypluſio.
De pellice. Ovid. 4. Met. 422.
Inter agros & armenta. Tibul. lib. 2. 1. 67.
Natus Athenis. Plaut. Rud. 3. 4. 34.
Natus ibidem. Plaut. Pœn. 5. 2. 78.
Natus in Apulis. Plaut. Mil. 3. 1. 53.
Natus & Oriundus differunt. Liv. 24. 6. Hippocrates & Epicides, nati Carthagine, ſed oriundi a Syracuſis, exule avo.
Natus animo leni. Ter. Hec. 2. 2. 28.
Natus cum virtutibus. Plaut. Rud. 2. 2. 15.
In dedecore natus Verres. Cic. 5. Verr. 60.
Sine crimine natus, i. e. Non ex adulterio, inceſtu, amore meretricio. Ovid. 3. Amor. 4. 39.
Per ſcelera. Senec. Agamem. 13.
Mihi iterum natus videor quod te reperi. Plaut. Pœn. 5. 2. 117.
Natus morienſque fefellit. Hor. 1. Epiſt. 17. 10.
Nec vixit male, qui natus, morienſque fefellit. Græce loquutus eſt, inquit Lambinus, Latino ſermone: ſic enim illi loquerentur, ὃς ἔλαθε γενόμενος τε καὶ θανών; qui natus & mortuus latuit: id eſt quem neque natum, neque mortuum eſſe quiſquam mortalium ſcivit. Sic loquitur Cic. 9. Fam. 15. Quos ego non modo reges appellatos, ſed omnino natos neſciebam. Reſpexit autem illud Epicuri λάθε βιώσας, quod improbat & refellit Plutarchus. Hujus autem loci ſententia eſt: fortunatum eum judico, qui ignotus, inhonoratus, inglorius curſum vitæ confecit. Hæc ille. Commune poſſet eſſe dictum, nec inepte uſurpari in eos qui nihil, quod laude dignum ſit, in vita unquam geſſerunt.
Natus ad, In, vel Alicui rei, modo Naturæ finem, modo Aptitudinem denotat. Cic. pro Sext. 89. Nam quid ageret vir ad dignitatem & gloriam natus? Idem 5. de Finib. 58. Ergo hoc quidem apparet, nos ad agendum eſſe natos. Sic ibid. lib. 2. 39. Hi non viderunt, ut ad curſum equum, ad arandum bovem, ad indagandum canem: ſic hominem ad duas res, ut ait Ariſtoteles, ad intelligendum & agendum eſſe natum. Ter. Heaut. 3. 1. 12.
At ego profecto ingenio egregio ad miſeriam
Natus ſum.
Ad arma. Ovid. 4. Triſt. 10. 18.
Ad bella. Cic. pro Lege Manil. 42.
Ad facinus prædamque. Cic. 11. Philip. 37.
Ad facultatem quandam dicendi ſingularem. Cic. pro Corn. Balb. 3.
Ad furta nata manus. Ovid. 13. Met. 111.
Ad hoc unum natus, aut in hoc ſolo ſe exercuit, aut huic generi ſtudet uni aliquis. Cic. in Orat. 99.
Ad honeſtatem natum genus hominum. Cic. in Partit. 91.
Ad jugum natæ boum cervices. Cic. 2. de Nat. Deor. 159.
Ad juſtitiam nos eſſe natos intelligere, nil præſtabilius. Cic. 1. de Legib. 18.
Ad laudem & decus nati, ſuſcepti, & inſtituti ſumus. Cic. 5. de Finib. 63.
Ad alterius libidines flagitioſas natus atque aptus. Cic. 4. Verr. 134.
Ad ſocietatem & communitatem generis humani nati ſumus. Cic. 4. de Finib. 4.
Ad ſumma omnia natus Pompeius. Cic. de Clar. Orat. 239.
Ad hæc deorum beneficio tempora natus Cæſar. Cic. 12. Philip. 9.
Palæſtra ad eam rem nata. Porphyr. in Hor. 1. Carm. 27.
In miſeriam naſci. Cic. 1. Tuſc. 9. Quoniam autem etiam mortui miſeri ſunt, in miſeriam naſcimur ſempiternam.
In otia. Ovid 15. Met. 711.
In ſpem. Liv. 26. 6.
In uſum lætitiæ ſcyphi, Inventi. Hor. 1. Carm. 27. 1.
Abdomini natus, non laudi atque gloriæ. Cic. in Piſon. 41.
Foro & multitudini nata eloquentia. Cic. de Clar. Orat. 282.
Imperio huic. Cic. pro Cœl. 59.
Inſtaurandis, reparandiſque bellis nata gens. Liv. 24. 42.
Litteris nati Græci. Cic. 3. de Orat. 129.
Laudi natus. Cic. pro Sext. Cum his qui ſe patriæ, qui ſuis civibus, qui laudi, qui gloriæ, non qui ſomno & conviviis & delectationi natos arbitrentur. Ter. Adelph. 4. 2. 6.
Niſi me credo huic eſſe natum rei, ferundis miſeriis.
Servituti, V. natio.
Suis commodis natus, Propter ſua commoda. Cic. pro Cluent. 43. Pro eo quod ſe non ſolum ſuis commodis, ſed etiam ſuorum municipum, ceterorumque neceſſariorum natum eſſe arbitrabatur.
Patriæ, non ſibi natus Cato. Cic. pro Muren. 75. de eodem Lucan. 2. 390.
In commune bonus, nulloſque Catonis in actus
Subrepſit, partemque tulit ſibi nata voluptas.
Ita nati ſumus, ut & blandiri & ſuppliciter inſinuare iis, a quibus eſſet petendum, & adverſarios minaciter terrere poſſimus. Cic. 1. de Orat. 90.
Nos numerus ſumus, & fruges conſumere nati. Hor. 1. Epiſt. 2. 27.
Annos quinque. Plaut Mil. 3. 1. 35. Cic. de Senect. 14. Mortuus eſt (quum ego quinque & ſexaginta annos natus, legem Voconiam voce magna & bonis lateribus ſuaſiſſem) annos ſeptuaginta natus: tot enim vixit Ennius.
Annos ad quinquaginta natus. Cic. pro Cluent. 100.
Annos natus undeoctoginta. Hor. 2. Serm. 3. 118.
Herba nata ad ſpem fœniſeciæ. Varr. 1. de R. R. cap. 47.
Copioſiſſime naſci. V. copia.
Lente. In lentus.
Ager alius bene natus, alius male. Varro. 1. de R. R. 6. pr.
Alni naſcuntur craſſis paludibus. Virg. 2. Georg. 111.
Poma per annos continuos. Ovid. de Nuce 21.
Collis naſcebatur ab eo flumine, pari acclivitate. Cæſ. 2. Bell. Gall. 18.
Lapis naſcitur in confinio. Marcel. in l. pro regione. D. de acquir. rerum domin.
Locus ita natus eſt. Liv. 9. 2. i. e. Ea natura loci.
Ventus naſcitur. Cic. 4. Acad. 105. Mare illud, quod nunc Favonio naſcente purpureum videtur, idem huic noſtro videbitur.
Auſter. Virg. 3. Georg. 179.
Naſcuntur diſſidia, facinora, oratio, &c. Donat. Natum dicitur de

rebus

rebus repentinis. Cic. de Amicit. 35. Magna etiam diffidia, & plerumque justa nasci. Plaut. Mil. 2. 3. 10.

Nescis tu fortasse apud nos facinus quod natum est novum.

Nasci & Proficisci ex. Cic. pro Quint. 85. Ex quo uno hæc omnia nata & profecta esse concedit.

Nasci & Occidere, contraria. Cic. in Orat. 10.

Exoriri & Nasci, Exstingui atque opprimi, contraria. Cic. 2. de Lege Agrar. 89. Hic vero in oculis Senatus Populique Romani nihil posse existere, quod non ante exstingui atque opprimi posset, quam plane exortum ac natum esset.

Oritur ex se, & sua sponte nascitur amor. Cic. 2. de Finib. 78.

Argumentum nascitur. Cic. 16. Fam. 22. Scribes ad me, ut mihi nascatur epistolæ argumentum. h. e. Ut inde sumam argumentum ad te scribendi.

Consularis a vobis natus, Factus. Cic. Post red. ad Quir. 5. Procreatus sum parvus a parentibus, a vobis natus sum Consularis. conf. Turneb. Adverf. 22. 3.

Discordiæ multæ nascebantur de plebiscitis. Pompon. l. 2. §. Deinde quum esset. D. de orig. jur.

Error natus. Cic. 1. de Finib. 32. Sed ut perspiciatis unde omnis iste natus sit error, voluptatem accusantium, doloremque laudantium, totam rem aperiam.

Exordium nascitur. Cic. 1. Tusc. 8. Ergo ita nascetur exordium.

Historia maxima nascitur de nihilo. Propert. lib. 2. 1. 16.

Malum nascitur. Cic. 7. Verr. Binos habebam: jubeo promi utrosque, nequid plus mali nasceretur. i. e. Nequid oriretur amplius mali.

Odia nascuntur ex cupiditatibus. Cic. 1. de Finib. 44.

Opinio nascens. Cic. 16. Fam. 21. Enitar ut in dies magis magisque hæc nascens de me duplicetur opinio.

Ordo major rerum mihi nascitur. Virg. 7. Æn. 44.

Pestis est nulla tam detestabilis, quæ non homini ab homine nascatur, Cic. 2. Off. 16.

Res nata ex tempore. Cic. 1. de Invent. 25.

Sententia. Cic. 2. de Finib. 34. Ergo nata est sententia veterum Academicorum, & Peripateticorum, ut finem bonorum dicerent, secundum naturam vivere.

Natus ex se. Cic. 5. de Finib. 13. Horum posteri meliores illi quidem mea sententia, quam reliquarum philosophi disciplinarum: sed ita degenerant, ut ipsi ex se nati esse videantur.

Cum hisce verbis Tiberius dedecus natalium ejus velavisset, Curtius Rufus videtur mihi ex se natus. Tacitus 3. H. St. Exstant Ann. 11. 21. extr.

Nasci, pro Accidere. Cic. Attic. 11. 25. Nihil unquam simile natum puto: cui si in qua re consulere possum, cupio a te admoneri. Idem, Tum tibi placuit ut mitterem ad filium: inde natum est ut ad Publium.

Nascendi incerta conditio. Cic. 3. Catil. 1. & Senec. Epist. 11.

Nascendo. Ovid. 4. Fast. 647.

Agnaque nascendo sæpe necabat ovem.

NASCENS, entis. Partic. [τικτόμενος] ut,
Athenis, non nascentibus, sed jam adultis fuit Thucydides. Cic. de Clar. Orat. 27.

Fraga nascentia humi. Virg. 3. Ecl. 8.

Laus nascens. Cic. 1. Fam. 7. Jam olim nascenti prope nostræ laudi, dignitati, virtutique præfuisti.

Luna. Hor. 3. Carm. 23. 2. Idem 2. Serm. 4. 30.

Poma. Ovid. 14. Met. 763.

Puer. Virg. 4. Ecl. 8.

Sol. Seneca Hippol. 3.

Templis nascentibus infer Genium. Stat. 3. Silv. 1. 28.

Tempora. Ovid. 1. Fast. 167.

Uvæ. Ovid. de Nuce. 27.

NASCENDUS, a, um. Partic. Gell. 3. 10. Ad homines quoque nascendos vim numeri istius porrigi pertinereque ait. [Nisi forte Nascentes scribendum.

NASCENTIA, æ. f. [γένεσις] Vitruv. 9. 7. Non e nascentia, sed ex conceptione, Genethliologiæ rationes explicatas reliquit.

Plur. Plin. Valer. 2. 23. Accipi cum nascentiis.

NASCĬBĬLIS, e. Adj. Tertull. adverf. Marc. 3. 19. Mortalem negat, quem nascibilem confitetur.

NASCĬTŪRUS, a, um. Pallad. R. R. 7. tit. 7. Signum nascituri regis. Chrysol. Serm. 84. Bella nascitura compressit. V. Goclen. Probl. Gram. 1. 43. Et Observ. p. 440.

NĀTUS, a, um. Partic. V. supra in ipso verbo.

NATUS, i. m. [γόνος, γεννητὸς] pro Filio. Virg. 1. Æn. 668.

Nate, patris summi qui tela Typhoëa temnis. Nepos 15. 10. 1.

Qui talem ex te natum relicturus sis. Natorum appellatio, inquit Modestinus, ad nepotes extenditur. Quintil. lib. 4. cap. 2. Uxorem duxi, natum sustuli, filium educavi. Ubi forte legas, Filium sustuli, natum educavi. Ut sit sensus, Postquam natus est. [Nugæ. Filius excipit rectius natum. Gell. 12. 1. Jam perfectum, jam genitum, jam filium.

Et nati natorum, & qui nascentur ab illis. Virg. 3. Æn. 98.

Caritas quæ est inter natos & parentes, dirimi nisi detestabili scelere non potest. Cic. de Amicit. 27. i. e. Inter liberos & par.

Parvi nati. Hor. 3. Carm. 5. 42.

Natus aliquando assumit G, & dicimus Gnatus. Ter. Heaut. 1. 1. 78.

Nati, de Pullis equarum. Columel. lib. 6. cap. 27. Id præcipue genus pecudis amore natorum, nisi fiat potestas, noxam trahit.

NATA, æ. f. [γεννητή] Filia.

Maxima natarum Priami. Virg. 1. Æn. 658.

Dulcis. Hor. 2. Serm. 3. 199.

Avellere natam complexu matris. Catul. in Carm. nupt. 60. 21.

Natis pro Natabus, in dat. & abl. plur. exstat apud Ovid. 13. Met. 661.

NATU, [ἡλικίᾳ] ut, Major natu. i. e. Ætate. Non nisi in ablativo reperitur, & cum adjectivis Magnus, Parvus, & Grandis fere junctum. Nepos 13. 3. pr. Hic cum esset magno natu. Idem 14. 7. pr. Maximo natu filius. conf. Liv. 2. 8. & 21. 34. Ter. Adelph. 5. 4. 27.

Deerit? id mea minime refert, qui sum natu maximus. V. Major, ad annos relatum, in MAGNUS.

Grandis. Cic. de Senect. 10. Quanquam eum colere cœpi, non admodum grandem natu, sed tamen jam ætate provectum.

Minor natu. Nepos 23. 3. 2. V. Minor, in PARVUS.

Minimus natu. Nepos 2. 2. 8. Liv. 2. 28: 3. 35: & 31. 18.

Maxima natu. Virg. 5. Æn. 644.

Gravior natu animus. Ter. Heaut. 4. 1. 32.

NĀTIO, ōnis. f. [ἔθνος, φῦλον] est, auctore Festo, Genus hominum qui non aliunde venerunt, sed ibi nati sunt. Plin. lib. 12. cap. 25. Color in quacunque natione præfertur rufus.

Servituti natæ Judæorum & Syrorum nationes. Cic. de Provinc. Consul. 10.

Natione Macedo. Plin. lib. 35. cap. 10.

Natio & Gens distinguuntur apud Tacitum, hæc latiori sensu, illa angustiori sumpta; de Germania 2. 7. Ita nationis nomen, non gentis evaluisse paulatim, &c. Idem cap. 38. 1. Nunc de Suevis dicendum est, quorum non una, ut Cattorum Tencterorumque gens; majorem enim Germaniæ partem obtinent, propriis adhuc nationibus nominibusque discreti. V. Cluver. Ant. Germ. 2. 20.

Natio & Patria. Cic. 1. de Invent. 35. Hominum genus & in sexu consideratur, virile, an muliebre sit: & in natione, patria, cognatione, ætate. Natione, Grajus, an Barbarus; Patria Atheniensis, an Lacedæmonius, &c.

Cognomine nationis magis suæ, quam generis uti. Cic. pro Cluent. 72.

Acerrimæ nationes. Cic. de Provinc. Conf. 33.

Bellicosa. In BELLUM.

Cumulata. In CUMULO.

Erudita illa Græcorum. Cic. 2. de Orat. 18.

Exteræ nationes & gentes. Cic. pro Font. 25.

Gentiles nationes, Cognatæ. Tacit. lib. 11. Ann. 1.

Immanes & barbaræ. Cic. 1. Q. frat. 1. 22.

Conjungere nationes. In CONJUNGO.

Conquassare. In CONQUASSO.

Hominis natio. Cic. 15. Fam. 20. pr. Natio me hominis impulit, ut ei recte putarem, nisi forte candidatorum licentia hic quoque usus, hoc subito cognomen arripuit. de Sabino loquitur quopiam.

Natione melior homo, emitur pluris. Varro de L. L. lib. 8. 52.

In pecoribus quoque, inquit Festus, Bonus proventus, bona natio dicitur. Prudent. Hymn. 11. Nat. Dom. 83. de pecore,

Adorat excors natio,
Vis cujus in pastu sita est.

Equis tribuit Varro de L. L. 8. 52. Sic equos eadem facie nonnullos negamus esse similes in nationes ex procreante dissimiles. [Forte, Si nationes.

Nationes mellis. Plin. lib. 22. cap. 24. Mellis causas atque differentias nationesque & indicationem, in apium, ac deinde florum natura diximus.

Nationes resinæ. Plin. lib. 24. cap. 6. Resinam e supra dictis arboribus gigni docuimus, & genera ejus & nationes in ratione vini, ac postea in arboribus.

Natio, pro Genere hominum, & fere in malam partem. Cic. in Pison. 54. Sed quid ego enumero qui tibi obviam non venerint? qui dico venisse pæne neminem, ne de officiosissima quidem natione candidatorum. Idem pro Muren. 69. Quid si illa officiosissima, quæ neminem patitur non honeste in Urbem introire, tota natio candidatorum?

Ardelionum Romæ quædam est natio. Phædr. lib. 1. Fab. 6.

Optimatum. Cic. pro P. Sext. 96. Nimirum hoc illud est, quod de me potissimum tu in accusatione quæsisti, quæ esset nostra natio optimatium.

Natio scholasticorum. Virg. Catalect.

Nationes [τὰ ἔθνη] pro Ethnicis apud Tertull. e. g. de præscr. adverf. Hæret. cap. 20. & 23. de Idolol. cap. 22. & de Orat. cap. 12.

NATIO, ōnis. f. [Γενετὴ] Nomen deæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 47. Quod si tales dii sunt ut rebus humanis intersint, Natio quoque dea putanda est, cui, quum fana circuimus, in agro Ardeati rem divinam facere solemus: quæ quia partus matronarum tueatur, a nascentibus Natio nominata est.

NATĀLIS, e. Adj. [γενέθλιος] ut, Natalis dies. Cic. 2. de Divin. 87. Chaldæis in prædictione & in notatione cujusque vitæ ex natali die minime esse credendum. Idem 2. de Finib. 101. Quod satis sit ad diem agendum natalem suum quotannis. Et 9. Att. 4. Natali die tuo scripsisti epistolam ad me plenam consilii.

Astrum. Hor. 2. Epist. 2. 187.

Dies. Nepos 20. 5. 1. & Cic. 9. Att. 5. pr.

Dies natalis Urbis. Quo Urbs renata est. Cic. pro Flacc. 101. O nonæ illæ Decembres, quæ me Consule fuistis, quam ego diem vere natalem hujus urbis, aut certe salutarem appellare possum!

Domus natales. Valer. 3. Argon. 321.

Juno natalis. Tibul. lib. 4. 6. 1.

Natalis Juno, sanctos cape turis acervos,
Quos tibi dat tenera docta puella manu.

Juno natalis est, quæ & Juno Lucina: quia nascentibus præest.

Hora. Hor. 2. Carm. 17. 18.

Humus. Ovid. 2. de Pont. 9. 78.

Locus. Ovid. 2. Amor. 16. 38.

Lux. Ovid. in Ibin, 219.

Rura. Ovid. 4. Fast. 685.

Solum natale. Ovid. 1. de Pont. 3. 35.

Natalis, de rebus inanimatis etiam dicitur, pro Nascens. Plin. lib. 37. cap. 4. de Adamante, Similis est huic quidem Arabicus, minor tantum, similiter & nascens: ceteris pallor gentis, & in auro non nisi excellentissimo natalis. Hard. Pallor argenti, & Natales. q. V.

Sterilitas natalis & ingenita. Columel. lib. 3. cap. 7.

NATĀLIS, is. m. Subaudito Dies, [γενέθλιον] sumitur pro Die, quo quis natus est. Cic. 7. Att. 5. Sed de Formiano Tarracinam pridie Calend. Januarias; inde Pomptinum sumam: inde Albanum Pompeii; ita ad Urbem III Nonas natali meo. Virg. 3. Ecl. 76.

— meus est natalis, Iola.

Agere natalem suum. Cic. 2. de Fin. 31.

Celebrare natalem suum. V. CELEBRO & CONCELEBRO.

Colimus natalem, tacete lites. Martial. 10. 87. conf. NATALES.

Urbis natalis, i. e. Dies qua condita fuit urbs. Plin. lib. 14. cap. 4. Ea cæli temperies fulsit, quam cocturam vocant, solis opere, natali Urbis DCXXXIIII. i. e. Ab urbe condita.

Natalis adoptionis, i. e. Dies, quo singulis annis memoria adoptionis ejus celebrabatur. Spartian. Hadrian. cap. 4. Sic

Natalis imperii. ibid. & Eumen. Paneg. Constant. cap. 7.

Natalis

Natalis alicujus numinis, i. e. Templi dicatio. Sic Cicero 4. Att. 1. Natalem Salutis vocat, Quo die Saluti fuerat dicatum templum. Proinde quum a Martiale ſcribitur 12, 67.

Maiæ Mercurium creaſtis idus. non ſignificatur natum eo die Mercurium, ſed eo die ei dicatum templum. Id ex Livio 2. 21. & Feſto ſatis apparet, quum inquit, Maiis idibus mercatorum dies feſtus erat, quod eo die Mercurii ædes eſſet dedicata. Ex Turneb. 2. 11. & 25. 24. conf. omnino Lex. Pitiſc.

Natalis pro Genio poſitus videtur Tibull. 4. 5. 19. Ita 4. 6. 1. Idem incipit, Natalis Juno. Siquidem Juno feminis erat, quod Genius viris.

Natalis, ſing. Semen e quo aliquid naſcitur. Plin. lib. 17. cap. 10. E cupreſſo femina pilulæ collectæ, quibus docui menſibus ſiccantur ſole: ruptaque emittunt ſemen, formicis mire expetitum: ampliato etiam miraculo, tantuli animalis cibo abſumi natalem tantarum arborum.

N ATALES, ium. plur. tantum, [τὰ γενέθλια] ſignificat (inquit Valla) Conditionem ſanguinis ac familiæ: ut, Generoſi natales, Natales obſcuri. Tacit. 2. Hiſt. 86. Plin. 8. Epiſt. 18. Nam mulier natalibus clara, moribus proba, ætate declivis, diu vidua, &c.

Claritas natalium. Tacit. 1. Hiſt. 49. 5.

Dedecus natalium. Idem 11. Ann. 21. 3.

Natalibus reſtituere, hodie Nobilitare vocamus: & Nobilitationem, Natalium reſtitutionem. Verbum eſt in jure frequens. Dicitur autem Natalibus reſtitui non modo libertus, ut patronatus obſervantia liberetur, ſed etiam plebeius quum ad nobilitatem aſciſcitur, quamvis antea nunquam inter nobiles fuerit. Propterea autem Natalibus reſtitui dicuntur, qui ad nobilitatem vocantur, quaſi abſterſa natalium plebeiorum ſordida conditione, & in priſcam, communemque ab initio generi humano, ingenuitatem repoſitis illis, qui hoc beneficio affecti ſunt. Plin. lib. 10. Ep. 77. ad Trajanum, Poſtulantibus quibuſdam ut de agnoſcendis liberis, reſtituendiſque natalibus, ſecundum epiſtolam Domitiani ſcriptam Minucio Rufo, & ſecundum exempla Proconſulum ipſe cognoſcerem, reſpexi ad Senatuſconſultum pertinens ad eadem genera cauſarum. Budæus

Natales grate numeras? Hor. 2. Epiſt. ult. 210. Significat autem hic vel Generis auctores & incunabula: vel Annos & ætatem duntaxat, & tunc ſubintelligetur Dies. Lambin.

Natales arguere, pro Ignobilitatem & ſordes generis, Plin. Epiſt. ad Meſſium, lib. 3. 20. Nonnunquam candidatus, aut natales competitoris, aut annos, aut etiam mores arguebat. Valla lib. 4. [Incertum qua de cauſa, induxit hunc locum Henricus Steph.

Natales, pro Celebritate diei ſumpſit Juven. 6. Sat. 322.

Palmam inter dominas virtus natalibus æquat. i. e. Non aliter a victoria exhilaratur, quam ſi dies natales celebrentur. [Immo ſenſus eſt, Virtus æquat natalium, i. e. generis, ſplendori palmam, i. e. partæ victoriæ decus, inter dominas.

Natales diverſarum gentium: h. e. Origo & generis nobilitas, vel ignobilitas. Plin. lib. 7. cap. 12.

Natales pro Origine rei. Sic Agnitionis natales. Tertull. adverſ. Marc. 1. 10. Impatientiæ natales. Idem de Patientia cap. 4.

N ATĀLE, is. n. pro Natali die proponit Steph. ſed ſine exemplo.

N ATĀLĬTIUS, a, um. Adj. [γενεθλιακὸς] ut, Dies natalitius, In quo quis natus eſt.

Natalitia prædicta. i. e. Divinationes aſtrologorum, inquit Budæus. Cic. 2. de Divin. 92. Et paulo poſt, Notent ſidera natalitia.

Non natalitias habes Calendas. Martial. 8. 64.

N ATALITIUM, i. & pl. N ATALITIA, orum. n. Donum erat, quod olim miſſitari ſolebat ab amicis & notis die natali. inde Perſ. 1. Sat. 16.

Et natalitia tandem cum ſardonyche albus. Et Cenſorinus ſuum de Die natali librum, quem ad Cerelium ipſius natali mittit, Natalitium vocat: Quodcunque, inquit, hoc libri eſt meis opibus comparatum, natalitii titulo tibi miſi. Hæc Turnebus, 7. 14.

Dare natalitia. quod vulgus *Solvere feſtum* dicit. Cic. 2. Philipp. 15. Ad quos refert, dii immortales? ad eos ſcilicet, quorum nobis etiam dies natales audiendi ſunt. Hodie non deſcendit Antonius. cur? dat natalitia in hortis. Ubi interpres, Natalitia, ſunt Convivia luxurioſa ad celebrandum natalem diem peculiariter ſtructa. conf. Serv. ad Virg. 3. Ecl. 76.

N ATĪVUS, a, um. Adj. [ἐγγενὴς, συγγενικὸς] Quod naſcitur, Naturale. Plin. lib. 31. cap. 7. Sunt & montes nativi ſalis: ut in Indis Oromenus. Gell. 12. 1. extr. Propterea obliteratis & abolitis nativæ pietatis elementis, &c.

Animi nativi. Lucret. 3. 418. i. e. Originem habentes.

Corpus. Lucret. lib. 2. 542.

Corpus nativum ac mortale. Lucret. lib. 5. 66.

Dei nativi, Qui naſcuntur & occidunt. Cic. 1. de Nat. Deor. 25. Anaximandri autem opinio eſt, nativos eſſe deos, longis intervallis orientes occidenteſque.

Primordia nativa, Quæ originem & principium alicunde habuere. Lucret. lib. 1. 571.

Huc accedit item, quod jam primordia rerum
Mollia conſtituunt, quæ nos nativa videmus
Eſſe, &c.

Color nativus lanæ, dicitur Naturalis, qui nulla arte, ſed natura producitur, modo in albedinem tendens, modo in nigredinem, non tamen perfecte vel albus vel niger. Plin. lib. 26. cap. 4. Radicem ejus, ante ſolis ortum erutam, involvunt lana coloris, quem nativum vocant.

Coma nativa. Ovid. 1. Amor. 14. 56.

Decus retinere. Ovid. de Nuce 52.

Domos nativas dabant antra. Senec. Hippol 4.

Lapilli Propert. lib. 1. 2. 13.

Lepor nativus, Non adſcitus. Nepos 25. 4. 1.

Malum oppoſ. Delecto. Cic. pro Domo 12. Nonne fuit eo major adhibenda medicina, quæ & illud nativum, & hoc delectum malum ſanare poſſet?

Moles. Ovid. 5. Epiſt. 61.

Senſus domeſticus, nativuſque. Cic. de Aruſp. Reſp. 19. V. Geſner. Chreſtom. Cicer. n. 73. p. 283.

Teſtæ nativæ belluarum. Cic. 2. de Nat. Deor. 100. Quot genera, quamque diſparia partim ſubmerſarum, partim fluitantium & innatantium belluarum, partim ad ſaxa nativis teſtis inhærentium?

Verba. Cic. in Partit. 16. Quintil. lib. 8. cap. 3. Verborum alia ſunt (ut dicit Cicero) nativa, id eſt, quæ ſignificata ſunt primo ſenſu: alia reperta, quæ ex his facta ſunt. Varr. de origine L. L. 5. 5. Verba nativa vocat Prima & primigenia, & Declinatis opponit.

N ATIVĬTAS, ātis. f. [γενετὴ] Ipſe ortus. Ulpian. ad Municipal. l. 1. in principio, Municipem aut nativitas facit, aut manumiſſio aut adoptio. Inſcript. Vet. apud Gruter. p. 712. n. 11. VARIAE IVCVNDAE DEFVNCTAE ANNO NATIVITATIS XVIII. Min. Felix cap 18. Deus nativitatem omnibus præſtat. Claud. Mamert. de Cruce Domini,

Et rigor lenteſcat ille, quem dedit nativitas. conf. Tertull. de Anima, cap. 39.

N ATIVĬTUS, Adv. Tertull. de Anima, cap. 39. Quæ omnia nativitus animæ collata. Ibid. cap. 12. Ingenitum, inſitum & nativitus proprium.

N ATŪRA, æ. f. [φύσις, φυὴ, γενεά] dicta eſt, Quod naſci aliquid faciat. Plinius ubique Naturam, Parentem rerum, opificemque appellat: ac pro ipſo deo ſumpſiſſe videtur.

Naturam alii eſſe cenſent, vim quandam ſine ratione cientem motus in corporibus neceſſarios. Alii autem vim participem rationis atque ordinis, tanquam via progredientem, declarantemque quid cujuſque rei cauſa efficiat, quid ſequatur. Sunt autem qui omnia naturæ nomine appellant. Cic. 2. de Nat. Deor. 81.

Naturæ deus. Plaut. in Mænech. 2. 2. 14.

Nunc ipſi naturæ deo mihi reſponde
Adoleſcens. Hoc enarrans Turnebus Adverſ. 2. 15. Obſervaſſe mihi videor, inquit, ab antiquis ſcriptoribus Naturæ deum appellari, non eum, qui univerſæ naturæ ac ſummæ rerum adminiſtrationem curamque gerit, quique cælo, mari, terræ præeſt: ſed qui naturam hominis cujuſque, aut hominum, regit, fovet, tuetur, curat, ſanat: eſtque quidam hominis genius. Sic in Bacchid. Prol. 25. Silenus genialis deus, naturæ deus dicitur,

Naturæ deus ſum, Bromii altor maxumi. Expreſſius Hor. 2. Epiſt. 2. 187.

Scit genius, natale comes qui temperat aſtrum,
Naturæ deus humanæ, mortalis in unum
Quodque caput, &c. Hæc ille. In emendatis Plauti codd. priori loco legitur,

Nunc obſonatu redeo. M. reſponde mihi. Alter ſuppoſitus eſt.

Artificioſa plane artifex ipſius mundi natura, conſultrix & provida utilitatum opportunitatumque omnium. Cic. 2. de Nat. Deor. 58.

Naturæ numini divino parent omnes. Cic. 1. de Nat. Deor. 22.

Creatrix rerum. Lucret. lib. 1. 623.

Gubernans natura. Lucret. 5. 78.

Mater omnium rerum. Cic. in Parad. 1.

Parens communis. Cic. 5. Tuſc. 37.

Parens omnium. Cic. 1. Tuſc. 118.

Infenſa generi humano. V. INFENSUS.

Jus naturæ novatum. Ovid. 4. Met. 289.

Rerum natura. Cic. de Amicit. 23. Quod ſi exemeris ex rerum natura benevolentiæ conjunctionem, nec domus ulla, nec urbs ſtare poterit. Idem 4. Acad. 54. Quod rerum natura non patitur.

E natura rerum evellere. Cic. de Provinc. Conſul. 43. Si ex rerum natura non poſſem evellere. h. e. Delere, tollere. Budæus.

In rerum naturam cadere, apud Quintil. lib. 2. cap. 18. i. e. Interdum accidere. Budæus.

Conſtare natura ſua. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Circumlinire ſimplicem vocis naturam pleniore quodam ſono. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Mundi. Cic. de Amicit. 88. Siquis in cælum aſcendiſſet, naturamque mundi, & pulchritudinem ſiderum perſpexiſſet, inſuavem illam admirationem ei fore.

Præclara mundi. Lucret. lib. 5. 158.

Cohærens & concinnata. V. COHÆREO.

Corporea. Lucret. lib. 1. 303.

Edax Ætnæ. Ovid. 15. Met. 354.

Immortali præditus. Lucret. lib. 1. 237.

Quinta natura quædam. i.e. Quintum ens, Cic. 1. Tuſc. 53. Ariſtoteles longe omnibus (Platonem ſemper excipio) præſtans & ingenio & diligentia, quum quatuor genera illa principiorum eſſet complexus, e quibus omnia orirentur, quintam quandam naturam cenſet eſſe, e qua ſit mens.

Tenuis aeris. Lucret. lib. 2. 232.

Tenui conſtat imago. Lucret. lib. 4. 755.

Natura, aliter. Cic. de Amicit. 88. Natura ſolitarium nihil amat, ſemperque ad aliquod tanquam adminiculum annititur.

Natura, Mos, induſtria. Virg. 4. Georg. 149.

Nunc age, naturas apibus quas Juppiter ipſe
Addidit, expediam.

Quæ tua eſt natura. Cic. 13. Fam. 79. Cognitum per teipſum, quæ tua natura eſt, dignum eum tua amicitia hoſpitioque judicabis.

Natura & mores alicujus. Cic. de Amicit. 27. Si aliquem nacti ſumus cujus cum moribus & natura congruamus.

Ad naturam. V. AD præpoſitionem.

Admirabilis ad dicendum. Cic. de Clar. Orat. 279.

Adjuncta naturæ. In ADJUNGO.

Adverſante & repugnante nil decet. Cic. 1. Off. 110.

Agilis & velox humani ingenii. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Bona. Ter. Eun. 2. 3. 24.

Si qua habitior paulo, pugilem eſſe aiunt, deducunt cibum:
Tametſi bona eſt natura, reddunt curatura junceas. De puellis.

Collegium naturæ. In COLLEGIUM.

Communis omnium. Cic. 5. de Fin. 26.

Difficilis. Ovid. 15. Epiſt. 31.

Docilis. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Dura rerum. Hor. 1. Serm. 10. 57.

Dux recte vivendi optima. Cic. de Amicit. 19.

Eximia illuſtriſque. Cic. pro Arch. 15.

Fixa & mutari neſcia. Juven. 13. Sat. 239.

Generata hominis. Cic. 5. de Fin. 55.

Humana. Hor. de Arte Poet. 353.

Ignava. Ovid. 3. de Arte Am. 381.

Immanis atque importuna. V. IMPORTUNUS, & IMMANIS.

Incorrupta. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Ingenita quædam animi. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Invida. Lucret. lib. 1. 322.
Larga. Juven. 10. Sat. 301.
Liberalior. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Mendoſa eſt natura mea. Hor. 1. Serm. 6. 66.
Mobiles naturæ & anni. Hor. de Arte Poet. 157.
Mobilis & varia malorum. Juven. 13. Sat. 236.
Mortalis. Paterc. lib. 2. cap. 97. Cura deinde atque onus Germanici belli delegata Druſo Claudio, fratri Neronis, adoleſcenti tot tantarumque virtutum, quot & quantas natura mortalis recipit, vel induſtria perficit.
Multipliceſque naturæ hominum, voluntates occultæ. Cic. ad Brut. 1.
Norma legis eſt natura. Cic. 2. de Legib. 61.
Potens. Hor. 2. Serm. 1. 51.
Provida ſolerſque. Cic. 2. de Nat. Deor 128.
Vaga. Hor. 2. Serm. 7. 74. — tolle periclum,
  Jam vaga proſiliet frenis natura remotis.
Accommodatus ad naturam. In ACCOMMODO.
Addere naturam. In ADDO.
Afferre maximam vim ad dicendum naturam atque ingenium. Cic. 1. de Orat. 113.
Aptare ad. V. APTO.
Aſſumere in cauſam naturas judicum. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Cedere naturæ, idem quod Mori. Salluſt. de Rep. ordinanda extr. Et Concedere, in Jugurth. cap. 14. Pater, uti neceſſe erat, naturæ conceſſit.
Commutare, V. COMMUTO.
Comparata ita eſt hominum natura. V. COMPARO.
Contra naturam univerſam nihil eſt contendendum. Cic. 1. Off. 110.
Controverſa gens natura. V. CONTROVERSUS.
Evaleſcit magis adjuta cura natura. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Fabricata eſt hoc incredibiliter natura. Cic. 3. de Orat. 176.
Facere ſibi naturam alicujus rei. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Ferre. Ut fert natura, aliquid facere. Ter. And. 4. 5. 56.
  Paulum inter eſſe cenſes, ex animo omnia,
  Ut fert natura, facias, an de induſtria? Ubi Donatus, Figura ἐπεξήγησις; nam quid eſt Ex animo, niſi ut fert natura? Et paulo poſt, Ut fert natura, hoc eſt naturalis & ingenita actio.
Fingit homines ac creat imitatores ac narratores facetos natura. Cic. 2. de Orat. 219.
Habere rationem naturæ ſuæ. Cic. 1. Fam. 9. Habui non temporum ſolum rationem meorum, ſed etiam naturæ. i. e. Morum meorum.
Inſitum natura. Cic. pro P. Sulla, 83. Hoc natura eſt inſitum, ut quem timueris, quicum de vita, fortuniſque contenderis, cujus ex inſidiis evaſeris, hunc ſemper oderis.
Latrat natura. i. e. Poſcit. Verbum eſt Ennianum, quod interprete Feſto, Poſcere ſignificat. Lucret. 2. 17.
  Nil aliud ſibi naturam latrare, &c. Turnebus.
Satisfacere naturæ, Mori. Cic. pro Cluent. 29. Vos auditis de eo, in quem judices non eſtis, de eo quem non videtis, de eo quem odiſſe jam non poteſtis, de eo qui & naturæ & legibus ſatisfecit, quem leges exſilio, natura morte multavit.
Sequi naturam ducem. Quintil. lib. 4. cap. 5.
Ducem tanquam deum ſequimur optimam naturam, eique paremus. Cic. de Senect. 5.
Valuiſſe ad laudem atque virtutem naturam ſæpius ſine doctrina, quam ſine natura doctrinam. Cic pro Arch. 15.
Vivere ad naturam, Ex præſcripto Naturæ. Seneca.
Natura, Vis: unde arborum atque herbarum naturas dicimus. Plin. lib. 12. cap. 14. Hæc concreta denſatur, ubi loci natura poſcit.
Abſinthii tætra natura. Lucret. lib. 2. 400.
Animæ natura propria atque vis, ut ipſa a ſeipſa moveatur. Cic. de Somnio Scip. 21.
Cæli & loci alicujus. Cic. 7. Verr. 35.
Canendi ſimplex. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Criminis naturam perſcrutari penitus. in PERSCRUTOR.
Juſtitiæ vis & natura. Cic. 1. de Fin. 50.
Loci. Cic. 2. de Lege Agrar. 94. Carthaginienſes fraudulenti & mendaces, non genere, ſed natura loci, quod propter portus ſuos multis & variis mercatorum ſermonibus, ad ſtudium fallendi, ſtudio quæſtus, vocabantur.
Montis natura qualis eſſet, & qualis in circuitu adſcenſus, qui cognoſcerent, miſit. Cæſ. de Bell. Gall. 1. 21.
Provinciæ natura & ratio. Cic. 1. Fam. 7. Eam eſſe naturam & rationem provinciæ tuæ, ut illius reditum vel adjuvando confirmares, vel negligendo impedires. Alii pro Rationem legunt Regionem.
Stirpium naturas perſequutus eſt Theophraſtus. Cic. 5. de Fin. 10.
Solo natura ſubeſt. Virg. 2. Georg. 49.
  Quippe ſolo natura ſubeſt, &c. V. SOLUM.
Tractare virtutum, vitiorumque naturam. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Præter naturam aliquid facere. Ter. Adelph. 5. 5. 4. Ubi Donatus, Præter naturam plus dicit, quam ſi diceret Præter conſuetudinem.
Naturâ, ablativus. i. e. Naturaliter. apud Quintil. lib. 1.
Fieri natura: cui opponitur Fieri quodam inſtituto. Cic. in Orat. 159.
Inſolens & ſuperba naturâ victoria. Cic. pro Marcel. 9.
Sublimis & acer. Hor. 2. Epiſt. 1. 165.
Plur. Cic. de Nat. Deor. 2. 144. Aures duros & quaſi corneolos habent introitus, multiſque cum flexibus, quod his naturis relatus amplificatur ſonus.
Natura, pro Naturalibus, ſeu Genitalibus aliquando accipitur. Cic. 2. de Divin. 145. Parere quædam matrona cupiens, dubitans eſſetne prægnans, viſa eſt in quiete obſignatam habere naturam. retulit. negavit eam, quoniam obſignata fuiſſet, concipere potuiſſe. Subaudi Ad conjectorem. Varro de R. R. 2. 7. Si faſtidium ſaliendi eſt, ſcillæ medium conterunt cum aqua ad mellis craſſitudinem: tum ea re naturam equæ, cum menſes ferunt, tangunt. conf. Suet. Tiber. cap. 45. & infra NATURALIA.
Fecunda minus. Lucret. lib. 2. 533. [Poteſt tamen hic intelligi, Naturalis fecunditas minor.

NATURĀLIS, e. Adj. [φυσικὸς, συγγενικὸς] Quod ſecundum naturam eſt. Unde, Naturales filii, dicuntur Legitimi, qui ſola natura conjugali lege ſint orti, non ex concubina. His opponuntur Adoptivi. Ulpian. in l. Senatoris. D. de Senator. Senatoris filium accipere debemus non tantum eum, qui naturalis eſt, verum adoptivum quoque. Suet. Tiber. cap. 52. Filiorum neque naturalem Druſum, neque adoptivum Germanicum, patria caritate dilexit.
Naturales vocantur Filii ſervorum, iidemque Liberti apud Gruter. Inſcript. p. 845. FILIA NATVRALIS IDEM LIBERTA PATRI OPTIMO. Vulgo Naturales Nothos appellant.
Bonitas naturalis. Nepos 25. 9. 1. Sen. Clement. cap. 1.
Bonum naturale. Nepos, 8. 1. 3.
Deſideria naturalia, pro Cupiditate coeundi. Columel. lib. 6. cap. 24. de vaccis, Atque in id fere tempus naturalia congruunt deſideria.
Divinatio naturalis: cui opponitur Artificioſa præſenſio. Cic. 1. de Divin. 52.
Favor. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Filius. Liv. 42. 52. & 44. 44. V. ſupra.
Juppiter naturalis, Qui revera exſiſtebat, opponitur Fabuloſo. Lactant. 1. 11. 37. Philoſophi, quod ea, quæ de Jove feruntur, minime in Deum convenire videbant, duos Joves fecerunt, unum naturalem, alterum fabuloſum. i. e. Unum hominem, alterum deum.
Legem naturalem divinam eſſe cenſet Zeno, eamque vim obtinere recta imperantem, prohibentemque contraria. Cic. 1. de Nat. Deor. 36.
Malum. Ovid. 9. Met. 729.
Motus. Cic. 1. de Fin. 19.
Munus decoris. Ovid. 14. Met. 684.
Nitor naturalis & non fucatus. Cic. de Clar. Orat. 36.
Notio naturalis atque inſita in animis noſtris. Cic. 1. de Fin. 31.
Pabulum. Cic. 4. Acad. 127.
Pater. Cic. 3. Philipp. 15.
Pavor cervi. Ovid. 10. Met. 117.
Principium naturale omnium cauſarum unum eſt. Cic. de Clar. Orat. 209.
Quæſtiones naturales & obſcuræ. Cic. in Partit. 64.
Societas. Cic. 1. Off. 50.
Vindemia. Plin. lib. 12. cap. 14.
Maxime naturalis. In MAGIS.
Naturale eſt. Plin. lib. 11. cap. 37.
Naturalia, ium. n. pl. dicuntur Pudenda. Columel. lib. 6. cap. 28. Si equa marem non patitur, detrita ſcylla naturalia ejus linuntur, quæ res accendit libidinem. Idem 8. 5. & 7. 7. Juſtin. 1. 4. Hic (Aſtyages) per ſomnum vidit, ex naturalibus filiæ, quam unicam habebat, vitem enatam, cujus palmite, omnis Aſia obumbraretur.
Naturale numero ſingulari eodem ſenſu protulit Celſus lib. 7. cap. 26. pr. Inter imas oras ſuper naturale poſitum, non minus ſæpe auxilio eget. Ibidem aliquanto poſt §. 4. dicit Naturalia numero plurali, Mulieri per naturalia ejus.

NATURALĬTER, Adv. [φυσικῶς] A natura. Cic. de Senect. 27. Quod enim homini naturaliter inſitum eſt, eo uti decet, & quicquid agas, agere pro viribus. In vetuſto exemplari tantum legitur, Quod eſt, eo, &c. Columel. lib. 3. cap. 16.
Naturaliter diſſimillimi. Paterc. 2. 60. 5.
Alacritas naturaliter innata. Cæſ. 3. Bell. Civil. 92.
Evax verbum nihil ſignificat, ſed effutitium naturaliter eſt. Varr. de L. L. lib. 6. 5.
Naturaliter infecunda vitis. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Naturaliter etiam ſervus obligatur. Paulus in l. Naturaliter. D. de condict. indebit.
Naturaliter videtur poſſidere is, qui uſumfructum habet. Ulpian. in l. Naturaliter. D. de acquir. poſſeſſ.

NATURALĬTAS, ātis. f. Naturalitas ſomni. Tertull. de Anima cap. 43.

NATURALĬTUS, Adv. Idem quod Naturâ. Sidon. 9. Epiſt. 11. Mortalium mentibus vis hæc naturalitus ineſt.

NATURĀBĬLIS, e. Adj. Apul. 2. Florid. extr. Pythagoras fertur naturabilia commentatus. Idem de Dogm. Plat. Sollicitudo & labor ſi naturabiles eſſent. [Quaſi a verbo Naturo, āre.

NATURIFICĀTUS, a, um. Partic. ut, Animæ naturificatæ. Tertull. adverſ. Valent. cap. 29.

NĀSĪCA, æ. m. [Νασίκας] Scipio dictus eſt a naſi magnitudine. Ovid. 4. Faſt. 347.
  Naſica excepit, templi non exſtitit auctor. conf. Liv. 29. 11. & 14. Plin. 7. 35. Val. Max. 8. 15. 3.
Alias ita dicebantur Qui acuto contractoque naſo eſſent. Arnob. lib. 3. de Diis Gentilium, Ergo eſſe dicendum eſt quoſdam capitones; ſiliunculos, frontones, labeones: in his alios mentones, nævios, atque naſicas; hos diſploſis naribus, illos reſimis, &c. Idem lib. 6.

NASIDIUS, apud Lucan. 9. 790. & NASIDIENUS, apud Martial. 7. 53. & Hor. 2. Serm. 8. 1. Nomina Romanorum.

NĀSO, ōnis. m. Cognomen Romanorum a magnitudine naſi. Plura enim cognomina a partibus corporis aſſumpſerunt, ut Capitonum; Frontonum, Labeonum, &c. Celebratum in primis hoc nomen ab Ovidio poëta. V. 4. de Pont. 9. 2.

NASITERNA, æ. f. Vas aquarium anſatum & patens, inquit Nonius 15. 25. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 22. Ut ex ære, ahena, urceos, & naſiternam faceret. Inde nomen invenit, quod tres naſos habeat: alii a naſſa deducere malunt. Turneb. Adverſ. 7. 23. Plaut. Stich. 2. 2. 28. conf. omnino Lex. Pitiſc.
Naſiterna amphora. Cato cap. 11. R. R.

NASIUM, vel NANSIUM, i. n. [Νάσιον] Ptolemæo auctore lib. 2. cap. 9. Galliæ Belgicæ urbs. Vulgo *Nancy*.

NASPERCENĪTES, æ. m. Vini genus in Ponto. Plin. 14. 7.

NASSA, æ. f. [κύρτος] inquit Feſtus, eſt Piſcatorii vaſis genus, quo quum intravit piſcis, exire non poteſt. Plaut. Mil. 2. 6. 98.
  Nunquam hercle ex iſta naſſa hodie ego eſcam petam. Cic 15. Att. 20. Ex hac naſſa exire conſtitui, non ad ſpem mortis melioris. Per translationem dictum.
Levis naſſa. Sil. lib. 5. 47.
  — piſcator ad undas
  Ore levem patulo texens de vimine naſſam,
  Cautius interiora ligat, mediumque per alvum
  Senſim faſtigans, compreſſa cacumina nectit.

NASTES, is. m. Frater fuit Amphimachi, unus ex his, qui in auxilium Trojanorum venerunt, teſte Homero lib. Iliad. 2.

Nasturtium, i, n. [κάρδαμον] Herba hortensis a naribus torquendis dicta, a Græcis cardamos appellata. Plin. lib. 20. cap. 13. E contrario nasturtium venerem inhibet, animum exacuit. Cic. 2. de Finib. 92. Sit voluptas non minor in nasturtio illo, quo vesci Persas esse solitos scribit Xenophon, quam in Syracusanis mensis.
Adhibent ad panem nihil præter nasturtium Persæ. Cic. 5. Tusc. 99.
Nasturtium. Plin. lib. 19. cap. 8. Nasturtium nomen accepit a narium tormento. Et inde vigoris significatio proverbio id vocabulum usurpavit, veluti torporem excitantis. In Arabia miræ amplitudinis dicitur gigni. Varro in Vopisco, Nasturtium nonne vides ideo dici, quod nasum torqueat?

Nastus, i. m. [νάστος] Genus fuit panis, quod item Factum vocant, ex melle, & uvis passis, & calentem panem ex oleo. Meminit Aristophanes Pluto. Dictum volunt, quia densior sit, constipatiorque, nihil prorsus levitatis habens, aut inanitatis, ἀπὸ τοῦ νάσσεσθαι ἀρτύματι. A nasto vero dicti Nastophagi, qui ejus esitandi proluvio tenentur. Sed & Nastocopi, Panis ejus confectores. V. Cæl. lib. 9. cap. 16.
Nastus, [νασός] Genus arundinis. Diosc. 1. 99.

Nasum, i. n. antique, pro Nasus. Non. 3. 146. Plaut. Curc. 1. 2. 17. Sagax nasum habet. Idem Men. 1. 2. 57. Ex isto loco spurcatur nasum odore illutibili. conf. Amph. 1. 1. 288. & Mil. 4. 6. 41.

Nāsus, i. m. [μυκτήρ] dicitur ea Pars faciei, quæ a superciliorum confinio oriens, & quasi æquali porrecta jugo, utramque aciem simul & discernit & munit. Cic. 2. de Nat. Deor. 43. Nasus ita locatus est, ut quasi murus oculis interjectus esse videatur.
Ad nasum, V. AD præpositionem.
Pestis nasorum. Catul in Rufum, 67. 9.
Pituita mala nasi. Catul. in Furium, 21. 17.
Aduncus. V. ADUNCUS.
Crispans. Pers. 3. Sat. 87.
Excussus. Pers. 1. Sat. 118.
Integer. Juven. 15. Sat. 55.
Madidi infantia. Juven. 10. Sat. 199. h. e. Pituita nasi, quæ senibus assidue stillat, ut infantibus.
Simus. Senec. de Ira, 3. 22.
Turpiculo puella. Catul. de Acme, 39. 3.
Clamare naso, Stertere. Plaut. Mil. 3. 2. 9.

> Eho an dormit Sceledrus intus? LU. non naso quidem.
> Nam eo magnum clamat. i. e. Vehementer stertit.

Stertere vigilanti naso. Juven. 1. Sat. 57.

> — doctus spectare lacunar,
> Doctus & ad calicem vigilanti stertere naso. Stertere, i. e. Stertendo simulare dormientem.

Naso vigilanti, i. e. Ipse vigilans, & faciens nasum stertere. Ad calicem, Juxta pocula, quibus se potum simulabat dormire, ut mœcho uxorem osculanti & contrectanti connivens obsequeretur. V. PARARENCHO.
Nasum veteres irrisioni dicavere, unde & pro Sermonis acrimonia & dicacitate aliquando accipitur. Plin. lib. 11. cap. 37. Et altior homini tantum, quem novi mores subdolæ irrisioni dicavere, nasus. Hinc apud eundem Plinium, in totius operis præfatione, dicitur Lucilius condidisse stili nasum, quia apud Latinos fuit auctor satiræ, & stilum in homines distrinxit. conf. infra NASUTUS.
Naso suspendere, Vafre ac subdole irridere. Hor. 1. Serm. 6. 5. Pers. 1. Sat. 118.

> Callidus excusso populum suspendere naso. Ex Erasmo.

Nasum habere, Nasutum esse. Martial. lib. 1. 42. in Cæcilium,

> Non cuicumque datum est habere nasum. i. e. Acrimoniam ad deridendum, & dicacitatem.

Ad nasum venire. V. AD.
Pravo vivere naso. Hor. de Arte Poet. 36. i. e. Marcido & turpi.
Nasus in proverbium abiit, pro Judicio subtili. Hor. 2. Serm. 2. 89.

> — non quia nullus
> Illis nasus erat. Erasmus in proverbio Odorari. conf. NARES.

Nasum iræ sedem esse observat Raderus ad illud Martial. 6. 64.

> — rabido nec perditus ore,
> Fumantem nasum vivi tentaveris ursi. Pers. 5. Sat. 91.
> Disce; sed ira cadit naso, rugosaque sanna.

Nasus etiam transfertur ad res instar nasi prominentes, ut Ansæ. Juvenal. 5. Sat. 47. Calicem quatuor nasorum dixit.

Nasatus, a, um. Adj. Nasati dicuntur, ut Lampridius advertit Heliog. cap. 5. Viriliores ac belle mutoniati: unde paræmia, De nasatorum peculio. Sed hos item malunt eruditi Vasatos nuncupari, propter illud ex carmine obscæno,

> Grandia Dulychii vasa tulisse viri. Ab Naso autem ita inflecti potest Nasatus; ut ab Oculo, Oculatus, inquit Cælius lib. 27. cap. 26. quem vide. conf. VAS, VASCULUM, VASATUS.

Nasūtus, a, um. Adj. [μυκτηρώδης] Naso longiore. Hor. 1. Serm. 2. 93.

> — verum
> Depygis, nasuta, brevi latere, ac pede longo est.

Nasutus, Qui docte novit alios irridere. Martial. lib. 13. 2.

> Nasutus sis usque licet, sis denique nasus,
> Quantum noluerit ferre rogatus Atlas:
> Et possis ipsum tu deridere Latinum. Phædr. 4. 6. 1.

Nasutior, us, compar. Martial. lib. 2. 54.

> Nil nasutius hac, maligniusque est.

Superl. Homo nasutissimus. Senec. Suasor. cap. 7.

Nasūtŭlus, a, um. [μυκτηρωδέστερος] Adj. diminut. Apul. Nasutula mulier atque dicacula.

Nasūte, Adv. Senec. de Benef. 5. 6. Nasute negare.

Nasica, **Naso**, V. supra.

Nāsus, i. [Νᾶσος] Insula, pars Syracusarum, ponte ad reliquam urbem juncta. V. Cic. 4. Verr. 52. Liv. 25. 24.

N A T

NAT. Natta, Natione, Natus. NAT. ALEX. Natione Alexandrinus. NAT. LVD. SÆCVL. VIII. OBIIT. SEQVENT. Natus ludis Sæcularibus octavis, obiit sequentibus.
Natales, &c. In NASCOR.
Natatilis, &c. In NATO
Nates, V. NATIS.

Nātĭnor, āri. Negotiari. Cato apud Fest. Inter se natinari. conf. Gloss. Isidor. Scaligero idem est ac More natantium semper in negotiis fluctuare.
Natinātio, inquit Festus, dicebatur Negotiatio. Et, Natinatores ex eo Seditiosi.
Natinator, oris. m. V. dict. præced.
Natio, **Nativitas**, **Nativus**. In NASCOR.
Nătis, is. f. pl. Nates, [πυγή, γλουτός, ἰσχίον] Conglobata os sacrum versus caro, sedendi officio aptissima. A nitendo dicta, ut vult Perottus: quod ibi sit firmior, quam in ceteris membris, ne premente corporis mole, ossibus cogatur. Hor. 1. Serm. 8. 47. Diffissa nate ficus. Martial. lib. 14. 18.

> Alea parva nuces, & non damnosa videtur:
> Sæpe tamen pueris abstulit illa nates.

Aridæ nates. Hor. Epod. 8. 5.
Natis fulmine icta. Festus, in Pullus.

Natiso, [Νατίσων] Venetiæ fluvius Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Vulgo *Lisontio.*
Nato, as. V. NO, are.
Natrix, īcis. m. & f. [ὕδρος, ὄφις] Genus serpentis. A nando, quod in aqua quoque venenum spargit. Priscian. lib. 5. Natrix quum speciem anguis significat, masculinum quoque invenitur. Cic 4. Acad. 120. Cur deus, omnia nostri causa quum faceret (sic enim vultis) tantam vim natricum, viperarumque fecerit? Lucan. lib. 9. 723.

> Et natrix violator aquæ. Columel. lib. 1. cap. 5.

Metaphorice Natricem populo Romano futurum C. Caligulam, i. e. Pestiferum, prædixit Tiberius. Suet. Calig. cap. 11.
Sic Lucil. apud Non. 1. 334. Si natibus natricem impressit crassam & capitatam. ubi Virgam intelligit, quæ serpentis instar curvetur atque mordeat.
Natrix herba. Plin. lib. 27. cap. 12. Natrix vocatur herba, cujus radix evulsa virus hirci redolet. Hac in Piceno a feminis abigunt, quos mira persuasione Fatuos vocant.
Natura, **Naturalis**, **Natus**, V. NASCOR.

N A V

NAV. Navis, Navicularis, Nauta.
Nava, æ. f. Fluvius augens Rhenum. V. Scalig. Lect. Auson. 1. 1.
Navæthus, Italiæ fluvius, a navium exustione sic nuncupatus, quod scribit Apollodorus: quia Laomedontis filiæ, ac Priami sorores, Æthylla, Astyoche, Mydesicaste, cum captivis aliis illuc appulsæ, naves incenderunt, ex quo & ipsæ Nauprestides nuncupatæ. V. Rhodig. lib. 24. cap. 5. extr.
Navale, **Navarchus**. In NAVIS.
Navalia, æ. f. Ptolemæo, lib. 2. cap. 11. Urbs Germaniæ.
Naucus, vel **Naucum**, i. n. Nugæ. [οὐδὲν τίμιον] Festus ait, Nauci significare nucis putamen, aut oleæ nucleum, aut eam membranulam quæ visitur in medio nucis juglandis intersita, denique rei cujusvis putamen, quod Græci σκύλημα, nauci vocari existimat.
Nævius apud Fest. Noctem nauco ducere. i. e. Nugis.
Nauci, pro Nihili ponitur. Plaut. Most. 5. 1. pr.

> Qui homo timidus erit in dubiis rebus, is nauci non erit. Cic. 1. de Divin. 133. Non habeo denique nauci Marsum augurem. i. e. Non facio flocci, prorsusque contemno.

Naucifăcio, [παρ' οὐδὲν τίθημι] ĕre. Nihili facere. Plaut. Bacch. 5. 1. 16.

> Perii, hoc servom meum non naucifacere esse ausum? &c.

Naucleriacus, **Nauclerus**. V. NAVIS.
Naucratis, is. f. (Ναύκρατις) Stephano civitas in Ægypto, a Milesiis condita, qui tum mari potiebantur, teste Strabone lib. 17. Ejus incolæ
Naucratitæ, [Ναυκρατῖται] appellantur. V. Fabric. Bibl. Gr. 2. 20.
Naufragium, V. NAVIS.
Nāvia, æ. f. Lignum cavatum ut navis, quo in vindemiis uti solent, inquit Festus. V. & Macrob. 1. Sat. 7.
Navicula, **Navicularius**, **Naviculor**, **Navigo**, &c. V. NAVIS.
Nāvis, is. f. [ναῦς, νηῦς, πλοῖον, σκάφος] a Græco ναῦς. Plaut. Men. 2, 3. 51.

> Perii misera, quam tu mihi nunc navem narras? MEN. ligneam,
> Sæpe tritam, sæpe fixam, sæpe excussam malleo.

Puto Ablat. esse non solum Navi, sed etiam Nave. H. St.
Magister navis, cui totius navis cura mandata est. Ulp. in l. 1. D. de exercitor. act. V. MAGISTER.
Rector, Gubernator. Virg. 5. Æn. 161.
Moderamen. Ovid. 15. Met. 726.
Magnitudinis inhabilis. V. INHABILIS.
Auri navis, vel Palearum, V. Evertere navem infra.
Navium ingens varietas jam olim fuit, quæ præcipue antiquis memorantur hæ sunt.
Actuariæ naves, Quæ remis agebantur. Liv. 38. 38. Tradito & naves armamentaque earum: neve plures quam decem naves actuarias, nulla quarum plus quam triginta remis agatur, habeto. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 1. Has omnes actuarias imperat fieri: quam ad rem humilitas multum adjuvat. Neque tamen numerandæ sunt inter longas, quæ & ipsæ remis agebantur. Subdit enim paulo post, Eo quum venisset, circuitis omnibus hibernis, singulari militum studio, in summa rerum inopia circiter sexcentas ejus generis, cujus supra demonstravimus, naves, & longas duodeviginti invenit instructas. Eas in eodem libro cap 8. Cæsar Vectoria graviaque navigia vocat, etiamsi remis agerentur. Qua in re, inquit, admodum fuit militum virtus laudanda, qui vectoriis gravibusque navigiis, non intermisso remigandi labore, longarum navium cursum adæquaverunt. [Hæc ex Baysio. Sed revera Actuarias naves Longis navibus, non illis quæ, proprie militiæ destinabantur, adscriptas fuisse, easdemque Remis velisque simul agi solitas, nec a Lembis discretas fuisse docet Scheff. de Mil. Nav. 2. 2. Celeritate præcelluisse apparet ex Cæs. 1. civ. 27. extr.
Æratæ naves, quæ & Rostratæ. Hirt. de Bell. Alex. cap. 44. Navibus actuariis, quarum numerus erat satis magnus, magnitudine quanquam non satis justa ad præliandum, rostra imposuit. Has adjunctas navibus longis, & numero classis aucto, militibus veteranis impositis. &c. Rostratæ igitur dictæ a rostris: quæ quia ex ære fiebant, æratæ etiam dicebantur.

bantur. Cæf. 2. Bell. Civil. 3. Interim L. Nafidius ab Cn. Pompeio cum claffe navium fedecim, in quibus paucæ erant æratæ, L. Domitio Maffilienfibufque fubfidio miffus. Virg. 8. Æn. 675.

In medio claffes æratas, Actia bella
Cernere erat. Liv. 36. 42. Una & octoginta roftratis navibus, multis præterea minoribus, quæ aut apertæ roftratæ, aut fine roftris fpeculatoriæ erant, Delum trajecit. Quibus verbis conftat Roftratas fuiffe etiam Quæ tectæ non erant.

Annotinæ, in ANNUS.

Apertæ naves. V. Conftratæ naves infra.

Conftratæ naves, quæ & Tectæ dicebantur, de quibus Plin. lib. 7. cap. 56. Tectas longas invenere Thafii; antea ex prora tantum & puppi pugnabatur. Cæf. 3. Bell. Civil. cap. 101. Atque omnes naves incendit XXXV, in quibus erant viginti conftratæ. Hirt. Bell. Alex. 11. Magnoque impetu quatuor ad eam conftratæ naves, & complures apertæ contenderunt. Cic. 7. Verr. 103. Poterone in eos effe vehemens, qui naves inanes non modo habuerunt, fed etiam apertas: in eum diffolutus, qui folus habuerit conftratam navem, & minus exinanitam? Porrò Conftratæ naves dicebantur, eo quod haberent cataftromata. Quid autem fit Cataftroma, vide fuo loco.

Curforiæ. V. CURRO.

Fluviatiles, Quibus navigamus in fluviis. Liv. 10. 2.

Frumentariæ, Onerariæ ad frumentum vehendum aptæ. Cæf. 3. Bell. Civil. 96.

Longæ naves ab Onerariis differebant. Siquidem Onerariæ velis duntaxat incitabantur: Longæ vero etiam remis agebantur. Cic. 12. Fam. 15. A claffe difcefferunt, navique longa profugerunt, onerariis relictis. Cæf. 4. Bell. Gall. 25. Quod ubi Cæfar animadvertit, naves longas, quarum & fpecies Barbaris erat inufitatior, & motus ad ufum expeditior, paululum removeri ab onerariis navibus, & remis incitari, & ad latus apertum hoftium conftitui: atque inde fundis, tormentis, fagittis hoftes propelli, ac fummoveri juffit: quæ res magno ufui noftris fuit. Nam & navium figura, & remorum motu, & inufitato genere tormentorum permoti Barbari conftiterunt, ac paululum modo pedem retulerunt. Longarum aliæ vocabantur biremes, quæ duobus remorum ordinibus agebantur: aliæ triremes, quæ tribus: aliæ quadriremes, quæ quatuor: quinqueremes, quæ quinque, & ita deinceps. Erant & Liburnicæ, quas Liv. 24. 40. Leves biremes vocat: nos vulgo *Galeras*. [V. de his quoque l. c. Scheff.

Luforiæ naves, de quibus Vegetius lib. 4. cap. ult. extr. Speculatoriæ dicebantur, quas in Danubio adverfus Barbaros Romani in excubiis habebant, quæ huc & illuc difcurfare folebant. Nam ludere navis dicitur, quæ huc & illuc velut lafcivia quadam currit. Seneca, Ubi naves luferunt, hauriuntur. Luforiæ autem vocatæ funt, quod ludicræ triremibus & æratis comparatæ viderentur, & tanquam ad lufum haberentur. Senec. de Benef. 7. 20. Cui triremes & æratas non mitterem, luforias, & cubiculatas, & alia ludibria regum in mari lafcivientium mittam. Meminit Turneb. V. & Scheff. l. c.

Marinæ naves, Quibus in mari navigamus, ad difcrimen fluviatilium. Scævola in l. His qui naves marinas fabricaverint. D. de Vacat. & excufat. munerum. conf. MARINUS.

Onerariæ. In ONUS.

Piraticæ. Quintil. lib. 2. cap. 14. conf. MYOPARO.

Pifcatoriæ, Quæ pifcium capiendorum caufa paratæ funt. Liv. 23. 1.

Prædatoriæ. Liv. 29. 28. Hæ etiam Piraticæ naves dicuntur, Liv. 34.

Prætoria navis, quam Græci ναυαρχίδα vocant, noftri vulgo *Capitaneam*. Liv. 21. 50. Fretum intranti rex Hiero claffem ornatam obviam duxit, tranfgreffufque ex regia in prætoriam navem, &c. Lucan. lib. 3. 535.

Celfior at cunctis Bruti prætoria puppis
Verberibus fenis agitur.

Roftratæ naves, V. paulo ante Æratæ naves.

Speculatoriæ. Liv. 36. 42.

Tabellariæ naves, Quæ adventantis claffis nuncium ferebant. Senec. Epift. 72.

Tectæ naves, & Naves apertæ, contraria. Liv. 32. 21. V. Conftratæ.

Turritæ naves, Quibus ad libram turres imponebantur, idque non folum ad proram, fed etiam ad puppim, ut teftatur Appianus de bellis Civil. Plin. lib. 32. cap. 1. Sed armatæ claffes imponunt fibi turrium propugnacula, ut in mari quoque pugnetur velut e muris. Cæf. 3. Bell. Civil. cap. 40 Liv. 37. 24. Abfcedentes e turri Prætoriæ navis. V. in LIBRA.

Vectoria navis. Suet. Cæf. cap. 63.

Vinaria. Ulpianus in l. Vulgaris. D. de furtis, Quid deinde fi de nave vinaria, ut funt multæ in quas vinum infunditur, quid dicemus de eo qui vinum haufit? an totius oneris fur fit? & magis eft ut & hic non totius dicamus.

De navibus hifce fingulis, & præterea Caudicariis vel codicariis, cubiculatis, hippagogis, levibus, militaribus, orariis, plicatilibus, præcurforiis, ἀσφυλακίδαις, folubilibus, folutilibus, ftationariis, futilibus, trabariis, V. fpeciatim in his vocabulis, Scheff. l. c. & Lex. Pitifc.

Capaces fluminum naves, Ad mare non fufficientes. Ulp. in l. 1. D. de exercitor. actione. V. Fluviatiles fupra.

Captivæ, in CAPTIVUS.

Cærulea. V. CÆRULEUS.

Celfæ. Virg. 2. Æn. 375.

Citæ. Ovid. 15. Epift. 109.

Claudæ, Deterfis nimirum ex uno latere remis. Liv. 37. 24. Contemplatus Eudamus hoftes, claudas mutilatafque naves apertis navibus remulco trahentes. Lucret. 4. 441.

Curvæ. Ovid. 2. Met. 163.

Inanis. V. INANIS.

Ingentes. Lucret. lib. 1. 273.

Inhabiles ad onera. Ulp. in l. 1. D. de exercit.

Inftabiles. Ovid. 2. Met. 164.

Minuta. Catul. ad Thallum, 23. 12.

Papyraceæ. In PAPYRUS.

Salva nave in portum pervenire. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Valida. Virg. 1. Æn. 124.

Vitiles. Plin. lib. 7. cap. 56. V. VITILIS.

Abreptæ naves remis in terram. Liv. 37. 39.

Adiguntur naves. Tacit. 2. Ann. 7. Sed Cæfar, dum adiguntur naves, Silium legatum cum expedita manu irruptionem in Chattos facere jubet.

Adornare navem. V. ADORNO.

Advehere nave, & navem. V. ADVEHO.

Advehi navi ab Epidauro Piræum. Cic. 4. Fam. 12.

Advertere navem. V. ADVERTO.

Ædificare. V. ÆDIFICO.

Ædificare navem maximam, triremis inftar. Cic. 7. Verr. 43.

Agere. Hor. 2. Epift. 1. 114. Ovid. 1. Faft. 340.

Acta per æquoreas hofpita navis aquas. [Hinc verbum Navigo compofitum eft. q. V.

Ambulant naves. V. AMBULO.

Appellere navim ad villam aliquam. Cic. 13. Att. 21.

Applicare naves terræ, & ad terram. V. APPLICO.

Aptæ inftructæque remigio. Liv. 21. 22. Hinc illud Virg. 8. Æn. 79.

Sic memorat: geminafque legit de claffe biremes,
Remigioque aptat, focios fimul inftruit armis.

Armare naves. V. ARMO.

Afcendere ad navem. Cic. 4. Acad. 148. Al. Defcendere.

Augent fumma navium tabulis. Tacit. 3. Hift. 47.

Coactæ. V. COGO.

Comparare navem. Cæf. 2. Bell. Civil. cap. 18.

Conducta. V. CONDUCO.

Conficit optime curfum navis, quæ fcientiffimo gubernatore utitur. Cic. 1. de Invent. 58.

Confracta. V. CONFRINGO.

Confugere in. V. CONFUGIO.

Conjecta navis in noctem. Cæf. 3. Bell. Civil. 28.

Confcendere navem. Nepos 23. 7. 6.

Confcendere navem, vel In navem. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Conftituere. Cæf. 4. Bell. Gall. cap. 23.

Conftratæ tempeftatibus. V. CONSTERNO.

Conftruere navem. In CONSTRUO.

Contrudere in naves. In CONTRUDO.

Debilitata, V. ANCHORALE.

Deducere. Cæf. 2. Bell. Civil. cap. 6. V. DEDUCO.

Deferri navi. In DEFERO.

Deprimere, Submergere. Cic. pro Lege Manil. 21. V. DEPRIMO.

Depreffæ. Tacit. 4. Hift. 79. 7.

Defcendere ad. Cic. 4. Acad. 148. Nos ad naviculas noftras defcendimus. h. e. Ad litus & locum in quo ftabant naviculæ. Non enim idem eft quod Confcendere naves.

Defilire e. Cæf. 4. Bell. Gall. cap. 25.

Detrahere ad terram. Hirt. Bell. Alex. cap. 10. extr.

Detrudunt fcopulo. Virg. 1. Æn. 149.

Dirigere timidæ navis iter. Ovid. 1. Faft. 4.

Dividere. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Educere e portu. Cæf. 1. Bell. Civil. 57.

Egredi e. Cic. 14. Att. 21.

Egredi navi. Ter. Heaut. 1. 3. 9.

Evertere navem in portu. Cic. 1. de Orat. 174.

Evertere navem. Cic. 4. de Finib. 76. Ut gubernator æque peccat, fi palearum navem evertit, & fi auri: item æque peccat, qui parentem, & qui fervum injuria verberat. Paulo poft, Et, fi in ipfa gubernatione negligentia eft navis everfa, majus eft peccatum &c.

Exarmata navis, i. e. Armamentis fpoliata. Senec. Confol. ad Helv. extr.

Fabricari. Tacit. 14. Ann. 29.

Fabricare ex integro. Suet. Auguft. cap. 16.

Ferri magna vel parva nave. Hor. 2. Epift. 2. 200.

Fertur navis velis ventoque. Lucret. lib. 4. 895.

Frangere, Terent. in Andr. 3. 1. 17.

Gubernare navem, & falvam in portu collocare. Cic. in Pifon. 20.

Hærentes litore. Hor. 2. Serm. 3. 205.

Jactantes Auftri navim. Hor. 1. Serm. 1. 6.

Impegit navem. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Incitare fefe in navem. Cæf. 2. de Bell. Civil. cap. 6.

Inflammari navem, incendique juffit. V. INCENDO.

Inhiberi retro. V. INHIBEO.

Inftituere navem, vel naves. V. INSTITUO.

Inftructæ. Virg. 2. Æn. 254.

Inftructa & ornata. Cic. 7. Verr. 132. conf. ORNO.

Interire. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 58.

Involvens aqua navemque virofque. Virg. 6. Æn. 336.

Loqui ex navibus. In LOQUOR.

Moliri naves ab terra. Liv. 28. 7.

Movebat fe tarda navis remigio. Virg. 5. Æn. 280.

Mutilatæ naves. Liv. 37. 24. V. Claudæ fupra.

Obruta aquis. Ovid. 2. Amor. 11. 50.

Navigat navis in ftagno. Ulpian. in l. 1. D. de exercit. action. Sic Scævola in l. 3. D. de vacat. & excufat. munerum.

Patiens navium Tiberis. In PATIOR.

Peragere navem in portum. V. PERAGO.

Perfodere, V. PERFODIO.

Petere aliquid navibus atque quadrigis. Hor. 1. Epift. 11. 28. Proverb.

Properatæ. Tacit. 2. Ann. 6.

Reficere naves. Tacit. 2. Ann. 44.

Religarat jactatam navim udo litore. Hor. 1. Carm. 32. 7.

Solvere. Ovid. Rem Amor. 285.

Statuere navem. i. e. Siftere. Plaut. Bacch. 2. 3. 57.

Subducere. Virg. 1. Æn. 577.

Urbem quam ftatuo, veftra eft: fubducite naves. h. e. Surfum e mari in terram trahite. V. SUBDUCO.

Supplere remigio. Liv. 26. 39.

Tenent feffas vincula. Virg. 1. Æn. 172.

Tranfportare navibus copias omnes aliquo. Cic. 8. Att. 18.

Turbata duce amiffo navis. Liv. 26. 39.

Vehere aliquem in navibus. Cic. 3. de Nat. Deor. 89.

Venire navibus. Liv. 26. 17. Quum Tarraconem navibus veniffet.

Vulnerata. Liv. 37. 24.

Una navis eft bonorum, per translationem. Cic. 12. Fam. 25. Una navis eft

eſt jam bonorum omnium, quam quidem nos damus operam ut rectam teneamus, utinam proſpero curſu; ſed quicunque venti erunt, ars noſtra certe non aberit.

NAVĪCŬLA, æ. f. dimin. [σκαφίδιον] Cic. 4. Acad. 148. Ita ſermone confecto Catulus remanſit, nos ad naviculas noſtras deſcendimus.
Parva navicula. In PARVUS.
Trajicere navicula in Africam. Cic. Poſt red. ad Quir. 20. Adde Cæſ. 2. Bell. Civil. 3. Vitruv. 10. 1. Lactant. 4. 15.

NAUCŬLA, æ. f. per Syncopen pro Navicula. Paulin. Epiſt. ad Cyther. 247.
Salicus in illam decidiſſet nauculam.

NAVICULĀRIS, e. Adj. ut, Res navicularis. Hermog. JCt. in Dig.

NAVICULĀRIUS, a, um. Adj. ut, Functio navicularia. l. 3. Cod.
Onus navicularium. l. 2. & 12. Cod. Theod.

NAVICULARIUS, i. m. [ναύτιλος, ναύκληρος] Idem qui Græce Nauclerus. Cic. 16. Fam. 9. Mare magnum & difficile tibi reſtat: ſi poteris cum Meſcinio: caute is ſolet navigare. Si minus, cum honeſto aliquo homine, cujus auctoritate navicularius moveatur. Idem 7. Verr. 153. Malo, inquam, te iſti generi hominum, quam mercatoribus & naviculariis, inimicum atque infeſtum putari. Ibid. 4. 137. Ut aratores, ut mercatores, ut navicularii.

NAVICULARIA, æ. f. [ναυκληρία] Ars ipſa regendæ navis.
Naviculariam facere. Cic. 7. Verr. 45. Quid eos loqui, qui videbant, quid exiſtimare eos, qui audiebant, arbitrabare? inanem te navem eſſe in Italiam ducturum? naviculariam te, quum Romam veniſſes, eſſe facturum?

NAVICŬLOR, [ναυτίλλομαι] āri. Navicula vehi. Martial. lib. 3. 20.
Piger Lucrino naviculatur in ſtagno. Grut. ex Mſſ. Nauculatur.

NAVICULĀTOR, ōris. m. [ναυκληρὸς] Idem quod Navicularius. Cic. pro Lege Manil. 11. Majores veſtri ſæpe, mercatoribus ac naviculatoribus injurioſius tractatis, bella geſſerunt.

NAVICELLA, æ. f. [πλοιάριον] dimin. Utitur Martian. in l. Item pictoris. D. de fundo inſtructo. Bahuſ. 3. Epigr. 38.
Decurrit mea navicella curſu.

NAUCELLA, æ. f. Idem. Leg. 17. §. 1. Dig. de Inſtr.

NAVĀLIS, e. Adj. [νήϊος] Quod ad naves pertinet. ut, Prælium navale, Quod navibus fit. Plin. lib. 16. cap. 1. extr. Prælium navale adverſus arbores inirent.
Apparatus navalis ei ſemper antiquiſſima cura fuit. Cic. 10. Att. 8.
Bellum. Cic. pro Lege Manil. 28. Nepos 2. 2. 3.
Certamen. Virg. 5. Æn. 439.
Corona navalis, Qua donari ſolebat qui primus in hoſtium navem armatus tranſiliiſſet. Virg. 8. Æn. 684. Ea quaſi navium roſtris inſignita eſt, & ex auro fieri ſolet, ſicut & muralis & caſtrenſis, teſte Gellio lib. 5. cap. 6. V. CORONA.
Crimen. Cic. 7. Verr. 131.
Diſciplina. Cic. pro Lege Manil. 55.
Gloria. Cic. 7. Verr. 60.
Materia navalis ad claſſem ædificandam. Liv. 26. 47.
Prælia. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Pugnæ navales & pedeſtres. Cic. de Senect. 13.
Res. Liv. 40. 18. Nec rei navalis cura omiſſa.
Socii navales, qui Remiges quoque dicuntur. Liv. 21. 50. Contra eludere Pœnus, & arte, non vi rem gerere: naviumque, quam virorum, aut armatorum malle certamen facere. Nam ut ſociis navalibus affatim inſtructam claſſem, ita inopem milite habebat. Vides ut alios ponat pro Sociis navalibus, alios pro Milite & propugnatoribus. Et lib. 26. 17. pr. Quum Tarraconem navibus veniſſet, expoſitiſque ibi copiis, & navibus ſubductis, ſocios quoque navales multitudinis augendæ cauſa armaſſet: profectus, &c. Rurſus libro eodem c. 48. pr. Poſtero die militibus, navalibuſque ſociis convocatis, primum diis immortalibus laudes gratiaſque egit, &c. [Fuit omnino Navalium ſociorum conditio deterior, quam militum claſſiariorum. V. Liv. 40. 18. extr.
Triumphus navalis. Plin. lib. 34. cap. 3.
Tuba navalis. Martial. lib. de Spectac. 28.
Et freta navali ſollicitare tuba.
Uncus. Valer. 8. Argon. 298.

NAVĀLE, is. n. [ναύσταθμος, ἐπίνειον, νεώριον, νεωσοῖκος] Locus in quo ſtant, vel fieri ſolent naves. Frequentiori in uſu pl. Navalia. Virg. 4. Æn. 593.
Diripientque rates alii navalibus? Cic. 2. Off. 60. Atque etiam illæ impenſæ meliores, muri, navalia, portus, aquarum ductus. Cæſ. 2. Bell. Civil. 3. & 4.
De opere navalium dicere. Cic. 1. de Orat. 62.
Aptum navale carinæ. Ovid. 18. Epiſt. 207.
Cava. Ovid. 4. Triſt. 8. 17.
Longa. Ovid. 2. Amor. 9. 21.
Siccum. Ovid. 3. Met. 661.
Diripere rates navalibus. Virg. 4. Æn. 593.
Exit puppis navalibus. Ovid. 4. Faſt. 729.
Navalia, Romæ locus prope Tiberim. V. Liv. 3. 26: 8. 14. & 40. 51.
Navalia etiam ſunt Excavata anatium ſtabula. V. Varro de R. R. 3. 5.

NAVĀCULUM, i. n. Idem ac Navale. Gloſſ. Lat. Græc. Navaculum, ναύσταθμον.

NAVĪTA, vel NAUTA, æ. f. [ναύτης, ναυβάτης, ναυτίλος] Qui ſe in navi agenda exercet, & quicunque in navi eſt, navis ducendæ gratia. Ter. Phorm. 4. 1. 10.
Salvas audivi ex nauta, qui illas vexerat. Cic. 10. Att. Navitam ipſe audire videor jam evocantem.
Nauta ſignificare dicitur, quum tempeſtatem aut ſerenitatem prævidet. Cic. 4. Acad. 147. Verum quoniam non ſolum nauta ſignificat, ſed etiam Favonius ipſe inſuſurrat navigandi nobis Luculle tempus eſſe, &c. [Immo Significat, Indicat, Admonet.
Nautæ & gubernatores. Cæſ. 3. Bell. Gall. 9. Idem 5. 10.
Audaces. Hor. 1. Serm. 1. 30.
Callidi navitæ horrida vincunt æquora. Hor. 3. Carm. 24. 41.
Fluctivagi. Stat. 3. Silv. 1. 84.
Miſeri. Virg. 3. Georg. 313.
Oppreſſi in æquore. Stat. 11. Theb. 118.
Pavidus. Hor. 1. Carm. 1. 14. Aptum epithetum.
Perfidus. Catul. Argon. 62. 174.

Sollicitus. Ovid. 2. Amor. 11. 25.
Timidus. Hor. 1. Carm. 14. 14.
Vagi. Stat. 3. Silv. 1. 4.
Feſtinare ſolent quæſtus ſui cauſa. Cic. 16. Fam. 9.
Hoc ſignum veniens poterunt prænoſcere nautæ. Cic. in. Arat. 75.
Vela dat ventis navita. Ovid. 1. Met. 132.

NAUTALIS, e. Adj. Auſon. Moſell. 223.
Reddit nautales vitreo ſub gurgite formas. i. e. Nautarum.

NAUTĬCUS, a, um. Adj. [ναυτικὸς] Quod eſt nautarum. Virg. 3. Æn. 128.
Nauticus exoritur vario certamine clamor.
Cantus nauticus. Cic. 2. de Nat. Deor. 89. Idemque juvenibus viſis, auditoque nautico cantu.
Caſtra nautica. Nepos 7. 8. 5.
Exuviæ nauticæ, Roſtra navium captarum. Cic. pro Lege Manil. 55.
Panis. Plin. lib. 22. cap. 25. Nauticus panis tuſus, atque iterum coctus ſiſtit alvum. *Biſcoctum* vocant.
Pinus, Apta fabricandis navibus. Virg. 4. Eclog. 38.
Pubes. Sil. lib. 6. 351.
Res. Cic. 2. de Nat. Deor. 152.
Vela. Horat. 2. Serm. 3. 106.
Verbum. Cic. 13. Att. 21.

NAUTĬCUS, i. m. [ναυτικὸς] Qui in navi adminiſtrat. Plin. lib. 9. c. 31. Quod ubi videre nautici, ſtatim pluribus anchoris navigia infrenant. Liv. 28. 7. Tumultumque etiam ex terra nauticis præbuit conf. Gell. 2. 22.

NAULUM, i. n. [ναῦλον] Pretium quod ſolvitur pro vectura in navi. Juven. 8. Sat. 97.
— furor eſt, poſt omnia perdere naulum. Paul. in l. Quum ſervus. §. j. D. de leg. 1. Et idem in operis ſervorum, vel vecturis jumentorum, vel naulis navium dicendum.

NĀVĬGO, [πλέω, ναυτίλλομαι] āre. Navi iter facere. Cic. 5. Att. 12. Negotium magnum eſt navigare, atque id menſe Quintili.
Navigare in. Plin. lib. 13. cap. 25. Qui navigavere in Indos Alexandri milites.
Navigare in portu, eſt A periculo abeſſe: propterea quod qui mediis adhuc in fluctibus navigant, hi ventorum & æſtus arbitrio navigant. Ter. Andr. 3. 1. 22.
Nunc hujus periculo fit, ego in portu navigo. h. e. Tutus ſum.
Eſt tamen & In portu Naufragium. H. St. V. Eraſmi Chiliad.
Belle navigare. V. Belle, in BONUS.
Caute. Cic. 16. Fam. 9.
Commode magis, quam ſtrenue. Cic. 16. Att. 6.
E portu. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Explorate. Cic. 16. Fam. 8.
Ex ſententia. Cic. 4. Acad. 100.
Feliciter. Cic. 4. Verr. 95. Romam venit, ſatiſque feliciter navigavit.
Incommodiſſime. V. INCOMMODUS.
Recte, Tuto. Cic. 16. Fam. 12.
Sine timore. Cic. 16. Fam.
Temere. Cic. 16. Fam. 9. Ne temere naviges.
Navigat navis. V. ſupra in NAVIS. conf. in NAVIGANDUS Navigare navem. [Mirum ſane, cum ſit Navigare proprie Navem agere.
Claſſibus maximis. Cic. 10. Att. 8.
Mare navigare. Virg. 1. Æn. 71.
Myoparonibus. Cic. 5. Verr. 186.
Probo navigio, bono gubernatore. Cic. 4. Acad. 100.
Pinus navigat in undis. Ovid. 2. de Arte Am. 9.
Ratibus navigare. Plin. lib. 7. cap. 56.
Remis. Cic. 16. Att. 6.
Pleniſſimis velis. Cic. pro Domo, 24.
Terram navigare. Cic. 2. de Fin. 112. Ut ſi Xerxes, cum tantis claſſibus, tantiſque equeſtribus & pedeſtribus copiis, Helleſponto juncto, Athove perfoſſo, maria ambulaviſſet, terram navigaſſet.
Navigatur, Imperſonale. Cic. pro Lege Manil. 20. Quum aut hieme, aut referto prædonum mari navigaretur.
Paſſive. Navigatur Occidens. Plin. lib. 2. cap. 67.

NAVIGANS, antis. Partic. Cic. 3. Off. 23. Petron cap. 107.

NAVIGĀTUS, a, um. Partic. Tacit. Germ. 34. 2. Ambiunt immenſos lacus Romanis claſſibus navigatos.
Navigatus fluvius. Plin. lib. 6. cap. 20.

NAVIGANDUS, a, um. Partic. ut, Naviganda navis. Ulpian. in l. j. D. Nautæ, caupon. &c. Nautam accipere debemus eum, qui navem exercet; quamvis nautæ appellantur omnes, qui navis navigandæ cauſa in navi ſunt: ſed de exercitore ſolummodo Prætor ſentit.

NAVIGĀTIO, ōnis. f. [ναυτιλία] Cic. 5. de Fin. 16. Ut medicina valetudinis, navigationis gubernatio: ſic vivendi ars eſt prudentia. Idem 15. Fam. 11. Ego, ſi me navigatio non morabitur, quæ incurrebat in ipſos Eteſias, propediem te, ut ſpero, videbo.
Prima navigatio, olim dicebatur, quum poſt ſævitiam hiemis, qua mare clauſum erat, vere navigantibus primum aperiebatur. Cic. 2. Q. frat. 5. Iidem aiebant nuntiare te prima navigatione eſſe tranſmiſſurum. Eſſe & prima navigatio poteſt, quum dicimus nos quamprimum navigaturos, & primam quamque navigandi occaſionem arrepturos. Prima etiam navigatio dicitur, quum eam ſecundæ comparamus, quæ & temeraria magis plerumque, & improvida eſt: unde & proverbio Græco celebratur δεύτερος πλοῦς. Sunt tamen qui primam navigationem, velificationem, ſecundam remigationem, ut Suidas eſt auctor, dicant. Ex Turnebo.
Secunda navigatio, Proſpera. Tacit. 2. Ann. 8.
Longa ex navigatione aliquando in portum venire. Cic. de Senect. 71.
Committere ſe navigationi. Cic. 16. Fam. 4.
Conquieſcit mercatorum navigatio. In CONQUIESCO.
Dimittere navigationem. Cic. 2. Q. frat. 5.
Impedire. Cæſ. 3. Bell. Gall. 9.

NAVIGĀTOR, ōris. m. Quintil. Decl. 12. Infelix navigator es, cujus votis auræ non reſpondent. Idem Inſt. Orat. 5. 10. Et Paul. Nolan. ad Cyther. 397.

NAVIGĀBĬLIS, e. Adj. [πλωτὸς, πλώσιμος] Quod navigari poteſt: ut, Navigabile flumen. Columel. lib. 1. cap. 2. Nec procul a mari, aut navigabili flumine. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 8. Beneficium eſt donare regiones, per quas multa flumina & navigabilia decurrunt.

Navigabile mare. Liv. 35. 44. conf. Melam 2. 1. & Quintil. lib. 8. cap. 3.

NAVIGIUM, i. n. [πλοῖον, ἰδίπλοιον, βάρις] Navis ductio, quod & Navagium dicitur.

Navigium, quidam putant Diminutivum, sed Navem & Navigium de eodem dici videas. Vide in MACHINOSUS. H. St. Dicitur eadem ratione ac Remigium, & proprie quidem Actum seu ductum navis significat, formaturque a verbo Navigo, ut Remigium a Remigo, Navifragium a Navifrago, Judicium a Judico &c. Sunt enim hæc nomina verbalia.

Navigium, pro Navigatione videtur accepisse Scævola in l. qui Romæ. §. Callimachus, D. de verborum obligationib. his verbis, Idque creditum esse in omnes navigii dies ducentos sub pignoribus & hypothecis, mercibus a Berytho comparatis. Sic Rutil. Numat. 1. 541.

Tempora navigii clarus reparaverat Eurus. Ita Serv. ad Virg. 1. Georg. 139. Navigio invento, i. e. Navigatione. V. Gronov. Observ. ad Script. Eccles. cap. 25.

Navigium, Omne genus navis, quo in mari utimur. Plin. lib. 32. cap. 1. Hæc tantilla est satis contra tot impetus, ut vetet ire navigia. Idem lib. 13. cap. 11. Noctis, dieique velifico navigii cursu.

Actuaria navigia. In NAVIS.

Luculenta. Cic. 16. Att. 4.

Piscatorium. Quintil. lib. 6. cap. 3. V. NAVIS.

Probum. Cic. 4. Acad. 100. Sed si jam ex hoc loco proficiscatur Puteolos stadia triginta probo navigio, bono gubernatore ac tranquillitate, &c.

Speculatoria, i. e. Exploratoria. Cæs. 4. Bell. Gall. cap. 26. V. in NAVIS.

Fragmina navigii. Ovid. 11. Met. 561.

Lignum utile navigiis, pinus. Virg. 2. Georg. 442.

Committere parvo navigio pueros. Cic. 10. Att. 11.

Concedere mari navigia. V. CONCEDO.

Concredere mari. V. CONCREDO.

Dissolutum & dissipatum. Cic. 15. Att. 11.

Infrenare navigia ancoris. V. INFRENO.

Instruere armamentis. V. INSTRUO.

Interiit navigium. Cæs. in Bell. Alex. 21.

Scindere navigiis mare. Ovid. 2. de Arte Am. 671.

Trahit navigium aquam. V. TRAHO.

NAVIGIŎLUM, i. n. dimin. [πλοιάριον] Cic. 12. Fam. 15. Nos vix ipsi singulis cum navigiolis reciperemur. conf. Hirt. Bell. Afr. cap. 63.

NAVARCHUS, i. m. [ναύαρχος] Navis princeps, qui in navi nautis imperat, vulgus *pilotam & patronum* vocat. Cic. 2. Verr. 59. Sumptum omnem in classem frumento, stipendio, ceterisque rebus navarcho suo quæque civitas semper dare solebat. Ibid. 83. O dii immortales! quid si harum ipsarum civitatum militibus, navibus, navarchis, Syracusanus Cleomenes jussus est imperare, &c. Ibid. 5. 186. An quod forum Syracusanum navarchorum sanguine redundavit. conf. l. 6. Cod. de Navicular. Quintil. lib. 4. cap. 2. & Plin. 35. 10. [Navarchum a Gubernatore distinguit Suidas in Ναύαρχος. ubi Navarchum, pro Classis præfecto posuisse videtur, non pro eo, qui alias Trierarchus, Latine Magister navis dicitur. V. Veget. de Re Mil. 4. 32. Scheff. de Mil. Nav. 4. 6.

NAVARCHIS, idis. f. [ναυαρχὶς] Navis prætoria, in qua est Prætor. Nostri vulgo *Capitaneam* vocant. V. Prætoria navis, in NAVIS.

NAUCLĒRUS, i. m. [ναύκληρος] Qui navem regit, Latine Navicularius dicitur. Plaut. Mil. 4. 3. 16.

Nauclerus dixit, qui illas advexit, mihi. conf. l. 4. Cod. & Isidor. 19. 1.

NAUCLERIUS, a, um. Adj. [ναυκλήριος] Quod ad nauclerum pertinet. Plaut. Asin. 1. 1. 54.

Nauclerio ipse ornatu per fallaciam,

Quam amabam, abduxit ab lenone mulierem. Nauclerio, i. e. Nautico, maritimo.

NAUCLERIĂCUS, a, um. Adj. Idem. [ναυκληρικὸς] Plaut. Mil. 4. 4. 41. Facito ut venias huc ornatu naucleriaco. Al. Nauclerico.

NAVĬFRĂGUS, a, um. Adj. [ναυαγὸς] Ovid. 5. Trist. 8. 11.

Vidi ego navifragum qui riserat æquore mergi. [Hic est substantivum. Æquor navifragum. Auson. Epist. 7. 40.

Fretum navifragum. Ovid. 14. Met. 6.

Noti navifragi vim perferre. Prudent. adverf. Symmach. 1. 9.

Saxa. Stat. 5. Theb. 41.

Scylacæum. Virg. 3. Æn. 553. Antiquum & Poëticum est. In usu potius

NAUFRĂGUS, a, um. Adj. Contract. ex eodem [ναυαγὸς] interdum active, interdum passive sumitur. ut,

Corpora naufraga. Virg. 3. Georg. 542.

Mare. Hor. 1. Carm. 16. 10. Naufragia faciens. Acron & Porphyrio. conf. Tibul. 2. 4. 10.

Monstra. Ovid. 4. Fast. 500.

Puppis. Ovid. 2. Epist. 16.

Tempestas. Valer. 1. Argon. 584.

Unda. Tibul. lib. 2. 4. 10.

NAUFRĂGUS, i. m. [ναυαγὸς, ναυηγὸς] Qui navi fracta natat, vel bona amisit. Cic. 3. Off. 90. Quid si una tabula sit, duo naufragi, hique sapientes, sibine uterque rapiat, an alter cedat alteri?

Expulsus aliquis & naufragus. Cic. in Pison. 42.

Interiit naufragus. Ovid. 11. Met. 668.

Agere naufragum. Quintil. lib. 6. cap. 2. Orbum agimus, & naufragum, & periclitantem.

Naufragus, per translationem, pro Eo qui bona dissipavit. Cic. 1. in Catil. 30. Quod si se ejecerit, secumque suos eduxerit, & eodem ceteros undique collectos naufragos aggregaverit, exstinguentur, &c.

Naufragus patrimonio. Cic. pro Sulla, 41. Sed ut aliquis patrimonio naufragus, inimicus otii, bonorum hostis.

Dare tabulam naufrago. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 9.

NAUFRAGĀLIS, e. Adj. Martian. Capell. lib. 6. Capraria naufragalis.

NAUFRĂGO, āre. vel NAUFRAGOR, āri. pro Naufragium facere. Petron. Fragm. Trag. cap. 76. conf. Cyprian. de Lapsis 10. Augustin. Epist. 48. & Med. 24. Sidon. 4. Epist. 21. & Salvian. lib. 3. p. 41. ed. Brem. Apostolus ter naufragasse se dicit. Ibid. sæpius in seq.

NAUFRĂGIUM, i. n. [ναυαγία, ναυάγιον] Navis fractio. Cic. 1. Tusc. 107. Exsecratur luculentis sane versibus apud Ennium Thyestes: primum ut naufragio pereat Atreus.

Commune naufragium. Claud. 4. Cons. Hon. 62.

Dira. Senec. Octav. 4.

Magna. Lucret. lib. 2. 552.

Colligere. V. COLLIGO.

Expelli naufragio. Cic. in Pison. 43.

Facere naufragium, Pati. Cic. 1. de Invent. 5. Hinc nimirum non injuria, quum ad gubernacula Reipub. temerarii atque audaces homines accesserunt, maxima & miserrima naufragia fiebant. i. e. Maxima bonorum jactura fiebat. Idem 16. Fam. 9. Qui cupide profecti sunt, multi naufragia fecerunt.

Factum. Ovid. 2. de Ponto 6. 11.

Pati naufragium, Facere. Senec. Herc. OEth. 2.

Spargere naufragium. Sil. lib. 10.

Clarissimorum ducum, regumque naufragium, Translate. Cic. 1. de Divin. 24.

Naufragia & bonorum direptiones. Cic. 4. Fam. 13. Versor in eorum naufragiis & bonorum direptionibus.

Naufragia rei familiaris. Cic. 1. Fam. 9. Neque hercule in iis ipsis rebus, quæ quanquam erant mihi propter rei familiaris naufragia necessariæ, tamen, &c.

Naufragium fortunarum. Cic. pro C. Rabir. Perd. 25.

Ex naufragio tabula. Cic. 4. Att. 17. Perspice æquitatem animi mei, & ludum & contemptionem Seleucianæ provinciæ, & me hercule cum Cæsare suavissimam conjunctionem: hæc enim una ex hoc naufragio tabula me delectat. i. e. Hoc unicum subsidium calamitatis, hæ amicitiarum reliquiæ. Budæus.

Naufragium pudoris & existimationis. Firmicus lib. 6. cap. 12. Cum pudoris existimationisque naufragio, impudicæ impuritatis labibus polluuntur.

Naufragium vitæ, apud Marcellin. Per alienæ vitæ naufragia. lib. 30. pag. 500. Francof. in fine. H. St.

NAUFRAGIŌSUS, a, um. Adj. Claud. Mamert. de Statu Anim. 1, 1. & Sidon. 4. Epist. 11.

NAVIA, V. suo loco.

NAVĬGER, ĕra, ĕrum. Adj. [ναυφόρος] Plin. lib. 9. cap. 30. de loliginibus, Navigeram similitudinem & aliam in Propontide visam sibi prodidit Mucianus: concham esse acatii modo carinatam, inflexa puppe, prora rostrata.

Mare navigerum. Lucret. lib. 1. 3.

Quæ mare navigerum, quæ terras &c. conf. Veget. de Re Mil. 3. 7. Et Ammian. 23. 20.

NAUMĂCHA, orum. n. pl. Hastilia quædam prælonga, teste Polluce & Homero, quibus e navi depugnatur. Meminit Cæl. Rhodig. lib. 14. cap. 12.

NAUMACHIA, æ. f. [ναυμαχία] Navale bellum, seu certamen. Martial. lib. 1. 28. ad Marcum,

Do tibi naumachiam, tu das epigrammata nobis:

Vis, puto, cum libro, Marce, natare tuo. [Hic est Libellus.

Naumachiam committere. Suet. Claud. cap. 21. conf. Paterc. 2. 56. 1.

Naumachia, Locus in quo fit pugna navalis. Suet. Tiber. cap. 62. Semel triremi usque ad proximos naumachiæ hortos subvectus est. Idem Neron. cap. 27. Præclusa naumachia.

De naumachiis Imperatorum variis, V. Lex. Pitisc.

NAUMACHIĀRIUS, a, um. Adj. [ναυμάχος] ut, Naumachiarius pons. Plin. lib. 16. cap. 39. Idem 40.

NAUMACHIARIUS, i. m. [ἐπιβάτης] Qui prælium navale committit. Suet. Claud. cap. 21. Proclamantibus naumachiariis. Hi etiam Epibatæ dicuntur ibidem, Græca voce.

NAUPĒGUS, i. m. Gloss. Gr. Lat ναυπηγὸς, Faber, Navium fabricator. Utitur hac dictione Aurel. Arcadius in l. ultima. D. de jur. immunit. Item Firmic. lib. 4. cap. 7. Alios naucleros, naupegos, vel navium gubernatores.

NAUPEGIARIUS, i. m. Idem. Inscript. Spon. Misc. p. 67. COLLEG. NAVPEGIAR. conf. Reines. Inscript. p. 602.

NAUSTIBULUM, V. infra.

NAUSUM, i. n. Genus navigii Gallici. Auson. Epist. 22. Nauso, aliave quavis navi. Idem 38. Ut inde nauso devehat.

NAUTEA, æ. f. Aqua de sentinis. Non. 1. 25. V. infra s. l. NAUSEA.

NAULA, NAULIUM, V. NABLA.

NAULŎCHUM, i. n. [Ναύλοχον] Locrorum oppidum est, teste Plin. lib. 4. cap. 3.

Est item Naulochon, sive Naulochus, Thraciæ oppidum, non procul ab Hæmo monte, cujus meminit idem Plin. lib. 4. cap. 11.

Stephanus præterea Naulochum urbem in Ionia collocat, alio nomine Smyrnam appellatam.

NĀVO, [κατατίθημι, σπουδάζω] āre. Studiose aliquid adimplere, dare, conferre, cum effectu demonstrare, id est adjumento esse. Tractum verbum a nautis, quum sunt auxilio aliis in gubernandis navibus; naves enim quum ex navalibus in mare deducuntur, maximo hominum auxilio indigent. [Puto veteres cum G, Gnavo scripsisse, uti Gnavus &c. q. V.

Aliquid navare & efficere. Cic. 6. Fam. 1.

Bellum navare. Tacit. 5. Hist. 25.

Benevolentiam navare, i. e. Navo animo adhibere & præstare, inquit Budæus. Cic. 3. Fam. 10. Illud pugna & enitere, ne quid nobis temporis prorogetur: ut quum tibi hic satisfecerimus, istic quoque nostram benevolentiam navare possimus.

Flagitium. Tacit. 4. Hist. 59. 4.

Operam. Cic. 2. de Orat. 26. Jam mihi videor navasse operam, quod huc venerim.

Operam militarem. Liv. 44. Idem 7. 16.

Operam alicui. Cic. de Arusp. Respons. 1. Quum is publicanorum causam stultissimis interrogationibus impediret, & P. Tullioni Syro navaret operam. Idem ad Brutum, 8. Tibi omnes fortes viri navare operam & studium volunt.

Opus aliquod navare & efficere. Cic. 9. Att. 12. Utinam in hac aliquod miseria Reip. πολιτικὸν opus efficere & navare mihi liceat. Valer. 3. Argon. 145.

— potius mihi dextera ferro

Navet opus.

Remp. Cic. 9. Fam. 2. extr. At in litteris & libris, ut doctissimi veteres fecerunt, navare remp. & de moribus & legibus quærere. [Sed lectio admodum dubia est. An Navare operam publicam?

Studium fuum alicui. Cic. 15. Fam. 4.
Studia fuffragandi. Cic. de Petit. Conf. 14.

NAUPACTUS, i. m. vel NAUPACTUM, i. n. [Ναύπακτος] Ætoliæ urbs in ora finus Corinthiaci, hodie *Lepanto*.
Naupactum excubare, dicitur de Re plena difcriminis; quia Paufanias, Naupacti excubiis præfectus, ab Achivis interfectus eft. conf. Suid.

NAUPACTEUS, vel NAUPACTOUS, a, um. Adj. ut, Naupacteus Achelous. Ovid. 2. Faft. 43. Apud Suid. Ναυπάκτιος, Naupactius.

NAUPEGIARIUS, NAUPEGUS, V. fupra in NAVIS.

NAUPLIA, æ. f. [Ναυπλία] Urbs eft munitiffima, amœno loco fita, & totius Moreæ civibus frequentiffima; Venetis paret, a quibus anno 1686. Turcis erepta eft. Vulgo *Napoli di Romania*. V. Suid.

NAUPLIUS, i. m. [ναύπλιος] Pifcis, de quo Plin. lib. 9. cap. 30. Concham effe acatii modo carinatam, inflexa puppe, prora roftrata: in hac condi nauplium animal fepiæ fimile, ludendi focietate fola.

NAUPLIUS, i. m. [Ναύπλιος] pater Palamedis, qui quum laborantibus ad faxa Capharea Græcis, ulturus filii injurias, facem extuliffet, claffem eorum in faxa cæca pertractam perdidit. Verum quum intellexiffet Diomedem & Ulyffem naufragio liberatos (in quos tamen hoc malum per infidias machinabatur) feipfum præcipitem in mare dedit. Seneca Medea, v. 658.
Igne fallaci moriturus Argis
Nauplius, præceps cadet in profundum. Propert. lib. 4. 1. 115.
Nauplius ultores fub noctem porrigit ignes. V. Servium in illud 11. Æn. 260.
— ultorque Caphareus.

NAUPLIADES, æ. m. patronym. [Ναυπλιάδης] fic Palamedes vocatur Nauplii filius. Ovid. 13. Met. 310.
— timidi commenta retexit
Naupliades animi.

NAUPONTUS, V. feq. dict.

NAUPORTUS, i. m. [Ναύπορτος] Iftriæ fluvius eft, inter Æmoniam & Alpes nafcens, nomen habens ab Argo nave, quam Argonautæ humeris eoufque delatam per hunc fluvium fubvexerunt. Plin. lib. 3. cap. 18. Strab. lib. 4. & 7. ubi tamen vitiofe priore loco Pamportus, altero Naupontus fcribitur. Amnis, inquit lib. 4. Pamportus, ex Illyrio navigabilis defertur in Savum. & lib. 7. Juxta Naupontum amnis eft Carcora, excipiens commerciorum onera, hic in Savum, ille in Dravum delabitur.

NAUSCIT, inquit Feftus, quum granum fabæ fe nafcendi gratia aperit, quod fit non diffimile navis formæ. [Navifcit, vel Navefcit legendum.

NAUSEA, æ. f. [ναυσία, ναυτίασις] Stomachi ad vomitum ex gravi odore concitatio. A navi deductum nomen, ex cujus fentina movetur vomitus: vel ex cujus frequenti & inordinato motu, fubvertitur ftomachus, & ad vomitum concitatur. Cic. 16. Fam. 10. Eeftinare te nolo, ne naufeæ moleftiam fufcipias æger, & periculofe hieme naviges. Idem 5. Att. 13. Navigavimus fine timore & fine naufea.
Abiit jam plane naufea. In ABEO.
Coercere fluentem. Hor. Epod. 9. 35.
Difcutere naufeam. Columel. lib. 6. cap. 4.
Facere naufeam, pro Vomere. Cic. 2. Philip. 84. Apparet effe commotum: fudat, pallet: quidlibet, modo ne naufeam faciat, quod in Minutia porticu fecit. Sic legit Budæus. Vetera exemplaria legunt Naufeet.
Inhibere. Plin. lib. 30. cap. 14.

NAUSEOLA, æ. f. dimin. [ναυτιόδιον] Cic. 14. Att. 8. Naufeolam tibi tum caufam otii dediffe facile patiebar.

NAUSEOSUS, a, um. Adj. [ναυτιώδης] Quod naufeam inducit. Plin. lib. 26. cap. 8. Radice craffa, madida, naufeofa.

NAUSEO, [ναυτιάω] āre. Ad vomitum impelli, & appetitum vomendi habere, quod dicitur. Cic. 7. Fam. 27. Tu tamen quum audiffes ab Anitio (vidit enim me naufeantem) non modo mittendi caufam juftam habuifti, fed etiam vifendi. Hor. 1. Epift. 1. 93.
— conducto navigio æque
Naufeat, ac locuples.
Naufeare, Contemnere & refpuere: quod qui naufeant, cibos faftidiunt. Cic. 1. de Nat Deor. 85. Quam bellum erat, Vellei, confiteri potius nefcire quod nefcieris, quam ifta effutientem naufeare, atque ipfum fibi difplicere?

NAUSEANS, antis. Partic. [ναυτιῶν] ut, Ructantem & naufeantem aliquem in alicujus plagas conjicere. Cic. 12. Fam. 25. Idem 7. 26.

NAUSEABUNDUS, a, um. Adj. Sen. Epift. 108. Gubernator in tempeftate naufeabundus. H. St. Defiderabatur in ed. Lugd.

NAUSEATOR, ōris. m. Senec. Epift. 54. Illud fcito, Ulyffem non fuiffe tam irato mari natum, ut ubique naufragia pateretur: naufeator erat.

NAUSEABILIS, e. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 3. 2. Naufeabilis oris humectatio.

NAUSIFICUS, a, um. Adj. ut, Naufificus pædoris odor. Brito Phil. 10. 448.

NAUSICAA, æ. vel NAUSICAE, es, f. [Ναυσικάα] fuit Alcinoi Phæacum regis filia, cujus meminit Homerus Odyff. 6. Martial. lib. 11. 31.
Si mihi Nauficae patrios concederet hortos,
Alcinoo, poffem dicere, malo meos.

NAUSIMENES, is. m. Vir Athenienfis, cujus uxor quum liberos in inceftu deprehendiffet, indignitate facinoris perterrita vocem amifit.

NAUSITHOUS, i. m. [Ναυσίθοος] fuit Neptuni filius ex Peribœa, Eurymedontis filia, ac Homero tefte lib. 7. Odyffeæ, Alcinoi Phæacum regis pater.

NAUSTIBULUM, i. n. Alveus ad navis fimilitudinem factus. Feftus. conf. Voff. Etym. 339.

NAUSUM, NAUTA, V. NAVIS.

NAUTEA, æ. f. [ἀντλία] Nonius 1. 25. Nautea eft aqua de coriis, vel (quod eft verius) aqua de fentina: dicta a nautis. Plaut. Afin. 5. 2. 44.
— nauteam
Bibere malim fi neceffum eft, quam illam ofcularier.
Nautea, herba granis nigris, qua utuntur coriarii. Feftus.

NAUTES inter comites Æneæ, V. NAUTII.

NAUTICUS, V. NAVIS.

NAUTII, Romæ dicti funt, a Naute Æneæ comite. Dionyfius, Virg. & Servius in 2. Æn. 166. Quum Diomedes raptum Palladium fibi non effe aptum intelligeret, illud Æneæ tranfeunti obtulit; fed quum fe ille capite velato facrificans convertiffet, Nautes quidam fimulacrum accepit; quare Minervæ facra non Julia gens habuit, fed Nautia. Idem fcribit Varro in libro de familiis Trojanis. Ex Sigonio. conf. Serv. ad. 5. Æn. 728.

NAUTILUS, i. m. [ναυτίλος] Pifcis, de quo fic Plin. lib. 9. cap. 9. Inter præcipua autem miracula eft qui vocatur nautilos, ab aliis pompil... Supinus in fumma æquorum pervenit, ita fe paulatim fubrigens, ut emiffa omni per fiftulam aqua, velut exoneratus fentina facile naviget. Plura vide apud eundem.

NAVIUS, i. m. Accius, Infignis augur fuit, qui fub Tarquinio Romanorum rege floruit, quem Liv. lib. 1. 36. fabulatur novacula cotem difcidiffe.

NAVE, NAVITAS, NAVITER, NAVITIES, NAVUS, V. GNAVUS.

N A X

NAXIUM, i. n. [νάξιον] quid fit, declarat Plin lib. 36. cap. 7. his verbis, Signis e marmore poliendis, gemmifque etiam fcalpendis atque limandis naxium diu placuit ante alia: ita vocantur cotes in infula Cypro genitæ.

NAXOS, vel NAXUS, i. f. [Νάξος] Infula in Ægæo, una ex Cycladibus, ceteras fuperans, antea Strongyle dicta. Hæc Dia poft appellata fuit. Verum quum Cares ex Lamia profecti, duce Naxo eam occuparunt, a duce Naxon appellarunt. Hanc Dionyfiada a vinearum fertilitate dici fcribit Plin. lib. 4. cap. 12. Vel quia (ut alii volunt) folæ Naxiæ mulieres octavo menfe pariant, quoto & Liber pater natus creditur. Sive quia fons in ea vino fluat. Diftat a Delo feptem millibus.
Bacchata jugis Naxos. Virg. 3. Æn. 125.
Bacchica. Stat. 2. Achil. 4.
Genialis litora Naxi. Stat. 1. Silv. 2. 224.
Eft item Oppidi nomen, Plinio lib. 3. cap. 8.

NAXIUS, a, um. Adj. [Νάξιος] unde, Naxius ardor apud Columellam, quo fignificatur Bacchi coronæ fidus. Nam (ut ferunt poetæ) in infula Naxo relicta Ariadne a Thefeo, nuptias cum Baccho fecit, donataque corona, inter fidera relata fuit. V. Hyginum in Aftronomico poetico, lib. 2. 5.
Marmor Naxium. Plin. 36. 7.
Turba Naxia Propert. lib. 3. 17. 28.

NAZARENI, [Ναζαρηνοί] vel NAZARÆI, [Ναζαραῖοι, ἢ Ναζωραῖοι] orum. m. pl. Secta apud Judæos, qui voto obftricti a novacula, vino, & mortuorum pollutione abftinebant.
Poftea fic dicti Chriftiani ab urbe Nazareth. Prudentio Cathem. 7. pr. Nazarenus, dicitur Chriftus.
Adjective, Idem in Symmach. 1. 550. Viri Nazarei. pen. br. Idem Perift. 10. 45. Difciplina Nazarena.
Fuit etiam Hæreticorum in prima Ecclefia nomen. De quibus V. J. Laur. Mosheim contra Tolandum.

N E

NE. Nec, Nemo, Nepos, Neptis, Neptunus.

NE, [μή] Adv. prohibendi, idem fignificat quod Non: fecundis perfonis fubjunctivorum aliquando jungitur. Ter. Eun. 4. 7. 16
Sane qui tibi nunc vir videtur effe, hic nebulo magnus eft,
Ne metuas. Idem And. 1. 5. 56.
Te obteftor, ne abs te hanc fegreges, neu deferas. Et
Secundis perfonis imperativorum. Ter. And. 2. 3. 10.
Egone ducam? D. cur non? nunquam faciam. D. ne nega. Idem
Heaut. 5. 5. 8. Age quæfo, ne tam obfirma te, Chreme. Donatus,
Ne imperativo magis, quam conjunctivo adjungitur
Ne fugite hofpitium, neve ignorate Latinos. Virg. 7. Æn. 202.
Optativo aliquando. Cic. 7. Fam. 24. Sed ne vivam, fi tibi concedo. Ter. Phorm. 1. 3. 5.
Utinam ne. Ennius apud Auct. ad Herenn. 2. 22.
Utinam ne in nemore Pelio fecuribus
Cæfa cecidiffet abiegna ad terram trabes.
Ne, particula Monendi aut Suadendi. Virgil.
— foliis tantum ne carmina manda:
Ne turbata volent rapidis ludibria ventis. V. Iocem in LUDIBRIUM.
Cruquius in hunc locum Horatii lib. 1. Ode 33. pr.
Albi, ne doleas plus nimio memor
Immitis Glyceræ.
τὸ Ne, hic non tam prohibendi, quam monendi, fuadendique particula eft, ut ex Charifii lib. 2. notavimus ad Saty. 1. lib. 1. Hæc Cruq.
Tale puto effe illud Suidæ μὴ νόμιζον, ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσῃς, quafi diceret, non effe prohibentis, verum admonentis. Ne in vulg. ufu, & pro Ut ne, uno eodemque loco. In locis continuis. Ne vivam. H. St.
Ne abeo, pro Non abeo. Plaut. Moftel. 3. 1. 35. Quo nunc te agis? TR. ne quoquam abeo. Idem alio loco, Ne vult. Al. Nec quoquam.
Ne forfan, pro Ne forte. Portius Latro decl. in Catilinam cap. 15.
Ita, ne. Ter. Heaut. 4. 5. 35.
Ita tu ifthæc tua mifceto, ne me admifceas.
Ego id agam mihi qui ne detur, h. e. Ut ego non habeam. Ter. And. 2. 1. 37. Ibid. 2. 2. 12.
Id paves, ne ducas tu illam: tu autem, ut ducas. Ne pro Non accipiendum, tefte Donato. [Immo Ne, pro Ut ne; Ut, pro Ut non.
Ne, caufalis. Ter. And. 1. 5. 65.
Verbum unum cave de nuptiis, ne ad morbum hoc etiam.
Ne quis illud admiretur, quonam modo, &c. Cic. 3. de Orat. 193.
Vide ne. Ter. Eun. 5. 4. 23.
— vide, Parmeno,
Quid agas, ne neque illi profis, & tu pereas.
Ut ne, pro Ut non. Ter. And. 2. 1. 26.
— nunc te per amicitiam & per amorem obfecro,
Principio ut ne ducas. Græci dicunt ἵνα μή, tefte Donato.
[Semper fubauditur Ut in conftructione ejufmodi τοῦ Ne cum conjunctivo.
Ut ne quid meorum tibi effet ignotum, animadverti te operam dare. Cic. 13. Fam. 12. Ter. Phorm. 1. 3. 16.
Ut ne addam, quod fine fumptu ingenuam, liberalem nactus es.
Ne ut, pro Ut ne. Ovid. 1. de Pont. 3. 45.
Et ne, fi fupereft aliquis poft funera fenfus,
Terreat ut manes Sarmatis umbra meos.
Videndum eft, ne non omnia illata vel inducta, &c. Pomponius in l. In prædiis. D. Ex quib. cauf. pig. vel hyp. &c.
Ne non faciam. Caius in l. Poftumorum. D. de injufto, rup. irrito fac. teft. Vel exhæredare nominatim debeo, ne non jure faciam teftamentum. conf. Cic. 7. Att. 15. & 9. 4.

Ne, non etiam ne, &c. Ulpian. in l. Quoties. §. 1. D. de peculio, Hoc solum consequuturum dominum esse constat, ne institoria teneatur, non etiam ne de peculio.

Ne, pro Neque. Priscian. lib. 16. Invenitur etiam Ne pro Neque, quæ copulativa est conjunctio. Sub una enim abnegatione copulat res, quomodo & Nec. Lucan. lib. 1. 72.

Nec se Roma ferens. Cic. 3. in Catil. 24. Ne dici quidem opus est, quanta diminutione civium. Ter. Eun. 1. 1. 1.

Quid igitur faciam? non eam, ne nunc quidem
Quum accersor ultro? pro Neque nunc. Hæc Priscian. [Vereor ut exempla sint hujus constr. ubi Quidem non sequatur.

Ne quidem. Cic. 6. Att. 1. Igitur meo decreto soluta res Scaptio statim. Quam decretum sit tu judicabis; ne ad Catonem qui dem provocabo. Idem de Amicit. 103. Nunquam illum ne minima quidem re offendi.

Ne istius quidem laudis sum cupidus. Cic. pro Rosc. Amer. 2.

Ne id quidem. Ter. Eun. 2. 3. 30.

Quid virgo, cuja est? CH. nescio hercle. P. unde est? CH. tantundem. P. ubi habitat?
CH. Ne id quidem.

Ne hoc quidem tacebit Parmeno. Ter. Eun. 1. 2. 49.

Ne tantillum quidem commotus est, Cicero ea forma dixit 4. Verr. 124. qua Ter. Adelph. 2. 1. 9. Hujus non faciam, ut ait Donatus. Idem Cic. 5. Att. 20. Interea e Cappadocia, ne pilum quidem.

Interdum nihil interseritur inter Ne & Quidem. Cic. 2. Att. 16. extr. Si aliud nihil erit, quum erimus omnia experti, ego illud ne quidem contemnam, quod extremum est: pro, Ne illud quidem. Ter. Eun. 1. 2. 49.

Ne ita, ut. Cic. de Amicit. 42. Ne existiment ita se alligatos, ut ab amicis in magnam aliquam rem peccantibus non discedant.

Ne dicam. Cic. 1. de Nat Deor. 69. Ut moleste ferrem tantum ingenium (bona venia me audis) in tam leves, ne dicam in tam ineptas sententias incidisse.

Hæc clausula Ne dicam, si sequatur substantivum, adjectivum ponitur in accusativo: sin interjicitur inter substantivum & adjectivum, relinquit utrumque in nominativo. Homo imprudens, ne dicam stultum, non, stultus: quia HOMO, substantivum præcedit. Crudelis, ne dicam impius & sceleratus Castor. non sceleratum Castorem: quia substantivum CASTOR, sequitur. In aliis casibus nulla est ambiguitas: quia semper oportet convenire adjectivum & substantivum. ut, Non faceres hæc magistro conscio, ne dicam præsente: non, præsentem. Ex Vall. lib. 3. cap. 26.

Ne dicam gravius. Cic. 9. Att. 4. Ego decem annorum peccata recordans, in quibus inerat ille etiam annus, qui nos hoc non defendente, ne dicam gravius, afflixerat.

Ne plura, supple Dicam, vel Dictum sit, prout sensus poscit. Cic. 13. Fam. 1. In quo etiam si peccat, magis ineptiis, quam improbitate peccat. Sed ne plura.

Ne multa, i. e. Ut brevi expediam, ad summam, ut breviter colligam. Cic. pro Cluent. 180. Ne multa: perquiritur a coactoribus, invenitur ea serrula ad Stratonem pervenisse. Idem 5. Verr. 62. Ne multa, Judices, his contumeliis scitote Q. Lollium coactum ad Apronii leges conditionesque venisse.

Ne multis. Cic. pro Cluent. 47. Ne multis, Diogenes emitur.

Ne longum sit. Cic pro Cluent. 198. Et ne longum sit, omnium vicinorum summam esse in hunc benevolentiam confirmamus. V. LONGUS.

Ne longum faciam, inquit Hor. 1. Serm. 3. 137.

Ne diutius teneam. Cic. 3. Verr. 34. Ne diutius teneam, pecunia attributa numerata est. Idem ad Att. 10. 14. pr. Ne diutius te teneam, nullius consilii exitum invenimus.

Ne vivam, Ne valeam, Ne sim salvus; modi sunt dicendi, quum quid asseverare, & veluti quibusdam precibus devovere, aut sacramento aliquo obtestari contendimus. Cic. 16. Att. 13. Ne sim salvus, si aliter scribo ac sentio. Eidem, lib. 4. 16. Quid poteris, inquies, pro iis dicere? ne vivam, si scio. Idem 7. Fam. 23. Sed ne vivam si tibi concedo, ut ejus rei tu cupidior sis, quam ego sum. Quasi diceret, Emoriar vel dispeream.

Ne, pro Non, a veteribus positum non raro legimus: ut apud Plaut. Most. 3. 2. 75. Nisi tu ne vis. Et apud Ter. Eun. 2. 3. 12. Quid ne es alacris? pro, Cur non es alacris? Monuit Turneb. Al. Quidve. V. supra.

Ne pro Nedum. Liv. 3. 52. extr. Novam eam potestatem eripuere patribus nostris, ne nunc dulcedine semel capti ferant desiderium. V. Gronov. in loc. Terentius And. 4. 2. 23.

— dies hic mihi ut sit satis vereor
Ad agendum: ne vacuum esse me nunc ad narrandum credas. Cic. 9. Fam. 6. Me nihil istorum ne juvenem quidem movit, ne nunc senem. Subaudi Moveat.

Ne, Dubitativa aut interrogativa particula. Ter. And. 4. 6. 6. Estne hic Crito sobrinus Chrysidis? Virg. 11. Æn. 126.

Justitiæne prius mirer, belline laborum?

Et apud Horatium. Sic Plin. junior in fine epist. ult. libri tertii, quæ est de Martialis obitu, Meritone eum, qui hæc de me scripsit, & tunc dimisi amicissime, &c. pro Non immerito. At initio epist. penult. ejusdem libri, Meministine te sæpe legisse, &c, videtur esse, An meministi, aut etiam, Nonne meministi? Idem Plin. initio epist. 17. ejusdem libri. Rectene omnia, quod jam pridem epistolæ tuæ cessant? H. St. Priora hujus observationis verba cultro mutilata sunt.

Ne, ut Priscian. scribit lib. 16. conjunctio est interdum neque dubitans, neque interrogans: sed confirmans, aut certe enuntians. Allegat locum ex Hor. 1. Serm. 10. 21.

— ô seri studiorum, quine putetis
Difficile, & mirum, Rhodio quod Pitholeonti
Contigit; &c. Alterum exemplum ex 2. Serm. 3. 98.
Clarus erit, fortis, justus, sapiens ne etiam, & rex. Al. Næ. q. V.

Ne an. Cic. 1. Off. 9. Honestumne factu sit, an turpe dubitant.

Estne, aut non. Plaut. Epid. 4. 1. 11. Estne ea, an non? Ter. Heaut. 2. 4. 25. Adeone Cliniam, an non?

Vise, redieritne jam, an nondum, domum. Ter. Phorm. 2. 3. 5.

Nec quid agam, certum est, Pamphilumne adjutem, an auscultem seni. Ter. Andr. 1. 3. 4.

Ne, necne. Plaut. Capt. 3. 5. 55.

Emitteresne, necne eum servum manu?

Neve, geminatum. Cic. 2. de Legib. 67. Eam neque nobis minuat, neve vivus, neve mortuus.

Neve hoc, neve illud. Cic. 1. Fam. 9. Peto a te, ut id a me, neve in hoc reo, neve in aliis requiras.

Ne, adjunctivum. Martial. lib. 1. Epigr. 36.

Lex hæc carminibus data est jocosis,
Ne possint, nisi pruriant, juvare.

Ne, particula, ut apud Græcos, ita plerumque in Latina quoque lingua privativa est, ut Nerio, quasi neirio, hoc est sine ira, & cum placiditate. V. NERIO.

Ne nihil. Cic. 9. Fam. 26. Ne amicis nihil tribuamus, epulamur. i. e. Etiam ut aliquid tribuamus.

Ne, rationalis, pro Ergo. Virg. 1. Æn. 41.

— mene incœpto desistere victam?

Ne, adverbium percontantis, ut ait Donatus. Ter. And. 4. 3. 1.

Nihilne esse proprium cuiquam? di vestram fidem!

Jamne vides, bellua? jamne sentis, quæ sit hominum querela frontis tuæ? Cic. in Pison. 1.

Continuone causa fuisset, cur a Prætore postulares; ut bona possideres? Cic. pro Quint. 48.

Egone? P. tu ergo. Ter. And. 5. 2. 9.

Ne pro Næ jurandi. V. Bos. ad Cic. 4. Att. 4. extr. & Græv. ibid. 6. 1. conf. Burm. Quintil. Decl. 7. 9.

Ne superfluit aliquando in oratione. Hor. 1. Serm. 1. 109.

Nemon' ut avarus Se probet? Sic
Uterne. 2. Serm. 2. 107. Et
Quone & Quantane. 3. Serm. 295. & 317.

Ne sit sane, videri certe potest. Cic. 4. Acad. 84. Idem 1. de Nat. Deor. 88. Ne sit igitur sol, ne stellæ, ne luna: quoniam nil esse potest, nisi quod attigimus. i. e. Dicimus igitur non esse: h. e. sequitur ex dictis tuis.

Quine, & Quone, pro Ut non. V. QUI, & QUO.

Compositas cum Ne particulas V. infra suo loco.

N E A

NEA, æ. f. [Νέα] Insula. Plin. lib. 2. cap. 87. de insulis enatis, Inter Lemnum & Hellespontum Nea. q. d. Novam.

NEÆRA, æ. f. [Νέαιρα] nomen est feminæ, quæ peperit Soli duas filias, Phaetusam & Lampetiam, quæ armenta Solis, transeunte Ulysse juxta Siciliam, custodiebant.

Puellæ item nomen, quam amavit Tibullus. V. Brœckh. ad Tibul. 3. 1. 6. Hanc Scaliger eam esse existimat, quam Glyceren vocavit Hor. 1. Carm. 33. 1. conf. Epod. 15. 11. & Virg. 3. Ecl. 3.

— ipse Neæram
Dum fovet, &c.

Sequioris ævi poetæ per hanc vocem Amicam quamvis seu pellicem denotarunt. Prudent. Rom. 240. Et contra Symmach. 1. 139. V. G. Fabric. expos. Prudent. & Gell. 13. 21.

NEÆTHUS, i. m. [Νέαιθος] Fluvius est in Calabria, de quo sic Strabo lib. 6. Est & Æsarus fluvius, & portus: & fluvius alter Neæthus nomine, quorum cognomina casu provenisse dicuntur. Nam in Achivorum errore, quosdam ab Iliaca classe applicuisse, ad locorum explorationem egressos, Trojanas vero mulieres navigationis comites, tam longi pertæsas pelagi cursus, naves incendisse, &c. Dictus est igitur Neæthus ἀπὸ τῆς νεὼς καὶ αἴθειν, quod combustæ sint illic naves. Ovid. 15. Met. 51.

Præterit & Sybarim, Salentinumque Neæthum.

NEALCES, is. m. [Νεάλκης] Pictoris nomen, qui Venerem pinxit, Naumachiam Ægyptiorum & Persarum: item asellum bibentem in litore, & crocodilum ei insidiantem. V. Plin. 35. 11.

NEANDRUS, i. f. [Νέανδρος] Troadis oppidum, postea Perperenne nominatum, teste Plin. lib. 5. cap. 30. Steph. Neandriam appellat.

NEANISCOLOGUS, i. m. [νεανισκόλογος] Scurra aretalogus. Scholiast. ad illud Juvenal. Sat. 8. 191. Planipedes audit Fabios, Nobiles neaniscologos. Salmas. ad Tertull. de Pallio p. 335. Neanicologi exhibet.

NEANTHES, is. m. [Νεάνθης] Cyzicenus Rhetor, Philisci Milesii auditor. Scripsit libros περὶ τελετῆς. & de viris illustribus, ut censet Voss. de Hist. Gr. 1. 15. conf. Maussac. in Harpocr. p. 115. V. & Suid.

NĔĀPŎLIS, is. f. [Νεάπολις] Insignis urbs Italiæ in Lucania, vel potius Campania, aliquando Parthenope dicta, Maronis tumulo clara.

Celeberrimum oppidum Neapolis. Cic. pro Rabir. Post. 26.
Fecunda. Lucan. ad Pison. 80. al. Secunda.
Otiosa. Hor. Epod. 5. 43.
Secreta. Stat. 4. Silv. 8. 6.

Est & Neapolis, Africæ propriæ oppidum, ut scribit Pomponius Mela, lib. 1. 7. Nunc *Mahometa* dicitur, teste Olivario in Melam. Videtur eadem, Neapolis colonia, Ptolemæo lib. 4. cap. 3.

Neapolis, quæ & Leptis magna Ptolemæo, lib. 4. cap. 3. urbs Syrtis parvæ, vulgo *Tripoli*: in Barbaria regia civitas.

Est item ejus nominis Cariæ urbs ad Iasium sinum, Mela auctore 1. 16.

De Neapoli Syracusarum quarta parte, Cic. 6. Verr. 119. Quarta autem est urbs, quæ quia postrema ædificata est, Neapolis nominatur: quam ad summam theatrum est maximum: præterea duo templa sunt egregia, Cereris unum, alterum Liberæ, &c.

NEAPOLITĀNUS, a, um. Adj. [Νεαπολίτης] Qui ex Neapoli est. Cic. 13. Fam. 31. & Plin. 3. 7.

NEARCHUS, i. m. [Νέαρχος] qui cum Alexandro militavit, deque eo historiam scripsit. V. Suid. Voss. Hist. Gr. 1. 10. qui hunc eundem esse censet cui post Alexandri obitum Lyciæ & Pamphyliæ præfectura obtigit, ut refert Justin. 13. 4. 15.

Nearchi cujusdam Tarentini mentio fit apud Cic. de Senect. 41.

Nearchus alius Juvenis fuit eximiæ pulchritudinis, cujus formam commendat Hor. 3. Carm. 20. 6.

N E B

NĒBIS, is. f. [Νῆβις] apud Ptolemæum lib. 2. cap. 6. Tarraconensis Hispaniæ fluvius: Bænis Straboni lib. 3. dictus.

NĒBRĪDES, um. f. pl. [νεβρίδες] Damarum seu cervorum pelles; quibus uti veteres in Bacchi sacris solebant. νεβρὸς enim dama seu cervus est. Claud. 4. Cons. Honor. 606.

Talis

Talis Erythræis incinctus nebrida gemmis
Liber agit currus. conf. Sen. OEdip. 438. & Sil. 3. 395.

Asperſæ nebrides vario auro. Stat. 2. Achill. 664.

NĒBRĪTES, æ. f. [νεβρίτης] Gemma Libero patri ſacra, a nebridum pellium ſimilitudine. Plin. lib. 37. cap. 10.

NĒBRŎPHŎNUS, i. m. [νεβροφόνος] Nomen canis venatici apud Ovid. 3. Met. 211.

Nebrophonuſque valens, & trux cum Lælape Theron. Interpretari licet Hinnulorum interfectorem, παρὰ τὸ νεβρός, quod eſt hinnulus, & φονεύω, occido.

NĔBŬLA, æ. f. [νέφος, ὀμίχλη] Vapor e terra atque aquis ſurgens, qui ſive ſtatim evaneſcit, ſive in altum ſublatus convertitur in nubem. Plin. lib. 2. cap. 60. Nebulas nec æſtate, nec maximo frigore exſiſtere. Apul. de Mundo p. 61. Nebula, inquit, conſtat aut ex ortu nubeculæ, aut ex ejus reliquiis. Eſt autem exhalatio vaporata; humore viduata, aëre craſſior, nube ſubtilior, cui ſerenitas abolitionem infert. Nec aliud eſt ſerenitas, quam aër purgatus caligine, & perſpicue ſincerus.

Amictus nebulæ. Virg. 1. Æn. 416.
Aëreæ. Catull. ad Alphenum, 28. 10.
Atra, Nocturna. Virg. 2. Æn. 356.
Gravis. Senec. Thyeſte, 8.
Humentes. Stat. 9. Theb. 454.
Livens. Sil. lib. 6. 282.
Mollis. Plaut. Caſ. 1. 5. 47.
Triſtes. Stat. 5. Theb. 184.
Volucres. Ovid. 1. Met. 602.
Diluit nebulas Titan. Sil. lib. 5. 57.
Dimovere nebulam. Claud. 1. in Eutrop. 390.
Erigit nebulas campus in cælum. Senec. Theb. 2.
Reſolvuntur nebulæ ventis ac ſole. Ovid. 14. Met. 400.
Scindere obſtantes. Ovid. 2. Met. 159.
Velatus nebula. Ovid. 12. Met. 598.
Vomuere pinguem lucernæ. i. e. Fumum. Perſ. 5. Sat. 181.
Audire quaſi per nebulam. h. e. Leviter, non attente. Plaut. Capt. 5. 4. 26.
Nebula erroris. Juven. 10 Sat. 4.
Nebula linea, pro Tenui amiculo lineo, quod nec panni crebritatem, nec telæ denſitatem, ſed nebulæ tenuitatem æmulatur pellucidam. Publius Mimographus apud Petron. cap. 55.

Æquum eſt induere nuptam ventum textilem,
Palam proſtare nudam in nebula linea. Ex Turneb. 1. 19.

Nebula, pro Re nihili. Plaut. Pœn. 1. 2. 62.

Cujus ego nebulæ cyatho ſeptem noctes non emam. Turneb.

Nebula, pro Nugis. Perſ. 5. Sat. 7.

Grande loquuturi nebulas Helicone legunto. Vulgus interpretum Nebulas, Muſas intelligunt, quod ſatis eſt frigidum. Turneb. Inania & nugacia poetarum figmenta fumis & nebulis ſimilia accipit, quæ omnia eis in Helicone, quod Muſarum domicilium eſt, naſci videntur, quod Heliconem & Muſas Heliconis incolas, ſæpe in ſuis poematis appellare, præſertim in principio ſoleant. Nebulæ enim his in rebus poni ſolent, unde & Nebulones dicti. Hæc ille.

NEBULŌSUS, a, um. Adj. [νεφώδης, ὁμιχλώδης] Nebulis tectus, vel plenus.

Aër. Plin. lib. 21. cap. 7.
Æſtus. Columel. lib. 11. cap. 2.
Ager. Cato cap. 6.
Cælum. Cic. 1. Tuſc. 60.
Cubilia Noctis. Stat 10. Theb. 84.
Litus. Ovid. ad Liviam, 445.
Locus nebuloſus, h. e. Tepidus, & frequentibus nebularum humoribus conſperſus. Columel. lib. 2. cap. 10.
Mevania nebuloſa. Propert. lib. 4. 1. 123.
Palus. Sil. lib. 8. 381.
Saxa. Lucan. lib. 6. 91.
Nomen nebuloſum, Translate. Quod cur dicatur obſcurum eſt. Gell. 20. 2.
Compar. Cato cap. 6. Qui locus craſſus erit, aut nebuloſior, ibi amineum majus, &c.

NEBULOSĬTAS, ātis. f. Arnob. 7. Cælum redundantium vaporum nebuloſitate cluditur.

NĔBŬLO, ōnis. m. [ἀπατεών] ut ait Donatus, Fur, quod nebulas objiciat: vel Mollis, ut nebula eſt: vel Inanis & vanus, ut nebula eſt. conf. Non. 1. 67. & Gloſſ. vet. Ter. Eun. 2. 2. 38.

Nebulonem hunc certum eſt ludere. Lucilius,
Nugator quidam ac nebulo ſit maximus multo. Cic. 1. Att. 9.

Et nebulonem illum, ſi quo pacto potes, ex iſtis locis amove. Hor. 1. Serm. 1. 103.

— non ego avarum
Cum veto te fieri, vappam jubeo ac nebulonem. Idem 1. Serm. 2. 12.
Fufidius vappæ famam timet ac nebulonis. Idem 1. Epiſt. 2. 28.
Sponſi Penelopes, nebulones, Alcinoique. Ter. Eun. 4. 7. 15.
Sane quod tibi nunc vir videatur eſſe, hic nebulo magnus eſt.

Ex magno aliquo nebulone aliquid audire. Cic. 6. Att. 1.
A nebulone facile eludi. Cic. pro Roſc. Amer. 128.

NEBULO, āre. Tertull. Apol. cap. 35. Elatiſſimis & clariſſimis lucernis veſtibula nebulabant. h. e. Fuligine implebant, quam etiam clariſſimæ lucernæ edunt.

NEBŬLOR, āri. Gloſſ. Gr. Lat. ἀχλύω, nebulor.

N E C

NEC, Disjunctiva conjunctio. [οὐδὲ, οὔτε] Cic. de Amicit. 6. Nec enim melior vir fuit Africano quiſquam, nec clarior. Feſtus, Nec conjunctionem Grammatici fere dicunt eſſe disjunctivam; ut, Nec legit, nec ſcribit: quum ſi diligentius inſpiciatur, ut fecit Sinnius Capito, intelligi poſſit eam poſitam eſſe ab antiquis, pro Non, ut & in XII eſt, Aſt ei cuſtos nec eſit. Nec, pro Non, ut dictum eſt. Cic. 3. de Legib. 10. Senatori qui nec aderit, aut cauſa, aut culpa eſto.

Nec opinanti, Non opinanti. Ter. Heaut. 1. 2. 12.

Ut hanc lætitiam nec opinanti primus ei objicerem domi. Et And. 1. 2. 9.

Id voluit, nos ſic nec opinantes duci falſo gaudio,
Sperantes jam amoto metu, &c. Cic. 13. Fam. 19. Ei nec opinanti voluntatem tuam tantam per litteras detuliſſe. Idem 1. Tuſc. 94. Nonne modo pueros, modo adoleſcentes in curſu a tergo inſequens, nec opinantes aſſequuta eſt ſenectus? Sic 15. Fam. 4. Præſentibus inſidiis, nec opinantem liberavi, neque ſolum ei ſaluti fui, ſed etiam curavi ut cum auctoritate regnaret. Et paulo poſt, Pleroſque nec opinantes oppreſſimus. Idem pro Sull. 54. Nec opinante Fauſto, quum is neque ſciret, neque vellet, familia eſt comparata.

Nec opinata res Volſcos perculit. Liv. 2. 22.

Nec opinato, adverbii vice poſitum, pro Inopinato. Cic. 3. de Fin. 8. Quod quum accidiſſet, ut alter alterum nec opinato videremus, ſurrexit ſtatim. Conf. in OPINIO.

Nec, ſecundo loco poſitum. Ter. Eun. 5. 4. 13.

Quæ dum foris ſunt, nihil videtur mundius,
Nec magis compoſitum quicquam, nec magis elegans.

Nec nihil, neque omnia. Ter. Adelph. 1. 2. 61.

Nec nihil, neque omnia hæc ſunt, quæ dicit, tamen.

Nec, neque. Liv. 27. 28. Mors Marcelli quum alioqui miſerabilis fuit, tum quod nec pro ætate (major jam enim LX annis erat) neque pro veteris prudentia ducis tam improvide iſſet.

Nec diſpendi facit hilum. quod valet, neque diſpendii facit quicquam. Varr. lib. 8. de L. L. 37.

Nec enim illa prima vera eſt, ut quemadmodum in ſe quiſque, ſic in amicum ſit animatus. i. e. Non enim. Cic. de Amicit. 57.

Nec injuria. Liv. 26. 13. Tanta ſanguinis noſtri hauriendi eſt ſitis, nec injuria forſitan.

Nec ita multo poſt. Cic. pro Quint. 15. Quo mortuo, nec ita multo poſt, in Galliam proficiſcitur.

Nec mirum. Cic. de Amicit. 32. Ab his, qui pecudum ritu ad voluptatem omnia referunt, longe diſſentiunt: nec mirum: nihil enim altum, nihil magnificum ac divinum ſuſpicere poſſunt. Al. Suſcipere.

Nec mora, nec requies. Lucret. lib. 4. 228.

Nec mora, nec requies inter datur ulla fluendi. Hoc imitatus, atque adeo mutuatus eſt Virg. 3. Georg. 110. & 5. Æneid 458 Lambinus.

Nec ſicut vulgus, ſed ut eruditi ſolent appellare ſapientem. Cic. de Amicit. 6.

Nec vero multitudo pedes novit, nec ullos numeros nunc tenet. Cic. in Orat. 173. Ibid. 118. Nec vero dialecticis modo ſit inſtructus, ſed habeat omnes philoſophiæ notos & tractatos locos.

Nec vero, ſecundo loco poſitum, pro ſed nec. Cic. de Amicit. 59. Negabat ullam vocem inimicitiorem amicitiæ potuiſſe reperiri, quam ejus qui dixiſſet, ita amare oportere, ut ſi aliquando eſſet oſurus: nec vero ſe adduci poſſe, ut hoc, quemadmodum putaretur, a Biante eſſe dictum crederet.

Nec vero, ſed etiam. Cic. de Amicit. 86. Nec vero in hoc, quod eſt animal, ſed in iis etiam, quæ ſunt inanimata, conſuetudo valet. Al. Nec modo.

Nec, pro Etiam. Quintil. in Ægro redempto, Perſolvi gratia non poteſt, nec malo patri.

Nec malo patri, pro Ne quidem malo patri. Vide in PERSOLVO. H. St.

Nec caput, nec pedes habet, Modus loquendi vulgaris, quum res intricata & impedita eſt ita, ut quo te vertas neſcias. Cic. 7. Fam. 32. Propter tuas res ita contractas, ut, quemadmodum ſcribis, nec caput, nec pedes: equidem vellem uti pedes haberent, ut aliquando redires.

Nec eo minus, pro Nihilo ſecius. Suet. in Othon. cap. 4.

Nec quicquam aliud, pro Tantum. Suet. Neron. cap. 43.

Necnon &. Suet. Veſp. cap. 5. Tanto militum gaudio ac favore, ut in gratulatione Imperatorem eum conſalutaverint, & ſubinde decedentem provincia detinuerint, ſuppliciter, necnon & minaciter efflagitantes, aut remaneret, aut ſecum omnes pariter abduceret.

Necnon etiam poemata faciebat ex tempore. Suet. de Clar. gram. 23. conf. Varr. R. R. 2. 1. Plin. 7. 53: 10. 43. & 13. 22. Ovid. 4. Triſt. 10. 5. & 7. Met. 318. ubi pro Et ponitur.

Non nec quicquam. V. NON. adverbium.

Nec quidem. Plin. lib. 8. cap. 36. de urſis, Procedunt vere, ſed mares præpingues: cujus rei cauſa non prompta eſt: quippe nec ſomno quidem ſaginatis, præter XIIII dies.

Nec omni plebe adverſante. Liv. 2. 41.

Nec tamen. Cic. 4. Verr. 128. Excogitat, inquam, quemadmodum menſe illo legitimo comitia haberentur, nec tamen Herodotus adeſſe poſſet.

Necne. Cic. 2. Fam. 16. Parthi tranſierint, necne, præter te video dubitare neminem. Idem 2. Catil. 6. Off. 1. 3. Divin. 1. 39. & Tuſc. 2. 3. conf. Ter. Heaut. 1. 1. 43.

Nec ſuſpicari, pro Ne ſuſpicari quidem. Cic. 1. Acad. 7. Quod bonum quale ſit, negat omnino Epicurus ſine voluptatibus ſenſum moventibus, nec ſuſpicari.

Nec interdum pro Ne prohibendi poni videtur. V. Burm. ad Calpurn. Flacc. Decl. 25. Nec Dii ſinant. conf. Petron. cap. 103. 112. & 126.

Nec, a Neque factum eſt per apocopen extremarum vocalium. Et quia in fine ſyllabæ Q ſcribi non poterat, tranſivit in C, nam Q & C affines litteræ ſunt.

NECDUM, pro Non adhuc. Cic. 6. Att. 1. Caſſius ineptas litteras miſit: necdum Bibuli erant allatæ. [i. e. Nondum, vel Et nondum.

Necdum illis labra admovi. Virg. 3. Ecl. 43. Idem 1. Æn. 30.

Necdum etiam cauſæ irarum, ſævique dolores
Exciderant animo. Suet. Auguſt. cap. 10.

NECATOR, NECATUS. V. NECO.

NĔCĒPHYLLON, i. n. Laurus, victoriæ folium. Apul. de Herb. cap. 58. [Scribendum Nicephyllon, Νικήφυλλον.

NĔCEPSOS, vel NECHEPSOS, i. m. [Νεχεψώς] Nomen auctoris, de quo Firmic. lib. 8. ſic inquit, Hunc locum divinus ille Necepſo, ut remedia valetudinum inveniret, diligentiſſime quidem (ut divinum tanti viri potuit ingenium) manifeſtis tractatibus explicavit. Plura de illo vide apud Petr. Crinit. de Hon. diſc. 19. 12. Auſon. Epiſt. 19. 18.

Quique magos docuit myſteria vana Necepſos.

NĔCESSE, ſive NECESSUM, [ἀναγκαῖον, ἐπάναγκες] eſt Nomen. Nam Neceſſus, Neceſſis, & Neceſſitas, & Neceſſum lectum eſt, inquit Donatus in Eunuch. 5. 5. extr. Dicitur Neceſſe, Quod vi aliqua cogente fieri opus eſt. A Ceſſo verbo, quia non ſit in eo ceſſandum. Ter. Eun. 5. 5. 27.

Nisi quia necesse fuit hoc facere, id gaudeo. Cic. de Amicit. 47.
Quæ necesse est ut cum aliqua cura res sibi contrarias aspernetur.
Mori necesse est Scipioni. Cic. de Fato, 17.
Corpus mortale aliquo tempore interire necesse est. Cic. 2. de Invent. 170.
Ferre legem Consuli opus esse, sibi necesse non esse. Cic. 1. Fam. 9.
Emas, non quod opus est, sed quod est necesse. Senec. Epist. 94.
Necesse est vendiderit. Cic. 5. Verr. 201. Hoc arator assequi per triennium certo fructu suo non potuit, vendiderit instrumentum necesse est.
Necesse habere, pro Opus habere. Cic. de Opt. gen. Orat. 14. In quibus non verbum pro verbo necesse habui reddere. Idem in Partit. 4. Non habebimus necesse semper concludere. Sic 10. Att. 1. Eo minus habeo necesse scribere, aut etiam cogitare quid sim facturus.
Habere necesse aliquid dicere. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Necessum, idem. Plaut. Asin. 5. 2. 45.

—nauteam
Bibere malim, si necessum est, quam illam oscularier.

Foras necessum est quicquid habeo vendere. Idem Stich. 1. 3. 66.
Necessum est paucis respondere. Liv. 34. 5.
Differre necessum est. Lucret. 2. 724.

NECESSĬTAS, ātis. f. [ἀνάγκη, χρεία, χρέος] Vis ipsa, quæ nos cogit ut aliquid faciamus. Cic. 1. Acad. 29. Quam interdum eandem necessitatem appellant, quia nihil aliter esse possit, atque ab ea constitutum sit, intra quasi fatalem & immutabilem continuationem ordinis sempiterni.
Ultimum & maximum telum necessitas. Liv. 4. 28.
Necessitas est lex temporis. Sen. Controv. lib. 4.
Horatius 1. Carm. 35. anteambulatricem Fortunæ dicit esse Necessitatem, Fortunæ dominatum & potentiam constituens, quod quicquid ei collibuerit, nulla vis tanta sit, ut impedire possit. Clavos autem trabales pereleganti fictione & conceptione tribuit Necessitati, quibus omnia figat, firmetque & retineat. Hæc Turnebus.
Efficiendi necessitas. Cic. in Topic. 60.
Vitæ. Cic. 1. Off. 158.
Fxcusatio necessitatis in dicendo atque in scribendo non probatur. Cic. in Orat. 230.
Dira. Hor. 3. Carm. 24. 6.
Fatalis necessitas, ut quicquid accidat, id externa veritate, causarumque continuatione fluxisse dicatur. Cic. 1. de Nat. Deor. 55.
Immutabilis. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Sæva. Hor. 1. Carm. 35. 17.
Adducere in necessitatem. In ADDUCO.
Adhibere. In ADHIBEO.
Afferre. Cic. 10. Philipp. 2. Sed mihi, P. C. necessitatem attulit paulo plura dicendi sententia ejus, qui rogatus est ante me.
Astrictus necessitate. Cic. 1. de Nat. Deor. 18.
Belligerandum fuit mihi cum fortuna fatali aliqua quasi necessitate. Cic. Post Red. ad Quir. 19.
Coactus necessitate feci. Cic. pro Cluent. 19.
Constringi necessitate. In CONSTRINGO.
Debetur necessitati vita. Cic. pro Sext. 47.
Denuntiare ultimam necessitatem. Tacit. 15. Ann. 61. h. e. Mortem indicere.
Deprehendi subita. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Damus laudem virtutis necessitati. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Dare operam necessitati. Cic. 1. Off. 127. Ipsique necessitati dant operam, ut quam occultissime pareant.
Datur necessitati venia. Cic. 2. Off. 56.
Flagitat tempus & necessitas. Cic. 5. Philip. 54.
Habet mors necessitatem fati. Cic 12. Philip. 30.
Ea quæ habent aliquam necessitatem: pro Quæ necessaria sunt. Cic. 2. de Divin. 18.
Imponere necessitatem sibi. Cic. 4. Att. 5. Ego mehercule mihi necessitatem volui imponere hujus novæ conjunctionis. Idem pro Sull. 35. Mihi de memetipso tam multa dicendi necessitas quædam imposita est ab illo.
Injungere. V. INJUNGO.
Obvenire. Cic. 2. Off. 74.
Parere necessitati. Cic. de Orat. 202. In numeris necessitati parere cogimur.
Tempori cedere, id est necessitati parere, semper sapientis est habitum. Cic. 4. Fam. 9.
Premit necessitas. Cic. pro Rosc. Amer. 97. Quæ necessitas eum tanta premebat, &c.
Proponere necessitatem sibi. Cic. 3. Off. 17. Reliquis autem tribus virtutibus necessitates propositæ sunt ad eas res parandas tuendasque, quibus actio vitæ continetur.
Repugnare necessitatibus. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Servire. Cic. in Orat. 230. O virum simplicem, qui nos nihil celat, sapientem, qui serviendum necessitati putet!
Uti. Tacit. lib. 16. Ann. 11.
Necessitates, pro Negotiis instantibus & necessariis. Plin. 3. Epist. 4. Collegæ optimi, meique amantissimi, de communis officii necessitatibus prælocuti, excusare me, & eximere tentarunt.
Pro Necessariis expensis. Cic. pro Cluent. 68. Et sibi nihil, non modo ad cupiditates suas, sed ne ad necessitatem quidem reliquisset. Tacit. Germ. 15. 3. Mos est civitatibus ultro ac viritim conferre Principibus vel armentorum vel frugum, quod pro honore acceptum & necessitatibus subvenit. Tacit. 1. Ann. 11. Tributa aut vectigalia & necessitates ac largitiones. conf. Lips. n. 67.
Pro Adversitate. Sen. Epist. 12. Malum est in necessitate vivere, sed in necessitate vivere necessitas nulla est. Suet. Cæs. cap. 48. Famem & ceteras necessitates toleraverat. Idem Tiber. cap. 47.
Pro Inopia. Tacit. 2. Ann. 27. 4.
De Justitia libro 5. cap. 16. p. 293. Plant. Ad casas esse redeundum & in necessitate ac miseriis jacendum. Sed in vet. lego, Et in egestate ac mis. puto ex aliqua expositione irrepsisse. H.St. Locus est Lactantii Inst. l. c. τὸ Egestate prætulit Cellarius, haud scio an laudem.
Pro Quæstione per tormenta. Tacit. 15. Ann. 57. 2.
Necessitates etiam sunt, Quæ muneris aut officii causa necessario obeundæ sunt. Cels. 1. 1. Nam & intermissus propter civiles aliquas necessitates ordo exercitationis corpus affligit.

Necessitas, Affinitas. C. Cæsar quum Plautiam suasit rogationem. Equidem mihi videor, inquit, pro nostra necessitate, non labore, non opera, non industria defuisse. Significat hic conjunctionem sanguinis vel amoris, hoc est affinitatem, vel strictam amicitiam. Ex Gellio lib. 13. cap. 3. Idem 5. 13. extr. & Cæs. 1. Bell. Civil. 8.
Violare necessitatem familiaritatemque. Cic. pro Sulla, 2. V. NECESSITUDO.

NECESSITŪDO, ĭnis. f. [ἀνάγκη] Idem quod Necessitas, & vis ipsa. A Necessitate tamen Grammatici distinguunt, dicuntque Jus quoddam & vinculum religiosæ conjunctionis. V. Gell. 13. 3. C. Fronto de Diff. voc. Necessitudo, vel sanguinis, vel meritorum, cum præceptoribus, amicis, Necessitas immutabilis res est. conf. Charis. lib. 1. Cic. 2. de Invent. 170. Puto igitur hanc esse necessitudinem, cui nulla vi resisti potest. [Vide in poster. edit. an ita legatur. H. St. V. totum locum.] Sallust. in Jugurth. cap. 48. pr. Coactus rerum necessitudine, statuit armis certare. Idem Catil. 58. Necessitudo etiam timidos fortes facit. Paterc. 2. 50. 2. Reddita ratione miserrimæ necessitudinis. Tacit. 3. Ann. 64. 1. Valetudo necessitudinem Principi fecit reditus.
Afferre necessitudinem pugnæ. Tacit. 12. Ann. 30.
Circumventus necessitudinibus. Sallust. in Catil. cap. 21. Petere Consulatum C. Antonium, quem sibi Collegam fore speraret, hominem familiarem, & omnibus necessitudinibus circumventum, &c. h. e. Extreme pauperem & opis egentem.
Simplex & absoluta. Cic. 2. de Invent. 171.
Conservare necessitudinem. Cic. 1. Q. frat. 1. [Nisi hic Amicitia est.
Ad necessitudinem rei satis dictum. Sallust. in Jugurtha cap. 19. extr.
Facere necessitudinem alicui, pro Cogere. Tacit. 3. Ann. 64.
Implicitus necessitudinibus publicis, inquit Plin. Epist. [Videtur idem locus, qui infra sequitur.
Imponere necessitudinem. Sallust. in Catil. cap. 59. extr.
Sum. Tacit. lib. 3. p. 66. Germ. Aut quibus ob egestatem, ac metum ex flagitiis maxima peccandi necessitudo. H. St. Exstant. 3. Ann. 40. 3.
Necessitudo, significat etiam Familiaritatem & Conjunctionem quandam, aut etiam Affinitatem. Cic. 1. Verr. 61. Sic enim a majoribus nostris accepimus, Prætorem Quæstori suo parentis loco esse oportere: nullam neque justiorem, neque graviorem causam necessetudinis posse reperiri, quam conjunctionem sortis, quam provinciæ, quam officii, &c.
Hospitium, necessitudo & familiaritas. Cic. 13. Fam. 20. Cum Lysone Patrensi est mihi quidem hospitium vetus, quam ego necessitudinem sancte colendam puto: sed ea causa etiam cum aliis compluribus, familiaritas tanta nullo cum hospite.
Contubernii necessitudo. Cic. pro Planc. 27.
Liberorum. Cic. 13. Fam. 11.
Fraterna. Cic. pro Quint. 16.
Paternæ magnæ, veteres & justæ necessitudines. Cic. 16. Att. 16. Ad paternas enim magnas, & veteres & justas necessitudines, magnam attulit accessionem tua voluntas erga me.
Religiosa quadam necessitudine imbutæ amicitiæ. Quintil. lib. 1. cap. 2. de Condiscipulatu.
Necessitudine aut benevolentia quos conjunxit natura aut voluntas, distrahuntur. Auctor ad Herenn. lib. 4. 52.
Nomina necessitudinum. Cic. pro Cluent. 199. Atque etiam nomina necessitudinum, non solum naturæ nomen & jura mutavit: uxor generi, noverca filii, filiæ pellex. [Necessitudinum nomine quid intellexerint veteres, V. in NECESSARIUS.
Adductus summa necessitudine & summa conjunctione, eos commendabat. Cic. 13. Fam. 28.
Adjungere ad necessitudinem suam bonos viros. Cic. 13. Fam. 12.
Æquare se in amicitiæ conjunctionisque necessitudine superiores cum inferioribus debent. Cic. de Amicit. 73.
Accessionem afferre ad veteres necessitudines. In ACCEDO.
Attingere aliquem summa necessitudine. V. ATTINGO.
Conjungere necessitudinem cum aliquo. Cic. 6. Verr. 145.
Constituta necessitudo officii. Cic. pro Cluent. 117. Cum altero vero magnus usus & summa utriusque officii constituta necessitudo est.
Effecerunt summam necessitudinem magna ejus officia in me & in meos. Cic. pro Deiot. 39.
Habere aliquam necessitudinem aut cognationem cum aliqua re. Cic. in Orat. 186.
Implicitus alicui & privatis & publicis necessitudinibus. Plin. 7. Epist. 16. ad Fabatum.
Intercedit alicui necessitudo cum altero. V. INTERCEDO.
Jungere aliquos mutuis inter semetipsos necessitudinibus. Suet. Aug cap. 48.
Jungi cuipiam aliqua necessitudine. Suet. Aug. cap. 62. Rursus cap. 17. extr.
Oblivisci familiaritatis necessitudinisque. Cic. pro Muren. 7.
Parare necessitudines. In PARO.
Recipere aliquem in. Cic. 13. Fam. 18. Ut Lysonem in fidem necessitudinemque tuam recipias.
Repudiare officium. Cic. 1. Verr. 61. Ut aut causa mihi suscipienda fuerit, aut officium necessitudinis repudiandum.
Sum. ut, Necessitudo est mihi cum. Cic. 11. Fam. 22. Cum Appio Claudio C. F. summa mihi necessitudo est.
Erant mihi cum illo amicitiæ necessitudines. Cic. pro Sext. 39.
Necessitudines pro Necessariis, ut sunt Cognati, Affines &c. Suet. Aug. cap. 16. Remisit tamen hosti judicato necessitudines, amicosque omnes. Idem Tiber. cap. 50. Odium adversus necessitudines in Druso primum fratre detexit. Deinde meminit & Uxoris & Matris. Tacit. 3. Hist. 59. 7. Vitellius respectu suarum necessitudinum nihil in Domitianum atrox parabat.
Habere necessitudines in. Cic. pro Planc. 39. Dubitatis, quin eas Tribus, in quibus magnas necessitudines habet Plancius, quum ille non ediderit, judicarit officiis ab hoc observatas, non largitione?

NECESSĀRIUS, a, um. Adj. [ἀναγκαῖος] Quod est necessum. Cic. 5. Verr. 60. Quominus miremini Siculos, re necessaria coactos, auxilium a patronis, a Consulibus, ab Senatu, ab legibus, a judiciis petivisse. i. e. Necessitate.
Maxime necessarius. Cic. 2. Fam. 5. Non dubitavi id a te per litteras petere, quod mihi omnium esset maximum, maximeque necessarium. V. MAGIS.
Casus necessarius & fatalis, opponitur Voluntario. Cic. 10. Philipp. 19.

An quum illum necessarium, & fatalem pæne, casum non tulerimus, hunc feremus voluntarium?
Conclusio necessaria. Cic. in Topic. 57.
Consecutione ex necessaria simplex conclusio efficitur. Cic. 1. de Invent. 45.
Leges fatales ac necessariæ. Cic. de Univers. 37.
Oratio necessaria & Voluntaria, contraria. Cic. pro Rosc. Com. 15. Illa superior fuit oratio necessaria, hæc erit voluntaria.
Necessarium ad. Cic. 14. Fam. 20. Item cetera, quæ sunt ad victum necessaria. Idem 2. de Nat. Deor. 151. Nos e terræ cavernis ferrum elicimus, rem ad colendos agros necessariam. Et de Fato, 44. Neque eam causam esse ad assentiendum necessariam concedet.
Expetuntur divitiæ ad usus vitæ necessarios. Cic. 1. Off. 25.
Facere necessaria. Quintil. lib. 1. cap. 9.
Necessarium dictu. Plin. lib. 11. cap. 24.
Compar. Tertull. cap. 5. de Habit. mulier.
Necessariores operæ. Idem de Anima cap. 4. &c.
Necessarii, [οἱ προσήκοντες τῷ γένει] sunt, ut Gallus Ælius ait, Qui aut cognati, aut affines sunt, in quos necessaria officia conferuntur præter ceteros. Hæc Festus. conf. Gell. 13. 3. Cic. 13. Fam. 13. Nam & privignus est M. Cæsii, mei maxime & familiaris & necessarii. [Necessitudinum nomine comprehendunt veteres omnes eas Conjunctiones, quas vel Natura, vel Sors, vel ex officiorum commercio Pietas fecit. Itaque Necessarios vocant Consanguineos, Cognatos, Affines, Collegas sorte lectos, Hospites, Præceptores, Condiscipulos, Domesticos, aut alioqui veteri usu conjunctissimos &c. conf. NECESSITUDO.
Amicus & necessarius communis. Cic. pro Cluent. 57. Quamobrem tota ista res per Stalenum potius, hominem ab utroque alienissimum, sordidissimum, turpissimum, quam per bonum aliquem virum ageretur, & amicum necessariumque communem.
Familiaris ac necessarius meus. Cic. pro Sull. 2.
Necessarius & propinquus. Cic. pro Muren. 73.
A necessariis tuis necessario meo noli pati injuriam fieri. Cic. ad Brut. 6. Idem 13. Fam. 29.
Adjective, Cic. 11. Fam. 28. Mortem hominis necessarii graviter ferre. Nepos, 14. 6. Homo tam necessarius.
NECESSARIE, Adv. [ἀναγκαίως] Cic. 2. de Invent. 44. Necessarie demonstrantur ea, quæ aliter, ac dicuntur, nec fieri, nec probari possunt. Papin. l. 51. Tertull. de Jejun. cap. 11.
NECESSARIO, similiter Adv. [ὑπ' ἀνάγκης] Cic. 4. Tusc. 7. Nullisque unius disciplinæ legibus astricti, quibus in philosophia necessario pareamus. Idem 3. Q. frat. 1. Id facit Appius nonnunquam necessario, ut quum tabellarios constituerit mittere, &c. Et 5. Fam. 21. Unum mediusfidius tecum diem libentius posuerim, quam hoc omne tempus cum plerisque eorum, quibuscum vivo necessario. Ter. And. 4. 1. & Cic. 4. Fam. 9.
NECESSO, āre. Fortunat. lib. 2. Mart.
—nisi quod natura necessat.
NECESSĬTO, āre. Idem. Vox barbare philosophantium. ut, Astra inclinant, non necessitant.
NECMANCĬPI, V. Mancipi, indecl. in MANCEPS.
NECHON, i. Genus aromatis ideo admixtum ut dulcia diu durent. Apic. 1. 14. ubi Græcum esse dicit. conf. Idem 7. 6.
NECHOS, [Νεχῶς] Aliis Nechao, [Νεχάω] Filius fuit Psammitichi & successor, Ægypti rex, cui filius Psammis in regno successit, teste Herodoto lib. 7.
NĔCO, āvi, ātum, & necui, nectum, [κτείνω, φονεύω] āre. Interimere, interficere. Diomedes, Neco, necui, verumtamen & necavi legimus: ut nectus, & necatus. Et hoc differre volunt: necui, quasi suffocavi: necavi, quasi ferro occidi. Unde Necem, Cædem appellamus. Idem sentit & Priscianus. Verum hæc Diomedis & Prisciani differentia sæpe infringitur. Valla, Ego sentio generalem significationem necatus, specialem vero nectus. Nec unquam nectus dicitur sine certo genere mortis: ut, Enectus siti Tantalus. Cæs. 3. Bell, Gall. cap. 16. Itaque omni Senatu necato, reliquos sub corona vendidit. Liv. 1. 11. de Tarpeia virgine proditrice, Obrutam armis necavere. Phædr. 4. 18. 4. Colubra necuit hominem.
Necari ac trucidari. Cic. pro Lege Manil. 7.
In amne necari. Ovid. 2. Fast. 385.
In eum, qui parentem necavisset, nullum supplicium constituit Solon. Cic. pro Rosc. Amer. 70.
Afflatu aliquem. Ovid. 3. Met. 49. De serpente quodam.
Ferro. Hor. 2. Serm. 7. 58.
Morsu aliquem. Ovid. Rem. Amor. 421.
Odore tætro aliquem. Lucret. lib. 6. 787.
Vinculis, verberibus, atque omni supplicio cruciatum aliquem necare. Cic. pro Lege Manil. 71.
Necantur herbarum radices. Columel. lib. 2. 4.
Legumina. Plin. lib. 22. cap. 25.
Indolem rectam necas. Senec. Hippol. 4.
Necatus sum, Præter. pass. usurpat Varro lib. 9. de L. L. 3. Sic & Necabor, futurum.
NECANS, antis. Partic. [κτείνων] Ovid. 2. Amor. 14. 22.
Vidissem nullos matre necante dies. Plin. 22. 25.
NECĀTUS, a, um. Partic. [φονευθεὶς] ut,
In tormentis necatus Zeno Eleates. Cic. 3. de Nat. Deor. 82.
Necatus fame. Quintil. lib. 3. cap. 6. Hinc est, adulter loris cæsus, vel fame necatus. Apul. 3. Met.
Necatus veneno. Auctor ad Herenn. Si accusator dixerit ab reo hominem veneno necatum.
Apes cum stirpe necatæ. Ovid. 1. Fast. 363. conf. Paterc. 2. 18. 2.
NECTUS, a, um. aliud Partic. semper sine ferro dicitur. V. Priscian. lib. 9. 1. de Conjug. & Diomed. lib. 1. Nullum tamen verbi simplicis exemplum afferunt, sed Compositi Enectus, q. V. in ENECO.
NECANDUS, a, um. Partic. Cic. 9. Att. 9. Antiquissimam & sanctissimam parentem, patriam fame necandam putent.
NECATŪRUS, a, um. Partic. [φονεύσων] Ovid. 1. Trist. 2. 36.
Ore necaturas accipiemus aquas.
NECĀTOR, ōris. m. Vet. Gloss. Necator, φονεὺς, ἀγχονιστής. Macrob. 1. Saturn. 12. Marti dicatur, Deo plerumque hominum necatori. Lamprid. Commod. cap. 18. Necator civium.

NECOPINANS, NECOPINATUS, NECOPINUS, a, um. Adj. V. Nec pro Non, in NEC, & Opinus in OPINIO.
NECRECTE, Adv. Male. Plaut. Bacch. 1. 3. 11. Necrecte quæ tu in nos dicis. V. Parei Lex. Crit. p. 777. al. Nec recte.
NECROCORINTHII, orum. m. pl. [νεκροκορίνθιοι] h. e. Corinthiorum defuncti, dicebantur Vasa Corinthia, tam ænea, quam fictilia, quæ eversa Corintho e mortuorum sepulchris eruebantur. V. Strab. lib. 8.
NECROMANTĪA, æ. f. [νεκρομαντεία] Divinatio quæ fit per mortuos, ut apud Lucanum quum mortuus suscitatus, eventum belli Pharsalici Sexto Pompeio prædixit. νεκρὸς enim mortuus dicitur: μαντεία, divinatio. Cic. 1. Tusc. 37. Inde Homeri tota νεκυία: inde ea, quam meus amicus Appius νεκρομαντεία faciebat: inde in vicinia nostra Averni lacus,
Unde animæ excitantur, obscura umbra, &c. Alii legunt, Quæ meus amicus, &c. ut, Necromantia dicatur numero plurali. V. Camerar. in Tusc. & Victorius Var. Lect. lib. 5. cap. 15. Plin. lib. 35. cap. 12. de Nicia pictore Atheniensi: Opera ejus, Nemea advecta ex Asia Romam a Silano, quam in curia diximus positam: item Liber pater in æde Concordiæ: Hyacinthus, quem Cæsar Augustus, delectatus eo, secum deportavit Alexandria capta, & ob id Tiberius Cæsar in templo ejus dicavit hanc tabulam. Ephesi vero est Megabyzi sacerdotis Dianæ sepulchrum, Athenis necromantia Homeri. (Alii legunt Necyomantia, eodem sensu.) Hanc vendere noluit Attalo regi talentis sexaginta, potiusque patriæ suæ donavit, abundans opibus. Eam Plinius tabulam intelligit, in qua Nicias ex Homeri descriptione pinxerat Ulyssem ad inferos descendentem, umbrasque mortuorum alloquentem. V. NECYIA, & Lex. Pitisc.
NECROMANTIS, ĭos. [Νεκρόμαντις] &
NECROMANTĬCUS, i. m. [νεκρομαντικὸς] Isidor. 8. 9. Necromantici sunt, quorum præcantationibus videntur resuscitati mortui divinare, & ad interrogata respondere, &c.
NECROPOLIS, is. f. [Νεκρόπολις] Ægypti oppidum est, triginta non amplius stadiis ab Alexandria distans: ita dictum, quod ibi Cleopatra, admota uberibus aspide, sese interemerit.
NECROTHȲTUS, a, um. Adj. [νεκρόθυτος] Mortuis consecratum. Tertull. de Spect. cap. 13. Oculos & aures ab idolothytis & necrothytis voluptatibus abstinere.
NECTANĔBIS, is. [Νεκτάνεβις] vel NECTANĔBUS, i. m. [Νεκτανεβὼς] Ægypti rex, de quo Plutarch. & Nepos Agesil. cap. 8. apud Plin. 36. 9. & Tertull. de Anima 57. legitur Nectabis. V. Bos. ad Nepot. 12. 2. 1. & 17. 8. 6. Scribitur & Nectanabis, Nectanabus, Nectenabus &c.
NECTAR, ăris. n. [νέκταρ] inquit Festus, significat Deorum potionem. Cic. 1. Tusc. 65. Non enim ambrosia deos, aut nectare, aut juventute pocula ministrante lætari arbitror. V. Macrob. 1. de Somn. Scip. cap. 2. Nectar, sunt qui interpretentur Vinum in Lydiæ Olympo concinnatum favis permistis & floribus odoratis. Succinit Alcman quoque. Sappho etiam ambrosiæ craterem dicit. Sed nec Homerus esse deorum potionem nectar, novisse creditur. Hæc Cælius lib. 7. cap. 13. Significat autem Nectar, Immortalitatem; a νε quod privationem significat, & κτείνω occido. conf. G. Horn. Hist. Philos. 1. 4. qui ex Hebræis fontibus vocem derivat, unde voluptatem denotat, quæ ex contemplationibus oritur. Ovid. 1. Met. 111.
Flumina jam lactis, jam flumina nectaris ibant.
Odoratum. Ovid. 4. Met. 250.
Nectar pro Odore. Prudent. Cath. 11. de Nat. Dom. 68.
Fragrasse nardo & nectare. Lucret. 2. 847.
Et nardi florum nectar qui naribus halant.
Nectaris flos; de cibis lautioribus. V. Chiliad.
Baccheum, Vinum. Stat. 2. Silv. 2. 99.
Nectar, pro Melle; per translationem. Virg. 1. Æn. 437.
—stipant & dulci nectare cellas. Martial. lib. 4. 32.
Et latet, & lucet Phaethontide condita gutta,
Ut videatur apis nectare clausa suo. i. e. Melle.
Hyblæum. Stat. 3. Silv. 2. 118.
Liquidum. Virg. 4. Georg. 164. Pro Melle.
Nectar, pro Suavitate. Hor. 1. Carm. 13. 13.
Non, si me satis audias,
Speres perpetuum, dulcia barbare
Lædentem oscula, quæ Venus
Quinta parte sui nectaris imbuit. Perpetuum, subaudi Amatorem. Quinta parte, &c. Eleganter, ait Porphyr. quia in quinque partes fructus amoris esse partitus dicitur, visu, alloquio, tactu, osculo, concubitu: unde & Terentianum illud (Eun. 4. 2. 12.) Tamen extrema linea amare haud nihil est. Hæc ille. Sui nectaris, Dulcedinis, voluptatis. [Mea quidem sententia proprie accipi debet, quasi Venus ipsa nectaris sui partem aliquantulam asperserit puellæ basiis, ut suavitatem iis conciliaret; Nisi potius Oscula, labia intelligit. V. antecedentia.
NECTARĔUS, a, um. Adj. [νεκτάρεος] Martial. lib. 13. 108. de Mulso.
Attica nectareum turbatis mella Falernum.
Aquæ nactareæ. Ovid. 7. Met. 707.
Flores. Claud. de Nupt. Hon. 209.
Fontes. Idem Ibid. 209.
NECTARIUS, a, um. Adj. Idem. Apul. Florid. 4. 42. Crateram bibi universæ Philosophiæ, inexplebilem, nectariam. Nectaream Elmenh. p. 363.
NECTAREA, æ. f. Herba, de qua Plin. lib. 14. cap. 16.
NECTARION, i. n. [νεκτάριον] Helenium. Diosc. 5. 40. Al. 66.
NECTARĪTES, æ. m. [νεκταρίτης] Potio ex herba nectarea facta. Plin. lib. 14. cap. 16.
NECTO, nexui & nexi, nexum, [εἴρω, πλέκω] ĕre. Ligare, jungere. Propert. lib. 3. 8. 37.
At tibi, qui nostro nexisti retia lecto.
Nectere aliquid ex duabus rebus, pro Res duas in unum concinnare. Senec. Epist. 67.
Brachia nectere. Ovid. 6. Fast. 329.
Catenas alicui. Hor. 1. Carm. 29. 5.
Comam myrto. Ovid. 1. Amor. 2. 23.
Coronam alicui. Hor. 1. Carm. 26. 7.
Opus aranea nectit sub trabe. Ovid. 1. Amor. 14. 8.
Vincula. Virg. 6. Ecl. 23.
Africus in glaciem frigore nectit aquas. Propert. lib. 4. 3. 48.
Nectere aliud ex alio. Cic. 3. de Finib. 74. Quid, non sic aliud ex alio necti-

nectitur, ut non, si ullam litteram moveris, labent omnia? Idem 1. de Legib. 52. Sed videtisne quanta series rerum sententiarumque sit, atque ut ex alio alia nectantur?
Carmina dissona. Stat. 2. Silv. 2. 114.
Causas inanes. Virg. 9. Æn. 219.
Dolum nectere alicui: Idem quod Circumvenire dolis. Liv. 27. 28.
Gaudia mutua inter se. Lucret. lib. 5. 852.
Jurgia cum aliquo. Ovid. 2. Amor. 2. 25.
Laqueum alicui. Hor. 1. Epist. 19. 31.
Moras alicui. Valer. 3. Argon. 374.
Nefas & fœdera necte. Valer. 3. Argon. 503.
Nodis tribus nectere. Virg. in Pharmaceutria v. 77.
Necte tribus nodis ternos, Amarylli, colores:
Necte, Amarylli, modo, & Veneris dic vincula necto. Ex antiqua veneficiorum & cantionum consuetudine id scriptum est. Nam in his numerabant nodos, vincula, & necessitates. Synesius, ἐγὼ γέτοι καὶ ἐπᾳδὰς οἶδα, καὶ καταδέσμους, καὶ κατανάγκας, ὡς οὐκ εἰκὸς ἀνέχειν οὐδὲ αὐτὸς βραχὺ τὴν Γαλάτειαν. Ex Turneb. Adverf. 19. 22.
Necti. Liv. 8. 28. pr. Eo anno plebi Romanæ velut aliud initium libertatis factum est, quod necti desierunt. [Sed in emendatis libris est Quod ligari nexu desierunt. At cap. eod. extr. Cautumque in posterum ne necterentur. Necti autem proprie dicebantur cives Ro. qui, si solvendo non essent, a creditore, veluti mancipia, in compedibus aut in nervo tenebantur.]; iidemque Nexi, & Nexu vincti dicebantur.
NECTENS, entis. Partic. Cic. 4. Acad. 7. Cetera series sequitur majora nectens
NECTENDUS, a, um. Partic. ut,
Nectendæ coronæ. Hor. 4. Carm. 11. 3.
NEXUS, a, um. Partic. [πολυπλεγμένος] Cic. 3. Tusc. 17. Omnes enim inter se nexæ & jugatæ sunt. De virtutibus.
Aliæ ex aliis aptæ & necessitate nexæ causæ. Cic. 5. Tusc. 70.
Causa causæ nexa rem ex se gignit. Cic. 1. de Divin. 125.
Manus nexæ ex ordine. Ovid. 8. Met. 747.
Res nexa pignori. Martianus in l. Res quæ. D. de jure fisci, res autem nexas pignori distrahere procuratores possunt.
Pedes per mutua nexi. Virg. 7. Æn. 66. V. MUTUUS.
Nexi, Justin. 21. 4. & 2. 2. sunt Vincti captivi. Epit Liv. 6. Nexos exsolveret. conf. supra in ipso verbo.
Nexi (ut dictum est in NEXUS, ex Varrone) sunt Liberi homines, qui operas suas in servitute pro pecunia, quam debebant, domino præstabant.
Nexi ob æs alienum. Liv. 2. 23. pr.
Nexorum & mancipiorum jura. Cic. 1. de Orat. 173.
NEXUM, i. n. Lucret. 2. 405. Inter se nexa. Cic. pro Cæcin. 102. Non sustulit horum nexa. V. NEXUS, ûs.
NEXIO, ōnis. f. Idem quod Nexus. Arnob. lib. 5. adversus Gentes. Adde Martian. Capell. 1. 4. & 5.
NEXUS, ûs. m. [πλοκὴ] Ipsa ligatio. Plin. lib. 8. cap. 11. Bellantesque cum iis perpetua discordia dracones, tantæ magnitudinis, ut & ipsos circumflexu facili ambiant, nexuque nodi præstringant.
Arcto luctantia nexu pectora. Ovid. 6. Met. 242. V. Burm. ad Quintil. 2. 12. pr.
Densi. Stat. 5. Theb. 564.
Duros nexus solvere. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 186.
Firmis nexibus compagem superstruere. Tacit. 4. Ann. 62. 2.
Multiplex. V. MULTUS.
Recurvo serpunt hederæ. Ovid. 3. Met. 664.
Vipereus. Stat. 6. Theb. 8.
Volubiles. Ovid. 3. Met. 41. de serpente quodam.
Legis nexus, translate. Tacit. 3. Ann. 28. 6.
Nexus, Nodus. Plaut. Mil. 4. 4. 44.
Idem & cum nexu in humero, lævo expapillato brachio,
Præcinctus. Al. Id connexum in.
Nexus, sive Nexum, est Genus obligationis civilis, qua corpus etiam ut pignus afficitur: ut ait Budæus. Varro de L. L. lib. 6. 5. Nexum Manilius scribit, omne, quod per libram & æs geritur, in quo sint mancipia. Mucius, Quæ per æs & libram fiunt, ut obligentur, præterquam quæ mancipio dentur. Hoc verius esse, ipsum verbum ostendit, de quo quæritur. Nam idem, quod obligatur per libram, neque suum fit, inde nexum dictum. Liber, qui suas operas in servitute pro pecunia, quam debebat, dum solveret, nexus vocatur, ut ab ære obæratus. Hoc C. Popillio rogante, Sulla Dictatore, sublatum ne fieret, & omnes qui bonam copiam jurarent, ne essent nexi, dissoluti. Hæc Varro. Festus lib. 12. In nexu sunt hæc, testamenti factio, nexi cautio, nexi liberatio. Nexum æs apud antiquos dicebatur pecunia, quæ per nexum obligatur. Cic. pro Cæcin. 102. Deinde quod Sulla ipse ita tulit de civitate, ut non sustulerit horum nexa atque hæreditates. Idem in Parad. 5. Non ita dicunt eos esse servos, ut mancipia, quæ sunt dominorum facta nexu, aut aliquo jure civili. Et 7. Fam. 31. Nisi haberem socium studiorum meorum Atticum nostrum, cujus quum proprium te esse scribis mancipio & nexu, meum autem usu & fructu, contentus isto sum. V. Liv. 8. 28. & Cæl. Rhodig. lib. 12. cap. 20. & 21. & Lex. Pitisc.
Nexu vincti, solutique se undique in publicum proripiunt. Liv. 2. 23. ubi Sigon. Nexi legit. V. not. ejus.
Liber a nexu pignoris. Papinian. in lege Si paterfamil. D. Familiæ erciscundæ.
Liberare venditorem a nexu venditi. Ulpian. in l. Si non fortem. §. Adeo. D. de condict. indeb.
Inire nexum, Lege nexus addici, inquit Budæus. Vinciri, illigari, & retineri atque astringi. Liv. 7. 19.
Obligare se nexu. Cic. pro Muren. 23. Quod si in his rebus repetendis, quæ mancipi sunt, is periculum judicii præstare debet, qui se nexu obligavit: profecto etiam rectius in judicio Consulis designati, is potissimum Consul, qui Consulem declaravit, auctor beneficii Pop. Romani, defensorque periculi esse debebit.
NEXĬLIS, e. Adj. [πλεκτὸς] Quod nectitur: sicut Textile, quod texitur. Lucret. lib. 5. 1349.
Nexilis ante fuit vestis, quam textile tegmen.
Connubii nexilis inscia. Prudent. Cathem. 3. 75.
Coronis nexilibus redimita turba. Senec. Agam. 362.
Hederæ nexiles. Ovid. 6. Met. 128.
Loricæ squama nexilis. Sil. 5. 140.
Sinus. Ovid. 1. Amor. 14. 25.
Quam se præbuerant ferro patienter & igni,
Ut fieret torto nexilis orbe sinus. al. Flexilis. Cincinnum dicit, qui est annulatus capillus.
Thorax nexilis. Stat. 4. Theb. 495.
NEXĬBĬLIS, e. aliud Adj. Ammian. 29. 13. Nexibili adseveratione. i.e. Mendaciis callide connexis.
NEXUŌSUS, a, um. Adj. Nodosus. Claud. Mamert. de Stat. Anim. 2. 7. Nexuosissimas quæstiones in minutias resolvere.
NEXO, āvi, āre: & NEXO, ui, nexum, [πλέκομαι] ĕre. secundum Priscianum, frequentativum a Necto. Virg. 5. Æn. 279.
Nexantem nodis, seque in sua membra plicantem.
NEXOR, āri. deponens, [Immo Pass.] antiquum. Lucret. lib. 2. 98.
Pars etiam brevibus spatiis nexantur ab ictu. i. e. Copulantur, cohærescunt per plagam, & ictum. Quidam habent Vexantur, sed mendose.
NĔCŪBI, [μήπου] Adverbium loci, Ne alicubi, id est, Ne in aliquo loco, & semper duo verba postulat: ut, Jussi necubi mihi præsto sis; i.e. Ne in ullo loco. Liv. 25. 33. extr. In id omni cura intentus, necubi hosti æquo se committeret loco. Varr. 1. R. R. cap. 45. Si erunt imbres secuti, videndum necubi aqua consistat.
Necubi, pro Nusquam. Liv. 22. 2. Hispanos & Afros, (id omne veterani erat robur exercitus,) admistis ipsorum impedimentis, necubi consistere coactis necessaria ad usus deessent, primos ire jussit.
Ζήτ. an sint hic duo verba. H. St. Et duo verba adsunt, nec pro Nusquam positum est, verum potius Ne usquam.
Necubi suppressus pereat gener. Lucan. 9. 1058.
Necubi tibi ob causam istam videar blanditus. Apul. Apol.
NĔCUNDE, Adv. loci, [μήποθεν] i.e. Ne ex aliquo loco. Liv. 28. 1. extr. Necunde ab stationibus Punicis conspiceretur.
NĔCYIA, æ. f. [νεκυία] trisyll. Cic. 1. Tusc. 37. Inde Homeri tota νεκυία, i. e. Illa mortuorum fabula, quæ in Odyss. λ. Ita enim vocatur pars illa Odysseæ, qua fingitur Ulysses ad inferos descendisse, umbrasque alloquutus fuisse. V. NECROMANTIA.
NECYOMANTĪA, æ. f. [νεκυομαντεία] Vaticinium ex mortuis. Vaticinatio quæ fit evocatis Manibus ex inferis. νέκυς, mortuus; μαντεία, divinatio, vaticinium. V. NECROMANTIA.
NĔCYDĂLUS, i. m. [νεκύδαλος] Insecti genus, e quo progeneratur bombyx. Plin. lib. 11. cap. 22.

N E D

NĒDA, æ. f. [Νέδη] Fluvius erat in Messeniorum, qui populi sunt Græciæ, ora, de quo in Apollinis quodam oraculo,
Ἔς τε τράγος πίνῃσι Νέδης ἑλικόῤῥοον ὕδωρ,
Οὐκέτι Μεσσήνην ῥύομαι. Hujus visuntur fontes in Lycæo monte. Ex Cælio lib. 18. cap. 9. V. Pausan. Messen. p. 130. Wech.
Fuit & Neda nympha, una ex his quæ Jovem educarunt, a qua & in Lyceo fons appellationem ducat, cujus quæ fuerit olim vis, vide apud Cælium lib. 24. cap. 17. ex Pausan. Messen. p. 143. Wech.
NĒDUM, [μὴ ὅτι, μὴ ὅπῃ, μήτι δὴ] Conjunctio, significat Non solum, Duobus tantum modis usurpatur. Uno quum utramque sententiam eodem claudimus verbo: ut, Funderem pro te sanguinem, nedum pecuniam. Cic. 7. Fam. 29. Erat enim multo domicilium hujus urbis (quum quidem hæc urbs) aptius humanitati, & suavitati tuæ, quam tota Peloponnesus, nedum Patræ. Liv. 24. 40. Militi quoque, nedum regi, vix decoro habitu. Tacit. 13. Ann. 15. Pueri sobrios quoque convictus, nedum temulentos, ignorantis. Altero modo accipitur Nedum, quum suum utrique sententiæ verbum accommodamus: ut, Funderem pro te sanguinem, nedum tibi pecuniam crederem. Ter. Heaut. 3. 1. 43.
— Satrapes si siet
Amator: nunquam sufferre ejus sumptus queat,
Nedum tu possis. Ex Vallæ lib. 2. Hor. de Arte Poet. 68.
— mortalia facta peribunt,
Nedum sermonum stet honos, & gratia vivax.
Nedum, Sed etiam. Cic. 10. Att. 16. extr. Tu quoniam quartana cares, & nedum morbum removisti, sed etiam gravedinem, te vegetum nobis in Græcia siste, & litterarum aliquid interea. Sic legit Budæus. Vetus autem exemplar legit, Novum morbum; & Non modo morbum, quam Lambinus sequitur. V. not. Varior. Idem 9. Att. 8. Nedum hominum humilium, ut nos sumus, sed etiam amplissimorum virorum consilia ex eventu, non ex voluntate a plerisque probari solent.
Nedum ut, aliter. Sed inepti nomen ad multa ac diversa pertinet. Nam & risus, & gestus, & vestitus ineptus dicitur, nedum ut ineptus aut sermo dicatur aut jocus. H. St. Videntur Pontani verba, sed loci notationem culter abstulit.

N E F

NĔFANDUS, a, um. Adj. [ἄῤῥητος, ἀῤῥητοποιὸς, ἀθέμιστος, ἐχθιστος] Quod non est fandum. Virg. 1. Æn. 543.
At sperate Deos memores fandi atque nefandi.
Amor nefandus. Valer. 8. Argon. 385.
Arma. Cic. ad Brut. 10. Contraque ejus arma nefanda, præsidia, quæ oblata sunt, Cæsaris consilio & auctoritate firmavi.
Bellum. Virg. 12. Æn. 572.
Concubitus. Ovid. 6. Met. 540.
Crimina. Senec. Hippol. 6.
Domus. Ovid. 6. Met. 601.
Enses. Virg. 2. Æn. 155.
Facta. Ovid. 2. Fast. 850.
Gens. Virg. 3. Æn. 653.
Institutum. Cic. pro Domo, 132.
Manus. Ovid. 3. Met. 731.
Odia. Virg. 5. Æn. 785.
Scelere nefando imbuta tellus. Catul. Argon. 62. 397.
Vir. Virg. 4. Æn. 497.
Superl. Justin. 16. 4. 11. Nefandissima quæque tyrannicæ crudelitatis exercuit.

Nefans, antis. Adj. Idem. [ἀθέμιτος] Lucil. Sat. lib. 3.
Tantalus qui pœnas ob facta nefantia pendit. Varr, Ego, inquit, eam ſuppetias, quæ tunc mihi nec res, nec ratio eſt, diſſolvat, atque omnia nefantia. Antiquum & obſoletum eſt. Nonius, 8. 47.

Nefārius, a, um. Adj. [ἀθέμιτος, ἀνόσιος] Sceleratus. Non. 1. 290. Nefarii proprietatem lib. 1. de vita Populi Rom. Varro patefecit, a farre quod adoreum eſt, quo ſcelerati uti non debeant, non triticum, ſed far. hoc quoque idem ſignificat, quod qui indigni ſunt qui vivant, nefarii vocantur. Aſconius Pædian. in 3. Verr. 6. Nefandum eſt, non fandum. Nefarium, quod ſacra polluit, farre pio ſolita celebrari: ergo Nefarii, ſacrilegi. Cic. 2. Off. 51. Ita habendum eſt religioni, nocentem aliquando & nefarium, impiumque defendere.
Atreus nefarius. Hor. de Arte Poet. 186.
Facinus. Cæſ. 7. Bell. 38.
Latrocinium. Cic. 3. Verr. 152.
Promulgatio. Cic. 1. Fam. 5.
Scripta. Catul. ad Fundum, epigr. 42. 18.
Scelere nefario obſtringere aliquem. Cæſ. 2. Bell. Civil. 32.
Nefarium, ſubſtantive apud Liv. lib. 9. 34. Niſi eo nefario Rempub. obſtrinxeris, quod ominari etiam reformidat animus.

Nefarie, [ἀνοσίως] Cic. 2. Verr. 56. Quum multa libidinoſe, multa crudeliter in cives Rom. atque in ſocios, multa in deos, hominesque nefarie fecerit. Conf. 1. Verr. 38. & 3. Verr. 6.

Nefas, indecl. n. [ἀθεμιτουργία] Impium facinus, & exſecrabile ſcelus.
Capitale nefas. Lucan. ad Piſon. 43.
Dirum. Virg. 4. Æn. 563.
Exſecrandum regiæ cædis. Senec. Troad. 1.
Grande, & morte piandum. Juven. 13. Sat. 54.
Immane audere. Virg. 6. Æn. 624. Idem 4. 563.
Lacrimabile. Stat. 9. Theb. 882.
Maculoſum. Hor. 4. Carm. 5. 22.
Mos, & lex maculoſum, edomuit nefas. i. e. Turpe adulterium: vel forte Maculoſum, quia qui ex adulterio concipiuntur, non ſolent referre maritos. [Immo Parentes.
Vetitum nefas. Hor. 1. Carm. 3. 26.
Admittere vaſtum. Senec. Herc. OEth. 7.
Aggredi aliquod. Ovid. 7. Met. 71.
Advertere. Sil. lib. 3. 127.
Committere aliquod. Ovid. 7. Met. 427.
Concipere mente. Ovid. 10. Met. 404.
Contrahere. V. contraho.
Diſſimulare. Virg. 4. Æn. 305.
Edere aliquod. Stat. 8. Theb. 68.
Excidit ore tantumne nefas patrio? Virg. 2. Æn. 658.
Facere. Ovid. 11. Met. 70.
Geminare ingens. Senec. Octav. 6.
Paſſa corpore. Ovid. 10. Met. 351.
Prohibere. Virg. 5. Æn. 197.
Purgare. Sil. lib. 11. 199.
Solvere. Ovid. 2. Faſt. 44.
Suadere alicui. Ovid. 1. Met. 392.
Suſtinere. Ovid. 3. Amor. 9. 44.
Nefas ſit. Cic. de Amicit. 39. Æque autem nefas ſit tale aliquid & facere rogatum, & rogaſſe. Idem 15. Fam. 21. Mihi nefas ſit oblivisci.
Nefas dictu. Cic. de Senect. 12. Quorſum igitur hæc tam multa de Maximo? Quia profecto videtis nefas eſſe dictu, miſeram fuiſſe talem ſenectutem.
Dictu nefas prodigium. Virg. 3. Æn. 365.
Nefas habetur. Plin. lib. 3. cap. 5.
Sæpe interferitur Interjectionis vicem obtinens. Virg. 8. Æn. 687.
—& ultima ſecum
Bactra vehit, ſequiturque (nefas!) Ægytia conjux.
Fas & nefas. Hor. 1. Carm. 18. 10.
Cum fas atque nefas exiguo fine libidinum
Diſcernunt avidi.
Per fas & nefas. Proverb. Liv. 6. 14. Id vero accendit animos, ut per omne fas ac nefas ſecuturi vindicem libertatis viderentur.
Nefas, pro Homine nefario. Virg. 2. Æn. 585.
Exſtinxiſſe nefas tamen, & ſumpſiſſe merentes
Laudabor pœnas. Helenam intelligit.
Nefas, pro Impoſſibile. Hor. 1. Carm. 24. 20.
Durum, ſed levius fit patientia
Quicquid corrigere eſt nefas. Quo modo etiam a Cicerone uſurpatur in Timæo 4. Atque illum quidem quaſi parentem hujus univerſitatis invenire difficile: & quum jam inveneris, indicare in vulgus, nefas. Sic enim reddidit, quod Plato dixit ἀδύνατον.

Nefastus, a, um. Adj. ut, Nefaſti dies, Quibus non licet jus fari. Ovid. 1. Faſt. 47.
Ille nefaſtus erit, per quem tria verba ſilentur,
Faſtus erit, per quem lege licebit agi. Tria hæc verba ſolennia intelligit Ovidius, Do, Dico, Addico, quæ omnem juris actionem & ſententiam indicant. V. Macrob. 1. Saturn. cap. 6. Varro de L.L. lib. 5. 7.
Faſti dies, quibus certa verba legitima ſine piaculo Prætoribus licet fari. Ab hoc Nefaſti, quibus diebus ea fari jus non eſt: & ſi fati ſunt, piaculum faciunt. V. fasti.
Nefaſti dies, N littera notabantur, inquit Feſtus.
Nefaſtos dies. Suet. Tiber. cap. 53. pro Atris & inauſpicatis dixit, quod perperam fieri cenſet Gell. 4. 9.
Nefaſtus, pro Nefarius. ut, Nefaſtum habetur prolibare diis. Plin. lib. 14. cap. 19.
Nefaſtum & dirum. Cic. 2. de Legib. 21. Quæque augur injuſta, nefaſta, vitioſa, dira defixerit, irrita, infectaque ſunto. Al. Infeſtaque.
Quid intactum nefaſti liquimus? Hor. 1. Carm. 35. 35. h. e. Nefarii. Acron.
Acheron nefaſtus. V. acheron.
Frutices. Plin. lib. 20. cap. 11.
Locis nefaſtis impoſuere delubra. Stat. 1. Theb. 274.
Spiritum nefaſtum ferro exigere. Senec OEdip. 14.
Terra. Liv. 6. 28. i. e. Infauſta & ominoſa, inquit Budæus.

Nefrens, & Nefrendis, is. dubii gen. Nefrendes, Arietes dixerunt antiqui, inquit Feſtus, quod dentibus frendere non poſſint. Alii dicunt Nefrendes, Infantes eſſe nondum frendentes, id eſt frangentes. Livius, Quem ego nefrendem alui, lacteam immulgens opem Sunt qui Nefrendes, Teſticulos dici putent, quos Lanuvini appellant Nebrundines, Græci νεφρὺς, Præneſtini Nefrones. Hactenus Feſtus Varro 2. de R R. cap. 4. Porci, amiſſo nomine lactentis, dicuntur nefrendes, ab eo quod nondum fabam frendere poſſint, id eſt frangere. Fulgent. de Priſco Serm. n. 5. Porcum caſtratum nefrendem vocari ait, quaſi ſine νεφροῖς, i. e. renibus. conf. infra nesapius.

N E G

Negabundus, Negatio, &c. V. nego.
Neglectus, V. neglīgo.
Neglīgo, lexi, lectum, [ἀμελέω, ἀκηδέω, ἀποκηδέω, μεθίημι, περιόπτομαι, ἀποπαυδάζομαι] ĕre. Contemnere, non curare, quaſi ne legere quidem, nec videre dignari, inquit Perottus. Cic. 4. in Catil. 23. Quæ quum ita ſint, Patres Conſcripti, pro imperio, pro exercitu, pro provincia, quam neglexi, pro triumpho, ceteriſque laudis inſignibus, &c.
Legere, & non intelligere Negligere eſt. In illo vulg. dicto. H. St. In præf. Catonis diſtich. præmiſſa.
Prætermitti ab aliquibus & negligi. Cic. pro Cluent. 130.
Aſpernari & negligere. Cic. pro Roſc. Amer. 4. Quorum ego neque benevolentiam erga me ignorare, nec anctoritatem aſpernari, nec voluntatem negligere debeam.
Imperium alicujus. Cæſ. 5. Bell. Gall. 7. Nihil hunc ſe abſente pro ſano facturum eſſe arbitratus, qui præſentis imperium neglexiſſet.
Injurias alicujus, Inultas linquere. Cæſ. 1. Bell. Gall. 35. extr.
Mandatum alicujus. Cic. pro Roſc. Amer. 112.
Minas alicujus negligere, & Horrere, contraria. Cic. pro Quint. 92.
Negotium aliquod non negligere, eſt Diligenter illud curare. Ter. Phorm. 1. 2. 4.
Amo te, & non neglexiſſe habeo gratiam.
Ornamenta. V. orno.
Periculum fortunarum & capitis pro amico, Poſtponere, Non timere. Cic. 14. Fam. 4. Periculum fortunarum & capitis ſui præ mea ſalute neglexit. Al. Pro.

Neglīgens, entis. Partic. [ἀμελὴς, μεθήμων, ὀλίγωρος] Qui nihil curat.
Negligens & Diſſolutus. Cic. 5. Verr. 162. Quoniam pater tam negligens & diſſolutus eſt. Ibid. 6. 115. Negligentes ac diſſoluti ſi cupiamus eſſe, qui poſſumus?
Improvidi & negligentes duces. Cic. 7. Att. 19.
Socors & negligens ipſius natura tardavit. Cic. de Clar. Orat. 239.
Negligens de alieno: Plin. 4. Epiſt. 13. Nam qui fortaſſe de alieno negligentes, certe de ſuo diligentes erunt. i. e. De alieno beneficio recte collocando parum ſolliciti.
Negligentem facere. Ter. Andr. 2. 3. 23.
Sed ſi te æquo animo ferre accipiet, negligentem feceris. i. e. Efficies ut ille non curet poſthac.
Negligens in amicis eligendis. Cic. de Amicit. 65. Et in illis quidem parandis curam adhibere: in amicis eligendis negligentes eſſe.
Negligens in aliquem. Cic. 13. Fam. 1. Non te in me illiberalem, ſed me in ſe negligentem putabit.
Negligens ſui. Senec. lib. 1. de Ira. 1.
Amicorum, inimicorumque. Tacit. 3. Hiſt. 38.
Compar. Catull. in Aſinium, 12. 3.
Tollis lintea negligentiorum.
Modo parcior, modo negligentior. Suet. Galb. 14.
Barba negligentior. Senec. Epiſt. 5. pr. [An Neglectiorem?
Negligentior circa Deos ac religiones. Suet. Tiber. cap. 69.
Superl. Lat. Pacat. Paneg. Theod. 31. Negligentiſſimus vernula. al. Neglectiſſimus.

Negligentia, æ. f. [ἀμέλεια, μεθημοσύνη, ὀλιγωρία] Incuria & indiligentia quod dicitur. Ter. Andr. 1. 1. 44.
Ex Andro commigravit huc viciniæ,
Inopia & cognatorum negligentia
Coacta.
Negligentia fortunæ. Senec. de Vita beata. 5. i. e. Contemptus rerum fortuitarum.
Negligentia litterarum Pompeii. Cic. 8. Att. 11. In eo ineſt quod perfunctorie, frigide & ſine amoris ſignificatione ſcriberentur.
Negligentia, pigritia, inertia, &c. quos tutari debent, deſertos eſſe patiuntur. Cic. 1. Off. 29.
Negligentia aliquid faciendi. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Agreſtis & inhumana. V. inhumanus.
Craſſa. Ulpian. in l. Nec ſupina. D. de jur. & fact. ignor. Ut neque negligentia craſſa, aut nimia ſecuritas ſatis expedita ſit.
Diligens. Cic. in Orat. 77. Illa ipſa contracta & minuta non negligenter tractanda ſunt, ſed quædam etiam negligentia eſt diligens. Oxymoron ſchema eſt.
Diſſoluta negligentia prope dolum eſt. i. e. Proxime accedit ad dolum. Ulpian. in l. Si fidejuſſor. in princip. D. Mandati.
Non ingrata. Cic. in Orat. 77. Habet ille tanquam hiatus concurſu vocalium molle quiddam, & quod indicet non ingratam negligentiam, de re hominis, magis quam de verbis, laborantis.
Summa. Paulus in l. Regula. D. de juris & fact. ignorant.
Adducere in. V. adduco.
Contemptum negligentia aliquid. Cic. de Aruſp. Reſp. 21.
Corrumpit animum negligentia, diligentia comparat divitias. Auctor ad Heren. lib. 4. 29.
Negligentia tua id fecit. i. e. Quod te negligat. Ter. Phorm. 5. 9. 27.
Fugere agreſtem & inhumanam. Cic. 1. Off. 130.
Impediri negligentia. V. impedio.
Plectimur negligentia, cum multis in rebus, tum maxime in amicis & deligendis & colendis. Cic. de Amicit. 85.

Neglectus, a, um. Partic. [ἀμεληθεὶς, ἀτημέλητος] ut,
Abjectus & neglectus vir. Cic. 3. de Finib. 66.
Apparatus neglectus. Gell. 13. 11.
Capillos neglectos coercebat vitta. Ovid. 2. Met. 413.
Coma. Ovid. 3. de Arte Am. 153.

Facies neglecta peribit. Ovid. 3. de Arte Am. 105.
Fides. Ovid. 21. Epiſt. 234.
Forma. Ovid. 1. de Arte Am. 509.
Incendia neglecta. Hor. 1. Epiſt. 18. 85.
Tellus. Stat. 5. Silv. 3. 164.
Virtus. Hor. in Carm. ſæcul. 59.
Relinquere aliquid neglectum. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Superl. Stat. 7. Theb. 165.

Scilicet e cunctis ego neglectiſſima natis
Progenies.

NEGLECTE, Adv. Compar. Hieron. Epiſt. 25. 1. Neglectius incedere.

NEGLECTIM, Adv. Catal. vet. Poet. p. 203. Lindebr. Non amo neglectim.

NEGLECTIO, ōnis. f. Cic. pro Muren. 4. Amicorum neglectio.

NEGLECTUS, ûs. m. [ἀμέλησις] Ter. Heaut. 2. 3. 116. Neutiquam hæc res neglectui eſt mihi. al. Neglecta. Plin. 7. 51. A ſomno moventium neglectum.

NEGLIGENTER, Adv. [ἀμελητὶ, ἀμελῶς, ἀτημελῶς] Ter. Heaut. 2. 3. 50.

Capillus paſſus, prolixus, circum caput
Rejectus negligenter.

Negligenter & Diligenter, contraria. Cic. pro Roſc. Com. 7. Quid eſt quod negligenter ſcribamus adverſaria? quid eſt quod diligenter conficiamus tabulas?
Temere ac fortuitu, inconſiderate negligenterque ne quid agamus. Cic. 1. Off. 103.
Tractanda non negligenter minuta ſunt. Cic. in Orat. 74.
Negligenter, Per contemptum. Suet. de Claris gram. cap. 9. Librum etiam, cui eſt titulus Perialogos, edidit, continentem querelas de injuriis, quas profeſſores negligenter ab ambitione parentum acciperent.
Compar. ut, Adſervare negligentius aliquid. Cic. pro Cæcin. 73. Plin. Epiſt. 1. 12. Vereor ne negligentius vivam.
Superl. Senec. Epiſt. 63.

NĔGO, [ἀπόφημι, ἀποφάσκω, ἀρνέομαι, ἐξόμνυμι] āre. Nihil aliud eſt quam dicere aliquid non eſſe, quod & Infitiari, Infitias ire. Ter. And. 1. 1. 120.

— ego illud ſedulo
Negare factum: ille inſtat factum.

Nega, nega nunc, Equiti Romano, homini honeſto, judici tuo, credi oportere. Cic. pro Roſc. Com. 43. Hoc cum vehementi animi affectu dictum eſt.
Fateri & Negare, contraria. Cic. de Clar. Orat. 76.
Impune. Ovid. 13. Met. 741.
Obſtinate. V. OBSTINO.
Manifeſta. Ovid. 4. Epiſt. 111.
Negat tantum, ſed quoque. Liv. 3. 48. pr. Decemvir alienato ad libidinem animo, negat ex heſterno tantum convicio Icilii, violentiaque Virginii, cujus teſtem populum Romanum habeat, ſed certis quoque indiciis compertum ſe habere, nocte tota cœtus in urbe factos eſſe, ad movendam ſeditionem. Nempe
Ab eodem negandi verbo interdum pendent duo commata, quorum alterum negative, alterum poſitive intelligendum. ut Cic. 13. Fam. 29. Non poſſum dicere eum præfuiſſe, neque poſſum negare eum affuiſſe, ſed non plus duobus aut tribus menſibus. Sic Lactant. 5. 21. Epicurei quidem eſſe Deos, ſed curare quicquam negant. V. Burm. ad Quintil. Decl. 10. 16. & paulo infra, Alicubi Negare &c.
Negare, de Facto etiam dicitur, pro Renuere. Ter. And. 2. 3. 5.

Sed ſi tu negaris ducere, ibi culpam in te transferet. Virg. 10. Æn. 435.

Egregii forma: ſed queis fortuna negarat
In patriam reditus. Juven. 1. Sat. 79.
Si natura negat, facit indignatio verſum. V. Gron. Diatr. Stat. cap. 45. vel Burm. ad Quintil. Decl. 13. 17.

Oranti negavit iſta. Stat. 12. Theb. 403.
Præciſe alicui. Cic. 8. Att. 4.
Ingrata fronte aliquid. Propert. lib. 1. 10. 23.
Acceſſum. In ACCEDO.
Acceſſus terra paterna negat. Ovid. 10. Epiſt. 64.
Alimenta miſeris. Ovid. 5. Triſt. 8. 13.
Curſum alicui. Virg. 7. Æn. 9.
Formam mihi natura negavit. Ovid. 15. Epiſt. 31.
Officium manus negat. Ovid. 21. Epiſt. 246.
Opem negavit patriæ. Ovid. 3. Epiſt. 96.
Præmia alicui. Ovid. 7. Met. 376.
Stimulis negare, Non obedire calcaribus. Lucan. lib. 8. 3. de Pompeio fugiente,

Cornipedem exhauſtum curſu, ſtimuliſque negantem
Magnus agens, &c. h. e. Qui ictus calcaribus non tamen promoveretur. [Immo Stimulis agens negantem, i. e. Tardum.

Veniam. Ovid. 10. Met. 38. Idem 2. Faſt. 830.

Quam, dixit, veniam vos datis, ipſa nego.

Negare, pro eo quod barbari dicunt. *Dicere quod non.* Cic. de Amicit. 60. Negabat ullam vocem inimicitiorem amicitiæ potuiſſe reperiri, quam ejus qui dixiſſet, &c. Ibid. 18. Negant quenquam virum bonum eſſe, niſi ſapientem. Idem 6. Verr. 19. Negent iſti onerariam navem maximam, &c. Sic 4. Acad. 11. & 73. Et 5. Verr. 50. Nego quenquam eſſe veſtrûm, quin ſæpe audierit, ſocios, &c. Idem pro Cluent. 111. Et jam querimur ſæpe hominibus novis non ſatis magnos in hac civitate eſſe fructus? nego uſquam fuiſſe majores. Budæus. Curt. 4. 1. 17. Negaverunt quenquam patrio more in id faſtigium recipi niſi regia ſtirpe ortum Liv. 28. 27. Negate vos id omnes feciſſe. conf. Petron. cap. 129. & Nepos 9. 4. 1.
Negat & Ait, contraria. Ter. Eun. 2. 2. 21. Negat quis, nego: ait, aio. V. NEGANS Partic.
Alicubi Negare, ubi non convenit parti poſteriori. Lampridius in Alex. Severo pag. ult. Scio ſane pleroſque negare, hunc a Senatu Cæſarem appellatum eſſe: ſed a militibus. Pro, Sed dicere a militibus eſſe appellatum. Sic & apud alios notavi. Sic in Epiſtola Aurelii Commodi Severi, apud Jul. Capitol. vel potius Æl. Spartianum, Nam qui principem unum in rep. negat eſſe debere, quique aſſerit a ſenatu oportere totam remp. regi. H. St. Locus prior eſt cap. 64. extr. alter ad finem vitæ Clod. Albini. ubi plena locutio exhibetur, in priore vero exemplo decurtata. Simile eſt illud Ter. And. 3. 5. extr.

Namque hoc tempus, præcavere mihi me, haud te ulciſci ſinit. conf. loc. Cic. ex 10. Att. 4. in Non modo affertur, in NON, & paulo ſupra.

Negaris eſſe domi. Martial. lib. 2. 5.
Negatur, imperſ. [ἀπόφαται] Ovid. 2. de Arte Am. 243.

Si tibi per tutum, placidumque negabitur ire. Heinſ. Planumque.

Negatur eſſe in Tarentino agro Picus Martius. Plin. lib. 10 cap. 29.

NEGANS, antis. Partic. [ἀποφατικὸς, ἔξαρνος] Cic. in Topic. 49. Sunt etiam valde contraria alia quæ appellantur negantia, ea ἀποφατικὰ Græci, contraria aientibus: ut Si hoc eſt, illud non eſt. Juſtin. 16. 4. 4. Utriſque negantibus. Idem, 31. 1. 7.

NEGĀTUS, a, um. aliud Partic. ut,
Via negata. Hor. 3. Carm. 2. 22.
Cupimus negata. Ovid. 3. Amor. 4. 17.

Nitimur in vetitum ſemper, cupimuſque negata.

NEGANDUS, a, um. Partic. [ἀποφατέος] ut,
Auxilium non negandum. Ovid. 15. Met. 648.

NEGĀBUNDUS, a, um. Adj. [ἐξαρνῶν] Feſtus, Negabundum pro negante dixere veteres. Onomaſt. vet. Negabundus, ἔξαρνος.

NEGANTIA, æ. f. [ἀπόφασις] pro Negatione. Cic. in Topic. 57. Deinde addunt conjunctionum negantiam, ſic, Non & hoc eſt, & illud: Hoc autem, non igitur illud.

NEGĀTIO, ōnis. f. [ἀπόφασις, ἄρνησις] Cic. pro Sull. 39. Quum is qui de omnibus ſcierit, de Sulla ſe ſcire negarit, eandem vim eſſe negationis hujus, quam ſi extra conjurationem hunc eſſe ſe ſcire, dixiſſet Idem de Fato 16. Quid eſt quod non poſſit iſto modo ex connexo transferi ad conjunctionum negationem?
Negatio, infitiatioque facti. Cic. in Partit. 102.

NEGĀTOR, ōris. m. Prudent. Cathem. 1. 58.

Flevit negator denique. Tertull. adverſ. Hæret. cap. 11. Fidem meam deſerens negator invenior. Idem de Fuga in perſec. cap. 1.

NEGĀTRIX, īcis. f. Prudent. Apoth. 549.

— Chriſtum confeſſa, triumphat
Gens infida prius: Chriſti ſed victa negatrix
Subditur imperio, dominos ſortita fideles.

NEGĀTŌRIUS, a, um. Adj. ut, Actio negatoria. Ulp. l. 5. Uti frui. §. ult. ff. Si uſusfruct. V. Confeſſorius, in CONFITEOR.

NEGĀTĪVUS, a, um. Adj. [ἀρνητικὸς, ἀποφατικὸς] Quod negat. Cajus leg. 237. de Verb. ſignif. Duobus verbis negativis. & Ulp. l. 5. pr. D. Si uſusfr. Actio negativa.

NEGĪTO, [ἀποφάσκομαι] āre. frequent. Lucret. lib. 4. 911.

Ne fieri negites, quæ dicam, poſſe: retroque, &c. Plaut. Merc. prol. 50.
Abnuere: negitare adeo me natum ſuum. conf. Bacch. 5. 2. 76.

Et Salluſt. Jugurth. cap. 12. Cic. 4. Acad. 22. Cum multos annos eſſe negitaviſſet. al Negaviſſet.
Renuit, negitatque Sabellus. Cruquius, quum antea legeretur Negat atque Sab. & certe, eſt iſtud valde κακόφατον, ut ait. H. St. Locus eſt Horatii Ep. 1. 16. 49. Eſt autem hæc lectio codicis Blandiniani multum Cruquio laudati.

NEGŬMO, āre. Antique pro Negare. Feſt. V. Laurenb. Antiqu. p. 239.

NĔGŌTIUM, i. n. [πρᾶγος, πρᾶγμα, πραγματεία] Labor, occupatio. Ter. prol. Hec. 26.

Ut in otio eſſet potius, quam in negotio. Auctor ad Heren. lib. 1. 1. Etſi negotiis familiaribus impediti. Cic. 12. Fam. 18. Etſi periniquo patiebar animo te a me digredi, tamen eo tempore me conſolabar, quod & in ſummum otium te ire arbitrabar, & ab impendentibus magnis negotiis diſcedere.

Negotii nunc ſum plenus. Plaut. Pſeud. 1. 3. 146.
Rei familiaris negotio, ſervorum diligentia cognoſcitur. Cic. pro Roſc. Amer. 121.
Atrox. Salluſt. in Catil. cap. 29. Itaque (quod plerumque in atroci negotio ſolet) Senatus decrevit, ut darent operam Conſules, ne quid Reſpublica detrimenti caperet.
Aurarium. V. AURUM.
Carbonarium. In CARBO.
Dapaticum. V. DAPS.
Forenſia. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Humana. Juven. 14. Sat. 164.
Lautum, i. e. Egregium. Cic. 6. Att. 1. Eſt enim lautum negotium. h. e. Egregia mea provincialis adminiſtratio.
Magna negotia magnis adjutoribus egent. Paterc. libro 2. ſub finem.
Provinciale. V. PROVINCIALIS.
Sævum. Hor. 3. Carm. 29. 49.
Umbratica negotia, i. e. In quibus vigor animi & corporis elangueſcit, & quodammodo effeminatur. Gell. lib. 3. cap. 1.
Abſtinere a. V. ABSTINEO.
Accerſere ad aliquod. In ACCERSO.
Adminiſtrare. In ADMINISTRO.
Agitur negotium. Quintil. lib. 3. cap. 5.
Agere negotium ſuum, Alienis ſe non immiſcere. Cic. 1. Off. 125.
Agere negotium publicum. Plin. 1. Epiſt. 10. ad Arrium.
Attingere negotium. Cic. 13. Fam.
Attribuere. In ATTRIBUO.
Commetiri. In COMMETIOR.
Conficere aut deponere. Cic. 7. Att. 5.
Conficere paucis verbis negotium. Cic. 2. de Divin. 103.
Conficere de negotio. Cic. 1. Fam. conf. CONFICIO.
Conflare alicui negotium, i. e. Moleſtiam. V. CONFLO.
Contrahere negotium. Cic. 15. Att. 11.
Curo alicujus. Hor. 2. Serm. 3. 19.

Excuſſus propriis aliena negotia curat.

Decedere de negotio. V. DECEDO.
Decidere negotia, i. e. Abſolvere. Hor. 1. Epiſt. 7. 59. Et Suet. Veſp. cap. 21.
Dedo tibi iſtuc negotii. V. DEDO.
Deferre negotium. Cic. 1. Att.
Dejicere de negotio. Petron. cap. 56. Senec. Epiſt. 88.
Detineri negotiis, vel Diſtineri. Auct. ad Heren. lib. 4. 40.

Dare negotium, h. e. Committere. Cic. 6. Verr. 93. Et negotium datur Quæſtoribus & Ædilibus, ut nocte vigilias agerent ad ædes ſacras.
Dare alicui de re aliqua. Cic. pro Domo 52. Nepos 7. 10. 4.
Dare & imperare quoddam negotium alicui. Cic. 6. Verr. 50.
Dimittere a negotio. Ulp. l. 69. ff. pro ſocio. V. Cujac. 4. Obſerv. 17.
Efficere negotium. Cic. 12. Fam.
Emergere ex negotiis. Cic. 5. Att. 10.
Exhibere alicui negotium, i. e. Moleſtiam. Cic. 1. de Nat. Deor. 86.
Expedire negotium. Cic. 13. Fam. 31.
Explicare negotium. Cic. 5. Att. 12.
Faceſſere negotium, Exhibere moleſtiam. Cic. 3. Fam. 10. Quum eſt allatum ad nos de temeritate eorum, qui tibi negotium faceſſerent, &c. Loquitur de Intentato crimine.
Facere negotium, Idem. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Facere negotium, pro Accuſare. Ulpian. in l. Qui judicio. De accuſat. Quive ob accuſandum, negotiumve faciendum, pecuniam accepiſſe judicatus erit. Sic legit Budæus. Quædam tamen exemplaria, Faceſſendum negotium habent. V. infra Negotium pro Accuſatione.
Fugere negotia. Cic. 13. Fam.
Gerere bene. Cic. pro Quint. 62. Eques Romanus locuples, ſui negotii bene gerens. i. e. Cui res proſpere ſuccedunt.
Gliſcentibus negotiis. Tacit. 11. Ann. 22.
Habere magna, ampla, & expedita negotia. Cic. 1. Fam. 3.
Habebat permagna negotia. Hor. 1. Serm. 7. 4.
Habe tuum negotium: nec quid res mea familiaris poſtulet, quam ego non curo, ſed quid velim, exiſtima. Cic. 12. Att. 22. extr. Habe tuum negotium, i. e. Exiſtima tuum eſſe negotium. Hæc res tibi curæ ſit, item ut ſi tua res eſſet. Et lib. 13. 49. Habuit ſuum negotium Gallus, ut ſcribit. i. e. Hac de re ita laboravit. ut ſi res ipſius ageretur: Duxit ſuum negotium. *Il en a fait ſon propre faict.* Fam. 13. 43. Æque a te peto, ac ſi mea negotia eſſent.
Impediri negotiis. Cic. 2. Att. 1.
Impendet negotium. V. IMPENDEO.
Implicari negotiis contrahendis. V. IMPLICO.
Implicari moleſtis operoſiſque. Cic. 1. de Nat. Deor. 62.
Imponere alicui negotium. Cic. 8. Fam. 8.
Influentia negotia. V. INFLUO.
Inſeneſcere negotiis. Tacit. 4. Ann. 6.
Inſiſtere negotium aliquod. V. INSISTO.
Inſtituere. V. INSTITUO.
Intendere ſe alienis. Tacit. 11. Ann. 7.
Intereſſe & præeſſe certis quibuſdam. Cic. 1. Fam. 6.
Invertere. V. INVERTO.
Legare alicui. V. LEGO.
Mandare negotium. Cic. 13. Fam. 26.
Maturare in MATURUS.
Mittere in. V. MITTO.
Negligere aliquod. V. NEGLIGO.
Objicere negotium. Plaut Curc. 2. 34.
Obire. V. OBEO.
Obrui negotiis. Cic. 1. Q. frat. 5.
Offerre ſe alienis, Sine mandato ea ſubire. Julianus in l. Si is qui. D de except. rei jud.
Perficere negotia. Cic. 10. Fam.
Præponere negotio. Cic. 13. Fam. 4.
Procurare negotia. Cic. 13. Fam. 43.
Recuſare negotium. Cic. 15. Fam. 1. extr.
Removere ſe a. Cic. pro Cluent. 43.
Subire. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Sum. ut, Eſt mihi negotium, quod barbari dicunt, *Habeo ad faciendum.* Plaut. Amph. 1. 1. 194. Ter. Adel. 4. 5. 8.

Itan? nam mirabar quid hic negotii eſſet tibi.

Eſt mihi negotium cum. Cic. 8. Fam. 8. Ut exiſtimarent homines Pompeio cum Cæſare eſſe negotium. Nepos 14. 7. 1.
Negotii nihil eſt, pro Nihil eſt quod agam. Plaut. Aul. 2. 7. 7.
Suſcipere, adminiſtrare, & conficere negotium. Cic. 13. Fam. 11.
Suſcepit libens exſecutionem ejus negotii. Tacit. 3. Ann. 31.
Negotium ſuſtinere. V. SUSTINEO.
Tractare negotia. Cic. Totum hoc negotium ita agas, ita tractes.
Trahunt me inviſa negotia Romam. Hor. 1. Epiſt. 14. 17.
Tranſigere ſuſceptum, Cic. pro Quint. 76.
Tueri negotium. Cic. 8. Att. 13.
Tument negotia. Cic. 14. Att. 4.
Videre negotia, pro Curare. Cic. Sed valebis, meaque negotia videbis.
Negotium ſæpe pro Re vel Cauſa ponitur, ut χρῆμα Græcis.
Sed quid negotii eſt, quamobrem ſuccenſes mihi? Plaut. Capt. 3. 5. 11. i. e. Quid rei eſt, quare iraſceris mihi?
Salſum. Cic. 16. Att. 12. De Ἡρακλειδείᾳ Varronis, negotia ſalſa. i. e. Facete ſcripſiſti de Ἡρακλειδείᾳ Varronis. [i. e. Res ſalſa.
Ita negotium eſt. Plaut. Mil. 2. 6. 43. i. e. Ita oportet, Res ipſa exigit.
Negotium, pro Difficultate, ut
Pluſculum negotii in aliquibus cauſis eſt. Cic. 2. de Orat. 99.
Habere negotii multum in re aliqua. Cic. 5. Fam. 6. Adhibui diligentiam, quoties Senatus fuit, ut adeſſem: plurimumque in eo negotii habui.
Oppugnabam oppidum Pindeniſſum tanto negotio, tantis opibus. Cic. 2. Fam. 9.
Nullum negotium eſt, quin occidam. Plaut. Capt. 3. 3. 10. h. e. Dubium non eſt quin, &c.
Negotii nihil eſt, pro Eſt facile. Cic. 2. de Fin. 54. Quam ſcilicet comprimere nihil eſt negotii.
Magnum negotium eſt navigare, atque id menſe Quintili. Cic. 5. Att. 12.
Non ſine negotio aliquid facere. Plin. lib. 21. cap. 10.
Nullo negotio, pro Facile. Cic. pro Roſc. Amer. 80. Tu hoc propter multitudinem ſicariorum, nullo negotio facere potuiſti. Idem 10. Att. 4. Jurabat ad ſummam, quod nullo negotio faceret, amiciſſimum mihi Cæſarem. conf. Juſtin. 1. 7. 5. Cic. pro Roſc. Amer. 20. Quum pater hujuſce Sext. Roſcius, homo tam ſplendidus & gratioſus, nullo negotio ſit occiſus.
Recuperari aliquid poſſe nullo negotio. Cic. 10. Fam. 21.
Negotium, Cura, moleſtia, ſollicitudo. Ter. prol. Andr. 2.

Id ſibi negotii credidit ſolum dari,
Populo ut placerent. quas feciſſet fabulas.

Donatus, Negotium modo pro moleſtia, & cura, non labore.

Negotium, pro περιστάσει. Quintil. lib. 3. cap. 5. extr. Negotium eſt congregatio perſonarum, locorum, temporum, cauſarum, modorum, caſuum, factorum, inſtrumentorum, ſermonum, ſcriptorum & non ſcriptorum. Cauſam nunc intelligimus ὑπόθεσιν, negotium περίστασιν. Hæc Fabius. Periſtaſis, Latine Circumſtantia dici poteſt.
Aliquando Litem, vel Accuſationem denotat. V. JCtos. Tertull. ad Scap. extr. Quod aliud negotium patitur Chriſtianus, niſi ſuæ ſectæ? V. Faceſſere & Facere negotium ſupra.
Mercaturam etiam ſignificat. ut, Bithyna & Cibyratica negotia. Hor. 1. Epiſt. 6. 33, Hinc Negotiari & negotiator, eſt Mercari & mercator. Enn. apud Gell. 19 10.

Otio qui neſcit uti plus negotii habet,
Quam cum eſt negotium in negotio. V. NEGOTIANS, Partic.

NEGOTIŎLUM, i. n. dimin. [πραγμάτιον] Cic. 3. Q. frat. 20. Erit neſcio quid negotioli.
NEGOTIĀLIS, e. Adj. [πραγματικὸς] Ad negotium pertinens. Cic. 1. de Invent. 14. Hæc conſtitutio, quam generalem nominamus, partes nobis videtur duas habere, juridicialem, & negotialem. Idem 2. 62.
Locus negotialis. Quintil. lib. 3. cap. 6. Idem lib. 2. cap. 21. Eique locum in ethice negotialem aſſignant, id eſt πραγματικόν.
NEGOTIŌSUS, a, um. Adj. [πολυπράγμων] Quod eſt negotiis plenum. Salluſt. Catil. cap. 8. extr. Quia prudentiſſimus quiſque negotioſus maxime erat.
Cogitatio & actio negotioſa. Celſ. lib. 4. cap. 24.
Dies ſacri, & Negotioſi, opponuntur. Tacit. 13. Ann. 41.
Provincia negotioſa & moleſta. Cic. pro Muren. 18. Habuit hic lege Titia provinciam tacitam & quietam: tu illam, cui quum Quæſtores ſortiuntur, etiam acclamari ſolet, Hoſtienſem non tam gratioſam & illuſtrem quam negotioſam & moleſtam.
Res negotioſa, Difficilis. Plaut. Stich. 2, 3. 31.
Tergum negotioſum, Cui faceſſitur negotium. Plaut. Mil. 2. 5. 37.
Compar. Sen. de Ira, 2. 13. Quid ira laborioſius? Quid clementia remiſſius? Quid crudelitate negotioſius?
Superl. Negotioſiſſimum opus. Auguſtin. Retract. 1. 18. Vir negotioſiſſimus. Idem Epiſt. 54.
NEGOTIOSĬTAS, ātis. f. Gell. 11. 16. πολυπραγμοσύνη.
NEGOTIOR, [ἐμπολέω, ἐμπορέω, πραγματεύομαι, ἐμπορεύομαι] āri. Negotia exercere, & mercaturæ operam dare. Cic. 3. Off. 58. Quum ſe Syracuſas otiandi (ut ipſe dicere ſolebat) non negotiandi cauſa contuliſſet.
Negotiari animas. Plin. lib. 29. cap. 1. Nec dubium eſt, omnes iſtos, famam novitate aliqua aucupantes, animas ſtatim noſtras negotiari. i. e. Lucrum facere in occidendis hominibus. De medicis.
Negotiari aliquo genere mercaturæ. Columel. in Præf. lib. 12.
NEGOTIANS, antis. Partic. Sueton. Aug. cap. 42. Aratores ac negotiantes Petron. cap. 101. Familia negotians. Ubi Burm. p. 472. Negotiantes proprie Romæ dicti, qui per provincias fœnus exercerent, & merces undique coemptas, & præcipue annonam comportarent.
NEGOTIĀTIO, ōnis. f. [ἐμπολή, ἐμπόρευμα] Mercaturam ſignificat. Cic. 6. Fam. 8. Ut ad reliquias Aſiaticæ negotiationis proficiſcare. Sueton. Veſp. cap. 16. Negotiationes quoque vel privato pudendas propalam exercuit.
Negotiatio ſagaria. Ulpian. l. 52. §. 4 Dig.
Negotiatio lignaria. Capitol. Pertin. cap. 1.
Negotiatio eſt, non amicitia, quæ ad commodum accedit. Sen. Epiſt. 9.
NEGOTIĀTOR, ōris. m. [ἐμπολαῖος, πραγματευτὴς] Qui in negotiis ſe exercet. De aliorum Labeo in l. Legatis ſervis. D. de legat. 3. Negotiatores ſervi videntur, qui præpoſiti ſunt negotii exercendi cauſa: veluti qui ad emendum, aut locandum, aut conducendum præpoſiti ſunt.
Negotiator, Mercator. Cic. 5. Verr. 138. Qui plus exiſtimet apud lectiſſimos Senatores pecuniam, quam apud tres negotiatores metum valere.
Improbus negotiator, paulo cupidior publicanus. Cic. 1. Q. frat. 16.
Mercis ſordidæ. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Mancipiorum. Quintil lib. 5. cap. 12.
Frumentarii negotiatores. l. 9. Dig. ge vacat. & excuſ.
Veſtiarii negotiatores. Scævol JCt. l. 45. Dig. de oper. lib.
Negotiator magnarius. Apul. 1, Met. p. 104. Elmenh. conf. Magnarius, in MAGNUS, & Turneb. Adverſ. 27. 1. Hotoman. de Verb jur. vel Lex. Pitiſc.
NEGOTIATRIX, īcis. f. Paul. JCt. l. 32. §. 4. de Auro. Cum teſtatrix negotiatrix fuerit. Tertull. adverſ. Marc. 2. 3. Bonitas apparituri boni negotiatrix.
NEGOTIĀTŌRIUS, a, um. Adj. [ἐμπορικὸς] ut, Naves negotiatoriæ. Vopiſc. in Firm. & Saturn. cap. 3.
NEGOTĬNUMMIUS, a, um. Adj. Nummos acquirens, vel Nummi cauſa datus. Apul. Met. 10. p. 248. Elmenh. Non qualia in lupanari ſolent baſiola jactari, vel meretricum poſcinummia, vel adventorum negotinummia, ſed pura atque ſincera inſtruit.

N E H

NEHALLENNIA, æ. f. Dea navigantium. V. J. G. Keysler. Diſſert. de Nehallennia, numine veterum Walachiorum, in Select. Antiq. Septentr. & Celt.

N E I

NĒIDES, um. f. pl. [νηΐδες] Genus quoddam ferarum, quarum magna vis in Samo ſuccreverat, quum incolis eſſet initio vidua, quarumque intolerandus audiebatur, velut barritus. Ex Cæl. lib. 21. cap. ult.
NEITH, Minerva, Ægyptiorum lingua. Arnob. lib. 4.

N E L

NĒLEUS, ei. m. [Νηλεὺς] Rex fuit in Pylo, teſte Homero in 11. Odyſſ. habuit uxorem Chlorim, ex qua genuit Neſtorem, qui a poetis Neleides dicitur.
Paſcua herboſa Nelei. Ovid. 2. Met 690.
NELĒUS, a, um. [Νήλειος] ut, Pylos Nelea. Ovid. 6. Met. 418.

Et Nelea Pylos, nec adhuc Pittheïa Trœzen. Idem 12. Met. 558.
— Nelei ſanguinis auctor.

NELEĪUS, a, um. aliud Adj. [Νηλήϊος] ut, Arva Neleïa. Ovid. 1. Epist. 63.
Nos Pylon, antiqui Neleïa Nestoris arva, Misimus.
NELĪDES, æ. m. [Νηλείδης] patronym. a Neleo Pyli rege & patre Nestoris formatum. Ovid. 12. Met. 553.
Bis sex Nelidæ fuimus conspecta juventus.

N E M

NEMA, NEMEN. V. NEO.
NEMAUSUS, i. f. & NEMAUSUM, i. n. [Νέμαυσος] Galliæ Narbonensis civitas, Volcarum Arecomicorum metropolis, & omnium in eo tractu clarissima olim, quatuor enim & viginti vicos ejusdem nationis subditos habuit, virorum fortitudine excellentissimos, ut auctor est Strabo lib. 4. Vulgo *Nismes*. Plin. 3. 4. conf. Auson. Urb. 160. seu 13. 33. & Lex. Pitisc.
NEMAUSIENSIS, e. Adj. Plin. lib. 3. cap. 4. extr. Nemausiensibus attributa oppida.
NEMAUSIĀCUS, a, um. Adj. Idem. Theodulf. 1. Carm. 131.
Inde Nemausiacas sensim properamus ad arces.
NĔMĔA, æ. f. [Νεμέα] Silva inter Cleonas & Phliuntem, in qua Argivi ob Herculis memoriam (qui leonem ibi occiderat) Nemea sacra celebrare consueverunt. Plin. lib. 19. cap. 8. de Apio, Honos ipsi in Achaia, coronare victores sacri certaminis Nemeæ. Hinc omnis regio Nemea dicitur. Virg. 8. Æn. 295.
— & vastum Nemeæ sub rupe leonem.
NEMĔE, es. f. Idem. Martial. lib. 1. 27.
Non Marathon taurum, Nemee frondosa leonem,
Arcas Mænalium non timuisset aprum. Sunt qui penultimam interdum etiam produci putent, citantes anapæsticum dimetrum Senecæ in Herc. OEth. 1885.
Juga Spartes, Nemeæque fovent. Sed aliter in MSS. legitur.
Ager formidatus Nemees. Stat. 3 Silv. 1. 30.
Alumnus frondentis Nemees. Stat. 3 Silv. 3. 6. Intelligit Leonem, sidus cæleste.
Lucus Nemees. Stat. 5. Silv. 3. 52.
NEMEÆUS, a, um. Adj. [Νεμεαῖος] ut,
Arma Nemeæa. Stat. 5. Silv. 2. 48.
Hiatus Nemeæus leonis. Lucret. lib. 5. 24.
Pestis. Ovid. 9. Epist. 61.
Vellus. Ovid. 9. Met. 235.
NEMEA, orum. n. pl. [Νέμεα] Sacra fuerunt Græciæ certamina, ita appellata a Nemea Peleponnesi silva, in qua fieri consueverunt in honorem Herculis, qui in ea silva leonem fertur occidisse: seu potius in honorem Archemori pueri, in ea silva a serpente occisi. Nemeorum victores apio coronabantur. V. Plin. 19. 8. & Lex. Pitisc.
Nemeorum meminit Liv. 27., 30. & 31. & 34. 41.
NEMERTES, is. f. [Νημερτής] Nympha marina, dicta quasi incorruptibilis.
NEMESIĀNUS, i. m. Aurelius Olympius, Poeta Carthaginensis, scripsit Cynegeticon & Eclogas, quæ exstant.
NĔMĔSIS, is. f. [Νέμεσις] a νέμω distribuo, quod Bona & Mala dispenset: vel νεμεσάω irascor. Nomen cujusdam deæ, quæ facinorosos & delinquentes punire putabatur, ut ex Catullo & Ausonio licet intelligere. Insuper eadem fertur remuneratrix benefactorum, ut est apud Statium lib. 12. & Catull. 48. 20. ad Licinium. Hanc quidam Fortunam dixerunt, cui primus Adrastus rex templum ædificavit, unde & Adrastea dicta est. Ea quoque Rhamnusia dicitur, quod in Rhamnunte Asiæ oppido templum & simulacrum Phidiacum habuerit. Ovid. 3. Met. 406.
Dixerat, assensit precibus Rhamnusia justis. Ledam post mortem Nemesin factam scribit Lactant. 1. 21. V. Græv. Lect. Hesiod. p. 77. & Spanhem. ad Callim. Dian. 232. & Broeckh. ad Tibull. 1. 6. 34.
Nemesin præcipue putabant ultricem superborum. Macrob. 1. Saturn. cap. 22. pr. Nemesis, quæ contra superbiam colitur, quid aliud est, quam Solis potestas? Cujus ista natura est, ut fulgentia obscuret, & conspectui auferat, quæque sunt in obscuro illuminet, offeratque conspectui. Plura de Nemesi copiosissime collegit Cæl. lib. 11. cap. 19.
Nemesis, Amica Tibulli, de qua ipse lib. 2. 3. 55.
Ut mea luxuria Nemesis fluat, utque per Urbem
Incedat donis conspicienda meis. Martial lib. 8. 73.
Fama est arguti Nemesis formosa Catulli.
NEMESIACI, orum. m. pl. Cod. Theod. 14. 7. 2. Superstitiosi homines ac divinatores. V. Gothofred. in loc.
NEMESTRĪNUS, i. m. Deus nemorum. Arnob. lib. 4. conf. Voss. de Idolol. 2. 62.
NĔMETES, um. m. pl. [Νήμητες] Germaniæ populi Galliæ tractum incolentes, circa Rhenum fluvium, ubi hodie est Spira urbs, inter Argentinam & Moguntiam sita. Meminit horum Cæs. 1. Bell. Gall. 52. & Plin. lib. 4 cap. 17.
NEMETOBRIGA, æ. f. [Νεμετόβριγα] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispaniæ Tarraconensis urbs: vulgo *Val de nebro*.
NEMETURICI populi Alpini in tropæo Aug. memorantur apud Plin. 3. 20. s. 24. Hinc
NEMETURICUS, a, um. Adj. ut, Pix Nemeturica. Columel. lib. 12. cap. 22. & 24.
NEMINIA, æ. f. Fons est in agro Reatino, vario ortu annonæ mutationem significans. Plin. lib. 2. cap. 103.
NĒMO, inis. c. [οὐδείς, μηδείς] Festus, Nemo compositum videtur ex Ne & Homo, quod firmatur magis, quia in persona semper ponitur, nec pluraliter formari solet: quia intelligitur pro nullo. V. Serv. infra in Nemo divûm. Ter. Eun. 3. 5. 13.
Salve, nemo est, quem ego magis nunc cuperem videre, quam te.
Nemo intus est. V. INTUS.
Nemo adhuc convenire me valuit, quin fuerim occupatus. Cic. de Senect. 32. Al. Voluit, cui.
Nemo est ex tanto numero, quin. Cic. pro Font. 5. Nemo est ex tanto numero, quin hunc optime de provincia, de imperio, de sociis, & civibus meritum esse arbitretur.
Nemo, Nullius pretii homo. Cic. 7. Att. 3. Sed me moverat nemo magis, quam is, quem tu neminem putas.
Nemo homo, pro Nemo omnino, Pleonasmo. Ter. Eunuch. 3. 5. 1.
Nunquis hic est? nemo est: nunquis hinc me sequitur? nemo homo est? Cic. 15. Fam. 10. Frater tuus quanti me faciat, semperque fecerit, esse hominem, qui ignoret, arbitror neminem.
Nemo hominum, pro Nemo omnium. Ter. Eun. 4. 6. 19.
Ego formidolosus? nemo est hominum, qui vivat, minus.
Nemo mortalium. Plin. 7. 40.
Nemo omnium. Cic. 1. Tusc. 30. Nemo omnium tam sit immanis, cujus mentem non imbuerit deorum opinio.
Omnium hominum neminem facio pluris. Cic. 8. Att. 2.
Nemo e nostris. Cic. 1. de Fin. 11. Quod & scripta multa sunt, sic ut plura nemini e nostris.
Nemo ex hoc numero mihi non donatus abibit. Virg. 5. Æn. 305.
Nemo fugam in se convertitur. Plaut. Amph. 1. 1. 83.
Sed fugam in se nemo tamen convertitur. Poetice dictum, pro Fugam in se nemo conversam inclinatamque habet: ut, Nuda genu, & Lacrymis oculos suffusa nitentes. Turnebus.
Nemo hoc nescit: nemo tuorum amicorum, nemo abs te interrogatus, nunc se primum hoc dicet audire. Cic. 5. Verr. 63.
Non nemo, pro Aliqui, vel nonnulli. Cic. pro Muren. 84. Non nemo etiam in illo sacrario Reip. in ipsa, inquam curia, non nemo hostis est.
Nemo quisquam. Ter. Hec. 1. 1. 10. Nemo illorum quisquam, scito, ad te venit, &c. [Ut Nullus ullus. H. St.
Unus nemo. Auctor ad Heren. lib. 4. 9. Si quis velit artem demonstrare nihil prodesse ad discendum, non male utatur hoc adjumento, quod unus omnes artis partes consequi nemo potuerit.
Nemo unus. Cæs. de Bell. Civ. 3. 18. pr. Eo mortuo, ad neminem unum summa imperii redit. Liv. ab Urbe cond. Quia nemo unus satis dignus regno visus est.
Nemo unus vir. Liv. 9. 16. extr. Haud dubie illa ætate, qua nulla virtutum feracior fuit, nemo unus erat vir, quo magis innixa res Romana staret.
Auctorem neminem unum sequar. Plin. 3. 1.
Nemo, pro Ullus. Cic. 9. Fam. 14. Contingit enim tibi, quod haud scio an nemini, ut summa severitas animadversionis, non modo non invidiosa, sed etiam popularis esset.
Nemo non. Cic. de Amicit. 99. Aperte enim adulantem nemo non videt, nisi qui admodum est excors. Nepos 25. 10. 1.
Neminis, pro Nullius. Plaut. Capt. 3. 5. 106.
— neminis
Misereri certum est, quia mei miseret neminem. Nonius 2. 575.
Neminis etiam genitivo usus est Cato, inquit Fest. quum dixit, Sunt multi corde, quos miseret neminis.
Ut nemo, non lingua, non manu, promptior in civitate haberetur, pro Nemo, aut lingua, aut manu. Liv. 3. 11.
Non nemo, pro Nemo non, Omnes. Plin. lib. 14. cap. 4. Pastinatis de integro vineis, cura Stheneli, dum agricolam imitatur, ad vix credibile miraculum perduxit, intra octavum annum CCCC nummûm emptori addicta pendente vindemia. Cucurritque non nemo ad spectandas uvarum in iis vineis strues. Emendati codd. præferunt, Nemo non.
Nemo divûm. Virg. 9. Æn. 6. Servius, Nemo pro nullus posuit: & est Acyrologia. Nam divûm nemo, non possumus dicere: quum proprie Nemo sit, Nec homo.
Nemo, de Feminis dictum. Ter. And. 3. 2. 26.
Hoc ego scio unum, neminem peperisse hic. Plaut. Merc. 3. 1. 22.
Diem neminem, pro Nullum. Prudent. Rom. 744.
NEMORALIS, NEMORENSIS, NEMOROSUS. V. NEMUS.
NEMOSSUS, i. f. Metropolis Arvernorum. Lucan. 1. 419. Sed cod. emend. habent Rura Nemetis; Straboni vero Νεμωσσὸς dicitur, nisi error est.
NEMPE, [μέντοι, μέντοι] Adv. confirmantis: quod aliquando cum interrogatione ponitur, aliquando sine interrogatione.
Cum interrogatione. ut Plaut. Nempe ergo in somnis. Cic. 5. Tusc. 12. Nempe negas ad beate vivendum satis esse virtutem? AT. prorsus nego.
Sine interrogatione. Ter. And. 2. 3. 13.
Nempe hoc sic esse opinor dicturum patrem,
Ducas volo hodie uxorem, tu ducam inquies. Cic. in Partit. 33.
Nempe ea sequuntur, quæ ad faciendam fidem pertinent.
Nempe de tuo. Plaut. Trin. 2. 2. 47.
Bene volo ego illi facere, si tu non abnuis. P. nempe de tuo.
L. De meo.
Nempe in foro. Plaut. Asin. 1. 1. 104.
Audin' tu? apud Archibulum ego ero argentarium.
L. Nempe in foro. D. ibi; si quid opus fuerit. L. meminero.
Nempe ad. Ter. Phorm. 2. 1. 80.
Recta via equidem illuc. G. nempe ad Pamphilam.
Nempe, Responsio. Ter. And. 5. 4. 47.
Nisi quid pater aliud ait. P. nempe. s. scilicet. [Nisi interrogatio est.
Nempe ut modo. Ter. And. 3. 5. 11.
— at jam expediam. P. expedies? D. certe Pamphile.
P. Nempe ut modo. D. immo melius spero. V. Vallam 2. 22.
Nempe, vim respondendi elegantem habet post nostram ipsorum interrogationem. Cic. 10. Philip. 6. Legiones abducis a Bruto. quas? nempe illas, quas ille ab Antonii scelere avertit.
Scimus nempe, hæremus nihilominus. Cic 9. Att. 18. Sed tu omnia qui consilia differebas in id tempus, quum sciremus quæ Brundusii acta essent: scimus nempe: hæremus nihilominus.
Scio jam quid velis, nempe me hinc abire vis. Plaut. Merc. 4. 4. 36.
Cic. 4. Philip. 8. A quo defenderit? nempe ab hoste.
Nempe enim. Plin. 3. Epist. 16. Arria milites orabat, ut simul imponeretur. Nempe enim, inquit, daturi estis Consulari viro servulos aliquos, &c.
Nempe ergo. Ter. Andr. 1. 2. 21.
Nempe ergo aperte vis quæ restant me loqui. D. sane quidem.
NEMUS, ŏris. n. [νέμος] Locus in Aricino agro, ubi Cæsarum villa Nemorensis. Cic. 1. Att. 4. L. Cæsar, ut veniam ad se rogat, in Nemus.
NĔMUS, ŏris. n. [νέμος, ἄλσος, πέδον] proprie dicitur, Quod voluptatis causa comparatum est, & plenum amœnitatis. ἀπὸ τοῦ νέμω, pasco, quod in eo greges atque armenta depasci soleant. Quintil. lib. 10. cap. 3. Non audiendi qui credunt aptissima in hoc nemora, silvasque. Festus, Nemora significant silvas amœnas. Differt, auctore Valla, a Silva, quæ cædua est: a Luco, qui religiosus est: a Saltu, in quo jumenta pascuntur. Præ-

Prærupti nemoris dorſum. Hor. 2. Serm. 6. 91.
Receſſus nemorum. Lucan. lib. 5. 125.
Saltus. Virg. 6. Ecl. 57.
Strages. Sil. lib. 3. 205.
Fortunatorum amœna vireta. Virg. 6. Æn. 639.
Studioſus nemorum. Ovid. 7. Met. 675.
Virgo nemorum cuſtos, Diana. Hor. 3. Carm. 22. 1.
Alta. Virg. 3. Georg. 393.
Arcanum. Valer. 2. Argon. 599.
Ardua. Valer. 1. Argon. 664.
Argutum. Virg. 8. Ecl. 22. V. ARGUTUS.
Atrum horrenti umbra. Virg. 1. Æn. 165. V. ATER.
Avia. Lucret. lib. 2. 144.
Denſum arboribus. Ovid. 6. Faſt. 9.
Excelſum. Senec. Troad. 3. 3.
Ferrugineum. Stat. 2. Theb. 13.
Fœdum. Stat. 4. Silv. 3. 126.
Frondiferum. Lucret. lib. 2. 359.
Gelidum. Hor. 1. Carm. 1. 30.
Nigrum. Virg. 3. Georg. 334.
Obſcurum. Senec. Theb. 1.
Odoratum lauri. Virg. 6. Æn. 658.
Opacum, V. OPACUS.
Secluſum in valle reducta. Virg. 6. Æn. 704.
Sublime. Lucan. lib. 3. 86.
Vacuum. Hor. 3. Carm. 25. 13.
Vetuſtum. Juven. 15. Sat. 152.
Umbriferum. Virg. 6. Æn. 273.
Umbroſum. Ovid. 7. Met. 75.
Accubat nemus ſacra umbra. Virg. 3. Georg. 334.
— aut ſicubi nigrum
Ilicibus crebris ſacra nemus accubat umbra. Accubare nemus ſacra dixit umbra, quum umbra potius ſacra accubet in nemore, ac ſub arboribus jaceat, ut & ante loquutus eſt,
Speluncæque tegant, & ſaxea procubet umbra. Turnebus.
Nemus quod nulla ceciderat ætas. Ovid. 2. Met. 418.
Commovent multos nemora & ſilvæ. Cic. 1. de Divin. 114.
Congeſto nemore acervans aggerem. Senec. Herc. fur. 13.
Curvare ſucciſum. Lucan. lib. 4. 138.
Evertere ignava. Virg. 2. Georg. 208.
Graveſcit fœtu. Virg. 2. Georg. 429.
Inſonuit vento. Ovid. 2. Faſt. 467.
Involvit totum flammis. Virg. 2. Georg. 308.
Peragrat agros & nemora Mater deum. Cic. de Aruſp. Reſp. 24.
Peredit flamma. Stat. 6. Theb. 110.
Plangunt ingenti vento. Virg. 1. Georg. 334.
Vernat nemus. Senec. Herc. OEth. 4.
Violare ſecuri. Ovid. 8. Met. 741.
Virebit omne nemus. Virg. 7. Ecl. 59.
Nemus, Romani appellabant in Aricino agro locum Dianæ ſacrum. Auctor Strabo. Proinde quod lib. 6. Att. 1. extr. ſcribitur, Putat enim ſuos nummos vos comediſſe, Cæſarem in merito reædificando diligentiorem fore: reponendum eſt, in Nemore ædificando, vel in Nemorenſi ædificando, præſertim quum conſtet illic Cæſarem ſumptuoſiſſime villam ædificaſſe: qua de re ita ſcribit Suet. in vita Jul. Cæſ. 46. Villam in Nemorenſi a fundamento inchoatam, magnoque ſumptu abſolutam, quia non tota ad animum ei reſpondebat, totam diruiſſe, quanquam tenuem adhuc & obæratum. Monuit Turnebus. conf. Salmaſ. ad Solin. p. 48.

NEMORĀLIS, e. Adj. [νέμει⊙] Quod ad nemus pertinet. Martial. lib. 13. 19.
Mittit præcipuos nemoralis Aricia porcos. h. e. Quæ circum ipſa eſt nemora, vel Quæ nemoribus circumſepta eſt.
Antrum nemorale, i. e. Nemoribus tectum. Ovid. 3. Met. 157.
Sedes. Ovid. 2. Amor. 6. 57.
Stagnum nemorale, Inter nemora poſitum. Ovid. 14. Met. 331. al. Regnum.
Templum Dianæ. Ovid. 1. de Arte Am. 259.
Vellera per ſilvas Seres nemoralia carpunt. Avien. Orbis Deſcript. 936.
Umbræ. Ovid. 3. Amor. 1. 5.

NEMORENSIS, e. Adj. Idem. [νεμήεις] ut, Nemorenſe mel. Columel. lib. 9. cap. 4. Sed ex omnibus deterrimæ notæ mel habetur nemorenſe, quod ex ſparto atque arbuto provenit.
Nemorenſis rex, qui Dianæ Aricinæ ſacrificiis præerat. Suet. Calig. cap. 35. conf. Propert. 3. 21. 30. conf. in NEMUS extr.

NEMŎRŌSUS, a, um. Adj. [ὑλώδης, ὑλήεις, δενδρήεις] ut, Nemoroſus collis. Plin. 8. Epiſt. 8. Modicus collis adſurgit, antiqua cupreſſu nemoroſus & opacus. i. e. Plenus vel abundans cupreſſo.
Juga. Juven. 3. Sat. 191.
Locus. Ovid. 16. Epiſt. 53.
Montes. Ovid. 3. de Arte Am. 427. conf. Plin. 35. 11.
Silvæ. Ovid. 10. Met. 687.
Zacynthos. Virg. 3. Æn. 270.

NEMORĬVĂGUS, a, um. Adj. [ὁ κατ' ἄλση πλανώμενος, ὑλοκοίτης] ut, Aper nemorivagus. Catull. de Berecynth. 61. 72.

NEMUT, ut ait Feſtus, verbum antiquum, ſignificat Niſi, etiam, vel nempe.

N E N

NENIA, æ. f. V. NÆNIA.

NĒNŬ, vel NENUM, pro Non, antiquum. Lucil. lib. 30. apud Non. 2. 580.
Sed tamen hoc dicas quid eſt, ſi nenum moleſtum eſt. Varr. Epiſt. ad Fuſium, Si hodie nenum venis, cras quidem ſi veneris, dies eſt natalis fortis Fortunæ. Perottus Noenon legit. Mercer. Nœnum.
Nenu poteſt. Lucret. lib. 3. 200.
At contra lapidum conjectum, ſpiclorumque
Nenu poteſt. Idem lib. 4. 716.
Nenu queunt rapidi contra conſtare leones.
Gallicum *Nenny*, pro Non, ex Nenu. H. St. Nunc effertur *Nani*.

N E O

NEO, nevi, netum, [νέω, νήθω] nēre. Filum torquere, quod proprium mulierum eſt. Juſtin. lib. 1. 3. 2. Invenit eum inter ſcortorum greges purpuram colo nentem. Plin. lib. 33. cap. 3. Superque omnia netur ac texitur lanæ modo, & ſine lana.
Lanas nere. Ovid. 3. Epiſt. Sabin. 44.
Deæ nerunt fortia fila. Ovid. 1. de Pont. 8. 64.
Aſſiduo durum pollice nebat opus. Ovid. de Medic. faciei, 14.
Stamina nevit. Ovid. 2. Faſt. 771.
Parcæ nentes fatalia ſtamina. Tibul. lib. 1. 7. 1.
Donum quod noſtræ nevere manus. Sil. lib. 7. 81.

NEO, tertiæ conj. Idem. Tibull, lib. 3. 3. extr.
Aut ſi fata negant reditum, triſteſque ſorores,
Stamina quæ ducunt, quæque futura neunt. Sic Scaliger legebat, ſed Canunt repoſuit Heinſ. V. not. Brœckh.

NĒMA, ătis. n. [νῆμα] Filum. ut, Nema ſericum. l. 6. §. 7. ff. de publican. V. Salmaſ. de Pallio p. 225. Græcum eſt.

NEMEN, ĭnis. n. Idem. Antiqu. Inſcript.

NĒTUS, a, um. Partic. ut, Lana neta. Ulpian. in l. Sicui lana. D. de legat. 3. Corippus de laudibus Juſtiniani Aug. 1. 15.
Juſtinianorum ſeries ubi tota laborum
Neto auro inſignita fuit, gemmiſque coruſca. V. Voſſ. de Analog. 3. 24.

NETUS, ûs. m. Filamen. Mart. Capell. lib. 2. Ex candentis byſſi netibus.

NETRĪNA, æ. f. In textrina aut netrina pollicis præcipuum opus. Barth. ad Stat. 11. Theb. 401.

NEOBŌLE, es. f. [Νεοβούλη] Lycambis filia, quæ quod Archilocho poëtæ promiſſa negaretur, Iambis inſectari cœpit Lycambem Archilochus. V. ARCHILOCHUS.
Neobole, Hebri adoleſcentis Liparei amore capta, ad quam ſcribit Hor. 3. Carm. 12. 6.
Studium aufert, Neobole, Liparei nitor Hebri. Dicitur a νέος novus, & βῶλος gleba. [Al. rectius Neobule, Νεοβούλη, ut Εὐβούλη.

NEŎCÆSĂRĪA, æ. f. [Νεοκαισάρεια] Urbs Cappadociæ, quam Lycus amnis præterfluit. Plin. lib. 6. cap. 3. V. Spanh. de uſ. & pr. Num. Diſſ. 9.

NEŌCLES, is. m. [Νεοκλῆς] Philoſophus Athenienſis, frater Epicuri, ſcripſit de ſecta ſua, teſte Suid. Diogenes Laertius & Cic. lib. 1. de Nat. Deor. 72. Neoclem faciunt Epicuri patrem.
Alius Themiſtoclis pater, de quo Ælian. Var. Hiſt. 2. 12. unde

NEŌCLĪDES, æ. m. [Νεοκλείδης] Themiſtocles. Ovid. 1. Pont. 3. 69.

NEŎCŌRUS, i. m. [νεωκόρος] Latine Æditus. Firmic. lib. 3. cap 7. Erunt etiam ipſi prophetæ, neocori, aut præpoſiti templis ac religionibus. Idem lib. 4. cap. 7. Luna facit neocoros, aut prophetas, vel ſacerdotum principes. De Sacerdotibus & urbibus neocoris apud Græcos V. Ant. Vandale Diſſ. 4. conf. Lex. Pitiſc.

NEODŪNUM, i. n. [Νοιόδουνον] Ptolemæo lib. 2. cap. 8. Galliæ Lugdunenſis civitas, vulgo *Leondul*. [Scribitur rectius Nœodunum, Noviodunum Cæſari.

NEOMĒNIA, æ. f. [Νεομηνία] Novilunium. V. Iſidor. 6. 8. Prov. Ad neomenias Latinas. i. e. Nunquam. Hieron. V. Novarini Adag. Eccl. tom. 2. Tertull. de Idol. cap. 14. & adv. Marc. 1. 20.

NEOPHŸTUS, i. m. [νεόφυτος] Novellus, quaſi νέον φυτὸν, id eſt novum germen. In ſacris litteris 1. Tim. 3. 6. dicitur, Qui nuper ad fidem acceſſit, quaſi nuper inſitus. Iſidor. 7. 4. Tertull. l. c. & Præſcript cap. 14.

NEOPTŎLĔMUS, i. m. [Νεοπτόλεμος] Novus miles. Virg. 2. Æn. 263.
Pelideſque Neoptolemus, primuſque Machaon. Ubi Servius, Neoptolemus, quia ad bellum ductus eſt puer. Sic autem dictus eſt filius Achillis ex Deidamia, alio nomine Pyrrhus a qualitate capillorum vocitatus. De hoc Cic. de Amicit. 75. Nec enim Neoptolemus Trojam capere potuiſſet, ſi Lycomedem, apud quem erat educatus, multis cum lacrimis iter ſuum impedientem, audire voluiſſet.
Furens cæde. Virg. 2. Æn. 499.
Neoptolemi vindicta; Ubi quis idem patitur quod in alios fecit. V. Chiliad.
Neoptolemus alius, Rex Moloſſorum, pater Olympiadis, quæ genuit Alexandrum. Juſtin. 7. 6. 10.
Alius, Socius Eumenis. V. Juſtin. 13. 6. 15. Nepos. 18. 4. 1.
Alius Tragœdus. V. Suet. Calig. cap. 57. conf. Torrent.

NEORIS, Iberiæ oppidum inſigne, juxta Harmaſtim fluvium, ſoli memoratum Plinio 6. 10.

NEOSSOTRŎPHĒUM, i. n. [νεοσσοτροφεῖον] Varro R. R. 3. 11. V. NESSOTROPHIUM.

NEŌTĔRĬCUS, a, um. [νεωτερικὸς] Recentior; νεώτερον recentiorem dicunt Græci. Aur. Vict. de Orig. gent. Rom. pr. Ut quiſquam neotericorum aſſeveravit. Claud. Mamert. de Anima, 1. 3. Neotericus ſcriptor.
Neoterici ſcriptores. Neotericus e Diomede uſus puto Mur. in Catull. p. 151. Οἴομαι προσφάτους καὶ νεωτερικὰς εἶναι τὰς παρ' ἡμῖν γραφάς. Theophilus ad Autolycum lib. 3. pr. H. St. Deſiderabatur in Lugd.

NEOTERICE, [νεωτερικῶς] Adv. Aſcon. Pedian. in Cic. Divin. 15. Hoc quidam leviter a Cicerone dictum & neoterice putant. [i. e. καινοτρεπῶς.

NEOTICHITÆ, arum. m. pl. [Νεοτειχῖται] Æolidis populi ſunt, quorum urbs Νέον τεῖχος, hoc eſt nova mœnia, commemoratur a Stephano.

N E P

NĔPA, æ. f. vel NEPE, es. more Græco, [σκορπίος] Scorpium ſignificat. Cic. 5. de Fin. 42. Serpere anguiculos, nare anaticulas, evolare merulas, cornibus uti videamus boves, nepas aculeis, ſuam denique cuique naturam eſſe ad vivendum ducem. Plaut. Caſin. 2. 8. 7.
Receſſim cedam ad parietem, imitabor nepam,
Captandus eſt horum clanculum ſermo mihi.
Feſtus, Nepa Afrorum lingua, ſidus quod Cancer appellatur, vel ut quidam volunt, Scorpius. Columel. lib. 11. cap. 2. Idibus Martii Nepa incipit occidere: ſignificat tempeſtates. Cic. 2. de Nat. Deor. 109. Et in Arato, 438.
Quare cum magnis ſeſe Nepa lucibus effert, conf. Manil. 2. 32. & 4. 356.
Vide in NEPOS quæ adſcripſi. H. St.

NĒPENTHES, is. n. [νηπενθὲς] Herba eſt. Plin. lib. 25. cap. 2. de Homero loquens,

loquens, Herbas certe Ægyptias a regis uxore traditas ſuæ Helenæ plurimas narrat, ac nobile illud nepenthes, oblivionem triſtitiæ, veniamque afferens, & ab Helena utique omnibus mortalibus propinandum. Hactenus ille. Unde pharmacum illud, quod Helena Telemacho confecit, Odyſſeæ 4. Homerus appellat νηπενθὲς, quaſi ἄλυπον. Quidam eandem cum bugloſſa ſuſpicantur, propterea quod vino injecta hilaritatem inducit, teſte Galeno. Cui ſubſcribit Plin. lib. 25. cap. 8. Nomen habet a νη privatoria particula, & πένθος luctus. Idem Plin. lib. 21. cap. 21. de helenio herba, Attribuunt & hilaritatis effectum eidem potæ in vino, eumque quem habuerit nepenthes illud prædicatum ab Homero, quod triſtitia omnis aboleatur. V. Macrob. 7. Saturn. cap. 1. Budæum in poſterioribus annotationibus, Cælium lib. 19. cap. 3. & lib. 26. cap. 25.

NEPESINI, V. NEPETA.

NĔPĔTA, ſive NEPĬTA, æ. f. [καλαμίνθη] Herba quæ *pulegium agreſte* vulgo dicitur. Columel. 5. 7. At ſi moleſta pituita eſt, cunilæ bubulæ, vel nepetæ ſilveſtris ſurculi lana involuti naribus inſeruntur. Plin. lib. 20. cap. 14. Item pulegio eſt nepetæque ſocietas. Nonnulli exiſtimaverunt eam eſſe herbam, quam Dioſcorides vocat Galliopſin, quum tamen non ſit. Quin potius eſt ex Dioſcoride tertia calaminthes ſpecies. V. Macer. 1. 5. & Seren. 420. & 503.

NEPETA, æ. f. [Νεπῆτα] Tuſcorum urbs Ptolemæo lib. 3. cap. 1. hodie *Nepi*. NEPET, ut vult Sigon. Liv. 6. 9. Nepe Paterc. 1. 14. conf. Lex. Pitiſc. Hinc

NEPESINI, orum. m. pl. Liv. 6. 10.

NĒPHĂLIA. orum. n. pl. [Νηφάλια] Feſta erant in quibus non vinum, ſed aqua mulſa libabatur, & ſobriorum feſtivitates erant. V. Suid. Jul. Polluc. 6. 3. & Athen. 15. 20.

Nephalia, Ligna vocabantur, quæ vitiginea non forent, nec ficulna, aut myrtea. Illa enim œniſpa dicuntur, aut œnoſponda, ut quæ urerentur, ubi non vinum, ſed aqua prolibaretur. Tradit Philocorus thymi lignum proprie nephalium vocari, quo uſi primum in ſacris igne factis veteres feruntur. V. Cæl. lib. 7. cap. 16.

NĔPHĔLE, es. f. [Νεφέλη] Uxor Athamantis, & mater Phryxi & Helles. unde Ovid. 11. Met. 195. Nepheleidos Helles dixit. conf. Auſon. Edyll. 3. 187. νεφέλη interpretatur nubes, nebula, aer denſus. νεφέλιον nubecula.

NEPHELÆUS, a, um. Adj. [Νεφελαῖος] ut, Pecus Nephelæum, Aries qui Phryxum & Hellen per mare vexit. Valer. 1. Argon. 56.

NEPHELĒIS, ĭdos. f. patron. [Νεφεληΐς] V. in NEPHELE.

NEPHELION, i. n. [νεφέλιον] eadem herba quæ Perſonacia. Apul. de Herb. cap. 36.

NEPHRĪTIS, ĭdis. f. [νεφρῖτις] Renum morbus dicitur, ſæpe lapide magnitudinis viſendæ, vel in renum altero, vel in ureteris, inorto impactoque, a quo provenit colico haud abſimilis dorlor. Sic Cæl. lib. 4. cap. 20. Iſidor. 4. 7.

NEPITA, V. ſupra NEPETA.

NĔPOS, ōtis. m. [υἱωνὸς, ἔκγονος] Qui ex filio filiave natus eſt: quod natus ſit poſt patri, quam filius, ut ait Feſtus. Alii etymologi deducunt a Græco νέπους, νέποδος, qua voce nepotes interdum ſignificari docet Caſaub. cap. 28. Lect. Theocr. p. 127. Cic. 7. Verr. 137. Tu inter hujuſmodi mulieres prætextatum tuum filium, nepotem meum collocaviſti.

Quidam putant, Nepotem proprie eſſe, qui ex Filio, filiave, non qui ex Sorore natus eſt. Unde apud Cic. Nepos & Avus correlata, itidemque Neptis & Avia apud Plin. Secundum Epiſt. 16. libri 3. Idem Epiſt. 4. libri 4. dicit initio, Eſt ei filius ſororis. Verum alii Ex ſorore nepos dicunt, quidam vero Nepos ſimpliciter. (ex quibus eſſe putatur Suetonius) H. St. Noviſſima quædam verba cultro reſecta fuerunt. Abſolute autem Suetonius nuſquam poſuit, ſed in Cæſ. 83. Sororum nepotes, & in Aug. 94. Sororis nepotem. V. paulo infra.

Ex filia nepos. Cic. de Clar. Orat. 263.

Ex filio nepos. Scævol. in l. Titia. D. de inoffic. teſt.

Nepos & Avus, correlativa. Cic. pro Dejot. 2. Qui nepos avum in diſcrimen capitis adduxerit.

Parvus Virg. 2. Æn. 320.

Sororis nepos, h. e. Nepos ex ſorore. Tacit. 3. Ann. 30. & Germ. cap. 20. Nepos ex fratre. Ovid. 3. de Ponto 3. 62.

Cæſar, ab Ænea qui tibi fratre nepos. V. Facciolat. Diſſ. de Nep. & Lex. Pitiſc. & quæ paulo ſupra.

Nepos, inquit Nonius 3. 147. dici & femina poteſt, Ennio auctore, quæ nunc Neptis dicitur; Ilia dia nepos, quas ærumnas tetuliſti?

Nepotes, Poſteri etiam vocantur. Virg. 6. Æn. 682.

Forte recenſebat numerum, caroſque nepotes. i. e. Poſteros ac deſcendentes. Virg. 9. Ecl. 50.

Inſere, Daphni, piros, carpent tua poma nepotes.

Nepotes, [ἄσωτοι] appellantur Conſumptores, a ſcorpione ſive nepa, quæ (ut ait Plin. lib. 11. cap. 25.) devorat omnes fœtus ſuos, uno ſolum ſalvo. Sive dicuntur, Luxurioſæ vitæ homines, quod non magis iis rei ſuæ familiaris cura eſt, quam iis quibus pater & avus vivunt. Paulus in Epitome Feſti. Hor. 1. Serm. 4. 49. conf. Caſaub. ad Perſ. Sat. 6. Comment. p. 508.

Vincit enim ſtultos ratio inſanire nepotes. Cic. pro Quint. 40. Quis tam perditus ac profuſus nepos, non adeſa jam, ſed abundante pecunia, ſic diſſolutus fuiſſet, ut fuit Sext. Nævius?

Nepos, Luxurioſus & prodigus. Fortaſſis inde hoc nomen hanc ſignificationem habet ſecundariam, quod nepotes ab avis domi ſuæ delicate enutriti, ſoleant poſtea laſcivire, & bona patris prodige dilapidare: vel a Nepa ſerpente, qui omnes devorat natos præter unum, qui latenter in ſetis dorſi matris evadit. Comm. Horatii a Cruquio editus. p. 250. in fine. Credibile eſt priorem illam rationem debere apud nos valere, ut dicuntur vice verſa Patrui. H. St.

Nepos in patrimonio ſuo. Cic. 1. pro Lege Agr. 2. Videte nunc proximo capite, ut impurus heluo turbet Remp. ut a majoribus noſtris poſſeſſiones relictas diſperdat & diſſipet: ut ſit non minus in Pop. Rom. patrimonio nepos, quam in ſuo. Ibid. 47. Ut in rebus ſuis, ita in Rep. luxurioſus nepos, qui, &c.

Diſcinctus nepos. Hor. Epod. 1. 32.

Luxurioſi atque nepotes. Lactant. 3. 22.

Nepos aliquando Cognomen contumeliæ fuit a prodigalitate, ut de Q. Metello collega P. Lentuli cos. ſcribit Valerius. unde luſit Cic. 6. Att. 2. Sumptu jam Nepos evaſit Scaptius. Patrem tamen Metelli, eum qui cum T. Didio cos. fuit, Q. Metellum Nepotem vocant etiam Capitolini ſcriptores. Nepotem autem eum dictum, quaſi Q. Metelli Macedonici nepotem, ſignificat in Cornelianam pr. Pædianus. Ex Sigon. [V. Valer. Max. 9. 1. 5. de Luxuria Q. Metelli, & de Cognomine 9. 14. 4.

Tranſiit in vulgare plurium cognomen, ut celebris ille Scriptor Cornelius Nepos.

Herennius Nepos. Spartian. Sever. cap. 13.

Licinius Nepos. Plin. Epiſt. 6. 5.

Q. Metellus Nepos. Cic. Prov. Conſ. 22. & Poſt red. ad Quir. 6.

Plætorius Nepos. Spartian. Adrian. cap. 4.

Nepos. De genere mularum. Columel. lib 6. cap. 37. Ejuſmodi admiſſarius onager nepotibus magis, quam filiis utilior.

Nepotes, in Vite. Columel. lib. 4. cap. 6. Idem tamen ſarmentum, quod in materiam ſummittimus, ab imo uſque in tres pedes, & ſemiſſem pampinabimus, & omnes ejus intra id ſpatium nepotes enatos decerpemus. Ibid. cap. 24. Jam vero ipſos palmites, quos vindemiæ præparamus, claviculis ac nepotibus liberandos magnopere cenſeo. Virg. 2. Georg. 58. [Si modo huc pertinet.

NEPŌTŬLUS, i. m. dimin. [ἐγγόνιον] Plaut. Mil. 5. 20.

Si te ſalvum hinc mittimus ire Venerium nepotulum.

NEPTIS, is. f. [υἱωνή] Cic. 1. de Clar. Orat. 2. Ergo illam patris elegantia tinctam vidimus: & filias ejus Mucias ambas, quarum ſermo mihi fuit notus: & neptes Licinias. Plin. lib. 7. cap. 45. Corn. Nepos 25. 9. 4.

Neptis & Avia correl. vide in NEPOS.

Arbitrium neptis habebat avus. Ovid. 8. Epiſt. 32.

NEPTICŬLA, æ. f. dimin. Symmach. 6. Epiſt. 32. Nepticulæ meæ Gallæ infirmitas.

NEPŌTĀLIS, e. Adj. ut, Luxus nepotalis, i. e. Immodica profuſio victus & prodigentia. Nepos enim, Prodigus dicitur. Apul. lib 2 Met. pr. Ammian. 31. 13. In nepotali menſa ludicris crepantibus diu diſcumbens.

NEPŌTĪNUS, a, um. Adj. [ἀσωτικὸς] Suet. Calig. cap. 37. Nepotinis ſumptibus omnium prodigorum ingenia ſuperavit. h. e. Luxurioſis & immodicis impenſarum profuſionibus. Sunt qui non legant Nepotinis, ſed Nepotatûs, caſu genitivo. Ita Beroald. & Torr.

NEPŌTOR, [κωμάζω] āri. Luxurioſe & prodige vivere. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 15. Veto liberalitatem nepotari. i. e. Beneficium non dandum eſt ei qui nequiter profuſurus ſit. Tertull. Apol. cap. 46. Ariſtippus in purpura ſub magna gravitatis ſuperficie nepotatur.

NEPOTĀTUS, ûs. m. [κωμασμὸς] Afranius, Scurrilitate ac nepotatu nobilis. Plin. lib. 14. cap. 4. extr. Raro quippe adhuc fuere, nec niſi in nepotatu, ſingulis teſtis millia nummûm. Gloſſ. Vet Nepotatus ἀσωτία.

NEPTŪNUS, [Ποσειδῶν, Ποσειδάων] Saturni & Opis filius, Frater Jovis & Plutonis, maris deus: dictus eſt a nando, mutatis litteris primis, ut ait Cic. 2. de Nat. Deor. 66. Vel ut Varroni placet, lib 4. de L. L. 10. quod ut cælum nubes, ita mare terras obnubat, a nuptu, id eſt opertione conf. Voſſ. 4. Inſt. Orat. p. 135. A νίπτειν deducit Scaliger; ut a verto, inquit Vertumnus, ita a νίπτω Neptunus eſt. Iſidor. 8. 11 Neptunus quaſi nubitonans. Alii Tuſcum volunt eſſe Neptunum, ut Volcanum. V. Lex. Martin.

Pro Mari frequentiſſime ponitur. ut,

Corpus acerbum Neptuni. Lucret. lib. 2. 471. i. e. Mare acerbum.

Credere ſe Neptuno. V. CREDO.

Ægæus Neptunus. Virg. 3. Æn. 74.

Nereidum matri, & Neptuno Ægæo. Ægæus autem appellatur, inquit Turneb. 3. 10. quod magna veneratione Ægis, quod oppidum eſt Eubœæ, coleretur. Ejus rei locuples teſtis eſt Homerus, quum ſcribit Iliad. ν. 20. de Neptuno,

— τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ
Αἰγὰς, ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης,
Χρύσεα, μαρμαίροντα τετεύχαται ἄφθιτα αἰεί. conf. Dempſter. in Roſin. p. 342. & 632. & Reineſ. Ep. p. 174. & 301.

Uterque Neptunus. Catull. de Sirmione, 32. 3.

— quaſcunque in liquentibus ſtagnis
Marique ſalſo fert uterque Neptunus. Quæſitum qui ſit Uterque Neptunus: ac probabilis eorum eſſe videtur ſententia, qui mare ſuperum & inferum, quibus Italia cingitur, interpretantur. Verius tamen fortaſſe videri poteſt, quum ſignificet Neptunus eam vim, quæ humori præeſt, ut utrumque Neptunum intelligamus & eum qui dulcibus, & eum qui ſalſis aquis imperat. Sic enim Sirmio inſulis & peninſulis omnibus maris, & fluminum, & lacuum anteponetur. Huic expoſitioni favent Catulli verba, qui & liquentium ſtagnorum, & maris mentionem facit. Ex Turneb. conf. Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 396 & Iſ. Voſſ. not.

Pro Piſcibus uſurpatur in illo Nævii apud Feſtum in Coquum.

Coquus edit Neptunum, Venerem, Cererem.

NEPTŪNĬUS, a, um. Adj. [Ποσειδώνιος] poſſeſſ. ut, Neptunia regna.

Arva. Virg. 8. Æn. 695. h. e. Mare.

Dux. Hor. Epod. 9. 7. h. e. Marinus imperator. Sextum Pompeium intelligit, Pompeii magni filium.

Heros. Ovid. 9. Met 1. Intelligit Theſeum.

Lacunæ, Mare. Auct. ad Heren. lib. 4. 16. Qui perduellionibus venditat patriam, non ſatis ſupplicii dederit, ſi præceps in Neptunias depultus erit lacunas.

Mœnia, Troja. Propert. lib. 3. 9. 41.

Pergama. Ovid. 1. Faſt. 525. a Neptuno & Apolline ædificata.

Piſtrix. Cic. in Arato, 440.

Prata Neptunia ſecare. Cic. in Arato, 128.

Non aliæ naves ut in alto pondere proras
Ante ſolent roſtro Neptunia prata ſecantes, &c.

Proles Neptunia, Meſſapus. Virg. 9. Æn. 523.

Troja. Virg. 2. Æn. 625. Cujus muri a Neptuno & Apolline conſtructi ſunt.

NEPTUNIA, æ. f. Herba. V. Apul. de Herb. cap. 57.

NEPTUNĬCŎLA, æ. f. Sil. 14. 444.

Et Neptunicolæ tranſverberat ora Telonis.

NEPTUNĪNE, es. [Ποσειδωνίνη] patronym. fem. Catull. Argon. 62. 28.

Tene Tethys genuit pulcherrima Neptunine? Turnebus aliter, & ſic legit,

Tene Tethys tenuit pulcherrima, Neptunine? Neptuninumque putat hîc vocari eum, qui ex elemento Neptuni, & neptibus uxorem petat, & Neptunum genere contingat. Itaque vocandi ſenſu de Peleo interpretandum, aut Neptunina legendum. Et hæc germana lectio eſt.

Neptunālis, e. Adj. ut, Neptunales ludi. Tertull. de Spectac. cap.6. & abſolute

Neptunalia, um. n. pl. [Ποσειδώνια] Neptuni ſacra, quæ & Salatia a Salo dicuntur. Varr. L. L. 5. 3. Auſon. de Feriis, Ecl. 17. 19.

Aut duplicem cultum, quem Neptunalia dicunt. conf. Lex. Pitiſc.

Nepurus, a, um. Adj. Non purus. Feſtus. Al. Nepus. [Forte Neputus. Nam Putum pro Puro dicebant.

N E Q

Nequa, Adv. [μήπῃ] Ne per aliquem locum. Ter. Adelph. 2. 4. 18. Videndum eſt nequa ad patrem hoc permanet. Sed in editis codd. exſtat Ne ſi magis irritatus ſiet, Aliqua ad patrem &c.

Nequa, [μήτις] nomen, id eſt Ne aliqua. Virg. 9. Æn. 321. Cic. 1. Verr. 32. Tamen nequa deductio fieret, magna ex parte tua poteſtas erat. V. infra nequis, & qui Pronom.

Nequalia, ſunt Detrimenta, ait Feſtus.

Nēquam, [οὐτιδανὸς, μοχθηρὸς] nomen indecl. quod apud veteres ſignificat Hominem nullius pretii, quod ne tanti quidem ſit, quam quod habetur minimi: ut ait Feſtus. Varro Nequam ex Ne & Quicquam, media ſyllaba extrita, componi oſtendit in libro de L. L. 9. 5. cui ſubſcribit Tullius, cujus verba V. in nequitia. Quidam a Nequeo, quod nihil queat nullique rei ſit aptus. V. Gell. lib. 7. cap. 11. Caper docet Nequam ſignare non malum, ſed inutile. Plaut. Moſt. 1. 2. 23.

Atque ubi illo immigrat nequam homo, indiligens,
Cum pigra familia, &c. Et Caſ. 2. 3. 39.

Quam illi ſervo nequam des armigero, nihili atque improbo. Cic. 2. Philipp. 77. de M. Antonio. Cum mulier fleret uberius, homo miſericors ferre non potuit: caput aperuit, in collum invaſit. O hominem nequam: quid enim aliud dicam? magis proprie nihil poſſum dicere. Chariſius lib. 1. Commune trium generum in a unum venit Nequa: idem & ſingulari & plurali numero monoptoton eſt. propter quod multum errant, qui dicunt adjecta m littera, Nequam hominis propoſitum habet. Hæc Chariſius.

Frugi & Nequam, contraria. Cic. 2. de Orat. 248. Iiſdem verbis & laudare frugi ſervum poſſumus, & ſi eſt nequam, jocari.

Nequam & ceſſator Davus. Hor. 2. Serm. 7. 100.

Nequam atque improbus homo. Cic. pro Cœl. 10.

Homo ingenioſiſſime nequam. Paterc. lib. 2. cap. 48. C. Curio eloquens, audax, homo ingenioſiſſime nequam, & facundus malo publico. Aliquanto poſt cap. 68. pr. M. Cœlius, vir eloquio animoque Curioni ſimillimus; ſed in utroque perfectior, nec minus ingenioſe nequam.

Nequam, pro Inconſideratus. Cic. 6. Att. 2. Peloponneſias civitates omnes maritimas eſſe, hominis non nequam, ſed etiam tuo judicio probati, Dicæarchi tabulis credidi. Nequam, i. e. Inconſiderati, indiligentis, qui temere ſcriberet quicquid in buccam.

Aurum nequam. Feſtus,

Nequam aurum eſt, auris quodvis vehementius ambit. hoc verſu Lucilius ſignificare videtur, nequam eſſe aurum, quod aures lædat, vel pondere inaurium, quum molliſſima pars auris inciditur, vel etiam cupiditatem pecuniæ voluit ſignificare. Hæc ille. Auri quippe reſpectu homines ad peccandum adducuntur. [Diſtinguendum puto poſt Eſt, legendumque, Aures quod vi &c.

Liber nequam. Ovid. 2. Triſt. 314.

Nequam vitis, Inutilis. Columell. lib. 3. cap. 10. ad finem.

Nequam, pro Nequiter. Plaut. Pœn. 1. 1. 50.

Locum ſibi velle liberum præberier,
Ubi nequam faciat clam, ne quis ſit arbiter.

Nequior, compar. Cic. 9. Att. 1. Nunquam vidi hominem nequiorem. Hor. 3. Carm. 6. 46.

Ætas parentum, pejor avis, tulit
Nos nequiores.

Perditus, multoque nequior homo. Cic. 12. Fam. 2.

Nequius aut turpius nihil eſt effeminato viro. Cic. 3. Tuſc. 36.

Nequiſſimus, Superl. Cic. 2. Philip. 7. Non cum uno gladiatore nequiſſimo de Repub. graviter querens.

Homo omnium nequiſſimus. Cic. 11. Fam. 21. pr.

Sic Servus nequiſſimus legimus apud Suetonium in Domitiano cap. 11. Vis, inquit, hunc nequiſſimum ſervum cras audiamus? H. St.

Nequĭter, Adv. [μοχθηρῶς] Cic. 3. Tuſc. 36. A me quidem, paulo ante appellata frugalitas, quæ te turpiter & nequiter facere nihil patiatur. Cic. 2. de Fin. 25. Cur igitur non bene? quia quod bene, id recte, frugaliter, honeſte: ille porro male, prave, nequiter, turpiter cœnabat.

Nequius, Compar. Liv. 41. 7. Utrum bellum ſuſceptum ſit nequius, an inconſultius geſtum, dici non poteſt. Apul. Apol. Epiſtolæ perperam lectæ & nequius interpretatæ.

Nequiſſime, Superl. Plin. lib. 12. cap. 25. Nequiſſime autem gummi, quoniam ipſum quoque inhæreſcit.

Nequĭtia, æ. f. [μοχθηρία, πονηρία] Laſcivia & libidinoſa illecebra. Cic. 1. Att. 33. Nam plane ita putaverunt, quum religio, quum pudicitia, quum judiciorum fides, quum Senatus auctoritas concidiſſet, fore ut aperte victrix nequitia ac libido pœnas ab optimo quoque peteret ſui doloris. Phædr. 2. 7. 3.

Vis & nequitia quicquid oppugnant, ruit.

Nequitia, inquit Donatus in Adelph. 3. 3. 4. proprie Libidinoſa inertia dicta eſt, quod nihil queat, nullique rei apta ſit.

Poeta ſuæ nequitiæ. Ovid. 2. Amor 1. 2.

Nativæ mala nequitiæ. Juven. 14. Sat. 216.

Officina nequitiæ, & diverſorium flagitiorum omnium domus. Cic. pro Roſc. Amer. 134

Semina nequitiæ languidiora. Ovid. 3. Amor. 4. 10.

Nequitia, ut ait Gellius lib. 7. cap. 11. eſt Luxus vitæ prodigus atque effuſus. Ovid. 1. Faſt 414.

Nequitia eſt, quæ te non ſinit eſſe ſenem. Ter. Heaut. 3. 1. 72.
Quantam feneſtram ad nequitiam patefeceris?

Modus nequitiæ. Senec. Agamem. 3.

Frugalitati contrarium vitium Nequitia dicitur. Cic. 3. Tuſc. 18. Frugalitas, ut opinor, a fruge, qua nihil melius e terra: Nequitia ab eo, etſi hoc erit fortaſſe durius, ſed tentemus, & luſiſſe putemur, ſi nihil ſit, ab eo quod nequicquam eſt in tali homine, ex quo idem nihili dicitur.

Nondum in tantum nequitia proceſſerat. Sen. Epiſt. 95.

Nequitia, pro Intemperantia quadam, & libidine rerum Venerearum. Hor. 3. Carm. 15. 2.

Tandem nequitiæ fige modum tuæ. Et 2. Serm. 3. 244.
— par nobile fratrum
Nequitia, & nugis pravorum & amore gemellum. Vet. Gloſſ.

ἀχρειότης, ἀχρειοσύνη. Nequitia, nugacitas.

Luxuria & nequitia. Cic. 7. Verr. 86. Cleomenes autem, qui alterum ſe Verrem, cum luxuria atque nequitia, tum etiam imperio, putaret.

Nequitia & inertia. Cic. 1. in Catil.4. Sed jam me ipſum inertiæ nequitiæque condemno. Ibid. 29. Non eſt vehementius ſeveritatis ac fortitudinis invidia, quam inertiæ ac nequitiæ pertimeſcenda. Hic Nequitia, Diſſolutam incuriam ſignificat.

Malitia & nequitia. Auctor ad Herenn. lib. 4. 11.

Perdita. V. perditus.

Perdita nequitia & ſumma egeſtate vir. Cic. pro Cluent. 36.

Singulari nequitia præditus homo. Cic. 5. de Fin. 56.

Involuta argumentis. V. involvo.

Abducere aliquem ad. V. abduco.

Adducere ad. V. adduco.

Aceti enim nequitiæ ineſt virtus, magnos ad uſus. Plin. lib. 14. cap. 20. h. e. Acrimoniæ, & ſubſtantiæ, quæ ex vino ita degeneravit, ut inutilis videatur.

Nequitia eſt ſcelere. Locus eſt Cic. in 6. Philip. 11. Ænigmatis autem involutum & implicatum continere ſenſum videtur, hancque complecti ſententiam, Recte facere ſcelere, nequitia eſt. ut quum quis per ſcelus partas opes, nequiter profuſeque diſperdit, recte facere videtur. Sic exponit Turnebus, ſed ita ut addubitet, quod non ſatis incolumem ejus loci integritatem eſſe credat. Et Muretus quoque parvam quandam in libris vetuſtis ibi patere lacunam affirmat. [In emendatis libris exſtat. Nequitia eſt, ſcelus eſt. Senſus eſt L. Antonium, Non hominem nequam & ſceleſtum, ſed ipſam nequitiam, ipſumque ſcelus eſſe.

Nequitia, pro Malitia & fraude. Ulpian. in l. Quum autem. § Capitalem. D. de Ædil. edict. Capitalem fraudem admiſiſſe accipimus dolo malo, & per nequitiam. Vet. Inſcript. Hiſp. OPVS PATERNVM NEQVITIA PVBLICANORVM ET MORTE VESPASIANI INTERRVPTVM, &c. CONFICI IVSSIT.

Nequities, ēi. f. Idem. [πονηρία] Hor. 2. Serm. 2. 131.

Illum aut nequities, aut vafri inſcitia juris,
Poſtremum expellet certe vivacior hæres. i. e. Mollities, luxuries.

Nequitiōsus, a, um. Adj. Mantuan.

Turpis ab his vitæ nequitioſus amor.

Nequito, āre. & Nequitor, āri. i. e. Nequam eſſe. Priſcian. lib. 8. p. 799.

Nēquando, Adv. [μήποτε] Ne ullo tempore. Cic. de Amicit. 61. Illud potius præcipiendum fuit, ut eam diligentiam adhiberemus in amicitiis comparandis, ut nequando amare inciperemus eum, quem aliquando odiſſe poſſemus. Idem 10. Att. 14. Tu tamen eas epiſtolas, quibus aſperius de eo ſcripſi, aliquando concerpito, nequando quid emanet: ego item tuas.

Nēquāqam, [οὐδαμῶς] Adv. negandi. Cic. 6. Verr. 63. Iſte ait, ſe velle illud etiam atque etiam conſiderare, nequaquam ſe eſſe ſatiatum.

Nequaquam tantum inter eos intereſſet. Cic. 1. de Invent. 75.

Nequaquam ſatis in re una conſumere curam. Hor. 2. Serm. 4. 48.

Nĕque, [μήτε, οὐδὲ, οὔτε] Disjunctiva conjunctio. Ter. Eun. 2. 3. 2.

— occidi:
Neque virgo eſt uſquam, neque ego qui illam e conſpectu amiſi meo.

Nullæ enim lites, neque controverſiæ ſunt, quæ, &c. Cic. 1. de Orat. 118.

Neque ſæpius repetitum. Cic. 1. Off 4. Nulla enim vitæ pars neque publicis, neque privatis, neque forenſibus, neque domeſticis in rebus: neque ſi tecum agas quid, neque ſi cum altero contrahas, vacare officio poteſt.

Neque autem. Cic. 5. Fam. 12. Neque autem ego ſum ita demens ut, &c. Ulp. Dig. 2. tit. 6. l. 5. §. 4. Neque autem in hæredem, neque poſt annum dabitur. V. A. Borrich. Vind. p. 144.

Neque enim ſunt iſti audiendi, qui virtutem duram & quaſi ferream eſſe quandam volunt. Cic. de Amicit. 48.

Neque, &. Ter. Eun. 1. 1. 32.

Neque præterquam quas ipſe amor moleſtias
Habet, addas: & illas quas habet, recte feras. Idem Eun. 5. 4.43.
— vide, Parmeno,
Quid agas, ne neque illi proſis, & tu pereas. Cic. 1. Att. 17.

Id neque amoris mediocris, & ingenii ſummi ac ſapientiæ judico.

Neque, ſequente Et, vel Ac, apud Suetonium ſæpe, ut in Auguſto cap 45. Seu ſtudio ſpectandi ac voluptate, qua teneri ſe neque diſſimulavit unquam, & ſæpe ingenue profeſſus eſt. Et alibi. Hinc error natus in Tiberio, de quo in meo Chartario baſardico 8. b. V. in Tiberio, cap. 47. pr. H. St. Quod genus hoc ſcripti Stephanici ſit ignoro.

Neque, ſequente Etiam. Liv. 27. 11. M. Sextilius Fregellanus reſpondit, &c. ad id ſibi neque opes deeſſe, animum etiam ſupereſſe.

Neque ſine. Ter. And. 1. 2. 8.

At nunc faciet: neque, ut opinor, ſine tuo magno malo.

Neque haud. Ter. And. 1. 2. 34.

Ne temere facias: neque tu haud dicas tibi non prædictum, cave.

Neque id quidem. Cic. de Amicit. 19. Quare ſibi habeant ſapientiæ nomen & invidioſum & obſcurum: concedantque ut hi boni viri fuerint. neque id quidem facient: negabunt id niſi ſapienti poſſe concedi. In veteri codice legitur, Ne id quidem.

Neque dum, pro Necdum, id eſt & nondum. Cic. 3. Q. frat. 8. Sed ejus rei maturitas neque dum venit, & tamen jam appropinquat.

Neque vero me Lacedæmonii aut Athenienſes magis moverint, quam Pop. Romanus. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Neque quicquam adhuc, quam, pro Tantum. Suet Claud. cap. 10. Hinc ad alios commilitones fluctuantes, neque quicquam adhuc, quam frementes perduxit.

Neque ſecius eo, pro Nihilo minus. Suet. Domit. cap. 12. Sed quum obnoxium ſe barbaris per hoc animadverteret, neque eo ſecius in explicandis oneribus hæreret.

Neque nihil, neque tantum. Cic. pro Roſc. Com. 10. Ad arbitrium hoc

animo adimus, ut neque nihil, neque tantum, quantum postulavimus, consequamur.
Neque non. Varro de R. R. Neque non etiam quædam assumenda in villam.
Neque si non. Varr. de L. L. lib. 6. pr. Neque si non norim radices arboris, non possem dicere pirum esse ex ramo, &c.
Neque opinato se ostendere. Cic. 2. Philipp. 77. Ergo ut te catamitum, neque opinato quum ostendisses, præter spem mulier aspiceret.
Neque ne, pro simplici negatione. Liv. 44. 36. Neque enim ne his cunctationem aperuerat suam.

NĔQUEO, īvi, ītum, [ἀδυνατέω, ἀσθενέω] Ire. Non ire interpretatur Festus. Significat autem Non quire. i. e. posse. Cic. de Amicit. 90. Cujus autem aures clausæ veritati sunt, ut ab amico verum audire nequeant, hujus salus desperanda est. Livius 22. 3. extr. Signum, omni vi moliente signifero, convelli nequire. { Festi verba hæc sunt, Nequeunt, Non eunt. Scalig. & Dacer. Neceunt reponunt.
Dormire nequeo. Hor. 2. Serm. 1. 8.
Nequeo quin. Plaut. Milit. 4. 8. 32.
Age, Palæstrio, bono animo es. P. eheu nequeo quin fleam.
Nequivi. Virg. 6. Æn. 507.
Nequii. Hor. 2. Serm. 5. 78. — putasne,
Perduci poterit, tam frugi, tamque pudica,
Quam nequiere proci recto depellere cursu?
Nequibo, futurum antiquum. Lucret. lib. 1. 381.
— concedere porro
Quo poterunt undæ, quum pisces ire nequibunt?

NEQUIENS, entis. Partic. Ammian. lib. 15. cap. 26. Hannibalem adsequi nequiens. conf. Salluft. Fragm. Auson. Profess. 2. 29.
Plural. Arnob. 1. Cæcitate ingenua nequeuntes videre. & Apul. Florid. p. 343. Elmenh. Et illis expedire gressum nequeuntibus.

NEQUINONT, antique pro Nequeunt. V. infra.

NEQUĪTUM, & NEQUĪTUR, pro Non posse, dixerunt veteres. Pacuvius, Sed quum contendi nequitum, ut clam intendenda est plaga. Plaut. in Satyrione, Retrahi nequitur quoquo progressa est semel. conf. Rud. 4. 4. 24. Et Cato Originum lib. 1. Id nequitum exaugurari. Hæc Fest. Sallust. Jugurth. cap. 31. Quicquid sine sanguine civium ulcisci nequitur, jure factum sit. Apul. Apol. p. 332. Elmenh. Sola virginitas, cum semel accepta est, reddi nequitur.

NEQUI, pro Nequis, vel Ne aliquis. Varro R. R. 2. 4. Altitudinis modus sit, nequi porcellus a matre opprimatur.

NEQUICQUAM, Adv. [ἄλλως, μάτην] i. e. Frustra. Ter. Heaut. 2. 3. 103.
— age modo, hodie sero ac nequicquam voles. Liv. 1. 30.
Utrinque injuriæ factæ, ac res nequicquam erant repetitæ. Cic. 3. Off. 62. Ex quo Ennius, nequicquam sapere sapientem, qui ipse sibi prodesse non quiret.
Talia nequicquam questus. Ovid. 13. Met. 870.
Heu tantis nequicquam erepte periclis. Virg. 3. Æn. 711.
Nequicquam, Non. Virg. 1. Georg. 193.
Nequicquam pingues paleâ teret area culmos. Hor. 1. Epist. 3. 132.
— an male farta
Gratia nequicquam coit, & rescinditur. Porphyr. Nequicquam, pro Non: ut, Virg. 2. Æn. 545.
— telumque imbelle sine ictu
Conjecit, rauco quod protinus ære repulsum,
Et summo clypei nequicquam umbone pependit. Servius, Nequicquam, Non. Pers. 2. Sat. 51.
Nequicquam fundo suspiret nummus in imo.
Nequicquam, pro Non quicquam, ut veteres Ne vis, pro Non vis dicebant. Cic. 1. Tusc. 75. Secernere autem a corpore animum, nequicquam aliud est quam emori discere. Sed in MSS. aliis Nec quidquam divise, aliis Nihil quidquam.
Nequiquam, scribi quidam malunt. V. Broeckh. ad Propert. 2. 3. 5.

NEQUINO, āre. modo Lascivire, modo Negare significat. Perottus. [Sed videtur Nequito & Negito confundere cum NEQUINO.

NEQUINUNT, pro Nequeunt, id est Non possunt: ut, Solinunt, Ferinunt, pro Solent & feriunt, dicebant antiqui. Liv. in Odyssea, Partim errant, neque nunc Græciam redire nequinunt. Festus.

NEQUINUM, i. n. Umbriæ oppidum, teste Plin. lib. 3. cap. 14. quod nunc Narnia dicitur, ob incolarum libidinosam inertiam. A quo Nequinates, qui nunc Narnienses. Vulgo *Narni*.

NĔQUIS, nequa, nequod vel nequid. [μήτις] ex Ne & Quis compositum, ne aliquis. Ter. Heaut. 2. 3. 28.
Hoc primum, ut nequid hujus rerum ignores, anus
Quæ est dicta mater esse ei ante hac, non fuit.
Nequid nimis, [μηδὲν ἄγαν] Sententia pervulgata, qua admonemur in rebus omnibus modum servare. Ter. And. 1. 1. 34.
— nam id arbitror
Apprime in vita esse utile, ut nequid nimis.

NEQUITER, NEQUITIA, &c. V. NEQUAM.

N E R

NĀRESSUS, i. f. [Νήρεσσος] Oppidum est in Cea insula, cujus meminit Æschines Epist. 1. ad Polycratem.

NĒREUS, ei. m. dissyll. [Νηρεὺς] fuit, ut testis est Hesiodus in Theogonia 233. seq. Marinus deus Oceani & Tethyos filius, ac Chorim sororem uxorem accepit, ex qua nymphas plures genuit. Hunc omnium antiquissimum dixit Orpheus in Argonauticis. Apud Poëtas sæpe pro Mari ponitur.
Profundus. Stat. 5. Theb. 49.
Spumeus Nereus sævit tridenti. Virg. 2. Æn. 419.
Violentus. Ovid. 12. Met. 24.
Orbem totum circumsonat. Ovid. 1. Met. 187.

NEREĒĬDES, um. f. pl. [Νηρηΐδες] patronym. a Nereo, fuerunt maris nymphæ, humanam effigiem habentes, quarum inter alias sunt Neree, & Cymothoe. Nominativus singularis est Nereis, penult. indif. Ovid. 11. Met. 380.
Sed memor admissi Nereida colligit orbam. Idem 13. Met. 749.
Et 858. in cantilena Polyphemi,
Nerei, te vereor: tua fulmine sævior ira est. Nerei vocativus est.
Deæ Nereides. Ovid. 2. Amor. 11. 36.
Æquoreæ. Catul. Argon. 62. 15.
Almæ. Cic. in Arat. 450.
Hanc illi tribuunt pœnam Nereides almæ.
Lascivæ. Claud. in præfat. 2. in Eutrop. 68.
Ovantes. Claud. de Nupt. Hon. 283.
Virides. Ovid. 5. Epist. 57.
Nereides etiam Belluæ sunt marinæ, speciem aliquam homini conformem habentes. An dentur, disputat Voet. part. 1. Disp. Theol. p. 742. Elegans est libellus Mich. Frider. Lochneri, Nerion, sive Rhododaphne, quo Nerei & Nereidum mythologia explicatur, edit. 4. Norib. 1716.

NEREĒĬUS, a, um. Adj. Ovid. 13. Met. 162.
Præscia venturi genetrix Nereia leti. i. e. Thetis.
Nereia turba. i. e. Nymphæ. Sil. 7. 416.

NĒRĪNE, es. f. [Νηρίνη] patronym. Virg. 7. Ecl. 37.
Nerine Galatea, thymo mihi dulcior Hyblæ.

NĒRIO, vel NĒRIĒNE, es. f. [Νηρίνη] Martis uxor. Gell. lib. 13. cap. 21. Nerio, sive Nerienes, Sabinum verbum est: eoque significatur virtus, & fortitudo. Paulo post, Nerio igitur Martis vis, & potentia, & majestas quædam esse demonstratur. Plautus autem in Truc. 2. 6. 34. Conjugem esse Nerienem Martis dicit. Hæc etiam a Cn. Gellio in tertio Annali dicitur Neria, non Nerio neque Nerienes. Nerio, quasi Neirio dici putat Servius Claudius, hoc est sine ira, & cum placiditate: ut eo nomine mitem tranquillumque fieri Martem precemur

NĒRIS, ĭdis. f. [Νηρὶς] Montis Argivi nomen. Stat. 4. Theb. 47.

NERĪTA, æ. & NERITE, es. f. Conchæ marinæ genus. Plin. lib. 9. cap. 33. Navigant ex his neritæ, præbentesque concavam sui partem, & auræ opponentes, per summa æquorum velificant. Vetus exemplar habet Veneriæ.

NĒRĬTOS, i. [Νήριτος] Insula est prope Zacynthum, Dulichium & Ithacam. Hanc a Laerte fuisse captam ait Strabo ex Homero.
Est & Neritos, Mons in Ithaca, ut eodem loco docet Strabo. Plin. lib. 4. cap. 12.

NERĬTIUS, a, um. Adj. [Νηρίτιος] quo nomine Ulyssem intelligit Ovid. 1. Trist. 4. 57.
Pro duce Neritio docti mala nostra poetæ
Scribite: Neritio nam mala plura tuli.
Domus Neritiæ. Ovid. 13. Met. 5.
Proles Neritia. Saguntini, qui Nerito deducti coloni fuerant. Sil. 2. 317. V. Drakenb.
Rates Neritiæ. Ovid. de Rem. Amor. 263.

NĒRIUM, i. n. [νήριον] Frutex est foliis amygdalæ, sed majoribus & pinguioribus: folia ejus quadrupedibus sunt venenum. Rhododaphne alias dicitur. Plin. lib. 24. cap. 11. Romanis autem rhododendron, inquit Dioscorides, a flore roseo, & quod in arboris magnitudinem crescat, rhododaphne vero, quod folium lauri: florem autem rosæ similem gerat. Officinis vulgo hodie *oleander* dicitur. conf. NEREIDES.

NĔRIUM, i. n. [Νέριον] Ptolem. lib. 2. cap. 6. Promontorium Tarraconensis Hispaniæ: Artabrorum promontorium alio nomine. Nunc vocatur *Finister*, in Gallicia.

NĔRO, ōnis. m. [Νέρων] Gell. lib. 13. cap. 21. Nerio, sive Nerienes, verbum Sabinum est, quo significatur virtus & fortitudo. Itaque ex Claudiis, quos a Sabinis oriundos accepimus, qui erat egregia ac præstanti fortitudine, Nero appellatus est. Sabini autem id nomen a Græcis accepisse videntur, qui vincula & firmamenta membrorum νεῦρα dicunt: unde nos quoque Latine nervos appellamus. V. Suet. Tiber. cap. 1. & Spanh. de Us. & Pr. Num. diss. 10. Hoc cognomine fuit Imperator Romanorum, qui omnium, quos terra tulit, nequissimus & crudelissimus fuit. Hinc proprium nomen in appellativum commutatum est, ut Nerones nunc Crudeles tyrannos, dicamus. Hor. 4. Carm. 4. 37.
Quid debeas, ô Roma, Neronibus
Testis Metaurum flumen &c.
Major Neronum. Hor. 4. Carm. 14. 14.
Nero calvus, maledictis populi appellatus est Domitianus, quod calvus esset & sævitia Neronem vel exæquaret, vel superaret, ac Nero alter esset. Juven. 4. Sat. 38.
— & calvo serviret Roma Neroni. Ausonius de XII. Cæss.
Et Titus Imperii felix brevitate, secutus
Frater, quem calvum dixit suâ Roma Neronem.

NERŌNĒUS, a, um. Adj. [Νερώνειος] Stat. 1. Silv. 5. 62.
— Neroneâ nec qui modo lotus in undâ.

NERŌNIĀNUS, a, um. aliud Adj. [Νερωνιανὸς] Martial. lib. 7. 33.
— quid Nerone pejus,
Quid thermis melius Neronianis?
De Neroniano lapide, V. Voss. Etym. p. 341.
De Dicto Neroniano, Cic. 2. de Orat. 61.

NERVA, æ. m. fuit Cognomem Liciniorum, Cocceiorum, & Siliorum, ductum a nervis, hoc est a robore, ut quidam scribunt. Cic. in Brut. 129. C. Licinius Nerva non indisertus fuit.
Nerva Coccejus, Romanorum Imperator XIII, Flavio Domitiano, cui successit, dissimillimus, animoque vere paterno erga populum affectus. Hic quum liberos sibi nullos genuisset, Ælium Trajanum sibi adoptavit, qui illi etiam in Imperio successit. V. Plin. Paneg. Xiphilin. & reliquos historiæ Cæss. scriptores. conf. Martial. 8. 70. & 11. 6.

NERVII, orum. m. pl. [Νέρβιοι] Galliæ Belgicæ populi maxime feri, ut ait Cæsar. Tornacenses nunc vocantur, Attrebatibus & Veromanduis finitimi. Hos irrigant Sabis & Scaldis flumina. Cum his pugnavit Cæsar maximo totius exercitus discrimine, ut ipse testatur fuse Bell. Gall. lib. 2. 27.
Singulariter, Lucan. 1. 428.
— nimiumque rebellis
Nervius.

NERULANI, orum. m. pl. Populi in Latio juxta Romam, quorum meminit Plin. lib. 3. cap 5.

NERULLĪNUS, i. m. [Νερυλλῖνος] Vir clarus cui Troadenses erexere statuam. Meminit Athenag. Legat. pro Christ. p. 242.

NERULUM, i. n. Oppidum in Lucanis, quod vi captum fuisse repentino adventu Æmilii, testatur Liv. 9. 20. Inde

NERULONENSIS, e. Adj. Suet. Aug. cap. 4. extr. Materna tibi farina ex crudissimo Ariciæ pistrino: hanc finxit manibus collybo decoloratis Nerulonensis mensarius.

NERVUS, i. m. [νεῦρον, τένων, τόνος] notæ significationis. Nervos a corde

corde originem habere dixit Ariſtoteles. Verum a cerebro oriri conſtat ex ipſa anatomes inſpectione. Græcis autem dicuntur τὰ νεῦρα, unde noſtra dictio Latina deducta eſt, ut teſtatur Gell. lib. 13. cap. 21.
Adjuti aliquo conamine nervi. V. ADJUVO.
Validi. Lucret. lib. 5. 926.
Aſtringi oſſa ſuis nervis debent. Quintil. in procem. lib. 1.
Continentur nervis artus. Cic. 2. de Nat. Deor. 139.
Nervis & oſſibus dii non continentur. Cic. 2. de Nat. Deor. 59
Duci nervis alienis. Hor. 2. Serm. 7. 82.
Duceris, ut nervis alienis mobile lignum. Verbum Græcum νευροσπαστεῖσθαι elegantiſſima circuitione expreſſit. Senſus autem eſt, ut fidiculis neuroſpaſta moventur, ſic tua libidine, ut nervis aut fidicula traheris. Turnebus.
Extentare nervos. Lucret. lib. 3. 489
Rupti vulnere. Ovid. 12. Met. 567.
Validi. Celſus in præfat. lib. 1. Validi nervi, an infirmi.
Nervorum labores. Vitruv. 8. 3.
Nervorum valetudo. Suet. Veſp. cap. 7.
Nervus, pro Robore & viribus aliquando ponitur: in nervis enim robur peculiariter conſiſtit. Unde dicimus rem eſſe ſine nervis, quæ debilis eſt. Hor. 2. Serm. 1. 2. —ſine nervis altera quicquid
Compoſui pars eſſe putat.
Quantum in cujuſque animo roboris eſt & nervorum, tanta eſt conſolatio. Cic. 6. Fam. 1.
Nervi Reip. i. e. Vires & fortitudo Reip. nempe milites, claſſes, & vectigalia. Cic. pro Lege Manil. 17. Si vectigalia, nervos eſſe Reip. ſemper duximus: eum certe ordinem, qui exercet illa, firmamentum ceterorum ordinum recte eſſe dicemus.
Nervi belli, pecunia & equitatus. Cic. 5. Phil. 5. Primum nervos belli, pecuniam infinitam, qua nunc eget: deinde equitatum quantum velit.
Vectigalium nervi. Cic. 5. Verr. 83. Quæ quum de Pop. Rom. victu, de vectigalium nervis, de ſanguine detraxiſſet ærarii, Tertiæ mimæ condonavit.
Nervi atque aculei oratorii ac forenſes. Cic. in Orat. 62. Nervi proprie ſunt in corpore, atque in eis totius corporis robur eſt; unde Enervati dicuntur, Imbelles & infirmi. Nervos intendere, ſignificat Summa ope niti. Sed per translationem vocat Cicero Nervos orationis, ipſa Argumenta & probationes, quibus adverſarios orator proſternere conatur. Aculei vero proprie Spicula quædam parva ſunt, ut veſparum, crabronum: ſed translate ponuntur pro Oratione, quæ animum quodammodo pungat & mordeat. Conantur enim oratores, audientium animos commovere; quemadmodum de Pericle ſcripſit Eupolis, cum delectatione aculeos etiam relinquere in animis eorum, a quibus eſſet auditus: id quod teſtatur Cic. in Brut. 38. & lib. 3. de Orat. 138.
Mentis & corporis nervi. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Nervis & ſapientia tua opus eſt. Cic. 3. Fam. 10.
Eſt tuorum nervorum. Cic. 3. Q. frat. 9. Cujus in hoc uno conſiderantiam & ego ſuſtinebo ut potero: & tu, ut poſſis, eſt tuorum nervorum. Idem 15. Att. 4. Quoquo modo ego de illius nervis exiſtimo. i. e. de Bruti virtute.
Adhibere nervos. In ADHIBEO.
Afferre nervos. In AFFERO.
Contendere omnes nervos in re aliqua, vel Contendere omnibus nervis: pro Summa vi, ſummoque ſtudio niti. Nam robur juxta philoſophos, in nervis ſitum. Cic. ad Q. frat. Sic contende omnibus nervis & facultatibus. Idem 2. Verr. 35. Magnum fortaſſe onus, & mihi periculoſum, verumtamen dignum in quo omnes nervos ætatis, induſtriæque meæ contenderem.
Frangere nervos & mentis & corporis. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Incidemus legionum noſtrarum nervos his conſiliis. h. e. Vires & robur frangemus. Cic. 12. Philipp. 8.
Incidere nervos Populi Romani. Cic. 2. pro Lege Agrar. 46.
Incidere nervos virtutis. Cic. 1. Acad. 35.
Intendere nervos in re aliqua, pro Totis viribus conari, & omnem ſollicitudinem adhibere, & operam. Ter. Eun. 2. 3. 20.
Nervus, pro Amento, vel chorda arcus: ut,
Stridens nervus. Virg. 5. Æn. 502.
Adducto nervo concita moles. Ovid. 8. Met. 357. Intelligit Baliſtæ nervum.
Equino nervo intentus arcus. Ovid. 1. de Pont. 2. 21.
Reciproca tendens nervo equino concita tela. Actius apud Varr. lib. 6. L. L. 5. pr.
Pulſante nervo ſagittæ erumpunt. Virg. 4. Georg. 313.
Aptare ſagittas nervo. Virg. 10. Æn. 131.
Nervus, Flagellum quo Martyres cædebantur. Barthol. de Cruce Hypomn. 1. 12. & ex eo Lex. Pitiſc.
Nervi, ſeu Funes nervini erant etiam inter Apparatus bellicos. Veget. de Re Mil. 4. 9. & Vitruv. 10. 15. conf. idem Pitiſc.
Nervi, Chordæ citharæ dicuntur. Cic. 1. Tuſc. 4. Summam eruditionem Græci ſitam cenſebant in nervorum vocumque cantibus.
Concordia nervorum. Quintil. lib. 5. cap. 10. De fidibus.
Lyra intenta nervis. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Modulati. Lucan. ad Piſon. 163.
Continere nervos. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Percutere. Quintil. lib. 1, cap. 12.
Probare. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Sonant ita in fidibus nervi, ut a digitis ſunt pulſi. Cic. 3. de Orat. 214.
Trahere nervo. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Nervus, pro Membro virili. Hor. Epod. 8. 17.
Illitterati num minus nervi rigent? Ubi Porphyrio, Nervos pro membro virili dixit. Auctor Carminis obſcæni 69.
Nemo meo melius nervum tendebat Ulyſſe:
Sive illi laterum, ſeu fuit artis opus. Tibull. in Priap. Carm. 83. extr.
Repente nervus excitet libidinem. Al. Nervos & Libidine. In iiſdem Carm. 63.
Libidinoſo tenta Pyramis nervo. Sic Juven. 9. Sat. 34. & 10. 205.
Nervum etiam appellamus (inquit Feſtus) Vinculum ferreum, quo pedes, vel etiam cervices, impediuntur. Plaut. Fragm. 2. 15.
Perfidioſe captus, eo edepol nervo cervices probat. Idem Capt. 3. 5. 71.
Nam noctu nervo vinctus cuſtodibitur. Sic Aſin. 3. 2. 5.
Qui advorſum ſtimulos, laminas, cruceſque, compedeſque,
Nervos, catenas, carceres &c. Eleganter idem Pœn. 5. 4. 99.
Condamus alter alterum ergo in nervum brachialem. Translate. M. Cato apud Gell. lib. 12. cap. ult. Fures privatorum furtorum in nervo atque in compedibus ætatem agunt: fures publici in auro atque purpura.
Corripere in nervum aliquem. V. CORRIPIO.
Ire in nervum. Ter. Phorm. 4. 4. 15.
Quum argentum repetent, noſtra cauſa ſcilicet
In nervum potius ibit. Ubi Donatus, In nervum ibit, Decipiet. a proverbio tracto a ſagittariis: quum vis conatuſque tendentis arcum, non in volatum teli, ſed in ruptionem nervi expetatur. Hæc D. Aliis dictum placet, In nervum ibit, pro In vincula ibit. Antiquitus enim qui ſolvendo non eſſent, vincti tradebantur creditoribus, donec opera compenſarent creditam ſummam. Nervus autem genus eſt vinculi, de quo Gell. lib. 20. cap. 1. Confeſſis igitur æris ac debiti judicatis triginta dies ſunt dati conquirendæ pecuniæ cauſa, quam diſſolverent. Poſt deinde, niſi diſſolverant, ad Prætorem vocabantur, & ab eo, quibus erant judicati, addicebantur. Nervo quoque aut compedibus vinciebantur. Deinde ſubdit Gellius verba legis XII Tabul. In nervum potius ibit. i. e. Patietur ſe addici, & addictum vinciri. conf. NECTO, & NEXUS.
Erumpet fortitudo iſtæc in nervum. V. ERUMPO.
Corpus in nervum & ſupplicia dare. Liv. 6. 36. Tertull. ad Martyr. c. 2. extr. Nihil crus ſentit in nervo, quum animus in cælo eſt. Vet. Gloſſ. Nervus, ξυλοπέδη. conf. Lex. Pitiſc.

NERVIA, æ. f. [χορδὴ] in feminino genere lectum eſt apud doctos ſæpe, inquit Nonius 3. 149. Varro, Scientia doceat quemadmodum in pſalterio eſt, tendamus nervias. Nervias pro Fidiculis, id eſt chordis citharæ accepit Varro. V. Gell. lib. 9. cap. 7.

NERVIUM, i. n. Varro, Et id dicunt ſuam Briſeidem producere, quæ ejus nervia tractare ſolebat. Nonius ibid. conf. Petron. cap. 45.

NERVŬLUS, i. m. dimin. [νευρίδιον] Cic. 16. Att. 18. Quod certe facies, ſi tu nervulos tuos, mihi ſæpe cognitos, ſuavitatemque, qua nemo tibi par eſt, adhibueris.

NERVŌSUS, a, um. Adj. [νευρώδης] Quod multos habet nervos. Plin. lib. 11. cap. 37. Ideo nulla eſt ei caro, ſed nervoſa exilitas. conf. Celſ. 4. 1. Nervoſus orator, per translationem, hoc eſt, Magnam vim & efficaciam ſermonis habens. Cic. de Clar. Orat. 121. Quis Ariſtotele nervoſior?

NERVOSE, Adv. [νευρωδῶς] Magna vi.
Vigilanter & nervoſe. Cic. 10. Fam. 23. Ut vigilanter nervoſeque nos, qui ſtamus in acie, ſubornes.
Nervoſius dicere, vel aſſerere, Audacter, & magna ſermonis vi. Cic. 3. Off. 106. Itaque nervoſius qui iſta diſſerunt, ſolum audent malum dicere id quod turpe ſit. Idem Orat. 127. Aliquanto nervoſius.

NERVOSĬTAS, ātis. f. [τὸ νευρῶδες] Plin. lib. 19. cap. 1. Nervoſitas filo æqualior pæne quam araneis, tinnituſque, cum dente libeat experiri. De lino.

NERVĀLIS, e. Adj. ut, Nervalis herba. Scribonius Largus Compoſ. 12. Herbam, quam Græci πολύνευρον, nos nervalem appellamus.

NERVĬCUS, vel **NEURĬCUS**, a, um. Adj. [νευραλγής] Qui nervis laborat. Vitruv. lib. 8. cap. 3. Aquæ neuricos aut prodagricos efficiunt: ſulphuroſi fontes nervorum labores reficiunt. Budæus. Sed hoc a Græca dictione νεῦρον deducitur, quæ idem ſignificat quod Nervus.

N E S

NESA, æ. f. Regio montana juxta Ætnam.

NESÆA, æ. ſive **NESÆE**, es. f. [Νησαίη] Nympha marina, Nerei & Doridis filia, παρὰ τὸ νέω, hoc eſt a natando dicta. Auctor Heſiodus in Theog. 249. conf. Virg. 4. Georg. 338. & 5. Æn. 826.

NĒSĂPIUS, vel **NESĂPUS**, a, um. Adj. Inſipiens. Petron. Fragm. Tragur. p. 22. Et ne me putetis neſapium eſſe, valde bene ſcio, unde primum &c. Q. Ter. Scaur. Orthogr. p. 2251. Ne pro Non poſitum eſt apud antiquos. Sic Neſendres porci ſunt, qui ſine dentibus ſunt, id eſt qui fabam frendere non poſſunt. Sic Neſapus, qui non ſapit. conf. Not. Scheffer. ad Fragm. p. 114. [Ut Neſcius, Nefarius, &c. inquit Scheff. Forte tamen Neſapidus reliquit Arbiter. Nam ut Scius a Scio, ſic a Sapio Sapidus, non Sapius vett. dixerunt. Sic ergo & Inſipidus, ut Inſcius, & Neſapidus, ut Neſcius.

NESCIO, īvi, ītum, [οὐκ οἶδα, ἀγνοέω] īre. Ignorare. Ter. Eun. 4. 7. 29.
Cave ſis, neſcis cui maledicas nunc viro.
Nemo in eo quod neſciat diſertus eſſe poteſt. Cic. 1. de Orat. 63.
Caſu, neſcio quo, in ea tempora noſtra ætas incidit, ut quum maxime florere nos oporteret, vivere etiam puderet. Cic. 5. Fam. 15. Nepos 1. 7. 3.
Neſcias, Ejus ſit poteſtas poſthac, an nunquam tibi. Ter. Heaut. 2. 3. 104.
Neſcio an, omiſſa negatione, ſignificat Fortaſſe. V. Manut. ad Cic. 9. Fam 9. & 14. conf. item Cic. 9. Fam. 15. pr. & Burm. ad Quintil. 12. 11.
Neſcio, an in his perfecta ſit prudentia. Lactant. libro 3. 143. de Apibus loquens, ut Cic. Haud ſcio an. V. in HAUD. Idem p 138. Nam corporis bona non minus ſunt mutis, quam homini neceſſaria, ac neſcio an etiam magis. An eſt pro, Ac neſcio, an non etiam? H. St. Poſterior locus eſt cap. 8. §. 17. prior cap. 10. pr.
Neſcio de illo. Plaut. Merc. 2. 3. 48.
Neſcit niſi. Plaut. Moſt. 3. 1. 77.
Neſcit quidem niſi fœnus fabularier.
Neſcimus qui ſiet. Plaut. Pœn. 3. 2. 36.
Neſcio quid, Aliquid quod ignoro. Ter. Heaut. 2. 2. 7.
Faciam. ſed neſcio quid profecto mihi animus præſagit mali.
Lætus eſt neſcio quid. Idem Andr. 2. 2. 3. i. e. Neſcio quam ob rem.
Neſcio quid certe eſt. Virg. 8. Ecl. 107.
Neſcio quis. Cic. de Amicit. 19. Qualem fuiſſe Athenis Timonem, neſcio quem, accepimus. Plaut. Amph. 1. 1. 176.
Neſcio quomodo. Cic. de Amicit. 86. Serpit enim neſcio quomodo per omnium vitam amicitia.
Neſcio quomodo ad aures iſtius pervenit. Cic. 6. Verr. 64. Nepos, 7. 11. 1. & 8. 1. 3.
Neſcio quo pacto. Idem. Cic. de Amicit. 4. Genus autem hoc ſermonum poſitum in hominum veterum auctoritate, & eorum illuſtrium, plus, neſcio quo pacto, videtur habere gravitatis.
Neſcio quod. Ter. Hec. 3. 1. 39. —neſcio quod magnum malum
Profecto, Parmeno, me celas.

Dum

Dum liceat fateri neſcire quod neſciam. Cic. 1. de Orat. 101.
Neſcias quod ſcis. Plaut. Mil. 2. 6. 89.
Poſthac etiam illud quod ſcies neſciveris. i. e. Tacebis, nec palam facies. Ter. Eun. 4. 4. 54.
— tu pol, ſi ſapis,
Quod ſcis neſcis, neque de Eunucho, neque de vitio virginis. Donatus admonet eſſe proverbium. Sumptum a dialecticorum ludis, in quibus hujuſmodi quidam ſcirpi proponi ſolent: Facio, & non facio: Sum amicus, & non ſum amicus: Audio & non audio. Hoc proverbio certam in tacendo fidem ſignificamus, dum quis quod ſcit, perinde continet ac diſſimulat quaſi neſciat. [Oxymoron ſchema eſt.
Neſcio unde eam. Ter. Eun. 2. 3. 13.
Neſcio alios, pro eo quod barbare dicitur, *Neſcio de aliis.* Ter. Heaut. 2. 4. 16.
Neſcio te ego? h. e. Putas te mihi non eſſe notiſſimum? Plaut. Men. 5. 1. 44. Idem Curc. 5. 3. 46.
Ego te vehementer perire cupio, ne tu me neſcias. i. e. Ignores.
Neſcis nec in pace, nec in bello vivere. i. e. Nequis. Cic.
Neſciunt iraſci. Cic. 3. de Orat. 60. Stoicos autem, quos minime improbo, dimitto: tamen, nec eos iratos vereor, quoniam omnino iraſci neſciunt. h. e. Non poſſunt, aut nolunt.
Lacrimare vultus neſcit. i. e. Nequit. Senec. Herc. fur. 13.
Ludere neſcit. Hor. de Arte Poet. 379.
Stare loco neſcit. Virg. 3. Georg. 84.
Latine neſcire. Cic. de Clar. Orat. 110. Non tam præclarum eſt ſcire Latine, quam turpe neſcire. [Puto & Horat. H. St.

NESCĪTUR, Imperſ. Cic. 7. Att. 12. Inde utrum conſiſtere uſpiam velit, an mare tranſire, neſcitur. Idem 4. Acad. 32. Ut ſtellarum numerus par an impar ſit, neſciatur.

NESCIENS, entis. Partic. Ter. Heaut. 3. 1. 59.
— id permagni referre arbitror,
Ut neſcientem ſentiat te id ſibi dare.

NESCIENTER, Adv. Auguſtin. de Doctr. Chriſt. 2. 40. Ipſis Ægyptiis neſcienter commendantibus.

NESCIENTIA, æ. f. Claud. Mamert. 1. 11. Agnoſco te multorum neſcientias attuliſſe.

NESCĪTUS, a, um. Partic. Quod neſcitur. Sidon. 8. Epiſt. 6. Litem inter Gallias ante neſcitam edidit. Eunod. de vita Antonii, Callem ſubjecta aſperitate neſcitum. & Boeth. de Conſol. philoſ. lib. 5. Metr. 3. conf. Scitus in SCIO.

NESCĬUS, a, um. Adj. [ἀνεπιστήμων] Qui neſcit. ut,
Fati neſcia Dido. Virg. 1. Æn. 303. Idem lib. 10. 501.
Neſcia mens hominum fati ſortiſque futuræ.
Generis neſcia plebs. Columel. lib. 10. 58.
Mali impendentis neſcius. Plin. 8. Epiſt. 23.
Rerum haud neſcius. Virg. 12. Æn. 227.
Veri neſcia. Ovid. 1. Met. 614.
—veri quaſi neſcia quærit. h. e. Tanquam verum non cognoverit.
Corda neſcia manſueſcere. Virg. 4. Georg. 470.
Lumina ſuccumbere neſcia ſomno. Ovid. 12. Epiſt. 49.
Tolerandi. Tacit. 3. Ann. 1.
Vinci. Ovid. 2. de Ponto, 9. 45.
Non eram neſcius, Brute, quum quæ ſummis ingeniis, exquiſitaque doctrina, &c. Cic. 1. de Fin. 1.
Non ſum neſcius, Craſſe, iſta inter Græcos dici ſolere, &c. Cic. 1. de Orat. 45. V. NON Adverbium.
Neſcius, [ἄγνωστος] Incognitus, qui ignoratur. Plaut. Rud. 1. 5. 17. Loca neſcia. Gell. lib. 19. cap. 1. Quum ſonus aliquis formidabilis aut e cælo, aut ex ruina, aut repentinus neſcius periculi nuntius, vel quid aliud ejuſmodi factum eſt, &c. Plaut. Capt. 2. 2. 15. Si quid neſcivi, id neſcium tradam tibi. [Forte, Id ne ſciam.] V. Gell. 9. 13. & Drakenb. ad Sil. 2. 98. Sic & Ignotus pro Ignorante & Ignorato ponitur, q. V.
Tributa neſcia. Tacit. 1. Ann. 59. Aliis gentibus, ignorantia imperii Romani, inexperta eſſe ſupplicia, neſcia tributa.
Neſcium quid habere. Idem 16. Ann. 14.

NĒSEI, vel NESÆI, orum. m. pl. [Νησαῖοι Steph.] Populi in Scythia Europæ, optimis quondam equis abundantes. V. Plin. lib. 6. cap. 20.

NĒSIS, idis. f. & NĒSION, i. n. [Νῆσις Suid. Νησίον] Inſula in Campano litore inter Pauſilypum & Puteolos. Lucan. 6. 90.
— tali ſpiramine Neſis. Hujus nominis obliquos producit Stat. 3. Silv. 1. 150.
Silvaque, quæ fixam pelago Neſida coronat. Item Accius Eclog. 1. V. Cic. 16. Att. 10. & Plin. 19. 18.

NESSŎTRŎPHĪUM, i. n. [νησσοτροφεῖον] Locus ubi anates clauſæ paſcuntur. Columel. lib. 8. cap. 15. Neſſotrophii cura ſimilis, ſed major impenſa eſt: nam clauſæ paſcuntur anates, querquedulæ, &c. νῆσσαι Græcis, anates Latine dicuntur. Al. Neoſſotrophium. q. V.

NESSUS, i. m. [Νέσσος] Centaurus fuit, Ixionis ex nube filius, ſagittis ab Hercule confixus, quod ejus uxorem Deianiram rapuiſſet. Fabulam refert Ovid. 9. Met.
Biformis. Ovid. 9. Met. 121.
Ferox. Ovid. 9. Met. 101.

NESSĒUS, a, um. Adj. [Νέσσειος] ut,
Tabe Neſſea illita palla. Seneca Herc. OEth. 6.
Venenum Neſſeum. Ovid. 9. Epiſt. 163. h. e. Venenoſus ſanguis Neſſi.

NESSĪON, i. n. [Νέσσειον] Centaurium majus. Apul. de Herb. cap. 24.

NESTOCLES, is. m. [Νεστοκλῆς] Statuarius fuit, Phidiæ æmulus, cujus tempore floruit, Olympiade nimirum LXXXIII, ut ſcribit Plin. lib. 34. cap. 8.

NESTOR, ŏris. m. [Νέστωρ] teſte Homero lib. Odyſſ. 11. Nelei filius ex Chlori uxore: qui, ut idem Homerus in 2. Iliados ſcribit, cum quinquaginta navibus ex Pylo contra Trojanos venit, quanquam trecenteſimum annum ageret. Ovid. 12. Met. 188.
— vixi
Annos bis centum, nunc tertia vivitur ætas. Item Juven. 10. Sat. 246.
Rex Pylius, magno ſi quicquam credis Homero,
Exemplum vitæ fuit a cornice ſecundæ. Nævius apud Gell. 19. 7.
Triſeclīſenem appellavit. De eodem Hor. 2. Carm. 9. 13.
At non ter ævo functus amabilem
Ploravit omnes Antilochum ſenex
Annos. Homeri ſcholiaſtes monet ætatem unam ex veterum ſententia triginta annorum ſpatio definiri, qua ratione nonageſimum annum attigit Neſtor. V. Rader. ad Martial. 2. Epigr. 8.
Neſtoris anni, ætas, &c. in proverbium abiere, ut & ejus Eloquentia, & ſapientia. V. Cic. 9. Fam. 14.
De neſtoris poculo, V. Rader. ad Martial. 2. 6.
Pylius Neſtor. Hor. 1. Carm. 15. 22.
Vincere Neſtora eloquio. Ovid. 13. Met. 64.

NESTORĬDES, patronym. [Νεστορίδης] &

NESTŎREUS, a, um. Adj. [Νεστόρεος] poſſeſſiv. ut, Senecta Neſtorea. Stat. 1. Silv. 3. extr.
Gratia Neſtorei mellis. Lucan. ad Piſon. 64.
Neſtores, Scriptores plurimi ſic dicti. V. Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 4.

NESTORIUS, i. m. Ciceronis familiaris, 6. Fam. 11.
Neſtorius, item Hæreticus negans Mariam θεοτόκον, damnatus in concilio Epheſino A. C. 431.

NESTORIANUM, i. n. Coloris ſpecies. Plin. 33. 13.

NESTUS, i. m. [Νέστος] Fluvius eſt Thraciæ, a Strymone ſecus Abderam urbem fluens. Ut Diomedis fabulis infamis eſt, ita Democriti patria, quam præterfluit, clarus. Meminit hujus Plin. multis in locis.

N E T

NĒTE, es. f. [νήτη] ex νεάτη noviſſima: Ima chorda in tetrachordo. Vitruv. 5. 4.

NĒTŎĪDES, is. f. [νητοειδής] Melopœæ ſpecies, quæ plures ſonos ex ultimis recipit. V. Mart. Capell. lib. 9.

NETRINA, NETRIX, V. NEO.

NĒTUM, i. n. [Νέητον, contr. Νῆτον] Urbs Siciliæ. V. Cic. 4. Verr. 26. & Sil. 14. 269.

NETINI, orum. m. pl. Hujus incolæ. Plin. 3. 8. Cic. 7. Verr. 56. &

NETINENSES, Cic. 4. Verr. 156.

NETUS, a, um. V. NEO.

N E U

NEU, [μήτε] a Neve deductum eſt, per apocopen. i. e. Et ne.
Pro Non. Plaut. Stich. 1. 1. 20.
Neu lacrima ſoror, neu tuo id animo &c.
Neu, poſt Ne, pro Neve. Ter. Andr. 1. 5. 56.
Te obteſtor, ne abs te hanc ſegreges, neu deſeras.
Neu poſt Ut. Cæſ. 2. Bell. Gall. cap. 20. Milites non longiore oratione eſt cohortatus, quam uti ſuæ priſtinæ virtutis memoriam retinerent, neu perturbarentur animo.
Neu, neu, conduplicatum, elegantem vim habet. Cæſ. 1. Bell Civil. 76. Neu ſe, neu Pompeium abſentem, imperatorem ſuum, adverſariis ad ſupplicium tradant, obſecrat. V. Neve, in NE.

NEVE, V. NE.

NEVERĬTA, æ. f. Reverentiæ Dea, ut eſt in veteribus Gloſſis, apud Mart. Capell. 1. conf. ibid. Not. Grotii.

NEUGMATE, inquit Feſtus, in carmine Gn. Marcii vatis ſignificat Negare, quum ait,
Gravis Meientium duorum neugmate. Fortaſſe Negumate. Hæc Feſtus. [Immo Negumate expreſſit. V. locum, & ſupra in NEGO.

NEVIA, NEVIANUS, NEVIUS, V. NÆVIUS.

NĒVŎLO, vis, vult, [μὴ θέλω] veteres dixerunt, pro Non volo, unde poſtea factum Nolo. Plaut. Trin. 5. 2. 32.
Filiam meam tibi deſponſatam eſſe audio. L. niſi tu nevis. Idem Moſt. 3. 2. 70. & Trin. 5. 2. 32. Titinnius Setina, Ipſius quidem hercle ducem nevult. Nonius, 2. 581. V. NOLO.

NEURA, Gell. V. NERVUS.

NEURAS, ădis. f. [νευρὰς] Ionum lingua herba appellata eſt, quæ alio nomine Poterion dicitur, nervorum diſſolutiones juvans, unde & nomen accepit. Hæc etiam in vino pota, ranarum, quas rubetas nominant, veneno medetur, unde & Phrynion vocatur. Plin. lib. 25. cap. 10. Sunt & ranis venena, rubetis maxime. Auxiliatur eis Phrynion in vino potum. Aliqui neurada appellant, alii poterion, &c. Eadem & Paronychia appellatur, quod τοῖς παρωνυχίαις, hoc eſt abſceſſibus circa ungues, medeatur.

NEURI, orum. m. pl. [Νεῦροι] Populi Scythiæ Europeæ, ad Boryſthenem amnem, quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

NEURIS, ĭdis. f. [νευρὶς] Herba, quam alii Solanum, alii Veſicariam appellant. Dioſcorid. lib. 4. cap. 74. & 75. Hermolaus in eundem.

NEURIS, is. f. [Νευρὶς] Inſula eſt Propontidis Cyzico adjacens, aliis nominibus Elaphonneſus & Proconneſus dicta. Plin. lib. 5. cap. ult.

NEURICUS, In NERVUS.

NEURŎBĂTA, æ. m. [νευροβάτης] Neurobatæ, qui omnifariam prorepunt, qui ambulant ſuper nervos & funes nerveos. τὰ νεῦρα Græci nervos dicunt. Julius Firmic. lib. 8 cap. 17. Matheſeôs, Cum teſtimonio vero Martis & Lunæ erunt funambuli, oribatæ, neurobatæ, & qui talia pertractent. conf. Hygin. cap. 273. Mytholog. & Turneb. Adverſ. 11. 15. item Vopiſc. in Carino cap. 19.

NEURŎĪDES, is. m. [νευροειδής] Species eſt ſilveſtris lactucæ, quæ alio nomine Limonium appellatur, multo minoribus foliis quam beta ſativa, undecim interdum caules habens. Plin. lib. 20. cap. 8.

NEUROSPASTON, i. n. [νευρόσπαστον] Herba eſt quam Græci κυνόσβατον, Latini Rubum caninum appellant. Folium habet veſtigio hominis ſimile, uvam autem nigram, in cujus acino nervum habet: unde & nomen accepit. Plin. lib. 24. cap. 14.
Neuroſpaſta, item Imagunculæ, quæ nervis quibuſdam, & fidiculis occultis moventur, perinde ac ſi viverent. V. Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 16. Lex. Pitiſc. & Interpretes ad Hor. 2. Serm. 7. 82. Gell. 14. 1. & Muret. Com. in Plat. Repub. p. 649.
De obſcænis neuroſpaſtis, agit Lucian. de Dea Syr. p. 664.

NEUROSPASTES, æ. m. [νευροσπάστης] Circulator qui tales icunculas lucri cauſa circumfert. V. Bud. Com. Ling. Græc. 466. & Apul. de

Mundo p. 70. Elmenh. Muret. 2. Orat. 5. Demus hanc veniam ſophiſtis, ut tanquam neuroſpaſtæ inter pueros ludant.

NEUTER, tra, trum, triſyllabum, teſte Priſciano, genitivo neutri, æ, i; & neutrius. [οὐδέτερος] Nec hic, nec ille. Ter. And. 5. 1. 20.
Vero vultu, quum ibi me adeſſe neuter tum præſenſerat. Cic. de Amicit. 53. Quod Tarquinium dixiſſe ferunt, tum, quum exul eſſet, ſe intellexiſſe quos fidos amicos habuiſſet, quôſque infidos, quum jam neutris gratiam referre poſſet.
Neuter anguis, i. e. Nec mas, nec femina. Cic. 2. de Divin. 62.
Neutram in partem. Cic. 2. Off. 20. Tamen ſine hominum opibus & ſtudiis neutram in partem effici poſſunt. Idem 4. Acad. 130. Huic ſummum bonum eſt in his rebus neutram in partem moveri.
Neutrius partis. Cic. 4. Acad. 42.
In neutris partibus eſſe. Senec. de Ira, 2. 23. extr.
Neutrum ſervare ſe, vide apud Cic. H. St.
Neuter alterum diligit, dicimus; non autem Neuter neutrum. i. e. Neque ille hunc diligit, neque hic illum. [Sed & Neuter utrum.
Neutrum ab altero ſeparo. Quintil. lib. 1.
Quid bonum ſit, quid malum, quid neutrum. Cic. 2. de Divin. 10.
Neutrum alteri officit. Quintil. lib. 1. cap. 1. p. 17. Burm.
Neuter utri invidet. Plaut. Stich. 5. 4. 51. [Neuter, ex Ne & Uter.

NEUTRO, Adv. [οὐδετέρωσε] Nec ad unam partem, nec ad alteram. Liv. 5. 26. Præliaque parva fieri: & teri tempus, neutro inclinata ſpe. i. e. In neutram partem. Idem 34. 15.

NEUTRŎBI, vel NEUTRUBI, Adv. [οὐδετέρωθι] Neutra ex parte. Plaut. Aul. 2. 2. 56.
Neutrobi habeam ſtabile ſtabulum, ſi quid divortii fuat. Al. Neutrubi. Ammian. 19. 5. Neutrobi prælio inclinato. al. Neutrubi.

NEUTRĀLIS, e. Adj. [οὐδετερικός] Quod eſt neutrius partis. Unde Neutralia verba dicta ſunt, Quæ neque actionem, neque paſſionem ſignificant, ut, Sto, Jaceo, &c.
Nomina neutralia. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Poſitio neutralis. Quintil. lib. 1. cap. 4. conf. Tertull. adverſ. Prax. cap. 22. & Mart. Capell. lib. 3.

NEUTRALĬTER, Adv. Chariſius lib. 1. Quamvis Gellius fora navium neutraliter dixerit. Paulo poſt, Ocymum conſuetudo neutraliter dicit. Rurſus, Vulgus invenitur & maſculine elatum, ut apud Virg. 2. Æn. 98.
— hinc ſpargere voces
In vulgum ambiguas. Sed idem & neutraliter in 1. Æn. 153.
— ſævitque animis ignobile vulgus. Adde Novatian. de Trinit. cap. 22.

NEUTRALĬTAS, ātis. f. Qua animus a partium ſtudio eſt alienus. Barbara vox. V. Voſſ. de Vit. L. L. 3. 29.

NEUTĬQUAM, [μηδαμῶς] inquit Donatus una pars orationis eſt, pro Nequaquam. Nullo modo, ut ait Feſtus. Ter. And. 2. 1. 32.
Ego, Charine, neutiquam officium liberi eſſe hominis puto,
Quum is nihil promereat, poſtulare id gratiæ apponi ſibi. Idem Heaut. 2. 3. 116. Cic. 9. Att. 10. [Puto, ex Ne & Utiquam, etſi hoc inuſitatum ſit, pro Utique.

N E X

NEX, nĕcis. f. [φόνος] Mors, ſive cædes, quæ ferro fit, aut alia vi. Cic. pro Milon. 19. Inſidiatori vero & latroni quæ poteſt afferri injuſta nex? Siſenna lib. 4. Hiſtor. apud Non. 2. 593. Quoniam neque mea nex, neque interceſſio poſſe videntur illorum dementem reprimere audaciam. Auctor ad Heren. 4. 31. Tiberium Gracchum Remp. adminiſtrantem prohibuit indigna nex diutius in ea commorari. Cæſ. 6. Bell. Gall. 19. Viri in uxores, ſicuti in liberos, vitæ, neciſque habent poteſtatem. Apud Plin. invenies Neces in nominativo, accuſativo, & vocativo pluralibus.
Fas ideo miſcere neces. Val. Flacc. 3. 381.
Necem a Græco duci certum eſt, inquit Paulus, νέκυν enim mortuum dicunt Græci. V. Voſſ. Etymol.
De naturali morte hac voce uſus eſt Juſtin. 42. 1. 1. obſervante Bernegg. & ad Suet. Cæſ. cap. 5. n. 2. Adde Freinshem. ad Florum 3. 23. 7.
Dignus nece. Ovid. 6. Epiſt. 146.
Artifices necis, Qui novum aliquod mortis genus comminiſcuntur. Ovid. 1. de Arte Am. 655.
Amor necis. Ovid. 3. Triſt. 8. 39.
Auctor. Ovid. 8. Met. 449.
Civium multorum neces. Cic. 1. in Catil. 18.
Injuſta. Cic. pro Milon. 9.
Afferre necem. V. paulo ante in NEX.
Cecidit nece vir. Ovid. 14. Epiſt. 12.
Conſcivit ſibi ipſi necem Junius. Cic. 2. de Nat. Deor. 8.
Dedere aliquem neci. Virg. 4. Georg. 90.
Demittere aliquem neci. Virg. 2. Æn. 5.
Dare aliquem infandæ neci. Ovid. in Ibin 380.
Datus neci, auctore Feſto, proprie dicitur, Qui ſine vulnere interfectus eſt, ut veneno, aut fame.
Effugere necem. Ovid. 7. Met. 424.
Eripere necem alicui, Conſervare aliquem quominus pereat. Stat. 3. Theb. 69.
Inferre necem. V. INFERO.
Maturare alicui. Hor. 3. Carm. 7. 16.
Meruiſſe. Ovid. 11. Epiſt. 109.
Miſcere. Valer. 3. Argon. 386.
Miſſa corpora neci. Ovid. 7. Met. 606.
Moliri alicui. Tacit. 13. Ann. 1.
Occumbere neci. Ovid. 15. Met. 599.
Parare alicui. Ovid. 1. de Arte Am. 73.
Pati indignam. Ovid. 10. Met. 627.
Patrare. Tacit. 2. Ann. 88.
Præbere cauſam. Ovid. 2. Epiſt. 148.
Tortus gelida nece. Lucret. lib. 4. 551. Alii aliter.
Ulciſci alicujus. Ovid. 7. Met. 458.
Urgendus gravi. Seneca Herc. OEth. 14. 16.
In necem alterius, pro In damnum & fortunarum everſionem. Ulpianus de Crimine ſtellionatus, Si quis impoſturam fecerit, vel colluſionem in necem alterius. Budæus. Idem Ulpian, in l. Summa. D. de peculio.

NEXO, are. NEXUS, &c. V. NECTO.

N I

NI. Nil.

NĪ, [εἰ μὴ] a Niſi per apocopen factum, Si non, Subjunctivo interdum jungitur, interdum etiam Indicativo. Ter. And. 3. 4. 19. Mirum ni domi eſt. Cic. 3. de Finib. 66. Quod ni ita ſe haberet, nec juſtitiæ ullus eſſet, nec bonitati locus, &c. Idem 5. Tuſc. 39.
Ni pro Non dicebant veteres, ut ait Donatus. in Eun. 3. 3. pr. Plaut. Men. 1. 2. 1. Ni ſtulta ſis.
Ni, pro Ne. Virg. 3. Æn. 686.
Contra juſſa monent Heleni, Scyllam atque Charybdim,
Inter utramque viam leti diſcrimine parvo,
Ni teneant curſus: certum eſt dare lintea retro. Ubi Servius; Antiqui Ni pro Ne ponebant, qua particula plenus eſt Plautus, Ni mala, Ni ſtulta ſis. Senſus ergo talis eſt, Ne curſus teneant, hoc eſt agantur & impleantur inter utramque viam modico mortis interſtitio, id eſt Scyllæ & Charybdis. Lucret. lib. 2. 734.
Nive alium quemvis, quæ ſunt imbuta, colorem
Propterea gerere hunc credas. conf. Broeckh. ad Propert. 2. 6. 3. & Drakenb. ad Sil. 1. 374.
Ni, particula in ſponſionibus utebantur antiqui, & in judicio recuperatorio. Cic. pro Muren. Sponſionem facere poſſent, ni adverſum edictum Prætoris vis facta eſſet. Idem 5. Verr. 132. Sponſio facta eſt cum cognitore tuo Apronio de fortunis tuis omnibus, ni ſocium tibi in decumis eſſe dictaret. Et ſic ſæpe ibid. Idem 7. Verr. 141. Cogere eum cœpit: quum ageret nemo, nemo poſtularet, ſeſtertiis duobus millib. ſponſionem facere cum lictore ſuo, ni furtis quæſtum faceret. Budæus.

N I Æ

NIÆTHUS, i. m. [Νίαιθος] Fluvius eſt Magnæ Græciæ, cujus meminit Theocritus. Sed rectius ſcribitur Neæthus, quod vide.

N I B

NIBAS, Vicus in Theſſalonica Macedoniæ civitate, ubi galli nunquam vocem edunt: unde proverbium de iis quæ nunquam fient; Ubi Nibas coccyſſaverit. V. Eraſm. Chiliad.

N I C

NĪCÆARCHUS, i. m. [Νικαίαρχος] Pictor fuit ſua ætate eximius. Hic inter alia Venerem inter Gratias & Cupidinem pinxit: & Herculem triſtem inſaniæ pœnitentia. Plin. lib. 35. cap. 11.

NĪCÆA, æ. f. [Νίκαια] vel NICEA & hoc NICIA. Nam utroque modo dicitur ſecundum Priſcianum, eſt nomen duarum urbium, quarum una eſt Galliæ Narbonenſis, a Maſſilienſibus condita, teſte Plinio 3. 5. Alia Aſiæ, & Bithyniæ Metropolis, de qua Plin. lib. 5. cap. ult. Nicæam primus Antigonus Philippi filius condidit, & Antigoniam nominavit. Poſtea Lyſimachus, a nomine uxoris Antipatri filiæ, Nicæam appellavit. Auctor Strabo lib. 12. ubi plura V. Hic, jubente Conſtantino, famoſa illa Synodus celebrata eſt, trecentorum decem & octo epiſcoporum & perfidum Arrii dogma reciſum. V. & Spanh. de uſ. & pr. Num. diſſ. 9.
Alia Nicæa Locrorum ad Thermopylas.
Nicæa, etiam Indiæ, ab Alexandro condita. Curt. 9. 3. 23.
Alia, octava Stephani, Nicæa Thraciæ.
Æſtuoſæ Nicææ ager. Catull. ad Seipſum, 44. 5.

NICĒNUS, a, um. [Νικαεύς] & NICÆNUS. Plin. 10. Epiſt. 48. ut, Synodus Nicæna, Symbolum, &c. apud Eccleſtaſticos.

NICÆENSIS, e. Adj. De Nicæenſibus incolis, Cic. 13. Fam. 61.

NĪCĂGŎRAS, æ. m. [Νικαγόρας] Cyprius; qui Deorum gentilium hiſtoriam ſcrutatus, eos quos coleret vulgus, revera homines fuiſſe deprehendit, idque palam enuntians pro atheo eſt habitus. V. Arnob. lib. 4. & Clem. Alex. Protrept. 11. al. Nicanor. V. Voſſ. 4. Hiſt. Græc. p. 521. Alios Nicagoras, Athenienſem, Leucadium, Rhodium, Zelitam, memorat Jonſius Hiſt. Philoſ. 3. 14.

NĪCANDER, ſive NĪCANDRUS, dri. m. [Νίκανδρος] Colophonius, grammaticus & poeta, & medicus tempore Attali juvenis illius, qui Gallogræcos vicit. Auctor Suidas. De hoc Cic. 1. de Orat. 69. conf. Voſſ. Poet. Gr. p. 68. & Hiſt. Gr. 4. 14. & Rutgerſ.. Varr. Lect. 4. 18. & Fabric. Bibl. Gr. 3. 26. 6.
Nicander, Archipirata. Liv. 37. 11.

NĪCĀNOR, ŏris. m. [Νικάνωρ] Alexandrinus Grammaticus.
Alius Samius, qui de fluviis ſcripſit.
Alius inter Duces Alexandri, Parthos ſortitus. Juſtin. 13. 4. 23.
De aliis V. ſupra in NICAGORAS.

NĪCĀSIO, onis. m. Cic. 12. Att. 5. extr. Nicaſionum archetypa. Quo loco Turnebus; Nicaſionum archetypa, inquit, per ſirpum ſignificant fœneratorum calendarium, vel quod Nicaſio fœnerator fuerit, vel quod in Nicaſione fabula a Cæcilio neſcio quid tale ſcriberetur: vel certe quod proprium nomen, quod Græcum eſt origine, quadam laſcivia ad interpretationem Romanam, ad quam alludit, revocaretur: quaſi Nicaſio, a nicando, id eſt necando dicatur, ut eneco & enico dicitur: fœneratorum autem crudelitas homines trucidare, enecareque videtur: vel quadam etiam alia joci luxuria, quaſi hominum ſint victores. Hæc ille Adverſ. 12. 4. [Νεονικήτων ἀρχέτυπα legendum, ut alibi docui.

NĪCĀTOR, ŏris. m. [Νικάτωρ] Cohors Macedonum regia, apud Liv. 43. 19. Item Seleucidarum Syriæ regum cognomen. V. Spanh. de Numm. diſſ. 7.

NICEA, NICENUS, NICIA, V. NICÆA.

NĪCĒPHŎRIUM, i. n. [Νικηφόριον] Oppidum eſt Meſopotamiæ, non procul ab Euphrate fluvio, ab Alexandro magno conditum. Plin. lib. 6. cap. 26. Liv. 32. 33. & 34.

NICEPHORIUS, [Νικηφόριος] amnis Tigranocerta urbem ambiens. Tacit. 15. Ann. 4. 2.

NICĒPHŎRUS, i. m. [Νικηφόρος] Villicus Q. frat. Ciceronis. V. 3. Q. frat. 1. 2.
Fuerunt hujus nominis plures Imperatores Conſtantinopol. & Scriptores. De Nicephoro Gregora, V. Voſſ. de Hiſt. Gr. 2. 28. conf. Fabric. Bibl. Græc. 5. 5.

NICER, eri. m. Fluvius Sueviæ in Germania. al. Neccarus. Sidon. 7. 324. & Auson Edyll. 3. 423.

NICĔRŌS, ōtis. m. [Νίκερως] Unguentarius. Martial. 12. 66.

NICERŌTIĀNUM, i. n. [νικερωτιανὸν] Delicatius odoramentum & unguentum: dictum ab artifice probo Nicerote. Martial. lib. 6. 55.

Fragras plumbea Nicerotiana. Idem lib. 10. 38.

Nimbis ebria Nicerotianis. conf. Sidon. 9. 324.

NĪCĒTĒRIA, orum. n. pl. [νικητήρια] Præmium victorum: accipitur etiam pro Sacrificio vel epulo victoriæ gratia facto, quod etiam Epinicia plurali numero dicitur. Juven. 3. Sat. 68.

Et ceromatico fert niceteria collo. Budæus. conf. Scholiast. & Ælian. Varr. Hist. 2. 41.

NĪCĒTAS, æ. m. [Νικήτας, ἢ Νικήτης] Smyrnæus, sophista Adriano principi carus, ab eoque Museo Ægyptio ascriptus fuit. Quum causas tentaret, foro etiam aptissimus videbatur. Adeo ingenium ad utramque dicendi rationem accommodavit, ut judiciale sophistica quadam facultate exornaverit, sophisticum vero & umbratile forensibus aculeis roboraverit: genus dicendi antiquum & politum retinuit. Lascivus nihilominus & dithyrambicus visus. Ex Philostrato.

Scriptor item fuit Historiæ Byzantinæ, ubi desiit Zonaras. V. Voss. Hist. Gr. 2. 29.

De alio Idem 2. 25. conf. Fabric. Bibl. Gr. 5. 5.

NĪCIAS, æ. m. [Νικίας] Atheniensis, genere clarus. Aristoteles scribit tres viros Athenis eodem tempore æque potentes fuisse, Niciam Nicerati, Thucydidem Milesii, & Theramenem Agnonis. Tyucydides his natu aliquantulum major, multa cum Pericle clara pro Republica gessit. Post mortem Periclis ad Niciam primæ partes delatæ sunt. Missus igitur imperator una cum Demosthene altero duce contra Syracusanos, qui Gylippum Lacedæmoniorum ducem auxilio arcessiverant, infeliciter pugnantes ambo a Syracusanis in bello capti sunt, conjectique in carcerem, sibi manus attulere. Nicias Marco Crasso ex nostris comparatur, quod & divitiis abundaverit, & eundem fere exitum hic apud Siculos, ille apud Parthos invenerit. Hæc ex Plutarchi Nicia.

Nicias alius Atheniensis pictor, qui, teste Plin. lib. 35. cap. 11. diligentissime mulieres pinxit: lumen & umbras custodivit: atque ut eminerent e tabulis picturæ, maxime curavit. Hic etiam in artem tanta contentione animi incubuisse dicitur, ut cibum sumere sæpe oblitus sit. Ælian. Var. Hist. 3. 31.

Nicias, Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabricium veniens, ei promisit Pyrrhum veneno necaturum. At ille aversatus facinus, Pyrrho rescripsit, ut a Nicia sibi caveret. Plutarch. in Apophth. Fabricii. & in Pyrrh. Valer. Max. 6. 5. 1. Timocharem vocat. Res varie refertur. V. Freinsh. ad Flor. 1. 18. 21.

Curtius Nicias, Grammaticus Romæ, familiaris Pompeio & Ciceroni, qui ejus in epist. ad Atticum meminit: item in epist. 7. Fam. 3. Sueton. Ill. Gramm. 14. Cicero & Niciam quendam Smyrnæum se complecti scripsit, 1. Q. frat. 2. 2.

NĪCIPPUS, i. m. [Νίκιππος] Coorum Tyrannus, cui cum adhuc privatam ageret vitam, ovis, in pascuis ejus leonem pariens, regnum portendere visa est. Ælian. Varr. Hist. 1. 20.

NĪCO, vel NICŌN, ōnis. m. [Νίκων] fuit Unus ex tredecim principibus Tarentinorum, qui conjurarunt in Annibalem: tandemque comprehensus cum Philomene, ad Annibalem deductus est. De quo Liv. 20. 8.

Alius Galeni pater, Geometriæ & architecturæ peritus.

Item Pugil quidam, de quo Suidas.

Alios hujus nominis. V. apud Fabric. Bibl. Gr. 5. 42.

Fuit etiam Asini nomen apud Suet. August. cap. 96. extr.

NICO, ĕre. Verbum antiquum, a quo deductum est Nictare, & significat Signum facere, ut manum movere, aut ea minari. Plaut. Truc. 2. 7. 63.

— emoriere ocius si manu niceris.

GE Quid manu nicerim? Ubi Icerim sæpe legendum credidi, inquit Turnebus 24. 17. sed quum aliquam esse Nictandi originem augurer, nec aliam quisquam comminisci possit, retinendum putavi. Nicere alibi nusquam, quod sciam, reperitur. conf. Taubm. not. Manu iceris Boxh. [Puto reliquisse Plautum — si manu'n jeceris. pro Manum injeceris. Id enim sane intelligi volebat. Nicto a Niveo Grammatici deducunt. V. f. l.

NĪCOCLES, is. m. [Νικοκλῆς] Filius Evagoræ, Salaminis Cypriæ Rex; notus e duabus Isocratis orationibus paræneticis.

Alius item Grammaticus, citatus Varino voce σκάλοψ.

NĪCOCREON, ontis. m. [Νικοκρέων] Cypriorum tyrannus, de quo in dictione ANAXARCHUS.

NĪCŎLĀUS, i. m. [Νικόλαος] Nomen proprium, quasi victor populi.

Nicolaus Damascenus [Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς Peripateticæ sectæ philosophus fuit, Herodi Judæorum tetrachæ, & Augusto Cæsari familiaris, qui universalem historiam libris 80. complexus est.

Nicolaus alius fuit ex Myra Lyciæ civitate, flagrantissimus Christianæ religionis propagator, qui sub Constantino Cæsare vixit.

Fuit item Nicolaus quidam sophista, ex eadem Myra ortus, Dioscoridis Grammatici frater, qui artem Rhetoricam scripsit, & meditationes quasdam. De his omnibus vide plura apud Suidam.

Nicolai [νικόλαοι] vocantur Palmarum balani grandiores. Plin. lib. 13. cap. 4. ubi nominis rationem assignat. conf. Spanh. de usu & pr. Num. diss. 6. & Cæl. Rhod. 2. 6. & Cang. utrumque Gloss.

NICOLAĪTÆ, arum. m. pl. [Νικολαΐται] Hæretici fuere, ab Nicolao nomen ducentes, qui fuit cum Stephano diaconus. Eorum dogma fuit, Uxorum communio. Improbantur Apocalypsis cap. 2. 15. V. Euseb. Hist. Eccl. 3. 29. & Isidor. 8. 5.

NĪCŎMĂCHUS, i. m. [Νικόμαχος] Nicomachos sex tradit Suidas: Primum ex Alexandria Troadis, poetam tragicum, qui scripsit tragœdias undecim. Secundum, Atheniensem item tragicum, qui vicit Euripidem & Theogenem. Nicomachum item medicum, Machaonis filium, Æsculapii nepotem, qui scripsit de medicina libros sex, & in philosophia unum. Reliquos duos, patrem & filium Aristotelis ponit, ambos medicos: quorum filius scripsit commentarios in physica patris. V. Jonsius de Script. Hist. Philos. 3. 13. & Fabric. Bibl. Gr. 4. 22. qui 12. alios commemorat.

NĪCŎMĒDES, is. m. [Νικομήδης] Nomen proprium regis Bithyniæ, Romanorum amici, qui olim raso capite sumpsit pileum, & se Romanorum libertum vocavit, a quo Nicomedia. V. Justin. 34. 4. 5. & 38. 5. 15.

NICOMEDIA, æ. f. [Νικομήδεια] Civitas Bithyniæ, a Nicomede rege, qui eam condidit, appellata. V. Plin. Nat. Hist. 5. 32. & Plin. 10. Epist. 42. Turcis hodie *Nichor*: Nautis vulgo *Comidia*, & *Comidi*.

NICOMEDENSIS, e. Adj. Nicomedenses, Incolæ. Plin. 10. Epist. 43.

NICON, V. paulo ante, NICO.

NĪCŎPHĀNĒS, is. m. [Νικοφάνης] Pictor elegans & concinnus, ita ut vetusta opera pingeret propter æternitatem rerum: impetuosi animi, & cui pauci comparentur. Cothurnus ei, & gravitas artis. Plin. lib. 35. cap. 10. Sed V. not. Hard.

NICOPHŎRUS, i. f. [νικοφόρος] Herba, qua victores coronabantur. Smilax. Plin. 24. 10. [Sed forte Nicephorus scribendum.

NĪCŎPŎLIS, is. f. [Νικόπολις] Civitas Epiri, a victoria Augusti sic appellata, quia Cleopatram & M. Antonium apud Actium bello superavit. V. Plin. 4. 1. & Suet. August. cap. 18.

Aliæ sunt in Thracia; nobilis etiam in Mœsia ad Danubium: rursus alia in Bithynia, & in Armenia minore, a Pompeio exstructa. Et ad sinum Issicum monumentum Alexandri: & in Palæstina, vetus Emmaus. V. Geogr.

NICOPOLĪTĀNUS, a, um. Adj. Plin. 4. 1. Nicopolitana civitas. Alcim. Avit. Epist. ult. Nicopolitanus Episcopus.

NĪCOSTRĂTA, æ. f. [Νικοστράτη] Mater Evandri Arcadis futurorum vaticinatrix, quæ a carminibus, quibus Phœbi oracula significare solebat, Carmentis Latine dicta fui; vel, ut alii nonnulli voluerunt, a Carpento quo utebatur. V. CARMENTA, & Victor. de Orig. Rom. cap. 5.

NĪCOSTRĂTĒGI, [νικοστρατηγοὶ] al. NYCTOSTRATEGI, orum. n. pl. Hoc verbo utitur Arcadius in l. Munerum. §. 1. extr. D. de munerib. Legati quoque qui ad sacrarium principis mittuntur, quia viaticum, quod legativum dicitur, interdum solent accipere, sed & nicostrategi, & pistrinorum curatores personale munus ineunt. Ceterum quid sint Nicostrategi, apud nullum reperi. Turnebus suspicatur hic mendum esse, quod nullum tale apud Græcos verbum sit, quum tamen Græcam mentiatur originem: & ejus loco, Vicorum stratorum & pistrinorum, &c. reponendum credit. [Forte Neostrategi, νεωστρατηγοὶ, Navalis imperii nomen.

NĪCOSTRĂTUS, i. m. [Νικόστρατος] Macedo, Orator inter decem secundos, tempore M. Antonini, Dionis Chrysostomi, & Aristidis oratoris æqualis: scripsit nonnulla, ut auctor est Suidas.

Fuit item alter Nicostratus, poeta comicus, cujus meminit Athenæus in Dipnosophistis & Suid.

Nicostratus citharista, & Laodocus citharœdus, quum inter se concertarent: dixit Nicostratus Laodocum esse in magna arte parvum, se autem in parva magnum. V. Ælian. Var. Hist. 4. 12.

Nicostratus Achæorum prætor. Liv. 32. 39. & 40.

Alius Trapezuntius sophista & Historicus. V. Voss. Hist. Gr. 4. 20.

NĬCŌTIĀNA, æ. f. Herba, sic dicta a Jo. Nicotio regis Galliæ in Lusitaniam legato, qui eam primus, e Florida Americæ regione allatam, in Gallias misit. In America dicta *Petus*. Vulgo *Tobacco*.

NICTO, [ὀφθαλμιάω, σκαρδαμύττω] āre. frequent. prisci verbi Niveo, ēre; unde Conniveo compositum, est Quum oculis signum damus claudendo vel utrumque vel alterum. Plaut. Asin. 4. 1. 39.

Neque illa ulli homini nutet, nictet, annuat. conf. Idem Men. 4. 2. 49. & Merc. 3. 2. 72. Plin. lib. 11. cap. 37. Plerisque vero naturale est, ut nictare non cessent: quos pavidiores accepimus.

NICTOR, [βλεφαρίζω] āri. deponens. Plin. lib. 11. cap. 37. Graviores alitum inferiore gena connivent: eædem nictantur, ab angulis membrana obeunte.

Nictari, (inquit Festus) & oculorum & aliorum membrorum nisu sæpe aliquid conari, dictum est ab antiquis, ut Lucret. lib. 6. 836.

Hic ubi nictari nequeunt, insistereque alis. Novius in Machoco, Pone actûtum scribit, cum in nervo nictabere. Unde quidam nictationem, quidam nictum, ut Cæcilius in Pugilem, Tamen inter laudandum hunc tumidum tremulis palpebris percutere nictu, hic gaudere & mirarier. V. Non. 5. 71.

NICTANS, Partic. translate pro Micans, seu Vibrans. Lucret. lib. 6. 181.

Dissupat ardoris quasi per vim expressa repente

Semina, quæ faciunt nictantia fulgura flammæ.

NICTĀTIO, ōnis. f. [βλεφαρισμὸς] Plin. lib. 11. cap. 37. Nec genæ quidem omnibus: ideo neque nictationes iis quæ animal generant. conf. Solin. cap. 27. & 40.

NICTO, nicti, [ῥύζω] nictĕre. Idem, quod Nictare. Festus, Nictit canis in odorandis vestigiis ferarum leviter ganniens; ut Ennius lib. 10. Veluti siquando vinculis venatica venenox apta solet, si forte ex nare sagaci sensit, voce sua nictit, ululatque ibi acuta est.

Adnicto, Guigner, vide ADNICTO. H St.

NICTUS, ûs. m. Idem. V. Fest. supra. & Laur. Valla annot. in N. T. 1. Cor. 15. 52. In nictu oculi.

N I D

NIDAMENTUM, NIDIFICO, NIDIFICIUM, &c. V. NIDUS.

NĪDOR, ōris. m. [κνίσσα] proprie dicitur Odor cujuscunque rei adustæ. A nitore ignis. Virg. 12. Æn. 301.

— illi ingens barba reluxit,

Nidoremque ambusta dedit. Martial. lib. 1. 93.

Pasceris & nigræ solo nidore culinæ. Plaut. Most. 1. 1. 5.

Lumen exstinctum offendit nares nidore. Lucret. lib. 6. 792.

Ganearum nidor & fumus. Cic. in Pison. 13.

Carus nidor. Hor. 2. Serm. 2. 19.

Cancri nidor. Plin. lib. 12. cap. 9.

Chelydri graves nidore. Virg. 3. Georg. 415.

Nidor etiam de Stercoris recentis fœtore dicitur. Apul. lib. 4. pag. 144. Elm. Alios putore nidoris fœtidi a meis jam quassis scapulis abegissem.

Nidor, Risus. Hor. 2. Serm. 7. 38.

— nasum nidore supinor. Sic Porphyrio interpretatur: Nidorem pro risu posuit: a quo verbum fit Renideo. Acron vero, Nasum, inquit, nidore supinatur, qui nimium delectatur, & inclinatur odoribus pulmentariorum. Nidor autem a nimio odore tractum, seu risu; unde & Renidet.

Nidor differt ab Odore. Plin. lib. 13. c. 1. Cedri tantum & citri suorum fruticum in sacris fumo convolutum nidorem verius, quam odorem, noverant.

Nidor

Nidor impudicitiæ. Salvian. lib. 7.

NIDORŌSUS, a, um. Adj. Tertull. adverl. Marc. 5. 5. Holocauſtomata nidoroſa.

NIDEO, ēre. Obſoletum, cujus compoſitum in uſu eſt, Renideo.

NĪDUS, i. m. [νεοττιὰ] Avium domicilium. A nidore, ut putatur, quod mali odoris ſint avium cubilia. Plin. lib. 10. cap. 29. In Fidenate agro juxta urbem ciconiæ nec pullos, nec nidum faciunt.
Aditus nidi. In ADEO.
Domus & nidi. Virg. 5. Æn. 214.
Adulteratus. Plin. lib. 10. cap. 9. V. Subjicere pullos, in SUBJICIO.
Dulces. Virg. 1. Georg. 415.
Verni. Stat. 3. Silv. 5. 57.
Abducere in diverſum a nido. V. ABDUCO.
Conſtruere ſibi nidum. Ovid. 15. Met. 397.
Conſtruunt cubilia ſibi nidoſque, eoſque quam poſſunt molliſſime ſubſternunt gallinæ aveſque reliquæ, ut quam facillime ova ſerventur. Cic. 2. de Nat. Deor. 129.
Demptus cacumine. Ovid. 13. Met. 833.
Detrahere aves nido. Virg. 4. Georg. 514.
Egredi nidis. Quintil. lib. 2. cap. 6.
Fingunt & conſtruunt nidos, procreationis atque utilitatis ſuæ cauſa, volucres. Cic. 2. de Orat. 23.
Migrare nidum. Gell. lib. 2. cap. 29.
Struere. Tacit. 6. Ann. 28. Suis in terris ſtruere nidum.
Texere. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Apium nidi. Virg. 4. Georg. 56.
Nidus, pro Fetu ſcrofæ, ſeu porculis adhuc lactentibus. Columel. lib. 7. cap. 9. non procul a fine, Et in cubili ſuam quiſque matrem nidus exſpectat. V. totam periodum.
Nidus, aliquando accipitur pro Fetu avium. Virg. 4. Georg. 17.
— ipſæque volantes
Ore ferunt dulcem nidis immitibus eſcam. Nonius 6. 63.
Loquaces nidi. Virg. 12. Æn. 475.
Queruli. Seneca Herc. fur. 148.
Nidus, pro Poculo ad nidorum ſimilitudinem facto. Varro Quinquatribus, Quam lympham melius e lacuna fontium allatam, nidos potili permiſceat. Non. 2. 588.
Nidus, pro Domo cujuſque propria. Hor. 1. Epiſt. 10. 6.
Tu nidum ſervas: ego laudo ruris amœni
Rivos, &c. Sic Heſiod. ποιῆ τε καλιάς. Ductum ab avibus. Lambinus. [Heſiod. Ἔργ. 305. — ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί.
De quovis Receptaculo ſive Seceſſu uſurpatur. Ita Virginius villam ſuam Alſienſem vocare ſolebat Nidum ſenectutis ſuæ. V. Plin. 6. Epiſt. 10. & conf. Hor. 3. Carm. 4.
Nidi, dicuntur, In quibus merces in tabernis ſeparatim tenentur. Martial. lib. 1. 118.
De primo dabit, alterove nido
Raſum pumice, purpuraque cultum.

NIDĬCUS, a, um. Adj. Varro Virgula divina, apud Non. 4. 278. in Limen, & 12. 41. in Vile,
Ad quos tum volucres venit puſillos
Uſque ad limina nidica eſca vilis. Mercer. legit Indica, Gothofr. Nitida, repugnante metro, ſi modo phaleuci ſunt verſus.

NIDŬLUS, i. m. [νεοττίδιον] Parvus nidus. Gell. lib. 2. cap. 29. Cic. 1. de Orat. 196. Ithacam illam, in aſperrimis ſaxulis, tanquam nidulum, affixam. conf. Arnob. lib. 2.

NIDŬLOR, [νεοττεύομαι] āri. Idem quod Nidifico. Plin. lib. 11. cap. 28. Parvoſque in iis contra rigorem hiemis vermiculos fetus ſui nidulantur. Gell. lib. 2. cap. 29. Habitat, nidulaturque in ſegetibus.
Nidulari, Ovis incubare. Varr. Hebdomadôn 1. Prima dies, deinde illos quibus halcyones hieme in aqua nidulantur, eos quoque ſeptem eſſe dixit. Non. 2. 589.

NIDĬFĬCO, [νεοττεύω] āre. Nidum facere. Virg. in Epigr. a Donato in ejus vita allato,
Sic vos non vobis nidificatis aves. Columel. lib. 8. cap. 15. Plin. lib. 10. cap. 32.
Nidificare ex. Plin. lib. 9. cap. 26. Eadem piſcium ſola nidificat ex alga, atque in nido parit.
Nidificare luto. Plin. lib. 10. cap. 52. Lactant. 2. 4.

NIDIFĬCUS, a, um. Adj. [νεοττευτικὸς] Seneca Med. v. 714.
Quodcunque tellus vere nidifico creat.

NIDIFICIUM, i. n. Apul. 8. Met. pag. 211. Elmenh. Alligavit arbori ficulneæ, cujus in ipſo carioſo ſtipite inhabitantium formicarum nidificia burriebant.

NIDAMENTUM, i. n. Locus ubi nidulantur aves. Plaut. Rud. 3. 6. 52.
In nervom ille hodie nidamenta congeret. Ubi Turnebo, Adverſ. 26. 2. Nidamenta ſunt Flocci, &c. unde aves nidos congerunt. Arnob. lib. 6. pro Nido dixit. [Quaſi a verbo Nidor, āri. dep. An Nidulamentum? H. St.

N I G

NIGELLA, NIGELLUS, V. poſt NIGER, a, um.

NĬGER, gri. m. Fluvius. V. NIGRIS.

NĬGER, gra, grum. Adj. [μέλας, αἰανὸς, ἐλικὸς, κελαινὸς, ὀρφνινὸς, ἴωλος] Ater & obſcurus color, qui & fuſcus quibuſdam dicitur. Plaut. Capt. 3. 4. 114.
Macilento ore, naſo acuto, corpore albo, & oculis nigris.
Æquoris nigri fremitus. Hor. 2. Carm. 27. 23.
Aer niger. Virg. 1. Georg. 423.
Agmen. Virg. 4. Æn. 404. de formicis.
Avernum. Ovid. 3. Amor. 9. 27.
Auſter. Virg. 3. Georg. 278.
Cælum pice nigrius. Ovid. 18. Epiſt. 7.
Capilli. Hor. 1. Epiſt. 7. 37.
Colles nigri, Umbroſi propter arbores. Hor. 4. Carm. 12. 11.
Color. Ovid. 2. Met. 236.
Crinis. Hor. 1. Carm. 32. 12.
Folia nigriora. Plin. 24. 15.
Imber nigerrimus denſis Auſtris. Virg. 5. Æn. 696.

Lacus. Virg. 6. Æn. 238.
Limus. Virg. 4. Georg. 478.
Livor. Ovid. 3. Amor. 5. 26.
Monedula nigra pedes. Ovid. 7. Met. 468.
Mors. Stat. 9. Theb. 851.
Nemus. Virg. 3. Georg. 333.
Noctis nigræ umbra. Lucret. lib. 4. 541.
Nubes. Virg. 5. Æn. 516.
Oculi. Hor. 1. Carm. 32. 11.
Ovis. Virg. 4. Georg. 546.
Pecus. Virg. 3. Æn. 120.
Taurum Neptuno, taurum tibi pulcher Apollo,
Nigram hiemi pecudem, Zephyris felicibus albam. Nigram hiemi pecudem immolari Maro facit, ut & Horatius agnam, quum eſſet Tempeſtas ritu Romano dea: Epod. 10. 23.
Libidinoſus immolabitur caper,
Et agna Tempeſtatibus. Turnebus.
Pulvis. Virg. 9. Æn. 33.
Sanguis. Ovid. 12. Met. 326.
Somnia. Tibul. lib. 2. 1. 90.
Splendor. Plin. lib. 12. cap. 4.
Superſtitio. Stat. 6. Theb. 11.
Silvæ nigræ, Obſcuræ, umbroſæ. Hor. 1. Carm. 21. 7.
Terra nigra & pinguis. Virg. 2. Georg. 203.
Turbo. Virg. 1. Georg. 320.
Venenum. Virg. 4. Æn. 514.
Violæ. Virg 10. Ecl. 39.
Umbræ. Lucret. lib. 4. 342.
Uva nigerrima. Catul. ad Coloniam, 18. 16.
Alba & nigra. Cic. 2. de Divin. 9. Aut num neſcio qui ille divinus, ſi oculis captus ſit, ut Tireſias fuit, poſſit quæ alba ſint, quæ nigra dicere: &c.
Niger, per translationem quandoque ponitur pro Mortuo. Juven. 1. Sat. 72.
Inſtituitque rudes melior Locuſta propinquas
Per famam & populum nigros efferre maritos. [Non mortuos intelligit ſimpliciter, ſed Veneno necatos, eoque liventes & luridos.
Domus nigra queſtu, Funeſta. Stat, 5. Silv. 1. 19.
Niger, Noxius. Virg. 2. Georg. 214.
— & nigris exeſa chelydris
Creta. Servius.
Niger, Malus. Juven. 3. Sat. 30.
— nigrum in candida vertunt. Solebant enim priſci quod bonum & laudabile erat, creta, vel alba linea notare. Quod autem noxium & malum, nigro colore.
Niger, i. e. Improbis moribus, & ingenio infido. Hor. 1. Serm. 4. 84.
— commiſſa tacere
Qui nequit: hic niger eſt, hunc tu, Romane, caveto. Puto (inquit hic Lambinus) Horatium reſpicere ad ſymbolum Pythagoricum illud, quod monet, μὴ γεύεσθαι τῶν μελανούρων, id eſt, ne guſtemus de his quibus nigra eſt cauda: quo vetabat Pythagoras, ut interpretatur Plutarchus, verſari cum hominibus, qui nigri eſſent morum improbitate. Hæc ille.
Nigra turba. Stat. 1. Silv. 3. 103. pro Hominibus pravi ingenii.
Non minus niger, quam Terentianus Phormio. Cic. pro Cæcin. 27. Et argentarius Sext. Clodius, cui nomen eſt Phormio; nec minus niger, nec minus confidens, quam ille Terentianus eſt Phormio.
Nigerrimus. Plin. lib. 15. cap. 25. Ceraſorum Aproniana maxime rubent: nigerrima ſunt ut Actia. Comparativi exempla V. ſupra.

NĬGELLUS, a, um. Adj. dimin. Parum nigrum. Auſonius ad Theonem, Epiſt. 4. v. 72. litteras vocat Cadmi nigellas filias.
Herba floribus nigellis. Apul. de Herb. cap. 75.

NĬGELLA, æ. f. [μελάνθιον] Frutex eſt puſillus, ramulis tenuibus, altitudine palmorum duorum, foliis parvis, ſenecionis herbæ ſimilibus, in cacumine capitulum habens exiguum, ceu papaveris, in quo ſemen nigrum, acre, odoratum includitur. In officinis etiam hodie nomen ſervat: a Gallis *Poivreta* appellatur.

NIGRĒDO, ĭnis. f. Ipſe color fuſcus. Apul. 2. de Aſin. p. 118. Elmenh. Corvina nigredine cæruleos columbarum colli floſculos æmulantur. Mart. Capell. lib. 2. Erant quidem libri ſacra nigredine colorati.

NIGRĬTŪDO, ĭnis. f. Idem. Plin. lib. 10. cap. 36. Nulla veris initio apparet nigritudo in roſtro, quæ ab æſtate incipit. De paſſeribus.

NIGRĬTIA, æ. f. [μελανία] Idem. Plin. lib. 9. cap. 38. Nimiæque ejus nigritiæ dat auſteritatem.

NĪGRĬTIES, ēi. f. Idem. Corn. Celſ. lib. 8. cap. 2. Nigrities colligi quidem poteſt etiam ex dolore & ex febre.

NIGROR, ōris. m. [ὀρφνὴ] Idem. Cic. 1. de Divin. 24.
Interea prope jam occidente ſole inhorreſcit mare,
Tenebræ conduplicantur, noctiſque & nimbûm occæcat nigror. Ex Pacuvio. Gell. lib. 2. cap. 26. Rubidus autem eſt rufus atrore & nigrore multo miſtus. De coloribus.
Nigror mortis. Lucret. lib. 3. 39. Celſ. 2. 1.

NIGREO, ēre. Profert ex Pacuvio & Accio. Non. 2. 582.

NIGRESCO, nigrui, [μελαίνομαι] ĕre. Nigrum fieri. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 72.
Nunc ſibi mutatas liceat nigreſcere veſtes. Columel. lib. 12. cap. 48. Olivas, quum nigruerint, nec adhuc tamen permaturæ fuerint, ſereno cælo diſtringere manu convenit. Solin. cap. 4. pr. Nigreſcent æra. V. & Sidon. 8. 7.
Tenebris nigreſcunt omnia. Virg. 11. Æn. 824.
Æquora nigreſcunt ventis. Ovid. 1. Triſt. 3. 107. al. Increſcunt.
Cælum nigreſcit ab Auſtris. Ovid. 5. Faſt. 323.
Venæ nigreſcunt ſanguine. Ovid. 3. de Arte Am. 503.

NIGRO, [μελαίνομαι] āre. Nigrum facere. Unde compoſ. Denigro.
Nigrare, Nigrum eſſe. Lucret. lib. 2. 732.
— ne forte hæc ex albis alba rearis
Principiis eſſe, ante oculos quæ candida cernis:
Aut ea quæ nigrant, nigro de ſemine nata. [Niſi forte Nigrent legendum, a Nigreo.

NIGRANS, antis. Partic. [μελανανθὴς] ut,

Nigrans color. Columel lib. 6. cap. 1. Parandi ſunt boves novelli, quadrati, grandibus membris, cornibus proceris, ac nigrantibrs & robuſtis.
Antra. Stat. 10. Theb. 129.
Caligine nigranti piceus vertex. Sil. lib. 4. 308.
Campi pulvere. Sil. lib. 3. 406.
Color. Lucret. 2. 792.
Comæ arboris. Seneca. Herc. fur. 9.
Corpora. Sil. 9. 225.
Juvenci nigrantes terga. Virg. Æn. 97.
Nimbus. Virg. 4. Æn. 120.
Pecudes. Virg. 5. Æn. 736.

NIGRĀTUS, a, um. Partic. Tertull. adv. Marc. 4. 9. pr. Luridati delinquentiæ maculis, & nigrati ignorantiæ tenebris.

NIGRĀMEN, ĭnis. n. Manilius.

NIGRĬCO, [μελανίζω] āre. Aliquantum nigrum eſſe. Plin. lib. 10. cap. 3. Viribus præcipua, colore nigricans: ſola aquilarum fetus ſuos alit. conf 35. 16.

NIGRĔFĂCIO: fēci, factum, [μελανοποιῶ] ĕre. Nigrum facere. Onomaſt. Nigrefacio, μελαίνω.

NIGREFĪO, [μελανοποιοῦμαι] fiĕri. Nigrum fieri. Oct. Hor. 1. 5. Quamdiu oleum pingueſcat & nigrefiat.

NIGRĬCŎLOR, ōris. o. g. Adj. ut, Nigricolor facies. Solin. cap. 2.

NIGRĬFĬCO, āre. Marcell. Emp. cap. 35. Nigrificare dentes.

NIGIDIUS, cognom. Figulus, Philoſophus Pythagoricus, Romæ floruit Cæſaris tempore. Hic, teſte paſſim Gellio, multa de re Grammatica edidit volumina, quæ ad tempora noſtra non pervenerunt.

NIGINA, æ. f. Herba, de qua Plin. lib. 27. cap. 12. Herba quæ vocatur nigina, tribus foliis longis intubaceis, illita cicatrices ad colorem reducit.

NIGIR, V. NIGRIS.

NIGRĪNUS, Cognomen fuit plurium in civitate Romana gentium, ut Avidiæ, Pontiæ, Domitiæ, ex qua fuit is, cujus meminit Spartian. Adrian. cap. 7. Nigrini inſidias evaſit. V. Cauſaub. Meminit Domitii Nigrini Galen. de Compoſ. Med. 7.

NIGRIS, is. m. [Νίγειρ] Æthiopum, ſeu Libyæ interioris fluvius, ejuſdem cum Nilo naturæ: calamum enim & papyrum, eaſdemque gignit animantes, & iiſdem temporibus augeſcit. Plin. lib. 5. cap. 8. conf. cap. 4. extr. & cap. 9. Ptolem. Geogr. 4. 6. Nigir, vel Niger, ὁ Νίγειρ, dicitur. Hodie *Fluvius de Senega.* Hinc

NIGRĪTÆ, pl. m. [Νιγρῖται] Accolæ ejuſdem fluvii populi. Mela. 1. 4. Plin. 5. 8. Strab. lib. 2.

N I H

NĬHIL, [οὐδὲν, μηδὲν] componitur ex Non & Hilum, per apocopen. Auctor Georgius Valla lib. 33. Putaverim tamen Nihilum ex ni, id eſt ne, & hilum componi: ut ſit nihilum, quaſi ni hilum quidem, vel ne hilum quidem. V. NIHILUM, & NIMIRUM ad fin. Præterea ex nihilum, per apocopen fit Nihil: per ſyncopen, nil. Nilum dixit. Lucret. lib. 1. 206.

Nil igitur fieri de nilo poſſe fatendum eſt. Paulo poſt,
Haud igitur poſſunt ad nilum quæque reverti. Idem 791. & 797.

Perſ. 3. Sat. 84.

— gigni
De nihilo nihil, in nihilum nil poſſe reverti.

Nihil ad illum. i. e. Non eſt cum illo comparandus. Ter. Eun. 2. 3. 69. Cic. 2. de Orat. 25. Quem cognovimus virum bonum, & non illitteratum, ſed nihil ad Perſium. V. AD.

Nihil ad te. Ter. And. 4. 1. 60.

Hem, ſed mane, concrepuit a Glycerio oſtium.
P. Nihil ad te. D. quæro. Plenius

Nihil ad te attinet. Idem And. 1. 2. 16.

Nihil ad farinas, [οὐδὲν πρὸς τὰ ἄλφιτα] Proverbium ad artes ſteriles, ut poeticen, criticam, & hujuſmodi, recte detortum. V. Eraſm. Adag. Chil. 3. 6. 31.

Nihil ad hanc rem eſt. Ter Phorm. 5. 6. 21.

Nihil ad rem, an. Cic. in Orat. 24. Dichoreus: nihil enim ad rem, extrema illa longa ſit, an brevis.

Nihil admodum litterarum ſciebat. Cic. de Clar. Orat. 210. Latine non peſſime loquebatur, uſu credo aliquo domeſtico: nam litterarum admodum nihil ſciebat. De Curione.

Nihil admodum territus. Liv. 27. 2.

Nihil magnopere. Idem. Liv. 3. 65. Conſules creati Sp. Herminius, T. Virginius Cœlimontanus, nihil magnopere ad Patrum aut plebis cauſam inclinati, otium domi ac foris habuere. h. e. Non magnopere inclinati. Idem 37. cap. ult. Nihil magnopere ea Cretenſes moverunt.

Nihil aliud quam, pro Duntaxat. Suet. Domit. cap. 21. Ad horam ſomni nihil aliud, quam ſecreto ſolus deambulabat. Idem Cæſ. cap. 20. Aug. 63. Claud. 10. Neron. 43. & Veſp. 10.

Nihil quam, pro Nihil aliud quam. Suet. Claud. cap. 36. Nihil tota via, quam, eſſetne ſibi ſalvum imperium? requirens.

Nihil aliud niſi. Cic. de Amicit. 29. Amare autem nihil aliud eſt, niſi eum ipſum diligere quem ames, nulla indigentia, nulla utilitate quæſita.

Nihil aliud habet quod agitet in mente. Cic. 1. de Nat. Deor. 114.

Nihil enim eſt aliud, quamobrem mihi percipi nihil poſſe videatur. Cic. 5. de Finib. 76.

Nihil aliud facere niſi. Cic. pro Roſc. Amer. 8. Si nihil aliud fecerunt, niſi rem detulerunt: nonne ſatis fuit iis gratias agi?

Nihil præterquam vigilatum eſt. Liv. 3. 26. h. e. Nihil aliud actum, niſi vigilatum eſt.

Nihil amplius quam, pro Tantum. Suet. Galb. 19. Cic. 12. Fam. 1.

Nihil niſi ſapientia es. Ter. Adelph. 3. 3. 40.

Tu quantus quantus, nihil niſi ſapientia es.

Nihil magis manifeſto teneo. Plaut. Merc. 4. 3. 30. Cic. 1. Fam. 9. Cumque Pompejus ita contendiſſet, ut nihil unquam magis, ut cum Craſſo redirem in gratiam. Subaudi, Fieri aut contendi poſſet, vel poſſit, aut, ut nihil unquam magis a me contenderit.

Nihi minus. Cic. 3. Off. 81. Cadit ergo in virum bonum mentiri emolumenti ſui cauſa, criminari, præripere, fallere? nihil profecto minus.

Nihil minus ſum. Plaut. Stich. 3. 2. 41.

Perii hercle vero plane, atque obnixe, nihil
Uno Gelaſimo minus eſt, quam dudum fuit. Sed Gronov. exhibet, — plane, nihil obnoxie. Uno &c.

Nihil minus, Reſponſio. Ter. Eun. 3. 3. 29.

— at tu apud nos hic mane,
Dum redeat ipſa. C. nihil minus. i. e. Non faciam.

Nihil nimis bibi. Ter. Heaut. 3. 2. 8.

Nimis nihili homo. V. NIMIS.

Nihil non ad rationem & tanquam ad artem dirigebat Antonius. Cic. de Clar. Orat. 40.

Nihil non arroget armis. Horat. de Arte Poet. 122.

Nihil ocius. Plaut. Stich. 5. 1. 2.

Qui hercle illa cauſa nihil ocius venit. pro Nihilo, vel Non ocius.

Nihil omnino. Cic. de Amicit. 51. Atque haud ſcio, anne opus ſit quidem, nihil unquam omnino deeſſe amicis.

Nihil omnino declinare recta regione. Lucret. lib. 2. 250.

Nihil prorſus. Ter. And. 2. 6. 4. Nihilne? hem. D. nihil prorſus.

Nihil quicquam. Plaut. Merc. 4. 4. 37. Idem Bacch. 4. 9. 113. Ter. Heaut. 5. 1. 23.

Mira narras: quid Syrus meus? ne is quidem quicquam? M. nihil.

Nihil quicquam egregium in vita, ſine ardore quodam amoris. Cic. 1. de Orat. 134.

Nihil ſupra. Cic. 13. Att. 19. Eos confeci & abſolvi, neſcio quam bene, ſed ita accurate; ut nihil poſſet ſupra. Subaudi, Eſſe, vel Addi. Ter. And. 1. 1. 120.

Nihil ultra. Cic. 15. Att. 3. Eſt autem oratio ſcripta elegantiſſime ſententiis, verbis, ut nihil poſſit ultra cogitari.

Nihil abeſt prorſus, quin ſim miſerrimus. Cic. 11. Att. 15.

Nihil agere dicuntur, qui ſumunt operam inanem. Cic. de Senect. 15. Nihil ergo agebat Q. Maximus, nihil L. Paulus, pater tuus, Scipio, ſocer optimi viri filii mei? & ceteri ſenes, Fabricii, Curii, Coruncanii, quum Rempublic. conſilio & auctoritate defendebant, nihil agebant? Plin. 1. Epiſt. 9. in fine, Satius eſt enim, ut Attilius noſter eruditiſſime ſimul & facetiſſime dixit, otioſum eſſe, quam nihil agere.

Nihil audio, pro Non. Ter. Heaut. 5. 5. 12.

Uxorem ut ducas. CL. pater. CH. nihil audio. M. ad me recipio,
Faciet. CH. nihil etiam audio ipſum.

Nihil ceſſaverunt illico. Ter. Hec. 4. 1. 30.

Sed, ut olim te oſtendiſti eandem eſſe, nihil ceſſaviſti uſque adhuc,
Ut filiam ab eo abduceres, neu quod ego egiſſem eſſet ratum.

Nihil mihi credas divini & humani. Genus erat apud antiquos affirmationis religioſæ, & cujuſdam prope jurisjurandi, quod ſignificat, Nihil mihi ullius rei credas. Plaut. Aſin. 5. 2. 4.

Neque divini, neque mihi humani quicquam accreduas,
Artemona, ſi hujus rei eſſe mendacem inveneris. Ex Turnebo.

Nihil mihi cum illo fuit, pro Nullum commercium. Ter. And. 2. 1. 26.

Num quidquam amplius tibi cum illa fuit, Charine? ah Pamphile.

Nihil deſidero, me &c. Plaut. Stich. 4. 1. 10.

Nunc me gratiam abs te inire verbis, nihil deſidero.

Nihil diſtat. Plin. lib. 12. cap. 13.

Nihil dixit, ut. Ter. Eun. 4. 5. 9.

Nihil dixit tum ut ſequerere ſeſe? C. nihil, niſi abiens mihi innuit.

Nihil egentes magnæ laudis. Virg. 5. Æn. 751.

Nihil eſt. Plaut. Truc. 4. 3. 76.

At ego ab hac puerum repoſcam, ne mox inficias eat;
Nihil eſt. nam ipſa hæc ultro, ut factum eſt, fecit omnem rem palam.

Nihil eſt niſi. Cic. 13. Fam. 56.

Nihil eſt, æque quod faciam lubens. Ter. Phorm. 3. 3. 34.

Nihil eſt, pro Nulla eſt ſpes. Ter. Heaut. 4. 1. 5.

Nam quod ſperem de argento, aut poſſe poſtulem me fallere,
Nihil eſt. Donatus. Plaut. Capt. 2. 2. 94.
At nihil eſt, ignotum ad illum mittere, operam luſeris.

Nihil eſt quod moremur diutius, pro Non eſt cauſa. Ter. Heaut. 4. 7. 6. Cic. 14. Fam. 4. De familia liberata nihil eſt quod te moveat.

Nihil eſt, quod illi non perſequantur ſuis argutiis. Cic. de Amicit. 45.

Nihil eſt hoc. Plaut. Milit. 1. 1. 19.

Nihil, reſponſio. Ter. Phorm. 3. 3. 32.

Nunquid eſt quod opera mea vobis opus ſit? G. nihil. verum abi domum, &c. conf. Idem Andr. 2. 2. 3.

Nihil facilius. Ter. And. 2. 6. 6.

Potin' es mihi verum dicere? D. nihil facilius.

Nihil dictu facilius. Ter. Phorm. 2. 1. 70.

Non ratio, verum argentum deerat. D. ſumeret
Alicunde. G. alicunde? nihil eſt dictu facilius. Ubi Donat. Hoc quaſi ſubridens & averſo ab illo vultu pronuntiavit Geta; quod genus actionis, ſecuritatem oſtendit hominis manifeſta dicentis.

Nihil feſtinare. Cic. 5. Att. 12.

Nihil gaviſa. Stat. 1. Achill. 104.

Nihil intelligo quid agas. Ter. And. 4. 4. 16.

Nihil intereſt dactylus ſit extremus, an creticus. Cic. in Orat. 218.

Nihil intermiſſa rerum cura. Tacit. 4. Ann. 13.

Nihil metuo, niſi ne medius diſrumpar miſer. Plaut. Curc. 2. 1. 7.

Nihil moror, Nihilifacio. Plaut. Moſt. 3. 2. 58. Sic Caſin. 3. 6. 18.

Cœnare lepide, nitideque volo, nihil moror barbarico ritu
Sane eſſe jam. V. MOROR, & Nihil moræ infra.

Nihil moramur vos, Patres conſcripti; Formula dimittendi ſenatus. Capitol. Anton. Philoſ. cap. 10. V. Caſaub.

Nihil opus eſt reſciſcat. Plaut. Merc. 5. 4. 44. Cic. 5. de Finib. 16. Nihil opus eſt exemplis hoc facere longius.

Nihil parcunt ſeni. Ter. in prol. Heaut. 43. Idem Adelph. 4. 2. 24.

Nihil pepercit: non puduiſſe verberare hominem ſenem?

Nihil poterit ferre. Plaut. Mil. 4. 4. 17.

Potius mihi nihil fuit, quam ut Maſiniſſam convenirem. Cic. in Somn. Scip. 1.

Proficiebatur nihil in ſumma pacis. Tacit. 13. Ann. 38. pr.

Propius mihi nihil quam ut perirem. Plaut. Mil. 2. 5. 65. i. e. Parum abfuit quin morerer.

Nihil refert mea Ter. Eun. 2. 3. 28.
Nihil scio, pro Nescio. Plaut. Capt. 4. 2. 63.
Gaude audacter. H. gaudeo, etsi nihil sciam quod gaudeam. Al. Nihil scio.
Nihil scit, nisi verum loqui. Plaut. Pers. 4. 4. 93.
Nil sine magno vita labore dedit mortalibus. Hor. 1. Serm. 9. 59. Sententia est multorum veterum scriptis celebrata.
Nihil suspicantes. Sallust. Catil. 45.
Nihil tristis. Ter And. 2. 6. 17.
Nihil tale metuamus. Cic. 1. de Finib. 55.
Nihil tanti est. Hor de Arte Poet. 304. Vice proverbii sumi posset hæc loquendi formula, classicis auctoribus perfamiliaris, quum nihil nos tanti æstimare ostenderemus, ut ejus obtinendi studio in damnum aliquod incurrere optatum nobis esset.
Nihil circuitione usus es. Ter. And. 1. 2. 31.
Nihil utimur ea hoc loco. Cic. 4. Tusc. 17. Tibull. 1. 9. 24.
Forma nihil magicis utitur auxiliis.
Nihil valet. Cic. pro Cæcin. 40. Ea si nihil valet, aut si ad hanc rem non pertinet, quid, &c.
Vobiscum mihi nihil est. Ovid. 2. Fast. 308.
Nihil cari, nihil sancti est, in omnium vicem regni unius insatiabilis amor successit. Liv. 40. 8. extr.
Nihil falsi. Nihil gratiæ, &c. Ter. And. 4. 4. 49.
Me miseram, nihil pol falsi dixi, mi senex. Idem Heaut. 5. 2. 46.
Nihil incommodi. Ter. Hecyr. 3. 3. 40.
Nihil languidi neque remissi patiebatur. Sallust. Jugurth. 57.
Nihil moræ est in me. Ter. And. 1. 1. 139.
—sin eveniat (quod volo)
In Pamphilo ut nihil sit moræ, restat Chremes.
Nihil pensi esse alicui. Liv. 42. 23. pr.
Nihil pensi neque sancti habere. Sallust. Jugurth. cap. 45.
Nihil piscium. Plaut. Rud. 4. 3. 4.
Nihil quæsti. Plaut. Aul. 1. 2. 5.
Nihil rerum. Ter. Heaut. 2. 3. 26.
Quid est, obsecro? nam mihi nunc nihil rerum omnium est
Quod malim, quam me hoc falso suspicarier.
Nihil reliqui. Cæs. 1. Bell. Gall. 9. Et demonstrant sibi præter agri solum nihil esse reliqui. Sallust. Catil. 11. extr. Cic 10. Att. 6. Nihil sinceri.
Nihildum, i. e. Nihil adhuc. Cic. 12. Fam. 7. Et quanquam nihildum audieramus nec ubi esses.
Nihildum certi a te exquiro. Cic. 8. Att. 12.
Nihildum Brundusio erat allatum. Cic. 9. Att. 2.
Nil intra est oleam, nil extra est in nuce duri. Hor. 2. Epist. 1. 31. Proverbium est, convenitque in eos, qui aut quæ perspicue vera sunt, negant: aut quæ perspicue falsa aiunt. Quid enim certius, quid apertius est, quam & intra oleam, os esse, & extra nucem, putamen, ac duritiem?
NIHĬLUM, i. n. [μηδ᾽ ὁπῶν, οὐδ᾽ ὀπῶν, οὐδὲ γρῦ, οὔτι] ex Non & Hilum compositum. Festus, Hilum putant esse quod grano fabæ adhæret, ex quo nihil & nihilum. V. NIHIL & infra Nihili. Ter. Phorm. 3. 3. 2.
Quid faciam? unde ego nunc tam subito huic argentum inveniam miser,
Cui minus nihilo est?
Distat nihilum. Hor. 2. Serm. 3. 210.
Stultitiane erret, nihilum distabit, an ira.
Interire in nihilum. Cic. 1. Acad. 27.
Oriri ex nihilo, & in nihilum occidere. Cic. 2. de Divin. 37.
Recidunt omnia ad nihilum. Cic. in Orat. 233.
Redigi ad nihilum. Lucret. lib. 1. 791.
Reverti [illegible] nihilum. Lucret. lib. 1. 238.
Venire ad nihilum. Cic. 11. Fam. 12.
Venire ad summum, & Ad nihilum, contraria. Cic. 2. Tusc. 5.
Nilum, pro Nihilum. Lucret. lib. 1. 797.
Ne tibi res redeant ad nilum funditus omnes. V. NIHIL a pr.
Ex nihilo quicquam fieri, nulli physico placet. Cic. de Fato, 18.
Nihili quidem, hercle, verbum, ac vilissimum. Plaut. Stich. 1. 3. 35.
Nihili, [παρ᾽ οὐδὲν] Quod nec hili est, inquit Festus. Cic. 3. Tusc. 18. Sed tentemus, & lusisse putemur si nil sit, ab eo quod nequicquam est in tali homine, ex quo idem nihili dicitur. Varr. de L. L. lib. 9. extr. Itaque ut eum, quem putamus esse non hili, dicimus nihili, &c.
Nihili, qui non hili, inquit Varro, habet casus tum quum commutatur, de quo dicitur. De homine: dicimus enim hic homo nihili est, & hujus hominis nihili, & hunc hominem nihili, &c. Hæc ille lib. 8. de L. L. 37. extr.
Homo, res, nihili. Plaut. Asin. 2. 4, 66. Idem Pseud 4. 7. pr.
Malus & nequam est homo, qui nihili imperium heri
Sui servos facit: nihili est autem, suum
Qui officium facere immemor est, nisi adeo monitus.
Nihili facere, [παρ᾽ οὐδὲν τιθέναι] Nihili æstimare, non curare. Plaut. Mil. 2. 2. 13.
Sed me excepit: nihili facio quid illis faciat ceteris. Al. Nihilo. Cic. 2. de Fin. 27. & Plaut. Bacch. 1. 1. 56. Solet & conjuncte scribi Nihilifacio.
Nihili pendo, [μηδὲν τίθεμαι] Idem. Ter. Eun. 1. 2. 14.
Aut ego istuc abs te factum nihili penderem? Idem Adelph. 3. 4. 6.
Nihilo aliter, [οὐκ ἄλλως] pro Non aliter: vel non alius. Ter. Phorm. 3. 2. 45. Is me fefellit, ego isti nihilo sum aliter, ac fui.
Denihilo. Propert. lib. 2. 3. 16.
Non sum de nihilo blandus amator ego. Idem 2. 16. 52. & Ter. Hec. 5. 1. 1. Macrob. 5. Saturn. 19. pr. Hanc Virgilius non de nihilo fabulam fingit. V. DE.
Non hoc de nihilo est. V. NON.
Tu ausus es pro nihilo, præ tua præda, tot res sanctissimas ducere. Cic. 4. in Verr. 40.
Pro nihilo habenda est adoptio nullo decreto probata, & contra omne jus facta. Cic. pro Domo, 38.
Contemnere & pro nihilo putare aliquem. Cic. 1. Verr. 24.
Dii immortales! quam mihi ista pro nihilo videntur. Cic. 14. Att. 9.
Nihilo beatior Juppiter, quam Epicurus, dempta æternitate. Cic. 2. de Finib. 22.
Nihilo deterius, pro Nihilo secius. Asconius pr. Comment. in Orat. Cic. pro Mil. Petebatque nihilo deterius consulatum. Annotavit Turnebus.
Nihilo diligentior ad classem ornandam, milites revocandos alendosque esse cœpit. Cic. 7. Verr. 155.
Nihilo magis. Plaut. Asin. 2. 3. 14.
Si sit domi, dicam tibi: non est. M. quid? ejus atriensis?
L. Nihilo magis intus est. Donatus, Nihilo magis, quasi in nihilo possit esse magis aut minus: & Nihilo magis, asseverationis est. Ter. Hec. 1. 2. 62.
Nocte illa prima virginem non attigit,
Quæ consecuta est nox eam, nihilo magis, Cic. 3. de Finib. 48
Nihilo magis efficere aliquid. Cic. 2. de Divin. 104. Sed ea sumitis, quibus concessis, nihilo magis efficiatis quod vultis.
Nihilo melior quam. Cic. 4. Fam. 14. Sed ego tam misero tempore nihil novi consilii cepissem, nisi in reditu meo nihilo meliores res domesticas, quam Rempublicam offendissem.
Nihilominus uni amicum esse, quam alteri. Ter. Phorm. 4. 2. 7.
Nihilo minus tamen, id significat, quod Gallice dicitur, *Ce non obstant.* Ter. Heaut. 5. 3. 9.
Non postulo: jam loquere: nihilo minus ego hoc faciam tamen. Idem Phorm. 4. 2. 7. Nihilominus tamen. Plin. 7. Epist. 27. Nihilo minus; immo tanto magis conducit. Cic. 1. de Invent. 5. Quare meo quidem animo nihilo minus eloquentiæ studendum est.
Nihilo minus ut ego absim, hæc confici possunt. Cic. 10. Fam. 2. i. e. Etiam me absente, & sine opera mea.
Nihilo minus tamen & luto munire, & vinculo melius. Plin. lib. 17. cap. 16. [Sunt qui conjuncte Nihilominus scribunt. Non recte, quum nihilo plus, magis &c. necessario divise scribendum sit.
Nihilo plus. Ter. Eun. 1. 1. 17.
—incerta hæc si tu postules
Ratione certa facere, nihilo plus agas,
Quam si des operam ut cum ratione insanias.
Nihilo secius, idem quod Nihilo minus. Ter. And. 3. 2 27.
Hoc ego scio unum, neminem peperisse hic. D intellextin'?
Sed nihilo secius mox deferent puerum huc ante ostium. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 26. Prætervectosque Dyrrhachium magna vi venti nihilo secius sequebatur.
Nihilo segnius. Cæs. 2. Bell. Civil. cap. 7. Massilienses nihilo segnius ad defensionem urbis reliqua apparare cœperunt.
NIHILO, m. indecl. Nihili homo, sive nulla re æstimandus. Vet. Gloss. Græco-Lat. οὐδαμινός, Nihilo, nugatorius, gerra. Nihilo indeclinabile est. [Et in Lat. Gr. Nihilo οὐδείς. Suspicor tamen Nihili legendum utrobique.

N I L

NIL, [οὐδὲν] a Nihil syncopatum est. Aliquando nomen est. Virg. 3. Georg. 42.
Te sine nil altum mens inchoat.
Nil faciet sceleris pia dextera. Hor. 2. Serm. 1. 54.
Nil, nihil, nihilum. V. in NIHIL. pr.
Aliquando Adv. Virg. 5. Æn. 751.
Deponunt animos, nil magnæ laudis egentes. i. e. Non.
Nil opus est verbis. Lucret. lib. 5. 264. Plura V. in NIHIL.
NILEUS, NILIACUS, &c. V. post NILUS.
NILION, i. n. Gemma. Plin. lib. 37. cap. 6. India & has generat, & nilion, fulgore hebeti, aut brevi; & quum intueare, fallaci.
NĪLIS, ĭdis. f. [Νειλὶς] Lacus est inferioris Mauritaniæ, non procul ab Oceano, quem Nili aquæ stagnantes efficere creduntur. V. Plin. lib. 5. cap. 9.
NILOPOLIS, V. NILUS.
NILUM, V. NIHIL.
NĪLUS, i. m. [Νεῖλος] Ægypti fluvius, a Nileo rege sic dictus, vel a novo inferendo luto, quod sua inundatione totam feracem reddat Ægyptum. Unde Servius in 4. Georg. 291. Nilum dici existimat, quasi νέαν ἰλὺν, hoc est novum trahentem limum, quo oblimet, hoc est limo obturet Ægyptum & oppleat. Unus est ex majoribus totius orbis fluviis; a quibusdam Geon dicitur quasi terra, qui antea Melo vocabatur. Nascitur in monte inferioris Mauritaniæ, non longe ab Oceano, stagnante ibi lacu, quem vocant Nilidem. Deinde condit se itinere aliquot dierum, rursumque erumpit alio lacu majore in Mauritania Cæsariensi. Iterumque arenis receptus per deserta viginti dierum spatio fertur ad proximas Æthiopas, & denuo prosilit fonte, qui Nigris dicitur. Inde Africam ab Æthiopia disterminans, medios secans Æthiopas, sic plerasque insulas facit, quarum clarissima est Meroe, cujus metropolis etiam Meroe vocatur. Postquam se aquis omnibus auxit, Nilus appellatur. Denique septem ostiis fertur in mare Ægyptium. Nomina ostiorum hæc sunt, Canopicum, Bolbitinum, Sebennyticum, Phatneticum, Mendesicum, Taniticum, & Pelusiacum. Ægypti inferiorem partem dextra lævaque divisus amplexu suo determinat, Canopico ostio ab Africa, ab Asia Pelusiaco, propter quod aliqui Ægyptum inter insulas posuere, ita se dividente Nilo, ut triquetram terræ figuram faciat. Idcirco multi Ægyptum Δ Græcæ litteræ similitudine Delta vocaverunt. Augetur Nilus certis diebus mirum in modum, & per totam spatiatus Ægyptum, fecundissimus innatat, unde unicam spem Ægyptiis in Nilo positam esse ait Seneca: nam sterilis aut fertilis annus est, prout ille magnus influxit, aut parcior. Inde est ut nemo aratorum in Ægypto cælum suspiciat: quod ex Seneca depromptum eleganter Claudianus reddidit, Epigr. 6. de Nilo, 1.
Felix, qui Pharias proscindit vomere terras, &c. Virgil. 6. Æn 800.
Et septem gemini turbant trepida ostia Nili. V. Plin. lib. 5. cap. 9. & 10. Cic 2. de Nat. Deor. 130. & Sen. Nat. Quæst. 4 2. & 6. 8.
De ortu Nili ignoto, V. Scalig. Exerc. cap. 17. Et Is. Voss. de Origine Nili cap. 15. Et J. Ludolph. Hist. Æthiop. 18.
Pingui flumine Nilus. Virg. 9. Æn. 31.
Apricus. Valer. 3. Argon. 36.
Digestus in septem cornua. Ovid. 9. Met. 773.
Discretus in septem ostia. Ovid. 5. Met. 324.
Divitis ostia Nili. Juven. 13. Sat. 26.
Fertilis Nili pinguia arva. Valer. 7. Argon. 607.
Fluens magnum. Virg. 3. Georg. 29.
Jocosus. Ovid. 1. Trist. 2. 80.
Lagæus. Lucan. lib. 1. 679.
Paludosi fecunda licentia. Stat. 3. Silv. 2. 108.

Paretonius. Stat. 5. Theb. 12.
Papyriferi septemflua flumina. Ovid. 15. Met. 753.
Sacer. Stat. 1. Silv. 6, 77.
Septemplex. Ovid. 5. Met. 187.
Stagnans effuso flumine. Virg. 4. Georg. 288.
Tepidus. Claud. de Bello Gildon. 476.
Tumidus rigat arva. Hor. 3. Carm. 3. 48.
Irrigat Ægyptum Nilus, & quum tota æstate obrutam oppletamque tenuit, tum recedit, mollitosque & oblimatos agros ad ferendum relinquit. Cic. 2. de Nat. Deor. 130.
Est & Nilus urbs ibidem, quæ & Nilopolis. [Νειλόπολις ἢ Νείλου πόλις] cujus incolæ Nilopolitæ apud Steph.
Nili quoque apud veteres capiuntur pro Fossis in ludis Circo circumdatis, sive pro canalibus aquarum aliunde deductarum, quos Romani intra domos deducebant. V. in dictione EURIPUS.
Piscina & Nilus. Cic. 3. Q. frat. 9. De Arcano, Cæsaris opus est, vel mehercule etiam elegantioris alicujus: imagines enim istæ, & palæstra, & piscina, & nilus, multorum Philotimorum est, non Diphilorum. sed & ipsi ea adibimus, & mittemus, & mandabimus. conf. Idem 2. de Legib. 1.
Est & Nomen proprium Græcis. V. Leonis Allatii diatribam de Claris ejus nominis viris.

NILIĂCUS, a, um. Adj. [Νειλῷος] Fere pro Ægyptio ponitur a Poëtis. ut,
Acetum Niliacum. Martial. lib. 14. 122.
Lens. Martial. lib. 13. 9.
Olus. Martial. lib. 13. 57. Prudent. advers. Symmach. 2. 865.
Pecten. Martial. lib. 14. 150.
Pecus. Stat. 3. Theb. 478.
Tus. Stat. 4. Silv. 9. 12.
Urbs Niliaca. Lucan. lib. 10. 91.

NILŌTĬCUS, a, um. aliud Adj. [Νειλῷος] ut, Nilotici pisces.
Aqua Nilotica. Sen. Quæst. Nat. 3. 25.
Tellus Nilotica. Martial. 6. 80.

NILŌTIS, ĭdis. patronym. f. pro possessivo. [Νειλῶτις] unde, Acus Nilotis. V. ACUS.
Picti tunica Nilotide Mauri. Martial. 10. 6. [Græci formant potius Νειλωΐς Nilois, quomodo fortasse scribendum est. Pro eo apud Suidam corrupte, opinor, legitur Νειλώεις.

NĪLEUS, ei. m. [Νηλεύς] Ovid. 5. Met. 187.
At Nileus, qui se genitum septemplice Nilo
Ementitus erat.

NILĬCŎLA, æ. c. Adj. Ægyptius. Prudent. advers. Symmach. 2. 493.
Isis Nilicolas, Rhodios Cytherea reliquit.

NILIGĔNA, æ. c. Adj. [Νειλογενής] Ovid. 1. de Arte Am. 77.
Neu fuge Niligenæ Memphitica sacra juvencæ. i. e. Isidis. Al. Linigeræ. Macrob. 1. Saturn. 16. Argutus Niligena, & gentis accola numerorum potentis. i. e, Ægyptius.

N I M

NIMBATUS, NIMBIGER, NIMBOSUS. V. post NIMBUS.

NIMBLIS; Insula non longe a Gyaro, quam Callimachus Agathyrsam vocat. [Nisi error est.

NIMBUS, i. m. [λαῖλαψ, αἰφνίδιος καὶ βραχὺς ὑετός] Repentina & præceps pluvia. V. Apul. de Mundo. p. 61. Elmenh. Cic. 2. de Nat. Deor. 14. Quæ terreret animos fulminibus, tempestatibus, nimbis, nivibus, &c. Martial. lib. 1. 52.
Continuis vexata madet vindemia nimbis. Liv. 1. 16. Subito coorta tempestas cum magno fragore, tam denso regem operuit nimbo, ut conspectum ejus concioni abstulerit.
Nox nimborum. Virg. 1. Georg. 328.
Ætherei. Virg. 8. Æn. 608.
Australes, h. e. Ab Austro venientes. Ovid. lib. 4. de Pont. 4. 1.
Hiemales. Ovid. 9. Met. 105.
Hiulci. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 230.
Confessus generum nimbis Hymenæus hiulcis
Intonat.
Picens. Stat. 1. Theb. 97.
Præceps. Valer. 1. Argon. 83.
Remoti Aquilone. Ovid. 1. Met. 328.
Terrifici. Lucan. ad Pison. 135.
Potens nimborum tempestatumque Æolus. Virg. 1. Æn. 84.
Cinxerunt æthera. Virg. 5. Æn. 13.
Crepitant nimbi culminibus multa grandine. Virg. 5. Æn. 459.
Fervent omnia nimbis. Virg. 1. Georg. 455.
Funduntur densi ab æthere. Ovid. 1. Met. 269.
Involvere diem nimbi. Virg. 3. Æn. 198.
Tenebat nox lunam in nimbo. Virg. 3. Æn. 587.
Nimbus, per translationem, pro Repentino & præcipiti casu. Cic. 15. Att. 10. Quid autem iste in domo tua casus armorum? Sed hunc quidem nimbum cito transiisse lætor.
Nimbus, pro Vento. Virg. 1. Æn. 55.
Nimborum in patriam, loca feta furentibus Austris,
Æoliam venit.
Sonuerunt nimbi toto æthere. Virg. 2. Æn. 113.
Nimbus, pro Multitudine, quæ in modum nimbi subito spargitur. ut, Arenæ nimbus. Virg. 3. Georg. 110.
Equitum nimbus. Prudent. in Symmach. 2. 702.
Florum. Stat. 1. Silv. 2. 21.
Lapidum. Florus 3. 8. 4.
Sagittarum. Sext. Ruf. cap. 27.
Telorum. Stat. 10. Theb. 530. & Sil. 12. 176. conf. Casp. Gevart. cap. 13. ad Stat. 1. Silv. qui & cap. 7. ad lib. 5. Nimbum orationis pro Præcipiti orationis genere usurpatum docet.
Nimbus, Sparsio quævis. Martial. 9. 39. 5.
Lubrica Corycio quamvis sint pulpita nimbo. Idem de Spectac. 3. 8.
Et Cilices nimbis hic maduere suis. Ubi pro Croci sparsione theatrali ponitur. Idem lib. 8. 78. 9.
Nunc veniunt subitis lasciva numismata nimbis. i. e. Nummi theatrales, qui in spectaculis vulgo spargebantur. conf. Spanh. de usu & pr. Num. diss. 9.
Nimbus, Nubes divina, qua solent dii in terras descendere. Virg. 1. Georg. 328.
Ipse pater media nimborum in nocte corusca
Fulmina molitur dextra. Fulgidum lumen, quo Deorum capita cinguntur, ut notat Serv. ad illud Virg. 2. Æn. 615.
Jam summas arces Tritonia (respice) Pallas
Insedit, nimbo effulgens. Græce μήνισκος. conf. Lex. Pitisc. [Potest tamen proprie accipi his locis, pro Nube atra nimbos ferente. Certe prior locus vix aliam admittit exegesin.
Nimbus, vasis genus; in quo vina, unguenta, & alii liquores funduntur. Martial. lib. 14. 117.
A Jove qui veniet miscenda ad pocula, largas
Fundet nimbus aquas, hic tibi vina dabit.
Nimbus item Fasciola in fronte feminarum. Arnob. 2. Imminuerent frontes nimbis, fuligine oculos inumbrarent. V. Herald. & Taubm. ad Plaut. p. 1055.
Nimbum, pro Re frivola & nugatoria videntur posuisse Veteres: ut proinde Nimbatam Plautus Pœn. 1. 2. 135. dixerit Vilem & contemnendam. V. NIMBATUS. Non tamen me fallit hic ab Isidoro 19. 31. nimbum explicari fasciolam transversam ex auro assutam linteo, quod est in fronte feminarum. Hæc Turneb. conf. Cerda Advers. cap. 185. §. 6.

NIMBĀTUS, a, um. Adj. a Nimbo. Plaut. Pœn. 1. 2. 135.
Quam magis aspecto, tam magis est nimbata, & nugæ meræ. V. supra Nimbus pro Re frivola, &c.

NIMBŌSUS, a, um. Adj. [ὑετώδης] Pluviosus, ventosusve. Virg. 1. Æn. 539.
— fluctu nimbosus Orion. Plin. lib. 18. cap. 11. Campus est subjacens montibus nimbosis.
Astrum nimbosum. Valer. 2. Argon. 357.
Bruma. Stat. 1. Silv. 3. 89.
Cacumina montis. Virg. 3. Æn. 274.
Hœdi. Ovid. 1. Trist. 10. 13. ab effectu.
Turbo. Ovid. 11. Met. 551.
Ventus. Ovid. 2. de Pont. 3. 27.

NIMBĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. ut, Nubes nimbiferæ. Avien. in Arat. Phænom. 858. Ovid. 4. Pont. 8. 60.
Ad Styga nimbifero vindicis igne datos. Vulgo Nubifero.

NIMIE, &c. V. NIMIS.

NĪMĪRUM, [δῆτα, δήπουθεν, ἀμέλει] Adv. confirmandi, Sine dubio, pro certo, inquit Donatus. Ter. Eun. 2. 2. 37. Nimirum hic homines frigent. Ibid. 4. 7. 14.
Quum argumenta nostra exposuerimus, contrariaque dissolverimus, absolute nimirum munus oratorium confecerimus. Auctor ad Heren. lib. 2. 2.
Nimirum, ad responsionem aliquando adhibetur. Quintil. lib. 12. cap. 1. Uter melior dicetur orator? nimirum qui homo quoque melior. Ex Valla.
Nimirum, pro Scilicet. Cic. pro Rosc. Amer. 128. Opinor enim esse in lege, quam ad diem proscriptiones, venditionesque fiant, nimirum ad Calendas Junias. Budæus.
Itaque nimirum hoc illud est, quod Cæsar scribit in ea epistola, cujus exemplum ad te misi. Cic. 9. Att. 11. Cic. 4. Acad. 113. Itaque in cognitione nimirum assentiar, id est opinabor.
Hoc nimirum est illud, quod de Socrate accepimus. Cic. 1. de Divin. 122. Idem pro Flacc. 66. Hoc nimirum est illud, quod non longe a gradibus Aureliis hæc causa dicitur. i. e. Scilicet. Budæus.
Nimirum dabit hæc Thais mihi magnum malum. Ter. Eun. 3. 3. 2. Ad quod Donatus; Nimirum, Non est mirum: nam ni ne significat, & ne non. Vet. Gloss. Nimirum, οὐ μὴ θαυμαστὸν σφόδρα.

NĬMIS, Adv. [ἄγαν, λίαν] Perottus, Nimis & Nimium Adverbia sunt augendi, significantque Plus satis. Junguntur autem positivis nominibus, adverbiis, & verbis.
Nimis acer fortasse, verumtamen honestus amor. Cic. pro Arch. Poeta, 28. Hor. 2. Serm. 1. pr.
Sunt quibus in satira videor nimis acer, &c.
Nimis aspera. Hor. 2. Epist. 2. 122.
Nimis avidus. Cic. 1. de Orat. 133. Neque sumus nimis avidi: tua ista mediocri eloquentia contenti sumus.
Nimis doctus dolus. Plaut. Milit. 2. 2. 93.
Durus nimis. Hor. 1. Epist. 7. 91.
Imbecilla nimis. Lucret. lib. 1. 847.
Nimis improba posco. Stat. 2. Achill. 268.
Magnam nimis ne in nos habeat dominationem, non omnia fortunæ committenda sunt. Auctor ad Heren. lib. 4. 28.
Nimis multa videor de me, ipse præsertim. subaud. Dicere. Cic. de Clar. Orat. 318.
Nimis pulcher. Plaut. Amphit. 1. 1. 63.
Teneræ nimis mentes. Hor. 3. Carm. 24. 53.
Nimis antique. Hor. 2. Epist. 1. 66.
Nimis bene. Plaut. Men. 5. 7. 30.
Nimis cito. Cic. de Amicit. 78. Ut ne nimis cito diligere incipiamus, ne non indignos.
Nimis diu & longum loquor. Plaut. Pseud. 2. 3. 21.
Nimis ferociter. Plaut. Amph. 1. 1. 58.
Nimis immerito meo. Plaut. Casin. 5. 2. 39.
Nimis iracunde. Plaut. Bacch. 4. 2. 12.
Nimis male. Plaut. Capt. 4. 4. 5.
Nimisque hercle ego illum male formidabam: ita frendebat dentibus.
Nimis pæne mane est. Plaut. Pers. 1. 3. 33.
Nimis fero. Cic. 2. Philip. 47. Tametsi incidamus oportet media, ne nimis sero ad extrema veniamus.
Nimis valde. Cic. 3. de Legib. 1. Tu vero quum nec nimis valde unquam, nec nimis sæpe laudaveris.
Nimis cum subst. & verb. Plaut. Rud. 4. 2. 15. — nimis homo
Nihili est, qui piger est, nimisque id genus odi ego male.
Nimis dixi. Plin. Paneg. cap. 45.
Nimis hæc a Græcis non exquiro. Cic. 7. Att. 17.
Nimis quam cupio. Plaut. Capt. 1. 2. 17. V. Nimium quam.

Nimis quam. Pontanus in Dial. 103. 104.
Nimis vellem tibi dari fundam. Ter. Eun. 4. 7. 16.
Nimis infidiarum ad capiendas aures adhiberi videtur. Cic. in Orat. 107.
Non nimis me, fed alios admodum delectarunt litteræ illius. Cic. 7. Att. 23.
Non nimis honeftum verbum. Cic. 9. Fam. 22. Teftes verbum honeftiffimum in judicio; alio loco non nimis. [Pro Non valde puto. H. St.
Non nimis deeffe nobis ea quæ natura expetenda funt, ex te quærimus. Cic. 1. de Orat. 133.

NIMIUS, a, um. Adj. [ὁ ἄγαν] Cic. de Senect. 52. Ne filvefcat farmentis, & in omnes partes nimia fundatur.
Æftus nimii. Lucret. lib. 5. 817.
Aquæ. Ovid. 4. Faft. 794.
Ardor. Lucret. lib. 6. 1161.
Cædes. Virg. 9. Æn. 354.
Celeritates nimias fufcipere in feftinationibus. Cic. 1. Off. 131.
Diligentiam, tota Republica fufcepta, nimiam nullam putabam. Cic. pro Milon. 67.
Fervores. Lucret. lib. 5. 216.
Imber. Ovid. 5. Met. 484.
Lafcivia. Ovid. 2. Trift. 313.
Levitas. Ovid. 2. Met. 164.
Sol. Ovid. 5. Met. 484.
Uxor nimia circa maritum. Ulpian. in l. Si cum dotem. §. Eo autem in fine. D. Soluto matrimonio, Filia levis mulier, vel admodum juvenis, vel nimia circa maritum non merentem.
Nimium effe in aliqua re. Cic. ad Brut. 15. Venio nunc, longo fane intervallo, ad quandam epiftolam, qua mihi multa tribuens, unum reprehendebas, quod in honoribus decernendis effem nimius, & tanquam prodigus.
Nimius, cum genitivo. Liv. 6. 11. Manlius, nimius animi, quum alios principes fperneret, &c. Sic
Imperii nimius. Liv. 3. 26.
Sermonis nimius erat. Tacit. 3. Hift. 75.
Nimius, cum dativo. Tacit. Agric. 7. 4. Legatis quoque confularibus nimia & formidolofa erat. Idem 3. Hift. 52. 2. Paterc. 2.32. 1. Nimius reipublicæ liberæ vir.
Nimius, cum ablativo. Plin. lib. 14. cap. 2. Eæ minus fertiles vino, acinis & fæce nimiæ. De Nomentanis vitibus, quæ & Rubellæ dicuntur. Flor. 3. 15. 3. Jamque nimius & potens altero tribunatu.
Nimius mero. Horat. 2. Carm. 12. 5.
  Neu fævos Lapithas, & nimium mero
  Hylæum. h. e. Intolerabilem ebrietate, inquit Acron. Senec. lib. 5. de Benef. Nimius animis.
Nimium, abfolute. Cic. 4. Tufc. 57. Nam quod aiunt, nimia refecari oportere, naturalia relinqui: quid tandem poteft effe naturale; quod idem nimium effe poffit?
Nimius & Modicus, contraria. Cic. 5. de Fin. 31. Hoc magis intelligendum eft, hæc ipfa nimia in quibufdam futura non fuiffe, nifi quædam effent modica natura.
Nimium feritatis. Ovid. 3. Met. 304.

NĬMIUM, [λίαν, ἄγαν] Nomen pro Adverbio. ut, Verbum nimium novum vitare. Varr. de L. L. lib. 5. 7.
Nemo nimium beatus eft, & nemo beato beatior. Cic. 5. de Fin. 81.
Nimium bonæ rei. Plaut. Stich. 2. 2. 55.
Nimium dilecte Deo. Claudian. de 3. conf. Honor. 96. Ubi Nimium, ut aliis locis, tantum fignificat Multum, vel Valde.
Nimium juffa patris mihi dura videntur. Ovid. 7. Met. 14.
Fertilis nimium tellus. Virg. 2. Georg. 252.
Fortunati nimium agricolæ. Virg. 2. Georg. 458.
Nimium graphicus nugator. Plaut. Trin. 4. 2. 91.
Nimium gulofus. Martial. lib. 10. 50.
Nimium indiligens. Ter. Adelph. 4. 5. 50.
Nimium indoctus. Plaut. Pfeud. 1. 2. 71.
Iratus nimium, nimiumque feverus. Tibul. lib. 3. 6. 21.
Nimium lepidus Plaut. Mil. 4. 2. 8.
Nimium longum tempus illud mihi videtur. Cic. 12. Att. 19.
Nimium miris modis. Plaut. Trin. 4. 2. 86.
Nimium multi. Cic. pro Cluent. 128. Ne autem nimium multi pœnam capitis fubirent, idcirco illa fortitio comparata eft.
Muta nimium in excogitandis argumentis dialectica, in judicandis nimium loquax. Cic. 2. de Orat. 160.
Nimium pii. Hor. 3. Carm. 3. 58.
Sævus nimium. Ovid. 4. Met. 546.
Paulo nimium. Cic. 2. de Orat. 88. Oratione autem celeri & concitata, quod erat ingenii, & verbis effervefcentibus, & paulo nimium redundantibus, quod erat ætatis, non fum afpernatus. De Sulpicio.
Nimium cito. Plaut. Epid. 5. 1. 24. Nimium advenifti cito.
Nimium conftanter iniquus. Ovid. 3. Trift. 2. 27.
Nimium diu. Cic. 4. Acad. 59. De quo jam nimium etiam diu difputo. Cic. 1. in Catil. 10. Nimium diu te imperatorem tua illa Manliana caftra defiderant.
Nimium familiariter. Plaut. Rud. 2. 4. 6.
Nimium lubenter. Plaut. Aulul. 3. 6. 1.
Nimium parce. Ter. And. 2. 6. 19.
Nimium fæpe. Cic. 2. de Fin. 41. Quod vos interdum, vel potius nimium fæpe dicitis.
Nimium fæviter. Plaut. Trin. 4. 3. 53.
Nimium quam. Gell. lib. 15. cap. 1. Declamaverat Antonius Julianus Rhetor præterquam femper alias, tum vero nimium quam delectabiliter & feliciter.
  Fortaffe Nimium quantum. H. St.
Nimium quantum. Gell. lib. 18. cap. 3. Sed lingua tamen & facundia nimium quantum præftabilis. conf. Ter. Phorm. 4. 3. 38. Eumen. Grat. ad Conftantin. cap. 5. De hac locutione V. etiam Manut. ad Cic. de Fin. 4. & Parei Lex Critic. p. 790.
Abifti iftoc nimium. Ter. Adelph. 2. 1. 15.
Nimium ne crede colori. Virg. 2. Ecl. 17.
Nimium obfonavit. Plaut. Merc. 4. 2. 4.

Non nimium probare. Cic. 12. Fam. 29. Illud non nimium probo, quod fcribis, quo illi animo æquiore ferrent.
Nimium multum fcis. Plaut. Merc. 2. 4. 11.
Nimium fubvertere. Ter. Adelph. 5. 3. 49.
Nimium eft. Ter. Phorm. 4. 3. 52. Ædiculæ item funt ob decem alias. D. hoi hui, nimium eft.
Nihil tum nimium videbatur. Cic. ad Brut. 15.
Nimium vellem videre. Ter. Eun. 3. 5. 49.
Inter nimium & parum eft mediocritas. Ci. 1. Off 89 [Hic & in fq. eft Nomen.
Nimium magis offendit, quam parum. Cic. in Orat. 73.

NIMIO, [πολλῷ ἄγαν] ablativus, comparativis folet jungi, & fignificat Valde. ut, Nimio minus, æquius, &c. Plaut. Rud. 1. 3. 1.
  Nimio pol hominum, fortunæ minus miferæ memorantur. Truc. 3. 2. 5. Nimio minus fævus jam fum, Aftaphium, quam fui. Idem Pœn. 1. 2. 90. Perf. 1. 3. 31. Nimio melius. & Moft. 1. 1. 69. Nimio celerius, &c.
Nimio plus. Cic. 10. Att. 8. Sed quia te nimio plus diligo.
Nimio multo plus. Plaut. Bacch. 1. 2. 42.
  Video nimio jam multo plus, quam volueram.
Nimio fatius. Plaut. Bacch. 1. 2. 43.
  Vixiffe uimio fatius eft, quam vivere.

NIMIE, Adv. [περιττῶς] Plaut. Mil. 4. 6. 32. Tam nimie ut amarentur. Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 6. Non nimie, fed pulchre dictum. conf. Auguftin. Confeff. 2. 9. & de Genef. 3. 4. Et Pallad. Mart. tit. 10. de Ficu.

NIMIĔTAS, ātis. f. [τὸ ἄγαν, τὸ περιττὸν] pro Superfluitate ufurpatur etiam a doctis. Columel. lib. 6. cap. 24. Naturalia congruunt defideria, quoniam nimietate verni pabuli pecudes exhilaratæ lafciviunt. Macrob. 1. Saturn. 6. Vini nimietas. Ammian. 19. 4. Nimietas frigoris. Pallad. 7. 7. Sanguinis nimietatem prohibet. V. plures auctores in Cur. fecund. Cellar. p. 165. & Borrich. Cogit. p. 176.
Plural. Pallad. Jûn. tit. 13. At maxime utile folum eft, quod inter omnes nimietates temperamentum tenebit.

NIMIŎPĔRE, [περιττῶς, ἄγαν] Adv. pro Admodum nimis. Cic. in Parad. 5. Quos ædificia magnifica nimiopere delectant. Idem in Verr. 6. 132. ufus eft hoc adverbio, tefte Budæo. Alii legunt, disjunctim, Nimio opere.

N I N

NINGO, vel NINGUO, ninxi, [νίφω] ĕre. Prifcianus, Ninguo quoque ninxi: unde & nix: ficut a duxi dux, a rexi rex. Virg. lib. 3. Georg. 367.
  Interea toto non fecius aere ningit. Prifcianus legit Ninguit.
Immo dicendum Ninx, aut Nix a Niguo. Vide Defp. 201. ex Servio Ninguis. H. St. V. Serv. ad 4. Æn. 250.
Ningere floribus rofarum, per translationem, pro Tantam copiam rofarum effundere & afpergere, ut ningere videantur. Lucret. lib. 2. 627.
  Largifica ftipe ditantes, ninguntque rofarum
  Floribus. V. Gevart. cap. 13. ad Stat. 1. Silv. 3.
Ningitur, Imperf. Paffiv. Apul. Florid. 1. Iftud fpatium quo pluitur & ningitur.

NINGUIS, is. f. [νιφετὸς, νιφὰς] antiqui dixerunt, cujus loco nunc Nix, nivis dicimus. Lucret. lib. 6. 736.
  — albas decedere ningues. Apul. in 1. Hermagora.
  — afpera hiems erat, omnia ningue canebant. V. Charif. lib. 1. & Prifcian. lib. 6. Serv. l. c.

NINGUĬDUS, a, um. Adj. [νιφετώδης, νιφοειδής] i. e. Nivofus. Aufonius ad Paulinum Epift. 24. v. 69.
  Barcino me bimaris: juga ninguida Pyrenæi.
Oppida Iberorum ninguida. Ibid. v. 124.
Ninguidus Boreas. Prudent. Apotheof. 665.
Implet caftra cibus ninguidus. Idem Cathemer. 5. 97.

NINGOR, ōris. m. Apul. de Mundo p. 61. Elmenh. Eam tempeftatem nos ningorem vocamus.

NIX, nĭvis. f. [χιὼν, νιφὰς, νιφετὸς] quafi Ninx, a ningo. notæ fignificationis. Charifius lib. 1. Nix contra rationem nivis facit, licet veteres ninguis declinaverunt, e quibus eft Lucilius. V. NINGO. Plin. lib. 17. cap. 2. Alioqui vota arborum communia funt frugumque, nives diutinas federe. Caufa, non folum quia animam terræ evanefcentem exhalatione, includunt & comprimunt, retroque agunt in vires frugum atque radices: verum quod & liquorem fenfim præbent, purum præterea leviffimumque, quando nix, aquarum cæleftium fpuma eft. Virg. 10. Ecl. 23.
  Perque nives alium, perque horrida caftra fequuta eft.
Color nivis. Ovid. 2. Met. 852.
Nive candidiores equi. Ovid. 8. Met. 373.
Candida nive Thrace. Hor. 3. Carm. 25. 11.
Pruina & nix. Cic. 2. in Catil. 23.
Alta nix jacet. Virg. 1. Georg. 310. Curt. 7. 3. 11.
Cana. Hor. 2. Serm. 5. 41.
Confpicuæ Taygeti. Senec. Thyefte, 2.
Gelidæ. Ovid. 1. Faft. 680.
Hiberna nive turgidi fluvii. Hor. 4. Carm. 12. 4.
Horrifera. Valer. 5. Argon. 306.
Puræ. Ovid. 16. Epift. 249.
Verna. Ovid. 3. Trift. 2. 20.
Concrefcit nive pruinaque aqua admifto calore. Cic. 2. de Nat. Deor. 26.
Concreta acri pruina. Lucret. lib. 3. 20.
Conteret ille nives congeftas. Ovid. 1. Amor. 9. 12.
Cumulata vento nix. Curt. 5. 4. 18.
Diffugere nives. Hor. 4. Carm. 7. 1.
Difcuffa. Valer. 5. Argon. 174. Curt. 7. 3. 10.
Duratæ. Hor. 3. Carm. 24. 39.
Eluctor nives. Tacit. 3. Hift. 59.
Fundunt tela undique ritu nivis. Virg. 11. Æn. 611.
Glaciat Juppiter pofitas nives. Hor. 3. Carm. 10. 7.
Glomeratæ turbine. Sil. lib. 3. 523.
Jactata. Ovid. 3. Trift. 10. 11.
Indurat Boreas nives. Ovid. 6. Met. 692.
Madefcunt perfufæ nives imbre. Senec. Hippol. 4.
Madens fole. Ovid. 13. Epift. 52.
Mollit Aufter nivem. Ovid. 2. de Pont. 3. 89.

Obrutus nivibus. Liv. 5. 2. V. OBRUO.
Rotatæ. Ovid. 9. Met. 221.
Solutæ. Ovid. 3. Amor. 6. 93.
Tegit humeros infusa nix. Virg. 4. Æn. 250.
Nigram nivem Anaxagoras dixit esse. Cic. 4. Acad. 72. Idem 2. Q. frat. 2. Risi nivem atram, teque hilari animo esse, & prompto ad jocandum valde me juvat. Ipsam nivem vetustate rubescere ait Plin. 11. 35. conf. Bartholin. de nivis usu, p. 24.
De nive refrigerando potui adhibita, V. Burm. ad Petron. cap. 31. vel Lex. Pitisc.
Capitis nives, Capilli cani. Hor. 3. Carm. 13. 12.

NĬVĀLIS, e. Adj. [νιφόεις] Quod ad nivem pertinet.
Æmonia nivalis. Hor. 1. Carm. 37. 19.
Auræ nivales. Hor. 1. Epist. 11. 18.
Cælum nivale, pro Pluvioso: quod sæpe nives, & frigidam aeris temperiem inducit. Columel. lib. 3. cap. 1. in fine. Legitur & Glaciale.
Candor nivalis. Virg. 3. Æn. 538.
Compede vinctus nivali Hebrus. Hor. 1. Epist. 3. 3.
Dies nivalis, In qua nix plurima e cælo delabitur. Liv. 21. 54. Sen. Nat. Quæst. 4. 4.
Gelu. Senec. Medea, 9.
Glacies. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 70.
Loca nivalia, Ubi nix abundat. Plin. lib. 26. cap. 8. Nascitur in petrosis, apricis, & iisdem nivalibus.
Osculum nivale, per translationem, pro Frigido. Martial. lib. 7. 95.
Tumulus nivalis. Cic. 1. de Divin. 18. Ex quodam poeta.
Vasa nivalia Ulp. in l. Quum aurum. §. argento facto. D. de aur. & arg. leg. Alii legunt Navalia.
Venti. Virg. 3. Georg. 318.
Undæ nivales, Quæ ex nivibus fiunt. Martial. lib. 14. 118.

NIVĀRIUS, a, um. Adj. [χιονικός] Martial. lib. 14. 103. de Colo nivario,

> Setinos moneo, nostra nive frange trientes:
> Pauperiore mero tingere lina potes.

h. e. Cola vinum Setinum, quo nullum est præstantius, per nostram nivem. Vinum autem vilius potes colare per saccos linteos. Baysius, Colum nivarium, vas quo aqua ex nivibus colari solebat. Nos hodie colo utimur ad lac colandum, & est vas ligneum quod fundum linteum habet ei annexum. Hactenus Baysius. V. SACCUS.
Saccus nivarius. Plin. lib. 24. cap. 1. Qua de causa & in saccos nivarios additur polenta. Vetus codex habet Vinarios. Baysius, Utebantur Romani & sacco nivario, quo liquidius merum potarent, & erat lineus. Martial. lib. 14. 104. V. SACCUS.
Colum nivarium. Pompon. in l. In argento. D. de auro, argento, mundo, ornamen. &c.

NIVĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. q. a. v. Nivo, āre. [χιονωτός] Quod est nive refrigeratum. Suet. Neron. cap. 27. Refotus sæpius calidis piscinis, ac tempore æstivo nivatis. Petron. cap. 31. Aqua nivata. Sen. Nat. Quæst. 4. 13. Nivatæ potiones.

NIVEUS, a, um. Adj. [χιονόχρως] Quod est ex nive. ut, Massa nivea.
Aggeribus niveis informis jacet terra. Virg. 3. Georg. 354.
Liquor niveus. Cic. 1. de Divin. 13. Ex quodam poeta.
Niveus, pro Candido aliquando ponitur. ut,
Adonis niveus. V. ADONIS.
Bos. Ovid. 4. Fast. 826.
Candor. Auctor ad Herenn. lib. 4. 45.
Color. Hor. 2. Carm. 4. 3.
Columbæ. Ovid. 13. Met. 674.
Dens. Ovid. 18. Epist. 18.
Ebur. Ovid. 10. Met. 247.
Equi Ovid. 2. Amor. 1. 24.
Juvencus. Virg. 6. Ecl. 46.
Lacerti. Virg. 8. Æn. 387.
Lapilli. Hor. 1. Serm. 2. 80.
Latus Virg. 6. Ecl. 54.
Ligustrum. Ovid. 13. Met. 789.
Lux, Felicissimus dies. Tibull. lib. 3. 3. 25.
Os. Ovid. 20. Epist. 120.
Pecus. Virg. 2. Ecl. 20.
Poma. Ovid. 4. Met. 89.
Toga. Martial. lib. 4. 34.
Vestis. Ovid. 10. Met. 432.
Vitta. Virg. 3. Æn. 487.
Ulnis niveis reducem complectitur. Claud. 2. in Eutrop. 187.

NIVŌSUS, a, um. Adj. [χιονώδης] Quod nivibus abundat. ut,
Nivosa loca. Columel. lib. 2. cap. 9. Ea locis prægelidis ac nivosis, ubi æstas est humida, & sine vaporibus, recte committitur.
Grando nivosa. Liv. 21. 58. Et mox aqua levata vento, quum super gelida montium cacumina concreta esset, tantum nivosæ grandinis dejecit, ut omnibus omissis procumberent homines.
Hiems nivosa. Liv. 5. 13.
Plagæ. Claud. de Bell. Get. 134.
Scythia. Ovid. 12. Epist. 29.
Sidus. Stat. 1. Silv. 3. 95.

NIVESCO, ĕre. Niveum fieri. Tertull. de Pall. cap. 3. Lavacro nivescunt.

NIVIT pro Ningit ex Pacuvio apud Non. 10. 23.

NIVĬFER, ĕra, ĕrum. ut, Niviferæ valles. Salvian. lib. 6. 196.

NINGŬLUS, Nullus. Ennius apud Fest. Ne ningulus mederi queat. Ex Ne & Singulus.

NINĪVE, es. f. pr. anc. [Νινευή, Νῖνος] Urbs Assyriorum, quam ædificavit Assur egrediens terram Sennaar, a Nino rege sic dicta, ut scribit Augustinus lib. 15. de Civ. Dei, Ninives, civitatis magnæ, Ninus Beli filius conditor, nomen ex illius nomine derivatum est, ut a Nino Ninive vocaretur. Et Populi in ea habitantes, Ninivitæ, dicuntur. V. Tertull. adversf. Marc. 2. 11. & Prudent. Cath. 7. 131. & Suid.
Est & alia civitas Judæorum in angulo Arabiæ: quam nunc corrupte Ninivem vocant, & in genitivo Ninives facit. [Hæc quæ sit dispiciant quibus vacat.

NINNIUS, sive NINNUS, i. m. Parvus equus, qui & Hinnus dicitur, ex Græco γίννος, ut docet Scalig. ad lib. 5. Manil. p. 390. edit. Boeckler. Gloss. Vet. Popus, νίννιον. Mæcenas ad Hor.

> — tu tuum sodalem
> Ninnio videas strigosiorem.

V. Tiliobrog.

NINOE, es. [Νινόη] Cariæ oppidum est, alias Aphrodisias appellatum, Lelegum Pelasgorum colonia, si Stephano credimus.

NĪNUS, i. m. [Νῖνος] Filius Beli, primus Assyriorum rex. Nam Belus solam habuit Babylonem: Ninus vero totam Assyriam.
Ninus item, [Νῖνος Suid. & Steph.] Assyriæ urbs juxta Tigridis amnis partem, Ptolemæo auctore, lib. 6. cap. 1. alio nomine Ninive: quæ Jonæ prophetæ prædicationem audivit. Nunc vastata tota est, ut tradit Haithonus libro de Tartaris, cap. 11. conf. Justin. 1. & Diod. Sicul. 2. & supra NINIVE.
Ninos, Græca terminatione. Lucan. lib. 3. 215.

> Accedunt Syriæ populi, desertus Orontes,
> Et felix (sic fama) Ninos.

N I O

NIŎBE, es. f. [Νιόβη] Filia Tantali, & soror Pelopis, uxorque Amphionis. Hæc, teste Diodoro Siculo lib. 5. filios VII, & totidem filias peperit, summo decore præstantes: unde tali prole superbiens admodum gloriabatur, se Latonæ præferens numero filiorum: itaque ira motam fabulæ Latonam ferunt Apollini & Dianæ, ut Niobes filios & filias arcu interficerent, mandasse. quibus matri obtemperantibus, contigit eodem tempore & abundare filliis Nioben, & carere. Unde præ nimio dolore attonita obmutuit, ac veluti lapidescens malis diriguit. Fabulam V. apud Ovid. 6. Met. 270. conf. Ælian. Var. Hist. 12. 36. & Gell. 20. 7.
Sipyleïa genetrix dicta Niobe, a Statio lib. 5. Silv. 1. 33. quoniam facta saxea, turbine venti in Sipylum patriam rapta est,

> — ubi fixa cacumine montis
> Liquitur, & lacrimis etiam nunc marmora manant.

Niobe fingitur lapidea propter æternum, credo, in luctu silentium. Cic. 3. Tuscul. 63.

NIOBÆUS, a, um. Adj. [Νιοβαῖος] ut, Proles Niobæa. Hor. 4. Carm. 6. 1.

N I P

NĬPHÆUS, i. m. Viri proprium ab equis interfecti apud Virg. 10. Æn. 570.

> — quin ecce Niphæi
> Quadrijuges in equos, adversaque pectora tendit:
> Atque illi longe gradientem, & dira frementem
> Ut videre, metu versi, retroque ruentes,
> Effunduntque ducem, rapiuntque ad litora currus.

NĬPHĀTES, is. m. [Νιφάτης] Majoris Armeniæ fluvius est super Assyriam, quo nomine dictus est mons Armeniæ, ex quo Tigris nascitur, ut refert Strabo. Virg. 3. Georg. 30.

> Addam urbes Asiæ domitas, pulsumque Niphatem.

Montem dixit pro populo: intelligit enim Armenios, apud quos mons est Niphates. Dictum est autem Niphates a nivibus, ἀπὸ τῆς νιφάδος, vel ἀπὸ τοῦ νίφειν.
Rigidus Niphates. Hor. 2. Carm. 9. 20. conf. Lucan. 3. 245.

NĬPHE, es. f. [Νίφη] Una ex comitibus Dianæ, a niveo candore appellata. Ovid. 3. Met. 171.

> Excipiunt laticem Nipheque Hypanisque Rhanisque.

NIPSA, æ. f. [Νίψα] Thraciæ oppidum: cujus incolæ dicuntur Nipsæi. Stephanus.

NIPTRA, orum. n. pl. [νίπτρα] dicuntur Lavacra: a νίπτω, quod significat lavo: quo nomine dicta est tragœdia Pacuvii, quam citat Cic. 2. Tusc. 48.

N I Q

NIQUISCIVIT, pro Nisi quis scivit. Centuria Romæ a Servio Tullio rege constituta, in qua liceret ei suffragium ferre, qui non tulisset in sua, &c. Festus. conf. Manut. de Civ. Rom.

N I R

NĪREUS, disyll. ei. m. [Νιρεὺς] Charopi & Aglaiæ filius, Græcorum omnium, teste Homero, qui ad Trojam navigaverunt, formosissimus. Ovid. 4. de Pont. 12. 16.

> Tam mala Thersiten prohibebat forma latere,
> Quam pulchra Nireus conspiciendus erat.

Facies Nirei. Propert. lib. 3. 18. 27.

> Nirea non facies, non vis exemit Achillem.

Vincere Nirea forma. Hor. Epod. 16. 22.

NIRÆUS, vel NIREŪS, a, um. [Νιρεῖος] Catull. ad Aurel. 21. 10.

> — esurire
> Nireus puer & sitire discet.

Sic legit Benardin. Rutil. cap. 8. al. Meus me puer. V. Is. Voss. not.

NIRIS, ĭdis. f. [νῖρις] Nardus montana. Diosc. 1. 8.

N I S

NIS, pro Nobis, vetus verbum, inquit Festus.

NĪSA, æ. f. fuit, teste Homero lib. Iliad. 2. Urbs Hellados. V. NYSA.
Est etiam nomen Feminæ, de qua Virg. 8. Ecl. 26.

> Mopso Nisa datur: quid non speremus amantes?

NISÆE, es. f. [Νισαίη] Nymphæ proprium, cujus meminit Virg. 5. Æn. 826.

> Nisæe, Spioque, Thaliaque, Cymodoceque.

Candida Nisæe. Propert. lib. 2. 26. 16.

NISÆA, æ. f. [Νισαία] Oppidum in sinu Megarico, ubi Megarensium erant navalia, teste Thucid. lib. 2.
Est item Nisæa, Parthyenes regio, cujus caput fuit Alexandropolis, ab Alexandro conditore ita appellata. V. Plin. lib. 6. cap. 26. Hæc regio præstantissimos alebat equos, qui ab ea Nisæi appellabantur, teste Strab. lib. 11. conf. Ammian. 23. 21.

NĬSĬ, [εἰ μὴ, μὴ εἰ, μὴ εἴγε] Conjunctio, composita ex Ne, i. e. Non, & Si, significatque Si non, vel Præterquam. In principio sententiæ indicativum desiderat,

ſiderat, alias etiam ſubjunctivum, ut ait Valla lib. 2. Ter. Heaut. 4. 1. pr.
Niſi me animus fallit, hic profecto eſt annulus, quem ego ſuſpicor.
Miſeros illudi nolunt, niſi ſe forte jactant. Cic. 2. de Orat. 237. Al. Niſi ſi.
Niſi, ſecundo loco poſitum. Ter. Heaut. 1. 1. 90.
— corraſi omnia,
Ancillas, ſervos, niſi eos qui, opere ruſtico
Faciundo, facile ſumptum exerceant ſuum.
Hanc, niſi mors, mihi adimet nemo. Ter. And. 4. 2. 14. Cic. de Amicit. 62. Judicare difficile ſane, niſi expertum.
Profecto, niſi caves tu homo, aliquid gnato conficies mali. Ter. Heaut. 5. 3. 1.
Niſi multis blanditiis a me gutta non ferri poteſt. Plaut. Rud. 2. 4. 20.
Niſi unum hoc faciam. Plaut. Aul. 2. 7. 3. Ter. And. 5. 4. 48. Cauſa optima eſt, niſi quid pater aliud ait. Cic. de Amicit. 32. Ortum quidem amicitiæ videtis, niſi quid ad hæc forte vultis.
Niſi reſtituiſſent ſtatuas, vehementer iis minatur. Cic. 4. Verr. 162.
Niſi vellet. Cic. de Amicit. 11. Niſi enim immortalitatem optare vellet, quid non eſt adeptus, quod homini fas eſſet optare?
Niſi videas. Cic. de Amicit. 97. In qua niſi (ut dicitur) apertum pectus videas, tuumque oſtendas, nihil fidum, nihil exploratum habeas.
Niſi quia, pro Verum tamen. Ter. Eun. 5. 6. 28.
Non dubium eſt, quin mihi magnum ex hac re ſit malum,
Niſi quia neceſſe fuit hoc facere.
Niſi nunc. Plaut. Amph. 2. 2. 54.
Immo equidem te, niſi nunc, hodie nuſquam vidi gentium.
Niſi quod. Cic. de Amicit. 76. Nec ob aliam cauſam ullam boni improbis, improbi bonis amici eſſe non poſſunt, niſi quod tanta eſt inter eos, quanta maxima poteſt eſſe, morum ſtudiorumque diſtantia.
Aliquid niſi. Ovid. 4. Triſt. 10. 85.
Si tamen exſtinctis aliquid, niſi nomina, reſtet.
Aliud niſi. Cic. 4. Acad. 7. Neque noſtræ diſputationes quicquam aliud agunt, niſi ut in utramque partem dicendo & audiendo eliciant.
Nihil aliud niſi Philumenam volo. Ter. And. 2. 1. 6. i. e. Quam, vel præterquam.
Niſi in bonis non poteſt eſſe amicitia. Cic. de Amicit. 18. Hoc primum ſentio, niſi in bonis amicitiam eſſe non poſſe. V. Nonniſi, in NON.
Non contingit niſi. Cic. de Amicit. 72. Quod non fere contingit, niſi his, qui etiam contemnendos ſe arbitrantur.
Nunquid igitur oportet niſi tres ſortes conjici, unam educi? nihil. Conjici jubet tres. Cic. 4. Verr. 127.
Niſi forte ceſſare videor. Cic. de Senect. 18. Niſi forte ego vobis, qui & miles & Tribunus & legatus & Conſul verſatus ſum in vario genere bellorum, ceſſare nunc videor, quum bella non gero. Idem de Fato, &c. infra.
Niſi ſi. Ter. Andr. 1. 5. 13.
Repudiatus repetor. quamobrem? niſi ſi id eſt quod ſuſpicor. conf. Plaut. Men. 1. 2. 22. & Flor. 4. 7. extr. Quintil. 1. 9. Poetas metri neceſſitas excuſat, niſi ſi quando, nihil impediente in utroque modulatione pedum, alterum malunt. conf. Columel. 4. extr.
Niſi, per parentheſin poſitum. Cic. 7. Att. 10. Adhuc certe (niſi ego inſanio) ſtulte omnia & incaute.
Niſi quis nos deus reſpexerit. Cic. 1. Att. 13.
Quid niſi. Cic. 1. Tuſc. 75. Nam quid aliud agimus, quum a voluptate, id eſt a corpore, quum a re familiari, quæ eſt miniſtra & famula corporis, quum a negotio omni ſevocamus animum, quid inquam tum agimus, niſi animum ad ſeipſum vocamus?
Niſi vero, Niſi forte, Niſi tamen, quoties in argumentationibus ſubjecta eſt, abſurditatem quandam ſequi ſignificat. Cic. 4. Acad. 88. Niſi vero Ennium non putamus ita totum illud audiviſſe. Idem de Fato 37. Niſi forte volumus Epicureorum opinionem ſequi. Idem in Milon. Niſi forte dementem, &c. Quaſi dicat, Quod eſt abſurdum putare: ideoque minime id putandum eſt. Quam declarationem Columella expreſſit lib. 3. cap. 10. Nam ſi ſagittam, id eſt ſuperiorem partem malleoli, vituperandam cenſebant, quum eſſet eadem pars ſurculi frugiferi: quanto magis vel ex optima vitis parte natum flagellum, ſi eſt ſterile, improbatum ab his ratio ipſa declarat? Niſi tamen (quod eſt abſurdum) crediderunt, id translatum & abſciſſum a ſua ſtirpe, deſtitutumque materno alimento frugiferum, quod in ipſa matre nequam fuiſſet. Budæus.
Niſi vero, ut Quaſi vero. Cic. in Verr. Niſi vero exiſtimatis hominem, &c. Ironice dictum: ut ſit Niſi forte, vel niſi tamen exiſtimetis. quaſi dicat, Hoc exiſtimandum prorſus non eſt.
Mentiar, niſi. Ovid. 2. Met. 514. Quintil. in Corpore projecto, Mentior, niſi quum peregrinatio mea nos diduceret, maluit eſſe cum matre. Valla lib. 3.
Ideo Taygeti montis, niſi Laconibus, difficillima juga. Sen. Suaſor. 2.
Ei liberorum, niſi divitiæ, nihil erat. Plaut. Men. prol. 59.
Niſi ſi non. Varr. de L L. lib. 8. pr. Niſi ſi non eſt homo ex anima, quod eſt homo ex corpore & anima.
Niſi, pro Sed. Cic. 11. Att. 23. Tuas litteras exſpectabam: niſi illud quidem mutari, ſi aliter eſt ac oportet, non video poſſe. Idem lib. 13. Fam. 1. Nec cur ille tantopere contendat, video, nec cur tu repugnes: niſi tamen multo minus tibi concedi poteſt, quam illi, laborare ſine cauſa. Eodem lib. 73. De re nihil poſſum judicare: niſi illud mihi certe perſuadeo, te talem virum nihil temere feciſſe.
Niſi, quicquid eſt, &c. Ter. Eun. 3. 4. extr.
Quid illud mali eſt? nequeo ſatis mirari, neque conjicere,
Niſi, quicquid eſt, procul hinc libet prius quid ſit ſciſcitari. Ter. Adelph. 1. 2. 73.
Gaudebam. ecce autem de integro niſi, quicquid id eſt,
Volo ſcire, atque hominem convenire, ſi apud forum eſt. conf. Plaut.
Niſi, pro Non niſi. Columel. lib. 7. cap. 3. Quo magis etiam propter hos caſus, niſi validiſſima, quæ non comprehendatur hieme, novaque progenie repleatur numerus. Quo loco Niſi, ſignificat Non niſi, vel ſolum. Sic Cic. 1. de Legib. 54. Quippe quum antiqui omnes, quod ſecundum naturam eſſet, quo juvaremur in vita, bonum eſſe decreverint: hic, niſi quod honeſtum eſſet, putarit bonum. Al. Nihil putarit. V. Grut. not. Diceret alius, nihil niſi quod, &c. Solin. in cap. 50. de Sagda gemma, Supermeantes naves e profundo petit, & carinis ita tenaciter adcorporatur, ut niſi abraſa parte ligni, ægre ſeparetur.
NISĪBIS, is. f. vel NESIBIS, [Νίσιβις Suid.] Oppidum eſt Arbelitidis, quæ eſt regio Syriæ propinqua, in qua Alexander Darium ſuperavit, alio nomine Mygdonia appellata. Niſibim autem Antiochus fertur condidiſſe, & a nomine ſuo Antiochiam appellaſſe. V. Plin. lib. 6. cap. 13. Steph. Ammian. 25. 31. Philoſtorg. 8. 1. & Spanh. de U. & P. Numm. Diſſ. 9.
NISIBĒNUS, a, um. Adj. [Νισιβηνός] Ammian. 25. 38.
NISSA, V. NYSA.
NĪSUS, i. m. [Νῖσος] Rex Megarenſium, pater fuit Scyllæ: contra quos dum pugnaret Minos, devictis Athenienſibus, propter filii Androgei interitum, quem Athenienſes & Megarenſes dolo necaverant, amatus eſt a Scylla Niſi filia: quæ ut hoſti poſſet placere, comam purpuream parenti abſciſſam ei obtulit: quam Niſus ita habuerat conſecratam, ut tamdiu regno potiretur, quamdiu illam habuiſſet intactam. Poſtea & Scylla a Minoe contempta, dolore in avem converſa eſt, & Niſus exſtinctus, deorum miſeratione, in avis mutatus eſt formam: quæ aves hodie magna inter ſe flagrant diſcordia. Hæc Servius in 6. Eclog. 74. Alii Haliæetum dicunt, alii Accipitrem minorem, niſumque dictum volunt a niſu ad prædam. Virg. 1. Georg. 404.
Apparet liquido ſublimis in aere Niſus: &c.
Coma purpurea Niſi. Tibul. lib. 1. 4. 57.
Niſus etiam, Euryali amicus, curſu velociſſimus. Virg. 5. Æn. 319.
Primus abit, longeque ante omnia corpora Niſus
Emicat: & ventis, & fulminis ocior alis. Idem 9 Æn. 176. &c.
Niſus, appellativ. V. NITOR, ĕris. &
Niſus ſidus cæleſte. al. Engonaſis. V. Mart. Capell. 8. & ibid.
NISÆUS, a, um. Adj. [Νισαῖος] ut, Canes Niſæi, i. e. Scyllæ, apud Ovid. 4. Faſt. 500.
Effugit & Syrtes, & te, Zanclæa Charybdi,
Et vos, Niſæi, naufraga monſtra, canes. Fabulam tangit Scyllæ, quæ ab inferiore ſui parte in canes mutata fuit. Fuerunt autem Scyllæ duæ, una Phorci, altera Niſi filia. Hæc in avem, illa vero dimidia ſui parte in canes mutata fuit. Sed Ovidius hoc loco fabulam confundit, quemadmodum & Virgilius in 6. Ecl. 74.
Quid dicam aut Scyllam Niſi, &c.
NISĒĬUS, a, um. Adj. [Νισήϊος] ut, Virgo Niſeia, Scylla. Ovid. 8. Met. 55.
NISEIS, ĭdos. f. [Νισηΐς] pro Scylla. Ovid. Rem. Amor. 737.
Præterita cautus Niſeide navita gaudet.
NISȲROS, i. f. [Νίσυρος] Inſula eſt inter Cycladas numerata, celſa, ſaxoſa, & molendinariis abundans lapidibus. Strabo lib. 10. Antep. prod. Homer. alii corr.

N I T

NITAL, vel potius AMITAL, Idolum Indicum inter magica coli ſolitum. V. Mart. Capell. 2. cum not. Grotii.
NITEDULA, NITELLA. V. NITEO.
NĬTEO, ui, [διαυγὴς εἰμί] ēre. Splendidum, cultum, politum eſſe. Plaut. Truc. 2. 4. 3.
Ut tota floret! ut olet! ut nitide nitet!
Nitere unguentis, fulgere purpura. Cic. 2. in Catil. 5.
Barba nitet. Tibul. lib. 1. 4. 4.
Barba nitet inducto gelu. Ovid. 3. Triſt. 10. 22.
Cælum nitet diffuſo lumine. Lucret. lib. 1. 9.
Canis nitere dicitur, cum pinguis eſt. Phædr. 3. 8.
Ora candida nitent. Ovid. de Medicam. faciei, 51.
Regina nitet ante alias. Stat. 2. Achil. 149.
Serpens nitet recenti ſquama. Ovid. 9. Met. 267.
Tecta nitent ære. Ovid. 6. Faſt. 261.
Quod in pace nitet, in bello non obſoleſcit vectigal. Cic. 1. in Rull. 21. Non dico ſolum hoc in Rep. vectigal eſſe, quod amiſſis aliis remaneat, intermiſſis non conquieſcat, in pace niteat, in bello non obſoleſcat, &c.
Nitere oratio dicitur, quum exculta eſt & elaborata. Cic. 4. de Fin. 5. Illorum vides quam niteat oratio.
Multa nitent in carmine. Hor. de Arte Poet. 351.
Nitui. Tibul. lib. 1. Eleg. 4. 64.
Ex humero Pelopis non nituiſſet ebur.
NITENS, entis. Partic. [διαυγὴς ὤν] ut,
Ore floridulo nitens. Catul. in Epithal. Mallii, 59. 193.
Nitens crine, niger unguento. Martial. lib. 12 38.
Aſtra nitentia. Ovid. 5. Faſt. 543. conf. in NITOR, dep.
Capilli malobathro. Hor. 2. Carm. 7. 7.
Culta. Virg. 1. Georg. 153.
Equi. Virg. 6. Æn. 654.
Flos nitentior oſtro. Ovid. 10. Met. 211.
Frondes auro. Ovid. 4. Met. 636.
Galea. Virg. 9. Æn. 457.
Ingenium. Stat. 1. Silv. 5. 63.
Oculi. Virg. 1. Æn. 228.
Oratio non valde nitens, non plane horrida. Cic. de Clar. Orat. 238.
Res ubi magna nitet domino ſene, &c. Hor. 2. Serm. 4. 112. i. e. Ubi ſunt amplæ divitiæ. Nitor enim domus ſignificat copiam & divitias: ut nitor corporis victum mundum, lautum, & elegantem. Lambin.
Taurus nitens, Pinguis. Virg. 3. Æn. 20.
— ſuperoque nitentem
Cælicolum regi mactabam in litore taurum. i. e. Opimum; nam quæ ſaginata ſunt nitere dicuntur. Turnebus.
Uvæ nitentes. Ovid. 14. Met. 661. al. Tumentes.
Uxor ore floridulo nitens. Catull. 62. 193.
NITESCO, [καλλύνομαι] ĕre. Idem. Cic. 1. Tuſc. 69.
Cælum niteſcere, arbores frondeſcere. Ex quodam poeta. Plin. 2. Epiſt. 17. n. 3. Multi greges ovium, multa ibi equorum boumque armenta; quæ montibus hieme depulſa, herbis & tepore verno niteſcunt.
Juventus oleo perfuſa niteſcit. Virg. 5. Æn. 135.
Candore niteſcere. Cic. in Arato, 174.
Exiguo qui ſtellarum candore niteſcit. De Aquario.
Ingenio, doctrina, præceptione niteſcit natura in arte memoriæ. Auctor ad Herenn. lib. 3. 29. i. e. Nitidior fit.
NITESCENS, entis. Partic. ut, Niteſcente luna nova. Plin. lib. 8. pr.
NITOR, ōris. m. [τὸ διαυγές] Splendor in quacunque re. Ter. Eun. 2 2. 11.
Qui color, nitor, veſtitus: quæ habitudo eſt corporis. Cic. de Senect.

Senect. 59. Tum Lysandrum intuentem ejus purpuram, & nitorem corporis. Scilicet Cyri. conf. Stat. 3. Silv. 3. 149. & 5. 2. 73.
Splendor & Nitor. Cic. pro Cœl. 77.
Nitor, non idem quod Splendor. Plin. lib. 37. cap. 2. Splendor his sine viribus, nitorque verius quam splendor.
Auroræ exoriens. Lucret. lib. 4. 439.
Corporis. V. supra.
Eloquii. Ovid. 2. de Ponto, 2. 51.
Generis tui. Ovid. 2. de Ponto, 9. 17.
Marmorum. Plin. lib. 12. cap. 1.
Materiæ. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Olei. V. infra.
Orationis. Cic. 13. Att. 19.
Oris igneus. Claud. 1. In Conf. Stil. 45.
Circumfusus. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Diurnus nitor, Nitor diei. Ovid. 18. Epist. 78.
Naturalis & non fucatus. Cic. de Clar. Orat. 36.
Nimio nitore lustratus delphinus. Cic. in Arat. 92.
Nullus tota nitor in cute. Juven. 9. Sat. 13.
Purus. Lucret. lib. 2. 776.
Vires agrestes, horridæ, sine nitore ac palæstra. Cic. 1. de Legib. 6. Fanii autem ætate conjunctus Antipater, paulo inflavit vehementius, habuitque vires agrestes ille quidem atque horridas, sine nitore ac palæstra.
Inducere cuti nitorem. V. INDUCO.
Perstringere aspectus omnium gemmæ nitore & auri splendore. Auctor ad Herenn. lib. 4. 64.
Nitor, pro Candore, seu albore. Lucret. lib. 2. 818.
Præterea, quoniam non certis certa figuris
Est natura coloris: & omnia principiorum
Formamenta queunt in quovis esse nitore:
Cur ea quæ constant ex illis, non pariter sunt
Omnigenis perfusa coloribus in genere omni?
Nitor, pro Pinguedine. ut, Olei nitor. Vitruv. lib. 10. cap. 1. Neque olei nitorem, neque vitium fructum habere potuissemus. Turnebus, Nitent, inquit, Latinis quæ bene habita & obesa sunt: nitoremque in oleo dixit Vitruvius, propter ejus pinguitudinem. Ceterum Nitorem olei, pro ipso Oleo, per circuitionem posuit.

NITĬDUS, a, um. Adj. [λιπαρός] Idem ac Nitens, Splendidus, clarus, lucens. Plaut. Stich. 1. 2. 8.
Facite fultis nitidæ ædes meæ sint quum redeam domum.
Pexo capillo nitidus. Cic. 2 in Catil. 22.
Suo colore. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Nitidus filiæ nuptiis. Plaut. Aulul. 3. 6. 4. i. e. Nitido cultu indutus.
Ædes. V. supra Plaut.
Agna. Hor. 2. Serm. 3. 214.
Aries nitidissimus auro. Ovid. 3. Fast. 867.
Aurum. Ovid. 10. Met. 675.
Boves nitidiores. Pallad. 1. 21.
Capilli. Hor. 1. Epist. 14. 32.
Caput Solis. Virg. 1. Georg. 467.
Colles nitidissimi viridissimique. Cic. 5. Verr. 47.
Ebur. Ovid. 2. Met 3.
Femina. Plaut. Milit. 4. 2. 12.
Forma nitida in pictura, cui contrarium est Horrida. Cic. in Orat. 36. In picturis alios horrida, inculta, abdita & opaca: contra alios nitida, læta, collustrata, delectat. Forma scilicet. Al. rectius Delectant, ut sit n. pl.
Fruges. Lucret. lib. 2. 253.
Genus quoddam verborum nitidum & lætum. Cic. 1. de Orat. 81.
Ignes. Ovid. 8. Met. 180. al. Subiti.
Imago solis. Ovid. 14. Met. 768.
Laurus. Plin. lib. 5. Epist. 6.
Phœbus nitidissimus. Ovid. 4. Met. 348.
Pictura nitida. Cic. Orat. 11.
Ramulus. Columel. lib. 5. cap. 6.
Sensus. Claud. Conf. Mal. Theod. 193.
— nitidis quisquis te sensibus hausit. [i. e. Puris, castis.
Sol nitidus, h. e. Lucidus & conspicuus. Cic. 12. Att. 6.
Vacca, Pinguis. Ovid. 2. Met. 694.
Verba quodammodo nitida, Exculta, polita. Cic. in Partit. 17. Ut sint alia consonantiora, graviora, leviora, & quodammodo nitidiora, alia contra. Quintil 8. 3.
Virgines. Hor. 2. Carm. 12. 19.
Vita nitidior. Plin. lib. 13. cap. 15.
Undæ. Ovid. 3. Met. 407.
Nitidus, Qui corpore est solido, carne lævi & polita, non horrida, neque squalida. Hor. 1. Epist. 4. 15.
Me pinguem, & nitidum bene curata cute vises, &c. conf. Nep. 18. 5. 6. Sic supra Agna, Boves, Vacca &c. conf. in NITEO, NITENS &c.
Nitidus, pro Urbano. Urbani enim homines magna ex parte cultiores, comptiores, mundiores ac nitidiores rusticis solent esse. Rustici contra horridi, scabri, inculti, strigosi, & illoti. Hinc Horatius Nitidum opposuit Rustico, 1. Epist. 7. 83.
— ex nitido fit rusticus, &c. Lambinus. Capitol. Maxim. Jun. cap. 2. Vestibus tam accuratus fuit, ut nulla mulier nitidior esset in mundo.

NITĬDE, ius, issime. Adv. Plaut. Truc. 2. 4. 3.
Ut tota floret, ut olet, ut nitide nitet. Idem Cist. 1. 1. 11.
Ita in prandio nos lepide atque nitide
Accepisti apud te, ut semper meminerimus.

NITIDIUSCŬLUS, a, um. Adj. dimin. Plaut. Pseud. 1. 2. 84. Nitidiusculum caput.

NITIDIUSCŬLE, [λιπαρῶς] dimin. Adv. Plaut. Pseud. 3. 1. 8.
Qui amet me, ut curet tandem nitidiuscule.

NITIDĬTAS, ātis. f. Idem quod Nitor. Acc. Bacch. Formæ, figuræ nitiditate hospes regis. Nonius, 2. 578.

NITĬDO, [σμήχω] āre. Nitidum facere. Columel. lib. 12. cap. 3. Ferramenta detersa nitidentur, atque rubigine liberentur. Ennius Cresphonte, O ple eam secum advocant, eunt ad fontem, nitidant corpora. V. Non. 2. 583 & Pallad 2. 17.

NĪTĔLA, æ. f. [λαμπρότης] Nitor. Solinus cap. 35. Nam præcipua viris gloria est in armorum nitela.
Nitela pulveris. Solinus cap. 36. Nitelas interpretantur micas pulveris auri, quæ inter arenas reperiuntur. Apul. Apol. non procul ab init.
Misi ut petisti medicinas dentium,
Nitelas oris ex Arabiæ frugibus
Tenuem, candificum, nobilem pulvisculum.
Scobem auri vocat Pollio Gallien. cap. 16.

NĪTĒLA, vel NITELLA, æ. f. [λαμπρελὶς] Martial. lib. 5. 37. 7. de Erotio puella,
Quæ crine vincit Bætici gregis vellus,
Rhenique nodos, auream que nitelam. V. Salmas. Exerc. Plin. 316. qui vel Murem agrestem vel Sciurum interpretatur, ita dictum, non quod niteat, sed quod nitatur in scandendis arboribus. conf. Voss. Etym. p. 343. ubi plenius de hac voce.

NĪTĒDŬLA, æ. f. [λαμπυρίδιον] Muris exigui genus, ut docet Servius. Cic. pro P. Sext. 72. Quoniam id etiam fatum civitatis fuit, ut illa ex vepreculis extracta nitedula Rempub. conaretur arrodere. Hor. 1. Epist. 7. 29.
Forte per angustam tenuis nitedula rimam
Repserat in cameram frumenti, &c. V. Bentl.
Nitedula est & Cicindela dicta, quæ noctu lucet. Sed V. Voss. Etym. p. 343.

NITELĪNUS, a, um. Adj. Plin. 16. 37. de Salice, Vimineam vocant, eandem purpuream; alteram nitelinam a colore. i. e. Rufam, rutilam, interprete Vossio, l. c.

NITĔFĂCIO, ĕre. Gell. 18. 11. Ventus mare cæruleum crispans nitefacit. Al. Nitescere facit.

NITEFACTUS, a, um. Partic. Juvenc. in Matth. cap. 6.
— grato crinem nitefactus olivo.

NITIOBRIGES, um. pl. [Νιτιόβριγες] Populi Narbonensis Galliæ apud Ptolemæum, vicini Ruthenis. Hodie Montem Pessulanum vocant, vulgo *Montpelier*. Ex Marliano & Glareano. Meminit Cæs. Bell. Gall. lib. 7. cap. 7.

NĪTOR, ĕris, nixus & nisus sum, [πειρῶμαι, πιέζω] niti. Conari sub onere, inquit Non. 4. 320. Virg. 3. Georg. 172.
Post valido nitens sub pondere faginus axis
Increpat.
Magno opere conari, ut cacantes aut parturientes solent. Suet. Vesp. cap. 20. pr. Statura fuit quadrata, compactis, firmisque membris, vultu velut nitentis; unde quidam urbanorum non infacete, petenti ut & in se aliquid diceret, Dicam, inquit, cum ventrem exonerare desieris. De conatu surgendi. Idem cap. 24. Dum consurgit ac nititur, inter manus sublevantium exstinctus est. De conatu progrediendi. Cic. 2. de Nat. Deor. 124. Cum primum niti possunt.
Æqualiter niti. Cic. 2. de Nat. Deor. 115. Omnes partes ejus undique medium locum capessentes nituntur æqualiter.
In adversum. Ovid. 2. Met. 72.
In culmen niti & ascendere. Plin. 5 Epist. 6.
Ad sidera vi propria niti. Virg. 2. Georg. 428.
Alis niti, Volare. Virg. 4. Æn. 252.
Aves motis nituntur in aera pennis. Ovid. 2. de Ponto, 7. 27.
Genu nitens. Virg. 12. Æn. 303.
Gradu niti, Ambulare. Pacuvius Peribœa, Ardua per loca agresti ac trepidante gradu nititur. Virg. 2. Æn. 443. Nituntur gradibus: i. e. Ascendunt.
Hasta niti, i. e. Incumbere. Virg. 6. Æn. 760.
Humi niti, Incedere per humum. Virg. 2. Æn. 380. Servius.
Niti, Conari, dare operam, laborare. Ter. Adelph. 3. 4. 51.
Quapropter nitar, faciam, experiar: denique &c.
Nititur uterque pari jugo pro causa. i. e. Sine contentione & invidia. Plin. 3. Epist. 9.
Niti ad gloriam immortalem. Cic. de Senect. 82. Quod quidem ni ita se haberet, ut animi immortales essent, haud optimi cujusque animus maxime ad immortalem gloriam niteretur.
Niti ad omnia. Cic. 12. Att. 15. Ad omniaque nitor. i. e. Omnia tento. Sed verbum Nitor energiam habet: nitimur enim cum labore & difficultate.
Labore præstante niti noctes atque dies. Lucret. lib. 3. 62.
Ad summa. Quintil. in proœm. lib. 1.
Contra niti. Cic. 1. Tusc. 50. Red plurimi contra nituntur.
Contra honorem alicujus. Cic. 9. Att. 11.
Consilio niti de aliqua re. Cic. 1. Fam. 5. Nos quum maxime consilio, studio, labore, gratia, de causa regia niteremur: subito exorta est nefaria Catonis promulgatio, quæ nostra studia impediret. i. e. Laboraremus, & daremus operam ut causa regia bene haberet.
Niti de æquitate. Cic. in Partit. 127.
Niti in interiora. Plin. lib. 2. cap. 65. Ergo totas, omnique ex parte aquas vergere in centrum, ideoque non decidere, quoniam in interiora nitantur. i. e. Ferantur.
Nitimur in vetitum semper, cupimusque negata. Ovid. 3. Amor. 4. 17.
Niti pro aliquo. Liv. 35. 10. Tacit. 1. Ann. 34.
Nocte dieque niti pro aliquo. Ovid. 3. de Pont. 1. 40. conf. ex Plin. supra, Niti pro causa.
Per se niti. Cic. pro Planc. 67. Virtutis cursus ad gloriam hoc facilior fortasse, quod huc a me ortus, & per me nixus ascendi.
Niti, Fulciri. Cic. 1. Off. 122. Est igitur adolescentis, majores natu vereri, ex hisque deligere optimos & probatissimos, quorum consilio atque auctoritate nitatur. i. e. Fulciatur & gubernetur, instituaturque.
Radicibus suis nituntur arbores. Cic. pro Cœl. 14.
Nititur in conjectura divinatio. Cic. 2. de Divin. 55.
Niti, Fiduciam collocare. Cic. 4. Verr. 155. Quo confugies? ubi nitere?
Niti & confidere invidia. Cic. pro Cluent. 1. Altera mihi niti, & magnopere confidere videbatur insidia jam inveterata judicii Juniani.
Æquo nitantur. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Auctoritate atque consilio alicujus, & ejus exercitu. Cic. 12. Fam. 10.
Consilio alicujus aut præsidio. Cic. in Pison. 19.
Fiducia virtutis nobis nitendum est ad spem beate vivendi. Cic. 5. Tusc. 2.
Gratia & auctoritate & potentia cujusquam. Cic. 2. Verr. 15.

Humeris

Humeris hic nititur. Ovid. 1. Fast. 565.
Insidiis. Cæs. 1. Bell. Gall. 16.
Judicio suorum fundamenta defensionis suæ nituntur. Cic. pro Cœl. 5.
Laude alicujus. Cic. pro Flacc. 62.
Nobilitate nixi, innocentia freti, potentia ac multitudine amicorum fulti, perfacile existimaremus adversariorum vim ac factionem a nobis repelli posse. Cic. Anteq. iret in exil. 11.
Opinione majorum niti. Cic. in Sallust. 5.
Prudentia rerum magis quam dicendi arte. Cic. 1. de Orat. 214.
Spe sustinere se, & niti. Cic. 3. Att. 9. Nunc si ita sunt quæ speras, sustinebimus nos & spe qua jubes, nitemur.
Veritate niti aut fama. Cic. 1. Qu. frat. 1. 36. Quum ratio, salusque omnium nostrûm, qui ad Remp. accedimus, non veritate solum, sed etiam fama niteretur, sermones ad te aliorum semper, non mea judicia perscripsi.
Viribus suis nitens Respublica. Cic. ad Brut. 4.
Virtute decet, non sanguine niti. Claud. 4. Cons. Hon. 219.
Nititur salus in. Cic. in Somn. Scip. 3. Tu eris unus in quo nitatur civitatis salus. Idem pro Milon. 19. Ei viro mors parabatur, cujus in vita nitebatur salus civitatis. i. e. Cn. Pompejo.
In aliquo ambitio nostra nititur. Cic. 1. Fam. 5.
In nobis tantum ipsis nitamur. Gell. lib. 2. cap. 29.
In nitendo, i. e. Cum niteretur. Nepos 25. 15. 2. In nitendo quod semel annuisset tanta erat cura, ut non mandatam, sed suam rem videretur agere.

NITENS, entis. Partic. [πειρώμενος] ut, Corvus plumato corpore nitens. Cic. 2. de Nat. Deor. 114. [Nisi a Niteo est.] Nullo pro Galba nitente. Tacit. 1. Hist 55. 4. V. supra passim.

NISUS, a, um. Partic. Cic. pro Cluent. 57. Vestra æquitate nisi confidimus. V. Parei Lex. Crit. p. 793.

NISUS, ûs. m. [πεῖρα, πειρασμὸς] Conatus. Cic. 2. Tusc. 48.
Pedetentim (inquit) & sedato nisu:
Ne succussu arripiat major
Dolor. Plin. lib. 11. cap. 37. Angustissima canibus: qua de causa vehementi nisu, nec sine cruciatu levant eam.
Insoliti nisus. Hor. 4. Carm. 4. 8.
Pedum nisus. Lucret. lib. 5. 912.
Levi nisu sustollere aliquid. Lucret. lib. 4. 904.
Hastam præpropero nisu jacit. Sil. lib. 15. 757.
Hic Dea se primum rapido pulcherrima nisu Sistit. Virg. 11. Æn. 852.
Plur. Ammian. 19. 1. Nisibus magnis instabat. Augustin. de Civ. Dei 22. 13. Misericordia Dei meis nisibus opem ferente.

NIXUS, a, um. Aliud Partic. [ἐρειδόμενος] Innixus, Fultus. Cic. 7. Verr. 85. Stetit soleatus Prætor Pop. Romani, cum pallio purpureo, tunicaque talari, muliercula nixus, in litore.
Ad antra nixus. Propert. lib. 3. 3. 14.
Nixus in hoc uno novitatis nomine inani. Lucret. lib. 5. 907.
Caput manibus nixa Cynthia. Propert. lib. 1. 3. 8.
Genibus nixæ matronæ. Liv. 26. 9. Plaut. Rud. 3. 3. 33.
Hastili nixus Scævola. Cic. pro Rabir. 21.
Pede posito nixus. Virg. 10. Æn. 736.
Nixus in cubitum, *Appuyé sur son coude.* Nepos in vita Attici, extr.
Æquitate vestra nixi, Adjuti & confirmati. Cic. pro Cluent. 156. Si obtinuerit causam Cluentius (sicuti vestra æquitate nixi confidimus) omnes existimabunt, id quod erit, obtinuisse propter innocentiam. al. Nisi. V. supra.
Honesto nixa virtus. Cic. 1. de Finib. 61.
Mendacio nixa est. Cic. 2. de Orat. 30.
Opibus. Cic. Anteq. iret in exil. 5. Auxilium universorum eo plurimum prodest, quod firmioribus opibus est nixum.

NĪTĬBUNDUS, a, um. Adj. [πειρώμενος] Gell. lib. 1. cap. 11. Sed enim Achæos Homerus pugnam indipisci ait, non fidicularum tibiarumque concentu, verum conspiratu tacito nitibundos.

NIXE, Adv. in Gloss. Isidor. explicatur per Munite.

NIXUS, i. m. [Ἐγγόνασις] Sidus cæleste. Cic. in Arato, 400.
— ille vagans vulgato nomine Nixus. Ibid. 460.
Hic ille exoritur converso corpore Nixus,
Alvum, crura, humeros, simul & præcordia lustrans,
Et dextræ radios læto cum lumine jactans. al. Nisus.

NIXII Dii, erant Nixuum in puerperio adjutores. Festus, Nixii dii appellantur, tria signa in Capitolio ante cellam Minervæ genibus nixa, velut præsidentes parientium nixibus. Ex quo loco, ope vetustorum librorum, restituit Turnebus apud Ovid. 9. Met. 294.
— tendensque ad cælum brachia, magno
Lucinam, nixusque pares clamore vocabam. pro quo editum est,
Lucinam ad partus nexos. Nixus enim pares partui invocasse videtur, vel Nixios deos implorans, vel ab eis nixus ad puerperium precibus petens. Hæc ille. conf. Dempster. in Rosin. p. 336.

NIXOR, ātus sum, [πειρῶ] āri. Idem quod Nitor. Lucret. lib. 4. 508.
Fundamenta, quibus nixatur vita, salusque.

NIXANS, antis. Partic. [πειρῶν] Lucret. lib. 3. 1014.
Hoc est adverso nixantem trudere monte
Saxum.

NIXŬRIO, ii, [πειρασείω] īre. Niti velle, seu cupere, aut conari facere. Nigidius, Nixurit qui niti vult, & in conatu sæpius aliqua re repellitur. apud Non. 2. 58.

NITOR, ōris. V. NITEO.

NITRITES Nomos, [Νιτριωτικὸς νομὸς Straboni] Præfectura est in ea parte Ægypti, quæ est supra Memphim, nomen habens a duabus nitrariis, quæ plurimum ferunt nitri. V. Plin. lib. 4. cap. 9. & Strab. lib. 16.

NITRUM, i. n. [νίτρον] a quibusdam dici putatur a Nitria ubi nasci solet. Hoc non multum distat a salis Hammoniaci specie, quod nonnulli existimant esse salis genus. Sicut enim salem in litore maris fervor conficit solis, durando in petram aquas marinas, ita in nitria ubi æstate pluviæ prolixiores tellurem infundunt, ardor nimius aquas excoquit in petram sali simillimam, sed nihil gelidi rigoris, nihil salsi saporis habentem, quæ tamen juxta naturam salis durare in caliditate, & nubiloso aëre fluere & liquescere solet. Ex nitro medicinæ fiunt, & sordes vestium corporumque lavantur. V. Plin lib. 31. cap. 10. Hodie nitrum non habemus: sed ejus loco utuntur nostri pharmacopolæ *sale petræ*, ut vocant, ex terra pingui excocto.
Nitri varia genera in medicorum commentariis reperiuntur, ut parthenicum, id est virginale, quo scilicet virgines se tergebant. Quidam Parthicon emendant, ut e Parthia advectum, sed male. Hujus fit mentio apud Nicolaum Myrepsum. Est & matronale, cujus apud Marcellum empiricum fit sermo. Quin & aphronitrum matronicum agnoscit Trallianus. Reperitur apud Nicolaum & Galenum etiam nitrum Berenicarium, ex urbis nomine: sed & in confectione pulveris apud Nicolaum legitur Nitrum matronicum, quod est matronale: & alio loco matronicum, id est matronale, scribi debet, non matriniacon. Hæc Turneb.
Lapidosum nitrum. V. LAPIS.
Radens tubera. Ovid. de Medicam. faciei, 85.
Rubentis nitri spuma. Idem ibid. 73.
In sacrificiorum purgationibus usurpabatur nitrum, inter cornua affusum ut candidiores & mundiores victimæ evaderent. V. Saubert, de Sacrif. cap. 18.
Asini caput ne laves nitro. V. Chiliad.
Acetum in nitro. Proverb. de Oratione ingrata & permolesta.
Nitrum, [νίτρον] Muliebribus ornamentis annumeratum ab Aristophane in Thesmophor. & Polluce lib. 7. cap. 22. [Nempe quia Lomenti vicem præstabat.

NITREUS, a, um. Adj. Mantuan.
Humidus & nitrea paries lanugine candens.

NITRŌSUS, a, um. Adj. [νιτρώδης] Quod nitrum habet, vel nitri saporem. Plin. lib. 31. cap. 10. Aquæ vero nitrosæ pluribus locis reperiuntur, sed sine viribus densandi. Et paulo post, Lacus est nitrosus, exiliente e medio dulci fonticulo.
Fontes nitrosi. Plin. lib. 12. cap. 14.
Nitrosus locus. Plin. lib. 20. cap. 19. Adde Vitruv. 8. 12.

NITRARIA, æ. f. [νιτρορυχεῖον] Locus ubi nitrum fit, vel invenitur. Plin. lib. 31. cap. 10. Sunt ibi nitrariæ, in quibus & rufum exit a colore terræ. Sic ibidem frequenter.

NITRĀTUS, a, um. Adj. [νιτρωτὸς] Cui nitrum admistum est. ut, Nitrata aqua. Martial. lib. 13. 17.
Ne tibi pallentes moveant fastidia caules,
Nitrata viridis brassica fiat aqua. Quod propterea dixit poeta, quia constat olera nitro fieri viridiora, ut tradit Plin. lib. 31. cap. 10.

NITRION, i. n. Herba, Daphnoides. Apul. de Herb. cap. 58.

N I V

NIVALIS, NIVARIUS, NIVATUS, NIVEUS, NIVOSUS. V. NIX, in NINGO.

NIVARIA, Insula una ex Fortunatis, a perpetua nive cognominata. Plin. lib. 6. cap. 32.

NĪVEO, ēre. Verbum vetus, cujus participio usus est Petronius, 115. Niventibus oculis maris fidem inspicere. Sed al. Uventibus. conf. NICTO, are.

N I X

NIX, V. NINGO.

NIXE, NIXII, NIXOR, NIXURIO, NIXUS. V. NITOR, niteris.

N O

NŌ, nāvi, [χελίζω, νήχομαι] nāre. proprium est piscium.
Nare contra aquam. Plin. lib. 9. cap. 17.
Aves etiam aquatiles nare dicuntur. Cic. 5. de Finib. 44. Nare anaticulas, evolare merulas.
Carinæ nant freto. Ovid. 8. Met. 104.
Linter nat liquida aqua. Tibul. lib. 1. 5. 76.
Sine cortice. Hor. 1. Serm. 4. 120. V. CORTEX.
Oculi nant. Lucret. 3. 479. Connivent.
Per medium classi barbara navit Athon. Catull. 67. 46. Subaudi Juventus.
Ars nandi. Ovid. 2. Trist. 486.
Tu viribus utere nando. Ovid. 9. Met. 110.

NANS, nantis. Partic. [χελίζων] Cic. 5. Tusc. 38. Namque alias bestias nantes, aquarum incolas esse voluit.
Protendere manum nanti. Lucan. ad Pison. 241.
Nantium greges. i. e. Piscium. Apul. de Mundo. p. 70. Elmenh.
Volucres nantes. Columel. 2. 15. conf. Virg. 1. Georg. 369.

NABULA, a Nando, vide in RABULA. H. St.

NĂTO, [νήχομαι, νέω, κολυμβάω, κυβιστάω] āre. frequent. Martial. lib. 4. 30.
Sacris piscibus hæ natantur undæ. Passivum hic est.
Aquæ natantur multo pisce. Ovid. 1. de Arte Am. 48.
Aquas natare. Martial. lib. 14. 196. [Nisi error est.
Damæ natarunt æquore. Hor. 1. Carm. 2. 11.
Unda natatur piscibus. Ovid. 5. Trist. 2. 25.
Crura apta natando. Ovid. 15. Met. 376.
Arma naufraga natant, Fluitant in aqua. Lucan. lib. 4. 87.
Carina natat. Virg. 4. Æn. 398.
Campi natare dicuntur, Qui sunt aqua superfusi. Lucret. 6. 266. V. Drakenb. ad Sil. 4. 162.
Limina natant aspersa sanie. Virg. 3. Æn. 625.
Pavimenta natabant vino, madebant parietes. Cic. 2. Philip. 105.
Tenebræ ante oculos. Ovid. 12. Met. 136.
Natare, per translationem, Ultra ire vel serpere. Columel. de Arboribus, cap. 6. Alioquin etiam novella vinea, quæ ex refectione enata fuerit, vim inutilem habebit, summa parte natantibus radicibus.
Pes laxo natet altus in Cothurno. Sidon. 8. Epist. 11. Ovid. 1. de Arte Am. 516.
Nec vagus in laxa pes tibi pelle natet. V. INNATO.
Natare, Trepidare. Ovid. 6. Fast. 673.
Nox erat, & vinis oculique animique natabant. i. e. Permadebant.
Natare, Inconstantem esse. Sic enim exponit Acron. Hor. 2. Serm. 7. 7.
Pars hominum vitiis gaudet constanter, & urget
Propositum: pars multa natat, modo recta capessens,
Interdum vitiis obnoxia. Lambinus, Natat, id est modo ad

vitia propensa est, modo ad virtutes incumbit. Tralatio ducta est a natatoribus. Aristotel. lib. 7. Ethic. tales incontinentes describit.
Natatum, supin. ut, Baias venire ploratum potius, quam natatum. Cic. 9. Fam. 2.

NATANS, antis. Partic. [νηχόμενος] ut, Pecudes natantes. Lucret. lib. 2. 342.
Campi. Virg. 3. Georg. 198. Grandiores enim segetes vento agitatæ, ita jactantur ut aliquam natantis speciem præbeant.
Campi natantes, translate pro Mari. Lucret. lib. 6. 1140.
Aëra permensus multum, camposque natantes. De peste Atheniensi loquitur. Idem 5. 489.
Lumina. Virg. 5. Æn. 856.
Ecce deus ramum lethæo rore madentem,
Vique soporatum Stygia, super utraque quassat
Tempora: cunctantique natantia lumina solvit. h. e. Errantia somni vicinitate. Servius. Idem 4. Georg. 496.
Monstra natantia, Marina. Hor. 1. Carm. 3. 18.
Oculi natantes sub atra nocte. Ovid. 5. Met. 71. Palpitantes.

NATATŪRUS, a, um. Partic. [νηξόμενος] Ovid. 18. Epist. 212.

NATĀTUS, ûs. m. [νῆξις] Claud. 3. de Rapt. Proserp. 333.
— pulchroque secat Galatea natatu. Idem 4. Conf. Honor. 347.
Segnis natatus. Claud. de Torpedine, 3.
Anguillas piscesque fluviales mitti in his pascique conveniet, ut horum natatu aqua stans agilitatem currentis imitetur. Pallad. 1. 17.
Plural. Stat. 1. Silv. 5. 25.
Quas præceps Anien atque exceptura natatus
Virgo juvat. Prudent. Cathem. 5. 143.
— languidulis fota natatibus.

NATĀTIO, ōnis. f. Cels. 3. 24. Si æstas est, frigidis natationibus utendum. Idem 4. 7. 4. & Cic. de Senect. 58.

NATĀTOR, ōris. m. [κολυμβητὴς] Qui natat. Ovid. de Rem. Amor. 122.
Pugnat in adversas ire natator aquas.

NATĀTŌRIA, æ. f. Piscina. Sidon. 2. Epist. 2. Per exteriora natatoriæ latera. Ambros. in cap. 9. 7. Joh. & Interpr. cap. 5. 4. & 7.

NATĀTŪRA, æ. f. Idem. Gloss. Cyrill. κολυμβήθρα.

NATĀTĬLIS, e. Adj. [νηκτικὸς] Quod natat, vel natare potest. Tertull. adv. Hermog. cap. 33. Prudent. in Rom. 332.
Feras, volucres, reptiles, natatiles.

NATĀTĬLE, is. n. [νηκτικὸν] Locus ubi natant pisces, aut anates, & similia. Varr 3. de R. R. cap. 5. Et natatilia sunt excavata anatum stabula. Vetus exemplar habet Navalia. V. Victor. not.

NATĀBĬLIS, e. Adj. Corip. 4. 43.
Cedrus olens, solidum nunquamque natabile robur.

NATĀBULUM, i, n. [νηχεῖον] dicitur Natatio, hoc est piscina natatoria. Apul. 3. Florid. pr. Persiacæ aquæ gratissima prorsus & sanis natabula, & ægris medicabula. Natabula, τὰ νηχεῖα.
Natabula Apulejo loca natationis, in quibus natatur. Beroald. in Suet. Calig. cap. 54. fol. 179. H. St.

N O A

NOA, æ. f. Syenitarum oppidum est ad Nilum fluvium, teste Plin. lib. 6. cap. 29.

NOAS, æ. m. [Νόας] Thraciæ fluvius est, ex Hæmo monte nascens, & in Istrum influens. Herodot. lib. 2.

N O B

NŌBĬLIS, e. Adj. [εὐγενὴς, περιγενὴς, διάσημος, γνώριμος, εὐγένειος] quasi Noscibilis, a Nosco: pro Noto accipitur. Virg. 7. Æn. 564.
Est locus Italiæ medio sub montibus altis
Nobilis. Plaut. Pseud. 4. 7. 10.
— cum his mihi nec locus nec sermo
Convenit, his nunquam nobilis fui. i. e. Cognitus.
Rem sibi non nobilem, pro Ignotam dixisse Apulejum notat Jan. Meller. Palmer. Spicileg. p. 30. Differentia tamen est inter Nobile & Notum, ut patet ex Varrone de R. R. 3. 1. & Senec. de Benef. 3. 18. conf. Homo nobilis. p. p.
Nobilis & notus. Cic. pro. Flacc. 52. Ceteri homines apud nos noti, inter suos nobiles? Idem pro Cœl. 31. Res est omnis in hac causa nobis, Judices, cum Clodia, muliere non solum nobili, sed etiam nota.
Nobilis, In malam partem. Plaut. Rud. 3. 2. 5. Qui se scelere fieri nolunt nobiles. h. e. Insignes, vel insigniter sceleratos.
Insignes genere nequaquam sunt tam, quam vitiis nobiles. Q. Cic. de Petit. Cons. 10.
Nobile scortum. Liv. 39. 9.
Nobilis, Dignus, & excellens in quacunque re, sive bona, sive mala. De bona, ut quum ad generis nobilitatem refertur. Sallust. in Catil. cap. 5. pr. L. Catilina, nobili genere natus. Cic. 7. Verr. 179. Nobili loco natus.
Homines nobiles, quibus opponuntur Novi. Liv. 9. 26. Postulabantur ergo nobiles homines: appellantibusque Tribunos nemo erat auxilio, quin nomina reciperentur. Inde nobilitas, nec ii modo in quos crimen intendebatur, sed universi simul, negare nobilium id crimen esse, quibus, si nulla obstetur fraude, pateat via ad honorem, sed hominum novorum, &c.
Homo nobilissimus Pericles. Cic. 3. Verr. 285.
Nobilis superare pugnis, Phrasis est mere Græca. Dicunt enim, δεινὸς λέγειν, ἱκανὸς ποιεῖν. Hor. 1. Carm. 12. 27.
Hunc equis, illum superare pugnis, Nobilem, &c. De Castore & Polluce. Frequens est Horatius hoc loquendi genere, de quo vide Lambinum, & Bentl. ad 1. Carm. 1.
Nobilior animo, quam gente. Paterc. 2. 112. 2.
Quod optimum est nobilissimum. Ibid. 128. 2.
Animus nobilis. Seneca Hippol. 4.
Acies nobilior. V. ACIES.
Bellum. Hor. de Arte Poet. 137.
Canace nobilis est fratris amore sui. Ovid. 2. Trist. 384.
Civitas nobilis. Plin. lib. 5. cap. 25. Palmyra urbs nobilis situ.

Corinthus ære nobilis. Ovid. 6. Met. 416.
Diem hunc faciam nobilem. Senec. Herc. OEth. 11.
Emplastrum nobile ad extrahendum. Cels. lib. 5. cap. 18.
Equi. Ovid. 3. Amor. 2. 1.
Greges nobilissimarum equarum. Cic. in Verrem 91. H. St. Exstant 4. Verr. 20.
Facinus nobile, & multis locis sæpe commemoratum. Cic. 4. Verr. 182. In malam partem.
Factum. Sil. lib. 3. 356.
Feræ. Claud. 2. Conf. Stil. 239.
Flumen. Ovid. 3. Amor. 6. 89.
Fontes. Hor. 3. Carm. 13. 13.
Forma. Senec. Hippol. 6.
Fundi tres nobilissimi. Cic. pro Rosc. Amer. 98.
Homo omnium nobilissimus. Cic. 1. Fam. 7. In te, homine omnium nobilissimo, similia invidorum vitia perspexi.
Illius ætatis nobilissimus & clarissimus philosophus. Cic. 2. de Orat. 155.
Par fratrum. Hor. 2. Serm. 3. 243.
Puer & nobilis, & decens. Hor. 4. Carm. 1. 13.
Rhetor magnus & nobilis Isocrates. Cic. 2. de Invent. 7.
Scriptorum nobilium auditor. Hor. 1. Epist. 20. 39.
Thucydides honoratus & nobilis. Cic. in Orat. 32.
Virgo in omne ævum. Hor. 3. Carm. 11. 36.
Nobilis & clarus origine. Ovid. 19. Epist. 147.
Ortu. Sil. lib. 1. 77.
Sanguine matris. Ovid. 1. Fast. 472.
Juvenum nobilium cliens. Hor. 4. Carm. 12. 15.
Præclari & nobiles in philosophia. Cic. 1. de Orat. 46.
Ex doctrina nobilis & clarus Demetrius. Cic. pro Rabir. Post. 23.
Inimicitiæ nobilissimæ. Liv. 39. 4. i. e. Notissimæ.
Letum Catonis. Hor. 1. Carm. 12. 36.
Municipium illustre & nobile. Cic. 7. Verr. 39.
Nomen nobile bello. Liv. 31. 18.
Numen. Ovid. ad Liviam, 410. al. Lumen.
Opus. Ovid. 1. Trist. 9. 30.
Oratio. Cic. de Clar. Orat. 122. Sunt & aliæ, & pro Servio Fulvio de incestu nobilis oratio.
Pectus. Ovid. 3. de Pont. 3. 99.
Pugna nobilis. Liv. 23. 41.
Purpura. Claud. de equo Honorii, 10.
Nobilis auratos jam purpura vestiat armos.
Taurus ille nobilis, quem Phalaris habuisse dicitur. Cic. 6. Verr. 73.
Nobilis ad, hoc est *utilis per excellentiam* quod dicitur. Plin. lib. 1. cap. 37. Vitulis quidem marinis ad multa quoque nobile fel.
Nobilis substantive, de Eo qui nobili, seu claro genere ortus est. Liv. 22. 58. Missus cum his Carthalo, nobilis Carthaginiensis. Plin. 5. Epist. 17. Mireque cupio ne nobiles nostri nihil in domibus suis pulchrum nisi imagines habeant.
De nobilibus inter Romanos, V. Manut. ad Cic. 1. Fam. 7. vel Lex. Pitisc.
Nobilior cognomen Fulviæ gentis. V. Lex. Pitisc.
Nobilissimi Cæsares dicti Imperatorum filii. V. Spanh. de Usu & pr. Num. diss. 12. & Lex. Pitisc.

NOBILĬTER, Adv. [διασήμως] Insigniter & decore. Plin. lib. 34. cap. 8. Posidonius, qui & argentum cælavit nobiliter. Vitruv. præf. lib. 7. Ædem Jovis Olympii civis Romanus Cossutius nobiliter architectatus. Val. Max. 3. 7. extr. Nobiliter etiam uterque Spartanus, & qui increpitus a quodam, quod in aciem claudus descenderet, pugnare, non fugere propositum sibi esse respondit: &c.
Compar. Sidon. 9. Epist. 9. Nobilius philosophari.
Superl. Epit. Liv. 54. Viriatus ab exercitu suo comploratus ac nobilissime tumulatus. conf. Quintil. 12. 8.

NOBILĬTAS, ātis. f. [εὐγένεια, γενεά, τὸ εὐγενές] Generis, vel alterius rei excellentia & dignitas. Cic. pro Sext. 21. Alter multos plane in omnes partes fefellit; erat enim hominum opinioni nobilitate ipsa, blanda conciliatricula, commendatus, &c. Juven. 8. Sat. 20.
— nobilitas sola est atque unica virtus.
Altæ nobilitatis indicium habent mores. Ovid. 3. de Pont. 2. 104.
Clara. V. CLARUS.
Ingenita. Lucan. ad Pison. 92. conf. Tacit. 1. Ann. 29.
Ingeminata, Materna & Paterna. Ovid. 4. de Pont. 16. 44.
Maxima. Ibid.
Non ea nobilitas animo est. Ovid. 7. Met. 44.
Facies non impar nobilitate. Ovid. 4. Fast. 306.
Census major nobilitate. Ovid. 9. Met. 671.
Potens nobilitate. Ovid. 13. Met. 22.
Genere ac nobilitate suæ civitatis facile primus. Cic. pro Rosc. Amer. 15.
Contendere nobilitate. Lucret. lib. 2. 11.
Exsuperare genus morum nobilitate. Ovid. 4. Trist. 4. 2.
Geminare genus animi nobilitate. Ovid. 1. de Pont. 2. 2.
Præstantes nobilitate familiæ. Cic. 1. de Divin. 91.
Respondisse nobilitati pulchrum erit. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Superare aliquem nobilitate. Ovid. 3. de Pont. 2. 56.
Domus non minor nobilitate ullius. Ovid 2. Trist. 112.
Nobilitas, pro Fama & nominis celebritate. Cic. pro Arch. 26. In eo ipso, in quo prædicationem nobilitatemque despiciunt, prædicari de se ac nominari volunt. Hæc Budæus.
Eloquio inest nobilitas. Ovid. 2. de Pont. 5. 56.
Florebat nobilitate discipulorum Isocrates. Cic. 3. de Orat. 139.
Venire in nobilitatem. Plin. lib. 14. cap. 15. Postea ergo alia omnia in nobilitatem venerunt. De vinis.
Columbarum nobilitas. Plin. lib. 10. cap. 37.
Vini. Columel. lib. 3. cap. 21. extr. Deprehendi potest nobilitas in gustu. Sed rectius legitur Ignobilitas.
Nobilitas, pro Nobilibus. Liv. 26. 12. pr. Deseruerat senatum nobilitas. Tacit. 12. Ann. 20. 1. Claudius quanquam nobilitatibus externis mitis, dubitavit tamen accipere captivum, &c. i. e. Externis qui nobili genere orti sunt. V. Tiraquell. de Nobilitate.
Fautor nobilitatis Roscius. Cic. pro Rosc. Amer. 16.

NOBILISSĬMĀTUS, ûs. m. A tit. Nobilissimi. ut, Nobilissimatus & Perfectissimatus dignitas. lib. 3. Cod. Theod. de Cohort. Princ. Cornic.

Nobilito, [λαμπρύνω] āre. Nobilem facere, dignitatem augere, decorare. Apul. Quem non excellentia generis, ſed mores, virtuteſque nobilitarunt Cic. 1. Tuſc. 34. Quid poetæ, nonne poſt mortem nobilitari volunt?
Flagitiis aliquem. Ter. Eun. 5. 7. 20.
Multitudine rerum geſtarum nobilitari. Cic. in Partit. 36.

Nobilitātus, a, um. Partic. [λαμπρυνθεὶς] ut, Crudelitas nobilitata. Cic. 2. Off. 26. Teſtis eſt Phalaris, cujus eſt præter ceteros nobilitata crudelitas.
Adulterio nobilitatus. Plin. lib. 29. cap. 1.
Labores clari & nobilitati. Cic. 2. Tuſc. 62.
Marmore nobilitatus Praxiteles. Plin. lib. 7. cap. 38.
Obſidio nobilitata periculo regis. Curt. 4. 6. 30.
Spatia Academiæ nobilitata. Cic. 5. de Finib. 1.
Templa. Ovid. 15. Met. 701.
Virtus Lacedæmoniorum ſpectata & nobilitata. Cic. pro Flac. 62.

N O C

Nŏceo, ui, ĭtum, [ἰκτῶ, βλάπτω, δηλέω, ἄτω, ζημιόω, σίνομαι] ēre. Obeſſe, Damnum, Detrimentumve inferre. Cic. 3. Off. 23. Eodem modo conſtitutum eſt, ut non liceat ſui commodi cauſa nocere alteri.
Nocere aliquem. Plaut. Mil. 5. 18.
Nocere noxam. Liv. 9. 10. extr. Quandoquidem hiſce homines injuſſu Pop. Rom. Quiritium fœdus ictum iri ſpoponderunt, atque ob eam rem noxam nocuerunt.
Nihil nocuerit ſi. Cic. 12. Att. 46. De quo nihil nocuerit, ſi aliquid cum Balbo eris loquutus.
Credulitas nunc mihi noſtra nocet. Ovid. 3. Amor. 12. 44.
Culpa duobus nocuit ſua. Ovid. 15. Met. 115.
Indulgentia nocet nobis. Ovid. 2. Amor. 19. 35.
Virtus temeraria nocuit Ancæo. Ovid. 8. Met. 407.
Vis morbi nocuit tibi. Ovid. 1. Amor. 14. 41.
Umbræ nocent frugibus. Virg. 10. Ecl. 76.
Voluptas nocet empta dolore. Hor. 1. Epiſt. 2. 55.
Vis magna nocendi. Ovid. 5. Met. 257.
Noxis, præteritum antiquum pro Nocueris. Videntur enim veteres Latini in imminutione præteritorum tenues in duplices mutare ſoliti eſſe, ut capſis, pro ceperis: præcepſis, pro præceperis. Lucilius in Sched. Feſti v. Fama.
Inguen ne exiſtat, papulæ, tama, ne boa noxit. Eo autem in verſu, quod oſcitanter non fuit prætereundum, videtur Lucilius Inguen pro inguinis tumore poſuiſſe, qui βουβὼν & a Græcis dicitur. Turneb. Adverſ. 15. 15. conf. Capſis in CAPIO.

Nocētur, Imperſ. [βλάπτεται] Cic. 4. Verr. 96. Confirmat his curaturum ſe eſſe, ne quid ei per filium ſuum noceretur.
Ut in agris vaſtandis incendiiſque faciendis hoſtibus noceretur. Cæſ. 5. Bell. Gall. 19.
Nocitum eſt. Ulpian. in l. 1. poſt princip. D. de his qui dejec. vel effud. Si nocitum ei eſſe dicetur.
Nocitum iri. Cæſar 5. Bell. Gall. 38. Ipſi vero nihil nocitum iri.

Nocens, entis. Partic. [δηλήμων, κακοποιὸς] Quod nocet.
Allium nocentius cicutis. Hor. Epod. 3. 3.
Arma. Stat. 1. Silv. 5. 8.
Aurum nocentius ferro. Ovid. 1. Met. 141.
Eloquium. Ovid. 1. Amor. 8. 20.
Ferrum. Ovid. 1. Met. 141.
Herbæ. Hor. 1. Serm. 8. 22.
Lingua. Propert. lib. 2. 28. 14.
Mores nocentiſſimi. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Tela. Ovid. 4. Faſt. 925.
Victoria nocentiſſima. Cic. 2. Verr. 41. Se avariſſimi hominis cupiditati ſatisfacere poſſe, necentiſſimæ victoriæ non poſſe.
Virus. Ovid. 2. Met. 800.
Nocens, Qui injuriam aut maleficium commiſit, Qui alteri nocuit, damnumque intulit. Cic. 2. Off. 51. Ita habendum eſt religioni, nocentem aliquando & nefarium impiumque defendere. Ovid. 4. Met. 110.
Noſtra nocens anima eſt: ego te, miſeranda, peremi.
Vita turpis & nocens; cui opponitur Honeſtiſſime & laudatiſſime acta vita. Cic. Anteq. iret in exil. 6.
Nocens, Reus criminis. Cic. 5. Philip. 36. Nec ante turpes judices quæſiti, quam honeſtis judicibus nocentium ſalus deſperata eſt.
Nocenti reo. Cic. 2. Verr. 52.
Nulli nocentiores habentur, quam qui ſunt ex omnibus innocentes. Lactant. 5. 9. Exempla Compar. plura ſupra V.
Iiſdem quibus antea cautibus innocentiſſimus quiſque, tunc nocentiſſimus affigebatur. Plin. Paneg. cap. 35.

Nocĭtus, a, um. Partic. Paſſ. Vet. Interp. Iren. 5. 7. Neque nociti ſunt aliquid, neque odor ignis inventus eſt in eis.

Nocitūrus, a, um. Partic. [δηλήσων] Lucan. lib. 3. 621.
Inſiluit, ſolo nociturus pondere, puppim.
Fraus nocitura natis. Hor. 1. Carm. 28. 30.
Munera. Ovid. 11. Met. 104.
Pocula. Propert. lib. 2. 1. 54.

Nocenter, Adv. [βλαβόντως] Columel. lib. 8. cap. 2. Robuſta crura, nec longa, ſed, infeſtis velut ſudibus, nocenter armata. De Gallis gallinaceis. i. e. Quibus noceant.

Nocentia, æ. f. Tertull. Apol. cap. 40. Nocentiæ judex & exactor. Idem adverſ. Marc. 2. 13.

Nocĭbĭlis, e. Adj. Gloſſ. Gr. Lat. βλαβερὸς, detrimentabilis, nocibilis.

Nocīvus, a, um. Adj. [βλαβερὸς, ἐπιβλαβὴς] Quod nocet. Plin. lib. 20. cap. 2. Item millepedæ, ſepa Græci vocant, oblongam, piloſis pedibus, pecori præcipue nocivam.
Nocivum periculum. Phædr. 1. 30. 3.

Nocuus, a, um. Adj. Idem. Cic. 3. de Legib. 6. Magiſtratus nec obedientem, & nocuum civem multa, vinculis, verberibuſque coercento. Correctiora exemplaria legunt Noxium. Eugen. Toletan. Carm. 20.
— frugi nocuas frondique locuſtas.

Noxa, æ. f. [πλαίσμα, ἀνόμημα] eſt Peccatum, aut pro peccato Pœna: ut Accius Menalippa, Te eſſe huic noxæ obnoxium. Item quum lex jubet noxæ dedere, pro peccato dedi jubet. Hactenus Feſt. Ulpian. de Ædilitio edicto, l. Quis ſit. §. Quod aiunt, Noxas accipere debemus privatas, hoc eſt ea, quæcunque committuntur ex delictis, non publicis criminibus, ex quibus agitur judiciis noxalibus.
Noxæ appellatione omne delictum continetur: ut ait Cajus de verb. ſignificat. l. Plebis.
Noxa, [ἔγκλημα] Culpa. Liv. 3. 42. Alia omnis penes milites noxa erat.
Minimæ noxæ, & minora peccata. Cic. pro Roſc. Amer. 62. Quod in minimis noxis & in his levioribus peccatis, quæ magis crebra, & jam prope quotidiana ſunt, id maxime & primum quæritur, &c.
Admittere noxam. Quintil. lib. 5. cap. 13. Ulp. l. 41. §. 3. D. de Furtis.
Avertere in aliquem. Liv. 1. 58. Avertendo noxam in auctorem delicti.
Committere. Ulpian. D. de noxalibus. l. 2. Si ſervus ſciente domino furtum fecit, vel aliam noxam commiſit: ſervi nomine actio eſt noxalis, nec dominus ſuo nomine tenetur.
Conveniri ex noxa ſervi. Ulpian. D. de noxalibus action. l. Si quis, Si quis a multis conveniatur ex noxa ejuſdem ſervi, vel ab uno, ex pluribus tamen delictis, non neceſſe habet, &c.
Detrahere invidiam noxæ. Ovid. 7. Epiſt. 106.
Elevare noxam alicujus, Verbis minuere. Tacit. 5. Ann.
Eximere noxæ, eſt Gratiam criminis facere. Liv. 8. 35. Budæus.
Experiri ex pluribus noxis. Cajus, D. de noxalibus action. l. Qui ex pluribus noxis diverſis temporibus experitur, ex una noxa ſervi dominium nactus, nullam amplius actionem habet adverſus eum, qui dominus fuerat: quum actio noxalis caput ſequatur.
Liberare aliquem noxa. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Noxa, Pœna peccati. Unde
Accipere noxæ. Ulpian. in l. Locum. D. de uſufructu, Debebit plane denegari uſusfructus perſecutio, ſi ei, qui noxæ accepit, litis æſtimatio non offeratur a fructuario.
Decernere noxam. V. DECERNO.
Dedere noxæ & Ob noxam, Arbitrio alicujus permittere puniendum. Liv. 26. 29. Obrui Ætnæ ignibus, aut mergi freto, ſatius illi inſulæ eſſe, quam velut dedi noxæ inimico Conſuli.
Dedere noxæ, eſt Animal tradere vivum demum. Hæc Ulpian. lib. 9. Pand. l. 1.
Deditio noxæ; frequens loquutio in titulo de Noxal. action. D.
Dedere noxam. Ulpian. lib. 9. Pand. l. 1. Si poſt litem conteſtatam ab alio ſit animal occiſum: quia domino legis Aquiliæ actio competit, ratio in judicio habebitur, quod noxæ dedendæ facultatem dominus amiſerit. Hic videtur accipi pro Animali quod nocuit, ſeu damnum dedit. Paulo ante, Quamobrem eum ibi aut noxiam ſarcire, aut noxam dedere oportere. Sic legit Haloander. Pandectæ tamen Florentinæ habent, In noxam dedere.
Dedere aliquem ad noxam. Paulus, D. de noxalibus action. l. Si in re communi. Si ſervus tuus nomen exercuerit, ejuſque vicarius, & idem nauta, in eadem nave damnum dederit: perinde in te actio danda eſt, ac ſi is exercitor liber, & hic vicarius ſervus ejus eſſet, ut de peculio ſervi tui ad noxam dedere vicarium damneris.
Solutus noxis ſervus. In l. Cum in venditione, De evictionibus. Et Pomponius eodem titulo, l. Si emptori qui ſtipulatus ſit, furtis, noxiſque ſolutum eſſe, hæres exſtiterit is, qui, &c.
Noxa, [ἄτη, βλάβη, δήλημα, πῆμα, σίνος] Læſio, damnum, nocumentum. Columel. lib. 1. cap. 6. Ea res a noxa curculionum, & ſimilium animalium commodiſſime videtur conditas fruges defendere.
Noxa admiſſa, apud Ulpian. in l. Si quis quum in hoſtium poteſtate. D. de Furtis. i. e. Culpa jam evenit: vel Damnum jam exceptum.
Capere noxam. V. CAPIO.
Concipere noxam, pro Morbum incurrere, apud Columellam: ut & Noxam capere. V. CONCIPIO.
Contrahere noxam. Columel. lib. 6. cap. 29.
Eſſe noxæ cui. Liv. 10. 19. Si qua clades incidiſſet, deſertori magis quam deſerto noxæ fore. Salluſt. in ipſo ſtatim initio orationis L. Philipp. Maxime vellem, P. C. Remp. quietam eſſe, aut in periculis à promptiſſimo quoque defendi: denique prava incœpta conſultoribus noxæ eſſe.
Nocere noxam. V. NOCEO.
Noxa ſtomachi. Celſus lib. 4. cap. 19.
Pellere triſtes noxas a foribus. Ovid. 6. Faſt. 130.
Repulſa noxa meis ſtabulis. Ovid. 4. Faſt. 748.
Sine ulla noxa. Suet. Cæſ. cap. 81. extr. Sen. Epiſt. 9.
Sine ullius noxa theatrum collapſum eſt. Tacit. 15. Ann. 34. 1.
Vacare omni noxa. Celſ. lib. 5. cap. 27.
Noxam & Noxiam pro eodem accipi contendit Vall. lib. 6. Tamen noxiam pro noxa, id eſt peccati pœna aut damno, raro ſcriptum reperias.
Noxam pro Jurgio non dici contra Scalig. alioſque defendit Burm. ad Petron. cap. 69. extr.

Noxālis, e. Adj. [τιμωρητικὸς, νοξάλιος] unde, Noxalis actio. Cajus in l. 1. D. de Noxal. act. Noxales actiones appellantur, quæ non ex contractu, ſed ex noxa atque maleficio ſervorum, adverſus nos inſtituuntur. Quarum actionum vis & poteſtas hæc eſt, ut ſi damnati fuerimus, liceat nobis deditione ipſius corporis quod deliquit, evitare litis æſtimationem.
Cauſa noxalis. Paul. l. 4. D. de noxal. action.
Judicium noxale. Ulpian. D. de noxal. act. l. 2. & l. ult.
Malum noxale. Tertull. Geneſ. 2.

Noxia, æ. f. [πλαῖσμα, νοξία] Culpa dicitur, auctore Feſto. De Latinitate hujus vocis V. Jac. Nic. Loenſ. Epiphyll. 5. 11. Ter. Phorm. 1. 4. 47.
Meminiſtin' olim ut fuerit veſtra ratio,
In re incipiunda ad defendendam noxiam? V. ibi Donat. & Voſſ. Etym.
Pœna noxiæ. Cic. 3. de Legib. 11. Quod quis earum rerum migraſſit, noxiæ pœna par eſto.
Admittere noxiam. V. ADMITTO.
Careo noxia, pro In culpa non ſum. Plaut. Bacch. 4. 9. 81.
Commerere noxiam. V. COMMEREO.
Committere noxiam. Ulpian. Pand. lib. 9. l. 1. Quæ lex voluit, aut dari quod nocuit, id eſt, id animal quod noxiam commiſit: aut æſtimationem noxiæ offerre. Noxia enim eſt ipſum Delictum.
Eſſe noxiæ, ut Fraudi eſſe: pro Vitio & culpæ dari. Liv. 34. 19. Si domos

mos abire vellent, publica fide accepta, nihil eam rem noxiæ futuram, quod hostibus se Romanorum junxissent. Budæus. Gronov. legit Noxæ.
In noxia esse, Culpam in se admittere. Ter. Phorm. 2. 1. 36.
In noxia tenere inimicos Plaut. Cas. 2. 8. 71.
Noxiæ esse, Damno esse. Celsus in l. Quintus Mucius. D. Mandati, Ceterum in posteriore casu non oportet esse noxiæ fidejussori, si ipse pepercit pudori suo. [Nisi Noxæ legendum. Confusa enim hæc passim reperimus in his & aliis exemplis.
Noxiis vacuum esse. Plaut. Merc. 5. 4. 23.
Remittere noxiam. Plaut. Most. 5. 2. 47. Ter. Eun. 5. 2. 3.

— unam hanc noxiam
Mitte: si aliam unquam ullam admisero, occidito.

Sarcire noxiam. Ulpian. Pandect. lib. 9. l. 1. Quamobrem eum ibi aut noxiam sarcire, aut noxam dedere oportere. Al. In noxam.
NŏXIĀLIS, e. Adj. Prudent. Cathem. 9. 18. Lex noxialis. Idem hymno Mamerti, v. 5.

Quando pomi noxialis morte morsu corruit.

NOXIŌSUS, a, um. Adj. Idem.
Animi perditi noxiosique. Sen. Epist. 70. extr.
Corpus noxiosissimum. Petron. cap. 130. Senec. 1. de Clement. cap. 26. Si noxiosissimo cuique animali in nos daretur potestas: si leones ursique regnarent, quæ alia vita foret?
NOXIUS, a, um. Adj. [ἐπιμεμπτὸς, βλαβερὸς] Nocens, & criminis compertus. Sallust. Jug. 31. extr. Quæ nisi quæsita erunt, & nisi vindicatum in noxios, quid erit reliquum? Liv. 5. 11. Qui noxii ambo, alter in alterum causam conferant. Nepos 10. 10. pr. Nonnulli ab insciis pro noxiis conciduntur.
Noxii proprie dicebantur, Sententia judicis ad gladium, bestias, vel metallum damnati. V. Gronov. Observ. 1. 8.
Civis noxius. Cic. 3. de Legib. 6. Magistratus nec obedientem & noxium civem, multa, vinculis, verberibusve coercento.
Corda. Ovid. 10. Met. 351.
Corpora. Virg. 6. Æn. 731.
Crimina. Virg. 7. Æn. 326.
Facere noxia sua lumina. Ovid. 2. Trist. 103.
Membra. Tibul. lib. 1. 3. 74.
Spicula. Ovid. in Ibin, 544.
Tela. Ovid. 5. Trist. 10. 22.
Venena. Claud. 1. in Ruffin. 67.
Via. Senec. Theb. 1.
Noxius, cum genitivo. Tacit. 5. Hist. 11. 2. Ut noxium conjurationis ad disquisitionem trahebat.
Compar. Sen. de Clement. 1. 13. Omnibus reis noxior ac sollicitior.
Superl. Idem ibid. 1. 26. Noxissimum animal. Al. Noxiosissimum. q. V.
NOXITŪDO, ĭnis. f. pro Noxia apud veteres dicebatur. Accius, Ocule noxitudo obliteretur Pelopidarum, ac per nos sanctescat genus. Nonius 2. 576.
NOCTESCO, NOCTU, NOCTUA, &c. V. NOX.

N O D

NODARE, NODATIO, &c. V. infra in NODUS.
NŌDIA, æ. f. Plin. lib. 24. cap. 19. Herba coriariorum officinis nota: ea mularis dicitur, aliisque nominibus. Nomas curat, efficacissimamque adversus scorpiones esse potam in vino aut posca reperio.
NŌDUS, i. m. [κόμβος, δεσμός] Nexus, seu Ligatura complicata, quæ non facile solvitur. Cic. de Univers. 11. Omnia autem duo, ad cohærendum tertium aliquid anquirunt, & quasi nodum vinculumque desiderant. Virg. 8. Ecl. 77.

Necte tribus nodis ternos, Amarylli, colores.

Connectere nodum. Cic. 2. de Nat. Deor. 111. Ex quodam poeta.
Divellere nodos manibus. Virg. 2. Æn. 220.
Rupit nodos & vincula. Virg 5. Æn. 510.
Solvere. Hor. 3. Carm. 21. 22. Curt. 3. 1. 18. De nodo Gordio. V. Expedire nodum ex Erasm. infra.
Vincire aliquid connexis. Ovid. 12. Met. 430.
Amictus nodo dependet ex humeris. Virg. 6. Æn. 301.
Colligere sinum nodo. Virg. 1. Æn. 324.
Nexans serpens se nodis. Virg. 5. Æn. 279.
Nexa brachia vipereis nodis. Ovid. 4. Met. 490.
Aheni nodi, Catenæ. Virg. 1. Æn. 305.
Salvo nodo. Cels. lib. 7. cap. 4. Tantum modo id linum bis die, salvo nodo, ducendum est, sic ut subeat fistulam pars quæ superior est.
Vitales animæ nodi, Vitalia vincula. Lucret. lib. 2. 949.
Nodos Gratiarum, quod inter se semper conjunctæ & implexæ sunt. Hor. 3. Carm. 21. 22.

Segnesque nodum solvere Gratiæ. Sic apud Virg. 8. Æn. 260.
Corripit in nodum. i. e. Manibus complexus constrictum tenet. Turnebus.

Nodus amicitiæ amabilissimus, Vinculum. Cic. de Amicit. 51. Atque etiam mihi quidem videntur, qui utilitatis causa fingunt amicitias, amabilissimum nodum amicitiæ tollere.
Nodus, Translate, pro quacunque Difficultate. Cic. 8. Fam. 11. Incideramus enim in difficilem nodum.
Nodus Herculeus, pro Vinculo arctissimo, atque insolubili difficultate legitur apud eruditos. Seneca ad Lucilium Ep. 87. Unus tibi nodus, sed Herculeus restat. Nodum enim quem ostendit Hercules, religiosum ac sacrum apud Priscos fuisse satis liquet ex his Plinii verbis, lib. 28. cap. 6. Vulnera (inquit) nodo Herculis præligare, mirum quantum ocior medicina est. Atque etiam quotidiani cinctus tali nodo vim quandam utilem habere dicuntur. Festus Pompeius ostendit antiquitus fuisse morem, ut nova nupta laneo cingulo præcingeretur, vincta nodo Herculis: quem vir ominis gratia solvebat in lecto, ut & ipse felix esset in liberis suscipiendis. Erasmus. conf. Macrob. 2. Saturn. 19.
Perrumpere nodos validos Veneris. Lucret. lib. 4. 1142. i. e. Nodosa retia amoris.
Ex pedire, vel Solvere nodum, dicebatur qui negotium alioqui impeditum facile conficeret. Natum hinc aiunt, quod tradunt Midam curru, nodis quibusdam inexplicabilibus connexo vectari solitum. De hoc in templo reposito, proditus erat apud Phrygas rumor, ut qui vinculum illius solvisset, eum Asiæ imperio potiturum. Alexander magnus explicuit. Quidam aiunt gladio dissecuisse. Cic. 5. Att. 21. Cæsari nullus honos a Senatu habeatur, dum hic nodus expediatur. i. e. Dum hoc negotium conficitur. Ex Erasmo.
Nodus in Rep. Cic. ad Brut. 18. Maximus autem (nisi me forte fallit), in Rep. nodus est, inopia rei pecuniariæ. i. e. Maxima difficultas.
Nodus & mora publicæ securitatis Antonius. Flor. 4. 9. 1.
Articulorum nodi, Juncturæ, quod nodi instar rotundantur. Plin. lib. 11. cap. 37.
Corporum nodi, Articuli. Plin. lib. 11. cap. 37.
Crura sine nodis. Cæs. 6. Bell. Gall. cap. 26.
Continuationis nodi. Cic. in Orat. 22. His igitur singulis versibus quasi nodi apparent continuationis, quos in ambitu conjungimus. Sensus est: His singulis versibus insunt quidam nodi, seu vincula, quæ sententiam continuent, donec totus ambitus, sive tota periodus absolvatur. Nodus autem appellat, Distinctiones & quasi articulos, quibus membrum orationis a membro distinguitur: sicuti in corpore nodi quidam apparent, ubicunque membrum aliquod cum aliis conjungitur.
Nodus in arbore, Crassior ille callus, circa quem veluti colligati simul rami esse apparent. Columel. de Arbor. cap. 3. Ejus imam partem quam in terram demissurus es, acutissima falce juxta nodum sic, ne gemmam lædas, rotunda plaga amputato. Vitruv. lib. 2. cap. 9. de abiete, Ex ea autem antequam est excisa, quæ pars est proxima terræ, per radices excipiens ex proximitate humorem, enodis & liquida efficitur: quæ vero est superior, vehementia caloris eductis in aera per nodos ramis, præcisa alte circiter pedes viginti, & perdolata propter nodationis duritiem dicitur esse fusterna.
In modum inflectere radices. V. INFLECTO.
Arundinei. Claud. 3. Idyll. de Torpedine. v. 21.

Transit arundineos arcano frigore nodos.

Nodum in scirpo quæris: In anxium dicebatur, nimisque diligentem, aut meticulosum, qui illic scrupulum moveret, ubi nihil esset addubitandum. Hoc adagium refertur apud Ter. And. 5. 4. 39.

At mihi unus scrupulus etiam restat, qui me male habet. P. dignus es
Cum tua religione, odio: nodum in scirpo quæris. Festus ex

Ennio citat,

Quæris & in scirpo (soliti quod dicere) nodum. nominatim

proverbii titulo referens. Donato junci species est scirpus levis atque enodis. Quanquam apud Gellium 12. 6. pr. Scirpi dicuntur captiunculæ, argutiæque. Nisi forte quis malit legere Scrupos, quod hi lapilli leves sint ac rotundi. Erasmus. Sic & Crinito placebat, de Hon. disc. l. 9. c. ult. Al. Sirpos. V. Interpp. Gell.
Ignis relaxat nodos. Lucret. lib. 6. 878. Nodos hoc loco vocat Glaciem constrictam gelu.
Nodus in exercitu dicitur Densa peditum multitudo, quod non facile possit resolvi. Perott. conf. Serv. in illud Virg. 10. Æn. 428.

— pugnæ nodumque, moramque.

Cælestis nodus, Sidus Piscium olim a veteribus dicebatur. Cic in Arato, 17.

Quam veteres soliti Cælestem dicere nodum.

NODŬLUS, i. m. dimin. [κομβίδιον] Plin. lib. 21. cap. 5. Dein nudantibus se nodulis, in fæce nigri vini, vel Græci, mense Martio macerantur.
NODŌSUS, a, um. Adj. [κομβώδης, πολύπλοκος] Quod multos nodos habet. Columel. lib. 4. cap. 24. Nam præstat ex vulnere sobolem repullescentem vellere, quam nodosam & scabram plagam relinquere. Plin. lib. 11. cap. 37. In umbilico venarum nodoso coitu.
Chiragra nodosa. Hor. 1. Epist. 1. 31.
Globus, Nodo similis. Stat. 1. Silv. 6. 63.
Homo nodosus. Hor. 2. Serm. 3. 70.

— adde Cicutæ
Nodosi tabulas centum. Nodosi, i. e. Scrupulosi, diligentis in

accipiendis cautionibus. Acron.
Lina. Ovid. 3. Met. 153.
Ossa. Lucan. lib. 8. 672.
Podagra. Ovid. 1. de Pont. 3. 23. Ab effectu.
Poples. Ovid. 6. Met. 256. al. Nervosus.
Rami nodosi. Senec. Epist. 12.
Robora. Ovid. 6. Met. 691.
Stipes. Ovid. 10. Epist. 101.
Nodosæ & anxiæ quæstiones, quibus opponuntur Faciles. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 1.
Nodosissima quæstio. Augustin. Enchir. cap. 20.
Nodosissimos libros enodare. Idem Confess. lib. 4. extr.
NODŌSE, Adv. Idem ac Intricate. unde Compar. Tertull. de Resurr. cap. 46. Et quid ego nodosius?
NODOSĬTAS, ātis. f. Augustin. Confess. lib. 2. extr. Tortuosissima & implicatissima nodositas.
NODO, [δεσμόω] āre. Nodos facere, Ligare in nodos. Virg. 4. Æn. 138.

— crines nodantur in aurum. Plin. lib. 13. cap. 22.

Ferula geniculatis nodata scapis.
Nodare vites per ramos. Cato de R. R. cap. 33.
NODĀTUS, a, um. Partic. ut, Laqueo collum nodatus amator. Ovid. Rem. Amor. 17. Plin. supra & Lactant. de Opif. Dei, cap. 7.
NODĀTIO, ōnis. f. [δέσμωσις] pro Nodositate. V. NODUS in arbore.
NODĪNUS, i. m. [Νώδινος] Deus quem divus August. de Civitate Dei 4. 8 ex Varrone scribit cultum fuisse a veteribus Romanis, putantibus Proserpinam frumentis præpositam germinantibus & proserpentibus, geniculis vero nodisque culmorum, deum Nodinum: involucris autem illis folliculorum, deam Volutinam: quum folliculi patescunt, quo exeat spica, deam Patelenam: quum segetes novis aristis exæquantur, Hostilinam deam, quia hostilire, ac hostimentum veteribus exæquationem significabat: Floram quoque adjicit, & Lactucinam, ac Maturam, quæ florentibus, lactescentibusque, ac maturescentibus præsint frumentis. al. Nodotus. conf. Arnob. 4. vel Lex. Pitisc.

N O E

NOEGA, æ. f. Oppidum est Hispaniæ Tarraconensis, in tractu Asturum, in peninsula Pesici. Plin. lib. 4. cap. 20.
NOĔGÆUM, i. n. [νωεγαῖον] Quoddam amiculi genus prætextum purpura.

pura. Livius in Odyſſea, Simul ac lacrimas de ore noegæo deterſit, id eſt candido. Feſtus. ubi V. Scalig.

NŎĒMA, ătis. n. [νόημα] Genus ſententiarum: de quo ſic Quintil. lib. 8. cap. 5. Eſt & quod appellatur a novis νόημα, qua voce omnis intellectus accipi poteſt. Sed hoc nomine donarunt ea, quæ non dicunt, verum intelligi volunt: ut in eum quem ſæpius a ludo redemerat ſoror, agentem cum ea talionis, quod ei pollicem dormienti recidiſſet, Eras dignus ut haberes integram manum. Sic enim auditur, Ut depugnares.

NŒOMAGUS, i. m. [Νοιόμαγος] Ptolemæo lib. 2. cap. 10. Galliæ Narbonenſis urbs. Vulgo *Nion*, prope Gebennam. De aliis V. Cellar.

NOENON, veteres pro Non dixere. Perott. Apud Nonium Nenum legitur. V. NENU.

NŎĔRUS, a, um. [νοερὸς] Intellectualis. Tertull. adverſ. Valent. cap. 20. Cælos noeros deputant, eosque angelos faciunt.

N O L

NŌLA, æ. f. [Νῶλα] Urbs Campaniæ: quæ prius Sidicinum dicebatur, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 5. a quo Nolanus poſſeſſivum. V. FORMIÆ. In triclinio Coa, in cubiculo Nola. Ænigma eſt Cœlianum apud Quintil. lib. 8. cap. 6. pag. 747. Burm. quo objicitur Clodiæ tum oris obſcænitas, tum omnis infanda libido, qua notati ſunt Nolani. Quum enim libidinoſa & laſciva eſſet in convivio, & quædam Venus Coa, in cubiculo a nulla obſcænitate abhorrebat. De fœdiſſima Venere ſic Auſonius, Epigr. 70.

Et quam Nolanis capitalis luxus inuſſit. [V. locum ipſum Fabii in dictione CHOA. Ego non dubito, quin pro Nolam, Molam reponendum ſit, ut denotetur mulier Baccho juxta ac Veneri devota, & in utroque genere poſcendi finem facere neſcia. Nam Molam & Molendi verbum Venereo quoque negotio accommodaſſe veteres, ex eodem, ſi neſcis, Auſonii epigrammate cognoſcas licebit. Plures ab aliis collectos ejus generis floſculos huc adſpergere nec vacat, nec convenit. Scribendum igitur apud Fabium, In triclinio choa, in cubiculo molam. Alioqui non intelligo, cur non Nolanam diceret potius.

De Nola, V. Suet. Auguſt. cap. 99. Paterc. 1. 7. 2. & 2. 123. 2. Meminit & Sil. 8. 537. & 12. 162.

Campo Nola ſedet, crebris circumdata in orbem
Turribus, & celſo facilem tutatur adire
Planitiem vallo: &c. conf. ſi placet, Lex. Pitiſc.

NOLĀNUS, a, um. Adj. [Νωλανὸς] ut, Nolana plebs. Liv. 24. 13.
Nolana ad mœnia. Sil. 12. 293.
Primam corripit prudent. Periſteph. 11. 208
Nolanus, Paulinus Epiſcopus, cujus exſtant epiſtolæ & elegantiſſima carmina.

NOLA, æ. f. Tintinabulum, ſic dicta a civitate Nola earum inventrice. Quo in ſenſu ſumi a Quintil. in loco ſupra memorato contendunt aliqui, dubitante merito Burmanno. conf. Voſſ. P. 2. Rhet. lib. 4. cap. 11. Primam producit Mantuan. Alph. 6. 125. Corripit Avien. Fab. 7. 8.

NŌLO, [ἀβουλέω, οὐ θέλω] verbum ſic conjugatur, Nolo, nonvis, nonvult; plur. Nolumus, nonvultis, nolunt: Nolebam, Nolui, Nolueram, Nolam, noles. Imper. præſ. ſecund. perſ. Noli; & plur. Nolite: futuro, ad ſecundam perſ. Nolito; & plur. Nolitote. Optat. Nollem, Noluiſſem, Nolim. Conjunct. Nolim, Nollem, Noluerim, Noluiſſem, Noluero. Infin Nolle, Noluiſſe. [Mihi non dubium eſt, quin Nolo contractum ſit ex Nevolo, quo Plautus ſæpius utitur. V. ſ. l. Itaque in obliquis caſibus Nevis, nevult, &c. dicendum eſſet. Sed Grammatici uſum ſuorum temporum ſequuntur. Et ſic apud Varr. lib. 9. extr. de L. L. ſcribendum puto, Ex ne & volo, non ut vulgo legitur, Ex non & volo.
Contendere noli. Hor. 1. Epiſt. 18. 28.
Ducere nolito. Idem de Arte Poet. 427.
Nolo, Non volo. Ter. Eun. 4. 7. 43.

—novi ingenium mulierum:
Nolunt ubi velis: ubi nolis, cupiunt ultro. Cic. in Orat. 154.

Libenter etiam copulando verba jungebant: ut Sodes, pro Si audes, &c. Nolle, pro Non velle.
Nolle alicui. Idem 1. Fam. 1. Cui qui nolunt. i. e. Minus volunt.
Nolebant offenſum ordinem publicanorum. i. e. Verebantur offendere. Liv. lib. 25. 3.
Tertullæ nollem abortum. i. e. Doleo factum. Cic. 14. Att. 20.
Cum gratum mihi eſſe potuit, nolui. Ter. Heaut. 2. 3. 21.
Noli te macerare. Idem Andr. 4. 2. 2.
Nolite ſinere. i. e. Ne ſinatis. Idem Hec. prol. 46.
Nollem, pro Vellem non. Cic. 6. Verr. 182. Imprudens huc incidi, Judices: emit enim: non abſtulit: nollem dixiſſe. Budæus.
Nollem factum eſſe, erat ſatisfactionis formula ſolennis. Ter. Adelph. 2. 1. 8.

Tu quod te poſterius purges, hanc injuriam mihi nolle
Factam eſſe: hujus non faciam. Budæus. Plaut. Amph. 3. 2. 9. conf. Turneb. Adverſ. 18. 25. vel. Lex. Pitiſc.

Non nolle, pro Velle. Cic. 4. Verr. 182. Ut quum tabulas novo magiſtro traderem, exempla litterarum ipſi habere non nollent. [i. e. Habere optarent.

NOLENS, Partic. [ἄκων] ut, Nolens volens. Lucan. lib. 1. 274.

—quamvis nolente Senatu
Traximus imperium.

NOLENTER, Adv. Tertull. Apol. cap. 14. Medicinam nolenter exercebat.

NOLENTIA, æ. f. Tertull. adverſ. Marc. 1. 25. Indignatio, bilis, nolentia, offenſa.

NOLUNTAS, ātis. f. Ennius apud Calpurn. Piſon.

Vim tua noluntas facit imperioſa vetando. Item Auguſtin. de Civ. Dei, 14. 6. Sed V. Voſſ. de Vit. Serm. 3. 29.

N O M

NŎMĂDES, um m. pl. [Νομάδες] Populi in Scythia Europæ, nunc Tartari dicuntur, quorum vita omnis in paſcendis gregibus habetur. Sunt etiam populi in Æthiopia, ut Plin. lib. 6. cap. 28. ſcribit. conf. Idem 5. 3. Hieronymus, Nomades & Troglodytæ & Scythæ & Hunnorum nova feritas, ſemicrudis veſcuntur carnibus. Dicti Nomades a verbo Græco νέμω, quod eſt paſco. Virg. 3. Georg. 343.

—omnia ſecum
Armentarius Afer agit; tectumque, laremque,
Armaque, &c. Silius de iiſdem, lib. 3. 290.
Nulla domus, plauſtris habitant; migrare per arva
Mos, atque errantes circumvectare penates.

Genus Nomadum. Virg. 8. Æn. 724.
Singulari uſus eſt Silius, 5. 194. Garamaſque Nomaſque. Idem 6. 705. V. infra ſeq. loco. conf. NUMIDÆ.

NŎMAS, ădis. [Νομάς] Numidia. Martialis lib. 8. 55. de leone.

Cui diadema daret marmore picta Nomas. i. e. Numidia marmore, quod Numidicum vocant, abundans. [Ita quidem exponit & Raderus. Sed cum præcipue immanem leonis iſtius rugitum extollere poeta ſtuduerit, Non dubito, quin Murmure victa ſcripſerit. Iſtuc Marmore picta, tam ineptum & abſurdum Numidiæ epitheton foret ut demonſtrandum id pluribus non putem.

Nomas, Veneficæ nomen videtur apud Propert. 4. 7. 45.

Aut Nomas arcanas tollat verſuta ſalivas. [Immo V. in ARCANUS.

NOMĂDĬCUS, a, um. Adj. ut, Nomadicam vitam agere; Proverb. de Vagabundis. V. Eraſm. Chiliad.

NŎMÆ, arum. f. pl. [νομαί] Ulcera, quæ carnem depaſcendo ſerpunt. Plin. lib. 23. cap. 4. Toſti autem & cum melle triti, nomas repurgant. Eæ etiam nomata & carcinomata dicuntur.

NŎMANDRIA, æ. f. [νομανδρεία] Conſtantia in præfecturis dandis. Cic. 5. Att. 11. extr. Nam illam νομανδρείαν excuſationem ne acceperis. Al. γεράνδρειον. Alii Cœtum paſtoritium exponunt.

NOMARCHA, NOMARCHIA, V. NOMOS.

NŌMEN, ĭnis. n. [ὄνομα] quaſi Novimen, inquit Feſtus: quia notitiam faciat. nam per id, quicquid nominamus, agnoſcitur. Nonius 4. 325. Nomen, eſt proprium vocabulum ſingulorum. Varro L. L. 9. 2. ita diſtinguit inter Nomen & Vocabulum: illud ut proprium ſit, hoc appellativum ſive commune; quod tamen diſcrimen non ſemper obſervatur. Virg. 7. Æn. 337.

—cui nomina mille,
Mille nocendi artes. [Videtur ex Gr. ὄνομα factum, etſi primam longam habet, tanquam ex Novimen contractum ſit.

Nomina ſunt tanquam rerum notæ. Cic. 5. de Fin. 74.
Nomine tenus. V. NOMINETENUS infra.
Nomine iſto. Ter. Phorm. 2. 3. 45.

Neque ego illum noram; nec mihi cognatus
Quiſquam iſtoc nomine.

Vir nominis ſui, i. e. Nomen referens moribus. ut, Imperator vere nominis ſui, vere Pertinax, vere Severus. Spartian. Sever. 14. conf. Treb. Poll. Claud. 5.
Nomeu quum dicimus, cognomen quoque & agnomen intelligatur oportet. Cic. 2. de Invent. 28.
Cauſa nominis eſt in dubio, i. e. Incertum eſt cur ita vocetur. Ovid. 3. Faſt. 839. [Loquitur de Minervæ dato Captæ, vel, ut potius legendum puto, Capitæ cognomine.
Hæres nominis aviti. Ovid. 6. Met. 239.
Hæreditas nominis. Cic. pro Domo 35. Quas adoptiones, ſicut alias innumerabiles, hæreditates nominis, pecuniæ, ſacrorum ſecutæ ſunt.
Origo. Ovid. 5. Faſt. 445.
Amicum nomen. Valer. 3. Argon. 171.
Amplum apud aliquos. Cic. pro Font. 26. M. Fabium ſubſcriptorem ejus rogabimus, ut Allobrogum animos mitiget, quoniam apud illos Fabiorum nomen ampliſſimum eſt.
Beatum. Claud. de Nupt. Hon. 9.
Gentile. Stat. 6. Theb. 342.
Inimica. Virg. 11. Æn. 84.
Adſciſcere aliquem in nomen. Tacit. 3. Ann. 30.
Appellare nomine, vel Nominatim. In APPELLO.
Citare per nomina. V. CITO.
Clamare aliquem nomine. Virg. 4. Æn. 674.
Compoſitum nomen terrori, h. e. Ad terrorem incutiendum. L. Florus 3. 10. Ille corpore, armis, ſpirituque terribilis, & nomine quaſi terrori compoſito, Vercingentorix.
Demiſſum ab. Virg. 1. Æn. 292.

Julius a magno demiſſum nomen Iülo. h. e. Deductum.

Dicere nomine. Virg. 6. Æn. 441.

Lugentes campi: ſic illos nomine dicunt.

Dicta gens de nomine ducis. Virg. 3. Æn. 210.
Diſſimulare alicujus. Ovid. 4. Triſt. 3. 54.
Dare nomen alicui. Virg. 1. Æn. 252.
Dare nomen ſuum in numerum aliquem. Cic. pro Domo, 116. conf. infra.
Edere nomen ſuum. Ovid. 9. Met. 532. V. EDO.
Excipere nomen alicujus læto clamore. Lucan. lib. 5. 47.
Feruntur libri ſub nomine ejus. Quintil. lib. 1. in procem.
Fingere nomen de nomine. Virg. 3. Æn. 18.
Habet nomen Fabius, i. e. Vocatur Fabius. Ovid. 1. Met. 169.

Eſt via ſublimis cælo manifeſta ſereno,
Lactea nomen habet. h. e. Eſt via quæ vocatur lactea.

Habentia mœnia nomen poſitoris. Ovid. 9. Met. 448.
Habet ex re nomen. Ovid. 1. Amor. 8. 3.
Habere tria nomina, pro Civem eſſe Romanum. Juven. 5. Sat. 127.

Et ponere foris, ſi quid tentaveris unquam
Hiſcere, tanquam habeas tria nomina. h. e. Tanquam & tu ſis nobilis. Nam Cives Romani oſtendebantur prænomine, nomine, & cognomine, ut Marcus Tullius Cicero, Cajus Julius Cæſar. Sed infuſa Urbi barbarie, penes ſolos id manſit nobiliores cives. Unde Auſon. in Ternario, Idyl. 11. v. 80.
Tres equitum turmæ, tria nomina nobiliorum. Politian. Miſcellaneorum cap. 31. aliter exponit: ſed (ut multi putant) argutius quam verius.

Ignorat ſuum. V. IGNORO.
Inciſum grandibus litteris nomen in baſi. V. INCIDO.
Inclamare nomen. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Inclamare nomine. V. INCLAMO.
Inſcribere libros nomine alicujus. Quintil. lib. 3. cap. 5. p. 179. Burm.
Inſcripti flores nomina regum. Virg. 4. Ecl. 106.
Inſerit Æacidis alienæ nomina gentis. Ovid. 13. Met. 33.
Inurere vitulis notas aut nomina. Virg. 3. Georg. 158.

Nominare nomen. Plaut. Aſin. 4. 1. 35.
Noſſe nomina. Ovid. 2. Met. 192.
Notus mihi nomine tantum. Hor. 1. Serm. 9. 2.
Obverſatur dulce nomen ad aures. Lucret. lib. 4. 1055.
Parco nominibus viventium. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Ponere nomen alicui. Virg. 7. Æn. 63.
Pronuntiare nomina aliquorum magna voce. Cic. 5. Fam. 12.
Profiteri nomen ſuum in aliquibus. Ter. Eun. prol. 3.
Reddere aliquem nomine, i. e. Habere idem nomen quod ipſe habuit. Virg. 6. Æn. 768.
Referre novem avi. Idem. Virg. 5. Æn. 564.
Reſumere. Tacit. 3. Hiſt. 4.
Sedet nomen in ore. Stat. 12. Theb. 115.
Signata nomina ſaxo. Ovid. 8. Met. 539.
Sum. ut, Nomen eſt mihi Auxilio. Plaut. Ciſtel. 1. 3. 6. Nomen eſt mihi Tullio. Cic. 4. Philip. 2.
Sumere aliud. Ovid. 6. Faſt. 544.
Tenere nomen ab aliquo. Virg. 5. Æn. 121.
Tenet æternum per ſæcula nomen. Virg. 6. Æn. 235.
Trahere ab aliquo. Ovid. 4. Met. 291.
Traxit nomen a Marte legio Martia. Cic. 4. Philip. 5.
Viget nomen Pythagoreorum. V. VIGEO.
Uti nomine. Cic. pro Rabir. Poſt. 28.
Vocare aliquem nomine. Virg. 11. Æn. 731.
Invenit nomen divinitate loquendi Theophraſtus. Cic. in Orat. 62.
Radere faſtis alicujus. Tacit. 3. Ann. 17.
Sparſerat fama nomen Theſei per urbes Argolicas. Ovid. 8. Met. 267.
Stringere nomen alicujus, Traducere aliquem & mordere. Ovid. 2. Triſt. 350.
Superbit nomine avi & ſoceri. Ovid. 11. Met. 219.
Suſtinere majorum. Plin. 3. Epiſt. 3. Quibus imaginibus oneretur, quæ nomina & quanta ſuſtineat.
Uti nomine alicujus ad invidiam. Cic. 1. Att. 13. Quum ille ad conciones fugiſſet, in hiſque meo nomine ad invidiam uteretur, dii immortales, quas ego pugnas, & quantas ſtrages edidi?
De ratione nominum apud Romanos, V. Sigon. lib. 2. Emend. J. Perizon. Animadv. Hiſt. cap. 2. vel Lex. Pitiſc.
De nominibus, quibus JCti utuntur, fictitiis, V. Cujac. Obſerv. 2. 11.
De nomnibus in contumeliam detortis, V. Fabric. Bibl. Græc. lib. 1. cap. 29. 8. ubi eorum catalogum dedit. [Quem bene multis augere liceret, niſi vererer ab inſtituta brevitate recedere.
De nominibus bene vel male ominatis, V. Voſſ. Inſt. Orat. 1. 5. §. 17. Burm. ad Quintil. 3. 8. Spanh. de U. & P. Num. diſſ. 10. Scalig. Exerc. 266. vel Lipſ. ad 4. Tacit. Hiſt. p. 526.
Nomen, apud Grammaticos, Pars orationis. Quintil. lib. 1. cap. 4. Declinare nomina & verba in primis pueri ſciant. V. Grammaticos.
Numerale nomen. In NUMERUS.
Fingendis nominibus feliciores Græci. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Neutralia. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Ambitus nominum. Plin. lib. 15. cap. 30. Id quoque quod Daphnoides vocatur genus, in nominum ambitu eſt. Alii enim Pelaſgum, alii eupetalon, alii ſtephanon Alexandri vocant.
Sanguinis nomina, ut Pater, frater, ſoror, &c. Ovid. 9. Met. 465.
    Jam dominum appellat, jam nomina ſanguinis odit.
Viri nomine & memoria dignus. Cic. 2. de Invent. 4.
Expers nominis. Lucret. lib. 3. 243.
Honor. Hor. 1. Serm. 4. 44. qui nominandi ſint poetæ,
    Ingenium cui ſit, cui mens divinior, atque os
    Magna ſonaturum, des nominis hujus honorem. Ovid. 2. Triſt. 181.
Dominantia nomina. Hor. de Arte Poet. 234. Sunt autem Dominantia nomina τὰ κύρια, i. e. Propria, quibus res quantumvis licet ſint obſcænæ, proprie appellantur & ſignificantur, qualia ſunt, mentula, cunnus, actionis Venereæ verbum, & alia ſimilia, quæ me pudor enumerare vetat. Nam mentulæ nomen in membro illo corporis virilis ſignificando, dominatur: cetera, quibus interdum utuntur poetæ pudore adducti, nervus, penis, trabs, &c. ſunt translata. Hæc Lambinus in Horatium.
Fictum. Ovid. in Ibin, 93.
Humilius nomen, & Superbum, contraria. Senec. Hippol. 5. 5.
Inane Lucret. lib. 5. 907.
Inauditum & inuſitatum. V. INAUDIO.
Infame. V. INFAMIS.
Ingentia. Valer. 8. Argon. 462.
Inſolentiſſimum. Quintil. in procem. lib. 1.
Invidioſum voluptatis. V. INVIDEO.
Inviſum. Juven. 13. Sat. 248.
Lacrimale. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 261.
Leve. In LEVIS.
Obſcurum. Lucan. lib. 8. 20.
Prædulce. Valer. 4. Argon. 161.
Proprium & verum nomen noſtri mali. Cic. pro Ligar. 17.
Surdum nomen, Non celebre. Sil. lib. 8. 238.
Vacua. Tacit. 1. Hiſt. 30.
Vagi nominis eſt Ambroſia, & circa alias herbas fluctuati. Plin. lib. 27. cap. 4. [i.e. Quod fluctuavit. An Fluctuantis? conf. Ambitus nominum.
Viduum ſua fama nomen. V. VIDUUS.
Abolere nomina rerum. In ABOLEO.
Abuti recte nomine aliquo. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Abuti nomine alieno ad ſuum quæſtum. In ABUTOR.
Accipere nomen dicti. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Addere nomen alicui. Ovid. 9. Met. 357.
Addere vera rebus. Ovid. 5. Met. 524.
Adeptus nomen. In ADIPISCOR.
Adepta maternum eſt terra. Lucret. lib. 2. 996.
Adeſt pudor nominibus, i. e. Obſcæna ſunt nomina. Ovid. 2. Triſt. 434.
Adimere nomina. In ADIMO.
Adoptare. In ADOPTO.
Adſciſcere ſibi. V. ASCISCO.
Affari nomine. In AFFOR.
Afficere nomine. In AFFICIO.

Amantes nomen Pompeii. Lucan. lib. 9. 92.
Amoliri nomen. In AMOLIOR.
Arrogare ſibi nomen. Quintil. in procem. lib. 1.
Aſſequi nomen. In ASSEQUOR.
Aſſumere in nomen. In ASSUMO.
Attingere nomen legis. Cic. 2. de Legib. 13. Multa pernicioſe, multa peſtifere ſciſcuntur in populis, quæ non magis legis nomen attingunt, quam ſi latores aliqua conceſſu ſuo ſanxerunt.
Augere. In AUGEO.
Capere. In CAPIO.
Carere proprio nomine. Quintil. lib. 3. cap. 10.
Commutare. In COMMUTO.
Certis agentium nominibus continentur controverſiæ. Quintil. lib. 3. cap. 8. Alii legunt, Certius.
Convenit nomen. In CONVENIO.
Cuſtodire loci. In CUSTODIO.
Deductum ab aliquo. Ovid. 6. Faſt. 903.
Deflecti nominibus. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Delatum nomen ab. Lucret. lib. 3. 133.
Diſtinguere ſonos citharæ nominibus & ſpatiis. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Dare nomen alicui rei. Quintil. lib. 2. cap. 1. Et rhetorice, cui nomen vis eloquendi dedit, officia ſua non detrectet.
Donare aliquem nomine aliquo. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Fluxiſſe nomen ex Græco creditur. Quintil. lib. 3. cap. 4.
Imponere alicui. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Imponere novis rebus. Cic. 3. de Fin. 14.
Impoſitum ab re. Lucret. lib. 6. 741.
Invictiſſimum nomen Prætoris incidatur. V. INVICTUS.
Indere alicui. V. INDO.
Inducere fictæ religionis. V. INDUCO.
Indulgere nomen oratoris malis moribus. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Induere ſibi nomen. V. INDUO.
Ingerere. Tacit. lib. 1. Ann. 72.
Inſcribere nomina. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Intercidit nomen longis annis. Ovid. 2. Faſt. 443.
Interponere. Cic. 5. Verr. 131.
Interpretari quippiam nomine aliquo. V. INTERPRETOR.
Invenire nova. V. INVENIO.
Inveteravit nomen alicujus cuipiam. V. INVETERO.
Loqui nomen. V. LOQUOR.
Manet gratum mihi nomen. Ovid. 4. Met. 357.
Meruerunt nomen patronorum. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Mutare priſcum. Ovid. 14. Met. 850.
Mutuari nomen aliquod. In MUTUUM.
Notare nominibus novis. In NOTA.
Occupare nomen beati. Hor. 4. Carm. 9. 47.
Pandere nomen alicujus. Sil. lib. 13. 724.
Ponenda ſunt nova nomina novis rebus. Cic. 1. de Nat. Deor. 44.
Reddere nomen alicui. V. REDDO.
Subire nomen exſulis. Cic. pro Domo, 72. Utrum igitur peccato meo exſulis nomen ſubeo, an re judicata?
Nomen, Fama. Virg. 2. Æn. 89.
        — & nos aliquod nomenque decuſque
    Geſſimus.
Nomine dignus. Cic. 2. de Invent. 4. Ex his qui nomine, & memoria digni ſunt, nec nihil optime, nec omnia præclariſſime quiſquam dicere nobis videbatur.
Nomen, Decus, dignitas, inquit Nonius 4. 325. Virg. 2. Æn. 558.
    Avulſumque humeris caput, & ſine nomine corpus.
Nomen, pro Generoſitate. Virg. 2. Georg. 240.
    Nec Baccho genus, aut pomis ſua nomina ſervat. Servius.
Ingenii nomen. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Celebratum. Cic. in Brut. 22.
Celebre laudibus. V. CELEBRIS.
Clarum. Ovid. 11. Met 285.
Clari nominis vir. Paterc. 2. 34. 4.
Debilitatum. Cic. pro Flac. 62.
Exitiabile. Sil. lib. 15. 384.
Fortiſſima. Sil. lib. 17. 492.
Fractum. Cic. pro Flacc. 62.
Generoſa. Ovid. 6. Epiſt. 113.
Graviſſimum & ſanctiſſimum pietatis. Cic. 1. Fam. 9.
Ignobile. Sil. lib. 13. 32.
Immortale. Sil. lib. 13. 722.
Indelebile nomen erit noſtrum. Ovid. 15. Met. 876.
Ingentis nominis rex. V. INGENS.
Invictum. Liv. 7. Cic. pro Lege Manil. 54.
Laudabile. Juven. 11. Sat. 22.
Magnum & memorabile. Ovid. 10. Met. 608.
Magna nomina, pro Magni nominis homines. Plin. Paneg. cap. 84. extr. [Immo loquitur de Auguſtæ appellatione & ſimilibus dignitatis nominibus, quæ & feminis tribuebantur.
Multi nominis mulier. Hor. 3. Carm. 9. 7.
Nobile. Sil. lib. 17. 453.
Præclarum. Lucret. lib. 6. 2.
Regale. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 80.
Venerabile. Ovid. 3. de Arte Am. 407.
Victurum. Ovid. 3. Amor. 1. 65.
Acquieſcere in nomine alicujus. Cic. 3. de Fin. 6.
Adeptus eſt nomen honoris, non honorem. Cic. de Clar. Orat. 280.
Adimere puellæ virgineum nomen. Ovid. 8. Met. 591.
Admiratus ſum veſtra nomina. Cic. 3. Fam. 7.
Attollere nomen alicujus ad ſidera. Lucan. lib. 7. 11.
Auferre nomen. V. AUFERO.
Caſurum nullo tempore. Ovid. 1. Amor. 15. 20.
Canitur toto nomen in orbe meum. Ovid. 15. Epiſt. 28.
Captare nomen. V. CAPTO.
Committere nomen alicujus æternæ famæ. Lucan. ad Piſon. 237.
Condere memorandum. Sil. lib. 4. 37.
Conſequi. Cic. ad Q. frat.

Emere æternum ſanguine. Ovid. 2. Amor. 10. 32.
Evadunt digni nomine pauci in dicendo. Cic. de Clar. Orat. 299.
Exſcindere clarum. Sil. lib. 7. 643.
Ferre nomen alicujus ad ſidera. Virg. 9. Eclog. 29.
Florere nomen. Cic. 1. Verr. 69.
Fugiendum impudentiæ nomen. Cic. 1. de Orat. 120.
Habuerunt magnum nomen in oratoribus. Cic. in Orat. 22.
Jactare inutile nomen. Hor. 1. Carm. 14. 13.
Interponere ſpecioſa culpæ. Ovid. 7. Met. 69.
Inceſſere nomen alicujus. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Increbreſcit nomen late. Virg. 8. Æn. 14.
Invenire nomen divinum. V. INVENIO.
Officere nomini alicujus. V. OFFICIO, ĕre.
Perdere nomen aliquod. Lucan. lib. 2. 56.
Pervenire ad aliquod ingenii. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Præbere. Tacit. 13. Ann. 4.
Quæſierat ſtudio memorabile nomen. Ovid. 6. Met. 12.
Tangit dies nomen rubigine. Catull. ad Mall. 66. 151.

> Ne veſtrum ſcabra tangat rubigine nomen
> Hæc atque illa dies, atque alia, atque alia.

i. e. Ne ulla ætas deleat nomen & famam veſtram.

Nomen, pro Cauſa ponitur. Cic. 4. Verr. 185. Inſpiciebamus Syracuſis a Carpinatio confectas tabulas ſocietatis, quæ ſignificabant multis nominibus, eos homines verſuram a Carpinatio feciſſe, qui pecuniam Verri dediſſent. Idem de Amicit. 79. Ab amicitia Q. Pompeji meo nomine ſe removerat, ut ſcitis, Scipio. Idem in Vatin. 9. Non tam tuo, quam Reip. nomine. Ex Budæo. [In priori loco poſſunt Nomina intelligi debitorum, atque adeo ipſi Debitores in tabulis inſcripti. V. infra.
Portorii nomine aliquid exigere. Cic. pro Font. 9.
Amicitiæ nomine aliquid petere. Cic. 12. Fam. 12.
Claſſis nomine imperare pecuniam civitatibus. Cic. pro Flacc. 27.
Conjurationis nomine damnari. Cic. 7. Verr. 11.
Dotis nomine omnia uxoris viri fiunt. Cic. in Topic. 23.
Negligentiæ nomine ſuſpectus alicui. Cic. 2. Fam. 1.
Præmii nomine aliquid impetrare. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Diſſolvere alicui alterius nomine. Cic. pro Roſc. Com. 41.
Gratulari alicui alterius nomine. Cic. 1. Philipp. 30.
Suo nomine, Sua cauſa. Cic. pro Cluent. 66. Res ſuo nomine in judicium nunquam eſt vocata.
Indicere ſuo nomine bellum aliquibus. Cic. 2. in Catil. 14.
Uno nomine. Cic. 4. Verr. 22. Lege Hieronica judicia plurimarum controverſiarum ſublata uno nomine omnia.
Nominibus honeſtis dixit Salluſtius Catil. cap. 38. pro Sub honeſto prætextu. Cic. pro Font. 8. Quid ſi hoc crimen optimis nominibus delegare poſſumus? Vetus exemplar legit Hominibus.
Aliquo nomine prætexere culpam. Virg. 4. Æn. 172.
Eo nomine. Paterc. 2. 104. 2.
Falſo nomine poſcere aliquid. Juven. 1. Sat. 98.
Hoc uno nomine, Hac una tantum de cauſa. Cic. 3. Verr. 23. Scitote eſſe quoſdam, quos tantum odium veſtri ordinis teneat, ut hoc palam jam dictitent, ſe iſtum, quem ſciunt eſſe improbiſſimum hominem, hoc uno nomine abſolvi velle, ut ab Senatu, &c.
Hoc uno nomine deceptus. Hor. 1. Serm. 2. 65.
Meo nomine te huic inimicum eſſe nolo. Cic. 10. Att. 2.
Quo nomine mirári convenit. Paterc. 2. 34. 4.
Quo nomine non eſt mirandum. Idem 1. 5. 54.
Nomina, Capita ſunt breviarii, id eſt rationis argentariæ. Nomina Cicero appellare ſolet Cauſas, & Negotia, & Perſonas, quibus in conficiendis rationibus expenſæ pecuniæ feruntur. Vulgo nunc *articuli* dicuntur. Cic. 3. Verr. 92. Neque in tuas tabulas ullum nomen referres, quum tot tibi nominibus acceptum Curtii referrent? quid proderat tibi te expenſum illis non tuliſſe? Ibid. 3. 95. His nominibus ſolis Cn. Dolabellæ ſeſtertiûm ad tricies litem eſſe æſtimatam. i. e. (ut ait Aſconius ad 99. ejuſd.) His titulis & capitibus criminum: *articulos* nunc vulgo dicimus. Et in eundem ſæpe dicit, Recita nomina, id eſt res, perſonas, cauſas, in quas ille, aut quibus expenſum tulit. Sic 3. de Nat. Deor. 73.

> Aut tu illum fructu fallas, aut per litteras
> Avertas aliquod nomen, aut per ſervolum
> Percutias pavidum.

Ex quodam poeta. Idem 12. Att. 51. extr. Suſtinenda tamen, ſi tibi videbitur, ſolutio eſt nominis Cærelliani, dum & de Metone & de Faberio ſciamus. Ulpian. D. de Doli mali exceptione, l. Apud Celſum, Quod ſi is, cui pecunia debebatur, cum debitore decidit, & nomen ejus vendidit Seio, cui debitor mandaverat, ut nomen emeret. Ex Budæo. V. omnino totum ex 3. Verr. 95. locum.
Parum idonea nomina debitorum. Africanus in l. Tutor. §. Deinde. D. ad S. C. Vellejanum.
Expedire nomina. Cic. 16. Att. 6. Nomina mea per deos expedi, exſolve. Cinna de Catone, apud Suet. in lib. de Claris grammat. cap. 11.

> Mirati ſumus unicum magiſtrum,
> Summum grammaticum, optimum poetam,
> Omnes ſolvere poſſe quæſtiones,
> Unum difficile expedire nomen.

Luſus in ambigua ſignificatione.
Explicare nomen aliquod. Cic. 13. Att. 29. Reliquum eſt, ſi Faberius nobis nomen illud explicat, nihil quærere quanti.
Parva nomina in codicem non referre. Cic. pro Quint. 4.
Nomina, inquit Budæus, pro Debitoribus ponuntur, vel pro Syngraphis creditarum pecuniarum. Inde illud proverbiale apud Columellam lib. 1. cap. 7. Vel optima nomina non appellando fieri mala, fœnerator Alfius dixiſſe veriſſime fertur. i. e. Quamvis locupletes habeas debitores, tamen ſi diu judicium ipſis non dictaveris, uſuraſque non petieris, mala tandem fieri: id eſt ipſos tandem non ſolvendo tanto æri alieno fieri: ſicque inanem tandem perſecutionem, & nomina ipſa caſſa factum iri. Hæc Budæus.
Nomen, interdum Id ſignificat quod nobis debetur, interdum Id quod nos debemus. Itaque & Exigere nomina dicitur, pro Exigere id quod nobis debetur: & Diſſolvere nomen, pro Diſſolvere id quod ipſi debemus. Cic. pro Planc. 68. Verum fac me multis debere, & in iis Plancio. Utrum igitur me conturbare oportet, an ceteris, quum cujuſque dies venerit, hoc nomen quod urget, nunc quum petitur, diſſolvere?
Appellare de nomine, i. e. Nomen exigere. Cic. 5. Att. 19.
Bonum nomen, Non bonum nomen. Cic. 5. Att. epiſt. ult. extr. de Scaptio loquens, Mihi autem impudens magis, quam ſtultus videbatur. Nam aut bono nomine centeſimis contentus erat, aut non bono quaternas centeſimas ſperabat. Bono nomine, i. e. Honeſto: quia centeſimas cum anatociſmo concedebat edictum. Non bono, i. e. Turpi: quia quaternæ contra edictum. V. BONUS.
Cedere nominum diem. Cic. 8. Att.
Concurrunt nomina. Cic. 16. Att. 3. Ad Balbum ſcripſi apertius, ut ſi quid tale accidiſſet, ut non concurrerent nomina, ſubveniret. i. e. Ad tempus non reſponderent, ſeu ſolverent ii, qui debent.
Conficere nomina, vel Conficere de nomine. Cic. 16. Fam. 16. & 5. Att. 21.
Debere certis nominibus grandem pecuniam. Cic. pro Quint. 38.
Eſſe in nominibus. Cic. 7. Verr. 17.
Exigere nomina, pro Ad diſſolutionem cogere. Cic. 3. Verr. 28. Quum per eos ipſos dies, per quos cauſam Dio diceret, reperiretur pecunias ſumpſiſſe mutuas, nomina ſua exegiſſe, prædia vendidiſſe. ubi V. Pedian. conf. 92.
Exiſtimari bonum nomen. Cic. 5. Fam. 6. Ego autem meis rebus geſtis hoc aſſecutus ſum, ut bonum nomen exiſtimer. i. e. Bonus debitor.
Expendere nummos certis nominibus. Hor. 2. Epiſt. 1. 105.
Expedita & explicata nomina. V. Grot. Florum Sparſion. ad Jus Juſtin. p. 234. & paulo ſupra.
Expungere nomina. Plaut. Ciſt. 1. 3. 41.
Facere nomina. Sen. 1. Benef. 1. & Quintil. lib. 5. cap. 10. V. FACIO.
Facit nomina, negotium conficit. de C. Canio. Cic. 3. Offic. 59.
Habere in nominibus. Cic. 8. Att. 10.
Certum nomen. In CERTUS.
Idonea nomina. L. 19. Dig. ad SC. Vellei. §. 4.
Impedita. Livius, Tarda nomina & impedita inertia debitorum. Sic & Expedita, & Explicata.
Adire ad arbitrum de nomine alicujus. Cic. pro. Roſc. Com. 12.
Agere aliquid fide nominum. Cic. in Salluſt. 19. Unde tantum hic exhauſit, quantum potuit, aut fide nominum trajici, aut in naves contrudi.
Locare nomen. Phædr. 1. 17. 1.
Solvere nomina. Cic. 6. Att. 2.
Tollere nomina de tabula. Cic. pro Sext. 20.
Tranſcribere nomina in alios. Liv. 35. 7. pr.
Transferre nomen, i. e. Verſuram facere. Cic. 5. Fam. 13.
Commodare alicui nomen ſuum ad tranſlationem criminis. Cic. 6. Verr. 91.
Deferre nomen alicujus, Accuſare aliquem. Cic. 4. Verr. 94. Si liceret nomen abſentis deferre, ſe velle. Et pro Cœl. 26. Si quidem non modo nomina deferunt inter ſe ſodales, ſed etiam commemorant ſodalitatem in accuſando.
Recipere nomen dicitur Prætor. Cic. 4. Verr. 94. Palam de ſella ac Tribunali pronuntiat, ſiquis abſentem Sthenium rei capitalis reum facere vellet, ſeſe ejus nomen recepturum. Et paulo poſt, Hic tum repente Pacilius quidam homo egens & levis accedit: ait, ſi liceret, nomen abſentis deferre ſe velle: iſte vero & licere, & fieri ſolere, & ſe recepturum.
Dare nomen. Subaudi Militiæ. Liv. 2. 24. pr. idem ac Profiteri nomen, & Sacramento dicere, eod. cap. extr.
Dare nomen in conjurationem. V. DO.
Nomen accipere dicitur Magiſtratus Ejus, qui candidatum ſe honoris alicujus profitetur. Liv. 39. 39.
In numeros nomen referre. V. NUMERUS.
Renovandum per annos ſacramentum in nomen Tiberii. Tacit. 1. Ann. 8.
Ciere modo nomina ſingulorum. Tacit. 1. Ann. 21.
Ad nomina reſpondere. Liv. lib. 7. 4. pr. Budæus.
Ad nomen mittere. V. MITTO.
Nomen, pro Homine vel Re ipſa ſæpius ponitur. Tibull. 3. 4. 61.

> Ah, crudele genus, nec fidum femina nomen!

Val. Cato in Diris 90.

> — ut felix nomen agelli.

V. Scalig. Val. Flacc. 5. 118.

> — nova dux accedere gaudet
> Nomina.

Idem 4. 224. Iaſonem & Herculem appellat Maxima nomina. Sic
Nomen, cum Adj. gentili, pro ipſo populo. Liv. 1. 10. Ita per ſe ipſum nomen Cæninum in agrum Romanum impetum facit. Sic & alias frequentiſſime. Sic Tacit. 4. Hiſt. 18. 2. Romanum nomen. Paterc. 1. 6. 3. Grajum nomen. conf. Idem 2. 53. 2: 2. 114. 5. & 2. 69. 3.
Exoſus femineum omne nomen. Sen. Hippol. 2.
Romanum. Cic. 1. de Fin. 4. Quis tam inimicus pæne nomini Romano eſt, qui Ennii Medeam, aut Antiopam Pacuvii ſpernat? Ovid. 1. Met. 201.

> Sanguine Cæſareo Romanum exſtinguere nomen.

Nomen, item Rei vel Perſonæ ſæpe opponitur. Ut Liv. 7. 29. Campani magis nomen ad præſidium ſociorum, quam vires cum attuliſſent. Idem 3. 65. & Ovid. 1. de Arte Am. 440.

> Nomen amicitia eſt, nomen inane, fides.

conf. Tacit. 4. Hiſt. 75. 2. & Græv. ad Cic. 5. Att. 15. [Pro Nomine, dixit Appellationem Suet. Jul. 77. Nihil eſſe remp. appellationem modo, ſine corpore ac ſpecie.

NOMINĀLIS, e. Adj. ut, Gentilitas nominalis. Varr. de L. L. lib. 7. 2. Ut enim ab Æmilio homines orti Æmilii, ac gentiles; ſic ab Æmilii nomine declinatæ voces in gentilitate nominali.

NOMINALĬTER, Arnobius lib. 2. adverſus gentes, Quæ quum eſſe conſenſerimus victi, & univerſa his ſcatere nominaliter annuerimus humana, conſequetur ut, &c.

NOMINALIA, um. n. pl. Tempus ſolenne, quo puero imponebatur nomen. Vet. Gloſſ. Nominalia, ὀνοματοθέσια. Tertull. de Idol. cap. 16. Circa officia privatarum & communium ſolenitatum, ut togæ puræ, ut ſponſalium, ut nuptialium, ut nominalium. V. Scalig. ad Feſt. in Luſtricus dies. & Auſon. Lect. 2. 21. vel Caſaub. in Perſ. 2. 2. p. 148.

NOMĬNO, [ὀνομάζω] āre. Nomine compellare. Plaut. Moſt. 3. 2. 97.

> Heus Theuropides. T. quis nominat me?

Nominare, pro Mentionem facere de aliquo. Ter. Heaut. 2. 3. 62. Quid ait, ubi me nominas? Cic. pro Lege Manil. 37. Ego autem neminem nomino: quare iraſci mihi nemo poterit, niſi qui ante de ſe voluerit confiteri.
Satis in appellando ſignificare, de eo qui Nominatur. Vide SIGNIFICARE. H. St. Locum innuit Cic. pro M. Font. 29.
Suo certo ac proprio vocabulo rem aliquam nominare. Cic. pro Cæcin. 51.

Nominare nomen alicujus. Ter. Phorm. 5. 1. 12.
Ubi me nominas. Idem Heaut. 2. 3. 62.
Nominor exsul. Ovid. 5. Trist. 11. 9.
Prædicari de se, & nominari volunt omnes. i. e. Nomen suum celebrari. Cic. pro Arch. 26.
Nominare, Nomen imponere. Cic. de Amicit. 26. Amor enim (ex quo amicitia est nominata) princeps est ad benevolentiam conjungendam. Idem de Senect. 77. Ego vestros patres, P. Scipio, tuque Cai Læli, viros clarissimos, mihique amicissimos vivere arbitror, & ea quidem vita, quæ est sola vita nominanda.
Nominare, pro Declarare, ut alias dicimus, & exprimere. Cic. pro Cœl. 43. Multi a me summi atque ornatissimi viri prædicarentur: quorum partim nimia libertas in adolescentia, partim profusa luxuries, magnitudo æris alieni, sumptus, libidines nominarentur. Budæus.
Nominari ex altero. Cic. 3. Offic. 66. Ut ceteri ex patribus, sic hic, qui illud lumen progenuit, ex filio est nominandus.
Nominato quem voles de. Cic. 6. Verr. 55.
Nominare honoris causa. Cic. 2. Verr. 18. Fit obviam ei multitudini casu C. Curio, quem ego hominem honoris potius, quam contumeliæ causa, nominatum volo: etenim ea dicam, &c. i. e. Quod nomen ejus effero, id ei contumeliosum non erit. Idem pro Quint. 28. Quem, ut ipsius dignitas poscit, honoris gratia nomino. Ex Budæo.
Nefas habent Mercurium nominare Ægyptii. Cic. 2. de Nat. Deor. 59.
Nominare, est Præsentem sistere: & ut juris Pontificii scriptores dicunt, Jus patronatus habere, hoc est Nominare designandum. Cic. ad Brut. 7. In Pansæ locum petere constituit, eam nominationem a te petimus: neque conjunctiori dare beneficium, quam nos tibi sumus: neque digniorem nominare potes, quam Bibulum. Loquitur de petitione sacerdotii. Budæus.
Nominare aliquem ad munus obeundum, i. e. Designare. Plin. Paneg. cap. 71. Cum candidatis, ut quemque nominaveras, osculo occurreres. Idem 2. Epist. 1. Illo die, quo sacerdotes solent nominare, quos dignissimos sacerdotio judicant, me semper nominabat. Idem 4. Epist. 8. & Suet. Claud. cap. 22. Id alias dicunt Cooptare, q. V. & infra NOMINATIO.
Nominare, etiam est Nomen alicujus ad Magisteratum deferre criminis causa. Liv. 39. 17. Si quis quem ad se deduxisset, nomenve absentis detulisset, qui nominatus profugisset, diem certum definituros, ad quem, nisi citatus respondisset, absens damnaretur. Si quis eorum, qui tum extra terram Italiam essent, nominaretur, ei laxiorem diem daturos, &c. Sic usi etiam Suet. Cæs. cap. 17. & 20. Plin. 9. Epist. 13. 17. & 10. 97. 6.
In nominando. V. IN præp.

NOMINĀTUS, a, um. Partic. [ὀνομαζόμενος] Cic. 3. Off. 116. Atqui ab Aristippo Cyrenaici, atque Annicerii philosophi nominati, omne bonum in voluptate posuerunt. Idem 2. Verr. 18.
Nominatus, ior, issimus. Adj. [ὀνομαστὸς] pro Celebri. Cic. 6. Verr. 27. Quid, illa Attalica, tota Sicilia nominata, ab eodem Heio peripetasmata emere oblitus es? Augustin. de Civ. Dei, 16. 2. Quid nominatius Christo? Plin. lib. 12. cap. 9. Vicina est Bactriana, in qua bdellium nominatissimum. Nominatissimi Græciæ auctores. Priscian. de Vers. Com. p. 1327. edit. Putsch.

NOMINĀTUS, ûs. m. Varr. 9. de L. L. 1. Quod ad nominatuum similitudines animadvertendas arbitratus sum satis esse, &c.
Cum origo nominatus ostenderet contra. Varro lib. 8. de L. Lat. p. 115. meæ edit. poster. Continuo post, Item reprehendunt de casibus, quod quidam nominatus habent rectos, quidam obliquos. H. St. Exstant Segm. edit. Gothofr. 41. extr. & 42. pr.

NOMINĀTIM, Adv. [ὀνομακλήδην, ὀνομαστὶ] Per singulorum nomina. Liv. 2. 28. Dimisso senatu, Consules in tribunal ascendunt, citant nominatim juniores.
Appellare nominatim aliquem. Cic. 7. Verr. 94. Tum appellantur a multitudine mulieres nominatim. Cæs. 2. Bell. Gall. 25.
Decernere aliquid nominatim. Cic. 7. Att. 15.
Dicare nominatim alicui opus aliquod. Plin. in totius operis præf.
Excipere aliquem nominatim. Cic. 11. Att. 7.
Excludi nominatim honore aliquo. Cic. 2. de Lege Agrar. 60.
Proferre nominatim. Cic. pro Rosc. Amer. 47. Quasi vero mihi difficile sit quamvis multos nominatim proferre (ne longius abeam) vel tribules, vel vicinos meos, &c.
Rogare nominatim. Cic. 6. Verr. 142. Mos est Syracusis, ut si qua de re ad Senatum referatur, dicat sententiam qui velit, nominatim nemo rogatur.
Perscribere nominatim peccata alicujus. Cic. 4. Verr. 171. Furta quoque istius permulta nominatim ad socios perscripserat. Vulgo dicunt Speciatim.
Persequitur nominatim omnes voluptates Epicurus. Cic. 1. de Nat. Deor. 112.
Præcepit consulentibus nominatim. Nepos 1. 1. 3.
Nominatim, pro Expresse aliquando ponitur. Cic. 3. Off. 65. Quicquid enim est in prædio vitii, id statuerunt, si venditor sciret, nisi nominatim dictum esset, præstari oportere.
Nominatim & Generatim, contraria. Cic. 11. Att. 6. Tanta erat in illis crudelitas, tanta cum Barbaris gentibus conjunctio, ut non nominatim, sed generatim proscriptio esset informata.

NOMINĀTIO, ōnis. f. [ὀνομασία, ὀνοματοποιΐα] Plin. 4. Epist 8. Mihi vero etiam illud gratulatione dignum videtur, quod successi Julio Frontino principi viro, qui me nominationis die, per hos continuos annos inter sacerdotes nominabat, tanquam in locum suum cooptaret. Nominationis die, i. e. Principio anni, auctore Tacito, quo sacerdotes solent nominare quos dignissimos suo sacerdotio judicent, inquit Catan.
Nominatione sua cooptare aliquem. Cic. 13. Philip. 12. In quo ego eum, ut, quod a patre accepi, filio reddam, mea nominatione cooptabo.
Nominatio consulum. Tacit. 6. Ann. 45.
Facere nominationem in locum alicujus. Liv. 26. 23. extr.
Nominatio, Figura rhetorum, de qua auctor ad Herenn. lib. 4. 43. Nominatio est prima, inquit, quæ nos admonet, ut cui rei nomen aut non sit, aut satis idoneum non sit, eam nosmet idoneo verbo nominemus, aut imitationis, aut significationis causa.

NOMINĀTOR, ōris. m. Ulp. Dig. 27. tit. 8. De nominatoribus magistratuum.

NOMINĀBĬLIS, e. Adj. Celebris. Ammian. 28. 4.

NOMINĀTĪVUS, a, um. Adj. [ὀνομαστικὸς] ut, Nominativus casus a grammaticis dicitur, quod nominat rem: & Rectus, quod a nullo cadit. V. Petron. Fragm. apud Burm. p. 688.
Nominativus, pro Nomine. Varro 7. de L. L. 35. Primum si in his esset analogia, dicunt debuisse omnes nominativos, & articulos habere totidem casus: nunc alios habere unum solum, ut litteras singulas omnes: alios tres, ut prædium, prædii, prædio, &c.

NOMINĬTO, āre. frequentat. Lucret. lib. 3. 353.

> Quod superest, si quis corpus sentire renutat,
> Atque animam credit, permistam corpore toto,
> Suscipere hunc motum, quem sensum nominitamus. Idem 6. 423.

NOMINITANDUS, a, um. Partic. ut, Cortex nominitanda est. Lucret. lib. 4. 48.

NOMINITATUS, a, um. Partic. Ferret. Mus. Lapid. p. 158. Viva Philematium sum Aurelia nominitata.

NOMENCALO, vel NOMENCULO, & contr.

NOMENCLO, āre. Mantuan. 3. Nic. Col. Quod post fata relictum est Relliquias nostri nomenclavere. Idem, Solennia sunt Inclyta, quæ Paseh nomenclat Judæa vetustas.

NOMENCLĀTIO, ōnis. f. [ὀνοματόκλησις] Columel. lib. 3. cap. 2. extr. de vineis, Ideoque in hac ipsa Italia, ne dicam in tam diffuso terrarum orbe, vicinæ etiam nationes nominibus rerum discrepant, variantque vocabula. quare prudentis magistri est ejusmodi nomenclationis aucupio, quo potiri nequeant, studiosos non demorari.
Nomenclatio & blanditia. Qu. Cic. de Petit. Consſ. 32. Ea desiderat nomenclationem, blanditiam, assiduitatem, benignitatem, rumorem, spem in Republica. De populari ratione.

NOMENCŬLĀTOR, ōris. m. [ὀνοματολόγος, ὀνομακλήτωρ] a Nomine calando, id est vocando, quasi nominis calator, qui memoriter unumquemque vocare didicit, ut puta in foro reos, in convivio convivas: quem eundem Cic. pro Muren. 77. vocat Monitorem. Quintil. lib. 6. cap. 3. Ut Afer ingrato litigatori, conspectum ejus vitanti in foro, per nomenculatorem missum ad eum, Amas me, inquit, quod te non vidi? Cic. pro Muren. 77. Quid, quod habes nomenculatorem? Horum enim opera utebantur potissimum candidati, ut sibi in prensandis suffragatoribus nomina civium suggererent. Unde laudatur Cato, quod legem servaverit, quæ candidato nomenculatores adesse vetat, ut per se ipsum sine nomenculatore nominatim salutaret cives Romanos. Hi & Fartores quoque dicebantur, quia salutatorum nomina, ut ait Festus, velut infarcirent petitorum auribus.
Etiam in mensa adhibiti nomenculatores, qui convivas ciborum nomina & conditionem docerent. V. Plin. 32. 6. & Petron. cap. 47. conf. Popm. de Op. serv. & Lex. Pitisc. Martial. 10. 30. 23.

> Nomenculator mugilem citat notum.

conf. Suet. Claud. cap. 34. August. cap. 19. & Calig. cap. 14.

NOMENCLĀTOR, ōris. m. contr. Apuleius, Et ad nomenclatorem mox citati venerunt. Cic. 4. Att. 1. Ad urbem ita veni, ut nemo ullius ordinis homo nomenclatori notus fuerit, qui mihi obviam non venerit.

NOMENCLATŪRA, æ. f. Idem quod Nomenclatio. [ὀνοματοκλησία] Plin. lib. 3. præf. Quædam in his nomenclatura nuncupentur. Idem lib. 2. 7. Cælestis nomenclatura.

NOMINETENUS, Adv. Tacit. 15. Ann. 6. 4. Usurpatas nominentenus urbium expugnationes dictitans. al. Nomine tenus.

NŌMENTUM, i. n. [Νώμεντον] Oppidum in Latio non procul ab urbe Roma. Martial. lib. 13. 15.

> Si vicina tibi Nomento rura coluntur.

conf. Ovid. 4. Fast. 903.

NOMENTĀNUS, a, um. Adj. ut, Nomentanus agellus. Martial. 7. 92.
Nepos Nomentanus. Hor. 2. Serm. 1. 22.
Via Nomentana. Liv. 3. 52.
Vindemia Nomentana. Martial. 13. 119.

NŎMISMA, V. Numisma, post NUMUS.

NŎMIUS, i. m. [Νόμιος] dictus est Apollo, hoc est pastor: non ex officio pastorali, &c. sed quia sol pascit omnia, quæ terra progenerat. Macrob. Sat. 1. 17.

NŎMOS, seu NOMUS, i. m. [νομὸς] Regio, præfectura. Vox Ægyptiis propria, secundum Plin. 5. 9. V. mox NOMARCHIA. conf. Idem 36. 13. Plin. 10. Epist. 23. Tu ex quo nomo sit notum mihi facere debes.

NOMARCHA, æ. m. [νομάρχης] Nomi præfectus. Plin. lib. 5. cap. 14.

NOMARCHIA, æ. f. [νομαρχία] Nomi præfectura in Ægypto. Plin. 5. 9. de Ægypto loquens, Summa pars contermina Æthiopiæ, Thebais vocatur. Dividitur in præfecturas oppidorum, quas nomos vocant, duodecim. Diodorus lib. 2. Ægyptum in sex & triginta nomos divisit. sed interpres æquivocatione deceptus, Leges pro Præfecturis transtulit, quum tamen apud Græcos Nomos pro præfectura accentum in posteriore syllaba habeat: pro lege vero, in priore. Nomos Herodotus & Satrapias pro eodem posuit: Darii regnum in viginti satrapias dividens totidemque nomos, id est regiones: unde Nomarchæ, earum regionum præfecti. Budæus.

NŎMOS, [νόμος] etiam Græcis dicitur Lex. Hinc
Nomos in carmine, ac cantilena. Suet. Neron. cap. 20. Ne concusso quidem repente motu terræ theatro, ante cantare destitit, quam inchoatum absolveret nomon. Sciendum, ait Cælius lib. 9. cap. 8. in carmine, ac cantilena, νόμον significare qualitatem vocis ac moderationem, qua vel remissiore, vel-acutiore utimur. Eandem itaque cantilenam duobus tribusve nomis modulantur musici. Ratio autem nominis ea est, quia Græce νόμος, lex est. Veteres autem priusquam litteras scirent, leges cantabant, ne eas oblivioni mandarent: quod temporibus suis in more Agathyrsis fuisse Aristoteles scribit. Ergo primas posteriorum cantilenarum eodem appellarunt nomine, quo omnes vocabantur superiores. Hæc & plura Cælius. Nomorum varia nomina pete ex Plutarchi libello de Musica. conf. Boeth. 3. 14. De nomo orthio, V. Lex. Pitisc.

NŎMŎPHȲLAX, ăcis. [νομοφύλαξ] Legum custos & servator. ἀπὸ τοῦ νόμου, a lege: & φύλαξ, custos. Columel. lib. 12. cap. 3. extr. Non satis visum est, bonas habere leges, nisi custodes earum diligentissimos cives creassent, quos Græci νομοφύλακας appellant, &c. Cic. 3. de Legib. 46. Græci hoc diligentius, apud quos νομοφύλακες creantur: nec hi solum litteras (nam id quidem etiam apud majores nostros erat) sed etiam facta hominum observabant, ad legesque revocabant. Nomophylaces igitur vocant Græci, qui legibus præessent, eosque qui illis parerent, laudibus prosequerentur & honoribus: qui autem non parerent, pœna mulctarent. [Immo & docebant leges eos, quorum officium talem discipli-

nam postulabat. V. Ant. Vandale Diss. 8. de Gymnasiarchis &c. Puto autem Nomophylacas pro singulis legum generibus alios fuisse. Alios nempe qui leges civiles, alios qui ceremoniarum, alios qui ludis solennibus positas custodirent, &c. universis enim qui sufficerent iidem?

NŎMŎTHĔTA, vel NOMOTHĔTĒS, æ. m. [νομοθέτης] Latine Legifer, vel Legislator dicitur. Unde Solon nomothetes dictus.

N O N

NŌN, [οὐ, οὐκ, οὔκουν, οὐμέντοι, μὴ] Adv. negandi; omnibus modis, præter imperativum, jungitur. [Imperativi Ne propria particula est. q. V. Indicativo. Cic. 4. Acad. 8. Illi non dubitant, quin ea vera sint quæ defendunt.

Optativo. Virg. 2. Georg. 43.

Non mihi si centum linguæ sint, oraque centum.

Subjunctivo. Quintil. lib. 9. cap. 4. Non igitur durum sit, neque abruptum, quo animi velut respirent.

Infinitivo. Ter. Phorm. 1. 2. 4.

Amo te, & non neglexisse habeo gratiam.

Non, non sic; vel Non, non est: ita geminatum, elegantem vim habet. Ter. Phorm. 2. 1. 73.

— non, non sic futurum est: non potest. Idem Adelph. 1. 2. 21.

Non est flagitium (mihi crede) adolescentulum
Scortari, neque potare: non est, neque fores
Effringere.

Non, pro Nonne, interrogatio negativa, cui subintelligitur affirmatio. Ter. Phorm. 1. 2.69.

Non si rediisset pater, ei veniam daret? conf. Idem Hec.3.2.7. Plura occurrunt exempla in Borrich. Cogit. p. 178.

Non, per admirationem dictum. Ter. Heaut. 3. 3. 51. Atqui non opus est. s. non opus est! c. non hercle vero.

Non, respondentis negatio. Cic. 4. Verr. 106. Cognitorem ascribit Sthenio: quem? cognatum aliquem aut propinquum? non; Thermitanum aliquem honestum hominem ac nobilem? ne id quidem. at Siculum, in quo aliquis splendor, dignitasque esset? minime. [Non in responsione, cum per se Effatum efficiat, necesse est subaudiri τὸ Est, vel potius Ita est. V. quæ notavi in ITA.

Non, non. Ter. Heaut. 5. 1. 21. Opus esse argentum ut dares. M. non c. quid non? M. non inquam. c. neque ipse gnatus? M. nihil prorsus Chreme. Idem Adelph. 1. 2. 21. conf. Catul. 14. 16. & Manut. ad Cic. 1. Att. 9.

Nunquam, non si. Ter. Andr. 4. 2. 12.

Per omnes tibi adjuro deos, nunquam eam me deserturum:
Non, si capiundos mihi sciam esse inimicos omneis homines.

Nonne, V. infra suo loco & ordine.

Non etiamne. V. NE.

Non aliter, quam. Caius in l. Siquis alicui. §. ult. D. Mandati vel contra, Si mandatu meo Titio credideris, & mecum mandati egeris, non aliter condemnari debeo, quam si actiones tuas, quas adversus Titium habes, mihi præstiteris.

Non aliter, nisi. Cajus in l. 2. D. Quibus mod. pig. &c. Non aliter hoc facere conceditur, nisi prius ei debitum offerat.

Non ab re. Liv. 35. 32. Tamen non ab re esse Quintio visum est, sociorum aliquos, &c.

Non adeo. Ter. Eun. 5. 2. 41.

Non adeo inhumano ingenio sum, Chærea,
Neque tam imperita, ut quid amor valeat, nesciam. Ubi Donatus, Non adeo inhumano ingenio sum: h. e. Immitis non sum.

Non adhuc. Cic. de Senect. 8. Quod equidem non amisi adhuc, & videtis annos meos.

Non admodum delectari re aliqua. Cic. de Amicit. 49. Quid enim tam absurdum, quam delectari multis inanibus rebus, ut honore, ut gloria, ut ædificio, ut vestitu, cultuque corporis: animo autem virtute prædito, eo qui vel amare, vel (ut ita dicam) redamare possit, non admodum delectari?

Non alio modo quam. Plin. lib. 10. cap. 67. Salamandræ tantus rigor, ut ignem tactu exstinguat, non alio modo quam glacies.

Non ante. Cic. 10. Att. 4. De die nihil sane potest scribi certi, præter hoc, non ante lunam novam.

Non ausim, pro Non audebo, inquit Donatus. Ter. Eun. 5. 2. 45.

Non audio, Non libenter admitto, & consentio, interprete Donato. Ter. Phorm. 3. 2. 1. Dorio audi obsecro. D. non audio.

Non bonus. Plaut. Capt. prol. 65.

Non clam me est. Ter. Hec. 4. 1. 54.

Non continuo, si me in gregem sicariorum contuli, sum sicarius. Cic. pro Rosc. Amer. 49. h. e. Non ideo.

Non dictum est, h. e. Tanquam non dixeris. Plaut. Pœn. 4. 2. 91.

Non dico inter pecudem, sed &c. Cic. de Amicit. 48. Quid enim interest, motu animi sublato, non dico inter pecudem & hominem, sed inter hominem & saxum, aut truncum, aut quidvis generis ejusdem? h. e. Non solum, vel Nolim dicere tantum inter pecudem, &c.

Non diu apud hunc servies. Plaut. Pers. 4. 4. 65.

Non dubie. Plin. 5. Epist. 14.

Non dubia spes. Cic. 15. Fam. 4. Et provinciam ornatam, & spem non dubiam triumphi neglexi.

Non est consilium sic facere. Ter. Hec. 3. 4. 44.

Non hoc de nihilo est, quod Laches nunc me conventum esse expetit. Ter. Hec. 5. 1. 1.

Non ita est: sed uniuscujusque, &c. Cic. 1. Verr. 16.

Non est ita, Judices, non est profecto. Cic. pro Flacc. 52.

Non est quod metuas preces iniquas. Martial. lib. 5. 6.

Non est, non est in hoc homine cuiquam peccandi locus. Cic. 3. Verr. 10.

Non est, ut. Hor. 1. Epist. 12. 3.

— non est, ut copia major
Ab Jove donari possit tibi, &c. i. e. Nulla ratione fieri potest, ut copia major, &c. & ita loquuntur Græci, οὐκ ἔστιν ὅπως. quod loquendi genus crebro usurpat Lucret. ut lib. 2. 496.

— quare non est, ut credere possis
Esse infinitis distantia semina formis. & aliis plerisque locis. Ex Lamb.

Non igitur, Non ergo. Cic. de Amicit. 51. Non igitur utilitatem amicitia, sed utilitas amicitiam consequuta est. Non ergo erunt homines deliciis diffluentes audiendi, &c.

Non etiam. Quintil. lib. 9. cap. 2. Periculum tantum, non etiam offensa vitatur.

Non facile dixerim. Plin. lib. 2. cap. 3. An sit immensus, non facile dixerim.

Non fere quisquam nostræ industriæ favet. Cic. 7. Verr. 171.

Non fere quam. Cic. pro Sext. 51. Denique ex bellica victoria, non fere quam est invidia civium consequuta. In vetusto exemplari legitur Quenquam. [Rectius. Legi posset etiam, Non fere quem.

Non fere, nisi. Cic. de Amicit. 74. Quod non fere contingit, nisi iis qui etiam contemnendos se arbitrantur.

Non ideo, Non continuo, non protinus. Jurisconf. Quum decem tu dari stipulatus sis, non ideo posse te decem dari oportere intendere, quia, &c. V. Non continuo, supra.

Non imperitissimus. Cic. 1. Fam. 9. pr.

Non ita longa disputatione opus esse videtur. Cic. de Senect. 74. Mortem omnibus horis impendentem timens, quis poterit animo consistere? De qua non ita longa disputatione opus esse videtur.

Non ita multis ante annis. Cic. pro Rosc. Amer. 64.

Non ita antiqua simulacra. Cic. 6. Verr. 110.

Non ita multum tecum fuit. Cic. 4. Verr. 49.

Non ita multo post, per &c. Liv. 35. 11.

Non inepti homines. Cic. 7. Fam. 5. Sed more Romano, quomodo homines non inepti loquuntur, probiorem hominem, meliorem virum, prudentiorem esse neminem.

Non inertissimus homo. Cic. 1. Verr. 67.

Non injuria. Ter. And. 1. 1. 33.

Non jucundissimus. Cic. 4. Fam. 12.

Non magis. Plaut. Pers. 2. 3. 5.

Quod ego non magis somniabam, neque opinabar, neque censebam.

Non magis, quam. Paul. in l. Fistulam. in princip. D. de Servit. urb. præd. Sed non posse prohiberi vicinum, &c. non magis, quam si velit in triclinio suo, vel in cubiculo, aquam effundere.

Non malus. Ter. Eun. 2. 2. 43. Sed quid videtur hoc tibi mancipium? P. non malum hercle. Cic. 5. Verr. 166. Homo non malus.

Non male valeo. Plaut. Most. 2. 2. 24.

Non metuo nequid doleat quod ferias. Plaut. Bacch. 5. 5. 54.

Non minus. Liv. 1. 32. Non minus tribus puberibus præsentibus diceret.

Non minime commoveri. Cic. 6. Verr. 125. i. e. Maxime.

Non minimum corrumpunt vites. Varr. 1. de R. R. cap. 2.

Non modo. Quintil lib. 12 cap. 10. Primi, quorum quidem opera non vetustatis modo gratia visenda sunt, clari pictores fuisse dicuntur, Polygnotus atque Aglaophon. V. Manut. ad Cic. 1. Fam. 9.

Non modo, sed etiam. Cic. de Amicit. 44. Eaque adhibeatur ad monendum, non modo aperte, sed etiam acriter, si res postulabit. Idem 1. Catil. 8.

Non modo petitum, sed ita. Cic. 1. Verr. 14. Hi sciunt hoc non modo a me petitum esse, sed ita sæpe, & ita vehementer esse petitum, ut &c.

Non modo, verum etiam. Cic. de Amicit. 11. Qui, duabus urbibus eversis, inimicissimis huic imperio, non modo præsentia, verum etiam futura bella delevit.

Non modo, sed ne. Cic. 13. Att. 9. Sed unum ejusmodi, quod nisi exercitus sciret, non modo Tironi dictare, sed ne ipse quidem auderem scribere. Liv. 28. 29. & 30. 11.

Non modo non, sed etiam. Cic. 9. Fam. 14. Contigit tibi, quod haud scio an nemini, ut summa severitas animadversionis non modo non invidiosa, sed etiam popularis esset. Sæpe omittitur posterius Non. V. p.p.

Non modo non, sed ne. Cic. 10. Att. 4. Horum ego summorum imperatorum non modo res gestas non antepono meis, sed ne fortunam quidem ipsam, qua illi florentissima, nos duriore conflictati videremur.

Non modo non, sed potius. Cic. de Amicit. 43. Talis improborum consensio, non modo excusatione amicitiæ tegenda non est, sed potius omni supplicio vindicanda est.

Non modo, pro Non modo non. Varr. de L. L. lib. 8. 2. Nunc jam primum dicam pro universa analogia, cur non modo videatur esse reprehendenda, sed etiam cur in usu quodammodo sequenda.

Non modo, pro Non solum non. Cic. 2. Philip. 107. Quos clientes nemo habere velit: non modo esse illorum cliens. conf. Tacit. 2. Ann. 26. 7.

Non modo, pro Nedum. Ci. 3. de Legib. 12. Nihil habui sane, non modo multum, quod putarem novandum in legibus.

Non multo post. Plaut. Truc. 2. 6. 42.

Non nemo, pro Nonnulli, vel aliqui. Cic. pro Lege Manil. 62. Quum esset non nemo in Senatu, qui diceret non oportere.

Non nequicquam isti unum Demetrium filium te habere, me subditum, & pellice genitum appellant. Liv. 40. 9.

Non nimis. Plaut. Epid. 3. 3. 23.

Non nimium. Plin. Paneg. cap. 78. extr. Neque enim potest non nimium esse privatis, quod principi satis est.

Nisi, non. Cic. de Amicit. 67. Sed hoc primum sentio, nisi in bonis amicitiam esse non posse.

Non vivam vesperi, nisi illanc a me scelestam abigam. Plaut. Merc. 4 5. suppos. 2. 21.

Non nollem. Cic. 2. Fam. 15. Quod tamen fortasse non nollem, si possem ad otium.

Non omnes possunt. Cic. pro P. Sull. 23. Non possunt omnes esse patricii: si verum quæris, ne curant quidem.

Non parva exercitatio. Cic. de Amicit. 17. Magnum opus est, egetque exercitatione non parva.

Non parum facetus scurra. Cic. pro Quint. 11.

Non paulum nescio quid in rem suam convertit. Cic. pro Rosc. Amer. 5.

Non pauca suis adjutoribus large effuseque donabat. Cic. pro Rosc. Amer. 22.

Non plus quam ut virtutes, quia nonnullas curas & molestias afferunt, repudientur. Cic. de Amicit. 48.

Non possum satis narrare, quos ludos præbueris intus. Ter. Eun. 5. 7. 9.

Non pridem, inquit Festus, æque & recte frequenter dicitur ac Jam pridem, Quam pridem. Plin. lib. 14. cap. 1. Generibus non pridem illustrata.

Non probus, pro Improbo. Cic. de Senect. 36. Nec tamen omnium adolescentum, sed non proborum.

Non procul abhorres ab insania. Cic. pro Rosc. Amer. 68. Nisi tanta temeritas, ut non procul abhorreat ab insania.

Non quicquam, pro Nihil. Hor. 1. Serm. 3. 6.

—Cæsar, qui cogere posset,
Si peteret per amicitiam patris, atque suam, non
Quicquam proficeret, &c.

Non quo, pro Non quia: vel Non quod, retractationis vel reprehensionis cujusdam sui gratia. Cic. 7. Att. 15. Ut ab urbe discessi, nullum adhuc intermisi diem, quin aliquid ad te litterarum darem: non quo haberem magnopere quid scriberem, sed ut loquerer tecum absens. Idem 5. Verr. 39. Magnæque pecuniæ coactæ sunt: non quo jugerum numerum vere profiteri esset difficile &c. sed causa erat &c.

Non satis constat. Plin. lib. 12. cap. 19. Id acciderítne ob iniquitatem præpotentium, an forte, non satis constat.

Non scire, pro Nescire. Cæs. 1. Bell. Gall. cap. 44.

Non nescius. ut, Etsi non sum nescius, & quæ temporum ratio, & quæ tua potestas sit. Cic. 13. Fam. 8.

Non secus hanc causam defendissem, ac si lege Avitus teneretur. Cic. pro Cluent. 143.

Non si. Cic. 7. Verr. 10. Non dicam, ne illud quidem, si maxime in culpa fuerit Apollonius.

Non sine. Cic. de Amicit. 64. Quia non sine magna causa sit neglecta amicitia.

Non sine diis; Proverbii speciem habet, quo admonebant Græci Sine deo id fieri, quod absque deorum favore fit: sicut e contrario Cum deo dicebant, i. e. favente numine. Græce sic effertur a Pindaro, ὐ θεῶν ἄτερ, quod reddidit Hor. 3. Carm. 4. 20.

Non sine diis animosus infans, &c.

Non solum, sed etiam. Cic. Est enim munus ejus, non ingenii solum, sed laterum etiam & virium. Idem de Senect. 12. Omnia memoria tenebat, non domestica solum, sed etiam externa bella.

Non solum, & Sed etiam, cum interpositione, ut sonantior sit compositio. Cic. 1. Fam. 9. Habui non temporum solum rationem meorum, sed etiam naturæ.

Non solum, verum etiam. Cic. de Senect. 9. Non solum, quia nunquam deserunt, ne in extremo quidem tempore ætatis, (quanquam id quidem maximum est) verum etiam quia conscientia bene actæ vitæ, multorumque bene factorum recordatio jucundissima est.

Non solum, secundo loco positum inter imparia, aliquando inter paria. Cic. pro Cluent. Plura ne dicam, tuæ me etiam lacrimæ impediunt, vestræque, Judices, non solum meæ. Idem 1. Off. 17. Ad quod est adhibenda actio quædam, non solum mentis agitatio.

Non solum, sine redditivo Sed etiam. Cic. 12. Fam. 29. Vultus mehercule tuos mihi expressit omnes, non solum animum ac verba pertulit.

Non solum, post Quoque. Liv. 28. 43. Ut meam quoque, non solum Reip. & exercitus vicem, videretur valde sollicitus.

Non tam utilitas parta per amicum, quam amici amor ipse delectat. Cic. de Amicit. 51.

Non tantum. Quintil. lib. 1. cap. 1. Et Q. Hortensii filiæ oratio, apud Triumviros habita, legitur, non tantum in sexus honorem.

Non tantum valet ut. Cic. de Amicit. 48. Angor iste qui pro amico sæpe capiendus est, non tantum valet, ut tollat e vita amicitiam: non plus quam ut virtutes, quia nonnullas curas & molestias [illegible]erunt, repudientur.

Non tantum, sed etiam. Cic. de Senect. 25. Nec vero dubitet agricola, quamvis senex, quærenti cui serat, respondere, diis immortalibus, qui me non accipere tantum a majoribus voluerunt, sed etiam posteris prodesse. In vetusto exemplari legitur, Non accipere modo hæc a majoribus voluerunt, sed etiam posteris prodere.

Non temere est, & properans venit. Ter. Eun. 2. 2. 60.

Non temere, pro Vix unquam, sive Fere nunquam. Suet. Octav. cap. 73. Veste non temere alia quam domestica usus est. Idem Calig. cap. 36. Erasm.

Non ultra quam, pro Tantum. Suet. Octav. cap. 67. Cosmum servum, gravissime de se opinantem, non ultra quam compedibus coercuit. Erasm.

Non vero, rarissime legitur. Cic. de Senect. 27. At hi quidem jam mortui sunt: non vero tam isti, quam tu ipse nugator. Ulp. Dig. l. 1. tit. 6. §. 3. Non vero in totum xeniis abstinebit Proconsul. V. Borrich. Vind. L. L. p. 142.

Non ut. Cic. 1. de Invent. 28. Nam sæpe satis est quid factum sit dicere, non ut enarres quemadmodum sit factum.

Non cuivis homini contingit adire Corinthum. Hor. 1. Epist. 17. 36. Huic proverbio locus est, quum significare volumus, esse difficile & operosum ad rem aliquam pervenire valde optabilem & expetendam. Natum est autem (ut vult Strabo) a Corinthiorum deliciis, illecebris, ac luxuria. V. quæ notat scholiastes Aristophanis in Pluto de scortis Corinthiis: & quæ Aul. Gell. lib. 1. cap. 8. de Laide meretrice, & Demosthene rhetore: & quæ Eustath. ad lib. 2. Iliad. Homeri.

Periodum hac patricula claudi rarius est apud Latinos, occurrunt tamen exempla. Senec. Epist. 103. Fama utique vocem desiderat, claritas non. Cic. 8. Att. 3. Eam si nunc sequor, quonam? cum illo non. Idem 14. Att. 12. Octavium sui Cæsarem salutabant, Philippus non.

NONDUM, Adv. [ὔπω, οὐδέπω, μήπω, μηδέπω] i.e. Non adhuc. Cic. 11. Fam. 27. Nondum satis constitui.

Nondum dico quam hæc singula sint. Cic. 2. de Divin. 16.

Nondum manifesta sibi est. Ovid. 9. Met. 463.

Nondum omnium dierum sol occidit. Liv. 39. 26.

Nondum plane est expeditus. Cic. 4. Att. 16.

Nondum etiam. Ter. And. 1. 2. 30.

Quid hoc, intellextin', an nondum etiam ne hoc quidem? Idem Heaut. 3. 3. 36.

NONNE, [οὐ γὰρ, μῶν, μὴ] Adv. interrogandi; ex Non & Ne compositum. Idem quod An non? Ter. And. 1. 5. 3.

Uxorem decrerat sese dare mihi hodie. nonne oportuit
Præscisse me ante? nonne prius communicatum oportuit? Cic.

7. Verr. 149. Nonne publice vindicaremus? Idem 5. Tusc. 35. Quum esset ex eo quæsitum, Archelaum Perdiccæ filium, qui tum fortunatissimus haberetur, nonne beatum putaret, &c. [Hic pro Num ne ponitur, quod ipsum forsan Tullius reliquit. Omitti certe in hoc Lexico non debuit. V. Tursellin. cap. 111. de Particul.

Non pro Nonne. Cic. 1. Catil. 27. Nonne hunc in vincula duci, non ad mortem rapi, non summo supplicio mactari imperabis? Idem Verr. 7. 149. conf. Cæs. 2. Bell. Civil. 32.

Nonne, in fine positum Cic. pro Cæcin. 37. Verum ita est, uti dicis, te dejectum debeo intelligere, etiam si victus non fueris; nonne?

Nonne, indignantis & stomachantis. Lucret. 2. 17.

— nonne videre
Nil aliud sibi naturam latrare? Sic & illud Virg. 1. Æn. 41.
— mene incepto desistere victam? Turnebus.

NONNĬHIL, Aliquid, vel aliquantum. Ter. Adel. 1. 2. 62. Nonnihil molesta hæc sunt mihi. Cic. pro Quint. 1. Nonnihil commoveor. Nepos 23. 13. 2. Nonnihil temporis tribuit litteris.

Nonnihilo æstimare. Cic. 4. de Fin. 62. Non quia bonum sit valere, sed quia sit nonnihilo æstimandum.

NONNULLUS, a, um. Adj. Aliquis. Cic. 4. Acad. 70. Etenim de ceteris sunt inter nos nonnulla communia.

Nonnullum de alterius ingenio judicium facere. Cic. 1. Verr. 44.

Nonnullus honos. Martial. lib. 4. 31.

Nonnulla in re forsitàn consilium tuum emendare possum. Cic. pro Muren. 60.

Nonnullum semen. Virg. 1. Georg. 22. [Nisi Non ullo legendum.

Nonnulli ita interpretantur. Nepos 25. 3. 2. conf. Idem 17. 8. 1.

NONNUNQUAM. Adv. i. e. Aliquando. Ter. Eun. 2. 3. 76.

Cibum nonnunquam capiet cum ea, interdum propter dormiet.

Nonnunquam & Aliquando. Cic. 5. Fam. 8. Sed quædam pestes hominum laude aliena dolentium, & te nonnunquam a me alienarunt, & me aliquando immutarunt tibi. conf. Nepos 20. 1. 6.

NONNUSQUAM, In aliquibus locis. Plin. lib. 14. cap. 19. Nonnusquam vini fæce, acetove condiunt.

NŌNA, æ. f. una ex Parcis. Latini Nonam, Decimam, & Mortam, Parcas dixere, de quibus Gell. lib. 3. cap. 16. V. MORTA.

NŌNĂCRIS, is. f. [Νώνακρις] Locus in Arcadia, quondam civitas, ex Tripoli una. Vitruv. lib. 8. cap. 3. Est in Arcadia Nonacris nominata, quæ habet in montibus stillantes e saxo frigidissimos humores. Hæc autem aqua Στυγὸς ὕδωρ appellatur, quam neque argenteum, neque æneum neque ferreum vas potest sustinere, sed dissilit ac dissipatur. Conservare autem eam & continere, nisi ungula mulina, nil potest.

NONACRĬUS, a, um. Adj. [Νωνάκριος] pro Arcade Ovid. 5. Fast. 97.

Et matri & vati paret Nonacrius heros. Evandrum sic vocat.

NONACRĪNUS, a, aliud Adj. [Νωνακρῖνος] Ovid. 2. Met. 409.

Dum redit, idque frequens, in virgine Nonacrina Hæsit.

Atalanta Nonacrina. Idem 2. de Arte Am. 185.

Nemus Nonacrinum. Idem 2. Fast. 275.

Hamadryades Nonacrinæ, h. e. Arcadicæ. Ovid. 1. Met. 690.

NŌNÆ, arum. f. pl. [νόνναι Suid] dicuntur in Martio, Maio, Junio, & Octobri, Sex illi dies qui primum sequuntur: in reliquis vero mensibus, quatuor tantum illi dies primum sequentes. V. Rosin. Antiq. 4. 3.

Nonæ, quasi Novæ dicuntur, propter initium observationis. Vel quod ab eo die semper ad Idus novem dies computantur. Vel ideo Nonæ dicuntur, quod ante nonum diem sunt. Sive a nova Luna, quod Pontifex eo die novam lunam observaret, & visam Regi sacrificulo indicaret.

Nonæ, appellatæ, aut quod ante diem nonum Eidus semper, aut quod ut novus annus Calendæ Januariæ ab novo sole appellatæ, novus mensis, nova Luna Noneis. Eodem die enim ab agris in urbem ad regem conveniebat populus. Harum rerum vestigia apparent in sacreis Nonalibus in arce: quod tunc ferias primas menstruas, quæ futuræ sint eo mense, Rex prædicit populo. Hæc Varro lib. de L. L. 5. 4.

Nonarum aliæ quintanæ dicuntur, aliæ septimanæ. Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 13. Januarius igitur, Aprilis, Junius, Sextilis, September, November, December, undetricenis censebantur diebus: & quintanas Nonas habebant. Martius vero, Maius, Quintilis, & October, dies tricenos singulos possidebant. Nonæ in his septimanæ erant. Hæc ille. Quintanas intellige, quod quinta dies ab initio mensis, sive a Calendis inclusive (ut nunc loquuntur) ad diem Nonarum in brevioribus mensibus: in longioribus vero Septimanas, quod hæc dies sit a Calendis septima simili modo. Et hoc non obscure colligitur ex his verbis ejusdem auctoris, quæ habentur in ejusdem libri cap. 15. Hinc aliis quintus a Calendis dies, aliis septimus Nonas facit. Meminit & Varro l. c. & Censorinus de Die natali, cap. 17.

Nonæ Caprotinæ. V. CAPROTINUS, & Lex. Pitisc. in Juno.

Nonæ Decembres. Hor. 3. Carm. 18. 10. Cic. pro Flacc. 102. O Nonæ illæ Decembres! quæ me Consule fuistis, quem ego diem vere natalem hujus urbis, aut certe salutarem appellare possum.

Nonæ Idus antecedunt, sicut & hi Calendas: itaque in enumeratione trium illarum mensis partium, cavebant diligenter Romani, ne ante Nonas & Idus, Calendas nominarent. Proinde Nonas Idus Cal. dicebant, ne si secus nominarent, male ominosum esset. Cicero tamen 3. in Verr. 149. Calendis Nonis Idibus dixit: in quo annotat Asconius, Religioso omine nominat multitudo Nonas, Idus, Calendas. Cicero Calendis & Idibus, Nonas addit; quamvis hoc pronuntiatione solvatur, ac temporum divisione hoc dici videre possimus. Ex Turneb. 15. 14. Sed Locus Asc. mutilus est, & aliter legitur in vulgatis.

NONAGESIMUS, NONAGINTA, NONARIUS, &c. V. NOVEM.

NONDUM, V. NON.

NONGENTI, V. NOVEM.

NONIUS, i. m. Senator Romanus. V. Plin. 37. 6. & Catull. 53. 2.

Nonius Marcellus, Grammaticus, cujus exstat libellus de Proprietate sermonum inter Auctores Latinæ Linguæ.

NONNE, NONNIHIL, NONNULLUS, NONNUNQUAM, V. NON.

NONNUS, i. m. [Νόννος] Panopolites, Poeta Christianus, qui carmine Græco Dithyrambico Dionysiaca, & paraphrasin Evangelii Johannis conscripsit. V. Suid. Voss. Poet. Gr. p. 791.

NONNUS, Vox Ecclesiastica pro Monacho. V. Voss. de Vit. Serm. 1. 6. & 2. 13. & de Orig. Idolol. 1. 24. &

NONNA, æ. f. Monacha. Hieron. Epist. 22. 6.

NONNŬLA, æ. f. Rete ad capiendas aves. V. Gloss. Isidor.

NONNUSQUAM, V. NON.

NONUS, V. NOVEM.

NORBA,

NORBA, æ. f. Cæſarea, [Νῶρβα Καισάρεια] Luſitaniæ urbs, Ptolem. lib. 2. cap. 5. Vulgo *Alcantara.*
Norba, Colonia Romana in Latio. Plin. 3. 5. Liv. 2. 34. & 7. 42.
NORBĀNUS, a, um. Adj. ut, Norbanus ager. Liv. 8. 19.
Norbanus Cogn. gentis Juniæ. V. Lex. Pitiſc. & Spanh. de U. & P. Num. diſſ. 10.
NŌRĬCUM, i. n. [Νωρικόν] Regnum quondam, dein Regio in Europa (ut lib. 2. ſcribit Ptolemæus) quæ limites habet ab occaſu Ænum fluvium, qui medius eſt inter Vindelicos & Noricos: a Septentrione Danubium: ab Ortu Solis montem Cecium, qui Pannoniam ſuperiorem diſterminat a Norico: a Meridie montem Curvancam, qui eſt ſuper Iſtriam, Alpiumque pars, quæ & ex eo Noricæ dictæ ſunt. Eam nunc regionem plerique Bavariam appellant. V. Lex. Pitiſc.
NŌRĬCUS, a, um. Adj. [Νωρικός] Hor. 1. Carm. 16. 9.
Quas neque Noricus deterreret enſis.
Caſtella Norica. Virg. 3. Georg. 474.
Ignis Noricus. Ovid. 14. Met. 713.
Rura Norica. Claudian. Bell. Get. 365.
NORMA, æ. f. [γνώμων] Fabrorum inſtrumentum. Noſtrates *quadram*, vulgus *ſquierram* vocat: ut ait Budæus. Lambin. Norma ex duabus regulis conſtat inæqualibus, ita conjunctis, ut angulum rectum efficiant: γνώμονα Græci, *ſquadram* fabri nominant. Hæc ille. Vitruv. lib. 7. cap. 3. de tectorio opere loquens, Longitudines ad regulam & lineam, altitudines ad perpendiculum, anguli ad normam reſpondentes exigantur.
Fallax norma. Lucret. lib. 4. 516.
Juris præſcriptum, norma, & formula judicii. Cic. 2. de Orat. 178.
Legis norma. Cic. 2. de Legib. 61.
Loquendi norma. Hor. de Arte Poet. 72.
Naturæ norma, regula, præſcriptio. Cic. 4. Acad. 140.
Orator norma, per tranſlationem, pro Perfectiſſimo exemplo. Plin. 9. Epiſt. 26. Demoſthenes ipſe ille, norma oratoris & regula, num ſe cohibet & comprimit, quum dicit illa notiſſima, &c?
Veterum norma. Hor. 2. Carm. 15. 12.
Naturali norma legem bonam a mala dividere poſſumus. Cic. 1. de Legib. 44.
Acerrima aliquorum norma quædam dirigere. Cic. 3. de Orat. 188.
Dirigere vitam ad normam rationis. Cic. pro Muren. 3. Primum M. Catoni, vitam ad certam rationis normam dirigenti, & diligentiſſime perpendenti momenta officiorum omnium, de officio meo reſpondebo.
Ad iſtorum normam ſapiens ille. Cic. de Amicit. 18. Nunquam ego dicam C. Fabricium, M'. Curium, Ti. Coruncanium, quos ſapientes majores noſtri judicabant, ad iſtorum normam fuiſſe ſapientes. conf. ABNORMIS.
NORMŬLA, æ. f. [γνωμόνιον] dimin.
NORMĀLIS, e. Adj [γνωμονικός] Quod ad normam factum eſt. ut, Normalis angulus. Quintil. lib. 11. cap. ult. Normalem pro Recto poſuit, qualem norma efficit, ut ait Budæus. Aggen. de Limit. agror. p. 53. Gœſ. Rigores normales. V. Rigalt. Gloſſ. Manil. 2. 289.
Quorum deſignat normalis virgula ſedes.
NORMALĬTER, Adv. Frontin. de Limit. Quæ normaliter ex rigore aguntur. Ammiàn. 20. 4. Cum luna e regione normaliter ſteterit, lumine pleno fulgebit.
NORMO, āre. Diomed. Grammat.
NORMĀTUS, a, um. Partic. [γνωμόνιστος] Columel. lib. 3. cap. 13. Antiquam illam ciconiam infiximus, ut tanquam ſuppoſitæ baſi ad perpendiculum normata inſiſteret.
NORMATIO, ōnis. f. Fragm. agrar. de limit. p. 217. Gœſ.
NORMATŪRA, æ. f. Innocent. de Caſis litter. p. 211. edit. Goeſ.
NORMANIA, æ. f. Regio Galliæ ad Oceanum Britannicum ſitæ, quæ a Carolo Magno devicta, fidem Chriſtianam ſuſcepit. Biducenſium regnum videtur appellare Ptolemæus lib. 2. Al. Nortmannia.
NORMANI, vel NORTMANNI, [Βιδουκήσιοι] Pars Danorum fuere, Oceani accolæ, Cimbricæque Cherſoneſi habitatores: ſic appellati, quod Septentrionales homines eſſent. *Nort* enim lingua Germanica Septentrionem ſignificat: *Man*, Virum. Hi Galliam ultra Sequanam occuparunt, & ei regioni Nortmanniæ nomen indiderunt. Dicti ſunt aliquando & Suetones. Ex Andrea Althamero in Tacitum.
NORTIA, æ. f. Tuſcis Fortuna: quam Hetruſcam deam vocat Liv. 7. 3. conf. Juvenal. 10. Sat. 74.
NORVEGIA, æ. f. [Χαιδεινοὶ] Regio in Europa Septentrionalis, verſus Oceanum Germanicum ſita. Sub imperio eſt Danorum. Interpretatur Septentrionalis via. *Nort* enim Germanica lingua Septentrionem ſignificat: *Weg*, viam.

N O S

NOS, noſtrûm vel noſtri, [ἡμεῖς, ἡμῶν] plurale eſt ab Ego, mei.
Nos inter nos. Cic. 10. Att. 4. Ego enim ad eum ſcribam, ut tu ipſe veles, de ea re nos inter nos loquutos. Ter. Adel 2. 4. 7.
Age, inepte, quaſi nunc non norimus nos inter nos, Cteſipho.
Nobiſcum aſſueſcite menſis. Virg. 8. Æn. 174.
Nil noſtri miſerere. Virg. 2. Ecl. 7.
Enallage vetus eſt apud Tibul. 3. 6. 55.
Perfida nec merito, nobis inimica merenti. pro Merentibus. V. Broeckh. & Cerda ad Virg. 9. Æn. 525. & Voſſ. de Conſtr. cap. 55.
Noſmet, pro Nos ipſi. Plaut. Rud. 1. 1. 38. Si non moneas, noſmet meminimus. Ter. Phorm. 1. 3. 20. Noſtri noſmet pœnitet.
Noſmet ipſi. Cic. 4. de Fin. 25. Sed primum poſitum ſit, noſmet ipſos commendatos eſſe nobis. Idem 4. Acad. 115. Diſcedamus a nobiſmet ipſis, de ſapiente loquamur.
Noſmet ipſi inter nos. Cic. 14. Att. 15. Noſmet ipſi inter nos conjunctiores ſimus, quam adhuc fuimus.
NOSTER, tra, trum: [ἡμέτερος] gen. Noſtri, æ, i. Pronomen poſſeſſivum.
Noſter, πρὸς ἀντίφρασιν, qui non eſt noſter. Ter. Phorm. 1. 2. 67.
Noſter quid ageret, neſcire, & illam ducere
Cupiebat, & metuebat abſentem patrem.
Noſter ille. V. ILLE.
Noſter eſt. Ter. Adelph. 5. 8. 29. i. e. Ex noſtra familia. conf. Plaut. Mil. 2. 5. 20. & Ciſt. 4. 2. 48.
Noſter, pro Noſtri ordinis. Hor. 2. Serm. 6. 48.
— noſter ludos ſpectaverat, una
Luſerat in campo. Turnebus hunc enarrans locum, Imitatur, inquit, ſermonem hominum ſibi invidentium, & mirantium tam proſperam ſecundamque fortunam ſuam. Horatius, inquiunt, noſtri ordinis & loci erat, & in ultima cavea nobiſcum ſpectabat ludos inter pauperum cuneos, in campo Martio nobiſcum ſeſe exercebat, qui fortunæ filius nunc videtur, tantis auctus ſucceſſibus eſt. Nam Senatores ludos ſpectabant ex orcheſtra: e quatuordecim ordinibus equites: & plebejorum lautiores & ditiores commodius ſedebant, pauperiorum deterior ut conditio, ſic & in cavea locus. In campo quoque generoſi cum generoſis ſe exercebant, pauperes cum pauperibus. Ergo juvenem Horatium olim ſui fuiſſe ordinis dicebant, qui fortunæ indulgentia ad amicitiam Mæcenatis, opeſque pervenerit, & fortunæ beneficio provectus ſit ad tantam felicitatem.
Noſter, pro Noſtras. Ter. Eun. 2. 3. 21.
Haud ſimilis virgo eſt virginum noſtrarum, &c. Ubi Donatus, Noſtrarum, civium ſcilicet, id eſt terræ ac patriæ noſtræ. ut Virg. 2. Georg. 89.
Non eadem arboribus pendet vindemia noſtris.
Ex Cic. adde exemplum. Noſtrorum hominum longe ingenioſiſſimus. Cic. pro M. Fontejo 223. H. St.
Noſtri & Externi, contraria. Plin. lib. 12. cap. 25. i. e. Latini & Græci. De balſamo.
Noſter eris, Noſtrorum in numero. Virg. 2. Æn. 149.
Noſter, blandientis eſt aliquando. Ter. Hec. 5. 2. 4.
Noſter ſocer video venit, puero nutricem adduxit. Et magis hoc conſuetudine dictum eſt, quam integritate, inquit Donatus.
Noſter, i. e. Nobis favens. Dii enim noſtri dicuntur eſſe, qui nobis favent, ut apud Virg. 11. Æn. 20.
Sin noſtrum annuerit nobis victoria Martem. V. MARS. Et 12. 539.
— nec dii texere Cupentum
Ænea veniente ſui. Turnebus.
Noſtra, pro Mea, moraliter dictum, auctore Donato. Ter. Eun. 2. 3. 69.
Eſtne ut fertur forma? P. ſane. CH. at nihil ad noſtram hanc. P. alia res eſt.
Noſtra omnis lis eſt: i. e. Vicimus. Plaut. Caſ. 2. 8. 73.
Noſtri an alieni ſimus. Plaut. Mil. 2. 5. 21.
Noſtrarum, pro Noſtrum. Ter Eun. 4. 4. 11.
— hunc oculis ſuis
Noſtrarum nunquam quiſquam vidit, Phædria. Ubi Donatus, ἀρχαϊσμὸς eſt figura, pro noſtrum, vel noſtrarum, id eſt quæ familiæ noſtræ ſunt.
Noſtrum omnium adoleſcentia, pro Noſtra omnium adoleſcentia. Cic. de Provinc. Conſ. 40. Primum illud tempus familiaritatis ac conſuetudinis, quæ mihi cum illo, quæ fratri meo, quæ C. Varroni conſobrino noſtro ab omnium noſtrum adoleſcentia fuit, prætermitto. Budæus.
NOSTRAPTE culpa facimus, ut malos expediat eſſe. Ter. Phorm. 5. 2. 1.
NOSTRAS, ātis. Adj. [ἡμεδαπός] a Noſter deducitur: & ſignificat, E noſtra gente vel patria. Plin lib. 15. cap. 29. Tarentinam folio minuto, noſtratem patulo, exoticam denſiſſimo.
Noſtratia verba. Cic. 2. Fam. 1.
Noſtrates philoſophi. Cic. 5. Tuſc. 90. Noſtræ ſectæ.
Facetiæ noſtrates. Cic. 9. Fam. 15. Mirifice capior facetiis, maxime noſtratibus, præſertim quum eas videam primum oblitas Latio, tum quum in urbem noſtram eſt infuſa peregrinitas.
Noſtrates gallinæ. Columel. 8. 3.
Ulmus procerior quam noſtras. Idem 5. 6.
NOSTRĀTIM, Adv. i. e. Noſtro more. Siſenna apud Chariſ. p. 196.
NOSCENTIA, NOSCIBILIS, &c. V. in NOSCO ſeq.
NOSCO, nōvi, nōtum, [γνόω] ĕre. Convenit ſignificatione cum compoſito Cognoſcere. Cic. 12. Fam. 4. Scriberem plura, ſi rem, cauſamque noſſem.
Noſco a Græco fit: nam Græci γνώσκειν dicunt Cognoſcere: γνωτὸν, Cognitum. Hinc Latini veteres non Noſco, ſed Gnoſco dicebant; & Gnotum, non Notum.
Noſcere, percipere, comprehendere. Cic. 4. Acad. 83.
Mente. Cic. 1. de Nat. Deor. 37. Deus ille, quem mente noſcimus, atque in animi notione, tanquam in veſtigio, volumus reponere, nuſquam prorſus appareat.
Novi animum tuum. Ter. Heaut. 3. 3. 9. h. e. Ego probe teneo cujus ſis animi: quod vulgus dicit *Cognoſco tuam naturam.*
Novi tuum animum de noſtris factis. Plaut. Stich. 1. 1. 4.
Noſſe de facie. Cic. in Piſon. 81. Habet hoc virtus (quam tu ne de facie quidem noſti) ut viros fortes, &c.
Novi & ſcio. Ter. And. 5. 4. 32.
Bene te novi. Ovid. 2. de Pont. 3. 49.
Unde tam bene me noſti? Hor. 2. Serm. 3. 18.
Omnes philoſophiæ partes atque omnia membra tum facillime noſcuntur, quum totæ quæſtiones ſcribendo explicantur. Cic. 1. de Nat. Deor. 9.
Familiariter aliquid noſſe. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Optime unumquemque noſſe. Cic. 3. Verr. 17.
Artem Romanam noverat. Ovid. 3. Faſt. 103.
Excuſationem noſcere, i. e. Admittere. Cic. 4. Fam. 4. & 11. Att. 7.
Faciem hominis novi, Novi formam, Novi hominem. Ter. Hec. 3. 4. 25.
Faciem noverat ducis. Ovid. 8. Met. 23.
Herbas ſalutiferas noſſe. Stat. 1. Achil. 117.
Ingenium. Ter. And. 1. 1. 26.
Leges & jura alicujus civitatis. Cic. in Piſon. 30.
Locum novi. Ter. Adelph. 4. 2. 34.
Ludum. Plaut. Amph. 4. 2. ſuppoſ. 2. 32.
Noſmet ipſos noſcere, difficillimum eſt. Cic. 1. de Legib. 58.
Omnia novi tecum. Ter. Phorm. 5. 9. 43.
Omnem rem novi. Ter. And. 4. 5. 50.
Saporem noſſe. Plin. lib. 13. cap. 4.
Se quiſque noſcat. Cic. 1. Tuſc. 52.
Teipſum noſce. Juven. 11. Sat. 27.
Venerem noſſe. Plin. lib. 10. cap. 63. i. e. Coitum expertum eſſe.
Viam novi. Ter. Heaut. 2. 3. 7.
Vox noſcitur. Stat. 5. Silv. 1. 172.
Vultum alicujus. Lucret. lib. 3. 468.

Noscor. Ovid. 1. Trist. 4. 29.
— nec noscitur ulli,
Agminibus comitum qui modo cinctus erat.
Vox sola mariti noscitur. Stat. 5. Silv. 1. 171.
Novi ut. Plaut. Amph. prol. 104.
Nam ego vos novisse credo jam, ut sit pater meus.

NOSCENS, entis. Partic. Catull. 69. 140. — Juno
Noscens omnivoli plutima furta Jovis.

NOSCENTIA, æ. f. Symmach. 6. Epist. 11. Fortasse quæratis quid etiam nunc referri in noscentiam meam postulem. Idem 4. Epist. 9.

NŌTUS, a, um. Partic. [ἐγνωσμένος] Plin. lib. 16. cap. 18. Alpina & hæc arbor, nec vulgo nota.
Notus pulchre. Plin. lib. 21. cap. 6.
Ut cuiquam, qui ipse notus sibi sit, hoc est qui suam naturam, sensumque perspexit, &c. Cic. 2. de Fin. 16.
Notus mihi nomine tantum. Hor. 1. Serm. 9. 3.
Notus omnibus improbitate & vitiis Cic. pro Cluent. 46.
Fama super æthera notus. Virg. 1. Æn. 383.
Hinc usque ad sidera. Virg. 5. Ecl. 43.
Notus, Adj. [γνωστὸς, γνώριμος] ior, issimus. Cic. 4. Acad. 13. Tum ad hos notiores, &c. referre in eundem numerum solent. Idem 4. Acad. 102. Cui erant, quæ paulo ante dixi, notissima.
Notus & Obscurus, contraria. Cic. pro Muren. 16. Tua vero nobilitas, Servi Sulpici, tametsi summa est, tamen hominibus litteratis & historicis est notior, populo vero & suffragatoribus obscurior.
Facere aliquem notiorem circa vitia. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Factus est notior. Ovid. 3. de Pont. 1. 51.
Notissimi inter se, quia semper pares ordines duxerunt. Liv. 8. 8.
Agamemnone notior Orestes. Val. Max. 4. 7. pr.
Notissimum evasit exemplum. Idem 8. 3. 2.
Canibus nostris non Delia notior. Virg. 3. Ecl. 67.
Notus, Amicus & carus. Virg. 6. Æn. 499.
— & notis compellat vocibus ultro. Servius.
Causa nota meæ ruinæ. Ovid. 4. Trist. 10. 99.
Divortia. Virg. 9. Æn. 379.
Fabula. Ovid. 2. de Arte Am. 562.
Facta. Ovid. 14. Met. 696.
Fides. Ovid. 3. Fast. 386.
Frutices aucupibus. Ovid. 1. de Arte Am. 43.
Homo. Hor. 1. Serm. 2. 31.
Insula notissima fama. Virg. 2. Æn. 21.
Iter notum arripit. Stat. 1. Theb. 101.
Latro notus & insignis. Cic. 11. Philip. 10.
Litora. Virg. 1. Æn. 673.
Locus prodigio. Ovid. 6. Met. 321.
Locus notissimus. Cæs. 4. Bell. Gall. 24.
Noti & tractati loci. Cic. in Orat. 118.
Mulier nota & Nobilis. Cic. pro Cœl. 31. V. NOBILIS.
Negotium alicujus vulgatum & notum. Cic. 2. Q. frat. 12.
Pietatis notæ alumnus. Ovid. 14. Met. 443.
Res notæ, testatæ, & manifestæ. Cic. 2. Verr. 48.
Res nota, & apud omnes pervulgata. Cic. 4. Verr. 85.
Vir dulci notus amore. Sil. lib. 8. 147.
Notum mihi. Cic. ad Brut. 14. Nondum erat tibi id notum.
Patent hæc, & nota sunt omnibus. Cic. pro Milon. 77.
Nota loquor. Tibull. lib. 2. 3. 63.
Notum facere, Unde Notificare. Suet. Aug. cap. 65.
Ignotis nota facere simulacra corporis. Cic. 5. Fam. 12.
Notus, Qui novit. Plaut. Pseud. 4. 2. 39.
Herus meus est imperiosus. B. novi: notis prædicas. Phædr. 1. 12.
Virtutis expers verbis jactans gloriam,
Ignotos fallit, notis est derisui. V. Drakenb. ad Sil. 2. 98.
Notus Passive. Manut. Schol. in lib. 5. Epistolar. H. St.
Noti, Absol. Amici. Virg. in Ciri, 159.
Nec mihi notorum deflectunt lumina vultus. Catull. Carm. 80. 4.
Nec tria notorum basia reppererit.

NŌTIO, ōnis. f. [νόησις, ἔννοια] Cognitio, intelligentia. Boethius in Comment. Topic. Notio intellectus est quidam & simplex mentis conceptio, quæ ad res plures pertineat a se invicem differentes. Plin. lib. 17. cap. 28. Cujus rei rationem notionemque eodem volumine tradidit.
Intelligentiæ vis ac notio. Cic. 1. de Nat. Deor. 26. Aperta simplexque mens, nulla re adjuncta, quæ sentire possit, fugere intelligentiæ nostræ vim & notionem videtur. i. e. Intelligi & concipi nequit.
Forma, species, & notio boni viri. Cic. 3. Off. 81.
Naturalis atque insita in animis nostris. Cic. 1. de Fin. 31.
Informata notio deorum in animis nostris. Cic. 2. de Nat. Deor. 13.
Insitæ & quasi consignatæ in animis notiones. Cic. 1. Tusc. 57. V. CONSIGNO.
Communes notiones definitiones declarant. Cic. 4. Tusc. 52.
Complicatam animi notionem evolvere. Cic. 3. Off. 76.
Habere notionem alicujus rei. Cic. 4. Acad. 33. Quæ ista regula est veri & falsi, si notionem veri & falsi, propterea quod ea non possunt internosci, nullam habemus?
Dei notionem nullum animal est quod habeat, præter hominem. Cic. 1. de Legib. 24.
Impressit notionem in animis Natura. Cic. 1. de Nat. Deor. 43.
Notio sic quæritur, sitne id æquum, quod ei, qui plus potest, utile est. Cic. in Topic. 83.
Notio, pro Cognitione causæ. Tacit. 3. Ann. 59. 1. Tiberius dilata notione de jure Flaminis. Liv. lib. 27. 35. Mediis ad Censores, non ad Senatum, notionem de eo pertinere dicentibus: Cujus sententiæ & Fabius fuit.
Notio, pro Cognitione judiciali. Ulpian. in l. 1. §. Quicquid. D. De offic. præfect. urb. Sed si ultra ipsum lapidem egressum est, Præfecti urbi notio non est.
Notiones censoriæ. Gell. 17. 18. V. paulo supra Liv.
Judicium Censorium, ac notionem, & illum morem severissimum magistratuum, Clodius de civitate sustulit. Cic. de Provinc. Consf. 46. ubi Verburg. V.

NOTĪTIA, æ. f. Idem ac Cognitio. [γνῶσις] Ter. Heaut. 1. 1. 1.
Quanquam hæc inter nos nuper notitia admodum est. Hæc eadem verba habet Cic. 2. de Fin. 14. Idem de Senect. 12. Qui sermo, quæ præcepta, quanta notitia antiquitatis?
Involutæ rei notitia definiendo aperienda est. Cic. in Orat. 116.
Mulieris nova notitia. Cic. pro Cœl. 75.
Peccati notitia est initium salutis. Sen. Epist. 28.
Veri & falsi notitiam creare. Lucret. lib. 4. 478.
Dare plus notitiæ alicui, Facere aliquem notiorem. Ovid. 3. de Pont. 1. 50.
Dare alicui vestigia notitiæ. Lucret lib. 2. 123.
Eripere notitiam. Ovid. 2. de Pont. 10. 5.
Facere notitiam. Ovid. 4. Met. 59.
Habere notitiam alicujus rei. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Habere notitiam feminæ, pro Concubuisse cum fem. Cæs. lib. 6. de Bell. Gall. 21.
Infitiari notitiam alicujus. Ovid. 4. de Pont. 6. 42.
Ingenuit notitias parvas rerum maximarum Natura. Cic. 5. de Fin. 59.
Instruere judicem notitia rerum. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Præbere notitiam. Lucret. lib. 5. 125.
Subtrahere notitiæ alicujus aliquid. Cels. lib. 6. cap. 6.
Venire in notitiam alicui, Fieri notum. Ovid. de Nuce 29. Spartian. Adrian. cap. 24. Quod cum in Antonini usque notitiam venisset.

NOTITIES, ēi. f. Idem. [γνῶσις] Vitruv. lib. 6. in proœmio, Ideo notitiei parum est assequuta.
Noties hominum divis unde insita primum, &c. Lucret. lib. 5. 182.

NŌTOR, ōris. m. Qui ignoti notitiam dat. Sen. Epist. 39. Qui notorem dat ignotus est. Idem in ludo, Si quis a me notorem petiisset, te fui nominaturus, qui me optime nosti. Petron. cap. 92. Nisi notorem dedissem. V. Lex. Pitisc.

NOTŌRIUS, a, um. Adj. [ἔγγνωστος] ut, Crimen notorium apud JCtos.

NOTORIUM, i. n. Testificationum genus. Paulus in l. Ab accusatione. D. Ad Senatusconf. Turpilianum, Nuntiatores, qui per notoria indicia produnt, notoriis suis assistere jubentur. Et C. de Accusationib. l. Ea lege, Verum falsis, nec ne, notoriis insimulatus sit, perpenso judicio dispici debet. Sensus hoc in loco est, Nuntiatores qui reos deferunt, per notoria, licet citra calumniæ metum accusent, debere tamen assistere suis indiciis, atque tueri notoria, quæ attulerunt, interim dum quæstio de crimine habetur. Budæus in dicta lege Ab accusatione in posterioribus Annotationibus. Turnebus 15. 20. se in quodam antiquo lexico legisse scribit, Elogium, esse contextum malorum gestorum, quod notoriam dicunt: atque ita in jure civili accipitur. V. Lex. Pitisc. [Sed in Jure est Notorium, n. g.

NOTORIA, æ. f. Subst. Epistola dicitur, quæ aliquid notum facit & indicat, aut scriptum aliquod. Trebellius Pollio in Claud. cap. 17. Nihil me gravius accepit, quam quod notoria tua intimasti. Alii Notoriam accipiunt pro Epistola notarii manu scripta, sed falluntur. Ex Turnebo. Apul. Met. 7. p. 189. Elmenh. Ille, qui commodum falsam de me notoriam pertulerat. Augustin. Epist. 160. Qui non accusantibus nostris, sed illorum notoria, ad quos tuendæ pacis vigilantia pertinebat, præsentari videntur examini. conf. Lex. Pitisc.

NOSCĪBĬLIS, e. Adj. Augustin. de Trin. 9. 5. Mens noscens, vel nota, vel noscibilis. Idem cap. ult.

NŌTESCO, [διαγνωρίζομαι] ĕre. Notum fieri. Propert. lib. 13. 2. 37.
Nec minus hæc nostri notescet fama sepulchri.
Magis atque magis notescere. Catull. ad Mallium, 66. 48.
Bonis consiliis notescere volebat. Tacit. 4. Ann. 7.
Fama notescet nostri sepulchri. Propert. lib. 2. 13. 37.
Ingenia notescunt. Tacit. 16. Ann. 20.
Libertis quoque ac janitoribus ejus notescere, pro magnifico habebatur. Tacit. 6. Ann. 8.
Litora notescent exsilio. Lucan. lib. 5. 784.
Malis facinoribus notescere. Tacit. 12. Ann. 8, 3. Idem 1. 73. 3.

NOTĬFĬCO, [φανερόω] āre. Notum facere. Ovid. 1. de Pont. 2. 12.
Atque modum culpæ notificare velis. Gell. lib. 9. cap. 3. Non. Marcell. 2. 585.

NOSCĬTO, [ἀναγινώσκω] āre. frequent. a Noscere. Plaut. Trin. 4. 2. 21.
Loca contemplat, circumspectat sese, atque ædes noscitat. Idem Amph. 2. 1. 80. &c.
Ducum nomina noscitare. Plin. Paneg. cap. 17. Liv. 3. 28. Circumspectare omnibus fori partibus Senatorem, raroque usquam noscitare. Idem 6. 25. pr.
Noscitor. Catull. in Epithal. Juliæ, 59. 223.
— & facile insciis
Noscitetur ab omnibus.
Præfecti noscitabantur. Curt. 3. 11. 10.
Ut vix facies noscitaretur. Idem 8. 13. 24.

NOSCĬTANS, antis. Partic. Liv. 22. 6. Facie quoque noscitans.

NOSCITĀBUNDUS, a, um. Adj. [ἀναγινώσκων] Gell. lib. 5. cap. 14. de leone, Deinde sensim atque placide, tanquam noscitabundus, ad hominem accedit. h. e. Tanquam noscitans, sive agnoscens.

NOSCŎPION, i. n. [Νοσκόπιον] Lyciæ urbs est, apud Plinium, lib. 5. cap. 27.

NŌSŎCŌMĪON, i. n. [νοσοκομεῖον] Hospitale languentium, villa & diversorium, ad quod divertunt ægrotantes pauperes. Hieron. ad Oceanum, Epist. 30. cap. 2. Censum, quem habere poterat, distribuit, dilapidavit, ac vendidit, & in pecuniam congregatum, usibus pauperum præparavit. Et primo omnium nosocomion, id est languentium villam instituit, in quo ægrotantes colligeret de plateis, & consumpta languoribus atque inedia miserorum membra refoveret.

NOSODŎCHĪUM, i. n. [νοσοδοχεῖον] Idem quod Nosocomium.

NŌSŌRA, æ. f. [Νόσωρα] Insula est maris Rubri, teste Stephano: cujus incolæ dicuntur Nosoreni.

NOSSĪDES, um. f. pl. [νοσσίδες] e genere Calceorum muliebrium, Polluci lib. 7. cap. 22.

NOSTER, &c. V. NOS.

N O T

NŎTA, æ. f. [σῆμα, σημεῖον, σύμβολον] a Nosco, nōvi, nōtum, derivatur, teste Perotto. Festus, Nota nunc significat Signum, ut in pecoribus, tabulis, libris, litteræ singulæ aut binæ: nunc Ignominiam. Hactenus Festus. Plin. lib. 11. cap. 39. Mammas homo solus e maribus habet:

habet: cetera animalia mammarum notas tantum. Cic. in Partit. 26.
Nam ut illa conſtat ex notis litterarum. De litteratura.
Rerum notæ. Cic. 5. de Fin. 74.
Arcanæ. Ovid. 3. de Arte Am. 804.
Cærula nota inſignis. Senec. Hippol. 10. V. CÆRULEUS.
Genitiva nota. Suet. Aug. cap. 80.
Grandibus notis maculoſus. Virg. 3. Georg. 427.
Laſcivis notis livida colla. Ovid. 1. Amor. 8. 98.
Purpureæ. Ovid. 6. Met. 577.
Abolere notas. Claud. de Bell. Gildon. 430.
Apponere notam ad malum verſum. Cic. in Piſon. 73.
Compunctus Threiciis notis. V. COMPUNGO.
Ducere notam. Hor. 4. Carm. 2. 9. De vitulo.
Exceſſere nondum cædis notæ de pectore. Ovid. 6. Met. 670.
Fecit notam ſine vulnere. Ovid. 11. Met. 9.
Figere notas dente. Tibul. 1. 8. 38.
Impreſſit memorem notam dente labris. Hor. 1. Carm. 13. 12.
Imponere notam. Columel. lib. 7. cap. 9.
Monendi ſumus hac nota. Quintil. lib. 1. cap. 7.
Præbere notam malitiæ. Plin. lib. 11. cap. 52. extr.
Nota & formula cujusque generis dicendi. Tria autem ſunt genera, ſublime, humile, medium. Cic. in Orat. 75. Sequitur ut cujuſque generis nota quæratur & formula. Notam & formulam vocat, quod ſuperius Græco vocabulo χαρακτῆρα dixerat, hoc eſt figuram & modum dicendi.
Ejuſdem notæ. i. e. Ejuſdem generis. Senec. lib. 2. Nat. Quæſt. 2. extr. Ex hac nota corporum aer eſt. Sic, Secundæ notæ dicuntur, Quæ ſunt infra primam excellentiam.
Nota, pro Scriptura uſurpatur. Cic. 7. Fam. 29. Quare, Cicero mi, perſevera conſtanter nos conſervare, & Sulpicio ſucceſſori nos de meliore nota commenda. Natum autem eſt genus iſtud loquendi De meliore nota, ab eo quod veteres ſolebant vini cados, teſtas, amphoras, in cellis condere notatas, id eſt inſignibus quibuſdam litteris, aut aliis notis diſtinctas, ad ætatem, aut præſtantiam vini ſignificandam. Hinc illud apud Hor. 2. Carm. 3. 8.
Interiore nota Falerni. Et 1. Serm. 10. 24.
—Chio nota ſi commiſta Falerni eſt. conf. Petron. cap. 34. Caſaubonus proverbiale illud De meliore nota, ad eas notas refert, quibus in commendatitiis litteris Romani proceres utebantur, diſtinguere ſoliti ſerias commendationes a perfunctoriis nota privata appoſita. V. in Æn. Tactic. cap. 31. Scaliger ad nummos reſpici putat, in quibus quicquid inſcriptum impreſſumque eſt dicitur Nota. Sic nummi malæ notæ, πονηροῦ κόμματος, &c.
Bonæ notæ vinum. V. BONUS.
Publicis notis inciſa marmora. Hor. 4. Carm. 8. 13.
Priſcarum litterarum notæ in robore inſculptæ. Cic. 2. de Divin. 85.
Mandare notas & nomina foliis, Scribere in foliis. Virg. 3. Æn. 444.
Muſicæ notæ. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Notæ ſunt, Quibus compendio ſcribitur. Suet. Cæſ. cap. 56. Exſtant & ad Ciceronem, item ad familiares domeſticis de rebus, in quibus ſi qua occultius perferenda erant, per notas ſcripſit, id eſt, ſic ſtructo litterarum ordine, ut nullum verbum effici poſſet: quæ ſi quis inveſtigare & perſequi vellet, quartam elementorum litteram, id eſt, D pro A, & perinde reliquas commutet. Gellius de notis Cæſaris ſcribit, lib. 17. cap. 9.
Notis ſcribere, eſt Compendioſo ſcribendi genere in excipiendo uti. Modeſtinus, Eos, qui notis ſcribunt acta præſidum, Reip. cauſa non abeſſe certum eſt. Suet. de Tito principe Romano, cap. 3. Budæus.
Nota, Infamia, Macula, & ignominia aliquando dicitur, ſive probrum. Lucil. lib. 30.
Quem ſcis ſcire tuas omnes maculaſque, notaſque. Cic. 3. Off. 74. O turpem notam temporum!
Turpitudinis notis omnibus inſignis homo. Cic. pro Rabir. 24.
Evadere notam. Ulpian. in l. 1. §. beſtias. D. de poſtulan.
Eximere notæ, Remittere infamiam. Gell. lib. 4. cap. ultimo.
Ferre notam. Senec. Herc. fur. 9. Hanc ferat virtus notam?
Habere notam. Propert. lib. 1. 18. 8.
Inurere. Cic. 1. Philipp. 32. Idem 1. Catil. 13. Ubi reſpicitur ad veterum morem, qui ſervorum frontibus notas inurere ſolebant.
Notare inſigni quadam nota & ignominia litteras alicujus. Cic. de Provinc. Conſ. 25.
Laborare nota. Ulpian. in l. 2. in princ. D. de his qui notant. infam.
Subire notam. Cic. in Piſon. 41. Vos autem ſempiternas fœdiſſimæ turpitudinis notas ſubieritis.
Nota, aliquando ad Laudem refertur. Ovid. 1. Faſt. 596.
Ille Numantina traxit ab urbe notam. i. e. Titulos & Cognomentum triumphale. Scipio enim Æmilianus ab urbe Numantia devicta, dictus eſt Numantinus. Virg. 3. Georg. 158.
Continuoque notas & nomina gentis inurunt. De vitulis.
Familiaris. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 14.
Notæ, Reprehenſiones. Cic. 13. Fam. 6. Plin. Epiſt. 137.
Cenſoria. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Cenſoriæ ſeveritatis. Cic. pro Cluent. 129. conf. Suet. Claud. cap. 16. & Gell. 4. 12. & 20. & Buchner. ad Plin. 9. Epiſt. 13.
Inurere notam cenſoriam alicui. V. INURO.
Invitare ad notam: h. e. Ad infamiam. Plin. lib. 2. Epiſt. 6. Eadem omnibus pono: ad cœnam enim, non ad notam invito, cunctiſque rebus exæquo, quos menſa & toro æquavi. i. e. Non ut per diverſas vini ſpecies, convictoribus appoſitas, amici cognoſcantur, quoto ſint loco apud me. Sic, Allevare notam. Tacit. 1. Hiſt. 52. 2.
Nota, Quodcunque ſignum ſignificat. Liv. 34. 61. extr. Edit nomina eorum, quibus conventis opus eſſet; inſtruit etiam ſecretis notis, per quas haud dubie agnoſcerent, ſua mandata eſſe. i. e. Dat ſigna quibus fidem faceret Ariſton ſe ab Annibale eſſe miſſum.
Furtivæ notæ. Ovid. 1. Amor. 4. 18.
Occultæ. Ovid. 16. Epiſt. 84.
Notæ amoris. i. e. Signa. Cic. 1. Att. 10.
Notæ ſalutis & mortis. Celſus lib. 2. cap. 6. ad finem.
Nota, pro Signo & argumento. Ovid. 1. Met. 761.
Servitutis quædam nota inerat in illo fœdere. Cic. 7. Verr. 50.

Notas & veſtigia ſcelerum ſuorum multis in locis relinquere. Cic. 4. Verr. 115.
Inſignitæ notæ veritatis apparent in animis immortalibus. Cic. 1. de Divin. 64.
Argumentorum quaſi notæ loci dicuntur. Cic in Orat. 46.
Signa & notas oſtendere locorum. Cic. 2. de Orat. 174.
NOTŬLA, æ. f. Mart. Capella 1. Multicoloribus notulis variata pictura.
NOTĀRIUS, i. m. [γραμματεὺς, σημειογράφος] Qui per notas ſcribit. Plin. 9. Epiſt. 36. Notarium voco: & die admiſſo, quæ formaveram, dicto. Martial. lib. 10. 62 Notarius velox. Idem 5. 53. & Quintil. 7. 2. Ergo eſt ταχυγράφος. Suid. in Αὐξέντιος, τῶν ὑπογραφέων τούτων γενόμενος, οὓς δὴ νοταρίους ῥωμαῖοι καλοῦσι. H. St. V. Voſſ. Etymol.
Notarios ſecretorum habebant olim Imperatores, ut apud Vopiſc. in vita Aureliani cap. 36. ſcribitur: & alios præterea notarios, ut e Marcellino didicimus. Sed & Tribunis ac ducibus notarii (publice) dabantur, ut Trebell. in Claudii vita cap. 14. Notarium, quem refundat, unum. Ex Turnebo.
De celeritate notariorum, Martial. 14. 208. conf. Brodæi Miſcell. 4. 9. Scalig. Auſon. Lect. 2. 13. & Lipſ. Cent. 1. Epiſt. ad Belgas 27.
NŎTO, [σημειόω] āre. a Nota deducitur, auctore Perotto. Alii volunt eſſe frequentativum a Noſco. Priſcian. In quo ſimiliter eſt notandum, quod quum a Notus ſit derivatum, corripuit tamen penultimam. Nec mirum. compoſita enim a Notus, mutando o in i, corripiunt, ut Agnitus, Cognitus, quum Ignotus ſervaverit o.
Immo fit a Nota, ut etiam ſignificatio oſtendit, præterquam quod quantitas ſyllabica repugnat. Non facit hæc ratio pro illa deductione a Notus. Nam quum ſervet o, ſicut Ignotus, deberet itidem habere o longum. H. St. V. & Voſſ. Etymol.
Notare, Signare, ſignum vel notam apponere. Martial. lib. 3. 21.
Aliquid notare ab alio. Liv. 27. 48. i. e. Diſcernere.
Animo notare. Ovid. 15. Met. 814. Idem 9. Met. 777.
— memorique animo tua juſſa notavi.
Manu aliquid. Ovid. 3. de Pont. 4. 18.
Oculis notat & deſignat ad cædem unum quemque noſtrûm. Cic. 1. in Catil. 2.
Dicta alicujus mente. Ovid. 5. Faſt. 10.
Dicta alicujus memori pectore. Ovid. 3. Faſt. 177.
Fugam Aſclyti non notavi mihi, dum hæc diligentius audio. Petron. cap. 6.
Locum. Virg. 3. Ecl. 68.
Poſſeſſiones aliquorum. Cic. 5. Philipp. 20. Subaudi Animo, ad rapinam vel prædam.
Sidera animadvertunt & notant Chaldæi. Cic. 2. de Divin. 91.
Vultus procul viſentibus notabantur. Tacit 3. Hiſt. 65.
Frontem calamiſtri veſtigiis. Cic. Poſt red. in Senat. 15.
Genas ungue. Ovid. 1. Amor. 6 4.
Orationem notare & illuminare tanquam ſtellis. Cic. 3. de Orat. 168.
Res notare propriis appellationibus, Nomina rebus dare. Sen de Benefic. lib. 2 cap. 34.
Res notare nominibus novis. i. e. Nomina indere. Cic. 3. de Fin. 4.
Sententias juratorum hominum diſcoloribus ſignis. Cic. 2. Verr. 40.
Tabellam cera vel ſanguine. Cic. 4. Verr. 79.
Ad memoriam aliquid. V. AD.
Breviter aliquid. Quintil lib. 2. cap. 2.
Notarunt ea ad imitandum, vitandumque. Quintil. lib. 3. cap. 2.
Notare, Notis quibuſdam & compendiis litterarum aliquid breviter perſtringere, non omnibus litteris integrum perſcribere. Quintil. lib. 1. procem. Quantum notando conſequi potuerant. Suet. Galb. cap. 5. Namque quingenties HS. quum præcipuum inter legatarios habuiſſet, quia notata, non perſcripta erat ſumma, &c. Ex Turnebo.
Notare, Ab alio dictata ſeu lucubrata conſcribere.
Notarunt hoc annales, pro Scriptum eſt in annalibus. Plin. lib. 8. cap. 51. Vel potius, Hoc ſcriptum eſt in Annalibus, tanquam notabile. H. St.
Notatum annalibus. Plin. lib. 8 cap. 36.
Inciſum & notatum in monumentis. Cic. pro Font. 31. Primum generis antiquitas, quam Tuſculo ex clariſſimo municipio profectam, in monumentis rerum geſtarum inciſam ac notatam videmus.
Notare, pro Animadvertere. Plin. lib. 2 cap. 8. Id luminibus accenſis liquore olei notamus accidere. Plura exempla ſupra habes.
Notare, & animadvertere. Cic. 7. Att. 8. Diem tuum ego quoque ex epiſtola quadam tua, quam incipiente febricula ſcripſeras, mihi notaveram, & animadverteram poſſe, pro re nata, &c.
Diuturnus uſus multas res notavit, ut artem divinationis efficeret. Cic. 2. de Nat. Deor. 166.
Signa obſervare & notare. Cic. 1. de Divin. 34. Carent autem arte ii, qui non ratione aut conjectura, obſervatis ac notatis ſignis, ſed concitatione quadam animi, aut ſoluto liberoque motu, futura præſentiunt.
Tempora conſervare & notare. Cic. in Orat. 120.
Notat & ſignificat quaſi faſtorum dies ſol. Cic. 1. Tuſc. 68.
Notare, Reprehendere, aut reprehendendo ſcribere. Ulp. in l. Julian. etiam. D. de judiciis, Quæ ſententia vera non eſt, & a multis notata eſt.
Facinus alicujus memoria & nomine loci. Cic. pro Domo, 102.
Rem, non hominem ſenatus notavit. Cic. pro Milon. 31. conf. 14.
Perfidiam, inſidias, proditionem multorum in aliquem notare. Cic. 5. Fam. 12.
Notare & deſignare. Cic. 2. de Orat. 236. Hæc ridentur vel ſola, vel maxime, quæ notant & deſignant turpitudinem aliquam non turpiter.
Notare vitium aliquod. Cic. de Senect. 42. Sed notandam nimiam putavi libidinem. de Catone cenſore.
Improbitatem Athenienſis Hyperboli veteres Atticorum comœdiæ notaverunt. Cic. de Clar. Orat. 224.
Facile eſt verbum aliquod ardens, ut ita dicam, notare, idque reſtinctis jam animorum incendiis, irridere. Cic. in Orat. 27.
Notare hominem re aliqua. Cic. pro Cluent. 130. Homines, quos ceteris vitiis atque omni dedecore infames videbant, eos hac quoque ſubſcriptione notare voluerunt.
Notare aliquem in perpetuum. Cic. in Brut. 216. Motus Curionis erat is, quem & C. Julius in perpetuum notavit, quum ex eo, in utramque partem toto corpore vacillante, quæſivit, Quis loqueretur e lintre? i. e. Sic notavit, ut ea nota fuerit perpetua.

Maledicto communi notari. Cic. pro Corn. Balb. 56.
Notari & vituperari ſine vitiorum cognitione ſatis inſigniter improbus non poteſt. Cic. 2. de Orat. 49.
Stultus & improbus hic amor eſt, dignuſque notari. Hor. 1. Serm. 3. 24.
Notari ignominia. Cic. 6. Fam. 6. Deinde ut in eam civitatem boni viri, & boni cives, nulla ignominia notati, non revertantur, in quam tot ſcelerum condemnati reverterunt.
Notari infamia. D. de iis qui notantur infamia.
Notari, ſubaudito τῇ Infamia. Ulpian. in l. 1. §. Beſtias. D. de poſtulando, Ergo qui locaverit, ſolus notatur, ſive depugnaverit, ſive non.

Notans, āntis. Partic. Nepos, 25. 18. 3. Juliam familiam ordine enumeravit, notans qui a quo ortus, &c. Petron. cap. 103. Frontes notans inſcriptione ſolerti.

Notandus, a, um. Partic. [σημειωτέος] ut,
Facta notanda ab eventu. Ovid. 2. Epiſt. 86.
Mores notandi ſunt cujuſque ætatis. Hor. de Arte Poet. 156.

Notātus, a, um. [σημειωθεὶς] Partic. Cic. 7. Verr. 173. Nolo eos Judices, quos ego probarim atque delegerim, ſic in hac urbe notatos, iſto abſoluto, ambulare, ut non cera, ſed cæno obliti eſſe videantur.
Triumphis ac monimentis notati populi. Cic. pro Font. 2. Partim modo a noſtris imperatoribus ſubacti, modo bello domiti, modo triumphis ac monimentis notati, modo ab Senatu agris urbibuſque multati ſunt. De Gallis.
Indoluit ſe notatam. Ovid. 9. Met. 261.
Charta notata meis digitis. h. e. Scripta. Ovid. 1. Epiſt. 62.
Scelere & furore notatus homo. Cic. pro Domo 68.
Falce notata legor OEnone. Ovid. 5. Epiſt. 22.
Vera atque inſigni turpitudine non falſa invidia judicia notata, atque dedecore & infamia operta. Cic. pro Cluent. 61.
Diſtincta ac notata caſtris via. Cic. de Provinc. Conſul. 4.
Notatum in ſermone, quid quoque modo caderet. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Deſcripta, notata, præcepta ſunt iſta a nobis. Cic. 4. de Fin. 61.
Verbis Latinis melius quam Græcis hæc notata ſunt. Cic. 3. Tuſc. 9.
Compar. Auct. ad Herenn. 3. 37. Quo nobis notatior ſit ſimilitudo.
Superl. Notatiſſimus omnium ſcelerum libidinumque maculis. Cic. pro Domo 23.

Notātio, ōnis. f. [σημείωσις] Nota & animadverſio dicitur. Cic. 2. de Divin. 45. Cæli enim diſtributio, quam ante dixi, & certarum rerum notatio, docet unde fulmen venerit, quo conceſſerit.
Notatione & laude digna. i. e. Animadverſione, conſideratione. Cic. de Clar. Orat. 65.
Notatio naturæ & animadverſio peperit artem. Cic. in Orat. 183.
Temporum notatio. Cic. de Clar. Orat. 74.
Prædictio & notatio vitæ cujuſque. Cic. 2. de Divin. 87. Chaldæis in prædictione & in notatione cujuſque vitæ ex natali die, minime eſſe credendum.
Notatio Cenſoria. Cic. pro Sext. 55. Ut Cenſoria notatio, & graviſſimum judicium ſanctiſſimi magiſtratus de Rep. tolleretur. Al. Notio. Idem 3. Off. 111. Indicant notationes, animadverſioneſque Cenſorum. i. e. Notæ & punitiones. Quædam exemplaria legunt hic Notiones, V. Græv.
Notatio apud Rhetores, quæ & Etymologia. Cic. Topic. 10. Notatio eſt, quum ex vi verbi argumentum aliquod elicitur. Quintil. lib. 1. cap. 6. p. 78. Burm. Etymologia, quæ verborum originem inquirit, a Cicerone dicta eſt Notatio, quia nomen ejus apud Ariſtotelem invenitur σύμβολον, quod eſt Nota. Nam verbum e verbo ductum, id eſt Veriloquium, ipſe Cicero, qui finxit, reformidat V. ETYMOLOGIA.

Notābĭlis, e. Adj. [εὔγνωστος] Quod notari poteſt. Columel. lib. 3. cap. 21. Quo vitis neque folium notabile gerit.
Candore notabilis ipſo. Ovid. 1. Met. 169.
Turpitudine notabilis. Ulpian. in l. 1. §. Secundo loco. D. de poſtulan.
Notabilis fœditas vultus erat Hipponacti: h. e. Inſignis & aperta. Plin. lib 36. cap. 5.
Urbium dirutarum fundamenta vix notabilia. i. e. Ruinæ ipſæ vix apparent. Senec. 1. de Ira. 2.
Notabilis, Reprehendendus. Quintil. 9. 4. p. 853. Burm. Illic minus ſunt notabiles, quia genus ſermonis proprium eſt. [Supple, Ad reprehenſionem,. ex p. 838.
In pejus notabile. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Notabilis, pro Inſignis: in bonam partem acceptum. Suet. Calig. cap. 14. Acceſſit ad immenſum civium amorem notabilis etiam externorum favor. Cic. 3. Fam. 12. Si vero exitu notabili concluduntur, expletur animus jucundiſſima lectionis voluptate.
Conſtantia notabilis. Tacit. 3. Hiſt. 54. 4.
Introitus. Tacit. in vita Agric. 40. 3.
Opera. Tacit. 1. Hiſt. 44. Ob aliquam notabilem illa die operam.
Notabile eſt illud. Plin. 6. Epiſt. 33. Notabilis prorſus res & mira.
Notabilem ſe facere. Plin. 9. Epiſt. 13.
Notabile jurgium inde fuit. Tacit. 2. Hiſt. 53.
Notabilis tempeſtas. Tacit. 1. Hiſt. 38.
Compar. Auct. Dialog. de Orat. cap. 8. 5. Quo ſordidius & abjectius nati ſunt, quoque notabilior paupertas.
Notabilior, in malam partem: ut, Cædes notabilior. Tacit. 3. Hiſt. 25.

Notabilĭter, Adv. [εὐγνώστως] Plin. 5. Epiſt. 17. Expalluit notabiliter, quamvis palleat ſemper. i. e. Ita ut perciperetur. conf. Ammian. 30. 2. pr. & Suet. Aug. cap. 87.
Turbans notabilius. Tacit. 1. Hiſt. 55. 4.

Nŏtācŭlum, i. n. Min. Fel. Oct. cap. 31. Nos non notaculo corporis, ſed innocentiæ ac modeſtiæ ſigno facile dignoſcimur.

Notesco, V. NOSCO.

Nŏthus, aliquando Subſt. aliquando Adj. [νόθος] Non legitimum. Quintil. lib. 3. cap. 6. extr. p. 263. Burm. Nothum, qui non ſit legitimus, Græci vocant. Latinum rei nomen, ut Cato quoque in oratione quadam teſtatus eſt, non habemus, ideoque utimur peregrino. Virg. 7. Æn. 283.
Suppôſta de matre nothos furata creavit. Idem 9. 691.
Nothus, ante legitimum natus, legitimus filius fit. V. Quintil. lib. 3. cap. 6. extr. De jure nothorum plura habes in Lex. Pitiſc.
Mulier notha Atys. i. e. Non vera mulier. Catul. de Berecynth. 61. 27.
Nothum Græci appellant, Quicquid non legitimum eſſe volunt, nec verum: ut Nothum Atticiſmum dicunt, Non verum ſchema Atticum, ſed adulterinum, ſpuriumque.

Lumen nothum. Catull. Carm. Sæc. 35. 15.
Tu potens Trivia & notho es
Dicta lumine Luna. Lucret. 5. 575.
Lunaque ſive notho fertur loca lumine luſtrans,
Sive ſuam proprie jactat de corpore lucem.
Pulli nothi. Columel. lib. 8. cap. 2. de gallinis.
Nothos appellant Arabicos elephantes Indicis minores, teſte Plin. lib. 8. cap. 1.

Nothīa, orum. n. pl. [νοθεῖα] Græci appellant, Eam partem, quæ ex bonis paternis lege Athenienſium nothis dari poterat. Budæus.

Nŏtia, æ. f. [νοτία] Gemma eſt cum imbribus cadens, unde & Ombria alio nomine dicitur: eoſdem effectus habens quos Brontia. Plin. lib. 37. cap. 10.

Notifico, **Notio**, **Notitia**. V. NOSCO.

Nŏtium, i. n. [Νότιον] teſte Homero lib. Iliad. 2. Urbs eſt in Æolia.
Eſt & Notium, Hiberniæ promontorium Ptolemæo lib. 2. Anglice, *Miſſen head.*
Notium mare, [Νότιον πέλαγος] a Græcis dicitur ea maris Mediterranei pars, quæ eſt inter Liguſticum & Siculum, alio nomine a Tuſcia, quam alluit, Tuſcum appellatum. Plin lib. 3. cap. 5. A Liguſtico uſque ad Siciliam inſulam, Tuſcum: quod ex Græcis alii Notium, alii Tyrrhenum, e noſtris plurimi Inferum vocant.

Notion, i. n. Herba, quæ & Cucumis ſilvaticus. Apul. de Herb. cap. 113.

Noto, are. V. NOTA.

Nŏtus, i. m. [Νότος] Ventus Meridionalis, Auſter. Ab humore dictus: νοτὶς enim Græce, Latine humor dicitur.
Albus Notus. [Λευκόνοτος] Hor. 1. Carm. 7. 15. Albus, i. e. Purus, non nubilus, ut fere ſolet.
Nubifer. Valer. 2. Argon. 506. Ovid. 3. Epiſt. 58.
Præceps. Ovid. 10. Epiſt. 30.
Tepidus. Claud. Conſ. Prob. & Olyb. 271.
Procelloſi. Ovid. 2. Epiſt. 12.
Violentus. Virg. 6. Æn. 356.
Evolat alis madidis. Ovid. 1. Met. 264.
Fugit citius Noto. i. e. Vento quovis. Virg. 5. Æn. 242.
Remugiens udo Noto ſinus Ionius. Hor. Epod. 10. 20.
Tendunt vela Noti. Virg 3. Æn. 268. ubi item pro quovis vento ponitur.
Vexata ingenti Noto unda. Senec. Herc. fur. 12.

Notius, a, um. Adj. [νότιος] Auſtralis. ut, Polus Notius. Hygin. P. Aſtron. 1. 5. Manil. 1. 427.
Tum Notius piſcis, &c.

Notiālis, e. Adj. Idem quod Notius. Avien. Phænom. 551.
—jacet in Notialia nubila pronus.

N O V

Nova Mœnia, [Νέον τεῖχος] Sarmatiæ urbs in Europa, Ptolemæo lib. 3. cap. 5. Hodie Album Caſtrum: vulgo *Weiſſenburg.*

Nŏvācŭla, æ. f. [ξυρὸς] Culter raſorius: a Novo, novas, quod novare, id eſt novum facere videatur. V. Scalig. in Ætnam Severi, 57. Cic. 1. de Divin. 32. Ita cotem in comitium allatam, inſpectante & rege & populo, novacula eſſe diſciſſam. conf. Liv. 1. 36. Phædr. 5. 8.
Curſu volucri, pendens in novacula
Calvus, &c.
Novacula, pro quovis Cultro. Columel. lib. ult. cap. 54. Raporum, inquit, quam rotundiſſima ſumito, eaque ſi ſint lutoſa detergito, & ſummam cutem novacula decerpito.

Novale, **Novalis**, V. poſt NOVO in NOVUS.

Nŏvānus, i. m. Fluvius eſt in agro Picenati, trans Appenninum, qui æſtivis ſolſtitiis ſupra modum augetur, & circa brumam ſiccatur. V. Plin. lib. 2. cap. 103.

Nŏvāria, æ. f. Oppidum eſt Italiæ, in tractu Tranſpadano, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 17. Vulgo *Novara.*

Novatio, **Nove**, **Novelletum**, **Novello**, **Novellus**, **Novo**, V. NOVUS.

Novellius Torquatus, Mediolanenſis quidam fuit temporibus Tiberii Cæſaris, qui geſtis honoribus a Prætura ad Conſulatum uſque pervenit, & Tricongius cognominatus eſt, quod tres congios vini uno impetu epotaverit, ut ait Plin. lib. 14. cap. 22.

Nŏvem, [ἐννέα] nomen numerale indecl.
In vovem & dies & libros diſtributus ſermo. Cic. 3. Q. frat. 5.
Dies novem epulata gens. Virg. 5. Æn. 762.

Novĭes, Adv. [ἐννεάκις] Novem vicibus. Varro 1. de R. R. cap. 2. Hoc ter novies cantare jubet.
Styx novies interfuſa. Virg. 4. Georg. 480.

Novēni, æ, a. Adj. [ἀνὰ ἐννέα] Diſtibutiv. nonnunquam Idem quod Novem. Plin. lib. 3. cap. 5. Novenorum ita conceptu dierum. Liv. 27. 37. Decrevere item Pontifices, ut virgines ter novenæ per urbem euntes carmen canerent.
Anni noveni. Ovid. 8. Met. 171.
Terga novena boum. Ovid. 12. Met. 97.

Nōnus, a, um. [ἔνατος] Adj. numerale ordinis. Plin. lib. 18. cap. 12. Et a ſemente nonniſi nonis menſibus in aream redeunt.
Ætas nona agitur, pejoraque ſæcula ferri Temporibus. Juven. 13. Sat. 28.
Annum nonum ſuperans. Hor. 4. Carm. 11. 1.

Novēnārus, a, um. Adj. [ἐννεαδικὸς, ἐννεάμετρος] ut, Novenarius numerus. Plin. lib. 17. cap. 11. Sulco, qui novenarius dicitur.
De numero novenario. V. Mart. Capell. 2. Auſon. præf. Idyll. 11. & Cenſorin. de Die natali cap. 14.
Novenaria regula. Varr. de L. L. lib. 8. 49.

Nonānus, a, um. Adj. ut, Miles nonanus, i. e. Ex legione nona. Tacit. 1. Ann. 23. 6. & 1. 30. 5.

Nonārius, a, um. Adj. [ἐνναταῖος] a Nona hora, unde Nonariæ meretrices, Quæ quod hora nona cellas aperirent, & proſtare inciperent, dictæ ſunt. Perſ. 1. Sat. extr.
Si Cynico barbam petulans nonaria vellat. Budæus.

Nonŭplus, a, um. Adj. numerale relativum, quo utuntur Mathematici.

Noncuplex, Adj. numerale Multiplicativum a Relativo derivatum apud eoſdem.

Nonussis, Novem aſſes. Varr. de L. L. lib. 4. 36. Ab tribus aſſibus treſſis, & ſic pro portione uſque ad nonuſſis.

November, bris. m. [ἀνθεστηριών] Nomen undecimi menſis. Sic dictus quod a Martio, unde annum inchoarunt antiquitus Latini, nonus eſſet. Auſon. Ecl. 7. 11.

Sidera præcipitas pelago, intempeſte November.

Novembris recto caſu dicitur a Catone apud Priſcian. lib. 6. Menſe Octobri fecimus, Novembris reliquus erat. Ubi Adjective ponitur. V. Lex. Pitiſc.

Novembrālis, e. Adj. Mantuan. Calendas ante Novembrales.

Novendiālis, e. Adj. [ἐννημέριος] ut, Novendiale ſacrum, Quod mortuo fieri ſolebat nono die poſtquam erat ſepultus. Livius 1. 31. Novendiale ſacrum publice ſuſceptum eſt. Cic. 3. Q. frat. 5. Novendialibus his feriis.

Novendiales cineres Hor. Epod. 17. 48.

Novendiales diſſipare cineres. Amarè dixit, quod quo die religioſe ſolebant coli mortui ſacris & ludis, venefica impie & ſcelerate eorum cineres ſolita eſſet diſſipare, & eorum buſta violare, qui juſtis perfectis conſecrati videbantur. Turnebus. V. Lex. Pitiſc. in Feriæ.

Nŏvensĭles Dii, a novenario numero ſic dicti, ſecundum aliquos, qui novem in Sabinis Deos conſtitutos volunt, inter quos Larem, Veſtam, Fortunam, Fidem numerant. V. Varr. 4. L. L. 10. Alii a novitate vocem deducunt, quaſi noviſſime ſalientes, i. e. Nuperrime in deorum numerum recepti. V. Gyrald. Syntagm. 1. Hiſt. Deor. & Cæl. Calcagn. 1. Epiſt. 29. conf. item M. Victorin. lib. 1. Art. Gram. cap. de Orthog. extr.

Nōnāgintă, [ἐνενήκοντα] nomen numerale indecl. Plin. lib. 7. cap. 48. Ex nobili domo nonaginta novem.

Annos nonaginta natus Maſiniſſa. Cic. de Senect. 34.

Nonaginta dies. Auſon. Eidyll. 14. 1. & 16.

Nonāgēni, æ. a. Numer. diſtributiv. pluraliter tantum utimur, & ſæpe in neutro.

Nonageni gradus. Plin 36. 13.

Nonagies, Adv. [ἐνενηκοντάκις] Plin. lib. 2. cap. 108. Nonagies octies centena & decem & octo. Cic. 5. Verr. 163. In alteras decumas ferme ad nonagies, ſic per triennium ad hanc frumenti emptionem Sicilienſem prope centies & tricies erogatum eſt.

Nonāgēsĭmus, a, um. [ἐνενηκοστὸς] Adj. ordinis ex Nonaginta. Cic. de Senect. 13. Qualem Iſocratis, qui eum librum, qui Panathenaicus inſcribitur, quarto & nonageſimo anno ſcripſiſſe dicitur, vixitque quinquennium poſtea.

Nonāgēnārius, a, um. Adj. [ἐνενηκονταετής] Qui nonaginta annos natus eſt. Nonagenarius, pro Nonageſimo: ut, Nonagenarius motus. Plin. lib. 2. cap. 15.

Nonagecŭplus, a, um. Adj. Nonagies tantum.

Nonagecŭplex, Quod nonaginta modis factum eſt, vel Quod in nonaginta partes dividi poteſt.

Nongenti, contr. ex Noningenti, æ, a. [ἐνακόσιοι] i. e. Novies centum. Cic. pro Flacc. 91. Falcidius emerat H. S. nongentis millibus. Quatuor millia & nongenti pedes. Columel. lib. 5. cap. 2. Al. Noningenti.

Nongenties, Adv. Vitruv. 1. 6. Al. Nonigenties.

Noningenteni, & Noningeni, Noningentesimus & Nongentesimus, Noningentenarius & Nongentenarius, &c. in Elementis Arithmetices Henr. Glareani.

Novenniæ, Civitas Thraciæ, quæ & Amphipolis dicitur.

Novensiles, V. novem.

Nŏverca, æ. f. [μητρυιά] dicitur (auctore Feſto) Quam quis ſublatis liberis novam uxorem ducit, arceſſendæ familiæ gratia. Virg. 3. Ecl. 33.

Eſt mihi namque domi pater, eſt injuſta noverca.

Noverca filii. Cic. in Orat. 108. Ab hac indole jam illa matura, uxor generi, noverca filii, filiæ pellex.

Dira. Ovid. 12. Epiſt. 188.

Funeſta. Senec. Hippol. 12.

Injuſta. Virg. 3. Ecl. 33. V. ſupra.

Mala. Virg. 3. Georg. 282.

Sæva. Virg. 2. Georg. 128.

Scelerata. Ovid. 15. Met. 789.

Terribilis. Ovid. 1. Met. 147.

Triſtis. Plin. lib 7. in præf. Ut non ſit ſatis æſtimare parens melior homini, an triſtior noverca fuerit. De Natura.

Inducere novercam filiis. V. induco.

Noverca umbra: h. e Contraria & inimica. Plin. lib. 17. cap. 12. Quibuſque ſatis umbra aut nutrix, aut noverca eſt. V. Jan. Guil. Lauremb. Antiqu. p. 65. in voce Canabula.

Novercālis, e. Adj. [μητρυικὸς] ut,

Delinimenta novercalia. Maximus in l. 4. D. de inoffic. teſtam. Quod plerique parentes faciunt, maligne circa ſanguinem ſuum inferentes judicium, novercalibus delinimentis inſtigationibuſve corrupti.

Manus novercales. Senec. Herc. fur. 13.

Odia. Tacit. 1. Ann. 6. 4. & 12. 1.

Stimuli novercales. Claud. in præf. lib. 2. de Raptu Proſerp. 29.

Novercor, āri. Sævitiam novercæ exercere. Sidon. Apoll. 6. Epiſt. 16. Quorum imbecillitati quodammodo novercaretur. Sic dicunt, Novercante Fortuna; quod tamen improbat Voſſ. de Vit. ſerm. 4. 14.

Nōviŏdūnum, i. n. [Νοιόδουνον, Ptolem.] Trium oppidorum in Gallia nomen. Eſt enim Noviodunum in Sueſſionibus, de quo Cæſar lib. 2. Bell. Gall. 12.

Alterum in Biturigibus. Cæſ. 7. Bell. Gall. 12. Ille oppidum Biturigum, poſitum in via, Noviodunum oppugnare inſtituerat. Erat autem hoc Noviodunum in eo itinere, quo ab Aurelia itur in Bituriges.

Tertium in Heduis. Cæſ. 7. Bell. Gall. 55. Noviodunum erat oppidum Heduorum, ad ripas Ligeris opportuno loco poſitum. huc Cæſar, &c.

Nōviŏmăgum, vel Nōvŏmăgum, i. n. Inſignis urbs Geldriæ ad Vahalim. Auſon. Moſell. 11.

Novomagum, divi caſtra inclyta Conſtantini.

Novissimus, Novitas, Noviter. V. novus.

Nōvium, i. n. [Νούιον] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Tarraconenſis Hiſpaniæ urbs. Vulgo *Noya*.

Nōvius, i. m. [Νούιος] Fluvius Britanniæ, auctore Ptolemæo lib. 2. cap. 3.

Novius, etiam Poeta quidam fuit, qui fabulam, citatam a grammaticis, Fullones inſcripſit, quo in verbo ineſt infanda obſcænitas. V. ſuo loco. Ab hoc Noviani fullones dicti. Turneb.

Novo, are. V. novus.

Novocomum, vel Nŏvum Cōmum, i. n. [Νεόκωμον] Oppidum ſitum ad radices Alpium, ad lacum Larium. Strab. lib. 4. Suet. Jul. cap. 28. n. 3. Hodie *Como*. V. Sigon. de Ant. Jur. Ital. 3. 2. V. & comum.

Nŏvōcōmenses, ium. m. pl. [Νεοκωμῖται] dicti ſunt quos Comum C. Cæſar colonos deduxit. Fuerunt autem quinque millia, e quibus quingenti illuſtriſſimi Græci fuerunt, qui oppido nomen relinquentes, & Novumcomum appellantes, Novocomenſes oppidanos vocavere. Hos civitate donatos, in colonorum numero deſcripſit. Strab. 5.

Nŏvus, a, um. Adj. [νέος, καινός, νεαρός] Recens. Ter. Adelph. 4. 7. 4.

— fero alia flagitia ad te ingentia
Boni illius adoleſcentis. M. ecce autem! D. nova,
Capitalia. Ovid. 1. Met. 1.
In nova fert animus mutatas dicere formas Corpora.

Nova & inopinata hæc tibi ſunt. Cic. 4. Verr. 24.

Accidit novum. V. accido.

Afferebatur nihil novi jamdiu ad nos. Cic. 2. Fam. 13.

Apportare novi aliquid. In apporto.

Auditur nihil novi. Cic. 8. Att. 14.

Dicam nihil reconditum, nihil exſpectatione veſtra dignum, nihil aut inauditum vobis, aut cuiquam novum. Cic. 1. de Orat. 137.

Ede quid portes novi. Senec. OEdip. 11.

Nihil erat novi in ejus epiſtola. Cic. 13. Att. 29.

Alicui rei novus. Tacit. in vita Agric. cap. 16.

Ædes novæ. Plaut. Moſt. 1. 2. 8.

Æſtas. Virg. 1. Æn. 434.

Amator novus. Plaut. Truc. 4. 2. 12.

Anguis novus poſitis exuviis. Virg. 3. Georg. 437.

Annus novus, non uno modo dici videtur. Eſt enim ſæpenumero initium anni, ut novum ver, nova æſtas, veris & æſtatis initium. Ovid. 1. Faſt. 149.

Dic age frigoribus quare novus incipit annus? Novus etiam annus interdum Pars illa anni eſt, quæ novas fruges, novoſque fructus parit. Tibull. 1. 1. 18.

Et quodcunque mihi pomum novus educat annus
Libatum Agricolæ ponitur ante deo. Sic Æſtatem novi anni dixiſſe videtur Gellius, quod æſtas novas fruges afferat. Ejus verba ſunt pr. lib. 8. Ambulabamus autem in litore, quum jam adveſperaſceret æſtate anni novi. Sed

Erat & Annus novus, Primus annus imperii alicujus imperatoris. Seneca pr. Apoth. Claud. Quid actum ſit in cælo ante diem tertium Idus Octobris, Aſinio Marcello, Acilio Aviola Coſſ. anno novo, initio ſæculi feliciſſimi, volo memoriæ tradere. Hæc Turneb. Adverſ. 23. 8. Plura dabit Tibulli interpres Brœckh. & ad Gell. Oiſel. ubi Viri docti tamen legunt Æſtate anni nova.

Ars nova. Nepos 1. 5. 3.

Artes novas verſat. Virg. 1. Æn. 661.

Bella nova movere. Virg. 6. Æn. 820.

Carmina nova, Magna & miranda. Virg. 3. Ecl. 86. Servius.

Conjux. Seneca Octav. 6.

Conſilia nova verſat pectore. Virg. 1. Æn. 661.

Conſilium novum. Nepos 18. 8. 4.

Crimina. Virg. 2. Æn. 98.

Factum. Ovid. 8. Met. 96.

Forma viri. Virg. 3. Æn. 591.

Fronde nova viret viſcum. Virg. 6. Æn. 206.

Fruges. Virg. 1. Georg. 22.

Furor novus, Inopinatus. Virg. 5. Æn. 670.

Homines novi dicuntur, Quorum nulli majores clari fuere, ſed ipſi per ſeipſos clari eſſe incipiunt, & honores in civitate aſſequi. Cic. 7. Verr. 181. Videmus quanta ſit in invidia, quantoque in odio apud quoſdam homines nobiles, novorum hominum virtus & induſtria. Idem 5. Fam. 18. V. Manut. ad Cic. 1. Fam. 7. conf. Sigon. Ant. jur. Civ. Rom. 2. 20. Appianus dicit, τὰς ἀφ' ἑαυτῶν ἂν, ὃ τῶν προγόνων γνωρίμους. App. libro. 2. Bell. civilium 428. H. St.

Homo novus etiam Is dicebatur qui magiſtratum ceperat, quem ante nemo majorum ipſius geſſiſſet. V. Sigon. ad Liv. 7. 1. pr.

Hoſpes. Virg. 4. Æn. 10.

Inſula. Liv. 39. cap. ult. extr. Haud procul Sicilia inſulam, quæ non ante fuerat, novam editam e mari eſſe.

Lex recens & nova. Cic. pro Flacc. 13.

Locos novos explorare, Non viſos prius, Ignotos. Virg. 1. Æn. 311.

Luna, Novilunium. Cic. 10. Att. 4. V. luna.

Maritus. Ter. Adelph. 5. 8. 16.

Novus maritus anno demum quinto & ſexageſimo
Fiam.

Mens nova. i. e. Inſolita. Hor. 3. Carm. 25. 3.

Modo novo. Ter. Phorm. 5. 8. 79.

Neque hujus ſis veritus feminæ primariæ,
Quin novo modo ei faceres contumelias.

Monſtra, Inſolita. Senec. Octav. 5. 2.

Mos. Cic. 2. de Lege Agrar. 26.

Mores novi, Inculti & indomiti. Plin. lib. 11. cap. 37.

Nupta nova. Ter. Adelph. 4. 7. 33.

Orbis novus; ut Americam novum orbem appellare ſolemus, ita Auguſti imperio Germania armis penetrata, novus orbis vocabatur. Ovid. ad Liv. 313.

Fluminaque & montes, & nomina magna locorum,
Et ſiquid miri vidit in orbe novo. Sic & Britannia alter orbis cenſebatur.

Pavor. Virg. 2. Æn. 228.

Peſtis nova adeſt. Ovid. 9. Met. 200.

Prodigium. Virg. 3. Æn. 365.

Proles. Hor. Carm. ſæcul. 19.

Res. Cic. 7. Fam. 19. Nihil te ad me poſtea ſcripſiſſe demiror, præſertim tam novis rebus.
Res nova & admirabilis. Cic. 2. de Lege Agrar. 70.
Res inuſitata & nova. Cic. 3. Att. 24.
Res novæ & inſignes diutius in animo manent. Auctor ad Heren. 4. 36.
Res novas moliri, Turbare ſtatum reip. Paterc. 2. 125. 1. & 2. 129. 1.
Rebus novis gaudere. Lucret. lib. 5. 171.
Rebus ſtudere. Cic. 1. in Catil. 3.
Ritus. Hor. 3. Carm. 1. 45.
Sole novo terras irrorat Eous. Virg. 1. Georg. 288.
Spes novas donare. Hor. 4. Carm. 12. 19.
Tumultus. Hor. 2. Serm. 2. 126.
Verba. Hor. 4. Carm. 2. 10.
Urbem novam condere. Virg. 1. Æn. 526.

NOVISSĬMUS, a, um. Superl. [ἔσχατος, νέατος] Ultimus, poſtremus: quod quæ recenter fiunt, ultimum locum habeant. Cic. pro Roſc. Com. 30. Itaque perbrevi tempore: qui ne in noviſſimis quidem erat hiſtrionibus, ad primos pervenit Comœdos. i. e. Non tanti fiebat, quanti indoctiſſimi hiſtriones V. IN præp.
In culpam noviſſimus. Tacit. 1. Ann. 28.
Exempla noviſſima. Tacit. 12. Ann. 20.
Hora, Mors. Ovid. 4. Met. 156.
Lucifer cæli ſtatione noviſſimus exit. Ovid. 2. Met. 115.
Luna noviſſima. Plin. lib. 2. cap. 13.
Lux. Ovid. 1. Met. 772.
Mandata. Virg. 11. Æn. 825.
Nox vitæ. Ovid. in Ibin 531.
Pars noviſſima terrarum, Remotiſſima. Ovid. 3. Triſt. 13. 27.
Spes. Tacit. 3. Hiſt. 84.
Tempore noviſſimo. Nepos 18. 1. 6.
Verba noviſſima dixit. Virg 4 Æn. 650. Ovid. 2. Met. 363. & 3. 361.
Facere aliquid noviſſimum. Quintil. lib. 2. cap. 1.

NOVE, Adv. [καινῶς] Auctor ad Herenn. lib. 1. 15. Nequid ambigue, nequid nove dicamus. Apul. 3. de Dogm. Plat. pr. Nova, uſitata, nove proferre. [Lego Nova uſitate, uſitata nove.

NOVĬTER, Adv. Idem. Plin. Paneg. cap. 34. pr. Vidimus delatorum agmen inductum, quaſi graſſatorum, quaſi latronum: non ſolitudinem illi noviter, ſed templum, ſed forum inſederant. Quem locum ſic exhibent libri emendati, Non ſolitudinem illi, non iter, ſed, &c. Sunt etiam qui citent illud Livii 30. 4. Aut bellum noviter geri. Sed caſtigatiora exemplaria habent Naviter. Eſt apud Fulgent. Mythol. 3. 1. Amor noviter venit. & in Gruter. Inſcript. n. 7. p. 171. BASILICAE NOVITER REPARATAE.

NOVISSĬME, Superl. [ἐσχάτως, ἐπὶ τέλει] quod barbare *finaliter* dicitur: Alias poſtremo Cic. 10. Fam. 24. Primum quod ita meritas judicabam: deinde quod ad omnes caſus conjunctiores Reip. eſſe volebam: noviſſime ut ab omni omnium ſollicitatione averſos eos, tales vobis præſtare poſſem, quales adhuc fuerunt. V. Manut. in loc. Quintil 2. 10. Quæ ut ex omnibus noviſſime eſt inventa, ita eſt multo utiliſſima. Senec. de Ira, 3. 5. Dicam primum quemadmodum in iram non incidamus, deinde quemadmodum ab illa liberemur, noviſſime quemadmodum iraſcentem retineamus placemuſque. conf. Plin. 7. Epiſt. 17.

NOVISSIMĀLIS, e. Adj. M. Victorin. Gram. Verſus noviſſimalis.

NOVĬTAS, ātis. f. [καινότης] Pl. Cic. de Amicit. 70. Novitates autem ſi ſpem afferunt, ut tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat, non ſunt illæ quidem repudiandæ, vetuſtas tamen ſuo loco conſervanda eſt.
Avida novitatis hominum natura. Plin. 12. 1.
Cupidus novitatis. Quintil. lib. 3. cap. 3.
Gratia. Quintil. lib. 4. cap. 5.
Anni novitas. Ovid. 1. Faſt. 160.
Cibi. Lucret. lib. 5. 928.
Nominum. Cic. 3. de Finib. 3.
Regni. Virg. 1. Æn. 567.
Dulcis. Ovid. 4. Met. 284.
Florida mundi. Lucret. lib. 5. 816. h. e. Lætum ver.
Laudabilis. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Mira. Ovid. 15. Met 408.
Turbida, Novarum rerum molitio. Claud. 1. in 1. Conſ. Stil. 148.
Attulerit quem tibi rei novitas errorem, naturæ ratione depellito. Cic. 2. de Divin. 60.
Augere ſolet fama novitates. Ammian. 22. 2.
Commovetur novitate natura. Auctor ad Heren. lib. 3. 36.
Delectamur novitate & copia. Cic. 2. de Nat. Deor. 131.
Excitat ad exquirendas cauſas novitas magis, quam magnitudo rerum. Cic. 2. de Nat. Deor. 96.
Excitari novitatibus. Plin. 1. Epiſt. 4. extr.
Morandus ſpectator grata novitate. Hor. de Arte Poet. 223.
Moventur monſtri novitate. Ovid. 12. Met. 175.
Pavens rerum novitate. Ovid. 2. Met. 27.
Refugere novitatem. Plin. 9 Epiſt. 210.
Relinquere gaudia plena novitatis. Ovid. 17. Epiſt. 203.
Perculſus rei novitate. Cic 1. de Divin. 119.
Novitas, pro Generis ignobilitate. Salluſt Jugurth. cap. 85. §. 14. in orat. Marii ad Quirites, Novitatem meam contemnunt, ego illorum ignaviam: mihi fortuna, illis probra objectantur. Cic. 1. Fam. 7. Novitati eſſe inviſum meæ.
Familiæ. Paterc. 2. 127. pr.
Generis alicujus novitas. Cic. pro Muren. 17.
Nobilitare novitatem ſuam multis rebus. Paterc. lib. 2. 96. pr.
Sublevare nominis novitatem dicendi gloria. Qu. Cic de Petit. Conſul. 2.

NOVĪTIUS, a, um. Adj. [νεαρὸς, νεαρώτερος] Quod eſt novum. Plaut. Moſt. 3. 2. 92. Novitium mihi quæſtum inſtitui, non malum.
Mancipia novitia. Martianus in l. Interdum. D. de publican. Sunt autem veterana, quæ anno continuo in urbe ſervierunt: novitia autem mancipia intelliguntur, quæ anno nondum ſervierunt.
Puellæ, Ancillæ. Ter. Eun. 3. 5. 34.
Abducit ſecum ancillas: paucæ quæ circum illam eſſent, manent
Novitiæ puellæ.
Opus novitium. Plin. in præf. 1. i. e. Novum, quale ſcilicet opus nullum adhuc editum eſt.
Novitium vinum reſinatum nulli conducit. Plin. lib. 23. cap. 1.
Novitium inventum. Plin. lib. 17. cap. 21. Invento novitio finditur malleolus. Idem lib. 23. cap. 1. Vinum jejunos bibere, novitio invento, inutiliſſimum eſt.

NOVITII, vel NOVICII, orum. m. pl. Rudes ſervi, & non veterani. [νεώνητοι] Quintil. lib. 1. cap. 12. At novitiis noſtris per quot annos ſermo Latinus repugnat? Cic. in Piſon. 1. Syrum neſcio quem de grege novitiorum factum eſſe Conſulem. V. & Plaut. Capt. 3. 5. 6. Vallam lib. 6. cap. 59.
Novicius, ſubaudito Servus. Varr. de L. L. lib. 5. 7.
Novicii venales. Pompon. in l. Si negotia. D. de negot. geſtis.

NOVITIŎLUS, a, um. Adj. ut, Novitiola paratura. Tertull Apol. cap. 47. Idem de Pœnit. cap. 6. Sunt novitioli, qui incipiunt divinis ſermonibus aures rigare.

NOVO, [νεόω, καινοποιέω, καινοτομῶ] āre. Novum ſive recens facere. Martial. lib. 14. 7.
Delebis quoties ſcripta novare voles.
Aliquid novare. Quintil. lib. 3. cap. 9.
Agrum novare. Cic. 2. de Orat. 131. Subacto mihi ingenio opus eſt, ut agro non ſemel arato, ſed novato & iterato, quo meliores fetus poſſit & grandiores edere. Novatum agrum appellat, Diu ante ſementem cultum, ut interim fermentaretur, & ſub ſementem iteraretur. Budæus
Cultus novare. Stat. 1. Theb. 111.
Fata. Ovid. 2. Met. 648.
Fidem fortuna mutata novavit. Virg. 5. Æn. 604.
Jura. Valer. 2. Argon. 309.
Membra feſſa novat requies. Ovid. 4. Epiſt. 90. al. Levat. i. e. Reficit.
Nomen faciemque novavit illi. Ovid. 4. Met. 539.
Opus novavit. Ovid. 3. de Arte Am 346.
Res novare, Turbare. Curt. 7. 6. 14. Haud dubius, quin earum opera redigi poſſent in poteſtatem coercendo, qui novaverant res. Idem 4. 1. 30. Novandis, quam gerendis, rebus aptior. Ita Cic. 15. Fam. 4. Qui novari aliquid volebant.
Tranſtra novant ipſi. Virg. 5. Æn. 752.
Verba novamus & facimus ipſi. Cic. 3. de Orat. 147.
Novare, pro Immutare. Cic. 3. de Legib. 12. Nihil habui ſane, non modo multum, quod putarem novandum in legibus.

NOVOR, paſſivo uſus eſt Plin. 10. Epiſt. 9. ad Trajanum, ubi inquit, Deoſque immortales precor, ut omnes cogitationes tuas tam lætus ſequatur eventus, ut virtutibus tantis gloria imperii & novetur, & augeatur.
Summa rerum novatur. Lucret. lib. 2. 74.
— ſic rerum ſumma novatur Semper, &c.
Ne quid eo ſpatio noctis novaretur. Salluſt. Catil. 55.

NOVANS, antis. Partic. [νεῶν] ut,
Tecta novans. Virg. 4. Æn. 260.

NOVANDUS, a, um. aliud Partic. [νεωθησόμενος, ut, Res novandæ. Virg. 4. Æn. 290.
Corporis novandi poteſtas. Ovid. 8. Met. 879.
Jura novanda meæ naturæ. Ovid. 2. de Arte Am. 42. V. in NOVO.

NOVĀTUS, a, um. ſimiliter Partic. [νεωθεὶς] ut,
Vulnus novatum. Ovid Rem. Amor. 729.
Vox & facies novata eſt. Ovid. 2. Met. 674. V. in ipſo verbo.

NOVĀTIO, ōnis. f. Scævola in l. Chirographis. D. de adminiſt. tut. Chirographis debitorum incendio exuſtis, quum ex inventario tutores convenire eos poſſent ad ſolvendam pecuniam, aut ad novationem faciendam cogere, &c. *Contraindre a paſſer nouveau tiltre.* Budæus. conf. Tertull. adverſ. Marc. 4. 1.

NOVĀTUS, ûs. m. Idem quod Novatio. Virg. in Roſis, 14. 38. ſi modo Virgilius earum eſt auctor non Auſonius,
Tot ſpecies, tantoſque ortus, varioſque novatus
Una dies aperit, conficit una dies. Novatus, i. e. Novationes & mutationes.

NOVĀTOR, ōris. m. [νεωτής] Gell. 1. 15. Salluſtium novatorem verborum dixit. Gloſſ. Gr. Lat. καινοποιός, Novator.

NOVĀTRIX, īcis, f. Ovid. 15. Met. 252.
— rerumque novatrix
Ex aliis alias reddit Natura figuras.

NOVĀMEN, ĭnis. n. Tertull. adverſ. Marc. 1. 20.

NŎVĀLIS, is. f. vel NOVALE, is. n. [νεαὸς, νεὸς, νέουσα] eſt, ut ait Feſtus, Ager novæ relictus ſementi. Plin. 18. 19. Quod Vere ſemel aratum eſt, a temporis argumento vervactum vocatur. Hoc in novali, atque requieto neceſſarium eſt. Novale eſt, quod alternis annis ſeritur. Varro de L. L. 4. 4. Qui intermittur, a novando novalis ager. Virg. 1. Georg. 71.
Alternis idem tonſas ceſſare novales. ubi Servius vult Novalem eſſe arvum primum proſciſſum, & primum ſegetem ferens. Unde Virg. 1. Ecl. 71.
Impius hæc tam culta novalia miles habebit? Ubi rurſus Novalia, inquit, id eſt nova rura, quæ per ſingulos annos novantur per ſemina. Vel etiam Novalia dicuntur, unde ſilva tollitur. Priori opinioni aſtipulatur Valla lib. 6. Ego, inquit Budæus, Novalem tum dici ſentio, & Novale, quum poſt meſſem ager tonſus quieſcit: quod *Culmetum* lingua patria vocat. Tum autem Vervactum dicitur, quum Vere terra proſciſſa eſt. Eſt & aliud genus Novalis, terra tunc primum ad culturam proſciſſa: quo modo Plin uſus eſt lib. 17. cap. 5. de odorata terra loquens; Talis eſt fere, inquit, in novalibus, cæſa vetere ſilva: quæ conſenſu laudatur.
Crudum novale. Columel. lib. 2. cap. 10. de lupino, Septembri menſe ante æquinoctium, ſeu protinus a Calendis Octobris, crudis novalibus ingeras. i. e. Duris, & non aratis, aratro non ſubactis.
Duras ſulcis mollire novales. Claud. Conſ. Mall. Theod. 177.
Graminoſum novale. Columel. in præf. lib. 6. Quaſi ſit agricolæ contrarium paſtoris propoſitum: quum ille ſubacto & puro ſolo gaudeat, hic novali graminoſo.
Herbida novalia. Columel. lib. 7. cap. 3. Sequeris autem novalia non ſolum herbida, ſed quæ plerumque vidua ſunt ſpinis.

NOVELLUS, a, um. [νεαρὸς] Adj. dimin. a Novus. Virg. 3. Ecl. 11.
Atque mala vites incidere falce novellas. Cic. 5. de Finib. 39.
Arboremque & novellam & vetulam & vigere & ſeneſcere.
Agna novella. Ovid. 1. de Arte Am. 118.

Animæ novellæ. Prudent. Epiph. 112.
Frena. Ovid. 4. de Ponto, 12. 24.
Imperium. Vopifc. in Tacit. pr.
Mentes. Lucret. lib. 1. 262.
Prata. Ovid. 2. de Arte Am. 698.
Turba. Tibull. lib. 2. 2. 22.

NOVELLÆ, arum. f. pl. Conftitutiones, non nova jura continentes, fed noviffime poft codicem promulgatæ. V. JCtos.

NOVELLE, Adv. Plaut. Pœn. fuppof. 8.

NOVELLĬCUS, a, um. Idem ibid.

NOVĔLLĬTAS, ātis. f. Tertull. adverf. Prax. cap. 2. Tam ipfa pofteritas omnium hæreticorum, quam ipfa novellitas Praxeæ hefterni. Idem de Anima cap. 28.

NOVELLASTER, tra, trum. Adj. Marc. Empir. cap. 8. Vinum optimum, fed novellaftrum.

NOVELLO, [νεοδμέω] āre. Novum agrum colere, feu novas vites pangere. Suet. Domit cap. 7. Edixit ne quis in Italia novellaret. V. Torrent. & Brodæi Mifcel. 10. 15.

NOVELLĒTUM, i. n. [νεοφυτὸν] fumitur pro vinea ex novellis vitibus confita. Paulus in l. Veluti. D. de impenf. in rebus dotalibus factis, Veluti fi novelletum in fundo fatum fit.

N O X

NOX, noctis. f. [νὺξ, νύχος] Nox, inquit Varro, ut Catulus ait, quod omnia, nifi interveniat fol, pruina obriguerint, Quod nocet, nox. Nifi quod Græcæ νὺξ, nox. Hæc ille lib. 5. de L. L. 2. Cic. 2. de Nat. Deor. 50. Ipfa enim umbra terræ foli officiens, noctem efficit.
Avis noctis. Ovid. 2. Met. 564.
Caligo cæca noctis. Lucret. lib. 4. 458.
Caput fidereum noctis. Ovid. 15. Met. 31. Hic eft Nox Dea.
Confinia lucis & noctis. Ovid. 7. Met. 706.
Dux noctis Hefperugo. Seneca Medea, 11.
Frigora. Ovid. 1. Amor. 9. 15.
Furtum. Tacit. in vita Agric. 34. pr. Unam legionem furto noctis aggreffos. V. Furtum in FUR.
Genitrix nox Somni. Sil. lib. 15. 612.
Hora amicior noctis. Ovid. 19. Epift. 33.
Imago noctis duplicata. Ovid. 11. Met. 550.
Incerta noctis. Tacit. lib. 1. Hift. 26.
Obfcurum noctis. Tacit. lib. 2. Hift. 14.
Signa orientia. Virg. 7. Æn. 138.
Silentia fevera. Lucret. lib. 4. 462.
Tempus tacitum. Tibull. lib. 1. 8. 18.
Umbræ fpiffæ. Virg. 2. Æn. 621.
Acerba. Valer. 2. Argon. 291.
Adulta. Tacit. 3. Hift. 23.
Æquata. V. ÆQUO.
Alma. i. e. Quæ nutrit: vires enim noftras alit fomnus nocturnus. Seneca Agamem. 2. 4.
Angufta. Ovid. 3. Amor. 7. 25.
Arcana. Ovid. 9. Epift. 40.
Beata. Claud. 3. Conf. Hon. 154. Conjugii fcil.
Benigna. Stat. 10. Theb. 210.
Cæca. Virg. 3. Georg. 260.
Caliginofa. Hor. 3. Carm. 29. 30.
Denfiffima. Ovid. 15. Met. 31.
Deferta. Senec. Hippol. 3. 8.
Exigua. Virg. 2. Georg. 202.
Fidiffima arcanis. Ovid. 7. Met. 192.
Flammifera. Lucan. lib. 5. 402. h. e. In qua flammæ feruntur.
Fecunda operum, & accommoda fraudi. Stat. 10. Theb. 186.
Frigidæ. Hor. 2. Carm. 7. 6.
Gelida. Virg. 1. Georg. 287.
Grata. Hor. Carm. fæcul. 24.
Horrenda. Ovid. 6 Faft. 140.
Humida. Virg. 2. Æn. 8.
Hibernæ. Virg. 6. Æn. 355.
Illuftris fideribus. Tacit. 1. Ann. 50.
Infaufta. Sil. lib. 17. 112.
Iniquæ tempora. Ovid. 2. Amor. 11. 51.
Inquieta. V. INQUIETUS.
Languida. Lucan. lib. 5. 504.
  Solverat armorum feffas nox languida curas. i. e. Languorem inducens.
Latebrofæ noctis obfcura tempora. Lucan. lib. 6. 120. i. e. Latebras admittentis, vel ad latendum idoneæ.
Longæ noctes hiberno tempore. Lucret. lib. 5. 698.
Media. V. MEDIUS.
Multa. Virg. 4. Georg. 180.
Multa de nocte. Cic. 7. Att. 4.
Nigra. Lucret. lib. 4. 541.
Noviffima. Stat. 5. Theb. 478.
Nutrix maxima curarum nox. Ovid. 8. Met. 81.
Obfcura. Virg. 2. Æn. 420.
Opaca. Virg. 8. Æn. 658.
Operta. Stat. 10. Theb. 18.
Præceps. Ovid 9. Met 485.
Pruinofa. Ovid. 2. Amor. 19. 22.
Pura. Virg. 9. Ecl. 44.
Quietæ. Stat. 5. Theb. 451.
Reverenda fpecie tenebrarum. Ovid. in Ibin, 73.
Serena. Cic. in Arat. 104.
Siderea. Valer. 5. Argon. 691.
Sopora. Virg. 6. Æn. 390.
Soporifera. Stat. 10. Theb. 320.
Subluftris. Hor. 3. Carm. 27. 31.
Tacitæ noctis imago. Ovid. 9. Met. 473.
Tacitæ umbræ noctis. Ovid. in Ibin, 157.
Tardæ. Virg. 2. Georg. 482. Intelligit Noctes æftivas, eo quod tarde veniant.

Tartarea. Valer. 3. Argon. 212.
Terrifica. Valer. 5. Argon. 398.
Vaga. Catul. in Epithal. Jul. 59. 118.
Viduas jacere noctes. Catul. ad Flavium, 6. 6.
Abacta nox. V. ABACTUS.
Abfumere noctem. Stat: 4. Silv. 6. 13.
Æquare nocti ludum, eft Ludere totam noctem. Virg. 9. Æn. 338.
Agere noctem inter gaudia. V. AGO. Ovid. 12. Epift. 58.
  Acta eft per lacrimas nox mihi, quanta fuit.
Agere fupremam. Virg. 6. Æn. 513.
Appetit nox. In APPETO.
Affumere noctem. In ASSUMO.
Auferre noctes & dies alicui. Ovid. de Rem. Amor. 538.
Cingitur aftris aurea. Valer. 5. Argon. 566.
Circumvolat umbra nox atra cava. Virg. 2. Æn. 360.
Cœpta nocte egreffus augurali. Tacit. 2. Ann. 13.
Committere fe nocti. Ovid. 13. Met. 342.
Conjicere fe in noctem. Cæf. 3. de Bell. Civil. 28. pr.
Confumitur nox tota exinanienda navi. V. CONSUMO.
Confumpta. Virg. 2. Æn. 795.
Conterere noctem conviviis & ftupris. V. CONTERO.
Contracta. In CONTRAHO.
Coorta nox tætra nimborum. Lucret. lib. 4. 173. V. Nox, pro Tenebris infra.
Diffundit figna cælo nox. Hor. 1. Serm. 5. 9.
Ducunt aftra noctem. Virg. 3. Georg. 317.
Ducere noctem ludo. Virg. 3. Georg. 379.
Ducere infomnem noctem ludo. Virg. 9. Æn. 167.
Eripiunt flammæ noctem. Sil. lib. 11. 281.
Exhaufta nocte, novam aciem dies aperuit. Tacit. 4. Hift. 29.
Exfpectatis luce noctem, nocte lucem. Auctor ad Heren. lib. 4. 49.
Extendere noctem æftivam fermone benigno. Hor. 1. Epift. 5. 11.
Fallere fpatiofam. Ovid. 1. Epift. 9.
Inducit umbras terris. Hor. 1. Serm. 5. 9.
Intercedere noctem. Cic. 1. in Catil. 4.
Interponere. V. INTERPONO.
Intervenit nox prælio. V. INTERVENIO.
It nox in diem. Apul. lib. 1. Milef.
Jungere noctem operi. Sil. lib. 3 638.
Laxata. Sil. lib. 13. 550. h. e. Diffolutæ tenebræ infufa luce.
Lucubrata. V. LUCUBRO.
Obducta nocte, i. e. Tenebris primis obortis. Nepos 23. 5. 2.
Obeunt noctes. V. OBEO.
Oborta nox eft. Sen. Herc fur. 9.
Obtenta denfantur nocte tenebræ. Virg. 1. Georg. 248.
Operit terras nox humentibus umbris. Virg. 4. Æn. 351.
Opprimit aliquem nox. Cic. de Senect. 49. Quoties illum lux noctu aliquid defcribere ingreffum, quoties nox oppreffit, quum mane cœpiffet?
Peragere noctes infomnes. V. PERAGO.
Peregi noctem vacuus fomno. Ovid. 1. Amor. 2. 3.
Perducere vigiles in clypeo. Claud 3. Conf. Hon. 48.
Pervigilare noctem. Cic pro Rofc Amer. 98.
Pervigilata nox mero. Ovid. 6. Faft. 326.
Præcipitat nox cælo. Virg. 2 Æn. 9.
Premit oculos nox. Senec. Herc. OEth. 7.
Provecta nox erat. Tacit. 13. Ann. 20. 1.
Quiefcere tota. Ovid. 2. Amor. 9. 39.
Rapit oculos nox, Stat. 9. Theb. 40.
Requiefcere nocte. Virg. 1. Eclog. 80.
Ruit Oceano nox. Virg. 2, Æn. 250.
Silet intempefta. Virg. 1. Georg. 247.
Subibat necdum orbem medium nox Horis acta. Virg. 3. Æn. 512. i. e. Nondum erat media nox. V. infra Nox Dea.
Temerata fanguine. Ovid. 14. Epift. 17.
Tendunt emenfæ noctes in lucem. Ovid. 15. Met. 186. al. Emerfæ.
Tenet terras. Virg. 4. Æn. 461.
Tenebat lunam intempefta nox in nimbo. Virg. 3. Æn. 587.
Trahere noctem vario fermone. Virg. 1. Æn. 752.
Venit nox oculis. Ovid. 2. de Arte Am. 88 i. e. Vertigo, tenebræ.
Vigilabat noctes ad ipfum mane. Hor. 1. Serm. 3. 17.
Vigilata convivio nox. Tacit. 13. Ann. 20.
Vigilatæ noctes. Ovid. 1. de Arte Am. 735.
Vincunt funalia noctem flammis. Virg. 1. Æn. 731.
Nox, pro Somno. V. Drakenb. ad Sil. 3. 216.
Exturbare noctem. Stat. 10. Theb. 213.
Abrumpere. V. ABRUMPO.
Accipere oculis & pectore, Dormire. Virg. 4. Æn. 529.
Sortiri noctem. Quintil. lib. 5. cap. 2. Alia exemplaria habent Nocte.
Hoc noctis. i. e. Hac hora noctis. Liv. 40. 9. Quid hoc noctis, quid inimicus ad iratum, quid cum ferro fuccinctis juvenibus venis?
Intempefta nox. Varr. de L. L. lib. 5. 2. V. INTEMPESTUS.
Concubia. Cic. 1. de Divin. 57. Qui ut cœnati quiefcerent, concubia nocte vifum effe in fomnis ei, qui erat in hofpitio, illum alterum orare ut fubveniret, quod fibi a caupone interitus pararetur.
Sera. Virg. 8. Eclog. 88.
Noctes & dies, i. e. Continue, femper. Plaut. Merc. prol. 46.
  Objurgare pater ob hæc me noctes & dies.
Noctes & dies femper. Plaut. Stich. 1. 1. 6.
Noctes atque dies patet atri janua Ditis. Virg. 6. Æn. 127.
Noctes atque dies niti præftante labore. Lucret. lib. 2. 12.
Noctefque diefque affiduo fatis fuperque eft. Plaut. Amph. 1. 1. 14.
Noctes diefque. Plaut. Pœn. 1. 2. 18.
Noctes diefque exeduntur animi eorum, qui contra confcientiam opibus hominum fepti effe & muniti fibi videntur. Cic. 1. de Divin. 5.
Noctefque & dies ftertit. Ter. Eun. 5. 9. 49.
Nocte & interdiu. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 81.
Nocte ac die. Plin. lib. 7. cap. 49.
Nocte dieque niti. Ovid. 3. de Pont. 1. 40.
De nocte. Hor. 1. Epift. 2. 32.
  Ut jugulent homines, furgunt de nocte latrones.

In noctes ſingulas. V. IN præp. [ut In Dies. Vide In noctem. H. St.
Sub noctem cura recurſat. Virg. 1. Æn. 666.
Multa jam nocte. Tacit. 3. Hiſt. 77.
Multa nocte profectus eſt ad Cæſarem Balbus. Cic. 7. Att. 4.
Multo jam noctis, ferum auxilium venit. Tacit. 3. Ann. 79.
Ad multam noctem. V. AD præp.
A media nocte. V. A præp.
Media nocte in campum venit Milo. Cic. 4. Att. 3.
Nocte ſilente. Tibul. lib. 1. 5. 16.
Vota novem Veneri nocte ſilente dedi. Frequens eſt hæc locutio apud poetas. Aliud eſt autem (ut id obiter dicamus) Silente nocte, aliud Luna ſilente. Nam Silentium Lunæ, Interlunium intelligitur, id eſt tempus id quo Luna non lucet. Virg. 2. Æn. 255.
— tacitæ per amica ſilentia Lunæ. V. Plin. lib. 28. cap. 7. Virg. 4. Æn. 527.
Noctu, pro Nocte. Salluſt. Jugurth. 38. & 70. Diu, noctuque laborare, feſtinare, tentare. Cic. 8. Att. 3. Sed ecce nuntii, ſcribente me hæc ipſa noctu in Caleno, &c. Videtur ablativus caſus priſci obſoletique nominis. Unde Hac noctu, qua noctu, concubia noctu, ex Ennio profert Macrob. 1. Saturn. 4. conf. Gallæum ad Quintil. 1. 4. extr.
Noctu an interdiu. Auctor ad Heren. lib. 2. 7.
Ejeci noctu. Cic. 14. Fam. 7.
Stertere noctu. Hor. 2. Epiſt. 2. 27.
Nox, pro Noctu, ut eſt in XII Tab. Sei nox furtum factum eſit, ſei im occiſit, joure caiſus eſto. Ubi im accuſativum dixerunt ab is: & occiſit, pro occiderit. Macrob. 1. Saturn. cap. 4.
Nox, pro Concubitu, ut, Laſcivæ gaudia noctis. Ovid. 2. Amor. 10. 27.
Proterva. Stat. 9. Theb. 612.
Dare noctes alicui; de meretricibus dicitur. Hor. Epod. 15. 13.
Locare noctes. Ovid. 1. Amor. 10. 30.
Negare noctem, dicuntur meretrices quum nolunt admittere amatores noctu Ovid. 1. Amor. 8. 73.
Poſcere noctem; amatorum eſt. Ovid. 1. Amor. 8. 67.
Rogare noctem. Ovid. 2. Amor. 2. 5.
Nox pro Morte. Hor. 1. Carm. 4. 16.
Jam te premet nox, fabulæque manes. Ibid. 28. 15.
— omnes una manet nox
Et calcanda ſemel via leti.
In æternam clauduntur lumina noctem. Virg. 10. Æn. 746.
Dormienda eſt nox una perpetua. Catul. ad Lesbiam, 5. 6. conf. PERPETUUS.
Profunda nox Erebi. Virg. 4. Æn. 26.
Nox pro Tenebris, & proprie & translate poni conſuevit.
Circumdatus ingenti. Virg. 4. Georg. 497.
Ferens noctem hiememque imber. Virg. 3. Æn. 195.
Incubat atra nox Ponto. Virg. 1. Æn. 93.
Inglomerat noctem Auſter. Stat. 1. Theb. 351.
Habebunt verſus mei aliquantum noctis, h. e. Obſcuritatis. Ovid. in Ibin, 63.
Animi nox, Ignorantia & cæcitas. Ovid. 6. Met. 652.
Tantaque nox animi eſt. De Tereo.
Perpetua ſub nocte trahere ſenectam. Ovid. 7. Met. 2.
Nox Reip. Cic. de Clar. Orat. 330. Equidem etſi doleo, me in vitam paulo ſerius, tanquam in viam, ingreſſum, priuſquam confectum iter ſit, in hanc Reip. noctem incidiſſe.
Offundere noctem rebus. V. OFFUNDO.
Objicere noctem peccatis, & nubem fraudibus. Hor. 1. Epiſt. 17. 62.
NOX inter Deas culta, eique gallus ſacrificatus. Ovid. 1. Faſt. 445.
Nocte, Deæ Nocti, criſtatus cæditur ales.
NOCTURNUS, a, um. Adj. [νύχιος, νυκτερὸς, νυκτερινὸς] Quod eſt noctis. Claud. de 6. Conſ. Hon. in præf. 1.
Omnia quæ ſenſu volvuntur vota diurno,
Tempore nocturno reddit amica quies. Cic. 7. Verr. 141. Sic etiam fortunis hominum abutebatur ad nocturna vota cupiditatum ſuarum.
Acta nocturna. Ovid. 2. de Arte Am. 625.
Aquæ nocturnæ ſervitus & Diurnæ. Paulus in l. Si prius. in princip. D. de aqu. pluv. arcend. Si prius nocturnæ aquæ ſervitus mihi conceſſa fuerit, deinde poſtea alia ceſſione diurnæ quoque ductus aquæ conceſſus mihi fuerit, & poſt conſtitutum tempus nocturna duntaxat aqua uſus fuerim, amitto ſervitutem aquæ diurnæ.
Aura. Hor. 2. Serm. 4. 52.
Cœtus. Tacit. 4. Hiſt. 36.
Dolus. Ovid. 1. Epiſt. 42.
Epulæ. Lucret. lib. 2. 26.
Fur. Virg. 3. Georg. 407.
Horæ. Cic. pro Roſc. Amer. 19.
Labores diurni nocturnique. Cic. de Senect. 82.
Lemures. Hor. 2. Epiſt. 2. 209.
Lumina. Virg. 7. Æn. 13.
Manes. Virg. 4. Æn. 490.
Mero nocturno certare. Hor. 1. Epiſt. 20. 11.
Metus. Cic. 1. Tuſc. 48.
Milites. Cic. 6. Verr. 95.
Oppugnatio caſtrorum. Tacit. 2. Ann. 47.
Ora nocturna. Plaut. Pœn. 1. 2. 107.
Quæ habent nocturna ora noctu ſacrificatum ire occupant. Per Nocturna ora, Deformes ſignificare videtur, velut mali ominis, ſimileſque nocturnis avibus, quæ & ipſæ tantum noctu viſuntur. Sic Nocturni oculi, i. e. Deformes, noctuque non interdiu oſtendendi. Nam deformitas minus apparet noctu. Al. Noctuini. conf. NOCTUINUS.
Quæſtus, Meretricius. Cic. 5. Verr. 78.
Quies. Senec. Hippol. 2.
Rixæ. Propert. lib. 1. 16. 5.
Sacra nocturna lege perpetua ſuſtulit Diagondas Thebanus. Cic. 2. de Legib. 37.
Somnia. Hor. 4. Carm. 1. 37.
Spatium diurnum nocturnumve. Cic. 1. de Invent. 39.
Viſus. Tacit. 4. Hiſt. 83.
Umbræ. Ovid. 1. Amor. 8. 13.
Nocturnus ad Perſonas transfertur. pro Noctu. Virg. 3. Georg. 538.
Nec gregibus nocturnus obambulat. i. e. Noctu. Hor. 1. Serm. 3. 117.
Nec qui nocturnus divûm ſacra legerit, &c.
Nocturnos, pro Furibus dictum reperio, quod & noctu graſſantur fures, & atrociores fures nocturni habentur. Petron. cap. 57. loquens de advocatis, qui veſtes avertere conabantur, Advocati tamen, inquit, jam pæne nocturni, qui volebant pallium lucrifacere, flagitabant, ut apud ſe utraque deponerentur. Hoc autem eo eſt lepidius & urbanius, quod jam adveſperaverat, ut ambiguitatis ſenſus duplici gratia augeſcat, & advocatorum nocturnorum, & nocturnorum furum. Ex Turneb. conf. Burm. in Petron.
NOCTURNUS, i. m. antiquis dictus eſt Noctis deus. Plaut. Amph. 1. 1. 116.
Credo ego hac noctu Nocturnum obdormiviſſe ebrium. Al. Nocturninus. V. Dalechamp. ad Plin. 2. 20.
Eſt & Nocturnus, Veſper, qui noctem ducit, Luciferoque opponitur, & appellatur a Catullo Noctifer, quod noctem afferat. Stat. 6. Theb. 240.
Roſcida jam novies cælo dimiſerat aſtra
Lucifer, & totidem Lunæ prævenerat ignes
Mutato Nocturnus equo. Ecce hic aperte Lucifero Nocturnum, id eſt Noctiferum opponit, cui & equos tribuit, ut & Nocti alii poetæ, cujus currum Stellarum choro ſequente comitari fingunt eleganter. Turneb. Adverſ. 24. 27. conf. NOCTIFER.
NOCTURNĀLIS, e. Adj. Alcim. Avit. Epiſt. 33. In contenebrati receſſus nocturnali habitatione. Sidon. 7. Epiſt. 16. Per quos nocturnalem cucullum transmiſi.
NOCTIUS, vel NOCTUUS, a, um. Adj. Nocturnus. Lucret. lib. 6. 1218.
— nec noctia ſæcla ferarum
Exibant ſilvis. Al. Nocti. V. Barth. Adverſ. 1. 9. Hinc
NOCTUA, æ. f. [γλαὺξ, νυκτιβάρη] Subaudito Avis, a tempore noctis dicta, quo canit & volat. Plin. lib. 10. cap. 17. Noctuarum contra aves ſolers dimicatio, majore circumdatæ multitudine, reſupinæ pedibus repugnant, collectæque in arctum, roſtro & unguibus totæ teguntur.
Seros exercet noctua cantus. Virg. 1. Georg. 402.
Noctuas, vel Ululas Athenas. Subaudiendum Portas aut Mittis. Conveniet proverbium in ſtultos negotiatores, qui merces eo comportant, ubi per ſe magis abundant. Venuſtius fiet, ſi metaphora ad res animi transferatur, ut ſi quis doceat doctiorem, carmina mittat poetæ, conſilium det homini conſultiſſimo. Cic. 6. Fam. 3. Sed rurſus γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, qui hæc ad te. Idem 2. Q. frat. 16. Ego te libenter, ut rogas, quibus rebus vis adjuvabo, & tibi verſus, quos rogas, hoc eſt Athenas noctuam, mittam. Damon apud Ariſtophanis interpretem exiſtimat, non ob id ſolum diei Noctuas Athenas, quod Athenis noctuarum ſit copia, ſed quod in nummis etiam tum aureis, tum argenteis Athenienſium noctua inſculpi ſoleat, una cum facie Minervæ. Ex Eraſmo. V. Lex. Pitiſc.
Noctua inter cornices. Proverb. Ubi ſtupidior aliquis in petulantes ac dicaces incidit.
NOCTUĪNUS, a, um. Adj. Noctuam referens. Plaut. Curc. 1. 3. 35. Tune cum noctuinis oculis? Idem Pœn. 1. 2. 107. Noctuina ora. al. Nocturna. V. NOCTURNUS.
NOCTUĀBUNDUS, a, um. Adj. Cic. 12. Att. 1. Quum complicarem hanc epiſtolam, noctuabundus ad me venit cum epiſtola tua tabellarius. i. e. Qui de multa nocte ambulaſſet.
NOCTESCO, ĕre. In modum noctis tenebroſum eſſe vel fieri. Furius Antias apud Gell. lib. 18. cap. 11.
Omnia nocteſcunt tenebris caliginis atræ. conf. Non. 2. 591.
NOCTAMBŬLUS, a, um. Adj. ut, Noctambula larva. Barth. in Cæleſt.
NOCTĬCŎLA, æ. m. Prudent. Hamart. 634. Nocticola Indus. ſcil. Qui ob diurnum calorem noctem amat.
NOCTĬCŎLOR, ōris. Ater. Auſon. Technopæg. de Diis 11. Nocticolor Styx.
NOCTĬCŬBUS, a, um. Adj. pro Adultero, apud Caſſiodor.
NOCTĬFER, [νυκτοφόρος] dicitur Veſper vel Heſperus, ſtella veſpertina, quæ eadem mane dicitur Lucifer. Catul. in Carm. Nupt. 63. 7.
Nimirum OEteos oſtendit Noctifer ignes. Quo in loco nonnulli perperam legunt Eoos, pro Orientalibus. Dixerat enim poeta,
Veſper adeſt, juvenes, conſurgite, Veſper Olympo
Exſpectata diu lux tandem lumina tollit, &c. Deinde rem eandem aliis verbis deſcribens ait,
Nimirum OEteos oſtendit Noctifer ignes. h. e. Stellas, quæ adventante nocte ſurgere videbantur ex OEta monte. Id quod innuit Virg. 8. Ecl. 30.
Sparge marite nuces, tibi deſerit Heſperus OEtam. Calpurn. Ecl. 5. extr.
Frigidus æſtivas impellit Noctifer horas. conf. NOCTURNUS.
NOCTĬLŪCA, æ. f. [νυκτιφαὴς] dicitur Luna ex eo, quod eo cognomine in Palatio colebatur, & noctu in ejus templo lampades lucebant. Unde Varr. lib. 5. 8. ſcribit, Ab luce Noctiluca. Lucere item a luce, quod propter lucem cultus inſtitutus. Scripſit quoque eodem cognomine Hor. 4. Carm. 6. 38.
Rite creſcentem face Noctilucam. Erat etiam, ut conjicio, apud Varronem in Marcipore Noctiluca, Fax vel lucerna. Scribit enim, Noctilucam tollo, ad focum fero, inflo, anima reviviſcit. Turneb. conf. Varr. 4. de L. L. 10. [Cujus verba priora aliter paulo profert Turneb. Adverſ. 20. 37. interpolata, ut aſſolet. In Gloſſ. Lat. Gr. corrupte legitur, Nocticula, Ἑκάτη νυκτιφαίνουσα. Scribendum enim Noctiluca. Forſan & Νυκτὸς φαίνουσα. Non enim puto verbum compoſitum νυκτιφαίνω ullum fuiſſe. De alia h. v. ſignificatione V. in NOCTIPUGA.
NOCTĬLŬCERNA, æ. f. pro Cicindela, apud Apulejum.
NOCTĬLŪGUS, a, um. Adj. Epitheton bubonis. Lucil. apud Feſt. ut vult Scalig. V. NOCTIPUGA.
NOCTĬVĂGUS, a, um. Adj. [νυκτίπορος] ut,
Currus noctivagus Phœbes. Virg. 10. Æn. 216.
Deus noctivagus, Somnus. Stat. 10. Theb. 152.
Faces noctivagæ cæli. Lucret. lib. 5. 1190.
Iter noctivagum. Valer. 2. Argon. 44.
Labor. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 331.
Strepitus noctivagus Faunorum. Lucret. lib. 4. 586.
Umbræ. Stat. 3. Theb. 420.
NOCTĬVĂGO, ōnis. m. [Pro quo Noctuago, νυκτοδρόμος, in Gloſſ. Græco Lat. mendoſe legitur.
NOCTŪLŪCUS, i. e. Interdiu & noctu. Nomen eſt fictum compoſitumque e duobus adverbiis Noctu, & Lucu; ut e Per & Diu, Perdius. Varr. L. L. 4. 19. extr. Niſi quod ut tuba & cornua ſignum quum dant, canere dicuntur:

dicuntur: quod hic item & noctulucus. Quidam Noctu lucu diviſe legunt, ſed liberum eſto cuique judicium. [Ex Turneb. 21. 28. Sed in edit. Steph. & Gothofr. legitur. Catulus a Sagaci ſenſu & acuto. Hinc Canis; niſi quod tuba & cornu, ſignum cum dant, Canere dicuntur. Quod hic item, & nocticulus in cuſtodia, & venando ſignum voce dat, Canis dictus. Quæ ſi vera lectio eſt, Nocticulus dicitur, forma diminutionis, a Nocticus, a, um. Adj. quod alibi fruſtra quæras.

Noctĭpŭga, orum. n. pl. Lucilius vocavit Obſcæna, quod noctu pungant, atque excitent venerem. Calepin. Sic apud Feſt. legit Salmaſ. probante Dacerio, ubi vulgo legitur, Noctilucam Lucilius cum dixit, obſcænum ſignificat. Scaliger Noctilugum reponit, & de Ave obſcæna interpretatur, quæ noctu lugere videtur. [Ego vero & Noctilucam ferri poſſe video, pro eo, qui alteri facem ad libidinem præfert. V. laternarius. Puto & Noctilegum legi poſſe a Noctibus legendis. Sed, quia obſcænius quid poſtulare locus videtur, lectori æſtimandum relinquo, annon forte Natipuga Lucilianum illud verbum ſit?

Noctĭsurgium, i. n. Vox ficta Latine pro Nyctegreſia. Feſt. in Egretus.

Noctĭvĭdus, a, um. Adj. Noctu videns. Mart. Capell. lib. 16. pr. Noctivida ales, noctua.

Noctuvĭgĭlus, a, um. Adj. Plaut. Curc. 1. 3. 40. Noctuvigilam Venerem dixit, quia pervigilia Venus amat.

Noxa, Noxalis, Noxia, Noxialis, Noxiosus, Noxitudo, Noxius, V. in noceo.

N U B

Nūbæ, arum. m. pl. [Νῦβαι Stephano] Populi ſunt Libyæ, ad ſiniſtrum Nili flexum habitantes, in multa diviſi regna, teſte Strabone lib. 17. V. Drakenb. ad Sil. 3. 269. & 7. 664.

Nūbes, is. f. [νεφέλη, νέφος] Vapor humidus in ſublime elatus e terra per æſtum: ſive aer in liquorem coactus, cujus denſitas haud dubie ſolem obumbrat.
Aer ſine nubibus. Ovid. 3. de Arte Am. 173.
Conflictus nubium. Cic. 2. de Divin. 44. Si nubium conflictu ardor expreſſus ſe emiſerit, id eſſe fulmen.
Corio nubium craſſiore ſpiſſatur aer. Plin. lib. 2. cap. 5.
Ætherea. Ovid. 15. Met. 804.
Alta. Virg. 1. Georg. 364.
Aquoſa. Ovid. 4. Met. 621.
Ardens. V. ardeo.
Arduæ. Hor. 3. Carm. 29. 10.
Aridior. Lucret. lib. 6. 149.
Atra. Lucret. lib. 6. 179.
Bibulæ. Ovid. 14. Met. 368.
Caligans. Cic. in Arat. 205.
Deformis. Senec. Thyeſt. 8.
Fugaces. Claud. de Bell. Get. 48.
Fulva. Ovid. 3. Met. 273.
Liquidæ. Virg. 5. Æn. 525.
Nigra. Virg. 5. Æn. 516.
Piceæ. Ovid. 11. Met. 549.
Roſeæ. Valer. 4. Argon. 77.
Sordida. Senec. Hippol. 6.
Vacuæ. Senec. Herc. fur. 10.
Umbroſæ, Valer. 4. Argon. 729.
Volantes. Lucret. lib. 5. 254.
Abruptæ. Virg. 3. Æn. 199.
Adopertus fluidis nubibus æther. Lucan. ad Piſon. 135.
Affert iris alimenta nubibus. Ovid. 1. Met. 271.
Amicti cavâ nube. Virg. 1. Æn. 516. de Ænea & Achate.
Attrahit nubes ſol. Lucan lib. 7. 5.
Cogitur aer in nubem. Virg. 5. Æn. 20.
Cogitur in nubem aer concretus. Cic. 2. de Nat. Deor. 101.
Coguntur in cælo nubes, imbres, ventique. Cic. 1. Tuſc. 43.
Contruſæ nubes ad altos montes coguntur, premunturque. Lucret. lib. 6. 734.
Collectæ ex alto nubes, fœdam glomerant tempeſtatem atris imbribus. Virg. 1. Georg. 324.
Concreſcunt nubes in alto. Lucret. lib. 4. 137.
Conditus in nubem ſol. Virg. 1. Georg. 442.
Conſciſſis nubibus orbem protulit luna. Stat. 12. Theb. 309.
Creſcens exigua nubes ſordido globo. Senec Agam. 6.
Diſcutit trepidas Tithonia nubes. Stat. 12. Theb. 3.
Diſcuſſa nube tonant venti. Ovid. 15. Met. 70.
Effuſus æſtivis nubibus imber. Virg. 4 Georg. 312.
Eliſa nube micat dirum fulmen. Senec. Agam. 6.
Eripiunt ſubito nubes cælumque, diemque Teucrorum ex oculis. Virg. 1. Æn. 88.
Evaneſcunt gravidæ. Ovid. 1. Triſt. 2. 107.
Evicit oppoſitas nubes imago ſolis. Ovid 14. Met. 768.
Excuſſis eluſus nubibus ignis. Ovid. 8. Met 339.
Facere tenebras nubibus. Lucret. lib. 2. 1099.
Fugat Juppiter collectas nubes. Virg. 1. Æn. 143.
Inardeſcit ſolis radiis nubes. V. inardesco.
Induerunt ſe in nubem anhelitus. Cic. 2. de Divin. 44.
Infectæ nubes ab ictu adverſi ſolis. Ovid. 3. Met. 184.
Intorſit ſe nubibus procella venti. Lucret. lib. 6. 124.
Invadit ventus nubem. Lucret. lib. 6. 174.
Madeſcit tellus aſſiduis nubibus. Ovid. 1. Met. 66.
Obijcere nubem oculis. Ovid. 12. Met. 32.
Pellit opacam nubem ventus. Cic. in Arat. 201.
Perſcindit ventus nubem. Lucret. lib. 6. 179.
Preſſus nubibus ſol latet. Ovid. 1. Triſt. 9. 12.
Pulſa nube ſolet clarior ire dies. Ovid. 2. Triſt. 142.
Quatit nubes Juppiter. Senec. Herc. fur. 6.
Scindit ſe nubes, & in æthera purgat apertum. Virg. 1. Æn. 587. de nube, qua circumdatus erat Æneas cum Achate.
Spiſſeſcit. Lucret lib. 6. 175.
Summotis nubibus cadunt imbres. Virg. 6. Ecl. 38.
Texit denſis ſua nubibus ora Lucifer. Ovid. 11. Met. 572.
Trahitur obſcura nubes vento. Virg. 4. Georg. 60.
Nubes, Nebula, Vide ex Plinio in crassesco. H. St.
Nubes, translate pro Triſtitia, & ſeveritate immoderata, quæ contracto ac ſublato ſupercilio ſignificatur, quod Græci τὸ τῶν ὀφρύων νέφος, id eſt Superciliorum nubem, appellant. Hor. 1. Epiſt. 18. 94.

> Deme ſupercilio nubem, plerumque modeſtus
> Occupat obſcuri ſpeciem, &c. Ovid. 5. Triſt. 5. 22.
> Pars vitæ triſti cetera nube vacet. Al. Infortunium exponunt. V.

Dan. Heinſ. & Drakenb. ad Sil. 8. 613. Valer. 2. Argon. 499. de Sigeo monſtro, — cujus ſtellantia glauca

> Lumina nube tremunt, &c. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 81. de

Plutone, — ſublime caput mæſtiſſima nubes Aſperat, &c.
Pulveris nubes. Curtius lib. 4. 15. extr.
Glomeratur ſubita nubes nigro pulvere. Virg. 9. Æn. 33.
Conſurgit immenſa campo. Lucan. lib. 2. 481.
Prorumpit atram ad æthera nubem. Virg. 3 Æn. 572. De Ætna fumante.
Nubes peditum, per translationem, pro Multitudine & denſitate. Liv. 35. 49. Rex contra, peditum, equitumque nubes jactat, & conſternit maria ſuis claſſibus. Tacit. 3. Hiſt. 2. 8. Nunc XVI alarum conjuncta ſigna, pulſu ſonituque, & nube ipſa, operient & ſuperfundent oblitos præliorum equites equoſque.
Armorum nubes. Stat. 4. Theb. 839.
Belli nubes. Virg. 10. Æn. 809.
Bellorum pulverea nubes. Stat. 5. Silv. 1. 132.
Facere nubem volucres dicuntur. Virg. 12. Æn. 254.
Obijcere nubem fraudibus. Hor. 1. Epiſt. 17. 62.
Cæcæ nubes, tenebræ, procellæ Reip. Cic pro Domo, 24.
Jam mortis opaca nube gravis. Stat. 4. Silv. 6. 73. de Alexandro moribundo.
Timor eſt nubes mentis. Claud. Bell. Get. 41.
Pelle ſoporiferi ſenium, nubemque veterni. Auſon. Ep. 14. 2.
Nubes meri. Val. Flacc. 3. 66.
Percuſſus nube ſoporis. Idem. 8. 81.
Nubis, in nominativo apud Plaut. Merc. 5. 2. 38.

> — non ex adverſo vides?
> Nubis atra, imberque inſtat.

Nubs, pro Nubes. Auſon. Eidyll. 12. v. 72.

> Perjurum Lapitham Junonia ludificat nubs.

Nubĕcŭla, æ. f. [νεφέλιον] Parva nubes. Plin. lib. 18. cap. 35. Nubecula, quamvis parva, ventum procelloſum dabit. Apul. de Mundo p. 61. Nebula conſtat, aut ex ortu nubeculæ, aut ex ejus reliquiis.
Nubecula, per translationem, pro Inepta & importuna ſeveritate. Cic. In Piſon. 20. Neque tam fui timidus, ut qui in maximis turbinibus ac fluctibus Reip. navem gubernaſſem, ſalvamque in portu collocaſſem, frontis tuæ nubeculam, tum Collegæ tui contaminatum ſpiritum pertimeſcerem.
Nubecula ponitur inter Morbos, ſeu vitia oculorum. Plin. 27. 12. Purgat cicatrices & nubeculas. V. Indicem Hard.

Nubeculōsus, a, um. Adj. Translate Sariſb. Epiſt. 184. Ratio hæc nubeculoſior eſt.

Nubigōsus, a, um. Adj ut, Nubigoſus aer. Claud. Mamert. de Stat. Animæ, 1. 7. [Niſi Nubiloſus legendum.

Nubĭlus, a, um. Adj. [νεφελώδης] Inſtar nubis fuſcum, nubibus tectum. Plin. lib. 16. cap. 26. Pirus & amygdala, etiam ſi non pluat, ſed fiat Auſtrinum cælum, aut nubilum, amittunt florem, & primos fructus.
Auſter nubilus. Ovid. 11. Met. 663.
Color nubilus, Obſcurus. Plin. lib. 9. cap. 35.
Dies nubilus. Plin. 2. 35.
Maſſa nubila. Martial. lib. 8. 51. Politurâ nempe vitiatâ.
Irâ Mars. Stat. 3. Theb. 230.
Parca naſcenti mihi fuit nubila. i. e. Triſtis & irata. Ovid. 5. Triſt. 3. 14.
Tempora ſi fuerint nubila, ſolus eris. i. e. Adverſa, triſtia. Ovid. 1. Triſt. 8. 6.

Nubĭlum, i. n. [νέφος] Ipſam nubem ſignificat poëtis, Alias Cælum nubilum. Plin. lib. 2. cap. 62. Rhodi & Syracuſis nunquam tanta nubila obduci, ut non aliqua hora ſol cernatur.
Cæli nubila. Virg. 4. Georg. 166.
Nubilum inducere dicuntur aliqui venti, pro Tempus nubilum facere. Plin. 2. Epiſt. 17. Ibi omnes ſilent venti, exceptis qui nubilum inducunt & ſerenum ante, quam uſum loci, eripiunt.
Nubilum diei. Plin. lib. 2. cap. 35.
Nubilo, pro In tempore nubiloſo. Plin. lib. 7. cap. 60. Etiam tum tamen nubilo incertæ fuere horæ, uſque ad proximum luſtrum.
Ambuſta nubila. Ovid. 2. Met. 209.
Arida. Virg. 3. Georg. 199.
Aſſimulata montibus. Lucret. lib. 6. 189.
Denſa. Virg. 6. Æn. 592.
Ramoſa atque aſpera. Lucret. lib. 6. 132.
Agit ventus nubila. Virg. 1. Georg 422.
Ceſſit fallax ſimulachrum in nubila. Sil. lib. 17. 548.
Clareſcunt ſaucia dividuis nubila ſulcis. Claud. Conſ. Prob. & Olyb. 102.
Depellere cælo Tibull. lib. 1. 2. 51.
Detergit Notus nubila cælo. Hor. 1. Carm. 7. 15.
Differt Aquilo nubila. h. e. Diſſipat, diſpergit. Virg. 3. Georg. 198.
Disjecit nubila Juppiter. Ovid. 1. Met. 328.
Dividit nubila igni coruſco Dieſpiter. Hor. 1. Carm. 34. 6.
Findere nubila diſco. Stat. 3. Silv. 1. 155.
Fugiebant fuſca repurgato nubila cælo. Ovid. 5. Met. 286.
Pellere & Inducere nubila, contraria. Ovid. 7. Met. 202.
Lacerant venti cava nubila. Stat 5. Theb. 366.
Pellit triſtia nubila Boreas. Ovid. 7. Met. 201.
Pendent nubila. Virg 1. Georg. 214. i. e. Nondum delabuntur, aut defluunt.
Pendentia. Ovid. 1. Met. 268.
Perflant venti nubila. Lucret. lib. 6. 135.
Portant venti nubila per cælum. Lucret. lib. 4. 445.
Surgunt humida. Ovid. 8. Met. 3.
Verrunt venti nubila, ac ſubito vexantia turbine raptant. Lucret. lib. 1. 280.
Producere nubila menti. Stat. 5. Silv. 3. 13.
Serenat ſol nubila humani animi. Plin. lib. 2. cap. 6.

Nubilārium, i. n. [ἀποθήκη] Locus, quo propter nubes conferuntur frumenta semitrita. Columel. lib. 2. cap. 6. Huic areæ nubilarium applicari debet, maximeque in Italia propter inconstantiam cæli, quo collata semitrita frumenta protegantur, si subitaneus imber inceſſerit.

Nubĭlar, āris. n. Idem. Columel. lib. 2. cap. 21. Quod si falcibus seges cum parte culmi demeſſa sit, protinus in acervum vel nubilar congeritur. Vetus exemplar habet, Vel in nubilarium. V. Varr. R. R. 1. 13. Gronov. in Senec. p. 234.

Nubĭlo, [γνοφόω] āre. Nubilum seu obſcurum facere. Apud Catonem legitur. V. paulo infra. Et apud Varr. 1. R. R. 13. Et si nubilare cœperit, inde ut rurſus celeriter rejicere. i. e. Si nubilum subito fiat. Paulin. Nolan. Carm. 16. 38.

Lucem Figmenta vatum nubilant.

Nubĭlans, antis. Partic. ut, Nubilans fulgor carbunculi. h. e. Veluti nubes quaſdam oculis objiciens. Plin. lib. 37. cap. 7.

Nubĭlor, [γνοφοῦμαι] āri. Imperſ. Paſſ. Cato de R. R. cap. 88. Ubi nubilabitur, & noctu sub tecto ponito: quotidie, cum sol erit, in sole ponito. [Forte, Ubi nubilabit, ut & noctu, sub &c. Sic enim & Varro imperſonaliter utitur. V. supra.

Nubilōsus, a, um. Adj. Apul. Met. lib. 11. p. 260. Cælum, nubiloſa caligine disjecta, nudo sudoque luminis proprii ſplendore candebat.

Nubĭfer, ĕra, ĕrum. Adj. [νεφεληφόρος] ut,
Eurus nubifer. Sil. lib. 10. 323.
Noti nubiferi. Ovid. 3. Epiſt. 58.
Apenninus. Ovid. 2. Met. 226.

Nubĭfŭgus, a, um. Adj. Qui nubes fugat. Columel. lib. 10. 288.

Nec tam nubifugo Borea Latonia Phœbe
Purpureo radiat vultu.

Nubĭgĕna, æ. m. [νεφεληγενής] Columel. lib. 10. cap. 156.

Mox ubi nubigenæ Phryxi, nec portitor Helles, &c.

Nubigenæ, dicuntur Centauri. quod ex nube sint nati. Ovid. 12. Met. 211.

— certe mihi ſæpe referre
Nubigenas domitos a se pater ipse solebat. Stat. 5. Theb. 263.
Nubigenæ caluere mero.

Bimembres nubigenæ. Virg. 8. Æn. 293.
Feri. Ovid. 12. Met. 541.
Amnes nubigenæ. Adj. Stat. 1. Theb. 365.

Nubilis, V. nubo.

Nubo, nupsi & nuptus sum, nuptum, [γαμέομαι, νυμφεύομαι, μνηστεύομαι] ĕre. Operire, velare: a Nube, quæ cælum operit. Onomaſt. Nubo, καλύπτω. Auctor vetus in Pervig. Ven. 22.

Ipſa juſſit mane ut udæ virgines nubant roſæ. Arnob. lib. 3. Quod aqua nubat terram, appellatus eſt, inquiunt, Neptunus. V. Lipſ. Elect. 1. 5. & Lex. Pitiſc.

Nubere, Viro tradi, quod ſponſæ apud veteres, dum viro tradebantur, nubere, hoc eſt velare, capita solebant. unde proprie Puella nubere dicitur, Adoleſcens ducere uxorem. V. tamen paulo infra.

Nubere alicui. Cic. pro Cluent. 11. Quæ brevi tempore poſt, patris mortem A. Aurio Melino conſobrino suo nupsit. Ovid. 9 Epiſt. 32.

Siqua voles apte nubere, nube pari. conf. Ter. And. 2. 2. 12. & Hec. 4. 1. 13.

Nubere apud. Gell. lib. 1. cap. 23. Una apud duos nupta eſſet. Ibid. tamen mox ſequitur, Una potius ut duobus nupta fieret, quam ut uni duæ. [Nupta videtur hoc loco ſubſtantive poni.

Nupta eſt cum illo. Cic. 15. Fam. 2. Iique mihi nuntiaſſent regis Parthorum filium, quocum eſſet nupta regis Armeniorum soror. Plaut. Amph. prol. 98.

Amphitruo natus Argis, ex Argo patre,
Quicum Alcumena eſt nupta, Electri filia. conf. Gell. 7, 1. Ter. Hec. 4. 1. 19. & Phorm. 5. 3. 34.

Virgo nubit cum bona alite. Catul. in Epithal. Juliæ, 59. 20.

Nupta eſt male. Plaut. Cafin. 2. 2. 7.

Nubere in familiam claram. Cic. pro Cœl. 34. Quum ex ampliſſimo genere in familiam clariſſimam nupsiſſet, cur tibi Cœlius tam conjunctus fuit, cognatus, affinis, viri tui familiaris?

In familiæ luctum, atque in privignorum funus nupsit mulier. Cic. pro Cluent. 188.

Nubere, inquit Nonius, veteres non solum mulieres, sed etiam viros dicebant, ut nunc Itali dicunt. Pomponius Pannuceatis, Sed meus frater major poſtquam vidit me indejectum domo, nupſit poſterius dotatæ vetulæ, varicoſæ, Afræ. Hactenus Nonius, 2. 577. conf. Barth. Adverſ. 6. 14. Juven. 2. Sat. 134.

— quid quæris? nubit amicus. Sunt qui dicant virum tum nubere, quum servit uxori, velut illa potius vir sit, quam ille. Unde Martial. lib. 8. 12.

— uxori nubere nolo meæ. [Etiam Juvenalis de monſtroſis nuptiis intelligi voluit, cujuſmodi fuerunt Neronis cum Sporo. V. Suet. Ner. 28. conf. infra nuptus, i. m.

Nubere, pro Concumbere, coire. Plaut. Ciſt. 1. 1. 45.

Hæc quidem ecaſtor quotidie viro nubit, nupſitque hodie,
Nubet mox noctu, nunquam ego hanc viduam cubare ſivi. conf. Sen. Excerpt. Controv. 6. 8.

Nubere dicuntur etiam Arbores vitibus, & vites arboribus, Quum his illæ, ut conſcendere poſſint, conjunguntur. Plin. lib. 14. cap. 1. In Campano agro populis nubunt. De vitibus. Idem lib. 18. cap. 28. Vertit populi albæ etiam vitibus nuptæ.

Nubĭtur, [μνηστεύεται] imperſ. paſſ. Plaut. Perſ. 3. 1. 58.

Quojuſmodi hic cum fama facile nubitur:
Dum dos ſit, nullum vitium vitio vortitur.

Nubendi [τοῦ γαμεῖσθαι] tempus. Ovid. 20. Epiſt. 110.

Nubendo non proſperæ tantum, ſed omnis fortunæ inítur ſocietas. Juſtin. 23. 2. 8.

Nuptum, [πρὸς γάμον] collocare. V. colloco.

Dare nuptum viro. Plaut. Caſ. 2. 3. 36. Nepos 5. 2. 3. & 10. 1. 1.

Nubens, entis. Partic. [γαμουμένη] ut, Ferre dona nubenti. Sen. Med. v. 842.

Filiæ nubenti lectum genialem ſtravit mater. Cic. pro Cluent. 14.

Nuptus, a, um. aliud Partic. [γεγαμημένη] ut,
Marito certo nupta. Ovid. 5. Epiſt. 107.
Filia nupta. Cic. pro Sext. 6.
Mulier uni nupta, propoſita omnibus. Cic. 7. Verr. 34.
Puella nupta alicui. Catul. ad Coloniam, 18. 14.
Viro ſævo nupta puella. Hor. 3. Carm. 10. 2.
Virgines nuper nuptæ. Hor. 2. Carm. 8. 23. [Niſi diſtinguendum aliter. Nupta verba dicebantur ab antiquis, Quæ virgini dicere non licebat: ut Plautus in Dyſcolo, Virgo ſum, non didici verba nupta dicere. Feſtus.

Nuptus, i. m. [μνηστὴς, νυμφίος] Qui nupſit. Plaut. Caſ. 5. 1. 5.

Lubet, Chalinum, quid agat ſcire, novom
Nuptum cum novo marito. Sic citat & Priſcianus. De servulo nempe, pro puella ſubjecto, loquitur.

Nupta, æ. f. [νύμφη] Quæ nupſit. Feſtus, Nuptam a Græco ductum; illi enim nuptam νύμφην appellant. Nugæ.
Nova nupta. Plaut. Caſ. 4. 2. 5.
Pudica. Ovid. 2. Faſt. 74.
Singulis Indis plures solent eſſe nuptæ. Cic. 5. Tuſc. 78. [Hic poteſt eſſe Participium.

Nuptus, ûs. m. [μνηστεία] Vict. de Viris illuſt. cap. 59. Eo die Numantini forte solenni nuptu filias locabant. Sic Mſſ. Schott. Al. Nuptui, vel Nuptum. Stat. 5. Silv. 1. 45.

Illa quidem nuptumque prior, tædaſque marito Paſſa alio.

Nuptui collocare. Cæſ. 1. Bell. Gall. 18. Et sorores ſuas nuptui in alias civitates collocaſſe. Columel. lib. 4. cap. 3. Minorem deinde filiam nuptui collocaſſe in dimidia parte reliqui agri. V. collocare.
Neptus, Opertio. V. Varr. in nuptiæ. Antiquum.

Nuptūrus, a, um. Partic. [γαμησόμενος] ut, Proles nuptura & nupta. Ovid. 15. Epiſt. 119.

Nubĭlis, e. Adj. [γαμητὸς] Apta ut viro in matrimonio jungatur. Virg. 7. Æn. 53.

Jam matura viro, jam plenis nubilis annis.

Filia nubilis. Cic. pro Cluent. 11.
Virgo nubilis. Ovid. 2. Triſt. 501.

Nuptiæ, arum. f. pl. tantum [γάμος] Conjunctio maris & feminæ, ut placet Juriſconſultis, qui fere cum Matrimonio confundunt. Nam proprie Nuptiarum nomine intelligitur, Officium solenne, quo matrimonium, ſponſalibus peractis, iniri conſuevit. Feſtus, Nuptias dictas eſſe ait Santra, ab eo quod nymphea dixerunt Græci antiqui γάμον. unde novam nuptam, νέαν νύμφην. Cornificius, quod nova petantur conjugia. Curiatius, quod nova pacio fiat. Ælius & Cincius, quia flamineo caput nubentis obvolvatur, quod antiqui obnubere vocarunt. Ob quam cauſam legem quoque parentſtam jubere caput ejus obnubere, qui parentem necaviſſet, quod eſt obvolvere. Hactenus Feſtus. ubi Scalig. V. Cic. pro Cluent. 12. Nuptiæ plenæ dignitatis, plenæ concordiæ.

Nuptiæ, a nuptu, id eſt opertione, ut antiqui. Auctor Varr. de L. L. lib. 4. 10.

In nuptiis antiquitus aqua & ignis in limine adhibebantur, inquit Varro, quod conjungit hic, & mas ignis; quod ibi ſemen, aqua femina, quod fetus ab ejus humore, & eorum junctione ſumit Venus. V. lib. 4. de Ling. Lat. 10. conf. Feſt. in Facem.

De ritu Nuptiarum Rom. V. Lex. Pitiſc.
Multarum nuptiarum mulier vetula. Cic. 13. Att. 29.
Solenia nuptiarum. Tacit. 11. Ann. 26.
Expers nuptiarum puella. Hor. 3. Carm. 11. 11.
Clandeſtinæ nuptiæ. Plaut. Caſ. 5. 3. 6.
Collatæ nuptiæ. V. Conferre, pro Differre, in confero.
Incertæ nuptiæ. V. incertus.
Inceſtæ. Tacit. 11. Ann. 25.
Infirmæ. V. infirmus.
Innuptæ. V. innubo.
Juſtæ Ulpian. in l. Imperator Hadrianus. D. de ſtat. homin. Quæ ex juſtis nuptiis concepit.
Legitimæ. V. lex.
Adipiſci nuptias. In adipiscor.
Adornare. In adorno.
Alligatus nuptiis. In alligo.
Apparare. In apparo.
Celebrare. In celebro.
Cœnare apud aliquem in nuptiis ejus. Cic. 2. Q. frat. 43.
Conciliare nuptias. Nepos 25. 5. 2.
Conficere nuptias. In conficio.
Conjicere in nuptias. In conjicio.
Conſtitutæ in hunc diem nuptiæ. V. constituo.
Conveniunt hæc nuptiis. In convenio.
Cupere nuptias. In cupio.
Exornare nuptias. Plaut. Aul. 4. 10. 54.
Imperare nuptias alicui. V. impero.
Indicere nuptias. V. indico, is.
Inquinare nuptias, Adulterari. Hor. 3. Carm. 6. 17.
Moliri. Tacit. 12. Ann. 3.
Moventur nuptiæ. In moveo.
Mutare. In muto.
Ornare. In orno.
Nuptiæ, pro Conditione nuptiarum. Cic. 3. de Nat. Deor. 45. Niſi forte Maritimæ nuptiæ terrenis anteponantur.
Indotatæ. Valer. Max. lib. 4. cap. 4. de Cn. Scipion.
Plebeis nuptiis copulatæ feminæ. Ulpian. in l. Feminæ. D. de Senat.
Nuptiæ, pro Concubitu illicito ponitur. Juſtin. 31. 6. Rex ipſe, per hiemem in luxuriam lapſus, novis quotidie nuptiis deditus erat. V. P. Victor. Var. Lect. 21. 3.
Facere nuptias. Petron. 25. & 112. V. Burm. p. 181.

Nuptiālis, e. Adj. [γαμικὸς, γαμήλιος] Quod pertinet ad nuptias. ut,
Cœna nuptialis. Plaut. Curc. 5. 2. 62.
Carmina nuptialia. Catul. in Epithal. Juliæ, 59. 12.
Dies. Seneca Medea, 984. O feſtum diem! ô nuptialem!
Dona. Cic. pro Cluent. 28.
Faces. Cic. pro Cluent. 15. O audaciam ſingularem! non timuiſſe, ſi minus vim deorum, hominumque famam, at illam ipſam noctem, faceſque illas nuptiales. Faces enim nubentibus præferebantur. V. FAX. & loc. Varr. in dict. præced.
Face nuptiali digna puella. Hor. 3. Carm. 11. 33.
Feſtum nuptiale amici exercere. Symmach. 7. Epiſt. 19.
Sacra. Quintil. lib. 1. cap. 7.

Tibiæ.

Tibiæ. Auctor ad Herenn. lib. 4. 45.
Vox nuptialis Thalassio. Liv. 1. 9.

NUPTIALĬTER, Adv. Nuptialiter lætus. Mart. Capell. lib. 6.

NUPTĀLITIUS, a, um. Adj. ut, Munus nuptalitium. Ulp. l. 194. D. de v. f.

NUPTO, āre. frequent. Tertull. Sodom. 45. Quo nullæ nuptant animæ.

NUPTIĀTOR, ōris. m. Qui facit nuptias. quasi a verbo Nuptiare. Hieron. Epist. 11. Secundus nuptiator.

NUPTŬRIO, [γαμησείω] īre. Cupere nubere. Apul. Apol. p. 319. Igitur si Claro nupsisset, homini rusticano, & decrepito seni, sponte eam diceres, sine ulla magia, jam olim nupturisse.

N U C

NŬCĀMENTUM, i. n. [κύτταρος] a Nuce inclinari videtur, vel quod sit ceu rudimentum quoddam naturæ, pineam nucem facere condiscentis, vel quod apertissime in nucibus propendere videatur, inquit Ruellius. Plin. lib. 16. cap. 10. E ramis generum horum pannicularum modo nucamenta squamatim compacta dependent, præterquam larici. Hæc abietis masculæ primori parte nucleos habent, non item feminæ. Piceæ vero totis panniculis minoribus gracilioribusque minimos ac nigros. Propter quod Græci phthirophoron eam appellant. In eadem nucamenta compressiora maribus sunt, ac minus resina roscida. Quibus ex locis, & quid sint Panniculæ, & quid Nucamenta, facile conjicere poteris.

NŪCĔRIA, [Νευκερία] Urbs est Campaniæ, novem millibus passuum a mari distans, cujus meminit Silius lib. 8. 533. & 12. 424. Nunc *Nocera*. Nuceria item Colonia, Umbrorum Urbs Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Hodie *Luzzara*.
Apud Horatium puto. H. St.

NUCETUM, NUCEUS, NUCLEUS, NUCULA, &c. V. NUX.

N U D

NUDATUS, NUDE, NUDIPEDALIA, NUDIPES, &c. V. NUDUS.

NUDITANUM, i. n. Hispaniæ Bæticæ oppidum est, apud Plin. lib. 3. cap. 1.

NUDIUSTERTIUS, NUDIUSQUARTUS, &c. [πρώχθες] composita sunt, inquit Festus, ex Nunc & Die Tertio & Quarto, id est, Nunc est dies tertius, Nunc est dies quartus; semperque de præterito dicuntur. V. Vallam lib. 2. cap. 33. Plaut. Curc. 1. 1. 17.
Caruitne febris te heri, vel nudiustertius? Cic. 14. Att. 11. Nudiustertius dedi ad te epistolam longiorem: nunc ad ea, quæ proxime, velim me hercule, &c.
Nudiustertius, quartus, &c. Plaut. Most. 4. 2. 40.
— nam heri & nudiuste tius,
Quartus, quintus, sextus, usque, postquam hinc peregre ejus pater Abiit.
Nudiusquintus here natus quidem ille est. Plau. Truc. 2. 6. 28.
Nudiussextus cui talentum mutuum dedi. i. e. Nunc. sex dies sunt quod &c. Plaut. Trin. 3. 2. 10.
Nudiustertiusdecimus. Cic. 5. Philip. 2. Recordamini, qui dies nudiustertiusdecimus fuerit, quantus consensus vestrûm, quanta virtus, quanta constantia. Ibid. 3. Legatos vero ad eum mittere, de quo gravissimum judicium nudiustertiusdecimus fecistis, &c.

NUDO, āre. V. NUDUS.

NŪDUS, a, um. Adj. [γυμνὸς, ψιλὸς] Quod est sine tegmine. Nudum (inquit Servius) dicitur, quod nusquam tectum est, ut facies. Plaut. Amph. 1. 1. 148.
Jam pridem videtur factum, heri quod homines quatuor
In soporem collocastis nudos.
Æstas nuda. Sic enim pingitur propter æstum. Ovid. 2. Met. 28.
Arvum. Catul. in Carm. Nupt. 60. 49.
Cæspes. Senec. Hippol. 4.
Campi sine fronde & arbore. Ovid. 3. Trist. 10. 75.
Corpus. Ovid. 4. Fast. 148.
Ensis nudus, i. e. Strictus. Servius. Virg. 12. Æn. 306.
Ferro nudo concurrere. Ovid. 13. Epist. 81.
Forma. Ovid. 4. Met. 346.
Humus. Ovid. 4. Met. 261.
Lacerti. Ovid. 2 de Arte Am. 81.
Lapis. Virg. 1. Ecl. 48.
Litora Stat. 3. Silv. 1. 4.
Ossa. Claud 1. in Eutrop. 121.
Pectora. Ovid. 4. Met. 589.
Radicibus nudis arbores. Plin. lib. 12. cap. 9.
Ramus nudus stetit fugiente pomo. Senec. Thyest. 1.
Silex. Virg. 1. Ecl. 15.
Solum. Claud. 2. in Eutrop. 298.
Vertice nudo fulva cæsaries. Virg. 11. Æn. 642.
Nuda genu, Nudus membra, pro Nudum genu, &c. habens. Virg. 1. Æn. 324.
Nuda genu, nodoque sinus collecta fluentes. Ibid. 8. 425.
— & nudus membra Pyracmon. Servius.
Nuda pedem, nudos humeris infusa capillos. Ovid. 7. Met. 183.
Nudus inopsque. Hor. 2. Serm. 5. 6.
Senecta nuda, Inops. Ovid. 9. Epist. 154.
Verba nuda, pro Apertis. Plin. 4. Epist. 34.
Exornata atque instructa domus, Nuda & inanis, contraria. Cic. 4. Verr. 84. Tangebatur tamen animi dolore necessario, quod domum ejus exornatam, atque instructam, fere jam iste reddiderat nudam atque inanem.
Vacuus & nudus ab. Cic. 6. Verr. 3. Nam ipsa Messana, quæ situ, mœnibus, portuque ornata sit, ab his rebus, quibus iste delectatur, sane vacua atque nuda est.
Agris paternis nudus. Hor. 2. Serm. 3. 184.
Nummis nudus. Hor. 2. Serm. 3. 184.
A propinquis nudus. Cic. ad Quir. post red. 16. Me nudum a propinquis, nulla cognatione munitum, &c.
A magistratibus nuda Resp. per translationem, pro Destituta. Cic. pro Domo 58. Tam inops autem ego ab amicis? aut tam nuda Resp. a magistratibus?
Ducibus suis nuda mœnia. Ovid. 2. Fast. 710.
Præsidio nuda urbs. Cic. 7. Att. 13. Huic tradita urbs est, nuda ea præsidio, referta copiis.
Nudus in causa, destitutusque. Cic. pro Cæcin. 93. Hunc vero, qui ab jure, officio, bonis moribus, ad ferrum, ad arma, ad cædem confugerit, nudum in causa destitutumque videtis.
Nuda ista si ponas, judicari qualia sint, non facile possunt. Cic. in Parad. 3.
Artes nudæ. Quintil. in procem. lib. 1.
Asperitas nuda quæstionum. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Certamen nudum operum, i. e. Controversia in qua certatur non de dignitate, nec de generis splendore, nec potentia aut divitiis, sed tantum de operibus, id est qui plus opera sua confecerit. Ovid. 13. Met. 159.
Ergo operum quoniam nudum certamen habetur, &c.
Ensi nec fidens nudo sine fraudibus. Sil. 1. 219.
Fides nuda. Valer. 5 Argon. 498.
Fuga nuda deserere Italiam. Paterc. 2. 61. 4.
Inficiatio. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Ira nuda, i. e. Sola. Ovid. 3. Trist. 11. 17.
Nomina. Ovid. 2. Trist. 408.
Vixque meus capiet nomina nuda liber. h. e. Sola nomina, absque alia narratione.
Odia. Stat. 9. Theb. 20.
Simplicitas. Ovid. 1. Amor. 3. 14.
Traditio. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Veritas. Hor. 1. Carm. 24. 7.
Vires nudas movent in prælia, Pugnant sine armis. Stat. 6. Theb. 18.
Nudus, Insepultus, sive mortuus. Virg. 5. Æn 871.
Nudus & ignota, Palinure, jacebis arena. Idem 1. Ecl. 61.
Et freta destituent nudos in litore pisces. Servius.
Nudo vestimenta detrahere, pro eo quod est, Ab eo sperare emolumentum, cui ne sit quidem quod auferri queat, inquit Erasmus. Plaut. Asin. 1. 1. 79.

NUDE, Adv. Simpliciter. Lactant. 3. 1. Quæ tradita sunt breviter & nude.

NUDĬTAS, ātis. f. [γυμνότης] quandoque sumitur pro Inopia. Quintil. lib. 10. cap. 2. Tenuitas ac nuditas placuit, &c.

NUDŬLUS, a, um. Adj. Dimin. Hadriani Carm. suprem. apud Spartian. cap. 25. Pallidula, rigida, nudula.

NUDO, [γυμνόω, ψιλόω] āre. Nudum facere, detegere. Cic. 7. Verr. 100. Quum repente hominem proripi, atque in foro medio nudari, ac deligari, & virgas expediri jubet.
Ab aliquo nudari. Ovid. 1. Trist. 6. 7.
Aciem nudare. V. ACIES.
Armis nudare jacentem. Ovid. 12. Met. 439.
Arbor nudatur foliis. Plin lib. 16. cap. 22.
Artus tepidos nudaverat. Sil. lib. 15. 700.
Corpus nudare. Cic 4. Tusc. 70. Ex quodam poeta.
Gladios nudare, pro Distringere. Liv. 28 33. Nepos 14. 11. 4.
Litora nudare, & portus relinquere. Cæs. 3. Bell. Civil. 15.
Litorum brevia nudantur. Tacit. 6. Ann. 33.
Montem nudare silvis. Sil. lib. 8 503.
Terga fugæ nudant. Virg. 5. Æn. 586.
Vada nudare dicitur ventus. Liv. 26. 45. Et adeo nudaverat vada, ut alibi umbilico tenus aqua esset, alibi genua vix superaret. De Septentrione vento.
Viscera nudare. Virg. 1. Æn. 215.
Spoliare & nudare. Cic. 2. Verr. 14. Quæ victores civitatibus Siculis aut dederunt, aut reddiderunt, spoliavit, nudavitque omnia.
Castra nudata. Cæs. 2. Bell Gall 23. Præsidio nempe legionum.
Murus nudatus defensoribus. Cæs. 2. Bell. Gall. 6.
Magistratus perditos præsidio sceleratorum civium nudare. Cic. pro Domo 2.
Pericula alicujus, non modo civium præsidio, sed etiam quorundam deprecatione nudare. Cic. Post red. in Senat. 30.
Scelus aliquod nudare, Indicare, patefacere. V. Defectionem paulo post.
Evolvere & nudare Cic. 2. de Orat 350. Libenter te cognitum jam artificem, aliquandoque evolutum illis integumentis dissimulationis tuæ, nudatumque perspicio.
Nudatus & proditus. Cic. 2. Verr. 11. Quæstura primus gradus honoris, quid aliud habet in se, nisi Cn. Carbonem spoliatum a Quæstore suo? pecunia publica nudatum & proditum Consulem?
Animos nudare. Liv. 34. 24. extr.
Ingenium. Hor. 8 Sat. libri 2.
Sed convivatoris, uti ducis, ingenium res
Adversæ nudare solent, celare secundæ. Sic. Livius sæpe utitur. Sic & Marcell. ut lib. 30. Potestatis amplitudo, nudare solita semper animorum interna. H. St.
Facta alicujus nudare, i. e. Detegere & prodere. Ovid. 2. Amor. 5. 5.
Defectionem. ut, Jam enim, & id magis indies, Ætoli defectionem nudabant. i. e. Præ se ferebant, minus tegebant. Liv. 35. 32. pr. conf. Gronov. ad Liv. 44. 38. & Burm. ad Phædr. 3. prol.
Colles nec opere nudantur. Plin. 17. 5.

NUDANS, antis. Partic. Ovid. 10. Met. 391, Inania nudans ubera. Catull. 65. 81:
— nudantes rejecta veste papillas.

NUDĀTUS, a, um. Partic. [γυμνωθεὶς] ut,
Caput nudatum. Virg. 12. Æn. 312.
Cacumina silvæ nudata. Ovid. 1. Met. 346.
Cornicula nudata furtivis coloribus. Hor. 1. Epist. 3. 20.
Corpus. Catull. Argon. 62. 17.
Crura. Virg. 2. Georg. 7.
Culmen nudatum tecto. Liv. 27. 4.
Fraus. Claud. de Bell. Gildoni. 427.
Messes. Ovid. 3. Fast. 557.
Montes. Valer. 3. Argon. 232.
Murus nudatus defensoribus. Cæs. 2. Bell. Gall. 6.
Pede nudato currere. Tibull. lib. 1. 3. 92.
Respublica interitu Consulum nudata. Cic. 10. Fam. 17.
Vis ingenii alicujus juris civilis scientia nudata. Cic. 1. de Orat. 172.
Suræ nudatæ tollens tegmina. Catul. Argon. 62. 129.

Nudati opere censorio dicebantur. Quibus nota censoria, vel adempti equi, vel qui Senatu moti, vel Ærarii facti, ut observant Torrent. & Casaubon ad Suet. Jul. cap. 41. [Sed potest etiam intelligi de his, qui opera publica a Censoribus facienda mercede conduxerant, atque ea locatione patrimonio nudati fuerant. Exempla damnosarum ejusmodi locationum in historia Romana obvia sunt. V. Liv. 39. 44. Suet. cap 20. ejusdem vitæ. Apud Columellam vero in præf. lib. 12. extr. Censorium opus, pro Officio, seu Functione censoris perspicue ponitur.

NUDĬPES, edis. Tertull. de Pall. cap. 5. Non expedit in algore & ardore rigere nudipedem.

NUDIPĔDĀLIA, ium. n. pl. [γυμνοπόδια] Sacra erant Hierosolymis, ut scribit Hieronymus contra Jovinianum. De his meminit Egesippus lib. 2. belli Judaici.

Festum etiam apud Græcos, Romanos, Barbaros, in quo nudis pedibus oportebat omnes incedere. Tertull. Apol. cap. 40. Aquilicia Jovi immolatis, Nudipedalia populo denuntiatis. Idem de Jejun. cap. 16. conf. Drakenb ad Sil. 3. 28. Sagittar. Dissert. 3. 4. vel Lex. Pitisc.

N U G

NŪGÆ, arum. f. pl. tantum. [λῆρος, ὕθλος, φλυαρία, λῆρι] sunt Sermones levium rerum ac nullius ponderis, & plerumque scurriles, jocularoriique. Unde Catullus & Martialis poëmata sua vocant Nugas, ut de inanibus rebus, vel verbis loquentia. Hæc Valla in Raudensem. Non tamen de Sermone duntaxet, sed & de aliis leviculis rebus dici consuevit. Nugæ, a Non & Ago componi videtur, quod nihil agant. Donat. conf. Parei Lex. Crit. Plaut. Amph. 2. 1. 57. Quas (malum) nugas?

In nugis poetam non audio. Cic. in Parad. 3.

Archetypæ nugæ. V. ARCHETYPUS.

Bullatæ. Perf. 5. Sat. 19. V. BULLATUS.

Meræ. Cic. 6. Att. 3.

Agere nugas. V. AGO.

Armatus nugis. Hor. 1. Epist. 19. 16.

Auferre nugas. V. AUFERO.

Conciliare. In CONCILIO.

Concredere alicui suas. Hor. 2. Serm. 6. 43.

Delectari nugis. Cic. 2. de Divin. 30.

Meditari aliquid nugarum. Hor. 1. Serm. 9. 1.

Offendere amicum in nugis. Hor. de Arte Poet. 451.

Postulare nugas. Plaut. Trin. 2. 4. 40.

Relinquere. Cic. 6. Att. 3.

Nugæ, pro Homine levi, nugatore, nebulone. Cic. 6. Att. 3. Videaturne aut pietatis esse meæ, fratrem: aut diligentiæ, nugarum aliquid relinquere? Relinquere, videlicet in provincia, quum ipse decederet. Aliquid nugarum, levem hominem Messinium. Paulo post, Quid est igitur quod laborem? amicos habet, meras nugas M. Scaptium. h. e. Leves homines, & quos amicorum numero Brutus habere non debeat.

Nugas appellari voluit Plautus Omnia, quibus matronæ utuntur. Non. 2. 587.

NUGŬLÆ, arum. f. pl. dimin. Mart. Capell. lib. 1. p. 1. Nugulas ineptas aggarrire.

NUGĀLIS, e. Adj. [φλυαρώδης] Quod est nugis plenum, seu Quod est nugarum. Gell. lib. 1. cap. 2. Sed theorematibus tantum nugalibus dilatrantes, objurgatione justa incessuit. Idem lib. 13. cap. 16. Alii alia quædam nugalia. Idem 4. 1. pr. Scholica quædam nugalia.

NUGALĬTAS, ătis. f. Gloss. vet. Nugalitas, εὐτελεια.

NUGĀRIUS, a, um. Adj. ut, Nugarium unguentum. Varr. de L. L. lib. 6. 3. Diabolares, a binis obolis: scæniculæ ab scæno nugario unguento.

NUGO, ōnis. m. pro Nugatore. Apul. Met lib. 5. extr. Sed utique præsumis nugo & corruptor.

NUGAS, Adj. indecl. Charisius lib. 1. Nugas licet indeclinabile sit, tamen commune trium generum est, hic & hæc & hoc Nugas. V. Plaut Trin. 3. 3. 90. & Taubm. p. 1358. Alii pro Nugax poni volunt.

NUGĬDICUS, a, um. Adj. ut, Nugidici ventilatores. Sarisb. Met. 2. 7.

NUGIDOLOLOQUIDES, Plaut. Perf. 4. 6. 21. Al. Nugipolyloquides & Nugipiliiloquides. a Plauto fictum joci gratia.

NUGĬGER, ĕra, ĕrum. aliud Adj. [ληροφόρος] ut, Nugigera manus, h. e. Vana, & quæ seipsam fefellit. Cic. 4. Att. 5. Dices, vellem jampridem; scio te voluisse, & me; ast nugigeram manum fuisse. Ex vetusto codice legitur. Ast num germanum fuisset? V. Græv. p. 378.

NUGIGERŬLUS, a, um. Adj. Qui vana nuntiat. Plaut. Aul. 3. 5. 51.

NUGILŎQUUS, a, um. Adj. ut, Nugiloqui detractores Saresb. Epist. 200.

NUGIPĂRUS, a, um. Adj. Qui parit nugas. Gloss. Isidor.

NUGIVENDUS, vel NUGIVENDŬLUS, i. m. [λῆρωπώλης] ab antiquis dicebatur, Qui aliquid mulieribus venderet, inquit Nonius, 2. 587. nam omnia quibus mulieres utuntur, pro rebus vanis atque inanibus habentur. Plaut. Aul. 3. 5. 51. Nugivendis res soluta est omnibus.

NUGOR, [ληρέω, ὑθλέω, φλυαρέω, φλυαφάω, ἐρεσχελέω, ἀδολεσχέω] āri. depon. Vana & nugas agere. Cic. 2. de Divin. 30. Democritus tamen non inscite nugatur.

Cum aliquo nugari. Hor. 2. Serm. 1. 73.

NUGĀTOR, ōris. m. [φλύαρος, ἀδολέσχης] Plaut. Curc. 4. 1. 1.

Edepol nugatorem lepidum lepide hunc nactus est Phædromus.

Cic. de Senect. 27. Non vero tam isti, quam tu ipse nugator. Idem pro Flacc. 38. Nunc vero non insultabo vehementius, nec volitabo in hoc insolentius, neque in istum nugatorem, tanquam in aliquem testem invehar. Vet. Gloss. Nugator, ληρος.

Item Scortator. V. Lucil. apud Non. 2. 153. Perf. 5. Sat. 127. & Prudent. Cathem. 2. 28.

NUGĀTŌRIUS, a, um. Adj. Idem quod Nugalis. [φλυαρώδης] Cic. 1. de Nat. Deor. 109. Tota res, Vellei, nugatoria est. Idem pro Cæcin. 64. Omnino ad probandum utramque rem videam infirmam, nugatoriamque esse. Cic. 11. Fam. 2. Leve est ac nugatorium.

Mala, nugatoriaque accusatio. Cic. pro Rosc. Amer. 42.

Artes nugatoriæ. Plaut. Trin. 4. 22.

NUGATORIE, Adv. Auctor ad Herenn. lib. 4. 36. Non contra tenuiter & nugatorie responsum?

NUGĀTRIX, īcis. f. Prudent. Psych. 434. Nugatricem aciem.

NUGĀMENTUM, i. n. [ὕθλημα] Idem quod Nugæ. Apul. lib. 1. Met. extr. A quo, inquit, istorum nugamenta hæc comparasti?

NUGAX, ācis. Adj. [φλυαρώδης] Qui nugatur. Unde & Nugator alias dicitur. Vet. Gloss. Nugax, ἄκαιρος, σαπρός, ληρώδης, φλύαρος.

Ne sis nugax. Petron. fragm. cap. 52.

NUGACĬTAS, ātis. f. Gloss. ληρώδης, ληρωσύνη. Nequitia, nugacitas. Augustin. Epist. 67. extr. Omnis ab eo deleta est nugacitas.

N U L

NULLATĔNUS, NULLIBI, &c. V. post. NULLUS.

NULLUS, a, um; [μηδεὶς, οὐδεὶς] gen. nullīus, & aliquando in carmine nullĭus. a Non, vel potius Ne, & Ullus compositum. Cic. de Amicit. 30. Sic munitus est, ut nullo egeat. Idem 4. Acad. 104. Assentiri nulli rei.

Fers te nullius egentem. Hor. 1. Epist. 18. 22.

Nullius addictus jurare in verba magistri. Hor. 1. Epist. 1. 14.

Nullus, cum genitivo. Cic. 1. de Nat. Deor. 98. Elephanto belluarum nulla prudentior.

Nullus, pro Non. Ter. And. 2. 2. 33.

Liberatus sum, Dave, hodie tua opera. D. at nullus quidem. Idem Eun. 2. 1. 10. Memini, tametsi nullus moneas. Idem Hec. 1. 2. 4. Nullus dixeris. conf. Virg. 12. Æn. 405. & 1. Georg. 125. Cic. 12. Att. 22. Philotimus non modo nullus venit, sed ne per litteras quidem, aut per nuntium certiorem facit me quid egerit. Eidem, lib. 15. 22. Ego autem scripsi Sextum adventare: non quo jam adesset, sed quia certe id ageret, ab armisque nullus discederet.

Consilii nulli, pro Nullius. Ter. And. 3. 5. 2.

Nullus de. Cic. 5. de Finib. 36. Ut & omnes partes habeat incolumes, & de virtutibus nulla desit.

De inimicis nulli supersunt. Cic. pro Marcell. 21.

Quintio tenues opes, nullæ facultates, exiguæ amicorum copiæ sunt. Cic. pro Quint. 1.

Fides nulla regni sociis. Lucan. lib. 1. 92.

Homo nullorum hominum. Ter. Eun 3. 1. 19.

Regem elegantem narras. T. immo sic homo est,
Perpaucorum hominum. G. immo nullorum arbitror,
Si tecum vivit. i. e. Præter eum nemo est, qui talem ferre secum velit.

Lites nullæ, neque controversiæ sunt. Cic. 1. de Orat. 118.

Partem in nullam, pro Nullo pacto. Cic. 13. Fam. 1. Ac te illud primum rogabo, ne quid invitus mea causa facias: sed id, quod mea intelliges, tua nullam in partem, multum interesse, ita mihi des, si tibi, ut id libenter facias, ante persuaseris.

Rempublicam nullam habere. Cic. 1. de Orat. 38. Quod nisi fecisset, Rempub. quam nunc vix tenemus, jamdiu nullam haberemus.

Nullus sum, pro Perii. Ter. Hec. 4. 1. 6.

Sed ostium concrepuit: credo ipsum ad me exire, nulla sum. & Eun. 5. 7. 22. Nullus sum. Ubi Donatus, Plus est nullum esse, quam Periisse. nam qui perit, vel corpus habet reliquum: qui vero nullus est, ita est, ac si natus non sit. Idem Andr. 3. 4. 20. & Plaut. Cas. 3. 5. 1. Liv. 6. 18. Ipse vindex vester, ubi visum inimicis est, nullus repente fui. Plaut. Casin. 2. 4. 26.

Ne Casinam ducat, si id factum est, ecce me nullum senem.

Nullius partis, pro Neutrius. Cic. 10. Fam. 31. Quum vero non liceret mihi nullius partis esse, quia utrobique magnos inimicos habebam, ea castra fugi, in quibus plane tutum me ab insidiis inimici sciebam non futurum.

Absolute. Hor. de Arte Poet. 324. Nullius avari. i. e. Nullius rei. conf. Burm. ad Quintil. 2. 4. p. 139. &c.

Die nullo non. Senec. Epist. 12.

Fide nulla esse, h. e. Cui non est adhibenda fides. Plaut. Mil. 4. 8. 59.

Dicent te mendacem, nec verum esse, fide nulla esse te.

Fine nullo crescunt vites. Plin. lib. 14. cap. 1.

Litteris nullis vir, i. e. Illitteratus. Plin. 6. Epist. 29. Video etiam multos parvo ingenio, litteris nullis, ut bene agerent, agendo consecutos.

Loco nullo deesse alicui. Cic. 2. Att. 20. Anicato, ut te velle intellexeram, nullo loco defui. Eidem, lib. 14. 15. Bruto certe meo nullo loco deero.

Modo nullo. Ter. Eun. 5. 2. 2.

Quasi dedita opera domi erant, ut nullo modo
Introire possem.

Negotio nullo, Sine difficultate. Cic. 10. Att. 16. Cato Siciliam tenere nullo negotio potuit. Idem pro Rosc. Amer. 80. Quare tu hoc propter multitudinem sicariorum, nullo negotio facere potuisti. V. NEGOTIUM.

Numero nullo homo, i. e. Nullius pretii. Cic. 3. Philip. 16.

Ordine passim nullo habitant Numidæ. Liv. 30. 3.

Pacto nullo. Plaut. Pseud. 1. 1. 92. Profecto nullo pacto possum vivere.

Ratione nulla moveri de. Cic. 4. Acad. 141. Deque eo nulla ratione neque pelli, neque moveri potes.

Nulli duo concinunt. Plin. lib. 3. cap. 1. extr.

Nullus ullus. Gell. lib. 1. cap. 2. Asseverabat nulli esse ulli magis ea omnia explorata. [Ut Nemo unus, Nemo quisquam. H. St. Immo non dubito, quin vere conjectaverit Gronov. Gellium Nulli uni reliquisse.

Re nulla una magis commendatur orator, quam splendore verborum. Cic de Clar. Orat. 216. conf. Nullus ullus. ex Gell.

Tam nullus. Plin. lib. 11. cap. 2. In his tam parvis, atque tam nullis, quæ ratio, quanta vis, quam inextricabilis perfectio!

Nullus admodum. V. ADMODUM.

Nullus dum. Liv. 5. 34. Alpes inde oppositæ erant, quas inexsuperabiles visas haud equidem miror, nulla dum via (quod quidem continens memoria sit, nisi de Hercule fabulis credere libet) superatas.

Nullus nisi. Cic. 2. de Finib. 69. Nullum suum officium ducerent, nisi ut voluptati ministrarent.

Nullus est hoc meticulosus æque. Plaut. Amph. 1. 1. 137. h. e. Nemo est hoc meticulosior.

Nullius non facinoris societas, pro Cujusvis facinoris. Suet. Octav. cap. 32. Martial. lib. 8. 21.

Quum facias versus nulla non luce ducentos. V. supra.

Nullus, i. e. Nullius momenti & utilitatis, sive Irritum & inane. Cic. de Amicit. 98. Nulla hæc igitur amicitia, quum alter verum audire non vult, alter ad mentiendum paratus est.

Nullus

Nullus imperator fuit ex illo tempore, vir ille ſummus. Cic. 7. Fam. 3. de Pompejo.
Argumentum id quidem nullum eſt. Cic. 2. Tuſc. 13.
Ars nulla, aut pertenuis, dicendi videtur. Cic. 1. de Orat. 107.
Leges nullæ. Cic. 2. de Legib. 14. Igitur Tutias & Apuleias leges nullas putas?
Oratio nulla ſit neceſſe eſt, aut omnium irriſione ludatur. Cic. 1. de Orat. 50.

NULLĬTAS, ātis. f. Nullitas ſententiæ apud JCtos, Canon. 1. Co. fin. de re jud. in 6.

NULLĀTĔNUS, Adv. Caſſiodor. 3. 4. & 5. 23. Gloſſ. Cyrill. Nullatenus, οὐδαμῶς. Mart. Capell. 2. Immortalitatis ſedem nullatenus obtinebis. conf. Zenon. Cod. 8. t. 10. l. 12. §. 3. & Fulgent. de Epiph. Latinitatis prolapſæ eſt Cellar. Cur. poſt. p. 314. [Sane ratione deſtituitur hic modus loquendi. In Hactenus, Quatenus, &c. enim ſubauditur Parte, ut Hac parte tenus &c. At in Nullatenus τὸ Parte ſubintelligi nequit. Quid enim eſt hoc, Nulla parte tenus? Pro eo Nulla ex parte veteres, vel Nullam in partem dicebant.

NULLĬBI, Adv. Nuſquam. Onomaſt. Gr. Lat. οὐδαμοῦ, Nullibi. Vitruv. 7. 1. Nullibi exſtantes.

NULLĬFĬCO, āre. Vet. Interp. Iren. 4. 47. Tertull. adverſ. Phyſ. cap. 15. Hieron. Epiſt. 135. ἐξουδενώσας non putatis transferendum, Deſpexiſti; ſed ſecundum diſertiſſimum iſtius temporis interpretem, Nullificaſti.

NULLIFICATIO, ōnis. f. Tertull. adverſ. Marc. 4. 14. Quæ ignominia, quæ nullificatio.

NULLIFICĀMEN, ĭnis. n. Tertull. adverſ. Marc. 3. 7. & 17. Ignominia hominis & nullificamen populi.

N U M

NUM, [μῶν, ἆρα, μὴ οὖν, ἆρ' οὐκ] Adv. interrogandi, cui ſubintelligitur negatio. Soli indicativo jungitur. Ter. And. 5. 3. 7.
> Ita prædicant? o ingentem confidentiam:
> Num cogitat quid dicat? num facti piget?
> Vide, num ejus color, pudoris ſignum uſquam indicat?

Quaſi dicat, Non cogitat.
Num, an. Hor. 2. Serm. 5. 58.
> Num furis? an prudens ludis me, obſcura canendo?

Num, aut. Virg. 4. Æn. 730.
> Num lacrimas victus dedit, aut miſeratus amantem eſt?

Num quod eloquentiæ veſtigium apparet? Cic. 1. de Orat. 37.
Num quo alio modo? Cic. 2. de Invent. 44.
Num igitur tot &c. aut num imperatorum ſcientia nihil eſt? Cic. 1. de Divin. 24.

NUMNAM, [μῶν] compoſitum a Num, & Nam. Idem quod Num ſignificat. Ter. And. 3. 4. 12. Hem numnam periimus?

NUMQUIS, vel NUNQUIS, [μή τις] nunquæ, nunquod, vel nunquid. Num aliquis, per interrogationem dicitur. Ter. Eun. 3. 5. 1.
> Nunquis hîc eſt? nunquis hîc me ſequitur? nemo homo eſt.

Nunquis fundus in Nolano venalis ſit? Cic. 13. Att. 8.
Nunquid horum probat noſter Antiochus? Cic. 4. Acad. 70.
Nunquid, Gnatho, dubitas, quin ego perpetuo perierim? Ter. Eun. 5. 9. 13.
Nunquid eſt, quod opera mea vobis opus ſit? G. nihil. Ter. Phorm. 3. 3. 32.
Nunquid ergo in his rebus eſt, quod proviſione aut permotione mentis magis quam natura ipſa ſentiamus? Cic. 2. de Divin. 9.
Num quæ rogatio lata? num quæ nova quæſtio decreta eſt? Cic. pro Milon. 7.
Nunquid non, pro Annon. Sen. Epiſt. 90. Nunquid non pelles ferarum & aliorum animalium a frigore ſatis abundeque defendere queunt? Ulpian. in l. Si quis. D. Si quis. omiſ. cauſ. teſt. Nunquid locus non ſit edicto?
Nunquid vis? Sic ſolent interrogare diſcedentes: quemadmodum ſi dicant, Nihilne me jubes facere in tui gratiam? conf. Plaut. Aul. 2. 1. 53. & Moſt. 2. 1. 57.
Nunquid velit, rogo. Cic. 5. Att. 2. Quum me ſpectans e ſua villa, nunquid vellem rogaſſet. Ter. Eun. 2. 3. 49.
> Dum hæc dicit, abiit hora: rogo nunquid velit?
> Recte inquit, abeo.

Ubi Donatus, Rogo nunquid velit: hoc eſt ſignifico me abire; nam abituri, ne id dure facerent, Nunquid vis, dicebant his quibuſcum conſtitiſſent. Quid eſt ergo, Rogo nunquid velit? hoc eſt, Dico quod abeuntes ſolent.
Nunquid redeat, incertum. Plaut. Merc. 4. 7. 19.
Nunquid eſt aliud? Immo vero, inquit. Cic. pro Roſc. Amer. 52. Et pro Quint. 44. Pecuniam petit: negamus deberi. Judicium fiat ſtatim; non recuſamus. Nunquid præterea? Ter. Eun. 5. 6. 24.
> — nunquid eſt
> Aliud mali, damnive, quod non dixeris,
> Reliquom? P. tantum eſt.

Nunquidnam, inquit Donatus, Comicum eſt, & Terentianum: quum exemptis Num & Nam, ſufficere ad interrogationem potuiſſet Quid. Ter. And. 1. 4. 8.
> Opperiar, ut ſciam, nunquidnam hæc turba triſtitiæ afferat.

Cic. 2. de Orat. 13. Quid vos tandem Craſſus? Nunquidnam, inquit, novi? & Cic. 11. Fam. 27. Nunquidnam, inquam, novi?

NUMQUANDO, vel NUNQUANDO, [μή ποτε] Adv. compoſitum ex Num & Quando, ſive Aliquando. Cic. de Amicit. 69. Exſiſtit autem hoc loco quæſtio ſubdifficilis, Nunquando amici novi, digni amicitia, veteribus ſint anteponendi, ut equis vetulis teneros anteponere ſolemus. Idem Vatin. 17. Nunquando tibi moram attulerit, quo minus conſilium advocares, legemque ferres, quod eo die ſcires de cælo eſſe ſervatum? Vetus exemplar legit, Num quando, disjunctim. [Idque ſine dubio rectius. Sic & præced. Num quis &c.

NŬMA, æ. m. cognomine Pompilius, [Νουμᾶς Πομπίλιος] vir Sabinus, & a Romulo ſecundus rex, juſtitia & pietate inſignis: qui pacatis finitimorum odiis, gemini Jani templum edidit: quod apertum bella, clauſum pacem indicaret. Mox ad religionem converſus, in deorum timorem (quo ad mitiora truces flecteret animos) ſacra inſtituit, ſacerdotes creavit, virgines Veſtales ſacravit, Pontificem maximum primus declaravit, dies faſtos nefaſtoſque condidit, annum in duodecim menſes diviſit: poſtremo ubi maxima cum reverentia & ſuorum & finitimorum creviſſet, quadragintaque annis regnaſſet, diem ſuum obiit. De eo Cicero 2.

de Orat. 154. Numam Pompilium illum regem noſtrum fuiſſe Pythagoreum ferunt, qui annis permultis ante fuit, quam ipſe Pythagoras: quo etiam major vir habendus eſt, quum illam ſapientiam conſtituendæ civitatis duobus prope ſæculis ante cognovit, quam eam Græci natam ſenſerunt. [An Cognorit?] conf. Idem 4. Tuſc. 1. & Liv. 1. 32. & 40. 29.
Conjux Numæ Egeria. Ovid. 3. Faſt. 262. V. ſ. l.
Antiqui regia parva Numæ. Ovid. 3. Triſt. 1. 30.
Munificus Numa. Ovid. 3. Faſt. 385.
De Numa V. plura apud Lex. Pitiſc.
Per ἀντονομασίαν Hominem ſanctum notat & innocentem, V. Barth. ad Stat. Silv. p. 118.

NŬMĀNA, æ. f. [Νουμᾶνα] Oppidum Piceni in Italia. Mela lib. 2. 4. Dicunt hanc eſſe deletam.
Scopuloſæ rura Numanæ. Sil. lib. 8. 433.

NŬMANTIA, æ. f. [Νομαντία] Urbs Hiſpaniæ in Celtiberia, quæ a Romanis obſeſſa per annos XIIII, quum haberet tantum quatuor hominum millia, non ſolum ſuſtinuit, ſed etiam vicit quadraginta millia Romanorum: tandem tamen a Scipione poſteriore poſt longam & arctiſſimam obſidionem deleta. Quum enim fame laborarent, nec eis daretur juſti certaminis copia, omnia ſua & ſe ipſos igni immiſerunt. V. Florum lib. 2. 17. Nunc *Soria* vocatur, ut ſcribit Olivarius in Melam.
Everterunt Numantiam Romani. Cic. 4. Philip. 13.
Fera Numantia. Hor. 2. Carm. 12. 1.

NUMANTĪNUS, a, um. Adj. [Νομαντῖνος] ut, Bellum Numantinum. Cic. 5. Fam. 12.
Urbs Numantina. Ovid. 1. Faſt. 596.
Pira. Plin. 15. 15.

NUMANTINUS cognomine dictus eſt P. Cornelius Scipio, quod cognomen tamen triumphale alterum Africani exſtinxit. Propert. lib. 4. 12. 30.
> Afra Numantinos regna loquuntur avos.

conf. Ovid. 1. Faſt. 596. & Juvenal. 8. Sat. 11.

NUMARIUS, NUMATIO, NUMATUS. V. NUMMUS.

NUMELLA, æ. f. [κύφων] eſt ut ait Nonius, 2. 568. Machinæ genus ligneum, quod ad diſcruciandos noxios parabatur, quo collum & pedes immittebant antiqui. Nomen habere videtur inde, quod qui eo vinculo conſtricti erant, nuere demiſſoque capite eſſe cogebantur. Numellam enim, quaſi Nuellam, abundante littera M, intelligo a Nuo, ut Luellam a Luo. Turneb. Adverſ. 26. 11. Plaut. Aſin. 3. 2. 5.
> Nervos, catenas, carceres, numellas, pedicas, boias.

Numella, inquit Feſtus, Genus eſt vinculi, quo quadrupedes alligantur. Solent autem ea fieri nervo, aut corio crudo bovis, ut plurimum. Varro lib. 2. de R. R. cap. 9. Conſuefaciunt quoque, ut poſſint alligari primum levibus numellis, quas ſi abrodere conantur, ne id conſueſcant facere, verberibus eos deterrere ſolent. De canibus. Legitur in emendato codice Vinclis. Columel. de ovibus & capris, lib. 7. cap 8. Nonnulli antequam pecus numellis inducant, virides pineas nuces in mulctram demittunt. V. Voſſ. Etym. p. 347.

NŪMEN, ĭnis. n. [δαιμόνιον, θεῖον, θειότης] dicitur, auctore Feſto, quaſi Nutus dei, ac poteſtas. A Nuo, quod veteres pro Volo uſurpabant. Virg. 2. Æn. 777.
> — non hæc ſine numine divûm
> Eveniunt.

i. e. Sine fati neceſſitate, ut ait Servius. Valla negat ſignificare Nutum, lib. 6. Sed V. infra.
Numen, inquit Varro de L. L. lib. 6. 5. dicunt eſſe imperium, dictum ab nutu. Actius, Multis nomen veſtrum, numenque ciendo. Omnia ſunt ejus, cujus imperium maximum eſſe videatur. Itaque in Jove hoc, & Homerus, & aliquotiens Livius. Liv. 7. 37. extr. Annuite, Quirites, nutum numenque veſtrum invictum Campanis. [Apud Varr. alii, pro Omnia, Omina legunt. Ego non dubito, quin ipſe Numina ſcriptum reliquerit. Livium poëtam intelligit. Ut Nuo ex Gr. νεύω, ſic Numen ex νεῦμα.
Numen eſt quoddam & vis deorum. Cic 2 de Nat. Deor. 95.
Numen, Poteſtas dei, majeſtas: unde Diverſa numina, i. e. Diverſæ poteſtates. Virg. 4. Ecl. 47.
> Concordes ſtabili fatorum numine Parcæ.

Numen, Poſſibilitas. [Poteſtatem intelligi voluit.] Virg. 1. Æn. 670.
> Ad te confugio, & ſupplex tua numina poſco.

Servius. Catull. Argon. 62. 204.
> Annuit invicto cæleſtum numine rector.

conf. ANNUO.
Divinum horrere. Cic. 4. Acad. 121. Quis poteſt, quum exiſtimet curari ſe a Deo, non & dies & noctes divinum numen horrere?
Redditum ſe divino numine Reipublicæ Cicero teſtatur pro Domo 43.
Puro numine Juppiter glaciat nives. Hor. 3. Carm. 10. 8.
Defendunt numine ſuo atque auxilio nos dii immortales. Cic. 1. in Catil. 29. Hor. 4. Carm. 4. 74.
> Quas & benigno numine Juppiter
> Defendit.

Feror divûm numine in arma. Virg. 2. Æn. 336. Idem 11. 232.
Parent numini divino omnes naturæ. Cic. 1. de Divin. 20.
Torquet cælum & terras qui numine. Virg. 4. Æn. 269.
Vendere numen interdictumque deorum immortalium alicui. Cic. in Piſon. 48.
Numen, Ipſe deus. Virg. 4. Æn. 382.
> Spero equidem mediis (ſi quid pia numina poſſunt)
> Supplicia hauſurum ſcopulis.

Idem 4. Georg. 7. & Lucan. 3. 449.
Cultores numinis. Ovid. 1. Met. 327.
Amicum mihi numen. Virg. 2. Æn. 233.
Conſcia veri. Virg. 2. Æn. 141.
Converſa. Virg. 5. Æn. 466.
Exorabile. Juven. 12. Sat. 102.
Implacabile. Senec. OEdip. 4.
Inevitabile. Stat. 9. Theb. 549.
Læva numina. Virg. 4. Georg. 6.
> In tenui labor, ac tenuis non gloria: ſi quem
> Numina læva ſinunt, auditque vocatus Apollo.

Numina læva, deos dicit in lædendo magis, quam in juvando potentes, quos idcirco deprecari agricolas monet. Ex Gell. lib. 5. cap. 12.
Magna deûm. Virg. 2. Æn. 623.
Maligna. Juven. 10. Sat. 111.
Præſens & propitium alicui. Quintil. prooem. lib. 4.
Adorare. Virg. 1. Æn. 52.
Aſcribi numinibus. V. ASCRIBO.
Colendum. Stat. 9. Theb. 587.

Contrahere ſibi iram numinis. Ovid. 2. Met. 660.
Evenire ſecundis numinibus. Tacit. 15. Ann. 34.
Exercent te iræ numinis. Virg. 4. Georg. 453.
Exorabile Cæſaris. Stat. 5. Silv. 1. 164.
Læſum, Virg 1. Æn. 12.
Metuens numinis ingenium. Ovid. 6. Faſt. 260.
Occurſare numinibus. In OCCURRO.
Orare. Virg. 2. Æn. 233.
Placabile. Ovid. 2. Triſt. 142.
Placare numen per ſacrum aliquod. Ovid. 13. Met. 461.
Placare divinum precibus. Cic. pro Domo 140.
Precari cæleſte. Ovid. 1. Met. 367.
Precari magna. Virg. 3. Æn. 634.
Precamur ſancta. Virg. 3. Æn. 543.
Spernere divûm. Ovid. 8. Met. 740.
Venerabile. Stat. 4. Silv. 6. 60.
Non violabile. Virg 2. Æn. 154.
Aquarum numen Neptunus. Ovid. 4. Met. 530.
Belligerum, Mars. Stat. 1. Achil. 504.
Fontana numina Naiades. Ovid. 14. Met. 327.
Montana numina Panes. Ovid. 4. Epiſt. 171.
Ruſtica numina Fauni. Ovid. 1. Met. 192.
Silveſtria. Ovid. 2. Faſt. 279.
Doloris ſui numina, filii Manes vocat Quintil. in proœm. lib. 6.
Numina divûm, Oracula. Virg. 2. Æn. 123.
Conceptum numen pectore. Lucan. lib. 5. 97.
Manifeſto numine. i. e. Manifeſto deorum judicio. Virg. 11. Æn. 231.
Dii movent numen. i. e. Aliquid magnum portendunt. Liv. 1. 55. pr.
Numen, pro Nutu. Lucret. 2. 632. de Curetibus,

Terificas capitum quatientes numine criſtas. Scio ad numen Magnæ matris referri poſſe videri: ſed perſpicue motus nutuſque capitis ſignificatur, quem ſequitur & nutus criſtæ, ut apud Homerum,

— δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν. Turneb. 5.27.

Numen mentis. i. e. Nutus. Lucret. lib. 3. 144.

Paret, & ad numen mentis, momenque movetur.

Diverſum numen. i.e. Diverſus nutus. Lucret. lib. 4. 180.

In quem quæque locum diverſo numine tendunt. V. plura exempla ſupra.

Numen, pro Habitu atque ornatu interpretatur Nonius 2. 579. Virg. 2. Æn. 396.

Vadimus immiſti Danais, haud numine noſtro. Servius, Haud numine noſtro, Aut diis contrariis, aut quia in ſcutis Græcorum Neptunus, in Trojanorum fuerat Minerva depicta. [Nimirum, quia arma hoſtium induerant Trojani. Haud noſtro, i. e. Haud propitio.

Romani & Imperatores ſuos Numinis appellatione honorabant. V. Liv. 8. 34. Hinc formula ſolennis, DEVOTVS NVMINI MAIESTATIQVE EIVS. V. Voſſ. de Idol. 3. 17. & Bœcler. de Auſpic. Reg. 3. 5.

Numina, plur. de uno. Sil. 1. 93.

— Ennææ numina Divæ. i. e. Proſerpinæ.

NŪMĒNIUS, i. m. [Νουμήνιος] Miſenæ regionis (quæ mari Rubro proxima eſt) ſub Antiocho præfectus, qui Perſas eodem die navali & equeſtri certamine vicit: geminaque eodem in loco Jovi & Neptuno trophæa erexit.

Fuit & Numenius Apameus, Platonicæ ſectæ philoſophus, quem Origenes non dubitat ceteris omnibus philoſophis anteponere. Hunc ferunt, quum Platonis dogmata cum Moſis myſteriis conferret, illud identidem aſſeruiſſe, Platonem ſibi prorſus Moſen alterum, Attica eloquentia divinitatis arcana rimantem, videri. Sub Antonino Pio floruiſſe videtur. V. Suid. & Jonſ. lib. 3. de Script. Hiſt. Philoſ. p. 23. ſq. qui ejuſdem nominis & alios memorat.

NUMERATUS, NUMERIA, NUMERIUS, NUMERO, NUMEROSUS, &c. V. NUMERUS.

NUMĔRUS, i. m. [ἀριθμὸς] Unitatum collectio. Male definitur Numerus, Ex unitatibus compoſita multitudo. ab Eucl. 7. Elemen.

Notis quibuſdam veteres utebantur numeros ſignificantibus, quas deinde ad litterarum formam, ſcribendi conſuetudine, paulatim converit librariorum inſcitia. quas quidem notas, & earum ſignificationem ſubjiciam; atque hæ tredecim ſunt, totidem, quot Priſcianus agnoſcit: ab eo tamen, quiddam eſt, cur diſſentire cogar.

Antiquæ notæ;	Significatio.	
I	1	unus
V	5	quinque
X	10	decem
⊥	50	quinquaginta
C	100	centum
IƆ	500	quingenta
CIƆ	1000	mille
IƆƆ	5000	quinque millia
CCIƆƆ	10000	decem millia
IƆƆƆ	50000	quinquaginta millia
CCCIƆƆƆ	100000	centum millia
IƆƆƆƆ	500000	quingenta millia
CCCCIƆƆƆƆ	1000000	decies centena millia.

Non erat, inquit Plin. lib. 33. c. 10. pr. apud antiquos numerus ultra centum millia: itaque & hodie multiplicantur hæc, ut, decies centena millia, aut ſæpius, dicantur. Atque hæ notæ, ſi figuram conſideres, eædem omnes ſunt, niſi quod in quinque primis deprehenditur diſſimilitudo. nam quum ſcribimus CIƆ, ſive IƆƆ, & inde quæ ſubſequuntur, duabus tantum utimur notis, I & C, hoc tamen obſervantes, ut C poſt I non tanquam averſa, ſed quaſi reſpiciens conſtituatur, ſic unamquamque ſummam, quam volueris, immenſam, explicari primis quinque notis animadvertes. Hæc eſt prima conſideratio: ſequitur altera, quod a prima nota ad uſque eas, quas in extremo poſui, alternis modo in quincuplum ſumma creſcit, modo in duplum: quod, ipſas notas qui perſequi ſingulas voluerit, intelliget. Priſcianus autem hanc rationem tractat imperite. primum mille ſic ait notari, X, & decem millia ſic, CXƆ. in quo repugnat vetuſtatis obſervatio. Triplex enim genus eſt, quod antiquitatem maxime teſtatur, lapides, libri, nummi. Et quum ego in ſingulis non ita negligenter ſim verſatus, nunquam tamen X pro mille comperi, nunquam CXƆ pro decem millibus. ſed idem labat in ſua ſententia: infert enim paulo poſt, Decem millia, quod veriſimilius eſt, notatum per M, circunſcriptam ex utroque latere: & M putat mille ſignificare, quia nominis prima ſit littera. quorum alterum concedo, ut M mille valeat, alterum, quia cum ratione pugnat, concedere non poſſum, ut M ideo mille ſignificet, quod in verbo mille princeps occurrat littera. mihi enim dubium non eſt, quin M inde ſit derivata, quod veteres pro quingentis hac utebantur figura IƆ: unde, contra Priſciani ſententiam, qui de origine D neſcio quid ridicule comminiſcitur, facta eſt D, negligentia ſimul & ignorantia deſcribentium, dum antiquas notas elementa putant. ergo pro quingentis, ut dixi, ſcribebant IƆ, pro mille CIƆ: unde fluxit M, errorem creante ſimilitudine, quod M quandoque ita ſcribitur, ut minimum diſcrepare videatur a CIƆ, in antiquis autem libris & alias figuras pro mille uſurpatas licet animadvertere, ut ∞ & CIƆ, quas peperit minus accurata librariorum feſtinatio, id agentium, ut CIƆ uno calami ductu perficerent. etiam ∞ pro mille reperias. Quæritur etiam, cur L quandoque pro I poſita reperiatur, ut in hac figura CCCLƆƆƆ, & ſimilibus. hujus quoque mutationis culpam ſuſtinet librariorum inſcitia: qui quum antiquam notam, I, longiuſculam viderent, exempli gratia ſic, CCCIƆƆƆ; decepti ſimilitudine conſonantem L putarunt, & pro CCCIƆƆƆ, ſcripſerunt CCCLƆƆƆ. Hæc de numerorum notis. reliqua erant nonnulla: quæ, quia ſatietati legentium placet occurrere, prætermitto. Hac de re paulo plenius agetur in libris de quæſitis per epiſtolam. Ex Paulo Manutio in lib. 1. Epiſt. 6. ad Attic.

Priſciani ſententiam, quam memorat Manutius, pluribus proferre viſum eſt. Ait Grammaticus, in libello de numeralibus notis, V quinque ideo denotare, quia quinta vocalis ſit: X decem, quia (K) decima eſt conſona apud Græcos, vel quia apud Latinos poſt V ſequitur X. L quinquaginta exprimere, quia Græci veteres pro hoc numero ν ſcribebant. (N autem Græcorum ſuccedit loco Latinorum L, unde pro Nympha, Lympha dicimus.) Centum autem efferre per C litteram a qua ſc. orditur. Quingenta per D quæ poſt C proximo loco ſequitur. Mille ſecundum Atticos per X Græcum, ſed circumſcriptis lateribus |X|, ut a denario numero differat. Monſtra hæc, neque Grammatici exiſtimationi locoque in Rep. litteraria convenientia. Delirantem hominem in ordinem coegerunt alii paſſim, tum vero, teſte Alciato Parerg. Juris lib. 10. cap. 25. Benedictus Jovius, V. Cl. in eleganti paraphraſi qua haſce Priſciani traditiones non ſine riſu confutat atque proſternit. Ut cetera omittam, quid putidius, quam Romanos per L exprimere quinquaginta, quia Græci veteres id per ν ſcribebant, cui quoad ſedem in Alphabeto ſucceſſit Latinorum L? Veteres Græci quinquaginta non ita exprimebant, ſed nota aliena, cujus ratio non multum abludit a Romanorum conſuetudine, uti mox videbimus. Notatio illa numeralis per litteras Alphabeti, quarum poſt primam decadem unaquæque denario creſcit uſque ad numerum centenarium, quarum deinde unaquæque centenario, recentiorum Grammaticorum erat inventum. Sed nec loco τοῦ N Græcorum reſpondebat L Latinorum; ſed N, N alterius altera, itidemque Λ L, hoc pacto.

Α Β Γ Δ Ε ϛ Η Ι Κ Λ Μ Ν. Alphabet. vett. Atticorum.
A B C D E F H I K L M N. Alphabetum Romanorum.

Notandi igitur rationem, ut ad rem revertar, a Græcis mutuo ſumpſere Romani, ſed alia prorſus methodo, atque Priſciano viſum eſt. Unitatem illi extulere per I lineam ſc. perpendicularem, notatu commodam & facillimam, vel quia Veterrimi pro εἷς, μία, ἕν, dixerunt ἷς, ΙΑ, ἵν. quod magis probo, quoniam ea ratio cum ceteris quoque concordat. Sed ne tot unitatibus faſtidium vel etiam error lectori oboriatur, placuit per quincuplum procedere, Π igitur quinque exprimebat quia ea littera incipiebat vox Πέντε, Δ decem, quia Δέκα. Pari itaque ratione, hoc in illud ductum quinquaginta efficiebat, hoc modo, |Δ|. Deinde H centenarium numerum deſignabat, quia ita vetuſtiſſimis Græcis ſcriptum erat Ηεκατὸν, (pro quo Iones dixerunt ἑκατὸν, Æoles vero ἑκατὸν.) Jam Quinarii facto incremento |H| quingentorum erat nota & imago, pari modo atque ratione X millenarii, quia ab ea ordiatur vox Χίλιοι. Et ſic deinceps. Hæc computandi methodus viſitur in tabulis antiquiſſimis, adeoque in præſtantiſſimis reliquiis, quæ nunc munere Arundeliano ſervantur Oxonii. Græcos, ut dixi, pone ſequebantur Romani. Verbis utar Alciati l. c. qui teſſeras agricolarum notas numerales Latinis peperiſſe ait. Nam agricolæ unica crena ſurculo impreſſa unitatem notaverunt: deinde ne tot unitatibus oculi inſpicientium fallerentur, duas lineas hac ſpecie V, ab inferiore parte conjunxerunt, ut quinque ſignificarent, rurſuſque totidem tranſverſas X, quibus denarius numerus repræſentaretur. Idem unam deinde tranſverſam cum dimidia inciderunt hoc modo Ⲭ, quæ quinquaginta ſignificaret, fuitque diu hæc nota longæ litteræ quam l vocamus: unde in antiquis marmoribus non uno in loco reperitur ea figura eſſe deſcripta, ut merito Plauto in Aul. longam litteram facere ſit ſe ſuſpendere: hæc enim nota, qua antiqui utebantur, ſimillima eſt ligno prono, cui quis affixus ſit. Cum vero ad centenarium numerum perveniſſent, eum denaria nota inciſa, connexaque illi priore ex parte unitate affixerunt, hoc modo IX, unde tertium quoque quod in Alphabeto eſt elementum ſic IX effigiaverunt. viſunturque etiam hodie antiquiſſimi libri, vel ante tempora Longobardorum ſcripti, ſimilibus notis. Sed & Quingenta deſignare volentes, quinquagenariam notam ab inferiore parte linea ducta jungebant. Mille vero eadem ratione qua centum taleæ imprimebant, niſi quod ambæ tranſverſæ lineolæ utrinque unitatibus claudebantur hac forma IXI, quam Recentiores expolivere, & quibuſdam amotis, ut ita dicam, fibulis M fecere. Alii vero celeritatis cauſa ſic depingebant CIƆ, cui notæ quotquot apoſtrophos utrinque adſcripſeris, tot decennaria [Sic in Lond. exemplari] addes, quapropter hoc ſigno CCIƆƆ decem millia, hoc CCCIƆƆƆ centum millia, hoc CCCCIƆƆƆƆ decies centena millia ſignificantur: qua ſcribendi ratione omnes veteres utebantur, occurritque frequentiſſime in vetuſtiſſimis monumentis. Huic accedit fere Cl. Huetius in Huetianis opere poſtumo, qui a numeratione per digitos antiquis uſitata has notas arceſſit. Conf. in litt. C, D, I, L, M, V, X.

Numero ac ſumma ſua, pecunia quanta ſit oſtendit. Cic. pro Cluent. 87.
Centenarius. V. CENTUM.
Duplaris & Triplaris. V. ſuis locis.

Immanis.

Immanis. V. IMMANIS.
Impar. V. IMPAR.
Infinitus. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Innumeralis. Lucret. lib. 2. 1085.
Abundare numero. Quintil. lib. 5. cap. 7. Et ſi deficietur numero pars diverſa, paucitatem: ſi abundabit, conſpirationem: ſi humiles producit, vilitatem: ſi potentes, gratiam oportebit inceſſere.
Adolevit numerus, i. e. Crevit, auctus eſt. Paterculus lib. 2. cap. 30. extr. Gladiatorum numerus in tantum adolevit, ut qua ultimo dimicavere acie, quadraginta millia hominum ſe Romano exercitui oppoſuerint.
Æquati numero. V. ÆQUO, are.
Augere numerum. Lucret. lib. 1. 437.
Commetiri numero, in COMMETIOR.
Componere numero in turmas. Virg. 11. Æn. 599. Servius, Numero, i. e. Rationabiliter. Unde & Sæpenumero dicimus. i. e. Frequenter & rationabiliter. V. NUMERO, Adv.
Comprehendere numero. In COMPREHENDO.
Conficere numerum. Cic. pro Cluent.
Conſequi verborum numerum ſententiarum numero. Cic. 2. de Orat. 56. Thucydides omnes dicendi artificio mea ſententia facile vicit, qui ita creber eſt rerum frequentia, ut verborum prope numerum, ſententiarum numero conſequatur.
Convenit numerus. V. CONVENIO.
Defici aliquem numero. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Digerere aliquid in numerum. Virg. 3. Æn. 446.
Efficere numerum. Cic. 8. Fam. 8.
Exſequi ſubtiliter numerum. i. e. Minutatim. Liv. 3. 5. Difficile ad fidem eſt, in tam antiqua re, quot pugnaverint ceciderintve, exacto affirmare numero; audet tamen Antias Valerius concipere ſummas. Romanos cecidiſſe in Hernico agro v mil. ac CCC. ex prædatoribus Æquorum, ab A. Poſtumio Conſule duo millia & CCCC cæſos. Paulo poſt, Interfecta inde quatuor millia, & exſequendo ſubtiliter numerum, CC ait & XXX.
Explere. V. EXPLEO.
Gliſcere numero. Tacit. 4. Ann. 5.
Habui numerum. Plaut Pſeud. 4. 2. 5.
 Habui numerum ſedulo, hoc eſt ſextum a porta, proximum
 Angiportum. i. e. Sciebam quotus eſſet.
Habere rationem numerumque. Cic. 7. Verr. 70.
Metiri numerum. Stat. 6. Theb. 263.
Permanere idem ad numerum. Cic. 1. de Nat. Deor. 105. Sic enim dicebas, ſpeciem dei percipi cogitatione, non ſenſu, nec eſſe in ea ullam ſoliditatem, neque eandem ad numerum permanere.
Redigi ad duorum. Ovid. 6. Met. 199.
Referre in aliquem. Cic. 2. de Divin. 4.
Replere. Lucret. lib. 2. 535.
Subducere ſiderum. Catul. in Epithal. Juliæ, 59. 208.
Sum. ut, Ad numerum eſſe. V. AD.
Hoc erit in magno numero noſtrorum malorum. i. e. Augebit numerum noſtrorum malorum. Cic. 3. Att. 1.
Ad centena numero. V. AD præpoſitionem.
Numerorum primus arenarius apud Tertull. de Pall. ad fin. Qui in ſchola tanquam in arena numeros exercet & docet, a circenſi arena & amphitheatrali translatione profecta; niſi quis potius putet ratiocinatorem & numerarium ita vocari quadam veri ſuperlatione, quaſi arenam numerare poſſit: ut apud Flaccum ſcribitur, 1. Carm. 28. 1.
 Te maris & terræ numeroque carentis arenæ
 Menſorem. Ex Turnebo. Salmaſius Primum arithmetices præceptorem exponit, qui abacum pueros docebat. [Forte mendum eſt, & vel Aranearius legendum, ob abaci cum aranei tela ſimilitudinem: vel potius Arcanarius, qui numerorum arcana, i. e. diſciplinam tradit. Non enim video quid prohibeat, quin is, qui μυσταγωγὸς Græce, Latine Initiator alias dicitur, a Tertulliano Arcanarius dici potuerit; quum videam in Gloſſ. Græco Lat. μυστήριον, Arcanum, & Μυστικὰ Arcana reddi.
Numerus, occultiore ſignificato longe aliud eſt, quam quod vulgus exiſtimat. Sane Plato, velut Solomoni concinens, dicenti Deum omnia in numero, pondere & menſura perfeciſſe: dum numeros, menſuras, & ſolida in medium adducit, per numeros vult intelligi ipſas rerum naturalium ſpecies formaſque ſubſtantiales: quas etiam Ariſtoteles numeris comparat. Per menſuras autem, certas inſtrumentaleſque figuras, vel magnitudines ſpeciebus certis accommodatas. Per ſolida denique atque vires ſignificat qualitates, & quæ cum molibus penitus protenduntur, & præſtant motionibus actionibuſque momentum. Ex qua reconditiore diſciplina ſcribit Macrobius in Somn. Scip. c. 13. Numerorum certam conſtitutamque rationem animas ſociare corporibus. Qui numeri dum ſuperſunt, perſeverat corpus animari. Quum deficiunt, arcana illa vis ſolvitur, qua ſocietas ipſa conſtabat. Et hoc eſt quod fatum & fatalia vitæ tempora vocant. Unde eſt Virgilii illud 6. Æn. 545.
 — explebo numerum, reddarque tenebris. Hinc etiam veteres philoſophi dixerunt, Animam eſſe numerum ſe moventem. Quod Pythagoricum eſſe decretum, probat Plutarchus, lib. 4. de Placitis philoſophorum, adjiciens tamen numerum hic pro mente accipi.
Numerus impar a Pythagora plenus cenſebatur & perfectus: contra Par, indigus, deficiens & imperfectus. Impar ſiquidem pari commiſtus, vim ſuam ſervat perpetuo: conduplicatus vero, eundem gignit. Eſt itaque fecundus: habetque vim principii, diviſionis ipſe neſcius, unitate ſemper in eo redundante. Par vero diviſibilis eſt: nec imparem unquam producit. Atqui ex diviſione malum omne ſuboritur, corporum ægritudines, civitatum ſeditiones, familiarum diſſidia, & reliqua hoc genus. E contrario, ex unitate bonum omne, corporum ſanitas, civitatum & familiarum pax, animorum conſenſus. Proinde Homerus imparia ſemper ſuperis contribuit: inferis vero paria. Adde quod Pythagoras numeros impares ponebat formis rerum naturalium analogos, ut Pares materiæ: per hos de ſenſibilibus, per illos de intellectualibus ſubſtantiis philoſophans.
Aureus numerus ſic vocatur (ut aiunt) propterea quod Julius Cæſar, quum deprehendiſſet decimo nonoque anno Lunam ad eundem Zodiaci locum una cum Sole redire, eum litteris aureis in Calendario ſingulis annis adſcribi juſſerit. — [Character eſt cycli lunaris. V. Dion. Petav. Rat. temp. part. 2. lib. 1. cap. 2. ad fin.
Numerus ſingularis, dualis, ac pluralis apud Grammaticos. V. Quintil. lib. 1. cap. 5. p. 55. & 62. Burm. conf. 1. 4. p. 49.
Mutare numerum. Quintil. lib. 9. cap. 3. p 805. Burm.
Numerus aliquando refertur ad ea quæ menſurantur: unde Magnum numerum frumenti, olei, vini antiqui dicebant. Cic. pro Planc. 64. Frumenti in ſumma caritate maximum numerum miſeram. Cæſar in Comment. de Bell. Civ. 2. 18. pr. Frumenti magnum numerum coegit. Hirtius in Comment. Magno invento numero hordei, olei, vini, fici, pauco tritici. Cic. 2. Philipp. 66. Maximus vini numerus fuit, permagnum optimi pondus argenti. conf. in MAGNUS.
Numerus, Societas, grex, ſeu pars. Unde dicimus aliquem ex eorum numero, qui eſt eorum particeps. Salluſt. Catil cap. 32. extr. Dum hæc Romæ geruntur, C. Manlius ex ſuo numero legatos ad Marcium Regem mittit.
Integer numerus militum. Cic. 3 Fam. 3.
Numerus, pro Honore vel exiſtimatione. Cic. 2. Philipp. 3. Itaque quem locum apud ipſum Cæſarem poſt ejus ex Africa reditum obtinuiſti? quo numero fuiſti? Qua exiſtimatione, quo gradu dignitatis?
Nullo numero homo. V. NULLUS.
Et contra Numerus pro Turba ſine nomine, & dignitate. Nam apud Scriptores multitudo numero, non pondere, æſtimatur. Unde Hor. 1. Epiſt. 2. 27.
 Nos numerus ſumus & fruges conſumere nati. conf. Eximere numero infra.
Accipi in numerum. V. ACCIPIO.
Adſcribere ad numerum, pro In numero ſuorum habere. Cic. 1. Q. frat. 1. 12. Quo ex genere ſi quem forte tui cognoſti amantiorem (fieri enim potuit) quam temporis, hunc vero ad tuum numerum libenter adſcribito.
Adſcribere in numerum. V. ASCRIBO.
Colere in numero. Cic. 2. contra Rull. 94.
Collocare in deorum numero. V. COLLOCO.
Diſtribuere in numeros. h. e. In ordines, vel ita per numeros diſponere, ut poſtea in ordines reduci poſſint. Plin. 10. Epiſt. 29.
Duci in numero & loco hoſtium Cic. 7. Verr. 124.
Ejicere e numero. Cic. 13. Philipp. 1.
Eximere aliquem numero beatorum. Hor. 2. Carm. 2. 18.
Eximere numero, eſt Eximium, & egregium, & ſingularem aliquem conſtituere. Quintil. lib. 1. cap. 4. conf. Numerus pro Turba.
Habere aliquem in numero ſuorum, hoc eſt, inter ſuos & amicos. Cic. 13. Fam. 22. Ipſum ſuo nomine diligas, habeaſque in numero tuorum.
Habere aliquem eo numero ac loco. Cic. 4. Verr. 134. Sed ne miremini qua ratione is tantum apud iſtum libertus potuerit, exponam vobis breviter quid hominis ſit: ut & iſtius nequitiam, qui illum ſecum habuerit, eo præſertim numero ac loco, & calamitatem provinciæ cognoſcatis.
Haberi, vel Eſſe numero, vel in numero, aliquo: cui Deſpici opponitur. Varro 1. de R. R. cap. 17. Quod ita quum ſit, minus ſe putant deſpici, atque aliquo numero haberi a domino. Brutus ad Atticum, Quid enim tam alienum ab humanis ſenſibus eſt, quam eum patris habere loco, qui ne liberi quidem hominis numero ſit?
Obtinere aliquem. Cic. de Clar. Orat. 179. Dicebat etiam L. Scipio non imperite, Cneuſque Pompejus F. aliquem numerum obtinebat. Subaudi inter oratores. V. OBTINEO.
Pervenire in. Cic. in Brut.
Ponere aliquo numero, *Voyez au François Latin, En doit on faire cas*? An in aliquo numero ponendus eſt. Bud. ex Cic. H. St.
Putari in hoſtium numero. Cic. in Piſon. 35.
Reponere in. Cic. 5. Verr. 210.
Sejungere ex. Cic. 4. Verr. & in Vatin 26.
In numero eſſe, Annumerari. Cic. 13. Fam. 24. In primiſque libertus ejus, L. Coſſinius Anchialus, homo & patrono, & patroni neceſſariis, quo in numero ego ſum, probatiſſimus.
Eſſe in numero civium. Cic. pro Domo 82.
In nullo numero eſſe. Cic. 3. de Orat. 213. Actio, inquam, in dicendo una dominatur: ſine hac ſummus orator eſſe in numero nullo poteſt. i. e. In nullo pretio.
Deorum numero eſſe alicui. Liv. 7. 30. Conditorum, parentum, deorum immortalium numero nobis eritis. Numero, i. e. Loco: paulo enim ante dixerat eadem de re, Sic enim a majoribus noſtris accepimus, Prætorem, Quæſtori ſuo, parentis loco eſſe oportere.
Venerari in numero deorum aliquos. Cic. 2. pro Lege Agrar. 94.
Venire in numerum oratorum. Cic. 1. de Orat. 115.
Numerus, pro Ratione harmonica ponitur, quam Græco vocabulo Rhythmum appellamus, quod omnis harmonia & omnis concentus numeris conſtet. Virg. 9. Ecl. 45.
 — numeros memini ſi verba tenerem. Hinc, Oratio quæ numeris caret, ſoluta dicitur: quæ vero numeris conſtat, numeroſa. Cic. 1. Acad. 9. Atque ipſe varium & elegans omni fere numero poema feciſti.
Breviores numeri. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Vincula numerorum. Cic. in Orat. 77. Primum igitur eum tanquam e vinculis numerorum eximamus: ſunt enim quidam, ut ſcis, oratori numeri, de quibus mox agemus, obſervandi ratione quadam, ſed alio in genere orationis, in hoc omnino relinquendi. Numeros tanquam vincula appellat, vel quod oratorem quodammodo alligant ad eos obſervandos: vel (quod magis placet) quia membra & periodos orationis vinciunt, & egregie conjungunt. [Prior expoſitio potior.
Numerus & modus oratorius. Cic. 1. de Orat. 151.
Flebiles numeri. Ovid. 2. Faſt. 109.
Impares numeri, Elegiaci. Ovid. 3. Amor. 1. 37.
Levioribus numeris apta materia. Ovid. 1. Amor. 1. 19.
Adjunxit primus numeros verbis ſolutis Iſocrates. Cic. in Orat. 174.
Alligari numero. Quintil. lib. 4. cap. 5.
Aſtringere orationem numeris. In ASTRINGO.
Aſtringitur hiſtrio moderatione certa quadam numerorum. Cic. 1. de Orat. 254.
Canere in cantu numeros. V. CANO.
Claudere ſententias numeris. Cic. in Orat. 229.
Contentæ numeris fides. Cic. 4. de Fin. 75.

Edere arma gravi numero. Ovid. 1. Amor. 1. 1.
Explere numeros & conficere verſus, ejus eſt qui fidibus utitur. Cic. 4. Acad. 22.
Molli numero fluunt carmina. Perſ. 1. Sat. 64.
Ludere in numerum. Virg 4. Georg. 174.

Illi inter ſeſe magna vi brachia tollunt
In numerum. Lucret. lib. 2. 631.
Ludunt, in numerumque exſultant ſanguine læti.

Extra numerum ſi ſe moveat hiſtrio, exſibilatur & exploditur. Cic. in Parad. 5.
Nectere verba numeris, Carmina componere. Ovid. 4. de Pont. 2. 30.
Obloquitur numeris ſeptem diſcrimina vocum. Virg. 6. Æn. 646.
Redigere in quadrum numerumque ſententias. Cic. in Orat. 208.
Servari oportere modum & numerum quendam etiam in oratione ſoluta. Cic. de Clar. Orat. 32.
Soluti numeri lege. Hor. 4. Carm. 2. 10.
Omnibus numeris abſolutus. i. e. Omnibus partibus. Plin. 9. Epiſt. 3. extr.
Per ſuos numeros componitur infans in utero. Ovid. 7. Met. 126.

Utque hominis ſpeciem materna ſumit in alvo,
Perque ſuos intus numeros componitur infans,
Nec niſi maturus communes exit in auras, Sic, &c.

Obire omnes numeros comitatis. Plin. in Paneg. cap. 71.
Perfectum expletumque omnibus ſuis numeris & partibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 37.
Veritatis omnes numeros in ſe habere. Cic. 1. de Divin. 23. Itane vero quicquam poteſt caſu eſſe factum, quod omnes habeat in ſe numeros veritatis?
Continere omnes numeros virtutis. Cic. 3. de Fin. 24.
Numeri, abſolute, Verſus. Auſonius protrept. ad nepot. Edyll. 4. v. 47.

— tu flexu & acumine vocis
Innumeros, numeros doctis accentibus effer.

Et in epitaphio comici Plauti apud Gell. 1. 24.

Et numeri, innumeri ſimul omnes collacrimarunt.

i. e. Illius poetæ occaſu, non tantum numeri, id eſt verſus, ſed etiam innumeri, id eſt ſoluta oratio lacrimas profuderunt. Turneb. V. INNUMERUS, ſuo loco. [Ego tolli diſtinctionem malim utrimque.
Numeri militares inde putantur dicti, quod ad numerum omnia præſtarent, vel quod eorum certus quidam numerus eſſet: quod hodie Galliæ reges obſervant, certum quendam numerum alentes etiam pacis temporibus. Ulpian. in l. unica. D. de bonorum poſſeſſione ex teſtamento militis, Si quis militum ex alio numero tanslatus ſit in alium: quamvis & hinc ſit exemptus, & illo nondum pervenerit: tamen poterit jure militari teſtari: eſt enim miles, quamvis in numeris non ſit.
Deſinere in numeris eſſe. Paulus in l. Quod dicitur. D. de militari teſtamento, Poſtquam deſiit in numeris eſſe.
Manere in numeris. Ulpian. in l. 4. D. de militari teſtamento.
Referri in numeros. Ulpian. in l. ex eo tempore. D. de militari teſtamento, Ex eo tempore quis jure militari incipit poſſe teſtari, ex quo in numeros relatus eſt: ante non. Proinde qui nondum in numeris ſunt, licet etiam lecti vel tirones ſunt, & publicis expenſis iter faciunt, nondum milites ſunt. Debent enim in numeros referri.
In numeros nomen referre. Plin. 3. Epiſt. 8. Neque enim adhuc nomen in numeros relatum eſt: ideoque liberum eſt nobis Silvanum in locum tuum ſubdere. In numeros, i. e. In ordinem, Tribunorum ſcilicet. Dicimus milites nondum relatos in numerum, quum delecti quidem ſunt, nondum tamen in ſuos ordines pervenere.
Numeri, Teſſeræ. In teſſeris enim antiquorum, ut noſtris, ſcripti erant tantum numeri: unde Jactare numeros, pro Jacere teſſeras dixit Ovidius, 2. de Arte Am. 203.

Seu ludet numeroſque manu jactabit eburnos,
Tu male jactato, tu bene jacta dato.

Ac quum ſenûm ſint laterum, plures numeros, quam tali, qui quaternûm ſunt, habebant: unde & numeros appellaſſe fortaſſe putabitur Ovidius, aut potius quod tali ſine punctis & numeris fierent. Turneb. V. TALUS, & TESSERA.

NUMERO, Adv. veteres pro Nimium cito dicebant, auctore Feſto. Plaut. Men 2. 2. 13.

Menæhme, numero huc advenis ad prandium.

Idem Mil. 5. 7.
Haud etiam numero hoc dicis. Sic Caſin. 3. 5. 21.

— here mi. ST. quid vis ancilla? P. nimium ſævis.
S. Numero dicis. ſed hoc quicquid eſt, loquere: in pauca refer.

Eraſmus, Numero dicis, dixit, pro eo quod eſt, Facile & compendio. Feſtus exponit pro Cito ac Celeriter: citans tum alios multos auctores, tum hunc Plauti locum. Sed apud Feſtum adeo depravata eſt ſcriptura, ut referre pigeat: niſi quod illinc colligitur veteres non ſolum dixiſſe, Numero dicis, ſed Numero ſcis, numero facis, numero expungere, numero credere, numero venire: pro Facile & cito venire. V. Scalig. in Feſt. Non. 4. 319. putat Numero dici pro Multum: ſed exempla quæ adducit, magis indicant accipi pro Cito ac facile, ſive ſtatim; quod ipſum ille fatetur in fine. Plaut. Amph. 1. 1. 25. Numero mihi in mentem fuit. Uſurpatur apud eundem & aliis aliquot locis. conf. Sæpe numero, in SÆPE, & ſupra Componere numero.

NUMERĀLIS, e. Adj. [ἀριθμητικὸς] Quod ad numerum pertinet: unde, Numeralis ſcientia, Quæ tractat de numeris; Græce Arithmetice dicitur. Numeralia nomina, apud Grammaticos, Quibus utimur in numerando. Onomaſt. vet. Numerale, ἀριθμητικόν.

NUMERŌSUS, a, um. Adj. Quod magno conſtat numero. Plin. Epiſt. 10. 50. Hoc opus numeroſas poſcit manus. h. e. Multas. Idem in Paneg. cap. 28. pr. Alio me vocat numeroſa gloria tua.
Ambitu numeroſiore litorum circumflectitur Ionia. Plin. lib. 5. cap. 29.
Cauſa numeroſiſſima. Plin. 2. Epiſt. 9.
Cicatrix numeroſa. Claud. de Bell. Get. 482.
Civitas numeroſiſſima. Tacit. Agric. 17. 2.
Cohors. Plin. lib. 7. cap. 44.
Hortus numeroſus. i. e. Amplus. Columel. lib. 10. cap. 1.
Laus. Lucan. ad Piſon. 66.
Loci numeroſi. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Malum. Senec. Herc. fur. 4. 8.
Opus. V. OPUS.
Partus. Plin. lib. 11. cap. 40.
Pectus numeroſum equi. Colum. lib. 6. cap. 29.
Phalanx. Valer. 1. Argon. 436.
Quæſtus numeroſior. Claud. 1. in Eutrop. 219.
Subſellia numeroſa implentur. Plin. 2. Epiſt. 14.
Suffragia numeroſiſſima. Plin. 7. 29.
Varietas. Plin. lib. 9. cap. 17. Idem 11. 37.
Urbes. Claud. de Bell. Gildon. 259.
Brachia numeroſa ducere. Ovid. 2. Amor. 4. 29. h. e. Ad certum numerum, legem & menſuram.
Geſtus. Ovid. 4. de Pont. 33. al. Greſſus.
Numeroſa oratio Ciceroni dicitur in Orat. 220. Quæ eſt ſimilis numerorum, non plane e numeris conſtans. Idem 3. de Orat. 183. Etſi numeroſum eſt id in omnibus ſonis atque vocibus, quod habet quaſdam impreſſiones, & quod metiri poſſumus intervallis æqualibus.

NUMERŌSE, Adv. Cic. 3. de Orat. 175. Et tamen eam conjunctionem ſicuti verſuum numeroſe cadere & quadrare & perfici volumus. Idem 2. de Nat. Deor. 22. Quid ſi platani fidiculas ferrent numeroſe ſonantes? In priore quidem exemplo ſignificat id quod vulgo dicitur *rhythmice*, & *per menſuras*, in poſteriore autem, Permultum. [Immo idem prorſus.
Numeroſe & apte cadens comprehenſio. Cic. in Orat. 281.
Cadit numeroſe ſententia. Cic. de Clar. Orat. 54. Ipſa natura circumſcriptione quadam verborum comprehendit concluditque ſententiam: quæ quum aptis conſtricta verbis eſt, cadit etiam plerumque numeroſe.
Apte & numeroſe dicere. Cic. in Orat. 281.
Numeroſe & volubiliter orationem fundere. Cic. in Orat. 210.
Compar. Diſtinctius numeroſiuſque omnia dicere. Gell. 7. 3.
Superl. Sententias numeroſiſſime verſare. i. e. Quam plurimis modis. Quintil. 10. 5.
Familias numeroſiſſime comparare. Apul. de Deo Socr. extr.

NUMEROSĬTAS, ātis. f. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 20. Ad ſignificationem numeroſitatis innumeræ, i. e. Ad ſignificandum numerum immenſum. Idem 1. 22. Sidon. 7. Epiſt. 2. Oroſ. 4. 5. & Tertull. de Monog. cap. 4.

NUMERĀRIUS, i. m. Arithmeticus. Gloſſ. Gr. Lat. ἀριθμητὴς, Numerarius. Et ψηφιστὴς, Computator, numerarius. Auguſt. in Pſ. 146. Excedit omnes numerarios, intelligentia ejus numerari non poteſt.
Numerarii item vocati ſunt, Qui publicum nummum ærariis inferunt. Iſidor. 9. 4. conf. Gothofr. Parat. 8. 1. C. Th. Sidon. 1. Epiſt. 11. & Zimmerm. Analect. Menſtr. Menſ. 1. 36. Lex. Pitiſc.

NUMĔRO, [ἀριθμέω] āre. Per numeros recenſere vel colligere & metiri. Virg. 3. Ecl. 34.

Biſque die numerant ambo pecus, alter & hœdos.

Per digitos numerare. Ovid. 3. Faſt. 123.
Ea ſi ex reis numeres, & innumerabilia ſunt, & obſcura: ſi ex rebus valde & modica, & illuſtria. Cic. 2. de Orat. 137.
Imbres hibernos citius numeraveris. Stat. 3. Silv. 3. 97.
Tempora ſi numeres, bene quæ numeramus amantes. Ovid. 2. Epiſt. 7.
Numerare, Recenſere ordine. Virg. 4. Georg. 347.

A que Chao denſos divûm numerabat amores.

A ſe numerare, Initium numerandi a ſemet ipſo facere. Cic. 2. Philip. 3. Multi præterea improbi; quos quidem a ſe primum numerare poſſunt, qui hæc loquuntur.
Numerare pecuniam, pro Præſentem pecuniam dare. Cic. 16. Att. 12. Atticus, qui civitatem conſervatam cuperet, pecuniam numeravit de ſuo.
Stipendium numerare militibus. Cic. in Piſon. 88.
A Quæſtore numerare. V. A vel AB.
Numerare alicui, ſubintelligitur, Pecuniam. Plaut. Aſin. Perioch. 4. Cic. pro Quint. 18. Sed Romæ quotidie, ſimulatque ſibi hic annuiſſet, numeraturum ſe dicebat.
Numerare, pro Habere, & cenſere. Cic. pro Roſc. Amer. 37. In hoc tanto, tam atroci, tam ſingulari maleficio, quod ita raro exſtitit, ut ſiquando auditum ſit, portenti ac prodigii ſimile numeretur. Idem. 4. Verr. 169. Prope collega Timarchidi numerabatur. i. e. Habebatur & cenſebatur. Budæus.
Ut haud immerito omnes conditores numerentur. i. e. Exiſtimentur. Liv. 2. 1. Idem Ibid. Libertatis autem originem inde numeres.
Nullo loco numerare rem aliquam, pro Nihili facere. Cic. 2. de Finib. 90. Idque Socratem, qui voluptatem nullo loco numerat, audio dicentem. i. e. Nullo in numero ponere. V. NUMERUS.
Aliquem accuſatorem ſuum numerare, non competitorem. Cic. pro Muren. 49.
Sapientem ſe & eſſe, & numerari velle. Cic. 1. Fam. 9.
Proximum optimis numerari. Cic. de Clar. Orat. 220.
In actis alicujus quippiam numerare. Cic. 1. Philip. 19.
Numerare in bonis, &c. i. e. Inter bona, hoc eſt bonum judicare. Cic. 1. de Fin. 31. Cur nec voluptas in bonis ſit numeranda, nec in malis dolor, &c. Idem 2. Fam. 5. Ne id quod petit, exigere magis, quam rogare, & in mercedis potius, quam in beneficii loco numerare videatur.
In primis beati in Italia Crotoniatæ quondam numerabantur.. Cic. 2. de Invent. 1.
In multis numerari. Cic. de Clar. Orat. 331.
Mors in beneficii partem, ſi cruciatus abſit, numeretur. Cic. 11. Philip. 3.
In vulgo patronorum numerari. Cic. de Clar. Orat. 331.
Numerare inter. Cic. pro Roſc. Amer. 16. Honeſtiſſimus inter ſuos numerabatur.
Inter amicos numerari. Ovid. 4. de Pont. 9. 35.

NUMERANDUS, a, um. Partic. [ἀριθμητέος] Sil. lib. 15. 750.

— ante omnes bello numerandus Amilcar.

NUMERATUS, a, um. aliud. Partic. [ἠριθμημένος] Cic. pro Cæcin. 11. Quum uteretur dote uxoris numerata, quo mulieri eſſet res cautior. Plaut. Trin. 4. 3. 74. & Pœn. 3. 2. 16.
Milite numerato repetebat caſtra. Sil. lib. 7. 730.
Numerato, vice adverbii poſitum. [ἀριθμήσει] Cic. 12. Att. 25. Mihi & res, & conditio placet, ſed ita ut numerato malim, quam æſtimatione. i. e. Malim numerari mihi, quam diutius exſpectare. V. ÆSTIMATIO. Hor. 2. Epiſt. 2. 166.

Quid refert, vivas numerato nuper, an olim.

In numerato habere ingenium, i. e. Promptum & ad manum, hoc eſt præſentiſſimum, & ad expedienda ex tempore dicenda ſolertiſſimum. Quintil. lib. 6. cap. 3. Eraſmus, In numerato habere, ſi ad animi rem transferatur, proverbii rationem habuerit. Sumptum eſt ab iis, qui res

ſuas

ſuas ad certiſſimum calculum redegerunt, hoc eſt ad pecuniam numeratam.

In numerato relinquere H. S. DC. In numerata pecunia, vel pecuniæ numeratæ. Plin lib. 33. cap. 10.

NUMERĀTIO, ōnis. f. [ἀρίθμησις] Columel. lib. 11. cap. 1. Sed ubi æris numeratio exigitur, res pro nummis oſtenditur. Sen. Epiſt. 18. Ab iſto fiet numeratio.

NUMERĀTOR, ōris. m. Auguſtin. Confeſſ. 5. 4. extr. Numerator ſiderum.

NUMERĀBĬLIS, e. Adj. [ἀριθμητὸς] Quod numerari poteſt.

Populus numerabilis, utpote parvus. i. e. Modicus, paucus. Hor. de Arte Poet. 206. Ita loquuntur Græci. Theocrit. εἰδ. 15. quod inſcribitur χάριτες, —φίλων μόρον ἀγείλοντες
Τέκνοις, ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθμητοὺς ἀπὸ πολλῶν. Monuit Lambin. conf. Caſaub. Lect. Theocr. cap. 17. & Taubm. in Plaut. Aſin. 2. 4. 91.

NŬMĒRIA, æ f. Dea numerorum. Auguſtin. de Civ. Dei, 4. 11. & Lex. Pitiſc.

NUMĔRĬUS, i. m. [Νουμέριος] a Numero prænomen ductum eſt. V. Feſtus. Non Fabiæ tantum gentis, ſed etiam aliarum eſſe docet Spanh. de Num. diſſ. 10.

NUMESTRANI, orum. m pl. Populi Italiæ, in tractu Lucanorum, Urſentinis, & Volcentanis proximi, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

NŬMĬCIUS, Nomen gentile Ro. Ad Numicium quendam ſcripſit Hor. 1. Epiſt. 6.

De Numicio Thermo, V. Tacit. 16. Ann. 20. 2.

NŬMĪCIUS, i. m. [Νουμίκιος] Amnis eſt, non longe a Lavinio, qui & Numicus dicitur.

Corniger Numicius. Ovid. 3. Faſt. 647.

NŬMĪCUS, i. m. [Νουμίκος] Idem fluvius in Latio: in quo repertum eſt cadaver Æneæ & conſecratum. V. Liv. 1. 2. Poſt paulatim decreſcens, in fontem redactus eſt: qui & ipſe ſiccatus eſt ſacris interceptis. Veſtæ enim libari nonniſi de hoc fluvio licebat. Hæc Servius in illud Virg. 7. Æn. 150.

— hæc fontis ſtagna Numici. Dicitur & Numicius.

Fontis vada ſacra Numici. Virg. 7. Æn. 242. Sunt qui putent apocopen eſſe pro Numicii, ſed refelluntur hoc carmine Silii Italici lib. 8. 180.
Haud procul hinc parvo deſcendens fonte Numicus
Labitur.

Litus ſacrum Numici. Virg. 7. Æn. 797.

Placidi ſum nympha Numici. Ovid. 3. Faſt. 647. conf. 14. Met. 328. & 599. item Brœkh. ad Tibul. 2. 5. 45.

NŬMĬDIA, æ. f. [Νομαδία] Regio late patens in Africa, dicta eſt a dictione Nomades, quos Romani Numidas appellant. Hinc Plin. lib. 5. cap. 3. Numidæ vero Nomades, a permutandis pabulis: mapalia ſua, hoc eſt domus, plauſtris circumferentes. Vagabundis pabulationibus enim, ut in Sarmatia Hamaxobitæ, errantes, & rei pecuariæ dediti, nomen hoc indepti ſunt a Græcis, quibus νέμω, Paſco ſignificat. Numidia habet ab Ortu Syrtes quaſdam parvas: unde regio Carthaginienſis incipit: a Septentrione mare quod verſus Sardiniam tendit: ab Occaſu Mauritaniam, & a Meridie Æthiopiam: nec præter marmoris Numidici, ferarumque proventum, aliud inſigne habet. Sunt in ea claræ urbes, Hippo Regius, Cirta &c.

NŬMĬDA, æ. m. [Νομὰς] Qui Numidiam incolit. Virg. 4. Æn. 535.
— Numidûmque petam connubia ſupplex.

Numidarum nomen Latinis non eos tantum populos, qui certam Africæ partem Numidiam vocatam tenuerunt ſignificat, verum etiam alios populos, qui pecuarii erant. Sic enim Vitruvius Arabes vocat his verbis, Item Joppæ in Syria, Arabiaque Numidarum, lacus ſunt immani magnitudine. Turneb. conf. Lipſ. in Tacit. Hiſt. 2. & Suet. Neron. cap. 30. Rectius aliis Nomadæ. V. Cellar Geogr. Antiq. 3. 14. 37.

Infreni Numidæ. Virg. 4. Æn. 41.

Rebelles Numidæ. Ovid. 15. Met. 754.

NUMĪDĬCUS, a, um. Adj. [Νομαδικὸς] ut, Lapis Numidicus, qui inter generoſa marmora adnumeratur. A Papinio Libycus ſilex appellatur. Et Pavimenta Punica a veteribus dicebantur, Quæ ex marmore Numidico ſtrata erant.

Aves Numidicæ, Gallinæ Africanæ. Martial. lib. 13. 73.

Equi Numidici. Liv. 30. 6.

Gallina Numidica. Columel. lib. 8. cap. 2. V. Non. de Re Cib. 2. 25.

Marmor Numidicum. Iſidor. 16. 5.

Scuta Numidica. Salluſt. Jugurth. cap. 94.

Numidicus, Proprium honoris nomen, Q. Cæcilio Metello datum ob res in Numidia contra Jugurtham præclare geſtas. V. Cic. 6. Verr. 147. & 1. Att. 16. item Aurel. Vict. de Vir. Illuſt. cap. 62.

NUMIDIĀNUS, a, um. Adj. peſſeſſ. ut, Numidiana pira. Plin. 15. 15.

NUMISIUS, Nomen Romanum gentile. De Numiſio Lupo & Rufo, V. Tacitum. De Numiſio Tirone, Cic. 2. Philip. 8. & 12. 14.

NUMISIANUS, a, um. Adj. ut Numiſianæ vites & uvæ, leguntur apud Colum. lib. 3. cap 2. Item lib. 12. cap. 43. Quibus in locis quidam legendum putant Nurſianus: incertum tamen eſt & quid per Numiſianas, & quid per Nurſianas vites ſignificet Columella.

NUMISMA, V. NUMMUS.

NŬMĬTOR, ōris. m. [Νεμίτωρ] Filius Procæ Albanorum regis, & Amulii frater: Rheam Silviam filiam habuit, quam Amulius, pulſo Numitore fratre, Veſtalem virginem fecit, ne tandem ſobolem haberet, quæ patruum ulciſceretur. V. Liv. lib. 1. pr. Virg. 6. Æn. 768.
Et Capys, & Numitor, & qui te nomine reddet.
Silvius Æneas. conf. Ovid. 4. Faſt. 53.

Pullus Numitor, Fregellanus proditor, cujus meminit Cic. 5. de Fin. 62.

NUMITORIUS, & NUMITORIA, Nomina Romana, V. Cic. 7. Verr. 63. & de Invent. 2. 105. & Philip. 3. 17.

NUMMUS, vel NŪMUS, i. m [νόμισμα, ἀργύριον] Moneta, ἀπὸ τοῦ νόμου dicitur, i. e. a lege: quia quum permutatione uti homines ſolerent, lege numi uſus introductus eſt, non natura. Ariſtot. Eth. 5. 5. Alii a Numero deducunt, alii a Numa rege, qui primus, teſte Suida, ex ære & ferro factam monetam donaſſe Romanis dicitur. Harum quævis origo cum ſimplici M ſcribi oportere ſuadet. Vulgarem tamen uſum ſcriptionis cum M duplicata tuetur Manut. & Dauſquejus in Orthogr. Juven. 6. Sat. 363.
Ac, velut exhauſta redivivus pullulet arca
Nummus, & e pleno tollatur ſemper acervo.

Nummus argenti. Plaut. Pſeud. 1. 3. 65.
Nimis miſer ſum, nummum nuſquam reperire argenti queo. Ibid. 5. 2. 24. Hinc nunquam eris nummo divitior. Cic. 2. de Finib. 55. Unde ſi ſecutus eſſet eorum ſententiam, qui honeſta & recta emolumentis omnibus & commodis anteponerent, numum nullum attigiſſet.

Nummus denarius. Varr. de L. L. lib. 4. 36. Nummi denarii decuma Libella, quod libram pondo as valebat, & erat ex argento parva.

Conducere nummo uno. V. DICIS cauſa.

Convenit ad nummum. V. CONVENIO.

Subducere ad nummum. V. SUBDUCO.

Bibliotheca multorum nummorum. Cic. 14. Fam. 78.

Adulterinus nummus. Cic. 3. Off. 91. Quærit etiam, ſi ſapiens adulterinos nummos acceperit imprudens pro bonis, quum id reſciverit, ſoluturuſne ſit eos, ſicui debeat, pro bonis?

Aſper nummus, dicebatur olim Bene percuſſus, & recens, non vetus, neque tritus, atque ipſo uſu lævis, fugientibus notis, nec forma expreſſa: quo ſenſu illud Perſ. 3. Sat. 69. accipi cenſeo, — quid aſper
Utile nummus habet? Qui enim pecuniæ amantes erant, in nummis faſtidioſi erant, delectumque habebant, & nummos perfectiſſimæ & expreſſimæ formæ ſervabant: ac ne alios quidem recipere volebant, quod & in exactione tributorum plerumque, ut reor, obſervabatur. Suet. Neron. cap. 44. Exegitque, ingenti faſtidio & acerbitate, nummum aſperum, argentum puſtulatum, aurum ad obruſam. Sed & creditores cavere ſolebant ſibi eo genere nummorum ſolutum iri, quod e Senec. Epiſt. 19. colligere licet. Turnebus.

Aurei. Cic. 12. Philip. 20.

Bonus. V. BONUS.

Comedere nummos. Cic. 6. Att. 1. Magnum odium Pompeii ſuſcepiſtis: putat enim ſuos nummos vos comediſſe.

Commovere nummum. Cic. pro Font. 1. Nemo Gallorum ſine cive Romano quicquam negotii gerit: nummus in Gallia nullus ſine civium Romanorum tabulis commovetur. Senſus eſt, Siquis ab Imperatore nummus exigitur a Gallis, oportet Gallos (utpote multis præliis ab Romanis attritos, bonis ſpoliatos, agro multatos) eum nummum a civibus Romanis in Gallia negotiantibus accipere, ideoque tabulas conficere, quas vocant obligationes. Nam commovere nummum, eſt exigere, &, ut vulgo dicunt, *levare pecuniam.* Quod ipſe Cicero per ſimplex verbum Movere, pro Flac. 44. dixit: Dicunt ſe Flacco, & iis qui ſimul eſſent, drachmarum XV millia dediſſe. Cum civitate mihi res eſt acerrima, & conficientiſſima litterarum, in qua nummus moveri nullus poteſt ſine quinque Prætoribus, tribus Quæſtoribus, quatuor Menſariis, qui apud illos a populo creantur. Moveri, i. e. Publice exigi, & (ut vulgo dicunt) *levari.*

Conductis cœmens obſonia nummis. Hor. 1. Serm. 2. 9. h. e. Fœnore ſumptis, ſive ad uſuram acceptis, pro quibus tanquam pro rebus conductis merces penditur.

Contemplari nummos in arca. Hor. 1. Serm. 1. 67.

Corrogare nummos. In CORROGO.

Cudere nummos. V. CUDO.

Effundere ſaccos nummorum. Hor. 2. Serm. 3. 149.

Expendere nummos cautos nominibus certis. Hor. 1. Epiſt. 1. 105. Expendere, ad uſuram dare: nummos cautos, caute ſive per chirographum & cautionem datos: certis nominibus, debitoribus a quibus certa expectanda ſit ſolutio.

Extricare nummos unde unde. h. e. Corrogare & colligere. Hor. 1. Serm. 3. 88.

Habere in nummis. Cic. 8. Att. 9.

Movere nummum. V. COMMOVERE nummum paulo ſupra.

Olfacere nummos. V. OLFACIO.

Parti gladio vel pyxide nummi. Juven. 13. Sat. 25. h. e. Acquiſiti aut cæde hominis, aut veneno in pyxide clauſo.

Pervenire ad nummos. Cic. 13. Fam. 14.

Recondere nummos & aurum. Hor. 2. Serm. 3. 109.

Refulſerit nummi ſi ſpes doloſi. Perſ. prol. 12.

Scribere nummos, eſt Obligare ſe de nummis ſolvendis. Plaut. Aſin. 2. 3. 34.

Spargere nummos populo de Roſtris. Cic. 3. Philip. 16.

In ſuis nummis eſſe. Cic. 6. Verr. 11. Non modo in ære alieno nullo, ſed in ſuis nummis multis eſſe, ac ſemper fuiſſe.

Nummus, Nomen ſpeciale eſt aliquando, idem quod Seſtertius valens, id eſt æſtimatione noſtra decem Turonicis denariolis, & ſemiſſe denarioli. Cic. 5. Verr. 140. Cogit enim Scandilium quinque illa millia nummûm dare, ac numerare Apronio. Et paulo poſt, Cogit Scandilium Apronio, ob ſingularem improbitatem atque audaciam, prædicationemque nefariæ ſocietatis, ſeſtertia quinque millia mercedis nomine ac præmii dare. Quinque ſeſtertia: quinque millia ſeſtertiûm: & quinque millia nummûm pro eodem dixit. Budæus. V. SESTERTIUS.

Bis dena ſeſtertia nummûm. Hor. 2. Epiſt. 2. 331.

Nummus ſeſtertius, Idem. Vitruv. lib. 1. cap. 4. Ab Senatu Populoque Rom. petiit ut liceret transferre oppidum: conſtituitque mœnia: & areas diviſit, nummoque ſeſtertio ſingulis municipibus mancipio dedit. i. e. Seſtertiis ſingulis areas ædificaturis civibus vendidit: quæ res initar donationis, imaginem venditionis habet: quomodo & Nummo addicere. Cic. pro Rabir. Poſt. 45. Tua bona, Poſtume, nummo ſeſtertio a me addicuntur?

Nummo addicere, apud Sueton. Cæſ. cap. 50. legitur. V. DICIS cauſa. Cic. pro Rabir. Poſt. 45. Ecquis eſt ex tanto populo, qui bona C. Rabirii Poſtumi nummo ſeſtertio ſibi addici velit? Budæus. V. Eraſm. proverb. p. 1012. Burm. ad Quintil. 11. 3. & Lex. Pitiſc.

Nummus, Monetæ Atticæ valebat duas drachmas. Plaut. Truc. 2. 7. 10.
Nam jam de hoc obſonio, de mina una deminui
Modo quinque nummos: mihi detraxi partem Herculaneam. Quo loco Turnebus, Quum Grammatici Græci tradant minam centum eſſe drachmarum, partem autem Herculaneam conſtet decimam fuiſſe, nummus erit quinquageſima pars minæ, ut drachma centeſima. ſic in nummo iverunt duæ drachmæ. Denarius tamen drachmam valet, cujus æſtimatione & pretio inferior multo eſt nummus. Igitur hic nummus eſt didrachmum, aliter quam vulgo loquentibus ſoleat uſurpari. Nam vulgo Seſtertius eſt. Hæc ille.

De Nummo aſpero, bigato, centimoniali, quadrigato & ferrato. V. omnino Lex. Pitiſc.

NUMMĀRIUS, a, um. Adj. [χρηματικὸς] Quod ad nummos pertinet: ut, Res nummaria.

Difficultas nummaria. Cic. 4. Verr. 69.
Interpres. Cic. pro Cluent. 100. Exagitabantur omnes ejus fraudes, atque fallaciæ: tota vita in ejuſmodi ratione verſata aperiebatur: egeſtas domeſtica, quæſtus forenſis in medium proferebatur: nummarius interpres pacis & concordiæ non probabatur. i.e. Mercenarius: & qui ob id pecunias accepiſſet, &c.
Judices nummarii, Sordidi & corrupti. Cic. 1. Att. 75. Inſectandis exagitandiſque nummariis judicibus, omnem omnibus ſtudioſis ac fautoribus illius victoriæ παῤῥησίαν eripuit.
Judicium nummarium, Quod fit acceptis pecuniis. Cic. 5. Verr. 131. Ecquod judicium Romæ tam diſſolutum, tam perditum, tam nummarium fore putaſti, quo ex judicio te ulla Salus ſervare poſſet?
Lis nummaria. V. LIS.
Quæſtio nummaria. Calliſtratus in l. ultima. D. Ne de ſtatu defunctorum, &c.
Ratio. Cic. 10. Att. 13. Illa de ratione nummaria non ſunt ejuſmodi.
Res. Cic. 3. Off. 80. Ut res nummaria de communi ſententia conſtitueretur.
Rei nummariæ difficultas tenet eum. Cic. 6. Verr. 11. Num tanta difficultas eum rei nummariæ tenuerit, tanta egeſtas, tanta vis oppreſſerit, ut ſacrarium ſuum ſpoliaret, ut deos patrios venderet?
Teſſeræ nummariæ, vide in CŒNARIUS. H. St.
Theca. Cic. 4. Attic. 7. Quare in hoc thecam nummariam ne retexeris: in aliis eris cautior.
Nummarios apud Cic. 1. Att. 16. dici pro Corruptis vult Turneb. Adverſ. 9. 1.

NUMMŌSUS, a, um. Adj. [χρηματώδης] Qui nummis abundat. Nigidius apud Gellium lib. 4. cap. 9. Hoc, inquit, inclinamentum ſemper hujuſcemodi verborum, ut vinoſus, mulieroſus, religioſus, nummoſus, ſignat copiam quandam immodicam rei ſuper qua dicitur.

NUMMĀTUS, a, um. Adj. [πολυχρήματος] Nummis inſtructus. Cic. 2. de Lege Agrar. 56. Volitat enim ante oculos iſtorum Jubæ regis filius, adoleſcens non minus bene nummatus, quam bene capillatus. Idem 7. Fam. 16. Hor. 1. Epiſt. 6. 38.
Marſupium nummatum, In quo multi ſunt nummi. Plaut. Amphit. 4. 4. 39.
Compar. Apul. 1. Met. pr. Nummatior revertor.

NUMMĀTIO, ōnis. f. [πολυχρηματία] Nummorum abundantia & affluentia. Cic. 2. Philip. 115. Pone ante oculos lætitiam Senatus, Populique Romani: confer cum nummatione tua, tuorumque: tum intelliges quantum inter laudem & lucrum interſit. Al. Nundinatione. q. V. & Græv.

NUMMŬLUS, i. m. dimin. [νομισμάτιον] Cic. 1. Att. 16. Si judicium eſt, triginta homines Populi Rom. leviſſimos ac nequiſſimos, nummulis acceptis, jus ac fas omne delere. Ibid. 1. 19. Tu ſi tuis blanditiis tamen a Sicyoniis nummulorum aliquid expreſſeris, velim me facias certiorem. Idem 8. 13.

NUMMULĀRIUS, a, um. Adj. ut, Menſa nummularia. Scævola in l. ult. D. de inſtitoria actione, Lucius Titius menſæ nummulariæ, quam exercebat, habuit libertum præpoſitum.

NUMMULARIUS, i. m. [κερματιστής] Menſarius alias dicitur, Qui nummos ad menſam tenet, vel qui ex officio, menſæ nummorum inſervit. V. Menſarius, in MENSA. Ulpian. in l. Si hominem. D. Depoſiti, Quoties foro cedunt nummularii, ſolet primo loco ratio haberi depoſitariorum: hoc eſt, eorum qui depoſitas pecunias habuerint, quas non fœnore apud nummularios, vel cum nummulariis, vel per ſeipſos exercebant. Suet. Galb. cap. 9. Nummulario, non ex fide verſanti pecunias, manus amputavit menſæque ejus affixit. Martial. 12. 57. 8.

> Hinc otioſus ſordidam quatit menſam
> Neroniana nummularius maſſa.

NUMMULARIŎLUS, i. m. dimin. Sen. de morte Claudii; Proximus interrogatur ſententiam Dieſpiter, Vice Potæ filius, & ipſe deſignatus Coſ. nummulariolus.

NUMMĬCŎLA, æ. c. V. Novarin. Apophth. Eccl. tom. 2. p. 390.

NUMMĬPĔTA, æ. m. Sariſb. Carm.

> Nummipetæ cum libricolis nequeunt ſimul eſſe.

NŬMISMA, ătis. n. vel NOMISMA, Græce νόμισμα. Idem quod Nummus. Hor. 2. Epiſt. 1. 234.

> Rettulit acceptos regale numiſma Philippos. Martial. lib. 1. 40.
> Quum data ſint equiti bis quinque numiſmata, quare? conf. 9. 32.

Numiſma pro Charactere, ſeu forma nummi poſuit Prudent. Peri Steph. 2. B. Laurent. 95.

> En Cæſar agnoſcit ſuum
> Numiſma numinis inditum.

Al. Nomiſma. i. e. Imaginem nummis impreſſam. V. Salmaſ. ad Lamprid. Alex. p. 218.

N U N

NUNC, Adverb. temporis, [νῦν, νυνὶ, τὸ νῦν] Ter. Eun. 5. 5. 15.

> Quid ais? P. nunc minatur porro ſeſe id quod mœchis ſolet.

Nunc age. Virg. 4. Georg. 149.
Nunc ageſis. Lucret. lib. 1. 266.
Nunc, ſuperflue aliquando additur, auctore Donato. Ter. Adelph. 2. 3. 3.

> O frater, frater, quid ego nunc te laudo? ſatis certe ſcio, &c.

Nunc, pro Sero, interprete Donato. Ter. Eun. 1. 1. 25.

> — o indignum facinus, nunc ego &
> Illam ſceleſtam eſſe, & me miſerum ſentio. Virg. 8. Ecl. 43.
> Nunc ſcio quid ſit amor. Idem 4. Æn. 376.
> — nunc augur Apollo,
> Nunc Lyciæ ſortes, nunc &, Jove miſſus ab ipſo,
> Interpres divûm fert horrida juſſa per auras.

Nunc, aliquando nullum tempus denotat, & pro Sed accipitur. Cic. 1. de Divin. 60. Quæ quidem multo plura evenirent, ſi ad quietem integri iremus: nunc onuſti cibo & vino, confuſa & perturbata cernimus. Ex Vallæ lib. 2. V. p. p. Nunc pro Autem.
Nunc, concedendi adverbium. Plaut. Truc. 4. 3. 69.

> Nam haud manſiſti dum ego darem illam: tute ſumpſiſti tibi;
> Nunc habeas ut nactus, verum hoc ego te multabo ſolo.

h. e. Age habeas, vel habeas ſane.
Nunc, pro Autem, qua in ſignificatione frequens eſt apud optimos ſcriptores: & habet gratiam ſi in loco utaris. Quintil. lib. 1. cap. 1. Nam bona facile mutantur in pejus: nunc quando in bonum verteris vitia? i. e. Quando autem.
Nunc, pro nomine aliquando ponitur. Cic. Nunc temporis numero. Quaſi temporis præſentis, & quaſi Nuncini, ſi Latinitas pateretur, ſicut Craſtini. [Sed locum vellem indicaſſet.
Nunc, pro Nunc primum, & nunquam antehac. Plaut. Trin. 2. 2. 83.

> Mentire edepol, gnate, atque id nunc facis, haud conſuetudine.

Nunc demum. Ter. Adelph. 2. 2. 25. Nunc demum venis? cur paſſus? ubi eras? Ibid. 5. 3. 19.

> — nam vetus verbum hoc quidem eſt,
> Communia eſſe amicorum inter ſe omnia.
> D. Facete, nunc demum iſtæc nata oratio eſt. Idem Heaut. 2. 3. 12.

Nunc denique. Cic. pro Quint. 42. Pecuniam petit: nunc denique?
Nunc illud eſt. Ter. Adelph. 3. 2. 1.

> Nunc illud eſt, quod ſi omnes omnia ſua conſilia conferant,
> Atque huic malo ſalutem quærant, auxilii nihil afferant.

Ubi Donatus, Significat autem, Nunc tale negotium eſt, Nunc tale periculum eſt.
Nunccĭne demum, pro An nunc denique? Ter. And. 4. 1. 60. D. Quæro. P. hem, nunccine demum? i. e. Num nunc denique quæris?
Nunc jam. Ter. Adelph. 2. 1. 21.

> — geminabit niſi caves. S. hei miſero mihi.
> Æ. Non innueram: verum in iſtam partem potius peccato tamen.
> I nunc jam.

Ubi Donatus, Nunc jam, duæ partes ſunt. Et bene Jam, quia ſero & poſt plagas. Et Jam, etiam tarditatis incuſatio eſt. Cic. 5. Verr. 5. Patior non moleſte, Judices, eam vitam, quæ mihi ſua ſponte antea jucunda fuerit, nunc jam mea lege & conditione neceſſariam quoque futuram.
Nunc ipſum, pro Nunc, Hoc ipſo momento & puncto temporis: Hoc ipſo tempore. Genus eſt loquendi cum emphaſi uſurpatum, pluſque valet ad indicandum quam nunc. Cic. 12. Att. 40. Nunc ipſum ea lego, ea ſcribo, ut ii, &c.
Nunc nuper. Ter. in prol. Eun. 9.

> Idem Menandri Phaſma nunc nuper dedit.

Ubi Donatus, Nuper, ex illis verbis eſt, quæ veteres propter ambiguitatem cum adjectione proferebant, nam niſi adderet Nunc; hoc Nuper, Olim, Pridem, & Jam ſignificaſſet.
Nunc primum. Ter. And. 5. 4. 33.

> Tum illam hic relinquere eſt veritus; poſt illa nunc primum audio
> Quid illo ſit factum.

Nunc primum, i. e. Primo. Ter. And. 3. 2. 3.

> Nunc primum fac iſtæc ut lavet; poſt deinde
> Quod juſſi ei dare bibere, & quantum imperavi,
> Date.

conf. Valla, 1. 1.
Nunc nunc. Plaut. Rud. 1. 2. 80.

> Nunc, nunc periculum eſt, ejecit alteram. Virg. 5. Æn. 189.
> Hortatur Mneſtheus, nunc, nunc inſurgite remis.

Nunc nunc adeſte. Hor. Epod. 5. 53.
Nunc huc, nunc illuc. Lucret. lib. 2. 130.
Nunc hos, nunc illos aditus. Virg. 5. Æn. 441.
Nunc erat, Antiqui illi ſimul ponebant præſens cum præterito. Cic. 2. Att. 24. Nunc reus erat apud Craſſum Divitem Vectius de vi. Eidem, lib. 16. 4. Brutus erat in Neſide, etiam nunc.
Nunc vero jam. Cic. 7. Verr. 126. Paucorum cupiditati tum, quum obſiſtere non poterant, tamen ſufficere aliquo modo poterant: nunc vero jam adempta eſt, non modo reſiſtendi, verum etiam ſuppeditandi facultas.
Nunc vero, aliquando non ſignificat tempus, verum Sed vero. Cic. 1. de Invent. 8. Quod ſi magnam in his Hermagoras habuiſſet facultatem, ſtudio & diſciplina comparatam, videretur, fretus ſua ſcientia, falſum quiddam conſtituiſſe de oratoris officio, & non quid ars, ſed quid ipſe poſſet expoſuiſſe: nunc vero ea vis eſt in homine, ut ei multo rhetoricam citius quis ademerit, quam philoſophiam conceſſerit. Ex Valla lib. 2.

NUNCŬBI, [μή που] Adv. compoſitum ex Nunquid & Alicubi. Ter. Eun. 1. 2. 83.

> — nuncubi meam
> Benignitatem ſenſiſti in te claudier?

Ubi Donatus, Nuncubi, Nunquid alicubi. Aut ſi Nunc ubi legimus, erit adverbium temporis: ut ſit Ubi, quo in loco, qua in re. Varr. R.R. 3. 2. Nuncubi hic vides vitrum aut aurum? [Nuncubi contractum videtur ex Num qua ubi? ut Sicubi, ex Si qua ubi; Necubi; ex Ne qua ubi, Necunde ex Ne qua unde &c.

NUNCUSQUE, Adv. quo utitur ſæpe Ammianus, viz. 14. 2: 22. 8: 27. 7. & 31. 7. Indicant nuncuſque albentes oſſibus campi.

NUNCIUS, V. NUNTIUS.

NUNCOREUS, i. m. Seſoſtridis filius, qui obeliſcum illum, qui poſtea Romæ ſitus fuit in Vaticano, curavit excidendum. Plin. lib. 36. cap. 11.

NUNCŬPO, [προσαγορεύω, ὀνομάζω] āre. Nominare. Liv. 1. 3. Quem Julum eundem Julia gens auctorem nominis ſui nuncupat. Varro de L. L. lib. 5. 7. a Gr. νόμος arceſſit, & Nuncupare, inquit, Nominare, valere apparet in legibus, ubi Nuncupatæ pecuniæ ſunt Scriptæ. Item in choro, in quo eſt, Ænea quis eſt qui meum nomen nuncupat? Hactenus Varro. Cic. 2. de Nat. Deor. 60. Itaque tum illud, quod erat a Deo natum, nomine ipſius Dei nuncupabant: ut quum fruges Cererem appellamus, vinum autem Liberum.
Nuncupare, & Vocare. Ovid. 1. Faſt. 246.

> Arx mea collis erat, quem vulgus nomine noſtro
> Nuncupat, hæc ætas Janiculumque vocat.

Verba ſunt Jani.
Effari & Nuncupari. Cic. 3. de Orat. 151. Neque illud fugerim dicere, ut Cœlius, qua tempeſtate Pœnus in Italiam venit: nec prolem, aut ſobolem, aut effari, aut nuncupari.
Vocabulis deorum res utiles & ſalutares nuncupatas dicit Perſeus. Cic. 1. de Nat. Deor. 38.
Nomine nuncupare. Cic. 2. de Nat. Deor. 71. Quoque eos nomine conſuetudo nuncupaverit.
Nuncupare, Pronuntiare, id eſt Expreſſe & nominatim prædicere, profarique ex bona fide, in rebus contrahendis. Cic. 3. Off. 65. Nam quum ex duodecim tabulis ſatis eſſet ea præſtari, quæ eſſent lingua nuncupata: quæ qui inficiatus eſſet, dupli pœnam ſubiret: a Juriſconſultis etiam reticentiæ pœna eſt conſtituta. Quicquid enim eſt in prædio vitii, id ſtatuerunt, ſi venditor ſciret, niſi nominatim dictum eſſet, præſtari oportere. Hactenus ille. Eſt enim Nuncupare, non ſcripto, ſed verbo cavere vel dicere. Budæus. [Conf. tamen Varr. ſupra.
Adoptio nuncupatur. Tacit. 1. Hiſt. 17. 2.

Nuncu-

Nuncupata voluntas dicitur a Juſtiniano, vel Treboniano in titulo De teſtamentis, in fine. Budæus.
Verbis nuncupare. Liv. 8. 9.
Nuncupavit laturos eo ſpolia. Liv. 1. 10.
Nuncupare, Recenſere, enarrare. Plin. lib. 7. cap. 26. Verum ad decus imperii Rom. non ſolum ad unius viri pertinet victoriam, Pompeji Magni titulos omnes, triumphoſque hoc in loco nuncupari.
Vota nuncupare, eſt Alicui divorum vota polliceri & deſtinare. Cajus in l. Si calumnietur. D. de Verborum & rerum ſignificatione, Poſt Calendas Januarias die tertio pro ſalute principis vota nuncupantur. Cic. 7. Verr. 34. Alterum, quod quum paludatus exiſſet, votaque pro imperio ſuo, communique Pop Rom. nuncupaſſet, noctu ſtupri cauſa lectica in urbem introferri ſolitus eſt ad mulierem, nuptam uni, propoſitam omnibus, contra fas, contra auſpicia, contra omnes divinas atque humanas religiones. Feſtus Pompejus, Nuncupata pecunia eſt, ut ait Cincius in lib. 2. de officio Juriſconſulti, Nominata, certa, nominibus propriis pronuntiata. Vota nuncupata dicuntur, quæ Conſules, Prætores, quum in provinciam proficiſcuntur, faciunt; ea in tabulas præſentibus multis referuntur. At Santra lib. 2. de Verborum antiquitate ſatis multis, Nuncupata colligit, non de recto nominata, ſignificare, ſed promiſſa, & quaſi teſtificata, circumſcripta, recepta, etiam in votis nuncupandis eſſe convenientius. Hactenus Feſtus. Liv. 35. 48. Auſpicantem, immolantemque, & vota nuncupantem, ſacrificuli vatis modo, in acie vidiſſe Cic. 3. Philip. 11. Neglectiſque ſacrificiis ſolennibus, ante lucem ea vota, quæ nunquam ſolveret, nuncupavit.
Nuncupatum teſtamentum. Plin. lib. 14. cap. 22. de ebrietate loquens, Alii teſtamenta ſua nuncupant, alii mortifera loquuntur: redituraſque per jugulum voces non continent. Juſtin. lib. 12. 15. de Perdicca loquens, Nam etſi non voce nuncupatus hæres, judicio tamen electus videbatur. Julianus in l. Si ita. de Bon. poſſeſſ. ſecundum tab. Quidam teſtamentum in tabulis ſibi fecit: filio autem impuberi per nuncupationem ſubſtituit. Et paulo poſt, Nam quemadmodum ſcripto hærede filio ſeparatim ab hæredibus patris: ita nuncupato poteſt videri ſeparatim a Scriptis patris hæredibus bonorum poſſeſſio dari. Nuncupatum hæredem a ſcripto diſtinguit: ut ſit is modus cujus meminit Juſtinianus Inſtitutionibus, De teſtamentis. §. finali. Budæus.
Nuncupare, eſt Voluntatem ſuam circa hæredis inſtitutionem, legatorum dationem, ceteraſque teſtamenti partes, coram ſeptem teſtibus, lingua & voce exprimere, nominareque, non ſcriptis aut tabulis. V. Juſtinianum lib. 2. tit. 10. De teſtamentis ordinandis. §. ult. & Lex. Pitiſc.
Nuncupaſſit pro Nuncupaverit, antique. Feſtus.

NUNCUPĀTIM, Adv. Nominatim Claud. Mamert. de Statu animæ, 2. 9. extr. Eruentur mihi atque extrahentur etiam nuncupatim ex abditis tenebellarum, qui hactenus delituere.

NUNCUPĀTIO, ōnis. f. [ἀνηγορία] Plin. lib. 9. cap. 35. Ipſam confeſtim paratam nuncupationem tabulis probare. Tacit. 16. Ann. 22. pr. Nuncupationes votorum.

NUNCUPĀTOR, ōris. m. Apul. 2. Florid. extr. Pythagoras primus philoſophiæ nuncupator & conditor.

NUNDĬNA, æ. f. [Νόνδινα] Romanorum dea, a nono die naſcentium dicta, qui Luſtricus dicitur. Eſt autem Luſtricus dies, quo infantes luſtrantur, & nomen accipiunt. Sed is maribus nonus, octavus eſt feminis. Macrob. 1. Saturn. cap. 16. conf. Lex. Pitiſc.

NUNDINÆ, arum. f. [πανήγυρις, πανζωπώλιον] a Nono die dictæ ſunt, quaſi Novendinæ: quæ a Romanis ita inſtitutæ perhibentur, ut octo quidem diebus in agris ruſtici opus facerent: nono autem die repeterent urbem ad mercatum pro legibus accipiendis, & ut ſcita atque conſulta frequentiore populo referrentur, quæ trinundino die propoſita, a ſingulis atque univerſis facile noſcebantur. Unde etiam mos tractus, ut leges trinundino die promulgarentur. Ex Macrob. 1. Saturn. cap. 16. Feſtus, Nundinis ruſtici conveniebant, mercandi & vendendi cauſa. Cic. 1. Att. 11. Ipſo die nundinarum. Translate Idem 2. Philip. 35. Domus, quæſtuoſiſſima falſorum commentariorum & chirographorum officina, agrorum, oppidorum, immunitatum, vectigalium flagitioſiſſimæ nundinæ. i. e. In qua hæc omnia vendebantur, & in qua hæc omnia erant venalia.
Nundinarum conventus manifeſtum eſt propterea uſurpatos, ut nonis tantummodo diebus urbanæ res agerentur, reliquis adminiſtrarentur ruſticæ. Columel. in præfat. lib. 1. Meminit & Varro in præfat. lib. 2. de R. R.
Inſtituere nundinas. V. INSTITUO.
Receptaculum aratorum, nundinæ ruſticorum, cella atque horreum Campani agri Capua. Cic. 2. de Lege Agrar. 88.
Domeſticis nundinis Antonii vectigalia non ſolum, ſed etiam imperium Populi Rom. diminutum eſt. Cic. 2. Philip. 192.
Sing. In nundinam & auctionem mitti, ſi emptor inveniatur. Sidon. 7. Ep. 5.

NUNDINUM, i. n. ut, Trinum nundinum. Valla 3. 5. Liv. 3. 35. pr. Trino forte nundino. Quintil. 2. 4. V. TRINUNDINUM. Lamprid. Alex. Sev. cap. 28. Primum nundinum.

NUNDINIUM, i. n. Idem, ſeu Ordinatio Conſulum. Vopiſc. in Tacit. cap. 9. Idcirco quod jam Senatus omnia nundinia ſuffectorum conſulum clauſerat. Lamprid. Sever. cap. 43. Nundinia vetera inſtituit. Al. Nundina legunt. V. ibi Salmaſ. vel Lex. Pitiſc.

NUNDINĀLIS, e. Adj. [πανζωπωλικὸς] Quod pertinet ad nundinas. Plaut. Aul. 2. 4. 45.

> Coquus ille nundinalis eſt, in nonum diem
> Solet ire coctum.

i. e. Vulgaris & vilis, qui non niſi nundinis conducitur, quum plebs ex agris convenit. Aliter Grut. cujus V. not.

NUNDINĀRIUS, a, um. Adj. [πανηγυρικὸς] Quod ad nundinas pertinet, vel quod nundinis deputatum eſt. Plin. lib. 12. cap. 17. His commerciis Carras oppidum aperuere, quod eſt illis nundinarium. Idem lib. 8. cap. 51. Forum nundinarium.
Epulæ nundinariæ. Ulpian. in l. Quum ſocietas. D. pro ſocio, Ut unus reliquus nundinarias epulas præſtaret.

NUNDĬNOR, [πανηγυρίζω] āri. Venditare, inquit Budæus, Pretio addicere, Inſtitorio more aliquid ad quæſtum exercere, quod & Nundino, are, dicitur. Julius Firmicus, lib. 6. Matheſ. cap. 31. ad finem, Quæſtus & libidinis cauſa pudorem duobus fratribus nundinabit, & ad coitum fratrem invitabit, & filium. Apul. Met. 10. p. 255. Elmenh. Toti nunc judices ſententias ſuas pretio nundinantur.
Nundinari, ſæpius pro Emptitare utitur Cicero, ut 4. Verr. 122. Ab iſto, inquit, & præco, qui voluit, iſtum ordinem pretio mercatus eſt: & pueri annorum ſenûm, ſeptenûmque denûm Senatorium nomen nundinati ſunt. Hæc Budæus. Idem Cic. 3. Philipp. 10. Una in domo omnes quorum intererat, totum imperium Populi Romani nundinabantur. Gloſſ. Cyrill. Nundino, καπηλεύω.

NUNDINATUS, a, um. Partic. Capitol. in Gord. cap. 24. extr. Per quos antea, velut in auctione poſitus, nundinatus eſt. i. e. Venditus.

NUNDINĀTIO, ōnis. f. [πανηγυρισμὸς] Ipſe nundinandi actus. conf. NUMMATIO. Juris nundinatio. Cic. 1. de Lege Agrar. 9. Hinc vos quas ſpoliationes, quas pactiones, quam denique in omnibus locis nundinationem juris, ac fortunarum fore putatis? Idem 3. Verr. 120. Nundinatio hominum.

NUNDINĀTOR, ōris. m. [πανηγυριστὴς] Qui nundinas frequentat. Feſtus, Nundinis ruſtici conveniebant mercandi & vendendi cauſa: tumque nefas erat cum populo agi, ne interpellarentur nundinatores.

NUNDINĀTĪTIUS, a, um. Adj. Venalis. Tertull. de Veland. Virg. cap. 3. Nundinatitia capita.

NUNQUAM, Adv. [οὔποτε, οὐδέποτε, μήποτε, μηδέποτε] Non ullo, vel nullo tempore. Cic. 4. Verr. 54. Nunquam vos Prætorem tam palæſtricum vidiſtis. [Contractum ſine dubio eſt ex Non unquam, vel potius Ne unquam. Male igitur quidam Numquam ſcribunt. Ceterum apud Cic. Num quem vos, cum nota interrogationis ſcribendum puto.
Nunquam ante hunc diem. Plautus Stich. 1. 3. 110. Cic. 1. Acad. 3. Illud autem mihi ante hoc tempus nunquam in mentem venit a te requirere.
Nunquam poſt hunc diem. Plaut. Men. 3. 2. 12.
Nunquam poſt illa. Plaut. Curc. 4. 2. 43.
Nunquam, in fine ſententiæ. Cic. 1. de Invent. 5. Eloquentiam vero ſine ſapientia nimium obeſſe plerumque, prodeſſe nunquam.
Nunquam, niſi. Cic. 4. Acad. 69. Nunquam a Philone diſceſſit, niſi poſteaquam ipſe cœpit qui ſe audirent habere.
Nunquam mihi duarum rerum credas, i. e. Nihil divini & humani, quod eſt jusjurandum, de quo ſupra in NIHIL. Plautus Truc. 2. 2. 51.

> — nunquam edepol mihi
> Quiſquam homo mortalis poſthac duarum rerum creduit.

Quidam Duarum vertunt in Suarum: ſed antiquitatis ignari, ſenſum omnem adulterant, ac male de poeta merentur. Turneb.
Nunquam hodie, i. e. Nullo tempore hujus diei, interprete Donato. Ter. Adel. 4. 2. 32.

> Scio ubi ſit, verum hodie nunquam monſtrabo. Virg. 2. Æn. 670.
> — nunquam omnes hodie moriemur inulti. Virg. 3. Ecl. 49.
> Nunquam hodie effugies, veniam quocunque vocaris.

Nunquam hoc uno die. Plaut. Truc. 5. 15.
Nunquam, i. e. Non. Plaut. Amph. 2. 2. 67. Ter. Hec. 3. 5. 15. Ille reviviſcet jam nunquam. Ubi Donatus, Plus eſt Nunquam, quam Non. Idem Phorm. 1. 2. 71.

> Illene indotatam virginem, atque ignobilem
> Daret illi? nunquam faceret.

Ubi Donatus, Nota Nunquam, pro Non, in majorem negationis ſignificationem ſemper poni.
Nunquam non coronam lauream geſtavit, &c. i. e. Semper. Suet. Tiber. cap. 69. Idem de Grammat. cap. 12. & Sen. Epiſt. 11
Petiit nunquam. Cic. de Amicit. 11. Qui Conſulatum petiit nunquam, factus eſt Conſul bis.
Nunquam quicquam. Ter. Adelph. 4. 1. 10.

> Quid dicam? S. nihilne in mente eſt? C. nunquam quicquam.

Donatus, Nunquam quicquam, παρέλκον, pro Nunquam, id eſt Non.
Nunquam quiſquam. Plaut. Capt. 1. 1. 8.

> Quos nunquam quiſquam vocat, neque invocat.

Nunquam uſquam. Ter. Eun 5. 8. 62.

> Nunquam etiam fui uſquam, quin me omnes amarent plurimum.

Ubi Donatus, Nunquam uſquam, τῷ ἀρχαϊσμῷ, pro Non uſquam, id eſt Nuſquam.
Nunquam ne. Ter. Eun. 2. 3. 68.

> Perii, nunquam ne etiam me illam vidiſſe?

NUNQUANDO, NUNQUIS, V. NUM.

NUNTIUS, ſive NUNCIUS, i. m. [ἄγγελος, ἀγγελίας, ἀγγελιαφόρος] Qui nuntiat, & Quod nuntiatur. Feſtus, Nuntius & res ipſa & perſona dicitur. De perſona, Plaut. Merc. 4. 1. 1.

> Quoniam a viro ad me rus advenit nuntius. Virg. 2. Æn. 547.
> Cui Pyrrhus: referes ergo hæc, & nuntius ibis Pelidæ genitori.

Nuntius, a Græco verbo videri poteſt derivatum, inquit Varro de L. L. lib. 5. apud quos μηνυτὴς nuntiator dicitur. [Immo Varro l. c. §. 7. a Gr. νέος arceſſit, parum probabiliter licet.
Mercurius nuntius Jovis & deorum. Hor. 1. Carm 10. 5.
Mendax. Claud. de Bell. Get. 367. [In hoc & aliis deinceps locis ambiguum eſt, quum & de Re & de Perſona intelligi poſſit.
Optatiſſimi nuntii & litteræ. V. OPTO.
Sævus atque ſanguinarius. V. Sanguinarius. in SANGUIS.
Triſtis armorum. Lucan. lib. 8. 52.
Velox. Claud. Conſ. Prob. & Olyb. 174.
Verus. Virg. 3. Æn. 310.
Cladis. Ovid. 11. Met. 349.
Noctis nuntius Heſperus. Senec. Hippol. 6.
Interpretes & nuntii rerum ſenſus. Cic. 2. de Nat. Deor. 140.
Arceſſitus Prætoris nuntio. Cic. 6. Verr. 115.
Remittere nuntium uxori, pro Repudiare uxorem. Cic. 1. Att. 10. Deinde ex Senatuſconſulto Conſules rogationem promulgaſſe, uxori Cæſarem nuntium remiſiſſe. Ob adulterium Clodii ſcilicet. V. Lex. Pitiſc.
Remittere nuntium virtuti, Translate. Cic. 15. Fam. 16. Jam biennium aut triennium eſt, quum virtuti nuntium remiſiſti, delinitus illecebris voluptatis.
Nuntius, Quod nuntiatur. Plin. 5. Epiſt. 100. Nuntiatur mihi Cajum Fannium deceſſiſſe: qui nuntius gravi me dolore confudit.
Bonus nuntius. V. BONUS.
Horribilis affertur. Catul. de Ario, 82. 10.
Lepidus. V. LEPIDUS.
Afferuntur nuntii, pro *Res novæ*, quæ dicuntur. Cic. 15. Fam. 2. Nuntii & litteræ, de bello a Parthis in provinciam Syriam illato, quotidie fere afferuntur.
Accipere nuntium. Cic. 2. Fam. 18. Quum optatiſſimum nuntium accepiſſem, te mihi Quæſtorem obtigiſſe.
Afferre exoptatum nuntium. Cic. pro Roſc. Amer. 19.
Apportare nuntium. V. APPORTO.
Audire. V. AUDIO.
Cognoſcere ex nuntiis. V. COGNOSCO.

Deferre nuntium acerbum alicui. Cic. pro Corn. Balb. 64. Nolite per deos immortales, Judices, hunc illi acerbum nuntium velle deferri, ut suum præfectum, &c.
Dimittere nuntios in omnes partes. Cæf. 4. Bell. Gall. cap. 19.
Excitare aliquem litteris, nuntiis, cohortationibus ad patriæ præsidium. Cic. 14. Philip. 20.
Exspectare nuntios. Cic. 16. Att. 4.
Facere certiorem per nuntium quid actum sit. Cic. 11. Att. 22.
Impellere aliquem improbissimis litteris, fallacibusque interpretibus ac nuntiis in spem aliquam. Cic. ad Brut. 10.
Incutere nuntium alicui. V. INCUTIO.
Mittere nuntios ad regem. In MITTO.
Monet secretis nuntiis Rhadamistum. Tacit. 12. Ann. 46.
Nuntiare nuntium exoptabilem. Plaut. Stich. 2. 2. 67. conf. Epid. 1. 1. 19. & Ter. Heaut. 3. 1. 18.
Perferre nuntium. Cic. pro Ligar. 7. A quo, hoc ipso C. Pansa mihi nuntium perferente, concessos fasces tenui, quoad tenendos putavi.
Perferri omnium nuntiis. V. PERFERO.
Venit nuntius. Cic. 3. Att. 13. De Quinto fratre nuntii nobis tristes nec varii venerant. Idem 1. de Orat. 175. De cujus morte quum domum falsus ab exercitu nuntius venisset, & pater ejus, &c.
Venerunt optatissimi nuntii & litteræ. Cic. 14. Philip. 16.
Vulnerat aures gravior nuntius. Virg. 8 Æn. 582.
Uno nuntio. Cic. pro Lege Manil. 7. Is qui uno die, tota Asia, tot civitatibus, uno nuntio, atque una litterarum significatione cives Romanos necandos, trucidandosque denotavit.

NUNTIUM, i. etiam n. genere affertur, pro Re quæ nuntiatur. Catull. de Berecynthia & Aty, 61, 75.
Roseis ut hinc palam labellis sonitus adiit,
Geminas deorum ad aures nova nuntia referens. Tibull. lib. 3. 4. 5. Plaut. Merc. 5. 2. 66. Opta ergo ob istuc nuntium quidvis tibi. conf. Apul. de Deo Socr. Sedul. 2. 74. Non. 3. 148. & Isidor. V. Andr. Borrich. Vind. p. 146. &c. & Cellar. Cur. post. cap. 5. & paulo infra.
Nuntium de cælo. Varr. de Ling. Lat. lib. 5. 9. Ubi noctu in templum censura auspicatur, atque de cælo nuntium erit, &c.
An Nuntiatum erit? Audio Turn. ita corrigere. H. St. Non dubito, quin vere, Quamvis & Cl. Thesauri Lipsiensis editorem, & Is. Voss. ad Catull. videam pro Borrichii sententia contra Cellarium stare. De Catulli loco dubium hæret. Forte tamen ipse Attis Nova nuntia intelligitur, qui se queritur eviratum Famulam Cybeles factum. Apud Tibull. sine dubio Adjectivum est τὸ Nuntia. Apud Plaut. Istunc legit Gronov. & Appul. p. 81. Stew. & Elmenh. 52. Signum adnuntium legitur, ab Adnuntius, vel Annuntius, a, um. Adj. Facessat igitur Nuntium. n. g.

NUNTIA, æ. f. [ἄγγελος] Cic. 1. de Legib. 2.
Nuntia fulva Jovis miranda visa figura. Ex quodam poeta.
Fidissima nuntia meæ vocis. Ovid. 11. Met. 585.
Fama nuntia rerum lætarum. Ovid. 4. de Pont. 4. 15.
Veri nuntia fama. Virg. 4. Æn. 188.
Historia nuntia vetustatis. Cic. 2. de Orat. 36.
Iris nuntia Junonis. Ovid. 1. Met. 270.
Littera nuntia. Ovid. 6. Epist. 9.
Plaga nuntia rerum. Lucret. lib. 4. 708.
In his tamen, ut & plurimis prioribus exemplis, adjective sumi videtur.

NUNTIUS, a, um. Adj. Ovid. 16. Epist. 10.
Uror: habes animi nuntia verba mei. V. Tibull. 3. 4. 5. & in præcedd. dict.

NUNTIO, [ἀγγέλλω, μηνύω, πιφάσκω, ἐναγγελίζω] āre. Monere, Significare tanquam per nuntium. Ter. Heaut. 1. 2. 10. Voluptatem magnam nuntias. Idem Hec. 3. 5. 19.
At istos invidos dii perdant, qui hæc libenter nuntiant.
Salutem nuntiare. Cic. 4. Att. 9. Misit ad me statim, qui salutem nuntiaret.
Nuntiare aliquid alicui ab alio. Plin. 1. Epist. 12. ad Calestrium. Cucurri: perveneram in proximum, quum mihi ab eadem Hispulla Julius Atticus nuntiat, nihil jam ne me quidem impetraturum.
Nuntiare ad aliquem aliquid. Plaut. Most. 1. 3. 76.
Nuntiatur Romam, Nuntiatur domum. Cic. 11. Fam. 12. Ita Romam erat nuntiatum, ita persuasum omnibus, cum paucis inermis perterritis metu, fracto animo, fugisse Antonium.
Nuntiatum est nobis Cæsarem ad VIII Cal. Capuæ, &c. Mucius Cic. 9. Att. 15.
Nuntiatus est Silius Italicus vitam inedia finisse. Plin. 3. Epist. 7.
Prælium nuntiare. Cæf. 5. Bell. Gall. 22.
Horam nuntiare. Martial lib. 8. 6.
Horas quinque puer nondum tibi nuntiat, & tum
Jam conviva mihi, Cæciliane, venis.
Nuntiare monstra, h. e. Res magnas & mirabiles. Cic. 4. Att. 7. pr. Nihil εὐκαιρότερον epistola tua, quæ me sollicitum de Quinto nostro, puero optimo, valde levavit. Venerat horis duabus ante Chrysippus, mera monstra nuntiarat.
Ne sensus quidem vera nuntiant. Cic. 4. Acad. 79.
Nuntiatum illico mittere. Sallust. Jugurth. 108.

NUNTIANS, antis. Partic. ut, Legati nuntiantes. Justin. 18. 6. 2. & 23. 3. 5.

NUNTIĀTUS, a, um. Partic. ut, Res domi nuntiata. Justin. 43. 5. 9. Hac pugna nuntiata. Cæf. 2. Bell. Gall. 28 & 29.

NUNTIATIO, ōnis. f. [ἀγγελία] Cic. 2. Philip. 81. In quo primum incredibilem stupiditatem hominis cognoscite. quid enim? istuc, quod te sacerdotii jure facere posse dixisti, si Augur non esses, & Consul esses, minus facere potuisses? Vide etiam ne facilius; nos enim nuntiationem solum habemus: Consules & reliqui magistratus etiam inspectionem. conf. Ulpian. Dig. 3. t. 14. l. 7. & Tertull. de Carne Christi, cap. 4.

NUNTIĀTOR, ōris. m. Ulpian. in l. Prætor ait, & l. Stipulatio. D. de novi operis nuntiat. conf. Arnob. lib. 1. extr. & Tertull. ibid. cap. 7.

NUNTIATRIX, īcis. f. Cassiodor. 2. Epist. 14. Nuntiatrix redeuntis anni ciconia.

N U O

NUO, nui, nūtum, [νεύω] ĕre. apud veteres pro Velle ponebatur: proprie Nuere, est Signo capitis voluntatem suam ostendere.

NŪTUS, ûs. m. [νεῦμα] Signum quod fit oculis, vel capite, vel manibus. Virg. 9. Æn. 106.
Annuit, & totum nutu tremefecit Olympum. Cic. 11. Fam. 22.
Nutus tuus potest hominem summo loco natum, summo ingenio, summa virtute, officiosissimum præterea & gravissimum, incolumem in civitate retinere.
Loquaces nutus. Tibul. lib. 1. 2. 21.
Aberrare nutu. In ABERRO.
Annuere nutum. In ANNUO.
Appellare nutu & significatione. V. APPELLO.
Consequi aliquid nutu. In CONSEQUOR.
Demonstrare aliquid nutu. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Dare signa nutu. Ovid. 1. Fast. 418.
Loqui nutu signisque. Ovid. 4. Met. 63.
Nutus, Voluntas, quæ hujusmodi signo declaratur, sive affirmando, sive negando. Plin. 1. Epist. 7. ad Octavium Rufum, Nam ego quoque simili nutu ac renutu respondere voto tuo possum. Cic. pro Quint. 94. Si fas est respirare P. Quintium, contra nutum, ditionemque Nævii.
Ad alicujus arbitrium nutumque totum se fingere & accommodare. Cic. in Orat. 24.
Convertere se totum ad voluntatem nutumque alicujus viri. Cic. 3. Fam. 10.
Degere ætatem sub nutu alterius. Lucret. lib. 4. 1116.
Docemur auctoritate nutuque legum coercere cupiditates. Cic. 1. de Orat. 194.
Expeditus ad nutum alicujus. Cic. de Arusp. Resp. 60.
Gubernari nutu atque arbitrio alicujus. Cic. 7. Verr. 34.
Observare nutus. In OBSERVO.
Pendere pecunias ad nutum alicujus. Cic. pro Lege Agrar. 2. 97.
Nutu atque verbo, non acurata quadam orationis copia, libertinos in urbanas tribus transtulit Ti. Sempronius. Cic. 1. de Orat. 38.
Nutus, [ῥοπή] Vergentia, & proclivitas, a Nuto, are. Cic. 1. Tusc. 40. Eam porro naturam esse quatuor omnia gignentium corporum, ut quasi partita habeant inter se & divisa momenta, ut terrena & humida suopte nutu & suo pondere ad pares angulos in terram & in mare ferantur: reliquæ, &c. Idem 1. de Finib. 19. Sive aliæ declinabunt, aliæ suo nutu recte ferentur.
Conglobata in sese nutibus suis terra. Cic. 2. de Nat. Deor. 98.
Nutus, pro Nutatione, motu, ruina. Valer. Flacc. 6. Argon. 382.
Quin gravior, nutuque cadens exterruit Idam. h. e. Motu corporis decidui.

NŪTO, [νευστάζω] āre. frequentat. Sæpe signum capitis facere. Plaut. Asin. 4. 1. 39.
Neque illa ulli homini nutet, nictet, annuat.
Nutare, pro Moveri aliquando accipitur, & quasi Ruinam minari. Unde Nutare ædificia dicimus, quum male solidata, ruinam minantur. Liv. 4. 37. extr. Altera ex parte nutant circumspectantibus galeæ, & incerti trepidant, applicantque se turbæ.
Arbores nutant. Plin. lib. 13. cap. 4.
Rami nutant pondere. Ovid. 2. de Arte Am. 263.
Turres. Lucan. 6. 136.
Victoria nutat, Sese in unam vel alteram partem inclinat. Auctor de Viris illustr. cap. 16.
Urbs tanto discrimine nutabat. Tacit. 4. Hist. 52.
Fortuna nutat. Liv. 21. 44. extr. Aut vincere, aut, si fortuna nutabit, in prælio potius, quam in fuga mortem oppetere. Vetus codex habet Dubitabit, quem sequitur Gronov.
Animi nutant. Stat. 4. Theb. 197.
Timor nutat utroque. Stat. 8. Theb. 614.
Nutare in re aliqua, pro Dubitare. Cic. 1. de Nat. Deor. 120. Mihi quidem etiam Democritus, vir magnus in primis, cujus fontibus Epicurus hortulos suos irrigavit, nutare videtur in natura deorum. Idem 2. de Finib. 8. Nunc autem dico ipsum Epicurum nescire, & in eo nutare.

NUTANS, antis. Partic. [νευστάζων] ut,
Acies nutans. Tacit. 3. Hist. 40.
Curis nutantem Colchida vidit. Valer. 7. Argon. 153.
Domus nutantes pendent. Lucan. lib. 1. 494.
Machinamentum suspensum & nutans. Tacit. lib. 4. Hist. 30.
Platanus nutans. Catull. 65. 390.
Ruina mundi nutans. Lucan. 4. 393.
Vela carinæ nutantia. Lucan. 8. 48.

NUTATŪRUS, a, um. aliud Partic. [νεύσων] ut, Apex nutaturus supra agmina. Stat. 4. Silv. 4. 68.

NUTĀBUNDUS, a, um. Adj. Solin. cap. 27. Capite nutabundo. Salvian. 6. de Gubern. Dei, Ad gressum nutabundi.

NUTĀTIO, ōnis. f. [νεῦσις] Plin. lib. 11. cap. 37. A cerebro proficiscitur somnus: hinc capitis nutatio.
Reipublicæ nutatio. Plin. Paneg. cap. 5.

NUTĀMEN, ĭnis. n. Sil. 2. 399.
Albentes niveæ tremulo nutamine pennæ.

NUTĀBILIS, e. Adj. Apul. de Deo. Socr. Regni nutabilis suggestus.

N U P

NŬPER, Adv. [ἄρτι, ἀρτίως, ἔναγχος, νεωστί] Non longo hinc tempore. Neque vero ad horas refertur, sed vel ad paucos dies, vel ad paucos menses. Ter. Eun. 1. 2. 50. Mater mea illic mortua est nuper. Cic. de Amicit. 24. Qui clamores tota cavea nuper in hospitis & amici mei M. Pacuvii nova fabula?
Nuper indulgens in patrem, idem severus in filium. Cic. 3. Off. 112.
Nuper admodum. Ter. Heaut. 1. 1. 1.
Quanquam hæc inter nos nuper notitia admodum est. Hæc verba usurpat Cic. 2. de Finib. 14. al. Nupera.
Nunc nuper. Plaut. Truc. 2. 4. 43.
Nunc huc remisit nuper ad me epistolam,
Sese experturum quanti sese penderem. conf. Ter. Eun. prol. 9. V. NUNC supra.
Nuper, de Longiori tempore aliquando dicitur. Cic. 1. de Divin. 86. Neque ante philosophiam patefactam, quæ nuper inventa est, hac de re communis vita dubitavit.
Nuperrĭme, superl. Cic. 1. de Invent. 24. Primum te dicturum polliceri, aut ab adversarii dicto exordiri, & ab eo potissimum quod ille nuperrime dixerit, aut, &c.

NUPĔRUS, a, um. Adj. Recens, novum. Plaut. Capt. 3. 5. 60.
　Recens captum hominem, & nuperum, & novitium.
NUPSIA, æ. f. [Νεψία] Oppidum eſt ad Nilum fluvium, in tractu Syenitarum, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 29.
NUPSIS, is. f. Oppidum eſt Arabiæ, Nomadibus proximum, de quo Plin. lib. 6. cap. 100.
NUPTA, NUPTIÆ, NUPTUS, &c. V. NUBO.

N U R

NURSIA, æ. f. [Νυρσία] Sabinorum civitas, auctore Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Hodie *Norcia.* Nurſia, inquit Servius, Piceni civitas, a Virgilio Frigida dicta, aut re vera: aut certe venenoſa, & nocens. Gracchi namque ubique in concionibus ſuis Nurſinos ſceleratos appellaverunt: & ſcimus amare Virgilium hiſtoriarum rem per tranſitum tangere. Hæc Servius ad illud Virg. 7. Æn. 716.
　— quos frigida miſit
　Nurſia, & Hortinæ claſſes, populique Latini. Nugæ. Nam Habitata pruinis Nurſia. Sil. lib. 8. 418.
NURSĪNUS, a, um. Adj. Martialis lib. 13. 20.
　Nurſinas poteris parcius eſſe pilas. de Rapis loquens.
NŬRUS, ûs. f. [νυὸς] Filii mei uxor. Cic. 2. Philip. 58. Rejecta mater amicam impuri filii, tanquam nurum, ſequebatur. Ter. Hec. 2. 1. 4.
　Itaque adeo uno omnes animo ſocrus oderunt nurus.
Digna nurus ſocero. Ovid. 3. Epiſt. 73.
Nurus ſæpe ponit Ovidius tantum pro Sexu; ut 2. Met. 366.
　Excipit, & nuribus mittit geſtanda Latinis. i. e. Feminis Latinis.
Nurus, pro Sponſa aliquando ponitur. Martial. lib. 4. 74.
　Atque inter Latias gloria prima nurus. Budæus. [Immo etiam hic pro Femina, ſeu Nupta, ἁπλῶς poſuit poëta, ut ſæpe alias. V. lib. 10. Epig. 6.

N U S

NŪS, Gr. νοῦς, Sapientia. V. Vet. Interp. Iren. 1. 1. Mart. Capell. 2.
Per vos vigil decenſque nus mentis ima complet.
NUSCITIO, ōnis. V. LUSCITIO.
NUSPIAM, Adv. Gell. 5. 4. Librarius in quodvis pignus vocabat, ni in una nuſpiam littera delictum eſſet. al. Uſpiam. V. Borrich. Cogit. p. 182. & Sciopp. Animadverſ. in Voſſ.
NUSQUAM, [οὐδαμῆ, μηδαμῆ] Adv. in loco & ad locum: id eſt Nullo in loco. Ter. Eun. 4. 3. 18. Ille autem bonus vir nuſquam apparet. Cic. 4. Acad. 103. Quæ nuſquam alibi eſſet.
Uſpiam & Nuſquam, contraria. Cic. 1. de Legib. 42. Lex eſt recta ratio imperandi, atque prohibendi, quam qui ignorat, is eſt injuſtus, ſive eſt illa ſcripta uſpiam, ſive nuſquam.
Nuſquam abero. Virg. 2. Æn. 620.
Nuſquam cunctabundus. Tacit. 1. Ann. 7.
Nuſquam aut nullum fore. Cic. de Senect. 79. Nolite arbitrari, ô mihi cariſſimi filii, me, quum a vobis diſceſſero, nuſquam, aut nullum fore.
Nuſquam tuta fides. Virg. 4. Æn. 373.
Nuſquam, ad locum. Ter. Eun. 2. 2. 50.
　Detineo te, fortaſſe tu profecturus alio fueras?
　P. Nuſquam. Cic. 10. Fam. 32. Et provinciam in otio, & exercitum in mea poteſtate tenui: finibus meæ provinciæ nuſquam exceſſi.
Nuſquam ventum aut abitum ſine causa putetur. Auctor ad Herenn. lib. 2. 3.
Nuſquam pedem. Ter. Adelph. 2. 2. 19.
Nuſquam gentium, i.e. Nuſquam omnino. Abundare & Gentium ait Donatus. Ter. Adelph. 4. 2. pr.
　Næ ego homo ſum infelix, primum fratrem nuſquam invenio gentium.

N U T

NUTO, are. V. NUO, ĕre.
NŪTRIO, īvi vel ii, ītum, [τρέφω, σιτέω, σιτίζω, τιθηνέω, τιθηνίω] īre. notæ ſignificationis. Plin. lib. 11. cap. 40. extr. Balænæ, vitulique mammis nutriunt fetus. Marini ſc.
Vento nutritur ignis. Ovid. Rem. Amor. 807.
Nutrire vinum, quod & Curare dicimus. Columel. lib. 12. cap. 30. Quanto major æſtus erit, eo ſæpius convenit vinum nutriri, refrigerarique, & ventilari. Eleganter, inquit Turnebus, vinum medicamento curatum nutriri dicit.
Pax nutrit Cererem. Ovid. 1. Faſt. 704.
Amorem longum male nutrit. Ovid. 3. de Arte Am. 579.
Audacias aliquorum nutrire. Cic. in Salluſt. 1. Multi privatorum audacias nutriverunt, ego nihil timui niſi leges.
Favorem. Sil. lib. 7. 497. al. Furorem.
Ignes ſuos. Ovid. 6. Met. 493.
Morbos. Celſus lib. 6. cap. 6. de oculorum gravioribus morbis.
Vires. Celſus lib. 3. cap. 23. Mediis autem diebus vires ejus erunt nutriendæ.
Ulcus. Celſus lib. 5. cap. 26. Repurgatumque ulcus, ſicut cetera, nutriendum eſt.
Nutrire in filio damnum naturæ. Liv. 7. 4. extr.
Nutritor, futurum imperativi paſſivi, pro præſente activi poſuit Virg. 2. Georg. 425.
　Hoc pinguem, & placitam Paci nutritor olivam. Servius.
NUTRIENS, entis. Partic. Vulg. Interp. Matth. 24. 19. Væ prægnantibus & nutrientibus. In Gr. eſt θηλαζούσαις.
NUTRĪTUS, a, um. Partic. [τεθρεμμένος] ut, Ferino lacte nutritus. Ovid. 3. Triſt. 11. 3.
Nutritæ ſanguine fruges. Petron. cap. 120.
NUTRĪTUS, ûs. m. [θρέψις] Nutrimentum. Plin. lib. 22. cap. 24. Multi ſenectam longam mulſi tantum nutritu toleravere.
Nutritus pius & maternus. Senec. in Conſolat. ad matrem.
NUTRĪTOR, ōris. m. [τροφεὺς] Qui nutrit. Suet. de Clar. Gramm. cap. 7. M. Antonius Cnipho, ingenuus in Gallia natus, ſed expoſitus, a nutritore ſuo manumiſſus. Dracont. in Hexaem. 565.
　Et generata vigent ſub nutritore Tonante.
Puellæ nutritor. Claud. in Eutrop. 1. 104.
Equorum nutritor Pholoes. Stat. 10. Theb. 228.
NUTRIX, īcis. f. [θρέπτειρα, τιτθὴ, τιθήνη, τροφὸς] Quæ nutrit. Ter. Eun. 5. 2. 53.
　Nutricem acceſſitum iit, quæ illam aluit parvulam.
Nutrices & pædagogi jure vetuſtatis plurimum benevolentiæ poſtulant. Cic. de Amicit 76.
Almæ nutricis blanda ac infracta loquela. Lucret. lib. 5. 231.
Regia nutrix natorum Priami. Virg. 5. Æn. 645.
Cum lacte nutricis errorem aliquem ſugere. Cic. 3. Tuſc. 2.
Inferunt manſa omnia in os pueris infantibus nutrices. Cic. 2. de Orat. 162.
Nutrices, Comites etiam adultarum virginum erant. Liv. 3. 44.
Nutrix, pro Matre. Varro, Ut deſiderium poſſint ferre nutrices. i. e. Matres quæ eos nutricant.
Oratoris nutrix. Cic. in Orat. 37. Laudationum, ſcriptionum, & hiſtoriarum, &c. reliquarumque rerum formam, quæ abſunt ab forenſi contentione, &c. non complectar hoc tempore. non quo negligenda ſit: eſt enim illa quaſi nutrix ejus oratoris, quem informare volumus, &c.
Leonum nutrix tellus Jubæ. Hor. 1. Carm. 22. 16.
Diſcordia nutrix belli. Claud. 1. in Ruff. 30.
Curarum nutrix nox. Ovid. 8. Met. 81.
Nutrices arbores glandiferæ dicuntur, Plin. procem. lib. 16.
Nutrix, pro Seminario (inquit Budæus) in quo tenella adhuc ſemina depanguntur, deponunturque. Plin. lib. 17. cap. 10. Omnia ea non ſtatim moris eſt in ſua locari, ſed prius nutrici dari, atque in ſeminariis adoleſcere, iterumque migrare.
Nutrix, alia ſignificatione uſurpat Catullus, Argon. 62. 18.
　Illaque atque alia viderunt luce marinas
　Mortales oculi nudato corpore nymphas,
　Nutricum tenus exſtantes e gurgite cano. i. e. Mammarum.
NUTRĪCŬLA, æ. f. dimin. [θρέπτριον] Hor. 1. Epiſt. 4. 8.
　Quid voveat dulci nutricula majus alumno, &c. Suet. Auguſt. cap. 94.
Fabulæ nutricularum. Quintil. lib. 1. cap. 9.
Caſam nutriculam vocavit Quintil. Decl. 13. Ubi quis nutritus fuit.
Regionem. Juven. 7. Sat. 149.
　Gallia, vel potius, nutricula cauſidicorum,
　Africa, &c.
Seditioſorum nutricula, homo. Cic. in Vatin. 4. Veniſti iratus omnibus, quod ego ſimul ac te aſpexi, prius quam loqui cœpiſti, quum ante Gellius, nutricula ſeditioſorum omnium, teſtimonium diceret, ſenſi atque providi.
Muſicæ ſuavis nutricula arundo. Apul. 6. Mileſ. p. 178. Elmenh.
Prædiorum nutricula. Cic. 11. Philip. 12. His, quaſi præter dotem, quam in civibus malis acceperant, agrum Campanum largitus eſt Antonius, ut haberent reliquorum nutriculas prædiorum: quibus utinam contenti eſſent: ferremus: etſi tolerabile non eſſet.
NUTRĪMEN, ĭnis. n. [ἐδώδιμον] Ovid. 15. Met. 354.
　Naturæque ſuum nutrimen deerit edaci.
NUTRIMENTUM, i. n. [θρέμμα, ἀνατροφὴ, χιλός] Alimentum. Cic. in Orat. 42. Sed quod educata hujus nutrimentis eloquentia eſt, ipſa ſe poſtéa colorat & roborat. Suet. Calig. cap. 9. Quantum per hanc nutrimentorum conſuetudinem favore & gratia valuerit. i. e. Quod in caſtris educatus ſit, ut ait Budæus.
Nutrimenta ignis. Valer. Max. lib. 3. cap. 2. Virg. 1. Æn. 176.
　Suſcepitque ignem foliis, atque arida circum
　Nutrimenta dedit, rapuitque in fomite flammam.
Nutrimentum, pro Eo qui alitur. Valer. lib. 9. cap. 3. ext. 2. Digna nutrimenta, quæ in exitum patriæ ſuæ, ut evenit, converterentur. Loquitur de filiis Amilcaris.
Nutrimenta, orum, pro Ipſa nutricatione poſuit Suet. Auguſt. cap. 6. Nutrimentorum, inquit, ejus oſtenditur adhuc locus, in avito ſuburbano juxta Velitras, permodicus.
NUTRIMENTĀLIS, e. Adj. Conſt. Afer de N. H. Nutrimentalia membra.
NUTRIBĬLIS. e. Adj. [τρόφιμος] Cæl. Aurel. Tard. 4. 3. Cibi nutribiles.
NUTRITŌRIUS, a, um. Adj. Theod. Priſcian. de Diæt. cap. 3. Lac omne nutritorium eſt.
Nutritoriæ cunæ. Auguſtin. Confeſſ. 12. 27.
NUTRITIUS, vel NUTRICIUS, a, um. Adj. [θρεπτικὸς] Qui nutrit. Columel. lib. 3. cap. 13. Ne incrementa duritia ſua reverberet, ſed tenero velut nutritio ſinu recipiat, & cæleſtes admittat imbres.
Alimenta nutritia. Firmic. 3. 16.
NUTRITIUS, i. m. Qui nutrit, ſive qui curam habet infantium & adultorum ut vivant. Cæſ. 3. Bell. Civil. cap. 107. Nutritius ejus pueri eunuchus. Varro R. R. 2. 1. Quis Fauſtulum neſcit paſtorem, fuiſſe nutritium, qui Romulum & Remum educavit. Gloſſ. Gr. Lat. τροφεὺς, Nutritor, Educator, Altor, Nutricius. In iiſdem, τρόφιμος, ὁ τροφὸς, Alumnus, Nutricius. Et Lat. Gr. Nutricius, τροφεὺς.
NUTRITIUM, i. n. Senec. Conſol. ad Helv. cap. 17. Illius pio maternoque nutritio per longum tempus æger convalui.
Nutritia ducere ab aliquo. Plur. Arnob. lib. 5.
Omnia infantum nutritia. Manil. 3. 131.
NUTRICIA, orum. n. pl. [θρέπτρα] vocamus Nutricis mercedem: ut apud Ulpianum. in l. 1. ad finem, D. de variis & extraordinariis cognitionibus. Græce τροφεῖα dicuntur. V. TROPHIMA.
NUTRĪCO, [ψωμίζω] āre. Idem quod Nutrire. Plaut. Merc. 3. 1. 11.
　Nec pecua ruri paſcere, neque pueros nutricare. Varro 2. de R. R. cap. 8. Quum peperit equa mulum aut mulam, nutricantes educamus. Idem 2. 4. Nutricare porcos. Petron. Fragm. cap. 77. pr. Tu viperam ſub ala nutricas. conf. Arnob. lib. 1.
NUTRICOR, [σιτίζω] āri. depon. Idem. Cic. 2. de Nat. Deor. 86. Omnium autem rerum, quæ natura adminiſtrantur, ſeminator, & ſator, & parens (ut ita dicam) atque educator, & altor eſt mundus, omniaque, ſicut membra ſua, & partes ſuas, nutricatur & continet. Apul. Apol. Eum paupertas nutricata eſt.
Paſſive, Varr. R. R. 1. 23. Ea ſole nutricantur.
NUTRICATIO, ōnis. f. [σιτισμὸς] Varro 1. de R. R. cap. 44. Dicetur, inquit Agrius, de tertio gradu, de nutricationibus atque alimoniis eorum. Gell. lib. 12. cap. 1. Munus nutricationis. Apul. 2. Dogm. Plat. Puerorum nutricationes.

NUTRICĀTUS, ûs. m. Idem. [σίτισις] Plaut. Mil. 3. 1. 54.
O lepidum fenicem, si quas memorat virtutes habet:
Atque equidem plane eductum in nutricatu Venerio. Varr. 1. de R. R. cap. 47. & 3. 9. conf. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 11.

NUTUS, V. NUO.

N U X

NUX, nŭcis. f. [καρύα, κάρυον] generale nomen est omnibus, quæ duro operimento teguntur, ut sunt Amygdalæ, Avellanæ, & hujusmodi. Plin. lib. 15. cap. 22. Ceteris quicquid est, solidum est, ut in avellanis, & ipso nucum genere, quas antea Abellinas patrio nomine vocabant.
Nux, a Nocendo dicitur. Ovid. de Nuce arbore, in poëmate Nux inscripto 61.
Me, fata ne lædam, quoniam fata lædere dicor,
Imus in extremo margine fundus habet.
Cortex viridis nucis. Tibul. lib. 1. 8. 44.
Fetus nucis. Virg. 2. Georg. 69.
Avellana nux, seu Prænestina, quæ eadem est, ex arbore est quæ Corylus dicitur. Hanc autem nucem Græci Ponticam vocant. Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 18. V. seq. dict.
Calva nux, Nux est avellana, vel Pontica. Hoc ex veteri quodam lexico eruisse se dicit Turnebus Adversf. 20. 6. extr. in quo sic scribitur, Calvæ Ποντικά, πεφρυγμένα. [i. e. Frixa, quod quo pertineat nescio. Calvas ab Avellanis distinguit Cato R. R. cap. 8. Etiam in Gloss. Lat. Gr. Nux avellana, ποντικόν.
Castaneæ nuces. Virg. 2. Ecl. 52.
Græca nux. Columel. de Arborib. cap. 22. Nucem Græcam serito Arcturi signo. Quidam dicunt esse amygdalam, argumento Plinii lib. 15. cap. 22. quum de amygdala loquitur, Hæc arbor (inquit) an fuerit in Italia Catonis ætate, dubitatur, quoniam Græcas nominat. V. Cat. R. R. cap 8. Macrob. 3. Saturn. cap. 18 Nux Græca hæc est, quæ & amygdala dicitur. Sed & Thasia eadem nux vocatur.
Juglandes nuces, quæ & Regiæ dictæ sunt. Plin. lib. 15. cap. 22.
Minimæ. Juven. 5. Sat. 143. Avellanas interpretantur.
Pineæ nuces, Quas pinus arbor gerit. Martial. lib. 13. 25.
Persica nux, vel Nucipersica. Martial. lib. 13. Lemm. 46.
Nuces amaræ, apud Celsum lib. 6. cap. 7. & alibi frequenter, nihil aliud sunt, quam quas vulgo Amygdalas amaras vocant.
Ocellata nux. V. OCELLATUS, vel Lex. Pitisc.
Persicum quod vulgo vocatur, Mollusca nux dicitur, scilicet quod ceteris nucibus mollior sit. Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 18. Perottus Macrobio refragatur.
Saturnaliciæ nuces. V. Andr. Senftleb. libell. de Alea vett.
Cassa nuce pauperare aliquem. Hor. 2. Serm. 5. 36. i. e. Re vilissima.
Conficere nucem. V. CONFICIO.
Dare nuces pueris. Catul. in Epithal. Juliæ, 59. 131. V. Relinquere nuces, infra.
Frangere nucem. Cic. 2. de Orat. 266.
Frangat nucem, qui e nuce nucleum esse vult. Qui commodum appetit, ne fugiat laborem. Hanc sententiam Plautus figura sane quam proverbiali extulit, in Curc. 1. 1. 55. Erasmus.
Legere nuces. Cic. 2. de Orat. 265.
Relinquere nuces, est Omissis studiis ac nugis puerilibus ad graviora, magisque seria converti. Pers. 1. Sat. 10.
— & nucibus facimus quæcunque relictis,
Quum sapimus patruos. Translata metaphora, vel a vetusta nuptiarum cærimonia, in quibus sponsus, uxorem ducens nuces spargebat, utpote jam pueritiæ renuntians: vel certe a puerorum lusibus, qui nucibus peraguntur, ductum proverbium videri potest. Hæc Erasmus. V. Catull. l. c. & Martial lib. 5. 135. & Fest. in Nuces.
Spargere nuces. Virg. 8. Ecl. 29. de eadem re. V. Serv. in loc.
Nux, Arbor nuces ferens, [καρύα] in Poëm. Ovid. & apud Rei rusticæ auctores passim.
Dejecerit Eurus annosam si forte nucem. Juven. 11. Sat. 119.

NŬCŬLA, æ. f. dimin. Minuta nux. Unde & Præneſtini Nuculæ appellati sunt. V. Fest. conf. Plin. 15 22.

NUCELLA, æ. f. ut, Nucella cocta. Apic. V. Barth Adversf. 32. 18.

NUCEUS, a, um. Adj. [καρύινος] Quod est ex nuce. Plin. lib. 16. cap. 39. Ulmeam, pineam, nuceam, hanc atque aliam materiam omnem quum effodies, Luna decrescente eximito post meridiem. Onomast. Vet. καρυκηρός, Nuceus. [Scribendum Καρυηρός.

NUCĒTUM, i. n. Locus consitus nucum arborum frequentia. Stat. 1. Silv. 6. 12.
Quicquid nobile Ponticis nucetis,
Fecundis cadit aut jugis Idumes. Nuces Ponticas intelligit, quæ & Prænestinæ, & Avellanæ dicuntur.

NUCĬNUS, a, um. Adj. ut, Mensæ nucinæ. Vet. Scholiast. Juven. 11. Sat. 119.

NUCĀLIS, e. Adj. Cæl. Aurel. Acut. 2. 37. Palmulæ nucales, quas caryotas appellant.

NUCĬPERSICUM, i. n. V. Lemma Martial. 13. 46.

NUCIPRŪNUM, i. n. Prunum insitum nuci. Plin. lib. 15. cap. 13. Peculiaris impudentia est nucibus insitorum, quæ faciem parentis, succumque adoptionis exhibent, appellata ab utroque nucipruna.

NUCIFRANGĬBŬLUM, i. n. jooo appellat Plaut. Dentem, in Bacch. 4. 2. 16.
Cum ego hujus verba interpretor, mihi cautio est,
Ne nucifrangibula excussit ex malis meis.

NUCĀMENTUM, i. n. Aliquid nucis flori simile. Plin. 16. 10. Nucamenta (abietis) squamatim compacta. V. suo loco.

NUCLEUS, i. m. [πυρήν] Quod tenerum in nucibus includitur. Plin. lib. 12. cap. 9. Pomum intus simile contortis nucleis. Idem lib. 9. cap. 35.
Concidere nucleum dentibus. V. CONCĪDO.
Nucleum amisi, Proverbium. Plaut. Capt. 3. 4. 122.
Nucleum amisi, reliquit pignori putamina. Verba sunt Hegionis, ubi rescivisset sibi impositum esse, & herum amissum pro servo, servum pro domino retentum, is enim ex quo fructus exspectabatur, aufugerat, eo relicto, ex quo nihil emolumenti poterat capi. Erasmus.
Nuclei olivarum, Testæ. Ulpian. in l. Carbonum. D. de Verborum significat.
Nucleus, Allii spicæ. Multis enim spicis seu nucleis compactum est allii caput. Plin. lib. 19. cap. 6. Allium tenuissimis, & quæ seperantur, in universum velatur membranis: mox pluribus coagmentatur nucleis, & his separatim vestitis.
Nucleus pinguitudinis. Plin. lib. 17. cap. 6.
Nucleus ferri, Chalybs. Plin. lib. 34. cap. 14.
Nucleus acini, quod Vinaceum appellat Columella. Plin. lib. 23. cap. 1.

NUCLEĀTUS, a, um. Adj. Scribonius Largus, Compos. 233. Uva passa, nucleata, contusa ac mista. [Legendum videtur Enucleata. i. e. Exacinata, ut barbari loquuntur.

N Y C

NYCTĀLOPS, ōpis. Adj. [νυκτάλωψ] Qui videt interdiu, occidente autem sole cernit exiliter, noctu nihil. Hic etiam Lusciosus dicitur a Latinis. Plin. lib. 8. cap. 50. Caprinum jecur si vescantur, restituit vespertinam aciem his, quos nyctalopas vocant. Idem dicit lib. 28. cap. 11. V. LUSCIOSUS, & Non. 2. 512.

NYCTALŌPIA, æ. f. Vitium ipsum est, ut Myopia. Dioscorides tamen Nyctalopa pro Vitio identidem accipit. Budæus. conf. Isidor. 4. 8.

NYCTALOPS, ōpis. m. [νυκτάλωψ] Herba. Plin. lib. 21. cap. 11. Eandem vocari chenomychon, quoniam anseres a primo conspectu ejus expavescant: ab aliis nyctalopa, quoniam e longinquo noctibus fulgeat. De nyctegreto. q. V.

NYCTEGRĒSIA, [νυκτεγερσία] Lat. Noctisurgium. Ea Homeri rhapsodia vocatur, qua maximo metu perculsis omnibus & consternatis ob offensionem pugnæ, noctu in castris ab Agamemnone excitantur e stratis duces, & ad consilium vocantur. V. Egretus apud Fest. Scilicet unius litteræ trajectione, pro νυκτηγερσία.

NYCTEGRĒTUS, i. m. vel NYCTEGRETON, i. n. [νυκτήγρετος] Herba, de qua sic Plin. lib. 21. cap. 11. Nyctegretum inter pauca miratus est Democritus, coloris ignei, foliis spinæ, nec a terra se attollentem, præcipuam in Gedrosia narrat. Erui post æquinoctium vernum radicitus, siccarique ad Lunam XXX diebus, ita lucere noctibus. Magos Parthorumque reges uti hac herba ad vota suscipienda. Hæc ille. V. dict. præcedd.

NYCTĒLIUS, a, um. Adj. [Νυκτέλιος] Nyctelius vocatus fuit Bacchus, quod sacra ejus noctu fiebant: νὺξ enim nox est, τελέω perficio.
Nyctelius pater, Bacchus. Ovid. 1. de Arte Am. 567.
Latex Nyctelius, Vinum. Senec. OEdip. 492.

NYCTĒRIS, ĭdis. f. [νυκτερίς] Vespertilio, tam minutos habens pedes, ut eis carere videatur. Plin. 11. 47.
Nycteris, h. e. Vespertilio, dictus est Chærephon philosophus: propterea quod philosophando expalluisset, & supra modum emaciatus esset. Suid.

NYCTEUS, duarum syllabarum, Nycteos, vel Latine Nyctei, m. [Νυκτεύς] Rex quidam fuit, pater Antiopes. Propert. lib. 3. 15. 12.
Nycteos Antiopen, &c.

NYCTĒIS, ĭdis. [Νυκτηΐς] patronym. f. Propertius lib. 1. 4. 5.
Tu licet Antiopæ formam Nycteidos, &c. Ovid. 6. Met. 111.

NYCTĬCŎRAX, ăcis. m. [νυκτικόραξ] Corvus nocturnus. D. Hieronymus in fine epist. ad Suniam & Fretelam, Nycticoracem dicit esse, quam vocamus Noctuam. conf. Paul. Nolan. Epist. 40. cap. 6.

NYCTĬMĔNE, es. f. [Νυκτιμένη] Filia Nyctei, quo etiam nomine dicta est avis quædam, in quam conversa, Nyctimene fertur. Quæ quoniam cum patre concubuerat, facinus recognoscens in silvas aufugit, & in noctuam conversa, lucem odit, nocte tantum volitans. A Græcis appellatur γλαύξ. V. Ovid. 2. Met. 591. & 594.

NYCTĬMUS, i. m. [Νύκτιμος] Filius Lycaonis, quem interfectum Jovi se invisenti epulandum præbuit. Clem. Alex. Admon. ad Gent. f. 18.

NYCTORIX, Regina Babyloniæ: quæ, teste Herodoto, lib. 1. post Semiramin regnavit sola. Apud ipsum Herodotum scribitur Nitocris.

NYCTOSTRĀTĒGUS, i. m. [νυκτοστράτηγος] Præfectus vigilum, qui armati noctu urbem perlustrant. Arcad. l. ult. §. 1. ff. de mun. & honor. t. 4. l. 18. V. Paniroll. de Magistr. Municip. cap. 24.

N Y M

NYMPHA, æ. f. [νύμφη] Latine Sponsa dicitur. Pro Uxore ponitur ab Ovid. 1. Epist. 27.
Grata ferunt nymphæ pro salvis dona maritis. Sponsæ nymphæ dictæ ἀπὸ τοῦ νῦν πρῶτως φαίνεσθαι: quia nunc visendas se præbent, cum antea prodierint obtectæ. V. Salmuth. in Panciroll. Deperd. P. 1. tit. 10.
Nymphas antiqui aquarum deas esse putaverunt, quasi lympharum numina: quippe veteres Græci nympham dicebant, quam nos mutatione unius litteræ lympham, hoc est aquam. Aliquando Nymphæ dicuntur Musæ, quod aqua currendo musicos sonos efficiat. Hinc sæpenumero a poetis invocantur. Virg. 7. Ecl. 21.
Nymphæ, noster amor, Libethrides. Cic. 3. de Nat. Deor. 43. Suntne etiam Nymphæ deæ? Et pro Milon. 74. Ædem Nympharum incendit.
Nymphæ aliæ in nemoribus habitant: & hæ a Græcis Ἀλσηΐδες, id est Nemorales appellantur: aliæ in aquis, quæ Naides & Hydriades communi & generali nomine dicuntur. Sed harum aliæ sunt Κρηνίδες Græce, Latine Fontanæ nominantur: aliæ Ἐπιποταμίδες, licet has Fluviatiles appellare: sunt & aliquæ Ἐπιμηλίδες, quibus pecora sunt curæ: nonnullæ etiam Ὀρεάδες, quæ montes incolunt. Ex Lambino.
Nympharum aliæ Commotitiæ dictæ, aliæ Corycides, Dodonides, Dorides, Dryades, Hamadryades, Hyades, Ismenides, Lelegeides, Lemoniades, Limnades, Limnææ & Limnacides, Naiades, Napææ, Nereides sive Nerinæ, Nyseides, Oceanitides, Oreades, Phaetontiades, querquetulanæ, terrestres, uraniæ; de quibus omnibus V. Lex. Pitisc.
Genitor Nympharum, Oceanus. Catul. in Gell. 85. 6.
Templa silvestria Nympharum. Lucret. lib. 5. 947.
Agrestes. Virg. 3. Æn. 34.
Avernales. Ovid. 5. Met. 540.
Faciles. Virg. 3. Ecl. 9.
Simplices. Hor. 2. Carm. 8. 14.
Teneræ. Ovid. 11. Met. 153.
Nymphæ, dicuntur Apes quum primum formam cœperint habere. Plin. lib. 11. cap. 16.

Nymphæum, i. n. [νυμφαῖον] dicitur & Lavacrum & balneum. Julius Capitol. Gord. cap. 32. Opera Gordiani Romæ nulla exstant, præter quædam nymphæa, & balneas. Plin. lib. 35. cap. 12.
Est item Fanum Nympharum, & Locus celebrandis nuptiis. Tales basilicas undecim fuisse Romæ testatur Panciroll. conf. Salmuth. Deperd. P. 1. tit. 19. & Lex. Pitisc.
Portus etiam supra Lissum, a Cæsare memoratus, 3. Bell. Civil. 26. Est & Nymphæum, Proconnesi promontorium. V. Plin. 3. 22.

Nymphæa, æ. f. [νυμφαία] Herba Heraclia, quæ Venerem extinguit: a Nympha, hoc est aqua dicta, quod aquis gaudeat. Plin. lib. 26. cap. 10. Et lib. 25. cap. 7. Ruellius eam dicit esse, quæ officinis vulgo *Nenuphar* dicitur.

Nymphæus, i. m. [Νυμφαῖος] Italiæ fluvius juxta Velitras. Auctor Raphael Volaterranus.
Nymphæum montem semper ardere, ejusque craterem bitumen egerere omnium dilutissimum, Strabo auctor est lib. 7.

Nympharēna, æ. f. Gemma, urbis & gentis Persicæ nomen habet, similis hippopotami dentibus. Plin. lib. 37. cap. 10.

Nymphides, um. f. pl. [νυμφίδες] Genus calceamentorum muliebrium, de quibus Cælius lib. 28. cap. 27.

Nympholepti, orum. m. pl. [νυμφόληπτοι] dicuntur quasi Nympharum spiritu correpti: iidem Lymphati quoque vocantur. V. in LYMPHA.

Nymphon, ontis. m. [Νύμφων] Vir quidam Colophonius, de quo Cic. 1. Q. frat. 2. 2. Ego nugas maximas omni mea comitate complexus sum, Nymphontem etiam Colophonium.

N Y S

Nȳsa, æ. f. [Νύσα] Urbs Arabiæ, apud quam (ut Diodorus 3. 64. ait) Bacchus educatus a Nymphis fuit. Unde & Nysæus dictus est, ac cognominatus Dionysus, a Jove scilicet & Nysa nomen accipiens. conf. Mela, 3. 7. & Curt. 8. 10. 12.
Nysa etiam non tam Mons, quam Civitas in India est, a Libero patre (ut refert Strabo lib. 15.) condita, carminibus poetarum celebratissima. V. Herodot. lib. 2. & Justin. 12. 7. 6. Scribitur & Nysæa.
Alia est Nysa in Bœotia apud Homerum.
Alia apud Plinium 5. 18. in Caria. Hujus meminit Strabo lib. 14. & ad Mediterranea supra Tralles collocat, ad orientem, monti accubantem; ubi & claros ejus cives memorat complures. Scribitur etiam Nyssa, littera geminata.
Est apud Strabonem Vicus etiam in Helicone: apud Ptolemæum in Lycia & Ionia: & apud Stephanum in Thracia. q. V. conf. Spanh. de Num. diss. 4.
Vertex celsus Nysæ. Virg. 6. Æn. 806.
Nysæ nomen habuisse dicitur alter e verticibus Parnassi. V. Interpr. ad Juven. 7. Sat. 64. & Sil. 7. 198. Hinc Parnassus Lucano 5. 73. est,
　　Mons Phœbo Bromioque sacer.

Nysēis, ĭdos. [Νυσηΐς] patronym. f. ut, Nyseides nymphæ, Ovid. 3. Met. 314. quæ Bacchum educarunt.

Nysēĭus, a, um. Adj. [Νυσήϊος] ut, Juga Nyseia apud Lucan. lib. 8. 801.

Nȳseus, dissyll. [Νυσεὺς] dictus est Bacchus. Ovid 4. Met. 13.

Nysiăcus, a, um. Adj. Bacchicus. ut, Nysiaci flores. Mart. Capell. lib. 2.

Nysias, ădis. patronym. f. [Νυσιὰς] ut, Nymphæ Nysiades, apud Ovid. 3. Fast. 769. positum pro gentili.

Nysĭgĕna, æ. m. [Νυσιγενὴς] Qui in Nysa natus est. Catul. Argon. 62. 252.
　　At parte ex alia florens volitabat Iacchus,
　　Cum thyaso Satyrorum, & Nysigenis Silenis.

Nysion, i. n. [νύσιον] Hedera. Apul. de Herb. cap. 98. conf. seq. dict.

Nysius, a, um. Adj. [Νύσιος] Arnob. lib. 5. Nysius & Semeleius pater. Plin. lib. 16. cap. 34. Hedera coronis poetæ utuntur, quidam Nysiam, alii Bacchicam vocant.

Nysæi, orum. m. pl. [Νυσαῖοι] Habitatores Nysæ urbis: de quibus meminit Cic. 13. Fam. 64. Deinde Nysæos, quos Nero in primis habet necessarios, diligentissime tuetur ac defendit, habeas tibi commendatissimos.

Nysæus, vel **Nysēus**, a, um. Adj. [Νυσαιεὺς] ut, Chori Nysæi. Propert. lib. 3. 17, 22.
Palmes Nysæus, Vitigineus. Sil. lib. 7. 198.

Nysa, æ. m. Proprium hominis. Cic. 3. de Nat. Deor. 58. Dionysos multos habemus, primum Jove & Proserpina natum: secundum Nilo, qui Nysam dicitur interemisse.

Nysæa, æ. f. teste Herodoto & Curtio, Urbs clarissima in India, a Libero patre condita, sub radicibus montis quem Meron vocant. V. NYSA.

Nysirus, V. NISȲRUS.

Nyssa, æ. f. [νύσσα] Repagulum unde cursores moventur. A νεύω, inclino: quod quum metam attigerit, inclinentur.

Nysus, V. NISUS.

O

O LITTERA rotundo ore proferenda, etiam rotunda figura exprimitur apud plerosque populos. Apud Græcos duplicem sortitur figuram & quantitatem, ο breve, & ex ea geminata ω magnum: ο, ω.

Eandem in Alphabeto sedem inque numerando potestatem habet quam ע Aiin Hebræorum. Utraque enim septuagenarium designat. Unde sunt qui haud inscite autumarunt & illud elementum Hebraicum eadem olim potestate fuisse insignitum. Quid quod Aiin & Fontem & Ocellum propria significatione exprimat, & ad rotunditatem soni nonnihil alludere videatur?

De mutatione hujus vocalis agit Priscianus lib. 1. p. 553. quem longum foret exscribere, consulere tamen utilissimum. Confer etiam Quintil. 1. 4.

Cum U maximam habet necessitudinem, unde pleraque, quæ apud Græcos nominativum in O terminant, O in U convertunt apud Latinos; ut a Κῦρος, Cyrus, &c. Quintil. lib. 1. cap. 4. Quid o, atque u permutatæ invicem? ut Hecoba, & notrix: Culchides, & Pulyxena scriberentur. Quod hic Quintilianus dicit, multis monimentis veterum probat Pierius in suis castigationibus in Virgilium: in quibus se scriptum vidisse testatur Donu pro Dono, Annus pro Annos, Cupressu pro Cupresso. Sic Frundes pro Frondes apud antiquiores Latinos, Angustoque fretu, Lucret. 1. 720. pro Freto. Vicissim vetustissimis Italiæ populis quibus U non erat in usu Poblicom pro Publicum, Hercolem pro Herculem; maximeque digamma antecedente, ut Servos, Volgus, Davos.

O pro Au, ut Plodo, Plostrum, Codex.

O & I, ut Olli pro Illi.

O. Officium. Olla, Omnis, Optimus, Ordo, Ostendit.

O. C. Ordo clarissimus. O. C. S. Ob cives servatos.

O. D. S. M. Optime de se merito.

O. E. B. Q. C. Ossa ejus bene quiescant condita.

O. F. N. D. Omni fide numini dedicat.

O. H. F. Omnibus honoribus functus. O. H. S. S. Ossa hic sita sunt.

O L. Ollam legit, vel locavit.

O. M. Optima merito, Optimo maximo. O. M. D. S. Optime merito de se. O. M. S. Optimo maximo sacrum.

O. O. Ordo optimus.

O. P. Optimus princeps, pater, patronus. O. P. F. Optimo patri, principi, patrono, fecit.

O. V. Optimo viro, Optimæ uxori. O. V. D. Optimo viro dedit. O. V. F. Optimo viro fecit.

O, [ὦ] vocandi Interjectio, nominativo [seu Vocativo] interdum, nonnunquam etiam accusativo gaudens. Virg. 1. Æn. 528.

O regina, novam cui condere, &c. Cic. 10. Fam. 26. O mi Furni, quam tu, &c.

Aliquando admirandi. Ter. Eun. 2. 3. 5.

O faciem pulchram! deleo omnes dehinc ex animo mulieres. Juven. 10. Sat. 157.

O qualis facies, & quali digna tabella!

Exclamantis. Ter. Heaut. 4. 1. 17. O Juppiter! tantam inesse animo inscitiam? Idem Phorm. 2. 3. 13.

O audaciam! etiam me ultro accusatum advenit?

O curas hominum! ô quantum est in rebus inane! Pers. 1. Sat. pr.

O immoderata mulier. Cic. pro Cœl. 53.

O consuetudo peccandi, quantam habes jucunditatem in improbis & audacibus, quum pœna abfuit, & licentia consecuta est! Cic. 5. Verr. 76.

Dolentis. Ter. And. 1. 5. 48.

Memor essem? o Mysis, Mysis! etiam nunc mihi
Scripta illa dicta sunt in animo Chrysidis
De Glycerio.

O miseras hominum mentes, ô pectora cæca! Lucret. lib. 2. 14.

O misera vitæ ratio! Cic. Anteq. iret in exil. 30.

O spectaculum uni Crasso jucundum, ceteris non item! Cic. 2. Att. 21.

Irridentis. Cic. de Amicit. 46. O præclaram sapientiam! solem enim, e mundo tollere videntur, qui amicitiam e vita tollunt.

O præclarum custodem! ovium, ut aiunt, lupum. Cic. 2. Philip. 27.

Exsultantis. Ter. Andr. 1. 1. 78. O factum bene! beasti me.

O terram beatam, quæ illum exceperit! Cic. pro Milon. 106.

O, interjectio repente perculsi. Ter. And. 4. 6. 7. O Mysis salve. C. salvos sis Crito. Ibid. 1. 5. 32. Quis hic loquitur? Mysis salve M. ô salve Pamphile.

O quid agis. Hor. 1. Carm. 14. 2.

O si: desiderantis particula. Virg. 11. Æn. 415.

Quanquam ô si solitæ quicquam virtutis adesset! Ibid. lib. 8. 560.
O mihi præteritos referat si Juppiter annos! Per tmesin.

O utinam. Ovid. 1. Epist. 4.

O utinam tunc, quum Lacedæmona classe petebat,
Obrutus insanis esset adulter aquis!

O, pro Utinam. Virg. 2. Ecl. 28.

O tantum libeat mecum tibi sordida rura,
Atque humiles habitare casas. i. e. Utinam libeat.

O, quandoque tacetur, quum accusativo jungitur. Ter. Eun. 3. 1. 28.

—dii vostram fidem? hominem perditum
Miserumque, & illum sacrilegum. Docet Donatus, majoris stuporis esse hoc modo pronuntiatum. Cic. ad Aticum, Me miserum! cur non ades?

O, sequente vocali aliquando producitur, aliquando corripitur. Tibull. 2. 4. 7.

O ego non possum tantos sentire dolores. conf. Ovid. 1. Epist. 5. Virg. 2. Ecl. 65.

Te Corydon, O Alexi; trahit sua quemque voluptas.

O A

OANUS, i. f. ["Οανος] Lydiæ oppidum, apud Stephanum.

OĂRĪON, ōnis. m. i. e. Orion. V. Rutil. 1. 637. Catull. Carm. 67. extr.

Proximus Hydrochoi fulgeat Oarion.

OASIS, is. f. ["Οασις] Oppidum in desertis Libyæ, septem dierum itinere a Thebis distans, quod Herodoti ætate a Samiis, tenebatur, ut ipse refert lib. 3. conf. Zosim. 5. 9. 7. & Leg. ult. §. 2. Cod. de pœnis.

OASENUS, a, um. Adj. ut, Oasena deportatio. Leg. un. Cod. Theod. de Nili aggeribus.

OATARICHA, orum. n. pl. [ὠαταρίχα] dicuntur Mugilum ova, sale condita: ὠὸν enim est, quod nos Ovum dicimus, interposita v euphoniæ causa: τάριχος, salsamentum dicitur: ταριχεύω, servo, condio, liquefacio, sicco. [Scribendum ὠὰ ταρίχων ex Athen. 3.

OAXIS, is. m. ["Οαξις] Fluvius est Cretæ insulæ, dictus ab Oaxe filio Apollinis.

Rapidus Cretæ Oaxis. Virg. 2. Ecl. 66.

OAXUS, i. f. ["Οαξος] Civitas Cretæ, ab Oaxo Acacallidis, filiæ Minois, filio: vel a situ loci, quod loca prærupta Cretenses ἄξους vocant. Herodotus quoque Oaxum urbem Cretæ facit, in qua Etearchus pater Phronimæ matris Batti regnavit, qui Cyrenem Libyæ urbem ædificavit. V. Steph. Byzant. Herod. lib. 4.

O B

OB, [διὰ, ἐπὶ] Præpos. accusativo jungitur, & significat Propter. Ter. And. 3. 5. 4.

Ergo pretium ob stultitiam fero: sed inultum id nunquam auferet. Donatus, i. e. Pretium stultitiæ.

Ob adulterium cæsus. Virg. 6. Æn. 612.

Ob avaritiam laborat. Hor. 1. Serm. 4. 26.

Ob delictum pœnas dii expetunt. Cic. pro Marcel. 18.

Ob dictum aliquem oppugnare. Cic. 5. Fam. 1. Existimâram pro mutuo inter nos animo, & pro reconciliata gratia, nec absentem ludibrio læsum iri me, nec Metellum fratrem ob dictum, capite ac fortunis per te oppugnatum iri.

Ob emolumentum aliquod suum siqui cupidius aliquid dicere videntur, iis credi non convenit. Cic. pro Font. 17.

Ob industriam. Plaut. Cas. 2. 3. 58.

Ob minas decem oppositus pignori. Ter. Phorm. 4. 3. 57.

Ob nullam noxiam. Plaut. Pœn. 1. 1. 15.

Ob rem. Ter. Phorm. 3. 2. 41. Non pudet vanitatis? D. minime, dum ob rem. i. e. Modo in rem meam sit.

Ob absolvendum, Ob tacendum, & similia: pro Ad absolvendum, vel Ut absolvat. Cic. 4. Verr. 78. Quanto illud flagitiosius, improbius, indignius, eum a quo pecuniam ob absolvendum acceperis, condemnare, &c. Gell. lib. 11. cap. 10.

Ob vagulationem. Festus, Cui testimonium defuerit ob portum ob vagulationem ito. Lex est XII Tabul. qua Turnebus significari putat, Si testis ei defuerit, qui litem habuit, ei licere comperendinationis die, id est die tertio, ante ejus ædes libere conqueri & implorare ejus testimonium, conviciumque recusanti facere. Nam a Vagio, Vagilo, & Vagulo

Vagulo deducitur, unde Vagulatio, quod conquerentis & plorantis est. Nec assentior iis qui a Vagor deducunt, nec qui Ob Vagulatum legunt, quum Vagulationem Festus plane aperteque legat, & interpretetur, sitque Ob vagulationem dictum antiquo more pro Ad vagulationem. Hæc ille. Legem autem sic scribi debere putat, Cui testimonium defuerit, is tertiis diebus ob portum ob vagulationem ito. V. VAGULATIO.

Ob, pro Ante. Plaut. Mil. 2. 4. 51.

Nunc demum experior ob oculos caliginem prius mihi obtigisse.

Ob oculos mihi sæpe mors versata est. Cic. pro Rabir. Post. 38.

Mihi ob oculos exilium versatur. Cic. pro Sext. 47.

Ob os offusus ignis. Cic. de Univers. 41.

Ob, pro Ad, apud antiquos, inquit Fest. Ennius, Ob Romam noctu legiones ducere. Cic. 9. Fam. 26. Cujus ob os Graii ora obvertebant sua. ex vet. poëta.

Ob, in compositione, pro Circum, auctore Festo; ut Obambulare. Vide OBIRE, H. St.

Sæpe pro Ad ponitur: sic Occensi pro Accensi; Obmoveto pro Admoveto, Enn. Occurerre pro Accurrere, Lucret. Obtulerat pro Attulerat, Catul. Obligatus pro Alligatus, Hor. Obstetrix quoque dicitur ab Obstare, quo pro Adstare sive adsistere veteres Latini utebantur. V. Fest.

Aliquando Contrarii quid & noxii significat ut in Obsto, Obscænus, Obsum.

Vide OBNUNTIO, OBSOLEO. H. St.

Obs, pro Ob. V. suo loco. H. St.

O. B A

OBACERBO, āre. est, ut ait Festus, Exacerbare.

OBĂCĔRO, āre. compositum ex Ob & Acus, aceris; est auctore Festo, Obloqui, atque alterius sermonem moleste impedire. Quod sumptum videtur a paleis, quas Græci ἄχυρα vocant. [Dacer. putat Festum Obacorare reliquisse. Ego potius τὸ Obblaterare vel Oblatrare in hac significatione quærerem, vel, quod apud Nonium est Obvarare, nisi ordo obstaret.

OBÆRĀTUS, a, um. Adj. [ὑπόχρεως] dicitur Qui ære alieno jam obligatus est, quasi ære alieno obstrictus, & debitor ad aliquid operandum. Liv. 26. 40. Quatuor millia hominum erant misti ex omni colluvione, exsules, obærati. Cæs. 1. Comment. B.G. 4. Omnes obæratos, quorum magnum numerum habebat, conduxit. conf. Varr. 1. de R. R. 17. [Obærati proprie dicuntur, qui ære alieno multo premuntur, vel potius oppressi, nec jam solvendo sunt. Varr. L. L. 6. 5. extr. Nexis adjungit Obæratos. Compar. Tacit. 6. Ann. 17. 4. Quanto quis obæratior ægrius distrahebant.

OBAMBŬLO, [περινοστέω, περιοδεύω, περίειμι] āre. est (ut ait Festus) Adversum alios ambulare, & quasi ambulanti sese opponere. Frequentius pro Circuire, aut Obire. Plaut. Merc. 5. 2. 59.

Sane hoc non in mentem venit, dudum ut urbem obambulo.

Gronov. Dudum, uti tibi. omissa hac voce.

Solus obambulat ipse. Ovid. 2. Trist. 459.

Gemebundus obambulat Ætnam. Ovid. 14. Met. 188.

Obambulantes ante vallum portasque. Liv. 25. 39.

Obambulare muris. Liv. 36. 34.

Obambulare, pro Insidiari. Virg. 3. Georg. 538.

Non lupus insidias explorat ovilia circum,
Nec gregibus nocturnus obambulat.　　i. e. Insidiatur. Servius.

Obambulare, pro Una junctimque ambulare. Suet. Tiber. cap. 25. extr. Et secretum petenti, nonnisi adhibito Druso filio, dedit, dextramque obambulantis, veluti incumbens, quoad perageretur sermo, continuit. [Forte Adambulantis scripsit Tranquillus.

OBAMBULĀTIO, ōnis. f. [περιπάτησις] Auctor ad Heren. lib. 3. 19. Commodius est in derelicta, quam in celebri regione locos comparare: propterea quod frequentia & obambulatio hominum conturbat, & infirmat imaginum notas.

OBAMBULĀTOR, ōris. m. Mart. Capell.

OBAMBULĀTRIX, īcis. f. Gell.

OBĂRĒNI, orum. m. pl. [Ὀβαρηνοὶ] Armeniæ populi, non procul a Cyro fluvio, quorum meminit Stephanus.

OBĀRESCO, ĕre. Lactant. de Opific. Dei, cap. 10. Acies enim, quam siccari & obarescere non oportet, nisi humore assiduo tersa pure niteat, obsolescit. De oculorum acie loquitur.

OBĂRO, [περιαρόω] āre. Circum arare, vel Arando excolere. Liv. 23. 19. Et quum hostes obarassent quicquid herbidi terreni extra murum erat, raporum semen injecerunt, ut, &c.

OBARĀTOR, ōris. m. Serv. in 1. Georg. 21. Ex Fabio Pictore, Flaminem Cerealem invocasse Deum obaratorem.

OBARMO, [καθοπλίζω] āre. Idem quod Armare. Hor. 4. Carm. 4. 27.

—quibus
Mos unde deductus per omne
Tempus Amazonia securi
Dextras obarmet, quærere distuli.　　conf. Apul. Met. 9. Miles. pr.

OBARMĀTUS, a, um. Partic. Apul. Met. Oculi ad vigilias obarmati.

OBĀTER, tra, trum. Adj, [ὑπομέλας] Quodammodo atrum, & veluti subatrum. Plin. lib. 18. cap. 35. Nascens luna, si cornu superiore obatro surget.

OBĀTRESCO, ĕre. Obatrum esse. Firmicus in præfat. lib. 1. Paliscus lacus semper crassitudine lurida sordidus, liventibus spumis obatrescit.

OBAUDIO, īre. ita veteres, pro Obedio. Apul. 3. Met. Secreta quibus obaudiunt Manes. Tertull. adv. Marc. 2. 2. extr. Adam non obaudiit. Idem 5. 18.

OBAUDIENTIA, æ. f. Tertull. Exhort. Cast. cap. 2. Voluntas Dei in obaudientiam venerat.

OBAURĀTUS, a, um. Adj. Idem quod Inauratus. Apul. Met. 11. p. 260. Elmenh. Alius soccis obauratis, indutus serica veste.

O B B

OBBA, æ. Poculi genus, quod nunc Ubba dicitur, inquit. Nonius 2. 597. Idem 19. 14. Vel ligneum, vel ex sparto, fuisse dicit. Varro, Dolia atque apothecas tricliniares, melicas, calenas, obbas, & cumanos calices. Idem Epist. ad Marullium, Utrum meridie, an vesperi libentius ad obbam accedas.

Sessilis obba, Quæ sedere videtur, quum sit fundo latiore. Pers. 5. Sat. 148. conf. Tertull. Apol. cap. 13. & Lex. Pitisc.

OBBĀTUS, a, um. Adj. Instar obbæ. Apul. Met. 10. p. 254. Elmenh. Castor & Pollux, quorum capita cassides obbatæ, stellarum apicibus insignes, contegebant. i. e. Formam obbarum habentes.

OBBĬBO, ībi, ĭtum, [καταπίνω] ĕre. Idem quod Bibere. Cic. 1. Tusc. 96. Qui, quum conjectus in carcerem triginta jussu tyrannorum venenum ut sitiens, obbibisset, reliquum sic e poculo ejecit, ut id resonaret. Al. Obduxisset.

OBBLĂTĔRO, āre. Apul. Met. 9. al. Adblatero.

OBBRŪTESCO, [ἀλογοποιοῦμαι] ĕre. Brutum fieri, rationem amittere. Lucret. lib. 3. 546.

Nec refert, utrum pereat dispersa per auras,
An contracta suis e partibus obbrutescat.　　De anima. Turnebus aliter, aitque Obbrutescere significare hic, Sensum amittere & vitam, ac interire: nam brutum est non sentiens. Lactantius Inst. lib. 7. cap. 5. Corpus enim, quia e terra est, comprehensibile est, temporale, brutum atque tenebrosum est: Anima vero, quia de cælo est, tenuis, æterna, sensibilis, illustris est. Hic aperte Brutum, id est non sentiens, Sensibili, id est sentienti opposuit. Hæc ille, Advers. 10. 8. [In edit. Cellarii totus hic Lact. locus, ut spurius, in notas rejectus est. Exstat autem in edit. Lugd. ap. Tornæs. 1579. ex cod. Ms. insertus. conf. BRUTESCO. Obbrutui. Afran. apud Festum, Non possum verbum facere, obbrutui.

OBBRUTESCENS, Partic. Prudent. Hamart. 651.

Damna aures, Pater alme, meas, & claude meatus
Obbrutescentis capitis.

OBBRUTESCENTIA, æ. f. apud Augustin.

O B C

OBCÆCO, vel OCCÆCO, [ἐκτυφλόω] āre. Idem significat quod Cæcare. Columel. lib. 4. Veluti ignorantiæ tenebris obcæcata luce veritatis caruit. Plin. lib. 10. cap. 3. Respersu pinnarum hostem occæcantes.

Obcæcat orationem totam narratio obscura. Cic. 2. de Orat. 129.

Obcæcatus stultitia. Cic. 15. Fam. 1. Quod ego negotium, non stultitia obcæcatus, sed verecundia deterritus, non recusavi.

Obcæcari tenebris, & Præfulgere splendore, contraria. Auctor ad Herenn. lib. 3. 32. Tunc nec nimis illustres, nec nimis obscuros locos haberi oportet: ne aut obcæcentur tenebris imagines, aut splendore præfulgeant.

Æther terrificis obcæcat sidera nimbis. Lucan. ad Pison. 136.

Obcæcare fossas in agro. h. e. Obtegere, & desuper claudere, ne pateant. Columel. lib. 2. cap. 2. V. in CÆCUS.

Timor obcæcaverat artus. Virg. in Cul. 197.

OBCÆCATUS, a, um. Partic. Columel. 6. 36. Incensus & obcæcatus cupidine.

OBCÆDES, is. f. plur. Plaut. Stich. 5. 4. 52.

Ohe, jam satis, nolo obcædes, catuli ut ludum nunc volo.　　i. e. Nolo hic quicquam tragicum & cruentum, quodque cædes imitetur, malo ludum catellorum, qui inter se lascive lusitant. Obcædes autem juncto verbo, ut Concædes dicuntur. Turnebus.

OBCÆNO, āre. Idem quod Cœno. Antiquum. Plaut. Cestione; Cerastibola, ut de lumbo obcænabis. Auctor Varr. 6. de L. L. 3.

OBCĂLEO, ui, ēre. Circum calere. Celsus lib. 4. cap. 27. Ubi dolor vehemens urget, interest sine tumore is sit, an tumor cum calore, an tumor jam etiam obcaluerit. Et paulo post, Si vero tumores etiam obcaluerunt, & dolent, levat spongia. [Sed rectius scribitur Obcalluerit, & Obcalluerunt. quod posterius in ed. Lind. receptum, prius typothetæ, opinor, errore relictum est. Pertinet ergo ad v. OCCALLESCO, q. V.

OBCALLEO, OBCALLESCO, V. OCCALLEO.

OBCANTO, OBCANTĀTUS, V. OCCENTO, in OCCINO.

O B D

OBDO, ĭdi, ĭtum, [ἀποκλείω] ĕre. Opponere, inquit Festus. Sic Hor. 1. Serm. 3. 59.

—nullique malo latus obdit apertum.

Obdere ceram auribus. Senec. Epist. 32.

Obdere forem, pro Claudere. Plaut. Casin. 5. 2. 17.

Obdere fores ferratis trabibus. Plin. lib. 6. cap. 11.

Obdere pessulum ostio. Ter. Eun. 3. 5. 55. Idem Heaut. 2. 3. 37. Anus foribus obdit pessulum.

OBDĬTUS, a, um. Partic. Apul. Met. 4. Obdito cellæ pessulo. Idem lib. 10. p. 244. Feralibus amiculis instrictus atque obditus.

OBDORMIO, īvi, ītum, [ἀφυπνόω] īre. Dormire. Cic. 1. Tusc. 92. Nescio quando in Latmo obdormivit. De Endymione.

Obdormivi crapulam, Edormivi. Plaut. Most. 5. 2. 1. [Videtur esse utrimque Præt. Perf. seq. verbi.

OBDORMISCO, [ἀφυπνόω] ĕre. Idem Cic. 1. Tusc. 117. Quid melius, quam in mediis vitæ laboribus obdormiscere, & ita conniventem somno consopiri sempiterno?

OBDORMĪTO, āre. Fortun. 3. Carm. Obdormitare graviter.

OBDŪCO, xi, ctum, [περιάγω] ĕre. Circumducere, vel Contra ducere. Plaut. Pseud. 2. 1. 13.

Post ad oppidum hoc vetus continuo mecum exercitum protinus obducam.

Obducere, & Reducere vela, contraria: Gallice *Tirer, ou couvrir les rideaux : & puis les ramener.* Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum.

Obducere, [εἰσάγειν] pro Inducere: ut, Obducere torporem. Plin. lib. 22. cap. 25.

Obducere rebus tenebras. Cic. 4. Acad. 16. Dum hujus definitiones labefactare vult, conatus est clarissimis rebus tenebras obducere. Quintil. lib. 10. cap. 1. Atque ille quidem omnibus ejusdem operis auctoribus abstulit nomen, & fulgore quodam suæ claritatis tenebras obduxit. i. e. Obtenebravit, ut minus noti essent. De Menandro.

Obducere, [ἐπεισάγειν, περικαλύπτειν] Superducere, tegere. Cic. 2. de Legib. 56. Redditur enim terræ corpus, & ita locatum ac situm, quasi opperimento matris obducitur.

Herbæ obducunt segetem densis sentibus. Virg. 2. Georg. 411. Idem 1. Ecl. 49.

Limosoque palus obducat pascua junco.

Obducere plagam limo. Plin. lib. 8. cap. 26. Et apud Columel. lib. 3. cap. 18. Obducunt cicatricem radices, quæ excreverunt. i. e. Inducunt.
Cruſtam obducere. Plin. lib. 3. cap. 4.
Rubiginem. Plin. lib. 17 cap. 4.
Macies obduxerat artus. Ovid. 11. Epiſt. 27. al. Adduxerat.
Tenebræ obduxere oculos. Lucan. lib. 3. 735.
Frontem obducere, pro Contrahere. Quintil. lib. 10. cap. 3.
Callum obducere, pro Contrahere callum. Cic. 5. Tuſc. 53. Quorum animis diuturna cogitatio callum vetuſtatis obduxerat. i. e. Vetuſtate obduruerat. Idem 9. Fam. 2. Conſuetudo diuturna callum jam obduxit ſtomacho meo. [i. e. Induxit, ut ſupra.
Obducere callum dolori dicitur labor, per tranſlationem, pro Dolorem minus moleſtum facere. Cic. 2. Tuſc. 36. Ipſe labor quaſi callum quoddam obducit dolori.
Obducere vultum, quemadmodum Obducere frontem. Senec. de Benef.
Obducere, Detegere, aperire. Lucil. Vos interea lumen auferte; atque aulam obducite. Nonius 4. 346.
Obducere aliquem. Cic. 1. Att. 1. Thermus cum Silano contendere exiſtimatur, qui ſic inopes & ab amicis & exiſtimatione ſunt, ut mihi videatur non eſſe ἀδύνατον, Curium obducere; ſed hoc præter me nemini videtur. i. e. Opponere, & obtrudere in petitionem Conſulatus. Contra alios competitores in campum Martium ducere Q. Curium aleatorem notiſſimum: in quem eſt hendecaſyllabus Calvi apud Aſconium in Orat. in toga cand. extr.

Et talis Curius pereruditus. Et Obducere dixit proprie: quia candidatos amici & clientes in campum honoris cauſa deducebant. Unde illud 2. Att. 1. Quinetiam quum candidatum deducerem, is quærit ex me, num conſueſſem Siculis locum gladiatoribus dare. Niſi forte quis interpretari malit, Curium obducere, Curii vitia obtegere, quum horum tam infamis vita ſit. Sic, Obducta cicatrix. V. Græv. conf. Plauti locum in OBDUCTO frequent.
Diem obducere. Cic. 16. Att. 6. Nono Calend. igitur ad Siccam: ibi tanquam domi meæ ſcilicet: itaque obduxi poſterum diem. Ubi interpres, Obduxi, Circum illa loca duxi & conſumpſi.
Obducere, etiam Educere ſive Ebibere Cic. 1. Tuſc. 96. de Socrate, Cum conjectus in carcerem, triginta juſſu Tyrannorum, venenum, ut ſitiens, obduxiſſet. Al. Obbibiſſet. V. Victor. Var. Lect. 15. 7. Senec. de Provid. cap 3. Male tractatum Socratem putas, quod illam potionem, publice miſtam, non aliter quam medicamentum immortalitatis, obduxit.

OBDUCTUS, a, um. Partic. [ἐπεισαχθεὶς] ut,
Cicatricem Reipub. jam obductam refricare. Cic. 3. de Lege Agrar. 4.
Colos cano ſitu obductus. Plin. lib. 12. cap. 25.
Dolorem obductum vulgare. Virg. 10. Æn. 64.
Frons obducta, Triſtis. Hor. Epod. 13. 5.
Obſtructio obducta. Cic. pro Sext. 22. Sed hæc obſtructio nec diuturna eſt, nec obducta ita, ut curioſis oculis perſpici non poſſit.
Prata obducta ſitu vetuſtatis. Columel. lib. 2. cap. 18.
Sanguis. Lucan. 3. 572.

— cruor altus in undis
Spumat & obducto concreſcunt ſanguine fluctus.

Tenebræ obductæ. Propert. lib. 3. 16. 5.
Vultus obductos condere. Ovid. 2. Met. 329.

OBDUCTIO, ōnis f. [περικάλυψις]
Obductio capitis. Cic. pro Rabir. Perd 16. Mors ſi proponitur, in libertate moriamur. carnifex vero, & obductio capitis, & nomen ipſum crucis abſit, non modo a corpore civium Romanorum, ſed etiam a cogitatione, oculis, auribus. i. e. Obvolutio, ut ait Budæus. V. OBNUBO.

OBDUCTO, [εἰσάγομαι] āre. frequent. Plaut. Merc. 4. 4. 46.

Nec pol ego patiar ſic me nuptam tam male,
Meaſque in ædes ſic ſcorta obductarier. [i. e. In contemptum mei adduci.

OBDULCESCO, [περιγλυκύνομαι] ĕre. Idem fere quod Dulceſco ſimplex, hoc eſt dulcis fio. Gloſſ. Lat. Gr. Obdulceſco, περιγλυκύνομαι.

OBDULCO, āre. Dulce facere. Cæl. Aur. Chron. 4. 1. 12. Obdulcare ſale & oleo. i. e. Condire. Ambroſ. Hexaem. 5. 12. de Melle, Fauces obdulcat & curat vulnera.

OBDULCATUS, a, um. Partic. Vulg. Interp. Judith. 5. 15. Fontes amari obdulcati.

OBDŪRO, [σκληρύνω] āre. Facere durum. Sæpius tranſlate, ut
Perſta atque obdura. Hor. 2. Serm. 5. 39.
Obſtinatus obdura. Catull. ad Seipſum, 8. 11.
Perfer & obdura, dolor hic tibi proderit olim. Ovid. 3. Amor. 11. 7.

OBDURĀTUS, a, um Partic. Capitolin. in Pertin cap. 9. Alimentaria etiam compendia, quæ &c. obdurata verecundia ſuſtulit. Auguſt. 3. p 224.

OBDURĀTIO, ōnis. f. frequens apud Auguſtin. t. 2. & 4. ſic Fulgent. Epiſt. ad Venant. Cordis obduratio.

OBDURĔFĂCIO, ĕre. Lapit ſignificat Obdurefacit & lapidem facere, ait Non. 1. 87.

OBDŪREO, ui, [σκληρύνομαι] ēre. Durius fieri. Cic. 12. Att. 3. Quare obduretur hoc triduum, ut te quoque ponam in eodem πάθει. [Immo eſt Imperf. Subj. Paſſ. ab Obduro, āre. Imperſonaliter poſitum.

OBDURESCO, [κατασκληρύνομαι] ĕre. Idem. Varro 3. de R. R cap. 14. Earum ſemen minutum, ac teſta molli, diuturnitate obdureſcit.
Obdureſcere etiam de Homine dictum. Cic. 5. Fam. 15. Alii occiderunt, alii neſcio quo pacto obduruerunt.
Obdureſcere & Percallere. Cic. pro Milon. 77. Sed neſcio quomodo jam uſu obduruerat, & percalluerat civitatis incredibilis patientia.
Conſuetudine obdureſcere. Cic. 2. Philipp. 108.
Obdureſcere ad. Cic. 13. Att. 2. Sed jam ad iſta obduruimus, & humanitatem omnem exuimus.
Obduruit animus ad dolorem novum. Cic. 2. Fam. 15.
Obdureſcere contra. Cic. 3. Tuſc. 67. Obduruiſſeque ſeſe contra fortunam arbitrantur.
Obdureſcere in patientia. Cic. 7. Verr. 34. Jam vero, quum in ejuſmodi patientia turpitudinis, aliena, non ſua, ſatietate obduruiſſet.

O B E

OBĒDIO, īvi, ītum, [πείθομαι, ὑπακούω] īre. Parere, obſecundare. Feſtus, Obedio, obaudio. q. V. ſuo loco. Cic. de Claris Orat. 242. Quantum in hac urbe polleat, multorum obedire tempori, multorumque vel honori, vel periculo ſervire.
Parere & obedire. Cic. 5 Tuſc. 36. Hic eſt ille moderatus, hic fortis, hic ſapiens: hic & naſcentibus & cadentibus, cum reliquis commodis, tum maxime liberis, parebit & obediet præcepto illi veteri.
Obedire & parere voluntati dei. Cic. 1. de Nat. Deor. 19.
Obtemperare & obedire. Cic. 3. de Legib. 5. Nec vero ſolum ut obtemperent obediantque magiſtratibus, ſed etiam ut eos colant, diligantque præſcribimus.
Obedire ad. Cic. pro Cæcin. 52. Si ſervulis hoc noſtris conceſſerimus, ut ad verba nobis obediant, non ad id quod ex verbis intelligi poſſit, obtemperent.
In modum ſervorum alicui obedire. Tacit. 1. Ann. 17.
Obedit rex illis maxime i. e. Horum conſilio maxime utitur Nep. 14. 5. 4.
Obedibo, antiqui dixerunt. Afranius apud Non. 10. 24. Meo ut obſequar amori, obedibo tibi.
Obeditum eſt, Imperſ. Paſſiv. Liv. 4. 26. Enixe obeditum dictatori eſt.

OBEDIENS, entis. Partic. [πειθόμενος, εὐπειθὴς, εὐήκοος, πειθήνιος] Cic. 2. de Nat. Deor. 77. Nulli igitur eſt naturæ obediens, aut ſubjectus deus.
Obediens dicto. Plaut. Bacch. 3. 3. 35.
Naturæ obediens homo homini nocere non poteſt. Cic. 3. Offic. 25.
Animus manſuete obediens erat imperio meliori. Liv. 3. 29.
Appetitiones obedientes efficere rationi. Cic. 2. Off. 18.
Obedientior, Compar. Liv. 25. 39. Et ut imperiis vivorum nemo obedientior me uno fuerit, &c. Idem 8. 8. Fecit atrocitas pœnæ obedientiorem duci militem.
Superl. Idem 7. 31. Imperiis obedientiſſimus miles.
Tralate de Arbore, Plin. lib. 16. cap. 43. Obedientiſſima quocunque in opere fraxinus. Sic

OBEDITŪRUS, a, um. Partic. Plin. 17. 19. Ramus oleæ quam maxime ſequax atque obediturus.

OBEDIENTER, Adv. [εὐπειθῶς] Liv. 8. 12. extr. Sub imperio Populi Rom. ſe obedienter ac fideliter futuros
Obedienter curatum eſt. Liv. 25. Idem 21. 34. Obedienter imperata facere. Idem 3. 39.
Compar. Idem 38 34. Nihil obedientius fecerunt.
Superl. Auguſt. Civ. Dei, 22. 8. Obedientiſſime paruit.

OBEDIENTIA, æ. f. [εὐπείθεια, ὑπακοὴ, πεῖσμα]
Abjicere ac relinquere obedientiam. Cic. 1. Off. 202. Relinquunt enim & abjiciunt obedientiam, nec rationi parent, cui ſunt ſubjecti lege naturæ. V. ABJICIO.
Fracti animi & abjecti &c. obedientia. Cic. in Parad. 5. Si ſervitus ſit (ſicut eſt) obedientia fracti animi & abjecti, & arbitrio carentis ſuo, quis neget omnes leves, omnes cupidos, omnes denique improbos eſſe ſervos?
Obedientia imperiorum Plin. lib. 8. cap. 1.

OBEDĪTIO, ōnis. f. [ὑπακοὴ] Ambroſ. Epiſt. 19. & Vet. Interp. Rom. 5. 19.

OBĔDO, ēdi, ēſum, [περιεσθίω] ĕre. Conſumere, quaſi circum edere. Hinc

OBĒSUS, a, um. Adj. [περιεδηδεσμένος] Gracile & exile, inquit Nonius 4. 345. q. d. Circumroſus, macilentuſque. Nævius,

Corpore, pectoreque undique obeſo,
Ac merito exeſo, tardi ingenio ſenis. Emendatius legitur
Ac mente exſenſa, tardigemulo ſenio oppreſſum. Al. Tardigenulo.

De eodem loco, Obeſum, inquit Gell. 19. 7. hic notavimus proprie magis, quam uſitate dictum, pro Exili atque Gracilento. Vulgus enim ἀκύρως, vel κατ' ἀντίφρασιν, Obeſum, pro Pingui atque Uberi dicit. V. plura ibid.
Obeſus, [πίων] inquit Feſtus, Pinguis: quaſi ad edendum factus. Nonius l. c. Obeſum pro uberi & craſſo ſæpius ponitur. Virg. 3. Georg. 80.

Argutumque caput, brevis alvus, obeſaque terga. Plin. lib. 11. cap. 37. Iidem minus ſolertes, quibus obeſiſſimus venter.

Aures obeſæ, i. e. Parum ſagaces. Calpurn. Ecl. 4. 52.
Canis obeſus lacte. Claud. 1. in Eutrop. 132.
Corpus obeſum levant onere. Plin. lib. 24. cap. 8.
Fauces obeſæ, i. e. Clauſæ. Virg. 3. Georg. 497. Servius.
Illuvies obeſa. Columel. lib. 7. cap. 10.
Naris non obeſæ juvenis. Hor. Epod. 12. 3. i. e. Sagax.
Turdus obeſus. Hor. 1. Epiſt. 15. 40.

OBĒSO, [λιπαίνω] āre. Impinguare. Columel. lib. 8. cap. 7. Nonnulli tribus aquæ partibus unam boni vini miſcent, madefactoque triticeo pane obeſant avem. De gallinis. Legitur & Obeſcant. V. Beroald.

OBESĬTAS, ātis. f. [πιότης] Ipſe obeſorum ſtatus & temperatura. Plin. 8. 32. In magna obeſitate. Columel. 6. 24. Ne eas ſteriles reddat nimia corporis obeſitas. De vaccis. Suet. Claud. cap. 41. Obeſitate cujuſdam defractis ſubſelliis.

ŎBĔLIÆ, pl. m. [Ὀβελίαι] Panes erant Dionyſo offerri ſoliti, ſic dicti, vel quia veruculis quibuſdam conſtiparentur, quos obeliſcos vocant, vel aſſarentur, aut quia venderentur obolo. V. Cæl. Rhodig. lib. 9. cap. 16. & Lud. Non. de Re cibar. 1. 8. vel Buleng. de Conviv. 4. 18.

OBĔLUS, i. m [ὀβελός] Latine dicitur Veru, ſive verucula. A cujus ſimilitudine virgula quædam expunctioni frequens veru dicitur: jacet autem ſic —. Hac virgula uſi ſunt eccleſiaſtici interpretes, quum ſignificarent aliquid additum in vulgari tranſlatione, quod in prototypis non haberetur. V. Iſidor. 1. 20 Auſon. præf. Lud. 7. Sap.

Pone obelos igitur ſpuriorum ſtigmata vatum. V. quos laudat Burm. ad Quintil. 1. 4.

OBĔLISCUS, i. m. [ὀβελίσκος] dimin. nomine magis, quam re: quum res magnæ obeliſci dicantur. Eſt autem Lapis, figura metæ cujuſdam, ſenſim a proceritate in excelſum conſurgens, paulum gracileſcens, ſpecie quadrata, in verticem productus anguſtum, manu lævigatus artificis, qui multi Romæ fuiſſe referuntur: & ſunt pyramidibus longe minores, Solis numini ſacrati. Plin. lib. 36 cap 8. Trabes ex pyrrhopœcilo fecere reges quodam certamine, obeliſcos vocantes, Solis numini ſacratos. Idem lib. 16. cap. 40. Obeliſcum in Vaticano circo ſtatutum conf. Tacit. 2. Ann. 60. 3. & Ammian. Marcel. 17. 7. De variis Romæ obeliſcis, V. Lex. Pitiſc
Obeliſcus item Criticum quoddam ſignum minutius, ſicut Aſteriſcus. Auguſt. Epiſt. 20. ad Hieron. cap. 2.

OBELISCOLYCHNIUM, i. n. [ὀβελισκολύχνιον] Inſtrumentum fabrile ex Veru & Lucerna compoſitum. Ariſtot. lib. 4. cap. 6. de Partib animal. tractans de linguis inſectorum, quæ pluribus funguntur officiis; Ubi enim, inquit,

inquit, licet duobus uti ad duo opera, nec aliud impedit, nihil tale natura facere solet, quale per inopiam ars excusoria obeliscolychnium ex veru lucernaque componit. Attamen si id fieri non potest, eodem ad plura opera abutitur. Hoc verbum restituit apud Quintil. 8. 6. Turnebus, quo loco legitur, In Græcis obelisco coludumo, pro eo, Obeliscolychnio emendans. V. & Erasm. proverb.

OBEO, īvi vel ii, ĭtum, [ἐφοδεύω] īre. Adire significat. Nam Ob pro Ad quandoque ponitur. Significat & Exsequi sive peragere: ut ex subjectis exemplis clarum fiet.
Obeunt tres noctes. Plaut. Truc. 1. 1. 11. i. e. Prætereunt. Sed edit. Gronov. habet, Ob eam tres noctes utor.
Obire, [περαίνειν] Peragere. Cic. 8. Att. 12. Nec vero hæc extrema quisquam potest jure reprehendere, quod mare non transierim: id enim, etsi erat deliberationis, tamen obire non potui. [Id, scilicet Munus, vel Negotium.
Obire, [τελευτᾷν] Mori. Plaut. Epid. 3. 4. 76.
Malo cruciatu ut pereas, atque obeas cito. Gronov. Abeas. Plin. lib. 11. cap. 37. Obire morbo. Subauditur Diem, vel Mortem.
Decurso lumine vitæ obiit. Lucret. lib. 3. 1055.
Diem suum obire, Mori. Cic. 4. Fam. 12. Paulo ante lucem Marcellum diem suum obiisse. Sic
Diem obire supremum. Plin. lib. 14. cap. 4.
Diem obire. Suet. Vesp. cap. 1. conf. Nepos 10. 10. 4. & 1. 7. 6.
Letum obire. Lucret. lib. 5. 1419.
Mortem obire, Mori. Festus, Mortem obiisse ea consuetudine dicitur, qua dixerunt antiqui Ob Romam legiones ductas, & Ob Trojam duxit exercitum: pro ad. Ter. Phorm. 5. 9. 30. Ea mortem obiit, e medio abiit. Cic. pro Milon. 66. Primum illud vulnus acceperit, quo tæterrimam mortem obiret.
Morte repentina obire. Sueton. Aug. 4. pr. [Emendati libri habent Mortem repentinam. Occurrit tamen alibi, &, nisi fallor, apud ipsum Suet.
Sidera obire dicuntur, quum Occidunt. Plin. lib. 2. cap. 26. conf. Stat. 2. Silv. 1. 210. Cic. in Arato 474.
Crus, dextrumque pedem, linquens obit infera Perseus In loca.
Annum petitionis obire. Cic. 10. Fam. 25. Multi clarissimi viri, quum Reip darent operam, annum petitionis suæ non obierunt. i. e. Non petierunt eo anno, quo per leges licebat.
Bella & res alias obire. Liv. 4. 7. Quia duo Consules obire tot simul bella nequirent. i. e. Onus tot bellorum suscipere, & eis sufficere. Vel, Eodem tempore adire tot bella, tot bellis interesse. Idem, Ne ad omnia simul adire & obire unus non possit.
Comitia. Cic. 1. Att. 4. Venias ad id tempus, quod scribis, obieris Q. fratris comitia. i. e. Adieris, atque illis adfueris.
Diem aliquem obire. Cic. de Amicit. 7. Qui diligentissime semper illum diem & illud munus solitus esses obire. i. e. Adire, & adesse eo die. Et Plin. 8. Epist. 8. Suet. Jul. cap. 9. Tanusius adjicit, Crassum, pœnitentia vel metu, diem cædi destinatum non obiisse.
Diem auctionis obire. Cic. 13. Att. 14.
Hæreditatem obire. V. HÆREDITAS. [Nisi Adire scribendum.
In silentium obire. Senec. Epist. 21. [Immo Abire.
Judicia privata magnarum rerum obire. Cic. 1. de Orat. 173.
Legationes obire. Cic. de Lege Agr. 7. 8.
Locum & tempus rei. Cic. pro Milon. 27. Quam, nisi obire facinoris locum tempusque voluisset, nunquam reliquisset.
Munus omne Consulis obire, Fungi officio Consulis. Plin. in Paneg. cap. 59. Liv. 2. 8. Non sufficientibus jam viribus ad Consularia munera obeunda. Et lib. 3. 6. Munus vigiliarum Senatores, qui per ætatem ac valetudinem poterant, per se ipsi obibant.
Munus obire. Liv. Haud gravate munus obibant. conf. Diem supra.
Munia regis. Liv. lib. 1. 41.
Negotium. Cic. pro Lege Manil. 53.
Officia obire. Plin. 3. Epist. 1. Nam ille quoque, quoad honestum fuit, obiit officia, gessit magistratus, provincias rexit.
Officia liberaliter & dextre obire. Liv. 1. 34.
Opus rusticum. Columel. lib. 12. cap. 3.
Pericula ac labores. Liv. 1. 54.
Prælia obire, Præliari. Lucret. lib. 4. 964.
Rem privatam obire & publicam. Cic. pro Lege Manil. 53. Quum ita clausa erant nobis omnia maria, ut neque privatam rem maritimam, neque publicam jam obire possemus.
Res suas. Cic. pro Arch. 13.
Sacra. Liv. 1. 20. Quanquam ipse plurima sacra obibat. i. e. Plurimus sacris interesse solebat.
Vadimonium obire, est Ad diem se sistere. Unde Obitum vadimonium. Cic. pro Quint. 53. Vadimonium mihi non obiit quidam socius & affinis meus. Et paulo ante, Qua tibi vadimonium non sit obitum, eadem te hora, &c. Budæus. Interdum additur præpositio Ad. Plin. 8. Epist. 12. ad Minutianum, An si litibus tererer, obstrictum esse me crederem obeunti ad mea vadimonia?
Vigilias obire. Plin. lib. 14. cap. 22.
Obire, Circuire, ut
Cœnas obire. Cic. 9. Att. 1. Quas enim eos cœnas & facere & obire scripsit ad me Sextus, quam lautas, quam tempestivas.
Colonias. Cic. 16. Att. 8. Cogitat reliquas colonias obire.
Competitores plures obeunt. Q. Cic. de Petit. Consul. 27. Homines sæpe, quum obeunt plures competitores, & vident unum esse aliquem qui hæc officia maxime animadvertat, ei se dedunt, deserunt ceteros, minutatim ex communibus proprii, ex fucosis firmi suffragatores evadunt.
Domos amicorum. Cic. pro Cœl. 18.
Legatus obiit Ægyptum: pro Legatione functus est in Ægytum. Cic. Somn. Scip. 3. [Immo pro Circuit, Peragravit, dictum.
Oculis obire, Circumspicere, Lustrare. Plin. 3. Epist. 7. extr. Nam ferunt Xerxem, quum immensum exercitum oculis obisset, illacrimasse.
Oratione sua omnem rem aliquam. Cic. 4. Verr. 125. Nolite exspectare, dum omnes obeam oratione mea civitates, hoc uno complector crimine omnia.
Provinciam. Cic. 7. Verr. 71. Nam æstate summa, quo tempore ceteri Prætores obire provinciam, & concursare consueverunt. Ibid. 79. Quum vero æstas summa esse jam cœperat, quod tempus omnes Siciliæ semper Prætores in itineribus consumere consueverunt: propterea quod tum putant obeundam esse maxime provinciam, quum in areis frumenta sunt. conf. Paterc. 2. 74. 1. & Agere conventus f. 1.
Regiones pedibus. Cic. 5. de Fin. 87.
Visu crebro obiit omnia. Sil. lib. 3. 160. conf. Oculis.
Terras Obire, Circuire. Virg. 6. Æn. 58. Cic. 2. Verr. 6. Ego Siciliam totam quinquaginta diebus sic obii.
Multum telluris obivit. Virg. 6. Æn. 802.
Urbes obire. Curtius lib. 4. 5. 13.
Obire, Ambire, Circumdare. Virg. 8. Æn. 553.
Ducunt exsortem Æneæ, quem fulva leonis
Pellis obit totum. De equo.
Obiri, passiv. Plin. lib. 13. cap. 4. Palmam brevem ramis obiri umbra foliorum putant. Sed in Mss. & edit. emendat. exstat, Brevique ramorum orbe foliosum.
Campus obitur aqua. Ovid. 1. Fast. 464.

OBIENS, euntis. Partic. [μετιὼν] Contrar. Orienti. Cic. in Somn. Scip. 16. Quis in reliquis orientis, aut obeuntis solis ultimis, aut Aquilonis, Austrive partibus tuum nomen audiet? Virg. 6. Æn. 58.
— magnas obeuntia terras
Tot maria, &c. Plin. 8. Epist. 12. Obstrictus obeunti ad vadimonia. V. Vadimonium obire in ipso verbo.

OBEUNDUS, a, um. aliud Partic. [μετιτέος] Hor. 1. Serm. 6. 120.
Deinde eo dormitum, non sollicitus, mihi quod cras
Surgendum sit mane, obeundus Marsya, qui se
Vultum ferre negat Noviorum posse minoris.
Bella plane accinctis obeunda. Tacit. 3. Ann. 34.

OBĬTUS, a, um. Partic. Pass. [μετεληλυμένος] Cic. pro Sext. 83. Nec vero illorum quisquam, quos a majoribus nostris, morte obita, positos in illo loco, atque in Rostris collocatos videtis, &c. Lucret. lib. 4. 735.
Quorum, morte obita, tellus amplectitur ossa. Idem 1. 135. & Virg. 10. Æn. 641. & Gell. 15. 20.

OBII, orum. m. pl. Mortui. Apul. de Mundo sub finem, p. 74. Elmenh. Diis sacrificatur, Geniis ministratur, obiis libatio profunditur. [Vulgo Obitis. Sed ita Mss. Stew. habet p. 186. Alius libatione profunditur. An Alius libatione perfungitur? vel potius Hostiis libatione profunditur?

OBĬTUS, ûs. m. [τελευτὴ] Mors, interitus. Sulpic. Cic. 4. Fam. 5. Posteaquam mihi renuntiatum est de obitu Tulliæ filiæ tuæ, sane quam, pro eo ac debui, graviter molesteque tuli.
Difficiles obitus. Virg. 4. Æn. 694.
Mitis obitus. Tacit. 3. Ann. 19.
Ante obitum nemo dici debet beatus. Ovid. 3. Met. 137.
Interitus atque obitus omnium rerum conficit natura. Cic. 2. de Divin. 37.
Dare obitus. Valer. 6. Argon. 515.
Obitum lamentari. Lucret. lib. 3. 965.
Obitus, [δύσις] Occasus. Cic. 1. de Orat. 69. In astrologia cæli conversio, ortus, obitus, motusque siderum.
Obitus & occasus. Cic. in Pison. 34.
Stellarum ortus atque obitus. Catul. de Coma Beren. pr.
Quandoquidem longos obitus exorta revisunt. Lucret. lib. 4. 394.
Obitus, [παρουσία] Adventus. Non. 4. 331. Turpil. Ecquis est, qui interrumpit sermonem meum obitu suo?
Obitus, pro Aditu, [πρόσοδος] Ter. Hec. 5. 4. 19.
Ut voluptati obitus, sermo, adventus tuus, quocunque adveneris, Semper siet. Ubi Donatus; Obitus, Occursus. Ob enim significat Contra. Ergo Obitus, Aditus. Inter Obitum & Adventum hoc interest, quod Obitus est, quem casus affert: Adventus, quem voluntas & destinatus locus. Festus, Antiqui Obitu dicebant, pro Aditu.

OBĔQUĬTO, [περιιππάζω] āre. Circumequitare. Liv. 2. 45. Primo obequitando castris, provocandoque. Sic 9. 36. Et luce orta postero die obequitavit stationibus hostium. Idem 23. 46. Cum obequitasset hostium turmis.
Obequitare, cum accusativo. Curt. lib. 3. 10. 4. Alexander ante prima signa ibat, &c. Quumque agmen obequitaret, varia oratione, ut cujusque animo aptum erat, milites alloquebatur.

OBERRO, [περινοστέω, περιέρχομαι] āre. Circumerrare. Plin. lib. 17. cap. 19. In summa tellure oberrant. Idem lib. 29. cap. 4. Hæc autem quæ in domibus nostris oberrat, &c. De mustela.
Oberrare, per translationem, pro Circumvolare, posuit Pers. 4. Sat. 26. quum dixit,
Dives arat Curibus, quantum non milvus oberret.
Oberrare, pro Errare, peccare. Hor. de Arte Poet. 356.
— & citharœdus
Ridetur, chorda qui semper oberrat eadem. [Sed non dubito, quin Horatius Aberrat reliquerit. Id quod ex his quæ præcedunt liquet. Nam Chorda eadem oberrare, est Semper eandem chordam tangere, contra mentem poëtæ, qui de sæpius & obstinate peccantibus loquitur.

OBERRANS, antis. Partic. Cochleæ passim oberrantes. Plin. 30. 14.

OBERRĀTUS, a, um. Partic. Apul. Met. 9. p. 219. Elmenh. Nec paucis casulis atque castellis oberratis, divertimus ad quendam pagum.

OBESCO, [δελεάζω] āre. ab Esca compositum, Escam in os ingerere. Columel. lib. 8. cap. 7. Nonnulli tribus aquæ partibus unam boni vini miscent, madefactoque triticeo pane obescant avem, quæ prima luna (quoniam id quoque custodiendum est) saginari cœpta, vicesima pergliscit. Legitur & Obesant.

OBESO, OBESUS, V. OBEDO.

OBEX, ĭcis. c [ἔμφραγμα] ab Objicio; significat Cujuscunque rei objectionem sive obstaculum. Festus, Obices, pessuli, seræ. Plaut. Merc. prol. 72.
Tibi denique iste lætitiam pariet obex. In emendatis est Lætitiam labos. Plin in Paneg. cap. 47. Nullæ obices, nulli contumeliarum gradus: superatisque jam mille liminibus, ultra semper aliqua dura & obstantia. Virg. 10. Æn. 377.
Ecce maris magna claudit nos objice pontus. Ubi Servius, Modo usus habet ut hic Obex dicamus: unde quidam Magno obice legunt. Antiqui etiam hæc Obex dicebant: secundum quod est Magna obice. Hinc est quod nonnulli vitant generis dubietatem, & legunt Magni, scilicet maris. Caper tamen in libris dubii generis probat dici & hæc Obex: quod, ut dixi, hodie de usu recessit. V. Gell. 4. 17. Objices, per duplex ji scribitur apud poetas, ut producatur OB.

Aperti

Aperti objices. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 171.
Objices rupti. Virg. 2. Georg. 480.
Moliri obices. V. MOLIOR.
Firmo objice portas claudere. Ovid. 14. Met. 780.
Abrupto objice solvit montes. Senec. Herc. fur. 4. conf. Virg. 2. Georg. 480.

O B E

OBFIRMO, [ἐπιστηρίζω] āre. Firmum, Durumve reddere, facere, ut, Corium obfirmare cineris inspersu. Apul. 7. Met.
Obfirmare item, Firmum propositum in animo habere, & quasi obstinati aliquid in animo tenere. Ter. Eun. 2. 1. 11. Censen' posse me obfirmare, & perpeti ne redeam interea?
Obfirmare animum, Firmum & invictum atque obstinatum animum habere. Plaut. Amph. 2. 2. 15. Feram & perferam usque ejus abitum, animo forti atque obfirmato. Idem Merc. prol. 81. Ut ut animum obfirmo meum. Ter. Heaut. 5. 5. 8. Ne tam obfirma te, Chremes.
Obfirmare viam. Ter. Hec. 3. 5. 4.
Certum obfirmare est viam me, quam decrevi, persequi. Ubi Donatus, Adversus omnia obstinate agere. [Ordo est, Certum est obfirmare me; viam, quam decrevi, persequi. pro Viamque &c. & est ἀσύνδετον cum συγχύσει. Non ergo Obfirmare viam. An, Obfirmate e. v. mi?
OBFIRMĀTUS, a, um. Partic. [ἐπιστήρικτος] Cic. 1. Att. 9. Incredibile est, quanto mihi videatur illius voluntas obstinatior, & in iracundia obfirmatior. Vetus codex habet Affirmatior.
Animo forti & obfirmato aliquid ferre & perferre. Plaut. Amph. 2. 2. 15.
OBFIRMĀTE, Adv. [ἐπιστηριγμένως] Pertinaciter. Suet. Tiber. cap. 25. Ad capessendam rem perurgebant, quanquam obfirmate resistentem.

O B G

OBGANNIO, īvi, ītum, [ἐπικνυζάω] īre. In aurem secreto loqui, & veluti immurmurare. Apul. lib. 2. pr. Incertum quid nam in aurem mulieris obganniit. Ter. Phorm. 5. 9. 41.
Habet hæc, ei quod, dum vivat, usque ad aurem obganniat. conf. Plaut. Asin. 2. 4. 16.
OBGANNĪTUS, a, um. Partic. Apul. 2. Met. p. 119. Elmenh. Talibus obgannitis sermonibus inter nos.

O B H

OBHÆREO, hæsi, [προσίσχομαι] ēre. Idem quod Adhærere. Sueton. Neron. cap. 19. Consurgenti ei primum lacinia obhæsit. Idem Tiber. 2. Lactant. de Opific. Dei, cap. 11. Ne qui forte obhæreant ac resistant.
Equus obhæret in flumine. Lucret. lib. 4. 422.
OBHÆRESCO, ĕre. Apul. lib. 6. Met. p. 178. Elmenh. Lanosum aurum stirpibus connexum obhærescit.
OBHERBESCO, ĕre. Herbis obducor; ex Ob & Herbesco. Herbescere vero, est Herbam fieri. q. V. s. l. Festus, Obherbescere, herbam increscere.
OBHORREO, ēre. Plin. lib. 37. cap. 8. Vilioris est turbæ prasius, cujus alterum genus sanguineis punctis obhorret.

O B J

OBJĂCEO, jacui, jactum, [ἀντίκειμαι] ēre. Circum aut contra, sive ob viam jacere. Festus; Objacuisse, Ante jacuisse. Columel. lib. 2. cap. 4. Sed vastos cæspites convellit, quibus objacentibus impeditum arvum minus recte potest iterari. Stat. 4. Theb. 61.
— vatum qua conscius amnis,
Gorgoneo percussus equo, quaque objacet alto Isthmos.
OBJĬCIO, jēci, jectum, [ἀντίθημι, προβάλλω, προτείνω, ἐπιφέρω] ĕre. Ante jacere, anteponere, porrigere, offerre, opponere. Plaut. Curc. 1. 2. pr.
Flos veteris vini meis naribus objectus est.
Argentum lenæ objicere. Plaut. Asin. 4. 2. 5. Ter Phorm. 5. 2. 4.
— nonne id sat erat,
Accipere ab eo injuriam? etiam argentum est ultro objectum ei.
[Scribendum, Non id &c. remoto interrogationis signo. i. e. Parum id erat.
Aliquem machæræ objicere. Plaut. Curc. 4. 4. 11.
— reddin', an non virginem
Prius, quam te huic meæ machæræ objicio, mastigia?
Cibum objicere canibus. Plin. lib. 8. cap. 40.
Cani offam. Virg. 6. Æn. 421.
Caput objeci ruenti telo. Sil. lib. 16. 652.
Clypeos ac tela sinistris protecti objiciunt. Virg. 2. Æn. 443.
Corpus objicere feris. Cic. pro Rosc. Amer. 71.
Equitem Ro. objectum feris. Sueton. in Cal. 27. cap. præcedit, Subjiciebat. H. St. V. utroque cap. extr. Suspicor tamen, etiam priore loco Objiciebat legendum. Id enim ad eam rem significandam proprium verbum. Eleganter Seneca de Alexandro, Ex duobus amicis alterum feræ objecit, alterum sibi.
Fores objicere portæ. Liv. 28. 6.
Objici ad omnes casus. Cic. 6. Fam. 5. Sed etiam, quod ad omnes casus subitorum periculorum magis objecti sumus, quam si abessemus.
Objicere se in impetus profligatorum hominum quotidianos. Cic. pro Arch. 14.
Objicere caput suum ferro pro. Cic. pro Domo 145. Objeci meum caput, pro vestris cærimoniis atque templis, perditissimorum civium furori atque ferro.
Objicere se telis hostium. Cic. 1. Tusc. 89.
Concionibus seditiosorum, insidiis conjuratorum, & telis aliorum objici, & ad omne periculum atque omnem invidiam opponi. Cic. pro Muren. 87.
Potestati aliquorum aliquid. Cic. de Arusp. Resp. 25.
Funera acerba. Plaut Amph. 1. 1. 35.
Quod multa Thebano populo acerba objecit funera. i. e. Multos occidit Thebanos.
Furorem objicere alicui dicitur res aliqua. Cic. pro Rosc. Amer. 39. Quæ res igitur tantum istum furorem Sex. Roscio objecit?

Laborem alicui. Ter. Hec. 3. 1. 6.
Lætitiam alicui. Ter. Heaut. 1. 2. 12.
Lucrum alicui. Plaut. Curc. 4. 2. 45.
Malum. Plaut. Cas. 3. 5. 34. Quid illi objectum est mali tam repente? conf. Amph. 2. 1. 58. in Partic. OBJECTUS.
Mentem alicui objicere, pro In mentem inducere. Liv. 5. 15.
Metum animo alicujus. Cic. 2. Tusc. 10.
Moram objicere, Retardare. Plaut. Pœn. 1. 3. 37.
Noctem peccatis, & fraudibus objice nubem. Hor. 1. Epist. 16. 62.
Nubem objecit oculis. Ovid. 12. Met. 32.
Religionem. Plaut. Merc. 5. 2. 40.
Salutem suam pro aliquo. Cic. pro Planc. 79. Abjicere Græv. q. V.
Sollicitudinem. Plaut. Mil. 3. 1. 29.
Spem. Liv. 6. 14.
Splendorem falsi honoris. Cic. ad Brut. 18. Multi ad depravandum parati, qui splendore falsi honoris objecto, aciem boni ingenii præstringi posse confidunt.
Tempus omne iis fluctibus objecimus, qui per nos a communi peste depulsi, in nosmet ipsos redundarunt. Cic. 1. de Orat. 3.
Terrorem hosti. Liv. 27. 1.
Objicere, In memoriam revocare. Fere de probris. Plaut. Mil. 3. 1. 25.
Me tibi, istuc ætatis homini, facinora puerilia
Objicere, neque te decora, neque tuis virtutibus.
Objicere aliquid alteri, Exprobrare. Cic. 6. Verr. 37. Non tibi objicio, quod hominem dignissimum tuis moribus, &c. spoliasti, ac depeculatus es.
Objicere alicui de. Cic. 11. Fam. 3. Te miramur, quum hæc reticueris, non potuisse continere iracundiam tuam, quin nobis de morte Cæsaris objiceres.
De uno alteri. Cic. pro Planc. 75. De Crispio mihi tune objicies, quem ego de me bene meritum, quia te teste cognoveram, te eodem auctore defendi?
Objicere aliquid crimini. Plin. lib. 34. cap. 3.
Objicere in loco criminis, Idem. Cic. pro Cluent. 62. Doce in illorum judiciis, quid, præter hoc venenum Oppianici, non modo in criminis, sed in maledicti loco sit objectum?
Objicere ut probrum. Cic. 1. Tusc. 3. Honorem tamen huic generi non fuisse declarat oratio Catonis, in qua objecit, ut probrum, M. Nobiliori, quod is in provinciam poetas duxisset.
Digna pudore objicere alicui. Ovid. 13. Met. 308.
Eloquentiam ut vitium alicui. Cic. in Sallust. 8.
Factum quod objicitur, negare. Cic. in Partit. 101.
Furta, largitiones, libidines objicere alicui. Cic. pro Domo 93.
Ignobilitatem alicui. Cic. 3. Philip. 15.
Impietatem alicui, Reum impietatis agere. Plin. Paneg. cap. 33.
Libido mihi objicitur abs te. Propert. lib. 3. 19. 1.
Maledictum alicui. Cic. pro Muren. 13.
Prævaricationem. Plin. lib. 7. Epist. ult.
Objexim, pro Objecerim. Plaut. Cas. 2. 6. 52. Ne objexis manum.
OBJICIENDUS, a, um. Partic. [προβλητέος] Virg. 3. Ecl. 7.
Parcius ista viris tamen objicienda memento.
OBJECTUS, a, um. aliud Partic. [προβεβλημένος] Cic. 1. Tusc. 111. Cunctari illum diutius in vita, fortunæ objectum, inutile putabat ipsi.
Clathri objecti caveæ, i. e. Oppositi. Hor. de Arte Poet. 473.
Offa objecta. Virg. 6. Æn. 422.
Spe objecta, i. e. Injecta. Tacit. 4. Ann. 60. 4.
Tela objecta. Cic. de Arusp. Resp. 49.
Objectæ vallo munitiones. Liv. 3. 26.
Oppositum & objectum hostibus propugnaculum. Cic. pro Font. 3.
Flumina objecta retardant equos. Virg. 3. Georg. 253.
Scopuli retardant objecta flumina. Virg. 3. Georg. 253.
Visum objectum est a deo dormienti. Cic. 4. Acad. 49.
Ad omnes casus subitorum periculorum objecti sumus. Cic. 6. Fam. 4.
Error in aliqua re objectus. Cic. pro Cæcin. 5.
Objectum malum mala manu. Plaut. Amph. 2. 1. 58.
Huic homini nescio quid est mali mala objectum manu. i. e. Nescio quis veneficus ejus mentem excantavit. Nam in veneficiis non tantum est carmini locus, sed etiam manui, id est, iis quæ fiunt manus opera: ut quum adhibentur herbæ, medicamenta, mala venena, etiam quædam interdum vincula. Virg. 7. Æn. 754.
Spargere qui somnos cantuque manuque solebat. Ex Turnebo.
Objecta species voluptatis. Cic. 1. de Fin. 47. Plerique autem, quod tenere atque servare id, quod statuerunt, non possunt, victi & debilitati objecta specie voluptatis, tradunt se libidinibus constringendos.
Utilitas objecta. Cic. 5. de Fin. 50. Quod nulla utilitate objecta delectentur animi, atque ipsa scientia, etiamsi incommoda datura sit, gaudeant.
Signo objecto aliquem monere, quid eventurum sit, nisi caveat. Cic. 1. de Divin. 30.
Objectus, Exprobratus, Crimini datus. Cic. 9. Fam. 26. Sed tamen ne Aristippus quidem ille Socraticus erubuit, quum esset ei objectum, habere eum Laida: Habeo, inquit, non habeor a Laide.
De objectis non confiteri. Cic. pro Domo 93.
Diluere objecta. Quintil. lib. 4. cap. 2. Idem 7. 3.
OBJECTIO, ōnis. f. Arnob. 6. Saxorum objectione tutari. Ambros. Epist. 84. Omnem illam objectionem repellamus. conf. Tertull. ad Ux. 2. 5. & Mart. Capell. 5. &c. Desiderabatur in ed. Lugd. adscripseratque, sed sine auctore, Henr. Stephanus. V. Voss. de Vit. serm. 1. 34.
OBJECTUS, ûs. m. [προβολή] Columel. lib. 3. cap. 19. Qui uterque non incommode arcetur objectu vestis. Virg. 1. Æn. 164.
— insula portum
Efficit objectu laterum. Nepos 23. 5. 2. Quo repentino objectu viso, tantum terrorem injecit, &c.
Montis objectu. Tacit. 4. Ann. 67. 3.
Paludis objectu. Idem 3. Hist. 9. 2.
Molis. Idem 5. Hist. 14. 3.
Molium. Idem 14. Ann. 8. 1.
OBJECTUM, i. n. apud Philosophos juniores tantum.
OBJECTO, [προβάλλομαι] āre. frequent. Plaut. Most. 3. 2. 123.
— ah, cave tu illi objectes nunc in ægritudine
Te has emisse. i. e. Ne illi protinus dixeris.

Corpora

Corpora bello objectant, i. e. Exponunt. Virg. 4. Georg. 218.
Caput objectare periclis. Virg. 2. Æn. 751.
Dolo ſimul & caſibus aliquem objectare. Tacit. 2. Ann. 5. 1.
Animam pro aliquo. Virg. 12. Æn. 230.
Vitam procellis. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 365.
Objectare, [ὀνειδίζειν] Exprobrare. Cic. in Salluſt. 3. Qui falſum crimen bonis objectat.
Probrum objectare alicui, & Illius laudem illuſtrare, contraria. Cic. pro Domo, 76.

OBJECTĀTUS, a, um. Partic. Apul. Florid. Objectatus Apollini.

OBJECTATIO, ōnis. f. [ὀνειδισμὸς] Exprobratio. Cæſ. 3. Bell. Civil. 60. Idque ita eſſe, cum ex aliorum objectationibus, tum etiam ex domeſtico judicio, atque animi conſcientia intelligebant.

OBJECTĀTOR, ōris. m. Aſconius.

OBJECTĀMEN, ĭnis. n. [ἔγκλημα] Crimen. Gloſſ. Græco Lat.

OBJECTAMENTUM, i. n. Apul. Apol. pr. Objectamenta jurgio prolata.

OBJECTĀCŬLUM, i. n. pro Obice & clauſtro, ut ait Budæus. Varro 3. de R. R. cap. 17. In Bajano autem tanta ardebat cura, ut architecto permiſerit ut ſuam pecuniam conſumeret, dummodo perduceret ſpecus e piſcinis in mare, objectaculo quo æſtus bis quotidie ab exorta luna ad proximam novam introire, ac redire rurſus in mare poſſet, ac refrigerare piſcinas.

OBIGENE, es. F. Lycaoniæ pars, contermina uno ex latere, Galatiæ, ut ſcribit Plin. lib. 5. cap. 32.

OBINĀNIS, e. Adj. [κενὸς] Idem quod Inane & vacuum: niſi quod aliquid auget compoſitio. Varro 3. de R. R. cap. 9. In iis idem ajunt, quum ad lumen ſuſtuleris, quod perluceat, id eſſe obinane. Docet quomodo cognoſcas an plena ſint ova, an inania ſeu vacua. V. Scalig.

OBIRASCOR, ſci. Apul. Apol. p. 275. Elmenh. Cum etiam hi, qui ſibi delicti alicujus conſcii ſunt, tamen, cum male audiunt, impendio commoveantur & obiraſcantur.

OBIRASCENS, entis. Partic. Senec. de Tranquill. anim. cap. 2. Obiraſcens fortunæ animus & de ſæculo quærens.

OBIRĀTUS, a, um. [ὀργισθεὶς] Partic. Idem quod Iratus. Liv. 1. 31. Aut fortunæ (ut fit) obirati, cultum reliquerant deûm.

OBĬTER, [ἐν παρόδῳ] Adv. compoſitum ex Ob, quod ſignificat Circum, & Iter, Incidenter: hoc eſt Præter propoſitum, quaſi in itinere occurrens, aut quaſi per iter & in tranſitu. Plin. in prolog. Ut obiter caveam iſtos Homeromaſtigas. Idem 18. 10. Juven. 3. Sat. 241.

Aut obiter leget, aut ſcribet, vel dormiet intus. i. e. Interim. Sen. de Ira, 3. 1. Chariſ. lib. 2. Divus Auguſtus reprehendens Tiberium Claudium ita loquitur, Scribis enim Per viam ἀντὶ τοῦ Obiter.
Præter viam, vel curſum naturalem aquæ ſignificare videtur, apud Plin. 23. 4. Flumina ad lavandam hanc ruinam jugis montium ducere obiter.
Obiter per rimam foris ſpeculari. Petron. cap. 52. Idem cap. 31.
Interdum idem eſt quod Similiter. V. Pricæus ad Apul. 6. Met. & Burm. ad Quintil. Decl. 10. 16.

OBĬTUS, a, um. Partic. V. OBEO.

OBJURGO, [λοιδορέω, ἐπιτιμάω] āre. Reprehendere, verbis protelare & coarguere. Ter. And. 1. 1. 115.

Nam ſi illum objurges, vitæ qui auxilium tulit:
Quid facias illi, qui dederit damnum aut malum?

Objurgare. Varr. de L. L. lib. 6. 5. Jurgare ab jure dictum, quum quis jure litigaret: a quo Objurgat is, qui id facit injuſte.
Objurgare a peccatis. Plaut. Trin. 3. 2. 54.
Objurgare de. Cic. 2. Att. 1. Quod me quodammodo molli brachio de Pompeji familiaritate objurgas, nolim ita exiſtimes, me mei præſidii cauſa cum illo conjunctum eſſe.
Verecundiam alicujus in rogando. Cic. 3. Q. frat. 1.
Summa cum auctoritate Senatum. Cic. 1. Att. 14.
Objurgare, pro Exprobrare. Quintil. lib. 6. cap. 4. Cicero objurgantibus, quod ſexagenarius Pompiliam virginem duxiſſet, Cras mulier erit, inquit. Plaut. Trin. 3. 2. 54.
Objurgare, ad alia etiam translatum. Cic. 3. Q. frat. 1. Ea villa, quæ nunc eſt, tanquam philoſophia videtur eſſe, quæ objurget ceterarum villarum inſaniam.
Colaphis objurgare. Petron. cap. 34. V. Burm. p. 134. ſq.
Ferulis objurgare aliquem. Suet. Calig. cap. 20.
Flagris objurgare. Idem Othon. cap. 2.
Solea. Perſ. 5. Sat. 169. conf. ſeq. dict.

OBJURGĀTUS, a, um. Partic. Cic. 8. Fam. 9. pr. Curionem prorſus non mediocriter objurgatus. [Sed merito hæc doctis ſuſpecta lectio eſt. Subveniri poterit, ſola diſtinctione mutata, hoc modo: Exſpectationem corripit. Curionem prorſus non mediocriter. Objurgatus hac repulſa ſe mutavit. τὸ Corripit, non eſt, ut Gronovio viſum, In brevius ſpatium contrahit, ſed Reprehendit. Objurgatus autem repulſa eleganter, ut Colaphis, Ferulis &c.

OBJURGANDUS, a, um. Partic. Cic. de Amicit. 90. Monendi amici ſæpe ſunt, & objurgandi.

OBJURGĀTIO, ōnis. f. [λοιδορία] Poſt turpe factum caſtigatio, auctore Feſto. Cic. de Amicit. 91. Deinde ut objurgatio contumelia careat.
Objurgatione corrigi. Quintil. 1. 3.
Objurgatio & admonitio. Cic. 2. de Orat. 339. Tum objurgatio ſi eſt auctoritas, tum admonitio quaſi lenior objurgatio.
Deliciarum objurgatio. Cic. pro Cæl. 27. Deliciarum objurgatio fuit longa, & ea lenior, pluſque diſputationis habuit quam atrocitatis.
Caſtigatione & objurgatione dignus. Cic. 3. Att. 10.
Habet acerbitatem objurgatio. Cic. 1. Off. 136.
Mordebit puerum objurgatio. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Suſceptam objurgationem reprimere. Cic. 4. Att. 15.

OBJURGĀTOR, ōris. m. [λοιδορητὴς] Cic. 3. de Lege Agr. 11. Nam attendite, quantas conceſſiones agrorum hic noſter objurgator uno verbo facere conetur. Sen. Epiſt. 9. Stilponis objurgator ſimilem illi emiſit vocem.
Placare objurgatores benevolos. Cic. 1. de Nat. Deor. 5. Qua quidem in cauſa & benevolos objurgatores placare, & invidos vituperatores confutare poſſumus.
Ferendus quidem objurgator non eſt is, qui quod in altero vitium reprehendit, in eo ipſe deprehenditur. Cic. 5. Verr. 4.
Convincere ſuos objurgatores. Cic. 1. de Divin. 111.

OBJURGATŌRIUS, a, um. Adj. [λοιδορητικὸς] ut, Objurgatoria epiſtola, Quæ ad objurgationem pertinet. Cic. 13. Att. 6. Una cum illius objurgatoria tibi meam quoque, quam ad eum reſcripſeram, miſi.
Clamor objurgatorius. Ammian. 16. 32.
Cato principio nimis acri & objurgatorio uſus eſt. Gell. 7. 3.
Sonus objurgatorius. Idem 18. 19. Ammian. 15. 17.

OBJURGĬTO, [λοιδοροῦμαι] āre. frequent. Plaut. Trin. 1. 2. 30. Rogitas? tene objurgitem?

OBJŪRO, [ἐξορκίζω] āre. Jurejurando obſtringere, inquit Feſtus, ut eſt in Pentheſilea, Formidabant objurare.

O B L

OBLÆDO, ſi, ſum, [λωβάω] ĕre. Idem quod Lædere. Plautus Caſ. 2. 6. 52.

Præcide os tu illi hodie: age ecquid ſit? GL. ne oblæſis manum.
Emendati codd. habent, Ne objexis.

OBLANGUEO, [ἀσθενέω] ēre. vel OBLANGUESCO, ĕre. Idem quod Langueſcere. Cic. 16. Fam. 12. Litterulæ meæ, ſive noſtræ, tui deſiderio oblanguerunt.

OBLĂQUEO, āre. Tertull. de Reſ. Carn. cap. 7. Argento gemmas oblaqueare, i. e. Circumdare.

OBLĀTRO, [καθυλακτέω] āre. Circum aut contra latrare. Et eſt canum.
Oblatrare aliquem. Sil. lib. 8. 250.

OBLATRĀTOR, ōris. m. [καθυλακτὴρ] Sidon. 1. 3. Stertentum oblatratorum aures. Idem 4. 22. Colubrini oblatratorum molares.

OBLATRĀTRIX, īcis. f. [καθυλακτρὶς] Plaut. Mil. 3. 1. 87.

Sed nolo mihi oblatratricem in ædes intromittere.

OBLATUS, &c. V. OFFERO.

OBLECTO, [ἄγω, ψυχαγωγέω] āre. frequent. ab Oblicio, quod ex Ob & Lacio componitur, unde fit Lacto, are. Significat idem quod Delectare, recreare. Ter. Phorm. 2. 3. 86.

Si concordabis cum illa, habebis quæ tuam
Senectutem oblectet: reſpice ætatem tuam.

Aliquem falſo gaudio oblectare. Plaut. Pœn. 5. 4. 88. [An Oblactare?
Jucunda opinione quam diutiſſime aliquem oblectare. Cic. 1. Q. frat. 1. 1.
Fabula valde oblectat populum. Hor. de Arte Poet. 231.
Adoleſcentiam alunt, ſenectutem oblectant hæc ſtudia. Cic. pro Arch. 16.
Vitam oblectare. Plaut. Aſin. 1. 2. 16.
Me te oblectes. Ter. Eun. 1. 2. 115.

Me ſperes, me te oblectes, mecum tota ſis. Cic. de Senect. 56.

Num igitur horum ſenectus miſerabilis fuit, qui ſe agri cultione oblectabant?
Muſæ me oblectant dulci carmine. Catul. ad Mallium, 66. 8.
Rura oblectant animos. Ovid Rem. Amor. 169.
Oblectare ſe, Animum paſcere & recreare. Ter. Hec. 1. 2. 9.

Dic mihi, Philotis, ubi te oblectaſti tam diu?

Oblectare ſe cum. Cic. 2. Qu. frat. 15. Oblecta te cum Cicerone noſtro quam belliſſime.
Oblectare ſe in. Ter. Adelph. 1. 1. 24.

In eo me oblecto, ſolum id eſt carum mihi.

Se oblectare in hortis. Cic. 3. Off. 58.
Otium temporis oblectare, eſt Tempus otioſum & vacuum a rebus ſeriis traducere in voluptatem. Plin. lib. 4. Epiſt. 14. ad Paternum, Accipies cum hac epiſtola hendecaſyllabos noſtros, quibus nos in vehiculo, in balneo, inter cœnam oblectamus otium temporis; his jocamur, ludimus, amamus.
Tempus oblectare ſtudio. Ovid. 5. Triſt. 12. 1.
Oblector hac re, paſſivum. Cic. 2. Fam. 15. In communibus miſeriis hac tamen oblectabar ſpecula.
Ludis oblectari & duci. Cic. pro Muren. 39.

OBLECTOR, [ψυχαγωγοῦμαι] āri. deponens. Idem quod Oblecto. Cic. 2. Q. frat. 14. pr. Ego me in Cumano, & Pompejano, præterquam quod ſine te, ceterum ſatis commode oblectabar, & eram in iiſdem locis. Sed in emendatis libris eſt, Oblectabam.

OBLECTĀTIO, ōnis. f. [ψυχαγωγία] Cic. 4. Acad. 127. Indagatio ipſa rerum cum maximarum, tum etiam occultiſſimarum habet oblectationem.
Oblectatio & levamentum. Cic. 5. de Fin. 53. Nos autem non ſolum beatæ vitæ oblectationem videmus, ſed etiam levamentum miſeriarum.
Plena oblectationis requies. Cic. de Amicit. 103.
Animi oblectatio libera. Cic. 1. de Orat. 118. Itaque in iis artibus, in quibus non utilitas quæritur neceſſaria, ſed animi libera quædam oblectatio.
Animi oblectatio, requieſque curarum. Cic. 2. Off. 6.
Otii oblectatio. Cic. 1. Acad. 11. Doloris medicinam a philoſophia peto, & otii oblectationem hanc honeſtiſſimam judico.

OBLECTĀTOR, ōris. m. Apul. Flor. 3. p. 25. Stewech (Arion) miſericordium belluarum oblectator. Tertull. de Corona, cap. 8, Deus proſpector & oblectator hominis ſui.

OBLECTĀMEN, ĭnis. n. [ψυχαγώγησις] Stat. 3. Silv. 5. 95.

Nec deſunt variæ circum oblectamina vitæ. conf. Prudent.

Hamartig. 311. Ovid. 9. Met. 342.

OBLECTĀMENTUM, i. n. [ψυχαγώγημα] Ipſa delectatio. Cic. de Senect. 51. Satiari delectatione non poſſum, ut meæ ſenectutis requietem, oblectamentumque noſcatis.
Oblectamenta & ſolatia ſervitutis. Cic. 6. Verr. 134. conf. Sen. Epiſt. 9.

OBLECTĀBĬLIS, e. Adj. Auſon. Epiſt. 19. extr. Oblectabile negotium.

OBLECTĀNEUS, a, um. Idem. Vet. Inſcript. SI QVID OBLECTANEVM APVD MANES EST.

OBLECTATŌRIUS, a, um. Adj. Gell. 18. 2. Tit. Ænigmata oblectatoria.

OBLĒNIO, īvi & ii, īre. pro Lenire. Sen. de Ira, 3. 9. Lectio illum carminum obleniat.

OBLĪDO, ſi, ſum, [κατάγχω] ĕre. ex Ob & Lædo; ſignificat Circum circa uſque ad mortem lædo, percutio, ſuffoco, neco. Columel. lib. 7. cap. 3. Nec anguſtiæ fetus oblidant. Cic. Fragm. Orat. 14. Duobus digitulis gulam obliſit. Arnob. lib. 7. Oblidi ejus neceſſe eſt animam,

OBLĪSUS, a, um. Partic. Prudent. Pſych. 592. Obliſo gutture.
Obliſus pondere. Plin. 6. Epiſt. 106. ad Tacitum.
Fauces obliſæ. Tacit. 5. Ann. 9.

OBLĬGO, [καταδέω, ἐπιδέω] āre. Circum ligare. Plaut. Men. 5. 3. 9.

Ait ſe obligaſſe crus fractum Æſculapio.

Obligare manipulos. Columel. lib. 11. cap. 2.
Obligare vulnus. Cic. 3. de Nat. Deor. 57.
Obligare aliquem, [συνέχειν] pro Devincire beneficiis. Cic. 6. Fam. 11. Dolabellam antea tantummodo diligebam, obligatus ei nihil eram. Afconius, Obligatus, in bonis dicitur, & in vinculis. In vinculis quum eft, tunc proprium eft: ad bona quum traducitur, tunc translatum eft.
Beneficio obligare. Cic. 3. Q. frat. 1. Scaurum beneficio defenfionis valde obligavi.
Fidem obligare pro alio apud alium. Papin. in l. Bona fide. §. Uxor. D. Ad S. C. Vellejanum, Et fi fidem fuam pro ea, quam delegavit, apud virum obligaverit: locum, &c.
Fœdere obligatus. Liv. 38. 33.
Obligare omnia bona fua pignori. Scævola in l. Titius. D. Qui potiores in pig. & hypoth. &c
Rediit nihilo opulentior, ut qui prope labefactata fide, omnia prædia fratri obligarat. Suet. Vefp. cap. 4.
Obligare per libram. Varr. de L. L. lib. 6. 5. ad fin.
Obligare fe fceleri. Sen. lib. 2. de Tranquil. vitæ.
Obligare pœnæ. Sen. de Benefic.
Judicio aliquo diftringi & obligari. Cic. 2. Verr. 24.
Liberalitate fua fibi aliquem. Cic. 2. Q. frat. 14.
Nexu obligare fe. Cic. pro Muren. 3.
Pactionibus præmiorum fuorum aliquos. Cic. Poft red. in Senat. 31.
Periculo jurisjurandi obligari. Cic. 4. Verr. 177. Quum interrogabuntur, obligentur non folum jurisjurandi atque exiftimationis periculo, fed etiam communi inter fe confcientia.
Religione fempiterna obligari. Cic. 2. de Legib. 29. Statuit collegium, locum publicum non potuiffe privata religione obligari.
Sacramento militiæ. Cic. 1. Off. 36. Cato ad Pompilium fcripfit, ut fi filium pateretur in exercitu remanere, fecundo eum obligaret militiæ facramento.
Scelere aliquem. Cic. pro Domo, 20. Qui quum lege nefaria Ptolemæum regem Cypri, fratrem regis Alexandrini, eodem jure regnantem, caufa incognita, publicaffes, populumque Romanum fcelere obligaffes.
Sponfione obligari. Cic. 2. de Legib. 41.
Superftitione. Cic. 1. de Divin. 7.
Verbo fe uno. Cic. pro Cæcin. 7. Siquis quod fpopondit, qua in re verbo fe uno obligavit, id non facit, &c.
Votis caput obligafti. i. e. Devovifti, non implendo promiffa. Hor. 2. Carm. 8. 5.
Fidem fuam obligare. Cic. 5. Philip. 51. Audebo etiam obligare fidem meam, P. C. vobis P. Q. R.
Ædes obligare ob amoris prandium. Plaut. Truc. 2. 1. 4.
Furti fe obligare. h. e. Propter furtum: vel quod dicitur, Confcium fe furti reddere. Gell. lib. 7. cap. 15.
Vadem obligare trium millium æris. Liv. 3. 13.
Obligor ut tangam lævi fera litora Ponti. Ovid. 1. Trift. 2. 83.
Eft & Veneficiis devovere. Paul. l. 5. Sentent. Tit. 23. §. 9. Qui facra impia nocturnave, ut quem obcantarent, interficerent, obligarent, fecerint faciendave curaverint, aut cruci fuffiguntur, aut beftiis objiciuntur. conf. Salmaf. Exerc. Plin.

OBLIGANS, Partic. Sen. de Ben. 1. 4. V. OBLIGATUS, Partic.

OBLIGĀTUS, a, um. Partic. [καταδεδεμένος] Circumligatus.
Obvolutus & obligatus corio. Auctor ad Heren. lib. 1. 13.
Tu me aliquid eorum doce, per quæ obligantium & obligatorum animi certent. Sen. Benef. 1. 4. [Nifi eft a recto Obligator.
Magnis & multis pignoribus eum Refpublica obligatum tenet. Cic. 13. Philip. 8.
Dapem obligatam redde Jovi. i. e. Promiffam ac debitam. Hor. 2. Carm. 7. 17.
Obligatior, compar. Plin. 8. Epift. 2. Quanto quis melior & probior, tanto mihi obligatior abit.

OBLIGĀTIO, ōnis. f. [ἐνοχὴ] Cic. ad Brut. 18. Eft autem gravior & difficilior animi & fententiæ, maximis præfertim in rebus pro altero, quam pecuniæ obligatio.
Confirmare obligationem. Papin. in l. Obligationes. D. de actionibus & obligationibus, Obligationes quæ non propriis viribus confiftant, neque officio judicis, neque Prætoris imperio, neque legis poteftate confirmantur.
Conftat verborum obligatio, fi inter contrahentes id agatur. Paulus in l. 3. D. de actionibus & obligat.
Conftituitur obligatio. Paulus in l. 3. D. de actionibus & obligat.
Confumitur, V. Suftinere duas obligationes.
Contrahitur. Paulus in l. Si tibi decem. in princ. D. de pactis.
Deducere aliquid in obligationem. Pomponius in l. Si ita ftipulatus fuero. D. de verborum obligat.
Diffolvere. Paulus in l. Et hæredi. §. ultim. D. de pactis.
Diftrahere. Cajus in l. 4. §. Is quoque. D. de actionibus & obligat. Qui enim folvit per errorem, magis diftrahendæ obligationis animo, quam contrahendæ dare videtur.
Exfpirat obligatio. Paulus in l. Qui ufumfruct. D. de verb. obligat. Tunc enim priore obligatione exfpirante, ex fecunda introducitur petitio.
Exftinguitur. Paulus in l. Pluribus rebus. D. de verborum obligat.
Infirmare. Paulus in l. Si fub una. D. de verborum obligat.
Nafcitur. Paulus in l. Si tibi decem. in princ. D. de pactis.
Parere poteft obligationem conditio. Venulejus in l. A Titio. D. de verborum obligat. Conf. Suftinere duas obligationes.
Perimit obligationem conditio. Modeftinus in l. Conditio. D. de verborum obligat.
Perpetuare. Paulus in l. Si fervum § fequitur. & fequentibus §§. D. de verborum obligat.
Prior obligatio non refufcitatur ex novo pacto. Paulus in l. Si unus. §. Idem dicimus. D. de pactis.
Revocari in obligationem. Paulus in l. Inter ftipulantem. §. Sacram rem. D. de verborum obligat.
Solvitur tota obligatio. Paulus in l. Si unus. §. Si cum mihi. D. de pactis.
Submovetur tota obligatio. Paulus in l. Si unus. §. Si cum mihi. D. de pactis.
Suftinere duas obligationes. Venulejus in l. Si reus promittendi. D. de duobus reis conftituendis: Si reus promittendi alteri reo hæres exftiterit: duas obligationes fuftinere eum dicendum eft: nam ubi quidem altera differentia obligationum effe poffit (ut in fidejuffore & reo principali) conftat alteram ab altera perimi; quum vero duæ ejufdem poteftatis fint: non poteft reperiri quare altera potius quam altera confumatur; ideoque & fi reus ftipulandi hæres exftiterit: duas fpecies obligationis eum fuftinere.
Vitiare obligationem. Julianus in l. Quæ extrinfecus. D. de verborum obligat. Pro fupervacuis habebuntur, nec vitiabunt obligationem.
De variis apud JCtos obligationum generibus, V. plura apud Hotoman. & in Lex. Pitifc.
Obligatio linguæ. Firmicus lib. 6. cap. 17. Saturnus & Mercurius linguam tardo fono vocis impediunt, ita ut in ipfis faucibus, tardis conatibus impedita verba deficiant, aut linguæ obligatione confundantur.

OBLIGĀMENTUM, i. n. Tertull. de Corona, cap. 14. pr. Caput ne velamento quidem obnoxium, nedum obligamento. Idem de Idolol. cap. 15. Confecrationis obligamentum.

OBLIGATŪRA, æ. f. Gloff. Vet. κατάδεσμος.

OBLIGATŌRIUS, a, um. Adj. Gloff. Vet. ἐνοχοποιόν. Sic, Mandatum obligatorium. Inft. tit. de Mandato. §. 8.

OBLIGŪRIO, īvi vel ii, ītum, [καταλιχνεύω] īre. Multa avide confumere, & fuavitatem ex eduliorum confumptione capere: unde etiam pro Patrimonii profufione fumitur. Cic. 2. in Catil. 10. Patrimonia fua profuderunt, fortunas fuas obligurierunt: res eos jampridem, fides deficere nuper cœpit. al. Abligurierunt. q. V.

OBLIGURĪTOR, ōris. m. Firmicus lib. 5. cap. 52. In Tauro Mars fi fuerit inventus, homines faciet audaces, temerarios, obliguritores.

OBLĪMO, [κατιλύω] āre. ex Ob & Limus componi videtur, five etiam a verbo Limo, are; quafi Circum limo, five Super limo repleo. Cic. 2. de Nat. Deor. 130. Ægyptum Nilus irrigat, & quum tota æftate obrutam oppletamque tenuit, tum recedit, mollitofque & oblimatos agros ad ferendum relinquit. Virg. 3. Georg. 136.

— & fulcos oblimet inertes.

Oblimare, per tranflationem, pro Obcæcare, & quafi limo meatus claudere, feu obtundere, vel inquinare pofuit Claud. 3. de Rapt. Proferp. 29.

— fed quod diffuafor honefti
Luxus, & humanas oblimat copia mentes. Budæus.

Oblimare rem patris. i. e. Patrimonium. Horat. 1. Serm. 2. 61. Per tranflationem, pro Confumere, & deterere. Tractum a lima, qua fabri utuntur, fi fides Scholiaftæ. Aut certe a limo; ut fit, Obducere; ut dicimus quædam limo obducta periiffe.

OBLIMĀTUS, a, um. Partic. Suet. Aug. cap. 18. Foffas omnes, in quas Nilus exæftuat, oblimatas longa vetuftate, militari opere deterfit.

OBLĬNIO, īvi, ītum, [καταλείφω] īre. Circumlinire. Columel. lib. 12. cap. 39. Oblinitis vafis includere. Idem lib. 5. cap. 9. Sed oportebit talearum capita, & imas partes mifto fimo cum cinere oblinire. Scribon. Larg. Compof. 245. Prodeft & cinis de filice facta, aqua confperfa, oblinita.

OBLĬNO, īni, īvi, & ēvi, ĭtum, [καταχρίω] ĕre. Circum linere. Varro 3. de R. R. cap. 7. Qui ita decipiuntur quum fe obleverint vifco.
Moribus externis fe oblinere. Cic. de Clar. Orat. 51. Ut femel e Piræo eloquentia evecta eft, omnes peragravit infulas, atque ita peregrinata tota Afia eft, ut fe externis oblineret moribus. i. e. Fœdaret, inquinaret.
Verfibus atris oblinere aliquem. h. e. Infamare. Hor. 1. Epift. 19. 30.

OBLĬTUS, a, um. Partic. [κατάχριστος] Circumlitus. Cic. 7. Verr. 172. Nolo ego, Judices quos ego probarim atque delegerim, fic in hac urbe notatos, ifto abfoluto, ambulare, ut non cera, fed cæno obliti effe videantur.
Oblitus faciem fuo cruore ne nofceretur. Tacit. 2. Ann. 17.
Libellus oblitus a cæde. Ovid. 11. Epift. 2.
Lupus oblitus fpumis. Ovid. 11. Met. 367.
Stomachus oblitus cibis. Plin. 7. Epift. 123.
Parricidio. Cic. 11. Philip. 27. Atque eum nondum tanto parricidio oblitum, hoftem fua fententia judicavit.
Libidine flagitiofa oblita eft Antoniorum vita. Cic. 14. Philip. 9.
Stultitia fingulari atque inhumanitate oblita omnia. Cic. 5. Verr. 8. Contraque funt omnia, cum fummo dedecore ac turpitudine, tum fingulari ftultitia atque inhumanitate oblita.
Scripta prifcorum verborum affectatione oblita. Suet. de Claris gramm. 10. pr.
Facetiæ oblitæ Latio. Cic. 9. Fam. 15. Ego autem mirifice capior facetiis, maxime noftratibus: præfertim quum eas videam primum oblitas Latio. i. e. Afperfas, intermifto Latio.
Oblitam orationem reddunt exornationes fi crebræ collocabuntur: quæ fi raræ difponentur, diftinctam ficuti coloribus. Auctor ad Herenn. lib. 4. 16. Legitur & Obliquam, fed perperam.

OBLĪQUUS, a, um. Adj. [πλάγιος, ἐγκάρσιος, λοξὸς, σκολιὸς, δοχμὸς, δόχμιος, καμπτός] Non rectum fignificat, fed Tranfverfum, ut Linea obliqua, Rectam ad angulum acutum fecans. ut Cic. Somn. Scip. 14. Hofque, qui incolunt terram, non modo incorruptos ita effe, ut nihil inter ipfos ab aliis ad alios manare poffit, fed partim obliquos, partim verfos, partim etiam adverfos ftare vobis.
Oblicus etiam fcribitur, fed melius Obliquus, ex Ob & Liquus, vel Liquis. V. Scalig. in Feft. fub voce Sublices.
Curfus. Ovid. 9. Met. 18.
Curfus obliquos agere. Senec. Hippol. 5.
Dente obliquo timendus aper. Ovid. 4. Epift. 104.
Ictus obliquus & inflexus. Plin. lib. 11. cap. 25.
Itinere obliquo. Ovid. 2. Amor. 17. 20.
Latus. Ovid. 1. Amor. 6. 4.
Lumine cernere aliquem. Ovid. 2. Met. 787.
Oculo limare commoda alicujus. Hor. 1. Epift. 14. 37. Nifi tranflate dictum.
Ordo obliquus. Cæf. 7. Bell. Gall. 73.
Ordo obliquus fignorum. Virg. 1. Georg. 239.
Pede claudicare. Ovid. 2. Amor. 17. 20.
Radice obliqua arbor & imitante avium pedes. Plin. lib. 12. cap. 12.
Rivus. Hor. 2. Carm. 3. 11.
Spatium obliquum litorum. Plin. in præf. lib. 5.
Sublicæ obliquæ. Cæf. 4. Bell. Gall. 17.
Vultus obliquus. Stat. 2. Silv. 6. 102.
Natant obliqui in caput, i. e. Tranfverfi. Plin. lib. 9. cap. 29. de Cancris.

Carmen obliquum, Oblique perſtringens famam alicujus. V. CARMEN.
Dicta obliqua. Aur. Vict. Epit. cap. 9.
Inſectatio obliqua. Tacit. 14. Ann. 11. 4.
Orationes obliquæ. Suet. Domit. cap. 2.
Tralate, pro Adverſo. Flor. 4. 2. 9. Cato adverſus potentes ſemper obliquus.
Compar. Plin. 2. 77. Poſitio obliquior.
In obliquum. Virg. 1. Georg. 98.
Rurſus in obliquum verſo perrumpit aratro.
Flexus in obliquum. Plin. lib. 9. cap. 31.
Sectus in obliquum eſt limes. Ovid. 2. Met. 130.
Obliquum, Adverbialiter. Apul. Met. 3. Oculis obliquum reſpiciens.

OBLĪQUE, [πλαγίως, δόχμια] Adv. cui contrarium eſt Recte. Cic. 1. de Finib. 20. Primum erit hoc quaſi provincias atomis dare, quæ recte, quæ oblique ferantur.
Oblique præradere vitis latus. Cato R. R. cap. 41.
Oblique in latera procedunt locuſtæ. Plin. lib. 9. cap. 30.
Tralate, pro Diſſimulanter. Gell. 7. 17. Tum vero permotus ego jam agendum oblique, ut cum homine ſtulto, exiſtimavi. Idem 3. 2. extr.

OBLIQUĬTAS, ātis. f. [λοξότης, σκολιότης] Plin. lib. 3. cap. 5. Multoque amplior menſura fieret, Tacinium uſque, ni talis obliquitas in latus digredi videretur.

OBLĪQUO, [λοξόω, πλαγιάζω, καμπυλιάζω] āre. Curvum facere. Plin. lib. 6. cap. 13. At ubi cœpit in latitudinem pandi, lunatis obliquatur cornibus. De Caſpio mari.
Crinem obliquare nodoque ſubſtringere inſigne gentis. Tacit. Germ. 38. 2.
Enſem obliquat in latus. Ovid. 12. Met. 486.
Equos paventes obliquavit. Stat. 12. Theb. 749.
Preces obliquare, Obliqua oratione fundere. Stat. 3. Theb. 382.
Sinus obliquare apud Virgilium, pro Obliqua vela tendere, ut & ventus colligatur non ſecundus, & ne de recto auferretur curſu navis ventorum impotentia, quod fecit neceſſario Palinurus. Locus eſt 5. Æn. 16.
Obliquatque ſinus in ventum, ac talia fatur.
Viſus ſuperbos obliquat. Stat. 1. Achil. 324.
Obliquari. Quintil. lib. 1. cap. 4. Et Q, cujus ſimilis effectus, ſpecieſque, niſi quod paulum a noſtris obliquatur.

OBLĪQUANS, antis. Partic. [καμπυλιάζων] ut, Caput obliquans. Lucan. 4. 726.
Oculos obliquans contra diem & radios. Ovid. 7. Met. 412.

OBLIQUĀTUS, a, um. Partic. Ammian. 16. 12. Undarum moles obliquatis meatibus declinantes. Idem 28. 4.
Aſpectu obliquato. Apul. Met. 3. pr. & 6. Cervice obliquata.

OBLIQUĀTIO, ōnis. f. Macrob. lib 7. Saturn. cap. 1. Liber pater Thyrſo ferit, per obliquationem circumfuſæ hederæ latente mucrone.

OBLĪTĔRO, [ἀπαλείφω, ἐξαλείφω, λεαίνω, καταλεαίνω, ἀφανίζω] āre. Abradere, abolere, & quaſi e litterarum monumentis delere. Cic. in Vatin. 15. Si eum magnitudo contentionis, ſtudium gloriæ, præſtans animus, excellens nobilitas aliquo impuliſſet, quod in viro & tum ferendum eſſet, & maximis rebus, quas poſtea geſſit, obliterandum, &c. Nonius, 2. 601. Obliterare, Obſcura facere, & in oblivionem ducere. Accius Agamemnonidibus, Inimicitias Pelopidarum exſtinctas jam atque obliteratas memoria renovare.
Oblitero, a Litus quidam deduci putant: quod ibi notata, a fluctibus æquari & tolli ſoleant. Alii ab Oblivione, id eſt a ſupino Oblitum. Vel dici poteſt ab Oblino, ſicut a Lino Litera: vel ab Ob & Litera.
Obliterare, Literis lineam obducere ad delendum. H. St. Littera tamen gemino t antiquis ſcribitur, Oblitero, uno tantum. Dicerem a Litura ductum, niſi prima longa obſtaret. Nam & Liturare ſimplex occurrit. Sed veriſimilius ab Obliterus Adj. antiquo arceſſitur, non contra a verbo nomen. Iſtuc autem per Metaplaſmum pro Oblutrius dictum ab Obluo, ut Elutrius & Elutrio, ab Eluo.
Famam obliterare. Liv. 39. 20.
Memoriam. Liv. 21. 29. extr. Nondum obliterata memoria ſuperioris belli.
Offenſionem. Cic. Poſt red. in Senat. 21. Publici mei beneficii memoria privatam offenſionem obliteraverunt.
In animo obliterari. Liv. 26. 41.
Mandata obliterare. Catull. 65. 232.
Huc vigeant mandata, nec ulla obliteret ætas.
Hæc iræ data obliterentur. Senec. Med. 556.

OBLITERĀTUS, a, um. Partic. V. Non. & Liv. ſupra in ipſo verbo.
Tempora ultima, & jam obliterata. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Peccata obliterata. Liv. 3. 59.
Vetuſtate obliterata res. Liv. 3. 71.

OBLITERĀTIO, ōnis. f. [ἐξάλειψις] Plin. lib. 34. cap. 7. extr. Quantoque major in Zenodoro præſtantia fuit, tanto magis deprehendi æris obliteratio poteſt. Arnob. 6. Vetuſtatis obliteratio. Ammian. 30. 22. Pacem cum præteritorum obliteratione ſuppliciter obſecrantes.

OBLITERĀTOR, ōris. m. Tertull. adverſ. Marc. 4. 26. Paul. Nolan. Epiſt. 16. cap. 7. Patriæ obliterator.

OBLITĔRUS, a, um. Adj. ut, Oblitera gens, pro Obliterata, apud Nævium. V. Gell. lib. 19. cap. 8. conf. in OBLĪTERO.

OBLĬTESCO, tui, [καταλανθάνω] ĕre. ab Obliteo inuſitato verbo; vel ex Ob & Lateo: Abſcondi, deliteſcere. Varr. 1. de R. R. cap. 51. Ne æſtu per rimoſa in rimis grana obliteſcant, & recipiant aquam. Cic. de Univerſ. 33. Queiſque temporibus a noſtro reſpectu obliteſcant: rurſuſque emerſi errorem incutiant rationis expertibus.
Oblitui, Præteritum Senec. Epiſt. 56. Velut timidum atque iners animal metu oblituit. Idem 7. Nat. Quæſt. 29.

OBLITUS, V. OBLINO & OBLIVISCOR.

OBLĪVISCOR, ĕris, oblītus ſum, [ἀμνηστέω, λανθάνομαι, ἐπιλανθάνομαι, ἐκλανθάνομαι, ἀπομνηστέω, ἀμνημονέω] iſci. ab antiquo Liviſci; notæ ſignificationis.
Oblitus ſum dicere. Ter. in Andr. 5. 1. 22.
Et neſcio quid tibi ſum oblitus hodie, ac volui, dicere.
Oblitus, cum genitivo. Cic. 2. Verr. 52. Quæ te oblivisci laudis domeſticæ non ſinant. Cæſ. 1. Bell. Gall. 16. Veteris contumeliæ oblivisci.
Conſuetudinis & inſtituti ſui oblivisci. Cic. 4. Att. 15.
Dignitatis ſuæ. Cic. 1. Fam. 7.
Malorum. Hor. Epod. 2. 37.

Memini enim, memini, nec unquam obliviſcar noctis illius. Cic. pro Planc. 10.
Obliviſcor, cum accuſativo. Cic. pro Roſc. Amer. 49. Et artificium obliviſcatur, & ſtudium deponat, licebit.
Obliviſci aliquem. Virg. 2. Æn. 148.
Quiſquis es, amiſſos hinc jam obliviſcere Grajos.
Nunc oblita mihi tot carmina. Virg. 9. Ecl. 53. Paſſive accipitur pro A me.

OBLIVISCENS, entis. Partic. [ἀμνηστῶν] ut, Sæcla obliviſcentia. Catull. ad Mallium, 66. 43.
Ne fugiens ſæclis obliviſcentibus ætas
Illius hoc cæca nocte tegat ſtudium. Cæca nocte, i. e. Ignorantiæ tenebris.

OBLIVISCENDUS, a, um. Partic. [ἀμνηστέος] Hor. 1. Epiſt. 11. 9.
Oblituſque meorum, obliviſcendus & illis. i. e. Oblivioni tradendus ab illis.
Obliviſcendi tui mores. Plaut. Mil. 4. 8. 46.

OBLĪTUS, a, um. Partic. [ἐπιλαθόμενος] Plin. lib. 9. cap. 10. In tantum fallit oblitus ſui, ut, &c.
Decoris ſui oblitus. Virg. 5. Æn. 174.
Moris patrii oblitus. Ovid. 1 de Pont. 5. 49.
Pudoris oblita. Ovid. 17. Epiſt. 13.
Corda oblita laborum. Virg. 4 Æn. 528.
Paſſive. Virg. 9. Ecl. 53. Oblita mihi carmina. Cic. 9. Fam. 15. pr. Oblītæ Latio facetiæ. al. Oblītæ rectius.
Suis hominibus oblitus. Auguſtin. de Muſic. 4. 4.
Tralate. Virg. 2. Georg. 59.
Pomaque degenerant, ſuccos oblita priores.

OBLĪVIO, ōnis. f. [λήθη, ἐπιλησμονή, ἀμνηστία, ληθότης] Memoriæ exſtinctio, vel Defectus & imbecillitas. Plin. lib. 13. cap. 17. Nimis hoſpitali advenarum oblivione.
Oblivio & reticentia. Cic. 14. Philip. 33. Veſtra virtus nec oblivione eorum qui nunc ſunt, nec reticentia poſterorum inſepulta eſſe poterit. Al. Sepulta.
Oblivio amicitiæ, & intermiſſio conſuetudinis. Cic. 5. Fam. 17. Non oblivione amicitiæ noſtræ, neque intermiſſione conſuetudinis meæ ſuperioribus temporibus ad te nullas litteras miſi: ſed quod, &c.
Plur. ut Legum obliviones. Quintil. Decl. 306.
Critolaus Paripateticus & malum eſſe voluptatem ait, & multa alia mala parere ex ſeſe, injurias, deſidias, obliviones, ignavias. A. Gell. lib. 9. cap. 5.
Lividæ obliviones. Hor. 4. Carm. 9. 34.
Fugitiva oblivio. Varr. de L. L. lib. 4. pr.
Longa. Juven. 10. Sat. 204.
Adducere in oblivionem. Cic. 2. Verr. 54.
Capere oblivionem alicujus rei. V. CAPIO.
Capit me oblivio. Cic. 1. Off. 26. Maxime autem adducuntur plerique, ut eos juſtitiæ capiat oblivio, &c.
Conterere oblivione injurias. Cic. 1. Fam. 9. Ego, quum mihi cum illo magna jam gratia eſſet, quod ejus omnes graviſſimas injurias, communis concordiæ cauſa, voluntaria quadam oblivione contriveram, ejus repentinam, &c.
Dare oblivioni. Liv. 1. 31.
Delere oblivione, Idem. Cic. pro Dejot. 37. Quæ unquam vetuſtas obruet, aut quæ tanta delebit oblivio?
Jacuit in oblivione. Cic. 3. Verr. 101. i. e. In obſcuro. De homine dictum: cui opponitur In aſſidua commemoratione eſſe.
Inobſcurat oblivio. Cic. 9. Philip. 10. Nulla ejus legationis poſteritatem inobſcurabit oblivio.
Intercipit oblivio. V. INTERCIPIO.
Obruere oblivione adverſa. Cic. 2. de Finib. 57. Et adverſa quaſi perpetua oblivione obruamus. Idem de Claris Orat. 60. Hunc vetuſtas, ut alios fortaſſe multos, oblivione obruiſſet. De Ennio.
Surrepit oblivio. Plin. lib. 8. cap. 22. Huic quamvis in fame mandenti, ſi reſpexit, oblivionem cibi ſurrepere ajunt, digreſſumque quærere aliud. De lupo cervario.
Venire in oblivionem. Cic. in Salluſt. 5. Tu tuis vita, quam turpiter egiſti, magnas offudiſti tenebras: ut etiam ſi fuerint egregii cives, certe venerit in oblivionem.
Vindicare ab oblivione hominum, atque a ſilentio. Cic. 2. de Orat. 7. Laudem eorum, jam prope ſeneſcentem, quantum ego poſſem, ab oblivione hominum atque a ſilentio vindicarem.
Oblivione hominum & taciturnitate tanta dedecora tegere. Cic. 7. Verr. 138.

OBLĪVIUM, i. n. [ληθεδών] Idem. Tacit. 4. Hiſt. 9. 4. Eam ſententiam modeſtiſſimus quiſque ſilentio, deinde oblivio tranſmiſit. Poeticum eſt
Oblivia pl. pro Oblivione. Virg. 6. Æn. 715.
Securos latices, & longa oblivia ponunt.
Rerum oblivia. Lucret. lib. 3. 840.
Meriti noſtri oblivia. Ovid. 7. Met. 45.
Jucunda oblivia ſollicitæ vitæ. Hor. 2. Serm. 6. 62.
Pigra. Stat. 10. Theb. 89.
Cepere te oblivia noſtri. Ovid. 1. Triſt. 8. 11.

OBLIVIUS, a, um. Adj. ut
Oblivia verba, dixit Varro lib. 4. de L. L. 1. pro Antiquatis, & velut oblivioni traditis, ut quidem interpretor. Ejus verba ſunt, Igitur quoniam hæc ſunt tripartita verba, quæ ſunt aut noſtra, aut aliena, aut oblivia: De noſtris dicam, cur ſint: de alienis, unde ſint: De oblivieis relinquam.

OBLIVIŌSUS, a, um. Adj. [ἐπιλήσμων] Qui cito obliviſcitur, cui contrarium Memor. Cic. 1. de Invent. 35. Acutus an hebetior, memor an oblivioſus.
Stultus & oblivioſus ſenex. Cic. de Senect. 36.
Oblivioſus, Quod oblivionem inducit. Hor. 2. Carm. 7. 21.
Oblivioſo lævia Maſſico
Ciboria exple. h. e. Vino Campano, quo labor in oblivionem venit. Acron.
Superl. Tertull. de Anima cap. 24. Oblivioſiſſimo etiam homini inobliterata perſeverabit ſcientia naturalium.

OBLIVIĀLIS, e. Adj. Prudent. Hymn. ante Somn. v. 13.
Mens æſtuans procellis,
Curiſque ſauciata,

Totis bibit medullis
Obliviale poclum.

OBLŎCO, [ἀπομισθόω] āre. Idem quod ſimplex Locare. Juſtin. 11. 10. 9. Quum operam oblocare ad puteos exhauriendos ſolitus eſſet. Qua etiam dicendi formula utitur Suetonius, niſi forte quis legendum hic contenderit Abloco per primam vocalem. Sic enim vulgo legitur Vitell. cap. 7. Domum in reliquam partem anni oblocaret.

OBLOCĀTUS, a, um. Partic. Suet. Cæſ. cap. 26. Quæ ad epulum pertinebant macellariis oblocata.

OBLONGUS, a, um. Adj. [ἐπιμήκης] Idem quod Longus ſignificat: niſi quid addat præpoſitio. Plin. lib. 37. cap. 12. Figura oblonga maxime probatur. De gemmis. Liv. 21. 8. Haſtile oblongum.
Oblonga ova. Plin. lib. 10. cap. 52.
Oblongo ſemine cardamomum. Plin. lib. 12. cap. 13.
Compar. Vitruv. 10. 17. Foramen oblongius.

OBLONGŬLUS, a, um. Adj. dimin. Gell. 17. 9. Surculi teretes oblonguli.

OBLŎQUOR, ĕris, [ἀντιφθέγγομαι, καταλαλέω] lŏqui. Contra loquentem loqui, inquit Servius. Cic. pro Cluent. 63. Tamen vocat me alio jamdudum tacita veſtra exſpectatio, quæ mihi obloqui videtur: Quid ergo? negaſne illud judicium eſſe corruptum? Idem 2. Q. frat. 9. Tu vero; ut me & appelles, & interpelles, & obloquare, & colloquare velim.
Reſpondere & obloqui. Plin. lib. 36. cap. 16.
Obloqui numeris, Recinere. Virg. 6. Æn. 646.
Necnon Threïcius, longa cum veſte, ſacerdos
Obloquitur numeris ſeptem diſcrimina vocum. Servius; Dicendo Obloquitur, chordarum expreſſit laudem, quas dicit verbis loquutas.
Avis obloquitur. Ovid. 3. de Pont. 1. 21.
Obloqui, Maledicere. Plaut. Curc. 1. 1. 41.
Lenonis hæ ſunt ædes. PA. male iſtis eveniat.
PH. Qui? PA. quia ſceleſtam ſervitutem ſerviunt.
PH. Obloquere. PA. fiat maxime. PH. etiam taces?
PA. Nempe obloqui me juſſeras. [Non eſt hic Maledicere, ſed Interrumpere loquentem, ut clarius ex ſequentibus elucet.
Ferociſſime oblocuti erant. Curt. 10. 2. extr.

OBLOQUŪTOR, ōris. m. [κατάλαλος] Qui alteri obloquitur. Plaut. Mil. 3. 1. 48. Neque ego unquam obloquutor ſum alteri in convivio.

OBLOQUIUM, i. n. Calumnia. Sidon. 7. Epiſt. 9. Noſſe vos par eſt in quas me obloquiorum Scyllas turba conjecerit.

OBLUCĬNO, āre. Mente errare, ut exponit Feſtus. A Luco deducit Heinſ. ad Sil. 1. 459. conf. Scalig. ad Feſtum. & ALLUCINOR.

OBLUCINĀMENTUM, i. n. pro Caligine uſurpavit M. Ant. Sabell. Cocc. orat. 4. de Præſt. Linguæ Lat. in Plautum.

OBLUCTOR, [ἀντιπαλαίω, ἀντερείδω] āri. Acrius contra aliquid niti. Columel. lib. 8. cap. 14. Fruticibus aut ſolidioribus herbis obluctatur ita pertinaciter, ut collum abrumpat.
Genibus adverſæ obluctor arenæ. Virg. 3. Æn. 38.
Soli obluctandum Fabio. Sil. lib. 8. 10. Curt. 6. 6. 27.

OBLUCTANS, antis. Partic. [ἀντερείδων] ut, Saxa obluctantia ſummovit. Stat. 3. Silv. 1. 20.
Obluctans oblivioni. Curt. lib. 7. 19.

OBLUCTĀTUS, a, um. aliud Partic. [ἀντερείσας] ut, Turba obluctata morti. Lucan. lib. 3. 662.

OBLUCTĀTIO, ōnis. f. Arnob. 2. Qui cum ſuis cupiditatibus pugnant, pertinaci moliuntur obluctatione virtutis.

OBLŪDO, ſi, ſum, [ἀντιπαίζω] ĕre. Cum aliquo ludere. Plaut. Truc. 1. 2. 10.
Sin videant quempiam ſe adſervare, obludunt, qui cuſtodem
Oblectent per joculum & ludum. Al. Objectent.

OBLŪRĬDUS, a, um. Adj. Subluridus. ut, Color obluridus. Ammian. 14. 6.

O B M

OBMĂNENS, entis. Partic. [καταμένων] pro Diu manens. ut Permanens. Feſtus.

OBMŎLIOR, ītus ſum, [ἀντοχυρόω] īri. Liv. 37. 32. Sed undique omnes ad munienda & obmolienda, quæ ruinis ſtrata erant, concurrerunt. i.e. Obſtruenda oppoſitis mollibus. Idem 33. 5. Curt. lib. 6. 6. 24. Arborum truncos & ſaxa obmoliuntur.

OBMURMŬRO, [ἀντιμορμύρω] āre. Contra murmurare. Ovid. 18. Epiſt. 47.
Vana peto, precibuſque meis obmurmurat ipſe.

OBMURMURĀTIO, ōnis. f. Ammian. 26. 2. Obmurmuratio gravis exoritur.

OBMUSSĬTO, & OBMUSSO, āre. V. Serv. ad Virg. 11. Æn. 345. Tertull. de Anima cap. 18. Poetæ hæc nobis ſemper obmuſſant. Idem de Pallio cap 4.

OBMŪTESCO, tui, [φιμόομαι] ĕre. quaſi Mutum fieri, Tacere. Cic. 2. de Finib. 49. Sed quia tale ſit, ut vel ſi ignorarent id homines, vel ſi obmutuiſſent, ſua tamen pulchritudine eſſet ſpecieque laudabile. Idem 2. de Orat. 27. Ego vero, inquit Craſſus, neque Antonium verbum facere patiar, & ipſe obmuteſcam, niſi prius a vobis impetraro.
Ore preſſo obmutuit. Virg. 6. Æn. 155.
Aſpectu obmutuit amens. Virg. 4. Æn. 279.
Obmuteſcere dicitur res aliqua, pro Non eſſe in uſu. Plin. lib. 33. cap. 13. Lydium Sardibus emebatur: quod nunc obmutuit.

O B N

OBNASCOR, nātus ſum, [ἐπιφύομαι] ſci. Dep. unde

OBNĀTUS, a, um. [ἐπιφυόμενος] Partic. Liv. 23. 19. Ibi hærentia inter obnata ripis ſalicta conſpiciuntur. h. e. Circum ripas nata.

OBNĂTO, [ἀντινήχομαι] āre. Contra vel citra natare. Virg. tribuitur, forte in Catalect.
—in æquore fulvis
Obnatat umbra foris.

OBNECTO, nexui, nexum, [συμποδίζω] ĕre. eſt, auctore Feſto, Obligare, & maxime in nuptiis frequens eſt.

OBNEXUS, ûs. m, Tertull. adverſ. Marc. 4. 37. Diſſolvens violentiorum contractuum obnexus.

OBNĬGER, gra, grum. Adj. [ὑπομέλας] Idem quod Niger, vel ſubniger: aut, ut quidam volunt, Admodum niger. Plin. lib. 20. cap. 23. Radicibus multis, & obnigris. V. Harduin.

OBNĪTOR, ĕris, īſus vel ixus ſum, [ἀντερείδω, ἀντιτείνω, ἀντέχω] nīti. Contra niti, obluctari. Cic. pro Milon. 35. At non P. Clodio mortuo, uſitatis jam rebus obnitendum eſt Miloni, ut tueatur dignitatem ſuam?
Obniti contra & tendere. Virg. 5. Æn. 21.
Adverſis obniti. Tacit. 15. Ann. 11.
Obnitier undis. Lucret. lib. 4. 439.
—in portu clauda videntur
Navigia, apluſtris fractis, obnitier undis.
Obnitor impedire. Paterc. lib. 1. 9. 6. Fuere qui Pauli triumphum impedire obniterentur.

OBNĪTENS, entis. Partic. Obnitente vi animi. Paterc. 2. 123. 2.
Quum ſæpe obnitens repugnaſſet. Paterc. 2. 89. 5.

OBNIXUS, a, um. Partic. [ἀντιτείνας] ut,
Obnixi ſcutis & corporibus. Liv. 34. 46.
Obnixa baculo ſenectus. Seneca cap. 7. lib. 2. de Clem. Vide ABRUSCARE. H. St.
Obnixus curam ſub corde premebat. Virg. 4. Æn. 332.
Obnixus non ceſſit. Virg. 4. Georg. 84.
Obnixos ſtabili gradu impetum hoſtium excipere. Liv. 6. 12.
Obnixus opibus, Intentus vel attentus ad rem. Plaut. Stich. 1. 1. 44.
Mens obnixa malo. Valer. 7. Argon. 157.
Dentes. Stat. 11. Theb. 337.
Firmitas obnixa. Plin. lib. 36. cap. 15.
Remi obnixi in acuto murice. Virg. 5. Æn. 206.
Venti obnixi lacerant cava nubila. Stat. 5. Theb. 366.
Obnixus contra. Virg. 10. Æn. 359.
Non ipſi inter ſe, non nubila, non mare cedit,
Anceps pugna diu, ſtant obnixa omnia contra. h. e. Mare mari, nubes nubibus, venti ventis. Servius.
Obnixum adverbialiter habet Auſon. Epiſt. 25. 28.
Obnixum Pauline taces.

OBNIXE, Adv. [ἐντόνως] Cum conatu, inſtanter, totis viribus. Ter. Andr. 1. 1. 134.
Quem ego credo manibus pedibuſque obnixe omnia
Facturum; magis id adeo mihi ut incommodet, &c.
Obnixe perii. Plaut. Stich. 3. 2. 41.
Perii hercle vero, plane, atque obnixe. Legitur in emendatis codd. Nihil obnoxie. V. not. Var.
Compar. Claud. Mamert. de Statu Anim. 1. 3. Obnixius argumentari.

OBNOXIUS, a, um. Adj. [ἔνοχος, ὑπόδικος, ὑπεύθυνος] Qui pœnæ obligatus eſt ob delictum, inquit Feſtus. utputa ſi quis morbis obnoxius ob nimiam cibi intemperantiam: aut ſi mulier ob ſtupri cum aliquo viro conſuetudinem, illi obnoxia ſit. Plaut. Epid. 5. 2. 29.
Cedo manus igitur. E. morantur nihil, atque arcte colliga.
P. Nihil eas vero obnoxias. i. e. Quæ non meruerunt, ſive aliquid commiſerunt, unde colligari debeant. In libris emendatis eſt, Nihil vero obnoxioſe. Idem Stich. 1. 1. 44. & Truc. 4. 3. 6. V. Gell. lib. 7. cap. 17.
Supplex & obnoxius. Cic. ad Brut. 17. Vivat hercule Cicero, qui poteſt, ſupplex & obnoxius, ſi neque ætatis, neque honorum, neque rerum geſtarum pudet. h. e. Velut ſervituti addictus, & puerum Octavium pæne ſerviliter timens & ſuppliciter adorans. *Se rendant ſubject & ſerf à Octavius.* Ductum a ſervis datis ob noxam, vel qui noxam admiſerunt.
Obnoxius, pro Obediente atque morigero. Salluſt. Catil. cap. 23. Maria monteſque polliceri cœpit, & minari interdum ferro, niſi ſibi obnoxia foret. i. e. Morem gereret. Perott. De ſtupro intelligendum eſt.
Adverſus gratiæ animus, & Obnoxius, opponuntur. Quintil. lib. 3. cap. 11. Nec enim, niſi totis cauſæ partibus diligenter inſpectis, ſcire poſſumus, qualem nobis facere animum cognoſcentis expediat, ſeverum an mitem; concitatum an remiſſum; adverſum gratiæ, an obnoxium.
Obnoxius ſum illi, i. e. Subjicior tanquam ſervus. Plaut. Bacch. 5. 2. 80.
Obnoxium & trepidum agere. Suet. Tiber. cap. 12. Enim vero tunc, non privatum modo, ſed etiam obnoxium & trepidum egit, mediterraneis agris abditus, &c. h. e. (ait Beroaldus) Mancipatum, & ſervili pæne conditione. Nam Obnoxius interdum Libero opponitur: ut apud Livium obſervavimus ſic ſcribentem, 23. 12. Si reticeam, aut ſuperbus, aut obnoxius videar: quorum alterum eſt hominis alienæ libertatis obliti, alterum ſuæ. Hæc Beroaldus.
Obnoxius, ad alia multa transfertur: ut, Locus obnoxius ventis, quaſi Objectus, & expoſitus, atque ſubjectus. Columel. lib. 4. cap. 19. Rurſus exilis terra & acclivis, torrenſque æſtu, vel quæ vehementibus procellis obnoxia eſt, humilius jugum poſcit.
Obnoxius injuriis, ludibriis, & hujuſmodi. Plin. 3. Epiſt. 14. Vides quot periculis, quot contumeliis, quot ludibriis ſimus obnoxii.
Crimini obnoxius. Liv. 4. 44.
Facto mens turpi obnoxia. Tibull. lib. 3. 4. 15.
Inſidiis. Tacit. 14. Ann. 40. 2.
Odio. Idem 3. 58. 5.
Pravis pars hominum obnoxia. Hor. 2. Serm. 7. 80. i. e. Vitiis addicta.
Obnoxius tibi ſum, Obligatus & devinctus. Ter. Hec. 3. 1. 22.
Tum uxori obnoxius ſum, ita olim ſuo me ingenio pertulit.
Animus obnoxius. Plin. in præf 9. Obnoxii profecto animi & infelicis ingenii eſt, deprehendi in furto malle, quam mutuum reddere. i. e. Illiberalis & degeneris. Budæus.
Arva non obnoxia curæ, non raſtris hominum. Virg. 2. Georg. 439. h. e. Arva quæ non egent raſtris, nec cura hominum, propter quæ devincta ac obligata illis eſſe videantur. i. e. Nullius curæ indiga, utpote quæ non eſt opus arare, nec curare.
Luna obnoxia radiis fratris, Quia lumen accipit a Sole. Virg. 1 Georg. 397. Nam ſuapte natura Lunæ corpus eſt opacum, atque Solis lumine reſplendet, quando hujus radii in illud reflectuntur. Sabinus tamen fol. 101. locum Virgilii longe aliter exponit. V. & Virg. & Sabinum, & diligenter conſidera locum. Servius repetit hanc vocem Obtuſa, quæ eſt in præcedenti verſu, ut ſit ſenſus, Nec Luna obnoxia radiis fratris, videbitur ſurgere obtuſa.

Vitis procellis obnoxia. i. e. Quæ noxam procellarum perfert. Apud Columel. lib. 4. cap. 19.
Fructus feris obnoxius. Columel. lib. 5.
Obnoxia nulli animali olera. Plin. lib. 19. cap. 10.
Obnoxius pro crimine. Liv. lib. 8. 34. extr. Veſtra obnoxia capita pro licentia Q. Fabii objicite. Al. Q. Fabio, dandi caſu.
Obnoxius, abſolute. Plin. lib. 14. cap. 2. de generibus vitium, Fecenia & cum ea florens Biturica, acino rarior, nunquam floris obnoxii, quoniam antecedunt, ventiſque & imbribus reſiſtunt.
Corpora obnoxia, Abſolute. i. e. Valetudinaria. Plin. 31. 6.
Compar. Obnoxior. Sen. de Clement. 1. 13. al. Noxior.

OBNOXIE, Adv. [ἐνόχως] unde apud Liv. 3. 39. pr. Obnoxie dicere ſententiam, i. e. Serviliter: & ut Budæus interpretatur, Trepide.
Obnoxie, pro Obſcure Perottus interpretatur, a Nox, noctis: & ſic legit apud Plaut. in Stich. 3. 2. 41.
Perii hercle vero plane, non obnoxie. Alii, Atque obnixe legunt. V. Aſcenſium in Gell. lib. 7. cap. 17. & ſupra OBNIXE.

OBNOXIŌSUS, a, um. Adj. Plaut. Trin. 4. 3. 31.
Magis queis ſunt obnoxioſi, quam parentes liberis. conf. Idem ibid. 56. & 57.

OBNOXIŌSE, Adv. Idem Epid. 5. 2. 30. V. OBNOXIUS.

OBNOXIO, are. Claud. Mamert. de Statu Anim. 2. 9. Alienis ſenes noxiis obnoxiantes.

OBNUBESCO, ĕre. apud Pontanum de Bello Neapol. lib. 5. p. 575. Obnubeſcere aër, ac mare agitari ventis quum cœpiſſet. Vide an ex Vet. aliquo. H. St. Exſtant fol. 307. a. Aldi.

OBNUBĬLUS, a, um. Adj. [ἐπινέφελος] ut, Obnubila & obſita tenebris loca. Cic. 1. Tuſc. 48. Ex quodam poeta.

OBNUBĬLO, [ἐπινεφάζω] āre. Obſcurum facere, & quaſi nubibus implere. Gell. lib 1. cap. 2. Ac ne oris quoque & vultûs ſerenitatem Stoici hominis unquam ulla poſſe ægritudine obnubilari.

OBNUBILĀTUS, a, um. Partic. Apul. 9. Met. Juvenis ineſcatus atque obnubilatus.

OBNŪBO, pſi, ptum, [ἐπικαλύπτω] ĕre. Abſcondere, tegere. Feſtus, in Sched. v. Nuptiæ. Ælius & Cincius, quia flammeo caput nubentis obvolvatur, quod antiqui Obnubere vocarunt, ob quam cauſam legem quoque Parenſtam jubere Caput ejus obnubere, qui parentem necaviſſet, quod eſt obvolvere. Hactenus Feſtus. Cic. pro Rabir. perd. reo, 13. Sed Tarquinii, ſuperbiſſimi atque crudeliſſimi regis, iſta ſunt cruciatus carmina, quæ tu, homo lenis ac popularis, libentiſſime commemoras, Caput obnubito, arbori infelici ſuſpendito. conf. Liv. 1. 26.
Obnubit furiale caput. Stat. 11. Theb. 584.
Comas obnubit amictu. Virg. 11. Æn. 77.
Mare obnubit terras, ut nubes cælum. Varr. de L. L. lib. 4. 10. i. e. Operit.
Obnubitur atra veſte caput. Sil lib. 11. 259. De Decio Magio.

OBNUPTUS, a, um. Partic. Macrob. 1. Saturn. 21. Simulacrum hujus Deæ fingitur capite obnupto. Ibid. Terra nubibus obnupta.

OBNUNTIO, āre. Donatus, Qui malam rem nuntiat, obnuntiat: qui bonam, annuntiat: nam proprie Obnuntiare dicuntur augures, qui aliquid mali ominis, ſævumque viderint. ad illud Ter. Adelph. 4. 2. 7.
Primus ſentio mala noſtra, primus reſciſco omnia:
Primus porro obnuntio. Ubi Donatus porro, Obnuntio, i. e. Malum imminens quaſi omen nuntio. Inde enim etymologia hujuſce verbi eſt. Cic. pro Sext. 79. Itaque quum fretus ſanctitate Tribunatus, quum ſe non modo contra vim & ferrum, ſed etiam contra verba atque interceſſionem legibus ſacratis eſſe armatum putaret, venit in templum Caſtoris, obnuntiavit Conſuli, quum ſubito manus illa Clodiana, in cæde civium ſæpe jam victrix, exclamat, incitatur, invadit. Idem 4. Att. 3. Metellus tamen poſtulat ut ſibi poſtero die in foro obnuntietur.
Immo Ob vim iſtam habet, ut verbum in malam partem ſumatur. Vide OBSOLEO H. St. Immo magis hæc particula vim exprimit in hoc verbo eandem, quam in Obſiſto, Oppono, Oppugno, Obloquor, Obnitor, ceteriſque id genus habet, ubi Contra ſignificat, & Gr. ἀντὶ reſpondet. q. d. Contraſiſto, Contrapugno &c. ſic Obnuntio, Contra nuntio. Sed h. l. eſt Adnuntio. V. OB. Apud Donatum pro Sævum, Scævum legendum, ut eſt in accuratiſſima editione Lindenbrogii.
Obnuntiare, ut dictum eſt ex Donato, dicuntur Augures, qui aliquid mali ominis, ſcævumque viderint. Cic. 1. de Divin. 29. Non in eo eſt culpa, qui obnuntiavit, ſed in eo, qui non paruit. Et 4. Att. 3. Niſi Miloni C. Appius obnuntiaſſet, comitia futura ante diem XII Calend. Decemb.
Obnuntiare, Reſiſtere & reluctari. Suet. in Cæſ. cap. 20. Lege autem Agraria promulgata, obnuntiantem collegam armis foro expulit. conf. Liv. 22. 42. extr. & Briſſon. de Form. p. 121. vel Lex. Pitiſc. [Scias tamen, lector, non aliter apud Sueton. Liviumque hoc verbum poſitum eſſe, atque in ſuperioribus locis Cic. Erat enim Obnuntiandi poteſtas non modo penes Augures, ſed & penes Magiſtratus, quorum Auſpicia erant, ſi aves non addixiſſent, id quod ex Livii verbis perſpicue apparet.

OBNUNTIĀTIO, ōnis. f. Cic. 1. de Divin. 30. M. Craſſo quid acciderit, videmus, dirarum obnuntiatione neglecta.
Obnuntiatione, inquit Pedianus in Orat. in L. Piſon. 9. pernicioſis legibus reſiſtebatur. Sicuti vero interceſſioni obtemperare neceſſarium cenſebatur, ita plane Augurum obnuntiationi: quod in Craſſo ſignificat Plutarch.
Interponere obnuntiationes. Cic. 4. Att. 16.

O B O

OBŎLEO, ui & ēvi, [ὄζω] ēre. Graveolere, odoremque tætrum reddere. Plaut. Moſt. 1. 1. 38. Oboluiſti allium. conf. Suet. Veſp. 8. Idem Calig. cap. 23. Ille antidotum oboluiſſet, quaſi ad præcavenda venena ſua ſumptum. [Non tantum de malo, ſed de quovis odore dici puto, vimque habere Ob particulam & Circum. Obolevi nuſquam legi.
Obolere, per tranſlationem, pro Præſentiſcere, Subolere. Plaut. Men. 2. 3. 33. Oboluit marſupium huic iſtuc, quod habes. Idem Amph. 1. 1. 165.
Olet homo quidam malo ſuo. s. hei! nunquam ego obolui? [Hic profecto non eſt Præſentiſcere, ſed in propria ſignificatione poſitum.

OBOLITIO, ōnis. f. Apul. de Mundo. Nebula eſt exhalatio vaporata, &c. cui ſerenitas obolitionem infert. In emendatis editt. ut Elmenh. p. 61. legitur Abolitionem.

OBŎLUS, i. m. [ὀβολός] Ultima eſt nummorum ſignificatio, inquit Donatus. Ter. And. 2. 2. 32.
Certa res eſt, etiam puerum inde abiens conveni Chremis,
Olera & piſciculos minutos ferre obolo in cœnam ſeni.
Obolus, inquit Budæus, valet ſemiſſem noſtrum & denariolum: id eſt ſeptem denariolos. conf. Voſſ. Etym. vel Lex. Pitiſc.

OBOLOSTATES, æ. m. [ὀβολοστάτης] inquit Cælius, dicitur Minutulus fœnerator. V. Lect. Antiq. lib. 10. cap. 2. & Suid.

OBOMINOR, āri. Apul. 9. Met. Crurum ei fragium obominata. [Elmenh. p. 227. Abominata, mendoſe.

OBORIOR, īris vel ĕris, ortus ſum, [ἀνίσχω] īri. Adnaſci, inquit Feſtus. Plaut. Stich. 1. 3. 11.
Uteri dolores mihi oboriuntur quotidie. Ter. Heaut. 4. 3. 2.
Nulla mihi res poſthac poteſt jam intervenire tanta,
Quæ mihi ægritudinem afferat, tanta hæc lætitia oborta eſt.
Bellum obortum eſt. Liv. 21. 8.
Lux oborta. Cic. pro Ligar. 6. Vide quanta lux liberalitatis & ſapientiæ tuæ mihi apud te dicenti oboriatur.
Lux oborta micat. Sil. lib. 17. 481.
Nox oborta eſt. Senec. Herc fur. 823.
Tenebræ obortæ ſunt oculis. Ovid. 2. Met. 181.

OBORTUS, a, um. Partic. ut, Motus terræ obortus. Lucret. lib. 6. 586.
Sidera oborta. Stat. 8. Theb. 32.
Sol radiis terram dimovit obortis. Lucret. lib. 6. 869.

OBORTUS, ûs. m. Agnatio, acceſſio. ut, Perpetuus obortus. Lucret. lib. 4. 218.
Perpetuoque fluant certis ab rebus obortu. Sic reſtituit Lambinus, quum antea legeretur, Ab rebus odores, plane mendoſe.

OBOSCŬLOR, āri. Petron. cap. 126. Viderint matronæ, quæ flagellorum veſtigia oboſculantur.

OBOSCULĀBUNDUS, a, um. Adj. Apul. Apol. 2. Flens & manus noſtras oboſculabundus, &c.

O B P

OBPESSULATUS, V. OPPESSULATUS. H. St.

OBPROBRO, āre. Probrum objicere. Feſtus.

OBPUVIAT, Verberat. A. paviendo. Feſtus.

O B R

OBRĂDIO, āre. Iſidor. 16. 17. Obrydium (al. Obryſum) aurum dictum, quod obradiet ſplendore.

OBRAUCĀTUS, a, um. Partic. ab OBRAUCOR, Paſſ. Solinus cap. 15. de gruibus, Volatus deſidiam caſtigat, voceque cogit agmen. Ea ubi obraucata eſt, ſuccedit alia.

OBRENDARIUM, i. n. Locus in pavimento ad obruenda cadavera relictus. V. Fabrett. Inſcript. p. 15. Sæpe etiam in Inſcriptionibus leguntur, Vaſa obrendaria, quæ nihil videntur aliud eſſe, quam quæ Fictilia ſarcophaga vocantur. Inſcript. apud Gruter. p. 607.

OBRĒPO, pſi, ptum, [παρερπύζω, ὑπέρχομαι] ĕre. eſt, ut ait Budæus, Latenter progredi, & fallaciter adire. Tractum ab animalibus pedibus carentibus, quæ greſſu tacito gradiuntur, ut ſerpentes humi repentes ſolent. Plaut. Trin. 4. 2. 132.
Nimis argute obrepſiſti in eapſe occaſiuncula.
Sæpe inſcientibus nobis & cœnantibus obrepit. i. e. Repente intervenit Cic. 16. Fam. 21.
Obrepere, dicitur quicquid ſenſum fallit. ut, Obrepit fames. Plaut. Pœn. prol. 14.
Obrepit mors. Plaut. Pſeud. 2. 3. 19.
Obrepit ſomnus. Plin. 7. Epiſt. 4. ad Pontium, Dein quum meridie (erat enim æſtas) dormiturus me recepiſſem, nec obreperet ſomnus, &c. Hor. de Arte Poet. 360.
Verum opere in longo fas eſt obrepere ſomnum. Hic per tranſlationem pro Falli, & peccare.
Obrepit dies, Obrepit ſenectus. Cic. de Senect. 5. Qui enim citius adoleſcentiæ ſenectus, quam pueritiæ adoleſcentia obrepit? Idem 6. Att. 3. Obrepſit dies, ut vides: mihi enim ad tertium Calend. Sextiles de provincia decedendum eſt. Budæus. conf. Juven. 9. Sat. 129.
Obrepit oblivio. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 1.
Obrepere in animos. Cic. 2. de Divin. 139. Nullæ ergo imagines obrepunt in animos dormientium extrinſecus.
Obrepere, Fallere, h. e. Incautum aggredi. Ulpian. in l. Carbonianum. §. Puberi. D. de Carbon. edicto, Sed ſi quum eſſet pubes, quaſi impubes obrepſerit, bonorumque poſſeſſionem acceperit, dicendum erit nihil eum egiſſe. Budæus.
Obrepit creditor. Ulpianus in l. Si fidejuſſor. com. §. Si cum D. Mandati vel contra, Debitor enim debuit notum facere fidejuſſori, jam ſe ſolviſſe: ne forte creditor obrepat, & ignorantiam ejus circumveniat, & excutiat ei ſummam, in quam fidejuſſit.
Obrepere alicui imprudenti, Fallere neſcientem. Plaut. Trin. 1. 2. 23.
Obrepere ad magiſtratum dicitur, Qui falſa ſpecie, vel probitatis, vel doctrinæ ad magiſtratus aſſumitur. Cic. in Piſon. 1. Obrepſiſti ad honores errore hominum, commendatione fumoſarum imaginum: quarum ſimile habes nihil, præter colorem. Budæus.
Obrependi celeritas. Gell. 11. 18.

OBREPTIO, ōnis. f. [παρέρπυσις] Latens & fallax aditio. Ulpian. in l. Sed ſi hac. §. Patronum. D. de in jus vocando, Patronum autem accipimus, etiamſi capite minutus ſit, vel ſi libertus capite minutus ſit dum arrogetur per obreptionem. quum enim hoc ipſo, quod arrogatur, celat conditionem ſuam, non id actum videtur, ut fieret ingenuus. conf. Arnob. 5. & Frontin. Strat. 2. 5.

OBREPTĪVUS, a, um. Adj. ut, Obreptiva ſupplicatio. Symmach. 5. Epiſt. 66.

OBREPTĪVE, Adv. l. 4. extr. Cod. Theod. Qui contra hanc diſpoſitionem noſtram obreptive, aut clanculo, ſupplicare tentaverint.

OBREPTO, [παρερπύζομαι] āre. frequent. Plaut. Perſ. 1. 2. 25.
Opertæne fuerint, ne quis obreptaverit.

OBRETIO, [σαγηνεύω] īre. Reti aliquem circumdare, aut obvium reti excipere. Lucret. lib. 3. 385.

— neque aranei tenuia fila
Obvia ſentimus, quando obretimur euntes.

OBRĬGEO, ui, [πήγνυμαι] ēre. Totum frigore contrahi, & quaſi indureſcere, & rigidum fieri. Cic. 1. de Nat. Deor. 24. Atqui terræ maximas regiones inhabitabiles atque incultas videmus, quod pars earum appulſu ſolis exarſerit, pars obriguerit nive pruinaque, longinquo ſolis abſceſſu. Idem Somn. Scip. 15. Obriguiſſe pruina. Apul. Florid. Ille omnia edita obriguerat. [In hoc exemplo, quod non reperi, error videtur. Reliqua omnia Præterita ſunt verbi ſequentis.

OBRIGESCO, ĕre. Sen. Epiſt 82 pr. Quid ergo? viro non vel obrigeſcere ſatius eſt? Lucil. apud Non. 2. 219. Pars obrigeſcit frigore.

OBRIMA, æ. f. Unum eſt ex tribus fluminibus Apamiam urbem in Aſia celeberrimam ambientibus. Plin. lib. 5. cap. 29. Tertius conventus Apamiam vadit, ante appellatam Celænas, deinde Ciboton. Sita eſt in radice montis Signiæ, circumfuſa Marſia, Obrima, Orga fluminibus, in Mæandrum cadentibus.

OBRIMO, onis. f. Unum eſt ex cognominibus Proſerpinæ. Sic autem dicta eſt, quod quum vim ei videretur illaturus Mercurius, immugiit altius, unde factum, ut is manum abſtineret. Meminit Cæl. lib. 26. cap. 20. [Apud Euſtath. & Etymologum eſt Βριμώ, q. V.

OBRIS, is. m. [Ὄροβις Ptol.] Nomen fluvii in Gallia Narbonenſi. Mela lib. 2. 5. Secundum Beterras Obris fluit. Al. Orbis. Hunc Ptolemæus Orobim vocat. Gallice *Orb.* Hic Beterrinos etiam alluit, e Cebennis montibus ſcaturiens.

OBRĪZUM, vel potius OBRȲZUM, i. n. [ὄβρυζον] Aurum dicitur, quaſi ὄβρυζον, hoc eſt ſincerum delicatumque, quod ſæpe igne candefactum & exuſtum eſt, & quod in coctione non minuitur. Hermolaus ex Phocionis ſententia in illud Plin. lib. 33. cap. 3. Aurique experimento ignis eſt, ut ſimili colore rubeat, quo ignis: atque ipſum obryzum vocant. Hieronymus in Jeremiam dici putat quaſi Ophiriſum. nam ex Ophir inſula laudatiſſimum aurum evehebatur. [Inde aurum advexit Salomon navibus, ut eſt in Reg. & Paralipom. H. St.] Alii ab Obruſſa deducunt. V. Hard. in Plin. & Henr. Steph. Theſ. append. item Lex. Piſc. in voce Aurum. conf. OBRUSA.

OBRĪZĀTUS, a, um. Adj. ut, Solidi obrizati, l. 3. C. de Veter. numiſm. poteſt. lib. 11. Et in l. unic. C. de oblat. votor. lib. 12. Alii ſcribunt rectius per y.

OBRŌDO, ſi, ſum, [περιτρώγω] ĕre. Circumrodere. Plaut. Amph. 2. 2. 92.

Ut quod obrodat ſit, animo ſi male eſſe occœperit. Tertull. adv. Marc. 2. 5.

OBRŌSUS, a, um. Partic. Circumroſus. Plin. lib. 37. cap. 2. Potavit ex eo ante hos annos Conſularis, ob amorem obroſo ejus margine. De poculo murrhino.

OBRŎGO, [παρεννέπω] āre. Feſtus, Obrogare, obloqui, atque alterius ſermonem moleſte impedire.

Obrogare legi [ἀντεισφέρειν] eſt, Legis prioris infirmandæ cauſa, legem aliam ferre; Contra rogare, opponere. Cic. 3. Att. 12. Quod per legem Clodiam promulgare, abrogare, derogare, obrogare, ſine fraude ſua non liceat. Idem 1. Philipp. 23. Quid, quod obrogatur legibus Cæſaris, quæ jubent ei, qui de vi, itemque ei qui majeſtatis damnatus ſit, aqua & igni interdici? Quædam exemplaria legunt Abrogatur. V. Suet. Claud. cap. 23. Flor. 3. 15. 4. & 17. 8. Liv. 9. 34. conf. ABROGO.

OBROGATIO, ōnis. f. Auct. ad Herenn. 2. 10.

OBROSUS, V. OBRODO.

OBRUCTO, āre. Apul. Apol. p. 312. Elmenh. Animadverti ſatis notabiliter in medio foro tibi, Æmiliane, obructantem.

OBRUMPO, rūpi, ruptum, [καταῤῥήγνυμι] ĕre. Idem quod Rumpere. Varro 3. de R. R. cap. 10. Quo temperandum iis, qui propter cupiditatem ſæpe in paſcendo, ſi radicem prenderint, quam educere velint e terra, obrumpunt collum. De anſeribus. Al. Abrumpunt rectius.

OBRUO, ui, ŭtum, [καταχόω] ĕre. Operire terra, aqua, vel alia qua re.

Obruere & Eruere, contraria. Cic. 4. de Fin. 10. Qui ſciet ubi quidque poſitum ſit, quaque eo veniat, is etiam, ſi quid obrutum erit, poterit eruere.

Obruere & Opplere. Cic. 2. de Nat. Deor. 130. Ægyptum Nilus irrigat, & quum tota æſtate obrutam oppletamque tenuit, tum recedit, &c.

Obruere lapidibus, telis, & id genus: h. e. Dilapidare, & telis lapidibuſque operire ad necem. Cic. 3. Off. 48. Cyrſilum quendam, ſuadentem ut in urbe manerent, Xerxemque reciperent, lapidibus obruerunt. Curt. 3. 4. 11. & 6. 11. 38.

Armis fratrem obruit. Stat. 11. Theb. 573.

Fuga & Strage. Liv. 30. 6. Ambuſti homines, jumentaque; fœda primum fuga, dein ſtrage obruerant itinera portarum.

Nivibus obrutus, pruiniſque miles. Liv. 5. 2.

Numero obruimur. Virg. 2. Æn. 424.

Telis. Virg. 2. Æn. 411. Curt. 3. 8. 4.

Sale obruere. Plin. lib. 9. cap. 35.

Strage, V. Fuga.

Tellure corpus obruere. Ovid. 1. Faſt. 377.

Vetuſtate obrutum, vel ſitu vetuſtatis. Plin. lib. 11. cap. 17.

Procella obruit viros. Ovid. 1. Faſt. 487.

Nox terram obruit roriferis umbris. Lucret. lib. 6. 864.

Obrutus in terra. Cato R. R. cap. 143.

Semina obruere verſata terra. Ovid. Rem. Amor. 173.

Ova obruere teſtudines & crocodilos, quum in terra partum ediderint, deinde diſcedere ajunt: ita naſcuutur & educantur ipſa per ſeſe. Cic. 2. de Nat. Deor. 129.

Theſaurum obruere. Cic. de Senect. 21. Nec vero quenquam ſenum audivi oblitum, quo loco theſaurum obruiſſet.

Vino ſe obruere, Inebriari. Cic. pro Dejot. 26. Ait hac lætitia Dejotarum elatum, vino ſe obruiſſe, in convivioque nudum ſaltaviſſe.

Obruere, per metaph. pro Confundere, abolere. Quintil. Decl. 6. Tot voluptates obruere poſſunt unum dolorem.

Obruere & Delere. Cic. pro Dejot. 37. Quæ unquam vetuſtas obruet? aut quæ tanta delebit oblivio?

Obruere & Perdere. Cic. pro Cæcin. 90. Exoritur hic, jam obrutis rebus omnibus & perditis, illa defenſio, eum dejici poſſe, qui non poſſideat.

Et domus ætatis ſpatio ne feſſa vetuſto Obruat. Lucret. lib. 3. 776.

Adverſa obruimus perpetua oblivione, ſecunda jucunde ac ſuaviter meminimus. Cic. 1. de Finib. 57.

Famam alicujus Tacit in vita Agric. 17.

Malum parvum ſapientia obruere, vix ut appareat. Cic. 3. Tuſc. 80.

Mala virtutis magnitudine obruentur. Cic. 5. de Finib. 31.

Memoriam & nomen alicujus. Cic. 1. Tuſc. 110. Ante Salaminam ipſam Neptunus obruet, quam Salaminii trophæi memoriam. Idem pro Arch. 24. Niſi Ilias illa exſtitiſſet, idem tumulus, qui corpus ejus contexerat, nomen etiam obruiſſet. i. e. Nullam ſui memoriam, ſive famam nominis reliquiſſet poſteris. De Homero.

Navem. Ulpian. in l. Quemadmodum. § Si navis. D. ad l. Aquil. Si navis alteram contra ſe venientem obruiſſet.

Omen, quod dii obruant, Avertant in perpetuum. Cic. de Aruſp. Reſp. 42.

Vultus meos unda obruit. Ovid. 1. Triſt. 2. 34.

Obruit aliquem oblivio. Tacit. in vita Agric. 46. Nam multos veterum, velut inglorios, & ignobiles, oblivio obruet.

Obruit eum oblivione vetuſtas. Cic. de Clar. Orat. 60. Idipſum, niſi unius eſſet Ennii teſtimonio cognitum, hunc vetuſtas, ut alios fortaſſe multos, oblivione obruiſſet.

Ære alieno obruere. Cic. 2. Att. 1. Tuſculanum & Pompejanum valde me delectant: niſi quod me, illum ipſum vindicem æris alieni, ære non Corinthio, ſed circumforaneo obruerunt.

Ambitione & foro obrui. Cic. 1. de Orat. 94.

Copia ſententiarum obrui. Cic. 2. Tuſc. 3. Quum obruerentur copia ſententiarum atque verborum, jejunitatem & famem ſe malle, quam ubertatem & copiam dicerent.

Criminibus & teſtibus obrui & opprimi. Cic. 3. Verr. 20.

Dignatione eum obruerat, Cumularat. Paterc. 2. 69. 3.

Magnitudine negotii obrui, tanquam fluctu. Cic. 1. Q. frat. 1. 3. Neve te obrui, tanquam fluctu, ſic magnitudine negotii ſinas.

Sermo vulgi obruitur hominum interitu, & oblivione poſteritatis exſtinguitur. Cic. in Somn. Scip. 18. Sermo omnis ille & anguſtiis cingitur his regionum, quas vides, nec unquam de ullo perennis fuit, & obruitur hominum interitu, & oblivione poſteritatis exſtinguitur. De ſermonibus vulgi, qui contemni debent.

Teſtem obruit omnium riſus. Cic. 3. de Orat. 285. Hoc ita præter exſpectationem accidit, ut teſtem omnium riſus obrueret.

Teſtimoniis enim obruitur aratorum, Innumeris convincitur. Cic. 4. Verr. 151.

OBRŬTUS, a, um. Partic. [καταχωσθεὶς] Ovid. 1. Epiſt. 6.

Obrutus inſanis eſſet adulter aquis.

Claſſis obruta aquis. Ovid. 6. Faſt. 194.

Corpora morbo obruta. Claud. 2. in Eutrop. 11.

Gratia virtutis obruta. Ovid. 13. Met. 446.

Ignis latet obrutus multo cinere. Lucret. lib. 4. 924.

Legio ſomno obruta. Stat. 10. Theb. 104.

Semina obruta longis ſulcis. Ovid. 1. Met. 123.

Virtus medio jacet obruta cæno. Petron. Fragm. p. 676.

Vitiis obrutus. Nepos 4. 1. 1.

OBRUSA, vel OBRUSSA, æ. f. [ὄβρυζα] Exploratio & probatio perfectionis, & nota auri atque argenti. Cic. in Brut. 258. Et adhibenda, tanquam obruſſa, ratio. Hodie, Quam obtruſa, edunt inemendate. Placet etiam, Cum obruſſa: nam Cum, in Quam, facile potuit degenerare brevi diſcrimine: atque hoc verius puto. Verba ſunt Turnebi. Sen. Epiſt. 13. Sic verus ille animus & in alienum non venturus arbitrium probatur, hæc ejus obruſſa eſt. Suet. Neron. cap. 44. Exegitque ingenti faſtidio & acerbitate numum aſperum argentum poſtulatum, aurum ad obruſam. V. ibi Viris doctis notata.

OBRYZUM, V. OBRIZUM, & dict. præced.

O B S

OBS, Priſc. Ex quo ait Obſoleo factum, V. OBSOLEO. H. St.

OBSÆVIO, īvi, ītum, [ἀντιχαλεπαίνω] īre. Contra ſævire. Plaut. Epid. 4. 1. 29.

— tun' is es,
Qui per voluptatem tuam in me ærumnam obſæviſti gravem? Emendati libri habent, Ærumnam obſeviſti gravem. V. not.

OBSĂLŪTO, āre. Salutandi gratia ſeſe alicui offerre dicebant antiqui, ut Conſalutare, pro Salutare. Feſtus.

OBSĂTŬRO, [κατακορέω] āre. Significat Saturitatem uſque ad faſtidium, vel contra animum capere. Ter. Heaut. 4. 7. 27.

— næ tu propediem,
Ut iſtanc rem video, iſtius obſaturabere.

OBSCÆNO, OBSCÆNUS, V. OBSCENUS, & OBSCŒNUS.

OBSCÆVO, āre. quaſi Scævum, i. e. Malum omen afferre. Plaut. Aſin. 2. 1. 18.

Metuo, quod illic obſcævavit meæ falſæ fallaciæ. Nonius. Al. Obſcænavit.

OBSCĒNUS, a, um. Adj. [ἀπαίσιος] ab Ob & Cano deductum, interpoſita s littera euphoniæ cauſa, & ſine dipthongo ſcribitur: & Abominabile augurium ſignificat. Virg. 1. Georg. 471.

Obſcenique canes, importunæque volucres. i. e. Contraria portendentes & mala. Feſtus, Obſcena apud antiquos dicebantur, quæ mali ominis habebantur. Virg. 12. Æn. 876.

— ne me terrete timentem,
Obſcenæ volucres. Servius, Quæ canendo adverſa ſignificant. Idem 3. Æn. 241. V. infra OBSCŒNUS, vel OBSCÆNUS, a quo divelli non debet.

Aves obſcænæ. Ovid. 2. Amor. 6. 52.

Oſtentum obſcænum. Suet. Galb. cap. 4.

Obſcænum, Vitabile, auctore Nonio 4. 330. Virg. 3. Æn. 367.

Obſcænamque famem, quæ prima pericula, vito. Ubi Servius, Obſcænam, aut quæ homines etiam ad obſcæna compellit, ut Maleſuada fames, aut certe quam obſcæna avis prædixerat. V. FAMES.

OBSCŒNUS, a, um. Adj. [αἰσχρὸς, ἀῤῥητοποιὸς] cum diphthongo, Turpe, immundum: ex Ob, & Cœnum componitur; vel ab Ob & Canendo; vel ἀπὸ τοῦ κοινὸς, ut ait Priſcianus lib. 9. Feſtus ab Oſcis derivat, quorum frequentiſſimus fuit uſus libidinum ſpurcarum, unde & verba impuden-

impudentia appellantur obſcæna. Quod ſi verum eſſet, ſine a, & abſque diphthongo, Oſcenum ſcribi oporteret.
Et certe ita Pontanus ſcribit paſſim. Vide de Sermone lib. 3. pag 402. Ab Oſcis, Campaniæ vetuſtiſſ. populis. Unde vindemiarum temporibus apud Campanos regnare hoc vitium ait H.St. Exſtant tom. 2. fol. 215. b. Aldi.
Varro. lib. 6. de L. L. 5. docet Obſcenum a Scena deduci, quod niſi in ſcena palam dici non debet. Poteſt vel ab eo, quod pueris turpicula res in collo quædam ſuſpenditur, ne quid obſit, bonæ ſcævæ cauſa, &c. Quare quod dixi ſcævum, bonum omen eſt, obſcænum vero turpe, quod inde dicitur obſcæne, quod exotericum. Hæc ille. Varro Agathone, Pueri obſcænis verbis novæ nuptulæ aureis reſtaurant. Hinc Obſcænus, Infauſtum ſignificat ut ſupra monuimus. Catull. 68. 99.
Sed Troja obſcæna, Troja infelice ſepulcrum
Detinet. [Ceterum Varro l. c. Obſcænum, per æ diphthongum ſcribit, ut & Nonius. V. loc. & Cellarii Orthogr. Cænum etiam, non Cœnum ſcribendum eſſe Manutius docuit. Sed & Scæna, pro Scena.
Cantare obſcæna. Ovid. 3. Faſt. 675.
Carmina. Propert. lib. 1. 16. 10.
Dicta. Ovid. 14. Met. 522.
Facinus. Claud. 2. in Eutrop. 119.
Jocandi genus illiberale, petulans, flagitioſum & obſcænum. Cic. 1. Off 104.
Lectus obſcænus. Ovid. 10. Met. 465.
Opus. Ovid. 3. Amor. 14. 28.
Partes. Ovid. 2. de Arte Am. 584.
Riſus. Ovid. 2. Triſt. 409.
Sermones. Hor. 2. Epiſt. 1. 127.
Spem capit obſcænam. Ovid. 6. Faſt. 337.
Verba. Ovid. 3. Faſt. 695. al. Dicta.
Voluptates delicatæ & obſcænæ. Cic. 1. de Nat. Deor. 112.
Adulterium. Ovid. 2. Triſt. 212.
Avis obſcæna paſtu. Plin. lib 10. cap. 29.
Piſcis obſcænus. Plin. lib. 9. cap, 18.
Obſcæna n. pl. ſubſtantive, Pudenda. Mela 3. 7. Pars nudi agunt, pars tantum obſcæna velati.
Obſcæna corporis. Juſtin. 1. 6. 14.
Pro Podice. Senec. Epiſt. 70.
In obſcænis eſt penis. h. e. Inter obſcæna connumeratur. Cic. 9. Fam. 22. [Subaudi Verbis.
Compar. Cic. 5. Tuſc. 112. Illud Antipatri eſt quidem paullo obſcænius.
Superl. Idem 2. Q. frat. 3. Verſus obſcæniſſimi.

OBSCŒNĬTAS, vel OBSCÆNITAS, ātis. f. [ἀῤῥητουργία, αἰσχρουργία, αἰσχρότης] Cic. pro Flacc. 7. Quas ego non ſolum propter longitudinem, ſed etiam propter turpiſſimam obſcænitatem verborum prætereundas puto.
In obſcænitate ſi quod ſit flagitium, id aut in re eſſe, aut in verbo. Cic. 9. Fam. 22.
Turpitudinem verborum, & rerum obſcænitatem vitare. Cic. 2. de Orat. 242.
Obſcœnitas orationis. Cic. 1. Off. 127.
Verborum obſcænitas ſi turpitudini rerum adhibeatur, ludus ne libero quidem homine dignus eſt. Cic. 1. Off. 104.
In ſtrictiori ſignificatione Obſcænitas appellata eſt fœda illa Venus, qua ori illudebatur. V. Suet. Tiber. cap. 65. & Claud. cap. 15. Nec aliter accipienda vox leg. 2. §. 8. Dig. de Off. præf. urb. V. Feſt. in Oſcum.
In obſcænitatem compellere quempiam. Ulp. in l. 1. §. Quod autem D. de offic. præfect. urb.

OBSCŒNE, vel OBSCÆNE, [αἰσχρῶς] Adv. Impure. Cic. 1. Off. 128. Latrocinari, fraudare, adulterari, re turpe eſt, ſed dicitur non obſcæne.
Compar. Excitata obſcænius Mercurii natura traditur, quod aſpectu Proſerpinæ commotus ſit Cic. 3. de Nat. Deor. 56.
Superl. Eutrop. 8. 13. 3. Impudiciſſime & obſcæniſſime vixit.

OBSCÆNO, āre. μολύνω, Onomaſt. vet.
Obſcæno, [ἀπαισιόω] āre. V. OBSCÆVO.

OBSCŪRUS, a, um. Adj. [ἀμαυρὸς, ὀρφναῖος, σκοτεινός, ἱερόεντος, ἀνώνυμος, ἀφεγγής] quod a Cura derivari dicit Perottus: ſignificareque proprie, Quod ſine lumine eſt, quod ad talia multa curam nobis objiciant. conf. Scalig. de Cauſis L. L. cap. 34. Voſſius cum Becmano mavult ab obſoleto Scurus, Scorus, vel Scaurus. Virg. 9. Æn. 244.
Vidimus obſcuris primum ſub vallibus urbem.
Acumen obſcurum. Lucret. lib. 4. 433.
Aer. Virg. 1. Æn. 415.
Antrum. Ovid. 4. Met. 100.
Cælum. Virg. 3. Æn. 586.
Cubile. Senec. Hippol. 4.
Luna. Virg. 4. Æn. 80.
Luce obſcura. Liv. 24. 21.
Nox. Virg. 2. Æn. 420.
Nubes. Virg. 4. Georg. 60.
Pulvere obſcuro permiſti ſoles. Stat. 2. Silv. 2. 32.
Sidera nullis obſcura tenebris. Propert. lib. 2. 26. 55.
Lucis obſcurum. Tacit. 4. Hiſt. 50.
Ferrugo obſcura, Nigra. Virg 1. Georg. 468.
Forma obſcura reddita moto lacu. Ovid. 3. Met. 476.
Obſcurum, Difficile, & quod ſtatim intelligi non poteſt: ut, Obſcura oratio, Cujus ſententia latet.
Obſcurus & Apertus, contraria. Cic. 2. de Invent. 156. Quemadmodum res obſcuræ, dicendo fierent apertiores: ſic res apertas obſcuriores fieri oratione.
Obſcurum & Cæcum. Cic. 2. de Lege Agrar. 36. Cur hoc tam eſt obſcurum atque cæcum?
Obſcurum & Ignotum, Patefactum atque illuſtratum, contraria. Cic. 1. de Orat. 177. Nonne in ea cauſa jus applicationis obſcurum ſane & ignotum, patefactum in judicio atque illuſtratum eſt a patrono?
Obſcura & ambigua multa erant, adhibitæ ſunt interpretum explanationes. Cic. 1. de Divin. 116.
Obſcura deorum natura, & difficiles explicatus habet. Cic. 3. de Nat. Deor. 94.
Carmen obſcurum ambage novorum verborum. Ovid. 14. Met. 57.
Jus obſcurum. Quintil. lib. 7. cap. 11.

Oracula flexiloqua, obſcura, & ambigua. Cic. 2. de Divin. 115.
Verba ignotiora & obſcuriora. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Valde obſcurus Heraclitus, minime Democritus. Cic. 2. de Divin. 12.
Nimis obſcurus Euphorion poeta: at non Homerus. Cic. 2. de Divin. 12.
Vera involvere obſcuris. Virg. 6. Æn. 100.
Non erat obſcurum quid homo improbus, aut nefarius cogitaret. i. e. Nemo ignorabat. Cic. 4. Verr. 91.
Diſcrimen obſcurum, Quod dignoſci facile non poteſt. Hor. 2. Carm. 5. 23.
Obſcura, & Nota alicujus nobilitas, contraria. Cic. pro Muren. 16. Tua vero nobilitas, Servi Sulpici, tametſi ſumma eſt, tamen hominibus litteratis & hiſtoricis eſt notior, populo vero & ſuffragatoribus obſcurior.
Benevolentia non obſcura, Non obſcura concurſatio. i. e. Nota & manifeſta. Cic. 13. Fam. 71. Non eſt obſcura tua in me benevolentia. i. e. Eam omnes noverunt. Idem 1. Fam. 1. Libonis & Hypſæi non obſcura concurſatio & contentio, omniumque Pompeji familiarium ſtudium.
Fama. Virg. 5. Æn. 302.
Fama obſcurior ævo. Ovid. 6. Faſt. 103.
Fama eſt obſcurior annis, Virg. 7. Æn. 205.
Odium. Hor. 1. Epiſt. 14. 38.
Spes obſcura. Cic. 2. de Lege Agrar. 55. Nolo ſuſpenſam & incertam plebem Rom. obſcura ſpe & cæca exſpectatione pendere.
Obſcurus, Ignobilis. Cic. de Amicit. 18. Quare ſibi habeant ſapientiæ nomen & invidioſum & obſcurum.
Obſcurus vir, aſtutus, fallax. Cic. 3. Off. 57.
Modeſtus occupat obſcuri ſpeciem. Horat. in penult. Epiſt. Lambinus dicit ejus, quem Gr. κρυψίνουν vocant. H. St. Exſtant Ep. 18. quæ antepenultima libri 1. v. 95.
Index neque obſcurus, neque incertus. Cic. pro Cluent. 21. Interim venit index ad Dineam, neque obſcurus, neque incertus: qui nuntiaret ei filium M. Aurium vivere.
Tabernæ. Hor. de Arte Poet. 229.
Obſcuro loco, vel genere natus, ſive ortus: h. e. Ignobilis. Cic. 7. Verr. 18. Poſteaque Pompejus, humili atque obſcuro loco natus. Liv. 26. 6.
Obſcuris ortus majoribus. Cic. 1. Offic. 116.
Obſcurus & ſordidus. Cic. 2. Fam. 11. Omnis peregrinatio (quod ego ab adoleſcentia judicavi) obſcura & ſordida eſt iis, quorum induſtria Romæ poteſt illuſtris eſſe.
Obſcuræ perſonæ. Cic. 3. Fam. 5. Neque enim obſcuris perſonis, nec parvis in cauſis res agetur.
Compar. ut Tenebris obſcurior. Claud. 2. in Eutrop. 231.
Superl. Obſcuriſſimis initiis natus. Paterc. 2. 26. 4.
Obſcurum, Adverbialiter, Lucan. 5. 631. Obſcurum nimboſus aer.

OBSCŪRE, Adv. [ἀμαυρῶς, λυγαίως] Cic. 1. Acad. 7. Quam argute, quam obſcure, etiam contra Stoicos differendum?
Loqui obſcure. Cic. 4. Verr. 48. Neque ille quidem obſcure locutus eſt.
Dicere obſcure. Cic. 4. Acad. 123. Atque hoc etiam Platonem in Timæo dicere quidam arbitrantur, ſed paulo obſcurius.
Nimis obſcure aliquid commemorare. Cic. 2. de Fin. 15.
Obſcure natus. V. NASCOR.
Palam & Obſcure, contraria. Cic. 4. Acad. 13. Alterum quidem, ut videmus, palam: alterum, ut ſuſpicamur, obſcurius.
Tacite & obſcure perire. Cic. pro Quint. 50. De quo libelli in celeberrimis locis proponuntur, huic ne perire quidem certe tacite, obſcureque conceditur.
Serpit obſcure hoc malum. Cic. 4 in Catil. 6.
Neque, vel Non obſcure, pro Manifeſto, & aperte. Cæſ. 8. Bell. Gall. cap. 53. Neque obſcure hæ duæ legiones uni Cæſari detrahuntur.
Obſcure ferre aliquid, pro Diſſimulanter ferre, & ita ut nemo commoti aut ægri animi notas agnoſcere poſſit. Cic. in Parad. 6. Iſtam paupertatem, vel potius egeſtatem ac mendicitatem tuam, nunquam obſcure tuliſti. Idem pro Cluent. 34. Neque id obſcure ferebat, nec diſſimulare ullo modo poterat.
Obſcurius, & diſſimulanter. Cic. 1. Fam. 5. Amicum ex Conſularibus neminem tibi eſſe video præter Hortenſium & Lucullum: ceteri ſunt partim obſcurius iniqui, partim non diſſimulanter irati.

OBSCURĬTAS, ātis. f. [ἀμαυρότης, ἀσάφεια, ὀρφνή] Tenebroſitas, & offuſcati luminis penuria. Plin. lib. 20. cap. 1. Obſcuritates & vitia oculorum ſanat.
Obſcuritas, Difficultas. Cic. 4. Acad. 7. De obſcuritate naturæ, deque errore tot philoſophorum, &c.
Lumen, Obſcuritas & tenebræ, contraria. Cic. 3. de Orat. 47. Oratio, quæ lumen adhibere rebus debet, ea obſcuritatem & tenebras afferebat, &c.
Obſcuritas & dubitatio. Cic. pro Cluent. 73. In ea obſcuritate, & dubitatione omnium Canutio, perito homini, qui quodam odore, &c.
Naturæ obſcuritas. Cic. 1. de Orat. 68
Obſcuritates & ænigmata ſomniorum. Cic. 2. de Divin. 132.
Latebram obſcuritatis adhibere. Cic. 2. de Divin. 111.
Minus obſcuritatis & erroris habent hæc. Cic. 6. Fam. 6.
Involuta naturæ obſcuritate cauſa latet. Cic. 1. de Divin. 35.
Rejecit te a libris obſcuritas. Cic. in Topic. 1.
Vitare obſcuritatem. Quintil. lib. 4 cap. 2.
Obſcuritas, Ignobilitas. Cic. 2. Off 45. Quorum autem prima ætas, propter humilitatem & obſcuritatem, in hominum ignoratione verſatur: hi ſimul ac, &c.

OBSCŪRO, [ἀμαυρόω, σκοτίζω, γνοφόω] āre. Obſcurum reddere. Plaut. Trin. 3. 2. 41. Obſcuravit pectus tuum amor.
Ædes vicini obſcurare tollendo. Ulpian. in l. Cum eo. D. de ſervit. urban. præd.
Litteras obſcurare. V. Appellare litteras, in APPELLO.
Nitor ſolis obſcuratur. Catul. de Coma Berenicis, 64. 3.
Nobilitas non obſcuratur, ſed Illuſtratur. Plin. in Paneg. cap. 69. extr. Tandem ergo nobilitas non obſcuratur, ſed illuſtratur a principe, &c. i. e. Nobiles non in obſcuro deprimuntur, ſed in illuſtri loco collocantur.
Obſcuratur & offunditur luce ſolis lucernæ lumen. Cic. 3. de Fin. 45.
Tenebris obſcurat omnia nox. Cic. 1. in Catil. 6.
Volucres obſcurant æthera pennis. Virg. 12. Æn. 253.

Obſcu-

Obſcurare, Non curare, ſupprimere, tegere, obumbrare, ut ait Budæus. Cic pro Arch. 26. Neque enim eſt hoc diſſimulandum, quod obſcurari non poteſt. ſed præ nobis ferendum.
Obſcurari & obrui. Cic. 4. de Finib. 29.
Obſcurari nec apparere quædam, quia valde parva ſint. Cic. 4. de Fin. 29.
Minora majoribus obſcurantur. Cic. 5. de Finib. 58.
Obſcurat magnitudinem periculi lucrum, i. e. Tegit, ita ut non appareat. Cic. 5. Verr. 131.
Obſcuratur, obruitur & interit ſplendore virtutis & magnitudine, omnis iſta rerum in corpore æſtimatio. Cic. 3. de Fin. 45.
Diluere aut obſcurare aliquid. Cic. in Partit. 103. Firmamenta ad fidem poſita, aut per ſe diluenda, aut obſcuranda, aut digreſſionibus obruenda.
Obſcurare aliquid dicendo, Cic. pro Cluent. 1. Ut omnes intelligant nihil me nec ſubterfugere voluiſſe reticendo, nec obſcurare dicendo.
Allegoriis obſcurare aliqua. Cic. 2. Att. 20.
Obſcurare & Celebrare, contraria. Salluſt. in Catil. cap. 8. pr.
Acta nova obſcurant veteres triumphos. Lucan. lib. 1. 121.
OBSCURANS, antis. Partic. [σκοτίζων] Hor. 2. Serm. 7. 55.
— prodis ex judice Dama
Turpis, odoratum caput obſcurante lacerna. h. e. Tegente, ne poſſis agnoſci. Acron.
OBSCURATUS, a, um. [ἐσκοτισμένος] aliud Partic. ut, Vocabula diu obſcurata populo. Hor. 2. Epiſt. 2. 115.
Senſim obſcurata eſt & evanuit eorum memoria. Cic. 2. de Orat. 95.
OBSCURATURUS, a, um. Partic. [σκοτίσων] ut, Tuas laudes obſcuratura nulla unquam eſt oblivio. Cic. pro Marcello 31.
OBSCURATIO, ōnis. f. [σκοτισμός] ut, Obſcuratio ſolis, pro Obſcuritate. Plin. lib 36. cap. 27. Cic. 4. de Finib. 29. Quibus autem in rebus obſcuratio tanta non ſit, fieri tamen non poteſt, &c.
Obſcuratio propter exiguitatem rerum conſequitur. Cic. 4. de Fin. 29.
OBSCUREFACIO, fēci, factum, ĕre. Nonius 2. 601. Obliterare eſt obſcurefacere & in oblivionem ducere.
OBSCUS, V. OSCUS.
OBSĔCRO, [λιπαρέω, ἀντιβολῶ] āre. ex Ob & Sacro componitur: ſignificat Per ſacra rogare, vel, ut ait Feſtus, Opem a ſacris petere. Donatus, Obſecrare, eſt Iratos orare. Ter. Eun. 1. 1. 4.
Excluſit, revocat; redeam? non, ſi me obſecret.
Obſecrare, plus eſt quam Rogare. Cic. Poſt red. ad Quirit. 16. Denique ipſe ad extremum pro mea vos ſalute, non rogavit ſolum, verum etiam obſecravit.
Hortari & obſecrare. Cic. 2. de Orat. 85. Si intelligam poſſe ad ſummos pervenire, non ſolum hortabor ut elaboret, ſed etiam ſi vir quoque mihi bonus videbitur, obſecrabo.
Obteſtari & obſecrare. Cic. 11. Att. 1. Idque ut facias, te obteſtor atque obſecro.
Obſecrare precibus. Cic. 4. Fam. 11. Quum mihi C. Marcellus frater amantiſſimus mei, non ſolum conſilium daret, ſed precibus quoque me obſecraret.
Cum multis lacrimis orare aliquem atque obſecrare. Cic. 4. Verr. 42.
Obſecrare ab aliquo. Plaut. Bacch. 4. 9. 102.
Nunc, ſi me fas eſt obſecrare abs te, pater, &c.
Obſecro ne facias. Ter. Heaut. 5. 5. 4.
Obſecro ut. Ter. Heaut. 4. 4. 3.
— quod ſi is nunc
Me deceperit, ſæpe obſecrans me ut veniam, fruſtra veniet.
Obſecro per. Ter. And. 2. 1. 28.
— nunc te per amicitiam & per amorem obſecro,
Principio ut ne ducas. Cic. pro Quint. 97. Obſecravit per fratris ſui mortui cinerem, per nomen propinquitatis, &c.
Obſecro & obteſtor. Hor. 1. Epiſt. 7. 95.
Obſecro, verbum veteres ſuperſtitioſe uſurparunt, quum eum, quem alloquebantur, obſtringere obligareque quodam ſacramento putabant, & ſi ea perſona erat, cui pudorem deberent, cuique omnia libere in utramque partem eſſe vellent, ut eam religione ſolverent, ſubjiciebant Reſecro, quo verbo obſecrationem ſolvebant. Plaut. Aulul. 4. 7. 4.
— nunc te obſecro,
Fac mentionem cum avunculo, mater mea:
Reſecroque, mater, quod dudum obſecraveram. Etiam qui obſecrabatur, ne religione ea obligaretur, Reſecro dicere ſolebat. Plaut. Perſ. 1. 1. 49. TO. Obſecro. SA. Reſecro. Turnebus.
Obſecro, adverbialiter poſitum pro Cedo, eſtque veluti rogantis, cum interrogationis particula. Ter. Eun. 5. 5. 21. Hem, obſecro, an is eſt? i. e. Dic quæſo. Cic. 12. Att. 17. Atticam ſalvere jube, & eam cura, obſecro, diligenter. [Hic non eſt Cedo, ſed Rogo.
Obſecro quam. Plaut. Amph. 1. 1. 143.
Oppido interii: obſecro. hercle, quantus & quam validus eſt!
Obſecro tuam fidem. Plaut. Amphit. 1. 1. 214.
Obſecro, cum duobus accuſativis. Cic. pro Quint. 99. Itaque te hoc obſecrat, C. Aquili, ut exiſtimationem, &c.
OBSECRATUS, a, um. Partic. Salluſt. Bell. Jugurth. cap. 25. A Numidis obſecrati triduo navim aſcendere.
OBSECRANDUS, a, um. Partic. Plin. 9. Epiſt. 29. ad Ruſticum, Laus potius ſperanda, quam venia obſecranda eſt.
OBSECRATIO, ōnis. f. [λιπάρησις] Cic. pro Font. 38. Cavete, ne periculoſum ſuperbumque ſit, ejus vos obſecrationem repudiare, cujus preces ſi dii aſpernarentur, hæc ſalva eſſe non poſſet.
Prece & obſecratione humili ac ſupplici uti. Cic. 1. de Invent. 22.
Obſecratio, pro Precatione, quam pontifex ipſe præibat pop. ſubſequenti verba præeuntis. Sueton. in Claud. Cæſ. cap. 22. Utque dira avi in Capitolio viſa obſecratio haberetur, eamque ipſe jure Pontificis Maximi pro roſtris pop. præiret, ſummotaque operariorum ſervorumque turba.
Obſecratio in unum diem populo indicta. Liv. 26. 23. & 27. 23.
Conſtituere obſecrationem. Cic. de Aruſp. Reſp. 63. In quo conſtituendæ nobis quidem ſunt procurationes & obſecrationes. V. Lexic. Pitiſc.
OBSĔCUNDO, [ἐπινεύω, ὑπείκω] āre. Omnia ad alterius nutum facere, vel in melius convertere. Ter. Heaut. 4. 6. 23.
Qua cauſa id fiat, obſecundato in loco. i. e. Ut fiat. Cic. pro Lege Manil. 48. Non modo cives aſſenſerint, ſocii obtemperarint, hoſtes obedierint, ſed etiam venti, tempeſtateſque obſecundarint.
Obſecundando mollire impetum aggrediuntur. Liv. 3. 35.
Obſecundare eſt, non ſimpliciter Obſequi, ſed Aſpirare, more venti ſecundi. Et add. loc. Cic. qui & hic adjicitur. Deinde dicitur, Eſt n. quod Græci πελάζειν dicunt & ἐπινεύειν. Hæc ex Annot. in 1. lib. Bud. de Cont. verum fort. H. St.
OBSECUNDATIO, ōnis. f. Obſequium. l. 92. cod. Theod. de Decurion. Servilis obſecundatio.
OBSECUNDATOR, ōris. m. Qui in ſcriniis operam navat. l. 3. Cod. Theod. de Prox. Comit. Diſpoſ. Obſecundatores ſacrorum ſcriniorum.
OBSECUNDANTER, Adv. Obſequenter. Nigidius de Diis lib. 1. Quum autem id quid ſit quærimus, obſecundanter naturæ viverent. Ex Nonio 2. 607.
OBSĒPIO, ſepīvi vel ſepii & ſepſi, ſeptum, [ἐμφράττω] īre. Sepe circumdare, vel Claudere.
Obſepire iter ad honores, per translationem. Liv. 4. 25. Hæc plebi ad Curules magiſtratus iter obſepſit.
Obſepire alicui viam adipiſcendi aliquid. Cic. pro Muren. 48. Hæc omnia tibi accuſandi viam muniebant, adipiſcendi obſepiebant.
OBSEPTUS, a, um. Partic Liv. 2. 6. Via dolo obſepta. Idem 25. 39. Obſeptis itineribus ſuper vallum ſaliunt. Apul. Met. 1. Obſepto utero.
OBSEPTUM, i. n. Sil. 12. 110. Obſepto viarum.
OBSĔQUOR, ĕris, ſequūtus ſum, [χαρίζομαι, ὑπηρετέω, θεραπεύω] ſequi. Alterius voluntati morem gerere, Inſervire. Ter. Heaut. 3. 1. 10.
Ita ut filium meum amico atque æquali ſuo
Video inſervire, & ſocium eſſe in negotiis,
Nos quoque ſenes eſt æquum ſenibus obſequi.
Obſequi & Repugnare, contraria. Cic. 5. Tuſc. 60. Sic diſtrahuntur in contrarias partes impotentium cupiditates: quum huic obſecutus ſis, illi eſt repugnandum.
De te tibi obſequor. Cic. pro Cluent. 149. Quamobrem, Cluenti, de te tibi obſequor, neque ego legem recito, neque hoc loco pro te dico, ſed ea quæ a me deſiderari arbitror, non relinquam. i. e. Quod te attinet.
Alicui obſequi in omnibus. Cic. 1. Q. frat. 1. 25.
Animo ſuo obſequi, pro Indulgere ſibi, Genialem vitam agere. Terent. Adelph. 1. 1. 8.
Uxor, ſi ceſſes, aut te amare cogitat,
Aut te te amari, aut potare, aut animo obſequi.
Conſuetudini auribus indulgenti licenter obſequor. Cic. in Orat. 157.
Imperio obſequi. Juven. 10. Sat. 343.
Naturæ bonitatique ſuæ. Cic. pro Quint. 91.
Pudori ſuo. Cic. 16. Fam. 9. Sed quum pudori tuo maluiſti obſequi, quam valetudini, reliqua cura.
Studiis alicujus. Cic. 2. Tuſc. 36. Sic faciemus, tuiſque optimis ſtudiis obſequemur.
Studiis ſuis etiam in aſperitatibus rerum. Cic. 1. de Orat. 3.
Tempeſtati in navigando obſequi, artis eſt. Cic. 1. Fam. 9.
Voluntati alicujus. Cic. 2. de Finib. 17. Obſequar igitur voluntati tuæ, dicamque, ſi potero, rhetorice.
Obſequor, cum accuſativo. Gell. lib. 2. cap. 7. Sed ea tamen, quæ obſequi non oportet.
OBSĔQUENS, entis. Partic. [ὑπηρετῶν] Obediens. Ter. Heaut. 2. 3 18.
Propter quam in ſumma infamia ſum, & meo patri minus ſum obſequens.
Legiones noſtra liberalitate nobis obſequentes. Cic. 10. Fam. 8.
Obſequens voluptati homo. Ter. Hec. 3. 5. 9.
Obſequens quo libeat flecti Plin. lib. 16. cap. 36.
Compar. Salluſt. in Cic. cap. 2. Filia matris pellex, tibi jucundior atque obſequentior, quam parenti par eſt.
Superl. in Vetuſt. Lapid. apud Grut. p. 955. n. 13. LIB GRATISSIMAE ET OBSEQVENTISSMAE. Quintil. Declam. 291. Nurus obſequentiſſima. conf. Columel. lib. 3. cap. 8.
OBSEQUENTER, [ὑπηρετικῶς] ius, iſſime. Adv. Plin. 4. Epiſt. 11. Vides, quam obſequenter paream tibi. Plin. 7. Epiſt. 24. Vixit in contubernio aviæ delicatæ ſeveriſſime, & tamen obſequentiſſime.
OBSEQUENTIA, æ. f. Cæſ. 7. Bell. Gall. 29. Factum imprudentia Biturigum & nimia obſequentia reliquorum.
OBSEQUĔLA, æ. f. [θεραπεία] Morigeratio. Plaut. Aſin. 1. 1. 50.
Omnes parentes, Libane, liberis ſuis,
Qui mihi auſcultabunt, facient obſequelam.
OBSEQUĪBILIS, e. Adj. [ὑπηρετικός] Qui obſequitur. Gell. lib. 2. cap. 29. Cognatos, affineſque nullos ferme tam obſequibiles eſſe ait.
OBSEQUIUM, i. n. [ὑπηρεσία, θεραπεία] Officium, quo quis id ſequitur, & facit, quod alteri placiturum novit Ter. Andr. 1. 1. 41.
Obſequium amicos, veritas odium parit. Cic. de Amicit. 91. Sed obſequium multo moleſtius, quod peccatis indulgens, præcipitem amicum ferri ſinit.
Corporis obſequium & indulgentia. Cic. 1. de Legib. 70. Quum animus cognitis perceptiſque virtutibus, a corporis obſequio indulgentiaque diſceſſerit, voluptatemque ſicut labem aliquam decoris, &c.
Fortunæ obſequia. Curtius lib. 8. 4.
Ventris obſequium mihi pernicioſius eſt cur? h. e. Cur indulgentia ventri permiſſa, eſt mihi pernicioſa? Hor. 2. Serm. 7. 104.
Anceps obſequium. Perſ. 5. Sat. 156.
Omne meum obſequium in illum fuit cum multa ſeveritate. Cic. 10. Att. 4.
Plenius. Quintil. in procem. lib. 1.
Abuti obſequio alicujus ad omnes res. Cic. 10. Fam. 15.
Delectari obſequio & comitate adoleſcentis. Cic. 6. Att. 6.
Exuere. Tacit. 3. Ann. 12.
Feci omni obſequio, ut neutri illorum quiſquam eſſet me carior. Cic. Att. 1.
Ferre grande obſequium. i. e. Accipere. Ovid. 6. Epiſt. 18.
Flectere aliquem obſequio. Propert. lib. 1. 8. 40. Ovid. 2. de Arte Am. 179.
Flectitur obſequio curvatus ab arbore ramus.
Graſſari obſequio. Hor. 2. Serm. 5. 93.
Obſequio graſſare: mone, ſi increbuit aura,
Cautus uti velet carum caput.
Mitigare patientia & obſequio ſuo aliquem. Cic. in Piſon. 5.

Præſtare

Præſtare obſequium ampliſſimi ordinis. V. PRÆSTO.
Sumere obſequium animo. Plaut. Bacchid. 4. 10. 7. i. e. Sibi indulgere, & animo obſequi.
Vincere aliquem obſequio. Ovid. 3. Amor. 4. 12.
Obſequium ſpeciatim Officium mortuis exhibitum denotat. Apul. Met. 10. Paucis interjectis diebus, queis feralia mortuis litantur obſequia. Unde fit, ut medio Latinitatis ævo, Obſequium ſimpliciter pro Ipſis Exſequiis dictum ſit, & Obſequi, pro Exſequias ire. Hinc

OBSEQUIÆ, arum. f. pl. Idem quod Exſequiæ. Vet. Inſcr. apud Fabrett. p. 702.

ME DECVIT MORTI PRIVS OCCVBVISSE SVPREMAE,
TEQVE MIHI TALES, NATE, DARE OBSEQVIAS.

OBSEQUIĀLIS, e. Adj. Fortun. lib. 6. Carm. 7.
Solvit & exſequias obſequialis amor.

OBSĔQUIŌSUS, a, um. Adj. [ὑπηρετικός] Qui facile obſequitur. Plaut. Capt. 2. 3. 58. Mihi obſequioſus ſemper fuiſti. Firmicus lib. 1. cap. 12. Libra ſignificat mercatores, ac judices, & obſequioſos homines.

OBSĔRO, ſēvi, ſĭtum, [κατασπείρω] ĕre. Circum ſerere, i. e. ſeminare ſignificat, vel potius idem quod ſimplex Sero. Cic. 2. de Legib. 63. Obductaque terra erat, frugibus obſerebatur.
Obſerere, Circumplantare. Columel. lib. de Arboribus cap. 3. Agrum antequam vineis obſeras, explorato qualis ſaporis ſit. Varr. 1. de R. R. cap. 14.
Obſerere mores, per translationem, pro Imbuere. Plaut. Trin. 2. 4. 130.
Pugnos obſerere. Plaut. Men. 5. 7. 23.

OBSĬTUS, a, um. Partic. [περιειλημμένος] ut,
Pædore obſitus. Sen. Agamemn. 13. i. e. Sordibus fœtens propter carcerem diuturnum.
Annis & pannis obſitus, i. e. Male indutus, & pannoſus. Ter. Eun. 2. 2. 5. Sic apud Liv. 2. 23. Obſita ſqualore veſtis. Et apud Virg. 8. Æn. 307.
— ibat rex obſitus ævo.
Frondibus obſita. i. e. Obvoluta & latentia. Hor. 1. Carm. 18. 12.
Nivibus obſitum iter. Curt. lib. 5. 6.
Aer obſitus pallore. i. e. Obductus caligine, & obſcuratus. Lucan. lib. 5. 627. al. Squalore.
Setis obſita bos Io. Virg. 7. Æn. 790.
— jam ſetis obſita, jam bos.
Situ obſitus. V. SITUS.
Tenebris loca obſita. Cic. 1. Tuſc. 48.
Acheruntia templa, alta Orci; pallida
Leti, obnubila, obſita tenebris loca.
Virgultis loca obſita. Liv. 28. 2.
Rura obſita pomis. Ovid. 13. Met. 719.

OBSĔRO, [μοχλόω, κατακλείω] āre. Occludere, veluti ſera impoſita. Ter. Eun. 4. 5. 25.
Tu abi, atque oſtium obſera intus, ego dum hinc tranſcurro ad forum.
Liv. 5. 41. Ubi eos plebis ædificiis obſeratis, patentibus atriis principum, major prope cunctatio tenebat aperta, quam clauſa invadendi.
Obſerat herboſos lurida porta rogos. Propert lib. 4. 12. 8.
Tabellam liminis obſerare. Catul. ad Ipſithillam, 30. 5.
Palatum obſerare. Catull. in Camerium, 53. 21.

OBSERĀTUS, a, um. Partic. Obturatus, clauſus. ut, Obſeratæ aures. Hor. Epod. 17. 53.
Quid obſeratis auribus fundis preces?
Ædificia obſerata. Liv. 5. 41.

OBSERVO, [παρατηρέω, φυλάττω, ἐφορέω, ὀπίζω] āre. eſt, inquit Valla 4. 3. idem quod Cuſtodire aliquid oculis animoque in modum ſpeculatoris, ne nos ſilentio, tacitoque prætereat. Servius in 4. Georg. Obſervare, eſt Callide advertere. Ter. And 1. 1. 142.
Perterrefacias Davum, obſerves filium
Quid agat, quid cum illo conſilii captet. Virg. 4. Georg. 513.
— quos durus arator
Obſervans, nido implumes detraxit.
Cuſtodire & Obſervare. Qu. Cic. de Petit. Conſul. 43. Fac itaque ut ſe abs te cuſtodiri atque obſervari ſciant.
Inſidiari & Obſervare. Cic. in Orat. 210. Non id agit, ut inſidietur & obſervet; ſed jam favet, proceſſumque vult, dicendi vim admirans, non inquirit quod reprehendat.
Ubi multi obſervandi ſunt & multa ſervanda, nihil eſt mali, canes ibi quam plurimos eſſe. Cic. pro Roſc. Amer. 90.
Ex inopinato obſervare. Cic. 2. de Nat. Deor. 124. In araneolis aliæ quaſi rete texunt, ut ſi quid inhæſerit, conficiant: aliæ autem ut ex inopinato obſervant, & ſi quid incidit, arripiunt, idque conſumunt.
Ex vicino aliquem obſervare. V. EX.
Reſtricte non obſervat amicitia, ne plus reddat quam acceperit. Cic. de Amicit. 58.
Obſerva an. Plaut. Aſin. 4. 1. 60.
Tuus obſervet, Venerine eas det, an viro. In emendatis libris eſt, Tuus ſervus ſervet.
Obſervare, quemadmodum ſe unuſquiſque gerat. Cic. 2. Verr. 46. Nunc autem homines in ſpeculis ſunt, obſervant, quemadmodum ſe unuſquiſque veſtrûm gerat in retinenda religione, conſervandiſque legibus.
Obſervatote, quam blande mulieri palpabitur. Plaut. Amph. 1. 3. 9.
Animadverſionem Cenſoriam, ut rem judicatam, nunquam perinde obſervaverunt. Cic. pro Cluent. 117.
Cenſum obſervare qui alicui habitus eſſet. Cic. 4. Verr. 138.
Fœdus ictum. Sil. lib. 17. 78.
Januam. Plaut. Aſin. 2. 2. 7.
Leges. Cic. pro Domo 71.
Nutum. Cic. 4. Tuſc. 67.
Læna delinita argento nutum obſervabit meum. Ex Nævio.
Obſervationes alicujus diligenter obſervare. Affertur ex Cic. 14. Fam. 28. ad Servium in edit. Lugd. Sed epp. ad Servium ſunt lib. 13. in quibus ſæpe hoc verbum occurrit, verum in alia ſignificatione, nec hunc locum uſquam ibi offendes.
Occupationem, & Tempus alicujus aucupari. Cic. pro Roſc. Amer. 22. Quum præſertim tam multi occupationem ejus obſervent, tempuſque aucupentur, &c.

Obſervari animadvertique res poterunt, etſi cauſæ earum non reperientur. Cic. 2. de Divin. 47.
Scripturam alicujus obſervare, pro Reprehendendi ſtuſtio legere. Ter. in prol. Adel. 2.
Seſe obſervare. Cic. de Clar. Orat. 292. Quod quanquam ſcienter eleganterque tractabat, nimium tamen inquirens in ſe, atque ipſe ſeſe obſervans, metuenſque ne vitioſum colligeret, etiam verum ſanguinem deperdebat.
Signa aliqua. Cic. 6. Fam. 6.
Tempus aliquod. Cic. 11. Fam. 16.
Tempus ulciſcendi. Cic. 4. Tuſc. 21.
Obſervare, Sedulo ſtudere, ne aliquid mali patret aliquis. Cic. 7. Fam. 27. Ego te in conſulatu obſervabam?
Obſervare, verbum Augurum. Virg. 6. Æn. 198.
Obſervans, quæ ſigna ferant, quo tendere pergant, &c. Ubi Servius, Obſervare enim & de cælo, & de avibus, verbo augurum dicitur. [Frequentius tamen Servare de cælo. V. SERVO.
Obſervare etiam eſt, Aſſidue cum aliquo eſſe honoris cauſa. Obſervare enim aliquem dicuntur, qui eum officii honoriſve cauſa deducunt, & reducunt. Cic. 1. Att. 1. Dies fere nullus eſt, quin hic Satrius domum meam ventitet: obſervat L. Domitium maxime, me habet proximum. Obſervat, i. e. Affectationis officio colit.
Obſervare, Venerari & admirari aliquem, tantum dignitatis vel virtutis cultu. Virg. 4. Georg. 211.
Præterea regem non ſic Ægyptus, & ingens
Lydia, nec populi Parthorum, aut Medus Hydaſpes Obſervant.
Obſervare & diligere. Cic. 5. Fam. 8. Hoc magis ſum Publio deditus, quod me, quanquam a pueritia ſua ſemper, tamen hoc tempore maxime, ſicut alterum parentem, & obſervat & diligit.
Colimus & obſervamus diligenter Cæcilium. Cic. 2. Att. 19.
Officiis, non largitione aliquem obſervare. Cic. pro Planc. 37.
Perofficioſe & peramanter obſervare aliquem Cic. 9. Fam. 20.
Obſervatum, Imperſonaliter, pro Deprehenſum & animadverſum. Plin. lib. 16. cap. 22. Obſervatumque, non areſcere niſi tenuia.
Habitum ita & obſervatum eſt. Cic. 3. Att. 23.

OBSERVANS, antis. [παρατηρῶν] Partic. Cic. 16. Att. 16. pr. Attici noſtri te valde ſtudioſum eſſe cognovi, mei vero ita cupidum, ut mehercule paucos æque obſervantes atque amantes me habere exiſtimem. [An Mei?
Obſervans tui, pro Amans cum veneratione quadam. Cic. pro Quint. 39. Ita credo hominem propinquum tui obſervantem, virum bonum, &c.
Compar. Populus fit obſervantior æqui. Claud. 4. Conſ. Hon. 297.
Superl. Cic. 1. Q. frat. 2. 3. Fert enim graviter, homo & mei obſervantiſſimus, & ſui juris, dignitatiſque retinens, ſe apud te neque amicitia, neque jure valuiſſe.
Omnium officiorum obſervantiſſimus. Plin. 7. Ep. 30 pr. Add. 10. Epiſt. 11.

OBSERVĀTUS, a, um. Partic. [παρατετηρημένος] ut,
Notæ obſervatæ. Ovid. 4. de Pont. 13. 10.
Sidera. Ovid. 3. Faſt. 111.
Veſtigia obſervata ſequor. Virg. 2. Æn. 753.
Obſervatum & vetuſtum aliquid habere. Cic. 2. de Divin. 47.
Obſervata Hippocrati, pro ab Hippocrate. Plin. lib. 7. cap. 51.

OBSERVANTER, Adv. Macrobius in Somn. Scipion. lib. 1. cap. 1. Idem igitur obſervanter ſecutus eſt in illis præcipue voluminibus, &c.
Facit omnia circa honorem meum obſervanter, circa ſalutem ſollicite, circa amorem callide. Apul. Apol. 2. p. 320. Elmenh.
Compar. Ammian. 23. 6. Perſa obſervantius hæc aliaque pudenda declinat.
Superl. Gellius 10. 21. Obſervantiſſime vitare. Auguſt. de Anim. cap. 34. Obſervantiſſime ſequi.

OBSERVĀTE, Adv. Accurate. Gell. 2. 17. Obſervate curioſeque animadvertere.

OBSERVANTIA, æ. f. [θεραπεία, αἰδώς, ἐντροπή] ab Obſervo, pro Veneror & admiror, ſignificat Venerationem quandam, & honoris exhibitionem in aliquem. Liv. 1. 35. Obſequio & obſervantia in regem cum omnibus, benignitate erga alios cum rege ipſo certaſſet. Cic. 11. Att. 17. Deque tua erga ſe obſervantia, benevolentiaque mihi plurima exponit.
Obſervantia eſt, per quam ætate, aut ſapientia, aut honore, aut aliqua dignitate antecedentes reveremur & colimus.
Colere obſervantia aliquem. Cic. 12. Fam. 26.
Mea tibi obſervantia nunquam defuit. Cic. 5. Fam. 8.
Officia obſervantiamque alicujus diligere. Cic. pro Corn. Balb. 63.
Magnum onus obſervantiæ alicui imponere. Cic. 13. Att. 21.
Retinere obſervantia amicos, rem parſimonia. Cic. pro Quint. 59.
Obſervantia, pro Obſervatione vel conſuetudine. Suet. in Auguſt cap. 76. Ex hac obſervantia nonnunquam, vel ante initum, vel poſt dimiſſum convivium, ſolus cœnitabat, quum pleno convivio nihil tangeret.

OBSERVĀTIO, ōnis. f. [παρατήρησις] quaſi Adnotatio quædam, & animadverſio. Plin. lib. 11. cap. 10. Mira obſervatio operis.
Antiqui ſermonis obſervatio. Suet. de Clar. Gramm. 24.
Difficilior. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Lubrica. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Perpetua obſervatione dignum. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Summa erat obſervatio in bello movendo apud antiquos. Cic. 1. Off. 36.
Abſumpta. Plin. lib. 11. cap. 37.
Obſervationi operam dare. Plaut Mil. 2. 6. 5.
Natura & caſu, Ratione & obſervatione facere aliquid, contraria. Cic. de Clar. Orat. 33. Verumtamen, natura magis, tum caſu nonnunquam, quam aut ratione aliqua, aut obſervatione fiebat.
Diuturna obſervatio notandis rebus fecit artem. Cic. 2. de Divin. 146.
Habere aliquam obſervationem. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Inveniri obſervatione ſcientia non potuit. Cic. 2. de Divin. 147.
Prudentium obſervatione & aurium terminatione inventus eſt verſus. Cic. in Orat. 178.
In obſervatione eſſe. Plin. lib. 17. cap. 21. Quondam in obſervatione erat, ut defringerentur ex imputata buxo, aliter vivere non crediti. h. e. Quondam obſervabatur.
Notitia ſui corporis & obſervatione ſuſtentatur valetudo. Cic. 2. Off. 86.
Obſervatio, idem aliquando quod Obſervantia, hoc eſt Honor & reverentia. Valerius Maximus lib. 1. cap. 1. 8. Neque ſicut collegio Pontificum auctoritas ampliſſimi viri, aut Marcello adjectio impenſæ

impedimento fuit, quo minus religionibus suus tenor, suaque observatio redderetur.

OBSERVĀTUS, ûs. m. [παρατήρημα] Idem quod Observatio. Varr. 2. de R R. cap. 7. Ex observatu dicunt eum equum habere annos sedecim.

OBSERVĀBĬLIS, e. Adj. [παρατηρητὸς] Quod idoneum est ut observetur. Cujus contrarium ejus compositum est Inobservabilis. q. V. Quintil. lib. 9. cap. 1. In armorum certamine & adversos ictus, & rectas & simplices manus, tum videre, tum etiam cavere & propulsare facile est, aversæ, tectæque minus sunt observabiles. h. e. Minus animadverti & observari atque caveri possunt.

OBSERVĪTO, āre. frequent. Cic. 1. de Divin. 102. Neque solum deorum voces observitaverunt Pythagorei, sed etiam hominum quæ vocant omina. Alia exemplaria habent, Observaverunt.

Eædem ferme cærimoniæ sunt, quas flaminicas Diales seorsum ajunt observitare. Gell. lib. 10. cap. 15. ubi de Flamine Diali. H. St.

OBSES, OBSESSIO, OBSESSOR, OBSESSUS. V. OBSIDEO.

OBSĪDEO, sēdi, sessum, [προσκάθημαι, πολιορκέω, περιΐσταμαι, προσκαθίζομαι, προσκάθημαι] ēre. Circumsidere significat, Occlusum tenere, ac fossa & vallo septum retinere: in quo quies significatur, quasi Obstare. Cic. 7. Philip. 15. Qui Mutinam coloniam Pop. Romani & Consulem designatum obsederit. Idem pro Font. 20. Ab his gentibus sanctis, & in testimonio religiosis, obsessum Capitolium est.

Aditus armati obsident. Cic. 2. Philip. 89.

Ædes obsidet cohors. Juven. 10. Sat. 17.

Angusta viarum obsedere alii telis. Virg. 2. Æn. 332.

Campos obsedit milite. Virg. 3. Æn. 400.

Fores obsedere strictis mucronibus. Virg. 2. Æn. 450.

Hostem obsidet miles. Lucan. lib. 6. 117.

Italiam præsidiis obsidere & occupare. Cic. 2. de Lege Agrar. 74.

Itinera obsidere. Curt. lib. 6. 8.

Senatum armis obsedit Antonius. Cic. 7. Philip. 15.

Obsidere, oppugnare, & labefactare aliquam urbem. Cic. de Arusp. Resp. 6.

Vi, ferro, metu obsidere. Cic. Post red. in Senat. 3.

Obsidere, pro Occupare & detinere. Cic. 2. Verr. 6. Ut perspicuum cuivis esse posset, hominem ab isto quæsitum esse, non qui reum suum adduceret, sed qui meum tempus obsideret. h. e. Qui accusando locum occuparet, ut ego istum accusare non possem. Budæus. Vet. Schol. Obsideret, Occuparet, vel observaret.

Vim regiæ potestatis obsederat Dictatura. Cic. 1. Philip. 3.

Latus lævum obsidet Charybdis. Virg. 3. Æn. 421.

Obsidere, pro Circumstare. Seneca, Varia & incerta pericula humanam vitam obsident. Cic. pro Flacc. 57. Quum speculatur atque obsidet Rostra vindex temeritatis, atque moderatrix officii Curia. Budæus.

Locus omnis obsidetur corporibus. Cic. 1. de Nat. Deor. 65.

Spatium vel locum obsidere, pro Obtinere. Celsus lib. 7. cap. 22. Si totum id ramex obsederit, &c. V. ibid. paulo supra.

Stuprum obsidere, Insidiari stupro. Cic. 1. in Catil. 26. Jacere humi, non modo ad obsidendum stuprum, verum etiam ad facinus obeundum.

Obsideri & Teneri. Cic. in Orat. 210. Quum is, qui audit, ab oratore jam obsessus est, ac tenetur.

Obsidere, Idem quod Sedere. Ter. Adelph. 4. 6. 6.

— nunc vero domi
Certum obsidere est usque, donec redierit. [Melius Donat. Proprie, inquit, Obsidere dixit. Convenit enim & irato, & repente aggressuro. Fratris nimirum januam, obsessurus erat senex.

Inter Obsidere & Oppugnare urbem differentia hæc est, quod illud fit mora, hoc impetu. Liv. lib. 2. 11. Consiliis ab oppugnanda urbe ad obsidendam versis.

Cincti ab hoste, pro Obsessi. H. St.

OBSĪDO, sēdi, [προσκάθημαι] ĕre. Idem quod Obsideo significat: nisi quod motus quidam inest, ut quasi sit Obsessum ire. Sallustius in Catilin. cap. 45. Homines militares, sine tumultu collocatis præsidiis, sicuti præceptum erat, occulte pontem obsidunt. Alia exemplaria habent, Obsident. Sed hanc lectionem ex Mss. tuetur Cort. conf. CIRCUMSIDO.

Obsidere, pro Occupare. Lucret. lib. 4. 352.

Obsiditque vias oculorum, ne simulacra
Possint ullarum rerum conjecta moveri.

OBSĪDENS, entis. Partic. ab Obsido, [προσκαθήμενος] Catull. Argon. 314.

Troicaque obsidens longinquo mœnia bello.

OBSESSUS, a, um. [προσκαθιζόμενος] Partic. ab Obsideo. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 84. Tandem omnibus rebus obsessi, quartum jam diem sine pabulo retentis jumentis, aquæ, ligni, & frumenti inopia, colloquium petunt.

Obsessis viis, commeatu intercluso. Cæs. 3. Bell. Gall. 24.

Bellis obsessus & undis. Stat. 9. Theb. 490.

Obsessi & impares. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Artus obsessos occupat mihi sudor. Ovid. 5. Met. 632.

Corpus obsessum glaciali frigore. Ovid. 9. Met. 581. al. Pectus.

Fauces obsessæ, i. e. Clausæ. Virg. 3. Georg. 508. Servius.

Legio vallis obsessa tenetur. Virg. 10. Æn. 120.

Limen obsessum acta testudine. Virg. 2. Æn. 441.

Pectora obsessa multis malis. Senec. Herc. fur. 12.

OBSESSIO, ōnis. f. [πολιόρκησις] Cic. pro Corn. Balb. 7. Hunc enim in ea civitate, in qua sit natus, honestissimo loco natum esse concedis, &c. nullius laboris, nullius obsessionis, nullius prælii expertem fuisse.

Obsessio templorum, occupatio fori. Cic. pro Domo 5.

OBSESSOR, ōris. m. [πολιορκητὴς] Qui obsidet. Liv. 9. 15. Papirio quoque, qui obsessor Luceriæ restiterat, brevi ad spem eventus respondit.

Obsessor fori. Plaut. Pseud. 3. 2. 18. Cic. pro Domo 13. Obsessor curiæ.

Obsessor aquarum hydrus. Ovid. 2. Fast. 259.

OBSĪDIO, ōnis. f. [προσκάθησις] Idem quod Obsessio. Cic. pro Rabir. 29. Quum innumerabiles hostium copias in Italia fudisset, atque obsidione Rempub. liberasset.

Longæ obsidionis dira egestas. Juven. 15. Sat. 96.

Absistere obsidione. V. ABSISTO.

Capere urbes partim vi, partim obsidione. Cic. pro Muren. 20.

Cingere urbem obsidione. Virg. 3. Æn. 52.

Claudere muros obsidione. Lucan. lib. 3. 343.

Continuare obsidionem. Liv. 23. 19. pr.

Esse in obsidione, pro Obsideri. Liv. 23. 37. pr. & 24. 40.

Eximere obsidione aliquem. Livius, Ibi quoque circumsessus, adventu fratris obsidione eximitur. Urbem. idem. 36. 13. pr. Socios. 9. 21. pr.

Eximere ex obsidione fœneratores. Cic. 5. Fam. 6.

Habere in obsidione aliquem, Obsidere. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 31.

Levari obsidione. Virg. 10. Æn. 26.

Liberare aliquem periculis obsidionis. Cic. pro Lege Manil. 20. conf. a pr.

Premebat urbem ingenti obsidione. Virg 8. Æn. 647.

Relinquere obsidionem. Cæs. 5. Bell. Gall. 47.

Solutus obsidione. Claud. 2. in 1. Cons. Stil. 191.

Tenentur castra obsidione. Virg. 10. Æn. 109.

Trahere in longius obsidionem. Quintil. lib. 1. cap. 10.

OBSIDIONĀLIS, e. [πολιορκητικὸς] ab Obsidione derivatur: unde, Corona obsidionalis, Quæ dabatur Imperatori ei, qui obsidione liberasset ab hostibus obsessos. Fiebat autem e gramine viridi, ex eo loco decerpto, in quo erant inclusi. Fest. Hanc coronam gramineam S. P. Q. R. Q. Fabio Maximo dedit, bello Pœnorum secundo, quod urbem Romam obsidione hostium liberasset. Meminit Gell. lib. 5. cap. 6. Auctor de Viris illust. cap. 17. Consulem obsidione liberavit: quare a Minucio & ejus exercitu obsidionali corona donatus est. Liv. lib. 7. cap. 37. Secundum Consulis donationem, legiones gramineam coronam obsidionalem, clamore donum approbantes, Decio imponunt. Altera corona, ejusdem honoris index, a præsidio suo imposita est. V. Plin. lib. 22. cap. 4.

OBSĬDIUM, i. n. [πολιορκία] Ipsa obsidio. Columella lib. 9. cap. 7. extr. Eæque pauciores intereunt, quum licet vitare pestis obsidia per aliud vadentibus effugium. [Forte Evadentibus.

Obsidium, dictum ab Obsidendo, quo minus hostis egredi posset inde. Item ab Abscindendo: quum id ideo facerent, quo facilius diminuerent hosteis. Auctor Varr. lib. de L L. 4. 16. Turnebus Advers. 21. 28. Obscindendo emendat, & Obscidium scribendum ait. [Sed vellem etiam quid sit Obscindere, & quî tandem Obsidium Obscidium sit, declarasset. Sententia potius postulare videtur, ut Ab abscondendo legatur. Nam revera datur & occultum obsidium, & habet eam vim nonnunquam particula Ob, ut in Occulo, Oblitesco, Obliviscor &c. Sic Obsidere, pro In occulto sedere veteres usurpasse videntur, ut ex Obsidiæ, & Obsidior satis apparet. de quibus infra V.

Capessere obsidia. Tacit. 12. Ann. 15.

Facere obsidium. Gell. lib. 15. cap. 31.

Solvere obsidium. Tacit. 4. Ann. 24. Primo sui incessu solvit obsidium.

Obsidium tuo tergo est, inquit Plaut. in Mil. 2. 2. 64.

Dare aliquem obsidio. h. e. Obsidem. Tacit. 11. Ann. 10.

OBSIDIÆ, arum. f. pl. dicuntur sicut & Insidiæ, [ἐνέδραι] Columel. lib. 8. cap. 2. Dum tamen anus sedula vel puer adhibeatur custos vagantium, ne obsidiis hominum aut insidiosorum animalium diripiantur.

OBSĬDIOR, [ἐνεδρεύω] āri. Circa insidias facere. Columel. lib. 9. cap. 14. Sed inter Caniculæ & Arcturi exortum cavendum erit, ne apes intercipiantur violentia crabronum, qui ante alvearia plerumque obsidiantur prodeuntibus.

OBSES, ĭdis. c. [ὅμηρος] Qui traditur imperio alicujus ea conditione, ut si dator obsidis a fide recedat, recipienti sit potestas in corpus & vitam ejus sæviendi, qui datus est obses. Valla 6. 31. Hic quoniam obsidionis causa dari consuevit, inde nomen assumpsit: quamvis Festus ex Ob & Fides compositum velit permutatione litteræ, quod sit Ob fidem datus. Cæs. 1. Bell. Gall. cap. 27. Eo postquam Cæsar pervenit, obsides, arma, servos, qui ad eos perfugissent, poposcit. Cic. 1. Verr. 72. A nobis multos obsides; habet Pop. Rom.

Accipere obsides. Cic. 15. Fam. 4. Ab his, Pindenisso capto, obsides accepi.

Cavere obsidibus. V. CAVEO.

Dare. Cic. 5. Verr. 124. Tantum quod aratoribus Metellus obsides non dedit, se nulla in re Verri similem futurum.

Imperare. Cic. pro Lege Manil. 35. V. IMPERO.

Mittere. V. MITTO.

Conjugii sponsor & obses. Ovid. 2. Epist. 34.

Accipere fidei obsides. Senec. Thyest. v. 520.

Obses, per translationem. Cic. 4. in Catil. 1. Habemus enim a C. Cæsare, sicut ipsius dignitas & majorum ejus amplitudo postulabat, sententiam tanquam obsidem perpetuæ in Rempub. voluntatis.

Damnationem aliquam obsidem dare. Cic. pro Cluent. 83.

Libertatem vestram animi sui obsidem vobis reliquit. Cic. Anteq. iret in exil. 27. Neque vero M. Tullius suum animum a vestra abalienavit potestate, quum præcipuum vobis obsidem sui animi, vestram reliquerit libertatem.

OBSIDĀTUS, ûs. m. Ipse status obsidum. Ammian. 16. 27. Obsidatus pignore tentus in Galliis.

OBSIDIĀNUS, a, um. Adj. [Ὀψιδιανὸς] Obsidianum vitrum, de quo Plin. lib. 36. cap. 26. In genere vitri & obsidiana numerantur, ad similitudinem lapidis, quem in Æthiopia invenit Obsidius, nigerrimi coloris, aliquando & translucidi, crassiore visu, atque in speculis parietum pro imagine umbras reddente. Gemmas multi ex eo faciunt, videmusque & solidas imagines divi Augusti, capti materia hujus crassitudinis: dicavitque ipse pro miraculo in templo Concordiæ obsidianos quatuor elephantes, &c. Fit & in tincturæ genere obsidianum ad escaria vasa, totum rubens vitrum, atque non translucens, hæmatinum appellatum.

OBSIGILLO, āre. Idem quod Obsignare seq. Senec. Epist. 115. Nunc enim multa obsigillant, & aciem nostram, aut splendore nimio repercutiunt, aut obscuro retinent. Alludit ad morem antiquum obsignandi annulo quæ clausa esse volebant. ut placet Turneb. Advers. 30. 3. In emendatis vero codd. Obstrigillant legitur. q. V.

OBSIGNO, [ἐπισφραγίζω, ἀποσημαίνομαι, κατασημαίνομαι] āre. Signi impressione occludere: & ad litteras, ceteraque, quæ signo quovis notantur, aut imprimuntur, pertinet. Plaut. Bacch. 4. 4. 96.

Cedo tu ceram ac linum actutum: age obliga, obsigna cito. Q. Cic. 16. Fam. 26. Plane te rogo, sicut olim matrem nostram facere memini, quæ lagenas etiam inanes obsignabat, ne dicerentur inanes aliquæ fuisse, &c.

Obsignare & Occludere. Cic. 2. de Orat. 248. Ridiculum est illud Neronianum vetus in furace servo, Solum esse, cui domi nihil sit nec obsignatum, nec occlusum: quod idem in bono servo dici solet, &c.

Obsignare quandoque capitur pro Signo notariorum, seu Subscriptione

eorum

eorum aut teſtium ſignare. Cic. pro Quint. 67. Ejus rei conditioniſque tabellas obſignaverunt viri boni complures. Idem 7. Verr. 101. Iſte in tabellas refert, obſignat ſignis amicorum providens homo.
Signis judicum tabulas obſignare. Cic. pro Flacc. 21.
Teſtamenta obſignare. Cæſ. 1. Bell. Gall. cap. 39.
Codicem. Cic. 3. Verr. 149.
Litteras & epiſtolas obſignare, pro Occludere, & ſigillare quod dicitur. Cic. ad Brut. 2. pr. Scripta & obſignata jam epiſtola, litteræ mihi redditæ ſunt a te.
Publico ſigno litteras obſignandas curavi. Cic. 6. Verr. 140.
Pecuniam. Cic. pro Cluent. 47. Pecuniaque obſignata, quæ ad eam rem dabatur, in manibus Scamandri, liberti Fabriciorum, deprehenditur.
De ratione obſignandi tabellas apud veteres, V. Salmaſ. & Herald. in Scriptis adverſariis.

OBSIGNĀTUS, a, um. Partic. [ἐπισφραγισθεὶς] ut, Decretum ab ampliſſimis viris obſignatum. Cic. 16. Att. 16.
Agere cum aliquo tabellis obſignatis. Cic. 5. Tuſc. 33.
Naturam obſignatam habere in quiete viſa eſt matrona. Cic. 2. de Divin. 145.
Habere aliquid obſignatum. h. e. Sigillo memoriæ impreſſum ne effluat. Tralatio eſt ducta a tabulis obſignatis. Lucret. lib. 2. 581.

OBSIGNĀTIO, ōnis. f. Gell. 2. 2. Obſignatio tabularum. Tertull. de Baptiſm. cap. 13. Obſignatio baptiſmi.

OBSIGNĀTOR, ōris. m. [ἐπισφραγιστὴς] Cic. 12. Att. 18. Quod ſcribis Terentiam de obſignatoribus mei teſtamenti loqui, primum tibi perſuade, me iſthæc non curare. Veteres facto teſtamento obſignatores ex lege adhibebant. Adhibebant autem amicos fere, aut homines auctoritate præſtantes: quo magis ratum haberetur id, quod annulis clarorum virorum eſſet obſignatum. Hinc apud Valer. Maxim. lib. 7. cap. 7. legitur, Teſtamentum M. Annei Carſeolani Pompejum Magnum ſignaſſe. Vide etiam Cic. ad Attic. lib. 7. Epiſt. 2. & 16. 16.
Litterarum obſignator. Cic. pro Cluent. 186.

OBSĬPO, [προσβάλλω] āre. Objicere, ut ait Feſtus in Inſipere, ut quum ruſtici dicunt, Obſipa pullis eſcam. conf. Supat. apud eund.
Obſipat aqulam, i. e. Aſpergit. Plaut. Ciſtell. 2. 3. 37. Lamb. V. OBSTIPO.

OBSISTO, obſtĭti, obſtĭtum, [ἀνθέχω, ἀνθίσταμαι] ĕre. Contra ſiſtere, obſtare, repugnare. Cic. de Amicit. 26. Cogitis certe: ſtudiis enim generorum, præſertim in re bona, cum difficile eſt, tum ne æquum quidem obſiſtere. Idem de Senect. 72 Hoc eſt illud, quod Piſiſtrato tyranno a Solone reſponſum eſt, quum illi quærenti, qua tandem ſpe fretus ſibi tam audacter obſiſteret, reſpondiſſe dicitur, ſenectute.
Hic obſiſtam, ne imprudenti huc ea ſe ſubrepſit mihi. Plautus Milit. 2. 3. 62. Al. Hic ea. [Malim Hinc. Obſiſtere autem h. l. eſt Obſidere fores, Non diſcedere ex eo loco.
Obſiſtere alicui obviam. Plaut. Amphit. 3. 4. 2.
Obſiſtere & defendere. Cic. 6. Verr. 94. Qui primo quum obſiſtere & defendere conarentur, male multati clavis ac fuſtibus repelluntur.
Audaciter alicui. Cic. de Senect. 72.
Fugienti obſiſtere. Ovid. 12. Met. 425.
Minis. Lucret. lib. 1. 110.
Remis obſiſtunt freta. Ovid. 13. Epiſt. 5.
Vento. Ovid. 2. de Arte Am. 697. al. Phœbo.
Ventis vix obſiſtitur. Ovid. 1. Met. 58.
Obſiſti illi non poteſt, h. e. Reſiſti, & obviam iri. Cic. 2. de Finib. 46. Itaque idem natura victus (cui obſiſti non poteſt) dicit alio loco, &c. Idem 7. Fam. 3. Poſtea autem quam alicujus culpa tantum valeret unus, ut obſiſti non poſſet.
Dolori. Cic. 2. Tuſc. 28.
Fortunæ repugnari obſiſtique magnitudine animi facile poteſt. Cic. 4. de Finib. 17.
Injuriæ. Cic. 2. Off. 57. Qui autem nec defendit, nec obſiſtit, ſi poteſt, injuriæ, tam eſt in vitio, quam ſi parentes, aut patriam deſerat.
Libidini alicujus. Cic. 7. Verr. 82. Quis unquam iſtius libidini obſtitit?
Odiis multorum nullæ opes poſſunt obſiſtere. Cic. 2. Off. 23.
Opinionibus. Cic. 4. Acad. 108.
Sermoni alicujus. Cic. 1. Q. frat. 2. 7.
Viribus obſiſtunt jura. Lucan. lib. 3. 113.
Viſis obſiſtere, aſſenſuſque ſuos firme ſuſtinere, ſummum munus ſapientis eſt. Cic. 3. de Finib. 31.
Vitiis. Cic. 2. Off. 37.

OBSISTENS, entis. Partic. Liv. 2. 10. Obſiſtens, obteſtanſque Deûm & hominum fidem.

OBSTĬTUS, & OBSTĪTUS, a, um. Partic. Obliquum ſignificat. Apul. de Deo Socratis p. 42. Radii ſolis obſtiti. Lucret. 4. 519.
Omnia mendoſe fieri atque obſtita neceſſum eſt. Sic legit Feſtus in voce. Sed vulgo Obſtipa legitur. V. omnino locum.

OBSTITUM, i. n. Cloatius & Ælius Stilo eſſe ajunt violatum, tactumque de cælo. Cincius eum qui deo deæque obſtiterit, id eſt, qui viderit quod videri nefas eſſet. Hæc Feſtus. Cic. 2. de Legib. 21. Iidemque fulgura atque obſtita pianto.

OBSITUS, V. OBSERO.

OBSŎLEO, ui & ēvi, ētum, [ἀπαρχαιόομαι] ĕre. vel OBSOLESCO, ĕre. ex Ob, id eſt contra, & Oleo, vel Oleſco. interpoſita littera s: eſt Deficere, inveteraſcere, deſueſcere. Cic. pro Lege Manil. 52. Obſolevit jam iſta oratio, re multo magis quam verbis refutata. i. e. Deſuevit, ſive ab uſu receſſit. Idem 2. Philipp. 105. In homine enim turpiſſimo obſolebant dignitatis inſignia. i. e. Sordida erant, ſordebant, inquit Budæus. Al. Obſoleſcebant & Obſolefiebant. V. not. Græv.
Ex Obs & Oleo compoſitum Obſoleo, ut ex Priſciano affert Beroald. in Suet. Calig. Sed puto falſum eſſe, & eſſe ex Ob & Soleo, ut Ob habeat ſcil. quandam vim στερητικήν. Interdum facit, ut quid in malam partem ſumatur, veluti in Obnuntio. H. St. Verum non dicitur Soleſcere, ut Oleſcere. In Theſauro Lipſienſi ad utrumque etymon male refertur.
Obſoleſcere interjecto ſpatio. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 1.
Propter vetuſtatem obſoleverunt res. Cic. 1. Acad. 11.
Gloria. Curtius lib. 9. 6. 14. Cito gloria obſoleſcit in ſordidis hoſtibus.
Laus alicujus obſoleſcit. Tacit. 4. Ann. 26.
Splendor obſolevit. Cic. pro Quint. 59. Antiquam officii rationem dilexit, cujus ſplendor omnis, his moribus, obſolevit.

Virtus. Cic. pro Sext. 60. Splendetque per ſe ſemper, neque alienis unquam ſordibus obſoleſcit.
Vectigalia Nitere & Obſoleſcere, contraria. Cic. de Lege Agrar. 1. 21. Non dico ſolum hoc in Repub. vectigal eſſe, quod amiſſis aliis remaneat, intermiſſis non conquieſcat, in pace niteat, in bello non obſoleſcat. i. e. Sordidetur. [Immo Vileſcat.
Obſoleverunt chartæ. Cic. pro Cœl. 40. Chartæ quoque, quæ illam priſtinam ſeveritatem continebant, obſoleverunt.

OBSOLĒTUS, a, um. Adj. ex Partic. [ἀπαρχαιωθεὶς] Inveteratum ſignificat, & quod ab uſu receſſit: ut, Verba obſoleta. Cic. pro Quint. 56. Audacem? cupidum? perfidioſum? vulgaria & obſoleta ſunt; res autem nova & inaudita.
Nimis antiqua hæc & jam obſoleta ſunt. Cic. 3. Verr. 56.
Uſitata, ac prope jam obſoleta. Livius decad. 3. libro ult. pag. penult. Populo Romano uſitata, ac prope jam obſoleta ex victoria gaudia eſſe. H. St. Exſtant lib. 30. cap. 42.
Amiculum obſoletum, Sordidum. Curt. 6. 9. 25.
Color. Columel. lib. 2. cap. 11.
Dextera obſoleta ſanguine, i. e. Maculata. Senec. Agamem. 13.
Mulier obſoleta ſordibus paternis. Hor. Epod. 17. 46.
Oratio paulo obſoletior. Cic. 3. de Orat. 30.
Spolia vilia & obſoleta. Curtius in princip. lib. 9.
Studia militaria obſoleta apud. Cic. pro Font. 32. Quid nunc vobis faciendum eſt, ſtudiis militaribus apud juventutem obſoletis, &c. i. e. In deſuetudinem adductis.
Tecti obſoleti ſordes. Hor. 2. Carm. 10. 6.
Veſtis obſoleta, Detrita & ſordida. Liv. 27. 34. Sed erat veſte obſoleta, capilloque & barba promiſſa. Cic. 2. de Lege Agrar. 12. Jam deſignatus, alio vultu, alio vocis ſono, alio inceſſu eſſe meditabatur, veſtitu obſoletiore, corpore inculto, &c.
Verba barbara & obſoleta. Cic. 1. Att. 19. Non dicam, quod tibi, ut opinor, Panormi, Lucullus de ſuis hiſtoriis dixerat, ſe, quo facilius eas probaret Romani hominis eſſe: idcirco barbara quædam & obſoleta diſperſiſſe. Ex vetuſto codice melius legitur, σόλοικα diſperſiſſe. Al. Adſperſiſſe.
Verba abjecta & obſoleta fugiat orator. Cic. 3. de Orat. 148.
Vetuſtas. Quintil. lib. 4. cap. 1.

OBSOLĒTE, [ἀπηρχαιωμένως] ius, iſſime. Adv. Cic. 3. Verr. 152. Saltem ut eum, cujus opera ipſe multos annos eſt in ſordibus, paulo tamem obſoletius veſtitum videret.

OBSOLĒTO, āre. Obſoletum reddo, Maculo. Tertull. adverſ. Gnoſt. cap. 6. Qui veſtitum obſoletaſſent nuptialem. Uſitatius eſt

OBSOLĔFĂCIO, ĕre. Arnob. lib. 5. adverſus gentes, Ac ne illam vis temporis, & vetuſtatis obſolefaceret longitudo, perpetuitatis honore mactaſtis.

OBSOLEFĪO, factus ſum, fiĕri. Suet. Aug. cap. 89. Admonebat, ne paterentur nomen ſuum commiſſionibus obſolefieri. Senec. Epiſt. 29. Diluitur auctoritas, nec habet apud eos ſatis ponderis, quos poſſit minus obſolefacta corrigere. In alio autem ſignificatu apud Val. Max. 3. 5. 1. Idem Præturæ petitor, candidam togam adeo turpitudinis maculis obſolefactam in campum detulit. i. e. Inquinatam.

OBSONATOR, OBSONIUM, OBSŌNO. V. OPSONIUM.

OBSŎNUS, a, um. Adj. [δυσηχὴς] Malum ſonum habens. Varro, Humili & obſona & tremula voce. Fortaſſe legebatur Abſona.

OBSŎNO, āre. [κακοφωνέω] Male ſonare. Perottus.
Sermone alicui obſonare; i. e. Obloqui. Plaut. Pſeud. 1. 2. 74.

OBSŌPIO, īre. Paſſ. Scribon. Largus Comp. 180. extr. A ſomni tempore prohibere ne obſopiantur. i. e. Obdormiſcant.

OBSORBEO, bui & pſi, ptum, [καταῤῥοφέω] ēre. Totum ſorbere. Plaut. Curc. 2. 3. 34.
Vin' aquam? C. ſi fruſtulenta eſt, da obſecro, hercle obſorbeam.

OBSORDEO, ui, [καταῤῥυπαίνομαι] ēre. Obſorduit, Obſolevit, inquit Nonius 2. 604. Cæcilius Obſorduit jam hæc in me ærumna miſeria. [Puto potius ab Obſordeſco, cujus & ſimplex in uſu eſt.

OBSTACULUM, V. OBSTO.

OBSTERNO, ſtrāvi, ſtrātum, ĕre. Apul. Apol. p. 335. Elmenh. Mulierem, alioqui multo natu majorem, nuperrime uxorem fratris, miſero puero objicit & obſternit.

OBSTRĀGŬLUM, i. n. [ἐπικάλυμμα] Operimentum, & quod vulgo *coopertorium* dicimus. Plin. lib. 9. cap. 35. de unionibus, Quin & pedibus, nec crepidarum tantum obſtragulis, ſed totis ſocculis addunt. i. e. Non ſolum operimentis & ſuperioribus partibus ſocculorum, quas *planulas* Itali vocant, addunt margaritas, ſed etiam totis ſocculis. V. Harduin. ad loc. Salmaſ. Obſtrigillis legebat. [Miror, cur non potius Obſtringulis, quod pro Fibulis poſitum a Plinio videri poſſet. Ab his etiam Obſtrigilla ipſi calcei dicti ſunt, de quibus Iſid. 19. 34.

OBSTĔTRIX, īcis. f. [μαιευτική, μαιεύτρια] ab Obſtando, vel Obſiſtendo, dum parturientibus opem fert. Ter. Andr. 1. 5. 64. Obſtetricem arceſſo. Ubi Donatus, Quæ opem tulerit parturienti, Obſtetrix dicitur: unde & parturientes, Fer opem clamant.
Obſtetrix lavit pannos cruore rubros. Hor. Epod. 17. 15. Adde Plaut. Capt. 3. 4. 96.

OBSTETRĪCIUS, a, um. Adj. Arnob. 3. Manus obſtetricias quærere.

OBSTETRICIUM, i. n. pro Officio obſtetricis. Plin. 35. 11. Jove Liberum parturiente depicto mitrato, & muliebriter ingemiſcente inter obſtetricia Dearum.

OBSTETRĪCO, [μαιεύομαι] āre. Parturientem adjuvo, ſive obſtetricis officium ago. Pro eodem etiam utimur Obſtetricor, verbo deponente. Calepinus. Vulg. Interp. Exod. cap. 1. 16.

OBSTĪNO, [σκληρύνω] āre. Obfirmare. Plaut. Aulul. 2. 2. extr.
Credo ego jam illum inaudiſſe mihi eſſe theſaurum domi,
Id inhiat, ea affinitatem hanc obſtinavit gratia.
Obſtinaverant animis vincere, aut mori. Liv. 23. 29.

OBSTINĀTUS, a, um. [αὐθάδης, σκληραύχην, μονοτόνος] Adj. ex Partic. dicitur. Obfirmatus, perſeverans, ut tenere poſſit, inquit Feſtus. Liv. 3. 47. Adverſus quæ omnia obſtinato animo Appius (tanta vis amentiæ verius, quam amoris, mentem turbaverat) in tribunal. aſcendit.
Animi obſtinati ad decertandum. Liv. 6. 3.
Aures obſtinatæ. Hor. 3. Carm. 11. 7.
Conſilium obſtinatum tenet necis. Senec. Hippol. 7.
Fides. Tacit. 5. Hiſt. 5.

Mente obstinata perferre aliquid Catullus ad Seipsum, 8. 11.
Pudicitia. Consilium pudicitiæ servandæ. Liv. 1. 58.
Voluntas obstinatior. Cic. 1. Att. 11. Incredibile est, quanto mihi videatur illius voluntas obstinatior, & in hac iracundia affirmatior. Al. Offirmatior.
Obstinatior adversus lacrimas. Liv. 2. 40.
Rex obstinatissimus. Ammian. 17. 14.
Virtus pro regno suo obstinatissima. Sen. Epist. 71.
Obstinatus, cum Infinitivo. Liv. 42. 56. ad fin. Quum, ex insperato, jam obstinatis mori spes affulget.

OBSTINĀTIO, ōnis. f. [αὐθάδεια, μονοτονία] Cic. de Provinc. Consul. 41. Quæ ego omnia, non ingrato animo, sed obstinatione quadam sententiæ repudiavi.
Inflexibilis ostinatio. V. INFLEXIBILIS.
Taciturna. Cornel. Nepos in vita Attic. 22. 2.
Obstinatio viris, feminisque par. Tacit. 5. Hist. 13. De Judæis.
Obstinatio fidei, in bonam partem, pro Obfirmatione. Tacit. 3. Hist. 39.
Obstinationes. Tertull. advers. Nation. 1. 7.

OBSTINĀTE, Adv. [αὐθαδῶς] Firmiter, Instanter. Ter. Andr. 1. 5. 8.
— itane obstinate operam dat, ut
Me a Glycerio miserum abstrahat? Ubi Donatus, Obstinate facere perseveranter, & in alterius perniciem nimis niti.
Negare alicui obstinate. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 6. Posteaquam id obstinate sibi negari vidit, omni spe impetrandi adempta, &c.
Credita obstinate. Liv. 28. 14. Scipio ubi obstinate credita animadvertit, omnia de industria in eum diem, quo pugnaturus erat, mutavit.
Tam obstinate magis ac magis induruisse. Plin. 1. Epist. 12. De Corellio loquitur, qui inedia mortem arcessebat.
Compar. Obstinatius omnia agere. Suet. Cæs. cap. 29.
Superl. Obstinatissime recusare. Suet. Tiber. cap. 67.
In meliorem partem sumitur a Suet. in Tito, cap. 8. In ceteris desideriis omnium hominum obstinatissime tenuit, ne quem sine spe dimitteret.

OBSTIPO, V. OBSTIPUS.

OBSTĪPUS, a, um. Adj. [ἀκαμπής, κατάστυπος] Inclinatus, vel flexus versus humerum, sive dextrorsum sive sinistrorsum. Hor. 2. Serm. 5. 92.
Stes capite obstipo, multum similis metuenti. Cic. 2. de Nat. Deor. 107.
Atque uno mentum radianti sidere lucet,
Obstipum caput, & tereti cervice reflexum. Ex Arato.
Cervix obstipa. Suet. de Tiber. cap. 68. Incedebat cervice rigida & obstipa, adducto fere vultu.
Obstipa, Obliqua, curvata, & inflexa vocat Lucret. lib. 4. 519.
Omnia mendose fieri, atque obstipa necessu'st. al. Obstita.

OBSTĪPO, [κατασύφω, κατασκληρύνω] āre. Rimas obturare, condensare. Plaut. Cistel. 2. 3. 37.
Avecta est, inquit, peregre, hinc habitatum longius. M. obstipat
Aquulam. L. quo avecta est, eo sequemur. al. Obsipat. quod supra V. Alii locum Plauti exponunt pro Obstruere: & proverbium esse ajunt, dictum de iis, qui aliqua reticent, & student aliquo pacto tegere.
Verticem obstipare. Plaut. Merc. 4. 5. 17.
Gradus grandit, emittit oculos, circumfert se, obstipat verticem. i. e. Contorquet, ut cogitabundi solent.

OBSTITUM, OBSTITUS, V. OBSISTO.

OBSTO, stĭti, stitum, [ἀνθίστημι, ἀντιπράττω, ἐπέχω] āre. Contra stare. Curtius, Obstant oppido gemini colles.
Turba mihi obstitit in media via. Ovid. 4, Fast. 906. i. e. Occurrens, seu obvia mihi fuit.
Legitime obstare. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Contra pugnare & obstare. Lucret. lib. 2. 793.
Invicem. V. INVICEM.
Obstare, Resistere, adversari, impedire. Ter. Hec. 4. 2. 11.
Ego rus abituram hinc cum tuo me esse certo decrevi patre,
Ne mea præsentia obstet.
Obstare cur non. Ter. And. 1. 1. 76. Quid obstat, cur non vere fiant?
Obstare ne. Cic. 7. Verr. 5. Obstitisti videlicet, ne ex Italia transire in Siciliam fugitivorum copiæ possent. ubi? quando? qua ex parte?
Obstare & Impedire. Cic. 4. Acad. 19. Est maxima in sensibus veritas, si sani sunt ac valentes, & omnia removentur, quæ obstant & impediunt.
Obstare & Officere. Cic. pro Rosc. Amer. 6. Quoniamque ei pecuniæ vita Sexti Roscii obstare atque officere videatur, deleatis ex animo suo suspicionem omnem, metumque tollatis.
Portenta deûm obstant. Virg. 7. Æn. 58.
Dolor obstat artibus. Ovid. 15. Epist. 195.
Pietas obstitit crudelibus ausis. Ovid. 14. Epist. 49.
Commodis alicujus officio simulato officere & obstare. Cic. pro Rosc. Amer. 112.
Conatibus alicujus. Ovid. de Rem Amor. 683.
Ictibus. Stat. 6 Theb. 792.
Incœptis juvenilibus obstitit æquor. Ovid. 18. Epist. 35.
Mora obstat tardis noctibus. Virg. 2. Georg. 482.
Precibus nunquam implacabilis obstas. Claud. 2. in 1. Cons. Stil. 19.
Venientibus obstitit totus æther. Lucan. lib. 7. 153.
Obstare in. Senec. de Benefic. Quia in laudem vetustorum invidia non obstat.
Obstatur, [ἀνθίσταται] Impers. Cic. 13. Philip. 14. Neque enim quod quisque potest, id ei licet: nec, si non obstatur, propterea etiam permittitur.

OBSTANS, antis. Partic. [ἀνθιστὰς] ut, Claustra obstantia. Hor. 1. Epist. 14. 9.
Remos obstantes obvertere. Ovid. 3. Met. 676.
Moras obstantes pellere. Ovid. 1. Amor. 11. 8.

OBSTANTIA, æ. f. Impedimentum. Vitruv. 6. 1. Propter obstantiam æris.

OBSTĬTUS, a, um. Partic. V. OBSISTO.

OBSTĀTŪRUS, a, um. Partic. [ἀνθιστήσων] apud Quintilianum legitur lib. 2. cap. 12. Video, inquit, quosdam in ipso statim limine obstaturos mihi.

OBSTĀCŬLUM, i. n. [κώλυμα] Impedimentum. Plautus Pseud. 1. 5. 10.
Quo in commeatum volui argentarium
Proficisci, ibi nunc oppido opposita obstacula. al. Obsepta est via. In Gloss. Lat. Gr. Obstaculum, Ἐμπόδιον. Sic & in Græco Lat.

OBSTRAGULUM, V. OBSTERNO.

OBSTRĔPO, ui, ĭtum, [καταψοφέω] ĕre. Contra aliquem strepitum facere. Sallust. Catil. cap. 31. Ad hæc, maledicta alia quum adderet, obstrepere omnes, hostem atque parricidam vocare. Cic. 3. de Orat. 47. Atque ut quodammodo ipsi sibi in dicendo obstrepere videantur.
Portis obstrepere. Liv. 22. 50. Per hos, qui inordinati atque incompositi obstrepunt portis, erumpamus.
Vociferari & obstrepere. Liv. 1. 40.
Turba obstrepit. Tibull. lib. 2. 1. 86.
Exercitus obstrepit pulsis armis. Stat. 11. Theb. 247.
Laudi alicujus obstrepere. i. e. Contrarium esse, interrumpere, impedire. Senec. Herc. fur. v. 1031.
Litteris alicui, Interpellare. Cic. 5. Fam. 4. Quæ res fecit ut tibi litteris obstrepere non auderem.
Fontes obstrepunt lymphis manantibus. Hor. Epod. 2. 27.
Clamore obstrepi, passive. Cic. pro Marcell. 9. Sed tamen ejusmodi res, nescio quomodo, etiam dum audiuntur, aut dum leguntur, obstrepi clamore militum videntur, & tubarum sono.
Obstrepĭtur, Impers. [καταψοφεῖται] Liv. 3. 49. Eos concio audit, Decemviro obstrepitur. Ovid. 6. Fast. 10.
Est nemus arboribus densum, secretus ab omni
Voce locus, si non obstreperetur aquis.

OBSTRĔPENS, entis. Partic. [καταψοφῶν] ut, Mare obstrepens Bajis. Hor. 2. Carm. 18. 20.
Obstrepente pluvia nihil sensere Pœni. Liv. 21. 56.

OBSTREPENTER, Adv. Quid enim inconcinnius, quam in conviviis obstrepenter administrari? H. St. Auctoris notatio cultro resecta est. Puto esse ex Pontano.

OBSTREPĬTO, āre. frequent. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 355.
Obstrepitant lamenta choris.

OBSTREPITĀCŬLUM, i. n. Quicquid strepitum opponit. Tertull. advers. Marc. 1. 20. Defensio necessaria est adversus obstrepitacula diversæ partis.

OBSTREPĔRUS, a, um. Adj. Apul. Flor. 2. p. 349. Elmenh. Occinunt cicadæ carmine obstrepero.

OBSTRIGILLATOR, OBSTRIGILLO, OBSTRIGILLUM, V. post. OBSTRINGO.

OBSTRINGO, inxi, ictum, [καταδέω] ĕre. Devincire, circumligare, & valde stringere, ex etymo. Plaut. Curc. 5. 3. 29.
Nihil agit, collum obstringe homini. C. jamjam faciam ut jusseris. Liv. 30. 8. Alii super alios cadentes obstricti moriebantur. Emendata exemplaria habent Obstinati.
Obstringere sibi aliquem munere, beneficio, &c. Cic. pro Domo 118. Qui etiam tibi erat magis obstrictus beneficio recenti, quum, &c.
Obstringere & Obligare aliquem officiis. Cic. 13. Fam. 19. Teque ita existimare volo, quibuscunque officiis in Epiroticis reliquisque rebus Atticum obstrinxeris, iisdem me tibi obligatum fore.
In perpetuum sibi aliquem. Cic. pro Cluent. 202.
Ære alieno amicos suos. Cic. 11. Fam. 10.
Beneficiis, donis, spe. Cic. 2. Off. 66. Et pro Cluent. 90. Quæ primum ut illum confirmaret Oppianicum accusatorem filio suo, donis muliebribus, collocatione filiæ, spe hæreditatis obstrinxit.
Fidem suam obstringere alteri. Plin. 4. Epist. 13. ad finem, Sub ea tamen conditione, ne cui fidem meam obstringam.
Fideicommisso obstringi, Obligari. African. in l. Si servus legatus. §. Qui margarita. D. de legat. primo.
Furti obstringi. Gell. 11. cap. ult. Qui alienum quid jacens lucri faciundi causa sustulit, furti obstringitur, sive scit cujus sit, sive nescit. Quæ verba etiam ita leguntur apud Ulpianum, l. Falsus. D. de furtis.
Jurejurando aliquem. Cæs. 1. Bell. Gall. cap. 31.
Legibus obstringi. Cic. 2. de Invent. 132.
Memoria beneficii sempiterna obstringi alicui. Cic. pro Planc. 2.
Religione voti obstrictus. Cic. 12. Att. 24.
Religione obstringere. Cic. 2. Philip. 83.
Prædibus se. Cic. 7. Att. 1.
Parricidio se obstringere, pro Committere parricidium. Cic. 3. Off. 83. Potest (dii immortales) cuiquam esse utile fœdissimum & tæterrimum parricidium patriæ, quamvis is, qui se eo obstrinxerit, ab oppressis civibus parens nominetur?
Perjurio. Liv. 26. 48. Et obstringere perjurio, non se solum suumque caput, sed signa militaria, & aquilas, sacramentique religionem.
Scelere. Cic. 3. Off. 19. Num igitur se obstrinxit scelere, si quis tyrannum occidit, quamvis familiarem?
Obstringere se hæreditati, est Eam occupare & sibi vindicare. Paulus in l. Si is ad. D. de acquirenda vel omit. hæred. Nam ut quis pro hærede gerendo obstringat se hæreditati, scire debet, qua ex causa hæreditas ad eum pertineat.
Obstringere aliquem debito, Debitorem constituere. Senec. lib. 6. de Benef. 11.

OBSTRICTUS, a, um. Partic. [καταδεδεμένος] ut,
Limine tecti obstrictus. Ovid. in Ibin, 615. al. Obstructus.
Obstrictus, Liber & solutus, contraria. Cic. pro Planc. 71. Excogitavi quamobrem viderer maximis beneficii vinculis obstrictus, quum liber essem & solutus.
Addictum, deditum, obstrictum sibi ac liberis suis aliquem habere. Cic. pro Cœl. 80.
Obstrictus actione mandati, vel negotiorum gestorum. African. in l. Quum mancipium. D. de Ædilit. edicto.
Fœdere vel pactione obstrictum teneri. Cic. in Pison. 29.
Obstrictus voluptatibus tenetur. Cic. pro Cœl. 47.
Religione tanta obstricta tota provincia est, tanta superstitio ex istius facto mentes omnium Siculorum occupavit: ut, &c. Cic. 6. Verr. 112.

OBSTRICTUS, ûs. m. Angustia. Senec. lib. 5. Natur. quæst. 14. Per hæc loca quum se, exitum quærens, spiritus torsit, accendat flammam ipso obstrictu necesse est.

OBSTRĪGILLO, vel, ut legitur apud Non. 2. 605. OBSTRINGILLO, [διασύρω] āre. Obstare, repugnare, vel detrahere alicui. Antiquum.

Varro lib. 4. de vita Pop. Rom. Quod Curio, quum id feciſſet, dicebat amicis, ut illi renuntiaretur, ſe obſtrigillaturum, ne triumphus decerneretur, aut ne iterum fieret conſul. Ennius 2. lib. Sat. Reſtitant, occurrunt, obſtant, obſtringillant, obagitant. Varro de R. R. 1. 2. Tu, inquit, invides tanto ſcriptori, & obſtrigillandi cauſa figlinas reprehendis, quum præclara quædam, ne laudes, prætermittas. Hæc Nonius.

Multa obſtrigillant, & aciem noſtram aut ſplendore nimio repercutiunt, aut obſcuro retinent. Senec. Epiſt. 115. i. e. (ut Lipſius interpretatur) Obſtant, vel ſe opponunt. H. St. Deſiderabatur in ed. Lugd. conf. OBSIGILLO.

OBSTRĪGILLĀTOR, ōris. m. Reprehenſor. Ductum a ſtrigilibus, quibus quum vehementius ſtringimur, etiam plerumque lædimur. Varro apud Non. 8. 73. Æmulum illius artis atque obſtrigillatorem.

OBSTRIGILLUM, i. n. Lorum crepidæ, quo pedi obſtringitur. Plin. 9. 35. Quin & pedibus, nec crepidarum tantum obſtrigillis, ſed totis ſocculis addunt. conf. Iſidor. 19. 34. & ſupra Obſtragulum in OBSTERNO.

OBSTRŪDO, ſi, ſum, [ἀποκρύπτω] ĕre. Occultare, occludere. Plaut. Stich. 4. 2. 13.

Quin tu ſtas? obſtruſero aliquid ſtrenue. Al. Quin tu. ſtans &c. Plin. Paneg. cap. 45. pr. Bonos autem otio aut ſitu obſtruſos, & quaſi ſepultos. Sed emendata exemplaria habent Abſtruſos, ut & in ſeq. Claudiani loco. [Unus igitur Plautinus locus huc vere pertinet. Apud Feſtum eſt, Obſtrudant, Obſatulient, ab avide trudendo gulam, non ſumendo cibum; unde & Obſtrudulentum &c. Lego In gulam. Quod & Plautus ſubaudire videtur. De cibo enim loquitur devorando. Exemplum ſimile habes in OBTRUDO.

Receſſus obſtruſi. Claud. 4. Conſ. Honor. 275. Al. Abſtruſi.

Terra obſtruſa. Ovid. 7. Epiſt. 147. Alii legunt Abſtruſa.

OBSTRUDULENTUS, a, um. Adj. Titinn. apud Feſtum. l. c. V. Dacer. in loc. qui iſtam lectionem contra Scaligerum tuetur.

OBSTRUO, xi, ctum, [ἐμφράττω, συμφράττω, ἐμπλάττω] ĕre. Occludere, & quaſi ſtrue quadam, alicui loco impoſita, obſiſtere, nequid effluat, Contra ſtruere. Cic. de Senect. 75. Qui iter Pœnis vel corporibus ſuis obſtruere voluerunt. Plin. lib. 11. cap. 7. Omnes frigoris aut injuriæ aditus obſtruuntur.

Campos obſtruere. Lucan. lib. 2. 495. Ovid. 8. Met. 117.

— obſtruximus orbem
Terrarum nobis, ut Crete ſola pateret.

Undas obſtruit molibus. Lucan. lib. 2. 662.

Luminibus obſtruere. Cic. pro Domo 115.

Feneſtras meas obſtruere. Cajus in l. Hæc autem. D. de ſervitut. urban. præd.

Obſtruere & Obturare. Cic. de Fato, 10. Stupidum eſſe Socratem dixit & bardum, quod jugula concava non haberet, obſtructas eas partes & obturatas eſſe dicebat.

Aures obſtruere. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 16.

Deus obſtruit aures viri. Virg. 4. Æn. 440. de Ænea inexorabili,

Fata obſtant, placidaſque viri Deus obſtruit aures.

Fauces obſtruere alicui. Lucan. lib. 5. 197.

Senſus obſtruere. Plin. lib. 35. cap. 10. Ialyſum quum pingeret Protogenes, traditur madidis lupinis vixiſſe, quoniam ſimul famem ſuſtinerent & ſitim, nec ſenſus nimia dulcedine obſtruerent.

Spiritus oris obſtruitur reluctanti. Virg. 4. Georg. 301.

OBSTRUCTUS, a, um. Partic. [ἔμφρακτος] ut, Aditus obſtructus. V. Aditus, in ADEO.

Amnes obſtructi ſtragibus. Sil. lib. 13. 743.

Portæ obſtructæ cadavere. Sil. lib. 11. 198.

Obſtructa difficultatibus eſt omnis cognitio. Cic. 4. Acad. 7. Omnis cognitio multis eſt obſtructa difficultatibus, eaque eſt & in ipſis rebus obſcuritas.

OBSTRUCTIO, ōnis. f. [ἔμφραξις] Cic. pro Sext. 22. Etenim animus ejus vultu, flagitia parietibus tegebantur. Sed hæc obſtructio nec diuturna eſt, nec obducta ita ut curioſis oculis perſpici non poſſit.

Obſtructionem pororum vel meatuum in corpore humano vocant medici occluſionem, quæ fit ab humoribus lentis & craſſis circa ipſos poros, ut liberum tranſitum præbere non poſſint.

OBSTŬPEO, [ἐκπλήσσομαι] ēre. Idem quod Stupere: quod etiam Obſtupeſcere dicitur. Ter. Adelph. 4. 4. 3.

Membra metu debilia ſunt, animus timore obſtupuit. [Niſi potius Præteritum ab Obſtupeſco eſt.

OBSTUPESCO, ui, [ἐκπλήσσομαι] ĕre. Idem. Cic. pro Marcell. 29. Obſtupeſcent poſteri certe imperia, provincias, Rhenum, &c.

Aſpectu alicujus. Cic. 2. de Divin. 50.

Sic obſtupuerant, ſic terram intuebantur, ſic furtim nonnunquam inter ſe aſpiciebant, ut non jam ab aliis indicari, ſed ipſi a ſe viderentur. Cic. 3. in Catil. 13.

Animi obſtupuere. Virg. 2. Æn. 120.

Aſpectu primo obſtupuit. Virg. 1. Æn. 617.

Obſtupuit viſu Æneas. Virg. 5. Æn. 90.

OBSTUPĬDUS, a, um. Adj. [ἐκπληκτος, ἀναίσθητος] Plaut. Mil. 4. 6. 39. Quid aſtitiſti obſtupida? cur non pultas? Gell. lib. 5. cap. 1. Conſiluiſſe univerſos, quaſi attonitos & obſtupidos. h. e. Propemodum ſtupidos factos præ metu.

OBSTUPĔFĂCIO, fēci, factum, [ἐκπλήττω] ĕre. Animo conſternare, & ſtupidos ſenſus reddere. Ter. Phorm. 2. 1. 54.

— functus adoleſcentuli eſt
Officio liberalis: poſtquam ad judices
Ventum eſt, non potuit cogitata proloqui:
Ita eum tum timidum obſtupefecit pudor. Cic. 2. in Catil. 14.

Non obſtupefactus ac perterritus.

OBSUM, ŏbes, fui, [δηλέω] eſſe. Nocere. Plaut. Amphit. 3. 2. 12. Factum id Amphitruoni obfuit. Cic. 4. Acad. 60. An in eo auctoritas nihil obeſt?

Obeſſe & Prodeſſe, contraria. Cic. 1. de Orat. 22. Fuit mirificus quidam in Craſſo pudor, qui tamen non modo non obeſſet ejus orationi, ſed etiam probitatis commendatione prodeſſet.

Adjumento eſſe, & Obeſſe, contraria. Auctor ad Heren. lib. 4. 34. Deinde ſubjicimus id quod dici oportet, aut quod non oportet, aut nobis adjumento futurum ſit, aut obfuturum e contrario.

Gloria multis obfuit. Ovid. 11. Met. 320.

Lingua obfuit auctori. Ovid. 4. de Ponto 14. 40.

OBSUO, ſui, sūtum, ĕre. Circum ſuere. Ovid. 2. Faſt. 578. in Feralium mentione,

Quodque pice aſtringit, quod acu trajecit ahena,
Obſutum mænæ torret in igne caput.

OBSURDESCO, [κωφάομαι] ĕre. Surdum fieri. Cic. in Somn. Scip. 13. Hoc ſonitu completæ aures hominum obſurduerunt.

Obſurdeſcere, Nolle audire. Cic. de Amicit. 88. Sed quum tot ſignis eadem natura declaret, quid velit, anquirat, ac deſideret: obſurdeſcimus tamen neſcio quomodo, nec ea, quæ ab ea monemur, audimus.

O B T

OBTĔGO, xi, ctum, [κατασκεπάζω] ĕre. Tegere, & cum diligentia operire. Cato R. R. cap. 40. Inſuper lingua bubula obtegito, ſi pluat.

Obtegere ſe corpore alicujus. Cic. pro Sext. 76. Pulſus e Roſtris in comitio jacuit, ſeque ſervorum & libertorum corporibus obtexit. De Q. frat.

Vetuſtas obtegitur denſa caligine. Sil. lib. 8. 45.

Errata, vel turpitudinem adoleſcentiæ obtegere. Plaut. Trin. 3. 2. 23. Cic. in Vatin. 11. Habet hoc præmium tua indignitas, ut adoleſcentiæ turpitudo obſcuritate & ſordibus tuis obtegatur.

Diſſimulare & obtegere, pro Celare. Cic. 1. Att. 17. Quicum ego conloquar, nihil fingam, nihil diſſimulem, obtegam.

OBTEGENS, entis. Partic. ut, Obtegens ſui. Tacit. 4. Ann. 1.

OBTECTUS, a, um. Partic. ut, Domus obtecta arboribus. Virg. 2. Æn. 300.

OBTEMPĔRO, [πείθω, ὑπακούω] āre. Morem gerere. Cic. Sic mihi ſemper obtemperavit, tanquam filius patri.

Obedire vel Obtemperare alicui ad verba. Cic. pro Cæcin. 52. Denique imperium domeſticum nullum erit, ſi ſervulis hoc noſtris conceſſerimus, ut ad verba nobis obediant: non ad id, quod ex verbis intelligi poſſit, obtemperent.

Imperio alicujus. Cæſ. 4. Bell. Gall. cap. 21.

Juſſis magiſtri. Ovid. 4. Triſt. 6. 7. al. Monitis.

Cupiditati alterius. Cic. pro Quint. 7.

Rationi obtemperare. Varr. de L. L. lib. 8. pr. Ut rationi obtemperare debet gubernator, gubernatori unusquiſque in navi; ſic populus rationi, nos ſinguli populo.

Sibi obtemperare, & decretis ſuis parere. Cic. 2. Tuſc. 12.

Te audi, tibi obtempera. Cic. 2. Fam. 6.

OBTEMPERĀTIO, ōnis. f. [ὑπακοή] Cic. 1. de Legib. 42. Quod ſi juſtitia eſt obtemperatio ſcriptis legibus, inſtitutiſque populorum, &c.

OBTENDO, di, ſum & tum, [προΐσχομαι, προβάλλομαι] ĕre. vel Tegere, vel Contra tendere ſignificat: ut Obtendere velum ante lectum, hoc eſt Diſtendere vel extendere. Sueton. in Neron. cap. 48. Ante faciem obtento ſudario. Plin. lib. 11. cap. 37. Omnibus membrana vitri modo tranſlucida obtenditur.

Involucris tegere, & obtendere velis. Cic. 1. Q. frat. 1. 11. Multis ſimulationum involucris tegitur, & quaſi velis quibuſdam obtenditur uniuſcujuſque natura: frons, oculi, vultus, perſæpe mentiuntur, oratio vero ſæpiſſime. Virg. 10. Æn. 82.

Tu potes Æneam manibus ſubducere Grajûm,
Proque viro nebulam, & ventos obtendere inanes.

Rationem turpitudini obtendere, Velle turpe factum ratione excuſare, h. e. Turpitudinem ratione operire. Plin. lib. 6. Epiſt. 8.

OBTENTUS, a, um. [προβεβλημένος] Partic. Virg. 1. Georg. 248.

— & obtenta denſantur nocte tenebræ. i. e. Obducta, ait Servius. conf. in ipſo verbo.

OBTENTUS, ûs. m. [πρόσχημα] pro Extenſione. Virg. 11. Æn. 66.

Extructoſque toros obtentu frondis inumbrant.

Obtentus tranſlate, Prætextus. Gell. lib. 10. cap. 22. Qui obtentu philoſophiæ nominis inutile otium, & linguæ vitæque tenebras ſequuntur. conf. Liv. 1. 56.

Paupertatis obtentu non excuſantur. Paulus in l. Ab his oneribus. D. de vacat, & excuſat. muner.

Sub obtentu æris alieni. Ulpian. in l. Magis. §. non paſſim. D. de reb. eor. qui ſub, &c. Non paſſim ſub obtentu æris alieni permitti debuit venditio.

Obtentui eſſe. Salluſt. in Oratione Lepidi ad Pop. Rom. cap. 6. Quia ſecundæ res mire ſunt vitiis obtentui.

OBTENTIO, ōnis. f. Idem. Arnob. lib. 5.

OBTENTO, āre. frequent. V. OBTINEO. [Sed huc non pertinet. Utuntur tamen juniores quidam hoc ſenſu.

OBTĔRO, trīvi, trītum, [κατατρίβω, καταπατέω] ĕre. Conterere, Suffocare. Varro 2. de R. R. cap. 1. Ut pure & molliter ſtent videndum, & ne obterantur.

Artem. Cic. 1. de Divin. 29.

Inter ſe ſtrepere, aperteque artem obterere extiſpicum:
Solvere imperat, ſecundo rumore, adverſaque avi. Ex poeta.

Calumniam obterere atque contundere. Cic. pro Cæcin. 18. Immo, ut viro forti ac ſapienti dignum fuit, ita calumniam ſtultitiamque obtrivit, atque contudit.

Eques obtrivit pabula. Lucan. lib. 6. 82.

Hoſtem obterere. Lucan. lib. 7. 276.

Hoſtem verbis. Liv. 24. 15. extr. conf. infra.

Jura obterere. Liv. 3. 56.

Laudes majorum. Cic. Antequam iret in exſil. 15.

Majeſtatem Populi Romani ſeneſcentem. Liv. 23. 43.

Plauſtrum obtrivit puerum. Alfenus in l. Si plagis. §. in clivo. D. ad leg. Aquil.

Proſternere atque obterere obtrectationes & invidias malevolorum. Cic. 5. Fam. 9.

Veſtigia. Plin. lib. 22. cap. 6. Ne neglectu veſtigia obterant.

Vis quædam obterit res humanas. Lucret. lib. 5. 1233.

Obterere, idem quod Detrahendo minuere. Curtius lib. 8. cap. 1. Silentium tum habuere ſeniores, donec Philippi res orſus obterere, nobilem apud Chæroneam victoriam ſui operis fuiſſe jactavit. [Subauditur & Verbis, quod Livius expreſſit. V. paulo ſupra.

Obteri, paſſivum. Cic. 7. Verr. 2. Ne patiamini talem imperatorem Po-

pulo Rom. Siculorum testimoniis eripi, neve obteri laudem imperatoriam criminibus avaritiæ velitis.
Relligio pedibus obteritur. Lucret. lib. 1. 80.
Obterere, Tundere in mortario. Columel. lib. 6. cap. 4. Nonnulli pellem serpentis obtritam cum vino miscent.

OBTRĪTUS, a, um. Partic. [κατατεπατημένος] Cic. 2. de Orat. 353. Quos quum humare vellent sui, neque possent obtritos internoscere ullo modo, Simonides dicitur, &c.
Pondere terræ obtritus. Lucret. lib. 3. 906.
Offa obtrita. Lucan. lib. 3. 651.
Obtritus vehiculo. Ulpian. in l. Si pecuniam. §. ult. D. de condict. caus. data, &c.

OBTRĪTUS, ûs. m. [καταπάτησις] Plin. lib. 18. cap. 28. Ne herbæ vellantur, obtrituque hebetentur.

OBTESTOR, [ἐξορκίζω, ἱκετεύω] āri. Est (inquit Donatus) Precari cum mentione earum rerum, per quas petimus. Ter. And. 1. 5. 57.
Quod ego per hanc te dextram oro, & genium tuum:
Per tuam fidem, perque hujus solitudinem
Te obtestor, ne abs te hanc segreges, neu deseras.
Obtestari deos, & Implorare. Cic. 7. Verr. 187. Ceteros item deos, deasque omnes imploro atque obtestor, &c.
Orare & obtestari pro. Cic. 6. Fam. 22. Oro, obtestorque te, pro vetere nostra conjunctione ac necessitudine, &c.
Obtestari, Orare aliquando significat, sine adjuratione. Cic. pro Cœl. 78. Quare oro, obtestorque vos, Judices, ut qua in civitate paucis his diebus Sext. Clodius absolutus sit, &c.
Obtestatur fidem vestram, misericordiamque implorat. Cic. pro Muren. 85.
Oro obtestorque te, ut Quintum fratrem ames. Cic. 3. Att. 23.
Precibus omnibus orare & obtestari. Cic. ad Cæs. 9. Att. 11.
Implorans obtestatur. Cic. 10. Fam. 18. Post discessum legatorum, quum binis continuis litteris & Lepidus me, ut venirem rogaret, & Laterensis multo etiam magis, prope implorans, obtestaretur, &c.

OBTESTĀTIO, ōnis. f. [ἐξορκισμός] Cic. 3. Fam. 13. Phædri obtestationem, sedem, domicilium, vestigia summorum hominum sibi tuenda esse dicit. Idem pro Corn. Balb. 33. Sanctiones sacrandæ sunt, aut genere ipso, aut obtestatione & consecratione legis, &c. Liv. 27. 50. In preces obtestationesque versæ mulieres. Donatus ad Ter. Andr. 1. 5. 57. Obtestatio dicitur, Quando eum adjuramus, quem rogamus.

OBTEXO, texui, textum, [περιυφαίνω] ĕre. Circum texere. Plin. lib. 11. cap. 19. Filis etiam araneosa, quacunque incessit, alarum maxime lanugine obtexit.
Domum obtexere. Plaut. Mostel. 1. 2. 61.
Post illa obtexere eam negligens fui. In edit. Gronov. legitur Obtigere. [Utrumque quid sit nescio. An pro Obtegere?
Omne fretum longa velorum obtexitur umbra. Stat. 2. Achill. 116.
Cælum obtexitur umbra. Virg. 11. Æn. 611.

OBTHURAMENTUM, OBTHURO. V. OBTURO.

OBTĬCEO, ui, [κατασιγάζω] ēre. vel OBTICESCO, ĕre. Tacere. Ter. Eun. 5. 1. 4.
Virgo, conscissa veste, lacrimans obticet. Martial. lib. 10. 17.
Et queritur nugas obticuisse meas.
Chorus turpiter obticuit. Hor. de Arte Poet. 284.

OBTICENTIA, æ. f. [ἀποσιώπησις] Quintil. lib. 9. cap. 2. Ἀποσιώπησις, quam idem Cicero reticentiam, Celsus obticentiam, nonnulli interruptionem appellant, & ipsa ostendit affectus.

OBTĬNEO, tinui, tentum, [ἐπέχω, κρατέω] ēre. Impetrare, assequi, habere. Cic. 16. Att. 17. Id tu nos obtinuisse, non modo facile patiare, sed etiam gaudeas.
Obtinuit ut. Liv. 35. 10. Is obtinuit, ut præferretur candidato, quem Africanus frater ducebat.
Obtinere de. Cic. 8. Fam. 6. Levissime enim, quia de intercalando non obtinuerat, transfugit ad populum.
Obtinere & Repelli, contraria. Cic. 1. Fam. 5. Nec, si quid non obtinuerimus, repulsi esse videamur.
Perseveranter obtinere. V. PERSEVERO.
Academiam Carneades & Clitomachus obtinebat. h. e. Velut regnabant in Academia. Cic. 1. de Orat. 45.
Admirationem obtinere, In admiratione esse. Plin. lib. 34. cap. 2.
Ætatem. Plaut. Cistel. 1. 1. 51.
Artem. Plaut. Milit. 2. 2. 30.
Causam obtinere, quod & Vincere causam dicimus. Cic. 7. Att. 24. Malas causas semper obtinuit, in optima concidit. De Pompejo.
Dignitatem obtinere, pro Retinere & conservare. Cic. 7. Fam. 11. Ut si istic mea commendatione tuam dignitatem obtinebis, perferas nostri desiderium.
Existimari bonus vir obtinuit. Cic. 2. de Finib. 71. Certeque mallet obtinere existimari bonus vir, ut non sit, quam esse, ut non putetur.
Fama obtinet. Liv. 21. 46.
Firmitudinem animi obtinere, Constanti animo esse. Plaut. Asin. 2. 2. 54.
Fortunas. Cic. 4. Fam. 7.
Gradum civitatis obtinere summum atque altissimum. Cic. 1. Fam. 7. Non dubito, quin adeptus intelligas, te facillime posse obtinere summum atque altissimum gradum civitatis.
Gravitatem. Cic. pro Quint. 75. Unum tamen hoc cogitent, ita se graves esse, ut si veritatem volent retinere, gravitatem possint obtinere.
Humanitatem alicujus erga se. Cic. 4. Fam. 13. Obtinemus ipsius Cæsaris summam erga nos humanitatem.
Jus. Cic. 7. Verr. 125. Hæc tanta apud te cognationis, fidelitatis, vetustatis, auctoritate, ne hoc quidem juris obtinuit; ut unius honestissimi atque innocentissimi civis mortem & sanguinem deprecaretur. i.e. Non tantum potuit.
Jus suum contra aliquos. Cic. pro Quint. 34.
Jus obtinere suum, vel Retinere non posse, dicebant veteres eum, quem nunc *justitiam habere, vel consequi non posse* dicimus. Cic. 3. Verr. 65. Hic Philodamus, posteaquam jus suum obtinere non potuit, ut humanitatem, consuetudinemque suam retineret, laborabat. Ex Budæo.
Jure obtinere. Cic. 3. Off. 84. At cui regno? Quod a Tantalo & Pelope proditum jure obtinebatur.
Lenitatem per se. Cic. pro Ligar. 15.

Licentiam cupiditatum suarum. Cic. 10. Att. 4.
Litem obtinere & Amittere, contraria. Cic. pro Rosc. Com. 10. Ad judicium hoc modo venimus, ut totam litem aut obtineamus, aut amittamus.
Locum principem. Cæs. 1. Bell. Gall. cap. 9.
Locum secundum obtinere. Plin. lib. 12. cap. 23.
Locum tertium Milesiæ oves obtinent. Plin. lib. 8. cap. 48.
Locum infimum servitutis obtinere. Cic. in Parad. 5. In civitate, qui se istarum rerum cupiditatibus dediderunt, ipsius servitutis locum pæne infimum obtinent. i. e. Minimi æstimantur.
Locum magnum obtinet in medicaminibus hæc herba. Plin. lib. 14. cap. 1.
Locum criminis. Cic. pro Domo 86. Tum amplissimis omnium judiciis restituto, maledicti locum aut criminis obtinebit? h. e. An hoc illi vertetur crimini?
Locum proverbii. Cic. 4. Tusc. 36. Quod nisi eo nomine virtutes continerentur, illud ita nunquam vulgatum esset, ut jam proverbii locum obtineret, Hominem frugi omnia recte facere.
Mendacium. Cic. pro Quint. 75. Non ad obtinendum mendacium, sed ad verum probandum auctoritas adjuvat.
Necessitudinem obtinere & conservare. Cic. 1. Q. frat. 1. 27. Sed & ab iis, de quibus optime tu meritus es, & qui tibi omnia debent, hoc petas, ut facilitate sua, nos eam necessitudinem, quæ est nobis cum publicanis, obtinere & conservare patiantur. Obtinere, i. e. Retinere, tenere, tueri, & (quod ipse dicit) Conservare.
Nobilitatem. Plin. lib. 13. cap. 4.
Noctem obtinuit caligo. Liv. 29. 27.
Nomen patriæ. Plin. lib. 15. cap. 18.
Nomen sapientiæ. Cic. 4. Acad. 24.
Noxiam veneni. Plin. lib. 20. cap. 13.
Numerum obtinere jure cæsorum. Cic. 2. Off. 43. At ejus filii nec probantur bonis, & mortui numerum obtinent jure cæsorum. h. e. Numerantur inter eos, qui jure occisi sunt. De Gracchis loquitur.
Opinionem. V. OPINIO.
Ordinem suum. Columel. lib. 3. cap. 16.
Partes accusatoris. Cic. pro Quint. 8. Quum præsertim Q. Hortensius, qui hoc judicio partes accusatoris obtinet, contra me sit dicturus.
Primatum apud regem. Plin. lib. 24. cap. 17.
Principatum. Plin. lib. 9. cap. 18.
Principatum obtinere in. Cæs. 1. Bell. Gall. cap. 6. Qui eo tempore principatum in civitate sua obtinebat. conf. Regnum.
Principatum obtinere, de Inanimatis. Plin. lib. 14. cap. 2. Idem quod Principem locum.
Provinciam obtinere, i. e. Habere provinciæ gubernationem, vel regimen quod vocant, ad tempus, ut Proconsul, aut Proprætor, vel ut Quæstor. Cic. 5. Verr. 135. Jam antea in sella sedens Prætor, quum provinciam Siciliam obtineret. Cic. 1. Fam. 9. Postea quum tu Hispaniam citeriorem cum imperio obtineres, neque Respub. Consules haberet, sed mercatores provinciarum, & seditionum servos ac ministros.
Rationem. Plin. lib. 17. cap. 2. Ter. Adelph. 5. 3. 26.
— eandem illam rationem antiquam obtine:
Conserva, quære, parce, fac quamplurimum
Illis relinquas: gloriam tu istam obtine.
Regnum in Sequanis multos annos obtinuerat. Cæs. 1. Bell. Gall. cap. 3.
Religionem suam. Cic. 1. Att. 14. Quare & illa quæ violata expiabuntur, & hæc, quæ sunt sanctissime conservata, religionem suam obtinebunt.
Sententias contrarias. Cic. 4. de Finib. 78. Hoc uno vitio maxime mihi premi videntur tui Stoici, quod se posse putant duas contrarias sententias obtinere.
Suavitatem filii apud aliquem. Cic. pro Sull. 19.
Venustatem antiquam. Ter. Hec. 5. 4. 17.
Vicem. Plin. lib. 11. cap. 3.
Vim obtinere divinam dicitur lex naturalis. Cic. 1. de Nat. Deor. 36. Zeno naturalem legem vim divinam esse censet, eamque vim obtinere recta imperantem, prohibentemque contraria.
Vim medicamenti obtinet. Plin. lib. 11. cap. 42.
Vitam & famam per aliquem. Cic. pro Rosc. Amer. 77. Quod, tametsi miserum & indignum est, feret tamen æquo animo, Judices, si per vos vitam potest obtinere.
Urbem aliquam armis. Liv. 30. 19.
Obtinere, pro Occupare Plin. lib. 12. cap. 1. Arbor agros longis obtinens umbris.
Obtinuit, pro Invaluit. Ulpian. in l. 1. D. de offic. Quæst. Hodie obtinuit indifferenter Quæstores creari, tam patricios, quam plebejos.
Consuetudo retro obtinuit. Ulpian. in l. Si in aliquam. D. de offic. Proconf. Et ferias secundum mores & consuetudinem, quæ retro obtinuit, dare.
Obtinetur, Impers. Cic. 11. Att. 7. Nam si perseverant, & obtinetur, quid nobis futurum sit vides. Alia exemplaria legunt Obtinent.

OBTINENTIA, æ. f. Priscian. lib. 18.

OBTENTO, [ἐπέχομαι] āre. frequent. Idem ac Tento. Cic. 9. Att. 10. Et tamen spes quædam me obtentabat, fore ut aliquid conveniret potius, quam aut hic tantum sceleris, aut ille tantum flagitii admitteret. [Forte Obtundebat legendum. i. e. Identidem mihi obversabatur, ut quasi obtunderet animum. V. locum. Certe ab Obtineo non est.

OBTINGO, obtĭgi, [συμβαίνω] ĕre. Evenire. Non nisi in tertiis personis legitur. [Et quidem semper de his, quæ forte vel casu cuique eveniunt. Quam eandem vim etiam in Objicio, Obvenio, Occurro, Offerro, &c. hæc particula retinet.
Obtingit provincia, Quum sortito provincia regenda alicui committitur. Cic. 3. Verr. 21. Quæstor ex Senatusconsulto provinciam sortitus es: obtigit tibi Consularis.
Obtigit, Contigit. Plaut. Rud. 3. 6. 35.
Tibi obtigit quod plurimi exoptant sibi. Cic. 1. Off. 21. Ex quo quia suum cujusque sit eorum, quæ natura fuerant communia, quod cuique obtigit, id quisque teneat.
Obtigit dies mihi adversus. Plaut. Men. 5. 5. 1.
Discordia mihi tecum. Hor. Epod. 4. 1.
Occasio. Plaut. Rud. 4. 2. 22.
Obtigit tibi ex sententia. Ter. Heaut. 4. 3. 5.

Præter

Præter ſpem. Ter. Phorm. 2. 1. 9.
Obtigit de. Plaut. Rud. 4. 6. 7. Eloquere ut hæc res obtigit de filia.

OBTORPEO, ui, [καταβλακεύω] ēre. a quo OBTORPESCO, ĕre. Valde torpidum fieri, & torpore quodam ita affici, vel propter metum, vel alia quavis ratione, ut omnino imbecilliores ſimus. Curt. 10. 3. 1. Quis crederet ſævam paulo ante concionem obtorpuiſſe ſubito metu.
Subjectus miſeriis obtorpui. Cic. 3. Tuſc. 63. Ex poeta.
Squamæ obtorpuere. Plin. lib. 8. cap. 27.
Manus obtorpuit. Cic. pro Domo 135. [Omnia ſunt Præterita ab Obtorpeſco, quod a Torpeo & a Torpeſco deduci poteſt, ut Obdormiſco a ſimplici Dormio, non a compoſito Obdormio.

OBTORQUEO, ſi, tum, [συστρέφω] ēre. Valde vel vehementer torquere. Aur. Vict. de Viris illuſtribus cap. 66. Conſuli, legibus agrariis reſiſtenti, ita collum in comitio obtorſit, ut multus ſanguis efflueret naribus. De Marco Livio Druſo loquitur.
Proram obtorquet in undas. Stat. 5. Theb. 414.
Gulam obtorquere. Cic. 6. Verr. 24. Quem obtorta gula de convivio in vincula, atque in tenebras abripi juſſit.

OBTORTUS, a, um. Partic. [συστρεπτὸς] ut, Virg. 5. Æn. 559.
Flexilis obtorti per collum circulus auri.
Obtorto collo ad prætorem trahi, h. e. Invite & coacte. Plaut. Pœn. 3. 5. 45. V. in ipſo verbo.

OBTRĀHO, xi, ĕre. Obvertere. Tertull. de Veland. Virg. cap. 15. Si tentationibus gradum obtraxerit.

OBTRECTO, [διασύρω] āre. ex Ob & Tracto compoſitum; ſignificat, ut ait Feſtus, Contra alienam ſententiam tractare, ſeu Maledicere. Eraſmus, Obtrectat qui obloquitur, qui male prædicat de alio: detrahit, qui minuit laudem alicujus. Cic. 3. Tuſc. 45. Nam & invidere, ægritudinis eſt, & æmulari, & obtrectare.
Curam obtrectare. Phædr. 2. 10. 10.
Invicem ſe obtrectarunt. Tacit. Orat. 25. 8.
Inter ſe obtrectarunt Ariſtides & Themiſtocles. Nepos 3. 3.
Legi & cauſæ obtrectare. Cic. pro Lege Manil. 21. Ut hoc vos intelligatis, a nullo iſtorum, qui huic obtrectant legi atque cauſæ, L. Lucullum ſimiliter ex hoc loco eſſe laudatum.
Laudibus alterius obtrectare. Liv. 8. 36.
Obtrectare aliquid, pro Culpare & damnare. Plin. lib. 9. cap. 35. de Cleopatra, Superbo ſimul ac procaci faſtu, ut regina meretrix, lautitiam ejus omnem, apparatumque obtrectans.
Laudes obtrectare. Liv. 45. 37. Cui crimen nullum, nullum probrum dicere poterat, ejus obtrectare laudes voluit.
Obtrectatur, Imperſ. [διασύρεται] Cic. 3. Att. 26. Si obtrectabitur, utar auctoritate Senatus.

OBTRECTANS, antis. Partic. [διασύρων] ut, Invidia obtrectans. Sil. lib. 16. 12.
Æmulantis eſt, angi alieno bono, quod ipſe non habeat: Obtrectantis autem, angi alieno bono, quod id etiam alius habeat. Cic. 4 Tuſc. 56.

OBTRECTĀTIO, ōnis. f. [ζηλοτυπία] Cic. 4. Tuſc. 18. Obtrectatio autem eſt ea, quam intelligi zelotypiam volo, ægritudo ex eo, quod alter quoque potiatur eo, quod ipſe concupierit.
Domeſtica ex obtrectatione & civilibus ſtudiis inimicus. Cic. pro Font. 16.
Obtrectatione & malevolentia liberatum judicium. Cic. 1. Q. frat. 1. 34.
Obtrectatio invidiæ. Cic. de Clar. Orat. 156. Tantum abeſt ab obtrectatione invidiæ.
Invidia atque obtrectatione impediri. Cic. 1. de Invent. 16.
Obtrectatio laudis, Detractio. Cæſ. 1. Bell. Civil. cap. 7.
Obtrectatio & livor pronis auribus accipiuntur. Tacit. 1. Hiſt. 1.
Habere obtrectationem. Cic. 10. Fam. 18.
Malevolentiſſimis obtrectationibus de vetere aliqua diuturnaque ſententia depelli. Cic. 1. Fam. 7.

OBTRECTĀTOR, ōris. m. [διασυρτὴς] Detractor. Cic. de Claris Orat. 2. Dolebamque quod non, ut plerique putabant, adverſarium, aut obtrectatorem laudum mearum, ſed ſocium potius & conſortem glorioſi laboris amiſeram.
Obtrectator beneficii. Cic. pro Flacc. 1. Sed ſi forte aliquando aut beneficii hujus obtrectator, aut virtutis hoſtis, aut laudis invidus exſtitiſſet.
Invidi & obtrectatores. Cic. 1. Fam. 4. Hæc tamen opinio eſt Populi Romani, a tuis invidis atque obtrectatoribus nomen inductum fictæ religionis, non tam ut te impedirent, &c.
Obtrectatores & adverſarii. Cic. de Aruſp. Reſp. 50. Reliqua jam præcipitantis Tribunatus, etiam poſt Tribunatum obtrectatores eorum atque adverſarii defenderunt.
Dominatione obtrectatorum, potentiſſimo inimico, infidelibus amicis, pluribus invidis quid ſperem? Cic. 1. Q. frat. 4.
Communes obtrectatores, atque omnium invidi multa finxerunt. Cic. pro Planc. 57.
Invenire obtrectatores. V. INVENIO.
Sermoni obtrectatorum locum non relinquere. Cic. pro Flacc. 68.
Studiorum ſuorum obtrectatorem tollere. Cic. pro Font. 17.

OBTRECTĀTUS, ûs. m. Idem quod Obtrectatio. Gell. lib. 20. cap. ult. Æquum eſſe puto ut ſine vano obtrectatu conſiderent.

OBTRITUS, V. OBTERO.

OBTRŪDO, ſi, ſum, [ὠθέω, ὠθίζω] ĕre. Ex Ob & Trudere, cum quo fere ſignificatione convenit. Plaut. Men. 3. 3. 26.
Jamne abiit intro? abiit, obtrudit fores. Al. Operuit.
Obtrudere, quaſi Invito & renuenti offerre & dare. Plaut. Curc. 2. 3. 87.
Atque aliquid prius obtrudamus, pernam, ſumen, glandium:
Hæc ſunt ventri ſtabilimenta; panem & aſſa bubula. [Puto Obſtrudamus legendum. i. e. Devoremus. V. OBSTRUDO.
Obtrudere uxorem, Invito & nolenti dare. Ter. And. 1. 5. 16. Donatus. Idem Hec. 3. 1. 16.
Tamen nunquam auſus ſum recuſare eam, quam mihi obtrudit pater.
Obtrudere monimenta. Cic. 6. Verr. 79. Tu iſti aderis, qui non obtruſit aliqua ex parte monimenta P. Scipionis, ſed funditus ſuſtulit ac delevit? Quo in loco fortaſſis legendum eſt Obſtruxit, vel Obruit, ut ſenſus conſtet. Alii Obtrivit, etiam conjecerunt. [Non diſplicet alior. Obſtruſit, pro Abſtruſit, Removit, In tenebras abjecit.

OBTRŪSUS, a, um. Partic. [ὠθισθεὶς] Cic. de Clar. Orat. 258. Quo magis expurgandus eſt ſermo, & adhibenda quam obtruſa ratio, quæ mutari non poteſt, nec utendum praviſſima conſuetudinis regula. Emendati libri habent, Tanquam obruſſa, ratio. V. OBRUSSA.

OBTRŪSIO, ōnis. f. Corpuſculorum obtruſio. Cæl. Aurel. Acut. præf. lib. 1. 6.

OBTRUNCO, [κατακόπτω, μασχαλίζω] āre. Capite cædere, & Occidere quomodocunque. Liv. 1. 5. Regem in prælio obtruncat & ſpoliat. Sic Cic. 3. de Nat. Deor. 67. Puerum interea obtruncat. Ex quodam poeta. Virg. 3. Æn. 332.
Excipit incautum, patriaſque obtruncat ad aras.

OBTRUNCĀTIO, ōnis. f. [κατακοπὴ] Columel lib. 4. cap. 29. Quod tum & obtruncatione vitis & cum ejuſdem refectionis fiſſura præcipit fieri.

OBTUEOR, tūtus vel tuĭtus ſum, [προσβλέπω, προσορέω] ēri. Diligenter conſpicere. Plaut. Moſtel. 3. 2. 153. At tu iſtac advorſum obtuere. Idem Amphit. 3. 2. 19. Inimicos auſa ſum ſemper obtuerier.

OBTŪTUS, ûs. m. [πρόσοψις] Aſpectus. Cic. 3. de Orat. 17. Qui vultum ejus, quum ei dicendum eſſet, obtutumque oculorum in cogitando probe noſſet.
Acris obtutus. Sil. lib. 17. 344.
Continuus oculorum. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Torvus. Sil. lib. 10. 264.
Obtutu conſurgit ab alto. Valer. 7. Argon. 88.
Effugit obtutum oculorum animus. Cic. de Univerſ. 24.
Viſum fatigari continuo obtutu oculorum. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Figere obtutum aliquo. Cic. 2. de Nat. Deor. 107. Ex poeta.
Obtutu hæret defixus in uno. Virg. 1. Æn. 499.
Tacito obtutu ſtetit Virg. 12. Æn. 666.
Ora defixa tenet obtutu. Virg. 7. Æn. 250.
Quodam obtutu oculorum duo, pro uno, lucernæ lumina videri. Cic. 2. de Divin. 120.

OBTUĬTUS, ûs. m. [βλέμμα] Idem quod Obtutus. Cic. 1. Off. 146. Ex oculorum obtuitu, ex elevatione aut remiſſione ſuperciliorum. Correctiora exemplaria legunt Obtutu.

OBTUMESCO, ĕre. Ob, i. e. Circum tumefieri. Plin. lib. 20. 5. Ex aqua bibendum dedere repente obtumeſcentibus.

OBTUNDO, tŭdi, tūſum vel tunſum, [ἀμβλύνω, ἀμβλύσκω, καταμβλύνω, πηρόω] ĕre. Circum percutere, tundere. Firmic. lib. 5. cap. 5. Qui ſæpius aliquo dolore perculſi, & caput plangant, & pectora pugnis obtundant.
Obtundere, Craſſum hebeſque facere, vel hebetare, & cuſpidem adimere. Columel. lib. 4. cap. 24. Obtuſa, hebeſque & mollis falx putatorem moratur, eoque minus operis efficit, & plus laboris adfert vinitori. Virg. 1. Georg. 262.
— durum procudit arator
Vomeris obtuſi dentem. Ubi Servius; Obtuſi, Reverberati & acumine carentis.
Aciem oculorum obtundere. Plin. lib. 22. cap. 25.
Ægritudinem elevare & obtundere. Cic. 3. Tuſc. 34. Nihil eſt quod tam obtundat elevetque ægritudinem, quam perpetua in vita cogitatio.
Auditum. Cic. in Orat. 221. Ne brevitas defraudaſſe aures videatur, neve longitudo obtudiſſe. Subaudi, Aures, vel Auditum.
Aures diutius aliquorum non obtundere. Cic. 6. Verr. 109.
Aures criminatione obtuſæ, & Vacuæ, contraria. Cic. Anteq. iret in exſil. 13. Æqui auditores adhibebuntur: aures non obtuſæ criminatione, ſed vacuæ præbebuntur.
Epiſtolis longis aliquem obtundere. Cic. 8. Att. 1. Ego ſi ſomnum capere poſſem, tam longis epiſtolis te non obtunderem.
Ingenia acuere & Obtundere, contraria. Cic. 3. de Orat. 91. Non quo (ut neſcio quos dicere ajebant) acui ingenia adoleſcentum nollem, ſed contra ingenia obtundi nolui, corroborari impudentiam.
Mentem obtundere, cui opponitur Acuere mentem. Cic 1. Tuſc. 80. Multa e corpore exſiſtunt, quæ acuant mentem, multa quæ obtundant.
Vocem obtundere. Cic. 2. de Orat. 282. Ut quum patrono malo, quum vocem in dicendo obtudiſſet, ſuadebat Granius, ut mulſum frigidum biberet, &c.
Vox obtunditur, atque aures confuſa penetrat. Lucret. lib. 4. 617.
Obtundere, Sæpius repetendo eadem inculcare. Terent. Heaut. 5. 1. 6.
Ohe, jam deſine deos, uxor, gratulando obtundere,
Tuam eſſe inventam gnatam; niſi illos ex tuo ingenio judicas. Idem Adelph. 1. 2. 33.
Auſculta: ne me obtundas de hac re ſæpius. Tractum a fabris, qui ſæpe repetunt tundendo aliquid malleo: & idem obtundunt & hebetant.

OBTŪSUS, a, um. Partic. [ἀμβλυνθεὶς] ut
Obtuſus pugnis. Plaut. Amphit. 2. 1. 59.
Acies obtuſior. Cic. de Senect. 83. Nonne vobis videtur animus is, qui plus cernat, & longius, videre ſe ad meliora proficiſci? Ille autem, cujus obtuſior ſit acies, non videre? De morte loquitur.
Acies obtuſa ſtellis. Virg. 1. Georg. 396. i. e. Splendor parum perſpicuus, ſed ſubobſcurus & caliginoſus, ut quum nubecula interjicitur, quæ conſpectum illarum impediat. Sabinus ſic; Acies obtuſa, Aſpectus tenebroſus. Cui opponitur, Stellarum aſpectus purus, liquidus & clarus.
Acies oculorum obtuſior. V. ACIES.
Angulus obtuſus. Lucret. lib. 4. 356. V. Geometras.
Obtuſus animi vigor. Liv. 5. 18.
Aures obtuſæ, i. e. Surdæ. Stat. 5. Silv. 1. 171.
Corda vel Pectora. Virg. 1. Æn. 571.
Non obtuſa adeo geſtamus pectora Pœni. Ubi Servius, Obtuſa, non ſtulta, ſed crudelia. [Immo Barbara, nec exculta humanitatis præceptis.
Cornua lunæ. Virg. 1. Georg. 434. Plin. lib. 18. cap. 35. Cornua lunæ obtuſa. conf. Acies ſtellis.
Vires obtuſæ, i. e. Debilitatæ & fractæ. Lucret. lib. 3. 453.
Uſus obtuſior genitali arvo. Virg. 3. Georg. 135.
Obtunſus etiam legitur, ſed minus frequenter & uſitate. Plin. 7. Epiſt. 123. ad Præſentem, Ut enim ſi cœnam tibi facerem, dulcibus cibis acres, acutoſque miſcerem, ut obtunſus illis, & oblitus ſtomachus, his excitaretur. Alia exemplaria habent Obtuſus. Plaut. Caſin. 5. 1. 9.
— obtunſo
Ore nunc pervelim progrediri ſenem.

OBTŪSE, [ἀμβλέως] ius, iſſime. Adv. Cic. 1. de Nat. Deor. 70. Totum aut etiam, aut non, negavit eſſe neceſſarium: quo quid dici poteſt obtuſius?

OBTUSIO, ōnis. f. Tertull. adverſ. Marc. 3. 6. Obtuſio ſalutarium ſenſuum.
Legitur & Obtunſio apud Lamprid. in Commod. cap. 10. Capite ſuppuratum reddebat obtunſione. [Sed in editis noviſſime, quos vidi omnibus exſtat, Reddebat. Obtunſi oneris pinguem hominem &c.

OBTURBO, [διαταράττω] āre. Ab omni parte turbare, quod & Diſturbare dicitur. Ter. And. 5. 4. 23. Itane vero obturbat?
Lenire & Obturbare, contraria. Cic. 12. Att. 17. Me ſcriptio & litteræ non leniunt, ſed obturbant.
Obturbare ſolitudinem alicujus. Cic. 12. Att. 19. Nec quicquam habeo tolerabilius, quam ſolitudinem. Nam, quod eram veritus, non obturbavit Philippus: nam ut heri me ſalutavit, ſtatim Romam profectus eſt.
Obturbatur, Imperſonale. Plin. 9. Epiſt. 13. Incipit reſpondere Vejento; nemo patitur: obturbatur, obſtrepitur, adeo ut diceret, Rogo, P. C. ne me cogatis implorare auxilium Tribunorum.

OBTURBĀTUS, a, um. Partic. Plin. 8. 18. Aqua obturbata.

OBTURBĀTOR, ōris. m. Aſcon. ad Cic. Divin. 49. ad verba, Quartum ex illo grege moratorum: Obturbatores, inquit, quoſdam, ſordidoſque cauſſidicos ſignificat, qui adhibebantur ad moram faciendam, dum meliores advocati recrearentur, & ſe denuo compararent ad dicendum. conf. MORATOR.

OBTURGESCO, [οἰδίσκομαι] ĕre. Idem quod ſimplex Turgeſco. Lucret. lib. 6. 658.
Obturgeſcit enim ſubito pes, arripit acer
Sæpe dolor dentes, &c.
Feſtus in Boa. A qua icti obturgeſcunt.

OBTŪRO, [βύω, ἐπιβύω, τύφω, φιμόω, φράττω] āre. Occludo. Hor. 2. Epiſt. 2. 105.
Obturem patulas impune legentibus aures. Feſtus, Obturare ex Græco trahitur, ab eo quod illi oſtia dicunt θύρας. Cic. de Fato 10. Stupidum eſſe Socratem dixit & bardum, quod jugula concava non haberet, obſtructas eas partes & obturatas eſſe dicebat. Varro 3. de R. R. cap. 16. Etiam paucæ extra oſtium alvei obturant omnia.
Amorem edendi obturare. Lucret. lib. 4. 867.
— atque patentem
Per membra ac venas ut amorem obturet edendi. Sic enim legendum eſſe contendit Lambinus; & ſic hodierni fere ſcribunt Obturo ſine H.

OBTURĀMENTUM, i. n. [φραγμὸς] Quo aliquid obturatur. Plin. lib. 16. cap. 8. de cortice ſuberis, Uſus ejus cadorum obturamentis.
Obturamentum ſtagni. Plin. lib. 33. cap. 4.

OBTUSUS, V. OBTUNDO.

OBTUTUS, V. OBTUEOR.

O B V

OBVĀGIO, īvi, ītum, [καταβαβάζω] īre. Circum vagire. Plaut. Pœn. prol. 31.
Neve eſurientes hic quaſi hœdi obvagiant. De infantibus. Al. Hodie.

OBVĀGŬLO, āre. Feſtus in vocibus Portus, & Vagulatio, ex Legg. XII. Tabb. Feriis tertiis ob portum obvagulatum ito. Sed varia eſt lectio, de qua V. Turneb. Adverſ. 13. 26. & 19. 14.

OBVALLO, [περιχαρακόω] āre. Circumvallare. Feſtus, Ob ponitur pro Circum, ut cum dicimus Urbem obvallari. Cic. 2. de Lege Agr. 3. Me perlongo intervallo, prope memoriæ temporumque noſtrorum primum, novum hominem Conſulem feciſtis, & eum locum, quem nobilitas præſidiis firmatum, atque omni ratione obvallatum tenebat, me duce reſcidiſtis.

OBVARĬCO, are. eſt Occurro, obſto, teſte Feſto. Hinc

OBVARICATORES, dicebantur Illi, qui cuipiam occurrebant, quo minus rectum iter conficeret, inquit Feſtus.

OBVĀRO, [διαστρέφω] āre. Pervertere, depravare: dictum a Varis. Ennius Achille, Nam conſiliis obvarant, quibus tam concedit hic ordo. Nonius 2. 606.

OBUCULA, æ. f. Oppidum ulterioris Hiſpaniæ, in conventu Aſtigitano, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 1.

OBVĔNIO, vēni, ventum, [ἀντιάω, ἀντιάζω, ἄντομαι, ἀντιμολέω] īre. Obviam vel contra venire. Plaut. Aſin. 2. 2. 15. Cic. 2. Att. 12. Sed eas eram daturus, ut putaram poſtridie ei, qui mihi primus obveniſſet.
Obvenire, pro Contingere quaſi ſortito. Cic. pro Cluent. 166. Hoc eſt Q. Voconium cum iis judicibus, qui ei obvenerint, vos appellat, Judices, quærere de veneno. [conf. in OBTINGO, quæ notavi. Hoc quoque verbum non niſi in tertiis perſonis ſic ponitur.
Sorte provincia Sicilia Verri obvenit. Cic. 4. Verr. 17.
Obvenire, Quoquomodo contingere. Cic. 2. Philip. 24. Id igitur obvenit vitium, quod tu jam Calend. Jan. futurum eſſe prævideras.
Obvenit occaſio. Curt. lib. 8. 6. pr.
Obveniſſe hæreditas, vel Hæreditate aliquid alicui dicimus, hoc eſt quod vulgo dicitur *per ſucceſſionem*. Varro de R. R. lib. 1. cap. 12. Quid potero facere, ſi iſtiuſmodi mihi fundus hæreditate obveniret? Cic. Obvenientia bona homini ab alio conferuntur, vel aliunde deferuntur, obvenit hæreditas: philoſophia homini non obvenit, ſed eam ſibi quiſque quærere debet a ſeipſo. Budæus. [Senecæ potius hæc verba, quam Cic. eſſe puto, niſi ipſius Budæi ſunt.
Hæreditas ei obvenit. Auctor ad Heren. lib. 4. 20.

OBVENIENTIA, æ. f. Tertull. adverſ. Valent. cap. 29. De obvenientia ſuperducunt jam non naturam, &c.

OBVENTIO, ōnis. f. [πορισμὸς] Ulpian. in l. Magis puto. §. Si pupill. D. de Rebus eorum, qui ſub tutela & cura ſunt, An pecuniam pupillus habeat, vel in numerato, vel in nominibus, quæ conveniri poſſint, vel in fructibus conditis, vel etiam in redituum ſpe atque obventionum.
Reditus & obventiones. Ulpian. in l. 1. §. Exercitorem. D. de Exercitoria actione, Exercitorem autem eum dicimus, ad quem obventiones & reditus omnes perveniunt.

OBVENTUS, ûs. m. Tertull. de Anim. cap. 41. Ex obventu ſpiritus nequam.

OBVENTĪTIUS, a, um. Adj. Quod forte obvenit. Idem adverſ. Marc. 2. 3. Obventitia bona.

OBVERBĔRO, āre. Apul. 7. Met. p. 198. Elmenh. Baculo obverberans.

OBVERTO, ti, ſum, [ἀντιστρέφω] ĕre. Contra vertere. Plaut. Pſeud 4. 3. 5.
Ne in re ſecunda nunc mihi obvertat cornua. Cic. 3. Tuſc. 39.
Quem ſpectabant, cujus ob os Graji ora obvertebant ſua. Ex Poeta. V. OB præpoſit.
Obvertere ordines vel ſigna, In hoſtem vel contra hoſtes convertere. Liv. 27. 19.
Arcum obvertit in illum. Ovid. 12. Met. 605.
Navem obvertunt magno cum pondere nautæ. Cic. Arat. 132.
Proras obvertit pelago. Virg. 6. Æn. 3. Nam longius erant progreſſuri ad agrum Laurentem. Nautæ enim ad litus appulſam navim in proram convertebant, non ſolum ut ad reditum & aliam navigationem parati eſſent, verumetiam id ſibi ominantes. Valer. Flacc. 5. 211.
Dixerat: atque illi dextra ſine verſa magiſtri
Protinus in proram rediit ratis, omine certo,
Fluminis os pontumque tuens. Ex Turnebo.
Terga obvertere alicui. Virg. 2. Georg. 271.

OBVERSUS, a, um. Partic. ut
Obverſa Orienti gallina. Columel. lib. 1. cap 3.
Obverſus ſto, pro Adverſus. Plin. lib. 9. cap. 57. Contraque venantes refugere in ſuas cavernas, & in iis obverſos ſtare. De piſcibus terrenis.

OBVERSE, Adv. Columel. 9. 7. Domicilia apum obverſe ad hibernum Orientem componi debebant.

OBVERSOR, [παρίσταμαι] āri. depon. Frequenter adeſſe & verſari. Plin. 5. Epiſt. 16. Sedebant judices, Centumviri venerant, obverſabantur advocati, ſilentium longum.
Obverſari ante oculos dicitur id, quod ita animo apparet, ut adeſſe coram videatur, & cerni. Cic. pro Sext. 7. Sed mihi ante oculos obverſatur Reipub. dignitas, quæ me ad ſe rapit. Et ſæpe Abſolute, ut
Veritas ipſa & gravis, & recta ratio nonne mihi obverſatur? Cic. 4. Acad. 139.
Obverſatur ſpecies in ſomnis. Liv. 2. 59.
Obverſatur animo. Cic. 2. Tuſc. 52. Obverſantur ſpecies honeſtæ animo.
Obverſabatur non animis modo, ſed prope oculis, Caudinæ cladis memoria. Liv. 35. 11.
Ante oculos obverſari. Lucret. lib. 4. 975. V. paulo ſupra.
Ante oculos exterminatoris ſui obverſatur Reſpublica. Cic. pro Domo 141.

OBVERSATIO, ōnis. f. [παράστασις] Cic. pro Muren. 49. Mæſtos amicos, obverſationes, teſtificationes, ſeductiones teſtium, ſeceſſionem ſubſcriptorum animadvertebant. Al. Obſervationes. [Quod frequenter confunditur cum hac voce. Hoc loco tamen non ſatis placet. Quid ſi Obſecrationes? Eſt enim Obſecratio h. l. quam vulgo *Sollicitationem* vocant, quæ & Prenſatio. An Occurſationes? V. omnino in ipſa voce.

OBVIAM, Adv. [ἰθὺ] Ex duabus, ut apparet, vocibus in unam contractis. Feſt. in Mortem obiiſſe, pro Ad viam dictum ſtatuit. Ter. Phorm. 1. 2. 2. At ego obviam conabar tibi, Dave.
Accedere obviam. V. ACCEDO.
Effuſi obviam. [εἰς ἀπάντησιν] Liv. 5. 23. Adventus quoque Dictatoris, omnibus ordinibus obviam effuſis, celebratior quam ullius unquam antea fuit.
Ire obviam candidato. Cic. pro Muren. 67. Si mercede corrupti obviam candidatis iſſent, ſi conducti ſectarentur. Et paulo infra, Multi obviam prodierunt de provincia decedenti, conſulatum petenti. Solet fieri. &c. Docet autem ibidem Cic. In campum Martium candidatis obviam mane venire ſolitos clientes & amicos, ut prenſantes adjuvarent.
Obviam itio. Cic. 11. Att. 16. pr. De obviam itione, ita faciam, ut ſuades.
Obviam fieri. Cic. pro Milon. 28. Obviam fit ei Clodius, expeditus in equo.
Mittere obviam. Cic. 12. Att. 5. Ego miſi Tironem Dolabellæ obviam.
Obſiſtere obviam alicui. Plaut. Amph. 3. 4. 2.
Procedere. Cic. 4. Verr. 65. Heraclius ille & Epicrates longe mihi obviam cum ſuis omnibus proceſſerunt.
Prodire obviam. Cic. pro Muren. 68. Multi obviam prodierunt de provincia decedenti.
Properare alicui. Cic. 14. Fam. 5.
Venire. Cic. 2. Att. 1. Calendis Junii eunti mihi Antium, & gladiatores M. Metelli cupide relinquenti, venit obviam tuus pater.
Obviam ire periculis, translate. Exponere, Offerre ſe. Salluſt. in Jugurtha cap. 7.
Obviam ire conatibus, Reſiſtere. Cic. Anteq. iret in exil. 11. Frequentes profecto talibus conatibus obviam ire niteremur. Sic 3. Verr. 78. Obviam ire cupiditatibus.
Obviam eſſe, pro In promptu. Plaut. Capt. 3. 3. 6.
Nec ſycophantiis, nec fucis ullum mantellum obviam eſt. Idem Aulul. 2. 5. 19. — quod te ſcio
Facile abſtinere poſſe, ſi nihil obviam eſt. i. e. Si nihil offenderis obvium, quod ſurripias.
Obviam, pro Contra. Cic. 4. Att. 16. Pomptinius vult a. d. IV. Non. Novemb. triumphare. Huic obviam Cato & Servilius Prætores aperte, & Q. Mucius tribunus. Negant enim latum de imperio. [Subaudiendum Eunt. i. e. Opponunt ſeſe.

OBVIUS, a, um. Adj. [ἀντιβολικὸς] Quod alicui occurrit, & tanquam in via expoſitum eſt. ut,
Arma obvia ferre, apud Virg. 9. Æn. 56. Salluſt. Jug. cap. 26. extr. Deinde omnes puberes, Numidas & negotiatores promiſcue, uti quiſque armatus obvius fuerat, interfecit. Al. Armatis rectius.
Obvia ſentimus aranei fila. Lucret. lib. 3. 385.
Signa obvia ſignis, Oppoſita. Lucan. lib. 1. 6.
Tute tibi obvius obſtas. Lucret. lib. 4. 1144.
Obvius & Expoſitus homo, Qui omnes admittit, nec ſe Difficilem præbet in colloquiis. Plin. 1. Epiſt. 10. Eſt enim obvius & expoſitus, plenuſque humanitate.
Obvius tibi ſum, Obvius tibi fio, & Obvium me tibi do, vel fero, dicimus.
Obvium ſe dare alicui. Liv. 1. 16.
Obvium eſſe. Cic. pro Cæcin. 76. Sin autem ingredienti cum armata multitudine obvius fueris.
Obviæ litteræ volant. Cic. 6. Att. 6. Tu autem fac ut mihi tuæ litteræ volent obviæ.
Obvia minus urbs hoſtibus. Virg. 3. Æn. 499. i.e. Quæ non facile patiatur impetum eorum, neque excidium.

Obvii e diverso. Plin. lib. 8. cap. 50.
Nominativus positus, ut videtur, pro Accusativo apud Virgilium 1. Æn. 318.
Cui mater media sese tulit obvia silva. Pro eo quod est, Tulit sese obviam. Sic tamen ordinandum est, ne videatur solœcismus, Cui mater obvia tulit sese in media silva.
Sed quid hoc erit, Tulit sese? quid hoc significabit? aut quis ita loquitur? H. St. Dicitur Ego me obvius fero, ut Obvius procedo, Venio &c. V. Cort. ad Sall. Jug. 46. 5.
Turba obvia mi venerat. Propert. lib. 2. 29. 3.

OBVIO, [ἀντιάω, ἀντιάζω, ἄντομαι] āre. Obviam proficisci, vel obvium esse. Et per translationem pro Resistere. Sallust. in Jugurth. cap. 5. pr. Tum primum superbiæ nobilitatis obviatum. Sed hic exemplaria castigatiora habent, Obviam itum est. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 5. Ille diu hoc a se officium deprecatus, ubi tot impellentium procerum, quibus obviandum non erat, hortatui succubuit, &c. In veteri Gloss. Lat. Gr. leg. Obviat, ἀπαντᾷ. & in Gr. Lat. Ἀπαντῶ, Obvio, occurro.
Item Adversari, resistere. Quintil. Declam. 307. Nequitia obviatum est legi. Pallad. 1. 35. Grandini obviare.

OBVIGĬLO, āre. Plaut. Bacchid. 3. 2. 14.
Qua me causa magis cum curâ esse eâ, quam obvigilabo, est opus. Al. rectius, Obvigilato, sublata distinctione.

OBULCO, onis. Oppidum mediterraneum ulterioris Hispaniæ in conventu Cordubensi, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 1.

OBVIŎLO, āre. Gruter. Inscript. p. 996. n. 13. NE MEA OSSA OBVIOLES.

OBULTRONEUS, a, um. Adj. Idem quod Ultroneus, αὐθαίρετος, Gloss. Vet. Lat. Gr.

OBUMBRO, [ἐπισκιάζω] āre. Umbris undique obscurare. Virg. 12. Æn. 578.
— obumbrant æthera telis. Curtius 5. 4. 8. Quippe obumbratus amnis presso in solum dilabitur alveo. h. e. Arboribus tectus, inquit Budæus.
Coma obumbrat humeros. Ovid. 13. Met. 845.
Lucus obumbrat templum. Ovid. 14. Met. 837.
Oleaster obumbrat vestibulum. Virg. 4. Georg. 20.
Obumbrare, Tueri, defendere, per translationem. Virg. 11. Æn. 223.
— & magnum reginæ nomen obumbrat. Subaudi, Turnum. h. e. Tuetur, defendit, & est translatio ab arboribus. Hoc autem dicit, Amor reginæ ad favorem popularem plurimum proderat Turno. Servius.
Obumbrare, Obscurare. Quintil. in procem. lib. 8. Nec gratiam consequuntur, & fidem amittunt, propter id quod sensus obumbrant, & velut læto gramine sata strangulant. Budæus.
Crimen obumbrare sub imagine erroris. Ovid 3. de Ponto, 3. 75.
Error obumbrat crimen facti. Ovid. 17. Epist. 48.
Obumbratur sapientia vino. Plin. lib. 23. cap. 1. Vinum jejunos bibere, novitio invento inutilissimum est, curas vigoremque animi impedit ad procinctum tendentibus, somno accommodatum ac securitatibus. Jamque dudum hoc fuit, quod Homerica illa Helena ante cibum ministravit. Sic quoque in proverbium cessit, Sapientiam vino obumbrari. Quod Plinius citat, est apud Homerum Odysseæ quarto. v. 219.
Obumbrare, cum dativo. Plin. lib. 17. cap. 21. Meliorque ea vino, quando sibi ipsa non obumbrat, assiduoque sole coquitur, & afflatum magis sentit.

OBUMBRATIO, ōnis. f. Arnob. lib. 5. Allegoricæ cæcitatis obumbratio.

OBUMBRATRIX, īcis. f. Tertull. Apol. cap. 9. Arbores templi obumbratrices.

OBUNCĀTUS, a, um. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 2. Unguibus obuncatis.

OBUNCUS, a, um. [ἐπικαμπής] Adj. Valde uncus & incurvus. Virg. 6. Æn. 597.
— rostroque immanis vultur obunco, &c.
Morsus obuncus aquilæ. Claud. de Bello Gildon. 417.

OBUNDO, [κυμαίνω] āre. ab Unda. Stat. 1. Achill. 102.
— lateque deæ Sperchios obundat
Obvius, & dulci vestigia circuit unda. Al. Abundat.

OBUNDATIO, ōnis. f. Flor. 4. 2. 27. Obundatione verna prohibetur.

OBUNGO, ĕre. Unde

OBUNCTUS, a, um. Partic. Apul. Met. 2. p. 118. Elmenh. Guttis Arabicis obunctus capillus.

OBVOLVO, volvi, vŏlūtum, [περιειλέω] ĕre. Circumvolvere. Cic. in Orat. 74. Si denique pictor ille vidit, quum immolanda Iphigenia tristis Chalchas esset, mæstior Ulysses, mæreret Menelaus, obvolvendum caput Agamemnonis esse, quoniam summum illum luctum penicillo non posset imitari.
Obvolutum & præligatum folliculo os. Cic. 2. de Invent. 149.
Obvoluta sanguine fax. Cic. 1. de Divin. 67.
Adest, adest fax, obvoluta sanguine atque incendio. Ex poeta.
Obvolvere vitium decoris verbis, pro Velare, obtegere. Hor. 2. Serm. 7. 42.

OBVŎLŪTIO, ōnis. f. Macrob. Somn. Scip. 1. 11. In singulis sphæris ætherea obvolutione vestitus.

OBVOLUTĀTUS, a, um. Partic. ab OBVOLUTO. Veget. Mulom. 3. 4. Obviis obvolutatus radicibus.

OBUSTUS, a, um. Adj. [περικαυθείς] Circumustus. ut, Sudes obusta. Ovid. 12. Met. 299.
Robur obustum. Sil. lib. 4. 284.

O C A

OCĂLEA, æ. f. [Ὠκαλέα] Bœotiæ civitas, teste Homero lib. 2. Iliad.

O C C

ŎCCA, æ. f. [βωλοκόπημα] Instrumentum, quo tracto, reptanteque super terram, ferreis aut ligneis dentibus, quibus instructum est, glebæ conteruntur, & agri superficies coæquatur, & semina cooperiuntur: quamvis & cratibus id sæpe fiat. Columel. lib. 2. cap. 18. Deinde viciam permistam seminibus fœni seremus, tum glebas sarculis resolvemus, & inducta occa coæquabimus. Sed exemplaria castigatiora habent, Inducta crate, &c.

OCCO, [βωλοκοπέω] āre. Glebam confringere & comminuere. Varro de R. R. lib. 1. cap. 31. Vineas novellas fodere, aut arare, & postea occare,

id est comminuere, ne sit gleba: quod ita occidunt, occare dicunt. Cic. de Senect. 51. Quæ quum gremio mollito ac subacto semen sparsum excepit, primum id occatum cohibet, ex quo occatio, quæ hoc efficit, nominata est. Alii rectius legunt, Occæcatum. Columel. lib. 2. cap. 10. Festus lib. 13. Occare & occatorem Verrius putat dictum ab occædendo, quod cædat grandes globos terræ: quum Cicero venustissime dicat ab occæcando fruges satas. Nonius Marcellus 1. 201. Occationem ab occæcatis seminibus, qua id efficitur, dici M. Tullius voluit de Senectute. Deinde subdit locum superiorem Ciceronis. Serenus apud eundem Nonium 1. 306. Occatio, inquit, occæcatio est. [Apud Fest. lego, Grandes glebas.
Villicus occat segetes. Hor. 2. Epist. 2. 161.
Sibi occare. Plaut. Merc. prol. 71.

OCCĀTIO, ōnis. f. [βωλοκοπία] Plin. lib. 18. cap. 20. Aratione per transversum iterata, occatio sequitur. V. supra OCCO.

OCCĀTOR, ōris. m. [βωλοκοπητής] Plaut. Capt. 3. 5. 4.
Sator, sartorque scelerum, & messor maxume.
T. Non occatorem dicere debebas prius?
Nam semper occant prius, quam sarriunt rustici. Columel. lib. 2. cap. 13. conf. Fest. in Occare.

OCCATŌRIUS, a, um. Adj [βωλοκοπητικὸς] ut, Occatoria opera, Quæ ad occationem pertinet. Columel. lib. 2. cap. 13.

OCCILLO, [συγκόπτω] āre. dimin. Contundere. Plaut. Amph. 1. 1. 28.
Aliquem hominem allegent, qui mi advenienti os occillet probe. Quidam tamen legunt Oscillare, pro Inclinare. Douz. Ossillet. Scriver. Os suggillet.

OCCÆCO, [ἐκτυφλόω] āre. Cæcum facere. Dicimus & Obcæco, integra præpositione. V. OBCÆCO. Cic. 3. de Orat. 155.
Tenebræ conduplicantur, noctisque & nimbûm occæcat nigror. Ex Pacuvio.
Occæcare, Obscurare, ut Occæcatur sol. Plaut. Men. 1. 2. 67.
— oh solem vides
Statim ut occæcatus est, præ hujus corporis candoribus? Al. Satin.
Occæcare animum, per translationem. Liv. 28. 24. Mors Scipionis falso credita occæcabat animos.
Occæcati animi pavore. Liv. 38. 21.
Occæcatus cupiditate. Cic. 1. de Finib. 33.

OCCÆCATIO, ōnis. f. Seren. apud Non. 1. 306. Occatio, occæcatio est.

OCCALLĔO, ēre. Sive potius

OCCALLESCO, ui, [πωρόομαι] ĕre. Callum obducere dicuntur partes, quæ obdurescunt. Plaut. Asin. 2. 4. 13.
Qui latera conteram tua, quæ occalluere plagis. Ovid. 14. Met. 282.
Osque meum sensi pando occallescere rostro.
Occallescere in odium. Senec. 3. de Ira 41.
Longa patientia occallui. Plin. 2. Epist. 15. Apud Plautum, Occalluit animus. Cic. 2. Att. 18. De Statio manumisso, & nonnullis aliis rebus angor equidem: sed jam prorsus occallui.
Mores obcalluere. Colum. lib. 8. cap. 16. Sic enim quoque scribitur. conf. OBCALEO.

OCCALLATUS, a, um. Partic. [πωρωθεὶς] Qui callum obduxit. Senec. 4. Nat. Quæst. 13. Sed quid sentire possunt emortuæ fauces, & occallatæ cibis ardentibus?

OCCĂNO, [κατᾴδω] ĕre. pro Occinere. Tacit. 2. Ann. 81. Tum Sentius occanere cornua, tubasque, & peti aggerem, erigi scalas jussit.
In Calepino primæ edit. Occano, pro Occino, penult. correpta Occecini, & Occini, & Occanui secundum Probum, quum Cano Cecini faciat. Et significat Convicium facio & quasi Contra cano. Sallust. lib. 1. Hist. Jussu Metelli Cornicines occanuerunt. Supinum Occentum. Dein ex Val. affert Occentus. H. St. V. Prisc. lib. 10. fol. 130. b. Aldi. Serv. in 2. Georg. 384. Diomed. lib. 1. cap. 4. & infra OCCINO.

OCCASIO, OCCASUS, V. OCCĬDO.

OCCATIO, OCCATOR, OCCATORIUS. V. OCCA.

OCCĒDO, ssi, ssum, [προσέρχομαι] ĕre. Antiquum: ex Ob & Cedo, significat Accedere: ut, Occedere obviam. Plaut Asin. 2. 3. 24.
Quisquis obviam huic hic occesserit irato, vapulabit. conf. 2. 4. 6.

OCCENTO, OCCENTUS, V. OCCINO.

OCCEPSO, V. OCCIPIO.

OCCĪDO, cīdi, cīsum, [κτείνω, ἀποκτείνω, ἀναιρέω, κατακαίνω, σφάζω, φονεύω] ĕre. ex Ob & Cædo compositum, Interficere quomodocunque. Ter. And. 5. 2. 22.
Si quicquam mentitum invenies, occidito.
Multos ferro, multos veneno homines occidere. Cic. pro Rosc. Amer. 59.
Virginiam filiam sua manu occidit Virginius. Cic. 2. de Finib. 66.
Non hominem occidi. Hor. 1. Epist. 16. 47.
Inermem occidere. Ovid. 2. Fast. 693.
Condere Rempublicam & Occidere, contraria. Cic. pro Domo 96. Rempublicam condere unius discessu, quam omnium interitu occidere maluit. [Hic potest esse ab Occĭdo, & Cado.
Occidere pugnis. Ter. Adelph. 4. 2. 21.
Occidere, Enecare, excruciare, tantaque molestia afficere, ut quis occisus prope videatur. Ter. Phorm. 4. 3. 68. Geta, occidisti me tuis fallaciis. [i. e. Perdidisti, jugulasti.
Occidere, Nimis obtundere. Hor. de Arte Poet. 475.
Quem vero arripuit, tenet, occiditque legendo.
Occidis sæpe rogando. Hor. Epod. 14. 5.
Occisit, pro Occiderit veteres sunt usi, ut in legib. XII Tabul. annotasse se scribit Turnebus.

OCCĪSUS, a, um. Partic. [ἀναιρεθεὶς] Cic. 1. in Catil. 26. Vigilare, non solum ad insidiandum somno maritorum, verum etiam bonis occisorum.
Nullo negotio occisus. V. NEGOTIUM.
Occisa est hæc res, i. e. Desperata & perdita. Plaut. Men. 3. 2. 46. Satin' sanus es? occisa est hæc res.
His malis occisis atque depulsis. Lampr. in fine vitæ Alex. Severi, ubi aliud significat, nisi aliter legendum est. H. St.
Occisissimus, [ἀναιρετώτατος] superl. quo utitur Plaut. in Casin. 3. 5. 52.
Occisissimus sum omnium qui vivunt. Loricam induam mihi, &c.

OCCĪSIO, ōnis. f. [φόνος] Cic. pro Cæcin. 41. Tu vim negabis esse factam, si cædes & occisio facta non erit?
Occisione occidere. Cic. 14. Philip. 36. Quumque Aulus Hirtius Consul, Imperator, prælio audito & cognito, fortissimo, præstantissimoque ani-

animo exercitum castris eduxerit, impetumque in M. Antonium exercitumque hostium fecerit, ejusque copias occisione occiderit, suo exercitu ita incolumi, ut ne unum quidem militem desideraverit. Quibus tamen omnibus locis quidam codd. habent Occidione.
Vide in Indice Histor. Rom. H. St.

Occīdio, ōnis. m. [ἀναίρεσις] Caedes, sive mors. Columel. lib. 4. cap. 17. Nec ad occidionem universum genus perduci patimur complurium annorum negligentia. Tacit. 12. Ann. 38. Copiae tum occidione occubuissent. [Ut Morte occumbere, ubi V. An igitur ab Occīdo? pen. br.
Occidione occidere. Liv. 28. 43. Cic. 15. Fam. 4. Et a cohorte Praetoria, quae erat Epiphaneae praesidii causa, occidione occisum. Justin. 2. 14. 8. Copias occidione occidisse.

Occīsor, ōris. m. Plaut. Mil. 4. 2. 64. Occisor regum.

Occisōrius, a, um. Adj. Tertull. de Anim. cap. 33. Occisoria animalia.

Occisīto, āre. frequentat. Saepius occidere. Festus ex C. Gracco, Homines liberi nunc in oppido occisitantur.

Occĭdo, cĭdi, cāsum, [ἐκπίπτω] ĕre. ex Ob & Cado compositum. Plaut. Rud. prol. 8.
Et alia signa de caelo ad terram occidunt. i. e. Cadunt. Al. Accidunt.
Ex nihilo oriri, & In nihilum occidere, contraria. Cic. 2. de Divin. 37.
Occidere, [ἀποθνήσκειν, πεσεῖν] Mori. Cic. 1. Tusc. 18. Sunt qui discessum animi a corpore putant esse mortem: sunt qui nullum censeant fieri discessum, sed una animum & corpus occidere.
Occidimus ipsi & exstinguimur refrigerato & exstincto calore. Cic. 2. de Nat. Deor. 23.
Plane occidere. Cic. 1. Q. frat. 4. Sin plane occidimus (me miserum!) ego omnibus meis exitio fuero, quibus ante dedecori non eram.
Ne genus occidat humanum. Lucret. lib. 2. 174.
Potentes rerum occiderunt. Lucret. lib. 3. 1040.
Morte aeterna occidere. Valer. 7. Argon. 282.
Ferro occidit Priamus. Virg. 2. Æn. 581.
Ante suos annos occidit. Ovid. 2. Amor. 2. 46.
Vulnere occidit. Ovid. 6. Met. 265.
Occidi, dolentis, cum commotione quadam, particula, idem significat quod Perii. Ter. Eun. 2. 3. 1. —occidi!
Neque virgo est usquam: neque ego, qui illam e conspectu amisi meo.
Dolus occidit. Plaut. Truc. 2. 5. 6.
Domus una occidit. Ovid. 1. Met. 240.
Fundi occiderunt. Plaut. Truc. 1. 2. 72.
Herbae etiam Occidere dicuntur, per translationem, quum Senescunt, vel evanescunt. Virg. 4. Ecl. 24.
—& fallax herba veneni Occidet.
Lumen oculorum occidit. Lucret. lib. 3. 416.
Maturitas festinata celerius occidit. Quintil. in procem. lib. 6.
Memoria occidit. Cic. 2. de Legib. 48. Haec jura Pontificum auctoritate consecuta sunt, ut ne morte patrisfamilias sacrorum memoria occideret.
Recordatio harum rerum occidit. Cic. de Amicit 104. Quarum rerum recordatio & memoria, si una cum illo occidisset, desiderium conjunctissimi viri atque amantissimi ferre nullo modo possem.
Spatium hoc occidit. Plaut. Stich. 2. 1. 35.
Sed spatium hoc occidit, breve est curriculo. h. e. Non satis spatii habeo. Acidal. Occidi.
Spes nostra occidit, nusquam stabulum est confidentiae. h. e. De spe decidimus. Plaut. Most. 2. 1. 3. Hor. 4. Carm. 4. 72.
—occidit, occidit
Spes omnis & fortuna nostri
Nominis, Asdrubale interempto.

Occĭdens, entis. Partic. ut, Occidens Resp. Cic. 4. Fam. 1. Profecto aliquid opis occidenti Reip. tulissemus.
Natura occidentem maturius exstinguere vulnere. Cic. pro Coel. 79.
Vita occidens suis laudibus consolari potest. Cic. 1. Tusc. 109.
Occidens sol. Cic. 1. Tusc. 94.

Occidens, [δύσις] aliquando substantive accipitur: & subintelligitur Sol, nempe pro Ea parte mundi, in qua sol occidit: ut Oriens, in qua oritur. Cic. 2. de Nat. Deor. 164. Qui has nobiscum terras ab Oriente ad Occidentem colunt.
Insula ultima Occidentis. Catul. in Julium Caesarem 27. 13.
Sinus ultimus Occidentis. Hor. Epod. 1. 13.
Totus navigatur Occidens. V. Navigo, in navis.

Occidentālis, e. Adj. [δυτικός] Quod vergit ad Occidentem. Plin. lib. 18. cap. 34. Ab Occasu solstitiali & Occidentali latere Septentrionis.

Occāsus, a, um. Partic. pass. Plaut. Epid. 1. 2. 41. Ante solem occasum. conf. Gell. 3. 2.

Occasūrus, a, um. Partic. [ἀποθανούμενος] ut, Beneficia in aliquem collata exitio alicujus occasura. Cic. pro Milon. 101.

Occāsus, ûs. m. [πτῶσις] Mors, interitus & casus fortunae, tam in homine, quam in rebus externis. Cic. 1. Acad. 8. Ac post Laelii nostri occasum.
Obitus & occasus noster. Cic. in Pison. 54.
Occasus imperii, vel Reip. Plin. in Paneg. cap. 26. Occasum reip. accelerat. Virg. 2. Æn. 432.
Testor in occasu vestro, nec tela, nec ullas
Vitavisse vices Danaûm.
Occasus & interitus Reipublicae. Cic. pro Sull. 33.
Urbis occasus & ruinae. Virg. 1. Æn. 242.
Totius urbis atque imperii occasum appropinquare. Cic. 3. Catil. 19.
Occasus solis, Transitus solis in aliud hemisphaerium, nempe quum nobis apparere definit. Plaut. Epid. 1. 2. 41.
Solis exortus, cursus, occasus nemo admiratur, propterea quod quotidie fiunt. Auctor ad Heren. lib. 3. 36.
Ad occasum. V. ad.
Ad occasum solis pascere pecus. Virg. 3. Georg. 336.
Praecipitante in occasum die. Tacit. 4. Hist. 3. 86.
Signorum ortus, & occasus. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Occasus Vergiliarum. Plin. lib. 18. cap. 31.
Apud Ennium pro Occasione legitur: ut, Huic datus est occasus. V. Festum.
Occasus, idem quod Occidens, Absol. Plin. lib. 17. cap. 2. Quapropter qui ibi in Occasum, aut Septentriones conferet.
Ab Ortu ad Occasum spatiis immutabilibus commeans sidus. Cic. 2. de Nat. Deor. 49.
Vertor in occasum, Catull. de Coma Berenicis, 64. 67.

Occāsio, ōnis. f. [καιρὸς, ἀφορμή] est Opportunitas temporis casu proveniens, inquit Festus. Cic. 1. de Invent. 40. Occasio autem est pars temporis, habens in se alicujus rei idoneam faciendi, aut non faciendi opportunitatem. Idem 1. Offic. 142. Tempus autem actionis opportunum, Graece εὐκαιρία, Latine appellatur occasio.
Occasio & causa illius opprimendi fuit haec. Cic. pro Milon. 41.
Casus est in capiendo, locus, eventus, occasio. Cic. pro Flacc. 32.
Factorum occasio. Quintil. lib. 8. cap. 6.
Ampla. V. amplus.
Brevis. V. brevis.
Commoda & idonea. Auctor ad Heren. lib. 4. 53.
Insperata. V. insperans.
Rara. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Admota sceleris exsequendi. In admoveo.
Amittere occasionem. Cic. pro Caecin. 15.
Amplecti. Plin. 2. Epist. 13.
Aperire. In aperio.
Arripere. In arripio.
Capere. Plaut. Pseud. 4. 3. 5.
Captare. Cic. de Arusp. Resp. 55.
Dari. Cic. 7. Philipp. 18. Qui familiarem jugularat, quid hic occasione data faciet inimico?
Dare alicui rei. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Ne data quidem occasione illum repulimus. Cic. 7. Att. 17.
Exspectare tarditatem occasionis. Cic. 2. Philip. 118.
Habere. Cic. ad Brut. 4. Quod si Antonius ab alio relictum regni instrumentum, occasionem regnandi habuit. Et 10. Fam. 8. Si in eo mihi temperavissem, majores occasiones ad opitulandum haberem.
Imminere occasioni, pro Captare occasionem. Curtius lib. 5. 11. pr.
Interceptus honos ad alienae petitionis occasionem. Cic. 2. de Lege Agrar. 3.
Largiri occasionem. V. largior.
Nactus calumniae amplam occasionem. Cic. 4. Verr. 61.
Obvenit occasio. V. obvenio.
Occurrere occasioni si potuisset, se acerrimum propugnatorem communis libertatis praestitisset. Cic. ad Brut. 11.
Offerri occasionem. Tacit. 12. Ann. Cic. pro Lege Manil. 4. Quorum alter relictus, alter lacessitus, occasionem sibi ad occupandam Asiam oblatam esse arbitratur.
Opprimere. V. opprimo.
Ostentata occasio. V. Ostento, in ostendo.
Occasio parta. Plaut. Bacch. 4. 4. 22.
Praebere flagitiis. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Privare aliquem occasione tantae laudis. Cic. pro Ligar. 25.
Quaerere occasiones. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 14.
Rapiamus occasionem de die, Hor. Epod. 13. 5.
Occasio est. Ter. Phorm. 5. 7. 2.
Summa eludendi occasio est mihi nunc senes. Plaut. Pseud. 1. 3. 51.
Fuit occasio, si vellet, jampridem, argentum ut daret.
Quantae, quoties, quam praeclarae occasiones fuerunt, si eum interficere voluisset. Cic. pro Milon. 39.
Si fuerit occasio, manu: sin minus, locis nos defendemus. Cic. 5. Att. 18.
Tenere, & Omittere occasionem, contraria. Cic. 1. de Legib. 5. Teneo quam optabam occasionem, neque omittam.
Oblatam tenere. Cic. 3. Philip. 34.
Occasio venit. Plaut. Trin. 4. 2. 157.
Occasio visa. Cic. 3. Verr. 24. Simulac primum ei occasio visa est, &c. provinciam deseruit.
Occasio in aggrediendo, conficiendoque negotio, praecipuum habet momentum: ut non sine causa veteres videantur eam divinitate donasse: tametsi apud Graecos mas est hic deus, appellaturque Καιρός. Ejus simulacrum ad hunc modum fingebat antiquitas: Volubili rotae pennatis insistens pedibus, vertigine quam citatissima semet in orbem circumagit, priore capitis parte capillis hirsuta, posteriore glabra, ut illa facile prehendi queat, hac nequaquam. Unde dictum est, Occasionem arripere. Ad quod erudite simul & eleganter allusit quisquis is fuit, qui versiculum hunc conscripsit, Dist. Caton. 2. 26.
Fronte capillata est, sed post Occasio calva. Ex Erasmo. Extat Ausonii nobile epigramma in simulacrum Occasionis & Poenitentiae xii, quod non visum est hic apponere. Conf. Phaedr. lib. 5. fab. 8.
Occasio, pro Copia, teste Budaeo. Columel. lib. 8. cap. 17. Id autem stagnum vel exciditur in petra, cujus rarissima est occasio, vel in litore construitur opere signino. Plin. lib. 16. cap. 41. Quoniam ad excutiendum ignem non semper lapidis occasio est.

Occasiuncŭla, ae. f. [ἀφορμίδιον] dimin. Plaut. Trin. 4. 2. 132.
Nimis argute obrepsisti in eapse occasiuncula.

Occĭduus, a, um. Adj. [ἑσπερινός] Quod occidit, vel ubi fit solis, vel alterius rei occasus. Claud. 2. de Rapt. Proserp. in praefat. 38.
Solus Amazonio cinctus Stymphalidas arcu
Appetis, occiduo ducis ab orbe greges. Plin. lib. 7. cap. 49.
Scansili annorum lege occidua.
Sol occiduus. Ovid. 1. Met. 63.
Aquae. Ovid. 1. Fast. 314. Mare Hesperium.
Domus primae & occiduae, Orientis & Occidentis. Stat. 1. Theb. 200.
Senectae occiduae iter declive. Ovid. 15. Met. 227.

Occiduālis, e. Adj. Prudent. adv. Symm. 2. 597.
Omnibus in terris, quas distinet occidualis
Oceanus, roseoque aurora illuminat ortu.

Occidāneus, a, um. Adj. Innocent. de Casis, p. 228. Goes. Ventus occidaneus.

Occidium, i. n. pro Occasu. Prudent. Apoth. v. 27.
Haeret & occidium sentit jam jamque futurum. al. Excidium. conf. Barth. Adversf. 47. 13.

Occāso, [καταίζομαι] āre. verbum antiquum, ab Occasus, a, um. Partic. Plaut. Casin. 3. 4. 8.
Satin' propter te pereo ego, atque occaso? al. Occasio.

Occasīvus, a, um. Adj. Ad occasum spectans. δυτικός. Gloss. Gr. Lat.

Occillo, V. in occa.

Occĭno, cinui, centum, [κατᾴδω] ĕre. Contra canere. Verbum Augurale. Liv. 6. 41. Si pulli non paſcentur, ſi tardius ex cavea exierint, ſi occinuerit avis.
Alites occinentes. Catull. ad Thallum, 23. 5.
Legitur & Occano, quod vide in ſuo loco. & Occanui, apud Salluſtium lib. 1. Hiſt. 10. Juſſu Metelli cornices occanuerunt.

Occentus, ûs. m. [κατῳδή] ut,
Occentus ſoricis. Valer. Max. lib. 1. 1.

Occento, [κατᾴδομαι] āre. frequent.
Occentare (inquit Feſtus) Convicium facere ſignificat, ut apud antiquos, quum id clare & cum quodam canore fieret, ut procul exaudiri poſſet: quod turpe habetur, quia non ſine cauſa fieri putatur. Plaut. Curc. 1. 3. 57.
Quid ſi adeam fores, atque occentem? Idem Perſ. 4. 4. 20.
At enim illi noctu occentabunt oſtium, exurent fores. *Ils bailleront des haubades a l'huis.* Hinc illa XII. Tab. lex, Si quis occentaſſet, ſive carmen condidiſſet, quod infamiam afferret, flagitiumve alteri. Apud Auguſtin. de Civ. D. 9. 16. ex 4. Cic. de Rep. Sed alii legunt Actitaviſſet.
Sunt qui Occanto, vel etiam Obcanto ſcribunt. Paul. ſent. 5. t. 23. Qui ſacra impia, nocturnave, ut quem obcantarent, fecerint. Ubi idem ac Incantare ſignificat.

Occantātus, a, um. Partic. Apul. Apolog. p. 327. Elmenh. Mulier obcantata, vecors, amens amans.

Occĭpio, cœpi, cœptum, [ἐνίσταμαι] ĕre. ex Ob, & Cœpi defectivo compoſitum; Incipere. Ter. Eun. 1. 2. 45.
Interea miles, qui me a mare occœperat. Idem And. 3. 2. 24.
— ſi quid narrare occœpi, continuo dari
Tibi verba cenſes.
Magiſtratum occœperant. Tacit. 3. Ann. 2.
Juventas occipit. Lucret. lib. 5. 887.
Et ſæpiſſime apud Plautum, cujus etiam eſt Occepſo, pro Occepero, teſte Non. 2. 612. Plaut. Amphitryone, 2. 2. 41.
Ni ego illi puteo, ſi occepſo, animam omnem intertraxero.
Modo dolores, meatu, occipiunt primulum. In Ter. Adelph. Act. 3. ſc. 1. pr. ubi legitur in ult. Accipiunt. H. St.

Occepto, āre. frequent. Idem. Plaut. Men. 5. 5. 18.
Jam hercle occeptat inſanire primulum.

Occĭput, ĭtis. n. [ἰνίον] Poſterior capitis pars, quæ Fronti opponitur. Auſonius in epigrammate Occaſionis, 12.
Occipite es calvo.
Sinciput quaſi Semicaput, Vide syncipvt. H. St.

Occĭpĭtium, i. n. [ἰνίον] Idem. Plaut. Aul. 1. 1. 25.
Quæ in occipitio quoque habet oculos peſſuma. Eraſmus, In occipitio oculos habet. De verſutis & circumſpectis, quoſque neutiquam proclive ſit fallere: quod genus hominum Perſ. 1. Sat. 58. Janos appellat,
O Jane, a tergo quem nulla ciconia pinſit.
Frons occipitio prior, Adagium inſtar ænigmatis jactatum, quo ſignificavit antiquitas Rectius geri negotium, ubi præſens ac teſtis adeſt is, cujus agitur negotium. Prior dictum eſt pro Potior, meliorque. Alioqui quis ignorabat frontem priorem eſſe capitis partem, occipitium poſteriorem? Tametſi hæc amphibologia commendat nonnihil dicti gratiam, quod ob antiquitatem, oraculi inſtar habebatur. Exſtat autem apud Catonem, lib. de R. R. cap. 4. Si bene, inquit, ædificaveris, libentius & ſæpius venies, fundus melior erit, minuſque peccabitur, fructi plus capies: frons occipitio prior. Plinius item in eandem ferme ſententiam libro 18. capite 5. Eum tamen inquit, qui bene habitet, ſæpius ventitare in agrum: frontemque domini plus prodeſſe, quam occipitium, non mentiuntur. Rurſus ejuſdem libri cap. 6. Et ideo majores fertiliſſimum in agro oculum domini eſſe dixerunt. Eraſmus.

Occisio, **Occisus**. V. occīdo.

Occlāmīto, [καταβοῶμαι] āre. Idem quod Clamitare, & obſtrepere. Plaut. Curc. 1. 3. 27. Dormio, ne occlamites.

Occlūdo, ſi, ſum, [κατακλείω] ĕre. ex Ob & Cludo antiquo verbo compoſitum, quod Claudere ſignificat. Plaut. Amph. 4. 1. 10. Occluſerunt ædes.
Tabernas occludere. Cic. 4. Acad. 144. Quid me igitur, Luculle, in invidiam, & tanquam in concionem vocas: & quidem, ut ſeditioſi Tribuni ſolent, occludi tabernas jubes?
Occludere linguam alicui. Plaut. Mil. 3. 1. 11.
Quippe ſi reſcivere inimici conſilium tuum,
Tuopte tibi conſilio occludunt linguam, & conſtringunt manus.
h. e. Impediunt ne quid reſpondere poſſis.

Occlūsus, a, um. [κατάκλειστος] Partic. ſive Nomen ex participio. Cic. 4. in Catil. 17. Occluſis tabernis.
Occluſa contumeliis libido. Ter. And. 3. 3. 25.
Odium occluſum effundere. Cic. 1. Fam. 9. Sed quum occluſum illud odium multarum ejus in me injuriarum, quod ego effudiſſe me omne arbitrabar, reſiduum tamen inſciente me fuiſſet, omne repente apparuit. Quidam legunt Incluſum.
Nec obſignatum, nec occluſum. Cic. 2. de Orat. 248. V. obsigno.
Compar. Occluſior ſtultiloquentia. Plaut. Trin. 1. 2. 185. h. e. Occulta & obſcura.
Superl. Oſtium occluſiſſimum. Plaut. Curc. 1. 1. 15.

Occo, as. V. occa.

Occŭbo, ui, ĭtum, [κατάκειμαι] āre. a Cubo compoſitum. Virg. 1. Æn. 551.
— nec adhuc crudelibus occubat umbris. Frequentiore in uſu eſt Occumbo, quod V.

Occulco, [καταπατέω] āre. Idem quod Conculcare ſignificat. Cato de R. R. cap. 49. Ita uti fuerit, ponito in ſcrobe aut in ſulco, operitoque & bene occulcato.

Occulcātus, a, um. Partic. Liv. 27. 14. Partim occulcatis, partim diſſipatis terrore, qui circa erant.

Occŭlo, cului, cultum, [κρύπτω] ĕre. Abſcondere, ita ut nihil appareat. Virg. 2. Georg. 346.
Quod ſupereſt, quæcunque premes virgulta per agros,
Sparge fimo pingui, & multa memor occule terra. Cic. 2. de Orat. 177. Puncta argumentorum plerumque ut occulas, ne quis ea numerare poſſit.

Quæ ceteris in urbibus molliſſimo cultu parietum umbris occuluntur. Cic. 2. Tuſc. 36.
Æther occulit deos. Ovid. 2. de Pont. 8. 62.
Nubibus aerem occuluit Juppiter. Ovid. 14. Met. 816.
Arcana pectore fido occulam. Senec. Hippol. 8.
Caput in terris occuluit Nilus. Tibul. lib. 1. 8. 24.
Culpam parentum occuluit. Stat. 3. Silv. 3. 46.
Feras ſilva occulit. Ovid. 2. Faſt. 216.
Mæſta ſecretum occuluit. Senec. Hippol. 7.
Umbris ſeſe occulat. Virg. 12. Æn. 53.

Occultus, a, um. [κρυπτάδιος, κρύφιος, λαθραῖος] Partic.
Occultus & involutus; Promptus & apertus, contraria. Cic. 1. de Fin. 30. Intereſſe inter argumentum concluſionemque rationis, & inter mediocrem animadverſionem atque admonitionem: alterâ occulta quædam & quaſi involuta aperiri, alterâ prompta & aperta judicari.
Ævo occulto creſcit fama Marcelli. Hor. 1. Carm. 12. 45.
Amores. Ovid. 2. Faſt. 81.
Calles. Virg. 9. Æn. 383.
Cupiditas occulta & tecta. Cic. pro Roſc. Amer. 104.
Dolores occultos proferre. Propert. lib. 1. 18. 3.
Doli. Tibul. lib. 1. 9. 24.
Homo occultus, i. e. Aſtutus, fictus. Cic. 3. Fam. 10. Caveret ſibi ab occultis hominibus. Liv. 25. 16.
Proditor. Claud. 1. in Conſ. Stil. 113.
Occultum, ac ſubdolum fingendis virtutibus. Tacit. 6. Ann. 51.
Iter. Propert. lib. 3. 11. 34.
Occultum, inteſtinum, & domeſticum malum. Cic. 3. Verr. 39.
Monitus. Ovid. 3. Faſt. 167.
Notæ occultæ, Litteræ ſecreti aliquid habentes. Ovid. 3. de Arte Am. 630.
Res occultæ, & ab ipſa Natura involutæ. Cic. 1. Acad. 15.
Res occultiſſimæ, Secretiſſimæ & abſconditiſſimæ. Cic. 4. Acad. 127. An tu, quum res occultiſſimas aperueris, in lucemque protuleris, juratuſque dixeris ea te comperiſſe, &c.
Res occultas & penitus abditas, non modo vidit animo, ſed etiam ſic tractat ut manu doceat Epicurus. Cic. 1. de Nat. Deor. 49.
Sapor ſalis occultus in lacte. Virg. 3. Georg. 397.
Scelus. Lucan. lib. 4. 252.
Spes. Tacit. 2. Hiſt. 78.
Viæ. Virg. 3. Æn. 695.
Vires occultas concipiunt terræ. Virg. 1. Georg. 86.
Voces. Stat. 5. Theb. 490.
Saltuum occulta. Tacit. 1. Ann. 61.
Abdere ſe in occultum. V. abdo.
Continere ſeſe in occulto. V. contineo.
Occultum offerre, inquit Feſtus, ſignificat Sub terram fere ponere. Dacer. Ferre, p.
Abditum & occultum. In abdo.
Reconditum & Occultum. Cic. 11. Fam. 21.
Credere occulta ſervis. Cic. pro Cœl. 57.
Habere occultum aliquid, pro Occulere, reticere. Salluſt. in Catil. cap. 23. At Fulvia, inſolentiæ Curii cauſa cognita, tale periculum Reipublicæ haud occultum habuit: ſed, ſublato auctore, de Catilinæ conjuratione quæ, & quo modo audierat, compluribus narravit.
Recludere occulta Parcarum. Stat. 1. Achil. 498.
Subvertere aliquid per occultum. Tacit. 3. Ann. 9.
In occulto prope ſtare. Cic. pro Cluent. 78.
In occulto nihil agere ſoleo. Plaut. Trin. 3. 2. 86.
Jacere in. Plaut. Trin. 3. 2. 38.
In occulto jacebis, quum te maxime clarum voles.
Ex occulto, adverbialiter poſitum, pro Secreto. Plin. lib. 9. cap. 24. Nam paſtinaca latrocinatur ex occulto, tranſeuntes radio (quod telum eſt ei) figens.
Ex occulto intervenire. Cic. pro Cluent. 47.
Occultior, compar. Cic. 11. Fam. 27. Habeo multo occultiora, quæ vix verbis aſſequi poſſum.

Occulte, [λαθραίως] ius, iſſime. Adv. ut, Occulte facere aliquid: h. e. Clam & caute. Cic. 1. de Fin. 50.
Clam & occulte. Cic. 6. Verr. 23. Per iſtos, quæ volebat, in navem clam imponenda, occulte exportanda curabat.
Occulte ſine teſte. Cic. 2. de Fin. 53. Facile ut excogitet, quomodo occulte, ſine teſte, ſine ullo conſcio, fallat.
Occulte ferre. Ter. Adelph. 3. 2. 30.
Neque id occulte fert: a lenone ipſus eripuit palam. i. e. Non clam agit.
Labitur occulte, fallitque volatilis ætas. Ovid. 10. Met. 519.
Occulte latere. Cic. 2. de Lege Agrar. 41. Quid Alexandria cunctaque Ægyptus? ut occulte latet! ut recondita eſt! ut furtim tota Decemviris traditur!
Lude, ſed occulte. Ovid. 17. Epiſt. 153.
Occulte aliquid moliri. Cic. 7. Att. 7.
Aperte & Occulte, contraria. Cic. 1. de Lege Agrar. 1. Quæ res aperte petebatur, ea nunc occulte cuniculis oppugnatur.
Pervenire occulte ad aliquem locum. Cic. 3. in Catil. 5.
Occulte ad exploranda loca proficiſcitur. Cæſ. 1. Bell. Civil. 66.
Occultiſſime parere. Cic. 1. Off. 127. Removent ab oculis, ipſique neceſſitati dant operam ut quam occultiſſime pareant.
Occultiſſime aliquid agere. Cic. 2. Verr. 15.

Occultim, aliud Adv. Solin. cap. 4. Occultim reptare.

Occulto, [κρύπτομαι] āre. frequent. h. e. Abſcondo. Virg. 2. Ecl. 9.
Nunc virides etiam occultant ſpineta lacertos.
Boves abactas occultat ſilvis. Ovid. 2. Met. 686.
Corpus ſenile paludibus occultavit. Cic. pro Sext. 50.
Occultare ſe latebris. Cic. pro Lege Manil. 7. Et ita regnat, ut ſe non Ponto, neque Cappadociæ latebris occultare velit, ſed emergere e patrio regno, atque in veſtris vectigalibus, hoc eſt in Aſiæ luce, verſari.
Quæ natura occultavit, eadem omnes, qui ſana mente ſunt, removent ab oculis. Cic. 1. Off. 127.
Occultare ſe ab aliquo, Ex alicujus conſpectu ſe auferre. Plaut. Trin. 2. 2. 3.
Occultare apud ſe. Cæſ. 6. Bell. Gall. 17.

Occultare rem aliquam alicui, Celare. Plaut. Perſ. 4. 3. 22.
Intemperantis eſt, ſcribere quod occultari velis. Cic. 1. Acad. 2.
Occultari & Aperiri, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 51. Quod eo eſt admirabilius in his ſtellis quas dicimus, quia tum occultantur, tum rurſus aperiuntur, tum abeunt, &c.
Elucere & Occultari, contraria. Cic. pro Roſc. Amer. 86. Tenuitas hominis ejuſmodi eſt, ut diſſimulari non queat: atque eo magis eluceat, quo magis occultatur.
Diſſimulare, & Occultare. Cæſ. 2. Bell. Civil. 31.
Occultare & diſſimulare appetitum voluptatis propter verecundiam. Cic. 1. Off. 105.
Cauſam tanti terroris occultas. Cic. 3. Verr. 80.
Fugæ conſilium occultare. Cæſ. 3. Bell. Civil.
Culpam ſub antris. Stat. 9. Theb. 617.
Fugam occultare. Cæſ. 1. Bell. Gall. 27.
Vitia. Cic. Poſt red. in Senat.
Veritas intus occultatur, in fronte eſt oſtentatio. Cic. 2. de Finib. 77.
Occultari, pro Latere. Cic. 2. Off. 25. Præmittebatque de ſtipatoribus ſuis, qui perſcrutarentur arculas muliebres: & ne quod in veſtimentis occultaretur telum exquirerent.

OCCULTĀTUS, a, um. Partic. [κεκρυμμένος] ut, Occultata tenebris. Cic. 4. Acad. 122.

OCCULTĀTE, Adv. [κεκρυμμένως] Idem quod Occulte. Cic. pro Dejot. 18. Quod igitur & occultatius conari, & efficere cautius potuit, id tibi, & medico callido, & ſervo, ut putabat, fideli non credidit. Al. Occultius.

OCCULTĀTIO, ōnis. f. [κατάκρυψις] Cic. 2. de Finib. 73. Quæ libido ſe non proripiet ac projiciet, aut occultatione propoſita, aut impunitate, aut licentia? Cæſ. 6. Bell. Gall. 20. Cujus rei nulla eſt occultatio.

OCCULTĀTOR, ōris. m. [κατακρυπτὴς] Cic. pro Milon. 51. Suſtinuiſſet hoc crimen primum ipſe ille latronum occultator, & receptor locus.

OCCUMBO, cŭbui, cubĭtum, [ὑποδύομαι, ἀποίχομαι] ĕre. Mori, Succumbere, Vinci. Differt ab Occubo, quod motum & actionem ſignificat.
Ante annos ſuos occubuit. Ovid. 3. de Arte Am. 18.
Occumbere morti, Idem. Virg. 2. Æn. 62.
Neci. Ovid. 15. Met. 499.
Mortem. Liv. 31. 18. Qui pugnantes mortem occubuiſſent.
Occumbere necem voluntariam. Sueton. in Auguſt. 13. Sic Mſſ. Al. Voluntaria nece.
Occumbere morte. Cic. 1. Tuſc. 102. Ut eſſet qui pro patria morte non dubitaret occumbere. Legitur & Mortem. Liv. 1. 7. [Ubi tamen Gronov. Morte edidit. Sane, ſicut Occidere morte, non Mortem dicitur, ſic Occumbere morti vel Morte rectius puto, & conſtructionem cum quarto caſu ſuſpectam habeo.
Ferro occumbere. Ovid. 12. Met. 207.
In gladium occumbere. Vellei. 2. 70. 3.
Certamine ſævo occumbit. Sil. lib. 1. 143.
Factis claris occumbere. Valer. 6. Argon. 285.

OCCŬPO, [ἀσχολέω, καταλαμβάνω, προλαμβάνω, ἐνασχολέω] āre. ex Ob & Capio compoſitum, ſignificat proprie (ut ait Valla lib. 5.) Quod in commune ſive in medium poſitum erat, ante alios capere. Eſt etiam Locum tenere aut capere, & vi atripere. Cic. de Amicit. 40. Ti. Gracchus regnum occupare conatus eſt, vel regnavit is quidem paucos menſes.
Occupare, Prævenire. Titinnius Veliterna, Ergo occupa foras exire. Plaut. Rud. 1. 4. 28. Occupas præloqui. Varr. Ephebo, Crede mihi, plures dominos ſervi comedere, quam canes. quod ſi Actæon occupaſſet, & ipſe prius ſuos canes comediſſet. Nonius 4. 328. Plaut. Moſt. 3. 1. 39. Occupato adire. Liv. 1. 14. Occupant bellum facere. Idem 1. 30. Occupat Tullus in agrum Sabinum tranſire.
Occupare ante. Plaut. Aſin. 4. 2. 9.
Æſtum maris, Prævertere. Curtius lib. 9. 9. extr.
Diem fati. Curtius lib. 8. 9. ad fin.
Miniſterium carnificis. Curt. lib. 8. 2. pr. Deteſtabile carnificis miniſterium occupaverat rex. De Alexandro loquitur, qui Clytum amicum interfecerat.
Ortum ſolis, Prævenire. Curt. lib. 6. 4. extr.
Pacem non dare ſolum, ſed etiam occupare deberes. Curt. lib. 4. 11. i. e. Ultro poſcere.
Occupare, Detinere. Virg. 4. Georg. 440.
— manicîſque jacentem
Occupat. [i. e. Injicit celeriter jacenti manicas.
Occupatum eſſe in re facienda. Cic. 1. Off. 57. Et in ea funditus delenda occupati & ſunt, & fuerunt.
Ad aliquod negotium ſe occupare. Plaut. Pſeud. 1. 5. 135.
Ne quod te ad aliud occupes negotium. i. e. Prius applices. Al. Ne quo.
Animum occupare in funambulo. Terent. in prol. Hec. 4. ſubaudi Spectando.
Affectibus occupari. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Occupare, Invenire, Tenere, vel poſſidere. Cic. in Hortenſ. Et paullum macelli occupaviſſe. Virg. 6. Æn. 424.
Occupat Æneas aditum cuſtode ſepulto. Cic. 13. Philipp. 12. Agri Lucani poſſeſſiones occupavit. Nonius l. c.
Occupari quidpiam ab aliquo. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Aditus occupare. V. ADEO.
Amplexu aliquem. Ovid. 3. Faſt. 509.
Occupat animos terror. Cæſ. 1. Bell. Gall. 39.
Animos pavor fugaque occupaverat. Liv. 5. 38. Timor exercitum. Cæſ. 1. Bell. Gall. 39.
Animum ab iracundia occupari. Cic. 1. Q. frat. 1. 31.
Arbitrium mortis liberum occupare. Curtius lib. 4. 4. 12.
Artus feſſos occupat ſopor. Virg. 4. Georg. 190.
Arva occupat furens Iaſon. Valer. 3. Argon. 86.
Aurem fama occupat. Hor. 2. Serm. 2. 95.
Communia ſolus occupat. Ovid. 13. Met. 272.
Conſilium occupare, Invenire. Plaut. Men. 5. 2. 94.
Exercitum. Curtius lib. 7. 3.
Extremum occupet ſcabies. Hor. de Arte Poet. 417. Adagium eſt, tractum ex ludo puerili curſu certantium, ut ait Scholiaſtes.
Fortunam occupare & capere. Cic. 5. Tuſc. 27. Occupavi te, inquit, Fortuna, atque cepi, omneſque aditus tuos intercluſi, ut ad me aſpirare non poſſes.
Gratiam alicujus. Curtius lib. 7. 4. 16.
Honores. Hor. 1. Carm. 12. 19.
Italiam militibus. Cic. 1. de Lege Agrar. 17.
Italiam præſidiis obſidere & occupare. Cic. 2. de Lege Agrar. 75.
Locum occupare, quod vulgo *impedire* dicitur. Cic. 3. de Finib. 67. Sed quemadmodum theatrum, quum commune ſit, recte tamen dici poteſt ejus eſſe eum locum, quem quiſque occuparit. h. e. Primus ceperit. Cic. de Clar. Orat. 89. Volo hoc oratori contingat, ut quum auditum ſit eum eſſe dicturum, locus ſubſelliis occupetur, compleatur Tribunal, &c.
Locum aliquem cæmentis. Hor. 3. Carm. 24. 3.
Locum primum. Lucret. lib. 1. 391.
Locum odii ne riſus occupet. Cic. in Orat. 88. Illud admonemus tamen, ridiculo ſic uſurum oratorem, ut nec nimis frequenti, ne ſcurrile ſit, &c. nec in facinus, ne odii locum riſus occupet: neque aut ſua perſona aut judicum, aut tempore alienum.
Lumina feſſi ſopor occupat. Tibul. lib. 1. 2. 2.
Menſes primos occupare. Cic. 8. Fam. 10. Novis magiſtratibus autem, ſi Parthicum bellum erit, hæc cauſa primos menſes occupabit. i. e. Primis menſibus tractabitur.
Mentes Siculorum tanta ſuperſtitio occupavit, ut, &c. Cic. 6. Verr. 113.
Mors occupat eam. Ter. And. 1. 5. 62.
Morſu occupare. Ovid. 3. Met. 48.
Munus aliquod. Curtius lib. 8. 11. Nullo detractante munus, quod rex occupaſſet. i. e. Primus ſubiiſſet.
Muros. Curtius lib. 9. 1. Scalis undique admotis muri occupantur.
Occupatum oratione. Plaut. Rud. 1. 2. 21.
Orbem viribus. Virg. 7. Æn. 258.
Ora occupat pallor. Virg. 4. Æn. 499.
Portum navis occupat. Hor. 1. Carm. 14. 2.
Poſſeſſionem laudis. Cic. 10. Fam. 7. Non mediusfidius mediocri dolore afficiebar, quum alii occupare poſſeſſionem laudis viderentur.
Regiam. Hor. 2. Carm. 18. 6.
Regnum. Cic. 5. Philip. 17.
Saltus. Cæſ. 3. Bell. Civil.
Solum occupabitur feris. Hor. Epod. 16. 10.
Suffugia proxima quæque. Curtius lib. 8. 4.
Tyrannidem. Cic. 3. Off. 90.
Verba quæ maxime cujuſque rei propria, quæque eſſent ornatiſſima, atque optima, occupavit Ennius. Cic. 1. de Orat. 114.
Hominem occupare, i. e. Non opinantem opprimere; Gallice, *Surprendre, ou prevenir*. Curtius lib. 3. 1. extr. Quum deinde Darium regem, ubicunque eſſet, occupare ſtatuiſſet, ut a tergo tuta relinqueret, Amphoterum claſſi, &c.
Occupare, Collocare, inquit Nonius l. c. Pomponius Pictoribus, Quæ tuleram mecum, nulla deinde victoria tam Græca mercede illico curavi ut occuparem.
Pecuniam occupare alicui, vel apud aliquem fœnore. Cic. pro Flac. 51. Pecuniam adoleſcentulo, grandi fœnore, fiducia tamen accepta, occupaviſti. i. e. Pecuniam abs te fœneratitiam ſumpſit adoleſcentulus. Idem 3. Verr. 91. Præterea pecunias occupaverat apud populos, & ſyngraphas fecerat. Budæus.

OCCUPANS, antis. Partic. [καταλαμβάνων] Quintil. Declamat. 13. Multa nihilominus quæ libera fuerunt, tranſeunt in jus occupantium, ſicut venatio & aucupatio.

OCCUPĀTUS, a, um. Partic. [καταληφθεὶς] ut, Urbs occupata ſeditionibus. Hor. 3. Carm. 6. 13.
Occupatus, a, um. Adj. [ἄσχολος, ἐνασχολούμενος] Qui ante negotio aliquo detentus, non poteſt negotio alterius operam dare: ut ait Valla. Cic. de Senect. 31. Itaque nemo adhuc convenire me valuit, quin fuerim occupatus.
Occupatus & Otioſus, contraria. Cic. 1. Tuſc. 5. Ut ſi occupati profuimus aliquid civibus noſtris, proſimus etiam, ſi poſſumus, otioſi.
Occupatum & impeditum nunquam hunc tenuerunt amores. Cic. pro Cœl. 44.
Vehementer occupatus homo. Cic. pro. Muren. 29
Occupatus auditioni. Plin. lib. 26. cap 2.
De aliquo occupatus. Cic. 10. Att. 6. Et quia feſtinabam, eramque occupatior de Q. filio, ita me quidem ſedulo: reliqua noſti.
In faciendo aliquid occupatus. Cic. pro Muren. 85. Is non in adminiſtrando bello, ſed in ſufficiendo Collega occupatus.
In alio amore. Ter. And. 5. 1. 10.
In bonis. Cic. pro Roſc. Amer. 93.
In ſtudio aliquo. Cato in præfatione R. R.
In re familiari. Cic. ad Brut. 8.
In ſe conſervando. Cic. 4. de Finib. 34.
Tot annos in diis immortalibus placandis. Cic. pro Font. 36.
Occupati animi beneficiis alicujus. Liv. 27. 21.
Suſpenſo & occupato animo alicui reſpondere. Cic. 1. de Orat. 239.
Animum occupatum in aliqua re habere. Cic. 1. de Invent. 31.
Opera occupata. Cic. 1. de Legib. 8. Neque occupata opera, neque impedito animo res tanta ſuſcipi poteſt.
Tempora. Cic. pro Planc. 66. Et quid ego dicam de occupatis meis temporibus, cui fuerit ne otium quidem unquam otioſum?
Compar. Occupatior eram. Plin. 2. Epiſt. 2.
Habebant me occupatiorem comitiorum dilationes, & exſpectare in dies exitum cogebant. Cic. 8. Fam. 4. conf. De aliquo occupatus.
Superl. Occupatiſſimus. Cic. 12. Att. 38. Non dubito, quin occupatiſſimus fueris, qui ad me nihil litterarum, &c.
Sum tamen hoc tempore occupatiſſimus. Plin. 9. Epiſt. 212.

OCCUPĀTIO, ōnis. f. [ἀσχολία, κατάληψις] Actus occupandi. Cic. 1. Off. 21. Sunt autem privata natura nulla, ſed aut vetere occupatione, ut qui quondam in vacua venerunt, &c.
Item hoſtilis invaſio. ut, Obſeſſio templorum, occupatio fori, oppreſſio curiæ. Cic. pro Domo 5.
Occupatio, quum alicui neceſſariæ rei, & cui ante omnia operam dare debemus, cum diligentia vacamus: ut ait Valla.
Occupatio rei militaris magna in bello eſſe ſolet. Cic. 4. Acad. 4.
Moleſtiſſimæ occupationes. Cic. 7. Fam. 1.
Summæ atque incredibiles. Cic. 1. Att. 16.
Deſcendere ad juris Civilis perdiſcendi. Cic. 1. de Orat. 252.

Diſtine-

Diftineri aliqua. Cic. 2. Att. 23.
Eripere tempus e fummis. Cic. 1. Att. 11.
Expedire fe ab omni. Cic. 3. Att. 20.
Impediebat te ifta conviviorum mulierumque. Cic. 7. Verr. 83.
Implicatus occupationibus. Cic. 1. de Nat. Deor. 51.
In maximis occupationibus nunquam intermittis ftudia doctrinæ. Cic. in Orat. 4.
Obfervare occupationes. V. OBSERVO.
Occupationibus prohiberi aliquid facere. Cæf. 4. Bell. Gall. 16.
Relaxare fe occupationibus. Cic. 7. Fam. 1.
Occupatio, Figura orationis. Valla, Occupare, fæpe ante capere eft, & (ut aliqui loquuntur) præoccupare. Unde fchema illud Occupatio dicitur, quoties quæ dici ab alio poterant, ea ipfi præveniendo dicimus, in noftram partem, ne nobis poftea officerent, retorquentes. Cic. 3. de Orat. 203. Et in hilaritatem impulfio, ante occupatio. Auctor ad Heren. lib. 4. 38. Occupatio eft, quum dicimus nos præterire, aut non fcire, aut nolle dicere, id quod tunc maxime dicimus, hoc modo, Nam de pueritia quidem tua, quam tu omni intemperantiæ addixifti, dicerem, fi hoc tempus idoneum putarem: nunc confulto relinquo.

OCCUPĀTORIUS, a, um. Adj. dicitur de Agris, qui ab aliis occupantur, a propriis poffefforibus derelicti. V. Rigalt. Gloff. Agrimenf.

OCCUPĀTĪCIUS, a, um. Adj. Idem apud Feftum, quem vide.

OCCŬPO, onis. m. Mercurii cognomen. Petron. cap. 58. Occuponem propitium!

OCCURRO, curri, curfum, [ἀπαντάω, περιέρχομαι] ĕre. Obvium fieri, five Obviam procedere. Juven. 1. Sat. 69.

Occurrit matrona potens, quæ molle Calenum, &c.

Cic. ad Brut. 6. Scripfi ad eum ut mihi Heracleam occurreret.
Occurrere obviam. Liv. 4 40.
Ad tempus. Cic. 1. Philipp. 9. Tum vero tanta fum cupiditate incenfus ad reditum, ut mihi nulli neque remi, neque venti fatisfacerent; non quo me ad tempus occurfurum putarem, fed ne tardius quam cuperem, Reipublicæ gratularer.
Occurrere, pro Currere. Plaut. Curc. 2. 2. 28. Parafitum tuum video occurrentem. [Nifi Accurrentem fcribendum.
Occurrit ex adverfo inftructa acies, i. e. Proceffit. Liv. 32. 25.
Obvius adverfoque occurrit. Virg. 10. Æn. 734.
Oculis tuis occurram. Ovid. 2. Epift. 136.
Occurrere ad judicium. Ulpian. in l. 2. §. 2. D. Si quis caut. in judic. fiftendi, &c. Simili modo & fi ad teftimonium defideratus, ad judicium occurrere non potuerit. i. e. Sifti judicio [An Accurrere?
Occurrere ad caufam dicendam. Valer. Max. lib. 4. cap. 4. de Quintio Cincinnato, Pœnam quoque pro filio Cæfone, quod ad caufam dicendam non occurriffet, hujus agelli reditu folvit.
Occurrere, cum infinitivo. ut, Occurrent præripere, i. e. Current ad proripiendum. Lucret. lib. 3. 908.

— nec dulces occurrent ofcula nati
Præripere, &c.

Telis occurrere. Virg. 11. Æn. 808.
Occurrere fuppetias fugientibus fuis. Hirt. Bell. Afric cap. 66.
Occurrere, [φθάνειν] pro Ultro antevertere & prævenire. Cic. pro Cluent. 63. Sed ego occurram exfpectationi veftræ, Judices. i. e. Refpondebo tacitæ objectioni.
Occurretur ficut occurfum eft. Cic. 4. Acad. 44.
Dictis occurrere alicui. Virg. 12. Æn. 625.
Rationi illi, quam paulo ante conclufi, fic occurri. Cic. de Fato 41.
Occurrere, & fe offerre. Cic. 3. de Orat. 189. Neque vos pæon aut herous ille conturbet, ipfi occurrent orationi, ipfi, inquam, fe offerent, & refpondebunt non vocati.
Occurrere malevolentiæ hominum, i. e. Obfiftere. Cic. 11. Fam. 11. Malevolentiæ hominum in me, fi poteris, occurres. Perf. 3. Sat. 64.

— venienti occurrite morbo.

Confiliis Catilinæ occurri & obftiti. Cic. 3. in Catil. 17.
Res vera occurrit falfæ rationi. Lucret lib. 3. 523.
Satietati aurium, animorumque eft occurrendum. Cic. 6. Verr. 105.
Varietas fatietati occurrit. Cic. in Orat. 174.
Fortuna occurrit fæpe imprudenri. h. e. Adverfatur. Propert. lib. 1. 20. 3.
Occurrit pernionibus herba hæc, pro Sanat perniones, vel prohibet ne veniant. Plin. lib. 26. cap. 7. Cuicunque fanguinis vitio intus occurrit fuccus quinquefolii. Ibid. cap. 8.
Occurrere, pro Ultro offerre fe & obviam venire. Cic. pro Dejot. 11. de mifericordia loquens, Solet fupplicibus ipfa, & calamitofis, nullius oratione evocata, occurrere.
Occurrere [ἐπέρχεσθαι] res aliqua dicitur, quæ in mentem venit. Cic. de Senect. 2. Sed mihi quum de fenectute aliquid vellem fcribere, tu occurrebas dignus eo munere. Idem pro Milon. 25. Occurrebat mancam ac debilem Præturam fuam futuram Confule Milone.
Occurrere & Incidere dicuntur res. Cic. 2. de Orat. 147. Ubi enim locum omnem cogitatione fepferis, fi modo ufum rerum percallueris, nihil te effugiet, atque omne quod erit in re occurret atque incidet.
In mentem venire & occurrere. Cic. 4. de Finib. 47. Hoc igitur quæritis omnes, & hi qui quodcunque in mentem veniat, aut quodcunque occurrat, fe fequi dicent, &c.
Oftendere fe nobis & occurrere dicitur res aliqua. Cic. 1. de Orat. 151. Omnes enim five artis funt loci, five ingenii cujufdam atque prudentiæ, qui modo infunt in ea re, de qua fcribimus, inquirentibus nobis, omnique acie ingenii contemplantibus oftendunt fe & occurrunt.
De noftro itinere in utramque partem permulta mihi occurrunt. Cic. 15. Att. 23.
Occurrit animo, vel animis, h. e. Succurrit, & in mentem venit. Cic. 4. Acad. 15. Si id quod officii fui fit, non occurrit animo, nihil unquam omnino aget. Liv. 23. 48.
Occurrunt animo pereundi mille figuræ. Ovid. 10. Epift. 81.
Vifa quietis menti occurrunt tranquilla atque veracia. Cic. 1. de Divin. 61.
Occurrere, Offerri. Cic. Occurrebat tibi oratio. i. e. Offerebat fe, ut ait Perottus.
Occurrebant oculis tot paludes, tot etiam campi. Columel. lib. 2. cap. 2.
Tellus nulla occurrit. Virg. 5. Æn. 9.
Occecurri, Præteritum antiquum, pro Occurri. Ælius Tubero apud Probum, Si generalis fpecies occecurrit. V. Gell. lib. 7. cap. 9.

Occurritur, Imperf. [ἀνίσταται] Obfiftitur, refiftitur, repugnatur. Cic. 2. Off. 7. Occurritur autem nobis, & quidem a doctis & eruditis, quærentibus fatifne conftanter facere videamur, qui quum percipi nihil poffe dicamus, &c.

OCCURRENS, entis. Partic. [ἀπαντῶν] ut, Imago fæpius occurrens. Virg. 6. Æn. 695.

OCCURSIO, ōnis. f. Sidon. 7. Epift. 10. Culpa raræ occurfionis.

OCCURSUS, ûs. m. [ἀπάντησις] Ipfe occurrendi actus. Plin. lib. 11. cap. 37. Dentes ferrati pectinatim coeuntes, ne contrario occurfu atterantur. Sic lib. 7. cap. 49. Occurfus maleficorum fiderum.
Urfi, leæque occurfu fecere metum. Ovid. 14. Met. 260.
Rota fracta occurfu ftipitis. Ovid. 15. Met. 523.

OCCURSŌRIUS, a, um. Adj. Apul. lib. 9. p. 227. Elmenh. Potio occurforia.

OCCURSO, [ἀπαντῶμαι] āre. frequentat. Currendo obviam ire. Virg. 2. Ecl. 25.

— & inter agendum
Occurfare capro, cornu ferit ille, caveto.

Occurfare portis. Liv. 2. 45.
Occurfare fignificat interdum Promptitudinem memoriæ. Plin. 2. Epift. 3. pr. Occurfant verba: fed qualia? quæfita & exculta.
Occurfare, pro Succurrere, & Venire in memoriam. Plaut. Mil. 4. 2. 56.

Quanam ab illarum? nam ita me occurfant multæ, meminiffe haud poffum.

Occurfat animo meo mortalitas. Plin. 5. Epift. 100.
Occurfare numinibus, Adorare, & facrificiis placare, & prævenire numina ne nobis noceant. Plin. in Paneg. cap. 81. pr.

OCCURSANS, antis. Partic. [ἀπαντώμενος] Lucret. lib. 5. 717.

— & una
Labitur omnimodis occurfans officienfque.

OCCURSĀTIO, ōnis. f. [ἀρχαιρεσιασμός] quæ vulgo *briga* dicitur, hoc eft Diligens captatio honorum, dum magnatibus aut populo occurrimus, prius quam decernatur. Cic. pro Planc. 29. Facilis eft illa occurfatio, & blanditia popularis. Idem pro Milon. 96. Veftras vero, & veftrorum ordinum occurfationes, ftudia, fermones, quemcunque cafum fortuna dederit, fecum fe ablaturum effe dicit.

OCCURSĀTOR, ōris. m. Aufon. Eidyll. 2. 25.

Non occurfator, non garrulus, &c.

OCCURSĀTRIX, īcis. f. Feftus in voce Spinthyrnix.

OCCURSĀCŬLUM, i. n. Quicquid inopinato occurrit. Apul. Apol. p. 315.

OCCURSĬTO, āre. Aliud frequentat. Solin. cap. 38. de Elephantis, Si confertis pecoribus occurfitent.

O C E

OCEĀNUS, ['Ωκεανὸς] Proprium nomen Dei, Tethyos conjugis. Ovid. 2. Met. 510.
Genitor Nympharum Oceanus. Catull. in Gellium, 85. 6.
Oceanus & Salacia cæli fatu terræque conceptu generati & editi. Cic. de Univerf. 35.
Item, Ejus de quo Martial. lib. 3. 95.

Et fedeo, qua te fufcitat Oceanus.

OCEĀNUS, i. m. [ὠκεανὸς] Mare dicitur, quod univerfam circuit terram. Auguftin. Mari magno cingitur terra, qui vocatur Oceanus, de quo influit quoddam exiguum in medium terrarum, & facit ifta maria nota nobis, quæ navigiis frequentantur. Dictus Oceanus ab ὠκὺς, quod eft velox, teftibus Solino & Servio. Quod & neutro genere Oceanum dicitur, præfertim fi Mare fequitur, ut Caper & Probus teftantur. Undarum vero illarum illa proruptio interfluentis Oceani, læva Europam facit, Lybiam dextra, & montibus utrinque concluditur. Nam Europa Calpe, Africa Abyla monte difpefcitur, qui utrique, quod eminentes effent, dici columnæ Herculis meruerunt, quod (teftimonio vetuftatis) laboris Herculei limes in illis fit confecratus. Falfam autem illam opinionem velocitatis maris, Lufitani, id eft Portugallefii hac noftra ætate deprehenderunt. Nam Columbus Navarchus, ultra Gades Oceanum ingreffus, ultra Torridam zonam penetravit per Oceanum ad Indos, ufque ad Beatorum infulas. Suidæ deduci videtur ab α privativa particula, & κέω, quod eft χέζω, mutata α in ω.
Et quamvis nomen fit proprium Oceanus, aliquando tamen pro appellativo ponitur, quando partes ejus fignificat. Nam a litoribus plerumque accipit nomen, ut Atlanticus, Gaditanus, Arabicus, Perficus, Indicus, &c.
Poetæ Oceanum pro quocunque mari ufurpant. Virg. 2. Æn. 250.

— & ruit Oceano nox.

Æquor Oceani. Virg. 1. Georg. 246.
Amnes Oceani. Virg. 4. Georg. 233.
Aperta. Tacit. 2. Ann. 23. Disjecitque naves in aperta Oceani.
Oftium, Fretum Gaditanum. Cic. pro Lege Manil. 33. Nunc nullam intra Oceani oftium prædonum navem effe audiatis?
Belluofus. Hor. 4. Carm. 14. 48.
Circumvagus. V. CIRCUMVAGUS.
Refufus, i. e. Refluus. Virg. 7. Æn. 225. Servius.
Ruber, Mare Erythræum. Hor. 1. Carm. 35. 30.
Soles fe tingunt Oceano. Virg. 2. Georg. 481.
Mare, quod Oceanum appellatis. Cic. de Somn. Scip. 15. Al. Quem.
Oceanus, Solium vaftum in balneis, & omnino lacus alveufque major, eo nomine, vel ab amplitudine vocatus, vel a lavantium quoque ftrepitu, & marino quafi æftu. Lampridius in Alex. Sev. cap. 25. Oceani (inquit) folium primus inter principes appellavit, quum Trajanus id non feciffet, fed diebus folia deputaffet. Nam thermarum magnitudo Romæ quanta fuerit, Ammianus docet lib. 16. quum inquit, Lavacra in Urbe in modum provinciarum exftructa.

OCEANĪTIS, ĭdis. patronym. f. ['Ωκεανῖτις] dicitur filia Oceani. Virg. 4. Georg. 341.

Clioque & Beroe foror, Oceanitides ambæ.

OCELLĀTUM, i. n. Genus avellanæ, nucularumque, quæ ocellorum quandam præ fe fpeciem & rotunditatem ferunt. Hac voce ufus eft Tranquillus in Aug. cap. 83. quum fcribit Auguftum folitum effe cum pueris minutis ludere ocellatis, nucibufque. Quanquam non ignoro quam diverfa de Ocellatis Grammatici fentiant, & ut in re ignota emendationem comminifcantur, ac modo Caftellatis, modo Ofcillis, modo Offilatis, vel Officulatis, vel Officulis reponant. Sed Turnebus Adverf. 3. 18.

Ocellatis probat, quam vocem a Varrone mutuo sumpsisse Tranquillum existimat. Sic enim auctore Nonio 3. 138. scripsit in Marcipore,

Altera exorat patrem libram ocellatorum.
Altera virum semodium margaritarum. Lapillos teretes esse putat Torrentius, quibus pueri ludunt. Cui & Casaub. in Suet. astipulatur.

OCELLUM, [Ὄκελλον] Hispaniæ Tarraconensis urbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Vulgo *Otero de rey*.

OCELLUS, pr. br. V. OCULUS.

OCELLUS LUCANUS, [Ὄκελλος ὁ Λευκανὸς] pr. prod. Philosophus Pythagoricus, cujus exstat de Universi natura liber. Meminit Laërt. lib. 8. Segm. 80. ubi Menag. V.

O C H

OCHA, æ f. Anser dicitur. Composita dictio ex Græcorum masculino articulo, quod est ὁ, & χὴν, anser. Sic enim nostri componentes ὁ cum χὴν & in recto N abjicientes, Ocha dixerunt. quod integrum nomen Itali retinent. [Immo Auca, unde & Gallorum *Oye*. V. Cangii Glossar.

OCHESIUS, Ætolorum dux, vir longe præstantissimus, qui in bello Trojano interemptus est. Auctor Homerus.

OCHNUS, Mantûs filius, qui Mantuam condidit. V. OCNUS.

OCHRA, [ὤχρα] Cretæ, sive lapidis species, quæ fit exusta rubrica in ollis novis luto circumlitis. Plin. lib. 35. cap. 6.

OCHTHOS, [ὄχθος] Limbus vestis muliebris, Polluci lib. 7. cap. 21. Lexici concinnator ὀχθοίβον appellat. Aliud enim illi significat ὄχθος, nempe Onus, cumulum, collem, locum invium. V. Suid Hesych. Etymol.

OCHUS, [Ὦχος] Fluvius, qui in Oxum influit, Bactrianamque claudit ab Occasu. Plin. lib. 6. cap. 16. Idem lib. 31. cap. 7. Præterea apud Bactros amnes Ochus & Oxus, ex appositis montibus deferunt salis ramenta. Item Artaxerxis filius, Persarum rex; de quo V. Diod. Sicul. 17. 5. & Ælian. Hist. Varr. 6. 8.

O C I

OCIMUM, OCINUM, V. OCYMUM.

OCIOR, OCIOSUS, OCIUM, V. OTIUM.

OCIOR, OCISSIMUS, OCITER, OCIUS, V. OCYOR.

O C N

OCNUS, [Ὄκνος] Is est, inquit Servius, quem in Bucolicis Virgilius Bianorem dicit, Mantuæ conditor. Cujus etiam meminit 10. Æn. 198.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris, &c.

Ocnus (si Latine interpreteris, significat Pigrum) vir quidam fuit, quem effinxerunt pictores apud inferos sedentem & torquentem funem, astantem autem illi asinam statim devorantem quod ab illo tortum fuit. V. proverbium apud Erasmum, Torquet piger funiculum. Miror autem Erasmum nescio quo modo, nunc Ocnon onon conjungere, & asinum pigrum interpretari, nunc Ocnon hominem esse dicere, cui astet asina, quæ quidem vera est sententia. Ut autem Ocnon de asino etiam dici putaret, permotum eum puto hoc Propertii carmine lib. 4. 3. 21.

Occidat, immerita qui carpsit ab arbore vallum:
Et struxit querulas rauca per ossa tubas.
Dignior obliquo funem qui torqueat Ocno,
Æternusque tuam pascat, aselle, famem. Hos versus exponit Turnebus his verbis, Pictus fuerat, ut Plinius (35. 11.) scribit, a Socrate (pictore) piger, qui appellatur Ocnos, spartum torquens, quod asellus arrodit. Quis autem non videt magnæ pigritiæ fuisse in torquendo sparto laborare, nihilque proficere, rodente quicquid tortum erat asino, nec tamen abigendi asini laborem suscipere? Sed alium in sensum dici videtur a Propertio, de eo qui supplicio non dissimili Danaidum pœnæ afficitur, aut qui in ignem lanam trahit, qui scilicet perpetuo sine effectu laborat, quomodo apud inferos Ocnon puniri opinio erat, ut existimo. Hactenus ille.

O C Q

OCQUINISCO, [κύπτω] ĕre. Inclinare, inquit Nonius 2. 600. Pomponius Prostibulo, Ut nullum civem pædicavi per dolum, nisi ipsus orans ultro qui ocquiniscere t. Idem Pistore, Nisi nunc aliquis subito obviam occurrit mihi, qui ocquiniscat, quo compingam terminum in tutum locum. conf. CONQUINISCO.

O C R

OCREA, æ. f. [κνημὶς] Calceamenti genus: dicta quod crus tueatur; vel quod, Varrone auctore lib. 4. de L. L. 24. opponatur ob crus; vel quod sit inæqualiter tuberata, ut ait Festus. Apul. Hic galea caput, ille crura ocreis involvit. Liv. 9. 40. Et sinistrum crus ocrea tectum.

Læves ocreæ electro, auroque recocto. Virg. 8. Æn. 624.

OCREATUS, a, um. Adj. [περικνημιδωτὸς] Qui ocreis calceatus incedit. Plin. lib. 19 cap. 2. Ad reliquos usus laboriose evellitur ocreatis cruribus, manibusque tectis manicis, convolutum osseis ligneisve conamentis.

In nive Lucana dormis ocreatus. Hor. 2. Serm. 3. 234.

OCRICULUM, i. n. [Ὀκρίκλον] Oppidum Italiæ, in monte situm, quod Strabo inter Sabinos ponit, Plinius inter Umbros. Sunt qui Otriculum scribant, sed corrupte, ut docti putant. hinc

OCRICULANUS, a, um. Adj. ut,

Ocriculana tribus. V. TRIBUS.

Ocriculani populi. Plin. lib. 3. cap. 14.

OCRINUM, Britanniæ promontorium, teste Ptolemæo lib. 2. cap. 3. quod vulgo *Lizardpoint*.

OCRIS, is. f. [Ἄκρις] Mons confragosus apud Festum.

OCRISIA, æ. f. [Ὀκρησία] Publii Corniculæ uxor, Servii Tullii mater. Ovid. 6. Fast. 627.

Namque pater Tulli Vulcanus, Ocrisia mater. Al. Ocresia. V. Heins. not.

O C T

OCTAËDRUM, i. n. [ὀκτάεδρον] Figura est solida, quæ octo triangulis æqualibus, & æquilateris continetur. Euclid. 11. Element.

OCTANS, V. OCTO.

OCTAVIA gens, [Ὀκταουΐα γενὰ] Octaviam gentem Velitris olim fuisse præcipuam scribit in Augusto pr. Suetonius. Ea vero a Tarquinio Prisco rege in Senatum lecta, & a Ser. Tullio inter Patricias cooptata, procedente tempore ad plebem se contulit. Longo deinde intervallo a C. Cæsare, Cassia lege, in patriciatum revocata est. Auctor hujus gentis, qui quidem primus magistratum populi suffragio adeptus sit, Cn Rufus perhibetur a Suetonio. Is quæstorius mortuus est. ejus vero filius primus ex hac familia Consul est factus, cujus rei auctor est Cicero libro 1. de Off. 138. Cn. Octavio, inquit, qui primus ex illa familia cos. factus est, honori fuisse accepimus, quod præclaram ædificasset in palatio, & plenam dignitatis domum: quæ quum vulgo viseretur, suffragata domino, novo homini, ad Consulatum putabatur. Et 2. Philipp. 4. Cn. Octavii, clari & magni viri, qui primus in eam familiam, quæ postea viris fortissimis floruit, attulit Consulatum, statuam videmus in Rostris. Atque hæc de prima Octaviæ gentis familia. Altera vero nullis neque rebus gestis, neque honoribus floruit. Testis est ipse Augustus, qui nihil amplius, quam equestri familia ortum se scribit, vetere ac locuplete, & in qua primus Senator pater suus fuerit, quem pro Prætore Macedoniam provinciam obtinuisse, Cic. ad Q. frat. satis dilucide ostendit. V. Suet. l. c. cap. 3.

Ex hac Octavius Augustus natus est, M. T. Cicerone, C. Antonio coss. cui infanti cognomen Thurino inditum est, in memoriam majorum originis. Postea C. Cæsaris, & deinde Augusti cognomen assumpsit: alterum testamento majoris avunculi, alterum Munatii Planci sententia. Hæc & plura vide apud Suetonium, in ipsius Octavii vita.

Satis animi, auctoritatis parum in Octavio erat. Cic. 16. Att. 16.

Statuam in foro, locum in Senatu, summum honorem ante tempus decrevit Octavio Senatus. Cic. ad Octav.

Vindex libertatis Romanæ Octavius. Cic. ad Octav.

Octavius patrem appellat Ciceronem. Cic. 16. Att. 7.

Octavius tanquam in dotali matrimonio Rempub. testamento legatam obtinuit. Cic. ad Octav.

Octavius Mamilius, [Ὀκτάουϊος Μαμίλιος] alius fuit, cum quo A. Postumius Dictator bello Tusculano dimicavit, ut scribit Cic. 2. de Nat. Deor. 6. De eo meminit & scribens 9. Att. 10.

Alius Octavius Marsus fuit, sceleratus latro, de quo Cic. 11. Philipp. 4.

Cn. Octavius a Lucio Cinna suo collega interfectus. Pedianus in Orat. pro M. Scauro. V. supra.

Octavius Avitus & Pœtelius Faustinus, furta Virgilii adnotarunt, notantes unde quæque carmina surriperentur, ut ait Servius. Fecit & hoc idem Macrobius.

Octavius item alius fuit poeta, cujus meminit Hor. 1. Serm. 10. 81.

Plotius, & Varius, Mæcenas, Virgiliusque,
Valgius, & probet hæc Octavius optimus, atque
Fuscus, &c. V. P. Vict. Variar. lect. lib. 14. cap. 7. & Cruqu. not.

OCTAVIUS, a, um. Adj. ut

Octaviæ porticus duæ appellantur, quarum alteram, theatro Marcelli propiorem, Octavia soror Augusti fecit: alteram theatro Pompeii proximam Cn. Octavius Cn. filius, qui fuit Ædilis curulis, Prætor, Consul, Decemvir sacris faciendis, triumphavitque de rege Perse navali triumpho, quam combustam reficiendam curavit Cæsar Augustus. Festus.

OCTAVIANUS, a, um. Adj. [Ὀκταουϊανὸς] ut, Bellum Octavianum. Cic. 1. de Divin. 4. Ex quo genere sæpe ariolorum etiam & vatum furibundas prædictiones, ut Octaviano bello Cornelii Culleoli, audiendas putaverunt.

Octavianus, Augusti Cæsaris cognomen fuit, inde tractum, quod ex Octaviorum gente in Juliam gentem fuerit adoptatus, quemadmodum & Africanus minor dictus est Æmilianus, quod P. Æmilii filius fuerit, a P. Cornelio Scipione adoptatus.

OCTO, [ὀκτὼ] Nomen numerale, indecl. Virg. 1. Georg. 171.

Huic a stirpe pedes temo protentus in octo.

OCTIES, Adv. quasi Octo vicibus. Martial. lib. 8. 64.

Uno nasceris octies in anno. Cic. in Somn. Scip. 3. Nam quum ætas tua septenos octies solis anfractus reditusque converterit, &c.

OCTAVUS, a, um. Adj. [ὄγδοος] ut, Octava pars. Plin. lib. 6. cap. 33.

Circiter horam octavam. Hor. 1. Epist. 7. 47.

Sapientum octavus. Hor. 2. Serm. 3. 296.

OCTAVUM, tanquam Adverbium positum, pro Octies. Liv. 6. 36. Nam præter Sextium Liciniumque, latores legum jam octavum Tribunos plebis refectos.

OCTAVA, æ. f. Vectigalis species. l. ult. C. de Eunuch.

OCTAVARIUS, i. m. Exactor hujus vectigalis. l. 8. C. de vectig.

OCTANS, antis. m. V. Tetrans, in TETRA.

OCTONUS, a, um. Adj. [ὀκτὼ] ut, Octonis annis pariunt capræ. Plin. lib 8. cap. 50. Et cap. 32. Octonis mensibus ferunt partus. de cervis. i. e. Octo mensibus singulæ.

Annis octonis integer. Ovid. 5. Met. 50.

Idus octonæ. Hor. 1. Serm. 6. 75.

Octonæ partes. Varr. de L. L. lib. 8. 23.

OCTONARIUS, a, um. Adj. Plin. lib. 31. c. 6. Fistulas denûm pedum longitudinis esse legitimum est. Et si quinariæ erunt, sexagena pondo pendere: si octonariæ, centena: si denariæ, centena vicena: ac deinde ad has portiones. De aqua per fistulas ducenda. i. e. Octonûm pedum.

Octonaria regula. Varr. lib. 8. de L. L. 49.

OCTUPLUS, a, um. Adj. [ὀκταπλοῦς] Cic. de Univers. 20. Quintam inde, quæ tertiæ tripla, tum sextam octuplam primæ. Idem 5. Verr. 26. Dicis te in Decumanum, si plura sustulerit quam debitum sit, in octuplum judicium daturum esse. Damnatus octupli. V. DAMNO.

OCTUPLEX, icis. o. g.

OCTUPLICATUS, a, um. Adj. [ὀκταπλασιασθεὶς] Liv. 4. 24. Octuplicatoque censu ærarium fecerunt.

OCTUPLICATIO, ōnis. f. Mart. Capel. 7. 267. Octuplicatione metiri.

OCTOBER, bris. m. [Ὀκτώβριος] Nomen mensis, dictus quod octavum locum teneat. Ausonius de Mensibus,

Septembri, Octobri, Autumnus, totoque Novembri. [Nomen est Adj. & subauditur Mensis, ut in Quintilis &c. Sic October equus, Adjective apud Fest. q. V. Sic Calendæ, Nonæ, Idus Octobres, etiam dicitur.

OCTENNIS, is. m. Qui octo annis natus est. Ammian. 18. 6.

OCTENNIUM, i. n. Spatium octo annorum.

Octĭpes, ĕdis. c. Ovid. 1. Fast. 313.

Octipedis frustra quærentur brachia Cancri.

Octogōnus, a, um. Adj. Quod octo habet angulos. Vitruv. 1. 6.

Octojŭges, pro Octo conjunctis. Liv. 5. 2. Antea trina loca contentione summa patricios explere solitos: nunc jam octojuges ad imperia obtinenda ire.

Octussis, is. m. Nummi species ad valorem octo assium. Hor. 2. Serm. 3. 156. Quanti emptæ? parvo. Quanti ergo? octussibus. Lambinus locum hunc restituit, & recte, his verbis: Octussis numero singulari, & asses octo, unum sunt, aut certe idem valent. Itaque sic loquuntur Latini, Ptisanam octusse emi, numero singulari, id est, octo assibus. Quod si quis ita loquatur, emi octussibus, numero multitudinis, inepte loquatur, nisi cum hac adjectione, verbi gratia, duobus, tribus, &c. octussibus. duo octusses autem sedecim asses valent. Idcirco scripturam vulgatam rejeci, ut corruptam & ineptam. Mihi suffragantur aliquot veteres codices, in quibus in nomine octussibus υ non vacabat litura. Ex qua feci conjecturam, scriptum fuisse initio Octo assibus: deinde ab aliquo audaciore factum esse Octussibus. As autem principio nummus erat libralis æreus, & per L scriptum notabatur. Itaque sestertius, qui duos asses & semissem valet, per duo LL & S a veteribus notabatur hoc modo LLS, non ut hodie, idque inscite, HS. Hæc ille. Sed Cl. Bentlejus Lambiui hoc facinus damnat, & veram lectionem (Octussibus) postliminio revocat, & defendit. V. notas ejus in loc.

Octophŏrum, i. n. [ὀκτώφορον] Lectica quæ ab octo servis portabatur. Martial. lib. 6. 83.

Octophoro sanus portatur, Avite, Philippus. Cic. 2. Q. frat. 9. Memini enim, quum hominem portarem ad Baias Neapoli, octophoro Aniciano, machærophoris centum sequentibus, miros risus nos edere.

Octodĕcim, indecl. Dubitamus cum Vossio, utrum Latine dici possit necne. Saltem melius loquemur cum Cicerone Duodeviginti, aut cum Livio Decem & Octo.

Octoginta, [ὀγδοήκοντα] Cic. de Senect. 68. Argantonius quidam Gadibus, qui octoginta regnavit annos, centum viginti vixit.

Octogēni, æ, a. Adj. [ὀγδοηκοστὸς] Plin. lib. 9. cap. 51. Torpedo octogenos fetus habens invenitur. i. e. Octoginta.

Octogenæ stirpes. Columel. lib. 3. cap. 3.

Octogeni bini æris militibus dati. Liv. 10. 30.

Octogesĭmus, a, um. [ὀγδοηκοστὸς] aliud item Adj. Cic. de Senect. 32. Qui & uno & octogesimo anno scribens mortuus est. De Platone. Columel. lib. 5. cap. 1. Pars ducentesima octogesima octava.

Solstitia octogesima. Juven. 4. Sat. 92.

Octogies, Adv. [ὀγδοηκοντάκις] Cic. in Pison. 86. Nonne sestertiûm centies & octogies, quod, quasi vasarii nomine, in venditione mei capitis ascripseras, ex æraria tibi attributum Romæ in quæstu reliquisti?

Octogies quinquies centena. Plin. lib. 2. cap. 108. vel

Octuagies, Adv. Idem. ut apud Plin. quidem l. c. etiam Harduinus exhibet. [Valla tamen lib. 3. cap. 5. negat Octuaginta, Octuageni &c. Latine dici. Sequioris certe, non Pliniani, ævi vox videtur.

Octogenārius, a, um. Adj. Plin. 6. Epist. 33. Octogenarius senex.

Octingenti, æ, a. [ὀκτακόσιοι] Cic. 4. Acad. 81. Mille & octingenta stadia quod abesset, videbat. Et pro Planc. 60. Octingenti fere consecuti sunt.

Octingenārius, a, um. Adj. [ὀκτακόσιος] ut, Octingenarius grex. Varro 2. de Re rust. cap. 10.

Octingentēsĭmus, a, um. Adj. [ὀκτακοσιοστὸς] Cic. de Senect. 5. Deinde qui minus gravis esset iis senectus, si octingentesimum annum agerent, quam octogesimum?

Octōdūrum, ['Οκτόδουρον] Ptolem. lib. 2. cap. 6. Campus Gothorum alio nomine. Vulgo *Toro*: Hispaniæ Tarraconensis urbs.

Est etiam Octodurus oppidum in Alpibus Cottiis, non procul a Centronibus, cujus incolæ Octodurenses commemorantur a Plin. lib. 3. cap. 20.

O C U

Ocŭlus, i. m. [ὀφθαλμὸς, ὄμμα] dictus ab occulendo, quod ciliorum tegminibus occulatur, latent enim oculi sub ciliis. Lactantius de Opificio Dei, cap 6. Ut oculi munitiores essent ab injuria, ciliorum tegminibus, Deus occuluit: unde oculos dictos esse, Varroni placet. Ter. Adelph. 4. 5. 68.

— Dî me, pater,

Omnes oderint, ni magis te, quam oculos nunc amo meos. De oculis vide Quintil. lib. 11. cap. 3. De gestu oculorum.

Oculi tanquam speculatores, altissimum locum obtinent, ex quo plurima conspicientes, funguntur suo munere. Cic. 2. de Nat Deor. 140.

Oculi sunt, quorum tum intentione, tum remissione, tum conjectu, tum hilaritate, motus animorum significemus apte cum genere ipso orationis. Cic. 3. de Orat. 220.

Vestivit & sepsit oculos natura membranis tenuissimis, quas primum perlucidas fecit, ut per eas cerni posset: firmas autem, ut contuerentur. Cic. 2. de Nat. Deor. 142.

Cupiditatis oculi. Cic. 2. de Lege Agrar. 25. An vos aliter existimabatis, quum ad omnia vestra pauci homines cupiditatis oculos adjecissent, non eos in primis id acturos ut ex omni custodia, &c.

Acies oculorum. Ovid. 7. Met. 584.

Acies contenta oculorum. Lucret. lib. 1. 325.

Infirmitas. V. INFIRMUS.

Lumina. Lucret. lib. 6. 183.

Margo. Stat. 3. Silv. 2. 53.

Potentia oculi. Cels. lib. 6. cap. 6. De suffusione oculorum.

Sensus oculorum acerrimus. Cic. 2. de Fin. 52.

Vigor oculorum integer. Plin. lib. 3. Epist. 1.

Tunicæ oculi. Cels. lib. 7. cap. 7.

Visum oculorum amittere. Plin. lib. 7. cap. 50. [An Usum?

In oculis exercitus. V. IN præpositionem.

In oculis præstans, pro Coram hominibus. Cic. de Senect. 12. Nec vero ille, in luce modo atque in oculis civium magnus, sed intus, domique præstantior

Constituere aliquem in foro atque in oculis civium. Cic. 2. de Orat. 41.

Abstinentes oculi. V. ABSTINEO.

Acres. V. ACER, adj.

Acuti. Cic. pro Planc. 69.

Ardentes. Virg. 3. Georg. 505.

Arguti nimis oculi, quemadmodum animo affecti sumus loquuntur. Cic. 1. de Legib. 27.

Attoniti. Claud. 2. Conf. Stil. 70.

Cærulei. V. CÆRULEUS.

Comes oculi, Blandi. Ovid. 3. de Arte Am. 510.

Conturbatus oculus, est Qui caligat & confusius videt, laboratque ophthalmia. Scribon. Largus comp. 19. Ad conturbationes & epiphoras oculorum scio multa collyria, etsi tarde, magnos tamen effectus habere. Turnebus.

Cruentati. V. CRUENTO.

Dexter & lævus. Lucret. lib. 4. 301.

Eminentes. Cic. in Vatin. 4.

Eruditi dicuntur oculi, Quorum judicium amussitatum examinatumque ac censorium quodammodo in perpendendis discernendisque rebus pernoscitur, nec id in legendo solum, sed in spectanda quoque pictura nobili, aut opere antiquis artificum nominibus pretioso Cic. in Parad. 5. Aetionis tabula te stupidum detinet, aut signum aliquod Polycleti. Mitto unde sustuleris, & quo modo habeas. Intuentem te, admirantem, clamores tollentem quum video, servum esse ineptiarum omnium judico. Nonne igitur sunt illa festiva? Sint. nam nos quoque oculos eruditos habemus. Sed obsecro te, &c.

Fessi. Virg. 5. Æn. 845.

Fideles. Hor. de Arte Poet. 181.

Segnius irritant animos demissa per aurem,

Quam quæ sunt oculis subjecta fidelibus. h. e. Fideles vocat oculos, quia certius scimus quæ vidimus, quam quæ audivimus. Pluris est oculatus testis unus, quam auriti decem.

Graves. Virg. 4. Æn. 688.

Humentes. Claud. 6. Conf. Hon. 266.

Ignei serpentium. Senec. Herc. fur. 4.

Immites. Ovid. 6. Met. 621.

Immoti. Ovid. 2. Met. 602.

Oculi indomiti. V. INDOMITUS.

Inertes. Virg. 3. Georg. 523.

Infesti. V. paulo post Conspici, &c.

Intenti. V. paulo post Contemplari, &c.

Irretortus. Hor. 2. Carm. 2. 23.

Quisquis ingentes oculo irretorto

Spectat acervos. i. e. Quisquis non est avarus, nec aspectu pecuniæ magnopere movetur. Nam qui pecuniæ est avidus & studiosus, ad ejus acervos subinde retorquet oculos, ac pæne strabus efficitur, nec sic ab ea avelli potest, quin oculos sæpenumero reflectat, ut eam respiciat. Eum igitur dicit, cui pecuniæ aspectus oculos non depravat, nec strabos reddit, quod magnæ aviditatis est argumentum. Lambinus vero sic, Oculo irretorto, id est, qui ingentes auri acervos ita spectat, ut oculos suos nullam in aliam partem reflectat, aut retorqueat: qui aurum rectis oculis intueri potest: cujus ea est oculorum animi acies, ut auri splendore non offendatur, neque præstringatur, id est, qui ita aspicit, ut non concupiscat, aut corrumpatur. Est autem metaphora ducta ab his, qui oculorum vitio lucem aspicere non possunt: sed oculos ab ea demovere, atque in aliam partem deflectere coguntur. Utitur eadem similitudine Cicero ad Brut. 18. cujus initium, Quum sæpe te litteris, &c. [Multum laborant omnes Horatii interpretes in hoc loco, neque quicquam tamen expediunt, decepti falsa nimirum lectione. Nam pro eo, quod vulgo legitur,

— populumque falsis

Dedocet uti

Vocibus, regnum & diadema tutum

Deferens uni, propriamque laurum,

Quisquis &c. Legendum omnino est, Deferentem, ut ad Populum referatur, cui Virtus falsas voces, i. e. Opinationes de beatitudine, quasi nimirum hi soli eadem summa, quam sub Regni periphrasi poëta intelligit, fruantur, qui ingentibus pecuniarum acervis quasi custodes appositi sunt. Verbis enim ultimis Avarum omnino, nequaquam vero contemptorem opum, describi luce clarius apparere puto. Quod & omnia illa auctorum loca, quæ huc, ut contrariam sententiam astrueret, Jo. Clericus congessit, pulcre confirmant. V. Art. Crit. P. 1. C. 2. §. 1. 11.

Labentes. Quintil. in procem. lib. 6. de filio moriente.

Limi. V. LIMUS.

Liventes. Claud. 1. in Ruff. 138.

Loquaces, Qui notis assignandis vim habent vocis. Tibul. lib. 2. 6. 43.

Lubrici & mobiles. Cic. 2. de Nat. Deor. 142.

Ludibundi. Gell. lib. 3. cap. 5. Quum vocem ejus infractam, capillumque arte compositum, & oculos ludibundos, atque illecebræ voluptatisque plenos videret.

Madentes. Stat. 6. Theb. 622.

Maligni. Virg. 5. Æn. 654.

Melliti. Catull. ad Juventium, 46. 1.

Minaces. Lucan. lib. 2. 26.

Modesti. Ovid. 2. Amor. 4. 11.

Molles. Ovid. de Rem. Amor. 340.

Nigris oculis decorus. Hor. 1. Carm. 32. 11.

Nitentes. Virg. 1. Æn. 232.

Obliquus. Hor. 1. Epist. 14. 37.

Patentes. Lucret. lib. 3. 655.

Perversi. Cic. 1. de Nat. Deor. 80.

Putres, i. e. Nimio potu marcentes, & libidine resoluti. Hor. 1. Carm. 36. 18. Acron.

Scabri. Cels. lib. 6. cap. 6. Ad oculos scabros collyria.

Sequaces. Stat. 3. Theb. 500.

Sicci. Quintil. lib. 6. cap. 2. Siccis agenti oculis lacrimas dabit? Hor. 1. Carm. 3. 18.

Superbi. Ovid. 6. Met. 169.

Torvi. Ovid. 5. Met. 92.

Truces. Senec. OEdip. 12.

Velox. Hor. 2. Serm. 5. 55.

Venusti oculi, candiduli dentes, color suavis. Cic. 5. Tusc. 46.

Vigilantes, vel vigiles. Virg. 5. Æn. 438.
Vitiosi, & cæci. Senec. de Benef. lib. 5. cap. 1.
Abacti oculi. Stat. 1. Theb. 104. De caligine loquitur.
Abire ab oculis. V. ABEO.
Abesse ab oculis. In ABSUM.
Accipere oculis. In ACCIPIO.
Accipere noctem oculis. In NOX.
Adducere ante oculos. In ADDUCO.
Adjicere oculum alicui rei. Cic. 4. Verr. 37. Partim plane videbant adjectum esse oculum hæreditati.
Sic Ὀφθαλμιᾶν, Vide Thesaurum. H. St.
Adspicio. V. ASPICIO.
Advertere oculos templis. Claud. Cons. Prob. & Olyb. 196.
Agnoscere oculis. V. AGNOSCO.
Agere aliud oculis. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Alliciendus amor comibus est oculis. Ovid. 3. de Arte Am. 510.
Amare aliquem plus suis oculis. Catull. ad Calvum, epigr. 3, 5.
Amittere oculos. In AMITTO.
Angere oculos. In ANGO.
Aperire oculos ad puniendum aliquem. Cic. pro Milon. 86.
Ardent oculi. Cic. 6. Verr. 148. De iracundo.
Aspicere oculis. Cic. pro Domo 110. Quem satis mirari, quibus oculis aspicere audeas, non queo.
Aspicere æquis oculis. Virg. 4. Æn. 372.
Aspiciunt justis oculis superi mortalia. Ovid. 13. Met. 70.
Aspicere limis, vel intueri. V. LIMUS.
Astare ante oculos. Virg. 3. Æn. 150.
Attollere graves oculos. Virg. 4. Æn. 688.
Attollere humo. Ovid. 2. Met. 448.
Attollere adversus. V. ATTOLLO.
Avertere oculos omnium in se. V. AVERTO.
Avertere ab aliquo. Ovid. 2. Met. 770.
Avertere ab vel ex oculis. In AVERTO.
Cadentes oculi morte. Stat. 3. Silv. 5. 39.
Caligant oculi. Lucret. lib. 3. 157.
Capti oculis talpæ. Virg. 1. Georg. 183.
Capere oculis rationem. Plaut. Pseud. 2. 2. 2.
Capessere oculis. V. Capesso in CAPIO.
Conspici oculis infestis. V. CONSPICIO.
Cernere aliquid oculis. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Cernere profanis sacra. Ovid. 3. Met. 710.
Cernere oculis & animo. Cic. 3. de Nat. Deor. 49.
Circumferre oculos. Sil. lib. 11. 262.
Circumferre superbos. Ovid. 6. Met. 169.
Circumlinere oculum. V. CIRCUMLINO.
Circumspexit oculis agmina. Virg. 2. Æn. 68.
Claudere oculos morientis. Ritus antiquus, de quo V. Virg. 9. Æn. 487. & Val. Max. 2. 6. 8. & infra Comprimere, Operire, Premere oculos.
Cohibere oculos. In COHIBEO.
Collimare oculis. In COLLIMO.
Collustrare oculis. In COLLUSTRO.
Compingere oculos. In COMPINGO.
Comprimere oculos alicujus. Ovid. 1. Epist. 101. & Epist. ad Liv. 160.
Configere cornicum, Adagium. In CONFIGO.
Conjicere oculos in aliquem. Cic. pro Cluent. 54.
Conjecit oculos in hostem. Virg. 12. Æn. 483.
Conscelerare oculos videndo. Ovid. 7. Met. 34.
Contemplari intentis oculis. In CONTEMPLOR.
Contemplari lynceis. V. LYNX.
Contrectari oculis. Tacit. lib. 3. Ann. 12.
Convisere omnia loca oculis. Lucret. lib. 2. 357.
Corrumpere oculos. In CORRUMPO.
Dejicere ab aliqua re. Cic. 1. Philip. 1. Nec vero usquam discedebam nec a Republica dejiciebam oculos.
Dejecti in terram. Quintil. lib. 1. cap. 11. Ter. Eun. 3. 5. 132.
Demisere oculos omnes. Ovid. 15. Met. 612.
Deponere putres oculos in aliquam. Hor. 1. Carm. 36. 18. V. supra Putres.
Devorare aliquid oculis, i.e. Avidissime intueri & optare. V. DRAUCUS.
Effodere oculos. V. EFFODIO.
Diriguere oculi. Ovid. 14. Met. 754.
Distorquens oculos. Hor. 1. Serm. 9. 65.
Dolent oculi quoties aliquid videmus, quod videre nolumus. Ter. Phorm. 5. 9. 64.

> Vin' primum hodie facere, quod ego gaudeam, Nausistrata?
> Et quo tuo viro oculi doleant?

Erigere oculos, & Recondere. Ovid. 4. Met. 145.
Eripiet quivis mihi citius oculos, quam &c. Hor. 2. Serm. 5. 35.
Eruitur oculos Gryneus. Ovid. 12. Met. 269.
Everberare. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Exempti. Lucret. lib. 3. 369.
Expellere somnum oculis. Stat. 4. Silv. 6. 14.
Expilare genis oculos. Ovid. 13. Met. 562.
Exsculpere oculum, quod & Eruere dicitur. Ter. Phorm. 5. 8. 96.
Exsiliunt. Ovid. 12. Met. 252.
Extulit oculos ad sidera. Virg. 2. Æn. 687.
Fascinat oculus agnos mihi teneros. Virg. 3. Ecl. 103. De fascino oculorum, V. Barth. & Ulit. ad Gratii Cyneget. v. 406. Turneb. Advers. 9. 28. vel Casaub. ad Pers. p. 202.
Ferire oculos. V. FERIO.
Ferre oculos passim per cuncta. Virg. 2. Æn. 570.
Ferre aliquem in oculis, Carissimum habere. Cic. de Arusp. Resp. 48. Idem 3. Q. frat. 1. 3. conf. mox Gestare in.
Fixi solo oculi. Virg. 1. Æn. 486.
Flectere. Ovid. 8. Met. 695.
Fodere. Senec. OEdip. 12.
Fœdare lacrimis. Tibul. lib. 2. 6. 43.
Fulgentes oculi lucidum. Hor. 2. Carm. 12. 15.
Furari labori fessos oculos. Virg. 5. Æn. 845.
Gestare in oculis, ut In oculis esse, aut Ferre: pro Valde Amplecti & amare. Ter. Eun. 3. 1. 11.
Gignere dolorem oculis. Lucret. lib. 4. 332.
Gravati in morte. Ovid. 4. Met. 145.
Habere acres atque acutos. Cic. pro Planc. 66.
Habere alicujus oculos in suis oculis: pro Videre, quid ille velit, aut imperet. Plaut. Pseud. 3. 2. 68.
Habere aliquid in oculis, pro Semper ad aliquid intentum esse, ut interpretatur Budæus. Quintil. lib. 16. cap. 5.
Habitant oculi in vultu. Cic. 12 Philip. 2. Hic etiam fautores Antonii, quorum in vultu habitant oculi mei, tristiores videbam. h. e. A quibus contuendis non dimoventur oculi mei.
Hærere oculis. Virg. 1. Æn. 721.
Haurire oculis, Videre. Virg. 4. Æn. 661.
Hebetare oculos. Plin. lib. 20. cap. 6.
Jacere ante oculos. Lucret. lib. 1. 62.
Jactare oculos nimium. Lucret. lib. 4. 1133.
Incitare oculos alicujus. Ovid. 3. Met. 431.
Incurrere in oculos, i. e. Visu offendere. Cic. 12. Att. 21. Quid mihi cum foro sine judiciis, sine curia, in oculos incurrentibus iis, quos æquo animo videre non possumus?
Inferre oculos. V. INFERO.
Inflectere oculos aliquorum. V. INFLECTO.
Intendere oculos, Fixis oculis intueri. Plin. lib. 2. Epist. ult. pr.
Intueri aliquid acrioribus. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Invadere in oculos. V. INVADO.
Judicare oculis. V. JUDICO.
Jurare per oculos. Plaut. Men. 4. 9. 1. Ovid. 2. Amor. 16. 43.
Labentes languore. Catul. de Berecynth. 61. 37.
Laceratus. Lucret. lib. 3. 409.
Lacrimare coacti discunt. Ovid. 1. Amor. 8. 83.
Lædere oculos. Hor. 1. Epist. 2. 38.
Leges invitis oculis hæc mea verba. Ovid. 17. Epist. 4.
Limare obliquo commoda alicujus. Hor. 1. Epist. 14. 38.
Liquentes imbrem. Stat. 5. Theb. 270.
Lucent oculi. Ovid. 1. Met. 239.
Lustrare campos oculis. Lucan. lib. 7. 799.
Micant igne. Ovid. 3. Met. 32.
Micat acribus ignis. Virg. 12. Æn. 102.
Natantes in luce. Stat. 2. Theb. 638.
Negavi me credere, renuente oculo. Ovid. 17. Epist. 89.
Obduxere tenebræ oculos. Lucan. lib. 3. 735.
Oberrat turba meos oculos. Senec. Herc. fur. 13.
Obire oculis. In OBEO.
Obliquare oculos. Ovid. 7. Met. 412.
Obtinere oculis utilitatem. Plaut. Epid. 5. 1. 28.
Obversari oculis. In OBVERTO.
Obversatur mihi ante oculos Reip. dignitas. Cic. pro Sext. 7.
Operire oculos morientibus. Plin. 11. 37. V. OPERIO. conf. Ovid. 3. de Arte Am. 743. & supra Claudere oculos.
Pascere. Ovid. 3. Amor. 2. 12.
Pascere oculos, animumque exsaturare cruciatu atque supplicio alicujus. Cic. 7. Verr. 64.
Pascunt colores oculos. Lucret. lib. 2. 419.
Patiuntur oculi. V. PATIOR.
Percurrere aliquid veloci oculo. Hor. 2. Serm. 5. 55.
Perlegere aliquid oculis. Virg. 6. Æn. 34.
Perterget aura oculos nostros. Lucret. lib 4. 253.
Ponere aliquem ante. Cic. 2. de Lege Agrar. 52.
Ponere in oculis. Cic. 1. Q. frat. 1. 2.
Prædiscere oculis colores terræ. Virg. 2. Georg. 255.
Premere alicujus, Comprimere morientis. Virg. 9. Æn. 487.
Premi oculum supercilio. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Proponere vitam cujusdam ante oculos suos. Cic. pro Sull. 52.
Prosequi oculis abeuntem. Ovid. 5. Epist. 55.
Rapit nox oculos mentemque. Stat. 9. Theb. 40.
Referre oculos sensusque aliquo. Valer. 6. Argon. 580.
Referre ora & oculos in aliquem. Virg. 12. Æn. 657.
Reflectere. Ovid. 7. Met. 341.
Restituere alicui oculos. i. e. Visum. Suet. Vesp. cap. 7.
Restituere in sedem suam. Cels. lib. 6. cap. 6.
Retorquere oculos. Ovid. 10. Met. 686.
Revocare alicujus. Ovid. 16. Epist. 232.
Rigare fletu. Senec. Medea. 6.
Satiare amore. Propert. lib. 2. 15. 23.
Scintillant oculi. Pers. 3. Sat. 117.
Sequi scripta oculis. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Sevocare ab oculis mentem. Cic. 3. de Nat. Deor. 2.
Spargere oculos, est Oculos huc illuc convertere. Pers. 5. Sat. 33.
Statuere aliquem ante. Cic. 1. de Orat. 45.
Subjicere. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Subrisit limis ocellis. Ovid. 3. Amor. 1. 33.
Subsidunt oculi. Cels. lib. 2. cap. 6.
Succumbunt. Ovid. 1. Met. 714.
Suffusus oculos lacrimis. Virg. 1. Æn. 232.
Sum oculus tibi. Plaut. Pseud. 1. 2. 46.
Mollibus oculis esse dicitur, Qui facile commovetur ad lacrimas. Ovid. de Rem. Amor. 340.
In oculis esse aliquibus, i. e. Carum & gratum esse. Cic. 6. Att. 20. Publicanis in oculis sumus.
In oculis multitudinis esse. Cic. 2. Tusc. 63.
Sustulit humentes. Ovid. 11. Met. 464.
Tacuere oculi tui. Ovid. 2, Amor. 5. 17.
Temperare oculis. Curt. lib. 9. 3. pr. h. e. Abstinere a lacrimis.
Tendere oculos, Dirigere. Virg. 5. Æn. 508.
Tenere immotos. Ovid. 2. Met. 602.
Tenuere silentes inter se. Valer. 4. Argon. 189.
Tenere oculos artificum dicitur res aliqua, pro In contemplationem sui adducere Plin. 6. Epist. 3.
Tollere oculos contra aliquem. Lucret. lib. 1. 68.
Tollere oculos, de litteris dictum, per translationem, pro Erigere oculos, velut ex languore recreatos. Cic. 16. Fam. 12. Litterulæ meæ,

sive

ſive noſtræ tui deſiderio oblanguerunt. Hac tamen epiſtola, quam Acaſtus attulit, oculos paululum ſuſtulerunt.
Torſit oculos ad mœnia. Virg. 4. Æn. 220.
Trajicere oculos aliquo. Lucret. lib. 4. 426.
Tueri immitibus. Ovid. 6. Met. 621.
Tueri torvis aliquem. Ovid. 5. Met. 92.
Venit ſomnus in oculos. Ovid. 7. Met. 155.
Verſari ante oculos. Cic. pro Milon. 61.
Veſtigare oculis, cui opponitur Reperire. Virg. 6. Æn. 145.
Videre oculis. Ter. Hec. 5. 4. 22.

Nam nunquam ante hunc diem meis oculis eam, quod noſſem, videram.

Videre inunctis. Hor. 1. Serm. 3. 25.
Videre ſiccis aliquid. Hor. 1. Carm. 3. 18.
Volitare ante oculos quorundam. Cic. 2. de Lege Agrar. 58.
Volvere oculos huc illuc. Virg. 4. Æn. 363.
Volvere per ſingula. Virg. 8. Æn. 618.
Volvens intentos oculos. Virg. 7. Æn. 251.
Urget quies dura oculos. Virg. 10. Æn. 745.
Urget inertes ſtupor. Virg. 3. Georg. 523.
Uſurpare aliquid oculis. Lucret. 1. 300.
Uti oculis. Plaut. Epid. 1. 1. 4.
Ocule mi, blandientis vox. Plaut. Curc. 1. 3. 47. Bene vale, ocule mi. conf. Suet. de Clar. Rhet. cap. 5.
Oculus, pro Re præſtantiſſima. Juſtin. 5. 8. 4. Negarunt ſe Spartiani ex duobus Græciæ oculis alterum eruturos. ſcil. Athenas. Cic. quoque 3. de Nat. Deor. 91. Critolaus evertit Corinthum, Carthaginem Haſdrubal. Hi duo illos oculos oræ maritimæ effoderunt. Nec abſimile eſt illud ejuſdem pro Lege Manil. 11. Legati quod erant appellati ſuperbius, Corinthum patres veſtri, totius Græciæ lumen, exſtinctum eſſe voluerunt. conf. infra OCELLUS.
Oculi, dicuntur etiam in arborum ſurculis unde germinant. Cato R. R. cap. 6. Ibi oculos arundinis pedes ternos alium ab alio ſerunto. Columel. lib. 3. cap. 18. Et reliqui duo vel tres fructuarii oculi penitus in terram deprimuntur. Idem 11. 2. Radicibus etiam oculos tribuit. Plin. lib. 7. cap. 20.
Imponere oculos: quod & Inoculare dicitur. Virg. 2. Georg. 73.

Nec modus inſerere, atque oculos imponere ſimplex.

Mundi oculus, Sol. Ovid. 4. Met. 228.
Oculi, de ſtellis. Plin. lib. 2. cap. 5. Inde tot ſtellarum collucentium illos oculos.
Oculi caudæ pavonum. Plin. lib. 13. cap. 15.
Oculi, Notæ rotundæ. Plin. lib. 8. cap. 17. Pantheris breves in candido macularum oculi.
Oculus volutæ, eſt Parvus ille circulus in volutæ Ionicæ centro conſtitutus. Vitruv. 3. 3. conf. Baldi Lex.

OCULEUS, a, um. Adj. [ὀμματινὸς] Plenus oculis. Plaut. Aul. 3. 6. 19.

Quos ſi Argus ſervet, qui oculeus totus fuit.

Oculeus, per translationem, pro Perſpicaci ponitur, quaſi qui ex oculis conſtet. Apul. 2. Met. p. 124. Elmenh. Perſpicaciorem ipſo Lynceo, vel Argo, & oculeum totum.

OCULISSIMUS, a, um. Adj. [ὀμματώτατος] ſuperlativum formavit Plautus in Curc. 1. 2. 28. Salve oculiſſime homo. h. e. Qui tam clare aſpicis. Oculiſſimus, Cariſſimus, inquit Feſtus. Plaut. Curc. 1. 1. 17.

Salve, valuiſtin' uſque, oſtium oculiſſimum? Al. Occluſiſſimum. V. OSTIUM.

OCULĀRIS, e. Adj. Veget. Mulom. 2. 17. Ocularis tunica.

OCULARĪTER, Adv. Oculariter intueri. Sidon. 7. Epiſt. 14.

OCULĀRIUS, a, um. Adj. Solin. cap. 37. Cujus ſuccus proficit ad ocularium claritatem. De Euphorbia.
Ocularia ægritudo. Solin. cap. 10. extr.
Medicus ocularius. [ὀφθαλμικὸς] Celſus lib. 6. cap. 6. V. Gruter. Inſcript. p. 634. & p. 400. Inſcr. 7.

OCULĀRIUS, i. m. Idem. Scribon. Larg. Compoſ. 37. Aſpritudines palpebrarum deſperatas a quibuſdam oculariorum, paucis diebus tollit. Paulo poſt, Non præterit me, habere te prudentes ocularios.

OCULĀRIĀRIUS, a, um. Adj. ut, Oculariarius faber. Reineſ. Claſſ. 11. Inſcript. 66. conf. Lex. Pitiſc. [Videtur is eſſe, qui Ocularia galearum fabricat, quæ Viſoria vulgo vocant, de quibus idem Pitiſc. V. Quanquam etiam is eſſe poſſit, qui Ocularii medicis inſtrumenta fabricat, niſi plane mendum eſt, & Arculariarius ſcribendum.

OCULĀTUS, a, um. Adj. [πανόπτης] Cui perſpicaces ſunt oculi, vel qui per totum corpus oculos habet, auctore Feſto.
Male oculatus. Suet. Rhet. cap. 5. V. MALUS.
Oculatum, pro Præſenti, auctore Feſto, poſuit Plautus quum dixit Pſeud. 1. 3. 67. Eme die cæca hercle olivum, id vendito oculata die.
Oculatus teſtis, Qui ſe vidiſſe dicit id quod narrat, inquit Feſtus. Plaut. Truc. 2. 6. 8.
Paſſive, qui videtur, apertus. Cic. 4. Att. 6. extr. Ne βαθύτης mea, quæ in agendo apparuit, in ſcribendo ſit oculatior.
Oculatiſſimum locum appellat Plin. Conſpicuum, lib. 34. cap. 6.
Oculatiſſimus, pro Apertiſſimo. Cæl. Calcagnin. in Orat. pro Alfonſo duce Ferr. p. 531. Quis nuperrime illuſtria & oculatiſſima ſuæ in te obſervantiæ ac pietatis teſtimonia dederit. H. St.

OCULĀTA, æ. f. Genus piſcis apud Plin. 23. 7.

OCULĀTIO, ōnis. f. [ἐνοφθαλμισμὸς] in vitibus pro Gemmarum ſuperfluarum deſectione. Plin. lib. 17. cap. 21. Pampinationi quoque & oculationi, omnique operi facilior. Vetus exemplar hic legit Occationi.

OCULĪTUS, Adv. [ἐκ τῶν ὀμμάτων] ita dicitur, inquit Feſtus, ut, Funditus, penitus; quo ſignificatur Tam carum eſſe quam oculos. Plaut. Frag. 1. 75.

Qui amant ancillam meam Hedylium oculitus. V. Non. 2. 608.

OCULO, [ὀμματόω] āre. Idem quod Illuſtro vel illumino, & quaſi ex cæco oculatum facio. Tertull. in Apologet. Sed quia jam expolitos, & ipſa urbanitate deceptos, in agnitionem veritatis ocularet. Sed hoc vix crediderim apud veteres inveniri. Neque enim Oculatus participium eſt a verbo Oculo, ſed potius nomen, ſicut Manicatus, & Tunicatus. V. Barth. Adverſ. 33. 12. & 43. 24. & Cellar. ad Cyprian. de Idolor. vanit. 7. 6.

OCULICREPĪDA, æ, m. Cujus oculi crepant quando pugnis contunduntur. Plaut. Trin. 4. 3. 14.

OCULIFERIA, orum. n. pl. Res ludicræ. v. g. Ejuſmodi pegmata, quibus imperitorum oculi feriuntur, ut deſcribit Seneca Epiſt. 88. Idem Epiſt. 33. conf. Lipſ. Elect. 1. 16. extr.

OCELLUS, i. m. dimin. [ὀμματίδιον] Perſ. 1. Sat. 18.

—patranti fractus ocello. Martial. 1. 93.
Sæpe mihi queritur non ſiccis Ceſtus ocellis.

Ebrii. Catull. de Acme, 43. 11.

Et dulcis pueri ebrios ocellos
Illo purpureo ore ſuaviata.

h. e. Aliquantum humectos & ludibundos, quique grato motu ſpectantes alliciunt.
Claudet ocellos mors noſtros. Propert. lib. 2. 13. 17.
Defixit iratos in te. Ovid. 2. Amor. 8. 15.
Promiſit argutis quiddam. Ovid. 3. Amor. 2. 83.
Spectare dejectis gremium. Ovid. 1. Amor. 8. 39.
Summiſit ſomnus laſſos. Ovid. 3. Amor. 5. 1.
Tegit ſomnus ocellos. Catul. ad Licinium, 48. 10.
Turbare nitidos. Juven. 6. Sat. 8.
Ocellus meus; blandientis vox. Plaut. Aſin. 3. 3. 74. Da meus ocellus, mea roſa. conf. Idem Moſt. 1. 3. 11.
Peninſularum inſularumque ocellus Sirmio, i. e. Præſtantiſſima, aut pulcherrima. Catull. ad Sirmionem peninſulam, 32. 1. Sic locutus eſt Cic. 16. Att. 6. Cur ergo tecum non ſum? cur ocellos Italiæ, villulas meas, non video? conf. Pe. Victor. Var. Lect. 9. 9. Obert. Giſan. Obſerv. in Ling. Lat. p. 257. & Burm. ad Quintil. lib. 6. procem. 494.
Ocelli radicis. Plin. lib. 21. cap. 4.
Ocelli vel Ocellæ dicebantur apud Romanos Qui parvis oculis nati ſunt. Plin. 1. 37. Quod in cognomen abiit. ut apud Cic. 2. Fam. 15. & 8. 7. &c. Servius Ocellus. conf. Idem 10. Att. 12. & 25.

OCELLĀTUS, a, um. Adj. [ὀμματωτὸς] Quod ocellos habet, id eſt cavernulas quaſdam. Unde Suet. Aug. cap. 83. Ocellatas nuces dixit, id eſt Multis foraminibus diſtinctas. Qui locus nunc ſic legitur, Animi laxandi cauſa modo piſcabatur hamo, modo talis, aut ocellatis, nucibuſque ludebat cum pueris minutis. V. OCELLATUM, ſupra ſuo loco.

O C Y

OCYALUS, i. m. Unus ex Phæacibus, tempore Alcinoi regis, ut oſtendit Homerus lib. 8. Odyſſ.

OCȲMUM, vel OCĬMUM, i. n. [ὤκυμον] Herba ad boum pabulum ſata, qua ciebant alvum bobus. Varro de R. R. lib. 1. cap. 31. Omne pabulum primum ocymum, farraginem, viciam, noviſſime fœnum ſecari. Ocymum dictum e verbo Græco ὠκὺς, id eſt cito. Similiter quoque ocymum in horto hoc amplius dictum ocymum, quod citat alvum bobus, & ideo his datur ut purgentur. Id genus pabuli ſunt ſegetes virides ſectæ ante quam gerant ſiliquas. Hæc Varr. Catull. ad Fundum, 42. 15.

Et me recuravi ocymoque & urtica.

Perſ. 4. Sat. 22. Ruellius lib. 1. cap. 20. non putat idem fuiſſe apud veteres Ocimum & Ocymum, quæ tantum una littera diſſidere videntur, vario ſupra modum ſignificatu, ut idem ait. Ocimum vero tradit eſſe genus illud pabuli, de quo apud Varronem: Ocymum, herbam illam odoratam, quæ vulgo Baſilicon dicitur, ut meminit lib. 2. cap. 54. conf. Plin. 19. 7. & 20. 12. & Columel. 10. 319. Sunt tamen, ut idem teſtatur, qui ſignificantius per Z, Ozimum ſcribendum ducant, ab ὄζω, quod redolere denotat: quoniam herba tota ſuaviſſimum ſpiret odorem. Petrus Victorius ſic legendum cenſet Varronis locum: Ocinum dictum a Græco verbo ὠκέως, quod valet cito; ſimiliter quo ocimum in horto. Hoc amplius dictum ocinum, quod citat alvum bubus, & ideo iis datur ut purgentur, id ex pabuli ſegete viride ſectum, antequam gerat ſiliquas. Idem etiam apud Catonem ſemper Ocinum legit, pro illo boum pabulo.
Ocymum, conſuetudo neutraliter dicit; ſed Pſeudo Macer ait,

Inter præteritas numerabitur ocymus herbas.

OCYOR, us. & OCYSSĬMUS, a, um. Adj. [ὠκίων, ὤκιστος] Latina nomina, pro Celerior, Celerrimus. Fiunt a poſitivo Græco ὠκὺς, quo Latini carent. De lite Grammaticorum utrum per Y vel I ſcribi debeat. V. Voſſ. de Analog. 2. 26. collat. cum Etym. p. 507. quæ 352. Elſev. & Giſan. Obſerv. L. L. Plin. lib. 16. cap 31. Quidam brevitate radicum celerius ſeneſcere arbores putant: quod arguunt fici, quarum radices longiſſimæ, & ſenectus ocyſſima.
Fulminis ocyor alis. Virg. 5. Æn. 319.
Cervis ocyor. Hor. 2. Carm. 16. 23.
Euro ocyor. Hor. 2. Serm. 16. 24. & Virg. 8. Æn. 223.
Verbere fundæ. Lucan. lib. 1. 230.
Aura. Hor. 1. Carm. 2. 48.
Ambitu ocyore. Plin. 2. 8.
Senectus ocyſſima. Idem. 16. 31. V. paulo ſupra.

OCYTER, OCYUS, OCYSSĬME, Adv. [ὠκέως, ὠκυτέρως, ὠκυτάτως] Apul. 1. Met. p. 113. Elmenh. poſitivo Ocyter uſus eſt. Ceteri gradus frequentiores. ut Ter. Eun. 3. 5. 61.

Perlonge eſt, ſed tanto ocyus properemus, muta veſtem.

Cic. Somn. Scip. 21. Idque ocyus faciet, ſi jam tum quum erit incluſus, in corpore eminebit foras.
Tardius & Ocyus, contraria. Cic. 4. Tuſc. 32. Sic illi in morbum & incidunt tardius, & recreantur ocyus.
Deferemur ocyus a re publica, quam a re familiari. Cic. 16. Att. 3.
Ire ocyus. Virg. 8. Æn. 555.
Peragere juſſa alicujus ocyus. Seneca. Troade, 6.
Pervenire ocyus ad aliquem locum. Cic. pro Quint. 43.
Ocyus omnes ſurgimus. Ovid. 12. Met. 226.
Ocyſſime, [ὤκιστα, ὠκύτατα] Ter. Heaut. 4. 8. 28.

Tanto ocyus te ut poſcat, & tu id, quod cupis,
Quam ocyſſime ut des.

Salluſt. Jugurth. cap. 25. Quam ocyſſime provinciam accedat.

OCYPĔTE, es. f. [Ὠκυπέτη] Una ex Harpyis, ſic dicta quod alarum velocitate polleat: ὠκὺς enim celer & citus dicitur, πέτομαι volo. V. Cælium Rhodig. lib. 39. cap. 27.

OCȲRŎE, es. f. [Ὠκυρόη] Nympha, Oceani & Tethyos filia, ut ſcribit Heſiodus in Theogonia. v. 360.
Ocyroen, Chironis Centauri filiam, fabulantur poetæ fuiſſe fatidicam, eandemque in equam tandem converſam. Ovid. 2. Met. 639.

O D

OD. Odium, Odor, Ordo.

O D A

ODA, æ. vel ODE, es. f. [ᾠδὴ] Cantus. Auctor opuſculi de Philomela, 25. Et merulus modulans tam pulchris concinit odis.

ODĀRIUM, i. n. [ᾠδάριον] Diminut. Cantilena. Gloff. Gr. Lat. Petron. cap. 53. Odaria ſaltare.

ODARIĀRIUS, i. m. Cantilenarum magiſter. Vet. Inſcr. VIRGILIVS EPAPHRODITVS MAGISTER ODARIARIVS. V. Reineſ. Claſſ. 11. n. 81. & Du Cange Gloff. vel Fabrett. p. 716.

ODAXISMUS, i. m. [ὀδαξισμὸς] Græcis medicis dicitur pruritus ille, qui in infantibus præcurrit dentitionem. V. Cæl. Rhodig. lib. 4. cap. 1.

O D E

ODESSOS, i. f. Urbs eſt in Mœſia inferiori, ut ſcribit Mela lib. 2. 2.

ODĒUM, i. n. [ᾠδεῖον] Pars ædificii. Cic. 4. Att. 16. Monimentum illud quod tu tollere laudibus ſolebas, ut Odeum laxaremus, & uſque ad atrium Libertatis explicaremus: contempſimus ſexcenties HS. Ubi interpres, Odeum, pars ædificii, auctore Vitruvio, quæ Latine dici Cantilenarium poteſt: de quo Pauſanias & ceteri. Quædam tamen exemplaria legunt, Ut forum laxaremus. Odei meminit Vitruvius lib. 5. cap. 9. Cælius Rhodig. lib. 28. cap. 12. dicit locum fuiſſe imagine theatri, in quem deferebantur poëmata, prius quam in theatro recitarentur. Eſt etiam Locus ubi cantatur, locus choro & ſymphoniacis deſtinatus. Græce ſcribitur ᾠδεῖον. Porro ᾠδὴ cantum ſignificat. conf. Eutrop. 7. 15. 6.

O D F

ODFACIO, Veteres pro Olfacio dixerunt, teſte Feſto. al. Odēfacio. V. Dacer. [Qui a Dorico ὀσδω arceſſit, unde σ abjecto, ὄζω. Ego vero putem potius Oldefacio veteres dixiſſe prius, ut a Caldefacio, quod eſt Calidum facio, eſt Calefacio & Calfacio, etſi ſignificatio diſcrepet.

O D I

ODI, iſti, it. [μισέω, στυγέω, μεγαίρω, ἔχθω, ἐχθαίρω, ἐχθραίνω] ōdiſſe. Verbum defectivum, ſub voce præterita ſignificat præſens & præteritum, tam imperfectum quam perfectum, id eſt Odio habebam, aut habui. Cic. de Amicit. 28. Alterum propter crudelitatem ſemper hæc civitas oderit. Sic pro Sextio 102. Et 7. Fam. 2. Poſtremo, vix veriſimile fortaſſe videatur, oderam multo pejus hunc, quam illum ipſum Clodium. Odiaris ex Seneca in uno vet. exempl. in Proodop. H.St. V. infra.

Odit lædi ferro vitalia opobalſamum. Plin. lib. 12. cap. 25.

Odimus invidi, Vide INVIDUS. H. St.

Odiſſe & Amare, contraria. Cic. 6. Attic. 2.

Odiſſe & Diligere, contraria. Cic. 5. de Finib. 28. Quum appetitus ille animi aliquid ad ſe trahere cœperit conſulto, quod ſibi obſit, quia ſit ſibi inimicus; quum id ſua cauſa faciet, & oderit ſe & ſimul diliget: quod fieri non poteſt.

Favere & Odiſſe, contraria. Cic. de Claris Orat. 188.

Acerbe & penitus odiſſe aliquem. Cic. pro Cluent. 171. Hunc ſi acerbe & penitus oderat, non eum quam diutiſſime vivere velle debebat?

Aperte odiſſe magis ingenui eſt, quam fronte occultare ſententiam. Cic. de Amicit. 67.

Furialiter odit. Ovid. 3. Faſt. 637.

Male odiſſe aliquem. Cic. 14. Attic. 1.

Pejus odero pati contumelias malis omnibus aliis. Cic. ad Brut. 16.

Impendio odit. V. IMPENDO.

Odiſſem te odio Vatiniano. Catul. ad Calvum, 14. 3.

Odimus immodicos faſtus. Ovid. 3. de Arte Am. 511.

Oderunt hilarem triſtes, triſtemque jocoſi. Hor. 1. Epiſt. 18. 89.

Improbos omnes civili odio odimus. Cic. pro Milon. 36.

Amor odit inertes. Ovid. 2. de Arte Am. 229.

Odi profanum vulgus, & arceo. Hor. 3. Carm. 1. 1.

Odiſſe, Faſtidire aliquid. Ter. Adelph. 4. 1. 7.
Et illud rus nulla alia cauſa tam male odi, niſi quia prope eſt. conf. Plaut. Men. 1. 3. 7. Cic. 7. Fam. 2. Oderam multo magis hunc quam illum.

Non prorſus adeo defectiva eſt hæc vox ut ſibi perſuaſerunt aliqui Grammatici, cum plura inveniantur tempora, ut odio, odiet, odivi, odite, odientes, oditur ab odior, &c. V. Voff. de Analog. 3. 39. Odio μισῶ, Gloff. Oſus ſum, Plaut. infra. Gell. 4. 8. V. Voff. ibid.

Oditur paſſive, Tertull. Apol. cap. 3.

OSUS, a, um. Partic. [μισήσας] Qui odio habuit. Plaut. Amph. 3. 2. 19.
Inimicos ſemper oſa ſum obtuerier. Gell. lib. 4. cap. 8. Non. 2. 613.

OSŪRUS, a, um. Partic. Cic. de Amicit. 59. Negabat ullam vocem inimicitiorem amicitiæ potuiſſe reperiri, quam ejus qui dixiſſet, Ita amare oportere, ut ſi aliquando eſſet oſurus.

OSOR, ōris. m. [μισητὴς] Qui odio habet. Plaut. Merc. ſuppoſ. 4. 6. 15. Oſores, infenſi, iracundi. Et Pœn. arg. 2. Oſor mulierum. conf. Pacat. Paneg. Theod. cap. 20.

ODĪBILIS, e. Adj. Odio dignus. Accius 6. apud Priſcian. p. 709. Gnati mater peſſimi odibilis &c. Lamprid. Heliog. cap. 18. Vita, moribus, improbitate ita odibilis, ut ejus nomen ſenatus eraſerit. Uſus & Ambroſius Epiſt. 14. Et Vulg. Interp. ſæpe.

ODIUM, i. n. [μῖσος, ἔχθος, ἔχθημα] Ira inveterata, inquit Cic. lib. 4. Tuſc. 21. Ter. Phorm. 5. 9. 27.
Neque negligentia tua, neque id odio fecit tuo.

Dignus odio aut irriſione. Cic. 2. de Orat. 205.

In odio. V. IN præp.

Atrox odii Agrippina. Tacit. 12. Ann. 22.

Procax odii, & poteſtatis temperantior. Tacit. 13. Ann. 46. al. Otii.

Securus jam odii. Tacit. in vit. Agricolæ 43.

Semina odii. Ovid. 5. de Arte Am. 510.

Acerba odia. Virg. 10. Æn. 905.

Acre. Cic. 2. de Invent. 108.

Ægra ſine armis. Valer. 5. Argon. 146.

Æternum. Senec. Hercul. fur. 6.

Aſpera. Virg. 2. Æn. 96.

Blandum & affabile. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 14.

Capitale. V. CAPUT.

Compreſſum. In COMPRIMO.

Crudele. Virg. 1. Æn. 365.

Diuturnum. Cic. in Vatin. 6.

Hoſtile. Tacit. 15. Ann.

Jejunum odium, Inſatiabile. Juven. 15. Sat. 51. De Ægyptiorum odiis.

Immane & crudele barbarorum in hoſtem. Cic. pro Planc. 71.

Immortale. Juven. 15. Sat. 34.

Inexorabile. Ovid. 5. Met. 245.

Inexpiabile. V. INEXPIABILIS.

Infeſtum. V. INFESTUS.

Infinitum. Cic. pro Corn. Balb. 62. Sed ſi qui ſunt, quibus infinitum ſit odium, in quo ſemel ſuſceptum ſit, quos video nonnullos, &c.

Inſigne. V. INSIGNIS.

Inſitum penitus. Cic. 2. de Lege Agrar. 14.

Inteſtinum odium. V. INTESTINUS.

Intimum. V. INTRA.

Inveteratum. Cic. in Vatin. 6.

Juſta. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Juſtum & debitum omnium mortalium. Cic. in Piſon. 33.

Mutuum. V. MUTUUS.

Naturale. Plin. lib. 8. cap. 18.

Novercalia. Tacit. 1. Ann. 6.

Nuda. Stat. 9. Theb. 20.

Occluſum. V. OCCLUDO.

Occulta. Cic. 1. Fam. 9.

Perniciale. V. PERNICIES.

Pertinacia. Tacit. 4. Hiſt. 43.

Privata. Tacit. 2. Ann. 80.

Pretioſa, & conſtantia magno. Ovid. 7. Epiſt. 49.

Recens. Tacit. 4. Ann. 15.

Vatinianum. V. VATINIUS.

Vetus. Tacit. 4. Ann. 12.

Vivida odia. Tacit. 15. Ann. 49.

Adduci odio. V. ADDUCO.

Advertit recentia, veteraque odia. Tacit. 4. Ann. 15.

Afferre odium. V. AFFERO.

Agere æterna odia. Senec. Herc. fur. 6.

Alendis materiam præſtare. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 178.

Ardent odia omnium in aliquem. Cic. pro Milon. 40. Omnia tum denique in illum odia civium ardebant deſiderio mei.

Capere odium. In CAPIO.

Certare odiis. Virg. 10. Æn. 14. Liv. 21. 1.

Colligere. Ovid. 3. Met. 259.

Conciliare. In CONCILIO.

Concipere. In CONCIPIO.

Concitare. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Concitare magnum in aliquem. Cic. 1. de Invent. 100.

Concoquere. In CONCOQUO, & infra Sorbere.

Conflatus odio. Quintil. lib 5. cap. 7.

Convertere in ſe. Cic. pro Dejot. 18. Si palam te intereniſſet, omnium in ſe gentium, non ſolum odia, ſed etiam arma convertiſſet.

Creare. Cic. 2. de Orat. V. CREO.

Depellere. Cic. Fam. 12. 1.

Deponere. Senec. Herc. fur. 6. conf. Mitigare.

Diffidere odio quodam & diſſidio ab aliquibus. Cic. pro Corn. Balb. 30.

Diffidere capitali ab aliquo. Cic. de Amicit. 2.

Effundere occluſum. V. OCCLUDO.

Excitare acerbum. Cic. 2. de Orat. 208.

Exedere urbem odiis, Delere. Virg. 5. Æn. 786.

Exercere odia. Ovid. 7. Epiſt. 47.

Exercere aliquem odiis. Virg. 4. Æn. 623.

Explere odium ſtrictis mucronibus. Claud. de Bell. Get. 609.

Expromere. Cic. 2. Att. 8.

Facere odium ſtudiorum. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Ferre ex aliqua re. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Finire amorem odio. Ovid. Remed. Amor. 657.

Flagrare odio alicujus. Senec. Octav. 132.

Flagrare mutuo odio. In MUTUUS.

Frangere. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Gerere. Sen. Thyeſt. 4.

Gerere odium adverſus. Plin. lib. 8. cap. 18.

Habere magnum in aliquem. Cic. 2. de Invent. 109.

Habere odium ſervitutis. Cic. 5. Philip. 38.

Importare alicui. Hor. 1. Epiſt. 13. 4.

Incendere in ſe. V. INCENDO.

Incurrere in hominum. V. INCURRO.

Indicare odium. Cic. 3. Fam.

Inferre. Tacit. 15. Ann. 49.

Inflammare urbes odiis. Stat. 3. Theb. 338.

Intendere. Tacit. 13. Ann. 15.

Inurere. Cic. pro Domo 92.

Irruere in odium alicujus, pro Venire. Cic. 2. Verr. 35. Qui quaſi de induſtria in odium offenſionemque Populi Romani irruere videbantur.

Judicare odio & invidia. Cic. pro Marcell. 29.

Liberare aliquem odio. V. LIBER.

Mereri. Ovid. 2. Amor. 2. 9.

Metiri aliorum odium ſuo. V. METIOR.

Mitigatur odium, deponitur, tenetur, ſedatur. Cic. Poſt red. ad Quirites 23. Odium, vel precibus mitigari poteſt, vel temporibus Reip. communique utilitate deponi, vel difficultate ulciſcendi teneri, vel vetuſtate ſedari.

Mittere ac finire. In MITTO.

Mordet. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Movere aſpera verbis. Virg. 2. Æn. 96.

Movet odium aſperitas. Ovid. 2. de Arte Am. 146.

Patefacere odium ſuum in aliquem. V. PATEFACIO.

Placare.

Placare. Cic. pro Domo, 44.
Ponere. Claud. de Bell. Get. 91.
Premi odiis. Claud. 2. in Ruffin. 13.
Profiteri. Cic. 12. Philip. 7.
Propulsare. Cic. pro Cœl. 75.
Remittere. Tacit. 1. Ann. 10.
Renovare & revocare animos aliquorum ad alicujus odium. Cic. 2. de Orat. 199.
Reponere, Differre. Tacit. in vita Agric. 39. extr.
Residere in odiis. V. IN præp.
Restinguere. Cic. pro Rabir.
Saturare diuturnum & inveteratum. Cic. in Vatin. 6.
Servatum perenni studio. Sil. lib. 1. 18.
Sorbere. Cic. 3. Q. frat. 9. Ut ejus ista odia non sorbeam solum, sed etiam concoquam.
Struere in aliquos, & Dimovere ab aliquibus, contraria. Cic. 2. de Orat. 208.
Subire. Cic. 11. Att. 17. Quanquam quid mea intersit ut eorum odium subeam, non intelligo.
Sublevare. Cic. 8. Fam. 3. Sed mehercule non multum M. Octavius eorum odia, qui Hirrum premunt, quæ multa sunt, sublevat.
Sum. ut, Est mihi odium illius, i. e. Prosequor illum odio. Virg. 1. Æn. 365.
Odio esse alicui. Cic. 5. de Finib. 62. Cui Tubuli nomen odio non est? Virg. 8. Ecl. 38. Dumque tibi est odio mea fistula.
Hostili odio & crudelitate esse in aliquem. Cic. pro Cluent. 12.
In odio esse apud. Cic. pro Lege Manil. 65. Difficile est dictu, Quirites, quanto in odio simus apud exteras nationes, propter, &c.
In odio esse omnibus. Cic. 2. Att. 21. pr. Nunc repente tanto in odio est omnibus, ut quorsus eruptura sit, horreamus. Ubi Quorsus pro Quorsum legitur.
Suscipere odium alicujus in re aliqua. Cic. 7. Att. 1. In quo (ut audio) magnum odium Pompeji suscepistis.
Suscipere acre. Cic. 2. de Invent. 108.
Tendere odiis, Contendere. Tacit. 4. Hist. 43. extr.
Transferre odium collectum. Ovid. 3. Met. 259.
Venenare commoda alicujus obscuro odio morsuque. Hor. 1. Epist. 14. 38.
Venire odio omnibus. Plin. lib. 28. cap. 8.
Venire in odium omnibus. Cic. 10. Att. 8. Qui xx diebus ipsi illi egenti ac perditæ multitudini in odium acerbissimum venerit. Sic leg. Pantagath.
Vocare in. Cic. 1. contra Rull. 2. Nomen imperii in commune odium orbis terræ vocabatur.
Odium, Assiduitas, instantia, molestia, fastidium, ut ait Donat. Ter. Phorm. 5. 6. 9.

> Pergit hercle: tu nunquam tuo odio vinces me. Idem Hecyr. 1. 2. 48.
> Trudendo, atque odio denique effecit senex,
> Despondit ei gnatam hujus vicini proximi. Idem Eun. 3. 1. 13. & 5. 5. 2. conf. ODIOSUS.

Odiōsus, a, um. Adj. [μισητὸς, ἐυμίσητος, βδελυρὸς] Qui odio habetur, vel Qui molestus est. Ter. Eun. 4. 6. 16. Ubi sita est? T. in risco: odiosa cessas? Idem 5. 7. 44. Cic. de Amicit. 71. Odiosum sane genus hominum officia exprobrantium, quæ meminisse debet is, in quem collata sunt, non commemorare is qui contulit.
Aures odiosæ. Ovid. 1. de Arte Am. 489.
Dolor. Cic. 4. de Finib. 52.
Motus palæstrici sæpe sunt odiosiores, & histrionum nonnulli gestus ineptiis non vacant. Cic. 1. Off. 130.
Offensio omnis odiosa est in fragili corpore. Cic. de Senect. 65.
Orator odiosus & loquax spernitur. Cic. pro Muren. 10.
Plaga odiosa. Cic. 5. Att. 20.
Scrupulus odiosus. Cic. 10. Att. 14.
Senex. Ovid. Rem. Amor. 471.
Senectus sic plerisque senibus odiosa est, ut onus se Ætna gravius dicant sustinere. Cic. de Senect. 4.
Vento odioso concita æquora. Ovid. 19. Epist. 21.
Verbum insolens & odiosum. Cic. in Orat. 25. Eorum religioni quum serviret orator, nullum verbum insolens, nullum odiosum ponere audebat. [i. e. Molestum. Puto tamen Otiosum reliquisse Tullium, i. e. Supervacuum. V. in OTIUM.
Odiosum esse alicui, i. e. Molestum, ut ait Valla. Plaut. Curc. 1. 1. 7. Tandem es odiosus mihi. Ter. Phorm. 5. 8. 44.

> In jus? enim vero si porro esse odiosi pergitis.

Jucundum potius quam odiosum. Cic. de Senect. 26. Ex Cæcil.
Odiosum & molestum. Cic. 6. Att. 3. Odit provinciam, & hercule nihil odiosius, nihil molestius.
Grave & odiosum, Leve & facile, contraria. Cic. pro Rosc. Com. 16. Quorum alterum est gravius & odiosius; alterum levius & facilius.
Compar. V. Cic. supra. Quintil. 1. 6. Nihil odiosius est affectatione.
Superl. Phædr. 2. 6. 4. Odiosissima aliis natio. Capitol. Albin. cap. 11. Uxori odiosissimus fuit.

Odiosĭcus, a, um. Adj. confictum a Plauto. Capt. 1. 1. 19.

Odiōse, Adv. [μισητῶς] Cum odio vel tædio, aut quod *fastidiose* vulgo dicitur. Ter. Adelph. 4. 2. 50.

> Æschinus odiose cessat: prandium corrumpitur.

Dicere odiose. Cic. de Clar. Orat. 283. Si quis eos, qui nec inepte dicunt, nec odiose, nec putide, Attice putat dicere, &c.
Interpellare odiose. Cic. 2. de Orat. 262.
Loqui odiose. Auctor. ad Heren. lib. 4. 29. Vivis invidiose, delinquis studiose, loqueris odiose.
Facis odiose. Plaut. Bacch. 4. 9. 139. Idem Truc. 2. 7. 57.
Obloqui odiose. Nazar. Paneg. Constant. cap. 16.

Odīnŏlyon, ontis. m. [ὠδινολύων] Pisciculus est exiguus, magnitudinem magnæ limacis non excedens, quem Græci alio nomine Echeneida, Latini etiam Remoram vocant: sic appellatus, ἀπὸ τοῦ λύειν τὰς ὠδῖνας, i. e. a solvendo dolores partus. Quippe sale asservatum, & alligatum gravidis, partum solvere prodiderunt. Plin. lib. 32. cap. 1.

Odītes, æ. m. [Ὀδίτης] Unus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius, a Mopso interfectus in nuptiis Pyrithoi. Ovid. 12. Met. 457.

> Occubuit, frustraque loqui tentavit Odites. Idem. 5. 97.

Odius, i. m. Halizonum dux, quem Agamemnon in bello Trojano interfecit. Auctor Homer. lib. Iliad. 5.

O D O

Odones, um. m. pl. de quibus in l. 25. Argumento. §. 17. fasciæ. D. de aur. & arg. legat. ubi dicitur, quod usum calceamentorum præstant: nisi ibi mendum sit, & legendum potius Undonum: quod putat Catellianus Cotta, in verbo Undones. Sed non video quomodo undones usum calceamentorum præbeant. Tiraquellus.

Odontītis, is. f. [ὀδοντῖτις] Herbæ genus, quæ dentium dolori medetur. Plin. 27. 12. [Gorr. est ὀδοντίδης. Odontides. V. ejus Def.

Odŏpĕta, æ. f. ita Lampetra, sive lampreta vocatur.
Item Canis venaticus. Petron. cap. 35. Super sagittarium odopetam imposuerat. al. Otopeta. [Utrumque sine auctore asserit Lexicographus, nec certius quicquam eruas ex Petronii commentatoribus.

Odor, vel Odos, ōris. m. [ὀδμὴ, ὀσμὴ] notæ significationis. Plaut. Capt. 4. 2. 35.

> Quorum odos subbasilicanos omnes abigit in forum.

Odor. Varr. 5. de L. L. 8. Litteræ commutatione dicitur odor, olor. Hinc olet, & odorari, & odoratur, & odora res.
Fluctus odorum. Lucret. lib. 4. 679.
Odoris ignavia. V. IGNAVUS.
Suavitas odorum. Cic. de Senect. 5.
Vastitas. Plin. lib. 31. cap. 6.
Austerus odore. Plin. lib. 12. cap. 25.
Unguentorum odor. Cic. Post red. in Senat. 15.
Acer odor. V. ACER, adj.
Acerbus. Val. Flacc. 4. Argon. 493.
Acerrimus. Plin. lib. 21. cap. 7.
Acutus. Plin. lib. 21. cap. 7.
Aggravans capita. Plin. lib. 12. cap. 17.
Angusti odoris rosa silvestris. Plin. lib. 21. cap. 4.
Argutus. Plin. lib. 15. cap. 3. extr.
Ater. V. ATER, adj.
Castoreus. In CASTOR.
Crocei. Virg. 1. Georg. 56.
Dilutus. Plin. lib. 15. cap. 28.
Divinus. Virg. 1. Æn. 407.
Ferus. Plin. lib. 12. cap. 17.
Fœdus. Celsus lib. 7. cap. 29.
Gravis cæni. Virg. 4. Georg. 49.
Gravis oris. Ovid. 3. de Arte Am. 227.
Non inelegans. Plin. lib. 21. cap. 25.
Inimicus. Hor. 2. Serm. 4. 53.
Injucundus. V. INJUCUNDUS.
Insuavis. V. INSUAVIS.
Jucundus. V. JUCUNDUS.
Jucunde gravis. Plin. lib. 21. cap. 10.
Lentus. Sen. Thyest. 6. 2.
Liquidus. Virg. 4. Georg. 415.
Malus. Hor. Epod. 12. 8.
Medicatus. V. MEDICO.
Mollissimus. V. MOLLIS.
Panchæi. Lucret. lib. 2. 417. V. Odores in pl. infra.
Potentissimus. Plin. lib. 13 cap. 2.
Recentis odoris mala. Juven. 11. Sat. 74.
Roscidus. Plin. lib. 14. cap. 2.
Sævus odor vini, Ad facinus & sævitiam ducens. Stat. 2. Theb. 86.

> — Ogygii si quando afflavit Iacchi
> Sævus odor, tunc saxa manu, tunc pocula pulchrum
> Spargere.

Tæter. Virg. 3. Æn. 228.
Vinosus. Plin. lib. 27. cap. 4.
Abolere. Plin. lib. 28. cap. 9.
Adhibere odores ad deos. In ADHIBEO.
Afflantur e floribus. Cic. de Senect. 59.
Capere. In CAPIO.
Capi odore rerum. Cic. pro Cœl. 42.
Continere. In CONTINEO.
Crescit malus odor membris. Hor. Epod. 12. 8.
Defluit celerrime. i. e. Evanescit. Plin. lib. 13. cap. 1.
Difflatur. V. DIFFLO.
Depellunt bestiæ quædam intolerabili oris fœditate insectantes. Cic. 2. de Nat. Deor. 127.
Diffudit liquidum ambrosiæ. Virg. 4. Georg. 415.
Evanescit celerrime. Plin. lib 13. cap. 1.
Evellere e glebis turis. Lucret. lib. 3. 328.
Excire acrem. Lucret. lib. 6. 1215.
Exspirare odorem dicitur res aliqua. Catul. Argon. 62. 87.
Fertur ad superiora omnis. Cic. 2. de Nat. Deor. 141.
Fragrat acerbus. Valer. 4. Argon. 493.
Frui ex utraque parte corporis odore prodigo. Plin. lib. 13. cap. 3.
Fumat multo ara. Hor. 3. Carm. 18. 8.
Jacere odorem de corpore. Lucret. lib. 2. 845.
Jactare. V. JACIO.
Incendere tus & odores. Cic. 6. Verr. 77. &
Incendere galbaneos. Virg. 4. Georg. 264. V. Odores in pl. infra.
Miscent herbæ suaves odores. Virg. 2. Ecl. 55.
Spirat odor. V. DIFFLO.
Spiravere comæ divinum odorem. Virg. 1. Æn. 407.
Tollit odorem oris, gingivas astringit, dentes firmat. Plin. lib. 23. cap. 2. De aceto scillino.
Vitiantur auræ odoribus. Ovid. 7. Met. 548.
Odor, Infectus aer. Plin. lib. 9. cap. 7. Odorem quidem non aliud, quam infectum aera intelligi posse.
Odor oris & corporis tæterrimus. Cic. 5. Verr. 23. Postremo ut odor Apronii tæterrimus oris & corporis, quem (ut ajunt) ne bestiæ quidem ferre possent, uni isti suavis & jucundus videretur.
Odor, per translationem: ut, Odor Dictaturæ, i. e. Indicium, ut ait

Budæus.

Budæus. Cic. 4. Att. 16. Res fluit ad interregnum, & est nonnullus odor Dictaturæ.
Suspicionis. Cic. pro Cluent. 73. Canutio perito homini, qui quodam odore suspicionis Stalenum corruptum esse sensisset, neque dum rem perfectam arbitraretur, placuit, &c.
Legum. Cic. 7. Verr. 160. Quasi luce libertatis, & odore aliquo legum recreatus, revixisset, &c.
Lucri bonus est odor ex re qualibet. Juven. 14. Sat. 204. conf. Suet. Vesp. cap. 23.
Veritatis quasi odore quodam retenti propius aberraverunt. Lactant. 6. 12. V. Barth. Adverf. 17. 2.
Odores, in plurali, & Aromata, pro eodem accepisse videtur Columel. lib. 12. cap. 20. Quod si non ita, ut præcipimus, permiscueris, subsident aromata, & adurentur. Et paulo post, Ad prædictum autem modum musti adjici debent ii odores, nardi folium, iris Illyrica, &c. Lamprid Heliog. cap. 31. Odores Indicos sine carbonibus ad vaporandas zetas jubebat incendi. conf. Plaut. Men. 2. 3. 3. Hor. 2. Epist. 1. 269. & 1. Carm. 5. 2.
Ingrati. Ovid. 2. Met. 626.
Differtum corpus odoribus. Tacit. 16. Ann. 6.

ODŌRUS, a, um. Adj. [ὀσμώδης] Quod ex se odorem mittit, teste Servio: ut Stat. 6. Theb. 104.
— & odoro vulnere pinus
Scinditur.
Odora res. Varro 5. de L. L. 8.
Arbor odora. Ovid. 1. de Arte Am. 287.
Flos. Ovid. 9. Met. 78.
Sulfur. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 256.
Odorus, Indagator & fagax. Virg. 4. Æn. 132.
— & odora canum vis. Servius.

ODORĀRIUS, a, um. Adj. [ὀδμηκός] Quod ad odores pertinet. ut, Odoraria myrrha. Plin. lib. 12. cap. 16.

ODORARIUS, i. m. [ἀρωματοπώλης] Qui odores conficit & vendit.

ODŌRO, [ὀσφρέω, ὀσφραίνω] āre. Odorum reddere. Columel. lib. 9. cap. 4. Qui coloret, odoretque mella.
Odoro, pro Odore repleo. Ovid. 15. Met. 734.
Tura super ripas, aris ex ordine factis,
Parte ab utraque sonant, & odorant aera fumis. Sic Græci nonnunquam utuntur verbo θυμιᾶν.

ODOROR, [ὀσφραίνομαι] āri. depon. Olfacere. Columel. lib. 6. cap. 2. Deinde nares perfricato, ut hominem discant odorari.
Cibum projectum odoraris. Hor. Epod. 6. 10.
Odorari, per translationem. Cic. 14. Att. 22. Cupio enim, antequam Romam venio, odorari diligentius quid futurum sit.
Pervestigare & odorari aliquid. Cic. 6. Verr. 31. Mirandum in modum, canes venaticos diceres, ita odorabantur omnia & pervestigabant.
Indagare & odorari. Cic. 4. Verr. 135. Hæc vero ejus erat ars, & malitia miranda; quod acutissime tota provincia, quid cuique esset necesse, indagare & odorari solebat.
Degustare & odorari aliquem. Callide & clam explorare quid habeat animi. Cic. 4. Att. 8. Tu velim & Fabium, si quem habes aditum, odorere: & istum convivam tuum degustes. V. DEGUSTO.
Sagacius odorari, Diligenter investigare & indagare. Cic. 6. Att. 4. Illud præterea μυστικώτερον ad te scribam: tu sagacius odorabere.
Quam sagacissime odorari, quid sentiant, quid existiment, quid exspectent, quid velint, quo deduci facillime posse videantur judices. Cic. 2. de Orat. 186.
Festine odorari aliqua. Cic. 4. Att. 14. Siquid forte de comitiis, de Republica (soles enim tu hæc festine odorari) scribas ad me.
Vestigiis. Cic. in Pison. 83. Quas quidam, non vestigiis odorantes ingressus tuos, sed totis volutationibus corporis & cubilibus persecuti sunt. Idem. pro Cluent. 82. Albiana pecunia vestigiisne vobis odoranda est?
Decemviratum. Cic. 2. de Lege Agrar. 64. Committite vos nunc, Quirites, his hominibus hæc omnia, quos odorari hunc Decemviratum suspicamini.
Vestigare & odorari voluptates. Cic. Post red. in Senat. 14. Hi voluptates omnes vestigant atque odorantur.

ODŌRANS, antis. [ὀσφραίνων] Partic. Plaut. Mil. 2. 2. 113.
Si ita non reperio, ibo odorans quasi venaticus
Usque, donec persecutus volpem ero vestigiis. Cic. Pison. 83.
Vestigiis odorantes ingressus tuos. V. paulo supra.

ODORĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. [εὐώδης, εὔοδμος, εὐοδίας, θυώεις, μυρεψικός, ἀρωματώδης] Quod alicunde accepit odorem, inquit Servius. ut, Templum odoratum. Plin. 2. Epist. 17. Ante cryptoporticum xystus violis odoratus.
Minus odoratum. Plin. lib. 21. cap. 7.
Minime odoratus. Plin. lib. 21. cap. 7.
Capilli. Hor. 3. Carm. 20. 14.
Caput. Hor. 2. Serm. 7. 55.
Odoratus, Partic. sine origine verbi. Non enim ab Odorando, sed ab Odore deducitur. Hor. 2. Carm. 11. 15.
— & rosa
Canos odorati capillos, &c. i. e. Capillis odoratis, nam sic loquuntur Græci. [Non video, cur neges ab Odoro esse. V. ODORO.
Odoratus, Quod ex se odorem habet. Virg. 3. Georg. 414.
Disce & odoratam stabulis accendere cedrum. Ubi Servius, Odoratam, pro Odoriferam. Plin. 12. 12. Odoratæ radicis herba.
Bacchus. Virg. 4. Georg. 279.
Ceræ. Ovid. 8. Met. 226.
Ignes. Ovid. 1. Fast. 75.
Lignum. Virg. 2. Georg. 118.
Nemus lauri. Virg. 6. Æn. 658.
Rosæ. Tibul. lib. 1. 3. 62.
Serta. Ovid. 5. Trist. 3. 6.
Compar. Plin. 21. 7. Itaque & vina mustis odoratiora, & silvestria magis omnia sativis. Idem. 15. 28. Tenue vinum odoratius.
Superl. Plin. 15. 29. Myrtis odoratissima.

ODORĀTIO, ōnis. f. [ὄσφρησις] Cic. 4. Tusc. 20. Et qualis est hæc aurium, tales sunt oculorum, & tactionum, & odorationum, & saporum.

ODORĀTUS, ûs. m. [ὄσφρησις] pro Olfactu, sive ipso sensu & facultate odorandi. Plin. lib. 11. cap. 4. Insecta autem habent oculos, præterque sensus tactum & gustatum, aliqua & odoratum. Cic. 4. Acad. 20. Nihil necesse est de gustatu & odoratu loqui.
Odoratus, idem quod Odoratio. Cic. 2. de Nat. Deor. 158. Nisi forte tanta ubertas & varietas pomorum, eorumque jucundus, non gustatus solum, sed odoratus etiam & aspectus, dubitationem affert, quin hominibus solis ea natura donaverit.
Odoratus, Odor. Plin. lib. 25. cap. 13. Folia coriandri tenuiora, gravi odoratu.

ODORĀMEN, ĭnis. sive ODORAMENTUM, i. n. [ἄρωμα] Quod odoris gratia tenemus: sicut unguentum, quod ungendi causa, ut ait Perottus. Macrob. lib. 1. Saturn. in præf. Confusura videlicet omnium succos odoraminum in spiramentum unum. Plin. 21. 7. Omnium autem odoramentorum, atque adeo herbarum, differentia est in colore, & odore, & succo. Columel. 11. 2. Odoramentis condire vina.

ODORĀTĪVUS, a, um. Adj. ut, Semen odorativum. Apul. de Herb. cap. 79.

ODŌRĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [πολύοσμος, ἀρωματοφόρος] Quod odorem reddit. Plin. lib. 12. cap. 17. Eundem & ad serpentes fugandas urunt in odoriferis silvis frequentissimas.
Arabia odorifera, In qua nascuntur odores. Plin. lib. 5. cap. 11.
Flores. Sil. 16. 309.
— odoriferis adspergit floribus aras.
Gens. Ovid. 4. Met. 209. Sic vocat Achæmenios, Arabiæ populos.
Insulæ odoriferæ. Plin. lib. 6. cap. 28.
Lances. Propert. lib. 2. 14. 23.

ODORĬSĔQUUS, a, um. Adj. Odorem sequens. Liv. Andron. Odorisequi canes.

O D R

ODRŸSÆ, arum. m. [Ὀδρυσαι] Populus est Thraciæ, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 11.

ODRYSIUS, a, um. Adj. [Ὀδρύσιος] Idem quod Thracius. ut, Hasta Odrysia. Stat. 1. Achil. 485.
Boreas Odrysius. Sil. lib. 7. 570.
Carmen. Valerius 5. Argon. 594. i. e. Orphei, qui Tharx erat, carmen.
Dux Odrysius. Ovid. 2. de Arte Am. 134.
Hasta Odrysia. Stat. 1. Achill. 485.
Rex Odrysius, Rex Thraciæ. Ovid. 6. Met. 490.

O D Y

ODYSSĒA, æ. f. [Ὀδύσσεια] Homeri opus de Ulyssis erroribus, viginti quatuor libris absolutum. Derivata dictio ab Ὀδυσσεύς, id est Ulysses. Cic. de Clar. Orat. 71. Nam & Odyssea Latina est sic tanquam opus aliquod Dædali, & Livianæ fabulæ, &c. conf. Gell. 3. 16. Auson. Epit. 5.
Perlege Odyssean omnia nosse volens.

ODYTES, V. ODITES.

O E

OE pro E & U antiqui scribebant. V. Lex. Pitisc. OE. Oportere.

O E A

OEA, Africæ civitas est, una ex tribus, quæ a numero Tripolim illam Africanam fecerunt. Solinus cap. 40. Achæi Tripolin lingua sua signant, de trium urbium numero, OEæ, Taphræ, Leptis magnæ, &c. Al. pro OEa Abrotonum subjiciunt. V. Drakenb. ad Sil. 3. 257.

OEAGRUS, i. m. [Οἴαγρος] Pater Orphei vatis, & fluvius Thraciæ: unde & Hebrus, quod ex eo fluat, OEagrius dicitur. Virg. 4. Georg. 524.
Tum quoque marmorea caput a cervice revulsum
Gurgite quum medio portans OEagrius Hebrus, &c.

OEAGRIUS, a, um. Adj. [Οἰάγριος] ut,
Æmus OEagrius. Ovid. 2. Met. 219.
Nervi OEagrii. Sil. 5. 463. conf. Manil. 5. 322. Virg. in dict. super.

OEANTHE, es, f. [Οἰάνθη] Civitatis nomen, quæ a quibusdam etiam OEanthea vocatur. V. Plin. lib. 3. cap. 3.

O E B

OEBADES, [Οἰβάρης] Darii stabularius, cujus industria ipse Darius Persarum regnum adeptus est. V. Herodotum lib. 3. & Justin. lib. 1.

OEBĂLIA, æ. f. [Οἰβαλία] duplex est: una quæ & Laconia dicta fuit: & ab OEbalo filio Argulii OEbalia cognominata. De qua Stat. Achill. lib. 1. 20.
Solverat OEbalio classem de litore pastor
Dardanus. Altera in Italia prope Tarentum Calabriæ, de qua Virg. 4. Georg. 125.
— sub OEbaliæ memini me turribus altis, &c.

OEBALĬDES, æ. m. patronym. [Οἰβαλίδης] Ovid. in Ibin. 590. pro gentili posuit,
Quo puer OEbalides ictus ab orbe cadas. i. e. Hyacinthus, qui Lacon fuit. Idem 5. Fast. 705. loquens de Castore & Polluce,
Effugere OEbalidæ cursu potuere sequentes.

OEBĂLIS, ĭdis. f. patronym. [Οἰβαλίς] Stat. 1. Silv. 2. 150.
— quis purpura sæpe
OEbalis, & Tyrii moderator livet aheni. Positum pro adjectivo.

OEBALIUS, a, um. Adj. [Οἰβάλιος] ut, Matres OEbaliæ, Italicæ. Ovid. 3. Fast. 230.
Fratres OEbalii. Stat. 3. Silv. 2. 10.
Nepotes OEbalii. Sil. 12. 451.

OEBĂLUS, i. m. [Οἴβαλος] Argulii filius, rexque Laconiæ, qui ab se Laconiam provinciam OEbaliam dixit.
Fuit & OEbalus, Telonis regis Caprearum insulæ prope Neapolim filius, & Nymphæ Sebethidis. Hæc Servius in Virg. 7. Æn. 733.
OEbale, quem generasse Telon Sebethide nympha Fertur.

O E C

OECHALIA, æ. f. [Οἰχαλία] Laconiæ pars, propinqua Thessaliæ, quæ OEchalia,

OEchaliæ nomen aſſumſit a civitate ejuſdem nominis, quæ in illa erat. Ipſa vero civitas, teſte Homero lib. 2. Iliad. ab OEchaleo fluvio nomen accepit. In hac Eurythus regnavit, qui Herculi filiam Ionam ante promiſſam denegavit, ideo quod filius fuerat eum dehortatus, dicens ab Hercule & uxorem & filios eſſe interemptos. Quare illum & filios interemit, atque OEchaliam ejus urbem evertit. V. Virg. 8. Æn. 290. & Ovid. 9. Met. 136.

Inclyta OEchalia. Senec. Herc. OEth. 4.

OECLĪDES, æ. m. patronym. [οἰκλείδης] Amphiaraus, Ovid. 8. Met. 317.

OECŎNŎMUS, i. m. [οἰκονόμος] Latine dicitur Adminiſtrator rei familiaris. Pro OEconomus in Jure Pontificio & Novell. Juſtinian. legitur paſſim Iconomus. Quam ſcriptionem defendunt Alciat. Parerg. 9. 3. & Giſan. apud Muret. 2. Epiſt. 23. L. 14. C. de Sacroſanct. Eccleſ. OEconomus eſt, cui res eccleſiaſtica gubernanda mandatur. & l. 33. §. 4. C. de Epiſc. & Cler. Diſpenſator pauperum eſt œconomus Eccleſiæ.

OECONOMIA, æ. f. [οἰκονομία] Rei domeſticæ adminiſtratio.

OEconomia, Diſpoſitio, ordo, ſtructura cujuſcunque rei, per translationem. Cic. 6. Att. 1. Accepi tuas litteras, &c. Iis igitur reſpondebo. Sic enim poſtulas. Nec οἰκονομίαν meam inſtituam, ſed ordinem conſervabo tuum. Hic ponitur pro Ordine, quem ſcribentes ſervamus. Vitruv. lib. 1. cap. 2. Architectura autem conſtat ex ordinatione, quæ Græce τάξις dicitur: & ex diſpoſitione (hanc autem Græci διάθεσιν vocant) & eurythmia & ſymmetria, & decore, & diſtributione, quæ Græce οἰκονομία dicitur. Budæus.

OEconomia, etiam apud Oratores, Diſpoſitio cauſæ dicitur. Quintil. 3. 3.

Diligentior œconomia. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Perturbatior œconomia. Cic. 6. Att. 1. Sed enim οἰκονομία ſi perturbatior eſt, tibi aſſignato: te enim ſequor σχεδιάζοντα. οἰκονομία, ordo & diſpoſitio rerum quæ ſcribuntur. σχεδιάζοντα, ſcribentem non ordine, ſed ut quidque in mentem venit.

OECONOMĬCUS, a, um. Adj. [οἰκονομικὸς] Ad rei domeſticæ adminiſtrationem pertinens.

Apte & concinne conſtitutus. Quintil. 7. 10. OEconomica totius cauſæ diſpoſitio.

OECONOMĬCUS, i. m. Gubernandæ familiæ peritus. Cic. 2. Off. 87. Has res commodiſſime Xenophon Socraticus perſecutus eſt in eo libro, qui OEconomicus inſcribitur. Colum. Præf. lib. 12. pr. Xenophon Athenienſis eo libro, P. Silvine, qui OEconomicus inſcribitur, prodidit, &c. conf. Columel. 11. 1.

OECONOMICA, orum. n. pl. [οἰκονομικὰ] Quæ ad rem domeſticam ac familiarem pertinent. Unde Ariſtotelis œconomica dicuntur.

OECOS, i. m. [οἶκος] Græce, Latine Domus ſive familia dicitur: a quo OEconomus. Ea voce utitur Plin. lib. 36. cap. 25. Item Vitruv. 6. 10. Conſtituuntur œci magni. Idem 6. 5. Quadrati. V. Lex. Pitiſc.

OECŪMĔNĬCUS, a, um. Adj. [οἰκουμενικὸς] Univerſalis, & ad totum orbem pertinens. Unde, Concilium œcumenicum. οἰκουμένη enim, idem eſt quod orbis terrarum, terra habitabilis. V. Conring. de Concil. th. 11. & D. Ziegler. Jur. Canon. p. 267. Epiſcopus OEcumenicus. V. Calixt. Apparat. p. 268.

OECYRINES, æ. m. Vir argivus, qui donavit Agamemnonem thorace pulcherrimo. Homer. Iliad. lib. 11.

OEDĬPŪS, i. & ŏdis. m. [οἰδίπους] Filius Laii regis Thebani, dum adhuc matris utero teneretur, & pater Laius Apollinem de naſcitura prole conſuleret, ab oraculoque percepiſſet debere ſe ab ea interfici, natum puerum paſtori armentorum ſuorum occidendum tradidit: qui cum regium imperium exſequi cogeretur, parvuli pedes gladio perforavit, & vimine ſuſpendit ad arborem, quaſi inedia moriturum. Quod ipſe apud Senecam in OEdipo teſtatur. Sed quum vagitu Phorbantem paſtorem Polybii Corinthiorum regis, ad ſe puer traxiſſet, ille conſciſſis vinculis jam tumidum pedibus puerum cuidam largitus eſt: qui lætus ad Meropem uxorem Polybii regis liberis carentem pro magno munere detulit: illa una cum viro tanquam filium cælitus miſſum paterna caritate ſuſcepit, & a pedum tumore OEdipodem nominavit. Cujus penultima brevis a poetis noſtris poni conſuevit, & declinatur OEdipus, hujus OEdipodis, Græce: Latine vero OEdipi, teſte Priſciano lib. 6. & Donato. Hic quum ſemel Thebas pergeret, Sphinge comperta, ejus ænigma diſſolvit, & monſtrum interemit. Unde rerum obſcuriſſimarum interpres poſtea dictus fuit.

Davus ſum, non OEdipus. Eraſmus in Chiliad. OEdipi ingenium ſcite proponendis, ſimul & diſſolvendis ænigmatum ſcrupis nobilitatum eſt, propter diſſoluta Sphingis problemata, adeo ut in proverbium abierit ejus nominis appellatio. Velut apud Ter. Andr. 1. 2. 23. ſervus diſſimulans intelligere quod herus dixerat: Davus, inquit, ſum, non OEdipus. Id quod commutato nomine poteſt ad quemlibet accommodari, Paulus ſum, non OEdipus. Antonius ſum, non OEdipus. Quin ipſa per ſe figura proverbialis eſt, poteſtque ad eundem modum fingi ex quavis vel perſona, vel re vulgo nobilitata. Ut, Quî poſſim omnia meminiſſe? Petrus ſum, non Lucullus. Quî poſſim tantis ſufficere laboribus? Nicolaus ſum, non Hercules. Quî potero rem tam duram perſuadere? Ricardus ſum, non Cicero. Eraſmus. conf. Plaut. Pœn. 1. 3. 34.

OEDIPŎDES, æ. m. [οἰδιπόδης] pro eodem dicitur. Stat. 1. Theb. 17.

　　— limes mihi carminis eſto
　OEdipodæ confuſa domus.　　conf. Martial. 10. 4.

Impii OEdipodæ nuptiales faces. Senec. Herc. fur. 6.

OEDĬPŎDĪŎNIUS, a, um. Adj. [οἰδιποδειόνιος] Ovid. 15. Met. 429.

　OEdipodioniæ quid ſunt niſi nomina Thebæ?　conf. Lucan. 8. 407.

Fratres OEdipodionii. Stat. 10. Theb. 795.

OEDIPODIONĪDES, patronym. m. [οἰδιποδειονίδης] Stat. 1. Theb. 313.

　Interea patriis olim vagus exſul ab oris
　OEdipodionides furtim deſerta pererrat　　Aoniæ.

Dirus OEdipodionides. Stat. 6. Theb. 426.

OENAGRA, æ. f. [οἰνάγρα] Herba eadem quæ OEnotheros. Dioſc. 4. 113.

OENANTHARION, i. n. [οἰνανθάριον] Unguentum œnanthinum eſt, teſte Ægineta, qui non ob id ſic nominatum putat, quod œnanthen recipiat, quum ſæpe fiat ſine ea, ſed a vino & floribus lilii.

OENANTHE, es. f. [οἰνάνθη] Flos labruſcæ, hoc eſt vitis ſilveſtris, non tamen cujuslibet, (nam duæ ſunt labruſcæ ſpecies) ſed ejus tantum, quæ ſolum florem, non etiam uvas profert. Colligitur quum optime olet, ſiccatur in umbra, ſubſtrato linteo, atque in cados conditur. Dicitur quaſi οἴνου ἄνθος, hoc eſt vini flos. Plin. lib. 12. cap. 28.

OEnanthe, Herba. Plin. lib. 21. cap. 24. OEnanthe herba naſcitur in petris, folio paſtinacæ, radice magna, numeroſa. Sunt qui putent eſſe eam, quæ vulgo *Filipendula* dicitur: vocatamque OEnanthen, quod cum vino floreat. conf. Dioſc. 3. 126.

OENANTHĬNUS, a, um. Adj. [οἰνάνθινος] Quod ex œnanthe factum eſt. ut, OEnanthinum oleum. Plin. lib. 23. cap. 4.

OENANTIA, æ. f. [οἰνάνθια] Urbs Sarmatiæ in Aſia, Ptolemæo lib. 5. Hodie *S. Sophia.*

OENEĀTES, is. m. inter Vina tranſmarina numeratur, Plin. 14. 7 V. not. Hard.

OENEUS, i. m. duarum ſyllab. [οἰνεὺς] Calydoniæ rex & Deianiræ pater, de primitiis omnibus numinibus ſacrificavit, excepta Diana, quæ irata aprum immiſit, qui cuncta vaſtabat, donec a Meleagro, OEnei filio, occideretur. Hæc Servius. Ovid. 8. Met. fab. 4.

　An felix OEneus nato victore fruetur?

OEnei partu edita. Periphraſis eſt Deianiræ OEnei filiæ. Cic. 2. Tuſc. 20.

　Quantum una vecors OEnei partu edita, &c.

OENĒUS, a, um. Adi. [οἴνειος] Ovid 8. Met. 281.

　Inquit, & OEneos ultorem ſpreta per agros
　Miſit aprum.

OENĒĬUS, a, um. aliud Adj. [οἰνήϊος] ut, Heros OEneius. Stat. 5. Theb. 661.

OENĪDES, æ. m. patronym. [οἰνείδης] Ovid. 8. Met. 415.

　At manus OEnidæ variet, &c.　i. e. Meleagri filii OEnei.

Magnus OEneides. Stat. 5. Theb. 405.

OENĬGĔNA, æ. m. Vino genitus. Feſt. al. rectius, Oenigenas, Unigenitos. Quia antiqui œ pro u ponebant.

OENO, ōnis. f. Una fuit ex filiabus Anii & Dorippes, quibus id impartiverat Dionyſus, ut quicquid attigiſſent, in triticum ſtatim verteretur, & vinum; & oleum, unde dictæ Cænotropæ, quaſi in novas formas omnia vertentes. Meminit Cæl. lib. 7. cap. 15. V. CÆNOTROPÆ.

OENOANDA, æ. f. Oppidum Cabaliæ, quæ Lyciæ regiuncula eſt, tria habens oppida, Balburam, Bubonem, & OEnoandam. Auctor Plin. lib. 5. cap. 27.

OENOCHONUS, [οἰνόχωνος] teſte Herodoto, lib. 7. Fluvius in Theſſaliam defluens, ſicut & Peneus.

OENOE, es. f. [οἰνόη] Vicus quidam Atticæ, quem qui incolebant, alveum quendam torrentis vicinum ſuis finibus incluſerant. At ingruente immodica vi aquarum & ob id corruptis agris, agricolationem perdidere. Unde Prov. οἰνόη τὴν χαράδραν, in eos ſcil. qui ſibi malum arceſſunt, dum commoditatem quærunt. V. Eraſm. Adag

OENŎGĂRUM, i. n. [οἰνόγαρον] Condimenti genus ex vino & garo. Apic. 1. 31. & 3. 21. & 5. 1.

OENOGARĀTUS, a, um. Adj. ut, Porcellus œnogaratus. Apic. 8. 7.

OENŎMĂUS, i. m. [οἰνόμαος] Filius Martis, rex Elidis, & Piſæ, atque Hippodamiæ pater. hic victus a Pelope regnum amiſit: totaque poſtea regio Peloponneſus a Pelope dicta eſt. Strabo lib. 8.

Alter fuit Peloponneſius, in bello Trojano ab Hectore interfectus, teſte Homero.

OENŎMĔLI, [οἰνόμελι] Potio ex melle & vino auſtero, quam Latini Mulſum appellant. V. Dioſcor. lib. 5.

OENŌNE, [οἰνώνη] ut ait Strabo lib. 8. nomen Civitatis, & Nymphæ Phrygiæ, a Paride adamatæ. Ovid. de Rem. Amor. 457.

OENOPHŎRUM, i. n. [οἰνοφόρον] Vas ad ferenda vina aptum. Martial. lib. 6. 89.

　Reddidit œnophori pondera parva ſui.　Cic. 2. de Finib. 23.

Quibus vinum diffuſum e pleno ſit œnophoro, ut ait Lucilius. Quædam exemplaria legunt Hirſiphon. V. BROCHUS.

OENOPHŎRUS, i. m. [οἰνοφόρος] Miniſter vinum ferens, vel poculum vini inferens. Plin. lib. 34. cap. 8. Praxiteles fecit Stephuſan, Spilumenen, OEnophorum, Harmodium, &c. Hard. femin. putat.

OENŌPIA, æ. f. [οἰνοπία] Inſula eſt, quæ alio nomine Ægina dicitur. V. ÆGINA. Ovid. 7. Met. 472.

　OEnopiam veteres appellavere, ſed ipſe
　Æacus Æginam genitricis nomine dixit.

OENOPIUS, a, um. Adj. [Οἰνόπιος] ut, Muri OEnopii. Ovid. 7. Met. 490.

OENOPŌLA, æ. m. [οἰνοπώλης] Venditor vini. &

OENOPOLIUM, i. n. [οἰνοπώλιον] Taberna vinaria. Plaut. Pſeud. 2. 4. 52.

　Quin in corde inſtruere quondam cœpit œnopolium. Quo loco Turnebus legendum cenſet Thermopolium, quomodo & in emendatis libris excuſum eſt. Idem Aſin. 1. 3. 18.

　Quum a piſtore panem petimus, vinum ex thermopolio.

OENOPTÆ, [οἰνόπται] in Græcorum conviviis dicebantur, Quorum officium erat dare operam, ut ex æquo biberetur. V. Cæl. Rhodiginum lib. 28. 6. & Henr. Steph. Theſ. Gr.

OENOTRIA, æ. f. [Οἰνωτρία] Regio eſt Italiæ. Nonnulli vero ipſam Italiam ſic perhibent ab OEnotro Arcade, ut refert Pauſanias lib. 8. Piſander vero lib. 13. a vini bonitate appellatam ſic eſſe ait. Gentile nomen eſt OEnotrus, & OEnotrius. Hæc Stephanus, qui OEnotriam Græce Οἰνωτρίαν per ω in medio ſcribit, ut mirum ſit apud Latinos poetas correptam inveniri. Et fortaſſe apud quoſdam OEnotri interdum, non OEnotrii legendum eſſet, quod apud Silium Italicum ubique obſervatum vidi. V. ſupra in dictione ITALIA.

OENOTRIUS, a, um. Adj. [οἰνώτριος] ut,

Pubes OEnotria. Sil. lib. 12. 650.

Tellus OEnotria. Virg. 7. Æn. 85.

Viri. Virg. 2. Æn. 536.

OENOTRUS, a, um. aliud Adj. [Οἰνωτρὸς] ut,

Fines OEnotri. Sil. lib. 13. 51.

Oræ OEnotræ. Sil. lib. 8. 221.

OENOTRIDES, [Οἰνωτρίδες] dictæ ſunt duæ Inſulæ, quæ ſunt contra Veliam, Pontia ſcilicet & Iſcia. Plin. lib. 3. cap. 7.

OENOTROPÆ. V. CÆNOTROPÆ.

OENUS, Germaniæ fluvius, ex Alpibus Rhæticis ortus, Danubio incidens, vulgo dictus *Inn.*

OENUSSÆ, [οἰνοῦσσαι] Tres inſulæ ſunt, ante Meſſenen Peloponneſi urbem, quarum meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

Eſt item OEnuſſa, Exigua inſula, Chio adjacens. Plin. lib. 5. cap. 31.

OEsπœum, [οἴσπειον] Genus calceamenti muliebris, Polluci lib. 5. cap. 16. ubi Gualtherus vertit Monile.

OEstrum, i. n. [οἶστρος] Græce, Latine Furor dicitur, unde Statius vocat OEſtrum laurigerum, Poeticum furorem, lib. 1. Theb. 32.

> Tempus erit, quum laurigero tua fortior œſtro
> Facta canam.

OEſtrum etiam Latine Aſilus dicitur, volatile parvum, vulgo *Tabanus*, ut ait Servius, ex ſoni ſimilitudine dictus. Virg. 3. Georg. 148.

> Eſt lucos Silari circa, &c. Columel. lib. 9. cap. 14. ſcribit naſci in extremis partibus favorum amplioris magnitudinis, quam ſunt apes ceteræ, eoſque nonnulli putant eſſe reges. Verum quidam Græcorum auctores οἴστρους appellant, ab eo quod exagitent, neque patiantur examina conquieſcere.

OEsus, pro Uſus. Cic. 3. de Legib. 10. At ſi quid erit quod extra magiſtratus cœratione œſus ſit. i. e. Curatione ſit opus. Nam priſci non raro pro u, œ poſuerunt, ut pro munire, mœnire; pro mutuus, mœtuus; pro murus, mœrus; pro uti, œti. Feſtus, Ex ponderibus publicis, quibus hac tempeſtate populus œtier ſolet. Martianus Capella tamen eſſe putat Oiſus ſcribendum. Nam de littera I diſputans, I copulatur, inquit O litteræ in nomine Jovis, & Oinone: Oiſus etiam dicitur. Sic enim veteres Uſum dixerunt. In exemplaribus apud Ciceronem legitur Heſus: ſed Turnebi conſilio reponi debet œſus, ut ſupra ſcripſimus.

OEsyme, es. [Οἰσύμη] Oppidum eſt in Thracia, ſive in ea Macedoniæ parte, quæ Thraciæ proxima eſt, non procul a Philippis & Neapoli. Meminit hujus oppidi Plin. lib. 4. cap. 11.

OEsy̆pum, i. n. [οἴσυπος] dicitur Pinguedo collecta in lana ſuccida. Ovid. 3. de Arte Am. 213.

> OEſypa quid redolent, quamvis mittantur Athenis,
> Demptus ab immundæ vellere ſuccus ovis? Plin. lib. 29. cap. 2.

Quin ipſæ ſordes pecudum, ſudorque feminum & alarum adhærentes lanis (œſypum vocant) innumeros prope uſus habent. Dicitur etiam lana ſuccida & ſordida, jam primum ab ovibus detonſa, nondum mundata, ſed quæ adhuc cum ſudore eſt, & ſordibus, Græce οἰσύπη, καὶ οἴσυπος. Legitur apud quoſdam OEſipa, apud alios OEſopa, utrumque male, ut opinor. OEſypum dicitur, quaſi οἰὸς ῥύπος: id eſt, ovis ſordes.

OEta, Mons Doridos, apud Plin. lib. 4. cap. 27. & lib. 35. cap. 11.

OEta, ſive OEte, [Οἴτη] Mons inter Theſſaliam & Macedoniam, clarus morte & ſepulchro Herculis, in quo (ut Servius inquit) ſtellæ videntur occidere, ſicut de Ida naſci: & ubi elleborum optimum naſcebatur, ut refert Plin. lib. 25. cap. 5. A Parnaſſo uſque Pindum pars in Thermopylas vergens, proprie OEta vocatur. Quidam addunt aſpirationem OEtha.

Ardua OEte. Ovid. 9. Met. 204.
Alta. Ovid. 9. Met. 230.
Frondoſa. Stat. 4. Theb. 158.
Nemoroſa. Ovid. 9. Met. 168.
Tibi deſerit Heſperus OEtam. Virg. 8. Ecl. 30.

OEtæus, a, um. Adj. [Οἰταῖος] unde Hercules OEtæus dictus eſt.
OEtæi ignes, pro Stellis. V. Noctifer, in nox.
Juga OEtæa. Propert. lib. 1. 13. 24.

OEthyni, Populi ſunt juxta Pontum. Perottus.

OEtoscyros, lingua Scythica, Apollo dicebatur.

OEtum, Herba eſt Ægypto peculiaris, de qua ſic Plin. lib. 21. cap. 15. de Ægyptiis loquens, Mandunt, inquit, & œtum, cui pauca folia minimaque, verum radix magna. Turnebus eam eſſe putat, quæ a Theophraſto οἴζον dicitur. Sed & Heſychius ſcribit οἴζον καλούμενον ὑπ' ἐνίων οἶτον. Fortaſſis igitur apud Theophraſtum οἶτον non οἴζον ſcribendum.

OEtus, [Οἶτος] frater Ephialtis gigantis, filius Aloei: quorum meminit Virg. 6. Æn. 582. Hic pugnavit in Creta, ut Salluſtius refert. Unde OEtii. Hic Servio & aliis vocatur Othus.

O F F

Offa, æ. f. Feſtus, Penitam offam Nævius appellat abſegmen carnis cum coda. Antiqui enim offam vocant abſciſſum globi forma, ut manu glomeratam pultem. Juven. 2. Stat. 33. De abortu Juliæ Titi F.

> — & patruo ſimiles effunderet offas.

Nigra in facie tumidis livoribus offa. Juven. 16. Sat. 11.

Offa, Cibarium ex fruſtis panis in jure pingui, caſeo vetere, pipere & cinnamomo conditis, quæ juſſulata & caſeata dicitur. Perottus Offa, & pultem ſignificat, & quicquid eſt in pultis modum redactum. Virg. 6. Æn. 420.

> Melle ſoporatam & medicatis frugibus offam Objicit. Poteſt etiam fieri offa ex aliis rebus. Varr. lib. 3. de R. R. cap. 5. Cibatui offas poſitas: hæ maxime glomerantur ex ficis & farre miſto.

Offa, Maſſa. Plin. lib. 9. cap. 48. de lepore marino, in noſtro mari offa informis, colore tantum lepori ſimilis.
Convolutum in offas. V. convolvo.
Offa & Maſſa promiſcue utitur Columel. lib. 12. cap. 38.
Offæ quibus aves ſaginantur. Columel. lib. 8. cap. 7.
Objicere offam. Cic. 1. de Divin. 27. Neceſſe enim eſt, offa objecta, cadere fruſtum ex pulli ore, quum paſcitur.
Cadit offa ex ore pulli. Cic. 2. de Divin. 63.
Pultis offa. Cic. 2. de Divin. 72. Nunc vero incluſa in cavea, & fame enecta, ſi in offam pultis invadit, &c.
Offæ panis. Columel. lib. 8. cap. 9.
Offæ ficorum. Columel. lib. 12. cap. 15.
Carminis offæ. Perſ. 5. Sat. 5.

Offŭla, æ. f. diminut. Suet. in Claud. cap. 40. Rogo vos, quis poteſt ſine offula vivere?
Offula dicta, ut offa minima in ſue. Auctor Varr. lib. 4. de L. L. 22.

Ofella, æ. f. aliud dimin. ſimplici f ſcribendum eſſe docet Servius, quia primam ſyllabam corripit contra primitivi naturam: Fruſtulum carnis. diciturque Ofella porcina a porco, quam in ſartagine, craticula & prunis coquimus: Vitulina, a vitulo, quam ad ignem verubus verſantes, ad eſcam paramus. Martial. lib. 14. 227.

> Parva tibi curva craticula ſudet ofella. Juven. 11. Sat. 144.
> — at rudis omni
> Tempore & exiguæ fruſtis imbutus ofellæ.

Offarcinātus, V. Offercio.

Offectio, Offector, Offectus, V. officio.

Offendo, di, ſum, [προσκόπτω] ĕre. compoſitum ex Ob & Fendo, quod non eſt in uſu; Incurrere in aliquid, atque incidere ſignificat. Ter. Eun. 5. 9. 34.

> Si in platea hac te offendero poſt unquam, nihil quod dicas mihi,
> Alium quærebam, iter hac habui, periſti.

Scopulum offendere. Cic. pro Roſc. Amer. 79. Reſtare tibi videbatur ſervorum nomen, quo, quaſi in portum rejectus a ceteris ſuſpicionibus, confugere poſſes: ubi ſcopulum offendis ejuſmodi, ut non modo ab hoc crimen reſilire videas, verum omnem ſuſpicionem in voſmet ipſos recidere intelligas. Hic per translationem.
Puppis offendit in ſcopulis. Ovid. 4. de Pont. 14. 22.
Offendere ad Quintil. lib. 6. cap. 3. An non plurima καθ' ὑπερβολὴν dicuntur? quale refert Cicero de Memmio homine prælongo, Caput eum ad fornicem Fabii offendiſſe.
Offendere ad ſtipitem. Columel. lib. 2. cap. 3.
Offendere ad Africam. Liv. 28. 43. Tanquam M. Atilius primo acceſſu ad Africam offenderit. [Locum appoſui, ut appareat præp. ad τὸ Acceſſu referri, & Offendere abſolute poni, pro ἀποτυγχάνειν.
Offendere, Læſionem & offenſionem accipere ex aliqua re in aliquam corporis partem. Columel. lib. 5. cap. 9. Deinde arando ne coxam bos, aliamve partem corporis offendat.
Latus offendere. Cic. pro Cluent. 175. Cecidiſſe ex equo dicitur, & homo infirma valatudine latus offendiſſe vehementer.
Defendere & Offendere, inter ſeſe adverſa ſunt, quorum alterum ſignificat ἐμποδὼν ἔχειν: alterum ἐκποδὼν ποιεῖσθαι. Ex Gell. lib. 9. cap. 1.
Offendere, Lædere, Nocere, ut
Aciem oculorum. V. acies.
Lumen exſtinctum offendit nares nidore. Lucret. lib. 6. 793.
Aliquem offendere, Lædere animum ejus. [βλάπτειν, ἀνιᾶν] Suet. in Claud. cap. 26. Priorem, quod parentes ejus Auguſtum offenderant, virginem adhuc, repudiavit.
Amicum in nugis. Hor. de Arte Poet. 451.
Animum offendere alicui. Cic. 4. Att. 15. Veritas eſt puſilla, quæ nunc laborat, ne animum Publio offenderet.
Animos bonorum offendere in re aliqua. Cic. 2. Q. frat. 3. In Pompejo defendendo animos bonorum offenderent.
Animus meus multis rebus offenditur. Cic. 1. Fam. 9.
Contumelia aliquem. Cic. 6. Att. 3.
Exiſtimationem alicujus. Cic. 3. Fam. 8. Hos ego ſermones, quod & multi ſunt, & tuam exiſtimationem, ut ego ſentio, non offendunt, laceſſivi nunquam, ſed non valde repreſſi.
Pectora offenduntur facto aliquo. Ovid. Rem. Amor. 427.
Senſum aliquorum. Cic. 1. Fam. 9. [Hic eſt ἐπιτυγχάνειν.
Vitio alicujus offendi. Cic. 2. de Invent. 4.
In aliquo aliquem. Cic. 3. Fam. 8.
Offendi. Cic. 2. Fam. 16. Ille ſi omnibus eſt malevolus, quod nunquam exiſtimavi, minus offendor in me: ſin autem a me eſt alienior, nihil tibi litteræ meæ proderunt.
Offendebatur, cum Infinitivo, pro Graviter ferebat. Suet. Octav. cap. 89. Componi tamen aliquid de ſe, niſi & ſerio, & a præſtantiſſimis, offendebatur.
Offendere in aliquo. Cic. 1. Q. frat. 1. 11. Sed ſi quis eſt, in quo jam offenderis, de quo aliquid ſenſeris, huic nihil credideris. i. e. Spe & exiſtimatione, quam de eo conceperas, deceptus fueris.
Offendere in arrogantiam. Cic. 2. de Invent. 5. Quod ſi in ceteris quoque ſtudiis a multis eligere homines commodiſſimum quodque, quam ſeſe uni alicui certo vellent addicere: minus in arrogantiam offenderent. i. e. Inciderent. Budæus. Al. In arrogantia.
Offendere aliquid in aliquo. Cic. pro Milon. 99. Quæ ſi vos cepit oblivio, aut ſi in me aliquid offendiſtis. i. e. Si vos læſi vel fefelli. Budæus.
Offendit me loci celebritas. Cic. 14. Fam. 1. Sed ſi me offendet loci celebritas, alio me conferam, ad te ſcribam.
Offendit eos noſter labor. Cic. 1. de Finib. 3. Sic iſti curioſi, quos offendit noſter minime nobis injucundus labor.
Offendere, Peccare, errare. Cic. 9. Fam. 2. Quis eſt tam Lynceus, qui in tantis tenebris nihil offendat, nuſquam incurrat?
Offendere apud judices. Cic. pro Cluent. 63. Poſtremo certe potius illum qui bis apud eos judices offendiſſet, quam eum qui bis cauſam iis probaviſſet. i. e. Damnatus eſſet, contrariam ſententiam tuliſſet. Budæus, Offendit apud judices is, de quo male judicatur, id eſt, qui damnatur.
Offendere aliquid in re aliqua. Cic. 1. de Orat. 129. Nihil enim eſt tam inſigne, nec tam ad diuturnitatem memoriæ ſtabile, quam id in quo aliquid offenderis.
Offendere, pro Infeliciter agere. Cic. 7. Verr. 131. Quum multi viri fortes, in communi incertoque periculo belli, & terra & mari ſæpe offenderint. conf. paulo ſupra not.
Offenſum eſſe, imperſonaliter dicitur, quum aliquid ſecus accidit, quam ſperabamus, ut ait Budæus. Cic. 1. Fam. 7. Si cecidiſſet ut volumus, & optamus, omnes te & ſapienter & fortiter: ſin aliquid eſſet offenſum, eoſdem illos & cupide & temere feciſſe dicturos.
Offendere, [ἐπιτυγχάνειν] Invenire, ſed præter opinionem. Ter. Heaut. 2. 2. 44.

> Texentem telam ſtudioſe ipſam offendimus. Idem Hec. 3. 1. 45.
> Quonam modo, Philumena mea, nunc te offendam affectam?

Imperatum aliquem offendere. Cic. 2. Fam. 2. conf. ſupra.

Offendens, entis. Partic. [βλάπτων] Qui offendit.
Offendens, pro Offenſus videtur uſurpatum a Gellio, lib. 9. cap. 15. Aderat nobiſcum ibi Juliani ſectator, juvenis promptus & proficiens, & offendens jam in eo, quod ille apud Juliani aures in præcipiti ſtare, & ſubitaria dictione periculum ſui facere audebat.

Offensus, a, um. Partic. [βεβλαμμένος] Læſus. Liv. 7. 36. pr.
Miles offenſo ſcuto præbuit ſonitum. Plin. lib. 7. cap. 53.
Pede offenſo procumbere. Ovid. 2. Faſt. 720.
Limina offenſa. i. e. Ad quæ cæcus offendit. Quintil. Decl. 1.
Pergraviter offenſus. V. pergravis.
Vehementer a quibuſdam offenſus. Cic. 15. Att. 8.
Damnis offenſus. Hor. 1. Epiſt. 7. 88.
Vitiis. Ovid. 10. Met. 244.

Nolo offensum. V. NOLO.
Deos offensos mereri. Ovid. 21. Epist. 48.
Hominem sibi offensum sublevare. Cic. 10. Fam. 18.
Alienatus & offensus animus. Cic. 1. Att. 14.
Offensa voluntas populi. Cic. 5. Tusc. 10. Id si propter alienam & offensam populi voluntatem malum est, quam sit ea contemnenda, paulo ante dictum est. Nepos, 10. 7. 3. Offensa in eum militum voluntate.
Offensus, Adj. nonnunquam actionem significat, nimirum Qui offendit, qui pecavit. ut, Offensa forma. Hor. Epod. 15. 15.

Nec semel offensæ cedet constantia formæ,
Si certus intrarit dolor.

i. e. Nec, si certo, & vero dolore affectus fuero, constantia mea, quæ me diu tuos mores, tuamque injuriam perferre coegit, cedet tuæ formæ semel offensæ, id est, quæ semel offenderit, quæ semel peccarit, quæ mihi semel offensa atque invisa, dum alios amas, fuerit. Ea autem est interdum nominis Offensus significatio apud bonos scriptores. Alii aliter accipiunt. V. Lambinum.
Offensus alicui, nomen, pro Inviso. Suet. Jul. cap. 19. Pompejum assectatus est, offensum Patribus, quod Mithridate victo, &c. [Immo pro Infenso. q. d. Offensum a patribus, & eo iratum ipsis. V. paulo infra simile exempl. ex Cic. 10. Fam. 18. & plura in Compar.
Invidiosus & offensus. Cic. pro Cluent. 158. Si qua apud vos causa hujusmodi delata sit ejus qui lege non teneatur, etiamsi is invidiosus, aut multis offensus esse videatur, etiamsi eum oderitis, &c.
Invidiosus & offensus ordo Senatorius, i. e. Odiosus & invisus, inquit Budæus. Cic. 5. Verr. 145. O miserum atque invidiosum, offensumque paucorum culpa atque indignitate ordinem Senatorium.
In offenso esse. Lucret. lib. 3. 954.
Offensus, pro Infenso & irato, propterea quod qui offensi & læsi sunt, irasci solent. Cic. 10. Fam. 18. Si hominem offensum mihi, conjunctum cum Repub non sublevassem.
Offensior, pro Irato. Cic. 1. Att. 4. Quod ad me scribis de sorore tua, testis erit tibi ipsa, quantæ mihi curæ fuerit, ut Quinti fratris animus esset is, qui esse deberet: quem quum esse offensiorem arbitrarer, eas litteras ad eum misi, quibus & placarem ut fratrem, & monerem ut minorem, & objurgarem ut errantem. Idem pro Cluent. 172. Eine igitur, quem sibi offensiorem, Oppianico familiarissimum sciebat esse, potissimum & suum scelus & illius periculum committebat? Suet. Vitel. cap. 14. Nullis offensior quam vernaculis.

OFFENSUM, i. n. [βλαπτικὸν] Cic. 1. de Invent. 92. Offensum, est quod eorum, qui audiunt, voluntatem lædit.

OFFENSA, æ. f. [ἀνίασις] fere active sumitur: estque ejus qui offendit, Offensio contra ejus, qui offenditur, ut ait Valla. Quintil. lib. 6. cap. 6. Idem quum offensam vereretur, si objurgaret populi segnitiem. i. e. Ne populum Atheniensem offenderet.
Offensæ principum. Tacit. 3. Hist. 35. Satis patuit iis, qui principum offensas acriter speculantur.
Leves offensæ. Suet. Claud. cap. 26.
Offensa, Gratiæ opponitur. Quintil. lib. 4. cap. 2. Verum hoc omittamus, ne minus gratiæ excipiendo recta, quam offensæ reprehendendo prava mereamur.
Periculosa potentium. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Habere offensam. Quintil. lib 9. cap. 2.
Mereri, i. e. Committere aliquid quo alius offendatur. Ovid. 4. de Pont. 1. 16.

Ah! pudet offensam non meruisse prius.

Respuere offensas, Oblivisci injuriarum. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 43.
Esse in offensa apud aliquem, pro Offendisse. Cic. 9. Att. 2. Quod negas te dubitare, quin magna in offensa sim apud Pompejum hoc tempore, non video causam cur ita sit hoc quidem tempore.
Suscipere offensam & subire. Plin. 2. Epist. 18.
Vereri. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Vindicare suas offensas nece. Ovid. 3. Trist. 8. 40.
Sine offensa vivere cum uxore. Plin. 8. Epist. 5.
Sine gustus offensa, Sine fastidio. Columel. lib. 12. cap. 21.
Offensa, pro Morbi veteris motiuncula, seu Recidiva, ut vocant. Sen. Epist. 7. pr. Quod ægris evenit, quos longa imbecillitas usque adeo affecit, ut nunquam sine offensa proferantur.
Sentire offensam in cœna. Cels. lib. 1. cap. 6.
Offensa, passive. Paterc. lib. 2. de Cn. Pompejo, Amicitiarum tenax, in offensis exorabilis, in accipienda satisfactione facillimus.

OFFENSIO, ōnis. f. [προσκρουσμὸς, προσκοπὴ] ut,
Pedis offensio. Cic. 2. de Divin. 84.
Asperitas & Offensio. Cic. de Univers. 15. Id ita tornavit ut nihil effici posset rotundius, nihil ut asperitatis haberet, nihil offensionis, nihil inclusum angulis, nihil anfractibus. i. e. Nihil quod offendere posset.
Offensio est pæne idem quod Invidia, [βλάβη] id est Odium publicum & prava existimatio. Cic. 1. Verr. 23. Aperte ab judicibus petit, ut tu mihi anteponare: & ait hoc se honeste, sine ulla invidia, ac sine ulla offensione contendere.
Offensio & Benevolentia, contraria. Cic. pro Muren. 41. Qua in forte sapiens Prætor, qualis hic fuit, offensionem vitat æqualitate decernendi, benevolentiam adjungit lenitate audiendi.
Offensio & Gratia, contraria. Plin. lib. 19. cap. 1. Quod apud alios gratiam, apud alios offensionem habet.
Vitiosam offensionem atque fastidium ad res certas habere. Cic. 4. Tusc. 23.
Hominum offensio, Nocumentum & impedimentum quo aliis nocemus, & alios offendimus. Cic. 1. Verr. 42. Quæ quum cogito, jam nunc timeo, quidnam pro offensione hominum, qui illi inimici, infensique sunt, & exspectatione omnium, & magnitudine rerum dignum eloqui possim.
Ordinis totius offensio, pro Offensa, active. Cic. 1. Verr. 9. In hac libidine hominum nocentissimorum, in Populi Romani quotidiana querimonia, judiciorum infamia, totius ordinis offensione, quum hoc unum his tot incommodis remedium esse arbitrarer, &c.
Accendere offensiones. V. ACCENDO.
Accipere offensionem, & Deponere, contraria. Cic. 1. Att. 14. V. ACCIPIO.
Afferre. V. AFFERO.
Cadere in. V. CADO.

Concitare gravem offensionem, & magnum odium. Cic. 1. de Invent. 100.
Conjectare vultu. Tacit. 1. Ann. 32.
Effugere alicujus. Cic. 4. Fam. 4.
Excipere. Cic. 1. de Invent. 30.
Fit offensio. h. e. Molestia. Varr. 1. de R. R. cap. 17.
Habet offensionem hæc res apud aliquos. Plin. lib. 19. cap. 1.
Incurrere in odium & offensionem aliquorum. Cic. 2. Verr. 35.
Lenire. Cic. 1. de Invent. 30.
Moveri offensione turpitudinis, pro Offendi turpitudine. Cic. 5. de Finib. 62. Quis est tam dissimilis homini, qui non moveatur & offensione turpitudinis, & comprobatione honestatis?
Obliterare. V. OBLITERO.
Obliterare privatam. Cic. Post red. in Sen. 20. Publici mei beneficii memoria privatam offensionem obliteraverunt.
Esse offensioni, Molestiam adferre. Cic. 13. Att. 23. Omni tibi asseveratione affirmo, quod mihi credas velim, mihi majori offensioni esse, quam delectationi possessiunculas meas.
Sublevare offensionem. Cic de Amicit 88. Una illa sublevanda offensio est, ut & utilitas in amicitia, & fides retineatur.
Sumere offensionem. Cic. 5. Att. 1. Ut etiam, si qua fuerat ex ratione sumpta offensio, non appareret.
Suscipere invidiam atque offensionem apud populum. Cic. 4. Verr. 137. Quisquam dubitabit quin tu istam apud populos provinciæ istius invidiam atque offensionem, non ambitionis, neque beneficiorum collocandorum, sed pecuniæ conciliandæ causa susceperis?
Timere labores & molestias offensionum & repulsarum quasi quandam ignominiam & infamiam. Cic. 1. Off. 71.
Vitare offensionem negligentiæ atque effugere. h. e. Crimen & culpam. Cic. 3. Verr. 102. In quibus non dubito quin offensionem negligentiæ vitare atque effugere non possim
Offensio, pro Casu adverso in rebus agendis, ut Cic. 1. Fam. 7. Offensionem esse periculosam, propter &c. video.
Belli offensiones, Damna accepta. Cic. pro Lege Manil 28. Cujus adolescentia ad scientiam rei militaris, non alienis præceptis, sed suis imperiis: non offensionibus belli, sed victoriis: non stipendiis, sed triumphis est traducta.
Offensio, Læsio ex morbis, ut Offensa.
Graves offensiones ex. Cic. 16. Fam. 12. Graves solent offensiones esse ex gravioribus morbis, si qua culpa commissa sit.
Odiosa. Cic. de Senect. 65. In fragili corpore odiosa omnis offensio est.

OFFENSIUNCŬLA, æ. f. [βλαβίδιον] dimin. Parva noxa. Cic pro Planc. 51. Vidit M. Pisonem &c. in ista Ædilitate offensiuncula accepta, summos a Populo Rom. esse honores adeptos. Idem 13. Epist. 1.

OFFENSUS, ûs. m. [πρόσκομμα] Idem quod Offensa. Lucret. lib. 6. 332.

Non igitur multis offensibus in temerando.

Senec. Epist. 108. Per hujusmodi offensus emetiendum est confragosum hoc iter. Macrob. 2. 9. Offensu fortuito.
Offensus, [ἀπάντημα] Occursatio, quum inter se offendunt atomi. Lucret. lib. 2. 223.

Nec foret offensus natus.

i. e. Nec corpora prima unquam inter se offendissent, & conflixissent. Lambinus. Idem 4. 359.

Cogit hebescere eum crebris offensibus aer.

Idem 3. 955.

Vitaque in offensu est.

conf. Idem 6. 332.

OFFENSOR, ōris. m. Qui offendit. Arnob. lib. 7. Iras ac animos ponant & in gratiam suis cum offensoribus redeant.

OFFENDĬCŬLUM, i. n. [προσκομμάτιον] Impedimentum, obstaculum. Plin. 9. Epist. 11. Sunt enim in hac offendicula nonnulla: circumfer oculos, & occurrent.

OFFENDĪMENTUM, i. n. Idem quod Offendix. Festus. V. seq. dict.

OFFENDIX, īcis f. Ligaturæ nodus quo apex retinebatur. Festus, Offendices ait esse Titius ligaturæ nodos, quibus apex retineatur & remittatur: at Veranius choriola existimat quæ sint in loris apicis, quibus apex retineatur & remittatur, quæ ab offendendo dicantur. Nam quum mentum proventum est, offendit mentum. Al. Offendimentum

OFFENDO, ĭnis. f. Offensio Antiquum. Afran. Vopisco, Quoque nunc offendo sæpe procul nostra sit mala. Ex Nonio 2. 602. [Fortassis Offendio scribendum.

OFFENSIBĬLIS, e. Adj. Lactant 4. 26. Offensibilibus & caducis gressibus incedere. [Forte Offensabilibus.

OFFENSO, [προσκρούω] āre. frequentat. ab Offensum supino verbi Offendo. Liv. 25. 37. Flere omnes repente, & offensare capita. conf. Lucret. 6. 1051.
Offensando, [ἐν τῷ προσκρούειν] Lucret. lib. 2. 1058.

— & ipsa
Sponte sua forte offensando semina rerum, &c.

OFFENSANS, antis. Partic. [προσκρούων] Quintil. lib. 10. cap. 7. de extemporali dictione loquens, Si non intersistentes offensantesque, brevia illa atque concisa singultantium modo ejecturi sumus.

OFFENSĀTIO, ōnis. f. Sen. de Benef. 5. 25. Offensationes memoriæ labentis. Plin. 28. 16. Subtriti contusique offensatione. Quintil. 11. 3. Offensatione commoneri.

OFFENSĀTOR, ōris. m. [προσκοπτικὸς] Qui offendicula incurrere solitus est: ut, Offensator equus. Quintil. lib. 10. cap. 3. de dictandi modo loquens, At idem ille qui excipit, si tardior in scribendo, aut inertior in legendo, velut offensator, fuerit, inhibetur cursus. Offensatorem appellat, qui in legendo identidem resistit, aut potius qui perperam legit.

OFFENSĀCŬLUM, i. n. Lactant. de Opificio Dei, cap. 1. Summa ergo prudentia est pedetentim incedere, quoniam adversarius noster offensacula pedibus latenter opponit. Prudent Psych. 485.

Cæcum errare sinit, perque offensacula multa
Ire.

Apul. 9. Met. pr. Crebris offensaculis & assiduis lapsibus jam contusis cruribus meis.

OFFERCIO, si, tum, [ἐμβύω] īre. Implere. Hinc

OFFERTUS, a, um. Partic. [ἐμβυτὸς] Plenus. Plaut. Asin. 2. 2. 17.

Maximas optumitates gaudioque offertissimas.

Al. Opimitates.
Offertissimus, pro Pinguissimo. Plaut. Capt. 4. 1. 8.

Sine sacris hæreditatem sum adeptus offertissimam.

Al. Aptus effertiss.

OFFARCINATUS, a, um. Partic. ab Offarcino. Tertull. advers. Marcion. 4. 24. Profectio oneribus offarcinata. conf. SUFFARCINATUS.

OFFĔRO,

OFFĔRO, offers, obtŭli, oblātum, [προσφέρω, προτείνω, προβάλλω] offerre. Exhibere, sive quod a barbaris dicitur *præsentare*. Ter. Hec. 5. 3. 10.

Parmeno, opportune te offers, propere curre ad Pamphilum. Cic. 2. Att. 22. Quod fors obtulerit, id acturus videatur.

Peropportune offerre. V. PEROPPORTUNUS.
Alicui offerre quod ipse sibi optare deberet. Cic. pro Cluent. 117.
Offerre aliquid in lusum. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Offerre, Polliceri. Horat. lib. 1. Epist. 1. (63.)

Nænia, quæ regnum recte facientibus offert. Dixerat Rex eris. H. St. Alibi Deferre. V. in OCULUS.

Accessus tellus obtulit faciles puppibus. Lucan. lib. 3. 44.
Adventum offerre. Ter. Hec. 3. 3. 10.
Auxilium. Cic. 6. Verr. 107. Multis sæpe in difficillimis rebus præsens auxilium ejus oblatum est.
Beneficium. Cæs. 6. Bell. Gall. 41. extr.
Caput obvius ipse obtulit leto. Lucret. lib. 3. 1054.
Caput offerendum leto. Senec. Medea, 7. 2.
Caput vilitati & periculis. Plaut. Capt. 2. 1. 34. Cic. pro Sull. 84. Caput meum obtuli periculis omnibus.
Crimen offerre, pro Criminari. Cic. de Amicit. 66. Addendum eodem est, ut ne criminibus aut inferendis delectetur, aut credat oblatis.
Incendium. Cic. pro Domo, 62. Domus ardebat in palatio, non fortuito, sed oblato incendio.
Injuriam. Ter. Hec. 5. 1. 13.
Jusjurandum. Suet. de Claris Rhet. 5. Quintil. lib. 5. cap. 6. Jusjurandum litigatores offerunt suum.
Luctum alicui. Catul. Argon. 62. 247.
Mærorem. Plaut. Casin. 3. 5. 50. Ter. Hec. 3. 1. 1.

Nemini ego plura acerba esse ex amore homini unquam oblata credo.

Majestatem suam contumeliæ. Liv. 3. 11.
Mendicitatem offerre. Plaut. Rud. 2. 6. 30.
Metum. Cic. 15. Fam. 1. Neque multi sunt, & diffugiunt qui sunt, metu oblato.
Moram offerre, Remorari. Plaut. Pseud. 1. 3. 17.

— sunt colloqui
Qui volunt te. BA. quis est, qui moram occupato molestam obtulit?

Mortem hostibus offerre. V. MORS.
Occasionem. Cic. pro Lege Manil. 4. Occasionem sibi ad occupandam Asiam oblatam esse arbitratur.
Officium alicui. Lucan. lib. 9. 64.
Opem obtulit invito. Ovid. ad Liv. 420.
Operam ultro. Liv. 40. 23.
Optatum. Ter. Adelph. 5. 9. 21.

Di tibi, Demea, omnes semper omnia optata offerant. Al. Afferant.

Os suum, non modo ostendere, sed etiam offerre. Cic. pro Rosc. Amer. 87.
Oscula alicui. Tibul. 1. 4. 55.
Religionem offerre, Injicere scrupulum. Cic. 10. Fam. 12. Recitatis litteris oblata religio Cornuto est.
Se offerre. Cic. 2. de Lege Agrar. 12. Finem feci offerendi mei: ne forte mea sedulitas, aut seditiosa, aut impudens videretur.
Ultro se offerre & polliceri. Cic. pro Planc. 24. Ultro mehercules se mihi etiam offerentes, ultro pollicentes rogavi.
Profiteri, offerre se, & polliceri. Cic. 1. Q. frat. 2. 25. Nostræ tamen causæ non videntur homines defuturi. Mirandum in modum profitentur, offerunt se, pollicentur.
Occurrere, offerre se, & non vocatum respondere. Cic. 3. de Orat. 189.
Offerre se ad mortem pro patria. Cic. 1. Tusc. 32.
Se alacrem. Cic. 5. Att. 13. Verum tamen, quum de Cumanis venissem cum imperio, Græci quasi Ephesio Prætori se alacres obtulerunt.
Offerre se alicui, pro In conspectum ejus prodire. Cic. 3. Att. 10. Quem ego, &c. vitavi ne viderem, ne aut illius luctum squaloremque aspicerem: aut ne, quem ille florentissimum reliquerat, perditum illi afflictumque offerrem. De Quinto fratre. Budæus.
Gratulationi se. Cic. 9. Att. 4.
Ignotum se venientibus. Virg. 2. Æn. 59.
Offerre se & salutem suam in discrimen pro statu civitatis. Cic. pro Sext. 61.
Se in societatem gloriæ alterius. Cic. pro Marcell. 7. Quin etiam, illa ipsa rerum humanarum domina, Fortuna in istius se societatem gloriæ non offert: tibi cedit.
Se inter viam offerre. Cic. 4. Att. 3. Si se inter viam obtulerit, occisum iri ab ipso Milone video.
Invidiæ periculisque omnibus pro salute aliquorum se. Cic. 3. in Catil. 28.
Melioribus se. Hor. 1. Epist. 2. 68.
Offerre se ultro morti. Cæs. 7. Bell. Gall. 77.
Morti pro te toties me obtuli. Cic. pro Milon. 95.
Acriter se morti offert vir fortis. Cic. pro Milon. 93.
Negotiis alienis se. V. NEGOTIUM.
Si nihil se offert, quod sit probabilitati illi contrarium, &c. Cic. 4. Acad. 99.
Se obviam alicui. Ter. Adelph. 3. 2. 24.
Offerre se periculis sine causa. Cic. 1. Off. 83.
Offerre se prælio. Cæs. 3. Bell. Civil. 73.
Pro omnium salute se. Cic. in Pison. 21.
Offerre se, pro Opponere. Cic. ad Brut. 15. Romam ut veni, statim me obtuli Antonii sceleri atque dementiæ.
Temeritatibus se. Cic. pro Sext. 61.
Spem offerre, pro Dare spem. Cæs. 6. Bell. Gall. 34.
Stuprum offerre, Stuprare. Cic. 3. Off. 38. Reginæ stuprum obtulit. Correctiora exemplaria legunt Intulit. Idem 2. Philipp. 99. Hanc tibi esse cum Dolabella odii causam ausus es dicere, quod ab eo sorori & uxori stuprum oblatum esse comperisses. conf. mox Vitium, & in OBLATUS.
Vitam suam in discrimen. Cic. pro Sext. 61.
Vitam suam pœnæ. Cic. pro Rabir. Post. 22.
Vitium virgini offerre, pro Violare, & vim inferre. Ter. Adel. 3. 1. 9.
Vultus blandos alicui. Tibul. 1. 6. 1.
Apud veteres Christianos Offerre dicebantur, qui Deo ecclesiæve aliquid donarent, seu consecrarent. Prudent. Hymn. 5. Cath. 149. & 155. & περὶ στεφ. 73. Hinc
Offerre est etiam Missam celebrare, sive orare ad altare; apud Sulpic. Dial. 2. 2. conf. Tertull. de Jejun. cap. 15.

OFFERENS, entis. Partic. Liv. 44. 8. Offerentibus sese rebus.

OFFERENTIA, æ. f. Tertull. adv. Marc. 4. 24. Considera causarum offerentiam.

OBLĀTUS, a, um. Partic. [προσβεβλημένος] Cæs. 1. Bell. Civil. 76. extr. Sic terror oblatus a ducibus, crudelitas in supplicio, nova religio jurisjurandi, spem præsentis deditionis sustulit.
Causam oblatam mihi gaudeo, in qua, &c. Cic. 16. Att. 14.
Facultas oblata. Virg. 4. Georg. 438.
Facultate oblata, se in castra receperunt. Cæs. 1. Bell. Civil. 72. Cic. pro Cluent. 77. Oblatam sibi facultatem putavit. ut, &c.
Fœdus oblatum. Virg. 12. Æn. 109.
Fortuna quæcunque oblata erit, vos complectar. Cic. pro Sext. 146.
Fortuna oblata delendi exercitus. Liv. 35. 6.
Honorem oblatum respuis. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 28.
Munus oblatum. Ovid. 3. Amor. 7. 46.
Præsentia illius oblata est. Ovid. 3. Trist. 9. 23.
Res nova oblata. Virg. 1. Æn. 454.
Stuprum per vim. Cic. 5. de Finib. 64. Nostra in Republica & quæ per vim oblatum stuprum voluntaria morte lueret, inventa est.
Vitium oblatum, Stuprum oblatum. Terentius, Adel. 3. 1. 9. & Hec. 3. 3. 22. & Cicero, pro Domo 62. Incendium oblatum; & pro Sext. 48. Mortem oblatam dixit. Quibus in locis OB præpositio infaustæ rei, impedimentique indicatrix est, ut & in aliis verbis compositis. Sic
Oblatam vani furti invidiam, Liv. 6 16. Ibid. 20. extr. Pœnam oblatam oculis deorum. V. plura in ipso verbo.

OBLATA, æ. f. V. post in OBLATIO.

OBLATUM, i. n. Substantive positum. [προσβεβλημένον] Liv. 44. 26. Tum Gallorum effusorum per Illyricum ingens oblatum avaritia dimissum est. Gallice, *La belle offre que faysoyent les Gaulois*. Sed in novissime correctis libris est Ingens agmen obl.

OBLĀTIO, ōnis. f. in re nummaria quid sit, V. CANON.
Apud Christianos veteres Oblationes, erant Res omnes, quæ Deo sacrificabantur, & sicut Missa pro Missione, sic pro Oblatione Oblata dicta est. V. Fulbert. Carnotens. Epist. 2. Hildebert. Turonens. de mysterio Missæ,

Offerimus tibi, summe Deus: sed propter eosdem
Oblatæ pariter non operantur idem.

OBLATĪTIUS, a, um. Adj. Sidon. 7. 9. Oblatitium impendium.

OBLĀTOR, ōris. m. Tertull. contra Marc. 2. 26. Christum non agnoscitis, Patris deprecatorem, & oblatorem animæ suæ pro populi salute. Gloss. Lat. Gr. Oblator, συντελεστής.

OFFERTOR, ōris. m. Commodian. Instruct. 39. Abel offertor mactatus a fratre.

OFFERTORIUM, i. n. Locus ubi sacrificia offeruntur. V. Isidor. Orig. 6. 19.

OFFERŪMENTUM, i. n. [ἀνάθημα] Oblationem veteres dicebant, quæ diis offerebatur. Festus, Offerumenta dicebant, quæ offerebant.

OFFERŪMENTA, æ. f. Offerumentas per quandam translationem, Plautus dixit Plagas, percussiones, & flagella, quod ea scapulis & tergo offerantur, quum quis fuste cæditur: in Rud. 3. 4. 48.

Ni offerumentas habebis plures in tergo tuo,
Quam ulla navis longa clavos, tum ego ero mendacissimus.

OFFICINA, V. OFFICIUM.

OFFĬCIO, fēci, fectum, [δηλέω, ἐμποδίζω, ἐπιπροσθέω] ĕre. Contra facere, nocere. Dativo jungitur: & apud antiquos accusativo.
Officere, obesse, inquit Nonius 2. 610. Cic. 3. Off. 66. Jussissentque Claudium Centimalum, qui ædes in Cœlio monte habebat, demoliri ea, quorum altitudo officeret auspiciis.
Obstare atque officere. Cic. pro Rosc. Amer. 6. Quoniam ei pecuniæ vita Sexti Roscii obstare atque officere videatur.
Officere alicui. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Apricanti officere, Obstare. Cic. 5. Tusc. 92. At vero Diogenes liberius, ut Cynicus, Alexandro roganti, ut diceret si quid sibi opus esset, Nunc quidem paululum, inquit, a sole abs is: offecerat videlicet apricanti.
Claritati oculorum lactucæ officiunt, Nocent. Plin. lib. 20. cap. 7.
Commodis alicujus officere & obstare. Cic. pro Sext. Rosc. 112.
Decori alicui. Liv. 1. 53. pr.
Frugibus herbæ officiunt. Virg. 1. Georg. 69.
Libertati officit. Liv. 2. 2.
Luminibus. Cic. pro Rabir. Post. 43. V. LUMEN.
Nomini alicujus. Liv. 1. in præf.
Partitioni huic quæ officere videbuntur, propulsabimus. Cic. 1. de Invent. 75.
Soli officiens terræ umbra. Cic. 2. de Nat. Deor. 50.
Officit, quominus. Plin. lib. 6. Epist. 115.

OFFICIOR, passiv. Cic. 1. de Orat. 179. Quod cuicunque particulæ cæli officeretur, ita quamvis esset procul, mutata lumina putabat.
Officiuntur extra, i. e. Obstando & officiendo impediuntur. Lucret. lib. 2. 155.

Quapropter simul inter se retrahuntur, & extra
Officiuntur, uti cogantur tardius ire.

OFFICIENS, entis. Partic. ut, Corpus occursans officiensque. Lucret. lib. 5. 717.

OFFECTUS, a, um. Partic. ut, Lumen offectum, i. e. Obductum, obstructum, & per alicujus corporis interpositionem exclusum. Lucret. lib. 5. 774.

Quove modo soleant, offecto lumine, obire. Sic restituit Lambin. quum antea Offeto & Effœto legeretur. Idem 4. 764. Offecti sensus.

OFFECTIO, ōnis. f. Arnob. lib. 5. Illis color est purpurei luminis offectione subluteus.

OFFECTOR, ōris. m. Fronto Vet. Gram. Offector officio obest. Item, Offectores, Qui proprio colori novum efficiunt. Fest. in Infector. Et alibi, Offector, Colorum infector.

OFFEX, ĭcis. m. Gloss. Isidor. Impeditor, qui officit.

OFFĬCIUM, i. n. [καθῆκον, ἔργον, γινόμενον] Donatus in Andr. 1. 5. pr. Officium, ab efficiendo, ab eo quod quæritur quid efficere in eo unumquemque conveniat, pro conditione personæ. Cic. 3. de Fin. 58. Quod autem ratione actum est, id officium appellamus. conf. Fest. in Officiosus, & Cic. de Officiis tres libros. Vide

Vide in meoChartarioBaſtard.42.c.H.St.Quod genus hoc ſcripti ſit neſcio.
Genus officii dulce. Ovid. 13. Epiſt. 142.
Militis officium longa eſt via. Ovid. 1. Amor. 9. 9.
Oculorum officium & munus ſine oculis exſtare non poteſt, poſſunt tamen oculi fungi ſuo munere. Cic. 1. de Divin. 107.
Oratoris officium eſt, dicere ad perſuadendum accommodate. Cic. 1. de Orat. 138.
Peregrini officium. V. PEREGRINUS.
Sapientiæ officium munuſque in hominis cultu eſt occupatum. Cic. 4. de Finib. 36.
Tegminis officium. Ovid. 12. Met. 82.
Antiquum officium, & Antiquiſſimum. V. ANTIQUUS.
Civilia. Quintil. lib. 2. cap. 4. Cauſarum actiones intelligit.
Publicum, opponitur Privato. Quintil. lib. 3. cap. 7. pr.
Tenuia officia rerum. Perſ. 5. Sat. 93.
Translativa, & quaſi publica. V. Translativus, in TRANSFERO.
Virile defendat chorus. Hor. de Arte Poet. 194.
Virilibus officiis aptus Mars. Ovid. 3. Faſt. 169.
Nonus in officio, & prælatus munere ſortis. Ovid. 13. Met. 277.
Contra officium. V. CONTRA.
Supremum officium, pro Funere. Petron. cap. 112.
Nullum eſt officium tam ſanctum atque ſolenne, quod non avaritia comminuere atque violare ſoleat. Cic. pro Quint. 26.
Abduci ab officio aliquo. Cic. de Amicit. 8.
Adhibere officium. V. ADHIBEO.
Claudicare in officio. In CLAUDICO.
Colere officium. V. COLO.
Colere officium, & Negligere, contraria. Cic. 1. Off. 4. Nulla vitæ pars, &c. vacare officio poteſt: in eoque & colendo ſita vitæ eſt honeſtas omnis, & in negligendo turpitudo.
Commonere aliquem officium ſuum. Plaut. Pſeud. 1. 2. 17.
Conficere legationis officium. In CONFICIO.
Conſervare officium erga patriam, aut parentes, aut alios ſanguine conjunctos monet pietas. Cic. 2. de Invent. 66.
Copulata officio. Quintil. in procem. lib. 1.
Curare officium ſuum. V. CURO.
Decedere officio, vel de officio. V. DECEDO.
Decedere ab officio. Liv. 36. 22. pr.
Declinare a religione officii. Cic. 5. Verr. 2.
Delegatum alicui. Quintil. in procem. lib. 6.
Deſerere. Cic. 1. Offic. 28. Prætermittendæ autem defenſionis, deferendique officii plures ſolent eſſe cauſæ.
Deeſſe officio. Cic. 7. Fam. 3.
Detrectare ſua officia. Quintil. lib. 2. cap. 1.
Diſcedere ab officio. Cic. 1. Off. 32. Ab officio diſcedat, ſi ſe deſtitutum queratur.
Duxit officii, Abſolute, pro Putavit officium ſuum eſſe. Sueton. in Tiber. cap. 11.
Ductus officio vel cognationis, vel amicitiæ. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Exſequi regis officia & munera. Cic. de Senect. 34.
Exſequi ac tueri munus officii. Cic. de Senect. 72.
Facere officium ſuum. Ter. Eun. 4. 5. 2,
    Poſtquam ſurrexi, neque pes, neque mens ſatis ſuum officium facit.
Facere ſervilia officia. Propert. lib. 4. 10. 48.
Fungi officio. Cic. 3. Fam. 8.
Fungi officio pædagogorum. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Fungi officiis vernaliter. Hor. 2. Serm. 6. 109.
Fungi officium. Ter. Heaut. 3. 3. 19.
    Hominis es frugi & temperantis functus officium.
Implere officium ſuum. V. IMPLEO.
Intermittere. Cic. de Amicit. 8. Nec ullo caſu arbitror hoc conſtanti homini poſſe contingere, ut ulla intermiſſio fiat officii.
Labi in officio. V. LABOR, ĕris.
Languent officia. Lucret. 4. 1118.
Mandare officium aliquod alteri. V. MANDO.
Manere in officio. V. MANEO.
Meminit officium ſuum. Plaut. Mil. 4. 9. 1. pro Officii, antique.
Migrat officium. V. MIGRO.
Miſſo officio. In MITTO.
Negat ſol officium mundo. Ovid. 2. Met. 385.
Negligere officium. V. paulo ante Colere officium.
Parere officio. Cic. 13. Att. 22. Mulieres vix ſatis humanæ, quæ inimico animo ferant, quum utraque officio pareat.
Pertinet ad officium. V. PERTINEO.
Poſtponere honeſtum officium ſcorto. Hor. 1. Epiſt. 18. 34.
Præſtare officium. V. DICIS Cauſa.
Prætermittere. V. paulo poſt, Servare officium.
Recuſare prima officia operis ſui. Quintil. lib. 2. cap. 1. De Rhetore.
Repudiare officium neceſſitudinis. Cic. 1. Verr. 14. V. NECESSE.
Retinere aliquos in officio. Cic. pro Roſc. Amer. 70.
Reverti ad officium ſuum. Cic. 12. Fam. 15.
Satisfacere officio. Cic. 1. Verr. 47. Idem 1. Fam. 1. Omni officio, ac potius pietate erga te, ceteris ſatisfacio omnibus &c. [Illic Dativus, hic Ablat. eſt.
Servare officium, & Prætermittere, contraria. Cic. 5. Fam. 17. Quamobrem omnibus officiis amicitiæ ſervatis, ne hoc quidem prætermittendum eſſe duxi, te ut hortarer, &c.
Spectare. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Sum. ut, Officium tuum eſt, has bene ut aſſimules nuptias. i.e. Tuæ partes, tuum munus. Ter. And. 1. 1. 141.
In officio eſſe, pro Officium præſtare, officio fungi. Cic. 14. Fam. 1. Tantum ſcribo, ſi erunt in officio amici, pecunia non deerit.
In officio eſt Nicanor, & a me liberaliter tractatur. Cic. 6. Att. 20.
Partes officii iſtius non ſunt filii mei. Cic. 6. Att. 2.
Suſcipere aliquod officium. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Suſcipere officia & partes imperatoris. Cic. 3. Fam. 10.
Venire in officium oratoris. V. VENIO.
Uſurpare officium aliquod. Cic. de Amicit. 8. Nec ab iſto officio, quod ſemper uſurpavi quum valerem, abduci incommodo meo debui.
Officium, pro Beneficio, quod vulgo dicitur *placitum*. Columel. lib. 2.

cap. 15. Licet filicem ſine injuria vicini, etiam cum officio decidere.
Officia mutua, pro Beneficiis amicorum, quæ alter alteri exhibet. Cic. 13. Fam. 55. Peto abs te, pro noſtra conjunctiſſima neceſſitudine, plurimiſque officiis, paribus ac mutuis, ut voluntate, auctoritate, ſtudio tuo perficias, ut, &c.
Grata alicui. Cic. 13. Att. 20.
Juſtum, pium, & debitum. Cic. 6. Fam. 1.
Pium. Ovid. 6. Met. 250.
Suprema. Tacit. 5. Ann. 2. Quod ſupremis in matrem officiis defuiſſet. h. e. Funeri, ſive exſequiis.
Triſte, Quod præſtatur in funere. Ovid. 12. Met. 4.
Debitor officio. Ovid. 1. Amor. 10. 46.
    Non manet officio debitor ille tuo.
Neceſſitudinis officium, Neceſſitudinis cauſa præſtitum. Cic. pro Muren. 73. & 1. Verr. 14.
Intermiſſio officii. Cic. de Amicit. 8.
Studia & officia. Cic. 5. Fam. 5. T. Pomponius, homo omnium in te ſtudiorum & officiorum maxime conſcius.
Singulari in Rempublicam officio & fide vir. Cic. pro Sulla. 58.
Summo officio præditus homo, pro Officioſiſſimo, vel integræ vitæ, vel qui omnino id quod decet ſtrenue facit. Cic. 3. Verr. 135. Hi rem ad virum primarium, ſummo officio ac virtute præditum, M. Marcellum,&c.
Humanitatis, officii, diligentiæ plenæ litteræ. Cic. 3. Fam. 9.
Amplecti officiis, vel complecti. Cic. 5. Fam. 8.
Augere officia. Cic. 13. Att. 20.
Celebrare ſuprema, h. e. Exſequias, ſeu juſta mortuis perſolvere. Curt. lib. 3. 12. 14.
Certare officiis. V. CERTO.
Ceſſare in officio. Liv. 45. 23.
Commemorare officia. V. COMMEMORO.
Comparent officia. In COMPAREO.
Comprehendere officiis totam aliquam Præfecturam. Cic. pro Planc. 47.
Conferre officia. In CONFERO.
Conferre multa & magna officia in aliquem. Cic. pro Flacc. 52.
Conſtant in me tua. V. CONSTO.
Cumulare aliquem officiis. V. CUMULO.
Defuit a me nullum officium amoris, ſtudii, pietatis. Cic. pro Milon 101.
Deſeri ab officiis amicorum. Cic. 5. Fam. 2.
Deſiderare officia ab aliquo. Cic. 5. Fam. 5.
Devincire officio. Cic. 13. Fam. 3.
Exſequi officia & ſtudia. Cic. 3. Att. 5.
Exſpectare officia ab aliquo. Cic. 1. Fam. 6.
Exſtare officia. Cic. 13. Fam.
Onus officii nullum cuiquam reliquum facere, Cic. 3. Fam. 13.
Facere officium alicui. V. DICIS Cauſa.
Fungi ſupremo in aliquem officio, Sepelire. Curt. lib. 3. 12. 11.
Impenſam agere officiorum in patriam. Cic. Anteq. iret in exſil. 16.
Intendere officia. V. INTENDO.
Intercedere officia alicui cum aliquo. Cic. 13. Fam. 65.
Intermoriturum exiſtimare. V. INTERMORIOR.
Meminiſſe officia debet is, in quem collata ſunt, non commemorare qui contulit. Cic. de Amicit. 4.
Molliri officiis parentum. Lucret. lib. 2. 605.
Perſolvere officium receptum alicui. Cic. 7. Verr. 182.
Polliceri & deferre alicui ſtudium, officium, operam, laborem ſuum. Cic. 6. Fam. 6.
Præſtare officium ſuum alicui. Cic. 4. Fam. 5.
Præſtare officium patri. Ovid. 7. Met. 337.
Præterire nullum officium in aliquem. Planc. Cic. 10. Fam. 4. pr.
Promereri. Cic. Antequam iret in exſil. 6. Non convenit, quum ad promerendum officium tam fuerim expeditus, vos ad referendam gratiam eſſe tardiores.
Proſequi officiis. Cic. 15. Fam. 10.
Reddere interruptum varietate temporum officium cumulate, Cic. 5. Fam. 8.
Repetere ab aliquo fructum & præmium officii. Cic. Anteq. iret in exſil. 4.
Reſpondere officiis mutue. Cic. 5. Fam. 7.
Reſidere officium in aliquo. Cic. 5. Fam. 7.
Retinere officia. Cic. pro Cluent. 133.
Spondere alicui. Ovid. 10. Met. 418.
Singulari officio eſſe in aliquem. Cic. 5. Fam. 5.
Tribuere officium & cultum alicui. Cic. 2. de Invent. 161. Pietas per quam ſanguine conjunctis patriæque benevolis officium & diligens tribuitur cultus.
Tueri officia. Cic. 3. Fam. 9.
Vincere officiis ſuis cogitationes alterius. Cic. 3. Fam. 10.
Officium, pro Obſequio, vel honoris exhibitione. Liv. ab Urbe, Quæ officii cauſa ab domo proſecutæ fuerant. [Uſurpant maxime veteres, de Solennibus & conſuetudine civili confirmatis cærimoniis, ritibus, diebus feſtis, & aliis ejuſmodi, quæ inter ſe honoris cauſſa obire ſolebant.
Antelucana officia. V. ANTELUCANUS.
Interlucana. V. INTERLUCANUS.
Urbana officia. Nepos 25. 4. 3.
Ab officiis octavam circiter horam dum redit. Hor. 1. Epiſt. 7. 47.
Officium Nuptiarum. Suet. Calig. cap. 25. Liviam Oreſtillam C. Piſoni nubentem, cum ad officium & ipſe veniſſet, ad ſe deduci imperavit. Idem Neron. cap. 28. Puerum Sporum cum dote & flammeo per ſolenne nuptiarum celeberrimo officio deductum ad ſe pro uxore habuit.
Obire officia liberaliter & dextre. In OBEO.
Peragendum officium mihi cras in valle Quirini. Juven. 2. Sat. 132.
Præſtare officia urbana alicui. Cic. 9. Att. 9.
Relictis omnibus officiis agere aliud. Hor. 2. Epiſt. 2. 68.
Officium, pro Actu venereo. V. Broekh. ad Propert. 2. 18. 24.
Officium, pro Magiſtratu videtur accipi apud Aurelium in l. 1. D. de off. præf. præt. Credidit enim, ait, Princeps eos, qui ob ſingularem induſtriam, ad hujus officii magnitudinem adhiberentur, non aliter judicaturos eſſe, pro ſapientia ac luce dignitatis ſuæ, quam ipſe foret judicaturus. Plin 1. Epiſt. 10. Diſtringor officio ut maximo, ſic moleſtiſſimo. Idem in Paneg. extr. Nondum biennium compleveramus in officio laborioſiſſimo & maximo, quum tu nobis Conſulatum

obtuliſti. Utrobique Præfecturam ærarii intelligit. conf. Cæſ. 3. Bell. Civil. 5. & 8.

Officium, Apparitor, [Vulgo *Officiarius.* H. St.] Hermogenianus in l. Si plus vel minus. D. De evictione, & duplæ ſtipulatione. Si juſſu judicis rei judicatæ pignus captum per officium diſtrahatur. V. Donat. ad Tacit. 16. Ann. 12. Suet. Veſp. cap. 21. Deinde perlectis epiſtolis, officiorumque omnium breviariis. conf. Bynckersh. Obſerv. Jur. Rom. 3. 14.

Officium, pro Actis. Paulus in l. Eum. D. de in jus vocando. Eum, pro quo quis apud officium cavit, exhibere cogitur. Item qui apud acta exhibiturum ſe eſſe quem promiſit: etſi officio non caveat, ad exhibendum tamen cogitur. Ulpian. in l. Si fidejuſſor. D. Qui ſatiſdare cogantur, Si ſatiſdatum pro re mobili non ſit, & perſona ſuſpecta ſit, ex qua datio deſideratur: apud officium deponi debebit (ſi hoc judici ſederit) donec vel ſatiſdetur, vel lis finem accipiat.

OFFICIŌSUS, a, um. Adj. [ἐργαστικὸς] Qui libenter & ex animo officium ſeu beneficium alicui exhibet. Cic. 13. Fam. 22. Hominem prudentem & officioſum cognoſces.

Officioſus in aliquem. Cic. 3. Verr. 63. Homines autem ipſi Lampſaceni, tum ſumme in omnes cives Romanos officioſi, &c.

Diligens & officioſus homo. Cic. 13. Att. 45.

Humanus, officioſus, & liberalis homo. Cic. pro Roſc. Com. 18.

Amicitia officioſa. Cic. pro Planc. 46. Quos tu ſi ſodales vocas, officioſam amicitiam nomine inquinas criminoſo.

Dextera officioſa in paucos verſus. Ovid. 4. Triſt. 7. 4.

Dolor officioſus, a Cic. 3. Tuſ. 70. dicitur, Qui ex juſta cauſa ſuſcipitur, & cujus probabilis ratio reddi poteſt.

Labores. Cic. pro Milon. 12.

Pietas. Sen. Epiſt. 99.

Sedulitas. Hor. 1. Epiſt. 17. 8.

Voluntas. Ovid. 3. de Ponto 2. 17.

Compar. Cic. 13. Att. 43. Equidem, ſi ex omnibus eſſet eligendum, nec diligentiorem, nec officioſiorem facile delegiſſem Veſtorio. Adde 14. Fam. 16.

Superl. Natio candidatorum officioſiſſima. Cic. in Piſon. 54. Adde 11. Fam. 22.

OFFICIŌSUS, i. m. Qui ſervile officium præſtat. Petron. cap. 92. At ego ne veſtimenta quidem mea ab officioſo recepiſſem, niſi notorem dediſſem. Impudici etiam & obſcæni, id eſt muliebria paſſi dicti ſunt officioſi, ut ex Sen. præf. lib. 4. Controv. apparet.

OFFICIŌSE, [ἐργαστικῶς] Adv. Diligenter, bono animo. Cic. de Amicit. 73. Quorum plerique aut queruntur ſemper aliquid, aut etiam exprobrant; eoque magis ſi aliquid habere ſe putant, quod officioſe, amice, & cum labore aliquo ſuo factum queant dicere.

Officioſe parere. Cic. 13. Att. 12. Quædam exemplaria legunt Officio, non Officioſe: qua de re ſupra poſitum eſt exemplum.

Officioſe ſcribere. Cic. 1. Att. 20. Qua de re quum ad me ita ſuaviter, diligenter, officioſe, humaniter, ſcripſeris.

Officioſe ire ſalutatum. Martial. 1. 71.

Compar. Cic. 6. Att. 1. Officioſius facere.

Superl. Sidon. 2. Epiſt. 12. Languidos multos officioſiſſime occidunt. Apul. Apol. p. 335. Elmenh. In quo (teſtamento) mei officioſiſſime & honeſtiſſime meminit.

OFFICIOSĬTAS, ātis. f. Sidon. Carm. 23. 478. Sarisb. Epiſt. 178.

OFFICIALIS, e. Adj. Quod ad officium pertinet, vel quod de officio tractat. Lactant. 6. 11. Tullius in Officialibus libris.

OFFICIALIS, is. m. Miniſter magiſtratus dicitur. Apul. Sed juſſit poteſtas officialem ſuum magna ſeveritudine coerceri. conf. 1. Met. p. 113. Elmenh. Spartian. Carac. cap. 6. [Hi & Ab officiis dicti ſunt & ſequiori ævo Officiarii.

OFFICĬPERDA, æ. m. Dionyſ. Cato Diſt. 4. 43.

> Gratior officiis, quo ſis mage carior, eſto;
> Ne nomen ſubeas, quod dicitur officiperdæ. conf. Gloſſ. Iſidor.

Dicitur eodem modo Frugiperda apud Plin. H. St. qui & locum hunc ex diſtichis moralibus adſcripſerat, in Lugd. deſideratum.

OFFICĪNA, æ. f. [ἐργαστήριον] Locus ubi aliquid fit, hoc eſt in quo operarii opera ſua faciunt. Cic. 7. Philip. 12. Armorum officinas in urbe videtis. conf. Nepos 17. 3. 2. & Tacit. 2. Hiſt. 82. 1. & Gruter. Inſcript. p. 422. n. 7. [Officina contractum ex Opificina videtur, neque proinde recte in hoc & Lipſienſi Lexico ſub Officio locatur. Utitur non contracta voce Plautus, ut infra dicetur. q. l. V.

Graves officinæ Cyclopum. Hor. 1. Carm. 4. 8.

Officina, de Fabrica dictum. Plin. lib. 35. cap. 11. Servus ejus Druſillanus nomine Rotundus, &c. quingenariam lancem habuit, cui fabricandæ officina prius exædificata fuerat.

Æraria officina. V. ÆS.

Chartariæ. V. CHARTA.

Officinam cohortalem, Gallinarium vocat Columel. lib. 8. cap. 3. Totius autem officinæ (id eſt ornithonis) tres continuæ exſtruuntur cellæ. Et paulo poſt, Hæc erit officinæ cohortalis diſpoſitio.

Ex eadem officina. Cic. in præf. Parad. 1. Non enim eſt tale, ut in arce poni poſſit, quaſi Minerva illa Phidiæ: ſed tamen ut ex eadem officina exiſſe videatur.

Quæſtuoſiſſima falſorum commentariorum & chirographorum officina. Cic. 2. Philip. 35. Sic vocat domum Antonii, ubi falſi commentarii ſcribebantur.

Officinæ vitiorum, & ſimilium, per translationem. Columella in præf. non procul. ab init.

Officina nequitiæ, & diverſorium flagitiorum. Cic. pro Roſc. Amer. 134.

Officina dicendi. Cic. de Clar. Orat. 32. Exſtitit igitur jam ſenibus illis, quos paulo ante diximus, Iſocrates: cujus domus cunctæ Græciæ, quaſi ludus quidam patuit, atque officina dicendi. i. e. Schola.

Clariſſima rhetoris officina. Cic. 2. de Orat. 57.

Exercere officinas promercalium veſtium. Suet. de Clar. gramm. 23.

Inſtituit officinam Syracuſis Verres. Cic. 6. Verr. 54. Subaudi Aurifabrorum.

Inſtruxerunt quaſi officinas ſapientiæ philoſophi. Cic. 1. de Legib. 36.

Officina, Ipſa (ut ita dicam) factio, operatio, vel fabricatio. Plin. lib. 11. cap. 2. In magnis ſiquidem corporibus, aut certe majoribus, facilis officina ſequaci materia fuit. In his tam parvis, &c. De inſectis.

OFFICINĀTOR, ōris. m. [τέκτων] pro Fabro poſuit Vitruv. lib. 6. cap. ult. Quum ſubtiliter officinatoris probabitur exactio. Budæus. Gloſſ. Gr. Lat. ἐργαστηριάρχαι, Officinatores, inſtitores. Apul. lib. 9. Met. pr. Forenſi negotio officinator noſter attentus ferias nobis fecit.

OFFĪGO, xi, xum, [ἡλόω] ĕre. Plaut. Moſt. 2. 1. 13.

> Sed ea lege, ut offigantur bis pedes, bis brachia. Al. Affigantur. De cruce loquitur.

Denſos offigunt implicantque ramos. Liv. 33. 5.

Furcas circum offigito. Cato R. R. cap. 49.

OFFIRMO, āre. V. OBFIRMO.

OFFLECTO, xi, ctum, [ἐπικαμπτω] ĕre. Circum vel contra flectere. Plaut. Rud. 4. 3. 74. At ego hinc offlectam navem.

OFFŌCO, āre. Præfocare. Florus lib. 2. cap. 11. Quum catenas morſibus & ore tentaſſent, quum offocandas invicem fauces præbuiſſent.

OFFRĒNĀTUS, a, um. Adj. Plaut Capt. 3. 5. 97.

> Utque offrenatum ſuis me ductarent dolis.

Apul. 6. Mileſ. de Cerbero p. 181. Elm. Hunc, offrenatum unius offulæ præda, facile præteribis. Idem Apol. p. 323. Quid multis? Juvenem ſimplicem, præterea novæ nuptæ illecebris offrenatum, ſuo arbitratu de via deflectit. Al. OBFRENATUS.

OFFRINGO, frēgi, fractum, [κατάγνυω] ĕre. Quod fractum eſt, contrario frangere. Feſtus, Offringi terra dicitur, quando iterum tranſverſo ſulco aratur. Varro lib. 1. de R.R. cap. 29. Rurſum terram, quum primum arant, proſcindere appellant: quum iterum, offringere dicunt, quod prima aratione glebæ grandes ſolent excitari, quum iteratur, offringere vocant.

OFFŪCIA, æ. plur. Offuciæ, arum. f. [φύκωμα] a Fuco, Fallaciæ dicuntur. Plaut. Moſt. 1. 3. 107.

> Neque ceruſam, neque melinum, neque aliam ullam offuciam.

Gell. lib. 14. cap. 1. Sed id præſtigiarum, atque offuciarum genus, &c.

OFFŪCO, āre. Feſtus explicat Aquam in fauces ad bibendum dare. Et hinc quidam putant Infucare eſſe apud Plautum, Vinum aqua diluere, quum etiam aqua ejus color infucetur: verum Turnebus Infuſcare libentius retinet. V. ſuo loco.

OFFULA, V. OFFA.

OFFULCĬO, īre. Apul. 1. Met. p. 108. Elmenh. Vulnus, qua maxime patebat, ſpongia offulciens.

OFFULTUS, a, um. Partic. Apul. 4. Met. p. 147. ejuſd. Multis laciniis offulto vulnere.

OFFUNDO, fūdi, fūſum, [ἐπιβρέχω, ἐπιπροσθέω, περιχύω] ĕre. Circumfundere. Plaut. Trin. 4. 3. 84.

> — viſne aquam
> Tibi petam? c. res quum jam animam agebat, tum eſſe offuſam oportuit.

Caliginem oculis offundere. Liv. 26. 45.

Pavorem offundere. Idem 10. 5.

Aer craſſus nobis offunditur. Cic. 4. Acad. 81.

Obſcurare & offundere. Cic. 3. de Fin. 45. Obſcuratur & offunditur luce ſolis lumen lucernæ. [Forte Obtunditur. V. in OBTUNDO & OBTUSUS. Abſolute poſitum me legere uſquam hoc verbum non memini.

Noctem rebus. Cic. 1. de Nat. Deor. 6. Multis etiam ſenſi mirabile videri, eam nobis potiſſimum probatam eſſ philoſophiam, quæ lucem eriperet, & quaſi noctem quandam rebus offunderet.

Errorem alicui. Liv. 34. 6.

Rubor ſubitus offunditur illi. Sen. Epiſt. 11.

Tenebras offundere, Obtenebrare. Cic. 3. Tuſc. 82. Si quid tenebrarum offudit exſilium.

OFFŪSUS, a, um. Partic. [περιχυθεὶς] ut, Pavore offuſus. Tacit. 11. Ann. 31. Satis conſtat eo pavore offuſum Claudium, ut identidem interrogaret, an ipſe imperii potens? &c. [Suſpecta mihi lectio eſt. An Eò pavore effuſum?

Caligo offuſa animis. Cic. 5. Tuſc. 6.

Nox offuſa Reipublicæ ſempiterna. Cic. pro Roſc. Amer. 91. Qui tanquam ſi offuſa Reipublicæ ſempiterna nox eſſet, ita ruebant in tenebris, omniaque miſcebant.

Religio offuſa oculis & animis ſacerdotum. Liv. 2. 40. Nec in ſacerdotibus tanta offuſa oculis animoque religione motus eſſet, &c.

Tenebræ offuſæ. Cic. pro Domo 137.

Terror offuſus oculis auribuſque. Liv. 28. 29.

OFFUSCO, [ἀμέρδω] āre. Obumbrare, obſcurare, denigrare, & quaſi fuſcum reddere. Tertull. adv. Marc. 2. 12. al. Obfuſco.

OFFUSCĀTUS, a, um. Partic. ut, Caligine offuſcatus. Oroſ.

O G D

OGDOAS, adis. [ὀγδοὰς] Græce; Latine, Numerus octonarius. Tertull. de Anima, cap. 37. Idem de Præſcript. cap. 33. Et 49. & adverſ. Valentin. cap. 7. & 20.

OGDOLAPIS, is. m. Fluvius navigabilis, qui ex Alpibus fluens, ad urbem Segeſticam, ubi ejuſdem nominis inſulam efficit, in Saum incidit. Straboni lib. 4. fin. κολάπις dicitur. V. Plin. 3. 25. & CALAPIS.

OGDOUS, i. m. Ægypti rex, Uchoreus cognominatus, qui Memphim condidit a nomine filiæ dictam, ut auctor eſt Diodorus Siculus, lib. 2. cap. 1. [Niſi ὄγδοος numerale nomen eſt, Octavum ſonans, & male hæc deſcripſit compilator, de quibus jam inquirendi facultas non eſt. conf. MEMPHIS.

O G G

OGGANNIO, īre. V. OBGANNIO.

OGGĔRO, geſſi, geſtum, ĕre. Intendere, ſeu injicere: antiquum. Plaut. Truc. 1. 2. 8.

> Unus eorum aliquis oſculum amicæ uſque oggerit.

Idem Ciſt. 1. 1. 72.

O G M

OGMIUS, i. m. ita vocatus a Gallis Hercules, quem eloquentiæ ſapientiæque Deum exiſtimabant. V. Steph. Forcatulus de Gallorum Imp. & Philoſ. lib. 1. p. 139. & ſeq.

O G Y

Ogyges, æ. m. [Ὤγυγος] Rex fuit Thebanorum, sub quo primum omnium diluvium fuisse dixit Varro in prologo libri tertii de R. R. Estque (inquit) vetustissimum oppidum Græcum Bœotiæ Thebæ, quod rex Ogyges ædificavit: peractis jam millibus annorum & centum. Sed ut divus Augustinus de Civ. Dei lib. 18. 8. retulit, tempore, quo regnabat Ogyges, diluvium magnum factum est: non illud maximum, quo nulli homines evaserunt, nisi qui in arca fuerunt: sed tamen majus, quam quod postea tempore Deucalionis fuit.

Ogygius, a, um. Adj. [Ὠγύγιος] unde Ogygia mœnia Thebana dicta sunt. Virg. Ætna 569.
— Ogygiis circumdata mœnia Thebis.
Deus Ogygius, Bacchus. Ovid. 10. Epist. 48.
Luxus Ogygii Iacchi. Stat. 2. Theb. 586.
Lyæus Ogygius. Lucan. lib. 1. 670.

Ogygides, æ. m. Patronym. i. e. Thebanus apud Stat. 2. Theb. 586.

Ogygia, æ. f. [Ὠγυγία] Insula est, ut quidam ferunt, Phœnicii & Syrii maris: sic quoque ab Ogygio rege in ea regnante cognominata. quæ & Calypsus insula. De qua Homerus in primo Odysseæ. Plin. 3. 10.

Ogylus, i. m. [Ὤγυλος] Insula est inter Peloponnesum & Cretam. Stephanus.

Ogyris, is. f. [Ὤγυρις] Arabiæ felicis [Al. Carmaniæ] Insula. De qua Plinius lib. 6. 28. sic scribit, Insula in alto objacet Ogyris, clara Erythro rege ibi sepulto. Rufus ex Dionysio,
Ogyris inde salo promit caput, aspera rupes
Carmanidis, qua se pelagi procul invehit undis.
Regis Erythrei tellus hic nota sepulchro
Tenditur, & nudis juga tantum cautibus horret. V. ipsum Dionys. Perieg. v. 606. seq. Meminit insulæ perpulchre Curtius lib. 10. 1. 14.

O H

Oh, Interjectio qua utimur ubi ex intervallo notos videmus, ut ait Donatus: estque præsertim in usu apud Comicos. Ter. Adelph. 5. 6. 3.
— sed eccum Demeam; salvos sies.
D. Oh, qui vocare? G. Geta.
Oh, admirantis, cum contemptu quodam. Ter. And. 3. 5. 12.
Nempe ut modo. D. immo melius spero. P. oh, tibi ego ut credam, furcifer?
Oh, affirmantis, cum certitudine quadam. Ter. Eun. 1. 2. 49.
Neque hoc tacebit Parmeno. P. oh, dubiumne id est?
Oh, dolentis & reprehendentis. Ter. Heaut. 5. 3. 8.
Oh, iniquus es, qui me tacere de re tanta postules.
Oh, dolentis & deprehensi. Plaut. Cas. 2. 3. 19.
Unde hic, amabo, unguenta adolent? S. oh, perii, manifesto miser Teneor.
Oh, exsultantis ob rem bene gestam. Plaut. Most. 1. 3. 86.
Ut videas eam medullitus me amare, oh, probus homo sum,
Quæ pro me causam diceret, patronum liberavi.
Oh! exsultantis. Plaut. Most. 1. 4. 12. Oh! ocellus es meus. Al. Oh, oh!
Oh oh oh oh; Ejulantis more comico. Plaut. Capt. 2. 1. 6.

O H E

Ohe, Interjectio fatietatem usque ad fastidium designans. Ter. Phorm. 2. 2. 30
Responde. G. quis homo est? ehem. D. tace. G. absenti tibi
Te indignas, seque dignas contumelias
Nunquam cessavit dicere hodie. D. ohe desine. Idem Heaut. 5. 1. 6.
Ohe, jam desine deos, uxor, gratulando obtundere,
Tuam esse inventam gnatam. Martial. 4. 91.
Ohe! jam satis est, Ohe! libelle. Hor. 1. Serm. 5. 12. ohe! Jam satis est.

O H O

Oho, Interjectio admirantis aliquid repente fieri. Plaut. Pœn. 1. 2. 51.
Eamus mea soror. AD. oho! amabo, quid illuc nunc properas?
AN. rogas? Sed al. Eho!
Oho! agnoscentis cum gaudio particula. Plaut. Pseud. 4. 2. 31.
Accipe & cognosce signum. BAL. oho! Polymachæroplacides,
Purus putus est ipsus, novi. Budæus.
Ohoho! idem. Plaut. Most. 1. 4. 12. ubi al. Oh! tantum. V. supra.

O I A

Oiax, [οἴαξ] Græcis Gubernaculi summa pars, sive ansa, dicitur: & ipsum gubernaculum. V. Pollux 1. 9. & Vitruv. 10. 8. & Suid.

O I C

Oicles, i. m. [Οἰκλῆς] Filius fuit Antiphatis filii Melampi, Homero lib. 15. Odysseæ. Idem fuit pater Amphiarai Argivi vatis. [Al. Ἰοκλῆς Iocles, ut Pausan. Eliac. β. p. 195. Wech. qui tamen Arcad. p. 266. Οἰκλέους τοῦ Ἀμφιαράου πατρὸς habet.

O I L

Oïleus, i. m. [Ὀϊλεύς] trium syllab. fuit Locrorum rex, & pater Ajacis Oïlei, teste Virg. 1. Æn. 41. Ovid. 12. Met. 622.

Oïlides, æ. m. [Ὀϊλιάδης] patronym. m. Propert. lib. 4. 1. 117.
Victor Oïlide rape nunc, & dilige vatem. Intelligit Ajacem Oïlei filium.

O L B

Olbia, æ. f. Civitas, [Ὀλβία πόλις] Ptolemæo lib. 5. cap. 5. Urbs Galliæ Narbonensis. Vulgo *Eres.*
Fuit & Pamphyliæ oppidum juxta Cataracten fluvium, teste Plin. lib. 2. cap. 27.
Fuit & Olbia Bithyniæ urbs in ultimo Ascanio sinu sita, quæ postea Nicæa appellata fuit. Plin. 5. 32.
Est & alia in Sarmatia Europæ, ad Borysthenem amnem, quæ & Borysthenis appellatur a Ptolemæo tabula octava Europæ: cujus etiam Plin. meminit lib. 4. cap. 12. quam & Olbiopolin vocat. conf. Mela 2. 1.

Olbianus, a, um. Adj. ut, Olbianus sinus. Mela 1. 19.

Olbiopolis, is. f. Urbs ad Borysthenem. Plin. 4. 12. V. OLBIA.

O L C

Olca, æ. f. Gemma, alias Orca. Plin. 37. 10.

Olcachites, æ. m. [Ὀλκαχίτης] Ptolemæo lib. 4. cap. 3. Zeugitanæ regionis sinus, hodie *Alcon civitas.*

O L E

Olea, æ. f. [ἐλαία] Nota arbor. Virg. 2. Georg. 63.
Sed truncis oleæ melius propagine vites
Respondent. Plin. lib. 15. cap. 82.
Olea, ab elea: olea grandis orchitis, quod ea antiquitus orchemora. Varr. de L. L. lib. 4. 22. [Scribendum Gr. Ab ἐλαία.
Minerva inventrix oleæ. Virg. 1. Georg. 18.
Rami oleæ. Stat. 12. Theb. 468.
Mares. Ovid. 4. Fast. 741.
Nigræ. Hor. 2. Serm. 2. 46.
Pacales. Ovid. 6. Met. 101.
Attondere oleas. V. ATTONDEO.
Florent oleæ. Ovid. 5. Fast. 321.
Mordet æstus oleam. Hor. 1. Epist. 8. 5.
Tenere potuerunt sempiternam oleam in arce Athenæ. Cic. 1. de Legib. 2.
Videt quum florem oleæ agricola, baccam quoque se visurum putat. Cic. 2. de Divin. 15.
Olea, etiam Fructus dicitur: unde, Olea conditanea Varroni dicitur, Quæ ad condituram asservatur, de R. R. 1. 24. pr. Columel. lib. 11. cap. 2. Tum & olea distringenda est, ex qua velis viride oleum efficere.
Distringere oleas. Ovid. de Nuce 135.
Facere oleam apud Catonem R.R. cap. 145. est Ex ea oleum facere: sic Lanam facere, est Lanam operi impendere, & ex ea aliquid facere: sic Aurifex dicitur, qui aurum facit, id est qui ex auro opus facit. Turnebus. conf. Factor in FACIO. Idem & Perficere dicit cap. 67.
Inspergere oleam sale. V. INSPERGO.
Stringere oleam. Cato de R. R. cap. 144. Oleam ne stringito. Stringitur autem olea, quæ manu legitur, ut quum digitabulis pressa decerpitur, itaque læditur, aut ex arbore nuda manu detrahitur. V. STRINGO.
Nil intra est oleam, nil extra est in nuce duri. Hor. 2. Epist. 1. 31. Proverbialiter dictum in concessa negantes & falsa pro veris affirmantes. V. Chiliad.
Olearum ossa, dixit Suet. Claud. cap. 8.

Oleum, i. n. [ἔλαιον] Liquor pinguis, qui ex olea expressus est.
Olei stilla. Martial. lib. 12. 71.
Balaninum. In BALANUS.
Caryinum. In CARYON.
Cibarium. In CIBUS.
Cicinum. In CICINIA.
Citreum. In CITRUS.
Decumanum oleum. Lucilius apud Non. 5. 97.
Quæ Gallum bibere ac rugas conducere ventri
Farre aceroso, oleo decumano pæne coegit. Oleum autem decumanum appellat quod deterius est, ut hodie triticum decumanum, quia miscellum est, & vinum decumis collectum, est fere deterius. Turneb. Versus Lucilii aliter in Nonii codd. scribuntur.
Medicum oleum, quod & Incendiarium nominat Solinus cap. 34. extr. quadam, ut ait, inficitur herba: etsi etiam naturale quoddam est, non tantum artificiosum & factitium. Hoc genere olei pellicem suam ulta est Medea. Erat etiam, vel arte parabatur in Media, unde & Medicum vocabatur oleum. Solini verba sunt, Apparet herba, qua inficitur oleum quod vocant Medicum: hujus olei incendium aqua restingui non potest, sed pulveris jactu. Annotavit Turneb.
Omphacinum. In OMPHACIUM.
Narcissinum. V. NARCISSUS.
Pingue. Virg. 6. Æn. 254.
Romanicum oleum, Cato de R. R. cap. 146. vocat, Oleum vulgare, quod e caduca fit olea, & matura: Viride, quod e strictiva & immatura. Romanicum autem ideo, quia Romæ locis vicinis fiebat. Turnebus.
Viride oleum. Cato l. c. & Apic. 1. 28.
Ungere caules oleo bono. Hor. 2. Serm. 3. 125.
Largo unctum cadaver. Hor. 2. Serm. 5. 86.
Juventus oleo humeros perfusa nitescit. Virg. 5. Æn. 135.
Instillare oleum lumini. Cic. de Senect. 36.
Oleum scintillat. Virg. 1. Georg. 393.
Oleum addere camino. Hor. 2. Serm. 3. 321. i. e. Malo fomentum ac velut alimoniam suppeditare, quo magis ac magis augescat: & malum alio malo cumulare, atque augere.
Plus temporis, atque olei plus. Juven. 7. Sat. 99.
Oleum & operam perdidi. Plaut. Pœn. 1. 2. 119. i. e. Quicquid insumpsi seu rei seu laboris. Metaphora ducta est a gladiatorum ac palæstritarum certaminibus, in quibus certaturi, unguentis quibusdam oleariis perungebantur. Cic. 7. Fam. 1. Nam quid ego te athletas putem desiderare, qui gladiatores contempseris, in quibus ipse Pompejus confitetur se & operam & oleum perdidisse? Quanquam potest & ad lucubrantium lucernas referri, sicuti Cicero fecisse videtur, scribens ad Att. lib. 13. 36. Ante lucem quum scriberem contra Epicureos, de eodem oleo & opera exaravi nescio quid ad te, & ante lucem dedi. i. e. Quasi obiter, & eadem commentatione. Eidem lib. 2. 17. Non defleamus, ne opera & oleum philologiæ nostræ perierit, sed conferamus tranquillo animo. Ergo hic Oleum pro Sumptu positum est. Erasmus.
Oleo tranquillior: Hyperbole proverbialis in homines minime iracundos, lenique ingenio præditos. A liquoris natura sumpta, quo nihil magis tacitum, magisque lene. Plaut. Pœn. 5. 4. 66. V. Erasmum.

Oleum, pro Simulacro pugnæ, & pro exercitatione, non pro vero certamine. Cic. 1. de Orat. 81. Nitidum quoddam genus verborum & lætum: ſed palæſtræ magis & olei, quam hujus civilis turbæ & fori. i. e. Accommodatum concionibus & judiciis. Budæus. V. PALÆSTRA.

OLEĀCĔUS, a, um. Adj. [ἐλάϊνος] Olei vel oleæ ſimile. Plin. lib. 35. cap. 15. Gignitur & pingue, liquoriſque oleacei, in Sicilia. Idem lib. 21. cap. 4. Folia oleacea.

OLEĀGĬNUS, a, um. Adj. [ἐλαίαγνος] Quod ex olea arbore eſt, ſive coloris olei. Virg. 2. Georg. 31.

Truditur e ſicco radix oleagina ligno. Plin. lib. 37. cap. 5. Poſt eos autem cerini, deinde oleagini, hoc eſt colore olei.

Virgulæ oleaginæ. Nepos 8. 4. 1.

OLEAGĬNEUS, a, um. aliud Adj. Idem. Varro lib. 1. de R. R. cap. 40. Demum in oleagineis ſeminibus arbores videndum, &c.

Oleagineis coronis miniſtri triumphantium utebantur, quod Minerva dea belli eſſe putabatur. Hæc Feſtus. Gell. lib. 5. cap. 6. Eſt item oleaginea poſtrema, qua uti ſolent, qui in prælio non fuerunt, ſed triumphum procurant.

OLEĀRIS, e. Adj. Quod ad oleum pertinet. Plin. lib. 34. cap. 14. Quippe quum in exacuendo, oleares cotes & aquariæ æque differant, oleo delicatior fiat acies. i. e. Quæ oleo aſpergantur.

Olearis talea. Columel. lib. 11. cap. 2.

OLEARIUS, a, um. Adj. Idem. Columel. lib. 2. In vaſis oleariis ſalſamentariiſque.

Cella olearia. Idem lib. 1. cap. 6.

Seriæ oleariæ. Varro 3. de R. R. cap. 2.

Dolia olearia. Plin. 15. 8. pr.

Molæ oleariæ. Varr. L. L. lib. 4. 31. Trapetes molæ oleariæ vocantur.

OLEARIUS, i. m. [ἐλαιοποιὸς] Qui oleum facit vel vendit. Columella lib. ult. cap. 50. Peritiſſimi olearii vix patiuntur ad unam lucernam opus fieri. conf. Plaut. Capt. 3. 1. 29.

OLEĀTUS, a, um. Adj. Cæl. Aurel. Acut. 2. 37. Pultes non oleatæ.

OLEŌSUS, a, um. Adj. [ἐλαιωτὸς] Quod eſt plenum oleo. Plin. lib. 27. cap. 12. Semen oleoſum, quod & fit ex eo. Medetur oris ulceribus perunctis.

Oleoſum butyrum, h. e. Pingue. Plin. lib. 28. cap. 9.

OLEĀMEN, inis. n. Conditum quid ex oleo. Scribon. Largus. Compoſ. 269. Poſt dies triginta conjiciuntur macerata: deinde oleum purum excipietur, quod reponitur fictili vaſo: cujus oleaminis vires ad omnem contractionem nervorum tantæ ſunt, ut ſit vix credibile.

OLEAMENTUM, i. n. Idem. Scribonius Largus ibid. 222. Quum primum hæc levia paruerint, cum oleamentis ex vino adipem liquefactum cum roſæ pondo quadrante miſcere in unum oportet.

OLEĬTAS, ātis. f. [ἐλαιοτρυγητὸς] Tempus legendarum olearum, & fructus oleæ. Cato de R. R. cap. 68. Ubi vindemia & oleitas facta erit, prela extollito. Idem cap. 144. Al. OLIVITAS. q. V. infra.

OLĒTUM, i. n. [ἐλαιὼν] Locus oleis conſitus. Cato de R. R. cap. 1. Secundo loco hortus irriguus, tertio ſalictum, quarto oletum, quinto pratum. Dicitur & Olivetum. q. V. [quomodo forte legendum.

De alia ſignificatione hujus vocis V. in OLEO.

OLIFERA, orum. n. pl. Quæ ex liquamine, oleo, & mero inferuntur. Apic. 3. 10. al. Oliſata.

OLĪVA, æ. f. [ἐλαία, μορία] Arbor eadem, quæ Olea. Plin. lib. 15. cap. 5. Dicentur nunc Catonis placita de olivis.

Inventor olivæ Ariſtæus dicitur. Cic. 3. de Nat. Deor. 46.

Albentis olivæ rami. Ovid. 11. Epiſt. 67.

Canentis fetus. Ovid. 6. Met. 81.

Creſcentis tarde proles. Virg. 2. Georg. 3.

Denſa oliva canet mons. Juven. 14. Sat. 144.

Germinat & nunquam fallentis termes olivæ. Hor. Epod. 16. 45.

Felicis ramus. Virg. 6. Æn. 230. V. FELIX.

Fera. Stat. 6. Theb. 7.

Pulvereumque fera crinem deterſit oliva. Interpres exponit Fera pro Ferali, ſed ſine ratione ut opinor: quis enim neſcit olivas eſſe feras etiam, id eſt ſilveſtres? V. OLEASTER.

Flava. Virg. 5. Æn. 309.

— flavaque caput nectentur oliva. Æſchyli epitheton ſecutus eſt. Nam in Perſis ait, ξανθῆς ἐλαίας καρπὸς εὐώδης πάρα. Ubi interpres Græcus flavam dicit olivam vocari, quod poſterior pars folii videatur porracei eſſe coloris.

Glauca. Stat. 2. Theb. 99.

Imbellis olivæ frondes. Valer. 5. Argon. 361. Imbellis, Pacificæ.

Mitis. Ovid. 7. Met. 277.

Nitidæ olivæ ferax Peparethos. Ovid. 7. Met. 470.

Paciferæque manu ramum prætendit olivæ. Virg. 8. Æn. 116.

Pallens. Virg. 5. Ecl. 16.

Pingues. Virg. 2. Georg. 85.

Placita paci. Virg. 2. Georg. 425.

Supplex. Stat. 12. Theb. 492. Per quam pax petitur ſupplicando. Lactantius. V. Lex. Pitiſc.

Teres. Virg. 8. Ecl. 16.

Tonſæ caput foliis evinctus olivæ. Virg. 5. Æn. 774.

Viridi Mneſtheus evinctus oliva. Virg. 5. Æn. 494.

Vivacis olivæ Palladia ſilva. Virg. 2. Georg. 181.

Umbroſa. Claud. de Bell. Get. 319.

Undique decerptam fronti præponere olivam. Hor. 1. Carm. 7. 7. [Niſi legendum Decerptæ frondi, cum Lambino.

Palladi, quæ perpetuo virgo credita, & caſtitati olim hæc arbor ſacra fuit. Pallad. 1. 6. Græci jubent olivam, cum plantatur & legitur, a mundis pueris atque virginibus operandum: credo recordati arbori huic eſſe præſulem caſtitatem. V. Barth. ad 2. Theb. Stat. p. 653.

Oliva, Fructus. Plin. lib. 25. cap. 31. Olivæ conſtant nucleo, oleo, carne, amurca.

Carnoſiſſimæ. V. CARO.

Lecta de pinguiſſimis oliva ramis arborum. Hor. Epod. 2. 55.

OLĪVUM, i. n. [ἔλαιον] i. e. Oleum ex olivis expreſſum. Plaut. Pſeud. 1. 3. 67.

Eme die cæca hercle olivum, id vendito oculata die.

Dulce olivum. Hor. 2. Serm. 4. 64.

Inolentis natura. Lucret. lib. 2. 849.

Liquidi corrumpitur uſus. Virg. 2. Georg. 466.

Corrupto caſiam diſſolvit. Perſ. 2. Sat. 64.

Ungor olivo. Hor. 1. Serm. 6. 123.

OLIVĀRIUS, a, um. Adj. [ἐλαϊκὸς] Quod ad olivam pertinet. Columel. lib. 12. cap. 47. Olivariæ metretæ.

Molæ. Pompon. in l. Cum fundus. D. de inſtruct. vel inſtrument. legato.

OLIVĒTUM, i. n. [ἐλαιὼν] Locus olivis conſitus. Columel. lib. 5. cap. 9. multa de Olivetis. Cic. de Senect. 59. Quid de pratorum viriditate, aut arborum ordinibus, aut vinearum, olivetorumve ſpecie dicam?

Vineta, ſegetes, oliveta, ubertatem frugum & fructuum, omnem denique commoditatem proſperitatemque vitæ a diis ſe habere. Cic. 3. de Nat. Deor. 86.

Fertilia. Hor. 2. Carm. 15. 7.

Maritum. V. MARITUS.

Facere olivetum in jugeribus, & vineas in eis inſtituere. Cic. 2. de Lege Agrar. 66.

OLIVĪNA, æ. f. [ἐλαίας πόρος] Reditus olei, vel olei maxima copia. Plaut. Pſeud. 1. 2. 76. — tu autem

Xyſtylis, fac ut animum advortas, cujus amatores olivinam
Domi habent maximam. Sic quædam editt. In aliis, — olivi

Dynamin domi &c. Meurſ. Olivitam ex Feſto legit. V. OLIVITAS.

OLIVĬTAS, ātis. f. [ἐλάα] Fructus oleæ. Varro Gloriam περὶ φθόνου, Tum denique omnis cum lucerna combuſta eſt in lucubrando, olivitaſque conſumpta eſt. Nonius 2. 611.

Olivitas, Tempus legendarum olivarum. Columel. lib. 12. cap. 50. pr. Media eſt olivitas plerumque initium menſis Decembris. Et lib. 1. cap. 1. Olivitates largiſſimæ. [Feſto eſt Oliveta, æ. f. niſi mendoſa lectio eſt. Quin plane ex ſchedis ejus apparet Olivitas ſcripſiſſe, quia cum v. ſimili Oblivitas componit.

OLĪVO, āre. Olivarum vindemiam agere, ſive olivas colligere. Plin. lib. 15. cap. 3. Quippe olivantibus lex antiquiſſima fuit, Oleum ne ſtringito, neve verberato. Diomedes Guidalottus in tertiam eclogam Calpurnii, Olivantes interpretatur Vectigal olei facientes: qui providentes ex vectigalibus nequid detrimenti paterentur pro anno futuro, nolebant oleas decuti; quoniam, ut ibidem ait Plinius, cum ſequentis anni damno perticis decutiuntur.

OLIVĬTOR, ōris. m. Qui colit oleas. Apul. 2. Flor. pag. 350. Elmenh. Ager fecundior oliveto, nec vinitori, nec olivitori ſcalpitur. conf. Sidon. 2. Epiſt. 9.

OLIVĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [ἐλαιοφόρος] Quod olivam fert. Martial. lib. 12. 99.

Bætis olivifera crinem redimite corona.

Arva. Ovid. 3. Faſt. 151. conf. Virg. 7. Æn. 711.

Sicyon. Ovid. in Ibin, 319.

OLEASTER, tri. m. [ἀγριέλαιος] Olea ſilveſtris. Virg. 2. Georg. 182.

Indicio eſt tractu ſurgens oleaſter eodem.

Ingens. Virg. 4. Georg. 20.

Infelix ſuperat foliis oleaſter amaris. Virg. 2. Georg. 314.

Sacer oleaſter. Virg. 12. Æn. 766.

Forte ſacer Fauni foliis oleaſter amaris
Hic ſteterat, nautis olim venerabile lignum,
Servati ex undis ubi figere dona ſolebant
Laurenti divo, & votas ſuſpendere veſtes. Quem locum enarrans Turnebus, Ex ritu, inquit, priſcæ ſuperſtitionis ſcripſit id Virgilius, & præcipue Græcorum, qui ante fana in oleaſtris ſuſpendere dona ſolebant & affigere. Illius enim arboris vivacitas tanta eſt, ut ſi multis configatur clavis, nihil tamen lædatur. Ariſtoph. Pluto, ὥσπερ κοτίνῳ προσπατταλεύσω τουτῳί, i. e. Ceu oleaſtro adfigam iſti. Hæc ille.

Suſpendi hominem in oleaſtro juſſit Verres. Cic. 5. Verr. 57.

Legitur in fem. gen. apud Irenæi interpretem.

OLEASTELLUS, i. m. [ἀγριελαΐδιον] dimin. ab Oleaſter, apud Columel. lib. 12. cap. 49. Verum tamen habetur præcipua in hos uſus olea Calabrica, quam quidam propter ſimilitudinem oleaſtellum vocant.

OLEASTRENSIS, e. Adj. Oleaſtrenſe, Nigri plumbi genus. Plin. lib. 33. cap. 17.

OLEASTRĪNUS, a, um. Adj. Oleaſtrinum, dicitur Oleum quod ex oleaſtro fit, quo mobiles dentes confirmantur, teſte Dioſcoride lib. 1.

OLEĂROS, V. OLIAROS.

OLEASTELLUS, OLEASTER, OLEASTRENSIS, OLEASTRINUS, paulo ante in OLEA.

OLEATRUM, i. n. [Ὀλέατρον] Hiſpaniæ urbs, Ptolemæo auctore lib. 2. cap. 4. alio nomine *Oleatro* dicta. Meminit Plin. lib. 3. cap. 1.

OLĔNOS, vel OLĔNUS, i. f. [Ὤλενος] Urbs eſt Ætoliæ, dicente Servio, Diomedes habuit ſocios de tribus civitatibus quas habet Ætolia, Pleuron, Olenon, Calydona. Hactenus ille in 11. Æneid 239.

Fuit & Olenos urbs Bœotiæ, ſic dicta ab Oleno Vulcani filio. Strabo lib. 8. Olenus Achaiæ oppidum, ubi Jovem ferunt educatum lacte capræ Amaltheæ, quæ inde dicta Olenia. Plin. 4. 5.

OLĔNUS, i. m. [Ὤλενος] Vir fuit qui Lethæam duxit uxorem eximia pulchritudine, adeo ſuperbam, ut ſe deabus præferret. Ceterum deæ iratæ, quum de Lethæa ſupplicium ſumere vellent, Olenus in ſe culpam uxoris transferre auſus, una cum illa in lapidem fuit converſus. Ovid. 10. Met. 69.

Olenus Calenus vates V. CALENUS.

OLENĪDES, æ. m. patronym. [Ὠλενίδης] apud Valer. Flacc. 3. 204.

OLĔNIUS, a, um. [Ὠλένιος] Adj. poſſeſſ. eſt ab Oleno. Ovid. 5. Faſt. 113.

Naſcitur Oleniæ ſignum pluviale capellæ.

Cornibus Oleniis manant imbres. Stat. 6. Theb. 423.

Arva Olenia. Ovid. 5. Faſt. 251.

Aſtrum. Stat. 3. Theb. 25.

Pecus Olenium lædit æquor. Ovid. 18. Epiſt. 188.

OLEO, ēvi, ētum, vel ui, ĭtum, [ὄζω] ēre. Odorem ſpirare & emittere. Plin. lib. 21. cap. 7. Roſa recens, a longinquo olet.

Oleſco, fit ab Oleo, idque inter ſe differunt, quod Oleo habet ſignificationem naturalem tranſitivam, Oleſco, paſſivam innatam.

Significat aliquando Creſcere. V. Feſt. Lucret. 2. 1128.

Donicum oleſcendi ſummum tetigere cacumen. al. Aleſcendi. V. in h. v.

Bene olere. Cic. 2. Att. 1. Sed tamen erant ornata hoc ipſo, quod ornamenta

menta neglexerant: &, ut mulieres, ideo bene olere, quod nihil olebant, videbantur. V. Martial. 2. 12.
Deterius olet herba lapillis Libycis. Hor. 1. Epist. 10. 19.
Jucunde. Plin. lib. 20. cap. 17.
Male. Cic. 2. de Orat. 429. At in male olentem, video me a te circumveniri, subridicule Philippus.
Male olet omne cænum. Cic. 4. Tusc. 53.
Oleo, cum accusativo. Plaut. Asin. 5. 2. 79. Myrrham olet.
Ex Academia nihil olet Epicurus, nihil ex Lyceo, nihil ne e puerilibus disciplinis. Cic. 1. de Nat. Deor. 72.
Ceram, quàm quod crocum olet unguentum magis laudari. Cic. 3. de Orat. 97.
Furtum olet. Plaut. Men. 1. 2. 59.
Hircum olere. Hor. 1. Serm. 2. 27.
Lucernam olet, Cic. 2. Att. 1.
Malitiam olent illa supercilia. Cic. pro Rosc. Com. 20. Nonne ipsum caput & supercilia illa penitus abrasa olere malitiam & clamitare calliditatem videntur? i. e. Significare, ut ait Budæus.
Myrrham olent tua basia. Martial. lib. 2. 12.
Pastillos. Hor. 1. Serm. 2. 27.
Peregrinum sonare & olere. Cic. 3. Orat. 41. Quare quum sit quædam certa vox Romani generis verbisque propria, in qua nihil offendi, nihil displicere, nihil animadverti possit, nihil sonare aut olere peregrinum, hanc sequamur.
Vina Camenæ oluerunt. Hor. 1. Epist. 19. 5.
Aurum huic olet. Plaut. Aulul. 2. 2. 39.

Certe edepol equidem te civem sine mala omni malitia
Semper sum arbitratus, & nunc arbitror. E. aurum huic olet. i. e.

Suspicatur me habere thesaurum.
Oleo, cum ablativo. Ovid. 5. Met. 405.

Perque locos sacros, & olentia sulphure fertur. Al. Lacus altos.

Propert. lib. 4. 7. 32.

Cur nardo flammæ non oluere meæ?

Olere, pro Male olere. Hor. Epod. 10. 2.

Mala soluta navis exit alite,
Ferens olentem Mævium.

Olo, ui, ĕre. antiqui dixere. Afran. Fratriis, Non potest quin illa stacta, longeque & multis olat. i. e. Oleat. Pomponius Aleonibus, Aleo ludam sane meæ male olant manus. Nonius 2. 603.

Olens, entis. Partic. [ὄζων] ut, Agri olentes. Lucan. lib. 7. 821. Intelligit Male olentes, propter cadavera interfectorum. Virg. 3. Georg. 564.

— immundus olentia sudor
Membra sequebatur.

Amaracus suave olens. Catull. in Epithal. Jul. 59. 7.
Anethum bene olens. Virg. 2. Ecl. 48.
Myrrhæ bene olentes. Ovid. de Medic. faciei, 91.
Rami olentes nucis. Virg. 1. Georg. 188.
Serpylla late olentia. Virg. 4. Georg. 30.

Olentia, æ. f. Tertull. adv. Marc. 2. 22. Suavis olentiæ gratia.

Olentica, orum. n. pl. Mali odoris loca. Paulus. [An Olenticeta?

Olenticētum, i. n. Sterquilinium. Apul. Apol. p. 278. Elmenh. Semper in fœtutinis & olenticetis suis jaceat. Subaudi Lingua.

Olĭdus, a, um. Adj. [ὀζώδης] Quod (tam bonum, quam malum) odorem habet. Martial. lib. 1. 50. 32.

Olidæque vestes murice. Idem lib. 10. 37. 13.
Hic olidam clamosus ages in retia vulpem. Hic in malum dixit,

ut & Horat. 1. Epist. 5. 29.
Veternum olidum. Catul. ad Coloniam, 18. 24. al. Stolidum.
Superl. Olidissima basia. Petron. cap. 21.

Olidĭtas, ātis. f. Saxo Gramm. 3. 23.

Olax, ācis. Idem quod Olidus. Mart. Capell. lib. 1. Olacis temeti mador. Idem lib. 2. Olax acerra.

Olesco, V. in olbo.

Olētum, i. n. [σκῶρ, σκύβαλον] Stercus humanum: dictum quod vehementer male oleat. Pers. 1. Sat. 112.

— veto quisquam hic faxit oletum. V. etiam olea.

Olēto, āre. Oleto inquinare. Frontin. de Aquæduct. lib. 2. Nequis aquam oletato dolo malo, ubi publice salit. Siquis oletarit, sestertiorum x. m. mulcta esto. conf. Vet. Inscript. apud Reines. clas. 7. n. 2.

Oleomella, æ. f. Arbor in Palmaria Syriæ civitate. V. Isidor. 17. 7. [An Elæomela, ἐλαιόμηλα; vel Elæomeli? de quo s. l. V.

Oleoselīnum, i. n. Apii species, quod mollius folio & caule tenerum. Isidor. 7. 11. [Forte Helioselinum, ἑλειοσέλινον. V. Plin. 19. 8.

Oleracius, V. olus.

Olerus, [Ὤλερος] Urbs Cretæ in edito loco sita, ultra Hierapytnam. Hinc Minerva Oleria, & Festum Olerium in ejus honorem. Steph.

Oleum, V. olea.

O L F

Olfăcio, fēci, factum, [ὀσφραίνω] ĕre. Odorari. V. odefacio. Plin. lib. 11. cap. 37. Quonam modo audiant delphini, mirum. Iidem nec olfactus vestigia habent, quum olfaciant sagacissime. Cic. 5. Tusc. 111. Ut ea quæ gustemus, olfaciamus, tractemus, audiamus, &c.
Unguentum olfacere. Catul. ad Fabull. 13. 13.
Olfeci ego, pro Subodoratus sum & præsensi, per translationem. Ter. Adelph. 3. 3. 43.

— an non sex totis mensibus
Prius olfecissem, quam ille quicquam cœperit? Al. 3. 4. 33.

Olfacere nummum. Cic. 1. de Lege Agrar. 11. Nunc quisnam tam abstrusus usquam nummus videtur, quem non architecti hujusce legis olfecerint? Translatio a canum sagacitate.
Cernere, audire, gustare, olfacere, tangere aliquid. Cic. 2. de Divin. 9.

Olfactus, a, um. Partic. Plin. 23. 8. Laurus Delphicæ folia trita olfacta. Idem 24. 16. Semen dracunculi olfactum.

Olfactus, ūs. m. [ὄσφρησις] Sensus odoris per nares subministratus. Plin. lib. 8. cap. 4. Intermiscere insidiarum metu, subsistere ab olfactu. Idem 29. 4.

Olfactrix, V. olfactatrix.

Olfactōrium, i. n. [ὀσφραντόν] Florum vel odorum fasciculus, delectandis naribus vel olfactus gratia comparatus. Plin. lib. 20. cap. 9. Silvestris sive erraticæ immenso plus laudat Cato: adeo ut aridæ quoque farinam in olfactorio collectam, vel odore tantum naribus rapto, vitia earum, graveolentiamque sanare affirmet. Idem 30. 11.

Olfactoriŏla, orum. n. pl. inter Ornatus muliebres ponit Esajas, cap. 3. 20. quæ crediderim ea esse, quæ nostræ mulieres olfactus & odoris gratia specie pomi deferunt, auro quidem argentove contecta ac circumdata. V. Isidor. 19. 31.

Olfacto, [ὀσφραίνομαι] āre. frequent. ab Olfacio. Plin. lib. 20. cap. 14. Xenocrates pulegii ramum lana involutum in tertianis ante accessionem olfactandum dari tradit. Plaut. Men. 1. 2. 58. Ut summum olfactare abstines? Idem 56.

Olfactans, antis. Partic. Plin. 20. 17. Parere facilius olfactantes.

Olfactātus, a, um. Partic. Plin. 28. 16. Membrana partus asinarum olfactata accedente morbo comitialium.

Olfactātrix, īcis. f. [ὀσφραντής] Plin. lib. 17. cap. 24. Olfactatrix. enim intelligitur, & tangi mirum in modum. Hard. Olfactrix.

O L I

Oliaros, [Ὠλίαρος] Insula in mari Ægæo, una Cycladum, de qua Plin. lib. 4. cap. 12. Virg. lib. 3. Æn. 127.

Oliaron, niveamque Paron, &c. Ovid. 7. Met. 470.
At non Oliaros, Didymeque, & Tenos, & Andros.

Oliba, [Ὀλίβα] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispaniæ Tarraconensis urbs. Vulgo *Olit*.

Olicana, [Ὀλίκανα] Urbs Britanniæ, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. Vulgo *Ilkeli*.

Olidus, V. oleo.

Oligarchia, æ. f. [ὀλιγαρχία] Status Reipublicæ paucorum constans dominatione: unde, Oligarchici dicti sunt, Qui paucorum dominatione gaudent.

Olĭgōchrŏnius, a, um. Adj. [ὀλιγοχρόνιος] i. e. Modici temporis, i. e. Brevis vitæ. Verba sunt Julii Firmici lib. 3. cap. 5. Idem lib. 4. cap. 8. Quidam oligochronii fiunt, ac brevi tempore morituri.

Olim, [πάλαι, ἐκπάλαι] Adv. omnium horarum ut ait Taubmann. ad Virg. p. 836. Quodlibet enim tempus significat. Ter. Heaut. 2. 1. 4. Al. 1. 1. 42.

Ex tua libidine moderantur, quæ nunc est, non quæ olim fuit.

Loquebantur olim sic. Cic. 2. de Orat. 183.
Locus olim conditus. Hor. 1. Serm. 5. 92.
Olim, Fabulæ proprium est, inquit Donatus. Ter. Eun. 2. 2. 15.

Olim isti fuit generi quondam quæstus apud sæclum prius. Ubi

tautologia est in Olim quondam. Hor. 1. Serm. 8. 1.

Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum. Ter. Hec. 3. 3. 23.
Nam vitium est oblatum virgini olim a nescio quo improbo. Ubi

Donat. Recte Olim: quia facilis venia circa vetera jam delicta. unde tentat temporis longinquitate extenuare peccatum. Olim ergo, ante novem menses.
Olim, pro Nuper. Ter. And. 3. 3. 13.

Alium esse censes nunc me, atque olim quum dabam?

Olim, pro Ante. Ter. Hec. 4. 1. 22.

— utinam sciam ita esse istuc: sed nunc mihi in mentem venit,
De hac re quod locuta es olim, quum illum generum cepimus.

Locus ille animi nostri, stomachus ubi habitabat olim, concalluit. Cic. 4. Att. 16.
Olim, de præsenti tempore aliquando dicitur. Virg. 10. Ecl. 34.

Vestra meos olim si fistula dicat amores. Plin. 2. Epist. 10. ut

tandem percipias gaudium, quod ego olim pro te non temere præsumo. Plaut. Asin. 3. 3. 127.

— an quid est olim homini salute melius? i. e. Semper.

Olim, pro Aliquando, sive Qandoque. Hor. 1. Serm. 1. 25.

— ut pueris olim dant crustula blandi
Doctores, elementa velint ut discere prima. Virg. 2. Georg. 403.
Ac olim, feras posuit quum vinea frondes. Al. Et jam Olim.

Olim, pro Jamdudum, jampridem, jam longo tempore. Plin. 8. Epist 9. ad Ursum pr. Olim non librum in manus, non stilum sumpsi; olim nescio quid sit otium, quid quies, quid denique illud iners quidem, &c. Lucan. lib. 5. 769.

— nonne olim casu pendemus ab uno?

Olim nullas mihi epistolas mittis. Plin. Epist. ad Fabium Justum lib. 1. 11. pr. H. St.
Nunc primum profiteor, & Olim scio, contraria. Curt. lib. 10. 3. 10.
Olim, de futuro. Virg. 1. Æn. 293.

Hunc tu olim cælo, spoliis Orientis onustum,
Accipies. Quintil. lib. 10. cap. 1. Sunt clari hodieque, & qui

olim nominabuntur. Ex Valla lib. 2.
Olim, pro Posthac. Hor. 1. Epist. 3. 18.

Ne si forte suas repetitum venerit olim
Grex avium plumas, &c. Et 2. Carm. 10. 17.
— non si male nunc, & olim
Sic erit.

Olim, pro quovis tempore. Virg. 2. Georg. 190.

Hic tibi prævalidas olim, multoque fluentes
Sufficiet Baccho vites. Servius.

Non secus, atque olim. Virg. 8 Æn. 391.

Non secus atque olim, tonitru cum rupta corusco,
Ignea rima micans percurrit lumine nimbos. Ubi Servius, At-

que olim, Fere ut solet, nam non est adverbium temporis.
Olim jam, i. e. Jam longo tempore. Quintil. in Milite Mariano, Olim jam, Imperator, inter fulgentes virtutes tuas livor locum quærit. Valla lib. 2.

Olisci, orum. m. pl. [ὀλίσκοι] annumerantur mundo muliebri a Polluce lib. 7. cap. 2. Gualtherus vertit Mortariola.

Olisippo, ōnis. m. [Ὀλισίππων] Oppidum Lusitaniæ, ad æstuarium Tagi, caput quondam gentis, de quo Plin. 4. 22. Hodieque regia sedes. Incolis vulgo *Lisboa*, Gall. *Lisbone*. Sunt qui Olysippo, vel Ulysippo scribunt, ut Mela 1. 1. & Solin. cap. 36. & Ὀδυσσείαν πόλιν interpretantur, quasi ab Ulysse conditum sit. [Fabulæ. Dicitur autem Olisippo, m. ut Hippo Rhegius & Diarrhytus in Africa, Narbo Martius in Gallia,

Tarraco in Hisp. &c. postea, mutato cum terminatione & genere, Olisippona dici cœpit, ut Narbona, &c. unde vulgare Lisbona defluxit.

Olitor, V. olus.

Oliva, Olivarius, Olivetum, Olivifer, Olivina, Olivitas, Olivitor, Olivo, Olivum, V. sub olea.

O L L

Olla, æ. f. [χύτρα, χύτρον] Vasis capacissimi genus, ut ait Nonius 19. 1. Antiqui vocabant Aulam, quia nullam litteram geminabant, inquit Festus. Inde Plauti comœdia Aulularia inscribitur. Varro, Cato ait uvam Amineam in ollis commodissime condi. Plaut. Capt. 4. 4. 8.

Ollas, calicesque omnes confregit, nisi quæ modiales erant. Al. Aulas. Columel. 12. 43. extr. Bibulæ & male coctæ ollæ. Non fictiles tantum, sed & ahenas fuisse Avienus ostendit Fab. 11. de Olla ænea & lutea. conf. ollarius.

Olla erat sepulcrum plebis & pauperiorum. V. Gruter. Inscript. p. 855. n. 3. vel Lex. Pitisc.

Ipsa olera olla legit. Catul. 91. 2. V. olus.

Bibulæ ollæ, Fictiles. V. bibo. & paulo supra ex Colum.

Farrata. Pers. 4. Sat. 31.

Olla fictilis. Columel. lib. 8. cap. 8.

Ollaris, e. Adj. [χυτραῖ@] unde, Ollares uvæ, Quæ in ollis servantur: de quibus Columel. lib. 12. cap. 43. & Stat. 4. Silv. 9. 42.

Ollarius, a, um. Adj. ut Ollaria temperatura æris. Plin. lib. 34. cap. 9. Novissima est quæ vocatur ollaria, vase nomen hoc dante, ternis aut quaternis libris plumbi argentarii in centenas æris additis.

Ollaria, um. n. pl. Loculi ad ollas cinerarias asservandas. in Inscript. apud Gruter. p. 307. conf. Fabrett. Inscript. p. 13.

Ollŭla, æ, f. dimin. [χυτρίδιον] Varro 1. de R. R. cap. 54. Electa in secretam corbulam, unde in ollulas addatur, &c.

Ollicŭla, æ. f. apud Th. Priscian. l. de Phys. Scient.

Ollus, a, um. Adj. [ἐκεῖν@] dixere veteres, teste Donato, pro Ille, a, ud. Virg. 9. Æn. 740. Olli subridens. Ubi Servius, Olli pro Illi, vel Tunc interpretatur. Cic. 3. de Legib. 7. ex XII. tabulis, Ollisque ad honoris amplioris gradum is primus ascensus esto.

Varro de L. L. 6. 3. Apud Ennium,

Olli respondet suavis sonus Egeriaï. Olli valet dictum illi ab olla & ollus. quod alterum comitiis quum recitatur, a præcone dicitur olla centuria, non illa: alterum apparet in funeribus indictivis, quum dicitur, ollus leto datus est, quod Græcus dicit λήθη, id est oblivioni. Hæc ille.

Olli certamine summo procumbunt. Virg. 5. Æn. 197.

Olli sic breviter fata est. Virg. 6. Æn. 321.

Olli subridens hominum sator. Virg. 1. Æn. 254.

Flammeus est plerumque colos, & splendidus ollis. Lucret. lib. 6. 207. subaudi, Fulminibus.

Ollic, pro Illic similiter dixere veteres, auctore Festo. conf. Serv. supra.

O L M

Olma, æ. f. pro Ebulo apud Dacos. V. Apul. de Herb. cap. 91. In edit. Stew. legitur, Alma.

O L O

Olŏlygŏnes, um. m. pl. [ὀλολυγόνες] Mares ranæ, quo tempore vocem mittentes, cient ad coitum feminas. Fit a verbo ὀλολύζω, quod significat ululo. Plin. 11. 37. Nomin. Gr. Sing. ὀλολυγών.

Olor, ōris. m. [κύκν@] Avis, quæ Græce Cygnus dicitur. Quidam a Græco deducunt, quasi ὅλ@ ὡραῖ@, hoc est, totus pulcher. Avis est alba, ansere major, collum prælongum, vocem argutam habens. Virg. 9. Ecl. 36.

— sed argutos inter strepere anser olores. Ovid. 7. Epist. 2.

Ad vada Mæandri concinit albus olor.

Amyclæi olores. Stat. 1. Silv. 2. 142.

Innocui late pascuntur. Ovid. 2. Amor. 6. 53.

Nivei. Valer. 6. Argon. 102.

Purpurei, i. e. Pulchri. Porphyr. Hor. 4. Carm. 1. 10.

Anteire olores candore. Sil. lib. 13. 116.

Olōrĭnus, a, um. Adj. [κύκνει@] ut, Color olorinus, h. e. Candidus. Plin. lib. 37. cap. 10.

Alæ. Ovid. 6. Met. 109.

Pennæ. Virg. 10. Æn. 187.

Sonos olorinos referre. Lucan. ad Pison. 255.

Olōrĭfer, ĕra, ĕrum. Adj. Claud. ad Seren. 12.

Cygnus oloriferi vexit ab amne Padi.

Olostræ, arum. m. pl. Indorum gens. Plin. 6. 20. Lucan. 3. 249.

Tunc furor extremos movit Romanus Olostras.

O L V

Olvatium, i. n. Mensuræ genus apud Festum. Vel potius Quod est in olla coctum, ut vult Meurs. p. 2. Crit. Exerc. 3. 16. [Forte ab Olivo, Olivarium, & contracte Olvarium. Gloss. Græco Lat. Ἐλαιοφόρον, olearium. In Festi schedis est Olvatum.

Olus, i. m. vel Tolus, Nomen viri ex cujus sepulcro caput effossum Capitolio Romæ nomen dedisse fertur. V. Arnob. lib. 6.

Olus, ĕris. n. [λάχανον] dicitur, Omnis herba sativa, quæ est in usu cibario. Ab alendo, quod oleribus alerentur homines, ante quam fruges vel carnes essent. Plin. lib. 19. cap. 10. Semen olerum si succo ejus madefactum feratur, olera nulli animalium obnoxia futura tradunt. Varro 4. de L. L. 22. ab Olla deducit. Nonius 8. 57. & Festus inter aspirata connumerant, Holus scribentes.

Atrum olus. V. ater, adj. & olusatrum.

Cordum. V. cordus.

Durum olus positum est algente catino. Pers. 3. Sat. 112.

Ipsa olera olla legit. Catull. 91. 2. Proverbii speciem habet, in eosque jactari potest, qui quod se facere oportet, faciunt: ut quum libidinosus & salax, scortatur, & mœchatur, ebriosus, potat. Olera enim in olla coquuntur, quæ quum eis repletur, ipsa legere videtur, id est colligere. Ex Turnebo.

Olus, figurate, pro Tenui & quotidiano victu. Hor. 2. Serm 7. 30.

— si nusquam es forte vocatus

Ad cœnam, laudas securum olus.

Emptum cœnat olus. Hor. 2. Epist. 2. 168.

Panis ematur, olus, vini sextarius. Hor. 1. Serm. 1. 74

Fastidire olus. Hor. 1. Epist. 17. 15.

Brassica nonnunquam olus vocatur κατ' ἐξοχήν. Auctor Moreti, 72.

Hic olus & late fundentes brachia betæ. conf. Plin. 27. 4. & Scalig. ad Varr. de R. R. p. 198.

Oluscŭlum, i. n. dimin. [λαχανάριον] Hor. 2. Serm. 6. 64.

Uncta satis pingui ponentur oluscula lardo. Cic. 6. Att. 1. Lancibus & splendidissimis canistris olusculis nos soles pascere. conf. Juven. 11. Sat. 78.

Olerăceus, a, um. Adj. [λαχανώδης] ut, Oleraceus frutex. h. e. Frutex olerum modo fruticans: (nam etiam olera fruticare affirmat Theophrastus, appellatque δενδρολάχανα, i. e. olera fruticantia:) vel Similem oleri fruticem habens. Plin. lib. 26. cap. 8. Eadem præstat hypericon, quam alii chamæpityn, alii corion appellant, oleraceo frutice, tenui, cubitali.

Olĭtor, ōris. m. [κηπουρὸς, κηπωρὸς] Qui olerum hortum exercet, quique olera vendit. Columel. lib. 10. 83.

Ipse ferens olitor diductos pondere qualos. Cic. 16. Fam. 18. Sic olitorem ipsum commovebis.

Feriati olitores. Varr. de L. L. lib. 5. 3.

Olitōrius, a, um. Adj. [κηπωρικός] Quod ad olera pertinet. ut, Forum olitorium, ubi venduntur olera. Liv. 21. 62. & 34. 53.

Olitoria ostia, i. e. Ostia hortorum. Plin. lib. 19. cap. 8.

Olĕro, āre. Oleribus conserere. V. Priscian. 6. Ubi Cn. Marcius: Meos hortulos plus stercoro, quam olero. Hinc

Olerātor, ōris. m. Gloss. Vet. Holerator, λαχανοπώλης. Et

Olerārium, i. n. λαχανάριον. Ibid.

Olusātrum, i. n. [ἱπποσέλινον] Herbæ genus, quæ in hortis nascitur. Quidam separatim scribunt, Olus atrum. Idque rectius. Plin. lib. 19. cap. 8. Sed præcipue olusatrum miræ naturæ est, hipposelinon Græci vocant, alii smyrnium. E lacrima caudicis sui nascitur, seritur & radice. succum ejus qui colligunt, myrrhæ saporem habere dicunt. Auctorque est Theophrastus, myrrha sata natum, &c. Olus atrum ideo dicitur, quod folia habeat subnigra: ideo Columella Pullum olus appellat. conf. Apul. de Herb. cap. 106.

O L Y

Olȳbrius, i. m. Plures hujus nominis recenset Herm. Conrig. Diss. de Stud. liberal. Urb. Rom. & Const. p. 6. & 7. conf. Barth. ad Claud. Paneg. de Cons. Prob. & Olybr.

Olympe, es. f. [Ὀλύμπη] Urbs Illyridis, cujus incolæ dicuntur Olympæi. Auctor Stephanus.

Olympia, æ. f. [Ὀλυμπία] Græciæ urbs, quæ prius Pisa dicebatur, ubi Juppiter Olympius colebatur. Dicitur etiam Arpina, ut Nicanor scribit, a matre Oenomai. Hæc Stephanus de Urbibus. De hac Strabo lib. 8.

Olympius, a, um. Adj. [Ὀλύμπι@] Justin. 7. 2. 14. Olympium certamen. Idem 12. 16. 6.

Juppiter Olympius. Cic. 2. Tusc. 40.

Olympia, orum. n. pl. [Ὀλύμπια] Ludi, qui in honorem Jovis Olympii apud Pisam & Elidem Græciæ oppida celebrabantur: hoc est, Gymnicum certamen, quod quinto quoque anno fieri solebat. V. Sacra certamina, in certo.

Magna Olympia. Hor. 1. Epist. 1. 50.

Pugnos & plagas, Olympiorum cupidi, pugiles inexercitati ferre possunt Cic. de Clar. Orat. 243.

Pro Subst. fem. habet Nepos 7. 6. 3. Olympiæ victoribus. [Nisi Urbis ipsius nomen est, vel Græca voce Olympiôn scripsit, ut in aliis assuevit. De festo Olympiorum, V. plura in Lex. Pitisc.

Olympiăcus, a, um. Adj. [Ὀλυμπιακός] ut, Olympiacum certamen, Victoria Olympiaca. Strab. lib. 8. & Cic. 16. Att. 7.

Arena Olympiaca. Stat. 5. Silv. 3. 220.

Cursus. Auctor ad Herenn. lib. 4. 3. Quasi si quis ad Olympiacum venerit cursum, & steterit ut mittatur, &c. Quædam exemplaria legunt, Olympia quum venerit cursum.

Palmæ Olympiacæ præmia. Virg. 3. Georg. 49.

Rami. Stat. 6. Theb. 554.

Nuper Olympiacis umbratus tempora ramis.

Olympĭcus, a, um. Adj. [Ὀλυμπικός] Idem. Hor. 1. Carm 1. 3.

Sunt, quos curriculo pulverem Olympicum

Collegisse juvat.

Olympionīces, æ. m. [Ὀλυμπιονίκης] Qui in Olympiaco certamine victor evasit. νίκη, quippe victoria dicitur. Ælian. Var. Hist. lib. 10. 1. Licere id sibi persuasit, quæ patrem & fratres tres haberet Olympionicas. Præmium Olympionicarum capere. Cic. 2. de Invent. 144.

Atinas pugil Olympionices. Cic. pro Flacc. 31. Quid si etiam occisus est a piratis Adramytenus homo nobilis, cujus est fere nobis omnibus nomen auditum, Atinas pugil Olympionices?

Nobilis Olympionices Diagoras Rhodius. Cic. 1. Tusc. 111. V. P. Faber. Agonist. 2. 23.

Olympionīcus, a, um. Adj. Columel. 3. 9. Olympionicarum equarum semina.

Olympiăs, ădis. f. [Ὀλυμπιάς] Quinque annorum spatium, quod a Romanis Lustrum dicitur. Exinde Græci tempora per Olympiadas supputare cœperunt, ita numerantes, Olympiadis primæ aut secundæ, aut centesimæ, anno primo, vel secundo, vel tertio, vel quarto. Atque ut Consules, ita & Olympiæ victores iterum & tertium dicimus. V. Scalig. Auson. Lect. 2. 23. & lib. de Emend. Temp. Ovid. 4. Pont. 6. 5.

In Scythia nobis quinquennis Olympias acta est. Manil. 3. 592.

— numero nisi deesset Olympias una. Cic. 13. Att. 30.

Olympias, ădis. f. [Ὀλυμπιάς] Nomen mulieris proprium, matris Alexandri Magni. De hac Gell. lib. 13. cap. 4. & Justin. 7. 6. 10. & 9. 7. Curt. 10. 5. 30.

Olympias, æ, m. [Ὀλυμπίας] Ventus in Eubœa flans. Plin. lib. 17. cap. 24.

Olympiēum, i. n. [Ὀλυμπίειον] Locus in Delo, quem quum Athenienſes Adriani ſumptu condidiſſent, Novas Athenas Adrianas vocaverunt. Stephanus.

Olympiŏdōrus, i. m. [Ὀλυμπιόδωρος] Nomen viri proprium, ejus qui docuit Epaminondam cantare tibiis. Nepos 15. 2. 1.
Alius Medicus. Plin. 1. 12.
Alius Hiſtoricus. V. Voſſ. de Hiſt. Gr. 2. 20.
Alius Peripateticus. V. Fabric. Bibl. Gr. 3. 11.

Olympius, [Ὄλυμπος] Myſius tibicen, & poeta Melicus & elegiarum, Marſiæ Satyri diſcipulus, qui citharæ legem dedit, modoſque pulſandi reperit & docuit. Floruit ante bellum Trojanum, a quo & mons in Myſia nomen accepit.
Fuit item alius junior e Phrygia tibicen tempore Midæ regis. Suidas.
Præter hos fuit & Olympius Nemeſianus, qui (ut ait Vopiſcus in vita Numeriani pr.) ſcripſit Halieutica, Cynegetica, Nautica. V. Fabric. Bibl. Lat. 3. 5.
Olympius item Præſul, natione Hiſpanus, inter Chriſtianos commemoratur ſcriptores a Gennadio.

Olympus, i. m. [Ὄλυμπος] Mons Theſſaliæ, cujus vertex uſque adeo attollitur, ut ſumma ejus accolæ Cælum vocent. Propter quod poetæ cælum Olympum vocant. Dictus Olympus, quaſi ὅλος λαμπρὸς: hoc eſt totus fulgens: quia Solem clarum habet, nulliſque unquam nubibus fuſcatur. Lucan. lib. 2. 271.
— nubes excedit Olympus.
Sunt autem quatuor montes hoc nomine. Primus mons altiſſimus inter Theſſaliam & Macedoniam, qui tamen Theſſaliæ aſcribitur. Alter in Gallogræcia, vel in Cypro. Alius apud Myſos, ad cujus radices Pruſa ab Annibale condita. Quartus ad mare Rubrum in Æthiopia, haud longe ab Heliopoli oppido, qui oriente ſole uſque ad quintam diei horam flammas emittit. V. Solin. cap. 9. Al. 13. [Ubi tamen de uno Theſſaliæ Olympo agit. Porro male hic confunditur Olympus idem cum alio in Macedonia, & qui in Galatia cum eo, qui in Cypro. Omittitur item Bithyniæ Olympus, & alius Lyciæ, itemque Leſbi, cujus Plin. meminit. Prorſus ut eorum veriſimilis ſententia ſit, qui tributum id nomen quondam fuiſſe omnibus editis admodum montibus exiſtimant. Qui hic quarto loco ponitur Æthiopiæ Olympus, de eo nihil comperi.
Æthereus. Virg. 6. Æn. 579.
Frondoſus. Virg. 1. Georg. 282.
Magnus. Virg. 3. Georg. 223.
Opacus. Hor. 3. Carm. 4. 52.
Pinifer. Senec. Agam. 5.
Pruinoſus. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 257.
Olympus, pro Cælo: ut, Rector Olympi. Ovid. 9. Met. 498.
Altus. Virg. 1. Georg. 96.
Clarus. Virg. 4. Æn. 268.
Clivoſus. Ovid. 3. Faſt. 415.
Curvus. Valer. 5. Argon. 413.
Ignifer. Senec. Hippol. 9.
Omnipotentis Olympi domus. Virg. 10. Æn. 1.
Rapidi limen. Claud. de Bell. Gildon. 18.
Stellantis rex. Claud. 3. Conſ. Hon. 33.
Stelliferi vector, Atlas. Senec. Herc. OEth. 15.
Superi regnator. Virg. 2. Æn. 779.
Vaſti rector. Ovid. 2. Met. 60.
Affectare viam Olympo. Virg. 4. Georg. 562.
Diſcedit emenſo Phœbus. Virg. 1. Georg. 449.
Pulſare Olympum nomine, Nomen extollere ad cælum uſque. Lucan. ad Piſon. 219.

Olympĭcus, a, um. Adj. [Ὀλυμπικὸς] Quod eſt Olympi, vel quod ad Olympum pertinet: ut, Juppiter Olympicus. Dictus eſt autem ab Olympo, a quo eruditus, & ad virtutem inſtitutus ſit Alii vero a cælo, quemOlympum Græci vocant, in quo regnare fertur.[Niſi abOlympia.q.V.

Olympius, a, um. aliud Adj. [Ὀλύμπιος] i. e. Cæleſtis, poſſeſſivum, ab Olympo. ut, Juppiter Olympius in antiquis Inſcript. V. Reineſ. p. 172. conf. Lactant. de Falſ. Relig. 1. 11. 35. & in olympia.
Olympius, item appellatio Hadriano Imp. tributa. V. Spanh. de Numm. diſſ. 12. Item Commodo. ibid.

Olynthus, i. m. [Ὄλυνθος] Urbs fuit juxta Atticam: quæ quum ab Athenienſibus ad Philippum regem Macedoniæ defeciſſet, ab illis deinde everſa eſt. Stephanus. conf. Curt. 8. 8. 19. Juvenal. 12. Sat. 47. & Stat. 12. Theb. 520.
Urbem antiquam & omnibus rebus auctam, & ornatam Olynthum cepit P. Servilius. Cic. 3. Verr. 56.
Olynthi, ficorum groſſi, quos Caprificos aliqui vocant. Dioſcor. 149.

Olynthiăcus, a, um. Adj. [Ὀλυνθιακὸς] ut, Olynthiacæ orationes Demoſthenis, quibus Athenienſes adverſus Philippum incitantur Olynthiis bellum inferentem.

Olўra, æ. f. [ὄλυρα] Frugis genus eſt, quod, teſte Plin. 18. 8. a Latinis Siligo dicitur, olim etiam a Gallis Arinca. Spicam habet ſemper erectam, neque rubigini obnoxiam, grano candido, lævi, & multipliciter tunicato. conf. Dioſc. 2. 82. & ſ. l. siligo.

Olyras, æ. m. Fluvius eſt prope Thermopylas, quem fabulantur conatum eſſe rogum Herculis exſtinguere. Strab. lib. 9. [Immo Dyras, ὁ Δύρας.

Olysippo, V. olisippo.

O M A

OMA. Omnia.

Oma, æ. f. Fici Tarentinæ genus. Plin. lib. 15. 18.

Omalētis, ĭdis. f. Ovid. 3. de Arte Am. 273.
Conveniunt tenues ſcapulis omaletides altis. Ita legit Scalig. Alii aliter; V. ometis.

Omāsum, i. n. [ἤνυστρον] eſt, Pinguius atque craſſius inteſtinum, quod nonnulli bubulum eſſe credunt. Hor. 2. Serm. 5. 40.
— ſeu pingui tentus omaſo. Plin. lib. 8. cap. 45. de bobus, Ut ſit inter exempla damnatus a Populo Romano, die dicta, qui concubino procaci rure omaſum ediſſe ſe neganti, occiderit bovem. Hor. 1. Epiſt. 15. 35.
— patinas cœnabat omaſi,
Vilis & agninæ, tribus urſis quod ſatis eſſet.

O M B

Ombria, æ. f. [ὀμβρία] Gemmæ ſpecies, quam nonnulli Notitiam vocant: quæ cum imbribus & fulminibus fertur in terram decidere, quemadmodum Ceraunia & Brontia: eundemque cum illis effectum habet. Plin. lib. ult. cap. 10. [Forte Ombrias, æ. m. ὀμβρίας, ου. Gr.

Ombrici, orum. m. Populi ſunt juxta Illyricum, ex quorum agro Capris & Alpis fluvii in Iſtrum cadunt, teſte Herodoto lib. 3.

Ombrios, i. f. [Ὄμβριος] Una & prima ex Fortunatis inſulis, habens in montibus ſtagnum, & arbores ferulæ ſimiles. Plin. lib. 6. cap. 32.

O M E

Omen, ĭnis. n. [οἰωνὸς, οἰώνισμα] Augurium quod fit ore, quaſi Oremen, inquit Feſtus. Eſt enim futuræ rei prænuntiatio ori hominis incidens, divino tamen inſtinctu. Omen Varro interpretatur quaſi Oſmen, extrito ſ, & ab Ore tractum dicit lib. 5. de L. L. 7. Cic. 1. de Divin. 102. Neque ſolum deorum voces Pythagorei obſervaverunt, ſed etiam hominum quæ vocant omina: quæ majores noſtri, quia valere cenſebant, idcirco omnibus rebus agendis, Quod bonum, fauſtum, felix, fortunatumque eſſet, præfabantur. De ominibus V. plura apud Lex. Pitiſc.
Ea lege atque omine. Ter. Andr. H. St. 1. 2. extr.
Ne in omen verteretur irritum inceptum. Curt. 3. 1. 18.
Nomen atque omen quantivis eſt pretii. Plaut. Perſ. 4. 4. 73.
Fides ominis. Tacit. 2. Hiſt. 78.
Belli omen. Liv. 21. 29.
Comitiorum omen. Cic. 1. de Divin. 103. ubi ſcribit majores voluiſſe prærogativam omen eſſe juſtorum comitiorum. Quod hoc ſenſu dictum eſſe interpretatur Turnebus, Romanos tantum poſuiſſe in ſuffragio prærogativæ centuriæ, ut eum ſemper Conſulem declararint, qui ab ea factus eſſet. Ita omen in Conſulibus rogandis magiſtratibus erat, vox prærogativæ & ſuffragium. V. Prærogativum omen infra.
Fati omen. Cic. 9 Philip. 9.
Nuptiarum. Plaut. Mil. 4. 4. 29. al. Summē.
Pennæ præpetis omen. V. præpes.
Omen, pro Nuptiis. Virg. 1. Æn. 349.
— primiſque locarat
Ominibus. i. e. Primis nuptiis. Nam ſuperſtitioſa illa priſcorum natio, cum in aliis, tum in conjugiis vel maxime, omina obſervabat: & nuptiis auſpices adhibebantur. Cic. 1. de Divin. 104. Quum vellet ſororis ſuæ filiam in matrimonium collocare, exiſſe in quoddam ſacellum, ominis captandi cauſa, quod fieri more veterum ſolebat. Papinius quoque deſcribens infauſtas filiarum Adraſti nuptias, commemoratis prodigiis, addit 2. Theb. 263.
cunctos tamen omina rerum
Dicta movent, variiſque metum ſermonibus augent. Ex Turnebo.
Omen, de Bona prænuntiatione. Virg. 4. Georg. 386.
Omine quo firmans animum, ſic incipit ipſa. V. Non. 5. 31.
Omen, de Malo dictum. Virg. 2. Æn. 190.
— quod dii prius omen in ipſum
Convertant. Cic. 11. Philip. 1 Quid Beſtiam, qui ſe Conſulatum in Bruti locum petere profitetur? atque hoc quidem deteſtabile omen avertat Juppiter.
Candidum omen. Claud. in Epithal. Juliæ, 59. 112. Alii aliter leg.
Caſſum. Stat. 5. Theb. 318.
Dextrum. Sil. 13. 114.
Dirum omen mortalibus, bubo. Ovid. 5. Met. 550.
Fauſto lætus. Ovid. 9. Met. 784.
Infauſto committitur ſermo. Ovid. 6. Met. 448.
Inoffenſum Claud. 6. Conſ. Hon. 14.
Magnum. Virg. 7. Æn. 146.
Prærogativum omen. Cic. pro Muren. 53. Si tanta in illis comitiis religio eſt, ut adhuc ſemper omen valuerit prærogativum: quid mirum eſt in hoc felicitatis famam ſermonemque valuiſſe? [V. Liv. 1. 43.
Siniſtrum. Ovid. 13. Epiſt. 49.
Accipere omen. In accipio.
Accipere in omen. Livius, Id a pleriſque in omen magni terroris acceptum.
Auctus omine. Tacit. 1. Ann. 35.
Avertite & deteſtamini quæſo hoc omen, Dii immortales. Cic. 4. Philipp. 10.
Capiendi ominis cauſa exire in quendam locum. Cic. 1. de Divin. 104. Al. Captandi. V. ſupra.
Concinuerunt aves triſtia omina. Ovid. 3. Amor. 12. 1.
Conjicere omen. Cic. 4. Verr. 18. O præclare conjectum a vulgo in illam provinciam omen communis famæ atque ſermonis, quum ex nomine iſtius, quid in provincia facturus eſſet, perridiculi homines augurabantur. i. e. A Verris nomine everrendam ab eo provinciam ſignificabant, ut poſtea ſequitur. Budæus.
It dies noſtro omine. Plaut. Caſin. 2. 8. 74. i. e. Proſpere & auſpicate, feliciterque. Omen enim eſt noſtrum & auſpicium, non adverſariorum, ut & apud Virg. 4. Æn. 340.
Me ſi fata meis paterentur ducere vitam
Auſpiciis, & ſponte mea componere curas. Annotavit Turnebus.
Ire ſecundo omine. Hor. 3. Carm. 11. 50.
Firmare omina. Virg. 2. Æn. 691.
Firmavit Juppiter clarum omen. Cic. 1. de Divin. 106. Ex poeta.
Habere omen dicitur res aliqua. Ovid. 2. Faſt. 202.
Obruant quod dii omen. Cic. de Aruſp. Reſp. 42.
Prohiberi certis ominibus. Ovid. 9. Met. 595.
Vituperare omen. Plaut. Caſin. 2. 6. 58. Cur vituperat mihi omen. i. e. Cur vitiat & inauſpicatum reddit conſervum pulſando. Turnebus.
Fauſtis in Germanicum ominibus. i.e. Apprecationibus. Tacit. 1. Ann. 35. 4. Idem 2. Hiſt. 74. pr. Fauſta Vitellio omina precantem. Al. Omnia.
Optimis proficiſci. Cic. 12. Philip. 19. V. Proſequi infra.
Exierunt malis ominibus atque exſecrationibus duo vulturii paludati. Cic. pro Sext. 71.

Prosequi aliquid optimis ominibus. Cic. 3. Fam. 12.

OMINŌSUS, a, um. Adj. [δυσοιώνιστος] Quod malum omen portendit. Plin. 3. Epist. 14. Notabilis, atque etiam. ut exitus docuit, ominosa res accidit. Gell. lib. 13. cap. 14.

OMINŌSE, Adv. Quintil. Decl. 6. cap. 5. p. 132. Burm. Inauspicatum metiens iter, prorsus ominose retentus.

OMINĀLIS, e. Adj. ut, Ominales aves. Sarisb. 1. 13.

OMĬNOR, [οἰωνίζομαι] āri. Auspicari, Omen præcipere. Plin. 4. Epist. 80. Optamus enim tibi, ominamurque in proximum annum Consulatum. Cic. 2. Off. 74. Malo enim alteri, quam nostræ, ominari: neque tantum de nostra, sed de omni Republica disputo. conf. Paterc. 2. 71. 2. Plin. 28. 2. Primum anni incipientis diem lætis præcationibus invicem faustum ominamur. Liv. 26. 18. Clamore & favore ominati extemplo sunt felix faustumque imperium.

OMĬNO, [οἰωνίζω] āre. dixere veteres. Pomponius, Ita sit & tibi bene qui recte ominas. Non. 7. 53.

OMĬNANS, antis. Partic. Suet. Neron. cap. 48. Milites & sibi adversa, & Galbæ prospera ominantes.

OMINĀTUS, a, um. Partic. [οἰωνισθεὶς] Ominosus. ut, Male ominatis parcite verbis, ait Hor. 3. Carm. 14. 11.

OMINĀTIO, ōnis. f. Festus. Faventia significat bonam ominationem.

OMINĀTOR, ōris. m. [οἰωνιστὴς] Qui præest ominibus capiendis. Plaut. Amph. 2. 2. 90.

Ob istuc omen, ominator, capies quod te condecet.

OMENTUM, i. n. [ἐπίπλοον] Membrana tenuis & pinguis, qua integuntur ventris inferioris partes. Plin. lib. 11. cap. 37. Ventriculus atque intestina pingui ac tenui omento integuntur, præterquam ova gignentibus. Alba porci. Juven. 13. Sat. 118.

Pingue omentum in flamma liquefacere. Catul. in Gellium, 87. 6.

Omentum in flamma pingue liquefaciens. Veterum in sacrificiis consuetudo erat atque ritus, ut quas hostiæ partes adolerent, eas omento & adipe operirent, ut facilius arderent, pinguitudine ignem alente. Itaque id est quod ab Homero scribitur, κατὰ δὲ κνίσῃ ἐκάλυψαν, quod est Adipe operuerunt & obduxerunt. Hinc sole clarius efficitur illud Pers. 2. Sat. 47.

Tot tibi cum in flamma junicum omenta liquescant, &c. Turneb s, 7. 13.

Omentum, abusive, pro Membrana, quæ totum involvit cerebrum. Macrob. 7. Saturn. cap. 9. Et cerebrum, quod tactu sui hominem vel torquet, vel frequenter interimit, non suo sensu, sed vestitus sui, id est omenti, hunc importat dolorem. conf. H. Mercurial. Varr. Lect. 6. 8.

OMENTĀTUS, a, um. Adj. Omento fartus. Apic. 2. 1. Omentata isicia.

OMĒTIS, ĭdis. f. & plur. Ometides, sunt scapulares quædam & humerales fasciæ. Ovid. 3. Arte Am. 273.

Conveniunt tenues scapulis ometides altis

Angustum circa fascia pectus eat. Libri excusi Ameletides legunt, in iisque explicandis Grammatici multum sudant, nihilque proficiunt. Proinde Turnebus contra librorum auctoritatem affirmat legendum esse Ometides, ut sint tanquam scapulares vel humerales fasciæ. Quis enim nescit ad dissimulandam scapularum altitudinem tenuibus fasciis utendum, ne si crassioribus & plenioris fili aliqua utatur, magis vitium exstet & appareat? Recordor equidem Grammaticos primi ordinis, Analectides legere, & intelligere tanquam pulvillos ad constipandas puellarum scapulas, quibus subscriptorem præstare non possum. Verba sunt Turnebi Advers. 4. 23. al. Omaletides & Analectrides. V. supra OMALETIS. & Heins. not.

O M I

OMITTO, mīsi, missum, [ἐάω, παρίημι, παραλείπω, καθυφίημι] ĕre. Rem aliquam penitus dimittere, & relinquere ac præterire. Ter. Adelph. 2. 2. 24. Nunc si hoc omittam, actum agam.

Omittere & Adipisci, contraria. Cic. 1. de Finib. 36. Voluptates omittantur, majorum voluptatum adipiscendarum causa.

Consilium alicujus rei. Liv. 33. 41.

Iracundiam omittere. Ter. Adelph. 4. 7. 36.

Memoriam alicujus rei. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Pietatem & humanitatem hic omisit, ut id quod utile videbatur, neque erat, assequi posset. Cic. 3. Off. 41.

Rationem insequendi. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 30.

Sollicitudinem. Ter. Heaut. 1. 2. 3.

Tristitiam. Ter. Adelph. 2. 4. 3.

Timorem. Cic. in Somn. Scip. 2. Sed ille, Ades, inquit, animo, & omitte timorem, Scipio, & quæ dicam, trade memoriæ.

Vetera omitto. i. e. Missas facio veteres injurias, aut conquerendi causas. Sallust. in Jugurth. cap. 102. extr.

Id omitto, Sino. Ter. Heaut. 4. 1. 24.

Atque id omitto: misericordia, animus maternus: sino.

Ut alia omittam, hoc satis est. Cic. pro Quint. 70.

Ut omittam, quod. Ter. Eun. 5. 4. 4. i. e. Prætercam, & nihil dicam.

Omitto ac negligo cetera: sua confessione induatur ac juguletur necesse est. Cic. 7. Verr. 165.

Id omittamus. Cic. 4. Acad. 52.

Omitte ista, quæ nec percunctari, nec audire sine molestia possumus. i.e. Desine quærere. Cic. 1. Acad. 2.

Omitte hunc. Ter. Phorm. 1. 2. 91. h. e. Sine eum abire, Condona ei.

Omittere aliquam. Plaut. Milit. 4. 3. 3.

— nam nullo pacto potest

Prius hæc in ædes recipi, quam illam omiserim. i.e. Quam illam amiserim a me. Fortasse legendum Amiserim. [Immo pro Dimiserim.

Omitte me. Plaut. Pseud. 1. 3. 23.

Aliquem alicui. Cic. 16. Att. 18. Deinde, si me amas, omitte Atticum Ciceroni tuo. h. e. Contemplatione & causa Ciceronis, tibi deditissimi, condona iram, si quam geris in Atticum.

Differre aliquid, & omittere in tempus præsens. Hor. de Arte Poet. 44.

Navigationem primam, dummodo idonea tempestas sit, ne omiseris. Cic. 2. Q. frat. 5.

Omittere rogare, Desinere. Plaut. Pers. 4. 4. 90. Ter. Eun. 5. 6. 19.

Omitte mirari opes Romæ. Hor. 3. Carm. 29. 11.

Omitto iratus esse. Plaut. Pers. 3. 3. 26.

Omisit non prius contra verum niti, quam animum advortit, &c. Sallust. in Jugurth. cap. 35. extr.

Primam corripuit Hor. 2. Serm. 5. 26.

Aut spem deponas aut artem illusus omittas. Idem 1. Epist. 18. 79. & Ovid. 2. Amor. 1. 17.

OMISSUS, a, um. [παραλειφθεὶς] Partic. ut,

Animus omissus, pro Remisso & languido. Ter. Heaut. 5. 2. 9.

Controversia omissa, oratio omnis ad misericordiam tuam conferenda est. Cic. pro Ligar. 1.

Deliciis omissis hoc age. Hor. 1. Epist. 6. 30.

Jocis omissis. Plin. Epist. 21.

Compar. Omissior ab re, Qui lucrum negligit, neque sollicitus est de acquirendis divitiis. Ter. Adel. 5. 3. 45.

OMISSIO, ōnis. f. Symmach. 3. Epist. 48. & 10. Epist. 70.

O M M

OMMENTANS, antis. Frequent. ab Obmaneo. Liv. Andron. apud Festum.

O M N

OMNIS, e. Adj. [πᾶς, ἅπας] Distributiva dictio, eandem vim habens in singulari, quam in plurali. Omnis homo, pro Omnes homines. Dicitur de universis numero distinctis, ut Omnis grex. Aliquando tamen idem significat quod Totus. Positivo & Comparativo jungitur, & aliquando Superlativo.

Omnis, totus, universus. Cic. 2. de Finib. 112. Sed omne cælum, totamque terram, cum universo mari.

Omnia, de duobus dictum. Cic. pro L. Murena, 20. Perfecta ab Lucullo hæc sunt omnia, ut urbs fidelissimorum sociorum defenderetur, ut omnes copiæ regis diuturnitate obsidionis consumerentur.

Omnes tres. Quintil. lib. 5. Quanquam omnes tres status cadere in hoc opus possint. Sic Omnes duo, Omnes quatuor, Omnes quinque, &c.

Omnis, pro Cuncto & Toto, Græcorum more. Cic. in Pison. 11. Erat non solum domus mea, sed totum Palatium, Senatu, Equitibus Romanis, civitate omni, Italia cuncta refertum. Et pro Quint. 28. In Galliam ad te ipsum venit, in agrum communem, & denique ubi non modo res erat, sed ratio quoque omnis, & omnes litteræ. Ibid. 67. Usquedum inveniretur, qua ratione res ab usitata consuetudine recederet, & in hoc singulare judicium causa omnis concluderetur. i. e. Tota. Ex Budæo. Sic Nepos 23. 3. 1. Equitatui omni præfuit. Plaut. Epid. 2. 2. 29. Quantum in urbe omni fui. Hor. 3. Carm. 30. 6. Non omnis moriar.

Amor omnis in tranquillo ei. Ter. Eun. 5. 9. 8.

Animo omni atque tota mente, intueri aliquem. Cic. 2. de Orat. 89.

Corpus omne in profundenda voce intenditur. Cic. 2. Tusc. 56.

Plebs omnis illa urbana & perdita. Cic. 7. Att. 3.

Quinquennio omni. i. e. Toto quinquennio. Auctor de Viris illust. c. 34.

Sanguinem omnem profundere mater cupit. Cic. pro Cluent. 18.

Sermoni huic omni propositum est, non ut ingenium & eloquentiam meam perspicias, &c. Cic. de Clar. Orat. 318.

Spes omnis. Ter. Heaut. 4. 3. 35.

At enim spem istoc pacto rursum nuptiarum omnem eripis.

Tempore eo omni Neapoli fui. Cic. pro Sull. 17.

Contentione omni pugnatum est, ut lis hæc capitis æstimaretur. i. e. Summa. Cic. pro Cluent. 116.

Contentione omni aliquid fugere. Cic. 3. Tusc. 25. Tætra res est, misera, detestabilis, omni contentione, velis, ut ita dicam, remisque fugienda.

Precibus omnibus, Summis. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 6. Ille primo omnibus precibus petere contendit, ut in Gallia relinqueretur. Idem 1. 78.

Supplicio omni vindicanda. Cic. de Amicit. 43.

Reddere omne, Omnia. Ter. Adelph. 2. 4. 16. vel Subaudi Argentum.

Omnis debet, pro Omnes debent. Cic. 7. Att. 3. Hic omnia facere omnis debet, ne armis decernatur.

Domus omnis, & vicinia tota. Hor. 1. Epist. 16. 44.

Æstatibus omnibus. i. e. Singulis. Plin. lib. 12. cap. 25.

Annis omnibus. Plin. lib. 12. cap. 19.

Cives omnes antiquissimi. Cic. pro Cæcin. 101. Neque ratio afferri potest, cur si cuiquam novo civi potuerit adimi civitas, non omnibus patriciis, omnibus antiquissimis civibus possit.

Clamor omnis procul esto. Hor. 3. Carm. 8. 16.

Flagitium omne tale. Cic. de Senect. 40.

Frugem non omnem neque arborem in omni agro reperire possis. Cic. pro Rosc. Amer. 75.

Genus omne, & Omnis generis, pro eodem. Varr. 1. de R. R. cap. 29. Seminaria omne genus ut ferantur. Liv. 27. 18.

Genus omne in terris. Virg. 3. Georg. 242.

Horis omnibus. Cic. ad Brut. 17.

Magna omnia loquens. Hor. 1. Serm. 3. 13.

Mensibus omnibus vigesimo die lunæ aliquid facere. Cic. 2. de Finib. 101.

Minima omnia, maxima, &c. Cic. 5. Fam. 8. Quamobrem velim ita & ipse ad me scribas de omnibus, minimis, maximis, mediocribus, ut ad hominem amicissimum.

Modo omni. Plin. lib. 16. cap. 14. & Omnibus modis. Cic. 1. de Lege Agrar. 14. Videtis jam, P. C. omnibus rebus & modis constructam & coacervatam pecuniam Decemviralem.

Munus omne. Plin. in Paneg.

Partibus omnibus, vel multis. Cic. 1. de Invent. 58. Exercitus is, cui præpositus est sapiens, & callidus imperator, omnibus partibus commodius regitur, quam is, qui stultitia & temeritate alicujus administratur. V. PARS.

Periculum omne. Ter. And. 2. 3. 17. Sine omni periculo. i. e. Sine ullo.

Philosophi fere omnes omnium disciplinarum. Cic. 5. Tusc. 66.

Ratione ergo omni colenda & retinenda justitia est. Cic. 2. Off. 40.

Sententiis omnibus aliquem ulcisci. Cic. ad Brut. 3. Quos quidem omnibus sententiis ulciscor & persequor, omnibus bonis approbantibus.

Summa omnia sperare, Summa quæque. Cic. 11. Att. 6. Me hortantur ut magno animo sim, ut omnia summa sperem.

Accingunt omnes operi. Virg. 2. Æn. 235.

Adjurare omnia. In ADJURO.

Collu-

Colluſtrare omnia. Virg. 3. Æn. 651.
Facere omnia ad arbitrium ſuum. Plin. Epiſt. 192.
Periclitari. In PERICLITOR.
Permiſcere. In PERMISCEO.
Præſtare. Ovid. 14. Met. 171.
Vaſtant late omnia. Virg. 4. Georg. 16.
In animo ſunt omnia. Cic. de lege illa loquens, Ad divos caſte adeunto. Ut apud Juriſconſultos Hoc facit omnia. H. St. V. 2. de Legib. 24.
Omnes, qui ubique ſunt, qui Latine ſciunt. Cic. 2. de Finib. 3.
Omnia, quæcunque in hominum diſceptationem cadere poſſunt, bene ſunt oratori dicenda. Cic. 2. de Orat. 5.
Omne quod ſcio, ex hoc ſcio. Plaut. Curcul. 2. 2. 7. i. e. Omnia, quæ ſcio.
Omnis, cum genitivo. Liv. 31. 45. Macedonum fere omnibus, & quibuſdam Andriorum ut manerent perſuaſit.
Omnes omnium ordinum homines. Cic. pro C. Rabir. perd. 20.
Omnes omnium ortus, quicunque gignantur, in omni terra quæ incolatur, eoſdem eſſe. Cic. 2. de Divin. 92.
Longe omnium, quicunque ſcripſerunt aut loquuti ſunt, exſtitit & gravitate princeps Plato. Cic. in Orat. 62.
Omnium egenus. Virg. 1. Æn. 604.
Omnium ſermonibus vapulare. Cic. 2. Att. 14.
Ex omnibus princeps Gorgias auſus eſt in conventu poſcere, qua quiſque de re vellet audire. Cic. 3. de Orat. 127.
Unus ex omnibus amicis, certe efficiam, ut maxime lætere. Cic. 3. Att. 15.
Ex omnium omnibus flagitiis nullum turpius vidi, nullum audivi, quam quod, &c. Cic. 2. Philipp. 76.
Ex omni nimbos dimittere cælo. Ovid. 1. Met. 261.
Ad unum omnes idem ſentiunt de ea re. Cic. de Amicit. 88.
In omnes inſultare. V. INSILIO.
In omne corpus ſanguis per venas infunditur. Cic. 2. de Nat. Deor. 138.
Ad omne tempus a periculo tuti. i. e. In perpetuum. Cic. 12. Fam. 1. Sed ita compreſſa eſt, ut mihi videamur omne jam ad tempus ab illo duntaxat ſordidiſſimo periculo tuti futuri.
In omne ævum nobilis. Hor. 3. Carm. 11. 36.
Carminibus vives tempus in omne meis. Ovid. 1. Triſt. 5. 36.
Ante omnia. V. ANTE præp.
Ad omnia alia. V. AD præp.

OMNE, ſine adjuncto, Summam rerum Cicero vocavit, quod Græci τὸ πᾶν appellant. Cic. 2. de Divin. 103. Videſne Epicurum (quem hebetem & rudem dicere ſolent Stoici) quemadmodum quod in natura rerum omne eſſe dicimus, infinitum eſſe concluſerit? Sic Lucret. 2. 1107.
— quæ magnum jaculando contulit omne. Dicit enim ab immenſo illo univerſo, quod omne vocat, & interdum ſummam ſummarum, corpuſcula conferri, quibus mundi hujus elementa conſtent & augeantur, munduſque creſcat & amplificetur. Turnebus.

OMNĪNO, Adv. [πάντως, παντελῶς, ὅλως, πάμπαν, τὸ παράπαν] Prorſus. Cic. de Amicit. 76. Omnino eſt amans ſui virtus.
Plurimum & omnino. Cic. 1. Acad. 9. Plurimum quidem & poetis noſtris, omninoque Latinis & litteris luminis, & verbis attuliſti.
Impedimento omnino hæ fuerunt. Cic. 16. Fam. 10.
Omnino, aut magna ex parte, liberatus. Cic. 1. Tuſc. 1.
Omnino, aut certe facilius, labore alicujus & ſtudio quædam conſequi. Cic. pro Corn. Balb. 44.
Vix, aut omnino non, poſſe fieri. Cic. 3. Att. 2.
Non multum, aut nihil omnino. Cic. 1. Tuſc. 5. Poſt vero Lepidum, Gracchos, deinde ita magnos noſtram ad ætatem, ut non multum, aut nihil omnino, Græcis cederetur.
Eruditionis omnino omnis expers vir. Cic. 2. de Orat. 1.
Honeſtum illud omnino, quod ex animo excelſo magnificoque quærimus, animi efficitur, non corporis viribus. Cic. 1. Off. 79.
Levitatis omnino eſt. Cic. de Amicit. 93. Quod amici genus adhibere, omnino levitatis eſt.
Modice omnino epulari. Cic. de Senect. 45. Epulabar cum ſodalibus, omnino modice.
Nequaquam omnino par. Cic. de Amicit. 15. Q. vero Maximum fratrem, egregium virum, omnino ſibi nequaquam parem. [Niſi poſt & omnino diſtinguendum. Locum, quia falſo notatus eſt, non repeii.
Ne quis omnino regem reduceret. Cic. 1. Fam. 7.
Nihil omnino. Hor. 2. Serm. 8. 94.
Nunquam omnino. Cic. 2. de Orat. 57. Theopompus & Ephorus ab Iſocrate magiſtro impulſi, ſe ad hiſtoriam contulerunt, cauſas omnino nunquam attigerunt.
Nuſquam omnino. Cic. de Amicit. 21. Hos omittamus, qui omnino nuſquam reperiuntur.
Omnis omnino. Cic. 1. de Invent. 86. Hoc genus & cetera neceſſaria, & omnino omnis argumentatio, & ejus reprehenſio.
Præclare omnino te habes. Cic. 4. Verr. 149.
Pugnas omnino, ſed cum adverſario facili. Cic. 4. Acad. 84. Et 5. Verr. 80. Omnino relinquendum.
Omnino, in principio ſententiæ. Cic. de Amicit. 80. Omnino omnium horum vitiorum atque incommodorum una cautio eſt, atque una proviſio, ut ne nimis cito diligere incipiamus. h. e. Una omnino cautio atque una proviſio eſt: id eſt quod, *in totum* dicitur: hoc eſt non plures. Idem 1. Off. 66. Omnino fortis animus & magnus duabus rebus maxime cernitur. Ibid. 79. Omnino, qui Reipublicæ præfuturi ſunt, duo Platonis præcepta teneant.
Is omnino ſervus in familia non erat: eum ſtatim exhiberi jubet. Cic. 7. Verr. 17.
Omnino, pro Tantummodo. Cic. pro Cluent. 76. Quinque omnino fuerunt, qui illum veſtrum innocentem Oppianicum, &c. abſolverent. Budæus.
Omnino, pro Etiam: & Sed omnino, pro Sed etiam. Cic. pro Cluent. 168. Nego illum adoleſcentem, quem ſtatim epoto poculo mortuum eſſe dixiſtis, omnino illa die eſſe mortuum. Idem pro Quint. 77. Mihi perdifficile eſſe contra tales oratores, non modo tantam cauſam perorare, ſed omnino verbum facere conari. i. e. Sed etiam quovis modo. Hæc Budæus.
Omnino, ſuperlativo junctum. Cic. de Senect. 9. Aptiſſima omnino

ſunt, Scipio & Læli, arma ſenectutis, artes, &c. i. e. Quam aptiſſima, aut Omnino aptiſſima.
Perſcribere diligentiſſime omnino aliquid. Cic. 6. Att. 3.

OMNĬCĀNUS, a, um. Adj. Omnia canens. Apul. Flor. 2. Oratio intellectu utilis & modo omnicana.
OMNĬCARPUS, a, um. Adj. ut, Omnicarpæ capræ. Varr. de L. L. lib. 4. 19. i. e. Quæ omnia carpunt.
OMNĬCOGNOSCENTIA, æ. f. Mar. Vict. 4. adv. Arium.
OMNĬCŎLOR, ōris. Adj. ut, Omnicolor pictura. Prudent. Paſſ. Petr. & Paul. 39.
OMNĬFĀRIAM, Adv. [παντοδαπῶς] Omnibus modis, vel partibus. Gell. lib. 12. cap. 13. Quum vero omnes terras omnifariam, & undique verſum, circumfluat, nihil citra eum eſt. Firmic. lib. 3. cap. 5. conf. Apul. Met. 2. &c. Macrob. 7. Saturn. 13. Capitol. Marc. cap. 11. & Vopiſc. Aurel. cap. 27.
OMNĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. Ovid. 2. Met. 275.
Suſtulit omniferos collo tenus arida vultus.
OMNĬFORMIS, e. Adj. Apul. Triſmeg. p. 78. Elmenh. Mundus receptaculum omniformium ſpecierum.
Machina omniformis. Prudent. Roman. v. 339.
OMNĬGĔNUS, a, um. Adj. [παντοῖος] Omnis generis. Lucret. lib. 2. 758.
E quibus omnigenos gignunt, variantque colores. Idem 5. 429. de Atomis loquens, Omnigenos cœtus. Ibid. 441. Omnigenis e principiis. Hæc Budæus. Virg. 8. Æn. 698.
Omnigenûmque deûm monſtra, & latrator Anubis.
Omnia gignentem notat apud Prudent. in Symmach. 1. 12.
— quæ patris ars eſt
Omnigeni.
OMNIMŎDUS, a, um. Adj. ut, Ignis omnimodus. Lucret. lib. 1. 684.
Ignis enim foret omnimodus, quodcunque crearet. i. e. Omnibus modis ignis eſt. Nonnulli legunt Omnimodis, manente eadem ſententia. Alii Unimodus. V. Lambin.
OMNIMŎDO, Adv. Gell. 18. 15. Lactant. 6. 12. pr. Celſ. 1. 7. & 7. 4. [Niſi diviſe ſcribendum eſt Omni modo.
OMNĬMŎDĪS, Adv. i. e. Omnibus modis. Antiquum adverbium, ut & Multimodis. Lucret. lib. 3. 407.
Si non omnimodis, at magna parte animaï
Privatus. Idem 2. 488. & 699.
Nec tamen omnimodis connecti poſſe putandum eſt
Omnia.
OMNIMŎDE, Adv. i. e. Penitus, omnino. [παντελῶς] Lucret. lib. 2. 488.
Omnimode expertus fueris, quam quiſque det ordo. Alii legunt Omnimodo.
OMNĬMORBIA, æ. f. Herba ſic dicta, quod multis morbis ſubveniat, inquit Iſidor. 17. 9.
OMNĬPĂRENS, entis. [παντοτόκος] Virg. 6. Æn. 595.
Necnon & Tityon, terræ omniparentis alumnum,
Cernere erat.
Terra omniparens. Lucret. lib. 5. 260.
Terræ omniparentes. Lucret. lib. 2. 705. [Niſi Omniparentem legendum, ut ad Naturam referatur epitheton.
OMNĬPĂTER, tris. m. Prudent. Paſſ. Eul. 70.
Omnipatremque negare Deum.
OMNĬPĂVUS, a, um, Adj. [παντοφόβος] Qui omnia timet. Cæl. Aurel. Acut. 3. 12.
OMNĬPOLLENS, entis. Prudent. Apoth. præf.
OMNĬPŎTENS, entis. [παντοκράτωρ] Omnia potens. Compoſitum eſt, ut docet Priſcianus, ex tribus corruptis, Omni, Potis, & Ens; Qui omnium potis eſt. [Immo ex Omni & Potens, ut Omniparens, Omnipollens, ſimiliterque Armipotens &c.] Plaut. Pœn. 1. 2. 63.
Dii immortales, omnipotentes, quid eſt apud vos pulchrius?
Fortuna omnipotens. Virg. 8. Æn. 334.
Pater omnipotens, Jovis eſt periphraſis. Virg. 3. Æn. 251. Idem 1. 64. & 2. 689.
Neptunus omnipotens. Cic. 4. Tuſc. 73.
— teque omnipotens
Neptune invoco. Ex quodam poeta.
OMNĬPŎTENTIA, æ. f. Macrob. 5. Saturn. cap. 16. de Fortuna loquens, Omnipotentiam quoque eidem tribuit. Idem in Somn. Scip. lib. 1. cap. 14. Ut ſummi omnipotentiam Dei oſtenderet.
OMNĬPRÆSENS, entis. & OMNIPRÆSENTIA, æ. f. apud Theol.
OMNISCIUS, a, um. Adj. & OMNISCIENTIA, æ. f. apud eoſdem.
OMNĬSŎNUS, a, um. Adj. Chelys omniſona, Omniſonis pulſibus. Mart. Capell. lib. 9. [Immo Omniſona mela. Carm. 4.
OMNĬTENENS, entis. [παντοκράτωρ] Tertull. adv. Marc. Carm. 5.
OMNĬTUENS, entis. Adj. [παμφαής] Omnia tuens, i. e. Cernens. Lucret. 2. 940.
Non congreſſa modo vitales convenienti
Contulit inter ſe motus, quibus omnituentes
Accenſi ſenſus animantem quamque tuentur. Sic reponit Turnebus, Omne & Tuentes, duabus dictionibus in unam junctis, non diſſimili ratione atque apud eundem poetam legitur Ædituentes. Al. Quibu' convenienter. Val. Flacc. 5. 248.
Hæc tibi fatorum, genitor, tutela meorum
Omnituens. De ſole. Apul. de Mundo p. 71. Elmenh. Sol quidem omnituens ortu ſuo diem pandit
OMNĬVĂGUS, a, um. Adj. [πανδοπλανής] ut, Solivagus. Cic. 2. de Nat. Deor. 68. Quæ eadem Diana, omnivaga dicitur: non a venando, ſed quod in ſeptem numeratur tanquam vagantibus. Al. Annivaga.
OMNĬVĬDENS, Adj. unde
OMNĬVĬDDENTIA, æ. f. Mar. Vict. 4. adv. Arium.
OMNĬVŎLUS, a, um. Adj. Omnia volens, vel omnia cupiens: quod epitheton a Catullo Jovi tribuitur, quem poetæ finxerunt in amoribus admodum inconſtantem, omniumque fere formoſarum concubitus appetentem. Sic enim ſcribit Carm. 69.
Sæpe etiam Juno maxima Cælicolûm
Conjugis in culpa flagravit quotidiana,
Noſcens omnivoli plurima furta Jovis.
OMNĬVŎMUS, a, um. Adj. Pacuv. Omnivomus Oceanus.
OMNĬVŎRUS, a, um. Adj. [παμφάγος] Plin. lib. 25. cap. 8. Bibunt autem lac vaccinum, quoniam boves omnivoræ fere ſunt in herbis.

O M O

Omŏlē, es. f. Mons Thessaliæ. Virg. 7. Æn. 675. Omolen, Othrynque nivalem.

Omŏphăgi, ōrum. m. pl. [ὠμοφάγοι] Qui cruda carne vescuntur, quales perhibentur esse Ætoli, ut ait Thucydides.

Omophagia, orum. n. pl. [ὠμοφάγια] Bacchanalia. V. Arnob. lib. 5. & Reinef. Ep. p. 594.

Omoplatæ, arum. m. pl. [ὠμοπλάται] Rursus, a cervice duo ossa lata, utrinque ad scapulas tendunt: nostri Scoptula operta, ὠμοπλάτας Græci nominant. Hæc Celsus lib. 8. cap. 1. [Qui locus insigniter corruptus est, nec sine ope meliorum codicum Mss. emendari potest. Scapulas Celsus simpliciter vocat lib 2. cap. 8. & alibi. Si conjecturæ locus est, reliquisse puto, Utrinque ad jugula tendunt. Nostri lata scapularum ossa &c. Nam Jugula Celsus vocat, quas vulgo Claviculas appellant, (ut f. l. dictum est) quæ cum scapulæ processu superiori committuntur. Lata autem scapularum ossa pro ipsis Scapulis in eodem capite bis deinceps posuit: haud obscure innuens, id esse proprium eorum, quod præmitti scil. debuit, nomen.

Omotarichus, i. [ὠμοτάριχος] Salsamentum, sive salsi thynni caro. Diosc. 2. 30.

O M P

Omphax, ăcis. f. [ὄμφαξ] Uva acerba, &

Omphăces, um. pl. [ὄμφακες] dicuntur Uvæ & fructus immaturi.

Omphăcium, i. n. [ὀμφάκιον] Succus uvæ immaturæ. Quod barbari *verjutum* vocant. Plin. lib. 23. in prologo, Omphacium qua fieret ratione incipientis uvæ pubertate, in unguentorum loco docuimus. Diosc. 5. 5.

Omphacīnus, a, um. Adj. [ὀμφακινὸς] Quod ex omphace factum est Omphacinum oleum, Quod ex olea omphace, id est immatura expressum est. Plin. lib. 23. cap 4.

Omphacinon, i. n. [ὀμφάκινον] a Polluce memoratur pro Veste feminea, lib. 7. cap. 13.

Omphacomĕli, ĕlĭtos. n. [ὀμφακόμελι] Mel cum acerbæ uvæ succo incoctum. Diosc. 5. 22. Pallad. Aug. t. 13.

Omphăle, es. f. [Ὀμφάλη] Nomen reginæ Lydiæ, cui Hercules propter amorem servivit: multisque ab ea muneribus est donatus, quod ad Sangarim fluvium serpentem, multos homines interficientem, interemisset. Hæc, ut ait Donatus in Ter. Eun. 5. 7. 3. ipsum Herculem sibi servientem etiam ad lanificium compulit: quum ipsa calathum & colum, cultusque femineos, sagittis & clava, leonisque tegmine mutasset. V. Ovid. 2. Fast. 305. &c. & Sen. Hippol. 317. &c. Propert. lib. 3. 9. 17.

Omphale in tantum formæ processit honorem, &c. Quo loco Omphale mediam productam habet, nisi quis vocalem in fine non auferendam putet, ut nonnunquam fit & apud Virgilium. Producta vero esse non potest, nisi ratione liquidæ, quæ Latinis poetis vix conceditur.

Omphalocarpon, i. n. [ἀπαρίνη Dioscoridi] Herba est quam alii Ampelocarpon, alii Philanthropon appellant, quod semen gignat hamatum, quod vestibus adhærescens, hominum amore teneri videtur. Omphalocarpon autem idcirco appellatum est (ut non obscure innuit Dioscorides lib. 3. cap. 103.) quod semen ejus rotunditate quadam umbilici speciem videatur referre. Apud Plin. lib. 27. cap. 5. Omphacocarpon legitur: facit tamen ratio etymologiæ, quam modo adduximus, ut Omphalocarpon restituendum putemus. V. Marcel. Virg. in locum Diosc. paulo ante citatum, & Hermolaum in Plin. Harduinus tamen alteram lectionem secutus est. q. V.

O N A

ONA. Omnia.

Onæ, arum. f. pl. [ὦναι] Ficus sunt prædulces, quæ Tarenti tantum nascuntur, sic dictæ, quod propter bonitatem jure emi mereantur. ὠνὴ enim Græce dicitur emptio, a verbo ὠνέομαι, quod est emo. Apud Plin. lib. 15. cap. 18. legitur Omæ.

Onăger, gri. m. [ὄναγρος] Asinus silvestris: componitur ex ὄνος, asinus, & ἄγριος, silvestris. Varro 2. de R. R. cap. 6. de asinis loquens, Horum genera duo, Unum ferum, quos vocant onagros, in Phrygia & Lycaonia sunt greges multi. Alterum mansuetum, ut sunt in Italia omnes. Cic. 6. Att. 1.

Timidos onagros agitare cursu. Virg. 3. Georg. 409.

Onagos, i. m. [ὀναγὸς] Fabulæ nomen, Latine Asinaria. Plaut. Asin. prol. 10.

—huic nomen Græce est
Onagos fabulæ.

Onagros ibi legitur. H. St. Sed perperam.

Onagra, æ. f. [ὀνάγρα] frutex Dioscoridi.

Item Machina bellica, eadem quæ Scorpio. Veget. de Re Mil. 4. 9. & 22. & Lex. Pitisc.

O N C

Onca, æ. f. [Ὄγκα] sic apud Thebanos appellata Minerva. V. Guil. Canter. Nov. lect. 6. 1.

Onchesmites, Ventus ab Onchesmo Epiri portu flans. Ita legunt V V. D D. apud Cic. 7. Att. 2. a pr. V. not. ad loc. & supra anchesites.

Onchestus, i. m. [Ὀγχηστὸς] Filius fuit Neptuni, qui Onchestum civitatem, Mycalesso promontorio propinquam, condidit, deque suo nomine appellavit.

Onchestus, i. f. [Ὀγχηστὸς] Bœotiæ urbs est, non procul a lacu Copaide, ubi Amphyctionum concilium cogi solebat, teste Strabone lib. 9. Condita putatur ab Onchesto heroe, Neptuni filio, & ab eo nomen accepisse. conf. Stat. 7. Theb. 272. Steph. Meminit Homer. Iliad. 2. 507.

Onco, āre. de Asello dicitur apud Auct. Philomelæ, 55. Oncat asellus. al. Uncat.

O N E

Onero, Onerosus. V. onus.

Onēsicrĭtus, i. m. [Ὀνησίκριτος] Philosophus, & historicus Æginetа: ut autem Demetrio Magnesio placet, Astypalæus fuit, e Diogenis schola. Similitudinem quandam cum Xenophonte habere videtur; ut enim hic cum Cyro, ille cum Alexandro militavit. Xenophon Cyri Pædiam, Onesicritus Alexandri incunabula & originem scripsit. Similiter & uterque principis sui persequitur laudes: stilus insuper utriusque simillimus. Auctor Diogenes Laertius lib. 6. segm. 84. conf. Curt. 9. 10. 3. & 10. 1. 10. Gell. 9. 4. & Plin. 6. 22.

Onēsĭmus, i. m. [Ὀνήσιμος] Cyprius, seu Spartiata, tempore Constantini Magni; scripsit in Rhetorica, De statuum differentia, Præexercitationes, Declamationes, & alia. V. Voss. Hist. Lat. 2. 4. [Suidæ est Onasimus, Ὀνάσιμος.

O N I

Onīros, i. m. [ὄνειρος] i. e. somnium, dicitur Papaver. Apul. de Herb. c. 53.

Onīrocrĭtes, æ. m. [ὀνειροκρίτης] Somniorum interpres. Fulgent. 1. Mythol. Onirocriten soporis nugas ariolantem advertas.

Oniscus, i. m. [ὀνίσκος] Genus vermiculi. V. millepeda.

Onītis, idis. f. [ὀνῖτις] Herba eadem cum Origano, sed folio candidiore. Plin. 20. 17. Diosc. 3. 29. & Apul. de Herb. cap. 122.

O N O

Onoba, æ. f. Hispaniæ Bæticæ oppidum, prope Junonis promontorium, Plinio auctore lib. 3. cap. 1. & Pomponio lib. 3. 1.

Onobalisturia, æ. f. [Ὀνοβαλιστουρία] Ptolemæo lib. 2. cap. 4. Hispaniæ urbs: alio nomine Onaba Lusturia. [Corrupte, pro Onoba Æstuaria, ut ex Plin. apparet.

Onobatis, is. f. [ὀνοβάτις] apud Cumanos dicebatur Mulier in adulterio deprehensa, teste Plutarcho: qui refert Cumanis in more fuisse, ut quum aliqua in adulterio deprehenderetur, in forum deductam, & saxo impositam spectandam omnibus proponerent: deinde asino impositam per urbem perveherent, eaque infamiam notatam Onobatim appellabant.

Onobrўchis, is. f. [ὀνόβρυχις] Palmes asini. Plantæ genus. Plin. 24. 16. Diosc. 3. 161.

Onocardion, i. n. Herba eadem quæ Chamæleon. Apul. de Herb. cap. 25.

Onocentaurus, i. m. [ὀνοκένταυρος] Animal monstruosum, quod a parte superiori hominis speciem habet: a parte inferiori asini præfert imaginem: quemadmodum & Hippocentauros finxit antiquitas, superiori parte hominem, reliqua equum referentes. Onocentaurorum mentio est in sacris litteris apud Esajam, 34. 14.

Onochēlos, i. n. [ὀνόχειλος] Latine sonat Labium asini, Genus herbæ parvo frutice, flore purpureo, asperis foliis & ramis, radice messibus sanguinea, cetero nigra, in locis sabulosis nascens. Hæc a Plinio lib. 22. cap. 21. numeratur inter species Anchusæ. Diosc. 4. 25.

Onochoētes, æ. m. Fictus a nebulone Judæo Christianorum Deus, auribus asininis & pedibus ungulatis. Tertull. Apol. cap. 16. & adv. Nation. 1. 14. Al. Ononychites.

Onochonus, i. m. Thessaliæ fluvius, unus ex iis quos Xerxianus exercitus traditur ebibisse. Auctor Herodot.

Onoclēa, æ. f. Herba eadem quæ Onocheles. Diosc. 4. 45.

Onocrŏtălus, i. m. [ὀνοκρόταλος] Avis est cygno similis. Dicta, quod collum in aqua mergens spiransque, veluti ruditum asini edat. ὄνος, asinus: κρόταλος, crepitus. Plin. lib. 10. cap. 47.

Olorum similitudinem onocrotali habent: nec distare existimarentur omnino, nisi faucibus ipsis inesset alterius uteri genus. Huc omnia inexplebile animal congerit, mira ut sit capacitas; mox perfecta rapina, sensim inde in os reddita in veram alvum ruminantis modo refert. V. Martial. 11. 22.

Onomacrĭtus, i. m. [Ὀνομάκριτος] Atheniensis Poeta, qui Orpheo & Musæo carmina sua attribuit. V. Voss. de Poet. Gr. cap. 4.

Onomarchus, i. m. [Ὀνόμαρχος] Phocensium Dux. V. Justin. lib. 8. & Diod. Sicul. lib. 18.

Onomarchus alius Catanæ Tyrannus, quem narrat Ælianus Leonem suæ mensæ convictorem adhibuisse, Hist. Animal. 5. 39.

Onŏmătŏpœia, æ. f. [ὀνοματοποιΐα] i. e. Nominis fictio: ut, Balatus ovium, Mugitus boum. Dicta onomatopœia, quasi τὸ ὄνομα ποιεῖν. A quibusdam Nominatio dicitur, qua rei, cui nomen aut non sit, aut satis idoneum non sit, ipsi nomen effingimus, aut imitationis, aut significationis gratia. Inde sunt Rudere, Vagire, Murmurare, Sibilare. V. Isid. 1. 36. & Voss. p. 2. Rhet.

Onōnis, [ὀνωνὶς] V. anonis.

Onōnўchītes, æ. m. [Ὀνονυχίτης] Habens ungulas asininas. V. Tertull. Apol. cap. 16. & supra onochoetes.

Onŏpordum, i. n. [ὀνόπορδον] Crepitus asini, herba. Plin. 27. 12.

Onopyxos, i. f. [ὀνόπυξος] Herba spinosa. Plin. 21. 16. i. e. Buxus asinina.

O N T

Onthyrion, i. n. [Ὀνθύριον] Oppidum est Thessaliæ juxta Arnen, cujus incolæ Onthyrici appellantur. Stephanus.

O N U

Onūphis, is. f. [Ὄνουφις] Urbs celebris Ægypti, a qua vicina præfectura Onuphitis appellatur: cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 9.

Onūris, is. f. [ὄνουρις] Herba eadem quæ Œnotheta. Plin. 26. 11. Diosc. 4. 113.

Onus, ĕris. n. [φορτίον, ἄχθος, γόμος] Pondus grave alicui incumbens. Cic. pro Lege Manil. 55. Insula Delos tam procul a nobis Ægeo mari posita, quo omnes undique cum mercibus atque oneribus commeabant.

Vacuus onere. Senec. Herc. fur. 9.
Colossica onera. V. colossus.
Ignavum. Lucan. lib. 7. 127.
Illætabile. Stat. 5. Theb. 633.
Insolitum. Stat. 9. Theb. 427.
Insuetum. Ovid. 2. Met. 165.
Accipere onera venientum. Virg. 4. Georg. 167.

Cum

Cum onere moram offerre. V. CUM præpoſ.
Cedere oneri. V. CEDO.
Concidere ſub onere. V. CONCĬDO.
Deponere onus. Lucret. lib. 3. 1072.
Detrectat onus cervice rebelli. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 155.
Ferre dulce. Ovid. 9. Met. 339.
Jactare. Senec. Hippol. 10.
Premi nullo. Senec. Herc. fur. 6.
Subiit onus gravius dorſo. Hor. 1. Serm. 9. 21.
Sum oneri. Liv. 23. 43.
Eſſe oneri ferendo. Ovid. 15. Met. 403.
Ulcerat onere mantica lumbos. Hor. 1. Serm. 6. 103.
Onus ciborum reddere. Plin. lib. 8. cap. 27.
Geminatum. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Operum onera. Quintil. lib. 1. cap. 9.
Onus, pro Munere, provincia, ſive partibus & officio. Cic. 1. de Orat. 116. Magnum quiddam eſt onus ac munus ſuſcipere ac profiteri, ſe, &c. Idem 6. Verr. 79. Cur ego tuas partes ſuſcipio? cur tuum onus ſuſtineo?
Officii onus. Cic. 5. Fam. 13.
Graviſſimum. Quintil. lib. 2. cap. 6.
Abjicere onus. V. Opprimi onere.
Accipere. In ACCIPIO.
Allevare. Cic. pro Roſc. Amer. 10. Hoc onus ſi vos aliqua ex parte allevabitis, feram ut potero, ſtudio & induſtria, Judices.
Deponere. Cic. pro Sulla, 65. Ita ſe geſſit in Tribunatu, ut onere depoſito domeſtici officii, nihil poſtea niſi de Reipublicæ commodis cogitarit.
Habere. Cic. 5. Verr. 4. Ego plus oneris habeo quam qui ceteros accuſarunt.
Imponere. Cic. 13. Fam. 57. Nunc quum mihi ab amico officioſiſſimo tantum oneris imponitur, ego quoque tibi imponam, pro tuis in me ſummis officiis: ita tamen ut tibi nolim moleſtus eſſe. Idem 14. Att. 21. Tibi hoc oneris non impono.
Imponere onus ſimultatis. Cic. 2. Q. frat. 5. Cauſa ſero perorata, ſententias ſe rogaturum negavit, ne quod onus ſimultatis nobis imponeret.
Imponere alicui magnum onus obſervantiæ. Cic. 13. Att. 11.
Injuſtum onus alicui imponere, & Recipere, contraria. Cic. in Orat. 35. Injuſtum, i. e. Quod juſtam excedit magnitudinem.
Injungere. V. INJUNGO.
Liberare aliquem onere. Quintil. lib. 5. cap. 6.
Opprimi. Cic. pro Roſc. Amer. 10. Opprimi nos onere officii malo, quam id quod mihi cum fide ſemel impoſitum eſt, aut propter perfidiam abjicere, aut propter infirmitatem animi deponere.
Perferre. Ovid. ad Liv. 350.
Portare moleſtum. Hor. 1. Serm. 6. 99. Ovid. 10. Met. 481.
Premi onere. Cic. 5. Fam. 12. Neque tamen, hæc quum ſcribebam, eram neſcius, quantis oneribus premerere ſuſceptarum rerum, & jam inſtitutarum.
Removere a ſe. Ovid. 12. Met. 626.
Reponit mens onus, i. e. Curas deponit. Catullus ad Sirmionem peninſ. 29. 8.
Seponere conjugii, h. e. Uxorem a ſe ablegare. Lucan. lib. 5. 724.
Subire. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Sum. ut, Hoc nihil ad te: noſtrum eſt onus. Cic. 3. Fam. 13.
Suſcipere. Cic. 5. Verr. 4. Plus etiam, quam pars virilis poſtulat, pro voluntate populi Romani oneris ac muneris ſuſcipere debeam.
Suſtinere. Cic. de Senect. 4. Onus ſe Ætna gravius dicant ſuſtinere.
Tollere. Cic. pro Roſc. Amer. 10. Fide, ſapientiaque veſtra fretus, plus oneris ſuſtuli, quam ferre me poſſe intelligo.
Vacare onere. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Inclinata a pauperibus in dites onera. Liv. 1. 43. Hic ſunt Tributa & munia militiæ &c.
Onera civium, & civitatum, dicuntur Exactiones & tributa. Cic. 13. Fam. 8 Municipium maximis oneribus preſſum, ſummis affectum eſſe difficultatibus.

ONUSTUS, a, um. Adj. [ἔμφορτος] Cui onus impoſitum eſt. ut,
Onuſta frumento navis. Cic. 3. Off. 50.
Onuſtus præda. Liv. 3. 29.
Humero onuſto vehere aliquid. Hor. 1. Serm. 1. 47.
Tergum vulneribus onuſtus. Tacit. 2. Ann. 15.
Onuſtus cibo & vino. Cic. 1. de Divin. 60. Quæ quidem multo plura evenirent, ſi ad quietem integri iremus: nunc onuſti cibo & vino, perturbata & confuſa cernimus.
Onuſtus faſcibus & ſellis. Hor. 1. Serm. 6. 96.

— meis contentus, onuſtos
Faſcibus & ſellis, nolim mihi ſumere, &c.

Vulgo legitur Honeſtos, ſed hæc lectio Lambino magis arridet, ut ſignificet Horatius prætores, & conſules faſcibus, & ſellis, & ceteris inſignibus onerari potius quam honorari. Natum autem eſt mendum, ut ille ait, e duarum vocum ſimilitudine Honeſtus, & Onuſtus, ſeu, ut nonnulli ſcribunt, Honuſtus. Judicet lector.
Corpus onuſtum heſternis vitiis. Hor. 2. Serm. 2. 77.
Onuſtum pectus lætitia, h. e. Plenum. Plaut. Stich. 2. 1. 3.
Onuſtus, cum genitivo. Plaut. Aul. 4. 2. 10. Aulam onuſtam auri.

ONĔRŌSUS, a, um. Adj. [φορτικὸς] Quod eſt oneri, ſive Quod onerat & gravat. Plin. lib. 17. cap. 26. Plurimæ autem amputari ſibi volunt oneroſa ac ſupervacua.
Oneroſum capiti, Grave & ponderoſum. Plin. lib. 22. cap. 25.
Oneroſa præda, Magni ponderis. Virg. 9. Æn. 384.
Haſta oneroſa & gravis imbellibus lacertis. Ovid. 13. Met. 108.
Aer oneroſior igne. Ovid. 1. Met. 52.
Creditor oneroſus. L. 25. Dig. de Pignor.
Compar. Sarcinulæ oneroſiores. Fulgent. Contin. Virg. p. 142.
Sors oneroſior. Ovid. 9. Met. 675.

ONEROSE, Adv. Paulin. Nolan. Epiſt. 11. n. 6. Cur in nos oneroſe loqueris?

ONEROSĬTAS, ātis. f. Tertull. de Cult. Fem. 2. cap. 7. Tanta ornandi capitis oneroſitas. [An Operoſitas? q. V.

ONERĀRIUS, a, um. Adj. [φορτικὸς] Quod onera ſuſcipit, vel onerari poteſt.

Naves onerariæ, a geſtandis oneribus dictæ ſunt, & ob id tardæ. Cic. 3. Verr. 46. Eaque in onerariam navem ſuam conjicienda curavit. conf. Nepos 2. 2. 5. Paterc. 2. 53. 2. & Non. 13. 15.

ONĔRO, [φορτίζω, γεμόω, βρίθω] āre. Onus imponere. Virg. 1. Æn. 199.

Vina bonus quæ deinde cadis onerarat Aceſtes.

Ter. Phorm. 5. 6. 4.
Coſtas aſelli onerare pomis. Virg. 1. Georg. 274.
Epulis onerari. Ovid. 1. de Pont. 10. 31.
Malis onerare aliquem. Virg. 4. Æn. 549.
Catenis onerare aliquem. Hor. 3. Carm. 11. 45.
Jaculis manus ambas oneravit acutis. Virg. 10. Æn. 868.
Argumentis quamplurimis onerare judicem. Cic. 3. de Nat. Deor. 8.
Aures onerare. Plaut. Perſ. 2. 1. 13.

Conveniam hunc Toxilum: ejus aures quæ mandata ſunt onerabo.

Propert. lib. 2. 23. 83.

Illorum antiquis onerentur legibus aures.

Curas onerabat paventium ordo Mutinenſis. Tacit. 2. Hiſt. 52.
Injuriis, maledictis onerare aliquem, pro Injuriis plurimis afficere. Ter. And. 5. 1. 8. Cic. 2. Philip. 99. Omnibus eum contumeliis onerasti.
Malignitate oneravit hæc dies homines. Plaut. Capt. 3. 1. 4.

Nam Hercle huic diei, ſi liceat, oculos effodiam lubens:
Ita malignitate oneravit omnes mortales mihi.

Mendaciis onerare. Cic. 3. Fam. 10. Te autem, quibus mendaciis homines leviſſimi onerarunt, &c. quererer tecum atque expoſtularem.
Odio onerare aures. Salluſt. in Cic. 6.
Penſis famulam oneravit iniquis. Propert. lib. 3. 15. 15.
Populum onerare, pro Exigere a populo pecunias. Plin. in Paneg.
Præceptis onerare aliquem, pro Dare mandata. Plaut. Mil. 3. 3. 29.
Probris aliquem. Senec. Hippol. 2.
Pugnis onerare, pro Pugnos incutere. Plaut. Amph. 1. 1. 172.
Vinculis publicis onerare quempiam. Valer. Maxim. lib. 6. cap. 1. 10. ubi de C. Peſcenn.
Vino ſe onerare. Juſtin. 1. 8. 6.
Votis æthera oneravit, Fatigavit. Virg. 9. Æn. 24.
Onerare in bonum, Cumulare. ut
Menſas onerare epulis. Virg. 4. Georg. 378.
Onerare amœnitate, lætitia, &c. Plaut. Capt. 4. 1. 7. Sic, Onerare ſe voluptatibus. Plaut. Stich. 4. 1. 27.
Onerato hilaritus me. Plaut. Mil. 3. 1. 83.

Es, bibe, animo obſequere mecum, atque onerato hilaritus me.

Al. emendatius, Onera te hilaritudine.
Commoditatibus onerare diem. Ter. Phorm. 5. 6. 2.
Honoribus divinis & humanis aliquem. Juſtin. 5. 4. 13.
Laudibus onerare, Vehementer laudare. Liv. 4. 13. Phædr. 5. 8. 8.
Promiſſis aliquem. Liv. 10. 14. Et ipſos nominatim juvenes pari comitate utrumque, nunc laudibus, nunc promiſſis onerat. Salluſt. Jugurth. cap. 12. Sic ſæpe in aliis Livii locis. Vide apud Tacitum ubi de Aniceto pædagogo loquitur, Hunc igitur Nero pollicitationibus onerat, ut fateri velit. Citat. Ber. in Suet. Ner. cap. 35. H. St. Sed falſo, opinor, citat, quum hæc non ſint Taciti verba, qui phraſi eadem ſæpe tamen utitur.
Pectora onerat largis promiſſis. Sil. lib. 17. 576.
Spe præmiorum onerare. Liv. 35. 11.
Rationes onerare, i. e. Diſpendioſum eſſe, apud Columel. lib. 4. cap. 2. teſte Budæo.
Onerare abſolute, In invidiam adducere. Tacit. 2. Hiſt. 64. 3. Et Triariæ licentiam, modeſtum e proximo exemplum, onerabat Galeria imperatoris uxor, non immitis triſtibus.
Imaginibus majorum onerari. Plin. lib. 3. Epiſt. 3. ad Corneliam Hiſpullam extr. Nec minus ſæpe ab illo, quam a te, meque admonebitur, quibus imaginibus oneretur: quæ nomina & quanta ſuſtineat.
Principes onerasti futuros. Plin. in Paneg. cap. 73. extr. conf. 24. pr. & ibi Baud.
Annonam onerare, Cariorem facere. Ulpianus in l. Annonam. D. de extraord. criminibus. Onerant annonam etiam ſtateræ adulterinæ.

ONĔRANS, antis. Partic. [βρίθων] ut, Verba onerantia laſſas aures. Hor. 1. Serm. 10. 10.

ONERĀTUS, a, um. aliud Partic. [πεφορτισμένος] Plaut. Pſeud. 1. 2. 64.

Niſi carnaria tria gravida tergoribus onerata, uberi hodie
Mihi erunt.

Al. Oneri uberi.
Armis oneratus. Curt. 4. 14. 2.
Mero onerati. Idem 5. 7. 4.
Vino & epulis. Salluſt. Jugurth. cap. 46.
Veſte oneratus. Ter. Heaut. 3. 1. 43.
Spe oneratus præmiorum. Liv. 34. 61.
Atlas humeros oneratus Olympo. Ovid. 5. Faſt. 167.
Brachia onerata telis. Ovid. 3. Met. 139.
Jumenta onerata plagis. Hor. 1. Epiſt. 18. 16.
Lancibus oneratis cumulant aras. Virg. 12. Æn. 215.
Sinu onerato portare aliquid. Senec. Hippol. 10.
Ulmus onerata vitibus. Ovid. 2. Triſt. 143.

ONUSTUS, vide ante.

O N Y

ONȲCHIPUNCTA, æ. f. Gemma eſt ex Iaſpidum generibus, quæ & Iaſponyx dicitur, niveo colore, rutilis punctis ſtellata: unde & nomen accepiſſe videtur. V. Plin. lib. 37. cap. 9.

ONȲTES, Nomen viri proprium, quod Donatus (inquit Servius) dicit aut gentile eſſe, aut patronymicum: ſed hoc non procedit, quia neque patronymicum in TES exit, neque Onytes a qua gente veniat uſquam lectum eſt. Proprium ergo eſt, &c. Hæc Servius enarrans Virgilianum illud lib. 12. Æn. 514.

Tres uno congreſſu, & mæſtum mittit Onyten.

ONYX, ȳchis. m. & f. [ὄνυξ] Gemma. Plin. lib. 37. cap. 6. extr. Exponenda eſt & onychis ipſius natura propter nominis ſocietatem: hoc in gemmam tranſilit, ex lapide Carmaniæ. Sudines dicit in gemma eſſe candorem unguis humani ſimilitudine: item chryſolithi colorem, & ſardæ, & iaſpidis. Zenothemis Indicam onychem plures habere varietates, igneam, nigram, corneam, cingentibus candidis venis, oculi modo, intervenientibus quarundam oculis obliquis venis.
Onyx, Marmoris genus. Idem lib. 36. cap. 7. Onychem etiam

tum in Arabiæ montibus, nec uſquam alibi naſci putavère noſtri veteres: Sudines in Germania, potoriis vaſis inde factis primum, dein pedibus lectorum ſelliſque. Nepos Cornelius tradit magno fuiſſe miraculo, quum P. Lentulus Spinter amphoras ex eo, Chiorum magnitudine cadorum oſtendiſſet: poſt quinquennium deinde triginta duorum pedum longitudine columnas vidiſſe ſe. Paulo poſt cap. 8. pr. Hunc aliqui lapidem alabaſtriten vocant, quem cavant ad vaſa unguentaria, quoniam optime ſervare incorrupta dicitur. Martial. lib. 12.50. In habentem amœnas ædes.

Calcatuſque tuo ſub pede lucet onyx. Idem lib. 6. 42.

Siccos pinguis onyx anhelat æſtus. [Etiam h. l. Plin. puto In Carmania legendum, ut in ſuperiore.

Ex onyche lapide antiqui vaſa unguentaria faciebant ad ornatum: unde etiam onyx pro eodem vaſe ſumi cœpit. Martial. lib. 7. 93.

Unguentum fuerat quod onyx modo parva gerebat. Idem lib. 11. 50. In Phyllida,

Profertur Coſmi nunc mihi ſiccus onyx. Siccus, i. e. Evacuatus. Erat autem Coſmus myropola. Stat. 1. Silv. 5. 35. In quibus exemplis Onyx ſumitur pro Alabaſtro, ſeu Ampulla unguentaria ex onyche, quam Metonymian materiæ Rhetores vocant.

Parvus onyx nardi. Hor. 4. Carm. 12. 17.

Onyx item eſt, ut ait Dioſcor. lib. 2. Conchylii operculum, purpuræ operculo ſimile, quod reperitur in India in paludibus his, quæ nardum ferunt. Itaque & odores ſuaviſſimos afflat, quoniam conchylia nardo veſcuntur. Ex his igitur ſive teſtis, ſive conchis, fieri poterant vaſa ad unguentum ſervandum aptiſſima, quippe quæ nardi odore jam eſſent penitus imbuta. Duxerunt autem appellationem, & hæc concha, & ille lapis a ſimilitudine unguis humani, quia nihil ſit in eis rugoſum, nihil aſperum: ſed omnia, ut in ungue, lævia & polita. Lambinus.

Onyx, Piſcis. Plin. 32. 11.

ONȲCHĬNUS, a, um. Adj. [ὀνύχινος] Quod pertinet ad onychem, vel quod ex onyche factum eſt: ut Vaſa onychina.

Onychina pira, a colore vocat Plin. lib. 15. cap. 15. Et Onychina pruna, apud Columel. lib. 12. cap. 10. Quæ onychis, hoc eſt unguis ſimilitudinem & formam habeant.

ONYCHINTINUS, a, um. Aliud Adj. ut, Cruſtæ onychintinæ. Sidon. 9. Epiſt. 7.

ONȲCHĪTIS, ĭdis. f. [ὀνυχῖτις] Cadmiæ ſpecies. Plin. 37. 9.

Item Ὀνυχῖτις Gemma. Appianus in Mithrid. p. 159. Pariſ. in fine. Δισχίλια μὲν ἐκπώματα λίθου τῆς ὀνυχίτιδος λεγομένης εὑρέθη χρυσοκόλλητα. H. St.

O O N

OŌNÆ, arum. f. pl. Inſulæ in Septentrionali Oceano, in quibus (ut Plinius refert lib. 4. cap. 13) ovis avium & avenis incolæ vivunt.

O O P

OOPELLUM, i. n. Britanniæ inſulæ urbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. Uxellum aliis dicta, hodie Ceſtria. Vulgo *Cheſter*.

O P A

OPA, æ. f. [ὀπὴ] Lat. Foramen. Vitruv. 4. 2.

OPĀCUS, a, um. Adj. [ἐπίσκιος, σκιώδης, ἀνήλιος] ſignificat Umbroſum, teſte Feſto, ab operiendo.

Arbor opaca. Virg. 6. Æn. 136.
Barba. Catul. in Egnatium, 35. 19.
Caligo opaca. Ovid. 10. Met. 54.
Crepuſcula. Ovid. 14. Met. 122.
Domus opaca intus. Virg. 3. Æn. 619.
Frigus, Umbra. Virg. 1. Ecl. 53.
Herba. Ovid. 3. Met. 438.
Latebræ opaciores. Columel. lib. 8. cap. 17.
Locus opacus, & Apricus, contraria. Cic. in Partit. 36.
Locus opacus & frigidus in ſilva. Cic. 3. de Orat. 18.
Loca opaca redimita ſilvis. Catull. de Berecynthia, 61. 3.
Lucis habitamus opacis. Virg. 6. Æn. 673.
Luſtra. Claud. 2. in Eutrop. 421.
Montes umbrantur opaci. Virg. 3. Æn. 508.
Nemora opaca, Denſa. Plin. lib. 3. cap. 5.
Nox. Virg. 4. Æn. 123.
Nubes. Ovid. 2. de Arte Am. 619.
Paſcua nemorum opaciſſima. Columel. 6. 22.
Quies. Stat. 3. Silv. 5. 17.
Ripa viridi & opaca inambulare. Cic. 1. de Legib. 15.
Ruris opaci umbræ. Virg. 1. Georg. 156.
Sæpes opaca, & munita vallo arboris. Plin. lib. 12. cap. 5.
Silvæ. Ovid. 2. Faſt. 409.
Vallis. Horat. 1. Epiſt. 16. 5.
Ulmus. Virg. 6. Æn. 283.
Vadere per opaca. Sen. Herc. fur. 10.
Viarum opaca. Virg. 6. Æn. 633.
Ferimur per opaca locorum. Virg. 2. Æn. 725.

OPACĬTAS, ātis. f. [ἐπισκιασμός] Columel. lib. 8. cap. 17. Pluſque nocet putris unda, quam prodeſt opacitas. conf. Plin. 15. 30.

OPĀCO, [ἐπισκιάζω] āre. Obumbrare, cooperire, obſcurare. Cic. 2. de Nat. Deor. 49. Ut quum terras larga luce compleverit, eaſdem modo his, modo illis partibus opacet. De ſole. Idem 1. de Orat. 28. Nam me hæc tua platanus admonuit, quæ non minus ad opacandum hunc locum patulis eſt diffuſa ramis, &c.

Rami opacant arborem. Virg. 2. Georg. 58.
Ramus opacat humum. Virg. 6. Æn. 195.

OPĂLUS, i. f. [ὄπαλος] Gemma eſt in India tantum naſcens, colore quidem candida, ita tamen ut in ea vario modo & carbunculi tenuior ignis, & amethyſti fulgens purpura, & ſmaragdi virens mare, incredibili pariter miſtura transluceant: unde & inter gemmas pæderotas, hoc eſt a pueris in deliciis habitas, numeratur a Plinio lib. 37. cap. 6.

OPALIA, OPALIS, in OPS.

O P E

OPĔRA, æ. f. [ἐργασία] Actio, labor, ſeu Induſtria laborantis, ſeu operatio pro mercede ſumptâ. Cic. 1. Off. 41. Quibus, non male præcipiunt, qui ita jubent uti, ut mercenariis: operam exigendam, juſta præbenda.

Opus operæ finis eſt, inquit Valla, 4. 76.

Sine hominum opera, neque valetudinis curatio, neque navigatio, neque agricultura, neque frugum fructuumque reliquorum perceptio & conſervatio ulla eſſe potuiſſet. Cic. 2. Off. 14.

Opera, id eſt Virtute & induſtria, benefici & liberales qui erunt, quo pluribus profuerint, eo plures ad benigne faciendum adjutores habebunt. Cic. 2. Off. 52.

Foris operæ intermiſſio. Cic. 2. de Divin. 142.
Parcus opera. V. Parcus in PARCO.
Conſilium & opera, V. Offerre operam infra.
Opera & artificio ſingulari ſimulacrum. Cic. 6. Verr. 72.
Opera & Labor. Cic. 1. de Finib. 10. Ego vero cum forenſibus operis, laboribus, periculis non deſeruiſſe mihi videor præſidium, &c.
Multæ operæ & laboris res. Cæſ. 5. Bell. Gall. cap. 11.
Bona aut mala opera. Plaut. Pſeud. 1. 1. 102.
Celeris. Hor. de Arte Poet. 261.
Conducta. V. CONDUCO.
Eadem opera, Eodem labore ac tempore. Plaut. Capt. 2. 3. 90.

Eadem opera a Prætore ſumam ſyngraphum.

Impenſa opera. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Iners. V. INERS.
Majore opera. Plaut. Caſin. prol. 72.

Majoreque opera ibi ſerviles nuptiæ
Quam liberales etiam curari ſolent. h. e. Majori diligentia.

Mea opera, Opera tua, quod barbari *Tuo medio* dicunt. Ter. Hec. 2. 1. 31.

Non mea opera, neque pol culpa evenit. Idem Phorm. 4. 4. 4.
— opera tua ad
Reſtim mihi quidem res rediit planiſſume.

Militaris. Liv. 44. 34. Ubi datum ſignum ſit, tum militarem operam navare.

Nava, virilique opera duarum legionum quibus præerat, exercitum immunem tanta calamitate ſervavit. Paterc. lib. 2. 120.

Secundæ operæ homo, h. e. Famulans famulanti, Miniſter miniſtri. Lucan. lib. 8. 671.

Degener, atque operæ miles Romane ſecundæ. Septimium Romanum accuſat, qui quum Pompejo caput abſcidiſſet, non tamen illud tulit Ptolemæo regi, ſed Achillæ regio ſatelliti ferendum permiſit ad Ptolemæum. Adde quod poſtquam Achillas gladio latus Pompeji perfodiſſet, moribundo caput amputavit Septimius.

Succiſivæ operæ. Cic. 1. Philip. 20. V. SUCCISIVUS.
Togata opera. V. TOGA.
Vehemens. Hor. 1. Epiſt. 13. 5.
Una opera. Plaut. Capt. 3. 4. 30.

Et quidem Alcmæo atque Oreſtes & Lycurgus poſtea
Una opera mihi ſunt ſodales, qua iſte. i. e. Tam ſunt mihi ſodales quam iſte.

Accommodare operam. V. ACCOMMODO.
Addere. V. ADDO.
Afferre alicui. Ovid. 2. de Arte Am. 673.
Collocare operam in re aliqua, Vide an dicatur. H. St.
Commodare operam. V. COMMODO.
Condicere. V. CONDICO.
Conferre. V. CONFERO.
Conferre multam operam in res obſcuras. Cic. 1. Off. 19. Quidam nimis magnum ſtudium, multamque operam in res obſcuras atque difficiles conferunt.
Conſumere multam operam fruſtra. Cic. 1. Tuſc. 103.
Laboris & operæ plus in aliqua re conſumere, quam ceteri in alia. Cic. pro Font. 1. V. CONSUMO.
Conterere operam. V. CONTERO.
Dependere operam & Impendere. Columel. lib. 4. cap. 22.
Detrahere de opera. Cic. 4. Acad. 6.
Dare operam alicui rei. Plaut. Trin. 4. 2. 23.

Magis lubido eſt obſervare quid agat, ei rei operam dabo. i. e. In hac re laborabo. V. DO.

Amori operam dare, Amare. Ter. Heaut. 1. 1. 58.
Bellis dare operam. Ovid. Rem. Amor. 165.
Funeri dare operam, eſt Intereſſe pompis exſequiarum. Cic. 15. Att. 1. Cumis eam vidi. Venerat in funus, cui funeri ego quoque operam dedi.
Hoſpitiis dare operam. Cic. 10. Fam.
Liberis operam dare, quam honeſte dicitur. Cic. 9. Fam. 22.
Ludis aſſiduas operas dare. Lucret. lib. 4. 971.
Memoriæ alicujus operam dare. Cic. 8. Fam. 1.
Præceptori dare operam, i. e. Audire eum. Suet. Cæſ. cap. 4. Budæus. Plaut. Curc. 2. 2. 9.
Rebus dare operam divinis. Cic. 2. de Legib. 26.
Studio juris civilis dare operam. Cic. de Clar. Orat. 306. Ego autem juris Civilis ſtudio multum operæ dabam Qu. Scævolæ P. F.
Tonſori dare operam, Tonderi. Suet. Aug. cap. 79.
Valetudini dare operam. Cic. 1. de Orat. 265.
Dare operas alicui, Juvare aliquem. Plaut. Bacch. 1. 1. 11.

Ubi ei dederit operas, ne hanc ille habeat pro ancilla ſibi. Sed alii rectius poſt Operas puncto diſtinguunt & ad ſuperiora referunt, Ut revehatur domum, Ubi &c. i. e. Serviat. De ancilla enim loquitur.

Dare operam in exercitationem aliquam. Cic. 1. Tuſc. 7. In quam exercitationem ita nos ſtudioſe operam dedimus, ut, &c.

Dare operam alicui, dicitur judex, quum audientiam illi accommodat. Cic. 13. Att. 47. Is ad me venit, dixitque judicem operam dare ſibi conſtituiſſe eo die ipſo, quo de Sextio noſtro lege Pompeia in conſilium iri neceſſe erat. Ter. Heaut. 3. 1. 93. Gell. 14. 2.

Dare operam alicui, Adeſſe. Plaut. Curc. 2. 2. 24. Idem Aul. 4. 7. 19.

Si mihi dat operam me illi iraſci injuria eſt. [Conf. Trin. 3. 2. 25.

Dare operam ut aliquid fiat. Cic. 13. Fam. 28.

Id operam do, i. e. Curo & laboro. Ter. And. 1. 1. 130. Cic. 4. in Verr. 28. Primum omnium opera danda eſt, ut eos nobiſcum ducamus, qui famæ noſtræ capitique conſulant.

Egregiam operam alicui dare. Cic. 5. Att. 3.
Dedita, vel Data opera facere. V. DO & DEDO.
Emuntur mercenariorum operæ, non artes. Cic. 1. Off. 130.
Eniti ope atque opera omni, ut aliquid fiat. Cic. 14. Att. 15.
Est mihi opera, quod barbare dicitur, *Habeo ad faciendum.* Plaut. Merc. 2. 2. 15.
Dicam, si videam tibi operam esse aut otium. i. e. Si videro te non esse occupatum.
Est operæ, idem quod Opus est, vel vacat. Liv. 21. 9. Nec Annibali in tanto discrimine rerum operæ esse legationes audire.
Est operæ, pro Operæ pretium est. Pers. 6 Sat. 9.
Lunaï portum est operæ cognoscere cives. Versus est Ennii poetæ citatus a Persio. Plaut. Casin. 5. 2. 5.
Operam date, dum mea facta itero, est operæ auribus accipere.
Pauper, cui opera vita erat. i. e. Vitam sibi comparabat ex labore diurno. Ter. Phorm. 2. 3. 16.
Exigere plenam operam. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Experiri opera. Plaut. Bacch. 3. 2. 3.
Homini amico qui est amicus, ita uti nomen possidet,
Nisi deos, ei nihil præstare; id opera expertus sum esse ita.
Facere operam orationis compendi. Plaut. Most. 1. 1. 57. i. e. Paucis eloqui. V. COMPENDIUM.
Fungi opera mediastini. Ulpian. l. 1. D. Naut. caupon. &c.
Gravari operam. Plaut. Rud. 2. 4. 22.
Cur tu operam gravare mihi, quam civis civi commodat? i. e. Cur invitus juvas?
Impendere operam intra tectum. V. IMPENDO.
Impendere duplicem operam. V. IMPENDO.
Insumere. V. INSUMO.
Interponere. V. INTERPONO.
Locare operam alicui. Gell. lib. 3. cap. 30. Plaut. Pseud. 1. 5. 147.
Ludere operam, Perdere. V. LUDUS.
Navare. Liv. 44. 34.
Navare bonam operam. V. BONUS.
Consilium, operamque obtulit. Suet. in Domit. cap. 17. quasi sub opera consilium comprehendi possit. Sed ita & Livius distinguit, si bene memini. H. St.
Parcere operæ. V. PARCO.
Non parcam operæ. Cic. 13. Fam. 28.
Perdere operam, quod & Operam ludere dicitur: hoc est, In vanum laborare. Cic. pro L. Muren. 23. Quod quidem jus Civile didicisti, non dicam operam perdidisti. Idem 1. de Orat. 126. Inque eo maxime probavi summum illum doctorem Alabandensem Apollonium, qui quum mercede doceret, tamen non patiebatur eos, quos judicabat non posse oratores evadere, operam apud se perdere.
Perdere operam & oleum. V. OLEUM.
Periit opera & oleum. Cic. 2. Att. 17. Ne & opera & oleum philologiæ nostræ perierit.
Ponere operam, curamque in re aliqua. Cic. 1. Off. 78. Quod in rebus honestis & cognitione dignis operæ curæque ponetur, id jure laudabitur.
Ponere operam alicui. Cic. 13. Att. 27. Quicquid erit, operam Faberio ponamus. h. e. Pecuniam exigamus a Faberio debitore, Demus operam ut pecunia exigatur a Faberio.
Bene ponere operam. Cic. 2. Q. frat. 4.
Præbere operam alicui. Cic. de Clar. Orat. 174. Multam operam & amicis utilem præbuit.
Præstare operam, V. PRÆSTO. H. St.
Producere operam. Cic. lib. 9. Epist. 20. Integram famem ad ovum affero. Itaque ad assum vitulinum opera producitur. H.St. Al. Perducitur.
Profiteri operam. Cic. in Verr. Ut ad ea tollenda operam suam profiterentur.
Tu musis nostris para ut operas reddas. Cic. 16. Fam. 10. V. REDDO.
Reddere justam operam. V. JUSTUS.
Removere operam a re aliqua. Cic. 4. Acad. 6.
Sum. ut, Plaut. Merc. 4. 5. 13.
Pol haud censebam istarum esse operarum patrem. Quasi dicat, Non existimabam patrem his rebus se immiscere, & talia curare, sive talibus rebus operam dare.
Est operæ. Liv. 5. 15. Gell. 7. 17. Plautus, sæpius pro Est operæpretium. V. supra Est, & OPERÆPRETIUM infra.
Sumere operam. Cic. 6 Verr. 69. Tibi hæc opera sumenda est.
Sumere inanem. Hor. de Arte Poet. 443.
Surripere operam alicui. V. SURRIPIO.
Suscipere operam & munus aliquod. Cic pro Corn. Balb. 17.
Tradere mutuas operas. V. MUTUUS.
Tribuenda est opera Reip. vel omnis potius in ea cogitatio & cura ponenda est. Cic. 2. de Divin. 7.
Uti opera alicujus ad rem aliquam. Cic. 4. Acad. 121. Negat opera deorum se uti ad fabricandum mundum.
Opera accipitur interdum pro Delicto. Liv. 41.20.pr. Placuit Lanuvinos, quorum opera instauratæ essent feriæ, hostias præbere. Illi enim in precatione erraverant. Catull. Passer. 3. 19.
Tua nunc opera meæ puellæ
Flendo turgiduli rubent ocelli. conf. Cic. 2. Att. 25. & Nepos 6. 1. 3. & supra Mea opera.
Operas quoque, Personas dicimus conductas, quæ aliquid faciant. Cic. 7. Verr. 47. Navem tibi operis publicis Mamertinorum esse ædificatam. Idem 1. Philip. 12. Cujus enim maleficii ista pœna est, ut dicere in hoc ordine auderet, se publicis operis disturbaturum publice ex Senatus sententia ædificatam domum?
Operæ, Nebulones conducti ad malum inferendum. Cic. pro Sext. 59. En cur ceteri reges stabilem esse suam fortunam arbitrentur, quum hoc illius funesti anni perdito exemplo videant, per Tribunum aliquem & sexcentas se operas fortunis spoliari, & regno omni posse nudari. Idem 2. Q. frat. 1. Deinde ejus operæ repente a Græcostasi & gradibus clamorem satis magnum sustulerunt. Et 1. Att. 13. de Clodii judicio, Boni viri precibus Clodii a causa removentur, operæ comparantur.
Opera, etiam in singulari, pro eodem. Hor. 2. Serm. 7. 173.
— ocyus hinc te
Ni rapis, accedes opera agro nona Sabino.

Mercenariæ operæ, & Multitudo conducta. Cic. 1. Philip. 22. Quis aut accusator tam amens reperietur, qui reo condemnato objici se multitudini conductæ velit? aut judex, qui reum damnare audeat, ut ipse ad operas mercenarias statim protrahatur?
Fabrorum operæ. Cic. 3. Verr. 147. Tantum operis in ista locatione fuit, quantum paucæ operæ fabrorum mercedis tulerunt.
Cogere operas. Cic. 4. Verr. 13.
Dare operas in re aliqua. Cic. 4. Verr. 173. Canulejus vero, qui in portu Syracusis operas dabat, furta quoque, &c. Et 13. Fam. 66. Qui operas in scriptura pro magistro dat. [Hic est idem, ac Esse in operis.
Conductæ operæ. Cic. pro Sext. 38. Erat autem mihi contentio, non cum victore exercitu, sed cum operis conductis, & ad diripiendam urbem concitatis.
Confirmat operas suas Clodius. Cic. 2. Q. frat. 3.
Mittere in operas multos. Cic. pro Planc. 47.
Prohibere operas aditu. Cic. 4. Att. 3.
Publicanorum etiam operæ, quos *factores* vulgo vocant. Cic. 13. Fam. 9. A te peto, Cn. Pupium, qui est in operis ejus societatis, omnibus tuis officiis, atque omni liberalitate tueare, curesque ut ejus operæ (quod tibi facile factu est) quam gratissimæ sint sociis. [Posteriori loco de Exhibita ex pacto opera in exigendo publico est exponendum. Socii sunt Publicani. V. paulo supra Dare operas.
De operis Rusticis, Columel. lib. 2. cap. 23. abunde tractat.
Theatrales operæ. Tacit. 1. Ann. 16.

OPERÆPRETIUM, [προὔργου] significat Fructuosum, & ad rem pertinens, vel quia decens, vel quia utile, vel quia gloriosum, vel quia jucundum: inquit Valla lib. 4. Ter. Andr. 1. 3. 12.
Audireque eorum est operæpretium audaciam. Ubi Donatus, Operæpretium dicitur de mirificis & laudabilibus. Nam & ea quæ magna sunt, etiamsi mala, tamen miramur: quia libenter audiamus: & hoc pretium est operæ, id est audiendi. Cic. 6. Verr. 30. Jam, ut hæc omnia reperire, ac perscrutari solitus sit, Judices, est operæpretium cognoscere.
Mereri operæpretia. Liv. 21. 43. in oratione Annibalis ad milites, Tempus est jam, opulenta vos ac ditia stipendia facere, & magna operæpretia mereri. i. e. Magna præmia militiæ, ait Budæus.
Facere operæpretium. Liv. 25. 19. M. Centenius petit a Patribus, uti sibi quinque millia militum darentur: se peritum & hostis, & regionum brevi operæpretium facturum.
Operæpretium habere aliquid. Liv. 25. 6. Operæpretium habent libertatem, civitatemque.
Operæpretium est. i. e. Magni æstimandum est, & magni pendendum. Liv. præfatione operis, Facturusne operæpretium sim, si a primordio urbis res Populi Romani perscripsero: nec satis scio, nec si sciam, dicere ausim. Idem 31. 45. Ibi dies aliquot oppugnanda urbe nequicquam absumpti: &, quia vix operæpretium erat, abscessere. i. e. Vix tanti fuisset urbs capta, ut tempus tamdiu tereretur. Cic. pro Rosc. Amer. 108. Si nihil in ista pugna Roscii quod operæpretium esset, fecerant: quam ob causam a Chrysogono tantis præmiis donabantur? i. e. *Nihil quod valeret*, ut vulgus loquitur.
Operæpretium facere, & Inanem operam sumere, contraria. Operæpretium enim id dicimus, quod tanti est, quanti opera in eo insumpta: & quum ita loquimur, Operæpretium est audire, hoc significamus, Non perditurum eum operam, qui audiat. Hor. 2. Serm. 4. 63.
Est operæpretium duplicis pernoscere juris
Naturam, &c. Lambinus.
Pretium operæ etiam dicitur, ut Versimile, & Simile veri, per tmesin. Plin. Id vero audire, pretium operæ sit. [Tmesin vocat figuram, quam melius Anastrophen dixisset. Ceterum falso sibi persuasit Robertus, Operæpretium conjuncte dici, ut Manupretium, aliaque talia. Revera enim duæ voces ubique sunt. Idque vel ex hoc ipso Pliniano, nisi falsa citatio est, vel ex superiore Donati, & altero Livii loco, ubi Operæ pretia pl. dicit, discere poterat. Adde & Curæ pretium, & Moræ, & Pugnæ, aliaque similia passim occurrere, quæ V. in PRETIUM. In Gloss. Lat. Gr. Operepretium, ἀξιαπόδεκτον, λόγου. supple ἄξιον. ut in Græco Lat. exprimitur.

OPERŬLA, æ. f. dimin. Apul. pr. Met. 1. pag. 105. Elmenh. Operulas etiam, quas adhuc vegetus, sagariam faciens, merebam, in eam contuli. conf. Arnob. lib. 4.

OPELLA, æ. f. aliud dimin. ut, Forensis opella. Hor. 1. Epist. 7. 8. Parva opella. Lucret. lib. 1. 1105.

OPERĀRIUS, a, um. Adj. [ἐργαστικός, ἐργαστήριος] Quod industria atque opera fit, sive Quod ad operam conductitiam pertinet. Plin. lib. 14. cap. 10. Sed inter vina operaria numerantur. h. e. Quæ dantur operariis.
Homo operarius, Qui operatur. Cic. pro Rosc. Amer. 120. Idem Att. 7. 2. Nam de altero illo minus sum admiratus, operario homine. i. e. Mechanico, quem vocant.
Orator operarius. Cic. 1. de Orat. 263. Operarium nobis quendam, Antoni, oratorem facis.
Lapides operarii, Qui ad opus aliquod accommodari & incidi possunt. Plin. lib. 36. cap. 22.
Usus operarius, Qui ad aliquod opus faciendum adhibetur: vel qui alicui operæ accommodatur. Plin. lib. 8. cap. 3.
Pecus operarium, Cujus usum ad operas nostras faciendas convertimus, vel quo utimur ad id quod opus habemus. Columel. lib. 6. cap. 2. h.e. Quo terram colimus.
Dies operarius, i. e. Profestus. Cato de R. R. cap. 2. Ubi ea cognovit, rationem inire oportet operarium dierum. Per syncopen pro Operariorum. Castigatiora exemplaria sic distinguunt, scribuntque, Operarum, dierum. ut sit genit. pl. ab Opera.

OPERARIUS, i. m. [ἐργάτης] Qui operam suam mercede, & laborem collocat in re aliqua. Unde Cassius apud Varronem 1. de R. R. 17. scribit Operarios parandos esse, qui laborem ferre possint, nec minores annorum viginti, & ad agriculturam dociles. Cic. 6. Verr. 77. Barbaros quosdam Lilybæo scitote advocatos esse operarios. Idem in Parad. 3. Utrum de bonis est quærendum, quid bajuli atque operarii, an quid homines doctissimi senserint?
Appositus ad deferenda quædam onera operarius. Cic. 6. Verr. 126.
Orator operarius. Cic. 1. de Orat. 83. Hos, quos nos oratores vocaremus, nihil esse dicebat, nisi quosdam operarios, lingua celeri & exercitata.

OPERARIA, æ. f. [ἐργάτις] Plaut. Bacch. 1. 1. 41.
Equidem tibi do hanc operam. P. at nimium pretiosa operaria.

OPERŌSUS, a, um. Adj. [ἐργαστικὸς] Qui agit, & rebus gerendis operam dat, inquit Valla. Cic. de Senect. 26. Sed videtis ut senectus non modo languida atque iners non sit, verum etiam sit operosa, & semper agens aliquid & moliens. [Non liquet utrum hoc Adj. ab Opera, an ab Opere deducatur. Est enimvero Operosum, id quod Multi operis est, & Operosus, qui Multum operæ insumit, in re aliqua: ita ut utriusque etymi significationem comprehendat. Sane ut ab Onus Onerosus, sic ab Opus Operosus formatum videtur, ut Gr. ἐργώδης ab ἔργον, quod est Opus.

Operosus ejus rei quisque dicitur, in qua desudat. Ovid. 1. Fast. 101.
Disce metu posito, vates operose dierum,
Quod petis. i. e. Qui in digerendis diariis laboras.

Colonus operosus. Ovid. de Nuce, 57.
Mulier operosa capillis ornandis. Ovid. 2. Amor. 8. 1.
Mulier operosa cultibus, Ovid. 2. Amor. 10. 5.
Brachia operosa Cyclopum. Stat. 1. Theb. 217.
Operosus, passive aliquando accipitur. Ovid. 1. Met. 258.
— mundi moles operosa laboret. i. e. Quæ ab aliquo operata est: non quæ aliquid facit, ait Valla lib. 1. [Immo, In qua multum operis apparet.
Operosus, pro Efficaci ponitur. Ovid. 14. Met. 22.
Utere tentatis operosæ viribus herbæ.
Operosus, Multæ operæ, vel vehementis, inquit Valla lib. 1. Plin. lib. 18. cap. 15. Cic. 3. Q. frat. 5. Sed res operosa est, & hominis perdiligentis.
Facilis & Operosus, contraria. Plin. lib. 15. cap. 23.
Æs operosum, Magno artificio & opere fabricatum. Ovid. 3. Epist. 31.
Agri. Ovid. 2. Amor. 16. 33.
Antra. Propert. lib. 3. 2. 14.
Artes. Cic. 2. Off. 17. Itaque quæ in rebus inanimis, quæque in tractatione belluarum fiunt utiliter ad hominum vitam, artibus ea tribuuntur operosis. Stat. 5. Silv. 1. 158.
Arva. Ovid. 1. de Arte Am. 339.
Bella. Lucan. ad Pison. 21.
Carmina. Hor. 4. Carm. 2. 31.
Concursatio. Cic. de Clar. Orat. 323.
Gloria, Magna & difficilis. Ovid. 2. Epist. 33.
Labor operosus & molestus. Cic. 2. de Nat. Deor. 59.
Sepulcrum. Cic. 2. de Legib. 65. Sed post aliquanto propter has amplitudines sepulcrorum, quas in Ceramico videmus, lege sanctum est, ne quis sepulcrum faceret operosius, quam quod decem homines effecerint triduo.
Spissum & operosum opus. Cic. 2. Q. frat. 23. Scribebam illa quæ dixeram πολιτικὸν, spissum sane opus & operosum.
Stamen. Ovid. 1. de Arte Am. 695.
Templa. Ovid. 15. Met. 667.
Compar. Cic. 2. de Legib. 45. Textile, nec operosius quam mulieris opus menstruum. conf. Sepulcrum supra.
Divitiæ operosiores. Hor. 3. Carm. 1. extr.
Superl. Plin. lib. 7. cap. 53. Operosissima tamen securitas mortis in M. Ofilio Hilaro ab antiquis traditur.
Operosissimus in re aliqua, Plurimum operæ & laboris in re aliqua impendens. Plin. lib. 2. cap. 5. Syria in hortis operosissima. Indeque est proverbium Græcis, Multa Syrorum olera.

OPERŌSE, Adv. [ἐργαστικῶς] Laboriose, difficulter. Cic. in Orat. 149. Quod vel maxime desiderat diligentiam (est enim quasi structura quædam) nec id tamen fiet operose.
Compar. Plin. 18. 26. Dicemus mox paulo operosius. Sen. Brev. vit. cap. 9. Operosius occupati sunt.

OPEROSĬTAS, ātis. f. Quintil. lib. 8. cap. 3. Est etiam, quæ περιεργία vocatur, supervacua, ut sic dixerim, operositas. Tertull. Cult. Fem. 2. 7. pr. V. ONEROSITAS.

OPĔROR, [ἐργάω, ἐργάζω, ἐργάζομαι] āri. In opere aliquo faciundo laborare. Plin. lib. 11. cap. 10. Adolescentiores ad opera exeunt, & supradicta convehunt, seniores intus operantur. Vet. Gloss. Operatur, ἐργάζεται.
Operari, Operam dare. Columel. lib. 12. cap. 4. Si rebus venereis fuerit operatus, vel vir, vel femina, debere eos flumine ablui.
Operari auditioni. Plin. lib. 25. cap. 2. ad finem, Sedere namque in his scholis auditioni operatos gratius erat, quam ire per solitudines, & quærere herbas alias aliis diebus anni.
Operari liberalibus studiis. Tacit. 3. Ann. 43. ubi Operari, Operam navare significat.
Operari, Nonio 12. 21. est Religiose, & cum summa veneratione sacrificiis litare vel convivari. Juven. 12. Sat. 92.
Et matutinis operatur festa lucernis. Virg. 1. Georg. 339.
— lætis operatus in herbis. V. Turneb. Advers. 6. 9.
Propert. lib. 2. 34. 2.
Cynthia jam noctes est operata decem. h. e. Sacra Isidis & festa celebravit. Erat autem Cynthia Propertii amica.
Operari superstitionibus. Liv. 10.
Operari, apud Scriptores Christianos est Eleemosynas conferre. Cyprian. de Opere & eleemos. cap. 9. & 11. Tertull. advers. Marc. 4. 16. Ambros. de Off. 2. 16. conf. Virg. 1. Georg. 339. Desid. Herald. Digress. 2. 3. extr.

OPERANS, antis. Partic. Plin. 21. 14. Apul. 3. Met. p. 130. Elm.

OPERANTER, Adv. Cæl. Aurel. Acut. 3. 8. f. 89. Operantius mederi.

OPERĀTUS, a, um. Partic. [ἐργασθεὶς] Liv. 4. 60. Saltem acquiescere eo tempore, quo corpus addictum atque operatum Reipublicæ esset.
Juventus operata novis arvis. Virg. 3. Æn. 136.
In cute curanda plus æquo. Hor. 1. Epist. 2. 29.
Ora operata. Ovid. 6. Fast. 249.
Omnia sint operata deo. h. e. Sacrificent, sive rem divinam faciant. Tibull. lib. 2. 1. 9.
Operatus, absolute, pro Operatus sacris. Tacit. 2. Ann. 14. pr. Nox eadem lætam Germanico quietem tulit, viditque se operatum, & sanguine sacro respersa prætexta, &c. Lucret. 4. 982.
Et quibus in rebus consuerunt esse operati.
Compar. Tertull. de Anima. cap. 57. Non alia fallaciæ vis est operatior. [An Operantior? i. e. Efficacior.
Passive, Idem advers. Hæret. cap. 29. Tot virtutes tot charismata perperam operata.

OPERATIO, ōnis. f. [ἐργία, ἐπεργία] Plin. lib. 11. cap. 24. Tertium aranearum genus, erudita operatione conspicuum.
Moveri operatione alicujus. Cic. 6. Att. 3. Hujus nebulonis operatione si Brutus moveri potest, licebit eum solus ames, me æmulum non habebis. Operatione, i. e. Turpi instigatione. Sunt tamen qui Oratione legant, alii Oberratione, vel Obiratione. Quod posterius tuetur Grævius.
Operatio, Sacrificatio. Plaut. Fragm. Ut isthæc operatio crimen expiet. V. Parei Lex. Crit.

OPERĀTUS, ûs. m. Lucil. apud Non. 12. 21. Aut operatu aliquo in celebri cum æqualibus fano. Sed Mercer. habet, Operata.

OPERĀTOR, ōris. m. Firmicus lib. 3. cap. 9. Si Mercurius in hoc loco partiliter fuerit constitutus, faciet multa perpeti mala laborantes. eorum enim artes erunt, aut sordidæ, aut squalidæ, ex quibus vigiliæ perpetuæ operatoribus exigantur: quales sunt confectores coriorum, fullones, lanarii. conf. Tertull. de Cast. cap. 3. & Hieron. Epist. 151. extr.

OPERATRIX, īcis. f. Tertull. de Anima, cap. 11. & 52.

OPERCULO, OPERCULUM. V. post OPERIO.

OPĔRIO, ŏperui, opertum, [ἐπικαλύπτω] īre. Claudere: compositum ex Ob & Pario: sed B abjicitur. Plin. lib. 11. cap. 37. Morientibus oculos operire, rursusque in rogo patefacere, Quiritium magno ritu sacrum est.
Sopor operit oculos. Catull. de Berecynthia, 61. 37.
Ostium operire. Ter. Phorm. 5. 3. 33.
Operire, Tegere. Propert. lib. 3. 13. 35.
Atque hinuli pellis totos operibat amantes.
Fronde operire domum. Tibul. lib. 2. 1. 40.
Pellis operit latos humeros. Virg. 11. Æn. 680.
Floribus & sertis operit limina. Lucret. lib. 4. 1172.
Luctum operire, Celare, abscondere, non patefacere. Plin. 3. Epist. 16.
Nox operit terras. Virg. 4. Æn. 352.
Operibo caput, pro Operiam. Pompon. apud Non. 10. 25.
Operior, opertus sum, [ἐπικαλύπτομαι] īri. pass. Cic. 6. Verr. 118. In hac insula extrema est fons aquæ dulcis, cui nomen Arethusa est, incredibili magnitudine, plenissimus piscium: qui fluctu operiretur, nisi munitione, &c.
Arbos operitur frondibus. Ovid. 1. Fast. 153. al. Vitibus amicitur.

OPERTUS, a, um. Partic. [ἐπικεκαλυμμένος] ut, Montes operti arbore. Ovid. 5. Met. 612.
Pectus operta comis Pallas. Propert. lib. 2. 2. 6.
Opertus dedecore, & Opertus contumelia. Cic. pro Cluent. 61. Tum vero illa judicia Senatoria, non falsa invidia, sed vera atque insigni turpitudine notata, atque operta dedecore & infamia, defensioni locum nullum reliquissent. Idem 6. Verr. 111. Non importunissimas istius libidines, non vim, non contumelias, quibus operti oppressique erant, conquerebantur. Budæus.
Operti præda laquei. i. e. Occultati, tecti. Plin. in Paneg. cap. 43. extr.
Æmus opertus nubibus. Ovid. 4. de Pont. 5. 5.
Bella operta tumescunt. Virg. 1. Georg. 465.
Caput opertum. Hor. 2. Serm. 3. 37.
Caput detexit. Lucan. lib. 9. 1035.
Esse operto capite. Cic. de Senect. 34. Nullo imbre, nullo frigore adduci, ut capite operto sit. De Masinissa rege.
Fores. Ovid. 2. Fast. 563.
Lectica operta latus est per oppidum, ut mortuus. Cic. 2. Philip. 106.
Nox. Stat. 10. Theb. 18.
Oculis opertis aliquid facere, ut Clausis oculis. Senec. de Benef. 4.
Ratio. Ovid. 3. Fast. 763.
Rerum opertarum patefactio. Cic. 2. de Fin. 5.
Sacra operta. Val. Flacc. 2. 440.
Abditum & opertum. V. Abditum, in ABDO.
Opertum & Apertum, contraria. Plaut. Capt. 3. 3. 9.
Proferre operta. Cic. 1. de Divin. 114.
Recludere operta. Hor. 1. Epist. 5. 16.
In operto esse. Cic. in Parad. 4. V. dict. seq.

OPERTUM, i. n. [ἐπικεκαλυμμένον] Adytum. Cic. in Parad. 4. extr. Familiarissimus tuus de te privilegium tulit, ut si in opertum Bonæ deæ accessisses, exsulares. & p. p. Romæ sum, inquis. Et quidem in operto fuisti. [Forte, Equidem & in operto fuisti. Subaudito τῇ Romæ.

OPERTE, Adv. Gell. 4. 11. Operte & symbolice.

OPERTUS, ûs. m. Macrob. 7. Saturn. cap. 9. Apul. Apol. p. 310. Elmenh. Mundissima lini seges &c. non modo indutui & amictui sanctissimis Ægyptiorum sacerdotibus, sed opertui quoque in rebus sacris usurpatur.

OPERTŪRA, æ. f. Ammian. 20. 7. Petitus balistarum ictibus & sagittarum densitate, opertura armorum abscessit innoxius.

OPERĪMENTUM, i. n. [ἐπίβλημα] Quo aliquid tegitur. Cato de R. R. cap. 10. In stragula octo, pulvinos sedecim, operimenta decem, mappas tres.

OPERTŌRIUM, i. n. [σκέπασμα] Idem. Senec. Epist. 18. Ex duabus pænulis, altera stragulum, altera opertorium facta est. Sidon. 3. Epist. 12.

OPERCŬLUM, i. n. [ὀπαῖον, ἐπίθημα, πῶμα] Instrumentum, quo vas quodvis tegitur. Cato de R. R. cap. 10. Operculum aheni unum.
Ambulatorium operculum. V. AMBULO. Plin. 8. 39.

OPERCŬLO, [πωμάζω] āre. Operculo operire. Columel. lib. 11. cap. 2. Nunc autem si sunt pleni atque operculati favi, demetendi sunt. Idem lib. 12. cap. 15. Quæ vasa confestim operculare & oblinere convenit.

OPERCULATUS, a, um. Partic. Columel. 11. 2. Operculati favi. V. dict. præced.

OPERTO, āre. frequent. Lucil. apud Fest. Sagus quem pinguis opertat.

OPERTĀNEUS, a, um. Adj. [μυστικὸς] ut, Opertanea sacra, Quæ in operto, non in aperto, nec sub dio fiebant. Plin. lib. 10. cap. 56. Opertaneos inter Deos refert Mart. Capell. lib. 1.

OPEROR, OPEROSUS. V. OPERA, æ.

OPES, V. OPS.

O P H

OPHARUS, i. m. [Ὄφαρος] Scythiæ fluvius, in montibus Catheis nascens, & in Lagoum influens. Plin. lib. 6. cap. 8.

OPHELTES, æ. m. ['Οφέλτης] Filius Lycurgi a ſerpente necatus. De quo Ovid. 3. Met. 605. V. HYPSIPYLE Stat. 2. Silv. 1. 181.

Sic & in anguiferæ ludentem gramine Lernæ
Præciſum ſquamis avidus bibit anguis Ophelten. Idem 4. Theb. 733.

Alius Cyzicenus apud Val. Flacc. 3. 198.

OPHEŌSTAPHȲLE, es. f. [ὀφεωςαφύλη] Frutex capparis. Plin. 13. 23. Al. Ophioſtaphyle. q. V.

OPHIACA, orum. n. pl. ['Οφιακὰ] Plin. 20. 23. Petridius ophiaca ſcripſit. i. e. De ſerpentibus libros.

OPHIADES, is. f. Inſula in mari Arabico. V. Diodor. 3. 3.

OPHĬĂS, ădis. f. ['Οφιὰς] Ophii filia, Combe. Ovid. 7. Met. 383.

OPHIĀSIS, is. f. [ὀφίασις] Vitium eſt capitis, pueris præſertim familiare, ab occipite plerumque originem ducens, indeque uſque ad aures & frontem paulatim ſerpens, donec utrimque fines quaſi capite & cauda committantur. Unde & nomen invenit: ὄφις enim Græce, nobis ſerpentem ſonat. Quacunque hoc malum ſerpit, cutis emoritur, pilus excidit, glabretaque, per extimam capitis cutem ſparſa, ſepentis effigiem relinquunt. V. Celſus. 6. 4.

OPHICARDĒLUS, i. m. Gemma eſt, in qua nigrum colorem binæ lineæ albæ includunt. Plin. lib. 37. cap. 10.

OPHIDION, i. n. [ὀφίδιον] Piſciculus eſt congro ſimilis, multo tamen minor, a ſerpentis figura nomen habens. Meminit ejus Plin. lib. 32. cap. ult.

OPHĪOCTŎNON, i. n. [ὀφιοκτόνον] Herba, quæ notiore nomine Elaphoboſcon appellatur: ita dicta, quod ſerpentes enecare credatur. Herbariorum vulgus *Gratiam dei* appellat, teſte Ruellio.

OPHĪŎGENIUM, i. n. [ὀφιογένιον] Herba eſt, cujus paſtu cervi ſeſe adverſus ſerpentes muniunt. Alio nomine Elaphoboſcon dicitur, hoc eſt cervi pabulum. V. dict. præced.

OPHĪŎGĔNES, um. m. pl. ['Οφιογενεῖς] Populi ſunt in Helleſponto, qui ſerpentum ictus contactu levant, & manu impoſita venena extrahunt corporibus. Plin. lib. 7. cap. 2. conf. 28. 3.

OPHIOGLOSSON, i. n. [ὀφιόγλωσσον] Herba a lingua ſerpentis ſic dicta. Tabern. p. 1232.

OPHIOMĂCHUS, i. m. [ὀφιόμαχος] Locuſtæ genus a Græcis dicitur, quod cum ſerpentibus pugnet. V. Suid.

OPHĪON, ŏnis. m. ['Οφίων] ſocius fuit Cadmi, ex illis, qui e dentibus ſerpentinis nati fuerunt, ideoque & nomen habet a ſerpente, qui Græce ὄφις dicitur. Hinc

OPHĪŎNIUS, a, um. Adj. ['Οφιόνειος] Senec. OEdip. 485.

— ſacer & Cithæron
Sanguine inundavit, Ophioniaque cæde. i. e. Thebana. Cadmus enim cum ſociis Thebas condidit.

OPHĪŎNĬDES, æ. m. ['Οφιονίδης] Ophionis filius Amycus. Ovid. 12. Met. 245.

OPHĪON, ŏnis. m. ['Οφίων] Nomen viri proprium, qui cum Eurynome uxore, quam genuit Oceanus, ante Saturnum rerum potitus eſt, quem Saturnus fugavit. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 348.

— hos onerat ramos exutus Ophion. V. Janum Parrhaſium.

Ophion, peculiare Sardiniæ animal. Plin. 28. 9. & 30. 15.

OPHIONEUS, i. m. ['Οφιονεὺς] Meſſeniorum vates, qui a natali die lumine captus, publice & privatim futura prædicere ſolitus eſt. Pauſan. Meſſen. p. 121. Wech.

OPHIOPHĂGI, orum. m. pl. ['Οφιοφάγοι] dicti ſunt Qui ſerpentibus veſcuntur, cujus generis populos ad ſinum Maris rubri memorat Plin. lib. 6. cap. 29.

OPHĪOSCŎRŎDON, i. n. [ὀφιοσκόροδον] Frutex eſt, qui notiore nomine Capparis appellatur. Dioſcorid. lib. 2.

OPHĪOSTĂPHȲLE, es. f. [ὀφιοςαφύλη] Frutex eſt idem cum Cappari. Plin. lib. 13. cap. 23. Capparis firmioris ligni frutex, ſeminiſque & cibi vulgati. Quidam eum cynosbaton vocant, alii ophioſtaphylen.

OPHĪOSTĂPHȲLOS, i. m. [ὀφιοςάφυλος] Frutex eſt ex ſilveſtrium vitium genere, quæ Vitis alba, & Græco vocabulo Ampeloleuce vocatur a Plinio lib. 23. cap. 1. Latinorum nonnulli Serpentis uvam interpretantur: itaque dictam putant, quod in Arabia, hoc fruticis genus præſentiſſimum venenum putetur.

OPHĪTÆ, arum. m. pl. ['Οφῖται] Hæretici quidam fuerunt, qui Chriſtum ſub ſerpentis ſpecie colebant. Interim tamen habebant & vivum ſerpentem, quem venerabantur & nutriebant. V. Iſidor. 8. 1.

OPHIS, is. m. [ὄφις] Ornamentum manuum, Polluci lib. 5. cap. 16. a ſimilitudine, ut opinor, ſerpentis dictum. Nam & Anguiculam vertit Gualtherus eodem loco. Hujus etiam meminit Nicoſtratus poeta Comicus, & ex eo Clemens Alexandrinus lib. 2. Pædag. cap. 12. ubi Gentianus Hervetus vertit Serpentem. Quo in loco Clemens ipſe hæc etiam dicit memoratu digna: quod quemadmodum Evam ſerpens decepit, ita etiam alias mulieres mundus muliebris aureus, eſca utens, ſerpentis figura, in probra impellit: nempe murænulas quaſdam aureas, & ſerpentes ad decorem effingens.

OPHĪTES, is. m. [ὀφίτης] Marmoris genus, habentis maculas ſerpentium maculis ſimiles. Lucan. lib. 9. 717.

Quam parvis tinctus maculis Thebanus ophites. Scribit Plin. lib. 38. cap. 7. ex ophite columnas eſſe parvas, quod marmor ſit nigricans, varium, dicaturque capitis dolores ſedare, alligare ſerpentum ictus. Stat. 1. Silv. 5. 35.

Mæret onyx, longe queriturque excluſus ophites.

OPHIŪCHUS, i. m. ['Οφιοῦχος] eſt Signum cæleſte, quod alii putant Herculem eſſe, alii Æſculapium. Et interpretatur Anguitenens. De quo Cic. ex Arat. lib. 2. de Nat. Deor. 109. ſic ſcribit, Atque hæc quidem a tergo, propter caput autem Anguitenens,

Quem claro perhibent Ὀφιοῦχον nomine Graji:
Hic preſſu duplici palmarum continet anguem.
Ejus & ipſe manet religatus corpore toto:
Namque virum medium ſerpens ſub pectora cingit. conf. Manil. 1. 331.

OPHĬŪSA, vel OPHIUSSA, æ. f. ['Οφιοῦσσα] Inſula olim Rhodos dicta, ut teſtatur Plin. lib. 5. cap. 31.

Eſt item Inſula in mari Balearico, teſte Ptolemæo, ex duabus Pithyuſis minor (nam major Ebuſus dicitur) propter ſerpentum copiam inculta: unde & Colubraria a Latinis appellatur. Plin. lib. 3. cap. 5.

Eſt & altera ejuſdem nominis Inſula, non procul a Creta, cujus etiam meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

Ophiuſa item Oppidum fuit Sarmatiæ Europææ, ad Thyram amnem, de quo idem Plin. loco jam citato.

OPHĪŪSIUS, a, um. Adj. ['Οφιούσιος] ut, Ophiuſia arva. Ovid. 10. Met. 229. i. e. Cyprus. V. Meurſ. Cyprum.

OPHIŪSA, æ. f. [ὀφιοῦσα] Herba eſt in Elephantine Æthiopiæ regione naſcens, livida, difficiliſque aſpectu: qua pota minas terroremque ſerpentium animo obverſari tradidit Democritus, in tantum ut mortem ſibi eo metu damnati conſciſcant: quare & ſacrilegis bibenda dari conſuevit. Plin. lib. 24. cap. 17.

OPHRYS, ȳos. f. [ὀφρὺς] Herba quædam denticulato oleri ſimilis, foliis duobus, quæ capillis nigredinem inducit. Plin. lib. 26. cap. 15. Sed lectio ſuſpecta eſt.

OPHTHALMIA, æ. f. [ὀφθαλμία] Oculorum ægritudo, quam Celſus Lippitudinem appellat. Negat tamen Julius Pollux eſſe proprium aliquod oculorum vitium, ſed eo verbo ſignificari tradit Cavitatem oculorum ex corporis ægritudine. [Immo de v. κοιλοφθαλμιᾶν hoc dicit lib. 4. ſ. 184. Ophtalmia dicitur & Piſcis, qui a Plinio vocatur Oculata, 32. 7. Plaut. Capt. 4. 1. 70.

Scis bene eſſe, ſi ſit unde. E. pernam atque ophthalmiam,
Horæum, ſcombrum & trygona & cetum, & mollem caſeum.

OPHTHALMĬCUS, i. m. [ὀφθαλμικὸς] Medicus oculorum, inquit Budæus. Martial. lib. 8. 74.

Hoplomachus nunc es, fueras ophthalmicus ante:
Feciſti medicus, quod facis hoplomachus. V. Ocularius in OCULUS.

OPHTHALMĬCA, æ. f. Herba. Tabernæm. p. 1246.

OPHYRIUM, i. n. Materia vitri faciendi, apud Plin. 36. 26.

O P I

OPĬCUS, a, um. Adj. [ὄπικος] Sordidum, immundum, & obſcænum ſignificat. Nam (ut ait Feſtus) Opicum pro Oſco ponitur. Plin. lib. 29. cap. 1. ſub Catonis perſona ait, Nos quoque dictitant barbaros, & ſpurcius nos, quam alios opicos, appellatione fœdant. De Græcis. Juven. 3. Sat. 207. Opicos mures, Fœdos, & putidos dixit. Idem 6. Sat. 454.

Nec curanda viris opicæ caſtigat amicæ
Verba. i. e. Quæ non Latine loqueretur, ſed Opice. Fuerunt autem Opici Campaniæ populi quidam a linguarum colluvie dicti, ſive a ſerpentibus, quaſi Ophici, in quibus narrabantur Baiani, Cumani, Puteolani, Neapolitani: namque urbes, Opicorum fuiſſe dicuntur. V. Lex. Pitiſc. Tiro apud Gell. 13. 9. Ut noſtri Opici putaverunt. i. e. Plebeji, ruſtici. conf. Gell. 11. 16.

Opicas evolvere chartas. Auſon. Profeſſ. Burdig. 23. 3.

Opicæ tegunt papyri. Idem 4. Epiſt. 79.

Opicus magiſter. Auſon. Epigr. 128. 2. Hoc nomine Eunum liguritorem appellat. V. Scalig. ad Feſt. & Auſon. & Turneb. Adverſ. 10. 12. vel Lipſ. 5. Qu. Epiſt. 6.

OPIFERA, V. OPS.

OPĬFEX, ĭcis. c. [δημιουργὸς, κατασκευαστὴς] ex Opera & Facio compoſitum: dicitur Artifex, ſive ut ſic dicam, Operator, non modo rerum, ſed etiam verborum: quinetiam Opifices, Coqui, & blandarum artium ſectatores appellantur. Cic. 1. Offic. 150. Opificeſque omnes in ſordida arte verſantur. Idem pro Flac 18. Opifices & tabernarios, atque illam omnem fæcem civitatum, quid eſt negotii concitare? [Opifex ab Opere dicitur, ut Munifex a Munere. Gloſſ. Gr. Lat. Opifex, Δημιουργὸς, Χειροτέχνης.

Coronæ opifex. Hor 3. Carm. 27. 30.

Fulminis triſulci deus opifex. Senec. Hippol. 2.

Operis omnis opifex. Hor. 1. Serm. 3. 122.

Perſuadendi opifex, Rhetorice. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Rerum opifex. Ovid. 1. Met. 79.

Verborum opifex ignobilis Zeno. Cic. 5. Tuſc. 34. Etſi Zeno Citieus, advena quidam & ignobilis verborum opifex, inſinuaſſe ſe in antiquam philoſophiam videtur. Idem 7. Fam. 26. Is enim eſt dicendi opifex.

Apes opifices. Varro de R. R. lib. 3. cap. 16.

Opifex, ædificatorque mundi Deus. Cic. 1. de Nat. Deor. 18.

OPIFĬCIUM, i. n. [δημιούργημα] Opus ipſius opificis. Varro de R. R. lib. 3. cap. 16. de apibus, Niſi opificii eas urget tempus.

OPIFICIUS, a, um. Adj. Apul. Florid. 1. Exſtare in opificiis operibus.

OPIFĬCĪNA, æ. f. [δημιουργεῖον, ἐργαστήριον] pro Opificio, ut ait Budæus. Plaut. Mil. 3. 3. 7.

Me ire in opus alienum, aut tibi meam operam pollicitari,
Si ea in opificina neſciam aut mala eſſe, aut fraudulenta. Cic. 1. Offic. 150. Nec enim quicquam ingenuum habere poteſt opificina. Vetus codex habet Officina. [Quod eodem redit, quum hoc ex illo contractum ſit. V. in OFFICIUM ſupra.

OPIGĔNA, in OPS.

OPĬLIO, ōnis. m. [ποιμὴν] dicitur quaſi Ovilio, hoc eſt qui oves cuſtodit. Sunt qui Upilio, non Opilio ſcribant: auctoritate Priſciani, qui dicit o breve in hoc nomine eſſe converſum in u longum, ex litterarum affinitate. Columel. lib. 7. cap. 3. Poſt feturam deinde longinquæ regionis paſcua petiturus opilio, fere omnem ſobolem paſtioni reſervet ſuburbanæ. Virg. 10. Ecl. 19.

Venit & upilio, tardi venere bubulci. Gloſſ. Gr. Lat. Opilio, αἰπόλος.

OPILIO, inquit Feſtus, genus Avis eſt. conf. OPUNCULA.

OPIMIUS, Nomen gentis Ro. L. Opimius, Conſul Romæ fuit, quo anno C. Gracchus ſeditioſis concionibus ſtatum Reip. labefactans cæſus eſt. Ab hujus nomine vina Opimiana dicta ſunt, quæ Opimio Conſule nata ſunt. Plin. lib. 14. cap. 4. L. Opimio conſule, quum C. Gracchus tribunus pleb. ſeditionibus agitatis interemptus eſt, ea cæli temperies fulſit, quam cocturam vocant, ſolis opere, natali Urbis 634. Durantque adhuc vina ducentis fere annis, jam in ſpeciem redacta mellis aſperi: (etenim hæc natura vinis in vetuſtate eſt) nec potari per ſe queunt, ſi non pervincat aqua, uſque in amaritudinem carie indomita. V. Paterc. 2. 7. & 8.

OPIMIĀNUS, a, um. Adj. Paterc. 2. 7. 5. Martial. 9. 89. Plin. 14. 4. Petron. cap. 34.

OPĪMUS, a, um. Adj. [πίων] Dives, pinguis: ab Opis deducitur. Feſtus,

Festus, Hostiæ opimæ, præcipue pingues: & Opima, magnifica & ampla. Unde spolia quoque, quæ dux populi Ro. duci hostium detraxit, opima dicuntur. Virg. 10. Æn. 449.

At spoliis ego jam raptis laudabor opimis.

Habitus corporis opimus, & Gracilitas, contraria. Cic. de Clar. Orat. 64. Habet enim certos sui studiosos, qui non tam habitus corporis opimos, quam gracilitates consectentur. De Lysia oratore loquitur. Habitus corporis opimos, i. e. Nervos quosdam orationis μεταφορικῶς, seu orationem plenam roboris & nervorum.

Præda opimus vir. Cic. 3. Verr. 132. Indignum isti videri cœpit, ex tanta æde, tantoque opere, se non opimum præda, præsertim a pupillo discedere. Quasi dicas opulentum & onustum.

Rebus bonis opima regio. Lucret. lib. 1. 729. De Sicilia.

Acies opimæ, i. e. Bella in quibus spolia quærebantur opima. Stat. 4. Silv. 6. 65.

Accusatio opima. Cic. pro Flac. 81.

Ager opimus & fertilis. Cic. 2. de Lege Agrar. 49. & 50.

Arva. Virg. 2. Æn. 782.

Asia opima & fertilis. Cic. pro Lege Manil. 14. Asia vero tam opima est & fertilis, ut & ubertate agrorum, & varietate fructuum, & magnitudine pastionis, & multitudine earum rerum, quæ exportantur, facile omnibus terris antecellat. Sic Opima prædia, apud Plin. lib. 8. cap. 43. pro Quæstuosis, teste Budæo.

Boves opimi. Varro 2. de R. R. cap. 1. Sic, Boves altiles, ad sacrificia publica saginati, dicuntur Opimi. Cic. 5. Tusc. 100. Ovid. 4. de Pont. 9. 50.

Albave opimorum colla ferire boum.

Cadavera. Valer. 3. Argon. 143.

Cibus. Plin. lib. 22. cap. 22.

Dapes opimæ. Virg. 3. Æn. 224.

Decus, Spolia. Curtius 3. 11. 7. Opimum decus cæso rege expetens.

Dictionis opimum quoddam & tanquam adipatæ genus. Cic. in Orat. 25. Vocat autem Opimum dicendi genus, Quod est tumidum, nimisque redundans, & quod luxuriare quodammodo videtur, & velut pingue & crassum.

Jecore opimo fartus & satiatus. Cic. 2. Tusc. 24. Ex poeta.

Membra opima. Gell. 5. 14.

Mensa opima. Sil. lib. 11. 283.

Ornamenta dicendi opima. Cic. in Brut. 271. T. Accius Pisaurensis & accurate dicebat, & satis copiose, eratque præterea doctus Hermagoræ præceptis: quibus etsi ornamenta non satis opima dicendi, tamen ut hastæ velitibus amentatæ, sic apta quædam & parata singulis causarum generibus argumenta traduntur. Non satis opima dixit, quod præcepta Hermagoræ sint exilia: sic enim de eo scribit in hoc ipso Bruto 263. C. Sicinius probabilis orator, jam vero etiam probatus, ex hac inopi ad ornandum, sed ad inveniendum expedita Hermagoræ disciplina. Ea dat rationes certas, & præcepta dicendi: quæ si minorem habent apparatum (sunt enim exilia) tamen habent ordinem, & quasdam errare in dicendo non patientes vias.

Pax. Sil. lib. 16. 685.

Pingue. Pers. 3. Sat. 32.

Præda. Hor. Epod. 10. 21.

Præda opima præclaraque. Cic. pro Rosc. Amer. 8. Curt. 5. 1. 4.

Quæstus. Plin. lib. 10. cap. 51.

Res. Hor. 1. Epist. 2. 57.

Spolia. Virg. 6. Æn. 855. Liv. 4. 20. V. supra.

Triumphus. Hor. 4. Carm. 4. 51.

Victima. Plin. lib. 10. cap. 21.

Opima (sc. Spolia) dicuntur absolute, ut Plin. Paneg. cap. 7. conf. Interpr. ad Curt. 3. 11. 7. & Sil. 12. 280.

Opimior, compar. apud Gell. lib. 5. cap. 14. Nam earum, quas venabatur feras, membra opimiora ad specum mihi suggerebat. Quasi pinguiora.

OPĪME, Adv. [πιόνως] Abundanter & laute. Plautus Bacch. 3. 1. 6.

Omnium ad perniciem instructa domus opime atque opipare.

OPIMĬTAS, ātis. f. Solin. cap. 59. Nam protinus atque poma ejus ceciderint maturitate, alia protuberant: eaque tantum est opimitati mora, ut fetus decidant ante nati. De arbore Medica. conf. Ammian. 19. 22. Plaut. Asin. 2. 2. 16.

Maximas opimitates, gaudio effertissimas. Idem Capt. 4. 1. 2.

Maxumas opimitates opiperasque offers mihi.

Segetis opimitas. Symmachus in epist. ad Patruin. libri 8. 19. Quid si tibi respondisset opimitas segetis, aut vindemiæ arrisisset ubertas? H. St.

OPĪMO, [πιαίνω] āre. Pinguefacere. Columel. lib. 8. cap. 9. de alendis turturibus, Hieme tamen offæ panis vino madefactæ, sicut etiam palumbos, celerius opimant, quam ceteri cibi. Idem 8. 7. & Apul. de Mundo p. 68. Elmenh.

Tralate. Auson. Epist. 15. pr.

O qui venustos uberi facundia
Sales opimas, Tetradi.

OPIMĀTUS, a, um. Partic. ut, Opimata vivariis ostrea. Sidon. 8. Epist. 12. Opimato abdomine venter. Auson. Mosell. 105.

OPĪNIO, ōnis. f. [δόξα, οἴησις, δόκησις] est Judicium sive persuasio, quam de aliqua re habemus. i. e. Id quod de ea re sentimus. Cic. Ep. ad Octav. Quod utinam neque nostra nos opinio, neque tua fides fefellisset! i. e. Utinam non falsi essemus opinione, judicio, & persuasione, quam de te habebamus. Ibid. Quantum te, popule Romane, de me fefellit opinio? Quum autem de aliqua re dubia quæstio est, non dicimus, Hæc est mea opinio, sed Mea sententia; unde & sæpe legimus, Mea quidem sententia, i. e. Meo judicio.

Puto quasi Opinatio, ut Suspicio. H. St. Sic Optio pro Optatio; Oblivio, ab Oblivifcor; Legio a Legendo; Capio, ut in composito Usucapio, a Capiendo, &c. antiqua verbalia sunt a Præs. Indic. formata. Non dubito autem, quin veteres Opino, ĕre. tertii ordinis verbum usurparint, ut alia similiter, quæ in desuetudinem venerunt. conf. in OPTIO.

Opinio hominum magna de aliquo. Cic. 1. Fam. 7. Magna est hominum opinio de te, magna commendatio liberalitatis.

Vulgi opinio. Cic. 3. Off. 84. Non habeo ad vulgi opinionem, quæ major utilitas, quam regnandi esse possit.

Opinio rei alicujus. Cels. lib. 1. in proœm. Cujus autem rei non est certa notitia, ejus opinio certum reperire remedium non potest. [Non est τὸ Ejus cum Opinio, sed cum dictione Remedium copulandum.

Opinio & Veritas, contraria. Cic. 1. de Nat. Deor. 61. Esse deos persuaderi mihi non opinione solum, sed etiam ad veritatem plane velim.

Adversa opinio, Diversa, contraria. Plin. lib. 9. cap. 7. Qui sunt in adversa opinione.

Communis quædam hominum. Cic. 1. de Orat. 94. Et 3. de Nat. Deor. 72.

Fictæ. Cic. 2. de Nat. Deor.

Gravis & vehemens opinio, quæ per animos gentium barbarum pervaserat. Cic. pro Lege Manil. 23.

Honesta de numine deorum & mente. Cic. pro Domo, 107.

Incorrupta tua de me ut maneret, laborabam. Cic. 11. Fam. 28. pr. V. INCORRUPTUS.

Obscura. Cic. 1. de Orat. 92.

Popularis. Cic. pro Cluent. 142. Antea fuisse in illa opinione populari.

Stabilis permanet. Cic. 2. de Nat. Deor. 5.

Vanæ. Cic. 2. de Nat. Deor.

Vetus est. Cic. 6. Verr. 106

Vulgaris. Cic. 1. de Orat. 109.

Abire ad vulgi opinionem. Cic. 3. de Offic. 84. Sed emendati codd. legunt, Non habeo, ad vulgi opinionem, &c.

Accipere opinionem falsam de aliquo. V. ACCIPIO.

Adducere in opinionem aliquem. Cic. pro Cæcin. 13. In eam opinionem Cæsenniam adducebat, ut mulier, &c.

In eam opinionem, fiduciamque adduxere, uti existimem. Pontanus præfatione in Ptol. sententias. H. St. statim in princ.

Afferre gravem de quopiam judicio aliquò opinionem. Cic. pro Cluent. 142.

Amittere. Cic. Att. 3. 24.

Amovere ab aliquo. Ter. And. 3. 2. 30. V. AMOVEO.

Aucupari opinionem aliorum errantem. V. AUCUPOR.

Augurari opinione. Cic pro Muren. 65. Quantum opinione auguror. V. AUGUROR.

Comprehendere mente, & Remittere opinionem, contraria. Cic. pro Cluent. 4. Deinde si quam opinionem jam vestris mentibus comprehendistis, si eam ratio convellet, si ratio labefactabit, si denique veritas extorquebit, ne repugnetis: eamque animis vestris aut lubentibus aut æquis remittatis.

Concipere. V. CONCIPIO.

Confirmare. V. CONFIRMO.

Convaluit opinio vetus longo jam tempore. V. CONVALEO.

Crescit quotidie, & est omnium, opinio de diis immortalibus. Cic. 3. de Nat. Deor. 11.

Delet dies commenta opinionum. Cic. 2. de Nat. Deor. 5.

Deponere opinionem. Cic. pro Cluent. 142.

Detrahere, & Confirmare opinionem, contraria. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Dicere ex communi quadam hominum opinione. Cic. 1. de Orat. 94.

Differre suas opiniones. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Diripere ad opinionem. Cic. 14. Att.

Discedere in opinionem. Cic. 6. Fam. 14.

Duci non re, sed opinione. Cic. pro Muren. 65.

Evellere opinionem. Cic. pro Cluent. 4. Evellam ex animis hominum tantam opinionem, tam penitus insitam, tam vetustam?

Exiit opinio. Suet. Neron. cap. 53.

Extabuisse videmus fictas atque vanas opiniones diuturnitate. Cic. 2. de Nat. Deor. 5.

Fert ut opinio mea. Cic 6. Verr. 23. Per triennium soli non modo in Sicilia, verum, ut opinio mea fert, his quidem in temporibus in omni orbe terrarum, vacui, expertes soluti ac liberi fuerunt ab omni sumptu, molestia, munere. Ibid. 7. 185. Te Latona, & Apollo, & Diana, quorum iste Deli non fanum, sed, ut hominum opinio & religio fert, sedem antiquam, divinumque domicilium nocturno latrocinio atque impetu compilavit.

Habere opinionem. Cic. 2. de Divin. 70. Credo Romulum, qui Urbem auspicato condidit, habuisse opinionem, esse in providendis rebus augurandi scientiam.

Integritatis alicujus opinionem habere. Cic. 7. Att. 2.

Habere opinionem de aliquo. Cic. de Amicit. 30. Ille vicissim opinione fortasse nonnulla, quam de meis moribus habebat, me dilexit.

Habere falsam de se opinionem. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Imbibere animo opinionem. Cic. 2. Verr. 42. An iste unquam de se bonam spem habuisset, nisi de vobis malam opinionem animo imbibisset?

Imbuit opinio deorum mentem alicujus. V. IMBUO.

Incidere in opinionem. V. INCĬDO.

Inficere opinionem pravitate. V. INFICIO.

Inferere novas opiniones, & evellere insitas. Cic. in Orat. 97.

Insita penitus opinio & vetusta. V. INSERO, sēvi.

Inveteravit opinio. V. Permanet p. p. & INVETERO.

Labi ad opinionem aliquam. V. LABOR, ĕris.

Levare aliquem opinione quapiam. Cic. de Amic. 72. V. Levo, in LEVIS.

Minuere aliquam opinionem. Cic. 2. de Orat. 210.

Movere quæpiam ex opinione aliqua. V. MOVEO.

Niti majorum opinione. V. NITOR, ĕris.

Obsistere opinionibus. V. OBSISTO.

Opplevit opinio hæc totam Græciam. Cic. 2. de Nat. Deor. 63. Vetus hæc opinio Græciam opplevit, scilicet exsectum esse Cælum a filio Saturno.

Penetrare ad sensum opinionemque judicis. Cic. in Partit. 123.

Permanet. ut, Non tam stabilis opinio permaneret, nec confirmaretur diuturnitate temporis, nec una cum sæculis ætatibusque hominum inveterare potuisset. Cic. 2. de Nat. Deor. 5.

Pervasit opinio per animos hominum. Cic. pro Lege Manil. 23. Erat etiam alia gravis atque vehemens opinio, quæ per animos gentium barbararum pervaserat.

Pugnare ratione contra communem opinionem. Cic. 3. de Nat. Deor. 72.

Perspectæ, planeque cognitæ, atque ab opinionis arbitrio remotæ res. Cic. 1. de Orat. 108.

Refellere pueriles opiniones rectissimis rationibus. Auctor ad Heren. lib. 2.

Sum. ut, Opinio est. Cic. 9. Att. 9. In his locis opinio est, conjectura

magis

magis quam nuntio aut litteris, Cæſarem Formiis ad XI Calend.. April. fore.
Vetus eſt hæc opinio, quæ conſtat ex antiquiſſimis Græcorum litteris atque monumentis. Cic. 6. Verr. 106.
Eſt ejus opinionis. Columel. lib. 2. cap. 12.
In ea opinione fui, qua reliqui omnes. Cic. 8. Att. 15.
In opinione dubia rem eſſe, & In præſentia atque ante oculos, contraria. Cic. pro Domo, 11. Res erat non in opinione dubia, ſed in præſentia atque ante oculos propoſito periculo.
Sententiæ & opinionis alicujus participem eſſe. Cic. 1. de Orat. 172.
Tradere diverſas opiniones. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Venit in opinionem utriſque, ſignum a claſſiariis regiis datum. Nepos. Milt. cap. 7. i. e. Opinari cœperunt.
Opinio, Suſpicio. Varro Eumenidibus apud Non. 4. 329. Qui omnes me bilem atram agitare clamitantes, opinionem mihi inſaniæ meæ confirmant. Terent. Heaut. 2. 2. 3.
Concurrunt multæ opiniones, quæ mihi animum exaugeant. Cic. 3. Offic. 11. Qui primum hæc natura cohærentia opinione diſtraxiſſent. Ex Nonio 4. 329.
Opinio, Spes, opinatio: ut ait Nonius l. c. Cic. ad Cæſarem Juniorem, Poſthac quod voles a me fieri ſcribito, vincam opinionem tuam. h. e. Diligentior ero quam tu opinaris.
Contra opinionem, & Præter opinionem. Cic. 4. Verr. 182. Sane homini præter opinionem improviſo incidi. Idem pro Roſc. Amer. 45. Contraque opiniones omnium.
Omnium opinione, Ut omnes exiſtimant, & credunt. Cic. 2. Verr. 2. Homo vita atque factis omnium jam opinione damnatus: pecuniæ magnitudine ſua ſpe ac prædicatione abſolutus.
Opinione celerius. Cic. 12. Fam. 15. Quamobrem opinione celerius confido ſceleratiſſimum latronem pœnas daturum. Subaudi Hominum.
Celerius opinione venturus dicitur. Cic. 14. Fam. 23.
Gratius opinione tua. Cic. 10. Fam. 31. Quod familiarem meum in tuorum numero habes, opinione tua mihi gratius eſt.
Melius opinione. Plaut. Caſin. 2. 5. 30.
Opinione melius res tibi habeat tua,
Si hoc impetramus, ut ego cum Caſina cubem.
Prius tua opinione hic adero, bonum animum habe. Plaut. Amph 1. 3. 41.
Pulchrior opinione alicujus. Plaut. Mil. 4, 6. 23,
Dubia. Cic. pro Domo 11.
Afferre opinionem alicui. Cic. 2. de Offic. 46. Opinionem afferunt populo, eorum ſimiles fore.
Fallere opinionem alicujus. Cic. 1. Fam. 6. Non fallam opinionem tuam.
Reſpondeat opinioni hominum tua virtus. Cic. 2. Fam. 1.
Superare omnium opiniones. Cic. 5. Att. 15.
Vincere opinionem omnium. Cic. 4. Acad. 1. Non modo opinionem vicit omnium, quæ de virtute ejus erat, ſed etiam gloriam ſuperiorum.
Opinio, Fama, exiſtimatio hominum de aliquo. Cic. ad Cæſarem Juniorem, Erat opinio bona de Planco, bona de Lepido. Ex Nonio 4.329.
Opinio & Exiſtimatio. Cic. Anteq. iret in exſil. 23. Ea maneat opinio & exiſtimatio, quæ virtute parta, non quæ infelicitate illata eſt.
Virtutis opinio, h. e. Exiſtimatio. Cic. de Amicit. 37. Quum conciliatrix amicitiæ virtutis opinio fuerit, difficile eſt amicitiam manere, ſi a virtute defecerimus. Ibidem 98. Ego autem non de virtute nunc loquor, ſed de virtutis opinione.
Ut opinio eſt de cujuſque moribus, ita quid ab eo factum, & non factum ſit, exiſtimari poteſt. Cic. pro Cluent. 70.
Opinio ſtudii & ſuſpicio artificii. Cic. 2. de Orat. 156. Opinionem iſtorum ſtudiorum, & ſuſpicionem artificii apud eos, qui res judicent, oratori adverſariam eſſe arbitror.
Æterna, aut certe diuturna valet in eo opinio tarditatis. Cic. 1. de Orat. 125.
Bona opinio homini tutior pecunia eſt. Publ. Mim. v. 89. Al. Hominum Diuturna. V. Æterna ſupra.
Optimæ opinionis viri, i. e. Famæ. Graius JCt. l. 9. Dig. Teſt. quemadm. aperiantur.
Affert & iſta res opinionem. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Augere timoris. Cæſ. de Bell. Gall. 5. 57. V. AUGEO.
Capere opinionem vetuſtatis & virtutis. Cæſ. de Bell. Gall. 8. 8. V. CAPIO.
Duplicatur opinio de aliquo. Cic. 16. Fam. 21.
Edita in vulgus opinio. Cæſ. 3. Bell. Civil. 29.
Excellens opinione fortuna cum laboribus & miſeriis permiſta eſſe videatur. Cic. 2. de Orat. 210.
Faciebat Lentulus multo majorem opinionem dicendi actione, quam quanta in eo facultas erat. Cic. de Clar. Orat. 234.
Habet maximam opinionem virtutis hæc civitas in Gallia. Cæſ. 7. Bell. Gall. 59.
Inflari opinione. Cic. 1. Off. 91. Al. Opinionibus. [An Opinione ſui?
Irrepere in opinionem gratiæ. Cic. de Aruſp. Reſp. 52.
Laborare opinione arrogantiæ. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Naſcens opinio. V. NASCOR.
Obtinere ſummam in ſcholis. Quintil. lib. 10. cap. 5. p. 945. Burm.
Percrebuit opinio omnium ſermone. Cic. 2. Verr. 1.
Præbere opinionem timoris. Cæſ. 3. de Bell. Gall. cap. 17.
Tenere opinionem hominum. Cæſ. 3. Bell. Civil. 56. extr. Pompejus autem, ut famam & opinionem hominum teneret, &c.
Valet æterna aut certe diuturna opinio tarditatis in eo, cujus in dicendo aliquid reprehenſum eſt. Cic. 1. de Orat. 125.
Venerat in eam opinionem Caſſius, quæ diripuiſſet ipſe, ut viderentur ab hoſte vaſtata, finxiſſe bellum. Cic. 8. Fam. 10. i. e. Ita de eo opinari cœperant.

OPINIUNCŬLA, æ. f. Salvian. Maſſil. lib. 4. Si profutura ea tibimet vel tenui opiniuncula judicares.

OPINIŌSUS, a, um. Adj. [δοξαστικὸς] Tertull. adv. Marc. 4. 35. Si cui tam opinioſus videbitur.
Superl. [δοξαστικώτατος] Cic. 4. Acad. 141. Quid duo vel principes dialecticorum Antipater & Archidemus, opinioſiſſimi homines, nonne multis in rebus diſſentiunt?

OPĪNUS, a, um. Adj. unde NECOPINUS. Ovid. 1. Met. 224.

OPĪNOR, [δοκέω, οἴομαι, ὑπολαμβάνω] āri. Putare, ſuſpicari, opinionem habere. Donatus, Quæ opinamur, putamus: quæ putamus, incerta ſunt. Ter. And. 2. 2. 29.
— num videntur convenire hæc nuptiis?
Non opinor, Dave. D. opinor, narras? non recte accipis. Cic. 4. Acad. 67. Sapientem nihil opinari. i. e. Nunquam aſſentiri rei, vel falſæ, vel incognitæ.
Nihil ſine ratione opinari. Cic. 2. de Divin. 15.
Falſo multa in vita homines opinantur. Cic. pro Domo 105.
Ut opinor. Cic. de Clar. Orat. 131. Doctus etiam Græcis T. Albucius, vel potius pæne Græcus. Loquor, ut opinor: ſed licet ex orationibus judicare.
Opinetur de his, ut libitum cuique fuerit. Plin. lib. 28. cap. 2. Quapropter de his, ut libitum cuique fuerit, opinetur.
De vobis Senatus opinatur non ſecus ac de tæterrimis hoſtibus. Cic. in Piſon. 45.
Opinari Suet. pro Dicere uſus eſt; ut Aug. cap. 5. Cum Æmilio inter cetera crimina vel maxime objiceretur, quod male opinari de Cæſare ſoleret. V. Caſaub. Idem Calig. cap. 27. Nec omnes (interfecit) gravibus ex cauſis, verum male de munere ſuo opinatos.

OPĪNO, āre. pro Opinor. Ennius, Tacere opino eſſe optimum. V. plura exempla apud Non. 7. 59.
Parvum opinatu. Plin. lib. 29. cap. 1.

OPĪNANS, antis. Partic. Suet. Aug. cap. 67. pr. Coſmum ſervum, graviſſime de ſe opinantem, non ultra quam compedibus coërcuit. [Lego Opinatum. Hinc

NĔCŎPĪNANS, antis. Phædr. 5. 7. 8.
Dum pegma rapitur, concidit caſu gravi
Necopinans, & ſiniſtram fregit tibiam. Lucret. 3. 973. Necopinanti mors ad caput adſtitit. conf. Idem 5. 775. & 1319. [Rectius tamen diviſe ſcribitur Nec opinans, præſertim ubi diſtinguit τὸ nec, ut in ſubjecto Cic. exemplo. Nam in ceteris pro Non ponitur, & privativæ videtur locum particulæ tenere. V. NEC conj.

NECOPINANTER, Adv. [ἀπροσδοκήτως] Vet. Gloſſ.

OPINĀTUS, a, um. Partic. paſſive. Cic. 4 Tuſc. 11. Partes perturbationum volunt ex duobus opinatis bonis naſci, & ex duobus opinatis malis. Opinatos Ennius apud Gell. 11. 4. dixit, quos Euripides δοκοῦντας vocat. Sic & ipſe Gell. Opinatiſſimos auctores vocat, Qui in magna ſunt exiſtimatione & fama. V. Alciat. Parerg. 8. 12. & Savaron. ad Sidon. Epiſt. 1. 5. Ita Florus 2. 7. 8. Rhodos, opinatiſſima inſula, & totius Aſiæ inſularum metropolis.

NECOPINĀTUS, a, um. Adj. Cic. 1. Acad. 29. Nonnunquam quidem eandem fortunam, quod efficiat multa improviſa hæc, necopinata nobis, propter obſcuritatem ignorationemque cauſarum. Liv. 26. 51. extr. Necopinato adventu, ac prope furto unius diei urbem unam Hiſpaniæ interceptam. Idem 27. 33. extr. In necopinatam fraudem lapſos eſſe. Idem 33. 7. Ubi primus terror ab necopinato viſu conſedit. Et 39. 49. Vix ſibimetipſis, præ necopinato gaudio, credentes.

NECOPINĀTO, adverbialiter poſitum, pro Inopinanter, ex improviſo. Liv. 3. 15. Propiuſque aliud novum malum necopinato exortum eſt.
Ex necopinato. Liv. 4. 27. Unde ex necopinato averſum hoſtem invadat.

OPINĀTIO, ōnis. f. [δόξασμα] h. e. Aſſenſio, inquit Cic. 4. Acad. 78. Herculis quendam laborem exantlatum a Carneade, quod ut feram & immanem belluam, ſic ex animis noſtris aſſenſionem, id eſt opinationem & temeritatem extraxiſſet. Idem 4. Tuſc. 26. Opinationem autem quam in omnes definitiones ſuperiores incluſimus, volunt eſſe imbecillam aſſenſionem. Val. Max. 1. 8. extr. Sophiſta ineptæ & mordacis opinationis. conf. Arnob. 3. & 7. & Cæl. Aurel. Acut. 2. 9. 55.

OPINĀTUS, ûs. m. Lucret. lib. 4. 467.
— pars horum maxima fallit
Propter opinatus animi. i. e. Opinationes animi, quæ falſæ poſſunt eſſe. conf. Plin. in OPINO.

OPINĀTOR, ōris. m. [δοξαστικὸς] Qui multum opinatur. Cic. 4. Acad. 66. Ego vero ipſe & magnus quidem ſum opinator.
Opinatores erant Milites, qui præerant annonæ. V. Lex. Pitiſc.

OPINĀBĬLIS, e. Adj. [δοξαστὸς] Quod opinione concipi poteſt. Cic. 1. Acad. 31. Itaque hanc omnem partem rerum opinabilem appellabant. Idem 4. Tuſc. 74. Eſt illud quod in omni perturbatione dicitur demonſtrandum, nullam eſſe niſi opinabilem, niſi judicio ſuſceptam, niſi voluntariam.

OPĬPĂRUS, a, um. Adj. [πολυτελὴς] Quod eſt magnarum opum. Plaut. Perſ. 4. 4. 1.
Satin' Athenæ tibi viſæ fortunatæ atque opiparæ? Idem Capt. 4. 1. 2.
Juppiter ſupreme, ſervas me, meaſque auges opes,
Maxumas optumitates opiparaſque offers mihi. Idem Mil. 1. 2. 29. & Perſ. 1. 1. 4. Sunt qui Oppiparus ſcribunt littera geminata.

OPIPĂRE, Adv. [πολυτελῶς] Abundanter. Cic. 13. Att. 50. Itaque & edit & bibit ἀδεῶς, & jucunde, opipare ſane & apparate. Idem 3. Off. 58. Opipare a Pythio apparatum convivium. conf. Sen. de Mort. Claud. & Plaut. Bacch. 3. 1. 6.
Opiperus per e apud Pontanum non uno in loco. ut p. 268. de Conviventia, & 327. Corona opipera. 329. H. St. V. Scalig. ad lib. 1. Varr. de R. R. pr.

OPIPĂRIS, e. Adj. Idem. ut, Opipares cibi. Apul. 2. Mileſ.

OPIS, V. OPS.

OPIS, [Ὦπις] Nympha comes Dianæ. Virg. 11. Æn. 836.
Opis ad æthereum pennis aufertur Olympum. V. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 22. & Claud. de Laud. Stil. 3. 254. conf. OPS, ŏpis.

OPIS, is. f. Civitas juxta quam Tigris profluit, & mare Rubrum ingreditur, teſte Herodoto lib. primo.

OPISCUS, i. m. Qui in utero matris geminus conceptus, altero abortu ejecto, incolumis editus eſt. Probus de Prænomine. [Immo Vopiſcus.

OPISTHŎCRĒPĬDES, um. f. pl. [ὀπισθοκρηπῖδες] Genus calceamentorum muliebrium, de quibus Pollux cap. 22. lib. 7. non ſemel. V. ſupra DISPODIA, & mox OPISTOGRAPHUS.

OPISTHŎCŎMÆ, arum. m. pl. [Ὀπισθοκόμαι] teſte Polluce lib. 2. cap. 3. Eubœæ populi dicti ſunt, qui crines habebant verſus tergum reflexos. V. ſeq. dict.

OPISTHOGRĂPHUS, i. [ὀπισθόγραφος] aliquando adj. aliquando ſubſt. Volumen quod etiam in tergo ſcriptum eſt. Fit enim ab ὄπισθεν, id eſt retro: & γράφω, ſcribo. Plin. 3. Epiſt. 5. Hac intentione tot iſta volumina peregit, electorumque commentarios centum ſexaginta mihi reliquit, opiſthographos quidem, & minutiſſime ſcriptos. Hermolaus, Opiſthographi non ſpecie libellari, vel voluminis, & habiles torqueri, a tergo videntur appellati: quoniam utraque pagina ſcripti eſſent, adverſa & averſa, minutis litteris, & lituris pleni: a quo fortaſſe liturarios Auſonius poeta eos dixerit. Scio quoſdam Opiſthographum accipere pro eo, quod ita ſcriptum eſt, ut legi poſtea non poſſit, niſi librariis deſcribendum mandetur. Dicat aliquis & pro charta deletili ſive palimpſeſto poſſe capi: quia Ulpianus de bonorum ſecundum tabulas poſſeſſione diſſerens, in l. Chartæ. D. de Bonor. poſſeſſ. ſecundum tab. Chartæ, inquit, appellatio etiam ad novam chartam refertur, & ad deletitiam. Proinde etſi in opiſthographo quis teſtatus ſit, hinc peti poteſt bonorum poſſeſſio. Mihi a tergo id nomen tractum placet, ut probem qui ſic interpretantur in Juvenale 1. Sat. 6.

Scriptus & in tergo, necdum finitus Oreſtes. Ad eandem formam Opiſthocomæ dicebantur Euboici, qui comam, ut ait Pollux, per terga fuſam alerent: ſicut Acrocomæ Thraces, qui antias in frontem muliebriter demitterent. In præliis quoque Opiſthophylacas vocabant qui terga cuſtodiebant. Ejuſdem ſunt originis & Opiſthodomos: ita dicebatur locus a tergo arcis Athenienſium, & Opiſthocrepides, calceamentum quoddam femineum: ſicut ornamentum quoque capitis earum, Opiſthoſphendone. Hactenus Barbarus.

Opiſthographa, pl. n. etiam appellabantur eæ Chartæ, quibus litteræ integebantur, quia a tergo inſcriptæ declarabant ad quem mitterentur. Solebant enim veteres epiſtolas in tabulis ſeu chartis conſcribere, eaſque alia charta, quæ plerumque erat intus exarata, operire: deinde lino obligare: poſtremo obſignare. Huc reſpexit Horatius, quum ad librum ſuum ſic ſcribit, lib. 1. Epiſt. 20. 13.

Aut fugies Uticam, aut vinctus mitteris Ilerdam. ſignificat enim homines ex libro ſuo integumenta litterarum facturos. Sciendum autem eſt libros veterum una tantum ex parte fuiſſe exaratos: idcircoque volumina dicebantur, quia in unum convolvebantur. Itaque ex eis opiſthographa facere licebat, quod non item ex noſtris licet. Lambin. conf. Joſ. Scalig. Animad. in Guillandin. Comm. de Papyro p. 45. Iſ. Voſſ. ad Catull. p. 51. ſeqq.

OPISTHOSPHENDONE, es. f. [ὀπισθοσφενδόνη] Ornamentum quoddam muliebre apud Pollucem lib. 5. cap. 6. ex Ariſtophane: & iterum lib. 7. cap. 22. In priori loco Redimiculum vertit Gualtherus, in poſteriori Fundam.

OPISTHOTONUS, i. m. [ὀπισθότονος] Morbus cervicis, qui quodam rigore nervorum caput ſcapulis adnectit, ut ait Celſus lib. 4. cap. 6. pr. V. Galen. & Plin. 28. 12. & 24. 12.

OPISTHOTŎNĬCUS, a, um. Adj. [ὀπισθοτονικὸς] Qui rigore ejuſmodi cervicis inflexibili laborat. Plin. lib. 20. cap. 18. Sanat & vertigines, tremulos, opiſthotonicos, lienes, lumbos, perfrictiones. De ſaxogeno.

OPISTHOTONIA, æ. f. Idem quod Opiſthotonus. Cæl. Aurel. Acut. 3. 6. 61.

OPĬTER, ĕris vel tris. dicitur, Cujus pater avo vivo mortuus eſt: ſic dictus quod obitu patris genitus ſit: aut quod avum poſt patrem habeat, id eſt pro patre. Feſtus. conf. Quintil. 1. 4. Libell. de Nominib. Val. Max. ſubject. & Lex. Pitiſc.

OPĬTERGIUM, i. n. [Ὀπιτέργιον] Venetiæ mediterraneæ oppidum, etiam hodie nomen retinens, vulgo *Oderzo*, cujus meminerunt Plin. lib. 3. cap. 19. & Ptolem. lib. 3. cap. 1.

OPITERGĪNUS, a, um. Adj. [Ὀπιτεργῖνος] Adj. ab Opitergio Carnorum oppido. ut,

Ratis Opitergina. Quintil. lib. 3. cap. 8. conf. Flor. 4. 2. 33. & Lucan. 4. 462.

OPITES, is. m. Argivi viri proprium, quem Hector in bello Trojano interfecit.

OPĬTŬLOR, [ἀλεξέω] āri. depon. Adjuvare, ſubvenire: ab Ope & Tollendo, id eſt ferendo. Ter. And. 1. 3. 5.

Si illum relinquo, ejus vitæ timeo: ſin opitulor, hujus minas.

Subvenire & opitulari patriæ. Cic. 1. Off. 49.

Permultum ad dicendum opitulati ſunt præceptores. Cic. 2. de Invent. 7.

Opitulari contra. Plin. lib. 28. cap. 8. E dorſo medullam adalligatam contra vanas ſpecies opitulari.

Sontibus opitulari poteram. Cic. 4. Fam. 13.

Ire amanti opitulatum. Plaut. Mil. 3. 1. 26.

OPITŬLO, āre. Liv. Andr. apud Non. 7. 61. Da mihi haſce opes, quas peto, quas precor: corrige, opitula.

OPITULĀTIO, ōnis. f. Ulpian. lib. 1. D. de minor. XXV. ann. conf. Arnob. lib. 4.

OPITULĀTUS, ûs. m. Fulgent. Mythol. 3. Ejus opitulatu cuncta germinum adoleſcit nativitas.

OPITULĀTOR, ōris. m. Apul. Florid. 3. Sodalis opitulator.

OPĬTŬLUS, i. m. [ἀλεξητὴρ] dictus eſt Juppiter, quaſi opis lator: & proprie in rebus dubiis & malis dicitur. Feſtus.

Antiqui Jovem cognomento Opitulum venerantur, ab eo quod indigentibus opem ferret. Beroald. in Suet. ex Auguſtino lib. 7. de Civitate Dei. H. St. Puto veteres Opitulus, a, um. Adj. uſurpaſſe, & inde verbum formaſſe Opitulor.

OPIUM, i. n. [ὄπιον, μήκωνος ὀπὸς] Succus ex papavere manans inſpiſſatus. Plin. lib. 20. cap. 18. Succus papaveris largus denſatur, & in paſtillos tritus in umbra ſiccatur, non vi ſoporifera modo, verum, ſi copioſior hauriatur, etiam mortifera per ſomnum, opium vocant.

O P O

OPŎBALSĂMUM, i. n. [ὀποβάλσαμον] Succus balſami, ab ὀπὸς, ὀπῦ, id eſt ſuccus. Plin. lib. 12. cap. 25. Succus e plaga manat, quem opobalſamum vocant, eximiæ ſuavitatis, ſed tenui gutta: ploratu lanis parva colligitur in cornua. Martial. lib. 11. 9.

Laſſa quod externi ſpirant opobalſama drauci.

Candida felices ſudant opobalſama virgæ. Stat. 3. Silv. 2. 141.

Hirſuto ſpirant opobalſama collo. Juven. 2. Sat. 41.

OPOCARPATHON, i. n. [ὀποκάρπαθον] Succus carpathi, quem Plin. lib. 28. cap. 10. connumerat inter venena.

OPŎPĂNAX, ăcis. f. [ὀποπάναξ] Succus panacis herbæ, quæ omnes morbos ſanare dicitur. Plin. lib. 20. cap. 24. V. PANAX.

OPŌRĬCE, es. f. [ὀπωρικὴ] Medicamentum nobile: de quo Plin. lib. 4. cap. 14. Unum etiamnum arborum medicinis debetur nobile medicamentum, quod oporicen vocant. Nomen habet, inquit Hermolaus, ἀπὸ τῆς ὀπώρας hoc eſt a pomis arborumque fructibus.

OPŌRĪNUS, a, um. Adj. [ὀπωρινὸς] Idem quod Latine Autumnalis. Martial. lib. 9. 13.

Si daret Autumnus mihi nomen, Oporinos eſſem. Siquidem ὀπώρη Græcis, Autumnum ſignificat Latinis.

OPŌRŎTHĒCA, æ. f. [ὀπωροθήκη] Locus ubi Autumnales fructus ſervantur. Varr. 1. de R. R. cap. 59. Et ideo oporothecas qui faciunt, ad Aquilonem ut feneſtras habeant, atque ut aere perflеantur, curant. ὀπώρα, pomum, ſive omnis fructus mollioris corticis.

OPORTET, ŏportebat, oportuit. Imperſ. [δεῖ, χρὴ] V. Vallam 3. 49.

Oportuit eſſe. Plaut. Caſ. 4. 1. 8.

Properate, cœnam jam eſſe coctam oportuit. Cic. pro Corn. Balb. 8. Nunc vero quid dicitur? quid ait accuſator? feciſſe Pompejum, quod ei facere non licuerit: quod gravius eſt, quam ſi id factum ab eo diceret, quod non oportuiſſet: eſt enim aliquod quod non oporteat, etiamſi licet; quicquid vero non licet, certe non oportet.

Paſcere oportet oves. Virg. 6. Ecl. 5.

Nequid fiat ſecus quam volumus, quamque oportet. Cic. 6. Att. 2.

Benevolentia & caritate civium ſeptum eſſe oportet, non armis. Cic. 2. Philipp. 112.

Oportet, conjicientis. Plaut. Pœn. 5. 2. 70.

Servum hercle te eſſe oportet & nequam & malum,
Hominem peregrinum & advenam qui irrideas.

Oportuit factum, & Oportuit eſſe factum. Ter. And. 1. 5. 5. Nonne prius communicatum oportuit? h. e. Nonne id prius debuit communicare mecum? Cic. 1. in Catil. 5. Hoc quod jam pridem factum eſſe oportuit, certa de cauſa nondum adducor ut faciam. Ex Budæo Sic Ter. Heaut. 1. 2. 26. Manſum oportuit Ibid. 2. 2. 6. Non oportuit relictas. Et Adelph. 2. 2. 6. Adoleſcenti morem geſtum oportuit.

Sic conjunctivo præmiſſo uſurpatur. Columel. præf. lib. 1. Sit oportet naturæ ſagaciſſimus. Sen. Epiſt. 6. In rem præſentem venias oportet.

Infinitivo item omiſſo uſurpare videtur. Cic. Parad. 3. 2. Quicquid non oportet, ſcelus eſſe, quicquid non licet, nefas putare debemus. Flor. 3. 20. 14. Quod ſub gladiatore duce oportuit. [Subaudi Fieri.

Oportet, & Neceſſe eſt, non idem. Quintil. lib. 1. cap. 1. Dein ut repetitis altius cauſis diligentiſſime oſtenderet, quam id quod erat in matrem dicturus, non oporteret modo fieri, ſed etiam neceſſe eſſet.

Oportet & Opus eſt. Cic. 4. Att. 6. Ego vero, qui ſi loquor de Republica quod oportet, inſanus: ſi quod opus eſt, ſervus exiſtimor: ſi taceo, &c.

Oportere & Decere in quo differant, declarat Cic. in Orat. 74. Oportere perfectionem declarat opificii, quo & ſemper utendum eſt, & omnibus. Decere quaſi aptum eſſe, conſentaneumque tempori & perſonæ.

Oportet, perſonale aliquando reperitur. Ter. Heaut. 3. 2. 25. Hæc facta ab illo oportebant, Syre. Quintil. lib. 8. procem. Diſertis ſatis putat dicere quæ oporteant. Burm. p. 660. Oporteat. conf. Ter. And. 3. 2. 1.

O P P

OPPANGO, pēgi, pactum, [καταπήγνυμι] ĕre. Affigere, conjungere.

Oppangere ſavium. Plaut. Curc. 1. 1. 59.

OPPECTO, ĕre. De cibis, Plaut. Perſ. 1. 3. 30.

Nam nimio melius oppectuntur frigida. i. e. Digitis vel dentibus, quaſi pectine, carpuntur.

OPPEXUS, ûs. m. Apul. Met. 11. p. 261. Elmenh. Quæ pectines eburneos ferentes, geſtu brachiorum, flexuque digitorum ornatum atque oppexum crinium regalium fingerent.

OPPĒDO, [καταπέρδω] ĕre. Diſſentire & adverſari, vel contemnere, ut exponit Acron. Hor. 1. Serm. 9. 70. —vin' tu

Curtis Judæis oppedere? Lambinus, Irridere, ac pro nihilo putare. Oppedere enim eſt, ventris crepitum in alterius odium & contumeliam edere, quod dicunt Græci καταπέρδειν, & ἀντιπέρδειν.

OPPĔRIOR, īris, pertus ſum, [περιμένω] īri. depon. Exſpectare. Ter. Adelph. 3. 3. 92.

Opperiar hominem hic, ut ſalutem & colloquar. Idem Phorm. 3. 2. 29.

Si non tum dedero, unam præterea horam ne oppertus ſies. Hor. 1. Epiſt. 2. 71.

Nec tardum opperior, nec præcedentibus inſto.

Juvenes opperiuntur, dum reſidant aquæ. Ovid. 9. Met. 95.

Hoſtem magnanimum opperiens. Virg. 10. Æn. 771. Idem 1. 458.

Tempus opperiri. Sil. lib. 5. 85.

Stetit opperiens virginem. Valer. 5. Argon. 391.

Opperītus ſum, apud Plaut. Moſt. 3. 2. 101.

Seni non otium erat, id ſum opperitus.

OPPESSULO, āre. Unde

OPPESSULĀTUS, a, um. Partic. Clauſus, peſſulis obfirmatus. Plaut. Amph. ſuppoſ. Herus, ſalutator oppeſſulatas ante foreis graditur. Petron. cap. 97. Oppeſſulatæ fores. conf. Apul. Met. 9.

Ammian. Marcellin. in Valente & Gratiano, Quum enim oppeſſulatas januas perrumpere conati qui ſequuti ſunt. p. 515. 37. Francf. Quod ſi non exſtaret hic Plauti locus, putaret aliquis eſſe ab illo novatum. H. St. Deſiderabatur hic locus in ed. Lugd.

OPPĔTO, īvi vel ii, ītum, [ἀποίχομαι, ὑποδύομαι] ĕre. Mori; accuſativum habet expreſſum, aut ſubauditum. Virg. 1. Æn. 98.

— ô terque quaterque beati,
Quis ante ora Patrum Trojæ ſub mœnibus altis
Contigit oppetere. Quidam Oppetere, pro Mori deductum putant ab Ob & Peto: quod qui antiquitus ſtrenui & fortes moriebantur, præcipue in bello, terram ore mordebant & petebant, ne minus dura viro forti vox audiretur; unde Virg. 11. Æn. 418.

— terram ſimul ore momordit. h. e. Oppetiit.

Mortem oppetere, Idem. Cic. 1. de Divin. 36. Æquius eſſe cenſuit ſe maturam oppetere mortem. conf. APPETO.

Mortem millies oppetere. V. MILLE. conf. Curt. 7. 10. 5.

Peſtem oppetere, Idem. Cic. 2. Tuſc. 38.

Prius quam oppeto malam peſtem mandatam hoſtili manu.

Mors

Mors oppetita. Cic. 1. Tusc. 116. Claræ vero mortes pro patria oppetitæ non solum gloriosæ rhetoribus, sed etiam beatæ videri solent.

OPPEXUS, V. paulo ante. OPPECTO.

OPPIA, V. OPPIUS.

OPPIĀNUS, i. m. [Ὀππιανὸς] Poeta fuit, patre Agesilao, matre Zenodota, genere a Zerbo Ciliciæ civitate. Scripsit ἁλιευτικὰ & κυνηγετικὰ elegantissimis versibus, quæ Antonino Imperatori Severi filio obtulit, non sine doctrinæ suæ maxima commendatione. Obiit Zerbi sæviente illic pestilentia.

OPPĪCO, [πισσόω] āre. Idem quod Picare significat: hoc est pice illinere, quod genus picationis fieri antiquitus solebat in doliis vel cadis vinariis ne perfluerent. Cato R.R. cap. 120. Mustum si voles totum annum habere, in amphoram mustum indito, & corticem oppicato.

OPPĬDO, Adv. V. post OPPIDUM.

OPPĬDUM, i. n. [πόλις, ἄστυ, ἐπιτείχισμα] proprie est Omnis urbs præter Romam, quæ peculiari nomine Urbs vocari cœpta, fecit ut ceteræ urbes vocarentur Oppida: ut innuit Varro de L. L. 4. 32. V. Vallam. 4. 20. Unde apud Plautum Oppidum & Urbem indifferenter legimus, quum in Persa (4. 3. 37.) inquit,

> Eleusipolim Persæ cepêre urbem in Arabia,
> Plenam bonarum rerum atque antiquum oppidum.

conf. Idem Pers. 4. 4. 5. Servius Sulpicius quum numerasset urbes multas, postea dixit, Quæ oppida quodam tempore florentissima fuere. Ep. ad Cic. 4. Fam. 5. Cic 6. Ver. 72. Segesta est oppidum pervetus in Sicilia, Judices, quod ab Ænea fugiente a Troja, atque in hæc loca veniente, conditum esse demonstrant. Scaliger in Append. in Conject. Varr. adnotat, Romanos, quum Oppidi mentionem faciunt, non nunquam vetus oppidum Palatinum, seu Romam veterem intelligere. V. Voss. 4. Inst. Orat. p. 178. Nepos Athenas, Oppidum absolute vocat, 1. 4. 2. & 2. 2. 8. item Thebas, 16. 1. 2. Sic Cic. 4. Verr. 117. Syracusas vocat.

Sæpe generale hoc nomen singularibus adjicitur. ut, Oppidum Amphipolim constituit. Nepos 5. 2. 2.

In oppido Citio mortuus est. Idem 3. 4.

Oppidum, ab ope danda dicitur: vel quod illuc homines opes suas conferant, auctore Festo. Varr. de L. L. lib. 4. 32. Maximum ædificium est oppidum, ab ope dictum: quod munitur opis causa, ubi sint: & quod opus est ad vitam gerendam, ubi habitent tuto: vel oppida, quod opere munibant mœnia, quo tutius essent. Hæc ille.

Simulacra oppidorum. Cic. in Pison. 70. Vertes te ad alteram scholam: differes de triumpho. Quid tandem habet iste currus? quid vincti ante currum duces? quid simulacra oppidorum? Hoc ex ritu veterum: portabantur enim oppidorum captorum simulacra in triumphis. V. Liv. lib. 37. extr. de Triumpho Scipionis Asiatici.

In oppidis præsidia nulla sunt. Cic. 8. Att. 13.

Ditia oppida. Ovid. 16. Epist. 34. al. Divitiora.

Inclinata, Eversa. Ovid. 15. Met. 295.

Abiit oppidum in villas. V. ABEO.

Accedere in oppidum. V. ACCEDO.

Cedere de oppidis. CEDO.

Cingere muris oppida. Virg. 4. Ecl. 33.

Cingebant oppida nondum fossæ præcipites. Ovid. 1. Met. 97.

Claudere oppidum portu. V. CLAUDO.

Compellere in oppida. V. COMPELLO.

Condere oppida. Hor. 2. Epist. 1. 8.

Congesta oppida manu. Virg. 2. Georg. 156.

Constituere oppidum. V. CONSTITUO.

Continere oppida metu. V. CONTINEO.

Debellata. Claud. 2. in Eutrop. 199.

Decorare oppida publico sumptu. Hor. 2. Carm. 15. 18.

Invadere in oppidum. V. INVADO.

Irrumpere oppidum. V. IRRUMPO.

Moliri oppida. Hor. de Arte Poet. 399.

Prosternere eruta convulsis oppida muris. Sil. lib. 3. 213.

Vastant annosa oppida. Stat. 3. Theb. 577.

OPPIDŬLUM, i. n. dimin. [πολίσμα] Cic. 10. Att. 7. Nec tamen in acie, sed Melitæ, aut alio in loco, sive in oppidulo futurum puto.

OPPIDĀTIM, Adv. [κατὰ πόλιν] Per varia sive singula oppida. Valla. utitur Suet. Aug. cap. 59. & Galba cap. 18.

OPPIDĀNEUS, a, um. Adj. Theod. Cod. 12. 1. Vinculo incolatus oppidanea necessitas eum detinet obligatum. Ibid. Obsequiis oppidaneis mancipari.

OPPIDĀNUS, a, um. Adj. [πολιτικὸς] ut, Oppidanum jus. Cic. pro Planc. 30. Quod dicitur Atinæ factum a juvene, vetere quodam in scenicos jure, maximeque oppidano.

Oppidanum & inconditum genus dicendi. Cic. de Clar. Orat. 242. Quæstores celeriter facti sunt oppidano quodam & incondito genere dicendi. i. e. Non urbano. Budæus, Oppidanum enim genus dicendi, oratio est non elegans, nec nitida, sed velut vicana & municipalis aut castellana, quod in oppidis, vicis, castellis, non tam integre, incorrupteque, quam in urbe loqui solerent.

Senex quidam oppidanus, Ejus oppidi. Cic. 2. de Orat. 204. [Potest tamen Oppidanus esse Substantivum, & Senex epitheton.

OPPIDĀNUS, i. m. [πολίτης] Qui oppidum incolit. Cæs. 2. Bell. Gall. 33. Sub vesperum Cæsar portas claudi, militesque ex oppido exire jussit, ne quam noctu oppidani a militibus injuriam acciperent.

OPPĪDO, Adv. [μεγάλως, πολὺ] Festus, Ortum est autem hoc verbum ex sermone inter se confabulantium, quantum quisque frugum faceret, ut quæ multitudo significaretur, sæpe respondebatur, quantum vel oppido satis esset. Hinc in consuetudinem venit ut diceretur, Oppido, pro Valde, multum. Itaque siqui in aliis rebus eo utuntur, utputa siqui dicant, Oppido didici, spectavi, ambulavi, errant: quia nulli eorum subjici potest, vel quod satis est. Hactenus Festus. Ter. Heaut. 4. 4. 12. Dic me hic oppido esse invitam, atque servari. Cic. 3. de Finib. 33. Sed eorum definitiones paulum oppido inter se differunt. Idem 14. Fam. 4. Sin ad nos Pertinerent, servirent, præterquam oppido pauci.

Tutor, mimus vetus, oppido ridiculus. Cic. 2. de Orat. 259.

Oppido quam fiunt in litterarum ostentatione inepti & frivoli. Gell. lib. 15. cap. 30. Idem lib. 16. cap. 7. Laberius in Mimis, quos scriptitavit, oppido quam verba finxit prælicenter. Hic ut nimiam Laberii licentiam notet, tria, quæ augendi vim habent conjunxit, oppido, Quam, & Præ.

Oppido quam in litteris peritus. Gell. lib. 7. cap. 7.

Oppido, pro Statim aliquando accipitur. Plaut. Most. 1. 2. 56.

> Perdidi operam fabrorum ilico, oppido.

Idem Bacch. 4. 4. 30.

> Reddidisti? M. reddidi. C. omne ne? M. oppido. C. occisi sumus.

Idem Amph. 1. 1. 143. Oppido interii.

OPPIGNĔRO, [ὑποτίθημι, ἐνεχυράζω] āre. Aliquid pignori dare. Cic. pro Sext. 110. Libelli pro vino etiam sæpe oppignerabantur, manebat insaturabile abdomen. Ter. Heaut. 4. 5. 46.

> Num jussi? num illa oppignerare filiam
> Meam me invito potuit?

Oppignerare se. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 5.

OPPIGNERĀTOR, ōris. m. Augustin. Epist. 215. Ab oppigneratoribus urgeri.

OPPĪLO, [ἐμφράττω] āre. Occludere. Lucret. lib. 6. 725.

> Est quoque uti possit magnus congestus arenæ
> Fluctibus adversis oppilare ostia contra.

h. e. Resistere advenientibus fluctibus suo obice, imitante pilam saxeam, quæ in mare jacitur. Cic. 2. Philip. 21. Hisque oppilatis, impetum tuum compressisset? Plaut. Rud. 4. 1. 14. Jam meas oppilabit aures sua vaniloquentia. Al. Opplebit.

OPPILĀTIO, ōnis. f. [ἔμφραξις] medici vocant Vitium præclusi obstructique jecinoris, aliorumque intus viscerum. Scrib. Larg. Compos. 47. Ut neque spiratio interpelletur, neque remedium efficacissimum (quod per oppilationem aurium efficitur) excludatur. conf. Barth. Advers. 40. 4.

OPPIUS, Nomen Gentis Ro. plebejæ, cujus frequens mentio apud Livium. C. Oppius Cæsaris Dictatoris procurator, idemque Historicus, scriptor, ut quidam putant, libri de Bello Hispaniensi. V. Suet. Jul. cap. 56.

Alius Oppius Cares fuit Grammaticus. Suet. de Illustr. Gram. cap. 13. De utroque V. Voss. de Hist. Lat. 1.

Oppii ex Velia, Ænigma de quo Cic. 7. Att. 13. Ænigma Oppiorum ex Velia plane non intellexi: est enim numero Platonis obscurius. Jam intellexi tuum. Oppios enim de Velia succones dicis, in eo æstuavi diu: quo aperto, reliqua patebant, & cum Terentiæ summa congruebant. Al. Saccones, Sanctones, Salacones. V. not. Var. De pecunia mutua interpretatur Turnebus. Nam Oppiis fortasse pecuniam debebat, qui Veliam urbis locum incolebant. Oppios enim mox dicit de Velia saccones, a saccis pecuniæ. Ut enim a bucca bucco, a pera pero, a Drusis Druso: sic a saccis sacco deducitur.

Oppius mons Romæ, Varr. de L. L. 4. 8.

OPPIA, æ. f. Una fuit ex Vestalibus, quæ convicta stupri, viva defossa est. Liv. lib. 2. 42. extr.

Oppia, Mundii uxor. Cic. 13. Fam. 28.

OPPIANUS, V. supra f. 1.

OPPLEO, ēvi, ētum, [ἀναπληρόω] ēre. Circumquaque implere, sive Maxime implere. Ter. Heaut. 2. 3. 65. Lacrimis opplet os totum sibi. Liv. 10. 46. Nives jam omnia oppleverant, nec durari extra tecta poterat.

Opplet nares odor. Varr. 3. de R. R. cap. 4.

Liquidis loca vocibua opplent. Lucret. lib. 2. 145.

Regia oppletur lætanti cœtu. Catul. Argon. 62. 33.

Opplevit opinio hæc vetus Græciam. Cic. 2. de Nat. Deor. 63. V. OPINIO.

Opplevit luctus urbem. Liv. 22. 56.

OPPLĒTUS, a, um. Partic. [ἀναπληρωθεὶς] ut,

Mentes oppletæ tenebris ac sordibus. Cic. Post red. in Senat. 10.

Obrutus & Oppletus. Cic. 2. de Nat. Deor. 63. Ægyptum Nilus irrigat, & quum tota æstate obrutam, oppletamque tenuerit, tum recedit.

Ædes inaniis sunt oppletæ atque araneis. Plaut. Aul. 1. 2. 6.

OPPLŌRO, [καταδύρομαι] āre. Contra plorare. Auctor ad Heren. lib. 4. 52. At ille, Quin mihi illum datis, ac vos auribus meis opplorare non desinitis?

OPPŌNO, pŏsui, pŏsĭtum, [ἀνθίστημι, ἀντιτίθημι, ἀντιστοιχέω, προΐσχομαι, ἀντιδιαπλέκω] ĕre. Contra vel ex adverso ponere. Cic. 2. de Nat. Deor. 129. E quibus pullos quum excuderunt, ita tuentur, ut & pennis foveant, ne frigore lædantur: & si est calor a sole, se opponant. Plaut. Pseud. 1. 5. 10. Ibi nunc oppido opposita obstacula. al Obsepta est via.

Objicere & Opponere. Cic. in Pison. 81. Cujus ego imperio, non Alpium vallum, contra ascensum transgressionemque Gallorum, non Rheni fossam gurgitibus illis redundantem, Germanorum immanissimis gentibus objicio & oppono.

Opponi ad periculum. Cic. pro Muren. 87. Ad omne periculum, atque ad omnem invidiam solus opponitur.

Hostibus opponere aliquos. Cic. 2. de Finib. 9.

Aciem opposuere Æneadæ. Virg. 9. Æn. 469. V. ACIES.

Auriculam opponere. Hor. 1. Serm. 9. 77.

Auctoritatem suam. Cic. 4. Acad. 64. Auctoritas autem tanta movebat, nisi tu opposuisses non minorem tuam.

Causam opponere, Objicere ante oculos, Excusationem vel causam afferre. Cic. 3. Off. 41. Muri causam opposuit, speciem honestatis, nec probabilem, nec satis idoneam. De Romulo.

Corpus pro patria opponere, pro Exponere. Liv. 21. 8. Cic. 7. Att. 22. Persequi Cæsar Pompeium? quid? ut interficiat? O me miserum, & non omnes nostra corpora opponimus?

Formidines opponere. Objicere. Cic. pro Quint. 47. Minæ jactentur, pericula intendantur, formidines opponantur, ut, &c.

Genu opposuit costis. Ovid. 12. Met. 347.

Insidias opponere alicui. Cic. pro Cæcin. 84. In iis ipsis intercludere insidiis, quas mihi conaris opponere. [An Apponere?

Manum opposuit ante oculos. Ovid. 4. Fast. 178.

Manum puella suavio opponat tuo. Hor. Epod. 3. 21.

Manum fronti opponere. Ovid. 2. Met. 276.

> Opposuitque manum fronti.

Milites ad portas. Cic. pro Cæcin. 21. Atque iste ad omnes introitus, qua adiri poterat, non modo in eum fundum, de quo controversia fuerat, sed etiam in illum proximum, de quo nihil ambigebatur, armatos homines opponit.

Moles fluctibus. Cic. 2. Off. 14.

Montes natura opposuit mari. Lucan. lib. 2. 620.

Nomen opponere alicujus. Cic. 6. Verr. 75. Opponebant illi interdum nomen Africani.

Nomen alicujus ad rem aliquam faciendam. Cic. 5. Verr. 131. Quum decumani aratoribus ad pactiones faciendas non suam vim, sed tuum scelus ac nomen opponerent?

Opponere nomen æqui & boni iniquitati. Cic. pro Cæcin. 65. Si contra verbis & litteris, & (ut dici solet) summo jure contenditur, solent ejusmodi iniquitati & boni & æqui nomen dignitatemque opponere.
Ordinem adversus hostes quadruplicem. Liv. 30. 10.
Periculis se. Cic. pro Corn. Balb. 26.
Præsidium. Cic. ad Brut. 15. His ardentibus perturbandæ Reip. cupiditate, quod opponi posset præsidium, non habebamus.
Medicinæ totidem opponuntur his quatuor causis. Cic. 2. de Orat. 339.
Paribus paria redduntur, & contraria opponuntur. Cic. in Orat. 164.
Se opponere invidiæ pro patriæ salute. Cic. de Arusp. resp. 60.
Terrorem armati exercitus opponere togatis. Cic. pro Sext. 52.
Vitium opponere virtuti. Cic. 3. de Finib. 40. Hoc omni virtuti vitium contrario nomine opponitur.
Voluntas testatoris scripto opponitur tum, ut quæratur, verbane plus, an sententia valere debeat. Cic. in Topic. 96.
Urbem urbi. Cic. 1. de Lege Agrar. 18. Capuam deduci colonos volunt, illam urbem huic urbi rursus opponere, illuc opes suas deferre cogitant.
Opponere, Quum dé disputationibus loquimur. Cic. 4. Acad. 131. Introducebat etiam Carneades, non quo probaret, sed ut opponeret Stoicis summum bonum esse, &c.
Sed quid oppones tandem, si negem me unquam istas litteras ad te misisse? quo me teste convinces? Cic. 2. Philip. 8.
Opponere, antiquo more, pro Apponere. Cato de R. R. cap 157. extr. Deinde petigini parce brassicam opponito, sanam faciet. Quam tamen lectionem sic emendat Turnebus, De petigine porcæ: brassicam opponito, & mihi magis probatur.
Opponere, pro eo quod alias Deponere dicitur, & Contra alium pignus ponere. Plaut. Curc. 2. 3. 77.

> Provocat me in aleam, ut ego ludam, pono pallium,
> Ille suum annulum opposuit. al. Opposivit.

Opponere pignori. Ter. Phorm. 4. 3. 56. Ager oppositus est pignori ob decem minas.

OPPŎSĬTUS, a, um. Partic. [ἀντιτεθείς, ἀντιταθεὶς] Cic. 2. de Divin. 117. Luna subjecta atque opposita soli.
Corpore opposito vim, scelus, & furorem aliquem a bonorum cervicibus depellere. Cic. pro Domo 63.
Fores oppositæ. Hor. 3. Carm. 26. 8.
Humeris oppositis extrahere aliquem e turba. Hor. 2. Serm. 5. 95.
Nubes oppositæ. Ovid. 10. Met. 179.
Oppositum & Objectum. Cic. pro Font. 3. Specula Pop. Romani ac propugnaculum istis ipsis nationibus oppositum & objectum.
Opposito dedecore, Oblato, sive objecto. Cic. 2. Tusc. 16. Id quod natura ipsa & quædam generosa virtus statim respuit, ne dolorem summum malum diceres, oppositoque dedecore sententia depellerere, in eo magistra vitæ philosophia tot sæcula permanet.
Lancibus oppositis. Juven. 11. Sat. 18. i. e. Oppigneratis.
In hac dictione ludit Catull. ad Furium, 24. 2.

> Furi, villula nostra non ad Austri
> Flatus opposita est, nec ad Favoni,
> Nec sævi Boreæ, aut Apeliotæ:
> Verum ad millia quindecim, & ducenta.
> O ventum horribilem, atque pestilentem! Significat poeta villam

suam esse oppigneratam, sive pignori oppositam ob quindecim millia, &c.

OPPOSĬTUM, i. n. Gell. 16. 8. Opposita ipsa inter sese adversa sunt. conf. Mart. Capell. 4.

OPPOSĬTIO, ōnis. f. [ἀντίθεσις] Cic. 1. de Invent. 42. Disparatum autem est id, quod ab aliqua re per oppositionem negationis seperatur hoc modo, Sapere & Non sapere.

OPPOSĬTUS, ûs. m. [ἀντίστασις] Cic. pro Marcel. 33. Non modo excubias & custodias, sed etiam laterum nostrorum oppositus, & corporum pollicemur. Gell. lib. 4. cap. 5.
Opposítu membrorum. Sil. 10. 212.
Opposítu globi. Plin. 2. 71.

OPPORTŪNUS, a, um. Adj. [εὔκαιρος, καίριος] Quod pro desiderio nostro accidit: ab Ob & Portus, quod navigantibus maxime utiles, aptatique sint. Plaut. Epid. 3. 3. 44.

> Nihil homini amico est opportuno amicius. h. e. Qui in tempore succurrit. [Contrarium est Importunus. Forte pro Obfortunus.

Opportunus alicui vitio vel morbo, Proclivis, obnoxius. Plin. lib. 16. cap. 40. Quædam enim in mari, quædam in terra vitiis opportuniora. Et lib. 18. cap. 7. Non alia de causa opportuniora morbis corpora existunt.
Injuriæ opportunus. V. INJURIA.
Opportunus hosti. Sallust. in Jugurth.
Opportunus ad, Commodus, idoneus. Ter. Eun. 5. 9. 47.

> — ad
> Omnia hæc magis opportunus, nec magis ex usu tuo
> Nemo est.

Ætas opportunissima. Cic. 7. Fam. 7.
Classes opportunissimæ. Cic. 2. Verr. 13. Classes optimæ, atque opportunissimæ, cum magna ignominia Pop. Rom. amissæ & perditæ.
Latebra. Ovid. 3. Met. 442.
Locus opportunus & tempus idoneum ad eam rem de qua narratur. Cic. 1. de Invent. 29.
Locis opportunioribus munitiones imponere. Liv. 36. 17.
Seges oportuna pecori. Virg. 4. Georg. 129.
Tempus opportunum, Commodum, optatum, proprium. Cic. 2. Fam. 18. Quas si satis opportuno tempore accepisti, gratissimum mihi feceris, si ad me in Ciliciam quamprimum veneris.
Tempus actionis oppertunum. Cic. 1. Off. 142.
Urbs opportuna, munita, propinqua, fortissimorum virorum, fidelissimorum civium, atque optimorum. Cic. 4. Philip. 6.
Utilitas opportuna. Lucret. lib. 6. 893.
Opportunus, absolute. Cic. de Clar. Orat. 333. Tantum dico, si mihi accidisset, ut numerarer in multis * si operosa est concursatio magis opportunorum.
Locorum opportuna. Tacit. 4. Ann. 24.
Superl. ut, Locus opportunissimus. Plin. lib. 8. Ad hos proferendos & tempus, & locum opportunissimum elegi, &c. conf. Cæs. Bell. Gall. 1. 30.
Urbs opportunissima portu. Liv. 26. 43. Potiemur præterea cum pulcherrima opulentissimaque urbe, tum opportunissima portu egregio. i. e. Unde terra marique quæ belli usus poscit, suppeditentur. Idem 4. 13.

OPPORTŪNE, Adv. [εὐκαίρως] i. e. Loco & tempore, sive in loco & in tempore. Ter. Adelph. 2. 4. 2. Opportune: te ipsum quærito. Idem And. 3. 4. 11. Opportune hic fit mihi obviam. Cic. pro Rosc. Amer. 68. Tempus idoneum, locus opportune captus ad eam rem.
Opportune facere. Cic. 3. de Finib. 61.
Opportune nuntiis allatis. Cæs. 3. Bell. Civil. 101.
Reddere opportune alicui litteras. Cic. 14. Att. 19.
Illud satis opportune. Cic. 16. Att. 6.
Opportune venire. Cic. 1. de Nat. Deor. 15.
Compar. Accidere opportunius nihil potuit, teipsum cupio. Cic. 1. Fam. 9.
Superl. Cæs. 3. Bell. Civil. 101. Opportunissime nuntiis allatis. Liv. 32. 18. Anticyra opportunissime sita.

OPPORTUNĬTAS, ātis. f. [εὐκαιρία, καίριον] Commoditas, pro ratione loci, temporis & personarum. Cic. 3. de Finib. 45. Et quemadmodum opportunitas (sic enim appellemus εὐκαιρίαν) non fit major productione temporis, (habent enim suum modum quæcunque opportuna dicuntur) sic recta effectio.
Consultrix & provida utilitatum, opportunitatumque omnium natura. Cic. 2. de Nat. Deor. 58.
Ætatis suæque & liberorum opportunitas. Sallust. in Jugurth. cap. 6.
Anuli usus opportunitate Gyges, reginæ stuprum intulit. Cic. 3. Off. 38.
Corporis opportunitates habilitatesque. Cic. 1. de Legib. 27.
Faciendi aliquid idonea opportunitas, aut non faciendi. Cic. 1. Invent. 40.
Fluminum opportunitates. Cic. 2. de Nat. Deor. 132.
Loci opportunitas. Cæs. 7. Bell. Civil. 19.
Locorum opportunitates. Plin. Paneg. cap. 15.
Membrorum utilitas & opportunitas. Cic. 1. de Nat. Deor. 93. De hoc quidem vos movet considerantes, quæ sit utilitas, quæque opportunitas in homine membrorum, ut, &c.
Temporis. Cic. 1. Off. 142.
Viæ, Facilitas. Plin. 1. Epist. 24.
Opportunitas & dignitas. Cic. 8. Att. 13. Si tenendam hanc oram putas, quæ opportunitatem & dignitatem habet, & egregios cives, &c.
Divina. Cic. 3. Philip. 34. Præclara tum fuit Senatus in illo ipso die vespertina provinciarum religiosa sortitio: divina vero opportunitas, ut quæ cuique apta esset, ea cuique obveniret.
Maritima. Cic. 8. Att. 8. Fuga & maritima opportunitas visa quæri desperatione.
Adjuncta. V. ADJUNGO.
Advenire opportunitate, pro In tempore. Plaut. Epid. 2. 2. 19.
Corrumpere opportunitatem. V. CORRUMPO.
Habere opportunitatem ad negotium administrandum. Cic. 1. de Invent. 38.
Sequi loci opportunitatem. Cic. 1. Off. 35.
Opportunitatis est beate vivere. Cic. 3. de Finib. 61.
Opportunĭtas, Utilitas. Cic. de Amicit. 21. Talis igitur inter viros amicitia tantas opportunitates habet, quantas vix queo dicere.
Utilitas & opportunitas. Cic. 5. Verr. 11. Neminem vestrûm præterit, Judices, omnem utilitatem, opportunitatemque provinciæ Siciliæ, quæ ad commoda Pop. Rom. adjuncta sit, consistere in re frumentaria maxime.

OPPRĬMO, pressi, pressum, [καταδυναστεύω] ĕre. Premendo gravare & offendere. Cic. Qui homini tot miseriis calamitatibusque oppresso subveniret. Dicitur & de rebus inanimatis: ut ex subjectis exemplis colligitur.
Opprimere os, Continere, claudere. Ter. Phorm. 5. 8. 93.
Opprimere, Convincere, seu Deprehendere. Ter. Andr. 1. 3. 23.

> Conveniam Pamphilum, ne de hac re pater imprudentem opprimat.

Ære alieno opprimi. Cic. 2. in Catil. 8. Nemo, non modo Romæ, sed ne ullo in angulo totius Italiæ oppressus ære alieno fuit, quem non ad hoc incredibile sceleris fœdus asciverit.
Animam hanc fluctus opprimet. Ovid. 1. Trist. 2. 35.
Animos opprimere formidine. Cic. 7. Verr. 14. Quis dubitet, quin servorum animos summa formidine oppresserit?
Bellum exortum opprimere, Comprimere. Cic. 1. de Divin. 105. Quod paucis post mensibus exortum, paucioribus a te est diebus oppressum.
Contumeliis aliquem operire & opprimere. Cic. 6. Verr. 111.
Criminibus & testibus obrui & opprimi. Cic. 3. Verr. 20.
Dictum suum opprimere, Mutare sententiam. Plaut. Merc. 3. 4. 6.
Dolor opprimitur patientia. Cic. 2. Tusc. 33. Sed dolorem opprimi dico patientia: si modo est aliqua patientia.
Dolore opprimi. Cic. 4. Fam. 6.
Flammas unda opprimit. Senec. Medea, 12.
Hostes conficere atque opprimere. Cic. pro Font. 26.
Hostes parentis sui oppressit. Senec. Octav. 8.
Ignem opprimere. Liv. 29. 31.
Improviso opprimere. Cic. 2. Off. 81. Quumque tyrannum Nicoclem improviso oppressisset, sexcentos exsules, qui fuerant ejus civitatis locupletissimi, restituit.
Improviso tantus morbus hominem temperantem oppressit. Cic. 15. Att. 1.
Incautos opprimere. Liv. 26. 12.
Invidia opprimi. Cic. 2. in Catil. 4. Fore ut ejus socios invidia oppressus, persequi non possem.
Judicio opprimere. Cic. pro Quint. 7. Si id est defendere, cupiditati alterius obtemperare; quo is facilius, quem velit, iniquo judicio opprimere possit. Idem pro Cluent. 30. Et est quisquam, qui quum hæc cognoverit, suspicari possit Oppianicum judicio oppressum & circumventum esse innocentem?
Leonem jaculo oppressit. Valer. 3. Argon. 24.
Mentionem aliquam opprimere. Liv. 38. 50.
Plerosque nec opinantes oppressimus, qui occisi captique sunt. Cic. 15. Fam. 4.
Nox oppressit. Cic. de Senect. 49. Quoties illum lux, noctu aliquid describere ingressum, quoties nox oppressit, quum mane cœpisset?
Occasionem opprimere, Supprimere, tacere, celare. Plaut. Asin. 2. 2. 15.
Onere opprimi. V. ONUS.
Onere officii opprimi. Cic. pro Rosc. Amer. 10. Id quod suscepi, quoad potero, perferam: quod si perferre non potero, opprimi me onere officii

officii malo, quam id, quod mihi cum fide semel impositum est, aut propter perfidiam abjicere, aut propter animi infirmitatem deponere.
Orationem alicujus opprimere. Cic. 2. de Finib. 30. Quæ jam oratio non a philosopho aliquo, sed a Censore opprimenda est.
Pede opprimere. Cato R.R. cap. 46.
Penuria victus opprimit eum. Hor. 1. Serm. 1. 98.
Potentiam alicujus exstinguere & opprimere. Cic. pro Rosc. Amer. 36.
Remp opprimere armis. Cic. 4. Fam. 3. Quicunque postea Remp. oppressisset armis, multo intolerabiliorem futurum.
Ruina opprimi. Cic. 2. de Divin. 20.
Somnus oppressit eum. Ter. Eun. 3. 5. 53.
Interea somnus virginem opprimit.
Terra opprimi. Cic. 2. de Divin. 51.
Opprimere, Prævenire, præoccupare. Cic. 15. Fam. 16. Puto te jam suppudere, quum hæc te tertia jam epistola ante oppressit, quam tu schedulam aut litteram.
Opprimere aliquem consilio. Cic. 1. Verr. 44. Nunquam ille me opprimet consilio, nunquam ullo artificio pervertet. Quod idem est ac si diceret, Consiliis ejus antevertam, omnia providebo. Budæus.
Opprimere & Abscondere. Cic. pro Rosc. Amer. 121. Est quiddam quod occultatur: quod quo studiosius ab ipsis opprimitur & absconditur, eo magis eminet & apparet.
Opprimere, pro Extundere, pervincere: i. e. Violenter impetrare, & violentis precibus. Plaut. Mil. 4. 5. 10.
— nam si posset ullo modo
Impetrari ut abiret, ne te abduceret, operam dedi:
Verum oppressit.
Opprimi, Ex improviso velut deprehendi. Cic. 12. Att. 32. Illud autem quod fore video, ipsum volo vitare, ne illæ ad me veniant. Et una est vitatio: & ego nollem: sed necesse est, ut explores ad quam diem hîc ita possim esse, ut ne opprimar. i. e. Ne Publilia & mater veniant, quum de illarum adventu nihil suspicer. Ibid. 34. Quum scribas videndum mihi esse ne opprimar, ex quo intelligam te certum illius profectionis diem non habere: putavi, &c. Ne opprimar, a Publilia & matre: sive subito & insperato Publiliæ adventu. Plura exempla supra V.

OPPRESSUS, a, um. Partic. [καταδυναστευόμενος] ut,
Oppressa metu civitas. Liv. 24.
Oppressus a prædonibus & captus est. Cic. 7. Verr. 122.
Oppressus est, non causa, sed tempore. Cic. pro Cluent. 91.
Catenis vinctus & oppressus. Senec. Herc. fur. 52.
Casu acerbo. Catull. ad Mallium, 66. 1.
Doloribus oppressus, Confractus. Cic. 9. Fam. 14. Quanquam erat oppressus totius corporis doloribus.
Vi oppressus. Cic. 2. Off. 24. Sed iis qui oppressos imperio coërcent sit sane adhibenda sævitia.
Repressum magna ex parte, non oppressum aliquem relinquere. Cic. pro Muren. 32.
Amicitia oppressa. Cic. de Amicit. 78. Quamobrem primum est danda opera, ne qua amicorum dissidia fiant: sin tale aliquid evenerit; ut exstinctæ potius amicitiæ, quam oppressæ esse videantur.
Arces. Lucan. lib. 2. 654.
Carmina oppressa silent. Lucret. lib. 2. 505.
Herba. Ovid. 3. de Arte Am. 721.
Juvencus a lupo. Stat. 8. Theb. 692.
Memoria. Plin. 9. Epist. 18. Ne istam ipsam memoriam, cui gratias ago, assiduitate, & copia turbem: oneratamque & quasi oppressam, cogam pluribus singula, posterioribus priora dimittere.
Patria oppressa a prædonibus. Nepos 20. 1. 1.
Pectus oppressum. Senec. Herc. fur. 11.
Respublica oppressa captaque. Cic. pro Domo, 26.
Senatus oppressus & afflictus. Cic. Post red. in Senat. 17.
Vita oppressa jacet. Lucret. lib. 1. 64.

OPPRESSIO, ōnis. f. [καταδυνάστευσις] Ter. Adelph. 2. 2. 30.
Per oppressionem ut hanc mihi eripere postulet.
Curiæ oppressio. Cic. pro Domo, 5.
Legum & libertatis interitus, earumque oppressio tætra & detestabilis. Cic. 3. Off. 83.

OPPRESSIUNCŬLA, æ. f. dimin. Plaut. Pseud. 1. 1. 66.
Papillarum horridularum oppressiunculæ.

OPPRESSUS, ûs. m. Sidon. 9. Epist. 11. extr. Saxei montis oppressu.

OPPRESSOR, ōris. m. [καταδυναστευτὴς] Cic. ad Brut. 16. Petitur ut vindices atque oppressores dominationis salvi sint? Nazar. Paneg. Const. cap. 31. Ludibriis oppressoris sui auspicari libertaten juvabat.

OPPROBRIUM, i. n. [ὄνειδος] Infamia, dedecus, quasi objectum probrum. Plin. lib. 18. cap. 26. Dedecus enim habetur, opprobriumque meritum, falcem ab illa volucre in vite deprehendi. [Verbale puto ab Opprobro.
Æternum opprobrium. Hor. 4. Carm. 12. 7.
Aliena. Hor. 1. Serm. 4. 128.
Magnum. Hor. 3. Carm. 24. 4.
Turpe. Hor. 1. Serm. 6. 84.
Turpia linguæ. Claud. de Bell. Get. 522.
Dignus opprobriis. Hor. 2. Serm. 1. 85.
Fugere opprobria culpæ. Hor. 1. Epist. 9. 10.
Fundere rustica. Hor. 2. Epist. 1. 146.
Morderi falsis. Hor. 1. Epist. 17. 34.
Recantata. Hor. 1. Carm. 16. 27.
Sum opprobrio. Ovid. 2. Trist. 445.
Nec fuit opprobrio celebrasse Lycorida Gallo.

OPPROBRIŌSUS, a, um. Adj. Plenus opprobrii. Leg. 40. §. 1. Cod. de Episc. & Cler. Absurdum clericis est: immo etiam opprobriosum.
Opprobriosus, Pontanus de Serm. lib. 2. pag. 381. Mendacium vero ipsum per se, & turpe esse, & opprobriosum. Poterat dicere Probrosum. H. St. Desiderabatur hæc vox in Lugd.

OPPRŎBRO, [ὀνειδίζω] āre. significat Probrum objicere, inquit Festus. Plaut. Most. 1. 3. 142.
Egone id exprobrem, qui mihimet cupio opprobrarier? Idem Truc. 2. 2. 25. Rus tu mihi opprobras? Gell. lib. 17. cap. 1. Ut vel hac ipsa re, quod ita licebat, opprobraret adversariis. Idem 1. 15. Eidem vilitatem opprobrans. Aur. Vict. de Vir. Illust. cap. 66. Luxuriam opprobrans.

OPPROBRĀTUS, a, um. Partic. Gell. 3. 5. Mollities oculorum & corporis cuidam opprobrata acerbe.

OPPROBRĀTIO, ōnis. f. [ὀνειδισμὸς] Gellius lib. 12. cap. 11. Tum Cicero inopinata opprobratione permotus. Idem 2. 7. Sine opprobratione acerba reprehensionis.

OPPROBRĀMENTUM, i. n. [ὀνείδισμα] antique pro Opprobrio. Plaut. Merc. 2. 3. 87.
Multo edepol, si quid faciundum est, facere damni, mavolo,
Quam opprobramentum aut flagitium muliebre efferri domo.

OPPUGNO, [πολεμέω, πολιορκέω, προσβάλλω] āre. significat Contra pugnare, nocendi causa. Et fere de Locis munitis dicitur. Cic. 2. Fam. 9. Ibi quintum & vicesimum jam diem aggeribus, vineis, turribus oppugnabam oppidum munitissimum Pindenissum.
Obsidere, oppugnare & labefactare aliquam urbem. Cic. de Arusp. Resp. 6.
Vehementissime oppugnare urbem aliquam. Cic. pro Lege Manil. 20.
Urbem oppugnat celsis molibus. Virg. 5. Æn. 439.
Carinam fessam oppugnare. Ovid. 11. Met. 531.
Sagittis oppugnare rates. Propert. lib. 3. 11. 13.
Oppugnare aliquem, Omnibus technis adhibitis, vincere conari, sive impetere dolo, aut etiam pecunia. Plaut. Epid. 1. 2. 60.
At eundem senem oppugnare certum est consilium. Cic. 1. Fam. 7. Ut quos tu Reipub. causa læseras, parum te oppugnarent.
Propugnare pro aliquo, & Oppugnare aliquem, contraria. Cic. Anteq. iret in exil. 11. Pro innocentissimo quoque propugnare, & nocentissimum quemque oppugnare, nobis utilissimum esse arbitraremur. [Forte Pugnare legendum, non Propugnare. V. mox Commoda &c.
Oppugnare aliquem pecunia. Cic. 1. Fam. 1. Hammonius regis legatus aperte pecunia nos oppugnat. Idem 2. Verr. 24. Urgebant comitia, & his ipsis oppugnabar grandi pecunia.
Oppugnare aliquem capite & fortunis. Cic. 5. Fam. 1. Existimaram pro mutuo inter nos animo, & pro reconciliata gratia, nec absentem ludibrio læsum iri me, nec Metellum fratrem ob dictum, capite ac fortunis per te oppugnatum iri.
Oppugnare & Repugnare. Cic. 5. Fam. 2. Quare non ego oppugnavi fratrem tuum, sed fratri tuo repugnavi.
Clandestinis consiliis aliquem. Cic. in Orat. 213.
Palam aliquem. Cic. 2. Q. frat. 4.
Defendere & probare rem aliquam, Oppugnare & evertere, contraria. Cic. 2. de Orat. 151. Carneadis vero vis incredibilis illa dicendi, & varietas perquam optanda nobis, qui nullam unquam in illis suis disputationibus rem defendit, quam non probarit: nullam oppugnavit, quam non everterit.
Oppugnare cuniculis occulte rem aliquam. Cic. 1. de Lege Agrar. 1. Quæ res aperte petebatur, ea nunc occulte cuniculis oppugnatur.
Æquitatem oppugnare verbis. Cic. pro Cæcin. 67. Tamen non probasse memini quod defendis, quia verbis oppugnare æquitatem videbatur.
Bona alicujus oppugnare. Plaut. Pers. 1. 2. 22.
Caput alterius. Cic. pro Quint. 4.
Commoda patriæ oppugnare. Cic. 1. de Invent. 1. Qui vero ita se armat eloquentia, ut non oppugnare commoda patriæ, verum pro eis pugnare possit, is mihi vir, &c.
Consilia alicujus oppugnare. Plaut. Most. 3. 1. 15.
Mens oppugnatur artibus innumeris. Ovid. de Rem. Amor. 690.
Os oppugnare alicui. Plaut. Cas. 2. 6. 60. Jocus est. Alludit enim ad Pugnos, quibus cæsus fuerat. V. v. 55.

OPPUGNĀTUS, a, um. Partic. [πολεμηθεὶς] ut, Roma oppugnata propriis triumphis. Propert. lib. 2. 16. 45.

OPPUGNATIO, ōnis. f. [πολέμησις] Liv. 14. 29. Nec segnior oppugnatio est, quam pugna fuerat. conf. Cæs. 2. Bell. Gall. 6.
Machinamenta, & astus oppugnationum. Tacit. 12. Ann. 45.
Nocturnam oppugnationem audere. Tacit. 2. Ann. 12.
Sustinere oppugnationem. Cæs. 3. Bell. Gall. 36.
Oppugnatio & gratia. Cic. 2. Q. frat. 7. Mihi cum sua sponte jucundum, tum jucundius, quod me absente (est enim εἰλικρινὲς judicium) sine oppugnatione, sine gratia nostra erant Antii.

OPPUGNĀTOR, ōris. m. [πολεμιστὴς] contrar. Propugnatori. Cic. pro Corn. Balb. 51. Atque utinam qui ubique sunt propugnatores hujus imperii, possent in hanc civitatem venire: & contra, oppugnatores Reip. de civitate exterminari.

OPPUGNATŌRIUS, a, um. Adj. Vitruv. 10. 22. Hostes comparant res oppugnatorias.

OPPŬTO, [κλαδεύω] āre. Idem quod Putare, aut Circumputare, & de arboribus intelligitur. Plin. lib. 17. cap. 21. Opputatur autem quicquid proximo tulit fructum.

OPPŬVIO, īre. [πλήττειν] verbum obsoletum, a Pavio, īre. Percutere est. Unde, Oppuvia, Verbera dicuntur.

OPPUVIUM, i. n. Verber, plaga. Afran. Oppuviis pueri coercentur. V. Laurenb. Antiq. p. 311. conf. Salmas. in Solin. p. 41. Edit. 2.

O P S

OPS, ōpis. f. [Ῥέα] filia Cæli ex Vesta, & soror uxorque Saturni. Ops terra est, uxor Saturni, inquit Servius in 11. Æneid. 532. quam Græci Rheam vocant. Plaut. Cist. 2. 1. 39. Itaque Ops opulenta illius avia. V. Broeckh. ad Tibul. 1. 4. 62. Est autem nihil aliud quam Terra, ut in Conject. docet Scalig. p. 31. Terra vero Ops vocata, quia hîc omne opus, & hac opus ad vivendum, &c. ut ait Varro L. L. 4. 10. conf. Macrob. 1. Saturn. 10. vel Lex. Pitisc.
In Accus. Opim facit. Virg. l. c.
Velocem interea superis in sedibus Opim. ubi Serv. Opim quando dicimus, Nympham significamus, sin autem dicamus opem, auxilium intelligimus.
Ops soror Saturni, Oceani & Salaciæ filia. Cic. de Universſ. 35.
Turrigera Ops. Ovid. 2. Trist. 24.
Ædes Opis. Cic. 1. Philipp. 17.
Ops eadem est, quæ & Cybele. Tibul. lib. 1. 4. 68.

OPĀLIS, e. Adj. Deæ Opi dicatus. Auson. Ecl. de Feriis Rom. v. 15.
Vis & Opale sacrum, vel Saturnalia dicam? Al. Visne ope sancte sacrum.

Opalia, abſolute. Plin. 19. 6. vocat Feſta in honorem Opis menſe Decembri, paucis ante Saturnalia diebus, celebrata. Sunt, inquit, qui allium & ulpicum inter Opalia & Saturnalia aptiſſime ſeri putent. Sed Hard. habet, Sunt qui & allium Ulpicum inter Compitalia ac Sat. V. Lex. Pitiſc.

Opeconsiva, æ. f. Dea, & dies eadem, quæ Ops & Opalia. Varr. L.L. 5.3. Opeconſiva dies, ab dea Opeconſiva, cujus in Regia ſacrarium.

Opĭgĕna, æ.c. Adj. Ex Ope genitus, vel genita. Junoni tributum cognomen docet Feſtus. [Sed male ab Ope ferenda arceſſit. Opiferam enim, vel certe Opigeram dixiſſent potius. Apud Martian. Capell. lib. 1. pr. Ope conjuga, non Opigena, ut in Theſauro Lipſienſi exſtat, legitur.

Ops, ŏpis. c. Adj. Opem ferens dicitur. Actius, Quorum genitor fertur eſſe ops gentibus. Unde Inops, & Inopia, quaſi Sine ope. Feſtus, Ops antiqui dicebant, quem nunc Opulentum, ut teſtimonio eſt ei contrarium Inops.

Ops, ŏpis, opem, ope. f. [βοήθεια] Nominativus & dativus vix legitur. i. e. Poteſtas & auxilium. Ter. Heaut. 3. 3. 31.

— quid illum porro credis facturum, Chreme,
Niſi eum, quantum di dant opis tibi, ſervas, caſtigas, mones?

Virg. 2. Æn. 803.

— nec ſpes opis ulla dabatur. i. e. Auxilii, inquit Servius.

Nihil opis in aliquo ad. Cic. de Senect. 4. Quibus enim nihil opis eſt in ipſis ad bene beateque vivendum, iis omnis gravis eſt ætas.
Dives opis natura ſuæ. Hor. 1. Serm. 2. 74.
Expertes opis. Lucret. lib. 5. 996.
Indigus opis. Virg. 2. Georg. 428.
Admovere tardam opem. Ovid. Rem. Amor. 116.
Afferre alicui. Ovid. 8. Met. 269. Cic. 4. Fam. 1.
Auferre. V. aufero.
Confugere ad alicujus. Cic. pro Font. 23.
Dare ſalutiferam. Ovid. 21. Epiſt. 174.
Egere. Ovid. 21. Epiſt. 36.
Egens opis, dixit Cic. lib. 3. Tuſc. 44. Ex quodam poeta.
Eniti omni ope atque opera. Cic. 14. Att. 15.
Niti ſumma ope contra. i. e. Omnibus viribus. Salluſtius in Catil. 38. pr. Contra eos ſumma ope nitebatur pleraque nobilitas.
Noſtræ non opis eſt Dido. i. e. Noſtræ poſſibilitatis, inquit Servius. Virg. 1. Æn. 605.
Expoſcere opem. Stat. 10. Theb. 51.
Exſpectare opem, & Opes, alicujus. Cic. 9. Att. 19. Ab eo mihi litteræ redditæ ſunt ad VII Cal. quibus jam opes meas, non ut in ſuperioribus litteris, opem exſpectat.
Exſpectare ab aliquo opem & ornamentum aliquod. Cic. in Piſon. 19.
Factum eſt ope conſilioque tuo furtum. Cic. 3. de Nat. Deor. 74.
Fefellit divina ope ſua furta. Ovid. 3. Faſt. 22.
Ferre opem. Ovid. 2. Faſt. 401.
Ferre opem & ſalutem indigentibus. Cic. 2. de Finib. 18.
Ferre abominandam alicui. V. abominor.
Ferre triſtem. Ovid. 20. Epiſt. 184.
Ferre opis aliquid. Cic. 4. Fam. 1. Profecto aliquid opis occidenti Reipublicæ tuliſſemus.
Fultus ope. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Implorare opem alicujus. Ovid. 8. Met. 269.
Indigere opis. Cic. 1. Off. 40. Hoc maxime officii eſt, ut quiſque maxime opis indigeat, ita ei potiſſimum opitulari.
Juvare medica aliquem. Ovid. 2. Amor. 9. 28.
Mulcere aliquem ope. Ovid. 6. Epiſt. 98.
Negare opem alicui. Ovid. 11. Epiſt. 55.
Orare opem. Ovid. 12. Epiſt. 65.
Petimus a te opem, ad te confugimus. Cic. 5. Tuſc. 5.
Petere opem laſſis & dubiis rebus. Senec. Thyeſt. 8.
Poſcere. Hor. 2. Epiſt. 1. 411.
Promittere. Ovid. 5. Faſt. 247.
Reddere opem, & exſolvere grates. Stat. 5. Silv. 5. 45.
Reperire opem. Celſ. in prooemio lib. 1. Quod ſi jam incidat mali genus aliquod ignotum, non ideo tamen fore medico de rebus cogitandum obſcuris: ſed protinus eum viſurum, cui morbo id proximum ſit: tentaturumque remedia ſimilia iſtis, quæ vicino malo ſæpe ſuccurrerint, & per ejus ſimilitudinem opem reperturum.
Supereſt nil opis. Ovid. 6. Faſt. 369.
Tentare opem. Ovid. 3. ex Pont. 9. 42.
Tribuere opem rebus confuſis. Claud. de Bell. Get. 433.
Vincere ſera ope fata. Ovid. 2. Met. 617.
Uti ope alicujus. Ovid. 3. Faſt. 318.
Opem, veteres etiam pro Opulentia dixere. Cic. 3. Tuſc. 44.

O pater, ô patria, ô Priami domus,
Septum altiſono cardine templum:
Vidi ego te, aſtante ope barbarica,
Tectis cælatis, laqueatis,
Auro, ebore, inſtructam regifice.

Ex quodam poeta. Al. Aſtantem. [Poteſt etiam de ſatellitio Priami exponi.

Opes, um, ĭbus. plur. tantum, [πλοῦτος, δύναμις] Divitiæ dicuntur. Cic. 1. Off. 25. In quibus autem major eſt animus, in his pecuniæ cupiditas ſpectat ad opes, & ad gratificandi facultatem. Martial. lib. 5. 82.

Dantur opes nullis nunc, niſi divitibus.

Divitias, honores, opes in bonis numerare. Cic. 5. de Finib. 81.
Præditus magnis opibus homo. Cic. pro Cluent. 153.
Superbi opibus. Virg. 5. Æn. 268.
Magnas inter opes inops. Hor. 3. Carm. 16. 28.
Peroſus opes. Ovid. 11. Met. 146.
Propter opes & copias tolerabilis ſenectus. Cic. de Senect. 82.
Cupido furioſa opum. Ovid. 1. Faſt. 211.
Dives variarum opum. Virg. 2. Georg. 22.
Fames magnarum opum. Ovid. 1. Faſt. 304.
Largitor opum. Stat. 3. Silv. 1. 91.
Potentiæ nimiarum opum non ferendæ. Cic. 3. Off. 36.
Ubertas opum. Sil. lib. 15. 412.
Adoptivæ opes arboris. Ovid. 2. de Arte Am. 652.
Avaræ. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 21.
Beatæ. Stat. 1. Silv. 5. 44.

Feſtæ. Sil. lib. 7. 179.
Fluxæ. Senec. Hippol. 4.
Immenſæ. Ovid. 6. Met. 181,
Certæ. V. certus.
Indelibatæ. Ovid. 1. Triſt. 4. 28.
Integræ opes, & Opes acciſæ, ut contraria ponuntur. Hor. 2. Serm. 2. 113.
Largæ. V. largus.
Laxæ. V. laxus.
Modicæ. Ovid. 3. Triſt. 7. 39.
Privatæ. Tacit. 2. Ann.
Sollicitæ. Hor. 2. Serm. 6. 79. Ab effectu, quia ſollicitos faciunt.
Nimiæ. Tacit. in vita Agricol. 44.
Sparſæ. Lucan. lib. 3. 125.
Specioſæ. Tacit. in vita Agric. 30.
Superbæ. Sil. lib. 17. 621.
Abſumptæ. Ovid. 1. Amor. 12. 26.
Acquirere opes. Ovid. 2. de Arte Am. 343. De amne,

Naſcitur exiguus, ſed opes acquirit eundo.

Adoleſcunt. V. adoleo.
Affectæ. Tacit. 2. Hiſt.
Affluere opibus. Cic. 2. contra Rull. 82.
Amittere opes male. Ovid. 15. Epiſt. 66.
Attenuarat opes voragine ventris. Ovid. 8. Met. 844.
Augere opes. V. augeo.
Comminutæ & depreſſæ. V. comminuo.
Conſtitutas optime & fundatas fortunæ ſuæ opes poteſtati regiæ committere. Cic. pro Rabir. Poſt. 1.
Componit beatas opes nullo fine. h. e. Accumulat. Senec. Herc. fur. 3.
Concidere opes. V. concĭdo.
Condere opes, Abſcondere. Virg. 2. Georg. 507.
Congeſtæ. Ovid. 4. Faſt. 618.
Conquirere opes quæſtu meretricio. V. conquiro.
Conſectari. V. consector.
Conſequi honores & opes. Cic. de Clar. Orat. 279.
Conſumere alicujus. Ovid. 3. Faſt. 630.
Convaleſcunt opes. V. convalesco.
Corruunt. V. corruo.
Creverunt. Ovid. 1. Faſt. 211.
Creſcunt opes & hoſtium animi. Cic. pro Lege Manil. 45.
Creſcere in multas. V. cresco.
Cumulantur congeſtæ. Claud. 1. in Ruff. 193.
Deartuare. V. deartuo.
Decedit hoc opibus. V. decedo.
Detrahere alicui. Tibul. lib. 2. 1. 73.
Dilacerantur tuæ. Ovid. 1. Epiſt. 90. al. Dilaniantur.
Direptæ. Claud. 6. Conſ. Hon. 130.
Dabantur largæ. Ovid. 3. de Arte Am. 408.
Efferre opibus Rempublicam. Cic. ad Octav.
Effodiuntur opes, irritamenta malorum. Ovid. 1. Met. 140.
Emergere ad ſummas. Lucret. lib. 2. 13.
Eruere opes & regnum alicujus. Virg. 2. Æn. 4.
Evertere. Virg. 2. Æn. 603.
Expoſcere parvas. Ovid. 11. Met. 201.
Exſpectare opes, non opem alicujus. Cic. 9. Att. 19. V. ſupra in ops, ŏpis.
Facere. Ovid. 2. de Arte Am. 674.
Fundatæ bene. Ovid. 14. Met. 583.
Habere opes. Cic. 2. Off. 40.
Inclinantur opes ad. V. inclino.
Inventæ ſanguine. Ovid. 3. Amor. 8. 54.
Lacerare alicujus. Ovid. 3. Epiſt. 86.
Oſtentare. Virg. 4. Æn. 75.
Patiuntur opes ſtultitiam. Hor. 1. Epiſt. 19. 29.
Perdere ſuas. Ovid. 1. Amor. 2. 50.
Pollens opibus. Lucret. lib. 1. 61.
Poſſidere. Ovid. 3. Amor. 8. 54.
Potens opibus. Ovid. 4. Faſt. 253.
Proculcat contemptas. Claud. de Bell. Get. 607.
Quærere male. Ovid. 15. Epiſt. 66.
Quærere privatas. Hor. 1. Epiſt. 3. 16.
Quærere miſeras corpore. Ovid. 1. Amor. 10. 22. De meretricibus.
Rapiuntur opes a victis. Lucan. lib. 7. 746.
Recondere. Ovid. 1. de Arte Am. 628.
Regere. Ovid. 14. Met. 773.
Sollicitare miſeras opes. Martial. lib. 1. 4. ad Domitianum quod delatores expuliſſet,

Turba gravis paci, placidæque inimica quieti,
Quæ ſemper miſeras ſollicitabat opes,
Traducta eſt Gyaris, &c.

i. e. Opes miſerorum civium. [Immo ipſos cives opulentos.

Tueri opes. Ovid. 16. Epiſt. 32.
Opes, pro Auxilio. Virg. 12. Æn. 427.

Non hæc humanis opibus, non arte magiſtra
Eveniunt.

i. e. Auxiliis & viribus. Cic. 1. Q. frat. 1. 2. Nunc quoniam ita accidit, ut neque Prætores ſuis opibus, neque nos noſtro ſtudio quicquam proficere poſſimus, &c. conf. Hor. 3. Carm. 3. 26. & 1. Epiſt. 16. 34.

Infirmæ & tenues ad gratiam referendam ſunt ſæpe ſingulorum opes. Cic. Anteq. iret in exil. 5.
Summis opibus. Plaut. Moſt. 2. 1. 1. i. e. Maximo conatu.
Nulla unquam tam exigua manus tantas opes proſtravit. Nepos, 1. 5. 5. pro Exercitu.
Tenues opes, nullæ facultates, exiguæ amicorum copiæ. Cic. pro Quint. 2.
Allicere opes. V. allicio.
Circumveniri & urgeri potentis alicujus opibus. Cic. 2. Off. 51.
Confirmare opibus & copiis poteſtatem quandam. Cic. 2. de Lege Agrar. 49.
Evertere aliquid vi ſumma opum. Virg. 9. Æn. 532.
Evertere opes alicujus. Cic. 2. de Lege Agrar. 49.
Exſpectare alterius opes, miſerrimum eſt. Cic. pro Quint. 49.

Fractæ. Virg. 3. Æn. 53.
Juvare aliquem opibus. Virg. 1. Æn. 575.
Munire aliquem firmissimis opibus contra scelus inimicorum. Cic. de Provinc. Consul. 41.
Niti summa opum vi. Enn. apud Macrob. Saturn. 6. 1.
Nixum firmioribus opibus auxilium. Cic. Anteq. iret in exil. 5.
Obsidere opibus Italiam. Cic. 2. de Lege Agrar. 74.
Pugnandum non est contra tantas opes. Cic. 1. Fam. 9. i. e. Copias.
Refrenare & coercere omnium opibus juventutem. Cic. 2. de Divin. 5.
Repugnare alicui viribus atque opibus omnibus. Cic. 3. Tusc. 25.
Septus hominum opibus & munitus. Cic. 1. de Finib. 51.
Trojanas ut opes & lamentabile regnum Eruerint Danai. Virg. 2. Æn. pr.

OPĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [βοηθέων, βοηθὸς] Opem ferens. Plin. lib. 11. cap. 37. Metellum Pontificem linguæ adeo inexplanatæ fuisse accepimus, ut multis mensibus tortus credatur, quum meditaretur in dedicanda æde Opiferæ dicere. Hard. Opis vere dic. Ovid. 1. Met. 521.
— opiferque per orbem Dicor. De Apolline.
Deus opifer, Æsculapius. Ovid. 15. Met. 653.

OPULENS, entis. Adj. Sallust. Jugurth. cap. 69. Civitas magna & opulens. Apul. Met. 10. Matrona quædam pollens & opulens. Nepos, 12. 3. 3. Opulentium fortuna. conf. Plaut. Curc. 2. 3. 5. & Auson. Idyll. 2. 7. &c.
Opulens, Elegiaco carmine de Pace & Bello p. 38.
Divitiis opulens nunc creditur esse beatus. H. St. Desiderabatur omnino hæc dictio in Thes. Lugd. Auctoris porro nomen cultro recisum est.

OPULENTUS, a, um. Adj. [πλούσιος] Dives, & opibus abundans, quasi divitiarum plenus. Cic. de Amicit. 46. Ut mulierculæ magis amicitiarum præsidia quærant quam viri, & inopes quam opulenti, &c.
Opulentus, ab ope, cui eæ opimæ. Varr. de L. L. 4. 17. [An cui ea opime? Nam subjungit. Ab eadem Inops, qui ejus indiget.
Opulenti (inquit Festus) dicuntur, Rebus terrestribus copiosi.
Opulentus & Fortunatus. Cic. 2. Off. 70. Videndumque illud est, quod si opulentum fortunatumque defenderis, in uno illo, aut forte in liberis ejus manet gratia.
Agro virisque opulentior. Sallust. Jugurth. cap. 16.
Auro opulentus. Plaut. Epid. 2. 2. 115.
Civitas opulentissima. Cic. 3. de Nat. Deor. 81.
Copia. Hor. 1. Carm. 17. 16.
Mens opulentior auro. Lucan. ad Pison. 96.
Opsonium opulentum. Plaut. Bacch. 1. 1. 63.
Populi in terris opulentissimi. Liv. 23. 33. conf. 1. 7.
Provincia pecuniæ opulenta. Tacit. 2. Hist. 6. 6.
Regia. Catul Argon. 59. 43.
Templum donis. Virg. 1. Æn. 451.
Thesauris Arabum opulentior. Hor. 3. Carm. 24. pr.
Urbs opulentissima. Catul. in Julium Cæs. epigr. 23.
Rex Asiæ opulentissimus Crœsus. Cic. 2. de Divin. 125.
Sardanapalus rex Syriæ opulentissimus. Cic. 5. Tusc. 101.

OPULENTIA, æ. f. [πλοῦτος] Plin. lib. 17. cap. 1. Tam recens est opulentia. Sic Sallust. in Cic. 4. Cui potest esse dubium, quin opulentiam istam ex sanguine & miseriis civium paraveris?
Div.tis Crœsi opulentia. Ovid. 4. de Ponto, 3. 37.
I or ga opulentia clarus. Tacit. 14. Ann. 31.
Sp. tata. Tacit. 2. Hist. 4.
D. est opulentia nobis. Virg. 7. Æn. 262.
F. ctus opulentia. Nepos 5. 2. 5.
Plur. Plaut. Bacch 3. 4. 22.
Sed antequam illa unquam meis opulentiis Ramenta fiat gravior.

OPULENTĬTAS, ātis. f. Idem. [πλουτότης] Plaut. Mil. 4. 4. 35.
Quasique ejus opulentitatem reverearis. Cæcil. Plocio, Opulentitate nostra sibi injuriam faciam. Nonius 2. 598.

OPULENTE. Adv. Apul. Apol. 2. p. 333. Elmenh. Grandis domus opulente ornata.
Opulenter Pontanus de Conviventia 268. Sed forte Opulente dicendum. H. St. Nimirum in edit. Lugd. unus Livii locus sub seq. dict. afferebatur.

OPULENTER, Adv. [πλουσίως] Cum opulentia. Sallust. Jugurth. cap. 85. Neque milites arcte colam, me opulenter.
Compar. Justin. 3. 3. 5. Epulari opulentius. Liv. 1. 35. Ludos opulentius instructiusque, quam priores reges, fecit.

OPULENTO, [πλουτίζω] āre. Opulentum facere. Columel. lib. 8. cap. 1. Quum & avium stercore macerrimis vineis, & omni surculo atque arvo medeantur, & eisdem familiarem focum mensamque pretiosis dapibus opulentent. Hor. 1. Epist. 16. pr. de Fundo,
Arvo pascat herum, an baccis opulentet olivæ.

OPULESCO, ĕre. Opulentum fieri. Furius Antias apud Gellium lib. 18. cap. 11.
Quo magis in patriis possint opulescere campis. V. Non. 2. 615.

OPSIANUS Lapis. Arrian. καθ' ἧς ἐν βάθει κεχωσμένος εὑρίσκεται ὁ ὀψιανὸς λίθος. Hujus fit mentio in Pandectis: & quanquam a plerisque ut mendosum mutetur, optima tamen est lectio Florentina, cum scriptore Græco consentiens. Turnebus.

OPSŌNIUM, i. n. [ὄψον, ὀψώνιον] dicitur, Quicquid ultra panem & vinum in cibo adjicitur. Plaut. Aul. 2. arg. Dat coquos cum opsonio. Plin. lib. 18. cap. 11. Panis ipsius varia genera prosequi supervacuum videtur: alias ab opsoniis appellati, ut ostrearii. Græci ἐντραπεζώματα (inquit Baysius) vocant opsonia mensis imposita.
Opulentum opsonium. V. Opulentus, in OPS.
Rancidula fiunt opsonia. Juven. 11. Sat. 135.
Captare. Hor. 2. Serm. 7. 106.
Omnia conductis coemens opsonia nummis. i. e. Ad fœnus acceptis. Hor. 1. Serm. 2. 9.
Austri coquunt opsonia. h. e. Corrumpunt & putrefaciunt. Hor. 2. Serm. 2. 41.
Opsonium, videtur Terentius more Attico de Piscibus intellexisse, quum Adel. 2. 4. 22. dixit,
Ego jam, transacta re, convertam me domum cum opsonio. Nam ab Atticis ὄψον sic usurpatur: atque infra Syrus hoc explicans, ait se nactum pisces ex sententia. Turneb. Apul. Apol. Opsonium piscium.
Opsonia militum, Stipendia dicebantur, quia tum pecunia, tum cibaria illis dabantur. V. Schmid. Not. ad N. T. p. 503. Add. Suid. & Gloss. Cyrill.

OPSŌNO, [ὀψωνέω, ὀψοποιοῦμαι] āre. & OPSONOR, ari. deponens, Emere seu præparare res necessarias ad opsonandum (hoc est aliquid cum pane comedendum) seu convivandum. Ter. Adelph. 5. 9. 7.
— & quidem porro hæc, opsonare cum fide,
Scortum adducere, apparare de die convivium. Idem Andr. 2. 6. 20.
Vix, inquit, drachmis opsonatus est decem. conf. Plaut. Aul. 2. 4. 16. & Men. 1. 3. 26.
Opsonare, Facere sumptum pro opsonio comparando. Plaut. Bacch. 1. 1. 63.
Tu facito opsonatum nobis sit opulentum opsonium:
Ego opsonabo: nam id flagitium sit meum, meà te gratiâ,
Et operam dare mihi, & ad eam operam facere sumptum de tuo.
Nimium opsonavit. V. NIMIS.
Opsonare opsonium. Plaut. Stich. 3. 1. 36.
Opsonare prandium. Plaut. Pœn. 5. 5. 16.
Bene opsonavi. Plautus Menæch. 2. 2. 1.
Famem opsonare ambulando. Cic. 5. Tusc. 97. Socratem ferunt, quum usque ad vesperum contentius ambularet, quæsitumque esset ex eo, quare id faceret? respondisse se, quo melius cœnaret, opsonare ambulando famem. [i. e. Emere in cœnam.
Opsonatum mittere. Plaut. Cas. 2. 8. 5.

OPSONĀTUS, ûs. m. [ὀψώνησις] Plaut. Truc. 4. 2. 27.
Dedi equidem hodie ei quinque argenti deferri minas,
Præterea unam in opsonatum.
Obsonatu redeo. Idem Menæch. 2. 2. 5.

OPSONĀTOR, ōris. m. [ὀψώνης] Qui emit opsonia, & coquo ad coquendum tradit. Plaut. Mil. 3. 1. 73.
Vel primarium parasitum, atque opsonatorem optimum. Baysius, Qui opsoniis comparandis præerat, dicebatur opsonator: ut est apud Marcellum in l. Legatis servis. D. de legatis tertio. Græci illum ἀγοραστὴν vocant, auctore Athenæo. Quin & opsonator Græcum vocabulum videri potest, quasi ὄψου ὠνήτωρ, id est opsonii emptor: qui & ὀψώνης dicitur. [Nugæ. Gloss. Gr. Lat. Ὀψωνάτωρ, Stipendiarius.
De opsonatore confecit epigramma Martialis lib. 14. 219.
Opsonatoribus Dominici palatus subtilis notitia est. Senec. Epist. 47.

OPSONĬTO, [ὀψωνοῦμαι] āre. frequent. Sæpe opsonare. Nævius, Multi mecum eo die opsonitavere.
Postea centenis opsonitavere. Cato apud Fest.

OPSONŎMUS, i. m. [ὀψονόμος] Ædilis, cui cura piscium venditio. V. Taubm. Plaut. Aul. p. 194.

OPSOPŒŬS, i. m. [ὀψοποιὸς] Concinnator opsoniorum, id est Coquus.

OPSOPHAGUS, i. m. [ὀψοφάγος] Apicii cognomen fuit, qui omnes gulæ proceres longo intervallo superavit. V. Suid.

O P T

OPTICE, V. OPTICUS.

OPTĬCUS, a, um. Adj. [ὀπτικὸς] Idem quod Visivus, sive perspectivus. Unde Nervi optici a Medicis dicuntur, Per quos spiritus visivus defertur in pupillam. Hinc

OPTĬCA, æ. vel OPTĬCE, es. f. [ὀπτικὴ] Scientia lucis & tenebrarum, pars Geometriæ, dicitur, quæ ad oculos pertinet, quæ causas reddit cur visiones subinde fallant, & ea quæ in aqua conspiciuntur; majoraque ad oculos posita fiant, quæ procul ab oculis sunt, minora. V. Voss. de Scient. Math. p. 98. Bald. Lex. Vitruv. 1. 1. & Gell. 16. 18.

OPTIMAS, OPTIME, OPTIMUS. V. BONUS.

OPTIO, V. OPTO.

OPTO, [εὔχομαι] āre. Cupere, desiderare, ab Ope petenda, ut ait Perottus. Ter. Heaut. 4. 5. 8. Optabit rursum ut abeat ab se filius Cic. 4. Fam. 1. Itaque mihi venire in mentem nil potest, non modo quid sperem, sed vix jam quid audeam optare.
Optare alicui. Cic. pro Cluent. 188. Nihil est mali, nihil sceleris quod illa non ab initio filio voluerit, optarit, cogitaverit, effecerit.
Furorem & insaniam quibusdam. Cic. in Pison. 46.
Memorabilis est Inscriptio sepulcri quam laudat Broeckh. ad Propert. 4. 5. 76. Quod quisque vestrûm optaverit mihi, illi semper eveniat vivo & mortuo.
Fortunam aliquam optare & expetere. Cic. in Pison. 32.
Fructum otii cupere & optare. Cic. 1. de Orat. 2.
Mortem miserrimus opto. Virg. 2. Æn. 655.
Optat ephippia bos piger, optat arare caballus. Hor. 1. Epist. 14. 43. Proverbium convenit in eos, qui muneris functionem, & conditionem sibi accommodatam fastidiunt: alienam, & ad quam inepti sunt, expetunt. Cic. 5. Att. 15. Clitellæ bovi sunt impositæ, plane non est nostrum onus; sed feremus; modo, si me amas, sim annuus. Ex Lambino.
Opto ut adipiscar, pro Opto adipisci. Cicero, vide UT. H. St.
Optare, Eligere unum e duobus, ut ait Donatus. Ter. Andr. 4. 6. 2.
Quæ se inhoneste optavit parare hic divitias
Potius, quam in patria honeste pauper vivere. h. e. *Melius amavit*, ut loquuntur barbari. Virg. 1. Æn. 429.
Optavitque locum tectis. V. Scalig. Poet. 4. 16. conf. Virg. 3. Æn. 109.
Optare, Precibus postulare. Ter. Eun. 5. 9. 27.
Quodvis donum & præmium a me optato: id optatum feres. Virg. 7. Æn. 275.
Et reor, & si quid veri mens augurat, opto.
A diis immortalibus optare ut aliquid fiat. Cic. 2. in Catil. 15.
De aliquo aliquid expetere, optare, & deprecari. Cic. in Pison. 46.
Sapientius optare, Ovid. 2. Met. 102.
Stulte optare aliquid. Ovid. 1. Trist. 1. 80.
Optassis, pro Optaveris. V. Plaut. Mil. 3. 1. 74.

OPTANS, antis. Partic. [εὐχόμενος] Cic. 1. de Orat. 96. Insperanti mihi, sed valde optanti cecidit, ut in istum sermonem delaberemini. Virg. 9. Æn. 6.

OPTANDUS, a, um. Partic. [εὐκταῖος] ut, Fortuna optanda & expetenda. Cic. in Pison. 32.

OPTĀTUS, a, um. [εὐχθείς] Plaut. Aul. 3. 1. 1.
Optati cives, populares, incolæ, accolæ, advenæ omnes,
Date viam, qua fugere liceat. Optati hic sunt Vocati & implorati. Turnebus.

Optatus, [εὐκταῖος] Cic. 1. Fam. 5. Tametsi mihi nihil fuit optatius, quam ut primum abs te ipso, deinde a ceteris omnibus, quam gratissimus erga te esse cognoscerer.
Arena optata potiuntur Troes. Virg. 1. Æn. 176.
Auræ optatæ crebrescunt. Virg. 3. Æn. 530.
Dies optata parentibus instat. Ovid. 21. Epist. 43.
Epulæ. Hor. 4. Carm. 8. 30.
Mi optime ac optatissime frater, vale. Cic. 2. Q. frat. 7.
Honor. Virg. 5. Æn. 201.
Luce frui. Virg. 4. Æn. 619.
Metam optatam cursu contingere. Hor. de Arte Poet. 412.
Nuntius optatissimus. Cic. 14. Philip. 16. Post hanc habitam concionem duabus tribusve horis optatissimi nuntii & litteræ venerunt.
Rumores grati & optati afferuntur de fratre meo. Cic. 16. Fam. 21.
Tempus optatum. Catul. Argon. 62. 22.
Compar. Optatior, us. Cic. 4. de Finib. 44. Quid mihi potest esse optatius, quam cum Catone omnium virtutum auctore, de virtutibus disputare?
Superl. Optatissimus. Cic. pro Rosc. Amer. 43. Nonne optatissimum sibi putant esse, filios suos rei familiari maxime servire. Plura V. supra.

OPTĀTUM, i. n. subst. Cic. in Pison. 46. Illud etiam accidit præter optatum meum, sed valde ex voluntate. V. ACCIDO.
Furiosorum optata. Cic. 1. de Lege Agrar. 1.
Abominanda optata. V. ABOMINOR.
Eveniunt. Ovid. 6. Met. 370.
Optata loqui. Ter. Heaut. 3. 3. 50.
Non emo. quid ais? s. optata loquere. Ubi interpres, Ita loquitur ille qui cum alio loquitur, & cui is adversatur in consilio in re peragenda.
Respondet optatis meis fortuna. Cic. 2. Fam. 1,
In optatis est complecti hominem. Cic. 2. Fam. 12.
Dii tibi omnes oro, omnia optata semper offerant. Ter. Adelph. 5. 9. 21.

OPTĀTO, Adverbii vicem obtinet, [εὐκταίως] quasi Cum desiderio. Ter. And. 3. 3. pr. Optato advenis. Quasi dicat, Gratus & desideratus. Cic. 13. Att. 28. extr. Nisi quid te aliud impediet, mihi optato veneris.

OPTATIO, ōnis. f. [εὐχή] Cic. 3. Off. 94. Cui quum tres optationes Neptunus dedisset, optavit interitum Hippolyti filii. i. e. Optiones Nec desunt qui Optiones legant. Idem 3. de Orat. 203. V. OPTIO.

OPTĀBĬLIS, e. Adj. [εὐκτὸς, ἐπήρατος] Quo optari debet. Cic. 1. de Finib. 53. Itaque ne justitiam quidem recte quis dixerit per se ipsam optabilem, sed quia jucunditatis vel plurimum afferat. Ibid. lib. 2. 88. Voluptatem non optabiliorem diuturnitate facit?
Pax optabilis. Cic. 7. Philip. 7.
Expetendum & optabile. Cic. 1. de Orat. 221. Quæ vulgo expetenda atque optabilia videntur, dicendo amplificat atque ornat.
Optabilis, & jucundus. Cic. 5. Fam. 12. Quæ etsi nobis optabiles in experiendo non fuerunt, in legendo tamen erunt jucundæ.
Solamen. Sil. lib. 13. 236.
Tempus. Ovid. 9. Met. 758.

OPTABILĬTER, Adv. [εὐκτῶς] Cic. 1. Tusc. 96. Pro dii immortales, quam optabiliter iter illud jucundum esse debet, quo confecto, nulla reliqua cura, nulla sollicitudo futura sit! Correctiora exemplaria sine Optabiliter legunt.
Compar. Val. Max. 5. 1. extr. Ut optabilius in patria, ita speciosius pro patria, &c.

OPTĀTĪVUS, a, um. Adj. ut, Modus optativus. Isid. 1. 8. Mart. Capell. lib. 3. & Grammatici passim.

OPTIO, ōnis. f. Electio. [αἵρεσις] Plaut. Casin. 2. 4. 13.
Optio hæc tua est, utram harum vis conditionem accipe.
Ut Suspicio, Suspicatio. Cooptare in ordinem, fit per Optionem. In ea re est quædam optio. H. St. Non dubito, quin antiqui etiam Opto, ĕre. dixerint. Hinc Optio. conf. OPINIO. & OPTIVUS.
Deferre optionem. Cic. 4. Att. 7.
Facere optionem, & Permittere optionem. Cic. 1. Verr. 45. Quoties ille tibi potestatem optionemque facturus sit, ut eligas utrum velis factum esse, necne. Quintil. lib. 5. Budæus.
Dare optionem. Cic. de Clar. Orat. 189. Quando autem dubium fuisset apud patres nostros eligendi cui patroni daretur optio, quin aut Antonium optaret aut Crassum?
Optio est. Cic. 1. de Finib. 33. Nam libero tempore quum soluta nobis est eligendi optio, quumque nihil impedit, quo minus id quod, &c.
Si optio esset. Cic. 5. de Finib. 88. Ille Metelli vitam negat beatiorem quam Reguli, præponendam tamen, nec magis expetendam, sed magis sumendam: & si optio esset, eligendam Metelli, Reguli rejiciendam.
Optio sit tua, Elige ut voles. Cic. de Fato, 3. Hodie utro frui malis, optio sit tua.

OPTIO, m. Festus, Optio est optatio. Sed in re militari Optio appellatur is, quem Decurio aut Centurio optat sibi rerum privatarum ministrum, quo facilius obeat publica officia. Optio qui nunc dicitur, antea appellabatur Accensus. Is adjutor dabatur Centurioni a Tribuno militum: qui quia cooptare quem velint, Centurionibus permissum est, nomen ex facto sortitus est. Plaut. Asin. 1. 1. 88.
Tibi optionem sumito Leonidam.
Fabricare quidvis, quidvis comminiscere.
Perficito argentum hodie ut habeat filius,
Amicæ quod det. Optionem pro Adjutore & vicario quasique collega adoptato posuit. V. Budæum in Annotat. posterior. & Turneb. Advers. 4. 7.
Optio, a Varrone, L. L. 4. 16. Nonio, Vegetio & Plauto in eum sensum accipitur, ut sit Miles qui ægros antecedat, tanquam eorum vicem, si usus venerit, gerere sit paratus. Priscis Accensus dicebatur. Quod & ad alia transferri potest, ut apud Callistratum in l. ultim. de Jure immun. Quamobrem etiam eum qui in palatina militia id ipsum agat, quod in exercitu Optiones, jure arbitror dici Optionem. Male scribit Accursius eos nuncupari Optiones, qui publica exigebant. Alciatus.
Optio Fabricæ, apud Jurisconsultos esse videtur, qui Imperatoriæ fabricæ, a qua Fabricenses vocantur, aut fabricis legionum scutariis & loricariis custos præest, ut & custos carceris a Prudentio Manceps carceris, & a Divo Ambrosio Optio carceris appellatur: Sic enim scribit, Neque Paulus & Silas tempus distulerunt, quo optionem carceris baptizarent cum omnibus ejus. Turneb. Advers. 11. 13. conf. Lex. Pitisc.
Optio signiferorum. Antiq. Inscr. Grut. 804. DEAE NEMESI AVRELIVS OPTIO SIGN. LEG. XIII. GEM. &c. conf. Idem p. 445. n. 10. & p. 558. n. 7. item Lips. de Mil. Rom. 2. Dial. 7.
Optio carceris, in Antiq. Inscr. est Cui damnatorum cura committitur. V. Scalig. ad Manil. 5. & Reines. Inscr. Antiq. p. 12. & paulo ante.
Optio tabellariorum, Stationis marmorum, dicitur in veteri lapide. V. Guther. de Off. Dom. Aug. 3. 19.
Optio, vocatur etiam Opsonator. Procop. Persic. 3. conf. Buleng. de Conviv. 4. 1.

OPTIONĀTUS, ûs. m. Officium optionis militaris. V. Fest. ubi & Cato, Parare bonis atque strenuis optionatus.

OPTĪVUS, a, um. [ἑαυτοιητὸς] Adj. i. e. Quod ipse optaverit, atque elegerit. [Ab exoleto Optĕre, opinor. Sic Adoptivus, & Adoptio. Cognomen optivum. Hor. 2. Epist. 2. 101.

O P U

OPULENTUS, OPULESCO, V. Opes in OPS.

OPŬLUS, i. f. Arbor. Columel. lib. 5. cap. 6. Ruell. Opulus corno similis arbor, arbusto Gallico faciundo idonea, *obierus* vel *opierus* apud nos ruri dicitur: ulmi proceritate adolescit, caudice recto, enodi, rarioribus ramis brachiato, frondibus fere vitigineis, baccis racematim dependentibus. conf. Varr. R. R. 1. 8.

OPUNCULO, ōnis. (vel OPUNCULA, æ. f.) Avis, quod opilionis genus cantus imitatur. Festus. conf. OPILIO.

OPUNTIA, æ. f. Herba, de qua sic Plin. lib. 21. cap. 17. Item circa Opuntem opuntia est herba, etiam homini dulcis. Mirumque e folio ejus radicem fieri, ac sic eam nasci.

OPŪS, untis. [Ὀποῦς] Civitas in Locris. Ovid. 1. de Pont. 3. 73.
Cæde puer facta Patroclus Opunta reliquit. Dicimus etiam Opoes, ut notat interpres P. Melæ, Vadianus. V. Steph. Hinc

OPUNTIUS, a, um. Adj. [Ὀπούντιος] ut, Sinus Opuntius in Ægæo. Opuntii, Populi Phocensibus Bœotiis finitimi fuere.

OPŬS, ĕris. n. [ἔργον, ποίημα, δαίδαλμα, πραγματεία] Valla, Opus est finis, fructusque operæ. Unde Opera auctorum dicuntur, & Opera publica, ipsa publica ædificia.
Nonnunquam videtur Opus pro Opera accipi. ut Virg. 8. Æn. 415.
Mollibus e stratis opera ad fabrilia surgit. quasi ad Operas. Sed (ut videre videor) quoties non ad laborem corporis, sed laborem animi, & artem industriamque respicimus, magis opus, quam opera, dicendum est, ut In opere rustico, In opere faciendo, In opere fabrili, In opere textorio. Servius, Hoc Opus & hæc Opera dicimus, quando Negotium ipsum significamus quod geritur. Si autem feminino genere dixerimus Operas, ipsas Personas quæ aliquid faciunt. Utrumque autem horum nominum in eodem posuit loco Ter. Heaut. 1. 1. 21.
Quod in opere faciendo, operæ consumis tuæ:
Si sumas in illis exercendis, plus agas. Hactenus Valla, lib. 4.
Opus, pro Labore. Virg. 8. Æn. 516.
— sub te tolerare magistro
Militiam, & grave Martis opus. i. e. Laborem belli.
Opus, Officium. Virg. 10. Æn. 469.
— sed famam extendere factis,
Hoc virtutis opus. Servius.
Admonitor operum Lucifer. Ovid. 4. Met. 663.
Adjutor operis. Paterc. 2. 95. 1.
Artis præcipuæ opus. Ovid. 1. de Arte Am. 266.
Comites operis. Ovid. 3. Met. 129.
Contextus operis. Tacit. 2. Hist. 8.
Depopulatio publicorum operum. Cic. 2. Verr. 12.
Dies felices operum. Virg. 1. Georg. 277.
Dux operis. Ovid. 4. Fast. 257.
Immunes operum. Ovid. 4. Met. 5.
Labor. Virg. 2. Georg. 155.
Mirator. Stat. 3. Silv. 2. 94.
Otii opus, Munus solitudinis. Cic. 3. Off. 4. Africanus majorem laudem meo judicio assequebatur: nulla tamen ejus ingenii monumenta mandata litteris, nullum opus otii, nullum solitudinis munus exstat.
Participes. Ovid. 3. Met. 147.
Patiens operum juventus. Virg. 2. Georg. 472.
Populator operis nostri. Ovid. 12. Met. 593.
Prudentia major operum. Ovid. 2. de Arte Am. 675.
Quies operum. Virg. 4. Georg. 184.
Socius operum. Stat. 3. Silv. 2. 94.
Spiritus operis hujus, atque animus est in affectibus. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Structura. Lucan. lib. 6. 64.
Vacuus. Hor. 2. Serm. 2. 119.
Acutum opus, Ingeniosum. Claud. 1. in Eutrop. 78.
Admirabile. Ovid. 6. Met. 14.
Arctatum opus. Paterc. 2. 86. 1.
Arduum. V. ARDUUS.
Artificiosum & divinum. Cic. 2. de Nat. Deor. 138.
Bellica opera. Paterc. 2. 97. 2.
Breve. Ovid. 15. Epist. 4.
Censorium opus. Suet. Cæs. cap. 41. Columel. lib. 12. præf. extr.
Clarum. Ovid. 3. de Arte Am. 338. De Æneide Virgilii.
Cælatum. Virg. 3. Ecl. 37. conf. Censorin. cap. 2.
Consummatum tantum opus. Paterc. 2. 117. 1. De bello.
Coronarium. V. CORONA.
Destinatum. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Dulce. Ovid. 2. de Arte Am. 480.
Durum. Lucret. lib. 5. 1359.
Elaboratum. Cic. 6. Verr. 126.
Elaboratum opus dicendi. V. DICO, ĕre.
Elegans. Cic. 6. Verr. 126.
Felix opus eventu, forte conatu. Paterc. 2. 112. 2.
Furtivum. Ovid. 2. de Arte Am. 730.
Gratum agricolis. Virg. 1. Æn. 4.

Immen-

Immenſum. Lucan. lib. 1. 68.
Immortalia. V. IMMORTALIS.
Infauſtum. Quintil. in procem. lib. 6.
Infecta. V. INFECTUS.
Infinitum. Quintil. Tryphoni, 2.
Inimitabilia. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Inſtitutum. Quintil. Tryphoni, 2.
Interrupta. Virg. 4. Æn. 88.
Intextum tribus tauris. Virg. 10. Æn. 785. de Clypeo.
Juvenile palæſtræ. Ovid. 6. Met. 241.
Laborioſum. V. LABOR, oris.
Laudabile. Lucret. lib. 5. 159.
Lauta. V. LAUTUS.
Longum. Hor. de Arte Poet. 360.
Magnifica & præclara. Cic. 1. de Nat. Deor. 101.
Magnum. V. MAGNUS.
Magnum & arduum. Cic. in Orat. 75.
Magnum & difficile. Cic. 3. Tuſc. 84.
Magnum quoddam, atque haud ſciam an de humanis opéribus longe maximum. Cic. 2. de Orat. 72.
Menſtruum. V. MENSIS.
Minutiſſima Geometriæ. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Mirabile. Ovid. 8. Met. 199.
Mortale. V. Mortalis, in MORS.
Novitium. V. NOVUS.
Novum. Juſtinian. l. Conſtit. 63. conf. Guther. de Jur Man. 3. 13. vel Cujac. Obſerv. 1. 16.
Numeroſius. Quintil. lib. 5. cap. 10. Vulgoque paulo numeroſius opus dicitur argumentoſum. De multiplici argumenti ſignificatione. Vide interpretationem in Argumentoſus.
Obſcænum. Ovid. 3. Amor. 14. 28.
Perfectum, elegans & elaboratum. Cic. 6. Verr. 126.
Piſtorium. V. PINSO.
Plenum periculoſæ aleæ. Hor. 2. Carm. 1. 6.
Præclarum opus eſt, docere, inſtituere adoleſcentes, & ad omne munus officii inſtruere. Cic. de Senect. 29.
Principalia opera. Paterc. 2. 124. 3.
Reciſum. V. RECĪDO.
Rigens a ſummis ad ima. Quintil. lib. 2. cap. 13, de Sculptili opere.
Ruſticum. Ter. Heaut. 1. 1. 87.
Sculptile. Ovid. 4. de Pont. 9. 28.
Solenne, & utile famæ. Hor. 1. Epiſt. 19. 49.
Spectabile. Valer. 1. Argon. 428.
Triſte. Valer. 2. Argon. 396.
Tumultuarium. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Vetuſtum. Ovid. 3. Faſt. 391.
Accelerare opus. V. ACCELERO.
Acceſſit operi extrema manus. In ACCEDO.
Accingere operi. V. ACCINGO.
Addicere opus. In ADDICO.
Adeſt opus. Plaut. Amph. 1. 1. 15.
Aggredi. V. AGGREDIOR.
Anniti omni opere. Plin. lib. 7. cap. 53.
Appareat fac opus. Cic. 16. Fam. 18.
Approbare. V. APPROBO.
Approperare. V. APPROPERO.
Augere opus per ſcelus. Ovid. 2. Faſt. 630. al Opes.
Cantat inter opus. V. INTER.
Carpere aliquod. Ovid. 6. Met. 130.
Conſtruere. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 239.
Conſiderari vult ſuum quiſque opus a vulgo. Cic. 1. Off. 147.
Continuare aliquod opus diem & noctem. V. CONTINUO.
Currere certatim ad opus. V. Certatim, in CERTO.
Deponere neglectum. al. Seponere. Claud. in præf. lib. 2. de Rapt. Proſerp. 2.
Differre. Ovid. 1. de Arte Am. 409.
Efficere. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Evertere. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Exigere opus, Perficere. Ovid. 14. Met. 268.
Exigere avarius opus. V. AVARUS.
Exornare ſepulcrum tectorio opere. Cic. 2. de Legib. 65. V. TECTORIUS.
Explere alicujus. Ovid. 3. Met. 649.
Facere opus. Ter. Eun. 2. 1. 14.
In opere faciundo. V. IN præpoſ.
Fervet opus. Virg. 4. Georg. 169.
Fuſum late opus eſt, & multiplex, & prope quotidie novum, & de quo nunquam erunt dicta omnia. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Habere magnum opus in manibus. Cic. 1. Acad. 4.
Impedire opus alicui. Ovid. 8. Met. 200.
Inchoare. Stat. 6. Theb. 668.
Inſtare operi. Virg. 1. Æn. 508.
Inſtituere. V. INSTITUO.
Intermittere. V. INTERMITTO.
Lætari ſuis præclaris operibus. Cic. 1. Fam. 7.
Liberare opere. V. Libero, in LIBER, Adj.
Limare aliquod politius. V. LIMA.
Locatur opus. V. Loco, are; in LOCUS.
Manſurum ſuperſtes poſt mea fata. Ovi. 3. Amor. 15. 20.
Moliri opera. V. MOLIOR.
Movere majus opus. Virg. 7. Æn. 45.
Navare & efficere opus πολιτικόν. V. NAVO.
Negare mercedem operis. Ovid. 11. Met. 214.
Obire ruſticum. V. OBEO.
Patrare opera. In PATRO.
Pendent opera interrupta. Virg. 4. Æn. 88.
Peragere. Ovid. 2. de Arte Am. 480.
Procedit. Quintil. in procem. lib. 4.
Referre in apertum aliquod opus. Cic. in Parad. 1.
Reliquit opus inceptum dextra. Ovid. 2. de Arte Am. 78.

Repetere, & Omittere. Hor. 1. Epiſt. 6. 48.
Repetemus propoſitum. Ovid. 3. Met. 151.
Siſtere. Ovid. 17. Epiſt. 264.
Soluti operum famuli. Hor. 3. Carm 17. 16.
Tendere opus ultra legem. Hor. 2. Serm. 1. 2.
Tractare commode opus. Quintil. lib. 1. cap. 9.
Tractare legitima. Cic. de Clar. Orat. 82. Is princeps ex Latinis illa oratorum propria & quaſi legitima opera tractavit.
Tranſmittere operi noctes vigiles, Totas noctes invigilare operi, aut inſomnes ducere noctes propter opus. Stat. 3. Theb. 278.
Turbare diſpoſitum. Claud. 6. Conſ. Stil. 225.
Urbis opus, pro Nave ita magna ut urbem putares. Virg. 5. Æn. 119. Servius.
Opus, pro Artificio. Cic. 6. Verr. 97. In hoc fano loricas, galeaſque æneas, cælatas opere Corinthio, hydriaſque grandes ſimili in genere atque eadem arte perfectas. Ibid. 46. Opere antiquo & ſumma arte perfectæ.
Albarium opus. V. Albarium in Lex. Pitiſc.
Topiarum opus. Plin. 15. 30. Accedit in topiario opere laurus, quæ taxa dicitur. V. TOPIARIUM.
Exſtruere molem opere magnifico. Cic. 14. Philip. 33.
Factum nihil eſt opere aut manu, quod aliquando non conficiat & conſumat vetuſtas. Cic. pro Marcel. 11.
Mirabili opere perfectum candelabrum. Cic. 6. Verr. 64.
Pictum operibus magnificis ſtragulum. Cic. 5. Tuſc. 61.
Minervæ operum haud ignara, i. e. Docta artis lanificæ. Virg. 5. Æn. 284.
Opera, pro Ædificiis, apud Suet. in Tiberio 47. Princeps neque opera ulla magnifica fecit, Vide NEQUE. Sic in Veſp. 9. Fecit & nova opera. Item in Claudio cap. 20. pr. & paulo poſt, Lapideo opere. H. St.
Vitium operis. Cic. in Topic. 22. Non ejus vitio, qui demolitus eſt, damnum factum eſt, ſed ejus operis vitio, quod ita ædificatum eſt, ut ſuſpendi non poſſit.
Publica opera, Ædificia. Suet. Tiber. cap. 30. Idem Aug. cap. 37. conf. omnino Lex. Pitiſc.
Exſtruere opera. Paterc. 2. 130. pr. Suet. Tiber. cap. 30.
Subvertere moles operum. Ovid. 6. Faſt. 645.
Incenſis operibus, quæ ſtatuerat, &c. i. e. Munitionibus. Nepos 1. 7. 2.
Conamur multorum dierum opus, & magnum, propter altitudinem maris. Cic. 9. Att. 13.
Sepire operibus & munitionibus urbem aliquam. Cic. 13. Philip. 20.
Opus, indecl. adj. etiam pro Neceſſe, ſive neceſſario accipitur: ut, Opus eſt feſſum quieſcere, i. e. Neceſſe eſt.
Opus eſſe, & Neceſſe eſſe, videntur aliquantulum inter ſe differre. Cic. 1. Fam. 9. Legem curiatam Conſuli ferre opus eſſe; neceſſe non eſſe.
Opus eſt. Ter. Phorm. 4. 5. 3. Ut cautus eſt, ubi nihil opus eſt. Cic. 2. de Finib. 5. Bonum ipſum etiam quid eſſet fortaſſe, ſi opus fuiſſet, definiſſes.
Opus eſt & convenit. Auctor ad Heren. lib. 4. 21. Tacito quum opus eſt, clamas: quum tibi loqui convenit, obmuteſcis.
Oportet & opus eſt hoc fieri. Cic. 13. Att. 25.
Obſignant ex tempore quod opus ſit Græci. Cic. pro Flacc. 36.
Quamdiu ei opus fuerit, vixit. Cic. 4. Fam. 5.
Quid opus eſt de Dionyſio tam valde affirmare. Cic. 7. Att. 8.
Opus eſt dicere. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Opus eſt nihil deeſſe. Cic. de Amicit. 51. Atque haud ſcio, anne opus ſit quidem nihil unquam omnino deeſſe amicis.
Dux & auctor opus eſt, & ſimilia, cum nominativo, Idem quod Neceſſarius. Cic. 2. Fam. 5. Dux nobis & auctor opus eſt, & eorum ventorum quos propoſui moderator quidam, & quaſi gubernator. Idem 3. Verr. 126. Multa ſibi opus eſſe, multa canibus ſuis.
Materies opus eſt, ut creſcant poſtera ſæcla. Lucret. lib. 3. 980. Sic Idem, lib. 2. 814. Opus eſſe colores, in nominativo dixit.
Sumptu ne parcas ulla in re, quod ad valetudinem opus ſit. Cic. 16. Fam. 6.
Aliquantum nobis temporis & magni laboris, & multæ impenſæ opus fuerunt, ut quæ Reipub. &c. Cic. 10. Fam. 8.
Opus eſt lectionis. Quintil. lib. 12. cap. 3. Caſtigatiores codices habent Lectione.
Opus eſt cibum puero. Plaut. Truc. 5. 10. Cic. 15. Att. 20. Equidem video mihi quoque opus eſſe viaticum: ſed id ex prædiis, ut cadet, ita ſolvetur.
Opus eſt cibo, & aliis. Plaut. Truc. 5. 11.

> Opus nutrici autem, utrem ut habeat veteris vini largiter,
> Ut dies noctesque potet: opus eſt igne, opus eſt carbonibus,
> Faſciis: opus eſt pulvinis, cunis, incunabulis.

Quibuſcunque rebus opus eſſe intelligam, ſaluti tuæ præſto ero. Cic. 4. Fam. 14.
Verbis quid opus eſt, ubi rerum teſtimonia adſint? Cic. in Salluſt. 12.
Auxilio ſcis opus eſſe tuo. Ovid. 4. de Pont. 3. 8.
Expedito nobis homine & parato opus eſt. Cic. 11. Philip. 25. Gell. 17. 2.
Convento opus eſt. Plaut. Curc. 2. 3. 23.
Exquiſito opus eſt. Plaut. Amph. 2. 1. 81.
Facto opus eſt. Ter. And. 3. 2. 10.

> Non imperabat coram quid opus facto eſſet puerperæ.　Idem Heaut. 1. 1. 28.
> Mihi ſic eſt uſus: tibi ut opus eſt facto, face.

Maturato opus eſt. Liv. 1. 58. Sed maturato opus eſt quicquid placuerit.
Parato opus eſt. Ter. And. 3. 2. 42.
Properato opus eſt. Cic. pro Milon. 50. Primum erat nihil, cur properato opus eſſet.
Quæſito. Cic. in Parad. 6.
Viſo & cauto opus eſt. Plaut. Capt. 2. 1. 29.
Opus eſt ad. Cic. 3. Fam. 3. Præſidio firmiori opus eſſe ad iſtam provinciam.
Aliquid opus eſſe nobis ab aliquo. Cæſ. 1. Bell. Gall. 34.
Opus eſt uſui in. Cato R. R. cap. 13. In torcularium uſui quod opus ſiet.
Opus eſt ut. Plaut. Truc. 2. 6. 19. Nunc tibi opus ægram ut tu te aſſimules. conf. 2. 3. 7.
Opus ſunt milites, pro Opus eſt militibus. Ter. Heaut. 4. 8. 15.

Des qui aurum ac veſtem, atque alia, quæ opus ſunt, comparet. h. e. Neceſſaria. Idem 5. 1. 20. conf. Cic. 2. Fam. 6. ſupra.
Nobis exempla permulta opus ſunt. Idem 2. de Invent. 57.
Opus habeo. Columel. lib. 9. cap. 1.
Opere magno orare, pro Magnopere. V. ſupra.
Opere maximo, pro Maximopere. Ter. Eun. 3. 3. 27.
— Thais maximo
Te orabat opere ut cras redires.
Nimio opere delectare. Cic. 6. Verr. 132. Deinde hic ornatus, hæc opera, hæc artificia, ſigna, tabulæ pictæ, Græcos homines nimio opere delectant. [An Nimiopere? H. St.
Opere tanto, pro Tantopere. Plaut. Epid. 5. 2. 56. Quid iſtic oratis opere tanto?
Opere, abſol. pro Magnopere. Plaut. Truc. 2. 7. 27. Juſſit opere orare. Al. Opere omittunt. Mſſ. Operare.
OPUSCŬLUM, i. n. dimin. [ποιημάτιον] Cic. 1. de Legib. 4. Sed tamen nonnulli, Tite, faciunt imperite, qui in iſto opuſculo, non ut a poeta, ſed ut a teſte veritatem exigant. Idem 4. Acad. 121. Ut etiam inter deos Myrmecides aliquis minutorum opuſculorum fabricator fuiſſe videatur.
Lucubratum. Cic. in Parad. 1. conf. Quintil. 2. 1. & Hor. 1. Epiſt. 4. 3.

O R

OR. Ordo, Ornato, Ornatus, Ornamentum.

O R A

ORA, æ. f. [πέζαι, ἐσχατιὰ] Extremitas cujuſque rei. Virg. 9. Æn. 528.
Et mecum ingentis oras evolvite belli. Ubi Servius, Narrate, non tantum initia, ſed etiam extrema bellorum. Nam oræ ſunt extremitates.
Oræ, [κράσπεδον] Veſtimentorum extremæ partes, inquit Feſtus. conf. Ruben. de Re veſt 2. 1.
Oræ, Poculorum. Lucret. lib. 4. 936.
Oræ, Alveariorum. Virg. 4. Georg. 39.
Spiramenta linunt, fucoque & floribus oras
Explent. De apibus.
Oræ, Regionum terrarumque fines, & maritimæ ipſæ regiones. Virg. 1. Æn. 1.
Arma virumque cano, Trojæ qui primus ab oris, &c. Cic. 12. Fam. 5. A prima enim ora Græciæ uſque ad Ægyptum, optimorum civium imperiis muniti erimus & copiis.
Orarum & litorum amœnitates. Cic. 2. de Nat. Deor. 100.
Terrarum oras deſtinet mare. Lucret. lib. 5. 204.
Sine ora & extremitate regio. Cic. 2. de Finib. 102. Hæc non erant ejus, qui innumerabiles mundos, infinitaſque regiones, quarum nulla eſſet ora, nulla extremitas, mente peragraviſſet.
Plinius, quum Oram dicit, fere ſemper Regionem litoralem appellat, apud quem velut peculiaris eſt talis locutio, In ora ſunt civitates, & Oppida oræ proxima.
Urbes quæ in ora ſitæ ſunt Aſiæ. Nepos 7. 5. 6.
Illætabilis. Virg. 3. Æn. 707.
Invia. Ovid. 14. Met. 790.
Latens. Hor 1. Carm. 37. 24.
Laxatæ. Sil. lib. 13. 28.
Umbroſæ Heliconis. Hor. 1. Carm. 12. 5.
Accedere oras aliquas vento. Virg. 1. Æn. 311.
Allabitur antiquis Curetum. Virg. 3. Æn. 131.
Adnavimus veſtris. Virg. 1. Æn. 542.
Applicare aliquem immanibus. Virg. 1. Æn. 620.
Appulit Deus te noſtris. Virg. 3. Æn. 338.
Capeſſere Italas. Virg. 5. Æn. 703.
Legere oram. V. LEGO, legis.
Solvere oram, eſt Navigare, & ab ora, id eſt litorali regione ſolvere retinacula navium, & diſcedere. Quintil. Epiſt. ad Tryph. Permittamus vela ventis, & oram ſolventibus bene precemur. Sic exponunt nonnulli. Turnebus ſic, Ipſum litus & oram ſolvere & liberare. Ut enim, inquit, ab Horatio Epod. 10. pr. ſcriptum eſt,
Mala ſoluta navis exit alite. quod ante in litore retinaculo eſſet religata: ſic cum eodem retinaculo ora ipſa æque ac navis ligata ſit, eo ſublato, quum incipit navigatio, ſolvi merito ora dicitur, ut & navis. Sed V infra Oram quidam dicunt &c.
Oram, pro Spatio uſurpavit Ennius, & Maro perdiligenter imitatus eſt. Ennius, Sat. 6. pr.
Quis potis ingentes oras evolvere belli. i. e. Tam ingentia belli ſpatia, quod maximum & diuturniſſimum fuit. Virgil. 9. Æn. 528.
Et mecum ingentes oras evolvite belli. Turneb. Adverſ. 16. 22. conf. Idem 17. 3.
Ora, [χῶρα] Regio. Cic. 2. de Nat. Deor. 164. Omnibus hominibus qui ubique ſunt, quacunque in ora ac parte terrarum.
Quot oræ ſunt parteſque terrarum, tot habet triumphos. Cic. pro Corn. Balb. 9.
Orientis oræ. Hor. 1. Carm. 12. 55.
Auſtralis. V. AUSTER.
Brevis ora, Regio non longa. Lucret. lib. 4. 179.
Gelida. Hor. 1 Carm. 26. 4.
Habitabiles. Hor. 4. Carm. 14. 5.
Adeſſe externis ab oris. Virg. 7. Æn. 270.
Allabi oris Euboicis. Virg. 6. Æn. 2.
Disjungimur longis. Valer. 2. Argon. 562.
Disjungimur Italis longe. Virg. 1. Æn. 256.
Dominari cunctis. Virg. 3. Æn. 97.
Extendere nomen in ultimas. Hor. 3. Carm. 3. 46.
Venire ab oris aliquibus. Virg. 2. Æn. 282.
Ora, [κλίμα] pro Climate, vel ſegmento cæli. Cic. 1. Tuſcul. 68. Tum globum terræ eminentem e mari, fixum in medio mundi univerſi loco, duabus oris diſtantibus, habitabilem & cultum. Budæus.
Extrema ora mundi. Cic. 2. de Nat. Deor. 101. Reſtat ultimus & a domiciliis noſtris altiſſimus, omnia cingens & coercens cæli complexus: qui idem æther vocatur: extrema ora & determinatio mundi. Budæus.
Ætheriæ. Lucret. lib. 5. 86.
Luminis. Lucret. lib. 1. 23.
Inde enaſcitur, atque oras in luminis exit.
Superis conceſſit ab oris, Mortuus eſt. Virg 2. Æn. 91.
Oram quidam dicunt ſignificare Nauticum funem, quo navis ad terram ligatur. Liv. 22. 19. Vixdum omnes conſcenderant, quum alii reſolutis oris, in anchoras evehuntur: alii, ne quid teneat, anchoralia incidunt. Et lib. 28. 36. In ipſis quoque trepidatum navibus eſt, dum, ne hoſtes cum ſuis ſimul irrumperent, trahunt ſcalas, oraſque & anchoras, ne in moliendo mora eſſet, præcidunt. Apud Quintil. vero ſic in Epiſt. ad Tryph. extr. Permittamus vela ventis, & oram ſolventibus bene precemur. Rurſus lib. 4. cap. 2. p. 328. Burm. In portum veni, navim proſpexi, quanti veheret interrogavi, de precio convenit, conſcendi, ſublatæ ſunt anchoræ, ſolvimus oram, provecti ſumus. conf. Parei Lex. Critic. p. 865. vel Lex. Pitiſc. [V. Gronov. Obſerv. 4. 26. Qui tamen, non ita nodum ſolvit, ut nihil dubii relinquat. Suſpicabar olim in priore Fabii loco ſcribendum Ancoram ſolventibus. Facile enim priore ſyllaba mutilari vox potuit, & Ancora ſine aſpiratione ſcribi debet. In poſteriore legebam, Solvimus, aura provecti &c. Sed obſtat Livii auctoritas & Mſſ. conſenſus. Itaque ἐπέχω.
Ora, pro Initio rei uſus eſt Cæcilius (inquit Feſtus) quum ait, Oram reperire nullam, quam expediam, queo.
Apud Celſum ſubinde Oræ vulneris vocantur, quæ ſutura comprehenduntur, aut ancteribus. 5. 26. 24. Oras, inquit, vulneris ſuturæ comprehendant, & eod. cap. ſæpius. Idem 4. 7. 3. Fiſtulam excidere licet: ſuturaque oras conjungere.
ORARIUM, V. OS, oris.
ORĀRIUS, a, um. Adj. ut, Orariæ naves. Plin. Epiſt. lib. 10. ad Trajan. 16. Nunc deſtino partim navibus orariis, partim vehiculis provinciam petere. Sunt autem Orariæ naves, Actuariæ & parvæ, quibus ſecundum oram navigatur. Nam majoribus pelagus tentatur: neque enim parvo navigio quiſquam ſe magno committere mari audet, ſed litus legit. Proinde Cic. 16. Att. 6. ſcribit, Cogitaremus corbitane Patras, an actuariolis ad Leucopetram Tarentinorum. Nam ſi trajiciendum fuiſſet mare, corbita ac oneraria, id eſt magna navi fuiſſet opus. Hæc Turnebus. V. Scheff. de Mil. Nav. 1. 1.
ORĀTIM, Adv. Per oras. Solin. cap. 9. Longum eſt ut oratim omnes inſulas legamus. V. Salmaſ. in loc.
ORĀCŬLUM, i. n. [λόγιον, χρησμὸς, χρηστήριον] ab Ore dicitur, inquit Priſcianus, eſtque Deorum reſponſum. Cic. in Topic. 77. Oracula enim ex eo ipſo appellata ſunt, quod ineſt his deorum oratio. Virg. 2. Æn. 114.
— ſcitatum oracula Phœbi
Mittimus.
Oraculorum duo genera fuiſſe Cic. 1. de Divin. 34. ſcribit, unum quod a furentibus profundebatur, ut a Pythia numine Apollinis correpta: alterum quod æquatis vel paribus ſortibus e ſitella vel urna ducebatur. Habebant enim ſortes certis quibuſdam ſententiis, obſcuris tamen, notatas, quarum quædam felicitatem, quædam calamitatem denuntiabant, aut alia ejuſdem generis. Hæc poſteriora oracula dicit Cicero, quæ æquatis ſortibus dicuntur; unde & Sors pro Oraculo uſurpari conſuevit: vel quia certo ordine ſorte ducta reddebantur. Intereſt autem inter Sortem & Sortes. Ex Turneb. Adverſ. 5. 21. V. SORS.
Vatum oracula. Ovid. 2. de Pont. 1. 55.
Oracula flexiloqua; nempe Quæ inverſis verbis & flexis, id eſt tropo mutatis, aliquid obſcure & quodam anfractu & ambage ſignificant, unde & Λοξίας Apollo a Græcis vocatus eſt, & Aperta a Latinis, quod minime ſit apertus. Turneb. Adverſ. 5. 19.
Triſtia canere. Lucan. lib. 1. 581.
Dici ex oraculo arbitrari. Cic. pro Font. 15. Si, ut quidque ex illo loco dicetur, ex oraculo aliquo dici arbitrabitur.
Dare oracula. Cic. 1. Tuſcul. 116.
Edere oraculum. Cic. Brut. 2. Hæc ex oraculo Apollinis Pythii edita tibi puta: nihil poteſt eſſe verius.
Eduntur Delphis. Cic. 2. de Divin. 117.
Edidit Apollo Pythius oraculo, Spartam nulla re alia niſi avaritia eſſe perituram. Cic. 2. Offic. 77.
Editum eſt oraculum, eas, &c. Cic. 2. de Legib. 40.
Exponere. Cic. 1. de Divin. 69.
Juſſis & oraculis deorum immortalium aliquid facere. Cic. pro Roſc. Amer. 66.
Fundere. Cic. 1. de Divin. 114. Credo etiam anhelitus quoſdam fuiſſe terrarum, quibus inflatæ mentes oracula funderent.
Nectere. Stat. 11. Theb. 289.
Petere. Cic. 1. de Divin. 95. Iidemque de rebus majoribus, ſemper aut Delphis oraculum, aut ab Ammone, aut a Dodona petebant.
Poſcere precibus. Virg. 3. Æn. 456.
Præpoſita oraculo ſacerdos. Cic. 1. de Divin. 76.
Reſerabo auguſtæ oracula mentis. Ovid. 15. Met. 145.
Uti oraculo. Tacit. 2. Ann. 54. Græcorum more dixit, Uti oraculo, pro Oraculum conſulere. Illi enim dicunt χρῆσθαι, ac mihi videtur exoticum illum Græcorum ſermonem imitari voluiſſe, novitatis aucupio gratiam eloquutioni quærens. Turneb.
Oraculum, pro Templo in quo reſponſa dantur. Plin. lib. 12. cap. 23. Ergo Æthiopiæ ſubjecta Africa, ammoniaci lacrimam ſtillat in arenis ſuis: inde & nomine etiam ab Ammonis oraculo, juxta quod gignitur arbor, quam metopium vocant. conf. Cic. ad Brut. 2. extr.
Sic Μαντεῖον hanc quoque ſignificationem habet. H. St. Immo non aliam, niſi fallor. Oraculum, quod ore editur, χρηστήριον, θέσπισμα, ἀντιφώνησις in Gloſſ. Lat. Gr. redditur.
De oraculis, V. plura in Lex. Pitiſc.
Somnii & furoris oracula. Cic. 1. de Divin. 69.
Tralate. Cic. 1. de Orat. 200. Eſt enim ſine dubio domus juriſconſulti totius oraculum civitatis.
Oraculum, Dictum alicujus celebre & veluti divinum. Unde dicimus, Oraculum Catonis eſt. Plin. lib. 18. cap. 6. Quonam igitur modo utiliſſime colentur agri? ex oraculo ſcilicet, Malis bonis. Quum dicerent Malis, intelligere voluere viliſſimos. Summum providentiæ illorum fuit, ut quam minimum eſſet impendii. conf. Plin. 8. 4. & 5. & Columel. lib. 9. cap. 1.

Oracla. Ovid. 1. Met. 321.
— & numina montis adorat
Fatidicamque Themin, quæ tunc oracla tenebat.

ORACULĀRIUS, a, um. Adj ut, Oracularii servi. Petron. cap. 43. Qui scil. oracula fundunt & futura prænunciant. V. Act. Apost. 16. 16. [Immo Oricularius, ut certatim docti correxerunt. Ipsemet hanc lectionem confirmat Petronius. En locum, Habuit autem oricularios servos, qui illum pessum dederunt. Nunquam autem recte faciet qui cito credit. Unde liquet servos intelligi, qui aures domini obsident, delatoresque sunt. In Gloss. Græco Lat. Ὠτακουστής, Auricularius.

ORĀTA, æ. f. [χρυσόφρυς] auctore Festo, genus piscis appellatur a colore auri, quod rustici Orum dicebant, ut Auriculas, Oriculas: utque Sergium quendam prædivitem, quod duobus annulis aureis & grandibus uteretur, Oratam dicunt esse appellatum. Dicitur & Aurata q. V.
De C. Sergio Orata, V. Macrob. 3. Saturn. 15. & Cic. 2. de Fin. 70. & Festi interpp.

ORĂTES, is. m. Fluvius Scythiæ Europææ. V. Ovid. 4. Pont. 10. 47.

ORATHA, æ. f. [Ὄραθα] Oppidum est Mesopotamiæ, ad Tigrim fluvium. Stephan. [Puto n. pl. esse.

ORATIO, ORATOR, &c. V. ORO, as.

O R B

ORBANA, æ. f. Deæ cujusdam nomen, quæ Romæ ad ædem Larium aram habuit. Plin. lib. 2. cap. 7.

ORBĒLUS, i. m. [Ὀρβηλὸς] Thraciæ mons est in ea parte, quæ Macedoniæ est contigua, non procul a Pangæo promontorio, a quo vicina regio Orbelia dicta est. V. Plin. lib. 4. cap. 10. & 11.

ORBĬLIUS, i. m. [Ὀρβίλιος] cognomento Pupillus, Beneventanus, Grammaticus tempore Ciceronis profitebatur, vir acer in discipulos, ac plagosus propterea ab Horatio appellatus 2. Epist. 1. 70. Vixit prope ad centesimum annum, amissa jampridem memoria, relicto ex sese Orbilio, & ipso grammatico. Ex Tranquillo Illustr. Gram. cap. 9. conf. Voss. Inst. Orat. 6.

ORBIS, is. m. [κύκλος] Circulus dicitur, vel Circularis figura. Plin. lib. 11. cap. 37. Aliis glauci coloris orbibus circumdatis. Idem lib. 2. cap. 9. Orbis lunæ.
Circulus aut orbis. Cic. 2. de Nat. Deor. 47. Quumque duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus (sic enim sphæram interpretari placet) ex planis autem circulus aut orbis, &c.
Orbis pilæ. Plin. lib. 10. cap. 24.
Orbis ablaqueationis, Fossura, sive fossio illa, quæ in orbem circa vites aut arbores fieri solet. Columel. lib. 4. cap. 4.
Orbis saltatorius. V. SALTO. Est autem Orbis saltatorius, Species quædam motus, cujus multa genera tripudiatores frequentant; sed iidem etiam sæpe se versant in orbemque rotant. De saltatorio orbe sic in Pison. 22. scribit Cic. In quo, ne tum quidem, quum illum suum saltatorium versaret orbem, Fortunæ rotam pertimescebat. Turnebus.
Angues immensis orbibus. i. e. Spiris. Virg. 2. Æn. 204.
Agere in orbem. V. AGO.
Curvare iter in orbem. Ovid. 2. Met. 715.
Ducere. Ovid. 8. Met. 239.
Facientibus orbem immensum spiris. Ovid. 3. Met. 77. de serpente.
Flexos exiguo miror in orbe pedes. Ovid. 4. Epist. 80.
Glomerabat lanam in orbes. Ovid. 6. Met. 19.
Glomerantur in orbes confusos grues. Lucan. lib. 5. 715.
Impedire alternos orbes orbibus. Virg. 5. Æn. 584.
Labens vago orbe serpens. Stat. 5. Theb. 514.
Rapit immensos orbes per humum. Virg. 2. Georg. 153.
Sinuavi flexos corpus in orbes. Ovid. 9. Met. 64. de Acheloo qui se in anguem mutatum fuisse dicebat.
Insinuatur multiplices in orbes crinis. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 15.
Torquere aliquid in orbem. Cic. de Univers. 21. & 22.
Orbis, pro Maxima hominum multitudine, ut putes totius orbis populos convenisse. Ovid. 1. de Arte Am. 173.
Nempe ab utroque mari juvenes, ab utroque puellæ
Venere, atque ingens orbis in Urbe fuit. [Videtur dictum pro Totus orbis.
Spisso orbe circumdare aliquem. Sil. lib. 13. 684. [i. e. Spissa corona.
Orbis, Vocabulum militare, sicut frons, globus, cuneus, & alia id genus. Translata sunt autem ab ipsis rebus, quæ ita proprie nominantur: earumque rerum in acie instruenda sui cujusque vocabuli imagines ostenduntur. Hæc Gellius lib. 10. cap. 9.
Orbem facere. Sallust. Jugurth. 97. Cæs. 4. Bell. Gall. 38. Quum illi orbe facto sese defenderent, celeriter ad clamorem hominum circiter millia sex convenere. conf. Curt. 4. 13. 31. & Lex. Pitisc.
Tutari se in orbem. Liv. 4. 39. V. IN præp.
Orbe societatis ambire. Plin. 9. Epist. 30. Primum est autem, suo esse contentum: deinde quos præcipue scias indigere, sustentantem foventemque orbe quodam societatis ambire.
Orbis, pro Contextu & serie, vel Successione continua ponitur. Virg. 2. Georg. 401. — redit agricolis labor actus in orbem:
Atque in se, sua per vestigia volvitur annus.
In orbem iret insigne regium. i. e. Ad omnes invicem perveniret. Liv. 3. 56.
Orbis idem in singulos annos volvitur. Liv. 3. 10.
Orbis Reipub. Cic. pro Planc. 93. Stare enim omnes debemus, tanquam in orbe aliquo Reip. qui quoniam versetur, eam deligere partem debemus, ad quam nos illius utilitas, salusque converterit. Idem 2. Attic. 9. Festive, mihi crede, & minore sonitu, quam putarem, orbis hic in Repub. est conversus, citius omnino quam potuit id culpa Catonis. Eidem lib. 2. 21. Equidem sperabam sic orbem Reipub. esse conversum, ut vix sonitum audire, vix impressam orbitam videre possemus: & fuisset ita, si homines transitum tempestatis exspectare potuissent. Budæus. conf. Tacit. 3. Ann. 55. 5. & Liv. 3. 36.
Absolvere orbem. V. ABSOLVO.
Orbis orationis, Circuitus. Cic. in Orat. 234. in Thucydide orbem orationis desidero. Idem 3. de Orat. 196. Quum circuitum & quasi orbem verborum conficere non possent, &c.
Conficit orbem suum forma concinnitasque verborum. Cic. in Orat. 149.

Orbis, pro Sphæris & astrorum circumvolutionibus. ut,
Lucidus orbis solis. Virg. 1. Georg. 459.
Circuitus orbium solis, V defectibus LX & CCC, quarta fere diei parte addita conversionem conficiunt annuam. Cic. 2. de Nat. Deor. 50.
In orbem circumque fertur motus astrorum. Cic. 2. de Nat. Deor. 44.
Orbis & Globus. Cic. in Somn. Scip. 9. Novem tibi orbibus, vel potius globis, connexa sunt omnia.
Flammeus. Stat. 1. Silv. 6. 87.
Infernus. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 361.
Lacteus. Cic. in Somn. Scip. 8. Erat autem is splendidissimo candore inter flammas circus elucens, quem vos (ut a Grajis accepistis) orbem lacteum nuncupatis.
Laneus. Propert. 4. 6. 6.
Terque focum circa laneus orbis eat. V. Lex. Pitisc.
Obliquus. Lucan. lib. 1. 78. Intelligit circulum Zodiacum.
Signifer, Zodiacus. Cic. 2. de Nat. Deor. 54. Infra autem hanc stella Mercurii est, ea στίλβων appellatur a Græcis, quæ anno fere vertente signiferum lustrat orbem.
Conficiunt orbes suos & circulos celeritate mirabili stellæ. Cic. in Somn. Scip. 6.
Convertitur infimo orbe luna radiis solis accensa. Cic. in Somn. Scip. 10.
Exactus orbis lunæ. Lucan. lib. 2. 577.
Explevit luna orbem plenis cornibus. Ovid. 7. Met. 531.
Hausit sol medium orbem, i. e. Peragravit jam medium orbem suum, Virg. 4. Georg. 425. Meridiei periphrasis.
Orbis, pro Anno. Virg. 1. Æn. 273.
Triginta magnos volvendis mensibus orbes.
Imperio explebit. i. e. Regnabit triginta annos. Orbis dicitur ea ratione qua Græci ἐνιαυτὸν vocant, quod scilicet circulum faciat, & semper in seipsum recurrat.
Annuus exactis completur mensibus orbis. Virg. 5. Æn. 46.
Orbis, [οἰκουμένη] Mundus noster, a rotunditate. Plin. prol. lib. 3. Terrarum orbis universus in tres dividitur partes, Europam, Asiam, Africam. Cic. 4. Fam. 1. Res vides quomodo se habeat: orbem terrarum, imperiis distributis, ardere bello.
Orbis terræ. Cic. 1. Catil. 9. In hoc orbis terræ sanctissimo gravissimoque consilio, &c.
Ager Campanus orbis terræ pulcherrimus. Cic. 2. de Lege Agrar. 76.
Extremi sinus orbis. Virg. 2. Georg. 123.
Caput orbis Roma. Ovid. 5. Fast. 93.
Decus orbis atque præsidium unicum. Sen. Herc. OEth. 7.
Princeps orbis terrarum. Cic. pro Domo, 110.
Extremus. Ovid. 2. Met. 254.
Fractus si illabatur. Hor. 3. Carm. 3. 7.
Magnus. Virg. 2. Georg. 339.
Solidus. Ovid. 1. Met. 31.
Anhelans sævis ardoribus. Sil. lib. 16. 100.
Circumsonat orbem totum Nereus. Ovid. 1. Met. 187.
Describit totum radio Mathematicus. Virg. 3. Ecl. 41.
Dimensus certis partibus. Virg. 1. Georg. 231.
Domitus. Ovid. 1. de Arte Am. 177.
Peragrare orbem omnium terrarum, Cic. 6. Verr. 106.
Percensere. Ovid. 2. Met. 335.
Perhorruit totus. Ovid. 1. Met. 203.
Reget pacatum. Virg. 4. Ecl. 17.
Siluit exterritus. Stat. 1. Theb. 211.
Temperat sol orbem. Ovid. 15. Met. 869.
Orbis, Regio, seu pars orbis. Plin. lib. 12. cap. 5. Nunc eas exponam, quas mirata est Alexandri Magni victoria, orbe eo patefacto.
Alienus orbis. V. Alienus, in ALIUS.
Diversus orbis procul a patria. Ovid. 2. Met. 223.
Fecundus. Ovid. 8. Met. 821.
Peregrinus. Ovid. 1. Met. 94.
Orbis pro Romano Imperio. Nepos 25. 20. 5. De Antonio & Octavio. Cum se uterque principem orbis terrarum esse cuperet. Tacit. Germ. 2. 1. Adversus Oceanus raris ab orbe nostro navibus aditur. conf. Cic. 4. Fam. 1. aliaque exempla supra.
Orbis, pro Orbili. Varro de R. R. cap. 5. Quum & aqua calida & frigida, ex orbi ligneo mensaque quam dixi, in primis radiis esse epistomiis versis ad unumquemque factum, sic ut fluat in convivam.
Orbis rotarum. Plin. lib. 8. cap. 16. Atque hoc tale, tam sævum animal, rotarum orbes circumacti, currusque inanes, &c. terrent. De leonibus.
Ferrati orbes. i. e. Rotæ. Virg. 3. Georg. 361.
Rapidi. Valer. 6. Argon. 239.
Revoluto orbe nunquam insistens rota. Senec. Hippol. 12.
Orbis, super quem carnes in mensa minutim concidere solemus, ne corrumpatur mappa. Martial. lib. 2. 43.
Tu Lybicos Indis suspendis dentibus orbes:
Fulcitur testa fagina mensa mihi. [Hic est ipsa mensa eburnea.
Orbis, Operculum in orbem factum. Cato de R. R. cap. 10. Molilia tria, abacum unum, orbes æneos duos, mensas duas, scamna magna tria.
Ponitur pro Clypeo apud Poetas passim. Virg. 10. Æn. 783.
— illa per orbem
Ære cavum triplici, &c. Val. Flacc. 1. 451.
Orbis quem genitor gestabat. conf. Claud. de Bell. Gild. 211. & Gonsal. ad Petron. cap 89.
Orbi, ablativus antiquus, pro Orbe. Lucret. lib. 5. 74.
Et quibus ille modis divûm metus insinuarit
Pectora, terrarum qui in orbi sancta tuetur
Fana, lacus, lucos, &c
Orbs, pro Orbis. Fortunat. 8. Carm. 5.
Gaudet & orbs totus, pontus, arena polus. Item,
Orbs quoque totus item per nova vota fremit.

ORBĪCUS, a, um. Adj. [κυκλοφορικός] Per orbem ductum, seu per circulum, interprete Nonio 2. 614 Varro, Ut sidera cæli circa terram atque axem volvuntur motu orbico.

ORBICŬLUS, i. m. dimin. [κυκλίδιον] Plin. lib. 25. cap. 13. Concisa quoque in orbiculos servatur in vino.
Orbiculus, pro Trochlea. Cato R. R. cap. 3. Trochleas Græcanicas binas, quæ funibus sparteis ducantur: orbiculus superioribus octonis, inferio-

ribus senis citius duces. conf. Pallad. 3. 11. Solin. cap. 27. & Vitruv. lib. 9. extr.

ORBICULĀRIS, e. Adj. ut, Orbicularis herba. Apul. de Herb. cap. 17. conf. Marcell. Emp. cap. 4.

ORBICŬLO, āre. Gloss. Vet. Orbiculatur, κυκλοῦται.

ORBICULĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. [κυκλοτερής] Quod in orbem & circuitum factum est, a figura orbis in rotundam figuram circumacti: ut Poma orbiculata. Columel. lib. 5. cap. 10. Cic. 8. Fam. 15. Nunc tibi nostri milites, qui durissimis & frigidissimis locis tætertima hieme bellum ambulando confecerunt, malis orbiculatis esse pasti videntur? Hic mala orbiculata pro Delicatis cibis poni intelligo, quæ in deliciis erant lautissimis hominibus urbanis. Mala enim deteriora edebant milites. Juvenal. 5. Sat. 148.

Virro sibi, & reliquis Virronibus, illa jubebit
Poma dari, quorum solo pascaris odore:
Qualia perpetuus Phæacum autumnus habebat;
Credere quæ possis surrepta sororibus Afris.
Tu scabie frueris mali, quod in aggere rodit,
Qui tegitur parma & galea, &c. Hæc Turnebus. conf. Plin. 27. 13. pr. & Ammian. 31. 6. Proverb. Non omnia orbiculata sunt.

ORBICULĀTIM, Adv. [κυκλοτερῶς] Per orbes & circulos, quasi circulatim Plin. lib. 11. cap. 37. Sed quibus cervix, e multis vertebratisque orbiculatim ossibus flexilis ad circumspectum, articulorum nodis jungitur.
Orbiculatim rotari. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 9.

ORBĪLE, is n. Id esse videtur quod rotam in summo axe continet: vel id potius quod in extremis radiis est, & canthis cingitur. Varro 3. de R. R. cap. 5. In insula est columella, in qua intus axis, qui pro mensa sustinet mensam radiatam, ita ut ad extremum, ubi orbile solet esse acutum, tabula cavata sit, Budæus.

ORBĬTA. æ. f. [τροχὸς] Rota, sive currus. Virg. 3. Georg. 294.

—juvat ire jugis, qua nulla priorum
Castaliam molli divertitur orbita clivo. Cic. 2. Att. 21. Ut vix sonitum audire, vix impressam orbitam videre possemus.

Orbita, [τροχιὰ, ἁρματοτροχιὰ] Vestigium decurrentis in viis rotæ ex cursu. Plin. lib. 8. cap. 58. Iidem ubicunque sint, orbitam si transiere, moriuntur. De muribus.

Orbita vinculi sentitur vexatione non dubia. Plin. lib. 17. cap. 23. h. e. Vestigium vinculi quo alligata fuit vitis.

Monstrare orbitam. Quintil. lib. 2. cap. 13. Juvenal. 14. Sat. 32.
Et monstrata diu veteris trahit orbita culpæ.

Orbita, Rotunditas. Virg. in Ætn. 230.
Solis scire modum, & quanto minor orbita lunæ est. i. e. Orbis.

ORBITŌSUS, a, um. Adj. ut, Orbitosæ viæ, In quibus frequentes sunt orbitæ. Auctor ejus Iambici quod est inter obscæna carmina, cujus titulus est De Sabino,

Et inde tot per orbitosa millia
Jugum tulisse. Millia. i. e. Milliaria.

ORBITAS, V. ORBUS.

ORBIUS, i. m. Clivus Romæ per cujus orbes Tullia & Tarquinius rege interfecto properarunt in regiæ domus possessionem. V. Fest.

ORBONA, æ. f. Dea a Romanis culta, ne orbos faceret. V. Arnob. lib. 4. & Lex. Pitisc. Hujus ara apud ædem Larium. Plin. lib. 2. cap. 7.

ORBUS, a, um. Adj. [τυφλὸς, στερηθεὶς] proprie dicitur, Oculorum luce privatus: quasi amissis orbibus, propter rotunditatem oculorum.

Luminibus orbus. Plin. lib. 9. cap. 42.

Sic χήραν τινῶν τὰς ὄψεις. Justinus 159. H. St. Martyr nempe. Sic Viduus pharetra Horat. V. VIDUUS. Metaphorice, non proprie.

Altero lumine. Plin. lib. 35. cap. 10.

Orbus veneno. Plin. lib. 8. cap. 39. Omnia secessus tempore veneno orba dormiunt.

Visus orbus. Sil. lib. 13. 726.

—Pyrrhumque a limine portæ
Dejecit visus orbus. Visus, accusativus est: Orbus, nominativus; ut si diceres Orbus oculos. Intelligit autem Appium Claudium cæcum.

Palmites orbi, Qui oculis & gemmis carent, & nihil pariunt. Columel. lib. 4. cap. 27.

Orbus, per translationem, dicitur Quicunque aliqua re cara privatus est: ut ait Valla.

Rebus omnibus quibus & natura me, & voluntas & consuetudo assuefecerat, orbus. Cic. 4. Fam. 13.

Auxilii orbus. Plaut. Rud. 2. 3. 19.

Aula. Valer. 6. Argon. 47.

Civitas. Cic. 3. Fam. 11.

Concio orba ab optimatibus. Cic. pro Flacc. 54. Usque eo orba fuit ab optimatibus illa concio, ut princeps principum esset Mæandrius.

Funera orba rogis. Stat. 10. Theb. 7.

Legatio unius morte orba & Debilitata. Cic. 9. Philip. 1. Subito ereptus totam legationem orbam & debilitatam reliquit.

Philosophia orba in Græcia, Nulla & manca. Cic. de Academica philosophia, lib. 1. de Nat. Deor. 11. Confirmata a Carneade usque ad nostram viguit ætatem: quam nunc propemodum orbam esse in ipsa Græcia intelligo. [i. e. Desertam.

Plebem orbam ne relinquunto. Cic. 3. de Legib. 9.

Portenta pedum. Lucret lib. 5. 838.

Respublica orba Consulis fidem tanquam legitimi tutoris, imploravit. Cic. Post red. ad. Quir. 11.

Orbus, [ἄτεκνος] Pater dicitur, qui amisit liberos. Cic. in Parad. 5. Quem nutum locupletis orbi senis non observat? Quintil. lib. 7. cap. 5. In paupere gratior, quam in divite, dante beneficium quam reddente, patre quam orbo. Juven. 3. Sat. 129.

— dudum vigilantibus orbis.

Orbæ suis natis matres. Columel. lib. 7. cap. 4.

Orba nato, simul & privata viro. Phædr. 3. 10. 45.

Orbum, pro Exhæredato posuit Plin. 5. Epist. 1. & 8. Epist. 18.

Orbus, [ὀρφανὸς] Qui parentes amisit. Ter. Phorm. 1. 2. 75.

Lex est ut orbæ, qui sint genere proximi,
His nubant. Quintil. lib. 7. cap. 5.

Orba patre virgo. Ter. Adelph. 4. 5. 16.

Te incolumi orbi non erunt filii. Cic. 1. Q. frat. 3.

ORBĬTAS, ātis. f. [ἀτεκνία] Illa parentum qualitas post amissos liberos; ut uxoris Viduitas post amissum maritum. Cic. de Clar. Orat. 90. Tum C. Galli etiam filium flens commendabat, cujus orbitas & fletus mire miserabilis fuit, propter recentem memoriam clarissimi patris. Idem 5. de Finib. 84. Bonum liberi, misera orbitas.

Dolor orbitatis. scil. Ob filium interfectum. Justin. 1. 5. 8. Stat. 4. Silv. 7. 33.

Orbitas omni fugienda nisu,
Quam premit votis inimicus hæres. conf. Curt. 6. 9. 13. & 7. 1. 2.

Plur. Solin. cap. 53. Sipylus, Tantalis antea dictus, & in illam vocabuli memoriam orbitatibus datus Niobæ. conf. Arnob. lib. 5. extr. & Augustin. Civ. Dei. 22. 22.

Vulnus orbitatis. Quintil. in procem. lib. 6.

Orbitas luminis. Plin. lib. 7. cap. 37.

Orbitas tecti, Amissio. Plin. lib. 35. cap. 3. Exstant certe hodieque antiquiores Urbe picturæ Ardeæ in ædibus sacris, quibus equidem nullas æque demiror, tam longo ævo durantes in orbitate tecti, veluti recentes. h. e. Amisso tecto.

Orbitas, [ὀρφανία] *Orphanitas*, ut vocant. Plaut. Capt. 3. 5. 105.
Quasi in orbitatem liberos produxerim. Plin. Paneg.

ORBITŪDO, ĭnis. f. [ὀρφανότης] Idem, sed antique. Accius, Miseret lacrimarum, luctuum, orbitudinis. Turpilius, Hoc te oro, ut illius commiserescat miseræ orbitudinis. Non. 2. 599. Vet. Gloss. Græco Lat. Ἀτεκνία, orbitudo, orbitas.

ORBO, [στερέω] āre. Orbum facere, Privare. Cic. de Amicit. 10. Moveor enim tali amico orbatus.

Orbare equitatu. Plin. 12. 8. Ibi & frutex pestilens raphani, folio lauri, odore equos invitante, qui pæne equitatu orbavit Alexandrum.

Orbare se luce. Cic. 3. Tusc. 26.

Orbari auxilio. Cic. pro Muren. 83.

Orbare sensibus. Cic. 4. Acad. 61. Non ergo is excæcat nos; aut orbat sensibus. Ibid. 61. Privat approbatione omni, orbat sensibus.

Phasidos unda orbata est avibus. Petron. cap. 119.

ORBĀTUS, a, um. Partic. [ἐστερημένος] ut,

Orbatus filio. Cic. 1. Off. 52. Et 1. Tusc. 85. Orbatus progenie.

Orbatus dignitate. Cic. 1. Tusc. 12.

Orbatus spe salutis. Cic. 6. Fam. 6. Nec iis quidem verbis, quibus te consoler ut afflictum, & jam omni spe salutis orbatum.

Filio orbata mater. Cic. pro Cluent. 45.

Anseres orbati duce. Petron. cap. 136.

Leæna furit catulo lactante orbata. Ovid. 1. Met. 547.

Respublica multis claris viris orbata. Cic. 4. Fam. 9.

Vaccæ orbatæ. Valer. 8. Argon. 457.

ORBATIO, ōnis. f. [στέρησις] Senec. Epist. 88. Paupertas non per positionem, sed per detractionem dicitur, vel (ut antiqui dixerunt) per orbationem: Græci dicunt στέρησιν, quum dicunt, non quod habeat dicitur, sed quod non habeat. Idem ad Marciam cap. 7. Paupertatem, luctum, orbationem, alius aliter sentit. al. Abitionem. Gloss. Vet. Lat. Gr. Orbatio, στέρησις, τύφλωσις.

ORBĔFĂCIO, ĕre. Onomast. Orbefacio, ὀρφανέω.

ORBĬFĬCO, āre. Accius apud Non. 2. 852. Pernici orbificor liberorum leto & tabificabili.

O R C

ORCA, æ. f. [ὄρκη] Genus belluæ marinæ, balænis infestum, inquit Festus. Plin. lib. 9. cap. 6. Balænæ & in nostra maria penetrant, &c. Hoc scire orcas, infestam his belluam, & cujus imago nulla repræsentatione exprimi possit alia, quam carnis immensæ dentibus truculentæ. Irrumpunt ergo in secreta, ac vitulos earum & fetas, vel etiamnum gravidas lancinant morsu, incussæque ceu Liburnicarum rostris fodiunt.

Orcæ, ad illius animalis similitudinem dicuntur Vasa vinaria: sunt enim orcæ teretes atque uniformi specie, auctore Festo. Varro de R. R. lib. 1. cap. 13. Quod sæpe, ubi conditum vinum novum, orcæ in Hispania fervore musti ruptæ. Hor. 2. Serm. 4. 66.

Non alia quam qua Byzantia putruit orca. Pers. 3. Sat. 76.
Mænaque quod primæ nondum defecerit orcæ.

Orca, Vas fictile est, lato alveo, angusto ore ac fundo, longiore collo, in quam, inter ludentes pueros, qui nucem injecisset, victor erat. Pers. 3. Sat. 50.

— angustæ collo non fallier orcæ.

Proprie etiam Vasculum aleatorium est, quo conjecti agitatique tali emittuntur in tabulam aleatoriam. V. Talus pro ludo, in TALUS. & Priscian. 3. 9.

Orca, Vas in quo ficus asservantur. Columel. lib. 12. cap. 15. In orcas bene picatas meridiano tempore calentem ficum condere.

Orca, Capsa pigmentorum. Plin. lib. 35. cap. 6. Usta casu reperta incendio Piræi, cerussa in orcis cremata.

Orca, Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. Orca barbari nominis, e nigro fulvoque ac viridi & candido placet.

ORCŬLA, æ. f. dimin. [ὀρκίδιον] Cato de R. R. cap. 119. Cyminum, fœniculum, rutam, mentam, in orculam condito. Idem cap. 117.

ORCĂDES, um. f. pl. [Ὀρκάδες] Insulæ ad Scotiam in Oceano Boreali, quæ hodie parent regi Magnæ Britanniæ. Notissimæ sunt ex Plinio & Strabone. Triginta numerat Mela 3. 6. Vulgo *Orkney isles.*

ORCE, es. f. Avis inter apodas. Plin. 11. 47.

ORCELLIS, is. f. Urbs Hispaniæ Ptolemæo lib. 2. cap. 7. Vulgo *Origuela.*

ORCHĂMUS, i. m. [Ὄρχαμος] Assyriorum rex, Leucotheam filiam suam ab Apolline stupratam vivam defodit. Ovid. 4. Met. 221.

ORCHESTOPALARIUS, V. PETAMINARIUS.

ORCHESTRA, æ. f. [ὀρχήστρα] Spatium in theatro, in quo Senatorum erant loca designata, junctum Pulpito, ubi scenici artifices suas præstabant actiones, ut scribit Vitruv. lib. 5. cap. 6. Cujus pulpiti altitudo non erat quinque pedibus altior, ut sedentes spectare possent omnium agentium gestus. Cic. de Provinc. Cons. 14. Itaque ille alter aut ipse est homo doctus, & a suis Græcis subtilius eruditus, quibuscum jam in orchestra heluatur, antea post siparium solebat.

Orchestram, pro Sessione Senatus & primorum posuit Juven. 3. Sat. 177. quum ait,

—simi-

— ſimilemque videbis
Orcheſtram & populum. Suet. Aug. cap. 35. Deinde in Orcheſtram Senatumque deſcendit, &c.

Orcheſtra dicta, quod in ea ſaltationes fieri conſueviſſent; nam apud Græcos ὀρχῦμαι, tripudio & ſalto ſignificat. V. Lipſ. de Amphit. cap. 14. vel Lex. Pitiſc.

ORCHESTROPOLARIUS, i. m. apud Firmic. 8. 15. qui vertiginoſa ſaltatione in orbem movetur. Græce ὀρχηςρόπολος. V. Salmaſ. in Solin. cap. 49.

ORCHION, i. n. Herba mercurialis. Apul. de Herb. cap. 335.

ORCHIS, is. [ὄρχις] vel ORCHĪTES, is. f. Genus olivarum, quæ a teſticulis nomen ſumpſerunt, ut ait Servius. Nam ὄρχεις Græcis teſtes dicuntur. Unde etiam vocantur teſticulares olivæ. Columel. lib. 5. cap. 82. Orchis quoque & radius melius ad eſcam, quam in liquorem, ſtringitur.

Orchen ab Orchite differre Varro innuere videtur, quum ait, Olea grandis orchitis, quod ea Attico orche minor. Nam orchitis etſi magna eſt, eſt tamen minor orche, olea quadam Attica. Ex Turnebo. V. OLEA.

Orchis, Herba quæ vulgo *teſticulus canis* dicitur, de qua Plin. lib. 26. cap. 10.

Orchis, Piſcis. Plin. lib. 32. cap. 2. Duriſſimum eſſe piſcium conſtat qui orchis vocetur, rotundus eſt, & ſine ſquamis, totuſque capite conſtat.

ORCHIUS, i. m. in Iambicis metris apud Mart. Capell. 9.

ORCHOE, es. f. [Ὀρχόη] Babyloniæ urbs juxta paludes, & deſertam Arabiam, auctore Ptolemæo lib. 6. Urchoa dicitur apud alios: ipſa eſt *Hur* Chaldæorum Abrahæ patria.

ORCHOMĔNUS, i. m. [Ὀρχόμενος] Theſſaliæ mons: a quo Orchomenos, civitas eſt Bœotiæ, contermina Theſſaliæ, in qua fons erat Gratiis ſacer, ut notat Servius. Ad hanc urbem Homerus in Iliade innumera quotannis deferri navibus dixit in oratione Achillis ad Ulyſſem & Phœnicem. Ovid 5. Met. 607.
Uſque ſub Orchomenon, Siphidaque, Cyllenemque.

Ferox Orchomenos. Ovid. 6. Met. 416.
Dives pecorum. Stat. 4. Theb. 295.
Eſt item Orchomenos, Fluvius in Bœotia ad Trophonium, teſte Plin. lib. 31. cap. 2.
Hiſtorici alteram Orchemenum tradiderunt, quæ Euboicæ urbs eſt, & Inſula una ex Cycladibus in Euboico mari, in qua Titani regnaſſe dicuntur.

ORCHOMENIUS, a, um. Adj. [Ὀρχομένιος] Orchomeniorum rex Eteocles fuit, qui primus Gratiarum templum exſtruxit.

ORCINIANUS, ORCINUS, ORCIUS. V. ORCUS.

ORCISCOPALARIUS, V. PETAMINARIUS.

ORCULA, V. ORCA.

ORCUS, i. m. [Ἅδης] Obſcuritas inferorum, Pluto. Cic. 6. Verr. 111. Hic dolor erat tantus, ut Verres alter Orcus veniſſe Ennam, & non Proſerpinam aſportaſſe, ſed ipſam abripuiſſe Cererem videretur.
Arbiter Orci Minos. i. e. Inferorum. Propert. lib. 3. 19. 27.
Satelles Orci. Hor. 2. Carm. 18. 34.
— nec ſatelles Orci
Callidum Promethea
Revexit auro captus.
Victima nil miſerantis Orci. Hor. 2. Carm. 3. 24.
Formidabilis. Ovid. 14. Met. 116.
Luridus. Hor. 3. Carm. 4. 74.
Niger. Hor. 4. Carm. 2. 23.
Pallidus. Virg. 1. Georg. 277.
Rapax. Hor. 2. Carm. 18. 30.

Orcus, Fluvius infernalis (inquit Feſtus) ab urgendo dictus, quod ad mortem urgeat: c enim pro g frequenter ponebant antiqui. Quidam ab ὅρκος, quod eſt Juramentum deducunt, quod per illum, id eſt per Stygem paludem, a qua profluit, jurabant dii, nec pejerare licebat. al. ab ἕρκος ſeptum. vel ab ὀρχὸς fovea in qua conduntur mortui. Veteres Latinos Orchum dixiſſe teſtatur Nævii Epitaph. apud Gell. 1. 24. in quo Orchius vel Orchivus theſaurus mortui dicuntur. V. ORCIUS infra.

Orcus fluvius, qui & Titareſius & Eurotas. Plin. l. 4. c. 8. extr. de Peneo Theſſaliæ fluvio. Accipit amnem Orcon, nec recipit, ſed olei modo ſupernatantem, ut dictum eſt Homero, brevi ſpatio portatum abdicat, pœnales aquas, diriſque genitas, argenteis ſuis miſceri recuſans. ubi Hard. V.

Orcum Ennius, Plautus, Laberius, Horatius, & Tibullus pro ipſo Rege inferorum poſuerunt, qui & Dis & Pluto vocatur.
Demittere aliquem Orco, Occidere. Virg. 2. Æn. 398.
Mactare orco. Liv. 9. 40.
Miſſus ad Orcum fulmine. Hor. 3. Carm. 4. 75.
Morari orcum, i. e. Non mori, quum quis mori debet. Eſt enim tum quodammodo Orco in mora. Hor. 3. Carm. 27. 50.
Impudens liqui patrios penates,
Impudens Orcum moror, &c.

Rationem habere, vel ponere cum Orco, eſt Periculo mortis ſeſe exponere, quum id prævideamus, quod ſolent agricolæ, qui in peſtilenti agro quamvis fructifero ſerunt. Varro 1. de R. R. cap. 4. de principiis agriculturæ, Etenim ubi ratio cum Orco habetur, ibi non modo fructus eſt incertus, ſed etiam colentium vita. Columel. lib. 1. cap. 3.

Orci galea eam vim habere fingitur a Poetis, ut qui ea tectus eſt, videri a nemine poſſit. Hyginus Poet. Aſtron. 2. 12. ineptiarum accuſat. conf. Schott. ad Zenob. Prov. Cent. 1. 41.

ORCĪUS, a, um. Adj. ut, Orcius theſaurus, pro Inferno. Nævius apud Gellium lib. 1. cap. 24.
Immortales mortales ſi foret fas flere,
Flerent divæ Camœnæ Nævium poetam.
Itaque poſtquam Orcio traditus eſt theſauro,
Obliti ſunt Romæ lingua Latina loquier. Al. Orci, vel Orcino.

ORCĪNUS, a, um. Adj. ab Orco. ut, Libertus Orcinus, qui directo liber fit: dictus, quod ab eo, qui ad Orcum hoc eſt mortem tendit, manumittitur. Quidam non Orcinum, ſed Orthinum potius dicendum putant, ab ὀρθὸς, quod directum ſignificat. Ulpian. D. de fideicom. libertat. l. Ergo. §. De ſolido, Hi qui ad libertatem pervenerunt, quorum liberti fiant conſtitutio oſtendit, ut qui directam libertatem acceperunt, orcini ſint liberti. Cæl. lib. 10. cap. 18. Jureconſulti Orcinos libertos ipſius teſtatoris interpretantur, qui jam ſit in Orci familiam adſcriptus, & in peculio Proſerpinæ connumerandus. Alciat. lib. 1. Prætermiſſorum, Orcinus libertus is creditur, qui directam libertatem accipit. Quidam idcirco dici tradidere, quod ab his manumittatur, qui ad Orcum tendunt. Nobis placet ut orthinum dicamus: quoniam ὀρθὸς directum ſignificat; hinc Orthodoxi, qui rectæ in divinis ſunt opinionis: tametſi in Græcis ſcholiis juris civilis etiam ὀρκῖνος ἀπελεύθερος legatur, id eſt orcinus, non orthinus. Hæc Alciat. Juſtinian. Inſtit. lib. 2. tit. 24. Qui directo ex teſtamento liber eſſe jubetur, ipſius teſtatoris libertus fit, qui etiam orcinus appellatur. Quem locum enarrant Theophilus, Vocatur autem is, inquit, apud Juriſconſul. Orcinus libertus id eſt χαρωνιακὸς, a Charonte. Orcinos etiam vocant Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 25. & Beroaldus in lib. 3. Aſini Apul. exponens illud, Jam in peculio Proſerpinæ & in Orci familia numeratus. Porro directa nuncupatur libertas, quam dominus ſtatim contribuit: ſicut obliqua, vel fideicommiſſaria, quæ danda mandatur hæredi.

ORCĬNIĀNUS, a, um. Adj. ut, Orciniana ſponda, pro Lecto funebri; ſic enim exponit Beroaldus in lib. 3. Aſini Apul. Martial. lib. 10. 5. In maledicum poetam,
Vocet beatos, clamitetque felices,
Orciniana qui ferantur in ſponda. Cælius lib. 1. cap. 18. Orciniana ſponda, pro ſandapila ponitur, ſive pheretro. Sunt tamen (Domitium Calderinum innuit) qui non ab Orco, id eſt Plutone, ſed ab ἕρκος, quo ſeptum ſignificatur, quod & Orcana dicitur ab εἴργω, nomen id deducant, & capulum ſive thecam ex impolitioribus lignis, aut etiam viminibus contextam compactamque autument ſignificare. Quod ſi eſt, aſpirabimus primæ: niſi quod in Orat aliud Cic. eſt viſum. At Valerius Probus flatilem admittit. Hæc Cælius. conf. J. N. Loenſ. Miſcell. 3. 3.

ORCȲNUS, i. m. Piſcis marinus. Plin. 32. 11.

O R D

ORDEACEUS, a, um. Adj. [κρίθινος] ab ORDEUM, V. HORDEUM. Apud Varronem 2. de R. R. cap. 6. Ordeacea farina. Et apud Columel. lib. 5. cap. 10. Ordeacea pira.

ORDESSUS, i. m. Primus fluviorum Scythiæ, magnuſque, & ab Oriente profluens cum Iſtro miſcetur, teſte Herodoto lib. 3.

ORDINO, are. ORDINARIUS, &c. V. ORDO.

ORDIOR, orſus & orditus ſum facit, teſte Priſciano, [ἄρχομαι, προοιμιάζω, καταβάλλομαι] īri. Incipere. Cic. 5. Tuſc. 37. Unde igitur rectius ordiri poſſumus, quam a communi parente Natura? quæ quicquid genuit, non modo animal, ſed etiam quod ita eſſet ortum e terra, ut ſtirpibus ſuis niteretur, in ſuo quidque genere perfectum eſſe voluit. Feſtus, Ordiri eſt principium rei facere. Unde & togæ vocantur exorditæ.
A principio ordiri, & aliquem a puero inſpicere. Cic. 2. Philip. 44.
Ordiri & Terminare, Contraria. Cic. pro Marcel. 33. Sed ut unde eſt orſa, in eodem terminetur oratio mea, &c.
Ab initio ordiri & perducere ad extremum, & noviſſima conferre primis. Cic. ad Octav.
Altius ordiri, & memoriam repetere. Cic. 6. Verr. 105. De quo ſi paulo altius ordiar, ac repetere memoriam religionis videbor, ignoſcite.
A capite ordiri. Plin. lib. 25. cap. 11.
A facillimis ordiamur. Cic. 1. de Finib. 53.
Cauſam. Cic. 1. de Legib. 21.
Fundamenta ordiri ex depreſſiore loco. Columel. lib. 1. cap. 5.
Initium quoddam alterius vitæ. Cic. 4. Att. 1.
Orationem. Cic. in Orat. 3. 189.
Reliquos ordiri. Nepos 7. 11. 6. conf. Non. 1. 183.
Telam ordiri, pro Texere. Plin. lib. 11. cap. 24. Sic, Telam exordiri. Plaut. Pſeud. 1. 4 6.
Immo aliud. ut Lat. Gall. *Ourdir de la toile.* H. St.
Orditus ſum. Vulg. Interp. Eſai. cap. 25. 7.

ORSUS, a, um. Partic. [ἀρξάμενος] activæ ſignificationis. Cic. 1. de Legib. 9. Et ego animi pendere ſoleo, quum ſemel quid orſus, ſi traducor alio.
Orſus dicitur, Qui fari incœpit. Virg. 1. Æn. 329.
— Veneris contra ſic filius orſus. Idem. 2. Æn. 2.
Majorem orſa furorem. Virg. 7. Æn. 386.
Dicere in foro orſus eſt Hortenſius admodum adoleſcens. Cic. de Clar. Orat. 301.
Orſum, Poetæ aliquando pro Eo qui finit, abuſive poſuerunt. Virg. 9. Æn. 656.
— ſic orſus Apollo
Mortalis medio aſpectus ſermone reliquit. Orſus, i. e. Locutus. Servius. conf. 12. Æn. 806.
Sic orſa loqui vates. Idem 6. Æn. 125.
Paſſive. Idem 7. Æn. 435. Orſa ore referre. V. ORSA, infra.

ORSA, orum. n. [καταρχαὶ] Incœpta, initia. Liv. in Præfat. lib. 1. Cum bonis potius ominibus, votiſque ac precationibus deorum dearumque, ſi ut poetis nobis quoque mos eſſet, libentius inciperemus, ut orſis tanti operis ſucceſſus proſperos darent.
In melius ſua orſa reflectere. Virg. 10. Æn. 632.
Noſtra loquar: nulli vatum debebimur orſa. Manil. 2. 57.
Vatis pia præcinentis orſa. Prudent. Cathem. 4. 96.

ORDĪTUS, a, um. Partic. paſſive. Sidon. 2. Epiſt. 9. Bifariam orditus. Fortunat. lib. 1.
Verſibus orditum carmen amore trahit. V. Voſſ. de Vit. L. L. 1. 24. & Goclen. Probl. Gram. 2. 2.

ORDIENDUS, vel ORDIUNDUS, a, um. Partic. [καταρχθησόμενος] Cic. 1. de Orat. 98. Et quoniam princeps Craſſus ejus ſermonis ordiendi fuit, date nobis hanc veniam. Idem 1. de Legib. 21. Ab eo nobis cauſa ordienda eſt potiſſimum. Liv. Præf. lib. 1. extr. Ab initio certe tantæ ordiendæ rei abſint.

ORSUS, ûs. m. [καταρχὴ] Cic. 2. de Divin. 63.
Scire ratoſne habeant, an vanos pectoris orſus. Ex Homero. Virg. Cul. 2.
Atque ut araneoli tenuem formavimus orſum.

ORDIA, orum. n. [ὑφεστηκότα] Lucret. lib. 4. 32.
Quove modo diſtracta rediret in ordia prima. i. e. In primordia.

ORDO, ĭnis. m. [τάξις, τάγμα, σύνταξις, στοιχεία, ὅρμαθος] eſt Digeſtio,

gestio, & in suo cujusque rei loco collocatio. Plin. lib. 11. cap. 37. Duos ordines habuit maxillarum.
Angulares ordines. V. ANGULUS.
Discretus. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Longus. Virg. 6. Æn. 482.
— quos ille omnes longo ordine cernens
Ingemuit. Ubi Servius, Longo ordine, Ingenti multitudine.
Lucidus. Hor. de Arte Poet. 41.
Magnus ordo sæculorum. Virg. 4. Ecl. 5.
Mutatus. Lucret. lib. 1. 768.
Obliquus signorum. Virg. 1. Georg. 236. Circulus Zodiacus.
In ordine, V. IN.
Ordo rerum & vicissitudo. Cic. 2. de Arusp. resp. 19. Et ea quæ tanta mente fiunt, ut vix quisquam arte ulla ordinem rerum ac vicissitudinem persequi possit, casu fieri putet?
Ordo & opportunitas rerum. Cic. 1. Off. 142.
Incredibilis rei. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Ordo & modus omnium quæ fiunt, quæque dicuntur. Cic. 1. Off. 15.
Ordo & dispositio argumentorum. Cic. 2. de Orat. 179.
Ordo seriesque causarum. Cic. 1. de Divin. 125.
Rectus quæstionum. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Ordinis & collocationis vis eadem videtur. Cic. 1. Off. 142.
Conservatio ordinis. Cic. 1. Off. 142.
Prius ordine, & Posterius ordine, contraria. Hor. 1. Serm. 4. 58.
Adducere in ordinem. V. ADDUCO.
Adducere ex inordinato in ordinem. Cic. de Univers. 7.
Adhibere ordinem. Cic. 1. Off. 37.
Administrare aliquid ordine. Cic. 12. Att. 7.
Affert maxime lumen memoriæ ordo. Cic. 2. de Orat. 351.
Collocare quædam ex ordine. Auctor ad Heren. lib. 3. 31.
Compellare aliquos ex ordine. Cic. 2. de Fin. 24. Ex poeta.
Componere ordinem rei gerendæ. V. COMPONO.
Conficere in. Cic. pro Rosc. Com. 7.
Conservare alterius in scribendis litteris. Cic. 6. Att. 1. pr.
Consertus tribus momentis ordo rerum est. Quintil. lib. 5. cap. 10. Ut sunt autem tria tempora, ita ordo rerum tribus momentis consertus est.
Consurgunt terno ordine remi. Virg. 5. Æn. 120. i. e. Triplici.
Convertere ordinem votorum. V. CONVERTO.
Descendere perpetuo ordine. Ovid. 11. Met. 755. de Mergo.
Dicere aliquid ordine, h. e. Per ordinem narrare. Ter. Phorm. 4. 1. 14.
Dicere sententiam ex ordine. Cic. 6. Verr. 143.
Dirigere in quincuncem arborum ordines. Cic. de Senect. 59.
Disponere disjecta membra in ordinem. Senec. Hippol. 12.
Dispensare atque disponere inventa ordine. Cic. 1. de Orat. 142.
Dare ordinem dicendi. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Ducere. Quintil. lib. 4. cap. 2. Et lentum profectionis ordinem ducit.
Ordinem ducere, per translationem, pro Ordine persequi. Quintil. lib. 10. cap. 1. Idem nobis per Romanos quoque auctores ordo ducendus est.
Effari ordinem rei alicujus. Senec. Hippol. 10.
Efficere ordinem. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Exit in longum rerum ordo. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Explicare ordinem alicujus rei. Quintil. in Procem. lib. 4.
Explicare ordines temporum. Cic. de Clar. Orat. 15. V. EXPLICO.
Facere ordinem. Quintil. lib. 7. cap. 11.
Hæc a me ordine facta puto me Bruto probaturum. Cic. 6. Att. 2. i. e. Sapienter. [Adverbialiter ponitur Ordine, pro Recte. Unde & sæpe occurrit Recte atque ordine &c. V. seq.
Facere aliquid recte atque ordine. Cic. pro Quint. 28.
Fecisse recte atque ordine, exque Republica. Cic. 3. Philip. 39.
Ferre ordinem. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Habere locos ex ordine. Auctor ad Heren. lib. 3. 30.
Immutare ordinem verborum. Cic. in Orat. 214.
Incedunt longo ordine victæ gentes. Virg. 8. Æn. 722.
Injicere rectum ordinem, & frena vaganti licentiæ. Hor. 4. Carm. 15. 9.
Instituere ordinem. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Interrogare ordine. Cic. in Partit. 1.
Interrumpere. V. INTERRUMPO.
Invertere. V. INVERTO.
Locare ordine aliquid. Virg. 5. Æn. 102.
Memorare ordine. Plaut. Cas. 5. 2. 22.
Migrare ordine. Lucret. lib. 3. 757.
Narrare rem ordine. Ter. Eun. 5. 5. 28.
Nascitur ordo major rerum mihi. Virg. 7. Æn. 44.
Peccatur perturbatione rationis atque ordinis, quicquid peccatur. Cic. in Parad. 3.
Permutatus. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Perturbare ætatum ordinem. Cic. de Clar. Orat. 233.
Ponere ordine. Virg. 1. Ecl. 74.
Insere nunc Melibœe piros, pone ordine vites. Ubi Servius, Pone ordine, quia quadrato ordine vites ponuntur.
Quærere rationem ordinis & disponendarum rerum. Cic. 2. de Orat. 181.
Recitare ex ordine aliquid. Cic. 2. de Lege Agrar. 47.
Redigere in ordinem, Disponere. Auctor ad Heren. lib. 3. 16.
Referre ordine, Ordinem sequi in dicendo. Ovid. 9. Met. 5.
Referre se ad ordinem. Cic. 4. Acad. 67.
Referre in ordine aliquid. i. e. Secundum ordinem, ut primum hic, deinde ille dicat. Virg. 7. Ecl. 20.
Reponere in ordinem. V. IN præp.
Retexere. Ovid. 15. Met. 249.
Scire rem ordine. Plaut. Pseud. 5. 2. 15.
Sequi. Cic. de Clar. Orat. 244.
Sequentes ordine lunæ. Virg. 1. Georg. 424.
Servare, Cic. 5. Philipp. 35.
Stare ordine. Quintil. lib. 7. cap. 1.
Stant triplici ordine dentes. Ovid. 3. Met. 34.
Structa spicæ ordine fruges. Cic. de Senect. 51.
Tenere rem ordine. Plaut. Pers. 1. 3. 11. Ut ordine omnem rem tenet.
Vertitur ordo. Virg. 3. Æn. 376. i. e. Volvitur.
Ordo, aliquando ponitur pro eo quod vulgus *Statum* vocat. Cic. 3. Verr. 127. M. Octavium Ligurem hominem ornatissimum loco, ordine, nomine, virtute. Tres erant ordines Romæ, Senatorius, Equestris, & Plebejus: ab Aristotele τάξεις dicuntur. Vitruv. præf. lib. 2. Dinocrates architectus, quum Alexander rerum potiretur, profectus a Macedonia ad exercitum regis, a propinquis & amicis tulit ad primos ordines, & purpuratos litteras. Ex Budæo. Virg. 7. Æn. 152.
Tum satus Anchisa, delectos ordine ab omni, &c. Ubi Servius; Ordine ab omni, Ex omni qualitate dignitatum.
Omnium ordinum homines. Nepos, 25. 13. 6. conf. Paterc. 2. 130. 2. Ubi includuntur plebeji.
Ordo publicanorum. Cic. 13. Fam. 10.
Præstantior ordo Tribuni. Stat. 5. Silv. 1. 97.
Quieti ordines deorum. Hor. 3. Carm. 3. 36.
Adipisci ordinem senatorium. Cic. pro Flac. 43.
Appropinquare alicui ordini. V. APPROPINQUO.
Ascribi ordini alicui. Hor. 3. Carm. 3. 36.
Cogere in. V. COGO.
Conjicere in ordinem. V. CONJICIO.
Mercari ordinem pretio. V. MERCOR.
Gulam quasi in ordinem redigere. Plin. Ep. 2. 6. Idem quod In ordinem cogere.
Sedere in certis ordinibus. Cic. 2. Philipp. 44. Illud tamen audaciæ tuæ, quod sedisti in quatuordecim ordinibus, quum esset lege Roscia decoctoribus certus locus constitutus.
Venire in ordinem datum. Quintil. lib. 10. cap. 1. p. 893. Burm. Apollonius in ordinem a Grammaticis datum non venit.
Nullo ordine. V. NULLUS.
A nostro ordine. Cic. 15. Fam. 2.
Ordo, pro Ipsis hominibus aliquando accipitur: hoc est iis, qui ejusdem sunt dignitatis, ut sunt Equites, Consules, & ceteri: quorum dignitas etiam Ordo appellatur. Cic. 3. Off. 58. Qui esset ut argentarius, apud omnes ordines gratiosus. i. e. Apud omnium ordinum homines.
Ordo amplissimus, Senatorius vocabatur. Cic. de Provinc. Consul. 25. Qui me cum illo in gratiam reducat? reduxit ordo amplissimus, & ordo is, qui est & publici consilii, & meorum omnium consiliorum auctor & princeps. Budæus. conf. Plin. 10. Epist. 3. & Suet. Othon. cap. 8.
Equestris ordo. Nepos, 25. 19. 2. Sic
Vir senatorii ordinis. Paterc. 2. 69. 5. &
Utriusque ordinis viri. Paterc. 2. 100. 5.
Senatorius ordo denotatur item voce Splendidissimus. ut, Suet. Vesp. cap. 2. [Immo hic Amplissimus exstat, & Splendidissimus dicitur Equestris.
Ordo, ad fortunas, & genus vitæ quandoque refertur. Unde Donatus exponens illud Ter. Eun. 2. 2. 3.
Conveni hodie adveniens quendam mei loci hinc atque ordinis. Dicit Ordinis, pro Paupere. Cic. 3. Verr. 71. Homo autem ordinis sui frugalissimus, qui tum Accensus C. Neroni fuit, P. Tettius hæc eadem se Lampsaci cognosse dixerit. i. e. ut nunc vulgus loquitur, *homo status sui honestissimus.* Ex Budæo.
Societas & ordo. Cic. pro Domo, 142. Vobis omnes societates, omnes ordines, omnes qui aut re, aut spe denique sunt boni: omne vobis erga meam dignitatem, &c.
Illustrior ordo servitii. Claud. 1. in Eutrop. 149.
Ordinis inferioris amici, h. e. Infimæ conditionis, vel infimi amici, omnium minimi. Cic. de Amicit. 69. Nunquam se ille Philo, nunquam Rutilio, nunquam Mummio anteposuit, nunquam inferioris ordinis amicis.
Ordine, i. e. Meritis singulorum. Virg. 7. Æn. 276.
Omnibus extemplo Teucris jubet ordine duci
Instratos ostro alipedes, pictisque tapetis. Servius.
Recte atque ordine facere aliquid. Sallust. Bell. Catil. cap. 51. Liv. 24. 31. conf. Ovid. 1. Amor. 11. 10. & supra in Facere ordine.
Uno ordine. Virg. 2. Æn. 102.
Quidve moror? si omnes uno ordine habetis Achivos. Servius, Uno ordine, Uno reatu. Et est de antiqua tractum scientia: quia in ordinem dicebantur causæ propter multitudinem, vel tumultum festinantium, quum erat annus litium. Juven. 16. Sat. 42.
Exspectandus erit, qui lites inchoet, annus.
Ordo, vel Ordines, pl. pro Certo militiæ gradu. ut
Assignare ordines. Cic. in Pison. 88. Quid centuriatus palam venditos? quid per tuum servulum ordines assignatos?
Dare ordines, Suet. Cæs. cap. 75. est In certum militiæ ordinem ascribere.
Ducere ordines. Cic. 1. Philipp. 20. Viri fortissimi atque honestissimi, qui ordines duxerunt, res & judicant & judicaverunt. Et p.p. Quicunque ordinem duxit. De centurionibus loquens, V. Lips. de Mil. R. & Centurio in CENTUM.
Severi ordinis lex. Stat. 5. Theb. 8.
Dispositi in turmas iterum, legemque severi
Ordinis. Ordinem in exercitu intelligit, quem confundere militaris disciplina prohibet.
Ordines, pl. tantum, In acie locati milites. ut
Multiplicati in arcto ordines. Liv. 2. 50. Coëuntibusque Hetruscis jam continenti agmine armatorum septi, quo magis se hostis inferebat, cogebantur breviore spatio & ipsi orbem colligere; quæ res & paucitatem eorum insignem, & multitudinem Hetruscorum, multiplicatis in arcto ordinibus, faciebat. Sensus est, Aciem, quo breviore in spatio cogitur, & orbem colligit, eo plures ordines habere: quo majore in spatio explicatur, eo pauciores.
Retroagere ordines. V. Retroago, in RETRO.
Abrumpuntur ordines laxati. V. ABRUMPO.
Obvertere. V. OBVERTO.
Relinquere ordines, Deserere. Liv. 2. 59. Centuriones duplicariosque, qui reliquerant ordines, virgis cæsos securi percussit.
Extra ordinem apud Jurisconsultos, i. e. Sine verbis & formulis solennibus. Paulus in l. Ordo. D. de Publicis judiciis, Ordo exercendorum publicorum judiciorum in usu esse desiit, durante tamen pœna legum, quum extra ordinem crimina probantur. In institut. Justiniani, dicitur omnia judicia esse extraordinaria, in titulo De interdictis, in fine, Nam quoties, inquit, extra ordinem jus dicitur (qualia sunt hodie omnia judicia) non est necesse reddi interdictum, sed perinde, &c. Suet. Vesp. cap. 10. Elegit qui judicia centumviralia, quibus peragendis vix

ſuffectura litigatorum ætas videbatur, extra ordinem dijudicarent. Budæus. V. Ordinarium & Extraordinarium jus, in JUS.
Clam & extra ordinem accepit pecuniam a reo judex. Cic. pro Cluent. 85.
Extra ordinem, metaphoricôs, Eximie, quaſi præter ceteros. Cic. 6. Fam. 5. Quare ad eam ſpem, quam extra ordinem de te ipſo habemus, non ſolum propter dignitatem & virtutem tuam (hæc enim ornamenta ſunt tibi etiam cum aliis communia) accedunt tua præcipua, propter eximium ingenium, ſummamque virtutem.
Commiſit extra ordinem bella multa Pompeius. Cic. pro Domo, 19.

ORDINĀLIS, e. Adj. ut, Nomen ordinale, primus, ſecundus, &c. Priſcian. lib. 2.

ORDINĀRIUS, a, um. Adj. [ταγματικὸς, τακτὸς] In quo ſervatur ordo conſuetus.
Conſulatus ordinarius. Suet. Galb. cap. 6. & Domit. 2. Opponitur ei, ubi quis alteri Suffectus eſt. V. Sigon. ad Liv. loc. ſequ.
Conſules duo ordinarii. Liv. 41. 18. extr.
Gladiatores ordinarii. Sen. Benef. 3. 28. Idem Epiſt. 7.
Semina ordinaria, Ordine diſpoſita. Columel. lib. 3. cap. 13.
Vitis ordinaria. Columel. lib. 3. cap. 16.
Ordinarius lapis, eſt Structuræ genus ex lapide ordinario, nec temere congeſtum, nec ad perpendiculum reſpondens, ſed tamen ordine coagmentatum. Vitruv. lib. 2. cap. 8. Itaque non eſt contemnenda Græcorum ſtructura. non enim utuntur e molli cæmento polita: ſed cum diſceſſerunt a quadrato, ponunt de ſilice, ſeu de lapide duro, ordinariam. Idem paulo ſupra, de hiantibus ſtructuris loquens & vitioſis, Quod ſi quis noluerit in id vitium incidere, medio cavo ſervato, ſecundum orthoſtatas intrinſecus ex rubro ſaxo quadrato, aut ex teſta & ſilicibus ordinariis ſtruant bipedales parietes. Ordinarios appellat, non incertos, ſed ejuſdem formæ & ordinis, & inter ſe ſimiles. Budæus.
Ordinarius, [ἐγκύκλιος] Qui in orbem redit. Vulgaris.
Conſilia ordinaria. Liv. 27. 44.
Homo ordinarius. Ordinarium hominem, inquit Feſtus, Oppius ait dici ſolitum, Scurram & improbum, qui aſſidue in litibus moraretur, ob eamque cauſam in ordine ſtaret adeuntium Prætorem. At Ælius Stilo per contrarietatem, Qui minime ordine viveret, in ea oratione quam ſcribit de ſuis virtutibus contra Thermum, Quid mihi fieret, ſi non ego ſtipendia in ordine omnia ordinarius meruiſſem ſemper? Sunt quidam qui Manipularem, quia infimi ordinis ſit, appellatum credant Ordinarium. conf. Lex. Pitiſc.
Officium ordinarium dicitur Senecæ, lib. 3. de Benef. ubi præficitur aliquis certæ functioni. Ad hortos alicujus ne ordinarium quidem habentis officium.
Oratio ordinaria, i. e. Perpetua & minus conciſa. Plin. Epiſt.
Pugiles ordinarios vocat Suet. Auguſt. cap. 45. Artis ſuæ peritos; Spectavit ſtudioſiſſime pugiles, non legitimos modo & ordinarios, quos etiam cum Græcis committere ſolebat: ſed catervarios quoque oppidanos, inter anguſtias vicorum pugnantes, temere ac ſine arte.
Servus ordinarius. Ulpianus in l. item apud Labeonem. §. Prætor ait, ſi quid aliud. D. de injuriis, Etenim multum intereſt qualis ſervus ſit, bonæ frugi, ordinarius, diſpenſator: an vero vulgaris vel mediaſtinus, an qualis qualis.
Servus ordinarius, & Vicarius, opponuntur. Ulpian. in l. Procuratoris in princ. D de tribut. action. Si vicarius ſervi mei negotietur, ſi quidem me ſciente, tributoria tenebor. Si me ignorante, ordinario ſciente; de peculio, ejus actionem dandam, Pomponius ſcribit: nec deducendum ex vicarii peculio, quod ordinario debetur: quum id quod mihi debetur, deducatur. Sed ſi uterque ſcierimus: & tributoriam, & de peculio actionem competere ait: tributoriam, vicarii nomine: de peculio vero, ordinarii. Idem Ulpian. in l. Si ſervus meus. & in l. Hinc quæritur. D. de peculio. Sciendum autem vicarium ſervum illum fuiſſe dictum, qui in alterius ſervi erat peculio, & pæne dicam ſervi ſervus: ordinarium vero, qui ſervum habebat in peculio ſuo. Quamvis autem vicarius eſſet ordinarii κτῆμα, id eſt poſſeſſio, ordinarioque pareret, erat tamen ejus conſervus propterea, quod ordinarii dominus, erat & vicarii dominus, & communis utriuſque dominus: id eſt utrumque habebat in ſua poteſtate. Hoc aperte oſtendit Hor. 2. Serm. 7. 79.

—nam
Sive vicarius eſt, qui ſervo paret: uti mos
Veſter ait: ſeu conſervus, &c. Vide l. 73. D. de leg. 3.

ORDINARIE. Adv. Tertull. de Reſur. Carn. cap. 2. Hæretici ex conſcientia infirmitatis nunquam ordinarie tractant. Frontin. de Colon. Agrum convallium ordinarie diſpoſuerunt.

ORDĬNO, [τάττω, εὐτρεπίζω, διατάττω] āre. Diſponere qui cuique locus eſſe debeat. Unde & Ordinatum dicimus, inquit Budæus, Recte atque ordine conſtitutum. Suet. Clar. Gram. 21. Quare cito manumiſſus, & Auguſto inſinuatus eſt: quo delegante, curam ordinandarum bibliothecarum in Octaviæ porticu ſuſcepit. Budæus.
Ordinare & inſtituere. Cic. pro Sull. 53.
Aciem ordinare. V. ACIES.
Agmina in aliquem. Hor. Epod. 17. 9.
Annos. Hor. 4. Carm. 11. 20.
Arbuſta ſulcis ordinare. Hor. 1. Carm. 1. 9.
Cogitationes improbas ordinare, pro Texere, vel animo concipere. Senec. Epiſt. 10.
Diem ordinare. Sen. Epiſt. 10.
In diem totum ordinari. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Fata forſitan ita dii ordinaverunt. Curtius lib. 4. 14. 20.
Litem. Cic. 2. de Orat. 43.
Litteras ſyllabarum ordinare: quod Galli dicunt *epeler*. Ex Priſciano lib. 1.
Locum ordinare vitibus. Columel. lib. 5. cap. 3.
Magiſtratus in plures annos. Suet. Cæſ. cap. 76.
Milites ordinare, centuriareque. Liv. 29. 1. pr. Flor. 3. 19. 9. Familiam ergaſtulo liberatam ſub ſignis ordinat.
Partes orationis. Cic. 1. de Invent. 19.
Provinciam. Flor. 1. 1. 16. &c. Suet. Galb. cap. 7.
Res publicas. Hor. 2. Carm. 1. 11.
Statum Reipub. ordinare. Suet. Jul. cap. 40.
Vineam ordinare paribus intervallis. Columel. lib. 13. cap. 3.
Teſtamentum. Martian. in l. 2. D. de inoffic. teſtam.

Teſtamentum inique. Marcell. l. 5. D. de inoffic. teſtam.
Ordinare, Aliquem ad honorem & magiſtratum promovere, hoc eſt (ut Cicero loquitur) Ornare, honoribuſque augere. Suet. Veſp. cap. 23. Quendam e caris miniſtris, diſpenſationem cuidam, quaſi fratri, petentem, quum diſtuliſſet, ipſum candidatum ad ſe vocavit, exactaque pecunia, quantam is cum ſuffragatore ſuo pepigerat, ſine mora ordinavit. Budæus. [i. e. quod vulgo *Denominare*, *Inſtallare* dicunt.

ORDINANS, antis. Partic. Flor. 2. 16. 3. Metello, ordinanti tum maxime Macedoniam, mandata eſt ultio.

ORDINANDUS, a, um. Partic. Suet. de Clar. Gramm. cap. 21. Cura ordinandarum bibliothecarum. Juſtin. 11. 9. 8. Opera in ordinanda acie.

ORDINĀTUS, a, um. [τεταγμένος] Partic. ut, Acies ordinatæ. Nepos 11. 2. 2.
Diſciplina ordinata. Liv. 24. 48. Ex comparatione tam ordinatæ diſciplinæ.
Magiſtratus aliter ordinatos apud alios ſcriptores, dicit Liv. lib. 2. 22. pro Alio ordine annorum collocatos.
Ordinatus & compoſitus vir. Senec. de Vita beata 8.
Compar. Pars ſuperior mundi & ordinatior. Sen. de Ira 3. 6. Idem Epiſt. 74. Ordinatius aliquid proferre.
Superl. Sidon. 9. Epiſt. 7. Dictio ordinatiſſima. Apul. de Deo Socr. Meatus longe ordinatiſſimi.

ORDINĀTE, Adv. [τεταγμένως] Auctor ad Herenn. lib. 4. 56. Quæ ſi ſequemur, acute & cito reperiemus: diſtincte & ordinate diſponemus.
Compar. Quo plenius & ordinatius retractentur. Tertull. adv. Marc. 1. 19.
Superl. Ordinatiſſime itaque ſubjunxit. Auguſtin. Retract. 1. 24.

ORDINĀTIM, aliud Adv. [τάξει] Ordine. Cic. 11. Fam. 7. Ille enim iit paſſim, ego ordinatim: quacunque iit, ergaſtula ſolvit.
Petere ordinatim honores. Cic. 4. Fam. 5.

ORDINĀTIO, ōnis. f. [διάταξις, εὐτρεπισμὸς] Columel. lib. 12. cap. 3. Ut ordinatio conſtituta conſervetur.
Ordinatio vitæ, pro Conſtitutione. Plin. 9. Epiſt. 28.
Ordinatio, pro Adminiſtratione provinciæ. Suet. Neron. cap. 40. Spoponderunt tamen quidam deſtituto ei ordinationem Orientis: nonnulli nominatim regnum Hieroſolymorum.
Ordinatio, pro Creatione præfectorum. Suet. Domit. cap. 4. Ecquid ſciret, cur ſibi viſum eſſet, ordinatione proxima præficere Ægypto Metium Rufum?
Rerum omnium ordinatio. Plin. 10. Epiſt. 67.
Omnem ordinationem & necis & teſtamenti comperit. Paterc. 2. 59. 5.
Ordinatio comitiorum. Idem 2. 124. 3.

ORDINĀTOR, ōris. m. [εὐτρεπιστὴς] Seneca Epiſt. 110. In his opus eſt illi alieno conſilio: quomodo medico, quomodo navis gubernatori, quomodo advocato & litis ordinatori. conf. Auguſtin. Civ. Dei 19. 12.

ORDINĀTĪVUS, a, um. Adj. ut, Adverbia ordinativa. Priſcian. lib. 15. conf. Tertull. adv. Hermog. cap. 19.

ORDINĀBĬLĬTER, Adv. Zeno Veron. Serm. 6. Frumenta ordinabiliter creata, omni furfure abjecto.

ORDOVICÆ, arum. m. pl. Populus Britanniæ, arduis montibus proximi: apud quos, (ut Tacitus 16. Ann. 34. ſcribit) P. Oſtorius dux Romanus Caractacum in Silanis Britannorum genti imperantem proſtravit. Sunt qui ſcribent Ordolucæ.

ORDOVICUM, i. n. Nomen eſt civitatis, a qua Ordovices, quos Julius Agricola debellavit. Tacitus in vita Agric. 18.

O R E

OREA, æ. [χαλινὸς] Feſtus; Oreæ, Freni, quod ori inſeruntur, dicti. Titinnius in Setina, Etſi tacebit, tamen gaudebit ſibi permitti oreas. Nævius in Ariolo, Deprandi autem leonis obdas oreas. Cato Originum lib. 3. Equos reſpondit, oreas mihi inde, tibi cape flagellum. Auſon. Ecl. de Solſtitio,

Inde floridum reflexis ver reviſit oreis. V. Voſſ. Lex. Etym.

ORĒĂDES, um. f. pl. [Ὀρειάδες] Nymphæ ſunt montium, ab ὄρος, quod Græce dicitur mons. Virg. 1. Æn. 500.

Exercet Diana choros: quam mille ſecutæ
Hinc atque hinc glomerantur Oreades.

OREBĂTIS, is. f. Ptolem. lib. 6. cap. 4. Urbs Perſidis in mediterraneis.

OREGES, is. m. Pars Tauri montis, in Caſpium mare vergens. Plin. lib. 5. cap. 29.

ORĒON, i. n. [Ὄρειον] Polygoni ſpecies, ſic dicta, quod in montibus naſcatur. Plin. lib. 27. cap. 12. de polygono, Tertium genus oreon vocatur, in montibus naſcens, arundini teneræ ſimile, uno caule denſis geniculis, & in ſe fractis, foliis autem piceæ.

OREOSELĪNUM, i. n. [ὀρεοσέλινον] Montanum apium. Plin. lib. 20. cap. 11. Dioſc. 3. 69.

ORESITRŎPHUS, i. m. [Ὀρεσίτροφος] Nomen canis venatici, apud Ovid. 3. Met. 233. Vocatus eſt a monte qui ὄρος dicitur, & τρέφω nutrio, quaſi in montibus nutritus.

ORESTES, is. m. [Ὀρέστης] Filius Agamemnonis regis & Clytemneſtræ, qui matrem occidit, eo quod illa, Ægiſthum ſequens adulterum, patrem Agamemnonem occiderat, Deinde Pyrrhum Achillis filium, qui Hermionen ſibi prius deſponſatam uxorem duxerat, occidit clam in templo, & Hermionen recepit. Poſtea furioſus ob hæc ſcelera factus vagabatur. Et cuſtodiente eum Pylade amico fidiſſimo, pervenit in regionem Tauricam, ubi Iphigeniam ſororem ſuam invenit, cum qua profectus eſt in Italiam. V. in dictionibus ÆGISTHUS, AGAMEMNON, & PYLADES.
Agamemnonius Oreſtes. Virg. 4. Æn. 471.
Pelopeus. Lucan. lib. 7. 778. quoniam ab illo originem duxit. Pelops enim Atreum genuit, Atreus vero Agamemnonem patrem Oreſtis.
Inſanus. Ovid. 2. de Ponto, 3. 45.
Agitatus furiis ſcelerum. Virg. 3. Æn. 331.
Scænis agitatus. Virg. 4. Æn. 471. Hoc inquit, quoniam multæ fuerunt compoſitæ tragœdiæ de Oreſte.
Triſtis. Hor. de Arte Poet. 124.
De Oreſtis & Pyladis amicitia meminit Cic. 2. de Finib. 84. Pylades quum ſis, dices te eſſe Oreſtem, ut moriare pro amico? aut ſi eſſes Oreſtes, Pyladem refelleres, te indicares? Et de Amicit. 24. Qui clamores tota cavea nuper in hoſpitis & amici mei Pacuvii fuerunt nova fabula, quum ignorante rege, uter eorum eſſet Oreſtes, Pylades, Oreſtem

Orestem esse se diceret, ut pro illo necaretur: Orestes autem, ita ut erat, Orestem se esse perseveraret?
Orestes, Tragœdia prolixa de Oreste. Juven. 1. Sat. 5.
Scriptus & in tergo, necdum finitus Orestes. Hinc
Orestem scribere, pro Librum nimis turgidum componere. V. Barth. Adverſ. 35. 12.
Orestes fuit etiam cognomen duarum gentium Romanarum, Aufidiæ & Aureliæ.
Cn. Aufidius Orestes cum P. Cornelio Lentulo Sura cos. A. U. C. 683. Ejus meminit Cic. pro Planc. 52. De eodem, opinor, Cic. 2. Off. 58. Oresti nuper prandia in semitis, decumæ nomine, magno honori fuerunt.
L. Aurel. Orestes, cum M. Æmilio Lepido cos. A. U. C. 628. cujus meminit Cic. in Brut. 109.
Alius ejusdem nominis, cum C. Mario III. cos. A. U. C. 651.
Alius Fl. Orestes, de quo in Cod. Justin. lib. 1. t. 2. l. 26.

ORESTĒUS, a, um. Adj. [Ὀρέστειος] Ovid. 15. Met. 489.
Sacraque Oresteæ gemitu, questuque Dianæ
Impedit. Orestea vero dicitur Diana, quod illam Orestes una cum sorore Iphigenia, e regione Taurica in Italiam transtulit, ac juxta Ariciam collocavit.
Dea Orestea, Diana. Ovid. 1. de Ponto, 2. 80.
Fides Orestea. Claud. ad Olib. 41. 18.

ORESTION, i. n. [ὀρέστιον] Idem ac Helenium. Diosc. Supp. ex Plin.

ORESTIS, idis. f. [Ὀρεστὶς] Pars Macedoniæ. Cic. de Arusp. Responſ. 35. Quis Platonem ex Orestide, quæ pars Macedoniæ libera est, hominem in illis locis clarum ac nobilem, legatum Thessalonicam ad nostrum (ut se ipse appellavit) imperatorem venisse nescit?

ORĒTÆ, arum. m. pl. Gens Indica secundum Strabonem lib. 15. quos Arbis fluvius ab Indis disterminat, auctore Plin. lib. 7. cap. 2.

ORETHUS, i. m. Siciliæ fluvius apud Panormum. Meminit Vib. Sequ.

ORĒUS, i. m. [Ὄρειος] dictus est Liber pater, teste Festo, quod in montibus frequenter appareret. Nisi potius, quod in his ipsi fieri sacrificia solebant.

OREXIS, is. f. [ὄρεξις] Latine dicitur Appetitus seu esuritio. Cic. Appetitionem vertit, ab ὀρέγομαι, quod est appeto. Quidam etiam pro Vehementi edendi aviditate: alii pro Vomitu accipiunt, apud Juven. 11. Sat. 127.
— hinc surgit orexis,
Hinc stomacho vires. Idem 6. Sat. 427.
— de quo sextarius alter
Ducitur ante cibum, rabidam facturus orexin. [Ubi tamen forte Fracturus scribendum. De prima enim potione loquitur, quæ ut differat paulum bibendi rabiem sumitur. Itaque subjicit,
Dum redit, & loto terram ferit intestino. Frangere autem est Sedare h. l.

O R G

ORGĂNUM, i. n. [ὄργανον] Instrumentum Latine, dicitur de omni genere machinationis, quod ad efficiendum quidpiam comparatum est.
Ὄργανον enim erat meum Senatus: id jam est dissolutum. Cic. 11. Fam. 14. Translate.
Organa, per excellentiam dicuntur Omnia musicorum instrumenta. Quintil. lib. 9. cap. 4. Natura ducimur ad modos: neque enim aliter eveniret, ut illi quoque organorum soni, quanquam verba non exprimunt, in alios tamen atque alios motus ducerent auditorem.
Exprimi sermo organis non potest. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Organum, pro Cithara posuit Juven. 6. Sat. 379.
— Prætoribus organa semper
In manibus.
Afficiuntur animi in diversum habitum organis. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Commovetur animus majoribus velut organis. Quintil. lib. 1. cap. 2. extr. Idem 11. 3. conf. ORGANARIUS.
Organum, quid distet a Machina, apud Mechanicos, docet Vitruv. lib. 10. cap. 1. Inter machinas & organa, inquit, id videtur esse discrimen, quod machinæ pluribus operibus, aut vi majore coguntur effectus habere: ut balistæ, torculariumque prela. Organa autem, unius operæ, prudenti tractu (Junt. Tactu) perficiunt quod propositum est: uti scorpionis, seu anisocyclorum versationes.
Organa pneumatica. Plin. 19. 4. Idemque e puteo rota organisve pneumaticis, vel tollenonum haustu rigandos. Sic restituit Turnebus 10. 20. quum in excusis, Neumaticis legatur. Ea autem organa quadam machinatione & molitione constructa aquam sursum eructant, cujusmodi & apud Vitruvium & Heronem in Spiritalib. visuntur.
Organum, apud Columel. lib. 3. cap. 13. pro Instrumento ad metiendum apto; Sic (inquit) compositum organum, quum in sulcum demissum est, litem domini & conductoris sine injuria diducit.

ORGĂNĬCUS, a, um. Adj. [ὀργανικὸς] ut,
Saltus organicus Heliconis. Lucret. lib. 3. 133. i. e. Sonoro, musicis organis referto.
Organicæ machinationes. Firmic. lib. 8. cap. 30. conf. Cato apud Non. 2. 70.

ORGANICUS, i. m. [ὀργανικὸς] Qui musicis organis canit. Vulgus *Organistam* vocat. Lucret. lib. 2. 112. — æque
Ac musæa mele, per chordas organici quæ
Mobilibus digitis expergefacta figurant. Idem 5. 335.

ORGANĬCE, Adv. [ὀργανικῶς] ut, Organice moveri, & mechanice apud Vitruv. 10. 1. In plerisque tamen codd. Græce scribitur, ὀργανικῶς & μηχανικῶς.

ORGANĀRIUS, i. m. [ὀργανοποιὸς] Qui organa compingit, aut qui pulsat. Firmicus lib. 3. cap. 14. scribit Mercurium cum Venere in sexto loco ab horoscopo facere organarios & myropolas. conf. Ammian. 28. 1. [In Gloss. Græco Lat. ὀργανάριος, Organarius, fistularius, & Ὄργανον, Fistula, organum, & Ὄργανον μουσικὸν, Sambuca, Ὄργανον βασανιστήριον, Fidicula.

ORGE, es. f. Fons nobilis in Narbonensi provincia. In eo herbæ nascuntur in tantum expetitæ bubus, ut mersis capitibus totis eas quærant. Sed illas in aqua nascentes certum est non nisi imbribus ali. Plin. lib. 18. cap. 22. extr.

ORGIA, orum. n. pl. (inquit Servius) [Ὄργια] apud Græcos omnia Sacra, sicut apud Latinos Cærimoniæ dicuntur. Sed jam abusive sacra Liberi, Orgia vocantur, vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, id est a furore: vel ἀπὸ τῶν ὀρῶν, id est a montibus. Celebrabantur autem apud Athenienses quotannis, apud Thebanos, & Thracas tertio quoque anno: unde Trieterica dicta sunt, i. e. Triennalia. Virg. 4. Æn. 303.
— ubi audito stimulant Trieterica Baccho
Orgia, nocturnusque vocat clamore Cithæron. conf. Ovid. Rem. Amor. 593. Catull. 64. s. Argonaut. 259.
Pars obscæna cavis celebrabant Orgia cistis,
Orgia, quæ frustra cupiunt audire prophani.
Pieridum orgia. Stat. 5. Silv. 5. 4.
De Orgiis V. plura in Lex. Pitisc.

ORGYIA, æ. f. [ὀργυιὰ] Ambarum manuum extensio & pectoris latitudo, mensura sex pedum. Budæus in Annotat. prior. Orgyia, inquit, secundum Herodotum lib. 2. sex pedum est. Theodorus ex Aristotele interdum passum vertit, & Laurentius ubique ex Herodoto, interdum tres passus. Suidas, Orgyia, inquit, mensura est, quæ inter manus expansas continetur. Vulgo *Brassa* dicitur, quasi amplexus. Est autem trisyllabum vocabulum, ut Harpyia, diphthongum Græcam in penultima habens. Plinius ulnam appellat, lib. 16. cap. 40. Arboris, inquit, crassitudo quatuor hominum ulnas complectentium implebat. Gr. ὠλένη. Hæc Budæus.

ORGYORA, æ. f. Strychni sive solatri species, thyrsos emittens 10 vel 12 ulnarum. Apul. de Herb. cap. 74.

O R I

ORIA, æ. f. Navicella modica piscatoria, inquit Fulgent. de Prisc. serm. 15. Plaut. Rud. 4. 3. 81.
Mea opera, labore, & rete, & oria. Al. Horia, ut Non. 13. 3. Idem Cacisto, Malo hunc alligari ad oriam, ut semper piscetur, etsi sit tempestas maxima. conf. Gell. 10. 25. & s. l. HORIA.

ORĪBĂSIUS, i. m. [Ὀρειβάσιος] Sardianus, Juliani principis fuit familiaris, a quo etiam Quæstor Constantinopolitanus factus est. Scripsit libros medicinæ LXXII ad Julianum: eorumque epitomen libris novem ad Eustathium filium: de regno, & de affectibus. Hæc Suidas. Eunapius vero, Græcus auctor, in libro Sophistarum, ejus vitam pluribus persequitur.

ORĪBĂSUS, i. m. [Ὀρείβασος] Nomen canis, apud Ovid. 3. Met. 210. vocatus ita, quod montes velociter ascendat. Ὄρος enim mons est, & βαίνω ascendo.

ORĪBĂTA, æ. m. [ὀρειβάτης] V. NEUROBATA. Oribatam putarim esse montium ascensorem. *Un Grimpemontagne*, *Trenchemontagne*. Nisi malis Oribatas interpretari, Circulatores qui scandunt ardua, & in erecta evadunt. [V. Suidam.

ORICHALCUM, V. AURICHALCUM.

ORICILLA, V. AURIS.

ORĪCOS, sive ORĬCUM, i. n. [Ὤρικος] Civitas est Epiri a Colchis condita, teste Plin. lib. 4. cap. 23. de qua Lucanus lib. 3. 187.
Tunc qui Dardaniam tenet Oricon, &c. Propert. lib. 1. 8. 20.
Ut te felici vectam per cærula remo,
Accipiat placidis Oricos æquoribus. Nunc vulgo dicitur *Rigo*.
Quidam Orithos male legunt. V. Cæs. Bell. Civil. lib. 3. 11. &c.
Notis actus ad Oricum. Hor. 3. Carm. 7. 5.

ORĬCIUS, a, um. Adj. [Ὠρίκιος] ut, Terebinthus Oricia. Virg. 10. Æn. 136. conf. Propert. 3. 6. 48. & Avien. Descript. Orbis, 551.

ORĬCŬLĀRIUS, a, um. Adj. [ὠτικὸς] pro Auriculario subinde apud Celsum legitur, ea ratione qua Coliculus & Colis, pro Cauliculo & Caule dicitur: & Codex & Plostrum, ut Focale a Faucibus, pro Caudex & Plaustrum. V. AURICULARIS.

ORIENS, V. ORIOR.

ORIENTIUS, i. m. Illiberitanus in Hispania Bætica Episcopus, poeta Christianus, cujus Commonitorium a Schurzfleischio integre editum. Fortunat. lib. 1. de Vit. Martin. Orientius florentis oris scriptor.

ORIFICIUM, V. OS, ōris.

ORĪGĂNUM, i. n. & ORIGANUS, i. m. [ὀρίγανον, ὀρίγανος] Herba. Plin. lib. 20. cap. 17. Origanum, quod in sapore cunilam æmulatur, plura genera in medicina habet, & onitin vel prasion appellant, non dissimile hyssopo. Origanum & Origanus dicitur, producta quæ ante ultimam est syllaba. Hæc Hermolaus Barbarus in Corol. cap. 456. conf. Diosc. 3. 25. Sed rectius corripi docet Borrich. de Ling. Pharmac. q. V.

ORIGANĪTES, æ. m. [ὀριγανίτης] Vinum ex origano. Diosc. 5. 38.

ORIGANĪTUS, a, um. Adj. Vinum origanitum. Cato R. R. cap. 127.

ORĪGĔNES, is. m. [Ὠριγένης] Cognomento Adamantius, decimo Severi Pertinacis anno adversum Christianos persecutione commota, a Leonida patre, Christi martyrio coronato, cum sex fratribus & matre vidua, pauper relinquitur, annos natus circiter decem & septem. Rem enim familiarem ob confessionem Christi, fiscus occupaverat. Hic Alexandriæ dispersa ecclesia, decimo octavo ætatis suæ anno κατηχήσεων opus aggressus: postea a Demetrio ejus urbis episcopo in locum Clementis confirmatus, per multos annos floruit; & quum jam mediæ esset ætatis, & propter ecclesias Achaiæ, quæ pluribus hæresibus vexabantur, sub testimonio ecclesiasticæ epistolæ Athenas per Palæstinam pergeret, a Theoctisto & Alexandro Cæsareæ & Hierosolymorum episcopis, presbyter ordinatus, Demetrii offendit animum: qui tanta in eum debacchatus est insania, ut per totum mundum super nomine ejus scriberet. Constat eum antequam Cæsaream migraret, fuisse Romæ sub Zephyrino episcopo, & statim Alexandriam reversum, Heraclam presbyterum iterum, qui sub habitu philosophi perseverabat, adjutorem sibi fecisse κατηχήσεως, qui quidem & post Demetrium Alexandrinam tenuit ecclesiam. Quantæ autem gloriæ fuerit, hinc apparet, quod Firmilianus Cæsareæ episcopus cum omni Cappadocia eum invitavit, & diu tenuit, & postea sub occasione sanctorum locorum Palæstinam veniens, diu Cæsareæ in Sanctis scripturis ab eo eruditus est: sed & illud, quod ad Mammæam matrem Alexandri imperatoris religiosam feminam rogatus venit Antiochiam & summo honore habitus est: quodque ad Philippum imperatorem, qui primus de regibus Romanis Christianus fuit, & ad matrem ejus litteras fecit, quæ usque hodie exstant: & quod tantum in scripturis divinis habuerit studii, ut etiam Hebræam linguam contra ætatis gentisque suæ naturam edisceret. Dialecticam quoque & geometriam, arithmeticam, musicam, grammaticam, & rhetoricam, omniumque philosophorum sectas ita didicit, ut studiosos quoque sæcularium litterarum sectatores haberet,

haberet, & interpretaretur eis quotidie, concurſuſque ad eum miri fierent, quos ille propterea recipiebat, ut ſub occaſione ſæcularis litteraturæ, in fide Chriſti eos inſtitueret. Vixit uſque ad Gallum & Voluſianum, id eſt uſque ad ſexageſimum nonum ætatis ſuæ annum, & mortuus eſt Tyri, in qua urbe & ſepultus eſt. Hæc & longe plura divus Hieronymus.

Origenes (ait Eraſmus) Græcis Montigenam ſonat, prima vocali producta, quemadmodum fit in ὠρέστρια, quæ ſine controverſia hinc dicta eſt, quod malefica in montibus perageret ſua ſacra. Adamas autem, indomiti nomen obtinuit, quod quum ſit lucidiſſimus, ne chalybis quidem duritiæ, nec malleorum ictibus cedit. At Origenis animus pluſquam adamantinus fuit, quem nec vitæ auſteritas, nec perpetui labores, nec dura paupertas, nec æmulorum improbitas, nec ſuppliciorum terror, nec ulla mortis facies a ſancto inſtituto vel tantillum dimovere potuit. Tanto enim martyrii deſiderio flagravit, ut vehementer ambiret, vel adoleſcentulus, in ea laudis parte patri aut comes eſſe aut præcurſor: & prorſus antevertiſſet, ni mater præſentiens illum ſummo diluculo ad agones, ubi multi trucidabantur, velle procurrere, noctu clam omnia illius indumenta ſuſtuliſſet. Ita martyrii candidatum, quem terror mortis non potuit, pudor domi retinuit. Quin & patrem quum adhuc in vinculis eſſet, per epiſtolam cohortatus eſt, ut in pulcherrimo inſtituto perſiſteret, illud addens, Vide pater ne quid mea cauſa ſecus facias. Adhuc adoleſcens, fervido quodam zelo, ſed non ſecundum ſcientiam, ſeipſum caſtravit, quo libere citraque pudicitiæ periculum doceret Evangelicam philoſophiam. V. multo plura apud Eraſmum.

ORIGINALIS, ORIGINALITER, ORIGINARIUS, ORIGINATIO, ORIGINITUS, V. ORIGO, in ORIOR.

ORINDA, æ. f. [ὀρίνδη] Panis genus & ſemen peculiare Æthiopiæ, ſeſamo perſimile. V. Heſych. Apic. 2. 2. Orindam infuſam terere.

ORIOLES, is. vel ORIOLA, æ. f. Genus quoddam navium, quæ aliter Proſumiæ, vel Geſoretæ dicuntur. V. Gell. lib. 10. cap. 25. conf. ORIA.

ORĪON, ōnis. m. [Ὠρίων] filius Neptuni ſecundum Heſiodum. Alii fabulantur eum ex urina Jovis, Neptuni, & Mercurii genitum, quos deos quum OEnopeus quidam hoſpitio excepiſſet, eiſque bovem mactaſſet, petivit ut ſibi filium concederent. Illi ergo corium e bove detractum popoſcerunt, atque in illud urinam reddiderunt, ex qua natus eſt Orion. Ovid. lib. 5. Faſt. 534. Idem ibid. non OEnopeum, ſed Hyreum fuiſſe canit qui hoſpitio deos ſuſceperit. Et Orionem Urionem appellatum fuiſſe Fuit autem ſtatura corporis ingenti, quod & ipſum Ovidius ibid. indicat, Creverat immenſum. & Virg. 10. Æn. 763.

— quam magnus Orion, &c. Fuit etiam venator, & ſatelles Dianæ, unde Horatius eum a Diana confoſſum inquit, quod concubitum ejus petere auſus fuiſſet: ſic enim canit lib. 3. Carm. 4. 71.

— notus & integræ
Tentator Orion Dianæ,
Virginea domitus ſagitta.

Præterea lib. 2. Carm. 13. 39. apud inferos eum eſſe indicat, una cum Prometheo & Tantalo. Ovidius vero ait eum a ſcorpio interfectum fuiſſe, quem irata Tellus illi immiſerat, propterea quod gloriatus fuerat nullum in terris eſſe animal, quod vincere non poſſet. Dianam vero miſertam illius, inter ſidera eum collocaviſſe. Lucan. lib. 9. 839. Inter aſtra receptus eſt ante Tauri veſtigia. Sunt tamen qui Græce ab aquarum inundatione ſic dictum velint, quod ejus tempore habet ortum hiems, & mare ac terras tempeſtatibus turbat. ὀρίνω enim, turbo & concito, ſignificat. Plautus Jugulam vocat, quod ſit ejus gladius ſtellarum fulgore terribilis. Hic ſi fulget, ſerenitatem: ſi obſcurat, tempeſtatem denotat.

Pectus Orionis. Cic. in Arat. 3.
Aquoſus Orion. Virg. 4. Æn. 52.
Armatus auro. Virg. 3. Æn. 517.
Devexi rapidus comes Orionis Notus. Hor. 1. Carm. 28. 21. Devexum inquit, id eſt in devexa cæli parte poſitum, hoc eſt in Occaſu. Comitem vero ejus Notum facit, quoniam tempeſtatem & ventos ſecum fert Orion.
Enſifer. Ovid. 4. Faſt. 388.
Infeſtus nautis. Hor. Epod. 15. 7.
Nimboſus aſſurgens fluctu. Virg. 1. Æn. 539.
Pronus magno trepidat tumultu. Hor. 3. Carm. 27. 18.
Sævus ubi Orion hibernis conditur undis. Virg. 7. Æn. 719.
Triſtis, Hor. Epod. 10. 10.

Orion, primam interdum productam habet, interdum correptam, utrumque cum ratione. ὠρίων enim (quo nomine illum vocatum fuiſſe ſupra diximus) lingua Dorica ὠαρίων facit, eaque ratione O longum eſt. Breve autem fit quum omiſſa ſecunda vocali in ὠρίων, ὀρίων dicunt. Hoc mirum magis eſt, Ovid. lib. 5. Faſt. 493. in obliquis ω poſterius contrahere.

Quorum ſi mediis Bœoton Oriona quæres. Idem 8. Met. 207.
— ſtrictumque Orionis enſem. Ibid. lib. 13. 294.
— nitidumque Orionis enſem.

Dicitur Orion etiam Oarion, ut apud Nicandrum,
Βοιωτῷ τεύχουσα κακὸν μόρον Ὠαρίωνι. Sic etiam Catullus in elegia de coma Berenices, 64. 94.
Proximus Hydrochoo fulgeat Oarion. Et Rutil. 1. 637.
Namque procelloſo ſubjungitur Oarioni.

Orion, Grammaticus, Præceptor Procli. V. Marin. Neapol. in Vita Procli.

ORIOR, īris vel ĕris, ortus ſum, [τέλλω, ἀνατέλλω, ἀνίσχω, ἐξανατέλλω, ἐπανατέλλω, ἐπιτέλλω, ὑποφύομαι] īri. Oriri mediam ſemper producit, Oritur corripit. eſt Naſci vel ſurgere, ut ait Feſtus. Ovid. 10. Met. 166.
Tu quoties oreris, viridique in cæſpite flores.
Oriri & procreari. Cic. 2. de Legib. 4. Sum illi villæ amicior modo factus, atque huic omni ſolo, in quo tu ortus & procreatus.
Oriri ex ſe, & ſponte ſua naſci. Cic. 1. de Finib. 78.
Ex cauſa oriri. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Cædes miſerrima oritur. Virg. 2. Æn. 411.
Clamor oritur. Plaut. Aul. 2. 9. 7.
Fons oritur in monte. Plin. 4. Epiſt. 50.
Horror tremulus mæſtis orietur fletibus. Propert. lib. 1. 5. 15.
Lux proſpera oritur. Ovid. 1. Faſt. 71.
Monſtrum mirabile oritur, i. e. Accidit. Virg. 2. Æn. 680.
Officia virtutis a ſuo cujuſque genere oriuntur. Cic. 5. de Finib. 69.
Riſus oriebantur, dulceſque cachinni. Lucret. lib. 5. 1396.
Sermo oritur ab his. Cic. de Amicit. 5. Fannius & Q. Mucius ad ſocerum veniunt poſt mortem Africani, ab his ſermo oritur: reſpondet Lælius. Quaſi dicat, Ipſi primo loquuntur in iſto dialogo.
Sermo oritur de villis. Hor. 2. Serm. 6. 71.
Signa noctis orientia. Virg. 7. Æn. 138.
Stellæ oriuntur & cadunt. Ovid. 1. Faſt. 295.
Tempora orientia. Hor. 2. Epiſt. 1. 130.
Ulcera oriuntur, Exſiſtunt. Celſ. lib. 16. cap. 13. Alia quoque ulcera in gingivis oriuntur, quibus eadem quæ in reliquo ore ſuccurrunt.
Ortum eſt abs te, vel ex te. Ter. Andr. 3. 2. 9.
Vel hoc quis non credat, qui norit te, abs te eſſe ortum? h. e. Te eſſe principium & initium hujus rei.
Facinus oritur ex te. Plaut. Pœn. 4. 2. 67. i. e. Tu es auctor hujus facinoris. Ter. Adelph. 2. 1. 35, Tamen tibi a me nulla eſt orta injuria. i. e. Cœpta, ut ait Donatus.

ORIENS, entis. Partic. [ἀνατέλλων, ἀνισχόμενος] ut,
Auſtri orientis motus. Hor. 3. Carm. 27. 22.
Dies oriens. Tibul. lib. 4. 1. 122.
Luna. Ovid. 8. Met. 11.
Lux. Catull. Argon. 62. 376.
Signa orientia noctis. Virg. 7. Æn. 138.
Oriens, Surgens. ut, Conſul oriens magiſtrum populi dicat. Velius Long. de Orthogr. p. 2234. Putſch. Liv. 8. 23. extr. Cum Coſ. oriens nocte ſilentio diceret dictatorem. V. not. Gronov.
Orientium juvenum fulgor. Paterc. 2. 99. 2.

ORIENS, ſubſt. [ἀνατολή] Pars ea mundi in qua ſol oriri ſolet. Plin. lib. 10. cap. 44. Orientem ſpectare quibus exeant in paſcua, Occaſum quibus redeant. [In Oriens & Occidens ſubauditur Sol, in Ortus, vel Occaſus, Solis. Quod & ſæpe additur.
Ab Oriente. V. A vel AB.
Oræ Orientis. Hor. 1. Carm. 12. 55.
Anhelus. Stat. 3. Silv. 2. 102. Virg. 1. Georg. 250.
Noſque ubi primus equis Oriens afflavit anhelis.
Extremus. Ovid. 7. Met. 266.

ORIENTALIS, e. Adj. ut, Auxilia Orientalia. Juſtin. 14. 4. 18.
Regna Orientalia. Idem 39. 5. 3.
Ab Orientali arboris parte. Pallad. 3. 17.

ORTUS, a, um. Partic. [φυόμενος] Cic. pro Cluent. 161. Quum quædam in collibus (ut ſolet) controverſia paſtorum eſſet orta. Sic, Orta luce, apud Cæſ. lib. 5. Bell. Gall. 8. pr.
Hoc initio ſuſpicionis orto. Cic. pro Cluent. 180.
Fletus ortus ab omni turba. Liv. 2. 40.
Flos ortus de ſanguine. Ovid. 10. Met. 735.
Lucifer ortus erat. Ovid. 4. Met. 664.
Ratio orta ab ſenſu falſo. Lucret. lib. 4. 485.
Rumor ortus ex Sulpicii litteris, &c. Cic. 11. Att. Epiſt. ult. V. Rumor firmus, in RUMOR.
Sol recens ortus. Virg. 3. Georg. 156.
Ortus ab hoc. Nepos 25. 18. 3.
Ortus ex eo loco: i. e. Natus. Ter. Eun. 2. 2. 10.
Ortus equeſtri loco. Cic. 1. de Lege Agrar. 27. Et Liv. 26. 6. Loco obſcuro, tenuique fortuna ortus.
Silvis fuit ortus in altis. Ovid. 4. Faſt. 41.
Terra orti. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Fatis melioribus ortus. Ovid. 4. de Pont. 9. 9.
Majoribus ab his orti. Hor. 1. Serm. 5. 55.
Nobilibus antiquis. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Satu deorum. Cic. de Univerſ. 35.
Stirpe ab antiqua Teucrorum. Virg. 1. Æn. 630.
Pueri claris patribus. Hor. 4. Carm. 6. 31.
Ortus aliquando idem ſignificat quod Oriundus. Cæſ. 2. Bell. Gall. cap. 4. ait pleroſque Belgas eſſe ortos a Germanis.

ORĬTŪRUS, a, um. Partic. [ὑποφυσόμενος] Hor. 2. Epiſt. 1. 17.
Nil oriturum alias, nil ortum tale fatentes.

ORIUNDUS, a, um. Adj. [ἀπόγονος] ſignificat Locum unde majores noſtri ſunt, noſque originem traximus. Diſtinguitur a Loco nativitatis, Liv. 24. 6. Hippocrates, & Epicides nati Carthagine, ſed oriundi ab Syracuſis. i. e. Ab Syracuſis originem trahentes, unde fuerunt parentes ipſorum. Val. lib. 3.
Oriundus ab Ulyſſe. Liv. 1. 49. de Octavio Mamiliano Tuſculano. Auctor de Viris illuſtr. cap. 35. pr. Pyrrhus rex Epirotarum materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus.
Ab ingenuis oriundus. Cic. in Topic 29. Gentiles ſunt, qui inter ſe eodem nomine ſunt; non ſatis eſt. Qui ab ingenuis oriundi ſunt; nec id quidem ſatis eſt. Quorum majorum nemo ſervitutem ſervivit; abeſt etiam nunc. Qui capite non ſunt deminuti; hoc fortaſſe ſatis eſt.
Oriundus, aliquando ſine præpoſitione, ut apud Liv. 1. 20. Alba oriundum ſacerdotium. Lucret. 2. 990.
Denique cæleſti ſumus omnes ſemine oriundi.
Oriundus, cum indeclinabilibus aliquando jungitur. ut, Ego ſum inde oriundus, unde tu. Valla 3. 7. Plaut. Aul. 3. 6. 6.
Qui habent, meminerint ſeſe unde oriundi ſient.
Oriundus, pro Ortus aliquando invenitur cum præpoſitione, & aliquando ſine præpoſitione. Liv. 8. 22. Palæpolis fuit haud procul inde, ubi nunc Neapolis ſita eſt: duabus urbibus idem populus habitabat, Cumis erant oriundi. Columel. lib. 1. cap. 3. Quum a primis cunabulis, ſi modo liberis parentibus eſt oriundus, audiſſe potuerit, μὴ δὲ, &c.

ORTUS, ûs. m. [γένεσις] Nativitas. Cic. de Amicit. 32. Et erit hujus ortus a natura, quam ab imbecillitate, & gravior & verior.
Generoſus materno ortu. Ovid. 13. Met. 148.
Nobilis ortu. Sil. lib. 1. 77.
Tuſculanus ortu fuit Cato. Cic. 2. de Legib. 5.
Ducere ortum ab aliquo. Ovid. 5. Met. 494.
Habere ortum & gigni. Cic. de Univerſ. 5.
Moderatur ortus naſcentium luna. Cic. 2. de Divin. 91.
Animantium ortus. Cic. 2. de Finib. 31.
Repetere ortum juris a fonte. Cic. 1. de Legib. 20.
Solis ortus, [ἀνατολὴ] Plin. lib. 12. cap. 14. Saba regio ſpectans ortus ſolis æſtivi.
Signorum ortus. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Ortus & obitus ſignorum definitum quendam ordinem ſervant. Cic. 1. de Invent. 59.
Stellarum ortus atque obitus. Catull. de Coma Berenicis, 67. 2.

Ortus occaſuſque ſiderum non fieri eodem tempore apud omnes, neceſſe eſt. Cic 2. de Divin. 92.
Antiqui ſignorum ortus. Virg. 9. Ecl. 46.
Cæleſtis. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Nitidus. Ovid. 2. Met. 112.
Punicei. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 220.
Purpureus. Ovid. 1. Triſt. 2. 27.
Roſeus Phœbi. Claud. de Bell. Getic. 244.
Ab ortu ad Occaſum commeat ſol. i. e. Ab Oriente ad Occidentem. Cic. 2. de Nat. Deor. 49.
Phœbus iteravit ortus. i. e. Jam illuxit ſecundus dies. Ovid. 6. Faſt. 199.
Aurora oſtendit ſuos ortus. Virg. 4. Georg. 544.
Perdiſcere ortus obituſque ſignorum. V. PERDISCO.
Matutinos prædicit Lucifer ortus. Senec. OEdip. 5.
Suſpicere ortus ſignorum. Virg. 9. Ecl. 46.
Ortus, de plantis. Lucret. 5. 212.
Terraique ſolum ſubigentes cimus ad ortus.

ORTĪVUS, a, um. Adj. ut Cardo ortivus, Plaga Orientis. Manil. 3. 189.
— ortivo totidem de cardine duces.

ORĪGO, ĭnis. f. [φύζιον, αἰτία, ἀρχὴ] ab Orior derivatur, & Principium, initium, cauſam, ortum, ſtirpem, ſemen, ſive fontem ſignificat. Plin. lib. 10. cap. 37. Multi nobilitatem ſingularum columbarum & origines narrant.
Origo ſummi boni. Cic. 2. de Finib. 31. A primo, ut opinor, animantium ortu petitur origo ſummi boni.
Origines, pl. Liv. 1. in præf. Et legentium pleriſque haud dubito, quin primæ origines, proximaque originibus, minus præbitura voluptatis ſint, &c.
Origo rerum & molitio. Cic. de Univerſ. 7. Quæramus igitur cauſam, quæ impulerit eum qui hæc machinatus ſit, ut originem rerum & molitionem novam quæreret.
Nullius rei, cauſa remota, reperiri origo poteſt. Cic. de Univerſ. 3.
Originem & progreſſionem certarum rerum perſequi. Cic. 4. de Finib. 17.
Cauſa & origo malæ mentis. Juven. 14. Sat. 226.
Eloquentiæ origo eſt verborum delectus. Cic. de Clar. Orat. 253.
Fontium origines celat Nilus. Hor. 4. Carm. 14. 45.
Mundi creſcentis prima origo. Virg. 2. Georg. 336.
Genitalis rerum. Lucret. lib. 5. 176.
Cæleſtis. Virg. 6. Æn. 70.
Gens cuncta ab origine. Virg. 3. Georg. 473.
Mira. Ovid. 1. Met. 252.
Muliebris Lucret. lib. 4. 1226.
Natalis. Ovid. 12. Met. 471.
Tenuis. Ovid. 3. Faſt. 433.
Modicus originis. Tacit. 6. Ann. 39. 3.
Clarus origine. Ovid. 18. Epiſt. 147.
Accipere originem ab aliquo. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Ducere originem ab auctore aliquo. Hor. 3. Carm. 17 5.
Ducere originem ex aliquo. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Naſcetur pulchra Trojanus origine Cæſar. Virg. 1. Æn. 290.

ORIGĬNĀLIS, e. Adj. [ἀρχοειδὴς] Quod ex origine contrahitur: ut, Originalis decor, originalis macula, originale delictum.
Parens originalis. Apul. Met. 11. pr.
Sententia originalis. Idem lib. 10. extr. conf. ORIGINARIUS paulo poſt.

ORIGINALĬTER, Adv. Auguſtin. Retract. 1. 15.

ORIGINĀRIUS, a, um. Adj. [ἀρχικὸς] Budæus, originarii, ſunt qui contrahunt municipatum origine principaliter, ut Accurſius in rub. de Incolis dicit lib. 10. Cod. & ibidem titulus eſt de Municipibus & originariis. Hi & Originales vocantur in l. Quum neque. eod tit. De incolis. in l. Cives, Cives quidem origo facit: incolas vero domicilium. conf. Ambroſ. Serm. 17. extr.

ORIGINĬTUS, Adv. Origine. Ammian. 31. 6. Unde etiam Perſæ, qui ſunt omnes originitus Scythæ.

ORIGINĀTIO, ōnis. f. [ἐτυμολογία] Quintil. lib. 1. cap. 6. Sunt qui vim potius intuiti, originationem vocent. De etymologia.

ORĪPĔLARGUS, i. m. [ὀρειπελαργὸς] Ciconia montana. Plin. 10. 3. Aquilæ genus.

ORĪTES, is. m. [ὀρείτης] Gemma, de qua ſic Plin. lib. 37. cap. 10. Orites globoſa ſpecie, a quibuſdam & ſiderites vocatur, ignem non ſentiens.

ORITHEA, æ. f. Nympha eſt, quaſi Hortans ad curſum dicta.

ORĪTHȲIA, æ. f. [Ὠρείθυια] Filia fuit Erechthei Athenarum regis, quam quum Boreas adamaſſet, & ſibi conjugem dari poſtularet, nec impetrare valuiſſet, illam rapuit, & in Thraciam ſecum detulit, ex qua Zetum & Calaim filios procreavit, ut pro vera hiſtoria retulit Euſebius. Poetæ pro Vento habent. Cic. 1. de Legib. 3. Verumne ſit, Athenis, non longe item a tua antiqua domo, Orithyiam Aquilo ſuſtulerit; ſic enim eſt traditum. V. Apollon. Argonaut. lib. 1. & Ovid. 6. Met. 683. conf. Stat. 12. Theb. 630. Nat. Comit. 8. 2. & Cæl. Rhod. 15. 23.
Actias Orithyia, Athenienſis. Virg. 4. Georg. 463.
Cecropia. Valer. 1. Argon. 468.
Pandionia. Propert. lib. 1. 20. 31. a fratre Pandione.
Alia fuit eodem nomine regina Amazonum: de qua Juſtin. lib. 2. 4. 17. & 26.

ORIUNDUS, V. ORIOR.
ORIX, V. ORYX.
ORIZA, V. ORYZA.
ORIZON, V. HORIZON.

O R M

ORMĔNIS, ĭdis. f. Patronym. filia Ormenii, Aſtydamia ab Hercule rapta. Vocativo Ovid. 9. Epiſt. 50.
Nec referam partus, Ormeni Nympha, tuos.

ORMENIUM, vel ORMINIUM, i. n. [Ὀρμένιον, Ὀρμίνιον] teſte Homero 2. Iliad. 734. Magneſiæ civitas: idque Plinius confirmavit lib. 4. cap. 9.

ORMENOS, ſive HORMENUS, i. m. [ὅρμενος] Silveſtris aſparagus, quam corrudam Columella & Cato vocant. Plin. lib. 20. cap. 10. Silveſtrem aſparagum aliqui corrudam, aliqui Libycum vocant, Attici Hormenum. Sic ſcribit Hard. al. Horminium. V. HORMINIUM.

ORMINALIS, is. f. Herba, alias Satyrion. Apul. de Herb. cap. 15.

O R N

ORNAMENTUM, V. ORNO.

ORNEÆ, f. [Ὀρνεαὶ] Oppidum prope Corinthum, ubi erat templum Priapi, quem Corinthii Orneatem vocabant. Celebrabant autem hæc feſta Nymphæ juxta Colophonem. Strabo lib. 8.

ORNĒUS, i. m. [Ὄρνεος] Ixionis & Nubis filius, unus ex Centauris. Ovid. 12. Met. 302.

ORNIS, ios, vel ĭthos. f. [ὄρνις] Latine dicitur Avis vel Gallina.

ORNITHIAS, æ. m. [Ὀρνιθίας] Ventus ab adventu avium dicitur, teſte Budæo. Sunt autem Ornithiæ, [Ὀρνιθίαι] Venti Septentrionales. Columel. lib. 11. cap. 2. Decimo Calend. Mart. Leo deſinit occidere, venti Septentrionales, qui vocantur Ornithiæ, per dies triginta eſſe ſolent. Plin. lib. 2. cap. 47.

ORNĪTHŌN, ōnis. m. [ὀρνιθὼν] Latine Aviarium dicitur. Varro 3. de R. R. cap. 3. Contra, nunc aviaria ſunt nomine mutato, quod vocantur ornithones. Ibid. cap. 2. Recipis nos, inquit, in tuum ornithona, ubi ſedes inter aves. Idem lib. 2. in proœm. Ex ea enim quoque fructus tolli poſſunt non mediocres ex ornithonibus, ac leporariis & piſcinis. conf. Columel. 8. 1. & 3. & 4. & 8.

ORNITHŎBOSCĪUM, i. n. [ὀρνιθοβοσκεῖον] Locus in quo gallinæ & aves depaſcuntur & enutriuntur. Varro lib. 3. de R. R. cap. 9. De iis qui ornithoboſcium inſtituere volunt.

ORNITHOTROPHĪUM, i. n. [ὀρνιθοτροφεῖον] Locus in quo aves educantur. Varro lib. 3. de R. R. cap. 5. In quo diceris longe viciſſe, non modo archetypon inventoris noſtri ὀρνιθοτροφείων M. Lænii Strabonis, &c. i. e. Ornithotrophiorum.

ORNITHOGĂLE, es. f. [ὀρνιθογάλη] Herba quam deſcribit Plin. 21. 17.

ORNITHOGĂLUM, i. n. [ὀρνιθόγαλον] Cauliculus eſt, teſte Dioſcoride, ſeſquipedalis, candicans, & tenuis, tribus aut quatuor mollibus cauliculis in cacumine agnatis, a quibus flores prodeunt foris herbacei, & intus, quum hiare cœperint, lactei. Dioſc. 2. 177.

ORNO, [κοσμέω, ἀσκέω, τορεύω, δαιδάλλω, ἐκστέλλω, κόζω] āre. Pulchrum & decorum facere. Cic. 1. Tuſc. 68. Nocturnamque cæli formam undique ſideribus ornatam. Idem 2. Att. 1. Quanquam illa tua (legi enim libenter) horridula mihi, atque incompta viſa ſunt: ſed tamen erant ornata hoc ipſo, quod ornamentum neglexerant.
Populus ornabtt ædem frondibus. Propert. lib. 4. 10. 29.
Gemma ornabat manus. Propert. lib. 3. 6. 12.
Sepulcrum floribus ornare. Cic. pro Flacc. 95.
Ornare, Honorare, Decorare. Cic. 7. Fam. 5. Neque impedio quominus, ſi tibi ita placuerit, etiam hiſce eum ornes gloriæ inſignibus.
Augere & ornare rhetoricen. Cic. 3. de Finib. 26. Poteſt id quidem fuſe & copioſe, & omnibus electiſſimis verbis, graviſſimiſque ſententiis rhetorice & augeri & ornari.
Ornare aliquem, & Spoliare, contraria. Cic pro Flacc. 59. Quis erat qui non ſciret in ornandis ſtudioſiorem Mithridatem, quam in ſpoliandis Trallianis fuiſſe?
Mirabilius & magnificentius augere aliquid, & ornare. Cic. 1. de Orat. 94.
Inventa veſtire & ornare oratione. Cic. 1. de Orat. 142.
Ars ornat aliquem. Cic. 1. Tuſc. 112.
Artem ornare jure. Cic. 1. Tuſc. 112.
Donis ornatur honeſtis. Hor. 2. Epiſt. 2. 32.
Donis propriis ornatur induſtria. Claud. 8. Paneg. 261.
Moribus ornas res Italas. Hor. 2. Epiſt. 1. 2.
Munus ornare verbis, pro Laudare, & verbis quodammodo majus facere. Ter. Eun. 2. 1. 8.
Orationem ornare & illuminare. Cic 3. de Orat. 25.
Scientiam juris Civilis novo ornatu ornare. Cic. 1. de Orat. 235.
Ornari & exornari ab aliquo. Cic. 11. Philipp. 36.
Omnibus rebus aliquem ornare. Cic. 6. Att. 6. pr.
Ampliſſimis & honorificentiſſimis rebus aliquem ornare. Cic. 5. Fam. 2.
Defendere, amplificare, & ornare aliquem. Cic. pro Domo 88.
Tueri & ornare aliquem. Cic. 9. Fam. 14. Intelligere debes in te poſitam eſſe Rempub. tibique non modo tuendos, ſed etiam ornandos eſſe illos viros, a quibus initium libertatis profectum eſt.
Decretis ornari. Cic. ad Brut. 17. Immo triumphus & ſtipendium decernitur, & omnibus decretis ornatur.
Frequentia ornare & celebrare egreſſum alicujus. Cic. in Piſon. 31.
Dignitate augeri & honore ornari. Cic. pro Planc. 22.
Laude eximia ornari, vel ſummis laudibus. Cic. 4. in Catil. 21. Ornetur alter eximia laude Africanus, qui duas urbes, huic imperio infeſtiſſimas, Carthaginem, Numantiamque delevit.
Laudibus ſuis & alienis aliquem ornare & honorare. Cic. 2. Philipp. 25.
Sententiis ſuis in ſenatu aliquem. Cic. 1. Fam. 9.
Studiis ſingularibus aliquem. Cic 3. Q. frat. 4.
Suffragio ornare candidatum. Plin. Epiſt. 1. lib. 2.
Forum ornare, V. FORUM.
Ornare, verbum eſt ſæpe de provinciis uſurpatum ab antiquis ſcriptoribus. Cic. 3. Att. 24. pr. Quum ad me ſcripſiſſetis veſtro conſenſu Conſulares provincias ornatas eſſe. Idem in Piſon. 5. Provinciam Galliam exercitu inſtructam & ornatam. Quod ita accipio, ut cum ipſis provinciis ſimul decernerentur eæ res, quæ provincias adminiſtrantibus neceſſariæ putarentur, ut milites, pecunia, & hujuſmodi. Ornatæ provinciæ lege Curiata, quarum rectoribus imperium, exercitus, ſtipendium, legati dabantur. Sed lege Curiata non omnes ibant in provincias, ideoque non omnes publico ſumptu. Cic. 4. Att. 18. In ornandis provinciis conſularibus.
Conſules ornare, eſt Provincias Conſulibus decernere. Cic. 3. Att. 24. Suam poteſtatem eſſe de Conſulibus ornandis. Ita loquutus eſt lib. 2. ad Q. frat. 3. pr. Referebatur de provinciis Quæſtorum, & de ornandis Prætoribus. Idem 4. Att. 16. non procul a fine, Appius ſine lege, ſuo ſumptu, in Ciliciam cogitat. Senſus eſt: Appius Conſul in Ciliciam provinciam proficiſci cogitat ſine lege Curiata, proinde ſuo ſumptu, non publico. Qui enim ſine lege Curiata, imperio a populo non accepto, proficiſcebantur in provincias: ii & ſine legionibus ibant, & ſuo

suo sumptu. Qui lege Curiata, populi jussu: ii cum legionibus, publico sumptu.
Apparitoribus, scribis, librariis, præconibus, architectis Prætoriam potestatem ornare. Cic. 2. de Lege Agrar. 32. conf. Mulis ornare, in MULUS & ORNAMENTUM infra.
Armis se ornare. Ovid. 9. Epist. 103.
Parari & ornari scutis & telis. Cic. pro Cæcin. 60.
Delicias alicujus ornare. Cic. 1. Att. 14. Ecce aliæ deliciæ equitum vix ferendæ, quas ego non solum tuli, sed etiam ornavi. [An Quos?
Classes ædificare & ornare. Cic. pro Lege Manil. 9. Qui posteaquam maximas ædificasset, ornassetque classes, &c. Ornasset, i. e. Instruxisset. Liv. 26. 37.
Convivium ornare, Præparare vel apparare. Cic. pro Quint. 93. Non profusis sumptibus vivere, non ornare magnifice, splendideque convivium. Plaut. Rud. 1. 2. 53.
Jubere melius est prandium ornari domi.
Copias ornare atque instruere omnibus rebus. Cic. pro Lege Manil. 20.
Exercitum auxiliis ornare. Cic. 2. Fam. 10.
Fugam ornare, Parare fugam. Ter. Eun. 4. 4. 6.
Lectum genialem ornare & sternere sibi. Cic. pro Cluent. 14.
Navem armatis ornare. Nepos 10. 9. 2.
Penum ornare. Plaut. Capt. 4. 4. 12.

ORNANDUS, a, um. Partic. [κοσμητέος] ut Suet. Aug. cap. 12. Cæsarem ornandum & tollendum censebat. conf. Paterc. 2. 62. extr.
Victoriis ornandus Pompejus. Cic. 1. Fam. 9.
Senectuti celebrandæ & ornandæ quod honestius potest esse perfugium, quam juris interpretatio? Cic. 1. de Orat. 179.
Famula operosa ornandis capillis. Ovid. 2. Amor. 7. 23.

ORNĀTUS, a, um. Partic. & Adj. [κεκοσμημένος, κόσμιος] ut,
Leviter ornatus. V. LEVIS.
Ornatus pessume. Plaut. Aul. 4. 9. 10.
Nondum totos ornata capillos. Ovid. 11. Met. 385.
Apio crines ornatus amaro. Virg. 6. Ecl. 69.
Hedera crescentem ornate poetam. Virg. 7. Ecl. 25.
Foliis ornatus olivæ ipse caput tonsæ. Virg. 3. Georg. 21.
Pampino viridi Liber ornatus tempora. Hor. 4. Carm. 8. 33.
Ornatus in peregrinum modum. Plaut. Pers. 1. 3. 78.
Copiose ornatus. V. COPIA.
Ornatus & gravis in dicendo homo. Cic. 1. de Orat. 42.
Ornatus bono ingenio. Plaut. Pœn. 1. 2. 88.
Ornatus ex suis virtutibus. Ter. Adelph. 2. 1. 21.
Testimoniis clarissimorum imperatorum ornatus Dejotarus. Cic. de Arusp. Resp. 29.
Instructus & ornatus artibus. Cic. 2. de Fin. 112. Sic nos sapientem plurimis & gravissimis artibus atque virtutibus instructum & ornatum, &c.
Rebus omnibus ornatus excellit. Lucret. lib. 1. 28.
Ornatus, inquit Festus, dicitur Qui bonis artibus instructus est, & honores adeptus a populo: & Bene aptus, ut miles aut gladiator, & acturus fabulas.
Ornatissimus homo. Cic. pro Quint. 7. Deinde habet adversarium P. Quintius verbo Sex. Nævium, revera hujusce ætatis homines disertissimos, fortissimos, ornatissimos nostræ civitatis.
Honoribus amplissimis, fortunisque maximis, conjuge, liberis, & affinibus ornatus imperator. Cic. ad Brut. 18.
Navis inter alias ornatior. Tacit. 14. Ann. 4. 3.
Naves omni genere armorum ornatissimæ. Cæs. 2. Bell. Gall. 42.
Splendidissimus atque ornatissimus civitatis suæ vir. Cic. pro Flac. 48.
Homo ornatissimus loco, ordine, nomine, virtute, ingenio, copiis, &c. Cic. 3. Verr. 127.
Amplissimus ad agendum, ornatissimus ad dicendum locus. Cic. pro Lege Manil. 4.
Capillo ornato procedere. Propert. lib. 1. 2. 1.
Ornata sunt cuncta, i. e. Parata. Plaut. Pseud. 2. 3. 10.
Quomodo quidque agerem, ut lenoni surripiam muliereulam,
Jam instituta, ornata cuncta in ordine habeo, ut volueram. i. e. Disposita eo ordine, quo optabam.
Domicilia regis ornata & referta omnibus rebus. Cic. pro Lege Manil. 21.
Exercitus satis probe ornatus. Cic. 2. Fam. 9. conf. Tacit. 3. Hist. 63. 2.
Fores ornatæ. Ovid. 4. Fast. 738.
Fundus ornatissimus. Cic. pro Quint. 98. E fundo ornatissimo dejectus, ignominiis omnibus appetitus.
Oratio composita & ornata, & artificio quodam & expolitione distincta. Cic. 1. de Orat. 50.
Provincia instructa & ornata exercitu & pecunia. Cic. in Pison. 5.
Sententiarum concinnitas ornata. Cic. de Clar. Orat. 286. & 325.
Sententiam ornatissimam de me dixit. Cic. pro Domo, 69.
Versus ornatus elaboratusque. Cic. in Orat. 36.

ORNĀTE, Adv. [κεκοσμημένως] Recte, proprie, eleganter & disposite: ut, Ornate dicere, proprium est eloquentis, ut ait Quintil. in proœmio lib. 8. Cic. 1. de Finib. 8. Res vero bonas verbis electis graviter ornateque dictatas quis non legat?
Ornate splendideque facere aliquid. Cic. 1. Offic. 4.
Ornate politeque dicere. Cic. pro Cœl. 8.
Composite, ornate, copiose eloqui. Cic. 1. de Orat. 48.
Distincte, distribute, eleganter, ornate scribere. Cic. 2. Tusc. 7.

ORNĀTUS, ûs, vel i, antique. m. [κόσμος, κοσμιότης] Dicitur (auctore Festo) Cultus ipse, quo quis ornatur: ut quum dicimus aliquem tragico vel comico ornatu prodire. Cic. 4. Acad. 119. Nulla senectus diuturnitate temporum exsistere, ut hic ornatus unquam dilapsus occidat. Virg. 1. Æn. 654.
Ornatus, quasi ab ore natus. Hinc enim maxime sumitur, quod eam deceat. Itaque ob id paratur speculum. Hæc Varr. lib. 4. de L. L. 29. [Sic Ornamentum, quasi Osnamentum ab Ore deducit. 5. 7. extr. inscite.
Lugubris ornatus. V. LUGEO.
Militaris. Cic. 1. Off. 61. Declaratur autem studium bellicæ gloriæ, quod statuas quoque videmus ornatu fere militari.
Persicus. Cic de Senect. 59. Tum Lysandrum intuentem ejus purpuram, & nitorem corporis, ornatumque Persicum, multo auro, multisque gemmis, dixisse, &c. De Cyro.
Pulchrum ornatum turpes mores pejus cæno collinunt. Plaut. Pœn. 1. 2. 93.
Regalis ornatus & vestitus pulcherrimus. Cic. 2. de Finib. 69.
Regio ornatu instratus. V. INSTERNO.
Amplus ornatus scænæ aut fori. Cic. in Orat. 134.
Admirabilis cæli. Cic. 2. de Nat. Deor. 94.
Omnis ornatus virginis. Virg. 7. Æn. 74.
Distinctio & ornatus oratoris. Cic. 2. de Orat. 366.
Ornatus orationis, tanquam vestis, detractus. Cic. de Clar. Orat. 262.
Verborum ornatus oratoris putandus est. Cic. 1. de Orat. 49.
Insignis. Cic. in Orat. 78.
Disposita ornatu quædam insignia & lumina. Cic. 3. de Orat. 94.
Afferunt hæc quasi lumina magnum ornatum orationi. Cic. in Orat. 134.
Novo & alieno ornatu ornare, & Suo spoliare & denudare, contraria. Cic. 1. de Orat. 235. Vide, Crasse, ne dum novo & alieno ornatu velis ornare juris Civilis scientiam, suo quoque eam, concesso & tradito, spolies atque denudes.
Ornatus & Cultus, diversa. Terrtull. in lib. de Habitu mulieris, Habitus feminæ duplicem speciem circumfert, cultum & ornatum. Cultum dicimus, quem mundum muliebrem vocant: ornatum, quem immundum muliebrem convenit dici. Ille in auro, & argento, & gemmis & vestibus deputatur: iste in cura capilli & cutis, & earum partium corporis, quæ oculos trahunt. Hæc ille.
Ornatus, Apparatus. T . Andr. 2. 2. 28. In ædibus nihil ornati, nihil tumulti. Ornati genitivus est.
Ornatu, sine i littera in dativo usurparunt gravissimi auctores. C. Cæsar in Dolabell. actionis 111. Ibi isti, quorum in ædibus fanisque posita, & honori erant, & ornatu. Auctor Gell. lib. 4. cap. 16.

ORNATIO, ōnis. f. Vitruv. 5. 7. Specie ornationis &c.

ORNĀTOR, ōris. m. Gloss. vet. Κοσμήτης, Ornator. Cassiodor. 1. Epist. 2. Acervus Neptunius generator florentis purpuræ, ornator solii.

ORNATRIX, īcis. f. [κοσμήτρια] Suet. Claud. cap. 40. Hæc matris meæ liberta & ornatrix fuit. Ovid. 3. de Arte Am. 239.
Tuta sit ornatrix: &c. Idem 1. Amor. 14. 16. V. COSMETA.

ORNĀMENTUM, i. n. [κόσμημα] Idem quod Ornatus. Cato R.R. cap. 10. Ornamenta bubus sex. Cic. pro Rosc. Amer. 139.
Instruere ornamenta alicui. V. INSTRUO.
Ornamentum, Beneficium honorificum. Cic. 2. Fam. 18. Quæcunque a me ornamenta ad te proficiscentur. Budæus.
Afficere aliquem populum ornamentis. Cic. pro Corn. Balb. 43.
Arx & ornamentum amicorum Antonii Cotyla. Cic. 8. Philip. 24.
Flos Italiæ, firmamentum imperii Romani, ornamentum dignitatis. Cic. 3. Philip. 13.
Insignia & ornamenta generis, nominis, honoris occiderunt. Cic. pro Sull. 88.
Matronarum vera ornamenta sunt pudicitia, non vestes. Justin. 20. 4. 16.
Pueritiæ ornamentum. Cic. 3. Verr. 152. Quod ornamentum pueritiæ pater dederat, indicium atque insigne fortunæ, hoc ab isto prædone ereptum esse, graviter & acerbe homines ferebant. De Bulla aurea.
Reipublicæ lumen & ornamentum Q. Hortensius. Cic. pro Milon. 38.
Inter præcipua sæculi ornamenta. V. INTER præp.
Triumphi decus & ornamentum minuendum nostra parsimonia non putavi. Cic. de Provinc. Consul. 28.
Honoris ornamenta, monimenta gloriæ, & insignia laudis. Cic. 3. in Catil. 26.
Ornamento esse, Decorare, ornare. Cic. 15. Fam. 4. Tu puer me appetisti: ego autem semper ornamento te mihi fore duxi.
Constituere ornamentum. Cic. 4. Verr, 77. Si ex hoc genere splendorem ordini atque ornamentum curiæ constituere velitis, habeatis sane vobiscum illum Senatorem.
Ornamenta orationis negligere. Cic. 1. de Fin. 14. Quod illa Platonis, Aristotelis, Theophrasti orationis ornamenta neglexerit.
Ornamenta orationum & conformationes. Cic. de Clar. Orat. 140.
Eloquentiæ ornamentum. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Oratoria ornamenta dicendi. Cic. de Clar. Orat. 261.
Ornamenta dicendi non satis opima. V. OPIMUS.
Adhibere ornamenta. In ADHIBEO.
Adjungere ornamenta oratoria. V. ADJUNGO.
Amittere ornamenta. Cic. 4. Fam. 6.
Congerere ornamenta. Cic. pro Dejot. 12.
Obtinere ornamenta. Cic. Si quæ pudore tibi ornamenta peperit, ea potest contra petulantiam te defendente obtinere. i. e. Detinere.
Proficiscuntur ornamenta ab aliquo. Cic. 2. Fam. 19.
Recidere ambitiosa ornamenta. Hor. de Arte Poet. 447.
Recuperare ornamenta. Cic. 12. Fam.
Redundare ornamentis. Cic. 3. Fam. 10.
Spoliare ornamentis. Cic. 5. Fam.
Ornamenta, Commoda magistratibus decreta in provincias euntibus. Cic. 7. Verr. 83. Ubi ternis denariis æstimatum frumentum? ubi muli? ubi tabernacula? ubi tot tantaque ornamenta, magistratibus & legatis a Senatu Populoque Roman. permissa & data?
Ornamenta, pro Armis. Sen. præf. lib. 4. Nat. Quæst. Sic ergo formare, ut scias te non posse consequi ut sis impenetrabilis: cum omnia caveris, per ornamenta feriet.
Per ornamenta percussus est. Idem Epist. 14.
Ornamenta pugnantium. Suet. Tito, cap. 9.

ORNĀMEN, ĭnis. n. Idem. Mart. Capell. lib. 6. Cyllenium excludit ornamen.

ORNAMENTĀRIUS, i. m. Gloss. Gr. Lat. Κοσμήτης, Ornamentarius, ornator. V. COSMETA.

ORNUS, i. f. Arbor. Columel. lib. de Arbor. cap. 16. Sed si aspera & siticulosa loca arboribus obserenda erunt, neque populus, neque ulmus, tam idoneæ sunt, quam orni: eæ silvestres fraxini sunt, paulo latioribus tamen foliis quam ceteræ fraxini, nec deteriorem frondem quam ulmi præstant. Capræ quidem & oves libentius etiam hanc frondem appetunt. [In Gloss. Lat. Gr. Ornus, ἀγρία πίτυς. Rectius posuisset ἀγρία μελία.
Aerea. Valer. 8. Argon. 113.
Annosa. Virg. 10. Æn. 766.
Excelsæ. Valer. 3. Argon. 485.
Humilis. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 140.
Rigidæ. Virg. 6. Ecl. 71.

Steriles saxosis montibus. Virg. 2. Georg. 111.
Truncæ. Stat. 1. Achil. 113.
Vastæ. Stat. 5. Theb. 18.
Advolvunt ingentes montibus ornos. Virg. 6. Æn. 182.
Agitantur veteres. Hor. 1. Carm. 9. 12.
Accisam ferro eruere antiquam ornum. Virg. 2. Æn. 626.
Incanuit ornus albo flore piri. Virg. 2. Georg. 111.
Viduantur foliis orni. Hor. 2. Carm. 9. 12.

ORNEUS, a, um. Adj. ut Colum. 11. 2. Orneam frondem bubus recte præbebimus.

ORNYTION, ōnis. m. [Ὀρνυτίων] Filius Sisyphi, frater Glauci, pater Phoci. V. Corinth. sive lib. 2. Pausan. p. 86. quæ est 47. Wech.

ORNȲTUS, i. m. [Ὄρνυτος] Idem.
Alius item Teuthis cognominatus. V. Virg. 11. Æn. 677. & Val. Flacc. 3. 173. & Stat. 12. Theb. 207. & 219.

O R O

ORO, [δέομαι, εὔχομαι, παρακαλῶ, γουνοῦμαι, προσεύχομαι] āre. ab Ore fit, inquit Varro de L. L. lib. 5. 7. extr.
Orare atque obsecrare aliquem. Cic. 4. Verr. 42.
Rogare & orare aliquem. Cic. 4. Verr 96.
Orare & obtestari aliquem. Cic. pro Planc. 104.
Orare & hortari aliquem. Cic. 1. Q frat. 1. 36.
Orare, obsecrare, ne, vel ut. Plaut. Casin. 2. 5. 13. Orat, obsecrat ne Casinam uxorem ducam. Cic. pro Quint. 10. Orat, atque obsecrat, ut multis injuriis jactatam atque agitatam æquitatem, in hoc tandem loco consistere & confirmari patiamini.
Orare ne. Ter. Hec. 3. 2. 3.
Quod te Æsculapi, & te Salus, ne quid sit hujus, oro.
Orare ut. Ter. Andr. 4. 2. 4. Cic. pro Rosc. Amer. 93. Non orat ut eam noctem pervigilet.
Etiam atque etiam te oro, ut me totum tuendum suscipias. Cic. 11. Att. 1.
Orare aliquem per. Ter. And. 1. 5. 54.
Quod ego per hanc te dextram oro & genium tuum;
Per tuam fidem, perque hujus solitudinem
Te obtestor, ne abs te hanc segreges, neu deseras.
Per omnes deos te oro. Hor. 1. Carm. 8. 2.
Pro aliquo orare. Plaut. Asin. 4. 1. 38.
Tibi dicat, tu pro illa ores, ut sit propitius.
Pro salute alicujus aliquem. Cic. ad Brut. 16.
Deum oravere. Ovid. 15. Met. 646.
Gentes orare & urbes. Virg. 6. Æn. 92.
Orare aliquem in audaciam. Sallust. in Catil. cap. 50. Cethegus autem per nuntios familiam atque libertos suos electos & exercitatos orabat in audaciam, ut grege facto, cum telis ad sese irrumperent. Sed melius legitur, Exercitatos in audaciam, orabat, &c.
Orare aliquid alicui. Ter. And. 3. 2. 47. Nunc Chremem conveniam: orabo gnato uxorem. h. e. Orabo, ut filio meo det gnatam suam in uxorem.
Orare aliquid scire. Plaut. Pseud. 2. 2. 62.
Orare aliquid ab aliquo, est Petere. Plaut. Amph. prol. 64.
Orat jus, bonum, æquum, &c. Plaut. Trin. 5. 2. 37. Jus hic orat. Idem Men. 5. 9 86.
Optumum atque æquissimum orat, frater; fac causa mea. Et Pers. 3. 1. 71.
Bonum æquumque oras, sequere hac. Ter. Heaut. 2. 3. 125.
— nam misere quendam offendi militem,
Ejus noctem orantem. [Junge Misere orantem.
Finem orare malorum. Ovid. 1. Met. 723.
Hiemes orate serenas, Agricolæ. Virg. 1. Georg. 100.
Opem. Ovid. 1. Met. 68.
Pacem manu. Virg. 10. Æn. 80.
Veniam dapibus. Ovid. 8. Met. 683.
Veniam hanc extremam oro. Virg. 4. Æn. 435.
Vitam. Virg. 8. Æn. 577.
Oro tecum, Archaismus est pro Oro te. Plaut. in Pers. 1. 3. 37.
Quæso animum advorte, hoc enim jam heri narravi tibi:
Tecumque oravi, ut nummos sexcentos mihi
Dares utendos mutuos. Idem in Curc. 3. 3. 62.
Tecum oro, & quæso, qui has tabellas afferet
Tibi, ut ei detur quam istic emi virginem. Ter. Hec. 4. 4. 64.
Egi, atque oravi tecum, uxorem ut duceres. Quamvis sint qui hunc locum aliter legant.
Ut Conqueri cum aliquo. H. St.
Orare precibus. Cic. 9. Att. 13. Quamobrem a te peto, vel potius & omnibus precibus oro & obtestor, ut in tuis maximis curis aliquid impertias temporis huic quoque cogitationi.
Multis & supplicibus verbis orare ut liceat. Cic. 12. Att. 31.
Gestu oravi fugam. Ovid. 14. Met. 219. i. e. Gestu rogavi navigantes, ut me juvarent, quo hinc possim aufugere.
Orant admittier, Orant ut admittantur. Virg. 9. Æn. 231.
Orat ignoscas. Plaut. Amph. 1. 1. 101.
Modus orandi. Virg. 4. Georg. 537.
Flectere aliquem orando. Virg. 4. Georg. 399.
Orare absolute vel cum solo accusativo Causam, significat Agere & dicere. Ter. Phorm. 2. 1. 62.
Servum hominem causam orare leges non sinunt. Cic. de Clar. Orat. 47. Quo neminem unquam melius ullam oravisse capitis causam, quum se ipse defenderet, se audiente, locuples auctor scripsit Thucydides.
Causas orare. Virg. 6. Æn. 849.
Artem orandi litteris tradere. Quintil. procem. lib. 1.
Vera imago orandi. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Scientia orandi. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Vires orandi. Quintil. lib. 2. cap. 16. Hinc Orator, qui causas orat.

ORANS, antis. Partic. [εὐχόμενος] Ter. Eun. 5. 5. 14.
Conligavit? hem. P. atque equidem orante, ut ne id faceret, Thaide. Idem Adelph. 3. 4. 26.
Venit ipsus ultro lacrumans, orans, obsecrans. Idem Heaut. 2. 3. 124.
— nam miserum quendam offendi ibi militem
Ejus noctem orantem. Liv. 21. 6. Legati missi, auxilium ad bellum jam haud dubie imminens orantes. Virg. 1. Æn. 523. Orantes veniam.
Multa deos orans. Virg. 9. Æn. 24.
Murmure pavido orantes. Claud. 4. Cons. Hon. 446.
Annuere oranti. Virg. 11. Æn. 797.
Dictis talibus orantem audiit omnipotens. Virg. 4. Æn. 219.
Aures surdas præbere oranti. Ovid. 2. de Pont. 9 25.
Brachia orantia tendere. Ovid. 2. de Ponto 9. 65.

ORANDUS, a, um. Partic. [δεητέος] ut, Numina oranda. Virg. 2. Æn. 232.

ORĀTUS, a, um. Aliud Partic. [δεηθείς] Plaut. Mil. 2. 6. 91. Sed satin' oratus abis? conf. Paterc. 2. 70. 1.
Prece multa oratus. Hor. 1. Epist. 13. 18.
Per divos oratus. Hor. 2. Serm. 3. 176.

ORATUM, i. n. [δεηθὲν] Quod oravimus. Ter. Hec. 4. 1. 60.
Simul vereor Pamphilum, ne orata nostra nequeat diutius
Celare. Ibid. 3. 3. 25.
Sed quum orata ejus reminiscor, nequeo quin lacrumem miser.

ORATUS, ûs. m. [δέησις] Precatio, rogatio. Plaut. Cas. 4. 1. 17. Illarum oratu faciunt. Cic. pro Flac. 92. An etiam scripsit oratu tuo? Correctiora exemplaria legunt Rogatu.

ORĀTIO, ōnis. f. [λόγος] est omnis Locutio, auctore Cic. de Clar. Orat. 69. Ter. Phorm. 1. 4. 48.
Meministin' olim ut fuerit vestra oratio? i. e. Non meministis eorum quæ dixistis tunc, quum, &c. Idem Andr. 4. 1. 10.
Tum impudentissima eorum oratio est. Idem Andr. 1. 1. 114.
Honesta oratio est. Cic. 2. de Fin. 20. Atque ibi hoc dicit, ubi omnis ejus oratio est de summo bono.
Magna laus & honesta oratio. Cic. 7. Verr. 5.
Orationis satis est: sequere me, ac tace. Plaut. Bacch. 1. 2. 59.
Aliena. V. Alienus in ALIUS.
Oratione beneficus, Qui verbis multa promittit. Plaut. Epid. 1. 2. 14.
Orationis operam compendi facere. Plaut. Most. 1. 1. 57. h. e. Paucis agere.
Orationem invenire. Ter. And. 2. 4. 4.
Orationem sperat invenisse se,
Qua differat te.
Orationem sibi parare, pro Cogitare quid dicturi simus. Plaut. Pseud. 1. 5. 39.
Orationem etiam dicebant veteres Pauca verba, auctore Donato. Ter. And. 1. 5. 16. Oratio hæc me miseram exanimavit metu.
Summa orationis. Cic. 10. Att. 16. pr. At ille, perpauca locutus, summam habuit orationis ut sibi ignoscerem.
Nata. V. NASCOR.
Secunda, Grata, favens, plausibilis. Sallust. Jugurth. cap. 65. Hominem ob morbos animo parum valido, secunda oratione extollit: illum regem, ingentem virum, Masinissæ nepotem, &c.
Oratio, Ipsius oratoris ratio, & argumentorum arte dispositorum enumeratio, quæ quidem omni ex parte perfecta est, habetque numeros, figuras, & affectus. Unde Orationes Ciceronis, Demosthenis, &c. Cic. de Senect. 16. Et tamen ipsius Appii exstat oratio: atque hanc ille egit septem & decem annos post alterum Consulatum, quum inter duos Consulatus anni decem interfuissent.
Oratio & Stilus. Ter. prol. Andr. 12.
Non ita sunt dissimili argumento, sed tamen
Dissimili oratione sunt factæ, ac stilo. Ubi Donatus, Oratio in sensu est: Stilus in verbis. Oratio ad res refertur: Stilus ad verba. Stilus non est in tempore: sed prolata oratione: Oratio autem est & in cogitatione, & in prolatu. Orationem in sententiis dicunt esse, Stilum in verbis, Argumentum in rebus. Ergo in poemate oratio est.
Aculei orationis. V. ACULEUS.
Claritas orationis. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Condimentum. Quintil. lib. 6. cap. 3. Salsum igitur erit, quod non erit insulsum, velut quoddam simplex orationis condimentum.
Corpus orationis. Quintil. lib. 3. cap. 11.
Divitiæ. Cic. 4. Fam. 4.
Elatio atque altitudo orationis. Cic. in Brut. 66. h. e. Grave & grande genus dicendi.
Genus orationis atrox & vehemens, cui opponitur Lenitatis & mansuetudinis. Cic. 2. de Orat. 200.
Genus exsangue & aridum. Auctor ad Heren. lib. 4. 6.
Genus fluctuans & dissolutum. Auctor ad Heren. lib. 4. 6.
Habitus virilis. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Incitatio. V. INCITO.
Lenitas & æquabilitas. Cic. in Orat. 53.
Limatus oratione. V. LIMA.
Locuples oratione. V. Locuples in LOCUS.
Ornamenta orationis. V. Ornamentum, in ORNO.
Ornatus orationis. Cic. 1. de Finib. 10.
Paupertas. Cic. 4. Fam. 4.
Salubritas & sanitas, & insania. V. Succus orationis, in SUCCUS.
Succus orationis. V. Succus orationis, in SUCCUS.
Vestitus. V. Vestitus, in VESTIS.
Abjecta & humilis oratio, Alta & exaggerata, contraria. Cic. in Orat. 162.
Acceptior plebi. V. ACCIPIO.
Accurata. Cic. de Clar. Orat. 326. Ibid. 30. Et de Amicit. 25.
Acris & vehemens. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Admirabilis. V. paulo post, Gravis.
Amputata. Plin. 1. Epist. 20. ad C. Tacit. Non enim amputata oratio & abscissa, sed lata, magnifica & excelsa tonat, fulgurat, omnia denique perturbat ac miscet. Amputata, hoc est brevis, circumcisa Abscissa, manca. Lata, copiosa. Magnifica, sublimis. Excelsa, illud dicendi genus admirabile continens.
Angusta & concisa, collatata & diffusa oratio. Cic. in Orat. 187.
Anxia. V. ANXIUS
Apparata. V. APPARO.
Aspera, horrida, tristis, neque perfecta, neque conclusa. Cic. in Orat. 20.
Aspera oratio in aliquem, Vehemens. Curtius lib. 6. 9. 28.

Astrictior

Astrictior contractiorque Stoicorum. Cic. in Brut. 120.
Cæcata. V. Cæco, in CÆCUS.
Capitalis. V. Capitalis, in CAPUT.
Certa. V. CERTUS.
Circumfluens. V. CIRCUMFLUO.
Circumcisæ. V. CIRCUMCIDO.
Circumlata. V. paulo post, Deducta.
Cohærens. Cic. 3. de Orat. 170.
Colorata quadam urbanitate. V. Urbanitatis color, in URBS.
Colorata. V. COLORO.
Collatata oratio, V. COLLATO.
Compta & mitis. Cic. de Senect. 28.
Concinna, distincta, ornata, festiva, sine intermissione, sine reprehensione, sine varietate. Cic. 3. de Orat. 98.
Concisa. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Concitata. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Conclusa. V. paulo post, Lenis.
Condita. V. paulo post, Gravis.
Consumpta. In CONSUMO.
Contentiosa. In CONTENDO.
Continens. In CONTINEO.
Contorta & acris. Cic. in Orat. 65.
Contumeliosa. Cic. pro Planc. 6.
Copiosa & elegans. V. COPIA.
Copiosissima & ornatissima Cic. pro Sull. 12.
Corrupta & vitiosa. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Crebra. Plin. lib. 1. Epist. 20. ad C. Tacit. Si tamen detur electio, illam orationem similem nivibus hibernis, id est crebram, assiduam & largam, postremo divinam & cælestem volo.
Criminosa. V. CRIMEN.
Cygnea. V. CYGNUS.
Deducta atque circumlata. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Diserta. Cic. 1. de Orat. 231.
Dissipata, inculta & fluens oratio, & quæ plane e numeris non constat. Cic. in Orat. 220.
Dissoluta, & ex diversis congesta. Quintil. lib. 2. cap. 11.
Distincta. Cic. 3. de Orat. 98.
Dulcis. Cic. de Senect. 3.
Elegans. Cic. 1. de Finib. 10.
Exaggerata altius. Cic. in Brut. 66. h. e. Gravi genere dicendi, & grandibus verbis confecta.
Exilis. ut, Ne exilis, ne inculta, ne vulgaris, ne obsoleta sit oratio. Cic. 3. de Orat. 30.
Exiles orationes, Ser. Galbæ, & redolentes antiquitatem. Cic. de Clar. Orat. 82.
Expedita & perfacile currens. Cic. in Brut. 227.
Extemporalis Quintil. lib. 4. cap. 1.
Faceta. Cic. de Clar. Orat. 272.
Facta oratio, pro Elaborata, *façonnée*. Cic. 3. de Orat. 183. Namque ego illud assentior Theophrasto, qui putat orationem, quæ quidem sit polita, atque facta quodammodo, non astricte, sed remissius numerosam esse oportere. Et lib. 1. 63. Illud verius, neque quemquam in eo disertum esse posse quod nesciat: neque si id optime sciat, ignarusque sit faciundæ ac poliendæ orationis, diserte id ipsum posse, de quo sciat, dicere. Orationem facere dicimur, non quum habemus, sed quum rebus & verbis condimus; Expolire autem, quum limamus, & elegantiis elocutionis ornamus. Idem de Clar. Orat. 30. Sed ut intellectum est quantam vim haberet accurata & facta quodammodo oratio, tum etiam magistri dicendi multi subito exstiterunt.
Favorabilis. Tacit. 12. Ann. 6.
Fervidior. V. paulo post, Volubilis.
Festiva. Cic. 3. de Orat. 98.
Ficta. V. paulo post, Induere.
Flexanima atque omnium regina rerum. Cic. 2. de Orat. 187.
Fluens. Cic. in Orat. 65.
Fortis oratio non semper quæritur, sed sæpe placida, summissa, lenis, quæ maxime commendat reos. Cic. 2. de Orat. 18.
Grandis. Cic. de Clar. Orat. 272.
Gravis & splendida. Cic. 3. de Finib. 19.
Gravis, suavis, condita, liberalis, admirabilis, polita, conspersa sit quasi verborum sententiarumque floribus. Cic. 3. de Orat. 94.
Hilarior renidet. V. RENIDEO.
Honora. Tacit. 3. Ann. 5.
Honorifica. Cic. 5. Fam. 2. Quum tu ipsa mihi dixisti orationem meam non solum in te honorificam, &c.
Horrida. V. paulo post, Lenis.
Jejuna. V. JEJUNUS.
Immoderata. V IMMODERATUS.
Immodica. V. IMMODICUS.
Impudens. V. IMPUDENS.
Incitata, gravis, & vehemens. Cic. de Clar. Orat. 93.
Incitata, volubilis, non redundans, nec circumfluens oratio. Cic. de Clar. Orat. 203.
Inculta. V. INCULTUS.
Inelaborata. V. paulo post, Simplex.
Inflata & quæ turget oratio, sæpe imperitis videtur gravis. Auctor ad Heren. lib. 4. 6.
Ingrata. V. INGRATUS.
Instructa. V. paulo post, Lenis.
Intorta. V. INTORQUEO.
Juncta. Cic. 3. de Orat. 170.
Jucunda. V. paulo post, Facere.
Lenis, instructa, & terminata oratio, cui opponitur, Aspera, tristis, horrida, neque perfecta, neque conclusa. Cic. in Orat. 20.
Liberalis. V. paulo ante, Gravis.
Locuples. V. LOCUS.
Luculenta. V. LUCULENTUS.
Magnifica. Tacit. 2. Hist. 90.
Mitis. Cic. de Senect. 28.
Mitissima. Cic. 5. Fam. 4.

Mollis & liberalis. V. MOLLIS.
Morata. V. MOS.
Multa, varia & copiosa. Cic. 2. de Orat. 214.
Nitida de horridis, & plena de jejunis, nova de pervulgatis quædam est oratio. Cic. 3. de Orat. 48.
Nobilis. V. NOBILIS.
Numerosa. V. NUMERUS.
Obscura quia peracuta, rapida & celeritate cæcata oratio. Cic. de Clar. Orat. 264.
Obsoleta. V. OBSOLETUS.
Oratoria. Cic. 1. de Orat. 231.
Ornata. Cic. 3. de Orat. 98.
Pacatior philosophorum oratio, oratorum pugnacior. Cic. de Clar. Orat. 121.
Pedestris. V. Pedestris, in PES.
Pellucens. V. PELLUCEO.
Peracuta. V. paulo ante, Obscura.
Perelegans & persubtilis. Cic. pro Planc. 58.
Perfecta. V. paulo ante, Lenis.
Perpetua. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Perpolita. Cic. 1. de Orat. 31.
Perurbana. Cic. de Clar. Orat. 272.
Placida. V. paulo ante, Fortis.
Polita. V. paulo ante, Gravis: & paulo post, Vibrans.
Pugnax. V. paulo ante, Pacatior.
Putissima. V. PUTUS.
Rapida. V. paulo ante, Obscura.
Redundans. V. paulo ante, Incitata.
Regina rerum. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Sæva criminosaque & virulenta. Gell. lib. 18. cap. 3.
Severissima. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Simplex, & gravis. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Simplex, ac inelaborata. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Spinosa & exilis. Cic. 1. de Orat. 83.
Splendida, grandis, faceta & perurbana. Cic. de Clar. Orat. 272.
Stabilis oratio, cui Volubilis opponitur. Cic. in Orat. 187. Stabilis dicitur propter syllabas longas: Volubilis autem propter breves. Hoc aperit Quintil. lib. 9. cap. 4. qui quum pedes orationis enumerasset, ita subjungit: Horum pedum nullus non in orationem venit; sed quo quique sunt temporibus pleniores, longisque syllabis magis stabiles, hoc graviorem faciunt orationem: breves, celerem ac mobilem.
Suavis. V. paulo ante, Gravis.
Summissa. V. paulo ante, Fortis.
Tacens. Quintil. lib 2. cap. 18. Oxymôron.
Terminata. V. paulo ante, Lenis.
Tracta & fluens historicorum oratio. Cic. in Orat. 65. Quoniam genere orationis fuso atque tracto, & cum lenitate quadam æquabili profluit historia.
Tristis. V. paulo ante, Lenis.
Varia oratio. V. paulo ante, Multa.
Vehemens. V. paulo ante, Incitata.
Vibrans, incitata, acurata, & polita. Cic. de Clar. Orat. 326.
Virilis & fortis. Cic. 1. de Orat. 231.
Vitiosa. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Umbratilis. Cic. in. Orat. 64. Mollis est enim oratio Philosophorum, & umbratilis. Mollis: quoniam nervis & aculeis oratoriis caret, nec adversarium pungere studet. Umbratilis: quoniam veras pugnas non imitatur in sole atque pulvere. Vocamus enim pugnam umbratilem, quæ fit exercitationis tantum gratia: & Vitam umbratilem 2. Tusc. 27. vocat Cicero, Mollem & delicatam. V. Umbratilis, in UMBRA.
Volubilis & paulo fervidior erat oratio Appii. Cic. de Clar. Orat. 108.
Vulgaris. Cic. 3. de Orat.
Aberravit oratio. V. ABERRO.
Aberrat ad alia oratio. Cic. 1. Off. 135. Si abberrare ad alia cœperit, ad hæc revocetur oratio.
Abhorret oratio ab utilitate audientis. V. ABHORREO.
Abundat ornamentis oratio. Cic. pro Corn. Balb. 17. Neque Cn. Pompejus, cujus oratio omnibus ornamentis abundavit, &c.
Accommodare orationem. V. ACCOMMODO.
Adduci oratione. V. ADDUCO.
Adhibere orationem. V. ADHIBEO.
Adhibet lumen rebus oratio. Cic. 3. de Orat. 47.
Adhinnire ad orationem. V. ADHINNIO.
Agere orationem. V. AGO. & supra Oratio ipsius oratoris &c.
Aucupare. Cic. pro Sext. 119.
Cadere in orationem. V. CADO.
Cæcatur celeritate oratio. Cic. de Clar. Orat. 264.
Canescit oratio. V. Canesco, in CANUS.
Carpere. In CARPO.
Claudicat oratio. In CLAUDICO.
Coercere orationem rapidam. In COERCEO.
Cohæret oratio. V. COHÆREO.
Complecti oratione. V. COMPLECTOR.
Comprimere orationem. In COMPRIMO.
Conferre. V. CONFERO.
Conformare. In CONFORMO.
Consistere oratione. V. CONSISTO.
Consonat moribus oratio. V. CONSONO.
Conterere aliquem oratione. V. CONTERO.
Convertere oratione motus populi, judicum religiones, Senatus gravitatem. Cic. 1. de Orat. 31.
Currit oratio. V. CURRO.
Defendere orationem a tædio. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Dicere orationem. Cic. pro Planc. 74. Recitetur oratio, quæ propter ejus magnitudinem dicta de scripto est.
Distinguere & illustrare orationem. Cic. 2. de Invent. 49. Distinguitur atque illustratur oratio maxime raro inducendis locis communibus. V. ILLUSTRIS.
Effingit mores oratoris oratio. Cic. 2. de Orat. 184.
Enitet. V. ENITEO.

Esse orationem alicui cum aliquo. Cic. pro Sext.
Evomere orationem ore impurissimo in aliquem. Cic. 5. Philip. 20.
Explicat orationem sane longam & verbis valde bonis. Cic. 2. de Lege Agrar. 13.
Exprimere oratione mores aliquorum. Cic. 2. de Orat. 184.
Facere jucundam & ornatam. Quintil. lib. 4. cap. 3. Junctam, cohærentem, lenem & æquabiliter fluentem orationem facit verborum collocatio. Cic. 3. de Orat. 170.
Fertur quasi torrens oratio. Cic. 2. de Fin. 3.
Flaccescit oratio. V. FLACCESCO.
Habere orationem contra aliquem. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Habere multam de aliqua re. Cic. 5. Tusc. 94.
Jacet oratio. V. JACEO.
Illuminare. V. ILLUMINO.
Illustrare. Cic. 3. de Orat. 91.
Imprimitur animo oratio. V. IMPRIMO.
Includere orationi suæ aliquid. V. INCLUDO.
Inducebar orationibus tuis. V. INDUCO.
Induere fictam orationem. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Inflectere. V. INFLECTO.
Infracta. V. INFRINGO.
Infundere in aures alicujus. V. INFUNDO.
Ingredi orationem, & in orationem. V. INGREDIOR.
Instituere cum aliquo. V. INSTITUO.
Interimit me hæc oratio. V. INTERIMO.
Interrumpere mediam alicujus orationem. V. INTERRUMPO.
Loquitur oratio. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Modulari. V. MODULOR.
Nitère dicitur oratio. V. NITEO.
Notat & illuminat maxime orationem tanquam stellis quibusdam verbum translatum. Cic. 3. de Orat. 169.
Obcæcat orationem totam narratio obscura. V. OBCÆCO.
Obire oratione quippiam. V. OBEO.
Opprimere orationem alicujus. V. OPPRIMO.
Ornata gravibus verbis oratio & perpolita. Cic. 1. de Orat. 31.
Percurrit oratio. V. PERCURRO.
Perorare orationem. In PERORO.
Ponere modum orationi. Tacit. 4. Ann. 9.
Promere orationem de se. Tacit. 2. Hist. 90.
Recitare. V. Dicere, supra.
Refrigescit oratio. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Renidet oratio hilarior. V. RENIDEO.
Scribere orationes. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Scripta elegantissime. Cic. 15. Att. 1.
Sum. ut, In manibus est oratio. V. MANUS.
Turget oratio. V. paulo ante, Inflata.
Versari orationem in aliquo. Cic. 1. de Orat.
Oratio, etiam Precatio [εὐχή, προσευχή] dicitur apud Ecclesiasticos.

ORATIUNCŬLA, æ. f. dimin. [λογίδιον] Cic. 3. de Nat. Deor. 43. De quibus in illa aureola oratiuncula dicit Lælius.

ORĀTOR, ōris. m. [ῥήτωρ] Orator est vir bonus, dicendi peritus, qui in caussis publicis & privatis plena & perfecta utitur eloquentia. Festus, Oratores ex Græco ἀρᾶσθαι dicti, quod missi ad reges nationesque, deos solerent testari; hi modo appellantur Legati. Ter. prol. Hec. 9.

Orator ad vos venio ornatu prologi,
Sinite exorator siem.

Is orator erit mea sententia, hoc tam gravi dignus nomine, qui quæcunque res inciderit, quæ sit dictione explicanda, prudenter & composite, & ornate, & memoriter dicat, cum quadam etiam actionis dignitate. Cic. 1. de Orat. 64.
Plenus & perfectus orator est, qui de rebus omnibus possit varie, copioseque dicere. Cic. 1. de Orat. 59.
Orator verborum, Actor rerum. Cic. 3. de Orat. 54.
Proprium oratoris est apte, ornate, distincteque dicere. Cic. 1. Off. 1.
Solum, & quasi fundamentum oratoris. V. SOLUM.
Decet oratorem late exprimere. Cic. in Partit. 138.
Eloqui composite, ornate, copiose, oratoris est. Cic. 1. de Orat. 48.
Canorus & volubilis. Cic. de Clar. Orat. 105.
Consummatus. Quintil. lib. 2. cap. 19.
Cumulatus omni laude. V. CUMULUS.
Græci oratores qui dicantur, V. GRÆCIA.
Impetrabilis. V. IMPETRO.
Inconditus. Cic. in Orat. 233.
Mediocris. V. Mediocris, in MEDIUS.
Nervosus. V. NERVUS.
Statarius. V. Statarius, in STO.
Stoici oratores. Cic. in Brut. 116. Habemus igitur in Stoicis oratoribus Rutilium Scaurum in antiquis. i. e. Inter oratores qui Stoicos philosophos sunt imitati, de quorum stilo genereque dicendi paulo ante dixerat: Stoicorum peracutum & artis plenum orationis genus, sed tamen & exile, nec satis populari assensioni accommodatum. Ibid. 120. Stoicorum astrictior est oratio, aliquantoque contractior, quam aures populi requirunt.
Strigosus orator. V. Succus orationis, in SUCCUS.
Tolerabilis. Cic. in Brut. 178. & lib. 1. de Orat. 8.
Vendibilis. V. Vendibilis, in VENDO.
Vehemens. Juven. 11. Sat. 34.
Dissolvere compositi oratoris bene instructam collocationem. Cic. in Orat. 232.
Efficere oratorem. Quintil lib. 1. cap. 10.
Effingere. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Facere. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Formare. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Inchoare & informare perfectum. V. INCHOO, & INFORMO.
Inflare vehementius dicitur orator. V. INFLO.
Instituere. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Instruere. V. INSTRUO.
Oratores etiam dicti sunt, qui nunc Legati. Liv. 1. 15. Vejentes pacem petitum oratores Romam mittunt. Virg. 11. Æn. 331.

Centum oratores prima de gente Latina
Ire placet. V. Varr. L. L. 6. 3.

Fœderum, pacis, belli, induciarum oratores. Cic. 2. de Legib. 21.
Oratores pacis petendæ. Liv. 9. 43.
Audax orator. Ovid. 13. Met. 196.

Mittor & Iliacas audax orator ad arces.

Delecti ordine ab omni centum oratores. Virg. 7. Æn. 152.
Mittere de. Cic. de Clar. Orat. 55.
Mittere oratores petitum pacem. V. Liv. paulo supra, & MITTO.
Oratores, dicti Qui rhetoricam & eloquentiam docebant magnatum liberos. V. Sidon. 5. Epist. 5. Unde ad discrimen Caussidici dicebantur Forenses oratores. V. Barth. ad Claud. p. 76.
Orator; Liber Ciceronis dicitur, M. Bruto inscriptus, in quo instruitur orator. Cic. 15. Fam. 20. Oratorem meum (sic enim inscripsi) Sabino tuo commendavi.

ORĀTRIX, îcis. f. Plaut. Mil. 4. 2. 80.

Quumque me oratricem haud sprevisti, sivistique exorare ex te.

Quintil. 2. 14. pr. Rhetoricen in Latinum transferentes, tum Oratoriam tum Oratricem nominaverunt.

ORATŌRIUS, a, um. Adj. [ῥητορικός] Quod ad oratorem pertinet. ut, Vis oratoria. Cic. in Partit. 81. Et 1. Acad. 32. Sic ornamenta oratoria.
Ingenium oratorium. V. INGENIUM.
Institutio. Quintil. Ep. ad Tryphon.
Diserta & oratoria oratio. Cic. 1. de Orat. 231. Sic illam orationem disertam sibi & oratoriam, fortem & virilem non videri.
Ornatus. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Urbanitas. Quintil. lib. 6. cap. 3.

ORATORIA, æ. f. Quintil. lib. 2. cap. 15. Oratoria sic effertur ut elocutoria, oratrix ut elocutrix.
Oratoria, sine adjectione, pro Arte oratoria. Hieronymus in libro de Ecclesiast. scriptoribus, Tatianus, qui primum oratoriam docens, non parvam sibi ex arte rhetorica gloriam comparaverat, Justini martyris sectator fuit. Vide an distinguat Oratoriam & Rhetoricam. H. St.

ORATORIUM, i. n. [εὐκτήριον] Locus precationis, Templum. V. Augustin. Epist. 109. & Vulg. Int. Judith. cap. 9. 1.

ORATORIE, Adv. [ῥητορικῶς] Oratoris more, h. e. Ornate & eleganter. Cic. in Orat. 227. Nihil enim est aliud, Brute, (quod quidem tu minime omnium ignoras) pulchre & oratorie dicere, nisi optimis sententiis, verbisque lectissimis dicere.

OROANDES, is. m. Mons, ut ait Plin. lib. 5. cap. 27. non longe ab Imao monte, immo unus ex colliculis Imai.

OROATIS, is. m. Ptolemæo lib. 6. cap. 3. Fluvius est in sinu Persico, Meridiem versus. Meminit hujus Plin. lib. 6. cap. 23.

ORŎBA, æ. f. ['Ορόβα] Ptolemæo lib. 6. cap. 1. Urbs est Assyriæ in mediterraneis.

ORŎBANCHE, es. f. [ὀροβάγχη] Latinis Ervangina appellata, quod ervum circumligata strangulet & enecet: Herba est subrubens, subhispida, caule duorum palmorum, aut paulo amplius. Plin. lib. 22. cap. 25. Orobanchen appellavimus necantem ervum & legumina, alii cynomorion eam appellant, &c. Fortassis est nostra Cuscuta. conf. Plin. 18. 17. & 26. 8. al. Orobathion, & Orobethron.

OROBATIS, Urbs Persidis in mediterraneis, Ptolemæo lib. 9. cap. 4.

ORŎBUS, i. m. [ὄροβος] Ervum. Diosc. 2. 100. Hinc

OROBIAS, æ. m. [ὀροβίας] Turis genus, minoribus constans guttis, teste Plin. lib. 12. cap. 14. ab ervi similitudine dictum: quanquam in vulgatis Plinii exemplaribus Arabiam corrupte legimus pro Orobia, quod etiam annotavit Hermolaus.

OROBĪTIS, is. f. [ὀροβῖτις] Coloris species ex lutea herba confecta. Plin. lib. 33. cap. 5. Chrysocolla lutea & in globulos ervi specie formata.

ORŌDES, is. m. ['Ορώδης] Rex Parthorum, qui Crassum cepit & occidit. De quo Plutarchus in Crasso. conf. Justin. 42. 4. & Paterc. 2 46. 4. Est & Orodes apud Virg. 10. Æn. 732. &c. a Mezentio interfectus.

ORŒTES, is. m. [Ὀροίτης] vir Persa, & Sardium præfectus, qui Polycratem Samiorum tyrannum dolo captum suspendit. Hic postea jussu Darii, & opera astuque Bagei, in Sardis trucidatus est, ut scribit Herodotus lib. 3.

OROBTICUM, i. n. inter Vina transmarina, Plin. 14. 7.

OROMĔDON, ontis. m. Gigantis nomen apud Propert. 3. 8. 48.

ORONTES, is. m. ['Ορόντης] vir Trojanus, Qui Troja capta cum Ænea in Italiam navigans, naufragium fecit, ut scribit Virg. 1. Æn. 113.

Unam, quæ Lycios, fidumque vehebat Orontem, &c.

Acer Orontes. Virg. 1. Æn. 117.
Ductor Lyciæ classis. Virg. 6. Æn. 334.
Est & Orontes, Phœniciæ fluvius, ut scribit P. Mela lib. 1. 12. in descriptione Phœniciæ. Et Plin. lib. 2. cap. 103. natus inter Libanum & Antilibanum, ut idem scribit lib. 5. cap. 22. Lucan. lib. 3. 214.

Accedunt Syriæ populi: desertus Orontes,
Et felix (sic fama) Ninos. Nunc vocatur *Tarfaro*, ut testatur

Olivarius in Melam.
Eous Orontes. Stat. 4. Silv. 7. 46.
Syrus. Juven. 3. Sat. 62.

Jampridem Syrus in Tiberim defluxit Orontes.

ORONTĒUS, a, um. Adj. ['Ορόντειος] ut,
Myrrha Orontea. Propert. lib. 1. 2. pr.

ORŌPUS, i. f. ['Ωρωπός] Oppidum in Attica, in confinio Bœotiæ. Plin. lib. 4. cap. 7.
Est & alia ejusdem nominis civitas in Macedonia, patria Seleuci Nicatoris.
Item alia in Eubœa, Apollinis templo clarissima.
Rursus alia in Syria, non procul ab Amphipoli, a Nicatore condita, aut certe instaurata, & a nomine patriæ suæ ita appellata.
Sunt & aliæ nonnullæ, quæ enumerantur a Stephano. conf. Strab. lib. 9.

OROPYGIUM, vel ORRHOPYGIUM, i. n. [ὀῤῥοπύγιον] Extrema pars spinæ; vide Galeni Lexic. Hippocr.

OROSANGA, æ. m. a regibus Persarum ita vocatus, Is cui bene de se merito gratos se præstabant. V. Brisson. de Regn. Pers. lib. 1. p. 122.

OROSIUS, i. m. prænomine Paulus, Presbyter Hispanus, Augustini contemporaneus, cujus exstant Historiarum adversus paganos libri VII. V. Voss. Hist. Lat. 2. 14.

Orospeda, æ. f. Mons Hiſpaniæ Tarraconenſis. V. J. Geneſ. Sepulved. Epiſt. 48. ad Quignon. p. 188.

Orozĕlon, i. n. Herba eadem quæ Chamæpitys. Apul. de Herb. cap. 26.

O R P

Orphănus, i. m. [ὀρφανὸς] Qui caret patre præſidioque paterno: & qui ſummopere deſiderat illus opem, quum ſine eo male habeat. Græca dictio eſt. Valla 4. 33.

Orphanotrophīum, i. n. [ὀρφανοτροφεῖον] Lege 22. Cod de SS. Eccleſ. Et l. omn. priv. C. de Epiſc. & Cler. de hac & ſeq. dict. V. Suiceri Theſaurum Eccl.

Orphanotrŏphus, i. m. [ὀρφανοτρόφος] ibidem.

Orpheus, ei. m. [Ὀρφεὺς] duarum ſyllab. Poeta ſive vates præſtantiſſimus, Apollinis & Calliopes filius, vel ut alii, OEagrii fluvii, & Polymniæ Muſæ. Uxorem habuit Eurydicen, cujus mortuæ recuperandæ cauſa etiam ad inferos deſcendiſſe fertur. Fabulam eleganter narrat Virg. 4. Georg. 454. cui junge Ovid. 10. Met. 4. & 11. pr. Fuit autem Thrax: &, ut quidam volunt, rex Ciconum, qui populi ſunt Thraciæ juxta Hebrum fluvium habitantes, profectuſque eſt cum Argonautis ad vellus aureum avertendum. Plura vide apud Suidam, qui alios etiam hoc nomine poetas fuiſſe docet.
Declinatur vel Græce, Orpheus, eos, ei, ea, &c. Vel Latine, Orpheus, ei, eo, eum. Exempla utriuſque inflexionis apud poetas inveniuntur.
Orphei Græco dativo uſus eſt Virg. 4. Georg. 545.
 Inferias Orphei lethæa papavera mittes.
Orphea, accuſativus. Ovid. 11. Met. 5.
 — tumuli de vertice cernunt
 Orphea, percuſſis ſociantem carmina nervis.
Blandus teſtudine Orpheus. Valer. 1. Argon. 187.
Rhodopeius. Ovid. 10. Met. 50.
Sacer, Calliopæ genus. Senec. Herc. OEth. 8.
Thracius. Virg. 4 Ecl. 57.
Threïcius. Hor. 1. Carm. 24. 13.
Vocalis. Hor. 1. Carm. 12. 8.

Orphēus, a, um. Adj. triſyll. [Ὄρφειος] ut, Vox Orphea. Ovid. 10. Met. pr.
Cantus Orpheus. Claud. Conſ. Mall. Theod. 252.
Libri Orphei. Claud. ad Alechium Quæſt. 24. 11.
 Orpheos alii libros impune laceſſunt.
Orpheus, idem quod Thracius. Martial. lib. 1. 21.
 Quicquid in Orpheo Rhodope ſpectaſſe theatro
 Dicitur, exhibuit, Cæſar, arena tibi. [Immo hic Orpheum theatrum eſt Conſpectus ipſius Orphei fabulæ. V. locum.

Orphĭcus, a, um. Adj. ut, Orphicum carmen. Cic. 1. de Nat. Deor. 107.

Orphaĭcus, a, um. Adj. Liberum Patrem Orphaici νοῦν ὑλικὸν ſuſpicantur intelligi, Macrob. Somn. Scip. 1. 12.

Orphnæus, i. m. [Ὀρφναῖος] Equus Plutonis, a v. ὄρφνη, i. e. tenebris nomen habens. Hujus meminit Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 283. una cum aliis,
 Orphnæus crudele micans, Æthonque ſagitta
 Ocyor, & Stygii ſublimis gloria Nycteus
 Armenti, Ditiſque nota ſignatus Alaſtor.

Orphnus, i. m. [ὀρφνὸς] Piſcis ſpecies. Plin. 9. 16. & 32. 11.

O R R

Orrhea, æ. f. [Ὄῤῥεα] Ptolemæo lib. 3. cap. 9. Britanniæ urbs, ubi carbonum copia.

O R S

Orsilŏche, es. f. [Ὀρσιλόχη] Nomen Tauricæ Dianæ. Ammian. 22. 8. Immolantes advenas Dianæ, quæ apud eos dicitur Orſiloche. conf. Hadr. Jun. Animad. 4. 23.

Orsilŏchus, i. m. [Ὀρσίλοχος] fuit, teſte Homero lib. Iliad. 5. Filius Alphei fluminis, qui lato gurgite terram interfluit Pyliorum, & populi frequentis princeps fuit.

Orsus, V. ORDIOR.

O R T

Orthagŏras, æ. m. [Ὀρθαγόρας] Sicyoniorum rex. Ariſtot. Polit. 5. 12.
Alius Thebanus, tibicen. Platon. Protag. f. 222.

Orthampelos, **Orthius**, **Orthocissus**, **Orthocolus**, V. ORTHOS.

Orthanus, i. m. [Ὀρθανῆς] Bacchi itemque Priapi epitheton. V. Heinſ. & Drakenb. ad Sil. 3. 395.

Orthocorybantii, orum. m. pl. Scythiæ in Aſia populi, auctore Herodoto lib. 3.

Orthos, Adj. [ὀρθὸς] Græce, Latine dicitur Rectus. A qua dictione ſunt compoſita permulta, ut

Orthius, a, um. Adj. [ὄρθιος] Arduus, erectus.
Orthium carmen, [ὄρθιος νόμος] Genus eſt modulationis muſicæ, quod Arionem ceciniſſe refert Herodotus lib. 1. priuſquam ſe in mare præcipitaret: ſic forte dictum, quod ejus carminis numeri quam altiſſima & intentiſſima voce ferrentur. ὄρθιον enim Græci dicunt, quod arduum eſt, & quam altiſſima voce elevatum. Gell. lib. 16. cap. 19. Stanſque in ſummæ puppis foro, carmen quod Orthium dicitur, ſub altiſſima voce cantavit.

Orthampelos, i. f. [ὀρθάμπελος] Vitis ipſa ſe ſuſtinens. Plin. 14. 3.

Orthŏcissus, i. m. [ὀρθόκισσος] Hederæ ſpecies. Columel. 11. 2. Orthociſſos & hederas idibus Februarii poni oportere.

Orthocōlus, a, um. Adj. [ὀρθόκωλος] Affectus nervorum, quo perpetuo tenduntur, nec poſſunt inflecti. Veget. Mulom. 2. 54. Jumenta orthocola.

Orthodoxus, i. m. [ὀρθόδοξος] Rectæ opinionis, ſive ſententiæ aut fidei. δόξα enim cum gloriam & exiſtimationem, tum opinionem & ſententiam ſignificat. Iſidor. 7. 14. Hieron. Epiſt. 144.

Orthŏēpīa, æ. f. [Ὀρθοέπεια] Emendata cum ſuavitate vocum explanatio. Quintil. lib. 1. cap. 5. & 6.

Orthŏgōnius, a, um. Adj. [ὀρθογώνιος] Quod rectis angulis conſtat, & omnium partium æqualitatem habet. Columel. lib. 5. cap. 2. Orthogonius ager.

Orthŏgrăphia, æ. f. [ὀρθογραφία] Latine Recta ſcriptura dicitur. Quintil. lib. 1. cap. 7. Quod Græci orthographian vocant, nos recte ſcribendi ſcientiam nominemus. conf. Suet. Aug. cap. 88.
Orthographia in architectura eſt, quum jam non planum opus, imaque operis veſtigia imaginamur, ſed ſubrectum, & frontem attollens, quaſi erecti operis, adverſique deſcriptio. Hæc eſt Erecta frontis imago, modiceque picta futuri operis figura. Budæus. V. Vitruv. lib. 1. cap. 2.

Orthographus, i. m. [ὀρθογράφος] Artis orthographicæ peritus. V. Caſſiodor. de Orthogr.

Orthographĭcus, a, um. Adj. [ὀρθογραφικὸς] ibid.

Orthomastĭcus, a, um. Adj. [ὀρθομαστικὸς] Erectus inſtar mammæ. Orthomaſtica, Poma dicuntur ab effigie mammarum. Plin. lib. 15 cap. 14.

Orthominium, i. n. Lini ſpecies. Plin. 19. 1.

Orthopnœa, æ. f. [ὀρθόπνοια] Paſſio ipſa, & difficultas anhelitus. Eſt enim circa fauces malum, quod apud Græcos aliud atque aliud nomen habet, prout ſe magis minuſque intendit, omne tamen in ſpirandi difficultate conſiſtit. Celſ. lib. 4. cap. 4. de difficultate ſpirandi, Quum vehementior eſt, ut ſpirare æger ſine ſono & anhelatione non poſſit, aſthma. Quum acceſſit id quoque, ne niſi recta cervice ſpiritus trahatur, orthopnœa. Plin. lib. 21. cap. 20. Crapulas quoque & orthopnœas diſcutit.

Orthopnoĭcus, i. m. [ὀρθοπνοικὸς] Qui eam anhelitus difficultatem habet, ut niſi recta cervice ſtet, ſpirare non poſſit. Plin. lib. 20. cap. 14. Orthopnoicis, torminibus, cholericis efficaciſſimum.

Orthostadiæ, arum. f. pl. [ὀρθοστάδιαι] Tunicæ conſiſtentes, quæ rectæ manent, nec accinguntur, apud Ariſtophanem: quas Pollux. lib. 7. cap. 13. dicit communes eſſe viris & mulieribus.

Orthostăta, æ. m. [ὀρθοστάτης] Vitruvius lib. 2. cap. 8. Quod ſi quis noluerit in id vitium incidere, medio cavo ſervato ſecundum orthoſtatas intrinſecus e rubro ſaxo quadrato, aut ex teſta, aut ex ſilicibus ordinariis ſtruat bipedales parietes, & cum anſis ferreis & plumbo frontes vinctæ ſint. Ita enim non acervatim, ſed ordine ſtructum opus poterit eſſe ſine vitio ſempiternum, quod cubilia & coagmenta eorum inter ſe ſedentia, & juncturis alligata non protruderent opus, neque orthoſtatas inter ſe religatos labi patientur. Ipſe Vitruvius ibidem, & lib. 10. cap. 17. Poſtes vocat: alibi cap. 16. Arrectaria tigna, teſte Budæo.

Orthōsia, æ. vel **Orthosias**, ădis. f. [Ὀρθωσιὰς] Urbs Syriæ. Ptolemæo lib. 5. cap. 15. Hodie *Tortoſa*, prius Antaradum.

Orthragoriscus, i. m. [ὀρθραγορίσκος] Piſcis. Plin. lib. 32. cap. 2. Appion maximum piſcium eſſe tradit porcum, quem Lacedæmonii orthragoriſcum vocant. Grunnire eum cum capiatur.

Orthrus, i. m. [Ὄρθρος] Canis apud inferos. V. N. Heinſ. ad Sil. 13. 845.

Orton, ōnis, m. [Ὄρτων] Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Pelignorum urbs: hodie Ortona, vulgo *Pietra de pirati*. V. Sigon. ad Liv. 11. 43. pr.

Ortopla, æ. f. [Ὄρτοπλα] Dalmatiæ urbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 17. hodie Ortopula.

Ortus, i. V. HORTUS.

Ortus, a, um. & **Ortus**, ûs. V. ORIOR.

Ortўgĭa, æ. f. [Ὀρτυγία] Inſula in mari Ægæo, quæ etiam Delos dicitur. Dicta Ortygia (teſte Solino cap. 18. pr.) quia in ea primo viſæ ſunt coturnices, quas Græci ὄρτυγας vocant.
Fuit & alia hoc nomine inſula circa Siciliam, quæ ponte jungitur Syracuſis, & fontem habet Arethuſam. Hæc ex oppoſito eſt Plemmyrii Siciliæ amnis, de qua Virg. 3. Æn. 694.
Oraculum Ortygiæ. Virg. 3. Æn. 143.
Linquimus Ortygiæ portus, Virg. 3. Æn. 124.

Ortygius, a, um. Adj. [Ὀρτύγιος] ut
Dea Ortygia, Diana, quæ in Ortygia inſula, quam Delon alio nomine dixerunt, nata fuit. Ovid. 1. Met. 694.

Ortўgŏmētra, æ. f. [ὀρτυγομήτρα] Rex coturnicum, major aliquanto, ac nigrior avis. Dicta quod dux ſit ac moderatrix coturnicum. Componitur enim ex ὄρτυξ coturnix, & μέτρον menſura. Plin. lib. 10. cap. 23. de coturnicibus loquens, Aquilone ergo maxime volant, ortygometra duce. Hæc Calepinus, ſed inepte. Ortygometra enim penultimam producit, ut Tettigometra & ejuſdem originis reliqua. Scribitur enim per η, non per ε. Neque poſterior hujus compoſitionis pars eſt μέτρον, menſura; ſed μήτηρ, id eſt mater: ut ſit Ortygometra, Coturnicum mater ſeu matrix. V. Budæum in Annotat. prioribus.

Ortyx, ўgis. f. [ὄρτυξ] Avis quæ Coturnix dicitur.
Ortyx, Herba, de qua Plin. lib. 21. cap. 17. Stelephuros, quam quidam ortyga vocant, alii plantaginem.

O R Y.

Oryx, ўgis. [ὄρυξ] Genus capræ feræ. Plin. lib. 2. cap. 40. Orygem appellat Ægyptus feram, quam in exortu ejus (Caniculæ ſideris ſcilicet) contra ſtare, & contueri tradit, ac velut adorare quum ſternuerit. Idem lib. 8. cap. 53. extr. de ſemiferis animalibus loquens, Sunt & oryges, ſoli a quibuſdam dicti contrario pilo veſtiri, & ad caput verſo. Columel. lib. 9. cap. 1. Feræ pecudes, ut capreoli, damæque, nec minus orygum, cervorumque genera, & aprorum, modo lautitiis & voluptatibus dominorum ſerviunt, modo quæſtui ac reditibus.
Gætulus oryx. Juven. 11. Sat. 140.
Sævus oryx. Martial. lib. 13. 95. Scribitur & Orix.

Oryza, [ὄρυζα] Species leguminis, folio carnoſo, porraceo fere, ſed latiore, altitudine cubitali, flore purpureo. Plin. lib. 18. cap. 10. Adjiciuntur his genera, bromos, ſiligo exceptitia, & tragos, externa omnia ab Oriente invecta, oryzæ ſimilia.
Ptiſanarium oryzæ. Hor. 2. Serm. 3. 155.

O S

OS. Omnes, Omnis.

Os, ōris. n. [στόμα] proprie Concavum illud, intra quod ſunt lingua & dentes.

dentes. Plin. lib. 11. cap. 37. Continui dentes aut utraque parte oris ſunt, ut equo: aut ſuperiore primores non ſunt, ut bobus, ovibus.
In plurali, Ora, ium, ibus. Virg. 8. Æn. 486.
Componens manibuſque manus, atque oribus ora. Plin. lib. 20. cap. 9. Vitia orium graveolentiamque ſanare affirmat Cato. Sic legit Deſpauterius in Heteroclitis, verum corrupte: nam eo loco in vetuſto exemplari legitur Earum: de narium enim graveolentia loquitur.
Ore Ablat ut, Vultus in ore ficto. Ovid. 17. Epiſt. 15.
Os, de brutis. Virg 12. Æn. 8. de leone.
Impavidus frangit telum, & fremit ore cruento. Plura exempla infra V.
Anhelitus oris. Ovid. 3. de Arte Am. 803.
Anhelitus triſtis male odorati oris. Ovid. 1. de Arte Am. 521.
Odor gravis. Ovid 3. de Arte Am. 277.
Receſſus. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Saliva. Lucret. lib. 4. 1102.
Adoperta ora. Ovid. 5. Met. 194.
Adunca ora boum, i. e. Curva. Ovid. 12. Epiſt. 16.
Ægrum os. Sil. lib 13. 717.
Fœtidum. Cic. in Piſon. 23.
Frenatum equi. Hor. 1. Epiſt. 15. 38.
Fremebunda. Stat. 5. Theb. 700.
Fumantia. Ovid. 2. Met. 324.
—fumantiaque abluit ora.
Jejunum. V. JEJUNUS.
Immania. Stat. 9. Theh. 193.
Impia. Ovid. 14. Met. 238.
Infame Antonii. V. INFAMIS.
Inſignia ora magnis dentibus. Ovid. 8. Met. 429.
Laxum. Sil. lib. 13. 426.
Lunata apri. Stat. 11. Theb. 533.
Minitantia. Ovid. 12. Met. 348.
Morientia. Ovid. 14. Epiſt. 13.
Mutum. Ovid. 6. Met. 574.
Patulum bovis. Ovid. 15. Epiſt. 56.
Proterva canum. Ovid. 14. Met. 63.
Sibila ora anguium. Virg 2. Æn. 211.
Siccum. Catull. in Amicam Formiani, 41. 3.
Nec longis digitis, nec ore ſicco. Accuſat eam, quod frequenter ſpueret.
Silens. Ovid. 1. Amor. 7. 22.
Spumantia Ovid. 6. Met. 226.
Stygium. Ovid. 3. Met. 76.
Trilingue Cerberi. Hor. 2. Carm. 19. 31.
Agit ſpumas ore cruentas. Virg. 3. Georg. 203.
Bibere ore imperturbato. Ovid. in Ibin, 562.
Bibit purpureo ore nectar. Hor. 3. Carm. 3. 12.
Cadit fruſtum ex ore pulli. Cic. 1. de Divin. 27.
Capeſſunt quædam animalia cibum hiatu oris & dentibus ipſis. Cic. 2. de Nat. Deor. 122.
Captare cibos avido ore. Senec. Thyeſt. 1.
Cinctum anguibus os Gorgonis. Cic. 6. Verr. 124.
Coercere ora frenis. Ovid. 5. Met. 643.
Colligit os rabiem. Ovid. 1. Met. 234.
Colluerant fontes ora. Ovid. 5. Met. 446.
Commurmurat ore clauſo. Sil. lib. 15. 824.
Comprimere ora, Claudere. Ovid. 6. Met. 294. al. Non premere.
Confudit ora infractis oſſibus. Ovid. 5. Met. 58.
Congeſſerunt in os Midæ dormienti grana tritici formicæ. Cic. 1. de Divin. 78.
Conſtricta ora frenis. Senec. Hippol 10.
Cuſtodire verba clauſo ore. Senec. Agamemn. 7.
Diſcutit ora ſaxo. Ovid. 4. Met. 518. al. Oſſa.
Dare ora capiſtris. Virg. 3. Georg. 188.
Domita ora frenis. Senec Hippol. 10.
Eluere os. Celſ. lib. 3. cap. 4.
Emittimus voces recto ore. Lucret. lib. 4. 552.
It equus reluctanti ore. Ovid. 3. Amor. 4. 14.
Exagitata ora frenis. Sil. lib. 7. 342.
Excidit vox ore. Virg. 6. Æn. 686.
Excidit ex ore verbum. Cic. pro Sull. 72. Verbum ecquod unquam ex ore hujus excidit, unde quiſquam poſſet offendi?
Excutit mæſto ore cibos. Stat. 5. Theb. 603.
Exibat ex ore ejus nihil non conſideratum. Cic. de Clar. Orat. 265.
Exſertare ora. Virg. 3. Æn. 425.
Fovere olentia ora re aliqua. Virg. 2. Georg. 135.
Frenabas mollia purpureis ora capiſtris. Ovid. 10. Met. 125.
Fremit cruento ore leo. Virg. 9. Æn. 341.
Fremebant cuncti ſimul ore. Virg. 1. Æn. 563.
Habere in. ut, Ediſcere auctorem aliquem, & eum ſemper in ore habere. Cic. 6. Fam. 18.
Hauſimus ore arenti ſitientes. Ovid. 14. Met. 277.
Inſerunt in os infantibus omnia minima manſa. Cic. 2. de Orat. 162.
Lavimus ora manuſque. Hor. 1. Serm. 5. 24.
Legere halitum alicujus ore. Virg. 4. Æn. 685.
Loqui docta ora. Ovid. 2. Amor. 6. 62.
Locuta eſt ore. Virg. 1. Æn. 618.
Loqui infido ore. Ovid. 12. Epiſt. 72.
Mordere ore Stat. 12. Theb. 746.
Obmutuit preſſo ore. Virg. 6 Æn. 155.
Obſtruitur ſpiritus oris reluctanti. Virg. 4. Georg. 300.
Opprimere os loquentis. Ovid. 3. Met. 296.
Præfigunt prima ora capiſtris ferratis. Virg. 3. Georg. 399. de hœdis excretis quos a matribus prohibent.
Preſſare ora dentibus. Lucret. lib. 4. 1103.
Profatur virgineo ore. Stat 4. Silv. 3. 123.
Prominere ore. Hor. Epod. 5. 35.
Quatit anhelitus arida ora. Virg. 5. Æn. 200.
Regere ora equi. Ovid. 8 Met. 34.
Rejectans cruorem ore. Virg. 5. Æn. 470.
Relaxare ora fontibus. Ovid. 1. Met. 281.
Reſpondere alicujus orationi ore. Cic. de Clar. Orat. 169.
Rogare me auſus es hoc ex ore tuo? Cic. 6. Att 2.
Solvere ora, Aperire ad loquendum. Ovid. 1. Met. 181.
Sonaturum magna os. Hor. 1. Serm. 4. 43.
Supinato ore lambit aera. Stat. 5. Theb. 525.
Temperare ora frenis. Hor. 1. Carm. 8. 7.
Trahere auram ore. Ovid. 2. Met. 230.
Trahere aliquid ore. Hor. 1. Serm. 1. 34.
Vacant epulis ora, i. e. Carent. Ovid. 15. Met. 498.
Vomit ore cruorem. Virg. 3. Æn. 516.
Vomit fero ore flammam. Ovid. 5. Met. 353.
Os, Facies. Virg. 1. Æn. 593.
Os humeroſque deo ſimilis.
Os, de gallina. Plin. lib. 10. cap. 56. Ore rubicundo.
Inſignis ore. Virg. 4. Georg. 92. De rege apium.
Decor oris. Ovid. 2. Faſt. 774.
Decus. Ovid. 3. Met. 422.
Honor. Lucret. lib. 4. 1164.
Sed tamen eſto jam quantovis oris honore. i. e. Sit quantumvis formoſa.
Cæleſtia. Ovid. 2. Met. 621. i. e. Deorum. V. Cæleſtis, in CÆLUM.
Candida. Ovid. 2. Met. 861.
Cornea, i. e. Roſtrum. Ovid. 8. Met. 545.
Coruſcum. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 276.
Criſtati oris ales, Gallus. Ovid. 11. Met. 597.
Formoſum. Ovid. 3. Met. 461.
Honeſtum os Pleiadum, pro Orientibus Pleiadibus. Virg. 4. Georg. 232.
Horrenda. Virg. 2. Georg. 387.
Oraque corticibus ſumunt horrenda cavatis. Intelligit Perſonas & larvas corticeas.
Incultum, i. e. Facies inornata. Tibul. lib. 1. 8. 15.
Ingenuum. V. INGENUUS.
Intonſa. Virg. 9. Æn. 181.
Inviolabile. Stat. 6. Theb. 386.
Lævum os. Hor. 1. Serm. 5. 61.
Mæſta. Senec. Hippol. 8.
Niveo lenis in ore rubor. Ovid. 20. Epiſt. 120.
Pallida. Virg. 1 Æn. 358.
Puerili in ore vultus virgineus. Ovid. 10. Met. 631.
Pulverulenta. Claud. 2. Conſ. Stil. 246.
Renidens. Ovid. 8. Met. 197.
Roſeum. Virg. 9. Æn. 5.
Semiferum. Senec. Theb. 1.
Sidereum Pollucis. Valer. 4. Argon. 190.
Tenerum. Hor. 2. Epiſt. 1. 126.
Tumidum. Valer. 2. Argon. 646.
Vilia ora percutere. Martial. lib. 2. 72. in Poſtumum.
Æquiparans deos. Ovid. 2. de Pont. 2. 94.
Contrahit ora dolor, Corrugat, contriſtat. Ovid. 3. de Pont. 1. 134.
Convertere os ad aliquem. V. CONVERTO.
Convertere ora & oculos in aliquem. In CONVERTO.
Convertere ora vulgi. Hor. 2. Epiſt. 1. 196.
Diſtorquere os. Ter. Eun. 4. 4. 3. Ubi Donatus, Os autem dicimus illum diſtorquere, quem natura pulchrum, deturpamus.
Datum homini ſublime os. Ovid. 1. Met. 85.
Ducere os, Indecore ac turpiter faciem intorquere. Cic. in Orat. 86. Vultu tamen multa conficiens: non hoc, quo dicuntur os ducere: ſed illo, quo ſignificant ingenue, quo ſenſu quidque pronuntient.
Efferre ora, eſt Erigere ſe, & videndum exhibere, ac veluti oſtentare. Virg. 5. Æn. 368.
Enitet ore egregio magnum decus. Virg. 4. Æn. 150.
Excellens ore. Sil. lib. 1. 151.
Extulit ſacrum os cælo Lucifer. Virg. 8. Æn. 591.
Facta livida ora digitis. Ovid. 20. Epiſt. 82.
Fallere numen mendaci ore. Ovid. 3. Amor. 3. 44.
Ferit prono ore terram languidus. Senec. Herc. OEth. 7.
Ferre ora. V. FERO.
Ferre ora ad ora, Oſculari aliquem. Ovid. ad Liv. 138.
Ferre ſe ore. Virg. 4. Æn. 11. Quem ſeſe ore ferens?
Flectere os in mæſtitiam. Tacit. lib. 3. Ann. 16.
Fœdare ora unguibus. Virg. 4. Æn. 673.
Gerens virginis os habitumque. Virg. 1. Æn. 319.
Horrent ſudoribus ora. Claud. 2. Conſ. Stil. 245.
Humectare ora lacrimis. Lucret. lib. 1. 919.
Imponere os alicui. Ovid. 6. Met. 291.
Inficit ora pallor albus. Hor. Epod. 7. 15.
Inficit ora rubor igneus. Lucan. lib. 5. 214.
Intuemur ora omnium & oculos. Cic. pro Milon. 4.
Inumbrare ora coronis. Lucret. lib. 3. 926.
Lacerare ora manu. Sil. lib 8. 154.
Linere ora luto. Ovid. 3. Faſt 760.
Madens fletu os. Ovid. 3. Triſt. 5. 12.
Nitens floridulo ore. Catul. in Epithal. Juliæ, 59. 193.
Notare ora inſanis manibus. Propert. lib. 1. 6. 16.
Notavit invita ora rubor. Ovid. 6. Met. 46.
Obnubit comis tenuia ora. Stat. 6. Theb. 196.
Occupat ora pallor. Virg. 4. Æn. 499.
Oppugnare os alicui. In OPPUGNO.
Pallentia ora miris modis. Virg. 10. Æn 822.
Peraravit rugis anilibus ora. Ovid. 14. Met. 96.
Percutere ora manu. Ovid. 11. Met. 681.
Perfricare. V. PERFRICO.
Pertorquere. Lucret. lib. 2. 401.
Peruncti fæcibus ora. Hor. de Arte Poet. 277.
Præbere ſpectanda ora. Sil. lib. 17. 647.
Præbere os. i. e. Buccas. Ter. Adelph. 2. 2. 7.
Protulit lura decorum os. Hor. 1. Serm. 8. 22.
Protegit pudibunda ora frondibus. Ovid. 3. Met. 393.
Relegit luna & retexit ora. Stat. 5. Silv. 3. 29.

Rigabat

Rigabat lacrimis vultum atque ora. Virg. 9. Æn. 251.
Ruit comanti ore. Valer. 3. Argon. 136.
Secare ora alicujus. Stat. 1. Theb. 66.
Serenare ora. Stat. 2. Theb. 57.
Spargere ora lacrimis. Lucret. lib. 2. 976.
Suaviabor jucundum os oculoſque. Catull. ad Veran. 9. 9.
Sublinere os, pro eo quod eſt Dare verba, & arte quadam illudere, reperitur aliquoties apud auctores. Nonius Marcellus 1. 219. tractum putat a ridiculo quodam luſus genere, quo dormientibus ora pinguntur. Plaut. Aul. 4. 6. 2.

Fidei cenſebam maximam multo fidem
Eſſe, ea ſublevit os mihi pæniſſume.

Idem alibi, Os mihi probe ſublitum eſt. Marcus Varro in Myſteriis apud Nonium, Æs defraudaſſe cauponam, bonam luto obliviſſe, quum portitores æra induxere. Virgilius item in Carmine Bucolico (6. Ecl. 22.) pueros inducit per luſum, Sileni faciem mori ſucco oblinentes. Eraſmus. conf. Gell. 1. 15.
Sublucent candida ora miſto rubore. Ovid. 21. Epiſt. 217.
Suffuderat ora ſanguis. Sil. lib. 11. 218.
Pulchra verecundo ſuffundens ora rubore. Ovid. 1. Met. 484.
Supinare ora. Stat. 5. Theb. 215.
Tenebant ora intenti. Virg. 2. Æn. 1. [i. e. Silebant.
Tinctus os fletu. Stat. 6. Theb. 386.
Tradere os ſuum alicui, Deoſculando amplecti, & multis verbis aliquem laudare. Cic. pro Roſc. Amer. 144. Rogat, oratque te, Chryſogone, ſi nihil de patris fortunis ampliſſimis in ſuam rem convertit, ſi nulla in re te fraudavit, ſi tibi optima fide ſua omnia conceſſit, adnumeravit, appendit: ſi veſtitum, quo ipſe tectus erat, annulumque dedit, os ſuum tibi tradidit: &c. [Sic Mſſ. Al. Anulumque de digito ſuum. An, Jus ſuum?
Tument ora ira. Ovid. 3. de Arte Am. 503.
Turbatum os fletibus. Sil. lib. 13. 696.
Vertere ora huc & huc. Hor. Epod. 4. 9.
Os, Præſentia. Salluſt. in Jugurth. cap. 31. §. 10. Incedunt per ora veſtra magnifice. conf. Idem Fragm. cap. 31. & 32. Cic. in Piſon. 51. Sed quoniam fortunarum contentionem facere cœpimus, de reditu Gabinii omittamus: quem etſi ſibi ipſe præcidit, ego tamen, os ut videam hominis, exſpecto.
In ore alicujus, In conſpectu. Tacit. 3. Hiſt. 77. Idem 3. 36.
In ore atque oculis omnium hæc geſta ſunt. Cic. 4. Verr. 81.
Frequens erat ille Romæ, atque in foro, & in ore omnium quotidie verſabatur. Cic. pro Roſc. Amer. 6.
In tuis oculis, in tuo ore, vultuque acquieſco. Cic. pro Dejot. 5.
Ante ora. V. ANTE.
Ante ora patrum oppetere. Virg. 1. Æn. 99.
Ab eorum ore concedes pauliſper. Ter. Heaut. 3. 3. 11.
Sub ipſo ore urbis claſſem incendit. Flor. 2. 15. 7.
Os incultum. i. e. Facies inornata. Tibull. lib. 1. 8. 15.
Os, Sermo. Auctor de Viris illuſt. cap. 76. pr. Mithradates rex Ponti, oriundus a ſeptem Perſis, magna vi animi & corporis, ut ſexjuges equos regeret, duarum & viginti gentium ore loqueretur.
Dos oris, Suavitas dicendi aut canendi. Ovid. 5. Met. 562.
Inanitas. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Suavitas. Quintil. in procem. lib. 6.
Vitia. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Animoſi oris Accius. Ovid. 1. Amor. 15. 19.
Arguta blandis querelis. Stat. 2. Silv. 1. 45.
Balbum. Hor. 2. Epiſt. 1. 126.
Corruptum. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Culti facundia. Ovid. 1. Faſt. 21.
Diſſona vulgi. Lucan. lib. 3. 290.
Dulce os, Facundum. Ovid. 12. Met. 577.

Hæc poſtquam dulci Neleius edidit ore.

Falſi oris ambages. Ovid. 10. Met. 19.
Faticanum os. Ovid. 9. Met. 417.
Indignantia. Ovid. 1. Met. 181.
Infantia. Ovid. 4. Met. 517. al. Oſſa.
Modicum. Perſ. 5. Sat. 15.
Perjurum. Ovid. 2. Amor. 10. 34.
Rabidum vatis. Virg. 6. Æn. 80.
Remiſſum. Stat. 9. Theb. 151. i. e. Os modeſtum, aut vox modeſta.
Sacrificum. Ovid. 1. Faſt. 130.
Veridicum. Lucret. lib. 6. 6.
Uno ore, pro Uno conſenſu. Ter. Phorm. 4. 3. 20.

Nam ceteri quidem hercle amici omnes modo
Uno ore auctores fuere, ut præcipitem hanc daret.

Idem Andr. 1. 1. 69.
Conſentiunt uno ore omnes de utilitate amicitiæ. Cic. de Amicit. 88.
Abire in ora hominum. V. ABEO.
Admirari aliquem ex ore alterius. Cic. 1. Tuſc. 39. Errare mehercule malo cum Platone, quem tu quanti facias, ſcio; & quem ex tuo ore admiror.
Aperit ora futuris Caſſandra. Virg. 2. Æn. 247.
Aſperat ora ſeveris minis. Stat. 9. Theb. 705.
Canere aliquem ſublimi ore. Claud. de Bell. Get. 124.
Canit ſacerdos divino ex ore. Virg. 3. Æn. 373.
Cohibere ora. Senec. Troad. 6.
Compellare aliquem ore placido. Ovid. 3. Met. 146.
Dicere aliquid blando ore. Ovid. 13. Met. 555.
Dicere aliquid rauco. Ovid. 5. Met. 600.
Dedit finem ore loquendi. Virg. 6. Æn. 76.
Edidit ſonos indignos tremente ore. Ovid. 3. Amor. 6. 72.
Edere aliquid placido ore. Virg. 7. Æn. 194.
Effatus eſt ore. Virg. 3. Æn. 465.
Evomere impuriſſimo ore orationem in abſentem. Cic. 5. Philip. 20.
Ferri per ora hominum. Plin. 2. Epiſt. 10. i. e. In publicum, In celebrationem.
Intonare ore. Virg. 6. Æn. 607.
Lacerae inceſto ore optimum virum. V. LACER, Adj.
Laceſſere aliquem diro ore. Claud. 1. in Ruff. 356.
Loqui ore rotundo. Hor. de Arte Poet. 323. i. e. Perfecto. Acron.

Maledicere clariſſimo viro, ore fugitivo. Cic. pro Dejot. 28.
Memorare aliquid magniloquo ore. Ovid. 8. Met. 396.
Pendere ab ore narrantis. Virg. 4. Æn. 79. & Ovid. 1. Epiſt. 30.
Poſcere aliquid pio ore. Virg. 6. Æn. 530.
Repreſſit dolor ora. Ovid. 6. Met. 583.
Reſolvit pater grandæva ora. Sil. lib. 16. 604.
Reſolvit ora fatis. Virg. 4. Georg. 452.
Rogat pavido ore. Ovid. 1. Met. 386.
Ruit profundo ore immenſus Pindarus. Hor. 4. Carm. 2. 8.
Sonare magno ore. Virg. 3. Georg. 294.
Eſſe in ore alicujus. Plaut. Aſin. 1. 3. 57.
Eſſe in deſiderio civitatis, in ore, in ſermone omnium. Cic. 10. Philipp. 10.
In ore eſt omni populo, Fama eſt, rumor eſt. Ter. Adelph 1. 2. 13. Cic. de Amicit. 2. In eum ſermonem illum incidere, qui tum fere multis erat in ore.
Tibi valde ſolet in ore eſſe. Cic. 6. Att. 3.
Sunt in ore omnium Philoſophorum. Cic. 2. de Finib. 67.
Eſſe in ore & ſermone omnium. Cic. 4. Verr. 56. Res percrebuit, in ore atque ſermone omnium cœpit eſſe.
Tonat celſo ore. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 84.
Venire in ora hominum, eſt Celebrem fieri & notum, de quo omnes loquantur. Hor. 1. Epiſt. 3. 9.
Verſatur in ore vulgi & in communibus proverbiis iſtius iniquitas. Cic. 3. Verr. 121.
Vigent in ore illi. Cic. 1. Tuſc. 116. i. e. Memorantur.
Vocare aliquem ſupremo ore, i. e. Voce ſuprema. Ovid. 8. Met. 521.
Volitare per ora virûm, In ore eſſe omni populo. Virg. 3. Georg. 9. Hæc ſententia legitur & apud Ennium. conf. Drakenb. ad Sil. 3. 135.
Diſcordia ora. i. e. Diverſæ linguæ, & idiomata. Virg. 2. Æn. 423.
Os, Impudentia, nonnunquam & Pudor, ut Adoleſcentioris Academiæ os. Cic. 9. Fam. 8. Miſi autem ad te quatuor admonitores, non nimis verecundos: noſti enim profecto os ejus adoleſcentioris Academiæ.
Durum os. Ter. Eun. 4. 7. 36, Ubi Donatus, Os durum, os impudens: ut contra, Mollis frontis dicuntur, qui ſunt reverentes. V. DURUS.
Duri oris puer, & audax. Ovid. 5. Met. 451.
Prædurum. Quintil. lib. 6. cap. 4. Cic. pro Quint. 77. Quum cupidius inſtaret, homini pro amicitia familiarius dixi, mihi videri ore duriſſimo eſſe, qui præſente eo geſtum agere conaretur.
Improbum. V. INPROBUS.
Impudens, idem quod Durum. Ter. Eun. 5. 1. 22.
Timidum. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 358.
Trepidum. Ovid. 5. Met. 231.
Accedit os. Cic. 2. de Orat. 29. Sed tamen quoniam hoc totum, quicquid eſt, ſive artificium, ſive ſtudium dicendi, niſi acceſſit os, nullum poteſt eſſe. docebo vos diſcipuli, id quod ipſe non didici, &c. [Forte Uſus legendum. In Mſſ. non eſt hæc vocula.
Lædere os alicui. Ter. Adelph. 5. 4. 10. Donatus; Nulli lædere os, i. e. Nullum præſentem lædere.
Præbere os ad male audiendum. Cic. 1. Att. 15. O dii immortales, quam ignavus ac ſine animo miles! quam dignus qui Palicano, ſicut facit, os ad male audiendum quotidie præbeat.
Præbere ad contumeliam. Liv. 4. 35. extr.
Os, Audacia & temeritas. Ter. Phorm. 5. 8. 24.

Nam quo redibo ore ad eam, quam contempſerim?

Cic. 6. Verr. 66. Os hominis, inſignemque impudentiam cognoſcite. Idem 5. Philipp. 16. Sed illud os, illam impuritatem cæni feciſſe, ut &c. Ibid. 11. 7. Audiſſet furentis introitum Dolabellæ, vocem impuram, atque os illud infame. Idem pro C. Rabir. Poſt. 34. Quod habent os? V. Eraſmum in adagio, Perfricare faciem. [In altero, & tertio Cic. loco, poteſt ſenſu proprio accipi, de Ore, quo loquimur.
Ferreum os convicio verberare. Cic. in Piſon. 63. Neque vero contemſiſti, licet Themiſta ſapientior, ſi os tuum ferreum Senatus convicio verberari noluiſti.
Os, non ſolum de facie dicitur, ſed etiam de tota ſpecie, quæ cernitur, & quicquid in aliqua re patet. ut,
Lato dedit ore feneſtram. Virg. 2. Æn. 482.
Ulceris os. Virg. 3. Georg. 454.
Sacculi os. Juven. 14. Sat. 138.
Os vulvæ, Vide VULVA. H. St.
Vaſcula oris anguſti. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Roſtrata ora navium. Hor. Epod. 4. 17.
Os portus. Cic. 7. Verr. 30. Nam in ipſo aditu atque ore portus, ubi primum ex alto ſinus ad urbem ab litore inflectitur, &c.
Ora, de æquore. Virg. 1. Æn. 249.

Unde per ora novem, vaſto cum murmure montis,
It mare præruptum, & pelago premit arva ſonanti.

i. e. Oſtia novem.
Septem diſcurrit in ora Nilus. Virg. 4. Georg. 292.
In ore Tiberis Oſtia urbs condita. Liv. 1. 33.
Os amnis. Curt. 9. 9 23.
Ruit ſpumanti ore Phaſis in æquor. Vaſer. 5. Argon. 179.
Victor ad Gades & Oceani ora pervenit. Flor. 2. 17. 7.
Os ſpecus. Tacit. 4. Ann. 59. 2. & Curt. 7. 11. 3.
Ora, pro Oras. Flacc. de Condit. agr. p. 2. In his litoribus Romani colonos miſerunt, qui ora Italiæ tuerentur. [Niſi Oram ſcribendum.

ORARIUM, i, n. Sudarium, Linteum ori tergendo aptum. Prudent. Periſteph. 1. 86.

Hic ſui dat pignus oris, ut ferunt, orarium.

V. Lex. Pitiſc.

ORĬFĬCIUM, i. n. [στόμα] dicitur, Quod in quacunque re patet, inquit Perottus. Macrobius lib. 7. cap. 4. Ventris enim duo ſunt orificia. Paulo poſt, Retrimenta ſunt, quæ per inteſtina, inferiore orificio tradente, labuntur. Loquitur de duobus orificiis ventris, ſeu ventriculi.

OSCŬLUM, i. n. dimin. [στομάτιον] Parvum os. Ovid. 1. Met. 499.

— videt oſcula, quæ non
Eſt vidiſſe ſatis.

De Daphne. Hor. 1. Carm. 13. 14.

— dulcia barbare
Lædentem oſcula.

Auſon. Epiſt. 25. 27.

Aut tua Sigalion Ægyptius oſcula ſignet.

Petron. cap. 126. Nares paulum inflexæ, & oſculum quale Praxiteles habere Dianam credidit.

Oſculum, ab ore dictum. Varr. de L. L. lib. 5. 7. extr.
Oſculum, [φίλημα] pro Baſio etiam accipitur: quoniam baſiando os coarctamus atque minuimus, & quaſi ex ore oſculum facimus. Cic. 12. Att. 1. Atque utinam continuo ad complexum meæ Tulliæ, & ad oſculum Atticæ poſſim currere.
Apta oſcula. Ovid. 15. Epiſt. 132.
Fida. Stat. 3. Silv. 2. 57.
Furialia. Valer. 7. Argon. 255.
Hircoſum oſculum, Putidum, olidum. Martial. lib. 12. 59.
Te vicinia tota, te piloſus
Hircoſo premit oſculo colonus.
Labratum oſculum, quo ſoli Imperatores ſalutabantur, manu ori admota & oſculo labiis impreſſo. V. Salmaſ. in Vopiſc. Prob. cap. ult. Vet. Gloſſ. Labratum, φίλημα βασιλικόν. V. & lex Pitiſc. in Oſculum.
Nivale. V. NIX.
Preſſa. Ovid. 2. Epiſt. 94.
Sororia. Ovid. 4. Met. 335.
Suprema. Ovid. 6. Met. 277.
Accipere oſcula. Ovid. 15. Epiſt. 132.
Admovere oſcula. V. ADMOVEO.
Affigere. Lucret. 4. 1075.
Carpere luctantia. Ovid. 4. Met. 358.
Committere linguæ. Ovid. 15. Epiſt. 131.
Congerimus properata oſcula raptim ſine ordine. Ovid. 18. Epiſt. 113.
Detorquere cervicem flagrantia ad oſcula. Hor. 2. Carm. 12. 37.
Diſpenſare oſcula per omnes. Ovid. 6. Met. 278.
Dividere ſodalibus. Hor. 1. Carm. 36. 6.
Dare oſculum. Plin. lib. 14. cap. 13.
Dare obvia. Ovid. 19. Epiſt. 168. Idem 11. Met. 738.
Frigida nequicquam duro dedit oſcula roſtro.
Dare oſcula manibus. Ovid. 2. Met. 863.
Eripere oſcula. Tibull. 2. 5. 91.
Excipere aliquid riſu & oſculo. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Fatigare dextram oſculis. Tacit. 15. Ann. 71. h. e. Dextram identidem exoſculari.
Ferre. Ovid. 2. de Arte Am. 325.
Figere. Virg. 2. Æn. 490.
Figere dulcia. Virg. 1. Æn. 691.
Figens pavida pedibus. Sil. lib. 11. 333.
Figere trementia. Lucan. lib. 2. 114.
Humectare labris. Lucret. lib. 4. 1185.
Impertire aliquem oſculo. V. IMPERTIO.
Infigere alicui. Sil. lib. 12. 738.
Ingeminare. Valer. 2. Argon. 168.
Ingerere. V. INGERO.
Interferit oſcula mediis verbis. Ovid. 10. Met. 559.
Jungere. Ovid. 2. Met. 357.
Jungere per longas moras. Ovid. 2. Epiſt. 44.
Jungere improba. Ovid. 2. Amor. 5. 23.
Jungere oſcula moderata. Ovid. 2. Met. 430.
Lambere frigida, Mortui. Stat. 2. Silv. 1. 173.
Libare. Virg. 1. Æn. 260. ubi Serv. V.
Nexa oſcula lingua. Ovid. 2. Amor. 5. 24.
Pangere oſculum. V. PANGO.
Porrigere alicui. Ovid. 3. Met. 451.
Præripere alicui. Lucret. lib. 3. 908.
Premere aliquem oſculo. V. paulo ante, Hircoſum oſculum.
Refugere oſcula alicujus. Ovid. 1. Met. 556.
Revellere. Stat. 3. Silv. 2. 57.
Sumere. Ovid. 1. de Arte Am. 669.
Venire ad oſcula alicujus. Ovid. 9. Met. 386.
De differentia inter Oſculum, Baſium & Suavium, V. Donat. in Ter. Eun. 3. 2. 3.
Oſculabantur in digreſſu antiqui, & adventu. Martial. 185. Tranquill. 119. Oſcula autem quotidiana edicto prohibita. 128. Oſculabantur Cæſares ſenatum 237. Oſculari nam Imperatorem interdum civiliter ſolebant. Plut. in Cat. jun. 8. in Bruto 102. Ibidem & pectus & caput oſculatos quoſdam dixit Cæſaris. & in Tiberio 146. Bud. *Voyes en mon Livre de la langue Françoiſe.* H. St.
De varia oſculorum ratione apud veteres, V. Lipſ. Elect. 2. 6. vel Lex. Pitiſc.

OSCŬLOR, [φιλέω, καταφιλέω, κυνέω] āri. Dare oſculum. Cic. 3. Fam. 11. Complexus igitur ſum cogitatione te abſentem, epiſtolam vero oſculatus.
Complecti aliquem & oſculari. Cic. in Somn. Scip. 5. Ille autem, me complexus atque oſculans, flere prohibebat.
Filium mater oſculata eſt. Cic. pro Muren. 88.
Dormientem. Cic. 1. Tuſc. 92.
Amplecti, in manibus habere, fovere, oſculari aliquem. Cic. 1. Fam. 9. Erat hoc mihi dolendum, ſed multo magis illud, quod inimicum meum, &c. ſic amplexabantur, ſic in manibus habebant, ſic fovebant, ſic me præſente oſculabantur, &c.
Venerari & oſculari. Cic. 6. Verr. 94. Quod in precibus & gratulationibus non ſolum id venerari, verum etiam id oſculari ſolent. De ſimulacro Herculis.
Oſculari atque amplexari inter ſe. Plaut. Mil. 5. 1. 40. Ibid. 2. 4. 38. & Cic. 16. Att. 5.
In activa forma reperit Nonius, 7. 77. apud Titinnium, Laudor quod oſculavi privignæ caput. Priſcian. lib. 8. p. 796. dicit quædam ſignificare & actionem & paſſionem, ut Oſculor te & Oſculor a te.

OSCULANS, antis. Partic. Cic. Somn. Scip. 5. V. ſupra. Plaut. Mil. 2. 3. 17. & 67.
Eam me vidiſſe oſculantem hic intus cum alieno viro. conf. Nep. 25. 22. 1.

OSCULĀTUS, a, um. Partic. paſſive. Apul. Met. 2. Oſculato tuo capite.

OSCULĀBUNDUS, a, um. Adj. Suet. Vitell. cap. 2. Apul. Met. 11. Velut manum ſacerdotis oſculabundus.
Oſculabundus eum acceſſi, ex Apulejo Deſpaut. 330. in Syntaxi. Deſiderabatur vox in Lugd.

OSCULĀTIO, ōnis. f. [φίλησις] Cic. pro Cœl. 49. Non flagrantia oculorum, non libertate ſermonis, ſed etiam complexu, oſculatione, aquis, navigatione, &c.

Seges oſculationis. Catull. ad Juvencium, 46. 6.

OSCILLUM, i. n. [σωματίδιον] dimin. eſt a dimin. Oſculum, ſicut a Tantulo Tantillum. Columel. lib. 2. cap. 10. Quoniam ſi humor invaſit, vermes gignit, qui ſimul atque oſcilla lupinorum ederunt, reliqua pars enaſci non poteſt.
Oſcilla, etiam Sigilla ſunt, & parvæ imagunculæ, quæ arte fictili fingebantur, & venales proponebantur, quibus homines pro ſe atque ſuis Saturno piacula faciebant, ut ait Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 7. & 11.
Oſcilla etiam dicebantur αἰῶραι, id eſt penſiles quædam geſtationes de arboribus ſuſpenſæ, in quibus homines per luſum jactabantur, atque ea jactatio oſcillatio dicebatur. Nam homines eo genere luſus ſe jactantes, impoſiti tranſverſo tigno de arbore ſuſpenſo, alternis ſe mutuoque ſubjectabant deprimebantque. Quod genus luſus per ſex feriarum Latinarum dies celebrare ſolebant, in memoriam & imaginem vitæ humanæ, in qua altiſſima interdum infima dejiciuntur, infima in altum efferuntur & evehuntur. Ita memoriam redintegrantes initio acceptæ vitæ, per oſcillationem, motus cunarum: per lactatam potionem, qua tunc utebantur, lactis alimentum ſignificabant. Nam lac Latinis feriis adhibebatur etiam in ſacrificiis. Cic. 1. de Divin. 18.
— & læto mactaſti lacte Latinas. Virg. 2. Georg. 389.
Oſcillationem etiam Liberalibus, ut exiſtimo, fieri dixit,
Oſcilla ex alta ſuſpendunt mollia quercu. Alii Pinu. In quo tamen φαλλὸν, multi interpretantur: nam & obſcænæ etiam partis ſimulacrum oſcillum vocari poſſe cenſent. Inde igitur per translationem oſcillum in ariete murali dixit Septimius Florens, quum ſcribit, cap. 1. de Pallio, In oſcillum penduli impetus armatum: propterea quod malo ſtatuto, tanquam trutina, alter tranſverſus ſuſpendebatur. Eodem modo de mundo ex axe pendente in libro de Anima dixit, Initium enim omnium commentatus animum, & univerſitatis oſcillum de illius axe ſuſpendens. Verba ſunt Turnebi, Adverſ. 7. 20. conf. omnino Salmaſ. ad Tertull. Serv. in Georg. & Lex. Pitiſc. Junge Hier. Mercurial. de Arte Gymn. lib. 3. cap. 8. ubi idem cum Petauro eſſe contendit, de quo ſ. l. V.

OSCILLO, āre. ab Oſcillum fit, & ſignificat Inclinare. Feſtus, Oſcilla ſancta dicuntur, quod oſcillent, id eſt inclinent, præcipiteſque efferant oſcillantes. Servius putat eſſe compoſitum ab Os, & Cilleo, quod in hoc cillerentur, id eſt moverentur ora: nam Cillere, movere eſt. Plaut. Amph. 1. 1. 29.
Aliquem hominem allegent, qui mî advenienti os oſcillet probe. i. e. Moveat, probe ipſum pugnis percutiendo. al. Occillet. q. V.

OSCILLĀTIO, ōnis. f. Petron. cap. 140. Veluti oſcillatione ludere. conf. Lud. Viv. in Auguſtin. de Civ. Dei 18. 19. & Scalig. in Auſon. p. 159.

OS, oſſis. n. [ὀστέον, ὀστοῦν, κῶλιξ] Cic. 2. de Nat. Deor. 139. Quid dicam de oſſibus, quæ ſubjecta corpori mirabiles commiſſuras habent, & ad ſtabilitatem aptas, & ad artus finiendos accommodatas, & ad motum & ad omnem corporis actionem?
Aſinina oſſa. V. ASINUS.
Grandia. Ovid. 9. Met. 169.
Gravia. Stat. 6. Theb. 841.
Immania. Claud. 1. in Conſ. Stil. 137.
Ingentia cubiti. Ovid. 12. Met. 344.
Magna. Virg. 5. Æn. 422.
Obtrita. Lucan. lib. 3. 651.
Pauxilla & minuta. Lucret. lib. 1. 835.
Spatioſa pectoris. Valer. 4. Argon. 244.
Tenera. Virg. 4. Georg. 308.
Amicta pelle lurida. Hor. Epod. 17. 22.
Amputare oſſa. Senec. Thyeſt. 8.
Aſperare ſagittas oſſibus. h. e. Acuere, præfigere. Tacit. de Germ. 46.
Collapſa in ſe oſſa minutatim morbo. Virg. 3. Georg. 485.
Concutit oſſa metus. Ovid. 3. Epiſt. 82.
Confudit fractis in oſſibus ora. Ovid. 5. Met. 58.
Cucurrit tremor ima per oſſa. Virg. 2. Æn. 121.
Cucurrit dura per oſſa gelidus tremor. Virg. 6. Æn. 55.
Diſcuſſa oſſa oris. Ovid. 5. Met. 292.
Disjecta oſſa oris. Ovid. 12. Met. 252.
Exarſit juveni dolor oſſibus ingens. Virg. 5. Æn. 172.
Frangere nodoſa. Lucan. lib. 8. 673.
Hærere vix oſſibus. Virg. 3. Ecl. 102.
— vix oſſibus hærent. præ macie videlicet. h. e. Vix oſſa eorum cohærent: eſt enim ablativus caſus, non dativus.
Hæſit ferrum oſſibus. Ovid. 3. Met. 71.
Hiantia oſſa ruptis genis. Juven. 15. Sat. 58.
Lecta e vulneribus oſſa, & veſtes ſanguine perfuſas videmus. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Perfracta oſſa trinodi clava. Ovid. 4. Epiſt. 115.
Perfracta ſaxo. Sil lib. 17. 484.
Reliquit calor oſſa. Virg. 3. Æn. 308.
Reponere os. Celſ. lib. 8. cap. 10.
Sonant dura oſſa ſub ictu. Valer. 3. Argon. 165.
Traxit furorem per oſſa. Virg. 4. Æn. 101.
Oſſa, Reliquiæ defunctorum. ut, Oſſa cadaverum Varr. de L. L. 4. 32.
Albi oſſibus ſcopuli. Virg. 5. Æn. 865.
Albis oſſibus informis ager. Hor. 1. Serm. 8. 16.
Inhumata. Ovid. 10. Epiſt. 22.
Tætra ſitu. Valer. 4. Argon. 183.
Albet humanis humus. Ovid. 1. Faſt. 558.
Condere terræ oſſa alicujus. Virg. 5. Æn. 47.
Condita oſſa peregrina ripa. Ovid. 2. Met. 337.
Dare inodora urnæ. Perſ. 6. Sat. 35.
Inurere dolorem cineri alicujus atque oſſibus. Cic. 3. Verr. 113.
Quieſcant oſſa molliter. Virg. 10. Ecl. 33. Formula mortuis bene precandi.
Reportare vult cineri atque oſſibus filii ſui ſolatium ex calamitate tua. Cic. 7. Verr. 127.
Tecta ſepulcro. Ovid. 3. Epiſt. 104.
Verenda. Ovid. 3. Epiſt. 105.
Arborum oſſa terebrantur. i. e. Stipites. Plin. lib. 17. cap. 27.
Oſſa orationis. Quintil. Procem. lib. 1. p. 11. Burm. Nudæ illæ artes nimia ſubtilitatis affectatione frangunt atque concidunt quicquid eſt in oratione generoſius, & omnem ſuccum ingenii bibunt, & oſſa detegunt: quæ

quæ ut eſſe & aſtringi nervis ſuis debent, ſic corpore operienda ſunt.

Oſſa, Pars dura in baccis nucleum ambiens, Gallice *noyaux.* Suet. Claud. cap. 8. Quoties poſt cibum obdormiſceret, quod ei fere accidebat, olearum ac palmularum oſſibus inceſſebatur. V. Hard. Indic. Plinian.

Osse, is. antiquum, idem ac Os, ex Varr. & Titinn. affert Chariſ. p.40. addens nominativum eſſe hoc Oſſe.

Ossum, i. n. Veteres etiam dixere & pl. Oſſua. unde Oſſuarium, de quo poſt. V. Lauremberg. Antiq. p. 314. Vetuſtum marmor Romæ apud Delr. Com. in Sen. Herc. fur. p. 230.

Sed quid ego hæc cerno; mea ſunt hic oſſua in olla
Condita. Vive hoſpes dum licet, atque vale. Gruter. Inſcript. p. 579. n. 3. OSSVA POSITA SVNT.

Antiquos Oſſum & Oſſu, ut Cornu, dixiſſe teſtantur Chariſ. lib. 1. & Priſcian. lib. 7. [Ab illo pl. Oſſa, ab hoc Oſſua.

Ossŭlum, i. n. dimin. Conſt. Afer. de Animal. Oſſulum, quod in vulva aſinæ eſt, ſi mulier tulerit, non concipiet.

Ossĭcŭlum, i. n. dimin. [ὀστάριον] Gell. lib. 6. cap. 1. Ratio ſubtilior & utilitas ipſa operis poſtulavit, ut tenuiſſimis, minutiſque oſſiculis caput compingeret. Plin. lib. 11. cap. 37. Omnium cerebro medio inſunt oſſicula parva. Idem 30. 15.

Ossiculātim, Adv. [κατ' ὀστάριον] Minutatim. Cæcilius Fallacia, Oſſiculatim Parmenonem de via liceat legant. Nonius 2. 609.

Ossetim, Adv. Plaut. Men. 5. 2. 105.

Faciam quod jubes; ſecurim capiam ancipitem, atque hunc ſenem
Oſſetim dedolabo. Ita legit Pareus. Alii aliter. V. not. Gronov.

Osseus, a, um. Adj. [ὀστεὸς, ὀστεινὸς] Quod eſt ex oſſe. Columel. lib. 5. cap. 11. Deinde cuneum tenuem, ferreum vel oſſeum, inter corticem & materiam, ne minus digitos tres, ſed conſiderate demittito.

Forma oſſea. Ovid. in Ibin, 146.

Genitalia. Plin. lib. 11. cap. 49.

Lapis oſſeus, Formam & veluti ſubſtantiam oſſis habens. Plin. lib. 36. cap. 18.

Lignum oſſeum. Plin. lib. 13. cap. 4.

Manus oſſea Mauri. Juven. 5. Sat. 53.

Ossĭfrăga, æ. f. vel **Ossifrăgus**, i. m. [φήνη] Aquilæ genus, ab oſſibus frangendis dictæ. Plin. lib. 30. cap. 7. Oſſifragi venter arefactus & potus, iis qui cibos non conficiunt utiliſſimus.

Ossifrăgus, i. m. Qui oſſium fractura debilitat quempiam. Caſſius Severus apud Senec. lib. 6. Controv. 33.

Ossilāgo, ĭnis. f. vel Oſſulago. Veget. Mulom. 2. 22. pr. Tumorem durum, calloſum, & oſſilagini ſimilem. & 4. 14. 3.

Ossilĕgus, i. m. Qui legit oſſa. Onomaſt. Vet. Oſſilegus, ὀστολόγος.

Ossilegium, i. n. [ὀστολόγιον] Gloſſ. Philoxen. ὀστολογία, Onomaſt. Vet. V. Kirchman. de Funer. 3. 6. & Deſid. Herald. Adv. 1. 7. vel Lex. Pitiſc.

Ossipaga, æ. f. ſecundum Stewech. ad Arnob. lib. 4. Dea oſſium ſolidatrix a Pago, quod eſt pango. al. Oſſipanga. conf. Idem lib. 3. & Meurſ. Crit. Arnob.

Ossuarius, a, um. Adj. ut, Oſſuariæ ollæ in antiquis Inſcript. V. Voſſ. Etym. 359. & Fabretti Inſcript. p. 16. vel Lex. Pitiſc.

Ossuaria, æ. f. [ὀστοδοχεῖον] Locus in quo reponuntur oſſa defunctorum. Ulpianus in l. 2. D. de ſepulcro violato, Celſus ſcribit ſtatuam ſic eſſe monumenti, ut oſſuariam. Haloander legit Oſſaria: ut ſit ſubſtantivum, Oſſarium, i. V. ſeq. dict.

Ossuarium, i. n. Ad. Onomaſt. Veſt. Oſſuaria, ὀστοδοχεῖα. [Sic apud J. C. puto Oſſuarium legendum

Ossuōsus, a, um. Adj. Plenus oſſibus. Veget. de Re Vet. 2. 13. Loci oſſuoſi & commiſſurales.

Os leonis, Genus herbæ florem faciens purpureum. Columel. 10. 99.

Narciſſique comas, & hiantis ſæva leonis
Ora feri.

O S A

Osaces, vel **Osates**, is. m. Dux Parthorum. Cic. 5. Att. 20.

Osanna, [ὡσαννὰ] Hebraice legitur HOSIAH-NA, i. e. Salvum fac obſecro. Vulg. Interp. Matth. 21. 9.

O S C

Osca, æ. f. [Ὄσκα] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ civitas, Iſca dicta. Vulgo *Gueſca.*

Oscensis, e. Adj. ut, Oſcenſe argentum. Liv. 34. 10. Et

Oscenses, Hiſpaniæ populi. Cæſ. 1. Bell. Civil. 60.

Oscedo, V. OSCITO.

Oscela, ſive **Oscella**, æ. f. [Ὀσκέλλα] Lepontiorum in Alpibus Cottiis urbs, auctore Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Hodie *Seguſa.*

Oscen, V. OSCINIS.

Oscheum, i. n. [ὄσχεον] Latini Scrotum dicunt, id eſt teſtium receptaculum. Celſus lib. 7. cap. 18. ubi de morbis tractat, qui in naturalibus circa teſticulos oriri ſolent, Sinus, inquit, qui conſpicitur a nobis: ὄσχεον Græci, ſcrotum noſtri vocant.

Osci, orum. m. pl. [Ὄσκοι] Italiæ populi, in Campania, ſic, ut quibuſdam placet, ab oris fœditate dicti. Virg. 7. Æn. 730.

Oſcorumque manus, &c. V. Turneb. Adverſ. 3. 9. & 24. vel Lex. Pitiſc.

Oscus, a, um Ad. [Ὄσκος] Cic. 7. Fam. 1. Non enim te puto Græcos aut Oſcos ludos deſideraſſe, præſertim quum Oſcos ludos, vel in Senatu veſtro ſpectare poſſis. Hor. 2. Serm. 5. 54.

— Meſſi clarum genus Oſci. Quod autem dicit Cicero, Oſcos ludos vel in Senatu ſpectare Marium poſſe, de impudico & ſuperbo ſermone Senatorum intelligendum eſt. Fuit enim Oſcis frequentiſſimus uſus libidinum ſpurcarum; unde & Verba impudentia & elata, Obſcæna appellantur, ut Verrius quidem vult apud Sextum Pompejum. Hinc eſt quod ibi Titinnius etiam vetus poeta dicit: Oſce & Volſce fabulantur, nam Latine neſciunt. Eraſmus inter adagia recitat, Oſce loqui, pro Turpiter parumque pudice loqui. Turnebus vero in eandem epiſtolam ſic ait, Sed qui tandem ſunt ludi Oſci? quidam putant, quibus Atellanæ dabantur. Atella enim oppidum Campaniæ fuit: unde earum nomen. Oſci enim populi Campaniæ fuerunt. Sed Oſci ludi, ut exiſtimo, & fabulæ Oſcæ & mimi, lingua Romana non fiebant, Romanis tamen intellecta. Etſi ea gens deleta erat, tamen etiamnum vigebat ſermo, & comœdiæ agebantur Romæ Oſca lingua. Strabo, τῶν μὲν γὰρ Ὄσκων ἐκλελοιπότων, ἡ διάλεκτος μένει παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, ὥστε ποιήματα σκηνοβατεῖσθαι, κατά τινα ἀγῶνα πάτριον, καὶ μιμολογεῖσθαι. Hactenus ille. conf. Manut. & Gronov. not.

Linguæ Oſcæ gnari. Liv. 10. 20.

Tellus Oſca. Propert. lib. 4. 2. 62.

Oſca, Purgamenta & ſordes lanæ per contumeliam & injuriam ſummam Oſcorum Nævius appellavit, ut Varro interptetatur. Sic enim ſcribit lib. 6. de L. L. 3. Quum ex ea carent, quod in ea hæret, neque eſt lana; quæ in Romulo Nævius appellat Oſca ab Oſcis. Scripturam veterem interpolant multi, aliique aliter evulgant, ſed hæc Turnebo magis probatur. conf. Scalig. in loc.

Voce oſca Sollo, pro Totum. Vide SOLLERS, vide FAMUL. H. St.

Osce, Adv. ut, Oſce loqui. Gell. 17. 17. V. ſupra OSCUS.

Oscillum, **Oscillo**, V. Oſculum, in OS, oris.

Oscĭnis, is. c. Avis auſpicium ore faciens. Oſcines dicuntur apud Augures, quod ore faciunt auſpicium, inquit Varro de L. L. lib. 5. 7. extr. Hor. 3. Carm. 27. 11.

Oſcinem corvum prece ſuſcitabo,
Solis ab ortu. Cic. 2. de Nat. Deor. 160. Quanquam aves quaſdam & alites & oſcines, ut noſtri Augures appellant, rerum augurandarum cauſa natas eſſe putamus.

Alii declinant Oſcen, hujus Oſcinis. Auſonius in Ternario,

Tres, quorum ætates ſuperat Phœbeius oſcen. h. e. Corvus qui eſt in Apollinis tutela. [Sic Tibicen, Tubicen, &c. Forte ex Auſpicen. Oſcines & Prepetes Servius. H. St. In 1. Æneid. 396. & alibi.

Tum a dextra, tum a ſiniſtra parte canunt oſcines. Cic. 1. de Divin. 120. conf. Idem 6. Fam. 6.

Oſcines vocat Plin lib. 10. cap. 19. Omnes aves, quæ canunt. Ibid. cap. 29. Alia admiratio circa oſcines: fere mutant colorem vocemque tempore anni, ac repente fiunt aliæ.

Oscĭnum, i. n. [οἰωνισμὸς] Avium augurium. Cic. 2. de Legib. 21. de Haruſpicibus loquens, Iidemque fulgura atque oſcina pianto. Correctiora exemplaria legunt Obſtita. [In Mſſ. Obſcina. Unde recte conjecit Camerarius Obſcæna legendum. Quo nomine Monſtra nata, diraque viſa, ſeu oſtenta intelliguntur, ut ex ſcriptoribus notum. V. in ipſa voce. Nam duo hæc proprie ad Haruſpices pertinebant, Fulgura condere, & Obſcæna, ſeu dira oſtenta piare. Exempla obvia apud Livium.

Oscĭto, [χασμάω] āre. Os commovere, & os totum aperire, ut fit præ ſomno aut tædio. Gell. lib. 4. cap. 20. Et in jure ſtans, clare nimis & ſonore oſcitavit. Lucret. 3. 1079.

Oſcitat extemplo, tetigit cum limina villæ. i. e. Jam tædio laborat.

Cum caſu effert Auguſtin. Ver. Relig. cap. 3. extr. Quid adhuc oſcitamus crapulam heſternam?

Oſcitare, pro Hiſcere & Aperire ſe, de inanimatis dixit Plin. lib. 16. cap. 24. Sed omnium folia quotidie ad ſolem oſcitant, inferiores partes tepefieri volentia.

Oscĭtor, [χασμῶμαι] āri. depon. Idem. Plaut. Men. 5. 2. 80. Ut pandiculans oſcitatur.

Oscĭtans, antis. Partic. [χασμῶν] Cic. pro Milon. 57. Adde inſcitiam pranſi, poti, oſcitantis ducis. Idem pro Cluent. 71. Triſtem atque oſcitantem leviter impellit.

Oſcitans, Securum & nihil providentem aliquando ſignificat, auctore Donato. Ter. And. 1. 2. 7.

Sperantes, jam amoto metu, interea oſcitantes opprimi.

Oſcitans Nimium ſecurus. H. St.

Oſcitans & dormitans ſapientia Scævolarum. Cic. 2. de Orat. 144. Et iſtam oſcitantem & dormitantem ſapientiam Scævolarum, & ceterorum beatorum otio, concedamus.

Oſcitans Epicurus, Otioſus & negligens. Cic. 1. de Nat. Deor. 72. Iſta a vobis quaſi dictata redduntur, quæ Epicurus oſcitans hallucinatus eſt, quum quidem gloriaretur, ut videmus in ſcriptis, ſe magiſtrum habuiſſe nullum.

Oſcitantes heſterna potatione. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Oscitanter, Adv. [χασμωδῶς] Negligenter. Cic. de Clar. Orat. 276. Quum indicia mortis ſe comperiſſe manifeſto & manu tenere diceret, tam ſolute egiſſet, tam leniter, tam oſcitanter.

Oscitantia, æ. f. pro Oſcitatione. V. Cellar. Antibarb. p. 78.

Oſcitantia, vide ubi. H. St. Deſiderabatur in Lugd. vulgo pro Supina negligentia uſurpant.

Oscitatio, ōnis. f. [χάσμη] Plin lib. 7. cap. 6. Oſcitatio quidem in enixu letalis eſt.

Oſcitatione vinci. Gell. 4. 20.

Longas trahere oſcitationes. Martial. 2. 6.

Oſcitatio, (inquit Donatus ad Andr. 2. 7. eſt Animi otium & ſecuritas.

Oſcitationes Libelli oſcitanter ſive negligenter ſcripti. Stat. 4. Silv. 9. 10.

Sed Bruti ſenis oſcitationes,
De capſa miſeri libellionis.

Oscitābundus, a, um. Adj. velut oſcitans. apud Gell. lib 4. in lemmate cap. 20. & Sidon. 2. Epiſt. 2. Diſcipulis exponere oſcitabundus ordiris.

Oscēdo, ĭnis. f. [χασμώδης] Vitium, quo quis tenetur ut ſæpius oſcitet. Gell. lib. 4. cap. 20. Sed quum ille dejeraſſet, invitiſſimum ſeſe ac repugnantem oſcitatione victum, tenerique eo vitio, quod oſcedo appellatur: tum notæ jam deſtinatæ exemptus eſt.

Oſcedo, Q. Sereno ſignificat Oris ulcuſcula, quum ſcribit,

Hinc oſcedo fugit, linguæ quoque vulnera cedunt. Oſcedo, inquit Iſidorus 4. 8. eſt, qua infantium ora exulcerantur, dicta ex languore oſcitantium. Aphthas medici vocant, ut Turnebus exiſtimat.

Osculana Pugna, a Feſto appellatur, & proverbii loco numeroque refertur, de iis qui victi vincunt. Sed Aſculana potius dici debere videtur. Nam ad Aſculum ea depugnata pugna fuit adverſus Pyrrhum, ſi Plutarcho credimus: quanquam apud Feſtum ordo ſerieſque verborum Oſculanam tuetur. Ex Turnebo. V. Flor. 3. 18. 9. quæque ibidem ex Vinc. Contareno Freinsh.

Osculatio, Osculor, Osculum. V. os, oris.

O S I

Osi, [εἴθε] Adv. optandi. V. o, interjectionem.
Osim, pro Ausim, Comicorum more. Cic. 12. Att. 5.
Osireostaphe, es. f. Herba, quæ & Cynocephalion dicitur. Apul. de Herb cap. 86.
Osiriaca, æ. f. Herba quæ alias Malva erratica. Apul. de Herb. cap. 86.
Osīris, is vel īdis. m. [Ὄσιρις] Fuit Jovis filius ex Niobe Phoronei filia, successitque Phoroneo in regnum Argivorum. Ægialum fratrem præfecit regno Achaiæ, & ad Ægyptios transfretavit, gloriæ desiderio. Quos quum subegisset, Isidem (quæ & Io vocabatur) Inachi, primi regis Argivorum filiam, duxit uxorem. Ubi quum illa litteras, Osiris varias artes Ægyptios docuisset, uterque divinos honores meruerunt. Tandem a Sityphone Ægyptio, vel (ut Servius ait) a Typhone fratre, clam occisus, ab Iside diu quæsitus est. Tandem apud Phialam juxta Syenen laceratus compertus est. In insula Abato, in palude juxta Memphim, sepeliri eum Isis curavit: & paludem, Stygem, id est mærorem appellavit, nec nisi certis diebus & mitratos eo accedere voluit. Sed quum apparuisset Ægyptiis deinde bos quidam, Osirim putarunt, adoraveruntque ut deum, & vocaverunt Apim, id est bovem, eorum lingua. Deinde dictus est Serapis. Tibullus lib. 1. 7. 29.

Te canit, atque suum pubes miratur Osirim
Barbara, Memphitem plangere docta bovem.

Eusebius lib. de Præpar. Evang. Ægyptios ferunt primos omnium motum ordinemque cælestium corporum admiratos, Solem & Lunam deos putasse, ac Solem quidem Osirim, Lunam Isim nuncupasse, a proprietate quadam inditis ipsis nominibus. Nam, si quis ad Latinam linguam verba transferat, multioculus Osiris dici potest. Neque id ab re: Radiis enim suis quasi multos rebus immittit oculos, quibus omnia perspicit, ut etiam poeta dicit,

Sol, qui terrarum flammis opera omnia lustras. conf. Diod. Sicul. 1. 2. & Heurn. Philos. Barb. p. 41. & 57. Quamvis nonnulli Græcorum poetæ Dionysum esse Osirim confingant. Isim vero, Priscam Latine dicere possumus, Lunæ hoc nomine indito, quoniam sempiterna priscaque sit. Cui cornua depingunt, vel quia quum minor est, cornuta videatur: vel quod bos ei apud Ægyptios sit dedicata. Ferunt Osirim apud Ægyptios aratrum, vinique usum comperisse, & multas alias res necessarias, ut innuit Tibullus lib. 1. 8. 29.

Primus aratra manu solerti fecit Osiris, &c.

Sanctus Osiris. Hor. 1. Epist. 18. 60.
Osiris, is. f. [ὄσιρις] Herba est ramulos ferens nigros, tenues, lentos, & in iis folia nigra, ceu lini, semenque in ramulis nigrum initio, deinde colore mutato rubescens. Verba sunt Plinii lib. 27. cap. 12. Vulgus Herbariorum vocat *Linariam*.
Osirītes, æ. m. [ὀσιρίτης] ab Æpyptiis dicitur herba, quam Cynocephaliam, hoc est canis caput vocant, quod canino capiti sit similis. Tradunt si quis eam totam eruat, statim mori. Perottus. Plin. lib. 30. cap. 2.
Osismii, orum. m. pl. Populi sunt Galliæ Lugdunensis ad Ligerim amnem. Plin. lib. 4. cap. 18. Cæsar 2. de Bell. Gall. 34. & 3. 9. extr. & 7. 75. ubi in Armoricis civitatibus, quæ Oceanum attingunt, collocat. Osismii, apud Melam lib. 3. cap. 2. Populi sunt Britanniæ minoris, quos nunc Britones vocant, apud promontorium illud, cui vulgo nomen *Sanctus Matthæus*.

O S O

Osonoba, V. ossonoba.
Osor, V. odi.

O S P

Ospratūra, æ. f. Cura leguminum sive minutarum frugum in foro, interprete Hotom. l. 18. §. 19. D. de muner. & honor. Elemporia & osypratura apud Alexandrinos patrimonii munus existimatur. Haloand. Hospitatura. Al. Osprionia. [Forte Ospriopprateria, ὀσπριοπρατεία. i. e. Leguminum venditio.
Osprion, i. n. [ὄσπριον] Legumen; unde Apicii liber quintus est Osprios, quasi Leguminarius.

O S Q

Osquidates, Populi sunt Galliæ Aquitanicæ, apud Plin. lib. 4 cap. 15.

O S R

Osroene, es. f. [Ὀσροηνὴ] Regio Mesopotamiæ septentrionalis, cujus caput Edessa. Dicitur ab Osroë quodam, qui ibi regnavit, teste Procop. 1. Pers. 17. Scribitur & Osdroene. V. Eutrop. 8. 11. & Spanh. de Num. diss. 8. p. 534.

O S S

Ossa, æ. f. [Ὄσσα] Mons est teste Solino cap. 13. in finibus Thessaliæ, Centaurorum stabulum, cum tanta pinorum copia, ut inflexione atque reflexione ramorum tonitrua referantur. Lucan. lib. 1. 389. Ossa pinifera. Apul. de Mundo, Juga ossæ ardua. Ovid. 1. Met. 155. de Gigantomachia,

—excussit subjectum Pelion Ossæ.

Ossan, accus. cas. Ovid. 1. Fast. 307.

—non ut ferat Ossan Olympus.

Arctoa. Stat. 3. Theb. 319.
Frondens. Stat. 8. Theb. 79.
Glacialis. Claud. 1. in Cons. Stil. 12.
Nivalis. Claud. 2. in Ruff. 182.
Ossæus, a, um. Adj. [Ὀσσαῖος] Lucan. lib. 6. 334.

Attollit Titan, rupes Ossæa coercet.

Avia Ossæa. Stat. 2. Achill. 407.
Ursa. Ovid. 12. Met. 319.
Bimembres Ossæi, Centauri qui Ossam accolebant. Stat. 12. Theb. 554.
Osseus, Ossiculum, Ossifraga, &c. V os, ossis.
Ossigetania, æ. f. Regio Hispaniæ, Bæticæ vicina, cujus meminit Plinius lib. 3. cap. 1.

Ossipaga, V. os, ossis.
Ossonoba, æ. f. [Ὀσσόνοβα] Lusitaniæ civitas, teste Ptolemæo, lib. 2. cap. 5. alio nomine Silvera.

O S T

Ostæ, arum. f. pl. Motus terræ quibus solum quatitur; ut describit Apul. de Mundo, p. 65. Elmenh. Ὦσται, Impulsor, seu trusor.
Ostānes, vel Osthanes, vel Hostanes, is. m. [Ὀστάνης] Persa magus. De quo Plin. 30. 1. Apul. Apol. Tertull. de Anima, cap. 57. & Min. Fel. Oct. cap. 26. p. 61. V. Suid. cui Ὀστάνης, & Ὠστάνης dicitur.
Ostendo, di, sum & tum, [δείκνυμι, δεικνύω, ἐπιδείκνυμι, καταδείκνυμι, ἀποπιδεικνύω, ὑποφαίνω, φαίνω] ĕre. Demonstrare; ab Os & Tendo compositum est: Os autem pro Facie sæpe ponitur: quæ pro toto corpore non solum hominis, sed etiam cujuslibet rei specie sumitur: Ostendere igitur, est Speciem sive faciem rei monstrare; quia tendere os, hoc est extendere solemus in id quod volumus demonstrare. Ter. Eun. 5. 3. 5. Jamne ostendisti signa nutrici? Virg. 6. Æn. 869.

Ostendent terris hunc tantum fata, neque ultra
Esse sinent.

Ostendo quoque ab Ore tendendo compositum videtur, quod os extendere solemus in id quod volumus demonstrare. Perottus 283. In exemplis a Cassiodoro ex Cæsellio: Os, oris, ex quo Ostendo, ostento. H.St. Sed verisimilius videtur Vossio, Ostendo, pro Obstendo dictum. V. Etymol. p. 360. Fortasse tamen veteres Ob os tendo primum dixerunt, deinde contracte Obstendo & Ostendo. Significatione certe ab Obtendo distat.
Ostendere & Declarare. Cic. pro Cæcin. 10. Is habuit in matrimonio Cæsenniam, eodem e municipio, summo loco natam & probatissimam feminam, sicut & vivus multis ipse rebus ostendit, & in morte sua testamento declaravit.
Demonstrare & Ostendere. Cic. 1. Att. 1. Demonstravi hæc Cœlio: simul & illud ostendi, si ipse cum illo uno contenderet, me ei satis facturum fuisse.
Ostendere & Patefacere. Cic. de Arusp. Resp. 24. Hæc igitur vobis, hæc Populo Romano, & scelerum indicia ostendit, & periculorum signa patefecit.
Proponere & Ostendere. Cic. 2. de Lege Agrar. 5. Cui errato nulla venia, recte facto exigua laus, & ab invitis expressa proponitur: non dubitanti fidele consilium, non laboranti certum subsidium nobilitatis ostenditur.
De his primum partibus ostendendum est, deinde, &c. Auctor ad Heren. lib. 2. 23.
Sicut ostendimus, i. e. Narravimus. Nepos 16. 5. 1. Idem 17. 1. 5. & 7. 6. 4.
Ostenditur nobis id, quod quærebamus, inquit Donatus. Ter. Hec. 4. 4. 5. Opportune te mihi, Phidippe, in ipso tempore ostendis.
Ostendere, Docere. Hor. 1. Epist. 19. 23.

— Parios ego primus Iambos
Ostendi Latio. conf. Cic. 5. Fam. 19. Cæs. 1. Bell. Civil. 6. & 2. 20. extr.

Aperte ostendit quod habet venale. Hor. 1. Serm. 2. 84.
Coram ostendere aliquid alicui. Virg. 6. Æn. 716.
Digitis ostendere. Ovid. 2. de Arte Am. 629.
Bellum ostendere prius, quam inferre. i. e. Minari. Liv. 1. 11.
Bellum indicere & ostendere. Liv. 2. 44.
Iter ad ingenii lumen. Quintil. in proœm. lib. 1.
Locum aliquem ostendere de excelso. Cic. Somn. Scip. 2.
Lumen animi, ingenii, consiliique tui hic oportet ostendas. Cic. Somn. Scip. 3.
Metum. Cic. 6. Verr. 75. Iste tum petere ab illis: tum minari, tum spem, tum metum ostendere.
Mores alicujus. Ter. Eun. 5. 9. 59.
Os suum ostendere & offerre. Cic. pro Rosc. Amer. 87. Ex tot sicariis solus inventus es, qui cum accusatoribus sederes: atque os tuum non modo ostenderes, sed etiam offerres.
Os suum populo. Cic. 3. Verr. 1. Nemo quemquam tam audacem, tam amentem, tam impudentem fore arbitrabatur, qui tam nefariis criminibus, tam multis testibus evictus, ora judicum aspicere, & os suum Populo Romano ostendere auderet. V. os, pro Impudentia.
Peccata in re aliqua ostendere, pro Peccare. Ter. Heaut. 4. 1. 21.

Tot peccata in hac re ostendis.

Potestatem suam in aliquo. Ter. Eun. 5. 9. 3.
Quam simus callidi ostendere. Ter. And. 1. 2. 27.
Qui simus ostendamus. Cic. 4. Acad. 98. Sed ut omnes istos aculeos, & totum tortuosum genus disputandi relinquamus, ostendamusque qui simus.
Se, sive animum suum. Plaut. Capt. 2. 1. 45.

Quoniam nobis dii immortales animum ostenderunt suum. Cic. de Amicit. 97. In qua nisi (ut dicitur) apertum pectus videas, tuumque ostendas.

Se optime ostendere, i. e. Optime se gerere. Cic. 1. Q. frat. 2. 5. Tribuni plebis designati sunt nobis amici: coss. se optime ostendunt.
Se virum ostendere. Ter. Eun. 2. 3. 15.
Se palam ostendere, pro Apparere. Cic. de Univers. 35. Quando igitur omnes & qui moventur, palamque se ostendunt, & qui eatenus nobis declarantur quo ipsi volunt, creati sunt, &c. De diis.
Sententiam suam. Ter. Heaut 2. 1. 7.
Spem. Ter. Phorm. 5. 4. 7.

Neque me domum nunc reciperem, ni mihi esset spes ostensa
Hujusce habendæ. Cic. pro Rosc. Amer. 110. Hisce insidiose spem falsam ostendere.

Spes ostendit se alicunde. Liv. 26. 38.
Ostendere, cum Infinitivo. Ter. Adelph. 1. 2. 44.

Te plura in hac re peccare ostendam. Al. In hanc rem.

Se ægre pati ostendere. Ter. Adelph. 1. 2. 62.
Ostendere, non est tantum, Id quod in consuetudine frequenter significat, demonstrare: sed Quod verbi potius compositio præ se fert, obtendere & opponere interdum; cujus significationis testimonium apud Cic. 7. Verr. 1. in promptu occurrit, Sed quædam mihi magnifica, & præclara ejus defensio ostenditur: cui quemadmodum resistam, multo mihi

mihi ante, judices, providendum. Annotavit Turneb. [Sed hic profecto non eſt, ut Vir magnus putat, Obtenditur, Opponitur, verum Indicatur, Profertur, Proponitur.

OSTENDENS, entis. Partic. Nepos 10. 4. 1. Navem ei dedit, oſtendens ſe id utriuſque facere cauſa.

Trunca oſtendens corpora. Ovid. 3. Met. 724.

Me matribus oſtendens Ithacis. Idem 13. Met. 512.

OSTENSUS, a, um. Partic. [δεδειγμένος] ut, Cædes oſtenſa Sullæ. Lucan. lib. 2. 192.

Spes oſtenſa. Ter. Phorm. 5. 4. 7.

OSTENTUS, a, um. [ἐπιδειχθεὶς] Participialiter. Feſtus. Pacuvius, In ipſo tempore oſtentum ſenem. Cato R. R. cap. 6. Ager oleto conſerundo, qui in ventum Favonium ſpectabit, & ſoli oſtentus erit, alius bonus nullus erit. conf. Varr. R. R. 1. 24. & 25.

OSTENTUS, ûs. m. [χλεύη] Oſtentatio, Irriſio. Salluſt. Jugurth. cap. 24 extr. Sed quoniam eo natus ſum, ut Jugurthæ ſcelerum oſtentui eſſem. Ibidem cap. 46. Itaque munito agmine incedere: late explorare omnia: illa deditionis ſigna oſtentui eſſe, credere. i. e. In ſpeciem eſſe ficta, inquit Budæus. [Priore loco eſt, Documento eſſem.

Mittere aliquem oſtentui. Tacit. 3. Hiſt. 35. Idem 1. Ann. 29. 6. Corpora extra vallum abjecta oſtentui. Idem 15. 64. 3. Oſtentui eſſe.

OSTENSIO, ōnis. f. Apul. Met. 3. p. 133. Elmenh. Facinus inſtaurare nova oſtenſione. al. Offenſione. Vulg. Interpr. Lat. Rom. cap. 3. 25. Ad oſtenſionem juſtitiæ.

Pro Pompa & paratu. V. Salmaſ. in Lamprid. Alex. cap. 33. conf. Cyprian. 1. Epiſt. 2.

OSTENSOR, ōris. m. Tertul. Apol. cap. 11. Novæ frugis auctor, quia oſtenſor & inventor.

OSTENTRIX, īcis. f. hanc vocem reperit Barthius in vetuſtiſſimo Codice Stat. 5. Theb. 703. Grati oſtentrix fluminis. Vulgo Inventrix.

OSTENTO, [ἐπιδείκνυμαι, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι] āre. frequent. ab Oſtentum ſupino formatum, ſignificat Sæpe oſtendere, vel, ut vult Voſſ. Cupere oſtendere Tacit. 3. Hiſt. 31. Mox velamenta, & infulas pro muris oſtentant. Alioqui Oſtendito dicendum eſſet. H. St. Niſi ſcil. a ſupino eſſet formatum.

Moliri obſcure aliquid, & Oſtentare, contraria. Cic. 2. de Lege Agr. 10. Si aliud quiddam obſcure moliuntur, aliud ſpe ac ſpecie ſimulationis oſtentant, populares exiſtimandi ſunt.

Oſtendere & Oſtentare. Cic. 10. Fam. 3. Nunc tantum ſignificandum putavi, ut potius amorem tibi oſtenderem meum, quam oſtentarem prudentiam.

Oſtentare verbis, & Re vera facere, contraria. Cic. 2. de Lege Agrar. 10. Largitio aliqua promulgata, quæ verbis oſtentari poteſt, re vera fieri, niſi exhauſto ærario, nullo pacto poteſt.

Cædem ex altera parte belli exitus oſtentat, ex altera ſervitutem. Cic. 4. Fam. 14.

Cicatrices. V. infra.

Jugulum oſtentare pro capite alterius, h. e. Offerre ſe periculo vitæ. Cic. 1. Att. 16. Ut aperte jugula ſua pro meo capite P. Clodio oſtentarint.

Mœnia maxima oſtentat longe urbs. Virg. 3. Æn. 703.

Opes Sidonias oſtentat Dido. Virg. 4. Æn. 75.

Periculum oſtentare capitis, pro Minari mortem. Cic. pro Cluent. 25.

Spem oſtentari. Cic pro Cluent. 22. Mulier amiſſis liberis, quum unius filii recuperandi ſpes eſſet oſtentata, omnes, &c.

Oſtentare, pro Indicare. Plin. in Paneg. Trajan. cap. 4. extr. Jam firmitas, jam proceritas corporis, jam honor capitis, & dignitas oris &c. nonne longe lateque principem oſtentant?

Oſtentare, Sæpe oſtendere, gloriandi cauſa, inquit Feſtus. Ter. Eun. 3. 2. 30.

> Neque pugnas narrat, neque cicatrices ſuas
> Oſtentat.

Cic. pro Cœl. 67. In aliis rebus ſe oſtentent.

Venditare & Oſtentare. Auctor ad Heren. lib. 2. 47. Ficta & dedita opera comparata oratio videbitur eſſe artificii ſignificandi, ingeniique venditandi, & memoriæ oſtentandæ cauſa. Idem 4. 29.

Labores ſuos. Claud. 2. Conſ. Stil. 14.

Vires ſuperbas. Stat. 6. Theb. 647.

Se jactare & oſtentare. Auctor ad Heren. lib. 4. 20.

Se oſtentare. Cic. 1. Fam. 4.

Præ ſe ferre & oſtentare. Cic. 2. Att. 23.

OSTENTANS, antis. Partic. [ἐπιδεικνύμενος] ut Virg. 5. Æn. 567.

> — frontemque oſtentat arduus albam. de Equo.

OSTENTĀTUS, a, um. Partic. [προεπιδεδειγμένος] Ter. Eun. 3. 5. 56.

> — egon' occaſionem
> Mihi oſtentatam tam brevem, tam optatam, tam inſperatam
> Amitterem?

Promiſſa liberalitate alicujus & oſtentata pecunia. Cic. pro Roſc. Com. 16.

OSTENTĀTIO, ōnis. f. [ἀλαζονεία] Jactantia. Cic. 4. de Fin. 68. Glorioſa oſtentatio in conſtituendo ſummo bono. Cæſar 1. Bell. Civil. 4. Oſtentatio ſui & potentium.

Ingenii oſtentationis vitanda eſt ſuſpicio. Cic. 2. de Orat. 333.

Venditatio quædam & oſtentatio. Cic. de Amicit. 88.

Oſtentatio & gloria. Cic. pro Rabir. Poſt. 38. Quod genus tandem eſt iſtud oſtentationis & gloriæ?

Oſtentatio & Veritas, contraria. Cic. 2. de Finib. 77. Aut etiam ut veſtitum, ſic ſententiam habeas aliam domeſticam, aliam forenſem, ut in fronte oſtentatio ſit, intus veritas occultetur.

Oſtentatio & Voluntas, contraria. Cic. 1. Off. 44. Videre etiam licet pleroſque, non tam natura liberales, quam quadam gloria ductos, ut benefici videantur, facere multa, quæ proficiſci ab oſtentatione magis, quam a voluntate videntur.

Scientiæ oſtentationem, diſciplinam ſuam philoſophus animo & vita conſtitutus, ut ratio poſtulat, non putat, ſed legem vitæ. Cic 2. Tuſc. 21.

Simulatione, & inani oſtentatione, & ficto non modo ſermone, ſed etiam vultu, ſtabilem ſe gloriam conſequi poſſe ſi qui rentur, vehementer errant. Cic. 2. Off. 43.

Magnifica & glorioſa oſtentatio civitatis. Cic. pro Flacc. 52.

Declamatoria. Quintil. lib. 4. cap. 3.

Glorioſa. Cic. 4. de Fin. 68.

Inſolens. V. INSOLENS.

Popularis. Cic. 1. de Lege Agrar. 23.

Scænica. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Adduci oſtentatione. V. ADDUCO.

Componi oſtentationi. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Ad arcem oſtentationis pervenere opera Protogenis. Plin. 35. 10.

OSTENTĀTOR, ōris. m. [κομπαστὴς, ἀλαζὼν] Jactator. Plaut. Curc. 4. 1. 15.

> In medio propter Canalem, ibi oſtentatores meri.
> Confidentes, garrulique & malevoli ſupra Lacum.

In medio, ſubaudi Foro. Liv. 1. 10. Oſtentator factorum magnus.

Pecunioſus oſtentator. Auctor ad Herenn. lib. 4. 63. Ut ſi velis non divitem, ſed oſtentatorem pecunioſum deſcribere, &c.

OSTENTATRIX, īcis. f. Apul. Apol. p. 323. Elmenh. Vidiſtis profecto, qui affuiſtis, quam improba juvenum circumſpectatrix, quam immodica ſui oſtentatrix. conf. Pacat. Paneg. Theod. cap. 17. & Prudent. Pſychom. 439.

OSTENTĀBĬLIS, e. Adj. Gloſſ. Lat. Gr. Oſtentabile, ἐπιδεικτικόν.

OSTENTĀMEN, ĭnis. n. Prudent. Pſychom. 204. & Tertull. adv. Gnoſt. cap. 13.

OSTENTĀTĪTIUS, a, um. Ad. ut, Oſtentatitia virginitas. Tertull. de Virg. Veland. cap. 3.

OSTENTĀTŌRIUS, a, um. aliud Adj. ut, Oſtenatoria novitas. Mart. Capell. lib. 2.

OSTENTUM, i. n. [τέρας] i. e. Portentum: quod ſtatim futurum aliquid oſtendat, ut Cometæ, tonitrua die ſereno. Cic. 2. de Nat. Deor. 7. Prædictiones vero & præſenſiones rerum futurarum quid aliud declarant, niſi hominibus ea quæ ſint, oſtendi, monſtrari, portendi, prædici: ex quo illa, oſtenta, monſtra, portenta, prodigia dicuntur?

Oſtenta accipiuntur etiam in bonam partem. Suet. Veſp. cap. 5. Jampridem ſibi per hæc oſtenta conceptam in ſpem imperii venit. i. e. Per hæc indicia.

Oſtentum Labeo definit (ut inquit Ulpianus in l. Oſtentum. D. de verb. & rerum ſignif.) omne contra naturam cujuſque rei genitum factumque. Duo autem genera ſunt oſtentorum. Unum, quoties quid contra naturam naſcitur: tribus manibus forte, aut pedibus, aut qua alia parte corporis, quæ naturæ contraria eſt. Alterum, quum quid prodigioſum videtur, quomodo Græci φάσματα vocant. conf Lex. Pitiſc.

Graviſſimum oſtentum huic ordini nuntiatum. Cic. de Aruſp. Reſp. 10.

Admonemur multa oſtentis. V. ADMONEO.

Facere oſtenta. Cic. 8. Fam. 14. Scis Appium Cenſorem hic oſtenta facere, de ſignis & tabulis, &c.

Portendere malorum periculorum metus ex oſtentis. Cic. 6. Verr. 108.

Procurare oſtentum familiare. Liv. 26. V. PROCURO.

OSTENTĀRIUS, i. m. [τερατοσκόπος] Qui oſtenta procurat, haruſpex. Oſtentarius Thuſcus. Macrob. 3. 7.

OSTENTĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. Onomaſt. Oſtentiferum, τερατώδης.

OSTEODES, um. f. pl. [Ὀστώδεις] Inſulæ ſunt Siciliæ adjacentes ab ea parte, qua Africam ſpectat. Plin. lib. 3. cap. 8.

OSTIA, æ. f. [Ὠστία] Urbs in oſtiis Tiberis ſita, ab Anco Marcio condita, ut ſcribit Liv. 1. 33. extr. in ipſo maris fluminiſque confinio, ut totius mundi opes illo veluti maritimo Urbis hoſpitio reciperentur. conf. Flor. 1. 4. 2. & 3. 21. 12. Aq hac

OSTIENSIS, e. Adj. ut, Ora Oſtienſis, Plin. lib 9. cap. 17. Portus Oſtienſis, Ibidem cap. 6. & 36. 15. conf. Suet. Claud. cap. 20.

Oſtienſis porta etiam Romæ, ſic dicta eo quod Oſtiam verſus ducat: Vulgo *Porta di S. Paulo.*

Oſtienſes, pl. Populi. V. Steph.

OSTĪGO, ĭnis. f. [λειχὴν] alias Mentigo dicitur. Videtur in agnis & hœdis id ferme malum eſſe, quod in hominibus Mentagram appellant. Columel. lib. 7. cap. 5. Eſt etiam mentigo, quam paſtores oſtiginem vocant, mortifera lactentibus.

OSTIUM, i. n. [θύρα, θύρετρον] notæ ſignificationis. Ter. Eun. 4. 6. 25.

> Abi tu, atque oſtium obſera intus, ego dum hinc tranſcurro ad forum.

Oſtium ab Obſtando quidam deducunt, quod eo arcemur ingreſſu. Quidam ab Os, oris, quod ſit idem per quod ingredimur vel domum, vel quemcumque alium locum. Alii a Græco ὠθεῖν, quod eſt repellere, unde ratio exigit ut ſine aſpiratione ſcribatur: licet nonnullorum uſus, cum ſuis derivatis, aſpiret.

Oſtiorum exactio, i. e. Tributi in ſingula ædium oſtia imperati. V. OSTIARIUM, & EPICEPHALIUM.

Oſtium & limen carceris. Cic. 5. Tuſc. 13. Solane beata vita, quæſo, relinquitur extra oſtium limenque carceris?

Belliſſimum & taciturniſſimum. V. BELLUS.

Oculiſſimum oſtium. Plaut. Curc. 1. 1. 15. i. e. Cariſſimum & gratiſſimum, quod tanquam oculus, quo nihil jucundius nobis eſt, plane cenſeatur. Nam ex Oculo finxit ſuperlativum, ut ex Ipſo Ipſiſſimum. Non me tamen fallit in libris antiquis Occluſiſſimum reperiri: ſed auctorem alterius lectionis laudare poſſum Feſtum. Sunt qui Oculeiſſimum legant verſu modulatiore, ſequunturque Priſcianum, cui etiam Oculeus eſt Ocellus per diminutionem.

Recluſa. Lucret. lib. 3. 367.

Auſcultare ab oſtio. V. AUSCULTO.

Aperto oſtio dormire. Cic. pro Roſc. Amer. 65.

Obdere oſtio peſſulum. V. OBDO.

Patuere ingentia oſtia domus. Virg. 6. Æn. 81.

Pernoctare ad oſtium carceris. V. PERNOCTO.

Pulſare. V. PULSO.

Quærere ab oſtio. Cic. 2. de Orat. 276. Ut illud Naſicæ, qui quum ad poetam Ennium veniſſet, eique ab oſtio quærenti ancilla dixiſſet, domi non eſſe, &c. [Videtur τὸ Ab oſtio cum τῷ Dixiſſet jungendum.

Oſtia, [ἐκβολαὶ] tantum plur. Fluviorum patentes aditus, per quos in mare exonerantur. Virg. 1. Æn. 18.

> — Italiam contra, Tiberinaque longe
> Oſtia.

[Etiam civitatis nomen. Strabo enim pl. n. effert τὰ Ὤστια. V. Steph. in voce.

Oſtia, pro Ingreſſu portus marini. Virg. 1. Æn. 404.

> Aut portum tenet, aut pleno ſubit oſtia velo.

Idem 5. Æn. 281.

Introitus atque oſtium portus. Cic. 7. Verr. 79. Quod eſt litus in inſula Syracuſis poſt Arethuſæ fontem, propter ipſum introitum atque oſtium portus, amœno ſane & ab arbitris remoto loco.

Fluminis oſtium. Cic. 2. Philip. 16.

Oceani. Cic. pro Lege Manil. 33.

Alta Ditis. Virg. 4. Georg. 467.
Sacra Inferni. Virg. 6. Æn. 109.
Turbida Tartareæ portæ. Sil. lib. 13. 422.
Pulverulenta. Ovid. 15. Met. 728.
Recta viarum. Lucret. lib. 4. 92.
Oppilare ostia. Lucret. lib. 6. 715.

OSTIŎLUM, i. n. dimin. [θυρίδιον] Columel. lib. 8. cap. 14. Quas singulas satis est habere quoquoversus pedes ternos, & aditus singulis firmis ostiolis munitos. Plin. lib. 19. cap. 8. Adeo ut ostiola olitoria ex his factitari cœperint. De anserum haris. V. OLUS.

OSTIĀTIM, Adv. [κατὰ θύρετρον] Per singula ostia. Cic. 6. Verr. 53. Nos quidem quid facimus in Verre, quem in luto volutatum, totius corporis vestigiis invenimus? permagnum est in eum dicere aliquid, qui præteriens, lectica paulisper deposita, non per præstigia, sed palam per potestatem, uno imperio ostiatim totum oppidum compilarit?
Eleganter, nec sine proverbii specie, M. Tullius dixit Ostiatim pro Singulatim, sive Nominatim: ut 6. Verr. 48. Hic nolite exspectare, dum ego hoc crimen agam ostiatim: ab Æschylo Tindaritano istum pateram abstulisse, a Thrasone item Tindaritano patellam, a Nymphodoro Agrigentino turibulum, &c.
Ostiatim pulsare. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Longum est, si de ejus luxuria plura velim dicere. Quicunque ostiatim cupit noscere legat etiam Fulvium Asprianum, usque ad tædium gestorum ejus universa dicentem. H. St. Auctoris mentio omissa, vel recisa est. Sunt autem verba Vopisci in Carino cap. 17. extr.

OSTIARIUM, i. n. Tributum in singula domorum ostia Imperatum: ut Columnarium, in singulas columnas. Cæs. 3. Bell. Civil. 32. Interim acerbissime imperatæ pecuniæ tota provincia exigebantur: multa præterea generatim ad avaritiam excogitabantur. In capita singula servorum ac liberorum tributum imponebatur: columnaria, ostiaria, frumentum, milites, remiges, arma, tormenta, vecturæ imperabantur. conf. Cic. 3. Fam. 8.

OSTIARIUS, i. m. [θυρωρὸς] Ostii custos. Plin. lib. 12. cap. 14. Præter hos & custodes, satellitesque & ostiarii & ministri populantur. Sen. de Const. Sap. cap. 14. Ostiarii difficultas. Idem cap. 15. Limen vacuum & ab ostiariis liberum. Vitruv. 6. 10. Cella ostiarii. conf. Suet. de Rhet. cap. 3. & Petron. cap. 28. 29. &c. apud quem Hostiarius scribitur.

OSTŎCŎPUS, i. c. [ὀστοκόπος] Ossium dolorem sentiens. Seren. 922.
Ostocopon lento conducit melle perungi.

OSTRACIAS, sive OSTRACĪTES, æ. m. [ὀστρακίας] Gemma est Testacea durior, altera achatæ similis, nisi quod achates politura pinguescit: duriori tanta inest vis, ut aliæ gemmæ scalpantur fragmentis ejus. Ostraciti ostrea nomen & similitudinem dedere. Hæc Plin. lib. 37. cap. 10. Idem lib. 36. cap. 19. Ostracitæ similitudinem testæ habent. Usus eorum pro pumice ad lævigandam cutem.

OSTRACINA, OSTRACISMUS, V. OSTRACIUM.

OSTRACIUM, [ὀστράκιον] & OSTRĂCUM, [ὄστρακον] Latine Testula, & Testa dicitur, Unde Testaceum pavimentum, vulgo nunc Ostracum vocant.
Ostracium, pro Onyche. Plin. lib. 32. cap. 10. Invenio apud quosdam ostracium vocari, quod aliqui onychem vocant.

OSTRACINA, orum. n. pl. [ὀστράκινα] Suffragia Atheniensium dicebantur, quod ea in figulinis scribi solebant, ut latius est videre in dictione sequenti.

OSTRACISMUS, i. m. [ὀστρακισμὸς] Relegationis genus. Nam civitates antiquitus, quæ populari statu regebantur, eos qui super reliquos excellere videbantur, vel propter divitias, vel propter amicos, alienamve potentiam, extra civitatem relegare solebant ad tempus, sicut docet Aristoteles tertio Politicorum. Athenienses vero exsilio decennali multare consueverant potentes nimis, & excellentes gloria viros. Et hoc exsilii genus, ostracismum appellaverunt: qui repertus est, non ad castigandam improbitatem, sed ad potentiam moderandam. Ostracismus autem ab ostraco, id est calculo, sive testula, nomen sortitus est, qui in hunc modum Athenis peragebatur. Ostraca viritim in consilio dabantur, in quibus quisque nomen illius perscribebat, quem urbe cedere voluisset. Magistratus vero, qui huic negotio præerant, universos simul calculos recensebant: qui nisi sex millium numerum excessissent, nihil confectum esse judicabatur. Ubi vero ultimus numerus repertus fuisset, eum in decem annos exsilio afficiebant. Hoc ostracismo Themistocles, Cimon, & Aristides, aliique multati fuere. Hoc Latini, Testularum exsilium vocant. V. Nepot. passim, & J. Scalig. in Euseb. 94. vel Sigon. de Rep. Athen. 2. 4. vel Petit. Com in Leg. Att. p. 366.

OSTREA, æ. f. vel OSTREUM, i. n. [ὄστρεον, λιμνόστρεον] Quæ asperam, scabramque testam habet. Quamvis generaliter Ostrea quoque Conchæ dicantur. Item Quæ ex uno tantum latere testam habent, altero scopulis aut lapidibus, alterive materiæ adhærent. Nam testæ ipsæ duriores proprie conchæ dicuntur, quales sunt cochlearum. Hæc Perottus.
Serv. Ostrea, æ. f. tantum agnoscit. Ostrea n. pl. Græca consuetudine dictum putat in 1. Georg. 207. Aliud tamen exempla docent subjecta.
Est autem, Peculiare piscis marini genus, valvis geminis durioribus instructi. Cic. 2. de Divin. 33. Ostreisque & conchyliis omnibus contingere, ut cum luna pariter crescant, pariterque decrescant. Gell lib. 20. cap. 7. Ostreæ quum appositæ fuissent, & multæ quidem, sed inuberes, macræque essent, Luna, inquit Annianus, nunc videlicet senescit: ea re ostrea quoque sicuti alia quædam, tenuia, exuctaque sunt.
Inanes ostreæ. V. INANIS.
Peculiariter vero contra leporis marini venena & ostrea adversantur. Plin. lib. 32. cap. 6.
Grandia quæ mediis jam noctibus ostrea mordet. Juven. 6. Sat. 302.
Ostrea Circæis, Miseno oriuntur echini. Hor. 2. Serm. 4. 33.
Abstinere ostreis & murænis. V. ABSTINEO.

OSTREĀTUS, a, um. Adj. [ὀστρακώδης] pro Duro atque aspero ponitur. Plaut. Pœn. 1. 2. 186.
Itaque jam quasi ostreatum tergum ulceribus gestito.

OSTREĀRIUS, a, um. aliud Adj. ut, Ostrearius panis, quo veteres cum ostreis vesci solebant. Plin. lib. 18. cap. 11.

OSTREARIA, orum. n. pl. [ὀστρεοτροφεῖα] Ubi ostreæ vivunt & reperiuntur. Plin. lib. 9. cap. 51. Nuper compertum in ostreariis, humorem his fetificum lactis modo effluere. Macrob. 2. Saturn. 11. Sergius Orata primus ostrearia in Bajano locavit.

OSTREŌSUS, a, um. Adj. ut, Cyzicus ostreosa. Poeta Phallicus, Carm. 76.
Raptam Cyzicos ostreosa divam. Catull. Priap. 13. Terentianus Maurus p. 103. — ora
Hellespontia ceteris ostreosior oris. conf. Vinet. ad Auson. Epist. 9. 28.

OSTRĪFER, ĕra, ĕrum. Adj. [ὀστρεοφόρος] Quod ostrum producit. Virg. 1. Georg. 207.
Pontus & ostriferi fauces tentantur Abydi. [Hic pro Ostreifero dictum, ab Ostreis, quibus ora Ponti abundabat. V. in OSTREOSUS paulo supra. & Serv. in loc. Male ad dict. Ostrum. referebatur in Thes. Lond. & Lips.
Geræstus ostrifer, Valer. 1. Argon. 456.

OSTRUM, i. n. [ὄστρον] Muricis sive conchylii ac purpuræ liquor, succus & color, unde pro ipso Purpureo colore ponitur. Ostrum dictum, quod ex concharum marinarum testis eximatur. Hic liquor, temperatura artificis adhibita, fere purpureus fit, hoc est in violaceum tendens. Virg. 2. Georg. 506.
Ut gemma bibat, & Sarrano dormiat ostro. Idem 1. Æn. 704.
— stratoque super discumbitur ostro. i. e. Purpura: ut ait Serv.
Insignis ostro sonipes, Stragulis purpureis. Virg. 4. Æn. 134.
Coruscum. Claud. Cons. Prob. & Olyb. 264.
Puerile, Toga prætexta. Stat. 5. Silv. 2. 66.
Puniceum. Senec. Medea 2.
Rubens. Lucret. lib. 2. 35.
Sanguineum. Virg. 12. Æn. 67.
Sidonium. Hor. 1. Epist. 10. 26.
Tyrium. Virg. 3. Georg. 17.
Fulgent ductores decori ostro. Virg. 5. Æn. 111.
Fulget Pœnis ostris purpura. Propert. lib. 4. 3. 51.
Instrati ostro alipedes. Virg. 7. Æn. 277.
Laboratæ vestes superbo. Virg. 1. Æn. 643.
Nitet lectus Iliaco ostro. Senec Med. 10.
Perfusæ vestes ostro. Virg. 5. Æn. 111.
Reponit illum celso in ostro. Valer. 3. Argon. 339.
Rigentes vestes ostroque auroque. Virg. 11. Æn. 72.
Velare humeros ostro. Virg. 7. Æn. 814.

OSTRĪNUS, a, um. Adj. [ὄστρειος] Ostrinæ vestes dicuntur purpureæ & subrubeæ, auctore Nonio 16. 8. Turpilius, Interea aspexit virginem gestantem in capite riculam indutam ostrinam.
Colores ostrini. Propert. lib. 3. 13. 7.
Torus. Propert. lib. 1. 13. 20.
Tunica. Propert. lib. 2. 29. 26.

OSTRIĀGO, ĭnis. f. Herba de qua Apul. cap. 28.

OSTRĬCŎLOR, ōris. Sidon. Carm. 5. 18. Ostricolor pepli textus.

OSTRŎGŎTHI, orum. m. pl. [Ὀστρογότθοι] dicuntur Gothi, qui Orientem versus habitant. Claud. 2. in Eutrop. 153.
— Ostrogothis colitur, mistisque Britannis
Phryx ager. conf. Sidon. 8. Epist. 9. & Carm. 2. 377.

OSTRYA, æ. vel OSTRYS, yos. f. [ὀστρύα, ὄστρυς] Arbor quæ solitaria nascitur circa saxa aquosa, similis fraxino cortice & ramis, folio piri, paulo tamen crassioribus longioribusque ac rugosis incisuris, materia dura atque firma: qua in domum illata difficiles partus fieri, mortesque miseras veterum superstitio existimavit. Plin. lib. 13. cap. 21.

OSTUM, V. HOSTUM.

O S U

OSUS, a, um. Adj. V. ODI, odisti.

OSUS, pro Usus. Mart. Capell. lib. 2. p. 28. V. Not. Grotii. [Forte OEsus. Nam Osus est pro Ausut.

O S Y

OSYMANDIS, vel OSYMANDYS, ўos. m. [Ὀσυμανδύς] Rex Ægypti antiquissimus, quem alii Memnona, alii Sesostrim faciunt. Diod. Sicul. 1. 49.

O T A

OTACUSTA, æ. m. [ὠτακουστὴς] est Emissarius, auscultator, auribus aliorum sermones captans. Apul. de Mundo p. 69. Elmenh. Cum omnia ubiquaque egererentur, ille Otacustarum relatione discebat. Stewech. p. 181. Quæcunque ibi gererentur. Scribendum, Quæcunque ubique ger. vel Ubi quæque ger. & Egererentur ex mendo librarii est, & potius Undequaqua particulam posceret. Ubiquaque, pro Ubicunque, vel Ubivis alibi non legi, & videtur repetitum pronomen poscere, Omnia, quæ ubiquaque &c. si Elmenh. lectione standum foret.

OTANES, is. m. [Ὀτάνης] Persa vir nobilis, unus ex his, qui cum Dario in Magum conjurarunt, apud Herodot. lib. 3. & Justin. lib. 1.

O T H

OTHO, ōnis. m. [Ὄθων] Cognomen Romanum. L. Roscius Otho tribunus plebis, legis theatralis auctor. Hor. Epod. 4. 15. Liv. Epit. 119. Tacit. 15. Ann. 32.
M. Salvius Otho, interfecto Galba invasit imperium. Vitam ejus scripsere Suet. & Plutarch.

OTHONIĀNUS, a, um. Adj. ut, Othoniani duces. Tacit. 2. Hist. 24. Othonianæ partes. Ibid. cap. 33.

OTHONE, es. vel OTONNA, æ. f. [ὀθόννα] Herba in Syria nascitur, similis erucæ, perforatis crebro foliis, flore croci, quare quidam Anemonen vocaverunt. Plin. lib. 27. cap. 12.

OTHONE, es. f. [ὀθόνη] Linteum. Apud Homer. lib. 3. 142. Iliad. loquentem de Helena,
Αὐτίκα δ' ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσι. h. e. Confestim autem splendidis amicta othonis. In quo loco Didymus interpres dicit, Othonas ex lino contextas esse, alii ex lana, quibus assentitur Pollux. Ego Didymo magis crediderim, quando D. Joannes cap. 19. v. 40. scribit corpus Christi obligatum fuisse othoniis, cum aromatibus: id est Linteis, ut vertunt interpretes. Ceteri autem Evangelistæ, quod othoniis dixit, Joannes,

Joannes, Sindone dicunt, quam inter linea veſtimenta poſuit Pollux. Ex Bayſio. V. Cæl. Rhodig. lib. 16. cap. 10. [Locum Pollucis, ubi ὀθόνην laneam facit non reperi.

OTHRYĂDES, is. m., [Ὀθρυάδης] Spartiata fuit, qui quum inter Argivos & Spartiatas conveniſſet, ut trecenti utrinque delecti de agro Tyreate inter ſe decernerent, & utri ſuperiores exſtitiſſent, eorum regio foret: unus hic tantum victor e Spartiatis ſuperfuit. Quum duo, qui ex Argivis reliqui erant, fugiſſent, caſtris ſuorum relictis, aiunt Othryadem, ſpoliatis prius hoſtium corporibus,& ad ſua caſtra relatis armis: deinde in trophæo,ſanguine ſuo, VICI, ſcripſiſſe, ac, quum puderet Spartam reverti ob ſocios interfectos, ſibi mortem conſciviſſe. Auctores, Valer. lib. 3. cap. 2. ext. 4. Plutarchus in Parall. non longe a pr. & Ovid. in 2. Faſt. 265. Salmaſ. & Freinsh. ad Flor. 2. 2. 14. conf. Barth. ad Stat. 4. Theb. 48.

OTHRYS, ўos. m. [Ὄθρυς] Mons Theſſaliæ, ſedes olim Lapitharum. Lucan. lib. 6. 338.

Solſtitiale caput nemoroſus ſummovet Othrys.

Nivalis Othrys. Stat. 3. Theb. 319. Virg. 7. Æn. 675.
Nubilus. Stat. 1. Achil. 238.
Pinifer. Alcim. Avit. 4. 516.
Piniger. Valer. 6. Argon. 393.

OTHRЎSIUS, a, um. Adj. [Ὀθρύσιος] ut,
Hebrus Othryſius. Claud. 3. Conſ. Hon. 147.
Oræ Othryſiæ. Claud. 1. in Ruffin. 176.
Pruinæ Othryſiæ. Martial. 10. 7. Idem 7. 7.

OTHUS, Gigas. V. ALOEUS.

O T I

OTIA, æ. f. Piſcis eſt marinus, ex genere oſtrearum. Plin. lib. 32. cap. ult.

OTIS, ĭdis. f. [ὠτὶς] Avicula. Plin. lib. 10. cap. 23. Otis bubone minor eſt, noctuis major, auribus plumeis eminentibus, unde & nomen illi: quidam Latine Aſionem vocant: imitatrix alias avis ac paraſita, & quodam genere ſaltatrix. Ibid. cap. 22. & 29. 6.

OTIUM, vel OCIUM, i. n. prior lectio tamen præferenda ſecundum Muret. ad Ter. Heaut. 3. 1. extr. & Voſſ. 2. Inſt. Orat. p. 252. [σχολὴ, ῥαστώνη, ἀπραγμοσύνη, ἡσυχία.] Vacatio a labore. Cic pro Cn. Planc. 66. Etenim M. Catonis illud, quod in principio ſcripſit Originum ſuarum, ſemper magnificum & præclarum putavi, clarorum virorum atque magnorum, non minus otii, quam negotii, rationem exſtare oportere. Ter. Adelph. 3. 3. 65. Non hercle otium eſt nunc mihi auſcultandi.

Otium rei. Plaut. Mil. 3. 1. 166.

— haud centeſimam
Partem dixi, atque, otium rei ſi ſit, poſſim expromere.

Otii plurimi res. Cic. 4. Att. 16.
Otium & Labor, contraria. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Otium & Negotium, etiam contraria. V. in principio hujus dictionis, ex Cicerone exemplum, cujuſmodi alia quamplurima paſſim occurrunt. Eſt autem & homœoteleuton, & antitheton. Sic Otiari & Negotiari infra.
Otium & facultas diſcendi. Cic. 1. de Orat. 95. Non deſpero fore aliquem aliquando, qui & ſtudio acriore, quam nos ſumus atque fuimus, & otio ac facultate diſcendi majore ac maturiore, & labore atque induſtria ſuperiore, quum ſe ad audiendum, legendum, ſcribendumque majore opera dediderit, exſiſtat talis orator, qualem quærimus, &c.
Requies & Otium. Cic. 1. de Orat. 224. Philoſophorum autem libros reſervet ſibi ad hujuſmodi Tuſculani requiem atque otium.
Fructus otii eſt, non contentio animi, ſed relaxatio. Cic. 2. de Orat. 20.
Operis otium. Plin. lib. 11. cap. 10.
Otium ab re. Cic. 12. Att. 7. Tantumne ab re tua eſt otii tibi, ut etiam oratorem legas?
Otium a ſenibus ad potandum ut habeam. Ter. Phorm. 5. 5. 4. h. e. Ut per ſenes potare mihi liceat.
Altum. V. ALTUS.
Blanda. Claud. 1. in Conſ. Stil. 93.
Calamitoſum. V. CALAMITAS.
Demens. Plin. lib. 2. cap. 23. Id enim velle, pæne dementis otii eſt.
Deſidioſiſſimum. Cic. 2. de Lege Agrar. 90.
Dia. Lucret. lib. 5. 1386.
Dilecta. Stat. 6. Theb. 111.
Diſcincta. Ovid. 1. Amor. 9. 41.
Dulce. Hor. Epod. 1. 7.
Facunda. V. FACUNDUS.
Gravia. Stat. 5. Theb. 199.
Honeſtum otium & moderatum, opponitur Inertiæ & deſidiæ. Cic. de Clar Orat 8. Ætas noſtra, perfuncta rebus ampliſſimis, tanquam in portum confugere deberet, non inertiæ, neque deſidiæ, ſed otii moderati atque honeſti.
Ignava. Ovid. 1. Triſt. 7. 26.
Ignobile. Virg. 4. Georg. extr.

Illo Virgilium me tempore dulcis alebat
Parthenope, ſtudiis florentem ignobilis otî.

pro Otii. i. e. Artis poeticæ, quam otium ignobile appellavit, ne quid de ſe videretur arroganter dicere. Hæc Servius. Certe poetices tale eſt elogium apud Ovid. lib. 4. Triſt. 10. 21.

Sæpe pater dixit, ſtudium quid inutile tentas?
Mæonides nullas ipſe reliquit opes.

Vel Otium, i. e. Exercitium poeticum, quod otio, quiete, & tranquillitate gaudet. Ignobile, non quidem ſimpliciter, ſed reſpectu bellicæ gloriæ, quæ Romanis viſa eſt ſumma.
Iners. V. INERS.
Inertiſſimum & deſidioſiſſimum. Cic. 2. de Lege Agrar. 90.
Languida. Claud. de Rapt. Proſerp. 275.
Liberrima. Hor. 1. Epiſt. 7. 36.
Litterato otio quid dulcius? Cic. 5. Tuſcul. 105.
Marcida luxu. Claud. 3. Conſ. Hon. 41.
Peregrinum. Tacit. 14. Ann. 53.
Secretum. Tacit. 16. Ann. 25.
Secura. Virg. 3. Georg. 376.
Segne. Ovid. 1. de Ponto 5. 44.
Sordida otia. i. e. Carentia luxu & ſplendore. Martial. lib. 1. 56. ad Fronton. de voto vitæ ſuæ,

Sordidaque in parvis otia rebus amat.

Studioſum. Plin. 1. Epiſt. 22. ſub finem, Laurentinum meum, hoc eſt, libellos & pugillares, ſtudioſumque otium repetam.
Subitum ex nimio labore. Celſ. lib. 1. cap. 3.
Tranquilla. Lucan. lib. 2. 266.
Abrumpere otium. Plin. 7. Epiſt. 3.
Abundans otio & ſtudio. V. ABUNDO.
Abuti. V. ABUTOR.
Afferre otium. V. AFFERO.
Afferunt otium & ſolitudo languorem hominibus. Cic. 3. Offic. 1.
Affluere otio. Cic. 3. de Orat. 54. Homines otio nimio & ingeniis uberrimis affluentes.
Agere otium. V. AGO.
Amare otia. Virg. 5. Ecl. 61.
Amplexari. V. AMPLEXOR.
Collocare ſe in otium. V. COLLOCO.
Concedere otio ſapientiam beatorum. Cic. 2. de Orat. 144.
Concelebrare per otium recta atque honeſta ſtudia. Cic. 1. de Invent. 4.
Conferre ſe a turba in otium & ſolitudinem. Cic. 2. de Orat. 143.
Confirmare otium. Cic. de Orat. 14. Diuturnitas pacis otium confirmavit.
Congelare otio. V. CONGELO.
Complecti otium. Cic. ad Attic.
Conſidere in otio. V. CONSIDEO.
Conſolari otium ſuum inquirendo, ſcribendoque aliquid. Quintil. lib. 2. cap. 12. extr.
Conſumpſit otium ſuum in ſcribenda hiſtoria Philiſtus Syracuſius. Cic. 2. de Orat. 57.
Conterere otium in. Cic. de Amicit. 104. Quid ego de ſtudiis dicam cognoſcendi ſemper aliquid, aut diſcendi, in quibus remoti ab oculis populi omne otium, tempuſque contrivimus? Vetus codex legit, Omne otioſum tempus contrivimus?
Convertere ſe ad otium. V. CONVERTO.
Deducere rem aliquam ad otium. V. DEDUCO.
Demere otia alicui. Stat. 1. Silv. 2. 182.
Diffluentes otio Græci. Cic. 3. de Orat. 129.
Dare otium alicui rei. Tacit. 16. Ann. 25.
Dare ſcriptis ſuis otium. i. e. Seponere ad emendandum. Quintil. Tryph.
Dare inſperata otia. Claud. de Bell. Getic. 261.
Dantur libera otia. Ovid. 2. de Arte Am. 729.
Ducere otia ſegnia, Agere vitam ſegnem & otioſam. Ovid. 1. de Pont. 5. 44.
Exercere otia molli cura. Sil. lib. 15. 707.
Eximere otium alicui. Hor. 4 Carm. 15. 18.
Exſultare otio. Catull. ad Lesb. 49. 14.
Exuere otium. Tacit. 11. Ann. 20.
Facere otium alicui. Virg. 1. Eclog. 5.

O Melibœe, deus nobis hæc otia fecit.

Facere conſuetudinem otii. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Frui otio. Cic. 5. Fam. 21.
Habere. Cic. 10. Fam. 28. Plura ſcribam, ſi plus otii habuero.
Ab aliqua re habere. V. ſupra, & A vel AB præpoſitiones.
Hebeſcere, & langueſcere in. Cic. 4. Acad. 6. Quis reprehendet otium noſtrum, qui in eo non modo noſmetipſos hebeſcere & languere nolumus, ſed etiam ut plurimis proſimus enitimur?
Inficere animum otio. V. INFICIO.
Intermittere otium, Otium abrumpere. V. INTERMITTO.
Involvere ſe otio. V. INVOLVO.
Ire in ſummum otium. Cic. 12. Fam. 18. Quod in ſummum otium te ire arbitrabar, & ab impendentibus magnis negotiis diſcedere.
Languere otio. V. LANGUEO.
Ludere otium. V. LUDO.
Marceſcere otio. V. MARCEO.
Miſcere otia cum. Ovid. 4. Met. 306.

Et tua cum duris venatibus otia miſce.

Nanciſci otium. Cic. 3. Fam. 7. Pluribus verbis ad te ſcribam, quum plus otii nactus ero.
Oblectare otium temporis. V. OBLECTO.
Perdidit otium reges prius & beatas urbes. Catul. 52. 15.
Permittere otium alicui. Tacit. 14. Ann. 53.
Perturbare otium. Cic. 2. Philip. Idem. 4. Acad. 15.
Ponere recte otia. Hor. 2. Serm. 7. 112. i. e. Diſponere, ordinare, conſtituere. Porphyr.
Præſtare otium. Cic. 1. Fam.
Privare otio. Cic. 4. Fam.
Procurare otia. Sil. lib. 6. 329.
Redimere otium. Cic. Q. Frat.
Referre ſe ad otium. Cic. 9. Fam. 9.
Secedere in otia tuta. Hor. 1. Serm. 1. 31.
Sequi otium ac tranquillitatem vitæ. Cic. pro Muren. 55.
Servare otia. Sil. lib. 11. 230.
Sum in ſummo otio. Cic. 7. Verr. 8. Ergo his inſtitutis provinciæ, jam tum, quum bello fugitivorum tota Italia arderet, homo non acerrimus, nec fortiſſimus, Cn. Norbanus in ſummo otio fuit.
Si eſt otium tibi. Cic. in Partit. 1. Si modo tibi eſt otium, & ſi vis.
Quum eſt otium. Cic. 2. de Orat. 54. Horum libros & nonnullos alios, ſed delectationis cauſa, quum eſt otium, legere ſoleo.
Suppeditare otium ſtudio. Auctor ad Heren. lib. 1. pr. Etſi negotiis familiaribus impediti, vix ſatis otium ſtudio ſuppeditare poſſumus, & id ipſum, quod datur otii, libentius in philoſophia conſumere conſuevimus.
Tabeſcere otio. Cic. 2. Att. 14.
Tenere otium. Cic. 2. de Lege Agrar 101. Vos, quorum gratia in ſuffragiis conſiſtit, libertas in legibus, honos in judiciis & æquitate, magiſtratus & res familiaris in pace, omni ratione otium tenere debetis.
Terere otia, Per negligentiam tempora conſumere. Servius. Virg 4. Æn. 271.
Tribuere otium. Cic. 1. de Orat. 3.
Vendere otia. Claud. 1. in Conſ. Stil. 210.
Venire in otium. Cic. 1. Att. 7. Omnem ſpem delectationis noſtræ, quam quum in otium venerimus, habere volumus, &c.
Vivere in otio. Cic. 2. de Lege Agrar. 102. Qui propter deſidiam in otio vivunt.
Uſurpare otium. Tacit. 14. Ann. 55.

Otia vocat libellos ſuos Ovidius, quod ſine labore conſcripti eſſent, & tantum animi cauſa, 2. Triſt. 224.

Excutiaſque oculis otia noſtra tuis.

Otium, Tranquillitas, pax, quies. Cic. 2. de Lege Agrar. 9. Quid tam populare, quam otium? quod ita jucundum eſt, ut & vos, & majores veſtri, & fortiſſimus quiſque vir, maximos labores ſuſcipiendos putet, ut aliquando in otio poſſit eſſe, præſertim in imperio ac dignitate. Nepos 20. 3. 2. Otium toti inſulæ conciliavit. Idem 22. 2. 5. Val. Max. 1. 7. ext. 6. Juſtin. 6. 9. 6. Cæſ. 1. Bell. Civil. 5. & 2. 36. Tacit. 15. Ann. 6. 2. & 12. 12. 1. Plura exempla ſupra habes.

Pacem, tranquillitatem, otium afferre. Cic. 2. de Lege Agr. 102.

Otiŏlum, i. n. dimin. Cic. 8. Fam. 3. Atque hoc eo diligentius factito, quod quum otioſus ſum, plane, ubi delectem otiolum meum, non habeo. Delectem, i. e. Cum delectatione tranſigam.

Otiōsus, a, um. Adj. [σχολαῖος] Vacuus. Ter. Adelph. 2. 4. 15.

Quamvis etiam maneo otioſus hic. Plin. 1. Epiſt. 9. ad Fundanum, Satius eſt enim, ut Attilius noſter eruditiſſime ſimul & facetiſſime dixit, otioſum eſſe, quam nihil agere. i. e. Quam rebus inanibus implicari. [Immo, Agendo nil proficere, ut apud Phædrum Ardeliones.

Vita otioſorum facilior, tutior, & minus aliis gravis & moleſta eſt. Cic. 1. Offic. 70.

Ætas otioſa & quieta. Cic. de Seneſt. 82. Nonne melius multo fuiſſet, otioſam ætatem & quietam, ſine ullo aut labore aut contentione, traducere?

Bos otioſus. Hor. 3. Carm. 18. 11.

Dies otioſus, pro Feſto. Cic. 3. Q. frat 8. Id perficiam his ſupplicationum otioſis diebus. [i. e. Otio dicatis, & a negotio vacuis.

Neapolis otioſa. Hor. Epod. 5. 43.

Otium non otioſum. Cic. pro Planc. 66. Quid ego dicam de occupatis meis temporibus, cui fuerit ne otium quidem unquam otioſum?

Senectus. Cic. de Senect. 49. Si vero habet ſenectus aliquod tanquam pabulum ſtudii & doctrinæ, nihil eſt otioſa ſenectute jucundius.

Valde otioſus. Cic. 12. Att. 38.

Nanciſci aliquem otioſum. V. NANCISCOR.

Eſſe domi otioſum. Cic. de Clar. Orat. 10.

Otioſus, nihil agens, privatus. Cic. 11. Philipp. 27. Imperium Cæſari belli neceſſitas: faſces, Senatus dedit. otioſo vero, nihil agenti, privato, obſecro te, L. Cæſar, (cum peritiſſimo homine mihi res eſt) quando imperium Senatus dedit?

Otioſi ſtudiorum. Plin. in totius operis præf. Humili vulgo ſcripta ſunt, agricolarum, opificum turbæ, denique ſtudiorum otioſis. h. e. Quibus a ſtudiis otium eſt, qui nullis ſtudiis & negotiis ſint occupati, ut poſſint his legendis impendere operam. Vel pro otioſis ſtudiis poſuit, id eſt pro hominibus qui in otio ſtudent, qui otium litterarium ſequuntur: ſive pro Litteratis illis hominibus, qui otio abundant, quum tu ſis occupatus & negotii plenus.

Otioſus, Tranquillus, ſecurus. Ter. Adelph. 4. 1. 17.

Quin tu otioſus es: ego illius ſenſum pulchre calleo.

Animus otioſus, Qui nihil curat, aut timet. Ter. Andr. 5. 2. 1.

Animo jam nunc otioſo eſſe impero. Ac ſi diceret, Depono curas modo.

Otioſus ab animo, Idem. Ter. Phorm. 2. 2. 26.

Otioſus a metu. Gell. lib. 2. cap. 29.

Spectatorem otioſum ſe præbere alicujus calamitatis. Cic. 2. Off. 26.

Reddere aliquem otioſum. Cic. 9. Fam. 25. Mathonem & Pollionem inimicos habet Fabius, quid multa? non mehercule tam perſcribere poſſum, quam mihi gratum feceris, ſi otioſum Fabium reddideris.

Libertate otioſa frui. Cic. 12. Fam. 16. Audiebam quædam turbulenta, quæ ſcilicet cupio eſſe falſa: ut aliquando otioſa libertate fruamur.

Res otioſa, i. e. Tranquilla. Plaut. Truc. 1. 1. 56.

Honor otioſus & vacans. Plin. in Paneg. cap. 57. Quo nemo fungitur.

Sententiæ otioſæ, a Quintil. lib. 1. cap. 1. dicuntur, i. e. Vulgares, & nihil pulchri continentes. Idem lib 8 cap. 2. At ego otioſum ſermonem dixerim, quem auditor ſuo ingenio non intelligit. Vel otioſum, id eſt qui non percipitur, utpote qui nihil in auditorum animis operetur. [Videtur hic Otioſum pro Supervacuo poſitum. Sic verbum otioſum Cic. in Orat. 25. ubi male Odioſum legitur.

Pecunia otioſa, dicitur Quæ domino nullum fructum affert. Plin. 10. Epiſt. 62. Pecuniæ publicæ & exactæ ſunt, & exiguntur, quæ vereor ne otioſæ jaceant. conf. Scævol. l. 63. §. 1. Dig. de Uſur.

Compar. Senec. de Ira, 2. 13. Quid quiete otioſius animi, quid ira laborioſius? Idem Epiſt. 87. Martial. 11. 1.

Turbam non habet otioſiorem. conf. Macrob. Saturn. 7. 13.

Superl. Plin. 1. Epiſt. 13 ad Senecionem, Nunc otioſiſſimus quiſque multo ante rogatus, & identidem admonitus, aut non venit: aut ſi venit, &c.

Otioſiſſimæ occupationes, Inanes, ſupervacuæ. Plin. 9. Epiſt. 183. Ac per hos dies libentiſſime otium meum in litteris colloco, quos alii otioſiſſimis occupationibus perdunt. conf. Cic. 3. Fam. 11. & 12.

Otiōse, Adv. [σχολῇ] Tranquille, libere, ſine impedimento. Cic. 4. de Finib. 52. Quo conſtituto, tum licebit otioſe iſta quærere. Idem 6. Verr. 33. Contemplari unumquodque otioſe & conſiderare.

Otioſe, Pedetentim, lente. Plaut. Truc. 1. 1. 66.

Voſtra hercle factum injuria, quæ properaviſtis olim
Rapere: otioſe oportuit, diu ut eſſem incolumis vobis.

Sequi otioſe. Plaut. Mil. 4. 6. 8.

Otioſe inambulare. Liv. 23. 7. Idem 2. 58.

Cito & Otioſe ambulare, contraria. Plaut. Pſeud. 4. 1. 14.

Placide & otioſe agere. Plaut. Pœn. 3. 1. 42.

Segniter & otioſe. Liv. lib. 23. pag. 5. a principio, Ceterum hæc, ut in ſecundis rebus, ſegniter otioſeque geſta. H. St. Exſtant cap. 14. pr.

Otioſe, Sine ſollicitudine. Ter. Heaut. 2. 3. 101.

—ademptum tibi jam faxo omnem metum,
In aurem utramvis otioſe ut dormias.

Vivere otioſe cum parentibus. Cic. 3. Off. 79.

Otioſe, Negligenter. Cic. de Amicit. 86. De amicitia omnes ad unum idem ſentiunt, & ii qui ad Remp. ſe contulerunt, & ii qui rerum cognitione, doctrinaque delectantur, & ii qui ſuum negotium gerunt otioſe. Quædam exemplaria legunt Otioſi.

Vide de hoc verbo quæ notavi in verbo VACO in margine. H. St.

Otiosĭtas, ātis. f. Sidon. 2. Epiſt. 10. Otioſitates trepidanter edere.

Otior, [σχολάζω, ῥᾳστωνεύω] āri. In otio & quiete eſſe Cic. 3. Off. 58. Canius Eques Romanus, nec infacetus, & ſatis litteratus, quum ſe Syracuſas otiandi, (ut ipſe dicere ſolebat) non negotiandi cauſa contuliſſet, dictabat ſe hortulos aliquos velle emere, &c.

Domeſticus otior. Hor. 1. Serm. 6. 128.

Otiātus, a, um. Partic. Sidon. 3. Epiſt. 1. Artibus inſtituti, luſibus otiati.

Otiābundus, a, um. Adj. Sidon. 4. Epiſt. 18. Multis diebus otiabundus.

O T R

Otriculum, V. OCRICULUM.

Otreus, ĕos. m. triſyll. [Ὀτρεύς] & Mygdonus, fratres fuerunt Hecubæ, filii Ciſſei, & patrueles Polymneſtoris, teſte Porphyr. in lib. 3. Iliados. Alius e Mariandynis ab Amyco interfectus de quo Val. Flacc. 4. 162. Alius in bello Colchico ab Ambeno occiſus, apud eundem 6. 252.

Otriades, æ. m. Patronym. Panthus Otriades. Virg. 2. Æn. 319. & 336.

O T U

Otus, i. m. [ὦτος] Noctua aurita. Geſner. V. OTIS.

Otus, [Ὦτος] nomen proprium. Plin. 11. 37. V. ŒTUS. conf. Virg. Culic. 234.

O V

Ovalis, V. OVO, are.

Oufentina Tribus, V. TRIBUS.

Ovĭdius, i. m. cognomine Naſo, patria Sulmonenſis, ex equeſtri familia, dives, ingenio ad Poëſin feliciſſimo, ſicut ipſe teſtatur 4. Triſt. 10. 25. Nimium amatorem ingenii ſui vocat Quintil. 10. 1. Idem ibid. Tragœdiam Ovidii laudat his verbis, Ovidii Medea videtur mihi oſtendere quantum vir ille præſtare potuerit, ſi ingenio ſuo imperare, quam indulgere maluiſſet. Vita ejus, exſilium, atque opera notiſſima ſunt.

Ovis, is. f. [ὄϊν, πρόβατον, προβάτιον] a Græco ὄϊς, interpoſita v littera propter hiatum, ſignificat Pecudem lanigeram. Cic. 2. de Nat. Deor. 158. Quid enim oves aliud afferunt, niſi ut earum villis confectis atque contextis homines veſtiantur?

Cuſtos ovium Pan. Virg. 1. Georg. 17.

Cuſtos ovium præclarus, lupus. Cic. 3. de Amicit. 27.

Fetus ovium. Virg. 2. Georg. 196.

Magiſtri ovium, Opiliones. Virg. 2. Ecl. 33.

Ubera bina ovis. Virg. 2. Ecl. 42.

Adaſia. V. Feſt. vel Lex. Pitiſc. & in ipſa voce.

Apica. V. in voce.

Aurata. Ovid. 6. Epiſt. 2. Ovis Phryxi. Idem 2. Amor. 11. 4.

Conſpicuam fulvo vellere vexit ovem.

Bidens. Serv. ad 4. Æn. 57.

Colonica. V. COLONUS.

Delicula. Cato R. R. cap. 2. V. in voce.

Intonſa. V. INTONSUS.

Lanigera. Virg. 3. Æn. 660.

Mina. V. MINA.

Nigra. Virg. 4. Georg. 546.

Paſcalis. V. PASCO.

Peculiaris. Varr. L. L. 4. 19. [Immo, Peculatoria. Vide Peculiaris & Peculatorius in PECUS.

Pellita. Hor. 2. Carm. 6. 10. Varr. R. R. 2. 2.

Picea, Nigra. Valer. 3. Argon. 439.

Pinguis. Virg. 6. Ecl. 5.

Placida. Ovid. 13. Met. 927.

Puſuloſa. Columel. 7. 5.

Scabræ. Columel. lib. 7. cap. 3. Plaut. Trin. 2. 4. 40.

Semimaris ovis viſcera. Ovid. 1. Faſt. 588.

Balat ovis. Auctor. Philomelæ v. 56.

Cogere oves. V. COGO.

Commiſiſti lupo ovem. V. LUPUS.

Condenſant ſe in unum locum oves. V. CONDENSO.

Curat Pan oves. Virg. 2. Ecl. 33.

Dedit morti mille ovium. Hor. 2. Serm. 197.

Paſcere oves. Virg. 6. Ecl. 5.

Populari miſeras oves. Claud. 2. in Eutrop. 400.

Sum. ut, Decori eſt ovibus ſua lana. Ovid. 13. Met. 849.

Tondere infirmas oves. Hor. Epod. 2. 16.

Verſare oves ſub ſidere Cancri. Virg. 10. Ecl. 68.

Æthiopum verſemus oves ſub ſidere Cancri. h. e. Paſcamus. Servius.

Ovis, m. legi, admonent Feſtus & Nonius 3. 153. Varro Rerum humanarum lib. 23. Ut etiam nutantibus, qui oves duos, non duas dicunt, Homerum ſecutos, qui ait, μῆλ' ὄϊές τε. Idem, Marco Ter. Quando citatus neque reſpondit, neque excitatus eſt, ei ego unum ovem multam dico. V. Gellium lib. 11. cap. 1.

Ovīnus, a, um. Adj. [προβάτινος] Quod ex ove eſt. ut, Pellis ovina. Cauda ovina. Seren. Sammonic. cap. 15. Uſitatius vero

Ovillus, a, um. Adj. [προβάτειος] dimin. ab Ovinus. Plin. lib. 17. cap. 9. Quidam etiam bubulo fimo jumentorum præferunt, ovillumque caprino. Liv. lib. 22. cap. 10. Ex ſuillo, ovillo, caprino grege. Pecus ovillum. Varro R. R. 2. 1. & 2.

Ovillinus, a, um Adj. Th. Priſcian. de Diæt. cap. 3. Lac ovillinum. Idem cap. 6. Caro ovillina.

Ovilis, e. Adj. Apul. Met. 4. p. 145. Elm. Ovili ſtabulatione commoda. Hinc

Ovīle, is. n. [ποίμνιον] Locus, in quem oves ſeſe recipiunt. Columel. lib. 7. cap. 4.

Tepidis in ovilibus agni. Ovid. 13. Met. 828.

Captat incuſtoditum ovile lupus. Ovid. 1. Triſt. 5. 10.

Circumgemit urſus ovile. Hor. Epod. 16. 51.

Creſcit ovile. Perſ. 2. Sat. 49.

Moti ab ovilibus urſi. Valer. 2. Argon. 73.

Tradere ovile rapidæ lupæ. Ovid. 3. de Arte Am. 8.

Ovile, locus erat in Campo Martio, ſumpta ſimilitudine ab ovium ſeptis. Populus enim Romanus ſuffragia laturus, in hoc Ovili claudebatur. Liv. 26. 22. Citatis centuriæ ſenioribus, datum ſecreto in Ovili cum his colloquendi tempus. Agebatur tum de creando Conſule, qui exercitum duceret contra Annibalem. Juven. 6. Sat. 527.

A Meroë portabit aquas: ut spargat in æde
Isidis, antiquo quæ proxima surgit Ovili. Servius in illud 1. Ecl. 34.
Quamvis multa meis exiret victima septis. Septa, inquit, proprie sunt loca in Campo Martio inclusa tabulatis, in quibus stans populus Romanus suffragia ferre consueverat. Sed quoniam hæc septa similia sunt ovilibus, duo hæc invicem pro se ponuntur, ut hoc loco septa pro ovilibus posuit. Lucan. lib. 2. 197. de cæde Samnitum jussu Syllæ in Campo Martio crudeliter interfectorum,
— Latii jam sola juventus
Concidit, & miseræ maculavit Ovilia Romæ. Hujusce crudelitatis Sullanæ mentionem faciens Strabo lib. 5. Ovile, τὴν δημοσίαν ἔπαυλιν, τὴν ἐν τῷ Μαρτίῳ κάμπῳ periphrasi exponit. conf. Lex. Pitisc.

OVIARIUS, a, um. Adj. [προβατικὸς] possessiv. ab Ove. Columel. lib. 7. cap. 6. pr. Et quoniam de oviario satis dictum est, ad caprinum pecus nunc revertar. Al. Oviarico.

OVIARIA, æ. f. [ποίμνη] Ovium multitudo. Varro de R. R. in prol. lib. 2. Quod eo facilius faciam, quod & ipse pecuarias habui grandes, in Appulia oviarias, & in Reatino equarias.

OVĪCŬLA, dimin. [προβάτιον] Auctor libelli de Viris illustribus, cap. 43. Q. Fabius Maximus Cunctator, ut Verrucosus a verruca in labris, ita Ovicula a clementia morum. Plutarch. in ipsius Fabii vita, Verrucosum scribit dictum, quod carunculam eminentem haberet in superioris labii extremitate: Oviculam, quum puer esset, a mansuetudine & gravitate morum. Onomast. vet. Ovicula, προβάτιον.

OVILIO, ōnis. m. Ovium custos, qui & Opilio dicitur. Jabolenus in l. fundi. in fine. D. de fund. instr. legat. [Ovilio antep. produceret, ut Ovile, Opilio corripit.

O V O

OVO, [ἰυάζω] āre. Lætari, & lætitiam voce, seu cantu demonstrare. Liv. lib. 1. 25. Romani ovantes ac gratulantes, Horatium accipiunt, eo majore cum gaudio, quo prope metum res fuerat. [An Quo propius?
Lætus ovat, nunc laude virum, nunc vatis honoro &c. Valer. 4. Argon. 342.
Ovet collis Evandrius. Stat. 4. Silv. 1. 8.
Ovaret solio. i. e. Regno. Idem 1. Theb. 153.
Ovare, Triumphum minorem agere, qui his decernebatur Romæ, quorum res gestæ majori, seu curuli triumpho non dignæ videbantur. V. OVATIO. Cic. ad Brut. 15. Quod, ut ovanti introire Cæsari liceret decreverim.
Ascendit ovans in Capitolium M'. Aquilius. Cic. 2. de Orat. 195.
Ovandi jus. Suet. Claud. cap. 1.

OVANS, antis. Partic. [ὀβάζων] Virg. 4. Æn. 577.
— sola fuga nautas comitabor ovantes? Servius, Ovantes, Lætantes, abusive. nam proprie Ovatio, est Minor triumphus.
Festus, Ovantes, lætantes, ab eo clamore, quem faciunt redeuntes ex pugna victores milites, geminata o littera. V. post.
Ovantibus victoria obviam ibat. Liv. 27. 47.
Hortari ovantes socios. Virg. 11. Æn. 13.
Cædis successu ovans. Ovid. 12. Met. 298.
Acies juvenum ovans. Virg. 5. Æn. 331.
Corvi ovantes gutture. Virg. 1. Georg. 424.
Currus ovantes. Propert. lib. 3. 9. 53.
Equi. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 306.
Gradu ovante superabat litora. Valer. 2. Argon. 545.
Lyra ovans. Stat. 2. Silv. 2. 249.
Ora ovantia. Valer. 1. Argon. 806.
Sistrum. Valer. 4. Argon. 418.
Socii. Virg. 1. Georg. 346.
Taurus. Valer. 5. Argon. 68.
Verba. Silius lib. 8. 265.
Victor. Sil. 11. 260.
Ovans triumphavit. V. Triumpho, in TRIUMPHUS, & OVATIO.
Ibat ovans per urbem equis quatuor invectus. Virg. 6. Æn. 589.

OVĀTUS, a, um. Adj. Triumphatus, victoria acquisitus. ut Aurum ovatum. Pers. 2. Sat. 55. V. infra post OVUM.

OVATURUS, a, um. Partic. Solin. cap. 57. Equum ovaturus insiluit.

OVANTER, Adv. Tertull. advers. Valent. cap. 28. Propere & ovanter accurrit.

OVĀTIO, ōnis. f. [ἰυασμὸς] Parvus triumphus, quem faciebant qui non in curru, sed pedites, ovali corona redimiti Urbem intrabant. Serv. ad 4. Æn. 577. Qui enim ovationem meretur, & uno equo utitur, & a plebeis, vel ab equitibus Romanis, deducitur ad Capitolium, & de ovibus sacrificat: unde & ovatio dicta. Qui autem triumphat, albis equis utitur quatuor, & Senatu præeunte in Capitolio de tauris sacrificat. Gell. lib. 5. cap. 6. Prætereundum non est, quod ad ovationes attinet: super quo dissensisse veteres scriptores scio. Partim enim scripserunt, qui ovaret, introire solitum equo vehente, & Sabinus Massurius pedibus ingredi ovantes dicit, sequentibus eos, non militibus, sed universo Senatu. Idem paulo ante. Ovandi autem, ac non triumphandi causa est, quum aut bella non rite indicta, neque cum justo hoste gesta sunt: aut hostium nomen humile, & non idoneum est, ut servorum, piratarumque: aut deditione repente facta, impulvere (ut dici solet) incruentaque victoria obvenit. Cui facilitati aptam esse Veneris frondem crediderunt, quod non Martius, sed quasi Venerius quidam triumphus foret. conf. Plutarchum in Marcello, & Lex. Pitisc.
Ovatio dicitur ab Ovo, are, quod ab Ohe, interjectione gaudentium, ut sit Ovatio quasi Ohatio. Vel a voce militum. V. Fest. supra. [Est autem illa vox, ut notum est, Io triumphe. Ohe ex Juvenal. 7. 62. male huc trahunt aliqui, quum ibi potius Bacchica exclamatio sit Evohe, vel potius Euhoe, ut suo loco diximus. De Ohe plane ridiculum, quum non Lætitiæ, sed Inhibendi vim habeat. V. s. l.

OVĀTUS, ûs. m. [ἰυασμὸς] Valer. 6. Argon. 18.
— hinc barbarici glomerantur ovatus. h. e. Vincentium clamores.

OVĀLIS, e. Adj. [ὀβάλιος] Quod ad ovationem pertinet. Gell lib. 5. cap. 6. Ovalis corona myrtea est. Ea utebantur Imperatores, qui ovantes introibant Urbem. V. Plin lib. 15. cap. 29.

O V U

OVUM, i. n. [ᾠόν] Ex Græco est, interposita v littera, euphoniæ causa. Martial. lib. 13. 40.

Candida si croceos circumfluit unda vitellos,
Hesperius scombri temperet ova liquor.
Album, vel Albumen ovi. V. ALBUS, & ALBUMEN.
Candidum ovi. Plin. lib. 33. cap. 3.
Cortex, Putamen. Seren. cap. 30.
Liquor albus ovi. V. LUTEUS.
Luteum ovi. V. LUTEUS, vel VITELLUS.
Putamen vel testa ovi. Columel. 8. 5.
Cacuminata ova. V. CACUMEN.
Columbinum ovum. Hor. 2. Serm. 4. 56.
Cynosura. V. suo loco.
Decumana. V. DECUMANUS.
Durum ovum, molle, sorbile. V. Sorbilis, in SORBEO.
Hypenemia. Plin. 10. 16. V. suo loco.
Immatura. V. Concepta.
Irrita. V. Urinum ovum, post URINA.
Pavonium, & Pavoninum. V. PAVO.
Præmollia. V. PRÆMOLLIS.
Requieta. Columel. lib. 8. cap. 5. Aptissima sunt ova ad excludendum recentissima quæque. Possunt tamen etiam requieta supponi, dumne vetustiora sint quam dierum decem.
Silentia ova, quorum pulli intus non pipiunt. Columel. lib. 8. cap. 5. Post unum & vigesimum diem silentia ova carent animalibus, eaque removenda sunt. V. Percudunt ova pulli, infra.
Vilia. Hor. 2. Serm. 2. 45.
Urina. V. suo loco.
Zephyria. V. suo loco.
Animantur ova. Colum. lib. 8. cap. 5. Diebus quibus animantur ova, & in speciem volucrum conformantur.
Concipere ova. Plin. lib. 9. cap. 51.
Concepta. Columel. lib. 8. cap. 11. Vixdum concepta in alvo vitiat ova, nec ad partum sinit perduci: quoniam immatura genitalibus locis excidunt.
Edere ova, Parere aut ponere. Columel. lib 8. cap. 3. Aut ova edantur, aut excludantur pulli.
Eniti ova. Columel. lib. 8. cap. 11. Nam fere pavones, quum ad nocturnam requiem venerunt, prædictis perticis insistentes, enituntur ova.
Excludunt ex ovis pullos aves. Cic. 2. de Nat. Deor. 129.
Excludere ova. Columel. lib. 8. cap 14. Negatur anser aliena excludere ova, nisi subjecta sua quoque habuerit.
Fovere. Columel. lib. 8. cap. 11. Non debent amplius quam terna pavonina, & sena generis sui fovere.
Fovere ova plumis. Ovid. 1. Fast. 443.
Gerere ova in promptu. Columel. lib. 8. cap. 11. Sæpius digitis loca feminarum tentanda sunt; nam in promptu gerunt ova, quibus jam partus appropinquat.
Gignunt ova pisces. Cic. 1. de Nat. Deor. 129.
Incubare ovis. Columel. lib. 8. cap. 11. Neque est quod committatur, ut Rhodiæ aves pavoninis ovis incubent. Ibidem, Eæque novem diebus a primo lunæ incremento, novenis ovis incubent, sintque ex his quinque pavonina, & cetera gallinacei generis.
Maturare ova. Plin. lib. 9. cap. 57.
Maturescunt ova. Varro lib. 3. de R. R. cap. 9. Ob quam rem ova aut inæquabiliter maturescunt, aut consenescunt.
Nata. Columel. lib. 6. cap. 5. Observare itaque dum edant ova, & confestim circumire oportebit cubilia, ut quæ nata sunt recolligantur. Sic Varro lib. 3. de R. R. cap. 9.
Parere ova. Plin. lib. 10. cap. 9.
Percudunt ova pulli. Columel. lib. 8. cap. 5. Die undevigesimo advertat aviarius, an pulli rostellis ova percuderint, & auscultet si pipiant.
Ponere ova. Ovid. 8. Met. 258. de perdice,
Propter humum volitat; ponitque in sæpibus ova.
Rumpit hiulca ova maternus tepor. Claud. præf. 3. Cons. Hon. 4.
Ruptum. Juven. 14. Sat. 85.
Subjicere ova, Supponere gallinæ ad fovendum. Columel. lib. 8. cap. 5. Numerus ovorum, quæ subjiciuntur, impar observatur; nec semper idem: nam primo tempore, id est mense Januario quindecim, nec unquam plura subjici debent. Paulo post, Quum deinde quis volet quam plurimos mares excludi, longissima quæque & acutissima ova subjiciet: & rursus quum feminas, quam rotundissima.
Supponere anatum ova gallinis. Cic. 2. de Nat. Deor. 124.
Vertuntur alitum ova in pullos. Lucret. lib. 2. 926.
Vitiantur ova. Columel. lib. 8. cap. 5. Quæ cuncta remedia creduntur esse adversus tonitrua, quibus vitiantur ova.
Uncta ova sanguine. Hor Epod. 5. 19.
Ovorum inter se similitudo. Erasmus, Non tam ovum ovo simile. De rebus indiscretæ similitudinis. Cic. 4. Acad. 57. Videsne ut in proverbio sit ovorum inter se similitudo? Tamen hoc accepimus, Deli fuisse complures, (salvis rebus illis) qui gallinas alere permultas quæstus causa solerent; hi quum ovum inspexerant, quæ id gallina peperisset, dicere solebant. Neque id est contra nos: nam nobis satis est ova illa internoscere. Idem proverbium refertur & a Quintiliano; usurpatur & a Seneca in libello, quem in Claudium imperatorem lusit. Hactenus Erasmus. Cic. 4. Acad. 54. Ut sibi sint & ova ovorum, & apes apium simillimæ?
Ovo prognatus eodem. Erasmus, Fortasse simpliciter dictum est ab Hor. 2. Serm. 1. 26. — ovo prognatus eodem. quandoquidem ad fabulam respicit Lædæ, quæ gravida ex Jove in cygnum converso, ovum peperit, unde gemini prognati, Castor & Pollux. Verum si quis hoc dictum deflectat ad iisdem natos parentibus, aut ab eodem eruditos præceptore: aut ita consimilibus ingeniis, ut eodem ovo nati videri possint: nihil æque fuerit proverbiale. Veluti si dicas, Vultus, ingenium, mores, facta, ac prorsus omnia sic huic cum hoc conveniunt, ut jures eodem prognatos ovo.
Ab ovo usque ad mala. Hor. 1. Serm. 3. 6. V. USQUE præpositionem.
Ad ovum integram famem afferre. Cic. 9. Fam. 20. Ad ovum integram famem affero: itaque usque ad assum vitulinum opera perducitur.

OVĀTIO, ōnis. f. [ᾠοτοκία] Tempus quo Gallinæ ova faciunt. Plin. lib. 29. cap. 3. Certa luna capiendum censent, tanquam congruere ovationem etiam serpentium humani sit arbitrii. Quædam exemplaria legunt, Operationem eam.

Ovātus, a, um. Adj. [ὠοειδὴς] Quod est in similitudinem ovi factum. Plin. lib. 15. cap. 21. de Sorbis, Aliis eorum rotunditas mali, aliis turbinatio piri, aliis ovata species, ceu malorum aliquibus. [Vulgo *Ovalem figuram* vocant, recenti vocabulo.
Aurum ovatum, Ovo illitum, quoniam ovi albo antea illito, æra, ac marmora auri & argenti laminis decorarentur. Nec obstat quod Ovum habeat primam longam; pleraque enim derivativa, primitivorum naturam non servant. Pers. 2. Sat. 55.
Hinc illud subiit, auro sacras quod ovato
Perducis facies. Hoc Plin. lib. 35. cap. 1. de marmoribus loquens, innuere videtur, quum inquit, Claudii principatu inventum: Neronis vero, maculas, quæ non essent, in crustis inserendo, unitatem variare, ut ovatus esset Numidicus, ut purpura distingueretur Sinnadicus. Nonnulli Ovatum aurum dici ajunt, Ovatione victoriaque quæsitum: vel Ingens, & copiosum, quantum ovationibus comparatur & acquiritur. [Intelligit Aurum coronarium, de quo in AURUM V. Nisi forte Avito scripsit.
Ovĭco, āre. Ovi albumine subigere. Plin. Valer. 1. 17. Ovo crudo ovicare.
Ovĭpărus, a, um. Adj. Apul. & Fulgent. V. Viviparus, in VIVO.

O X A

Oxălis, ĭdis. f. [ὀξαλὶς] Lapathi genus. Plin. lib. 20. cap. 21. Vulgus *Acetosam* vocat.
Oxalme, es. f. [ὀξάλμη] dici potest Acida muria. Plin. lib. 23. cap. 2. Quæ nunc omnia oxalme contingunt: id sale & aceto recente efficacius est. Idem alibi Acetum salsum vocat, ut lib. 24. cap. 4. de Gallis loquens, Eædem crematæ, & aceto salso exstinctæ, menses sistunt.

O X I

Oxia, æ. f. Genus navis. Gell. lib. 10. cap. 25. al. Oria, quod vide.
Oxīæ, [Ὀξεῖαι] Insulæ quædam parvulæ ante Leucadiam, Plin. lib. 4. cap. 12.

O X O

Oxos, i. n. [ὄξος] apud Suidam Purpura est, quæ apud Phœnices tingebatur pretiosissima. Hinc Oxobapta in l. 1. C. Quæ res alienari non poss. Quo in loco nonnulli corrigunt Dibapta, veram lectionem pervertentes. Alciatus. [Vereor ut hoc ex Suidæ verbis erui possit. V. loc.

O X U

Oxus, i. m. [Ὄξος] Asiæ fluvius, qui ortus in lacu Oxo, ut scribit Plin. 6. 16. per deserta Scythiæ, in latus Orientale Caspii maris delabitur. V. Pomp. Melam lib. 3. 5. & Strab. lib. 11.

O X Y

Oxyacantha, æ. f. [ὀξυάκανθα] Spina est parvis foliis aculeatis per extremitates, ferens baccas rotundas, foliis ipsis araneosa lanugine obductis.
Oxўbăphum, i. n. [ὀξύβαφον] Latine dicitur Acetabulum, acetarium, teste Hermolao. Gloss. Cyrill. Ὀξύβαφον, Acetabulum. Aliæ, ὀξυβάφιον.
Oxўcēdros, i. f. [ὀξύκεδρος] Species cedri, ramosa, & nodis infesta. Plin. lib. 13. cap. 5.
Oxўdrăcæ, arum. m. pl. [Ὀξυδράκαι] Indiæ populus, apud Curt. 9. 9. & 14. Strab. lib. 15. & Pausan. lib. 1.
Oxўgăla, æ. f. vel Oxygălum, i. n. [ὀξύγαλα] quasi Acetosum lac. Plin. lib. 28. cap. 9. de butyro ex caprino lacte facto, Fit & ex caprino, sed hieme calefacto lacte, æstate expresso tantum crebro jactatu in longis vasis, angusto foramine spiritum accipientibus sub ipso ore, alias præligato. Additur paulum aquæ ut acescat. Quod est maxime coactum, in summo fluitat: id exemptum addito sale, oxygala appellant. Et paulo post, Oxygala fit & alio modo, acido lacte addito in recens: quod dum acescit, utilissimum stomacho.
Oxўgărum, i. n. [ὀξύγαρον] Acutum garum, hoc est garum ex aceto confectum, quod in principio mensæ apponi solebat. Martial. lib. 3. 50.
Deposui soleas, adfertur protinus ingens,
Inter lactucas, oxygarumque liber.
Oxўgōnium, i. n. [ὀξυγώνιον] Figura est trianguli, quod tres habet acutos angulos. Euclid. 1. Elemen.
Item, Aculeatum genus cibi. Petron. cap. 66. In alveo circumlata sunt oxygonia. Sic Scheff. Al. Oxycominia. V. not.
Oxўlăpăthum, i. n. [ὀξυλάπαθον] Lapathum acuta habens folia. Plin. lib. 20. cap. 21. Est & alterum genus, fere oxylapathon vocant, sativo idem similius, & acutiora habet folia, ac rubriora, non nisi in palustribus nascens. Quidam tamen putant Oxylapathum dictum a saporis aciditate.
Oxylus, i. m. [Ὄξυλος] Æmonis filius, ex Ætolia profugus, regno Elidis potitus. Strab. lib. 10. & Pausan. lib. 5.
Oxymĕli, ĭtis. sive Oxymel, ellis. n. [ὀξύμελι] Acetum melle temperatum. Plin. lib. 14. cap. 17. Acetum melle temperabatur: adeo nihil intentatum in vita fuit. Oxymel hoc vocarunt, mellis x libris, aceti veteris heminis quinque, salis marini libra, aquæ pluviæ sextariis quinque, suffervefactis decies, mox elutriatis atque ita inveteratis. Idem 23. 2. & 26. 11. & Diosc. 5. 14.
Oxymōron, [ὀξύμωρον] ut docet Budæus ex Quintiliano, est Sententia ex periculo petita: hoc est ita acute & affectate enuntiata, ut fatua videatur: ut apud Virg. 7. Æn 295.
Num capti potuere capi? Cic. 1. Verr. 21. Etiam si taceant, satis dicunt. V. ibi Ascon. & Voss. Inst. Orat. 5. 12. 7.
Oxymyrsĭne, es. f. [ὀξυμυρσίνη] Frutex est, quem Acutam myrtum appellamus. Folia habet myrto similia, sed acutiora & rigidiora: producit baccas rufas ad cerasorum similitudinem. Plin. lib. 26. cap. 11. & Diosc. lib. 4. cap. 147.
Oxymyrsĭnus, a, um. Adj. ut, Oleum oxymyrsinum. Plin. 23. 4.
Oxўpŏrum, i. n. [ὀξύπορον] Oxypora sunt quæ Columel. lib. 12. cap. 57. tradit appellari Oxygara. Quoniam (inquit) quum usus exigit, aceto, garoque diluuntur. Plin. lib. 20. cap. 23. de fœniculo, Ipsum condimentis prope omnibus inseritur, oxyporis etiam aptissime. Stat. 4. Silv. 9. 36. Non sal, oxyporumve, caseusve.
Sunt & sua medicis oxypora, quasi a celeritate dicta penetrandi. est enim remedium præsentaneum. Plin. lib. 24. cap. 8. Juniperus miscetur & antidotis oxyporis.
Oxypоrŏpōla, æ. m. [ὀξυποροπώλης] Qui cibos vendit aceto conditos. Plin. lib. 20. cap. 7. In eos usus & oxyporopolæ servant, addito dulci acrementum temperantes. Ubi nunc sic legitur, Stomachi dissoluti utilissime adjuvantur in eo usu, & oxypori obolis asperitatem addito dulci, ad intinctum aceti temperantes. V. Hard. not.
Oxyrrhŏdĭnum, i. n. [ὀξυῤῥόδινον] Medicamentum liquidum, constans ex aceto & aqua rosacea, quod capitibus eorum solet adhiberi, qui phrenitide laborant. [Immo Ex Aceto & Oleo, sive unguento rhodino, quod & Rosam vocabant. V. s. l.
Oxyrrhŏdon, i. n. [ὀξύῤῥοδον] Idem. Octav. Hor. 1. 7. [Hoc vero non Idem puto, sed Acetum rosaceum.
Oxyrўnchus, sive Oxyrrynchus, i. m. [ὀξύρυγχος] Piscis Niliacus, a rostri acumine sic dictus. Mugil fluvatilis. Gesner. Item Oxyrynchus [Ὀξύρυγχος] Civitas Ægypti dicta ab Oxyryncho pisce, qui ibi templum habuit. Ceterum Ægyptii omnes Oxyrynchum piscem colunt. Ex Strabone lib. 17. Alii Oxyringum scribunt perperam.
Oxys, yos. f. [ὀξὺς] Herba, ab acidulo sapore sic dicta, quam Officinæ Trifolium acetosum vocant, Galli Panem cuculi, *Pain de cocu.* Plin. 27. 12. Est & Junci acuti genus. Idem 21. 18. qui & composita voce Oxyschœnos.
Oxysacchărum, i. n. [ὀξυσάκχαρον] Potionis genus ex saccharo & aceto, ut Oxymel ex melle & eodem.
Oxyschœnos, i. m. [ὀξύσχοινος] Acutus juncus, qui & marinus dicitur. Plin. lib. 21. cap. 18. conf. OXYS.
Oxўtŏnon, i. n. [ὀξύτονον] Papaver agreste. Apul. de Herb. cap. 53.
Oxytonus, a, um. Adj. [ὀξύτονος] ut Dictio oxytonos, Acutum accentum habens in ultima syllaba. Apud Grammat. Gr.
Oxytriphyllon, i. n. [ὀξυτρίφυλλον] Herba. Plin. 21. 9.
Oxyzōmus, a, um. Adj. [ὀξύζωμος] Acetoso jure conditus. Apic. 6. 9. Th. Prisc. de Diæt. cap. 6.

O Z Æ

Ozæna, æ. f. [ὄζαινα] Morbus, auctore Celso lib. 6. cap. 8. quum ulcera circa nares generantur, pluresve crustæ, & odorem fœdum habent, cui malo vix potest succurri. Lind. habet, Circa os sunt. Nomen trahit ab ozæna polypo. Plin. lib. 25. cap. 13. Narium ozænas emendat aristolochia cum cypero.
Ozæna, Polypi genus. Plin. lib. 9. cap. 30. Polyporum generis ozæna dicta a gravi capitis odore, ob hoc maxime murænis eam consectantibus.
Ozænitis, ĭdis. f. [ὀζαινῖτις] Herba est ex genere nardi, ad Gangem Indiæ fluvium nascens, odore virus referens, unde & nomen accepit. Plin. lib. 12. cap. 12.
Oze, es. f. [ὄζη] Fœtor oris. Cels. lib. 3. cap. 11. extr. Itaque ei remissioni credendum est, quæ etiam immoratur, & jactationem, fœtoremque quendam oris, (quem ὄζην Græci vocant) minuit. [Sed emendati codd. præferunt, Fervoremque corporis, quam ζέσιν Græci vocant, minuit. Miror vulgatam sequutum Rhod. ad Scribon. comp. 40.

O Z O

Ozolæ, arum. pl. m. [Ὀζόλαι] Populi ex Locris, Ætoliæ oram incolentes, ad sinum Crissæum, quorum oppida enumerantur a Ptolemæo, Molycria, Naupactus, Antirrhium, & Evanthia. V. Strab. lib. 9. & supra LOCRI.

O Z Y

Ozўmon, i. n. [ὤκιμον] Regia herba, sive basilica, aut basilicum a Liguribus vocata, fragrantissimi & vehementissimi odoris, unde nomen accepit: nempe a verbo ὄζω, quod est redoleo. V. OCYMUM.
Ozўmum, i. n. [ὄζυμον] Genus edulii redolentis ex intestinis confecti. Pers. 4. Sat. 22.
Quum bene discincto cantaverit ozyma vernæ. Ab ὄζω, redoleo. Alii legunt Ocima sive Ocyma. V. Casaub.

P

Littera muta est, nec H post se admittit, nisi in dictionibus Græcis, ut in Phaëthon. Convertitur quandoque in transferendis dictionibus Græcis P in B, ut quod apud Græcos πύξος, apud nos Buxus scribitur: quandoque in F, ut πέλεκυς, Falx; πήγω, Figo: quandoque φ in P, ut πορφύρα, Purpura; φοίνικος, Puniceus: aliquando in V, ut πατρικός, Vitricus. [Viderit de Etymis hisce & seqq. auctor Vossius.

Facile item permutantur B & P, ut βόσκω, Pasco; Κάνωβος, Canopus. Neque hoc solum in vocibus e Græcia traductis, sed & in Latinis frequenter, ut a Poplicola, Publicola; a Scribo Scripsi; a Sorbeo, Sorpsi, &c. Ex Ob & Pono fit Oppono; & antique dictum Optineo pro Obtineo.

Nec respuit P commercium cum reliquorum ordinum mutis; ut λύκος, Lupus; λαγώς, Lepus; ταώς, Pavo; Adpono pro Appono, Officina pro Opificina: Et vice versa Jecur ab ἧπαρ; Lugeo a λυπέω; Studium a σπουδή, Tudo, (unde Tundo) a τυπῶ, &c. Etiam Quicquid Osce dicitur Pitpit, auctore Festo: saltem in Æolismo, unde Latinitas fluxit, nihil usitatius quam mutatio P in Q. Plura videas in Voss. etiam ab his diversa: v. g. in derivatis in initio abjicitur, ut a πῦρ, Uro.

In mediis vocibus amat complecti T, ut Aptus. Assumit in Latinis solas L, & R, ut Pluo, Precor: in Græcis etiam N, H, S, & T, ut Peripneumonia, Philosophus, Psaltes, Ptolemæus.

Admittit ante se in medio tres liquidas L, M, & R, ut Alpes, Compes, Amplus, Serpo; S item in initio, ut Aspis, Spes.

N ante P commigrat in M, ut Impono, Compono, Simplex, id est sine plica.

Et quidem cum socia hac labiali adeo conjungi amat ut inter M & T mediam se interserat, quippe quod eæ sint inter se incompatibiles, ut monet Priscianus: v.g. Emo, emi, emptum; Demo, demi, demptum: Et vicissim M pro se locat ante N, ut a δαπάνη, Damnum; ab ὕπνος, Somnus; vel saltem ei accitæ locum cedit, ut sit pro Dampnum, Damnum; pro Sompnus, Somnus.

In his tamen omnibus variat & monumentorum fides & doctorum auctoritas. [Sic fere sequiori ævo scribebant, ut Inter M & T, P insererent. Sed V. Cellar. Orthogr. p. 25. & p. 104.

P. in signis militaribus notabat Principum signa seu vexilla, ut H. hastatorum. V. Lex. Pitisc. in H.

P. Passus, Pater, Patria, Pecunia, Pedes, Perpetuus, Pius, Plebs, Pontifex, Potestas, Præses, Prætor, Pridie, Princeps, Provincia, Publicus, Publius, Puer, Pupillus.

P. AEL. AVG. LIB. Publius Ælius Augusti libertus.

P. C. Pactum conventum, vel Pecunia constituta.

P. D. Publice dedit, Patriciatus dignitas.

P. E. Posteris ejus, vel Publice erexit.

P. F. Publice fecit, Publii filius, Pius felix, Patri filius.

P. H. C. Publicus honor curandus.

P. I. R. Populum jure rogavit. P. IV. vel, I. Principi juventutis. P. IR. Populus, vel Publius irrogavit.

P. L. Publii libertus, Posuit libens vel lugens.

P. M. Passus mille, Patronus municipii, Plus minus, Posuit monumentum, vel merenti, [vel mærens] Pontifex Maximus, Principi militum.

P. O. Patri optimo, Pio optimo.

P. P. Pater patriæ, Pater patratus. P. P. C. vel P. C. Patres Conscripti. P. P. P. Primus pater patriæ. P. P. HISP. C. Præses provinciæ Hispaniæ Citerioris. P. P. P. P. E. S. S. S. E. V. V. V. V. V. V. V. F. F. F. F. P. P. R Primus pater patriæ profectus est, secum salus sublata est, venit victor, Validus, vincens, vires urbis vestræ, ferro, flamma, frigore, fame, pace populi Romani. [Nugæ.

P. Q. Postquam.

P. R. E. vel EX. Post reges exactos. P. R. Populus Romanus.

P. S. Pecunia sua, Posuit sibi, Publico sumptu, &c.

P. S. Plebiscitum. P. S. S. Plebiscita. P. S. Posuit sibi. P. S. F. Publice sibi fecit, Publicæ saluti fecit. P. S. F. C. Publicæ saluti faciundum curavit; vel Publico sumptu faciundum curavit.

P. T. Pecunia Trevirensis. [Immo Percussum Treviris in nummis.

P. V. Pedes quinque, Pia victrix, &c.

P. X. Pedes, vel Pondò decem.

P. YPSÆ. Publius Yspæus.

P A

PA. DIG. Patriciatûs dignitas.

PA, pro Parte; & Po, pro Populo positum est in Saliari carmine. Festus.

P A B

Pabo', ōnis. m. Vehiculum unius rotæ. Isidor. Gloss.

Pābŭlum, i. n. [νομή, βορά, φορβή, χιλός, χόρτασμα] a Pascendo dicitur, & proprie est, Pecudum & aliorum brutorum cibus herbaceus, paleaceus, vel stramentitius: ut ait Valla. Plin. lib. 10. cap. 24. Nec occultantur turdi, visi sæpe ibi, quo hibernum pabulum petant. Virg. 1. Æn. 477.

— priusquam
Pabula gustassent Trojæ, Xanthumque bibissent.

Dira. Stat. 12. Theb. 566.

Insueta. Virg. 1. Ecl. 50.

Non insueta graves tentabunt pabula fetas.

Læta. Lucret. lib. 2. 317.

Larga. Lucret. lib. 5. 867.

Luxuriosa. V. luxus.

Naturalia. in nascor.

Pinguia. Virg. 1. Georg. 86.

Virgea, Frondes. Virg. 3. Georg. 321.

Viridia. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Canescunt pabula, Arefiunt. Ovid. 1. Met. 212.

Pabula canescunt, cum frondibus uritur arbos.

Concipiunt terræ pabula. Virg. 1. Georg. 86.

Decerpere pabula. Ovid. 13. Met. 943.

Distendi pabulo. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Infensare pabula. Tacit. 6. Ann. 34. Adequitare castris, infensare pabula. h. e. Infestabat pabulatores.

Metere pabula falce. Ovid. 6. Epist. 84.

Obterere. Lucan. lib. 6 82.

Petunt nocturna pabula fetæ. Senec. Hippol. v. 20.

Surgunt mollia. Ovid. 7. Met. 284.

Pabulum, sæpe pro Cibo quovis ponitur, ut

Dira pabula miseris mortalibus. Lucret. lib. 5. 942.

Triste pabulum feris. Seneca. Thyest. 8.

Legens hirundo parva pabula. Virg. 12. Æn. 475.

Digna canis pabulo: proverbium est, quod ferme idem valet ac si dicas, Vix quisquam est tam inutilis minister, quin si non amplo salario, certe victu dignus esse videatur. Qnadrabit in hominem non usquequaque rejiciendum: aut in assentatorem, & ob id idoneum, qui in aulis principum versetur, ubi nullo in pretio sunt qui nesciunt adulari. Refert Suidas.

Pabulum etiam ad alia transfertur: ut, Cic. de Arusp. Resp. 5. Quid enim hanc persequar pecudem ac belluam, pabulo inimicorum meorum & glande corruptam? [Sic lego.

Amoris pabula sibi abstergere. Lucret. lib. 4. 1056.

Animorum, ingeniorumque naturale quasi quoddam pabulum consideratio contemplatioque est. Cic. 4. Acad. 127.

Studii pabulum. Cic. de Senect. 49. Si vero habet senectus aliquod tanquam pabulum studii & doctrinæ, nihil est otiosa senectute jucundius.

Dare pabula morbo. Ovid. 8. Met. 876.

Pabulāris, e. Adj. [χορτασματικός] Quod ad pabulum pertinet, seu Quod pro pabulo datur. Columel. lib. 11. cap. 2. & lib. 2. cap. 14. De lupino nihil dubito, atque etiam de pabulari vicia. Plin. lib. 18. cap. 16. Omnia hæc pabularia. conf. Pallad. 1. 6.

Pabŭlor, [νέμω, χορταγωγέω] āri. Pabulum ex agris capere manibus aut falce in pastionem jumentorum. Cæs. 8. Bell. Gall. cap. 10. Et quum pabulatum, frumentatumque longius esset proficiscendum. Idem lib. 5. cap. 17. Quum Cæsar pabulandi causa tres legiones atque omnem equitatum, &c. conf. Liv. 6. 30. & Gell. 17. 2.

Pabulari, Pascere. Columel. lib. 7. cap. 6. Subinde quæ cedit (scilicet capella) compesci debet, ne procurrat, sed placide ac lente pabuletur.

Pabulari oleas fimo, Fimum in pabulum & nutrimentum ac fomentum dare ipsis oleis, hoc est Stercorare. Columel. lib. 5. cap. 9.

Pabulare, pro Pabulari usurparunt neoterici linguæ Latinæ depravatores, pro Pabulum ex agris capere in pastionem jumentorum & pascere. Imperator Fridericus, aut potius civitatum Italiæ legulei. §. ultimo. De pace tenenda & ejus violat. in usib. feudorum.

Pabulatio, onis. f. [χορτολογία] Ipse pabulandi actus. Cæs. 7. Bell. Gall. 17. Omnibus modis huic rei studendum, ut pabulatione & commeatu Romani prohibeantur. Ibid. 1. 15.
Pabulatio, Pastus. Varr. 3. de R R. cap. 16. Si e bono loco transtuleris; ubi idonea pabulatio non est, fugitivæ fiunt, De apibus.

Pabulator, oris. m. [χορτολόγος] Qui pabulatum vadit. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 17. Repente ex omnibus partibus ad pabulatores advolarunt. conf. Hirt. Bell. Gall. 8. 11. Liv. 27. 43. Et 29. 2.

Pabulatorius, a, um. Adj. [χορτολογικός] ut Pabulatoria corbis, In qua reponuntur pabula. Columel. lib. 6. cap. 3.

Pabulosus, a, um. Adj. Pabulo abundans. Solin. cap. 35. de Britannia; Ita pabulosa, ut pecuaria, nisi interdum æstate a pastibus arceantur, in periculum agat satietas.

P A C

PAC. P. R. Pace populo Romano, vel, populi Romani.

Pacatus, Pacate. V. pax.

Pacensis Colonia, Octavanorum colonia est, quam & Classicam fuisse appellatam refert Plin. lib. 3. cap. 4. Eam e Roma deductam esse apud nostratem Forum Julii idem eodem loco auctor est. Forum Julii nunc *Frejus* dicimus in extrema Provincia.
Pacensis conventus. Plin. lib. 4. cap. 22.

Pachorus, V. pacorus.

Pachydermos, [παχύδερμος] Crassipellis, fatuus, rudis: ita enim Græci, Obtusioris ingenii homines vocitare consueverunt. Cæl. Rhodig. lib. 6. Lect. Antiq. cap. 1.

Pachymeros, Adv. Παχυμερῶς, ἀδρῶς, παχέως, inquit Hesychius, i. e. Crasse, pinguiter. Hinc παχυμερέστερον, i. e. Pinguius, per majores partes. Ulpian. l. 7. de Peculio in P. Scire autem non utique singulas res debet, sed παχυμερέστερον, id est pinguius, in summa quod aiunt. Pinguius donaturi succurrere debemus, quam ei, qui verum debitum persolvere compellitur. l. 49. de Re judicat. in P. conf. Gell. lib. 14. cap. 1.

Pachynus, i. m. [Πάχυνος] Promontorium Siciliæ, Peloponnesum spectans; ab aëris crassitudine: nam παχὺ Pingue & crassum dicitur. Nunc vulgo dicitur *Cabo Pacino*, ut scribit Olivarius in Melam. Virg. 3. Æn. 429.
Præstat Trinacrii metas lustrare Pachyni. Priscianus in Periegesi.
Qui procul effusis Pachyni distenditur oris. In quo versu penultima quidem corripitur, sed cave imiteris. [Sic tamen Dion. Perieg. v. 469. Versa est Pachynos ad Austros. Ovid. 13. Met. 726.

Pachytis, is. f. [παχύτης] Morbus oculorum, quoties ex humore tumescunt, crassiores densioresque apparentes. παχύτης enim Densitas, tumor, crassitudo appellatur. Cæl. lib. 7. cap. 20.

Pacidianus, i. m. [Πακιδειανός] Gladiator apud Lucilium, ut refert Cic. 4. Tusc. 48. Sed in illo genere, inquit, (de gladiatoribus loquens) sit sane Pacidianus aliquis hoc animo, ut narrat Lucilius, &c. Meminit etiam hujus ad Quintum fratrem, lib. 3. 4. conf. Non. Marcell. 4. 425.

Pacifer, Pacificator, Pacifico. V. pax.

Pacinus, Unus ex nepotibus Volsinii regis, cognomento Luculli, qui relicto Illyrico, in Italia consedit, ubi & populos Pacinates de se nominavit. Auctor Festus.

Pacio, Paciscor, in pago, ere.

Paco, are. V. pax.

Paconius Marcus, Silani Asiæ proconsulis Legatus, a Tiberio læsæ majestatis damnatus. V. Suet Tiber. cap. 61. 43. Tacit. 3. Ann. 66.

Pacorus, i. m. [Πάκορος] Suidæ, Orodis regis Parthorum filius, ejus qui Crassum dolo circumventum interemit. Quam maculam postea Ventidius Bassus, Antonii legatus, delevit, Pacoro cum toto exercitu ad internecionem cæso. V. Paterc. 2. 78. Justin. 42. 4. 6. & 16. 17. Flor. 4. 9. Martial. 9. 36.
Scis quid in Arsacia Pacorus deliberet aula. Hor. 3. Carm. 6. 9.
Bis jam Monæses, & Pacori manus
Non auspicatos contudit impetus
Nostros. Alii scribunt Pachorus cum aspirata.

Pactia, [Πάκτια] Stephano, Insula maris Ægei, una Cycladum, candido marmore nobilis, distans a Delo xxxvi. m. passuum. Alio nomine Paros dicitur. Auctor Plin. lib. 4. cap. 12.

Pactias, æ. m. [Πακτίας] Agri Ephesii mons est Mycaliæ incumbens, & ab ea ad mediterranea deflexus. Auctor Strab. lib. 14.

Pactiæ, Plin. [Πακτίαι Ptolemæo] Oppidum est Thraciæ ad Propontidem, non procul a Cherroneso, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 11. Sunt item Pactiæ, Insulæ quædam in mari Lycio apud eundem Plin. lib. 5. cap. 31.

Pactilis, V. pango.

Pactis, idis. [πακτίς] Organum dichordum, quo ad psalmos canendos utebantur antiqui. Cæl. Rhodig. lib. 9. cap. 4.

Pactitius, V. paciscor.

Pactius, [Πάκτιος] Flumen, de quo Plin. lib. 3. cap. 11. quod, ut Strabo lib. 14. refert, ex monte Pactio ortum habet.

Pactolus, i. m. [Πακτωλὸς] Fluvius Lydiæ, aureis arenis Smyrnæos irrigans agros. Juven. 14. Sat. 299.
Quod Tagus & rutila Pactolus volvit arena.
Tibique Pactolus fluat. Hor. Epod. 15. 19.
Liquores Pactoli. Propert. lib. 1. 6. 32.
Dives Pactolus rutilas despumat arenas. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 54.
Lydius. Senec. OEdip. 5.
Rubentis Pactoli aurea stagna. Claud. 1. in Ruff. 103.
Pactoli opes, Figura proverbialis, quam in varios usus accommodare licebit, quum de summis divitiis sermo erit faciendus. Usus est Philostratus. V. Erasm.

Pacton, onis. m. [πάκτων] est Scaphæ genus ex virgis ita compositum, ut textile quiddam videatur. Strab. lib. 17.

Pactorum portus [Συμβόλων λιμὴν] sunt Angustiæ in Cherrhoneso, seu portus angustus, a Symbolis populis, aut pacto ibidem inito. Strab. lib. 7.

Pactum, V. paciscor.

Pacuvius, i. m. [Πακούβιος] Poeta Brundusinus, Ennii forore natus, emicuit quo tempore Scipio Numantiam delevit. Scripsit tragœdias, deinde Tarentum se recepit: decessitque nonagenarius, ut est auctor Eutropius: posuitque sibi epigramma, quod Gellius adnotavit lib. 1. cap. 24. Hic, ut Quintil. ait (10. 1. p. 912.) gravitate sententiarum, pondere verborum, auctoritate personarum clarissimus fuit, citra tamen nitorem. Pers. 1. Sat. 77.
Sunt quos Pacuviusque, & verrucosa moretur
Antiopa. Hor. 2. Epist. 1. 56. — aufert
Pacuvius docti famam senis, Attius alti. conf. Martial. 11. 91.
Pacuvius Taurus, Ædilis plebis, qui Romæ restituit Sibyllæ statuam, Plin. lib. 34. cap. 5. Equidem & Sibyllæ juxta rostra esse non miror, tres sint licet: una quam Sex. Pacuvius Taurus Ædilis plebis restituit: duæ, quas M. Messala.
Pacuvius, qui Syriam usu suam fecit, memoratur a Seneca Epist. 12. V. ibi Not. Lipsii.

Pacuvius, a, um. Adj. ut, Pacuvia gens. V. Lex. Pitisc.

Pacuvianus, a, um. possessiv. Cic. 1. de Divin. 57. Ille Pacuvianus, qui in Chryse physicus inducitur.

Pacyris, Scythiæ Europææ fluvius in sinum Carcinitem influens. Auctor Plin. lib. 4. cap. 12. Aliis est Hypacaris, Ὑπάκαρις.

P A D

Padæi, orum. m. Indiæ populi, ægrotos aut senes epulis absumere assueti. Tibull. 4. 1. 144.
Impia nec sævis celebrans convivia mensis,
Ultima vicinis Phœbo tenet arva Padæus. conf. Herodot. 3. 99.

Pades, is. f. Gallicum esse verbum ait Plin. lib. 3. cap. 16. i. e. Picea arbor a qua & Padum nomen accepisse ait.

Padua, æ. f. Urbs a Padi vicinitate dicta, Patavium antiquis. *Padue*, sive *Padoue*. V. patavium. Affertur ex Catullo de Cinna poeta, Epigr. 92. 7.
At Volusi annales Paduam morientur ad ipsam. Ita vulgo legitur, sed Jos. Scaliger & If. Vossius hanc lectionem explodunt, quorum ille Apuam, hic Aduam substituit. V. ipsorum comment.

Padus, i. m. [Πάδος] Fluvius, qui (ut Plinius lib. 3. cap. 16. scribit) e gremio Vesuli montis celsissimum in cacumen elati, finibus Ligurum Vagienniorum visendo fonte profluens, condensque sese cuniculo, & in Forovibiensium agro iterum exoriens, nulli amnium claritate inferior. A Græcis dictus Ἠριδανὸς, ac pœna Phaethontis illustratus. Augetur a Canis ortu, liquatis nivibus, agris quam navigiis torrentior. Hard. Agris quamvis torrentior. Metrodorus refert, quod circa fontem arbor sit multa picea, (quæ *Pades* Gallice vocetur) Padum hoc nomen accepisse.
Populifer padus. Ovid. 2. Amor. 17. 32.
Olorifer. Claud. Epist. ad Serenam, 12.
Refluens. Valer. 8. Argon. 90.
Stagnans. Lucan. lib. 4. 114.

Padaneus, a, um. Adj. Solinus cap. 33, Pretium operæ est ire longius, ne Padaneæ silvæ credantur lapidem flevisse.

Padinates, Populi in Octava regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 15.

Padusa, æ. f. [Πάδουσα] Fluvius, quem Padi brachium Ravennam usque perductum facit, Massanicum alio nomine appellatum. Plin. lib. 3. cap. 6. Claud. in Epithal. Palladii, 109.
Eridani ripas, & raucæ stagna Padusæ.
Piscosus amnis Padusæ. Virg. 11. Æn. 457.

P Æ A

Pæadrus, Regio montana Iberiæ trans Cyrum. Strab. lib. 11.

Pæan, anis. [παιάν] Hymnus erat in Apollinis laudem decantari solitus, sicut Dithyrambus in laudem Bacchi, ut Julius Capitolinus inquit, qui non solum in aversione malorum decantabatur, sed etiam in victoria. Interfecto enim Pythone, laudibus & carminibus laudatus fuit, quæ pæana dixerunt. Virg. 6. Æn. 657.
— lætumque choro pæana canentes. Abusive tamen pro omni Deorum laude ponitur. Unde, Opus suum Pindarus de laudibus omnium deorum, Pæana inscripsit. Stat. 4. Theb. 157.
Herculeum pæana canunt. i. e. In honorem Herculis factum. V. Lex. Pitisc. Pæan vero a παίω medeor derivatur, quod scilicet morbis, medelam præbens, finem faceret. [Ergo a παύω, nam παίω est Ferio.] Unde &
Apollo ipse Pæan dictus est. Juven. 6. Sat. 171.
Parce precor, Pæan. Ovid. 2. de Arte Am. 1.
Dicite, io Pæan, & io bis dicite, Pæan. Auson. Epigr. 100.
Pone arcum, Pæan &c. Alii sic dictum volunt Apollinem ἀπὸ τοῦ παίειν, a feriendo, quod Pythonem interfecit. V. Vinet. not. Auson. p. 234. conf. Fest. & Capitolin. supra.
Pæanem citare, Cicero Latine reddidit, quod Græci παιανίζειν dicunt, idque ad consuetudinem phonascorum in excitandis arteriis respiciens, quæ hoc verbo explicatur. Videtur autem Pæan esse contentioris vocis, sicut Minuritio remissioris. Locus Ciceronis est lib. 1. de Orat. 251. Hoc nos si facere velimus, ante condemnentur ii, quorum causas receperimus, quam toties, quoties, præscribitur, pæanem, aut minuritionem citarimus. Ex Turneb. Adverf. 1. 12. V. cito, are, & minuritio.
Pæan, pro Dimensione certis, non modo syllabis, sed syllabarum temporibus definita, pedis nomine a poetis & Rhetoribus nuncupatus. Est autem Pæan duplex, auctore Aristotele libro 3. Rhetor. ad Theodect. cap. 8. Unus in quo prima syllaba est producta, quam tres breves sequuntur; ut Δαλογενὲς: alter, qui oritur a tribus brevibus, extrema producta; ut μετὰ δὲ γᾶν ὕδατά τ' ὠκεανὸν ἠφάνισε νύξ. Nec vero Pæan prior aliud est quam Choreus & Pyrrichius, nec posterior aliud, quam Pyrrichius & Iambus. Alii legunt Pæon, ut Hephæstion. qui quatuor Pæonis species affert. V. suo loco.

Pæan, Nomen patris Philoctetæ. Sed melius per œ, scribetur. V. pœan.

Pæantius, V. ibid.

Pæantides, um. f. [παιαντίδες] Gemmæ sunt speciem habentes aquæ glaciatæ, quæ in Macedonia circa Tiresiæ sepulcrum inveniuntur. Prægnantes fieri & parere dicuntur, & parturientibus mederi. Eædem & Gemonides dicuntur. Auctor Plin. lib. 37. cap. 10. conf. Solin. cap. 14.

Pædagia, orum. n. vocat Seneca ubi pueri vehebantur, Epist. 123. Omnium pædagia, inquit, oblita facie vehuntur, ne sol, ne frigus teneram cutem lædat. Sed forte legendum Pædagogia, i. e. Servi & mancipia. Nec aliter legunt codices emendati. V. infra.

Pædagium, i. n. alio nomine Logisterium, locus est in quo milites recense-

cenſebantur, iiſque ſtipendia numerabantur: quanquam eſt & diribitorium miniſtratorum quoque, id eſt locus in quo obverſantur miniſtri, qui quoniam Græce dicuntur pædes, Pædagium Plinio in Epiſtolis (7. 27.) vocatur. Puer, inquit, in Pædagio mixtus pluribus dormiebat. Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 6. Sed hic quoque Pædagogio in emendatis libris exſtat.

Pædagōgus, i. m. [παιδαγωγὸς] Pueri ductor: παῖς puer; ἀγωγὸς, ductor: cui ducendorum puerorum provincia datur. Cic. 12. Att. 32. Sed & pædagogi probitas, & medici aſſiduitas, & tota domus in omni genere diligens, me rurſus id ſuſpicari vetat.
Negligendi non ſunt pædagogi & nutrices. Cic. de Amicit. 74.
Verſantur pædagogi lites ad auriculas adoleſcenti. Auctor ad Herenn. lib. 4. 14.
Vultus pædagogi, pro Triſti & ſevero. Sueton. Neron. cap. 37.
Cuſtodem cui & pædagogum dare. Sen. Epiſt. 11.
Pædagogus adit ad me. Corn. Gall. Eleg. 3. 17.
Quaſi pædagogus agricolationis. Columel. lib. 1. cap. 1.
Diſcrimen a veteribus obſervatum inter Preceptorem & Pædagogum. Ille docebat, hic tantum deducebat reducebatque pueros in ſcholam, comes & cuſtos datus. V. Burm. ad Petron. cap. 85. p. 416. & ad Quintil. 1. 16. conf. Lipſ. ad Sen. de Ira 2. 22.
Interdum Convicii loco uſurpatur. V. Plaut. Pſeud. 1. 5. 32. Suet. Galb. cap. 14. Ren. Epiſt. 90. Petron. cap. 94.

Pædagōga, æ. f. Hieron. ad Gaudent. Epiſt. 12. Sit ei magiſtra, comes, pædagoga, cuſtos.

Pædagōgīum, i. n. [παιδαγωγεῖον] Locus in domicilio, in quo pueri ſervique commorantur, qui παῖδες vocantur. Plin. 7. Epiſt. 27. Puer in pædagogio miſtus pluribus dormiebat. Cælius lib. 7. cap. 6. legit Pædagio. [Sed pereperam. Non eſt autem loci nomen, ſed Gregis ipſius formoſorum puerorum, quos ad miniſteria & voluptates luxurioſi quondam alebant, quos & Delicatos vocabant: neque opus eſt cum Pitiſco E pædagogio ſubſtituere. Erant autem ſervilis generis, unde ceu novum in Nerone notavit Suet. etiam Ingenuorum pædagogia. V. quæ hic continuo ſeq. Non debent autem diſtingui ſignificationes, quum ſit ubique eadem.
Pædagogium. Hoc vocabulo turpius interdum etiam utebantur, quum eo cœtum puerorum, qui in deliciis habebantur, ſignificarent. Suet. Neron. cap. 23. Super ingenuorum pædagogia, & nuptarum concubinatus, Veſtali virgini Rubriæ vim intulit. Quo in loco corrupte perperamque ſcribitur Proagogia, & in ſuperiore Plinii loco Pædagium. Turneb. Viri pædagogiis id damus. Plin. 33. 3. conf. Sen. Epiſt. 95. & 123. & de Tranquill. cap. 1. Parei Lex. Critic. p. 876. Et Lex. Pitiſc.
Pædagogium, apud Juriſconſultos, Servitium atque mancipium dicitur. Ulpian. in l. Quæſitum. §. Si inſtructum. D. de Fundo inſtr. & inſtr. leg. Si inſtructum fundum legaſſet, ea pædagogia, quæ ibi habebat, ut quum eo veniſſet, præſto eſſent in triclinio, legato continentur. Turnebus hic, Pædagogia, puerorum cœtus, id eſt ſervitia puerilis ætatis; & hinc pueros nobilium miniſtros, *pagios*, velut pædagogianos pueros vulgo ſolemus appellare. [conf. præced. not.
Pædagogium, Schola, ſive ludus litterarius vulgo dicitur, ſine vett. exemplo.

Pædagogianus, a, um. Adj. ut, Pædagogiani pueri. Ammian. Marcell. 26. 17. In pædagogiani, inquit, pueri ſpeciem purpureis opertus tegminibus. Idem 29. 18.

Pædagogo, [παιδαγωγέω] āre. Fulgent. de Contin. Virg. Pædagogantis ſuſpectio. Pacuv. apud Feſt. Depulſum mamma pædagogandum accipit. V. Turneb. Adverſ. 13. 25.

Pædagogatus, ûs. m. Tertull. adverſ. Valent. cap. 13.

Pædĕros, ōtis. m. [παιδέρως] Genus acanthi. Plin. lib. 22. cap. 22. Dioſc. lib. 3. cap. 17.
Pæderos, etiam Gemma eſt, quam alio nomine Opalum vocamus; al. Opallium; nonnulli etiam Sangenum; ita dicta, teſte Plin. lib. 37. cap. 6. propter eximiam ejus gratiam; παιδέρως enim nobis puerorum amorem ſignificat.
Pæderos, eſt & Unguenti genus, quo Demetrium uti conſueviſſe liniendo faciem Gæci ſcribunt.

Pæderastia, æ. f. [παιδεραστία] Amor puerorum. Deteſtandum crimen, olim Græcis & Romanis uſitatiſſimum. V. Bernegg. ad Suet Cæſ. cap. 2. Hinc.

Pædīco, āre. Cum puero rem habere. Catull. Carm. 15. 1. & 17. & Carm. 21. 4. Martial. 11. Epigr. 7. 9. &c.

Pædico, ōnis. m. Qui pædicat. Martial. 6. 33. Et 12. 87.

Pædicātor, ōris. m. Idem. Suet. Cæſ. cap. 49. Pædicator Cæſaris.

Pædīa, æ. f. [παιδεία] Eruditio, inſtitutioque in bonis artibus, ut docet Gellius lib. 13. cap. 15.
Interdum etiam pueritiam & ipſam puerilem ætatem ſignificat, unde exſtat Xenophontis Græci nobile opus de Pædia Cyri principis. [Immo hic, non Puerilem modo ætatem ejus, ſed totum curriculum educationis Cyri denotat. Cic. in Brut. 112. Cyri diſciplinam convertit.

Pædisce, es. f. [παιδίσκη] Eſt Ancilla, & Proſtituta. hinc

Pædiscium, i. n. [παιδισκεῖον] Proſtibulum ſignificat, & impudicarum locum. Cæl. lib. 7. cap. 3. Inde atributum effictum

Pædiscus, a, um. ut, Pædiſcæ tibiæ, ſicut & Partheniæ. Puto eſſe pædicas, laſcivas, quæque venerem proritent. Cæl. Rhod. lib. 9. cap. 7.

Pædŏmătheis, [παιδομαθεῖς] Qui a pueris ſtatim diſcunt, quibus opponuntur Opſimatheis, qui ſcilicet ſerius & jam natu grandes ad diſcendum accedunt. Budæus.

Pædonŏmus, [παιδονόμος] Ingenuorum adoleſcentum magiſter. Alex. ab Alexandr. Trajanus quoque adoleſcentes ad quinque millia bonæ indolis ex omni imperio ſelectos publice ali & parentis affectu paribus diſciplinis erudiri curavit ex præcepto Lycurgi, qui ingenuis adoleſcentibus virum præeſſe voluit peritum ac vigilantem ex his, qui ſummi eliguntur magiſtratus, quem Pædonomum nuncupavit. lib. 2. cap. 25.

Pædŏtrība, æ. vel **Pædotribes**, m. [παιδοτρίβης] Ludi litterarii præceptor, quive pueros exercet ut robuſtiores formoſioreſve evadant. Plat. in Gorg. [Immo Pædotribæ Græcis dicebantur Gymnaſiorum miniſtri, qui ſub Gymnaſta conſtituti, ephebos, ſeu pueros ad certamina exercebant, & erudiebant. V. Vandalii diſſ. 8. de Gymnaſiarch. &c. cap. 6. & 7.

Pædotribia, [παιδοτριβία] dicitur Ars exercendi puerorum corpora, unde Ariſtoteles lib. 8. Politic. cap. 3. & 4. præcipit adoleſcentes ſtatim gymnaſticæ eſſe tradendos.

Pædor, ōris. m. [αὐχμὸς, ῥύπος] Squalor, illuvies, ſordes, & omnis immunditia ſeu putor in animali præſertim. Lucan. lib. 2. 73.

—longuſque in carcere pædor. Cic. 3. Tuſc. 62. Ex hac opinione ſunt illa varia & deteſtabilia genera lugendi, pædores: muliebres lacerationes genarum: pectoris, feminum, capitis percuſſiones.
Pædor a Græco deduci videtur, quod παῖδες, id eſt pueri, dicuntur, qui in illa puerili ætatula ſordidi fere ſunt, nec a ſordibus ſciunt abſtinere. Alii a Pedum illuvie arceſſunt & Pedor ſcribunt, obſtante licet producta ſyllaba.
Membra horrida pædore. Lucret. lib. 6. 1267.
Longus pædor. Lucan. lib. 2. 73.
Obſitus pædore. Sen Agam. 13.
Statius, Obſitus exhauſto pædore & ſanguine vultus. H. St.
Sedet pædor. Sen. Herc. OEth. 4.

Pædidus, a, um. Adj. [ῥυπαρὸς] Pædidos (inquit Feſtus) Sordidos ſignificat atque obſoletos, tractum vocabulum a Græco: quia παῖδες, id eſt, pueri, talis ſint ætatis, ut a ſordibus neſciant abſtinere.
Superl. Pædidiſſimi ſervi. Petron. cap. 34. Mſſ. Pudiſſimi. al. Putidiſſimi.

Pædidōsus, a, um. Adj. Squalidus. V. Scalig. & Dacer. ad Feſt. in Pedes. conf Pedicoſus in PES.

Pægma, ătis. n. V. PEGMA.

Pægnium, [παίγνιον] Græca vox eſt, quæ nobis Ludum ſonat, vel rem ludicram, aut puerilem oblectationem: unde Technopægnium ludicrum quoddam poema ab Auſonio inſcriptum eſt.

Pæminosus, V. PEMINOSUS.

Pæne, Adv. [παρολίγον] i. e. Fere. Cic. 3. Q. frat. 1. Ille mihi ſecundum te & liberos noſtros ita eſt, ut ſit pæne par. Sunt qui per E Pēne ſcribunt, repugnatibus antiquis monumentis.
Pæne etiam amicus. Cic. 1 Fam. 4. Eo die acerbum habuimus Curionem, Bibulum multo juſtiorem, pæne etiam amicum.
Pæne par oratori poeta multis ornandi generibus. Cic. 1. de Orat. 70.
Pæne ille. Cic. 2. Fam. 8. Quid quæris? dum illum rideo, pæne ſum factus ille.
Pæne ſimul tecum rapta ſolatia. Virg. 9. Ecl. 18.
Pæne dicam. Cic. pro Roſc. Com. 16. Si qua enim ſunt privata judicia ſummæ exiſtimationis, & pæne dicam capitis.
Pæne puer vario juvenes certamine vici. Ovid. 16. Epiſt. 359.

Pænissŭme, [παρολιγώτατα] ſuperl. formavit Plaut. in Aulul. 3. 4. 7.
Condigne etiam meus me intus gallus gallinaceus,
Qui erat anui peculiaris, perdidit pæniſſume. i. e. Pæne nihil defuit, quin me perderet. Sunt qui Peniſſime ſuperlativum eſſe velint a Penitus. Sed a Pæne deducit rectius Priſcianus lib. 15. Plaut. Moſt. 3. 1. 127.
—mea conſilia perturbat pæniſſime. Idem Aul. ſæpius. Apul. Met. 8. p. 203. Elmenh. Pæniſſime ibidem, quam devoverat ei, reddidit animam. conf. Sidon. 8. Epiſt. 3. & Voſſ. Etym. p. 381.

Pæninsŭla, æ. f. [χερρόνησος] dicta eſt quaſi Pæne inſula, Terra undique fere aquis clauſa, & brevi tantum anguſtia, quæ dicitur iſthmos, continenti adnexa. Liv. 31. 40. Et oppidum Celetrum eſt aggreſſus in pæninſula ſitum.
Pæninſularum Sirmio, inſularumque Ocelle. Catul. 29. 1. Scribitur & Peninſula. V. PÆNE.

Pænultĭmus, a, um. Adj. Pæne ultimus, Ultimo prior. Gell. 4. 7. Auſon. Ecl. de Kalendis, 13. —poſt quos pænultima meta November.

Pænula, V. PENULA.

Pæon, ōnis. m. [Παιὼν] Nomen viri medicæ artis peritiſſimi, quem Homer. lib. 5. Iliad. extr. ſcribit curaſſe Martem graviter a Diomede vulneratum: a quo Pæonia herba dicitur quam invenit. Unde &
Pro Medico generatim uſurpatur nomen Pæon ab Ariſtophane. conf. Iſidor. 17. 9. Nonnunquam & Apollini tribuitur. V. PÆAN.

Pæōnius, a, um. Adj. [παιώνιος] Latini tamen poëtæ penult. corripiunt. ut, Cura Pæonia. Claud. de Bell. Get. 121.
Herba Pæoniæ. Virg. 7. Æn. 769.
In morem Pæonium. Idem 12. Æn. 401.

Pæon, ōnis. m. [παιὼν] Genus pedis metrici eſt, ſive menſuræ, qua tum poetæ, tum oratores ſuas dictiones dimetiebantur, qui a Diomede quadruplex eſſe traditur, quorum primus ex longa & tribus brevibus conſtat. Secundus ex brevi & longa & duabus brevibus. Tertius ex duabus brevibus & longa & brevi. Quartus ex tribus brevibus & longa. Cic. 3. de Orat. 183. Probatur autem ab eodem illo (de Ariſtotele loquitur) maxime pæon, qui eſt duplex; nam aut a longa oritur, quam tres breves conſequuntur: ut hæc verba, Deſinite, Incipite, Comprimite; aut a brevibus deinceps tribus extrema producta atque longa: ſicut illa ſunt, Domuerant, ſonipedes; atque illi philoſopho ordiri placet a ſuperiore pæone, poſteriore finire. conf. ſupra PÆAN. Nam promiſcue uſurpant. Quintil. 9. 4. & Voſſ. Inſt. Orat. p. 435. &c.

Pæŏnicus, a, um. [παιωνικὸς] Adj. ut, Genus pæonicum, inter rythmica genera, apud Mart. Capell. lib. 9. p. 329.

Pæŏnia, æ. f. [παιωνία Dioſc.] Herba a Pæone medico, qui eam invenit. Plin. lib. 25. cap. 4. Vetuſtiſſima inventu pæonia eſt, nomenque auctoris retinet, quam quidam pentorobon appellant, &c. conf. Apul. de Herb. cap. 64. al. Pæonion. [A Pæone deberet ſcribi παιωνία.

Pæŏnia, æ. f. [Παιονία] Regio eſt in Europa, a Pæone Endymionis filio & Epei fratre, qui victus curſu ab Epeo (ſicut inter eos convenerat) imperium victori dedit, & in Macedoniam ſeu Thraciam ad amnem Axium diſceſſit. A quo Pæonia regio dicta, quæ ex regis nomine Æmathia, pars Macedoniæ: a qua Pæones populi, ut Juſtin. lib. 7. 1. 5. ſcribit. Stat. 2. Achill. 417. penultimam corripit, dicens,
Præterit & didici quo Pæones arma rotatu. Quandoque Pæonia ponitur pro Macedonia, ſicut Æmathia, cujus litoris regio juxta Sithoniam Thermopontum Pallene vocatur. In hac regnaſſe fertur Thelegonus. V. Juſtin. l. c.

Pæŏnes, um. m. [Παίονες] Populi ad Rhodopen montem & Macedoniam maritimam habitantes. V. Dion. Caſſ. lib. 49. & Ovid. 2. de Pont. 2. 77. Nivoſi Pæones. Ovid. 5. Met. 313. V. Dict. præced. Rectus eſt Παίων, παροξύτ.

Pæssa, apud Coos, Placentulæ ſunt. Cæl. Rhodig lib. 9. cap. 16.

Pæstum, i. n. [Παιςὸν] Oppidum Lucaniæ, roſarum abundantiſſimum, ubi ob cæli clementiam bis in anno producebantur fructus, ſcilicet Maio & Septembri. Virg. 4. Georg. 119.
—biferique roſaria Pæſti. Hujus mœnia prope mare magni ſpatii adhuc integra videntur, latitudine & altitudine miranda. A Tuſcis conditum, Poſidoniam dixerunt, & ejus ſinum Poſidoniatem. Poſtea Romani, miſſis huc colonis ampliaverunt, ut ait Strabo. Cic. 11. Att. 7. Nunc vulgo dicitur *Polycaſtro*, ut ſcribit Olivarius in Melam.

Odorati victura roſaria Pæſti. Propert. 4. 5. 59.
Tepida Pæſti roſaria. Ovid. 15. Met. 708. conf. Martial. 12. 31.

Pæstānus, a, um. Adj. [Παιστανὸς] Ovid. 2. de Pont. 4. 28.
Calthaque Pæſtanas vincat odore roſas.
Sinus Pæſtanus. Cic. 16. Att. 6.

Pætinus, fuit cognomen Fulviorum. De tribus hujus cognominis celebrioribus, V. Lex. Pitiſc.

Pætōvium, [Παιτόβιον] Urbs Pannoniæ ſuperioris, id eſt Auſtriæ, auctore Ptolemæo lib. 2. cap. 15. Petovionem Tacitus ſcribit lib. 19. alii Petoviam. Vulgo *Pettavv*.

Pætus, vel **Pœtus**, a, um. Adj. Qui obliquis oculis reſpicit, vel qui alterum oculum minorem habet. Plin. 11. 37. Uni animalium homini oculi depravantur, unde cognomina Strabonum & Pætorum. Hor. 1. Serm. 3. 44.
— Strabonem
Appellat pætum pater: & pullum, male parvus
Si cui filius eſt. Porphyrio, Strabo, qui eſt defortis oculis, dicitur: Pætus, leniter declinatis. Acron, Pæti proprie dicuntur, quorum huc atque illuc oculi velociter vertuntur Eſt igitur Pætus, Qui oculos habet tremulos, & ſe facillime in quamvis partem vertentes: quales plerumque ſunt laſcivarum oculi. V. PETUS. Hinc
Venus ipſa Pæta dicitur ab Ovid. 2. de Arte Am. 659.
Qui ſint pæti oculi vix aliunde melius cognoſci poteſt. quam ex eo, quod Veneri hi tribuantur. Vide an non alicubi apud Naſonem,
Si pæta eſt Veneri ſimilis, ſi glauca Minervæ. Vide ubi Venus dicitur habere oculos pætos. An in Epigr. Virgilio aſcriptis, de Dearum proprietatibus? H. St. Locus Ovidii eſt idem qui hic laudatur, ſed in editione Lugd. deſiderabatur. Legitur autem ibi Flava, non Glauca. Sed neutram lectionem, nec & Pæta quidem pariter, ferri poſſe contendit Heinſ. q. V. Ego τὸ Flava, vel ſi mavis cum Steph. Glauca non rejecerim. Eſt enim ex Lucret. lib. 4. v. 1154. ſumptum, ut reliqua, quæ ibidem apud Naſonem ſequuntur.

Pætŭlus, a, um. Adj. dimin. apud Cic. 1. de Nat. Deor. 29. pr. Redeo ad Deos, ecquos ſi non tam ſtrabones, at pætulos eſſe arbitramur?

Pætus, Æliorum fuit cognomen. Plin. 11. 37. Cic. pro Cluent. 72. Quid tu, Pæte: hoc enim ſibi Stalenus cognomen ex imaginibus Æliorum delegerat, &c. conf. Lex. Pitiſc.

P A G

Pagæ, vel **Pegæ**, [Πηγαὶ] Oppidum in plaga Locrenſi famoſiſſimum, unde Peloponneſi proſilit cervix. Plin. lib. 4. cap. 3. Hinc Pagei populi de quibus idem Plin. lib. 4. cap. 7. Meminit & Pagarum eodem loco. Pagæ vocabantur Sepulcra, quæ ſtatuas non habebant. V. Lex. Pitiſc.

Pagana Lex, qua ſancitum fuit ne mulieres in via torquerent fuſos, aut illos detectos ferrent, quoniam frugum proventibus id adverſari putabatur. Alex. ab Alex. Genial. Dier. lib. 4. cap. 8.

Paganus, V. PAGUS.

Pagasa, æ. & **Păgăsæ**, pl. f. [Παγασαὶ] Theſſaliæ oppidum, quod poſtea Demetrias dictum eſt, ut ait Plin. lib. 4. cap. 8. juxta quam ædificata fuit Argo navis, propter quod navis longa Argonautarum Pagaſæa nuncupatur, quod Iaſon, qui eam ædificavit, fuit filius Æſonis, fratris Peliæ regis Theſſaliæ. Hinc & Pagaſiticus ſinus in Theſſalia eſt dictus. Sunt qui ſcribunt Pegaſa.
Pagaſæ navalia. Propert. 1. 20. 17.

Pagasæus, a, um. Adj. [Παγασαῖος] ut, Silva Pagaſæa. Ovid. 12. Met. 412.
Apollo Pagaſæus. Silius lib. 7.
Fontes Pagaſæi calidi, quos & ſalem ferre ſcribit Plin. lib. 37. cap. 7.
Litus Pagaſæum. Lucan. 6. 400.
Puppis Pagaſæa, Argo navis. Valer. 8. Argon. 378. Idem, 1. 422. Ovid. Met. 7. 1.
Iamque fretum Minyæ Pagaſæa puppe ſecabant.
Sinus Pagaſæus. Mela 2. 3.

Pagăsus, a, um. aliud Adject. [Παγασὸς] Valer. 8. Argon. 451.
Si Pagaſas, vel Peliacas hinc denique nubes
Cerneret.

Pagăsĭcus, a, um. Adj. [Παγασικὸς] ut, Pagaſicus ſinus. Plin. lib. 4. cap. 8. & 12. Strab. 9.

Pagida, ſive Belus, Rivus in Phœnicia ad Carmelum promontorium vitri fertiles arenas parvo litori miſcens. Ipſe e palude Cendevia a radicibus Carmeli profluit. Plin. lib. 5. cap. 19.

Pāgĭna, æ. f. [σελὶς] Utraque pars folii. Paginæ dictæ ſunt, auctore Feſto, quod in libris ſuam quæque obtineant regionem, ut pagi: vel a Pagendo, quod in illis verſus pangantur, id eſt figantur. Verſus autem, non Carmina intelligit Feſtus, ſed Lineas. Cic. 1. Q. frat. 2. Nam quum hanc paginam tenerem, L. Flavius Prætor deſ. ad me venit, homo mihi valde familiaris. Martial. Epiſt. præf. lib. 1. In nulla pagina Latine loqui fas ſit.
Extrema pagina. Cic. in Orat. 41.
Longa atque inſignis honorum. Juven. 10. Sat. 57. ubi V. Scholiaſt. Faſtos conſulares intelligit.
Profana. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 301.
Contractio paginæ. Cic. 5. Att. 4. Meam in eo parcimoniam hujus paginæ contractio ſignificat.
Commovere totas paginas. Cic. 4. de Fin. 53. Utrum igitur tibi literam videor, an totas paginas commovere?
Complere paginam. V. COMPLEO.
Reſpondebo primum poſtremæ tuæ paginæ, quæ mihi magnæ moleſtiæ fuit. Cic. 6. Att. 2.
Utramque paginam facit. Plin. lib. 2. cap. 7. de fortuna, Huic omnia expenſa, huic omnia feruntur accepta, & in tota ratione mortalium ſola utramque paginam facit. Proverbii faciem habet illud, ſumpta metaphora a codicibus rationalibus duas habentibus paginas; alteram quæ indicat quid ſit datum: alteram quæ quid acceptum ſit, oſtendit. Itaque in rebus humanis fortuna utramque facit paginam, id eſt, ſive quid obtigit boni, ea laudatur, quaſi dederit: ſive mali quid accidit, eadem inceſſitur, ceu malorum auctor. Eraſmus. conf. Scalig. Animad. in Guilandi. Comm. de Papyro p. 45.
Paginam ſæpe pro Libro ponunt poëtæ, ut
Laſciva. V. LASCIVUS.
Turgeſcit pagina bullatis nugis. Perſ. 5. Sat. 20.
Pagina, in vitibus. Plin. lib. 17. cap. 22. de limitanda vite, Semper vero quintanis ſeminari, hoc eſt, ut quinto quoque palo ſingulæ jugo paginæ includantur. Paginas vocat Areas interceptas inter duo juga. Budæus.

Pagĭnŭla, æ. f. [σελιδάριον] dimin. Cic. 4. Att. 8. de Cæſare, Si vero id eſt, quod neſcio an ſit, ut non minus longas jam in codicillorum faſtis futurorum Conſulum paginulas habeat, quam factorum, quid illo miſerius?

Pagella, æ. f. [σελίδιον] aliud dimin. Cic. 11. Fam. 25. Non imitor λακωνισμὸν tuum, altera jam pagella procedit.

Pāgĭno, āre. Verbum, a Pago, finxerunt medii ævii ſcriptores. Unde

Paginatus, a, um. Partic. Paulin. Iamb. 353.
Solidoque navem paginatam robore.

Paginālis, e. Adj. Ennodius 2. 13. Paginalis, (i. e. Epiſtolaris) ſtili cura. Idem 2. 16.

Pāgo, pĕpīgi, pactum, [ἐμπεδόω] ĕre. Paciſci ſignificat. Auct. ad Herenn. lib. 2. 20. Pacta ſunt, quæ legibus obſervanda ſunt, hoc modo, Rem ubi pagunt, oratione pagunt. Al. Rem, ubi pagunt, orato; ui pagunt, &c. V. not. Quintil. lib. 1. cap. 6. p. 73. Burm. dicit Pepigi eſſe, non a Pango, ſed antiquo verbo Pago, pagis, ſine N, ut in lege XII Tab. Ni ita pagunt. Sueton. de Clar. Rhet. cap. 1. Et pepigerunt, bolum quanti emerent. Cic. pro Roſc. Com. 26. Dic pactionem feciſſe ut abſolveretur. non pepigit.
Pagere & Convenire. Auct. ad Herenn. lib. 2. 29. Ex pacto jus eſt, ſi quid inter ſe pepigerint, ſi quid inter quos convenit.
Recuſare quæ pepigiſti. Virg. 12. Æn. 12.
Pepigere quos motus darent. Lucret. lib. 1. 1022.
Fœdera mihi pepigit Lauſus. Virg. 10. Æn. 902. Idem 11. 133.
Cum hoſtibus pagere. Auctor de Viris illuſt. cap. 43. extr. De redemptione captivorum cum hoſtibus pepigit. Quod pactum, cum a ſenatu improbaretur, &c.
Rem ducentis nummis pagere. Plaut. Bacch. 4. 8. 38. Quid fit? H. ducentis philippeis rem pepigi.
Ab eo quicum pepigit impetrare. Cic. 3. Off. 92.

Păciscor, pactus ſum, [συντίθεμαι, σπένδομαι, ὁμολογέω, ἐμπεδόω, συμφωνέω] paciſci. Pactum facere, convenire: & fere præpoſitioni Cum adjungitur. Cic. in Parad. 6. Si quotidie fraudas, decipis, poſcis, paciſceris; aufers, eripis. Plin. 6. Epiſt. 23. Peto, atque etiam paciſcor, ut ſimul agat Cremutius Ruſo.
Paciſci de mercibus. Suet. de Clar. Gramm. cap. 17.
Diem paciſci & conſtituere cum aliquo. Cic. 1. in Catil. 24. Scio pactam & conſtitutam eſſe cum Manlio diem.
Fœdus paciſci. Cic. pro Sext. 33.
Inducias aliquot dierum cum hoſte. Cic. 1. Off. 33.
Millia duo pactus eſt. Martial. lib. 8. 17.
Præmium ab aliquo. Cic. 3. Q. frat. 3. Tanta invidia ſunt Conſules propter ſuſpicionem pactorum a candidatis præmiorum.
Præmium cum aliquo. Juſtin. lib. 2. extr. de Pauſania, Proditionis præmium cum Xerxe nuptias filiæ ejus paciſcitur. V. infra.
Pretium. Ovid. 8. Met. 306.
Pretium prædonibus pro capite. Cic. 3. Off. 107.
Rem aliquam alia. Senec. 1. de Clement.
Vitam paciſci ab hoſte. Salluſt. in Jugurth. cap. 26. pr. Adherbali ſuadent, uti ſeſe & oppidum Jugurthæ tradat: tantum ab eo vitam paciſcatur. i. e. Pactum faciat de vita ſalva.
Vitam pro laude. Virg. 5. Æn. 230. conf. Stat. 1. Theb. 319. Et Ovid. 7. Met. 307.
Pacti ſunt inter ſe. Juſtin. 1. 10. 4.
Pactus dimitti. Plin. lib. 8. cap. 7. Namque unum, qui ſupererat, objecit elephanto: & ille, dimitti pactus ſi interemiſſet, ſolus in arena congreſſus, magno Pœnorum dolore confecit.
Paciſcor cum. Cic. 5. Verr. 37. Ne quis frumentum de area tolleret, antequam cum decumano pactus eſſet. conf. Præmium paciſci ſupra.
Paciſci mercede cum aliquo ut. Liv. 25. 33.
Seſtertio cum aliquo paciſci. Cic. in Salluſt. 19.
Eſt & matrimoniorum verbum. Liv. 1. 2. Turno pacta Lavinia fuerat. Juſtin. 2. 15. 14. V. ſupra Præmium paciſci. Idem 7. 4. 7. Et Tacit. 1. Ann. 55. 4. Pacta puella. V. Lex. Pitiſc.
Filiam alicui. Cic. 5. Att. 21. Nec dubitat Dejotarus, cujus filio pacta eſt Artavasdis filia, (ex quo ſciri poteſt) quin cum omnibus copiis, &c.
Hæc tibi pacta eſt Callicli filia? LE. ego ducam pater. h. e. Promiſitne ipſa tibi, ſive dedit tibi fidem? Plaut. Trin. 5. 2. 59.
Inique paciſci. V. INIQUUS.

Pacisco, pro Paciſcor antique. Nævius apud Nonium 7. 54.

Paciscendus, a, um. Partic. Ammian. 31. 12. Ut firma fierent paciſcenda.

Pactus, a, um. Partic. [ὡμολογημένος] Pacto decretus. Plaut. Aſin. 3. 3. 145.
Hinc inerunt viginti minæ bonæ, mala opera partæ:
Has tibi nos pactis legibus dare juſſit. Vulgo *ſub conditione* dicunt,
Meritis & voce pactus eſt. Ovid. 5. Met. 28.
Conjux pacta. Ovid. 14. Met. 451. conf. Virg. 10. Æn. 722. V. in ipſo verbo.
Fides. Ovid. 3. Faſt. 485.
Heu! ubi pacta fides? ubi quæ jurare ſolebas?
Fœdus. Virg. 4. Georg. 158. Lucret. lib. 3. 782.
Si non forte ita ſunt animarum fœdera pacta.
Induciæ pactæ cum hoſte. Cic. 1. Off. 33. Ut ille, cui cum triginta dierum eſſent cum hoſte pactæ induciæ, nocte populabatur agros, &c.
Merces. Hor. 3. Carm. 3. 22.
Rem pactam habeto. Plaut. Pœn. 5. 3. 38.
Salus pacta. Juſtin. 8. 5. 3.
Societas pacta. Idem 20. 5. 6.
Teda pacta, Conjugium pactum. Ovid. 9. Met. 721.
Verba pacta, i. e. Concepta & legitima. Ulpian. titul. 24. ejus libri qui inſcribitur, Tituli ex corpore Ulpiani, Senatuſconſulto Neroniano cautum eſt, ut quod minus pactis verbis legatum eſt, perinde ſit, ac ſi optimo jure legatum eſſet. Sic dixit Cic. pro Roſc. Com. 46. Non enim ex pactione verborum, quibus jusjurandum comprehenditur: ſed, &c. i.e. Non ex formula. Sic & Arnob. adverſus gent. lib. 7. O deorum ſublimitas præpotens, quam venerator cum pactionibus adorat & formulis.

PACTA,

PACTA, æ. f. absolute pro Sponsa. Paterc. 1. 1. 3. Pactæ ejus nuptias occupaverat. V. Juret. in Symmach. p. 168. Et Hotoman. de Vet. nupt. ritu cap. 1.

PACTUM, i. n. [συνθήκη, ὁμολογία, συμβόλαιον, σύμφωνον] Conventionem significat. Cic. 2. de Invent. 68. Pactum est, quod inter aliquos convenit, quod jam ita justum putatur, ut juri præstare dicatur. Al. Jure præstari. Pactum est duorum consensus atque conventio: Pollicitatio vero, offerentis solius promissum. Ulpianus, D. de pollicitationibus, l. Pactum. Idem, D. de pactis. l. 1. Pactum autem a Pactione dicitur: unde & Pacis nomen appellatum est. [Non satis constat Pactum a Paciscendo, an a Pangendo dicatur, cum significatio utriusque verbi in multis conveniat, Verisimilius tamen a Pacio inusitato, quod est a Pago, unde & Pacio verbale, & Paciscor, arcessimus.

Pactorum quædam in rem sunt, quædam in personam. In rem sunt, quoties generaliter paciscor, ne petam. In personam, quoties ne a persona, i e. ne a L. Titio petam. Utrum autem in rem, an in personam pactum factum sit; non minus ex verbis, quam ex mente convenientium æstimandum est. Plerumque enim (ut Pedius ait) persona pacto inseritur, non ut personale pactum fiat, sed ut demonstretur cum quo pactum factum est. Hæc Ulpian. in l. Juris gentium. §. Pactorum D. de pactis.

Pactum conceptum in personam. Paulus in l. Si tibi decem. §. Si quis paciscatur. D. de pactis, Pactum conventum cum venditore factum, si in rem constituatur: secundum plurium sententiam emptori prodest. secundum autem Sabini sententiam, etiamsi in personam conceptum est, in emptorem valet.

Conditio atque Pactum. Cic. 2. Verr. 16. Mansit in conditione atque pacto usque ad eum finem, dum judices rejecti sunt.

Inter Pactum & Conventum differentia est. Nam Pactum est ex parte stipulantium: Conventum, quum quæ pepigerunt promissa sunt, de hisque est conventum. Hac de causa Pacta conventa, & Pacta conventaque legimus: antecedit enim Pactum, sequitur Coventum. Seneca de Benef. lib 3. cap. 15. Nec pacta conventaque impressis signis custodirentur. Ex Turneb. Adverf. 16. 5. conf. Lex. Pitisc.

Pacta conventa, stipulationes, &c. in foro cognoscenda. Cic. 2. de Orat. 100.

Pacta conventa insunt bonæ fidei judiciis. Ulpian. in l. 7. Juris gentium. §. 5 Quinimo. lib. 2. D. t. 14. de pactis.

Formula pacti. Ovid. 20. Epist. 151.

Inexorabile pactum. Stat. 1. Theb. 5.

Personale pactum. Paulus in l. Et hæredi. in princ. D. de pactis, Post mortem vero filii, nec patri proderit, nec hæredi ejus: quia personale pactum est.

Ratum pactum. Cajus in l. Contra. in princ. D. de pactis, Contra juris civilis regulas pacta conventa rata non habentur

Remotum a jure communi. Ulpian. in l. Juris gentium. §. Si paciscar. D. de pactis. Paulus in l. Si unus. § Item ne experiar. D. eodem titul. Si pactum conventum a re privata remotum sit, non est servandum.

Sacrum. Valer. 8. Argon. 401.

Convenit pacto. V. CONVENIO.

Eliditur pactum. Paulus in l. Si unus. §. Pactus. D. de pactis, Pactum ne peteret, postea convenit ut peteret: prius pactum per posterius eliditur.

Exuere pacta. Tacit. 6. Ann. 43.

Interponere. ut, Pacta quæ postea interponuntur, solent parere exceptiones. Ulpian. in l. Juris gentium. §. Quin immo. D. de pactis.

Interposito pacto convento de una re non petenda, totam obligationem submoveri. Paulus in l. Si unus. §. Si cum mihi. D. de pactis.

Ligare pacta. Propert. lib. 4. 4. 82.

Observantur ex conventu sine legibus pacta. Auctor ad Heren. lib. 2. 20.

Observanda non sunt pacta, quæ turpem causam continent. Paulus in l. Si unus. §. Pacta. D. de pactis.

Præstatur pactum. Cic. 2. de Invent. 68. V. paulo supra.

Servare pacta & promissa. Cic. 3. Off. 92. Pacta & promissa semperne servanda, quæ nec vi, nec dolo malo (ut Prætores solent dicere) facta sunt.

Servandum erit pactum conventum. Paulus in l. Sed si tantum. D. de pactis.

Stare pacto. Liv. 9. 11.

Valet pactum. Ulpian. in l. Juris gentium. §. Si paciscar. D. de pactis, Si paciscar ne judicati vel incensarum ædium agatur: hoc pactum valet.

Ex Pacto. Nepos 1. 2. 4. conf. Liv. 1. 11.

Pacta dicebantur Tributa quæ Imperatores pendebant Scythis, Bulgaris, aut Sarracenis. Paul. Diacon 23. Dominus Bulgariæ denuntiavit Imperatori, Aut tribue mihi pacta, aut demoliar Thraciam. Buleng. de Vectig. cap. 78.

Locrense pactum, Proverbium de fœdifragis dictum, cujusmodi quondam habiti Locrenses, quod fœdere prodito quod cum Peloponnesiis inierant, ad Heraclidarum partes defecerint. Erasm. ex Zenodoto.

Pacto, ablat. pro Modo aliquando ponitur. Plaut. Rud. 5. 3. 46.

Non tacebo unquam alio pacto, nisi talento comprimor. h. e.

Alias. Ter. Andr. 1. 1. 23.

Eo pacto & gnati vitam, & consilium meum
Cognosces, & quid facere in hac re te velim.

Hoc denique pacto discimus. Virg. 2. Georg. 248.

Isto pacto si servi mei me metuerent. Cic. 1. Catil. 7.

Nullo pacto. V. NULLUS.

Quo pacto. Hor. 1. Epist. 17. 2.

Quamvis Scæva satis per te tibi consulis, & scis
Quo tandem pacto deceat majoribus uti,
Disce docendus adhuc.

PACTIO, ōnis. f. [συνθεσία, σύνθημα] Ulpian. l. 1. D. de pactis. Est autem pactio, duorum, pluriumve in idem placitum & consensus. Cic. 3. Verr. 17. Sciebam in rejiciendis judicibus nonnullos memoria nostra pactionis suspicionem non vitasse. [Hic pactionis nomine Prævaricationem designare videtur. V. Ascon.

Pactio apud Orat. & Hist. est de re publica conventio inter personas publicas: Pactum, De privata inter quoslibet. Wasse.

Quomodo Pactio differat a Fœdere, V. in Lex. Pitisc.

Accedere ad pactionem. V. ACCEDO.

Adire ad. V. ADEO, adis.

Agere pecuniarum pactiones. Cic. de Provinc. Consul. 9.

Conficere. V. CONFICIO.

Conflare. Cic. de Arusp. Resp. 42.

Facere. Cic. 7. Verr. 133. Has per Timarchidem pactiones sepulturæ cum vivis etiam illis esse factas? conf. Suet Jul. 30. Et Justin. 22. 8. 3.

Facere de tota lite. Cic. pro Rosc. Com. 40.

Facere nuptialem invitum aliquem cogere. Liv. 4. 4.

Inire pactionem. Justin. 35. 1. 5.

Interponere pactionem. Justin. 7. 6. 4. & 22. 3. 3.

Intercisæ. Cic. in Parad. 6. Qui tuas mercedum pactiones in patrociniis intercisas, &c.

Manere in pactione. Nepos 17. 2. 4.

Obligare pactionibus suorum præmiorum aliquos. Cic. Post. red. in Senat. 31.

Perturbare conditiones & pactiones bellicas. Cic. 3. Off. 108. Regulus vero non debuit conditiones, pactionesque bellicas perturbare perjurio.

Venire ad aliquam. Cic. 2. de Invent. 73. Quum omnes perituri milites essent, nisi ad pactionem venissent, utrum, &c.

Pactio, pro Formula. V. paulo ante, Verba pacta, in PACTUS. pr.

Pactiones decumanorum. V. Lex. Pitisc.

PĂCIŌNEM, antiqui dicebant, quam nunc Pactionem dicimus. unde & Pacisci adhuc, & Paceo in usu remanet. Festus. [V. in OPINIO notata.

PACTUS, ûs. m. Petron. cap. 81. Unius noctis pactu omnia vendere.

PACTOR, ōris. m. [ὁμολογητὴρ] Cic. 7. Verr. 54. An fœderum interpretes, societatis pactores, religionis auctores?

PACTĪTIUS, a, um. Adj. [συνθηματικὸς] Vulgo *Conventionalis* dicitur. Gell. lib. 1. cap. 25. Cessatio pugnæ pactitia, induciæ dicitur.

PAGOARGAS, Oppidum ad mare Rubrum Troglodytici & Æthiopici sinus. Plin. lib. 6. cap. 29.

PAGRUS, i. m. [πάγρος] & Phagrus, quasi φάγρος, id est vorax. Piscis. Plin. lib. 23. cap. 10. Pagri fluviatilis longissimus dens capillo adalligatus. Idem lib. 9. cap. 16. Prægelidam hiemem omnes sentiunt, sed maxime qui lapidem habere in capite existimantur, ut lupi, chromes, sciænæ, pagri. Iidem & Paguri dicuntur. V. Gesner. Dicitur & Pager, vel Pagur, Ovid. Halieut. 107.

PAGŪRUS, i. m. [πάγουρος] Piscis ex genere testaceorum, aut crustatorum. Galen. lib. 3. de Aliment. facult. cap. 34. Astaci, paguri, cancri, locustæ, carides, tenui testa concluduntur. Dictus est autem Pagurus, παρὰ τὸ ὑρεῖν καὶ φυλάττειν τοὺς πάγους, quod in altioribus fluminum locis versetur, ripisque præruptis, Meminerunt ejus Ælianus & Aristotel. lib. 4. de Animal. conf. Plin. 9. 31.

PĀGUS, i. m. [κώμη] Simul positæ villæ, hoc est, rusticanæ domus in unum coagmentatæ. Nam πηγὴ Græce, Latine Fons dicitur: quod circa fontes hæ ponerentur: quodque omnes eadem aqua uterentur, auctore Festo. Pagi videntur in plano fuisse: hinc Paganos a Montanis distinguit Cic. pro Domo 74. ut annotat Græv. in loc.

Pagi, sunt Aptata ædificiis loca inter agros habitantibus. Isidor. Orig. 15. 2.

Pagus non modo Vicum rusticanum significat, sed unius jurisdictionis Tractum, ditionem, ac agrum: quomodo hodie Helvetia tredecim habet pagos ac civitates, quæ iisdem legibus, moribus, atque institutis utuntur. Tacit de Moribus German. cap. 12. Eliguntur in iisdem conciliis & principes, qui jura per pagos vicosque reddunt. Quem locum exponens Althamerus, Inter Vicum & Pagum, inquit, hoc interest discriminis. Vicus significat villarum, id est domorum rusticanarum congeriem absque mœnibus: Pagus vero vicorum societatem, ditionem, seu agrum, qui multis vicis constat. Hæc mire illustrant Cæsarem, qui lib. 1. de Bell. Gall. cap. 12. Omnem civitatem dicit Helvetiam in quatuor pagos divisam esse. Iterum lib. eod. cap. 37 Treviri autem nuntiabant, pagos centum Suevorum ad ripam Rheni consedisse, qui Rhenum transire conarentur. Rursum lib. 4. cap. 1. Suevorum gens est longe maxima, & bellicosissima Germanorum omnium: ii centum pagos habere dicuntur, ex quibus quotannis singula millia armatorum, bellandi causa, suis ex finibus educunt. Hæc & plura Cæsar. Quæ sic explicat Althamerus. Dicitur Pagus ἀπὸ τῆς πηγῆς, id est a fonte: quod pagi circa fontium rivos collocarentur. Minime autem credibile est, Sueviam latissimam Germaniæ oram, tantum centum vicos habuisse: quum nullas etiam urbes habitaverint: nec junctas sedes inter se passi fuerint: sed discreti ac diversi, ut fons, ut campus, ut nemus, ut fluvius placuit, coluerint, &c. Præterea quo modo ex uno vico potuissent mille homines ad bellum educi? Satis ergo indicat Cæsar, Pagum significare Hominum multitudinem, societatem ac civitatem, & Paganos esse, Fontium aut fluviorum accolas, qui unum tenent tractum & districtum. Hæc ille. Turnebus in eundem Cæsaris locum, Pagi, inquit, sunt Regiones universæ & populi alicujus partes, ut tota regio Helvetiorum, quæ a Cæsare appellatur Civitas, in quatuor partes erat distributa, quas appellat Pagos, non quod tantum pagatim incoleretur: nam & habitabatur oppidatim, quum scribat duodecim oppida in ea fuisse, & pagos ad quadringentos, sed quod universus eorum ager in quatuor partes, & tanquam præfecturas, esset divisus. Eodem modo scribit idem Cæsar Suevorum centum pagos fuisse: cum enim longe lateque in Germania regionem amplissimam haberent, latissimosque fines, in centum partes regio distributa erat. Sic ager Romanus a Numa Pompilio in pagos fuerat distributus, ut scribit Dionysius his verbis, διελὼν τὴν χώραν ἅπασαν εἰς τοὺς καλουμένους πάγους. Tractus enim quosdam & partes regionis ita vocavit, quod quidem & Plutarchus scribit, εἰς μέρη τὴν χώραν διελὼν, ἃ πάγους προσηγόρευσεν. Pagis autem illis præerant pagorum magistri. Erant & Pagi, Castella quædam & munitiones juxta Romam in locis editis, quo se plebs rustica, hoste in agrum Romanum incursiones faciente, recipiebat: & in certos pagos erat contributa, ut Dionysius scribit. Cicero etiam in plebe Romana Paganos & Montanos numerat. Hæc ex Turneb. Vide etiam Glareanum in Annotationibus in Cæsarem, Salmas. in Vopisc. Saturn. cap. 8. Voss. Lex. Etym. Manut. lib. 3. Ep. 7. & Scalig. Lect. Auson. 1. 23. p. 66.

Ingentes pagi. Virg. 2. Georg. 382.

Rugosus frigore. Hor. 1. Epist. 18. 105.

Saliarius pagus. V. Fabret. de Aquæduct. diss. 3.

Succusanus pagus. V. Nardin. Rom. Vet. 3. 6.

Pagus pro Gentilitate. V. in PAGANUS.

PAGĀTIM, [κωμηδὸν] Adv. dictum est Per singulos pagos, ea forma qua Oppida-

Oppidatim. Liv. 31. 26. Templa deûm, quæ pagatim ſacrata habebant, dirui atque incendi juſſit. Ibid. cap. 30. Pagatim habitantes.

PAGĀNUS, a, um. Adj. [κωμητικὸς] ut, Fercula pagana. Propert. lib. 4. 4. 76. & Ovid. 1. Faſt. 670. Pagani foci.

PAGĀNUS, i. m. [κωμήτης] Ruſticus, a Pago dictus eſt, ut Villanus a villa, qui natus in ea eſt. Cic. pro Domo, 74. Nullum eſt in hac urbe collegium: nulli pagani aut montani, quoniam plebi quoque urbanæ majores noſtri conventicula, & quaſi concilia quædam eſſe voluerunt, &c. ubi videtur certum Urbanæ plebis collegium intelligere.

Paganus, Qui miles non eſt. Juvenal. 16. Sat. 33.

—citius falſum producere teſtem

Contra paganum poſſis, quam vera loquentem

Contra fortunam armati. Marcellus in l. Quædam. D. de Pœnis, Quædam delicta pagano, aut nullam, aut leviorem pœnam irrogant: militi vero graviorem. Tacit. 3. Hiſt. 24. 4. Vos, niſi vincitis, pagani ſcil. eſtis. Idem 2. Hiſt. 14. 4. Suet. Aug. cap. 27. Cum concionante ſe, admiſſa turba paganorum, apud milites ſubſcribere quædam animadvertiſſet. conf. Plin. 10. Epiſt. 18. Veget. 2. 23. & Buchn. ad Plin. 7. Epiſt. 25. item Lex. Pitiſc.

Hinc Pagani a veteribus Chriſtianis dicebantur Gentiles, quod Chriſti milites non eſſent, ut quidam cenſent. Alii nomen ducunt a Pagis, ubi extra urbes ſub Chriſtianis principibus idola colebantur. V. Herald. in Arnob. pr. & Cellar. Cur. poſter. p. 276.

Sed Pagus apud Latinos idem eſt ac ἔθνος apud Græcos, ut ſupra videre eſt; adeo ut Paganus & Gentilis idem plane ſignificent. V. Salmaſ. in Vopiſc. Saturn. cap. 8. Hinc Pagum pro Gentilitate ipſa uſurpavit Prudent. περὶ στεφ. 10. 296.

Non erubeſcis ſtulte, pago dedite,

Te tanta ſemper perdidiſſe obſonia.

Paganus, per translationem, Qui in exercitio aliquo nondum perfectus eſt. Perſius in prooem. lib. ſui, 6. —ipſe ſemipaganus

Ad ſacra vatum carmen affero noſtrum.

PAGĀNĬCUS, a, um. Adj. [κωμητικὸς] Antoninus in l. 1. C. De teſta. militis, Frater tuus miles ſi te ſpecialiter de bonis, quæ in paganico habebat, hæredem fecit: bona quæ in caſtris reliquit, petere non potes. Differt a Caſtrenſi. [Videtur hic Paganicum, i. n. ſubſtantive poni, ut Hoſticum, & alia id genus, ubi ſubauditur Solum.

Feriæ paganicæ. i. e. Pagi. Varro de L. L. 5. 3.

Pila paganica, a pagis dicta, hoc eſt villis, quod pagani ea uterentur. Hæc groſſior laxiorque & pluma plena, nec ad luſum tam agilis, ut quæ nec tam levis eſt, nec jactata facile reſilit. De qua ſic Martial. lib. 14. 45.

Hæc, quæ difficili turget paganica pluma,

Folle minus laxa eſt, & minus arcta pila. Quaſi dicat, Eſt laxior quam pila trigonalis, & arctior, firmiorque quam follis, nam Follis, tertium pilæ genus eſt. Vide ſuo loco. Ex Perotto. V. PILA.

Incredulitas paganica, Gentilis. Salvian. lib. 1. de Gubern. pr.

Impia & paganica ſollicitudo. Idem lib. 1. contra Avar. p. 25.

IOVI PAGANICO. Gruter. Inſcript. p. 21. n. 11.

PAGĀNĬTAS, ātis. f. Ritus & religio Paganorum. Salvian. de Gub. Dei, 8. p. 302. Profeſſa jugiter plurimorum paganitas fuit. Theod. Cod. l. 15. tit. 5. de ſpectac. Paganitatis ſtolidæ errore detineri. i. e. Paganorum.

PAGANĀLIA, orum. n. pl. [κωμητικὰ] Feſta ruſticorum. V. Ovid. 1. Faſt. 669. & Varr. de L. L. 5. 3. Onomaſt. vet. Paganalia, κωμητικά.

P A L

PAL Palmenſi.

PĀLA, æ. f. [δίκελλα] Inſtrumentum ruſticum. Pala a pangendo, G in L mutatum quod fuit, inquit Varro lib. 4. de L. L. 31. [Eliſum G rectius diceret, Pangula, Pagula, Pagla, Pala.

Pala, Inſtrumentum foſſoris. Plaut. Pœn. 5. 2. 58.

Palas vendundas ſibi & mergas datas,

Ut hortum fodiat, atque ut frumentum metat. Plin. lib. 18. cap 6. Juncoſus ager verti pala debet, at in ſaxoſo bidentibus.

Pala, Inſtrumentum, quo panis in furnum mittitur, & extrahitur. Cato R. R. cap. 11. extr. Palæ ligneæ quatuor.

Palæ, dicuntur Dorſi dextra lævaque eminentia membra. V. ſeq. dict.

Pala coxæ, *Le paleron* P. addidit in Latino Gallico. H. St. Pro Scapulis uſurpat Cæl. Aurel. Acut. 2. 35. ſ. 185. & Chron. 3. 2. ſ. 22. Vaporationes inter ſcapulas, ſive palas, adhibendæ.

Palæ, [πάλαι] Minores auri purgatioris maſſulæ, inquit Strab. lib. 3. & utique non majores ſelibra. Plin. lib. 34. cap. 13. Exſpuitur æris pala quædam. Caſtigati codices habent Palea. V. Caſaub. ad Strab.

Pala, [σφενδόνη] Annuli pars plana & latior, in qua gemma inſeritur. Cic. 3. Off. 9. Ibi quum palam ejus annuli ad palmam converterat, a nullo videbatur, ipſe autem omnia videbat. V. Rhodig. Ant. Lect. 6. 12. & Salmaſ. in Vopiſc. Carin. cap. 20. [Gloſſ. Lat. Gr. Paleta, Σφενδόνη δακτυλίων.

Pala, Ventilabrum, inſtrumentum quo purgantur frumenta. Tertull. de Præſcript. cap. 2. Palam in manu portat ad purgandam aream ſuam. conf. Voſſ. Lex. Etymol. Barth. Adverſ. 11. 8. & Gloſſ. Lat. Gr. & Onomaſt. vet.

Pala, Arbor de pomorum genere, Arienen pomum (id eſt ei fructui nomen) ferens: ex quo pomo Indorum ſapientes vivunt. De ea arbore, ac Ariene fructu, narrat Plin. lib. 12. cap. 6.

Pala battuta, ſive percuſſa, eſt Menſura lignea, quæ frumento plena in altum a bajulis ſublevatur, ac derepente certo ictu ſubducitur, ut ex alto cadens frumentum in rublitellam ictu calcetur Luc. Pætus de Pond. Rom & Græc. 4. extr. [Sed ibi de Aridorum noſtri temporis Romanorum menſuris agit, nec proïnde vel in Pitiſci Lexicon, vel ex eo huc pertinebat id vocabulum.

PALACRA, æ. f. quæ & PALACRANA a nonnullis appellatur, Major auri maſſa eſt. Plin. lib. 33. cap. 4. conf. PALA.

PALÆA, æ. f. [παλαιὰ] Civitas ad radices Olympi montis. Strab. lib. 14.

PALÆBYBLUS, [Παλαίβυβλος] Oppidum eſt in ora Syriæ Libano monti ſubjectum, non procul ab Adoni fluvio. Plin. lib. 5. cap. 20.

PALÆMON, ōnis. m. [Παλαίμων] Inus & Athamantis filius, Marinus deus, Latine Portunus, vel, ut aliis placet, Portumnus, quod portubus præſit. V. Cic. 3. de Nat Deor. 39. Ovid. 6. Faſt. 547.

Quem nos Portunum, ſua lingua Palæmona dicet. V. MELICERTA. & Heinſ. ad loc.

Inous Palæmon. Virg. 5. Æn. 823.

Naufragus. Stat. 5. Silv. 1. 180.

Palæmonis vinea. Plin. lib. 14. cap. 4.

Palæmon, alius fuit Phinei Arcadiæ regis filius.

Alius item Remmius Palæmon, Grammaticus Vicentinus, qui Romæ vixit ac docuit, principem locum inter Grammaticos tenens, ſub Tiberio & Claudio principibus, tanta vir arrogantia, ut M. Varronem porcum appellaret, ſecum & natas & morituras litteras jactaret: nomen quoque ſuum in Bucolicis non temere poſitum, ſed præſagiente Virgilio, fore quandoque omnium poëtarum ac poëmatum Pælamonem judicem V. Ecl. 3. Luxuriæ ita indulſit, ut ſæpius in die lavaretur, nec ſufficeret ſumptibus. Hæc & plura Suet. de Ill. Gram. cap. 23. Attigit autem ætatem Quintiliani, ut ipſe teſtatur lib. 1. cap. 4. his verbis, Ut Ariſtarchus, & ætate noſtra Palæmon. Hinc

Palæmonis artem pro Grammatica dixit Juven. 6. Sat. 451. conf. Voſſ. de Poet. Lat. p. 42.

Latinitatem muſicare ex Palæmone affertur a Pontano. Vide Muſicare a me in marg. aſcriptum. H. St. Sed locum illum empectæ culter amputavit.

PALÆMŎNIUS, a, um. Adj. [Παλαιμόνιος] ut, Coronæ Palæmoniæ, i. e. Iſthmiacæ, quæ in Iſthmiis ludis, Palæmoni a Theſeo dicatis, victoribus dabantur. Claud. de Conſ. Mall. Theod. 289.

Cuncta Palæmoniis manus explorata coronis

Adſit. Coronæ autem Iſthmiacæ ex pinu erant confectæ, ut auctor eſt Plin. lib. 15. cap. 10.

PĂLÆMYNDUS, [Παλαίμυνδος] Cariæ oppidum fuit eo in loco, in quo poſtea condita fuit Nariandus. Palæmyndi autem nomen accepit ad diſcrimen recentioris Myndi, quum antea etiam Myndus diceretur. Plin. lib. 5. cap. 29.

PALÆŎPHARSĀLUS, i. f. [παλαιοφάρσαλος] Antiqua Pharſalus, ſive vetus urbs in regione ad Pharſalum. Frontin. Strateg. 2. 3. 22. Cn. Pompejus adverſus Cæſarem Palæopharſali triplicem inſtruxit aciem. Scribitur & Palæpharſalus.

PALÆOPOLIS, [παλαιόπολις] Civitas vetus, Emporienſium dicta, quam primum habitaſſe Maſſilienſes Strab. lib. 3. ſcribit. Puto eam eſſe, quam vulgo *Civita vecchia* apppellant Maſſilienſes.

PALÆPĂPHUS, [Παλαίπαφος] Oppidum Cypri inſulæ antiquum Veneris Paphiæ templum habens, antea Paphus dicta; verum poſtquam Agapenor ad ſexageſimum inde ſtadium alteram ejuſdem nominis urbem condidiſſet, cœpta eſt hæc, ad differentiam novæ urbis, Palæpaphus appellari, quaſi vetuſta Paphus. Strab. lib. 14.

PALÆPHĂTUS, i. m. [Παλαίφατος] interpretatur Prædictus, antiquus, fatidicus. Eſt etiam viri proprium, qui τῶν ἀπίστων, id eſt Incredibilium volumen ſcripſit, cujus pars tantum exſtat. Fuit hic Parius patria, ſive (ut alii tradunt) Prieneus. Vixit Artaxerxis tempore. De hoc plura Cæl. lib. 30. cap. 34.

De aliis hujus nominis, V. Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 9. & 3. 395.

PALÆPHĂTIUS, a, um. Adj. [Παλαιφάτιος] ut, Palæphatia papyrus: proverbialiter dicitur de Libellis fabuloſis, qui non niſi meras fabulas, reſque incredibiles continent. Tractum a Palæphato Pario, ſive Prieneo, qui τῶν ἀπίστων, hoc eſt rerum incredibilium multa conſcripſit volumina. Eraſm. Immo Palæphatiam papyrum Virg. in Carmine ad Meſſalam 88. ſimpliciter dixit pro Libris Palæphati, quum ait,

Docta Palæphatia teſtatur voce papyrus.

PALÆPŎLIS. is. f. [Παλαίπολις] Græca quondam urbs in Italia, uti jam Neapolis. apud Liv. 8. 22.

PALÆSCAMANDER, [Παλαισκάμανδρος] Troadis fluvius, qui effecto prius lacu in Achæorum portum influit. Plin. lib. 5. cap. 30.

PALÆSCEPSIS. [Παλαίσκηψις] Civitas in Æſapi convalle, quam Rhodius fluvius præterfluit. Strab. lib. 13.

PALÆSTE, es. f. Portus Epiri, quo Cæſar claſſem in trajectu appulit, ſi lectionem Chalcidenſis codicis ſequimur, quem Paul. Marſus laudat, apud Cæſ. 3. Civ. 6. Hinc

PALÆSTĪNUS, a, um. Adj. Lucanus lib. 5. 460.

Laxa Palæſtinas undis confixit arenas. & Deæ Palæſtinæ. Ovid. 4. Faſt. 236. ubi V. Burm.

PALÆSTĪNA, æ. f. [Παλαιστίνη] Provincia Syriæ, Arabiæ contermina, ut inquit Plin. lib. 5. cap. 12. Herodotus totam Syriam vocat Palæſtinam. In ea quinque civitates continebantur, Gaza, Aſcalon, Geth, Accaron, & Azotum. V. Panciroll. Notit. Dign. Imp. Orient. cap. 107. & 112. & dictt. ſeqq.

PALÆSTĪNUS, a, um. Adj. [Παλαιστινὸς] ut,

Aqua Palæſtina, Euphrates. Ovid. 2. Faſt. 464.

Gens. Sil. lib. 3. 606.

Syrus. Tibull. lib. 1. 7. 18. V. Burm. ad ſuperiorem Ovidii locum.

PALÆSTINI, orum. m. pl. [Παλαιστινοὶ] Incolæ regionis, qui in S. S. Philiſtiim vocantur. Spartian. in Sever. cap. 17. pr. In itinere Palæſtinis plurima jura fundavit.

PALÆSTINENSIS, e. Adj. Spartian. ibid. cap. 9. Neapolitani Palæſtinenſes.

PALÆSTES, æ. m. [παλαιστὴς] Luctator. ἀπὸ τοῦ παλαίω, Luctor. Lamprid. de Alex. Sever. cap. 27. Palæſtes primus fuit, in armis magnus, &c. conf. Idem cap. 30.

PALÆSTRA, æ. f. [παλαίστρα, παλαισμοσύνη] Luctatio. A πάλιν, iterum, & παίω, ferio, vel ἀπὸ τοῦ πάλλειν, id eſt a motu urnæ: Nam ducta forte antiqui luctabantur: vel potius ἀπὸ τῆς πάλης, id eſt a luctatione. Huic maxime olim dedita fuit juventus Laconica, ita, ut & virgines luctarentur Lacænæ. V. Barth. ad Stat. 4. Theb. p. 980. & Hieron. Mercur. de Arte Gymn. 1. 6. conf. Turneb. Adverſ. 28. 46. Ter. Eun. 3. 2. 24.

—fac periculum in litteris,

Fac in palæſtra, in muſicis, quæ liberum

Scire æquum eſt adoleſcentem, ſolertem dabo. Cic. 1. de Legib. 6. Habuitque vires agreſtes atque horridas, ſine nitore ac palæſtra. V. APALÆSTROS.

Studio palæſtræ ignava juventus. Lucan. lib. 7. 271.

Jura palæſtræ. Propert. lib. 3. 14. 1.

Agreſtis. Virg. 2. Georg. 531.

Catenatæ. Stat. 2. Silv. 1. 110.

Decora. Hor. 1. Carm. 10. 2.

Liquida. Claud. de Conſ. Mall. Theod. 288. i. e. Quæ fit a perunctis oleo liquido. Sic &

Nitida. Ovid. 16. Faſt. 149.

Olym-

Olympiaca. Lucan. lib. 4. 614. h. e. In Elide apud Jovis Olympii templum quinto quoque anno fieri solita.
Palatina. Cic. 2. Att. 4.
Putris. V. HAPHE.
Uncta. Ovid. 19. Epist. 11.
Adjuvat histrionem palæstra. Cic. in Orat. 14. Histriones enim mitti solebant ad palæstritas, ut exercitatione palæstræ, membra decentius & corpus moverent, aptiusque gestum componerent.
Exercent patrias oleo labente palæstras. Virg. 3. Æn. 281.
Habet palæstram quandam hic motus. Cic. in Orat. 228.
Ludere palæstra. Ovid. 16. Epist. 150.
Palæstra sæpissime locus exercitationis. Virg. 6. Æn. 642.

> Pars in gramineis exercent membra palæstris.

Palæstram, Domum lenonis translate vocat Ter. Phorm. 3. 1. 20. Eccum a sua palæstra exit foras. i. e. Domo lenonis, ubi amator assidue exercetur, ut ait Donatus.
Palæstræ & olei esse res, Proverbiali figura dicuntur, Quæ non ad serium negotium, sed ad lusum & ostentationem adhibentur, quum in prælio majoribus opus sit viribus. Cic. 1. de Orat. 81. Nitidum quoddam genus est verborum & lætum, sed palæstræ magis & olei, quam hujus civilis turbæ ac fori. V. Erasmum in Adag.
Palæstra præterea, Decentiam illam significat, qua status, motus, flexusque corporis, ac omnes omnino habitus venustatem quandam leporemque præ se ferunt: quæ & Chironomia dicitur: quam qui non didicerunt, ii Apalæstri ab antiquis dicti sunt. Cic. in Orat. 229. Itaque qualis eorum motus, quos Apalæstros Græci vocant: talis horum mihi videtur oratio, qui non claudunt numeris sententias. Quintil. lib. 9. cap. 4. Sicut etiam quos Palæstritas esse nolumus, tamen esse nolumus eos qui dicuntur Apalæstri. Palæstra, *La grace à faire les choses.* Homo apalæstros, *Qui n'a nulle grace.* Budæus in Annotat. prior.
Palæstra, metaphorice pro Medio dicendi genere. Cic. de Clar. Orat. 37. Phalereus enim successit eis, senibus adolescens, eruditissimus ille quidem horum omnium, sed non tam armis institutus, quam palæstra. Itaque delectabat magis Athenienses, quam inflammabat. Processerat enim in solem & pulverem, non ut e militari tabernaculo, sed ut e Theophrasti doctissimi hominis umbraculis. Hic primus inflexit orationem, & eam mollem teneramque reddidit: & suavis, sicut fuit, videri maluit, quam gravis, sed suavitate ea, qua perfunderet animos, non qua perfringeret. Non tam armis, h. e. Non tam gravi & sublimi dicendi genere. V. Arma, pro sublimi dicendi genere, in ARMA. Quam palæstra, i. e. Quam temperato & medio dicendi genere: in quo, inquit Cic. in Orat. 92. multi floruerunt apud Græcos: sed Phalereus Demetrius meo judicio præstitit ceteris: cujus oratio cum sedate placideque loquitur, tum illustrant eam, quasi stellæ quædam, translata verba atque immutata. Hoc vero temperatum genus orationis cum palæstra comparatur, quia in palæstra luctantur quidem & pugnant homines, sed non ita tamen, ut adversarium magnopere possint offendere, quum sæpe nudi & oleo uncti contendant: unde poetæ Palæstras, Nitidas & Unctas vocant. Sic oratores temperati, certant illi quidem cum adversariis, sed non ita ut multum proficiant, quamvis orationem suavitatis plenam, & omnibus ornamentis perpolitam afferant. Sic etiam 1. de Legib. 6. de Cœlio Antipatro loquitur, Habuit vires agrestes ille quidem atque horridas, sine nitore ac palæstra. Et 1. de Orat. 81. Nitidum quoddam genus est verborum & lætum, sed palæstræ magis & olei, quam hujus civilis turbæ ac fori. i. e. Ludicræ magis exercitationis, quam generis hujus acrioris, quo nos utimur in concilio & judicio. Interpretari etiam fortasse possis, Palæstra, Exercitatione domestica, quæ dictioni Forensi opponitur lib. 1. de Orat. præsertim quum Palæstræ, ut docet Vitruvius infra, essent etiam Loca, ubi disputabant: & Demetrius disputator subtilis lib. 1. de Off. 3. appelletur.
Palæstra, Locus in quo disputabant. Vitruv. lib. 5. cap. 11. Nunc mihi videtur (tametsi non sint Italicæ consuetudinis) palæstrarum ædificationes tradere explicate, & quemadmodum apud Græcos constituantur, monstrare. Constituuntur autem in tribus porticibus exedræ spatiosæ, habentes sedes, in quibus Philosophi, Rhetores, reliquique qui studiis delectantur, sedentes disputare possint. Cic. 2. de Orat. 20. Porticus hæc ipsa, ubi inambulamus, & palæstra, & tot locis sessiones, gymnasiorum & Græcarum disputationum memoriam quodammodo commovent. Locum dicit in Crassi Tusculano, ubi juventus, aut ex ejus familia, aut ex alia corpus exercebat. Nam etsi palæstra luctatorum propria videtur, tamen etiam pro Gymnasio ponitur, & admittit cursores, pugiles, jaculatores. In gymnasiis & palæstris apud Græcos fuere magistri gymnastæ & palæstrici, qui docerent pueros, non modo artem gymnicam, sed etiam gestus motusque membrorum. Eo quoque philosophi & artium professores venire solebant, ac suas artes, alii sedentes, alii inambulantes exercere. Hinc Gymnasia pro Scholis usurpata sunt. Non igitur ab re hic fit mentio de porticu & palæstra. Non enim solum fiunt ad corporum exercitationem, sed etiam ad meditationem litterarum. His in locis Palæstra pro toto Gymnasio usurpatur; ut apud Plaut. Bacch. 3. 3. 24.

> Ibi cursu, luctando, hasta, disco, pugillatu, pila,
> Saliendo sese exercebant.

Aliquando certam tantummodo Gymnasii partem significat. Ita Catull. 63. 60.

> Abero foro, palæstra, stadio & gymnasiis?

Palæstra dea, filia Mercurii, de qua sic Lactant. Statii Interpr. Quum aliquando, inquit, Mercurius somnum caperet, quidam dormienti tetendit insidias, qui conata peregisset, nisi eum filia Palæstra excitasset. Ex Lil. Gyraldo hist. Deor. syntagm. 9. V. Lexic. Pitisc.
Palæstra etiam vocabatur, Septum in villa ubi apri inclusi. Varro R. R. 3. 13. Cum e superiore loco e palæstra apris effunderetur glans. V. Scalig. in Varron. p. 247.

PALÆSTRĪTA, æ. m. [παλαιστρίτης] Sodalis palæstræ, & qui palæstræ dat operam. Cic. 6. Verr. 139. Ex Heraclii hæreditate, quam palæstritis concessisset, multo maximam partem ipsum abstulisse: neque postulandum fuisse, ut ille palæstritas diligeret, qui etiam inventorem olei deum sustulisset. Pers. 4. Sat. 39.

> Quinque palæstritæ licet hæc plantaria vellant. — Martial. 6. 39. 8.
> Ipsa est imago Pannici palæstritæ. — Idem 3. 82. 20.
> Partitur apri glandulas palæstritis.

Palæstrita etiam dicebatur, Qui athletas ungebat in Gymnasiis, ut in loco Persii supra memorato. conf. Salmas. in Tertull. de Pallio, p. 273. [Quod negat Ant. Vandale Diss. 8. de Gymnasiarch. cap. 8. Sane Palæstritæ sunt, quicunque Palæstram sequuntur. unde Cic. 4. Verr. Quæ pecunia palæstritis, ex testamento propinqui sui, Heraclio legata fuerat, eam dicit Toti populo Syracusano, qui palæstra nimirum utebatur, legatam fuisse. V. totum cap. 14. & seqq. Persius autem translate pro Validis depilatoribus dixit: etsi satis constet, hoc quoque officium sibi invicem palæstritas præstitisse; nec alium puto, quam Palæstritam intelligi, qui in Aulul. Plauti 2. 9. 6. dicitur Volsus ludio.

PALÆSTRĬCUS, a, um. Adj. [παλαιστρικὸς] quasi Ex usu palæstræ: sive Quod ad palæstram pertinet. Plaut. Rud. 2. 1. 7.

> Ex urbe ad mare huc prodimus pabulatum
> Pro exercitu gymnastico, & palæstrico, hoc habemus.

Ars palæstrica. Quintil. lib. 2. cap. 21.
Doctores palæstrici, Qui artem luctandi docent. Quintil. lib. 12. cap. 2.
Motus, Qui ex præscripto artis ejusdem fiunt. Cic. 1. Off. 130. De his intellexit Cic. 1. de Orat. 72. his verbis, Sic sentio: neminem esse in oratorum numero habendum, qui non sit omnibus iis artibus, quæ sunt libero homine dignæ, perpolitus, &c. ut qui pila ludunt, non utuntur in ipsa lusione artificio proprio palæstræ, sed indicat ipse motus, didicerint ne palæstram, an nesciant.
Prætor, Qui favet palæstritis. Cic. 4. Verr. 54. Nunquam vos Prætorem tam palæstricum vidistis. [An Num quem vos &c?
Succi palæstrici facies plena. Apul. Apol. p. 315. Elmenh.
Palæstrici, dicti sunt Qui palæstram docebant. Ab his enim præceptoribus gestus motusque formantur: ut recta sint brachia: ne indoctæ rusticæve manus: ne status indecorus: ne qua in proferendis pedibus inscitia: ne caput oculique ab alia corporis inclinatione dissideant, ut ait Quintil. 1. 11. Quæ omnia antiqui ingenuis pueris & liberaliter educatis necessaria cognitu existimaverunt. Gallicum vulgus uno verbo *Continentia* hæc omnia significat, *Contenance.* [Palæstricus est, non qui docet, sed qui didicit palæstram, cui opponitur Apalæstros. V. ad seq. not.
Vacare palæstricis. Quintil. lib. 1. cap. 11. p. 118. Burm. [Puto esse a n. pl. Palæstrica. Nam Gymnastes & Pædotriba docentium nomina sunt. V. locum. Add. quæ in APALÆSTRI diximus.

PALÆSTRICE, Adv. [παλαιστρικῶς] More palæstritarum. Cic. de Opt. gen. Orat. 8. Sed ita ut palæstrice spatiari in xysto liceat.

PALÆSTRICŌS, Adv. antiq. Ex usu palæstræ. Afran. Etiam depellis mihi manum papæ palæstricos. Sic legit Junius. Ex Non. 2. 658. Al. Paper, vel Perpalæsticos.

PALÆSTRANS, antis. Fulgent. 1. Mythol. Sudor hic opus est palæstrantis ingenii.

PALÆTRIUM, [Παλαίτριον] Oppidum in Macedonia, de quo Plin. lib. 4. cap. 10.

PALÆTYRUS, [Παλαίτυρος] Oppidum in Tyro. Plin. lib. 5. cap. 19.

PALALIA, æ. f. Herba, quæ & Cyclamen dicitur. Apul. de Herb. cap. 17.

PĂLAM, Adv. [ἀμφαδὸν, ἀμφαδία, ἀμφαδίην, διαῤῥήδην, ἀναφανδὸν, ἄντικρυς] Manifeste, aperte, in conspectu, in ore atque oculis omnium: contrarium habet Clam. Ter. Adelph. 3. 2. 30.

> Neque id occulte fert, a lenone ipsus eripuit palam.

Donatus, Coram ad certas personas refertur, Palam ad omnes.
Palam & interdiu, cui contrarium Clam & noctu. Cæs. 3. Bell. Civil.
Palam & Clam, contraria. Cic. pro Cœl. 20. Palam in eam tela jaciuntur, clam subministrantur.
Palam & Obscure, contraria. Cic. 4. Acad. 13. Alterum quidem, ut videmus, palam, alterum, ut suspicamur, obscurius.
Per præstigia, & Palam, contraria. Cic. 6. Verr. 53. Non per præstigia, sed palam per potestatem, uno imperio ostiatim totum oppidum compilarit.
Luce palam. Virg. 9. Æn. 153.
Luce & palam comportare aliquid. Cic. in Pison. 23.
Palam & aperte. Plaut. Bacch. 2. 3. 68.
Palam & In ore atque oculis omnium. Cic. 4. Verr. 81. Quæ in foro palam Syracusis, in ore atque oculis omnium gesta sunt.
In foro, palam, multis audientibus recitare, & clarissima voce testari aliquid. Cic. pro Cluent. 25.
Dicere aliquid aperte, palamque. Cic. 2. Verr. 18.
Divulgare palam. Cic. Post red. in Senat. 10. Quis ullam ullius boni spem haberet in eo, cujus primum tempus ætatis palam fuisset ad omnes libidines divulgatum?
Est palam, Divulgatur. Ter. Eun. 1. 2. 24.

> Sin falsum, aut vanum, aut fictum est: continuo palam est.

i. e. Nihil celo.
Palam est pisces audire. Plin. lib. 10. cap. 70. h. e. Certissimum est, & in confesso.
Palam & ante oculos omnium esse. Cic. 7. Verr. 64.
Facere rem palam. Plaut. Asin. 4. 2. 12. Me honestius est, quam te, palam hanc rem facere.
Facere aliquid aperte, ac palam non ex insidiis. Cic. in Orat. 38.
Frui palam ac libere, cui Furtim opponitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 157. Itaque bestiæ furtim, ut dixi, fruuntur: domini palam ac libere.
Gerere rem palam. Cic. 16. cap. Att. 9. extr.
Mentiri palam. Plaut. Truc. 1. 2. 89.
Probare aliquid palam. Cic. pro Flacc. 68.
Manifesta res palam indicat. Lucret. lib. 1. 803.
Adversarius palam. Cic. 3. Verr. 39. Eum qui palam est adversarius, facile cavendo vitare possis.
Beatus palam. Terent. Phorm. 1. 3. 17. h. e. Aperte & sine dubio.
Palam, cum ablativo, pro Coram, præpositio est. Liv. lib. 6. 14. Inde rem creditori, palam populo, persolvit. Idem 25. 18. Adde J. F. Gronov. ad eum locum, & Burm. ad Quintil. Decl. 2. 13. & 6. 14.

PĂLĂMĒDES, is. m. [Παλαμήδης] nomen Nauplii, Eubœæ regis, filii, qui Ulyssis fraude a Græcis interfectus fuit. Hic fertur Trojano bello quatuor litteras invenisse, scilicet θ ξ χ φ, V. Plin. 7. 56. Præterea ordinem aciei, dationem signi, tesseras, hoc est symbolum bellicum, & vigilias invenit. Hinc a poetis Palamedis aves, Grues dicuntur. Martial. lib. 13. 75.

> Turbabis versus, nec littera tota volabit,
> Unam perdideris si Palamedis avem.

De hoc Philostratus in Heroicis multa. Ulyssis primum insaniæ simulatio ab eo fuit deprehensa: quapropter non destitit Ulysses, quin eum apud exercitum proditionis

falſo inſimulatum damnari atque lapidibus obrui perfecerit: quem poſtea Græci flevere & magnopere deſideraverunt.

Belides Palamedes. Virg. 2. Æn. 82. Belidem vocat, quia a Belo originem duxit, a quo ſeptimo gradu diſtabat. De ejus morte, V. Serv. in loc.

Palamedes Eleates Grammaticus, ſcripſit Onomaſticon de Tragicis & Comicis dictionibus, ac de proprietate Atticæ ac Doricæ linguæ. Suid.

PALAMEDĒUS, a, um. Adj. [Παλαμήδειος] Manil. 4. 205.

Et Palamedeis certantem viribus ortum. V. ibi Scal. p. 288. ed. Argentor.

Palamedeum inventum. V. Eraſm. Adag.

PALAMNEI, ſunt Dæmones, ex eorum genere, quos approbare ac rata firmaque habere nocumenta Ægyptii protulerunt. Cæl. lib. 2. cap. 11.

PALANGÆ, vel PHALANGÆ, arum. f. pl. [φάλαγγες, φαλάγγια] dicuntur Fuſtes teretes, qui navibus ſubjiciuntur, quum attrahuntur ad pelagus, vel quum ad litora ſubducuntur. Unde etiam nunc Palangarios dicimus, qui aliquid oneris fuſtibus transvehunt. Varro de vita Pop. Rom. lib. 4. Quum Pœnus in fretum obviam veniſſet noſtris, & quoſdam cepiſſet, crudeliſſime pro palangis carinis ſubjecerat, quo metu debilitaret noſtros. Hæc Non. cap. 2. 725.

Phalangas dixit Cæſ. 2. Bell. Civil. 10. & 3. 40. V. Lex. Pitiſc.

Sabaudi *Une palange, pour Une perche tarre* aut aliquid tale. H. St. Scribitur & Falangæ.

Phalangæ, inquit Hermolaus, quibus hodie bajuli ferundis oneribus utuntur, quas σκευοφόρια Græci nominant. Plin. lib. 7. cap. 56. Prælium Afri contra Ægyptios primum fecere fuſtibus, quos vocant phalangas. Idem lib. 12. cap. 4. pr. de Ebeno loquens, Herodotus, inquit, eam Æthiopiæ intelligi maluit, in tributi vicem regibus Perſidis e materie ejus centenas phalangas tertio quoque anno penſitaſſe Æthiopas, cum auro & ebore, prodendo. V. Herod. Thalia. conf. Hard. ad utrumque locum Plinii.

PALANGĀRIUS, vel PHALANGARIUS, i. m. Bajulus, qui onera palangis portat. Vitruv. 8. 10. Onerum maxima pondera, cum feruntur a phalangariis hexaphoris & tetraphoris. In Gloſſ. Latino Græc. Falangiarii, λιθοφόροι, & alio loco per P, Phalangarii, οἱ ταῖς δοκοῖς ἀποκρεμῶντες βάρη κατασπλέονες ἅμα βαστάζοντες.

PALANGO, [φαλαγγίζω] āre. Onus aliquod hujuſmodi fuſtibus tranſveho. Afranius, Et capream unam ſemilaceram quaterni ſimul palangabant. V. Lauremb. Antiq. p. 316.

PALANTEUM, V. Pallanteum in PALLAS.

PALANTIA, V. PALLANTIA.

PALANTIUM, unde Romæ Palatium, oppidum eſt in Arcadia. Plin. lib. 4. cap. 6. Sic & Steph. licet ordo poſtulet Παλλάντιον. V. Voſſ. de Idolol. 1. 12. conf. Pallanteum, in PALLAS, & PALATIUM.

PALĀRA, æ. f. Avis, de qua Auctor Philomelæ v. 11.

Dulce palara ſonat, quam dicunt nomine droſtam.

PALARIA, PALARIS, e, V. PALUS, i.

PALAS, Evandri proavus, V. PALLAS.

PALATHA, æ. f. [παλάθη] Maſſa proprie ficorum & caricarum, teſte Heſychio.

PALATIAL, V. PALATIUM.

PALATIM, V. PALOR, ari.

PALATINUS, V. PALATIUM.

PALATIO, V. PALUS, i. m.

PĂLĀTIUM, i. n. [Παλάτιον] Mons Romæ appellatus eſt, inquit Feſtus, quod ibi paſcens pecus balare conſueverit: vel quod palare, id eſt, errare ibi pecudes ſolerent: Alii, quod ibi Hyperborei filia Palanto habitaverit, quæ ex Hercule Latinum peperit. alii eundem, quod Pallas ibi ſepultus ſit exiſtimant appellari. Hæc ille. Latini autem matrem alii Palantiam vocant. de Pallante infra V. Alii quod Palantes Arcades cum Evandro ibi conſederunt. Nam ante Romam conditam poſſeſſum atque habitatum fuit. Alii a filia Evandri Palantia, ab Hercule vitiata, & poſtea illic ſepulta. Vel certe a Palante ejus filio ibi ſepulto. Alii a Pale paſtorali dea nomen inditum autumant. De nominis origine V. etiam Varr. L. L. 4. 8. Dionyſ. Halic. 1. conf. Sil. 12. 710.

Alta Palatia. Ovid. 1. Triſt. 1. 69.

Nemoroſa. Ovid. 1. de Arte Am. 105.

Phœbea. Lucan. lib. 3. 103.

Romana. Virg. 1. Georg. 499.

Palatium, dicitur vett. etiam Domus imperatoria, ſine dubio quod Palatina Cæſarum domus totum pæne Palatinum montem occupaverat. Suet. de Claris Grammat. cap. 17. Quare ab Auguſto quoque nepotibus ejus præceptor electus, tranſiit in Palatium cum tota ſchola. conf. Cæl. Rhod. Ant. Lect. 8. 1.

Sumitur pro quavis Domo ampla & magnifica, quo nonnulli & illud Romana Palatia. apud Virg. 1. Georg. 499. arceſſunt, ubi tamen proprie poëta de Palatina domo loqui videtur. Sed V. Vict. Schotti de Cæſſ. cap. 14. & Epit. cap. 40. Capitol. Ant. Pio cap. 1. extr.

Secreta palatia Matris advectæ. Juven. 9. Sat. 23. i. e. Templum Matris Deum in Palatio.

Palatium primam indifferentem habet. Ovid. 1. de Arte Am. 105.

Illic quas tulerant nemoroſa Palatia frondes. Martial. lib. 1. 71.

Inde ſacro veneranda petes Palatia clivo. ubi tamen propter verſum alii Pallatia ſcribunt. [Forte tamen ſcripſit, Inde petes ſacro veneranda &c.

PĂLĀTĪNUS, a, um. Adj. [Παλατῖνος] unde, Palatinus deus, & Palatinus mons dictus eſt, ſuper quo primo Roma ædificata fuit, & in eo reges primo, deinde Conſules, poſt Imperatores majore ex parte ſedem habuerunt. Et Palatini, qui & Palantes ſunt, qui cum Evandro venerunt, & Aborigines conſederunt in quartæ regionis Palatio. Sed hos alii dictos a Palantia Latini uxore putavere.

Atrienſis Palatinus. Suet. Calig. cap. 57.

Apollo. Hor. 1. Epiſt. 3. 17.

Ædes. Aur. Vict. Epit. cap. 6.

Arces Palatinæ. Hor. in Carm. ſæc. 65.

Balneæ Palatinæ. Cic. pro Roſc. Amer. 18.

Collis. Claud. de Sext. Conſ. Hon. 35.

Evander Palatinus. Virg. 9. Æn. 9.

Gens. Ovid. 14. Met. 622.

Jugum. Ovid. 6. Faſt. 794.

Laurus. Ovid. 4. Faſt. 953.

Ludi. Suet. Aug. cap. 56.

Officia publica & Palatina. Aur. Vict. Epit. cap. 14. extr.

Palæſtra Palatina, quæ in Palatino monte exercetur. Cic. 2. Att. 4.

Tonans Pallatinus. Martial. lib. 9. 87.

Aſpice Tarpeium, Pallatinumque tonantem, &c. Duplici l ſcripſit propter verſum. Antiquiores certe poëtæ pr. corripiunt.

Tribus Palatina. V. TRIBUS.

Venus Palatina L. Craſſus orator a M. Bruto dictus eſt, quod in Palatio ædibus marmoreis, velut in templo, habitaret. Plin. lib. 36. cap. 3.

Palatini, præter antiquam ſignificationem, dicti ſunt, Qui vel Palatium domum principis habitant, vel officium Palatinum exercent, qui & Comites & Comitatenſes poſteriore ſæculo nuncupati ſunt. Alciatus in l. ſcriniis. de palat. ſacr. largit. lib. 12. Cod. conf. omnino Lex. Pitiſc.

PALATINA, [Παλατίνη] Regio Romæ, cujus Arcades duce Evandro, Palantes auctores exſtiterunt. V. dict. præced. & Lex. Pitiſc.

PALATUAL, Sacrificium quod fiebat Romæ in monte Palatino. Varr. de L. L. lib. 6. 3. al. Palatuar. V. Cæl. Rhod. 28. 14. Palatial. Alex. ab Alex. 6. 11.

PALATUĀLIS, e. Adj. ut, Flamen Palatualis, qui conſtitutus erat ad ſacrificandum Palatuæ deæ, in cujus tutela erat Palatium. Feſt. & Varr. L. L. 6. 3.

PĂLĀTUM, i. n. [οὐρανίσκος, ὑπερῷον] Pars oris interna & ſuperior. Plin. lib. 11. cap. 37. Intellectus ſaporum eſt ceteris in prima lingua, homini & in palato. Hor. 2. Epiſt. 2. 61.

Tres mihi convivæ prope diſſentire videntur:
Poſcentes vario multum diverſa palato.

Cæli palatum, per translationem. Cic. 2. de Nat. Deor. 48.

Caulæ palati. Lucret. lib. 4. 624.

Annoſum. Hor. 2. Serm. 3. 274.

Quid, quum balba feris annoſo verba palato? i. e. Per delicias balbutire affectas ſenex, & puerilia imitaris. [Feras malim, vel Seris.

Carnoſum. V. CARO.

Docta & erudita palata faſtidiunt fluvialem lupum. Columel. lib. 8. cap. 16. i. e. Quæ didicerunt de ſaporibus recte judicare.

Subtile. Hor. 2. Serm. 8. 38.

Torpens. Juven. 10. Sat. 203. i. e. Hebes. V. Iners ſtomachus, in STOMACHUS.

Veneniferum draconis. Ovid. 3. Met. 85.

Uvens. Sil. lib. 7. 651.

Deeſt lingua palato. Ovid. 15. Epiſt. 111.

Exacuit ſapor palatum. Ovid. 1. de Pont. 10. 13.

Excitare palatum. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Exſurdant palatum vina fervida, Hebetant, & ſurdum faciunt, ita ut ſaporem non ſentiat. Hor. 2. Serm. 8. 38.

Guſtare aliquid palato. Ovid. 4. Faſt. 533.

Inſtituere palatum, In ſaporibus erudire. Quintil. lib. 1. cap. 2. p. 26. Burm.

Obſerare, Tacere. Catull. 53. 21.

Reſciſſum. Lucan. lib. 4. 328.

Reſponſat gallina malum dura palato, Reluctatur, reſiſtit. Hor. 2. Serm. 4. 18.

Stupuerunt ignavo verba palato. Ovid. 2. Amor. 6. 47.

Subeſt udo palato nigra lingua. Virg. 3. Georg. 388.

Supplantat tenero verba palato, Supprimit, ſemifracta non aperta voce enuntians. Perſ. 1. Sat. 35.

Tergere palatum gallina. Hor. 2. Serm. 2. 24.

Torret ſicco ſitis ora palato. Propert. lib. 4. 10. 21.

PALATUS, i. etiam maſc. gen. legitur. Cic. 2. de Fin. 24. Nec enim ſequitur, ut cui cor ſapiat, ei non ſapiat palatus.

PALATUS, a, um. Partic. V. PALOR, āri.

PĂLEA, æ. f. [ἄχυρον] Pabulum eſt jumentorum. A palam, ſeu pabulo dicitur. nam ea ſola primum in paſcendis animalibus præbebatur. Quo ſane vocabulo non proprie Culmi, ſed Follicula ipſa granorum comprehenduntur. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 50. Contra, quod cum ſpica ſtramentum hæret, corbibus in aream defertur: ubi diſcedit in aperto loco palam, a quo nominata poteſt eſſe palea. Cic. 4. de Fin. 76. Ut enim, inquit, gubernator æque peccat, ſi palearum navem evertit, & ſi auri, &c. conf. Parad. 3.

Culmi pinguis paleæ. Virg. 1. Georg. 192.

Inanes jactantur. Virg. 3. Georg. 134.

Horna. Hor. 2. Serm. 6. 88.

Leves volitant. Virg. 1. Georg. 368.

Cani das paleas, aſino oſſa. Proverbii ſpeciem habet, quum res præpoſtere diſtribuuntur: veluti ſi quis indocto munus mittat litterarium, erudito floſculos, aut gladium, militi librum, & cetera id genus. Siquidem munera hoc ipſo ſunt ingrata, quod apta non ſunt. Eraſm.

Aſinus in paleas. Aliud adagium, dici ſolitum ubi cuipiam fortuna lautior præter ſpem obtigerit, aut nactus fuerit forte aliquis, quo vel præcipue gaudeat. De hoc plura Eraſm.

Palea æris, pro Ramento & excremento. Plin. lib. 34. cap. 13.

Palea, Cartilago deflua a collo galli gallinacei. Varr. de R. R. lib. 3. cap. 9. Gallos ſalaces, qui animadvertunt ſi ſunt lacertoſi, rubenti criſta, roſtro brevi, acuto, oculis ravis aut nigris, palea rubra ſubalbicanti, collo vario aut aureolo, feminibus piloſis, &c. Columel. lib. 8. cap. 2. de gallinaceis, Faleæ ex rutilo albicantes, quæ velut incanæ barbæ dependent. [Hinc Paleare boum, de quo infra.

Palea etiam vocatur, Pars annuli in qua gemma inſeritur. V. Philarg. in Virg. 3. Georg. 53. al. Pala, vel Paleta, de qua ſupra.

Palea, in jure Pontificio, Canonem veterem ſignificat: ſcribendum vero eſt Palæa.

PALEĀLIS, e. Adj. In paleis reconditus. ut, Uvæ paleales. Cæl. Aurel. Acut. 2. 37. Idem 3. 21.

PALEĀRIS, e. Idem. Fortunat. 3. Mart.

Immanemque hoſtem palearis ariſta removit.

PALEĀTUS, a, um. Adj. [ἀχυρωτὸς] Quod factum eſt ex paleis, vel paleis opertum, aut admiſtum. Columel. de Arboribus, cap. 8. Quicquid inſerueris viti, diligenter libro ligato, atque luto ſubacto paleato oblinito, operitoque plagam, & ita alligato, ne aqua ventuſve penetrare poſſit. Idem lib. 12. cap. 21. Urceus oblinitur luto paleato. [Videtur idem cum Luto acerato. q. V. in ACER, eris.

PALEĀRIUM, i. n. [ἀχυρών] Locus ubi conditur palea. Columel. lib. 1. cap. 6. Pars autem fructuaria dividitur in cellam oleariam, torculariam, cellam vinariam, defrutariam, fœnilia, paleariaque, & apotheca, & horrea.

Pălear, āris. n. [ἰσχύον] Pellis dependens ex gutture boum, dicta quasi Pellearia. Columel. lib. 6. cap. 1. de boum forma, Cervice longa & torosa, palearibus amplis, & pæne ad genua promissis, &c. Senec. Hippol. 1044.

Musco tenaci pectus ac palear viret. Stat. 3. Theb. 332. — suoque
Sanguine proscissisque natant palearibus armi.

Pendula. Ovid. 7. Met. 118.
A mento palearia pendent. Virg. 3. Georg. 53.

Păle, [πάλη] Græca est dictio, nobis Luctam significans: ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι τὸ σῶμα, hoc est ab agitatione corporis: unde Palæstra dicta est. V. Stat. 6. Theb. 824.

Palenses, [Παλεῖς] Homero, Dulichii; Androni Cephallenes, Populi sunt in Asia. Strab. lib. 10. Sed lectio suspecta est.

Păles, is. f. [Βοτανικὴ θεὸς] Pastorum dea, vel pabuli. Hanc quidam Vestam, alii matrem deûm vocant. Hanc Virgilius genere fem. vocat. 5. Ecl. 35. Alii, inter quos Varro, teste Serv. in 3. Georg. pr. masc. gen. ut hic Pales.

Pales, dea pastorum mutatione elementi a pariendo nomen habet, quasi parens sit. Argumento est, quod ejus feriæ, natalis scilicet Urbis, Parilia & Palilia dicebantur. Sed & Calpurnius Ecl. 7. 21. attributione mutationem demonstrat, scribens,

Aut fecunda Pales, aut pastoralis Apollo. Alii tamen in alia sunt sententia. Turneb. Advers. 21. 3.

Alma. Ovid. 4. Fast. 721.
Domina pastorum Pales. Ovid. 4. Fast. 776.
Magna. Virg 3. Georg. 1.
Placida. Tibul. 1. 1. 16.
Sacra. Ovid. 4. Fast. 820.
Silvicola. Ovid. 4. Fast. 746.
Veneranda Virg. 3. Georg. 294.

Pălīlia, vel **Parilia**, orum. n. plur. [Παλίλια] Palis deæ festa (L in R mutata) dicuntur. V. Varr. L. L. 5. 3. Hæc a pastoribus in agris fiebant undecimo Calend. Maji, quo die Romulus Urbem fundavit, ad lupos arcendos, morbosque a pecore pellendos, seu pro partu pecoris. Quidam a partu Iliæ ducere malunt Parilia. Testis Charisius lib. 1. cui subscribit Harduin. in Plin. 19. s. 24. Tibul. lib. 2. 5. 87. Propert. lib. 4. 1. 19.

Annuaque accenso celebrare Palilia fœno. Pers. 1. Sat. 27.
Et focus, & porci, & fumosa Palilia fœno. V. ibi Casaub.

Ovid. 6. Fast. 257.

Dena quater memorant habuisse Palilia, Romam
Quum flammæ custos æde recepta dea est. i. e. Annos XL.

V. PARILIA, & conf. Lex. Pitisc.

Pălīlĭtium, Sidus ex septem constans stellis, quas Latini Suculas appellant, Ὑάδες Gr. Palilitium appellatum, quod quum natura sit pluvium sidus, observatum tamen fuerit, quod undecimo Kal. Maji (quo die Romæ Palilia celebrabantur) serenitatem adduceret. Plinius lib. 18. cap. 26. V. Harduin. qui Parilicium legi vult.

Palesimundum, i. n. Nomen oppidi, & prope labentis fluminis in Taprobane insula. Plin. lib. 6. cap. 22.

Palescamander, sive **Palæscamander**, i. m. [Παλαισκάμανδρος] Fluvius in Troade in Propontidem influens.

Palfŭrius Sura, Orator & Causidicus fuit: Martialis & Luciani amicus: sed ob suspicionem, quod cum Vitellianis sensisset, Senatu a Domitiano fuit motus. V. Juven. 4. Sat. 53.

Palībŏthra, æ. f. [Παλιβόθρα] Oppidum ad Gangem situm. Plin. lib 6. cap. 17. & 19. Omnium in India prope, non modo in hoc tractu, potentiam claritatemque antecedunt Prasii, amplissima urbe ditissimaque Palibothra. Unde quidam ipsam gentem Palibothros vocant, immo vero tractum universum a Gange. V. Strab. lib. 15. Quidam Palimbothra, orum. n. pl. Gr. Παλίμβοθρα scribunt.

Palībrŏti, Reges Indorum a magnanimo Palibroto cognominati multo tempore fuerunt: sicut olim apud Ægyptios Pharaones: apud Romanos, a Scipione (ut recte docet Plinius) quod primus exsectus fuerit, Cæsares, ab Augusto Octavio, Augusti, a Vespasiano Flavii, ab Antonino Pii. Alex. ab Alex lib. 1. cap. 2. Palibothros scribere debuit.

Palicānus, Lolliæ gentis cognomen, de quo V. Burm. ad Quintil. 4. 2. pr.

Pălīcēnus, i. m. [Παλικηνὸς] ut ait Stephanus, Fons in Sicilia, dictus quod juxta Palicos fratres sit. In eum mittitur tabella a juratis: quæ, si verum dixere, fluitat: si falsum, mergitur.

Pălīci, [Παλικοὶ] quasi Palisci, Gemini fratres fuere, Jovis filii, & Thaliæ Nymphæ, sive (ut alii volunt) Ætnæ, Tradunt enim hanc Nympham a Jove in Sicilia juxta Simetum fluvium, non longe a Catina urbe compressam, metu Junonis optasse ut sibi terra dehisceret, & ita factum esse: sed quum tempus maturitatis infantium, quos alvo illa gestaverat, advenisset, rursus terram hiasse, duosque infantes de alvo Nymphæ progressos emersisse, appellatosque fuisse Palicos: vel quod πάλιν, id est rursus, hiante terra emersissent: vel ἀπὸ τοῦ πάλιν ἱκεῖν, quoniam prius in terram mersi, denuo inde reversi sunt. Nec longe inde breves lacus sunt, sed miræ profunditatis, quos incolæ Crateras vocant, & nomine Dellos appellant, fratresque eos Palicorum existimant, & habentur in cultu maximo propter jusjurandum. Nam quum rei negatæ fides quæritur, & jusjurandum a suspecto petitur, uterque, ab omni contagione mundi, ad Crateras accedunt, accepto prius fidejussore ab eo qui juraturus est, de solvendo eo quod petitur, si ita eventus addixerit: deinde loci numine invocato jurabat. quod si fideliter fiebat, disced bat illæsus: si vero male juratum esset, mox in lacu amittebat vitam falsus jurator. Magna prætera in veneration erat Palicorum templum. quod quum Siciliam sterilis annus arefecisset, divino Palicorum responso admoniti Siculi, certum sacrificium fecerunt, post quod statim reversa est ubertas. Quapropter Siculi omne genus frugum congesserunt in ara Palicorum, quæ ob id pinguis vocitata est. Virg. 9. Æn. 585.

— pinguis ubi & placabilis ara Palici. Hæc fere ex Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 19. conf. Ovid. 5. Met. 406. & Sil. 14. 220. Steph. in Παλικὴ, & Pitisc. Lex. in voce Deus.

Palilitium, V. PALES.

Pălillŏgia, [παλιλλογία] Iterata locutio: hoc est dictionis alicujus, majoris vehementiæ causa, repetitio. Quid autem differat ab Epanalepsi, Epanaphora & Anadiplosi, vide apud Rufinianum & Aquilam Romanum.

Pălimbacchius, i. m. [παλιμβάκχειος] Genus pedis & mensuræ in carmine vel oratione, constans prima & secunda longis & ultima brevi, ut Augustus. Idem Antibacchius dicitur. V. Quintil. Inst. Orat. 9. 4.

Palimbothra, V. PALIBOTHRA.

Palimpissa, [παλίμπισσα] Pix liquida iterum decocta Plin. lib. 24. cap. 7. de pice, Quidam iterum decoquunt, & vocant palimpissam.

Palimpsestus, i. m. [παλίμψηστος] Membrana iterum abrasa. Cic. 7. Fam. 18. Nam quod in palimpsesto, laudo equidem parcimoniam: sed miror quid in illa chartula fuerit, quod delere malueris, quam hæc scribere. Sensus est: Quod in palimpsesto, id est in charta, in qua prius fuit scriptum aliquid, scripsisti, deletis prioribus verbis, laudo, propterea quod videam te chartæ parcere. Quidam hoc loco legunt Palinxestum. Jurisconsulti Deletitiam chartam vocant: nam abrasis prioribus litteris, rescribitur. Ulpianus in l. Chartæ. D. de bonorum posses. secundum tab. Chartæ appellatio & ad novam chartam refertur, & ad deletitiam. Quidam Palimpsæstus scribunt.

Palimpsestus, παλίμψηστος, est a πάλιν iterum, & ψάω rado. Palinxestus παλίγξεστος, a πάλιν & ξέω, vel Palinxystus, παλίγξυστος, ab eodem & ξύω, eadem significatione. Catull. 20. 5.

Puto esse ego illi millia decem, aut plura
Perscripta, nec sic, ut fit in palinxesto, &c. V. Turneb. Advers.

25. 22. Leopard. Emend. 13. 11. vel Voss. Lex. Etym.

Pălingĕnĕsia, [παλιγγενεσία] Regeneratio, alteri natales. Voluit enim Pythagoras animas e corpore egressas in alia atque alia corpora transmigrare, non solum hominum, verum etiam brutorum; atque ita nos identidem alios, atque alios renasci. Cic. ad Att. 6. 6.

Pălĭnōdia, æ. f. [παλινῳδία] Contrarius cantus.

Palinodia, Recantatio dicitur. Unde Proverb Palinodiam canere, est Diversum ab iis, quæ prius dixeris, dicere, atque in contrarium vertere sententiam. Cic. 2. Att. 9. Si vero quæ de me pacta sunt, ea non servantur, in cælo sum: ut sciat hic noster Hierosolymarius traductor ad plebem, quam bonam meis putissimis orationibus gratiam retulerit, quarum exspecta divinam palinodiam. Ex Erasm. conf. Macrob 7. 5.

Palinodia, pro Vetere & iterata cantione. Ammian. 18. 5. Cohors palinodiam in exitium concinens nostrum.

Palinodĭcus, a, um. Adj. ut, Libellus palinodicus. Exempla suppeditat Hulseman. de Correctione frat p. 193. sq.

Palinthum, i. n. Danai regis sepulcrum, locatum in Argivo foro medio. Strab. lib. 8.

Pălĭnūrus, i. m. [Παλίνουρος] Promontorium est in Lucania: & portus prope oppidum Veliam: dictus a Palinuro, Iasi filio gubernatoreque classis Æneæ, ibi sepulto, qui per somnum in mare de nave ciderat, Lucan. 9. 41.

— hinc placidis alto delabitur auris
In litus, Palinure, tuum.

Palinurus, Gubernator classis Æneæ. Virg. 5. Æn. 871.

Nudus in ignota, Palinure, jacebis arena,

Dicitur autem Palinurus etiam Bis mejens: πάλιν enim iterum, οὖρον urina. unde jocus Martial. lib. 3. 78.

Minxisti currente semel, Pauline, carina;
Mejere vis iterum? jam Palinurus eris. i. i. Vocaberis Bis mejens.

Sed legendo, ut quidam legebant olim, nulla est elegantia, immo vix ullus sensus:

Minxisti, Palinure, semel currente carina, &c. H. St.

Iasides Palinurus. Virg. 5. Æn. 843.
Gubernator. Virg. 5. Æn. 12.

Palinxestus, vel **Palinxystus**, V. PALIMPSESTUS.

Palio, dicitur Italis Præmium certamnis, quia palia certamen est. V. Argol. in Panvin. de Lud. Circens. 1. 16. vel Lex Pitisc.

Pălĭūrus, i. m. [παλίουρος] Spinæ & rubi genus est, inquit Plin. lib. 24. cap. 13. Virg. 5. Ecl. 39.

Carduus & spinis surgit paliurus acutis. Paliuri meminit Theophrast. lib. 3. cap. 17. Hinc apparet Servii lapsus, qui in carmen illud Virgilianum supra citatum sic ait, Paliurus, herba est asperrima & spinosa. Paliurus herbæ nomen apud Galen. lib. 8. cap. 33. de Simplic. med. facultat. Paliuri (inquit ille) folia & radix adeo non obscuram habent adstringendi facultatem, ut & ventrem fluentem cohibeant, &c.

Paliūrēus, a, um. Adj. [παλιούρειος] Fulgent. 1. Mythol. Paliurea prata incedente premere planta.

Palla, [Πάλλα] Civitas est, Ptolemæo teste, a latere Meridionali Corsicæ.

Palla, æ. f. [ἱμάτιον γυναικεῖον] Honestæ mulieris vestimentum, hoc est tunicæ pallium, auctore Nonio 14. 7. dicta quod palam & foris est, inquit Varr. lib. 4. de L. L. 30. Martinius a πάλλω vibro. Fuit ad vestigia usque demissa. V. Ferrar. de Re vestiar. 1. 3. 18. vel Lex. Pitisc. Virg. 11. Æn. 652.

— pro longæ tegmine pallæ,
Tigridis exuviæ per dorsum a vertice pendent. Idem, 1. Æn. 648.
Ferre jubet pallam signis auroque rigentem, &c.

In Gallia tamen viri quoque palla utebantur. Cic. 3. Philipp. 16. Nempe ille qui cum palla & cothurnis nummos populo de Rostris spargere solebat. Baysius, Palla Gallica ad formam nostri palletoci manicati videtur accessisse, si Martiali credimus, lib. 1. 93.

Dimidiasque nates Gallica palla tegit. Strab. lib. 5. Tunicarum, inquit, vice pallas manicatas gestant, ad verenda usque, natesque medias pertingentes. Quæ verba, Martialis versum videntur interpretari. Palla ab Horatio honesta dicta mulierum erat, ut quidam opinantur. Martial. 11. 105.

Fascia te, tunicæque tegunt, obscuraque palla. Utebantur & citharœdi. V. Suet. Interpr. in Calig. cap. 54. & Barth. ad Claud. p. 736. Ovid. 11. Met. 165.

Ille caput flavum lauro Parnaside vinctus,
Verrit humum Tyrio saturata murice palla. Et tragœdi, Idem 3. Amor. 1. 12.

Fronte comæ torva, palla jacebat humo.

Aurea palla Apollinis Palatini. Ovid. 1. Amor. 8. 59.
Fulgens. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 26.
Horrida. Stat. 1. Theb. 110.
Splendida multo croco. Ovid. 21. Epist. 162.

Superba.

Superba. Ovid. 3. Amor. 13. 26.
Tenuis Tyrio ſtamine. Senec. Hippol. 3.
Cingat tunicas palla ſolutas. Senec. Troad. 2. 5.
Circumdata palla plurima. Hor. 1. Serm. 2. 38.
Ferit imos alba pedes. Valer. 1. Argon. 385.
Fuſa lutea ad teneros pedes. Tibul. lib. 1. 7. 49.
Induta nitentem. Ovid. 14. Met. 262.
Succincta palla cruenta Tiſiphone. Virg. 6. Æn. 555.
Succinctam nigra vadere palla. Hor. 1. Serm. 8. 23.
Trahere pallam. Ovid. 21. Epiſt. 162.
Et trahitur multo ſplendida palla croco. Trahi dicitur propter longum a tergo dependens ſyrma.
Trahere pulveream pallam. Ovid. 6. Met. 705.

PALLŬLA, æ. f. dimin. Plaut. Truc. 1. 1. 32.
Aut aurum periit, aut conſciſſa pallula eſt.
Pallula apud Suet. in Tito cap. penult. Quum inde lectica transferretur, ſuſpexiſſe dicitur, dimotis pallulis cælum. i. e. Sublatis veſtimentis, quibus lectica erat operta. Sed alteram lectionem, Plagulis, & ipſe hic præfert. Idem vide & in PLAGULA. H.St. Utrum de Torrentio, an Beroaldo loquatur non facile dixerim, quia prima hujus animadverſionis linea cultro reſecta eſt. V. in PLAGA.

PALLACANA, æ. f. Cæpæ genus, nullo fere capite, radice tantum oblonga, quod ſubinde reſecatur, ut porrum. Plin. lib. 19. cap. 6. Apud nos prima duo cæparum genera, unum condimentarium, quod illi Getyon, noſtri Pallacanam vocant. Seritur menſibus Martio, Aprili, Majo. Alterum capitatum, &c. conf. Apic. 4. 2.

PALLĀCE, es. ſive PALLACA, æ. f. [παλλακή] Græcum eſt, & ſignificat Concubinam. Suet. in Veſp cap. 21. Poſt deciſa quæcunque obveniſſent negotia, geſtationi, & inde quieti vacabat, accumbente aliqua pallacarum, quas in defunctæ locum Cænidis plurimas conſtituerat. conf. Plin. 35. 10.

PALLADES; [παλλάδες] Virgines erant Thebanæ, quæ pellicum more, cum quibus voluerant, coibant, uſque ad naturalem corporis purgationem. Poſt purgationem viro dabantur: ſed priuſquam nuberent, poſt pellicatus tempus, ut mortuæ lugebantur. Strab. lib. 17. ubi de Thebis Ægyptiis. V. Caſaub. not.

PALLADIUS, [Παλλάδιος] Nomen viri proprium, qui de agricultura ſcripſit. Eſt & Adj. V. PALLAS.

PALLANTIA, [Παλλαντία] Urbs Hiſpaniæ Tarraconenſis, ut ait Ptolem. lib. 2. cap. 6. Vaccæorum colonia, a qua Pallantini dicti: ut a Numantia, Numantini. Stephano Παλαντία, ſed litterarum ordo poſtulat Παλλαντία. Nunc *Valentia* dicitur.
Eſt & Flumen in Valentico litore. Hinc

PALLANTINI, Populi in Hiſpania citeriore. Plin. lib. 3. cap. 3.

PALLANTIAS, [Παλλαντιὰς] Palus eſt in Africa, non procul ab Aris Philenorum ad Tritonem amnem, quam etiam Tritonidem paludem appellatam invenimus: circa hanc paludem Palladem primum apparuiſſe ferunt, unde ex ea natam nonnulli putaverunt. Plin. lib. 5. cap. 4.

PALLAS, antis. m. [Πάλλας] Rex Arcadiæ, proavus Evandri, qui ab eo urbem ſuam ad Tiberim conditam Pallanteum appellavit. Virg. 8. Æn. 54. — poſuere in montibus urbem
Pallantis proavi de nomine Pallanteum. conf. Ibid. v. 341.
Nomen filii Evandri, & nomen gigantis. Virg. 10. Æn. 160. Strab. lib. 9. alium Pandionis filium eodem nomine recenſet.
Pallas, Claudii Cæſaris libertus, eidemque a rationibus, quem ante omnes ſuſpexit, teſte Suet. c. 28. extr. cujusque tanta fuit protervia, ut non modo nulli miniſtrorum ſalutem impertiverit, ſed ne vocem quidem cum familiari communicarit. Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 19. V. Tacit. 12. Ann. 53. 2. Idem 14. 65. 1. Plin. Epiſt. 7. 29. & 8. 6. Plin. H. N. 33. 10.

PALLANTIĂS, ădis. f. [Παλλαντιὰς] Patronym. Pallantis gigantis filia, Aurora. Ovid. 15. Met. 191.
— cum prævia luci
Tradendum Phœbo Pallantias inficit orbem.

PALLANTĒUS, a, um. Adj. [παλλάντειος] ut
Mœnia Pallantea. Virg. 9. Æn. 196.

PALLANTĒUM, i. n. [Παλλάντειον] Urbs in Palatino monte, a Pallante Evandri proavo dicta. Virg. 8. Æn. 54.
Ejus nomen in Palatium, qui collis Romanus eſt, mutatum fuiſſe tradit Dionyſius Halicarn. lib. 1. Antiq. Rom. p. 25. al. Palanteum. conf. PALANTIUM.

PALLĂS, ădis. f. [Πάλλας] Jovis filia ſine matre. Nam quum Juppiter Junonem uxorem videret non ferentem filios, percuſſo ſibi capite Palladem armatam edidit: dicente Lucan. lib. 9. 350.
Hanc & Pallas amat, patrio quæ vertice nata eſt. Et Ovid. 3. Faſt. 815. Dicta eſt autem Pallas quod Pallantem gigantem interfecerit, quum prius Tritonia vocaretur a Tritone palude, ubi primum viſa eſt. Vel a πάλλω vibro, quatio: eo quod haſtam vibrare conſueverit docueritque. Vel a ſaltatione in armis, nam vel ſeſe a terra attollere, vel manibus aliquid afferre dicimus πάλλειν & πάλλεσθαι, id eſt vibrare, agitareque & agitari, & ſaltationem perpeti. Alii a Pallante patre dictam volunt, quem illa interemit virginitatem ſuam vitiare conantem. Hanc Cic. 3. de Nat. Deor. 53. Belli inventricem & principem eſſe dixit. Proinde a nonnullis Bellona vocata fuit, ſoror ſcilicet & auriga Martis, dicente Stat. 7. Theb. 73.
— regit atra jugales
Sanguinea Bellona manu, longaque fatigat
Cuſpide. Quin & virgo fingitur, & innupta, unde Virg. 2. Æn. 31.
Pars ſtupet innuptæ donum exitiale Minervæ. Minerva autem cur dicta ſit, V. ſuo loco. Palladis templum apud Mileſios admirandum fuit, ut ſcribit Herod. lib. 1.
Nata Tonantis inclyta Pallas, Senec. Agamemn. 5.
Rami Palladis, Olivæ rami, quæ Palladi ſacra fuit. Virg. 7. Æn. 154.
Armiſonæ Palladis ſancta numina. Virg. 3. Æn. 544.
Alma Pallas Tritonis. Lucret. lib. 6. 750.
Armata. Senec. Agamem. 6.
Armiſona. Valer. 1. Argon. 73.
Bellica. Ovid. 5. Met. 46.
Belligera. Senec. Herc. fur. 11.
Doctiſſima. Cic in Arat. v. 302.
Innuba. Valer. 1. Argon. 87.
Severa. Stat. 1. Silv. 6. 1.
Tetrica. Claud. 2. in pr. Conſ. Stilich. 275.
Tritonia. Virg. 5. Æn. 704.
Tritonia, armipotens, Gorgophora, Pallas, Minerva. Cic. Anteq. iret. in exſil. 24.
Pallas pro Oleo, per Metonymian. Ovid. 4. Triſt. 5. 4.
Ut vigil infuſa Pallade flamma ſolet.
Pingui Pallade tingere membra, Ungere olivo. Ovid. 19. Epiſt. 44.
Veſtæ aliquando hoc nomen tribui obſervat Spanh. ad Callim. p. 588. conf. Propert. 4. 4. 43.
Pallas, etiam Paludis nomen eſt in Africa.

PALLĀDIUS, a, um. Adj. [Παλλάδιος] Quod eſt Palladis. Unde Palladium forum Romæ, quod erat propinquum templo Palladis. Ovid. 17. Epiſt 133.
Nec te Palladios, nec te Junonis honores, &c. Idem 1. de Arte Am. 727.
Et tu Palladiæ petitur cui fama coronæ. i. e. Qui contendis ad titulos magnæ eruditionis.
Arbor Palladia. i. e. Oliva. Sil. 1. 238.
Arces Palladiæ, Athenæ, Ovid. 7. Met. 399.
Ars Palladia. Propert. lib. 3. 7. 42.
Latices Palladii, Olivum. Ovid. 8. Met. 275.
Opus Palladium, Ars fabrilis. Phædr. 4. 6.
Puppis Palladia, Argo. Valer. 8. Argon. 292.
Silva Palladia vivacis olivæ. Virg. 2. Georg. 181.

PALLĂDIUM, i. n. [Παλλάδιον] Dimin. fuit in urbe Trojana antiquiſſimum, cælo quondam, ut perhibebant, delapſum Palladis ſimulacrum, e ligno ſculptum, movens oculos atque haſtam, quam manu geſtabat, ut ſcribit Servius. Nam quum apud Trojam in honorem Palladis arx, & in ejus ſummo templum illi ædificaretur, e cælo cecidit, & locum ſibi in eo templo delegit, nondum cooperta æde: moxque ab Apolline redditum eſt oraculum, ejus civitatis futurum exitium, ſi id ſimulacrum extra mœnia portaretur. Quod Ovid. in 6. Faſt. 420. eſt elegantiſſime perſequutus. Quo factum eſt, ut tempore belli Trojani Diomedes & Ulyſſes cuniculis, vel, ut alii dicunt, per cloacas aſcenderint in arcem, & occiſis cuſtodibus ſimulacrum ſuſtulerint: ideo autem id negotium his potiſſimum datum, quia cultores fuerunt Minervæ. Servius apud Virg. 2. Æn. 162.
Omnis ſpes Danaum, &c. Romæ poſtéa in templo Veſtæ aſſervatum eſt ut pignus imperii. Hujus meminit Herodianus 1. 14. 7. V. Virg. l. c. Lucan. 9. 994. Liv. 5. 22. Sil. 13. 47. & ibi Drakenb. conf. Cæl. Rhodig. Lect. Antiq. 28. 9. vel Lex. Pitiſc. Arnobius l. 4. tradit Gentiles ipſos prodidiſſe Palladium compactum eſſe ex Pelopis reliquiis; hoc eſt, ex oſſibus Pelopis a Scytha quodam fabricatum & Trojanis venditum, ut interpretatur Jul. Firmic. de Error. Prof. Relig. p. 31. ed. Oiſel. V. Camerar. Cent. Hor. Subc. cap. 60. & Barth. Adverſ. 60. 2. Alex. Neapol. Gen. Dier. 28. 6. Natal. Com. Mythol. 4. 5. Tomaſinus de Donariis p. 33. innumera ex ligno in urbe Palladia fuiſſe aſſerit. Cic. pro Milon. 33. Exhibe quæſo, Sexte Clodi, librarium illud legum veſtrarum, quod te aiunt eripuiſſe e domo, & ex mediis armis, turbaque nocturna, tanquam Palladium, ſuſtuliſſe.
Cæleſte Palladium. Sil. lib. 13. 50.
Furta Palladii. Virg. 9. Æn. 151.
Palladium, Forum Athenis ubi de cæde non voluntaria agebatur.

PALLĒNĒ, es. f. [Παλλήνη] Regio eſt in litoribus Macedoniæ juxta Sithoniam, ut oſtendit Herodotus lib. 7. in qua civitas eſt Potidæa. Eſt & urbs ejuſdem nominis in Achaia. Virg. 4. Georg. 590.
Hic nunc Emathiæ portus, patriamque reviſit Pallenen.
Alta Pallene. Senec. Herc. fur. 978.
Hyperborea. Ovid. 15. Met. 357.

PALLENÆUS, a, um. Adj. [Παλληναῖος] ut,
Triumphi Pallenæi, Macedonici. Stat. 4. Silv. 2. 56.

PALLENENSIS, e. Adj. ut Iſthmus Pallenenſis, Macedoniæ regio, in qua eſt Caſſandria colonia. Plin. lib. 4. cap. 10.

PALLEO, V. PALLOR.

PALLIASTRUM, PALLIATUS, PALLIO, PALLIOLATIM, PALLIOLATUS, PALLIOLO, PALLIOLUM, V. PALLIUM.

PALLIUM, i. n. [ἱμάτιον, τριβώνιον] dictum eſt, quod palam ſit & foris. Sub eo enim Tunica ſumebatur, longe lateque diffuſum, & viris, mulieribuſque conveniens. Proprie autem Græcus habitus. Unde Palliati Græci dicti ſunt, & Comœdiæ palliatæ, quæ ſunt ſecundum ritus & habitus hominum palliatorum Græcorum. Auctores Donatus & Diomedes. Suet. in Aug. cap. 98. n. 5. Sed ceteros continuos dies inter varia munuſcula, togas inſuper, & pallia diſtribuit, lege propoſita, ut Romani Græco, Græci Romano habitu uterentur. conf. Claud. 15.
Pallium quoque proprium erat philoſophorum. Gell. lib. 9. cap. 2. Video, inquit Herodes, barbam & pallium, philoſophum nondum video.
Pallia, inter communia veſtimenta annumerantur Ulpiano, quæ promiſcua appellat Tacit. lib. 3. Ann. 53. extr. Promiſcuas viris & feminis veſtes. Plura de Pallio V. apud Bayſium de Re Veſt. cap. 13. conf. Ferrar. 2. 4. 4.
Palliis etiam in lecto utebantur. Ovid. 1. Amor. 2. 2.
— nec in lecto pallia noſtra ſedent. Juven. 6 Sat. 235.
Advocat Archigenen, oneroſaque pallia jactat.
Tunica & pallium. Cic. 6. Verr. 54. In hac officina majorem partem diei cum tunica pulla ſedere ſolebat & pallio. Quibus verbis Verrem Romanum habitum contra Prætoris dignitatem depoſuiſſe declarat.
De Pallio Imperatorio, Nuptiali, Philoſophorum, Puerorum & Servorum, V. Lex. Pitiſc.
Miſellum pallium. V. MISER.
Purpureum. Cic. 7. Verr. 31.
Serica. Stat. 3. Silv. 4. 89.
Amictus pallio. Cic. 3. de Orat. 125.
Attollere pallium. V. ATTOLLO.
Colligere. in COLLIGO.
Conficere. Cic. 3. de Orat. 125.
Conjicere in collum. Plaut. Epid. 2. 2. 10.
Demiſſa terræ. Ovid. 3. Amor. 2. 25.
Injicere alicui. Cic. 3. de Nat. Deor. 83. Aureum ei detraxit amiculum, &c. eique laneum pallium injecit. V. INJICIO.
Sumere pallium. Cic. pro Rabir. Poſt. 26.

Tegere

Tegere corpus pallio. Cic. 2. de Divin. 143.
Tunica pallio propior. Plaut. Trinum. 5. 2. 30. Allegoria proverbialis, qua significatur, Ex amicis nos aliis magis esse devinctos: neque parem omnium habendam esse rationem. Ex Erasmo.
A toga ad pallium. Tertull. in lib. de Pallio cap. 5. pr. Hæc nimirum indignitas erit a toga ad pallium. Proverbii speciem habet, cujus duplex erit usus: vel quum ad diversum vitæ genus sese contulerit aliquis: vel quum a fortuna honestiore ad humiliorem, velut si quis ex aulico fiat monachus, aut e præfecto pædagogus, e consule rhetor. Erasm.

PALLIO, [καλύπτω] āre. usurpavit Apulejus, pro Tegere & celare: Nec palliari, inquit, tam aperta res potest.

PALLIĀTUS, a, um. Adj. [τριβωνοφόρος] Pallio indutus. Cic. pro Rabir. Post. 15. Itaque objicias licet quam voles sæpe palliatum fuisse.
Judex modo palliatus, modo togatus. Cic. 5. Philipp. 14. Suet. Cæs. 48.

PALLIŎLUM, i. n. dimin. [ἱματίδιον] Laneum erat ad caput tegendum, ut ait Perottus. Ovid. 1. de Arte Am. 733.
— nec turpe putaris,
Palliolum nitidis imposuisse comis. Plin. lib. 16. cap. 8. Quidam aliter epithymum tradunt sine radice nasci, tenui similitudine pallioli.
Palliolum, pro ipso Pallio. Cic. 3. Tusc. 56.
Sæpe est etiam sub palliolo sordido sapientia. Ex Cæcilio.
Pro veste quavis Juven. 3. Sat. 94.
— vel Dorida nullo
Cultam palliolo.

PALLIŎLO, āre. Idem, quod Palliare. Cæcil. apud Non. 2. 624.

PALLIOLĀTUS, a, um. Partic. [τριβωνιδωτὸς] Palliolo indutus. Suet. de Claud. cap. 2. Palliolatus novo modo præsedit. ubi Interpp. vide. Martial. lib. 9. 34.
Hanc volo quæ facilis, quæ palliolata vagatur.

PALLIOLĀTIM, Adv. [τριβωνιδὸν] Plaut. Pseud. 5. 1. 29. Sed palliolatim amictus sic hac incessi ludibundus. i. e. Palliolo operto capite.

PALLIASTRUM, [τριβωνίδιον] Rude ac vile pallium. Apul. 1. Met. p. 104. Ecce Socratem contubernalem meum conspicio: sedebat scissili palliastro semiamictus. V. Ferrar. de Re Vest. 2. 4. 14.

PALLOR, ōris. m. [ὠχρὸς, ὠχρίασις] quasi Pellis livor. Plin. lib. 14. cap. 22. Hinc pallor, & genæ pendulæ.
Simillimus buxo pallor. Ovid. 11. Met. 417.
Pallor anni continuus. Plin. lib. 2. cap. 30.
Pallor & invidia. Plin. lib 28. cap. 9.
Pallor & tremor. Cic. 4. Tusc. 19. Ex quo fit ut pudorem rubor, sic terrorem pallor, & tremor, & dentium crepitus consequatur.
Albus. Hor. Epod. 7. 15.
Exanimis. Stat. 12. Theb. 739.
Gelidus. Stat. 1. Achil. 158.
Luridus. Ovid. 4. Met. 267.
Luteus. Hor. Epod. 10. 16.
Tacitus. Ovid. 6. Fast. 19.
Capere pallorem vasa dicuntur. Columel. lib. 12. cap. 50.
Figit gelidus pallor Nereida. Stat. 1. Achil. 158.
Fugat ruborem pallor. Sen. Med. 11. 3.
Inficit ora. Hor. Epod. 7. 15.
Notare aliquem pallore, Lucan. lib. 8. 55.
Obit ora pallor. Ovid. 11. Met. 418.
Occupat ora. Virg. 4. Æn. 499.
Tinctus viola pallor amantium. Hor. 3. Carm. 10. 14.
Pallores. Lucret. lib. 4. 337.
Quæ contage sua palloribus omnia pingunt.

PALLOR, Deus ita dictus, a Tullo Hostilio templo donatus. Liv. 1. 7. conf. Lactant. 1. 20. & Dempster. in Rosin. Ant. p. 72.

PALLĬDUS, a, um. Adj. [ὠχρίας, ὠχρὸς] ut, Pallidus color. Plin. lib. 10. cap. 33.
Aconita pallida. V. ACONITUM.
Aurora. Virg. 1. Georg. 446.
Corpora. Ovid. 15. Met. 627.
Cortice pallido arbor. Plin. lib. 12. cap. 7.
Folium. Senec. Hippol. 6.
Frigora, Ab effectu. Stat. 5. Silv. 1. 128.
Membra pallidiora nova cera. Ovid. 1. de Pont. 10. 28.
Mulier. Horat. 1. Serm. 2. 129.
Ora buxo pallidiora gerere. Ovid. 4. Met. 134.
Orbis Phœbi pallidus. Ovid. Rem. Amor. 256.
Piper pallidum. Plin. lib. 12. cap. 7.
Regio pallida, Infernum. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 326.
Statua inaurata pallidior. Catul. ad Juvencium, 79. 4.
Stellæ pallidissimæ. Plin 2. 25.
Semel rubidus, decies pallidus. Parœmia est, quam Suidas admonet dici de iis qui mutuum accipiunt, quos necesse est crebro tum rubescere pudore, tum metu pallescere. Rubescere dum petunt mutuum, pallescere dum solvendo non sunt, & metuunt ne trahantur in jus aut in nervum.

PALLIDŬLUS, a, um. Adj. dimin. [ὕπωχρος] Catul. ad Ortalum, epig. 63. 6.
Pallidulum manans alluit unda pedem. conf. Spart. Hadr. 25. extr.

PALLEO, ui, [ὠχριάω] ēre. Pallidum esse. Cic. 2. Philip. 84. Non dissimulat, P. C. apparet esse commotum; sudat, pallet.
Amans omnis palleat. Ovid. 1. de Arte Am. 729.
Dies pallet. Lucan. lib. 7. 178.
Genæ pallent languido candore. Senec. Hippol. 6.
Labra palluerant. Propert. lib. 4. 9. 28.
Ora pallent. Tibul. lib. 3. 5. 25.
Saxum palluit auro. Ovid. 11. Met. 110.
Seges pallet. Ovid. 1. Fast. 688.
Venæ pallent amisso sanguine. Ovid. 2. Met. 524.
Quoniam pallet, necesse est ægrotasse. Auct. ad Heren. 2. 25.
Amore argenti pallere. Hor. 2. Serm. 3. 78.
Colore exsangui. Ovid. 3. Trist. 1. 55.
Metu pallens. Ovid 13. Met. 74.
Timore. Ovid. 2. Fast. 468.
Pallere, cum Accusativo. Propert. lib. 1. 15. 39.
Quis te cogebat multos pallere colores?
Pallere Eupolidem. Pers. 1. Sat. 124.
Iratum Eupolidem prægrandi cum sene palles. Audacter dictum est, ut si diceres, Pallere pallorem, quod significat, qui palles, quod tam impense illis poetis operam impenderis, ut decolorem contraxeris insano labore vultum: vel, Pallorem studio & assiduitate legendi Eupolidis comœdias contractum palles. Sed jus suum poetæ tenent, ut licenter multa loquantur. Meminit Turnebus.
Viride pallens. Plin. lib. 37. cap. 8.
Pallere, pro Timere. Hor. 3. Carm. 27. 27. — scatentem
Belluis Pontum, mediasque fraudes Palluit audax.
Pallendum, Passiv. Quintil. 7. extr. p. 654. Burm. Vigilandum ducat, iterum enitendum, pallendum.

PALLENS, entis. Partic. [ὠχριῶν] ut,
Animæ pallentes. Virg. 4. Æn. 43.
Brachia. Ovid. 7. Met. 345.
Collum. Ovid 10. Met. 381.
Curæ pallentes, Quæ reddunt hominem pallidum. Martial. lib. 11. 7.
Hedera. Virg. 3. Ecl. 39.
Herbæ. Ovid. 2. Fast. 425. al. Pollentes.
Imago. Ovid. 13. Epist. 119.
Membra. Ovid. 11. Epist. 77.
Morbi. Virg. 6. Æn. 275.
Ora. Virg. 10. Æn. 822.
Oscula. Valer. 4. Argon. 701.
Puellæ terrore. Ovid. 3. de Arte Am. 487.
Regna. Sil. lib. 13. 408.
Simulacra. Lucret. lib. 1. 124.
Sulphurata pallentia. Martial. lib. 1. 125.
Taurus pallens multa ferrugine. Valer. 1. Argon. 770.
Violæ. Virg. 2. Ecl. 47.
Vultus. Senec. Troad. 4.

PALLESCO, [ὠχριῶμαι] ĕre. Pallidum fieri. Plin. lib. 19. cap. 10. Et ocimum sub Canis ortu pallescit.
Curis pallescere. Propert. lib. 1. 13. 7.
Nulla pallescere culpa, Timere. Hor. 1. Epist. 1. 61.
Flamma pallescit. Valer. 7. Argon. 586.
Frondes pallescunt. Ovid. 3. de Arte Am. 704.
Stellæ pallescunt subito. Claud. in Gigant. 9.

PALLESCENS, entis. Partic. Plin. lib. 9. cap. 17. de mullo, Rubentium squamarum multiplici mutatione pallescentem.

PALMA, æ. f. [παλάμη] Planum illud & ex parte concavum manus, quod in digitos desinens decore patet: ut ait Perottus. Cic. in Orat. 113. Quum autem diduxerat, & manum dilataverat, palmæ illius similem eloquentiam esse dicebat. Idem 3. Off. 38. Ibi quum palam hujus annuli ad palmam converterat, a nullo videbatur, ipse autem omnia videbat: idem rursus videbatur quum in locum annulum inverterat. Poëtæ pro Manu ponunt, ut
Dextra palma. Cic. in Arato, 52.
Hæc dextram Cephei dextro pede pellere palmam
Gestit, &c.
Porrecta palma ferire. Plaut. Cas. 2. 6. 53.
Teneræ palmæ. Virg. 2. Æn. 406.
Sceptriferæ. Sil. lib. 17. 143.
Tremulis amplecti aliquid. Ovid. 5. Met. 103.
Arcent vincula teneras. Virg. 2. Æn. 406.
Contundere faciem plana palma. Juven. 13. Sat. 128.
Evinctis attollit brachia palmis. Virg. 5. Æn. 364.
Extendere palmas. Sil. lib. 17. 471.
Exutæ vinclis palmæ. Virg. 2. Æn. 153.
Ferire pectora palmis. Senec. Troad. 1.
Hausta aqua duabus palmis. Ovid. 2. Fast. 293.
Laxantur vincula astrictis. Lucan. lib. 2. 516.
Pandere palmas. Lucret. lib. 5. 1199.
Percussit indignis pectora. Ovid. 10. Met. 723.
Percussit marmoreis pectora, Candidis. Ovid. 3. Met. 481.
Sonuerunt adductis pectora. Ovid. 10. Epist. 15.
Sustulit undam cavis palmis de flumine. Virg. 8. Æn. 69.
Sustulit palmas ad sidera. Virg. 2. Æn. 153.
Tendere invalidas alicui. Virg. 4. Georg. 498.
Tendere ambas. Virg. 10. Æn. 845.
Tendens duplices ad sidera. Virg. 1. Æn. 97.
Tendens pias ad sidera. Valer. 1. Argon. 80.
Tendere utrasque. Virg. 5. Æn. 685.
Tollens madidas ad sidera. Stat. 10. Theb. 330.
Trementes tendere. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 109.
Vincire palmas catena. Sil. lib. 17. 143.
Vocat passis palmis numina. Virg. 3. Æn. 263.
Ignem palma. Proverbium, dici solitum siquando protinus aliquid esset intellectum a quopiam: ut si scommate dicto statim sentiat aliquis in se dictum. Sumptum videtur ab iis, qui per lusum ignem admovent manibus alienis, qui subito sensu excitati, resilire solent, risumque movere spectantibus.
Palma, Latior remi pars, & ipse Remus. Catul. Argon. 62. 7.
Cærula verrentes abiegnis æquora palmis. conf Vitruv. 10. 8.
Ceteræ hujus vocis significationes, quæ non videntur Metaphoræ ejusdem, una cum derivatis infra sequuntur.

PALMULA, æ. f. dimin. a Palma manus.
Palmula, Manus exigua. Apul. 3. Miles. p. 138. Elmenh. Unguedine palmulis suis adfricata. Idem lib. 8. p. 205. Decora brachia sævientibus palmulis converberat.
Palmulæ, Pennæ majores avium. Apul. Florid. 2. Intimas plumulas & extimas palmulas.
Palmula, Extrema pars remi in modum palmæ protenta. Virg. 5. Æn. 163.
Quo tantum mihi dexter abis? huc dirige cursum,
Litus ama, & lævas stringat sine palmula cautes. Servius.
Volare palmulis. Catul. de phaselo, 4. 4. Vitruv. 10. 8. Turneb. Advers. 3. 7.

PALMŬLĀRIS, e. Adj. Martian. Capell. 2. Frictuque palmulari madida detergit ora.

PALMĬPES, ĕdis. [στεγανόπους] Planos & ad palmæ ſimilitudinem habens pedes: unde Anſeres & omnes fere aquaticæ aves, Palmipedes dicuntur Plin. lib. 11. cap. 47. Avium aliæ digitatæ, aliæ palmipedes. V. etiam in PALMUS.

PALMO, āre. Palma ſignum & notam imprimere. Quintil. in declamatione 1. Cæci p. 31. Burm. Præterea quum manus ex parte, qua palmare veſtigium poteſt, plicetur in capulo, &c. Et paulo poſt, Tuus autem, qui palmatus eſt paries, veſtigium ejus partis oſtendit. Et ſæpius ibidem.
Palmare eſt etiam Adulari, palma blandiri. Cic. 10. Fam. 33. Palmarer plane neceſſe erat. al. Palparer rectius.

PALMĀTUS, a, um. Partic. ut, Palmatus ſanguine paries. Quintil. Decl. 1. p. 30. V. in ipſo verbo.
Cervi palmati, Velut palmis inſtructi. Jul. Capitolinus in Gordiano ſeniore cap. 3. extr. In qua pictura etiam nunc continentur cervi palmati ducenti, miſtis Britannis. Rhangiferos intelligit, quibus cornua veluti palmis ramoſa etiam Cæſar tribuit. de Bell. Gall. 6. 62.

PALMA, æ, f. [φοῖνιξ] a Palmæ manus ſimilitudine, arbor quoque illa nobilis, quam Phœnicem vocant Græci, dicta, quod comam in cacumine habeat circumextenſam, & ramos in digitorum modum protenſos. Non cedit ponderi, ſed ſurgit adverſus pondus. Ideo victoribus traditur præmio, quod non ceſſerint, ſed pertinaces in certamine perſtiterint. V. Gellium lib. 3. cap. 6. Plin. lib. 16. cap. 42. Et palmæ arbor invalida: in diverſum enim curvatur. At populus contra omnia inferiora pandatur, palma e contrario fornicatur. Sexu dignoſcitur hoc arborum genus, & quædam quaſi connubia exercet. De quo Ammian. 24. 3 & Philoſtrat. l. 1. Icon. in Paludibus. conf. Claud. de Nupt. Honor. v. 66.
Pro Dono victoribus apud Græcos primo, dein apud Romanos in Circenſibus ceſſit. Liv. 10. 47. Suet. Neron. cap. 5.
De Palma arbore ejuſque ramis & dactylis in nummis. V. Spanh. de Uſu & Pr Num. diſſ. 6. p. 335. ſq.
Arbuſto palmarum dives Idume. Lucan. lib. 3. 216.
Agreſtium palmarum multitudo in Sicilia. Cic. 7. Verr. 86.
Ardua palma naſcitur. Virg. 2. Georg. 67.
Procera & tenera. Cic. 1. de Legib. 2. Homericus Ulyſſes Deli ſe proceram & teneram palmam vidiſſe dicit, hodie monſtrant eandem.
Viridis. Ovid. 2. de Arte Am. 3.
Umbroſa. Juven. 15. Sat. 76.
Palma, Fructus palmæ arboris, qui & Palmula dicitur. Plin. lib. 13. cap. 4. Alexandri milites palmis viridibus ſtrangulati ſunt.
Rugoſæ. Ovid. 8. Met. 674.
Palma, Elata, quam Abietem putavit. Plin. 12. 28.
Palma, Signum victoriæ, & Victoria ipſa. Plutarchus, In certaminibus palmam ſignum eſſe placuit victoriæ, quoniam ingenii ejuſmodi lignum eſt, ut urgentibus, opprimentibuſque non cedat. Curt. 9. 2. 29. Tot bellorum palmæ laureæque. i. e. Tot victoriæ.
Palma, Cauſam certaminis aliquando ſignificat, auctore Donato. Ter. in prol. Phorm. 17.
— in medio omnibus
Palmam eſſe poſitam, qui artem tractant muſicam.
Contentio ingens palmæ. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Gloria palmæ, Victoriæ. Virg. 3. Georg. 102.
Dubia. Juven. 11. Sat. 179.
Lemniſcata. V. LEMNISCI.
Nobilis. Hor. 1. Carm. 1. 5.
Stolidæ cupido palmæ. Ovid. 6. Met. 50.
Victrices. Lucan. ad Piſon. 31.
Urbana palma. Cic. 11. Philipp. 11. Sexta palma urbana etiam in gladiatore difficilis.
Accipere palmam. V. ACCIPIO.
Adepta. V. ADIPISCOR.
Apprehendere palmam avidiſſime. V. APPREHENDO, & AVIDUS.
Ambire palmam hiſtrionibus. V. AMBIO.
Dare palmam alicui conſilio. Ter. Heaut. 4. 3. 31.
Huic equidem conſilio palmam do, hic me magnifice effero. Quaſi dicat, Mihi magis probatur conſilium iſtud. Sive, Ceteris conſiliis iſtud unum præfero.
Deferre palmam alicujus rei alicui. Cic. 2. de Orat. 227. Admiror te in eo genere tribuiſſe tantum, & non hujus rei quoque palmam, ut ceterarum, Craſſo detuliſſe.
Donare aliquem palma. Ovid. 2. de Arte Am. 3.
Ferre palmam, Victorem eſſe. Cic. 4. Att. 14. Ne diutius pendeas, palmam tulit.
Habeant hanc palmam ex innocentis cruore. Cic. Anteq. iret. in exſil. 30.
Parare palmam. Catul. in Carm. Nupt. 60. 11.
Petere. Liv. 28.
Relinquere palmam alicui. Virg. 5. Æn. 472.
Reſervare alicui. Cic. de Senect. 19. Quam palmam utinam dii immortales tibi, Scipio, reſervent.
Tertiam ad palmam venire. Plin. lib. 14. cap. 6. Ad tertiam palmam varie venere, Albana, &c. i. e. Ad tertiam bonitatem & notam. De uvis. Budæus.
Palmæ, plur. pro Victoriis. Cic. pro Roſc. Amer. 84. De Capitone poſt viderimus: ſi, quemadmodum paratum eſſe audio, teſtis prodierit; tum alias quoque ſuas palmas cognoſcet. [Tanquam de gladiatore noto loquitur. Palmas autem facinorum intelligit. V. loca ſq.
Infames. Cic. pro Roſc. Amer. 99.
Plurimarum palmarum homo. Cic. pro Roſc. Amer. 17. Homines ejuſmodi, alter plurimarum palmarum, vetus ac nobilis gladiator, habetur. h. e. Qui ſæpius vicit, vel potius occidit homines.

PALMŬLA, æ. f. dimin. [καρυωτὸς βάλανος, ψὴν, φοῖνιξ] Caryotæ dicuntur, ſive Dactyli. Varro. 1. R. R. cap. 67. Nucem juglandem, & palmulam, & ficum Sabinam quanto citius promas jucundiore utare. Suet. Aug. cap. 76. Panem & palmulas guſtavimus. Sulp. Sever. Dial. 1. cap. 7. Cum plenam palmulis manum obtuliſſet, accurrit beſtia accepitque.

PALMĒSIA, orum. n. pl. Vina quæ a palma una ſunt enata. Plin. 14. 6.

PALMĒTUM, i. n. [φοινικὼν] Locus palmis conſitus, & in quo frequentes ſunt palmæ. Plin. lib. 6. cap. 28. Numeroſiſſimos eſſe Homeritas, Minæis fertiles agros palmetis, arbuſtiſque, &c.
Pinguia palmeta. Hor. 2. Epiſt. 2. 184.
Palmetis conſita terra. Plin. lib. 5. cap. 14. conf. Juſtin. 36. 3. 4.

PALMEUS, a, um. Adj. [φοινίκινος] Quod eſt ex palma arbore. Columel. lib. 5. cap. 5. M. Columella, &c. agricola Bæticæ provinciæ, ſub ortu Caniculæ palmeis tegetibus vineas adumbrabat.
Vinum palmeum, capiti noxium. Plinius lib. 24. cap. 17.
Tabulæ palmeæ. Vitruv. 10. 20.

PALMĪCEUS, a, um. Adj. ut, Sporta palmicea. Sulp. Sever. Dial. 1. cap. 5. & 7. i. e. Ex palmarum foliis texta.

PALMŌSUS, a, um. Adj. [φοινικώδης] Quod eſt palmis abundans. Virg. 3. Æn. 705.
Teque datis linquo ventis, palmoſa Selinis.
Toga palmoſa Liv. 10. 7. V. ſeq. dict.

PALMĀTUS, a, um. Adj. Palmis ornatus. ut Lapides palmati. Plin. 36. 18.
Toga palmata, [φοινικωμένη τήβεννος] a Palma in ea intexta, inquit Budæus, proprie triumphantium fuit, quam merebantur hi qui de hoſtibus palmam reportaſſent. Alii a latitudine clavorum dictam volunt palmatam, quæ nunc a genere picturæ, picta appellatur. Martial. lib. 7. 1.
Palmatæque ducem, ſed cito, redde togæ. V. Ferrar. de Re Veſt. 1. 2. 8.
Tunica palmata. Liv. 10. 7.
Veſtis palmata. Sidon. Gratiar. act.

PALMĀRIS, e. Adj. [νικητήριος] ut, Palmaris ſtatua, quæ alicui propter victoriam ponitur. Cic. 6. Philipp. 15. Sed illa ſtatua palmaris, de qua, ſi meliora tempora eſſent, non poſſem ſine riſu dicere.
Sententia palmaris, Palma digna. Cic. 1. de Nat. Deor. 20. Sed illa palmaris quidem, quod qui non modo natum mundum introduxerit, ſed etiam manu pæne factum, &c. De ſententiis philoſophorum loquens.

PALMARIUS, a, um. Adj. [νικητικὸς] Quod eſt palma dignum. Ter. Eun. 5. 4. 8. — tum hoc alterum,
Id vero eſt quod ego mihi puto palmarium.

PALMARIUM, i. n. Salarium victoriæ. Ulpian. in l. 1. §. Si cui. D. de extraordin. cognit. Etſi nomine palmarii cautum ſit: ſic tamen, &c.

PALMĬFER, ĕra, ĕrum. [φοινικοφόρος] ut,
Arabes palmiferi. Ovid. 10. Met. 478.
Idume palmifera. Sil. lib. 3. 600.
Pharos palmifera. Ovid. 2. Amor. 13. 8.

PALMĬGER, ĕra, ĕrum. Adj. Idem. ut, Nemea palmigera. Plin. 31. 4.

PALMIPRIMUS, a, um. Adj. Palmiprimum vinum quid ſit, & quomodo ex fico fiat, docet Plin. lib. 14. cap. 16. [In Mſſ. eſt Parnu primum, teſte Hard. Græcum ſane videtur vocabulum expreſſiſſe Plinius, non Latinum.

PALMA, æ. f. in vite. Varro de R. R. lib. 1. cap. 31. Ejuncidum enim ſarmentum propter infirmitatem ſterile, neque ex ſe poteſt ejicere vitem, quam vocant minorem flagellum, majorem etiam unde uvæ naſcantur, palmam. Prior, littera una mutata, declinata a venti flatu, ſimiliter flabellum ac flagellum: poſterior quo ea vitis immittitur ad uvas pariendas, dicta primo videtur a pariendo parilema: exin, mutatis litteris, ut in multis, dici cœpta palma. Columel. lib. 3. cap. 17. extr. Quidquid reſidui fuit ex vetere palma, per ipſam commiſſuram, qua naſcitur materia nova, reſecuerunt, atque ita cum ſuo capitulo ſarmentum depreſſerunt. Palma, i. e. Vite, interprete Beroaldo. Idem lib. 4. cap. 15. Sequente deinde anno inſecatur ſuperior pars curvaturæ, uſque ad medullam, ne totas vires matris propagatum flagellum in ſe trahat, & ut paulatim condiſcat ſuis radicibus ali: bima deinde præciditur proxime palmam, quæ ex arcu ſummiſſa eſt.

PALMA, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Oppidum eſt in Hiſpania.
Eſt item Palma, civitas in majori Baleari. Nunc vulgo dicitur *Mallorca* civitas, ut ſcribit Olivarius in Melam.

PALMARIA, æ. f. [Παλμαρία] Inſula ultra Tiberina oſtia in mari Tyrrheno. Varro lib. 3. de R. R. 5. Hoc ita fieri apparet in inſulis propinquis Pontiis, Palmariæ, Pandatariæ.

PALMATIAS, V. PALMOS.

PALMES, ĭtis. m. [κλῆμα, ὄρχος] Vitis proprie eſt, quod arboris ſurculus: nempe Lignum illud, quod ex ipſa ſtirpe quotannis emergit, & gemmas producit, quæ deinde in virgulas abeunt, & palmæ cujuſdam digitos faciunt. Plin. lib. 17. cap. 22. Sic duo genera palmitum: Quod e duro exit, materiamque in proximum annum promittit, pampinarium vocatur: at ubi ſupra cicatricem eſt, fructuarium. Alterum ex anniculo palmite, ſemperque fructuarium relinquitur ſub jugo. Et qui vocatur cuſtos: hic eſt novellus palmes, non longior tribus gemmis, proximo anno materiam daturus, ſi vitis luxuria ſe conſumpſerit.
Nemoroſus palmite Gaurus. Stat. 3. Silv. 1. 147.
Feri palmites. Columel. lib. 10. 14.
Focaneus palmes. Columel. 4. 24.
Gravidus. Ovid. 1. Faſt. 152.
Lætus palmes ſe agit ad auras. Virg. 2. Georg. 364.
Opaco palmite baccæ. Claud. de Nupt. Honor. 217.
Orbi. Columel. lib. 4. cap. 27.
Citare palmitem. V. CITO.
Ferre muſta e palmite. Ovid. 4. Faſt. 894.
Movetur gemma de palmite. Ovid. 3. Triſt. 12. 13.
Palmes & Pampinus, pro eodem. Columel. lib. 4. cap. 17. Item ſi oculi ſinguli ſub jugo binos pampinos emiſerint, quamvis largos fructus oſtendant, detrahendi ſunt eis ſinguli palmites, quo lætior, quæ ſupereſt, materia conſurgat. [Quin potius Pampini partem hic facit palmitem.
Palmes, pro flagello vitis. Columel. lib. 4. cap. 21. Hæc brachia ſat erit interim ſingulis palmitibus in fructum ſummitti.

PALMO, [ἐπιδέω] āre. Materias alligare: verbum a Palmitibus ductum. Columel. lib. 11. cap. 2. Ceterum palmare, id eſt materias alligare, hoc tempore non expedit. Loquitur de vite ad palum alliganda.

PALMOS, [παλμὸς] Particulæ alicujus in corpore palpitatio contra naturam, per vicem modo eam attollens, modo deprimens, fitque quandoque in ſola cute, quandoque & in ſubjectis ei muſculis, quæ ſi magna fuerit, membrum quoque univerſum ſecum diutius ſaliendo trahit. Latinorum nonnulli Græcum nomen exprimentes, Saltum vocant.

PALMĬCUS, a, um. Adj. [παλμικὸς] Palmicum augurium, quod ex vibrata ſalitione oculi fiebat. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 13. In Cappadocia ex myrrhinis virgis, in Scythia ex ſalignis humi conſtratis, alii ex vibrata ſalitione oculi, quod augurium palmicum: in Lycia ex piſcibus, &c.

Palmatias, æ. m. [παλματίας] Motus quo terra quatitur. Apul. de Mundo, p 65. Elmenh. Palmatiæ appellantur, quorum pavitatione illa, quæ trepidant, ſine inclinationis periculo nutant.

Palmus, i. m. [σπιθαμὴ] Menſuræ genus. Eſt autem duplex, inquit Budæus, Major, duodecim digitorum, Græce σπιθαμὴ vocatur: & Latinis etiam Dodrans, cujus exemplum apud Plin. lib. 7. cap. 3. Minor, digitorum quatuor, ſive pollicum trium, παλαιστὴ Græce dicitur, V. Lex. Pitiſc. conf. Vitruv. 7. 4. & ibi Philandr.
Palmum, neutro genere etiam dicitur. Vitruv. lib. 2. cap. 3. Doron autem Græci appellant palmum, quod munerum datio Græce δῶρον appellatur. Id autem ſemper geritur per manus palmum. [Qui hinc eliciant hanc vocem n. g. poni, non intelligo, quum ſit utrobique Accuſ. ſing. m. g. Gloſſ. Lat. Gr. Palmum, ψημυθιν. Etſi ibi quid Græcæ vocis ſit neſcio.

Palmārius, a, um. Adj. [σπιθαμιαῖος] Quod eſt palmi unius. Columel. lib. 8. cap. 3. Per ſpatia palmaria modicis forantur cavis.

Palmāris, e. Adj. [σπιθαμιαῖος] Idem. Varro 1. de R. R. cap. 35. Roſa etiam conciditur radicitus in virgulas palmares. V. ſupra in palma.

Palmipedālis, e. Adj. [σπιθαμοποδιαῖος] Menſura unius pedis & palmi. Columel. lib. 3. cap. 19. Nam in clivoſis, ubi terra decurrit, poteſt malleolus palmipedalis deponi. Vitruv. 10. 20.

Palmĭpes, ĕdis. c. Idem. Plin. lib. 17. cap. 20. Populus alba ſeritur bipedaneo paſtinatu, talea ſeſquipedali, biduo ſiccata, palmipede intervallo, terra ſuperinjecta duorum cubitorum craſſitudine.
Aliam ſignificationem V. in palma.

Palmȳra, æ. f. [Πάλμυρα] Syriæ urbs inter Romanorum ditionem ſita, & Parthorum, ut eſt auctor Ptolemæus lib. 5. cap. 15. Hinc

Palmyrēnus, a, um. Adj. [Παλμυρηνὸς] ut, Palmyrenæ ſolitudines, uſque ad Petram urbem & regionem Arabiæ Felicis appellatæ pertinent; ſunt autem ad Hierapolin. Plin. lib. 5. cap. 25. & 26. In deſertis Syriæ. Idem Plin. lib. 6. cap. 26. & 28.

Palmyrenses, ium. m. pl. Populi iidem. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 2.

Palmytius, Ægyptiorum deus, ut eſt apud Heſychium, inquit Lilius 1. Syntag.

Pālor, [περιφέρομαι] āri. dep. Paſſim vagari: ſicuti faciunt qui lento gradu, diſperſique labruſcas quærunt. Liv. 5. 44. Jam obſidionis tædio victi abſcedunt, vagique per agros palantur, cibis vinoque raptim hauſto repleti. Hoc verbum quidam a Palam deduci exiſtimant. Alii a Palis caſtrorum, hoc eſt ſudibus, modo huc, modo illuc translatis. Voſſius a a Gr. πλανῶ per metaplaſmum. conf. Tacit. 3. Hiſt. 17. 5. & 3. 80. 4. & 4. 18. 7. ſed &
Palo, activa forma. Sulpic. Sat. v. 43.
Sic noſtri palare ſenes dicuntur.
Aliam h. v. ſignificationem V. in palus, i.

Palans, antis. Partic. [περιφερόμενος] Stat. 11. Theb. 21.
Aut vaga palantes campo fuga volvit Achivos.
Palantes fuga. Sil. 2. 162.
Agmina palantia. Sil. lib. 15. 483.
Comites palantes & diſperſi. Lucret. lib. 4. 579.
Hoſtes palantes inſectans. Juſtin. 15. 3. 11.
Milites palantes in agris oppreſſit. Liv. 1. 11.
Sidera paſſim palantia. Lucret. lib. 2. 1030.
Stellæ palantes polo. Virg. 9. Æn. 21.
Terga palantia dare. Virg. 12. Æn. 738.
Vitæ palantis viam quærere. Lucret. lib. 2. 10.
Femina palantes agit. Virg. 11. Æn. 737.

Palātus, a, um. Partic. [διεσπαρμένος] Diſperſus. Liv. 23. 40. Alius exercitus primo per agros ſilvaſque fuga palatus: dein, &c. Idem 3. 5. In quos palatos prædam agentes Poſtumius, &c. Idem 8. 24. & 35. 51.

Palābundus, a, um. Adj. Cyprian. Epiſt. 42. 4. & Tertull. Apol. cap. 21.

Palātim, Adv. Palando. Liv. 5. 28. extr. Tuſculum palatim fugerent. i. e. Sparſim, non turmatim. Sed in emendatis codd. exſtat, Palati.

Palĭtor, ari. Errare. Plaut. Bacch. 5. 2. 5. Oves eunt a pecu palitantes.

Palois, Oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 29.

Palpĕbræ, ārum. f. pl. [βλεφαρίδες] Pili recti, genis oculorum utrinque adhærentes: in hoc homini a natura dati, ut ipſos oculos ab occurſantibus & fortuito incidentibus rebus defendant. A palpitando, id eſt tremendo: vel a palpando, id eſt prætendendo dictæ. Plin. lib. 11. cap. 37. Palpebræ in genis homini utrimque. Mulieribus vero etiam infectæ quotidiano. [V. quæ de eo loco in quotidiano notavi. Plinio Palpebræ ſunt Ciliorum pili. Nonnulli & Genas vocant. q. V.
Palpebræ [βλέφαρα] ſunt Tegumenta oculorum, molliſſima tactu, ne læderent aciem, aptiſſime factæ, & ad claudendas pupulas, ne quid incideret, & ad aperiendas: idque providit ut identidem fieri poſſet cum maxima celeritate. Munitæque ſunt palpebræ tanquam vallo pilorum: quibus & apertis oculis ſi quid incideret repelleretur, & ſomno conniventibus, quum oculis ad cernendum non egeremus, ut qui, tanquam involuti quieſcerent. Hæc Cic. 2. de Nat. Deor. 142. & 143.
Refectis palpebris M. Regulum illigatum in machina, vigilando necaverunt Carthaginienſes. Cic. in Piſon. 43.
Brachia palpebræque cadunt. Lucret. lib. 4. 950.
Palpebram, ſing. Celſus dixit 5. 26.

Palpebrum, i. n. Idem. Teſtatur Nonius 3. 164. Palpebrum ſuo tempore uſitatius fuiſſe, quam Palpebra. [Sic utitur paſſim Aurelianus Cælius. ut Chron. 2. 1. ſ. 5. Palpebrum ſuperius & Inferius.

Palpebrālis, e. Adj. Setæ palpebrales. Prudent. Hamartig. 872.

Palpebrāris, e. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 4. 2. Collyria, quæ Græci βλεφαρικὰ vocant, nos Palpebraria dicere poterimus.

Palpebro, āre. Movere palpebras. Cæl. Aurel. Acut. 1. 2. & 2. 10.

Palpebrātio, ōnis. f. Cæl. Aurel. Tard. 8. 5. Idem Acut. 1. 3.

Palpito, V. palpo.

Palpo, [ψηλαφάω, ἀμφαφάω, ψαλάσσω, θωπεύω, μειλίσσω] āre. &
Palpor, ari. depon. Leniter, blande, & quaſi tentando tangere.
Palpare in tenebris, Proverbialiter dicuntur qui rem obſcuris veſtigant conjecturis. Uſurpat hoc proverbium Plato in Phædone, & Ariſtophanes in Pace.
Palpari, Adulari. Plaut. Amph. 1. 3. 9.
Obſervatote quam blande mulieri palpabitur. Palpari, blandiri. Feſt.
Palpari, dativo jungitur, aliquando etiam accuſativo. Hor. 2. Serm. 1. 20.
Cui male ſi palpere, recalcitrat undique tutus. Juven. 1. Sat. 35.
— quem munere palpat
Carus. [Gloſſ. Lat. Gr. Palpa equo, Καταψηφιστὴς τ' ἵππῳ. Scribe Palpo.
Pectora præbet palpanda manu. Ovid. 2. Met 866. al. Plaudenda.

Palpans, antis. Partic. Ammian. 14. 11. Eum blandius palpantes.

Palpātio, ōnis. f. [θωπεία] Plaut. Men. 4. 2. 43. Aufer hinc palpationes. i. e. Omitte palpari.

Palpātor, ōris. m. [θωπευτὴς] Plaut. Rud. 1. 2. 37.
Ecquem tu hic hominem criſpum, incanum videris:
Malum, perjurum, palpatorem?

Palpāmen, ĭnis. n. Prudent. Hamartig. 303.
Palpamen tenerum blandis e fotibus ambit.

Palpāmentum, i. n. Ammian. 27. 12. Aptus ad muliebria palpamenta.

Palpābĭlis, e. Adj. ut, Tenebræ craſſitudine palpabiles. Oroſius lib. 1.

Palpo, ōnis. m. Perſ. 5. Sat. 176.
Jus habet ille ſui palpo, quem ducit hiantem
Cretata ambitio? [Niſi diſtinguas potius, Sui, palpo quem &c. ut ſit Ablativus dict. ſeq.

Palpum, i. n. vel **Palpus**, i. m. [θώπευμα] Blanditiæ dicuntur. Plaut. Pſeud. 4. 1. 35.
Ego iſtuc aliis dare condidici, mihi obtrudere non potes palpum.
h. e. Blandiri, & ſpem inanem verbis injicere, ut ait Eraſmus.
Palpo percutere, eſt Plauſu tangere, & velut poppyſmo, ut de equis Maro 3. Georg. 186. dixit,
— & plauſæ ſonitum cervicis amare. Turneb. Plaut. Merc. 1. 2. 42. Palpo percutit. Idem Amph. 1. 3. 28.

Palpĭto, [σπαίρω, ἀσπαίρω] āre. Leviter ac frequenter moveri. Cic 2. de Nat. Deor. 24. Animadverſumque ſæpe eſt, quum cor animantis alicujus evulſum ita mobiliter palpitaret, ut imitaretur igneam celeritatem, &c.
Cerebrum palpitat. Plin. lib. 7. cap. 16.
Jecur pavidum palpitat trepidis venis. Senec. OEth. 6.
Ignis arduus palpitat. Stat. 12. Theb. 71.
Lingua exſecta palpitat. Lucan. lib. 2. 181.
Vertex palpitans. Plin. lib. 7. in præf.
Super aliquam palpitare. Juven. 3. Sat. 134. de Stupratione.

Palpitātio, ōnis. f. [ἄσπαρσις] proprie Cordis eſt, & deinde partium ſingularum frequens & continuus motus. Plin. lib. 32. cap. 5. Imponat ſupra cordis palpitationem mulieri dormienti. Idem lib. 11. cap. 4. Itaque divulſis præcipua vivacitas, & partium ſingularum palpitatio.

Palpitātus, ûs. m. Plin. lib. 9. cap. 30. Ne palpitatu ejiciatur.

Palsicium, i. n. Oppidum in Iſtria. Plin. lib. 3. cap. 19.

Palsum, i. n. Flumen eſt Mauritaniæ apud Plin. lib. 5. cap. 1. Al. Salſum.

Paltum, i. n. [παλτὸν] Jaculi ſeu haſtæ genus apud Perſas; ex πάλλω quatio, vibro. V. Briſſon. de Regno Perſarum lib. 3. 15. p. 364.

Paltus, [Πάλτος] Locus in Syria, circa quem Memnon ſepultus eſt, ad flumen Badam. Strab. lib. 15.
Paltos, Oppidum ad Libanum montem in Syria. Plin. lib. 5. cap. 20. Pomp. 1. 12. & Strabo lib. 16. Hodie *Gibel* vocatur, teſte Olivario in Melam.

Pălūda, æ. f. dicta Pallas, a Paludamentis; quæ ſunt inſignia & ornamenta militaria, auctore Varrone 6. de L. L. 3. ubi allegat verſum antiqui cujuſdam poetæ,
Corpore Tartarino prognata paluda virago. Paluda, i. e. Paludata Pallas. Turnebus mallet Palude, quum conſtet Minervam ad Tritonidem paludem natam fuiſſe, ut ea fere palude prognata videatur: & quod Latini ſermonis conſuetudo vix hoc patiatur, ut Paludum pro Paludato loquamur. Sed fas non ſit, inquit, a tanti ſcriptoris ſententia recedere. [Paluda veſtis nomen, unde Paludatus, Paludo verbum, & Paludamen, & Paludamentum verbalia, ut placet Voſſ. Etymol. p. 365. a Varrone tamen Adjective ponitur.

Pălūdāmentum, i. n. [χλαμὺς, ἐφεστρὶς, φοινικὶς] Inſigne ac ornamentum militare, præcipue tamen Imperatorum. Ideo quum ad bellum exit Imperator, ac lictores mutaverunt veſtem, & ſigna incinuerunt, dicitur proficiſci paludatus, auctore Varr. de L. L. 6. 3. Livius 31. 14. pr. Cum paludatis lictoribus profectus ab Urbe, Brunduſium venit. Budæus; Paludamentum, Chlamys eſt imperatoria, id eſt eorum, qui exercitus ducebant. Valer. lib. 1. 6. 11. de Craſſo loquens, qui apud Parthos occubuit, Pullum, inquit, ei traditum eſt paludamentum, quum in prælium exeuntibus album aut purpureum dari ſoleret. Paludamentum hodie *cottam armorum* vocamus. Hactenus Budæus.
Imperatoria paludamenta. Plin. lib. 22. cap. 2.
Paludamentum, pro Veſte militari etiam ejus, qui non eſſet imperator. Liv. 1. 26. pr. Cognitoque ſuper humeros fratris paludamento ſponſi, quod ipſa confecerat, ſolvit crines, & flebiliter nomine ſponſum mortuum appellat. Paludamentum enim illud erat unius Curiatiorum, quorum nemo, ut arbitror, imperator in Albanis fuit. Bayfius. conf. ſupra.
Paludamentum etiam de Veſte muliebri. Plin. lib. 33. cap. 3. Nos vidimus Agrippinam Claudii principis, edente eo navalis prælii ſpectaculum, aſſidentem ei, indutam paludamento, auro textili ſine alia materie.
Paludamenta, inquit Varro de L. L. 6. 3. propterea dicuntur, quod qui ea habent, conſpiciuntur, ac fiunt palam. Adde Liv. 9. 5. Flor. 1. 5. 6. ubi origo. & 4. 2. 59. Salluſt. apud Non. 14. 11. & Plura in Lex. Pitiſc. qui copioſe perſequitur.
An Lictorum etiam in bello geſtamen fuerit, diſputat Drakenb. ad Sil. 9. 420. V. ſuperiorem Liv. locum. [Ubi forte Paludatus cum lictorib. legendum.

Palūdātus, a, um. Adj. [χλαμυδωτὸς] Qui vel imperatoriam chlamydem, vel alia ejuſmodi ornamenta militaria geſtat. Cic. 15. Fam. 17. Panſa noſter paludatus a. d. III Calend. Januar. profectus eſt. Idem 4. Att. 12. Craſſum quidem noſtrum minore dignitate ajunt profectum paludatum, quam olim æqualem ejus L. Paulum.
Aula paludata. Claudian. in ſext Conſ Hon. 596.
Jure paludatæ jam curia militat aulæ.
Duces paludati, Imperatores. Juven. 6. Sat. 399.
Paludati in libris auguralibus ſignificatur, ut ait Veranius, Armati, ornati. Omnia enim militaria ornamenta, Paludamenta dici. Feſtus. conf. Nota Dacer.

Paludatus, Cognomen ab ornamento militari. Nummus eſt cujus inſcriptio, MVN. TVR. L. CAEL. AQVIN. M. CEL. PALVD. II. VIR. Vaillant. Numiſm. Col. 1. p. 84.

PĂLŪDĂPIUM, [ἐλειοσέλινον] Apii species circa aquæductus, & in paluſtribus naſcens: nomen eſt a Theodoro ad imitationem Græcæ compoſitionis confictum: Græci enim hanc herbam ἐλειοσέλινον appellant, quaſi Paluſtre apium.

PĂLUMBES, is. com. [φάσσα] Silveſtris columba in arboribus ſæpibuſque nidificans. Virg. 1. Ecl. 58.

—raucæ, tua cura, palumbes. Lucan.

—macroſque palumbes. Plin. lib. 10. cap. 35. Vivere palumbes ad triceſimum annum, aliquos ad quadrageſimum, Ariſtoteles auctor eſt, &c. V. Turneb. Adverſ. 21. 1.

Aeriæ palumbes. Virg. 3. Ecl. 69.

Fabuloſæ palumbes. Hor. 3. Carm. 4. 12. Sic dictæ autem ſunt, ut Lambinus exiſtimat, quia de his multa fabulantur poëtæ.

Palumbes minarrire dicuntur. V. MINARRIO.

Palumbem pro columba, Proverbium eſt. Conveniet ubi quod deterius eſt & adulterinum, pro eo quod eſt præſtantius ac legitimum, ſupponitur. Palumbes autem columbis ſunt adſimiles. Uſus eſt Plato in Theæteto.

PALUMBUS, i. m. PALUMBA, æ. f. Idem. Martial. lib. 13. 67.

Inguina torquati tardant hebetantque palumbi. Propert. lib. 4. 5. 63.

Sed cape torquatæ Venus ô regina palumbæ. Emendatiora exemplaria legunt Columbæ. Plin. lib. 30. cap. 7. Item palumbus ferus, & e poſca decoctus. Columel. lib. 8. cap. 8. Hac eadem ratione palumbos, columboſque cellares pinguiſſimos facere contingit.

PALUMBĪNUS, a, um. Adj. [φασσινὸς] Quod ex palumbe eſt. ut, Palumbina caro. Plin. lib. 30. cap. 12.

PALUMBŬLUS, i. m. dimin. Apul. Met. 8. & 10. p. 213.

PĂLŪS, ūdis. f. [ἕλος] Hor. in Arte Poet. 65.

—ſterilifque diu palus, aptaque remis. [Niſi lectio mendoſa eſt. Tentabam —ſterilifque palus diu, ineptaque remis. Finalis certe in Palus produci debet.

Eſt autem Palus Locus aquoſus, vel Aqua non fluens, neque perpetua. Dixi, Non perpetua, quia Lacus, quamvis non fluat, tamen aquam habet perpetuam: & ita differt a Palude. Cæſ. 2. Bell. Gall. 16. Quò propter paludes aditus non eſſet.

Palus, ideo dicta quod paululum aquæ in altitudinem contineat, & palam latius diffuſæ. Varr. 4. de L. L. 5. Sed V. Voſſ. Etymol.

Alta palus. Virg. 4. Georg. 48.
Atra. Virg. 7. Æn. 802.
Cava. Catull. 18. 4.
Exhauſta. Virg. 3. Georg. 432.
Fœda. Senec. Herc. fur. 9.
Horrenda. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 112.
Inamabilis. Virg. 6. Æn. 438.
Innabilis. V. INNABILIS.
Liquida. Ovid. 1. Met. 324.
Nebuloſa. Sil. lib. 8. 382.
Nigra. Tibull. lib. 3. 3. 37.
Perpetua. V. PERPETUUS.
Pigra. Claud. de 4. Conſ. Hon. 345.
Placida. Virg. 8. Æn. 88.
Putidæ paludis vorago. Catul. 18. 10.
Sordidæ. Stat. 4. Silv. 3. 8.
Stantes, Stagnantes. Hor. 3. Carm. 27. 9.
Vaſtæ. Lucret. lib. 5. 203.
Udæ paludes intumuere æſtu. Ovid. 1. Met. 737.
Palus obducit paſcua limoſo junco. Virg. 1. Ecl. 49.
Siccare paludes. Cic. 5. Philip. 7.

Larus in paludibus; Suidas ſcribit dictitatum fuiſſe de iis, qui faciles ſunt ad dandum. Ductum a Laro ave, quam eandem κέπφον appellari putant. Ea quoniam facile decipitur, illiciturque, proinde proverbio locum fecit. Ex Eraſmo.

Palus Capreæ, Romulo fatalis fuit. In Campo Martio fuiſſe dicit Liv. 1. 16.

Palus Pomptina, & plur. Paludes Pomptinæ, fuerunt Foſſæ quædam, partim navigabiles, quæ a Foro Appii ad Feroniæ fanum prope Terracinam ad M. P. XV. aut XVI. porrigebantur, olimque adeo amplæ patebant ut ante inundationem locum præbuerint 23. urbibus ut Mucianus ter coſ. prodidit apud Plin. 3. 5. V. & Quintil. lib. 3. cap. 8. & POMPTINUS.

PALŪDŌSUS, a, um. Adj. [ἑλώδης] Frequens paludibus. ut,
Humus paludoſa. Ovid. 15. Met. 268.
Nilus paludoſus. Stat. 3. Silv. 2. 108.
Ravennæ paludoſæ. Sil. 8. 602.

PALUSTER, tris, & tre. Adj. [ἕλειος] Quod eſt ex palude. Paluſter an recte dicatur, inquirit Chariſius p. 63. conf. Priſcian. p. 628. Sed exſtat apud Vitruv. 3. 3. Locus congeſtitius ad imum, aut paluſter. Columel. lib. 1. cap. 5. Deterrima aqua paluſtris, quæ pigro lapſu repit, peſtilens quæ in palude ſemper conſiſtit.
Calami paluſtres. Ovid. 1. Met. 706.
Junci. Ovid. 8. Met. 337.
Ulva. Virgil. 3. Georg. 175.
Undis paluſtribus fœta loca. Ovid. 14. Met. 103. alii legunt Ulvis.
Paluſtris, pro Paludoſo, ut
Locus paluſtris, Plenus palude. Cæſ. 7. Bell. Gall. 20.
Paſcua paluſtria. Columel. lib. 6. cap. 27.
Vadum. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 59.

PALŬDESTRIS, e. Adj. Idem. Caſſiod. Var. 2. 32.

PALUDĬCŎLA, æ. c. ut, Paludicolæ Sicambri. Sidon. Apollinar. 4. Epiſt. 1.

PALUDĬFER, ĕra, ĕrum. [ἑλοφόρος] ut, Aquæ paludiferæ. Auctor Philomelæ v. 44.

PALUDĬVĂGUS, a, um. Adj. Avien. Deſcript. Orbis v. 312.

Mæſta paludivagos Germania flevit alumnos.

PĀLŬS, i. m. [πάσσαλος, σκόλοψ, σφηνίσκος] dicitur Lignum acutum quod ſolet in terram defigi, fere in claudendis hortis, aut fulciendis vineis, & ſimilibus. Tibull. lib. 1. 7. 33.

Hic docuit teneram palis adjungere vitem. Plin. lib. 14. cap. 3.

Nec orthampelos indiget arbore aut palis, ipſa ſe ſuſtinens.

Actus palus. V. AGO.

Alnei pali, oleaginei, robuſtei. Vitruv. lib. 5. cap. ult. V. mox.

Ruber palus, Mentula Priapi. Hor. 1. Serm. 8. 5.

Uſtulati pali. Vitruv. lib. 5. cap. ult. Sin autem mollis locus erit, palis uſtulatis alneis, aut oleagineis, aut robuſteis configatur. Al. Uſtilatis.

Alligare aliquem ad palum. Cic. 7. Verr. 11. Nomine ſceleris conjurationiſque damnati, ad ſupplicium traditi, ad palum alligati, repente multis milibus hominum inſpectantibus ſoluti ſunt.

Palus palo proximus. Plaut. Men. 2. 3. 53.

Perii miſera, quam tu nunc mihi navem narras? MEN. ligneam
Sæpe tritam, ſæpe fixam, ſæpe excuſſam malleo.
Quaſi ſuppellex pellionis, palus palo proximu' eſt. Proverbialiter dictum de Re vehementer abuſa, ut ſingula conjungantur.

Palus fit per contractionem a Paxillus: ſi credimus Cic. in Orat. 153. V. paulo infra in ipſa voce, & in AXILLA.

PĀLUM, i. n. ex Varrone affert Nonius 3. 171. ubi & femininum facit Pali, pl.

PAXILLUS, i. m. diminutivum a Palo. Varr. Bimargo, Ut novum cribrum novo paxillo pendeat. Non. 2 649. Sic & Priſcianus. Sententiæ Ciceronis, qui per ſyncopen a Paxillus Palus factum vult, repugnat manifeſte vocis ſignificatio, quo miror magis utrique Scaligero ſeſe probaſſe. Voſſius in *Palus* a Pango arceſſit. Colum. lib. 8. cap. 8. Vel ſi ita non competit, paxillis adactis tabulæ ſuperponantur. conf 8. 10. Plin. 17. 21. & 19. 7.

PALARIA, ium vel orum. n. Chariſius lib. 1. Neutra ſemper pluralia, hæc arma, hæc palaria, quum milites ad palos exercentur. V. Veget. de Re Milit. 1. 11. & 2. 23. & Alex. ab Alex. 1. 20. & Lex. Pitiſc.

PALĀRIS, e. Adj. ut, Silva palaris, In qua cæduntur pali & pedamenta. Ulp. D. de uſufr. l. 9. §. 7. Si fundi. Si fundi uſusfructus fuerit legatus: & ſit ager, unde in fundum, cujus uſusfructus legatus eſt, ſolebat paterfamilias vel palo uti, vel ſalice, vel arundine: puto fructuarium hactenus uti poſſe, ne ex eo vendat: niſi forte ſalicti ejus, vel ſilvæ palaris, vel arundineti uſusfructus ſit legatus. Tunc enim & vendere poteſt.

PALO, [πατταλεύω] āre. Palis & pedamentis fulcire & munire. Columel. lib. 11. cap. 2. Ut vitis paletur, & capite tenus alligetur. Ibid. Reliquæ partes vinearum, propter brumam vel frigora omiſſæ, nunc palandæ & alligandæ ſunt. conf. Pallad. 4. 7. & 12. 15.

PALĀTIO, ōnis. f. [σκολόπωσις] Id fundamenti genus dictum eſt, quod in aquis, vel uliginoſis, vel congeſtitiis locis fit, a palis, qui in terram depanguntur, vulgo Pilotium vocant. Vitruv. lib. 2. cap. 9. In paluſtribus locis infra fundamenta ædificiorum palationibus crebre fixa, &c. permanet immortalis, ad æternitatem. De Alno loquens.

PALOR, ari. depon. V. ſuo loco.

P A M

PAMBĂSĬLĪA, vel PAMBASILĒA, æ. f. [παμβασιλεία] dicitur quaſi Regnum numeris omnibus dominationis conſummatum. Cujuſmodi ſunt reges Gallici omnia arbitrio ſuo ſtatuentes, qui omnia in poteſtate habent. Eſt igitur Pambaſilia, ut inquit Ariſtoteles, genus illud regni, quum unus omnium poteſtatem habet communium & publicarum rerum. Polit. 3. 11.

PAMBŒŌTIA, n. pl. [παμβοιώτια] Sacra, quæ concurrente tota Bœotia in Palladis Ioniæ templo ad Coroneam celebrabantur. V. Alex. Alex. lib. 5. cap. 7. Vel potius Strab. lib. 9. p. 411. ibique Caſaub.

PAMENOTHUS, ab Ægyptiis menſis appellatus, qui ſit V. PHAMENOTH. Sic enim ſcribi debet.

PAMĪSUS, & PAMISSUS, & PAMMISSUS, [Πάμισος, Πάμισος, Παμισὸς, Πάμισσος, Παμμισός] Arcadiæ fluvius in Stymphalo monte naſcens, & præter Trœzenen in Meſſeniacum ſinum influens, dictus Pammiſus, quaſi totus odioſus ob damna quæ agris infert. Ptolemæus Paniſum, Πάνισον, vocat. Omnia hæc nomina apud Pauſan. occurrunt.

Eſt & alter ejuſdem nominis fluvius in Thracia ex Hæmo profluens, teſte Plin lib. 4. cap. 11.

Item tertius in Theſſalia, cujus meminit idem Plin. lib. 4. cap. 8.

PAMMYLES, Deus apud Ægyptios, Priapo non abſimilis. Hujus feſta Pammylia, & ſacra Pammylia appellantur. Cratinus junior in Gigantibus. V. Heſychium & Lilium Syntag. 8. & 17.

PAMPHĂGUS, [Πάμφαγος] Nomen canis venatici, quaſi Omnia devorantis. Ovid. 3. Met. 210.

PAMPHAGI, orum. m. [Παμφάγοι] Æthiopiæ populi, quibuslibet rebus veſcentes, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 30. conf. Solin. cap. 43.

PAMPHĬLUS, i. m. [Πάμφιλος] Neoclidis filius, Platonis auditor, quem teſtatur Plato in Phædone inter eos qui in acie ceciderant, decem dies jacuiſſe, triduoque poſtquam inde ſublatus fuerat, impoſitum rogo revixiſſe, ac mira quædam, tempore mortis viſa, narraſſe.

Suidas tres Pamphilos commemorat, duos Grammaticos, quorum alter patria Sicyonius, de Grammatica picturaque ac claris pictoribus ſcripſit. Alter Alexandrinus dictionarium edidit, quod & Pratum appellavit, id eſt variarum rerum collectanea. Tertius Athenienſis fuit Reip. expilator, De his Suidæ Pamphilis V. Burm. ad Quintil. 3. 6. p. 246. ſq.

Fuit & alius Pamphilus presbyter, Euſebii Cæſarienſis neceſſarius, qui tanto bibliothecæ divinæ amore flagravit, ut bonam partem voluminum Origenis ſua manu deſcripſerit. Apud Cæſaream Palæſtinæ ſub Maximino is Pamphilus martyrio exſtinctus eſt. Ex Hieronymo.

Pamphili furtum. Proverbiali figura convenit in peculatores, qui e publico ſuffurantur. Siquidem Pamphilus Athenienſis veteris comœdiæ conviciis notatus eſt, quod ærarium expilaſſet. Eraſm. Adag.

Pamphilus poſtremo apud Comicos fere Amatoris juvenis perſona eſt. Pamphilus enim, Totus amor, aut totus amicus verti poteſt. Terentianus Pamphilus, Omnium amans.

PAMPHȲLIA, æ. f. [Παμφυλία] Ptolem. lib. 5. cap. 5. regio eſt Minoris Aſiæ inter Ciliciam & Syriam: ab Occaſu Lyciam, & Aſiæ Minoris partem: a Septentrione Galatiam & Cappadociam: a Meridie Mediterraneum mare, quod illic Pamphylii maris nomen habet: tota Tauri exſpatiantis jugis ſepta. In ea (ut Pomponius 1. 14. refert) eſt fluvius Melas, navigabilis, & Eurymedon, apud quem Cimon Athenienſis Perſas navali pugna ſuperavit. Stat. 1. Silv. 4. 77.

Hunc quoque perque novem timuit Pamphylia meſſes.

PAMPHȲLIUS, a, um. Adj. gentile. [Παμφύλιος] Qui eſt ex Pamphylia. Cic. 1. de Divin. 25. Quæ quidem nunc a Romanis auguribus ignorantur, bona hoc tua venia dixerim, a Cilicibus, Pamphyliis, Piſidis, Lyciis tenentur.

Pamphylium mare. Plin. lib. 5. cap. 27.

PAMPILLUM, Currus genus delicati. Lamprid. Heliog. cap. 29. pr. Junxit & quaternas mulieres pulcherrimas & binas ad Pampillum, vel ternas, & amplius, & ſic vectatus eſt. Sed in emendatis codd. exſtat, Ad papillam.

PAMPĬNUS, i. m. [οἴναρον, κλῆμα, οἰναρὶς] a Virgilio genere maſc. ponitur, a Varrone frequentius fem. ſignificat Folium vitis, vel Ramuſculum virentem. Columel. lib. 3. cap. 17. Omnis enim fecundus pampinus intra quintam aut ſextam gemmam fructu exuberat: reliqua parte, quamvis longiſſima, vel ceſſat, vel perexiguos oſtendit racemos.
Folii pampinus, vel Folium pampini. Columel. lib. 4. cap. 22. Nunc ubi unius aut alterius folii pampinus prorepſit e duro. [i. e. Cum uno &c. folio.
Pampinus & Palmes aliquando pro eodem accipiuntur. V. PALMES.
Opaca pampinus. Claud. in Epithal. Pallad. 5.
Viridi pampino cingens tempora. Hor. 3. Carm. 25. 20.
Defendit pampinus uvas. Virg. 1. Georg. 448.
Veſtitur pampinis uva. Cic. de Senect. 50. Oriens uva ſe oſtendit, quæ & ſucco terræ, & calore ſolis augeſcens, primo eſt peracerba guſtatu, deinde maturata dulceſcit, veſtitaque pampinis, nec modico tepore caret, & nimios ſolis defendit ardores.
Pampinus etiam capitur pro Cirris polypi piſcis. Plin. lib. 9. cap. 51. Polypi pariunt Vere ova tortili vibrata pampino.

PAMPĬNO, [οἰναρίζω] āre. Pampinos decerpere, vel (ut ait Varr. de R. R. lib. 1. cap. 30.) ex ſarmento coles, qui nati ſunt de iis qui plurimum valent, primum ac ſecundum, nonnunquam etiam tertium relinquere, reliquos decerpere, ne relictis colibus ſarmentum nequeat miniſtrare ſuccum. Plin. lib. 18. cap. 27. Quum herba creverit in feſtucam, arcere aquas, vineas pampinare.

PAMPINĀTUS, a, um. Partic. vel Adj. [κλημματοειδὴς] Plin. lib. 16. cap. 42. Eadem valvarum repagulis, & ad quæque libeat inteſtina opera aptiſſima, ſive Græco, ſive Campano, ſive Siculo fabricæ artis genere ſpectabilis, ramentorum crinibus pampinato ſemper orbe ſe volvens ad incitatos runcinarum raptus. De abiete. Idem 17. 22. & 18. 29. & Treb. Poll. in Claud. cap. 17.

PAMPINĀTIO, ōnis. f. [οἰναρισμὸς] Columel. lib. 4. cap. 6. Optimum eſt ab initio ſic formare, ut frequenti pampinatione ſupervacua detrahantur.

PAMPINĀTOR, ōris. m. [οἰναριστὴς] Columel. lib. 4. cap. 27. Idque faciet variis de cauſis pampinator induſtrius.

PAMPINĀRIUS, a, um. Adj. [οἰναρικὸς] Quod eſt pampini. Columel. lib. 4. cap. 24. Ne aut pampinarius palmes internatus, aut verrucæ ſimilis furunculus relinquatur.
Pampinarium genus. Plin. lib. 17. cap. 22. Duo genera palmitum: Quod e duro exit, materiamque in proximum annum promittit, pampinarium vocatur. Columel. lib. 3. cap. 105.

PAMPINEUS, a, um. aliud Adj. [οἰνάρινος] Idem.
Autumnus pampineus. i. e. Pampinoſus, cujus ſcilicet tempore vites foliis & fructibus plenæ ſunt. Serv. Virg. 2. Georg. 5.
Frondes pampineæ. Ovid. 3. Met. 667.
Habenæ Liberi. Virg. 6. Æn. 804.
Haſta. Ovid. 13. Epiſt. 33.
Odor pampineus, poetice & figurate, pro Sapore vini. Propert. lib. 2. 33. 30.
Vites pampineæ. Ovid. 10. Met. 100.
Umbræ. Virg. 7. Ecl. 58.
Uvæ, Quæ adhuc ſuis hærent pampinis. Ovid. 3. de Pont. 1. 13.

PAMPINŌSUS, a, um. ſimiliter Adj. [οἰναρώδης] Quod pampinis abundat. Columel. lib. 5. cap. 5. Et, ſi parum pampinoſa vitis eſt, advectis frondibus & interdum ſtramentis fructus muniatur.
Folia pampinoſa. Plin. lib. 23. cap. 1.

PAMPINĀCEUS, a, um. aliud item Adj. Columel. lib. 12. cap. 20. Item myrrhæ quincunx, calami pondo libra, caſiæ ſelibra, amomi pondo quadrans, croci quincunx, cripæ pampinaceæ libra. Hermol. Sertæ Campanicæ. V. Ponted. not.

PAMPORTUS, V. NAUPORTUS.

P A N

PĀN, Pānos, vel Panis. m. [Πὰν] Arcadibus cultus, præſes ovium & equorum, inde ejus religionem Evander in Italiam traduxit. V. Ovid. 2. Faſt. 271. Habitum ejus eleganter deſcribit Sil. 13. 326. ſq. Inuus a Latinis dictus, teſtibus Liv. 1. 5. & Macrob. 1. Saturn. 22. conf. Lex. Pitiſc.
Pan, inquit Servius in 2. Ecl. 32. Deus eſt ruſticus in naturæ ſimilitudinem formatus: unde & Pan dictus eſt, i. e. Omne. habet enim cornua in radiorum Solis, & cornuum Lunæ ſimilitudinem. Rubet ejus facies ad ætheris imitationem. In pectore nebridem habet ſtellatam, ad ſtellarum imaginem. Pars ejus inferior hiſpida eſt, propter arbores, virgulta, & feras. Caprinos pedes habet, ut oſtendat terræ ſoliditatem. Fiſtulam ſeptem calamorum habet, propter harmoniam cæli, in qua ſeptem ſoni ſunt, ut diximus in Æneide —ſeptem diſcrimina vocum. Καλαύροπα habet, id eſt Pedum, hoc eſt baculum recurvum, propter annum, qui in ſe recurrit: quia hic, totius naturæ deus eſt. A poetis fingitur cum amore luctatus, & ab eo victus, quia ut legimus,
Omnia vincit amor. Ergo Pan ſecundum fabulas, amaſſe Syringam nympham dicitur: quam quum ſequeretur, illa, implorato Terræ auxilio, in calamum converſa eſt: quem Pan ad ſolatium amoris incidit, & ſibi fiſtulam fecit. Hæc Serv. Hunc Arcades colunt, eum univerſæ materiæ dominum appellantes. V. Macrob. Sat. 1. 22.
Arcadius Propert. 1. 18. 10.
Deus Arcadiæ. Virg. 10. Ecl. 26.
Pan Deus Arcadiæ venit, quem vidimus ipſi
Sanguineis ebuli baccis minioque rubentem.
Deus pecoris. Ovid. 2. Faſt. 271.
Cuſtos ovium. Virg. 1. Georg. 17.
Capripes. Propert. lib. 3. 15. 34.
Lycæus. Virg. 8. Æn. 344.
Parrhaſio dictum Panos de monte Lycæi. V. Pauſan. in Arcad. p. 268.
Montani Panes. Stat. 2. Silv. 2. 106.
Semicaper. Ovid. 14. Met. 515.
Tegeæus. Propert. 3. 2. 30.
Et calami, Pan Tegeæe, tui. Virg. 1. Georg. 18.
Adſis ô Tegeæe favens.

Pinu præcincti cornua Panes. Ovid. 14. Met. 638.
Pinu caput præcinctus acuta. Ovid. 1. Met. 699.
Natum Pana ex Mercurio & Penelopa ferunt. Cic. 3. de Nat. Deor. 56.
Pan, Latine Incubus dicitur. Incubi vero ſunt, Nocturna phantaſmata mortalibus terrorem incutientia. V. ſuo loco.

PĀNĬCUS, a, um. Adj. [Πανικὸς] ut, Terror Panicus, Quem Pan immittit: qui iratus dicebatur ſubitos, & quorum cauſa ignorabatur, timores immittere. V. Chiliad. Cic. 7. Att. 26. extr. Ego bellum fœdiſſimum futurum puto, niſi qui, ut tu ſcis, Panicus caſus exſtiterit. al. Parthicus. Tamen Idem 14. Att. 3. πανικὸν de Repentino terrore uſurpavit. V. Corrad. & Manut. [conf. Polyæn. Stratag. 1. 2. Ceterum Tullium Hiſpanicus caſus ſcripſiſſe non dubito. Bellum enim tum Cæſar in Hiſpania gerebat Marte adhuc dubio, cujus eventus in magna exſpectatione fuit.

PANICUM, i. n. [Πανικὸν] Terriculamentum ſubitum ſed inane, a Pane, ut credidit vetuſtas, immiſſum. Mali ominis habebatur. V. Plutarch. in Cæſ. Dion. Halicarnaſſ. 5. 16. Eraſm. Adag. & Politian. Miſcell. cap. 28. conf. Barth. ad 11. Theb. Stat. p. 1296. ſq. & Lex. Pitiſc.

PĀNISCUS, i. m. [Πανίσκος] Dimin. a Pan. pl. Paniſci, Dii Silveſtres; quaſi Panes parvi. Cic. 3. de Nat. Deor. 43. Si dii ſunt, ſuntne etiam deæ? Si Nymphæ, Paniſci etiam & Satyri? Idem de Divin. 1. 23. Fingebat Carneades, in Chiorum lapicidinis, ſaxo diffiſſo, caput exſtitiſſe Paniſci. conf. 2. 48. & Plin. lib. 35. cap. 11. ubi de Tauriſco pictore.

PĂNĂCES, is. n. vel PANAX, ăcis. f. [πάνακες] Herba, cujus ſuccus opopanax vocatur: ἀπὸ τοῦ πάντα ἀκεῖν, hoc eſt a ſanandis omnibus morbis. Plin. lib. 25. cap. 3. Panaces ipſo nomine omnium morborum remedia promittit: numeroſum, & diis inventoribus aſcriptum. Columel. lib. 11. cap. 3. Panax utroque tempore lævi & ſubacta terra rariſſime differitur. conf. Celſ. 5. 4. & 27. Lucret. 4. 122. Columel. 10. 103. infra PANAX, & ſupra OPOPANAX.
Panaces Aſclepion, Herba quæ & Agreſtis origanus.
Panaces Chironicon, ſive Panax chironios, herba quæ & Inula Campana. Dioſc. cap. 52. & Apul. de Herb. cap. 95.
Panaces Heraclion, vel Herculeum; item Panax Heraclios, apud Romanos, Millefolia. Dioſc. 3. 50. Plin. 25. 5.

PĂNĂCĒA, æ. f. [πανάκεια] Idem. Lucan. lib. 9. 921.
Et panacea potens, & Theſſala centaurea. Virg. 12. Æn. 419.
Ambroſiæ ſuccos, & odoriferam panaceam. Ubi Serv. Panaceam, Herbæ genus. Sciendum tamen Lucretium Panaceam ubique Salem dicere: unde poſſumus etiam hoc loco Salem intelligere: nam omnem pellit dolorem. Sed melius Herbam, quia ait Odoriferam.

PANACĪTES, æ. m. [πανακίτης] Vinum ex panace herba. Dioſc. 5. 41.

PANACOS Ceras, [πάνακος κέρας] herba Pæonia. Apul. de Herb. cap. 64.

PĀNÆNUS, [Πάναινος] Pictor Phidiæ frater, pinxit prælium Athenienſium apud Marathona factum. Plin. lib. 35. cap. 8. Induxit & Minervæ tectorium lacte & croco ſubactum. Plin. lib. 36. cap. 23. Strab. lib. 8. Multum Phidiæ attulit adjumentum Panænus, illius e ſorore nepos, operiſque ſuſcipiendi ſocius, cum ad ſtatuam coloribus adornandam, tum vero ad amictum. [Sic cum Pauſan. & Plin. legit Caſaub. pro PANDÆNUS vulgato. Forte tamen nihil mutandum, idemque nomen varie ſcribitur, ſicut πανῆμαρ, πανδῆμαρ, & πανημαρ dicebant.

PĀNÆTIUS, [Παναίτιος] Rhodius, Stoicus philoſophus, Nicagoræ filius, Diogenis Babylonii & Antipatri Tarſenſis diſcipulus, præceptor Scipionis Africani, deceſſit Athenis: ſcripſit de Officiis, unde Cicero ſuos libros eſt mutuatus. V. Paterc. 1. 13. 3. & Cic. 4. Fin. 9. & 1. de Divinat. 3.
Libri nobiles Panæti. Hor. 1. Carm. 29. 13.
Fuit alter Panætius ſenior, item Rhodius: cujus inter philoſophos multa mentio, ſcriptaque feruntur. Suid. V. Fabric. Bibl. Græc. Vol. 2. in Catalogo Stoicorum.

PĀNÆTŌLĬUM, i. n. [Παναιτώλιον] Univerſæ Ætoliæ concilium. Liv. 31. 29. pr. Concilium Ætolorum ſtatuta die, quod Panætolium vocant, futurum erat. Idem 35. 32. Quinctius petiit, ut legatos ad Panætolium concilium mitterent. [Sed in emendatis libris exſtat Panætolicum. Quomodo etiam priore loco legendum puto, nomine poſſeſſivo. Non me fugit gentile ab Ætolia Ætolius a Stephano proponi. Sed ſine dubio Αἰτωλὸς apud ipſum legendum, ut ex ſequentibus verbis liquet. V. locum. Sic ab Italia Italus gent. & Italicus poſſ. non Italius. V. eundem in Ἰταλία, Αἰολία, &c. Panætolium apud Plin. 4. 2. montis Ætoliæ nomen eſt.

PANÆTOLĬCUS, a, um. Adj. [Παναιτωλικὸς] Liv. lib. 31. cap. 32. extr. Quum legib. cautum eſſet, ne de pace bellove, niſi in Panætolico, & Pylaico concilio ageretur. conf. dict. præced.

PĀNĂGÆA Diana [ἡ παναγαία Ἄρτεμις] proverbio dicebatur olim, Peregrinationem impenſius amans, errabundus, inſtabilis, nulla certa ſede conſiſtens. Siquidem Diana vagari dicitur apud poetas, & per nemora monteſque oberrare. Quin domicilium etiam ſubinde mutat, nunc apud ſuperos agens, nunc apud inferos: ne ſpecie quidem ſemper eadem, ſed nunc pleno orbe, nunc mutila, nunc nulla. Eraſm. incertum ex quo fonte.

PĀNĂRĒTUS, i. m. [πανάρετος] dici poteſt, Omnium virtutum continens; πᾶν enim totum ſignificat, ἀρετὴ virtus. Proprium potoris apud Martial. lib. 6. 89. Arguto madidus pollice panaretus.

PANARIUM, V. PANIS.

PĀNĂTHĒNÆA, orum. pl. n. [Παναθήναια] Quinquatria Minervæ feſta, ſeu ludi ac celebritates, quæ quinto quoque anno in Palladis honorem Athenis fiebant: unde apud Cic. in Orat. 38 Panathenaicus liber ab Iſocrate ſcriptus, ſic dictus, quoniam in Panathenæis erat recitandus. Continet autem Athenarum encomium, & rerum ab Athenienſibus geſtarum. Hujuſmodi feſtis peplum Minervæ ferebatur, & ſingulis luſtris fieri ſolebant, in quibus ſolenni carmine per tubicinem & præconem ludicrum indicebatur, nudique ad certandum ingrediebantur athletæ: neque congreſſuri cum quo certarent eligebant, ſed cum primo prodeunte congrediendum erat. Neque ad ſpectandum mulieres, præter unam Pherenicem, de qua V. in BERENICE, & Cereris ſacerdotes admittebant. In Panathenæis quoque pueri puellæque, forma conſpicui, manibus amplexi, nunc in orbem, nunc in obliquum, per diverſos flexus, pyrrhicham in theatro ſaltabant. Alexand. Neapolit. lib. 5. cap. 8 & lib. 6. cap. 19. Erant & alia Panathenæa feſta, quæ quotannis iterabantur, auctore Suida: ad quorum differentiam illa Quinquatria magna dicebantur, teſte Platone in Eutiph. Panathenæorum celebritas inducta eſt primo ab Erich-

Erichthonio, quum vicatim disjectum Athenienſium populum in civitatem evocaſſet. Ex Cæl. lib. 11. cap. 27.
Panathenæa, ut in Theſeo ſcribit Plutarchus, & Suidas, Theſeus inſtituit.

Panathenaicon, i. n. [παναθηναϊκὸν] Unguenti genus, quod (ut Plin. lib. 13. cap. 1. inquit) Athenæ perſeveranter obtinuere.

Panax, [πάναξ] Herbæ nomen apud Galen. lib. 8. de Simplic. medic. facultatib. cap. 35. 36. & 37. Ejus tria ſunt genera, Heracleium, Aſclepeium, & Cheironeium: quæ omnia excalfacere idem Galenus ait. V. PANACES & PANACEA.

Pancarpiæ, arum. f. pl. [παγκάρπιοι] dicuntur Coronæ ex vario genere florum factæ. Feſt. Immo Fructuum. V. Dacer. not. & Tertull. adv. Valent. cap. 12.

Pancarpineus, a, um. Adj. apud Varronem.

Pancarpon, [πάγκαρπον] Spectaculi genus eſt, quaſi Omnium arborum fructibus concinnata ſilva, apud Imperatorem in Novel. de Conſulib. §. ac primus quidem. conf. Caſſiod. Var. 5. 42. & Cerd. Adv. 52. 3.

Panchæi, [Παγχαῖοι] Populi, qui ut Pomponius refert lib. 3. 9. deſerta Libyæ habitant, qui & Ophiophagi vocantur, quoniam ſerpentibus veſcantur. Al. Candæi.

Panchāïa, æ. f. [Παγχαΐα] quaſi Tota dehiſcens, regio Arabiæ, tota arenoſa, in qua arbores ſponte natæ tus emittunt. Virg. 2. Georg. 139.
Totaque turiferis Panchaia pinguis arenis. Servius ſcribit Panchaiam, Arabiam, & Sabæorum gentem eandem eſſe, apud quam naſcitur tus. V. apud Strab. lib. 7. ubi inquit: Apud Euhemerum Panchæa terra. Regio fabuloſa eſt.
Dives Panchaia. Tibul. lib. 3. 2. 23.

Panchæus, a, um. [Παγχαῖος] Adj. ut,
Arx Panchæa. Valer. 1. Argon. 575.
Cinnama Panchæa. Claud. de Nupt. Hon. 94.
Odores Panchæi, Arabici. Lucret. lib. 2. 417.

Panchāïcus, a, um. aliud Adj. [Παγχαϊκὸς] ut,
Tellus Panchaica. Ovid. 10. Met. 309.

Panchrestus, a, um. Adj. [πάγχρηστος] Latine dici poteſt Omnibus conducibile, vel omnibus affectibus utile. ut, Panchreſtum medicamentum. Cic. 5. Verr. 152. Adventu L. Metelli Prætoris, quum omnes ejus comites iſte ſibi ſuo illo panchreſto medicamento amicos reddidiſſet, aditum eſt ad Metellum, eductus eſt Apronius. Pecuniam vocat Cicero Panchreſtum medicamentum. Plin. lib. 36. cap. 20.
Panchreſtos ſtomatice, Medicamentorum compoſitio. Plin. 23. 7.

Panchrestārius, i. m. Artifex operis dulciarii. Arnob. l. 2. p. 70. V. Elmenhorſt. & Turneb. Adverſ. 13. 14. & Salmaſ. in Lamprid. Heliog. cap. 32.

Panchrōmos, i. m. [πάγχρωμος] herba Verbenacæ. Apul. de Herb. cap. 3.

Panchrōs, [πάγχρως] Gemma quæ conſtat ex omnibus coloribus. Plin. lib. 37. cap. 10. Panchros ex omnibus fere coloribus conſtat. Scribitur & PANCHRUS.

Panchrȳsos, i. com. Adj. [Πάγχρυσος] Totus aureus. Plin. 5. 29. Berenice (urbs Ægypti) Panchryſos cognominata eſt.

Pancratias, **Pancratiastes**, **Pancratice**, **Pancration**, V. PANCRATIUM.

Pancrătium, i. n. [παγκράτιον] quaſi Omnia potens, Ludus gymnicus, ex eo, ut videtur, dictus, quod advocatis omnibus corporis viribus, omniumque nervorum contentione tranſigeretur. Propert. lib. 3. 14. 8.
Pulverulentaque ad extremas ſtat femina metas,
Et patitur duro vulnera pancratio. Quintil. lib. 2. Inſtit. Orat. cap. 9. Sicut ille exercendi corpora peritus, non ſi docendum pancratiaſten ſuſceperit, pugno ferire vel calce tantum, aut nexus modo, atque in iis certos aliquos docebit: ſed omnia quæ ſunt ejus certaminis. Sunt qui Pancratiaſtas pro Pentathlis intelligi volunt, id eſt iis qui quinque illa antiqua certamina Græciæ obierunt & vicerunt: παγκρατιάζοντας, πάντων κρατοῦντας intelligi volentes, id eſt omnium victores. idque Hermolaus lib. 34. emendationum ſuarum ſcripſit. Quod unde acceptum ſit, neſcire ſe fatetur Budæus. Suidas certe Pancratiaſtem, Manibus pedibuſque pugnantem, interpretatur. V. Gellium lib. 12. & Mercurial. de Arte Gymnaſtica, 2. 8. 9. vel Lex. Pitiſc. [Gellii locus eſt lib. 13. cap. 27. uti Gronov. ex Mſſ. legit, Athletarum, qui pancratiæ vocantur. Pancratiæ pl. m. eſt a recto ſing. παγκρατίας. V. & Voſſ. Etymol. & ſeq. PANCRATIASTES.
Pancratio vincere. Plin. lib. 35. cap. 11.

Pancrătion, vel **Pancratium**, Herba apud Galen. lib. 8. de Simplic. Medic. facultatib. cap. 32. V. & Dioſcor. lib. 2. cap. 168.

Pancratiastes, æ. m. [παγκρατιαστὴς] Qui pancratio excellit, certator & victor pancratii. Gell. lib. 3. cap. 15. Diagoras tres filios habuit: unum pugilem, alterum pancratiaſten, tertium luctatorem. Adde Plin. 34. 8. & Sen. 5. Excerpt. controv. 3.
Pancratium pro Pancratiaſte dixit Senec. lib. 5. de Beneficiis cap. 3. pr. Lacedæmonii, inquit, vetant ſuos Pancratios ceſtu decernere. Grut. edidit, Pancratio aut ceſtu. V. not. ejus, ubi tamen nihil de varia lectione.

Pancratĭce, Adv. [παγκρατιαστικῶς] i. e. Robuſte: unde Pancratice valere, i. e. Robuſtum eſſe, ut ſolent qui pancratio exercentur. Plaut. Bacch. 2. 3. 14. Benene uſque valuit? c. pancratice atque athletice. V. Panvin. de Lud. Circ. 2. 2.

Panda, ſeu **Pantica** Dea a Romanis ſumma in veneratione habita eſt, ſic dicta quod pandat, id eſt aperiat viam. Arnobius. Panda item dicta dea pacis, a pandendis Jani portis. Meminit Gell. 15. 15. conf. Voſſ. Etymol. p. 366. in Pando, & Lex. Pitiſc.

Panda, Oppidum non procul ab Alexandria, quod eſt Sogdianorum. Plin. lib. 6. cap. 16. Solin. cap. 62.

Pandæ, Gens ſola Indorum feminis regnata. Plin. lib. 6. cap. 20. & 23.

Pandænus, V. PANÆNUS.

Pandana, Porta Romæ, quæ antea Saturnia dicebatur; ita dicta a verbo Pando, quod ſemper pateret ad res quæ in urbem ferebantur. Eadem appellabatur Libera a libertate. Auctores Pomp. Feſt. & Varr. lib. 4. de L. L. 7. & Solin. cap. 2.

Pandarus, [Πάνδαρος] Lycaonis filius, rex Lyciorum quum apud Trojam pugnatum eſt. V. Homer. lib. Iliad. 2. 824. ſeu Bœot. 334. Lycios Troas appellat poſt Homerum Strab. lib. 13.

Pandatāria, æ. f. [Πανδαταρία] Inſula eſt exigua in ſinu Cajetano, diſtans a continente CCL. ſtadiis. Strab. lib. 5. Ptolem. lib. 3. cap. 1. Corrupte Pandatoria Πανδατωρία, Tacito Pandateria. hodie Pandana. conf. Solin. cap. 9. & Plin. 3. 6.

Pandectæ, arum. f. pl. [πανδέκται] dicuntur Volumina nihil non continentia, & ex quibus poſſis, quod velis, velut e cornucopiæ depromere: ut Pandectæ legum, quæ omne jus complectuntur, a πᾶν omne, & δέχομαι capio, ſuſcipio. V. Gell. lib. 13. cap. 9. Idem in Præf. quæ olim ad calcem lib. ult. legebatur, Sunt qui libros ſuos pandectas, &c. inſcripſerunt. Hanc inſcriptionem Plinius in Præfatione inter illecebroſas & magna promittentes numeravit, propter quas, ut ipſe inquit, vadimonium deſeri poſſit. Legum Ro. pandectis coagmentandis ſeptem & triginta Juriſconſulti ſymbolas contulerunt, ex quorum verbis Digeſtorum leges velut Centones conſarcinatæ ſunt. Hæc ex Budæo. Utrum maſculini generis eſſe debeat, V. Priſcian. l. 7. & Caſaub. ad. 5. l. Strabonis. conf. Voſſ. de Analogia, 1. 16. & Coler. in Parerg. cap. 23.

Pandecter, ēris. m. [πανδέκτηρ] Qui omnia continet. Ita liber 4. Apicii inſcribitur. Al. Pandectes. [Puto ex Gr. πανδέκτης Pandictes.

Pandeletios gnome. [Πανδελέτιος γνώμη] Proverbiali figura Pandeletiam ſententiam Cratinus dixit, Moroſam ac moleſtam. A Pandeleto quopiam ſycophanta, ex eorum genere, qui quo quæſtum faciant, dicas impingunt grandes, & ſimili ſtudio ferunt ſuffragia. Eraſm. Adag. ex Suida.

Pandēmus Venus, i.e. Popularis. [Πάνδημος Ἀφροδίτη] Pandemi & Uraniæ meminit Theocritus in Egigrammate. V. Suid. Hinc Pandemi dies. Epiphanius in Ancorato: Pandemis, hoc eſt popularibus diebus, cibaria quidem in totum exurunt, vina vero libant, nihil commodi mortuis ex hoc afferentes, immo potius ſeipſos lædentes, verum tamen coguntur a conſuetudine confiteri mortuorum reſurrectionem. Pandemis diebus, mortuis epulas publice offerebant. Lil. 13. Syntag. [Sed quid Veneri Pandemo cum mortuis? Vereor ne quid erroris ſit in hoc feſto.

Pandēmos, i. Gr. πάνδημος, i. e. Per univerſum populum graſſans. Luis ſpecies appellatur apud Ammian. 19. 4.

Pandīa, æ. f. Gemma varios colores exhibens. Caſſiodor. l. 5. Epiſt. 34.

Pandīa, ōrum. n. pl. [Πάνδεια] Jovis feſtum apud Græcos, ſicut Junonis Herea, Muſarum Muſæa, Cereris Demetria, Mercurii Hermilia erant. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 8.

Pandiculāris, e. Adj. Pandicularis dies, idem & Communicarius, in quo omnibus diis communiter ſacrificabatur. Paulus. Deceptus falſa lectione, puto.

Pandĭcŭlor, [σκορδινῶμαι] āri. Pandiculari dicuntur, inquit Feſtus, Qui toto corpore oſcitantes extenduntur, eo quod pandi fiunt. Plaut. Men. 5. 2. 30. Ut pandiculans oſcitatur.

Pandiculātio, ōnis. f. [σκορδινασμὸς] Oſcitatio, vel potius corporis inter oſcitandum extenſio. Feſt.
Pandiculatio, eſt Motus illegitimus corporis totius a facultate naturali proveniens. Galen. lib. 2. de Symptomat. cauſ. in principio. Convulſio, inquit, & tremor, palpitatio & rigor, qui eſt totius corporis concuſſio, vibratioque. Præterea horror & ſingultus, tuſſis & ructus, ſternutatio & pandiculatio & oſcitatio, & dentium ex concuſſu ſtrepitus, omnia motum illegitimum pro communi genere habent.

Pandīon, ŏnis. m. [Πανδίων] Proprium nomen Erichthei Athenarum regis filii, cui ſucceſſit in regno. Hujus filiæ fuerunt Progne & Philomela. Dictus Pandion, quaſi Totus dios, i. e. Jovis.
Nata Pandione, Progne. Ovid. 6. Met. 634.
Ales Pandionis, Hirundo. Lucan. ad Piſon. 255.

Pandīŏnius, a, um. Adj. [Πανδιόνιος] Idem quod Atticus. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 19.
Et Pandionias quæ cuſpide protegit arces. de Pallade.
Cavea. Sidon. Qui Pandioniam movebat orator caveam tumultuoſius.
Mons Pandionius. Stat. 2. Theb. 720.

Pando, [κυρτόω] āre, Paſſ. Pandari, ſignificat Incurvari, oneri cedere. Unde pandari trabs dicitur, quaſi incurvari, cedereque ponderi. Plin. lib. 16. cap. 42. At populus contra omnia inferiora pandatur: palma e contrario fornicatur. Quintil. lib. 11. cap. 3. Leviter pandata manus: cui Supinata opponitur.
Pandare, neutrum. Quintil. lib. 11. cap. ultimo, Pectus ac venter ne projiciantur obſervandum: pandant enim poſteriora; & eſt odioſa omnis ſupinitas. Niſi forte ſenſus ſit, Pectus ac venter pandant poſteriora. Vitruv. 2. 9. Ulmus & fraxinus celeriter pandant. V. ibi Philandr.

Pandātus, a, um. Partic. ut, Apes ſarcina pandatæ. Plin. 11. 10.

Pandātio, ōnis. f. [ἀνάπτωσις] Vitruv. lib. 7. cap. 1. Contignationes pandationibus ſidentes movendo ſe faciunt vitia pavimentis.

Pandus, a, um. Adj. [κυρτὸς] Incurvus. Ex Pandidus contr. ut Priſc. l. 4. & ex eo Voſſ. in Etymol. Virg. 2. Georg. 194.
Lancibus & pandis fumantia reddimus exta. [Ego verbum a nomine ductum puto, non contra.
Aſellus pandus. Ovid. 1. de Arte Am. 543.
Carinæ. Virg. 2. Georg. 445.
Cupreſſus in operibus ſolet eſſe panda. Vitruv. 2. 9.
Delphines. Ovid. 3. Triſt. 10. 43.
Dorſum. Senec. Agam. 6.
Fauces. Stat. 4. Silv. 3. 71.
Juga boum. Ovid. 1. Amor. 13. 16.
Naris. Ovid. 3. Met. 674.
Naves. Lucret lib. 5. 1441.
Rami. Ovid. 14. Met. 660.
Roſtrum. Ovid. 14. Met. 282.

Pando, pandi, paſſum & panſum, [ἁπλόω, πτύσσω, πετάννυμι, διαπετάννυμι, ἐκπετάννυμι] ĕre. ſignificat Aperire & patefacere. Plaut. Bacch. 3. 1. 1.
Pandite atque aperite propere januam hanc
Orci, obſecro.
Pandere, Varro de vita Pop. Rom. lib. 1. exiſtimat ea cauſa dici, quod iis, qui ope indigerent, & ad aſylum Cereris confugiſſent, panis daretur.

tur. Pandere ergo, quasi Panem dare, & quod nunquam fanum talibus clauderetur. Non. 1. 209. V. Voss. Etymol.
Aciem pandere. V. ACIES.
Agros pandere pingues. Lucret. lib. 5. 1247.
Alas ad solem. Virg. 4. Georg. 28.
Alas velorum. Virg. 3. Æn. 520.
Brachia pandit ulmus. Virg. 6. Æn. 282.
Claustra pandite januæ. Catul. 59. 76.
Domus panditur. Virg. 10. Æn. 1.
Forem difficilem. Ovid. 1. Amor. 6. 2.
Iter alicui. Lucan. ad Pison. 212.
Limina. Stat. 1. Silv. 1. 22.
Mœnia urbis. Virg. 2. Æn. 234.
Pennas in litore pandunt halcyones. Virg. 1. Georg. 398.
Portæ panduntur. Virg. 2. Æn. 27.
Spatia membrorum pandit. Stat. 6. Theb. 752.
Spectacula. Hor. 2. Serm. 2. 26.
Vela curvato sinu. Ovid. 3. de Arte Am. 500.
Vela orationis pandere; metaphora sumpta ab iis, qui vela ventis explicant. Cic. 4. Tusc. 9. Quærebam igitur, utrum panderem vela orationis statim, an eam ante paululum dialecticorum remis propellerem.
Vestigia. Virg. 2. Georg. 258.
Viam. Tacit. lib. 2. Hist. 4.
Viam ad aliquid. alicui. Liv. 4. 15. Nulla merita cuiquam ad dominationem pandere viam.
Pandere viam fugæ Deos. Liv. 10. 5.
Dictis pandere aliquid. Lucret. lib. 5. 55.
Casus suos. Ovid. 14. Met. 221.
Medium alicujus rei. Cic. in Arat.
Rem ordine. Virg. 3. Æn. 179.
Panditur immensa planities repente. Protenditur, sese offert, apparet. Liv. 32. 4.
Longe itaque se pandunt divina illa bona, cælumque contingunt. Cic. 5. Tusc. 76.

PANDENS, entis. Partic. [πετάζων] ut, Guttura tria pandens Cerberus. Virg. 6. Æn. 420. Idem. 8. 712. Nilus pandens sinus.

PASSUS, a, um. aliud Partic. [πεπετασμένος] Apertus, extensus. ut, Passa vela, i. e. Diducta, distenta.
Capillus passus. i. e. Porrectus ac sparsus. Ter. Heaut. 2. 3. 50.

> Capillus passus, prolixus, circum caput
> Rejectus negligenter. conf. Phorm. 1. 2. 56.

Crines passi. Virg. 1. Æn. 484.
Lac passum. Ovid. 14. Met. 274. Al. Pressum.
Linum passum ac tusum. Plin. lib. 19. in Procem.
Manibus passis, & Velis passis dicimus, inquit Gell. quod significat Diductis atque distentis. Itaque Plaut. in Mil. 2. 4. 7. A littera in E mutata per compositi vocabuli morem, Dispessis dicit, pro eo quod est Dispassis. Hæc ille lib. 15. cap. 15. Cæs. 1. Bell. Gall. 51. extr. Eo mulieres imposuerunt, quæ in prælium proficiscentes milites passis manibus flentes implorabant, ne se in servitutem Romanis traderent. conf. Idem 2. Bell. Gall. 13. extr.
Palmis passis, h. e. Expansis. Cic. 2 de Nat. Deor. 111. Minorem autem Septentrionem Cepheus passis palmis terga subsequitur. conf. Cæs. 3. Civ. 98.
Velis passis pervehi. Cic. 1. Tusc. 119. Portum potius paratum nobis & profugium putemus, quo utinam passis velis pervehi liceat. De morte.
Vento secundo, velo passo. Plaut. Stich. 2. 3. 44.
Versus passi. i. e. Soluta oratio. Apul. Florid. 2.
Racemi passi, Aridi. Virg. 4. Georg. 269. i. e. Rugosi.
Uva passa. Plaut. Pœn. 1. 2. 99. V. PASSUM, i. n.
Passos senes dixit, Lucilius apud Non. 1. 38. i. e. Exsuccos. Idem 4. 364.

PANSUS, a, um. Partic. Idem quod Passus. ut,

> Pansis in altum brachiis. Prudent. Cathem. 12. 170.

PASSĀRIUS, a, um. Adj. Idem quod Passus. ut, Ficus passariæ. Capitol. in Albino cap. 11.

PASSO, āre. Theod. Priscian. 1. 34. Quibus ungues passaverint.

PANDOCHĪUM, i. n. [πανδοχεῖον] Hospitium, diversorium, stabulum, caupona, πανδοχεῖον. Unde & Caupo ipse, Pandocheus, πανδοχεὺς, dicitur.

PANDŌRA, æ. f. [Πανδώρα] Mulier formosissima, & gratiosissima, cui singuli dei sua dona dederunt, Pallas scilicet sapientiam, Venus decorem, Apollo musicam, Mercurius eloquentiam, &c. Unde dicitur Pandora, quasi Omnium donum, vel ab omnibus donata, vel omnium rerum genere donata. Hanc, ut ait Hesiodus ἔργ. 81. Juppiter in terram misit ut homines deciperet. Prometheus, Iapeti filius (ut ait Hyginus fab. 142.) primus homines ex luto finxit. postea Vulcanus Jovis jussu ex luto effigiem mulieris fecit, cui Minerva animam dedit, ceterique dii alius aliud donum dederunt, obidque Pandoram nominarunt. Ea data in conjugium Epimetheo fratri. Inde nata est Pyrrha, quæ mortalis dicitur prima esse creata. Hactenus ille. Ab Hesiodo & aliis proditum est, Pandoram fuisse primam mulierem: nam ante eam muliebre genus fuisse nullum, auctor Pausanias in Attic. p. 22. extr. Wech.
Pandora apud Aristophanem pro Terra accipitur, quod omnia ad vitam necessaria nobis suppeditet.
Est & nomen matris Deucalionis: a qua Thessalia, Pandora dicta est.
Est & Pandore Gens in convallibus Indiæ, quam ait Plin. lib. 7. cap. 2. ducentos annos vivere, in juventute candido capillo, qui in senectute nigrescat. Al. Pandare. [Forte Pandæ, vel Pandarum. V. PANDÆ.

PANDŌSIA, æ. f. [Πανδοσία] Plin. lib. 3. cap. 1. Lucanorum in Italia urbs, in qua Alexander Epirotes occubuit, errore nominis deceptus, quum responso Dodonæi Jovis urbem Pandosiam cavere jussus esset.
Est enim & altera, ut idem testatur lib. 4. cap. 1. ejus nominis in Epiro. Justinus lib. 12. cap. 2. Juxta urbem Pandosiam, non prius fatalis loci cognito nomine, quam occideret, interficitur. Liv. 8. 24. pr. Accito ab Tarentinis in Italiam data dictio erat, Caveret Acherusiam aquam, Pandosiamque urbem: ibi fatis ejus terminum dari. Horum meminit & Strab. lib. 6.

PANDRŎSOS, i. f. [Πάνδροσος] filia fuit Cecropis Atheniensium regis, soror Aglauri & Herses, de quibus Ovid. 2. Met. 737.

> Pars secreta domus, ebore & testudine cultos
> Tres habuit thalamos, quorum tu Pandrose dextrum,
> Aglauros, lævum: medium possederat Herse.

PANDŪRA, æ. f. vel PANDURIS, ĭdis. f. [πανδοῦρα, ἡ πανδουρὶς] Instrumentum est musicum, trichordum, non absimile Nablæ. Sunt qui Pandorum id, non Pandura appellitent, alii Pandorium & Pandurium. meminit Varro. Isidor. 2. 20. in ἐμπνεύστοις organis ponit, & cum Syringe confundere videtur. Pandorius, inquit, ab inventore vocatus, de quo Virg. 2. Ecl. 32.

> Pan primus calamos cera conjungere binos
> Instituit &c. conf. Polluc. 4. 9. & Casaub. ad Lamprid. Heliog.

cap. 32. V. plures auctores in Lex. Pitisc. Ab eo

PANDURĪZO, āre. [πανδουρίζειν] i. e. Panduram pulsare; sicut Citharizare dicimus, i. e. Citharam movere. Lamprid. Eliogab. cap. 32. Tuba cecinit, pandurizavit, organo modulatus est. Pneumatica item organa conjungens. Et hinc

PANDURISTA, æ. m. [πανδουριστὴς] sicut & Citharista: quo verbo usi sunt Martianus & Varro. Cæl. lib. 9. cap. 4. Nablas legitur apud Athenæum, quem excogitaverint Phœnices primi: unde & Nablistæ, sicut Panduristæ, a Pandoro, vel Pandura, ut est apud Varronem & Martianum, quam ex marina lauro compingunt Troglodytæ. Unde novatum Lampridio Pandurizare verbum, i. e. Panduram pulsare. Hæc ille. [Varronem meminisse Panduræ asserit & Casaubonus, sed locum vellem indicasset. V. etiam H. Steph. Thes. Gr.

PANEAS, [Πανεὰς] Fons e quo Jordanis amnis profluit, inque Asphaltiten lacum (Sacræ literæ Asphaltiten, Gennesaret vocant) prolabitur. Plin. 5. 15.
Paneas, Oppidum Decapoleos, in regione Syriæ. Plin. lib. 5. cap. 74.

PANEBII, Populi in Arabia, de quorum regibus ac moribus sic scribit Alexander, Panebii, si quando rex moritur, corpus quidem defodiunt, caput vero auratum in templo augustissimo consecrant dicantque. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 2.

PĀNĒGȲRIS, is. f. [πανήγυρις] Nundinæ, solennis conventus & publicus, seu celebritas, quales quinto quoque anno Athenis celebrari solitos scribit Herod. lib. 6. & ex eo Alex. ab Alex. Genial. dier. 5. 7. Hinc πανηγυρικοὶ λόγοι, id est panegyricæ orationes, quæ in hujusmodi conventibus & maxima celebritate haberentur. Significat etiam Locum in quem hæc celebritas convenit. V. Argol. in Panvin. de Lud. Circens. 1. 18.
Erat in eo ipso loco illo die nundinarum πανήγυρις. Cic. 1. Att. 14.
Malorum panegyris: proverbialiter dicitur de Malis agminatim ingruentibus, & invicem sibi succedentibus: metaphora ducta a solenni illo populi conventu, ad ludos festos celebrandos, qui panegyris dicebatur. V. Suid.

PANEGYRĬCUS, a, um. Adj. [πανηγυρικὸς] Ad Panegyrin pertinens. Hinc

PANEGYRĬCUS, i. m. [πανηγυρικὸς] subaudito λόγος, i. e. Sermo. Quod genus, in frequenti panegyri habitum, fere fuit laudatorii aut suasorii argumenti. Cic. in Orat. 37. Sed quoniam plura sunt orationum genera, eaque diversa, neque in unam formam cadunt omnia, laudationum, scriptionum & historiarum, & talium suasionum, qualem Isocrates fecit panegyricum. Quintil. lib. 2. cap. 10. Nam & in iis actionibus, quæ in aliqua sine dubio veritate versantur, sed sunt ad popularem aptatæ delectationem, quales legimus panegyricos, totumque hoc, &c.

PANEGYRISTA, æ. m. [πανηγυριστὴς] Auctor sermonis panegyrici, apud Sidon. 4. Epist. 1.

PANĔMIUS, Julius mensis ab Atheniensibus dictus. Alexand. lib. 3. cap. 24. Dier. Genial. [Immo Panemus, πάνεμος: nec ab Atheniensibus, verum a Corinthiis, ut Demosth. vel a Bœotiis, ut Plut. vel a Macedonibus, ut Suid. usurpatum id nomen fuit.

PĀNĔRŌS, [πανέρως] Gemma est, alio nomine Pansebastos appellata, quæ fecunditatem creditur afferre. Plin. lib. 37. cap. 10. V. PANSEBASTOS.

PANĔUS, [Πάνειος] Fons est sub Libano monte, in quem si qua natantia projiciantur, in lacu cui Phiala nomen est, cuncta reperiuntur. V. PANEAS.
Est etiam hoc nomine Colchorum fluvius, cui oppidum imminet sui nominis, habens post se Heniochorum multimodas gentes.

PANGÆUS, [Παγγαῖος] Thraciæ promontorium magnum atque excelsum, Macedoniæ junctum, in quo, ut scribit Herod. lib. 7. aurea sunt & argentea metalla: quem cum Pieres & Hodomanti, tum præcipue Satræ exercent. In sing. est masc. gen. in plur. neutri. Stat.

> — illi Pangæa resultant,
> Ismaraque.

Alta Pangæa. Virg. 4. Georg. 462.
Cana Pangæa nivosis jugis. Lucan. lib. 1. 647.
Persindunt inarata diu Pangæa juvenci. Stat. 10. Theb. 506.

PANGÆUS, a, um. Adj. [Παγγαῖος] ut, Arva Pangæa.
Flumina. Ovid. 3. Fast. 739.

PANGO, pĕpĭgi & panxi, pactum, [πηγνύω, πήγνυμι] ĕre. Figere, plantare, sive jungere. Fest. Pangere, Figere. Unde, Plantæ pangi dicuntur, quum in terram demittuntur. Hinc, Versus pangi, vel figi in cera dicuntur. Hactenus Festus. Pepigi tamen præteritum ducit Quintil. 1. 6. a Pago, non a Pango. V. PAGO. Proinde alii dicunt Pango, pegi & panxi, pactum, &c
Pango, a Παγνύω pro πηγνύω. H. St. conf. Voss. Etymol.
Tonsillam pegi læto in litore. Pacuv. apud Fest.
Clavum pangere. Liv. 7. 3.
Terminos pangere. Cic. 1. de Legib. 56. Requiri placere terminos, quos Socrates pepigerit, iisque parere.
Pangere, Plantare. Columel lib. de Arb. cap. 3. At quæ sine vetere sarmento panguntur, tardius convalescunt, sed tardius deficiunt. Et R R. lib. 3. cap. 3. Nos jam enim vicena millia malleolorum per vineæ jugerum inter ordines pangimus.
Ramulum pangere. Suet. Galb. cap. 1. pro Serere.

Pancturus qui eſt, ſcil. Surculos. Pallad. Febr. tit. 9.
Verſus pangere, Scribere. Cic. 16. Fam. 18. An pangis aliquid Sophocleum? fac opus appareat. Martial. lib. 11. 4.
At quam victuras poteramus pangere chartas.
Carmina lucida pango. Lucret. lib. 1. 932.
Ego mira poemata pango. Hor. de Arte Poet. 416.
Pangere, Paciſci, ut
Dies bis ſenos pepigere. Virg. 11. Æn. 133.
Fœdera hæc pepigit. Idem 10. Æn. 902.
Inducias pangere, Idem quod Facere. Liv. 27. 30. extr.
Pacem cum populo aliquo. Liv. 24. 29.
Societatem cum aliquo. Liv. 34. 31.
Suavium, Imprimere. Plaut. Curc. 1. 1. 56.
Qui volt cubare, pangit ſaltem ſuavium. Sed in emendatis codd. legitur, Pandit ſaltum ſaviis. V. Grut. not.
Te Venus pepigit noſtro lecto, i. e. Promiſit. Ovid. 16. Epiſt. 35.

PACTĬLIS, e. [πηκτὸς] Junctus. ut, Pactilis corona. Plin. lib. 21. cap. 3.

PAGES, is. f. Compactio, unde Compages. V. Non. 1. 137.

PANCTIO, ōnis. f. Pallad. Oct. t. 3. Vitium fertilitatem providebimus panctioni.

PACTIO, PACTUM &c. V. in PACISCOR.

PAGĬNA, quaſi Pangina, a pangendo. V. ſuo loco.

PANGONIUS, i. m. Gemma non longior digito: ne cryſtallus videatur, numero plurium angulorum cavetur. Plin. lib. 37. cap. 10.

PANHELLĒNIA, [Πανελλήνια] Sacra Græciæ totius. Suid. [Niſi potius Harpocration.

PANHELLINUS, vel PANHELLINON, Templum Liberi ebriorum patris, quod apud Athenienſes dirutum reædificavit Adrianus imperator. Cæl. Rod. lib. 7. cap. 13. extr. Athenienſibus ſacra Liberi fuiſſe præcipua, ſcribit Dion. Ea quum Adrianus in veſte indigena concelebraſſet magnifice, templum Liberi, quod Panhellinon vocant, conſtrui permiſit. [Panhellenion, Πανελλήνιον, puto ſcribere voluit.

PANIAS, V. PANUS.

PANICULA, PANICUM, V. PANUS, & PAN.

PĀNĬŌNION, [πανιώνιον] univerſæ Ioniæ, ſicut Panætolion univerſæ Ætoliæ, concilium fuit. Budæus in annotat. ad Pandect. V. Pauſan. Achaic. p. 208. & ſeq. Wech. Apud Herod. lib. 1. & Steph. loci, templique nomen eſt, regionis Melæ 1. 17.
Panionia, Feſta totius Ioniæ. apud Lilium Syntag. 17. Heliconio Neptuno feſta celebrabantur, quæ Panionia vocitata fuerunt. Herodot. lib. 1. q. V.

PĀNIS, is. m. [ἄρτος, σύρνα, πύρνος] notæ ſignificationis. gen. plur. Panum Verrius ſcripſit. Nonius 1. 321. Panis proprietatem a paſcendo putant veteres exiſtimandam. Varro de vita Populi Romani lib. 1. Paſtillos & panes, hæc vocabula paſtus, quod Eſſe, paſcere dicebant. Cic. in Piſon. 67. Panis & vinum a propola, atque de copa.
Panis apud Iſidor. 20. 2. dictus a πᾶν omne, quod cum omni cibo apponatur, vel quod omne animal eum appetat.
Panis, quod primo figuras faciebant mulieres in panificio Panis, poſteaque figuras facere inſtituerunt alias. Varr. de L. L. lib. 4. 22. pr. V. Voſſ. Etymol.
Acerosus panis. V. ACUS, ĕris.
Aduſtus. Hor. 2. Serm. 8. 68.
Artoptitius. V. ARTOPTA.
Ater. Ter. Eun. 5. 4. 17.
Cærulei panis mucida fruſta. Juven. 14. Sat. 128.
Candidus. Quintil. lib. 6. cap. 3. p. 546. Burm. de riſu, Vatinius, quum reus, agente in eum Calvo, candido frontem ſudario tergeret, idque ipſum accuſator in invidiam vocaret: Quamvis reus ſum, inquit, & panem candidum edo.
Cibarius panis, Panis vilis & ſordidus, qualis eſt ruſticorum panis. Cic. 5. Tuſc. 97. Cui quum peragranti Ægyptum, comitibus non conſecutis, cibarius in caſa panis datus eſſet, nihil viſum eſt illo pane jucundius.
Devolutus ex igne. Catul. 57. 4.
Improbus, V. Bucca, pro Fruſto panis, in BUCCA.
Lapidoſus, Duriſſimus. Senec. 2. de Benef. cap. 7. pr. Fabius Verrucoſus beneficium ab homine duro aſpere datum, panem lapidoſum vocabat, quem eſurienti accipere neceſſarium ſit, eſſe acerbum. Proverbii ſpeciem habet. V. Eraſm.
Luteus. V. LUTUM.
Nauticus. V. NAVIS.
Primarius. Vulgus *panem album* vocat.
Pulcherrimus longe. Hor. 1. Serm. 5. 89.
Secundarius. V. SECUNDUS.
Sordidus. Plaut. Aſin. 1. 2. 16.
Adhibere aliquid ad panem. V. ADHIBEO.
Dare alicui venenum in pane. Cic. pro Cluent. 169.
Frangendus panis inermi gingiva. Juven. 10. Sat. 200.
Mendicatus. Juven. 10. Sat. 277.
Vivit ſiliquis & pane ſecundo. Hor. 2. Epiſt. 1. 123.
Potior panis mellitis placentis egenti. Hor. 1. Epiſt. 10. 11. Idem 2. Serm. 2. 18.
— cum ſale panis
Latrantem ſtomachum bene leniet.

Apyritæ panes,
Artocopi panes,
Autopyrus panis,
Azymus panis,
Buccellatus panis,
Canchrydiæ panes,
Caſtrenſes panes,
Civiles panes,
Collix panis,
Cribanitæ panes,
Dulciarii panes,
Facierum panes,
Gacoli panes,
Lagunculi panes,
Militares panes,
Naſti panes,
Obeliæ panes,
Pelani panes,
Phaſinus panis,
Propoſitionis panes,
Pyrinus panis,
Sitanii panes,
Syncomiſtus panis,
Zimita panis,
Utriculi panes,
De quibus omnibus V. Cæl. Rhodig. lib. 9. cap. 16. De iisdem, & præterea.
De Pane Ædificiorum,
Artolagino,
Artoptitio,
Athletarum,
Cacabaceo,
Cibario,
Clibanite,
Confuſaneo,
Diſpenſatorio,
Fiſcali,
Furfuraceo,
Gradili,
Madido,
Mundo,
Muſtaceo,
Nautico,
Ruſtico,
Secundo,
Sicco,
Siligineo,
Similaceo,
Sordido,
Speuſtico, ac
Subcineritio, vide Lex. Pitiſc. in voce Panis.

Altera manu fert lapidem, altera panem oſtentat. Plaut. Aul. 2. 2. 18.
Nunc petit, quum pollicetur, inhiat aurum, ut devoret:
Altera manu fert lapidem, panem oſtentat altera. Parœmia eſt elegans in eos, qui coram blandiuntur, clam obtrectantes: aut qui hic proſunt, illic lædunt, falſam beneficii ſpem oſtentantes, ut nacti occaſionem funditus perdant. Translatum ab iis qui canes oſtentato pane pelliciunt, deinde accedentibus ſaxum illidunt. Eraſm.
Panis, interdum pro Annona reperitur: quod inde conjicitur, quod a fiſco percipiendos reditus, quos Juſtinianus in Authen. de non alien. §. Hæc ergo, Annonam civilem appellat. Idem Cæſ. in l. ult. C. de jure dotium, & in l. Hac edictali. §. His illud. C. de ſecundis nuptiis, Panem civilem vocat. Alciat.
Panes etiam vocant auctores, Materiam quamcunque in morem panum formatam, ſic,
Ærei panes. Plin. 34. 11.
Aphronitri panes. Stat. 3. Silv. 9. 37.
Porcinus panis, Cyclamen herba. Apul. de Herb. cap. 17.

PANĬCELLUS, i. m. dimin. Parvus panis. Plin. Valer. 1. 6. Panicellus debuccellatus. V. DEBUCCELLATUS.

PANĬCEUS, a, um. Adj. Plaut. Capt. 1. 2. 59. Milites paniceos, piſtorienſes, placentinos, joco dixiſſe videtur.

PANĀRIUM, i. n. [κάρδοπος, θύλακος] Panis receptaculum. Plin. 1. Epiſt. 6. Proinde quum venabere, licebit auctore me, ut panarium & laguncolam, ſic etiam pugillares feras. Suet. Calig. cap. 18. Sparſit & miſſilia variarum rerum, & panaria cum opſonio viritim diviſit. Idem Domit. cap. 40. Varr. lib. 4. de L. L. 22. Panarium, ubi panem ſervabant. Stat. 1. Silv. 6. 31.
Hi panaria candidaſque mappas
Subvectant, epulaſque lautiores. al. Pannaria. V. Stuck. Ant. Conviv. 1. 35. conf. Pitiſc. Lexic.
Sextus philoſophus p. 224. τὸ αὐτὸ ἀρτοφόρον καὶ πανάριον λέγεται. H. St.

PANARIŎLUM, i. n. [θυλάκιον] dimin. Vaſculum vimineum in quo ſervatur panis. Martial. lib. 5. 50.
Cum panariolis tribus rediſti.

PANĀRIUS, i. m. [ἀρτοπώλης] Vet. Gloſſ.

PANĬCOCTĀRIUS, a, um. Adj. ut, Panicoctaria mulier. Chryſolog. Serm. 99. V. Meurſ. p. 2. Crit. Exercit. 2. 32.

PANĬFEX, ĭcis. & PANĬFĬCUS, i. m. [ἀρτοποιὸς] Qui panes facit. Panifex & Panificus. Gloſſ. Gr. Lat. ἀρτοποιὸς & Onomaſt. vet.

PANIFICIUM, i. n. [ἀρτοποιΐα] a Pane faciendo dici cœptum eſt, ut ait Varr. de L. L. lib. 4. 22. pr. Celſ. lib. 2. cap. 18. Scire igitur oportet omnia legumina, quæque ex frumentis panificia ſunt, generis valentiſſimi eſſe. Valentiſſimum voco, in quo plurimum alimenti eſt. Idem paulo poſt, Quo minus mirum eſt, opus piſtorium valentiſſimum eſſe quod ex frumento, adipe, melle, caſeo conſtat. Ex his verbis apparet quid ſit Panificium. Hæc Budæus.
Panificii nomine Popana, quæ Serapidi offerebantur, deſignat Suet. Veſp. cap. 7.

PANARICIUM, i. n. [παρωνυχία] Apul. de Herb. cap. 42. Scyllæ radix piſata cum aceto & pane impoſita Panaricium ſanat. V. PARONYCHIA.

PANISCI, V. PAN.

PANISSA, Flumen in Thracia, non procul ab Apollonia. Plin. lib. 4. cap. 11.

PANNARIUS, PANNEUS, PANNICULA, PANNICULARIA, PANNICULUS, V. PANNUS, & PANUS.

PANNŎNIA, æ. f. [Παννονία] ab Oriente habet Mœſiam, quæ Servia & Bulgaria dicitur hodie: ab Occidente Noricum: Septentrionem ejus Germania & Danubius, Auſtrum Liburnia Illyricique montes excipiunt. Solin. cap. 34. Flor. lib. 4. cap. 12. & Appianus, Pannoniam Savo, Dravo & Danubio fluminibus inclytis, & duobus ſaltibus incluſerunt. Pannoniam a Lentulo Proconſule debellatam, ab Auguſto in provinciam per Vibium redactam, Flor. 4. 12. Sueton. in Auguſt. cap. 21. atque Eutrop. lib. 7. cap. 5. memoriæ prodiderunt. A Pannone rege, cujus apud Methodium eſt mentio, nomen ſumpſiſſe fertur. Hujus cultores Pannones, Pannonii & Pæones ab hiſtoricis appellantur, teſte Appiano in eo libro qui Illyrica inſcribitur. Alii Pannoniam & Pannones a Pannis dictos arbitrantur, quod veſtes gererent ex variis pannis ac plagulis conſutas. V. PANNUS. Porro Pannonia duplex eſt, Superior & Inferior. Pannonia ſuperior, quæ & prima, ab Occaſu Noricum, a Septentrione Germaniam & Iſtrum, ab Oriente Pannoniam inferiorem, a Meridie Illyrim habet. Ipſa ad montem Cecium Norico conjungitur. Hodie Auſtria & Styria, *Oeſtereich & Steyrmarck* appellatur. Tota hæc Pannonia Germaniæ addita, etiam Teutonico ſermone utitur. In hac præter alias Vienna præclariſſima civitas ſita eſt, gymnaſio celeberrima. Inferior Pannonia, etiam ſecunda vocitata, a Septentrione veterem Germaniam Danubiumque, ab Occaſu Pannoniam ſuperiorem, a Meridie Liburniam ſive Illyrim, nunc Sclavoniam, *Wendenlandt* dictam, ab Ortu vero Iazygas Metanaſtas, i. e. Septem caſtrenſes proſpicit. Hæc hodie ſub Hungaria propemodum eſt. Ex Andrea Althamero in Corn. Tacit.
Pannonia provincia facta. Paterc. 2. 39. 3.
Domanda Pannonia. Ovid. 2. Triſt. 225.

PANNONIS, ĭdis. f. Patronym. [Παννονὶς] ut, Pannonis urſa. Lucan. 6. 220.

PANNONIUS, i. m. [Παννόνιος] Gentile. ut, Armiferi Pannonii. Auſon. Epigr. 3. 4. conf. Ovid. ad Liviam, v. 390.
Fallax Pannonius. Tibull. 4. 1. 109.
Ferox. Stat. 1. Silv. 4. 78.

PANNŎNĬCUS, a, um. Adj. Poſſeſſ. [Παννονικὸς] Suet. in Aug. cap. 20.

Reliqua

Reliqua per legatos adminiſtravit, ut tamen quibuſdam Pannonicis atque Germanicis, aut interveniret, aut non longe abeſſet. Subaudi Bellis.
Cattæ Pannonicæ. Martial. 13. 69.

PANNOSUS, PANNUCEUS, PANNULEIUM, V. PANNUS.

PANNUS, i. m. [ὕφασμα λιτόν] Quo veſtimur.
Cooperta membra pannis. Lucret. lib. 6. 1267.
Rubros pannos cruore lavit obſtetrix. Hor. in Epod. 17. 51.
Tincti ferrugine. Ovid. in Ibin, 233.
Velatus albo. Hor. 1. Carm. 35. 21.
Vincire membra pannis. Ovid. in Ibin, 233.
Pannus, pro Plagula. Hor. de Arte Poet. 15.
Purpureus late qui ſplendeat unus & alter
Aſſuitur pannus. Ex hujuſmodi varii coloris plagulis ſive pannis quod olim conſutas veſtes haberent Pannonii, nomen acceperunt, ut videtur Dioni lib. 49. conf. Caſaub. ad Suet. Aug. cap. 21. Hinc & Diadema Pannum appellat Val. Max. 7. 2. extr.
Pannum, neutro genere protulit Nævius Tabellaria, Qui habet uxorem ſine dote, pannum poſitum in purpura eſt. Non. 3. 165. Vet. Lex. ῥάκος, pannum.
Pannus, pro Veſtimento lacero frequentius a Latinis ſcriptoribus accipitur, & hinc mendicis ac egenis vulgo tribuitur. Sen Epiſt 20. Magnificentior, mihi crede, ſermo tuus in grabato videbitur & in panno. Idem, Nemo naſcitur dives; quiſquis exit in lucem, juſſus eſt lacte & panno eſſe contentus. V. Barth. Adverſ. 19. 11. Sæpius tamen in plurali uſurpatur, uti ῥάκη. Petron. cap. 83.
Sola pruinoſis horret facundia pannis. Lactant. de Phœnice 19.
Luctus acerbus abeſt, & egeſtas obſita pannis. Ter. Eun. 2.2.5.
Homo annis panniſque obſitus. conf. Heaut. 2.3.52. Suet. Calig. cap. 35.
Pannus lacer. Adagium eſt: hominem enim jam faſtiditum & rejectum ῥακὸς πολυσχιδὲς vocant Græci, id eſt pannum undique lacerum. Sumpta metaphora a veſte longo uſu detrita, atque ob id rejecta, quum nova fuerit in pretio. Conveniet in eos, qui amicis utuntur ut veſtibus, quos dum uſui ſunt, amplectuntur, curant, oſtentant: ſimulatque vero utiles eſſe deſierunt, negligunt, ac rejiciunt, ut pannum lacerum. Uſus eſt Lucian. de Merc. cond. Eraſm. [Lucianus in Tim. p. 118. ed. Grævii, ῥάκος ἤδη γεγηρακμένον. Pannus, pro Pannoſo, ſeu Pannis obſito, ut Germ. *Ein Lump*.
Pannus, pro Linamento, vel Laneo panniculo. Columel. lib. 6. cap. 12. Pannis aceto & ſale & oleo madentibus inculcatis. Senec. de Ira, 3. 19. extr. Scindi veſtimenta miſerorum & in os farciri pannos imperavit.
Pannum Larici adnaſci Matthiolus ad Dioſc. lib. 1. cap. 74. in hæc verba retulit: Reperitur præterea in annoſis Laricum caudicibus prope medullam ipſam pannum quoddam albicans quandoque, cubiti amplitudine, corio, ex quo chirothecæ conficiuntur, adeo perſimile, ut vix alterum ab altero diſcerni poſſit. Utuntur hoc incolæ ad vulnera glutinanda, & ad ſanguinis fluores compeſcendos. Dioſc.

PANNEUS, a, um. Adj. [ὑφασματικός] Quod eſt ex panno. Unde Panneæ veſtes dicuntur, ſicut Laneæ & bombycinæ. Onomaſt. Panneus ῥάκινος.

PANNŌSUS, a, um. aliud Adj. [ῥακώδης] Qui ſordida veſte, craſſo panno, vilique opertus eſt; nec hoc niſi de paupere dicitur. Juſtinus lib. 2. 6. 19. Permutato regis habitu, pannoſus, ſarmenta collo gerens, caſtra hoſtium ingreditur. Cic. 4. Att. 3. Clodii veſtibulum vacuum ſane mihi nuntiabatur, paucis pannoſis ſine laterna.
Ædilis pannoſus. Juven. 10. Sat. 102.
Facies arida pannoſi. Sen. de Clement. 2. 6.
Fæx pannoſa. Perſ. 4. Sat. 32. conf. Juſtin. 21. 5. 5.

PANNŪCIUS, vel PANNUCEUS, a, um. ſimiliter Adj. [ῥακώδης] Idem quod Pannoſus. Perſ. 4. Sat. 21.
Dum ne deterius ſapiat pannucia Baucis.
Mentula pannucea, i. e. Laxa. Martial. 11. 47.
Pannucea poma, quæ celerrime in rugas marceſcunt. Plin. lib. 15. cap. 14 in fine.
Veſtis pannucea ne centonibus quidem bonis digna. Petron. cap. 14.

PANNĀRIUS, i. m. Pannorum venditor. Cæl. Rhod. lib. 6. Antiq. Lect. cap. 12.

PANNĬCŬLUS, i. m. dimin. [ὑφασμάτιον] Juven. 6. Sat. 259.
Hæ ſunt, quæ tenui ſudant in cyclade, quarum
Delicias & panniculus bombycinus urit. Quaſi dicat Pannus tenuis & delicatus, qualis ſolet eſſe ille, qui ex filis bombycum texitur.
Panniculus, etiam accipitur pro Panno craſſo & vili, ſive attrito & lacerato. Celſ. lib. 6. 18. 8. Vinculum autem ei loco linteolum, aut panniculus quadratus eſt.
Panniculus, pro Pannoſo accepiſſe videtur Martial. lib. 5. 61.
Te ſucceſſurum credo ego Panniculo. Domitius putat Panniculum fuiſſe Mimum, quem pulſans Latinus riſum movebat. Succeſſurum igitur Panniculo, i. e. Pulſatum iri a Latino, ut moveat riſum, & ſit morio.

PANNICULARIUS, a, um. Adj. unde n. pl. Pannicularia, [πανικουλάρια] Ulpiano teſte, dicuntur Ea, quæ in cuſtodia receptus, ſecum attulit, ut veſtis, qua indutus fuerat qui ad ſupplicium ducitur, aut nummi quos victus ſui cauſa habuerit in promptu: aut leves annuli, hoc eſt qui rem non excedunt aureorum quinque. Ulpiani verba hæc ſunt in l. Divus. De bonis damnatorum. conf. Rhodig. Ant. Lect. 6. 12. Bud. in Pandect. 250. vel Lex. Pitiſc.

PANNULEIUM, i. n. [ῥάκος] Dictum a Panno & volvendo filo, inquit Varro L. L. 4. 23. Emendati codices legunt Panuelum. Sudariolum ſignificat. Turnebus Panuellium legit, quod eſſe dicit, ut in antiquo lexico declaratur πηνίον, radius ſcilicet, aut fuſus, cui filum involvitur.

PANNYCHISMUS, i. m. [παννυχισμός] in Gloſſis redditur Pervigilium. Arnob. 5. p. 173. Quibus myſteriis pervigilia conſecrata ſunt & pannychiſmi graves.

PĂNOMPHÆUS, [πανομφαῖος] Jovis epitheton, quia ab omni lingua colitur, πᾶν & ὀμφὴ vox: vel quod omnium voces audiat. Ovid. lib. 11. Met. 198.
Ara Panomphæo vetus eſt ſacrata Tonanti.

PĂNŎPE, es. f. [Πανόπη] Urbs Phocidis, vocata ſic a Panopeo Phoci filio: Stephanus. Strab. lib. 9. Panopeus dicitur.
Arva Panopes. Ovid. 3. Met. 19.
Jam vada Cepheſi, Panopeſque evaſerat arva.
Panope, Nympha marina, a perſpicuitate viſus nomen ſumens, πᾶν omne, ὄπτω, video. Una ex Nereidibus. V. Ovid. ad Liv. v. 435. & Virg. 5. Æn. 825.

PĂNŎPĒA, [Πανόπεια] Nympha eadem, quæ Panope. Virg. 1. Georg. 437.
Glauco & Panopeæ, & Inoo Melicertæ. Idem 5. Æn. 240.
Nereidum Phorcique chorus, Panopeaque virgo.

PANOPLIA, æ. f. [πανοπλία] Perfecta armatura, hoc eſt quicquid ad armandum militem eſt neceſſarium, quaſi dicas, Omnia ſimul arma, quæ ad virum pertinent. Ambroſius vertit Univerſitatem armorum.

PANOPOLIS, [Πανόπολις] Oppidum Aſiæ, non procul a Ptolemaide. Plin. lib. 5. cap. 10.
Alia Ægypti, quæ Stephano Πανὸς πόλις, unde

PANOPOLITES, [πανοπολίτης] Ægypti præfectura, quam illi Nomon vocant, eſt. Plin. lib. 5. cap. 9.

PANORMUS, & PANORMUM, & PANORMIUM, [Πάνορμος] Civitas Siciliæ: dicta a navium applicatione, quæ undique illuc conveniunt. eſt enim ὅρμος portus pars. Inde nautæ dicuntur hormizare, id eſt navem anchoris & retinaculis inſtruere, quo ſecura ſit in portu a repentinis procellis. V. Sil. 14. 262. Hodie vulgo dicitur *Palermo*. Hinc

PANORMITA, æ. m. & PANORMITĀNUS, & PANORMIUS, a, um. Adj. [Πανορμίτης] Qui eſt ex Panormo, vel Quod eo pertinet.

PANORMITANUS, Verboſiſſimus juris Romani profeſſor, natione Siculus, nomine Nicolaus. Senis docuit, ac tandem Panormitanus Archiepiſcopus factus, annum Æ. C. 1450 attigit.

PANŌTII, [Πανώτιοι] Populi ſunt Scythiæ, immani auricularum patularum prolixitate totum corpus tegentes: ſic dicti, quaſi toti auriti Iſidorus 11. 2. Panotii, inquit, apud Scythiam eſſe feruntur, tam diffuſa aurium magnitudine, ut eis omne corpus contegant. πᾶν enim Græco ſermone omne, ὦτα aures dicuntur. Ex quo loco quod apud Plin. lib 4. cap. 13. legitur, Faneſiorum aliæ, in quibus nuda alioquin corpora prægrandes ipſorum aures tota contegant, &c. Turneb. Panotiorum reſtituit. Natus autem videtur hic error, quod veteres Latini P tenuem in aſpiratam ſæpe mutabant. Ita e Panotiis, Phanotii, & denique Faneſii tandem corrupti ſunt. Similis error eſt in Pomponio Mela, 3 6. ubi legitur, Et Satmalos, quibus magnæ aures, &c. ſcribique debere Panotios idem Turnebus arbitratur, optima certe ratione, ut videre poteris. In emendatis libris eſt Otomegalos. V. ad Plin. Harduini not

PANSÆ, [Πάνσαι] dicti ſunt, Quibus lati ac panſi ſunt pedes: ſicut Planci, quibus plani ſunt pedes. Plin. lib. 11. cap. 45. Vola homini tantum, exceptis quibuſdam. namque & hinc cognomina inventa, Planci, Plauti, Scauri, Panſæ. De pedibus hominum loquitur, & vola ipſorum pedum. Panſam tamen dictum putat Caſſiodorus ab expanſis capillis. V. Cæl. lib. 24. cap. 5.

PANSEBASTUS, i. m. [πανσέβαστος] Gemma, quæ afferre fecunditatem exiſtimatur. ita dicta, quaſi prorſus auguſta & veneranda: alias Paneros dicitur. Plin lib. 37. cap. 10.

PANSĔLĒNOS, f. [πανσέληνος] Subaudito μήνη, Luna plena, Plenilunium, quum ſcilicet Luna pleno orbe fulgens totam lucet noctem: nam πᾶν omne, σελήνη Luna dicitur.

PANTACES, [Παντάκης] Fluvius eſt in finibus Italiæ, non procul a Gargano monte, juxta Chalcantis & Podalirii ſacella, cujus aquæ ad pecorum morbos præſens habent remedium. Dictus Pantaces, hoc eſt a morbis omnibus curandis.

PANTĂGĂTHUS, i. m. [παντάγαθος] i. e. Uſquequaque bonus.
Nomen hoc impoſuit Tonſori Martialis, 6. 52.
Pantagathi ſunt etiam Aves, ſic dicti quod perfectam felicitatem ſpondeant. Lamprid. in Anton. Diadum. cap. 4. extr. Panthagathi in domo patris ejus nidum poſuerunt.
Pantagathos item Herba, quæ alias dicitur Pulegium. Apul. de Herb. cap. 92.

PANTAGIAS, vel PANTAGIES, æ. m. [Παντακίας] Fluvius Siciliæ. Quidam ducunt a παφλάζω Strepo, cum ſonitu feror: alii ἀπὸ τοῦ πάντα ἄγειν, quod obvia quæque proſternat, ac ſecum rapiat. Hic fluvius (inquit Servius) quum plenus incederet, implebat ſonitu pæne totam Siciliam. Hic poſtea, quum Cereri quærenti filiam obſtreperet, tacere juſſus eſt numinis voluntate. Hæc ille enarrans illud Virg. 3. Æn 689.
— vivo prætervehor oſtia ſaxo
Pantagiæ, Megaroſque ſinus, Tapſumque jacentem.
Rotans ſaxa Pantagias. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 58. conf. Ovid. 4. Faſt. 469. Et Sil. 14. 232.

PANTALEON, ontis. m. [Πανταλέων] Nomen Græcis familiare. De Tyranno hujus nominis, V. Feſtum in Piſitalis. De Pantaleonte principe Ætoliæ, V. Liv. 42. 15. Plura notat Burm. ad Quintil. 7. 9. p. 648.

PANTĀNUS, Lacus in Dauniorum Italiæ populorum finibus ſitus. Plin. lib. 3. cap. 12.

PANTARCHES, is. m. [παντάρχης] i. e. Omnibus imperans. Arnob. 6. p. 199. Phidias, cum Olympii formam Jovis molimine operis extuliſſet immenſi, ſuper Dei digito inſcripſit PANTARCHES PVLCHER.

PANTHĔA, [πάνθεα] quaſi dicas πανθέατος, Omnium viſu digna. Hoc nomen feminis fuiſſe impoſitum in antiquis lapidibus obſervat Reineſ. Inſcript. claſ. 1. n. 3. p. 10.
Druſillæ etiam Caligulæ ſorori ab eo conſecratæ hoc nomen tributum eſſe tradit Dio lib. 58. [Non ἀπὸ τῆς θέας tamen ducto nomine, ſed ἀπὸ τῆς θεᾶς. V. PANTHEUS, infra.

PANTHĒA, [Πάνθεια] quaſi Tota divina, Uxor fuit Abradatæ regis Suzorum, ut forma, ita & caſtitate inſignis. V. ABRADATAS.

PANTHĔON, [Πάνθεον] Templum Romæ, quod (ut Dion hiſtoricus lib. 53. refert) ſic dictum fuit, quod in Martis Veneriſque imaginibus, ſub ipſo templo conſtitutis, omnium deorum imagines effictæ erant. Sive quod templum ipſum rotundum ſit, cæloque perſimile, & ſic quoque omnium deorum habitatio cenſeatur. Poteſt etiam dici Pantheon, Summum deorum. Nam πᾶν ſignificat omne (quod ſane in ſimilibus ſæpe ad ſummum ſpectare ſolet) & θεῶν deorum. Unde Plin. lib. 36. cap. 15. Pantheon Jovi Ultori ab Agrippa factum. Item lib. 34. cap. 3. & lib. 9. cap. 35. Hodie vulgo id templum appellatur *D. Maria rotunda*, quod Bonifacius Pontifex max. a Beato Gregorio quartus, dono accipiens a Phoca Cæſare, in templum omnium Sanctorum convertit. V. plura in Lex. Pitiſc. [Suidas, Πάνθειον, τόπος, ἀνὰ τὸ πεδίον τῶν Ῥωμαίων, ναὸς ἦν κοινὸς πάνθων τῶν θεῶν, πάνθειον ἐκάλουν αὐτὸν οἱ ἐπιχώριοι. Sic & Dio, unde apparet Pantheum pæn. prod. dicendum.

Panthēr, ēris. m. [πανθὴρ] a quo **Panthēra**, æ. f. Animal prorſus ferum & maculoſum: cujus mas Pardus dicitur. Plin. lib. 8. cap. 17. Panthera & tigris macularum varietate prope ſolæ beſtiarum ſpectantur, ceteris unus ac ſuus cujuſque generis color eſt, &c. Ibidem, Quidam ab his pantheras ſolo candore diſcernunt: nec adhuc aliam differentiam inveni. De pardis. Cic. 1. de Nat. Deor. 89. Non crederes leones & pantheras eſſe, quum tibi quales eſſent, dicerentur?
Panther caurit amans. Auctor Philomelæ, inter opera Ovidiana, v. 50.
Pantheræ, quæ in Barbaria venenata carne caperentur, remedium quoddam habent, quo quum eſſent uſæ, non morerentur. Cic. 2. de Nat. Deor. 129.
Morſus pantheræ. Lucret. lib. 4. 1010.
Pictarum fera corpora pantherarum. Ovid. 3. Met. 668.
Pantherarum pelles heroibus in uſu erant. Virg. 8. Æn. 460. De Evandro.
Demiſſa ab læva pantheræ terga retorquens. Plura V. in PANTHERON.

Panthērīnus, a, um. Adj. [πανθηρινὸς] Quod ad pantheram pertinet: ut, Pantherina pellis. Plin. lib. 35. cap. 11.
Pantherinum, Pantherinæ ſimile & varium. Plaut. Epid. 1. 1. 16.
Caprigènum hominum non placet mihi, neque pantherinum genus.
Pantherinæ menſæ. Plin. lib. 13. cap. 15. Menſis præcipua dos in vena criſpis, vel in vertice variis. Illud oblongo evenit diſcurſu: ideoque tigrinæ appellantur, hoc intorto: & ideo tales pantherinæ vocantur.

Panthēron, ſive **Pantherum**, i. n. aut potius **Panther**. Varr. lib. 4. de L. L. 20. Ferarum vocabula item partim peregrina, ut Panthera, Leo, utraque Græca, a quo etiam & rete quoddam Panther, & leæna, & muliercula Pantheris. Hæc Varro. Πάνθηρον Retis genus eſt, ex eo nomen habens, quod omnes aves concludat, eadem fere ratione qua Panagron, quod rete piſcatorium eſt. Θήρα venatum ſignificat & aucupium. Unde Pantheron dictum, & ὀρνιθοθήρας auceps. Eſt autem hujuſmodi rete, quod noſtri Saltabundum appellant, quod quum humi exporrectum eſt, & in oblongam tenuitatem contractum, tegitur quiſquiliis, ne ab avibus provideri poſſit. Deinde quum opus eſt, adducto magna vi fune, repente expanditur, ineſcataſque aliquot diebus aviculas uno ictu univerſas contegit. Hoc reti noſtri ad paſſeres & ſturnos utuntur, & ad grues & otidas, quas *Ouſtardas* vocant, quaſi Tardos anſeres. Ulpianus de Actio. empti. & vend. l. Ex empto. §. ultimo, Veluti quum futurum jactum retis a piſcatore emimus, aut indaginem plagis poſitis a venatore, vel pantheram ab aucupe. nam etiam ſi nihil capit, nihilominus emptor pretium præſtare neceſſe habebit. Budæus legit Panthera numero plur. accipitque pro Captura, eo modo quo Indaginem. [Apud Varr. ſcribendum puto, Et, ut Leæna, & mul. Utrumque enim muliebre nomen eſſe innuit. Vel lege, Et Leæna muliercula, & Pantheris, eodem ſenſu. Ceterum Latinos feram nunquam aliter, quam feminina terminatione uſurpaſſe cum ex ipſo Varrone, tum ex aliis Grammaticis ſatis conſtat. V. Varr. eodem opere lib. 6. 3. & 8. 38. conf. Voſſ. Etymol.

Panthesilēa, V. PENTHESILEA.

Pantheus, [πάνθεος] in Inſcriptionibus quibuſdam eſt Imperator ἀποθεωθεὶς, ſcil. Conſecratus. V. Reineſ. 1. 3. Priapi epitheton eſſe docet Broeckh. ad Tibul. 1. 1. 24. conf. PANTHEA.

Panthus, [Πάνθους] Nomen filii Otrei, fratris Hecubæ, viri Trojani ex primoribus, ut oſtendit Homer. Il. 3. Panthous dicitur & Panthus per ſynæreſin, auctore Tortelio. Virg. 2. Æn. 319.
Panthus Otriades, arcis, Phœbique ſacerdos.
Panthu, vocativus. Virg. 2. Æn. 322.
Quo res ſumma loco, Panthu?

Panthŏïdes, [Πανθοΐδης] Pythagoras philoſophus dicitur, quia dicebat ſe fuiſſe Euphorbum Trojanum, Panthoi filium. Ovid. 15. Met. 161.
Panthoides Euphorbus eram, &c. conf. Hor. 1. Carm. 28. 10.

Panticapæum, i. n. [Παντικάπαιον] Urbs maxima ad Boſphorum, Ceterarum metropolis, condita ab Æetæ filio, cui Agaetus Scytharum rex hunc locum donaverat. Nomen autem accepit a Panticape vicino amne. Meminit hujus oppidi Plin. lib. 4. cap. 12.
In Panticapæum pelli; Proverbiali figura olim dicebant eum, qui per ſummam contumeliam expelleretur, vel potius qui funditus perderetur. Uſus eſt Plutarchus in Stoicorum contrarietatibus.

Pantĭces, um. plur. [κοιλία] Fluxus [in Mſſ. Frus legitur] ventris, ut ait Feſtus, quod venter pandatur. Plaut. Pſeud. 1. 2. 51.
Eo vos panticeſque adeo madefacitis, quum ſim ego hic ſiccus. Martial. lib. 6. 64.
Qui cum panticibus laxis, & cum pede grandi,
Et rubro pulmone, &c. Videtur id ſignificare quod Galli dicunt, *la pance*. Joſ. Scaliger ad Catalecta p. 552. edit. Wouwerianæ Pariſ. dicit Pantices eſſe quod vulgo *Farcin* vocant, corrupte a Farcimine. Nominativus ſing. Pantex occurrit in veteri Gloſſario & explicatur ἕλκος ἐπὶ τραχήλῳ κτηνῶν. i. e. Ulcus in collo jumentorum. Tibull. in Priapum, ex Mſſ. Scalig.
— inter atra cujus inguina,
Latet jacente pantice abditus ſpecus. V. Scalig. p. 538. ed. ejuſd. & Voſſ. Etymol.

Pantolăbus, [Παντολάβος] Notiſſimi ſcurræ nomen apud Hor. 2. Serm. 1. 22. Et 1. 8. 11.

Pantole, teſte Euſtathio Homeri interprete, Impoſtor fuit nominatiſſimus: de quo in dictione PLANUS.

Pantomatrium, i. n. [Παντομάτριον Stephano] Oppidum eſt Cretæ inſulæ maritimum. Plin. lib. 4. cap. 12.

Pantŏmīmus, i. m. [παντόμιμος] Perſonarum omnium imitator effictorque, qui in ſcenis perſonas per ſingulorum actuum ſimulationes ſaltando oſtendebat. Ex πάντων omnium, & μῖμος ſimulator. Plin. lib. 7. Hiſt. nat. cap. 53. Mythicum pantomimum, hoc eſt fabularem quendam vocavit. Plin. Jun. 7. Epiſt. 24. Habebat illa pantomimos, fovebatque effuſius, quam principi feminæ conveniret. V. paulo infra not.
Pantomimi erant ſaltatores, qui geſtu hiſtorias & fabulas ita exprimebant, ut ſub oculos ſubjicerent: ad quam ſaltationem reſpexit Horatius, quum ſcripſit lib. 1. Serm. 5. 63.
Paſtorem ſaltaret uti Cyclopa rogabat. Et Juven. 6. Sat. 63.
Chironomon Ledam molli ſaltante Bathyllo. Hoc genus ſaltationis quale fuerit, a Luciano deſcribitur elegantiſſimo libello, cui titulus eſt De ſaltatione, in quo pantomimos manibus loqui ſcribit.
Pantomimus, etiam pro Spectaculo ipſo accipitur. Plin. in Panegyr. cap. 46. Idem ergo populus ille, aliquando ſcenici imperatoris ſpectator & applauſor, nunc in pantomimis quoque adverſatur, & damnat effeminatas artes, & indecora ſæculo ſtudia. [Sic etiam Majoris Plinii locum de ipſo Dramate intelligendum eſſe contendit Harduinus, cujus utramque notam V. & plura in Lex. Pitiſc. Forte tamen Mythicus ille Pathicus fuit.

Pantomīmĭcus, a, um. Adj. [παντομιμικὸς] ut, Pantomimica ornamenta. Sen. Epiſt. 29. extr.

Pănurgus, i. m. [πανοῦργος] proprie ſignificat Eum qui omnibus in rebus verſatus eſt, a πᾶν & ἔργον. Verum quia hujuſmodi callidi eſſe ſolent, factum eſt ut accipiatur Atticis ſcriptoribus, pro Callido, aſtuto, vafro, verſuto, verſipelli, & veteratore, qui verſutia ſua quidvis poteſt agere, qui omnia conficere poteſt calliditate.

Panurgĭa, æ. f. [πανουργία] Aſtutia, fraus, vafritia ſubdola & improba. Plaut. Iſthæc panurgia tete in piſtrinum dabit. [In ſuppoſitis, puto.

Pānus, ĭ. m. [ἀναδὶς] Nonius 2. 623. Panus eſt tramæ involucrum, quod tumet rotundumque eſt, quem diminutive panulam vocamus. Lucilius lib. 9. Foris ſubtegminis panus eſt. Feſtus Paniculam diminutivum, non Panulam eſſe vult. V. Varronem libro quarto de L. L. 23. [Ubi Panuelum diminutivum affert. V. ſupra PANNULEIUM. Fortaſſis apud Non. & Varr. & Feſt. Panuclus ſcribendum, vel Panucla, ut exſtat apud Iſidorum.
Panus, [φύγεθλον, βουβὼν] vocatur Tumor ſub faucibus, auribuſve, & inguinibus, ex formæ ſimilitudine. Afranius Matertera, In quem plenam papulam, panum, tympanum. Novius Optione, Qui me miſerum miſeriorem reddidit, quam panus puerum. Quod pueri ægrius patiantur hoc genus morbi. Hæc ex Nonio 2. 623. Hermolaus, Panus, ſive ut quandoque ſcriptum eſt in Celſo, Panis, a ſimilitudine figuræ dictus eſt, tumore non alto, ſed lato, in quo quiddam puſtulæ ſimile eſt, fitque in vertice, alis, inguine, cum dolore ac diſtentione vehementi. V. Celſum lib. 5. cap. 18. 19. & cap. 28. 10. & Plin. lib. 20. cap. 1.
Mammoſus panus. V. MAMMA.
Panus in arboribus. Plin. lib. 16. cap. 8. E glandiferis ſola quæ vocatur ægilops fert panos arentes, muſcoſo villo canos, non in cortice modo, verum & e ramis dependentes cubitali magnitudine.

Panicŭla, æ. f. [κύτταρος] vel **Panicŭlus**, i. m. dimin. ſignificat in arundinibus, juglandibus, avellanis & ſimilibus Comam illam in qua ſemina dependent. Plin. lib. 16. cap. 10. Abies e cunctis ampliſſima eſt, & femina etiam prolixior materie, mollior, utiliorque, arbore rotundior, folio pinnato denſa, ut imbres non tranſmittat, atque hilarior, in totum. E ramis generum horum, panicularum modo, nucamenta ſquamatim compacta dependent, præterquam larici. Hæc abietis maſculæ, primori parte nucleos habent, non item feminæ. Piceæ vero totis paniculis minoribus, gracilioribuſque, minimos ac nigros. Idem de arundinibus, lib. 16. cap. 36. Cetero gracilitas nodis diſtincta, levi faſtigio tenuatur in cacumina, craſſiore paniculæ coma, neque hac ſupervacua. Item lib. 19. cap. 1.
Quicquid igitur ſublonga & ſubrotunda forma tumet, panicula dici fere poteſt. Plin. lib. 21. cap. 4. Græcula, inquit, roſa convolutas habet foliorum paniculas.
Paniculum tectorium, apud Plautum quod legitur in Milite glorioſo 1. 1. 18. Turnebus Paniculam tectoriam reſtituit ex Plinio: ut paniculæ læviſſimæ arundinis, qua integi villaticæ domus ſolent, intelligantur.
De paniculis inguinum, V. Apul. de Herb. cap. 13. Scrib. Larg. Comp. 82. Marcell. Emp. cap. 32.

Pānĭcum, i. n. [ἔλυμον] a Paniculis dictum, & uti Plin. 18. 7. deſcribit, Frugibus annumeratur. Panicum, inquit, a paniculis dictum, cacumine languido nutante, paulatim extenuato culmo, pæne in ſurculum prædenſis acervatur granis, cum longiſſimo pedali, milii comæ granum complexæ, fimbriato capillo curvatur. Sunt & panico genera: Mammoſo e pano, parvis racemato paniculis, & cacumine gemino. Cæſ. Bell. Civil. 2. 22. Peſtilentia conflictati ex diutina concluſione & mutatione victus: Panico enim vetere atque hordeo corrupto omnes alebantur. Plin. ibid. Milium ac panicum parvis avibus expoſita ſunt. V. Voſſ. Etymol.

Panucla, vel **Panulia**, æ. f. Tramæ involucrum ex quo panni texuntur. Iſidor. 19. 29. V. PANUS.

Panŭlă, Eadem apud Nonium 2. 623. V. ibid.

Panўasis, is. m. [Πανύασις] Poeta Græcus, cujus mentionem facit Quintil. 10. 1. V. Burm. p. 893.

P A P

Păpa, æ. f. Orta hæc appellatio videtur a voce infantum cibum petentium, cum cibum ac potionem *buas* ac *papas* vocent. V. Varr. apud Non. 2. 97. vel a Pappas, i. e. Pater. Patrem item venerabilem notat. V. Suid. & Heſych. & infra PAPAS, & PAPPAS
Fuit nomen hoc commune Paſtoribus omnibus in Eccleſia uſque ad Gregorium 7. quo tempore Epiſcopo Romano κατ᾽ ἐξοχὴν tributum eſt. V. Jo. Diecm. diſſert. de ætat. vocis Papæ. Reperitur apud Tertull. de Pudic. cap. 13. & Sidon. 2. Epiſt. 10. V. Caſſiod. 10. 19. & 11. 2.

Papālis, e. Adj. & **Papatus**, us. m. frequenter apud Eccleſiaſticos juniores.

Papæ, [παπαὶ] Admirantis interjectio: habet enim in ſe effectum verbi Miror. Donatus, Papæ interjectio mira ſubito accipientis. Ter. Eun. 2. 2. 48.
Ecquid beo te? P. mene? papæ. G. ſic ſoleo amicos. P. laudo. Adde 2. 3. 25. Perſ. 5. Sat. 79. Plaut. Epid. 1. 1. 52. & Stich. 3. 1, 24.

Papas, vocabatur Pædagogus. Juven. 6. Sat. 632.
— timidus prægustet pocula papas. Al. Pappas. conf. Gloſſ. Iſidor. & Barth. Adverſ. 4. 24. vel Pignor. de Serv. p. 371. V. & PAPA.

Păpāver, ĕris. n. [μήκων] Genus herbæ multiplicis. Plin. lib. 19. cap. 8. Papaveris ſativi tria genera: Candidum, cujus ſemen toſtum in ſecunda menſa cum melle apud antiquos dabatur. Hoc & panis ruſtici cruſtæ inſpergitur affuſo ovo inhærens, ubi inferiorem cruſtam apium githque cereali ſapore condiunt. Alterum genus eſt papaveris nigrum, cujus ſcapo inciſo, lacteus ſuccus excipitur. Tertium genus rhœam vocant Græci, id noſtri erraticum.
Acervus papaveris. Lucret. lib. 3. 198.
Lacrima papaveris apud Celſum, locis pæne innumeris, nihil aliud eſt quam Opium. q. V.

Cereale papaver. Virg. 1. Georg. 212.
Corniculatum. Dioſc. lib. 4. cap. 3.
Fecundum. Ovid. 11. Met. 605.
Lethæum. Virg. 4. Georg. 545.
Luteum. Catull. in Epithal. Mall. 59. 195.
Purpureum. Propert. lib. 1. 20. 38.
Soporiferum. Virg. 4. Æn. 486.
Spumeum. Dioſc. lib. 4. cap. 62.
Veſcum. Virg. 4. Georg. 131.
Papaver, maſc. gen. Varro, Infrias ſenem papaverem. Plaut. Trin. 2.4.8.
Quam ſi tu objicias formicis papaverem. Ex Nonio 3. 117. conf. Plaut. Pœn. 1. 2. 113.
In plur. Virg. 2. Ecl. 47.
— & ſumma papavera carpens. Liv. 1. 54. Summa papaverum capita baculo decuſſit. conf. Flor. 1. 7. 7. & Propert. 1. 19. 38.
Inter Bellaria fuit. Hinc, Dicta factaque quaſi ſeſamo & papavere ſparſa, dicuntur Probe condita & polita. Petron. cap. 1.

Papāvĕrĕus, a, um. Adj. [μηκώνειος] ut, Comæ papavereæ. Ovid. 4. Faſt. 438.

Papaverātus, a, um. Adj. [μηκωνωτὸς] ut, Papaveratæ veſtes, a colore candido dicuntur. Plin. lib. 8. cap. 48.

Papavercŭlum, i, n. eſt Callus pinnæ interior ſeu conchylii papaver: eſt & buccini pars ima eſculentaque. Cæl. lib. 7. cap. 10.
Papaverculum herba, quæ & Pes leoninus. Apul. de Herb. cap. 7.

Papellius, vel **Palpelius Hister**, Conſul, quo tempore bubo, infauſta avis, Capitolii cellam intravit, propter quod Nonis Martiis urbs luſtrata eſt eo anno. Plin. lib. 10. cap. 12.

Păphāges, is. m. [Παφάγης] Rex Ambraciæ. Is quum obviam factus eſſet leænæ, catulis ſuis ſtipatæ, ab eadem interfectus eſt. Hinc

Paphāgēus, a, um. Adj. Ovid. in Ibin, v. 502.
Feta tibi occurrat patrio popularis in arvo,
Sitque Paphageæ cauſa leæna necis.

Paphiacus, **Paphius**. V. mox paphos.

Paphlăgŏnia, æ. f. [Παφλαγονία] Aſiæ minoris regio, in Septentrionem litore verſa, clariſſimis oppidis illuſtris eſt, & a Paphlagone Phinei filio denominata, ut auctor eſt Stephanus. Hæc conſurgit Cythoro monte, porrecto in ſpatium trium & ſexaginta millium, inſignis loco Heneto, a quo, ut Cornelius Nepos perhibet, Paphlagones in Italiam tranſvecti, mox Veneti ſunt nominati. Hæc Solin. cap. 56.

Paphlăgon, ŏnis. m. [Παφλαγών] Qui eſt e Paphlagonia. Priſcianus in Periegeſi Dionyſii,
Paphlagones poſt hos Mariandynique ſequuntur. Curt. 6. 11. 4.
Ludibrio ei fuiſſe ruſticos homines, Phrygaſque & Paphlagonas appellatos, &c. V. Freinsh. Ind. Curt.

Păphŏs, i. f. [Πάφος] Urbs Cypri, in qua Venus ſumma cum diligentia colebatur. Ex quo Hor. 1. Carm. 30. 1. eam Paphi reginam appellat. Hujus meminit Plin. lib. 2. cap. 96. Virg. 10. Æn. 86. Celſa Paphos.

Paphius, a, um. Adj. [Πάφιος] Unde ipſa Venus Paphia dicebatur, cujus templum & cultum deſcribit Tacit. 2. Hiſt. 2. & Annal. 3. 62.
Myrti Paphiæ. Ovid. 3. de Arte Am. 181. Myrtus enim dicata eſt Veneri.
Puellæ. Claud. præfat. 2. in Eutrop. 65.
Sedes Paphiæ. Claud. de Nupt. Honor. 254.
Thyrſi Paphii. Columel. lib. 10. 371.

Pāpia, æ. f. [Τίκινον] Civitas Inſubrium, Ticinum alio nomine appellata, olim Oſtrogothorum & Longobardorum regum ſedes.
Eſt & fluvius eodem nomine.
Papia lex, quæ fuerit, ut ſcias, ob vitandam prolixitatem te ad Alex. Alex. lib. 4. cap. 22. remittimus.
De Papia Gente, Lege, Tribu, V. etiam Lex. Pitiſc.
Papia papæ, περὶ ἐγκωμίων, Varronis Satyræ cujuſdam titulus eſt, quod ſignificat Papæ patercule. In ea immodicos laudatores & aſſentatores vituperabat, qui in admirationem ſæpe ſolent prorumpere, & aſſentatoria laude hominibus adulari. Turneb.

Pāpĭlio, ōnis. m. inter Vermiculos alatos numeratur, quo nullum animal imbecillius eſt. Plin. lib. 11. cap. 19. Papilio etiam hic ignavus & inhonoratus, luminibus accenſis advolitans, peſtifer, nec uno modo, nam & ipſe ceras depaſcitur, & relinquit excrementa quibus teredines gignuntur. Columel. lib. 9. cap. 14.
Ferali mutant cum papilione figuram. Ovid. 15. Met. 374.
Papilio, Tentorium etiam ſignificat. Plin. lib. 5. cap. 3. Numidæ vero Nomades, a permutandis papilionibus: mapalia ſua, hoc eſt domus clauſtris circumferentes. Vetus exemplar habet, A permutandis pabulis. Certiora ſunt apud Veget. R. M. 1. 23. Spartian. in Nigro cap. 11. Lamprid. Alex. cap. 51. Treb. Poll. 30. Tyran. cap. 16. conf. Lex. Pitiſc. & Voſſ. Etym.
Dicitur etiam Lecticæ ſpecies. V. Voſſ. de Idolol. 2. 10.

Papiliuncŭlus, i. m. dimin. Tertull. de Anima cap. 32.

Papilla, **Papillatus**. V. papula.

Papiniānus, Æmilius, [Παπινιανὸς] Juriſconſultus, Severo principi gratiſſimus, Scævolæ diſcipulus, cui in advocatione fiſci ſucceſſit. Is eſt cui filios ſuos Severus moriens commendavit: deinde ab Antonino Caracalla, ſecuri percuſſus. Cauſa necis traditur, quod Caracalla, interfecto fratre Geta, ei mandaverit, ut & in Senatu & apud populum facinus dilueret: illum autem reſpondiſſe, non tam facile parricidium excuſari poſſe, quam fieri. Spartianus Sever. cap. 21.

Papinianistæ, Juris auditores quandoque dicti a Serbidii Scævolæ diſcipulo Papiniano, Jureconſultorum, quorum in pandectas relata ſunt monumenta, longe principe. Juſtinianus in Epiſtola ad omnes populos, quæ Pandectis eſt prefixa. V. Hotoman. de verbis Juris.

Papinius Statius, [Παπίνιος Στάτιος] Neapolitanus, inter Heroicos poetas relatus haud ignobili genere ortus eſt. Quidam ſcribunt majores ejus oriundos eſſe Epiro, diuque verſatos Sellis non ſine admiratione ingenii & probitatis. Patrem Papinium habuit: qui ob in ſignem eruditionem, egregiaſque virtutes, Neapoli civitate donatus eſt, in qua Statius Papinius poeta natalem ſuum habuit. Compoſuit multa & varia poemata. Ex Crinito.
Papinius, quem Conſulem ſe Romæ vidiſſe ait Plinius, D. Auguſti noviſſimis temporibus, primus intulit in Italiam Zizipha & Tuberes. Plin. lib. 15. cap. 14. hoc Conſule phœnicem devolaſſe in Ægyptum tradit Valerianus. V. Tacit. Ann. 6. 40.

Papiria, quondam **Papisia**, gens patricia Romæ fuit, ex qua plures nobiliſſimæ celebrantur familiæ, diverſis cognomentis inſignitæ. Alii enim Papirii dicebantur Mugillani, alii Craſſi, alii Curſores, alii Maſones vel Maſſones, alii Carbones &c. De quibus frequens fit mentio apud hiſtoricos. V. Cic. ad Fam. 9. 21. & Lex. Pitiſc. in Gens.
L. Papirius, [Παπίριος] a velocitate Curſor dictus, quum Dictator ſe adverſis auſpiciis contra Samnites progreſſum eſſe ſenſiſſet, ad auſpicia repetenda Romam regreſſus, edixit Fabio Rulliano Magiſtro equitum, quem exercitui præponebat, ne manus cum hoſte conſereret. Sed quum ille opportunitate ductus pugnaſſet, ac viciſſet, reverſus Papirius eum ferire ſecuri voluit: ille in urbem confugit, nec ſupplicem Tribuni tuebantur. Deinde parentis lacrimis populus veniam precibus impetravit. Papirius item de Samnitibus triumphavit. De quo vide Liv. lib. 8. cap. 29. ſeq. Unde Papiriana ſævitia in proverbium abiit. Idem 10. 3. extr.
L. Papirius Curſor, ſuperioris filius, de Samnitibus ſecundum patrem omnium pulcherrimam victoriam reportavit. Ædem Fortunæ de manubiis faciendam locavit. Liv. lib. 10. cap. 38. ſeq.
C. Papirius Maſo, quum bene geſta rep. triumphum a ſenatu non impetraſſet, in Albano monte triumphandi initium fecit, & pro Laurea uſus eſt myrtea corona. Valerius lib. 4 cap. 6. 5. conf. Plin. 15. 29. extr.
Cn. Papirius Carbo, cum dentibus natus, ut ſcribit Plin. lib. 7. cap. 16.
Papirius Prætextatus, nobilis adoleſcens, ex eo cognomen adſecutus, quod in prætexta & adoleſcentia magnopere viſus eſt ſapere. Quum enim a patre duceretur in curiam, in eaque forte arcana quædam tractarentur, domum reverſus, interrogatuſque a matre, quidnam in Senatu actum. Ut duæ (inquit) uni nubere poſſint. At illa mane convocatis matronis, ad curiam properat: rogantque, ut eadem lege duos viros habendi licentia ſit etiam feminis. Re cognita, ingenium & conſtantia pueri laudata eſt. Auctor Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 6.
L. Papirius alius, qui C. Publilium nobilem adoleſcentem: quem ob æs alienum paternum domi ſuæ habebat: quod ſtuprum pati nollet, contumeliis ac plagis afficiebat. Re ad Senatum delata, Papirius damnatur. Lex deinde lata ne quis in corpora libera ob æs alienum jus haberet. Liv. lib. 8. 28. Valer. 6. 1. de Pudicitia, Exemp. 9. hæc eadem. Sed puero T. Veturii, Fœneratori C. Plotii nomen tribuit
Vapula Papiria, Sinnius Capito ſcribit proverbio dici ſolitum, ſi quando volebant ſignificare Se negligere minas aliquorum. Hoc ex Feſto. q. V. Eraſmus ſuſpicatur eſſe natum a Papirio Prætextato, a quo mater, comminando plagas, fruſtra conata eſt exſculpere quid actum eſſet in Senatu.
Papiria tribus. V. tribus.

Papiriānus, a, um. Adj. [Παπιριανὸς] ut, Papiriana ſævitia. Liv. 10. 3. extr.

Pappa, [πάππα] Puerorum cibus eſt; deductum nomen a Pane.
Pappas, pro Patre accipitur, ſive pro eo qui puerum alit. Juven. 6. Sat. 632.
— timidus prægustet pocula pappas. V. papas.
Pappa, non ſolum Pultem puerorum cibum, quem & Galli *Papet* dicunt, aut Patrem recto caſu: ſed & Jovem eo nomine appellatum legimus. Alexander, A Bithynis uſurpatum legimus, ut adoraturi, montium cacumina conſcendant, & ſine templis Jovem Pappam ſalutent, ſicut Scythæ Papeum, lib. 2. cap. 22. Genial. dier.
Exſtat libellus Jo. Murmellii inſcriptus Pappa puerorum, in quo exponit Germ. *Pappen*. Eſt autem parvum Vocabularium puerilis claſſis, ut poſtea Junii nomenclator. H. St.

Pappo, [παππάζω] āre. Blandiuſculis & puerilibus verbis patrem appellare. Perſ 3. Sat. 17.
Et ſimilis regum pueris pappare minutum
Poſcis? & iratus mammæ lallare recuſas? Græci παππάζειν dicunt, quæ vox etiam eſt anſerum, ut teſtatur Julius Pollux.
Pappare, Cibum ſumere. Plaut. Epid. 5. 2. 62.
Novo liberto opus eſt quod pappet. P. dabitur, præbebo cibum.

Pappārium, i. n. Quod edendum præbetur. ut, Dominicæ libidini papparium facere. Sen. Controv. 1. 1. V. Gronov. in Sen. p. 408. & Pareum Lex. Crit. p. 881.

Pappus, i. m. [πάππος] Avus dicitur. nam Græci πάππον avum dicunt. Auſonius ad nepotem ſuum Protrept. v. 18.
— pappos, aviaſque trementes
Anteferunt patribus ſeri nova cura nepotes.
Pappus, [πάππος] Carduorum flos & lanuginoſa quædam ſubſtantia in aerem ſeſe effundens, ut veluti flocci quidam volare videantur, vel de ipſis carduis dependere. Lucret. lib. 3. 387.
Veſtem nec plumas avium, pappoſque volantes.
Pappus, Lanugo helxines herbæ. Plin. lib. 21. cap. 16. Semen ei lanuginis, quem pappum vocant: quo detracto & cortice, teneritas ſimilis cerebro palmæ eſt.
Pappus, Herba, quæ alias Senecio dicitur, quod in pappos abeat, & lanuginem carduorum floribus ſimilem. Plin. lib. 25. cap. 13. Erigeron a Græcis, quæ a noſtris vocatur ſenecio. Et paulo poſt, Nomen hoc Græci dederunt, quia vere caneſcit. caput ejus numeroſa dividitur lanugine (qualis eſt ſpinæ) inter diviſuras exeunte. Quare eam Callimachus Acanthida appellat, alii pappum.
Eſt & Pappus, vel Papus, Æmiliæ gentis cognomen. Eſt & proprium nomen Græcis. V. Suid.

Paprimis, [Πάπρημις] Ægypti oppidum, a quo & Paprimites cives dicti ſunt. Stephan.

Păpŭla, æ. f. [ἐξάνθημα, φῦμα] Puſtula, tuberculum, quod jejunæ ſalivæ defricatione curatur. Papulis cutis exaſperatur, & rubet, leviterque roditur. Virg. 3. Georg. 564.
Ardentes papulæ, atque immundus olentia ſudor. Plin. lib. 28. cap. 17. Papulis nigris, caſeus caprinus ſiccus ex melle & aceto in balneis, oleo remoto. V. Celſ. 5. 28. 18. & Sen. de Vita beata cap. 27.

Papŭlo, āre. Papulas excitare. Cæl. Aurel. Tard. 2. 1. Malagmata ſunt adhibenda, quæ corpus valeant papulare. conf. eundem ibid. 3. 4.

Păpilla, æ. f. dimin. [θηλὴ] Mammæ capitulum, unde extrahitur lac: ſic dicta, quod papulæ ſit ſimilis. Et de viris mulieribuſque dicitur: etiam de animalibus. Plin. lib. 11. cap. 37. ubi de corde loquitur, Homini tantum intra lævam papillam. Varro 2. de R. R. cap. 9. de canibus loquens, Præterea feminas volunt eſſe mammoſas, æqualibus papillis.
Forma papillarum apta premi. Ovid. 1. Amor. 5. 20.
Habiles papillæ. Ovid. 1. Amor. 4. 37.

Roſeæ. Catul. in Camerium, 53. 12.
Teneræ. Catull. in Epithal. Juliæ, 59. 105.
Papilla, [μαζὸς] pro ipſa Mamma aliquando accipitur. Virg. 11. Æn. 803.
Haſta ſub exertam donec perlata papillam Hæſit.
Bellula papilla. Plaut. Caſ. 4. 4. 22.
Turgentes papillæ. Idem Rud. 2. 4. 10.
Tumidæ papillæ omne habent pectus. Ovid. Rem. Amor. 337.
Papilla, Clavicula in fontibus, qua exerta, aqua effluit: qua etiam fiſtulæ immiſſa, aquæ curſus prohibetur. Varro 3. de R. R. cap. 14. Qui ſi naturalis non eſt, ut fere non ſunt in aprico loco, neque habeas in opaco, ubi facias, ut ſunt ſub rupibus ac montibus, quorum alluant radices lacus, ac fluvii, manufacere oportet roſcidum: qui fit, ſi adduxeris fiſtulam: & in eam papillas impoſueris tenues, quæ eructent aquam ita ut in aliquem lapidem incidat, ac late diſſipetur. Alia exemplaria habent Mamillas.
PAPILLATUS, a, um. Adj. Papilla ornatus, ſeu in papillæ ſpeciem factus. unde Expapillatus, q. V.
PAPULO, V. PAPULA.
PAPUS, fuit cognomen Æmiliorum. V. Lex. Pitiſc.
PĂPȲRUM, i. n. vel PAPYRUS, i. f. [πάπυρος] Fruticis genus. Plin. lib. 13. cap. 11. Papyrum ergo naſcitur in paluſtribus Ægypti, aut quieſcentibus Nili aquis, ubi evagatæ ſtagnant, duo cubita non excedente altitudine gurgitum, brachiali radicis obliquæ craſſitudine, triangulis lateribus, decem non amplius cubitorum longitudine in gracilitatem faſtigatum, thyrſi modo cacumen includens. Semine nullo, aut uſu ejus alio, quam floris ad deos coronandos. Radicibus incolæ pro ligno utuntur: nec ignis tantum gratia, ſed ad alia quoque utenſilia vaſorum. Ex ipſo quidem papyro navigia texunt, & e libro vela, tegeteſque: necnon & veſtem, atque ſtragula ac funes. Mandunt quoque crudum decoctumque, ſuccum tantum devorantes. Naſcitur & in Syria, circa quem odoratus ille calamus lacum. Neque aliis uſus eſt, quam inde, funibus rex Antigonus in navalibus rebus, nondum ſparto communicato. Nuper & in Euphrate naſcens circa Babylonem papyrum intellectum eſt eundem uſum habere chartæ. Et tamen adhuc malunt Parthi veſtibus litteras intexere. Præparantur ex eo chartæ, diviſo acu in prætenues, ſed quam latiſſimas philuras. Hæc Plin. lib. 13. cap. 11. Quæ philuræ (inquit Perottus ex eodem Plin. cap. 12.) eo meliores erant, quo medio papyro propinquiores: atque inde ſecundum ſciſſuræ ordinem hieratica appellabatur ſubtilior, religioſis tantum voluminibus dicata: quæ poſtea ab adulatione (al. Ablutione) Auguſti, dicta eſt Auguſta: deinde a Livia conjuge ejus, Liviana. Huic poſtea in epiſtolis tantum ſcribendis auctoritas relicta eſt. Proxima huic erat Amphitheatrica, a loco dicta, in quo conficiebatur. Quam poſtea Fannius miro artificio emendavit, vocavitque e nomine ſuo Fannianam. Ultima emporetica, inutilis ſcribendo, & involucris duntaxat chartarum ac mercium uſum præbens: propterea ἀπὸ τῶν ἐμπόρων, hoc eſt a mercatoribus, emporetica dicta. Et bibula, ſiccandæ tantum utilis ſcripturæ. Primatum deinde mutavit Claudius Cæſar. Et quoniam Auguſtæ tanta tenuitas erat, ut vix calamum ſuſtineret, præterea viſu translucida litteras transmittebat, auxit & craſſitudinem & latitudinem, menſuramque, ubi pedalis erat, cubitalem faciens. A papyro igitur frutice, Charta eſt Papyrus appellata, quod ſcilicet ex papyro fieret. Poſtea vero id genus chartæ inventum eſt, quo nunc paſſim mortales utuntur, fitque ex linteolis concerptis, maceratis, & in pulpam contritis, & nihilominus priſtinum papyri nomen remanſit, & diſtinctio generum. Claudia vero illa grandior craſſiorque, a rege nunc Regalis dicitur: hæc dente propter ſcabritiem, aut concha lævigatur; propter quod minus ſorbet, & ob id caducæ litteræ fiunt. Quæ cauſa impulit nos, ut genus aliud chartæ inveniremus, quæ tenuitate, denſitate, candore, lævore, philuræ longitudine & commodior eſt, & aſpectu gratior: hanc opifices e noſtro nomine Perottam nuncupavere. Charta vero ab urbe Tyri, cui Charta nomen fuit, appellata eſt, ex qua Dido ducta eſt: ideoque urbem a ſe poſtea ædificatam ab illius nomine Carthaginem nuncupavit. Græci ab eadem urbe χάρτην nominant, a quo χαρτογράφον librarium, & χαρτοπώλην, chartularium nominant. Hactenus Sipontinus. conf. Lex. Pitiſc.
De Papyro peculiarem librum ſive commentar. in Plin. 13. 11. 12. & 13. ſcripſit Melch. Guilandin. cui alium oppoſuit Joſ. Scaliger. V. & Salmaſ. in Vopiſc. p. 444. & Exercit. Plin. p. 705. ſeq.
Poetis ſæpius pro Libro ponitur. Catull. ad libellum 36. 2.
Velim Cæcilio, papyre, dicas. Martial. lib. 3. ad Librum ſuum, 2.
Cordylas madida tegas papyro.
Auguſta papyrus. V. AUGUSTUS.
Bibula papyrus. Lucan. 4. 136.
Pagina creſcit multa papyro. Juven. 7. Sat. 101.
Papyri fructus haud poſtulat ſpicam gravem. Æſchyli ſenarius eſt proverbialis. Convenit in eos qui ſuis ipſorum bonis frui non poſſunt: propterea quod papyrus ob culmos invalidos, ſpicam granis onuſtam ferre non poteſt: proinde prodit quidem ſpicas, ſed inanes. V. plura apud Eraſmum.
PAPȲRĀCEUS, a, um. Adj. [παπύρινος] Quod ex papyro factum eſt. Plin. lib. 28. cap. 11. Optime ellychnio papyraceo.
Papyraceæ naves. Plin. lib. 6. cap. 22.
PAPȲRIUS, a, um. Idem. Auſon. Epiſt. 7. 47.
Fac campum replices, Muſa, papyrium.
PAPYRĬNUS, a, um. Idem. Varro apud Non. 759. Stilo noſtro papyrino.
PAPYRĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [παπυροφόρος] ut, Amnis papyrifer, Nilus. Ovid. 3. Triſt. 10. 27.
Nilus papyrifer. Ovid. 15. Met. 753.
PAPYRŎPŌLÆ, [παπυροπῶλαι] quos olim Chartopratas appellabant, ſunt ii qui papyrum conficiunt venduntque, quales multos apud Allobrogas, nunc noſtrates invenias, multos, & apud Sequanos. Budæus in notis ad Pandectas.

P A R

PAR. Parentum. PARTH. Parthicus.
PĀR, păris. Adj. [ἄρτιος, ἴσος] abl. pare vel pari: Æqualis.
Par & Impar, contraria. Cic. 4. Acad. 32. Illos qui omnia ſic incerta dicunt, ut ſtellarum numerus, par an impar ſit, neſciatur, quaſi deſperatos aliquos relinquamus.
Pares, interdum pro Duobus accipiuntur. ut, Paribus equis utebantur Romani in prælio, ut ſudante altero tranſirent in ſiccum. [Quis auctor?
Pares dicebantur Gemini fratres. Ovid. 8. Met. 308.
Actoridæque pares. Virg. in Juvenil. de Caſtore & Polluce,
Germanique pares. Parrhaſ. Epiſt. 41.
Par, [εἰκὸς] Decens, conveniens, æquum. Lucret. lib. 2. 124.
Hoc etiam magis hæc animum te advertere par eſt. Quintil. lib. 5. cap. 12. Si propter matrimonia violata urbes everſæ ſunt, quid fieri adultero par eſt? Cic. 2. de Legib. 12. Ex quo intelligi par eſt, eos qui pernicioſa, &c. Idem ad Atticum, lib. 9. 11. Itaque mihi dubitanti quid me facere par ſit.
Ut conſtantibus hominibus par eſt. Cic. 2. de Divin. 114. Caſum autem prælii nemo noſtrum erat quin timeret, ſed ita ut conſtantibus hominibus par erat, non aperte.
Par eſt autem, primum ipſum eſſe bonum virum. Cic. de Amicit. 84.
Quibus tu, ut par erat reſtitiſti. Cic. 11. Fam. 28.
Par non eſt. Nepos 18. 8. 4. Idem 14. 6. 4.
Par, [ὅμοιος] Similis & æqualis. Virg. 4. Georg. 99.
— & paribus lita corpora guttis. i. e. Similibus.
Par & idem. Cic. 5. Fam. 11. Quamobrem reliquis tuis rebus omnibus pari me ſtudio erga te, & eadem voluntate cognoſces. V. IDEM.
Par idem, quod. Plaut. Bacch. 5. 1. 23.
Igitur pari fortuna, ætate ut ſumus, utimur. P. ſic eſt. ſed tu,
Quid tibi eſt? N. pol mihi par idem, quod eſt tibi.
Virtutes inter ſe æquales & pares. Cic. 1. de Orat. 83.
Par & æqualis rebus ipſis oratio. Cic. in Orat. 132.
Æquo & pari jure cum ceteris vivere. Cic. 1. Off. 124.
Par & ſimilis deorum beata vita. Cic. 2. de Nat. Deor. 153.
Par & Similis, differre videntur. Quintil. lib. 10 cap. 1. Mihi egregie dixiſſe videtur Servilius Novianus, pares eos magis, quam ſimiles. De Salluſtio & Livio. [Ubi paritas ad præſtantiam utriuſque refertur, Similitudo ad characterem proprium.
Par ac ſimilis ſceleſtorum. Cic. in Salluſt. 6. At quanto meliore loco Reſp. tuenda ſtaret, ſi tu par ac ſimilis ſceleſtorum civium, una cum illis adnumeratus eſſes!
Par atque unum judicium. V. IDEM. [Hic Unum ponitur, pro Unius modi.
Par atque una ratio eſt ſpei, lætitiæ, moleſtiæ. Cic. 2. de Orat. 209.
Par & mutuum. Cic. 13. Fam. 56. Peto abs te pro noſtra conjunctiſſima neceſſitudine, plurimiſque officiis paribus ac mutuis, ut, &c
Par & Socius. Cic. 1. de Orat. 70. Eſt enim finitimus oratori poëta, numeris adſtrictior paulo, verborum autem licentia liberior, multis vero ornandi generibus ſocius ac pæne par.
Par & Diſpar, contraria. Auct. ad Herenn. lib. 2. 5. Si non poterit par animi vitium cum cauſa reperire, reperiat diſpar.
Neque par, neque diſpar. Lucret. lib. 2. 737.
Excellere & Parem eſſe, contraria. Cic. pro Lege Manil. 41. Ut is, qui dignitate principibus excellit, facilitate par infimis eſſe videatur.
Par & Inferior, contraria. Cic. 2. de Orat. 209. Invident homines maxime paribus aut inferioribus, quum ſe relictos ſentiunt, illos autem dolent evolaſſe: ſed etiam ſuperioribus invidetur ſæpe vehementer, & eo magis, ſi intolerantius ſe jactant, & æquabilitatem communis juris præſtantia dignitatis aut fortunæ ſuæ tranſeunt.
Paria & Superiora, contraria. Cic. de Clar. Orat 215. Erant ei quædam ex his paria cum Craſſo, quædam etiam ſuperiora.
Par ac. Cic. 3. de Nat. Deor. 2. Neque mihi par ratio cum Lucilio eſt, ac tecum fuit.
Par atque. Cæſ. 5. Bell. Gall. 13. de Hibernia loquens, Pari ſpatio tranſmiſſus, atque ex Gallia eſt, in Britanniam.
Scientia par in nobis atque in illo eſt. Cic. 2. de Invent. 5.
Sapientia par ad formam, Tam elegans ingenium, quam vultus. Plaut. Mil. 4. 6. 36.
Cantare pares. Virg. 7. Ecl. 5.
Et cantare pares, & reſpondere parati. i. e. Pares arte canendi, & eadem ſcientia præditi ambo. Sic
Par niti centeno gutture. Juven. 5. Sat. 6.
Par, cum genitivo. Cic. in Piſon. 8. Quos Q. Metellus (facio injuriam fortiſſimo viro mortuo, qui illum, cujus paucos pares hæc civitas tulit, cum hac importuna bellua conferam) ſed ille deſignatus Conſul, &c.
Pares fortitudinis. Phædr. 4. 15. V. ibi plura exempla in Not. Burm.
Par cum dativo, ut ſuperis Tydides. Hor. 1. Carm. 6. 16.
Res ſunt pares furta latrociniis. Hor. 1. Serm. 3. 122. Plura infra V.
Æque pares inter ſe. Cic. 16. Att. 13.
Par cum Abl. rei, ut Ætate pares, pro Ejuſdem ætatis. Plaut. Merc. 4. 7. 29.
Ætate pares miniſtri. Virg. 1. Æn. 709.
Par ſtudiis, ævique modis, ſed robore diſpar. Stat. 1. Achil. 176.
Suffragiis pares competitores. Cic. pro Planc. 53.
Omni virtute & laude unus alteri par. Cic. pro Planc. 27. conf. 30.
Pares in amore & æquales: h. e. Ex æquo inter ſe amantes. Cic. de Amicit. 32. Sintque pares in amore & æquales.
Pares, in amore dicuntur, quum mutuo inter ſe pariter amant: contra, Impares, quum mutuo non amatur, ſed alteri amanti alter vicem non reddit, neque animum mutuum. Hor. Epod. 15. 14.
Et quæret iratus parem. Idem de Impari, 1. Carm. 33. 10.
Cui placet impares formas, &c. Rurſus, Epod. 11. 26.
Deſinet imparibus certare ſummotus pudor. i. e. Me paulo inverecundius geram, nec ita pudenter ſummittam amicæ, ſed eam aſpernabor, deſinamque ſectari imparem, neque redamantem. Turneb.
Par in belligerando. Cic. pro Font. 26. Qui Induciomaro iſti minaci atque arroganti par in belligerando eſſe poſſit.
Par eſt, Quod in omnes æquabile eſt. Cic. 2. de Invent. 68.
Animis nequaquam paribus. Liv. 1. 25. extr.
Amor par eſt illis. Ovid. 12. Met. 416. conf. Pares in amore paulo ſupra.
Arma paria. Virg. 5. Æn. 425.
Auſpicia. Virg. 4. Æn. 102.
Fortuna par duorum. Ovid. 2. de Arte Am. 559.
Ingenium par nanciſci. Ter. Hec. 1. 2. 95.
Ingenium minime voluntati par. Cic. pro Corn. Balb. 1. conf. Par cum dativo.
Oratio par virtuti. Cic. pro Lege Manil. 29. Jam vero virtuti Cn. Pompeji quæ poteſt par oratio inveniri?
Pœna par delicto. Ovid. 2. Triſt. 578.
Pretium laboris dignum, & par. Plin. 3. Epiſt. 9.

Pares Curiæ. V. PARES in proprio loco.
Pares cum paribus. Cic. de Senect. 7. Pares autem cum paribus, veteri proverbio, facillime congregantur.
Coëat par jungaturque pari. Hor. 1. Epiſt. 5. 25.
Nubere pari. Ovid 9. Epiſt. 32.
Eſſe paria debent poſteriora ſuperioribus, extrema primis. Cic. 3. de Orat. 148.
Eſſe pari filo, i. e. Simili textura. Lucret. lib. 2. 341.

Debent nimirum non omnibus omnia prorſum
Eſſe pari filo, &c. Proverbii ſpeciem habet, quod haud inſcite quadraverit in eos, qui iiſdem præditi moribus, non multum a ſeipſis in omni vitæ genere diſcrepant. Nos Galli diceremus, *De meſme paſte.*

Pari jugo, dixit Plin. in Epiſt. pro eo quod eſt, Pari ſtudio, parique conatu. Quadrabit in eos proverbium, qui negotium commune certatim ac ſimili contentione agunt. Translatum a bubus, idem plauſtrum æquali jugo trahentibus. Plinii verba ſunt hæc lib. 3. Ep. 9. Habet quidem gloria, in ſtudiis præſertim, quiddam ἀκοινώνητον: nobis tamen nullum certamen, nulla contentio, quum uterque, pari jugo, non pro ſe, ſed pro cauſa niteretur.
Eſſe parem, ſignificat Sufficere alicui operi, ſive reſiſtendo illi, ſive exſequendo. Cic. 12. Att. Eum tamen interpellat fletus, cui repugno quoad poſſum: ſed adhuc pares non ſumus.
Eſſe parem alicui, pro Æqualia reddere. Plaut. Capt. 2. 2. 65.

Bene merenti, bene profuerit: male merenti, par erit.

Par mihi ſis. Cic. 14. Att. 5. Non committam poſthac, ut me accuſare de epiſtolarum negligentia poſſis; tu modo videto in tanto otio, ut par mihi ſis.
Superiorem parem eſſe inferiori, maximum eſt in amicitia. Cic. de Amicit. 71.
Facere paria, Quod omiſſum eſt, vel quod aliunde acceptum, alibi vel aliunde compenſare: ut ait Valla lib. 5. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 9. Quum aliter beneficium detur, aliter reddatur, paria facere difficile eſt.
Facere parem rationem cum forenſibus negotiis. Columel. lib. 12. in Præf.
Facere par alii rei. Cic. 3. de Legib. 19. Infima ſummis paria fecit, turbavit, miſcuit.
Referre parem gratiam. Ter. Eun. 4. 4. 58. Quod &
Par referre. Ter. Adelph. 1. 1. 48.
Par pari. Plaut. Pſeud. 2. 3. 26.

Euge, par pari, aliud autem quod cupiebam, contingit.

Par pari datum. Plaut. Aſin. 1. 3. 20.

Par pari datum hoſtimentum eſt, opera pro pecunia.

Par pari referre. Ter. Eun. 3. 1. 55.

— ſi laudabit hæc
Illius formam, tu hujus contra, denique
Par pari referto, quod eam mordeat. Hunc locum adducit Cic. 1. Fam. 9. Paulus Manutius utrobique legit, Par pro pari referto, ne mancus ſit verſus: idque ex vetuſtiſſimo codice Pauli Boti Regienſis. Sed Latinum non videtur Par pari referre. H. St. Puto Par pro pari referre, ſcribere voluiſſe. Al. Tu par pari &c.

Referre paria paribus. Cic. 3. de Orat. 204.
Reddere paria in utramque partem. V. REDDO.
Reſpondere par pari. Plaut. Truc. 5. 47.

Quid iſta debet niſi tria? ST. quæ tria nam ST. unguenta, noctes ſavium.
P. Par pari reſpondet. Cic. 16. Att. 4. Ut ſit unde par pari reſpondeatur.

Paria paribus, omnia omnibus reſpondeant. Cic. 1. de Nat. Deor. 50.
Par impar, Genus ludi. Suet. in Auguſt. cap. 71. Miſi tibi denarios ducentos quinquaginta, quos ſingulis convivis dederam, ſi vellent inter ſe poſt cœnam, vel talis, vel par impar ludere. Hor. 2. Serm. 3. 248.

Ludere par impar, equitare in arundine longa.

Obſervandum eſt veteres poetas claſſicoſque Par, cum compoſitis Compar, Diſpar, Impar, ſemper produxiſſe, ut ex Catullo, Lucretio, Horatio & aliis conſtat; cum contra qui Theodoſii temporibus & poſtea vixerunt, ut Auſonius, Prudentius, Proſper, Mart. Capella, aliique fere corripuerint. Quod hic monere voluimus, ne illorum auctoritas junioribus imponat.
Superl. Pariſſimus, [ἰσότατος] formavit Plaut. Curc. 4. 2. 20.

Eodem hercle vos pono & paro, pariſſimi eſtis iibus.

Pariſſima talio. Gell. 20. 1.

PĀR, păris. n. [ζεῦγος] abl. pari: Numerus duorum, quaſi inter ſe parium. ut, Paria amicorum. Cic. de Amicit. 15. Id mihi eo magis eſt cordi, quod ex omnibus ſæculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere ſperare videor Scipionis amicitiam & Lælii, notam poſteritati fore.
Par columbarum. Ovid. 13. Met. 837.
Nobiliſſimum par gladiatorum. Cic. de Opt. gen. Orat. 17.
Componere paria, Translate. Plin. 21. 8. Paria nunc componuntur, natura atque luxuria depugnante. i. e. Singuli flores ſingulis coloribus arte factis. Idem lib. 8. cap. 12. de Draconum cum elephantis pugna loquens, Quam quis aliam tantæ diſcordiæ cauſam attulerit, niſi Naturam, ſpectacula ſibi, ac paria componentem? [Alludit ad paria gladiatorum.
Scyphorum paria complura. Cic. 4. Verr. 47.
Invictum par Conſulum. Paterc. 2. 46. 1.
Par ſuum videre dei. Lucan. 6. 3.
De maſculo. Ovid. 3. Faſt. 193.

Cum pare quæque ſuo coeunt volucreſque feræque.

De femina. Idem 3. Faſt. 526.

— accumbit cum pare quiſque ſua. Et 4. Faſt. 98.
Et docuit jungi cum pare quemque ſua.

PĂRĬTER, [κατὰ ταὐτὰ] Adv. congregandi, ſignificans Simul. Cic. de Amicit. 80. Quod ſi hoc apparet in beſtiis, volucribus, natantibus, agreſtibus, cicuribus, feris, primum ut ſe ipſæ diligant (id enim pariter cum omni animante naſcitur) deinde ut requirant atque appetant, ad quas ſe applicent, ejuſdem generis animantes.
Pariter & ſimul cum. Cic. 3. de Orat. 10. Ut ille, qui hæc non vidit, & vixiſſe cum Rep. pariter, & cum illa ſimul exſtinctus eſſe videatur.
Amittitur enim pariter cum vita ſenſus. Cic. 1. Tuſc. 24.

Cecidit tua laus pariter cum Repub. Cic. 2. Off. 45.
Creſcunt pariter cum luna, pariterque decreſcunt oſtreæ & conchylia. Cic. 2. de Divin. 33.
Infindunt pariter ſulcos. Virg. 5. Æn. 142.
Metuenda utraque vis pariter. Virg. 4. Georg. 37.
Percipit voluptatem pariter cum corpore animus. Cic. 5. Tuſc. 96.
Ferunt moleſte mecum pariter Siculi. Cic. 7. Verr. 72.
Pariter nobiſcum. Auct. ad Heren lib. 3. 1. Interea prima quæque, & nobiſcum, quum voles, & interdum ſine nobis, legendo conſequêre; ne quid impediare, quin ad hanc utilitatem pariter nobiſcum progredi poſſis.
Secum pariter me reportavit Reſp. Cic. Poſt redit. in Senat. 33.
Pariter, [ὁμοῦ] Eodem tempore. Virg. 10. Æn. 864. de Mezentio alloquente Rhœbum equum ſuum,

— Lauſique dolorum
Ultor eris mecum: aut, aperit ſi nulla viam vis,
Occumbes pariter. Poteſt & hic ſignificare Simul. [Junge Mecum pariter, diſtinguendo, Ultor eris: mecum aut, &c.

Pariter, [ἐπίσης] Ex æquo, æqualiter. Nævius, Ut pariter diſpertiantur bona patris. h. e. Ut tantum habeat unus quantum alter. Plaut. Aul. 2. 1. 12. V. Non. 4. 380.
Pariter & æqualiter. Cic. de Amicit. 56. Noſtra in amicos benevolentia, illorum erga nos benevolentiæ pariter, æqualiterque reſpondeat.
Terminantur pariter extrema. Cic. in Orat. 38.
Pariter, [ὁμοίως] Similiter. Cic. pro Font. 4. Pugnat pariter pro ſalute M. Fonteji Narbonenſis colonia.
Æque & pariter. Cic. 1. de Fin. 67. Et lætamur amicorum lætitia æque atque noſtra, & pariter dolemus angoribus.
Pariter ac. Ter. Phorm. 5. 3. 3.

Pariter nunc opera me adjuves, ac dudum re opitulata es.

Pariter atque. Plaut. Amph. 4. 1. 11.

Pariter hoc fit, atque ut alia facta ſunt.

Pariter ut. Plaut. Aul. prol. 22.

Is ex ſe hunc reliquit, qui hîc nunc habitat, filium,
Pariter moratum ut pater, avoſque hujus fuit.

Pariter fit. Ter. Eun. 1. 2. 12. i. e. Similiter, ut ait Donat.
Pariter pro meritis. Plaut. Mil. 3. 1. 75.
Cœnes ut pariter pulmenta laboribus empta. Horat. lib. 1. Epiſt. ad Lollium. H. St. Ep. 18. v. 48.

PARĬTAS, ātis. f. Arnob. 2. p. 78. Aut in impari paritas aut dulcedo in amaritudine contineri nequit.

PĂRĬLIS, e. Adj. [πάρισος] ſignificat idem, quod Par. Lucret. lib. 2. 374.

Concharumque genus parili ratione videmus
Pingere telluris gremium.

Parilis Cic. in Arato. Parilis ſæpe apud Varr. de Lingua Lat. H. St.
Ætate parili. Ovid. 8. Met. 631.
Noctes pariles agitare dieſque. Lucret. lib. 1. 1066.
Ratione parili. Lucret. lib. 2. 374.
Segetes pariles proportione. Varr. de L. L. lib. 4. 20.
Accipere, & parili reddere voce Vale. Ovid. 1. Triſt. 7. 26.

PARILĬTER, Adv. Chariſ. 2. p. 191.

PARĬLĬTAS, ātis. f. [τὸ πάρισον] Æqualitas. Gell. lib. 14. cap. 3. Parilitas virtutum inter ſe conſimilium. conf. Sidon. 4. Epiſt. 4. & Aggen. p. 53. Goeſ.

PARĀRIUS, a, um. Adj. Feſtus, Pararium æs appellabatur id, quod equitibus duplex, pro binis equis, dabatur. [Puto & abſolute dictum Pararium, τοῦ Æs ſubaudito.

PARARIUS, i. m. V. ſuo loco.

PĂRIO, āre. Solvere, Paria facere: hoc eſt, ita rationes reddere, ut paria expenſa ſint acceptis. Ulpian. in l. Is qui. D. de manumiſſ. Quæri poterit, ſi quum hoc ab initio eſſet actum, emptor feſtinavit, & pretium numeravit: an poſtea ei ſatisfacto, ſervus conſtitutione uti poſſit? & puto eſſe. Proinde etſi ei numos prorogavit emptor, quum ei pariaverit, poterit ad libertatem pervenire. Quædam exemplaria habent Paruerit, ſed male.
Pariare & Reliquari opponuntur.
Pariant inter ſe Chriſtus & Adam. Tertull. de Reſurr. Carn. cap. 53. Idem de Reſur. Chriſti cap. 6. Non rapinam exiſtimavit pariari Deo.

PARIĀTIO, ōnis. f. Solutio: cui opponitur Reliquatio. Scævola in l. ult. §. Item quæſitum. D. de Condictione indebiti, Item quæſitum eſt, an pactum quod in pariationibus aſcribi ſolet in hunc modum, Ex hoc contractu nullam in ſe controverſiam amplius eſſe: impediat repetitionem? Quædam exemplaria legunt Pactionibus.

PARIATOR, ōris. m. Qui paria fecit: cui opponitur Reliquator. Paulus in l. Julius Paulus. D. de conditionib. & demonſtrationibus, Quæſiſti, ſi ita in teſtamento cautum eſſet: Stichus, ſi rationes reddiderit, cum contubernali ſua, liber eſto, eiſque hæres decem dato: an Sticho mortuo, antequam rationes redderet, vel pariatore, vel reliqua habente, libera ſit mulier. Quædam exemplaria legunt Paria, vel reliqua habente.

PARĬFĬCO, āre. Idem quod Pariare, exæquare. Orient. Common. lib. 2. p. 91.

Trina poteſtatum concluſio parificatur. Sarisb. 3. 14. Parificare aliquem alicui. [Primam rectius puto corripi ab obliquis in Par.

PĂRĂ, [παρὰ] Præpoſitio Græca, quæ Apud aliquando ſignificat, aliquando Præter, Ad, Prope. Multis nominibus Græcis præponitur, ut

PĂRĂBĂSIS, is. f. [παράβασις] Latine Tranſgreſſio dicitur, ſive Prævaricatio.
Eſt etiam Excurſio quædam & quaſi Digreſſio, qua, ubi hiſtriones e ſcæna diſceſſerant Chorus apoſtrophen habebat ad populum, vel de ſe, vel de Republica, vel de ſingulorum peccatis, &c. Implebatur brevi concentu & inciſo & ſtropha & antiſtrophe & epirrhemate & antepirrhemate & antepæſto. Perfecta Parabaſis habet quaſdam verſuum cæſuras, cujus pars dicitur commation. V. Cæl. Rhodig. lib. 8. cap. 8. ad fin. Buleng. de Theat. 1. 6. & 8. 11. 13. Scalig. Poet. 1. 7.

PARABĂTÆ, pl. m. [παραβάται] dicebantur Curſores qui primum ſuper currus ab aurigis agitatos vecti in Circo, unde Seſſores a poetis dicuntur, mox equeſtribus certaminibus finitis; e curribus deſcendentes, pedibus certatim currebant. V. Panvin. de Lud. Circ. 2. 1. vel Buleng. de Circ. cap. 26. vel Rhodig. Ant. Lect 21. 31.

PARABIA, æ. f. [παραβίη] Potionis genus eſt ex milio & conyza. Cæl.

Rhodig.

Rhodig. lib. 8. cap. 26. & lib. 7. cap. 26. Hecatæus in Europæ periodo auctor est, Pæonas ex hordeo brytum haurire, ac ex milio & conyza parabiam. Ex Athen. Deipnos. lib. 10.

PARABILIS, V. PARO, as.

PĂRĂBŎLA, æ. f. [παραβολή] Similitudo, ἀπὸ τοῦ παραβάλλειν: quod verbum Comparare significat, quasi rerum dissimilium comparatio. Unde Quintil. lib. 5. cap. 11. Parabola, quam Cicero vocat Collationem, longius res, quæ comparantur, repetere solet. ut Tam fortiter apud Hipponem fecit Scipio, quam apud Uticam Cato. Idem 6. 3. & 8. 3. Donatus; Parabola, est rerum genere dissimilium comparatio: ut Virg. 2. Æn. 223.

Qualis mugitus, fugit quum saucius aram
Taurus, & incertam excussit cervice securim. Sen. Epist. 59.

Parabolæ necessariæ, ut imbecillitatis nostræ adminicula sint, & ut discentem & audientem in rem præsentem inducant. conf. Isidor. 1. 36. & 6. 8.

Parabolæ in N. T. sunt narrationes allegoricæ utilia præcepta involventes. V. Suidam omnino & Suiceri Thesaur. Eccles.

Apud Mathematicos παραβολή in Geometria est figura arealis, quæ ex coni sectione rectangula exsistit. V. Heron. Nomina Stereom.

In Arithmetica vero operatio, quæ Latine Partitio, seu Divisio dicitur.

PARABOLĬCUS, a, um. [παραβολικός] Adj. passim apud Ecclesiasticos & Mathematicos.

PARABOLICE, [παραβολικῶς] Adv. Sidon. 5. Epist. 17. extr.

PĂRĂBŎLĀNI, [Παραβολᾶνοι] Plebeji quidam, famulitio vel ecclesiarum, vel hospitalium xenonumve deputati, & quasi adscriptitii glebæ: ut sicut illis omni vita ab agrorum cultura recedere non licebat, ita his ab servitio ægrorum qui in nosocomiis residebant. Parabolanos autem, glebæ adscripticios esse in juris Civilis Græco interprete legitur, a Græca præpositione παρὰ & βῶλος, quæ vox pro Gleba accipitur. Hæc Alciatus. Horum fit mentio Codice de Episcopis & clericis, l. Parabolani. Meminit & Cælius lib 29 cap 11. & Salmas. de Mod. Usur. cap. 5. conf. Lex. Pitisc.

Parabolani, inclinatione Latina vocabuli Græci, Homines, dicuntur qui se in periculum maximum conjiciunt, ut qui ægrotos publice in Alexandrina civitate curabant in nosocomiis. Grassante enim, ut non raro assolet, pestilentia, & ipsi rapiebantur, & id muneris contempta vita susceperant. Itaque a Cassiodoro scribitur historiæ tripartitæ lib. 11. Dum aliquo tempore in amphitheatro Constantinopoleos spectaret, cœpit clamare populus, Crudeli bestiæ artifex parabolus pugnet. Nam παράβολος homo est audaciæ projectæ, ad pericula adeunda præceps & temerarius. Hæc Turneb. 13. 23. superiore Alciati opinione rejecta. Existimavit idem aliquando Parabolanos, a Parabola Evangelica nomen habere, in qua quidam a latronibus vulneratus, a Levita neglectus, a viatore Samaritano fovetur & curatur, quasi æmulus illius. Sed tu videris. [conf. Cangii utrumque Gloss. & Voss. Etymol. Priori sententiæ astipulatur Hotoman. de signif. verb. jur. V. omnino Jos. Scalig. ad Manil. p. 286. edit Bœcl. & ejusdem Epist. ad Is. Casaub. Opusc. pag. 478. Plenissime Car. Drelincurt. in Medico Rom. servo p. 12.

PARABŎLUS, i. m. [παράβολος] Ad audendum projectus. V. in superiore dict. ex Turneb. Advers. 13. 23. &c.

PARABYSTUS, i. c. & n. Parabyston. [παράβυστος] Lectus sponsalis. quasi absconditus & latens ἀπὸ τοῦ βύω, claudo. V. Salmuth. in Panciroll. Deperd. Tit. 19. & Cæl. Rhod. 15. 9. ubi etiam ex Pausania refertur Parabyston, Forum fuisse Athenis ignobilius, in obscuro urbis loco ubi minimæ agerentur lites. V. Pausan. Attic. p. 27. Wech. & ex eo Alex. ab Alex. Genial. dier. 2. 12. V. & Suid.

PARACANDA, [Παράκανδα] Persici imperii confinium. Strab. lib. 11. Paracanda vero in Sogdiana & Cyra, ultimum Cyri opus ad Jaxartem flumen conditum, quod Persici imperii confinium erat. Sed lectio dubia est.

PARACATABOLE, es. f. [παρακαταβολή] Depositum, fidejussio: actionis genus, qua, qui experiri volebant, pecuniam deponebant: decimam partem æstimationis litis apud acta, tam actor, quam reus, multam scilicet futuram temere litigantis. Latine Sponsio dicitur. Budæus Comm. p. 17. & Annot. in D.

PARACENTERIUM, in seq. dict.

PARACENTĒSIS, is. f. [παρακέντησις] Lat. Punctio, vel Perforatio. Curatio, quæ fit manu chirurgi, quum morbus aliter curari nequit. Inungitur prius locus, deinde acu vel scalpello infixo, aquæ collectæ exitus datur Plin lib. 25. cap. 13. Pupillas dilatat: & ideo hoc inunguntur ante, quibus paracentesis fit Cæl. lib. 26. cap. 3. Sunt qui paracentesin vocent, quum perforatur venter hydropicorum aquæ educendæ gratia. Sed si oculorum congelatus humor eodem emittatur modo, eadem servabitur appellatio. Id vero ferramentum quod id præstatur, recte paracenterium dixeris. Perforationem ipsam describit Cels. 7. 15.

PARACENTETĒRIUM, i. n. [παρακεντητήριον] Instrumentum chirurgicum perforationi idoneum, de quo Veget. Mulomed. 2. 17. V. dict. præced.

PARACERCIDES, [παρακερκίδες] sunt Officula in cruribus. Cæl. Rhodig. lib 4. cap. 11. Sunt vero officula, quæ item paracercides nuncupantur, quia prope est Cercis, id est radius. Sic enim dicitur Os majus, quod totum fert crus. V. Polluc. lib. 2. s. 191.

PARACHARAGMA, ătis, n. [παραχάραγμα] Falsa notatio. Paracharagmata sunt Numi adulterini, quos qui cudunt paracharactæ appellantur. Cæl lib. 10. cap. 2. V. Gloss. Gr. Lat.

PARACHELOITÆ, [παραχελωῖται] Populi sunt in Græcia ad Acheloum & Lamiam inferorum fluvios. Strabo. lib. 9. V. & Steph.

PARACHLAMYS, [παραχλαμύς] Vestimenti genus non modo militare, sed etiam puerile. Ulpian. in l. Vestis. de auro & argento legato, in P. Alciat. lib. 11. C. ad l. 1. de vest. holo. Plaut. in Persa. [Chlamydis nempe, non Parachlamydis meminit, 1. 3. 75. Gloss. Gr. Lat. χλαμύς, Chlamys, χλαῖνα, Lena.

PARACLĒTUS, i. m. [παράκλητος] profertur, a παρακαλέω, quod Consolor, rogo & hortor significat: item, Pro alio precator intervenio, ut advocatus & patronus. HInc Paracletus, Advocatus, consolator, patronus, fautor. Et, Qui in foro ac judiciis a nostris Deprecatores vocantur, ii apud Græcos Paracleti dicuntur. Tertull. de Virg. Veland. cap. 1. Idem de Anima. cap. 55. & de Resurr. Carn cap. 63. V. Suic. Thes.

Pænultimam natura longam corripuit Prudent. Cathem. 5. 160.

Spirat de patrio corde Paracletum. Idem Peristeph. 14. 430.

PARACLȲTUS, i. m. [παράκλυτος] per Y scriptum, Infamem, aut præter famam significat: nam Para, in hujusmodi compositione, Præter, vel diminutionem denotat: κλυτὸς vero Famam adeptum. [Ego vocem hanc pro spuria habeo, nec usquam exstare puto.

PARAGNEMIUM, i. n. [παρακνήμιον] Os in cruribus, de quo sic Cælius Rhodig. lib. 4. cap. 11. Ipsum autem crus ossibus constat duobus: alterum ab exteriore parte supra positum est, & vocatur paracnemium, parastata vero in jumentis, Vegetio tradente. Mulom. 4. 1. 2. V. Polluc. lib. 2. s. 190. & infra PARASTATÆ.

PARACOLLĒTICUS, a, um. Adj. [παρακολλητικός] Aptum ad glutinandum. ut, Emplastrum paracolleticum. Cels. 5. 19. 6.

PARACYNANCHE, es. f. [παρακυνάγχη] Tumor & rubor in faucibus. Celso 4. 7. Levissimum Anginæ genus.

PARADA, æ. f. Navigii tegumentum vel umbraculum apud Gallos. Sidon. 8. Epist. 12. Superflexa crate paradarum. V. ibi Sirmond. Auson. Epist. 5. 27.

Expositum subter paradas lectoque jacentem. V. Turneb. Advers. 22. 10. Scheffer. addend. ad lib. 2. de Mil. Nav. p. 325. Casaub. in Suet. Jul. cap. 52. Cerda Adv. 10 2. vel Lex. Pitisc.

PARADIASTŎLE, es. f. [παραδιαστολή] Schema est, ut ait Rutilius Lupus, quod duas aut plures res, quæ videntur unam vim habere, disjungit: & quantum distent docet, suam cuique propriam sententiam subjungendo. De hoc sic Julius Rufinianus, Paradiastole, est quum similes res discernuntur, contrariis redditis: ut Virg. 3. Ecl. 80.

Triste lupus stabulis, maturis frugibus imbres:
Arboribus venti, nobis Amaryllidis iræ. Et 82.
Dulce satis humor, depulsis arbutus hœdis,
Lenta salix feto pecori, mihi solus Amyntas. Latine dicitur

Discriminatio.

PARADIAZEUXIS, [παραδιάζευξις] est Figura in oratione, quæ fit quoties quid ita disjungitur, ut tamen conjunctum intelligatur, vel quum quid ita reticemus, ut tamen tacitis nobis intelligatur. Imp. in l. pen. De verb. sig. lib. 6. C.

PARADIGMA, ătis. n. [παράδειγμα] Latine Exemplum dicitur. Julius Rufinianus, Paradigmatos quidem triformis est ratio. Nam exemplum aut personas tantum exhibet sine sermone, aut sermonem sine personis, aut simul utrumque. Personam sine sermone, ut Cic. pro Milon. 8. Neque enim potuisset aut Ahala ille Servilius, aut P. Nasica, aut L. Opimius, aut C. Marius, aut me Consule Senatus non nefarius haberi, si sceleratos cives interfici nefas esset. Sermonem sine persona, Catonis est dictum, Pedibus compensare pecunia. Sermonem pariter & personam. Cic pro Rosc. Amer. 34. Estne hoc illi dicto atque facto Fimbriano simillimum? Hactenus Rufinianus. Donatus; Paradigma, est exempli hortantis vel deterrentis enarratio. Hortantis, ut Virg. 1. Æn. 246.

Antenor potuit mediis elapsus Achivis
Illyricos penetrare sinus, &c. Deterrentis, ut 7. Æn. 363
At non sic Phrygius penetrat Lacedæmona pastor,
Ledæamque Helenam Trojanas vexit ad urbes. V. Isidor. 1. 36.

PARADIGMĂTICE, es. f. [παραδειγματική] Statuariæ species quæ gypsum tractans a typis non abscedit. Cæl. Rhodig. 29. 24.

PĂRĂDĪSUS, i. m. [παράδεισος] tametsi quidam femininum esse contendant; Hortum significat apud Xenophontem, & locum ferarum septum, sive vivarium aut viridarium. Vox deflexa est, ni fallor, ab Hebræo *Pardes*, quod hortum domesticum significat, sive pomarium. V. Gell. 2. 20. & Voss. Lex. Etym. vel Lex. Pitisc. conf. POMARIUM.

PARADĪSUS, [Παράδεισος] Syriæ oppidum supra Antaradum in Meridiem, ad Libani Orientale latus situm. V. Steph.

Amnis Paradisi meminit Plin. lib. 5. cap. 27. & Capella, lib. 6.

Paradisus in quo Adam a Deo creatus est, ubi, & quid fuerit, vide apud Cælium Rhod. lib. 1. cap. 22. & S. S. interpretes.

PARADISIĂCUS, a, um. Adj. Alcimus Avitus, 1. 300.

In paradisiaca ponuntur sede parentes. Venant. Fortun. lib. 6. Carm. 8.

Et paradisiacas spargit odore rosas.

PARADISĬCŎLA, æ. c. Prudent. Hamartig. 928.

Et paradisicolæ post ulcera dira beato.

PARADISĬGĔNUS, a, um. Adj. Theodulf.

Hic Paradisigeno veniens de vertice.

PARADOGUM, non Latinum, aut Græcum est verbum, sed Longobardicum, quo Nobilitas feudi significatur, quemadmodum ignobile feudum Pædagogum vocitabatur. Bald. & Alvaricus in feud.

PĂRĂDOXUS, a, um. Adj. [παράδοξος] Latine Admirabilis dicitur, præter opinionem, & inauditus. Unde Paradoxa, neutro genere, dicuntur Ea quæ sunt præter opinionem. Cic. 4. de Fin. 74. Hæc παράδοξα illi, nos admirabilia dicamus. Idem in Parad. 1. Ego tibi illa ipsa, quæ vix in gymnasiis & in otio Stoici probant, ludens conjeci in communes locos: quæ quia sunt admirabilia, contraque opinionem omnium, ab ipsis etiam Paradoxa appellantur.

Paradoxum, Schema est, de quo sic Rufinianus, Paradoxon sive hypomone, Sustentatio vel Inopinatum. Hoc schema suspendit sensum, deinde subjicit aliquid contra exspectationem auditoris, sive magnum sive minus & ideo Sustentatio, vel Inopinatum dicitur. Cic. pro Ligar. 27. Hinc prohibitus, non ad Cæsarem, ne iratus: non domum, ne iners: non aliquam in regionem, ne condemnare causam illam, quam sequutus esset, videretur: in Macedoniam ad Cn. Pompeji castra venit. &c. Hactenus Rufinianus.

Paradoxi etiam Mimi dicuntur. V. Schol. Juven. ad Sat. 8. 184. Siparium velum est, sub quo latent paradoxi, cum in scenam prodeunt. παραδοξολόγους eosdem dictos observat Salmas. ad Vopisc. p. 384.

PĂRĂDRŎMIS, ĭdis. f. [παραδρομίς] Latine Ambulatio dicitur. Vitruv. lib. 5. cap. 11. extr. Proxime autem xystum & duplicem porticum designentur hypæthræ ambulationes, quas Græci παραδρομίδας, nostri xysta appellant, in quas per hiemem ex xysto sereno cælo athletæ prodeuntes exercentur. Adde Lex. Vitruvian. in Xystus; & Salmas. de Pallio p. 272.

PĂRÆNĔSIS, is. f. [παραίνεσις] Præceptio vel admonitio. Gell. 6. 14. &

PARÆNĔTĬCUS, a, um. Adj. [παραινετικός] Præceptorius vel admonitorius, a verbo Græco παραινέω, præcipio & admoneo. V. Senec. Epist. 94. & 95.

PARÆTACA, ōrum. n. pl. [Παραίτακα] Urbs Mediæ, apud Steph. Byzant. vel

PARÆTACE, es. f. [Παραιτάκη] Civitas Parætacenorum in Babylone ad Zagrum montem, qui ex Armenia inter Medos Adiabenosque veniens, supra

ſupra Parætacen & Perſiden porrigitur. Tigrin. & Euphraten fluvios habet.

PARÆTACĒNI, [Παραιτακηνοὶ] Populi ſunt ultimi in Media, montani & latrones, ac Perſis contigui. Strab. lib. 15. Herodot. lib. 1. cap. 101.

PARÆTACĒNE, es. f. [Παραιτακηνή] Regio ipſa inter Perſidem & Mediam ſita, cujus meminit Curt. 5. 13. 2.

PARÆTAGÆ, arum. [Παραιτάκαι] Populus illius tractus apud Strab. lib. 16. pr. & Arrian. lib. 3. de Exped. Alex. cap. 19. p. 205.

PĂRÆTŌNIUS, [Παραιτόνιος] Cyrenaicæ portus ingens, & ad quadraginta ſtadiorum amplitudinem expanſus, Strabone auctore lib. ultimo. Etymum vocabuli apud Hermolaum lege cap. 5. quinti libri Plinii. Ibidem oppidum ejuſdem nominis eſt ab aliis Hammonia dictum, eidem Straboni lib. ult. Quod tamen quidam Prætonium potius appellant. V. Ovid. 2. Amor. 13. 7. Et 9. Met. 772.
Item Coloris ſpecies ex ſpuma maris ſolidata, ab ipſo loco unde foditur nomen habens, apud Vitruv. 7. 7. & Plin. 35. 6. Idem lib. 33. cap. 5. Parætonium, quoniam eſt natura pinguiſſimum, & propter lævorem tenaciſſimum, atramento aſpergitur, ne parætonii candor pallorem chryſocollæ afferat.

PARÆTONIUS, a, um. Adj. a Parætonio. Lucanus Syrtes Parætonias vocat lib. 3. 295. conf. Idem 10. 9.
Nilus Parætonius. Stat. 5. Theb. 12.
Rates Parætoniæ. Ovid. 3. de Arte Am. 390.

PARAGAUDES, [Παραγαύδης Heſych.] quæ & PARAGAUDÆ dicuntur. Veſtes erant, de quibus Trebellius Pollio in Claud. cap. 17. extr. Veſtes diverſas XVI. Albam ſubſericam, paragaudem triuncem unam. Et Vopiſcus in Aureliano cap. 15. Quum darentur tunicæ ſubſericæ, lineæ paragaudæ. Ex quibus plane conſtat paragaudas genus eſſe veſtimenti virilis, ut plurimum linei, quod ſub alia veſte gerebatur, vinctum nunc unico nexu, nunc pluribus loris, auratis fortaſſe. Ita enim intelligimus monolores, dilores & ſimilia. Licet Hermolaus Barbarus a coloribus tractum putet in Corollario Pliniano. Nam & interulas dilores nominat idem Vopiſcus in Bonoſo extr. Hæc Alciatus. Meminit & Cælius lib. 16. cap. 10.
Paragauda, aliter ex Turnebo Adverſ. 9. 11. ſic enim inquit, Ego igitur paragaudas arbitror faſcias fuiſſe, vel aureas vel ſericas auro ornatas. quæ veſtibus intexerentur, non ut inſtitæ adſuerentur. Id ſatis oſtendit Imperatorum Gratiani, Valentiniani, & Theodoſii reſcriptum, quod habetur in l. 2. C. de veſtib. olover. &c lib. 11. Nemo vir auratas habeat aut in tunicis aut in lineis paragaudas: niſi hi tantummodo, quibus hoc, &c. At in l. 1. eod. tit. Auratas ac ſericas paragaudas auro intextas viriles privatis uſibus contexere conficereque prohibemus, &c. veſtis potius ipſa paragaudis diſtincta & inſignita ſignificatur. Nam & paragauda veſtis ipſa etiam dicebatur. Vopiſcus in Probo cap. 4. Interulas paragaudas duas. Et in Aureliano cap. 46. extr. Paragaudas veſtes ipſe primus militibus dedit, quum ante non niſi rectas purpureas accepiſſent. Qui locus prætexturam quandam veſti paragaudæ fuiſſe intextam ſignificat, quum paragaudæ veſti purpuream rectam opponat, quæ nec clavata, nec prætexta erat. Harum quædam monolores erant, quædam dilores, aliæ trilores, aliæ etiam pentalores: ego autem ſuſpicor monolores fuiſſe paragaudas veſtes, quibus una tantum paragauda intexta eſſet: quibus autem duæ, quæ ſua latitudine lora æmulari viderentur, dilores: quibus tres, trilores. Nam quod illæ tanquam faſciæ lori æquarent latitudinem & ſimularent ſpeciem, ideo ſuſpicor ab hiſtoricis & populo ſic vocatas fuiſſe. Vopiſcus in ſeqq. Et quidem aliis monolores, aliis dilores, trilores aliis, & uſque ad pentalores, quales hodie lineæ ſunt. Haud me tamen fallit eruditos eſſe homines, qui monocores, dicores, tricores, pentacores hic ſcribendum aſſerant, & veſtes intelligant bis, ter, quinquies purpuræ aut muricis fuco ſatiatas: ſed nihil afferunt, cur eorum ſententia ſit recipienda. Paragauda autem, ut nihil prætermittam, verbum eſſe videtur ex Græco & Latino compoſitum, ut quoddam ornamentum & gaudium veſtis intelligatur, vel quod limbo paragauda & margini veſtis eſſet vicina, velut para caudam, id eſt juxta caudam & extremitatem & oram veſtis. conf. Salmaſii ad loca ſuperiora Hiſt. Aug. not. vel Lex. Pitiſc. [V. & ad ſeq. dict.

PARAGAUDIUS, a, um. Adj. apud eundem Vopiſc. in Aurel. cap. 46. extr. V. Caſaub. [Sic & in altero ejuſdem in Probo loco in quibuſdam codd. legitur, non dubito quin recte, ut diſtinguatur ipſe Paragaudes a Paragaudia veſte.

PĂRĂGŌGE, es. f. [παραγωγὴ] Adductio, Figura, qua littera vel ſyllaba fini dictionis jungitur, ut Dicier pro Dici: Poteſtur, pro Poteſt. Hanc alii Paralepſin, alii Prolepſin vocant. Ex Donato. V. Mart. Capell. p. 166.

PARAGOGIA, n. pl. [παραγώγια] Ipſarum aquarum pori & meatus, dicta ἀπὸ τοῦ παράγειν, quod eſt deducere. Hinc παραγωγὴ dicta Ælio Donato: nam ἀγωγὸς, aquæductus eſt. Alciatus in l. Decernimus. de Aquæductib. lib. 11. C.

PARĀGORICUS, a, um. Adj Mercabilis. Oct. Horat. 1. 8. [Sic eſt in Theſ. Lipſ. Sed niſi me fallit, Parēgoricus, παρηγορικὸς, ſcribendum, quod Conſolatorium, ſeu Lenitivum ſignificat medicis. V. infra ſ. l.

PĂRĂGRĂPHE, es. f. [παραγραφὴ] Latine Exceptio dicitur, præſcriptio, effugium litis, compoſitio. Gloſſ. Gr. Lat. Παραγραφὴ, Exceptio, Perſcriptio. lege Præſcriptio, ut in Lat. Gr. & ibid. Παραγράφω, Præſcribo. Eſt & tropus apud Poetas, quum præcedenti completo ad alia fit tranſitus. Eſt etiam Annotatio in margine, & ſcholium.

PARAGRAPHUS, i. f. [παράγραφος] dicitur Linea in longum protenſa, qua poëtæ ſtrophas & antiſtrophas in Dramatibus, JCti legum ſectiones, ſeu particulas diſtinguebant. Vulgo g. m. uſurpant. Sed f. eſt, quia ſubauditur γράμμη. Vox protrita juriſconſultis noſtris. V. Alciat. lib. 3. Diſpunctionum, cap. 16. & Cæl. lib. 15. cap. 20. & Hephæſtion. Enchir. in cap. περὶ σημείων.

PARALIA, V. AMBRACIA.

PĂRĂLĪPŌMĔNUM, [παραλειπόμενον] Derelictum, prætermiſſio. Hinc Q. Calaber poeta Græcus opus ſuum, quo ea exſequitur, quæ ab Homero ſunt prætermiſſa. Ὁμήρου παραλειπόμενα inſcripſit. In ſacris quoque libris eadem ratione dicuntur, quibus ea ſupplentur, quæ in libris Regum aut prætermiſſa erant, aut breviter relata. V. Iſidor. 6. 1. & 2.

PARALIUS, [παράλιος] Tithymali tertia ſpecies eſt, ita dicta, quod loca maritima amet. Eadem & Tithymalis dicitur. Plin. lib. 26. cap. 8. Tertium genus tithymali paralius vocatur, ſive Tithymalis, folio rotundo, caule palmum alto, ramis rubentibus, ſemine albo. conf. Apul. de Herb. cap. 108. & Dioſcor. 4. 164.

PĂRALLAXIS, is. f. [παράλλαξις] Differentia veri loci & apparentis. V. Mathematicos.

PARALLELISMUS, PARALLELOGRAMUS, PARALLELONEUS, V. PARALLELUS.

PARALLĒLUS, a, um. Adj. [παράλληλος] quaſi Alternus, mutuus, invicem comparatus, æqualiter diſtans. A quo Lineæ æque diſtantes, Parallelæ dicuntur. Ideoque, Segmenta mundi, quæ nos circulos dicimus, Parallelos Græci vocant, ut ait Plin. lib. 6. cap. 33. Paralleli dicuntur circuli ſphæræ, qui ad eundem polum conſtituti finiuntur. Interpres Plutarchi neutro genere parallela dixit in Parallelis Plutar. id eſt Comparationibus. Ariſtot. quoque & Iſocrates neutro genere utuntur.

PARALLELONEUS, a, um. Adj. ut, Terminus paralleloneus. Auctor de Limit. apud Goeſium p. 310.

PĂRALLĒLISMUS, i. m. [παραλληλισμὸς] apud Mathematicos.

PARALLĒLŎGRAMMUS, a, um. Adj. [παραλληλόγραμμος] Parallelis conſtans lineis. ut, Parallelogramma menſura. Frontin. de Colon. p. 336. 353. & 358.

PARALLELOGRAMMUM, [παραλληλόγραμμον] Figura eſt quadrati. Eucl. 1. Elem. Theor. 1. 24. Parallelogrammorum ſpatiorum æqualia ſunt inter ſe quæ ex adverſo, & latera, & anguli: atque illa bifariam ſecat diameter.

PARALOGIA, æ. f. [παραλογία] Deceptio. Frontin. de Colon.

PARALOGISMUS, [παραλογισμὸς] Deceptio per falſas ratiocinationes, concluſio fallax, & captioſa argumentatio: a verbo Græco παραλογίζω, quod inter cetera ſignificat, captioſo genere argumentationis utor

PARALOS, [πάραλος] apud Athenienſes Navis genus erat, qua Theori (θεωροὶ) ad rem divinam faciendam Delphos mittebantur, eumque in uſum ſolum publice deſtinata. Illi quoque, qui hac in navi vehebantur Parali dicebantur.
Paralorum quoque nomine Plutarchus intelligit Unam ex tribus factionibus Athenienſium, quæ Solonis tempore vigebant.

PARALURGES, [παραλουργὲς] Veſtimenti genus, utrimque habens intextam purpuram: Iones πηχυαλὲς vocant, ut ſcribit Jul. Pollux lib. 7. cap. 13.

PARALUS, [Πάραλος] Periclis filius, quem pater tanto amore proſequebatur, ut cum infracto animo omnem calamitatem ferret, mortem filii ſine dolore, ac lacrimis, immo ejulatibus tolerare non potuerit. V. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 7.
Fuit etiam Paralus, cui Hegeſias primam longæ navis inventionem tribuit, referente Plin. lib. 7. cap. 56.

PĂRĂLȲSIS, is. f. [παράλυσις] Latine dicitur Diſſolutio. Hermolaus, Paralyſis, unde Paralytici, Latine reſolutio nervorum dicitur, & alio nomine a Græcis hemiplexia, hoc eſt ſemiapoplexia, quum in alteram tantum partem corporis malum id incubuit: nam quum totum afficitur, apoplexia nominatur. Nunc utrumque, inquit Celſ. lib. 3. cap. 27. paralyſin appellari video. Nominatur id & Pareſis fere a defectu virium. Hactenus Hermolaus. Plin. lib 20 cap. 3 Inteſtinorum omnium vitiis medetur & renum, & lumborum, & paralyſi

PARALȲTĬCUS, [παραλυτικὸς] Qui paralyſi laborat. Plin. lib 20. cap. 9. Ideo paralyticis & tremulis dare jubet. Idem 31. 6. & 32. 3 Utuntur etiam hac voce Petron. cap. 131. Tertull. Apol. cap. 21. & adverſ. Marc. 4. 10. Arator 1. 759. antepenultimam metri cauſa produxit:
— ſurgens paralytice dixit.

PĂRĂMĒRIA, n. pl. [παραμήρια] Femora. Cæl. lib 4. cap. 11. Intra coxas femora ſunt, parameria dicta: nam quod coxas interjacet, meſomerium eſt. [Immo ſic vocari interiorem femorum partem, τὰ ἐντὸς τῶν μηρῶν, docet Pollux lib. 2. ſ. 188. unde hæc ſumſit.

PĂRĂMĔSE, es. f. [παραμέση] Muſicus ſonus inter ſtantes. Vitruv. 5. 4.

PĂRĂNĒTE, es. f. [παρανήτη] Chorda proxima ultimæ. V. Vitruv. loc. cit. & 6. 1.

PARANGARIÆ, V. ANGARIA.

PARANITES, [παρανίτης] Gemma eſt ex Amethyſtorum genere, quæ in Arabiæ contermino invenitur, alio nomine Sapinos dicta. Plin. lib. 37. c. 9.

PARANYMPHUS, i. m. [παράνυμφος] vel potius PARANYMPHIUS, παρανύμφιος] Latine Pronubus dicitur, ab antiquis Auſpex. Antiqui enim pro nuptiis celebrandis auſpicium capere ſolebant. Qui præerat huic rei, pro parte viri, a Græcis Paranymphus, a noſtris Auſpex dicebatur. Et ut Auſpex pro parte viri, ſic & Pronuba pro parte mulieris adhibebatur. Auguſt. de Civ. Dei 6. 9. Quid impletur cubiculum turba numinum, quando & paranymphi inde diſcedunt? Gloſſ. Lat. Gr. Auſpex, Pronubus, παράνυμφος. Ibidem, Pronuba, ἡ παράνυμφος. Sic & in Græco Lat. Paranympham dixit Iſidor. 9. 8. conf. Voſſ. Lex. Etymol. vel Pitiſc.

PARAPATIUS, Unus ex Parthorum regibus, qui ſibi Arſacis nomen, cognomento attribuit, tanta fuit Arſacis virtus. Alex. ab Alex. lib. 1. cap 2.

PARAPĒCHY, [παράπηχυ] tanquam dicas Cubitale, apud Polluc. lib. 7. cap. 13. veſtis alba, cubitum (unde illi nomen eſt) purpureum contextum habens. A Varr. 4. de L. L. 30. inter Ornamenta muliebria ponitur, ut vult Scaliger. Conject. p. 57. Steph. Sed ibi vulgo legitur παραπληκτικά.

PARAPĒCHYON, eſt Os minus brachii, quem nos Radium appellamus: Cæl. lib. 4. cap. 3. [Parapechion παραπήχιον, vel παραπήχειον, & παραπήχυον Mſſ. Polluc. 2. ſ. 142.

PARAPEGMA, ătis. n. [παράπηγμα] eſt Canon, aut organi ſpecies Aſtronomici. Cæl. lib. 8. cap. 8. Parapegma (inquit) ad ſcenæ rationem pertinet nihil: eſt enim eo nomine canon, aut organi ſpecies aſtronomici, quod ſignificat Vitruv. 9. 7. Parapegmatum diſciplinas nuncupans, quibus ſiderum occaſus, & tempeſtatum comperiantur ſignificatus. Suidas παράπηγμα, inquit, κανὼν, καὶ εἶδος τι ὀργάνου ἀστρονομικοῦ.

PĂRĂPĔTASIA, orum. pl. Theod. Cod. 15. 1. Ædificia quæ vulgi more parapetaſia appellantur.

PĂRĂPHERNA, orum. [παράφερνα] dicuntur a juriſconſultis, Quæcunque præter dotem dantur feminis, a παρὰ præter, & φερνὴ dos. Ulpian. de Jure dotium, l. Si ego, Ceterum ſi res dentur in ea quæ Græci parapherna dicunt, quæque Galli peculium appellant: videamus an ſtatim fiant mariti. conf. Hotoman. de Vet. Rit. Nupt. c. 8. & Henr. Steph. Theſ. Græc. Indic.

PARAPHERNĀLIS, e. Adj. ut, Bona paraphernalia, apud JCtos.

PĂRĂPHŎRON, Aluminis ſpecies eſt, de qua Plin. lib. 35. cap. 15.

PĂRĂPHRASIS, is. f. [παράφρασις] Ejuſdem ſententiæ per alium ſermonem expoſitio, & liberior interpretatio, quum quædam mutantes,

aut etiam addentes, copiosius ac dilucidius explicamus quod ab aliis dictum est: cujusmodi est Themistii in Aristotelem. Quintil. lib. 10. cap. 5. Neque ego paraphrasin esse interpretationem tantum volo, sed circa eosdem sensus certamen atque æmulationem.

Paraphrastes, æ. m. [παραφραστής] Interpres, latius dicta explicans. Hieron. Præf. in Lib. Reg.

Păraphrĕnītis, ĭdis. f. [παραφρενῖτις] est, Mentis delirium, a verbo παραφρονέω; hoc est mente percellor, moveor, deliro, desipio. Galen. in lib. 1. Prorrhetici Hippoc. [Immo hæc est παραφρόνησις seu παραφροσύνη, h. e. ipsum Delirium, παραφρενῖτις vero non nisi de levi & brevi mentis alienatione, cujusmodi in multis febribus accidit, dicitur.

Paraphyades, [παραφυάδες] Surculi & propagines. Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 14. Sunt & in pedibus plerumque paraphyades, quas velut surculos dixeris, & propagines.

Parapiani, Populi sunt in India, regione Capissene, non procul ab Indo fluvio. Plin. lib. 6. cap. 23.

Paraplēgia, æ. f. [παραπληγία] est, Membrorum resolutio, ex apoplexia in partem aliquam decumbente. Hippocrat. lib. 1. de Morb. vulgar. Natu majoribus autem & quos jam calor deficit, paraplegiæ, aut insaniæ, aut cæcitates. &

Paraplexia, [παραπληξία] est, Detentio mentis, cum ereptione sensuum, & corporis resolutione, ex parte tamen. Galen. in Finitione Medica: Paraplectici demum dicuntur, quibus dextræ tantum partes, aut sinistræ resolutione elanguescunt. Paraplexia enim, ut a toto pars, ita ab Apoplexia, differt: quam rem idem Galen. eo quo dixi libro sapientissime explicat. conf. PARALYSIS.

Parapotamia, [Παραποταμία] Regio Asiæ Tigri fluvio proxima, unde & nomen accepit. Plin. lib. 6. cap. 28.
Est & Phocidis civitas, teste Steph. unde

Parapotamius, a, um. Adj. [Παραποτάμιος] Parapotamii, Populi sunt in Phocide, Asiæ regione. Strab. lib. 9.

Parapsis, ĭdis. f. [πάραψις] Quadrangulum & quadrilaterum vas; id est paribus absidis. Isidor. 20. 4. Petron. c. 34. Ubi parapsis excidit. Et mox Parapsiden projicere. al. Paropsis. q. V.

Pararenchon, ŏnis. m. [παραρέγχων] Nomen viri proprium. Sext. Pomp. lib. 12. Non omnibus dormio, proverbium videtur a Capio (Al. Cipio) quodam, qui Pararenchon dictus est, quod simularet dormientem, quo impunitius ejus uxor mœcharetur. Ejus meminit Lucilius, Hæc Festus. Alciat. lib. 4. Parerg. cap. 26. Pararhinchus, inquit, ἀπὸ τοῦ ῥίγχειν dictus est, quod rostro seu naso sterteret, & somnum in mensa simularet, ut rivali uxoris suæ morem gereret, ut est apud Festum: quod & a quodam Galba factum fuisse Plutarchus est auctor, dum C. Mæcenati in uxoris suæ amorem effuso obsequeretur: unde ortum proverbium, Non omnibus dormio. Juven. 1. Sat. 56.

—doctus spectare lacunar,
Doctus & ad calicem vigilanti stertere naso.

Hæc Alciatus, a quo dissentiens Vitus Amerpachius in Cic. 7. Fam. 25. Apud Sex. Pompejum, inquit, male Pararhinchus Alciatus corrigit, quum sit a ῥέγχω, non a ῥίγχος facta vox. V. Erasm. in proverb. Non omnibus dormio, & Cæl. lib. 12. cap. 16. Porro ῥέγχω idem valet quod sterto; ῥίγχος rostrum. [Pararrhenchon, παραῤῥέγχων Græci sermonis proprietas postulat.

Parārius, i. m. [προξενητὴς] Qui nominibus faciendis intervenit, conciliator intercessorque inter emptorem & venditorem. Dubium an sit a Par, quia inter duos est medius, vel a Parare, quia utrinque præparat & conjungit animos. V. Voss. Etymol. p. 370. Senec. lib. 2. cap. 22. de Benefic. Quidam nolunt nomina secum fieri, nec interponi pararios, nec signatores advocari, nec chirographum dare. Budæus.
Parariis interpositis nomina facere. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 13. V. Rhodig. Ant. Lect. 11. 10.

Pararius, a, um. Ad. V. PAR.

Parasanga, æ. m. [παρασάγγας, παρασάγγης] Parasangæ, inquit Festus, apud Persas, viarum mensuræ sunt. Budæus triginta stadia continere dicit. Plin. lib. 6. cap. 26. Inconstantiam mensuræ diversitas auctorum facit, quum Persæ quoque schœnos & parasangas alii alia mensura determinent. V. Salmas. Exerc. Plin. p. 141. Herodot. lib. 2. de Ægyptiis loquens, Quotquot enim inopes soli sunt: ii terram suam orgyis metiuntur. Qui vero minus inopes soli sunt: stadiis. Qui autem latifundia habent: parasangis metiuntur. Constat autem Parasanga triginta stadiis. Schœnus autem, quod ipsum verbum est Ægyptiacum, sexaginta. conf. Hennin. in Bergier. de Viis mil. 3. sect. 2. §. 2. Eisenschmid. de Pond. & mens. f. 3. c. 3.

Parascēnia, n. pl. [παρασκήνια] sunt ab utroque latere Spatia in scena: nam scenam nonnulli interpretantur medianam theatri partem: Proscenium locus erat ante scenam parapetasmaque, sive velum, aut item pulpitum; unde per adagium dicimus Proscenia, quæ speciosa axtrinsecus videntur, quum mira intus lateat fœditas. Cæl. lib. 8. cap. 8. V. Buleng. de Theatr. 1. 27. conf. NANNIUM.

Părascevastĭca, [παρασκευαστικὰ] sunt Conceptacula seminis, quæ Præparatoria appellitare possumus, quoniam seminarium humorem ad testes deferentia præfingere, & (ut sic dicam) delineare videntur. Cæl. lib. 4. cap. 22.

Părasceve, es. f. [παρασκευὴ] Apparatus a verbo Græco παρασκευάζω, quod est præparo, deducitur. Unde & dies quo Dominus noster Jesus Christus, pro humani generis salute cruci affixus fuit, parasceve dicitur: quoniam in eo Judæi sibi necessaria ad victum sequentis diei præparabant, ut Paschæ dies absque operatione aliqua transigeretur. V. Casaub. contra Baron. Exerc. 16. [Marc. 15. 42. παρασκευὴ, ὅ ἐστι προσάββατον.

Părasĕlēne, es. f. [παρασελήνη] Lunæ replicatio in nube cava se reflectentis, a παρὰ & σελήνη Luna. V. Hier. Vital. Lex. Mathem.

Parasiōpēsis, is. f. [παρασιώπησις] Schema est apud Rhetores, a Latinis Præoccupatio dicitur, quum aliquid nos reticere dicimus, & tamen tacitum intelligitur. Quod fit vel quum rem notam esse putamus auditoribus, vel quum suspicionem majorem excitare reticendo volumus. V. Quintil. 9. 3.

Parasītus, i. m. [παράσιτος, ἐπιτραπεζίδιος] Qui aliorum mensas & cibaria sequitur: quique ad voluntatem ejus, in cujus contubernio sit, omnia loquitur, & facit, nihil repugnans, cibi & ventris gratia, à quo nomen habet: nam παρὰ, apud Græcos, Ad significat: σιτίον Cibus: σιτεία Sagina. Qualis sit parasitus declarat Ter. Eun. 2. 2. 17.

Est genus hominum, qui esse primos se omnium rerum volunt, &c.

Assentatio parasitorum in Comediis nobis faceta non videretur, nisi essent milites gloriosi. Cic. de Amicit. 98.
Edaces parasiti. Hor. 2. Epist. 1. 173.
Suadet parasitus militi. Cic. 1. Fam. 9.
Parasiti, Scorta vocati: cujus rei ea causa est, quia in conviviis, quum more Græco solerent talis sortiri vices bibendi, talos mittentes scorta invocabant sua, suasque amicas fausti ominis causa. Quia igitur parasiti invocati, id est non vocati venire in convivium solebant, quum essent patinarum affectatores, ab illa invocatione scorta appellari cœpere. Itaque apud Plaut. in Truc. 3. 2. 12. quum dixisset Truculentus adolescens;

Vel amare possum, vel etiam scortum ducere.

Respondet Astaphium;

Lepide meccastor nuntias: sed hic mihi,
Ain' parasitum te potesse ducere?

Qui versus satis indicat Parasitos, Scorta vocatos fuisse. Turneb. conf. Plaut. Capt. 3. 1. 9. [Ex quo loco nihil equidem minus exsculpseris. prioris alter versus sic legitur, Habent? ST. parasitum te fortasse dicere. Ubi Salmas. Haben'? Non satis tamen hinc liquet de scortis parasitis.
Parasiti verbum apud vetustissimos honestum fuit: Parasitique vocabantur Comites sodalesque Pontificum & magistratuum, ut docet Athenæus lib. 6. 5. Solon sic eos appellavit, qui in Prytaneo publico victu epulabantur, auctore Plutarcho.
Parasiti Phœbi sive Apollinis, dicebantur Mimi seu histriones: quia serviebant poetis, eorum scripta recitantes. Poetarum autem præsidem constat esse Apollinem. Martial. lib. 9. 29. de Latino Domitiani mimo,

Vos me laurigeri parasitum dicite Phœbi,
Roma sui famulum dum sciat esse Jovis.

Parasitos Apollinis, interpretatur Verrius, Mimos secundarum partium, quod ludis Apollinaribus in mimis fere essent parasiti illarum partium actores. Pompejus, Verrius, inquit, parasitos Apollinis ait ita appellari, quod C. Volumnius, qui ad tibicinen saltarit, secundarum partium fuerit, qui fere omnibus mimis parasitus inducatur. In antiqua inscriptione Parasiti Apollinis est mentio, his verbis, AGILIO SEPTENTRIONI SACERDOTI MOSCHI DEI, APOLLINIS PARASITO, ALVMNO FAVSTINAE AVGVSTAE. Ex Turneb. conf. Montfauc. Palæogr. Gr. p. 172. & Scalig. Lect. Auson. 2. 19. vel Lex. Pitisc. ubi plures invenias auctores.

Parasīta, æ. f. Hor. 1. Serm. 2. 98.

Custodes, lectica, ciniflones, parasitæ,
Ad talos stola demissa.

conf. Plin. 10. 23.

Parasītĭcus, a, um. Adj. ut, Ars parasitica. Plaut. Capt. 3. 1. 9. Idem Stich. 1. 3. 76. Ac perjuratiunculas parasiticas.
Veniet ab hac parasitica mensa ad hanc regiam. Suet. Vit. Hor.

Parasitaster, tri. m. Qui parasitorum est imitator, inquit Valla. Ter. Adelph. 5. 2. 4.

Est alius quidam parasitaster parvolus.

Parasītor, [παρασιτέω] āri. Parasitum agere. Plaut. Pers. 1. 2. 4.

Quin Parasitando paverint ventres suos.

Idem Stich. 4. 2. 54.

Vides ridiculos nihili fieri, atque ipsos parasitarier.

Parasitātio, ōnis. f. Plaut. Amph. 1. 3. 23.

Parasius, [Παράσιος] Pictor, sic enim a Plin. & Suida scribitur ejus nomen, non Parrhasius: licet error orthographiæ jam & apud eruditos invaluerit, Ephesius genere fuit, filius & discipulus Evenoris, qui Zeuxidem in certamine artis superavit, ut refert Plin. lib. 35. cap. 10. V. & cap. 6. conf. Suet Tiber. 44. & Hor. 4. Carm. 8. 6. Colum. R. R. præf. §. 31.

Parasphagis, [παρασφαγίς] Pars est juguli, nomine alio a Theodoro Clis, seu Clidium appellata, hæc collum respectat. Cæl. lib. 4. cap. 2.

Parastades, [παραστάδες] Postes seu Lapides, qui utrumque ostii latus muniunt. Vitruvius quoque Parastades in mentione templorum vocat Antas. Hermolaus. V. Vitruv. lib. 3. cap. 1. Eidem pars est Peristylii Græcorum lib. 6. cap. 10. & Catapultæ particula lib. 10. 15. Sed hic alii Parastatæ legunt, quæ quid distent a Parastadibus ostensurum se dicit ad lib. 5. 1. Philander. sed nihil ibi, nisi quid Parastatæ sint explicat. V. de utraquæ voce Henr. Steph. Thes. Græc. conf. ad seq. dict.

Parastada, æ. f. Idem Vitruv. l. 10. c. 15. Ad medianam parastadam. Al. Parastatam.

Parastata, æ. m. [παραστάτης] est Conceptaculum spermaticum, quod seminarium & virgam virilem interjacet. Cæl. Rhodig. lib. 4. cap. 22.
Parastatæ, Galeno lib. sing. de Finitionibus Medic. dicuntur, quos Latini Astites nominant, qui ex vena & arteria constant in unam naturam consertis, semen confoventes.
Parastatæ, ut est apud Vitruv. & Plin. Lapides sunt pilarum fere modo appositi columnis: a quarum similitudine, alterum cruris os (duo enim sunt) parastatæ nominatur in jumentis a Vegetio, (V. ad finem hujus observationis.) quod & paracnemion appellatur Julio Polluci 1. 10 2. Apud quem & meatus illi, per quos genitura e testibus per urinæ vias defertur, parastatæ nuncupantur. Sunt & in prælio, inquit, dicti parastatæ, uomen officii, quoniam adjuncti sunt prostatis, hoc est iis qui præsunt cornibus: sicut epistatæ, qui tertium in regendis his locum tenent. Sed & tabulæ quædam certis instrumentis a Vitruvio parastatæ vocantur. Hactenus Hermolaus. Plin. lib. 33. cap. 3. Sed & illius aureæ cameræ, & argenteæ trabes narrantur, & columnæ, & parastatæ. Vitruvius 9. 9. In columna, aut parastata horæ describuntur. Bud. in istis Vitruvii & Plinii locis dicit male fuisse emendatum, legendumque Parastaticæ & Parastatica. [Sic sane in posteriore Vitruvii loco exhibet Iuntina & Philandri editio. apud Veget. quoque Mulom. 4. 1. Parastaticæ duæ expressum, nec aliter Plinii Mss. codices, ubi omnino Hard. V.

Parastatica, æ. f. V. in dict. præced.

Parastĭchis, ĭdis. f. [παραστιχίς] Series litterarum nomen aliquod conficientium. Gell. 14. 6. Id etiam istis scriptum fuit, qui sunt apud Homerum versus *isopsephæ*, & quorum ibi nominum *parastichis* reperiatur. Usus & Sueton. de Illustr. Gram. cap. 6. 3.

Parasynanche, [παρασυνάγχη] Morbus, quando adjacentium faucibus, musculorum inflammatio fit. Galen. lib. 4. in Aporis. Hippocrat. 34.

Parasynaxis, [παρασύναξις] Conventus, coitio secreta. Parasinaxes, conventicula hæreticorum. l. Quicunque. 8. C. de Hæret. & Manich.

Paratella, æ. f. Herba quam vocant Lapathum. Macer. de Herb. 2. 6.

Paratilmos, [παρατιλμὸς] Supplicii grnus erat, quod pauperioribus in adulterio deprehensis irrogabatur: illis enim pili ex pudendis evellebantur. Siquidem ditiores pecunia se redimebant: Inopi expilabatur sedes.

sedes. Unde & nomen factum. Nam παρατίλλεσθαι evelli significat. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 1.

PARATITLA, [παράτιτλα] Justinianus imperator in Concept. Digest. Summas rerum appellat titulatim appositas: quales exstant Azonis. Alii Paratitla dici putant quasi Titularia, quod per ea titulus cum titulo, locus cum loco conferatur: idem quod vulgo *concordantias* vocamus.

PARATRAGŒDIO, vel PARATRAGŒDO, [παρατραγῳδέω] āre. Exaggerare, & verborum magnitudine aliquid augere. Plaut. Pseud. 2. 4. 17.

Illic homo est. CH. vide ut paratragœdiat carnufex. Al. Paratragœdat.

PARATRIMMA, V. INTERTRIGO.

PARATE, PARATUS. V. PARO.

PARAVASIS, V. PARABASIS.

PARAVĔRĒDUS, i. m. Paraveredi videntur fuisse Majores equi agminales, quod agmen sequerentur exercitus, conveherentque impedimenta. V. Rhod. Ant. Lect. 18. 8. Cerda Advers. 49. 1. l. 2. & l. 21. de Cursu public. lib. 12. l. 13. C. de excu. muner. lib. 10. l. 2. C. de præp. sacr. cubicul. lib. 12. l. 3. C. de silentiar. lib. 12. Cassiodor. lib. 11. Varr. Ep. 14. pr. ad Gaudios. & lib. 5. Epist. 39. ad Ampel. extr.

PARAVOLANUS, V. PARABOLANI.

PARAZŌNIUM, i. n. [παραζώνιον] Pugio erat, qui tribunis ab Imperatore dabatur: ut enim majoribus magistratibus gladius, ejusque potestas tribuebatur, sic tribunis parazonium. De hoc epigramma est Martial. lib. 14. 32.

Militiæ decus hoc, & grati nomen honoris
Arma tribunitium cingere digna latus. Dio quoque Trajanum scribit dixisse, quum parazonium Suræ cingeret, hoc pro me, si recte imperaro utaris: sin secus, in me. Ita in his meritum honorem distinguebat magnitudo ferri, ac gladio accingebantur Imperatores, duces, præsides: pugione tribuni. Contra, ut in honoribus mandandis his armis accingebantur: ita quum ignominiose mittebantur, & honoribus privabantur, discingebantur, cujus rei multa passim in jure aliisque scriptoribus exstant exempla. Ex Turneb. Advers. 12. 6. conf. Rhod. Ant. Lect. 22. 19. [Dio lib. 68. τὸ ξίφος, ὃ παρεζώννυτο, αὐτὸν ἐχεῖν. Pugionem reddit Victor de Cæss. cap. 13. Ceterum etsi hoc teli genus Præfecto Prætorio ab Impp. tribuebatur, ex eo tamen non sequitur proprium id ejus gestamen fuisse, vel tribunorum. V. Lexic. Pitisc.

PARCÆ, [Μοῖραι, Αἶσαι] a Parco, per contrarium, quod nemini parcant: contra Jul. C. Scalig. sic dictas putat quod maxime parcant, Poet. 3. 90. Ideo tres esse Parcas arbitrantur, quoniam tria sunt tempora, in quibus omnia volvuntur. Varro apud Gell. 3. 16. a Partu, unius litteræ mutatione, deduci putat. Quoniam, ut scribit Hesiodus, (in Th 218. & 904.) hæ nascentibus hominibus bonum malumque conferre censeantur. conf. Turneb. 18. 34. Alii a Partienda vita humana dictas volunt, sicut μοῖρας a μείρομαι, partior. V. Voss. Etymol.

Tres autem fuisse Parcas, Clotho scilicet & Lachesin & Atropon finxerunt antiqui, quas Cic. 3. de Nat. Deor. 44. Erebi & Noctis filias fuisse scribit, & easdem fata esse existimat. Fingunt vitæ hominum præesse, & nendo eam ducere. Clotho colum bajulat, Lachesis net, Atropos filum frangit. Quapropter Lanificas sorores appellat Martialis. Tres Parcæ, Apuleius de Mundo ad fin. Sed tria fata sunt, numerus cum ratione temporis faciens, si potestatem earum ad ejusdem similitudinem temporis referas. Nam quod in fuso perfectum est, præteriti temporis habet speciem: Et quod torquetur in digitis, momenti præsentis indicat spatia: Et quod nondum ex colo tractum est, subactumque curæ digitorum, futuri & consequentis sæculi posteriora videtur ostendere. Lachesin dictam esse putant, quia λαγχάνω Græce, Sortior designat. Atropon, quia verti non possit. Clotho, quoniam contorta & coordinata omnia teneat. Hæc enim, nomina ipsa lingua Græca ostendunt. Apulej. d. l. Juvenal. 9. 135.

— at mea Clotho
Et Lachesis gaudent, si pascitur inguine venter. Martial. lib. 4. 54.

Lanificas nulli tres exorare puellas
Contigit: observant quem statuere diem: &c.

Concordes stabili fatorum numine Parcæ. Virg. 4. Ecl. 47.

Nocentum ira Parcarum. Stat. 5. Silv. 2. 85.

Parca non mendax. Hor. 2. Carm. 16. 39. Illud e vetere ritu. Nam ultima hebdomadis die, qua quis in lucem editus erat, fata vocabantur quæ scriberentur, quod eo die viderentur Parcæ in totam statuere vitam, qua fortuna futurus quis esset. Tertull. de Anima, Dum per totam hebdomadam Junoni mensa proponitur, dum ultima die fata scribenda advocantur. Hinc illud Virg. 4. Ecl. 46.

Talia fata suis dixerunt currite fusis. Turneb. 10. 24.

Nubila nascenti mihi Parca fuit. Ovid. 5. Trist. 3. 14.

Sævæ. Valer. 5. Argon. 531.

Veraces. Hor. in Carm. sæcul. 25.

Fœdere Parcarum sic cautum est. Ovid. 5. Met. 533.

Hilares Parcæ meliora pensa manu ducunt. Juven. 12. Sat. 65.

Nubere meliore Parca, i. e. Auspicio vel fortuna. Ovid. 11. Epist. 105.

Propinquat dies Parcarum. Virg. 12. Æn. 150.

Prohibent iniquæ Parcæ. Hor. 2. Carm. 6. 9.

PARCO, peperci & parsi, parsum, [φείδομαι] ĕre. Abstinere, parum tangere proprie significat.

Parcui, præteritum quo usi sunt veteres. Nævius Quadrigeminis, Suo labori nullus parcuit: i. e. Pepercit. Non. 2. 653.

Parcere, [συγγινώσκειν, συγγνωμονεῖν] Veniam dare, id est ab ultione abstinere; tunc Peperci facit, auctore Donato in Hecyr. 3. 1. 2. Parco, Conservo, inquit, *Parsi* facit: Parco, Veniam do, *Peperci*. Servius vero de Parsi & Peperci sic dicit, Multa usus contra antiquitatem vendicavit: illi enim Parsi dicebant, non Peperci. Cic. 4. Verr. 177. Ut esset idem monimentum victoriæ, mansuetudinis, continentiæ: quum homines viderent & quid expugnasset, & quibus pepercisset, & quæ reliquisset. Idem 4. Fam. 12. Cui inimici propter dignitatem pepercerant, inventus est amicus qui mortem afferret. Cui, pro Cujus vitæ pepercerant.

Fortuna tibi pepercit. Lucan. lib. 3. 96.

Supplicibus parcere. Hor. 3. Carm. 10. 16.

Subjectis parcere. Virg. 6. Æn. 853.

Parce precor. Hor. 4. Carm. 1. 2.

Parcere, Conservare, & Parsi tunc facit, ut vult Donat. Peperci tamen apud Plaut. in Aulul. 2. 8. 10.

— festo die si quid prodegeris,
Profesto egere liceat, nisi peperceris.

Parcere vitam. Gell. Noct. Attic. lib. 16. cap. 19. Tum illum ibi pernicie intellecta, pecuniam ceteraque sua ut haberent, dedisse: vitam modo sibi ut parcerent, oravisse. De Arione loquitur. Sic Plaut. Curc. 3. 10.

Qui homo mature quæsivit pecuniam,
Nisi eam mature parsit, mature esurit. Eodem sensu accus. regit in veteri formula sacrificiorum, qua operantes Parcere linguam, id est continere, vel tacere jubebantur. apud Fest.

Parcere & Perdere, contraria. Cic. pro Quint. 51. Jugulare civem ne jure quidem quisquam bonus vult: mavult enim commemorare se, quum posset perdere, pepercisse, quam quum parcere potuerit, perdidisse.

Parcere & Spoliare, contraria. Cic. pro Cœl. 42. Parcat juventus pudicitiæ suæ, ne spoliet alienam, ne effundat patrimonium, ne fœnore trucidetur, ne incurrat in alterius domum atque famam, &c.

Nihil parcunt. V. NIHIL.

Ædificiis parcere. Cic. 6. Verr. 120. Itaque ædificiis omnibus, publicis & privatis, sacris & profanis sic pepercit, quasi ad ea defendenda cum exercitu, non expugnanda, venisset.

Animo, Ignoscere. Ovid. 1. de Pont. 5. 23.

Parcendum est animo, miserabile vulnus habenti.

Auribus alicujus. Cic. pro Quint. 40.

Auxilio alicujus. Cic. pro Planc. 86. Ego vero fateor mehercule, quod viderim mihi auxilium non deesse, idcirco me illi auxilio pepercisse. i. e. Abstinuisse, neque uti voluisse auxilio illo.

Capillis. Ovid. 1. Amor. 7. 65.

Castris hostium. Cic. de Arusp. Resp. 59.

Caritati hominum maxime parcendum est, ne temere in eos dicas qui diliguntur. Cic. 2. de Orat. 237.

Consuetudini auribusque. Cic. 3. de Orat. 168. Ita fit, ut omnis singulorum verborum virtus atque laus tribus exsistat ex rebus: si aut vetustum verbum sit, quod tamen consuetudo ferre possit: aut factum vel conjunctione vel novitate, in quo item est auribus consuetudinique parcendum: aut translatum, &c.

Dolori & iracundiæ, Temperare. Cic. 2. Att.

Famæ suæ. Propert. lib. 1. 16. 11.

Flatibus hibernis Euri parcebant. Virg. 2. Georg. 339.

Gladio parcere, pro Abstinere a cædibus. Senec. Epist. 115. Sic Lucan. lib. 1. 147.

— temerando parcere ferro.

Injuriis non parcere. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 9.

Labori. Ter. Hec. 2. 1. 29.

Meo labori haud parcens, præter æquum atque ætatem meam.

Lamentis parcere, Continere se a fletu. Liv. 6.

Luminibus, Oculos avertere. Ovid. 5. Met. 248.

Metu parcere, Deponere metum. Virg. 1. Æn. 261.

Parce metu Cytherea, manent immota tuorum
Fata tibi. Servius, Elocutio usualis, i. e. Dimitte metum: quomodo dicimus Parce verbis, Parce injuriis. Est ante Metu dativus antiquus.

Minori major parcas. Hor. 2. Serm. 3. 326.

Nominibus viventium, Abstinere. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Operæ. Cic. 13. Fam. 27. Sed tamen non parcam operæ, & ut vos soletis in formulis, sic ego in epistolis de eadem re alio modo.

Pretio. Plaut. Capt. prol. 32.

Pudicitiæ nec suæ nec alienæ. Cic. pro Rabir. perd. reo 8.

Rei ne cui parcat, i. e. Ne quid omittat. Nepos 4. 2. 5.

Sibi parcere, h. e. Parcere labori, minuere laborem quem aliquando suscipiebamus, & sibi consulere. Ter. Heaut. 1. 1, 112.

— quæso tandem aliquantulum
Tibi parce, idem absens facere te hoc vult filius.

Stimulis, Parcius uti. Ovid. 2. Met. 127.

Parce, puer, stimulis, & fortius utere loris.

Sumptui in re aliqua parcere. Cic. 16. Fam. 4. Illud, mi Tiro, te rogo, sumptui ne parcas ulla in re, qua ad valetudinem opus sit.

Teneris parcendum. Virg. 2. Georg. 363.

Valetudini. Cic. 11. Fam. 27. Quem quum objurgarem, quod parum valetudini parceret, tum ille, &c.

Verbis non parcere, Maledictis. Ovid. 4. de Pont. 3. 28.

Vitæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 15. Sed eorum imperatorum, qui patriæ consulerent, vitæ non parcerent.

Voci ne parce, ut audiat. Plaut. Mil. 4. 6. 5.

Parcere telo suo in hostes. i. e. Reservare telum ad hostes suos perdendos. Lucret. lib. 6. 398.

— cur ipse sinit, neque parcit in hostes? De fulmine Jovis.

Parcere, ne. Plaut. Trin. 2. 2. 35.

Neu tibi ægritudinem pater parerem, parsi sedulo.

Parco, cum infinitivo. ut, Parce dare. Hor. 1. Carm. 28. 23.

At tu nauta vagæ ne parce malignus arenæ, &c.
Particulam dare.

Parcite pollutis contingere vincula palmis. Sil. 17. 27.

Parcite credere, Nolite credere. Ovid. 3. de Arte Am. 457.

Parce privatus nimium cavere, i. e. Noli nimium cavere. Hor. 3. Carm. 8. 26. Virg. 4. Ecl. 94.

Parcite oves nimium procedere. Ubi Servius; Parcite, Prohibete, id est servate ne procedant.

Nihil promittere parcunt. Catul. Argon. 62. 146.

Parcere perdere vitam. Ter. Hec. 3. 1. 2. Heu me infelicem, hanccine ego vitam parsi perdere? Ubi Donatus, Parsi, Continui sive abstinui significat.

Parce precor manes sollicitare meos. Ovid. 3. Trist. 11. 32.

Parcitur, imperf. [φείδεται] Cic. 2. Att. Sed tamen satisfiet a nobis, neque parcetur labori.

Parcitum est. Plin. lib. 33. cap. 4.

Parceretur ab. Liv. 25. 25. Legati eo ab Tycha & Neapoli cum infulis & velamentis venerunt, precantes ut a cædibus & ab incendiis parceretur.

Inf. Paff. Cic. 2. Philipp. 59. Nemo erat eorum, qui tunc tecum fuerunt, qui mihi non cenferet parci oportere.

PARCENS, entis. Partic. [φειδόμενος] ut, Viribus parcens. Hor. 1. Serm. 10. 13.
Laborans, quærens, parcens. Ter. Heaut. 1. 1. 87.
Dexteræ parcentes. Hor. 3. Carm. 19. 21.
Verberibus parcens. Stat. 6. Theb. 305.

PARSŪRUS, a, um. Partic.]φεισόμενος] Suet. Tiber. cap. 62. Ac ne reliquis quidem nepotibus parfurus creditur.
Nec impenfæ, nec labori, nec periculo parfurum. Liv. 35. 44. extr.

PARCĬBĬLIS, e. Adj. Vet. Interp. Iren. 4. 37.

PARCUS, a, um. Adj. [φειδωλὸς, φειδυλὸς] Frugi, & fumptibus parcens. Plaut. Moftel. 1. 1. 30.

Quo nemo adæque, juventute ex omni Attica,
Antehac eft habitus parcus, nec magis continens.

Parcus compofito vocabulo dictus eft, quafi Par arcæ: quando ficut in arca omnia reconduntur, ejufque cuftodia fervantur & continentur, ita homo tenax parvoque contentus, omnia cuftodita & recondita habet ficuti arca. Alii Parcum ob eam caufam dictum, quod pecuniam confumi atque impendi arceat. Verum Phavorinus apud Gellium neque ab Arca, neque ab Arcendo, fed ab eo quod eft Parum & parvum, Parcum denominatum dicit. Ex Gell. lib. 3. cap. ult. V. Voff. Etymol.
Prodigus & luxuriofus, Parcus & diligens; contraria. Auctor ad Heren. lib. 4. 46. Ex contrario ducitur fic, ut fi quis hominem prodigum & luxuriofum illudens, parcum & diligentem appellet.
Senes parci. Hor. 2. Carm. 8. 22.
Parcus & tenax pater. Cic. pro Cœl. 39.
Colonus parciffimus, frugaliffimus. Cic. 2. de Orat. 287.
Parcus, cum gen. ut, Parcus opum. Claud. in fec. Conf. Stilich. 218.
Aceti veteris non parcus. Hor. 2. Serm. 2. 62.
Cruoris. Claud. in 1. Conf. Stilich. 28.
Pœnæ. Claud. de 4. Conf. Hon. 113.
Honorum parciffimus, Qui honoribus parcit, neque honores defiderat. Plin. lib. 10. Epift. 9.
Sanguinis civium parcum credidere. Tacit. 3. Hift. 75.
Parcus, abl. junctum. ut, Parcus opera. Plaut. Rud. 4. 2. 14.
Parca comitatu dicitur Plotina Trajani a Plin. in Paneg. cap. 83. Quod paucos in comitatu haberet.
Parcus in. Cic pro Corn. Balb. 50. M. Craffus non Aletrinenfem fœderatum civitate donavit, homo tum gravitate & prudentia præftans, tum vel nimium parcus in largienda civitate?
Tam parcus in ædificando, quam diligens in tuendo. Plin. Paneg. cap. 51. pr.
Acies parca. V. ACIES.
Cultor deorum parcus & infrequens. Hor. 1. Carm. 34. 1.
Ira parcior meo merito. i. e. Minor. Ovid. 1. de Pont. 2. 98.
Juventus parca magnum donandi. Hor. 2. Serm. 5. 79.
Lucerna. Propert. lib. 4. 3. 60.
Sale parco contingere aliquid. i. e. Modico. Virg. 3. Georg. 403.
Somnus parcus, & brevis. Plin. in Paneg. cap. 49. extr.
Tellus parca, Agellus. Stat. 4. Silv. 5. 13.
Parcus & Elegans, contraria. Cic. in Orat. 81. Nam ficut in epularum apparatu a magnificentia recedens, non fe parcum folum, fed etiam elegantem videri volet. Idem de Clar. Orat. 148. Craffus erat elegantium parciffimus, Scævola parcorum elegantiffimus.
Parcior. Compar. Suet. Aug. 38. pr. Nec parcior in bellica virtute honoranda. conf. Ira paulo ante.
Parciffimum tamen hominem vocamus pufilli animi & contracti, quum infinitum interfit inter modum & anguftias. [Apud Senec. puto.
Æftimator beneficiorum parciffimus. Plin. in Paneg. cap. 21.

PARCE, Adv. [φειδομένως] Frugaliter, moderate. Plaut. Truc. 2. 3. 26.

Ita ego illam edepol fervem, itaque parce victitem,
Ut, &c. Subaudi Pecuniam.

Parce ac duriter vitam agere. Ter. Andr. 1. 1. 47. Et Adel. 1. 1. 20.
Vivere parce. Lucret. lib. 5. 1117.
Parce parcus. Plaut. Aulul. 2. 4. 35.
Parce & continenter vivere, cui opponitur Diffluere luxuria. Cic. 1. Off. 106. Intelligemus quam fit turpe diffluere luxuria, & delicate ac molliter vivere: quamque honeftum, parce, continenter, fevere, fobrie.
Nimium parce. V. NIMIS.
Parce & reftricte facere. Cic. 2. de Fin. 42. Nec tamen, cur id tam parce, tamque reftricte faciant, intelligo.
Parce & paulatim. Cæf. 7. Bell. Gall. 71.
Exigere pretium parcius. Ovid. 1. Amor. 8. 69.
Profiteri amores parce. Ovid. 2. de Arte Am. 630.
Parce uti verbis. Cic. 3. de Orat.
Parce & timide de aliquo fcribere. Cic. 6. Fam. 7. Scripfi de te parce medius fidius, & timide, non revocans me ipfe, fed pæne refugiens.
Compar. Hor. 1. Epift. 7. 37.

Sæpe verecundum laudafti: rexque paterque
Audifti coram, nec verbo parcius abfens.

i. e. Appellatus es a me rex, & pater coram, & nihilominus abfens. Lambin. Alia exempla fupra V.
Parcius condire. Plin. lib. 14. cap. 7. Poftquam parcius mari condiunt.
Dicere parcius de laude alicujus. Cic. pro Muren. 26.
Objicere. Virg. 3. Ecl. 7.

Parcius ifta viris tamen objcienda memento.

Vexare aliquem parcius, Minus. Ovid. 8. Epift. 13.
Parcius junctas quatiunt feneftras. i. e. Minus frequenter. Hor. 1. Carm. 25. 1.
Superl. Honores parciffime delibare. Plin. Paneg. cap. 54. Quintil. 10. 4. extr. Panegyricum Ifocratis, qui parciffime, decem annis dicunt elaboratum. i. e. Qui minimum volunt dicere.
Parciffime facere poteftatem aquæ. Columel. lib. 6. cap. 7.

PARCĬTER, Adv. Claud. Mamert. præf. Parciter prælibare. conf Non. 11. 47.

PARCĬTAS, ātis. f. [φειδὼ] Frugalitas. Sen. 1 de Clement. 21. Civitatis mores magis corrigit parcitas animadverfionum. i. e. Non frequens, aut non auftera nimium punitio. conf. Pallad. 1. 26.

PARCIMONIA, vel PARSIMONIA, æ. f. [φειδωλὴ] Moderatio fumptuum & parcitas. Ter. Heaut. 3. 1. 32.

Vehemens in utramque partem, Menedeme, es nimis:
Aut largitate nimia, aut parfimonia.

Cic. in Parad. 6. O dii immortales, non intelligunt homines quam magnum vectigal fit parfimonia?
Parcimonia in edit. Hiftoriarum Cæfarum Francfort. & ratione carere hæc fcriptura non videtur. Eft enim a Parcus, non a Parfi, ut Caftimonia, Sanctimonia, a Caftus & Sanctus. Sic Parcitas per c, ut Caftitas & Caftimonia. fic etiam apud Cruquium 530. Parcimonia cum c. H. St. Cui doctiores paffim aftipulantur.
Parfimonia, eft Scientia vitandi fumptus fupervacuos, & re familiari moderate utendi. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 34.
Antiqua. Tacit. 12. An. 53.
Ruftica illa atque inculta parfimonia. Cic. pro Quint. 92.
Sera in fundo parfimonia, Proverbialis fententia apud Senecam in prima epiftola, quæ admonet, in tempore parcendum rebus neceffariis: neque imitandum profuforum vulgus, qui tum denique incipiunt parcere, pofteaquam viderint minimum fupereffe. Traduci poteft hæc fententia ad res animi. Erafm.
Sine parfimonia. Plin. lib. 12. cap. 14. Alexandro Magno, in pueritia fine parfimonia tura ingerenti aris. i. e. Profufe nimis.
Adhibere parfimoniam. V. ADHIBEO.
Cuftodire. V. CUSTODIO.
Minuendum noftra parfimonia decus illud triumphi non putavi. Cic. Provinc. Conf. 28.
Oratoris parfimoniæ. Cic. in Orat. 84. Sunt enim pleræque aptæ hujus ipfius oratoris, de quo loquor, parfimoniæ.
Sanguinis parfimonia etiam viliffimi. Senec. de Clement. lib. 1.
Temporis parfimonia. Plin. 3. Epift. 5.

PARCĬLŎQUIUM, i. n. Apul. 5. Met. p. 164. Fidei atque parciloquii mei perpendifti documenta.

PARCĬPRŌMUS, i. m. Plaut. Pfeud. 5. 1. 22. Parcipromi victu cetero. Idem Truc. 1. 2. 81.

Sed ifti, qui cum geniis fuis belligerant, parcipromi.

PARDALIANCHES, PARDALIOS, PARDALIS, PARDALIUM, V. PARDUS.

PARDUS, i. m. [πανθὴρ] Animal eft, cujus femina, Pardalis dicitur, & Latine Panthera. q. V. Plin. lib. 8. cap. 17. Nunc varias, & pardos, qui mares funt, appellant in eo genere, creberrimo in Afia, Syriaque. Idem lib. 10. cap. 37.
Celer pardus. Lucan. lib. 6. 183.
Fulminei. Claud. de Conf. Mal. Theod. 303.
Sublimis pardus magno hiatu. Juven. 11. Sat. 123.
Virides. Claud. in 2. Conf. Stilich. 345.
Pardus hiando felit. Auctor Philomel. 50.
Ad ignofcendum ferrei, ad inimicitias pardi, ad fallendum vulpes. Sidon. 5. Epift. 7.
Pardi mortem fimulat. Proverbio dicebatur ubi quis aftu perniciem alicui moliretur: veluti quum Brutus ftupidum ac dementem ageret, ut in pofterum imperio potiretur. Id adagium ad quendam apologum referunt, de quo vide Erafm. in Chiliad.

PARDALIS, is. f. [πάρδαλις] Animal idem, Syriæ Africæque peculiare, quod alio nomine Panthera appellatur. q. V. De femina tantum dicitur.
Pardalis in foribus. Apud Phryges Pardalis pro foribus affixa, Homero tefte, fignum immunitatis erat, ne hoftium incurfibus pateret. Alex. Alexand. lib. 5. cap. 24.

PARDALIOS, i. m. [παρδάλιος] Gemma eft maculis quibufdam variegata, a Pantherinæ pellis fimilitudine nomen habens. Plin. lib. 37. cap. 11.

PARDALIUM, i. n. [παρδάλιον] Unguenti nomen, fic dictum quod pardalis odorem reddat, quæ fola ex animantibus odorem reddit, & Latine panthera dicitur. Plin. lib. 13. cap. 1. Fuerat & pardalium in Tharfo, cujus etiam compofitio & miftura obliterata eft.

PARDALIANCHES, is. n. [παρδαλιαγχές] Veneni genus. Plin. lib. 8. cap. 27. Pantheras perfricata carne aconito (venenum id eft) Barbari venantur. Occupat ilico fauces earum angor, quare pardalianches id venenum appellavere quidam.

PARĒAS, vel PARĪAS, æ. m. [ὁ παρείας] Serpentis genus. Hefych. παρείαι, ὄφεις, &c. Lucan. 9. 721.

Et contentus iter cauda fulcare pareas. conf. Ifid. 12. 4.

PARECBĂSIS, is. f. [παρέκβασις] Latine Tranfgreffio, excurfus & excurfio dicitur. Quintil. lib. 4. cap. 3. Parecbafis eft, alienæ rei, fed ad utilitatem caufæ pertinentis, extra ordinem procurrens tractatio.

PARĒCHĒSIS, is. f. [παρήχησις] Cum plures litteræ vel fyllabæ eundem fonum reddunt. V. Voff. P. 2. Rhet. p. 331.

PARECTĀTUS, i. m. [παρέκτατος] Non. 1. 341. Parectati, hi qui de pueritia veniunt ad pubertatem: a Græco vocabulo fumptum. Lucil. lib. 8.

Inde parectati, chlamydes, ac barbula prima.

Al. Parectatæ. Idem lib. 20. Tum ephebum quendam, quem vocant parectaton. Varro de Compof. Sat. Parectatœ adfunt, mulierque mulier Venus caput. [An Mulierumque? παρέκτατοι funt, qui juftam ftaturam adepti funt.

PAREDONI, fuis Pratitæ, Hyrcanici maris accolæ: hi influentem Tigrim in mare excipiunt. Plin. lib. 6. cap. 15.

PAREDROS, V. PARHEDRUS.

PAREGMĔNON, [παρηγμένον] Figura, Cum voces ejufdem originis conjunguntur. V. Voff. P. 2. Rhet. p. 208.

PARĒGŎRIA, æ. f. [παρηγορία] Solatium, mitigatio. Apul. de Herb. cap. 24. Herba mirifice paregoriam præftat. Hinc

PAREGORICUS, a, um. Adj. [παρηγορικὸς] Mitigatorius. Th. Prifcian. 1. 9. Paregorica adjutoria. conf. PARAGORICUS.

PARELCON, ontis. n. [παρέλκον] eft Productio dictionis ex adjectione fyllabæ, five etiam dictionis integræ ad aliam dictionem fuperacua adjectio. Ter. And. 1. 1. 63. Nihil ad Pamphilum quicquam. Ubi Donatus, παρέλκον. nam abundat Quicquam. nam Nemo quifquam, non dicitur. Virg. 1. Æn. 207.

— & vofmet rebus fervate fecundis.

Ubi Servius, MET parelcon eft.

PARĒLIUS, i. m. [παρήλιος] eft Imago folis a latere ejus in nube denfa & aquofa apparens, aliquando duo trefve foles cernuntur. V. Plin. 2. 31. & Corn. Gemma Cofmocrit. 7. 8.

Parenchiresis, is. f. [παρεγχείρησις] (quod verbum apud Quintilianum reperitur lib. 7. cap. 1. de Divisione seu parenchiresi) est, Quum præter orationem, vel declamationem, hujus tamen vel illius causa, Orator vel Rhetor, de ordine capitum, divisione causæ, collocatione & dispositione apud se exigit & pervestigat, aut discipulos instituendo quæstiones & capita docet, & ultra eos, qui idem argumentum tractarunt, excogitare aliquid conatur. Quod enim id præter orandi vel declamandi officium & munus sit, & aliquid præter alios excogitandi labor suscipiatur, parenchiresis vocatur, velut Conatus quidam & aggressio, præter legitimum opus. V. mox not.

Est & Parenchiresis, Quum argumentum & negotium ab alio tractatum alius sibi scribendum sumit, ut apud Cic. 15. Att. 4. de oratione Bruti, Prorsus contendis committere, tam multis verbis agis. Egone ut eam causam, quam is scripsit? Ego scribam non rogatus ab eo? nulla παρεγχείρησις fieri potest contumeliosior. Hic Parenchiresin vocat Scriptam a Bruto causam scribere. Eodem modo Themistius, elegans & nitidus scriptor, parenchireses appellat, quum quid secus quam alii dicimus, aut prætermissum scribimus. Ejus verba sunt, (pr. Comment. in Analyt. post.) τό τε, σμικρῶν ἕνεκα παρεγχειρήσεων, ὁλοκλήρους καταβάλλεσθαι πραγματείας, ὅμοιον τῷ τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένῳ μετακινεῖν τοῦ Φειδίου, ὅτι τὰ δεσμὰ τοῦ κρηπῖδος ᾤετο ἀμείνω ποιήσειν. Hinc Timæus ἀπαρεγχείρητον, perfectum appellat, & quod est suis omnibus numeris absolutum. Hæc ideo tam multis, ne quis hujus dictionis novitate & insolentia perturbetur, quum ab alio, quod sciam, nondum sit explicata. Ex Turneb. 12. 11. [Quintiliani in MSS. codd. non reperitur illa capitis inscriptio, nec in textu usquam ea vox occurrit. Gloss. Lat. Gr. Cavillatio, Ἐνέδρα, ἀπάτη, παρεγχείρησις.

Parenchyma, ătis. n. [παρέγχυμα] Cujusque visceris propria substantia est, ut placet Erasistrato, apud Galen. lib. 2. cap. 3. de Temperamen. Causam appellationis affert pr. lib. 11. de simpl. med. fac.

Parenneta, [παρηνήτης] Regio Armeniæ minori contermina. Strab. lib. 11. Sed V. Salmas. Exerc. Plin. p. 440. edit. Ultraj.

Părens, entis. c. [τοκεύς, γονεύς] a Pario fit. Festus, Parens vulgo pater aut mater appellatur: sed juris prudentes avos & proavos, avias & proavias parentum nomine appellari dicunt. Paul. de Gradibus affinitatis, l. Jurisconsultus, Parentes apud Romanos usque ad tritavum proprio vocabulo nominantur. Cic. 1. de Invent. 105. Ad suas res nostras injurias referant. Si ad pueros pertinebit, de liberis suis cogitent: si ad mulieres, de uxoribus: si ad senes, de patribus aut parentibus. Sall. Catil. cap. 6. Libertatem, patriam, parentesque armis tegere. ubi Cort. V. Virg. 9. Æn. 84.

Quod tua cara parens domito te poscit Olympo.

Natorum quinque parens. Ovid. 3. Amor. 6. 34.
Cura sagax parentum. Senec. Hippol. 2.
Nomen mite parentis. Ovid. 4. de Pont. 9. 134.
Proles parentum. Virg. 3. Georg. 101.
Sanguis pauperum parentum. Hor. 2. Carm. 20. 5. Sanguis, Filius.
Cari parentes. Ovid. 1. Amor. 7. 5.
Confarreati. Tacit. 4. Ann. 16. Nam patricios, confarreatis parentibus genitos, tres simul nominari, &c. Andreas Alciatus in Tacitum, Legitima matrimonia ab antiquis ita celebrabantur, ut farreum libum communicarent, & degustarent. Festus & Boethius auctores. Meminit & Dionysius Halicarnasseus. V. CONFARREO, & FARREUM.
Confectus ætate parens. Virg. 4. Æn. 599.
Dubitatus. Ovid. 2. Met. 20.
Fessus ætate. Virg. 2. Æn. 596.
Gemini. Virg. 3. Æn. 180.
Ingenuos clarosque parentes habere. Hor. 1. Serm. 6. 91.
Intestati. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Longævus. Virg. 3. Æn. 169.
Parcus uterque. Ovid. 1. Amor. 3. 10.
Rigidus. Ovid. 2. Met. 813.
Superstites. Hor. Epod. 5. 101.
Tardus senio. Senec. Herc. fur. 3.
Tremulus. Catul. 66. 142.
Veterum decora alta parentum. Virg. 2. Æn. 448.
Non alere parentes nefarium est. Cic. 9. Att. 11.
Anteire titulis parentes. Stat. 3. Theb. 156.
Colere in loco parentis. V. COLO.
Curare parentes. V. CURO.
Facere parentem pulchra prole. Virg. 1. Æn. 78.
Fieri parentem. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Facta parens duorum. Ovid. 6. Met. 191.
Habere Carissimos parentes debemus, quod ab iis nobis vita, patrimonium, libertas, civitas tradita est. Cic. Post red. in Senat. 2.
Observare & diligere aliquem, ut alterum parentem. Cic. 5. Fam. 8.
Præstare pietatem parentibus. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Parentes & propinqui. Cic. 7. Verr. 107.
Fecunda parens. Ovid. ad Liviam 81.
Longæva. Ovid. ad Liviam 431.
Magna parens, Tellus. Ovid. 1. Met. 383.
Maximus mundi, Deus. Senec. Hippol. 4.
Sanctissima parens patria. Cic. 9. Att. 11.
Artium bonarum procreatrix quædam & quasi parens philosophia. Cic. 1. de Orat. 9.
Cunctorum parens terra: h. e. Altrix. Plin. lib. 18. cap. 1.
Eloquentiæ parens, Homerus. Columel. in præf. lib. 1.
Frugum parens, Tellus. Virg. 2. Georg. 173.
Lyræ parens Mercurius, h. e. Inventor. Hor. 1. Carm. 10. 6.
Mentium parentes, non corporum, Præceptores. Quintil. lib. 2. cap. 9. pr.
Odii metus parens, Effector. Stat. 1. Theb. 127.
Operum omnium parens & effector Deus. Cic. de Univers. 35.
Patriæ parens primus appellatus Cicero. Plin. lib. 7. cap. 30.
Patriæ parentem occidere, quam suum, atrocius est. Cic. 2. Philip. 31.
Philosophiæ parens Socrates jure dici potest. Cic. 2. de Finib. 1.
Rerum parens, Deus. Lucan. lib. 2. 7.
Rerum parens & educatrix quæ in homine inesse perspiciuntur, sapientia. Cic. 1. de Legib. 62.
Vitæ parens Philosophia. Cic. 5. Tusc. 6.
Urbis parens Romulus. Liv. 4. 3.

Parentium, genetivus pro Parentum. Hor. 3. Carm. 24. 21.

Dos est magna parentium
Virtus.

Neque hoc metri causa produxit Hor. sed communi usu adhibetur ut observat Fabrett. Inscript. p. 99. Ipse Cicero sic sæpe dixit teste Charisio lib. 1.

Parens, de arbore. Plin. lib. 12. cap. 5. Rami novam sibi propaginem faciunt circa parentem in orbes.

Parentes Capitolinus, Lampridius, Vopiscus & alii ejus ævi scriptores sæpius pro Cognatis, & Affinibus, quemadmodum vulgo Itali, Hispani & Galli usurpant, posuerunt. Exempla notat Casaub. ad Capitol. in M. Anton. Philos. cap. 5. ad hæc verba, Adoptatus in aulicam domum, omnibus parentibus suis tantam reverentiam, quantam privatus, exhibuit.

Parentalis, e. Adj. V. infra in PARENTO.

Parentēla, æ. f. [συγγένεια] parum Latina vox. Jul. Capitol. in Gordian. cap. 23. Duxit uxorem filiam Misithei doctissimi viri, quem causa eloquentiæ dignum parentela sua putavit.

Sic Parens, pro Propinquo. Vide in Indice Histor. posterior. Francof. H. St. V. in superiore dictione extr.

Parentĭcīda, æ. m. [γονεοκτόνος] Qui patrem aut matrem occidit. Plaut. Epid. 3. 2. 13. Quia ego tuum patrem faciam parenticidam. al. Perenticidam, a Pera & Cædo. V. Boxh. & Salmas. not.

Părento, [κτερείζω, ἐναγίζω, ἐπιταφιάζω, παρχύω] āre. Parentibus justa celebrare. Licet etiam ad alios transferatur. Plin. lib. 18. cap. 12. Quoniam mortuorum animæ sint in ea (scilicet faba) qua de causa parentando utique assumitur. Cic. pro Flac. 69. Litemus igitur Lentulo, parentemus Cethego, revocemus ejectos. Idem 1. Philip. 13. Ut cujus sepulcrum nusquam exstet, ubi parentetur, ei publice supplicetur. Ovid. 1. Amor. 13. 5.

—sic Memnonis umbras
Annua solenni cæde parentet avis.

conf. Berneg. ad Suet. Cæs. cap. 6. Et Petron. cap. 69.

Parentare est etiam Cædem suorum ulcisci. Liv. 24. 21. Parentandum regi sanguine conjuratorum esse. Sic manibus alicujus parentare. Flor. 2. 6. 8. Justin. 13. 3. extr. Civibus qui interierunt parentare. Cæs. 7. Bell. Gall. 17. 7. Petron. cap. 81. Noxio sanguine parentabo injuriæ meæ.

Parentare luxuriæ, dixit Seneca de Vita beata cap. 11. extr. i. e. Explere luxuriam. Idem Sen. Epist. 12. Vino & funereis epulis sibi parentare.

Parentor, āri. dep. Senec. Epist. 123. Non convivantur, sed justa sibi faciunt. Mortuis certe vivi parentantur.

Parentalis, e. Adj. [κτερεισμετικός] ut,

Dies parentales, Quibus parentabatur. Ovid. 2. Fast. 548.
Marte parentali, Quo parentatur. Idem 13. Met. 619.
Mos parentalis. i. e. Eorum qui parentant. Ovid. 13. Met. 619.
Umbræ parentales. i. e. Animæ parentum. Ovid. 4. Trist. 10. 87.

Parentālia, orum, vel ium. n. [ἐναγίσματα] Convivia, quæ in parentum aut propinquorum funere fieri consueverunt. Cic. 1. Philip. 13. An me censetis P. C. quod vos inviti secuti estis, decreturum fuisse, ut parentalia cum supplicationibus miscerentur? V. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 12. Et late in Lex. Pitisc.

Pārens, partic. a Pareo, V. paulo post in ipso verbo.

Parenta, Oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 29.

Parenthĕsis, is. vel eos. f. [παρένθεσις] Interpositio, ex παρὰ, & ἐν, quæ duo significant inter; θέσις, positio. Valla; Parenthesis est Interjectio orationis in sermone: qua remota, sermo manet integer. Ea quum semper venusta est, tum plurimum venustatis habet, quum fit per Qui, aut Is, aut per Ut: ut sequentibus exemplis clarum fiet: Si modo culpam tuam fassus esses, pater (qua indulgentia est) omnia tibi ignovisset. Item, Id flagitii si præsens vidisset parens (ejus severitatis est) te membratim discerpsisset. Item, Si hanc noxam Petro imponere pergis, ille (ut imprudentissimus est) in te eam retorquebit. V. Quintil. 9. 3.

Parentium, [Παρένδιον] Istriæ urbs, Ptolem. lib. 3. cap. 1. Vulgo *Parenzo.*

Parento, āre. V. PĂRENS.

Pāreo, ui, [φαίνομαι] ēre. Videri, apparere. Et a Pario, ut vult Perottus, deductum est: quoniam partus, postquam extra uterum est, videtur. Virg. 10. Æn. 176.

Cui pecudum fibræ, cæli cui sidera parent.

Ubi Servius: Parent, Peritissime agnoscuntur: quod ad omnia referrendum est, ad fibras, sidera, voces avium, & fulmina: nam si Videntur, tantum accipias, cuivis possunt videri, nec tamen intelligi. Item voces avium non videntur, sed agnoscuntur auditæ. Nec Parent, Obtemperant, procedit. nam quomodo sidera, vel fibræ, vel aves, vel fulgura possunt obtemperare? Festus, Paret, Apparet interpretatur. Martial. lib. 12. 29.

Festinant trepidi substringere carbasa nautæ,
Ad portum quoties paruit Hermogenes.

Parere, pro Apparere veteres dicebant: itaque scriptum est apud Siculum Flaccum p. 14. Goes. Aliquibus locis etiam lapides, qui in limitibus positi erant, interciderunt: & limites ipsi, id est rigores, non parentibus lapidibus, difficile inveniuntur. Al. Patentibus, male. Et Frontinus, Ante Jovem limites non parebant, qui dividerent agros. Hygenus autem p. 160. Antiquæ mensuræ actus in diversum novis limitibus inciditur: nam tetrantum veterum lapides adhuc parent, sicut in Campania finibus Minturnensium. Et apud Cic. in orat. pro Rosc. Com. 5. Paul. Manut. Petron. cap. 137.

Jurisconsultus PARET, NON PARET, habeto
Atque esto quicquid Servius aut Labeo.

ubi Paret significare Apparet liquidum est. V. quos laudat Erhard. ad hunc locum. [Quem locum, qui in Lugd. non parebat, Henricus Stephanus adscripserat.

Parere, est etiam Ostentare se, [πομπεύεσθαι, ἐμπομπεύεσθαι] ut Scalig. explicat in Catonis Distich. lib. 3.

Fortunæ donis raro parere memento.

conf. Parei Lex Crit. p. 883.

Parere, [ὑπακούω, πείθομαι] Obedire etiam significat. Virg. 1. Æn. 693.

Paret amor dictis caræ genitricis, &c.

Modeste qui paret, videtur qui aliquando imperet dignus esse: itaque oportet & eum qui paret, sperare se aliquo tempore imperaturum: & illum qui imperat, cogitare, brevi tempore sibi esse parendum. Cic. 3. de Legib. 5.

Occultissime parere. V. Occulte, in OCCULO, ĕre.

Parere, & Dicto audientem esse. Cic. 7. Philipp. 2. Non ut pareret, & dicto

dicto audiens eſſet huic ordini, ſed ut conditiones ferret, leges imponeret.
Auſpiciis parere & religionibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 7. Tempeſtate claſſem amiſit, quum auſpiciis non paruiſſet. Et paulo poſt, Eorum imperiis Remp. amplificatam, qui religionibus paruiſſent.
Colono arva parent, Reſpondent voto ejus. Virg. 1. Æn. 3.
Conſiliis alicujus parere. Cic. 8. Att. 16.
Cupiditatibus. Cic. 1. de Fin. 53. Quæ cupiditates a natura proficiſcuntur, facile explentur ſine injuria: quæ autem inanes ſunt, his parendum non eſt.
Dicto. Liv. 28. conf. paulo poſt Paretur, Imperſ. & PARENS, Partic.
Dominis parere ſuperbis. Virg. 12. Æn. 236.
Gulæ parere, pro Servire, ſive indulgere. Hor. 2. Serm. 7. 111.
Imperio. Cæſ. 5. Bell. Gall. cap. 2.
Inſtitutis patriæ parere. Nepos, 17. 4. 3.
Interceſſori parere. i. e. Deferre, ut vulgo dicunt noſtri Juriſconſulti: h. e. Petenti cedere. Cic. 3. de Legib. 11. Parere jubet interceſſori, quo nihil præſtantius. Budæus.
Legibus parere. Cic. 3. de Legib. 26. Idem 2. Off. 40. Leges latronum eſſe dicuntur, quibus pareant, quas obſervent.
Lupatis duris. Virg. 3. Georg. 208 De equis.
Neceſſitati parere cogimur. Cic. in Orat. 202.
Patienter alicui parere. V. Patienter, in PATIOR.
Præcepto alicui parere & obedire. Cic. 5. Tuſc. 36.
Præceptis. Virg. 2. Æn. 607.
Promiſſis parere, Præſtare promiſſa. Ovid. 5. Faſt. 504.
Regi paret oppidum illud. Plin. lib. 6. cap. 28.
Voluntati architecti obedire & parere. Cic. 1. de Nat. Deor. 19.
Paretur, [ὑπακούεται] Imperſ. Liv. 9. 32. Quod poſtquam Conſuli nunciatum eſt, extemplo teſſeram dari jubet, ut prandeat miles: firmatiſque cibo viribus, arma capiat: dicto paretur.
Cæſar capere arma jubet, &c. Paretur. Lucan. 4. 148.
Paritum conditioni. Scævola, De dote prælegata. l. Quum dotem, D. Quæſitum eſt, quum res in dotem datæ plures ipſo uſu finitæ eſſent, nec moriente marito fuerant, an quaſi ſub impoſſibili conditione legum datum videatur, Reſpondi, videri conditioni paritum, ſi quod ex rebus in dotem datis ſuperat, in poteſtatem hæredis pervenit. Symmach. 10 Epiſt. 36. Suggeſtum eſt, paritum eſſe ſententiæ.

PARENS, entis. [πειθόμενος] Partic.
Gulæ parens. Hor. 2. Serm. 7. 3.
Dicto parens. Virg. 1. Æn. 699.
Nuntio parens. Nepos 9. 5. 3.
Compar. Cic. 1. Off. 76. Quin etiam, ob has ipſas cauſas, & parentiores habuerunt exercitus, & fortiores.
Parentes, [ὑπήκοοι, ἀρχόμενοι] Subjecti imperio alicujus. Salluſt. in Jugurth. cap. 102. Deinde quod parentes abunde habemus, amicorum neque nobis, neque cuiquam hominum ſatis fuit. Parentes vocat, Obedientes & quos Subditos vulgo vocamus.

PARIENTIA, æ. f. Obſequium, a verbo Pareo. Caſſiodor. lib. 7. Variar formular. Cui (inquit) ſaluberrimam parientiam commodate. l. 1. C. qui pro ſua juriſd. ubi non Patientiam, ſed Parientiam legendum eſt. Parentiam qui legit, is quoque peccat. Hanc vocem Pareus Lex. Crit. p. 885. Tacito Agric. 16. 2. atque alias reſtitutam cupit, ubi vulgo Patientia.

PARITOR, ōris. m. Zeno Veronenſ. Alienæ nequitiæ & malitiæ paritores.

PAREORON, i. n. Idem quod Heliotropium. Apul. de Herb. 49.

PĂRĔPHIPPĪUS, i. m. [παρέφιππος] Qui præter rationem equeſtris diſciplinæ equos agit, quaſi Præpoſterus ſive imperitus eques, a præpoſitione παρὰ, quæ in compoſitione frequenter idem ſignificat quod Perverſe, ſive Præpoſtere, & nomine ἐφίππιος, quod Equeſtrem ſonat. Utitur hac voce Imperator in l. Parephippium. C. de Cur. public.

PARERGUM, i. n. [πάρεργον] Quod alicui rei præter propoſitum additur. Plin. lib. 35. cap. 10. Quidam & naves pinxiſſe uſque ad annum L. argumentum eſſe, quod quum Athenis celeberrimo loco Minervæ delubro propylæon pingeret, ubi fecit nobilem Paralum & Hemionida, quam quidam Nauſicam vocant, adjecerit parvulas naves longas, in iis quæ pictores parerga appellant, ut appareret a quibus initiis ad arcem oſtentationis opera ſua perveniſſent. Budæus, Parerga ſunt quaſi Corollaria operis locati, quæ fiunt ultra id quod in ſtipulatione comprehenſum eſt. Ergon, eſt Opus ipſum de quo actum eſt. Parergon, Operis appendix de quo nihil actum erat. conf. Quintil. 11. 3.
Parerga horologiorum, Quæ ornatus cauſa fiunt in horologiis, vocat Vitruvius lib. 9. cap. 9. Budæus.

PARES CURIÆ cenſentur, Qui feudum habent in eodem territorio, in quo beneficium controverſum eſt. Oldendorpius. Pares Curiæ ſunt principes, qui Regi aut Principi aſſident. V. Feudor. lib. 1. tit. 4. l. 1. in princip. Si de inveſtitura inter dominum & vaſſalum lis oriatur. V. Omnino Cangii Gloſſ. Lat.

PARĔSIS, [πάρεσις] Græca vox eſt, qua ſignificatur Remiſſio vel negligentia: Corporis & animi defectio & languor, viriumque & corporis & animi extenuatio. Budæus.

PARETACENI, [Παρητακηνοὶ] Populi Mediæ, aut certe Mediæ finitimi, juxta Elymæos, montium incolæ, & latrocinio victum quæritantes. Meminit horum Herodotus, lib. 1. & Strabo lib. 11. & 16. V. PARÆTACA.

PARETHONIUM, V. PARÆTONIUM.

PARHEDRUS, i. c. [πάρεδρος] Aſſidens, Aſſiſtens, ut Paredri ſpiritus. Tertull. de Anim. cap. 28. Cic. 16. Fam. 18. Parhedrum excita ut hortum ipſe conducat. V. Lex. Pitiſc.

PARHIPPUS, i. m. [πάριππος] Equus qui juxta ducitur. l. 22. Cod. Theod. de Curſu publico. V. Cang. Gloſſ.
Eſt etiam Is qui præter numerum in tractatoria comprehenſum, vehiculum vel equos agit. V. Julian. Ep. 20. vel Lex. Pitiſc.

PARHȲPĂTE, es. f. [παρυπάτη] i. e. ſubprincipalis, phthongi ſpecies. Vitruv. 5. 4. V. Bald. Lex. Vitruv. p. 80.

PARIA, æ. f. Inſula in Phœnicio mari, ante Joppen, alio nomine Arados. Plin. lib. 5. cap. 31.

PARIANUS, V. PARIUM.

PARIAS, V. PARĒAS.

PARIATIO, PARIATOR. V. PAR.

PARICANI, [Παρίκανοι, Παρικάνιοι] Populi Orientis plagæ, in ea regione quæ Zapanortene dicitur. Plin. lib. 6. cap. 16.

PARICI, [βασανισταὶ] inquit Feſtus, Quæſtores appellabantur, qui ſolebant creari cauſa rerum capitalium quærendarum. [Sec probe vidit Scaliger ex alio Feſti loco in Quæſtores legendum Paricidi. V. ejus & Dacerii not. Puto autem Paricidi, pro Paricidii poſitum, Quæſtores paricidii, quod tantundem eſt, ac Rei capitalis.

PĀRĬCĪDA, æ. c. [πατροφόνος, πατραλοίας, πατροκτόνος] a Par, paris, deducitur, vel a Patre: aliis a Parente compoſitum videtur, pro Parenticida, per ſyncopam. Nonnulli PARRICĪDA, geminato R ſcribunt, a Pari deducentes, addito R altero, euphoniæ vel productionis cauſa; vel a Patre, T in R converſo.
Apud Spartian. in Anton. Geta, in edit. Francfort. Hiſtor. Rom. Paricida & Paricidium cum uno r. Immo ſcribendum Parricida cum rr, quum ex Patricida factum ſit. Sed nec Patricida male ſcribitur, ſicut dicitur Matricida. Sic ex Latro fecimus *Larron.* H.St. Per rr & in Gloſſ. ſcribitur.
Paricida eſt, Parentum interfector, & patriæ proditor: quia patria parens uniuſcujuſque eſt. Martian. D. ad leg. Pomp. de paric. l. 1. Lege Pompeja De paricidiis cavetur, ut is paricidii teneatur, non ſolum qui patrem & matrem interfecerit, ſed qui avum, aviam, fratrem, ſororem patruelem, matruelem, patruum, avunculum, amitam, materteram, conſobrinum, conſobrinam, virum, uxorem, filium, filiam, nepotem, nurum, alioſque propinquos occiderit. Cic. 4. in Catil. 29. Certe verendum mihi non erat, ne quid, hoc paricida civium interfecto, invidiæ mihi in poſteritatem redundaret. conf. Flor. 4. 1. 10. Hor. 3. Carm. 29. 8.
Telegoni juga parricidæ. Apud Liv. 3. 50. Virginius, occiſa a ſe filia, rogat ne ſe ut paricidam liberûm averſarentur.
Paricida, fratricida, ſororicida. Cic. pro Domo 26.
Sicarii, homicidæ, paricidæ. Cic. 2. Philipp. 31.
Inſui in culeum paricidas vivos, atque ita in flumen dejici voluerunt. Cic. pro Roſc. Amer. 71.
Cuſtodiri ut paricidam. Cic. ad Brut. 6.
Sicarium non modo, ſed etiam paricidam aliquem judicare. Cic. 12. Fam. 3.
Apud Spartianum Parricida dicitur Antoninus Baſſianus, interfecto fratre Geta; ſed & Parricidium ibidem ea de re, ſed uno r. in edit. ult. Francf. H. St. V. paulo ſupra.
Paricida etiam dicitur, Qui qualemcunque hominem indemnatum occiderit. Unde exſtat lex Numæ Pompilii, Siquis liberum hominem morti ſciens duit, paricida eſto. Hæc ex Feſto. Suet. Cæſ. cap. 42. Et Curtius Paricidas appellat Perſas, qui Darium confoderunt. Unde Quæſtores paricidii in lege ſecunda, de Origine juris. V. ſupra PARICI. & Gravin. de Orig. Jur. Civ. 1. p. 371.
Paricida, quicunque capitale facinus admiſit Cic. 2. de Legib. 22. Sacrum, ſacrove commendatum qui clepſerit rapſeritque, paricida eſto.

PARICIDIUM, vel PARRICIDIUM, i. n. [πατροκτονία] Cognati, vel civis, vel alicujus alius occiſio; vel, Contra patriam machinatio. Cic. 3. Off. 14. Poteſt enim, dii immortales, cuiquam eſſe utile fœdiſſimum & teterrimum paricidium patriæ, quamvis is qui ſe eo obſtrinxerit, ab oppreſſis civibus parens nominetur? Idem 3. de Nat. Deor. 67.
Sibi ſalutem ut familiari pareret paricidio. Ex quodam poeta.
Pœna paricidii (ait Modeſtinus, D. ad leg. Pompejam de paricidiis, l. 9.) more majorum hæc inſtituta eſt. Paricida virgis ſanguineis verberatus, deinde in culleo inſuitur cum cane, gallo gallinaceo, vipera, & ſimia. deinde in mare profundum culleus jactatur. Hoc ita, ſi mare proximum ſit: alioquin beſtiis objicitur ſecundum D. Hadriani conſtitutionem. V. etiam Inſtit. lib. ult. tit. ult.
Patriæ paricidium. Cic. 2. Philipp. 17. Quum homines nefarii de patriæ paricidio confiterentur, conſciorum indiciis, ſua manu, voce pæne litterarum coacti, ſe urbem inflammare, cives trucidare, vaſtare Italiam, delere Remp. conſenſiſſe, &c. conf. paulo ſupra & infra.
Necari civem Romanum, prope paricidium eſt; vinciri, facinus: verberari, ſcelus. Cic. 7. Verr. 169.
Fraternum paricidium. Cic. pro Cluent. 31. In ipſo fraterno paricidio nullum ſcelus prætermiſſum videtur.
Facere paricidium. Juſtin. lib. 1. cap. 9. de Cambyſe, Non dubitavit poſt ſacrilegia etiam paricidium facere.
Inquinare ſe paricidio. Cic. 4. de Fin. 63.
Maculare paricidio partus ſuos. Liv. 1. 13. pr.
Obſtringere ſe paricidio. V. OBSTRINGO.
Obſtringere ſe nefario patriæ paricidio. Cic. 11. Philipp. 29.

PARICIDĀLIS, vel PARRICIDIALIS, e. Adj. Paricidalis, quaſi a Paricida eſt; Parricidialis a Parricidium. V. Burm. ad Quintil. Decl. 4. 19. p. 100. Quintil. Decl. 16. Vidi truces loquentis oculos, vultus paricidali ardore ſuffuſos.
Animus. Hominemque impurum, eundemque paricidialis animi, tandem a rep. depellerent. Lampr. in Antonino Heliog. H. St. V. cap. 14.
Bellum parricidiale. Flor. 3. 21. 1.
Certamina paricidalia. Firmic. lib. 6. cap. 10. Ita ut contra matres, filios faciat paricidalia inimicitiarum ſubire certamina.
Collatio pecuniarum paricidalis. Firmic. lib. 1. cap. 3. Ecce innumerabiles proſcriptionum tabulas ponit Sulla, & cruentarum pecuniarum paricidali collatione ditatur.
Conatus parricidiales. Sulp. Sever. Hiſt. 1. 38.
Diſcordiæ parricidiales. Juſtin. 39. 3. pr.
Odia paricidialia. Firmic. lib. 6. cap. 25. Ipſos vero contra patres paricidalibus inimicitiarum odiis exaſperant. Et cap. 31. non ita procul a fine, Paricidalia parentum circa filios odia, funeſtamque cædem ſemper exagitat.
Præceptum paricidale. Firmic. lib. 1. cap. 3. Juſſione Sullana, Sulpicius tribunus plebis, paricidalis præcepti nefanda animadverſione percuſſus eſt.
Scelus parricidiale. Juſtin. 27. 1. 10. Tantum illi vel odium parricidiale ſcelus, vel huic favorem indigne interemptæ mors ſororis attulerat. H. St.
Simultas paricidalis. Firmic. lib. 6. cap. 18. Et quum illos una ſanguinis neceſſitudo conjungat, paricidali odiorum contra ſe ſimultate depugnant.

PARICIDIALĬTER, Adv. Lamprid. Alex. Sever. cap. 1. Auguſtin. Epiſt. 168.

PARICIDIŌSE, Adv. ab attributo Paricidioſus confictum, ut ab Ignominioſus,

niosus, Ignominiose. Cic. 5. Tusc. 6. Vituperare parentem, & hoc paricidiose inquinare audet? [Immo Et hoc parricidio se inquinare, ut est in codicibus emendatis.

PARICIDĀTUS, ûs. m. Quintil. 1. 6. p. 83. Burm. ex Cælio, ut obsoletum verbum producit, Ubi quidam Mss. codd. habent Parricidatim. conf. Parei Lex. Crit. p. 886.

PARIEDRUS, [Παρυάδρης] Ptolemæo, Pars Tauri montis in finibus majoris Armeniæ, ex qua Apsarus fluvius oritur. Auctor Plin. lib. 6. cap. 9. & lib. 5. cap. 27.

PARIENNA, [Παρίεννα] Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs. Vulgo *Frideck*.

PARIENTIA, In PARIO.

PĂRIES, ĕtis. m. [τοῖχος, τειχίον] de ædificiis dicitur; ut, Domorum paries: estque Id quod interjacet inter unam & alteram domum, vel partem ejus. Plin. lib. 35. cap. 14. Quid, num & Africa Hispaniaque ex terra parietes, quos appellant fornaceos (quoniam fornacum modo circumdati, utrinque duabus tabulis infarciuntur verius quam instruuntur) ævis durant, incorrupti imbribus, ventis, ignibus, omnique cæmento firmiores? Cic. 6. Verr. 122. His autem tabulis interiores templi parietes vestiebantur.

Paries cæcus, Qui fenestras non habet. Virg. 5. Æn. 589. de Labyrintho,

Parietibus textum cæcis iter, ancipitemque
Mille viis habuisse dolum. Harmenop. lib. 2. Epitom. Varro lib. 8. de Analog. 38. Cubiculum, si fenestram non habet, cæcum dicitur.

Paries Cæmentitius, Formaceus, Lateritius, Satiatus luto, Testaceus, V. in his vocibus, vel Lex. Pitisc.

Communis paries utrique domui. Ovid. 4. Met. 66.

Crassus paries. V. CRASSUS.

Cratitius paries, dicitur ab asseribus qui arrecti transversique in modum cratis texuntur: unde Vitruvius, Arrectarios parietes, Transversariosque appellat. V. CRATES, & Lex. Pitisc.

Intergerinus paries. V. INTERGERINUS, suo loco, & Lex. Pitisc.

Directum parietem ad parietem communem adjungere, vel solidum vel fornicatum, omnibus jus est. Cic. in Topic. 22.

Conscribere parietes. V. CONSCRIBO.

Crustare parietes. V. CRUSTA.

Disturbare parietes. Cic. in Parad. 4.

Ducere parietem per vestibulum alterius. Cic. pro Milon. 76.

Fissus paries tenui rima. Ovid. 4. Met. 65.

Perfodere parietes. V. PERFODIO.

Arctis parietibus premere locum. Virg. 4. Georg. 297.

Urbis parietes stant & manent. V. MANEO.

Intra parietes meos nihil mihi tutum. i. e. Domi meæ. Cic. 4. Fam. 14.

Intra parietes experiri & disceptare. Cic. pro Quint. 38. Si quid in controversiam veniret, aut intra parietes, aut summo jure experiretur. i. e. Aut inter amicos disceptandam rem permitteret citra judicium, & extra cancellos forenses: aut apud judicem concesso sibi legibus aut moribus jure uteretur, id est rigore juris ad extremum non decederet. Budæus.

Albo pariete aliena bona oppugnare. Plaut. Pers. 1. 2. 22. Ubi interpres, Legitur apud Asconium Pedianum, apud Prætorem & alios magistratus, in urbe Roma, ad primos vestibuli parietes fuisse album spatium, in quo a collegio magistratuve publicanda scripto proponebantur. In albo ergo pariete aliena oppugnant bona, sic intellige: Qui instituunt & sibi proponunt lucri causa aliquem alicujus criminis accusare, & rem apud Prætorem haberi delatione sua. Hactenus interpres Plauti. Al. Albo rete. V. in ALBUM.

In caducum parietem inclinare se, vel Incumbere, Proverbiali figura, dicuntur, Qui nituntur, confiduntque rei parum firmæ: ducta metaphora ab ædificiis. Hadrianus Imperator de Cejonio Commodo, seu Ælio Vero adoptato, & imperii successioni destinato dicere consuevit, In caducum parietem nos inclinavimus, &c. Caducum autem parietem vocabat, quod esset valetudinarius, & rebus gerendis inhabilis videretur. V. Spartian. in Hadr. cap. 23. extr. & in Æl. Vero cap. 6. pr.

Per parietem loqui, adagio dicitur, qui ridicule quid facit. Sive quod obstante pariete neuter alterum audit, sive quod ad eum modum colloquuntur amantes, ut testatur Ovidius Met. 4. 65. de Pyramo & Thisbe. Erasm.

PARIETĪNA, æ. f. [τὸ τειχίον] Paries vetus ac semiconsumptus. Plin. lib. 22. cap. 17. Austericum folio similis ocimo, nigrior tantum, nascens in tegulis parietinisque. Cic. 13. Fam. 1. Is igitur Patro, quum ad me Romam litteras misisset, uti te sibi placarem, peteremque ut nescio quid illud Epicuri parietinarum sibi concederes, &c. Idem 4. Fam. 3. Quid me ista res consoletur in tantis tenebris, & quasi parietinis reipublicæ?

PARIETĀLIS, e. Adj. ut, Parietalis herba. Marc. Empir. cap. 13.

PARIETĀRIUS, a, um. Adj. ut, Structor parietarius. Inscript. apud Fabrett. p. 157.

PARIETARIUS, i. m. Parietum substructor. Firmic. lib. 8. cap. 24. Decima nona pars si in horoscopo fuerit inventa, architectos faciet, structores, parietarios, vel marmorarios. [Nisi, sublata distinctione, Structores parietarios legendum, ut in dict. præced.

PARIETARIA, æ. f. [ἑλξίνη] Herba a parietibus, in quibus nascitur, sic dicta: unde etiam Muralium appellata est. Apul. de Herb. cap. 81.

PARII, Populi circa Mæotim, quos & Xandios appellant. Strabo lib. 11.

PĂRĪLIA, orum. n. [Παλίλια] Palis deæ festa, quasi Palilia. Plin. lib. 19. cap. 5. Parilibus tamen aptissime. Solinus cap. 2. a partu Iliæ matris Romuli & Remi putat dicta Parilia. sic enim ait, Observatum deinceps, ne qua hostia Parilibus cæderetur, ut dies iste a sanguine purus esset; cujus significationem de partu Iliæ tractam volunt. Cic. 2. de Divin. 98. L. quidem Tarutius Firmanus, familiaris noster in primis Chaldaicis rationibus eruditus. Urbis etiam nostræ natalem diem repetebat ab iis Parilibus, quibus eam a Romulo conditam accepimus. V. PALES, & Fest. in eadem voce.

Festa Parilia. Ovid. 14. Met. 774. V. Meurs. de Puerp. cap. 1.

PARILICIUM, sive PARILITIUM, V. PALILITIUM, in PALES.

PARILIS, PARILITAS, PARIO, āre. V. PAR.

PĂRIO, pĕpĕri, partum vel părĭtum, [τίκτω, τίκω, λοχεύω, ἀποτίκτω] ĕre. Fetum edere. Proprie ad feminas pertinet. Plin. lib. 10. cap. 33. In Scythis avis magnitudine otidis binos parit.

Liberos ex sese parit mulier. Cic. 4. Fam. 5.

Femina quum peperit, repletur lacte. Lucret. lib. 5. 812.

Marem parere. Ovid. 9. Met. 675.

Decies. V. DECEM.

Parere, aliquando de viris legitur. Cæcil. Hic vicinus noster peperisse se filium memorat. V. Non. 6. 94. conf. Drus. Quæst. Hebr. 3. 31.

Ad hanc te amentiam Natura peperit, voluntas exercuit, fortuna servavit. Cic. 1. in Catil. 23.

In pariundo. V. IN præp.

Celerius elephanti pariunt, Cunctationem immodicam, & quorundam nimis lenta molimina, his verbis licebit significare. Siquidem Plin. refert lib. 8. 10. pr. Elephantum decem annis gestare in utero vulgus putare. Hoc proverbio usus est Plin. in præfatione historiæ mundi.

Parierint, pro Pepererint dixit Cato R. R. cap. 89. Gallinas teneras, quæ primum parierint, concludat. Alia exemplaria habent Parient.

Parere ova dicuntur aves, pro Ponere, & quod Varro de R. R. lib. 3. cap. 9. Facere dicit. Plin. lib. 10. cap. 52. Plurima ova pariunt struthiocameli. Columel. lib. 8. cap. 14. de anseribus, Ineunt autem, non ut priores aves, de quibus diximus, insistentes humi: nam fere in flumine, aut piscinis id faciunt: singulæque ter anno pariunt, si prohibeantur fetus suos excludere. Pariunt autem singulis fetibus ova, primo quina, sequenti quaterna, novissimo quina: quem partum nonnulli permittunt ipsis matribus educare, quia reliquo tempore anni vacaturæ sunt a fetu. Minime autem concedendum est feminis extra septum parere: sed quum videbuntur sedem quærere, comprimendæ sunt atque tentandæ: nam si appropinquat partus, digito tanguntur ova, quæ sunt prima parte locorum genitalium.

Ovum parit gallina. Cic. 4. Acad. 57.

Terra parit fruges. Cic. 1. de Nat. Deor. 4.

Vermiculos pariunt ligna putrefacta. Lucret. lib. 2. 898.

Parere, gignere, proferre, Translate. Auctor ad Heren. lib. 4. 7. Alio tempore utentur ea facultate, non tum, quum parere ipsi & gignere, & proferre debent.

Parere & procreare, Educare atque confirmare. Cic. 2. de Orat. 356. Hæc ars tota dicendi, sive artis imago quædam est & similitudo, habet hanc vim, non ut totum aliquid, cujus in ingeniis nostris pars nulla sit, pariat & procreet: verum ut ea, quæ sunt orta jam in nobis & procreata, educet atque confirmet.

Ægritudinem alicui. Plaut. Trin. 2. 2. 35.

Curas nobis peperit injuria. Propert. lib. 1. 18. 23.

Causam vitæ. Plin. lib. 11. cap. 37.

Dissidium. Lucret. lib. 1. 221.

Dolorem. Cic. 1. de Finib. 49. Sed illas rejici, quia dolorem pariant; has optari, quia voluptatem.

Fastidium. Plin. lib. 12. cap. 17.

Lacrimas peperere minoribus nostris. Lucret. lib. 5. 1196.

Malum hoc misero lingua peperit. Tibul. lib. 4. 13. 20.

Moram. Plaut. Truc. 2. 3. 13.

Somnum tibi peperi mero. Tibul. lib. 1. 6. 27.

Spinosiora multa pepererunt dialectici. Cic. in Orat. 114.

Verba parere, est Nova verba fingere. Cic. 3. de Fin. 14. Idque cum Græcis, tum magis nobis, quibus etiam verba parienda sunt, imponendaque nova novis rebus nomina.

Voluptatem, V. Dolorem.

Urbes peperit philosophia, & dissipatos homines in societatem vitæ convocavit: eos inter se primo domiciliis, deinde conjugiis, tum litterarum & vocum communione junxit. Cic. 5. Tusc. 5.

Parere, per translationem, pro Acquirere, sive comparare: quoniam quæ parimus & acquirimus, nova sunt, quemadmodum quæ concipiuntur; & construitur sicut Emo. Columel. lib. 9. cap. 1. Sequitur ut examina desideremus: ea porro vel ære parta, vel gratuita contingunt.

Parere, est Cum labore quærere; unde Pecunia parta, Cum labore quæsita, dicitur. Alexandrinus lib. 1. cap. 21. Dier. genial.

Beneficium solidum sibi. Ter. Eun. 5. 2. 32.

Dignitatem & salutem aliquibus suis laboribus parere. Cic. 4. in Catil. 1.

Fructum labore. Cic. pro Rosc. Amer. 35. An is, qui semper ita vixerit, ut quæstum nosset nullum, fructum autem eum solum, quem labore peperisset?

Gloriam. Cic. ad Brut. 15. Magna pestis erat depulsa per vos, magna Pop. Rom. macula deleta, vobis vero parta divina gloria.

Gratiam apud aliquem sibi. Liv. 34. 44.

Honores æternos laurus illi peperit. Hor. 2. Carm. 1. 16.

Laudem sibi. Cic. 2. Off. 47. Nam L. quidem Crassus, quum esset admodum adolescens, non aliunde mutuatus est, sed sibi ipse peperit maximam laudem ex illa accusatione nobili & gloriosa.

Letum sibi peperere manu. Virg. 6. Æn. 435.

Pacem. Cic. 10. Fam. 5. Victoria pax, non pactione parienda est.

Perfugium pedibus. Plaut. Cistel. 1. 3. 13. i. e. Aufugere.

Reditum ad suos ferro sibi parere. V. Segnis providentia, in PROVIDEO.

Salutem. Cæs. 1. Bell. Gall. 53.

Victoriam sibi. Liv. 30. 14.

PARIO, īre. per quartam conjugationem. Varr. lib. 4. de L. L. 10.

Ova parire solet genus pennis condecoratum:
Non animas. ut ait Ennius. [Forte, Non animans.

Paribo. Pompon. apud Non. 10. 26. Si prægnans non es paribis nunquam. Nimirum quartæ conjugationis hoc verbum veteribus fuit, quod Vossius docet in Etym. & composita Aperio, Operio &c. arguunt.

PARIOR, ĕris. passivum. Cic. 2. Off. 51. Maxime autem & gloria paritur & gratia defensionibus. Sil. lib. 5. 169.

Nam cur hæc alia pariatur gloria dextra?

Cic. 2. de Offic. ubi de summa & perfecta gloria, Hæc autem, quibus rebus pariuntur a singulis, &c. Sed potius sequenda altera lectio Parantur. Wolf. tamen discrimen non ponit. H. St. Exstant 31. Sane præpositio adjecta facit, ut Stephano subscribam.

Voluptates pecunia pariuntur. Cic. 2. de Fin. 55.

Pax bello paritur. Nepos 15. 5. 4.

Immortalitas mihi parta est. Ter. Andr. 5. 5. 4.

— nam mihi immortalitas
Parta est, si nulla ægritudo huic gaudio intercesserit.

PARIENS, entis. Partic. [τίκτων] ut, Timidæ parientes. Ovid. 9. Met. 283. Idem ibid. 322.

PARITŪRUS, a, um. aliud Partic. [τεξόμενος] Ovid. 5. Met. 304.

— illa potentem
Lucinam novies, novies paritura vocavit. conf. ibid. 6. 187.

& 8. 593. De anſeribus Pallad. 1. 30.

PARIENDUS, a, um. Partic. Auguſtin. Serm. de tempore 67. Virginalem uterum, ſine diſpendio virginitatis, pariendus introivi.

PARTUS, a, um. aliud item Partic. [γεννηθεὶς, τεχθεὶς] In lucem editus.
Genus partum veterino ſemine. Lucret. lib. 5. 863.
Alius Achilles Latio partus. V. ACHILLES.
Partam videtur accepiſſe Columella, pro Ea quæ peperit, lib. 7. cap. 4. Singuli agni binis nutricibus ſummittendi, nec quicquam ſubtrahi ſummiſſis expedit, quo ſaturior lactis agnus celeriter confirmetur, & parta nutrici conſociata minus laboret in educatione fetus ſui.
Partus, [ϖεποιηθεὶς] pro Acquiſitus.
Labore magno, magniſque periculis parta quædam. Cic. 2. de Orat. 209.
Partum per nos, & Delatum divinitus, contraria. Cic. 2. de Orat. 202. Ut & ipſum quod erat hominis proprium, non partum per nos, ſed divinitus ad nos delatum videretur.
Virtute non parta ſed peccatis & vitiis quædam. Cic. 2. de Orat. 209.
Bonis honeſte partis aliquem privare. Cic. pro Quint. 74.
Cenſus partus per vulnera. Ovid. 3. Amor. 8. 9.
Conjunx parta tibi. Virg. 2. Æn. 782.
Decora ſimul parta ac ſperata unius horæ fortuna evertere poteſt. Liv. 30. 30.
Decus partum eloquio. Sil. lib. 3. 619.
Exiſtimatio parta. Cic. pro Sulla 77.
Fama. Valer. 7. Argon. 291.
Gloria. Ovid. 12. Met. 293.
Honor. Virg. 5 Æn. 229.
Laus parta perennis. Sil. lib. 15. 392.
Libertas plurimo ſudore & ſanguine majorum parta nobis & tradita. Cic. 2. de Lege Agrar. 16.
Munera parta ſunt meæ Veneri. Virg. 3. Ecl. 68.
Opes partæ. Tibul lib. 2. 4. 40.
Opes partæ non caſu, ſed ingenio. Cic. 3. Tuſc.
Pabula parta ſine labore. Lucret. lib. 5. 867.
Pax parta duci. Lucan. lib. 10. 107.
Præda parta improbe. Cic. 1. de Fin. 51.
Quies parta vobis. Virg. 3. Æn. 495.
Regna parta per gladios. Ovid. 1. de Arte Am. 260.
Res partæ ſanguine. Ovid. 1. Epiſt. 94.
Triumphus. Virg. 2. Æn. 578.
Victoria. Cic. 10. Att.
Ultio parta eſt. Senec. Med. 1. 5.
Male parta male dilabuntur. Cic. 2. Philip. 66. Sic Plaut. Pœn. 4. 2. 22. Male partum male diſperit.
Reponere parta. Claud. de Bell. Get. 502.

PARTUS, ûs. m. [τοκετὸς, τόκος, κύημα, λοχεία] Ipſe pariendi actus. Cic. 3. de Fin. 39. Idem hoc eſſe dicturi, bonam mortem & bonum partum meliorem longum eſſe, quam brevem. Propert. lib. 2. 3.

Non, non humani ſunt partus talia dona.

Graviditas & partus. Cic. 2. de Nat. Deor. 119. Sol mundum omnem ſua luce compleat, ab eoque luna illuminata graviditates & partus afferat, maturitateſque gignendi.
Mulæ. Cic. 2. de Divin. 49. Utrum igitur, cum concepit mula, an cum peperit, oſtentum eſt? conceptio contra naturam fortaſſe, ſed partus prope neceſſarius.
Æſtivus partus. V. ÆSTAS.
Faciliores partus facit ſenectus anguium, adalligata lumbis. Plin. lib. 30. cap. 14.
Lubrici partus atque procidentes. Plin. lib. 32. cap. 1. E noſtris quidam Latinis Remoram appellavere eum piſcem. Mirumque, e Græcis alii lubricos partus atque procidentes contineri ad maturitatem, alligato eo, prodiderunt: alii ſale adſervatum, adalligatumque gravidis, partus ſolvere.
Maturus. Celſ. lib. 7. cap. 29.
Nocturnus partus. Lucret. lib. 1. 478.
Numeroſus. V. NUMERUS.
Procidentes partus, V. paulo ante, Lubrici partus.
Accelerare partus. Plin. lib. 28. cap. 4.
Nutrit axungia partus in abortum vergentes. Plin. lib. 28. cap. 9.
Remorans. Ovid. 16. Epiſt. 43.
Adeſt mulieri partus, h. e. Pariendi tempus. Celſ. lib. 2. cap. 1.
Adhibetur Juno Lucina ad partus. V. ADHIBEO.
Adoleſcere in partum. V. ADOLESCO.
Aperire maturos partus. Hor. Carm. ſæcul. 13.
Appropinquat partus. Cic. pro Cluent. 31. Quum eſſet gravida Auria fratris uxor, & jam appropinquare partus videretur, mulierem veneno interficit.
Continere partum. Plin. lib. 30. cap. 14. Inveniuntur & in gramine vermiculi, qui adalligati collo, continent partum. Ibid. Partus conceptos hyſtricum cinis potus continet: maturat caninum lac potum: evocat membrana e canum ſecundis, ſi terram non attigerit.
Cuſtodit partus contra omnes abortuum inſidias aetites lapis. Plin. lib. 30 cap. 14.
Dare partu, i. e. Parere. Lucret. lib. 2. 1150. & Virg. 1. Æn. 278.

Marte gravis, geminam partu dabit Ilia prolem.

Facere celeritatem partus. Plin. lib. 28. cap. 4.
Inſtat prope partus. V. INSTO.
Levabit te partu Lucina. Ovid. 9. Met. 697.
Peperit uno partu liberos viro, at ſibi nepotes. Sen. Theb. 1.
Peperit Hecuba partu poſtremo Polydorum. Cic. 3. de Orat. 219. Ex poeta.
Præſtare partus faciles. Plin. lib. 30. cap. 14.
Solvere partus gravidis. V. paulo ante, Lubrici partus.
Suſtinere partum. Celſ. lib. 2. cap. 10.
Tuetur partus matronarum Natio dea. Cic. 3. de Nat. Deor. 47.
Partus, Proles ipſa. Martial. lib. 1. 14.

Nec jacuit partus, ſed matre cadente cucurrit.

Ancillæ partus, an in fructu habendus. Cic. 1. de Fin. 12.
Monſtroſi hominum partus. Lucan. lib. 1. 562.
Multiformes. V. MULTUS.
Nobilis. Senec. Herc. fur. 6.
Semiferi partus. Claud. 1. in Eutrop. 1.
Suppoſitus. Sil. lib. 15. 468.
Abigere partum. V. ABIGO.
Diligunt ſuos partus feræ. Cic. 2. de Orat. 168.
Diteſcere dulci partu. Lucret. lib. 4. 1246.
Edere partus perfectos, vel inchoatos. Plin. lib. 10. cap. 63.
Elidere partum. Celſ. lib. 2. cap. 7.
Enixa gemellos. Ovid. 6. Met. 712.
Excidere partum mulieri mortuæ. V. EXCIDO.
Excluditur partus diebus ter novenis. Plin. lib. 10. cap. 59.
Ferre partum, In utero geſtare. Plin. lib. 8. cap. 32.
Ferre partum ex aliqua, Tollere puerum ex aliqua. Senec. Herc. fur. 6.
Maculare partus ſuos parricidio. V. MACULA.
Reddere per os partum. Plin. lib. 10. cap. 12.
Partus, de ovis. Columel. lib. 8. cap. 5. Fere autem quum primum partum conſummaverint gallinæ, incubare cupiunt. Et cap. 11. de pavonibus, Primus eſt partus quinque fere ovorum: ſecundus quatuor: tertius aut trium aut duorum.
Partus arboris etiam dicitur. Plin. lib. 12. cap. 14. Autumno legitur ex æſtivo partu. De ture.
Denſus uvarum. Plin. lib. 14. cap. 2.

PARTIO, ōnis. f. [ἀπότεξις] Idem, antique. Gell. lib. 10. cap. 2. Eumque finem eſſe dixit multijugæ hominum partionis. Idem 12. 1. Varro 3. de R. R. cap. 9. de gallinis, Hæ enim ad partiones ſunt aptiores. Sic Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 11. Plaut. Truc. 1. 2. 92.

PARITŪRA, æ. f. [γέννησις] Idem quod Genitura & fetura. Varro lib. 2. de R. R. cap. 1. Demes, ſi vis, duas res de mulis, admiſſuram & parituram. Legitur & Parturam.

PARTITŪDO, ĭnis. f. [τέξις] antiquum. Plaut. Aulul. 1. 1. 36.

Neque jam quo pacto celem herilis filiæ
Probrum, propinqua partitudo cui appetit. conf. Idem 2. 3. 9.

PARITŪDO, ĭnis. f. Idem. Solin. cap. 4. Si corpuſculum in marem figuratur, melior & color gravidis, & pronior paritudo uteri. [Niſi vitium deſcriptoris eſt.

PARTOR, ōris. m. [πεπλουτηκὼς] Qui peperit & acquiſivit. Plaut. Truc. 1. 1. 42.

Unde ante parta demus poſt partoribus. [Rectius ὄφιν, Poſtpartoribus.

PARTUĀLIS, e. Adj. Ad partum pertineus. ut, Partualis ſanguinis fluxus. Tertull. adv. Marc. 4. cap. 20.

PARTŬRIO, īvi, [ὠδίνω, λοχεύομαι] īre. In pariendo laborare. Ter. Adel. 3. 4. 42.

Juno Lucina fer opem: ſerva me obſecro. H. hem,
Numnam illa quæſo parturit? Hor. de Arte Poet. 139.
Parturiunt montes, naſcetur ridiculus mus.

Ager almus parturit. Virg. 2. Georg. 330.
Arbos omnis nunc parturit. Virg. 3. Ecl. 36.
Larus parturit; antiquitus dicebatur in eos qui pollicerentur ingentia, nihil dignum promiſſis exhiberent. Aiunt enim Larum aviculam eſſe ſtupido ingenio, plumis ac pennis copioſis, corpore puſillo: quum parturit, vociferari. Hinc natum proverbium, Larus parturit, ubi quis magna præ ſe fert, puſilla præſtiturus.
Parturire, per tranſlationem dixit Cic. 2. Philip. 119. Utinam aliquando dolor Pop. Rom. pariat, quod jamdiu parturit.
Periculum conceptum Reſpub. parturit. Cic. pro Muren. 84.

PARTURIENS, entis. [ὠδίνουσα] Ipſa mulier quæ parturit. Plin. lib. 20. cap. 21. de malva, Utique conſtat parturientes foliis ſubſtratis celerius ſolvi. Ovid. 3. Faſt. 256.

Dicite, tu voto parturientis ades.

PARTURITIO, ōnis. f. Auguſtin. Confeſſ. 8. 6. Idem Epiſt. 34.

PARTŬLA, æ. f. Dea quæ partum gubernat. Tertull. de Anima, cap. 37. V. ſ. l.

PARTŬMĒIUS, a, um. Adj. Hor. Epod. 17. 49.

Tibi hoſpitale pectus & puræ manus,
Tuuſque venter partumeius; & tuo
Cruore rubros obſtetrix pannos lavit:
Ut cumque fortis exſilis puerpera. Turneb. Adverſ. 30. 2. a Partu

& Mejo conflatum putat: quaſi tam facile pariat, ut ſine magno nixu mejere potius, quam parturire, videatur. Alii ſimplex verbum exiſtimant, & τὸ meius, merum eſſe additamentum, ſeu terminationem: ut in propriis Pactumeius apud Paul. JCt. Leg. ult. D. de Hered Inſtit. & Poſtumeius in Nicanoris verſibus apud Suet. de Illuſtr. Gramm. cap. 5.

Sæviu' Poſtumeius idem ſed Marcu' docebit. Ita etiam in appellativis, Hordeius pro Hordeaceo, & Triticeius pro Triticeo legitur apud Plaut. Caſ. 2. 8. 60. Item Impeteius in Gloſſ. Vet. pro eo quem ἴτειον Græci appellant. Rob. Bentlejus tamen & Cuningh. maluerunt Pactumejus cum Scholiaſte Cruquiano. q. V.

PARION, V. PARIUM.

PĂRIS, ĭdis. m. [Πάρις] Priami filius, quem pater, quod patriæ fatum futurum eſſe præſenſerat, exponi juſſit, paſtoreſque educaverunt. Tempore procedente in aulam paternam receptus, apud Idam pulchritudinis ſententiam pro Venere contra Palladem & Junonem tulit: ex quo illas perpetuo infeſtas ſibi regnoque habuit. Venus autem ei nuptias Helenæ per raptum conciliavit, unde Trojæ bellum exortum ſecundum Homerum. Ex OEnone, Nympha Idæa, dum eſſet paſtor, adamata, Idæum & Daphnidem dicitur ſuſcepiſſe. Interfecit in bello Trojano Achillem & Antilochum: cum Ajace vero Oileo congreſſus, mutuis ſimul cum eodem vulneribus cecidit.
Paris nomen habet ἀπὸ τοῦ παρελθεῖν, hoc eſt a tranſeundo, nimirum intentatam mortem, quando expoſitus eſt. Et hoc eſt primum & proprium ejus nomen. Alexander enim cognominatus eſt ab opitulatione, ut innuit Ovid. in epiſtola ipſius ad Helenam, v. 357.

Pæne puer cæſis abducta armenta recepi
Hoſtibus, & cauſam nominis inde tuli. ab ἀλέξω auxilior, &

ἀνὴρ vir V. Cælium lib. 19. cap. 12.

Hecuba Ciſſei filia, ſe facem parere ſomnians vidit, & Parin creavit; qui cauſa fuit incendii. Virg. 10. Æn. 705.
— & face prægnans
Ciſſeis regina Parin creat. Face prægnans, ait Servius, quia antequam pareret, facem ſe peperiſſe vidit in ſomnis.
Culpatus Paris. Virg. 2. Æn. 602.
Dardanius. Virg. 2. Ecl. 61.
Parin, Accuſ. Ovid. 13. Met. 200.
— accuſoque Parin. Al. Parim.
Paridem, Accuſ. Virg. Æneid. lib. 5. (370.)
Solus qui Paridem ſolitus contendere contra. Alioqui rarum. H. St.
Fuit, & Paris, hiſtrio, libertus Domitiæ Neronis amitæ, cujus meminit Tacit. 13. Annal. 21. & Juven. 6. Sat. 87. conf. Suet. Ner. 54. Dom. 3. & 10.

PĂRĪSII, orum. m. pl. [Παρίσιοι] Populi inter Celtas, qui Senonenſi provinciæ attribuuntur, Senonibus, Belovacis, & Agendico oppido proximi, ac Meloduno oppido finitimi: Lutetiam habent oppidum, quam nunc Pariſienſem, epiſcopalem urbem, inhabitant, poſitam in inſula fluminis Sequanæ, quod perpetua palus influeret, & in regno Francorum eſſet. Horum meminit Cæſ. 6. Bell. Gall. 3. Ptolemæus lib. 2. cap. 8. Ad ortum vero & juxta Sequanam Pariſii: & civitas, Pariſium, Leucodecta. Ammian. 15. 11. Al. 27. de Matrona & Sequana fl. loquens, Poſt circumclauſum ambitu inſulari Pariſiorum caſtellum, Lutetia nomine, conſociatim meant. Vulgo *Paris*. conf. LUTETIA.

PARISIUS, a, um. Adj. Ammian. 20. 4. Pariſii homines.

PARĪSIĂCUS, a, um. Idem. Venant. Fortun. lib. 4. de vita Martini.
Inde Pariſiacam placide properabis ad arcem.

PARĬSON, i. n. [πάρισον] Prope æquatum; eſt Figura conſtans ſimilibus verbis. V. Mart. Capell. 5. p. 174.

PARISTHMIUM, i. & PARISTHMIA, orum. n. [παρίσθμιον] Tonſillæ ſunt ad linguæ radicem, numero quatuor, duæ conſpicuæ: duæ his proximæ, penitiores. Sic dictæ, quod Iſthmo figura reſpondeant. Galen. in Introduct. cap. Interiorum anatome.

PARITER, V. PAR.

PARITURA, V. PARIO.

PARIUM, i. n. [Πάριον] Civitas Aſiæ in regione Myſiæ, ex qua fuit Neoptolemus, cognomento Gloſſographus. Strab. lib. 10. & 11. Ptolemæo, Plinio, Propontidis in Helleſponto oppidum, a Mileſiis, Erythræis, Pariiſque conditum: juxta quod, teſte Plin. lib. 7. cap. 2. gentes ſunt, quæ Ophiogenes vocantur, ſerpentum ictus levare ſolitæ, & manu impoſita, venena extrahere corpori. Varro etiam nunc eſſe paucos ibi dicit, quorum ſalivæ contra ictus ſerpentum medeantur. In eodem oppido, teſte Plin. lib. 36. cap. 5. Cupido nudus fuit par Veneri Gnidiæ nobilitate & injuria. conf. 5. 32. Parion hodie vocatur *Pariſa*, ut ſcribit Olivar. in Melam lib. 1. cap. 19.
In Helleſponto, Collocat Stephanus, vocatumque ſic aït a Pario Iaſonis filio.
Infame Parium fragoſis vadis. Valer. 1. Argon. 622. Hinc

PARIĀNUS, a, um. Adj. [Παριανὸς] ut Parianus colias, ex Lacertorum piſcium genere minimus, de quo Plin. lib. 32. cap. 11.

PARIUS, i. m. Tarſenſis quidam, quem ſupra Dianæ ædem decubantem febris adeo vehemens corripuit, ut tandem oppreſſerit. De illo Hippocrates lib. 3. de morbis vulgaribus, ejuſque interpres Claud. Galen. Comment. lib. 3.

PARIUS, Adj. V. PAROS.

PARIX, ĭcis. f. Avis. V. Theod. Priſc. de Diæta, cap. 7. al. Parus.

PARLAMENTUM, Seu PARLIAMENTUM, i. n. Senatus ſive Curia. Vox barbara a Gallico verbo *parler* quod eſt colloqui. [Niſi potius ex Italico *Parlare & Parlamento*, quod Colloquium denotat. V. Cang. Gloſſ.

PARMA, æ. f. [ἀσπὶς] Breve ſcutum quo pedites utebantur, quod e medio in omnes partes eſſet par, ut inquit Varro de L. L. 4. 24. pr. Virg. 9. Æn. 548.
Enſe levis nudo, parmaque inglorius alba. Hoc ſcutum Græci, auctore Plinio, vocant Peltam. Liv. 8. 7. Quem cuſpide parmaque innixum, attollentem ſe a gravi caſu Manlius ab jugulo, ita ut per coſtas ferrum emineret, terræ affixit. [Ubi tamen de Equite loquitur.
Cava parma. Ovid. 12. Met. 89.
Crudæ parmæ tegmina. Sil. lib. 5. 525.
Objectum parmæ dat læva. Lucret. lib. 4. 845.
Objecta proturbat pectora parma. Stat. 5. Theb. 662.
Removere parmam. Claud. 4. Conſ. Hon. 12.
Mucro tranſit parmam. Virg. 10. Æn. 817.
Parma tripedalis. Liv. 38. 21. V. Manut. Epiſt. part. 3. Epiſt. 6. & Lipſ. Mil. Rom. 3. 1. & 2. conf. Lex. Pitiſc.

PARMĀTUS, a, um. Adj. [ἀσπιδωτὸς] Parma tectus. Liv. 4. 39. pr. Dat ſignum Volſcis imperator, ut parmatis novæ cohorti hoſtium locus detur.

PARMŬLA, æ. f. dimin. [ἀσπίδιον] Hor. 2. Carm. 7. 10.
Tecum Philippos, & celerem fugam
Senſi, relicta non bene parmula.
Parmulis pugnare milites ſoliti ſunt, quarum uſum ſuſtulit C. Marius, datis in vicem earum Brutianis. Feſt. conf. Frontin. Strateg. 4. 7. 29.

PARMULARIUS, i. m. [μονόμαχος] Gladiator qui parmula utebatur. Quintil. lib. 2. cap. 11. Alius percontanti Theodoreus, an Apollodoreus eſſet, Ego, inquit, parmularius ſum. Ubi interpres, Parmularius dicitur parmarum, hoc eſt ſcutorum faber. Alii de Gladiatore explicant, q. d. Ego ſatis habeo parmula me tegere, ut Threces Gladiatores. Sed parum liquere ſibi fatetur Burm. quidam legunt Parvularius.
Parmularii etiam Threces appellabantur. Feſtus, Threces gladiatores, a ſimilitudine parmularum Thraciárum. V. Lipſ. de Mil. Rom. 2. 8. & 24.
Parmularii etiam dicti ſunt qui Threcum armaturæ in ſpectaculis favebant, ut apparet ex Suet. Domit. cap. 10. n. 3. Ed. Pitiſc.

PARMA, [Πάρμα] Plin. lib. 3. cap. 1. Oppidum Galliæ Togatæ prope Ravennam. Ejus lana olim in pretio fuit. V. Martial. 5. 13. Et 14. 155. conf. Lex Pitiſc.
Surripuit Parmam Antonius. Cic. 14. Philip. 9.

PARMENSIS, e. Adj. [Παρμαῖος] Incola & habitator urbis Parmæ. Cic. 14. Philipp. 9. Refugit animus, P. C. eaque reformidat dicere, quæ L. Antonius in Parmenſium liberis & conjugibus effecerit.
Optimos viros, honeſtiſſimoſque homines maxime cum auctoritate hu-

jus ordinis Populique Rom. dignitate conjunctos Parmenſes crudeliſſime interfecit L. Antonius. Cic. 14. Philip. 9.
Parmenſis Caſſius cognomine. Hor. 1. Epiſt. 4. 3.

PARMĀNI negat Latine dici Varr. de L. L. 7. 31.

PARMĔNĬDES, is. m. [Παρμενίδης] Eleates, Anaxagoræ diſcipulus, ut Suidas: ut Diogenes Laertius, Xenophanis. Cujus meminit Plato, qui ejus nomine dialogum ſcripſit: vocavitque Parmenidem, ſive de Ideis. Hic carmine Phyſiologiam expreſſit, ſicut Empedocles & Heſiodus, duplicemque eam eſſe dixit: unam, quæ veritate conſtaret, alteram quæ opinione. conf. Cic. de Nat. Deor. 1. 11. Et 4. Acad. 5. & 23 &c.

PARMĔNIO, ōnis. m. [Παρμενίων] Unus fuit ex præcipuis amicis Alexandri Macedonis, qui eum in Aſiaticam expeditionem ſecuti ſunt, cujus & frequens eſt mentio apud Qu. Curt. lib. de Rebus geſtis Alexandri, ut 3. 6. & 7. 1. &c.

PARMENISCUS, Aſtrologus, quam ſapienter de Autumno ac vindemiis ſcripſerit, refert Plin. lib. 18. cap 31.

PARMĔNO, ōnis. m. [Παρμένων] apud Comicos nomen ſervi, quaſi Deſes, a παρὰ & μένω, maneo.

PARMULA. PARMULARIUS, V. PARMA.

PARNACIDES, pl. f. Genus veſtium puellarum. Varro de Liberis educandis, Ut puellæ habeant potius in veſtitu chlamydas, encombomata, ac parnacidas, quam togas. Nonius 14. 38. Melius Arnacidas, ab ἀρνακὶς agnina pellis.

PARNĀSUS, vel, ut alii ſcribunt, PARNASSUS, i. m. [Παρνασὸς] Mons in Phocide, ut ſcribunt Plinius, & Strabo lib. 9. & Herodotus, Melaque confirmant. Qui mons duos vertices habet: quorum unum Thitorea, alterum Hyampeum, Herodotus in Urania tradit: non autem Cithæronem & Heliconem, ut Servius putavit: ſeu, ut alii volunt, Cyrrham, aut Cyrphin, ſeu Nyſam, quod Cithæron & Helicon in Bœotia montes disjuncti ſunt, ita ut Helicon procul ſit a Parnaſo, circiter quindecim paſſuum millia, Cithæron vero triginta. Eſt igitur Parnaſus, mons Phocidis, ſacer Baccho & Apollini. Ovid. 1. Met. 317.
Separat Aonios Actæis Phocis ab Arvis, &c.
Mons ibi verticibus petit arduus aſtra duobus
Nomine Parnaſus, ſuperatque cacumine nubes. Lucan. lib 5. 71.
In hoc monte rupes vel majeſtate numinis, vel ſitu ipſo horrorem viſentibus facit, undique fere præceps in formam theatri. Hîc eſt Apollinis Delphici templum: hîc fons Caſtalius, Muſis ſacer. Hic habitavere Pierides, natio Thracia: unde Pierius mons, & Pierides Muſæ. Sub Parnaſſo habitaverunt Hiantes populi. Hîc fontes Atticam verſus Hippocrene & Aganippe.
De orthographia hujus nominis, V. Drakenb. ad Sil. 15. 311.
Arx umbroſa Parnaſi. Ovid. 1. Met. 467.
Cornua ſacri Parnaſi. Stat. 5. Theb. 532.
Juga Parnaſi. Virg. 10. Ecl. 11.
Summus vertex Parnaſi. Catul. Argon. 62. 390.
Biceps Parnaſus. Ovid. 2. Met. 221. & Perſ. 1. Sat. prol. v. 2.
Sacer. Stat. 5. Theb. 532.

PARNASIUS, vel PARNASSIUS, a, um. Adj. [Παρνάσιος] Virg. 6. Ecl. 29.
Nec tantum Phœbo gaudet Parnaſia rupes.
Laurus Parnaſia. Virg. 2. Georg. 18.
Templa Parnaſia. Ovid. 5. Met. 278.

PARNASSĒUS, a, um. Adj. [Παρνάσσειος] Idem. Avien. Phænom. Arat. v. 620.
Ut Parnaſſeo munus memorabile Phœbo.

PARNES, ēthis. m. [Πάρνης] Mons eſt Atticæ regionis, diciturque tam maſculino, quam feminino genere, ut probat Stephanus. Stat. 12. Theb. 620.
— Parneſque benignus Vitibus.

PARNI, ſunt Nomades, illi ſcilicet populi, qui Arſace viro Scytha duce Parthiam invaſerunt atque obtinuerunt, quum antea Orchum accolentes, Daiorum finibus miſerrimis clauderentur. Strabo lib. 11.

PARNŒTES, æ. m. [Παρνοίτης] Cognomen fuit additum Calliſtrato Athenienſium Reipublicæ principi. Is aliquando inſtituit, ut in judiciis & concionibus numuli quidam diſtribuerentur. Quæ res tandem verſa eſt in proverbium, Reperit obolum Parnœtes, quod in eos non inſcite conveniet, qui novum aliquod excogitarunt præmium, quo illectent. V. Chiliad.

PARNUS, i. m. [Πάρνος] Nauta fuit pauperculus, qui ob amiſſam naviculam, cum obviis quibuſque litigabat. Hinc adagium, Parni ſcaphula: quod in eos conveniet, qui ob res minutulas multum movent litium & quærelarum. Eraſm. ex Diogeniano.

PĂRO, [ἑτοιμάζω, εὐτρεπίζω, σκευάζω, ἐντύνω, ὁπλίζω, ἐφοπλίζω, πορσαίνω, πορσύνω] āre. a Pario deducitur, teſte Perotto: nam quæ paramus, quodammodo parere & proferre videmur. Ter. in prol. Phorm. v. 3.
Maledictis deterrere, ne ſcribat, parat.
Parare & ornare ſcutis & telis aliquos. Cic. pro Cæcin. 60. Armatos ſi Latine loqui volumus, quos appellare vere poſſumus? opinor eos, qui ſcutis teliſque parati, ornatique ſunt.
Conſtituere & parare aliquid alicui. Cic. 2. Fam. 3. Eſt tibi gravis adverſaria conſtituta, & parata, incredibilis quædam exſpectatio.
Creare & parare. Lucret. lib. 4. 786.
Animos parate, dextraſque. Liv. 35. 35.
Bellum parare, Inſtruere. Cæſ. 5. Bell. Gall. cap. 3.
Bella parantur mihi. Ovid. Rem. Amor. 2.
Blanditias alicui. Ovid. 2. Amor. 19. 17.
Excuſationem ad aliquem. Cic. 12. Att. 26. Itaque idipſum dubito, an excuſationem aliquam ad illum parem.
Exempla alicui. Juven. 9. Sat. 135. Hæc exempla para felicibus.
Exitium alteri. Cic. 2. Tuſc. 39.
— qui alteri exitium parat,
Eum ſcire oportet ſibi paratam peſtem, ut participet parem. Ex poeta.
Facinus triſte. Ovid. 6. Met. 623.
Fugam. Ter. Phorm. 1. 4. 14.
Quam hic fugam aut furtum parat? Cic. 7. Att. 25. Itaque fuga quæ parabatur, repreſſa eſt.
Fugam & ſocios. Virg 1. Æn. 364.
Imber maximus paratur agricolis. Virg. 1. Georg. 429.
Inſidias. Ovid. 2. Faſt. 638.

Interitum alicui. Cic. 1. de Divin.
Invidiam alicui ex re familiari ipsius. Cic. in Salluft. 9. [An Parere?
Iras. Senec. Hippol. 10.
Iter in Macedoniam. Cæf. 3. Bell. Civil. 33.
Letum alicui. Lucret. lib. 6. 1227.
Manum militum parare, interficiendorum aliquorum caufa. Cic. in Catil.
Medicina fero paratur, quum, &c. Ovid. Rem. Amor. 91.
Membra paravi pugnæ. Ovid. 9. Met. 34.
Motus magnos fata parant. Lucan. lib. 2. 68.
Necem alicui. Ovid. 1. de Arte Am. 73.
Orationem fibi parare. V. ORO.
Orationes adverfus, vel in aliquem. Plaut. Pfeud. 1. 5. 39.
Prælia dira. Lucan. lib. 3. 312.
Profectionem. Cæf. 1. Bell. Civil. 27.
Reditum parat fibi & fociis. Hor. 1. Epift. 2. 21.
Sacra parantur. Virg. 2. Æn. 132.
Se ad aliquid parare, Applicare & accommodare quod dicitur. Ter. Eun. 2. 2. 9. Cic. 1. Fam. 7. Huc te pares, hæc cogites, ad hæc te exerceas.
Se parare ad dicendum. Cic. in Orat. 122. Quid jam fequitur, quod quidem artis fit, nifi ordiri orationem, in quo aut concilietur auditor, aut erigatur, aut paret fe ad dicendum? Ovid. 6. Met. 613.
—in omne nefas ego me, germana, paravi. conf. Burm. ad Calpurn. Flacc. Decl. 25. p. 823.
Verba dulcia alicui. Ovid. 2. Amor. 19. 17.
Vim. Liv. Alios vim parantes occidit. i. e. Qui vi tueri fe nitebantur. Ovid. 2. Met. 576. Vim parat & fequitur.
Para ut. Ter. Phorm. 5. 8. 64.
Animo virili, præfentique ut fis, para.
Parant defendere telis. Virg. 2. Æn. 447.
Ire parat ad urbem. Virg. 1. Æn. 682.
Ire parant in nemus. Virg. 4. Æn. 118.
Parare, [κτᾶσθαι] Comparare, acquirere: ut, Parare divitias, amicos, &c.
Ære parare aliquid. Hor. 2. Serm. 3. 129.
Aliquando abfolute ponitur eodem fenfu. ut Catull. 10. 20.
Non poffum octo homines parare rectos. V. ibi Muret.
Agros alicubi fibi parare. Cic. pro Flacco, 71.
Amicos parare. Cic. de Amicit. 55. Quid autem ftultius, quam ut plurimum copiis, facultatibus, opibus poffint, cetera parare quæ parantur, pecuniam, equos, famulos, veftem egregiam, vafa pretiofa: amicos non parare, optimam & pulcherrimam vitæ (ut ita dicam) fupellectilem? Ter. Eun. 1. 2. 69.
Cupio aliquos parare amicos beneficio meo.
Amor paratur fæpe ludendo. Ovid. 3. de Arte Am. 368.
Ancillas parare. Hor. 2. Serm. 3. 215.
Animos vina parant. Ovid. 1. de Arte Am. 237.
Arma parare adverfus aliquem. Ovid. 4. Faft. 700.
Aurum alicui. Hor. 2. Serm. 3. 215.
Campum ad certamen. Virg. 12. Æn. 116.
Cafas, pelles, ignem. Lucret. lib. 5. 1009.
Claffis hæc mihi paratur. Stat. 1. Achil. 31. al. Minatur.
Cœnam. Cic. 4. Att. 8. pr. Multa me in epiftola tua delectarunt: fed nihil magis quam patina Tyrotarichi: cœnam parare difculo. Sic, Convivium, Dapes, Prandium parare, infra. Sed hic emendati codd. Nam de raudufculo &c.
Connubia natis. Stat. 2. Achil. 134.
Convivia. Virg. 1. Æn. 642.
Convivium inftruere & parare. Cic. 6. Verr. 62.
Curfus. Virg. 4. Æn. 299.
Dapes. Virg. 6. Ecl. 79.
Dominum fibi. Lucan lib. 6. 262.
Exfequias. Ovid. 2. Faft. 816.
Formam. Ovid. 3. de Arte Am. 234.
Fortunas magnas, & copiam, h. e. Divitias. Liv. 24.
Gratiam alicujus. Tacit. 12. Ann. 4.
Homines parare, Emere. Catull. V. fupra Ære parare.
Hortos aliquos. Cic. 12. Att. 19.
Hofpitium. Propert. lib. 3. 23. 16.
Locus paratur epulis. Lucan. lib. 7. 792.
Locum ac fedem alicui Cæf. 1. Bell. Gall. 31.
Neceffitudines. Cæf 8. Bell. Gall. 53.
Prandium parare. Plaut. Amph. 4. 4. 17.
Regna æterna magno parantur. Lucan. lib. 1. 35.
Sapientiam. Cic. 1. de Fin.
Solatia fibi. Ovid. Rem. Amor. 449.
Subfidium. Cic. 1. Att. 8. Ego omnes meas vindemiolas eo refervo, ut illud fubfidium fenectuti parem.
Tela. Ovid. 3. Met. 46.
Paratum eft ita. Plaut. Pœn. 4. 2. 87.
Avidus parandi divitias. Ovid. 1. Trift. 2. 75.
Per ellipfin abfolute ponitur. Virg. 2. Æn. 120.
—cui fata parent, quem pofcat Apollo. Parent, fubaud. Mortem.

PARANS, antis. Partic. [ἑτοιμάζων] ut, Animi parantes infanda. Stat. 5. Silv. 2. 87.
Multa parans dicere. Virg. 4. Æn. 390.
Ille innare parans. Virg. 11. Æn. 549.

PARANDUS, a, um. aliud Partic. [ἑτοιμαστέος] ut,
Dona paranda. Ovid. ad Liv. 126.
Scelus parandum eft magno animo. Senec. Med. 12.

PARĀTUS, a, um. [ἡτοιμασμένος] fimiliter Partic. Ter. Heaut. 4. 4. 15.
Quin eft paratum argentum.
Vir in quovis loco paratus. Ter. Andr. 4. 3. 4. Donat. Paratum dixit ad omnes affectus, quicunque de proximo effe poffunt.
Paratus & promptus, [ἕτοιμος, πρόχειρος] Compar. Cic. 1. Verr. 41. Omne tempus, quod mihi ab amicorum negotiis datur, in his ftudiis, laboribufque confumam, quo paratior ad ufum forenfem promptiorque effe poffim.
Ab omni re paratum effe. Cic. 10. Fam. 8. Nunc quum deûm benignitate ab omni re fimus paratiores, non folum bene fperare de nobis homines, fed explorate judicare volumus.
Ab exercitu paratus. Cic. 8. Fam. 10. Ego quidem præcipuum metum, quod ad te attinebat, habui, qui fcirem quam paratus ab exercitu effes, ne quod hic tumultus dignitati tuæ periculum afferret. Al Imparatus.
Paratus & meditatus. Cic. 4. Verr. 17. Sed in Siciliam paratus ad prædam, meditatufque venire cupiebat.
Ad audiendum paratus. Cic. 2. de Fin. pr.
Ad dicendum paratiffimus. Cic. 1. Verr. 44. Idem 1. de Orat 38. Præfidiis naturæ vel doctrinæ ad dicendum paratus.
Ad dolores ita paratus, ut &c. Cic. 1. de Fin. 49.
Ad eventum omnem paratus. Cic. 6. Fam. 21.
Ad omne facinus paratiffimus homo. Cic. pro Milon. 25.
Ad judicium paratus & inftructus venit. Cic. 2. Verr. 7.
Ad mentiendum. Cic. de Amicit. 98.
Ad omnia paratus. Cic. 11. Fam. 13. Exercitus noftros fingulari concordia conjunctos, ad omnia pro vobis videatis paratos.
Ad permovendos animos inftructus & paratus. Cic. in Orat. 20.
Ad periculum paratus animus. Cic. 1. Off. 63.
Ad bene de multis promerendum confuetudine beneficentiæ paratiores erunt & tanquam exercitatiores. Cic. 2. Off. 53.
Ad hæc, quæ timentur, propulfanda paratiffimum. Cic. 5. Att. 7.
Ad feditionem paratus, ad vim promptus, expeditus ad cædem. Cic. 2. de Lege Agrar. 82.
Ad vim. Ovid. 11. Met. 240.
Contra fortunam. Cic. 5. Fam. 13.
Animis opibufque parati. Virg. 2. Æn. 799.
Paratus peditatu. Cic. 15. Att. 23. Ego hunc ita paratum video peditatu, equitatu, claffibus, &c. Equitatu. 15. Fam. 1. Cum ellipfi præpof.
Paratior certamini. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Paratiffimus tuendæ civitatis. Cic. 2. de Legib. 66. Fuit hic vir, ut fcitis, non folum eruditiffimus, fed etiam civis e Repub. maxime, tuendæque civitatis paratiffimus. Correpta exemplaria legunt Peritiffimus.
Paratus omnia perpeti. Cæf. 3. Bell. Civil. 9.
Animo paratus tueri provinciam. Cic. 10. Fam. 8.
Certare parati. Virg. 5. Æn. 108.
Acies paratæ ferro. Ovid. 3. Faft. 215.
Acies parata neci. Virg. 2. Æn. 334.
Agmen paratum fecum habet. Virg. 5. Æn. 548.
Animus paratus bello & paci. Liv. 1.
Animo paratiffimo fuftinere. Cæf. 8. Bell. Gall. 42.
Auxilium propofitum ac paratum iis fac tuum effe videatur. Q. Cic. de Petit. Conful. 16.
Celeritas in refpondendo prompta & parata. Cic. de Clar. Orat. 154.
Confenfu omnium parato, tota denique Italia ad contentionem expedita, &c. Cic. pro Sext. 36.
Epulæ paratæ regifico luxu. Virg. 6. Æn. 604. i.e. Apparatæ.
Fortitudo eft fatis inftructa, armata, parata per fefe. Cic. 4. Tufc. 51.
Fructus parati. Plin. 2. Epift. 10.
Honores parati. Plin. 7. Epift. 24.
Hofpitium nobis paratum. Lucan. lib. 9. 1028.
Loci parati & expediti multa commendatione ac meditatione. Cic. 2. de Orat. 118.
Leges paratæ. Salluft. Catil. 51. §. 40. i. e. Comparatæ.
Mors parata. Lucan. lib. 8. 32.
Mortis paratæ inftrumenta. Ovid. 10. Met. 285.
Oblivio mortuorum parata. Plin. 6. Epift. 10.
Naves paratiffimæ. Cæf. 3. Bell. Gall. 14.
Provincia omnium civitatum confenfu paratiffima. Cic. 10. Fam. 8.
Somni erat fane paratiffimi, nonnunquam etiam inter ftudia inftantis. Vulgo Parciffimi. Plin. 3. Epift. 5.
Thalami parati. Virg. 7. Æn. 97.
Urbs parata. Virg. 4. Æn. 75.
Si ita natura paratum effet. Cic. 2. de Divin. p. 297. edit. Lamb. Sed puto legendum, Comparatum. H. St.
Paratior. Lucan. lib. 6. 93.
—cæloque paratior unda. Ovid. 5. Met. 603.
Et quia nuda fui, tum vifa paratior illi. Compar. & Superlativi exempla V. fupra plura.

PARĀTUM, i. n. [ἡτοιμασμένον] Ter. Eun. 3. 4. 4.
Præteriit tempus: quo in loco dictum eft, parati nihil eft.
Immo non eft Subftantivum, fed Adjectivum. Nam Parati nihil eft, pro Nihil eft paratum H. St. Neutrum, ut vocant, abfolutum.
Prata antiqui Parata dixere, ut ait Plin. 18. 5.

PARĀTUS, ûs. m. [κατασκευή] Ipfe parandi actus. Quintil. lib. 10. cap. 1. Copiofus verborum fit paratus, i. e. Apparatus. Tacit. 6. Ann. 37. Gazam, & paratus regios adjicit.
Funebris. Tacit. 13. Ann. 17. pr.
Graves paratus rerum. Stat. 2. Theb. 104. Idem 2. Achill. 265.
I, neque enim tantos aufim revocare paratus.
Principalis paratus. Tacit. 2. Hift. 81. 6.
Opus impar veftris paratibus. Ovid. 3. de Pont. 4. 5.
Celebrare aliquid ingenti, & infolito paratu. Tacit. 2. Hift. 59.
Uti largis paratibus. Ovid. 16. Epift. 191.
Luxuries nunquam parvo contenta paratu. Lucan. 4. 374.
Induta Tyrios paratus. Ovid. 3. Faft. 627. i. e. Induta Tyrio veftitu.

PARATE, Adv. [κατεσκευασμένως] Prompte & expedite. Plaut. Epid. 3. 2. 38.
Parate venire ad dicendum. Cic. de Clar. Orat. 241. Is tamen ad dicendum veniebat magis audacter, quam parate. Idem pro Rofc. Amer. Tamen diligentius, paratiufque veniffes.
Paratius dimicare. Cic. 1. Off. 83. Dimicareque paratius de honore & gloria, quam de ceteris commodis.
Paratiffime refpondit, i. e. Promptiffime. Plin. 3. Epift. 9.

PARĀTIO, ōnis. f. Idem, quod Paratus. Salluft. Jugurth. cap. 34. Fuerit fane regni paratio plebi jura fua reftituere. al. Reparatio. Afran. apud Non. 3. 173. Silentio opus eft, nulla ineft paratio. Adde Ulpian. Dig. lib. 30. t. 1. l. 19. §. 7.

PARATŪRA, æ. f. Idem. Tertull. de Pallio cap. 3. & Spectac. cap. 4.

PARABĬLIS, e. Adj. [εὐπόριστος] Quod in promptu eft, & cito haberi poteft.

poteſt. Cic. 1. de Fin. 45. Propterea quod ipſa natura divitias quibus contenta ſit, & parabiles, & terminatas habet.
Cultus corporis parabilis. Curt. 3. 5. 2.
Res non magno parabiles. Sen. Epiſt. 5.
Venus parabilis & facilis. Hor. 1. Serm. 2. 119.
Victus parabilis. Curt. lib. 6. 2. 3.

PARARIUS, i. m. V. ſupra in PAR.

PARATARIUS, a, um. Adj. Facilis paratu. ut, Phaſeoli paratarii. Apic. 8. 6. pr.

PARĬTO, [ἐϑέλοραι] āre. frequent. Plaut. Merc. 3. 4. 64.
Quid tu ais? quid, quum illuc, quo nunc ire paritas, veneris? Idem Pſeud. 1. 5. 71.

PARO, vel PARON, ōnis. m. [πάρων] Naviculi genus, inquit Feſt. ad cujus ſimilitudinem, Myoparo dicitur, piraticum navigium. *Brigantinus* hodie aut *Gallio* vocatur, teſte Budæo. Ciceronis apud Iſidor. 19. 1. verſus eſt.
Tunc ſe fluctigero tradit mandatque paroni. V. Barth. Adverſ. 35. 7. & Turneb. Adverſ. 3. 1.

PARUNCŬLUS, i. m. Idem. dimin. Cic. apud Iſidor. ibid. Parunculis ad litus ludit celeribus.

PĂRŎCHUS, i. m. [πάροχος] Parochi, Qui peregrinis ſalem & ligna præbebant, inquit Acron. De quibus Hor. 1. Serm. 5. 46.
— & parochi quæ debent ligna ſalemque. Quos Porphyrio Copiarios a Latinis vocatos eſſe tradit, qui ſalem & ligna iis præſtabant, qui Reipublicæ cauſa peregre ibant. Sub nomine autem harum ſpecierum omnia hoſpitibus neceſſaria intelligimus, ut idem Acron alibi ſentire videtur, lib. 2. Serm. 8. 36. ubi Horatius Parochum pro Convivatore poſuit,
— vertere pallor
Tum parochi faciem, nil ſic metuentis, ut acres
Potores. Cic. in priore ſignificatione uſus eſt 13. Att. 2. Ariarathes Ariobarzanis filius Romam venit: vult, opinor, regnum aliquod emere a Cæſare. nam quomodo nunc eſt, pedem ubi ponat in ſuo, non habet: omnino eum Sextius noſter parochis publicis occupavit. Sunt qui Parochias inde appellatas eſſe cenſeant, quibus ſingulis ſacerdotes ſui deſtinati ſunt, ab exhibitione ſcilicet ſanctifici cruſtuli, ſacroſanctique panificii. Ego vero non Parochias primum, ſed Parœcias appellatas eſſe cenſeo. Budæus. Rectius apud Cicer. alii legunt Parochiis publicis. i.e. Præbitionibus. Occupavit, h. e. Ante me cepit, ut ego eum fruſtra ſim invitaturus. Ei Sextius noſter & domum jam & omnia ad victum neceſſaria de publico curavit. conf. Lex. Pitiſc. [Immo Parochis, a recto Paroche, παροχὴ, id eſt Præbitio, præſtatio, ut in Gloſſis Gr. Lat. Sic Parochus, Præbitor Latine, qui poſtea Præbendarius.
Parochi, non ſolum ſunt Qui præbenda magiſtratibus redemerunt, verum etiam Equi, qui curſus publici cauſa præbentur, quæ tamen ſignificatio a ſuperiori deducta videtur. Ita fit, ut in illa actionis, in hac perpeſſionis ſenſus inſit. Theodoretus, μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸν διεχρήσατο, εἰ μή τινι τῶν παρόχων ἵππων ἐπιβὰς κατὰ τὴν Ἔδεσσαν διεσώθη. Annotavit Turneb. [Niſi forte ἵππῳ legendum.
Parochus etiam vocatur Convivator qui cœnam præbet. Hor. 2. Serm. 8. 36.
Tum parochi faciem, nil ſic timentis ut acres
Potores. V. Stuck. Ant. Conviv. 11. 7.

PAROCHA, æ. f. [παροχὴ] Parochi munus. Cic. 13. Att. 2. Præbendam vocat Gell. 15. 4. V. ſuperiorem dict. & Lex. Pitiſc.

PAROCŬLI, orum. m. a Paribus oculis dicuntur. Suet. in lib. de Clar. Rhet. cap. 5. de Sext. Clodio, Male oculatus & dicax paroculorum. [Immo diviſe legendum, Par oculorum in amicitia M. Antonii extriſſe ſe ajebat.

PARODONTĬDES, um. [παροδοντίδες] Tubercula circa gingivas. Celſ. lib. 6. cap. 13.

PARŒCUS, i. m. [πάροικος] Parœci, ſunt Accolæ: quare qui fanum aliquod accolunt, parœci dicti ſunt, ejuſdem ſcilicet fani conſortes. Et Parœcia, Accolarum conventus & accolatus, ſacraque vicinia; nam πάροικοι etiam οἱ σύνοικοι dicuntur, id eſt vicini: legique ipſe hoc verbum apud Græcos in ea ſignificatione, niſi falſus ſum opinione. Quod ſi Latine loqui magis placet, Latine ſcientibus Curiæ dici poſſunt: unde Curiones olim dicti: & πάροικοι, ipſi curiales. Budæus. conf. Voſſ. de Vit. Serm. 11. & 3. 32.

PARŒMIA, æ. f. [παροιμία] definitore Donato, eſt Proverbium rebus temporibuſque accommodatum. Diomedes autem definit hunc in modum, Parœmia eſt, Proverbii vulgaris uſurpatio, rebus temporibuſque accommodata. V. Quintil. 8. 6.

PARŌLĔNĒ, eſt Brachii pars quædam, de qua Cæl. Rhodig. lib. 4. cap. 3. ſic ſcribit; Brachii prominens ſummitas dicitur acromia, aut humeri caput: item epomis, & acrocolia, apud Julium Pollucem: ubi articulus obfirmatur, Entypoſis, vel humeri acetabulum, extrinſecus muſculi, intus parolene. [Apud Polluc. lib. 2. cap. 4. παρωλένια n. pl. legitur, a recto ſing. παρωλένιον.

PAROMŒON, i. n. [παρόμοιον] Figura, quoties eſt verborum in oratione aliqua ſimilitudo. Ter. And. 1. 5. 7.
— mutavit id,
Quoniam me immutatum videt. Ubi Donatus, παρόμοιον, nam quoties verba ſunt, παρόμοιον dicitur: quoties nomina, παρονομασία. Idem in ſua editione ſecunda, Paromœon eſt quando ab eiſdem litteris diverſa nomina ſumuntur: ut,
O Tite, tute Tati tibi tanta tyranne tuliſti. conf. Diomed. 2. p. 441.

PAROMPHALON, eſt Concretio tofi in umbilico. Galenus in Finit. Medic.

PAROMOLOGĬA, æ. f. [παρομολογία] Schema eſt, quod fit quum aliquot res adverſario concedimus; deinde aliquid inferimus quod aut majus ſit quam ſuperiora, aut etiam omnia, quæ poſuimus, infirmet. ut Sume hoc ab judicibus noſtra voluntate: neminem illi propiorem cognatum quam te fuiſſe, concedimus: officia tua nonnulla in illum exſtitiſſe: ſtipendia vos una feciſſe aliquandiu, nemo negat. Sed quid contra teſtamentum dicis, in quo ſcriptus hic eſt? Ex Hyperide eſt exemplum hoc. Rutil. Lup.

PARŌNŎMĂSĬA, æ. f. [παρονομασία] Schema eſt, veluti quædam Denominatio: vel quoties aliud nomen efficitur ex alio. Ter. Andr. 1. 3. 13.
Nam incœptio eſt amentium, non amantium. Ubi Donatus, Amabant veteres de proximo ſimilia dicere: ut Cic. 6. Verr. 27. Minus clarum putavit fore quod de armario, quam quod de ſacrario eſſet ablatum. Et quidem ſi in verbis ſunt, paromœon dicitur: in nominibus, paronomaſia. V. Quintil. 9. 3. & ſupra PAROMŒON.

PĂRŌNȲCHĬA, æ. f. [παρωνυχία] Abſceſſus circa radices unguium. Paronychia dicta a παρὰ, ad; ὄνυξ, unguis; quaſi ad unguem. Latini Reduvias appellant. Plin. lib. 23. cap. 3. Gingivarum inflammationibus, paronychiis, ſordidiſque ulceribus excreſcentibus. Plin. tamen genere neutro profert, ut lib. 24. cap. ultimo, Altero quod eſt aizoo ſimile, ad paronychia & pterygia unguium, & quum caro unguibus increvit, utuntur cum axungia. Idem lib. 28. cap. 8. Petron. cap. 31. Aliis inſequentibus ad pedes, ac paronychia cum ingenti ſubtilitate tollentibus. [Omnino nihil aliud eſt Reduvia, quam Excreſcentes circa ungues fiſſæ cutis ſquamulæ quædam, non ſine dolore. In Gloſſ. Gr. Lat. παρωνυχία, Redubia. & Lat. Gr. Reduvia, παρωνυχίς. Suſpicor tamen aliud eſſe Græcorum παρωνυχίαν, de qua Plin. loquitur. Verum nempe abſceſſum ſeu puris circa unguem generationem, Panaritium vulgo vocant. V. Fœſii Oeconom. Hippocr.
Paronychia, Herba ab effectu ſic appellata: ſanat enim paronychias. Dioſcorides lib. 4. cap. 49. Galen. lib. 8. de Simplic. med. facultat.

PĂRŌNȲMIA, æ. f. [παρωνυμία] Denominatio derivative facta.

PARONYMON, i. n. [παρώνυμον] pl. Paronyma, Quæ ab alio quodam conſimili trahuntur; ut equus eques. V. Diomed. p. 310. V. PARONOMASIA.

PAROPAMISADÆ, [Παροπαμισάδαι] Populi Aſiæ, qui (ſicut refert Ptolemæus) ab Oriente parte Indiæ, ab Occaſu Arabia terminantur, a Meridie Arachoſia. Meminit horum & Plin. lib. 6. cap. 20. & 23. Etenim plerique ab Occidente non Indo amne determinant, ſed adjiciunt quatuor ſatrapias, Gedroſos, Arachotas, Arios, & Paropamiſadas.

PĂRŎPIS, [παροπὶς] inter Inſtrumenta muliebria annumeratur Polluci lib. 10. cap. 28.

PĂROPSIS, ĭdis. f. [παροψὶς] Patinæ genus aliquantum concavæ, in qua obſonia ponuntur. Juven. 3. Sat. 142.
— quam multa magnaque paropſide cœnat. Græcum eſt, παροψὶς, παροψίδιον, a παρὰ & ὄψον, id eſt ad cibum. Eſt etiam Juris quoddam genus, vel obſonii vilis. Pollux auctor. Suet. in Galb. cap. 12. Et ordinario quidem diſpenſatori, breviarium rationum offerenti, paropſidem leguminis pro ſedulitate ac diligentia porrexiſſe. Martial. lib. 11. 27. 5.
Cui portat gaudens ancilla paropſide rubra
Alecem, ſed quam protinus, illa voret. Paropſis, inquit Bayſius, antiquis non ſolum pro Vili obſonio & jure & etiam maza, ſed etiam pro Vaſe eſcario ſumebatur. V. libellum de Vaſculis. [Duplicem quidem hujus vocabuli ſignificationem proponunt Græci Lexicographi. V. Henr. Steph. Theſ. Gr. Polluc. lib. 6. ſ. 56. & lib. 10. ſ. 87. & quæ docti viri ad utrumque locum, & ad Phrynichum in eadem voce adnotarunt. Latini vero nuſquam niſi pro Vaſe menſario poſuerunt, & apud Martial. Rubra, Samia, fictilis intelligitur. V. paulo poſt not.
Paropſis malorum, Proverbiali figura apud Athenæum lib. 9. dixit Antiphanes, quod de Vehementer improbis, & omni facinorum genere contaminatis uſurpare licebit. Ducta eſt metaphora a diſco, in quo varia eduliorum genera apponi ſolebant, ſed quæ voluptatem afferant, quo gratior eſt tropus deflectens in contrarium.
Parapſis ſcribi vult Heinſius ad Petron. cap. 34. p. 134. conf. Turneb. Adverſ. 10. 27. vel Cujac. Obſerv. 10. 17. & Interpp. Polluc. d. l. Ita ſcriptum autem vocabulum, non niſi de vaſe menſario intelligi poteſt, niſi μετωνυμικῶς continens pro contento ponatur. V. PARAPSIS ſuo loco.

PAROPTUS, a, um. Adj. [πάροπτος] Aſſatus. Apicius 6. 9. Pullus paroptus.

PĂROS, i. f. [Πάρος] Inſula eſt una ex Cycladibus, quæ a Delo triginta quinque millibus diſtat, ex qua Parius lapis candidiſſimus, e quo multa ſigna fiebant. Hanc primo Plateam, poſtea Minoidem vocitarunt. In ea eſt oppidum etiam Paros vocatum. Virg. 3. Æn. 126.
— niveamque Paron. A candore marmoris.
Marmorea Paros. Ovid. 7. Met. 466.

PARII, orum. Habitatores hujus inſulæ. Nepos 1. 7. 4.

PARIUS, a, um. Adj. [Πάριος] ut, Parius lapis. Plin. 36. 17. & 18. & 22. i. e. Parium marmor, Candidum, quod omnium optimum erat. Virg. 1. Æn. 597. Idem 3. Georg. 34.
Stabunt & Parii lapides, ſpirantia ſigna. Ubi Serv. In templo Cæſaris majorum ſtatuas ejus dicit ſe eſſe poſiturum, quas commendat & a pretioſo marmore, & ab arte.
Marmor Parium. Hor. 1. Carm. 19. 6. conf. Petron. cap. 126.
Juga Paria. Ovid. 1. Amor. 7. 52.

PARŌTIS, ĭdis. f. [παρωτὶς] Apoſtema eſt circa aurem. Plin. lib. 20. cap. 1. Parotidas, & panos ſanat. Græci παρὰ, ad; & ὦτα, aures dicunt. conf. Celſ. 5. 18. 18. & Macer. 1. 30.

PAROXYSMUS, i. m. [παροξυσμὸς] Stimulatio, concitatio, exacerbatio, παροξύνειν enim eſt incitare. Hoc nomine Græci medici appellant Acceſſum febris, hoc eſt exaſperationem, quæ ſtatis temporibus fieri conſuevit, de quo multa Galen.

PARRA, æ. f. Genus avis inauſpicatæ. Hor. 3. Carm. 27. 1.
Impios parræ recinentis omen
Ducat. Sic Prudent. Symmach. 2. 570.
Cur Cremeræ campis cornice vel oſcine parra
Nemo deûm monuit perituros Marte ſiniſtro
Ter centum Fabios? Hoc eſt ſuperſtitioſa veterum opinione, ut in oſcinibus augurii ſit ideo infauſti, quod ejus avis ſint injucundiſſimi cantus. Ejus autem inſuavitatem & prope diritatem ſatis indicarit verſus iſte Paulini ad Auſon. epiſt. 2. v. 36.
Si confers fulicas cygnis, & aëdona parræ. Turneb. Adverſ. 9. 29.
Parra ſecunda auſpicia, non cantu, ſed loco facit. Plaut. Aſin. 2. 1. 13.
Picus & cornix eſt ab læva, corvus, parra ab dextra,
Conſuadent.

PARRHASIA, [Παῤῥασία] Regio in Peloponneſo, dicta Arcadia, Lycaonis patria. Unde Parrhaſius mos, Virgil. 8. Æn. 344.
Parrhaſio dictum Panos de more Lycei. In ea mons eſt Lyceus, in quo bicornis Fauni templum fuerat, a quo Lycea ludicra illi ſacrata, nobis Lupercalia dicta. Unde Ovid. lib. 2. Faſt. 423.
Quid vetat Arcadico dictos a monte Lupercos?
Faunus in Arcadia templa Lyceus habet.

PARRHASIUS, a, um. Adj. [Παῤῥάσιος] ut, Antra Parrhaſia. Stat. 11. Theb. 178.
Axis Parrhaſius, A ſidere Urſæ Parrhaſidos. Sen. OEth. 1281.

Coloni Parrhasii. Claud. de Bell. Get. 191.
Dea Parrhasia, Carmenta. Ovid. 1. Fast. 618.
More Parrhasio, i. e. Arcadico. Virg. 8. Æn. 344.
Nives Parrhasiæ. Ovid. 2. Fast. 278.

PARRHĂSIS, ĭdis. f. [Παῤῥασίς] patronym. Sic dicitur Callisto. Ovid. 2. Met. 450. Parrhasis erubuit.
Parrhasis Helice. Lucan. 2. 237.
Stellæ Parrhasides. Ovid. 4. Fast. 577.
Ursa Parrhasis. Ovid. 18. Epist. 152.

PARRHASIADES, ob immodicam procacitatem dictus est Demochares: sicut ob morum ferocitatem Demosthenem Argen serpentis nomine vocitarunt. Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 11. Al. Parrhesiastes, παῤῥησιαςής. V. Senec. de Ira 3. 23.

PARRHASIUS, Nomen viri, V. PARASIUS.

PARRICIDA, & PARRICIDIUM. V. PARICIDA, & PARICIDIUM.

PARS, partis. f. [μέρ@, μοῖρα, ἀποδασμὸς] Portio. Partes autem dicuntur in quas dividitur totum. Quidam Partem a Pari dictam existimant: quod partes simul junctæ, pares, hoc est æquales sint toti. Alii a Pario, sive Partu: quod pars a toto deducta, & quasi parta sit. Alii a Parum: quod pars, parum quiddam sit respectu totius. Ter. in prol. Adelph. 23.

> Senes qui primi venient, hi partem aperient,
> In agendo partem ostendent. Idem Heaut. 4. 5. 50.
> Omnes te in lauta, & bene acta parte putant. Al. Aucta. Aucta re legit Bentl. q. V.

Omnes omnium gentium partes tribus triumphis devinxit. Cic. in Pison 29. De Pompejo.
Mundi partes. Lucret. lib. 5. 478.
Philosophiæ pars. Cic. 1. Acad. 45. Carneades nullius philosophiæ partis ignarus. h. e. Omnem totius philosophiæ cognitionem habens.
Sensus partem si ullam habes, hæc te lacerat, hæc cruentat oratio. Cic. 2. Philip. 86.
Spectatorum pars, Hominum pars: pro Incerto quodam numero. Plaut. Trucul. 1. 2. 12. Idem Trin. 1. 1. 12.
Terrarum pars. Plin. lib. 13. cap. 4.
Vitæ partes. Cic. pro Font. 30. In omnibus vitæ partibus moderatum ac temperantem, plenum pudoris, plenum officii, plenum religionis, videtis positum in vestra fide ac potestate.
Æqua pars amoris. Ter. Eun. 1. 2. 12.
Centesima. V. CENTUM.
Coæqua. V. COÆQUUS.
Confirmans. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Exigua pars montis. Virg. 10. Æn. 128.
Exigua pars temporis. Lucret. lib. 3. 400.
Exiguissima pars restat de turba fratrum. Ovid. 14. Epist. 115.
Immensa. Senec. Hippol. 10.
Incultæ partes mundi. V. INCOLO.
Magna pars Arabiæ. V. MAGNUS.
Melior pars diei. V. Melior in BONUS.
Perexigua. V. PEREXIGUUS.
Quarta pars diei præterita. Hor. 1. Serm. 9. 35.
Ultima pars vitæ. Virg. 4. Ecl. 53.
Ultima pars lucis mensæ est data. Ovid. 7. Met. 662.
Addere partes illæsas vitiatis. V. ADDO.
Adimere partem, & Dare partem, contraria. Cic. 7. Verr. 84. Quibus illi urbis suæ partem ademerunt, iis tu nostri imperii partem dedisti.
Rerum pars altera adempta est. Virg. 9. Æn. 131.
Amplectitur plures partes genus. Cic. 1. de Invent. 32.
Conducere partes in unum. Lucret. lib. 1. 398.
Constituere partes. Quintil. lib. 3. cap. 9.
Constituere partes causæ singulas in suis digitis. V. CONSTITUO.
Contexere partes. Quintil. in procem. lib. 4.
Desertam partem oratoriæ artis occupaverunt. Quintil. in procem. lib. 1. p. 9. Burm.
Dilata pars laborum. Ovid. 3. Met. 174.
Dispergi ad minutas partes. Lucret. lib. 4. 893.
Distribuere partibus aliqua. Cic. 1. de Orat. 109. Hæc ab hominibus callidis & peritis animadversa ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt.
Facere partes. Cic. 2. de Orat. 366. Quis Antonio permisit, inquit, ut & partes faceret, & utram vellet, prior ipse sumeret? h. e. In partes divideret disputationem.
Ingredi partem. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Occupare partem. Quintil. in procem. lib. 1. V. supra Desertam partem &c.
Relinquere idoneam aliquam partem. Auctor ad Herenn. lib. 2. 33. Hoc quoque vitandum est in expositione, ne quando, quum omnia collegisse videamur, aliquam idoneam partem reliquerimus.
Requiescere nullam partem noctis. Cic. pro Rosc. Amer. 97.
Revulsa pars e monte. Ovid. 13. Met. 882.
Sumere partem Falerni. Hor. 1. Carm. 27. 10.
Vocari in partem curarum. Tacit. 1. Ann. 11.
Pars, triplicatum. Martial. 8. 47.

> Pars maxillarum tonsa est tibi, pars tibi rasa est,
> Pars vulsa est: unum quis putet esse caput? Duplicatum V. a pr.

Pars magna, quod & Bona pars dicitur: h. e. Multi. Plaut. Mostel. 1. 2. 34. Magna pars moram hanc sibi induxerunt, donec, &c.
Magna pars vestrûm. Ter. in prol. Heaut. 9.
Morbi magnam deponere partem. Hor. 1. Epist. 1. 35.
Magnam partem habere in re aliqua. Virg. 6. Æn. 31.
Magnam, Majorem, vel Maximam partem, pro Magna &c. ex parte. Cæs. 4. Bell. Gall. 1. de Suevis, Neque multum frumento, sed maximam partem lacte atque pecore vivunt. Lucret. lib. 3. 64.

> — hæc vulnera vitæ
> Non minimam partem mortis formidine aluntur. Cic. in Orat. 189.

Senarios vero, & Hipponacteos effugere vix possumus: magnam enim partem ex Iambis nostra constat oratio.
Magna quorum pars fui. Virg. 2. Æn. 6.
Pars major. Cic. 1. Off. 118. Alii multitudinis judicio feruntur, quæque majori parti pulcherrima videntur, ea maxime exoptant.
Majorem partem ævi conterere somno. Lucret. lib. 3. 1060.

Diei majorem partem alicubi sedere. Cic. 6. Verr. 54.
Vigilare majorem partem noctis. Cic. 1. de Divin. 59.
Majorem partem populi suffragiis privavit. Cic. 2. de Lege Agrar. 17.
Maxima pars hominum. Hor. 2. Serm. 3. 6.
Multa pars mei. Hor. 3. Carm. 30. 6.
Pars multa, pro Plerique. Hor. 2. Serm. 7. 7.
Bona pars, Magna. Hor. de Arte Poet. 297.
Bona pars hominum. Hor. 1. Serm. 1. 61.
Bonam partem sermonis in aliquam diem differe. Cic. 2. de Orat.
Fx magna parte, pro Plerumque. Plin. lib. 8. cap. 54. de simiis.
Ex magna parte. Quintil. lib. 10. cap. 1. Ex magna parte Ciceronem, quantus est fecit.
Assentiri alicui magna ex patre. Cic. 7. Att. 3.
Omnino aut magna ex parte liberari. Cic. 1. Tusc. 1.
Multo maxima ex parte liberæ religione domus. Cic. de Arusp. Resp. 11.
Maxima parte. V. MAGNUS.
Parte, ablativus: pro Partim. Plaut. Rud. 1. 3. 10.

> Sed id si parte curavi, ut caverem:
> Tum hoc mihi indecore, inique, immodeste
> Datis dii. Emendati codd. habent, Sed id si parate curavi.

Dimidia parte. Suet. Jul. 41. 2. & 5. Idem Domit. 7. 6.
Parte, geminatum. Plin. lib. 37. cap. 11. Melichloron est geminus: parte flavus, parte melleus. conf. a pr.
Parti, ablativus, quo sæpe utitur Lucret. ut lib. 3. 577.

> Ut sensus alios in parti quemque sua scit
> Dissolvi, &c. De anima. i. e. In parte. Lambin.

Duabus partibus amplius. Cic. 5. Verr. 49. Quid si duabus partibus doceo te amplius frumenti abstulisse, quam Populo Rom. misisse? i. e. Duas tertias abstulisse.
Partibus, pro In partibus Paterc. 2. 38. 1. Ut quæ facilius, quam partibus, simul universa conspici possint. Idem 2. 38. 4. Inde varie possessa & sæpe amissa partibus, ductu Augusti facta stipendiaria. De Hispania [i. e. Per partes.
Partibus, & paulatim. Columel. lib. 2. cap. 3. Non multum, nec universum cibum, sed partibus & paulatim præbere convenit.
Multis partibus major. V. MULTUS.
Multis partibus plures, i. e. Multo plures. Cic. 1. Fam. 2. Perspiciebant enim in Hortensii sententiam multis partibus plures ituros. Idem 8. Fam. 9. Turpe tibi erit Patiscum Curioni decem pantheras misisse, te non multis partibus plures: i. e. Multo plures. Sic Cæs. Quoniam numero multis partibus esset inferior. i. e. Multo inferior. Et Cic. 3. de Finib. 36. Quis est enim, aut quis unquam fuit, aut avaritia tam ardenti, aut tam effrenatis cupiditatibus, ut eandem illam rem, quam adipisci scelere quovis velit, non multis partibus malit ad sese, etiam omni impunitate proposita, sine facinore, quam illo modo pervenire? i. e. Multo malit. Paul. Manutius.
Ne minima quidem parte. V. Minor, in PARVUS.
Plus justa parte. Virg. 1. Georg. 35.
Plus media parte. Ovid. 3. Met. 43.
Prope pars, i. e. Bona vel major pars. Cic. pro Muren. 42. Sullana gratificatio reprehensa, multi viri fortes, & prope pars civitatis offensa est.
Ex parte. Quintil. lib. 6. cap. 4. Pisces ex parte adusti & versati. V. supra.
Dimidia ex parte sacerdotes non habebit Romanus populus. Cic. pro Domo, 38.
Gaudere ex parte. Cic. 3. Q. frat. 1. Quod tibi mea permissio mansionis tuæ grata est, id ego summo meo dolore & desiderio, tamen ex parte gaudeo.
Ex altera parte. Cic. 3. Verr. 76. Grandis natu parens adductus ad supplicium, ex altera parte filius.
In parte, pro Partim. Quintil. lib. 5. cap. 7. Patronorum in parte expeditior, in parte difficilior interrogatio est.
In hac parte, In parte causæ, vel laboris. V. IN præp.
In partem, & In partem dimidiam. V. IN præp.
In utramque partem magna est vis in fortuna vel ad secundas res, vel ad adversas. Cic. 2. Off. 19.
Neutram in partem sine hominum opibus & studiis hæc effici possunt. Cic. 2. Off. 19.
Nullam in partem. V. NULLUS.
Nullam in partem tua interest. Cic. 13. Fam. 1. Sed id quod mea intelliges, tua nullam in partem interesse; ita mihi des, &c.
In omnibus partibus argumentationes adversariorum tentare. Auctor ad Herenn. lib. 2.
In partem aliquos vocare. Cic. pro Cæcin. 12. M. Fulcinius adolescens mortuus est: hæredem P. Cæsennium fecit: uxori grande pondus argenti, matrique partem bonorum majorem legavit. Itaque in partem mulieres vocatæ sunt.
In hac parte, vide an Cic. utatur. In hoc sumus sapientes, quod &c. Cic. Exponitur, In hac parte. Vide IN. Plin. Quantum in hac parte multo nocentiores, quam feræ, sumus? V. IN. H. St. Ex lib. 10. cap. 63. H. N. Puto delendum Multo.
Pars de. Ter. Heaut. 4. 1. 35.

> Si moreretur, ne expers partis esset de nostris bonis.

Pars, in corpore. Cels. lib. 2. cap. 11. Usus autem cucurbitulæ præcipuus est, ubi non in toto corpore, sed in parte aliqua vitium est, quam exhauriri ad confirmandam valetudinem satis est.
Evocatur inflammatio in in partes, quæ conjunctæ sunt. Cels. lib. 7. cap. 7. de Ægil.
Mutilatis partibus trunca membra. Ovid. in Ibin, 547.
Genitales partes corporis. Lucret. lib. 4. 1038.
Obscænæ partes. Ovid. 2. de Arte Am. 584.
Tegendas partes velare. Ovid. 3. Met. 479.
Pro parte, Pro viribus. Ovid. 4. Fast. 301. V. Pars pro Officio infra.
Pro virili parte. Sallust. de Republ. ordin. extr. A me quidem pro virili parte dictum & adjutum fuerit.
Pro sua quisque parte, i. e. Pro virili. Cic. 15. Fam. 15. Versor autem in gemitu Italiæ, & in Urbis miserrimis querelis, quibus aliquid opis fortasse ego pro mea, tu pro tua, pro sua quisque parte ferre potuisset, si auctor adfuisset. Idem 6. Verr. 81. Præcipue quod in his artibus pro mea parte versor, quarum ille princeps fuit.
Pro sua parte ut ita fieret adjuvare. Cic. 3. Fam. 10.

Pars, pro Initio eleganter sumitur. Cels. 4. 14. Parsque sanitatis est, vomitum esse suppressum. Sic Virg. 7. Æn. 266.
Pars mihi pacis erit. Et Cic. 11. Philip. 3. Mors in beneficii partem numeretur. Budæus.
Pars cum verbo plurali distributioni inservit, & significat Aliqui vel alii. Tacit. 5. Hist. 11. 3. Poscebant pericula pars virtute, multi ferocia. Ibid. 4. 23. 5. Alii præliabantur, pars intus occulti muros subruebant. conf. Idem 1. Ann. 24. 2. Et 3. 1. 3. Virg. 1. Æn. 216.
Pars in frusta secant &c. Litore ahena locant alii. conf. ALIUS.
Pars, pro Partim. Suet. Vesp. cap. 8. Milites, pars victoriæ fiducia, pars ignominiæ dolore, ad omnem lætitiam audaciamque processerant. Budæus. Plura supra exempla V. Potest tamen & Alii exponi.
Virgo comitum pars una mearum. Ovid. 2. Met. 426.
Pars, pro Uxore. Plaut. Men. 3. 2. 14.
Satur nunc loquitur de me, & de parti mea. [Immo Parte prandii.
Est aliqua mea pars virilis, quod ejus civitatis sum, quam ille amplam, &c. Cic. 6. Verr. 81.
In parte aliqua hærere apud aliquem. Ter. Eun. 5. 9. 25.
Dignitatis & libertatis partem nullam in posterum sibi relinquere. Cic. 1. Fam. 9.
Pars, Latus, regio, de loco. ut Aversa pars. V. AVERTO.
Inferior. Lucret. lib. 5. 289.
Intima parte urbis. V. INTRA.
Læva. Ovid. 8. Met. 220.
Sinistra in parte murorum. Virg. 9. Æn. 468.
Findit in ambas partes se via. Virg. 6. Æn. 540.
Immissi ignes diversis partibus. Virg. 12. Æn. 521.
A parte omni timetur. Ovid. 10. Met. 374.
Ab aliqua parte argumentationes adversariorum labefactare. Auctor ad Heren. lib. 2.
Ab Orientis partibus virtutis tuæ lumen, ut eluceat opto. Cic. 12. Fam. 5.
A meridianis partibus. Plin. lib. 7. cap. 50. ad finem, Qua in re observatum, a meridianis partibus ad occasum solis pestilentiam semper ire.
Vetant hoc alicubi venti: ut in Africa, & in Narbonensis provinciæ partibus. Plin. lib. 14. cap. 1.
De parte sinistra. V. DE.
Fulminat de parte Boreæ. Virg. 1. Georg. 370.
Tenuit partes illas, pro Per illam regionem iter habuit. Cic. 3. Att. 2. Intelligam ex eo loco si iter haberem, posse me Brundusium referre: sine te autem non esse nobis illas partes tenendas propter Antronium.
Celeberrimæ & maximæ partes urbis, pro Maxima parte habitantium. Cic. pro Domo, 146. Urbis celeberrimæ & maximæ partes adversum illud non monumentum, sed vulnus patriæ, contuentur.
Celeberrima pars Romæ. Stat. 1. Silv. 2. 232.
Hinc, & parte alia. Virg. 8. Æn. 683.
Hinc Augustus agens Italos in prælia Cæsar. Et paulo post,
Parte alia ventis, & dis Agrippa secundis
Arduus, agmen agens.
Ex altera parte graviter, ex altera acute extrema sonant. Cic. in Somn. Scip. 11. De motu cæli.
Ex utraque parte subniti alicui rei. Cic. in Somn. Scip. 15. E quibus duos maxime inter se diversos, & cæli verticibus ipsis ex utraque parte subnixos, obriguisse pruina vides. Ce cingulis cæli.
Ex omni parte diligentissime aliquid considerare. Cic. 2. de Divin. 32.
Ostendit se ex omnibus partibus amor tuus in his litteris. Cic. 5. Fam. 15.
Ire aliam in partem. Lucret. lib. 4. 448.
Abundare in omnem partem. V. ABUNDO.
In utramque partem. V. IN præp.
Neutram in partem. V. NEUTER.
In eam partem moveri. Cic. 4. in Catil. 3. Moveor his rebus omnibus, sed in eam partem, ut salvi sint vobiscum omnes.
Peccare in eam partem, quæ cautior est. Cic. pro Rosc. Amer. 56.
Facere verba in aliquam partem. Cic. 8. Att. Quod plura in eam partem verba fecerim, potest fieri, quod fit in multis quæstionibus, ut res verbosior hæc fuerit, illa verior.
Distrahuntur in contrarias partes impotentium cupiditates. Cic. 5. Tusc. 60.
In contrarias partes omnium rerum facultas ex iisdem locis suppeditatur. Cic. 2. de Orat. 215.
In contrarias partes fluxerunt flumina. Cic. 1. de Divin. 78.
Varias in partes rapere animum. Virg. 4. Æn. 286.
In omnes partes versabat animum. Virg. 4. Æn. 630.
In omnes partes: pro Omnibus modis. Cic. 11. Att. Brundusii jacere, in omnes partes est molestum.
In omnes partes usus vitæ præceptis confirmari potest. Cic. 1. Off. 7.
In omnes partes aliquem defendere. Cic. 5. Fam. 10.
In omnes partes multos fallere. Cic. pro Sext. 51.
In omnes partes aliquid valere. Cic. 4. Fam. 10. Sed, quum leviora non multo essent quæ audirentur, quam quæ viderentur: suspicarer autem multum interesse rei familiaris tuæ, te quamprimum venire, idque in omnes partes valeret: putavi ea de re te esse admonendum.
In optimam partem accipere, i. e. Boni consulere, & bene interpretari. Cic. 10. Att. 3. Cæsar mihi ignoscit per litteras, quod non venerim: seseque in optimam partem id accipere dicit.
Cognosci in partem optimam. V. COGNOSCO.
Pejorem in partem versa & mutata sunt omnia. Cic. pro Rosc. Amer.
Pejorem in partem liquitur ætas. Lucret. lib. 2. 1131.
Mitiorem in partem interpretari. V. MITIS.
In deteriores partes retro cedere. Lucret. lib. 2. 507.
Pertinet etiam hoc vocabulum ad mensas. Nam quæ de cibis apponebantur convivis, vel ex cœna ad amicos mittebantur, vocabantur Partes. Suet. Calig. cap. 18. Qua epulatione equiti Romano, contra se hilarius avidiusque vescenti, partes suas misit. Idem Domit. cap. 11. Securum hilaremque dimisit, partibus etiam de cœna dignatus est.
Hujus vocabuli vis interdum in aliis latet. ut, Summas amphoras operit auro & argento. Nepos 23. 9. 3. i. e. Summas amphorarum partes. Reliquum oppidum relinquunt. Idem 2. 2. 8. i. e. Reliquam oppidi partem. Quis est quem video in ultima platea? Ter. Phorm. 1. 4. 38. i. e. In ultima parte plateæ.

Partes in Dialogo dicuntur personæ loquentis in Comœdia Actoris. Terent. in prol. Phorm. 28.
Quia primas partes qui aget, is erit Phormio. Cic. 13. Att. 19. de tribus de Oratore libris suis, Puero me hic sermo inducitur, ut nullæ esse possent partes meæ.
Primarum, secundarum, tertiarum, partium actores in scæna. Cic. 1. Verr. 48. Ut in actoribus Græcis fieri videmus, sæpe illum, qui est secundarum aut tertiarum partium, quum possit aliquanto clarius dicere, quam ipse primarum, multum summittere, ut ille princeps quam maxime excellat. ubi Pedianus, Comœdia, inquit, quinque actus habet, hoc est quinquies ducitur in scænam. Est ergo persona primarum partium, quæ sæpius actu regreditur; secundarum & tertiarum, quæ minus minusque procedunt. Terentius in Phormione,
Quia primas partes qui aget is erit Phormio. Hæc Pedian. Budæus. [Donat. ad d. l. Terent. e Prol. v. 28. Primas, nunc Maximas: ad actorem enim retulit. Nempe quia Primæ & Secundæ partes etiam alio respectu dicuntur. Scholiastes Horatii ad loc. sequent. Primæ partes sunt Dictatoris, secundæ mimi, qui refert dicta prioris. Aliter tamen Acro & Porphyr. quos conf.
Secundas partes tractat mimus. Hor. 1. Epist. 18. 14.
Primarum partium servus in Comœdia. Cic. pro Flacc. 65.
Priores partes habere apud amicam. Ter. Eun. 1. 2. 71.
Habere magnas partes publicanorum. Cic. pro Rabir. Post. 4. Al. Publicorum.
Priores partes tribuere alicui in aliqua re. Cic. 3. Q. frat. 4. Tibi istius generis in scribendo priores partes tribuo, quam mihi. i. e. Pluris te facio.
Primas in dicendo partes alicui concedere. Cic. 1. Verr. 49.
Meæ partes sunt, pro Meum officium. unde etiam Alicujus partes desiderare, h. e. Diligentiam, dicitur. Cic. 11. Fam. 14. extr. Si ita est, omnia faciliora: sin aliter, magnum negotium, cujus exitum non extimesco: tuæ partes sunt, Idem 7. Att. 25. Sin erit bellum, ut video fore, meæ partes non desiderabuntur.
Non sunt meæ partes id facere. Cic. 3. Verr. 65. Munus illud suum non esse: se, cum suæ partes essent hospitum recipiendorum, tum &c. Id est, Vicissitudo tangeret, inquit Ascon. q. V.
Officium & Partes. Hor. de Arte Poet. 314. [An Officia & partes? H.St.
Partes & Patrocinium. Cic. 1. de Divin. 105. Quid de auguribus loquar? tuæ partes sunt: tuum, inquam, auspiciorum patrocinium debet esse.
Agere partes alicujus, Fungi alicujus munere & officio. Ter. Phorm. 5. 5. 9
Vicissim partes tuas acturus est. A. quas? P. ut fugitet patrem.
Te suam rogavit rursum ut ageres, causam ut pro se diceres. Ubi Donatus, Partem iterum subaudiamus: & est ζεῦγμα a superiore. Ita Donatus. Videretur potius sic legendum, Ut ageres causam: ut post Diceres, subaudiretur Causam. nam Causam alicujus agere, & Pro aliquo causam dicere, dicimus: Partem vero alicujus agere, singulariter non dicitur, sed Partes agere. Ovid. 6. Fast. 70.
Blandior, & partes pæne rogantis ago. [Exempla tamen infra videbis.
Agere partes lenitatis & misericordiæ. Cic. pro Muren. 6.
Constantiæ, moderationis, temperantiæ pertes nobis a Natura datæ sunt. Cic. 1. Off. 98. Subaudi Agendæ.
Defende partes tuas. Plaut. Milit. 3. 1. 213.
Dare partes alicui, & mittere in negotium. Cic. pro Rabir. Post. 4. Nec interea locupletare amicos unquam suos destitit, mittere in negotium, dare partes, augere, fide sustentare. [Potest de Participatione lucri concessa intelligi.
Deposcere partes. Cic. pro Rosc. Amer. 9.
Mea pars etsi nemini cedit, fac ut tua ceteros vincat. Cic. 1. Q. frat. 1. 34. Hic singularis, pro plurali ponitur. Habes & alia hic exempla.
Duras fratris partes prædicas. Ter. Eun. 2. 3. 62. conf. mox Imponere.
Partem meam loquendi trado tibi. Plaut. Asin. 3. 1. 14.
Eripere partes ab aliquo. Cic. in Vatin. 29. Erogarisne pecunias ex ærario tuis legibus: eripuerisne partes illo tempore carissimas partim a Cæsare, partim a publicanis.
Excipit has partes ipse Callicrates. Nepos 10. 8. 3.
Imponere partes alicui. V. IMPONO.
Imponere duriores partes alicui. Cic. 10. Att. 8.
Mandare partes alicui. Hor. de Arte Poet. 177. —ne forte seniles
Mandentur juveni partes, pueroque viriles.
Obtinere accusatoris partes. Cic. pro Quint. 8.
Omittere suas partes. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Peragere partes suas. V. PERAGO.
Subire partes. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Suscipere partes alicujus. Cic. 6. Verr. 9. Cur ego tuas partes suscipio? cur tuum onus sustineo?
Suscipere officia & partes pro aliquo. Cic. in Vatin. 35.
Suscipere officia & partes imperatoris. Cic. 3. Fam. 12.
Sumere sibi partes. Cic. Quas enim partes mihi ipse sumpseram, eas occuparit oratio tua.
Sustinere personam aliquam & partes. Cic. de Arusp. Resp. 61. Atque ego hanc orationem, P. C. tam tristem, tam gravem non suscepissem, non inquam, nisi hanc personam, & has partes, honoribus populi Romani, vestris plurimis ornamentis mihi tributis, deberem & possem sustinere.
Sustinere petitoris partes. Paul. in l. 2. D. Ne quis eum qui in jus voc. vi eximat.
Transactæ partes. Cic. 2. de Orat. 15.
Tribuere aliquas partes alicui. Cic. 1. de Nat. Deor. 33. conf. supra.
Dare populi ad partes aliquid. Cic. 2. de Lege Agrar. 19. Domitius, quod per cæremonias populi fieri non poterat, ratione assecutus est, ut id quoad posset, quoad fas esset, quoad liceret, populi ad partes daret.
Tutari partes alicujus. Hor. 2. Epist. 1. 171.
Parte utraque audita: In litibus dicitur. Plin. in Panegyr. Quo facilius, velut audita utraque parte, dispiceres, quid statuendum putares.
Nostræ parti timeo, quid hic respondeat. Ter. Andr. 2. 5. 8.
Pars adversa, vel Diversa. Quintil. lib. 4. cap. 1. Partis adversæ patronus. Idem lib. 5. cap. 7. Turbantur enim, & a patronis diversæ partis inducuntur in laqueum.
Pars, pro Factione. Cic. 2. Q. frat. 25. Damus operam, ne cujus animum offendamus, atque ut etiam ab iis ipsis, qui nos cum Cæsare non conjunctos

ctos dolent, diligamur: ab æquis vero, aut etiam a propenſis in hanc partem excolamur, & amemur. Idem 13. Fam. 30. Quod fuerim moderatior temperatiorque, quam in ea parte quiſquam: id me maxime feciſſe auctoritate Capitonis.

Frequentius tamen numero multitudinis, ut

Tanta lubido in partibus erat. Salluſt. Jugurth. 44.

Languentibus partium animis. Ammian. 14. 1.

Deſcendere in partes. Tacit. 15. Ann. 30.

Ducere aliquem in partes. Tacit. 15. Ann. 51.

Fovere partes. Tacit. 1. Hiſt. 8.

Habere aliquem in partibus, ſignificat Addictum aliquem habere faventemque. Tacit. 13. Ann. 2.

Stare a partibus alicujus. H. St. Pro partibus. Vellej. 2. 48.

Surgentes partes. Tacit. 3. Hiſt. 4.

Trahere aliquem in partes. Tacit. 4. Ann. 64.

Tranſgredi in partes. Tacit. 4. Hiſt. 39.

Tranſiere in partes. Tacit. 1. Hiſt. 70.

PARTIM, Adv. [κατὰ μέρος, τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ] Ex parte, vel Pro parte: & fere in oratione geminatur. Cic. 2. Fam. 8. Ut eos partim ſcelerum ſuorum, partim etiam ineptiarum pœniteret. Idem 4. Acad. 12. Itaque quum totum iter & navigationem conſumpſiſſet, partim in percontando a peritis, partim in rebus geſtis legendis, &c. Ibid. 134. Homuncio hic, qui multa putat præter virtutem homini partim cara eſſe, partim neceſſaria.

Partim ficta aperte, partim effutita temere. Cic. 2. de Divin. 113.

Partim deſeruerunt me amici, partim prodiderunt. Cic. 1. Q. Frat. 3.

Partim, quater repetitum. Cic. pro Cluent. 88. Partim ruinæ ſimiliora aut tempeſtati, quam judicio & diſceptationi fuiſſe, partim nihil contra Avitum valere, partim etiam pro hoc eſſe, partim, &c.

Partim, aliquando non geminatum. Cic. 4. Verr. 142. De quo homine auditum eſt unquam, quod tibi accidit, ut ejus in provincia ſtatuæ in locis publicis poſitæ, partim etiam in ædibus ſacris, per vim, per univerſam multitudinem dejicerentur. Lucret. 5. 838.

> Orba pedum partim, manuum viduata viciſſim. Idem lib. 6. 1258.
> Nec minimum partim ex agris ægroris in urbem
> Confluxit, &c.

Hic Partim ſemel eſt poſitum, quod uſitatum eſt bonis ſcriptoribus.

Partim fugiendas eſſe nimias amicitias. Cic. de Amicit. 45. Subaudi Dicunt.

Partim noſtri, Pars noſtrorum. Plaut. Perſ. 3. 3. 29.

Partim hominum, inquit Gellius, venerunt, plerumque dicitur, quod ſignificat Pars hominum venit, id eſt quidam homines. Nam Partim hoc in loco adverbium eſt, neque in caſus inclinatur: ſicuti, Cum partim hominum dici poteſt, i. e. Cum quibuſdam hominibus, & quaſi cum quadam parte hominum. Cato in oratione de re Floria, ita ſcripſit, Ibi pro ſcorto fuit, in cubiculum ſubreptitavit e convivio: cum partim illorum jam ſæpe ad eundem modum erat. Imperitiores autem, Cum partim, legunt tanquam declinatum ſit quaſi vocabulum, non dictum quaſi adverbium. Sed Q. Claudius, XXI annal. inſolentius paulo hac figura eſt ita uſus, Eum enim cum partim copiis hominum adoleſcentium placentem ſibi. Hactenus Gellius lib. 10. cap. 13. Sic, Quorum partim invitiſſimi. Nep. 25. 7. 2. conf. Idem 14. 10. 2. cum Not. Ter. prol. Hec. 14.

> In his quas primum Cæcilii didici novas,
> Partim ſum earum exactus, partim vix ſteti.

Ubi Donatus. Partim ſum earum exactus: pro In aliis. Et ſimul ſplendida locutio eſt. Cic. 2. Off. 72. Eorum autem ipſorum partim ejuſmodi ſunt, ut ad univerſos cives pertineant, partim ut ſingulos attingant.

Partim, alii. Salluſt. Jugurth. cap. 44. Huic rogationi partim conſcii ſibi, alii ex partium invidia pericula metuentes. Idem Jugurth. 13. & 22. & 42. 44. 85. 94. Idem Catil. cap. 51. conf. ALIUS.

PARTĬLIS, e. Adj. dictio frequens Julio Firmico, & ceteris mathematicis. Partilis aſpectus, quum a ſtella ad ſtellam immorantur tot cæli partes, quot configuratione ipſam conſtituunt. Verbi gratia, quum aſcendente ab ortu prima arietis parte, ab occaſu præcipitat ſe in hemiſphærium inferius pars Libræ prima. Ammian. 14. 11. Generali potentia partilibus præſidens fatis. conf. Claud. Mamert. 1. 18. & Auguſtin. de Trin. 12. 9.

PARTILĬTER, Adv. cui opponitur Generaliter. Firmicus lib. 4. cap. 9. Nunc genera explicanda ſunt omnia, quæ veloci curſu ſuo perficit Luna, ut & partiliter, & generaliter cuncta videamur explicaſſe. Et cap. 10. Sed hæc tum facit, ſi partiliter in cardinibus fuerit collocatus. Si enim generaliter fuerit inventus, &c.

Partiliter, cui opponitur Platice. Firmicus lib. 4. cap. 10. Si vero in ſignis cardinum, non partiliter, ſed platice fuerint inventi, mediæ felicitatis incrementa decernunt. V. PLATICUS.

Partiliter, i. e. Per partes. Arnob. lib. 6. adverſ. gent. Hoc eſt enim proprium deorum, complere omnia vi ſua, non partiliter uſpiam, ſed ubique eſſe totos.

Partiliter poſſidet. Auguſtin. de Trin. 12. 9.

PARTIARIUS, a, um. Adj. Ex æqua parte cum altero communicatus. Apul. Met. 4. p. 156. Elmenh. Cum mortali puella partiario majeſtatis honore tractor. Idem 8. p. 213. Domi promiſcui operis partiarios agebant concubitus.

Pecora partiaria, Quorum fetus inter dominum & paſtorem dividuntur. l. ſi paſcend. C. de Pactis.

PARTIARIUS, i. m. Colonus, ſive alius, quis cum quo aliquid commune habemus, & partimur. Cato R. R. cap. 19. Calcem partiario coquendam qui dant, calcarius perficit & coquit. Et cap. 136. Redemptorem partiarium dicit eum, quem paulo ante dixit colonum partiarium. Sic, Partiarii erroris Judæi, i. e. Participes. Tertull. adv. Marc. 3. 16.

PARTIARIO, Adv. Apul. Met. 9. p. 229. Elmenh. Cum uxore partiario tractare. Cato R. R. cap. 16. Calcem partiario locare. [Sed hic nomen eſt. V. præced. dict.

PARTĬCŪLA, æ. f. dimin. [μερὶς, μόριον, τμῆμα] Cic. 4. Acad. 118. Anaxagoras materiam infinitam, ſed ex ea particulas ſimiles inter ſe minutas, eas primum confuſas, poſtea in ordinem adductas mente divina.

Copia particularum. Lucret. lib. 4. 777.

Arenæ particulam dare oſſibus & capiti inhumato. Hor. 1. Carm. 28. 25.

Auræ divinæ particula. Hor. 2. Serm. 2. 79.

Particula minima malorum. Juven. 13. Sat. 14.

Juſtitiæ particula. Cic. 2. Off. 40. Cujus tanta vis eſt, ut ne illi quidem qui maleficio & ſcelere paſcuntur, poſſint ſine ulla particula juſtitiæ vivere.

Perfecti quædam particula. Cic. 2. de Nat. Deor. 37. Ipſe autem homo ortus eſt ad mundum contemplandum, & imitandum, nullo modo perfectus, ſed eſt quædam particula perfecti.

Venti particulam ſentire. Lucret. lib. 4. 262.

Minutæ rerum. Quintil. lib. 3. cap. 11.

Tenuiſſimæ. Cic. 2. de Orat. 162.

Facere particulas. Quintil. lib. 4. cap. 5.

Defecta. Hor. 1. Carm. 16. 14.

Apud Grammaticos Particulæ ſunt, Minores voculæ indeclinabiles, quæ compoſitioni aut conſtructioni inſerviunt. V. Gell. 5. 9.

PARTICULĀRIS, e. Adj. ut, Propoſitio particularis, &c. apud Dialecticos. Quintil. Trib. Marc. 3. p. 78. Burm. Particularis iniquitas gravi eſt animadverſione ferienda.

PARTICULARĬTER, Adv. cui opponitur Generaliter. Firmic. lib. 5. cap. 1. ad fin. Quia igitur generaliter diximus, quid cæli cardines ſignificent, nunc magis particulariter, quid horoſcopus in ſtellarum finibus conſtitutus faciat, explicemus. conf. Auguſtin. Retract. 1. 5. extr.

PARTICULĀTIM, Adv. [κατὰ μόριον] Membratim, per partes. Plin. lib. 6. cap. 15. Particulatimque confectæ, in genera cybiorum diſpartiuntur.

Particulatim, pro Separatim, & quod vulgo dicimus Particulariter. Senec. Epiſt. 68. Vota quædam aperta & profeſſa ſunt, quæ particulatim fiunt. Idem Epiſt. 24.

Summatim & Particulatim, contraria. Auctor ad Herenn. lib. 1. 14. Rem breviter narrare poterimus, ſi inde incipiemus narrare, unde neceſſe erit, & ſi non initio repetere volemus, & ſi ſummatim, non particulatim narrabimus, &c. conf. Columel. 7. 5. Lucret. 3. 549. Varr. de L. L. 4. 3. Et plures quos citat Borrich. Cogit. p. 188.

PARTICULĀTIO, ōnis. f. quaſi a v. Particulare. ut, Quarta particulatio. Mart. Capell. lib. 9. p. 322.

PARTICULO, ōnis. m. Cohæres, ſic dictus quod partem patrimonii ſumat. Pompon. apud Non. 1. 71. Particulones producam tibi.

Eſt & proprium viri nomen apud Phædr. 5. 1. 10. & 5. 6. 43.

PARTĬCEPS, ĭpis. com. [μέτοχος, κοινωνὸς, ἔμμορος, μερίτης] Qui partem capit. Ter. Heaut. 1. 1. 98.

> Niſi ubi ille huc ſalvos redierit meus particeps.

i. e. Filius, qui bonis meis mecum ex æquo debebat frui.

Particeps & Expers, contraria. Cic. 2. de Finib. 38. Nec illa de ſummo bono ratio aut voluptatis, non dolendive particeps, aut honeſtatis expers probabitur.

Particeps & Socius & Adjutor. Cic. 9. Att. 12. Hujus belli ego particeps, & ſocius & adjutor eſſe cogor.

Amoris veſtri particeps. Catull. 53. 22.

Artis participem eſſe, & Carere arte, contraria. Cic. 1. de Divin. 34. Iis aſſentior, qui duo genera divinationum eſſe dixerunt: unum quod particeps eſſet artis: alterum quod arte careret.

Conjurationis particeps, Conſcius. Cic. 3. in Catil.

Connubii particeps Juno. i. e. Conjux Jovis. Cic. Anteq. iret in exſil. 24.

Conſiliorum particeps. Cic. 1. Att. 18. pr. Qui mihi & in publica re ſocius, & in privatis omnibus conſcius, & omnium meorum ſermonum & conſiliorum particeps eſſe ſoles.

Fortunarum omnium ſocius & particeps. Cic. pro Font. 37.

Hæreditatis diripiendæ particeps. Cic. 6. Verr.

Iræ participes dii. Ovid. 3. Triſt. 2. 28.

Laudis ejuſdem particeps. Cic. pro Arch. 24.

Leti particeps animus. Lucret. lib. 3. 463.

Mentis & rationis particeps pars animi. Cic. 1. de Divin. 60.

Omnes omnium participes virtutes ſunt. Cic. 5. de Fin. 97.

Operum participes. Ovid. 3. Met. 147.

Periculorum particeps. Curtius 7. pr.

Pudoris particeps ac verecundiæ homo. Cic. 4. de Fin.

Rationis compos & particeps animus. Cic. de Univerſ. 24.

Sententiæ atque opinionis meæ quoniam voluiſtis eſſe participes, nihil occultabo. Cic. 1. de Orat. 172.

Studii participem habere. Ovid. 2. de Pont. 5. 42.

Vitii particeps. Cic. 3. de Legib. 32. Quum omni vitio carere lex jubeat, ne veniet quidem in eum ordinem unquam vitii particeps.

Particeps alicui alicujus rei. Curt. lib. 6. 7. 6. Tum Dymnus aperit in tertium diem inſidias regi comparatas, ſeque ejus conſilii fortibus viris & illuſtribus eſſe participem.

Particeps alicui in, &c. Quintil. Declam. 3. Mater prædura, & in pleriſque ruris operibus marito particeps.

Particeps regno veni. Sen. Herc. fur. v. 369.

Facere participem aliquem rei alicujus, eſt Cum eo communicare quicquid eſt. Ter. Heaut. 3. 1. 19.

> Cujus maxime te fieri participem cupis.

Feci continuo omnes participes meæ voluptatis. Cic. 10. Fam. 12.

Habere participem. Cæſ. 3. Bell. Civil. cap. 60.

PARTĬCĬPO, [μετέχω, κοινωνέω, μεταλαμβάνω, συμμεταλαμβάνω]. āre. Participem facere & fieri. Plaut. Perſ. 5. 1. 5.

> Nunc ob eam rem inter meos participes prædam dividam, & participabo.

Conſilii ſui participare aliquem. Communicare cum aliquo conſilium. Plaut. Ciſt. 1. 3. 17.

> Paternum ſervum ſui participat conſilii.

Helleniſmum hic eſſe Voſſius notat in Ariſtarcho 5. 33.

Participare aliquem ſermone de. Plaut. Milit. 2. 2. 108.

Aliquem prandio participare. Apul. lib. 9. Met. p. 232. & 1. p. 104. Elmenh.

Participare & Communicare. Cic. 1. de Legib. 33. Sequitur ad participandum alium ab alio, communicandumque inter omnes, juſtos natura eſſe factos.

Participare cum. Liv. 3. 12. L. Lucretius COS. anni prioris, recenti gloria nitens, ſuas laudes participare cum Cæſone, memorare pugnas, referre egregia facinora, &c.

Menſam nobiſcum ſecura participat, Accumbit menſæ. Apul. Met. 9. p. 228. Elmenh.

Venationem ſemper cum amicis participavit. Spartian. Adrian. cap. 26.

Imperium cum aliquo participare. Idem Sever. cap. 5. & Treb. Poll. Gallien. cap. 7.

Pestem participare, Pestis fieri participem. Cic. 2. Tusc. 39.
— qui alteri exitium parat,
Eum scire oportet, sibi paratam pestem, ut participet parem. Ex poeta. Sic
Participare voluptatem. Gell. lib. 15. cap. 2.
Participare lucrum aut damnum alicujus. Pomponius in l. Si igitur. D. Pro socio, Æquum est enim, ut cujus participaverit lucrum, participet & damnum.
Participentur, voce passiva dixit Lucret. lib. 3. 692.
Namque ita connexa'st per venas, viscera, nervos,
Ossaque, uti dentes quoque sensu participentur. i. e. Sensus participes sint. Lambinus.

PARTICIPĀTUS, a, um. Partic. Treb. Poll. Gallien. cap. 12. Imperio participato. Justin. 34. 2. 8. Regno cum fratre participato. Papinianus in l. Mater. §. In eum. D. Si quis omis. cau. testa. &c. Si fraudis consilio cum hæredibus scriptis participato, legitimam hæreditatem solus possideat.

PARTICIPATIO, ōnis. f. Spartian. in Julian. cap. 6. Participatio imperii. Augustin. Octing. Quæst. 24. Boni immutabilis participatio. Varr. de Philos. in fragm. p. 172. Assumere socium ad participationem boni.

PARTICIPATUS, ûs. m. Idem. Capitol. in Vero cap. 3. Participatu imperatoriæ potestatis indulto. Et Absolute. Spartian. Sever. cap. 8. Cum Severum ad participatum vocaret. Idem in Opil. Macr. cap. 5. In participatum adsciscere. Quibus locis subauditur Imperii, vel simile quid.

PARTICIPATRIX, īcis. f. Vet. interpr. Iren. 5.

PARTICIPĀLIS, e. Adj. Leg. un. pr. Dig. de Off. præf. Prætor, Adsociati participales curæ. Varro de L. L. 9. 2. extr. ait Verba, quæ declinantur cum temporibus & casibus, vocari a multis participalia. [Nisi Participialia reliquit. Nam & Participiorum sæpe meminit. V. mox.

PARTICIPIUM, i. n. [μετοχὴ] Vox ficta a Grammaticis, qua partem orationis significant, quæ partem capit a nomine, partem a verbo. De hac vide Priscianum, Varr. de L. L. 7. 32. Et 8. 63. Quintil. 1. 4. 8. & 9. & alios abunde tractantes. Quintil. lib. 9. cap. 3. Utimur & verbo pro participio: ut,
— magnum dat ferre talentum. tanquam Ferendum. Et participio pro verbo: ut, Volo datum.

PARTICIPIĀLIS, e. Adj. Quintil. lib. 1. cap. 4. De verbis & verborum appellationibus: Nam ut noctu & diu, ita & dictu & factu. Sunt enim hæc quoque verba participialia quidem, non tamen qualia dicto factoque. conf. Varr. L. L. 9. 2. extr.

PARTICIPIALITER, Adv. occurrit apud Fest. in voce Ostentum & in Torrens.

PARTIO, īvi, ītum, [μερίζω] -īre. act. Divido. Lucret. lib. 5. 683.
Aut quia Sol idem sub terras, atque superne,
Imparibus currens anfractibus ætheris oras
Partit: & in partes non æquas dividit orbem. Plaut. Asin. 2. 2. 5.
Hanc quidem, quam nactus, prædam pariter cum illis partiam.
Idem Amph. 4. 3. 1.
Vos inter vos partite, ego abeo, mihi negotium est. Ennius,
Eandem me in suspicionem sceleris partivit pater. Hunc locum & alia Lucilii, Afranii atque Accii retulit Nonius 7. 33. & 64. Hinc
In forma passiva. Cic. 3. de Orat. 30. Paulo secus a me atque ab illo partita sunt. Idem in Vatin. cap. 5. Partiendæ merces.
Partiri in genera. Cic. de Univers. 19. Sunt omnia in quædam genera partita.

PARTIOR, [μερίζω, μεταδίδωμι, διανέμομαι] īri. deponens, futuro, Partiar & antique Partibor. Partes facere significat.
Partiri & Communicare aliquid. Cic. pro Sulla 10. Neque hoc partiendæ invidiæ, sed communicandæ laudis causa loquor. Quidam hic Passive exponunt.
Partiri & Dividere. Cic. 1. de Fin. 22. Tollit definitiones: nihil de dividendo ac partiendo docet.
Partiri æqualiter. Cic. pro Rosc. Com. Si, quod universæ societatis fuisset, petisset, quod quum redactum esset, æqualiter omnes partirentur, nunquid petierit quod suæ partis esset?
Discrimen ac periculum ex æquo partiemur. Tacit. 2. Hist. 77.
Partiri cum. Cæs. 3. Bell. Civil. 82. Cum Scipione honorem partitur.
Ærarium cum aliquo partiri. Cic. pro Domo 23.
Causas cum Hortensio partiebatur Cicero: ut ipse dicit de Clar. Orat. 190.
Curas partiri cum aliquo. Virg. 11. Æn. 822.
Socios partitur in omnes. Virg. 1. Æn. 194.
In membra aliquid partiri. Cic. de Univers. 19.
Partiri inter. vel Partire, antique. Plaut. Mil. 3. 1. 112.
Mea bona, mea morte, cognatis dicam inter eos partiant. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 38. Officia inter se partiuntur.
Amorem alternum partiri. Stat. 2. Silv. 1. 208.
Partiri hominem per vices, pro Vicissim possidere. Plin. 3. Epist. 1. [Nisi forte pro Partiuntur, legendum Potiuntur. V. in POSSIDEO.
Bona sua partiri. Cic. 3. Verr. 113.
Campum partiri limite. Virg. 1. Georg. 126.
Ex æquo partire. Vetus est verbum, quod in judicem, aut principem, quem oportet æquabile jus reddere, merito quadrabit. Translatum ab iis qui convivium aut hæreditatem partiuntur. Erasmus.
Partiri est etiam vox Auguralis; e locis enim eminentioribus, unde liber esset cæli conspectus, partiebatur augur & designabat lituo cæli regiones. V. Stat. 3. Theb. 496. Et 8. 279.

PARTIENS, entis. Partic. Justin. 1. 3. 2. Pensa inter virgines partiens. Phædr. 3. 9. 13.
Dulcemque in ambos caritatem partiens.

PARTĪTUS, Partic. [μερισάμενος] ut, Vires socias partitus active. Sil. lib. 7. 520. Hor. 2. Serm. 5. 82.
— tecum partita lucellum. sc. Penelope.
Anima partita per artus. i. e. Distributa, passive. Lucret. lib. 3. 710.
Fœdera partita lecti. Ovid. 3. de Arte Am. 593.
Soni partiti per tria ora. Propert. lib. 4. 10. 10. conf. in ipso verbo.

PARTĪTE, Adv. [μεμερισμένως] Divise. Cic. in Orat. 99. Qui enim nihil potest tranquille, nihil leniter, nihil partite, definite, distincte, facete dicere, &c.

PARTITIM, Adv. Idem. Claud. de Laud. Stilic. 1. 30.
— partitim singula quemque
Nobilitant. V. Barth. p. 189.

PARTĪTO, aliud Adv. Ulp. tit. 24. libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Ulpiani, Mævius hæres meus cum Titio hæreditatem meam partito dividito. [conf. Bipartito, Tripartito, &c. composita. Alioqui hic posset esse Imperativus a Partio.

PARTĪTIO, ōnis. f. [διανομός, μερισμός] Cic. 6. Verr. 121. In hac partitione ornatûs. Subaudi urbis Syracusarum.
Æquabilis prædæ partitio. Cic. 2. Off. 40.
Urbis Italiæque partitio. Cic. 13. Philipp. 13.
Ex partitione pecunia debetur. Cic. pro Cæcin. 15. conf. 13.
Facta non fortuito, nec temere partitio. Cic. pro Sull. 13.
Partitiones Rhetorum (quas Græci παρεγχειρήσεις vocant) sunt Divisiones thematum in manus & digitos. V. Turneb. ad Quintil. 1. 2. & ad 2. 5. pr. nos vulgo *Divisiones* vocamus. De Parenchiresi V. f. l.
Articulosa partitio. V. ARTICULUS.

PARTĪTOR, ōris. m. [μεριστής] Cic. in Vatin. 12. Quum te, non custodem ad continendas, sed partitorem, ad partiendas merces missum putares. Gloss. Cyril. μεριστής, partitor.

PARSIMONIA, V. PARCO.

PARTHĀON, ōnis. m. [Παρθάων] Pater fuit OEnei regis Ætoliæ, avus Deianiræ. Ovid. 9. Met. 12.
Accipe me generum dixi, Parthaone nate,
Dixit & Alcides. Verba sunt Acheloi, pugnam inter se & Herculem propter nuptias Deianiræ commemorantis.

PARTHAŌNIUS, a, um. Adj. ut, Parthaonia domus. i. e. Meleagri familia. Ovid. 8. Met. 541.

PARTHAONIDÆ, [Παρθαονίδαι] Gentes quæ Pleuroniam tenuerunt, Agriis contermini. Strab. lib. 10.

PARTHENIA, æ. f. [Παρθενία] Insula Samos quondam dicta est. Plin. 5. 31. Varro apud Lactant. 1. 17. 8.

PARTHĔNIÆ, & PARTHENIATÆ, arum. & PARTHENII, ōrum, m. pl. [Παρθενίαι, Παρθενιάται, Παρθένιοι] ita dicti Tarentini, ob notam materni pudoris. V. Justin. 3. 4. 7. & 20. 1. 15. conf. Lactant. 1. 20. & plenius in TARENTUM.

PARTHĔNĪCE, es. f. [παρθενική] Herba quæ & Parthenis. Catull. Carm. 62. 94.
Alba parthenice veluti luteumve papaver.

PARTHENICON, i. n. [παρθενικόν] Herba Pulegium. Apul. de Herb. cap. 92.

PARTHENIS, ĭdis. f. [παρθενίς] Mulierum herba, earum enim malis illam mederi aiunt: alia & notiore appellatione ab uxore Mausoli Artemisia vocitata. Plin. lib. 25. cap. 7. Artemisiæ duo sunt genera, de quibus idem auctor.

PARTHENIUM, i. n. [παρθένιον] aliqui Amaracum appellant, herba est foliis Coriandri, tenuibus, flore per ambitum albo, intus melino, odore subviroso, sapore amaro. Ejus figuram, naturam, atque vires explicat Dioscorides lib. 3. cap. 138. & ad eum Matthiolus. conf. Plin. 21. 30. & 22. 17. & Cels. 2. 33.

PARTHENIUS, i. m. [Παρθένιος] Fluvius est in Ponto & Bithynia: item in Taurica regione. auctor est Strabo. Parthenius Bithyniæ, vulgo *Portemy*, Rapax Parthenius. Ovid. 4. de Pont. 10. 49. conf. Plin. 6. 2.
Parthenius item, Poeta, Nicæus, ut ait Suidas, Elegiacus diversorumque metrorum. Hujus Parthenii locos Virgilius quandoque mutuabatur: cujusmodi est illud 1. Georg. 437.
Glauco, & Panopeæ, & Inoo Melicertæ. Auctor Gell. lib. 9. cap. 9. Ejus etiam meminit Macrobius lib. 5. Saturn. cap. 17.
Fuit item alter Chius genere, filius Thestoris, qui vocabatur Chaos, Homero poeta prognatus: scripsit versus in laudem patris Thestoris. Suidas. conf. Martial. 4. 45.
Est item Parthenius, Portus in litore Brutio: & mons in Arcadia regione, dictus quasi Virgineus, a virginibus, quæ in eo Veneri frequenter sacra facere solebant, vel venari, ut vult Servius in 10. Eclog. 57. Hinc

PARTHENIUS, a, um. Adj. [Παρθένιος] ut, Saltus Parthenii. Virg. 10. Ecl. 57.
Antra Parthenia. Propert. lib. 1. 1. 11.
Lustra. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 241.
Nemus. Stat. 4. Theb. 285.
Valles. Ovid. 9. Epist. 49.

PARTHENIANUS, a, um. Adj. possessiv. Martial. 9. 50.
Hæc toga jam non est Partheniana, mea est.

PARTHĔNŌPE, es. f. [Παρθενόπη] Una fuit Sirenum, quæ præ dolore, quod prætereuntem Ulyssem cum sociis cantu non deceperint, in mare se præcipitaverunt. Una hæc in eum delata est locum, ubi postea condita fuit Neapolis, præclara urbs Campaniæ: παρθένος enim virgo Latine dicitur. Ab hac igitur Sirene Neapolis est appellata, a virgine Parthenope. Et licet quidam dicant Neapolim dictam, quod Augustus eam instauraverit, tamen legitur apud Lycophrontem Neapolis, ante Augusti tempora: quippe qui tempore Ptolemæi Philadelphi claruit: & Neapolitanos singulis annis ad tumulum Parthenopes faces tulisse. Hanc Cumani a parentibus digressi, condidisse produntur. Qui quum in eo loco Parthenopes corpus in veteri monumento conditum reperissent, nomen ejus urbi indidere. Sed postquam ob loci ubertatem atque amœnitatem majorem in modum frequentari civitas cœpit, veriti ne Cumæ desererentur, diruendi Parthenopen consilium inivere. Quo facto mox immani pestilentia vexati, oraculo moniti sunt, ut urbem restituerent. Itaque subito instauratam, Neapolim, hoc est Novam urbem vocavere. V. Sil. 12. 33. &c.
Dulcis Parthenope. Virg. 4. Georg. 564.
Nata Parthenope in otia. Ovid. 15. Met. 712.
Non rara colonis. Stat. 3. Silv. 5. 79.

PARTHENOPĒIUS, a, um. Adj. [παρθενοπήϊος] Ovid. 14. Met. 101. Parthenopeia mœnia. i. e. Neapolitana.

PARTHENOPÆUS, i. m. [Παρθενοπαῖος] teste Servio, Menalippæ & Martis, sive Melanionis filius, rex Arcadiæ, qui Thebana bella puer admodum petiit. Hic in bello Trojano periit, eumque apud inferos vidit Æneas. Virg. 6. Æn. 480.
Hic illi occurrit Tydeus, hic inclytus armis
Parthenopæus, & Adrasti pallentis imago. Parthenopæum multis verbis commemoravit Stat. 4. Theb. 248 &c. sed matrem fuisse Atalantam inquit, patris mentionem nullam faciens. Nos vero ex fabulis didicimus Minalionem, quem & Hippomenem vocat Ovidius, Atalantæ fuisse maritum: ita ut nesciamus unde Servius vel Martem vel Menalippen nobis adferat.

PARTHĔNŎPŎLIS, is. f. [Παρθενόπολις] Oppidum est Thraciæ, teste Plin. lib. 4. cap. 11. Stephanus Parthenopolim in Macedonia collocat, dictamque putat a filiabus Geræsti filii Mygdonis, quæ quum agrestes & inhumanæ essent, pater, ut eas ad civiliorem vitam traduceret, civitatem hanc earum gratia condidit.
Est item Parthenopolis Bithyniæ oppidum, apud Plin. lib. 5. cap. 32.

PARTHIA, æ. f. [Παρθυαία, ἡ Παρθυηνή] Regio Assyriæ, a qua PARTHI, [Πάρθοι, ἢ Παρθυαῖοι] Hi lingua Scythica Exsules dicuntur, sicut refert Justin. lib. 41.pr. docens ab exsulibus Scytharum, Parthorum imperium fuisse deductum, quorum regna duodeviginti fuisse, testis est Plin. lib. 6. cap. 15. Hæc regio ab Ortu habet Arios, a Meridie Carmaniam, ab Occasu Medos, a Septentrione Hyrcanos.
Mendacior Parthis. V. MENDAX.
Populi Parthorum. Virg. 4. Georg. 211.
Animosus Parthus versis equis. Hor. 1. Carm. 19. 11.
Feroces Parthi. Hor. 3. Carm. 2. 3.
Fidens fuga. Virg. 3. Georg. 31.
Fugax. Ovid. Rem. Amor. 155.
Leves. Virg. 4. Georg. 211.
Sagittiferi. Catul. ad Furium 11. 6.

PARTHĬCUS, a, um. Adj. [Παρθικὸς] ut,
Luxuries Parthica. Claud. 1. in Eutrop. 342.
Damna. Lucan. lib. 1. 106.
Parthicus, Victoriæ de Parthis causa, cognominatus est primum Trajanus. V. Dio. 68. p. 781. D. Dein Antoninus Philosophus una cum Lucio Vero fratre. V. Capitolin. cap. 9. vitæ. Postea Imperatores multi. V. Spanhem. de Præst. Num. diss. 6. p. 526.

PARTHIARII, sunt Parthicarum pellium negotiatores, Parthici mercatores. Alciat. in l. negotiantes Parthiarii. de excusat. muner. lib. x. C. al. Parthicarii. V. Lex. Pitisc. vel Is. Voss. ad Catull. p. 190.

PARTHINI, Populi sunt Macedoniæ provinciæ, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 23. in descriptione Macedoniæ, a Parthide regione. V. Steph.

PARTICEPS, PARTICIPIUM, PARTICULATIM, PARTICULATIO, PARTICULO, PARTIM, PARTIOR, &c. V. PARS.

PARTŬLA, æ. f. Septimio Florenti dea erat, quæ puerperiis præesse credebatur, quæ quidem non alia est, quam illa, sive Gellii, sive Varronis Parca, quam quasi Partam mutato T in C vocatam dicunt. V. PARCA. Tertull. de Anima cap. 37. Hæc æstimando etiam superstitio Romana deam finxit Alemonam, alendi in utero fetus, & nonam & decimam a sollicitioribus mensibus, & Partulam, quæ partum gubernet, & Lucinam, quæ producat in lucem.

PARTURIO, PARTUS. V. PARIO.

PARVĬFACIO, & PARVĬPENDO. V. PARVUS.

PĂRŪLIS, ĭdis. f. [παρουλὶς] auctore Paulo Ægineta, est Inflammatio circa partem aliquam gingivarum, quæ non soluta suppuratur. Cels. lib. 6. cap. 13. Solent etiam interdum juxta dentes in gingivis tubercula quædam oriri dolentia, παρουλίδας Græci appellant. Quo in loco nonnulli παρωτίδας legunt, alii παροδοντίδας; sed utrumque falso, quum de Parotidibus hic non sit locus, & apud Græcos medicos nulla affectio Parodontis appelletur: at vero παρουλίδας omnes agnoscunt. Parulides igitur sunt inflammationes in aliqua gingivarum parte factæ: quæ nisi discussæ fuerint, suppurant, & quum suppuraverint, secantur, insertisque linamentis aperiuntur. V. Marcell. in lib. 5. Diosc. & Cornarium in ult. cap. lib. 5. Galeni, De compositione pharmacorum secundum locos.

PĂRUM, Adv. [μικρὸν, ὀλίγον, βαιὸν] a Parte, ut nonnullis placet; significat Modicum.
Parum bene. Ulpian. in l. Sed & si. §. ult. D. Ad leg. Aquil. Sutor, inquit, puero discenti, ingenuo, filiofamilias, parum bene facienti quod monstratum erat, forma calcei cervicem ita percussit, ut oculus puero perfunderetur.
Parum splendoris. Hor. 2. Epist. 2. 111.
Parum malæ rei. Plaut. Merc. 4. 2. 2.
Non parum. V. NON Adv.
Parum castus. Hor. 1. Carm. 12. 59.
Parum claris dare lucem. Hor. de Arte Poet. 448.
Parum comis. Hor. 1. Carm. 30. 7.
Parum decorum silentium. Hor. 4. Carm. 1. 36.
Parum diligenter aliquid facere. Cic. 10. Att. 11.
Parum diu vivere. Cic. 1. Tusc. 109. Nemo parum diu vixit, qui virtutis perfectæ perfecto functus est munere.
Firmus parum. Hor. Epod. 1. 16.
Parum firma sunt equidem, quæ de fratre meo scribis. Cic. 10. Att. 13.
Parum felix. Plin. 10. Epist 98.
Parum læta frons. Virg. 6. Æn. 863.
Parum locuples. Hor. 2. Carm. 18. 22.
Parum optimatem esse. Cic. 10. Att. 11. Vide ne, dum pudet te parum optimatem esse, parum diligenter, quod optimum sit, eligas.
Parum prudens. Ovid. 2. de Pont. 10. 15.
Parum pudicus. Catul. ad Aurelium, 17. 4.
Parum utiliter. Plin. 10. Epist. 39.
Accipere parum. V. ACCIPIO.
Consulere parum, subaudito pronomine Sibi: id est quod vulgo dicitur *parum curare*. Ter. Adel. 5. 9. 36.
Est parum. Plaut. Trin. 5. 2. 61.
Miseria una uni quidem homini'st affatim. C. immo huic parum est.
Nam si pro peccatis centum ducat uxores, parum est.
Facite ut ceteris posthac idem liceat, licebit. at hoc parum est: permittite ut liceat quanti quisque velit. Cic. 5. Verr.
Non nocuisse parum est: prodest quoque. Ovid. 2. Fast. 415.
Parum est, ut in curiam venias, nisi & convoces, & intersis Senatui, nisi &c. Plin. in Paneg. cap. 60. pr. i. e. Non id satis est, quod &c. conf. in OBJICIO, Argentum lenæ objicere.
Parum etiam præut futurum est prædicas. Plaut. Amph. 1. 1. 218.
Parumne est, Piso, quod tantum homines fefellisti, ut negligeres auctoritatem Senatus, optimi cujusque consilia contemneres, Rempub. proderes, Consulare nomen affligeres? Cic. pro Sext. 32.
Intelligere parum. Plaut. Rud. 4. 4. 59.
Parum meminisse quod concesserit. Cic. 1. de Invent. 88.
Parum cavisse videri pronuntiat Magistratus, quum de consilii sententia capitis quem condemnaturus est. Fest. Sunt qui legant, Patravisse videri, valde improbante Scaligero, q. V.

Non sunt composita verba mea: parum id facio. Sallust. Jugurth. 85. 31. i. e. Non id facere assuevi.
Processit parum. Ter. And. 4. 1. 47.
Nisi id putas, quia primo processit parum,
Non posse jam ad salutem converti hoc malum.
Prospicio parum. Ter. Phorm. 5. 1. 8.
— certe edepol, nisi me animus fallit,
Aut parum oculi prospiciunt, meæ nutricem gnatæ video.
Parum stet fides apud te. Plaut. Pseud. 1. 5. 62.
Parum successit quod ago. Ter. Andr. 4. 1. 55.

PARUMPER, [διὰ μικροῦ, πρόσκαιρον] Parvo tempore, per aliquantulum tempus, ut ait Valla in Raudensem. Parumper (inquit Festus) significat Paulisper; quasi Perparum, hoc est valde parum. Refertur autem ad tempus. Dacerius ex Gr. παῦρον περ arcessit. Ter. And. 4. 2. extr. Tu Mysis, dum exeo, parumper opperire hic. Cic. de Amicit. 5. Tu velim a me animum parumper avertas. [Puto ex Per, non auxetico, sed Præpositione, & Parum: subaudirique Temporis.
Parumper, inquit Nonius 4. 385. ut sæpe, Interim & Parvo tempore: Parumper, Cito & Velociter. Virg. 6. Æn. 382. — pulsusque parumper Corde dolor tristi, gaudes cognomine terræ. Subjicit & alia Ennii loca.
Parumper & Mox. Cic. 1. de Divin. 47. Discedo parumper a somniis, atque mox revertar.
Abducere parumper animum a molestiis. Cic. 9. Att. 3.
Conticuit ipse parumper, & ceteris silentium fuit. Cic. 3. de Orat. 143.
Digredi parumper a causa. Cic. de Clar. Orat. 322.
Lusit Fortuna parumper. Stat. 12. Theb. 35.

PAULUM, [τυτθὸν, βαιὸν] Adv. dimin. a Parum. Ter. And. 5. 3. 32.
Pro peccato magno paulum supplicii satis est patri. Idem Eun. 4. 4. 18.
Tace obsecro, quasi vero paulum intersiet. [Paullum, cum geminata liquida, rectius scribitur. V. Cellar. Geogr. Non dubito autem, quin sit ex neutro Adj. seq.
Addere paulum aliquid rei alicui. Cic. 1. Acad. 24.
Spatio se pellere paulum. Lucret. lib. 2. 219.
Levari paulum gravitate valetudinis. Cic. 6. Fam. 2.
Immutare paulum aliquid. Cic. 3. de Orat. 177.
Recreant paulum me tuæ epistolæ. Cic. 9. Att. 4.
Non paulum. V. NON adv.
Admodum paulum. Cic. 2. de Nat. Deor. 128. Nihil ut fere intereat, aut admodum paulum, quod astrorum ignis & ætheris flamma consumat. De stellis.
Paulum infra magnitudine. Plin. lib. 10. cap. 49. Venere in Italiam Bebriacensibus bellis Civilibus trans Padum & novæ aves, turdorum specie, paulum infra columbas magnitudine.
Paulum modo aliquid ostendere. Cic. 1. Fam. 5. Quod sine ulla dubitatione (si Pompejus paulum modo ostenderit sibi placere) faciet.
Paulum oppido inter se differunt. Cic. 5. de Fin. 33.
Etsi a te paulum allatum est novi. i. e. Aliquid innovatum. Cic. de Legib.
Paulum, in interrogatione, vim habet augendi, quasi dicas Multum non Ter. And. 4. 4. 55.
Paulum interesse censes ex animo omnia,
Ut fert natura facias, an de industria?
Paulum est & Loci & Temporis Adv.
Abesse paulum ab aliquo loco. Cic. 1. Acad. 1.
Hæsit paulum conterritus aspectu. Virg. 3. Æn. 597.
Paulum aliquid sedere in scholis, pro Exiguo tempore. Quintil. lib. 12. cap. 3. extr.
Post paulum clarius ostendemus, in, &c. pro Paulo post. Quintil. lib. 2. cap. 18.

PAULUS, a, um. [ὀλίγος] Adj. a Parum, quo rarissime usi sunt auctores, præterquam in ablativo. Plaut. Bacch. 4. 8. 24.
Pacisci cum illa paula pecunia potes. Al. Paullula. Titin. apud Non. 4. 47. Cocus magnum ahenum, quando fervit, paula confutat trua.
Paulo momento. Ter. And. 1. 5. 31.
Dum in dubio est animus, paulo momento huc, illuc impellitur.
Idem Adelph. 5. 4. 22. Paulo sumptu.

PAULO, Adv. [ὀλίγον] Idem significans quod Parum, vel paulum, ut vides in sequentibus exemplis. [Solis jungi Comparativis, vel eandem vim habentibus verbis, ac particulis.
Paulo amplius. Cic. 2. Verr. 20. Ego autem Ædilis, hoc est paulo amplius quam privatus.
Paulo ante, [πρὸ μικροῦ, μικρὸν πρὸ] Cic. 14. Att. 22. Quum paulo ante ad te Cassii tabellario litteras, V. Idus venit noster tabellarius, &c.
Paulo ante, pro Dudum vel nuperrime. Cic. 6. Verr. 6. Nuper homines nobiles ejusmodi, Judices, & quid dico nuper? immo vero modo, ac plane paulo ante vidimus, &c.
Benignius paulo. Hor. 1. Epist. 17. 11.
Liberius paulo uti aliqua re. Cic. in Orat. 82.
Paulo magis. Cic. 6. Verr. 42. Nihil esse quod quisquam putaret se, quod isti paulo magis placeret, conservare, aut domi retinere posse.
Paulo magis, pro Nimium. Cic. de Clar. Orat. 83. Et lubenter verbis etiam uti paulo magis priscis. Budæus.
Paulo majora canamus. Virg. 4. Ecl. 1.
Paulo minus. Cic. pro Quint. 11. Sane ceterarum rerum paterfamilias & prudens & attentus, una in re paulo minus consideratus.
Paulo minus quam. Suet. Tiber. cap. 26. Verum liberatus metu, civilem se admodum inter initia, ac paulo minus quam privatum egit.
Paulo minus, pro Propemodum, vel pæne. Suet. Tiber. cap. 39. Quasi neque rediturus unquam, & cito mortem etiam obiturus, quod paulo minus utrumque evenit.
Paulo mox, Statim, cum parvo intervallo. Plin. Et paulo mox calefactum vulneri imponatur. [Hunc locum non reperi, sed ut exstare apud Plin. putem facit alter geminus ejusdem. 18, 28. Est autem magnopere pertinens, sicut paulo mox docebimus.
Paulo nimium redundantia verba. Cic. 2. de Orat. 88.
Nimium paulo. V. NIMIS.
Paulo plus audire de aliqua arte. Auctor. ad Herenn. lib. 4.
Paulo plures in Senatu malevolos esse, quam gratos cognovi. Cic. 15. Fam. 11.
Paulo pluribus e partibus. Lucret. lib. 2. 485.
Haud paulo plus. V. HAUD.
Plus paulo. Ter. Heaut. 2. 1. 8.

Paulo poſt dicam. Cic. 1. de Nat. Deor. 30. De quo dicam equidem paulo poſt.
Paulo poſt, pro Paulo infra, vel Paulo minus. Hirt. de Bell. Alex. cap. 21. Hoc prælio deſiderati ſunt ex numero legionariorum militum circiter quadringenti: & paulo poſt eum numerum claſſiarii & remiges. i. e. Aliquantulo pauciores.
Paulo poſt magis. Plaut. Pſeud. 1. 3. 146.
Poſt paulo, pro Paulo poſt. Hor. 1. Epiſt. 6. 3. Poſt paulo elegantius eſſe, docet Gronov. ad Liv. 22. 60. & Burm. ad Quintil. 2. 5. pr.
Paulo prius. Plaut. Men. 4. 3. 7.
Tibi dedi equidem illam, ad phrygionem ut ferres, paulo prius.
Paulo ſalubribus conſiliis uti, pro Paulum. Cic. 8. Att. 12. ad fin. Al. Salubrioribus. V. not. Malaſpin.
Non paulo ſapientior ſervus. i. e. Multo ſapientior. Hor. 2. Serm. 3. 265.
Paulo ſecus. Cic. 3. de Orat. 117. Eadem enim ſunt membra in utriſque diſputationibus, ſed paulo ſecus a me, atque ab illo partita ac diſtributa.
Tardior paulo. Hor. de Arte Poet. 257.

PAULĀTIM, [κατὰ μικρὸν, κατὰ βραχὺ] Adv. dimin. a Paulum; i. e. Senſim & leniter. Ter. Adelph. 5. 6. 10.
Paulatim plebem primulum facio meam. Cic. 8. Fam. 17. Cujus amicitia me paulatim in hanc perditam cauſam impoſuit.
Paulatim adnabam terræ. Virg. 6. Æn. 358.
Abolere paulatim aliquem, Oblivisci. Virg. 1. Æn. 724.
Carpit vires paulatim. Virg. 3. Georg. 215. conf. Ecl. 4. 28.
Creſcunt omnia paulatim. Lucret. lib. 1. 190.
Evaneſcere paulatim. Lucret. lib. 2. 827.
Paulatim, cum genitivo. Cato R.R. cap. 47. Aquæ paulatim addito, ſubigitoque pulchre. h.e. Paululum. [Per intervalla ſc. Recte & Aquam dixeris.

PAULISPER, Adv. [δι' ὀλίγου, πρόσκαιρον] i. e. Paulum temporis, paulum admodum, vel paululum. Ter. Adelph. 2. 2. 46. Pauliſper mane. Ibid. 3. 3. 24.
Congrum iſtum maximum in aqua ſinito ludere
Pauliſper: ubi ego rediero exoſſabitur. Ovid. 2. Triſt. 557.
Atque utinam revoces animum pauliſper ab ira. Virg. 5. Æn. 847.
Ipſe ego pauliſper pro te tua munera inibo.
Commoratus eſt pauliſper, dum ſe uxor comparat, Milo. Cic. pro Milon. 28.
Deponere pauliſper aliquid. Cic. 6. Verr. 53.
Stetimus pauliſper in illo ganearum tuarum nidore atque fumo. Cic. in Piſon. 13.
Suſcipe pauliſper meas partes. Cic. 3. Fam. 12.
Pro Aliquandiu. Plaut. Bacch. 3. 3. 12.
Pauliſper, Lyde, eſt libido homini, ſuo animo obſequi. Idem Pſeud. 1. 1. 36.
Quaſi ſolſtitialis herba pauliſper fui.

PAULŬLUM, [ἐπὶ μικρὸν, παρὰ μικρὸν, μίνυνθα] dimin. a Paulum. Ter. Adelph. 5. 8. 27. Agelli hic ſub urbe eſt paululum, quod locitas foras. Al. Paullum.
Paululum ante dicendum eſt. Cic. 4. Acad. 128. Paululum ante dicendum eſt, Non mihi videntur conſiderare, quum phyſici iſta valde affirmant, &c.
In denegando modo queis pudor eſt paululum. Ter. And. 4. 1. 6. i. e. Pudoris.
Habeo paululum quod requiram. Cic. 5. Tuſc. 21.
Paululum quiddam. Ter. Eun. 5. 2. 17.
Quid feceras? C. paululum quiddam. T. eho paululum impudens?
An paululum hoc eſſe tibi videtur, virginem
Vitiare civem?
Hoc paululum mane exaravi. Cic. ad Brutum.
Paululum huic deeſt ad beatam vitam. Cic. 5. Tuſc. 23.
Paululum modo. Ter. Heaut. 2. 3. 75.
Ubi ſi paululum modo quid te fugerit, ego perierim.
Paululum abſcede iſtinc. Plaut. Aſin. 5. 2. 75.
Paululum opperiri aliquem. Ter. Eun. 5. 2. 51.
Sed paululum ſine ad me ut redeam. Ter. Andr. 3. 5. 16.
Reſpirare paululum. Cic. pro Quint. 53.

PAULŬLUS, a, um. Adj. [τυτθὸς] Liv. 8. 11. Prætorem eorum nomine Milonium dixiſſe ferunt, pro paulula via magnam mercedem Romanis eſſe ſolvendam. Idem 35. 11. Nihil primo aſpectu contemptius, equi, homineſque pauluIi & graciles: diſcinctus & inermis eques.
Paulolus & Polulus, vel Pollulus, antiqui pronuntiabant. Hinc apud Varronem lib. 4. de L. L. 17. Pauper a Paulola re. Et Cato de R.R. cap. 10. Labellum polulum habet. Item cap. 21. Laminæ polulæ.
Paululo, per ſe ablativus interdum adverbiaſcens. Ter. Eun. 1. 1. 39. Si nequeas paululo. ſcil. Redimere. Idem Heaut. 3. 1. 35.
— commeare filium
Quam paterere ad mulierculam, quæ paululo
Tum erat contenta, cuique erant grata omnia.

PAULULĀTIM, Adv. Apul. Met. 2. p. 121. Elmenh. Ac relictum, paululatim labellis minuens, meque reſpiciens, ſorbillat dulciter. V. Ind. Elmenhorſt.

PARUNDA, Dea parientium, quam Terentius Lucinam vocat. Lilius in Miſcellaneis Syntag. 1.

PĂRUS, i. f. Avicula. *une Mezenge.*

PARVUS, a, um. Adj. [μικρὸς, σμικρὸς, βαιὸς, ἠβαιὸς, ἀτυλὸς] notæ ſignificationis. Ex Græco παῦρος. Plin. lib. 11. cap. 37. Ab iiſdem qui altero lumine orbi naſcerentur, Coclites vocabantur: qui parvis utriſque, Ocellæ.
Magnus aut parvus. Hor. 2. Serm. 6. 95.
Parvum ac mediocre. Cic. 3. Verr. Quæ maxime digna ſunt eo reo, cui parvum ac mediocre objici nihil oporteat.
Parva & mediocris res, Tanta & immenſa, contraria. Cic. 2. de Orat. 84. Si etiam in parvis aut mediocribus rebus doctiores aſſequi poſſunt, non idem ſentio tanta hac in re tamque immenſa poſſe fieri.
Parvum & infirmum. Cic. pro Cluent. 94. Hæc autem apud Junium parva, & infirma, & ipſius labore quæſita atque collecta.
Componere parva magnis. Virg. 4. Georg. 176.
Parvum parva decent. Hor. 1. Epiſt. 7. 44.
A parvis. V. A, præp.
Alumni parvi. Hor. 3. Carm. 18. 3.
Animi parvi. Hor. 1. Epiſt. 17. 40.

Beneficium non parvum ſuum commemorare. Cic. pro Cæcin. 26.
Carmen parvum, Humile. Hor. 2. Epiſt. 1. 257.
Conſuetudo parva. Ter. And. 1. 1. 83. V. paulo infra.
Corpus. Hor. 1. Epiſt. 17. 40.
Dî parvi, pro Diis penatibus. Hor. 3. Carm. 23. 15.
Diſcrimen. Virg. 3. Æn. 685.
Diſſenſio parva inter nos eſt. Cic. 1. de Legib. 8.
Exercitatio non parva. V. NON adverbium.
Fides parva. Ter. Eun. 1. 2. 117.
Me miſeram, forſitan hic mihi parvam habeat fidem. h. e. Nolet mihi credere. [Parum fidei. Sic Parvus cruor infra, Minor mea res, &c. in MINOR.
Filius male parvus, Nimium parvus. Hor. 1. Serm. 3. 45.
Infantes. Lucret. lib. 1. 187.
Ingenium parvum. Plin. 6. Epiſt. 29.
Locus parvus & anguſtus. Cic. 1. de Legib. 17. Hoc civile quod dicimus in parvum quendam & anguſtum locum concludatur.
Mercedes. Hor. 1. Serm. 6. 86.
Munera. Hor. 1. Carm. 28. 3.
Nati. Hor. 3. Carm. 5. 42.
Navicula. Cic. Poſt redit. ad Quir. 20.
Nepotes. Virg. 2. Georg. 514.
Odoris parvi amomum. h. e. Imbecilli & pauci. Plin. lib. 12. cap. 13.
Opuſculum. Cic. in Parad. 1.
Piſciculi. Cic. 2. de Nat. Deor. 123.
Pretio parvo rem aliquam vendere & alienare. Cic. 6. Verr. 134.
Pueri. Hor. 1. Epiſt. 7. 17.
Res eſt non parva. Virg. 3. Ecl. 54.
Rura. Hor. 2. Carm. 16. 37.
Sodales parvi, non præpotentes, aut ſuperbi titulis & imaginibus. Hor. 1. Epiſt. 7. 58.
Tecta. Senec. Hippol. 2.
Tempore parvo. Lucret. lib. 5. 107.
Urbs. Virg. 3. Æn. 276.
Uſuram parvam exigui temporis bonæ de me opinionis poſtulo, ut eam, ſi quæ dixero vobis probabo, perpetuo retineatis. Cic. 3. de Lege Agrar. 2.
Parvus, pro Brevi. Ter. Andr. 1. 1. 83.
Sic cogitabam, hem, hic parvæ conſuetudinis
Cauſa mortem hujus fert tam familiariter. Parvæ, i. e. Brevis. Sic, Parvam noctem dixit Lucan. 4. 476. & 528.
Eſt & ubi pro Parum ab eodem ponitur, ut lib. 4. 239.
— ſi torrida parvus
Venit in ora cruor, redeunt rabieſque furorque. Parvus cruor, i. e. Parum cruoris. [Similia ſupra V. Helleniſmus eſt.
Parvi & Ampli, oppoſiti. Hor. 1. Epiſt. 3. 28.
Parvum, Minimi momenti. Plin. in Paneg. cap. 45. Nihil ante tam vulgare, tam parvum in Senatu agebatur, ut non laudibus principum immorarentur, &c.
Parvo opponitur Eximium & præclarum. Cic. 1. Off. 67. Et ea, quæ eximia pleriſque & præclara videntur, parva ducere, eaque ratione ſtabili firmaque contemnere, fortis animi magnique ducendum eſt. [An Parvi?
Parva ſunt foris arma, niſi eſt conſilium domi. Cic. 1. Offic. 22. Al. Parvi.
Parvo & Nihilo. Cic. 2. de Finib. Verum iſto modo conſequatur ſummas voluptates, non modo parvo, ſed ferme nihilo, ſi poteſt.
Aſſueta parvo juventus. Virg. 2. Georg. 472.
Beatus parvo. Hor. 2. Epiſt. 1. 139.
Contentus parvo. V. CONTINEO.
Emptum parvo. Hor. 2. Serm. 3. 156.
Vivere parvo. Hor. 2. Serm. 2. pr. Idem 10. 41.
Parvi æſtimare, [περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι] Plaut. Capt. 3. 5. 24.
Parvi ducere, [περὶ μικροῦ ἡγεῖσθαι] Cic. pro Arch. 5. Pericula mortis atque exſilii, parvi eſſe ducenda. conf. paulo ſupra.
Eſſe parvi præ. Nepos 18. 10. 4. Omnes præ illo parvi futuros. Subauditur Pretii. Sic Ter. Hec. 5. 3. 1.
Edepol næ eſſe meam herus operam deputat parvi pretii.
Parvi iſtuc facio. Plaut. Milit. 4. 8. 41.
Parvi pendere. Ter. Hec. 3. 5. 63. Quæ dico, parvi pendunt. Cic. 15. Att. 3. Sed ſi ipſa parvi pendimus, quin & majora contemnimus. Alii codices habent, Sed ſint iſta parvi: quin & majora contemnimus.
Parvi putare & ſpernere. Catul. ad Furium, 20. 25.
Parvi refert. Cic. pro Lege Manil. 55. Etenim illud primum parvi refert, vos publicanis amiſſa vectigalia poſtea victoria recuperare.
In parvo, pro Fere. Plin. lib. 8. cap. 33. Eminet roſtrum, ut in parvo haud abſimile ſuillo.
Parvo brevius quam. Plin. lib. 2. cap. 67. Circa Caſpium quoque multa Oceani litora explorata, parvoque brevius quam totus hinc aut illinc Septentrio eremigatus. h. e. Fere, vel parum abeſt quin totus, &c.
Parvior, compar. apud Cæl. Aurel. Chron. 2. 1. 26. Volantum parviores.
Parviſsĭmus, ſuperl. [ἐλάχιστος] Lucret. lib. 3. 200.
— igitur parviſſima corpora quanto
Et læviſſima ſunt, ita mobilitate fruuntur. Idem lib. 1. 609.
— parviſſima quæque
Corpora conſtabunt ex partibus infinitis. Ibid. 614. Sic, Rictus parviſſimus. Varr. apud Non. 6. 43. Adde Feſtum in Spara, & Iſidor. 4. 8. de Ordeolo. ita & Cæl. Aurel. Chron. 1. 1. 5. & 1. 1. 29. Vide apud Deſpaut. ex aliis etiam allatum. H. St.

PARVE, Adv. Vitruv. 9. 6. Parve per eos flectitur delphinus.
Superl. Cæl. Aurel. Acut. 2. 38. Parviſſime aliquid memorare.

PARVĬTAS, ātis. f. [μικρότης, σμικρότης, λεπτότης] Columella lib. 10. in præf. Tamen eadem tam exigua ſunt, ut (quod ajunt Græci) ex incomprehenſibili parvitate arenæ funis effici non poſſit. Cic. de Univerſ. 41. Haud iiſdem vinculis, quibus ipſi erant colligati, ſed talibus, quæ cerni non poſſent propter parvitatem, crebris quaſi cuneolis injectis, unum efficiebant ex omnibus corpus. Gell. 1. 3. Has tamen & parvitates rerum & magnitudines.
Pro Tenuitate ingenii vitiumque poſuit Val. Max. in Prol. Mea parvitas eo juſtius ad favorem tuum decurrerit. Ita Hieron. Epiſt. ad Tranquill. Quia meæ parvitatis quæris ſententiam. conf. Sidon. 7. Epiſt. 9.

PARVŬLUS, a, um. Adj. dimin. [τυτθὸς] Virg. 4. Æn. 328.

— ſi quis mihi parvulus aula
Luderet Æneas.

Cauſa parvula. Lucret. lib. 4. 194.
Formica. Hor. 1. Serm. 1. 33.
Impulſio. Cic. 2. de Invent. 25. Defenſor autem ex contrario primum impulſionem aut nullam fuiſſe dicet, aut ſi fuiſſe concedet, extenuabit, & parvulam quandam fuiſſe demonſtrabit.
Manus peditum. Cic. 11. Fam. 10. Revertor nunc ad Antonium, qui ex fuga, quum parvulam manum peditum haberet inermium, &c.
Naviculam parvulam conſcendit. Cæſ. 3. Bell. Civil. 104.
Pecunia parvula, & Immanis, contraria. Cic. pro Roſc. Com. 23. Illa fuit pecunia immanis, hæc parvula.
Res parvula, pro Re nullius momenti. Ter. Adelph. 2. 4. 10. Cic. pro Quint. 53. Si in parvula re captionis aliquid vererere, non ſtatim ad C. Aquilium, aut ad eorum aliquem, qui conſuluntur, concurriſſes? Al. Cucurriſſes.
Succeſſus. Plin. lib. 2. cap. 23.
Conſequi parvulum aliquid. Cic. 2. de Invent. 19. Quare nos quidem ſine ulla affirmatione, ſimul quærentes dubitanter unumquodque dicemus, nedum parvulum hoc conſequimur, ut ſatis commode hæc perſcripſiſſe videamur.
Eſſe in parvulis. Cic. 4. Acad. 83. Sed ut minuam controverſiam, vide te quæſo, quam in parvulis ſitis. i. e. Parvi momenti rebus.
Parvulus Abſolute, pro Puerulo. Quintil. lib. 5. cap. 7. Excepta parvulorum judicia.
Sors parvulorum. Juſtin. 1. 4. 13.
A parvulo, & parvulis. V. A, præp.
Recolligere parvulum. Juſtin. 23. 4. De Hierone expoſito infante.

PARVŬLUM, Adv. [τυτθὸν] ut, Parvulum differt, h. e. Minimum. Plin. 8. Epiſt. 14. Quia parvulum refert, an idem diſpliceret, quibus non idem placuiſſet.
Acquirere parvulum de nocte. Plin. 9. Epiſt. ult.
Ligni ineſt parvulum. Plin. lib. 15. cap. 24. [His duobus locis Nomen, non Adv. eſt.

PARVULĪTAS, ātis. f. Vox inclinatæ Latinitatis apud Commodian. Inſtruct. 6. p. 6.

MĪNOR c. & minus, n. ōris. [μείων, ἐλάττων] compar. a Parvus.
Virtute & honore minores. Hor. 2. Epiſt. 1. 183.
Animus minor. Hor. 2. Carm. 11. 11.
Cura non minor. Virg. 5. Æn. 803.
Dominus non minor. Plin. lib. 7. Epiſt. 24. extr.
Filius minor. Ter. Eunuch. 2. 2. 58.
Sed video herilem filium minorem huc advenire. Plaut. Amphit. 1. 2. 22. Subaudi Natu.
Infamia minor vero. Ovid. 1. Met. 215.
Ira minor. Ovid. 2. de Pont. 8. 76.
Menſura minor parva lacerta. Ovid. 5. Met. 458.
Metus. Hor. Epod. 1. 17.
Sumptus. Hor. 2. Serm. 4. 85.
Verbis minoribus uti, Submiſſius loqui. Ovid. 6. Met. 151.
Virtus. Ovid. 2. de Arte Am. 13.
Minor mea res agitur. Ter. Heaut. 2. 3. 113.
Quaſi iſtic minor mea res agatur, quam tua. i. e. Minus, Quaſi non tam mea interſit, quam tua.
Minoris vendere aliquid, pro Minori pretio. Cic. 5. Verr. 152. Multo minoris vendidit, non modo quam tu, ſed etiam quam qui ante te vendiderunt.
Minoris dimidio. Plin. lib. 17. cap. 7.
Minoris æſtimare. Cic. 4. Fam. 5.
Minore, pro Minoris. Cic. 1. Att. 2. pr. Nam a Cæcilio propinqui minore centeſimis nummûm movere non poſſunt.
Vide an ita legatur in epiſt. H. St. Subauditur Uſurâ, nec eſt pro Minoris.
Minora dictu. Plin. lib. 11. cap. 21.
Minor natu. Cic. de Amicit. 32. Tu vero perge, Læli: pro hoc enim, qui minor eſt natu, jure meo reſpondeo.
Minor natu annis triginta. Cic. 4. Verr. 61. Ne quis minor triginta annis natu.
Minor quam quinque & viginti annorum. Celſ. in l. Cum minor. D. De minorib.
Minor annis viginti quinque. Ulp. l. Denique. D. de minor.
Minor annis. Ulp. in l. Verum. §. ult. D. de minorib. Vulgo Minorennis, ſed barbare.
Minor, abſolute. Ulp. in l. Denique. D. de minorib. Hor. de Arte poët. 174.
— laudator temporis acti
Se puero, caſtigator, cenſorque minorum.
Minores, Poſteri. Virg. 1. Æn. 536.
— nunc fama minores
Italiam dixiſſe, ducis de nomine gentem. V. Erythræi indicem.
Minores videtur dici & ad differentiam τῶν Majores, de iis, qui nos præceſſerunt. Ovid.
Utque ego majores, ſic me coluere minores. Seneca Thyeſte in choro, cujus principium, Argos de ſuperis.
Neu ſuccedat avo deterior nepos;
Et major placeat culpa minoribus. H. St. Ex Ovid. Triſt. 4. 10. 55. Senec. v. 134.
Gentium minorum patricii. Cic. 9. Fam. 21. Sed tamen, mi Pæte, quid tibi venit in mentem, negare Papirium quenquam unquam niſi plebejum fuiſſe? fuerunt enim Patricii minorum gentium. i. e. Quorum patres allecti erant e plebe in Senatum. Budæus.
Pontifices. Liv. 22. 57. L. Cantilius ſcriba pontificis, quos nunc Minores pontifices appellant, qui cum Floronia ſtuprum fecerat, a Pontifice Maximo eo uſque virgis in comitio cæſus erat, ut inter verbera exſpiraret.

MINĬMUS, a, um. [ἐλάχιστος, μικρότατος] Adj. ſuperl. a Parvus. Plaut. Stich. 1. 2. 63.
E malis multis, malum quod minimum eſt, id minimum eſt malum. Al. Minime.
Minimus natu. Liv. 2. 38. extr. Minimus quiſque natu Patrum. Sic Filius minimus. 42. 5. 6. ſubaudito Natu.
Decus non minimum. Hor. de Arte Poet. 286.

Minimus digitus. Plin. lib. 11. cap. 43.
Provocare aliquem minimo, ſubaudiendum, Digito. Hor. 1. Serm. 4. 14. Minimo digito, ait Acron, ſolent provocare, qui volunt oſtendere plus eſſe virium in ſuo minimo digito, quam in alterius toto corpore.
Honor. Ovid. 2. Triſt. 76.
Labor minimus. Ovid. 9. Met. 674.
Momenta minima. Senec. lib. 1. Epiſt.
Munus. Ovid. 3. de Arte Am. 652.
Onus. Ovid. 14. Met. 149.
Parte ex minima. Cic. 1. Off. 131.
Pretii minimi homo. Plaut. Aſin. 5. 2. 8.
Minimo emere, redimere. Plaut. Epid. 2. 2. 110. Quanti emi poteſt minimo? Ter. Eun. 1. 1. 30.
Quid agas, niſi ut te redimas captum, quam queas
Minimo? ſi nequeas paululo, at quanti queas.
Minimum, ſubſt. Cic. de Amicit. 46. Itaque ut quiſque minimum firmitatis habeat, minimumque virium, ita amicitias appetere maxime. Idem de Senect. 45. Et 1. Acad. 27.
Minimum, ab Epicureis vocatur, Quo nihil minus eſſe poteſt, & ad quod quum perventum ſit, tum fiat cujuslibet corporis ſecandi finis. Volebat enim Epicurus aliquid eſſe in rebus minimum, nempe corpora prima: quæ ſcilicet jam ſecari, aut dividi non poſſunt. Lucret. lib. 1. 748.
Nec prorſum in rebus minimum conſiſtere quicquam. Vide quæ a Cicerone diſputantur ſub Varronis perſona, lib. 1. de Finib. ubi agit adverſus Epicurum. Lambinus.
Superlativum ex ſuperlativo Græcorum more format Arnob. 5. p. 160. & 166. Digitorum minimiſſimus.
Minimiſſimus. Juſtus Lipſius Comm. in Ann. Taciti pag. 78. in fine, Eorum hæc forma, magnitudine minimiſſimi digiti. H. St. Deſiderabatur ſuperior locus in Lugd.

MINIMUM, Adv. Lucret. lib. 6. extr.
Nec minimum partim ex agris ægroris in urbem
Confluxit, i. e. Valde eos preſſit agricolarum multitudo ex agris in urbem conveniens. Lambinus. Nepos 10. 1. 2. Corporis dignitatem, quæ non minimum commendat.
Minimum, quod illiterati dicunt *ad minus*. Varro 2. de R. R. cap. 1. Ita fiunt omnium partes minimum octoginta una. Idem lib. 1. cap. 5. De his quatuor generibus ſingulæ minimum in duas dividuntur ſpecies.

MINUS, [ἔλαττον] Adv. comparativi gradus a poſitivo Parum. Ter. Eun. 4. 6. 22. Minus potens quam tu.
Non minus. V. NON adverb.
Multo minus. Cic. 13. Fam. 1. Niſi tamen multo minus concedi poteſt, quam illi laborare ſine cauſa.
Minus homo, quam doctus, pro Minus quam doctus homo: h. e. Indoctus, & minus prudens, vel cautus & ſagax. Plaut. Epid. 3. 3. 46.
Ego ſi allegaſſem aliquem ad hoc negotium
Minus hominem quam doctum, minuſque ad rem hanc callidum. Sed in emendatis codd. non exſtat Quam.
Minus dixi, quam. Plaut. Capt. 2. 3. 70.
Et quo minus dixi quam volui de te, animum advortas volo.
Minus habere, Pauperem eſſe. Ter. Phorm. 1. 1. 7. & cum Genitivo, Hor. 1. Epiſt. 17. 51. — haberet
Plus dapis, & rixæ multo minus, invidiæque. Ter. Eun. 4. 6. 22.
Minus potens quam tu, minus notus, amicorum hic habens minus. [His locis Nomen, non Adv. eſt.
Minus intellexi. Ter. Eun. 4. 5. 11.
Haud minus, ac juſſi, faciunt. Virg. 3. Æn. 561.
Minus poteſt per ſe. Cic. de Amicit. 26. Num propter imbecillitatem atque inopiam deſideranda ſit amicitia, ut in dandis recipiendiſque meritis, quod quiſque minus per ſe ipſe poſſet, id acciperet ab alio, viciſſimque redderet.
Minus, pro Non. Cic. de Amicit. 101. Quæ tamen ipſa efflorefcit ex amicitia, etiam ſi tu eam minus ſecutus ſis. Alia exempla ſupra & infra V.
Minus acriter. Ovid. 19. Epiſt. 15.
Minus multo audacter. Ter. in prol. Phorm. 11.
Minus multo audacter, quam nunc lædit, læderet. conf. Minus multi.
Minus aptus. Hor. 1. Serm. 3. 29.
Minus bene veſtitus. Nep. 5. 4. 2. i. e. Non ſatis bene.
Minus diu. Cic. de Senect. 32. Ego vero me minus diu ſenem eſſe mallem, quam eſſe ſenem antequam eſſem.
Grata minus pietas. Ovid. 1. Met. 204.
Minus gravis. Hor. 1. Serm. 5. 6.
Minus invida cura. Hor. 1. Epiſt. 10. 18.
Minus jucundus amicus. Hor. 1. Serm. 3. 93.
Minus multi opus ſunt boves, & bubulci. Varro de R. R. lib. 1. cap. 18.
Minus multi, & minus audacter. Plaut. Mil. 3. 1. 136.
Non minus multi. Cic. in Brut. 63. Catonis autem orationes non minus multæ fere ſunt, quam Attici Lyſiæ. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 9. Et rurſus Cic. in Brut.
Minus proſpere. Juſtin. 14. 6. 1. i. e. Improſpere.
Minus validus. Hor. 1. Epiſt. 8. 7.
Minus aut magis impeditus. Lucret. lib. 1. 241.
Minus intelligo. Ter. Heaut. 3. 3. 33.
Minus memini. Ter. And. 4. 1. 31.
Immo etiam quo tu minus ſcis ærumnas meas. i. e. Non ſatis noſti.
Minus valet. Plaut. Bacchid. 2. 2. 15.
Si non inventa eſt, minus valet, moribundus eſt.
Minus venit in Senatum, pro Rarius. Cic. 12. Fam. 2. L. Cotta familiaris meus, fatali quadam deſperatione, (ut ait) minus in ſenatum venit.
Vexare minus aliquem. Hor. 2. Epiſt. 2. 90.
Minus cum cura lectum. Plaut. Mil. 3. 1. 9.
Minus ac minus. Plin. lib. 11. cap. 10. de apibus, Quum adveſperaſcit, in alveo ſtrepunt minus ac minus, donec una circumvolet.
Minus & minus. Hor. 1. Carm. 25. 6. conf. Ovid. 2. Pont. 8. 73.
Minus minuſque. Ter. Heaut. 3. 3. 33.
— nam mihi jam minus, minuſque obtemperat.
Minus quindecim dies ſunt. Plaut. Trin. 2. 4. 1.
Minus quindecim dies ſunt, quod pro his ædibus
Minas quadraginta accepiſti a Callicle. conf. ad fin.
Non minus triginta. Cic. 4. Verr. 162. Juſſit ut quæ ſtatuæ C. Verris ipſius & pa-

& patris & filii essent, eas Quæstores demoliendas curarent: dumque ea demolitio fieret, Senatores triginta non minus adessent.

Minus, aut Non minus quatuor pedes altum: pro Minus quam quatuor pedes. Liv. Nunquam nix minus quatuor pedes alta jacuit.

Ne minus dimidium. Cic. 3. Verr. 123. Ei quum cautum vellet, scripsit, ut hæredes jurarent, se curaturos, ut ex sua cujusque parte ne minus dimidium ad A. Trebonium, fratrem illum proscriptum, perveniret.

Minus pedalis. Plin. lib. 22. cap. 22. Condrillon sive condrille, folia habet intubi circumrosis similia, caulem minus pedalem, succo madentem amaro.

Minus duobus nummis. Plaut. Pers. 4. 6. 1.

> Probati hic argenti sunt sexaginta minæ:
> Duobus nummis minus est.

Paulo minus. Cic. pro Flacc. 68. Ante pedes Prætoris in foro expensum esse auri pondo centum, paulo minus.

Minus nihilo mihi est. Ter. Phorm. 3. 3. 2.

> Quid faciam? unde ego nunc tam subito huic argentum inveniam miser,
> Cui minus nihilo est? [Et hic nomen puto.

Paulo minus quam privatus. i. e. Fere privatus. V. Burm. ad Quintil. Decl. 12. 18. p. 260.

Quo minus fiat, pro Ne. Ter. Andr. 1. 2. 25.

> Si sensero hodie quicquam in his te nuptiis
> Fallaciæ conari, quo fiant minus. conf. Idem Andr. 4. 2. 17.

Minus quinquennium est, quod. Plin. lib. 15. cap. 25.

Minus triennium. Tacit. in Vita Agric. 9. conf. supra.

MINĬME, [ἐλάχιστα] Adv. negandi. Cic. de Amicit. 40. Turpis enim excusatio est, & minime accipienda, cum in ceteris peccatis, tum siquis contra Remp. se amici causa fecisse fateatur. Idem 1. Off. 150. Minime artes eæ probandæ, quæ ministræ sunt voluptatum.

Minime feceris, prohibendi particula, pro Ne feceris. Plaut. Most. 1. 3. 115.

Minime gratum spectaculum. Liv. 1. 25.

Minime mirum, pro Non est mirum. Ter. Hec. 2. 1. 23.

> Jampridem equidem audivi cepisse odium tui Philumenam:
> Minimeque adeo mirum: &, ni id fecisset, magis mirum foret.

Minime, pro Tanto minus. Senec. lib. 1. de Benefic. cap. 2. Nam nec in vulgus effundenda sunt, & nullius rei, minime beneficiorum, honesta largitio est. [i. e. Nedum ut &c. honesta sit.

Minime, pro Minimum, seu quod dicunt, Ad minus. Columel. lib. 5. cap. 10. Ea exstet minime tribus pedibus. [Nisi Minimum scribendum est. conf. MINIMUM Adv.

Non minime. V. NON adverb.

Minime gentium, dicebant veteres, inquit Festus, pro eo quod est, Omnium gentium judicio minime esse faciendum. Ter. Eun. 4. 1. 11.

> Voluit facere contra huic ægre: heus, heus, inquit, puer, Pamphilam
> Arcesse, ut delectet hic nos, illa exclamat, minime gentium.

Minime omnium, i. e. Nullo Modo. Cic. pro Rosc. Amer. 96. Quid attinuit eum potissimum nuntiare, quod si, &c. ad te minime omnium pertinebat? [Subaudi Hominum.

Minime male cogitantes sunt, qui in eo studio occupati sunt. Cato de R. R. in Præf.

Minime multi remiges & milites deerant. Cic. 7. Verr. 85. Etsi in hac quadriremi, propter honorem & gratiam Cleomenis, minime multi remiges & milites deerant. h. e. Quam paucissimi. [Immo Admodum pauci, Perpauci.

Minime multa habet. Liv. 31. 8. Jussus ex eo exercitu, quem P. Ælius cos. habuisset, ut quisque minime multa stipendia haberet, legere.

Minime volo. Cic. 4. Acad. 118. Vos autem mihi veremini, ne labar ad opinionem, & aliquid adsciscam, comprobem incognitum, quod minime vultis. quid consilii datis? i. e. Nihil minus vultis.

Minime ambitiosus, &c. Cic. 13. Fam. 1. Homo minime ambitiosus, minime in rogando molestus. i. e. Nihil eo minus ambitiosum, &c. quasi Omnium hominum minime ambitiosus: vel quidvis potius quam ambitiosus.

Minime, plus est quam Non. Est autem in responsione negativa: id quod vulgo dicitur *absit*. Sallust. in. Catil. cap. 51. in Orat. Cæsaris extr. Placet igitur eos dimitti, & augeri exercitum Catilinæ? minime.

Minime vero; negantis est in responsione. Cic. 2. Tusc. extr. Budæus.

MINIMŎPĔRE, [ἐλαχίστως] dixerunt veteres, sicut Maximopere. Licinius apud Priscian. Non minimopere milites quietes volebant esse.

MINUSCŬLUS, a, um. [μικρότερος] Adj. dimin. a Minus. Varro. 3. de R. R. cap. 5. Ex hoc aviario, ut sumantur idoneæ, excludantur in minusculum aviarium.

Canis minusculus. Vitruv. 9. 7.

Epistola minuscula. Cic. 3. Q. frat. 1. Rescripsi epistolæ maximæ: audi nunc de minuscula.

Villa minuscula. Cic. 14. Att. 13. Scribis esse rumores, me ad lacum quod habeo venditurum, minusculam vero illam utique Quinto traditurum.

MINUSCULARIUS, a, um. Adj. Tenuior. ut, Minuscularii aquæductus. l. 10. C. de aquæductu. conf. Theod. Cod. 11. 28.

MINŌRO, āre. Minorem facere. Tertull. de Anima cap. 43. Vulg. Interpr. 2. Cor. 8. 15. Gloss. Lat. Gr. Minoro, ἐλαττόω.

MINORĀTUS, a, um. Partic. Scævola in l. Cum venderet. D. de servis exportand. Quos minorato pretio vendidit. conf. Tertull. de Corona cap. 14. & advers. Jud. cap. 14. & Chrysolog. Serm. 76.

MINORĀTIO, ōnis. f. Status minor. Fulgent. ad Donat.

PARYGRON, [πάρυγρον] Malagma: medicamentum subliquidum, de quo Galen. lib. 7. cap. 2. de composit. medicament. secund. genera.

PARYPHES, [πάρυφες] Vestimenti genus, tanquam dicas Intertextum, Aristophani in Thesmophor. & ex eo Clementi Alexandrino lib. 2. Pædag. cap. 12. ubi interpres vertit Prætextam; & Polluci lib. 7. cap. 13. V. Rhodig. lib. 16. cap. 7.

PARYSATIS. V. PARISATIS.

P A S

PASARGADÆ, [Πασαργάδαι Steph.] Oppidum Carmaniæ. Plin. lib. 6. cap. 23.

PASCEŎLUS, i. m. [βαλάντιον] est, ut ait Nonius 2. 635. Sacculus ex aluta factus. Plaut. Rud. 5. 2. 27.

Præterea centum denaria philippea in pasceolo seorsus. Quidam dicunt significare Loculum in marsupio. Deducitur a verbo Græco φάσκωλος & φάσκωλον: quod verbum Festus retinuit, qui scribit, Phascola esse, quas alii vocant Peras. Annotavit Turneb. Advers. 3. 11. conf. Meurs. Exerc. Crit. P. 1. cap. 1. [Suid. φασκώλιον. ἱμάτιον, φορεῖον. φάσκωλον δὲ ἐπὶ μαρσυππίου &c. V. & Etymologum, Polluc. Hesych. & Nonium, Vossiumque in Etymol.

PASCHA, æ. f. vel PASCHA, ătis. n. [πάσχα] Transitum significat, & ex eo Festum Hebræorum, in memoriam Maris rubri transiti. Ausonius,

> — nos etenim primis post pascha diebus.

Tertul. ad Uxor. 2. 4. Solemnibus Paschæ abnoctare. Idem de Corona, cap. 3. A die paschæ in pentecosten usque. De flexione vocis vide Voss. de Analog. 1. 20. De varia significatione vide Casaub. adv. Baron. Exerc. 16. §. 11. sq. Hebræi dicunt *Pesah*, Latini qui ad nos ex Hebræo transferunt, *Phase*, Syri sive Chaldæi *Pasha*, quod nos & Græci heth in ch mutato, dicimus *Pascha*. Græci non inflectunt Pascha.

PASCHĀLIS, e. Adj. [πασχάλιος] Quod ad pascha pertinet. ut, Paschalis dies, Solemnitas, Cyclus. V. Isidor. 6. 17.

PASCHALITER, Adv. Hieronym. lib. 1. Epist. 7.

PASCHIĒNUS, i. m. Pathicus, πασχητιῶν. V. Laurемb. Antiqu. p. 321. Ita Pacatus rhetor, Passieno, prima nominis ejus syllaba in Græcum mutata, obscænum nomen imposuit. Sen. Controv. lib. 10. præf.

PASCHILLUS, vel PASQUILLUS, Romæ vates ridiculus, aut potius Statua lapidea, misere pridem truncata, cui prædictiones & satiras affigunt, item dicteria quæ in suo nomine non audet quis evulgare. Lil. Syntag. 4. Hist. Deor.

PASCO, pāvi, pastum, [νέμω, σιτέω, βόσκω, νομεύω, ποιμαίνω, φέρβω, χιλόω, χορτάζω] ĕre. Comedere significat. Ex Gr. βόσκω. Absolute aliquando ponitur, aliquando cum accusativo. Plaut. Most. 4. 1. 22.

> Scio quo properas: gestis aliquo jam hercle,
> Ire vis mula foras pastum.

Hic Plautus ad hominem transtulit, quod proprie de animalibus dicitur, teste Valla, sicut Vesci, de hominibus. Ovid. 4. Met. 635.

> Mille greges illi, totidemque armenta per herbas
> Pascebant.

In privato pascere. Ovid. 5. Fast. 286.

Ovis pavit pratum. Ovid. 1. Fast. 204.

Pasco, activum, h. e. Pascere facio, vel Pascentem observo, vel Pabulum præbeo. Cic. 1. de Divin. 31. Qui quum propter paupertatem sues puer pasceret, una ex his amissa, vovisse dicitur, si recuperasset, &c. De Navio augure.

Armentum hospes pavit in arvis. Ovid. 4. Fast. 67.

Bestias pascere, domare, tueri. Cic. 2. Off. 14.

Boves pascere. Virg. 1. Ecl. 46.

Canem pascere sero pingui. Virg. 3. Georg. 406.

Capellas pascere. Virg. 9. Ecl. 23.

Corpora pascere pabulis. Lucret. lib. 2. 995.

Corvos pascere in cruce. Hor. 1. Epist. 17. 48.

Equos. Virg. 3. Georg. 50.

Oves ad flumina pavit Adonis. Virg. 10. Ecl. 18.

Vernas pascere libatis dapibus. Hor. 2. Serm. 6. 67.

> Ante larem proprium vescor, vernasque procaces
> Pasco libatis dapibus.

Hoc crediderim referendum ad antiquorum pietatem, qui partem cœnæ Lari diisque donabant, & in focum mittebant Lari sacrum, ut constat. Ex ea consuetudine scribit Varro, ut a Non. Marcello 15. 6. citatur, Quocirca oportet bonum civem legibus parere, & deos colere; in patellam dare μικρὸν κρέας. Et Cic. 2. de Fin. 22. Atqui reperiemus asotos primum ita non religiosos, ut edant de patella. id est, ut edant ea quæ diis e cœna libata sunt. Sed ritus ille optime intelligetur ex Plutarcho, ita in libello de fortuna Roman. scribente, οἱ δ' οὔ φασιν, ἀλλὰ παρθένοι τὴν ὀρείαν ἀπάργματα καὶ λοιβὴν ἑκάστοτε λαμβάνουσιν ἀπὸ τῆς βασιλικῆς τραπέζης, ἐπὶ τὴν ἑστίαν κομίζειν, καὶ τότε τυχεῖν, ὥσπερ εἰώθει, τῷ πυρὶ τὰς ἀπαρχὰς ἐπιβάλλουσαν. Ea igitur se castitate & sanctimonia ruri dicit cœnare Horatius, ut dapibus nisi ante deo pie libatis, vesci non soleat. Inde & Dii patellarii a Plauto Cist. 2. 1. 46. jocante festive sunt dicti, quibus in patella libabatur, non magna sacrificia fiebant. Tales dii erant in larario domestici Penates & Lares. Ex Turneb. Advers. 6. 7.

Pascere, [σιτίζειν] pro Cibis tractare. Cic. 6. Att. 1. Lancibus & splendidissimis canistris, olusculis nos soles pascere. Martial. 9. 81.

> — pascit Gellius, & futuit.

Copia frumenti pascit populum. Hor. 1. Epist. 15. 14.

Bene pascere & bene vestire. Cic. 2. Off. 89. Veteres proprie de servis dicebant. ut etiam apud Catonem, Bene vestire & bene pascere. Quod imitatus Apul. Apol. p. 438. Pauciores habeo servos, parcius pasco, levius vestio. Juven. 3. Sat. 141.

> — quot pascit servos, quot possidet agri
> Jugera, quam multa magnaque paropside cœnat?

Spartian. Adrian. cap. 11. Ante omnes tamen enitebatur ne quid otiosum vel emeret aliquando, vel pasceret. V. ibi Casaub. [Omnino apud Cic. non Bene vestire, sed Male pascere legendum ex MSS. contra Turneb. 6. Advers. 20. aliosque, docet Gruterus, cujus V. not. Neque proinde de Servis, verum de Pecore verba ipsius accipienda sunt: Estque Tantundem Bene pascere, Ac Bona pascua habere, ut Bene arare, Bonos agros. Junge Plin. 18. 5. & Columel. in præf. lib. 6. licet illi posterius responsum de Male pascendo omittant.

Significat autem sæpius Convivium dare, vel Epulari lautius. Spartian. Adrian. cap. 17. Quem cum plurimis sumtibus pasceret, fercula de aliis mensis etiam ultimis quibusque jussit apponi. Idem Sever. cap. 41. conf. Salmas. not. Item Gronov. Observ. 2. 4. & quos laudat Burm. ad Quintil. 6. 2. p. 560. & ad Petron. cap. 57. p. 284.

Pascere, per translationem ponitur pro Delectare. ut, Pascere oculos: h. e. Visu alicujus rei gratæ oblectari. Ter. Phorm. 1. 2. 35.

> Restabat aliud nihil, nisi oculos pascere.

Cic. 7. Verr. 64. Quum ejus cruciatu atque supplicio pascere oculos, animumque exsaturare vellent, &c.

Bibliotheca alicujus pasci. Cic. 4. Att. 10. Ego hic pascor bibliotheca Fausti. h. e. Mire delector.

Discordiis &c. pasci. Cic. pro Sext. 99. Aut qui, propter insitum quendam animi furorem, discordiis civium ac seditione pascantur.

Maleficio pafci. Cic. 2. Off. 40. Cujus tanta vis eft, ut ne illi quidem, qui maleficio & fcelere pafcuntur, poffint fine ulla particula juftitiæ vivere. [Hic eft Se alere, Vitam tolerare. V. Abram. ad fuperiorem Cic. locum, qui tamen fimiliter exponi non debet.

Re aliqua pafci, delectari, perfrui. Cic. in Pifon. 45. His ergo rebus pafcor, his delector, his perfruor, quod de vobis hic ordo opinatur non fecus ac de tæterrimis hoftibus.

Animum pafcere inani pictura. Virg. 1. Æn. 468. Idem 2. Georg. 285.

Non animum modo uti pafcat profpectus inanem. i. e. Delectet, inquit Serv.

Lumina pafcere. Ovid. 14. Met. 728.

Corpore ut exanimi crudelia lumina pafcas. &

Oculos fuos. Ovid. 3. Amor. 2. 6. conf. fupra.

Colores pafcunt oculos. Lucret. lib. 2. 419.

Spes eft quæ pafcat amantes. Ovid. 9. Met. 749. Alii codices habent Amorem.

Amorem pafcere. Ovid. de Rem. Amor. 748.

Barbam pafcere, Alere, Promittere. Hor. 2. Serm. 3. 35.

Crinem. Virg. 7. Æn. 391.

Te luftrare choro, facrum tibi pafcere crinem. Id ex antiquorum fuperftitione dictum eft, qui hoc diis facere inftituerant pro fofpite fecundaque valetudine. Cenforinus de die nat. cap. 1. extr. Quidam etiam pro cetera bona valetudine corporis, crinem deo facrum pafcebant. Turneb. V. Lindenbr. ad Cenforin.

Famem alicujus. Propert. lib. 4. 3. 22.

Furorem. Claud. ad Hadrian. 22.

Iras. Sil. lib. 12. 721.

Naturam animi pafcere atque explere rebus bonis. Lucret. lib. 3. 1016.

Nummos alienos pafcere, i. e. Fœnerari, & facere æs alienum ufuris crefcere, ut ait Porphyrio. Hor. 1. Epift. 19. 35.

Sidera pafcit polus. Virg. 1. Æn. 612. V. CONVEXUS.

Pafcito linguam, in facrificiis dicebatur, id eft Coerceto, contineto, taceto, inquit Paul. Parcito emendat Salmaf. V. Dacer. & fupra PARCO. conf. Turneb. Adverf. 5. 19. Et 14. 9. vel. Lex. Pitifc.

Pafcor, paffivum, [ἐπινέμομαι] ut, Pafcitur herba equus, & Silva paftus arundinea.

Cibo mendicato pafci. Ovid. 5. Trift. 9. 14.

Cibo ante pafto pafci, ingeniofe dictum eft ab Ovid. de vacca quæ comeftas paulo ante herbas, poftea ruminat, & iterum comedit. Sic ille in Fragm. Somn. v. 17.

Dum jacet, & lente revocatas ruminat herbas,
Atque iterum pafto pafcitur ante cibo.

Malis orbiculatis pafti. Cic. 8. Fam. 15. V. ORBICULATUS.

Polycrates matrem pafcit. Hoc adagium ex hiftoria natum ferunt, narrantes Polycratem Samiorum tyrannum, matres militum, qui in bello interiffent, recenfuiffe, eafque locupletioribus civibus nutriendas tradidiffe, unamquamque his commendantem verbis, Hanc tibi do matrem. Non incommode ufurpabitur, quoties aliquis in commendandis amicis eft benignior officiofiorque. Aut ubi quis alieno fumptu de quopiam bene mereri ftudet, præter officiofa quædam verba, de fuo nihil aliud infumens. Erafm. ex Zenod.

Ubi paveris impera. Ad eum modum refpondent mulieres cuipiam objurganti quod loquaciores effent, & filentium imperanti. Conveniet proverbium, ubi quis imperiofior eft in eos, de quibus nihil eft meritus. Erafm.

PASCOR, ĕris, paftus fum, [νέμομαι] pafci. dep. Idem. Plin. lib. 11. cap. 48. Solidipedes inter initia pafci, nifi fubmiffis genibus non poffunt.

Armenta pafcuntur per herbas. Virg. 3. Georg. 162.

Agmen pafcitur per valles. Virg. 1. Æn. 190.

Pafcitur in magna filva formofa juvenca. Virg. 3. Georg. 219.

Pafci filvas. Virg. 3. Georg. 314.

Apes pafcuntur arbuta. Virg. 4. Georg. 181.

Pafcitur pecus diem & noctem. Virg. 3. Georg. 342.

Pafci, pro Crefcere. Virg. 2. Æn. 684.

— tactuque innoxia molli
Lambere flamma comas, & circum tempora pafci. Serv.

Ignes nocturni pafcuntur. Virg. 2. Georg. 432.

Livor pafcitur in vivis. Ovid. 1. Amor. 14. 39.

PASCENS, entis. Partic. [νέμων] ut,

Agni pafcentes. Virg. 4. Ecl. 45.

Campus pafcens cygnos. Virg. 2. Georg. 198.

Capellæ pafcentes. Virg. 3. Ecl. 96.

Hœdi pafcentes. Virg. 5. Ecl. 12.

Me pafcente. Virg. 1. Ecl. 78.

Pecora pafcentes. Juftin. 2. 2. 3.

PASCENDUS, a, um. Partic. [χορτάσιμος] ut, Caballi pafcendi. Hor. 1. Serm. 6. 103.

PASTUS, a, um. aliud Partic. [χορτασθεὶς, νομαδεὶς] Qui cibum vel pabulum fumpfit. Cic. pro Cluent. 67. Ut etiam beftiæ fame dominante, plerumque ad eum locum, ubi paftæ aliquando fint, revertantur?

Agna pafta gramine. Ovid. 4. de Ponto, 8. 41.

Boves pafti. Virg. 5. Ecl. 24.

Greges paftos agere. Ovid. 3. Epift. Sabin. 14.

Monftrum paftum fanguine. Ovid. 8. Met. 170.

Vultur paftus cadavere. Sil. lib. 13. 597.

Paftus quæftu judiciario judex. Cic. pro Cluent. 72. Hic ille planus improbiffimus, quæftu judiciario paftus, qui illi pecuniæ, quam condiderat, fpe jam atque animo incubaret, contrahit frontem. i. e. Nutritus, inquit Budæus.

Mæror paftus fletu. Sil. lib. 13. 582.

Paftus, Quod beftiæ paverunt. Plin. lib. 9. cap. 3. Paftæque radices fruticum remeant.

PASTUS, ûs. m. [νομὴ, βοσκὴ] Cic. de Senect. 54. Tum pecudum paftu, & apum examinibus, tum florum omnium varietate, &c.

Pecudum paftus. Cic. 2. de Nat. Deor. 99.

Matutini paftus. V. Matutinus, in MATUTA.

Abjicere animantes ad paftum. V. ABJICIO.

Accedunt ad paftum animalia alia gradiendo, alia ferpendo, alia volando, alia nando. Cic. 2. de Nat. Deor. 122.

Anquirit & parat paftum & latibula omne genus animantium. Cic. 1. Off. 11.

Capeffere & conficere paftum. Cic. 2. de Nat. Deor. 121.

Comparavit paftum animantibus large & copiofe Natura eum, qui cuique aptus erat. Cic. 2. de Nat. Deor. 121.

Decedere campis e paftu. Virg. 4. Georg. 186.

Decedens e paftu exercitus corvorum. Virg. 1. Georg. 381.

Effe in paftu. Plin. lib. 32. cap. 1. Homines, quibus in paftu eft, pifcem olent. h. e. Qui eo vefcuntur.

Fundit ex fefe paftus varios, varieque abundantes beftiis nihil laborantibus terra: nobis autem aut vix, aut ne vix quidem fuppetunt fummo labore quærentibus. Cic. 2. de Fin. 110.

Inire paftum. V. INEO.

Nata ad paftum tarda & languida pecus. Cic. 2. de Fin. 39.

Reducit vefper vitulos e paftu ad tecta. Virg. 4. Georg. 434.

Redire in paftus. Lucan. lib. 2. 604.

Paftus, de hominibus etiam dicitur. Cic. 11. Philip. 3. Qui popularetur agros, vexaret urbes, non ad fpem conftituendæ rei familiaris, quam tenere eum poffe negant qui norunt, fed ad præfentem paftum mendicitatis fuæ?

Paftus hominum. Lucret. lib. 6. 1125.

Suaviffimus paftus animorum oblectatio folertiæ. Cic. 5. Tufc. 66.

PASTIO, ōnis. f. [νέμησις] Alimentum pecudum eft, five etiam Actus ipfe pafcendi. Unde etiam Varronis de R. R. index lib. 3. cap. 1. de Villaticis paftionibus ad bruta pertinentibus. Idem 2. cap. 10. Qui pafcunt in faltibus, greges cogere oportet, in paftione diem totum effe, pafcere communiter. Cic. pro Lege Manil. 14. Afia vero tam opima eft, & fertilis, ut & ubertate agrorum, & varietate fructuum, & magnitudine paftionis, & multitudine earum rerum quæ exportantur, facile omnibus terris antecellat. Vall. lib. 4. Paftio videtur fignificare cibum, fed tamen potius ad alimenta pecudum pertinet, quæ pafci dicimus: quanquam fuapte natura fignificat ipfam actionem pafcendi, nunc frequentius cibum. Columel. lib. 1. in præfat. Porculatoris vero & fubulci diverfa profeffio, diverfæ paftiones. Hygin. Fab. 254. In paftionem boves mittere.

PASTŪRA, æ. f. Idem. Pallad. Septemb. tit. 8. Ufque in Majum menfem ejus paftura fufficiet.

PASTOR, ōris. m. [νομεὺς, ποιμὴν, βοτὴρ, βόσκων, ποιμανδὸς] Qui curam habet pafcendi pecoris. Vox fæpius repetita apud Catonem, Varronem, & Columel. Plin. lib. 12 cap. 5. Intra fepem eam æftivant paftores. Cic. pro Flacc. 39. O paftores nefcio quos cupidos litterarum.

Sacra paftorum, Palilia. Ovid. 4. Faft. 723.

Loca paftorum deferta. Lucret. lib. 5. 1386.

Regna paftorum deferta. Virg. 3. Georg. 479.

Durus paftor. Juven. 11. Sat. 151.

Paftoris duri eft hic filius, ille bubulci. Videtur hoc loco Bubulcos a Paftoribus fegregare.

Lentus. Propert. lib. 4. 11. 29.

Boni paftoris eft, tondere pecus non deglubere. Parœmia eft, quam Suetonius in Tib. 32. Tiberium provinciarum præfidibus refcripfiffe tradit.

Metaphorice fic dicuntur Reges, & Sacerdotes. Sic, Paftor animarum Chriftus, fæpius apud Ecclefiafticos.

PASTŌRĀLIS, e. Adj. [ποιμενικὸς, βοτηρικὸς] Quod ad paftorem pertinet: ut, Paftoralis habitus. Liv. 9. 36.

Antra. Claud. de Nupt. Honor. 114.

Auguratus. Cic. 1. de Divin. 107. Ille Romuli auguratus paftoralis, non urbanus fuit, nec fictus ad opiniones imperitorum.

Baculum. Sil. 13. 334.

Cantus. Claud. 1. Paneg. 182.

Juventus. Ovid. 2. Faft. 365.

Myrtus. Virg. 7. Æn. 817.

Signum. Columel. lib. 6. cap. 23.

Tectum. Stat. 12. Theb. 268.

Truncus. Stat. 4. Theb. 301.

PASTORALĬTER, Adv. Venant. Fortun. lib. 8. in epift. quæ inter 14. & 15. carm. eft.

PASTŌRIUS, a, um. Adj. [νομαδικὸς] Idem quod Paftoralis. Varr. 2. de R. R. cap. 1. An ea quæ mihi heri dixifti de paftoria re? Emendatiora exemplaria habent Paftoritia.

Pellis paftoria, pro Habitu paftorali. Ovid. 2. Met. 680.

Sibila paftoria. Ovid. 13. Met. 785.

PASTORĬTIUS, a, um. aliud Adj. [ποιμαντικὸς] Idem. Cic. 1. Att. 16. Itaque & ludis & gladiatoribus mirandas ἐπισημασίας, fine ulla paftoritia fiftula auferebamus. h. e. Eximias fignificationes & gratulationes populi auferebamus & confequebamur, fine ullo fibilo. Sæpe enim paftoribus fibilus loco fiftulæ eft, ac fibilo oris ut fiftula canunt. Plutarch. Καὶ φανέντος ἐν θεάτρῳ τοῦ Ὄθωνος, ἐφυβρίζων ἐσύριττεν. οἱ δ᾽ ἱππεῖς ὑπέλαβον κρότῳ τὸν ἄνδρα λαμπρῶς. αὖθις δ᾽ ὁ δῆμος ἐπέτεινε τὸν συριγμόν. i. e. Quum in theatro vifus effet Otho, populus exfibilabat: equites infigni plaufu excipiebant; fed rurfus populus fibilos augebat. Sic Turneb. & Muretus.

Canis paftoritius. Apul. 9. Met. p. 233.

Sodalitas paftoritia & agreftis. Cic. pro Cœl. 26. Fera quædam fodalitas & plane paftoritia atque agreftis germanorum Lupercorum.

Vitam paftoritiam agere. Varr. 1. de R. R. cap. 2. Scribitur & Paftoricius.

PASCUUS, a, um. Adj. [εὔνομος] Paul. in l. Silva. D. de verb. fignificat. Silvam pafcuam appellat, quæ eft pafcuis pecudum deftinata. Plaut. Truc. 1. 2. 47.

Non arvus hic, fed pafcuus eft ager, fi arationes
Habituris, &c.

Pafcua rura reddere, apud Lucret. lib. 5. 1247. i. e. Colere rura, ut apta effent pafcendis armentis.

PASCUUM, i. n. [ἐπινομία, προνομὴ, χλόη] Locus, in quo pecudes pafcuntur, five ager, five pratum, five mons, aut collis fuerit. Colum. 7. 1. Rus, quod pafcuo caret. Varro 2. de R. R. cap. 11. Pafcuum viride. Frequentius plur. Pafcua, orum. Columel. lib. 7. cap. 1. Nec tamen ulla tam blanda funt pabula, aut etiam pafcua, quorum gratia non exolefcat ufu continuo.

Herbofa. Ovid. 2. Met. 689.

Læta. Hor. 4. Carm. 4. 13.

Paluftria. V. Paluftris, in PALUS.

Vaftata. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 168.

Intenta pafcuis caprea. Hor. 4. Carm. 4. 13.

Mandunt pafcua equi. Claud. 1. de Rapt. Proferp. 278.

Paſcua, ut ait Plin. lib. 18. cap. 3. etiam nunc in tabulis Cenſoriis dicuntur, Omnia, ex quibus populus reditus habet, quia diu hoc ſolum vectigal fuerat.
Cenſorum paſcua. Cic. 1. de Lege Agrar. 5. Veneat, inquit, ſilva Scantia. Utrum tandem hanc ſilvam in relictis poſſeſſionibus, an in Cenſorum paſcuis inveniſti?

Pascālis, e. Adj. [νομαδικὸς] Paſcales oves, inquit Feſtus, pro Paſcuales, inſcienter Cato dixit. & paulo poſt, Paſcales & Oves & Gallinæ appellantur, quod paſſim paſcuntur. Al. Paſſales. Lucil.
　　Paſcali pecore, ac montano, hirto atque ſoloce.　　Feſt. in Solox.

Pascualis, e. Adj. Quod paſtu vivit. V. Feſtus in dict. præced.

Pascuārii, Qui vectigal dant ex paſcuorum publicorum conductione; dicti quod ea conducebant cauſa paſcendi pecoris.

Pascue, Adv. pro Laute. ut, Abacum paſcue vinulentam. Apul. Met. lib. 2. apud Beroald. p. 197. p. 127. Stew. Sed Elmenhorſtius exhibet p. 117. In abacum ad paſcua jurulenta.

Pascuōsus, a, um. Adj. ut, Herba paſcuoſa. Apul. de Herb. cap. 92.

Pascĭto, [βόσκομαι] āre. frequent. a Paſco. Varro 3. de R. R. cap. 16. Nunc feras dico, quæ in ſilveſtribus locis paſcitant: cicures, quæ in cultis.

Pastĭcus, a, um. Adj. ut, Hœdus, ſive agnus paſticus. Apic. 8. 6. Edulii genus neſcio quod. [Vereor, ut ſit a Paſco.

Pāses, ētis. m. [Πάσης] Vir quidam fuit præſtigiarum, & magiæ peritia inſignis. Is incantamentis quibuſdam efficiebat, ut repente convivium omnibus inſtructum partibus adeſſe videretur: rurſum, ubi libuiſſet, omnia protinus evaneſcebant. Emebat item frequenter, pretiumque rei numerabat, verum mox nummus, non apud venditorem, ſed apud Paſetem reperiebatur. Hinc natum eſt proverbium, Paſetis ſemiobolus; de Re nova, ſtupendaque, & præſtigiis ſimillima. Suidas.

Pāsĭphăē, ēs. & Pasiphăa, æ f. [Πασιφάη] fuit filia Solis, & uxor Minois regis Cretæ, quam in fabulis ferunt ex tauro genuiſſe Minotaurum, qui partim hominis effigiem habebat, partim tauri. Propert. lib. 2. 28. 52.
　　Vobiſcum Europe, nec proba Paſiphae.　　conf. Hygin. Fab. 40. Virg. 6. Ecl. 45. & 6. Æn. 24. Ovid. 1. de Arte Am. 289. &c. Sil. 8. 471. Nat. Com. 6. 5. V. minotaurus.
Paſiphae, Circe, & Æe e Perſide, Oceani filia, natæ, patre Sole, in numero dearum habentur. Cic. 3. de Nat Deor. 48.
Fanum Paſiphaæ. Cic. 1. de Divin. 96. Qui præerant Lacedæmoniis, non contenti vigilantibus curis in Paſiphaæ fano, quod eſt in agro propter urbem, ſomniandi cauſa excubabant.

Pasiphaēĭus, a, um. Adj. [Πασιφαήϊος] Ovid. 15. Met. 500.
　　　　— me Paſiphaëia quondam
　　Tentatum fruſtra, &c.　　i. e. Phædra, quæ Paſiphaes fuit filia ex Minoe.

Pāsĭtĕles, is. m. [Πασιτέλης] Sculptor egregius in Græcia natus, & civitate Romana donatus. Plaſticen matrem ſtatuariæ ſculpturæque & cælaturæ eſſe dixit: & quum eſſet in omnibus his ſummus, nihil unquam fecit antequam finxit. Plin. lib. 35. cap. 12. & lib. 36. cap. 5.

Pāsĭthĕa, æ. vel Pasithee, ēs. f. [Πασιθέη] una ex tribus Gratiis, ut quidam volunt. Dea Paſithea. Catul. 61. 43. Stat. 2. Theb. 286.
　　Non hoc Paſithee, blandarum prima ſororum.

Pasithoe, es. f. [Πασιθόη] Nomen eſt nymphæ marinæ Nerei & Doridis filiæ, ut inquit Heſiodus in Theogonia. v. 352.

Pasitigris, [Πασίτιγρις] nomen Tigris fluvii ea in parte, qua duo ejus alvei confluunt. Plin. lib. 6. cap. 27. Tigris citra Seleuciam Babyloniam cxxv. m. paſſuum diviſus in alveos duos, altero Meridiem ac Seleuciam petit, Meſenem perfundens: altero ad Septentrionem flexus, ejuſdem gentis tergo campos Cauchas ſecat. Ubi remeavere aquæ, Paſitigris appellatur.

Passargadæ, vel Passagardæ, [Πασσαργάδαι Steph.] Caſtellum in Media, Cyri ſepulchro nobile, non procul ab Ecbatana. Plin. lib. 6. cap. 26.

Passales & oves, & gallinæ appellantur, quod paſſim paſcuntur. Paul. V. Paſcalis in pasco.

Passălus, i. m. [Πάσσαλος] & Achemon Cercopes, ſive Perperi, fuere filii Semnonidis mulieris fatidicæ, qui quum nullo non injuriarum genere in obvium quemque debaccharentur, a matre admoniti ſunt ut ſibi a Melampygo caverent. Evenit deinde, ut Hercules ſub arbore quadam dormiret, armis in eandem reclinatis. Acceſſerunt Cercopes fratres, eumque dormientem ipſius armis aggredi tentarunt. At ille protinus inſidias ſentiens, correptos ac vinctos de clava ſuſpendit leporum ritu, & ad eum modum geſtabat. Pendentes itaque capitibus deorſum demiſſis, poſticum Herculis, nigris pilis horridum, atque hiſpidum intuiti, non Lydorum more, læve ac depilatum, materni moniti illis in mentem venit, eaque de re inter ſe confabulabantur. Quod ſimulac audivit Hercules, cognomine delectatus, & in riſum ſolutus, vinculis eos liberatos dimiſit. Eraſm. Chil. 2. 1. 43. V. Suid. in Μελαμπύγου τύχοις.

Passer, cognominatus eſt M. Petronius memoratus a Varr. de Re Ruſt. 3. 2.

Passer, ĕris. dubii generis, [στρουθὸς] Avis vulgo nota. Plin. lib. 10. cap. 36. Contra paſſeri minimum vitæ, cui ſalacitas par. Mares negantur anno diutius durare: argumento, quia nulla Veris initio appareat nigritudo in roſtro, quæ ab æſtate incipit. Feminis longiuſculum ſpatium.
Ex paſſerum numero, belli Trojani annos auguratus eſt Calchas. Cic. 1. de Divin. 72.
Marinus paſſer. Plaut. Perſ. 2. 2. 17.
　　Vola curriculo. p. iſtuc marinus paſſer per Circum ſolet.　　Feſtus, Paſſer marinus quem vocat vulgus Struthiocamelum. Perottus Stutomellum legit, & avis genus eſſe dicit. Sic & in edit. noviſſima Feſti. Quidam Marinum paſſerem Piſcem eundem eſſe dicunt cum noſtra *solea* quam vulgo vocamus: alii vero paſſeres putant noſtris *carletus* ſimiliores. Marinus autem vocatur paſſer, ut reor, quod ex Africa in Italiam mari adveheretur. Turneb. V. Scalig. ad Feſt. & Auſon. lect. 2. 7.
Paſſer a Plinio lib. 32. cap. 11. recenſetur inter Piſcium marinorum planorum genera.
Paſſer piſcis a rhombo hoc tantum differt, quod rhombo ſitus corporis dexter reſupinatus eſt: paſſeri lævus. Plin. lib. 9. 20. pr. Hor. 2. Serm. 8. 29.
　　Ut vel continuo patuit, cum paſſeris, atque
　　Inguſtata mihi porrexerit ilia rhombi.　　V. & Columel. 8. 16.

Passercŭlus, i. m. dimin. [στρούθιον] Cic. 2. de Divin. 65. Cur autem de paſſerculis conjecturam facit, in quibus nullum erat monſtrum: de dracone ſilet, qui (id quod fieri non potuit) lapideus dicitur factus?

Passĕrīnus, a, um. Adj. Pompon. apud Non. 2. 335. At te objectes fruſtatim paſſerinum prandium.

Passernīces, um. f. Cotes ſunt, quæ trans Alpes inveniuntur, aqua aciem trahentes. Plin. lib. 36. cap. 22. Repertæ ſunt in Italia aqua trahentes aciem acerrimo effectu: necnon & trans Alpes, quas Paſſernices vocant.

Passienus Criſpus, bis Conſul, Orator, Agrippinæ matrimonio & Nerone privigno clarior. Eum arborem amaſſe, complexum, ei libaſſe Plin. lib. 16. cap. ultimo narrat. V. crispus Paſſienus. conf. paschienus.

Passim, Adv. [πανδημεὶ, ἀνέδην] a Paſſu deducitur; ſignificat Sparſim, paſſu diſtante, inquit Valla 6. 19. ut, Grex paſſim paſcitur. Cic. pro Font. 23. Hi contra vagantur læti atque erecti paſſim toto foro
Vulgo, paſſim. Cic. pro Muren. 73. Num locum ad ſpectandum dare, aut ad prandium invitare? minime: ſed vulgo, paſſim. quid eſt vulgo? univerſos.
Bacchari paſſim in montibus. Lucret. lib. 5. 822.
Currentia paſſim vina rivis. Virg. 1. Georg 132. Abundanter ubique. Serv.
Dividi paſſim & pervulgari, atque edi Pop. Romano imperavi. Cic. pro Sull. 42. De tabulis loquitur.
Paſſim ac libere, ſolutas opere, volitare. Cic. 2. de Orat. 23. de avibus.
Sternuntur paſſim corpora per vias. Virg. 2. Æn. 364.
Vagari paſſim tota regione. Virg. 6. Æn. 886.
Vagantes huc & illuc paſſim volucres natura efficit. Cic. 2. de Divin. 80.
Paſſim, Ubique aliquando ſignificat. Lactant. Creditur ei paſſim tanquam cognitæ veritati. Valla l. c.
Paſſim, Undique. Lactant. lib. 2. cap. 7. Eo paſſim confugerunt ex finitimis locis peſſimi quique, ſine ullo conditionis diſcrimine. Valla ibid.
Paſſim & undique. Cic. 1. de Orat. 191. Paſſim licet carpentem, & colligentem undique, repleri juſta juris Civilis ſcientia.
Paſſim, Quomodolibet. Virg. 3. Æn. 510. — paſſimque in litore ſicco
　　Corpora curamus.　　Paſſim, inquit, pro eo quod eſt, Prout quiſque vult: ſive Sine ullo conditionis diſcrimine. Perott.
Paſſim & Ordinatim, contraria. Cic. 11. Fam. 13. Biduo me Antonius anteceſſit, itinera multo majora (fecit) fugiens, quam ego ſequens: ille enim iit paſſim, ego ordinatim. ubi V. quæ Græv. ex Scheelio.
Paſſim corvos inſequi. Proverbium de iis, qui nullum certum vitæ ſcopum ſibi proponunt, ſed ex tempore vivunt, ad quamvis occaſionem mutabiles. Hinc illud,
　　Eſt aliquid, quo tendis, & in quod dirigis arcum?
　　An paſſim corvos ſequeris, teſtaque lutoque?　　Eraſm.

Passio, ōnis. f. In patior.

Passivum, i. n. aut potius Pasinum, [Σπασίνου χάραξ Steph.] Urbs fuit in ſinu Perſico, olim dicta Charax, poſt ab Alexandro Alexandria, ab Antiocho inde Antiochia. noviſſime a Paſino, aut, ut alii volunt, Spaſino, Spaſinum: auctores Dion in vita Trajani, Stephan. & Plin. lib. 6. cap. 17.

Passum, i. n. [γλυκὺ] a Paſſus partic. verbi Patior; Liquoris genus eſt, inquit Nonius 17. 6. quod ex uva paſſa cogitur. Uva autem ideo paſſa dicitur, quod in ſiccando paſſa eſt ſolem. Plin. lib. 14. cap. 1. Quinetiam & a patientia nomen acinis datur paſſis. Ibidem, cap. 9 de dulcium vinorum generibus, Paſſum, a Cretico Cilicium probatur, & Africum, & in Italia provinciiſque finitimis. Fieri certum eſt ex uva, quam Græci ſticam vocant, nos Apianam. Item ſcirpula, diutius in vite ſole uvis adultis, aut fervente oleo. Quidam e quacunque dulci, dum præcocta alba faciunt ſiccantes ſole, donec paulo amplius dimidium pondus ſuperſit, tuſaſque leniter uvas exprimunt. Deinde quantum expreſſere, adjiciunt vinaceis aquæ puteanæ, ut & ſecundarium paſſum faciant. Diligentiores eodem modo ſiccatis acinos eximunt: ac ſine ſarmentis madefactos, vino excellenti, donec intumeſcant premunt Et hoc genus ante cetera laudant. Ac ſimili modo aqua addita, ſecundarium faciunt. Paſſi faciundi ex uvis inſolatis rationem fuſiſſime docet Columel. lib. 12. cap. 37. conf. Virg. 2. Georg. 93. Celſ. 2. 10. Juven. 14. Sat. 270. Plaut. Pſeud. 2. 4. 51 Gell. 10. 23. Apic. 2. 3. Adde Voſſ. 1. Inſt. Orat. 10. 5. p. 169. & plures alios in Lex. Pitiſc.

Passus, partic. a verbo Patior. V. patior.

Passus, a Pando. V. pando.

Passus, ùs. m. [βῆμα] Menſura intervallorum. Budæus, Paſſus a paſſis manibus dici videtur: alii Paſſum quinque pedum eſſe putant, id eſt duorum greſſuum: ut ſit greſſus, id eſt βῆμα, cubiti unius & pedis, hoc eſt pedum duorum ſemis. Alciatus in l. Mille paſſus. D. de verborum ſignificat. Paſſus continet quinque pedes, ſic dictus, quod paſſis, id eſt dilatatis brachiis & manibus hanc dimenſionem conficiamus. Hinc Manuum paſſus vocat Innocent. p. 229. Gœſ.
Magnitudinem paſſus colligere licet ex deſcriptione ſtadii, quæ habetur Plin. lib. 2. cap. 23. Stadium, inquit, vigintiquinque noſtros efficit paſſus, hoc eſt pedes ſexcentos xxv.
Paſſus ſimplex eſt, Qui pedes duos & ſemipedem continet: Paſſus geometricus, Qui pedes quinque. His veteres ſuos lapides & milliaria metiebantur. V. Frontin. p. 30. Gœſ & Excerpt de Menſur. p. 322.
De vulgari & legali paſſu vide Auctores in Lex. Pitiſc.
Perpauculi. V. perpaucus.
Ambulare quingentos paſſus. V. ambulo.
Ambulare millia paſſuum ſeptingenta triduo. Cic. pro Quint. 79.
Conficere paſſus. V. conficio.
Deducere paſſus mille in altitudinem. V. deduco.
Paſſus ſæpiſſime pro Greſſibus ponuntur, quum ſit Plenus greſſus & virilis proprie. Sic
Ægri paſſus. Valer. 3. Argon. 357.
Ambiguis paſſibus Fortuna volubilis errat. Ovid. 1. Triſt. 8. 15.
Lenti. Ovid. 2. Met. 573.
Rapidi. Valer. 6. Argon. 489.　　— rapidis mirantem paſſibus aufert.
Accurrere rapidis paſſibus, poeticum eſt. V. accurro.
Aſſociare paſſus alicui. Stat. 3. Theb. 454.
Deſide paſſu ire. Stat. 5. Silv. 2. 61.
Explicans citatis paſſibus celerem curſum. Senec. Hippol. 10.
Non faciente ſtrepitum paſſu venit ſenectus. Ovid. 3. Triſt. 7. 36.
Incedere inerti paſſu. Ovid. 2. Met. 772.
Inceſſit tardo paſſu. Ovid. 10. Met. 49.

Movens

Movens ſonoro paſſu aurichalca. Valer. 3. Argon. 61.
Peragrare paſſibus disjunctiſſimas terras. Cic. pro Marcel. 5.
Petere aliquem cito paſſu. Ovid. 2. Faſt. 741.
Præterire tacito paſſu. Claud. de Sext. Conſ. Hon. 509.
Procedere anili paſſu. Ovid. 13. Met. 333.
Proferre paſſus proceros. Lucret. lib. 4. 825.
Radere ſicco freta paſſu. Ovid. 10. Met. 634.
Sequitur admiſſo veſtigia paſſu. i. e. Paſſu veloci. Ovid. 1. Met. 532.
Sequi aliquem æquis paſſibus. Virg. 2. Æn. 724.
Spatiantur conjunctis paſſibus ambo. Ovid. 11. Met. 64.
Venit ingenti paſſu. Ovid. 3. Amor. 1. 2.
Venit tremulo horrida paſſu hiems. Ovid. 15. Met. 212.
Volare alite paſſu. Ovid. 10. Met. 587.
Urgere veſtigia trepidis paſſibus. Stat. 2. Theb. 646.

PASTICUS, V. PASCO.

PASTILLUM, eſt in ſacris Libi rotundi genus. Feſt.

PASTILLUS, i. m. [τροχίσκος] dimin. videtur a Paſta; quamvis fiat mutatio generis. Quidam a Paſtu derivant. Paſtillus, inquit Feſtus, forma panis parvi, utique diminutivum eſt a Pane. Hinc
Paſtilli medicinales, & Paſtilli odorati. Hor. 1. Serm. 2. 27.
Paſtillos Rufillus olet, Gorgonius hircum. Pilulas unguentarias exponit Eraſmus. Trochiſci Græce dicuntur ab orbiculari forma. Paſtilli medicis, Arida ſunt medicamenta, contrita humore non pingui, aut vino vel aceto incocta, quæ a coctione rurſus inaruerunt: quæ quum utendum eſt, ſubinde ejuſdem generis humore diluuntur, deinde vulneribus illinuntur: non autem imponuntur ut emplaſtra. Plin. lib. 33. cap. 6. de ſtimmi, ſive ſtibio, quod in argenti metallis invenitur. Quod ibi ſubſidit, flos intelligitur, ac linteolo interpoſito in ſole ſiccatur, non ut perareſcat: iterumque in mortario teritur, & in paſtillos dividitur. Budæus.
Paſtilli, Emplaſtra, Malagmata, cognata ſunt genera in inſtrumento Chirurgico: inter ſe tamen differentia, ut late docet Celſ. lib. 5. medicinæ, cap. 17. Budæus. V. Galen. lib. 5. de Compoſ. medic. ſecund. genera. cap. 6. 1. 2. 3. 4. & Barth. Adverſ. 36. 3.

PASTILLĬCO, āre. Plin. lib. 21. cap. 5. Luteus & bellio paſtillicantibus quinquagenis quinis barbulis coronatur. Perottus Patulicantibus legit, quod Hermolaus non probat.

PASTILLATUM Argentum. V. ARGENTUM.

PASTĬNĀCA, æ. f. [σταφυλῖνος] Herba, cujus radix editur, & vulgo expetitur. Plin. lib. 19. cap. 5. Ex iis paſtinacæ unum genus agreſte, ſponte provenit, ſtaphylinos Græce dicitur. Alterum ſeritur radice vel ſemine, primo Vere vel Autumno, ut Hygino placet Februario, Auguſto, Septembri, Octobri, ſolo quam altiſſime refoſſo. Annicula utilis eſſe incipit, bima utilior, gratior Autumno, patiniſque maxime. Columel. lib. 9. cap. 4. Et lib. 6. cap. 17. Eſt autem dicta paſtinaca, quod paſtinum referat & tanquam habeat. Auctor Turneb.
Paſtinaca, Piſcis genus, de quo Plin. lib. 9. cap. 42. Nam paſtinaca latrocinatur ex occulto, tranſeuntes radio (quod telum eſt ei) figens. Argumenta ſolertiæ hujus, quod tardiſſimi piſcium hi mugilem velociſſimum omnium habentes in ventre reperiuntur. Idem lib. 32. cap 7. 13. & cap. 11. 8. Et Celſ. lib. 6. cap. 9. Et plani piſcis, quam noſtri paſtinacam, Græci τρυγόνα vocant, aculeus torretur. Nomen ex eo inveniſſe videtur, quod telum quaſi paſtinum habeat. Turneb.

PASTĬNUM, i. n. [σκάφιον, σκαφεῖον] Inſtrumentum vinitorium. Columel. lib. 3. cap. 18. Sed Julius Atticus prætorto capite, & recurvato, ne paſtinum effugiat, prædictum ſemen demerſit. Paſtinum vocant agricolæ ferramentum bifurcum, quo ſemina panguntur. Unde etiam repaſtinatæ dictæ fuere vineæ veteres, quæ refodiebantur. Hæc enim propria appellatio reſtibilis vineti erat. Nunc antiquitatis imprudens conſuetudo, quicquid emoti ſoli vineis præparatur, Repaſtinatum vocat. V. Popm. de Inſtrum. fund. cap. 8.
Paſtinum, aliter ſumit Papinianus in l. Divortio, in fine. Et Pallad. lib. 2. cap. 10. Paſtinum inſtituere, eſt agrum vitibus deſtinatum fodere, frutices & arbores inutiles ſummovere, ſeminaria facere, arbores quadragenis pedibus diſtantes, quibus vitis adnectatur, diſponere.

PASTĬNO, [σκάπτω] āre. eſt Agrum fodere. Columel. lib. 3. cap. 13. Nunc paſtinandi agri propoſitum eſt rationem tradere. Ac primum, ex omni, ſive arbuſtivo, ſive ſilveſtri loco, quem vineis deſtinaverimus, omnis frutex atque arbor erui & ſummoveri debet, ne poſtea foſſorem moretur, neve jam paſtinatum ſolum jacentibus molibus imprimatur, & exportantium ramos atque truncos ingreſſu proculcetur. Idem 11. 3. & Pallad. Jan. tit. 10.

PASTINĀTUM, i. n. [ἐσκαμμένον] Columel. lib. 3. cap. 10. Sive enim paſtinato deponitur, ſive trunco inſeritur, largioribus ſatiatur alimentis, quam prius quum eſſet in egeno. De vite. Sic lib. 4. cap. 4. Facta in paſtinato ſcrobe.

PASTINATIO, ōnis. f. [σκαφεία] Columel. lib. 3. cap. 12. extr. Quibus omnibus diligenter exploratis, tum paſtinationem ſuſcipiemus. Plin. lib. 17. cap. 21. De paſtinatione dictum eſt.
Altitudo paſtinationis. Columel. 3. 13.
Menſura paſtinationis. Idem 11. 2.

PASTINĀTUS, ûs. m. [σκαφή] Idem, ac Paſtinatio. Plin. lib. 17. cap. 20. Alba populus ſeritur bipedaneo paſtinatu.

PASTINĀTOR, ōris. m. [σκαπτὴρ] Columel. lib. 3. cap. 13. Nam duas regulas ejus latitudinis, qua paſtinator ſulcum facturus eſt, in ſpeciem Græcæ litteræ χ, decuſſavimus. Utitur & Firmic. lib. 5. cap. 4.

PASTIO, V. PASCO.

PASTŎMIS, ĭdis. f. [πασομὶς] Inſtrumentum ferreum, ſive ligneum, quod ad cohibendam equorum tenaciam naribus vel morſui imponitur. Lucil. apud Non. 1. 84.
Paſtomides huic ingentes de naribus pendent. Dicitur autem Paſtomis voce laceſſita & læſa, velut Epiſtomis aut Epiſtomium. Immo vero tanquam προσομὶς, id eſt additamentum ori adjectum & appenſum: atque ita ſcribendum Turnebo videtur, Adv. 17. 24. Mercer. dedit Poſtomis q. V.

PASTONA, Civitas ad Euphratem. Plin. lib. 5. cap. 24.

PASTŎPHŎRI, orum. m. pl. [Παστοφόροι] Sacerdotes ſacroſancti Ægyptiorum, honoratiores ceteris. Dicti Paſtophori, quod ferant pallium Veneris, cui nomen eſt Paſtos. Paſtophoros etiam Venus eſt appellata. Apud Apulejum in Aſino lib. 11. p. 265. & 271. & 273. Elmenh. ita vocantur Sacerdotes Iſidis pallium in ſupplicationibus ferentes.
Paſtophori, ſunt Sacerdotes ſacris geſtaminibus induti. Eos Paſtophoros Budæus interpretatur, qui multa & varia eruditione, ut temporibus quiſque ſuis, imbuti, quum omnia pæne genera philoſophandi partim pererraſſent, partim præteriiſſent, ſalutem ſuam tandem anxie, ſociorumque perquirebant: quæ nihil eſſet aliud, quam aditus in patriam. Budæus lib. 5. de Aſſe.

PASTOPHORĪON, i. n. [παστοφορεῖον] Paſtophororum domus. Quidam dicunt eſſe Thalamum in quo habitat præpoſitus templi. Alii Thalamum nuptialem. Unde & Venus appellata eſt Paſtophoros, quaſi Thalamifera, quod Thalamum nuptialem curet & adminiſtret: nam παστὸς thalamus nuptialis dicitur, qui alio nomine νυμφὼν appellatur. V. Suid. & Salmaſ. in Solin. p. 856.

PASTOR, PASTORALIS, PASTORALITER, PASTORITIUS, PASTORIUS, V. PASCO.

PASTOS, Oppidum ad Ægeum mare, non procul a Neapoli regione Thraciæ. Plin. lib. 4. cap. 11.

PASTURA, PASTUS, V. PASCO.

P A T

PATR. Patricius.

PATAGA, Syenitarum civitas, in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 29.

PATAGE, Inſula aliis nominibus Platage, nunc Amorgos, inter Sporadas. Plin. lib. 4. cap. 22.

PĂTĂGIUM, i. n. Feſt. Patagium eſt, Quod ad ſummam tunicam aſſui ſolet, quæ & Patagiata dicitur: & Patagiarii, ejuſmodi opera faciunt. Paulus. Apulejus 2. Mileſ. p. 119. Elmenh. Uberes enim crines leniter emiſſos, & cervice dependulos, ac deinde per colla diſpoſitos, ſenſimque ſinuato patagio recedentes paulisper ad finem conglobatos, in ſummum verticem nodus aſtrinxerat. Quo in loco Beroaldus dicit, Patagium id genus ornamenti dici, quod mulieres in ſumma camiſiæ parte circa collum aſſuunt. &, ut inquit Apulejus, pinnatum. Nonius 14. 9. Patagium, aureus clavus, qui pretioſis veſtibus immitti ſolet. V. CLAVUS. ſ. l. Spon. Miſcell. §. 6. p. 224. Reineſ. Inſcript. claſſ. 11. n. 83. vel Lex. Pitiſc. ubi de eo late diſſeritur.

PATAGIARIUS, i. m. Qui patagia conficit. Plaut. Aul. 3. 5. 35. Patagiarii, induſiarii. conf. Cerda Adverſ. 185. 10.

PATAGIĀTUS, a, um. Adj. Plaut. Epid. 2. 2. 47.
Tunicam rallam, tunicam ſpiſſam, linteolum cæſicium,
Induſiatam, patagiatam, caltulam, aut crocotulam.

PĂTĂGUS, i. m. Legimus in Feſti commentariis Patagum, Morbi genus eſſe, neque præterea quicquam reperimus: quod enim morbi genus ſit, nobis cogitandum reliquit vel ipſe, vel ejus abbreviator. Fere crediderim, inquit Turnebus, Morbum eſſe vitis, qui πάταγος apud Theophraſtum ſcribitur. Ejus verba ſunt, καθάπερ ἔνιοι καλοῦσι πάταγον εὐλαβούμενοι: ubi Theodorus πάσσαλον legiſſe videtur, quum Paxillum interpretetur: ac videtur hoc morbi genus eſſe, quum ſauciatur ligone in ablaqueatione, ut ſit Patagus, Plaga & percuſſio. Hæc ille. Capitis eſt conquaſſatio in Plauti fragmento quod citat Macrob. 5. Saturn. 19.
Mecum habet patagus, æs, morbus. conf. Taubm. ad Plaut. p. 1486. Nomen a maculis habet morbus ille peſtilens quo correptus qui moritur, nullum indicium morbi relinquit præter nævulos in parte corporis. V. Scalig. Append. ad Conject. p. 192.

PATĀLIS, e. Adj. Idem quod Patens. Plaut. Truc. 2. 2. 22.
Ut ego me ruri hamaxari mavelim patalem bovem. Patalem bovem appellat, Cujus cornua diverſa ſunt, ac late patent. Paul. Sunt qui legant Patulam bovem. Græci quoque ejuſmodi boves πετάλας vocant, ut obſervat Scalig. in Conject. p. 43.

PATALE, Portus celeberrimus in India, in quo Sol dexter oritur, umbræ in Meridiem cadunt. Plin. lib. 2. cap. 73.

PATĂLĒNA, æ. f. Dea frumenti cum folliculi ejus pateſcunt. V. Auguſtin. de Civ. Dei, 4. 8. Cæl. Rhod. Ant. Lect. 25. 30. vel Lex. Pitiſc. al. Patelene & Patellana. V. Elmenh. in Arnob. p. 131.

PĂTĂRA, ōrum. n. pl. [Πάταρα] Urbs Lyciæ, ubi Apollo dabat reſponſa. Dicta a Pataro Apollinis filio, vel ab alio Pataro Lapeonis filio. Vulgo nunc *Patera* vocatur, teſte Olivario in Melam. Hinc

PĂTARĒUS, a, um. Adj. [Πατάρειος] Stat. 1. Theb. 696.
Phœbe parens, ſeu te Lyciæ Patarea nivoſis
Exercent dumeta jugis. Ovid. 1. Met. 516.
— Patareaque regia ſervit.
Patareus, [Παταρεὺς] triſyll. Cognomen Apollinis. Hor. 3. Carm. 4. 64.
Patareus Apollo.

PATARĒIS, ĭdos. f. [Παταρηΐς] Patronym. f. pro Adj. Avien. Deſcript Orb. 684.
Qua frons tenta ſalo Patareidos eminet arcis.

PĂTĂVIUM, [Πατάβιον] urbs in Italia, in Marchia Treviſana, ab Antenore condita, unde & Antenorea dicta eſt. V. ANTENOR. Fuit patria T. Livii hiſtorici. Ptolem. lib. 3. cap. 1. Exſtat hodie in eadem urbe Antenoris ſepulcrum vetuſtiſſimum cum hujuſmodi inſcriptione, quæ ob nimiam vetuſtatem vix legi poteſt,
Inclytus Antenor patriam vox Niſa quietem,
Tranſtulit huc Henetos, Dardanidumque fugas.
Expulit Euganeos, Patavinam condidit urbem:
Quem tenet hic humili marmore cæſa domus. V. Plin. 5. 1.
Vulgo *Padova* Ital. Dicitur & Padua, q. V.
Urbs Patavi. Virg. 1. Æn. 251.
Eſt item Ptolem. lib. 5. cap. 1. Urbs eſt in Ponto ſive Bithynia, quæ hodie *Polmen* dicitur.

PATAVĪNUS, a, um. Adj. ut, Patavinus ager. Plin. lib. 3. cap. 16.
Patavina puella. Martial. 11. 17.

PATAVĪNĬTAS, ātis. f. [τὸ πατταβινήσιον] Quintil. lib. 1. cap. 5. Quemadmodum Pollio deprehendit in Livio patavinitatem. De hac vide D. G. Morhoffii librum.

PATEFACIO, V. PATEO.

PATELLA, PATELLARIUS, PATENA, V. PATINA.

PĂTEO, ui, [διακεχλύπτομαι, ἀνέῳγμαι] ēre. Apertum eſſe. Ter. Eun. 5. 8. 29.
— hoc ſi efficio, poſtulo ut mihi tua domus,
Te præſente, abſente, pateat, invocato ut ſit locus. Idem 1. 2. 9.
Sane quia vero hæ mihi patent ſemper fores. Cæſ. 6. Bell. Gall. 22. Iis omnium domus patent, victuſque communicatur.
Fores concuſſæ patuere. Ovid. 2. Met. 768. Virg. 6. Æn. 127.
Noctes atque dies patet atri janua Ditis.

Nares

Nares semper, propter necessarias utilitates, patent. Cic. 2. de Nat. Deor. 145.
Pectus patuit ferro. Ovid. 13. Met. 392.
Tecta patuerunt. Ovid. 14. Met. 575.
Via patuit in cælum. Senec. Med. 12.
Cursus patet. Cic. 10. Att. 15. Quod si nobis is cursus, quem sperabam, pateret, effecissem aliquid profecto, ut tu optas, ut hortaris, dignum nostra mora.
Aditus patet ad aliquid. V. ADEO, Ire.
Aditus patet huc, per translationem. Cic. Somn. Scip. 6. Nisi deus is, cujus hoc templum est omne quod conspicis, istis te corporis custodiis liberaverit, huc tibi aditus patere non potest. i. e. Non potes pervenire ad cognitionem harum rerum.
Patere & Obstrui aditum, contraria. Cic. de Clar. Orat. 16. Nec ex conditis, qui jacent in tenebris, & ad quos omnis nobis aditus, qui pæne solis patuit, obstructus est.
Atria patuerunt doctis libellis. Ovid. 3. Trist. 1. 71.
Aures patent tuæ querelis omnium. Cic. 1. Q. frat. 1. Facillimos esse aditus ad te: patere aures tuas querelis omnium. i. e. Te omnium querelas libenter audire.
Libri tui pateant mihi, Accessus ad libros. Cic. 4. Att. 13. Velim domum ad tuos scribas, ut mihi tui libri pateant, non secus ac si ipse adesses.
Locus fugæ patet. Liv. 27. 18. extr. Et jam ne fugæ quidem patebat locus.
Maxime patet Cappadocia. Cic. 15. Fam. 2. Iter eos per Cappadociam, quod ea maxime pateret, esse facturos. i. e. Aditu aperto esset.
Præmia & honores patere dicuntur iis, quibus dari solita sunt. Cic. pro Corn. Balb. 24. Injuriosum & contumeliosum est, his præmiis, & his honoribus exclusos esse fidelissimos & conjunctissimos socios, quæ pateant stipendiariis, pateant hostibus, pateant sæpe servis.
Valvæ Concordiæ non patent. Cic. 2. Philipp. 112. Subaudi Ædis.
Virginitas patet amanti. Ovid. 14. Met. 133.
Patent hæc omnibus ad visendum, Exposita sunt. Cic. 6. Verr. 5.
Patet, In potestate est. ut, Omnia mea tibi patent. Sallust. in Catil. cap. 10. pr. Ubi cuncta maria, terræque patebant. Subaud. Romanis. Loquitur de amplitudine Romani imperii.
Patere alicui incommodo, Obnoxium & opportunum esse. Cels. lib. 2. cap. 1. Longis morbis senectus, acutis adolescentia magis patet. Virg. Cul. 195.

Atque reluctantis crebris, fœdeque patentis
Ictibus ossa ferit. Al. Petentis.

Patet, pro Constat, & manifestum est. Cic. pro Milon. 13. Quid porro Quærendum est? factumne sit? at constat. a quo? at patet. Idem 1. Tusc. 54. Quum pateat igitur æternum id esse, quod seipsum moveat, &c.
Patet, & æque promptum est. Cic. pro Muren. 28. Quod enim omnibus patet,& æque promptum est mihi & adversario meo, id esse gratum nullo pacto potest.
Patere & in promptu esse. Cic. 1. de Orat. 23. Sed quum illa pateant, in promptuque sint omnibus, neque ea interpretatione mea aut ornatius explicari, aut planius exprimi possint, dabis veniam, mi frater, &c.
Causæ patuere. Ovid. 4. Fast. 17.
Iræ deûm patuere. Lucan. lib. 2. 1.
Locus patet, litteris Latinis illustratus. Cic. 2. de Divin. 4.
Late patere, Extensum esse. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Avaritia latissime patet. Cic. 1. Off. 24.
Ars hæc late patet, & ad multos pertinet. V. LATUS.
Locus patet tria stadia, pro Extenditur. Plin. lib. 12. cap. 14. Schœnus patet Eratosthenis ratione, stadia XL.
In latitudinem patere. Quintil. lib. 1. cap. 10. De jugero. conf. Justin. 2. 2. 2.
PATENS, entis. [ἀνεωγμένος] Partic. Apertus. Virg. 9. Æn. 693.

— & portas præbere patentes.

Patens & apertum ex omni parte cælum intueri. Cic. 1. de Divin. 2.
Campi patentes. Virg. 4. Georg. 77.
Domus clausa, Patens & exposita, contraria. Cic. pro Quint. 93. Non habere domum clausam pudori & sanctimoniæ, patentem atque expositam cupiditati & voluptatibus. conf. Justin. 28. 4. 5.
Equus, Equesque patens vulneri. h. e. Vulneri recipiendo expositus. Liv. 31. 39.
Humerus patens. Ovid. 2. de Arte Am. 504.
Iter tutum & patens. Hor. 3. Carm. 16. 7.
Locus longe lateque patens. Cic. in Orat.
Locis patentissimis. Suet. Claud. cap. 32. & Calig. 42. 3.
Lux. Ovid. 2. de Arte Am. 620.
Oculi. Lucret. lib. 3. 655.
Os. Lucret. lib. 6. 1173.
Pelagus. Virg. 2. Georg. 41.
Puteus. Hor. 2. Epist. 2. 135.
Spatium. Ovid. 3. Amor. 2. 79.
Vulnus patens in pectore. Virg. 11. Æn. 40.
Via patentiore ad hostem ducuntur. Liv. 7. 7.
Oris patentissimi dolium. Columel. lib. 12. cap. 8.
PATENTER, Adv. [ἀνεωγμένως] Compar. Cic. 2. de Invent. 69. Absoluta est, quæ ipsa in se, non ut negotialis implicite & abscondite, sed patentius & expeditius recti & non recti quæstionem continet.
PATOR, ōris. m. [χάσμα] Hiatus & apertio; sicut Vagor pro Vagitu, & Fluor pro Fluxu. Apul. lib. 3. Met. p. 137. Elmenh. Tectum scandulare conscendit, quod altrinsecus ædium patore perflabili nudatum &c. Scribonius Largus comp. 46. Ad amplitudinem & patorem narium. Idem, Donec videatur pator narium recipere posse fistulam.
PATŪRA, æ. f. Idem. Plin. Valer. 3. 22. Ad paturam ligare.
PATESCO, [διαφαίνομαι] ĕre. Aperiri, patentem fieri: interdum etiam idem quod Patere. Virg. 2. Æn. 309.

— Danaumque patescunt
Insidiæ. i. e. Patent, apparent, manifestæ fiunt. Ibid. 483.
Apparet domus intus & atria longa patescunt.

Campus deinde paulo latior patescit. Liv. 22. 4.
Fragor armorum patescit. Valer. 3. Argon. 217.
Janua. Tibul. lib. 1. 4. 78.
Portus patescit jam propior. Virg. 3. Æn. 530.

Nec ratio solis simplex, nec certa patescit. Lucret. lib. 5. 613.
PATESCENS, vel PATISCENS, entis. ut, Cælum patiscens Senec. Ep. 94.
PATŬLUS, a, um. Adj. Quod semper patet. ut, Arbor patula, h. e. Ampla, & longe lateque suis ramis diffusa ac distenta. Cic. 3. de Fin. 63. At illa, quæ in concha patula pinna dicitur, isque qui enat e concha, &c. Nec est diminutivum.
Æquor patulum. Sil. 13. 157.
Agri. Sil. lib. 15. 560.
Arbor. Ovid. 1. Met. 106.
Arcus. Ovid. 8. Met. 30.
Aures. Hor. 1. Epist. 19. 70.
Boves patulos Plautus appellat, Quorum cornua in diversum supra modum patent. Festus. al. Patales. q. V.
Campi. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 219.
Canistra. Ovid. 8. Met. 675.
Curvamen. Sil. lib. 13. 29.
Fagus. Virg. 1. Eclog. 1.
Fauces. Claud. 2. in 1. Cons. Stil. 112.
Fenestræ Ovid. 14. Met. 752.
Fossæ. Ovid. 7. Met. 245.
Mundi. Lucret. lib. 6. 107.

Dant etiam sonitum patuli super æquora mundi.

Nares. Ovid. 3. Met. 686. Columel. lib. 6. cap. 1. Naribus resimis, patulisque.
Os. Ovid. 16. Epist. 56.
Vias patulas aperire. Sil. lib. 17. 425.
PATULĪCO, [ἀνοίγομαι] āre Aperiri, Patulum fieri. Plin lib. 21. cap. 8. Patulicantibus quinquagenis quinis barbulis coronatur. Sic legit Perottus, Hermolaus vero Pastillicantibus. V. PASTILLUS.
PATULCIA, æ. f. ut, Patulcia Juno, apud Reines. Inscript. 1. n. 33. p. 60. Sic dicta Juno, quod patere faceret clausuram uteri. Eadem igitur quæ Lucina.
PATULCIUS, dictus est Janus, quod tempore belli portæ templi ejus pateant. V. Ovid. 1. Fast. 129. conf. Macrob. 1. Saturn. 9.
PATĔFĂCIO, fēci, factum, [ἀνοίγω, ἀνακαλύπτω] ĕre Patere facere, Aperire. Liv. 2. 15. Ita induxisse se in animum, hostibus potius, quam regibus, portas patefacere.
Aditum patefacere & Munire ad. Cic. 13. Fam. 79. Huic ego tantummodo aditum ad tuam cognitionem patefacio, & munio.
Aulam vacuam patefecit. Hor. 4. Carm. 14. 36.
Aures assentatoribus patefacere, quod & Dare aures dicimus. V. AURIS.
Fenestram patefacere ad nequitiam. Ter. Heaut. 3. 1. 72.
Fores virga patefecit. Ovid. 2. Met. 112.
Januam patefacere. Cic. 1. de Orat 204.
Januam famæ patefacere. Plin. 1. Epist. 18. Atque adeo illa actio mihi aures hominum, illa januam famæ patefecit.
Locum ad Consulatum ac triumphos. Liv. 4. 54.
Ocellos lassos patefecit. Propert. lib. 2 15. 7.
Viam vel iter patefacere alicui ad, vel aliquo loco. Cic. 8. Att. 13. Non patefactum iter ad urbem.
Viam patefacere illustrem atque latam avaritiæ. Cic. 5. Verr. 219. Ne avaritiæ, quæ antehac occultis itineribus atque augustis uti solebat, auctoritate vestra viam patefaciatis illustrem atque latam.
Patefacere, Detegere, manifestare, palam facere. Ter. Hec. 3. 1. 23.

Tot meas injurias, quæ nunquam ullo patefecit loco.

Ostendere & patefacere aliquid. Cic de Arusp. Resp. 24. Hæc igitur vobis, hæc Populo Romano & scelerum indicia ostendit, & periculorum signa patefecit.
Patefacere & Proferre. Cic. pro Milon. 104. Quum illa indicia communis exitii indagavi, patefeci, protuli, exstinxi, omnes in me meosque redundant ex eo fonte dolores.
Conjurationem. Cic. pro Sull. 4.
Defensionem. Cic. 5. Verr. 205. Vide quam tibi defensionem patefecerim.
Odium suum in aliquem. Cic. 11. Att. 13. Sed neque hoc tempore, nec antea patefecisset odium suum in me, nisi omnibus rebus me esse oppressum videret.
Patefacere quod non appareat. Cic. 4. Acad. 44. Quumque ipsa natura accuratæ orationis hoc profiteatur, se aliquid patefacturam, quod non appareat.
Oratione sua aliquid. Cic. 1. de Orat. 204.
Patefacere & illustrare obscura. V. ILLUSTRIS.
Verum patefacere & illustrare. Cic. de Amicit. 97.
Patefaciendum mihi: h. e. Declarandum. Cic. pro Domo, 20. Nec quæ sint in illa Reipub. flamma gesta contra me, neque quomodo, neque per quos, patefaciendum mihi esse arbitror.
PATEFĪO, [ἀνακαλύπτομαι] ĕri. Apertum & palam esse. Ter. Phorm. 5. 4. 6.

Quin si hoc celetur, in metu: sin patefit, in probro siem.

Patefieri & Claudi, contraria. Cic. pro Lege Manil. 21. Patefactum nostris legionibus esse Pontum, qui ante Populo Romano ex omni aditu clausus esset.
Fenestræ patefiunt. Propert. lib. 3. 20. 29.
Indiciis & confessionibus suis patefieri. Cic. 3. in Catil. 15.
PATEFACTUS, a, um. Partic. [ἀνακεκαλυμμένος] ut, Aditus patefactus. V. ADEO, Ire.
Acies patefacta. V. ACIES.
Conjuratio patefacta. Sallust. Catil. cap. 57.
Equus patefactus. Virg. 2. Æn. 259. De equo Trojano.
Patefacta & detecta mutentur. Cic. 4. Acad.
Patefactum & illustratum. Cic. de Amicit. 97. Tamen verum valet, si modo id patefactum & illustratum est.
Patefactum & illustratum, Obscurum & ignotum, contraria. Cic. 1. de Orat. 177. Nonne in ea causa jus applicationis, obscurum sane & ignotum, patefactum in judicio atque illustratum est a patrono?
PATEFACTIO, ōnis. f. [ἀνακάλυψις] Cic. 2. de Fin. 5. Atqui hæc patefactio, quasi rerum opertarum, quum quid quidque sit aperitur, definitio est, qua tu etiam imprudens utebare nonnunquam.
PĂTER, tris. m. [πατήρ, πάππος, αἴτιος] notæ significationis. Ter. Adelph. 5. 7. 4.

Tuus hercle vero & animo & natura pater. Varro 4. de L. L. 10.

Pater, quod patefaciat omnia, & ipsum semen. [Quasi non ex Gr. πατήρ fit. V. Voss. Etymol. Videtur tamen Varro, non tam vocis etymon

exponere,

exponere, quam causam demonstrare, cur Jovi id cognomen tribuatur, quem Aerem esse veterum opinio fuit.
Circa patrem. V. CIRCA.
Asperitas patris. Ovid. 9. Met. 751.
Attentus pater. Hor. 2. Epist. 1. 173.
Durus. Ovid. 9. Met. 555. Hor. 1. Serm. 2. 17.
Nomina sectatur, modo sumpta veste virili,
Sub patribus duris, tironum.
Naturalis. Cic. 3. Philipp. 15.
Optimus. Hor. 1. Serm. 4. 105.
Severi. Hor. 2. Epist. 1. 109.
Amittere patrem aut liberos. V. AMITTO.
Gerere patrem, pro Paterno affectu esse. Claud. de 4. Conf. Honor. 92.
Ignorat patrem suum. V. IGNORO.
Induere patrem mente, Sumere animum & affectum patris. Claud. Conf. Hon. 157.
Nasci certo patre. V. CERTUS.
Claro patre natus. Hor. 1. Serm. 6. 58. V. CLARUS.
Ingenuo patre natus. Hor. 1. Serm. 6. 21.
Libertino patre. Hor. 1. Serm. 6. 6.
Magno patre nata puella. Hor. 1. Serm. 2. 72.
Nullo patre nati. i. e. Ignobiles. Liv. 4. 3. conf. Hor. 1. Serm. 6. 11.
Rem patris oblimare. i. e. Patrimonium. Hor. 1. Serm. 2. 62. V. OBLIMO.
Patris nomine, Avi, Abavi, Proavi, Atavi continentur: non autem Tritavi, ut opinatur Valla. Quum enim patrum nostrorum memoria aliquid factum esse dicimus, de proxima ætate intelligimus, non de illa etiam sexta. Plin. 7. 3. Q. Metellus Macedonicus, cum sex relinqueret liberos, undecim nepotes, nurus vero generosque, & omnes, qui se patris appellatione salutarent, viginti & septem.
Patres majoresque nostri. Cic. 1. Verr. 93.
Memoria patrum id usu venit. Cic. 1. de Orat. 183.
Sancti patres. Virg. 2. Georg. 473.
Pater, nomen religionis. Unde Dii omnes, Patres vocabantur. Virg. 2. Georg. 4.
Huc pater ô Lenæe. Ubi Servius, Pater licet generale sit omnium deorum, tamen proprie Libero semper cohæret: nam Liber pater vocatur. Idem alio loco, Pater proprie omnium deorum est epitheton.
Divûm pater, atque hominum rex, Juppiter. Virg. 1. Æn. 69.
Humanæ gentis pater, Juppiter. Hor. 1. Carm. 12. 49.
Rerum pater Oceanus. Virg. 4. Georg. 382.
Gravidus pater, Mars. Virg. 3. Æn. 35.
Inachus pater. Valer. Flacc. lib. 5. 209.
Et pater aurato quantus jacet Inachus antro.
Pater, pro Jove, κατ' ἐξοχήν. Virg. 1. Georg. 283.
Ter pater exstructos disjecit fulmine montes. Hor. 1. Carm. 2. 1.
Jam satis terris nivis atque diræ
Grandinis misit Pater, &c.
Magnus pater, Juppiter. Virg. 4. Æn. 238.
Omnipotens pater, Idem. Virg. 2. Georg. 325.
Summus. Virg. 1. Æn. 669.
Pater, Nomen honoris & reverentiæ. Hor. 2. Serm. 1. 13.
—cupidum, pater optime, vires
Deficiunt. Idem ad Mæcenat. 1. Epist. 7. 37.
Sæpe verecundum laudasti, Rexque, Paterque,
Audisti coram.
Pater est & Senior & Magister in re qualibet. V. Barth. ad 3. Theb. Stat. p. 815. & Adverf. 58. 3. Hinc
Philosophi etiam sectæ suæ auctores & principes, Patres vocabant. V. Hor. 1. Serm. 3. 126. de Chrysippo, & Lucret. lib. 3. pr. de Epicuro.
Pater Romanus. i. e. Imperator. Virg. 9. Æn. 449.
Dum domus Æneæ Capitoli immobile saxum
Accolet, imperiumque pater Romanus habebit. De Augusto, qui e familia Julia erat, quam domum Æneæ vocat. Ausonius item in eam sententiam videtur accepisse, qui ad Theodosium scribens, Maronem imitatus ita dicit, v. 21.
Tu modo te jussisse, pater Romane, memento.
Patriæ pater, parens libertatis, atque Reipublicæ. Cic. pro Rabir. 27.
De Patris patriæ titulo in nummis, V. Spanh. Diss. 12. p. 445. qui etiam de Patris appellatione defunctis Imperatoribus tributa agit p. 448. Item de Patre castrorum, exercitûs, &c. p. 451.
Quod Pater, nomen esset reverentiæ, idcirco Romulus centum Senatores, quos ad Reip. curam elegit, sive quia is numerus satis erat, sive quia soli centum erant, qui ad id idonei essent, Patres ab honore vocavit: sive ab ætatis vel curæ similitudine, ut ait Sallust. Catil. cap. 6. Paulus, Patres Senatores ideo appellati sunt, quia agrorum partes attribuebant tenuioribus, ac liberis propriis. Sed plenius ipse Festus, q.V.
Consulta patrum. Hor. 1. Epist. 16. 41.
Conscripti patres. Plutarchus in Romulo, Ipsi autem Romani (inquit) Patres conscriptos id collegium appellant, quod nomen & dignitatis plurimum, & invidiæ minimum præ se fert. Sed ab initio tantum patres dicti. Postea ascriptis in eum ordinem pluribus, Patres conscripti vocati sunt. Festus in Adlecti, Patres dicti sunt, inquit, qui sunt patricii generis: Conscripti, qui in Senatu sunt scriptis adnotati. Cic. 13. Philipp. 28. Est etiam Asinius quidam Senator voluntarius, lectus ipse a se. Apertam curiam vidit post Cæsaris mortem: mutavit calceos, Pater conscriptus repente factus est. Bud. conf. CONSCRIPTUS f.l.
Patres allecti, etiam dicebantur Festo auctore l. c. Qui propter inopiam ex Equestri ordine in Senatorum sunt numerum assumpti. Unde illud Suet. Cæs. 80. Peregrinis in Senatum allectis, libellus propositus est, ne quis Senatori novo curiam monstrare velit. Hodie autem Allecti, Ascriptitiique vocari possunt Latine in collegiis magistratuum, qui vulgo *creati & extraordinarii* vocitantur. Budæus.
Pelliti patres. V. Pellitus, in PELLIS.
Pater patratus. V. PATRO, as. Cic. pro Cæcin. 98. Et 1. de Orat. 181.
PATERFĂMĪLIAS, patrisfamilias & patrisfamiliæ, &c. [οἰκοδεσπότης] Qui primus est, & imperium habet in familiam: sive Qui potestatis suæ est, sive puber, sive impuber. Cic. 2. de Legib. 48. Ut ne morte patrisfamilias sacrorum memoria occideret.
Prudens & attentus paterfamilias. Cic. pro Quint. 15. conf. Suet. Calig. 26.

Ambigua voce ludit Martial. lib. 1. 80.
Paterfamiliæ verus est Quirinalis.
PĂTERNUS, a, um. Adj. [πατρῷος] Quod est patris, vel a patre, ut Paternus amicus. Cic. 14. Att. Ter. in Adelph. 3. 4. 4. O Æschine, pol haud paternum istuc dedisti. Ubi Donatus, Paternum, deest Facinus: & Dedisti, pro Fecisti.
Animus paternus. Hor. 2. Carm. 2. 27.
Avus. Hor. 1. Serm. 6. 3.
Bonorum paternorum exhæres filius. Cic. 1. de Orat. 175.
Census augere paternos. Ovid. 1. Amor. 10. 41.
Cognomen. Hor. 1. Epist. 13. 9.
Domus. Ovid. 11. Met. 437.
Hæreditas. Cic. 1. de Orat. 175.
Honor. Cic. 5. Verr.
Inimicitiæ. Cic. 4. Acad. 1. Ut admodum adolescens cum fratre pari pietate & industria prædito, paternas inimicitias magna cum gloria est persecutus, &c.
Laris & fundi paterni inops. Hor. 2. Epist. 2. 50.
Necessitudo. Cic. 16. Att. 16.
Necessitudo paterna & amicitia. Cic. 15. Fam. 4.
Nominis paterni satis amplum patrimonium liberis suis relinquere, Cic. pro Domo, 147.
Opes. Ovid. 4. de Pont. 15. 13.
Rebus maternis atque paternis absumptis. Hor. 1. Epist. 15. 26.
Rus. Hor. 1. Epist. 18. 60.
Sanguis paternus, maternusque. Cic. pro Rosc. Amer. 66.
Sedes. Virg. 11. Æn. 44.
Terra. Ovid. 10. Epist. 64.
Paterna. ōrum, n. pl. Ut Gr. τὰ πατρῷα dicunt, pro τὰ πατρῷα χρήματα, sic & Lat. Paterna, pro Paterna bona. H. St. Sic utuntur passim Juris consulti.
PATERNALITER, Adv. Vet. Interp. Iren. 1. 1.
PATERNĬTAS, ātis. f. Augustin. Epist. 232.
PATRIUS, a, um. Adj. [πατρικὸς] Quod est patris, vel patrum. Virg. 12. Æn. 736.
—patrio mucrone relicto. i. e. Gladio paterno. Ter. Eun. 2. 2. 4.
Hominem haud impurum, itidem patria qui abligurierat bona.
Amor patrius. Virg. 1. Æn. 647.
Animus patrius in liberos. Cic. pro Rosc. Amer. 46.
Artes. Ovid. 1. Epist. 112.
Fundus & lar. Hor. 1. Serm. 2. 56.
Mæror. Cic. pro Flacco, 106. Qui vos, quoniam est id ætatis, ut sensum jam percipere possit ex mærore patrio, auxilium nondum patri ferre possit, orat ne suum luctum patris lacrimis, patris mærorem suo fletu augeatis.
Metus. Ovid. 2. Met. 92.
Opes patriæ. Martial. 9. 84.
Pavor patrius. Lucret. lib. 3. 743. De cervis.
Res patria & avita. Cic. 2. Verr. 13.
Terra. Virg. 6. Æn. 508.
—patria decedens ponere terra. conf. PATRIA, æ. f.
Virtutes. Virg. 4. Ecl. 17.
Patrium est. Ter. Adelph. 1. 1. 49.
Hoc patrium est, potius consuefacere filium
Sua sponte recte facere, quam alieno metu.
PATRIE, Adv. [πατρικῶς] Paterno affectu. Quintil. lib. 11. cap. 1. Utitur hac moderatione. Cic. pro Cœl. ut eum non inimice corripere, sed patrie monere videatur.
PATRIA, æ. f. [πάτρα, πατρὶς] Urbs, sive oppidum unde orti sumus: quod patria communis omnium parens sit. Cic. 1. Off. 58. Sed si contentio quædam & comparatio fiat, quibus plurimum tribuendum sit officii, principes sint, patria, & parentes: quorum beneficiis maximis obligati sumus. Virg. 1. Ecl. 3.
Nos patriæ fines, & dulcia linquimus arva:
Nos patriam fugimus. Cic. 3. de Fin. 32. Ut peccatum est patriam prodere, parentes violare, &c.
Nimborum patria Æolia. Virg. 1. Æn. 55
Parens communis omnium nostrûm. Cic. 1. Catil. 17.
Antiquissima & sanctissima parens. Cic. 9. Att. 11.
Patria est, ubicunque est bene. Cic. 5. Tusc. 108.
Consors patriæ. Ovid. 15. Epist. 29.
Exsul patriæ. Hor. 2. Carm. 16. 19.
Extorres patria. Lucret. lib. 3. 48.
Interitus. V. INTEREO.
Parens patriæ. Cic. in Pison. 6.
Sancte pater patriæ, Ovid. 2. Fast. 127. V. PATER.
Solum patriæ, cum omnibus est carum, tum vero dulce atque jucundum. Cic. 4. in Catil. 16.
Antiqua patria. Virg. 2. Æn. 137.
Cara. Horat. 2. Serm. 2. 105.
Cariorem decet esse patriam nobis, quam nosmetipsos. Cic. 3. de Finib. 94.
Munifica, V. MUNUS.
Carere patria. V. CAREO.
Cedere patriæ. V. CEDO.
Conservare. ut, Omnibus, qui patriam conservaverint, adjuverint, auxerint, certum esse in cælo ac definitum locum, ubi beati ævo sempiterno fruantur. Cic. in Somn. Scip. 4.
Excedere patria. Virg. 1. Æn. 361.
Exuere patriam. Tacit. 5. Hist. 5.
Lacerarunt omni scelere patriam. V. LACER, adj.
Mori pro patria, & in patria præclarum est. Cic. 8. Att. 2. Hor. 3. Carm. 2. 13.
Dulce & decorum est pro patria mori.
Mutare victricem patriam victa. V. MUTO.
Remeare in patriam. Ovid. 15. Met. 480.
Retineri amore blando patriæ. Ovid 1. Trist. 3. 49.
Revisere patriam. Virg. 4. Georg. 390.
Quævis terra, patria est. Oraculum est quondam redditum Meleo Pelasgo,

Pelaſgo, de victoria conſulenti. Admonet adagium virum ſapientem ac bonum, ubicunque gentium vixerit, felicem eſſe. Eraſmus.
Patria, pro qûacunque Regione ſimpliciter. Virg. 1. Æn. 540.
— quæve hunc tam barbara morem
Permittit patria? hoſpitio prohibemur arenæ. V. BARBARUS.
Patriam, cum proprie ſit Civitas vel Urbs parentum, pro Regione vel terra aliena poſuit Virg. 11. Æn. 25.
— quæ ſanguine nobis
Hanc patriam peperere ſuo. V. Non. 6. 107.
Patria, aliquando Provincia ipſa, ex qua orti ſumus, improprie tamen, dicitur. Unde Salluſt. Hiſpaniam ſibi antiquam patriam dixit. [Ex Serv. ad 1. Æn. 384. Sed nugatur more ſuo magiſtellus, quum vocis hæc ſignificatio propria ſit. Adjectiva enim eſt, ſubauditurque Terra, ut in Gr. πατρὶς γῆ. Itaque ſæpe legas πατρίδα ἄρουραν, & πατρίδα γαῖαν apud poëtas. Provincia autem patria eſt, ratione aliarum provinciarum, ut civitas in eadem, unde quis oriundus eſt, aliarum civitatum reſpectu.
Non terra tamen, ſed maxime homines Patriæ appellatione continentur. V. Liv. 5. 54. pr. Speciatim patricii, vel ſenatus Romæ hoc nomen ſibi vendicabant. V. Liv. 4. 60. pr. & 5. 4.
Patriæ, plur. Plin. lib. 7. cap. 26. Neque enim ipſi coronantur, ſed patrias ſuas coronant. conf. Suid.

PĂTRIUS, a, um. Adj. [πάτριος] Quod eſt patriæ.
Arma patria. Virg. 3. Georg. 346.
Arvum. Ovid. in Ibin, 503.
Carmina. Virg. 2. Georg. 394.
Dî patrii. Virg. 2. Æn. 702.
Inſtituta. Cic. 5. de Fin. Attamen is quidem in patriis inſtitutis manet. Poteſt hic a Patre derivari. ut & in ſeq.
Mos patrius & diſciplina. Cic.
Mos patrius Academiæ erat adverſari ſemper omnibus in diſputando. Cic. Cic. 1. de Orat. 84.
Muri. Virg. 2. Æn. 279.
Penates. Hor. 2. Serm. 5. 49.
Ritus patrii. Cic. 2. de Legib. 22. Ex patriis ritibus optima colunto, præter Ideæ matris famulos.
Sedes. Ovid. 3. de Pont. 2. 84.
Sermo. Lucret. lib. 1. 832.
Terra patria decedere. Virg. 6. Æn. 508. V. in PATER ſupra.

PATRĬCUS, a, um. Adj. ut Patricus Caſus, i. e. Genitivus. Varr. lib. 7. de L. L. 39. Item quod in patrico caſu hoc genus diſpariliter dicatur, civitatum, parentum; civitatium, parentium, &c. Idem Patrius dicitur a Gell. 4. 16.

PATRICA, pro Patricia. Plaut. Mil. 3. 1. 101.
Tum patricam clementer non poteſt hinc quin munerem. Quo loco Turnebus, Fere exiſtimaverim, inquit, Patriciam emendandum. Plebejæ enim mulieres patriciis mulieribus dona certis diebus miſſitabant, ut plebeji viris patriciis. Quanquam & Patrica patricia erit, unde & Patrice, pro Magnifice & ſplendide in Caſina dixit. Hic Patritam vidi qui legeret, quod verbum concinit verſus modulo, quum Patrica diſſonet. Eo autem nomine veniet ancilla a patre data: ut enim Avita dicuntur, quæ ab avo obvenerunt, ſic Patrita quæ a patre. Verba ſunt Turneb. Piatricem alii. V. not. Taubm.

PATRĪCE, [πατρίως] Adv. antiquum. i. e. More patricio, ac nobiliter. Plaut. Caſ. 3. 6. 4.
Eja. OL. atat ceſſo magnifice, patriceque, amiceque hero
Meo ire advorſum? Al. Patriteque.

PATRICALIS, e. Adj. Herba patricalis, quæ & Sideritis, vel Heraclea. Apul. de Herb. cap. 72.

PATRĪTUS, a, um. Adj. [πατρῷος] Quod eſt patris: ſicut Avitus, Quod eſt avi; ſunt enim tanquam poſſeſſiva. Cic. lib. 1. Tuſc. 45. Hæc enim pulcritudo etiam in terris patritam illam & avitam, ut ait Theophraſtus philoſophiam cognitionis cupiditate incenſam excitat. Ex Non. 2. 703. Al. Patriam.
Patrita ancilla, Quæ a patre data eſt. Plaut. Mil. 3. 1. 100. V. PATRICA.

PATRITE, Adv. Ita legit Pareus in Plaut. Caſ. 3. 6. 4. Al. Patrice.

PATRĪMUS, i. m. vel PATRĪMA, æ. f. vel PATRIMUS, a, um. Adj. Qui, vel quæ, adhuc viventem patrem habet. Gell. lib. 1. cap. 21. de Veſtali virgine capienda, Item quæ non ſit patrima. Liv. 37. 3. Patrimi omnes, matrimique ad id ſacrificium adhibiti. Sic Tac. 4. Hiſt. 53. 3. Virgines Veſtales, cum pueris puelliſque patrimis matrimiſque. Feſtus, Patrimi & matrimi pueri prætextati tres nubentem deducunt: unus, qui facem præfert ex ſpina alba, quia noctu nubebant: duo, qui tenent nubentem. Angelus Politianus primæ Centuriæ Miſc. cap. 58. Patrima proles, Matrimaque. Ἀμφιθαλής. H. St. Sic nempe in Carm. Gr. Sibyll. quod Latine convertit Politianus,
— ἀλλὰ γενήων
Πάντων ζώντων οἷς ἀμφιθαλὴς ἔπι φύτλη.
Pater patrimus dicebatur apud antiquos, Qui quum jam ipſe pater eſſet, habebat etiam tum patrem.
Patrima virgo Minerva dicitur. Catull. 1. 9. Ubi Iſ. Voſſ. Patroa legit q. V. & Scalig. p. 7.

PATRĬCIUS, i. m. [εὐπατρίδης, πατρίκιος] Patricii, nobiles Romani, qui a primis Senatoribus oriundi erant, inquit Budæus. Liv. lib. 1. 8. extr. Romulus centum creat Senatores, qui Patres ab honore, Patricii quoque progenies eorum appellati.
Majoribus patriciis ortus. Stat. 1. Silv. 2. 71.
Patricii, antiquiſſimique cives. Cic. pro Cæcin. 101.
Minorum gentium patricii. Tacit. 11. Ann. 25. 2. V. Minor, in PARVUS, & quæ hic ſequuntur.
Non omnes Senatores erant Patricii. Tacitus Ann. 11. 25. pr. Iiſdem diebus in numerum patriciorum aſcivit Cæſar vetuſtiſſimum quemque ex Senatu, aut quibus clari parentes fuerant: paucis jam reliquis familiarum, quas Romulus Majorum, & L. Brutus Minorum gentium appellaverant: Exhauſtis etiam, quas Dictator Cæſar, lege Caſſia, & princeps Auguſtus, lege Senia, ſublegere. Ex Budæo. V. Suet. Jul. 41. pr. Dion. lib. 52. Caſaub. ad Suet. & Lipſ. in Tacit.
Exire e patriciis, Fieri plebejum. Cic. pro Domo 37. Id autem ſcire & videre omnes, non ut ille filius inſtituatur, ſed ut e patriciis exeat, ut Tribunus plebis fieri poſſit: idcirco adoptari?
Patriciatus alius erat ætate ſequentium Imperatorum, quam ſuperiorum & ſub libera rep. Honos enim erat, qui a principe deferebatur, eoque titulo ex merito honoratus Pater imperatoris vocabatur, ut in Inſtitutis, de patriciatu loquens Imperator ait, Imperatoriam autem celſitudinem non valere eum, quem ſibi patrem elegit, ab aliena eximere poteſtate? Claud. 2. in Eutrop. 68.
— genitorque vocatur
Principis, & famulum dignatur regia patrem. V. Barth. p. 1344.
Olim igitur Patricii ex eo appellabantur, quod patrem cierent: poſtea, quos imperator patres ciebat. Quod quidem & reges Franciæ imitati ſunt, quoſdamque ſatrapas Patricios vocarunt, quos antiquitatis ignari Pares appellant. Turnebus. conf. mox PATRICIATUS, omninoque Lex. Pitiſc.
Patricii Franciæ, quos *pares Franciæ* vocant. Suntque quaſi Duodecimviri Reip. conſtituendæ. Sunt enim numero duodecim: ſex quidem Pontifices, & ſex Duces militares. Budæus. conf. PARES CURIÆ ſ. l.

PATRICIUS, a, um. Adj. [πατρίκιος] ut, Patricius magiſtratus. Cic. ad Brut. Ep. 5. extr. Dum enim unus erit patricius magiſtratus, auſpicia ad patres redire non poſſunt.
Calceos patricios Romulus reperit IV corrigiarum, aſſutaque luna. i. e. Nota numeri centenarii. Iſidor. 19. 34.
Familia patricia. Cic. 2. de Legib. 6. Paterc. 2. 59. 2.
Fores patriciæ. Stat. 4. Silv. 8. 60.
Honos patricius. Claud. in Præfat. Belli Get. 8.
Indoles. Stat. 4. Silv. 5. 44.
Pueri patricii. Plaut. Capt. 5. 4. 5.

PATRICIĀTUS, ûs. m. Patricii dignitas. Suet. Aug. cap. 2. Ea gens a Tarquinio Priſco rege inter Romanas gentes allecta in Senatum, mox a Servio Tullio in patricias traducta, procedente tempore ad plebem ſe contulit, ac rurſus magno intervallo per Divum Julium in patriciatum rediit. Apud Græcos autem omnino major erat dignitas, non ex ſucceſſione debita, ſed quæ ſolebat a principe concedi. Caſſiodorus Epiſt. 2. extr. lib. 6. Noſtro munere ſublevatus, patriciatus culmen aſcende. conf. Ep. 9. & 10. lib. 8. Suidas Patricios eſſe tradit, communis Reipub. patres, qui in ſuprema dignitate Senatorii conſilii eſſe cenſentur. Meminit & Procopius lib. 3. Male igitur Accurſius & alii, qui hanc dignitatem cum vetere confundunt. Alciatus. conf. Lex. Pitiſc. & ſupra PATRITIUS, i. m.

PATRISSO, [πατρίζω] āre. Paternos mores imitari. Ter. Adelph. 4. 2. 25.
Laudo, Cteſipho; patriſſas, abi, virum te judico.
Patriſſat filius. Plaut. in Pſeud. 1. 5. 27. Apul. Florid. p. 341. Elmenh.

PATRĬCĪDA, æ. c. [πατροκτόνος] pro quo ſæpius Parricida dicitur, Is eſt qui patrem interfecit. Cic. 2. de Legib. 22. Sacrum ſacrove commendatum qui clepſerit rapſeritque, patricida eſto. Legitur & Parricida. Plin. lib. 7. cap. 45. Adulterium filiæ & conſilia patricidæ palam facta. V. PARICIDA.

PĂTRĬMŌNIUM, i. n. [οὐσία] Bona paterna, hoc eſt hæreditas a patre relicta. Cic. pro Domo, 147. Liberis autem noſtris ſatis amplum patrimonium paterni nominis, ac noſtræ memoriæ relinquemus. Idem 5. de Finib. 87. Patrimonium neglexit, agros deſeruit incultos, quid quærens aliud, niſi beatam vitam? Juven. 12. Sat. 50.
Non propter vitam faciunt patrimonia quidam,
Sed vitio cæci propter patrimonia vivunt.
Laceratio patrimonii. Firmic. lib. 6. cap. 18.
Lautum & copioſum patrimonium. Cic. pro Rabir. Poſt. 18. Qui vero duo lauta & copioſa patrimonia accepiſſet, remque præterea bonis & honeſtis rationibus auxiſſet: quid eſſet tandem cauſſæ, cur exiſtimari vellet nihil habere?
Luculentum. V. LUCULENTUS.
Mille talenta patrimonii. Hor. 2. Serm. 3. 226.
Naufragus patrimonio. V. NAVIS.
Propugnator patrimonii ſui, & defenſor juris paterni. Cic. 1. de Orat. 244.
Adhibere patrimonium. V. ADHIBEO.
Adminiſtrare. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Circumplecti patrimonium alterius. V. CIRCUMPLECTOR.
Comedere. Quintil. lib. 6. cap. 3. conf. Eripere mox.
Conficere. V. CONFICIO.
Conſtituere alicujus, Stabilire. Cic. 1. Fam. 9. Id ſcito eſſe ejuſmodi, ut frater meus vere exiſtimet, adjuncto iſto fundo, patrimonium fore ſuum per te conſtitutum.
Creſcunt patrimonia. Juven. 14. Sat. 116.
Devorare uncta. Catul. 27. 22.
Dilapidare patrimonium varia laceratione. Firmic. lib. 4. cap. 3.
Diſſipare patrimonium ſuum lautum conviviis. Cic. pro Flacco, 90.
Effundere patrimonium. Cic. 2. Off. 54.
Eripere patrimonium. Cic. Utrum ego tibi patrimonium eripui, Gelli, an tu comediſti?
Exhaurire. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Expellere aliquem e patrimonio nudum tanquam e naufragio. Cic. pro Roſc. Amer. 147.
Exſuperans cenſus cuncta patrimonia. Juven. 10. Sat. 13.
Gubernare. Cic. 16. Att. 8.
Lacerato ac diſſipato patrimonio, egeſtatem miſeræ mendicitatis imponit Mars. Firmic. lib. 6. cap. 19.
Obtinere. Cic. pro Roſc. Amer. 6.
Relinquere. Cic. pro Domo, 147.
Retinere publica patrimonia juris non minus diligenter, quam privatæ rei veſtræ debetis. Cic. pro Cæcin. 75.
Spoliare patrimonio. Cic. Patrimonio ſe ampliſſimo ſpoliari maluit.

PATRIMONIĀLIS, e. Adj. ut, Patrimoniale munus. Hermogenianus in l. 1. D. de muner. & honorib.
Fundus patrimonialis. l. 2. Cod. de fund. patrim.

PĂTRUUS, i. m. [πατράδελφος] Frater patris, quod quaſi patris loco ſit. Ter. Phorm. 2. 1. 33.
Atqui nihil fecit, patrue, quod ſuccenſeas. Cic. 3. Verr. 139.
Patruo teſtimonium dicente.
Sapere patruos. Perſ. 1. Sat. 10.
Tunc quum ad canitiem, & noſtrum iſtud vivere triſte
Aſpexi: & nucibus facimus quæcunque relictis:
Quum ſapimus patruos, &c. i. e. Poſtquam abjectis puerilibus nugamentis, ſeveros mores induimus. Solent enim patrui ſeverius nepotes objurgare, ſi quid peccaverint. Hor. 2. Serm. 3. 88.

—ne sis patruus mihi, &c. i. e. Ne me castiges. Cic. 10. Att. 5. de Quinti fratris filio loquens, Vellem suscepisses juvenem regendum: pater enim nimis indulgens, quicquid ego astrinxi, relaxat. V. Chil. Erasm. Hinc

Patruus, pro Sævo & aspero reprehensore, seu castigatore. Cic. pro Cœl. 25. Qui in reliqua vita mitis esset, fuit in hac causa pertristis quidam patruus, censor, magister. Idem 2. Att. 2. Cura, amabo te, Ciceronem; ei nos θεῖοι videmur. i. e. Patrui. [Ter. in Adelph. tamen patre patruum mitiorem facit.

Patruus magnus, Frater avi. Patruus maximus, Frater proavi & abavi, qui & Propatruus & Abpatruus dicitur. V. l. 1. Dig. de Grad.

Major patruus. V. MAGNUS.

PATRUUS, a, um. Adj. [πατροκασιγνητικός] ut, Linguæ patruæ verbera. i. e. Objurgatricis. Hor. 3. Carm. 12. 3. h. e. Objurgationes patruorum severas. Patrui enim adolescentibus corripiendis austeriores esse solent quam patres, quibus natura ipsa indulgentiam plerumque extorquet. Linguæ igitur patruæ, i. e. Severæ. Acron. Manil. 5. 455.

—laudabunt verba Catonis,
Tutorisque supercilium, patruumque rigorem. conf. Heins. Et Drakenb. ad Sil. 15. 10.

Patruissimus, superl. antiq. Plaut. Pœn. 5. 4. 24. Patrue mi patruissime, &c.

PATRUELIS, is. c. [ἐξάδελφος] Patrueles sunt Patruorum, hoc est, (ut ait Nonius 19. 8.) Marium fratrum filii, quoniam qui pater alteri est, alteri est patruus: sicut Sorores patrueles nuncupantur ex duobus & ipsæ fratribus genitæ: auctor Jureconsultus. Sæpe autem additur Frater. Plaut. Pœn. 5. 2. 109.

Pater tuus is erat, frater patruelis meus. Cic. 5. de Fin. 1. Unaque nobiscum Q. frater, & T. Pomponius, & L. Cicero, frater noster, cognatione patruelis, amore germanus.

Teucer patruelis Achilli est. Ovid. 13. Met. 157. Idem 4. 461.

Molirique suis letum patruelibus ausæ, &c.

PATRUELIS, e. Adj. ut, Patrueles fundi. Martial. lib. 5. 35. Al. Patrensibus.

Dona patruelia. Ovid. 13. Met. 41.

Origo patruelis. Ovid. 1. Met. 352.

Regna patruelia. Ovid. 14. Epist. 61.

PATRUITUS, a, um. Adj. Idem quod Patritus. Tertull. adv. Valent. cap. 12.

PĂTĔRA, æ. f. [φιάλη] Poculi genus, latum ac patens. unde nomen accepisse videtur, ut Patera dicatur quasi Patula. Varro de L. L. 4. 26. Præterea in poculis erant Pateræ, eo quod pateant, Latine ita dictæ. Hisce etiam nunc in publico convivio, antiquitatis retinendæ causa, cum magistri fiunt, potio circumfertur, & in sacrificando deis, hoc poculo magistratus dat deo vinum. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 21. Patera, ut & ipsum nomen indicio est, poculum planum ac patens est. Virg. 1. Æn. 733. —ille impiger hausit

Spumantem pateram, & pleno se proluit auro. Cic. 3. de Nat. Deor. 84. Idem victoriolas aureas, & pateras, coronasque, quæ simulacrorum porrectis manibus sustinebantur, sine dubitatione tollebat.

Filicatæ pateræ. Cic. in Parad. 1. Quid Numa Pompilius? minusne gratas diis immortalibus capedines ac fictiles urnulas fuisse, quam filicatas aliorum pateras arbitramur? V. in FILIX.

Gravis. Valer. 5. Argon. 192.

Meri patera. Ovid. 4. Fast. 934.

Excipere sanguinem patera. Cic. de Clar. Orat. 43.

Fundere vina pateris. Virg. 5. Æn. 98.

Fundere e patera sanguinem. Cic. 1. de Divin. 46.

Haurire pateram. V. HAURIO.

Implere mero. Virg. 1. Æn. 730.

Inclinat micantem dextra. Claud. 1. in 1. Conf. Stil. 62.

Libamus pateris & auro. Virg. 2. Georg. 192. i. e. Aureis pateris.

Suscipiunt cruorem pateris. Virg. 6. Æn. 249.

Pateram perplouere in sacris quum dicitur, significat Pertusam esse. Festus.

PATERCULUS, C. Vellejus, elegans Historicus. Duos reliquit libros, quos scripsit ad M. Vinicium consulem, Tiberii Cæsaris progenerum. Sed bona pars scriptorum ejus periit. V. Voss. de Hist. Lat. 1. 24.

Paterculus alius, filiæ suæ Sulpiciæ castitate nobilis. Plin. lib. 7. cap. 35.

PATERIA insula, Plin. lib. 4. cap. 12. non procul a Lemno, in sinu Scythico ad Hellespontum.

PATERNIANA. [Πατερνιάνα] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispaniæ urbs. Vulgo *Pastrana*.

PATERNUS, a, um. V. PATER.

PATERNUS, Cognomen Gentis Durmiæ & Oviniæ Rom.

Paternus, Nobilis quidam hæreticus a quo Paterniani dicti sunt: Ii inferiores corporis partes ab Antitheo conformatas compactasque adseverant. Cæl. lib. 4. cap. 6.

PATESCO, V. PATEO.

PĂTĒTON, i. n. [πατητόν] Palmæ tertium genus, nimio liquore abundat: rumpitque se pomi ipsius etiam in sua matre ebrietas, calcatis similis. Unde nomen invenit. Plin. lib. 13. cap. 4.

PĂTHOS, [πάθος] a Cic. lib. 4. Tusc. 11. & lib. 3. de Fin. 35. dicitur Perturbatio, sive animi ægritudo. A Gellio lib. 1. cap. 16. Affectus, vel affectio. Hinc

PATHĒTĬCUS, a, um. Adj. [παθητικός] Pathetica oratio dicta est, quam ex Rhetorica arte præcipitur dirigi oportere, aut ad indignationem, aut ad misericordiam, aliumve affectum movendum.

Patheticæ parabolæ. Macrob. lib. 4. Saturn. cap. 5. Idem 6. & 4. 2. conf. Quintil. Decl. 299.

PATHĒTĬCE, Adv. [παθητικῶς] Macrob. lib. 4. Saturn. cap. 5. Sed illud nimium pathetice. Rursum cap. 6. Utrumque Virgilius bene pathetice tractavit.

PĂTHĬCUS, a, um. Adj. Quasi ex Gr. παθικός, quod tamen non occurrit. Firmic. lib. 8. cap. 20. & 21. Catul. 16. 2. & 113. 2. Juven. 2. Sat 99. & 9. 130. V. DRAUCUS & Passivus in PATIOR.

Pathicissimus Compar. ut, Pathicissimi libelli. i. e. Lascivi, & in quibus tractatur de rebus obscœnissimis. Martial. lib. 12. 96. ad Rufum,

Musæi pathicissimos libellos,
Qui certant Sybariticis libellis,
Et tinctas sale pruriente chartas
Instanti lege, Rufe, &c.

PATHOLOGIA, æ. f. [παθολογία] Pars medicinæ, quæ morborum causas & symptomata docet. V. Medicos.

Est etiam, Pars oratoriæ quæ de affectibus concitandis agit.

PATIBILIS, V. PATIOR.

PATIBŬLUM, i. n. [σταυρός] auctore Nonio 4. 355. est Crux. Cic. 6. Verr. 90. Tibi, Marcelli, statua pro patibulo in clientes Marcellorum fuit? Sallust. lib. 4. Patibulo affigi. Suffigi. Apul. Met. 6.

Festinare patibula. Tacit. 14. Ann. 33. Sed cædes, patibula, ignes, cruces, tanquam reddituri supplicium, ac prærepta interim ultione festinabant.

Patibulum proprie dictum est, Pars crucis patens & transversa, ut indicat Senec. ad Marc. cap. 20. Alii brachia patibulo explicuerunt: sicut inferior, defixusque stipes, crux est. V. Lips. de Cruce 3. 3. vel Lex. Pitisc.

Patibulum, inquit Nonius l. c. Sera, qua ostia occluduntur, quod hac remota valvæ pateant. Titinius Fullonibus, Si quisquam hodie præter hanc posticum nostrum pepulerit, patibulo hoc ei caput defringam.

Patibulum, Instrumentum vindemiatorum. Cato R. R. cap. 27. Vindemia facta, vasa torcula, corbulas, fiscinas, funes, patibula, fibulas, jubeto suo quidque loco condi. Patibula, ex Turnebo Adverf. 6. 23. sunt Instrumenta & machinamenta duo scalata & diverso in axiculum unum capitibus suis conjuncta, divaricatis ad imum cruribus. His in vindemia arbusti potissimum opus est & altioribus jugis, hodieque in pergulana vite uti homines nostri solent. Non desunt tamen qui Seram interpretentur.

Patibulus, i. m. lectum apud antiquos, teste Nonio 3. 184. Lucilius Rerum humanarum lib. 21. Deligat ad patibulos, deligantur & circumferuntur, cruci desiguntur.

PATIBULĀTUS, a, um. Adj. [σταυρωθείς] Patibulo affixus. Plaut. Mostel. 1. 1. 53.

Ita te forabunt patibulatum per vias Stimulis.

Patibulati dicuntur, Qui patibulis aut sunt affixi, aut vero destinati. Sidonius Apollinaris Cruciarios appellat. Cæl. lib. 10. cap. 8.

PATIBŬLUS, a, um. Adj. Idem. Plaut. Fragm. Carbon.

Patibulus ferar per urbem, deinde suffigar cruci. Apul. Met. 4. p. 147. Elmenh. Exitiabili nexu patibulum relinquens.

PATIENS, PATIENTER, PATIENTIA. V. PATIOR.

PĂTĬNA, æ. f. [λοπάς] Vasis genus quo dapes elixæ & jurulentæ in mensam feruntur. Plaut. Capt. 4. 2. 66.

Juben' an non jubes astitui aulas? patinas elui? Baysius, Patina ab eo quod pateat dicta est, quam Paulus Jureconsul. in l. Cum de lanionis, De fundo instructo, inter culinaria videtur adscribere, quum inquit, Item cacabos & patinas instrumento fundi esse dicimus: quia sine his pulmentarium coqui non potest. Patinis utique, nisi si in auctorum observatione falsus sum, utebantur, non solum ad coquendum pisces, & cetera id genus; (quod auctore Plinio probatur lib. 23. cap. 2. ubi de fæce fapæ, Decoquitur, inquit, in patinis cum sale & adipe ad tumorem quoque maxillarum & cervicum.) sed etiam ferculi vice. Quum ferculum dico, vas ad ferendum opsonium vel pulmentarium intelligo. Et nisi me & lectorem decipio, eadem patina utebantur & ad coquendum & ad ferendum opsonium, elixum præsertim. Hor. 2. Serm. 8. 42.

Affertur squillas inter muræna natantes,
In patina porrecta. Patinam pro Ferculo posuit Horatius. Juvenalis autem 4. Sat. 84. patinam rhombo coquendo exstructam, taxat his verbis,

Debetur magnus patinæ, subitusque Prometheus, &c. Notatur & a Plin. lib. 10. cap. 51. Æsopi patina, in qua posuit aves cantu aliquo aut sermone vocales, HS. sex singulas coemptas. Hactenus Baysius.

Patinas, a Patulo dixerunt: ut pusillas, quod his libarent cœnas, patellas. Varr. de L. L. lib. 4. 25. extr.

Grandes patinæ. Pers. 2. Sat. 42.

Tortæ in orbe Cumano, Fictiles. Stat. 4. Silv. 9. 43.

Tollere patinam. Hor. 1. Serm. 3. 80.

Cœnabat patinas omasi. Hor. 1. Epist. 15. 34.

Tyrotarichi patina. V. TYROTARICHUS.

Animus in patinis, proverbialiter dictum. Ter. Eun. 4. 7. 46.

PĂTĔNA, [λοπάς] pro Patina. Columel. lib. 12. cap. 43. de uvis servandis, Columella patruus meus ex ea creta, qua fiunt amphoræ, lata vasa in modum patenarum fieri jubebat. Ex quo loco patet, Patenam labra grandia habere. Bud. Alia exemplaria habent Patinarum.

Patena, Alveus ad hordeum jumentis ministrandum. Veget. Mulom. 1. 56. pr.

PATINĀRIUS, a, um. Adj. [λοπαδικός] Quod in patina conditum vel repositum est. Plaut. Men. 1. 1. 26.

Tantas struices concinnat patinarias. Idem Asin. 1. 3. 28.

Is habet succum, is suavitatem: eum quovis pacto condias,
Vel patinarium, vel assum, vorses quo pacto lubet. Quid sit hic Patinarius piscis, a paucis scribitur: ego eum crediderim, qui non assatur, nec elixatur, sed in patina e jure coquitur. Id ex Horatio (1. Serm. 3. 80.) intelligi potest,

Si quis eum servum, patinam qui tollere jussus,
Semesos pisces tepidumque ligurierit jus. Nam si male non conjicio, Pisces patinarios e jure paratos intellexit. Verba sunt Turnebi.

Patinaria muræna, vide in Indice Cruquii in Horat. H. St.

PATINARIUS, i. m. Qui patinam curat & exercet, heluo. Suet. in Vitel. cap. 17. Aliis incendiarium & patinarium vociferantibus, parte vulgi etiam corporis vitia exprobrante, &c.

PĂTELLA, æ. f. [λεκάνιον] Festus; Patellæ, Vascula parva, picata, item sacrificiis faciendis apta, quæ erant velut capidula quædam. Varr. Manio, apud Non. 15. 6. Quocirca oportet bonum civem legibus parere, & deos colere, in patellam dare μικρὸν κρέας. In patella diis apponebantur epulæ, quum res divina diis Penatibus Laribusque fiebat, aut de cœna eis libabatur: patera vinum libabatur: turibulo tus adolebatur vaporabaturque. Hæc Turneb. Adverf. 8. 10. V. Vernas pascere libatis dapibus, in PASCO. Cic. 6. Verr. 46. Patella grandis cum sigillis ac simulacris deorum. Idem 2. de Fin. 22. Atqui reperiemus asotos primum ita non religiosos, ut edant de patella: deinde ita mortem non timentes, ut illud in ore habeant, &c. [Hoc in loco feralis cœnæ patellam intelligi puto.

Patella, a Patulo, vel πλάτυ fingo, vel ab πλάτος, quæ est latitudo, Vas latum est condiendis obsoniis aptum. Lanx seu paropsis. Baysius,

Patella, vas escarium ad olera & pulmenta ponenda: quam Græci λεκανίδα vocant. Hor. 1. Epist. 5. 2.

Nec

Nec modica cœnare times olus omne patella.   Et Martial. lib. 5. 79. 6.
Ponetur digitis tenendus ustis
Nigra coliculus virens patella.   Et Juven. 5. Sat. 85.
Ponitur exigua feralis cœna patella.   Quorum omnium testimoniis clarum est, credo, Patellam, Parvam esse patinam, quæ ab istis tum modica, tum exigua dicitur. Hactenus Bayf. Martial. lib. 13. 81.
Quamvis lata gerat patella rhombum,
Rhombus latior est tamen patella.   Ovid. 2. Fast. 634.
Nutriat intinctos missa patella cibos.   V. omnino Voss. Etymol. in Patina.
Cultrix foci secura patella. Pers. 3. Sat. 26.
Fragiles, Fictiles. Juven. 6. Sat. 343.
Pura patella fert cibos. Ovid. 6. Fast. 310.
In patella decoctum pulmentarium. Plin. lib. 19. cap. 8.
Dignum patella operculum. Adagium est apud Hieronym. ubi similia similibus, digna dignis, contingunt, veluti improbo populo magistratus improbus: uxori morosæ maritus morosus, &c. V. Erasm.
Patella, [ἐπιγονατὶς] os parvum, quo femoris tibiæque commissura tegitur. V. Cels. 8. 1. Galen. de Oss. cap. 22.
Patella, Morbus arborum. Plin. lib. 17. cap. 24. Olea clavum etiam patitur, sive fungum placet dici, vel patellam. Hæc est solis exustio.
Patella, piscis genus apud Galenum lib. singul. de Cibis, cap. 3. V. LOPAS.
PATELLĀRIUS, a, um. Adj. [λεκανικὸς] ut,
Patellarii dii. Plaut. Cistel. 2. 1. 46. i. e. Lares & Penates. conf. dict. præced.
PĂTIOR, patĕris, passus sum, [πάσχω, πίσσω, κάμνω, μογέω, ὑπομένω] păti. Sustinere, tolerare, æquo, vel iniquo, animo ferre. Ter. And. 1. 5. 27.
Tum patris pudor, qui me tam leni passus est animo usque adhuc.
Plaut. Truc. 2. 1. 12.
Si eget, necesse est nos patiatur ali; ita æquum factu est.
Ex merito pati aliquid. Ovid. 5. Epist. 7.
Ferre, Pati, Sinere. Cic. 1. Verr. 19. Non feram, non patiar, non sinam.
Pati & silere. Cic. 7. Verr. 125. Patimur jam multos annos, & silemus, quum videamus ad paucos homines omnes omnium nationum pecunias pervenisse.
Ægre pati. Plaut. Pœn. 5. 2. 111.
Facile pati, sive facilius, & facillime. Cic. pro Rosc. Amer. Quare facile omnes patimur, esse quamplurimos accusatores. Idem Planco 16. Att. 17. Non modo facile patiare, sed etiam gaudeas. Et Cic. 5. Fam. 7. Nulla re tam lætari soleo, quam meorum officiorum conscientia: quibus si quando non mutue respondetur, apud me plus officii residere facillime patior. De hac formula, V. Manut. ad Cic. 7. Fam. 15. & supra. Ter. And. 1. 2. 32.
Ubivis facilius passus sim, quam in hac re, me deludier.
Humane pati. Ter. Adel. 1. 2. 65.
Indigne pati aliquid. Cic. 7. Verr. 31.
Pati æquo animo. Cic. 12. Philip. 9. Æquo animo belli patitur injuriam. De Gallia.
Pati iniquo animo. Ter. Eun. 2. 1. 6. Sic Cic. 12. Fam. 18. Etsi periniquo animo patiebar te a me digredi.
Patior non moleste eam vitam, &c. Cic. 5. Verr. 5.
Non possum pati, quin tibi caput demulceam, pro Non possum abstinere quin, &c. Ter. Heaut. 4. 5. 13.
Nullum patiebatur esse diem, quin in foro diceret. Cic. de Clar. Orat. 320.
Pateretur, per correptionem, sive iterationem, cum quadam objurgatione & reprehensione eleganter dictum. Ter. Heaut. 1. 2. 28.
Fortasse aliquanto iniquior erat, præter ejus lubidinem.
Pateretur; nam quem ferret, si parentem non ferret suum?
Ætas patitur. Virg. 3. Georg. 60.
Ætas Lucinam, justosque pati Hymenæos
Desinit ante decem, post quatuor incipit annos.
Consuetudo patitur. Consuetum est. Cic. 12. Att. 24. Hoc quidem utique perficies, si me levari vis, quem jam etiam gravius accusas, quam patitur tua consuetudo.
Dignitas quoad patitur. Cic. 13. Fam. 54. Primum ut omnibus in rebus ei te commodes, quoad fides tua, dignitasque patietur; patietur autem in omnibus.
Mores. ut, Asperius, quam sui patiuntur mores, aliquid facere. Cic. 9. Att. 18.
Oculi patiuntur. Cic. 10. Att. Pati poterunt oculi, me cum Gabinio sententiam dicere?
Abortum pati. V. Abortus in ABORIOR.
Actionem ab alio intentatam pati. Paulus in l. Litis. D. de negot. gestis. & Ulpian. in l. Si non solus. §. ult. D. Si quis omiss. caus. testam.
Ævum pati. Columel. lib. 2. cap. 10. i. e. Durare.
Concubitus pati. Ovid. 3. de Arte Am. 666.
De trimentum pati, Vide DETRIMENTUM. H. St.
Dicta pati superborum jocorum. Lucan. ad Pison. 103.
Dilationem. Plin. lib. 18. cap. 10.
Dolores pati toleranter. Cic. 2. Tusc. 43.
Exsilium. Virg. 2. Æn. 638.
Extrema. Virg. 1. Æn. 223.
Falcem pati dicuntur semina. Plin. lib. 17. cap. 10.
Famam pati inultæ. Virg. 11. Æn. 847.
Famem pati. Ovid. in Ibin, 617.
Febrim. Gell. lib. 17. cap. 12.
Fugam. Ovid. 3. Trist. 1. 74.
Jacturam. Columel. lib. in præf.
Impedimentum. Plin. 2. Epist. 12.
Imperium. Liv. 1.
Jussa aliena. Virg. 10. Æn. 866.
Lituos. Virg. 3. Georg. 183.
Malum pati fortiter, vel toleranter. Plaut. Asin. 2. 2. 58.
Manes quisque suos patimur. Virg. 6. Æn. 743.
Militiam ne non paterentur Falisci. Liv. 4. 18. pr.
Moram. Ovid. 4. Met. 350.
Moram pati in re aliqua, Papin. in l. Qui solidum. in princip. D. de legat. 2. Qui solidum fideicommissum frustra petebat, hærede Falcidiam objiciente, si partem interim solvi sibi desideraverit, neque acceperit: in ea moram passus intelligitur.
Necem indignam. Ovid. 10. Met. 627.
Negotium patitur is, cui alius negotium facit. Ulpian. in l. 3. D. de calumniator.
Pauperiem angustam pati. Hor. 3. Carm. 2. 1.
Pœnas. Ovid. 1. Met. 243.
Prælia dura. Virg. 7. Æn. 807.
Repulsam pati. Ovid. 3. Met. 289.
Se pati, eleganter dicuntur qui minime inquieto & ambitioso animo, sibique vivere & sua fortuna contenti esse possunt. Ita Sen. Nat. Quæst. 4. pr. Scio quam sit ambitioni alienus, familiaris otio ac litteris. Turbam rerum hominumque desiderent, qui se pati non possunt.
Servitutem pati possunt aliæ nationes: propria est Populi Romani libertas. Cic. 6. Philip. 19.
Silentia longa. Lucan. lib. 7. 66.
Solicitudinem pati pro aliquo. Plin. 9. Epist. 2.
Soporem. Ovid. 15. Met. 321.
Stratum aut velamina. Ovid. 7. Met. 558.
Supplicium. Cæs. 2. Bell. Civil. 30. Ovid. 2. Trist. 540.
Supplicium patitur, non nova culpa, novum.
Verbera. Virg. 3. Georg. 208.
Vulnera. Ovid. 2. Epist. 48.
Pati aliquem esse desertum, i. e. Derelinquere ac destituere. Cic. 1. Off. 28. Ut eos, quos tutari debeant, desertos esse patiantur.
Patiar quemvis durare laborem. Virg. 8. Æn. 577.
Pati bonum virum esse. Cic. 1. Fam. 9. Quem bonum civem semper habuisset, bonum virum esse pateretur. i. e. Sineret.
Non pati aliquid fieri, Dare operam ne fiat. Cic. 9. Fam. 25. Noli pati litigare fratres, & judiciis turpibus conflictari.
Nullum philosophiæ locum esse pateremur, qui non Latinis litteris illustratus pateret. Idem 2. de Divin. 4.
Patitur tangi. Ovid. 1. Met. 644.
Pati, absolute, pro Dolere aut cruciari. Virg. 10. Ecl. 53.
Certum est in silvis, inter spelæa ferarum   Malle pati.
Pro Vivere non semel posuisse videntur auctores. Lucan. 5. 313.
— disce sine armis
Posse pati.   Ad quem locum alia exempla adducit Grotius & ἰδιωτισμὸν esse ostendit. Sen. Thyest. 470.
Immane regnum est, posse sine regno pati.
Observandum est denique quod hoc verbum, tam ad læta, quam tristia refertur. ut Plaut. Asin. 2. 2. 58.
Fortiter malum qui patitur, idem post patitur bonum.   Ita Pœn. 3. 3. 82.
Si quidem potes esse pati te in lepido loco.
Usum patiendi colligere. Ovid. 1. Amor. 8. 75.
Ad patiendum tolerandumque difficiles res. Cic. 2. Tusc. 18.
Ferre non patienda. Ovid. 2. Fast. 586.
Pateris nulli patienda. Ovid. 2. Amor. 19. 51.
Mors bis patienda. Ovid. 1. Trist. 2. 42.
Patio, obsoletum pro Patior videre est ex Nævio apud Diomed. p. 385. & Cic. 3. de Legib. 4. Doceri a magistratibus privatisque patiunto.
PATIENS, entis. Partic. [πάσχων] ut,
Patiens & lentus. Cic. 2. de Orat. 305. In quo ego, non quo libenter male audiam, sed quia ego causam non libenter relinquo, nimium patiens & lentus existimor.
Animus patiens. Ovid. 4. de Pont. 10. 9.
Aurem patientem præbere. Hor. 1. Epist. 1. 40.
Patiens, [ὑπομονητικὸς, τλήμων, ταλασίφρων] nomen cum genitivo. ut, Patiens laborum. Cic. pro Sext. 138. Patiantur viros laborum patientes frui. Correctiora exemplaria legunt, Patiantur viros fortes labore, se otio suo perfrui.
Aratri patiens taurus. Ovid. 4. Trist. 6. 1.
Cæli patiens, i. e. Aeris & tempestatum. Valer. 1. Argon. 765.
Incommodi omnis patiens. Columel. lib. 3. cap. 29.
Laboris patiens latus. Quintil. in Procem. lib. 1.
Laboris natura patientior. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Navigationis patiens aqua. Justin. 36. 3. 7.
Navium patiens Tiberis, Qui fert naves. Plin. 5. Epist. 6. Medios ille agros secat, navium patiens, omnesque fruges devehit in Urbem.
Operum patiens juventus. Virg. 2. Georg. 472.
Pulveris atque solis. Hor. 1. Carm. 8. 4.
Veneris jam patiens est equa. Columel. lib. 6. cap. 37.
Vetustatis. Plin. lib. 11. cap. 37.
Vomeris patiens tellus. Virg. 2. Georg. 227.
Vocari patiens Cæsaris ultor. Hor. 2. Carm. 2. 43. Græca plane est hæc loquendi figura, ὑπομένων ἐκκαλεῖσθαι Καίσαρος ἐκδικητής. Latine enim diceremus, Patiens te vocari Cæsaris ultorem. Sic 6. Epist. 30. 1.
Quum pateris sapiens emendatusque videri, &c.   Lambin.
Patientior, Compar. Cic. 1. Q. frat. 1. Meæ quoque litteræ te patientiorem, lenioremque fecerunt.
Saxo patientior. Propert. lib. 1. 15. 29.
Patientissimus. Superl. Cæs. 3. Bell. Civil. 96. Atque ii miserrimo ac patientissimo exercitui Cæsaris luxuriem objiciebant. Cic. 1. Off. 109. Quo in genere versutissimum & patientissimum Lacedæmonium Lysandrum accepimus.
Aures patientissimæ. Cic. pro Ligar. 24. Sed jam totum omitto, non tam ut ne offendam tuas patientissimas aures, quam ne, &c.
Civitas imperii justi patientissima. Liv. 6. 16.
PATIENTER, [ὑπομονητικῶς] ius, issime. Adv. Moderate, fortiter, constanter. Cic. de Amicit. 93. Ut igitur & monere & moneri proprium est veræ amicitiæ: & alterum libere facere, non aspere: alterum patienter accipere, non repugnanter.
Amare patienter. Martial. lib. 5. 7.
Ferre patienter. Cic. 1. Fam. 8. Otium nobis exoptandum est, quod ii, qui potiuntur rerum, præstaturi videntur, si quidam homines patientius eorum potentiam ferre potuerint. Idem 11. Philip. Quæ tulisse illum fortiter & patienter ferunt.
Parere alicui patienter. Justinus lib. 1. cap. 2. pr. ubi de Sermiramide loquitur.
Prandere olus patienter. Hor. 1. Epist. 17. 13. Al. aliter dist.

Ferre omnia patientius. Ovid. 19. Epist. 101. Idem 4. Trist. 6. 37.
Nos quoque quæ ferimus, tulimus patientius ante.
Uxor aut inconsultius assumpta, aut retenta patientius. Plin. in Paneg. cap. 83.
Ita patientissime Cato toleravit. Val. Max. 4. 3. 11. conf. Sen. Epist. 66.

PATIENTIA, æ. f. est, Animi constantia, qua adversa perinde ac prospera ferimus. Cic. 2. de Invent. 163. Patientia est honestatis aut utilitatis causa, rerum arduarum ac difficilium voluntaria ac diuturna perpessio.
Labor & patientia. Cic. 1. Off. 122. Maxime autem hæc ætas a libidinibus arcenda est, exercendaque in labore, patientiaque & animi & corporis.
Percalluit patientia. Cic. pro Milon. 77. Sed nescio quomodo usu obduruerat, & percalluerat civitatis incredibilis patientia.
Patientia contra labores. Plin. lib. 23. cap. 1.
Patientia famis, frigoris, &c. Cic. 1. in Catil. 26. Habes ubi ostentes tuam illam præclaram patientiam famis, frigoris, inopiæ rerum omnium.
Quorum ego non tam facultatem unquam & copiam extendendam putavi, quam in utendo rationem, & in carendo patientiam. Cic. pro Domo 146. De bonis fortunæ.
Ad locorum patientiam animalia quoque generasse naturam. Justin. 2. 1. 11.
Parva patientia, V. Sustinere patientia.
Projecta servientium patientia. Tacit. 3. Ann. 65. extr. h. e. Contempta & vilis.
Vetus patientia. V. Restituere patientiæ.
Virilis. Liv. 5. 6. Contendantque & animis, & corporibus suis virilem patientiam inesse.
Patientiam, Libidini & luxuriæ, opposuit Nepos 17. 7. 4. cum ait, Quam (scil. Domum Agesilai) qui intrarat, nullum signun libidinis, nullum luxuriæ videre poterat, contra plurima, patientiæ atque abstinentiæ.
Interdum idem fere est ac Duritia & Græco verbo καρτερίας respondet. Ut apud eundem Nep 7. 11. 4. Eundem apud Lacedæmonios, quorum moribus summa virtus in patientia ponebatur, sic duritiæ se dedisse &c.
Patientiam etiam nonnunquam pro ipso Labore atque ærumnis poni docet Broeckh. ad Tibul. 3. 11. 5. & Drakenb. ad Sil. 6. 545. conf. Burm. ad Quintil. lib. 6. prooem. p. 498.
Abrumpere patientiam. Tacit. 12. Ann. 50. conf. Rumpere.
Abuti patientia alicujus. Cic. 1. Catil. 1. Quousque tandem abutere, Catilina, patientia nostra? quam diu nos etiam furor iste tuus eludet?
Consolari patientiam verberum. Curt. lib. 8. 25. extr.
Contudit ingenium longa malorum patientia. Ovid. 5. Trist. 12. 31.
Furor fit læsa sæpius patientia. Sententia est Mimi Publiani 237. quæ vice proverbii in eos conveniet, qui dum extrema experiuntur, alienant a se eos, cum quibus agunt: & universæ rei jacturam faciunt, dum plus satis attenti sunt ad lucrum.
Fit levius patientia quicquid corrigere est nefas. Hor. 1. Carm. 24. 19.
Imitatur patientiam duritia immanis. Cic. in Partit. 81.
Mitigare aliquem patientia & obsequio. Cic. in Pison. 5.
Obdurescere in patientia. Cic. 7. Verr. 34. Jam vero, quum in ejusmodi patientia turpitudinis, aliena, non sua, satietate obduruisset, &c.
Præstare patientiam, Jurisconsulti frequenter dicunt, ut Marcell. in l. Cui novum. D. de Operis novi nuntiatione. Et Ulpian. in l. Si alius. D. Quod vi aut clam.
Restituere aliquem populum veteri patientiæ. Tacit. in vita Agric. 16. Amissa Britannia foret, quam unius prælii fortuna veteri patientiæ restituit. Imperii sc. Romani. Al. Parientiæ. V. in PAREO.
Rumpere patientiam. Suet. Tiber. cap. 24. Principatum, quamvis, &c. diu tamen recusavit; impudentissimo animo nunc adhortantes amicos increpans, ut ignaros quanta belua esset imperium: nunc precantem Senatum, & procumbentem sibi ad genua, ambiguis responsis & callida cunctatione suspendens: ut quidam patientiam rumperent, atque unus in tumultu proclamaret, Aut agat, aut desistat. Hic patientiam sumit pro μακροθυμία, quam Longanimitatem interpretantur. Erasm. [Puto legendum, Impudentissimo mimo.
Sustinere patientia. Phædr. 4. 6. 3.
Parva libellum sustine patientia,
Severitatem frontis dum placo tuæ.
Tentare patientiam alicujus. Cic. 2. de Lege Agrar. 19.
Victa vitiis. Ovid. 3. Amor. 11. 1.
Uti incredibili patientia. Cic. 10. Philip. 9.

PASSUS, a, um. Partic. [παθὼν] pro Perpessus. Virg. 1. Æn. 203.
O passi graviora! dabit deus his quoque finem.
Bello multa passus. Virg. 1. Æn. 9.
Dolores similes passa est. Senec. Octav. 4.
Funera tot passi. Virg. 1. Æn. 236.
Injuriam passi. Ovid. 17. Epist. 187.
Utilis interdum est ipsis injuria passis.
Jugum bos nullum passa. Ovid. 3. Met. 11.
Ligones passa rura. Lucan. lib. 1. 169.
Nefas passa est corpore. Ovid. 10. Met. 351.
Nihil passa. Ovid. 17. Epist. 26.
Pejora passi. Hor. 1. Carm. 7. 30.
O fortes, pejoraque passi
Mecum sæpe viri, nunc vino pellite curas.
Pericula plurima passus. Ovid. 3. Trist. 2. 7.
Prælia clypeus raro passus. Ovid. 13. Met. 117.
Sæcula novem passa cornix. Ovid. 7. Met. 274.
Stuprum tyranni passa Lucretia. Senec. Octav. 6.

PASSŪRUS, a, um. Partic. [πεισόμενος] ut,
Pœnam passurus. Ovid. 4. de Pont. 6. 26.
Situm indignum passurus. Stat. 3. Theb. 100.

PASSIO, ōnis. f. Corn. Gall. Eleg. 5. 42.
Quæ nihil imminuit passio nulla fuit. Apul. Trismeg. p. 93. Incredibiles post delicta cogentur credere, non verbis, sed exemplis, nec minis, sed ipsa passione pœnarum. V. Cellar. Cur. post. p. 224.
Passio, Animi perturbatio, quam Cicero Affectionem vocat, cujusmodi sunt amor, odium, iracundia, invidia, timor, lætitia, spes, & similes; πάθος. August. lib. 2. de Civit. Dei, quæ sunt sententiæ Philosophorum de his animi motibus. conf. Voss. 1. Inst. Orat. p. 192.
Passio, pro Morbo. Firmic. lib. 2. cap. 12. Virgo significat omnes ventris ægritudines, & passiones. Paulo post, Capricornus significat omnes geniculorum ægritudines & passiones. Rursus ibid. Aquarius significat omnes tibiarum molestas ægritudines, & passiones. Sic frequentissime Cælius Aurelianus, qui & libros suos Passionum Celerum & Tardarum nomine inscripsit.
Passionem, pro Cruciatu usurpant Hieronymus & interpres vet. Biblior.

PASSIONALIS, e. Adj. Tertull. contra Gent. cap. 2. & 4. Cæl. Aurel. Tard. 1. 4.

PASSIBĬLIS, e. Arnob. 7. p. 214. & Tertull. advers. Prax. cap. 29.

PASSIBILĬTER, Adv. Tertull. de Anima cap. 45.

PASSIBILITAS, ātis. f. Arnob. 2. p. 62.

PATIBĬLIS, e. Adj. [παθητὸς] Quod perferri potest. Cic. 4. Tusc. 50. Negligenda mors est, patibiles & dolores & labores putandi. Idem 3. de Nat. Deor. 29. Quumque omne animal patibilem naturam habeat, &c. Lactant. 7. 20. Anima patibilis & pœnæ sentiens.

PASSĪVUS, a, um. Adj. Firmic. lib. 4. cap. 8. A Venere defluens Luna, passivos in coitu faciet. Idem lib. 5. cap. 1. In amorum tamen illecebras, oculorum passivis cupiditatibus incurrens. Et lib. 7. cap. 18. Mercurius passivos amatores faciet. conf. Arnob. 2. p. 61. & 65. & PATHICUS.

PATIRAMPHES, [Πατιράμφης] nobilis Persa Otanis filius, & auriga Xerxis. Herodot. lib. 7. Scribitur & Patriamphes.

PATISSUS, Amnis a Moro, in Sarmatia. Plin. lib. 4. cap. 12. quem Durian a nonnullis vocari ait.

PATIZITHES, [Πατιζείθης] Magus apud Persas, qui Smerdin fratrem suum, similem Smerdi fratri Cambysis, Persarum regem declaravit. Fuit enim præfectus Cambysis apud Persas. Herodot. lib. 3.

PATMOS, [Πάτμος] Insula in mari Ægæo, quæ, ut Plin. scribit lib. 4. cap. 12. patet circuitu triginta millibus passuum. In qua Johannes apostolus exsul Apocalypsin scripsit.

PATOR, V. PATEO.

PĀTRÆ, arum. f. pl. [Πάτραι] Civitas in Achaia, quam Pausanias Aroen dici prius solitam affirmat, mox a Patreo, mœnibus ampliatis, nomen accepisse quod nunc habet. Hujus meminit Plin. lib. 4. cap. 4. Ovid. 6. Met. 417.
Messeneque ferox, Patræque, humilesque Cleonæ. Sil. 15. 310.
Tum lustrata Ephyre, Patræque, & regia Pleuron, Nunc vulgo *Patras* vocatur.

PATRENSIS, e. Adj. ut, Civis Patrensis, & Patrensium leges. Cic. 13. Fam. 19. Strab. lib. 8.

PATRIĀNUS, a, um. Adj. [Πατριανὸς] Cic. 13. Fam. 54. Ut obtineat id juris in agris, quod ei Patriana civitas decrevit & dedit. Vetus exemplar habet Pariana.

PATRASIS, [Πάτρασις] Urbs Pontica, teste Stephano, a qua deducitur gentile Patrasides.

PATRÆUS, Vicus in Bosphoro, ad ostia Mæotidis. Strab. lib. 11.

PATRATUS, V. PATRO, as.

PATRIA, V. PATER.

PATRIAMPHES, V. PATIRAMPHES.

PATRIARCHA, vel PATRIARCHES, æ. m. [πατριάρχης] Proprie πατριᾶς, i. e. gentis seu familiæ auctorem denotat, in sacris litteris. V. Tertull. de Cor. Mil. cap. 9. Deinde dignitas ecclesiastica fuit, & sic dictus est, Patrum, hoc est pontificum primus. Hi quatuor principio fuere: Romanus, Antiochenus, Alexandrinus, & Hierosolymitanus. Postea, translata Byzantium imperii sede, additus est & Constantinoplitanus. V. Voss. Etymol. Cantel. Hist. Metropol. p. 1. dissert. 1. cap. 2. Suiceri Thes. ubi de etymo accurate disquirit, & Macri Hierolex.

PATRICIDA, PATRICIUS, PATRICUS, PATRIMONIUM, PATRIMUS, PATRISSO, PATRIUS, &c. V. PATER, & PATRIA, ibid.

PATRO, [παιδοποιέομαι, διαπράττομαι] āre. proprie est Liberis operam dare, sed sæpius pro Perficere & aliquid committere ponitur. Quintil. lib. 8. cap. 3. Vel hoc vitium sit, quod κακέμφατον vocatur, sive mala consuetudine in obscænum intellectum sermo detortus est, ut Ductare exercitus, & Patrare bellum, apud Sallust. dicta sancte & antique, ridentur a nobis, si diis placet: quam culpam non scribentium quidem judico, sed legentium, tamen vitandam. Ex quibus verbis colligitur priscos Patrare posuisse pro Perficere, non solum quum opera liberis daretur, sed etiam quum aliud quidpiam jam incœptum, ad finem perduceretur. Cic. 1. Verr. 38. Putasne posse, quæ C. Verres in Quæstura, quæ in legatione, quæ in Prætura, quæ Romæ, quæ in Italia, quæ in Achaia, Asia, Pamphiliaque patrarit, ea quemadmodum locis, temporibusque divisa sint, sic criminibus & oratione distinguere? [Patrare bellum obscænum puto, quia & τὸ Bellum ambiguum est.
Cædem patrare. Tacit. 14. Ann. 44. 2.
Consilia. Sall. Jug. cap. 13. Tum Jugurtha, patratis consiliis, postquam omni Numidia potiebatur, in otio facinus suum cum animo reputans.
Decreta patrare. V. DECERNO.
Expugnationem. Tacit. 12. Ann. 16.
Facinus. Liv. 23. 8. extr.
Incœpta. Salustius in Catil. cap. 56. Sperabat propediem magnas copias sese habiturum, si Romæ socii incœpta patravissent.
Jussa patrare. Tacit. 4. Hist. 83. 6.
Necem. Tacit. 2. Ann. 88.
Opera. Cic. 2. de Legib. 19. Feriis jurgia amovento, easque in famulis, operibus patratis, habento.
Promissa. Cic. 1. Att. 11. Τεῦκρις promissa patravit, tu mandata effice, quæ recepisti.
Reliqua belli. Paterc. lib. 2. 123. pr. Reliqua belli patraturum.
Victoriam. Tacit. 13. Ann. 41.
Patror, aris. Depon. Lucret. lib. 5. 386.
Quod facere intendunt, neque adhuc conata patrantur. i. e. Perficiunt.
Patrari, Passive, pro Confici. Tacit. 2. Ann. 16. Etsi proxima æstas adjiceretur, posse bellum patrari. h. e. Posse debellari.
Pacis patrandæ cum Romanis paciscebatur mercedem. Tacit. 4. Hist.

PATRANS, antis. Partic. videtur proprium locum habere in rebus turpibus. unde, Pers. 1. Sat. 18.
— patranti fractus ocello. Ubi Vet. Scholiast. Patratio, inquit, est Rei venereæ perfectio vel consummatio, unde & Patres dicti, quod patratione filios procreant.

PATRĀTUS, a, um. Partic. [διαπραχθεὶς] Tacit. 2. Ann. 66. Maluit patrati, quam incœpti, facinoris reus esse.

Bella patrata. Claud. de 6. Conf. Hon. 126. Paterc. 2. 114. 4.
Cæde ejus patrata. Tacit. 4. Ann. 57.
Mortes patratæ. Tacit. 11. Ann. 28. 3.
Prælium patratum. Paterc. 2. 21.3.
Patres patrati dicebantur, quod ad patrandum, id eſt peragendum juramentum, ubi de fœderibus convenerat, mitterentur. Liv. 1. 24. conf. Lex. Pitiſc.

PATRATIO, ōnis. f. Paterc. lib. 2. 98. 2. L. Piſo legatus Cæſaris triennio cum Thracibus bellavit, genteſque ferociſſimas, plurimo cum earum excidio, nunc acie, nunc expugnationibus, in priſtinum pacis redegit modum: ejuſque patratione Aſiæ ſecuritatem, Macedoniæ pacem reddidit.
In altero ſenſu, V. Theod. Priſc. 2. 11. conf. in PATRANS.

PATRATOR, ōris. m. Auctor rei. Tacit. 14. Ann. 62. 2. Maternæ necis patrator Anicetus. Avien. Arat. Phænom. 20.
Auctor agendorum, propriique patrator.

PATROBIUS, [Πατρόβιος] Neronis principis libertus, qui arenam Nili, ad debellanda corpora palæſtræ ſtudiis, ſibi ex Ægypto advehi faciebat. Plin. 35. 13.

PATROCLĒS, is. m. [Πατροκλῆς] Præfectus claſſis Seleuci & Antiochi, quem multas terras patefeciſſe, Plin. lib. 6. cap. 17. refert.
Fuit & alius eo nomine, arte Statuarius. Plin. lib. 34. cap. 8.
Patrocles alius, Dives quidam fuit, ſed oppido quam ſordidus ac parcus. Hic enim poſteaquam ad ſummas opes evectus eſt, aut (ut alii dicunt) ex quo natus eſt, nunquam eſt uſus balneo, parcimoniæ cauſa. Taxatur ab Ariſtophane in Pluto. Ab hoc natum eſt proverbium, Patrocle ſordidior. Et, ἐκ Πατροκλέους, e Patroclis domo venit. V. Chiliad. & Suid.

PATROCLUS, [Πάτροκλος] Menœtii fuit filius & Stheneles, qui occiſo per ludum aſtragalorum Cleonymo, ſeu, ut aliis placet, Æane Amphidamantis filio, ſolum vertens in Phthiam venit, ubi a Peleo propter generis propinquitatem ſuſceptus eſt, & una cum Achille apud Chironem educatus, cum eodem arctiſſima amicitia conjunctus vixit. Poſtea etiam cum Achille ad expeditionem Trojanam profectus eſt, ubi, armis Achillis indutus, cum Hectore pugnans ab eodem confoſſus occubuit. Quod quum reſciviſſet Achilles, tametſi propter ereptam ſibi ab Agamemnone Briſeida bello abſtinere omnino conſtituiſſet, nihilominus mutato propoſito, acceptis etiam a Thetide matre aliis armis, a Vulcano fabricatis, ad bellum rediit, nec prius quievit ex animo, quam ſocii mortem quam crudeliſſime vindicaſſet.

PATRON, ōnis. m. [Πάτρων] Acarnan, in Italiam cum Ænea profectus in Aluntinis conſedit. V. De la Cerd. ad Virg. 5. Æn. 298. & Turneb. Adverſ. 26. 17.

PATRŌNUS, i. m. [συνήγορος, παράκλητος, προστάτης] Qui aliquem in periculo defendit. Valla, Patronus proprie eſt, Qui agit cauſam, ſed accuſati, non accuſantis. Aſcon. Pedian. in 1. Verr. 11. Qui defendit alternum in judicio: aut Patronus dicitur, ſi orator eſt: aut Advocatus, ſi aut jus ſuggerit, aut præſentiam ſuam commodat amico; Procurator, ſi negotium ſuſcipit: aut Cognitor, ſi præſentis cauſam novit, & ſic tuetur ut ſuam. Hæc Aſcon. Ter. Eun. 4. 6. 32.
Perii, huic ipſi eſt opus patrono, quem defenſorem paro. Cic. 16.
Fam. 26. Non potes effugere hujus culpæ pœnam, te patrono. Marcus eſt adhibendus: iſque, diu, & multis lucubrationibus commentata oratione, vide, ut probare poſſit, te non peccaſſe.
Juſtitiæ patronus. Cic. de Amicit. 25. Qualis tum patronus juſtitiæ fuit contra accuratam orationem Phili.
Patronus, Laudator, Advocatus. Cic. pro Cluent. 110. Quis eum unquam, non modo in patroni, ſed in laudatoris, aut advocati loco viderat?
Patronus luculentus. V. Luculentus, in LUX.
Patronus & Cliens, contraria. Ovid. 1. de Arte Am. 88.
Conſtituere alicui cauſæ patronum. Cic. pro Muren. 4.
Dare patronum alicui cauſæ. Cic. 2. de Orat. 280.
Eſt patroni, nonnunquam veriſimile, etiamſi minus verum ſit, defendere. Cic. 2. Off. 51.
Exſiſtere alicui cauſæ patronum. Cic. pro Roſc. Amer. 5.
Patronus, Qui alterum defendit ac tuetur, etiam extra judicia. Origo Patronorum defluxit primum in urbem a Romulo, mutuata ex vicinis Populis Sabinis. Hinc Lex adſcripta in veteri Iuriſprudentia; Plebeji, quem ſibi ex Patriciis patronum volent, deligant. Liv. 6. 18. Quot enim clientes circa ſingulos fuiſtis Patronos, tot nunc adverſus unum hoſtem eritis. Et paulo infra, Ego me patronum profiteor plebis, quod mihi cura mea & fides nomen induit. [An Indidit?] Turrig. ad Urſi inſcript. §. 27. conf. Pollet. For. Rom. 2. 10. Neque ſinguli homines tantum potentiores ſibi adoptabant patronos, ſed integræ etiam civitates; nec viros tantum ſed & matronas. V. Suet. Aug. cap. 17. & Tib. cap. 6. conf. Gruter. Inſcr. p. 46. vel Lex. Pitiſc. Vulgo Protector.
Patronus, cuſtos, & defenſor coloniæ. Cic. pro Sull. 61.
Propugnator & pæne Patronus. Cic. pro Milon. 16. Domi ſuæ nobiliſſimus vir, Senatus propugnator, atque illis quidem temporibus pæne patronus, &c. M. Druſus occiſus eſt. V. paulo infra.
Adoptare patronum. Cic pro Sext. 9. Qua de cauſa, & tum conventus ille Capuæ, qui propter ſalutem illius urbis, Conſulatu conſervatam meo, me unum patronum adoptavit.
Delata ad patronos omnis Pompejanorum, Colonorumque diſſenſio. Cic. pro Sull. 60.
Eſſe patrono aliquo. Hor. 1. Epiſt. 7. 54.
— quære & refer, unde domo, quis,
Cujus fortunæ, quo ſit patre, quove patrono. i. e. Quem habeat patronum, vel Defenſorem.
Patronus, [πάτρων] aliquando eſt relativum Liberti, nimirum is, Qui ſervum donavit libertate. V. Vallam lib. 4. cap. 1. Tacit. 1. Hiſt. 2. 6. Odio & terrore corrupti in dominos ſervi, in patronos liberti. Hi erant inter ſe certis juribus invicem obſtricti. Namque & operas liberti debebant patronis, & ſi egerent, alimenta, & denique teſtamento ſemiſſem. V. JCtos, & Lipſ. ad Tacit. Hiſt. 2. p. 494.
Qui etiam de aliis præclare meriti eſſent, eorum Patroni dicebantur. Ita Livius Druſus, ob eximiam adverſus Gracchos operam, Patronus Senatus dictus fuit, ut auctor eſt Suet. Tiber. cap. 3. V. ſupra.
Minucius ſubſidio Fabii conſervatus, eum a legionibus ſuis Patronum ſalutari voluit. Val. Max. 5. 2. 4.

PATRŌNA, æ. f. [συνήγορος] Cic. 2. de Orat. 199. Neque provocationem, patronam illam civitatis, ac vindicem libertatis Populi Romani, dari ſine nobilium diſſenſione potuiſſe. Ter. Eun. 5. 2. 48. Te mihi patronam cupio. Vet. Inſcript. apud Gruter. p. 353. n. 2. PATRONAE PERPETVAE &c. Multa ibidem occurrunt exempla, & p. 931.
Patrona, quæ manu miſit. Aurel. Vict. Cæſ. cap. 4.
Adjective poſuit Martial. 7. 71.
Ut vocem mihi commodes patronam.

PATRONĀLIS, e. Adj. Marcell. in l. Si patronus. D. de donation. Non erit cogendus ſolvere, ne pars ex legibus verecundiæ patronali debita minuatur.

PATRONĀTUS, ûs. m. Paul. in l. Idque Julian. D. de action. empt. & vend. Sed hoc ita, ſi non Areſcuſa elegerit emptoris patronatum: tunc enim illius remanet liberta. Vox frequens apud JCtos. Sed & alio ſenſu deinceps uſurpari cœpit. V. Cangii Gloſſ.

PATRŌCĬNOR, [συνηγορέω, ὑπεραπολογοῦμαι, συνειπεῖν] āri. Tam verbis, quam re & opera imbecilliorem protegere. Quintil. 2. 4. Non homini, ſed crimini patrocinari.
Translate, Hirt. Bell. Hiſpan. 6. 29. Adverſarii, patrocinari loco iniquo non deſinunt. Plin. lib. 14. cap. 4. Contra id pigra vicinitate ſibi patrocinante.

PATROCINĀTUS, a, um. Partic. Tertull. adverſ. Gnoſticos, cap. 4.

PATROCINIUM, i. n. [συνηγορία, πατρωνεία] Feſtus, Patrocinia appellari cœpta ſunt, quum plebs diſtributa eſt inter Patres, ut eorum opibus tuta eſſet. Inde factum eſt, ut Patrocinium pro Tutela & defenſione dici cœperit.
Niti patrociniis aliquorum. Nepos 19. 3. pr. i. e. Defenſoribus iis.
Orbis terræ patrocinium. Cic. 2. Off. 27. Noſtri autem magiſtratus, imperatoreſque ex hac una re maximam laudem capere ſtudebant, ſi provincias, ſi ſocios æquitate & fide defendiſſent; itaque illud patrocinium orbis terræ verius, quam imperium poterat nominari.
Voluptas plurimorum patrociniis defenditur. Cic. in Parad. 2. Plin. lib. 13. cap. 3. Iſta patrocinia quærimus vitiis.
Fides patrocinii. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Mite patrocinium cauſæ difficilis. Ovid. 1. de Pont. 2. 79.
Cauſa patrocinio non bona major erit. Ovid. 1. Triſt. 1. 26.
Arripere patrocinium æquitatis. Cic. 1. de Orat. 242.
Repudiare voluptatis patrocinium. Cic. 2. de Fin. 67. Aut hæc tibi, Torquate, ſunt vituperanda, aut patrocinium voluptatis repudiandum.
Suſcipere patrocinium difficilis cauſæ. Ovid. 1. de Pont. 2. 70.
Suſcipere patrocinium alicujus deſertæ diſciplinæ. Cic. 1. de Nat. Deor. 6. Et in Orat. 120. Legitimarum & civilium controverſiarum patrocinia ſuſcipere.
Tueri patrocinia. Cic. 5. Fam. 9. Si tuam conſuetudinem in patrociniis tuendis ſervas, P. Vatinius cliens advenit, qui pro ſe cauſam dicier vult.

PATRŌNYMĬCUM, i. n. [πατρωνυμικὸν] i. e. A patre denominatum. Grammaticis dicitur nomen, Quod ſub patris nomine ſignificat filium, vel filiam, ut, Priamides, i. e. Hector Priami filius: Nereis, Thetis Nerei filia. V. Grammaticos, maxime Priſcian. p. 581. Uſurpant & ſæpe poëtæ Adjective.

PATROUS, [Πατρῷος] Apollo apud Athenienſes dictus eſt, & Alexicacos. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 4.

PATRUELIS, PATRUUS. V. PATER.

PATTÆCION, ōnis. m. [Παταικίων] Vir quidam fuit infamis calumniator, cui quum mos eſſet bonis viris calumnias ſtruere, atque hoc tam fœdo quæſtu parare rem, tandem deprehenſus convictuſque, pœnas dedit capite. Huic præcipuum ſtudium fuit, probati nominis juvenibus negotium faceſſere. Idem popularibus conviciis lapidatus eſt, quod fur eſſet, & ædium perfoſſor. Hinc proverbium, Pattæcione calumnioſior. Refert Suid. conf. Chiliad.

PATTAGIAS, æ. m. [Παταγίας] Fluvius Siciliæ, ἀπὸ τοῦ παταγεῖν, id eſt a ſonitu; nam per ſaxa fluens clamare videtur. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 57.
— & ſaxa rotantem Pattagiam.

PATTÆCI, ſeu PATÆCI, [Πάταικοι, ἢ Πάταικοι] apud Phœnices Dii minutuli, quos in proris triremium circumvehere ſolebant. Herodotus Pygmæis ſimiles Pattæcos deos dicit. Lil. Syntag. 1. Seld. de Diis Syr. 2. 16.

PATULCIA, PATULCIUS, PATULICO, PATULUS. V. PATEO.

P A U

PAVA, V. PAVO.

PAUCUS, a, um. Adj. [παῦρος, ὀλίγος, ἀκαρὴς, ἀκαριαῖος] a Parum quidam deducunt; ſingulariter raro legitur, occurrit tamen apud Hygin. Fab. 194. Poſt paucum tempus nuntiatur Pyrantho &c. Cic. de Amicit. 3. Quum & ego eſſem una, & pauci admodum familiares, in eum ſermonem illum incidere. Contrarium eſt Multo.
Plures & Pauci, contraria. Auct. ad Heren. lib. 4. 25. Qui quum plures erant, paucis nobis exæquari non poterant.
Ex multis paucos ad ignominiam ſortiri. Cic. pro Cluent. 129. Si erunt plures, qui ob innocentem condemnandum pecuniam acceperint, ut non animadvertas in omnes, ſed carpes ut velis, & paucos ex multis ad ignominiam ſortiere.
Ad paucos pœna, ad omnes metus pervenit. Cic pro Cluent. 128.
Crimen paucarum in omnes diffundere. Ovid. 3. de Arte Am. 9.
Inter paucos diſertus, & dignus illa propinquitate. Quintil. lib. 10. cap. 3.
Intravit, paucis comitantibus, urbem. Ovid. 11. Met. 275.
Paucæ, parvæ, & viles res. Cic. 5. Tuſc. 102. Aperta res eſt, & quotidie nos ipſa natura admonet, quam paucis, quam parvis rebus egeat, quam vilibus.
Pauca & modica. Tacit. 4. Hiſt. 40.
Non pauca. V. NON adv.
Contentus paucis. Hor. 1. Serm. 3. 16.
Conferte in pauca. V. CONFERO.
Dicere pauca. Hor. 2. Serm. 7. 1.
E multis pauca tibi expediam dictis. Virg. 3. Æn. 377.
Loquar pauca pro re. Virg. 4. Æn. 337.
Reſpondere pauca. Hor. 1. Serm. 6. 60.
Pauca, vel Paucis, ſubaudi Verba, vel Verbis. Ter. And. 5. 3. 22. Pater, licetne pauca? s. quid dices mihi? Celſ. lib. 7. cap. 18. pr. Prius ipſius loci natura paucis proponenda eſt. conf. 7. 7. 13.

Auſcultare paucis. V. AUSCULTO.
Cognoſcere paucis. Lucret. lib. 2. 142.
Docere paucis. Virg. 3. Æn. 116.
Reſponſum paucis reddere. Virg. 6. Æn. 672.
His diebus paucis. Cic. 2. Verr. 17. Ecce autem repente his diebus paucis, comitiis Conſularibus factis. ubi V. Hotom. & Græv.
Paucis diebus eram miſſurus domeſticos tabellarios: i. e. Intra paucos dies. Cic. 2. Fam. 6.
In paucis diebus, quam Capreas attigit, &c. Suet. Tiber. 60. i. e. Paucis poſt diebus, quam.
Paucis interpoſitis diebus iterum, &c. Cic. de Clar. Orat. 86.
Paucorum menſium ſunt relictæ reliquiæ. Plaut. Moſt. 1. 1. 78.
Paucis menſibus. Cic. 3. Q. frat. 1. Spero paucis menſibus opus Diphili perfectum fore.
Pauci, apud antiquos pro Bonis ponebantur, ut Multi pro Malis auctore Nonio 12. 4. Cic. in Orat. 13. Jactationem habuit in populo, nec paucorum judicium reprehenſionemque pertimuit. conf. MULTUS.
Compar. Liv. 24. 42. Hoſtium pauciores ſuperfuerant.
Pauciores dies. Paul. in l. 2. D. de jur. deliberandi.
Superl. Plin. lib. 10. cap. 59. Anſeres alias plurima ova ſedecim, pauciſſima ſeptem. Celſ. 7. 2. Quam pauciſſimæ plagæ.

PAUCIES, [παυράκις] pro Raro dici (inquit Non. 2. 681.) veterum auctoritas docet. Titinn. Gemina, Tuam etiam uxorem paucies videbo. Cœl. Annal. lib. 6. Conſulto non paucies arceſſitum. Paul.

PAUCĬTAS, ātis. f. [ὀλιγότης] Cic. 1. de Invent. 32. Paucitas in partitione ſervatur. Idem 2. Fam. 10. De pantheris per eos, qui venari ſolent, agitur mandato meo diligenter: ſed mira paucitas eſt, & eas, quæ ſunt, valde ajunt queri, &c.
Amicorum paucitas. Cic. Anteq. iret in exſil. 12.
Definita numero & paucitate genera. Cic. 2. de Orat. 145.
Ad paucitatem redigi. Curt. 3. 3. extr.
Paucitate ſuorum erubeſcere. Idem 4. 5. 4. conf. Nep. 14. 7. 5. & 16. 2. 3.

PAUCĬLŎQUIUM, i. n. [παυρολογία] Multiloquio contrarium. Plaut. Merc. 1. 1. 31.

> Inhæret etiam aviditas, deſidia, injuria,
> Inopia, contumelia, & diſpendium,
> Multiloquium, pauciloquium.

PAUCŬLUS, a, um. dimin. [πάνυ ὀλίγος] Ter. Heaut. 4. 6. 24.

> Quod imperabit facito: loquitor paucula.

Cic. 9. Att. 15. Q. Voluſium, tui Tiberii generum, certum hominem, ſed mirifice abſtinentem, miſi in Cyprum, ut ibi pauculos dies eſſet.
Cetera de genere horum paucula. Lucret. lib. 2. 104.

PAUXILLUS, a, um. Adj. [ὀλίγος ἴσος] dimin. a Paulum. Plaut. Aul. 1. 2. 34. Pauxillum parvi facere. Idem Pœn. 3. 1. 62. Res pauxilla eſt.
Oſſa pauxilla & minuta. Lucret. lib. 1. 835.
Seminibus perquam pauxillis creata. Lucret. lib. 3. 230.
Viſcera pauxilla. Lucret. lib. 1. 837.

PAUXILLO, ablativus per ſe Adverbii vicem ſuſtinet, non ſecus ac Paullo. Celſ. 5. 28. 18. Medium habet pauxillo levius. Afran. apud Chariſ. p. 192. Pauxillo prius me convenit.

PAUXILLUM, Adv. [ἐπ' ὀλίγον] Parum admodum. Plaut Capt. 1, 2. 73.

> — ſed ſi pauxillum potes
> Contentus eſſe. E. næ perpauxillum modo.

Eſſe, Edere, ut vult Gronov. q. V.

PAUXILLULUS, a, um. Adj. dimin. a Pauxillus. Plaut. Rud. 4. 3. 58. Hoc colore capiuntur pauxilluli. Idem Stich. 1. 3. 9.

> At ego non pauxillulam in utero geſto famem.

conf. ibid. 2. 1. 115. & Truc. 5. 1. 48. Ter. Phorm. 1. 1. 3.

> Jampridem apud me reliquum pauxillulum
> Nummorum, id ut conficerem, &c.

Gell. lib. 20. cap. ult. Conſiderent an minutæ illæ admonitiones pauxillulæ, &c.

PAUXILLULUM, Adv. Sidon. 2. 9. Cum vel pauxillulum bibere deſiiſſet. Idem 8. 3. Sepone paxillulum declamationes.

PAUSILLULUM etiam legitur apud Plaut. Rud. 3. 4. 24.

> Occipito modo illis afferre vim joculo pauſillulum.

conf. PUSILLUS.

PAUXILLĀTIM, Adv. pro Paululum, ſenſim, pedetentim. Plaut. Rud. 4. 2. 24.

> Pauxillatim pollicitabor pro capite argentum, ut ſim liber.

Idem Epid. 2. 2. 63.

> Cœpi rurſum vorſum ad illas pauxillatim accedere.

PAUXILLISPER, aliud Adv. a Pauxillo. Plaut. Truc. 5. 21.

> Plus decem pondo amoris pauxilliſper perdidit.

i. e. Per particulas. Non. 2. 670. conf. PARUMPER.

PAVEFACIO, PAVEFIO, PAVENTIA, V. PAVEO.

PĂVEO, āvi, in Compoſ. [ὑποφοβοῦμαι] ēre. Timere. Plaut. Curc. 2. 1. 10.

> Paves, paraſitus quia non rediit Caria.

Paveo ne, vel Ut. Ter. And. 2. 2. 12.

> Id paves, ne ducas tu illam: tu autem, ut ducas. C. rem tenes.

Pectora pavent metu. Ovid. 9. Met. 581.
Animus pavet apud conſilium illud pro reo dicere. Cic. 5. Philip. 12.
Noctem pavere. Cic. 2. Tuſc. 23.

> — navem ut horriſono freto
> Noctem paventes timidi adnectunt navitæ.

Ex poeta.
Pugnam pavere. Lucan. lib. 7. 102.
Pavere plus eſt quam Timere. Tacit. 4. Ann. 70. Id ipſum, inquit, paventes, quod timuiſſent. Nempe quia timor, quem animo conceperant, aſpectu augebatur.
Paveo, cum accuſativo. Plin. in Paneg. cap. 69. extr. Illos poſteros libertatis nec terret Cæſar, nec pavet.
Pavet acres agna lupos. Hor. Epod. 12. 25.
Pavendo, [τῷ ὑποφοβεῖσθαι] Lucan. lib. 1. 479.

> — ſic quiſque pavendo
> Dat vires famæ.

Paveri frumenta dicebant antiqui, Quæ de vagina non bene exibant. Feſtus. V. Paverus in PAVIO.

PAVENS, entis. Partic. [ὑποφοβούμενος] ut, Rerum novitate pavens juvenis. Ovid. 2. Met. 31.
Agna pavens. Ovid. 6. Met. 547.
Equi terrore paventes. Ovid. 2. Met. 498.
Feminæ paventes. Tacit. 15. Ann. 38. 4.
Non paventis funera Galliæ. Hor. 4. Carm. 14. 49.
Clamor paventium. Liv. 37. 42.

PAVENDUS, a, um. Partic. [ὑποφοβητέος] Plin. lib. 8. cap. 23. Nec pedibus pavendas tantum ſerpentes, ſed & miſſili volare tormento.

PAVESCO, [ὑποφοβοῦμαι] ĕre. Idem quod Pavere, niſi frequentia ſignificationem augeat. Gell. lib. 19. cap. 1. Rebus forte id genus, quibus dixi, obortis, paveſcere ſenſim, & quaſi albeſcere, non inſipientis eſſe hominis, neque ignari putemus.
Bellum paveſcere. Tacit. 1. Ann. 4. 2.
Deum paveſce. Sil. 16. 128.
Nomina inania legionum paveſcere. Tacit. 4. Hiſt. 14. 7.
Prodigia paveſcere. Sil. lib. 16. 128.

PAVĬBUNDUS, a, um. Adj. Arnob. lib. 7. p. 221. Pavibundæ trepidationes.

PAVENTIA, Dea, ab antiquis conſtituta, ut averteret pavores ab infantibus: atque inde etiam appellata, auctore D. Auguſt. Civ. Dei, 4. 11. conf. Gyrald. Synt. Deor. 1. 156.

PAVOR, ōris. m. [πτόα, πτοιά, πτόησις, δεῖμα] eſt (inquit Cic. 4. Tuſc. 19.) Metus loco movens mentem. Cæſ. 2. Bell. Gall. 13. Prius quam ſe hoſtes ex pavore ac fuga reciperent.
Pro Religione poſuit Sil. 3. 215. Ubi Dan. Heinſ. not. V.
Liber pavore. V. LIBER, adj.
Adverſorum pavor. Sil. lib. 8. 76.
Anceps pavor. Valer. 3. Argon. 73.
Cæcus. Valer. 7. Argon. 147.
Circumfuſus. V. CIRCUMFUNDO.
Confuſior. V. CONFUNDO.
Falſus. Tacit. 4. Hiſt. 38.
Gelidus. Lucret. lib. 3. 306.

> Nec gelidi torpet telis perfixa pavoris.

Horribilis. Lucret. lib. 5. 1218.

> — cui non conrepunt membra pavore
> Fulminis horribili?

Horridus. Senec. Herc. OEth. 1.
Humilis. Virg. 1. Georg. 331. h. e. Humiles efficiens.
Lymphaticus. V. LYMPHA.
Avertit pavor. Sil. 15. 722.
Cepit me pavor. Liv. 24. 42.
Deponere pavorem. Ovid. 10. Met. 117.
Danda venia eſt tantorum pavorum. Lucan. lib. 1. 516.
Excutit ingens ſomnos. Senec. Octav. 4.
Expectorat pavor ſapientiam mihi omnem ex animo. Cic. 3. de Orat. 152, & 4. Tuſc. 19. Ex Enn.
Exſultat pavor. Lucret. lib. 3. 142.
Incutere pavorem. V. INCUTIO.
Inducere. Tacit. 4. Hiſt. 38. 1.
Injicere. V. INJICIO.
Inſinuat novus pavor per pectora tremefacta. i. e. Inſinuatur. Serv. Virg. 2. Æn. 229.
Lenire. Sil. lib. 8. 77.
Occupat artus gelidus pavor. Lucan. lib. 1. 246. Liv. 24. 40.
Pulſans corda haurit. Virg. 3. Georg. 106.
Raptat ſacer pavor corda effera. Valer. 1. Argon. 798.
Reliquit oſſa. Virg. 3. Æn. 57.

PAVOR & Pallor, Dei a Tullo Hoſtilio figurati & culti. Auguſt. Civ. Dei, 6. 10. Hoſtilius certe Rex deos & ipſe novos Pavorem atque Pallorem propitiandos non introduceret, ſi Felicitatem Deam noſſet & coleret. Liv. 1. 27. & Lactant. 1. 20. conf. Lex. Pitiſc.

PAVORII & PALLORII dicti ſunt Salii inſtituti ab Hoſtilio rege. V. Salii in Lex. Pitiſc.

PAVĬDUS, a, um. Adj. [δειλός] Qui ſemper timet, inquit Servius. Plin. lib. 11. cap. 37. Nutantes aures pavidis equis. Virg. 8. Æn. 489.

> Stant pavidæ in muris matres.

Ut ab Aveo, Avidus. H. St. a Cupio, Cupidus; a Langueo, Languidus &c.
Aures. Ovid. 3. Epiſt. 59.
Aves pavidas terrere. Ovid. 1. Faſt. 400.
Cervi formidine pavidi. Virg. 3. Georg. 372.
Formido. Ovid. 2. Met. 66.
Fuga. Sil. lib. 13. 133.
Furtum. Lucan. lib. 2. 168.
Leporem captare. Hor. Epod. 2. 35.
Mentes. Tibull. lib 3. 4. 8.
Metus pavidus, ab effectu, quia pavidos facit. Ovid. 1. Faſt. 16.
Pecus, Oves. Ovid. 2. de Arte Am. 148.
Relligiones. Lucret. lib. 2. 43.
Urbs. Virg. 9. Æn. 473.
Vultus. Ovid. 2. de Pont. 8. 39.
Pavidiſſimus, ſuperl. [δειλότατος] Sil. lib. 10. 65.

> — talin', pavidiſſime, dignum
> Me vita, pulchraque indignum morte putaſti?

PAVĬDE, Adv. [δειλῶς] Timide, meticuloſe. Liv. 5. 39. Nequaquam tamen ea nocte &c. ſimilis illi, quæ ad Alliam tam pavide fugerat, civitas fuit.

PAVĬTO, [πτύρομαι] āre. frequent. Valde pavere, timere, vel valde frigere. Ter. Hec. 3. 1. 40. Uxorem Philumenam pavitare neſcio quid dixerunt. Ubi Donat. Pavere & Timere, & ad corporis, & ad animi perturbationem veteres referebant. Virg. 6. Æn. 498.

> Vix adeo agnovit pavitantem, & dira tegentem
> Supplicia.

Pueri in tenebris pavitant. Lucret. lib. 2. 57.

PAVĬTANS, antis. Partic. [πτυρόμενος] Valer. 7. Argon. 410. Virg. 2. Æn. 107.

> Proſequitur pavitans, & ficto pectore fatur.

Sil. 11. 24.

> Juravit pavitans Tyrio ſua prælia Marti.

PAVITĀTIO, ōnis. f. Apul. de Mundo, p. 65. Elmenh. Palmatiæ appellantur, quorum pavitatione illa, quæ trepidant, ſine inclinationis periculo nutant. [Videtur eſſe a PAVIO.

PAVĔFĂCIO, ĕre. Gloſſ. vet. Δειλοποιῶ, Pavefacio.

PAVEFĪO, [πτοοῦμαι] ĕri. Paventem fieri. Gell. lib. 19. cap. 1. In tanta violentia tempeſtatum videor paulum pavefactus. Sil. 6. 178. Pavefacti corde.
Corpora pavefacta. Ovid. 15. Met. 636. al. Pectora.

PAVE-

Paverus, Pavicula, Paviculo, Pavimento, Pavimentum, V. pavio.

Pavio, īvi, ītum, [παίω] īre. Ferire, percutere, tundere. Sumptum a Græcis, qui παίειν dicunt Percutere. Cic. 2. de Divin. 73. Sed quia quum paſcuntur, neceſſe eſt aliquid ex ore cadere, & terram pavire, terripavium primo, poſt terripudium dictum eſt: hoc quidam jam tripudium. Cato R. R. cap 18. Ubi ſtructum eſt, pavito, fricatoque, oleo perungito, uti pavimentum bonum ſiet. V. pavimentum. conf. Columel. lib. 1. cap. 6.

Pavītus, a, um. Partic. ut, Pavita & complanata terra. Plin. lib. 9. cap. 10.

Pavitatio, V. in paveo.

Pavīmentum, i. n. [ἔδαφος, βηλὸς, δάπεδον, οὖδας] Ipſum domus ſolidamentum ſive incruſtatio, quam gradiendo calcamus. Dictum a paviendo, id eſt tundendo, ſive feriendo: quod dum fiunt pavimenta, pluribus ſimul diebus feriuntur & tunduntur, ut ſolidiora ſint, & ne rimas faciant. Juven. 14. Sat. 60.

Verre pavimentum, & nitidas oſtende columnas. Cato R. R. cap. 18. Pavimenta ad hunc modum facito. De teſta arida pavimentum ſtruito: ubi ſtructum eſt, pavito, ſiccatoque oleo, ut pavimentum bonum fiet. Plin. 2. Epiſt. 1. Per læve & lubricum pavimentum, fallente veſtigio, cecidit.

Barbarica pavimenta. V. barbarus.

Pavimenta & porticus habet villa. Cic. 3. Q. frat. 1.

Compoſtæ arte pavimento lexeis. Cic. 3. de Orat. 169. Ex Lucil.

Facere pavimenta. Cic. 3. Quint. frat. 1.

Natabant pavimenta vino: madebant parietes. Cic. 2. Philip. 105.

Pavimentorum genera multa fuerunt apud veteres. Erant enim Lithoſtrota, parvulis coagmentata cruſtis, ſive teſſellatis lapillis ſtructa: Erant & Subdialia a Græcis inventa, quæ ſub dio erant, & in aperto; quæ ubi imbres gelant, minus ſunt utilia: Erant & Aſarota, de quibus Papin. 1. Silv. 3. 56.

— ſubierantque novis aſarota figuris. Plin. appellat Euſarota: quoniam purgamenta cœnæ in pavimenta everri ſolent. εὖ Græce dicitur bene: σαίρω, verro. Fuerunt & Pavimenta barbarica ſubtegulanea, ſcalpturata, & Græcanica. V. Plin. lib. 36. cap. 25.

Pavimenta Pœnica, inquit Feſtus, marmore Numidico conſtrata ſignificat Cato, quum ait in ea, (oratione) quam habuit, nequis Conſulbis, fieret, Dicere poſſum quibus villæ, atque ædes ædificatæ, atque expolitæ maximo opere, citro atque ebore, atque pavimentis Pœnicis ſtent. V. numidia.

Pavimenta ſectilia & teſſellata. V. Sectilis, in seco; & Teſſellatus, in tessera, vel lithostrota, ſ. l.

De luxu veterum in pavimentis, V. Caſaub. ad Suet. Cæſ. cap. 47.

De Pavimento præterea Cauneo, ceroſtroto, contignato, incerto, muſivo, ordinario, plano pede, puro, reticulato, ſcalpturato, ſegmentato, teſtaceo, V. Lex. Pitiſc.

Pavimento, āre. Pavimentum facere, ſeu pavimento ſternere. Plin. lib. 27. cap. 4. Ergo pavimentandum ubi ſata ſit, cenſent, ut lacrima non abſorbeatur.

Pavimentatus, a, um. Partic. Cic. pro Domo 116. In palatio, pulcherrimo proſpectu, porticum cum conclavibus pavimentatam trecentûm pedum concupierat. Idem 3. Q. frat. 1. 1.

Pavĭcŭla, æ. f. Inſtrumentum quo coæquatur & condenſatur terra arearum. A paviendo dicitur. Cato R. R. cap. 129. Ubi bene comminuta terra fuerit, & amurcam combiberit, cylindro aut pavicula coæquato. Idem cap. 91. Columel. lib 2. cap. 20. Tum area æquata paviculis, vel molari lapide condenſetur. conf. Salmaſ. Exerc. Plin. p. 41.

Pavicŭlo, vel Paviclo, āre. Pavicula planare. Gloſſ. Lat. Gr. Paviclat, πηδίζει, ἐδαφίζει.

Pavĕrus, a, um. Adj. Multum tritus. ut, Pavera frumenta, quæ vix e glumis ſuis evaginari poſſunt. Feſt. V. Scalig. Catalect. p. 61. & Ferrar. de R. Veſt. 1. 2. 11. Al. Paveri. q. V.

Pavitensis, e. Adj. ut, Pavitenſis veſtis, contraria Levidenſi, quod graviter preſſa & calcata ſit. Iſidor. 19. 22.

Paulatim, Paulisper, Paulum, Paululum, Paulus. V. parum.

Paulus, [Παῦλος] cognomen gentis Æmiliæ de quo vide in æmilius.

Prodigus Paulus magnæ animæ. Hor. 1. Carm. 12. 38. de L. Æmilio Paulo, qui pugna Cannenſi cecidit.

Belligeri ſublimis regia Pauli. Stat. 1. Silv. 1. 30.

Sergius Paulus, & Paulus Apoſtolus, qui etiam Saulus. in N. T.

Paulus Caſtrenſis Juriſconſultus Patavii, Florentiæ & Bononiæ jura interpretatus eſt: editiſque Commentariis ſuis, Patavii anno 1437. prid. Kalen, Mar. vitæ ſupremum diem confecit.

Pāvo, ōnis. com. [ταὼς] Avis vulgo nota. Quam deſcribit his Plin. lib. 10. cap. 20. In his pavonum genus, cum forma, tum intellectu ejus & gloria. Gemmantes laudatus expandit colores, adverſo maxime ſole, quia ſic fulgentius radiant. Et paulo poſt, Ab auctoribus non glorioſum tantum animal hoc traditur, ſed & malevolum, ſicut anſer verecundum. Cic. 3. de Fin 18. Alia autem nullam ob utilitatem quaſi ad quendam ornatum, ut cauda pavoni, plumæ verſicolores columbis, viris mammæ atque barba.

Pavo regia, Junoni Reginæ ſacra. Auſon. Epiſt. 20. 9. ad Paulin.

Nec, quia mille annos vivit Gangeticus ales,
Vincit centum oculos, regia pavo, tuos. Al. Regie.

Caudaque pavonis, larga cum luce repleta eſt. Lucret. 2. 805.

Tam nuper pictis cæſo pavonibus Argo. Ovid. 2. Met. 533.

Avis Junonis, & Junonia dicitur. Ovid. 1. de Arte Am. 627. & Juven. 7. Sat. 30. De ea vide Hor. 2. Serm. 2. 33. ſq. vel Turneb. Adverſ. 7. 20.

Pavo maſculus. Columel. lib. 8. cap. 11.

Pavo femina. Columel. lib. 8. cap. 11.

Lepor pavonum. Lucret. lib. 2. 501.

Pictus pavo. Ovid. 2. Met. 533.

Crudus. V. crudus.

Pavus, i. m. Idem. Gell. lib. 7. cap. 16. Pavus e Samo præſtantior eſt.

Pava, æ. f. [ταὼν] Pavonis femina. Auſon. Epigr. 68. utrumque conjungens,

Pavaque de pavo conſtitit ante oculos.

Pavōnācеus, Adj. [ταωνώδης] Plin. lib. 36. cap. 22. Ut ſi libeat, ad quæ vocant pavonacea tegendi genera. Quo in loco quidam legunt Pavimentata tegendi genera, hoc eſt Pavimentorum more conſtructa, cujuſmodi

permulta hodie videmus. Sed Harduinus ſequitur priorem lectionem.

Pavonīnus, a, um. Adj. [ταώνινος] Quod ex pavone eſt. ut, Pavoninum ovum. Columel. lib. 8. cap. 5. Pallad. 1. 30. Petron. cap. 33.

Pavonius, a, um. [ταώνειος] aliud Adj. idem ſignificans. ut. Pavonia ova. Varr. 2. de R. R. cap. 9. Caſtigatiora exemplaria habent Pavonina.

Pavor, Pavorii, V. paveo.

Pauper, ĕris. Adj. c. [πένης, ἄπορος] notæ ſignificationis. Dicitur a Parvo lare. Cic. in Parad. 6. Non modo non copioſi ac divites, ſed etiam inopes ac pauperes exiſtimandi ſunt. De improbis & avaris.

Pauper, a paulola re. Varr. lib. 4. de L. L. 17.

Pauper & Egens. Ovid. Rem. amor. 748.

Nempe quod alter egens, altera pauper erat.

Lingua pauper. Sidon. 1. Epiſt.

Res pauperes. Plaut. Rud. 5. 1. 17.

Turba pauperiorum. Hor. 1. Serm. 1. 111.

Ambitioſi pauperes. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Eſuriens pauper. Martial. lib. 9. 82.

Facere pauperem. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 2.

Pauper ubique jacet. Ovid. 1. Faſt 218.

Pauperis eſt numerare pecus. Ovid. 13. Met. 824.

Meo ſum pauper in ære. Hor. 2. Epiſt. 2. 12. i. e. Pauper quidem ſum; ſed tamen in meo ære, non in alieno conſtitutus. id eſt, nulli quicquam debeo. Porphyr. V. æs.

Congeſto pauper in auro. Sen. Herc. fur. 3.

Pauper, cum genitivo poſitum: ut, Argenti & auri pauper. Hor. 2. Serm. 3. 142.

Aquæ pauper Daunus. Hor. 3. Carm. 30. 11.

Colonus pauper ruris. Hor. 1. Carm. 35. 6.

Agri pauperis cuſtos. Tibull. lib. 1. 1. 25.

Cultus pauper. Tibull. lib. 1. 10. 19.

Domus. Virg. 12. Æn. 519.

Eloquentia pauper & jejuna, per translationem, pro Inope & jejuna. Quintil. lib. 10. cap. 5.

Honos. Stat. 5. Theb. 513.

Horti pauperis cuſtos. Virg. 7. Ecl. 34.

Incola. Ovid. 3. Triſt. 10.

Tecto ſub paupere. Hor. 1. Epiſt. 10. 32.

Terra. Virg. 6. Æn. 811.

Vena pauperiore fluit carmen. Ovid. 4. de Pont. 2.

Vena paupere manat ingenium. Ovid. 2. de Pont. 5.

Voluntas nec iners, nec pauper. Ovid. 8. Met. 678.

Pauper diviti dans petit. Proverbium accommodari poterit ad illos, qui pauperes munuſculis quibuſdam captant divites, ad eum modum liberalitatem illorum velut elicientes. Neque enim hoc eſt dare munus, ſed flagitare.

Aliquando Pauper flectitur in a, um: ſed raro. Plautus Paupera dixit in Fragm. unde Franciſc. Fabricius apud Ter. Andr. 4. 6. 2. legit Paupera vivere. Et ſimiliter Commodian. Inſtruct. 71. Soror paupera. Et Cæl. Aurel. Tard. 1. 1. Caput carnibus pauperum dixit. i. e. Carens. τὸ Paupera tamen Latine dici negare videtur. Varr. L. L. 7. 39.

Compar. Pauperior. Ulpian. in l. Nec ei permittitur. §. ultimo. D. de adoptionib. Interdum & ditiorem permittitur adoptare pauperiori. conf. Ovid. & Hor. ſupra.

Superl. Pauperrimus. [πενέστατος] Varr. l. c. Plin. lib. 24. cap. 1. Quum remedia vera quotidie pauperrimus quiſque cœnet. Val. Max. 4. 3. 6. Fabricius cenſu par unicuique pauperrimo. conf. Cic. 2. Verr. 15.

Bonorum pauperrimus. Hor. 1. Serm. 1. 79.

Paupercŭlus, a, um. Adj. dimin. [πτωχὸς] Ter. Heaut. 1. 1. 44.

Eſt e Corintho hic advena anus paupercula. Varr. 1. de R. R. cap. 17. Ut plerique pauperculi cum ſua progenie.

Mater paupercula. Hor. 1. Epiſt. 18. 46.

Res paupercula. Plaut. Perſ. 3. 1. 17.

Pauperius, Adv. compar. Tertull. de Cultu. Fem. 2. 11.

Paupertas, ātis. f. [πενία] Ipſa pauperis conditio. Cic. 3. Tuſc. 57. Ut de paupertate nonnunquam, cujus onus diſputando levamus, docentes quam parva & quam pauca ſint, quæ natura deſideret.

Paupertas, Egeſtas, Mendicitas. Cic. in Parad. 6. Itaque iſtam paupertatem, vel potius egeſtatem ac mendicitatem tuam, nunquam obſcure tuliſti.

Pudor paupertatis. Hor. 1. Epiſt. 19. 24.

Audax paupertas. Hor. 2. Epiſt. 2. 51. Audacem paupertatem appellavit aptiſſimo & veriſſimo epitheto: nulla enim res eſt, quæ magis impellat homines ad facinus, injuriamque alteri inferendam, quam paupertas. Non male igitur Plato lib. 8. de Repub. Perſpicuum eſt (inquit) qua in civitate mendicos videris, in ea civitate, fures, crumenarum ſectores, ſacrilegos, & omnium hujuſmodi malorum opifices latitare.

Certiſſima paupertas. Columel. lib. 12. cap. 2. Nam vetus eſt proverbium, paupertatem certiſſimam eſſe, quum alicujus indigeas, uti eo non poſſe, quia ignoretur ubi projectum jacet quod deſideratur. Hactenus Columella. Sentit autem, ni fallor, ſiquis habeat domi, quod quum utendum eſt, inveniri non poteſt, eum magis egere eo quod habet, quam ſi non haberet. Etenim qui non habet, rogat alicunde commodato: qui habet, ubi ventum eſt ad articulum, quo ſit utendum: nec ſuum habet, quod ubi ſit, neſcit: nec alienum habet quo poſſit uti. Eraſmus.

Contracta in paupertate ſolutus. Hor. 1. Epiſt. 5. 20.

Fecunda virorum paupertas fugitur. Lucan. lib. 1. 166. i. e. Quæ viros magnos produxit.

Horrida paupertas. Lucret. lib. 6. 1280.

Infelix. Juven. 3. Sat. 152.

Sæva. Hor. 2. Carm. 12. 43.

Sobria. Claud. de 4. Conſ. Hon. 411.

Defendere cauſam paupertatis. Cic. 5. Tuſc.

Effecere levem paupertatem ferendo. Ovid. 8. Met. 633.

Levare paupertatem alicui. V. levis.

Ornari patientia paupertatis. Cic. 2. de Lege Agrar. 63.

Vivimus ambitioſa paupertate. Juven. 3. Sat. 182.

Paupertates, nove poſitum numero plurali. Varr. de Vit. popul. Roman. lib. 11. Quid inter hos Joves interſit, & eos qui ex marmore, ebore, auro nunc fiunt, potes animo advertere, & horum temporum divitias, & illorum paupertates. Non. 2. 714.

PAUPERTAS, Dea, V. PENIA.

PAUPĔRIES, ēi. f. [πενιχρότης] Idem quod Paupertas. Hor. 2. Serm. 7. 84.

Quem neque pauperies, neque mors, neque vincula terrent. Virg. 6. Æn. 437.

— quam vellent æthere in alto
Nunc & pauperiem & duros perferre labores.

Magnum pauperies opprobrium. Hor. 3. Carm. 24. 42.
Abacta pauperies. V. ABIGO.
Aſpera. Claud. de Bell. Get. 633.
Immunda pauperies domus. Hor. 2. Epiſt. 2. 199.
Importuna. Hor. 3. Carm. 16. 37.
Proba. Hor. 3. Carm. 29. 56.
Inferre aliquem in pauperiem. V. INFERO.
Pati anguſtam pauperiem. Hor. 3. Carm. 2. 1.
Duram pati. Hor. 4. Carm. 9. 49.
Perferre pauperiem & duros labores. Virg. 6. Æn. 437.
Tolerare iniquam. Claud. 2. in Eutrop. 208.
Pauperies, antique Damnum dicitur quod quadrupes facit. Paul. Hinc tit. in Pandectis, Si quadrupes pauperiem feciſſe dicatur. i. e. Feciſſe damnum. conf. Juſtin. Inſt. 4. 9. vel Lex. Pitiſc.

PAUPERTĪNUS, a, um. Adj. [πενιχραλέος] Idem quod Pauper. Varro de Vita popul. Rom. lib. 1. Quod ſi paupertina ſint ſine elegantia, ac cum caſtimonia. Non. 2. 715.
Cœnula paupertina. Apul. Met. 3. p. 135. Elmenh.
Calamus paupertinus. Sidon. 2. Epiſt. 10.
Cor paupertinum. Arnob. lib. 6. adverſ. Gentes.
Ingenium paupertinum. Symmach. 1. Epiſt. 14.
Litteræ paupertinæ. Gell. Noct. Attic. lib. 14. cap. 6.
Vide in Indice Hiſt. Rom. Francf. H. St.

PAUPĔRO, [πενιτεύω] āre. Pauperem reddere, antique. Plaut. Pſeud. 4. 7. 27.

Boni viri me pauperant, improbi alunt. Hor. 2. Serm. 5. 35.
Eripiet quivis oculos citius mihi, quam te
Contemptum caſſa nuce pauperet.

Merx dominum pretio pauperat. Plaut. Mil. 3. 1. 131.
Fures a republica repellendos & pauperandos eſſe dixit Alex. Severus, auctore Lamprid. cap. 22. vit. conf. Non. 2. 679.

PAUPERATUS, a, um. Partic. Sidon. 6. Epiſt. 12. Defectio civium pauperatorum. Firmic. Pauperatus luminibus. i. e. Privatus.

PAUSA, æ. f. [παῦσις] eſt Quies alicujus rei, ut ait Non. 2. 686. Lucil. lib. 1. Sat.

Hæc ubi dicta dedit, pauſam facit ore loquendi. Sæpius occurrit apud Apul. Met. Antiquum eſt.

Frigida pauſa vitæ, Mors. Lucret. lib. 3. 944.
Interjecta pauſa vitæ. Lucret. lib. 3. 872.
Dare pauſam alicui. Lucret. lib. 2. 118.
Fecere pauſam fremendi. Ennius apud Varr. lib. 6. de L. L. 5.
Facta pauſa eſt. Gell. 9. 13.
Pauſam ſtare fragori. Lucret. lib. 1. 748.

PAUSĀRIUS, i. m. Qui pauſam voce deſignat. Senec. Epiſt. 57. Sic me ad omnia duravi, ut audire vel pauſarium poſſim, voce acerbiſſima remigibus modos dantem. i. e. Significantem quando vel intendere, vel remittere conatum debeant. V. Commentatt. ad Ovid. 3. Met. 619. & Lex. Pitiſc.

PAUSO, [παύομαι] āre. Quieſcere. Plaut. Trin. 1. 2. 150.

Pauſa, viciſti caſtigatorem tuum. Gloſſ. L. G. Pauſat, ἀναπαύεται, καὶ ἀναπαύει. Cæl. Aurel. Tard. 1. 1. 16. Cum capitis pauſaverit dolor. Vet. Inſcript. apud Gruter. p. 1050. n. 9. AVRELIVS EVSEBIVS MATRI CONTRA VOTVM FIDEL. PAVSANT.

PAUSANS, antis. Partic. Cæl. Aurel. Acut. 3. 21. 212. Idem Tard. 5. 10. 116. Commodian. Inſtruct. 42. p. 56.

PAUSATUS, a, um. Partic. Arnob. lib. 5.

PAUSATIO, ōnis. f. Plin. Valer. 1. 41. Poſt pauſationem prandii.

PAUSĀBILIS, e. Adj. Cæl. Aurel. Acut. 2. 13. Pauſabilior inſpiratio. i. e. Mitior. [Immo Lentior, majoribus intervallis reſpirationis.

PAUSANIAS, æ. m. [Παυσανίας] Cleombroti filius, Lacedæmoniorum dux, res multas bello feliciter pro Lacedæmoniis geſſit: contraque Athenienſes, qui bellum excitaverant, miſſus, eos pacatos reddidit, ejectis ex urbe decem tyrannis. Poſt etiam rebus Perſicis ſtudens, quum eſſet Byzantii, paulatim ad tyrannidem pervenit, ſtipatoribus Phœnicibus & Ægyptiis, tum veſte menſaque Perſica utens, Xerxis inſuper filia ſibi matrimonio juncta. Quare in judicium vocatus, fugit in templum Minervæ, ubi & interfectus eſt. Cadaver in barathrum ejectum. Ex Thucydide & Suid. conf. Nep. in Vita ejus & Traſyb.
Pauſanias, Macedo adoleſcens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primis pubertatis annis ſtuprum per vim paſſus ab Attalo fuerat: &, quod deterius eſt, convivis uti ſcortum ultro oblatus. De qua injuria apud Philippum ſæpe quæſtus, quum eum ridentem facinus videret, iram in eum convertit, & ultionem, quam ab inimico non poterat, ab iniquo judice exegit. V. Juſtin. lib. 9. cap. 6. & 7.
Pauſanias, alius fuit Cæſarienſis hiſtoricus, qui Geographiam ſcripſit univerſæ Græciæ, cum ejus hiſtoriis, quæ hodie exſtant. Romæ vixit ſub Hadriano Imp. V. Voſſ. de Hiſt. Græc. 2. 14. & Fabric. Bibl. Gr. 4. 15.

PAUSIA, vel PAUSEA, æ. f. Olivæ genus: quod non niſi paviendo, hoc eſt tundendo oleum emittat. Columel. lib. 5. cap. 8. Olearum ſicuti vitium, plura genera eſſe arbitror: ſed in meam notitiam decem modo pervenerunt, pauſia, algiana, &c. Virg. 2. Georg. 86.

— & amara pauſia bacca. h. e. Viridi, inquit Servius; nam ex pauſia viridi exprimitur oleum. V. Plin. 15. 3.

PAUSIAS, æ. m. [Παυσίας] Sicyonius pictor, lacunaria & cameras pingere inſtituit. Amavit & Glycerium municipem ſuam, inventricem coronarum, unde paupertatem illa ſuſtentavit. Hanc pinxit ſedentem cum corona: quæ tabula, appellata eſt στεφανοπλόκος, id eſt Coronam texens. Hujus tabulæ exemplar L. Lucullus duobus talentis emit Athenis. Auctor Plin. lib. 35. cap. 11.

PAUSIĂCUS, a, um. Adj. [Παυσιακὸς] Hor. 2. Serm. 6. 95.

Vel quum Pauſiaca torpes, inſane, tabella.

PAUSICAPE, [παυσικάπη] Machina quædam orbicularis erat, quæ collo molentium ſervorum inſerebatur, ne polentam comederent, neve manus ori admovere poſſent. Miſeri enim illi piſtores ſervi, inter agandas molas, quum famelici eſſent, furtim ſoliti erant de polenta, id eſt de hordei farina eſitare. Julius Pollux lib. 7. ſ. 20. Τὸ γε μὲν τοῖς οἰκέταις τοῖς ἔνδον ἐργαζομένοις, ὑπὲρ τοῦ μὴ κλέπτειν τῶν ἀλφίτων, περιτιθέμενον παυσικάπη ὀνομάζεται, τροχοειδὲς μηχάνημα ὄν, τῷ τραχήλῳ περιαρμοζόμενον, ὡς ἀδυνατεῖν τῷ στόματι τὰς χεῖρας προσάγειν.

PAUSĬLȲPUM, [Παυσίλυπον] villa eſt Campaniæ ab amœnitate dicta, ἀπὸ τῆς παύσεως τῆς λύπης. hoc eſt, a Curæ mærorisque ceſſatione. Plin. lib. 9. cap. 53. Pauſilypum villa eſt Campaniæ, haud procul Neapoli. Idem lib. 3. cap. 6. Iter Pauſilypum & Neapolim, Megaris.

PAUSILYPUS, [παυσίλυπος] Poculum erat in conviviis tertium Jovi ſervatori dicatum: ita dictum, quod curas abigeret. Quin etiam Jovem ipſum Sophocles Pauſilypum appellat.

PAUSINUS, Flumen in Illyrico. Plin. lib. 3. cap. 21.

PAUSO, V. PAUSA.

PAUSON, [Παύσων] Pictor quiſpiam fuit inſigni tenuitate, quemadmodum apud Juvenalem Codrus. Hinc natum ferunt proverbium, in mendicos jactari ſolitum, Pauſone mendicior. Meminit hujus Pauſonis Ariſtoph. in Pluto.

PAUSUS, i. m. Deus videtur fuiſſe qui pauſam afferret & quietem, quem bellis adverſarium, repugnantiſque Bellonæ poteſtatis fuiſſe ſuſpicamur ex Arnobio lib. 1. ſic ſcribente, Qui Faunos, qui fatuas, civitatumque genios, qui Pauſos reverentur atque Bellonas. conf. Turneb. 15. Adverſ. 21.

PAUTALIA, æ. f. Thraciæ urbs. V. Spanh. de Uſu Numm. diſſ. 4. p. 219.

PAVUS, V. PAVO.

PAUXILLATIM, PAUXILLUM, PAUXILLUS, V. PAUCUS.

P A X

PAX, ācis. f. [εἰρήνη] notæ ſignificationis, a Pactione dicitur, ut ait Ulpianus, D. de pactis l. 1. quod a verbo Paciſcor deducitur. Cic. 1. de Lege Agr. 24. Nihil tam populare, quam pacem, quam concordiam, quam otium reperiemus.
Pacem a pactione conditionum putat dictam Sinnius Capito, quæ utrique inter ſe populo ſit obſervanda. Feſtus.
Oliva placita paci. Virg. 2. Georg. 425.
Comes pacis, & otii ſocia eloquentia. Cic. de Clar. Orat. 45.
Conditio pacis quæ eſt, in qua ei, cum quo pacem facias, nihil concedi poteſt? Cic. 12. Philipp. 12.
Cura tuendæ pacis. Ovid. 11. Met. 297. al. Tenendæ.
Dulcedine pacis gaudentes. Patercul. lib. 2. 117. extr.
Facies pacis. Tacit. 13. Ann. 38.
Imago pacis. Tacit. 1. Ann. 10.
Indocilis vir paciſque modique. Sil. lib. 12. 726.
Inops pacis terra. Ovid. 2. de Pont. 2. 96.
Medius pacis & belli. Hor. 2. Carm. 19. 28.
Nomen pacis dulce, & res ipſa ſalutaris. Cic. 2. Philipp. 113.
Habere pignus pacis. Ovid. 8. Met. 48.
Summa pacis. Tacit. 13. Ann. 38.
Tranquillitas pacis & otii. Cic. 1. de Lege Agrar. 24.
Auguſta. V. Frui pace.
Alma pax. V. ALMUS.
Bona. Plaut. Perſ. 2. 2. 7. Bona pax ſit potius. conf. Pax, Interj. infra.
Candida pax. Tibul. lib. 1. 10. 47.
Certa pax. Liv. 30. 30.
Concors. Ovid. 1. Met. 25.
Egregiæ pacis cuſtos fidiſſimus. Claud. de Nupt. Honor. 333.
Explorata. Cic. 7. Philipp. 16. Poteritis igitur exploratam habere pacem, quum in civitate Antonium videatis, vel potius Antonios?
Feſta. Ovid. 2. Met. 795.
Infida. V. INFIDUS.
Iniquæ pacis leges. Virg. 4. Æn. 618.
Injuſta. Cic. 7. Att. 14. Equidem ad pacem hortari non deſino, quæ vel injuſta utilior eſt, quam juſtiſſimum bellum in civibus.
Opima pace quieta tellus. Sil. lib. 16. 684. Idem 11. 594.
Pia & æterna. Cic. pro Corn. Balbo, 35.
Placidiſſima. Cic. 5. Tuſcul. 48.
Solida. Seneca Troad. 6.
Sterilis. Tacit. 1. Ann. 17.
Tranquilla. Lucan. lib. 1. 171.
Venalis. Juſtin. lib. 25. cap. 1. Galli legatos ad regem Antigonum miſerunt, qui pacem ei venalem offerrent.
Abnuere pacem. Salluſt. in Jugurth.
Accipere pacem. Liv. de Bell. Pun.
Adempta mihi. Ovid. 2. Triſt. 202.
Ades pax, & toto mitis in orbe mane. Ovid. 1. Faſt. 712.
Adducere ad conditionem pacis. Cæſ. 8. de Bell. Gall. 3.
Advenio pace. Plaut. Amph. prol. 32.
Afferre pacem animis. V. AFFERO.
Agitare, Agere pacem, ſive de pace. V. AGO.
Agere pacem cum aliquo. Juven. 15. Sat. 163.
Agere aliquid cum pace. Cic. 5. Tuſc. 83. Nos illud quidem cum pace agemus. Huic contrarium eſt Iracunde, vel Cum ira agere.
Coagmentare pacem. V. COAGMENTO.
Cohortari ad. V. COHORTOR.
Colere. Ovid. 11. Met. 297.
Colit pax arva. Tibul. lib. 1. 10. 47.
Componere. V. COMPONO.
Conciliare pacem inter aliquos. V. CONCILIO.
Conficere. V. CONFICIO.
Confirmare. V. CONFIRMO.
Conſtituta pax. V. CONSTITUO.
Conſulere paci. Cic. 1. Off. 35. Paci, quæ nihil habitura ſit inſidiarum, ſemper eſt conſulendum.
Convenit pax. V. CONVENIO.
Conventa. V. CONVENIO.
Dediſcere. V. DEDISCO.
Dimittere cum pace aliquem. Cic. pro Muren. 32.
Diſturbare multo ſanguine. Lucan. lib. 4. 210.

Dare. Cic. 1. Q. frat. 1. Tibi data est summa pax, summa tranquillitas.
Dare suspectam. Sil. lib. 7. 266.
Emollit pax aliquem. Tacit. in vita Agric. cap. 11.
Eripere alicui. Cic. de Provinc. Conf. 4. Sic a Barbaris, quibus est propter avaritiam pax erepta, vexatur. De Macedonia.
Excutere pacem orbi. Lucan. lib. 1. 69.
Exercere æternam. Virg. 4. Æn. 99.
Exposcere armis, aut precibus & votis. Virg. 3. Æn. 261.
Exquirere per aras. Virg. 4. Æn. 56.
Exuere. Tacit. 4. Ann. 72.
Facere. Cic. de Senect. 16. Quum sententia Senatus inclinaret ad pacem & fœdus faciendum cum Pyrrho. Idem 3. Off. 30.
Facta pax. Virg. 5. Æn. 587.
Fœdare pacem vitiis. Claud. 1. in 1. Conf. Stil. 29.
Frui augusta pace. Ovid. 2. de Pont. 5. 18.
Gerere. Virg. 9. Æn. 279.
Gignere pacem. Cic. Anteq. iret in exsil. 9.
Habere. Cic. 2. Philipp. 90. Pacem haberemus, quæ erat facta per obsidem puerum M. Antonii filium. Et ibid. 7. 22. Habere pacem cum aliquo.
Imminuere pacem. Sallust. in Jugurth.
Impetrare. Hor. 2. Epist. 1. 137. Liv. 30. 35. extr.
Infecta pace. V. INFECTUS.
Infusa pax per æquora. Sil. lib. 7. 258.
Insidet alicui pax. V. INSIDEO.
Jungere. Liv.
Mansit pax. V. MANEO.
Miscere pacem duello. Hor. 3. Carm. 5. 38.
Mutari bene miseram pacem vel bello. Tacit. 3. Ann. 44.
Nuntiare. Sallust. in Jugurth.
Nutrit pax Cererem, pacis alumna Ceres. Ovid. 1. Fast. 704.
Nutrire marcentem pacem. Tacit. de Germ. 36. Cherusci nimiam ac marcentem diu pacem illacessiti nutrierunt.
Orare perpetuam. Ovid. 4. Fast. 408.
Paritur pax bello. Nep. 15. 5. 4.
Pepigit pacem. V. PANGO, vel PAGO.
Parare copias in pace & otio. Cic. pro Cæcin. 33.
Petere. Virg. 4. Georg. 535.
Præstare alicui. Ovid. 2. de Pont. 8. 67.
Quæritur armis pax. Stat. 7. Theb. 554.
Quiescit placida compostus pace. Virg. 1. Æn. 253.
Recuperare pacem. Sallust. in Jugurth.
Redimere pacem. Cæs. 1. de Bell. Gall. 37.
Regebat urbes longa in pace. Virg. 7. Æn. 46.
Reponere pacem terris. Sil. lib. 12. 728.
Rumpere. Virg. 12. Æn. 202.
Servare. Cic. 7. Philipp. 22. Cum his pacem servabit Antonius?
Sistitur bellum pace. Ovid. 14. Met. 803.
Esse in pace perpetua. Cic. 3. Catil. 29. Atque ut in perpetua pace esse possitis, providebo.
Sustentare. Tacit. 1. Ann. 4.
Trahere. Cic. Anteq. iret in exsil. 14. Et vos ut tutam, tranquillamque pacem traheretis, mea perfeci vigilantia. Vetus exemplar habet, Fortunam.
Turbare. Stat. 10. Theb. 891.
Venire in spem pacis. Cæsar Oppio apud Cic. 9. Att. 13.
Verti alicujus animum ad pacem. Liv. de Bell. Pun.
Violata pax. Lucan. lib. 7. 94.
Violare fœdera pacis. Lucret. lib. 5. 1154.
Vivimus expertes pacis in armis. Ovid. 1. de Pont. 8. 6.
Uti pace. Cic. de Provinc. Consul. 4. Ita gentes hæ, quæ ut pace uterentur, vim argenti dederant præclaro nostro imperatori, ut exhaustas domos replere possent, &c.
Pax, Interjectio. ut, Pax, abi. Plaut. Milit. 3. 1. 201. quasi dicat, Sit tecum pax, & abi. Idem Trin. 4. 2. 121. Pax, te tribus verbis volo. conf. Ter. Heaut. 2. 3. 50. Scalig. Auson. Lect. 1. 19. & Voss. de Analog. 4. 28. conf. Bona pax supra.
Pax, pro Fœdere. Virg. 7. Æn. 266.
    Pars mihi pacis erit, dextram tetigisse tyranni.
Pax, est tranquilla libertas, Cic. 2. Philipp. 113.
Summa cum pace frui ævo. Lucret. lib. 1. 58.
Pax, [Εἰρήνη] culta ab antiquis. Athenis enim Paci aram fuisse dicatam, auctor est Plutarchus in Cimone. Templum Pacis Romæ fuit magnificentissimum, foro proximum, quod Vespasianus construxit, teste Suet. in Vespas. cap. 9. V. Dion, Plinius & Josephus. conf. Ovid. 1. Fast. extr. Juven. 1. Sat. 115. Eodem quo Ceres habitu fingebatur, Spicam nimirum manu tenens. V. Broeckh. ad Tibul. 1. 11. 67. conf. Lex. Pitisc. in Pax & Templum.
Pax genialis ea dicitur, Quæ connubio inito celebratur Pronuba divina providentia. Budæus.
Pax, per translationem aliquando dicitur Venia. Virg. 3. Æn. 261.
    Sed votis precibusque jubent exposcere pacem.
Pacem a Diis petere. Plaut. Curc. 2. 2. 19. De Romulo novo Deo. Liv. 1. 16. Pacem precibus exposcunt, uti volens, propitius &c.
Pax Deorum. Justin. 18. 6. 12.
Veniam pacemque rogamus. Ovid. 1. Amor. 2. 21.
Pacem & veniam petere a Deo. Cic. pro Rabir. 5. Ab Jove Optimo Maximo, ceterisque diis, &c. pacem & veniam peto, precorque, &c.
Pace tua, Honestus reprehendendi modus, prius capta venia. i. e. Tua venia, & te non irascente. Ter. Eun. 3. 2. 13.
    Quæso hercle ut liceat, pace quod fiat tua,
    Dare huic quæ volumus, convenire & colloqui.
Pace majestatis ejus dixerim. Patercul. lib. 2. sub finem.
Pace tua dixisse velim. Ovid. 3. de Pont. 1. 9.
Pace tua dixerim, Idem. Cic. 5. Tusc. 12. Cujus ego judicium (pace tua dixerim) longe antepono tuo. Idem 1. de Orat. 79. Tu esses unus profecto, qui & meo judicio & omnium, vix ullam ceteris oratoribus (pace horum dixerim) laudem reliquisti.
Pace horum dixisse liceat. Plin. lib. 34. cap. 11.
Pace diligentiæ Catonis dixerim. Paterc. 1. 7. 4. conf. 1. 17. 3. & 2. 129. 4.

Pax metaphorice pro Quiete, &c. quo sensu tribuitur ventis apud Poetas. Sic Flor. 4. 2. 21. Sed ubi pax fluminis rediit. i. e. Cum desiit inundatio. conf. mox Paces plur.
Pax sit rebus. i. e. Quies. Cic. in Somn. Scip. 4. Quæso, inquit, ne me e somno excitetis, & pax sit rebus, audite cetera.
Paces plur. num. nove positum, teste Nonio, 2. 621. Varro de vita Populi Roman. lib. 3. Animadvertendum primum, quibus de causis, & quemadmodum constituerint paces: secundum, qua fide & justitia eas coluerint. Plaut. Perf. 5. 1. 1.
    Hostibus victis, civibus salvis, re placida, pacibus perfectis.
Hor. 2. Epist. 1. 102.
    Hoc paces habuere bonæ, ventique secundi.
Bella & paces. Hor. 1. Epist. 3. 8.
Ventorum paces. Lucret. lib. 5. 1229.
In pace leones. Aristophanis interpres ostendit proverbium jactatum esse in Lacones, qui in Asia infeliciter rem gesserant. Conveniet in eos, qui præpostere se gerunt: ibi feroces, ubi nihil erat opus: ibi fugaces, ubi res poscebat virum: aut qui in suos sævi, non itidem audent adversus inimicos, quod Ciceroni objicit Sallustius. Ex Erasmo.

PACĀLIS, e. Adj. [εἰρηνικὸς] Quod ad Pacem pertinet, sive Pacem significans: ut, Oleæ pacales. Ovid. 6. Met. 101.
Flammæ pacales, In ara Pacis. Ovid. 1. Fast. extr.

PACIFĬCUS, a, um [εἰρηνικὸς] Adj. Pacem faciens. Cic. 8. Att. 16. Et quæ pacifica persona desideretur, an in bellatore sint omnia.
Εἰρήνης καὶ ἡσυχίας ἐραστής. H. St.
Dux pacificus. Ovid. 4. Fast. 408. Legitur & Perpetuus.
Numa pacificus. Martial. 12. 63.
Secures, Ciceronis cos. Lucan. lib. 7. 64.
Sermo. Lucan. lib. 3. 304.
Tranquilla & pacifica vita. H. St.

PACIFĬCE, Adv. Cyprian. Epist. 41. extr. Messala Corvin. de Aug. progen. Dardania pacifice aliquandiu stetit.

PACIFĬCO, [εἰρηνοποιῶ] āre. Pacem inter aliquos conciliare, discordias sedare, controversias tollere, placare. Cic. 15. Att. 8. Servius vero pacificatus cum librariolo suo videtur obiisse legationem, & omnes captiunculas pertimescere.
Aures pacificare. Claud. de Bell. Gild. Præf.
Pacificans divos. Sil. lib. 15. 421.
Pacificare, sine adjecto, pro Transigere de pace. Liv. lib. 5. 23. Inter hæc pacificatum legati a Volscis & Æquis venerunt. Sallust. Jugurth. cap. 66. Metellus initio, Jugurtha pacificante, præsidium imposuerat.

PACIFICOR, ari. Dep. Pacem conciliare. ut, Dux pacificari cum altero statuit. Justin. 6. 1. 2. [Nisi Pacificare legendum.

PACIFICATIO, ōnis. f. [εἰρηνοποιΐα] Pacis conciliatio. Cic. 9. Att. 19. Respondit se non dubitare, quin & opem & gratiam meam ille ad pacificationem quæreret. Idem 7. 8. Quæris ecqua spes pacificationis sit?

PACIFICĀTOR, ōris. m. [εἰρηνοποιὸς] Qui pacem facit. Cic. 10 Att. 1. Jam enim illum emptum pacificatorem perorasse puto, jam actum aliquid esse in consensu Senatorum. Liv. 27. 30. Adhibitus ab Ætolis pacificator Aminander, rex Athamanum.

PACIFICATŌRIUS, a, um. Adj. [εἰρηνοποιὸς] Cic. 12. Philipp. 3. Posteaquam nos pacificatoria legatione implicatos putant. i. e. Quæ pacem fieri petebat.

PACĬFER, ĕra, ĕrum. [εἰρηνοφόρος] Ferens pacem. Plin. lib. 15. cap. 30. Laurus ipsa pacifera.
Cyllenius pacifer. Ovid. 14. Met. 286.
Olivæ paciferæ ramus. Virg. 8. Æn. 116.
Virga pacifera Mercurii. Valer. 4. Argon. 139.

PACIFĔRO, āre. Gloss. Gr. Lat. Εἰρήνην ἄγω, Pacifero.

PACO, [εὐμενίζομαι, ἐξημερόω, ἐξευμενίζομαι, ἱλάσκομαι] āre. Ad pacem perducere: ut, Pacare hostem. Cic. 15. Fam. 4. Cæs. 7. Bell. Gall. 65. Civitates pacaverat. Idem Bell. Civil. 1. 7. extr. Omnem Galliam Germaniamque pacaverint.
Mica pacavit cælestes. Tibul. ad Messalam, lib. 4. 1. 14.
Voce feras pacavit Orpheus. Claud. de mulabus Gallicis, 19.
Milite pacatur Rhenus. Claud. in Epithal. Pallad. 91.
Silvæ incultæ pacantur vomere. Hor. 1. Epist. 2. 45. i. e. Domantur.
Pacandus hostis. Ovid. 2. Fast. 18.

PACĀTUS, a, um. [ἡμερωθεὶς] Partic. Cic. 3. Verr. Civitates, non modo pacatæ, verum etiam sociorum atque amicorum, ad vim atque ad arma confugient.
Reddere pacatum. Cic. Anteq. iret in exsil. 25. Si denique Cn. Pompejo auxilio fuistis, quod terra marique hostes reddidit pacatos: sic nunc, &c.
Pacatus illi. Cic. 7. Philipp. 24. Huic, inquam, tali viro, quem nos Senatusconsulto collaudarimus, poteritne pacatus esse Antonius?
Æquora pacata, Tranquilla. Ovid. 10. Epist. 65.
Aëris pacati status. Lucret. lib. 3. 293.
Bellis civilibus pacatis. Paterc. 2. 59. 4.
Humo pacata tegantur ossa nostra. Ovid. 3. de Pont. 9. 28.
Mare. Hor. 4. Carm. 5. 18.
Orbem pacatum regere. Virg. 4. Eclog. 17.
Provincia pacatissima. Cic. pro Ligar. 4.
Vitam pacatam degere. Lucret. lib. 5. 1153.
Vultu pacato excipere aliquid. Ovid. 1. Fast. 3.
Compar. Cic. de Clar. Orat. 121. Sed & hujus oratio in philosophiam translata, pugnacior (ut ita dicam) videtur, & illorum in judicia pacatior.
Arvum pacatius. Ovid. 1. de Pont. 2. 109.

PACATE, [εἰρηναίως] Tranquille, sedate, pacifice. Cæs. lib. 1. de Bell. Gall. cap. 6. Pacate per provinciam iter facere.
Compar. Petron. cap. 10. In risum diffusi pacatius ad reliqua secessimus. Augustin. Epist. 111. Pacatius inquiramus.
Superl. Pacatissime & commodissime placuit. Idem Solil. 2. 7. extr.

PACATIO, ōnis. f. Frontin. Strat. Præf. p. 4. Quæ ad prælium & confectam pacationem pertinent.

PACĀTOR, ōris. m. [ἱλαστήριος] Senec. Herc. OEth. v. 1989.
    Sed tu, domitor magne ferarum,
    Orbisque simul pacator, ades. Claud. 2. Conf. Stil. 13. Rheni pacator & Istri. Sil. 2. 483. Nemeæ pacator.

PACATORIUS, a, um. Adj. Tertull. adv Marc. 4. 29.

PAXÆ, Duæ insulæ quinque M. a Corcyra discretæ. Plin. lib. 4. cap. 12.

PAXA-

PAXAMACIUM, vel PAXIMATIUM, i. n. Isidor. in Gloss. est Panis subcineritius. Aliis est Panis sex unciarum. V. Voss. de Vit. L. L. 3. 33.

PAXAMUS, Coquus quidam mire ad jura condienda exercitatus. Cæl. lib. 7. cap. 11. Apicii & Paxami jura valere jam sinamus, ne dum fartura perglisçit opimaturque corpus, nubilum menti prætendatur Cimmerium.

PAX JULIA, [Παξιυλία] Ptolemæo, Lusitaniæ urbs. Vulgo *Badajos*.

PAXILLUS, V. PALUS i. m.

PAXOS, Insula Asiatici maris, non procul a Crocylea Taphiarum una. Plin. lib. 4. cap. 12.

P E C

PEC. Peculium, Pecunia. PED. Pedes. PEG. Peregrinus. PERM. Permissu. PERP. Perpetuo. PERT. Pertinax. P. EX. R. Post exactos reges.

PECCO, [ἁμαρτάνω, ἐξαμαρτάνω, διαμαρτάνω, πταίω, ἀλιτέω, ἀδικέω, ἀμπλακέω] āre. proprie (inquit Perottus) significat Adulterium committere: dictum quasi Pellicare, id est cum pellice coire. Sed V. Voss. Etymol. Cic. in Parad. 3. 1. Lapsa est libido in muliere ignota? dolor ad pauciores pertinet, quam si petulans fuisset in aliqua generosa ac nobili virgine: peccavit vero nihilo minus; siquidem est peccare tanquam transire lineas.

In matrona peccare. Hor. 1. Serm. 2. 63. — quid inter
Est in matrona, ancilla, peccesne togata? Martial. 1. 35.
— incustoditis & apertis, Lesbia, semper
Liminibus peccas. conf. Tibull. 1. 7. 16. & Corn. Sever. Ætn. 86. quibus omnibus in locis stricte sumitur pro Scortari.

Adultero turpi peccare. Hor. 1. Carm. 33. 9. i. e. Cum turpi.

Peccare superne. Hor. 2. Serm. 7. 64.
— illa tamen se
Non habitu, mutatve loco, peccatve superne. Locus hic a multis & varie interpretatur. Turnebus, ut alios omittam, Hic Peccare superne, inquit, dicitur, qui quod insignis, aut nobilis, aut dignitate præditus est, in sublimi eminet, ut proinde ejus flagitia nullo modo latere possint, quum in specula quadam constitutus alta & ardua, ut ex superiore loco, ita ex ea peccet, ut ejus probra omnibus pateant. Nam de eo loquitur, qui projectis insignibus, & annulo equestri, & toga, e judice selecto, dum libidini lacernatus servit, se abjicit infra libertinos Damas. [Nugæ. Obscænitatem intelligit Flaccus, quam ipse planius expressit. v. 50. ejusd. Sat.

Peccare, frequentius est Quomodocunque labi & offendere, & delinquere. Ter. And. 5, 3. 25.
Ego me amare hanc fateor: si id peccare est, fateor id quoque.

Peccare & Virum bonum esse, contraria. Cic. 3. Offic. 64. Nunquam igitur est utile peccare, quia semper turpe: & quia semper honestum est virum bonum esse, semper est utile.

Suavitatis causa peccare ut liceret, impetratum est a consuetudine. Cic. in Orat. 157. De pronunciatione verborum vitiosa.

Dupliciter peccare. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Largiter. V. LARGIOR.

Imprudens culpa peccavi mea. V. IMPRUDENS.

Citra scelus peccavi. Ovid. 5. Trist. 8. 23.

Peccare in re aliqua. Cic. 4. Verr. 9. Hunc denique ipsum pertulissent, si humano modo, si usitato more, si denique uno aliquo in genere peccasset. Ter. Adelph. 1. 2. 44.
Te plura in hac re peccare ostendam.

Peccare in alteram partem. Ter. Adel. 2. 1. 20. Cic. pro Rosc. Amer. 56. In eam partem potius peccant, quæ est cautior.

Peccare in aliquem. Cic. 3. Att. 15. Siquid in te peccavi, ac potius quoniam peccavi, ignosce: in me enim ipsum peccavi vehementius.

Peccare in adulteria. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 10. Nunc in adulteria magis, quam in alia, peccabitur, &c.

In publica commoda. Hor. 2. Epist. 1. 3.

Peccare aliquid. Plaut. Bacch. 3. 3. 29.

Peccare syllabam. Plaut. in Bacch. 3. 3. 29. Idem Cist. 2. 1. 41. Propter te hæc pecco. conf. Hor. de Arte Poet. 354. Ovid. 3. Pont. 7. 10. & Tacit. 11. Ann. 36. 2. ubi cum accusativo jungitur.

Non multa peccare. Cic. pro Muren 60. Non multa peccas, inquit ille, &c. At ego te verissime dixerim peccare nihil.

Magna peccare. Tacit. 11. Ann. 16.

Exceptionibus peccare. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Timentes peccare. Hor. de Arte Poet. 197. Al. Pacare tumentes.

Non licet bis in bello peccare. Adagium videtur natum ex apophthegmate: quum Lamachus quendam manipuli ducem increpasset, quod perperam quiddam egisset, isque responderet, se iterum non commissurum quod commiserat: In bello, inquit Lamachus, ne licet quidem peccare bis: quod primus error sæpe vitam adimat. Admonet igitur in rebus periculosis non esse tutum labi; nam si semel erretur, actum est: nec est secundo errori locus.

Peccandi causam dare alicui. Ovid. 2. Trist. 281.

Talia peccandi jam mihi finis erit. Ovid. 3. de Pont. 6. 21.

Peccando deos iniquos facere. Ovid. 5. Fast. 299.

Peccatur, Impers. [ἁμαρτάνεται] Hor. 1. Epist. 2. 16.
Seditione, dolis, scelere, atque libidine & ira,
Iliacos intra muros peccatur, & extra.

Ignoratione decori non modo in vita, sed sæpissime in poematis & oratione peccatur. Cic. in Orat. 70.

Peccatur Passive dictum. Cic. 1. Offic. Quo in genere etiam in Repub. multa peccantur.

Perturbatione rationis atque ordinis peccatur, quicquid peccatur. Cic. in Parad. 3.

Peccatum est. Cic. 11. Att. 16. Non meo vitio fit hoc quidem tempore, (a te enim est peccatum) ut me ista epistola nihil consoletur. Ter. Eunuch. prol. 27. Utrumque complexus est,
Si id est peccatum, peccatum imprudentia est
Poëtæ, non qui furtum facere studuerit. Ubi Donatus; Si id est peccatum, peccatum, πλοκή. nam Peccatum superius nomen est & sequens participium. [Sed qui recte perpenderit, intelliget utrinque verbum esse.

PECCANS, antis. Partic. Hor. 2. Serm. 7. 62.

— estne marito
Matronæ peccantis in ambos justa potestas? conf. 1. Epist. 20. Et Martial. 9. 14. 68.

PECCANTER, Adv. Cæl. Aurel. Acut. 3. 1. Hoc peccanter definiunt. conf. ibid. 2. 9. 46. & Barth. Advers. 38. 3.

PECCANTIA, æ. f. Tertull. advers. Jud. cap. 10.

PECCĀTUM, i. n. [ἁμαρτία, ἁμαρτία, ἀλίτημα, ἀμπλάκημα, ἀτασθαλία, πταῖσμα] Quicquid fit contra officium, quæ etiam Culpa appellatur. Cic. 3. Verr. 98. Ne illud quidem animadvertebas, ejusmodi fore hoc peccatum tuum, quod tu neque negare posses: in tabulas enim retulisti.

Vitia & Peccata. Cic. 2. Philipp. 43. & 8. Att. 13.

Recte factum & Peccatum, contraria. Cic. 1. Acad. 36.

Peccatum & Officium. Cic. 3. Off. 15. Si gladium quis apud te sana mente deposuerit, repetat insaniens: reddere, peccatum sit: non reddere, officium.

Conscius peccati. Ovid. 2. Amor. 7. 11.

Excusatio peccati nulla est, si amici causa peccaveris. Cic. de Amicit. 37.

Origo peccati. Ovid. 1. de Pont. 6. 21.

Admissa peccata remordent. Lucret. lib. 3. 839.

Animadvertere peccatum. V. ANIMADVERTO.

Avocare a peccatis. V. AVOCO.

Carere peccato. Cic. 5. Fam. 21. Præter culpam ac peccatum, quo semper caruisti & carebis, homini accidere nihil posse, quod sit horribile aut pertimescendum.

Colligere peccata. V. COLLIGO.

Condonare peccatum. V. CONDONO.

Confiteri peccatum. Cic. 2. de Nat. Deor. 11. Vir sapientissimus, atque haud scio an omnium præstantissimus, peccatum suum, quod celari posset, confiteri maluit, quam hærere in Rep. religionem.

Corrigere peccatum alicujus. Ovid. 20. Epist. 114.

Diluere peccata, Purgare se ab iisdem. Ovid. de Rem. Amor. 695.

Est peccatum prodere patriam. Cic. 3. de Fin. 32.

Si est nostrum peccatum. Cic. 7. Att. 3. Nostrum quidem si est peccatum, in eo est, quod, &c.

Est peccatum ipsius in eo. Cic. 5. Fam. 20. De quibus memini mihi a te Myrina litteras esse allatas, non mei errati, sed tui, in quo peccatum videbatur esse, si modo erat, fratris tui & Tullii.

Evenire peccatis. Cic. 8. Att. 13. Id quantis nostris peccatis, vitiisque evenerit, non possum sine molestia cogitare.

Incidisse in hanc ærumnam multis nostris peccatis scio. Cic. 3. Att. 14.

Luere peccata. Virg. 10. Æn. 32.

Obliterata peccata. V. OBLITERO.

Ostendere peccatum. V. OSTENDO.

Pœnitet peccati. Ovid. 1. de Pont. 1. 58.

Prostituere peccata sua famæ sinistræ. Ovid. 3. Amor. 14. 11.

Recordari peccata. Cic. 9. Att. 4. Sic ego decem annorum peccata recordans, &c. succensebam.

PECCATIO, ōnis. f. Gell. 13. 20.

PECCĀTUS, ûs. m. [ἁμάρτημα] Idem quod Peccatum. Cic. 4. Verr. 191. Nemo ita vivebat, ut nulla ejus vitæ pars summæ turpitudinis esset expers: nemo ita in manifesto peccatu tenebatur, ut quum impudens fuisset in facto, tum impudentior videretur, si negaret. Legitur & Peccato. Gell. tamen lib. 13. cap. 19. contendit legendum esse Peccatu, asseritque se ita legisse in uno atque altero antiquissimæ fidei libro Tironiano.

PECCĀTOR, ōris. m. Frequens apud Ecclesiasticos.
A verbo Pecco, quod maritalem thorum commaculare significat, Peccator idem est quod Adulter. Imp. tit. de public. Judic. eo verbo usus est. conf. Lactant. 3. 25.

PECCATRIX, īcis. f. Tertull. de Spectac. cap. 3. & contra Marc. 4. 18. Paulin. Nolan. Epist. 23. ad Sever. cap. 15. Proles peccatrix.

PECCATŌRIUS, a, um. Adj. Tertull. advers. Marc. 2. 24. Idem de Carn. Christi cap. 8.

PECCĀMEN, ĭnis. n. Prudent. Apoth. 915. & Perist. 10. 517. & Cathem. 9. 95.

PECCAMINŌSUS, a, um. Adj. nulla auctoritate nititur.

PECCATELA, æ. f. Tertull. de Anima cap. 40.

PECHYALES, V. PARALURGES.

PECORARIUS, PECORINUS, PECOROSUS. V. PECUS.

PECTEN, ĭnis. m. [κτὲις, κτένιον, τρίχαπτον] Instrumentum textorium: dictum a πήγνυμι, quod fila in telis figat. [Rectius Voss. a πέκω, Tondeo, vel potius πεκτέω, quod Carpo & Carmino significat, unde Latinum Pecto.

Pecten, inquit Varr. lib. 4. de L. L. 29. quod per eum explicatur capillus.

Insecti dentes pectine. Ovid. 6. Met. 58. in fab. Arachnes.

Unci pectinis moderator, Textor. Claud. 2. in Eutrop. 381.

Rarum pectine densat opus. Ovid. 3. Fast. 820.

Arguto conjux percurrit pectine telas. Virg. 1. Georg. 294.

Textoris pectine percussæ lacernæ. Juven. 9. Sat. 30.

Pecten, Quo explicamus capillos. Plaut. Capt. 2. 2. 18.
Sed utrum strictimne attonsurum dicam esse, an per pectinem,
Nescio. Sane tonsorum alii altius & usque ad cutem strictim tondent: alii autem levius, & per pectinem tantum, atque a summo capillos recidunt. De pectine est epigramma apud Martial. lib. 14. 25. Ubi vocatur, Multifido buxus dente.

Vallum pectinis abrupit capillos. Ovid. 1. Amor. 14. 15.

Deducit crines pectine Cytoriaco. Ovid. 4. Met. 311.

Pecten, Cratis dentatæ genus, stilis ferreis ad colendam terram. Ovid. Rem. Amor. 192.
Temporibus certis desectas alligat herbas,
Et tonsam raro pectine verrit humum. i. e. Rastro terram arat.

Pecten, Instrumentum ad metendam segetem. Columell. lib. 2. cap. 21. Sunt autem metendi genera complura: multi falcibus verriculatis, atque iis vel rostratis vel denticulatis medium culmum secant, multi mergis, alii pectinibus spicam ipsam legunt, idque in rara segete facillimum, in densa difficillimum est.

Pecten, dicitur Pubes, hoc est locus ubi pili apud verenda nascuntur. Juven. 6. Sat. 370.
Inguina traduntur medicis, jam pectine nigro. Plin. 29. 1. Itemque

que pectines, in feminis quidem, publicati. Stomachatur, Medicorum invento, reſina depilandos præberi pectines.

Pecten, Plectrum, muſicum inſtrumentum, quo citharam pulſamus. Virgil. 6. Æn. 647.

Jamque eadem digitis, jam pectine pulſat eburno.

Criſpus pecten. V. ORGANUM.

Pectines, ſive Pectunculi, [κτένες] Piſces ſunt. Hor. 2. Serm. 4. 34.

Pectinibus patulis jactat ſe molle Tarentum. Plin. lib. 9. cap. 33. Saliunt pectines & extra volitant, ſeque & ipſi carinant. Sunt autem Pectines, ait Maſſarius in Plinium, Conchæ ſtriatæ, teſtis bivalvibus, altera tantum tumida, altera plana, biniſque auriculis angularibus. Quod autem ad volatum attinet, velocem motum interpretatur. Pectines enim tanta velocitate dehiſcunt, ut ex vehementi repercuſſione ſaliant & ſuperjactent, ut quaſi volare videantur. V. PECTUNCULUS.

Pectines, a Plinio dicuntur in arboribus & earum materia, per longitudinem Rectæ, pectinum modo, lineæ & intervalla, Græce κτηδόνες; in quibus autem variant pectinum illorum lineæ & intervalla, adjicere Plinius ſolet aliquid, quo varietas illa poſſit indicari, Obliquos, criſpos, nodoſoſve dicens. Plin. 16. 38. Fagis pectines tranſverſi in pulpa. V. Harduin.

PECTEN VENERIS, Herba. Plin. lib. 14. cap. 19. Veneris pectinem appellant, a ſimilitudine pectinum. Scandicem eſſe putant. V. Matthiol. ad Dioſcor. lib. 2. cap. 132.

PECTUNCŬLUS, i. m. [κτεὶς] Piſcis qui & Pecten dicitur. Plin. lib. 9. cap. 29. Loligo etiam volitat, extra aquam ſe efferens, quod & pectunculi faciunt ſagittæ modo. V. PECTEN.

Pectunculi concharum. Columel. lib. 8. cap. 16.

PECTĬNO, [πέκω] āre. ut,

Pectinare ſegetem. Plin. lib. 18. cap. 21. V. in PECTEN.

PECTINĀTUS, a, um. Partic. [κτενοειδὴς] pectinatum Tectum dicitur, a ſimilitudine pectinis, in duas partes devexum, ut Teſtudinatum in quatuor. Feſtus.

Juba probe pectinata. Apul. Met. 6. p. 185. Elmenh.

PECTINĀTIM, Adv. [κτενηδὸν] Ad pectinis ſimilitudinem, & quaſi denticulatim. Plin. lib. 9. cap. 33. Cuniculatim, pectinatim, diviſa: imbricatim undata. De generibus concharum. Idem 32. 11: 28. 6. & 8. 25.

PECTINĀTOR, ōris. m. Gloſſ. Cyrill. Pectinator, κτενιστής.

PECTINĀRIS, e. Adj. Vet. Inſcr. apud Fabret. p. 701. ACCEPTO CHIAE SERVO PECTINARI LANARI SODALES POSVERE.

PECTINÆ, arum. f. Pectines erant quibus utebantur ex erinaceis ſpinis, quæ ſæpius refici debebant. Legitur Aſtæ in Inſcript. Refector pectinarum: T. VALERIVS. L. F. PLACIDVS, REFECTOR PECTINARVM CORNELIAM. V. Spon. Miſc. ſect. 6. p. 231.

PECTO, pexui vel pexi, pectum, & Pectitum, [κτενίζω] ĕre. Explicare, & pangere capillum. Virg. lib, 7. Æn. 489.

Pectebatque ferum, puroque in fonte lavabat.

Cæſariem pectere. Hor. 1. Carm. 15. 14.

Capillos. Ovid. 13. Met. 765.

Capillos pectens ancilla. Ovid. 1. de Arte Am. 367.

Capillos pectendos præbere. Ovid. 13. Epiſt. 31.

Comas bene pectere. Tibul. lib. 2. 5. 8.

Pectere citharam etiam dicimus, i. e. Percutere, & diſtendere pectine chordas, id eſt plectro chordas movere. Perottus. [ubi gentium?

PECTOR, ĕris. Paſſiv. Plin. lib. 19. cap. 1. Et ipſa ſtupa pectitur ferreis hamis, donec omnis membrana decorticetur.

Metaphorice. Plaut. Rud. 3. 2. 47. Pectere quem pugnis. Idem Capt. 4. 2. 16. Pectere fuſti. conf. Depexus in DEPECTO, & ſeq. dict.

PEXUS, a, um. Partic. [μαλλωτὸς] ut, Capillus pexus. Cic. 2. in Catil. 22. Quod proprium eſt Catilinæ, de ejus delectu, immo vero de amplexu ejus, ac ſinu, quos pexo capillo nitidos, aut imberbes, aut pæne barbatos videtis.

Doctor pexus & pinguis. Quintil. lib. 1. cap. 5. V. Burm.

Folia pexa, h. e. Craſſa, & in medio extuberantias quaſdam habentia in modum panni pexi Columel. lib. 11. cap. 3.

Munera pexa, Craſſa & opima ac ſpiſſa, non levia. Martial. lib. 7. 46. Domitius etiam exponit Pexa, Pulchra. [Alludit ſcil. Ad Carmina pexa.

Toga pexa. Martial. 2. in Sextum, 44.

Emi ſeu puerum, togamve pexam,

Seu tres, &c. Domitius Calder. Duo inquit, genera togarum: altera pexa, altera raſa dicebatur. Placet ut toga pexa dicatur villi craſſioris: unde pexati dicuntur, hac toga induti. Hæc ille. V. infra.

Tunica pexa. Hor. 1. Epiſt. 1. 95. h. e. Demiſſa uſque ad talos; ſicut Pexi capilli, Demiſſi. Acron. conf. Turneb. Adverſ. 5. 14. & hic ſeqq.

Veſtes pexæ, Villoſæ, & villo oblongo & demiſſo, inquit Budæus, Plin. lib. 8. cap. 48. Iſtriæ, Liburniæque pilo propior, quam lanæ, pexis aliena veſtibus. Dicit Plinius Iſtricam lanam & Liburnicam, propterea quod ſimilior ſit pilo quam lanæ, inutilem eſſe veſtibus pexis ſeu villoſis faciendis, meliorem vero & aptiorem apicis ſeu raſis.

Pexa, inquit Hermolaus in Plin. dicuntur, & Quæ concinna ſunt: ut Depexa, Quæ lacera. Ter. Heaut. 5. 1. 78. Depexum dabo. Sed & pexæ veſtes a Plinio referuntur, 8. lib. (l. c.) Et Martial. 2 58. Pexatum pulchre dicit, Qui pexis veſtibus utatur. Nam ubi Perſius 1. Sat. 15. dixit, Pexuſque togaque recenti: Probus, Barbæ, inquit, tonſuræ genus eſt, quo juvenes ſic tonſi, Pexibarbi appellantur. Hæc Barbarus. Ioannes Baptiſta Plautius in locum illum Perſii, Pexus, inquit, Ornatus, politus, nitidus: vel pexa veſte indutus. Pexa autem veſtis dicitur Elegans, pretioſa, concinna: unde & Pexatus dicitur, Veſtibus pexis indutus. A Quintiliano quoque Pexus doctor decenter accipitur pro Eleganti, terſo, & exculto. Dicta autem Pexa veſtis a ſpiſſitate textrini, quam Plautus Tunicam ſpiſſam appellat in Epidico. Hieronymus, Tunicam pexam pro Lacera & ſordida poſuit, ſed contra omnes auctores, qui pure & ſignificanter locuti ſunt. Verba ejus hæc ſunt adverſus Jovinian. lib. 2. Tunc pexa tunica, & nigra ſubucula veſtiebaris, ſordidatus, & pallidus. Hæc Plautius. Eraſmus in locum illum Hieronymi, Pexa, inquit, quod nullos haberet floccos, detrita nimirum. Hæc ille. Calcagninus lib. 3. Ep. 1. p. 38. Frob. Pexæ & Raſæ generales voces ſunt, quom [l. quomodo] villoſæ, aut apicæ, id eſt ſine villis, ſunt. Hinc Pexati; ex quo illud Martial. 2. 58.

Pexatus pulchre, rides mea, Zoile, trita. Et Juven. 2. Sat. 97.

Cærulea indutus ſcutulata, aut galbana raſa. Sic tabernæ vulgo villutum & raſum peculiari vocant nomine. Proinde Plinius recte admonet, Iſtricam & Liburnicam lanam, quæ pilo propior eſt, quam lanæ, pexis eſſe alienam veſtibus. Hactenus Calcagninus. De toga pexa, habes hoc loco teſtimonium Martialis: de raſa, V. in TOGA. Super hac re diſſerit Beroaldus in Aſinum Apuleji hunc in modum, De ſubucula, inquit, eſt illud Horatianum, 1. Epiſt 1. 95.

— ſi forte ſubucula pexæ

Trita ſubeſt tunicæ. Hieronymus adverſus Jovinianum, Tunc pexa tunica, & nigra ſubucula veſtiebaris, ſordidatus & pallidus. Sed pace ſanctiſſimi ſcriptoris dictum ſit, qui Horatium æmulari volens, Pexam tunicam pro Lacera & ſordida accepit: quod longe ſecus eſt. Pexa enim tunica ſignificatur Elegans, pretioſa, concinna: unde & Pexatus dictus, Veſtibus pexis indutus. A Quintiliano quoque Pexus doctor decenter accipitur, pro Eleganti, terſo, & exculto Denique, ut breviter multa finiamus, Pexum veſtimentum opponitur Trito, tanquam pretioſum abjectiſſimo: & ita intelligi voluit Horatius, tanquam inconcinniter reprehenſibiliterque copuletur Veſtis pexa cum Trita ſubucula Videri poteſt hallucinatus eſſe divus Hieronymus, ut crederet Pexam tunicam accipi pro Lacerata & vili, ex illo Terentiano in Heaut. 5. 1. 78.

Sed Syrum. M. quid eum? C. egone? ſi vivo, adeo exornatum dabo,

Adeo depexum, ut dum vivat, meminerit ſemper mei. Ubi Grammatici exponunt Depexum, pro Laceratum. Sed longe aliud Pexa veſtis eſt, aliud Homo depexus. Hæc enim particula DE, modo auctiva eſt, modo privatoria, ut Depexum dicamus Pexo contrarium: ſicut Dehoneſtum verbum dicitur, Turpe, & contrarium Honeſto: & mille alia. Quamvis tamen apud Terentium verbum illud Depexum accipi condecenter poſſet pro Expolito & exculto: ſicut hodie quoque in communi loquendi conſuetudine uſurpatur, ut minitabundi dicamus, Ego comam tibi pectam, atque exornabo. Et ita ego autumo hoc ſenſu dictum illud Terent. nam Exornatum & Depexum in eodem ſignificatu accipiuntur: quamvis contrarium ſubintelligi velit. Hæc Beroaldus, cui Eraſm. in divi Hieronymi vita paulo ante finem reſpondet his verbis, Beroaldus cedit Hieronymo, quod Pexam veſtem poſuerit pro Detrita vilique, quum Horatius ſit uſus pro Nova & eleganti. Ne nimium operæ ponam in hujuſmodi nugis: primum hoc loco Hieronymus non interpretatur quid ſenſerit Horatius, ne alludens quidem apertius ad illius verba. Neque ſtatim illi conceſſerim, Pexam veſtem eſſe Nitidam & elegantem: quin vero propius eſt: genus fuiſſe veſtis, quod villos haberet, quod genus ſunt laneæ non attonſæ. At Subucula jam villis attritis, parum congruit cum Tunica pexa. Neque Hieronymus Pexam tunicam, & Nigram ſubuculam oppoſuit Novæ & eleganti, ſed Lineis, ſericis, ac candidis, quæ tum in deliciis erant: adeo ut ætate Plinii a Barbaris importata non ſatis digna viris Romanis haberentur: & notati ſunt Imperatores aliquot, quod holoſericis uterentur. Id ita eſſe ipſa Hieronymi verba declarant: Tunc pexa tunica, & nigra ſubucula veſtiebaris, ſordidatus & pallidus, & calloſam opere geſtitans manum: nunc lineis & ſericis veſtibus, & Atrebatum ac Laodiceæ indumentis ornatus incedis. Proinde Pexa veſtis, ſive nova ſit, ſive vetus, ſive vilis, ſive pretioſa, certe lanea eſt. At Serica, lineaque, laneæ non ſunt, & candore potiſſimum commendantur. Et quanquam nunc linearum veſtium uſus vilis ſit ac plebejus, tamen is olim nobilium erat: & honoris cauſa primum datus ſacerdotibus, ac proinde nulli monachorum conceſſus niſi inter obeunda ſacra. Hæc Eraſmus. conf. Ferrar. de Re Veſt. 1. 1. 17.

PEXĬTAS, ātis. f. [μαλλωτὸν] Plin. lib. 11. cap. 24 Quam non ad hoc pertinere videtur cribrata pexitas telæ. Pexitas telæ aranearum, inquit Turnebus, erat lanuginoſa filorum natura, quæ in rara eorum textura non perinde apparet, verum in denſa Crebratæ. Hard. ex Mſſ.

PEXOR, ōris. m. Pontanus in Aſino Dial. 337. H. St.

PEXĀTUS, a, um. Adj. [μαλλωτοφόρος] Qui veſte pexa indutus eſt. Martial. lib. 2. 58.

Pexatus pulchre, vides mea, Zoile, trita. Pexati dicuntur, inquit Domitius, Toga pexa induti, qua utebantur hieme villo denſiore. V. in ſuperioribus.

PECTĬTUS, a, um. Adj. [κτενισθεὶς] Politus & ſubactus. Columel. lib. 12. cap. 3. Præparatæ ſint & pectitæ lanæ, quo facilius juſta lanificio perſequi atque exigere poſſit. Idem 10. 94.

Verum ubi jam puro diſcrimine pectita tellus.

PECTIS, ĭdis. f. [πηκτὶς] Herbæ ſpecies, quæ Conſolida quoque & Symphyton dicitur. V. Apul. de Herb. cap. 56.

PECTON, i. n. [πηκτὸν] Concretum ſignificat. Eadem herba. Dioſc. 4. 11.

Pecton & Chalcanthum, eſt Gelatum atramentum ſutorium, quod in ſpeluncis fit, inque foſſas derivatum concreſcit. Dioſc. 5. 68.

PECTORALE, V. PECTUS.

PECTUNCULUS, V. PECTEN.

PECTUS, ŏris. n. [στέρνον, στῆθος, θώραξ] Anterior pars animalis a gula uſque ad ventrem. Plin. lib. 11. cap. 37. Pectus, hoc eſt oſſa præcordiis & vitalibus natura circumdedit: ac ventri, quem neceſſe erat increſcere, ademit. Nulli animalium circa ventrem oſſa. Pectus homini tantum latum, reliquis carinatum, volucribus magis, & inter eas aquaticis maxime. Pectus, dictum eſt quaſi Pactus, a compactis coſtis.

Saucius pectus leo. Virg. 12. Æn. 5.

Mollities pectoris. Ovid. 3. Amor. 8. 18.

Adverſum pectus. Virg. 9. Æn. 347.

Aduſto pectore merulæ. Hor. 2. Serm. 8. 90.

Anguſtum. Ovid. de Arte Am. 3. 274. Al. Inflatum.

Anhelum. Virg. 6. Æn. 48.

Apertum. Virg. 11. Æn. 667.

Arrectum. Virg. 11. Æn. 639.

Candidum. Virg. 9. Æn. 432.

Caſtigato planus ſub pectore venter. Ovid. 1. Amor. 5. 21.

Fortiſſimum. Virg. 2. Æn. 349. [Hic eſt pro Animo.

Gelidum ſubito frigore. Ovid. 1. Faſt. 98.

Luctans. Ovid. 12. Met. 331.

Lymphatum. Ovid. 11. Met. 3.

Magnum bovis. Columel. lib. 6. cap. 1.

Niveum. Senec. Herc. fur. 7.

Numeroſum muſculorum toris equi pectus. Columel. lib. 6. cap. 29.

Plumeum. Stat. 3. Theb. 515.

Plumoſum. Ovid. ad Liv. 109.

Pronum. Stat. 11. Theb. 639.

Pulchro pectore virgo. Virg. 3. Æn. 426.

Semiferum. Virg. 10. Æn. 212.
Spatiosum. Stat. 4. Theb. 173.
Sublatum. Virg. 3. Georg. 426.
Abit hasta trans pectus. V. ABEO.
Accrevit cæspes pectori. V. ACCRESCO.
Advolare ad pectus. V. ADVOLO.
Affligere pectora solo. Lucan. lib. 2. 30.
Ambire aliquem pectore, Complecti aliquem. Lucan. lib. 8. 66.
Aperire ferro pectus. Senec. Agamemn. 4.
Cadere in pectus. Ovid. 4. Met. 578.
Cædere pectus. Quintil. lib. 2. cap. 12. &
Concutere pectora planctu. Stat. 5. Silv. 1. 180.
Condere telum pectore. Ovid. 13. Met. 458.
Condidit ensem in adverso pectore. Virg. 9. Æn. 347.
Constringere pectora. Stat. 2. Silv. 1. 129.
Contundere pectora. Lucan. lib. 2. 335.
Denudari a pectore. V. A præp.
Distrinxit arundine pectus. Ovid. 10. Met. 526.
Dare pectus ensibus. Senec. Hippol. 5. 6.
Ferire pectora plangore. Ovid. 4. Met. 554.
Fosso pectore. Ovid. 3. Epist. 146.
Fœdans pugnis pectora. Virg. 11. Æn. 86.
Fovere pectore. Ovid. 2. Met. 339.
Haurire pectora ferro. Ovid. 8. Met. 440.
Impellere pectus presso pectore. Sil. lib. 5. 219.
Infuscare pectus illuvie. V. INFUSCO.
Laxare pectus amictu. Stat. 2. Achill. 200.
Lucentia pectora ferro. Valer. 6. Argon. 574.
Patens lævi in pectore vulnus. Virg. 11. Æn. 40.
Percussit honestum pectus manu. Virg. 12. Æn. 155.
Perfossum. Lucan. 3. 655.
Plangere pectora. Ovid. 11. Epist. 91.
Plangere terram moribundo pectore. Ovid. 12. Met. 118. al. Vertice.
Proflabat somnum toto pectore. Virg. 9. Æn. 326.
Rescindere pectora ferro. Stat. 11. Theb. 506.
Retegere pectus. Ovid. 13. Met. 459.
Revomere fluctus pectore. Virg. Æn. 5. 182.
Rumpere pectora fremitu. Lucret. lib. 3. 298.
Rupit ensis pectora. Virg. 9. Æn. 432.
Signatum pectus sanguine. Ovid. 2. de Arte Am. 384.
Suscipere cicatrices adverso pectore. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Sustinere amplexu pectora alicujus. Lucan. lib. 5. 793.
Trajecta ferro. Virg. 1. Æn. 359.
Transfixum. Virg. 1. Æn. 48.
Transmittere cuspide. Sil. lib. 7. 658.
Transverberat abiete pectus. Virg. 11. Æn. 667.
Tundere pectora. Lucan. lib. 3. 733.
Tundere liventia. Ovid. 8. Met. 535.
Tunsæ pectora palmis Iliades. Virg. 1. Æn. 485.
Vulnerare pectora alicujus. Ovid. 8. Met. 65.
Pectus, non modo Superficiem corporis, sed Cor sub pectore significat, atque interdum etiam Animum, quem in ipso corde residere nonnulli antiquorum putaverunt. Plaut. Epid. 2. 2. 101. Sapit hic pleno pectore. Juven. 13. Sat. 198.
Nocte, dieque suum gestare in pectore testem.
Toto pectore. Cic. 1. de Legib. 49. Amicus per se amatur toto pectore, ut dicitur. Erasmus, Quum sincerum & absolutum amorem significamus, toto pectore dicimus, & toto animo. Cic. 12. Att. 25. Te vehementer etiam atque etiam rogo, magis quam a me vis aut pateris te rogari, ut hanc cogitationem toto pectore amplectare.
Sine pectore corpus. Hor. 1. Epist. 4. 6.
Animus in pectore præsens. Virg. 5. Æn. 363.
Oculi pectoris, Solertia. Ovid. 15. Met. 64.
Ægra curis pectora. Valer. 6. Argon. 623.
Amicum pectus. Ovid. 3. de Arte Am. 737. Sic, Amicitiæ pectus, pro Amico dixit Manil. 2. 598. Ita etiam Stat. 4. Silv. 4. 103. Et Martial. 9. 15.
Alto sub pectore. Virg. 6. Æn. 600.
Animosum. Claud. 2. in 1. Cons. Stil. 242.
Anxia. Stat. 5. Theb. 294.
Apertum. Cic. de Amicit. 97. In amicitia nisi (ut dicitur) apertum pectus videas, tuumque ostendas, nihil fidum, nihil exploratum habeas.
Attonitum. Senec. in Herc. fur. v. 1219.
Nondum tumultu pectus attonitum caret. [Attonito in edit. Schrœderi, quod nollem, legitur.
Avidum. Ovid. 9. Epist. 161.
Cæca. Lucret. lib. 2. 14.
Castum. Sen. Hippol. 130.
Certa pectora, Constantia. Virg. 9. Æn. 250.
Concitum ira. Senec. Med. 7.
Conscium omnium scelerum. Senec. Theb. 1.
Cupidum. Ovid. 18. Epist. 90.
Devota morti. Hor. 4. Carm. 14. 18.
Discordia pectora, & ancipites animi. Lucan. lib. 10. 13.
Doctum. Ovid. 3. Trist. 1. 64.
Fecundum. Stat. 1. Achill. 543. — tu tantum providus astu
Tende animum vigilem, fecundumque erige pectus. Fecundum, i. e. In quo multa sunt consilia. *Esprit garni de grand sçavoir & prudent advis en plusieurs sortes.* At Budæus legit, Fecundum concute pectus. Forte melius legeretur, Fecundumque excute pectus.
Fessum curis. Senec. Hippol. 2.
Fidum mutuis amoribus. Hor. 2. Carm. 12. 16.
Firmo pectore nunc opus. Virg. 6. Æn. 261.
Flammatum amore. Senec. Troad. 4.
Frigidius glacie pectus amantis. Ovid. 2. Epist. 22.
Generosa. Ovid. 12. Met. 234.
Grave ærumnis. Senec. Agamemn. 4.
Hospitale. Hor. Epod. 17. 49.
Immite Sil. lib. 1. 168.
Imo pectore. V. IMUS.

Impium. Hor. Epod. 5. 14.
Inaccessum Veneri. Claud. 1. de Raptu Proserp. 224.
Inane pectus sanguinis atque animi. Ovid. 3. Epist. 60.
Incautum. V. INCAUTUS.
Inexsaturabile. Virg. 5. Æn. 791.
Insanum. Senec. Hippol. 12.
Intacta pectora lucro, Non avara. Claud. cons. Mall. Theod. 214.
Læta. Virg. 5. Æn. 816.
Leve. Virg. 11. Æn. 40.
Lugubre. Ovid. 10. Epist. 145.
Magnanimum. Claud. in 2. Cons. Stilich. 9.
Magnum. Lucret. lib. 3. 998.
Mavortia pectora. Stat. 5. Theb. 282.
Mortale. Virg. 4. Æn. 412.
Nescia vinci. Virg. 12. Æn. 527.
Onustum lætitia. V. ONUS.
Perjura. Ovid. 2. Met. 705.
Placidum. Virg. 1. Æn. 525.
Plenissima magni animi. Ovid. 5. Met. 184.
Præparatum bene. Hor. 2. Carm. 1. 14.
Purum. Hor. 1. Serm. 6. 64.
Remisso pectore ac placido aliquid ferre. i. e. Æquo animo. Senec. Theb. 1.
Rude. Ovid. 4. Epist. 23.
Sævum. Virg. 12. Æn. 888.
Sedatum. Stat. 5. Theb. 671.
Sinuosum. Pers. 5. Sat. 27.
Succincta curis. Stat. 5. Silv. 1. 77.
Timidum. Ovid. 11. Met. 478.
Tranquilla pectora pace. Lucret. lib. 2. 1092.
Tremefacta pectora. Virg. 2. Æn. 228.
Trepidum. Ovid. 3. Met. 125.
Turbidiora pectora ipso mari. Ovid. 1. Trist. 11. 34.
Violenta. Virg. 10. Æn. 151.
Accendere donis pectus. V. ACCENDO.
Agere aliquid constanti pectore. Sil. lib. 11. 243.
Ardescit dira cuppedine pectus. Lucret. lib. 4. 1083.
Armatum fide. Sil. lib. 11. 206.
Aspergi pectus amore nocet. Ovid. 1. de Arte Am. 236.
Captus toto pectore, Insanus. Ovid. 6. Fast. 509.
Cessit amor pectore, h. e. Recessit. 2. Epist. Sabin. 48.
Cesserunt attonito pectore sensus. Lucan. lib. 5. 760.
Ciet exossato omni pectore fluctus. Lucret. lib. 4. 1265.
Collocare multa in pectore. V. COLLOCO.
Concita rauco buxo. Sen. Agam. v. 689.
Consistere pectore. V. CONSISTO.
Dat gemitum ab imo pectore. Virg. 1. Æn. 489.
Domare pectus ira concitum. Senec. Med. 7.
Effundit pectore questus. Virg. 5. Æn. 780.
Excussa pectore Juno. Virg. 5. Æn. 679.
Exturbare nefanda casto pectore. Senec. Hippol. 2.
Exuere pectus curis. Stat. 4. Silv. 4. 28.
Fatigatum. Ovid. 3. Amor. 11. 2.
Fertur furiato pectore. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 262.
Figere sibi aliquem in pectore. Pers. 5. Sat. 27.
Firmat confusa pectora relligio. Valer. 1. Argon. 79.
Flagravit abstruso incendio pectus. V. Abstrusus, in ABSTRUDO.
Flectuntur pectora duri Magni. Lucan. lib. 8. 107.
Fodiant quæ magnas pectus in iras. Sil. lib. 5. 159.
Fatur inimico vel ficto pectore. Virg. 11. Æn. 685.
Formare pectus amicis præceptis. Hor. 2. Epist. 1. 128.
Gestamus obtusa pectora. Virg. 1. Æn. 571.
Jactare curas pectore. Virg. 1. Æn. 231.
Imbuere pectora pietate aliqua. V. IMBUO.
Incensum pectus amore. Virg. 3. Æn. 298.
Intumuit bilis calido sub pectore. Pers. 5. Sat. 144.
Labi pectore nostro, dicitur cujus obliviscimur. Virg. 1. Ecl. 64.
Luxuriat toris animosum pectus. Virg. 3. Georg. 81. [Hic est Pars corp.
Mærent præsaga pectora. Ovid. 10. Met. 444.
Mittere curam de pectore. Virg. 6. Æn. 85.
Mollire pectora alicujus. Hor. Epod. 5. 14.
Mollire ferum pectus precibus. Senec. Theb. 1.
Mulcere pectora. Virg. 1. Æn. 157.
Nutrit Ruffinus commoti pectoris ignem. Claud. 1. in Ruff. 181.
Obsessa malis pectora. Senec. Herc. fur. 13.
Obtundere pectora pugnis. V. OBTUNDO.
Onerare pectora alicujus variis causis. Ovid. 3. Fast. 249.
Onerare & complere pectus copia rerum. Cic. 3. de Orat. 119. Onerandum, complendumque pectus maximarum rerum & plurimarum suavitate, copia, varietate.
Permulcere pectora dictis. Virg. 5. Æn. 816.
Pertentant tacitum gaudia pectus. Virg. 1. Æn. 506.
Prosequimur studioso pectore tua nomina. Ovid. 2. Fast. 15.
Purgare pectora dictis. Lucret. lib. 6. 23.
Recipere pectus, Recipere animum. Senec. Med. 6.
Reddit arcano sacras Cato pectore voces. Lucan. lib. 2. 285.
Referre aliquid memori pectore. Hor. 2. Serm. 4. 90.
Referre voces pectore. Virg. 5. Æn. 409.
Regnat amor vacuo pectore. Ovid. 1. Amor. 1. 26.
Repetens suspiria sollicito pectore. Ovid. 2. Met. 125.
Roborant pectora cultus recti. Hor. 4. Carm. 4. 34.
Rumpuntur nescia vinci pectora. Virg. 12. Æn. 527.
Rupit vocem pectore. Virg. 3. Æn. 246.
Satiare sua pectora luctu alicujus. Ovid. 6. Met. 281.
Signatum nomen memori pectore. Ovid. 13. Met. 66.
Sum, ut, Esse severi pectoris. Ovid. 18. Epist. 63.
Superbit despecto pectore. Stat. 3. Theb. 334.
Suspirare ab imis pectoribus. Ovid. 2. Met. 655.
Trepidat formidine pectus. Ovid. 2. Met. 66.
Turbare improvida pectora. Virg. 2. Æn. 200.

Turbatum malis. Senec. Med. 6.
Turbatus pectora Æneas. Virg. 8. Æn. 29.
Variare pectora dubiis curis. Valer. 3. Argon. 11.
Verſare conſilia pectore. Virg. 1. Æn. 661.
Uri pectore intimo. Catull. in Epithal. Juliæ, 59. 177.
Uſta pectora incluſis ignibus. Ovid. 8. Epiſt. 58.

PECTUSCŬLUM, i. n. dimin. [στηθύνιον] Hieron. Epiſt. 22. cap. 13. ad Euſtoch.

PECTŎRĀLIS, e. Adj. Quod ad pectus pertinet. Celſ. 8. 1. In exiguo ſinu pectoralis oſſis. Ammian. 14. 9. Pectoralis tunica.

PECTORALE, is. n. [στηθοδέσμιον] Genus armaturæ, quod ante pectus ponitur. Plin. lib. 34. cap. 7. Fecit & Sp. Carvilius Jovem, qui eſt in Capitolio, victis Samnitibus, ſacrata lege pugnantibus, e pectoralibus eorum, ocreiſque & galeis. Varr. de L. L. 4. 24. De corio crudo pectoralia faciebant.

PECTORŌSUS, a, um. Adj. [πλατύστερνος] Quod eſt magni & validi pectoris. Columel. lib. 8. cap. 2. de gallinis, Sint ergo matrices probi coloris, robuſti corporis, quadratæ, pectoroſæ, magnis capitibus. Plin. lib. 14. cap. 22. Ad hæc pertinet pectoroſa cervicis repandæ oſtentatio. Compar. Carm. Priap. 36.
Nemo eſt feroci pectoroſior Marte.

PECU, PECUARIA, PECUARIUS, &c. V. PECUS.

PECULATOR, PECULATUS, PECULIARIS, & PECULIOSUS, V. PECULIUM.

PĔCŪLIUM, i. n. [ἀργυρίδιον, κτησείδιον, πεκύλιον] Peculium, ut ait Feſtus, ſervorum, a pecore dictum eſt, ut Pecunia, patrumfamiliæ. Apud majores omne Patrimonium dicebatur Peculium, quia pecoribus univerſa eorum ſubſtantia conſtabat. V. Serv. ad Virg. 1. Ecl. 33. Cic. in Parad. 5. An eorum ſervitus dubia eſt, qui cupiditate peculii nullam conditionem recuſant duriſſimæ ſervitutis? Celſ. in l. Si chorus. D. de legatis 3. ſcribit Pecuniam ſine peculio fragilem eſſe. i. e. Sine lucro. Cic. 5. Verr. 86. Hic Diognotus, qui ex publicis vectigalibus tanta lucra facit, vicarium nullum habet, nihil omnino peculii. Ulpian. de Peculio, l. Depoſiti, Peculium dictum eſt quaſi puſilla pecunia, ſive puſillum patrimonium. Peculium autem Tubero quidem ſic definivit, ut Celſus lib. 6. Digeſtorum refert, Quod ſervus domini permiſſu ſeparatum a rationibus dominicis habet, deducto inde ſiquid domino debetur. Florentin. in l. Peculium. D. de peculio. Peculium, inquit, & ex eo conſiſtit, quod parcimonia ſua quis paravit, vel officio meruit a quolibet ſibi donari, idque velut proprium patrimonium ſervum ſuum habere quis voluit.
Peculium mulierum, Galli appellarunt bona, quæ Græcis παράφερνα. V. Ulpian. l 9. §. 2. de Jur. Dot. & ſupra PARAPHERNA.
Cura peculi. Hor. de Arte Poet. 330. & Virg. 1. Ecl. 33.
Conficere peculium. V. CONFICIO.
Caſtrenſe peculium. V. CASTRUM.
Pecunia abſque peculio fragilis, V. in PECUNIA, ad finem & paulo ſupra.
Peculium etiam vox eſt obſcæna, Membrum virile donotans, apud Petronium cap. 8. alioſque. conf. PECULIATUS.

PECULIŎLUM, i. n. dimin. Quintil. 1. 5. Magnum peculiolum, erunt, qui ſolœciſmum putent.

PĔCŪLIĀRIS, e. Adj. [ἰδιάζων] Quod ad peculium pertinet, vel Quod peculio deputatur, vel Quod peculii proprium eſt, inquit Vella. Plaut. Aſin. 3. 1. 37.
Etiam opilio, qui paſcit, mater, alienas oves,
Aliquem habet peculiarem, qui ſpem ſoletur ſuam. Idem prol. Capt. 19.
Hic poſtquam hunc emit, dedit eum huic gnato ſuo
Peculiarem: quia quaſi una ætas erat. Idem Merc. 3. 1. 26.
Quin etiam tibi ancillam dabo natam annos ſexaginta
Peculiarem. Al. Ovem tibi. conf. Aul. 3. 4. 7. & Lex. Pitiſc. vel Voſſ. Inſt. Orat. 4. p. 151.
Peculiare, [δουλικόν] pro Re ſervili quandoque ponitur. Ulpian. in l. Si quis vinum. ad finem. D. de tritico, vino, oleo legato, Si peculiare vinum legatum ſit, id continebitur quod ſervi habuerunt.
Peculiaris, [ἴδιος] Proprius, ſpecialis, præcipuus, nec cum aliis communis. Suet. Cæſ. cap. 76. Præterea monetæ, publiciſque vectigalibus peculiares ſervos præpoſuit.
Teſtis peculiaris alicujus. Cic. pro Flacc. 51.
Hoc mihi peculiare fuerit. Cic. 1. Q. frat. 1.
Peculiari invidia naturæ. Plin. lib. 6. cap. 1.
Peculiare edictum. Cic. 5. Verr. 36. Exoritur peculiare edictum repentinum, Nequis frumentum de area tolleret, antequam cum Decumano pactus eſſet.
Nummi peculiares. Paul. in l. Cum fundus §. 1. D. Si certum petatur.

PECULIARĬTER, Adv. [ἰδίως] Specialiter, præcipue. Plin. lib. 27. cap. 4. Epiphoris peculiariter imponitur. Quaſi ſingulariter, & ejus propria virtus. Quintil. lib. 8. cap. 2. Quod commune eſt & aliis nomen, intellectu alicui rei peculiariter tribuitur.
Compar. Plin. 36. 20. Hæmatites peculiarius ſplendet. Sed al. Clarius.
Peculiariter, Ex peculio, vel in peculio. Paul. in l. iij. §. Saltus. D. de acquiren. vel amitt. poſſ. Nec movere nos debet, quod quædam etiam ignorantes poſſideamus, id eſt quæ ſervi peculiariter paraverunt.

PECULIARIUS, a, um. Adj. apud JCtos, ut Marcian. l. 18. D. de peculio legato, In eum creditoribus peculiariis actiones non competunt. i. e. Quibus jus in peculium eſt. V. Bynkershœk. Obſerv. Jur. Rom. 1. 25.

PECULIĀTUS, a, um. Adj. Peculio inſtructus. Cic. 10. Fam. 32. Plane bene peculiatus. i. e. Pecunia abundans, nummatus. Nam ſupra dixerat, Magno pondere auri, majore argenti coacto. Bud. conf. Apul. Met. 10. p. 247. Elmenh.
Alium etiam obſcænum ſenſum habet. ut in Carm. Priap. 52.
Pulchre penſilibus peculiati. conf. PECULIUM.

PECULIŌSUS, a, um. Adj. Qui peculii multum habet. Plaut. Rud. 1. 2. 24. Peculioſum eſſe decet ſervum & improbum, &c.

PECULIO, [ἀφαιρέω] āre. Peculium auferre. Plaut. Perſ. 2. 2. 10.
Scelus tu pueri es, atque ob iſtam rem ego aliquid te peculiabo. i. e. Stuprabo, ut vult Gaſp. Schopp. conf. Taubm. p. 1132.

PĔCŪLOR, [κλέπτω τὸ κοινὸν] āri. Furari ea quæ ad Rempub. ſeu principem pertinent. Peculari Rempub. Flor. 3. 17. 3.

PECULĀTOR, ōris. m. [κλέπτης τοῦ κοινοῦ] eſt Qui furtum facit pecuniæ publicæ, auct. Aſcon. in 2. Verr. 2. conf. DEPECULATOR. Cic. 3. Off. 73. Neque enim de ſicariis, veneficis, teſtamentariis, furibus, peculatoribus, hoc loco diſſerendum eſt.

PECULATŌRIUS, a, um. Adj. ut, Peculatoriæ oves, aliudve quid: Id enim peculium primum, inquit Varro de L. L. 4. 19. Quæ ſcil. ſervis aut filiisfamilias erant in peculio. conf. Taubm. in Plaut. Aſin. p. 135.

PECULĀTUS, ûs. m. [κλέμμα τοῦ κοινοῦ] Pecuniæ publicæ aut principis furtum. Cic. 3. Verr. 11. Erunt etiam fortaſſe, Judices, qui illum ejus peculatum vel acerrime vindicandum putent: quod iſte M. Marcelli, & P. Africani monumenta, quæ nomine illorum, re vera Pop. Romani & erant, & habebantur, ex fanis religioſiſſimis, ex urbibus ſociorum, atque amicorum, non dubitaverit auferre. Ibid. Emerſerit ex peculatus etiam judicio. Et alibi, Impudentiſſimum tuum furtum, certiſſimumque peculatum.
Ærarii peculatus factus. Salluſt. Jugurth. 36.
Peculatus, Furtum publicum dici cœptus eſt a pecore, quia ab eo, initium ejus fraudis eſſe cœpit. Siquidem ante æs, aut argentum ſignatum, ob delicta, pœna graviſſima erat duarum ovium, & triginta boum. Eam legem ſanxerunt T. Menenius Lanatus & Seſtius Capitolinus conſules. Quæ pecudes, poſtquam ære ſignato uti cœpit Populus Romanus, Tarpeja lege cautum eſt, ut bos centuſſibus, ovis decuſſibus æſtimaretur. Hæc Feſtus. Item, Peculatus eſt nunc quidem qualecunque publicum furtum: ſed inductum eſt a pecore, ut pecunia quoque ipſa. Jam etiam noxii pecore multabantur, quod neque æris adhuc, neque argenti erat copia: itaque ſuprema multa etiam nunc appellatur. Paulus: Peculatus, Furtum publicum a pecore dictum, ſicut & pecunia, eo quod antiqui Romani nihil, præter pecora, habebant. conf. Lex. Pitiſc.
Peculatus a principio capitalis Romæ non fuit, & pecuniaria pœna, non capitis diminutione notabatur: id ſignificat Livius lib. 27. (cap. 34. pr.) quum ait, M. Livius erat, multis annis ante ex conſulatu populi judicio damnatus: quam ignominiam adeo ægre tulerat, ut & rus migraret, & per multos annos & Urbe & omni cœtu careret hominum. Ex his verbis, non eſſe M. Livio aqua & igni interdictum, ſed, affectum animo graviter ex eo judicio, iratum populo, ſua ſponte Urbe ceſſiſſe, animadverto. Eum autem peculatus nomine eſſe damnatum, ex eo libello conſtat, quem neſcio quis de Viris illuſtribus compoſuit: (cap. 50.) Et apud Liv. lib. 38. (cap. 60.) damnato de peculatu L. Scipione Aſiatico, Africani majoris fratre, litis æſtimatæ, & carceris, niſi ſolveret, mentio fit, aquæ vero & ignis interdictio nulla nominatur. Eſt etiam exemplum M. Camilli, qui urbem Romam obſidione Gallorum liberavit. Hic ob Vejentanam prædam, ut ait Liv. (lib. 5. cap. 32.) a L. Appulejo accuſatus, 15 millibus gravis æris damnatus eſt. abiit autem in exſilium ante judicii diem; quia, quum ſe damnatum iri, de ſuis tribulibus & clientibus cognoviſſet, de patria maluit decedere, quam iniquiſſimam multam populi ſuffragiis irrogatam exſolvere. Nam damnatis de peculatu, vel quanti eſſet lis æſtimata, ſolvendum erat, vel in vinculis, donec ſolverent, miſerrime vivendum: quod in Scipionis Aſiatici judicio Livius ſignificat. Quod ſi reus, judicio non exſpectato, in exſilium voluntarium abiiſſet; tunc accuſationem quidem is, qui cœperat perſequebatur; reum tamen abſentem non alia, quam pecuniaria pœna populus condemnabat: eamque pecuniam ſolvere, ſi rediret, damnatus cogebatur, aut, ſi ſolvendo non eſſet, in carcerem ire. Hoc de crimine lex nulla nominatur: ſed ante M. Æmilium Lepidum C. Flaminium Coſſ. quo anno ſuperior Africanus a duobus Petiliis tribunis pl. eſt accuſatus, judicem ſenatum fuiſſe Livius lib. 38. (cap. 54.) ſignificat. Me tamen idem Livius in dubitationem addúcit, ſenatuſne, an populus ante eos conſules, quos nominavi, de peculatu quæſierit. ſcribit enim duobus libris 27. (l. c.) & 29. (cap. 37.) M. Livium Salinatorem, poſt priorem conſulatum a populo aſſe condemnatum. Eam porro damnationem peculatus nomine fuiſſe, jam oſtendimus. Sed videlicet exiſtimare poſſumus, quovis de crimine, ſi tribunus pl. aliquis eſſet accuſator, populum judicare potuiſſe: ne gravis auctor T. Livius, damnetur inconſtantiæ. Poſt Africani, ejuſque fratris Aſiatici accuſationem, Prætor cum judicum conſilio de iis, qui peculatus arguerentur, quæſtionem exercuit. Id opinor lege ab aliquo magiſtratu lata inſtitutum. Alioqui, quod ſenatus univerſi munus erat, ad Prætorem, certumque judicum numerum, ſenatu negligente, translatum, vix putarim. Lege poſtea Julia capitalis peculatus factus eſt: quod Juriſconſulti declarant. Peculatus pœna, inquit Ulpianus (l. 3. Peculat.) ad legem Juliam peculatus, D. Aquæ & ignis interdictionem continet: in quam hodie ſucceſſit deportatio; porro, qui in eum ſtatum deducitur, ſicut omnia priſtina jura, ita & bona amittit. Lege autem peculatus tenebatur, ſi quis pecuniam publicam ſurripuiſſet, vel, ut ſurriperetur curaſſet: ſi quis in aurum, argentumve, aut æs publicum quid indidiſſet, vel immiſcuiſſet, feciſſetque dolo malo, quo id pejus fieret. Hæc apud Venulejum ſcripta ſunt. [Immo ipſum Ulp. l. 1. Lege Julia. ejuſd. tit.] Quod autem additur, (a Venulej. l. 8. Qui tabulam. tit. ejuſd.) eadem Julia lege obſtrictos fuiſſe, qui æs, in quo leges inciſæ erant, refixiſſet, vel quid immutaſſet, aut in publicis tabulis deleviſſet, induxiſſetve; hæc ego non ad peculatum, ſed ad majeſtatem retulerim. Quod ſi pretio commiſſum id fuiſſet: ne ſic quidem peculatus mihi videtur, ſed damnati potius majeſtatis, & corruptus & corruptor. Quædam enim incerta crimina in majeſtate conferebantur: neque aliud crimen patebat latius: atque etiam, quod in lege Julia Peculatus ait Ulpianus (l. 1. d. l.) ſcriptum fuiſſe, ne quis ex pecunia ſacra religioſaque auferret, interciperet, in rem ſuam verteret, non peculatum magis, quam ſacrilegium, fuiſſe exiſtimaverim. Hæc præterea ſunt in crimine peculatus: ſi quis imperator pecuniam ex præda captam penes ſe privatim retinuiſſet, eamque nec in triumpho tuliſſet, nec in ærarium retuliſſet. Pœna peculatus vel pecuniaria fuit, vel capitalis; nam qui prædam ab hoſtibus captam ſurripuerat, in quadruplum damnabatur: ceteris autem aqua & igni interdicebatur: poſtea irrogata eſt alia lege deportatio, abrogata interdictionis pœna. Et quoniam, ut repetundæ, ita peculatus publicum furtum fuit; propterea, ut in repetundis, ſic in peculatu æſtimationes fiebant litium, contraque hæredes, ut ſcripſit Papinianus (l. ult. Publica jud. D.) ad legem Juliam peculatus, actio dabatur. Peculatum tamen, quod ante quinquennium eſſet admiſſum, objici non oportuit, ſi Venulejo credimus. (l. 7. Peculat. tit. ejuſd. D.) Hæc ex Paul. Manut. de Legib. Roman.
Peculatum facere in aliquem. Plaut. Ciſt. 1. 1. 74.

Reus peculatus. Auctor de Viris illust. cap. 50.
Accusari peculatus. Auctor ad Heren. lib. 1. 12.
Damnari peculatus. Cic. pro Flacc. 43.

PĔCŪNIA, æ. f. [ἀργύριον, χρήματα] notæ significationis.
Pecunia, dicta est a pecore, sive a pecu: quia omnis pecuniæ, pecus fuit fundamentum, ut ait Varr. 2. de R. R. cap. 1. conf. Cic. de Rep. apud Non. 1. 204. Columel. lib. 6. in Præfat. In rusticatione vel antiquissima est ratio pascendi, eademque quæstuosissima, propter quod nomina quoque & pecuniæ, & peculii, tracta videntur a pecore, quoniam id solum veteres possederunt, & adhuc apud quasdam gentes unum hoc usurpatur divitiarum genus. Plin. lib. 33. cap. 3. Servius rex primus signavit æs. Antea rudi usos Romæ Timæus tradit. Signatum est nota pecudum, unde & pecunia appellata. conf. PECUNIOSUS.
Pecuniæ verbum, non solum numeratam pecuniam complectitur, verum omnem omnino pecuniam, hoc est omnia corpora. Nam corpora quoque pecuniæ appellatione contineri, nemo est quin approbet. Hæc Ulpian in l. Pecuniæ. D. de verb. & rer. signific. Idem sentit Hermogenianus, ibidem, l. Pecuniæ. Cic. 2. de Legib. 48. Ad quos ejusdem morte pecunia venerit. Ibid. 49. Si major pars pecuniæ legata est. Hic pro eo accipitur quod vulgo *bona mobilia* vocant, teste Bud.
Effectrix multarum & magnarum voluptatum pecunia. Cic. 2. de Fin. 55.
Regina pecunia. Hor. 1. Epist. 6. 37.
Abstinens pecuniæ. Hor. 4. Carm. 9. 38.
Accipiter pecuniarum. V. ACCIPITER.
Nervi belli, pecunia. V. NERVUS.
Vias pecuniæ norunt Græci, & omnia pecuniæ causa faciunt. Cic. 1. Q. frat. 1. 12.
Superbus pecunia. Hor. Epod. 4. 5.
Adesa. V. ADEDO.
Adventitia. V. ADVENIO.
Adulteratæ. Firmic. lib. 4. cap. 12.
Amplissimæ pecuniæ dominus. Cic. pro Rosc. Amer. 23.
Conductæ. Juven. 11. Sat. 46.
Frumentaria. Papin. in l. Ideo. D. de compensat. Ideo condemnatus, quod arctiorem annonam ædilitatis tempore præbuit, frumentariæ pecuniæ debitor non videbitur.
Funesta. Juven. 1. Sat. 113. i. e. Multis exitiosa, & quæ multos perdidit. Et apud Cic. Philipp. 2.
Grandem pecuniam debebat. Sallust. Catil. 50.
Immanes pecuniæ. V. IMMANIS.
Ingens. V. INGENS.
Insperatæ repentinæque. V. INSPERANS.
Magnam pecuniam amiserat. Sallust. Jugurth. 102.
Majoris pecuniæ res. i. e. Majoris pretii & æstimationis. Hermogenianus in l. Rei majoris. D. de except. præscrip. & præjudiciis.
Marita. V. MARITUS.
Modica. V. MODUS.
Obscæna. Juven. 6. Sat. 298.

> Prima peregrinos obscæna pecunia mores
> Intulit.

i. e. Quæ multis causa est obscænæ vitæ. Schol. Obscæna pecunia, Quia ore obscæno sunt. [Sed pertinet ea glossa, ut monuit Schurtzfl. potius ad v. 301. Obscænam vero pecuniam, Diram intelligit, & malorum causam ac nuntiatricem. V. in OBSCENUS de hac vocis significatione.
Parva. V. PARVUS.
Plena & præclara. Cic. pro Rosc. Amer. 6.
Privata. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Repetundarum pecuniarum reus. Sallust. Catil. 18. V. in REPETO.
Signata. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Usuraria. Ulpian. in l. Quum alter. D. de compensat. Quum alter alteri pecuniam sine usuris, alter usurariam debet. Et lege sequente, Si invicem sit usuraria pecunia.
De Pecunia Ærosa, Attributa, Publica, & Vectigali, V. Lex. Pitisc.
Abstinere pecunia, & pecuniis. V. ABSTINEO.
Abundans pecunia. V. ABUNDO.
Accipere pecuniam. V. ACCIPIO.
Æstimare pecunia. V. ÆSTIMO.
Annumerare pecuniam alicui. Cic. 1. Verr. 66.
Anquirere pecunia. V. ANQUIRO.
Attributæ. V. ATTRIBUO.
Avertere pecuniam. V. AVERTO.
Aversa pecunia publica. V. AVERTO.
Auferre pecuniam de ærario. V. AUFERO.
Auctus pecunia. V. AUGEO.
Capere pecuniam. V. CAPIO.
Circumdare gratiam immensam & pecuniam innumeram alicui. Tacit. 14. Ann. 53.
Circumventus innocens pecunia. V. CIRCUMVENIO.
Coacervare, vel congerere pecuniam. Cic. Philip. 5. 12.
Cogere pecuniam. V. COGO.
Coacta. V. COGO.
Collecta. Hor. 1. Epist. 10. 47.
Collocare pecuniam. V. COLLOCO.
Conciliare. V. CONCILIO.
Conciliare aliquem alteri pecunia. V. CONCILIO.
Condonare aliquem pecunia. V. CONDONO.
Conferre pecuniam. V. CONFERO.
Conferre pecuniam ad statuam. V. AD præpositionem.
Conficere. V. CONFICIO.
Conficere pecuniam de vectigalibus. Cic. 2. de Lege Agr. 33.
Conflatus pecunia testis. Quintil. lib. 5. cap. 7. Sive odio conflatos testes, sive invidia, sive gratia, sive pecunia videri volumus.
Conjicere pecuniam in ædificium. V. CONJICIO.
Construere & coacervare. Cic. 1. Agr. 14. V. CONSTRUO.
Convertere pecuniam ad commodum suum. V. CONVERTO.
Corrogata pecunia ad necessarios usus. V. CORROGO.
Corrumpere pecunia. V. CORRUMPO.
Corrumpi pecunia. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Credere pecuniam. V. CREDO.
Crescit alta pecunia. Ovid. 2. Amor. 2. 39. al. Crescunt curta peculia.
Curare alicui pecuniam. V. CURO.
Curare nomine alterius nobis pecuniam. Cic. 5. Fam. 20.
Debere alicui pecuniam. V. DEBEO.
Decernere pecuniam. V. DECERNO.
Dilapidare. Cic. ad Octav. V. DILAPIDO.
Dissipare pecuniam. Cic. Ego acceptam ex ærario pecuniam tuo nomine frustra dissiparim.
Dare pecuniam. Cic. 7. Verr. 118.
Ducens ad se cuncta pecunia. Hor. 4. Carm. 9. 38.
Effundere pecuniam. Cic. contra Rull. 1. 15.
Erogare pecuniam. Cic. 1. Q. frat. 1. 21.
Exæquat omnium dignitatem pecunia. Cic. 4. Att. 14.
Exigere, capere, & imperare pecunias. Cic. in Pison. 38.
Facere pecuniam. V. FACIO.
Fundata pecunia villis. Hor. 1. Epist. 16. 46.
Illudere pecuniæ. Tacit. 2. Hist. 94.
Impendere pecuniam in res vanas. V. IMPENDO.
Imperare pecuniam. V. IMPERO.
Incubare pecuniæ. V. INCUBO.
Inducere pecuniam & rationem. V. INDUCO.
Inductum pecunia aliquid facere. V. INDUCO.
Invadere in alienam pecuniam nullo jure. Cic. pro Rosc. Amer 6. V. INVADO.
Invenire pecuniam bono modo. V. INVENIO.
Judicatus pecuniæ. V. JUDICO.
Mercari præsenti pecunia. V. MERCOR.
Multare pecunia. V. MULTA.
Numerare pecuniam. V. NUMERUS.
Obsignare. V. OBSIGNO.
Occupare alicui pecuniam fœnore. V. OCCUPO.
Oppugnare aliquem pecunia. V. OPPUGNO.
Parta legibus, non contra leges pecunia. Cic. 2. de Fin. 55.
Periit pecunia. V. PEREO.
Perscribere pecuniam. V. PERSCRIBO.
Peto certam creditam pecuniam ex stipulatione. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Polliceri pecuniam aliquam militibus in singulos. Cic. 5. Philipp. 54.
Properare pecuniam indigno hæredi. Hor. 3. Carm. 24. 61.
Quærenda vel cum periculo pecunia. Cic. 2. de Fin. 55.
Redigere pecuniam ex bonis alterius. Cic. 1. Verr. 56.
Repræsentare pecuniam ab aliquo. Cic. 12. Att. 25. Reliquæ pecuniæ vel usuram filio pendemus, dum a Faberio, vel ab aliquo, qui Faberio debet, repræsentabimus. V. REPRÆSENTO.
Sequitur crescentem cura pecuniam. Hor. 3. Carm. 16. 61.
Strangulat plures congesta pecunia. Juven. 10. Sat. 12.
Sumere mutuas pecunias. V. MUTUUM.
Venire ad maximas pecunias paucis annis. Cic. 2. de Orat. 269.
Elegans est de Viribus pecuniæ poematium Petronii, cap. 137.
Pecunia sacrificium fieri dicebatur, quum fruges fructusque offerebantur, quia ex his rebus constat; quam nunc pecuniam dicimus. Paul.
Pecunia absque peculio fragilis. Refertur hoc proverbium Pandect. lib. 32. Tit. de leg. & fideicom. l. Si chorus. Admonet autem ne totam substantiam uni credamus navi, ne nihil superfit unde damnum sarciatur, si navis interierit. Si libebit alio deflectere, poterit accommodari ad eum, qui non omnia consilia sua communicat amicis: aut qui felicitatis summam non ponit in rebus extrariis, sed in animi bonis, ut illis casu perditis, habeat quo confugiat. Erasm. conf. in PECULIUM.

PECUNIA, Dea Augustin. Pecunia dicta est dea, quæ dat pecuniam. Menander,

> Ego utiles vero deos esse arbitror
> Nostros, & Argentum & Aurum maxime.
> Istos quidem, si dedices tua in domo,
> Quicquid voles, roges, tibi omnia aderunt,
> Ager, domus, servique & argyromata,
> Testes, amici, judices, tantum dato.

Arnob. lib. adv. gent. Quis ad extremum deam Pecuniam esse credat, quam, velut maximum numen vestræ indicant litteræ donare aureos annulos, loca in ludis, atque in spectaculis priora, honorum suggestus summos? Ex Gyrald. Syntagm. 1. q. V.

PECUNIALIS, e. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 1. 5. Quæstus pecunialis.

PECUNĀRIUS, a, um. Adj. [χρηματικὸς] Quod ad pecuniam pertinet. Cic. pro Cluent. 120. Neminem voluerunt majores nostri, non modo non existimatione cujusquam, sed ne pecuniaria quidem de re minima esse judicem, nisi qui inter adversarios convenisset. Idem ad Brut. 18. Nodus est inopia rei pecuniariæ.
Causæ pecuniariæ. Ulp. in l. 1. §. 1. D. de calumniat.
Condemnatio pecuniaria. Paul. in l. Miles. D. de re judicata.
Lis pecuniaria. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Nomen pecuniarium, i. e. Debitum pecuniarium. Paul. in l. Si convenerit. D. de pignorat. act.
Pœna pecuniaria mulctari. Ulpian. in l. 1. §. His igitur. D. de postulando.
Quantitas pecuniaria. Cajus in l. Liberum. D. de relig. & sumpt. funer.

PECUNIARIE, Adv. Ulpian. in l. 10. §. 2. D. de compensationibus, Quoties ex maleficio oritur actio (ut puta ex causa furtiva, ceterorumque maleficiorum) si de ea re pecuniarie agatur, compensatio locum habet.

PECUNIARIS, e. Adj. ut, Damnatio pecuniaris. Macer lege 10. extr. Dig. de Pœnis.

PECUNIARITER, Adv. l. ult. Dig. de priv. delict. Pecuniariter agere.

PECUNIŌSUS, a, um. Adj. [πολυχρήματος] quasi Pecuniæ plenus & dives. Pecuniosus, a pecunia magna, inquit Varr. de Ling. Lat. lib. 4. 17. Pecuniosorum & locupletum proprietatem, inquit Non. 1. 204. aperuit M. Tull. de Repub. lib. 2. a pecore pecuniosos, & a possessionibus locorum locupletes appellatos asserens, multæque dictione ovium & boum: quod tunc erat res in pecore, & locorum possessionibus, ex quo pecuniosi, & locupletes vocabantur. Cic. 7. Verr. 16. Mirari quod Apollonius, homo pecuniosus, tam diu ab isto maneat integer. Idem in Parad. 6. Pecuniosos reos. Et pro Cluent. Pecuniosa mulier.
Pecuniosus, a pecorum copia. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Pecuniosus & Tenuis, contraria. Cic. 1. de Invent. 35. In fortuna quæritur, servus sit an liber, pecuniosus an tenuis, &c.
Copiis rei familiaris locuples & pecuniosus. Cic. pro Rosc. Com. 44.

Artes pecunioſæ, Lucroſæ. Martial. lib. 5. 56.
Artes diſcere vult pecunioſas?

Pecunioſus damnari non poteſt. Cic. 2. Verr. 21. Ait hoc omnium ſermone percrebuiſſe, non apud Romanos tantum, verum etiam apud exteras nationes, in judiciis illorum temporum, pecunioſum, quamvis ſit nocens, neminem poſſe damnari. Huic affine eſt quod reperitur apud Salluſt. Jug. 8. Romæ eſſe venalia omnia.

Compar. Mamert. Paneg. Jul. cap. 20. Tanto vir quiſque melior, quo pecunioſior habetur. Suet. Aug. cap. 25. Viris feminiſque pecunioſioribus indictum.

Superl. Pecunioſiſſimus. Cic. 2. Verr. 35. Pecunioſiſſimus Syracuſanorum. conf. & 7. 24.

Pĕcŭs, ŭdis. f. [κτῆνος, θρέμμα, βόσκημα] Omne animal quod ſub imperio, pabulo terræ paſcitur, ut ſunt boves, aſini, equi, cameli, oves capræ, auctore Valla.

Pecudes, Antiqui a Pede appellarunt, ut ab eodem Pedicam, Pediſequum, &c. Varr. lib. 4. de Ling. Lat. 19. conf. Iſid. 12. 1. &, qui hæc explodit, Voſſ. in Etymol. qui ex Gr. πῖκος, vel πίκω arceſſit.

Pecus, dicitur aliquando fuiſſe maſc. generis, quia Ennius dixit Pecudi marito.

De Quadrupedibus potiſſimum dicitur. Cic. 7. Att. 7. Quid ergo, inquis, acturus es? Idem quod pecudes, quæ diſpulſæ ſui generis ſequuntur greges. Ut bos armenta, ſic ego bonos viros.

De bubus. Varr. lib. 2. de R. R. cap. 5. Qui gregem armentorum emere vult, obſervare debet primum, ut ſint hæ pecudes ætate potius ad fructus faciendos integræ, quam jam expertæ. Columel. lib. 2. cap. 2. Plus enim queunt pecudes collo & pectore conari, quam cornibus.

De ſue. Cic. 2. de Nat. Deor. 160. Qua pecude nihil genuit natura fecundius.

Pecudes elephantos vocat Plin. Qui cum elephanto, inquit, congreſſus, gemino ictu pecudem exanimavit. [Si modo hæc Plinii ſunt.

Pecus, pro Ove. Plin. lib. 8. cap. 7. Ipſius animalis (de elephanto loquitur) tanta narratur clementia contra minus valida, ut in grege pecudum occurrentia, manu dimoveat, ne quid obterat imprudens. Cic. 2. de Fin. 40. Contraque, ut tardam aliquam & languidam pecudem, ad paſtum, & procreandi voluptatem, ſic hoc divinum animal ortum eſſe voluerunt. [Hic videtur de quovis animali dictum.

Aurea pecus. Tacit. 13. Ann. 1. Adeo ut C. Cæſar pecudem auream eum appellare ſolitus ſit. De Junio Silano.

Barbigeræ pecudes, Capræ. Lucret. lib. 5. 898.
Denſæ. Stat. 5. Theb. 349.
Gravidæ bis. Virg. 2. Georg. 150.
Lætæ. Virg. 1. Georg. 423.
Lanigeræ. Virg. 3. Æn. 642.
Nigræ. Tibull. lib. 3. 5. 33.
Pronæ. de Mulabus Gallicis. Claud. Epigr. 1. 20.
Sagittiferam pecudem, Hiſtricem vocat Claudian. de hiſtrice, 48.
Antecedit pecudibus, ceteriſque beſtiis, hominis natura. Cic. 1. Off. 105.
Cogere pecudes, V. COGO.
Siccare diſtentas pecudes. Lucan. lib. 4. 314.
Spondere balantem ſacello pecudem. Juven. 13. Sat. 232.
Pecus fera, ad differentiam Domeſticæ pecudis, Lucret. lib. 1. 14.
Inde feræ pecudes perſultant pabula læta. Colum lib. 9. cap. 1.
Feræ pecudes, ut capreoli damæque.

Pecudes, non ſolum quadrupedes, ſed etiam alia animalia dicere poſſumus, inquit Non. 6. 65. Virg. 4. Georg. 327. de apibus,
— & pecudum cuſtodia ſolers.

De piſcibus, Lucret. lib. 2. 343.
Præterea genus humanum, mutæque natantes,
Squamigeræ pecudes. conf. Luctat. ad Stat. 1. Theb.

Expertes rationis. Cic. 2. Off. 3.

Hominem per tranſlationem Pecudem vocat Cic. in Piſon. 19. Conſilio iſtius pecudis uti volebam. Et Hor. 1. Epiſt. 19. 19.
O imitatores ſervum pecus. V. Imitator, in IMITOR.

Impuriſſimæ & intemperatiſſimæ pecudis ſordes. Cic. in Piſon. 72.

Pecus, pro Infante nondum in lucem edito. V. Artuatim, in dictione ARTUS.

Pecuda etiam neutro genere, pl. Siſen. lib. 4. Hiſtoriar. Jumenta & pecuda locis trepidare compluribus. Cic. lib. 4. de Repub. Quum adhibent in pecuda paſtores. Non. 2. 691. V. dict. ſeq.

Pecu, n. indecl. in ſing. in plur. Pecua, uum, ŭbus; antique. Plaut. Rud. 4. 3. 5.
Non vides me referre uvidum rete, ſine ſquamoſo pecu? Idem Bacch. 5. 2. 4. — paſtor harum
Dormit, quum hæ eunt ſic a pecu balitantes. Al. Pacitantes.
Item Merc. 3. 1. 11.
Nec pecua ruri paſcere, neque pueros nutricare, &c.

Pecubus balantibus. Lucret. 6. 113.

Pecua, idem quod Pecora. Plin. lib. 8. cap. 43. de aſino, Ipſum animal frigoris maxime impatiens: ideo non generatur in Ponto: nec æquinoctio verno, ut cetera pecua, admittitur, ſed ſolſtitio. Varr. de R. R. lib. 2. cap. 1. pr. Et homines & pecua quum ſemper fuiſſe ſit neceſſe, &c. Serv. in illud Virg. 3. Georg. 64.
— mitte in venerem pecuaria primus. Pecuaria, inquit, ab eo quod eſt pecuare venit. Nam Pecua, ut ait in Pompejana Cic. ab eo quod eſt Pecu venit; ut a Genu, Genua. Feſt. lib. 14. Pecuum Cato dixit genitivum pluralem, ab eo quod eſt Pecu. Pecuium Perott. Non. Marcell. 2. 691. Pecua. inquit, & Pecuda, ita ut Pecora veteres dixerunt. Vide quæ illic adducit loca. Liv. 26. 34. Pecua captiva, præter equos & mancipia, &c. reſtituenda. Idem 35. 21. In agris paſſim inundatis pecua ablata. Chariſ. lib. 1. Sunt quædam nomina tantum monoptota, quæ pluralibus caſibus naturalem declinationem admittunt, & appellantur heteroclita, ut genu, tonitru, cornu, pecu. conf. Priſcian. lib. 6.

Pecus, ŏris. n. Idem quod Pecus, udis. Eſtque uſus frequentioris.

Pecus ab eo, quod perſpaſcat, a quo pecora univerſa, quod in pecore pecunia tum conſiſtebat paſtoribus. Varr. de Ling. Lat. lib. 4. 19. [γρ. A quo Pecunia u. q. 1. p. tum conſiſtebant.

Pecus, pro Multitudine pecorum ſive pecudum. Virg. 3. Ecl. 1.
Dic mihi, Damœta, cujum pecus? an Melibœi? Idem 3. Æn. 221.
Caprigenumque pecus nullo cuſtode per herbas.

Pecus, pro Ove aliquando proprie ponitur. Plin. lib. 8. cap. 48. Eſt & in Hiſpania, ſed maxime Corſica, non maxime abſimile pecori genus muſimonum, caprino villo quam pecoris velleri propius. Quintil. in Apibus pauperis, Cur in uſum veſtium ſæpe pecori lanæ detrahuntur? conf. tot. cap. 47. & 48.

Pecus interdum de omni animali, quod humana lingua & effigie caret, dicitur. Virg. 4. Georg. 327.
Ignavum fucos pecus a præſepibus arcent. conf. PECUS, ŭdis.

Aquatile pecus. V. AQUA.
Volatile pecus. Columel. lib. 8. cap. 3.

Pecus, de bobus. Columel. lib. 2. cap. 2. Sulcum autem ducere longiorem quam pedum centum viginti, contrarium pecori eſt: quoniam plus æquo fatigatur.

Dives pecore. Hor. Epod. 15. 19.
Balatus pecorum. Virg. 3. Georg. 554.
Cuſtos pecoris. Stat. 9. Theb. 508.
Deus pecoris, Pan. Ovid. 2. Faſt. 271.
Dives nivei pecoris. Virg. 2. Ecl. 20.
Domus pecorum. Stat. 1. Theb. 367.
Greges pecorum. Ovid. 11. Met. 276.
Magiſter pecoris. Virg. 3. Ecl. 101.
Poſſeſſor pecoris. Stat. 4. Silv. 6. 102.
Corpulentum. V. CORPUS.
Caprigenum. Virg. 3. Æn. 221. V. ſupra.
Efferum. Senec. Hippol. 2. 7.
Equinum. Columel. lib. 6. cap. 27. Summam ſedulitatem & largam ſatietatem deſiderat equinum pecus. Virg. 3. Georg. 72.
Nec non & pecori eſt idem delectus equino.
Felix. Virg. 1. Ecl. 75.
Fetum. Virg. 3. Ecl. 83.
Formoſum. Virg. 5. Ecl. 44.
Generoſum. Virg. 3. Georg. 75.
Immenſum. Claud. 2. in Eutrop. 427.
Incurvicervicum pecus. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Iners. Virg. 4. Æn. 158.
Infirmum. Ovid. in Ibin, 42.
Lætum. Hor. Epod. 2. 45.
Lanigerum. Ovid. 1. Faſt. 384.
Molle. Virg. 3. Georg. 299.
Montivagum. Senec. Herc. OEth. 2. 7.
Mutum & turpe. Hor. 1. Serm. 3. 100.
Operarium. V. OPUS.
Oviaricum. V. Oviaricus, in OVIS.
Pavidum. Ovid. 2. de Arte Am. 148.
Placidum. Ovid. 15. Met. 116.
Pingue. Hor. 2. Serm. 6. 14.
Segne. Stat. 8. Theb. 576.
Semianimum. Stat. 2. Theb. 83.
Stolidum. Valer. 6. Argon. 537.
Truncum. Stat. 5. Theb. 333.
Vagum. Hor. 3. Carm. 13. 12.
Abigere pecus. V. ABIGO.
Cædere armentorum, reliquique pecoris greges. Cic. 3. Philip. 31.
Cogere pecus. Virg. 3. Ecl. 20.
Depaſcuntur a pecore agri publici. Cic. 2. de Orat. 284.
Imprimere ſignum pecori. Virg. 1. Georg. 263.
Inſueſcere pecus amurca. V. INSUESCO.
Legere ducem pecori. Virg. 3. Georg. 125.
Numerare pecus pauperis eſt. Ovid. 13. Met. 824.

Pecŏrīnus, a, um. Adj. [κτηνικὸς] Quod eſt pecoris: ut, Pecorina caro.

Pecorōsus, a, um. aliud Adj. [πολυθρέμμων] Abundans pecore. ut, Palatia pecoroſa. Propert. lib. 4. 10. 3.
Phyllos pecoroſa. Stat. 4. Theb. 45.
Ver pecoroſum. Stat. 10. Theb. 229.

Pecorārius, a, um. Adj. Ad pecus pertinens. Onomaſt. Vet. Pecorarius, προβατώδης.

Pecuālis, e. Adj. Idem. Sedul. lib. 1. 146.
Edidit humanas animal pecuale loquelas. Fortunat. de Vita Martini, 2. 146.
Et mihi præda jacet pecuali capta miniſtro.

Pecuārius, a, um. Adj. [βοσκηματικὸς] Quod ad pecus pertinet. Plaut. Truc. 1. 2. 45.
Male vertit res pecuaria mihi apud vos, &c. Varr. in præfat. lib. 3. R.R. Qua de re pecuaria breviter ac ſummatim percurram. Cic. pro Quint. 12. Erat ei pecuaria res ampla, & ruſtica ſane bene culta & fructuoſa. i. e. Multa armenta multoſque greges habebat.

Canis pecuarius, Qui pecora vel pecudes cuſtodit a luporum voracitate & injuria. Columel. lib. 7. cap. 12. Pecuarius canis neque tam ſtrigoſus aut pernix eſſe debet, quam qui damas, cervoſque, & velociſſima ſectantur animalia.

Magiſterium pecuarium. Apul. Met. 10. p. 253. Elmenh.

Quæſtio pecuaria. Varr. de R. R. lib. 2. cap. 2. in ipſo ſtatim initio.

Pecuarius, i. m. [κτηνοτρόφος] Qui pecorum curam habet, vel Qui pecuarias habet alitque. Cic. pro Dejot. 27. Ut non ſolum Tetrarcha nobilis, ſed optimus paterfamilias, & diligentiſſimus agricola, & pecuarius haberetur. Idem 4. Verr. 17. Quapropter de iſtius Prætura Sicilienſi non recuſo quin ita me audiatis: ut ſi cuiquam generi hominum, ſive Siculorum, ſive noſtrorum civium, ſive cuiquam ordini, ſive aratorum, ſive pecuariorum, ſive mercatorum probatus ſit, &c. Ibid. 4. 17. Poſtulo mihi reſpondeat, qui ſit iſte Verrutius, mercator, an arator, an pecuarius. Liv. 10. 23. extr. Et ab Ædilibus plebejis, L. Ælio Pæto, & C. Fulvio Curvo ex multatitia item pecunia, quam exegerunt, pecuariis damnatis, ludi facti. conf. Iſidor. 15. 17. & Burm. Diſſ. de Vectig. cap. 9. vel Lex. Pitiſc.

Pecuarii, Mancipes, qui paſcua publica redimunt: quorum ratio Scriptura dicitur. Aſcon. in 1. Verr. 33. Al. Pecorarii mendoſe.

Pecuaria, orum. n. pl. [βοσκήματα] dicuntur ab eo quod eſt Pecuare, & per

& per apocopen, Pecuar: nam Pecua, ut ait Cic. in Pompejana ab eo quod est Pecu, venit, ut a Genu Genua: & significat Pecorum multitudinem. Auctor Serv. in illud 3. Georg. 64.

— mitte in Venerem pecuaria primus. Perf. 3. Sat. 9.

Finditur, Arcadiæ pecuaria rudere dicas. h. e. Asinos, qui nascuntur in Arcadia maximi. Auctor ad Herenn. lib. 4. 46. Nam quum canes funguntur officiis luporum, cuinam præsidio pecuaria credemus? Al. Pecua. Plin. lib. 8. cap. 9. Quapropter arcent eos coitu, feminarumque pecuaria separant, quæ haud alio modo quam armentorum habent. Culta pecuaria. Stat. 3. Silv. 3. 93.

Et Lacedæmonii pecuaria culta Galesi. h. e. Oves Tarentinæ, quorum lana erat pretiosissima.

Primigenia. Varro de R. R. lib. 2. cap. 2. in ipso pæne initio.

Pecuaria, Loca in quibus pecora nutriuntur, id est pascua. Cic. de Clar. Orat. 85. Nam quum in silva Scantia (Al. Sila) ita facta cædes esset, notique homines interfecti, insimulareturque familia, partim etiam liberi societatis ejus, quæ pecuaria de P. Cornelio, L. Mummio CENSS. redemisset, &c. A Censoribus enim publicani vectigalia redimebant seu conducebant. [Sed in Mss. plerisque Picarias legitur, unde Corradus Pecuarias, adjuvantibus quibusdam codd. restituit. Posset etiam Piscarias legi. Alii Picarias retinent & de Picis officinis exponunt. Quibus ut assentiar primum eo argumento adducor, quod etiam Picariæ inter publica vectigalia, quæ a Censoribus redimi consueverant, ab Ulp. memorantur l. 17. Inter publ. de verb. signif. Deinde, quod Sila silva in Bruttiis fuit, in primis picis proventu, cujus multiplex usus, cum in re navali, tum in vinis condendis apud veteres fuit, nobilis. Quanquam eadem silva etiam pascuis abundabat. V. Plin. 16. 11. Strab. lib. 6. Colum. 12. 18. extr. & ex junioribus Reines. Var. lect. 2. 8. p. 182.

Pecuaria, æ. f. [βοσκηματική] Scientia parandi ac pascendi pecoris, ut fructus ex eo capiatur: quæ & Res pecuaria dicitur. Varr. lib. 3. de R. R. cap. 1. Tres libros institui, e queis duo scripsi. Primum ad Fundaniam uxorem de Agricultura: secundum de Pecuaria ad Turanium Nigrum.

Pecuariam facere. Suet. Cæs. cap. 42.

Pecuaria, Locus in quo pecorum greges consistunt & pascuntur. Varr. 2. de R. R cap. 1. Cujus nobiles pecuariæ in Bruttiis habentur. Ibid. in præf. Quod eo facilius faciam, quod, & ipse pecuarias habui grandes, in Appulis oviarias, & in Reatino equarias. conf. Corrad. l. c.

Pecuasco, ĕre. legitur in decreto finium regundorum, PECVASCERE GENVATES VETVRIOSQVE LICEAT.

Pecuātus, a, um. Adj. Vet. Onomast. θρεμμώδης. Fulgent in Moral. n. 53.

Pecudālis, e. Adj. Mart. Capell. 7. Non minus sensus, quam nominis pecudalis.

Pecuīnus, a, um Adj. Apul. Met. 8. p. 215. Elmenh. Pecuinis ossibus catenatum flagrum.

P E D

Peda, V. pes.

Pedæus, fuit Antenoris filius nothus, teste Homer. lib. Iliad. 5.

Pedagium, Gotthica vox, sicut & Guidagium, quibus Italici interpretes juris sæpe utuntur, maxime in cap. Innovamus. extra de Censib. & cap. Extat. extra de verb. signif. Tributum est, & vectigal. Vulgo *Peagium* [Cangius a verbo Gall. *Paier* arcessit. Fortassis potius a Pedibus dictum, quod pro transitu solveretur ab his, qui pedibus iter faciunt.

Pedalie, Urbs Ciliciæ ad oram Syriæ. Plin. lib. 5. cap. 27.

Pedalii, Pontifices apud Indos, qui in precibus quas faciunt ad deos, nihil præter justitiam postulant, quasi nulla alia re egeant mortales his in terris. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 17.

Pēdălium, [Πηδάλιον] Promontorium est non procul a Cypro. Strab. lib. 4. Deinde promontorium Pedalium, cui collis altus & asper imminet, mensæ cujusdam figuram præbens, Veneri sacer. Al. mendose Pedasium legunt. [Sed ne hanc quidem lectionem Strabonem reliquisse contendunt viri docti, certatimque Meursii conjecturæ applaudunt, qui Idalium, Ἰδάλιον legit. Cypr. 1. 12. Quis enim sibi persuadeat geographum in accurata insulæ descriptione tam celebris loci mentionem sicco pede transiturum fuisse? Pedalii alterius promontorii Cariæ meminit Mela 1. 16.

Pēdalion, i. n. [πηδάλιον] Herba, quæ & Sanguinalis. Apul. de Herb. cap. 18. Forte quod foliola ejus πηδαλίω, i. e. Gubernaculi formam habeant.

Pedalis, **Pedamen**. V. pes.

Pĕdāna, [Πεδάνα] Regio est non procul a Roma, dicta ab oppido Pedo, quod olim fuit, nunc non est, ut ait Porphyr. in illud Hor. 1. Epist. 4. 2.

Quid nunc te dicam facere in regione Pedana? [conf. Cruquii Scholiast. Apud Stephanum quidem, Πέδα, πόλις Αὐσονική. τὸ ἐθνικὸν, Πεδανός. Sed verum nomen oppidi fuit Pedum, ut ex Liv. 2. 39. apparet, qui ejus & Pedanorum sæpius meminit. conf. Plin. 3. 5. s. 9.

Pedaneus, **Pedarius**. V. pes.

Pēdăsus, [Πήδασος] Unus ex equis Achillis, ut tradit Homer. Iliad. 16. 152. quem præ ceteris egregium, tanquam equorum immortalium comitem, habebat. Siquidem hunc Podagre, inter equas rapidissima, quum in verno prato pasceret ad Oceanum, ex Zephyro genuit. Eoque ventos, unde originem traxerat, cursu, & quasi volatu, æquabat.

Fuit & quidam hoc nomine, Bucolionis maximi filiorum Laomedontis filius, teste Homer. lib. 6. Iliad. 20.

Pedatim, **Pedatio**, **Pedatum**, **Pedecosum**. V. pes.

Pēdēma, ătis. n. [πήδημα] Genus saltationis Laconicæ, in qua pedes in orbem ad nates torquebantur, de qua Lucianus in libello περὶ ὀρχήσεως. Juven. 11. Sat. 173.

Qui Lacedæmonium pedemate lubricat orbem. Sic legit Brodæus Miscell. 5. 26. Alia exemplaria habent Pytismate, quod probat Turn. Advers. 24. 28. Al. Pedeumate. Petteumate legit Muret. Var. Lect. 10. 6. Pytalismate, Jul. Cæs. Scal. Poet. 1. 22. extr. Poppysmate, Flav. 4. Conject. cent. 1. Pyreismate, Alciat. Parerg. Jur. 6. Pygismate, Lips. Epist. Quæst. 4. 5. [Plures insuper, post Grangæum, hujus loci interpretationes adducit in recensione ejusdem Sat. Schurzfleischius. quibus junge Is. Voss. ad Catull. p. 59. Omnino a sententia veteris Schol. non recesserim, qui Pytismate legit, Divitisque periphrasin esse docet: nisi quod durius Orbem pro Pavimento positum putat, quum potius Mensam intellexisse poeta videatur, ut v. 122. ejusd. Sat & 1. 137. passimque alias. conf. Hard. ad Plin. 13. 15. Ex marmore videlicet Laconico viridi, quod pretiosissimum prædicat Plin. 36. 7. Nisi fortassis gemmam annularem intelligit Laconici smaragdi, de qua Plin. 37. 5. conf. Juvenal. Sat. 1. 68. Quod item video Grangæo olim placuisse.

Pedepressim, **Pedes**, **Pĕdester**, **Pedetentim**, **Pedica**, **Pedicinus**, **Pediculus**, **Pediolus**, **Pedisequus**, **Peditatus**, &c. V. pes.

Pēdiānus. Q. Asconius Pedianus, Patavinus, cujus scripta de auctore testimonium faciunt, vir doctus, paulo post Ciceronem, in quem & commentationem scripsit, vixisse fertur. Meminit Plin. lib. 7. cap. 48.

Pediasĭmos, i. m. [πεδιάσιμος] Genus myrrhæ. Diosc. 1. 69.

Pediculi, Populi in Italia, Appulis & Salentinis contermini. Plin. lib. 3. cap. 5. Pediculorum agrum, & oppida vide apud eundem lib. 3. cap. 11.

Pēdĭdōsus, a, um. Adj. Titinn. apud Fest. Pedidosus, squalidus. Rectius Pædidosus a Pædore. V. ibi Scalig. & Dacer.

Pĕdīlon, [πέδιλον] Talare calceamentum varium. Homer. lib. 2. Iliad. 44.

Ποσσὶ δ᾽ ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Quam dictionem Eobanus vertit Sandalia, Andreas autem Divus, Calceamenta.

Pedius, Nomen Ro. gentile, nec ignobile in historia.

Q. Pedius, C. Cæsaris in Gallia legatus. Cæs. 2. Bell. Gall. 2. seq.

Q. Pedius, Q. F. sororis Cæsaris Dictatoris nepos, ejusque bonorum ex quadrante hæres, cohæres Augusti Cæsaris. Suet. Cæs. 83. In consulatu auctor Legis Pediæ latæ contra Cæsaris interfectores. Suet. Ner. 3. Galb. 3.

Q. Pedius, pictor mutus, Q. Pedii Consularis triumphalisque filius fuit. Plin. lib. 35. cap. 4.

Pedius Blæsus, senatu motus sub Nerone ob violatum ab eo thesaurum Æsculapii. V. Tacit. 14. Ann. 18. pr. Senatui restitutus ab Othone. Idem 1. Hist. 77.

Pedius, a, um. Adj. ut Lex Pedia, de qua in superiore dict.

Pĕdo, ōnis. m. [Πέδων] C. Pedo Albinovanus dictus, inter eos poetas relatus est a veteribus, qui epigrammata & jocos scripserunt. Temporibus Augusti floruit & Neronis, præcipue amicus fuit Ovidio, qui ei decimam Elegiam inscripsit lib. 4. de Pont. Eundem & Sidereum vocat, vel propter ingenii excellentiam, vel quia fortasse de sideribus descriptum aliquid habuit: sic enim ait lib. ejusd. Eleg. 16. 6.

Iliacusque Macer, sidereusque Pedo.

Pedo alius, Causidicus, de quo Juven. 7. Sat. 129.

Sic Pedo conturbat, &c.

Pēdo, pĕpēdi, [πέρδω, βδέω] ĕre. Crepitum ventris emittere. Hor. 1. Serm. 8. 46.

Nam displosa sonat quantum vesica pepedi. Martial. lib. 12. 78.

Æthon in Capitolio pepedit. Idem 10. 14.

Nil aliud video, quo te credamus amicum,

Quam quod me coram pedere, Crispe, soles.

Pedo, are. **Pedules**, **Pedum**, V. pes.

Pedulla, quæ dicimus, πέδιλα Græcos appellare manifestum est, inquit Festus. πέδιλον, Talare, aut calceamentum varium significat. V. supra s. l. Pedulia legit cum Voss. Dacer.

Pedum, **Peduncularia**, **Pedunculus**, **Pedusculus**, V. pes.

Pedyli, [Πεδύλοι] sunt Populi cavum Alpium incolentes, una cum Cavaris, Vocontiis, Tricoriis, Iconiis, & Allobrogum portione, integrum Delphinatum, nostram patriam, statuentes. V. Strab. lib. 4. [In Mss. Μεδύλλοι, vel Μεδοῦλλοι, qui sunt Medulli Plin. 3. 20.

P E G

Pegæ, V. pagæ.

Peganum, [πήγανον] Herba est Diosc. lib. 3. quam Latini Rutam appellant. conf. Apul. de Herb. cap. 89. & 115.

Pegasæ, **Pegasæus**, **Pegasicus**, V. pagasæ.

Pegăsus, i. m. [Πήγασος] Equus alatus, ἀπὸ τῆς πηγῆς, id est a fonte, quod juxta Pegas, id est fontes Oceani natus sit, ubi Gorgones habitant. Hunc Hyginus in præf. & Fab. 151. & P. A. 2. 18. & alii complures, Neptuni & Medusæ filium dixere, qui in cælum evolavit, ibique inter sidera constitutus est, Arcticum circulum spectans, pedibus æstivo orbi adnixus, extremo ore caput Delphini tangens, & Aquarii manum dextram cervici suæ adjungens. Alii ex Medusæ sanguine (quam Perseus interemit) natum astruunt. Hic volavit in Helicona, ubi saxum ungula feriens, fontem aperuit, qui ex eo Hippocrene, id est Fons equinus est appellatus. Alias Caballinus. Sed hic apud Pyrenen fontem Corinthium captus est, ut ait Strabo. Hoc equo usus est Bellerophontes, in expeditione contra Chimæram. V. Natal. Com. Mythol. 7. 11. & 9. 4. De imagine ejus in nummis, V. Spanh. de Usu & præst. Num. diss. 5. p. 273. sq.

Translate, pro Cursore. Cic. pro Quint. 80. O hominem fortunatum, qui ejusmodi nuntios, seu potius pegasos habeat!

Pegaso velocior. Hyperbole proverbialis de prævelocibus. Nata ex fabula de equo alato. Usus est Pindarus Olimpion. 9. 35. Erasm.

Pegasus, etiam dicebatur Instrumentum in domibus, super quo tanquam jumento, vestes & similia tenerentur suspensa, a Pegaso poetico traductione nominis excogitata.

Pēgăsēus, a, um. Adj. [Πηγάσειος] ut, Gradus Pegaseus. i. e. Celerrimus Senec. Troade, 385.

Volatu Pegaseo ferri. Catull. in Camerinum, 53. 25.

Pegăsēius, a, um. aliud Adj. [Πηγασήιος] Pers. in prol. 14.

Cantare credas Pegaseium melos.

Pēgăsis, ĭdos. f. [Πηγασίς] patronym. fem. loco gentilis. Festus, Pegasides, Musæ dictæ sunt, a fonte, quem Pegasus ictu ungulæ fingitur aperuisse: ob quam causam a Græcis appellatæ sunt Hippocrenæ. Ovid. 15. Epist. 27.

At mihi Pegasides blandissima carmina dictant.

Item Pegasides, a fonte, qui Gr. πηγὴ dicitur, Nymphæ, quæ & Naiades. Ovid 5. Epist. 3.

Pegasis OEnone, Phrygiis celeberrima silvis.

Pegasus, Nomen viri. Virg. 11. Æn. 670.

Pegasus, Jurisconsultus & urbis præfectus sub Vespasiano. Juven. 4. Sat. 77.

Pegasus attonitæ positus modo villicus Urbi.

Pegafus & Pufio Cofs. a quibus Pegafianum s. c. nomen habuit, habitum Vefpafiani temporibus in exemplum legis Falcidiæ. Nam quod efficit lex Fal. in legatis, eadem in fideicommiffis fere s. c. Pegafianum faciebat. V. Juftinian. lib. 2. Inftit. Civilium. tit. 23. de fideicom. §. 5.

Pege, es. vel Pegæ, pl. f. [Πηγαί] Fons erat prope montem Arganthonum, in quem Hylas cecidit. Apollonius lib. 1. 1221.

Αἶψα δ' ὅγε κρήνην μετεκίαθεν, ἣν καλέουσι
Πηγὰς ἀγχίγυοι περιναιέται. Hinc apud Propert. emendandus eft locus, 1. 20. 33. ubi legitur,

Hic erat Arganthi Phlegræ fub vertice montis. Phlegra enim illis in locis nufquam audita eft, ac proinde Pege legendum cenfet Turnebus, 11. 15. quem fequitur Brœkhuf. Significat autem Fontem. De aliis Pegis V. Steph.

Pegma, ătis. n. [πῆγμα] quod Confixum Latine dicitur, Græcum eft, ἀπὸ τῦ πήγνυμι, quod eft Pango & exftruo: eft Machina lignea, mobilis, ad varias rerum fpecies converfione rotarum exhibendas, cujus ufus præcipuus fuit in fcæna. Pegmatis formam Seneca his verbis defcribit, Epift. 88. His annumeres licet machinatores, qui pegmata per fe furgentia excogitant, & tabulata tacite in fublime crefcentia, & alias exinopinato voluptates, aut dehifcentibus quæ cohærebant, aut iis quæ diftabant fua fponte coeuntibus, aut his quæ eminebant paulatim in fe refidentibus. Jofephus lib. 7. de Bello Judaico, Maxime autem ftupor erat machinarum, quæ portabantur, five pegmatum fabricatio, pro quorum magnitudine viribus portantium occurrentes, timebant. Multa in tertium nidum, quartumque furgebant, & magnificentia fabricæ cum admiratione delectabat. In illis machinis fimulacrum belli repræfentatum fuiffe fignificat, ut alii fugere, alii capi viderentur: & per fingula pegmata dux captæ urbis agebatur, ita ut captus fuerat ordinatus. Qui autem in his machinis depugnabant gladiatores, a Suet. Calig. cap. 26. Pegmares vocantur. Feftus fcribit [ubi?] Pegmata effe aut ære, aut marmore Ornamenta, quæ utplurimum in atriis, quandoque in porticibus aulifque affigunt, majorum, aliorumque fortium virorum gefta certius quam pictura oftendentia. Cic. 4. Att. 8. Nihil venuftius quam illa tua pegmata, poftquam mififti, libros illuftrarunt valde. Pegmata, inquit Paulus Manutius, i. e. Lignei cancelli, in quibus libros tuos foles difponere: quales mihi Dionyfius & Menophilus tui faciundos curarunt. Vel, Pegmata, Conglutinationes quibus te uti folitum in libris compaginandis Dionyfius & Menophilus ajebant. Martial. lib. 8. 34.

Hac fuerat nuper nebula tibi pegma perunctum. Phædr. 5. 7. 7.
Dum pegma rapitur, concidit cafu gravi. conf. ibi Burmann.

V. plura in Lipf. de Amphitheatro cap. 22. Jof. Scalig. ad 5. Manilii p. 400. Voff. Lex. Etymol. vel Lex. Pitifc.

Pegmāris, e. Adj. ut, Pegmares gladiatores. i. e. In pegmate exhibiti. Suet. Calig. fupra cit. conf. Lipf. Saturn. p. 95.

Pegusa, Promontorium quod alluit Indus flumen maximum, de quo Plin. lib. 5. cap. 28.

P E J

Pējĕro, [ἐπιορκέω, ἐπόμνυμι] āre. ex Perjuro, abjecta r & ū longa in ĕ brevem mutata. Juramentum infringere, & id, quod verbis ac juramento concipitur, non facere. Cic. 3. Off. 188. Non enim falfum jurare, pejerare eft: fed quod ex animi tui fententia juraris, ficut verbis concipitur more noftro, id non facere perjurium eft. Idem pro Rabir. Poft. 36. Ubi femel quis pejeraverit, ei credi poftea, etiam fi per plures deos juret, non oportet. Catull. de Struma, 50. 3.

Per Confulatum pejerat Vatinius.

Pejerare de. Martial. lib. 7. 19.

Nec erubefcit pejerare de turdo,
Et oftreorum rapere lividos cirros.

Pejerans, antis. Partic. apud Lactant.

Pejerātus, a, um. Partic. Hor. 2. Carm. 8. 1.

Ulla fi juris tibi pejerati
Pœna, Barine, nocuiffet unquam.

Pejeratio, ōnis. f. Salvian. 4. de Gubern. Dei p. 77. ed. Brem. Hic cum maximi facramenti fit dejeratio, neceffe eft maximi fit reatus & pejeratio.

Perjuro, āre. etiam dicimus, quod Perjurus probat & Perjurium. q. V.

Pejoro, are. & Pejor, oris. V. malus.

Peiso, Noricus lacus, ad Iftrum, non procul a defertis Boiorum. Plin. lib. 3. cap. 24.

Pēium, [Πήϊον] Caftellum Toliftobojorum, qui funt populi Bithynis finitimi, & Phrygiæ ejus, quæ Epictetus dicitur. In Peio Dejotarus rex fuos thefauros habuiffe dicitur. Strabo lib. 12.

P E L

Pela, Infula eft in finu Afiatico, Drimufæ & Sidufæ contermina. Plin. lib. 5. cap. 31.

Pĕlăgus, i. m. & n. [πέλαγος] Profundum maris fignificat. Unde etiam pro ipfo Mari frequentius fumitur. Valer. Flacc. lib. 1. 169.

—pelagum quantos aperimus in ufus. Heinf. Pelagus.

Plin. lib. 10. cap. 32. In reliquis partibus eft quidem mitius pelagus.

Puto apud Virgil. eft,

Quum pelagus tenuere rates. ubi pro ipfo Profundo puto, aut

certe Altum tenuere. H. St. Virg. 5. Æn. 8.

Ut pelagus tenuere rates, nec jam amplius ulla
Occurrit tellus: cælum undique & undique pontus.

Furor pelagi. Lucan. lib. 2. 199.
Gemitus ingens pelagi. Virg. 3. Æn. 555.
Minæ pelagi. Virg. 6. Æn. 113.
Quies pelagi. Stat. 2. Silv. 2. 26.
Rector pelagi, Neptunus. Ovid. 4. Met. 797.
Sonora pelagi. Lucret. lib. 5. 36. al. Severa. V. infra pelage.
Cadens pelagus. Stat. 5. Theb. 708.
Immite pelagus. V. immitis.
Languidum pelagus nigro gurgite. Seneca Herc. fur. 7.
Sonans pelagus. Virg. 1. Æn. 250.
Tempeftatibus pelagi actus. Virg. 3. Æn. 708.
Committere ratem truci pelago. Hor. 1. Carm. 3. 11.
Decurrere aperto pelago. Virg. 5. Æn. 212.
Defævit hiems pelago. Virg. 4. Æn. 52.
Dat vela patenti pelago volans. Virg. 2. Georg. 41.
Errare pelago. Virg. 3. Æn. 204.
Everfum pelagus infimo folo. Senec. Agam. 6.
Fervet dubium pelagus. Senec. Med. 10.
Fervet æftu pelagus. Cic. 3. de Orat. 155. Ex poeta.
Premit mare arva pelago. Virg. 1. Æn. 250.
Retundit pelagus Boreas. Lucan. lib. 5. 601.

Pelage, πελάγη, nominat. plur. Græcus a πέλαγος, Idem fignificat quod Maria. Lucret. lib. 5. 36.

—quid denique obeffet
Propter Atlantæum litus, pelageque fevera,
Quo neque nofter adit quifquam, nec Barbarus audet? Al.

Pelagique. Sic lib. 6. 619.

At pelage multa, & late fubftrata videmus. In Gloff. Gr. Lat. πέλαγος, Equor, Pelagus. Singulariter tantum Pelagus declinabitur.

Pelagĭcus, a, um. Adj. [πελαγικός] Quod in alto mari vivit, five Quod eft ex mari. ut Pifces pelagici. Columel. lib. 8. cap. 17. Ceteri autem faxatiles, aut pelagici, fatis ex his, fed ex recentibus melius pafcuntur.

Pelagius, a, um. aliud Adj. [πελάγιος] Idem. Varro 3. de R. R. cap. 3. Sic noftra ætas, inquam, luxuria propagavit leporaria, ac pifcinas protulit ad mare, & in eas pelagios greges pifcium revocavit. conf. Columel. 8. 16. Sic Plin. lib. 3. cap. 6. Ideo pelagia parva & rara funt.

Pelagiæ conchæ altius merfæ, quam ut penetrent radii. fcil. Solis. Idem 9. 35. Sunt eæ, quæ Athenæo dicuntur ἰμβύδιοι.

Oftrea pelagia. Plin. 32. 6.
Volucres pelagiæ. Petron. cap. 109.

Pelagia, æ. f. [πελάγια] Pifcis qui & Purpura vocitatur: a quo & Succus ejus Pelagium dicitur: ficut Succus buccini dicitur Buccinum. Plin. lib. 9. cap. 37. pr. Purpuræ nomine alio Pelagiæ vocantur.

Pelagium, i. n. Genus purpuræ. Plin. 9. 38. Buccinum per fe damnatur, quoniam fucum remittit, Pelagio admodum alligatur, &c. de ipfo colore.

Pĕlămis, ĭdis. f. [πηλαμύς] Genus pifcis, cui etiam Thynno nomen eft. Juven. 7. Sat. 120.

—ficcus petafunculus, & vas

Pelamidum. Plin. lib. 9. cap. 15. Thynni mares fub ventre non habent pinnam. Intrant e magno mari Pontum verno tempore gregatim: nec alibi fetificant: cordilla appellatur partus, qui fetas redeuntes in mare Autumno comitatur. Limofæ vero a luto Pelamides incipiunt vocari: & quum annuum exceffere tempus, Thynni.

Pĕlănus, i. [πέλανος] Placentæ, feu libi genus, quod Jovi offerri folebat. Is fic conficiebatur: farri, id eft flori farinæ, guttam, feu lacrimam turis & gummi admifcebant, id excoctum & in placentam redactum Jovi cum obolo offerebant. Paufanias in Arcad. p. 237. Wech.

Pelargici Nomi, V. pelargus.

Pelargus, i. m. [πελαργός] Ciconia. Inde Pelargici nomi, πελαργικοὶ νόμοι, dicti, quafi Ciconiariæ leges, quibus liberi parentes alere jubentur. Id quod in jure quoque cautum eft. V. Ariftoph. in Avib. Ideo in fceptris regiis antiqui ciconiam fculpere folebant in fummo, in infimo autem hippopotamum animal improbiffimum: fignificare volentes juftitiæ obnoxiam effe violentiam, cujus juftitiæ fymbolum eft ciconia, quæ parentes fenio confectos alere, humerifque geftare in volatu creditur. V. Plura in ciconia.

Pĕlasgia, [Πελασγία] Regio Græciæ, circa extremam partem Macedoniæ, verfus Achaiam, olim Theffalia dicta, inter duo maria, Ægeum & Ionium, platani folio fimilis, propter angulofos receffus. Auctor Plin. lib. 4. cap. 4. A qua,

Pĕlasgi, [Πελασγοί] Populi quafi Pelargi, id eft ciconiæ: quoniam errabundi ritu ciconiarum per multas nationes iverunt. Vel Pelafgi, a Pelafgo Jovis filio. V. Plin. lib. 5. cap. 31. Pelafgi, inquit Strabo, lib. 5. populi funt Græciæ vetuftiffimi, olim Theffali appellati. Hi, ut idem ex Hefiodo refert, ex Arcadia originem duxerunt. Hos quippe divino e Lycaone natos exftitiffe ait, quem Pelafgus procreavit. Æfchylus autem in Danaidibus, eorum genus ex Argis Mycenarum exftitiffe prodidit. Peloponnefum enim & Pelafgiam vocitatam fuiffe teftis eft Ephorus. Euripides quoque in Archelao, Danaum illum 50. filiarum genitorem, Argos venientem, Inachi urbem habitaffe commemorat. Quique antea Pelafgi nominabantur, ut Danai dehinc vocarentur, lege Græca fanxiffe. Plerique & gentes Epiroticas appellavere Pelafgicas. Heroum quoque nominibus pofteriores permultos Pelafgos nuncupantes ab illis frequentia gentibus indidere vocabula. Nam & Lesbon appellavere Pelafgiam, & habitantibus Troadem Cilicibus, finitimos Pelafgos nuncupavit Homerus. Argos quoque Pelafgicum Theffalia dicitur, inter eruptiones Penei & Thermopylas, ufque ad montanum Pindi tractum. Jovem quoque Dodonæum ipfe poeta Iliad. 16. Pelafgicum nominat.

Pelasgus, a, um. Adj. ut. Pubes Pelafga. Virg. 9. Æn. 154.
Claffis Pelafga. Ovid. 13. Met. 268.
Gens Pelafga. Ovid. 12. Met. 7.

Pelasgias, ădis. f. [Πελασγιάς] patronym. pro gentili, vel adjectivo; ut, Urbes Pelafgiades. Ovid. 9. Epift. 3.

Pelasgicus, a, um. Adj. [Πελασγικός] ut Pelafgicus Sinus, *Le golphe de Volo.*

Pelasgis, [Πελασγίς] Plin. lib. 4. cap. 5. Regio eft Arcadiæ undique a mari remota, quæ initio Drymodis dicebatur. Dicta quoque eft Pelafgis Arcadia, ut annotat Hermolaus in Plinii caftigationibus, a Pelafgo rege magno & fapiente viro: fcilicet quia vitæ cultioris eis auctor fuiffet, & victum ex ftirpibus herbarum arborumque frondibus, tranftuliffet ad glandem, maximeque fagineam.

Pēle, ēs. f. [Πέλη] Infula ad Petram Herculis. Plin. lib. 32. cap. 2. Nec illa in noviffimis mira, amaros effe pifces ad Pelen infulam, & ad Clazomenas.

Pĕlĕcīnus, i. m. [πελεκῖνος] Herba, quæ & Securidaca. Plin. lib. 25. cap. 12. Pelecinum in fegetibus diximus nafci, fruticofam, foliis ciceris. V. Ruell. lib. 3. cap. 66. & Plin. 18. 17.

Pelecynon, i. n. Horologii fpecies. Vitruv. 9. 9. A forma fecuris quæ Græcis πέλεκυς. V. Baldi Lex. Vitruv. p. 80.

Pelĕnaria, Civitas in Troglodytico finu ex Africæ latere, non procul a Pindis. Plin. lib. 6. cap. 29.

Pelethronia, æ. f. Herba, Centauria major. Apul. de Herb. cap. 34.

Pĕlethrŏnium, [Πελεθρόνιον] Oppidum eft Theffaliæ, ubi primum doman-

domandorum equorum repertus est usus. Auctor Servius explicans illum Virgilii locum 3. Georg. 115.

Frena Pelethronii Lapithæ, gyrosque dedere. conf. al. interpp. & Steph.

PELETHRONIUS, a, um. Adj. [Πελεθρόνιος] Pelethronii dicti sunt Lapithæ, a loco qui subjectus est Pelio monti, ab eo quod medicamentorum magna vis ibi nascaturquæ Græci glossematici θρόνα vocant. V. præced. dict.

PĒLEUS, ei. m. disyllabum, [Πηλεύς] Æaci regis filius, maritus Thetidis & pater Achillis. De quo Ovid. plura 11. Met. 267. & 350. &c.
Æmonius Peleus. Tibull. lib. 1. 5. 45.
Optimus hasta Peleus. Valer. 1. Argon. 143.

PELĪDES, æ. m. [Πηλείδης] patronym. Sic a Peleo patre dictus est Achilles. Ovid. 8. Epist. 83.

Pelides utinam vitasset Apollinis arcus.

Fortis Pelides. Virg. 5. Æn. 808. Idem 12. Æn. 350.

PĒLĬAS, ădis. f. [Πηλιάς] Patronym. pro Adj. ut, Pelias hasta, Qua Achilles utebatur. Ovid. 3. Epist. 126. [Nisi a Pelio monte q. V.

PĒLĒĬUS, a, um. Adj. [πηλήϊος] Sil. 13. 803.

Jamque Ithacum corde æquantem Peleia facta.

PĔLIAS, æ. m. [Πελίας] Filius Neptuni ex Tyro nympha filia Salmonei regis, frater Nelei, quem ex Thessalia expulit. Valer. 1. Argon. 22.

Æmoniam primis Pelias frenabat ab annis.

Atrox Pelias. Valer. 1. Argon. 700.
Superbus Pelias. Valer. 1. Argon. 161.
Laves Peliam Proverbialiter dictum apparet, ubi quis salutem pollicitus, adfert exitium: aut ubi quis prodesse conatus, ingens addit malum. Ductum a notissima Peliæ fabula, quem dum filiæ a Medea persuasæ student ad juventam revocare, lebete fervent impositum occiderunt. Non intempestiviter etiam dicetur, ubi quis falsa spe ductus inanem sumit operam. V. Ovid. Met. 7. 298. & de Rem. Amor. 48. & Senec. Medea 133. & 666.
Alius, vir Trojanus ab Ulysse vulneratus. V. Virg. 2. Æn. 435.

PĔLĬCĀNUS, i. rectius PELĔCAN, ānis. m. [πελεκὰν] Avis Ægyptia, nascitur in solitudinibus, maxime Nili fluminis. Duo sunt pelicanorum genera: unum volatile, alterum aquaticum. Hæ aves tanquam colaphis rostrorum dicuntur occidere parvulos suos, eosdemque in nido occisos a se lugere per triduum. Postremo dicunt matrem seipsam graviter vulnerare, & sanguinem suum super filios fundere, quo illi superfusi reviviscunt. Hieronymus in illud Psalmi centesimi, Similis factus sum Pelicano solitudinis: Pelicanorum, inquit, duo genera dicuntur esse. Unum in aquis est, & esca ejus pisces sunt: & unum in solitudine, & esca ejus venenata animalia, hoc est serpentes, & crocodili, & lacertæ. Dicuntur autem ista volatilia Latine Onocrotali. Idem ad Præsidium de cereo paschali: Pelicani quum a serpente filios occisos, mortuos inveniunt, lugent: & se, & sua latera percutiunt: & sanguine excusso ad corpora mortuorum sic reviviscunt. V. Fabrum in Psalmos, & Arist. de animalibus, in dictione Pelecanes & Platea.
Pelicanum, item appellant Chirurgi, Organum quo dentes extrahuntur. Gesner. Quasi quod Pelecanis collo inflexo simile esset.

PELIDES, V. PELEUS.

PĒLIGNI, [Πέλιγνοι] Populi Italiæ, Marsis finitimi, quorum metropolis erat Sulmo. Pelignorum enim est urbs, ex qua Ovidius duxit originem, sicut ipse testatur 3. Amor. 15. 8.

Pelignæ gentis gloria dicar ego. Perottus Pelignum, oppidum est Sabinorum Marsis vicinum, in cujus agro pessima oriuntur vina. Martial. lib. 13. 121.

Massica Peligni mittunt turbata coloni, &c. Peligni ex Illyrico profecti sunt ductu Volsinii regis, cui cognomen Lucullo fuit, & partem Italiæ occuparunt. Ei duo nepotes fuerunt, Pacinus, a quo Pacinates : & Pelicus, a quo Peligni. Hæc ex Paulo.

Acer Pelignus. Nomin. sing. Sil. lib. 8. 512.
Aquosi Peligni. Ovid. 2. Amor. 1. 1.
Salubres. Ovid. 2. Amor. 16. 37.

PELIGNUS, a, um. Adj. [Πελιγνὸς] ut, Præla Peligna. Martial. lib. 1. 110.

Arva pererrantur Peligna liquentibus undis. Ovid. 2. Amor. 16. 5.

Frigora Peligna. Hor. 3. Carm. 19. 7.
Rus Pelignum. Ovid. 2. Amor. 16. 1.

PĒLION, i. n. [Πήλιον] Mons Thessaliæ versus Orientem Solem, ut scribit Herodotus lib. 7. Hujus meminit Lucan. lib. 6. 336. & Ovid. 5. Fast. 381.

Pelion Æmoniæ mons est obversus in Austros,
Summa virent pinu: cetera quercus habet.

Altus Pelion. Virg. 3. Georg. 94.
Ingens Pelion. Stat. 1. Achil. 151.

PELIUS, a, um. Adj. [Πηλιωτικὸς] Cic. pro Cœl. 18.

Utinam ne in nemore Pelio, &c. ex Ennii Medea. V. Manut.

PĒLĬĂCUS, a, um. aliud Adj. [Πηλιακὸς] ut, Apex Peliacus. Ovid. 1. Fast. 308.
Cuspis Peliaca, Hasta Achillis, quæ ex monte Pelio excisa fuit. Ovid. 12. Met. 74. V. seq. dict.
Juga Peliaca. Stat. 1. Achil. 321.
Vertex Peliacus. Ovid. 2. Amor. 11. 2.
Umbræ Peliacæ. Valer. 1. Argon. 95. Umbræ, propter silvam. al. Undæ.

PELIAS, adis. f. patronym. [Πηλιὰς] Ovid. 12. Epist. 8.

Phryxeam petiit Pelias arbor ovem. Pelias arbor. i. e. Argo navis, cujus lignum in Pelio monte natum, & in Magnetide regione, proxima Thessaliæ, fabricatum. [Sic forte & Pelias hasta. V. in PELEUS. conf. Steph.

PELLA, [Πέλλα] Civitas est regia Macedoniæ, cujus situm accurate describit Liv. lib. 44. extr. Fuit in litore maris Ægei, ut ostendit Herodotus lib. 7. Eam Pomponius Mela 2. 3. scribit illustratam maxime alumnis Philippo & Alexandro ejus filio. Nam in ea Alexander natus dicitur, unde & Pellæus juvenis dictus est. Juven. 10. Sat. 168.

Unus Pellæo juveni non sufficit orbis. Lucan. lib. 10. 20.
Illic Pellæi proles vesana Philippi.

Fuit Pella, civitas exigua, ut idem poeta docet lib. 10. 52.

Exiguæ secura fuit provincia Pellæ. Pella nomen retinet, ut scribit Olivarius in Melam.

Pella, Colonia. Plin. lib. 4. cap. 10.

PELLÆUS, a, um. Adj. [Πελλαῖος] ut, Diadema Pellæum. Lucan. lib. 5. 60.
Pellæi gens fortunata Canopi. Virg. 4. Georg. 287.

Gula Pellæa, apud Martialem, pro Deliciis Macedonicis lib. 13. 85. V. & PELLA supra.

PELLACIA, V. PELLICIO.

PELLACONTAS, Fluvius in Media ad oram Arabiæ, quod Buram oppidum præterfluit. Plin. lib. 6. cap. 26.

PELLÆUS, Pagus est intimi sinus Persici, cui hoc nomen a sua patria dedisse Alexandrum magnum Plinius lib. 6. cap. 27. commemorat.

PELLAON, ōnis, m. Adriatici seu Veneti sinus oppidum. Plin. lib. 3. cap. 19. Istriæ annumerat Palsicium & Pellaonem.

PELLAX, V. PELLICIO.

PELLĒNĒ, ēs. f. [Πελλήνη] Oppidum, teste Strab. lib. 8. Achaiæ, quod a mari LX stadia distat: a quo Pellenei, populi.
Pellene, vicus Straboni: a quo Pellenicæ, chlænæ vestes, ad agonas victoribus præmia proponebantur.
Pellenæa vestis. Proverbium usurpari solitum ubi priscum cultum notamus. In ea enim civitate diversæ vestimentorum formæ fieri consueverunt, attestante Suida. Et Julius Pollux lib. 7. f. 67. prodidit lenas Pellenicas olim nobiles fuisse, adeo ut in Junonis ludis ac certaminibus victori lacerna Pellenica præmii vice daretur. Lepidius erit si per ironiam adhibeatur, veluti si cui pro laboriosis ac diutinis officiis vile munusculum missum sit, dicamus Pellenicam vestem contigisse. Erasmus.

PELLEX, ĭcis. f. [παλλακὴ, παλλακὶς] Paulus l. 144. D. de Verborum & rerum signific. Pellicem, inquit, Masurius scribit libro Memoralium, apud antiquos eam habitam, quæ quum uxor non esset, cum aliquo tamen vivebat: quam nunc vero nomine amicam, paulo honestiore concubinam appellari. Granius Flavius in lib. de Jure Papiriano scribit, Pellicem nunc vulgo vocari, quæ cum eo cui uxor sit, corpus misceat: quosdam eam, quæ uxoris loco sine nuptiis in domo sit, quam Græci παλλακὴν vocant. Horum utrumque (inquit Valla) vere sensisse, & dixisse arbitror. Sed tamen pro suscepti operis officio, admonere debeo, Pellicem apud oratores & poetas, eam demum haberi, quæ cum eo cui uxor est, corpus miscet. Ideoque Juno semper persequitur pellices, quæ sibi uxori Jovem præriperent. Unde Plin. lib. 35. cap. 10. verbo Græco maluit uti (quum de Alexandro loqueretur, quem constat eo tempore cælibem fuisse, quum Apellem scorto donavit) quam veteri (si verbum est) Latino: pallace potius, quam pellice. Quo fit ut Curtium, ubi de eodem Alexandro, & aliis loqueretur, ceterosque scriptores opiner pallacen potius, quam pellicem, pro concubina cælibis hominis dixisse. Suet. de Vespasiano loquens, cap. 21. Pallacarum dixit, non Pellicum. Sin aliter invenitur, librariorum vitio dandum est. Cujus rei hoc argumentum est, quod non recte quis dicitur habere pellicem, sed uxor. Et est nomen relativum ad alterius uxorem, cujus cum viro rem habet, non autem ad masculum: nec recte dicturos fuisse reor oratores illos qui pallacen dixerunt, si pellicem dixissent, ut patet. Hactenus Valla lib. 6. Cic. in Orat. 108. Ab hac indole jam illa matura, Uxor generi, noverca filii, filiæ pellex. Verba hæc leguntur pro Cluentio, 199.
Pellex, ut nonnullis placet, a Pellicio deducitur, quod est Blandiendo decipio: quia blandiendo virum ab uxore seducit. Gellius a Græco derivari vult; ait enim lib. 4. cap. 3. Pellex autem quasi πάλλαξ, id est quasi παλλακὶς, ut pleraque alia, ita hoc quoque vocabulum de Græco flexum est. V. Freinshem. Indic. Curt. & Voss. Etymol.
Pellices (inquit Festus lib. 14.) nunc quidem appellantur alienis succumbentes, non solum feminæ, sed etiam mares. Antiqui eam proprie pellicem nominabant, quæ uxorem habenti nubebat: cui generi mulierum etiam pœna constituta est a Numa Pompilio hac lege, Pellex aram Junonis ne tangito. Si tanget, Junoni crinibus demissis agnum feminam cædito. Ovid. 9. Epist. 132.

Nomine deposito pellicis, uxor erit.

Matris pellex filia. Sallust. in Cic. 2.
Natus de pellice. Ovid. 4. Met. 422.
Cubiculorum omnium pellex de mare. Cic. in Salust. 21. Sed tu omnium mensarum assecla, omnium cubiculorum in ætate pellex, & idem postea adulter, omnis ordinis turpitudo, &c.
Horrida pellex. Juvenal. 2. Sat. 57.

Horrida quale facit residens in codice pellex. i. e. Inculta.

Hor. 3. Carm. 27. 65. — dominæque tradi

Barbaræ pellex.

PELLICĀTUS, ûs. m. Actus quem pellex exercet. Cic. 2. Off. 25. Ab ea enim est ipse, propter pellicatus suspicionem interfectus. Idem pro Cluent. 13. Sed nefarium matris, pellicatum ferre non posset.
Ni filia pellicatum matris prodidisset. Justin. 7. 4. 8.

PELLĬCEO, ui, [ὑπάγω] ēre. vix legitur: tamen apud Columellam pro Blanditiis impetrare positum videtur, nisi locus corruptus est, quum ait in præf. lib. 12. de Villica loquens, Sed domi sedentes confectas vestes fastidio habeant, perversasque cupidine pretiosiores alias a viris pelliceant, &c. [Pelliciant codd. emendati.

PELLICIO, exi, ectum, [ὑπάγω, ἀποσπάω, ἐπισύρομαι, ἐφέλκομαι] ĕre. Blandiendo decipere, inducere, adducere. Ter. Phorm. 1. 2. 18. Is senem per epistolam pellexit.
Pellicio, pro Perlicio, ex Per & Lacio componitur, mutatis R in L, & A in I. Festus; Lacit, Decipit, inducit. Lax, lacis vero, Fraus est. V. PERLICIO.
In fraudem pellicere. Lucret. lib. 5. 1003.
Mulierem imbecilli consilii ad sese pellicere. Cic. pro Flacco 72.
Majorem partem sententiarum sale tuo, & lepore, & politissimis facetiis pellexisti. Cic. 1. de Orat. 243.
Pellicere, per translationem de rebus inanimis. Lucret. lib. 6. 999.

— & omnis
Causa patefiet, quæ ferri pelliciat vim. De magnete lapide.

Pellicere item dicuntur veneficæ, cum aliquid excantationibus suis aliunde ad se trahunt. Lex XII Tab. apud Serv. ad Virg. 8. Ecl. 99. Neve alienam segetem pellexeris. Plin. lib. 18. cap. 6. Ceu fruges alienas pellicere veneficiis.

PELLAX, ācis. com. [ἐπαγωγὸς] Qui per blanditias decipit, ut Servius exponit illud Virg. 2. Æn. 90. — invidia postquam pellacis Ulyssi

(Haud ignota loquor) superis concessit ab oris.

PELLĀCIA, æ. f. [ἐπαγωγὴ] Fallacia. Lucret. lib. 2. 559.

Subdola quum ridet placidi pellacia Ponti. Virg. 4. Georg. 443.
Verum ubi nulla fugam reperit pellacia. De Proteo. Al. Fallacia.

Item Incontinentia, concubinatus. Arnob. 4. p. 147. Per omnes libidinum

dinum formas inceſtarum cupiditatum circumegiſſe pellaciam. Idem 5. p. 171. Jovialis monumenta pellaciæ.

PELLICĀTOR, ōris. m. [ὑπαγωγεὺς] inquit Paulus, Qui ad fraudem pellicit. [Forte Pellector, vel Pelliculator. Feſtus reliquerat.

PELLICULATIO, ōnis. f. Pelliculationem Cato a pelliciendo dixit. Paulus & Feſt. V. in PELLIS.

PELLION, i. n. Herbæ genus, alias Victoriola vel Daphnitis. Apul. de Herb. cap. 58.

PELLIS, is. f. [δέρμα, δέῤῥις, δορὰ, ῥινὸς] dicitur quum eſt a carne ſeparata, quæ Cutis antea dicebatur. Juven. 10. Sat. 192. de Senio loquens,

— deformem pro cute pellem. Cic. 1. de Nat. Deor. 83. Quam tu nunquam, ne in ſomnis quidem, vides niſi cum pelle caprina, cum haſta, cum ſcutulo.

Ex δέῤῥις factum fuit Dellis, mutando ρρ in ll, deinde Pellis. H. St.

Aſperæ pelles. Horat. 2. Carm. 20. 9.

Atræ pellis duritia. Ovid. 3. Met. 64.

Decora pelle ſpecioſus, turpis introrſum. Hor. 1. Epiſt. 16. 45.

Frigida pellis. Lucret. lib. 6. 1192.

Fulva leonis. Virg. 8. Æn. 552.

Lanatæ V. LANA.

Lutea. Perſ. 3. Sat. 95.

Ovina. V. Ovinus, in OVIS.

Paſtoria, Qua veſtiuntur paſtores. Ovid. 2. Met. 680.

Rigidæ. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 343.

Villoſæ. Ovid. 12. Met. 319.

Amicta lurida pelle oſſa. Hor. Epod. 17. 22.

Aret, & ad tactum tractanti dura reſiſtit Pellis. Virg. 3. Georg. 501.

Comans pellis ſidereis villis. Valer. 8. Argon. 123.

Erepta juvenco pellis operit humeros. Virg. 11. Æn. 679.

Incinctæ pictis pellibus. Virg. 4. Georg. 342.

Incubuit ſtratis pellibus. Virg. 7. Æn. 88.

Inſternor pelle leonis. Virg. 2. Æn. 722.

Ponunt pellem ſenectæ dracones. Ovid. 7. Met. 237.

Tunſa per integram ſolvuntur viſcera pellem. Virg. 4. Georg. 302.

Uti pellibus & ſpoliis ferarum veſtire corpus. Lucret. lib. 5. 952.

Detrahere pellem alicui, metaphoricôs dictum eſt, pro Detegere animum alicujus. Hor. 2. Serm. 1. 64. [Hic videtur per Pellem προσωπεῖον, i. e. perſonam, ſeu oſcillum intelligere, aut ad Apologum aliquem alludere, ſicut eſt Aſini leonina in pelle ſuperbientis.

Quieſcere in propria pelle, eſt Contentum eſſe ſua ſorte, nec aliorum fortunis aut opibus inhiare. Hor. 1. Serm. 6. 22. conf. PELLICULA.

Rodere pellem caninam, Proverbiali metaphora dixiſſe videtur Martialis, pro eo quod eſt, Hominem maledicum & improbum conviciis inſectari. Sic enim ſcribit in Obtrectatorem quendam 5. 61.

Non deerunt tamen, hac in urbe forſan,
Unus, vel duo, treſve, quatuorve,
Pellem rodere qui velint caninam.

Sub pellibus, i. e. In caſtris ſtativis hiemalibus. Cic. 4. Acad. 4. Ut non multum Imperatori ſub pellibus otii relinquatur. Pelles hic Tabernacula vocat militaria hibernaculorum. Liv. 37. 39. pr. Inſtare hiemem, aut ſub pellibus habendos milites fore, aut ſi concedere in hiberna vellent, differendum eſſe in æſtatem bellum. Idem 5. 2. Sub pellibus agere. Tacit. 13. Ann. 35. 4. Retentus omnis exercitus ſub pellibus, quamvis hieme ſæva. Sic, Sub pellibus ſcribere, eſt In caſtris ſtudere. Ammian. 25. 5. de Juliano.

Vide in Pellex, quæ ſub Pellibus. Uſui forte in Supellex. H. St. V. SUPELLEX.

Pellis, pro Mantica & involucro veſtis ſupellectilis aliorumque utenſilium & ſarcinarum. Perſ. 5. Sat. 140.

Jam pueris pellem ſuccinctus & œnophorum aptas. Id intelligi poteſt e Petronio viri clariſſimi Memmii, in quo ita cap. 102. ſcribitur, Ego vos in duas jam pelles conjiciam, vinctoſque loris inter veſtimenta pro ſarcinis habebo. Turneb. 13. 3.

Pelles, Mantica, ſeu Pera viatoria. Vulgus *Valiſiam* appellat, quod ex pellibus conficiatur. Paulus in l. 5. D. De tapetis, t. De Supellect. leg. Sicut pelles, quibus involvuntur veſtimenta.

Pellis pro Calceo. Ovid. 1. de Arte Am. 516.

Nec vagus in laxa pes tibi pelle natet.

Producere pelles dentibus, Sutorum eſt. Martial. 9. 74.

PELLĬCŬLA, æ. f. dimin. [δερμάτιον] Cic. pro Muren. 75. Atque ille homo eruditiſſimus ac Stoicus ſtravit pelliculis hœdinis lectulos Punicanos. Et Plin. lib. 29. cap. 6. Pellicula canina.

Continere ſe in ſua pellicula. Martial. lib. 3. 16. h. e. Intra ſuam ſortem ſe continere, ut Quieſcere in propria pelle ſupra.

Veterem pelliculam retines. Perſ. 5. Sat. 116. h. e. Priſtinos mores.

Curare pelliculam. Hor. 2. Serm. 5. 38. h. e. Corpus molliter tractare. Proverbii vice uſurpari poteſt in eos, qui voluptati ſtudent magis quam famæ, unum hoc curantes, ut cutis ſumma niteat, eaque gratia lautioribus epulis, unguentis, balneis, & id genus deliciis utuntur. Eraſm.

PELLICEUS, a, um. Adj. [δερματικὸς] Quod eſt ex pelle. Stragulum pelliceum. Paulus in l. Quum & tunicam. D. De auro, argento, &c. Pandectæ Florentinæ & Haloander legunt Pellicium, per tertiam vocalem. In neutro plur. dicebant Pellicea abſolute. V. Hier. Mag. Miſcell. 3. 7. Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 394. & Bernegg. ad Juſtin. 2. 2.

PELLĪTUS, a, um. aliud Adj. [δερματείμων] Qui pelles habet, vel Pellibus tectus eſt. Propert. lib. 4. 1. 11.

Pellitos habuit, ruſtica corda, patres. Conf. Paſtoria pellis ſupra.

Oves pellitæ. Hor. 2. Carm. 6. 10. h. e. Pellibus tectæ ad lanam conſervandam. V. Varr. R. R. 2. 2. Et Columel. lib. 7. cap. 4.

Getæ pelliti. Ovid. 4. de Pont. 10. 2. h. e. Pellibus tecti ad arcendum frigus.

Juventus pellita. Claud. 4. Conſ. Hon. 466.

PELLEĀTUS, a, um. Adj. Idem Paulin. ad Nicet. 528.

Divitis multo bove pelleatus Accola ripæ.

PELLICŬLO, [ὑμενίζω] āre. Superligatis pelliculis obturare. Columel. lib. 12. cap. 39. In alia vaſa deliquare, & confeſtim opercula gypſare, & pelliculare. Adde cap. 46. & 56. Gloſſ. Lat. Gr. Pelliculare, Δερματῶσαι.

PELLICULATIO, ōnis. f. Cato apud Feſtum & Paulum, a Pelliciendo. Forte rectius a Pelliculando.

PELLĬO, ōnis. m. Qui veſtes pelliceas, & ex pellibus alia opera facit. Plaut. Men. 2. 3. 63.

Quaſi ſuppellex pellionis, palus palo proximus eſt. Turnebus nomen proprium putat. conf. Bacch. 2. 2. 37. Aurel. Arcad. in l. ult. D. de jur. immunitat. pelliones vocat, a pellibus conficiendis, ſub quibus milites hiemabant. Firmic. lib. 3. cap. 13. ſub finem, Pelliones, coriorum confectores. conf. Voſſ. Etym. & Lex. Pitiſc.

PELLĀRIA, æ. f. Varr. 7. L.L. 30. Ἀναλογικῶς ſi eſſent vocabula, ubi pelles veneunt, Pellaria, non Pelleſuina, diceretur.

PELLARIUS, i. m. Idem qui Pellio. Firmicus lib. 4. cap. 7. Faciet pellarios, coriarios, caligarios.

PELLIONARIUS, i. m. Mercator pellium. Spon. Miſc. p. 65. PROCVRATOR COLL. PELLIONARIOR. conf. Reineſ. Inſcript. claſſ. 10. n. 8.

PELLESUĪNA, æ. f. Officina pellionis. V. PELLARIA.

PELLO, pĕpŭli, pulſum, [ὠθέω, ἐλαύνω, κινέω] ĕre. Percutere, ferire, trudere. Liv. 2. 6. extr. Tarquinienſis, novus hoſtis, non ſtetit ſolum, ſed etiam ab ſua parte Romanum pepulit.

Pulſerat Præteritum pro Pepulerat ſibi indulſit Ammianus, 30. 5. extr.

Fugari & pelli. Cic. pro Cæcin. 31. Quid ais? is qui armis perterritus, fugatus, pulſus eſt, non videtur eſſe ejectus?

Pellere aliquem. Ter. Eun. 5. 9. 50.

Inimicos pellere tectis. Ovid. 1. Epiſt. 109.

Percutere. ut, Tune has pepuliſti fores? Ter. Adelph. 4. 5. 3.

Pellere a. Ter. Eun. 2. 1. 9.

Iſtum æmulum, quoad poteris, ab ea pellito.

Pellere de. Cic. 4. Acad. 141. Verum illud certum, comprehenſum, perceptum, ratum, firmum, fixum fuiſſe vis: deque eo nulla ratione, neque pelli, neque moveri potes.

Pellere e foro lapidibus. Cic. in Piſon. 30. Quum Equites Romani relegarentur, viri boni lapidibus e foro pellerentur.

Pellere ex regione. Plin. lib. 10. cap. 43.

Pellere in exſilium. Cic. 2. de Orat. 56. Hos libros tum ſcripſiſſe dicitur, quum a Rep. remotus, atque, id quod optimo cuique Athenis accidere ſolitum eſt, in exſilium pulſus eſſet.

Domo pellere aliquem. Cic. pro Domo, 312. conf. Regno.

Foras pelli. Ter. Eun. 5. 9. 11.

Oſtiatim pellere. V. Oſtiatim, in OSTIUM.

Pelli, pro Exagitari & affligi. Cic. 4. Fam. 13. Quanquam enim nulla me ipſum privatim pepulit inſignis injuria.

Pelli patria, Pelli civitate, agro, &c. Cic. 16. Att. 1. Item lib. 8. 11. Et in Parad. 4.

Pelli regno, aut ſedibus. Cic. 2. Off. 78.

Regnoque domoque pellimur. Ovid. 14. Epiſt. 112.

Movere & pellere. Cic. 2. de Fin. 32. Neque hæc movere poteſt appetitum animi, nec ullum habet ictum quo pellat animi ſtatum hic non dolendi.

Aciem pellere, atque in fugam convertere. Cæſ. 1. Bell. Gall. 52.

Amores laſcivos canities pellens. Hor. 2. Carm. 11. 7.

Animum pellere. Liv. 30. 14. Non mediocri cura Scipionis animum pepulit. Sic, Pellere animum & mentem. Cic. 4. Acad. 66.

Animos hominum aureſque pellere. Cic. in Orat. 177. Quod quum animos hominum aureſque pepuliſſet, ut intelligi poſſet, id quod caſus effudiſſet, &c.

Animum pellit ſpecies utilitatis. Cic. 3. Off. 41.

Appetitionem pellunt. Cic. 4. Acad. 30. Sed id diſputari poterat ſubtiliter, &c. quemadmodum prima viſa nos pellerent, deinde appetitio ab his pulſa ſequeretur, tum ut ſenſus ad res percipiendas intenderemus.

Crimina pellere ab aliquo. Ovid. 3. de Arte Am. 379.

Curas pellere vino. Hor. 1. Carm. 7. 31.

Famem glande pellere. Ovid. 14. Met. 216.

Frigus pellere. Plin. lib. 20. cap. 3.

Humum pellere pedibus. Catul. in Epithal. Mall. 59. 14.

Initium ſermonis pellere, Commovere longum ſermonem. Cic. de Clar. Orat. 3. Longi ſermonis initium pepuliſti, inquam, Attice, remque commoviſti nova diſputatione dignam, quam in aliud tempus differamus.

Lyram nec pudeat pepuliſſe. Lucan. ad Piſon. 157. conf. PULSARE.

Mæſtitiam ex animis pellere. Cic. 1. de Fin. 43.

Metum pellere. Cic. 4. de Fin. 11. Ut pellatur mortis & religionis metus. Sic, Pellere timorem animo, apud Plautum, quod Virgilius Mittere dixit.

Moram. Ovid. 2. Met. 838.

Morbos arte Phœbea. Ovid. 3. Faſt. 827.

Pericula. Horat. 2. Epiſt. 1. 136.

Sitim. Horat. 2. Carm. 2. 14.

Somnos ſegnes. Columel. lib. 10. 69. Sil. lib. 7. 300.

Ut pepulere levem intrantis veſtigia ſomnum.

Timores. Virg. 5. Æn. 812.

Umbras noctis pepulit Sol. Catul. de Berecynth. 61. 41.

PULSUS, a, um. Partic. [ἐξηλασμένος, ἐκκηρυχθεὶς] ut, Patria pulſus Ariſtides. Ovid. 1. de Pont. 3. 71. Sic Nepos 16. 1. 4. Pulſus patria caret.

Regnis pulſi. Virg. 7. Æn. 217.

Solio pulſus ob invidiam. Virg. 10. Æn. 852.

Vi pulſus iniqua. Valer. 3. Argon. 439.

Vulneribus pulſus. Virg. 11. Æn. 56.

Reficere pulſos in prælia. Virg. 11. Æn. 731.

Amor pulſus. Virg. 4. Georg. 325.

Arbor pulſa ventis. Lucret. lib. 5. 1095.

Dolor pulſus corde. Virg. 6. Æn. 382.

Fides pulſa auro. Propert. lib. 3. 13. 51.

Lyra pulſa manu. Ovid. 10. Met. 205.

Macies pulſa fugit. Ovid. 7. Met. 290.

Natura ſenſu pulſa ſentit. Cic. 1. de Nat. Deor. 26.

Nervi in fidibus pulſi. Cic. 3. de Orat. 214.

Pudor pulſus. Ovid. 6. Met. 375.

Taurus pulſus armentis. Lucan. lib. 2. 601.

Tympana pulſa manu. Ovid. 1. de Arte Am. 538.

PULSIM, Adv. Nigid. apud Non. 2. 281.

PULSIO, ōnis. f. Arnob. 4. p. 129. Partis unius in pulſione formatum eſt.

PULSUS, ûs. m. [ὠθισμὸς, κίνημα] Martial. lib. 7. 6.

Et ungularum pulſibus calens Iſter.

Pedum pulſu tremit tellus. Virg. 12. Æn. 334.
Remorum impetus pulſuſque. Cic. 1. de Orat. 153.
Creber pulſus. Virg. 12. Æn. 533.
Sacer æris. Valor. 6. Argon. 141.
Strepit machina pulſu. Stat. 1. Silv. 1. 63.
Ex ſe ſua ſponte moveri, & Pulſu alieno agitari, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 115.
Inanimum eſt omne, quod pulſu agitatur externo. Cic. 1. Tuſc. 54.
Externus & adventitius pulſus animos dormientium commovet. Cic. 2. de Divin. 126.
Imaginum pulſus. Cic. 2. de Divin. 197. Nulla ſpecies cogitari poteſt, niſi pulſu imaginum.
Pulſus venarum. Plin. lib. 2. cap. 97. Plin. lib. 11. cap. 37. Arteriarum pulſus, in cacumine maxime membrorum evidens, index fere morborum, in modulos certos, legesque metricas, per ætates, ſtabilis aut citatus, aut tardus, deſcriptus ab Herophilo. Ibidem Ictum, alibique idem Plinius Percuſſum appellat.
Venarum pulſum attingere. Tacit. 6. Ann. 50.
Eſt & Aſtronomorum vocabulum: nam quod τροπὴ Græcis, id Pulſus Latinis appellatur. V. Grotium ad Arat. Avieni. 691.

Pulsuōsus, a, um. Pulſibus plenus. Cæl. Aurel. Tard. 5. 10. Pulſuoſus dolor. Idem Acut. 2. 14.

Pellōnia, Dea quæ pellendis hoſtibus præerat. V. Arnob. 4. Auguſtin. Civ. Dei, 4. 21. Roſin. Ant. Rom. 11. 19. & alios complures in Lex. Pitiſc. al. Pelonia.

Pulso, [παίω, κρέκω, κόπτω, κλονέω, κροαίνω] āre. frequent. Gravi & vehementi ictu cædere & protrudere. Cic. 7. Verr. 141. Sex lictores circumſiſtunt valentiſſimi, & ad pulſandos, verberandoſque homines exercitatiſſimi.
Ictu crebro pulſarier. Lucret. lib. 4. 932.
Saxis pulſatur & haſtis. Valer. 6. Argon. 685.
Murus pulſatur ab hoſte. Ovid. 3. de Pont. 1. 25.
Ligones pulſarunt arva. Ovid. 3. Amor. 10. 31.
Caput vento pulſatur & imbri. Virg. 4. Æn. 249.
Pulſare oſtium, fores, villam. Plaut. Amph. 1. 1. 295.
Limina pulſantur virga. Stat. 1. Silv. 2. 48.
Poſtes pulſare. Ovid. 2. Met. 767.
Oſtiatim pulſare, Translate. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Pulſare lyram, vel citharam pectine: pro Canere vel ludere, aut (quod ait Virgilius) Cithara perſonare. Virg. 1. Æn. 745. & 6. 647. conf. PELLO.
Ululatus pulſat aures. Claud. de Bell. Get. 625.
Pulſari & Agitari. Cic. 1. de Nat. Deor. 115. Nec tamen video quomodo non vereatur iſte deus beatus ne intereat, quum ſine ulla intermiſſione pulſetur agiteturque atomorum incurſione ſempiterna.
Pulſare, Verberare. Tacit. 4. Hiſt. 45. 1. Manlius Patruitus, ordinis Senatorii, pulſatum ſe in Colonia Senienſi querebatur. Cic. pro Cœl. 19. Ajebant enim fore teſtem Senatorem, qui ſe Pontificiis comitiis pulſatum a Cœlio diceret. conf. pr. hujus dict.
Pulſare divos, Lædere, violare. Virg. 12. Æn. 286.
Pulſatos referens infecto fœdere divos. h. e. Violatos, læſos, fractis fœderibus. Servius.
Pulſare, ad animum refertur. Plaut. Epid. 4. 1. 3. Meumque pectus pulſant.
Crimine falſo pulſari. Claud. de Bell. Gildon. 170. Symmach. 3. Epiſt. 69. Cum tua quoque fama pulſata ſit. conf. Stat. 5. Silv. 5. 79. V. Chriſt. Coler. Parerg. cap. 36.
Viſione externa & adventitia pulſari animos. Cic. 2. de Divin. 120.
Vecordia te pulſat, Agitat. Ovid. 12. Met. 228.
Pulſari, etiam ad Jus ſive judicium refertur. Ulpian. in l. De ætate. §. Qui interrogatus. D. de interrog. act. Qui interrogatus reſponderit: ſic tenetur quaſi ex contractu ejus obligatus, pro quo pulſabatur: dum ab adverſariis interrogetur.

Pulsans, antis. Partic. [παίων] ut, Cymbala pulſans. Juven. 9. Sat. 62. Pavor pulſans corda. Virg. 3. Georg. 106. Idem 4. Georg. 313. & 5. Æn. 138.

Pulsātus, a, um. aliud Partic. [κεκρουσμένος] Plin. lib. 12. cap. 9. Pulſatæ fluctibus arbores.
Æquor pulſatum remige. Ovid. 3. de Pont. 1. 1.
Campus pulſatus aſſiduis equis. Ovid. 6. Met. 219.
Janua pulſata ſepulcri. Ovid. 3. Triſt. 2. 23.
Saxa pulſata. Virg. 3. Æn. 555. V. plura in PULSO.

Pulsandus, a, um. Partic. [κρουστέος] ut, Tellus pulſanda pede libero. Horat. 1. Carm. 37. 2.
Area pulſanda equis. Ovid. 3. Amor. 15. 18.

Pulsātio, ōnis. f. [κροῦσις] Liv. 31. 39. Ea, majore cum ſonitu, quam vulnere ullo, pulſatio ſcutorum parumper ſuccedentes Romanos tenuit. conf. Cic. pro Cœl. 10.

Pulsātor, ōris. m. [κρουστὴς] ut, Citharæ pulſator Apollo. Valer. 5. Argon. 693. Auguſtin. Confeſſ. 10. 31.

Pulsābŭlum, i. n. Pecten quo fides pulſantur. Apul. Florid. 2. p. 351. Elmenh. Dextera, pſallentis geſtu ſuo, pulſabulum citharæ admovet, ceu parata percutere. Mendoſe in Indice Pulpamentum.

Pulsito, apud Pontanum. H. St.

Pulto, [κατακτυπέω] āre. a ſupino Pultum, quo antiqui utebantur, teſte Quintil. lib. 1. cap. 4. p. 43. Burm.
Pultare oſtium. Ter. Heaut. 3. 1. 1. Idem Adelph. 4. 4. 24.
Perii, horreſco ſemper, ubi pultare haſce occipio fores.
Pultare pectus digitis. Plaut. Mil. 2. 2. 47.

Pultātio, ōnis. f. Plaut. Truc. 2. 2. 3.
Quid tibi ad haſce acceſſio eſt ædes prope, aut pultatio eſt?

Pellos, ſive **Pellus**, i. [πελλὸς] Earum avium genus quæ a Latinis Ardeæ, ſive Ardeolæ dicuntur. Dictæ a πέλας, adverbio, quod ſignificat Prope, quoniam non tam in ſublime atrolluntur, quam ſolent aliæ ſpecies. V. Plin. lib. 10. cap. 60. [Dicitur a colore nigro, ſeu cinereo, qui Gr. πελλός.

Pellūceo, xi, [διαφαίνω] ēre. pro Perluceo, q. V. Per medium lucere. Quintil. 7. 10. extr. Sed ut inter ſe vincti, atque ita cohærentes, ne commiſſura pelluceat. Celſus 2. 10. Sive autem primo, ſive ſecundo die, ſanguis, qui craſſus & niger initio fluxerat, & rubere & pellucere cœpit, &c. conf. ibid. paulo ſupra.

De Orthographia V. Broeckh. ad Tibul. 3. 4. 71.
Pellucens oratio, Translate. Cic. de Clar. Orat. 273. Ita reconditas exquiſitaſque ſententias mollis & pellucens veſtiebat oratio.

Pelluciditas, **Pellucidulus**, **Pellucidus**, V. PERLUCIDUS.

Pelluo, ui, ūtum, [κατακλύζω] ĕre. Perfecte lavare. V. PERLUO.

Pelluvium, i. n. [ποδονιπτρον] Vas in quo lavantur pedes: a pedum lotione dictum, vel, ut docet Feſtus in Malluviæ. Alias Pelvis.

Pelluvia, æ. f. [ποδονιπτὴρ] Pelluviæ, Quibus pedes ſunt loti. Idem.

Pĕlŏpēa, æ. f. [Πελόπεια] Thyeſtis filia, quæ a patre gravida facta, inſigni forma infantulum peperit, quem recens natum, ne turpitudo ſua palam fieret, feris devorandum in ſilvis reliquit. Evenit tamen, diis ita volentibus, ut paſtor quidam illac iter faciens in puerum incideret, qui miſericordia motus, domum ſuam illum detulit, lacteque caprino educavit. Unde & Ægiſthus appellatus eſt: de quo vide ſuo loco. Ovid. de Rem. Amor. 161. V. & Senecam in Thyeſte.
Pelopea, Tragœdia. Juvenal. 7. Sat. 92. V. Pelopeius in PELOPS.

Pelopīa, [Πελόπεια] quondam Thyatira dicta eſt. Teſtes Plin. lib. 5. cap. 29. & Steph. V. THYATIRA.

Pĕlŏpidas, æ. m. [Πελοπίδας] Thebanus civis fuit rei militaris gloria clariſſimus, arctiſſimoque amicitiæ fœdere cum Epaminonda conjunctus. Vitam ejus vide apud Plutarchum & Cornelium Nepotem.

Peloponnēsus, i. f. [Πελοπόννησος] Regio Achaiæ, a Pelope Hippodamiæ viro dicta, quaſi Pelopis inſula, quoniam pæne inſula eſt. Qui ſuperato OEnomao Hippodamiæ patre in certamine, totum illud regnum in dotem accepit, & ex Phrygia ſecum in eam regionem duxit populum. Hæc Apia ante appellata, & Pelaſgia, pæninſula haud ulli terræ nobilitate poſtferenda, inter duo maria Ægæum & Ionium, circuitu DLXIII mill. paſſ. colligit. Anguſtiæ ſex millium ſunt, ubi erumpentia e diverſo quæ dicta ſunt maria, hinc Corinthiacum, illinc Saronicum ſinum efficiunt. In Peloponneſo ſunt Argos, Mycenæ, Corinthus, Lacedæmon, Patræ, Malea promontorium, Epidaurus: regiones, Arcadia, Sicyonia. Peloponneſus hodie vocatur *Morea*. V. Harduin. in Plin. 4. 4. pr.
In Peloponneſo vixit Dicæarchus. Cic. 6. Att. 2.
Elis in Peloponneſo familias duas certas habet, Iamidarum unam, alteram Glutidarum, aruſpicinæ nobilitate præſtantes. Cic. 1. de Divin. 91.

Peloponnensis, e. Adj. Curt. 7. 4. 32. Peloponnenſium defectio.

Peloponnesius, a, um. Adj. [Πελοποννήσιος] Cic. 6. Att. 2. Peloponneſias civitates omnes maritimas eſſe, hominis non nequam, ſed etiam tuo judicio probati, Dicæarchi tabulis credidi.
Peloponneſia mulier quædam, quæ quinquies quaternos enixa eſt, a Paulo Jureconſulto commemoratur in l. 3. D. Si pars hæredit. pet.

Peloponnesiăcus, a, um. aliud Adj. [Πελοποννησιακὸς] Cic. 1. de Offic. 84. Ut Callicratidas, qui quum Lacedæmoniorum dux fuiſſet Peloponneſiaco bello, multaque feciſſet egregie, vertit ad extremum omnia, &c. conf. Nep. 7. 3. 1.

Pĕlops, ŏpis. m. [Πέλοψ] Tantali potentiſſimi Phrygum regis filius fuit. Hic quum Hippodamiam, OEnomai Piſæ regis filiam, conjugem deſideraſſet, iniquiſſimis conditionibus propoſitis ab OEnomao rejectus eſt: quæ res bellum ſuſcitavit, in quo Myrtilo præfecto ſuo proditore, regno OEnomai Pelops potitus eſt. Hinc illæ poetarum fabulæ. Lege Diodori Siculi lib. 5. Pelops equorum pernicitate vicit OEnomaum, abduxitque ex pacto uxorem Hippodamiam. Hac de re vide Cic. 3. Tuſcul. 26.
Equi Pelopis. Cic. 2. Tuſc. 67. Vel equi Pelopis illi Neptunii, qui per undas currus ſuſpenſos rapuiſſe dicuntur, excipient te, & quo velis, perferent.
Pater Pelopis, Tantalus. Hor. Epod. 17. 65. Cic. l. c.
Perjuri Pelopis hæres. Catul. Argon. 62. 346.
Inſignis Pelops eburno humero. Virg. 3. Georg. 7. V. Ovid. 6. Met. fab. 6. v. 401.

Pelopīdes, æ. m. [Πελοπίδης] Patronym. Pelopidæ dicti ſunt, Qui a Pelope originem duxerunt.
Ob Atrei & Thyeſtis ſcelera, Pelopidæ pro quibuſvis Tyrannis dicuntur; ut cum Cic. 15. Att. 11. e veteri poeta ait, ubi
Nec Pelopidarum facta, neque famam audiam. conf. 7. Fam. 28. & 30.

Pelopēus, a, um. Adj. [Πελόπειος] ut,
Domus Pelopea. Propert. lib. 3. 19. 20.
Mœnia Pelopea. Virg. 2. Æn. 193. Al. Pelopeia.

Pelopeius, a, um. Adj. [Πελοπήϊος] Unde Fabula de Pelope ſcripta, Pelopeia dicta eſt. Juvenal. Sat. 7. 91.
Præfectos Pelopeia facit, Philomela Tribunos. [Immo, ut ſupra in ipſa voce poſui, ipſius Tragœdiæ nomen ſubſt. Pelopea, ut Philomela, Medea, & ſexcenta id genus.
Arva Pelopeia, Phrygia. Ovid. 8. Met. 622.

Pelopēis, ĭdis. f. [Πελοπηΐς] patronym. pro Adj. ut,
Undæ Pelopeides, Mare Myrtoum. Ovid. 4. Faſt. 285.

Pelopeias, aliud patronym. f. [Πελοπηιὰς] ut,
Mycenæ Pelopeiades. Ovid. 6. Met. 414.

Pelōria, [Πελώρια] ſunt Feſta apud Theſſalos, eadem quæ apud Cretenſes Hermea. Anniverſarios enim dies habebant, quibus exæquato jure, ſervi dominique, ſocii & pæne pares, communi libertate fruebantur. Athen. 14.

Pĕlōris, ĭdis. f. [πελωρὶς] Conchæ genus, chama majus, inquit Euſtathius, idcircoque peloris propter magnitudinem appellatur. Hor. 2. Serm. 4. 32.
Murice Bajano melior Lucrina peloris. Plin. lib. 32. cap. 11. & cap. 9. Et pelorides emolliunt alvum. Martial. lib. 6. 11.
Tu Lucrina voras, me paſcit aquoſa peloris. Idem lib. 10. 37.
Et fatuam ſumma cœnare pelorida menſa, &c. conf. Varr. L. L. 4. 12. De nom. propr. Peloris, V. poſt ſeq. dict.

Pĕlōrus, i. m. [Πέλωρος] Promontorium Siciliæ Italiam verſus, a Peloro gubernatore navis Annibalis, ibi ſepulto. Pomponius 2. 7. De hoc promontorio Lucan. lib. 2. 438.
Extremi colles Siculo ceſſere Peloro. Plin. lib. 3. cap. 5. & cap. 8. Strabo lib. 6. Sil. 14. 79.
Celſus arenoſa tollit ſe mole Pelorus.
Anguſti clauſtra Pelori. Virg. 3. Æn. 411.
Anguſta ſedes Pelori. Virg. 3. Æn. 687.
Siculi Pelori anguſta. Ovid. 15. Met. 706.
Auſonius Pelorus. Ovid. 5. Met. 350.

Pelōris, ĭdis. [Πελωρὶς] Idem quod Pelorus. Cic. 7. Verr. 6. Illis, quibus Siciliam propinquam fuiſſe dicis, facilius fuerit ad Oceanum perve-

pervenire, quam ad Poloridem accedere. Avien. Descript. Orbis, 636. Celsa Peloris. Dionysius Afer, 472. ἠνεμόεσσα Πελωρίς.

PELORIAS, ădis. f. [Πελωριὰς] Idem. Ovid. 4. Fast. 479.

> Jamque Peloriaden, Lilybeaque, jamque Pachynon
> Lustrarat, &c.

PELORĪTĀNUS, a, um. Adj. ut, Peloritana regio. Solin. de Sicilia, cap. 5.

PELTA, æ. f. [πέλτη] Scutum brevissimum, in modum lunæ jam mediæ. Virg. 1. Æn. 494.

> Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis.

V. Ald. Manut. Quæsit. P. 3. Epist. 6. & Lips. Analect. Rom. Mil. 3. n. 2. vel Lex. Pitisc. Scuta Amazonica vocat Nonius 18. 18. Plin. lib. 12. cap. 5. Foliorum latitudo peltæ effigiem Amazonicæ habet.

PELTĀTUS, a, um. Adj, [πελταστὴς] Qui pelta utitur. Liv. 28. 5. Puellæ peltatæ, Amazones. Ovid. 2. Amor. 14. pr. V. Drakenb. ad Sil. 2. 80.

PELTASTA, æ. m. [πελταστὴς] Idem ex Græco. Liv. 31. 36. Nocte cetratos, quos peltastas vocant, loco opportuno, inter bina castra in insidiis abdiderat. Corn. Nep. in Iphicrate cap. 1. 4. Ille e contrario peltam, pro parma fecit, a quo postea Peltastæ pedites appellantur, ut ad motus concursusque essent leviores. V. Rigalt. Gloss. Tactic. p. 143. vel Cerda Advers. c. 120. n. 111. [In Gloss. Cyrill. Πελταστὴς, Manipulus redditur. An Manipularis? Ceterum ex Suida apparet sequiori ævo mutatam fuisse horum vocabulorum significationem. Apud Polyænum & antiquiores Græcos πελτασταὶ pro Levis armaturæ militibus ponuntur, & τοῖς ὁπλίταις, qui Gravis armaturæ milites sunt, opponuntur.

PELTĬFER, ĕra, ĕrum. aliud Adj. [πελτοφόρος] ut, Puellæ peltiferæ, Amazones. Stat. 12. Theb. 761.

PELTÆ, arum. f. [Πέλται] Phrygiæ oppidum, a quo vicinus campus Peltinus appellatus est. Strabo lib. 12. & 13.

PELTENI, Populi in Lycaonia, in Asiaticam jurisdictionem versi. Plin. lib. 5. cap. 27.

PELVIS, is. f. [λεκάνη, λέβης] quasi Pedeluis, inquit Varro lib. 4. de L. L. 25. a pedum lavatione. Alii Pelvim sinum aquarium putant, in quo variæ res perluuntur. V. Non. 15. 4. Cato R. R. cap. 10. Pelvis una. Patulas effundere pelves. Juven. 3. Sat. 277.

PĒLŪSIUM, i. n. [Πηλούσιον] Ultimum Orientem versus ex ostiis Nili, & civitas in eadem Ægypti parte. Hanc urbem condidit Peleus Achillis pater, monitu deorum post lustrationem, si fides Ammian. 22. 16. V. Plin. lib. 6. cap. 34. Juxta Pelusium est optima lens. Hinc

PELUSIUS, a, um. Adj. [Πηλούσιος] Martial. in Xeniis, 13. 9.

> Accipe Niliacam, Pelusia munera, lentem.

Ora Pelusia. Lucan. lib. 8. 825. i. e. Pelusiacum Nili ostium.

PELUSIĂCUS, a, um. Adj. [Πηλουσιακὸς] Idem Virg. lib. 1. Georg. 128.

> Nec Pelusiacæ curam aspernabere lentis.

Gurges Pelusiacus Nili. Lucan. lib. 10. 53.
Paludes Pelusiacæ. Claud. de Phœn. 97.
Stamen Pelusiacum. Sil. lib. 3. 25.

PELUSIĀNUS, a, um. Adj. [Πηλουσιανὸς] ut, Pelusiana mala apud Columel. lib. 5. cap. 10.

PELUSIOTÆ, [Πηλουσιῶται] Populi Pelusium oppidum incolentes, teste Steph. Græcum est.

Pro Ægyptio posuit Hieronymus contra Jovinianum: Impelle, si vales, Pelusioten, ut manducet cæpe.

P E M

PĒMĬNŌSUS, a, um. Adj. [δυσώδης] i. e. Mali odoris, inquit Festus: a pædore dictum. Proinde diphthongo æ scribendum esset. Varro de R. R. lib. 1. cap. 51. Aream solida terra pavitam, maxime si est argilla, ne situ peminosa, in rimis ejus grana oblitescant. Sic legit Victor. ex Mss. ut & Nonius 2. 722. At exemplaria quædam legunt, Ne æstu rimosa, in rimis ejus grana oblitescant. Vetustiora tamen legunt Pæminosa. V. Scalig. in Varr. p. 208. & ibid. aliis notata. [Festi locum non reperi.

PEMMA, ătis. n. [πέμμα] Pemmata azyma Placentæ sunt in clibano assæ, atque mox quum extractæ sunt, in mel calidum, ut id in totas sese recipiat, injiciuntur. Galen. lib. 1. de aliment. facult. cap. 3. conf. Diosc. 2. 83. Hoc verbum Scaliger restituit Varroni apud Non. 2. 483. pro Penia, & pro Remna. Pemmata sunt Bellaria, mensæ secundæ, cupediæ. V. Hesych. Athen. l. 14. & Gell. 13. 12.

PEMMA, Oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 29.

PEMPHIX, [πέμφιξ] Flatus, gutta, nebula, pulsus crebrior. Hinc

PEMPHĬGŌDES, is. c. [πεμφιγώδης] ut πεμφιγώδεις febres, Quæ spiritibus affluunt, interpretantur. Hippocrates lib. 6. Aphor. 17. de Morbis vulgar. Febrium aliæ mordaces sunt manu, aliæ salsuginosæ, aliæ πεμφιγώδεις, aspectu terribiles. Galen. Commen. lib. 1. in 6. Hippocrat. de morb. vulgarib.

P E N

PENARIUS, V. PENUS.

PĔNĀTES, ium. m. [πατρῷοι θεοὶ, ἐφέστιοι θεοὶ] Nec longe absunt ab hac vi (inquit Cic. 2. de Nat. Deor. 68.) Dii Penates, sive a penu ducto nomine (est enim omne, quo vescuntur homines, penus) sive ab eo, quod penitus insident, ex quo etiam Penetrales a poetis vocantur. Macrob lib. 3. Saturn. cap. 4. Qui diligentius eruunt veritatem, Penates esse dixerunt, per quos penitus spiramus, per quos habemus corpus, per quos rationem animi possidemus. Iidem Lares familiares dicebantur, ut ex Cic. orat. pro P. Quinct. 83. patet. Quos enim appellaverat paulo ante Deos penates, eosdem paulo post Lares familiares dicit his verbis, At hic quidem jam de fundo expulsus, jam a suis diis penatibus ejectus esset. Idem infra, Illud dico, dominum expulsum esse de prædio, domino a familia sua manus allatas esse ante suos Lares familiares. Distinguuntur tamen l. 12. Cod. Theod. Larem igne, mero Genium, Penates nidore veneratus.

Iidem Hospitales dii. Cic. 6. Verr. 17. Iste continuo ut vidit, non dubitavit illud insigne Penatium, hospitaliumque deorum, ex hospitali mensa tollere.

De Nomin. sing. Festus, Penatis singulariter Labeo Antistius posse dici putat, quia pluraliter Penates dicantur, cum patiatur proportio etiam Penas dici, ut Optimas, Primas, Antias.

Penates domum reduces salutabant. Ter. Phorm. 2. 1. 81.

> Deos penates hinc salutatem domum
> Divortar.

Di patrii ac penates. Cic. pro Sulla, 86.
Certi penates. Virg. 4. Georg. 155.
Desolati. Stat. 2. Silv. 1. 67.
Iniqui. Hor. 2. Carm. 4. 15.
Magni. Virg. 9. Æn. 258.
Miseri. Virg. 2. Georg. 505.
Parvi. Virg. 8. Æn. 543.
Patrii. Virg. 2. Æn. 717.
Patrii penates familiaresque. Cic. pro Domo 144.
Regii penates, Domus regia. Senec. Herc. OEth. 4.
Sacri. Senec. Octav. 4.
Tenues. Senec. Hippol. 2.
Deserit invisos penates. Ovid. 9. Met. 638.
Ejicere aliquem a suis diis penatibus. Cic. pro Quint. 83.
Erigere inclinatos penates. Stat. 3. Silv. 3. 166.
Exterminare aliquem a suis diis penatibut. Cic. pro Sext. 30.
Florebant hilares, inconcussique penates. Stat. 5. Silv. 1. 142.
Mollire hostia aversos penates. Hor. 3. Carm. 23. 19.
Necare hospitem in conspectu deorum penatium. Cic. pro Dejot. 15.
Perfudit penates pollutos multo sanguine. Ovid. 5. Met. 155.
Ponere penates suos aliquo loco. Ovid. 1. Met. 174.
Viduare penates. Stat. 3. Theb. 385.

Sæpius pro Domo, Penates ponuntur; ut Paterc. 2. 74. 4. Penatibus suis ignem subjicere. Idem 2. 95. pr. Quem intra Cæsaris penates enixa erat Livia. Plura exempla ex poëtis supra habes.

In singulari, Liv. 28. 18. Sub uno tecto esse atque in eodem penate. Sic Sigonius. aliter Gronov. in Not. & Observ. 4. 6. V. quæ supra ex Festo habentur.

PENATĬGER, ĕra, ĕrum. Adj. [ὁ ἐφεστίους θεοὺς φέρων] Ovid. 15. Met. 450. Penatigero Æneæ.

PENATOR, V. PENUS.

PENDEO, pĕpendi, pensum, [κρεμάω, αἰωρέω, συναιωρέομαι] ēre. Quod Galli dicunt, Suspensum esse. Ter. Eun. 5. 7. 20.

> Tu jam pendebis, qui stultum adolescentulum nobilitas
> Flagitiis, &c.

Nati pendent circum oscula. Virg. 2. Georg. 523.
Palearia pendent a mento crurum tenus. Virg. 3. Georg. 53.
Ab humero pendebant sagittæ. Cic. 6. Verr. 74.
Ad matrem pendere. V. AD præp.
Pendere de. Martial. lib. 13. 100.

> Pendentem summa capream de rupe videbis:
> Casuram speres, decipit illa canes.

Capellæ pendent de rupe dumosa. Virg. 1. Ecl. 77.
Fistula pendet de collo. Virg. 3. Æn. 661.
Ex arbore pendere. Cic. 5. Verr. 66.
In arbore pendere. Cic. 5. Verr. 36.
In arbore poma pendent. Virg. 1. Ecl. 38. V. infra in Partic. PENDENS.
In fluctu summo pendere. Virg. 1. Æn. 110. De natantibus dicitur.
Aqua corpus pependit. Ovid. 18. Epist. 52.
Pendere per pedes. Plaut. Asin. 2. 2. 35.
Stare pendentem. Plin. lib. 2. cap. 5. de terra, Eandemque universi cardine stare pendentem, librantem per quæ pendeat.
Latere pendere. Cic. in Pison. 43.

> Tu naufragio expulsus, uspiam saxis fixus asperis,
> Eviseeratus latere penderes (ut ait ille) saxa spargens tabo, &c.

Pendere, pro Sustentari, vel potius inniti. Ovid.

> Pendet & a vestra nostra salute salus. [V. mox not.

Salus nostra pendet tua. Sil. lib. 3. 109.
Imitatur Ovid. Sil. H. St. Si modo versus Ovidii est superior.
Casu pendemus ab uno. Lucan. lib. 5. 769.
Pendere ad. Senec. de Tranquill. vitæ, Quod necesse est ad sua vota pendentibus, tota vita pendent. [In emendatis codd. c. 2. exstat, Necesse est accidere pendentibus. Omni vita pendent.
In sententiis omnium civium famam nostram fortunamque pendere. Cic. in Pison. 98.
Vitam omnium ex unius pendere. Cic. pro Marcell. 23.
Aliunde pendere, & extrinsecus aut bene, aut male vivendi suspensas habere rationes. Cic. 5. Fam. 13.
Cantilenam totam istam ex hoc pendere, ut quamplurimum lucrifaciant. Cic. 11. Fam. 20.
De aliquo pendere. Hor. 1. Epist. 1. 105.
Respublica pendet e Bruto. Cic. 14. Att. 20. Quod errare me putas, qui Remp. putem pendere e Bruto: sic se res habet, aut nulla erit, aut ab isto, istisve servabitur.
Tui, & qui ex te pendent. Cic. 6. Fam. 22. Incolumitati tuæ tuorumque, qui ex te pendent, consulas.
Pendere ex alieno arbitrio, Quod vulgus dicit *esse subjectum alterius voluntati.* Liv. 35. 32.
Pendere ex errore alicujus. Cic. 1. Off. 65. Qui ex errore imperitæ multitudinis pendet, hic in magnis viris non est habendus.
Pendere ex fortuna. Cic. in Parad. 1. Cui spes omnis & ratio, & cogitatio pendet ex fortuna: huic nihil potest esse certi, nihil quod exploratum habeat, permansurum sibi unum diem.
Terrorem & suspicionem omnem ex improbitate alicujus pendere. Cic. pro Sull. 66.
Pendere ex laude. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Ex aliena levitate. Cic. 10. Fam. 21.
Bellum pendet ex una origine. Ovid. 1. Met. 180.
Sapientem ex insipientium sermone pendere, quid turpius? Cic. 2. de Fin. 56. [Pro quid turpius, quam sapientem, &c. H. St.
Pendent rationes ex conjecturis: h. e. Ex conjecturis sumuntur & ducuntur. Cic. 4. Acad. 117. Non quæro rationes eas, quæ ex conjectura pendent, quæ disputationibus huc & illuc trahuntur.
E scripto pendere. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Ex quo verbo tota illa causa pendet. Cic. 2. de Orat. 107.
Ex verbis jus non pendet, sed verba serviunt hominum consiliis & auctoritatibus. Cic. pro Cæcin. 52.

Pendere promissis, est Moveri promissis & affici. Cic. 3. Q. frat. 5. Cæsaris amore, quem ad me perscripsit, unice delector: promissis iis, quæ ostendit, non valde pendeo.
Pendere spe, atque exspectatione. Cic. 2. de Lege Agrar. 65. Nolo suspensam & incertam plebem Rom. obscura spe & cæca exspectatione pendere.
Pendet salus spe exigua. Cic. pro Flacco, 4. Nisi hoc loco, nisi apud vos, nisi per vos, Judices, non auctoritatem, quæ amissa est, sed salutem nostram, quæ spe exigua extremaque pendet, tenuerimus, nihil est præterea quo confugere possimus.
Fortuna ducum pendet. Lucan. lib. 2. 41.
Pendere levi momento fides dicitur, Quæ facile corruit. Liv. lib. 2.
Pendere, Nimio desiderio alicujus rei intentum esse, & cessare ab omni alio opere, idque unum solicite exspectare. Ovid. 1. Epist. 30.
Narrantis conjunx pendet ab ore viri. Virg. 6. Æn. 151.
Dum consulta petis, nostroque in limine pendes.
Pendere, Cruciari, Suspensum ac dubium esse. Cic. 4. Att. 14. Ne diutius pendeas, palmam tulit.
Ex futuris pendere, & Frui præsentibus, contraria. Cic. 1. de Fin. 62.
Animus pendet. Ter. Adelph. 2. 2. 19.
Animis pendere. Cic. 1. Tusc. 96. Quod si exspectando & desiderando pendemus animis, cruciamur, angimur. [Nisi Animi legendum, ut in Ms. Ursini exstat.
Pendere animi, pro Animo, more antiquo: i. e. Dubium esse. Cic. 8. Fam. 5. Qua tu cura sis, quod ad pacem provinciæ, finitimarumque regionum attinet, nescio: ego quidem vehementer animi pendeo. Cic. 8. Att. 5. Pendeo animi exspectatione Corfiniensi, in qua de salute Reip. decernitur. Ibid. 11. 12. Ita Ter. Heaut. 4. 4. 5.
Pendere, Cessare. Virg. 4. Æn. 79.
— pendent opera interrupta, minæque
Murorum ingentes. h. e. Intermittuntur ad tempus: aut Imperfecta remanent. Idem 6. Æn. 151.
— nostroque in limine pendes. Flor. 1. 13. 15. Sex mensibus circa montem unum pependerunt, nec diebus modo, sed noctibus omnia experti.
Pendere rei inde dicebantur, quod eorum nomina in programmate, id est tabella pendula, publice proposita, atque suspensa erant. Suet. Domit. cap. 9. Reos, qui ante quinquennium proximum apud ærarium pependissent, universos discrimine liberavit. Idem de Claudio Cæsare, ante ejus imperium, cap. 9. Ut quum obligatam ærario fidem liberare non posset, in vacuum lege prædiatoria venalis pependerit sub edicto Præfectorum. Quibus verbis Tranquillus significat Claudii bona prædia, id est publice obnoxia, edicto Præfectorum ærarii diu venalia pependisse, quum emptorem non inveniret. Ex Budæo. [Distigue, Liberare non posset in vacuum, lege &c.
Pendere, pro Pondus efficere, inquit Budæus. Plin. lib. 18. cap. 7. In Transpadana Italia scio vicenasquinas libras, farris modios pendere. Idem lib. 21. cap. ult. Cyathus pendet per se drachmas x. In eadem significatione legitur & Pendo, ĕre; per tertiam conjugationem. [Nisi error est.
Penderi, forma passiva reperitur apud Lucret. lib. 6. 1275.
Nec jam relligio divôm, nec numina magni
Pendebantur, &c. i. e. Non magni æstimabantur.

P ENDENS, entis. Partic. [κρεμῶν] Ter. Phorm. 1. 4. 43.
— tu jam lites audies:
Ego plectar pendens, nisi quid me fefellerit.
Alæ pendentes. Plin. lib. 10. cap. 38.
Anelli pendentes ex se. Lucret. lib. 6. 911.
Brachia pendentia collo. Tibull. lib. 3. 7. 13.
Cælum pendens. Ovid. 7. Met. 580.
Lychni pendentes. Lucret. 5. 296.
Nubila. Ovid. 1. Met. 268.
Pueri pendentes circum ubera. Virg. 8. Æn. 632.
Scopuli. Virg. 1. Æn. 170.
Spolia pendentia tectis. Virg. 5. Æn. 393.
Vinum pendens, Quod adhuc in ipsa vite pendet, & necdum ex ipsis uvis expressum est. Cato R. R. cap. 147. Et cap. 146. Oleum pendens.
Fructus alii pendentes, alii percepti, V. Fructus in FRUOR. Item ex illis Virg. — arboribus pendet vindemia nostris. &
Cui pendere sua patereris in arbore poma. H. St. Ex 2. Georg. 89. & 1. Ecl. 38.
Amicus de te pendens. Translate. Hor. 1. Epist. 1. 105.
Animus pendens. Sen. Epist. 5. conf. Cic. apud Non. 3. 85.
Causæ ex æternitate pendentes. Cic. in Topic. 59.
Fata pendentia. Plin. lib. 29. cap. 1.

P ENDŬLUS, a, um. Adj. [ἐκκρεμὴς] Quod pendet. Nec est Diminutiv. ut, Bombyx pendulus, Qui ex filis, quos texit, pendere videtur. Martial. lib. 8. 34.
Collum pendulum zona lædere, Suspendere se. Hor. 3. Carm. 17. 59.
Loca pendula. Columel. lib. 2. cap. 28. Tum deinde macriora & pendula loca mense Februario, luna crescente, fimo juvanda sunt. [Intelligit sine dubio clivosa.
Palearia pendula. Ovid. 7. Met. 117.
Putator pendulus arbustis. Columel. lib. 10. 230.
Spe pendulus dubiæ horæ. Hor. 1. Epist. 18. 110.
Tela pendula. Ovid. in Epist. Penelopes ad Ulyssem, 10.
Nec mihi quærenti spatiosam fallere noctem
Lassaret viduas pendula tela manus.

P ENSĬLIS, e. Adj. [κρεμαστὸς] Quod suspensum & sublime est. ut,
Pensiles balineæ. Plin. lib. 26. cap. 3. & lib. 9. cap. 54.
Homo pensilis, Qui suspensus est. Plaut. Pseud. 1. 1. 18.
Pensile horreum, Quod sit in altiore domus loco. Columel. lib. 12. cap. 50. Esse oportet pensile horreum, quo imponantur fructus.
Pensilis hortus. Plin. 36. 14. pr. Qui supra ædificia factus est, hoc est in solario, vel in aere sublimis.
Pensilis lectus, Pensiles lychnuchi, Plin. 34. 3. quod suspensi sunt, & in aere pendentes: ut ait Valla.
Pensile oppidum, Quod subter cavatum est. Plin. lib. 36. cap. 14. pr.
Pensilia vehicula, pro Lecticis.
Uva pensilis. Hor. 2. Serm. 2. 121.

P ENDĪGO, ĭnis. f. Velamen simulacri. Sed apud Arnob. 6. p. 201. Utinam liceret in simulacri alicujus medias introire pendigines; videntur potius Juncturæ & nexus partium intelligi. Ita Veget. Mulomed. 2. 44. Inter nervos & commissuras pendigines faciat.

P ENSUM, i. n. [ἄτρακτος] Manipulus lanæ vel lini, qui pendet ex colo, & fuso trahitur: unde Trahere pensa, pro eo quod Nere dicimus. Ovid. lib. 2. Fast. 743. Lumen ad exiguum famulæ data pensa trahebant.
Pensum rectius a verbo tertiæ Pendo deducunt alii. V. Voss. Etymolog.
Ferrata pensa Parcarum. Claud. 1. de Raptu Proserp. 53.
Severa pensa Parcarum. Ovid. ad Liv. 240.
Affixa puella gravibus pensis. Tibul. lib. 1. 3. 87.
Carpere pensum. V. CARPO.
Nocturna carpentes pensa puellæ. Virg. 1. Georg. 391.
Deficit inexorabile pensum. Stat. 3. Silv. 3. 172. Pensum Parcarum intelligit.
Cantando pariter, pariter data fila trahendo. H. St. Versus est, ni fallor spurius, Nasoni ascriptus, quo quid hic velit Steph. non assequor.
Ducere pensa. Claud. 1. in Eutrop. 498.
Facere pensum. Plaut. Merc. 2. 3. 62.
Peragunt pensa duræ sorores. Senec. Herc. fur. 3.
Reponunt infecta pensa. Ovid. 4. Met. 10.
Trahere pollice pensa. Ovid. ad Liv. 240.
Pensum, aliquando capitur pro Filis. Virg. 9. Æn. 476. de textrice,
Excussi manibus radii, revolutaque pensa.
Mollia pensa devolvunt fusis. Virg. 4. Georg. 343.
Pensum, Translate, est Officii cujusque perfunctio, inquit Budæus. Cic. 3. de Orat. 117. Nunc ad reliqua progrediar: meque ad meum munus pensumque revocabo. Translatio est ab ancillis pensa deducenda a matronis capientibus.
Absolvere pensum. V. ABSOLVO.
Accurare pensum lepide. Plaut. Bacchid. 5. 2. 33. V. ACCURO.
Conficere pensum. V. CONFICIO.
Exigere pensum. Cic. 5. Verr. 109. Meæ diligentiæ pensum magis in Leontino agro est exigendum, propter hanc causam, quod ipsi Leontini publice non sane me multum adjuverunt. V. not. Græv.
Imperare pensa. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Peragere pensum. Columel. lib. 3. cap. 10.
Pensum in alia significatione, V. Pendo. [Etsi hæc perperam divulsa sunt.

P ENDO, pĕpendi, pensum, [σταθμίζω, σταθμάομαι] ĕre. activ. significat proprie Ponderare: a Pendeo, quod quæ ponderantur ex libra pendent. Sed & Perpendo, pro Pondero, apud Festum. V. PERPENDO. H. St.
Tantundem pendere. Lucret. lib. 1. 362.
Nam si tantundem'st in lanæ glomere, quantum
Corporis in plumbo'st: tantundem pendere par est.
Pendere, [ποιεῖσθαι, ἡγεῖσθαι] per translationem, pro Considerare sive Æstimare: unde fit Magnipendo, Floccipendo, Parvipendo, Multipendo, Nihilipendo: i. e. In magna, parva, nulla æstimatione habeo. Ter. Heaut. 1. 1. 103.
Tu illum nunquam ostendisti quanti penderes. Cic. 6. Verr. 1. Ego quo nomine appellem nescio; rem vobis proponam: vos eam suo nominis pondere penditote.
Spectare & Pendere. Cic. in Orat. 51. Quod si in philosophia tantum interest, quemadmodum dicas, ubi res spectatur, non verba penduntur: quid tandem in causis existimandum est?
Te non ex fortuna, sed virtute tua pendimus, semperque pendemus. Cic. 5. Fam. 17. 7.
Pendere rem levi conjectura. Cic. pro Rosc. Amer. 62. In quo scelere, Judices, etiam quum multæ causæ convenisse unum in locum, atque inter se congruere videntur, tamen non temere creditur, neque levi conjectura res penditur, neque testis incertus auditur, neque accusatoris ingenio res judicatur.
Magni pendi. Lucret. lib. 6. 1275.
Pendere, Solvere. Liv. 1. 43. Ad equos emendos dena millia æris ex publico data, & quibus equos alerent, viduæ attributæ, quæ bina millia æris in annos singulos penderent. Sallust. Catil. 20. 7. Semper illis reges, tetrarchæ, vectigales esse: populi, nationes, stipendia pendere.
Pecuniam alicui quotannis pendere. Cic. de Provinc. Cons. 5.
Stipem pendere. Varr. de L. L. lib. 4. 36. extr.
Tributum pendere. Ovid. 8. Met. 263.
Vectigal pendere. Cic. 1. Q. frat. 1.
Usuram pendere. Cic. 12. Att. 25. Sunt quæ vendere facile possim, sed ut non vendam, usuram pendam a quo emero.
Grates dignas pendere. Stat. 11. Theb. 223. i. e. Referre gratiam.
Pœnas pendere, Solvere significat, ab eo quod, ære gravi cum uterentur Romani, penso eo, non numerato, debitum solvebant: unde etiam Pensiones dictæ. Pœnas pendere proprie dicitur, qui ob delictum pecuniam solvit, quia penso ære utebantur. Hæc Paulus.
Pendere pœnas sceleris. Cic. 3. de Nat. Deor. 81. Illos conservari melius fuit, quam pœnas sceleris Varium pendere. Sic Sallust. Jugurth. cap. 76.
Pœnas pendere pro scelere. Lucret. lib. 5. 119.
Pœnas magistro pendere. Plaut. Bacch. 3. 3. 21. pro Vapulare a magistro.
Pœnas tergo pendere. Ter. Heaut. 4. 4. 6.
Pœnam exsilio pendere. Ovid. 10. Met. 232.
Pœnas pendunt ex fœdere. Ovid. 10. Met. 599.
Supplicia pendere. Plin. lib. 29. cap. 4.

P ENDĬTUR, Imperf. [σταθμίζεται] Plin. lib. 12. cap. 14. Iterumque imperii nostri publicanis penditur.

P ENSUS, a, um. Partic. [σταθμηθεὶς] Ponderatus. Ovid. 14. Met. 270.
— & advertens pensas examinat herbas. i. e. Ponderatas. Neque enim pharmaca, nisi ponderentur, recte componi possunt.
Tralate. Claud. Mamert. 1. præf. Pensus loquendi arbiter. Gell. 13. 12. Ratum pensumque nihil habere.

P ENSUM, i. n. [ἐπιμέλημα] quasi dicas Cogitatum, sive meditatum. Plaut. Truc. 4. 2. 52.
Nec mihi adest tantillum pensi jam, quos capiam calceos. i. e. Nihil curo, floccifacio.
Pensi esse, vel habere. Liv. lib. 34. 49. Sed illis nec quid dicerent, nec quid facerent quicquam unquam pensi fuisse. Idem 34. 31. In me quoque vobis, quid faceretis, minus pensi esse. Sallust. in Catil. cap. 5. Neque id quibus modis assequeretur, dum sibi regnum pararet, unquam pensi habebat. Al. Quicquam. Quintil. 11. 1. p. 967. Burm. Nihil pensi habere

videas

videas quosdam. Nihil pensi habere, est Floccifacere, inquit Budæus. conf. Non. 1. 165.

Nec pensi duxerat, iisdem imaginibus ascribi &c. Val. Max. 2. 9. 3.

Pensior, us. [ἐπιμελητικώτερος] Compar. Plaut. Stich. 1. 2. 61.

Haud male istuc. age tu, altera utra sit conditio pensior,
Virginem, an viduam habere? Gell. lib. 12. cap. 5. Ut nihil quicquam esset carius, pensiusque nobis, quam nosmet ipsi. i. e. Æstimatius & pretiosius; nam quæ maximi facimus, sæpe nobis pensa sunt.

Pense, vel **Pensim**, Adv. Gell. 1. 3. A Theophrasto pensim & enucleate scripta. al. Pensiculate. Symmach. 2. Epist. 34. Nihil hac ætate tractandum pensius domesticis rebus.

Pensio, ōnis. f. [ἔκτισμα] Id quod pro aliqua re solvitur, id est quod datur pro rei alicujus usu, aut agri, aut domus. Cic. pro Rosc. Com. 51. Cur tam sero? cur quum altera pensio solvenda esset, non tum, cum prima? [Pensio est Ipsa solutio per partes, ex convento. V. Gloss. Lat. Gr. Soluta ante diem pensio. Cic. 16. Att. 2.

Pensionem annuam repræsentare. Suet. Neron. cap. 44.

Tertia pensio debebatur eo anno. Liv. 31. 13. Idem 33. 30. conf. Hirt. Bell. Afric. cap. 90.

Pensiuncŭla, æ. f. dimin. [ἐκτισμάτιον] Columel. lib. 10. in præf. Fœnoris tui, Silvine, quod stipulanti spoponderam tibi, reliquam pensiunculam percipe.

Pensūra, æ. f. Idem quod Pensio. Varr. de L. L. lib. 4. 16. Per trutinam solvi solitum, vestigium etiam nunc manet in æde Saturni, quod ea etiam nunc, propter pensuram, trutinam habet positam.

Pensor, ōris. m. Qui expendit. Augustin. Confess. 5. 4. extr.

Penso, [ἐπισταθμάομαι] āre. frequent. a Pendo vel Pendeo; Sæpe ponderare. Liv. 38. 24. Mulier, lingua sua, stringerent ferrum, & Centurionem, pensantem aurum, occiderent, imperavit.

Romani pensantur eadem Scriptores trutina. Hor. 2. Epist. 1. 29.

Pensare amicos factis, Æstimare, & secernere ac ponderare. Liv. 34. 49.

Pensare singula, Revolvere, considerare diligenter. Curt. lib. 7. 8. 2.

Pensare aliquid ex alio. Valer. Max. lib. 1. 1. 14.

Pensare vicem, pro Supplere. Plin. lib. 31. cap. 8.

Pensare argento, pro Emere, Columella dixit, teste Budæo.

Pensare, pro Redimere. Liv. lib. 37. pr. Veteribus benefactis nova pensantes maleficia. Budæus.

Pensare, pro Compensare. Tacit. 4. Hist. 74. Sed neque hæc continua, & interventu meliorum pensantur.

Beneficia pensare. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 9.

Crimen pensare una laude. Plin. lib. 9. cap. 25.

Damnum numeri pensare. Claud. 1. de Raptu Proserp. 126.

Lætitiam mærore pensare. Plin. lib. 7. cap. 40.

Laudem pensat cum crimine. Claud. 6. Cons. Hon. 115.

Pudorem pensare nece. Ovid. 2. Epist. 143.

Præmia pensamus palmæ. Stat. 1. Achil. 69.

Pensans, antis, Partic. [ἐπισταθμώμενος] Sil. lib. 4. 152.

— & vertice sacro
Pensantes aurum Celtas umbone ferebat. i. e. Ponderantes aurum, vel ad pondus accipientes.

Damna pensans meliore marito. Senec. OEdip. 490.

Pensandus, a, um. aliud Partic. [ἐπισταθμητέος] ut, Titulus pensandus meritis. Ovid. 13. Met. 372.

Pensātus, a, um. similiter Partic. [ἐπισταθμηθεὶς] ut, Sententia belli diu pensata. Sil. lib. 7. 23. Liv. 26. 37.

Certis portionibus pensata. Colum. 12. 51. pr.

Pensatio, ōnis. f. Hoc verbo utitur excellentissimi vir ingenii Papinianus in l. 18. Commod. in l. 67. §. Sed si uno. & §. Si duos. de legat. lib. 2. l. 39. Solut. matrimon. in P. Adde Petron. cap. 141. Et Quintil. Decl. 332.

Pensātor, ōris. m. [ἐπίσταθμος] Plin. lib. 33. cap. 3. Pensatores, libripendes dicuntur.

Pensĭto, [ἐξετάζομαι, ἐπισταθμάομαι] āre. aliud frequent. Sæpe vel frequenter ac diu ponderare, examinare. Plin. 7. 7. Is demum profecto vitam æqua lance pensitabit, qui semper fragilitatis humanæ memor fuerit. Gell. lib. 1. cap. 4. pr. Aut virtutes pensitabat, aut vitia rimabatur, ut judicium esse factum ad amussim diceres.

Pensitare, Frequenter solvere. Cic. pro Manil. 16. Quo tandem animo esse existimatis, aut eos, qui vectigalia vobis pensitant, aut eos qui exercent, atque exigunt?

Immunia prædia, & Prædia quæ pensitant, contraria. Cic. 3. de Lege Agrar. 9. Immunia commodiore conditione sunt, quam illa quæ pensitant.

Pensitātus, a, um. Partic. ut, Multum ac diu pensitatus amor liberalitatis. Plin. 1. Epist. 8. Sæpe apud se pensitato. Tacit. 3. Ann. 52. 4.

Pensitatio, ōnis. f. [ἐπισταθμήσις] Plin. lib. 19. cap. 6. Et tunc properate præteriti temporis pensitatione. i. e. Compensatione.

Pensitationum frumenti tria sunt genera, teste Asconio in 4. Verr. pr. Canon, Oblatio, Indictio. Indictio, *la taille*; Canon, *le domaine*. V. de singulis. f. l.

Pensitātor. ōris. m. [ἐπισταθμητὴς] Ponderator. Gell. lib. 17. cap. 1. Verborum pensitatores subtilissimi.

Pensĭcŭlo, [ἐπεξετάζομαι] āre. Idem quod Pensitare. Gell. lib. 13. cap. 19. Pensicula utrumque moderate, reperies suo quodque in loco sonare aptissime. Alii legunt Pensiculate modulateque reperies, &c.

Pensiculāte, Adv. h. e. Cum pondere, justoque examine. Gell. lib. 1. cap. 3. Neque ea, quæ a Theophrasto pensiculate atque enucleate scripta, &c.

Pensiculātor, ōris. m. Qui dicta factaque quadam quasi trutina examinat. Gellio tribuitur 17. 1. Al. Pensitator.

Pene, V. Pæne.

Pēnĕleus, i. m. trisyll. [Πηνελεὺς] Unus ex Bœotorum ducibus. Virg. 2. Æn. 425. Penelei dextra.

Pēnĕlŏpe, es. m. [Πηνελόπη] Filia Icarii, & uxor Ulyssis: cui ad bellum Trojanum profecto, fidem & pudicitiam servavit, licet a multis procis sollicitaretur, quos lanificio frustrari solebat. Nam his semper se consensuram, absoluta tela, pollicebatur. Sed ut eos longius frustraretur, noctu retexebat, quod interdiu texuisset. Dicta ab avibus quæ Penelopes dicuntur, cujus nominativus singularis est Penelops, quum prius Arnea vocaretur, quasi abjecta, repudiataque. Etenim in mare projectam ab Icario Peribœaque parentibus, ferunt educatam a penelopibus. Dicitur & **Penelopēa**, æ. habes tastimonium in Priapeis, Carm. 69.

Difficilis procis Penelope. Hor. 3. Carm. 10. 11.

Penelopes telam retexere, est Inanem operam sumere, & rursum destruere quod effeceris. Usurpat hoc adagium Cic. 4. Acad. 95. Quid quod eadem illa ars, quasi Penelopæ telam retexens, tollit ad extremum superiora? Agit de dialectica, quæ iisdem illis rationibus, quibus confirmavit aliquid, rursum solvit ac destruit, ut nihil jam actum videatur. Ex Erasmo. Al. Quasi Penelope telam retexens. [Scripsisse puto Tullium, Quasi Penelopa, terminatione Latina. Sic enim & alibi, ut 3. de N. D. 56.

Penelope pro Casta qualibet & pudica ponitur. Martial. 1. 63.

Incidit in flammas, juvenemque secuta, relicto
Conjuge, Penelope venit, abit Helene. V. tamen de rei veritate Fr. Florid. Sabinum Lect. subseciv. 3. 2. & Voss. 1. Inst. Orat. p. 123. qui & alios laudat auctores.

Penelopæus, a, um. Adj. [Πηνελοπαῖος] ut, Fides Penelopæa. Ovid. 5. Trist. 14. 36.

Pēnĕlops, ŏpis, f. [πηνέλοψ] Avis, de qua Plin. lib. 37. cap. 2. Et Cratim amnem in Oceanum effluentem e lacu, in quo aves, quas meleagridas & penelopas vocat, vivere. conf. Gesner.

Pĕnēs, [παρὰ] Præpositio accusativo casui serviens, quæ a Penitus trahitur, significatque personam & dominium ac potestatem, ut ait Festus. Ulpianus in l. Penes. D. de verborum & rerum significat Penes te, amplius est quam Apud te: nam apud te est, quod qualiter qualiter a te teneatur: Penes te est, quod quodammodo a te possidetur. Ovid. lib. 1. Fast. 119.

Me penes est unum vasti custodia mundi. i. e. In potestate vel dominio meo.

Imperium ac nomen Prætorium penes aliquem esse. Cic. 7. Verr. 39.

Omne judicium & potestatem agrorum penes aliquem esse. Cic. 2. de Lege Agrar. 51.

Penes Censorem judicium Senatus de dignitate, majores esse voluerunt. Cic. pro Domo 130.

Penes te potestas, vel principatus. Cic. 4. Fam. 7. Sic intellexi, nihil aliud esse, quod dubitationem afferret ei, penes quem est potestas, nisi quod vereretur, ne tu illud beneficium omnino non putares. Idem 13. Att. 14. Quæ autem his temporibus scripsi, Ἀριστοτέλειον morem habent, in quo sermo ita inducitur ceterorum, ut penes ipsum sit principatus. Ovid. 3. Epist Sabin. 27.

Te penes arbitrium nostræ vitæque necisque.

Omnia penes unum posse consistere. Auct. ad Herenn. lib. 4. 7.

Penes auctores sit fides: & in laudem, & in vituperationem simul accipitur, quasi laus veritatis, aut vituperatio falsitatis penes auctorem sit, ad quem spectat fidem rei, cujus auctor est, facere: ad me certe ista vel laus, vel vituperatio non spectat, qui hoc non affirmo, sed ad alterum auctorem relego. Hæc Valla lib. 6. Sallust. Jug. cap. 17. extr. Ceterum fides ejus rei penes auctores erit.

Eloquentia exornat eos, penes quos est. Cic. in Orat. 142.

Penes quos laus adhuc fuit. Cic. de Clar. Orat. 142.

Penes te culpa est. Ter. Hec. 4. 1. 21.

Penes te est virtus. Plaut. Amph. 2. 2. 21.

Victoria certaminis penes Tribunos fuit. Liv. 3. 24. extr.

Penes, aliquando pro Apud ponitur. Ter. Adelph. 3. 3. 34. Quid? isthæc jam penes vos psaltria est? s. est jam intus. Cic. 5. Verr. 171. Quum omnis frumenti copia decumarum nomine penes istum esset redacta.

Penes æterna. Lucret. lib. 2. 1009.

Neve putes æterna penes residere potesse
Corpora prima, &c. Sic enim habent antiqua exemplaria, contra fidem novitiorum, in quibus legitur,
Neve putes æterna parum, &c. Ex priori autem lectione hic sensus elicitur, Non residere nec remanere in æternis textis corpora prima, sed ea plerumque fluitare in summis rerum oris, & res interpolare subinde alias atque alias, ut quædam in ortu natalibusque moriantur suis: tantum abest ut æternitas esse possit in his, quæ prima corpora procreant & integrant. Hæc Turnebus.

Penes injuriam. Tacit. 4. Ann. 16. Pluresque ejus rei causas adferebat, potissimam penes injuriam virorum feminarumque.

Exercitatus penes scenam. Auct. ad Heren. lib. 4. 15. Ita petulans es atque acer, ut ne ad solarium quidem idoneus, ut mihi videtur, sed penes scenam, & in ejusmodi locis exercitatus sis?

Penestæ, [Πενέσται] Illyricorum genus bellicosum, teste Livio. 44. 11.

Penestia, æ. f. Illyrici regio, ejusdem gentis sedes. Liv. 43. 21. &

Penestianus, a, um. Adj. ut Penestiana terra. Liv. 43. 20. Tertio die ad Uscanam (Penestianæ terræ ea maxima urbs est) posuit castra.

Pĕnĕtro, [πείρω, περάω, περόω] āre. quasi Penitus intrare. Cic. 1. Tusc. 43. Qui si permanet incorruptus, suique similis, necesse est ita feratur, ut penetret & dividat omne cælum hoc, in quo nubes, imbres, ventique coguntur.

Penetrare, Penitus intrare. Festus. Gloss. Lat. Gr. Penetrat, Ἐνδύνει. Item διαπερᾷ, διέρχεται.

Penetrare Atlantem, Montem Atlantem superare, & transgredi. Plin. lib. 5. cap. 1.

Ad urbem Ovid. 15. Met. 8.

Ad urbes sedesque aliquorum. Cic. de Provinc. Cons. 32.

Ad feminam inter cerimonias publicas penetrare. Suet. Ces. cap. 6.

Penetrare ad, Translate. Plin. lib. 13. cap. 3. Quando id primum ad Romanos penetraverit, non facile dixerim.

Vox penetrat ad aures. Ovid. 12. Met. 242.

Ad sensum opinionemque alicujus penetrare. Cic. in Partit. 123.

Vitium corporis usque ad animum penetrat. Ulpian. in l. 4. in princip. D. de ædil. edict.

Penetrare in aliquem locum. Quintil. lib. 3. cap. 7.

In cælum. Cic. 4. Acad. 122. Ut nulla acies humani ingenii tanta sit, quæ penetrare in cælum, terram intrare possit.

In extremos Indos. Catul. ad Furium, 11. 2.

In maria. Plin. lib. 9. cap. 6.

In portum. Cic. 7. Verr. 96.

In quædam templa. Cic. in Somn. Scip. 17.

In urbem Liv. 2.

Per cælum. Cic. de Univers. 30. Has ob causas nata astra sunt, quæ per cælum penetrantia, solstitiali se & brumali revocatione converterent.

Sub terras. Cic. 6. Verr. 107. Abreptam ex eo loco virginem secum asportasse, & subito non longe a Syracusis penetrasse sub terras. De Plutone.

Penetrare ſe, antique, pro Inferre ſeſe. Gell. lib. 5. cap. 14. Specum quandam nactus remotam latebroſamque, in eam me penetro & recondo. [Ex Plauto. H. St. V. ſeq. exempl.
Penetrare ſe in fugam, Fugere. Plaut. Amph. 1. 1. 94.
Penetrare pedem aliquo. Plaut. Men. 5. 2. 64.
Penetrare in animos. Cic. de Clar. Orat. 142. Nulla res magis penetrat in animos, eoſque fingit, format, flectit.
Contagia morbi penetrant in animum. Lucret. lib. 3. 472.
Tremor penetrat in artus. Ovid. 10. Met. 424.
Nidor penetrat in artus. Lucret. lib. 2. 682.
Pavor penetrans in præcordia. Sil. lib. 16. 515.
Penetrare, ad perſonam relatum. Tacit. 3. Ann. 4. Nihil tamen Tiberium magis penetravit. conf. Idem Hiſt. 3. 4.
Tum penetrabat eos, poſſe hæc, &c. Lucret. lib. 5. 1261. i. e. Tum veniebat eis in mentem: vel tum ſibi perſuadebant. Lambinus.
Penetrare vitam, famamque alicujus. i. e. Perſpicere. Tacit. 4. Hiſt. 7. Al. In vitam.
Penetrari, Infinit. paſſiv. Lucret. lib. 2. 539.

—vallo munitur eburno
Ut penitus nequeat penetrari, &c.

PENETRĀTUS, a, um. [πεπερασμένος] Partic. ut,
Corpora penitus penetrata. Lucret. lib. 1. 529. Idem 4. 671.
Limina penetrata mortis. Stat. 4. Silv. 6. 104.
Penetratis omnibus Hiſpaniæ gentibus. Paterc. 2. 5. pr.
Penetratæ cum victoria Media, Albania, Iberia. Paterc. 2. 40.
PENETRATIO, ōnis. f. Apul. 4. Florid. p. 360. Elmenh. Paribus utrinque aculeis, ſimili penetratione, mutuo vulnere.
PENETRĀTOR, ōris. m. Auguſtin. Epiſt. 199. Paulin. Nolan. Epiſt. 29. Prudent. Hamartig. 874.

Illis viva acies: nec pupula parva, ſed ignis
Trajector nebulæ, vaſti & penetrator operti eſt.

PENETRĀBĬLIS, e. Adj. [περατὸς] Quod facile penetrat: & interdum Quod facile penetrari poteſt. Martial. lib. 4. 19.

Ne madidos intret penetrabile frigus in artus. V. Drakenb. ad Sil. 7. 649. Virg. 1. Georg. 93.
—aut Boreæ penetrabile frigus adurat.

Caput haud penetrabile Nili. Stat. 3. Silv. 5. 21. [i. e. Haud veſtigabile.
Corpus nullo penetrabile telo. Ovid. 12. Met. 166.
Fulmen penetrabile. Ovid. 13. Met. 857.
Pectus nulli penetrabile ferro. Stat 2. Theb. 653.
Querimonia penetrabilis. Gell. lib. 10. cap. 3.
Telum penetrabile. Ovid. 5. Met. 67. conf. Virg. 10. Æn. 481.
Compar. Macrob. Saturn. 7. 12. Penetrabilius in venas vinum.
PENETRĀLIS, e. [ἔμμυχος, ἐνδόμυχος] Adj. legitur apud Virg. 2. Æn. 297. pro Interno & interiore: ut,

Æternumque adytis effert penetralibus ignem.

Dii penetrales, Penates. Cic. 2. de Nat. Deor. 68.
Foci abditi ac penetrales. Cic. de Aruſp. Reſp. 57.
Focos penetrales deſerere. Catull. ad Mallium 66. 102. al. Deos.
Frigus penetrale, Quod penetrat. Lucret. lib. 1. 495.
Germania penetralis. Tacit. 2. Ann. 10. Ille fas patriæ, libertatem avitam, penetralis Germaniæ deos, &c. Cheruſcorum regionem videtur appellare Penetrale Germaniæ, quod ſit penitior, atque interior, aut potius templum Cheruſcorum. [Ergo ſubſtantivum, non Adj. foret. Al. Penetrales, quod probo. Quin & Penetralis ſenſu eodem relinqui poſſit.
Ignis penetralis. Lucret. lib. 1. 536. i. e. Qui in res omnes, quibuſcunque adhæſerit, ſeſe cito inſinuat. Lambinus.
Sacrificium penetrale, inquit Feſtus, Quod in interiore parte ſacrarii conficitur. Unde & Penetralia cujuſque dicuntur. Et Penes nos, Quod in poteſtate noſtra eſt. Feſtus.
Sedes penetralis. Virg. 4. Æn. 504.
Tecta penetralia. Virg. 1. Georg. 379.
Templa penetralia cæli. Lucret. lib. 1. 1098. al. Tonitralia.
Tenebræ penetrales. Solin. cap. 58. extr. [Niſi Latebrales reliquit.
Abditum & penetrale. V. Abditum, in ABDO.
Compar. Lucret. lib. 2. 382.

Quare fulmineus multo penetralior ignis, &c. Sic reſtituit Lambin.

PENETRĀLE, is. n. ſive per apoc. PENETRAL, quo utitur Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 1. [μυχὸς] ſignificat Omnem partem interiorem domus vel templi, licet ſit intecta, ut ait Servius: ſeu Omne quod in intimis partibus eſt, ut vult Valla. Virg. 6. Æn. 71.

Te quoque magna manent, regnis penetralia noſtris. Martial. lib. 10. 51.
Nec Capitolini ſummum penetrale tonantis.

Regum penetralia. Virg. 2. Æn. 484. i. e. Aulæ regiæ interiora.
Alta penetralia. Virg. 7. Æn. 59.
Arcana tecti penetralia. Stat. 5. Theb. 313.
Fauſtis ſub penetralibus nutrita indoles. Hor. 4. Carm. 4. 26.
Patrium penetrale in ſedes novas transferre Ovid. 15. Met. 34.
Profundum penetrale. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 444.
Contaminare penetralia. Liv. 45. 5.
Penetralia, ſunt Penatium deorum ſacraria. Paulus. conf. Lex. Pitiſc. Liv. 6. 41. extr. Tradamus ancilia, penetralia, deos.
Metaphorice pro Arcanis præceptis ponit Quintil. 6. 2. Sed mihi in animo eſt ipſa hujus loci aperire penetralia.
PENETRALITER, Adv. Fortun. 4. Mart. Penetraliter ulcera mordent.
PĒNĒUS, ſive PENĒOS, i. m. [Πηνειὸς] Fluvius Theſſaliæ, de quo Plin. lib. 4. cap. 8. ſic ſcribit, Et ante cunctos claritate Peneus, ortus juxta Gomphos: interque Oſſam & Olympum nemoroſa convalle defluens, D. ſtadiis, dimidio ejus ſpatio navigabilis. In eo curſu Tempe vocantur, V. M. paſſuum longitudine, & ferme ſeſquijugeri latitudine, ultra viſum hominis attollentibus ſe dextra lævaque leniter convexis jugis. Intus ſua luce viridante allabitur Peneus, viridis calculo, amœnus circa ripas gramine, canorus avium concentu. In hujus ripa Daphnis in laurum converſa dicitur. V. Ovid. 1. Met. 569. Ælian. V. H. 3. 1.
Senex Peneus. Ovid. 2. Met. 243.
Stagnans. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 180.
PENĒĬUS, a, um. Adj. [Πηνειός] ut,
Stagna Peneia. Stat. 4. Theb. 143.
Arva. Ovid. 12. Met. 209.
Daphne. Ovid. 1. Met. 452.
Laurus Peneia. Valer. 1. Argon. 386.
PENĒUS, a, um. aliud Adj. ut voc. Nympha Penea. Ovid. 1. Met. 504. Sed Heinſ. Penei, vocativo Gr. ſeq. dict legit.
PENĒIS, ĭdis. f. [Πηνηΐς] patronym. ut, Nympha Peneis. Idem 1. Met. 472.
PĔNIA, [Πενία] Paupertas dea, de qua hanc Plato refert fabulam in Sympoſio, qua novam rationem affert cur Veneri ſemper hæreat Cupido. Scribit autem Plato, nata Venere Jovem natalitia diis præbuiſſe, atque in eo convivio cum ceteros deos, tum Porum Metidis filium interfuiſſe: illum autem largius æquo potum, nectareque ebrium, in Jovis hortos introiviſſe, ibique obdormiviſſe: Peniam vero, quæ ad illud convivium mendicandi gratia venerat, inſidias Poro egeſtate coactam ſtruxiſſe, & propter illum cubuiſſe, ut ab eo (ſi modo id conſequi poſſet) gravida facta filium pareret. Illam igitur a Poro compreſſam eſſe, atque ex eo concubitu gravidam factam, Cupidinem peperiſſe: inde eveniſſe ut Cupido Venerem potius, quam matrem, ſequatur. Monuit Lambinus. V. ipſum Plat. p. 187. ed. Baſ. Gr. Ariſtoph. in Pluto, & Lucian. in Tim. A Gadareis cum Arte præcipua religione cultam, ut quæ, ingenia acuendo hominum, artium inventrix videatur, ex Arriano tradit Gyrald. Synt. 1. p. 57. edit. Baſil.
PENICILLUS, PENICULAMENTUM, PENICULUS, V. PENIS.
PENINSULA, V. PÆNINSULA.
PĒNIS, is. f. [κέρκος] Cauda dicitur, a pendendo. Feſt. V. Voſſ. Etymolog. Gloſſ. Lat. Gr. Penis, Αἰδοῖον, Πρόσθεμα.
Penis, Virile membrum. Cic. 9. Fam. 22. Caudam antiqui penem vocabant, ex quo eſt propter ſimilitudinem penicillus. At hodie penis eſt in obſcænis. At vero Piſo ille frugi in annalibus ſuis queritur, adoleſcentes peni deditos eſſe. Quod tu in epiſtola appellas ſuo nomine, ille tectius penem: ſed quia multi, factum eſt tam obſcænum, quam id verbum, quo tu uſus es. Et eſt maſc. ſicut Panis, Funis, & ſimilia. Cato 4. Diſt. 10.

Indulgere gulæ noli, quæ penis amica eſt. Leg. Ventris in libris vulgatis.

PĒNĪTUS, a, um. Adj. [κερκωτὸς] Quod eſt ex pene, hoc eſt cauda. Unde Penita offa, i. e. Offa porcina cum cauda in cœnis puris, inquit Feſtus. Plaut. Mil. 3. 1. 165. Aufer illam offam penitam. Al. Porcinam.
PĒNĬCILLUS, & PENICŬLUS, i. m. ſive PENICILLUM & PENICULUM, i. n. [κερκίσκος] diminutiva ſunt a Penis, & ſignificant, Ea quibus calceamenta, vaſaque terguntur, ut ait Feſtus: & fiebant olim ex pene, id eſt ex cauda animalium. Cic. 9. Fam. 22. Caudam antiqui penem vocabant, ex quo eſt propter ſimilitudinem penicillus. Ter. Eun. 4. 7. 7.

Quid, ignave, peniculone pugnare, qui iſtum huc portes, cogitas? Plaut. Men. 2. 3. 40.
Peniculo. M. quis iſte peniculus? qui extergentur baxeæ? Hinc nomen ſervis, quod penicillo menſas mundarent. ut Plaut. Men. 1. 1. 1. ſub perſona paraſiti,
Juventus nomen fecit Peniculo mihi,
Ideo quia menſam, quando edo, detergeo. V. Turneb. Adverſ. 18. 15.

Penicillus, & Peniculus, quod etiam neutrum fecit Quintilianus: illud Inſtrumentum appellamus, quo pictores pingunt, quod caudarum extremitatibus fiat. Plin. lib. 35. cap. 10. Arreptoque peniculo, lineam ex colore duxit ſummæ tenuitatis, per tabulam. Quintil. lib. 2. cap. 21. Neque enim ſcientia deſiderat inſtrumentum, quæ poteſt eſſe conſummata, etiamſi nihil faciat, ſed ille opifex, ut cælator cælum, & pictor penicilla. Cic. 2. Q. frat. 15. Quam pingam coloribus tuis, penicillo meo. Hic per translationem. V. Buleng. de Pictur. 1. 13.
Peniculum, ſive Penicillum tectorium. Plaut. Milit. 1. 1. 18. al. Panniculum rectius. q. V.
Peniculum, ſive Penicillum, Quo vulnera ſtipantur: vel ideo ne claudantur, vel ut aperiantur magis, ut ſunt penicilli ex linteolis conceptis, ex medulla ſambuci, & ex ſpongia. Plin. Tum peniculo vulnus apertum. Celſus 7. 7. 6. Deinde exigua penicilla interponenda.
Peniculi ſpongiæ longæ ac propter ſimilitudinem caudarum appellatæ, Penes enim caudæ appellabantur. Feſtus.
Penicillus etiam dicitur Spongiæ genus molliſſimum, ex quo fiunt penicilli. Plin. lib. 31. ad finem.
PENICULĀMENTUM, i. n. [κέρκωμα] Pars veſtis, auctore Nonio 2. 624. Ennius lib. 11. Annal.

Pendent peniculamenta unum ad quemque pedum. Lucil. lib. 19.
Peniculamentum vere reprehendere noli. V. Scalig. Catalect. p. 162.

PĒNĪTUS, a, um. V. PENIS.
PĔNĬTUS, a, um. Adj. [ἔνδοθεν] proprie Intrinſecus ſignificat. Unde Penitior dicitur Interior, & Penitiſſimus, Intimus. Plaut. Aſin. 1. 1. 28.

— age, agenſque exſcrea.
D. Etiam ne? L. quæſo hercle uſque ex penitis faucibus.

Flamma penita. Catull. in Carm. nupt. 59. 176.

At non minus, atque tu,
Pectore uritur intimo,
Flamma, ſed penita magis. Scaliger legit Penite. i. e. Magis penitus, ſive penitius.

Compar. In penitiorem partem domus ſe trahere. Apul. apud Priſcian. p. 599.
Superl. Pectus penitiſſimum. Plaut. Ciſt. 1. 1. 65. Idem Perſ. 4. 3. 72. Barbaria penitiſſima.
Scythas penitiſſimos. Gell. 11. 4. Macrob. Saturn. 5. 19. De Græcorum penitiſſimis litteris hanc Hiſtoriam eruit Maro.
PENĬTE, Adv. antiq. Catul. Nupt. Mall. 178. ut vult Scaliger. V. dict. præced.
Compar. Celſ. 5. 28. 11. Penitius condita ſuppuratione.
Superl. Sidon. 4. Epiſt. 9. Actiones ejus quotidianas penitiſſime inſpexi.
PENĬTUS, [ἔνδον, ἐνδοτέρω] Adv. locale, quaſi Pene intus, id eſt valde interne, ſeu intrinſecus, vel intima parte & ſecreta. ut quum dico, Penitus me noſcis, hoc eſt Intus & in cute. Virg. 3. Æn. 32.

— & cauſas penitus tentare latentes. Cic. 1. de Legib 17.

Sed penitus ex intima philoſophia hauriendam juris diſciplinam putas?
Abditum penitus. V. ABDO.
Abditum penitus aurum & argentum effodere. Cic. 2. Off. 13.
Bene penitus in alicujus familiaritatem ſeſe dare. Cic. 4. Verr. 169. Qui & ſui quæſtus cauſa, & fortaſſe quod ſociorum intereſſe arbitrabatur, bene penitus in iſtius familiaritatem ſeſe dedit.
Cognoſcere penitus, Perfecte, & uſque ad interiora. Cic. 1. de Orat. 17. Omnes animorum motus, quos hominum generi natura tribuit, penitus pernoſcendi.

Com-

Comprehendere penitus animo omnes virtutes. Cic. pro Corn. Balb. 3.
Convellere penitus judicio aliquo Rempub. Cic. de Clar. Orat. 115.
Demittere se penitus in aliquam causam. Cic. 8. Att. 12.
Exterrita penitus tellus. Virg. 3. Æn. 673.
Figere præcepta penitus animo. Tacit. Agric. cap. 45. n. 6.
Inclusum penitus in venis atque visceribus Reipub. periculum. Cic. 1. in Catil. 31.
Insedit penitus hæc opinio. Cic. 5. Fam. 13.
Penitus insitus, & abstrusus. Cic. pro Cluent. 4. Evellam ex animis hominum tantam opinionem, tam penitus insitam, tam vetustam?
Insitum penitus odium. Cic. 2. de Lege Agrar. 14.
Intrare penitus in familiaritatem alicujus. Cic. 1. Q. frat. 1.
Mandare penitus animo & menti aliquid. Cic. 1. in Catil. 27.
Noscere penitus aliquem. Cic. 2. Fam. 15.
Notus penitus. Hor. 1. Epist. 18. 80.
Perspectæ penitus planeque cognitæ res. Cic. 1. de Orat. 108.
Penitus [πάντη, πάντως, παντελῶς] aliquando pro Adv. qualitatis ponitur, Prorsus, vel Valde, aut Omnino. Virg. 1. Ecl. 67.
Et penitus toto divisos orbe Britannos. i. e. Omnino, inquit Servius. V. mox not. Cic. 3. de Fin. 10. Et honestum ipsum quasi virtutis lumen exstinxeris, & virtutem penitus everteris.
Abrasa penitus supercilia. Cic. pro Rosc. Com. 20.
Diffidere penitus Reipublicæ, rationes a te collectæ vetabant. Cic. 5. Fam. 13.
Perdere penitus seipsum. Cic. 1. de Fin. 49.
Tollere penitus aliquid. Cic. 1. de Nat. Deor. 120.
Penitus prorsum latet hæc natura. Lucret. lib. 3. 274.
Penitus, quasi dicas Remote, aut longe. Virg. 1. Æn. 516.
— ater quos æquore turbo
Dispulerat, penitusque alias advexerat oras. Servius; Penitus; Longe a regina remotos. [Huc potuit etiam superiorem ex 1. Ecl. 67. locum referre.

PENNA, æ. f. [πτερὸν, πτίλον, ταρσὸς] Avium est. Pennæ quasi Pannus quo aves teguntur. Cic. 2. de Nat. Deor. 129. E quibus pullos quum excluserint, ita tuentur, ut & pennis foveant ne frigore lædantur.
Pennas antiqui fecerunt ex Græco, quod illi πτηνὰ ea quæ sunt volucria dicant. Item easdem Pesnas, & Coesnas. Fest. V. Voss. Etymolog.
Pennæ & Plumæ. Columel. lib. 8. cap. 2. Eæ sint rubicundæ, vel fuscæ plumæ, nigrisque pennis. Senec. Epist. 42. Dixi te pennam tenere: mentitus sum, plumam tantum tenebas. Pennæ in alis & cauda sunt, Plumæ in reliquo corpore avium. Scribitur & Pinna. q. V.
Celer penna anser. Ovid. 8. Met. 686.
Caules pennarum. V. CAULIS.
Jactatus pennarum. Ovid. 6. Met. 703. de Borea.
Albæ pennæ. Lucret. lib. 2. 822.
Croceæ Iridis. Virg. 4. Æn. 700.
Infirmæ. Ovid. 12. Met. 570.
Leves. Ovid. 2. Met. 581.
Mobilis. Ovid. 2. de Arte Am. 644.
Niveæ. Ovid. 2. Met. 536.
Olorinæ. Virg. 10. Æn. 187.
Præceps. Juven. 4. Sat. 149.
Præpetes. V. PRÆPES.
Punicea. Virg. 3. Georg. 372.
Ablata pennis Harpyia. Virg. 3. Æn. 258.
Appellere corpus pennis aliquo. Lucret. lib. 6. 751.
Claudicat nisus inanis pennarum. Lucret. lib. 6. 834.
Coruscant pennis apes. Virg. 4. Georg. 73.
Credere se cælo præpetibus pennis ausus. Virg. 6. Æn. 15.
Defertur pennis ales. Lucret. lib. 6. 821.
Deficiens penna. Ovid. 1. de Pont. 6. 72.
Dat plausum ingentem pennis columba. Virg. 5. Æn. 215.
Excutere pennas. Ovid. 6. Met. 708.
Fugiens penna. Hor. 3. Carm. 2. 24.
Jactare pennas. Ovid. 2. Met. 835.
Incidere pennas. V. paulo post, Pennæ renascuntur.
Labi pennis, Volare. Virg. 4. Æn. 223.
Pandunt pennas Halcyones. Virg. 1. Georg. 399.
Percutere pennas in aere. Ovid. 1. Met. 466.
Plaudere pennis. Ovid. 8. Met. 238.
Quatere pennas in aere. Ovid. 4. Met. 676.
Secat penis geminis aera avis. Cic. in Arato 48.
Secat alta cæli levis penna. Seneca OEdip. 4.
Siccat Auster madidas pennas. Juven. 5. Sat. 100.
Tendere iter pennis. Virg. 6. Æn. 240.
Pennæ renascuntur, metaphoricôs, quum quis auctoritatem recuperat pristinam. Cic. 4. Att. 2. Iidem inquam illi, quos tu ne quidem ignoras, qui mihi pennas inciderant, nolunt easdem renasci: sed ut spero, jam renascentur.
Avulsæ reviviscunt pennæ. Plin. lib. 11 cap. 28.
Decisis pennis humilem demittere aliquem. Hor. 2. Epist 2. 49.
Extendere nido majores pennas. Hor. 1. Epist. 21. 21. Se amplius efferre, quam fortunæ nostræ ferant. At Erasm. sic; Rem, fortunamque, quam mediocrem aut tenuem a majoribus acceperis, auctiorem reddere.
Fertur Victoria sparsis pennis. Ovid. 3. Amor. 2. 45.
Quatit celeres pennas Fortuna, Avolat. Hor. 3. Carm. 29. 54.
Volat dubiis pennis Victoria. Ovid. 8. Met. 13.
Penna non solum est avium. Apud Plin. lib. 11. cap. 28. titulus est; De pennis insectorum. In quo cap. Pennas etiam scarabeorum vocat.
Etiam plantis pennæ tribuuntur. V. PENNATUS, & Voss. Etymol.
Instrumenta scribæ calamus & penna, &c. Isidor. 6. 14.
Ille tuus pennas tam cito vertit amor. Propert 2. 25. 22. i. e. Avolavit.

PENNŬLA, æ. f. dimin. [πτερύδιον] Cic. 2. de Nat. Deor. 129. Quum autem pulli pennulis uti possunt, tum volatus eorum matres prosequuntur.

PENNICŬLUM, i. n. Pinna illa quæ in fastigio ædificiorum sita, facili motu, ventorum indicat flatum. Plin. Petasum vocat. V. Pinnaculum, in PINNA.

PENNĀLIS, e. Adj. Sedul. Pennali libramento corpus sustentare.
Pennalis olim dictus Academicus novellus. Gesner. Thesaur.

PENNĀRIUS, a, um. Ad. ut, Theca pennaria. Ibid.

PENNOR, ari. Pennis indui. Dracont. Hexaem. 146. Pennantur tunc membra.

PENNĀTUS, a, um. Adj. [πτερωτὸς] Quod pennas habet. Plin. lib. 10. cap. 52. Pennatorum autem infecunda sunt, quæ aduncos habent ungues.
Amores pennati, Alati. Claud. in pr. Cons. Stilich. 356.
Cohors pennata. Claud. de Nupt. Honor. 204.
Equus pennatus. Plin. lib. 8. cap. 21. Lyncas & sphingas Æthiopia generat, multaque alia monstro similia: pennatos equos, & cornibus armatos, quos pegasos vocant.
Serpentes pennati. Ovid. 7. Met. 350.
Telum pennatum, Pennis munitum ut levius fiat, aeremque facilius penetret, quemadmodum in sagittis videmus. Plin. lib. 34. cap. 14.
Zephyrus pennatus. Lucret. lib. 5. 737. al. Pinnatus.
Pennatas, Impennatasque agnas in Saliari carmine, Spicas significat cum aristis, & alias sine aristis Agnas novas volunt intelligi. Paul. ex Fest.

PENNATŬLUS, a, um. Adj. dimin. Tertull. ad Nation. 1. 10.

PENNĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. Ferens pennas. Catull. 53. 29. Sidon. 2. 309. &

PENNĬGER, ĕra, ĕrum. Adj. [πτεροφόρος] Idem. Gerens pennas. Cic. de Univers. 31. Erant autem animantium genera quatuor, quorum unum divinum atque cæleste, alterum pennigerum & aerium, tertium terrestre, quartum divinæ animationis, &c. Idem 7. Fam. 33. 2.
Sagittæ pennigeræ. Sil. lib. 8. 375.

PENNĬPES, ĭdis. c. Adj. [πτερόπους] ut, Perseus pennipes. Catul. in Camer. 53. 25.

PENNIPŎTENS, entis. Adj. [πτεροκρατής] Lucret. lib. 2. 867.
— & nostro de corpore sæpe ferarum
Augescunt vires, & corpora pennipotentum. Pennipotentes egregio vocabulo Aves appellat, ex eo quod pennis potiantur: nam potens est etiam potiens. ut Potenti vestimenta maris deo, id est Neptuno maris potienti. Quanquam non me latet etiam Neptuno dici posse permissam maris potestatem, eoque Potentem maris appellari, & Pennipotentes, quæ pennis volent & nituntur vocari. Turneb. conf. Lucret. 5. 787.

PENNĪNUS, i. m. Deus Alpinorum, quem in summo vertice colebant. Unde & ipsæ Alpes Penninæ dictæ. V. Liv. 21. 38. extr. & dict. ALPES.

PENSABĬLIS, PENSATIO, PENSATOR. V. PENDO, ĕre

PENNUS, Cognomen Juniorum. V. Ant. August. de Fam. Rom.

PENSICULATOR, PENSICULO. V. PENDO.

PENSILIS, V. PENDEO.

PENSIO, PENSITATOR, PENSITO, PENSO, V. PENDO.

PENSUM, & PENSUS. V. PENDEO & PENDO.

PENTACHORDON, i. n. [πεντάχορδον] Instrumentum quinque habens chordas. V. Mart. Capell. 9. p. 325.

PENTĂCŎSIŎMĔDIMNI, [Πεντακοσιομέδιμνοι] fuerunt primi ordinis censiti apud Athenienses, quasi Quingentis medimnis censi. Bud. lib. 5. de Asse. Aristoteles in 2. Politic. cap. 12. auctor est Solonem legislatorem quatuor census Athenis instituisse: quorum primus fuit eorum, qui Pentacosiomedimni dicti sunt, id est quingentis medimnis censi. Secundus eorum fuit, qui Zeugitæ dicebantur, ab equis & bobus jugalibus. Tertius Hippas, ab equis. Quartus Theticum dicitur, qui eorum erat, qui Thetes, id est opifices erant, hoc est operas suas locantes. Primum, secundum & tertium ad magistratus & honores admitti voluit, eosque divitum & nobilium appellatione censeri.

PENTADACTYLI, [πεντεδάκτυλοι] Pisces sunt ex genere concharum apud Plin. lib. 32. cap. ult. Al. Pendactiles, Corrupte.

PENTADACTYLON, i. n. [πενταδάκτυλον] Herba eadem quæ Pentaphyllon. Apul. de Herb. cap. 2.

PENTADŌRON, [πεντάδωρον] Laterum e terra macerata fictorum genus. Plin. lib. 35. cap. 14. Genera eorum tria. Lydion, quo utimur, longum sesquipede, latum pede: alterum Tetradoron, tertium Pentadoron: Græci enim antiqui Doron palmum vocabant, & ideo Dora munera, quia manu darentur. Ergo a quatuor & quinque palmis, prout sunt, nominantur. Eadem est latitudo. Minore in privatis operibus, majore in publicis utuntur in Græcia. Hæc Plin. conf. Vitruv. lib 2. cap. 3.

PENTĂGŌNUM, [πεντάγωνον] Figura est æquilatera & æquiangula composita ex quinque lateribus & angulis totidem. Eucl. 4. Elem. Theor. 11. In dato circulo, pentagonum æquilaterum & æquiangulum inscribere.

PENTAMĔTER, tri. m. [πεντάμετρος] Versus quinque constans metris, seu pedibus. Quintil. 9. 4.

PENTAMŒROS, i. [πεντάμοιρος] Quintarius, subaudi Numerus. Vitruv. 4. 1.

PENTAPETES, is. n. [πενταπετὲς] Herba eadem quæ Pentaphyllon. V. infra in PENTAPHYLLON.

PENTAPHARMACUM, i. n. [πενταφάρμακον] Medicamentum ex quinque speciebus compositum. V. Spartian. in Æl. Vero cap. 5.

PENTAPHYLLON, [πεντάφυλλον] Herba quinque folia habens, a Latinis Quinquefolium appellata, multiplex quidem, nam & fragi folia quina sunt, & alterius cujusdam herbæ passim crescentis, de qua copiose Plin. lib. 25. cap. 9. Apul. de Herb. cap. 2.

PENTAPŎLIS, ĕos. f. [Πεντάπολις] Regio inter Palæstinam & Arabiam, a quinque civitatibus sic appellata, ubi Sodoma & Gomorra, Adama, Zeboim, & Bela sive Zoar oppida. Sapient. 10. 6.
Fuit & Pentapolis Philistinorum & alia Libyæ.

PENTAPRŌTĪA, æ. f. [πενταπρωτεία] Quinque primorum munus: quos alibi sacræ Constitutiones, Quinque Summates vocant. Spiegel. putat vocari Quintumviros in l. de cubiculis nostris. De privileg. eor. qui in sacr. palat. militant. lib. 12. C.

PENTAPTŌTON, i. n. [πεντάπτωτον] Quod per quinque casus variatur. V. Isidor. 1. 6. Priscian. 5. 672.

PENTAPYLON, i. n. [πεντάπυλον] Jovis arbitratoris templum, in quo erat porticus habens quinque ordines columnarum quadratarum; apud Victor. Reg. 10. V. Nardin. Rom. vet. 6. 14.

PENTARCHUS, [πένταρχος] Qui quinque viris præest, &

PENTARCHIA, [πενταρχία] ipsum munus.

PENTAS, ădis. f. [πεντὰς] Numerus quinarius. Mart. Capell. lib. 7. p. 219.

PENTASĒMUS, i. m. [πεντάσημος] Genus pedis rythmici. Ibid. lib. 9. p. 330.

PENTASPASTOS, [πεντάσπαστος] Machina tractoria quinque orbiculorum. Vitruv. 10. 3.

PENTASPHÆRUM, i. n. [πεντάσφαιρον] V. If. Voss. ad Melam, 3. 7. 8. & Bynkersh. Observ. 4. 5.

PENTASTICHŒ, [πεντάστιχοι] Porticus dicuntur, a quinque columnarum ordinibus.

PENTATEUCHOS, i. m. [πεντάτευχος] Volumen quinque librorum. Sunt

Sunt qui declinent Pentateuchon. i. n. Pentateuchus Moyſi. V. Tertull. ad Marc. 1. 10. Et Hieron. adv. Rufin. 2. 7.

PENTATHLUM, i. n. [πένταθλον] antiqui Quinquertium dixerunt. id autem genus exercitationis ex his quinque artibus conſtat: jactu diſci, curſu, ſaltu, jaculatione, luctatione. Paul. V. Quinquertium infra & in Lex. Pitiſc.

PENTATHLUS, i. m. [πένταθλος] Pentathli dicuntur, qui in ludo quinque artes gymnaſticas exercent, videlicet diſcum, curſum, ſaltum, palæſtram, & jaculationem. A Latinis Quinquertiones appellantur a quinque artibus. Plin. de Myrone, lib. 34. cap. 8. Hic fecit Delphicos pentathlos. V. QUINQUERTIO.

PENTĒCONTARCHES, æ. vel PENTĒCONTARCHUS, i. m. [πεντηκοντάρχης, ἢ πεντηκόνταρχος] Qui præeſt quinquaginta militibus, quorum munus Pentecontarchia appellatur. V. Pentecontarcha, in Lex. Pitiſc.

PENTĒCOSTE, ēs. f. [πεντηκοστή] Dies quinquageſimus poſt Paſcha. Tertull. de Idol. cap. 14. Subauditur ἡμέρα. i. e. Dies. Hinc

PENTECOSTĀLIS, e. Adj. ut, Feſtum pentecoſtale. ibid.

PENTECTENA, [πεντέκτενα] apud Antiphan. Pollux lib. 7. cap. 13. dicit Tunicellas eſſe juxta oram purpura ornatas, radiis quinque intexta.

PENTEDACTYLOS, [Πεντεδάκτυλος] Mons in Troglodytico ſinu. Plin. lib. 6. cap. 29.

PENTELĪCUS, i. m. [Πεντελικὸς] Mons Atticæ, unde Pentelicum marmor. Hinc Hermæ Pentelici, ſtatuæ apud Cic. 1. Att. 8.

PENTĒRIS, is. f. [πεντήρης] Navis quinque remorum ordines habens. Hirt. Bell. Alex. cap. 47. Capit ex eo prælio penterem, triremes duas, dicrotas octo. Al. Pentiremem vitioſe legunt. Dicitur autem a πέντε & ἐρέσσω, Lat. Quinqueremis.

PENTETHRONĬCUS, a, um. Adj. vox fictitia pro Valde glorioſo. ut, Pugna pentethronica. Plaut. Pœn. 2. 1. 25 Gronov. legit Ptenornithica. q. V. & Turneb. ad illud Virg. 3. Georg. 115. Frena Pelethronii.

PENTHĒMĬMĔRIS, is. f. [πενθημιμερὴς] Latine Semiquinaria, Cæſura eſt in verſibus, quoties poſt octo tempora, ſyllaba relinquitur, partem orationis terminans. ut

Omnia vincit amor, & nos cedamus amori. A πέντε, quinque; ἥμισυ, ſemis; & μερὶς diviſio, vel pars. V. Quintil. 9. 4. Et Auſon. Epiſt. 4. 87.

PENTHĔSĬLĒA, æ. f. [Πενθεσίλεια] Amazonum regina, quæ teſte Juſtino lib. 2. cap. 4. Otreræ, ſive (ut alii) Orithyiæ, ſucceſſit in regno: ejuſque Trojano bello inter fortiſſimos viros, quum auxilium adverſus Græcos ferret, magna virtutis documenta exſtitere. Martis & Otreræ filiam facit Servius, quam Achilles interfectam honorifice ſepeliverit, enarrans illud Virg. 1. Æn. 491.

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Pentheſilea furens, &c. Ubi & addit, ſororem ſuam in venatione confixiſſe, ſimulantem ſe cervam ferire, eoque furentem a poëta dici. Etſi & aliam probabiliorem cauſam ſubjicit.

Mæotis Pentheſilea. Propert. lib. 3. 9. 14. V. Plin. 7. 56. Sunt qui Pantheſilea ſcribunt, contra Mſſ. conſenſum.

PENTHEUS, diſyll. [Πενθεὺς] teſte Ovid. in Met. 3. extr. Filius Echionis, ex Agave conjuge, filia Cadmi: qui quum Liberi patris ſacra aſpernaretur, ira numinis, a matre & ſorore in Furorem verſis, laceratus eſt.
Tecta Penthei disjecta. Hor. 2. Carm. 19. 14.
Demens Pentheus. Virg. 4. Æn. 469.

PENTHĒUS, a, um. Adj. [Πένθειος] ut, Ritu Pentheo laniant corpora. Claud. 2. in pr. Conſ. Stilich. 213. Stat. 2. Theb. 575.

Pentheumque trahens nondum te Phædimus æquo,
Bacche, genus.

PENTHYLUS, [Πένθυλος] Filius Demonoi, qui e Papho naves duodecim in auxilium Xerxis eduxit, quas oborta tempeſtate amiſit. Ipſe vero captus multa de exercitu Xerxis Græcos edocuit. Auctor Herodot. lib. 7.

PENTIRĒMIS, V. PENTERIS.

PENTŎRŎBON, i. n. [πεντόροβον] Herba inſignis, quæ notiore nomine Pæonia appellatur. Dictum Pentorobon eo quod inter cetera, quinque aut ſex grana habeat, ervi ſemen, non magnitudine tantum, verum etiam colore referentia. V. Plin. 25. cap. 4. Et 27. 10. Et Apul. de Herb. cap. 64.

PENTRI, orum. m. pl. Samnitium populus, cujus caput Bovianum. Liv. 9. 31.

PENUARIUS, V. PENUS.

PĒNŬLA, vel PÆNULA, æ. f. [φαινόλης, φαινόλη] Veſtis, quæ nebuloſo ſeu pluvioſo tempore ſupra tunicam ſumebatur loco pallii, ad arcendas a corpore pluvias. Quintil. lib. 6. cap. 3. Galba penulam roganti reſpondit, Si non pluit, non eſt opus tibi: ſi pluit, ipſe utar. Ulpian. in l. Veſtis. D. de Auro & argento legatis, inter communia veſtimenta, quibus vir & mulier promiſcue utuntur, penulas annumerat. Lampridius ſcribit cap. 27. vit. Alexandrum permiſiſſe ut ſenes penulis intra urbem frigoris cauſa uterentur: quum id veſtimentum, itinerarium, aut pluviæ fuiſſet. Quod autem viatoria fuerit penula, Tullius 13. Att. 33. probat: Venit ad me, inquit, & quidem id temporis, ut retinendus eſſet: ſed ego ita egi, ut non ſcinderem penulam. Memini enim tui: & multi erant, noſque imparati. quid refert? paulo poſt, C. Capito cum T. Carrinate. horum ego vix attigi penulam: & tamen remanſerunt. Memini, inquit, tui; hoc eſt, feci quod memini te ſolere: qui ita invitare ſoles, ut penulam tamen cujuſquam non ſcindas. Proverbii vice uſurpavit Tull. ut loquimur, *Non ſuſtinuit ut ſcinderet mantellum, quo apud me remaneret.* Hæc Bayſius. Al. Tuum.

Rejecta penula deſilire de aliquo loco. Cic. pro Milon. 29. Subaudi Poſt tergum.

Mulionia penula. Cic. pro Sext. 82. Senſit ruſticulus non incautus, &c. ſuum ſanguinem quæri ad reſtinguendam invidiam facinoris Clodiani: mulioniam penulam arripuit, cum qua primum Romam ad comitia venerat: meſſoria ſe corbe contexit.

Erat & Penula ſcortea. Scorta enim veteres Pelles nominabant. Martial. lib. 14. 130.

Ingrediare viam cælo licet uſque ſereno,
Ad ſubitas nuſquam ſcortea deſit aquas. Penula ſcortea utuntur pegaſarii curſores, qui a Gallia Lugdunenſi, quinto, aut ſexto demum die Romam advolant, ſubinde per ſtationes mutatis equis. Bayſ. conf. Turneb. Adverſ. 28. 12. Torrent. ad Hor. 1. Epiſt. 11. 18. & ad Suet. Calig. cap. 52. vel Salmaſ. Hiſt. Aug. p. 6. vel Lex. Pitiſc. in Pænula.

Penula gauſapina erat Crebra, & villoſa, qua hiberno tempore & frigido uterentur. Martial. lib. 14. 145.

Is mihi candor ineſt, villorum gratia tanta,
Ut me vel media ſumere meſſe velis. Quidam his verſiculis putaverunt penulam gauſapinam inter Theriſtra, id eſt æſtiva veſtimenta annumerari. Verum, ni fallor, falluntur. Senſus enim Martialis eſt, Penulæ talem ineſſe candorem, tantam ineſſe villorum gratiam, ut, etiamſi hiberno uſui ſit aſcripta, tamen quis penulæ ſpecie captus, eam vel media ſumere meſſe velit. Bayſius.

Penula utebantur & oratores. Tacit. in Orator. dialog. 39. pr. Quantum humilitatis putamus eloquentiæ attuliſſe penulas iſtas, quibus aſtricti, & velut incluſi, cum judicibus fabulamur?

PENULĀTUS, a, um. [ἐν φαινόλῃ] Adj. Penula amictus. Cic. pro Milon. 29. Cum uxore veheretur in rheda penulatus. Martial. lib. 2. 57.

Non ipſe Codrus alpha penulatorum. Idem 5. 27. Sidon. 8. Epiſt. 6. Cenſuales penulati.

PENULĀRIUM, i. n. [φαινολοθήκη] quaſi Theca & vagina penulæ, interprete Non. 2. 618. Nov. Filonico, Non multo poſt ſonoram accepit, abſedet, conſequitur penularium, pſilotrum petit. Quidam legunt, Non multo poſt zonulam accepit, abſcedit, &c. Al. Sonarum.

PENULTIMUS, V. Pænultimus in PÆNE.

PENURIA, V. PENUS.

PĔNUS, i. vel PENUS, ûs. m. vel f. [ταμεῖον, βίοτος] eſt, appellaturque Id omne quo veſcimur. Lucil.

Magna penus parvo ſpatio conſumpta peribit. apud Non. 3. 174.

Penus eſt juriſconſultis, Quod eſculentum aut poculentum eſt. Quod enim ipſius patrisfamilias, ejuſque familiæ, quæ circum eos aut liberos ejus eſt, & opus non facit, cauſa paratum eſt, ut Mucius ait, Penus videri debet. Nam quæ ad edendum bibendumque in dies ſingulos prandii aut cœnæ cauſa parantur, penus non ſunt: ſed ea potius, quæ hujuſce generis longæ uſionis gratia contrahuntur & reconduntur, ex eo quod non in promptu ſunt, ſed intus & penitus habeantur, penus dicta ſunt. Hæc Phavorinus apud Gell. lib. 4. cap. 1. Vide & D. tit. de penu. legat. Cic. 2. de Nat. Deor. 68. Eſt enim omne, quo veſcuntur homines, penus.

Penus locuples. Perſ. 3. Sat. 74.
Struere penum. Virg. 1. Æn. 708.
Ornare penum. V. ORNO.

Penus vocatur Locus intimus in æde Veſtæ, tegetibus ſeptus, qui certis diebus circa Veſtalia aperitur: ii dies religioſi habentur. Feſtus.

PENUS, ŏris. n. Idem. Hor. 1. Epiſt. 17. 72.

Annonæ proſit, portet frumenta penuſque. Columel. lib. 12. cap. 4. Prius quam penora contingant. Gell. 4. 1. extr. Ea ſola eſſe penoris putat.

Penora inquit Paulus, dicuntur Res neceſſariæ ad victum quotidianum, & locus eorum Penarius.

Genit. Pontanus in Dial. p. 328. Meum hoc eſt Faſtinianum: reliquiæ, non cadi modi hujus, verum totius Campani penoris. H. St. V. Gell. l. c. ubi de genere & declinatione vocis plura.

PENUM, i. n. Idem. Ter. Eun. 2. 3. 18.

Quum in cellulam ad te patris penum omne congerebam clanculum. Al. Omnem. Afranius, Penum herile. Plaut. Capt. 4. 4. 12. Dicam ut ſibi penum aliud ornet. V. Pompon. l. 2. D. de tritico, vin.

PENUĀRIUS, a, um. Adj. ut Cella penuaria. Suet. Aug. cap. 6. Locus permodicus, & cellæ penuariæ inſtar. Ulpian. in l. 3. §. ſive. D. de pen. legata. Cic. de Senect. 56. Referta cella vinaria, olearia, etiam penuaria. Al. Penaria.

Vaſa penuaria. Ulpian. in l. 3. D. de pen. legat. extr.

PENUARIUS, i. m. in antiquo marmore Puteolis legitur. V. PENUS.

PENĀRIUS, i. m. [ταμεῖον] ut legit Paulus in Penora, vel ut Varro de L. L. lib. 4. 33. PENARIA, æ. f. ut vero alii, PENARIUM, i. n. Locus ubi penus, id eſt res neceſſariæ ad victum quotidianum pertinentes, reponuntur. V. ſeq. dict.

PENARIUS, a, um. Adj. [ταμιευματικὸς] Quod ad penum pertinet. ut, Penaria cella. Cic. 4. Verr. 5. τὸ Cella ſubauditur & in ſuperiore Varr loco.

PENĀTOR, is. m. Qui penus geſtat. Cato adverſus M. Acil. Poſtquam nautas ex navibus eduxi, non ex militibus atque nautis piſcatores, penatores fici ſedarum dedi. Feſt. Locus mendoſus. V. Dacer.

PĒNŪRIA, æ. f. [ἔνδεια] Omnis inopia rerum, & præſertim earum, quæ in penu recondi ſolent. Penuria, inquit Paulus, quod pene minus ſit, quam neceſſe eſt. Sed quia Virg. primam produxit, putant alii a Græco πεῖνα fames potius deduci.

Immo Penuria, a πενία. H. St. Sunt qui Pænuria ſcribunt, a pæne.
Copia & Penuria, contraria. Cic. 2. de Invent. 115.
Penuria cujusvis rei defectus. ut
Cibi penuria. Lucret. lib. 5. 1005.
Amicorum. Cic. de Amicit. 62. Sunt igitur firmi & ſtabiles, & conſtantes eligendi, cujus generis eſt magna penuria.
Penuria aratorum. Cic. 5. Verr. 126.
Civium ejuſmodi penuria eſt. Ter. Adel. 3. 3. 88.

Næ illiuſmodi jam nobis magna civium
Penuria eſt, antiqua homo virtute ac fide.

Conſilii penuria. Plin. lib. 8. cap. 6.
Mulierum penuria. Liv. 1. 9.
Virorum fortium. Cic. 7. Verr. 25. Ne diutius, in tanta penuria virorum fortium, talem imperatorem ignorare poſſitis.
Edendi penuria. Virg. 7. Æn. 113.

— vertere morſus
Exiguam in Cererem penuria adegit edendi.

P E P

PĔPĂRĒTHUS, [Πεπάρηθος] Inſula una ex Sporadibus. Plin. lib. 4. cap. 12. conf. Ovid. Met. 7. 471. Senec. Troad. 840.

PEPLION, [πέπλιον] Herba, quæ alias Portulaca dicitur. de qua Plin. lib. 20. cap. 20. Galen. lib. 8. de Simplic. medicam. facultatibus, cap. 41.

PEPLOS, [πέπλος] Herba eſt, inquit Plin. 27. cap. 12. quam aliqui Sycen, alii Meconion aphrodes vocant, ex una radice tenui fruticat, &c.

PEPLUM, i. n. vel PEPLUS, i. m. [πέπλον, ἢ πέπλος] Veſtis ſolennis, quæ injicitur vel viro vel feminæ, vel deo, deæve. Serv. Peplum proprie eſt Palla picta feminea, Minervæ conſecrata: ut Plaut. Fragm. 2. 38.

Nunquam

Nunquam ad civitatem venio, niſi quum infertur peplum. Hodie multi abutuntur hoc nomine. Hæc Serv. ad illud Virg. 1. Æn. 479.

Crinibus Iliades paſſis, peplumque ferebant. V. Taubm. p. 1483. Et Plaut. Prol. Merc. 67. Et Cælium Rhodig. 14. 18. vel Meurſ. Panathen. c. 17. ſq. Turneb. 14. 15. Eundem explicans Virg. locum, Hoc e veteri ritu, inquit, magnis enim in periculis deos precantes & obſecrantes, eorumque fidem & opem implorantes, etiam veſtibus ornabant, illo cultu favorem numinis emere ſe credentes. Peplum igitur Trojanæ mulieres ferunt, ut ea veſte Minervæ ſimulacrum induant, & deam propitiam habeant. V. plura ibid. ex Homeri & Æſchyli interprete. conf. Lex. Pitiſc. Fluens peplus. Claud. de Nupt. Hon. 123.

Pĕpo, ōnis, m. [πέπων] Plin. lib. 20. cap. 2. Pepones qui vocantur, refrigerant maxime in cibo, & emolliunt alvum. Caro eorum epiphoris oculorum, aut doloribus imponitur. Hactenus Plin. conf. Idem 19. 5. Peponum multa ſunt genera, ab ipſorum ſapore & figuris petita.

Per metaphoram pro convicio uſurpatur. ut apud Tertull. de Anima cap. 32. Pepo tam inſulſus. Idem adv. Marc. 4. 40. Peponem cordis loco habere. i. e. Stupidum eſſe. V. Eraſm. Chil.

Peprōmĕne, es. f. [Πεπρωμένη] Fatum, ſive Parca, ſic dicta, a v. περατόω, quod omnia terminet, & nihil eorum quæ ſunt, infinitum relinquat. Lil. Syntag. 6.

Pepsis, is. f. [πέψις] Latine Concoctio dicitur. Gell. 13. 29. Unde

Pepticus, a, um. Adj. [πεπτικὸς] ut, Medicinæ pepticæ, Medicamenta, quæ ad concoctionem juvandam adhibentur: ἀπὸ τοῦ πέπτειν, Coquere. Plin. lib. 20. cap. 18. Podagris illinitur cum lacte mulierum: ſic & foliis ipſis utuntur. Item ad ſacros ignes, & vulnera ex aceto. Ego tamen damnaverim collyriis addi: multoque magis quas vocant lexipyretas, quaſque pepticas. Subaudi Compoſitiones.

P E R

Per, [διὰ, ἀνὰ] Præp. accuſativo jungitur. Ter. prol. Eun. 39. Falli per ſervum ſenem.

Per ex παρὰ, quum habeat item talem uſum, ut, παρ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, Per idem tempus. Vide Theſ. & quæ notavi in marg. Item, παρὰ τὰ νενομοθετημένα παρὰ τοῦ Καίσαρος. Dio 181. circa finem. Per Cæſarem. Sed & Præ hinc eſt factum. H. St.

Per in Pel, in multis compoſitis, ut Pelliceo, pro Perliceo. H. St. V. in litt. L & R. & verbis ipſis.

Per alium oſtendere ſuam ſententiam, Alterius adminiculo. Ter. Heaut. 2. 1. 7.

Per alium dare. Ter. Heaut. 3. 1. 61.

Per alium tranſigam, recede de medio. Cic. pro Roſc. Amer. 112.

Per me percontatus ſum, ſineque indice aliquo. h. e. Ex meipſo, nullo alio ſuadente. Plaut. Merc. prol. 17. Sed varia eſt lectio. V. Gronov. in loc. [Per me, valet Ipſemet, ut Per te, Per ſe &c.

Per procuratores, aut per ſe ipſum agere. Cic. 4. Att. 15.

Per ſe, & Propter ſe, hoc eſt Propter excellentiam ſui. Cic. de Amicit. 82. Ita pulcherrima illa & maxime naturali carent amicitia, per ſe & propter ſe expetita.

Per ſe aliquid poſſe, quaſi Nullo adjutore. Cic. de Amicit. 26. Ut dandis, recipiendiſque meritis quod quiſque minus per ſe ipſe poſſet, id acciperet ab alio, viciſſimque redderet.

Per ſe ſibi quiſque carus eſt, Ex ſeſe, ſua natura, & quod dicitur Naturaliter. Cic. de Amicit. 80. Ipſe ſe quiſque diligit, non ut aliquam a ſeipſo mercedem exigat caritatis ſuæ, ſed quod per ſe ſibi quiſque carus eſt.

Sua ſponte, & per ſe jucunda. Cic. 1. de Finib. 25. Si concederetur, etiam ſi ad corpus nihil referatur, iſta ſua ſponte & per ſe eſſe jucunda, per ſe eſſet & virtus & cognitio rerum, quod minime ille vult, expetenda.

Per ſe ipſe ac ſua ſponte ardor movetur. Cic. 2. de Nat. Deor. 31.

Per ſe ſolus. Liv. 1. 49. Cognitiones capitalium rerum ſine conſiliis per ſe ſolus exercebat.

Per ſe ipſa probitas parum tuta. Saluſt. in Jugurtha. 14. 4.

Per ſe ſplendet virtus ſemper, neque alienis unquam ſordibus obſoleſcit. Cic. pro Sext. 60.

Per te tibi conſulis. Hor. 1. Epiſt. 18. 1.

Per ſuos inimicos aliquid ad te delatum eſſe, non ſine magno quidem dolore, is mihi viſus ſuſpicari. Cic. ad Brut. 1.

Per, Trans, ut Per cornu aliquid infundere. Columel. lib. 6. cap. 2.

Per caliginem quaſi videre aliquid. Cic. 12. Philip. 3.

Per ignes fugere pauperiem. Hor. 1. Epiſt. 1. 46. Per ignem autem, ſeu per ignes ire dicuntur, qui quippiam magno cum ſui capitis periculo moliuntur. V. IGNIS.

Per mare pauperiem fugiens, per ſaxa, &c. Hor. 1. Epiſt. 1. 46.

Per medios ruit. Virg. 4. Æn. 674.

Per membranas oculorum ut cerni poſſet, fecit eas perlucidas natura. Cic. 2. de Nat. Deor. 142.

Per nebulam aliquid ſcire aut audire. Plaut. Pſeud. 1. 5. 48.

Per venas fuſus ſanguis. Tacit. 4. Hiſt. 11.

Per vulnera animam profundere. Ovid. Vide ANIMA. H. St. Ex Epiſt. 1. Sabin. v. 76. —animam per vulnera mille profudit.

Per, pro eo quod Gallice dicimus, *Au travers.* Plin. lib. 12. cap. 5. Fructus per folia ſolibus coctus prædulci ſapore.

Per Cauſalis, vice Ablativi cauſæ, vel inſtrumenti, quæ & Propter, vel Cum, vel Ex reddit ſæpe.

Per accidens. Firmic. lib. 5. cap. 4. Erunt etiam duorum patrum, aut duarum matrum filii, unius ſcilicet per naturam, alterius vero per accidens.

Per adoptionem pater, Qui me adoptavit. Plin. Epiſt. 103. lib. 5. Tacit. 1. Ann. 3. Adſcirique per adoptionem a Tiberio juſſit.

Per ambages. Liv. 5.

Per ambages fatigare aliquem. Quintil. lib. 3. cap. 11.

Per avaritiam aliquid appetere. Cic. pro Roſc. Com. 21.

Per caſtimoniam ſummam virorum ac mulierum quæ ſacra fierent, per ſtuprum & flagitium violare. Cic. 6. Verr. 102.

Per cavillationem ad aliquid perduci. Liv. lib. 38. 14. extr.

Per cauſam, h. e. Per ſimulationem, diſſimulando. Liv. 2. Per cauſam renovati ab Æquis belli. h. e. Pretextu. V. CAUSA.

Per cauſam aliquam gratiam alicujus ſibi conciliare. Cic. de Lege Manil 70.

Per comitatem omnia diſperdidit. Plaut. Trin. 2. 2. 54.

Per compoſitionem. Cic. pro Roſc. Amer. 33. Quos quia ſervare per compoſitionem volebat, ipſe ab his interemptus eſt. Quod vulgus dicit, *Secundum quod compoſuerat.*

Per conſequentias contingit. Ulpian. in l. 1. D. de auctor. & conſ. tutor. *En conſequence. Quand aucune choſe reſulte ou advient, non point pour raiſon de ce que les parties ont faict ou voulu entr'elles principalement, mais par dependence & ſuite neceſſaire de ce qui a eſté faict.*

Per conſequentias negotium alicui geri. l. Quod dicimus. D. de auct. & conſ. tut. *Quand quelquo choſe ſe fait au profit d'une perſone en conſequence d'autre acte, & non principalement.*

Per conſequentiam. i. e. Propter. Ulpian. l. Moris. D. de pœnis.

Per contrarium. Ulpian. in l. Julian. §. Si venditor. D. de act. empt. & vend. Per contrarium quoque idem Julianus ſcribit.

Per contumelias alicui inſultare. i. e. Contumeliis. Liv. 3. 62.

Per culpam venire in neceſſitatem. Auctor. ad Heren. lib. 2. 23.

Per dedecus ſummum vitam amittere, Cum dedecore. Cic. pro Roſc. Amer. 30.

Per deridiculum verba dare alicui. Plaut. Pſeud. 4. 5. 7.

Per dilationes. Liv. 5.

Per directum. Plin. lib. 5. cap. 22.

Per diſcordiam optimatium, diſſenſionemque, patribus principibuſque cædes periculaque non creentur. Cic. de Aruſp. Reſpon. 40.

Per dolum dimicare. Hirt. lib. 5. Bell. Afr. 73. Hor. 1. Carm. 10. 9.

Per dolos doctos auferre aliquid. Plaut. Pſeud. 1. 5. 70.

Per fas, & fidem deceptus. Liv. 1. conf. FAS & NEFAS.

Per fidem qui nos ſæpenumero fefellerunt, eorum orationi fidem habere non debemus. Cic. 1. de Invent. 71.

Per figuram offerre jusjurandum. Suet. de Clar. Rhet. cap. 5.

Per flagitium famam perdere. Ter. Heaut. 5. 1. 56.

Per fraudem ſummam & malitiam fingere aliquid. Cic. pro Quint. 56.

Per gratiam abire ab aliquo. i. e. Cum gratia. Plaut. Mil. 4. 1. 32.

Per gratiam abſolvere, Propter. Cic. 2. Verr. 48. Ut nemo a vobis, ut iſtum abſolvatis per gratiam, conetur contendere.

Per ignaviam in prælio ſonum tubæ ferre non potes. Auctor ad Herenn. lib. 4. 22.

Per imprudentiam decipi. Cic. pro Roſc. Com. 21.

Per incommodum alterius & calamitatem qui non aſcendit, & ſua virtute in altiorem locum pervenit, is mihi videtur ampliſſimus. Cic. pro Roſc. Amer. 83.

Per injuriam, Cum injuria. Cic. 1. Verr. 55. Ab hac præfectus Antonii quidam ſymphoniacos ſervos abducebat per injuriam, quibus ſe in claſſe uti velle dicebat.

Per injuriam ſummam. Cic. 3. Verr. 135. Ne per ſummam injuriam pupillum Junium fortunis patris conetur evertere.

Per inſidias interficere, Ex inſidiis. Cic. pro Domo, 59. Quod tum toties per inſidias interficere voluiſtis?

Per invidiam depelli Tribunatu. Cic. 3. de Orat. 11.

Per iram aliquid facere quod nos pœniteat. Cic. 4. Tuſc. 79.

Per iram & levitatem crimen commentum. Liv. 26.

Per jus & magiſtratum aliquem defendere. Cic. pro Quint. 63.

Per latrocinium impoſita lex. Cic. in Piſon. 30.

Per litteras mihi ignoſcit. Cic. 10. Att. 3. Cæſar mihi ignoſcit per litteras. Pro eo quod eſt, Litteris, vel Scribit ſe mihi ignoſcere.

Per litteras colloqui cum aliquo. Cic. 1. Fam. 7.

Per litteram unam ſcriptum. Suet. de Clar. Grammat.

Per ludibrium conſulere aliquem. Tacit. 1. Ann. 10.

Per ludicrum audire, per jocum quærere. Liv. 24.

Per ludum & jocum aliquem fortunis evertere. Cic. 3. Verr. 21. Tantum dicam, paucos homines arrogantes hoc adjutore Q. Opimium per ludum & jocum fortunis omnibus evertiſſe.

Per ludum & negligentiam pervenire ad aliquid. Cic. 7. Verr. 108. Modo L. Fimbriam, C. Marium, C. Cœlium videmus non mediocribus inimicitiis ac laboribus contendere, ut ad iſtos honores pervenierent, ad quos vos per ludum & per negligentiam perveniſtis.

Per luxuriam effundere atque conſumere, quod per ſcelus quis eſt adeptus. Cic. pro Roſc. Amer. 6.

Per malitiam aliquid facere. Cic. pro Roſc. Com. 21.

Per maturitatem Dehiſcentes. Plin. lib. 12. cap. 7. Correctiora exemplaria legunt, Dehiſcentes maturitate.

Per metum. Plaut. Aul. 2. 1. 12.

Neque occultum id haberi, neque per metum muſſari.

Per neceſſitatem. Liv. 1. Sed rem immaturam, niſi aut per occaſionem, aut per neceſſitatem aperiri noluerat.

Per neceſſitatem ultimam. Liv. 2.

Per notas nos certiores quam ſcite facit Juppiter. Cic. 2. de Divin. 7.

Per occaſionem. Liv. 1. 11. Dum ea ibi Romani gerunt, Antemnatium exercitus per occaſionem ac ſolitudinem hoſtiliter in fines Romanos incurſionem facit.

Per occultum ſubvertere aliquem. Tacit. 4. Ann. 71.

Per officium, Officii cauſa. Tacit. 1. Ann. 24. extr. Druſo propinquanti, quaſi per officium, obviæ fuere legiones.

Per pacem. Plaut. Amphit. 1. 1. 232.

Obſecro ut per pacem liceat te alloqui, ut ne vapulem. h. e. Te pacato, & non irato amplius. [Bona cum pace. V. PAX.

Per poteſtatem auferre aliquid alicui. Cic. 6. Verr. 32. Quum iſte ab ſeſe hydriam, Boeti manu factam, præclaro opere, & grandi pondere, per poteſtatem abſtuliſſet, ſe ſane triſtem & conturbatum domum revertiſſe. V. POTESTAS.

Per quod effectum eſt ut te conſulerem. Plin. 10. Epiſt. 83.

Per rationem hanc aliquid alicui dare, pro Ad hunc modum, hoc modo. Cic. 4. Verr. 127. Ita Jovis illud ſacerdotium ampliſſimum per hanc rationem Theomnaſto datur.

Per ridiculum. Plaut. Truc. 2. 2. 8.

Per riſum & jocum aliquid contemnere. Cic. 2. de Lege Agrar. 95.

Per ſcelus & latrocinium ex fanis religioſis auferre aliquid. Cic. 3. Verr. 57.

Per ſemen. Cato R R. c. 17. Tum primum per ſemen incipiunt maturæ eſſe.

Per ſententias aliquorum, juſque jurandum aliquid aſſequi. Cic. pro Roſc. Amer. 8.

Per ſilentium adeſſe æquo animo, Tacite audire. Ter. in prol. Phorm. 31.
Per ſilentium eo deducti. Liv. 25.
Per. ſimulationem. Cic.6. Verr.6. Non ablata ex urbibus ſociorum, quatridui cauſa, per ſimulationem Ædilitatis, domum deinde atque ad ſuas villas auferebant.
Per ſimulationem amicitiæ aliquem prodere. Cic. Poſt redit. ad Quirit. 21.
Per ſpeciem, Simulata occaſione, per ſimulationem, fingendo Liv. 1. 41. Itaque per aliquot dies, quum jam exſpiraſſet Tarquinius, celata morte, per ſpeciem alienæ fungendæ vicis, ſuas opes firmavit.
Per ſtuprum, & flagitium violare. V. Per caſtimoniam, ſupra.
Per ſubitum, idem quod Subito, repente. Sil. lib. 15. 145.

— Carthaginis omnes
Per ſubitum raptæ pernix victoria late
Terruerat gentes. Per ſubitum, quia uno die Scipio rapuerat ſeu expugnaverat Carthaginem. V. Drakenb. & N. Heinſ. Idem lib. 14. 330.
Qui ſimul, affixo vicina in robora ferro,
Suſtulerant ſublime ratem, (miſerabile viſu)
Per ſubitum rurſus laxatis arte catenis,
Tanta præcipitem reddebant mole profundo,
Ut totam haurirent undæ cum milite puppem.

Per tacitum, idem quod Tacite. Sil. lib. 17. 216.

Ductor defixos Itala tellure tenebat
Intentus vultus, mananteſque ora rigabant
Per tacitum lacrimæ, & ſuſpiria crebra ciebat.

Per triumphum aliquid vehere, In triumpho. Cic. 3. Verr. 57. Ea populo Romano apportavit, per triumphum vexit.
Per viam fabulari in itinere. Plaut. Ciſt. 5. 1.
Per vim quod actum eſt, ratum eſſe non debet. Cic. 3. Offic. 110.
Per vim & ſcelus plurimum poſſe. Cic. pro Quint. 69.
Per vim Conſules creantur. Plin. in Paneg.
Per vim vitium oblatum virgini. Ter. Adelph. 3. 2. 10.
Per vim lata lex. Auctor de Viris illuſtr. cap. 62. pr.
Per vinum exortum diſſidium: h. e. per ebrietatem. Plaut. Mil. 3. 1. 59. Cic. 4. Acad. Sive in quiete, ſive per vinum, ſive per inſaniam.
Per vinum, aut per laſciviam lapſis, capitalis pœna remittenda eſt. Arrius Menander in l. Omne. D. de re militari.
Per viſum. Cic. de Amicit. Quæ ſe in quiete per viſum ex Africano audiſſe dicebat.
Per, pro Sub prætextu. Cic. pro Cæcin. 7. Qui per tutelam aut ſocietatem, aut rem mandatam, aut fiduciæ rationem fraudavit quempiam: in eo, quo delictum majus eſt, eo pœna eſt tardior.
Per compita manat rumor. Hor. 2. Serm. 6. 50.
Per compita ſupplicatum. Liv. 27. 23. extr.
Per forum ferre. Cic. 14. Att. 18.
Per domos. Liv. 1. 9. & 25. 31.
Per intervalla. Plin. lib. 8. cap. 42.
Per manus provinciam alteri tradere. Cic. de Provinc. Conſ. 39. V. MANUS.
Per omnia, In omnibus, Omnino. Columel. lib. 4. cap. 2. Quare per omnia prætulerim duobus potius ſeminibus depoſitis, quam unico periclitari.
Per ordinem, Ordine. Quintil. lib. 4. cap. 2. Sortiti noctem ſinguli per ordinem, cum ferro cubiculum intraverunt patre dormiente.
Per ordinem fungi honoribus. Auctor de Viris illuſt. cap. 67. pr.
Per partes conſumere. Ulpian. in l. Nam etſi. D. Si cert. petat. Si alienos nummos mutuos tibi dedi, non ante mihi teneris, quam ſi eos conſumpſeris. Quod ſi per partes eos conſumpſeris, an per partes tibi condicam, quæritur. Columel. 1. 4. & 4. 24.
Per partes emendare. Plin. 2. Epiſt. 5. extr.
Per partes facere. Plin. 9. Epiſt. 18.
Per partes reficere ædes demolitas. Ulpian. in l. Quid tamen. §. 1. D. Quib. mod. uſusfr. amittatur.
Per ſucceſſiones plures traditæ. Plin. 10. Epiſt. 8.
Per ſucceſſiones ſibi jus vendicare. Plin. lib. 12. cap. 14.
Per vices, Viciſſim. Plin. 1. Epiſt. 3. Quid triclinia &c? quid cubicula diurna, nocturnaque? poſſidentne te, & per vices partiuntur?
Per vices annorum. Plin. lib. 12. cap. 14. h. e. Per viciſſitudines.
Per amicitiam & gratiam impetrare aliquid. Plaut. Mil. 4. 5. 1.
Per beneficium & gratiam aliquid aliquibus concedere. Cic. 5. Verr. 191.
Per in hoc loq. genere Per beneficium, Vide indicem tomi 2. Cicer. ex edit. Lamb. pro, Loco beneficii. Dicerem, Tanquam beneficium. Sed Cicero addit Quaſi in Orat. pro Domo ſua, Sic M. Cato, invitus, quaſi per beneficium, Cyprum relegatur. H. St. Exſtant cap. 25. n. 65.
Nonne emori per virtutem præſtat, quam vitam miſeram atque inhoneſtam, ubi alienæ ſuperbiæ ludibrio fueris, per dedecus amittere? in oratione Catilinæ. H. St. V. Sall. Catil. cap. 20.
Per, Temporis durationem, vel Loci ſpatium, denotans,
Per multas ætates fuerunt antiſtites ſacri ejus, ab Evandro edocti. Liv. 1. 7. extr.
Per annonam caram dixit me natum pater. Plaut. Stich. 1. 3. 25.
Per annos eos, vel dies. Cic. 7. Verr. 31. Ac per eos dies, quum iſte cum pallio purpureo, talarique tunica, verſaretur in conviviis muliebribus, non offendebantur homines in eo, &c. Vulgus diceret, *Durantibus his diebus.*
Per annos viginti. Quintil. in procem. lib. 1. Poſt impetratam ſtudiis meis quietem, quæ per viginti annos erudiendis juvenibus impenderam, &c.
Per annos quinque & viginti. Tacit. 4. Hiſt.
Per illa tempora perraræ litteræ fuerunt, pro Illis temporibus. Liv. lib. 6.
Per momenta. Plin. 4. Epiſt. 30. Ita eſt aliquid, quod hujus fontis excurſum per momenta repercutiat.
Per noctem cernuntur ſidera. Plin. lib. 2. cap. 10.
Per omnes dies. Plin. lib. 6. cap. 19. Regi eorum peditum ſexcenta M. equitum XXX. M. elephantorum IX. M. per omnes dies ſtipendiantur.
Per otium. Cic. 1. de Invent. 4. Quare mihi videntur poſtea cetera ſtudia recta atque honeſta per otium concelebrata ab optimis enituiſſe.

Per ſomnum ſenſibus & curis vacuus animus. Cic. 2. de Divin.
Per ſpatium longiſſimum litus importuoſum hoc receptaculo utetur. Plin. 6. Epiſt. 31.
Per ſtadia duo. Plin. lib. 5. cap. 29. Alexander idem per duo ſtadia continenti adnexuit.
Per tempus, In tempore, ſive tempeſtive, inquit Donatus, aut Opportune. Plaut. Pœn. 1. 1. 6.

Scitum eſt, per tempus ſi obviam it, verbum vetus.

Per tempus advenis. Ter. And. 4. 4. 44.
Per tempus egredi. Ter. Hec. 4. 3. 15.
Per tempus ſubvenire alicui. Plaut. Truc. 1. 2. 85.
Per tempus ſalices legere. Cato R.R. cap. 31.
Per tempus omne, quo fuimus una. Plin. 10. Epiſt. 89.
Per id tempus. Liv. 2. 9. Multa igitur blandimenta plebi per id tempus ab Senatu data. Cic. pro Roſc. Amer. 80. Per iſta tempora.
Per illa tempora, pro Illis temporibus. Liv. lib. 6. Perraræ litteræ per illa tempora fuere.
Per trennium. Cic. 2. Verr. 67. Nulla res per trennium, niſi ad nutum iſtius judicata eſt.
Per Ver. Cato de R. R. cap. 151. Semen cupreſſi Tarentinæ per Ver legi oportet.
Per, Conceſſionem exprimens,
Per ætatem. Ter. Eun. 1. 2. 33.

— matris nomen & patris
Dicebat ipſa: patriam & ſigna cetera
Neque ſciebat, neque per ætatem etiam potuerat. h. e. Quia junior erat. Cic. 12. Fam. 23. Nullam partem per ætatem ſanæ & ſalvæ Reipub. guſtare potuiſti.

Per illos, Per me licet. Plaut. Pœn. prol. 52.

Si quidem licebit per illos, quibus eſt in manu. Ter. Hec. 5. 2. 7.
Ancillas dedo, quolibet cruciatu per me exquire, licet. Ubi Donat. Per me, Me auctore & permittente.

Per interdicta crudelitatis alicujus aliquid alteri non licere. Cic. in Piſon. 18.
Per legem. Cic. 2. Fam. 16. Sed id vix mihi videris per legem Juliam facere poſſe.
Per legem illam hoc mihi licet. Cic. 1. Att. 20.
Per me nulla eſt mora. Ter. And. 3. 4. 14.
Per naturam fas eſt, aut per leges licet. Cic. pro Milon. 43.
Per nos quidem hercle egebit qui ſuum prodegerit. Plaut. Merc. 5. 4. 60. h. e. Nihil ei ſuppeditabimus.
Per nos, Noſtro beneficio. Plin. 10. Epiſt. 98. Impetrandumque a bonitate tua per nos habet, quod illi Fortunæ malignitas denegavit. i.e. Noſtra opera.
Per ſe, pro, Quod ad ſe attinet. Cic. de Amicit. Tanquam ſuperiorem colebat, ſuoſque omnes per ſe eſſe ampliores volebat.
Per te ſtetit, quo minus hæ fierent nuptiæ. Ter. And. 4. 2. 16.
Per valetudinem quum poſſes venire, tamen noluiſti. Cic. 7. Fam. 1.
Per vos, ſive per aliquem: i. e. Beneficio alicujus. Cic. pro Roſc. Amer. Feret tamen æquo animo, Judices, ſi per vos vitam & famam poteſt obtinere.
Per, Obſecrationi & obteſtationi, vel Juramentis ſerviens, ut
Per cinerem alicujus mortui, per nomen propinquitatis, per conjugem ipſius & liberos aliquem obſecrare ut aliquando miſericordiam capiat. Cic. pro Quint. 97.
Per deos jurare. V. JURO.
Per deos, per dextram, per fortunas, per fidem, per homines; Modus deprecandi olim uſitatiſſimus. Ter. And. 1. 5. 54.

Quod ego per hanc te dextram oro, & genium tuum,
Per tuam fidem, perque hujus ſolitudinem
Te obteſtor, ne, &c. Cic. 3. Att. 20. Ad quæ recuperanda, per fortunas, incumbe, ut facis. V. ibi Manut.

Per deûm immortalium fidem. Cic. ad Octav. Nam per deûm immortalium fidem, (niſi forte fruſtra eos appello, quorum auris atque animus a nobis abhorret) perque fortunam Pop. Rom. (quæ quanquam nobis infeſta eſt, fuit aliquando propitia, & ut ſpero, futura eſt) quis tam expers humanitatis?
Per ego te, deos, &c. oro: interpoſitio elegans, & neſcio quid ornatus habens in oratione. Liv. 23. 9. pr. Per ego te, inquit, fili, quæcunque jura liberos jungunt parentibus, precor quæſoque, ne ante oculos patris facere & pati omnia infanda velis. Plaut. Rud. 3. 2. 13. Per ego te hæc genua obteſtor, ſenex. conf. Men. 5. 7. 1. Ter. And. 5. 1. 15.

Per ego te deos oro, ut ne illis animum inducas credere. V. Drakenb. ad Sil. 5. 82.

Per dextram, Per fidem: modi deprecandi. Ter. Andr. 1. 5. 54. & 55.
Per matrimonium vetus miſerere. Quintil. Decl. 6. 8. V. Burm. in loc. vel Heinſ. & Drakenb. ad Sil. 1. 658.
Per, Inter. Virg. 1. Georg. 238.

Has inter, mediamque, duæ mortalibus ægris
Munere conceſſæ divûm, & via ſecta per ambas,
Obliquus qua ſe ſignorum verteret ordo. Ubi Serv. Quum vitet utramque temperatam, ipſa præpoſitio Per pro Inter accipienda eſt.

Per, pro In. Virg. 5. Æn. 837.

Sub remis fuſi per dura ſedilia nautæ. i. e. Jacentes in duris ſedilibus. Sunt & ſupra quæ huc referas.

Per, ſæpe eleganter tranſponitur ut antea obſervatum eſt in voce Deos.
Per, cum nominibus & adverbiis ſignificationem eorum ſæpe intendit; ut Perbenignus, Perabſurdus. Interdum imminuit ut Perfidus, Perjurus, &c.
Per enim magni æſtimo tibi firmitudinem animi noſtri, & factum noſtrum probari, Cic. 10. Att. 10. per tranſpoſitionem.
Per mihi mirum viſum eſt, Scævola, te hoc illi concedere, &c. Cic. 1. de Orat. 214.
Sic, puto, Per mihi gratum. H. St.
Per, In compoſitione vero verborum continuationem quandam notat, ut Perſedere apud Suet. Claud. cap. 2. eſt Totum diem ſedere; & Perſpectare, Ad finem uſque ſpectare. Idem Domit. cap. 4.
Pone in PER, Particula augendi vim habente, vel uno verbo, Particula auxetica. In multis dure etiam ponitur, ut Perproſpera apud Suetonium. Eandem vim habet & in quibuſdam verbis, ut in Peracuo, Percaleo. H. St. In compoſitis, quæ ſequuntur, aut Omnino, aut Perquam, Valde ſignificat.

PĒRA, æ. f. [πήρα] Pellis a collo ad lumbos pendens. A quo Pera, Sacculi genus. Hinc Peram viatoriam vocamus, qua panem & aliquid obſonii geſtare viatores ſolent. Martial. lib. 14. 81.

Nec mendica ferat barbati prandia nudi,
Dormiat & tetrico cum cane, pera rogat. V. Phædr. 4. 9. 1.

PERA fuit & cognomen Juniorum. V. Lex. Pitiſc.

PERŬLA, æ. f. dimin. [πηρίδιον] Senec. Epiſt. 90. Fregit protinus exemptum e perula calicem. conf. Apul. Met. 5.

PERĀTIM, Quantum ad peram attinet. Sic, Peratim ductitare dicebantur ſervi, qui heros ſuos argento quod in pera fuit circumduxerunt. Plaut. Epid. 3. 2. 15.

PERENTICĪDA, æ. m. Qui peram ſeu marſupium ſuum incidit. Plaut. Epid. 3. 2. 13. V. Salmaſ.

PERABSURDUS, a, um. Adj. [λίαν ἄτοπος] Valde abſurdum ſignificat. Cic. 4. Acad. Illud vero perabſurdum, quod dicitis, probabilia vos ſequi, ſi re nulla impediremini.
Perabſurda verba. Cic. in Partit. 54.

PERĀCER, cris, cre. Adj. [πάνυ δριμὺς] Valde acre & vehemens. Cic. 9. Fam. 16. Sed tamen ipſe Cæſar habet peracre judicium.
Acetum peracre. Plaut. Bacch. 3. 3. 1.

PERĂCERBUS, a, um. Adj. [πάνυ στρυφνὸς] Valde acerbus. Cic. de Senect. 53. Primo eſt peracerba guſtatu, deinde maturata dulceſcit. De uva.
Tralate. Plin. 6. Epiſt. 5. Mihi peracerbum fuit quod, &c.

PERĂCESCO, ui, [μέγα ὀξύνομαι] ĕre. Valde acidum fieri. Plaut. Bacch. 5. 1. 13.

Hoc, hoc eſt quod peraceſcit, hoc demum eſt quod percrucior.

PERĂCĬDUS, a, um. Adj. [λίαν ὀξὺς] Valde acidum ſignificat: ut, Peracida poma, Peracida pira.

PERACTIO, V. PERAGO.

PERACTICUM, Gummi genus. V. PERATICUM.

PERĂCUO, ui, ūtum, [μέγα ὀξύνω] ĕre. Valde acutum facere. Cato R. R. cap. 40. pr. Sumito tibi ſurculum durum, eum peracuito, ſalicem Græcam diſcindito. Rectius legitur Præacuito.

PERĂCŪTUS, a, um. Adj. ex Partic. [τεθηγμένος, ὀξύθηκτος] Valde acutum ſignificat. Martial. lib. 5. 81.

Ut cito teſticulos peracuta falce ſecaret.

Peracutus & callidus homo, Translate. Cic. in Brut.
Ingenioſus & peracutus homo. Cic. 4. Verr. 108.
Peracuta cauſa. Cic. pro Planc. 73. Fingenda fuit mihi, Judices, cauſa peracuta, ut ei quem mihi debere oporteret, ego me omnia debere dicerem. [Forte Peracute.
Perecuta vox. Cic. in Bruto. 241.
Peracutum, Ingenioſum. Cic. pro Cæcin. 84. Non dejeci, ſed ejeci: peracutum hoc tibi videtur: hic eſt mucro defenſionis tuæ?

PERACŪTE, Adv. [περιοξέως] Cic. 1. Acad. 35. Sed Zeno quum Arceſilam anteiret ætate, valdeque ſubtiliter differeret, & peracute moveretur, corrigere conatus eſt diſciplinam. Idem 3. Fam. 7. pr.

PERĂDŎLESCENS, Admodum adoleſcens. Cic. pro Lege Manil. 61. Quid tam præter conſuetudinem, quam homini peradoleſcenti imperium atque exercitum dari?

PERADOLESCENTŬLUS, Cornel. Nepos in Eumene cap. 1. 4. Hic peradoleſcentulus ad amicitiam acceſſit Philippi.

PERÆA, [Περαία] ulterior Judææ pars, Arabiæ & Ægypto proxima, aſperis diviſa montibus, & a reliqua Judæa Jordane amne diſcreta. Plin. lib. 5. cap. 14.

PERÆDĬFĬCO, [τελέως οἰκοδομῶ] āre. Exædificare, Ædificationem abſolvere. Columel. lib. 4. cap. 3. Ab inchoato domos exſtruunt, nec perædificatis cultum adhibent.

PERÆQUUS, a, um. Adj. [παντεπιεικὴς] Valde æquum ſignificat. Cic. 6. Verr. 46. Ut hoc liceret ſuſpicari, fuiſſe aliquando apud Siculos peræqua proportione cetera.

PERÆQUE, Adv. [ἐπίσης, ἐξ ἴσου] Admotum æque, æqualiter. Cic. in Piſon. 86. Quod cum peræque omnes, tum acerbiſſime Bœotii & Byzantii, Cherronenſes, Theſſalonica ſenſit.
Cæſæ peræque legiones Antonii. Cic. 10. Fam. 33.
Peræque narrabat incenſam eſſe juventutem. Cic. 2. Att. 8.
Atque hæc peræque in omni agro decumano reperietis. Cic. 5. Verr. 21.
Peræque florere in omni dicendi genere. Cic. in Orat. 20. Tria ſunt omnino genera dicendi, quibus in ſingulis quidam floruerunt, peræque autem (id quod volumus) perpauci in omnibus. conf. Nep. 25. 13. 6.

PERÆQUO, [ἐξισόω] āre. Æquum facere. Columel. lib. 3. cap. 3. Et apud me octogenæ ſtirpes inſitæ intra biennium ſeptenos culeos peræquarent. Idem 3. 9.

PERÆQUATOR, ōris. m. Peræquatores, dicuntur Exactores cenſuum, qui in capita ſunt conſtituti, ita dicti quod æqualiter ab omnibus exigant. Alciatus in l. Cum antea. C. De agricol. & cenſit. lib. 11. Vet Inſcript. apud Gruter. p. 361. n. 1. PERAEQVATORI CENSVS PROVINCIAE GALLECIAE. Caſſiod. Varr. 6. 6. De Magiſtro officior. Peræquatores etiam victualium rerum in Urbe regia propria voluntate conſtituit, & tam neceſſariæ rei judicem facit. V. Buleng. de Vectig. cap. 12. Rhod. Ant. Lect. 25. 23. vel Lex. Pitiſc.

PERĂGO, ēgi, actum. [περαίνω, τελέω, διαπράττομαι, διανύω, ἐπιτελέω] ĕre. Perficere. Liv. 1. 28. Rex cetera, ut orſus erat, peragit. [Subaudi Verba, vel Verbis, ut cap. 18. extr. ejuſd. libri.
Æſtates ſalubres peragere. Hor. 2. Serm. 4. 22.
Ævum peregit. Ovid. 15. Met. 485.
Bella peraguntur milite vitreo. Lucan. ad Piſon. 181. De ludo latrunculorum loquitur.
Cenſuram peragere. Plin. lib. 7. cap. 29.
Cibum peragere, pro Conficere. Plin. lib. 9. cap. 56.
Comitia peragere. Cic. 2. de Nat. Deor. 10.
Concilium peragit Cæſar, equiteſque imperat civitatibus. Cæſ. 6. Bell. Gall. 4.
Curſum peregi, quem dederat fortuna. Virg. 4. Æn. 653.
Dicta alicujus peragere, Exſequi. Ovid. 8. Met. 815.
Domum peragere, Perædificare. Suet. Othon. cap. 7.
Dona peragere, Donare omnes. Virg. 5. Æn. 362.
Fabulam ætatis peragere. Cic. de Senect. 69.
Imperium. Hor. 4. Carm. 14. 39.
Incœptum. Virg. 4. Æn. 452.
Indicium verum peragere, pro Indicium comprobare. Liv. lib. 6. 16. pr.
Iter incœptum peragunt. Vir. 6. Æn. 384.
Juſſa peragere, Exſequi. Ovid. 2. Met. 119.
Juſta. Ovid. 2. Met. 627.
Latus enſe peregit. Ovid. 4. Epiſt. 119. h. e. Penetravit latus enſe, Enſem per latus egit, ſeu adegit.
Litem peragere. Ulpian. in l. Qui procuratorem. D. de procur. Qui procuratorem dat, ut confeſtim agat: is intelligendus eſt permittere procuratori, & poſtea litem peragere.
Mandata peragere. Ovid. 7. Met. 502.
Mortis peractæ fidem implevit. Plin. 3. Epiſt. 14.
Navem peregit in portum. Plaut. i. e. Perduxit.
Noctes multas peregi inſomnes. Apul.
Noctem peregi vacuus ſomno, h. e. Tranſegi. Ovid. 1. Amor. 2. 3.
Otia mollia peragebant gentes. Ovid. 1. Met. 100.
Omnia animo ſecum peragere, Reputare apud ſe. Virg. 6. Æn. 105.

Omnia percepi, atque animo mecum ante peregi.

Opus peregit, Abſolvit. Ovid. 1. Amor. 4. 48.
Partes ſuas peragere, Facere officium ſuum. Plin. 7. Epiſt. ult. ad Tacit.
Partes alicujus peragere. Ovid. 2. Amor. 15. 26.
Penſum laboris peragere. Columel. lib. 3. cap. 10.
Poſtulata peragere, Verbis exſequi. Liv. 1. 32.
Regnumque ævumque peregit. Ovid. 15. Met. 485.
Res geſtas peragere, Deſcribere res geſtas, ſcriptis declarare & perſcribere. Liv. præf. lib. 2.
Reum peragere aliquem. i. e. Condemnare. Ulpian. D. Ad leg. Juliam de adulteriis. l. Ex lege, Peregiſſe autem (reum) non alias quis videtur, niſi & condemnaverit. Budæus. Peragi reus in criminibus, non res peragi dicitur. Eſt autem Reum peragere, Ita rei accuſationem perſequi, ut reus tandem damnetur. Paul. l. Ab accuſat. §. deſtitiſſe. t. ad S. C. Turpil. D. Deſtitiſſe videtur, qui intra præfinitum accuſationis a præſide tempus reum ſuum non peregit. Hactenus Budæus. Ovid. 1. Triſt. 1. 24.

Et peragor populi publicus ore reus. conf. Agere reum, in AGO.

Sententiam peragere. *Achever de dire ſon opinion.* Liv. lib. 3. 40. Quum aliud, præterquam de quo retuliſſent, Decemviri dicere prohiberent, Claudium interpellandi verecundia fuit. Sententiam igitur peregit, nullum placere Senatuſconſultum fieri.
Sententiam ſuam alicui peragere. Liv. 7. 35. pr. Ubi ſententiam meam vobis peregero, tum quibus eadem placebunt, in dexteram partem taciti tranſibimus.
Seria nulla peraguntur fronte coronata. Ovid. 5. Faſt. 341.
Sol duodena peragit ſigna, Percurrit. Ovid. 13. Met. 618.
Tenorem incœptum fortuna gravis peragit. Ovid. 15. Epiſt. 59.
Vita peragenda ſub axe. Ovid. 4. Triſt. 8. 41.
Volumina peragere. Plin. Epiſt. 5. lib. 3.
Vota peragere. Ovid. in Ibin, 97.
Peragere, pro Fortiter agitare. Senec. Epiſt. 59. Hunc, quem Græci œſtrum vocant, pecora peragentem, & totis ſaltibus diſſipantem. i. e. Urgentem ad continuum curſum.
Pro Interficere ponitur. Sil. 11. 363.

— nec tantum fata dederunt
Externa peragi dextra. Martial. 5. 38.
Quam peſſimorum lex avara fatorum
Sexta peregit hieme nec tamen tota. Et 7. 46.
— jamque peractus eras. i. e. Finitus, ſive mortuus.

conf. Burm. ad Quintil. Decl. 8. 16. p. 182.

PERACTUS, a, um. Partic. [τετελεσμένος] ut,
Cædes ingens peracta. Virg. 9. Æn. 242.
Cauſa, Perorata. Ovid. 15. Met. 36.
Conſulatus. Cic. in Piſon. 7.
Imitamentis triſtitiæ peractis, curiam ingreditur. Tacit. 13. Ann. 4.
Imperia. Hor. 4. Carm. 14. 40.
Lux. Ovid. 21. Epiſt. 85.
Opus. Stat. 1. Silv. 1. 2.
Res tenues tenui ſermone peractæ. Hor. 2. Serm. 4. 49.
Sacra peracta deo. Ovid. 5. Faſt. 630.
Tempus melius peractum eſt. Ovid. 2. de Arte Am. 665.
Vellera peracta. Juven. 2. Sat. 54.
Vita peracta ſine labe. Ovid. 2. de Pont. 8. 48.
Votum peractum. Juven. 10. Sat. 6.

PERACTIO, ōnis. f. [τελείωσις] Cic. de Senect. 86. Senectus autem, peractio ætatis eſt, tanquam fabulæ.

PERACTOR, ōris. m. Qui perficit; apud Senec.

PERAGĬTO, āre. frequent. Columel. lib. 12. cap. 19. Et nihilominus ſubinde fœniculo peragitet, nequid ſubſederit quod poſſit plumbeum perforare. Sen. de Ira, 1. 7.

PERAGITĀTUS, a, um. Partic. Cæſ. 1. Bell. Civil. 80. Vehementius peragitati ab equitatu.

PERĀGRO, [περινοστέω, περιχωρέω] āre. ex Per & Ager, agri compoſitum; ſignificat Inquirendo circuire, ut ait Servius: ſive Huc & illuc proficiſci. Cic. 1. de Divin. 2. Arabes autem & Phryges, & Cilices, quod paſtu pecudum maxime utuntur, campos & montes hieme & æſtate peragrantes, propterea facilius cantus avium & volatus notaverunt. Virg. 1. Æn. 388.

Ipſe ignotus, egens, Libyæ deſerta peragro.

Agros & nemora peragrare. Cic. de Aruſp. Reſp. 24.
Aſiam in labore militari peragrare. Cic. pro Muren. 11.
Belli diverſa peragrat. Valer. 6. Argon. 302.
Loca avia peragro. Lucret. lib. 1. 925.
Maria peragrare pedibus, claſſibus montes. Cic. 2. de Fin. 112.
Provincias omnes peragraſſe gloriatur Aſellus. Cic. 2. de Orat. 258.
Rura peragrare. Cic. 3. Off. 2. Et ob eam cauſam urbe relicta, rura peragrantes, ſæpe ſoli ſumus.
Saltus peragrat Dictæos. Virg. 4. Æn. 72.
Peragrare etiam dicitur de navigatione Juſtin. 12. 10. 1. Ipſe cum lectiſſima manu navibus conſcenſis Oceani litora peragrat.
Regiones has arma Pop. Rom. peragrarunt. Cic. de Provinc. Conſ. 15.
Fama peragrare dicitur. Cic. pro Milon. 99. Centeſima lux eſt hæc ab interitu P. Clodii: & opinor ultra, quam fines imperii Pop. Rom. ſunt, non ſolum fama jam de illo, ſed etiam lætitia peragravit.

Mente

Mente innumerabiles mundos, infinitaſque regiones, quarum nulla eſſet ora, nulla extremitas, peragrare. Cic. 2. de Fin. 102.
Mente, animoque peragravit omne immenſum. Lucret. lib. 1. 75.
Peragrare per animos hominum, per translationem. Cic. 1. de Orat. 222. Sed ita peragrat per animos hominum, ita ſenſus menteſque pertractat, ut non deſideret philoſophorum deſcriptiones.
Latebras ſuſpicionum peragrare. Cic. pro Cœl. 53. Poſſum omnes latebras ſuſpicionum peragrare dicendo: non cauſa, non locus, non facultas, non conſcius, non perficiendi, non occultandi maleficii ſpes, non ratio ulla, non veſtigium maximi facinoris reperietur.

PERAGROR, āri. dep. Paterc. 2. 97. 4. Peragratuſque victor omnes partes Germaniæ domuit eam.

PERAGRANS, antis. Partic. [περιχωρῶν] ut, Mater ſaltus orbata peragrans. Lucret. lib. 2. 355. Idem ibid. 675.

PERAGRANTER, Adv. Ammian. 14. 1. Peragranter & diſſimulanter adſiſtere.

PERAGRĀTUS, a, um. [περιεχωρημένος] aliud Partic. Cic. 5. de Fin. 87. A quibus propter diſcendi cupiditatem videmus ultimas terras eſſe peragratas.
Vicinis regionibus peragratis. Aur. Vict. de Orig. gent. Ro. cap. 6.
Montis peragrati ſaxa. Sen. Theb. 13.

PERAGRATIO, ōnis. f. [περιχώρησις] Cic. 2. Philip. 57. Quæ fuit ejus peragratio itinerum, luſtratio municipiorum.

PERAGRATRIX, īcis. f. Mart. Capell. 6. p. 192. Squalentior peragratrix.

PERALBUS, a, um. Adj. Apul. Ad Aſclep. pr. Equus peralbus. Idem 5. Met. Avis peralba.

PERAMBŬLO, [περιπολέω, διοδεύω] āre. Varro de R. R. lib. 1. cap. 2. Vos, qui multas perambulaſtis terras. Plaut. Moſt. 3. 2. 122. Ædes perambula.
Cubilia omnium perambulare, Mœchari ubique. Catul. in Julium Cæſ. 27. 7.
Bos rura perambulat. Hor. 4. Carm. 5. 17.
Perambulabis aſtra ſidus aureum. Hor. Epod. 17. 41.

PERAMBULATUS, a, um. Partic. ut, Perambulatus Romanis legionibus Niphates. Sidon. Carm. 23. 93.

PERAMPLUS, a, um. Adj. [πολυπλατὺς] ut Simulacra perampla, cui opp. Modica amplitudine. Cic. 6. Verr. 109. Sunt ea perampla atque præclara, ſed non ita antiqua. Idem ibid. 110. Signa duo ſunt Cereris unum, alterum Triptolemi, & pulcherrima, & perampla.

PERĂMO, [ὑπερφιλέω] āre. Valde, vel Uſque ad finem amare. Cic. 1. de Legib. 49. Ubi illa ſancta amicitia, ſi non ipſe amicus peramatur toto pectore? Quædam exemplaria legunt, Per ſe amatur.

PERĂMANS, antis. [ὑπερφιλῶν] Partic. Cic. 4. Att. 18. Homo peramans ſemper noſtri fuit, nec mihi unquam odio.

PERAMANTER, Adv. [πολυφίλως] Cic. 9. Fam. 20. Qui me quidem perofficioſe & peramanter obſervant.

PERĂMŒNUS, a, um. Adj. Tacit. 4. Ann. 67. 3. Æſtas peramœna.

PERANGUSTUS, a, um. Adj. [πολύστενος] Admodum anguſtum ſignificat. Cic. 7. Verr. 169. Ut ille in dolore, cruciatuque moriens, perangusto freto diviſa ſervitutis ac libertatis jura cognoſceret.

PERANGUSTE, Adv. [πολυστενῶς] Cic. 1. de Orat. 163. Sed tu hoc nobis da, Scævola, & perfice, ut Craſſus hæc, quæ coarctavit, & peranguſte referſit in oratione ſua, dilatet nobis, atque explicet.

PERANNA, æ. f. Dea, temporis præſes a veteribus credita, cui ſacrificabant menſe Martio. Dicitur ſæpius Anna Perenna. V. Macrob. Saturn. 1. 12. Martial. 4. 64. 17.
Annæ pomiferum nemus Perennæ. Sed quidam vocant Perannam, per A primam vocalem, ut ab Anna derivetur, quæ menſe Martio colebatur a Romanis, ut eis annare & perannare liceret: de qua V. in ANNA. Sed rectius per E ſecundam vocalem. V. ſ. l.

PERANNO, [διενιαυτίζω] āre. Per integrum anni tempus vivere. Componitur enim ex Per & Anno, are. V. Perenno, in PERENNIS.

PERANTĪQUUS, a, um. [ἀρχαιότερος] Adj. Cic. de Clar. Orat. 41. Atque hunc proximo ſæculo Themiſtocles inſequutus eſt, ut apud nos perantiquus, apud Athenienſes, non ita ſane vetus. Sic 6. Verr. 4.

PERAPPŎSĬTUS, a, um. Adj. [σφόδρα ἐπιτήδειος] Valde appoſitus. Cic. 2. de Orat. 274. Sunt etiam illa ſubabſurda, ſed eo ipſo nomine ſæpe ridicula, non ſolum mimis perappoſita, ſed etiam quodammodo nobis.

PERARDUUS, a, um. Adj. [πολυχαλεπὸς] Cic. 5. Verr. 66. Mihi autem hoc perarduum eſt demonſtrare.

PERĀRESCO, ui, [παγξηραίνομαι] ĕre. Prorſus aridum fieri. Columel. lib. 11. cap. 3. Sed nec patiendum eſt ut perareſcat, aut totum decidat.

PERARGŪTUS, a, um. Adj. [πολυστωμύλος] Cic. de Clar. Orat. 167. Quem ſtudebat imitari L. Afranius poeta, homo perargutus, in fabulis quidem etiam, ut ſcitis, diſertus.

PERĀRĬDUS, a, um. Adj. [πάγξηρος, πολυκαρφὴς] Valde, vel prorſus aridum ſignificat. Columel. lib. 2. cap. 19. Eſt autem modus in ſiccando, ut neque peraridum, neque rurſus viride colligatur. Idem 3. 11.

PERARMO, āre. Prudent. Cath. 6. 85.
Hujus manum potentem
Gladius perarmat anceps.

PERARMATUS, a, um. Partic. Curt. 4. 9. 66. Hoc modo inſtructo exercitu & perarmato. conf. §. 23.

PERĂRO, [καταροτριάω] āre. ex Per & Aro compoſitum. Ovid. 14. Met. 96.
— nareſque a fronte remiſſas
Contudit, & rugis peraravit anilibus ora. i. e. Signavit.
Pontum perarare, i. e. Mare navibus ſulcare. Senec. Med. 8.
Perarare carmina auro. Stat. 4. Silv. 5. 24.
Littera peraratur blandis verbis. Ovid. 1. de Arte Am. 455.

PERĂRANS, āntis. Partic. [καταροτριῶν] Ovid. 9. Met. 563.
Talia nequicquam perarantem plena reliquit
Cera manum. h. e. Scribentem.

PERARĀTUS, a, um. Partic. [καταροτριωθεὶς] ut, Tabellæ peraratæ. Ovid. 1. Amor. 11. 7.
Littera perarata. Idem Triſt. 3. 7. 1.

PERASPER, ĕra, ĕrum. Adj. [πολυτραχὺς] Valde aſperum ſignificat. Celſ. lib. 5. cap. 28. de thymio, At thymion nominatur, quod ſuper corpus quaſi verrucula eminet, ad cutem tenue, ſupra latius, ſubdurum, in ſummo peraſperum.

PERASTŪTUS, a, um. Adj. [πολυμήχανος] Valde aſtutus. A quo

PERASTUTE, Adv. Plaut. Truc. 2. 2. 43.
Ut peraſtute eum injiciatis in malam fraudem, & præmium. In edit. Gronov. Ut pereat, ut eum inliciatis, &c.

PERASTŪTŬLUS, a, um. Adj. Apul. Met. 9. p. 219. Elmenh. Mulier callida & ad hujuſmodi flagitia peraſtutula.

PĔRĂTICUM, [περατικὸν] teſte Plin. lib. 12. cap. 9. Bdellii genus eſt, quod in Media defluit ex arbore, quam nonnulli Brochon, alii Malacram, aliqui etiam Maldacon appellant.

PERATTENTUS, a, um. Adj. [λίαν προσέχων] Valde attentus. Cic. 5. Verr. 10. Superiore omni oratione perattentos veſtros animos habuimus.

PERATTENTE, Adv. [λίαν προσεχόντως] Cic. pro Cœl. 25. Animadverti enim, Judices, audiri a vobis meum familiarem L. Herennium perattente.

PERAUDIENDUS, a, um. Partic. Plaut. Mil. 1. 1. 34. Auribus peraudienda ſunt. V. Gronov.

PERBACCHOR, [κωμάζω] āri. Perpotare & luſitare conviviis frequentandis. Budæus. Cic. 2. Philipp. 104. At quam multos dies in ea villa turpiſſime es perbacchatus? ab hora tertia bibebatur, ludebatur, vomebatur.

PERBACCHĀTUS, a, um. Partic. [κεκωμασμένος] Claud. de Bell Get. 242.
— paſſimque crematas
Perbacchata domos nullis incendia cauſis.

PERBEĀTUS, a, um. Adj. [πανόλβιος] Valde beatus. Cic. 1. de Orat. 1. Cogitanti mihi ſæpenumero, & memoria vetera repetenti, perbeati fuiſſe, Quinte frater, illi videri ſolent, &c.

PERBELLUS, a, um. Adj. [πολύκομψος] A quo

PERBELLE, Adv. [πολυκόμψως] Cic. 16. Fam. 18. Sed ſi me amas, quod quidem aut facis, aut perbelle ſimulas. V. BELLUS.

PERBĔNE, Adv. [πολυκαλῶς] Valde bene. Cic. de Clar. Orat. 108. Perbene loqui Latine putabatur.

PERBENĔVŎLUS, vel PERBENIVOLUS, a, um. Adj. Cic. 14. Fam. 4. Peſcennius eſt perbenevolus nobis. i. e. Valde benevolus.

PERBENIGNE, Adv. [πολυφιλοφρόνως] Valde benigne. Ter. Adelph. 4. 5. 69.
— dî me, pater,
Omnes oderint, ni magis te, quam oculos nunc amo meos.
M. Quid? quam illam? Æ. æque. M. perbenigne. Cic. 2. Q. frat. 1. Perbenigne mihi reſpondit.

PERBĬBO, bĭbi, bĭbĭtum, [ἀποπίνω] ĕre. Plaut. Stich. 2. 2. 16.
At ego perii, cui medullam laſſitudo perbibit. Cato R.R. cap. 130.
Perbibant bene. Hic fere aliud non ſignificat quam Bibere.
Lacrimas perbibere. Ovid. 6. Met. 307.
Totas perbibit flammas. Senec. Herc. OEth. 4.
Tralate. Sen. Epiſt. 36. Perbibere liberalia ſtudia. Idem de Ira 1. 6. Perbibiſti nequitiam. Idem. Epiſt. 71.

PERBIBESIA, æ. f. Vox ficta de Provincia ubi ſtrenue potetur. Plaut. Curc. 3. 74.
Rhodiam atque Lyciam, Perediam & Perbibeſiam. Subaudi, Subegit ſolus.

PERBĬTO, ĕre. Perire. Pacu. Peribœa, Nam me perbitere, illis opitularier quovis exitio cupio, dum proſim modo. Liv. Andron. Tereo, Ego puerum interea ancillæ ſubdam lætantem meæ, ne fame perbitet. Nonius 2. 654. Plaut. Pſeud. 3. 1. 12.

PERBLANDUS, a, um. Adj. [πολυάρεσκος] Valde blandus. Cic. 1. Q. frat. 2. Succeſſorem habes perblandum, cetera valde illius adventu tua requirentur.
Perblanda ac benigna oratio. Liv. 23. 10. pr.

PERBŎNUS, a, um. Adj. [πολυεσθλὸς] Valde bonum ſignificat. Cic. pro Flacco 71. Agros habent & natura perbonos, & diligentia, culturaque meliores.
Perbono loco res erat, quoad &c. Cic. 6. Att. 1. Quoad mecum rex fuit, perbono loco res erat: poſtea Pompeji procuratoribus ſexcentis premi cœptus eſt.

PERBRĔVIS, e. Adj. [πολυβραχὺς] Valde brevis. Cic. de Clar. Orat. 158. Quodque difficile eſt, idem & perornatus, & perbrevis.
Perbrevis ævi Carthago. Liv. 28. 25.
Tempus perbreve. Ovid. 4. Triſt. 10. 70.
Aliquando interponitur dictio inter Per & Brevis. Cic. pro Cluent. 2. Altera pars ea, quæ propria eſt judicii veſtri, & legitimæ veneficii quæſtionis, per mihi brevis, & non magnæ in dicendo contentionis fore videtur. V. PER ad fin.

PERBREVI, Adv. Cic. 6. Fam. 12. 9. Sed id erit perbrevi.

PERBREVĪTER, Adv. [πολυβραχέως] Valde breviter. Cic. 2. de Orat. 235. Ac ne diutius vos demorer, de omni iſto genere quid ſentiam perbreviter exponam.

PERCA, æ. f. [πέρκη] Piſcis. Plin. lib. 32. cap. 10. Carcinomata percarum capita ſalſarum. Idem 9. 16. Apic. 10. 1. Ovid. Halieut. 112.

PERCALĔFĂCIO, [ὑπερθερμαίνω] & PERCALEFIO. Unde

PERCALEFACTUS, a, um. Partic. Lucret. lib. 6. 177.
Mobilitate ſua ferveſcit, ut omnia motu
Percalefacta vides ardeſcere. conf. Vitruv. 8. 2. & 3. Val. Max. 9. 12. 4.

PERCĂLEO, ui, ēre: & PERCALESCO, ĕre. ex Per & Caleo, ſeu Caleſco, [ἐκθερμαίνομαι, ὑπερθερμαίνομαι] Valde caleo. Ovid. 1. Met. 417.
Cetera diverſis tellus animalia formis
Sponte ſua peperit, poſtquam vetus humor ab igne
Percaluit ſolis.
Vis venti percaluit. Lucret. lib. 6. 280.
Inde, ubi percaluit vis venti, vel gravis ignis. [Præterita ꝭ Percaleſco.

PERCALLEO, ui, [τύλοις πωροῦμαι] ēre. Induratum vel obduratum eſſe in re aliqua, ut jam callis contractis amplius nos non fatiget. Tracta metaphora ab iis, qui diuturnis laboribus aſſueti, callum jam contraxerunt. Cic. pro Milon. 77. Sed neſcio quo modo jam uſu obduruerat, & percalluerat civitatis incredibilis patientia. [Etiam hoc a Percalleſco puto.
Uſum rei alicujus percallere. Cic. 2. de Orat. 147. Si modo uſum rerum percallueris, nihil te effugiet. h. e. Perfecte callueris, intellexeris.

PERCANDĬDUS, a, um. Adj. [πολυαργὴς] Valde candidus. Celſ. lib. 5. cap. 19. de elephantino emplaſtro, Eſt autem ea percandida compoſitio.

PERCANTĀTRIX, īcis. f. [γοητεύτρια] Plaut. Mil. 3. 1. 98.
— da, quod dem Quinquatribus,
Percantatrici, collectrici, ariolæ, atque haruſpicæ. Rectius al. Præcantatrici, conjectrici.

Pᴇʀᴄᾱʀᴜꜱ, a, um. Adj. Juſtin. 12. 12. 11. Obſequiis regi percarus.
Pᴇʀᴄᴀᴜᴛᴜꜱ, a, um. Adj. [πολυευλαβὴς] Cic. 1. Q. frat. 1. Delectus in familiaritatibus & provincialium hominum & Græcorum percautus & diligens.
Pᴇʀᴄēᴅᴏ, ĕre. Idem quod Decedere. Cic. in Orat. 159. Conciſum, non conceſſum, & quod quidam perceſſum etiam volunt. Non. 92. 704. In edit. Mercer. eſt, Conciſum, non Concæſum, & quod quidam Percæſum. In edit. Tullii noviſſ. Ex quo quidam Pertiſum etiam volunt.
Pᴇʀᴄĕʟĕʙʀɪꜱ, e. Adj. Mela, 2. 3. Templum Junonis vetuſtate & religione percelebre.
Gloria percelebris. Plin. 10. 5.
Pᴇʀᴄᴇʟᴇʙʀᴏ, [ὑπερφημίζω] āre. Maxime divulgare. Cic. 7. Verr. 80. De qua muliere plurimi verſus, qui in iſtius cupiditatem facti ſunt, tota Sicilia percelebrantur. i. e. Vulgo canuntur, vel recitantur.
Audita & pervulgata & percelebrata ſermonibus res eſt. Cic. pro Cœl. 69.
Pᴇʀᴄĕʟᴇʀ, ĕris, ĕre. Adj. [πολυωκὺς] Admodum celer. Cic. pro Cœl. 58. Habuiſſe aiunt domi, vimque ejus eſſe expertam in ſervo quodam, ad rem ipſam parato: cujus perceleri interitu eſſe ab hoc comprobatum venenum.
Pᴇʀᴄᴇʟʟᴏ, cŭli, culſum, [καταβάλλω, ἀνατρέπω, πλήττω] ĕre. Evertere, percutere, inquit Nonius 2. 642. Varro Parmenone, Alius teneram abietem ſolus percellit. Ter. Eun. 2. 3. 87. Perii, quid ego egi miſer? quo trudis? perculeris jam tu me. Ubi Donat. Perculeris, Perverteris. Ter. And. 1. 1. 98. Perculſit illico animum. Ubi alii Percuſſit legunt, & rectius. Perculſi enim præteritum Latinum non eſt. [Sic & apud Hor. 1. Carm. 7. 10. erratum fuit, & forſan apud Ammian. 17. 1. V. in ᴇᴠᴇʟʟᴏ ad fin.
Percellere ad animum, Percutere ad corpus referunt Grammatici; ſed hoc perpetuum non eſſe docet Drakenb. ad Sil. 2. 213. & ad 17. 303.
Inter Percellere & Affligere intereſt, quod Percello idem fere valet quod Perverto, everto, proruo: Affligere autem eſt, Ita vehementer in terram dejicere, ac proruere, ut eo caſu, id quod dejicitur, contundatur, neque facile excitari queat. Ita fit ut gravius ſit Affligere, quam Percellere, ut licet ex hoc exemplo intelligere Cic. 3. Tuſc. 72. Exiſtimant enim diis immortalibus ſe facilius ſatisfacturos, ſi eorum plaga perculſi, afflictos ſe & ſtratos eſſe fateantur. Pro Occidere Virg. 5. Æn. 374.
Cuſpide perculit. Ovid. 2. Amor. 9. 7.
Ferro perculerat leænam. Stat. 1. Achill. 169.
Flectentem cornua ſtipite perculit. Ovid. 5. Met. 58.
Percellere & Evertere. Cic. pro Milon. 56. Adde caſus, adde incertos exitus pugnarum, Martemque communem: qui ſæpe ſpoliantem jam & exſultantem evertit & perculit ab abjecto.
Percellere & Labefactare aliquem. Cic. pro Domo 27. Deſinant, deſinant homines iiſdem machinis ſperare me reſtitutum poſſe labefactari, quibus antea ſtantem perculerunt.
Percelli & Recreari, contraria. Cic. ad Brut. 3. Timore quodam perculſa civitas tota ad te ſe cum conjugibus & liberis effundebat: recreata a. d. xɪɪ Cal. te huc venire, quam ſe ad te ire malebat.
Perculit eum illud. Cic. 3. de Legib. 24. Quid enim illum aliud perculit, niſi quod poteſtatem intercedendi Collegæ abrogavit?
Dolor perculit te. Cic. 2. Tuſc. 56. Si te forte dolor aliquis perculerit, exclamabis, ut mulier. Quidam legunt Pervellerit.
Pectus alicujus ſubito pavore percellere. Liv. 1. 56.
Peſte percelli. Columel. lib. 7. cap. 7.
Vi repentina, ac tempeſtate populari percelli. Cic. pro Sext. 140.
Vis Martis, non ira victoris, cives, quos amiſimus, perculit. Cic. pro Marcell. 17.
Vox hæc te non perculit? non perturbavit? Cic. 5. Verr. 132.
Vox perculit urbem. Valer. 2. Argon. 91.
Percellere, Differre. Lucilius, Ad novum hoc percellit annum. [Niſi error.
Pᴇʀᴄᴜʟꜱᴜꜱ, a, um. Partic. [καταπληγείς] ut, Virg. 1. Æn. 517.
Obſtupuit, ſimul ipſe, ſimul perculſus Achates.
Perculſus litteris. Cic. 9. Fam. 25. Repente perculſus eſt atrociſſimis litteris, in quibus ſcriptum erat, fundum, &c. Alias legitur Percuſſus.
Amore ingenti Muſarum perculſus. Virg. 2. Georg. 476.
Amore magno laudum perculſus. Virg. 9. Æn. 197.
Caſu perculſus iniquo. Virg. 6. Æn. 475. Al. Percuſſus. [Et forſan ita & in ſuperioribus locis legendum.
Suſpicione perculſus. Cic. pro Cluent. 106. Neque dubito, quin ii tales viri ſuſpicione aliqua perculſi repentina, de ſtatu ſuo declinarent.
Timore perculſi membra. Lucret. lib. 5. 1222.
Perculſus & Abjectus. Cic. 2. in Catil. 2. Jacet ille nunc proſtratus, Quirites, & ſe perculſum atque abjectum eſſe ſentit.
Perculſus animus, & abjectus, Cic. 3. Att. 2. i. e. Perturbatus & timore concuſſus.
Civitas perculſa timore. Cic. ad Brut. 3.
Græcia perculſa & afflicta jamdiu ſuis conſiliis. Cic. pro Flacc. 16.
Hac ille perculſus plaga, non ſuccubuit. Nep. 18. 5. 1. [Malim Percuſſus. conf. ᴘᴇʀᴄᴜᴛɪᴏ.
Virgo perculſa. Catul. Argon. 62. 364.
Volucres perculſæ corda. Helleniſmus eſt. Lucret. lib. 1. 13.
Vulgus perculſum terrore. Lucan. lib. 1. 481.
Excitare perculſa & proſtrata. Cic. pro Marcell. 23. Omnia ſunt excitanda tibi, C. Cæſar, uni, qui jacere ſentis, belli ipſius impetu (quod neceſſe fuit) perculſa atque proſtrata.
Pᴇʀᴄᴜʟꜱᴜꜱ, ûs. m. Tertull. de Anima, cap. 52.
Pᴇʀᴄᴇɴꜱᴇᴏ, ui, [καταριθμοῦμαι] ēre. Idem quod Recenſere: niſi quid perfectionis addat præpoſitio. Cic. in Partit. 127. Quo in genere percenſere poterit pleroſque inveniendi locos. Idem pro Lege Agrar. 2. 47. Italiam percenſuiſti, perge in Siciliam.
Percenſere beneficia numerando. Cic. Poſt red. in Senat. 1. Quod tam divinum atque incredibile genus orationis, quo quiſquam poſſit veſtra in nos univerſa promerita, non dicam complecti ornando, ſed percenſere numerando.
Percenſuitque curſim numerum legionum. Tacit. 4. Ann. 4.
Totum percenſuit orbem. Ovid. 2. Met. 335. i. e. Peragravit totum orbem.
Senium ævi percenſere. Stat. 1. Theb. 268.
Interdum idem ſignificat ac Perſtringere & cenſoria virgula caſtigare. ut, Orationem ſubtili ingenio & judicio percenſuiſſe ſibi viſus eſt. Gell. 7. 3. Apul. Apol. p. 310. Elmenh. Percenſentibus iis, qui iſtum novere. [Hic eſt Narrare, ut paulo ſupra in ead. pag. Quot ſacra noſſem percenſui.
Pᴇʀᴄᴇᴘᴛɪᴏ, V. ᴘᴇʀᴄɪᴘɪᴏ.

Pᴇʀᴄīᴅᴏ, ĕre. Tundere, percutere. Plaut. Caſ. 2. 6. 52. Percide os tu illi hodie. i. e. Batue, tunde. Sic enim reſtituit Turnebus, quum alias legeretur Præcide, quod aliud ſignificat, & turpitudini affine eſt, immo vero obſcæniſſimum. Idem Perſ. 2. 4. 12.
Non hercle, ſi os perciderim tibi metuam, morticine. V. ſeq. dict.
Percido, Occido. Flor. 3. 20. 10. Exercitum percecidit. Idem 4. 12. 7.
Pᴇʀᴄīꜱᴜꜱ, a, um. Partic. Martial. 4. 48.
Percidi gaudes; perciſus, Papile, ploras. Sen. de Provid. cap. 5.
Perciſos & profeſſos impudicitiam. Al. Præciſos. V. Lipſ. Apud Martial. 2. 72. Os tibi perciſum legendum eſt, non, ut obtinet, Præciſum. [Utrumque & obſcænum ſenſum recipit, & non obſcænum. conf. ᴘᴇʀᴄᴇᴅᴏ.
Pᴇʀᴄĭᴇᴏ, īvi, ĭtum, [ἐκκινέω, διακινέω] ēre. Valde cieo. Lucret. lib. 3. 185.
Ocius ergo animus, quam res ſe perciet ulla.
Percit, pro Perciet, ut etiam in ſimplici Cit pro Ciet, a Percio, Idem lib. 3. 304.
At natura boum placido magis aëre vivit:
Nec nimis irai fax unquam ſubdita percit. Idem lib. 4. 567. & 3. 28. Plaut. Aſin. 2. 4. 69. Ne iſtum impudicum percies.
Pᴇʀᴄĭᴛᴜꜱ, a, um. Partic. [ἔκφορος] Percuſſus, inquit Nonius 2. 690. Nimis incitatus, qui ira ac furore accenſus eſt. Ter. Hec 3. 3. 17.
Poſtquam aſpexi, o facinus indignum, inquam, & corripui illico
Me inde lacrimans, incredibili re atque atroci percitus. Cic. pro Milon. 64. Sive enim illud animo irato, ac percito feciſſet, ut incenſus odio, trucidaret inimicum, &c.
Dolore percitam inſtigat furor. Senec. Hippol. 12.
Ira percitus. Apud Gellium autem lib. 2. ſine adjectione. H. St.
Magno furore percitus. Senec. Herc. fur. 1.
Motu æterno percita ſemina. Lucret. lib. 2. 1054.
Primordia percita plagis. Lucret. lib. 1. 1024. Liv. 21. 53. Ingenium percitum ac ferox.
Pᴇʀᴄɪᴛᴏ, āre. frequent. Pacuv. apud Feſt. in Reciproco; Rapide reciproco, percito. Locus contaminatus eſt. V. Scalig.
Pᴇʀᴄɪᴛᾱᴛᴜꜱ, a, um. Partic. Accius apud Non. 7. 2. Matronæ percitatæ tumultu.
Pᴇʀᴄɪɴɢᴏ, inxi, inctum, [περιζωννύω] ĕre. Omnino cingere. Columell. lib. 10. 347.
Sæpe ſuas ſedes percinxit vitibus albis. Manil. 3. 325.
Pᴇʀᴄĭᴘɪᴏ, cēpi, ceptum, [καταλαμβάνω] ĕre. ex Per & Capio compoſitum; Perfecte capere. Variis nominibus jungitur.
Fructus ferere, percipere, & condere. Cic. de Senect. 24.
Fructum ex arbore percipere. Plin. lib. 15. cap. 1.
Fructum percepimus anni. Propert. lib. 4. 2. 11.
Fructum victoriæ percipere. Cic. 7. Verr. 76. At etiam qui triumphant, eoque diutius vivos hoſtium duces ſervant, ut his per triumphum ductis, pulcherrimum ſpectaculum, fructumque victoriæ Pop. Romanus percipere poſſit.
Gaudia ſecura percepit. Ovid. 7. Met. 455.
Jucunditatem vel lætitiam percipere. Cic. 1. de Fin. 37.
Præmium percipere. Cæſ. 2. Bell. Civil. 32.
Victoriam animo. Cæſ. 3. Bell. Civil. 87. Ac jam animo victoriam percipiebant, quod re tanta, & a tam perito imperatore nihil fruſtra confirmari videbatur. Fortaſſe legendum Præcipiebant, pro Ante capiebant.
Voluptatem percipere ex re aliqua. Cic. 1. de Finib. 63. Nec majorem voluptatem ex infinito tempore ætatis percipi poſſe.
Dolores percipere, Sentire. Cic. 14. Fam. 1. Acerbiſſimos dolores, miſeriaſque percepit.
Luctus percipere. Cic. 14. Fam. 1.
Fames percipit vantris medullam. Plaut Stich. 2. 2. 17.
Oculos percipere; pro Occupare, ſeu Afficere, ſeu Perfundere. Lucret. lib. 4. 733.
Quippe etenim multo magis hæc ſunt tenuia textu,
Quam quæ percipiunt oculos, viſumque laceſſunt. Sic lib. 5. 603.
Aera percipiat calidis fervoribus ardor. Lambinus.
Odium ejus rei me percipit. Ter. Eun. 5. 6. pr.
Neque agri, neque urbis odium me unquam percipit.
Odium vitæ percipit humanos. Lucret. lib. 3. 80.
Diligenter quæ dicuntur percipere, & ea penitus animis noſtris mandare. i. e. Comprehendere. Cic. 1. in Catili 27.
Facile aliquid percipere. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Animo percipere aliquid & memoria cuſtodire. Cic. 1. de Orat. 127.
Memoria percipere. h. e. Memoria complecti. Cic. 4. Acad. 22. Unde memoria, ſi nihil percipimus (ſic enim quærebas) quod meminiſſe viſa, niſi comprehenſa non poſſumus?
Oculis aliquid percipere. Cic. 6. Verr. 56.
Senſibus percipere. Cic. 1. de Fin. 37. Non hanc ſolam ſequimur, quæ ſuavitate aliqua naturam ipſam movet, & cum jucunditate quadam percipitur ſenſibus.
Percipere opinione. Cæſ. 7. Bell. Gall. 9. At Cæſar biduum in his locis moratus, quod hæc de Vercingetorige uſu ventura opinione perceperat, per cauſam ſupplementi, equitatuſque cogendi, ab exercitu diſcedit. Caſtigatiores libri habent Præceperat.
Artem percipere. Cic. 7. Fam. 20. Sin tibi quædam videbuntur obſcuriora, cogitare debebis, nullam artem litteris ſine interprete, & ſine aliqua exercitatione percipi poſſe.
Diligenter percipere diſciplinam. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Diſciplinas ſingulas percipere ſi magnum eſt, quanto majus omnes? Cic. 1. de Nat. Deor. 11.
Doctrinam percipere. Cic. 4. Acad. 1. Tum omnis liberalis & digna homine nobili ab eo percepta doctrina.
Nomina omnium civium percipere, pro Mente complecti. Cic. de Senect. 22. Themiſtocles omnium civium nomina perceperat.
Præcepta artis. Cic. 1. Off. 60. Nec medici, nec imperatores, nec oratores, quamvis artis præcepta perceperint, quicquam magna laude dignum ſine uſu & exercitatione conſequi poſſunt.
Uſum alicujus rei. Cæſ. 3. Bell. Civil. 84.
Excuſationem percipere, Accipere, Agnoſcere. Paulus in l. Si quis tutor ibi, excuſatione percepta. D. De ritu nuptiarum.
Percipere, Intelligere, cognoſcere. Cic. de Amicit. 23. Id ſi minus intelligitur, quanta vis amicitiæ, concordiæque ſit, ex diſſenſionibus, atque ex diſcordiis percipi poteſt.
Percipere & comprehendere aliquid. Cic. 4. Acad. 34. Conantur oſtendere

dere esse aliquid perspicui, verum illud quidem impressum in animo atque mente, neque tamen id percipi ac comprehendi posse.
Percipe quid dubitem. Virg. 9. Æn. 190.
Omnia percepi, atque animo mecum ante peregi. Virg. 6. Æn. 105.
Causam percipe. Ovid. 4. Fast. 938.
Animi percipiunt cito dicta. Hor. de Arte Poet. 336.
Paucis percipe rerum exordia. Lucret. lib. 4. 114.
Verba mea percipe. Ovid. 5. Fast. 716.
Celeritas percipiendi. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Fructus percipiendus auribus. Ovid. 4. Trist. 2. 68.
Philosophia oratori necessario percipienda. Cic. 1. de Orat. 219.
Voluptas percipienda oculis. Ovid. 4. de Pont. 9. 38.

Perceptus, a, um. Partic. [κατειλημμένος] ut,
Voluptas percepta brevis. Ovid. 1. de Pont. 2. 53.
Philosophorum percepta habere præcepta. Nep. 25. 17. 3.

Perceptum, i. n. Cic. de Fato 11. A perceptis artis proficiscitur. Percepta appello, quæ dicuntur Græce θεωρήματα. Gell. 14. 1. Pro percepto liquere.

Perceptio, ōnis. f. [κατάληψις] Cic. 2. Off. 12. Neque agricultura, neque frugum, fructuumque reliquorum perceptio & conservatio, sine hominum opera ulla esse potuisset.
Perceptio fructuum, non tantum dicitur si omnino fructus sunt collecti: sed etiam cœpti ita percipi, ut terra continere se fructus desierint. l. 78. de rei vendic. in P.
Cognitio & Perceptio. Cic. 1. Acad. 44. Neque hoc quicquam esset turpius, quam cognitioni & perceptioni assertionem approbationemque præcurrere.
Perceptio animi. Cic. 4. Acad. 22. Ars vero quæ potest esse, nisi quæ non ex una, aut ex duabus, sed ex multis animi perceptionibus constat?

Perceptor, ōris m. Augustin. Solil. 1. 1.

Perceptĭbĭlis, e. Adj. Saresb. 2. 18.

Percitus, V. percieo.

Percīvīlis, e. Adj. Suet. Tiber. cap. 28. extr. Exstat & sermo ejus in senatu percivilis.

Perclāmo, [καταβοάω] āre. Vehementer clamare. Plaut. Truc. 1. 1. 8.
Quot illic blanditiæ, quot illic iracundiæ
Sunt, quot sunt perclamanda? al. Pericla amanda.

Percnos, [περκνὸς] Aquilæ genus, teste Plin. lib. 10. cap. 3. a nigro colore ab Homero sic vocatum. Nam περκνὸς, Niger. Alii vocant Morphnon: aliqui etiam Plancum & Anatariam: inter Aquilarum genera secundam magnitudinem & vim obtinet: vivitque ut plurimum circa lacus.

Percnopteros, i. m. [περκνόπτερος] Aquila apud Plin. ibid. a nigro coloro alarum sic dicta.

Percoarcto, [κατασφιγγέω] āre. Vehementer constringo. Columel. lib. 2. cap. 19. de fœno loquens: Tunc demum (inquit) convertemus, & utrimque siccatum percoarctabĭmus in strigam, atque ita manipulos vinciemus. Al. non habent Per.

Percognosco, ōvi, ĭtum, [πάνυ γινώσκω] ĕre. Perfecte cognoscere. Plin. lib. 4. cap. 14. Nam Germania multis postea annis nec tota percognita est. Idem lib. 37. cap. 3. Percognitum nuper. Plaut. Truc. 1. 2. 50.

Percŏlo, ui, ultum, [θεραπεύω] ĕre. Perfecte colere, id est amare & venerari. Plaut. Trin. 2. 2. 4. Feceris par ceteris tuis factis, patrem tuum si percoles.
Honore aliquem percolore. Tacit. 2. Hist. 82.
Percolere, Culturam absolvere, perficere, polire, supremam manum addere, complere. Plin. 5. Epist. 6. sub fin. Præterea indulsi amori meo: amo enim quæ maxima ex parte inchoavi, aut inchoata percolui.

Percŏlens, entis. Apul. Met. 8 Imaginem divinis percolens honoribus.

Percultor, ōris. m. Aur. Vict. in Augusto, Doctorum, qui abunde erant, necessariorumque percultor.

Percultus, a, um. Partic. [κεκαλλωπισμένος] Valde cultus, Ornatus, politus. Plaut. Pœn. 1. 2. 23.
—nam quæ lavata est, nisi
Perculta est, meo quidem animo quasi illauta est.

Percōlo, āvi, ātum, [διηθέω] āre. Totum colare. Columel. lib. 7. cap. 8. Nam maxime refert primo quoque tempore serum percolari, & a concreta materia separari. De caseo loquitur. Plin. lib. 27. cap. 7. Columel. 12. 17. extr. In junceis fiscellis, vel sparteis saccis percolant.
Humor percolatur per terras. Lucret. lib. 2. 474.
Virus percolatur. Lucret. lib. 5. 270.
Senec. in præf. lib. 1. Nat. Quæst. eleganter dicit eos qui ventri vivunt, Cibos & potiones percolare, quia ingerunt in ventrem quod mox velut colatum defluit.

Percolatus, a, um. Partic. Plin. 31. 6. In terra marina aqua, argilla percolata, dulcescit.

Percolatio, ōnis. f. Vitruv. 8. 7. Uti percolationibus aquæ mutari possint.

Percōmis, e. Adj. [πάνυ εὐτράπελος] Cic. de Clar. Orat. 212. Qui peritissimus juris, idemque percomis est habitus.

Percommŏdus, a, um. Adj. [πάνυ ἐπιτήδειος] Valde commodus. Liv. 22. 43. extr. Idem castris percommodum fuit.

Percommŏde, Adv. [λίαν ἐπιτηδείως] Admodum commode. Liv. 30. 29. Percunctatusque, satin' percommode omnia explorassent, datis qui prosequerentur, retro ad Annibalem dimisit. Al. Per commodum.
Accidere percommode. Cic. pro Cæcin. 77. Hoc loco percommode accidit, quod non adest is, qui paulo ante affuit.
Facis percommode. Cic. 2. de Orat. Et quod mihi nihil, aut quod non multum relinquis, percommode facis, estque mihi gratum.
Factum percommode quod. Cic. 4. Tusc. 64. Itaque sive casu accidit, sive consilio, percommode factum est, quod eis de rebus, quæ maxime metuuntur, de morte & de dolore, primo & proximo die disputatum est.

Percondĭtus, a, um. Adj. ex Partic. [ἀπόκρυπτος] ex Per & Condo, ĕre, compositum; significat Reconditum & abstrusum. Cic. 1. de Orat. 15. Exponam vobis non quandam, aut perconditam, aut valde difficilem, aut magnificam, aut gravem rationem consuetudinis meæ. Alia exemplaria habent, Perreconditam.

Percontor, [πεύθομαι, ἀναπυνθάνομαι] āri. Diligenter inquirere; dicitur autem Percontari, auctore Donato, a Conto, quo nautæ utuntur ad loca inquirenda, navibus opportuna. Ter. Hec. 5. 3. 12.
Tua quod nihil refert, percontari desinas. Idem Eun. 2. 3. 3.
Ubi vestigem? quem perconter?
Scribitur, & quidem frequentius in optimis codd. MSS. Percunctor. V. cunctor & percunctor. Donatus in Hecyr. 1. 2. 2. utramque scriptionem admittit. Sed quum significatio nihil distet, necesse est alterutram esse meliorem.

Percontŭmax, ācis. Adj. [ὑπεραυθάδης] Valde contumax. Ter. Hec. 3. 5. 54.
Percontumax redisti huc nobis, Pamphile.

Percope, V. percote.

Percōpiōsus, a, um. Adj. [πάνυ εὔπορος] Plin. 9. Epist. 31. Quæ de me scripsisti: in quibus quidem percopiosus fuisti.

Percŏquo, xi, ctum, [διαπέπτω] ĕre. Perfecte coquere. Plin. lib. 23. cap. 7. Bubulas carnes, additi caules magno ligni compendio percoquunt.
Ardor terram percoxerat igni. Lucret. lib. 5. 1253.
Mora percoquit uvas. Ovid. Rem. Amor. 83.
Humorem percoquere. Lucret. lib. 6. 858.
Terra dicitur percoquere messem, dum ad maturitatem fovet. Plin. 5. Epist. 6. Colles optimam messem, serius tantum, sed non minus percoquunt.
Sol percoquit fructus. Senec. de Benefic. 7. 31.

Percoctus, a, um. Partic. [κάθεφθος] ut, Color percoctus. Lucret. lib. 6. 722.
Percoctus, Perfecte maturus. Plin. lib. 15. cap. 16. Succus maturescentibus lactis, percoctis mellis. De ficis. Idem 22. 25.

Percōsius, [Περκώσιος] Trojanorum amicus, omnium longe doctissimus scientia divinandi futura, Cujus filii fuerunt Adrastus & Amphius, quos neque admiranda patris doctrina, neque paterna sollicitudo a morte subtrahere potuit, quum eos retinere conaretur, ne ad Trojanum bellum, ubi morituri erant, proficiscerentur. Hom. in Bœot v. 830.

Percōte, es. f. quæ & Percope dicta olim fuit, [Περκώτη] Urbs est Troadis, ut ait Stephanus. Val. Flacc. 2. 626.
Jam juga Percotes Pariumque infame, &c. Hinc

Percōsius, [Περκώσιος] Qui urbem illam inhabitat. Valer. 3. Argon. 10.
Muneribus primas conjunx Percosia vestes
Imposuit.

Percrebresco, vel potius Percrebesco, crēbui, [θρυλλοῦμαι] ĕre. Crebrum fieri, divulgari. Plin. in Paneg. cap. 31. Percrebuerat antiquitus, urbem nostram, nisi opibus Ægypti ali sustentarique non posse. Cic. 11. Att. 10. Ipsi enim illi putavi perniciosum fore, si ejus hoc tantum scelus percrebuisset.
Percrebuit omnium sermone. Cic. 2. Verr. 21. Inveteravit enim jam opinio perniciosa Reip. vobisque periculosa, quæ non modo Romæ, sed & apud exteras nationes omnium sermone percrebuit.
Percrebuit fama. Cic. 10. Fam. 10. Tamen ipsa fama, quæ de tua voluntate percrebuit, magnam es laudem consequutus.
Cum illius **nefarii** gladiatoris voces percrebuissent. Cic. pro Muren. 50.

Percrĕpo, ui, ĭtum, [ὑπερηχέω] āre. Valde, vel Undique crepare. Cic. 7. Verr. 31. Lucum illum litoris percrepare totum mulierum vocibus, cantuque symphoniæ.

Percresco, ēvi, ētum, ĕre. Quintil. lib. 7. cap. 1. Nam vis quæstionum percrescere debet, & ad potentissima ab infirmissimis pervenire. Legunt quidam Semper crescere.

Percrŭcio, [ἀνιάω] āre. Valde cruciare. Plaut. Bacch. 5. 1. 13.
Hoc hoc est quod peracescit, hoc demum est quod percrucior.

Percrūdus, a, um. Adj. [ὑπερωμὸς] Valde crudum significat & immaturum. Columel. lib. 12. cap 10. Pruna purpurea quum immatura, non tamen percruda legeris, diligenter inspicito, ut sint integra, sine vitio aut vermiculo.

Percūdo, ūdi, ūsum, [κατασφυρηλατέω] ĕre. Idem quod simplex Cudo significat: nisi forte aliquid addat præpositio, ut Totum cudere significet. Columel. lib. 8. cap. 5. Die undecimo animadvertat an pulli rostellis ova percuderint, & auscultetur si pipiant.

Perculsus, V. percello.

Percunctor, [πεύθομαι, ἐρωτάω] āri. Diligenter inquirere. Percunctari, inquit Donatus in Hecyr. 1. 2. 2. ab eo quod a [Immo *de*] cunctis inquiratur, dicitur. Plaut. Epid. 1. 1. 38. Desiste percunctari. V. in percontor.
Percunctari & Interrogare. Cic. 2. de Fin. 2. Is percunctando atque interrogando elicere solebat eorum opiniones, quibuscum disserebat, ut ad ea quæ hi respondissent, si quid videretur, diceret. De Socrate.
Inter Percunctari & Interrogare hoc interesse vult Quintil. lib. 9. cap. 2. ut illud Noscendi, hoc Arguendi causa quærere significet. Quid tam commune quam interrogare vel percunctari? nam utroque utimur indifferenter, quum alterum noscendi, alterum arguendi gratia videatur adhiberi. Quod falsitatis arguit Popma de Differ. Verb. V. Burm. in Quintil. p. 770.
Percunctari & Quærere. Cic. 1. de Orat. 97. Quo in genere tu, Antoni, (vere loquar) nunquam mihi, percunctanti aut quærenti aliquid, defuisti.
Otiose percunctari. V. otium.
Ultro aliquem percunctari. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Doctos percunctari. Hor. 1. Epist. 18. 96.
Singulos. Cic. 7. Fam.
Ab aliquo. Cic. 4. Acad. 2. Itaque quum totum iter & navigationem consumpsisset, partim in percunctando a peritis, partim in rebus gestis legendis, &c.
Percunctari de. Cic. in Somn. Scip. 1. Deinde ego illum de suo regno, ille me de nostra Repub. percunctatus est.
De nominibus alicujus. Cic. 6. Att. 7.
Aliquid ex aliquo. Plaut. Bacch. 2. 2. 12. Istuc volebam ego ex te percunctarier.
Disciplinam aliquam ex aliquo. Cic. 2. de Divin. 76.
Ex aliquo percunctari, quanti aliquid vendat. Cic. de Clar. Orat. 172.
Aliquid insidiis hostilibus percunctari. Plaut. Pseud. 4. 4. 10.
Percunctor quanti olus ac far. Hor. 1. Serm. 6. 112.
Percunctor, cum duplici accusativo. Liv. 39. 12. Eam quoque esse quæ percunctari vellet. Plaut. Aul. 2. 2. 33.
Quæso quod te percunctabor, ne id te pigeat proloqui.

Aurem ſuam percunctari. Gell. lib. 13. cap. 19. Tum is qui quæſierat, Quonam modo vis, inquit, aurem meam interrogem? Et Probum ait reſpondiſſe, Quo ſuam Virgilius percunctatus eſt.
Percunctari, Exſpectare. Ter. Phorm. 2. 4. 12.
Percunctatum ibo ad portum, quoad ſe recipiat.

PERCUNCTO, vel PERCONTO, āre. Apul. Met. 11. Quod ſedulo percunctaveram. conf. Priſcian. 8. p. 799. & Non. 7. 52.

PERCUNCTOR, āri. Paſſ. Apul. p. 362. Elmenh. pr.

PERCUNCTANS, vel PERCONTANS, antis. Partic. Apul. Flor. p. 362. Elmenh.

PERCUNCTĀTUS, a, um. Partic. Cæl. Aurel. Acut. 1. 5. 46.

PERCUNCTATIO, vel PERCONTATIO, ōnis. f. [ἐξέτασις] Interrogatio, inquiſitio. Cic. de Univerſ. 2. At primum quidem tempus ſalutationibus, reliquum percunctatione conſumpſimus.
Ex captivis percunctatio facta. Liv. 27. 43.
Percunctatio, pro Interrogatione dicta videtur ex nautico uſu, quia conto pertentant, cognoſcuntque navigantes aquæ altitudinem. Percunctatio hinc dicta eſt, quod is qui curioſe quid interrogat, per cuncta viſit. Feſtus. conf. in ipſo verbo dicta.
Rogatio atque huic finitima quaſi percunctatio expoſitioque ſententiæ ſuæ. Cic. 3. de Orat. 201.
Ducere ſermonem e percunctatione alicujus. Cic. de Clar. Orat. 218. Omniſque ille ſermo ductus e percunctatione filii, quid in Senatu eſſet actum.
Altius repetita percunctatio. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Quærere percunctatione aliquid. Cic. pro Cluent. 184. Poſt aliquid adjungere dictum de veneno, quod non percunctatione quæſitum, ſed dolore expreſſum videretur.
Nihil de eo percunctationibus reperiebamus. Cæſ. Bell. Gall. 5. 13.
Percunctationi alicujus reſpondere. Tacit. Dial. de Orat. cap. 1.

PERCUNCTATOR, vel PERCONTATOR, ōris. m. [πεύστης] Hor. 1. Epiſt. 18. 69.
Percunctatorem fugito: nam garrulus idem eſt.

PERCUNCTĀTĪVUS, a, um. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 4. 8. 114.

PERCŬPIO, īvi, ītum, [ἐπιθυμέω] ĕre. Valde cupere. Ter. Eun. 5. 2. 57.
— viſne interea, dum is venit,
Domi opperiamur, potius quam hic ante oſtium?
C. Immo percupio.

PERCŬPĬDUS, a, um. Adj. [ὑπερσπουδάζων] Cic. 1. Fam. 7. Cognovi Hortenſium percupidum tui, ſtudioſum Lucullum.

PERCUPĬDE, Feſtus in Blaterare; Percupide loqui.

PERCŪRIŌSUS, a, um. Adj. [πολυπράγμων] Cic. pro Cluent. 85. Nicoſtratus quidam, fidelis Oppianici ſervulus, percurioſus, & minime mendax, multa dicitur renuntiare domino ſolitus eſſe.

PERCŪRO, [ἐξακέομαι] āre. Perfecte curare. Plin. lib. 24. cap. 15. Strumas impoſita ad ſuppurationem perducunt, deinde axungia adjecta percurant. Sen. Quæſt. Nat. 3. 1. conf. CURO.

PERCURĀTUS, a, um. Partic. Liv. 21. 57. Vix dum ſatis percurato vulnere. [Satis abundat.] conf. Curt. 4. 6. 21. & 7. 6. 23.

PERCURRO, curri & cŭcurri, curſum, [διατρέχω, ἐποίχομαι, διέξειμι] ĕre. Valde currere, vel currendo perſeverare. Ter. And. 2. 2. 18.
Continuo ad te properans percurro ad forum, ut dicam tibi hæc. Ubi Donatus, Vide quantum dixerit, Properans & Percurro, ut continuationem curſus oſtenderet! Cœlius ad Cic. 10. Att. 9. Niſi ita faceret, ego prius quam ad urbem accederem, ubicunque tu eſſes, ad te percurriſſem. Eadem Epiſtola eſt etiam inter Epp. ad familiares lib. 8. Epiſt. 16.
Percurrere aliquo. Liv. 26. 15. Inde citato equo Cales percurrit.
Agrum Picenum percurrit omnem. Cæſ. 1. Bell. Civil. cap. 15.
Curſu percurrere aliquid. Lucret. lib. 1. 1002.
Telas percurrere pectine. Virg. 1. Georg. 294. Idem 7. Æn. 14.
Magiſtratus percurrere. Plin. 1. Epiſt. 14. ad Mauricum, Quæſturam, Tribunatum, Præturam honeſtiſſime percurrit. h. e. Cum ſummo ſuo honore adminiſtravit: perfunctus eſt illis magiſtratibus deinceps.
Oratio percurrit, & Percurrere oratione. Cic. pro Cluent. 129. Hæc pluribus verbis dicerem, quæ nunc paucis percurrit oratio mea. Et 2. de Divin. 96. Quas quidem percurrere oratione facile eſt.
Percurrere breviter de, Curſim pertractare. Cic. 1. de Orat. 205. Sed pauca etiam requirimus, in primiſque ea, quæ valde breviter a te, Craſſe, de ipſa arte percurſa ſunt.
Percurrere & Præterire aliquid. Cic. 3. de Orat. 49. Faciles enim inquit, Antoni, partes eæ fuerunt duæ, quas modo percucurri, vel potius pæne præterii, Latine loquendi, planeque dicendi.
Apud doctos & ſemidoctos properans hæc percurro. Cic. 2. de Orat. 177.
Omnia percurrere nomina. Virg. 6. Æn. 627.
Locos omnes oratoris. Cic. in Orat. 47.
Animo celiter aliquid percurrere. Auctor ad Herenn. lib. 3. 22. extr.
Animo rotundum percurriſſe polum. Hor. 1. Carm. 28. 6.
Murmura percurrunt cælum. Lucret. lib. 5. 1220.
Percurrere menſas dicitur menta. Plin. 19. cap. 8. Grato menta menſas odore percurrit in ruſticis dapibus. h. e. Circumfertur, per menſas currit, frequens apponitur.
Luna percurrens feneſtras. Propert. lib. 1. 3. 31.
Ventus percurrens campos rapido turbine. Lucret. lib. 1. 274.
Paſſive. Cic. 1. de Orat. 205. V. Percurrere breviter de.
Percurrĭtur, Imperſ. Cic. 2. de Orat. 328. Et multo apertius ad intelligendum eſt, ſi ſic conſiſtitur aliquando, ac non iſta brevitate percurritur.

PERCURSUS, a, um. Partic. [διεξιθείς] Cic. 2. de Orat. 140. Ut omnes eas, diligentes, & memores, & ſobrii oratores, percurſas animo, & prope decantatas, habere debeant. i. e. Sic habere notas, ut animus & perluſtrare omnes & decantare poſſit.

PERCURSIO, ōnis. f. [διαδρομή] Cic. 4. Tuſc. 31. Velocitas autem corporis, celeritas appellatur: quæ eadem ingenii etiam laus habetur, propter animi multarum rerum brevi tempore percurſionem.

PERCURSOR, ōris. m. Lactant. 6. 7. 3. al. Præcurſor.

PERCURSO, āre. frequent. Liv. 23. 42. Jam ne manipulatim quidem, ſed latronum modo, percurſant totis finibus noſtris negligentius, quam ſi in Romano vagarentur agro.

PERCURSĀTIO, ōnis. f. [διαδρομή] Cic. 2. Philipp. 62. O præclaram illam percurſationem tuam menſe Aprili atque Majo!

PERCŬTIO, ſſi, ſſum, [πλήττω, κόπτω, βολέω, ὠθέω, πατάσσω, ἀλοιάω] ĕre. ex Per & Quatio componitur, Q in C mutata, & abjecta A; ſignificat Ferio.
Gladio percutere. Cæſ. 8. Bell. Gall. 23.
Lapide percutere aliquem. Cic. 2. de Orat. 197.
Lapidibus appetere & percutere aliquem. Cic. pro Domo, 13. Qui ſunt homines a Q. Metello fratre tuo Conſule in Senatu palam nominati, a quibus ille ſe lapidibus appetitum & percuſſum eſſe dicit?
Manu aliquem. Cic. pro Roſc. Amer. 97. Macrob. Saturn. 1. 6.
Pectus percuſſi manu. Virg. 12. Æn. 155.
Securi filium, Decollare. Cic. 1. de Fin. 23.
Fulmine percuti, Fulminari. Cic. 3. de Nat. Deor. 84.
Sidere percuti, Siderari. Martial. lib. 11. 86.
Sidere percuſſa eſt ſubito tibi, Zoile, lingua. h. e. Uſum linguæ amiſiſti paralyſi. Idem lib. 7. 91.
— ſubito fias ut ſidere mutus.
Percutere feram, Occidere. Cic 7. Verr. 1. Quæſiviſſe Domitium, qui tantam beſtiam percuſſiſſet: illum reſpondiſſe Venabulo.
Calamitate aliqua percuti, Affligi. Cic. pro Muren. 49.
Vulnere fortunæ graviſſimo percuti. Cic. 1. Acad. 11.
Fores. Plin. lib. 7. cap. 30.
Puppis percutitur rapido Noto. Ovid. 3. Faſt. 488.
Animum percutere dicitur res aliqua. Cic. 4. Att. 8. Audivi ex Gavio hoc Firmano, Romæ eſſe hominem, & fuiſſe aſſiduum: percuſſit animum. Dices, Tantulane de cauſa?
Cor meum ſpes laudis percuſſit acri thyrſo. Lucret. lib. 1. 921.
Cogitatione inani aliquem percutere. Cic. pro Milon. 79. Quonam modo ille vos vivus afficeret, qui mortuus inani cogitatione percuſſit?
Litteris atrociſſimis percuti. Cic. 9. Fam. 25. Is quum ad me Laodiceam veniſſet, mecumque ego eum eſſe vellem, repente percuſſus eſt atrociſſimis litteris: in quibus ſcriptum erat, &c.
Probabilitate animum alicujus. Cic. 5. Tuſc. 33. Quodcunque noſtros animos probabilitate percuſſit, id dicimus.
Percutere aliquem palpo, Verbis adulari, & verbis ſuadere. Plaut. Amph. 1. 3. 28.
Animum percutere ſuſpicione religionis. Sen. Epiſt. 41.
Fœdus percutere, pro Ferire fœdus, vel facere. Auctor de Viris illuſtr. cap. 2. Hirt Bell. Alex. 44. Cum Barbaris fœdera percuſſiſſe. V. FŒDUS.
Foſſam percutere, pro Fodere. Plin. lib. 10. Epiſt. 50 extr. de lacu Nicomedenſium, Ego per eadem loca invenio foſſam a rege percuſſam: ſed incertum, utrum ad colligendum humorem circumjacentium agrorum, an ad committendum flumini lacum. conf. Frontin. Strat. 3. 17. 5.
Percuſti, præteritum pro Percuſſiſti. Hor. 1. Serm. 3. 273.
Gaudes, ſi cameram percuſti forte, &c.

PERCUTIENDUS. a, um. Partic. [πληκτέος] ut, Terga percutienda dare. Ovid. 2. Faſt. 445.

PERCUSSUS, a, um. aliud Partic. [πεπληγμένος] ut,
Dolore extremo percuſſa. Valer. 7. Argon. 475.
Forma aliqua percuſſus, Signatus, formatus: proprie de nummis dicitur. Seneca Epiſt. 34. Omnia facta dictaque inter ſe congruant: reſpondeant ſibi, ac una forma percuſſa ſint.
Ictu fulminis percuſſa. Ovid. ad Liv. 11.
Virga percuſſus. Virg. 7. Æn. 190.
Vulnere percuſſus. Propert. lib. 1. 1. 13.
Genu percuſſo claudicat Ovid. 3. Faſt. 758.
Litora percuſſa fluctu. Virg. 5. Ecl. 83.
Lyra percuſſa. Ovid. 3. Amor. 12. 40.
Turres percuſſæ de cælo. i. e. Fulminatæ. Cic. 3. in Catil. 19.
Victima collum percuſſa ſecuri. Ovid. 4. Triſt. 2. 5.

PERCUSSA, æ. f. Cæl. Aurel. Acut. præf. 18. Cum fiunt plagæ ſive percuſſæ, atque adfricationes. V. Barth. Adverſ. 41. 18. [In nuper editis eſt Percuſſa, n. pl. & in marg. ex conjectura, Percuſſus, qua voce ſæpius utitur. Ego Percuſſuræ ſcripſiſſe puto.

PERCUSSIO, ōnis. f. [βολή, πάταγος] Cic. 3. Tuſc. 62. Ex hac opinione ſunt illa varia & deteſtabilia genera lugendi, pædores, muliebres lacerationes genarum, pectoris, feminum, capitis percuſſiones.
Digitorum percuſſio. Cic. 3. Off. 67.
Percuſſio, pro Ictu, de dimenſione temporum in pedibus aut muſica. Quintil. lib. 9. cap. 4. Deinceps longiores fiunt percuſſiones. Cic. 3. de Orat. 180. Sed ſunt inſignes percuſſiones eorum numerorum, & minuti pedes.
Modi percuſſionum non ſunt in oratione ſoluta tanquam tibicini. Cic. in Orat. 198. Hos percuſſionum modos Boethius in ſua Muſica vocat Conſonantias, docetque conſiſtere aut in duplici, aut in triplici, aut in quadrupla, aut in ſeſquialtera, aut in ſeſquitertia proportione. Quare quinque tantum generaliter fiunt percuſſionum modi, diateſſaron, diapente, diapaſon, diapente & diapaſon, diſdiapaſon. Conſonantiam definit idem Boethius, Diſſimilium inter ſe vocum redactam in unum concordiam.

PERCUSSUS, ûs. m. [πλῆξις] pro Percuſſione. Plin. lib. 7. cap. 51. Venarum inæquabili aut formicante percuſſu. Vitruv. 9. 9.

PERCUSSOR, ōris. m. [πλήκτης] Qui percutit, & ſæpius Qui occidit, & ad id faciendum conducitur. Cic. pro Roſc. Amer. 93. Ea multitudo quæ erat? opinor, aut eorum qui in bonis erant occupati, aut eorum qui ab his conducebantur ut aliquem occiderent. Si eos putas, qui alienum appetebant: tu es in eo numero, qui noſtra pecunia dives es: ſin eos, quos, qui leviore nomine appellant, percuſſores vocant: quære in cujus fide ſint & clientela.
Deprehenſus cum ſica percuſſor Cæſaris. Cic. 2. Philipp. 74. Suet. Neron. cap. 48.

PERCUSSĬBĬLIS, e. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 4. 8. & 1. 4. conf. Reineſ. Var. Lect. p. 650.

PERCUSSIONĀLIS, e. Adj. Caſſiodor. de Muſica.

PERCUSSURA, æ. f. Apul. de Herb. cap. 31. n. 6. conf. Veget. Mulom. 2. 20. & PERCUSSA, æ.

PERDEO, īre. Antiq. Idem ac Perire. Plaut. Pœn. 4. 2. 62.

PERDĔCŌRUS, a, um. Adj. [πάνυ εὔκοσμος] Valde decorus. Plin. 3. Epiſt. 9. Eſt alioqui perdecorum.

PERDĒLĪRUS, a, um. Adj. Valde delirus & ridiculus. Lucret. lib. 1. 693.

Dicere porro ignem res omnes esse, &c.
Quod facit hic idem, perdelirum esse videtur.

Perdensus, a, um. Adj. [πάνυ δασύς] Valde densum significat. Columel. lib. 3. cap. 12. Perdensam humum cælestes aquas non sorbere.

Perdepso, ui, ĕre, V. depso simpl. Sensu obscæno Stuprare, apud Catull. Carm. 75. 3. in Gellium,
— patrui perdepsuit ipsam
Uxorem, & patruum reddidit Harpocratem. Al. Perdespuit.

Perdespuo, ui, ūtum, [καταπτύω] ĕre. Contemnere. Affertur ex Catull. Sed Scalig. Turneb. Voss. ut in superiore dictione legitur.

Perdiccas, [Περδίκκας] Macedo, inter comites Alexandri Magni, cui etiam in regni partem successit, tanta vir audacia, simul & fortitudine, ut leænæ catulos e cubili per vim auferre cogitans, absente ea auferret. Auctor Ælianus de Varia historia 12. 39.

Perdicium, V. perdix.

Perdiffĭcĭlis, e. Adj. [πάνυ χαλεπός] Valde difficilis. Cic. 3. Att. 8. Sed & navigatio perdifficilis fuit. Idem 1. de Nat. Deor. 1. Tum perdifficilis, Brute, (quod tu minime ignoras) & perobscura quæstio est de natura deorum.

Perdifficilĭter, [πάνυ χαλεπῶς] vel, ut alii volunt, Perdifficulter. Cic. 4. Acad. 7. Aut si ea quoque possit, cur illa non possit, quæ perdifficiliter internoscantur tamen? Al. Perdifficulter.

Perdignus, a, um. Adj. [πάνυ ἄξιος] Valde dignus. Cic. 13. Fam. 6. Sed tamen suspicor ipsum hominem, quem tibi commendo, perdignum esse tua amicitia.

Perdīligens, entis. Adj. [πάνυ ἀκριβής] Valde diligens. Cic. 3. Q. frat. 5. Sed res operosa est, & hominis perdiligentis.

Perdiligenter, [πάνυ ἀκριβῶς] Adv. Cic. de Clar. Orat. 14. Nempe eum dicis, inquit, quo iste omnem rerum memoriam breviter, & ut mihi quidem visum est, perdiligenter complexus est?

Perdisco, dĭdĭci, [καταμανθάνω] ĕre. Perfecte discere. Cic. 3. Q. frat. 1. Si ego nihil rescripsero, mea in illum pueri omnes tanquam dictata perdiscant. Plaut. Truc. 1. 1. pr.
Non omnis ætas ad perdiscendum sat est
Amanti, dum id perdiscat, quot pereat modis. Idem Asin. 1. 3. 35.
Perdidici istæc esse vera damno cum magno meo.
Disciplinam ruris perdiscere. Columel. lib. 11. cap. 1.
Jura perdiscere. Cic. 7. Fam. 14. Quod certe ita fieret, si tu maluisses benevolentiæ, quam litium jura perdiscere. Cic. pro Corn. Balb. 47. Omnia jura belli perdiscere ac nosse potuisse.
Libros alicujus. Cic. 1. de Orat. 249.
Litteras. Plin. lib. 29. cap. 1.
Mores naturæ. Propert. lib. 3. 5. 25.
Ortus obitusque signorum. Cic. de Fato 16.

Perditio, Perditor, Perditus. V. perdo.

Perdĭu, Adv. [πάνυ διὰ μακροῦ] Admodum diu. Cic. 3. Att. 22. Ego quod, per Thessaliam si irem in Epirum, perdiu nihil eram auditurus. Idem 1. de Orat. 8. Quum boni perdiu nulli, vix autem singulis ætatibus singuli tolerabiles oratores invenirentur.

Perdĭūturnus, a, um. Adj. [πολυχρόνιος] Quod valde diu durat. Cic. 2. de Nat. Deor. 85. Quæ aut sempiterna sit necesse est, hoc eodem ornatu, quem videmus, aut certe perdiuturna permanens ad longinquum & immensum pæne tempus.

Perdīves, ĭtis. Adj. [πολυχρήματος] Valde dives. Cic. 6. Att. 1. Amici regis duo tresve perdivites, sed ii suum tam diligenter tenent, quam ego aut tu.

Perdĭus, i. m. [πανημέριος] ex Per, & Dius, quod est dies; Is dicitur qui per diem vigilat: sicut Pernox, qui per noctem. Gell. lib. 2. cap. 1. Stare solitus Socrates dicitur pertinaci statu perdius atque pernox, a summo lucis ortu ad solem alterum orientem inconnivens, immobilis, &c.

Perdix, ĭcis. f. [πέρδιξ] Avis nota. Plin. lib. 10. cap. 33. Perdices spina & frutice sic muniunt receptaculum, ut contra feras abunde valletur: ovis stragulum molli pulvere contumulant: nec in quo loco pepetere, incubant: neve cui frequentior conversatio sit suspecta, transferunt alio. Illæ quidem & maritos suos fallunt, quoniam intemperantia libidinis frangunt earum ova, ne incubando detineantur. Perdix, masculinum esse probat Nonius 3. 163. ex Varrone, Perdices Bœotios dicente. Martial. lib. 13. 65. de perdice,
Ponitur Ausoniis avis hæc rarissima mensis,
Hanc in lautorum mandere sæpe soles.

Perdicālis, e. Adj. ut, Herba perdicalis. Apul. de Herb. cap. 81.

Perdiceus, a, um. Adj. ut, Perdicea præit viscera. Mantuan.

Perdīcium, i. n. [ἑλξίνη] Herba. Plin. lib. 21. cap. 17. Perdicium & aliæ gentes quam Ægyptii edunt: nomen dedit avis, id maxime eruens. Ea est quæ & Muralium etiam dicitur. vulgo *parietaria*. Dicta Perdicium, quod ea perdices delectentur.

Perdix, [Πέρδιξ] Caupo quispiam fuit claudus, ab Aristophane locis aliquot notatus: unde & in proverbium abiit, Perdicis tibia: De iis qui crura habent gracilia, distortaque. Hujus mentionem fecit Aristophanes grammaticus in proverbiis orationis solutæ. Refertur a Suida, Περδίκειος πούς, id est Perdiceus pes. In loripedes quadrat.

Perdo, ĭdi, ĭtum, [ἀποβάλλω, ἀπολλύω, ἀπολλύω, ὀλλύω, ὀλέκω, ἀλλύω, ἀλλάσσω, διαφθείρω, αἰστόω] ĕre. ex Per & Do compositum, significat Amittere: quasi Nimis dare. Plaut. Amph. 4. 4. 5. suppos. Hunc non repperi, & illos perdidi.
Amittere & Perdere liberos. Cic. 5. Fam. 16. Quum beatissimi sint, qui liberos non susceperunt: minus autem miseri, qui his temporibus amiserunt, quam si eosdem, bona, aut denique aliqua Rep. perdidissent.
Amittere & Perdere, in aliquo videntur differre, ex his verbis auctoris ad Herenn. lib. 4. 58. Unde amisit vitam, & non perdidit: re enim vilissima & parva maximam redemit: dedit vitam, accepit patriam, &c. De Decio. [i. e. Amisit quidem, sed non frustra amisit.
Habere & Perdere aliquid, contraria. Cic. Post red. ad Quir. 20. Recuperata vero sua dignitate, se non commissurum, ut quum ea, quæ amiserat, sibi restituta essent, virtutem animi non haberet, quam nunquam perdidisset. [Hic Amitto & Perdo synonyma.
Perdere & Lucrari, contraria. Cic. 2. Off. 84. Quamobrem ne sit æs alienum quod Reip. noceat providendum est, quod multis rationibus caveri potest: Non, si fuerit, ut locupletes suum perdant, debitores lucrentur alienum.
De ludentibus. Ovid. 1. de Arte Am. 451.
Sic, ne perdiderit, non cessat perdere lusor.
Profundere & Perdere. Cic. 5. Fam. 5. Quæ ego si non profundere, ac perdere videbor, omnibus meis viribus sustinebo.
Perdere & Delere. Cic. pro Rosc. Amer. 131. Sæpe ventis vehementioribus, aut immoderatis tempestatibus, aut nimio calore, aut intolerabili frigore hominibus nocuit, urbes delevit, fruges perdidit, &c. De Jove.
Perdere aliquem, Corrumpere, malis moribus inficere. Ter. Adelph. 1. 1. 36. Cur perdis adolescentem nobis?
Male perdere aliquem. Catul. ad Calvum 4. 5.
Amando perdere aliquem. Hor. 1. Carm. 8. 3.
Perdere aliquem, Mortis periculo exponere. Ter. And. 3. 5. 1.
Ubi illic scelus est, qui me perdidit? &c. [i. e. Fortunas evertit meas.
Morte perdere aliquem. Ovid. 1. Met. 224.
Bello perdere cunctos. Claud. 6. Cons. Hon. 310.
Nutu minimo perdere aliquem. Ovid. 1. de Pont. 2. 93.
Perdere aliquem, & affligere. Cic. 5. Verr. 37. Eos quidem jam superioribus edictis satis perdiderat atque afflixerat.
Perdere aliquem capitis, Vita privare, seu occidere. Plaut. Bacch. 3. 3. 86.
Animum pudicum male perdere. Ovid. 7. Epist. 5.
Annos bello perdidit. Ovid. 2. Amor. 1. 31.
Annos errando perdidit. Ovid. 2. Amor. 1. 31.
Aquam perdere. Quintil. lib. 11. c. 3. p. 1008. Burm. Huic contrarium est vitium nimiæ tarditatis: nam & difficultatem inveniendi fatetur, & segnitia solvit animos, &, in quo &c. temporibus præfinitis aquam perdit. i. e. Tempus datum frustra conterit, quum ad clepsydram dicitur. Budæus.
Blanditias perdere. Ovid. 3. Amor. 11. 31.
Bona. Senec. Hippol. v. 442. Perdere est dignus bona, queis nescit uti.
Bona æquo animo. Cic. 9. Fam. 16.
Bona perdere in cicere atque faba. Hor. 2. Serm. 3. 182.
Causam. Cic. pro Rosc. Com. 10. Hic tu, si amplius HS. nummo petisti, quam tibi debitum est, causam perdidisti.
Equos perdere. i. e. Corrumpere. Nep. 18. 5. 4.
Famam. Plaut. Trin. 3. 2. 16.
Itane tandem majores famam tradiderunt tibi tui,
Ut virtute eorum ante parta per flagitium perderes?
Famam male perdere. Ovid. 7. Epist. 6.
Fidem &c. Plaut. Epid. 2. 2. 36. Quintil. lib. 9. cap. 4. Perdit, amittitque & fidem, & affectus, motusque omnes. conf. Gratiam.
Formam. Plaut. Amphit. 1. 1. 300.
Ubi ego perii? ubi immutatus sum? ubi ego formam perdidi?
Formam hominis. Ovid. 13. Met. 405.
Fructus omnes industriæ suæ & fortunæ. Cic. 4. Fam. 6.
Fugam, Facultatem fugæ. Martial. lib. Spect. 11.
Gratiam. Quintil. lib. 9. cap. 4. Perdidisset gratiam simplicis atque inaffectati coloris, perdidisset fidem quoque.
Laborem, ac tempora. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Libertatem. Cic. pro Rabir. Post. 24.
Litem. Cic. 1. de Orat. 167.
Locum. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Manum. Plin. lib. 7. cap. 28. Plaut. Curc. 1. 3. 41.
Noli, amabo, verberare lapidem ne perdas manum. i. e. Corrumpas, conteras.
Memoriam. Cic. de Senect. 21.
Mores. Plaut. Trucul. 3. 2. 9.
Nomen perdidi, pro Oblitus sum, Nomen excidit, non succurrit, non memini. Ter. Phorm. 2. 3. 39.
Oculos. Cic. de Arusp. Resp. 37.
Oculos ambos perdidit. Juven. 10. Sat. 228.
Operam perdere. Hor. 1. Serm. 1. 90. Cic. pro Muren. 23. Quod quidem jus Civile didicisti, non dicam operam perdidisti.
Operam perdere apud aliquem doctorem. Cic. 1. de Orat. 126. Qui quum mercede doceret, tamen non patiebatur eos, quos judicabat non oratores evadere, operam apud se perdere.
Operam & oleum perdere, proverbialiter dictum, pro In vanum laborare: tractum ab iis qui lucubrando multum olei consumunt. Cic. 7. Fam. 1. In quibus ipse Pompejus confitetur se & operam & oleum perdidisse. [Potest & ab Opera & oleo palæstræ arcessi.
Opes suas perdere in aliquo. Ovid. 1. Amor. 2. 50.
Oppidum perdere, & Recipere, contraria. Cic. 2. de Orat. 273.
Pænissume perdere. V. pæne.
Parentes multi, multi amicos, nonnulli patriam, plerique seipsos penitus perdiderunt. Cic. 1. de Finib. 49.
Perditum perdere. Cic. 14. Fam. 1. Per fortunas miseras nostras, vide ne puerum perditum perdamus.
Prandium perdere. Plaut. Men. 3. 1. 13.
Rem paternam. Plaut. Trin. prol. 13.
Se perdere. Plaut. Milit. 2. 5. 19.
Securitatem perdere auctoritate. Plin. in Paneg. cap. 93. pr. Manet manebitque honori veneratio sua, nec securitatem auctoritate perdemus. Sc. Exserta, exhibitaque auctoritate consulari.
Spem. Plaut. Rud. 1. 4. 3.
Stomachum. Cic. 1. Fam. 9. Non illi quidem, ut mihi stomachum facerent, quem ego funditus perdidi, sed certe ut facere se arbitrarentur.
Talentum perdere, Exponere & consumere. Ter. Heaut. 3. 1. 65.
Tempus. Cic. 3. de Orat. 144.
Tempora perdere precando. Ovid. 11. Met. 286.
Verbum aliquod in omne tempus. Cic. 5. Fam. 15. Dicerem jucundius, nisi id verbum in omne tempus perdidissem.
Verba perdere, pro Privari loquela. Propert. lib. 2. 24. 10.
Vires cinis perdit. Ovid. Rem. Amor. 244.
Vitam perdere. Ter. Hec. 3. 1. 2.
— heu me infelicem! hanccine ego vitam parsi perdere?
Martial. lib. de Spect. 13.
Sus pariter vitam perdidit atque dedit. conf. pereo.

Perduo, [ὄλλυμι] ĕre. dixerunt antiqui, pro Perdo: ut Plaut. Amph. 2. 2. 215.
Amphitruo es profecto, cavesis ne tu te usu perduis. Sic apud eundem maxime, & apud Ter. ut Hec. 1. 2. 59.
At te Dii Deæque perduint, cum isto odio, Laches. conf. Cic. 15. Att. 4. pr.

PERDENDUS, a, um. Partic. [ὀλεθρευτέος] ut,
Genus mortale perdendum eſt. Ovid. 1. Met. 188.
Feras perdendas præbeat ſilva. Ovid. 4. Epiſt. 170.

PERDĬTUS, a, um. [ὀλέθριος, ἄϊστος, ἐξώλης, πανώλεθρος] Partic. dicitur, Quod interiit, ac recuperari non poteſt, inquit Paulus.
Perditus, Qui ita alicui perturbationi aut vitio ſubjacet, ut inde ſe eximere non poſſit, & qui omni vitio contaminatus eſt, ita ut de eo nulla amplius ſpes habenda ſit. Cic. 5. Verr. 65. Tu Apronium, hominem vix liberum, contaminatum, perditum, flagitioſum, qui non modo animum integrum, ſed ne animam quidem puram conſervare potuiſſet.
Adoleſcens perditus & diſſolutus. Cic. 4. Tuſc. 55.
Animi perditi homo. Plaut. Men. 2. 1. 44.
Auctoritate tam perdita, tam facinoroſa nemo inventus eſt vita, qui quum de ſcelere fateretur, non tamen, &c. Cic. Anteq. iret. in exſil. 17.
Conſilia diſſoluta & perdita. Cic. 2. de Lege Agrar. 54.
Nequitia. Cic. pro Cluent. 36. Quidam Larinas, perdita nequitia, & ſumma egeſtate.
Miſeri & perditi. Cic. 7. Verr. 31.
Ære alieno perditus, & egens. Cic. 2. Philip. 78.
Egeſtate perditus & fame. Cic. 7. Verr. 86.
Mærore ac miſeriis perditus. Cic. 7. Verr. 27.
Confectus morbo, perditus mærore ac lacrimis. Cic. pro Muren. 86.
Adoleſcens perditus. V. ADOLEO.
Jura perdita. Claud. de Bell. Gildon. 402. al. Prodita.
Mens. Tibul. lib. 2. 6. 51.
Tunc morior curis, tunc mens mihi perdita &c.
Res perdita. Ter. And. 3. 5. 13.
Tu rem impeditam & perditam reſtituas?
Res obrutæ & perditæ. Cic. pro Cæcin. 90. Exoritur hic jam obrutis rebus omnibus & perditis illa defenſio, eum dejici poſſe, &c.
Valetudo perdita. Cic. 8. Philipp. 31. Quum eſſet ſumma ſenectute, & perdita valetudine.
Quod periiſſe vides, perditum ducas. Catul. ad ſeipſum, 8. 2.
Compar. [ἐξωλέστερος] Luxurioſior. Hor. 1. Serm. 2. 15.
Quanto perditior quiſque eſt, tanto acrius urget. Catul. 40. 14.
Perditius nihil, h. e. Nequius corruptius. Cic. 3. Q. frat. 5. Nihil eſt enim perditius his hominibus, his temporibus.
Miſerius, perditius, fœdius, nihil fieri poteſt. Cic. 8. Att. 11.
Superl. [ἐξωλέστατος] Perditiſſimus homo. Cic. pro Roſc. Amer. 2.
Profligatiſſimus & perditiſſimus omnium. Cic. 5. Verr. 65.

PERDĪTE, Adv. [ὀλεθρίως] Corrupte. Cic. 9. Att. 2. Qui hic poteſt ſe gerere non perdite?
Perdite, pro Vehementer aliquando dicitur. Ter. Heaut. 1. 1. 45.
Ejus filiam ille amare cœpit perdite.
Perdite conari. Quintil. lib. 2. cap. 12.

PERDĬTIO, ōnis. f. [ὀλέθρευσις] Plin. lib. 9. cap. 35. Subeunt luxuriæ ejus nomina & tædia, exquiſita perditione portatu. V. Harduin.
Perditionis iter. Alcim. Avit. 4. 138.

PERDĬTOR, ōris. m. [ὀλοθρευτὴς] Cic. in Piſon. 55. Ita perpetuos defenſores Macedoniæ, vexatores, ac perditores effeciſti.
Perditor, & Servator Reip. contraria. Cic. pro Planc. 89. Committerem ut idem perditor Reip. nominarer, qui ſervator fuiſſem?

PERDITRIX, īcis. f. Tertull. de Caſt. cap. ult. Luxuria caſtitatis perditrix. Vet. Gloſſ. Perditrix, ὀλέτειρα.

PERDŎCEO, ui, ctum, [ἐκδιδάσκω] ēre. Perfecte docere. Ter. Heaut. 2. 3. 120.
Verum illa ne quid titubet, s. perdocta eſt probe. Cic. pro Sext. 96. Rem quæris præclaram juventuti ad diſcendum, nec mihi difficilem ad perdocendum. Plaut. Stich. 1. 3. 24. Artes omnes perdocet.
Perdocere homines. Lucret. lib. 5. 1437.
Deæ Pierides perdocuere te. Ovid. 4. de Pont. 12. 28.
Perdocere ſuam ſtultitiam. Quintil. lib. 1. cap. 1.

PERDOCTUS, a, um. Partic. [πολυδίδακτος] Cic. pro Corn. Balb. 60. Ac ſi mea auctoritas ſatis apud illos in hac re ponderis haberet, quum me præſertim rerum varietate atque uſu ipſo jam perdoctum viderent, etiam ab illis majoribus diſcordiis avocarent. conf. Ter. Heaut. 2. 3. 120. ſupra.
Exitio multorum perdocti. Lucret. lib. 3. 474.

PERDOCTE, Adv. [πολυδιδάκτως] Plaut. Moſtel. 1. 3. 122.
Ut perdocte cuncta callet: nihil hac docta doctius.

PERDŎLEO, ui, ĭtum, [καταλγύνομαι] ēre. Vehementer dolere. Ter. Eun. 1. 2. 74.
Heu noſter, laudo, tandem perdoluit, vir es. Nimis doluit, Perſenſit dolorem. Donatus. Hygin. Aſtron. 2. 40. Cuidam civium perdoluit inceptum Demiphontis. V. ſeq. dict.

PERDOLESCO, ĕre. Accius apud Non. 2. 328. Nec perdoleſcit fligi ſocios. [Videtur Imperſonaliter dictum, nec dubito, quin ab eodem Imperſ. ſint exempla in Perdoleo allata. conf. ſq.
Perdolitum eſt, Imperſ. Q. Claudius apud Gellium lib. 9. cap. 13. ubi ſingulare Manlii certamen cum Gallo deſcribit, Deinde, inquit, Gallus irridere cœpit, atque linguam exſertare. Id ſubito perdolitum eſt cuidam T. Manlio, &c.

PERDŎMO, ui, ĭtum, [καταδαμάζω] āre. Martial. lib. Spect. 27.
Herculeæ laudis numeretur gloria, plus eſt
Bis denas pariter perdomuiſſe feras.
Canes perdomare. Tibul. lib. 1. 2. 54.
Provinciam aliquam perdomare. Liv. 8. 13.
Terram perdomare vel ſolum, h. e. Subigere. Plin. 6. Epiſt. 15. Paterc. 2. 95. 2. Rhætos Vindelicoſque &c. perdomuerunt.

PERDOMĬTUS, a, um. Partic. [καταδαμασθεὶς] Liv. 28. 12. Idem 9. 20.
Boves perdomiti mox ad aratrum inſtituantur. Columel. lib. 6. cap. 2.
Hoſtis perdomitus. Claud. 3. Conſ. Hon. 34.
Ora Illyris perdomita armis. Sil. lib. 8. 290.
Serpens perdomitus. Ovid. 1. Met. 447.
Urbes perdomitæ. Lucan. lib. 2. 644.

PERDOMĬTOR, ōris. m. Prudent. Cathem. 4. 12.
Mortis perdomitor, ſalutis auctor.

PERDORMISCO, [κατακοιμάομαι] ĕre. Id temporis dormire quod requiſitum eſt ad perfectam dormitionem & concoctionem: vel etiam Diu dormire, & totam noctem uſque ad lucem. Plaut. Men. 5. 5. 29.

Perdormiſcin' uſque ad lucem? M. facilen' tu dormis cubans?

PERDŪCO, xi, ctum, ĕre. Uſque ad finem ducere. Cic. de Senect. 60. M. quidem Valerium Corvinum accepimus ad centeſimum annum vitam perduxiſſe.
Tuba præmonitos perducat ad æquora nautas. Lucan. lib. 2. 362.
Perducere ad aliud judicium. Cic. 3. Verr. 11. Reperiemus, ſi iſtum vivum ad aliud judicium perducere potuerimus, quibus probemus, &c.
Ad effectum perducere. Pompon. in l. Quintus. in fine. D. de annuis legat. Sed interventu judicis hæc omnia debent ad effectum perduci.
Perducere ad exitum, pro Complere, abſolvere. Cic. 2. de Invent. 169. Tamen his ſuſceptis difficultatibus compleri, atque ad exitum perduci poteſt.
Ad culmen. Liv. 1.
Ad ſummum. Cic. 1. de Legib. 22. Eſt autem virtus nihil aliud quam in ſe perfecta, & ad ſummum perducta natura.
Ad ſummam operis libros perducere. Quintil. in Procem. lib. 1.
Ad liquidum confeſſumque aliquid perducere. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Ad longam ſenectutem perducere uſque. Plin. lib. 29. cap. 1.
Ad uſque aſſum vitulinum opera perducitur. Cic. 9. Fam. 20. Integram famem ad ovum affero: itaque uſque ad aſſum vitulinum opera perducitur.
Carmen ad iratum dum tu perducis Achillem. Ovid. 2. Amor. 18. 1.
Ad furorem mortemque perduxit ira Ajacem. Cic. 4. Tuſc. 51.
Ad ampliſſimos honores aliquem perducere. Cic. de Amicit. 10.
Ad libertatem perducere ſervum. Ulpian. in l. Is qui alienum. D. de verb. obligat.
Perducere oppugnationem ad mediam noctem. Liv. 36. 23. extr.
Opus perducere. Lucan. lib. 3. 384.
— a ſummis perduxit ad æquora caſtris
Longum Cæſar opus.
Perducere aliquem, Inducere cum difficultate. Plaut. Moſtel. 1. 3. 41.
Poſtremo, ſi dictis nequis perduci, ut vera hæc credas, &c. Ter. Andr. 1. 1. 53.
Qui tum illam amabant, forte, ita ut fit, filium
Perduxere illuc ſecum, ut una eſſet, meum. V. Donat.
Cum perducere eum non poſſet, interficere conatus eſt. Nep. 18. 2. extr.
Perducere aliquem ad ſuam cauſam donis. Liv. 35. 13. pr.
Perducere aliquem ad, vel in ſuam ſententiam. Cic. 16. Att. 8.
Perducere aliquem ad mendacium. Cic. pro Roſc. Com. 46. Qui ſemel a veritate deflexit, hic non majore religione ad perjurium, quam ad mendacium perduci conſuevit.
Nulla ſponſione ad hoc perducto. Plin. lib. 9. cap. 35. circa finem, ubi male, Producto. H. St. Non dubito, quin vera ſit emendatio.
Ad certam pecuniæ ſummam aliquos perducere. Cic. 5. Att. 21. Seducit me Scaptius: ait ſe nihil contradicere, ſed illos putare talenta CC ſe debere: ea ſe velle accipere, debere autem illo paulo minus: rogat, ut eos ad CC perducam.
In rem præſentem audientes perducere. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Perducere in diſcrimen. Cic. 3. de Legib. 14. Phalereus ille Demetrius, de quo ſupra feci mentionem, mirabiliter doctrinam ex umbraculis eruditorum otioque, non modo in ſolem atque in pulverem, ſed in ipſum diſcrimen, aciemque perduxit. Quædam exemplaria legunt, Produxit.
In odium. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 17.
Eo perduxit, ut. Liv. 2. Cic. 10. Fam. 7. Sed uſque mihi temperavi, dum perducerem eo rem, ut dignum aliquid & Conſulatu meo, & veſtra exſpectatione efficerem.
En quo diſcordia cives perduxit miſeros. Virgil. Ecl. 1. 72. H. St. Hic quoque in quibuſdam codd. Produxit legitur. Sed dubitandi cauſa non eſt, quin hæc lectio verior ſit, licet utramque vetuſti codd. firment, teſte Pierio. Τὸ Producere in malum non facile adhibetur. Sed crebro hæc vitio deſcriptorum confunduntur.
In ſerum perducere. Liv. 38.
Actionem perducere in judicium. Celſus in l. Si petitor. D. de judiciis, Nec enim quiſquam alienam actionem, invito cohærede, perducere poteſt.
Noctes perducere tales. Propert. lib. 1. 3. 39. Al. Producere.
Perducere artem in magnitudinem. Plin. lib. 9. cap. 56.
Perducere foſſam. Cæſ. 7. Bell. Gall. 36. extr. & 72. conf. ſupra Opus.
Perducere aquam ex aliquo loco. Plin. lib. 10. Epiſt. 37.
Perducere, eſt A puncto in punctum, a capite ad pedes, a calce ad carceres ducere. Et quia qui ducunt lineas in ſcripturas, ſcripturam delent, factum eſt ut Perducere pro Delere uſurpetur. Hinc Perductum, perinductum. Ulpian. l. 1. De his quæ in teſta. delen. Sed nolentibus inducta accipiendum eſt, etſi perducta ſint.
Perducere, Perungere, oblinere. Virg. 4. Georg. 425.
Hæc ait & liquidum ambroſiæ diffundit odorem,
Quo totum nati corpus perduxit. Proprium medicorum verbum eſt. Seren Sammon. de Med.
Aut lacrimis hederæ, aut ſucco perducere cedri. Idem cap. 39. & 40.

PERDUCTUS, a, um. Partic. Lucret. lib. 1. 1107.
Hæc ſi pernoſces parva perductus opella. Al. Perfunctus opella.
Sermo perductus. Idem 4. 540.
De ſcortis. Suet. Tiber. cap. 45. Quam perductam, nec quicquam amplius pati conſtantiſſime recuſantem, delatoribus objecit. Idem Calig. cap. 25. Perductam a marito conjunxit ſibi.

PERDUCTOR, ōris. m. [προαγωγός] Qui mulieres vel promiſſis inductas, vel minis coactas, vel vi ad alienos viros perducit. Plaut. Moſt. 3. 2. 160.
Perductores, a Cicerone in Verrem (ut Aſconius ait) in hoc differunt a Lenonibus; quod Lenones ſunt ſcortorum, Perductores etiam invitarum perſonarum, & in quibus ſtupra exercita legibus vindicantur. Cic. 3. Verr. 33. Sileatur de nocturnis ejus bacchationibus, ac vigiliis: lenonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat: damna, dedecora, quæ res patris ejus, ætas ipſius pertulit, prætereantur. Quidam docti illo loco Productores legendum cenſent, ut Latinum Græco reſpondeat, προαγωγός.

PERDUCTO, āre. frequent. Plaut. Moſt. 3. 2. 157. Vin' qui te perductet?

PERDŪDUM, Plaut. Stich. 4. 1. 62. Vidi hominem haud perdudum.

PERDUELLUM, i. n. ab antiquis dicebatur, quod poſtea Duellum & Bellum: ſicut & Perduellis, qui poſtea Hoſtis. Accius, De ſumma tibi perduellum eſt. Turneb. ex Varr. L. L. 6. 3.

Perduellis, is. m. [πολέμιος] Qui, ut ait Festus, pertinaciter retinet bellum. Perduelles sunt Hostes, inquit Varro de L. L. lib. 6. 3. Ennius, Quin inde invictis sumpserunt perduellibus. Plaut. Amphit. 1. 1. 93.

Perduelles penetrant se in fugam: ibi nostris animus additus est.

Cajus in l. Quos nos. D. de Verb. & rer. significatione. Quos nos hostes appellamus, eos veteres Perduelles appellabant, per eam adjectionem indicantes, cum quibus bellum esset. Cic. 1. Offic. 37. Equidem illud etiam animadverto, quod qui proprio nomine Perduellis esset, is Hostis vocaretur, lenitate verbi tristitiam rei mitigante. conf. HOSTIS.

Perduellio, ōnis. f. [ἀσυγγένεια] Crimen læsæ majestatis, aut Reipub. Cic. in Pison. 4. Ego in C. Rabir. perduellionis reo XL annis ante me Consulem, &c. Ulpian. in l. Ultima. D. Ad legem Juliam majestatis, Qui perduellionis reus est, hostili animo adversus Remp. vel principem animatus est.

Perduellio, nihil aliud olim erat quam Cædes: postea immutata significatio est. Nam quum Horatius perduellionis accusatus fuisse dicatur & condemnatus a scriptoribus Latinis, cædis & homicidii, id est φόνου, a Dionysio dicitur postulatus & judicatus: & Festus eum Parricidii accusatum dicit apud Duumviros fuisse. Liv. 1. 26. Duumviros, inquit, qui Horatio perduellionem judicent secundum legem, facio. Turneb. Advers. 17. 7.

Actionem perduellionis alicui intendere. Cic. pro Milon. 37.

Judicium perduellionis ab aliquo tollere. Cic. pro Rabir. 9.

Perduellio, m. pro Perduelli poni videtur ab Auctore ad Herenn. lib. 4. 15. Patriam perduellionibus venditare. [Nisi Perduellibus legendum.

Perduellio, criminum omnium de majestate fuit atrocissimum; nam tunc est, quum in ipsam remp. vel in personam magistratus, aut principis infertur injuria: cognoscebatur autem, non a prætore, sed a II viris: deinde ad populum erat provocatio: itaque & Horatium illum, qui sororem occidit, & Sp. Cassium Vicellinum, qui de regno cogitavit, perduellionis accusatos, alterum a populo esse absolutum, alterum condemnatum, & bonis publicatis, necatum, Livius (1. 26. seq. & 2. 41.) monimentis historiarum prodidit. Quanquam Horatii factum, parricidium, non perduellio, videtur fuisse: & lege parricidii, quam Numa Pompilius fecerat, judicatum esse, Hostilii regis jussu, Pompejus docet: cur igitur perduellionem Livius nominat? ait enim: Rex, concilio populi advocato, Duumviros, qui Horatio perduellionem judicent secundum legem, facio. Causam hanc, fortasse veram, licet opinari: vel quia Numa, vir sanctissimus, parricidium omne perduellionem voluit esse, vel quia, si non omne parricidium, saltem illud, quod in cognatos, affinesve committeretur. Lege perduellionis, primum II viri judicabant, deinde ad populum erat provocatio: declarat hoc oratio pro Rabirio perduellionis reo: ex qua primum a II viris, deinde a populo de Rabirio judicatum esse, cognoscitur, quod etiam Suet. (Cæs. 12.) tradidit: quanquam, multo ante, judicem hoc de crimine populum fuisse, non modo Horatii proximo demonstratur exemplo, verum etiam ex eo, quod a Plutarcho in Poplicola de Vitelliis, & Aquiliis, qui Tarquiniæ gentis utrique fuerunt, proditum est: nam, quum de Tarquinio rege restituendo cogitassent, damnati a populo pœnas morte debitas luerunt. Atque hoc uno crimine damnatos necare cives Romanos licuisse, cum eo tamen, si populus ita judicasset, (nam, alioqui ne liceret, Sempronia C. Gracchi tribuncia lege sancitum est) satis plane constat: quippe, quum & crucem Rabirio a Labieno accusatore in campo constitutam Cicero dicat; &, mortem lege Julia irrogatam; posteriores etiam Jurisconsulti tradiderint, rei quoque memoria post mortem condemnata. Notat. Ulpian. l. ult. Dig. purgandum fuisse crimen perduellionis etiam successoribus; si forte reus obiisset antequam de eo judicatum esset. Quemadmodum autem omnium de majestate criminum perduellio gravissimum fuit: sic a populo iis comitiis, quæ maxima omnium erant, centuriatis, inquam, judicabatur: quod in ea, quam proxime nominavi, oratione pro Rabirio declaratur: idemque Livius, Valeriusque significant; qui centurias nominant in eo perduellionis judicio, quod de Ti. Graccho, & C. Claudio censoribus, accusante tribuno pl. fiebat. Nec dubito, quin Attilius ille Calatinus, Q. Fabii Maximi socer, quem scribit Valerius (8. 1. 9.) oppidi Soranorum proditione reum ad populum esse factum, centuriatis & ipse comitiis causam dixerit: quum oppidi proditio, quæ in Remp. gravis injuria est, videatur esse perduellio. Itaque miror, (ut aliud ex alio) cur proditionem & majestatem Pedianus quodam in loco separatim nominaverit: quum proditio certe in majestatem includatur, atque etiam, ut ego existimo perduellio sit, nisi si ut speciem, quomodo philosophi loquuntur, a genere sejunxit, perduellionem scilicet a majestate. nam & vocabulum ipsum, prodere, videtur proprie ac directe perduellionem spectare. Est enim, ubi quis cum hostibus adversus Remp. conspirat. Paulus Manut. de Legib. Roman. conf. Lex. Pitisc.

Perdūro, [χρονίζομαι] āre. Usque ad finem durare. Ter. Hec. 2. 2. 27.

— sancte adjurat,
Non posse apud vos Pamphilo se absente perdurare.

Plin. lib. 17. cap. 20. Perdurandi pervicacia.

Honos augurii perdurat. Stat. 8. Theb. 88.

Probitas longum perdurat in ævum. Ovid. de Medicam. faciei, 49.

Perdurare, Indurare. Prudent. Psych. 447.

— formido pericli
Perdurat teneras iter ad cruciabile plantas.

Perdurātus, a, um. Adj. Sen. de Tranquil. vitæ, Et quicquid imbecillum in animo, nec perduratum, exulcerat. i. e. Nondum confirmatum.

Perduratūrus, a, um. [χρονισόμενος] Partic. Stat. 1. Theb. 143.

— hæc mora pugnæ
Sola, nec in regem perduratura secundum.

Perĕdo, es vel ĕdis, ēdi, ēsum, [κατέδω] esse vel edĕre. Edendo consumere, Corrodere. Cic. 3. Tusc. 26.

Lacrimæ peredere humore exsangues genas.

Ex poeta. Virg. 6. Æn. 442.

Hic quos durus amor crudeli tabe peredit.

Perēsus, a, um. [κατεδηδεσμένος] Partic. ut,

Languoribus multis peresus. Catull. in Camer. 53. 31.

Oculi media pars peresa est. Lucret. lib. 3. 414.

Saxa peresa sale, Scopuli fluctibus marinis attriti & corrosi. Lucret. lib. 1. 327.

Vellera peresa illuvie. Virg. 3. Georg. 561.

Perredia, æ. f. Perediam & Bibesiam Plautus finxit sua consuetudine, quum intelligi voluit Cupiditatem edendi & bibendi. Festus. Subaudi Regiones, vel Provincias. V. PERBIBESIA.

Perregere, dicebant Expergefacere. Paulus. [Scalig. legit Pergere, unde Expergisci. An Perregere? Hinc enim Partic. Perrectus, ut Exper-rectus.

Pereger & **Peregris**, dicitur quasi Per agrum, unde postea Peregrinus. Auson. Epist. 17. In comitatu tibi vetus fui, nedum peregrem me existimes composita fabulari. Ulp. Tit. 17. de Caduc. Si ante tabulas apertas decesserit, vel pereger factus sit. Tertull. ad Uxor. 2. 4. extr. Si pereger frater adveniat. Ita Rigaltius. Al. Peregre. V. Voss. Etymol. in Peregrinus.

Perĕgre, Adv. [ἐπὶ ξένης, ἀπὸ ξένης, ἐπὶ ξένην. Gl. Gr. L.] Peregrinando. Et est commune tam significantibus quietem, quam motum: ut Peregre sum, Peregre venio, Peregre vado. Ter. Phorm. 2. 1. 13.

Pericla, damna, exsilia, peregre rediens semper cogitet.

Hæc verba habet & Cic. 3. Tusc. 30. Plaut. Asin. 4. 1. 16.

Aut quod illa dicat peregre allatam epistolam.

Idem Amphit. 2. 2. 216.

Accire peregre. Liv. 2. 6.

Abire peregre. Plin. lib. 35. cap. 12.

Depugnare peregre. Cic. 5. Philipp. 30. Lucius quidem frater ejus, utpote qui peregre depugnavit, familiam ducit.

Exire peregre. Hor. 1. Serm. 6. 132.

Est animus peregre. Hor. 1. Epist. 12. 13.

Peregri, Adv. dicimus quum quis in loco est: Peregre, quum it in locum, ut Flav. Sosipater scribit. Justinian. lib. 2. Civil. instit. tit de Heredib. instituend. Peregri natus dixit, non ut ibi corruptissime, Peregrinantes. Plaut. Amph. prol. 5. Peregrique & domi conf. ibid. 1. 1. 96. cum not. Taubm. & Colvii not. in Apul. p. 35. n. 17. Plaut. Pers. Quia herus peregri est. V. Charis. 2. p. 189. & Voss. Etymol. in Peregrinus. [Puto tamen inanem esse hanc differentiam, nec magis Peregre a Peregri differre, quam Here ab Heri, Mage a Magis &c.

Peregrīnus, a, um. Adj. [ξένος, περιήλυτος, ἀλλοδαπός] Advena, & aliena loca peragrans, a Peragro. Varro L. L. 4. 4. Peregrinum agrum a pergendo id est progrediendo dictum scribit: Vossius autem id improbat, Etym. p. 383. q. V. Plaut. Asin. 2. 4. 58.

Peregrinus ego sum, Sauriam non novi.

Peregrinus ex alio oppido. Plaut. Pœn. 3. 2. 23.

Peregrinus & Hospes hoc differunt; quod Peregrinus vocatur, qui in civitate sua non est: Hospes, qui in aliena est. Vel, Peregrinus, qui ex nostra civitate oriundus non est: Hospes, qui in nostra est. Hactenus Vall. lib. 4. Cic. pro Sull. 24. At si tibi nos peregrini videmur, quorum jam & nomen & honos inveteravit, & huic urbi & hominum famæ ac sermonibus: quam tibi illos competitores tuos peregrinos videri necesse erit, qui jam ex tota Italia delecti tecum de honore & de omni dignitate contendunt?

Peregrinus & Advena, cui opponitur Hospes. Cic. 2. de Lege Agrar. 93. Nos autem, hinc Roma qui veneramus, jam non hospites, sed peregrini atque advenæ nominabamur.

Civis & Peregrinus, contraria. Cic. de Amicit. 19. Itaque cives potiores sunt quam peregrini, & propinqui quam alieni.

Peregrini atque incolæ officium est, nihil præter suum negotium agere, nihil de alieno iniquirere, minimeque esse in aliena Republica curiosum. Cic. 1. Off. 125.

Hostis apud majores nostros is dicebatur, quem nunc Peregrinum dicimus. Cic. 1. Off. 3.

Ejicere Roma peregrinos. Cic. 1. de Lege Agrar. 13.

Peregrinæ dicebantur olim Meretrices, teste Donato. Ter. And. 3. 1. 11. Adeone est demens ex peregrina?

Peregrina & ignota. Juven. 14. Sat. 182.

Peregrina omnia relinque, Athenas nunc colamus. Plaut. Stich. 5. 2. 21.

Ager peregrinus est, qui neque Romanus, neque hostilis habetur. Fest.

Amnes peregrini. Ovid. 8. Met. 836.

Amore peregrino captus. Ovid. 1. Epist. 76.

Arbores peregrinæ. Plin. lib. 12. cap. 3.

Ab armis peregrinis defendi. Ovid. 2. Trist. 4. 1.

Aves. Plin. lib. 10. cap. 26.

Cælum. Ovid. 4. Trist. 8. 25.

Divitiæ. Hor. 2. Epist. 1. 204.

Facies peregina atque ignobilis. Plaut. Pseud. 4. 2. 9.

Lapilli. Ovid. de Nuce 141.

Orbem peregrinum visere. Ovid. 1. Met. 94.

Sacra peregrina appellantur, Quæ aut evocatis diis in oppugnandis urbibus Romam sunt delata: aut quæ ob quasdam religiones per pacem sunt petita, ut ex Phrygia, Matris magnæ: ex Græcia, Cereris: Epidauro, Æsculapii: quæ coluntur eorum more, a quibus sunt accepta. Fest.

Sedes peregrina ac sordida. Lucan. lib. 5. 9.

Sonus peregrinus. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Terra peregrina. Ovid. 3. Met. 24.

Peregrinus & Hospes in agendo. Cic. 1. de Orat. 218. Fateor callidum quendam hunc, & nulla in re tironem ac rudem, nec peregrinum atque hospitem in agendo esse debere.

Peregrimus, pro Ignorante. Hor. 1. Epist. 17. 63. ad Scævam,

Quære peregrinum, &c. V. totum locum Hor. Porphyr. Peregrinum pro Ignorante posuit. Erasm. hoc proverbium exponit in adagio, Quære hospitem. Bud. sic reddit, *Va ailleurs chercher ton sot.*

Peregrīnus, [Περεγρῖνος] fuit Cognomen Protei Philosophi, de quo V. Ammian. 29. 1. & Gell. 12. 11.

Peregrinĭtas, ātis. f. [τὸ ξενικὸν] Alieni soli habitatio. Ulpian. in l. Sed si, De in jus vocando, Si per pœnam deportationis ad peregrinitatem redactus sit patronus, putat Pomponius eum amisisse honorem. Interdum Peregrini dicuntur ii, qui cives Romani non sunt. Itaque Redigi ad peregrinitatem est, Civitate privari. h. e. civium Romanorum juribus.

Peregrinitatis reus. Suet. Claud. cap. 15. i. e. Qui peregrinus quum esset, Romanum se faciebat: unde re cognita, peregrinitatis accusatus est. V. ibi Torrent. conf. Lex. Pitisc.

Infusa est in urbem nostram peregrinitas: i. e. Externa loquendi ratio. Cic. 9. Fam. 15.

Peregrinitas, alio significatu apud Quintil. lib. 11. cap. 3. Si fuerit os facile,

facile, explanatum, jucundum, urbanum: id eſt in quo nulla neque ruſticitas, neque peregrinitas reſonet. Peregrinitatem vocavit oris vitium, quod te inquilinum & alienigenam, non in urbe natum prodat.

Peregrīnor, [ἀποδημέω, ξενοῦμαι] āri. Per aliena loca peragrando proficiſci. Cic. pro Rabir. 28. Adeone ignarus diſciplinæ, conſuetudiniſque noſtræ, ut hæc neſcias: ut peregrinari in aliena civitate, non in tua magiſtratum gerere, videare?
Longe lateque peregrinari. Cic. 1. de Nat. Deor. 54.
Peregrinari rem aliquam. Cic. 5. Tuſc. 114. Et quum alii ſæpe quod ante pedes eſſet non viderent, ille infinitatem omnem peregrinabatur, &c. Mſſ. Norvic. teſte Daviſ. Peragrabat. [Quod ſequor.
Peregrinatur philoſophia Romæ. Cic. 3. de Finib. 40. Mihi videris Latine docere philoſophiam, & ei quaſi civitatem dare, quæ quidem adhuc peregrinari Romæ videbatur, nec offerre ſeſe noſtris ſermonibus.
Peregrinari dicuntur aures. V. auris.

Peregrinātus, a, um. Partic. [ἀποδημήσας] Cic. 4. Acad. 3. Tamen diutius quam vellem, tanta vis virtutis atque ingenii peregrinata abfuit ab oculis & fori & curiæ.

Peregrinābundus, a, um. Adj. [ξενιτεύων] Qui ſolitus eſt peregrinari. Liv. 28. 18. Non peregrinabundum, neque circa amœnas oras vagantem ducem Romanum, &c.

Peregrinatio, ōnis. f. [ἀποδημία] Cic. 2. Att. Verumtamen videbare mihi tempora peregrinationis commodius poſſe diſtribuere.
Perpetua peregrinatio. Cic. 5. Tuſc. 107. Jam vero exſilium, ſi rerum naturam, non ignominiam quærimus, quantum demum a perpetua peregrinatione differt?
Ex peregrinatione celerius reverti. Paul. in l. Si peculium. §. ult. D. de ſtatu liber.
In peregrinatione omne tempus conſumere. Cic. 16. Att. 3.
Peregrinatio & militia. Cic. 6. Att. 2. In hac autem peregrinatione, militiave noſtra, ſæpe incenſum ira vidi, ſæpe placatum.
Peregrinatio, pro Seceſſu, qui fit peregre. Plin. 3. Epiſt. 19. Habet etiam multum jucunditatis ſoli cælique mutatio, ipſaque illa peregrinatio interſita. Gronov. Inter ſua. [An Interpoſita? certe ſimplicius.
Peregrinationes & ruſticationes. Cic. de Amicit. 103. Una domus erat, idem victus, iſque communis: neque ſolum militia, ſed etiam peregrinationes ruſticationeſque communes.
Curſu & peregrinatione lætantur turtures. Cic. 2. de Fin. 109.
Blandita. V. blandior.
Nobilem peregrinationem Antonii vocat per ironiam. Cic. 2. Philipp. 101.
Tranſmarina. Quintil. lib. 7. cap. 4.

Peregrinātor, ōris. m. [ἀποδημητής] Qui ſolet peregrinari, fereque ſemper peregrinatur. Cic. 6. Fam. 18. Mehercule non tam ſum peregrinator jam, quam ſolebam. Utitur & Firmicus lib. 8. cap. 25. extr.

Perēlĕgans, antis. Adj. [πάνυ φιλόκαλος] Valde elegans. Cic. 2. de Orat. 270. Genus eſt perelegans, & cum gravitate ſalſum. Idem pro Plancio 58. Et quoniam tua fuit perelegans ac perſubtilis oratio, digna Equitis Rom. vel ſtudio vel pudore.
Perelegantis vir ingenii. Paterc. 1. 7.

Perēleganter, Adv. [πάνυ φιλοκάλως] Cic. de Clar. Orat. 197. Quæ quidem omnia cum perite & ſcienter, tum ita breviter & preſſe, ſatis ornate & pereleganter diceret, &c.

Perēlŏquens, entis. Adj. [πολυφραστικός] Valde eloquens. Cic. de Clar. Orat. 247. C. autem Lentulus Marcellinus, nec unquam indiſertus, & in Conſulatu pereloquens viſus eſt, non tardus ſententiis, non inops verbis, voce canora, facetus ſatis.

Peremere, Cincius in lib. de Verbis priſcis ait ſignificare idem quod Prohibere. At Cato in libro qui eſt de Re militari, pro Vitiare uſus eſt, quum ait, Quum magiſtratus nihil audet imperare, nequid Conſul auſpicii peremat. Feſt. V. perimo.

Peremptalia, Peremtalis, Peremtio, Peremtor, Peremtorius, Peremtrix, Peremtus, V. perimo.

Pĕrendie, Adv. [μεταύριον] ſignificat quod vulgo dicitur, *Poſt cras*, ut ait Valla. Cic. 12. Att. 43. Scies igitur fortaſſe cras, ſummum perendie. Plaut. Aulul. 2. 1. 34.

Cras veniat, perendie foras feratur ſoror.

Perendie, quaſi Perempta die. Chariſ. lib. 2.
Perempto hoc die, ut Eridie, pro Priori die. H. St. V. Voſſ. Etymol.

Perendĭnus, a, um. Adj. [μεταύριος] Ab hinc tertius dies. Cic. pro Muren. 27. Jam illud mihi quidem mirum videri ſolet, tot homines, tam ingenioſos, per tot annos etiam nunc ſtatuere non potuiſſe, utrum diem tertium, an perendinum: judicem, an arbitrum: rem, an litem dici oporteret. V. Aſcon. in Verr. de Pr. Urb. p. 76. & ſ. l. comperendinatio.
In perendinum diem. V. in.

Perendinando, apud Picum in epiſt. pag. 370. Hinc Comperendinare. H. St. ut a Cras Craſtino, Procraſtino, & Recraſtino.

Perendinatio, ōnis. f. Mart. Capell. lib. 9. p. 304. Perendinatio exſpectatur.

Perenna, V. peranna, perenno, & anna.

Pĕrennis, e. Adj. [ἀέναος, ἀΐδιος, διαγινόμενος] ex Per & Annus compoſitum, mutatis litteris, quaſi Per annos durans. Plaut. Amphit. prol. 14.

Lucrum ut perenne vobis ſemper ſuppetat. Sunt qui, interpoſita littera, Peremnis ſcribunt, repugnante Manutio. q. V.

Adamas perennis. V. adamas.
Curſus ſtellarum perennes & perpetui. Cic. 2. de Nat. Deor. 56.
Curſus luſtrare perennes. Lucret. lib. 5. 80.
Fama perennis. Virg. 9. Æn. 79.
Fama & laus. Cic. 2. de Divin. 64. Ovid. 1. Amor. 10. 62.
Fides. Plin. 9. Epiſt. 9.
Fortuna. Propert. lib. 2. 28. 57.
Monimenta perennia facti. Ovid. 2. Faſt. 265.
Sermo perennis de aliquo. Cic. in Somn. Scip. 18. Sermo autem omnis ille, & anguſtiis cingitur his regionum, quas vides, nec unquam de ullo perennis fuit, & obruitur hominum interitu, & oblivione poſteritatis exſtinguitur.
Virtus majorum perennis conteſtataque. Cic. pro Flac. 25. Quum ab hac perenni conteſtataque virtute majorum, non modo non degeneravit L. Flaccus, ſed id quod maxime, &c.
Perenne & Proprium aliquid manere. Cic. Poſt red. in Senat. 8. Si illud de duobus Conſulibus, quod ante in Repub. non fuerat, perenne ac proprium manere potuiſſet.
Aquæ perennes. Cic. 6. Verr. 107. Enna autem, ubi ea, quæ dico, geſta eſſe memorantur, eſt loco præcelſo atque edito: quo in ſummo eſt æquata agri planities, & aquæ perennes.
Fons perennis. Cæſ. 8. Bell. Gall. 43. Quo facto repente fons perennis exhauſtus. Sic Perennis fluvius. Plin. lib. 5. cap. 28. Ulpian. in l. 1. D. de fluminib. Fluminum quædam ſunt perennia, quædam torrentia: perenne eſt quod ſemper fluit, id eſt ἀέναος: torrens quod hieme fluit, hoc eſt χειμάῤῥους.
Latices manant perennes. Lucret. lib. 5. 263.
Rivus perennis. Plin. 5. Epiſt. 101. Cuncta enim perennibus rivis nutriuntur.
Perennis, pro Perpetuo & continuo. Cic. de Provinc. Conſul. 23. Hic me meus in Remp. animus priſtinus ac perennis, cum C. Cæſare reducit, reconciliat, reſtituit in gratiam. Budæus.
Amor perennis. Senec. Octav. 5. 19.
Loquacitas perennis & profluens. Cic. 3. de Orat. 183.
Compar. Hor. 3. Carm. 30. 1. Exegi monimentum ære perennius.
Perennia, orum. n. pl. Ceremoniæ in auſpiciis obſervari ſolitæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 9. Itaque maximæ Reip. partes in iis bella, quibus Reip. ſalus continetur, nullis auſpiciis adminiſtrantur, nulla perennia ſervantur. ut Solennia.

Perenne, Adv. [ἀΐδιον] Perpetuo & continuo. Columel. lib. 12. cap. 18. Si ager amplus, aut vineta, aut arbuſta grandia ſunt, perenne fabricandæ decimodiæ, & trimodiæ, & fiſcellæ texendæ & picandæ.
Perenne vivax & memor. Paulin. Nolan. Carm. ad Auſon. p. 503.

Perennĭter, Adv. Perpetuo. Auguſt. de Doctr. Chriſt. 2. 16. Novimus arborem ipſam perenniter frondere. Sidon. 7. 9. Amicitias perenniter ſervat. Et Solin. 65.

Perennĭtas, ātis. f. [ἀϊδιότης] Ipſa duratio perpetua. Columel. lib. 1. c. 6. Nam ea cæli poſitio maxime frigida, & minime humida eſt, quæ utraque perennitatem conditis frumentis afferunt. Idem lib. 4. cap. 24. Ut quam longiſſimam perennitatem ſtirpi acquirat. Cic. 2. de Nat. Deor. 98. Adde huc fontium gelidas perennitates, liquores perlucidos amnium.
Perennitas fuit etiam in titulis Principum. Sext. Ruf. Breviar. cap. 2. Ab urbe condita in ortum perennitatis veſtræ. Symmach. 10. Epiſt. 45. Perennitas veſtra.

Perenno, [διαγίνομαι] āre. Per annos durare. Columel. de Arbor. cap. 16. Nam in ea fructus maxime vis conſiſtit, diutiuſque perennat. Ovid. 3. de Arte Am. 42.

Defuit ars vobis: arte perennat amor. Macrob. Saturn. 1. 12.

ſcribit priſcos Romanos menſe Martio, & publice & privatim ad Annam Perennam ſacrificatum ire ſolitos, ut annare, perennareque commode liceret. h. e. Vitam degere incolumem per annum integrum.
Perennare, eſt In annum tantum vivere. Suet. Veſp. cap. 5. Puella nata non perennavit. V. Caſaub. Sic Columel. 12. 20. Etiamſi non in totum perennat. Quidam ſcribunt Peranno, q. V. & peranna.

Perennĭservus, i. m. antiquum. [ἀειδοῦλος] Qui perpetuo ſervit uni domino. Plaut. Perſ. 3. 3. 16.

Compedium contritor, piſtrinorum civitas,
Perenniſerve, lurco, edax, furax, fugax.

Perenticida, V. ſub pera.

Pĕreo, ĭvi, & per ſyncopam ii, ĭtum, [ἀπόλλυμαι, ὀλέθρομαι, οἴχομαι, ἔῤῥω] īre. notæ ſignificationis. Vice Paſſivi eſt τοῦ Perdo, q. V. Plaut. Truc. 1. 2. 53.

Illis perit quicquid datur, neque ipſis apparet quicquam.

Perire, pro Mori & deſtrui accipitur, quaſi in totum ire: quod qui perit, prorſus abit. Ter. Eun. 1. 1. 28.

—prudens, ſciens,
Vivus, videnſque pereo, nec quid agam ſcio. Cic. ad Att. lib. 3.

Id, ſi putas me poſſe ſanari, cures velim: ſin perii plane, minus laboro.
Minoris perire. Plin. lib. 7. cap. 7. Tu qui corporis viribus fidis, tu &c. tanti perire potuiſti. Atqui etiam hodie minoris potes, quantulo ſerpentis ictus dente: aut etiam, ut Anacreon poeta, acino uvæ paſſæ.
Certo perii. V. certus.
Funditus. Hor. 1. Carm. 16. 19.
Obnixe perire. V. obnitor.
Ocius. Lucret. lib. 3. 438.
Penitus. Lucret. lib. 1. 263.
Perpetuo. V. perpetuus.
Subito. Lucret. lib. 2. 1011.
A re perire. V. a præp.
Ab aliquo perire. Propert. 2. 20. 62.

Solus amans novit quando periturus & a quo.

Perire ab aliquo, Occidi. Plin. lib. 11. cap. 37.
Ab animo perire, & ab re, Plaut. Truc. 1. 1. 26.
Amore indigno. Virg. 10. Ecl. 10.
Ingenio perii qui miſer ipſe meo. Ovid. 2. Triſt. 2.
Deſidioſe agere ætatem, luſtriſque perire. Lucret. lib. 4. 1130.
Meo vitio pereo. Cic. 11. Att. 9.
Ædes perierunt. Plaut. Moſt. 1. 2. 70.
Comæ formoſæ periere. Ovid. 1. Amor. 14. 30.
Decor perit multo vulnere. Senec. Hippol. 10.
Dies perit otio. Plin. lib. 11. cap. 6.
Fabæ pereunt læſo flore. Ovid. 5. Faſt. 267.
Frons periit. V. frons, tis.
Labor irritus anni perit. Ovid. 1. Met. 273.
Nives pereunt tepente ſole. Ovid. 3. Faſt. 236.
Nobilitas omnis perit. Lucan. ad Piſon. 10.
Nummi pereunt. Hor. 1. Serm. 2. 133.
Opera & oleum philologiæ noſtræ periit. Cic. 2. Att. 17.
Pecunia periit. Ter. Adelph. 4. 7. 25.
Pecuniam tantam Populi Rom. tam brevi tempore perire potuiſſe, portenti ſimile videtur. Cic. 5. Philip. 11.
Pudor periit. Plaut. Bacchid. 3. 3. 81.
Puppis hauſta perit. Ovid. 3. Faſt. 600.
Res & fides perit. Plaut. Truc. 1. 1. 24.
Telum pereat rubigine. Hor. 2. Serm. 1. 43.
Tempora auxilii perierunt. Ovid. Rem. Amor. 107.
Virtus perit fraude. Ovid. 2. Faſt. 227.

Urbes

Urbes funditus pereunt. Hor. 1. Carm. 16. 19.
Perire, Mori, Occidere, vel Occidi, Interfici, ut
Corvolſi pereunt. Lucret. lib. 3. 344.
Inter arma & enſes periit. Ovid. ad Liv. 170.
Crudelius perire. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Fortiter. Hor. 2. Serm. 3. 52.
Generoſius. Hor. 1. Carm. 37. 21.
Cruciatu ſummo. Cic. 3. de Nat. Deor. 81.
Leto præcipiti. Senec. Hippol. 3.
Manibus hominum. Virg. 3. Æn. 606.
Morbo. Cæſ. de Bell. Alex. 43.
Morbo periere capellæ. Hor. 1. Epiſt. 7. 86.
Morte merita. Virg. 4. Æn. 696.
Occiſione perire ad unum. V. Occiſio in OCCIDO.
Telo. Ovid. 4. Triſt. 1. 84.
Perit tibi, i. e. Tuo periculo. Ulpian. in l. Rogaſti. in princ. D. Si cert. petat. Quod ſi lancem vel maſſam ſine tua culpa perdideris, antequam venderes, utrum mihi, an tibi perierit, quæſtionis eſt.
Pereram; Jurantis, vel Imprecantis vox, Ethnicis familiaris, quemadmodum & Diſpeream. Cic. 15. Fam. 19. Peream, niſi ſollicitus ſum, ac malo veterem & clementem dominum habere, quam novum & crudelem experiri. conf. Plaut. apud Gell. 3. 3.
Male pereat Lesbia. Hor. Epod. 22. 16.
Perii, Formula deſperantis, ut Occidi, Interii, Nullus ſum, &c. Plaut. Rud. 2. 6. 26.

Perii, animo maleſit: contine, quæſo, caput. i. e. Deficit me animus. conf. Idem Perſ. 5. 2. 4.

Perire, pro Decoquere. Cic. 6. Att. 1. Metagenes certe periit: feci iter per ejus poſſeſſionem, in qua animal reliquum nullum eſt. h. e. Decoxit, perdidit omnem rem, ut de pecunia tua prorſus actum ſit.
Perire, aliquando amatorum, ut Hor. 1. Carm. 27. 10.

— dicat Opuntiæ
Frater Megillæ, quo beatus
Vulnere, qua pereat ſagitta. V. Burm. ad Quintil. Decl. 15. 18. p. 314.

Perire mulierem, ea forma dicimus, qua Deperire, & amando uri. Plaut. Truc. Perioch. 1.

Tres unam pereunt adoleſcentes mulierem.

Pereundi terminus. Sil. lib. 3. 559.
Occurrunt animo pereundi mille figuræ. Ovid. 10. Epiſt. 81.
Gramine Circæo pereundum eſt mihi. Propert. lib. 2. 1. 53.

PERĬTŪRUS, a, um. Partic. [ἀπολεσόμενος] a Peritus inuſ. pro quo Perditus ſubſtituit uſus, a Perdo.
Amore periturus. Propert. lib. 1. 13. 33.
Corpus periturum Stat. 5. Theb. 227.
Mœnia peritura flammis. Claud. 2. in Eutrop. 296.
Regna peritura. Virg. 3. Georg. 498.
Troja. Idem 2. Æn. 660.

PERĬTO, [περιπόλλυμαι] āre. frequentat. Plaut. Capt. 3. 5. 32.

Qui per virtutem peritat, non interit. Al. Perbitat. q. V.

PĔRĔQUĬTO, [διιππάζω] āre. In omnem partem equitare. Cæſ. 4. Bell. Gall. 33. Primo per omnes partes perequitant, & tela conjiciunt. Liv. 5. 28. extr. Quum perequitaſſet aciem, promiſſa repetens, tantum injecit ardoris, ut non ultra ſuſtinuerint impetum Æqui. Idem 23. 47.

PĔRERRO, [διαπλανάομαι] āre. In omnem locum, vel huc atque illuc errare. Columel. præf. lib. 1. Semperque ritu volucrum, longinqui litoris peregrinus ignotum pererret orbem.
Aditus pererrare. V. ADEO, īre.
Avia pererrare more pecudum. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 43.
Forum pererro. Hor. 1. Serm. 6. 113.
Freta longa pererrare, Ovid. 14. Epiſt. 103.
Locum omnem arte pererrat, Tentat aggredi. Virg. 5. Æn. 441.
Luminibus pererrare aliquem, Circumſpicere undique. Virg. 4. Æn. 363.
Conceptio pererravit, Irrita fuit. Plin. lib. 8. cap. 45. Conceptio uno initu peragitur; quæ ſi forte pererravit, XX poſt die marem femina repetit.
Cornua pererravit ſonus, mutis labris. Sil. lib. 4. 174. de Tubicine moriente.
Paſſive. Ovid. 2. Amor. 16. 5.

Arva pererrantur Peligna liquentibus undis.

PERERRĀTUS, a, um. Partic. [διαπλανηθείς] ut,
Orbis pererratus. Ovid. 1. Faſt. 234.
Terræ pererratæ. Ovid. 15. Met. 53.

PĔRĒRŬDĪTUS, a, um. Adj. [πάνυ πεπαιδευμένος] Valde eruditus. Cic. 4. Att. 15. Sed vereor, ne lepore ſuo detineat diutius P. Clodius, & homo pereruditus, ut ajunt, & nunc quidem deditus Græcis litteris.

PERESUS, V. in PEREDO.

PĔREXCRŬCIO, [διακναίω] āre. Vehementer excruciare. Plaut. Stich. 3. 1. 32.

Meam culpam habeto niſi perexcruciavero. In caſtigatis libris eſt, Probe exc.

PĔREXĬGUUS, a, um. Adj. [σμικρότατος] Valde exiguus. Cæſ. 5. Bell. Gall. 15. Quum hæ, intermiſſo perexiguo loci ſpatio, inter ſe conſtitiſſent, novo genere perterritis noſtris, per medios audaciſſime proruperunt.
Perexigua & perminuta videntur. Cic. 2. Tuſc. 30.
Dies perexigua. Cic. 2. Verr. 6. Quum ego diem in Siciliam inquirendi perexiguam poſtulaviſſem, invenit iſte qui ſibi in Achaiam biduo breviorem diem poſtularet. V. DIES.
Factum. Liv. 22. 52. Nam ad veſcendum facto perexiguo, utique militantes utebantur. [Subauditur, quod præceſſit, Argento. Contrarium eſt Ingens argentum ap. Virgil. V. ARGENTUM.
Pars aut nulla, aut perexigua. Cic. 1. Q. frat. 4.
Tempus perexiguum. Cic. 2. Verr. 24. Sollicitabar rebus maximis uno, atque eo perexiguo, tempore.

PEREXIGUE, Adv. Cic. 16. Att. 1. Perexigue & γλίσχρως præbere. i. e. Minutatim.

PĔREXĪLIS, e. Adj. [κάτισχνος] Valde exile. Columel. lib. 11. cap. 2. Hoc eodem tempore, prius quam vineæ pulverentur, ſi perexilis eſt, vel rara ipſa vitis, lupini modii tres, vel quatuor in ſingula jugera ſparguntur.

PĔREXPĔDĪTUS, a, um. Adj. [ἰνσεύχερος] Valde expeditus. Cic. 3. de Fin. 36. Sed hæc quidem eſt perfacilis & perexpedita defenſio.

PERFĂBRĬCO, [διατεχνάομαι] āre. Fabricam abſolvere. Plaut. Perſ. 5. 2. 4.

Perii, interii: peſſimus hic mihi dies hodie illuxit: corruptor
Ita me Toxilus perfabricavit, itaque meam rem divexavit. Per translationem.

PERFĂCĒTUS, a, um. Adj. [πολυστωμύλος] Admodum facetum ſignificat. Cic. de Clar. Orat. 105. Atque eundem & vehementem, & valde dulcem, & perfacetum fuiſſe dicebat.

PERFACĒTE, Adv. [πολυστωμύλως] Admodum facete. Cic. 3. Verr. 121. Neque enim perfacete dicta, neque porro hac ſeveritate digna ſunt.

PERFĂCĬLIS, e. Adj. [πολύῤῥαδιος] Cic. 4. Tuſc. 6. Perfacilis cognitu. Nam ſententias interpretari perfacile eſt. Cic. 2. de Legib.
Homo perfacilis in audiendo. Cic. 1. de Orat. 39.

PERFACĬLE, Adv. [πολυῤῥαδίως] Cic. 13. Att. Video enim Curules magiſtratus eum legitimis annis perfacile cepiſſe.
Perfacile eſt jam animi ratione exſolvere nobis, &c. Lucret. lib. 2. 381.
Perfacile enim ſeſe Sicilia tuebatur, ne quod in ipſa bellum poſſet exſiſtere. Cic. 7. Verr. 8
Perfacile vero, apud iſtiuſmodi prætorem, &c. Cic. 3. Verr. 153.
Perfacile apparet. Cic. 2. de Fin. 209.

PERFACUL, & per ſe Facul antiqui dicebant, quod nunc Facile, & Perfacile dicimus. Paulus.

PERFĀCUNDUS, a, um. Adj. Valde facundus. Juſtin. 22. 1. 9. In concionibus perfacundus. Et Apul. 4. Florid. p. 360. Elmenh. Protagoras quidam ſophiſta fuit longe multiſcius, & cum primis Rhetoricæ repertis perfacundus.

PERFĂMĬLIĀRIS, e. Adj. [πολυοικεῖος] Valde familiaris. Cic. de Clar. Orat. 168. M. Gratidius M. Antonii perfamiliaris. Idem 2. Q. frat. 12. Ipſe eſt enim veterator magnus, & perfamiliaris Philiſto. V. Gell. 1. 18. pr.

PERFĂTUUS, a, um. Adj. [πολύμωρος] Perinſulſus. Martial. lib. 10. 18.

Heu, quam perfatuæ ſunt tibi, Roma, togæ! [παρέλκει Per.

PERFECTE, PERFECTIO, PERFECTISSIMATUS, PERFECTOR, PERFECTRIX, PERFECTUS, V. PERFICIO.

PERFĒCUNDUS, a, um. Adj. Mela 1. 9. pr. Ægyptus hominum aliorumque animalium perfecunda generatrix.

PERFĔRO, fers, tŭli, lātum, [διακομίζω, διαφέρω, προσφέρω] ferre. Uſque ad conſtitutum finem ferre. Virg. 12. Æn. 907.

Tum lapis ipſe viri, vacuum per inane volutus,
Nec ſpatium evaſit, totum nec pertulit ictum. i. e. Evacuatus eſt impetus ipſius ſpatio longiore. Serv.

Clamor perfertur circa collem. Liv. 7. 36. extr.
Emendationem auribus modo accipiunt, diviſionem vero ad cogitationem etiam & ſtilum perferunt. Quintil. lib. 2. cap. 6.
Fructum perferre. Columel. lib. 3. cap. 20. Si varii generis vineta fecerimus, aliquid ex iis inviolatum erit, quod fructum perferat. [Scribe, Aliquod
Laudem in urbem. Cic. 2. Tuſc. 5. Hortor omnes, qui facere id poſſunt, ut hujus quoque generis laudem jam languenti Græciæ eripiant, & perferant in hanc urbem.
Opem perferre alicui. Valer. 5. Argon. 385.
Quos pavor pertulerat in ſilvam. Liv. 7. 15.
Conſilio ejus per mercatores perlato ad Britannos. Cæſ. 4. Bell. Gall. 21.
Fama perfertur. Liv. 28. 13. Scipio, quum ad eum fama tanti comparati exercitus perlata eſſet, &c.
Et litteris multorum, & ſermone omnium perfertur ad me, incredibilem tuam virtutem & fortitudinem eſſe. Cic. 14. Fam. 1.
Litteras perferre, Ad eum cui miſſæ ſunt ferre. Cic. 2. Fam. 5.
Mandata perferre. Cic. 3. Q. frat. 1. Scripſique ad Cæſarem, Vibullium Cæſaris mandata de mea manſione ad Pompejum pertuliſſe.
Nuntium perferre. Cic. 1. Q. frat. 1. Exiſtimavi a me quoque tibi hujus moleſtiæ nuntium perferri oportere.
Nuntiis omnium perfertur. Cic. 2. Q. frat. 11. Amor autem ejus erga nos perfertur omnium nuntiis ſingularis.
Rumor pertulit hoc nobis. Ovid. 2. de Pont. 1. 49.
Rumore perlata, aut nuntiis. Cic. 4. Att. 1. Nunc etſi omnia, aut ſcripta eſſe a tuis arbitror, aut etiam nuntiis ac rumore perlata, tamen ea inſcribam brevi quæ, &c.
Sermones ac litteræ perferuntur, quemadmodum &c. Cic. pro Lege Manil. 39. Jam vero quemadmodum milites hibernent, quotidie ſermones ac litteræ perferuntur.
Verba alicujus perferre ad aliquem. Ovid. 2. de Pont. 2. 43.
Perferre, Denuntiare. Cic. 2. Fam. 8. In his enim ſum locis, quo & propter longinquitatem, & propter latrocinia, tardiſſime omnia perferuntur.
Legem perferre, Quod vulgo dicunt Perducere ad ratificationem. Cic. 1. Att. 16. Pompejus vero ad voluntatem perferendæ legis incubuerat. Liv. 2. 56. Ego hic aut in conſpectu veſtro moriar, aut perferam legem.
Rogationem perferre, eſt Ita ferre ut plebs ſciſcat. Liv. 36. 1. V. loc.
Accuſator pati reum ruere, invidiæque flammam ac materiam criminibus ſuis ſuggerere: legem interim, non tam ad ſpem perferendi, quam ad laceſſendam Cæſonis temeritatem, ferre. Livius. H. St. Ex Liv. 3. 11.
Perferre, [ὑπομένειν, ὑποφέρειν] Pati, patienter ferre. Ter. Adel. 3. 4. 50. — paupertatemque una pertulimus gravem. Cic. 2. de Lege Agrar. 69. Sullanus ager a certis hominibus latiſſime continuatus tantam habet invidiam, ut veri ac fortis Tribuni pleb. ſtridorem unum perferre non poſſit.
Intrepide pertuli omnia. Senec. Herc. Fur. 6.
Deficere animo & Perferre, contraria. Cic. pro Roſc. Amer. 10. Sin a vobis (id quod non ſpero) deſerar, tamen animo non deficiam: & id quod ſuſcepi, quoad potero, perferam.
Ardorem perferre. Stat. 5. Silv. 1. 287.
Catenas. Sil. lib. 17. 367.
Contumelias. Cæſ. 2. Bell. Gall. 14.
Cruciatum. Cic. 4. Acad. 23.
Crudelitatem inimicorum. Cic. pro Sext. 145.
Dolorem. Virg. 9. Æn. 426.
Famem perferre & ſitim. Cic. 5. de Fin. 48.
Frigus, famem, ſitim, ac vigilias. Cic. 2. in Catil. 9.

Inſomnia furibunda. Sil. lib. 11. 102.
Juſſa omnia ſuperbæ. Propert. lib. 1. 18. 26.
Laborem. Virg. 2. Georg. 343.
Luxuriem, crudelitatem, avaritiam, ſuperbiam alicujus. Cic. 4. Ver. 9.
Mala tot pertulimus. Ovid. 5. Triſt. 1. 33.
Miſerias. Senec. in Thyeſt. v. 307.
    Leve eſt miſerias ferre, perferre eſt grave.
Monſtra immania perferimus tecti ſilvis. Virg. 3. Æn. 584.
Nives. Ovid. 1. Amor. 9. 16.
Omnes perpetior ac perfero facile. Cic. 2. de Orat. 77. Ac mihi quidem non ita moleſti ſunt, facile omnes perpetior & perfero.
Onus. Ovid. ad Liv. 350.
Pauperiem, & duros perferre labores. Virg. 6. Æn. 437.
Pericula multa pelago pertulerunt. Ovid. 14. Met. 560.
Pœnarum ſatis perferre. Cic. pro Sext. 10.
Pruinas ac nives. Cic. 2. in Catil. 23.
Quietem ſolus perferre nequit. Sil. lib. 4. 44.
Somnos aut dies. Stat. 3. Silv. 2. 83.
Supplicium pro meritis. Cic. 8. Att. 15.
Timores pertulimus. Claud. de Bell. Get. 206.

PERFĔRENS, entis. Partic. [ὑπομένων] Cic. 2. de Orat. 184. Horum igitur exprimere mores oratione, juſtos, integros, religioſos, timidos, perferentes injuriarum, mirum quiddam valet, &c.

PERLĀTUS, a, um. Partic. ut, Clamor perlatus. Curt. 5. 12. 13. Haſta perlata. Virg. 11. Æn. 803. Plura V. in ipſo verbo.

PERFERENTIA, æ. f. Tolerantia. Lactant. 3. 11. de Virtute loquens, Quia vis & natura ejus in malorum perferentia poſita eſt. H. St. Deſiderabatur in Lugd.

PERLATIO, ōnis. f. Lactant. 5. 22. Patientia eſt, malorum, quæ aut inferuntur, aut accidunt, cum æquanimitate perlatio.

PERLĀTOR, ōris. m. Qui perfert. ut, Epiſtolarum perlator. Ammian. 21. 16. Litterarum perlator. Symmach. 5. Epiſt. 30.

PERLĀTRIX, īcis. f. Ennod. 1. Epiſt. 22. Perlatrices querelarum litteræ.

PERFERVEO, ēre. Mela 1. 8. Cum eſt media (nox) perfervet.

PERFERVĔFĪO, ĕri. Idem. Per tmeſin Varro R. R. 1. 9. Terra ſole perferve ita fit.

PERFERVĬDUS, a, um. Adj. [πολύζεστος] Vehementer fervidus. ut, Æſtas perfervida. Columel. lib. 5. cap. 5.

PERFĔRUS, a, um. Valde ferus. Varro de R. R. 2. 1. Boves perferi.

PERFĬCIO, ēci, ectum, [ἀνύτω, ἀποτελέω, διανύω, ἀπαρτίζω, διατελέω, ἐπιτελέω, περαίνω, τελέω, κατεργάζομαι] ĕre. Abſolvere, complere quod incœptum eſt. Ter. Hec. 5. 2. 9.
        — me facere Pamphilo ut uxor redeat
    Oportet: quod ſi perficio, non pœnitet me famæ. Idem Phorm. 2. 3. 73. Haud deſinam donec perfecero hoc.
Abſolvere & Perficere aliquid. Cic. 2. de Nat. Deor. 35. Sic in omni natura, ac multo etiam magis, neceſſe eſt abſolvi aliquid ac perfici.
Conari aliquid & Perficere. Cic. in Orat. 105. Vides profecto illum multa perficere, nos multa conari: illum poſſe, nos velle: quocunque modo cauſa poſtulet, dicere.
Conflare & Perficere. Cic. pro Cluent. 18. Nihil in vita vidit calamitatis A. Cluentius, nullum periculum mortis adiit, nihil mali timuit, quod non totum a matre eſſet conflatum & perfectum.
Ingenio perfectum. Cic. pro Lege Manil. 1. Quum antea per ætatem nondum ejus auctoritatem loci contingere auderem, ſtatueremque nihil huc, niſi perfectum ingenio, elaboratum induſtria afferri oportere, &c. i. e. Ingenioſe & induſtrie.
Annos centum. Hor. 2. Epiſt. 1. 39.
Cibum perficere, Concoquere. Plin. lib. 11. cap. 53.
Cogitata, Exſequi. Cic. pro Dejot. 21.
Inſtituta. Cic. 2. de Divin. 5. Quod aſſequar profecto, ſi inſtituta perfecero.
Juſſa alicujus, Exſequi. Valer. 7. Argon. 61.
Maleficium perficere, & occultare. Cic. pro Cœl. 53.
Munus ſuſceptum. Virg. 6. Æn. 629.
Officium funeris. Ovid. ad Liv. 70.
Onus & munus. Cic. 6. Fam. 7.
Poema inſtitutum. Cic. 3. Q. frat. 8.
Promiſſa perficere, pro Implere quod promiſeris. Ter. And. 4. 1. 7.
Scelus. Cic. pro Cluent. 194.
Stamina pauca perfeci. Ovid. 19. Epiſt. 49.
Coria perficere. V. CORIUM.
Pelles perficere. Plin. lib. 24. cap. 11. Alia eſt erythrodanus, quam aliqui ereuthodanum vocant, nos rubiam, qua tinguntur lanæ, pelleſque perficiuntur.
Perficere, pro Obtinere, ſive pro eo quod barbari dicunt, *Tantum facere quod.* Ter. in Prol. Eun. 21.
    Menandri Eunuchum, poſtquam ædiles emerunt,
    Perfecit, ſibi ut inſpiciundi eſſet copia. Ibid. 1. 2. 100. — quam joco
    Rem voluiſti a me tandem, quin perfeceris? Cic. 11. Fam. 27.
Quod enim vehementer mihi utile eſſe putabas, nec inutile ipſi Cæſari, perfeciſti, ut ille me diligeret, coleret, haberet in ſuis. Idem 8. Att. 15. Perficiam profecto, ut neque Reſpub. civis a me animum, neque tu amici deſideres. Et 4. Acad. 114. Perficies ut ego iſta innumerabilia complectens, nunquam labar, nihil opiner? Sic pro Lege Manil. 45. Et quiſquam dubitabit quid virtute perfecturus ſit, qui tantum auctoritate perfecerit? Quædam exemplaria legunt Profecerit.
Callide perficere, ut. Cic. 2. de Divin. 110. Callide qui illa compoſuit, perfecit, ut quodcunque accidiſſet, prædictum videretur, hominum & temporum definitione ſublata.
Obſcæne utitur Capitol. in Maxim. cap. 4. Cum muliere perficere.
Perfici, paſſivum. Plin. lib. 11. cap. 53. Difficulter autem perficiuntur omnia in cibis acria, nimia, & avide hauſta. i. e. Concoquuntur.
Actu perfici. Quintil. lib. 2. cap. 18.

PERFICIENS, entis. Partic. Plin. 23. 1. Prodeſt ſtomacho diſſoluto, aut cibos non perficienti.

PERFICIENDUS, a, um. Partic. [ἀνυστέος] ut, Voluptas perficienda tarda mora. Ovid. 2. de Arte Am. 718. al. Prolicienda.

PERFECTUS, a, um. [τετελεσμένος, τέλειος, ἐντελής, αὐτοτελής, παντελής, δημιοτελής, ἐντελεχής] aliud Partic. Plaut. Perſ. 5. 1. 1. Re placida, pacibus perfectis.

Inchoatum & Perfectum, contraria. Cic. de Clar. Orat. 147. Manus extrema non acceſſit operibus ejus, præclare inchoata multa, perfecta non plane.
Perfectum aliquid eſſe, & habere maturitatem ſuam quandam. Cic. de Clar. Orat. 318. Quum autem anno poſt e Sicilia me recepiſſem, jam videbatur illud in me, quicquid eſſet, eſſe perfectum, & habere maturitatem quandam ſuam.
Extremum & perfectum. Cic. 2. de Nat. Deor. 35. Neque dici poteſt in nulla rerum inſtitutione eſſe aliquid extremum atque perfectum.
Inventum ſimul & perfectum nihil eſt. Cic. de Clar. Orat. 70.
Perfectum omni ex parte in genere ſuo. Cic. de Amicit. 81.
Perfectum ex utroque. Cic. 4. Tuſc. 9. Erit hoc totum ex utroque perfectius.
Aptum undique, perfectum, expletumque omnibus ſuis partibus & numeris. Cic. 2. de Nat. Deor. 37.
Ad ſumma atque in omni genere perfecta pervenire. Cic. 1. de Orat. 131.
Perfectus & Abſolutus. Plin. lib. 2. cap. 4. Eum & nos a perfecta abſolutaque elegantia, mundum appellamus.
Abſoluti & perfecti philoſophi. Cic. 2. de Divin. 150.
Conſummatus & Perfectus. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Plenum atque perfectum oratorem eſſe eum dicam, qui de omnibus rebus poſſit varie copioſeque dicere. Cic. 1. de Orat. 59.
Concinnus, perfectus, politus ad perſuadendum homo. Cic. in Piſon. 59.
Perfectus in re aliqua. Cic. 1. de Fin. 21. Sol Democrito magnus videtur, quippe homini erudito, in geometriaque perfecto.
In dicendo perfectus homo & perpolitus. Cic. 1. de Orat. 59.
In omni genere ſermonis & humanitatis orator eſt perfectus. Cic. 1. de Orat. 35.
Litteris Græcis perfectus Memmius. Cic. de Clar. Orat. 147.
Moribus perfectus. Quintil. in procem. lib. 1.
Scientia, & omni facultate dicendi perfectus. Quintil. in Procem. lib. 1.
Cumulate perfectus. V. CUMULUS.
Abſolutio alicujus rei. Cic. de Univerſ. 36. Tria genera nobis reliqua ſunt, eaque mortalia, quibus prætermiſſis, cæli abſolutio perfecta non erit.
Ambitus verborum perfectus, completuſque. Cic. in Orat. 168.
Augmen corporis perfectum. Lucret. lib. 3. 269.
Candelabrum, e gemmis clariſſimis, opere mirabili perfectum. Cic. 6. Verr. 64.
Cymbia perfecta argento. Virg. 5. Æn. 267.
Eruditione perfecta, & ingenio præſtanti ad hæc opus eſt. Cic. 2. de Divin. 130.
Exercitatione perfecta ingenii forma. Cic. de Clar. Orat. 327. Et certe quod & ingenii quædam forma lucebat, & exercitatione perfecta erat, verborumque aſtricta comprehenſio, ſummam hominum admirationem excitabat.
Forma honeſtatis expleta & perfecta. Cic. 2. de Fin. 48.
Mens perfecta. Cic. 5. Tuſc. 39. Hic ſi eſt excultus, & ſi ejus acies ita curata eſt, ut ne cæcetur erroribus, ſit perfecta mens, id eſt abſoluta ratio, quod eſt idem virtus. De humano animo.
Sententia curta, Plena & perfecta, contraria. Cic. 4. de Fin. 36. Eorum omnium multa prætermittentium, dum eligant aliquid quod ſequantur, quaſi curta ſententia, at vero illa perfecta atque plena eorum, qui quum de hominis ſummo bono quærerent, &c.
Sol perfectus, Dies tranſacta. Stat. 5. Theb. 180.
Templum. Cic. 6. Verr. 64.
Virtus perfecta cumulataque. Cic. pro Sext. 86.
Virtutis perfectæ qui perfecto functus eſt munere, non parum diu vixit. Cic. 1. Tuſc. 109.
Vota perfecta continuo ordine. Virg. 3. Æn. 548.
Compar. Hor. Epod. 5. 59.
    Nardo perunctum, quale nec perfectius
        Meæ laborarunt manus.
Summum & perfectiſſimum judicat Cicero, illud cui nihil addi poteſt, in Orat. 3.
Perfectiſſimi dicebantur, Qui judicio principis, vel ad Præſidatum provinciæ, vel ad aliam adminiſtrationem promoti fuiſſent. l. j. De perfectiſſ. dignitat. lib. 12. C. Qua de re Alciat. cap. 4. lib. 3. Diſpunct. conf. Ammian. 21. 31. Hinc

PERFECTISSIMĀTUS, ûs. m. erat Dignitas quædam non mediocris, quia non omnes Præſides, ut Alciatus docet, Clariſſimi fuere: ſed & Perfectiſſimi quidam, prout Provinciæ dignitas exigebat. Addit ex vetuſtiſſimis monumentis Tarraconenſis Hiſpaniæ ac Norici, fuiſſe Perfectiſſimos tantum, quos duabus litteris deſignabant, V. P. ſicut Clariſſimos viros, V. C.

PERFECTE, Adv. [τελέως, ἐντελῶς] Cic. 4. de Fin. 10. Quumque duæ ſint artes, quibus perfecte ratio & oratio compleatur, una inveniendi, altera diſſerendi.
Abſoluta eſt perfecte omnis honeſtas. Cic. 4. de Fin. 18.
Abſolutus perfecte. V. ABSOLVO.
Diſerta perfecte oratio, & Nimis infans, contraria. Cic. de Clar. Orat. 101. Ejus omnis in dicendo facultas ex hiſtoria ipſius, non ineleganter ſcripta, perſpici poteſt: quæ neque nimis eſt infans, neque perfecte diſerta.
Eruditus perfecte planeque vir. Cic. de Clar. Orat. 281.
Fiebat nihil a Roſcio, niſi perfecte, nihil niſi cum ſumma venuſtate. Cic. 1. de Orat. 130.
Imitatur nunquam perfecte veritatem caſus. Cic. 1. de Divin. 13.
Compar. Apul. 3. Florid. Sed de hoc tum ego perfectius.
Superl. Gell. 11. 16. A Græcis perfectiſſime uno verbo & planiſſime dicitur.

PERFECTIO, ōnis. f. [τελείωσις, τελειότης, πλήρωσις, ἐντελέχεια] Plin. lib. 11. cap. 2. In his tam parvis quam inextricabilis perfectio?
Abſolutio & perfectio. Cic. 1. de Orat. 130. Hanc ego abſolutionem perfectionemque in oratione deſiderans, a qua ipſe longe abſum, facio impudenter.
Perfectio, & Conatus & adumbratio. Cic. in Orat. 103. Nulla eſt ullo in genere laus oratoris, cujus in noſtris orationibus non ſit aliqua, ſi non perfectio, at conatus tamen atque adumbratio.
Suſceptio & Perfectio, contraria. Cic. 3. de Fin. 32. Ea quæ proficiſcuntur a virtute, ſuſceptione prima, non perfectione recta ſunt judicanda.

Operum magnorum perfectio, & Jacere fundamenta, contraria. Cic. pro Marcell. 26. Tantum abes a perfectione maximorum operum, ut fundamenta, quæ cogitas, nondum jeceris.

PERFECTUS, ûs. m. Idem. Vitruv. 1. 2. Si interiora perfectus habuerint elegantes. Adde 2. 5. & 8.

PERFECTŌR, ōris. m. [ἐπιτελεστής] Cic. 1. de Orat. 257. Ac stilus ille tuus, quem tu vere dixisti perfectorem dicendi, ac magistrum, multi sudoris est.
Perfector, Qui quod volebat, diligentia sua perfecit. Ter. Eun. 5. 8. 5.
— o Parmeno mi, ô mearum voluptatum omnium
Inventor, inceptor, perfector; scin' me in quibus sim gaudiis?

PERFECTRIX, īcis. f. Lactant. 3. 15. Tantum abest, ut ego magistram esse putem vitæ philosophiam, beatæque vitæ perfectricem, ut nullis magis, &c.

PERFĬCUS, a, um. Adj. Perficiens, ut Natura perfica a Lucret. lib. 2. 1115. vocatur, quæ procreationi & perfectioni rerum præest, quum inquit, — ad extremum crescendi perfica finem,
Omnia perduxit rerum natura creatrix. V. Non. Merceri, & Creech. ad loc In edit. Non. Gothofr. 2. 698. mendose legitur Perfice. [Puto autem Perficam pro Perficaci dixisse Lucretium.

PERFICA, æ. f. etiam & Pertunda, Deæ venerearum deliciarum ab antiquis honoratæ, hanc quod in cubili præsto esset, dum virginem effoderent mariti: illam quod voluptates perficeret inoffensa dulcedine. Arnobius in Disputationibus adversus gentes lib. 4.

PERFĬDĒLIS, e. Adj. [κατάπιστος] Valde fidelis. Cic. 2. Att. 19. Posthac autem ad te, si perfidelem habebo cui dem, scribam omnia plane.

PERFĬDUS, a, um. Adj. [ἄπιστος, ἀγνώμων] Qui fidem violat: a Fide deducitur. Cic. 3. Off. 60. Ergo & Pythius, & omnes aliud agentes, aliud simulantes, perfidi, improbi, malitiosi sunt.
Amicus perfidus. Cic. Post red. ad Quir. 21.
Arma Jubæ. Ovid. 4. Fast. 380.
Bella. Sil. lib. 15. 819.
Caput perfidum obligasti votis. Hor. 2. Carm. 8. 5.
Corda. Valer. 5. Agon. 289.
Hostes. Hor. 3. Carm. 5. 33.
Lumina. Ovid. 13. Met. 561.
Mulier. Hor. 3. Carm. 7. 13.
Sacramentum perfidum dicere. i. e. Falsum jusjurandum militare, sive pejerare. Hor. 2. Carm. 17. 9.
Servi. Hor. Epod. 9. 10.
Tela. Ovid. 2. Fast. 226.
Turba. Ovid. 2. de Pont. 7. 62.
Vappa. Martial. lib. 12. 48.
Verba. Ovid. 5. Fast. 682.

PERFĬDE, Adv. Ulpian. in l. Apud. Cels. §. Quæsitum est. D. de doli mali except. Quod perfide gestum est.
Recuperare perfide. Senec. Controv. 26. p. 317.
Rumpere perfide pactum atque condictum. Gell. 20. 1. extr.

PERFĬDIA, æ. f. [ἀπιστία] Cic. 2. Q. frat. 3. Quum illius in me perfidiam increparet, auditus est magno silentio malevolorum.
Infidelitas & perfidia. Cæs. 8. Bell. Gall. 23.
Iniquitas & perfidia hominum. Cic. 1. Fam. 2.
Perfidia unius in alium. Cic. 2. Philip. 72.
Cumulus perfidiæ. Ovid. 11. Met. 206.
Offensio. Cic. 2. de Orat. 101. Ita nonnulli dum operam suam multi existimari volunt, &c. causas dicunt incognitas, in quo est illa quidem magna offensio, vel negligentiæ susceptis rebus: vel perfidiæ, receptis.
Abuti perfidia. V. ABUTOR.
Decipi perfidia alicujus. Cic. pro Rosc. Amer. 110.
Exigere pœnas perfidiæ. Ovid. 7. Epist. 58.
Fugio perfidiam. Sil. lib. 16. 149.
Fugere suspicionem perfidiæ. Cic. 8. Att. 16.
Repens perfidia. Tacit. 4. Hist. 25.
Violatæ perfidia & scelere sunt dextræ, quæ fidei testes esse solebant. Cic. 11. Philipp. 5.

PERFIDIŌSUS, a, um. Adj. Plenus perfidiæ. Plaut. Cist. 1. 1. 74. Perfidiosus est amor. Cic. in Pison. 67. Quod fallax, quod perfidiosus, quod impudens, quod audax esse videatur.
Vanus, perfidiosus & impius. Cic. pro Quint. 26. Etenim si veritate amicitia, fide societas, pietate propinquitas colitur: necesse est iste, qui amicum, socium, affinem, fama ac fortunis spoliare conatus est, vanum se, & perfidiosum, & impium esse fateatur.
Perfidiosus, insidiosus, fallax. Cic. 3. Fam. 10. Nihil in me non modo perfidiosum, & insidiosum, & fallax in amicitia, sed ne humile quidem, aut jejunum debes agnoscere.
Perfidiosum & nefarium est, fidem frangere. Cic. pro Rosc. Com. 16.
Superl. Cic. 3. de Nat. Deor. 80. Cur omnium perfidiosissimus, C. Marius, &c.

PERFIDIŌSE, Adv. [ἀπίστως] Auctor ad Herenn. lib. 1. 8. In odium rapiemus, si quid eorum superbe, spurce, perfidiose, crudeliter, confidenter, malitiose, flagitiose factum proferemus.
Compar. Suet. Aug. cap. 21. Perfidiosius tumultuantes.

PERFĪNIO, [ἐπιτελέω] īre. Idem quod simplex Finire. Lucret. lib. 1. 611.
Quippe ubi dimidiæ partis pars semper habebit
Dimidiam partem: nec res perfiniet ulla.

PERFIXUS, a, um. [διαπεπαρμένος] Partic. a verbo Figo, & præpositione Per; significat Transfixum. Lucret. lib. 2. 360.
— & crebra revisit
Ad stabulum desiderio perfixa juvenci.
Pectus perfixum. Lucret. lib. 6. 391.
— icti flammas ut fulguris halent
Pectore perfixo, &c.

PERFLĀGĬTIŌSUS, a, um. Adj. Cic. pro Cœl. 50. Num tibi perturpe aut perflagitiosum esse videatur? H. St. Desiderabatur in Lugd.

PERFLĀGRĀTUS, a, um. Partic. Mart. Capell. 6. p. 189. Dispendia lini perflagrata.

PERFLO, [καταπνέω] āre. Valde flare, sive multum flando commovere. Virg. 1. Æn. 87. de ventis,
Quà data porta ruunt, & terras turbine perflant. Plin. lib. 2. cap. 107. Perflantibus undique procellis.
Venti perflant altissima. Ovid. Rem. Amor. 369.
Venti perflant nubila. Lucret. lib. 6. 131.

PERFLANS, antis. Partic. Plin. 2. 107. V. in ipso verbo.

PERFLĀTIO, ōnis. f. Idem. Mart. Capell. 1. p. 11. Virgæ perflatione concuti.

PERFLĀTUS, ûs. m. [καταπνευσις] Ipsa perflatio. Columel. lib. 1. cap. 5. Quantoque fuerit ædificii solum pronius Orienti, tanto & æstate liberius capere perflatus, &c. Plin. lib. 16. cap. 40. Ulmus in perflatu firma.

PERFLĀMEN, ĭnis. n. Flamen. Prudent. Apoth. v. 760.
Nam sine divino domini perflamine summi
Arida terra fuit.

PERFLĀBĬLIS, e. Adj. [καταπνευστος] Quod perflari potest. Cic. 2. de Divin. 40. Deos enim ipsos jocandi causa induxit Epicurus perlucidos & perflabiles, &c.

PERFLĀTĬLIS, e. Adj. Idem ac Perflabilis. Apul. 3. Met. p. 137. Elmenh. Tectum altrinsecus ædium patore perflatili nudatum.

PERFLEXUS, a, um. Partic. Quintil. Decl. 314. extr. p. 624. Burm. Scelus mente & cogitatione perflexum.

PERFLUCTUO, V. PERFLUO.

PERFLUO, xi, xum, [διαῤῥέω] ĕre. Transmittere liquorem: ut, Lagena male compacta perfluit. Lucret. lib. 3. 950.
Et non omnia pertusum congesta quasi in vas
Commoda perfluxere.
Aquæ perfluunt Tibur. Hor. 4. Carm. 3. 10. Castigati codices habent Præfluunt.
Vina per colum videmus perfluere. Lucret. lib. 2. 392.
Perfluere hac, illac. Ter. Eun. 1. 2. 25.
Plenus rimarum sum, hac atque illac perfluo. Translatio sumpta ab aquario vase fictili, inquit Donat. Quasi dicat, Non possum continere: si quid audio quod non sit verum, statim palam est.
Perfluo, cum accusativo. Quintil. lib. 2. cap. 5. Nec quæ dicentur, perfluent aures. Sunt qui legant, Præterfluent.
Perfluere voluptatibus, Abundare. Cic. 2. de Fin. 118. Percunctare ipse te, perpetuisne malis voluptatibus perfluens in ea, quam sæpe usurpabas, tranquillitate degere omnem ætatem sine dolore, &c.
Perfluere, pro Fluere aliquando ponitur. Liv. 1. 45. extr. Infima valle perfluit Tiberis. Etiam hic castigati codd. Præfluit.
Passive. Arnob. lib. 6. p. 191. Pluvialibus nimbis perfluuntur.

PERFLUUS, a, um. Adj. Apul. 11. Met. p. 260. Elmenh. Incessu perfluo feminam mentiebatur.

PERFLUCTUO, [κατακυματίζω] āre. Multum fluctuare. Lucret. lib. 3. 721.
— atque unde animantum copia tanta
Exos, & exsanguis, tumidos perfluctuat artus? i. e. Per tumidos artus fluctuat. Ejusdem generis est illud Hor. 1. Epist. 1. 7.
Est mihi, purgatam crebro qui personet aurem.

PERFŌCO, āre. Strangulare. Paulus l. 4. Dig. de agnoscend. & alend. liberis: Necare videtur, non tantum is, qui partum perfocat, sed & is, qui abjicit. [Nisi Præfocat scribendum.

PERFŎDIO, ōdi, ossum, [διορύττω] ĕre. Fodiendo excavare, rumpere, ferire, perforare. Plin. lib. 36. cap. 13. Inde aliæ perfossis cuniculis subterraneæ domus.
Gladiis perfodi. Gell. lib. 3. cap. 7. Quadringenti omnes tum una perfossi gladiis, aut missilibus operti cadunt.
Montem perfodere. Varr. 3. de R. R. cap. 17. Contra ad Neapolim L. Lucullus, posteaquam perfodisset montem. Cic. 2. de Fin. 112.
Oculum alicui perfodere. sic enim quidam legunt in l. Sed & si. §. ult. D. Ad leg. Aquil. Pandectæ tamen Florent. & Haloander habent, Perfundere. V. suo loco.
Parietes perfodere. Cic. in Vatin. 11. Licet impune per me parietes in adolescentia perfoderis, vicinos compilaris.

PERFOSSUS, a, um. [διορυγμένος] Partic. ut, Pectora perfossa patescunt. Stat. 9. Theb. 522.
Naves perfossæ. Plin. lib. 32. cap. 1.
Thorax perfossus bis sex locis. Virg. 11. Æn. 10.

PERFOSSOR, ōris. m. ut, Parietum perfossor. Plaut. Pseud. 4. 2. 23. conf. Apul. Apol. p. 460.

PERFŒCUNDUS, V. PERFECUNDUS.

PERFŎRE, [πάνυ ἔσεσθαι] Valde futurum esse. Cic. 3. Fam. 5. Tunc mihi ille dixit, quod classe tu velles decedere, perfore accommodatum tibi, si ad illam maritimam partem provinciæ navibus accessissem. Hoc loco alii rectius præpositionem Per, ad Accommodatum referunt, Peraccommodatum: ut Fore per tmesin interponatur: ut Per mihi gratum.

PERFORMĪDĀTUS, a, um. [ὑποπεπληγμένος] Adj. ex Partic. Multum formidatus. Silius lib. 3. 608.
Jam puer auricomo performidate Batavo.

PERFORMĪDŎLŌSUS, a, um. Adj. Aurel. Vict. in Claud. Cæs. Natura performidolosus.

PERFORMO, [διαμορφόω] āre. Formam absolvere. Tertull. Apol. cap. 1. Ad malum performantur.

PERFORMĀTUS, a, um. Partic. Quintil. lib. 2. cap. 7. Performata materia. Ubi legendum est Præformata, & ita habent boni codices.

PERFŎRO, [διατρέω, διατρυπάω, διαπειρέω] āre. Columel. lib. 5. Sed aliud est ferramentum, quo priores vitem perforabant.
Perforare & Patefacere aliquid. Cic. 7. Fam. 1. Neque tamen dubito, quin tu ex illo cubiculo tuo, ex quo tibi Stabianum perforasti, & patefecisti Sejanum, per eos dies, &c. i. e. Prospectum in Stabianum &c.
Culmina radiis sol perforat. Stat. 1. Silv. 5. 46.
Latus ense perforat. Ovid. 3. Trist. 9. 26.
Margaritas perforare. Ulp. in l. Si servus servum. §. Si quum maritus. D. Ad leg. Aquiliam.
Pectora duo ictu uno perforat. Ovid. 12. Met. 377.
Perforare, per tmesin a Lucret. dictum lib. 5. 1267.
Et terebrare etiam, ac pertundere, perque forare.

PERFORĀTUS, a, um. Partic. [τετρημένος] ut, Lumina duo ab animo ad oculos perforata. Cic. 3. de Nat. Deor. 9.
Animus perforatus. Senec. Epist. 99.

PERFORĀCŬLUM, i. n. Arnob. 6. p. 200. Serris, perforaculis, asciis, dolata, effossa.

PERFORTĬTER, Adv. [πολυεῤῥωμένως] Valde fortiter. Ter. Adelph. 4. 2. 29.

— quia

— quia miseram mulierem, & me servulum,
Qui referire non audebam, vicit, hui perfortiter. Ironia est, quia Senex dixerat prius, Fortiter.

PERFRĔMO, ui, itum, [περιβρύχομαι] ĕre. Idem quod Vehementer fremere. Cic. 2. de Nat. Deor. 87.
Sicut inciti atque alacres nostris perfremunt delphini. Ex Accio poeta.

PERFRĔQUENS, entis. Adj. Valde frequens. Liv. 41. 1. In portu emporium brevi perfrequens factum.

PERFRĔTO, āre. Solin. cap. 40. Inter hæc vadosa classem Romanam impune accepimus perfretasse.

PERFRĪCO, ui, ctum, [διατρίβω] āre. Fortiter fricare. Cic. 5. Verr. 62. Quum interea Apronius caput atque os suum unguento perfricaret. Columel. lib. 6. cap. 2. Deinde nares perfricato, ut hominem discant odorari.
Caput perfricare. Cic. in Pison. 61.
Dentes perfricuisse. Ovid. 3. de Arte Am. 216.
Perfricare faciem vel frontem. Mos est eorum, qui cum pudore aliquid agunt, ut faciem perfricent, vel frontem, natura ipsa ad id impellente, quasi ad abigendum sanguinem qui ex præcordiis ad faciei superficiem confluit. Hinc ortum est proverbium, ut quoties dicere volumus nos pudorem deponere, dicamus Perfricui faciem vel frontem. Plin. in Præfat. Perfricui faciem, nec tamen profeci. Martial. lib. 11. 28.
Aut quum perfricuit frontem, posuitque pudorem. Erasmus; Frons habita est antiquitus pudori sacra, & facies item: id quod & proverbio testatum est, quo dicunt pudorem esse in oculis. Inde frontem aut faciem proverbio perfricuisse dicuntur, qui pudorem omnem dedidicerunt, velut absterso manu a vultu pudore.
Os perfricare, Idem. Cic. 3. Tusc. 43. Quid tergiversamur, Epicure, nec fatemur eam nos dicere voluptatem, quam tu idem, quum os perfricuisti, soles dicere?

PERFRICĀTUS, a, um. Partic. Plin. lib. 28. cap. 12. Faucibus felis extrinsecus fimo perfricatis.

PERFRICTIO, PERFRIGEFACIO, V. PERFRIGEO.

PERFRĪGEO, xi, [καταῤῥιγόω] ēre. Valde frigere. Martial. lib. 3. 18.
Perfrixisse tuas questa est præfatio fauces. Juven. 7. Sat. 194.
Et, si perfrixit, cantat bene. [Videntur Præterita verbi sq.

PERFRIGESCO, [καταψύχομαι] ĕre. Valde frigidum fieri. Plin. lib. 31. cap. 6. Difficilius perfrigescunt marina calefacti. Sic Varr. 2. de R. R. cap. 9.

PERFRICTIO, ōnis. f. [περίψυξις] Plin. lib. 28. cap. 18. Sanat & vertigines, tremulos, opisthotonicos, lienes, lumbos, perfrictiones. Adde 23. 4: 23. 7. & 26. 12.

PERFRĪGĔRO, [καταψύχω] āre. Idem quod Refrigerare. Plin. lib. 25. cap. 13. Omnium harum vis eadem, perfrigerare & astringere. Harduin. legit Refrigerare.

PERFRIGĬDUS, a, um. Adj. [πολύψυχρος] Cic. 6. Verr. 8. Erat hiems summa, tempestas, ut ipsum Sopatrum dicere audistis, perfrigida.

PERFRIGĔFĂCIO, ĕre. Plaut. Pseud. 4. 7. 117.
Mihi quoque edepol jamdudum ille Syrus cor perfrigefacit.

PERFRINGO, ēgi, actum, [κατάγνυμι, κατακλάζω, καταθλάω] ĕre. Valde, sive in totum frangere. Plin. lib. 5. Epist. 6. Campi, quos nonnisi, ingentes boves, & fortissima aratra perfringunt. Ter. Adelph. 1. 1. 12.
Quibus nunc sollicitor rebus, ne aut ille alserit,
Aut uspiam ceciderit, ac perfregerit
Aliquid.
Sic & Confringo, in Indice Histor. Cæsarum Francf. in Imago, Imagines Maximini confranguntur, & tamen ibi est Imagines perfregerunt. H. St. Capitol. in Gord. prior. cap. 9.
Penitus perfringere aliquid. Liv. 21. Idem, Proras. 22. 20. pr.
Aciem perfringere tenuem. V. ACIES.
Angustias omnes, omnes altitudines, omnium objecta tela vi & virtute perfringere. Cic. de Arusp. Respon. 49.
Colla perfringere bipenni. Valer. 1. Argon. 192. *Pourfendre.*
Domos. Tacit. 4. Hist. 1.
Olympum fulmine perfregit Juppiter. Ovid. 1. Met. 154.
Phalangem perfringere hostium. Cæs. 1. Bell. Gall. 25.
Portas vi. Lucan. lib. 3. 343.
Tempora perfregit fulvo protecta capillo. Ovid. 12. Met. 274.
Perfringere aliquem, pro Corrumpere. Cic. 3. Att. 23. Des operam ut uno impetu perfringatur.
Animos perfundere, non perfringere, Translate. Cic. de Clar. Orat. 38. Et suavis, sicut fuit, videri maluit, quam gravis: sed suavitate ea, qua perfunderet animos, non qua perfringeret. [i. e. Penetraret, fixis in animis aculeis cum delectatione. V. ibidem subjecta.
Conspirationem perfringere & labefactare bonorum. Cic. 4. in Catil. 22.
Decreta perfringere, leges, repagula juris. Cic. pro Milon. 87. Polluerat stupro sanctissimas religiones, Senatus gravissima decreta perfregerat. Idem 1. in Catil. 18. Tu non solum ad negligendas leges & quæstiones, verum etiam ad evertendas, perfringendasque valuisti. Sic 7. Verr. 38. Ut earum rerum vi & auctoritate omnia repagula juris, pudoris, & officii perfringeres.
Omnia perfregit ac prostravit cupiditate & furore. Cic. pro Cluent. 15.

PERFRINGENS, entis. Partic. [κατακλάζων] Lucret. lib. 5. 137.
— ut interdum validi vis incita venti
Perscindat nubem, perfringens impete recto.

PERFRACTUS, a, um. Partic. [κατακλασθεὶς] ut, Axe perfracto volvitur. Sil. lib. 16. 412.
Fores perfractæ. Tibull. lib. 1. 10. 56.
Ossa perfracta trinodi clava. Ovid. 4. Epist. 115.

PERFRACTE, Adv. [αὐθαδῶς] Obstinate. Cic. 3. Off. 88. Nimis mihi perfracte videbatur ærarium vectigaliaque defendere. Emendatius exemplar Præfracte legit. V. PRÆFRACTUS.

PERFRIO, āre. Conterere. Columel. 12. 38. Baccas albi generis myrti quam maturissimas legito & perfriato.

PERFRĪVŎLUS, a, um. Adj. Vopisc. Aurel. cap. 6. Hæc video esse perfrivola.

PERFRUOR, uitus vel uctus sum, [κατἀπολαύω] ui. In totum frui, seu Omnem fructum percipere. Cic. 1. de Fin. 57. Quum enim certe nihil homini possit melius esse, quam vacare omni dolore & molestia, perfruique maximis & animi & corporis voluptatibus.
Pasci, delectari, perfrui aliquibus rebus. Cic. in Pison. 45.
Amplexu alicujus. Ovid. 16. Epist. 214.
Auctoritate rerum gestarum, gloria, & sapientiæ laude perfrui. Cic. de Clar. Orat. 9.
Auctoritate testimonii alicujus, vel judicio benevolentiæ, vel suavitate ingenii. Cic. 5. Fam. 12.
Gaudiis. Cic. 5. Tusc. 72.
Otio. Cic. 7. Fam. 1.
Vita modica & apta virtute. Cic. 1. de Legib. 56.
Perfrui cum Accus. Cic. 1. Off. 25. Expetuntur divitiæ, cum ad usus necessarios vitæ, tum ad perfruendas voluptates.
Perfrui, in malam significationem. Ovid. 11. Epist. 128.
— mandatis perfruar ipsa patris. i. e. Faciam quod jussit pater. Jusserat autem pater ut se interficeret. Sunt qui legant,
— mandatum prosequar ipsa patris. Al. Persequar. V. not. Heins.
Perfructus sum, vel fui; præteritum antiquum a Perfruor. Lucret. lib. 3. 969.
Omnia perfructus vitai præmia. i. e. Quum omnia perceperis præmia vitæ, &c.

PERFRUITIO, ōnis. f. August. de Quant. animæ cap. 33. Perfruitio veri & summi boni.

PERFŬGIO, fūgi, fŭgitum, [καταφεύγω] ĕre. Auxilii gratia ad aliquem confugere. Liv. 2. 9. pr. Jam Tarquinii ad Lartem Porsennam Clusinum regem perfugerant. Cic. 7. Verr. 124. Hic locus est igitur unus, quo perfugiant, hic portus, hæc arx, hæc ara sociorum: quo quidem nunc non ita confugiunt, ut antea in suis repetendis rebus solebant.
Ad imperatores perfugere. Cic. pro Corn. Balb. 24.
In Capitolium, aliave urbis templa. Tacit. 3. Ann. 36.
In oppidum aliquod devium. Cic. in Pison. 89.

PERFUGIUM, i. n. [καταφυγὴ] Locus tutus, quo nos in vexatione, aut calamitate recipere contendimus: quamvis id non minus apud homines sit. Plaut. Cas. 3. 5. 3.
— nescio unde auxilii, præsidii,
Perfugii mihi, aut opum copiam comparem aut expetam. Cic 12. Fam. 8. In meo Bruto, non solum ad præsens perfugium, si (quod nolim) adversi quid acciderit, sed etiam ad confirmationem perpetuæ libertatis.
Commune perfugium, Domus. Cic. 4. in Catil. 2.
Paratum nobis perfugium & portum putemus, quo utinam passis velis provehi liceat. Cic. 1. Tusc. 118. De morte. Legitur & Profugium.
Perfugium & spes Reip. Cic. pro Rosc. Amer. 150. Unum perfugium, Judices, una spes reliqua est Sexto Roscio, eademque Reipublicæ, vestra pristina bonitas, & misericordia.
Fortunæ miseræ portus & perfugium alicujus, multumque jactatæ. Cic pro Cluent. 7.
Laborum omnium & sollicitudinum perfugium somnus est. Cic. 2. de Divin. 150.
Salutis perfugium & præsidium. Cic. pro Rabir. 4.
Excludere aliquem a portu & perfugio. Cic. 5. Fam. 15.
Habere sibi perfugium. Lucret. lib. 5. 1185.
Intercludere perfugium fortunæ. Cic. 7. Verr. 132. Num tibi insultare in calamitate, num intercludere perfugium fortunæ, num casus bellicos exprobrare, aut objicere videor?
Præbent perfugium ac solatium adversis hæc studia. Cic. pro Arch. 16.
Uti perfugio, per translationem. Cic (ad Fam.) Itaque utor eodem perfugio, quo tibi utendum censeo, litterulis nostris. Et 4. Verr. 101. Postremo isto desperatissimo perfugio uti posset, se imprudentem fecisse, existimasse id licere. Idem 3. Verr. 82.

PERFŬGA, æ. m. [αὐτόμολος] Festus, Perfugam Gallus Ælius ait, qui liber, aut servus, aut hostis sui voluntate ad hostes transierit, qui idem dicitur Transfuga. Quanquam sint qui credant Perfugam esse, non tam qui alios fugiat, quam qui ob spem commodorum ad quempiam perfugiat. V. Gronov. ad Liv. 17. 15. Cic. 3. Off. 86. Quumque de imperio certamen esset cum rege generoso ac potente, perfuga ab eo venit in castra Fabricii.
Cur de perfugis nostris copias comparant contra nos? Cic. in Orat. 223.

PERFUI, perfuisti, perfuit: præteritum a verbo Persum, sed præsens non reperi. Usus est autem hoc præterito Gell. lib. 2. cap. 18. Phædon Eliensis ex cohorte illa Socratica fuit, Socratique & Platoni perfuit familiaris, &c. [Immo tmesis est τοῦ Perfamiliaris, interjecto verbo substantivo.

PERFULCIO, si, ultum, [καταστηρίζω] īre. Bene fulcire & roborare. Lucan. ad Pison. 86. aut quicunque est ille tandem, non indignus hoc nomine, ejus epistolæ auctor.
Eloquio sanctum modo perfulcire Senatum. al. Permulcere.

PERFULGĬDUS, a, um. Adj. Mart. Capell. lib. 1.

PERFUNCTIO, PERFUNCTORIUS, PERFUNCTUS. V. PERFUNGOR.

PERFUNDO, ūdi, ūsum, [δεύω, δεύομαι, καταβρέχω] ĕre. Per omnes partes fundere, conspergere. Cic. 3. Verr. 67. Aqua denique ferventi a Rubrio ipso Philodamus perfunditur.
Repulsum foribus perfundit gelida. Hor. 2. Serm. 7. 91.
Fluviis perfundunt pecus magistri. Virg. 3. Georg. 446.
Artus perfundere rore. Ovid. 3. Met. 164.
Ensis perfunditur sanguine. Ovid. 7. Met. 396.
Penates sanguine perfundit. Ovid. 5. Met. 155.
Perfundi & Tingi, Translate. Senec. Epist. 36. Liberalia studia, non illa quibus perfundi satis est, sed hæc, quibus tingendus est animus.
Perfundere animum religione, per translationem, pro Imbuere. Liv. 10. 38.
Animos perfundere suavitate, non perfringere. Cic. de Clar. Orat. 38. V. in PERFRINGO.
Animum voluptate. Cic. 4. Tusc. 20.
Oculum perfundere alicui, Suffusum reddere. Ulp. in l. Sed & si quemcunque. §. ult. D. Ad leg. Aquil. Sutor puero discenti, ingenuo, filiofamilias, parum bene facienti quod demonstratum erat, forma calcei cervicem ita percussit, ut oculus puero perfunderetur. Ita enim habent Pandectæ Florentinæ, & Haloander: quamvis nonnulli legant Perfoderetur.
Quempiam aceto. V. ACETUM.
Tecta perfundere auro, pro Deaurare. Senec. Epist. 116.

Perfudit me horror. Cic. 8. Att. 6. Dii immortales! qui me horror perfudit, quam ſum ſollicitus quidnam futurum ſit.
Judicio perfundere aliquem, Cogere judicium ſubire, & cauſam dicere. Cic. pro Roſc. Amer. 80. Interim mihi videris, Eruci, una mercede duas res aſſequi velle, nos judicio perfundere, accuſare autem eos ipſos, a quibus mercedem accepiſti.
Jucunditate perfundi, Repleri. Cic. 2. de Fin. 6. & lib. 5.
Voluptatibus. Cic. 1. de Nat. Deor. 112. Quos odores adhibebis ad deos, ut eos perfundas voluptatibus?
Oratione duci, & quaſi voluptate quadam perfundi. Cic. de Claris. Orat. 188.

PERFUNDENS, entis. Partic. [διάβροχος] ut, Sol omnia perfundens conveſtit ſua luce. Lucret. lib. 2. 147. Alii legunt Profundens.

PERFŪSUS, a, um. aliud Partic. [καταβρεχθεὶς] ut,
Baccho perfuſus tempora multo. Tibull. lib. 1. 2. 3.
Coloribus omnigenis perfuſa. Lucret. lib. 2. 820.
Cruore perfuſus. Liv. 30. 28. Perfuſum millies cruore Romano. De Annibale.
Dulcedine omni perfuſi ſenſus moventur. Cic. 2. de Fin. 114.
Frigore æterno leti corpus perfuſum. i. e. Mortuum. Lucret. lib. 4. 922.
Fuco gloria perfuſa. Ovid. 1. Faſt. 303.
Lacrimis perfuſus Achilles. Ovid. 5. Faſt. 407.
Lepore perfuſa. Lucret. lib. 4. 80.
Metu ultimi ſupplicii perfuſus. Liv. 9. 16.
Oſtro veſtes perfuſæ, Tinctæ. Virg. 5. Æn. 112.
Pulvere immundo canities perfuſa. Virg. 12. Æn. 611.
Sanguine fratrum perfuſi. Virg 2. Georg. 510.
Sanguine currus perfuſi. Virg. 11. Æn. 88.
Sanguine terra perfuſa. Ovid. 1. Met. 157.
Tempeſtati belli perfuſus pectora Mars. Stat. 3. Theb. 229.

PERFŪSE, Adv. Siſenna apud Non. 4. 11. Perfuſe atque abunde ſemper uſi.

PERFŪSIO, ōnis. f. [καταβροχὴ] Plin. lib. 18. cap. 7. Italia ſine perfuſione toſtum in ſubtilem formam molit.

PERFUSŌRIUS, a, um. Adj. Seneca Epiſt. 23. Voluptas perfuſoria. i. e. quaſi Exterius adſpergens, non penetrans animum.
Aſſertiones perfuſoriæ, i. e. Obſcuræ, non claræ & liquidæ. Suet. Domit. cap. 8. pr.

PERFUSORIE, Adv. Confuſe, obſcure, & non plane exprimendo. Scævola in l. Qui libertatis. §. Sed &. D. de Evict. Sed & ſi quis in venditione ſtatu liberum perfuſorie dixerit, conditionem autem libertatis celaverit, empti judicio tenebitur, ſi id neſcierit emptor. conf. PERFUNCTORIE, in v. ſeq.

PERFUNGOR, functus ſum, [ἐκτελέω] fungi. Ad extremum obire munus, & ſtrenue operam navare, ut ait Bud. Cic. pro Cluent. 116. Aut quod ſe perfunctos jam eſſe arbitrantur, quum de reo judicarunt, negligentius attendunt cetera. Ter. Hec. 4. 2. 18.

Dum ætatis tempus tulit, perfuncta ſatis ſum: ſatias me jam tenet Studiorum iſtorum.

Perpeti & perfungi. Cic. 1. Fam. 9.
Bello fatali perfungi. Cic. pro Marcell. 31.
Cura perfungi. Liv. lib. 26. 17. pr.
Moleſtia propria perfungi. Cic. 5. Fam. 12.
Munere quodam neceſſitatis & gravi opere perfungimur, dum ſumus incluſi in his compagibus corporis. Cic. de Senect. 77.
Periculis aliquibus perfungi. Cic. pro Muren. 4.

PERFUNCTUS, a, um. Partic. [ἐκτελέσας] ut, Perfunctus Conſulatu, honoribus, &c. Cic. 1. Fam. 8. Quum & honoribus ampliſſimis, & laboribus maximis perfuncti eſſemus.
Fato perfunctus. Liv. 9. 1. i. e. Mortuus.
Laboribus perfunctus. Cic. pro Domo, 134. Quos memoriæ proditum eſt ab ipſo Hercule, perfuncto jam laboribus, ſacra didiciſſe.
Parva perfunctus opella. Lucret. lib. 1. 1107.
P.. functus a febri. Varr. 2. de R. R. cap. 4. i. e. Liberatus.
Perfunctus, cum accuſativo. Lucret. lib. 3. 981.

Omnia perfunctus vitai præmia merces. Alii Perfructus.

PERFUNCTIO, ōnis. f. [ἐκτέλεσις] Cic. 3. de Orat. 7. Qui autem ei annus primus ab honorum perfunctione, &c. Idem 1. de Fin. 49. Nam neque laborum perfunctio, neque perpeſſio dolorum per ſe ipſa allicit, nec patientia, nec aſſiduitates, &c.

PERFUNCTŌRIUS, a, um. Adj. ut, Opera perfunctoria. Budæus in prior. annotat. Proinde perfunctoriam iſtam operam magis quam juſtam plenamque profitemur. Hinc

PERFUNCTORIE, Adv. Ulpian. in l. Aut qui. D. Quod vi aut clam, Neque perfunctorie aut obſcure dicere, aut denuntiare debet. i. e. Non bona fide, nec ex animo, nec juſta denuntiatione, ut quum dicimus Rogatus rogo. Bud. Hoc tamen in loco Haloander legit Perfuſorie, non Perfunctorie. Pandectæ etiam Florentinæ habent Perfuſorie. V. DICIS cauſa, & Perfuſorius in PERFUNDO.
Implere officium debitum perfunctorie. Papin. in l. Propter. D. de Senatuſc. Silan. Hæredibus qui non perfunctorie debitum officium impleverant, &c. Pandectæ Florent. habent Defunctorie.
Verberare non perfunctorie. Petron. cap. 11. extr.

PERFŬRO, [καταμαίνω] ĕre. Lucret. lib. 1. 276.

— ita perfurit acri
Cum fremitu. i. e. Vehementer furit. De vi & impetu ventorum. Virg. 9. Æn. 343.
— incenſus & ipſe Perfurit.

PERFUSORIE, PERFUSIO, PERFUSUS. V. PERFUNDO.

PERGA, æ. f. [Πέργη] Oppidum in Pamphylia, a quo Diana Pergæa, propter templum illi dicatum. Pomponius Mela lib. 1. cap. 14. in deſcriptione Pamphyliæ.

PERGÆUS, a, um. Adj. [Περγαῖος] ut Diana Pergæa Melæ d. l. quæ Περγασία Ἄρτεμις Steph.

PERGĂMUM, i. n. [τὸ Πέργαμον] Minoris Aſiæ inſignis civitas, quæ ſub Attalicis regibus diu fuit fortunata, & theſauros ſervabat Lyſimachi Agathoclis filii, qui unus fuit ex ſucceſſoribus Alexandri. Hæc Strab. lib. 13. Aliis dicitur

PERGĂMUS, i. m. [Πέργαμος] Clariſſima urbs Aſiæ, vel Troadis, quam Silenus fluvius intermeat, e qua Claudius Galenus ille inſignis medicus ortum duxit.

Pergamus etiam urbs Troja vocatur. Frequentius tamen plurali n. PERGĂMA, orum, Virg. 1. Æn. 655.

Pergama dum peteret. Pergama autem proprie ſunt Trojanæ arces: unde κατ' ἐξοχὴν Arces omnes Pergama dicuntur: ut Poëtam dicimus, & intelligimus Virgilium. Hæc Serv. in illud 2. Æn. 555.

— Trojam incenſam & prolapſa videntem
Pergama.

Trojai Pergama. Lucret. lib. 1. 477.

Nec clam durateus Trojai Pergama partu
Inflammaſſet equus, &c. Sic repoſuit, & recte, Lambinus, quum ceteri codices Trojanis legerent. [V. Voſſ. Inſt. or. p. 2. pag. 137. & Suid.

Everſa Pergama. Virg. 2. Æn. 571.
Lavinia. Sil. lib. 13. 64.

Jam Phryx condebat Lavinia Pergama victor,
Armaque Laurenti figebat Troica luco. Sic vocat Lavinium oppidum ab Ænea conditum.

Neptunia. Ovid. 3. Epiſt. 151.
Teucria. Sil. lib. 13. 37.

PERGAMĔUS, a, um. Adj. [Περγάμιος] ut, Gens Pergamea. Virg. 6. Æn. 63.
Arces. Virg. 3. Æn. 110.
Ruinæ. Virg. 3. Æn. 476.
Vates Pergamea, Caſſandra. Propert. lib. 4. 1. 51.

PERGAMĒNUS, a, um. aliud Adj. [Περγαμηνὸς] Cic. pro Flacco, 74. Num honeſtior eſt civitas Pergamena, quam Smyrnæ? Et 70. Annos jam triginta in foro verſaris, ſed tamen Pergameno.
Juriſdictio Pergamena. Plin. 5. 30.
Naves Pergamenæ. Nepos 11. 5.

PERGAMENA, æ. f. [Περγαμηνὴ] abſolute pro Charta ſive Membrana Pergamena dicitur. Iſidor. 6. 11. Pergameni reges cum charta indigerent, membranas primo excogitaverunt. Unde & Pergamenarum nomen hucuſque, tradente poſteritate, ſibi ſervatum eſt, &c. conf. Plin. 13. 11. & Suid.

PERGASE, es. [Περγασὴ] Vicus eſt agri Attici in tribu Erechtheide, teſte Stephano.

PERGAUDEO, găvīſus ſum, [καταχαίρω] ēre. Vehementer gaudere. Cic. 3. Q. frat 1. Trebonium meum a te amari, teque ab illo, pergaudeo.

PERGIGNO, [καταγεννάω] ĕre. Idem quod ſimplex Gignere. Catul. 65. 89.

Quales Eurotæ pergignunt flumina myrtos. Al. Progignunt rectius.

PERGO, perrexi, perrectum, [πορεύομαι, διατελέω] ĕre. Iter facere, ire. Ter. Adelph. 4. 2. 48. Sed ceſſo ad eum pergere?
Pergit huc. Ter. Eun. 2. 1. 22. Idem Hec. 3. 4. 36. Horſum pergunt.
Pergere & pervenire aliquo. Cic. ad Brut. 10. Quanquam dolebam in eam me urbem ire, a qua tu fugeres, qui eam liberaviſſes: quod mihi quoque quondam acciderat, periculo ſimili, caſu triſtiore: perrexi tamen, Romamque perveni.
Perge ire ad Phavorinum. Gell. lib. 14. cap. 2. Liv. 22. 53. Pergit deinde ire, ſequentibus paucis, in hoſpitium Metelli. i. e. Incipit ire, inquit Bud. Cic. 1. de Divin. 26. Qui quum ex itinere quodam propoſito & conſtituto revertiſſet, aquilæ admonitus volatu, conclave illud, ubi erat manſurus, ſi ire perrexiſſet, proxima nocte corruit. conf. infra.
Pergo tendere aliquo. Virg. 6. Æn. 198.
Obvium pergere alicui. Auct. ad Herenn. lib. 4. 65.
Domos pergunt eorum, apud quem quiſque ſervierat. Liv. 2.
Iter pergere. Ter. Hec. 1. 2. 119.
Iter pergere ambitione ac periculis vacuum. Tacit. 4. Ann. 20.
Viam aliquorum dierum in Macedoniam, ad Planciumque perrexi. Cic. pro Planc. 98. V. VIA.
Ad litora pergens. Sil. lib. 7. 171.
Per mare pergere. Cic. 3. de Nat. Deor. 64. Neptunum eſſe dicis animum cum intelligentia per mare pergentem. Alias Pertinentem.
Pergere, pro Præterire. Cic. 3. Att. 20. Sed pergo præterita.
Pergere, Proſequi, perſeverare, procedere. Ter. Adelph. 2. 1. 27.
Nam ſi moleſtus pergis eſſe, jam intro arripiere. Cic. de Amicit. 32. Tu vero perge, Læli: pro hoc enim qui minor eſt natu, meo jure reſpondeo.
Pergam atque inſequar longius. Cic. 5. Verr. 51.
Ut facitis, pergite adoleſcentes. Cic. 1. de Orat. 34.
Eadem via pergere, qua ceteri. Cic. 1. de Divin. 123.
Ordine perge quatuor mihi iſtas partes explicare. Cic. in Partit. 28.
Ordine ſuo cuncta pergunt. Valer. 1. Argon. 531.
Conficere iter reliquum pergas. Cic 2. de Orat. 290.
Diſponere carmina pergam. Lucret. lib. 3. 421.
Exſtinguere juvenem pergit. Valer. 1. Argon. 31.
Proficiſci ad inſtituta pergemus. Auctor ad Heren. lib. 3. 1.
Scribere quæſo perge. Cic. 10. Att. 20.
Tenere viam, quam inſtituiſti, perge. Q. Cic. de Petit. Conſ. 42.
Si pergis, per parentheſin. Liv. 2. 40. De his videris: quos (ſi pergis) aut immatura mors, aut longa ſervitus manet.
Ad cetera perge. Cic. 2. de Legib. 68. Nos vero, frater, & copioſe quidem: ſed perge ad cetera.
In maledicta pergere. Cic. 13. Philip. 40. Pergit in mea maledicta: quaſi vero ei pulcherrime propria proceſſerint.
Perge quo cœpiſti. Cic. in Catil. 1. 10. Quæ quum ita ſint, Catilina, perge quo cœpiſti. Subaudi Ire, vel Tendere.
Perge porro hoc idem interdictum ſequi. Cic. pro Cæcin. 59. Et 4. de Fin. 75. Perge porro: ſequentur enim quæ tu ſcientiſſime complexus es.
Perge reliqua: geſtio ſcire iſta omnia. Cic. 4. Att. 10.
Pergite animo forti Lacedæmonii, hodie apud inferos fortaſſe cœnabimus. Cic. 1. Tuſc. 100.
Pergere, Agere. Virg. 6. Ecl. 13. Pergite Pierides. Feſtus.
Pergere, Feſtinare. Ter. Phorm. 1. 4. 17.

Domum ire pergam, ibi plurimum eſt. Sic mox, conf. ſupra.

Curſim ad aliquos pergere. Cic. 5. Tuſc. 13.
Gradu non dubio perge. Senec Thyeſt. 5.
Protinus pergere & properare Romam. Cic. 1. Q. frat. 6.
Pergere, Conari. Ter. Phorm. 5. 6. 27.

— hoc ubi ego audivi, ad fores
Suſpenſo gradu placide ire perrexi: acceſſi, aſtiti.

Perge in virum. Plaut. Men. 4. 2. 47.

Pergin'? Comicum, pro Pergisne? Plaut. Amphit. 1. 1. 193. Pergin' argutarier? Quasi dicat, Non cessabis?

Pergor, Passivum. Tacit. de German. 42. pr. Eaque Germaniæ velut frons est, quatenus Danubio pergitur. Quo tamen in loco putaverim potius verbum esse Impersonale. conf. Non. 11. 27.

PERGENS, entis. Partic. ut, Neptunus per mare pergens. Cic. 3. de Nat. Deor. 64. Uno animo pergentes. Sallust. Fragm. cap. 22.

PERRECTUS, a, um. aliud Partic. Apul. 2. Met. p. 125. Elm. Perrectis oculis& obarmatis ad vigilias. Alii legunt Perfrictis emendatius.

PERGLISCO, ĕre. Plene gliscere. Columel. 8. 7. Gallina, quæ prima luna saginari cœpta, vigesima perglifcit.

PERGNĀRUS, a, um. Adj. Apul. Apol. p. 290. Elmenh. Magiam artem esse diis immortalibus acceptam, colendi eos & venerandi pergnaram.

PERGRĂCĬLIS, e. Adj [κατάλεπτος] Valde gracilis. Plin. lib. 25. cap. 13. Longiore caule, sed pergracili.

PERGRÆCOR, [κωμάζω, ὑπερκωμάζω] āri. Epulis & potationibus inservire, inquit Festus. Metaphora sumpta a Græcorum moribus. Plaut. Bacch. 4. 7. 14.

Propterea hoc facio, ut suadeas gnato meo,
Ut pergræcetur tecum, ter venefice. Quid sit Pergræcari, ipsa Plauti verba satis indicant in Mostell. 1. 1. 21.
Corrumpe herilem, (filium) adolescentem optimum:
Dies noctesque bibite, pergræcamini,
Amicas emite, liberate, pascite
Parasitos, obsonate pollucibiliter.

PERGRANDIS, e. Adj. [παμμεγέθης] Plaut. Perf. 4. 3. 23. Cic. 6. Verr. 6. Erat etiam vas vinarium, ex una gemma pergrandi trulla excavata, cum manubrio aureo.

Natu pergrandis. Liv. 29. 29.

Vectigal pergrande. Cic. pro Lege Agrar. 1. 10. Jubet eosdem Decemviros omnibus agris publicis pergrande vectigal imponere.

PERGRANDESCO, ĕre. Accius apud Non. 2. 358. Fruges prohibet pergrandescere.

PERGRĂPHĬCUS, a, um. Adj. [πάνυ γραφικός] Ad unguem factum, absolutum, & quasi pictoris manu expolitum. Plaut. Trin. 5. 2. 15.

Modo mihi advenienti nugator quidam accessit obviam,
Nimis pergraphicus sycophanta. h. e. Lepidus.

PERGRĀTUS, a, um. Adj. [ἐπίχαρις, πολυθυμήρης] Admodum gratus. Cic. de Amicit. 16. Pergratum mihi feceris, spero item Scævolæ, si (quemadmodum soles de ceteris rebus, quum ex te quæruntur) sic de amicitia disputaris quid sentias. Idem 3. Q. frat. 1. Id mihi pergratum, perque jucundum erit. Et 5. de Fin. Sed mehercule pergrata mihi oratio tua.

Inter Per & Gratum, interponitur aliquando dictio, quod elegantem vim habet. Cic. 1. Att. 17. Per mihi, per, inquam, gratum feceris, si in hoc tam diligens fueris, &c. Eidem lib. 5. 20. Per mihi gratum erit, si id curaris ad me perferendum. conf. in PER, ad fin.

PERGRĂVIS, e. Adj. [πολυβαρὺς] Valde gravem significat. Cic. pro Sext. 107. Hujus oratio & pergravis & grata concioni fuit.

Testes pergraves. Cic. pro Cœl. 63.

PERGRAVĬTER, Adv. [πολυβαρέως] Admodum graviter. Cic. 1. Att. 8. Hoc te intelligere volo, pergraviter illum esse offensum. Idem 1. de Orat. 227. Idemque Ser. Galbam, quem hominem probe nosse & commeminisse se ajebat, pergraviter reprehendere solebat, quod is &c.

PERGŬLA, æ. f. [στοὰ] Locus apertus a multis lateribus aerem excipiens, aliquando extra parietem porrectus, & modo tectus, modo sub dio expositus. Dicta a pergendo, quod in ea deambulare soleamus: forumque, aut hortum, aut nemora, aut plateas, aut vias prospectare: ut ait Perottus. Budæus autem, Pergula, pars est domus exporrecta & propendens. Plin. lib. 35. cap. 10. de Apelle, Perfecta opera proponebat in pergula transeuntibus, atque post ipsam tabulam latens, vitia quæ notarentur, auscultabat, vulgum diligentiorem judicem, quam se præferens.

Curta pergula. Propert. 4. 5. 67.

Atque animam in tegetes putrem exspirare paternas,
Horruit algenti pergula curta foco. Beroaldus legit Pertica: sed ex veteri scriptura sic restituit Turnebus, nec sine ratione. Nam pauperes quibus cella non erat, nec domus, interdum in pergulis habitabant, in quibus etiam vilissima scorta, & omnium libidini prostituta merebant. Plaut. Pseud. 1. 2. 79.

Te ipsam culleo ego cras faciam deportere in pergulam. Sic & Crassitius libertinus pauper grammaticus, cui per inopiam habendæ in ædibus scholæ potestas non erat, docuit in pergula. Sueton. de Gramm. 18. [Sed V. ad Propert. Broeckhuf. de vera lectione, & quæ infra sq.

Magistrales pergulæ, i. e. Scholæ; Vopisc. in Saturn. cap. 10. In Africa Rhetoricæ operam dederat, Romæ frequentaverat pergulas magistrales. Suet. de Grammat. cap. 18. Hic initio circa scenam versatus est, dum mimographos adjuvat: deinde in pergula docuit, &c.

In pergula quoque mos erat æstivo tempore cœnare. Juven. 11. Sat. 137. de cœnis divitum loquens,

Sed nec structor erit, cui cedere debeat omnis
Pergula. Calepinus Pergulam hic interpretatur Ordinem, & cœtum ministrorum obedientium structori.

Pergula, omnino Locus est accommodatus exponendis venalibus rebus. Ulp. in l. Hæres, De judiciis, At si quo constitit, non dico jure domicilii, sed tabernulam, pergulam, horreum, armarium, seu officinam conducens, ibique distraxit vel egit: defendere se ex loco debebit.

Pergula, in navi, dicitur Excursus per totam navim, & alio nomine Porticulus appellatur. Perottus. V. Scheff. de Mil. Nav. in Add. 131. 17.

Pergula, in vineis, Topiarium opus significat. Columel. lib. 11. cap. 2. Si quæ pergulæ vitium generosarum, a putatoribus relictæ sunt, ante Calendas Apriles utique deputari debent. Idem lib. 4. cap. 21. Illa enim pergulæ magis quam vineæ figuram obtinet, quæ supra hunc modum materiis distenditur. [Videtur Pergulæ vox πολύσημος esse. Gloss. Lat. Gr. Pergula, Μισθάρι, Ὑπερῶον, Ὀροφή, Σπιλὰς οἰκημα. Pars autem superior domus fuit, ut hæc synonyma indicant, quo minus mirandum pauperculis attributam fuisse. V. Juvenal. Sat. 3. v. 200. seq. Suet. Vitell. 7.

PERGULĀNUS, a, um. Adj. ut, Pergulana vitis, Quæ pergulis adjungitur, & sustinetur. Columel. lib. 3. cap. 2.

PERGUS, i. m. Lacus Siciliæ apud Ennam urbem, ubi Proserpina a Plutone rapta dicitur. V. Ovid. 5. Met. 386.

PERHAURIO, īre. Apul. 10. Met. p. 246. Elmenh. Calicem uno haustu perhausi. V. etiam Tertul. ad Nation. 1. 15. extr.

PERHĬBEO, ui, [φημί, λέγω] ēre. Dicere & affirmare. Columel. lib. 4. India perhibetur molibus ferarum mirabilis. Ter. Adelph. 3. 4. 58.

Tam maxime vos æquo animo æqua noscere
Oportet, si vos vultis perhiberi probos. h. e. Si vultis dici probi.

Nostri cælum, Graji perhibent æthera. Pac. ap. Cic. 2. de Nat. Deor. 91.

Ut perhibent. Cic. in Arato, 451.

Cum quibus (ut perhibent) ausa est contendere forma.

Claro nomine aliquem perhibere. Cic. 2. de Nat. Deor. 109.

Optimum aliquem. Cic. 2. de Divin. 12. Ex poeta.

Bene qui conjiciet, vatem hunc perhibebo optimum.

Honorem perhibere. Plin. lib. 19. cap. 4. Virgilio quoque confesso, quam sit difficile verborum honorem tam parvis perhibere.

Testimonium perhibere, quod & Ferre dicitur. Varro 2. de R. R. cap. 5. Tu vero, Muti, veni mihi advocatus, dum asses solvo Palilibus, si postea a me repetant, ut testimonium perhibere possis.

Verba perhibere. Plaut. Asin. 1. 3. 36.

Si ecastor nunc habeas quod des, alia verba perhibeas. h. e. Longe aliud diceres.

Perhiberi, passivum. Cic. 1. Tusc. 28. Eademque famæ celebritate Tyndaridæ fratres, qui non modo adjutores in præliis victoriæ Pop. Rom. sed etiam nuntii fuisse perhibentur. Virg. 2. Georg. 238.

Salsa autem tellus, & quæ perhibetur amara.

Perhibere, pro Exhibere & offerre. Quintil. lib. 1. cap. 2. Quia Latinus sermo, qui pluribus in usu est, vel nolentibus nobis se perhibet. Alii legunt, Se præbet. Cic. 1. Att. 1. In causa universorum creditorum, hominum præsertim amplissimorum, qui sine eo (subaudi Patrono) quem Cæcilius suo nomine perhiberet, &c. h. e. Exhiberet. Nisi forte & hic legendum sit, Præberet.

Perhibere, Dare. Plaut. Pseud. 1. 2. 49.

Cur ego vestem, aurum, atque ea quibus est vobis usui, perhibeo?
Castigati codd. habent Præhibeo, unde verbum contractum est Præbeo.

PERHIBENDUS, a, um. Partic. [φατός] Cic. 5. Fam. 12. Nec minus est Spartiates Agesilaus ille perhibendus, qui neque pictam, neque fictam imaginem suam passus est esse, quam qui in eo genere laborarunt.

PERHIĔMO, āre. Per hiemen manere. Columel. 11. 3. Sulcos vacuos perhiemare patiemur.

PERHĪLUM, Adv. ex Per & Hilum, [πάνυ ὀλίγον] Perpaulum. Lucret. lib. 6. 575.

Hac igitur ratione vacillant omnia tecta,
Summa magis mediis, media imis, ima perhilum. De terræ motu. [Sed rectius divise scribes Per hilum.

PĔRHŎNESTUS, a, um. Arnob. 2. p.76. Sint licet perhonesti, fuerint laudabiles.

PĔRHŎNŌRĬFĬCUS, a, um. Adj. [πολυτίμητος] Valde honorificum significat. Cic. 2. Att. 18. Consalutatio forensis perhonorifica: signa præterea benevolentiæ permulta a nobis impertiuntur.

PERHONORIFĬCE, Adv. [πολυτιμίως] Cic. 14. Att. 12. Hic perhonorifice & amice Octavius, quem quidem sui Cæsarem salutabant.

PĔRHORREO, ēre. sive potius PERHORRESCO, [μεγάλως φρίττω] ēre. Cic. 9. Att. 4. Sed genus belli crudelissimi & maximi, quod nondum vident homines quale futurum sit, perhorrui. Eidem lib. 13. 25. Sed quid est tandem quod perhorrescas?

Inter Pertimescere & Perhorrescere. Cic. 6. Verr. 78. Hanc tu tantam religionem si tum in imperio propter cupiditatem atque audaciam non pertimescebas, ne nunc in tanto tuo, liberorumque tuorum periculo perhorrescis?

Clamore perhorruit Ætna. Ovid. 13. Met. 877.

Corpore toto perhorrescere & commoveri animo. Cic. 1. Verr. 41.

Recordatione rei alicujus. Cic. in Pison. 45. Qui vos non oculis fugiat, auribus respuat, animo aspernetur, recordatione denique ipsa Consulatus vestri perhorrescat.

Æquor latum perhorruit. Ovid. 6. Met. 204.

Bosphorum navita perhorrescit. Hor. 2. Carm. 13. 15.

Cumque perhorruerit casus pars maxima nostros. Ovid. 5. Trist. 9. 15.

Dissolutionem naturæ valde perhorrescere. Cic. 5. de Finib. 31.

Lamentationem matrumfamilias, tum fugam virginum ac puerorum perhorrescere. Cic. 4. in Catil. 12.

Memoriam alicujus diei. Cic. 13. Philip. 31.

PĔRHORRĬDUS, a, um. Adj. [πολυφρικτώδης] Valde horridus. Liv. 22. 16. Pœnus contra intra Formiana saxa, ac Linterni arenas, stagnaque perhorrida situ hibernaturus esset.

PĔRHŎSPĬTĀLIS, e. Adj. [πολυξένος] Cic. 6. Verr. 3. Hujus domus est vel optima Messanæ, notissima quidem certe, & nostris hominibus apertissima, maximeque perhospitalis.

PĔRHŪMĀNUS, a, um. Adj. [πάνυ φιλάνθρωπος] Cic. 2. Q. frat 5. Multumque is mecum sermonem habuit, & perhumanum de discordiis mulierum nostrarum.

PERHUMANĬTER, Adv. Idem. Cic. 7. Fam. 8. Scripsit ad me Cæsar perhumaniter.

PĔRI, [περὶ] Præpositio Græca, quæ modo De, modo Ultra, modo Circum significat: a qua quoniam multa per compositionem fiunt, eam non omittendam censuimus.

PERIACTI, orum. pl. [περίακτοι] Machinæ versatiles quæ scænarum mutationes, apud Vitruv. 5. 7. V. Bald. Lex. Vitruv. p. 81.

PERIAMBUS, i. m. [περίαμβος] Pes constans duabus syllabis brevibus, qui & Pyrrhichius dicitur. Quintil. 9. 4.

PĔRIANDER, dri. m. [Περίανδρος] Corinthiorum rex, unus e septem sapientibus, Cypselo patri in regno successit: regnavit annos quadraginta. Crudeliter & in magna suspicione agebat, stipatus semper militibus, otiosos in foro & oscitantes usque formidans. Quapropter assidue erat in bellis, navalibus præsertim. Dicitur & Isthmum voluisse perfodere, & uxorem adeo dilexisse, ut etiam cum mortua concubuerit. Scripsit ὑποθήκας, id est humanæ vitæ præcepta. Hæc fere Suidas. Vitam ejus accuratius scripsit Laërtius Diogenes, q. V.

PERIAS, adis. [Περιάς] Oppidum in Eubœa ad Cerinthum. Strabo. lib. 10. pr.

PĔRĬBARIDES, [περιβαρίδες] Calceamenta muliebria, præcipue famularum, ex Polluce lib. 7. cap. 2. ex auctoritate Cephissodori in Trophonio.

PERIBLĒMA, [περίβλημα] positum Polluci inter Vestimenta communia virorum, lib. 7. cap. 13. ubi Gualtherus Amiculum vertit. Lexicon autem vetus interpretatur Sagulum, & Pallium quod circumjicitur corpori.

PERIBŒA, æ. f. [Περίβοια] Eurymedontis gigantis filia fuit, ex qua Neptunus Nausithoum suscepit Alcinoi patrem. Auctor Homerus 7. Odyss.

PERIBŎĒTOS, i. c. [περιβόητος] & n. Periboëton, Græci Celebre, famigeratumque dicunt. Plin. lib. 34. cap. 8. de operibus ex ære, Item Catagusan, & Ebrietatem, & Liberum patrem, nobilemque una Satyron, quem Græci periboeton cognominant.

PERIBŎLUS, i. m. [περίβολος] Latine Ambitus, a περιβάλλω, Ambio, Circumdo. Capitur pro Septo & corona murorum, vel domus, quæ fit ne quis delabatur: quæ Lorica, loriculave alio nomine dicitur. Usus est vulg. Interp. Ezech. 42. 7.

PERIBŌMIUS, i. m. Archigallus cinædus apud Juven. 2. Sat. 16.

PERICARDION, i. n. [περικάρδιον] Membrana est cor circumquaque amplectens, tantum ab eo dissita, tantumque spatii vacui omni ex parte relinquens, quantum ad cordis diastolen est necessarium. Vulgus Capsulam cordis appellat. Galen. de Dissect. venar. lib. singul.

PERICARPIUM, i. n. [περικάρπιον] est Involucrum seminis, quo illud ambitur: & adversus cæli animaliumque injurias defenditur, ut in frugibus spica, in castaneis, echinus.
Est item Pericarpium, Ornamentum brachii, cingens juncturam illam, qua summa manus cubito jungitur, quam Anatomicæ rei periti Græco vocabulo καρπὸν appellant. Ex Polluce lib. 5. cap. 16.

PERICARPUM, i. n. [περίκαρπον] Bulbi genus est. Ejus duæ sunt species, cortice rubro alterum: alterum nigro, papaveri simile. Utrumque habet vim excalfaciendi: unde & contra cicutam datur. Plin. lib. 25. cap. 10.

PERICIONIUS, i. m. [Περικιόνιος] Bacchus cognominatus, cujus cum alii meminere, tum ei in primis Orpheus hymnum concinuit, adolens aromata. Lilius Syntag. 8.

PERĬCLĒS, is. m. [Περικλῆς] Atheniensis clarus auctoritate & eloquentia, quem Olympium poetæ comici vocant, quod tonare in concionibus ac fulmen ciere videretur. Habuit in administratione Reipub. adversarium Thucydidem Milesium, virum nobilem ac potentem. Suggestum ascensurus, diis vota faciebat, ne verbum se imprudente, aut invito efflueret, quod ad Rempub. minus pertineret. Periclis etiam meminit Cic. in Brut. 15. Et 1. de Off. 144. Meminit & Quintil. lib. 11. cap. 2. & lib. 1. cap. 18. Item lib. 12. cap. 8. & 10. Et lib. 3. cap. 1. ubi multa de eo reperias.
Periclea apud .... libri 12. cap. 10. pag. 3. Sic Pythoclea & Idomenea apud Senecam. Vide epist. 2. ad Dalech. H. St. Prior auctor, cujus nomen culter abstulit, est sine dubio Fabius, apud quem d. l. exstat p. 1091. Burm.

PERICLITOR, V. PERICULUM.

PERICLYMĔNOS, i. m. sive PERICLYMĔNON, i. n. [περικλύμενος] herba, quæ Latinis Volucrum majus appellatur; vulgo Caprifolium sive Matrissilva, aut mater silvarum. Plin. lib. 27. cap. 12. Periclymenos fruticat & ipsa, ex intervallo duo folia habens, subcandida, mollia.

PERĪCLȲMĔNUS, i. m. [Περικλύμενος] Filius Nelei, & frater Nestoris & Chromii, teste Homero lib. 11. Odysseæ, qui ab Hercule in bello interemptus fuit. Huic a Neptuno avo concessum omnia fieri: sive in ursum, sive formicam, sive apem se vertere, ut Apollonius, & item Hesiodus poetæ testantur. Ovid. 12. Met. 556.

> Mira Periclymeni mors est: cui posse figuras
> Sumere quas vellet, rursusque reponere sumptas
> Neptunus dederat, Nelei sanguinis auctor. &c.

Nelides Periclymenus. Valer. 1. Argon. 388.

PERICŎPE, es. f. [περικοπὴ] Amputatio, vel concisio. Hieronymus ad Pamma. Aut si tu quoque narem contraxeris, illam Apostoli περικοπὴν, in qua de virginitate & de nuptiis disputat, aliter disserere compelleris. Gloss. Gr. Lat. Περικοπὴ, Amputacio. Sed hic videtur idem ac Periocha. conf. Suid. & Thes. Gr. Steph.

PERICRANION, i. n. [περικράνιον] Membrana est tenuis & nervosa, sub capitis cute, ex crassa meninge enascens, totumque cranion extrinsecus ambiens, unde & nomen accepit. Galen. in libro, ὅροι ἰατρικοί.

PĔRĪCŬLUM, contracte PERICLUM, i. n. [κίνδυνος, κινδύνευμα] a Perior obsoleto deducitur; & Salutis discrimen significat. V. Becmann. Orig. p. 910. & Voss. Etym. p. 34. Virg. 3. Æn. 367.

> Obscænamque famem, quæ prima pericula, vito.

Ut a Redimere, Redimiculum. H. St.
Periculum, in utramque partem, bonam & malam, dicebatur: unde & Bonum periculum dici reperimus. Apulejus in Apolog. Possem equidem bono periculo, vel his dictis contentus, perorare. Annotavit Turneb. 17. 15. [i. e. Nullo periculo.
Dulce. Hor. 3. Carm. 25. 18.
Periculum in. Ter. Hec. 3. 1. 46.

> Nam si periculum ullum in te est, periisse me una haud dubium est.

Periculo meo, tuo, suo. Plaut. Capt. 2. 2. 99.

> Ne vereare, meo periculo, hujus ego experiar fidem.

Cic. 3. Verr. 15. Nihil est jam quod in hac causa peccare, Judices, quisquam, nisi vestro periculo, possit.
Sine tuo periculo. Cic. 1. Verr. 27.
Suo periculo esse, alicui rem aliquam scribere. Cic. 6. Att. 1.
Suo periculo versari in aliqua re. Cic. 7. Verr. 59.
Sapere alieno periculo. Plaut. in Mercat. 4. 7. 40. suppos. Feliciter is sapit, qui periculo alieno sapit.
Casus periculorum. Catul. ad Furium, 21. 11.
Comites discriminum periculorumque dii. Cic. 2. de Nat. Deor. 166.
Consors pericli. Senec. Agam. 13.
Expers periculi. Cic. 4. Fam. 15.
Metuens periculi. Virg. 5. Æn. 716.
Opportuna periculis corpora, opponit Tutis. Cels. lib. 2. cap. 1. Qualia corpora maxime tuta, vel periculis opportuna sint.
Animosa pericula. V. ANIMUS.
Aperta. V. APERIO.
Capitale. V. Capitalis, in CAPUT.
Dubia. Lucret. lib. 3. 55. Aptissimo epitheto Pericula dubia appellavit, quia incertum est utrum quis ex iis salvus evadere possit, necne. Sic dicimus, In dubiis rebus: sic, Dubia tempora, & Dubii casus, apud Horatium. conf. DUBIUS.
Dura. Hor. 1. Serm. 2. 40.
Garrula. Juven. 12. Sat. 82. de tonstrina,

> — gaudent ubi vertice raso,
> Garrula securi narrare pericula nautæ.

Garrula, ab effectu: h. e. Quæ non sine magna garrulitate referuntur, & nautas garrulos faciunt.
Matura. Claud. 2. in Ruff. 15.
Metuenda. Hor. 2. Epist. 1. 136.
Abesse a periculo. V. ABSUM.
Accedere periculum, & ad periculum. V. ACCEDO.
Accedere cum periculo ad flammam. V. CUM.
Adducere in. Cic. 7. Philip. 1. Adducta est, P. C. res in maximum periculum, & extremum pæne discrimen.
Adire. V. ADEO, ire.
Afferre alicui, Nuntiare. Cic. 1. Off. 154. Si ei tractanti contemplantique res cognitione dignissimas, subito sit allatum periculum, discrimenque patriæ.
Affici animo improvisis periculis. Cic. pro Muren.
Amoliri. V. AMOLIOR.
Arcere aliquem periclis. Virg. 8. Æn. 73.
Arcescere in periculum. V. Arcesso, in ARCEO.
Cedere periculo. V. CEDO.
Circumstant te pericula. Virg. 4. Æn. 561.
Committere se periculo mortis. V. COMMITTO.
Communicare amici pericula. V. COMMUNICO.
Comparare periculum. V. COMPARO.
Conflare. V. CONFLO.
Contremere. Hor. 2. Carm. 12. 7.
Creare periculum, pro In discrimen vocare. Cic. pro Flacc. 2. Quibus auctoribus & defensoribus omnium tum salus esset, non civium solum, verum etiam gentium, defensa ac retenta, neminem unquam putavi per eos ipsos periculum hujus fortunis, atque insidias creaturum. De judicio capitali.
Decedit de causa ejus periculum. V. DECEDO.
Deduci periculo. V. DEDUCO.
Deducere rem in periculum. V. DEDUCO.
Defendere a periculo. V. DEFENDO.
Defuncte magnis pelagi periclis. Virg. 6. Æn. 83.
Denuntiare periculum. Cic. 2. Att. 20.
Discere pericula. Stat. 6. Theb. 22.
Effugit nocturna pericula. Lucan. lib. 1. 511.
Ereptus periculis. Virg. 3. Æn 711.
Depellere periculum. V. DEPELLO.
Exhausta pericula maris & terræ. Virg. 10. Æn. 57.
Extrahere ex periculis. Cic. pro Sext. 11.
Facere periculum alicui, pro Adducere in periculum. Tacit. 13. Ann. 33. Tanquam insonti periculum fecissent.
Facere periculum certæ pecuniæ, pro Adire discrimen perdendi. Tacit. 14. Ann. 28.
Facere rem periculi sui. *Prendre à sa charge.* Budæus. Tryphon. in l. Si fundum. D. de fund. dotal. Si fundum, quem &c. mulier ut suum marito dedit in dotem, eumque petere neglexerit vir, quum id facere posset, rem periculi sui fecit.
Facessere periculum alicui, Creare. Tacit. 1. Ann. 74. Mox clarissimo cuique periculum facessit.
Facessere periculum innocenti. Cic. 1. Verr. 45.
Fovere periculum alicujus, Adjuvare, urgere. Plin. 1. Epist. 5. ad Voconium, Rustici Aruleni periculum foverat Regulus. h. e. Accusationem Rustici sub Domitiano de vita periclitantis.
Gliscunt pericula. Tacit. 15. Ann. 10.
Jactatus periclis. Virg. 6. Æn. 693.
Imminere periculum sibi putat. V. IMMINEO.
Importare periculum. V. IMPORTO.
Importare cladem pericli. Lucret. lib. 3. 825.
Impendere periculum. Cic. pro Rosc. Amer.
Impetrare periculum. V. IMPETRO.
Includi in periculum legis. V. INCLUDO.
Inire pericula præliorum. V. INEO, ire.
Inferre se in periculum alicui. V. INFERO.
Inferre se in periculum capitis atque vitæ discrimen pro aliquo. Cic. pro Corn. Balbo, 25.
Injicere alicui periculum mortis. Cic. pro Cæcin. 83. Non ea sola vis est, quæ ad corpus nostrum, vitamque pervenit, sed etiam multo major ea, quæ periculo mortis injecto, formidine animum, &c.
Instat periculum ab aliquo. V. INSTO.
Intendere periculum alicui. Tacit. 3. Ann. 48. Ob intenta Lepidæ pericula. h. e. Intentata. Cic. pro Rosc. Am. 7 Periculum, quod in omnes intenditur.
Intendere periculum judicii. V. INTENDO.
Intentare periculum. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Lassata periclis. Lucan. lib. 9. 893.
Liberare periculo. Cn. Magnus Marcello 8. Att. 12. Tot & tales viros periculo obsidionis liberare cupio.
Liberatus periculo. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Manet ingens periculum. V. MANEO.
Mittere se in pericula. Virg. 9. Æn. 200.
Moliri periculum alicui. Cic. pro Sext. 1.
Negligere periculum fortunarum. Cic. 14. Fam. 4. Nos Brundusii apud M. Lenium Flaccum dies XIII fuimus, virum optimum, qui periculum fortunarum & capitis sui præ mea salute neglexit.
Obire periculum. V. OBEO.
Objectare caput periclis. Virg. 2. Æn. 751.
Offerre se periculis pro patria. Cic. 3. in Catil. 28.
Opponere pericula. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Ostentare periculum capitis. V. OSTENDO.
Passus plurima pericula pelago terraque. Ovid. 3. Trist. 2. 7.
Positum esse periculum in re aliqua. Cic. Periculum in utriusque iracundia positum est.
Privata periclis natura divûm, Expers. Lucret. lib. 1. 60.
Procreare periculum. V. PROCREO.
Prohibere a periculo. Cic. pro Lege Manil. 19. A quo periculo prohibete rempub.

Propul-

Propulſare. Cic. pro Roſc. Amer. 7. Periculum quod in omnes intenditur, propulſetis.
Refugere periculum. Cic. 10. Fam. 30.
Reſpondentur minimo periculo quæ conſuluntur. Cic. pro Muren. 28.
Spreto noctiſque hoſtiſque periculo. Ovid. 13. Met. 243.
Struere periculum. Cic. 6. Fam. 7.
Subire. Hor. Epod. 1. 3.
Subire periculum pro amico. Cic. in Partit. 66.
Subjicere aliquid periculo. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Periculum ſubterfugere. Cic. 15. Fam. 1.
Subtrahere periculo. Celſ. lib. 2. cap. 8. Quos lienis male habet, ſi tormina prehenderunt, deinde inverſa ſunt vel in aquam intercutem, vel inteſtinorum lævitatem, vix ulla medicina periculo ſubtrahit.
Eſſe in periculo. Liv. 28.
Eſſe periculo publico ab hoſtium vi. Liv. 23.
Eſt periculum mihi. Ter. Phorm. 2. 2. 19.
　Aliis aliunde eſt periculum, unde aliquid abradi poteſt.
Eſt periculum ne. Cic. 5. Tuſc. 118. Haud ſane periculum eſt, ne non mortem aut optandam, aut certe non timendam putet.
Eſt periculum a, vel ex. Ter. Hec. 5. 1. 9.
　Si vera dicis, nihil tibi periculi eſt a me, mulier. Idem Heaut. 3. 1. 6.
　Quum illi nihil periculi ex indicio ſiet?
Sumere periculum. Tacit. 3. Hiſt. 69.
Suſcipere pericula. Tacit. 1. Ann. 17.
Terrere periculo. Celſ. lib. 7. cap. 6. Quæ quamvis & in cervice, & in alis, & in lateribus oriri ſolent: per ſe tamen non poſui, quum iſta omnia mediocres differentias habeant, ac neque periculo terreant, neque diverſo genere curentur.
Venire in periculum. Celſ. lib. 8. cap. 10. §. 7. Humerus vero quoque in periculum venit, ſed facilius conſervatur.
Venit in periculum ne & ea quæ relicta, & hæc quæ ab ipſo parta ſunt, amittat. Cic. pro Muren. 55.
Vocari in periculum ac diſcrimen. Cic. pro Lege Manil. 12.
Periculum, Experimentum: quia raro aliquid tentamus ſine periculo.
Audere periculum. Tacit. 3. Hiſt. 76.
Facere periculum, Experiri. Ter. Andr. 3. 3. 35.
　Qui ſcis ergo iſtuc, niſi periclum feceris?
　C. At iſtud periculum in filia fieri grave eſt. Idem Heaut. 1. 2. 36.
　Scitum eſt, periculum ex aliis facere, tibi quod ex uſu ſiet.
Facere periculum fidei, diligentiæ, innocentiæ alicujus. Cic. 2. Verr. 34.
Periculum eſt etiam, Tabella in qua aliquid conſcribitur. Unde titulus Codicis: De ſententiis ex periculo recitandis. Et Nepos, 8. 2. Unum ab iis periit, ut in periculo ſuo conſcriberent, &c. In periculo, i. e. In elogio ſive titulo ſepulcrali. V. Cujac. Obſerv. 5. 25. Salmaſ. de Modo uſur. cap. 15. p. 66. [Niſi hic Periculum ipſam Damnationem denotat, ut ſæpe apud Cic. Exempla ſupra exſtant.

Periculōſus, a, um. Adj. [ἐπικίνδυνος, κινδυνώδης] Cic. 1. Off. 83. Gravioribus autem morbis periculoſas curationes & ancipites adhibere coguntur.
Caſus periculoſus. Cajus in l. Ex maleficio. §. Si judex. D. de act. & obligat. Si quid ſuſpenſum habuerit, cujus caſus periculoſus ſit.
Conſilium periculoſum magis quam tutum ſequi, bonis omnibus accidere ſolet. Cic. 10. Fam. 18.
Conſuetudo periculoſa. Cic. 3. de Nat. Deor. 62.
Conſuetudo periculoſa & lubrica aſſentiendi. Cic. 4. Acad. 68.
Dimicatio. Liv. 1.
Diſſimulatio aliquibus periculoſa. Cic. 14. Att. 16.
Locus. Cic. 4. Acad. 98.
Offenſio. Cic. 1. Fam. 7.
Ratio rei gerendæ periculoſa mihi videtur. Cic. 1. Fam. 7.
Vitam periculoſam reddere. Cic. 3. Verr.
Vulnera. Cic. 14. Philip. 26.
Turbulenta, temeraria & periculoſa ea ſunt. Cic. pro Cæcin. 34.
In ſemetipſum periculoſum eſſe. Cic. 13. Att. 27. Aliter fuiſſemus & in hos inofficioſi, & in noſmetipſos, ſi illum offenſuri fuimus, pæne periculoſi.
Compar. Plin. lib. 3. Epiſt. 11. ad Julium Genitorem, Equidem quum eſſent philoſophi ab urbe ſummoti, fui apud illum in ſuburbano: & quo notabilius, hoc eſt periculoſius eſſet, fui Prætor.
Superl. Liv. 27. 35. Annus periculoſiſſimus.
Dimicationes periculoſiſſimæ. Hirt. Bell. Alex. cap. 22.

Periculōſe, Adv. [ἐπικινδύνως] Cic. 10. Att. 1. Aut vel periculoſe cum bonis, &c.
Ægrotans periculoſe quotannis homo. Cic. 8. Att. 2.
Facere periculoſe. Cic. pro Milon. 9. Facere probus adoleſcens periculoſe, quam perpeti turpiter maluit.
Navigatur periculoſe hieme. Cic. 16. Fam. 10.
Ponere periculoſe aliquid. Ulp. in l. Si vero. §. Prætor ait. D. de iis qui dejecer. vel effud.
Compar. Hirt. Bell. Alex. cap. 64. Periculoſius navigare.
Superl. Senec. de Ira 3. 32. Quod homines & periculoſiſſime & libentiſſime faciunt.

Perīcŭlor, āri. Cato apud Feſt. Periculatus ſum. h. e. Periclitatus. Antiquum.

Periclĭtor, [κινδυνεύω, διακινδυνεύω, παρακινδυνεύω] āri. In periculo verſari. ut, Periclitor fama, h.e. Periculum eſt ne perdam famam: Periclitor ſiti, Periculum eſt ne moriar ſiti. Plin. lib. 17. cap. 24. Arbores gelu periclitantur.
Cancro periclitari. Celſ. lib. 5. cap. 26.
Jura omnia periclitari, ſi ſimilitudines accipiantur. Cic. 2. de Invent. 152.
Auctorem quanti plurimi periclitari oportet. Ulp. in l. ex empto. §. Idem ait. D. de act. empt.
Verba non periclitentur. Quintil lib. 7. cap. 4.
Periclitari, cum Infinitivo. Quintil. lib. 11. cap. 3. Vox ima vim non habet: ſumma rumpi periclitatur.
Periclitatur quis fieri inops. Tryphon. in l. Ne ex liberalitate. D. de re judic. i. e. Periculum eſt eum inopem fieri.
Periclitari, Experiri, periculum facere. Cic. 1. de Orat. 157. Subeundus uſus omnium, & periclitandæ vires ingenii.
Periclitari quid, &c. Cæſ. 7. Bell. Gall. cap. 36. Neque ullum fere diem intermittebat, quin equeſtri prælio, interjectis ſagittariis, quid in quoque eſſet animi ac virtutis ſuorum periclitaretur.
Difficile non eſt periclitari. Cic. 3. de Orat. 144.
Periclitari in. Cic. 3. Offic. 72. Periclitemur ſi placet in iis quidem exemplis, in quibus peccari vulgus hominum fortaſſe non putat.
Fortunam belli tentare & periclitari Cic. 7. Verr. 132. Homines enim in præliis, non in conviviis, belli fortunam tentare, periclitari ſolent.
Omnia periclitari. Cic. pro Quint. 96. Omnia circumſpexit Quintius, omnia periclitatus eſt, C. Aquili.
Pueros periclitari & experiri. Cic. 2. de Divin. 97. Quod ajunt, quadringenta ſeptuaginta millia annorum in periclitandis, experiundiſque pueris quicunque eſſent nati, Babylonios poſuiſſe, fallunt.

Periclitans, antis. Partic. Tacit. 1. Ann. 39. Neque aliud periclitanti ſubſidium.
Advocatus periclitantium. Petron. cap. 110.
Multitudo periclitantium. Tacit. 3. Ann. 25.

Periclitandus, a, um. Partic. [κινδυνευτέος] Cic. 1. in Catil. 11. Non eſt ſæpius in uno homine ſumma ſalus periclitanda Reip.

Periclitātus, a, um. Partic. [διακινδυνευθεὶς] Cic. de Amicit. 63. Eſt igitur prudentis, ſuſtinere, ut currum, ſic impetum benevolentiæ, quo utamur, quaſi equis tentatis, ſic amicitiis, aliqua parte periclitatis moribus amicorum. Al. Probatis.

Periclitatio, ōnis. f. [διακινδύνευσις] Experimentum, uſus. Cic. 2. de Nat. Deor. 161. Quarum utilitates longinqui temporis uſu & periclitatione percepimus.

Pĕrĭdĕræon, i. n. [περιδέραιον] Collarium, ſive colli ornamentum, apud Pollucem lib. 5. cap. 16. & lib. 7. cap. 22.

Pĕrĭdōneus, a, um. Adj. [πάνυ ἐπιτήδειος] Valde idoneum ſignificat. Sueton. de Clar. Gramm. cap. 11. Peridoneus præceptor. Cæſ. 2. Bell. Civil. 24. Quod is locus peridoneus caſtris habebatur.

Pĕridrŏmis, ĭdis. f. [περιδρομὶς] Hypæthra ambulatio ambiens palæſtras, apud Vitruv. 5. 11. & 6. 10.

Pĕriēgēsis, eos. f. [περιήγησις] Idem quod Ambitus ſive Circuitus, a verbo Græco περιηγέομαι, quod eſt Circumeo. Hinc Dionyſius Afer opus ſuum geographicum γῆς περιήγησιν inſcripſit, & ipſe dictus eſt Periegetes.

Pĕrĭĕpĭphīmōsis, [περιεπιφίμωσις] eſt quum retracto glandis nervo, præputium deduci propterea nequit. Galen. lib. ſingular. finitionum medic. Dicitur & Periphimoſis, περιφίμωσις, V. Gorr. Defin.

Pĕrĭergia, æ. f. [περιεργία] Curioſitas, ſupervacua operoſitas. Fabius lib. 8. cap. 3. p. 700. Burm. ubi de ornatu loquitur, Eſt etiam, quæ Periergia vocatur, ſupervacua, ut ſic dixerim, operoſitas.
Eſt Periergia, Quod ab opere noſtro, ſtudioſius in alienis rebus, quæque ad nos nihil attinent, impendimus: quale eſt quod apud Comicum Menedemus Chremeti nimium curioſo objectat.

Periergos, [περίεργος] Græce dicitur, qui Latine Curioſus, a nimia & ſupervacua cura rerum agendarum. Gloſſ. Gr. Lat. Περίεργος, Curioſus.

Pĕrignārus, a, um. Adj. Salluſt. Fragm. cap. 29. Locorum perignari.

Pĕrĭleucos, i. m. [περίλευκος] Gemma filum habens candidum ab ipſo ore ad radicem uſque deſcendens. Plin. lib. ult. cap. 10.

Perileucon, [περίλευκον] Tela ex purpura texta, aut colore alio, in fimbria album colorem intextum habens. Meminit Antiphanes & Pollux lib. 7. cap. 13.

Pĕrilla, æ. f. Filia Ovidii, ut vult Volaterr. V. Ovid. 3. Triſt. 7. 1.

Pĕrillus, i. m. [Πέριλλος] Athenienſis fuit ingenioſus, qui ut placeret Phalaridi tyranno, venit Agrigentum, & ex ære taurum artificioſiſſimum fabricavit, cui januam in latere poſuit: ut quum incluſus aliquis ſubjectis ignibus torqueretur, mugitum, non hominis vocem, videretur emittere: pro quo invento, quum munus a crudeliſſimo tyranno, qui novis hominum tormentis delectabatur, poſtulaſſet, in eo tauro ipſe includi juſſus, ac ſuppoſitis ignibus exuſtus fuit. Ovid. 1. de Arte Am. 653.
　Et Phalaris tauro violenti membra Perilli
　　Torruit: infelix imbuit auctor opus.
Perillus, nomen fœneratoris & juriſperiti apud Hor. 2. Serm. 3. 75.
　Putidius multo cerebrum eſt (mihi crede) Perilli
　Dictantis, quod tu nunquam reſcribere poſſis.

Perillēus, a, um. Adj. [Περίλλειος] Ovid. in Ibin, 439.
　Ære Perilleo veros imitere juvencos.

Pĕrilluſtris, e. Adj. [περίλαμπρος] Admodum illuſtris. Cic. 5. Att. 4. Ibi morati biduum perilluſtres fuimus, honorificiſque verbis omnes injurias refellimus ſuperiores.

Perimbēcillus, a, um. vel **Perimbecillis**, e. Adj. [πολυασθενὴς] Varro 3. de R. R. cap. 10. Perimbecillum enim id, ut caput molle. Cic. 10. Att. 20. Quod quidem eſt natum, perimbecillum eſt.

Pĕrīmēde, es. f. [Περιμήδη] Inſignis venefica apud Theocrit. Idyll. 2. 16.

Perimedēus, a, um. Adj. [Περιμήδειος] Propert. 2. 1. 74.
　Non Perimedea gramina cocta manu.

Pĕrimēle, es. f. [Περιμήλη] Nympha Hippodamantis filia in inſulam ſui nominis mutata. V. Ovid. 8. Met. 591.

Perimĕter, vel **Perimetrus**, i. m. [περίμετρος] Ambitus, circuitus. Vitruv. 5. 6. & Frontin. de Aquæduct.

Pĕrĭmo, ēmi, emptum, [ἀναιρέω] ĕre. Adimere & tollere ſignificat, teſte Feſto, ſive etiam Interficere. ex Per & Emo compoſitum. V. PERBMO Plaut. Men. 5. 2. 100. Virum hunc ego perimam impuriſſimum. Aliter longe in codd. emendatis legitur.
Penitus primere aliquid. Lucret. lib. 1. 226.
Primere & omnino delere. Cic. 1. Tuſc. 117. Si ſupremus ille dies non exſtinctionem, ſed commutationem affert loci, quid optabilius? ſin autem perimit ac delet omnino; quid melius, quam in mediis vitæ laboribus obdormiſcere, & ita conniventem ſomno conſopiri ſempiterno? De die mortis.
Cauſam publicam ſi mea mors peremiſſet, neminem unquam fore qui auderet ſuſcipere contra improbos cives Reipub. ſalutem. Cic. pro Sext. 49.
Conſilium alicujus perimere. Cic. 3. Off. 33. Ejuſmodi, credo, res Panætium perſecuturum fuiſſe, niſi aliquis caſus aut occupatio conſilium ejus peremiſſet.
Curas. Plin. lib. 11. cap. 37. Tunc enim perimit curas.
Diſceptationem. Ulpian. in l. Et tertium. D. de judiciis.
Donationem. Jabolenus in l. Si is ſervus. D. de donat. inter vir. & uxor. Quicquid eorum inciderit, quod donationem aut perimat, aut confirmet.

Lega-

Legatum perimere. Julian. l. qui hominem. D. de adimend. legat.
Ludos perimere atque tollere. Cic. de Arusp. Resp. 23.
Reditum alicui. Cic. pro Planc. 101. Sin autem vitam mihi sors ademisset, aut vis aliqua major reditum peremisset.
Dolo perimere aliquem. Senec. Herc. OEth. 4.

PEREMPTUS, a, um. Partic. [ἀνῃρημένος] Liv. 2. 23. de nexis loquens, Obsita erat squalore vestis, fœdior corporis habitus, pallore ac macie perempti. i. e. Enecti, inquit Budæus.
Perempta & Interempta, pro Interfectis poni solet a poetis. Lucret. 4. 44.
Quum corpus simul atque animi natura perempta. Festus.
Cæde perempti. Virg. 9. Æn. 453.
Fraude peremptus. Valer. 6. Argon. 743. al. Parentum.
Morte indigna. Virg. 6. Æn. 164.
Plagis. Virg. 4. Georg. 301.
Animæ bello. Lucan. lib. 1. 442.
Sensu perempto non potest esse miser. Cic. 1. Tuscul. 89.
Abdidit claram speciem luna, & stellanti nocte perempta est. Cic. 1. de Divin. 18. Ex poeta.

PEREMPTIO, ōnis. f. apud Jurisconss.

PEREMPTOR, ōris. m. Interfector. Apul. 8. Met. p. 207. Elmenh. Cruentus mariti peremptor. Adde Prudent. præfat. Hamartig. v. 19.

PEREMPTRIX, īcis. f. Tertull. de Anima cap. 42. Mors dissolutrix corporis & peremptrix sensus.

PEREMPTŌRIUS, a, um. Adj. [ἀναιρετικὸς] Quod est mortiferum: a Perimendo. ut, Venenum peremptorium, Apulejo lib. 10. p. 243. Elm.
Edictum peremptorium apud Ulpian. D. de judiciis, L. Et tertium, Quibus propositis, tunc peremptorium impetret: quod inde hoc nomen sumpsit, quod perimeret disceptationem: hoc est ultra non pateretur adversarium tergiversari. Paulo ante l. 68. pr. dixerat, Ad peremptorium edictum hoc ordine venitur.
Exceptiones peremptoriæ. Ulp. in l. 2. & Cajus in l. 3. D. de except.

PEREMPTALIS, e. Adj. ut
Peremptalia fulgura, dicuntur Quæ superiora fulgura aut portenta perimunt, id est tollunt. ex Fest, q. V.
Peremptalia fulgura, ut vult Cæcina apud Senec. 2. Nat. Quæst. 49. Quibus tolluntur priorum fulminum minæ.

PERIMULA, æ. f. Indiæ promontorium, ubi est celeberrimum emporium. Plin. lib. 6. cap. 20.

PERINA, æ. f. Mulier Ægyptia, quæ Minervam sedentem prima texuit, unde & Minerva sedens Perina dicta. Eustathius.

PĔRINCERTUS, a, um. Adj. [πάνυ ἄδηλος] Gell. lib. 18. cap. 4. ex Sallustio, At Cn. Lentulus patriciæ gentis, collega ejus, cui cognomentum Clodiano fuit, perincertum stolidior an vanior, legem de pecunia, quam Sulla emptoribus bonorum remiserat, exigenda promulgavit.

PĔRINCOMMŎDUS, a, um. Adj. [μέγα ἀνεπιτήδειος] Liv. 37. 41. Quæ nihil admodum Romanis, eadem perincommoda regiis erant.

PERINCOMMODE, Adv. [μέγα ἀνεπιτηδείως] Cic. 1. Att. 14. Sed accidit perincommode, quod eum nusquam vidisti.

PĔRINCONSĔQUENS, entis. Adj. [μέγα ἀνακόλουθος] Gell. lib. 14. cap. 1. Per autem, inquit, inconsequens, ipsum quidem corpus, & habitum tam profundi aeris sub alto atque alio cæli curvamine non eundem manere. Hic interpositæ sunt duæ dictiones inter Per, & Inconsequens.

PĔRINDE, Adv. [οὕτως] significat Ita: & flagitat post se AC SI, vel ATQUE SI: cum negatione vero, etiam QUAM. Quod si non sequatur nec AC SI: nec negatio, accipietur pro Æque. Hæc Valla lib. 2.
Fac sis perinde adeo, ut me velle intelligis. Plaut. Amphit. 3. 3. 27. al. Proinde.
Perinde ac. Cæs. 3. Bell. Civil. 60. Perinde ac suis satisfacere, & fraudata restituere vellent.
Perinde, ac si. Cic. 13. Att. 47. Quod ego perinde tuebar, ac si usus essem.
Perinde atque. Cic. pro Marcell. 12. Vereor ut hoc, quod dicam, non perinde intelligi auditu possit, atque ego ipse cogitans sentio.
Perinde, prout. Quintil. lib. 9. cap. 4. Perinde asperiores erunt, prout oris hiatu simili aut diverso pronuntiabuntur.
Perinde diu, quam. Plaut. Trucul. 2. 3. 3.
Si perinde amentur mulieres diu, quam lavant, &c. al. Proinde.
Non perinde quam. Suet. Domit. cap. 15. Nulla tamen re perinde commotus est, quam responso, casuque Ascletarionis mathematici.
Perinde quasi. Cic. pro Quint. 83. Atque hæc perinde loquor, quasi ipso illo tempore, quum te Prætor jussisset ex edicto possidere. Idem pro Milon. 17. Hoc enim sæpe ab istis dicitur, perinde quasi Appius ille Cæcus viam munierit, &c.
Perinde tanquam si. Gell. lib. 15. cap. 29. Hoc perinde est, tanquam si ego dicam, Est mihi nomen Julium.
Perinde ut. Cic. 3. de Orat. 7. Non possum dicere me hæc, quæ nunc complector, perinde ut dicam, dicenda esse didicisse. Idem 3. Offic. 121. Habes a patre munus, M. fili, mea quidem sententia magnum, sed perinde erit, ut acceperis. conf. supra.
Perinde, Pariter, æque. Plin. 2. Epist. 1. Funus Rufi, clarissimi civis, & perinde felicis.
Vivendi ars tanta, tamque operosa, & perinde fructuosa. Cic. 1. de Fin. 72.
Non perinde, i. e. Non multum, seu valde, aut admodum. Suet. in Galba, cap. 13. Quare adventus ejus non perinde gratus fuit. [Refertur ad antecedentia. Non perinde, i. e. Non æque.
Perinde, Ad hunc modum, vel similiter. Ter. Phorm. 4. 3. 63.
Sexcentas perinde potius scribito jam mihi dicas. Al. Proin.
Perinde, sine relatione Ac vel Atque, in significatione comparationis. Liv. 27. 8. extr. Cultaque ab incultis notaret: ac perinde dominos laudaret castigaretque.

PĔRINDULGENS, entis. Adj. [πάνυ συγχωρῶν] Cic. 3. Offic. 112. Magnus vir in primis, & qui perindulgens in patrem, idem acerbe severus in filium. Alii mendose legunt, Qui nuper indulgens, &c.

PĔRĪNĔSON, i. [περίνησον] atque etiam PERINESSÆON, [περινήσσαιον] Vestis est fimbriata habens fila dependentia, aut purpuram circumquaque ad oras contextam, insulæ quadam imagine: ideoque hunc habitum, ut ait Pollux, Anaxilas νῆσον, id est insulam vocat, quum scribit, καὶ που γυνὴ ὥσπερ θύλακος, νῆσον ἀμφιέννυται. Meminit hujus & Antiphanes, ut scribit idem Pollux lib. 7. cap. 13.

PĔRINFĀMIS, e. Adj. [πάνυ ἄδοξος] Valde infamem significat. Suet. in Vitell. cap. 2. Curam quoque imperii sustinuit, absente eo, expeditione Britannica, vir innocens & industrius, sed amore libertinæ perinfamis.
Cum genitivo posuit Apul. 3. Met. p. 136. Elmenh. Alioqui publicitus maleficæ disciplinæ perinfames sumus.

PĔRINFIRMUS, a, um. Adj. [λίαν ἀσθενής] Cic. 2. de Fin. 53. Sunt enim levia, & perinfirma, quæ dicebantur a te.

PĔRINGĔNIŌSUS, a, um. Adj. [πάνυ εὐφυής] Cic. de Clar. Orat. 92. Alios quod melius putent dicere se posse quam scribere, quod peringeniosis hominibus, neque satis doctis plerumque contingit.

PĔRINGENS, Adj. Copias numero peringentes. Jovianus de Serm. lib. 6. p. 464. H. St. Pontanus sc.

PĔRINGRĀTUS, a, um. Adj. Senec. Epist. 98. Peringratus est, qui, cum amiserit, pro accepto nihil debet.

PĔRĪNĪQUUS, a, um. Adj. [πάνυ ἄδικος] Cic. pro Lege Manil. 63. Quare videant, ne sit periniquum, & non ferendum.

PĔRINJŪRIUS, a, um. Adj. Minuc. Felix, cap. 15. Perinjurium est, vires te actionis meæ intergressu gravissimæ disputationis infringere.

PERINSIGNIS, e. Adj. [πάνυ εὔσημος] Valde insignis. Cic. 1. de Legib. 51. An corporis gravitates, si erunt perinsignes, habebunt aliquid offensionis, animi deformitas non habebit?

PĔRINTĔGER, ĕgra, grum. [πάνυ ὁλόκληρος] Gell. lib. 3. cap. 5. Castitatis perintegræ dicebatur.

PERINTHUS, i. f. [Πέρινθος] Clara urbs Thraciæ in Propontide, olim Thraciæ metropolis, quæ hodie dicitur Heraclea, ab Heraclio principe Constantinopolitano cognominata: in qua Vespasiani, Domitiani, Antoninique palatia fuerunt, & amphitheatrum ex uno marmore magnum & mirandum: quod inter septem orbis miracula numeratum est.

PERINTHIUS, a, um. Ad. [Περίνθιος] unde, Perinthia fabula Menandri. Ter. in prol. Andr. 9. Menander fecit Andriam & Perinthiam.

PERINVĪTUS, a, um. Adj. Valde invitus. Cic. 7. Fam. Epist. ult. Tu vellem ne veritus esses, ne perinvitus legerem tuas litteras, si mihi longiores forte misisses.

PERIŎCHA, æ. f. [περιοχή] Argumentum, complexio totius rei brevior. Cic. 13. Att. 25. extr. At ego, ne Tironi quidem dictavi, qui totas periochas persequi solet, sed Spintharo syllabatim.

PERIŎDUS, i. f. [περίοδος] Latine Circuitus sive Clausula dicitur. Cic. de Clar. Orat. 162. Quin etiam comprehensio & ambitus ille verborum (si sic περίοδον appellari placet) erat apud illum contractus & brevis. Quintil. lib. 9. cap. 4. Periodo plurima nomina dat Cicero, Ambitum, Circuitum, Comprehensionem, Continuationem, Circumscriptionem. Genera ejus sunt, alterum simplex, quum sensus unus longiore ambitu circumducitur: alterum quod constat membris & incisis, quæ plures sensus habent. Aderat janitor carceris, & carnifex Prætoris, & reliqua. Habet periodus membra minimum duo. V. Cic. in Orat. 204.
Periodum sic definit Demetrius Phalereus, ut M. Antonius Antimachus Latine vertit; Periodus est ex membris, & incisis bene conversis, subjectam sententiam perficientibus, constitutio. Aquila Romanus hoc modo: Periodus est ea, quæ sententiam certa quadam circumscriptione definit, atque determinat: qualis est hæc, Si quantum in agro locisque desertis audacia potest, tantum in foro & in judiciis impudentia valeret: non minus nunc A. Cæcina cederet impudentiæ, quam tum in vi faciunda cessit audaciæ. Sed hic ambitus, seu periodus, constat ex membris. quæ κῶλα Græci vocant; & cæsis, quæ κόμματα appellant. Membrum quidem est pars orationis ex pluribus verbis, absolute aliquid significans: hoc modo, Etsi vereor, Judices, ne turpe sit, pro fortissimo viro dicere incipientem, timere. Cæsum autem est pars orationis, nondum ex duobus aut ex pluribus verbis quidquam absolute significans; hoc modo, Etsi vereor, Judices, ne turpe sit. Hæc Aquila; qui quod Cæsum vocat, alii Incisum appellant, Græci Comma, κόμμα.
Periodus apud Græcos proprie dicitur Viarum circuitus: unde περιοδεύω verbum, quod Circumeo significat. Sed deinde generaliter ad omnem circuitum transfertur.
Periodum dictam volunt μεταφορικῶς, quod oratio per eam currat, ut cursores ad metam.
Circuitum orationis Græci περίοδον, nos tum ambitum, tum circuitum, tum comprehensionem, aut continuationem, aut circumscriptionem dicimus. Cic. in Orat. 204.
Periodus dicitur & in carmine Lyrico pars quædam, & in soluta oratione verborum circumscripta sententia. Fest.
Periodon vicisse dicitur, Qui in gymnicis certaminibus Pythia, Isthmia, Nemea, Olympia vicit, a circuitu eorum spectaculorum, inquit Festus. Budæus in notis ad Pandectas ad l. Athletas. de his qui not. infamia. Quatuor in Græcia, certamina sacra fuerunt, quos Agonas appellant; Nemeæa, Pythia, Isthmia, Olympia. Inde Hieronicæ dicuntur, qui in illis sacris certaminibus vicerant, quomodo Olympionicæ, qui in Olympico. Qui vero quatuor hæc obierant & vicerant: Periodovictores dicti sunt, auctore Festo. Gr. Περιοδονίκαι & Περίοδοι. V. Ant. Van Dale Diss. 8. de Gymnasiarch. &c. p. 643.
Periodus, sive circuitus, est Tempus in morbis ex intentione & remissione consistens. Galen. lib. sing. Finitionum medic.

PERIODĬCUS, a, um. Adj. [περιοδικὸς] Periodicas febres vocant medici, Quæ certis temporibus clauduntur: id est abeunt, &, quodam quasi circuitu facto, rursus redeunt, ut sunt tertianæ & quartanæ. Plin. lib. 20. cap. 3. Semina ejus, si fuerint pari numero adalligata febribus, sanare dicuntur quas Græci periodicas vocant. De cucurbita. conf. Suid.

PERIOSTEOS, [περιόστεος ὑμὴν] pl. f. Periosteæ membranæ, sunt Involucra tenuia, fibrosa, velut indumenta ossium a natura condita. Galen. in Finition. medic. Vulgo per i Periostium, i. n. usurpant.

PERĪPĂTĒTĬCI, [Περιπατητικοὶ] Philosophi erant Athenis, quorum originem assignat Cic. 1. Acad. 17. Platonis autem auctoritate, qui varius & multiplex & copiosus fuit, una & consentiens duobus vocabulis philosophiæ forma instituta est, Academicorum & Peripateticorum, qui rebus congruentes, nominibus differebant. Nam quum Speusippum sororis filium Plato philosophiæ quasi hæredem reliquisset, duos autem præstantissimos studio atque doctrina Xenocratem Chalcedonium, & Aristotelem Stagiritem: qui erant cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt, quia disputabant inambulantes in Lycio: illi autem, qui Platonis instituto, in Academia, quod est alterum gymnasium, cœtus erant & sermones habere soliti, e loci vocabulo nomen habuerunt. Sed utrique Platonis ubertate

ubertate completi, certam quandam disciplinæ formulam composuerunt, & eam quidem plenam ac refertam. Hactenus Cicero.

Peripatetici dicti sunt, a περιπατέω, hoc est a deambulando, auctore Cic. alii ἀπὸ τοῦ περιπάτου, i. e. ab Ambulacro, ubi docere assueverat princeps ejus sectæ Aristoteles, dictos putant. V. Diog. Laërt. in Proem. & in vit. Aristot.

Iidem quondam erant Peripatetici qui Academici. Cic. 3. Off. 20. Peripatetici, qui quondam iidem erant qui Academici. & 5. de Fin. 7. Peripatetici & Academici veteres iidem.

Stoici cum Peripateticis re concinere videntur, verbis discrepare. Cic. 1. de Nat. Deor. 16.

Peripateticorum consuetudo dicendi non satis acuta propter ignorationem dialecticæ. Cic. 3. de Fin. 41.

Peripateticis nihil est uberius, nihil eruditius, nihil gravius. Cic. 3. Tusc. 22.

PERIPATETĬCUS, a, um. Adj. ut, Philosophia Peripatetica. Gell. 1. 3. Disciplina Peripatetica. Idem. 1. 8.

PERĬPETASMA, ătis. n. [περιπέτασμα] Genus cortinæ, qua parietes & aulæ teguntur, seu tapetia Babylonici floris, varietate conspicua: quæ a Lucretio Babylonica dicuntur: ab aliis Aulæa, & Attalica: a Capitolino Stromata & Peristromata: a Varrone Beluata, hoc est beluis variegata: a Plauto etiam Peristromata. Cic. 6. Verr. 27. Quid illa Attalica, tota Sicilia nominata ab eodem Heio peripetasmata emere oblitus es?

PERIPEZIA, [περιπέζια] & PERIPEZIDES, [περιπεζίδες] Pedum ornamenta, ex Polluce lib. 5. cap. 16. ubi hæc tamen distinguit.

PERIPHALLIA, Phallorum pompa nuncupatur. Diodorus est auctor Osiridis pudenda in sacris & cærimoniis Phallon dici. V. Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 16. & PHALLUS.

PERIPHANES, [Περιφάνης] Comici cujusdam nomen, quod Latine Conspicuum sonat, a verbo Græco περιφαίνω, quod est Clarus & conspicuus sum.

PERĬPHAS, antis. m. [Περίφας] Thessalus quidam fuit, pater Lapithæ, a quo Lapithæ nomen acceperunt. Stephanus.

Est item Periphas apud Virg. nomen cujusdam Pyrrhi comitis, quem una cum illo Priami regiam impugnantem inducit, lib. 2. Æn. 478.

PERĪPHĔRĪA, [περιφέρεια] est Circuli ambitus. Eucl. 1. Elemen. & Mart. Capell. 1. 6. p. 229.

PERĪPHŎRĒTUS, [Περιφόρητος] Artemonis cujusdam cognomen fuit, deliciis adeo effeminati, ut nunquam, nisi lectica pensili circumlatus, domus suæ limen transiret, ita dictus ἀπὸ τοῦ περιφέρεσθαι, quasi Circumlatilis. Plin. lib. 34. cap. 8.

PĔRĬPHRĂSIS, eos f. [περίφρασις] Latine Circuitio dicitur. Quintil. lib. 8 cap. 6. Pluribus autem verbis quum id, quod uno, aut paucioribus certe dici potest, explicatur, Periphrasin vocant, circuitum loquendi, qui nonnunquam necessitatem habet, quoties dictu deformia operit: ut Sallustius, Ad requisita naturæ: interim ornatum petit solum, qui est apud poetas frequentissimus, ut 2. Æn. 268.

Tempus erat, quo prima quies mortalibus ægris
Incipit, & dono divûm gratissima serpit.

Et apud Oratores non rarus: semper tamen astrictior. Quicquid enim significari brevius potest, & cum ornatu latius ostenditur, Periphrasis est: cui nomen Latine datum est, non sane oratoris aptum virtuti, Circumlocutio. Verum hæc ut, quum decorem habet, Periphrasis: ita quum in vitium incidit, Perissologia dicitur. Obstat enim quicquid non adjuvat. Hactenus Quintil. Virg. 1. Ecl. 22. —teneros depellere fetus. Ubi Servius Periphrasin esse agnorum.

PĔRĪPLĒRŌMA, [περιπλήρωμα] Figura est, quam ex Grammaticis nonnulli Supplementum vocant, quum scilicet particula aliqua ad sensum minime necessaria, carminis causa adjicitur: a Græco verbo περιπληρόω, quod est Expleo. Exemplum potest esse illud apud Virgilium 6. Æn. 186.

—sic forte precatur.

Ubi verbum, Forte, explendi carminis causa adjicitur, teste Servio.

PĔRĪPLŪS, [περίπλοος, περίπλους] Latine Circumnavigatio dici potest, quo nomine ex Geographis nonnulli opera sua inscripserunt, oræ alicujus maritimæ lustrationem continentia.

PĔRĪPNEUMŎNĬA, æ. f. [περιπνευμονία] Morbus quum pulmo totus afficitur, & tussis subsequitur: Pulmonis exulceratio. A Celso Peripneumaticus morbus dicitur lib. 4. cap. 7. [Ut in antiquioribus quidem editionibus legitur. Sed Lindenius dedit cap. 10. pr. Quam περιπνευμονίαν Græci vocant.

PERIPNEUMONĬCUS, a, um. Adj. [περιπνευμονικός] Qui Peripneumoniæ morbum patitur: Pulmonarius. Plin. lib. 22. cap. 24. Idem lib. 20. cap. 17. Tussientibus quoque cum melle datur, & pleuriticis, & peripneumonicis.

PĔRIPSĒMA, quod Græci περίψημα scribunt a περιψάω, quod est circumrado, vel circumlino, abstergo & repurgo, proprie Limatura sive rasura, ramentum, vel purgamentum dicitur. Antiqui olim pestilentia, aliove malo grassante, quum sacros homines, quos in expiationis usum alebant, in victimarum morem redimitos ex loco præcipiti in mare dejiciebant, Neptuno immolantes: inter dejiciendum solennia verba effari solebant, περίψημα ἡμῶν γένου. Sis pro nobis peripsema: ac si dixissent, Sis pro nobis piaculum: esto luitio nostra, & servatrix urbis victima, id quod Suidas annotavit. Quod itaque apud Divum Paulum in Epist. 1. ad Corinth. cap. 4 περίψημα legitur, nos Piaculum vertere possumus, ut sit: Nos tanquam piacula mundi facti sumus, & succidaneæ pro populo victimæ. Ac si diceret: Non minus apud gentium vulgus detestabiles sumus, quam illi, qui diris exsecrationibus onerati, atque obruti, pro salute publica abjici olim solebant. Quæ sententia congruit his quæ præcedunt. Peripsema enim etiam ramenta vestigiorum significat, quæ ut sordida abjiciuntur. Hæc Budæus.

PERIPTĔRUS, a, um. Adj. [περίπτερος] ut, Ædes periptera, Quæ habet in antico & postico & ad latera columnarum ordines. Vitruv. 3. 1. & 4. 7. Ædes aliæ monopteræ, aliæ peripteræ. V. Bald. Lex. Vitruv.

PERĪRĀTUS, a, um. Adj. Valde iratus. Cic. 9. Fam. 6.

PERIRRHEŪSA, [Περιῤῥέουσα] Ignobile oppidum circa Ephesum. Plin. lib. 5. cap. 31.

PERISCĔLIS, ĭdis. f. [περισκελίς] Ornamentum pedis circa crura, teste Porphyrio. Hor. 1. Epist. 17. 56.

Nota refert meretricis acumina, sæpe catellam,
Sæpe periscelidem raptam sibi flentis.

Notandum (ait Cælius lib. 4. cap. 11.) Periscelidas dici, quæ vulgo *gremialia* vel *traversias* dictitant. Hieronymus in epistola ad Fabiolam, Quæ Græci, inquit περισκελῆ vocant, nostri feminalia dicunt, vel braccas usque ad genua pertingentes. Sunt & codices in quibus Periscelidas scriptum comperias.

PERISCELIUM, i. n. [περισκέλιον] Idem. Tertull. de Cult. fem. lib. 2. extr. Nescio an crus periscelio lætatum in nervum se patiatur artari. V. Rigalt. & Suid.

PERISCȲTHISMUS, [περισκυθισμός] Sectionis chirurgicæ genus est, quum transversis lineis, coronæ modo, frons secatur. Altera frontis parte paulo superius, quam tempora sunt, quædam triangula amputantur, Græcorum litteræ Δ similia. Galen. in Medic. [Sic & Suid. Sed Gorr. ex Paulo 6. 7. & Aët. 7. 93. affert περισκυφισμός, q. V.

PERISPHYRION, [περισφύριον] Pedis ornamentum, aut fimbria, ut vertit Laurentius Valla in lib. 4. Herodoti. Pollux quoque lib. 5. cap. 16. id inter pedis ornamenta numerat: ubi Gualtherus vertit Talare.

PERISSEUMA, [περίσσευμα] est Congiarium, quod plebi datur: sicut quod militibus Donativum. Spartianus in Ælio Vero: & Jul. Capitolinus in Pio. Solebat autem ultra stipendium dari liberalitatis causa, ut milites magis addicti Imperatoribus essent. Alciat. in l. Centum perisseumatis. lib. 11. C. de annon. Civilib. V. DONATIVUM. f. l.

PERISSŎCHŎRĒGIA, [περισσοχορηγία] Muneris publici nomen, Cura annonæ, forte ἀπὸ τῆς περισσείας, καὶ χορηγίας, quod abunde suggerere, suppeditareque significat. Alciat. in l. Perissochoregiæ. De frumen. Alexand. lib. 11. C. Budæus Perissochoregiam, Redundantem frumenti largitionem appellat. Pyrrhus in l. ultim. illo tit. Perissochoregiam esse magistratum annonæ auctæ, seu augmenti distributorem.

PERISSŎLŎGIA, æ, f. [περισσολογία] Latine Superflua locutio dicitur. Virg. 1. Æn. 662.

—faciem mutatus & ora Cupido.

Ubi Servius, Et ora, perissologia est. Idem 5. Æn. 467.

—dixitque, & prælia voce diremit.

Ubi Servius, Vacat QUE, metri causa: & maluit perissologiam facere, quam uti communi syllaba, quæ frequens vitiosa est. V. & in PERIPHRASIS. Scribitur & Perittologia.

PERISSOS, [περισσὸς] Inæqualis & impar dicitur. Plin. lib. 21. cap. 31. Qui parcius spectaverant, manicon cognominavere: qui nequiter occultabant, erythron aut neurida: ut nonnulli perisson. De strychno.

PERISTĂSIS, is. f. [περίστασις] Circumstantia, status, conditio. Habet Petron. cap. 48. Cic. 4. Att. 8. Sen. Nat. Quæst. 2. 7. & 3. 8. Quintil. lib. 3. 5. & 5. 10.

PĔRĬSTĔRĒOS, i. f. [περιστέρεος] vel PERISTEREON, ōnis. m. [περιστερεὼν] vel PERISTEREUM, i. n. Herba. Plin. lib. 25. cap. 10. Peristereos vocatur caule alto, foliato, cacumine in alios caules se spargens, columbis admodum familiaris: unde & nomen. Ibid. cap. 9. Verbenacam a Latinis appellari tradit. Dioscorides 4. 60. Verbenacam rectam vocat. Dicta Peristereon quasi Columbaris, ut quidam vulgo vocant, quod circa hanc perquam libenter versari soleant columbæ.

PERISTERĬDES, f. pl. [Περιστερίδες] Insulæ juxta Smyrnam. q. d. Columbarias. Plin. lib. 5. cap. 31.

PERISTERŎTRŎPHĪUM, i. n. [περιστεροτροφεῖον] Locus in quo columbæ habitant, Latine Columbarium; quamvis Columbarium proprie sit Loculamentum in peristerotrophio, singulis columbarum paribus præparatum. Nam Peristera, περιστερὰ, Columba dicitur. Varro 3. de R. R. cap. 7. Duo genera earum in peristerotrophio esse solent. Unum agreste, quod habetur in turribus ac culminibus villæ, &c.

PERISTERĔŌN, ōnis, m. [περιστερεὼν] Idem. Varr. 3. de R. R. cap. 7. Ex his duabus stirpibus fit miscellum tertium genus fructus causa, atque incedunt in locum unum, quod alii vocant περιστερεῶνα, alii περιστεροτροφεῖον, in quo uno sæpe vel quinque millia sunt inclusæ. περιστερεὼν, fit ut testudo, magna camera tectus, uno ostio angusto, fenestris punicanis, aut latioribus, reticulatis utrinque, ut locus omnis sit illustris, &c.

PERISTĒTHION, i, n. [περιστήθιον] Pectorale, ornamentum mulieris circa pectus. Pollux lib. 5. cap. 16.

PERISTRŌMA, ătis. n. [περίστρωμα] quasi Circumstratum; idem quod Peripetasma. Plaut. Stich. 2. 2. 54.

Tum Babylonica peristromata, consutaque tapetia
Advexit nimium bonæ rei.

Cic. 2. Philip. 67. Conchyliatis Cn. Pompeji peristromatis servorum in cellis lectos stratos videres.

PERISTRŎPHE, es. f. [περιστροφὴ] Conversio. Mart. Capell. 5. 186. Cum adversarii propositionem in nostram partem convertimus, peristrophen vocamus.

PERISTYLIUM, [περιστύλιον] vel PERISTȲLUM, i. n. [περίστυλον] Locus clausus columnis, circum quaque porticum habens, vel saltem a tribus lateribus. Vitruv. lib. 5. cap. 11. In palæstris peristylia quadrata, sive oblonga, ita sunt facienda, uti duorum stadiorum habeant ambulationis circuitionem. Cic. pro Domo 116. In Palatio pulcherrimo prospectu porticum cum conclavibus pavimentatam trecentum pedum concupierat, amplissimum peristylum, cetera ejusmodi, facile ut omnium domos & laxitate & dignitate superaret.

Peristylium etiam est Locus atrio proximus. Vitruv. lib. 6. cap. 7. Item Aula. Ibid. cap. 9. Budæus.

PERĬTO, āre. V. PERRO.

PERĪTŎNÆUM, i, n. [περιτόναιον] Membrana est tenuissima: sed firmissima, omnibus tum visceribus, tum intestinis, reliquisque partibus inferioris ventris circumtensa: unde & nomen accepit ἀπὸ τοῦ περιτείνεσθαι, quod est, circumquaque extendi. Cels. 4. 1. & 7. 4.

PERITRĂCHĒLION, [περιτραχήλιον] Ornamentum colli ex Polluce lib. 5. cap. 16. τράχηλος enim collum est, tanquam dicas Collarium. V. supra ISTHMION.

PERITRĒTUM, i. n. [περίτρητον] Ballistæ foramen vocat Vitruv. 1. 2. q. d. Perforatum. conf. 10. 7. & Bald. Lex.

PĔRĪTUS, a, um. Adj. [δαήμων, εἰδήμων, ἐπιστήμων] Doctus, a Perior antiquo verbo, quod ex Gr. πειράω fluxit, & Conari, Discere significabat. Non. 5. 26. Doctum & peritum quum simile videantur, a Tullio discretum est, ut sit peritum plus quam quod doctum. Cic. 3. Off. 15. Itaque quum sint docti a peritis, facile desiltunt sententia. [Nugæ.

Obsequi peritus. Tacit. in Vita Agric 81.

Vati parete perito. Ovid. 1. de Arte Am. 29.

Sapiens homo multarum rerum peritus. Cic. pro Font. 15.

Belli ac rei militaris peritus. Cic. in Pison. 54.

Honestorum ac turpium peritus. Quintil. lib. 2. cap. 20.

Peritus operum, auguriorum, juris. Plin. lib. 1. Epist. 22. Quam peritus ille & privati juris, & publici. Auctor de Viris illust. cap. 6. Tanaquil conjux, auguriorum perita, regnum ei portendi intellexit. Cic. de Clar. Orat. 81. Fabius Pictor, & juris, & litterarum, & antiquitatis bene peritus.
Juris legumque peritus. Hor. 1. Serm. 1. 9.
Belligerandi homo peritissimus. Cic. pro Font. 33.
Definiendi homo peritus. Cic. 3. Off. 60.
Dicendi peritus. V. Orator, in ORO.
Docendi. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Cantare peritus. Virg. 10. Ecl. 32.
Litterate peritus. Cic. in Brut. 205. de L. Ælio. Antiquitatisque nostræ, & in inventis rebus & in actis, scriptorumque veterum litterate peritus.
Usu peritus. Cic. 1. Off. 147. Nec vero alienum est ad ea eligenda, quæ dubitationem afferunt, adhibere doctos homines, vel etiam usu peritos. Cæs. 3. Bell. Civil. 93. Usu periti, ac superioribus pugnis exercitati, sua sponte cursum represserunt.
Peritus apud Hirtium de Bell. Afric. 31. jungitur cum ablativo rei. Mirabili, inquit, peritus scientia bellandi. Et Cic. pro Cluent. 107. Quis P. Octavio Balbo ingenio prudentior, jure peritior. Ita, Arte fabrica peritus servus. Paul. in l. Si mancipia in fine. D de fund. instr. legat. & Suet. in Claud. 42. pr. Cum utroque, inquit, sermone nostro sis peritus. Sed in Mss. legitur Paratus.
Cum præpos. Varr. R. R. 1. 2. De agricultura Romanus peritissimus.
Peritus ad. Cic. pro Font. 33. Profecto, Judices, virum ad labores belli impigrum, ad pericula fortem, ad usum ac disciplinam peritum, ad consilia prudentem.
Fecere me dolor & lacrimæ peritum. Propert. lib. 1. 9. 7. ubi opp. Rudis.
Peritum initium, Peritus sermo. Quintil. lib. 9. cap. 4. Poëma nemo dubitaverit perito quodam initio fusum. Alia exemplaria habent Imperito. Idem lib. 8. cap. 6. Vario Marte pugnatum est: peritus est sermo. Alia exemplaria habent Eruditus.
Peritissimus homo & juris & officii. Cic. 4. Verr. 30.
A patronis peritissimis causa hæc defensa est. Cic. pro Corn. Balb. 1.

PERĪTE, Adv. [ἐμπείρως] Cic. 2. de Legib. 29. Quod institutum perite a Numa, posteriorum Pontificum negligentia dissolutum est.
Perite & callide facere. Cic. 3. Verr. 6. Homo adolescens quum istius in inquirendo multa furta ac flagitia cognosceret, fecit perite & callide, volumen ejus rerum gestarum maximum isti ostendit.
Scienter & perite dicere. Cic. 2. de Orat. 5.
Concinne & Non perite, contraria. Cic. 2. de Orat. 81. Hæc quidem sunt concinne distributa, sed non perite.
Compar. Sen. Epist. 90. Multa facit aut peritius aut exercitatius. Cic. pro Corn. Balb. 2. Nihil enim unquam audivi, quod mihi de jure subtilius dici videretur, nihil de memoria, de more, de exemplis acutius, nihil peritius de fœderibus, &c.
Superl. Peritissime & callidissime istius litteras venditabat. Cic. 4. Verr. 135.

PERĪTIA, æ. f. [ἐμπειροσύνη] Plin. lib. 14. cap. 1. Aliæ, peritia domini amplo discursu atria media complentes.
Gratiæ ac voluptatis peritia. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Legum. Tacit. 12. Ann. 12. 1.
Locorum. Sallust. Jugurth. 46.
Morum. Tacit. 1. Ann. 69. 6.

PERJŬCUNDUS, a, um. Adj. [πολὺ ἡδὺς] Cic. 1. Fam. 7. Cui quidem litteræ tuæ, quas proxime miseras, quod facile intellexerim, perjucundæ fuerunt. Adde 1. de Orat. 205. & 2. 26.

PERJUCUNDE, Adv. [πολὺ ἡδέως] Cic. 13. Att. 50. pr. O hospitem mihi tam gravem! ἀμεταμέλητον. fuit enim perjucunde. Subaudi, Mecum.

PERJŪRUS, a, um. Adj. [ἐπίορκος, ψευδορκος] Qui jusjurandum violat, vel qui jurando jus pervertit. Virg. 2. Æn. 195.

> Talibus insidiis, perjurique arte Sinonis. Plaut. Pseud. 1. 1. 129.
> Atque ipse egreditur, penitus perjurum caput. Cic. pro Rosc.

Com. 46. At quid inter perjurum & mendacem?
Corpus perjurum. Propert. 2. 5. 21.
Crimina. Stat. 10. Theb. 581.
Diadema perjurum nocentis regni. Stat. 9. Theb. 55.
Domus. Hor. 3. Carm. 3. 26.
Ense perjuro superbus Annibal. Stat. 4. Silv. 6. 77.
Fides perjura patris. Hor. 3. Carm. 24. 59.
Gens. Sil. lib. 16. 149.
Meretrix. Hor. 1. Carm. 35. 26.
Mœnia. Ovid. 11. Met. 215.
Os. Ovid. 2. Amor. 10. 34.
Pectora. Ovid. 2. Met. 705.
Vir. Ovid. 10. Epist. 76.
Compar. Plaut. Mil. 1. 1. 21.

> Perjuriorem hoc hominem si quis viderit.

Superl. Perjurissime hominum. Plaut. Pseud. 1. 3. 116. Cic. pro Rosc. Com. 20. Nam Ballionem, illum improbissimum & perjurissimum lenonem quum agit, agit Chæream.

PERJŪRIUM, i. n. [ἐπιορκία] Falsum juramentum. Cic. 3. Off. 108. Regulus vero non debuit conditiones, pactionesque bellicas & hostiles perturbare perjurio.
Pœna divina perjurii, exitium: humana, dedecus. Cic. 2. de Legib. 22. ex lege duodecim tabularum.
Sceleratorum hominum perjuria. Cic. pro Font.
Linguæ falsæ perjuria. Ovid. 7. Epist. 67.
Devotum. Catul. Argon. 62. 135.
Illustre & insigne. Cic. de Arusp. Resp. 36.
Lasciva. Claud. de Nupt. Honor. 83.
Manifestum perjurium judicum. Cic. de Arusp. Resp. 36.
Confirmare perjurium. Cic. 6. Verr. 19.
Lædere aliquem perjurio. Cic. pro Cæcin. 23.
Nectere perjuria blanditiis. Claud. 1. in Ruff. 222.
Quæritur latebra perjurio. Cic. 3. Off. 106.
Revocare perjuria. Propert. 1. 15. 25.
Vendere perjuria. Juven. 14. Sat. 218.
Quod ex animi tui sententia juraris, sicut verbis concipitur more nostro, id non facere, perjurium est: non enim falsum jurare, pejerare est. Cic. 3. Off. 108. Al. Perjurare.

PERJURIŌSUS, a, um. Adj. [ἐπιορκητικὸς] Idem quod Perjurus. Plaut. Truc. 1. 2. 52. Procaciores estis vos, sed illi perjuriosi.

PERJŪRO, [ἐπιορκέω] āre. Idem quod Pejerare. Plaut. Bacch. 4. 9. 107. Ne perjurem cura. Hor. 2. Serm. 3. 127.

> — quare,
> Si quidvis satis est, perjuras, surripis, aufers
> Undique? Plaut. Asin. 2. 2. 56.
> Pernegabo, atque obdurabo, perjurabo denique.

Homo perjuravit. Plaut. Merc. 3. 1. 42. Usitatius tamen est Pejerandi verbum. q. V.

PERJURĀTUS, a, um. Partic. Ovid. 3. Amor. 11. 22.

> Et perjuratos in mea damna deos.

PERJURĀTIUNCŬLA, æ. f. [ἐπιορκίδιον] dimin. a Perjuratio. Plaut. Stich. 1. 3. 76.

> Ac perjuratiunculas parasiticas.

PERIXYOMĒNOS, [περιξυόμενος] i. e. Distringens se. Strigili sc. in balneo. Ita Antigoni nobile opus ex ære sculptum appellat Plin. 34. 8.

PERĬZŌMA, ătis. n. [περίζωμα] Id omne quo circumcingimur, Pudendorum operimentum, velamen, quod a Varrone etiam dicitur Suffibulum, a Cicerone Subligaculum. Usus est hac voce interpres Geneseos, 3. 7. Fecerunt (inquit) sibi perizomata. *Brayes.*

PERĬZŌNIUM, i. n. [περιζώνιον] Palliolum præcinctum quo virgines nudæ infra papillas præcinguntur. Hoc & Præcinctorium, & Castula dicitur. Perottus. V Non. 16. 5.

PERLĀBOR, lapsus sum, [καταλισθαίνω] ābi. Idem quod Labi: nisi celeritatem aliquam addat præpositio. Cic. 9. Att. 11. Assentio tibi, ut in Formiano potissimum commorer, & jam de Supero mari perlabor. Sil. lib. 3. 410.

> Non aliter, quoties perlabitur æquora curru &c.
> Frenatis Neptunus equis.

Volucris perlabitur auras. Tibul. lib. 4. 1. 127.
Campum perlabi dicitur equus currens. Sil lib. 16. 391.
Rotis levibus summas perlabitur undas. Virg. 1. Æn. 151.
Perlabitur per nostras acies aër. Lucret. lib. 4. 248.
Ad imos animi perlapsa recessus. Stat. 4. Silv. 6. 4.
Perlabi supra orbem solis. Lucret. lib. 5. 765.

PERLÆTUS, a, um. Adj. [πολὺ εὔφρων] Vehementer lætum significat. Liv. 10. 21. Supplicatioque perlæta fuit.

PERLĀTUS, a, um. Adj. [πολυπλατὺς] Valde latum significat.

PERLĀTE, Adv. [πολυπλατέως] Cic. 2. de Orat. 17. Idque in sermonis nostri consuetudine perlate patet.

PERLECEBRA, PERLECTO, V. PERLICIO.

PERLĔGO, ēgi, ectum, [τελέως ἀναγινώσκω, διεξέρχομαι, ἐπεξίημι] ĕre. A principio ad finem usque legere. Quintil. Quod videre non est satis, sed perlegendum erit. Cic. 1. de Divin. 8. Perlegi, ille inquit, tuum paulo ante tertium de natura deorum.
Scripta perlegi. Ovid. 4. de Pont. 13. 33.
Perlegere oculis, pro Diligenter intueri, vel contemplari. Virg. 6. Æn. 34.
Vultu duro perlegere aliquid. Ovid. 16. Epist. 11.
Perlegere animis, oculisque sequacibus auras. Stat. 3. Theb. 500.

PERLECTUS, a, um. Partic. Cæs. 5. Bell. Gall. 46. Perlectam epistolam recitat. Idem 1. Bell. Civil. 19. Litteris perlectis.

PERLĔPĬDUS, a, um. Adj. [πάνυ αἱμύλος] Valde lepidus. Plaut. Pseud. 2. 4. 53.

> Euge! perlepide Charine, me meo ludo jam beas. Gronov.

legit, Euge pæ! lepide.

PERLEPIDE, Adv. Plaut. Cas. 5. 2. 47. Perlepide narrat.

PERLĔVIS, e. Adj. [πάνυ κοῦφος] Cic. 2. de Lege Agrar. 80. An ignoratis, cetera illa magnifica Populi Romani vectigalia perlevi sæpe momento fortunæ, inclinatione temporis, pendere? Liv. 24. 34. Perleve momentum.

PERLEVITER, Adv. [πάνυ κούφως] Cic. 2. Q. frat. 5. Quod perleviter commotus fuerat.

PERLIBENS, PERLIBENTER, V. PERLUBET.

PERLĪBERĀLIS, e. Adj. [πάνυ ἐλεύθερος] Admodum liberalis. Ter. Hec. 5. 4. 23. Perliberalis visa est.

PERLIBERALITER, Adv. [πάνυ ἐλευθέρως] Cic. 10. Att. 4. Hoc loco multa perliberaliter. Adde 15. 15.

PERLIBET, V. PERLUBET.

PERLĪBRO, [κατασταθμάομαι] āre. Diligenter ac perfecte mensurare, & ad libram æquare, sive æquale facere. Columel. lib. 3. cap. 13. Nam stella, quam diximus Græcæ literæ faciem obtinere, pariter imæ fossæ solum metitur, atque perlibrat. Idem lib. 2. cap. 2. pr. Campum non æquissima situm planitie, nec perlibrata, sed exigue prona.
Item Jaculari, quasi libratum projicere. Sil. 2. 189.

> — sævamque bipennem
> Perlibrans mediæ fronti. Adde 5. 321.

PERLIBRĀTUS, a, um. Partic. ut, Planities perlibrata. Columel. 2. 2. Opus permensum & perlibratum. Idem 3. 13.

PERLIBRATIO, ōnis. f. Vitruv. 8. 6. Perductionis prima ratio est perlibratio.

PERLĬCIO, exi, ectum, [ἐφέλκω] ĕre. quod frequentius Pellicio dicitur euphoniæ causa: Idem quod Allicere. Liv. 4. 48. Ut quos quisque posset ex collegio Tribunorum ad intercessionem perlicerent. V. PELLICIO.
Perlicere in amicitiam. Liv 25.
Necem & arma perliceret. Tacit. 13. Ann. 48. Sed emendatius legitur Proliceret.

PERLĔCEBRA, æ. f. [μεγάλη αἱμυλία] ut, Illecebra. Plaut. Asin. 1. 2. 7.

> — capitis te perdam ego & filiam,
> Perlecebræ, pernicies, adolescentum exitium. conf. Bacch.

5. 2. 47. Non. 2. 652. & Taubm. in Plaut. p. 105.

PERLECTO, [ἐπισύρομαι] āre. ejusd. frequent. Cic. pro Flacc. 18. Egentes & leves, spe legationis, & viatico publico, privata etiam benignitate perlectat. Sunt tamen qui hic legant Prolectat: & ita habent mei codices.

PERLĬGO, [καταδέω] āre. Constringere. Plaut. Bacch. 1. 2. 28. O perligatum pectus! Alii Codd. Præligatum.

PERLĬNIO, īvi, ītum, [ἐπιχρίω] īre. Valde & perfecte ac omnino linire. Columel. lib. 9. cap. 12. Protinus custos novum loculamentum, in hoc præparatum, perliniat intus prædictis herbis

PERLĬNO, ĭni, īvi, vel ēvi, ĭtum, [καταχρίω] ĕre. Multum linere,

vel perfecte & undique. Columel.lib.7.cap.5. Mox ulcera lavantur aceto, & tunc pice liquida cum adipe suilla perlinuntur.

PERLĬTUS, a, um. Partic. Plaut. Caſ. 2. 3. 23.

Senecta ætate unguentis perlitus ignave incedis? Ubi alii, Unguentatus per vias. Sed occurrit apud Cic. pro Roſc. Amer. 150. Perlitus ſanguinis crudelitate.

PERLĪTO, [καλλιερέω] āre. Perfecte litare, ſacrificio facto deos placare, votumque impetrare. Valerius Antias apud Gellium lib. 1. cap. 7. Si hæ res divinæ factæ, riteque perlitatæ eſſent, aruſpices dixerunt omnia ex ſententia proceſſurum eſſe. Liv. 36. 1. Ea omnia ſacrificia læta fuerunt, primiſque hoſtiis perlitatum eſt. Et idem, 41. 15. Ceteris diis perlitatum ferunt, Saluti Petilium perlitaſſe negant. Adde 9. 14. & Flor. 4. 2. 94.

PERLITTERATUS, a, um. Adj. In primis litteratus. Cic. pro Q. Gallio, fragm. Homo perlitteratus.

PERLONGUS, a, um. Adj. [εὐμήκης, πολυμήκης] Cic. 5. Att. 20. Perlonga, & non ſatis tuta via. Idem de Lege Agrar. 3. Perlongo intervallo.
Perlongum eſt. Plaut. Trinum. 3. 3. 16.

Nunc, ſi opperiri vis adventum Charmidis,
Perlongum eſt. Quaſi dicat, Diu tibi exſpectandum eſt, aut longius diſtat. V. Longum eſt, in LONGUS.

PERLONGUM, Adv. i. e. Diu. Auſon. 4. Epigr. 1. 7.

Tu quoque venturos perlongum conſere Janos.

PERLONGE, Adv. [πάνυ μακρὰν] Ter. Eun. 3. 5. 61.

Paratum eſt. A. frugi es, ubi? domin'? C. immo apud libertum Diſcum. A. Perlonge eſt. C. ſed tanto ocius properemus. i. e. Longius diſtat.

PERLONGINQUUS, a, um. Adj. [πάνυ ἀπότερος] Plaut. Bacch. 5. 2. 77.

— non tibi venit in mentem amabo: ſi, dum vivas,
Tibi benefacias, jam pol id quidem eſſe haud perlonginquum?

PERLŬBET, vel PERLĬBET, uit, ĭtum eſt, [κατηρέσκει] Plaut. Capt. 4. 3. 53.

Perlubet hunc hominem colloqui. h. e. Vehementer cupio hunc alloqui.

PERLUBENS, vel PERLIBENS, entis. [εὐαρεστούμενος] Partic. Cic. 2. Q. frat. 8. Sed hoc incommodum conſolantur quotidie damnationes inimicorum, in quibus, me perlubente, Servius alliſus eſt, ceteri conciduntur.

PERLŬBENTER, vel PERLIBENTER, Adv. [πάνυ ἡδέως] Cic. 8. Att. 14. Sed ut ſupra dixi, tecum perlibenter loquor. Adde 7. Fam. 14. & de Univerſ. 2.

PERLŪCEO, xi, [καταπελαγέω, διαφαίνομαι] ēre. Vehementer lucere, vel translucere, & lucem per medium ſui tranſmittere. Frequentius tamen dicitur Pellucere, euphoniæ cauſa. q. V. Plin. lib. 10 cap. 54. Si contra lumen cacumine ovorum apprehenſo una manu purus & uniuſmodi perluceat color, ſterilia exiſtimantur eſſe.
Litora nativis perlucent picta lapillis. Propert. 1. 2. 13.
Perlucet ex. Cic. 2. Off. 32. Etenim illud ipſum, quod honeſtum decorumque dicimus, quia per ſe nobis placet, animoſque omnium natura & ſpecie ſua commovet, maximeque quaſi perlucet ex iis, quas commemoravi virtutibus. Al. Pellucet.

PERLŪCENS, entis. Partic. [διαφαινόμενος] ut,
Amictu perlucenti circumdata Salmacis nympha. Ovid. 4. Met. 313.
Fibras perlucentes numerare in pectore. Ovid. 6. Met. 391.
Perlucens oratio, V. in PELLUCEO.

PERLŪCĬDUS, a, um. Adj. [διαφανής] Per cujus medium oculos dimittimus atque videmus, ut aqua, laterna, vitrum. Columel. lib. 11. cap. 2. Quidam quum vidiſſent partem aliquam uvarum vireſcere, crediderunt tempeſtivam eſſe vindemiam. Quidam quum coloratas & perlucidas uvas animadvertiſſent.
Amnis magis perlucidus vitro. Ovid. 15. Epiſt. 157.
Bulla perlucida. Ovid. 10. Met. 733.
Deos perlucidos & perflabiles inducit Epicurus. Cic. 2. de Divin. 40.
Fons ſonat a dextra tenui perlucidus unda. Ovid. 3. Met. 161.
Gemmæ ſunt perlucidæ materiæ. Ulpian. in l. Cum aurum. §. Perveniamus. D. de aur. & arg. legat.
Membranæ oculorum perlucidæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 142.
Stella illuſtris & perlucida, Valde lucida. Cic. 1. de Divin. 130. Sic Martial. lib. 12. 34.

Crine nitens, niger unguento, perlucidus oſtro. i. e. Fulgentiſſimus.

Compar. ut, Fides perlucidior vitro. Hor. 1. Carm. 18. 16. i. e. Fides non continens clauſa conſilia ſibi commiſſa, ſed ea omnibus aperiens & indicans. Aptiſſima vitri ſimilitudine uſus eſt. Lambinus.

PERLUCIDŬLUS, a, um. Adj. dimin. [ὑποδιαφανής] Catull. in Rufum, 67. 4.

Non ſi illam raræ labefactes munere veſtis,
Aut perluciduli deliciis lapidis.

PERLUCIDĬTAS, ātis. f. Vitruv. 2. 8. Parietes tectoriis operibus expoliti, ut vitri perluciditatem videantur habere. Al. Pelluciditatem.

PERLUCTUŌSUS, a, um. Adj. [πενθώδης] Valde luctuoſum ſignificat. Cic. 3. Q. frat. 8. Serrani domeſtici filii funus perluctuoſum.

PERLŪDO, ſi, ſum, [παίζω] ĕre. ex Per & Ludo; idem quod ſimplex Ludo. Propert. 4. 4. 19.

Vidit arenoſis Tatium perludere campis,
Pictaque per flavas arma levare jubas. Proludere alii. Sed Manil. 5. 81. Totum perludere Circum.

PERLŪSŌRIUS, a, um. Adj. Perluſorium judicium. i. e. Colluſorium, Colluſionis cauſa inſtitutum, quum aliud agitur, aliud ſimulatur. Ulpian. l. 14. de appel. in P. Si perluſorio judicio actum ſit adverſus teſtamentum, &c. Perludere, eſt Perfecte illudere. Budæus non Perluſorium, ſed Proluſorium legit, quod æque certe convenit: quum qui perludit, & proludat: non enim vult ſe intelligi illudere, cui illudit.

PERLUO, ui, ūtum, [καταλούω] ĕre. Diligenter lavare, & mundum facere. Columel. lib. 6. cap. 8. Tum vino perluitur os. Plin. lib. 8. cap. 27. Roſtri aduncitate per eam partem ſe perluens, qua reddi ciborum onera maxime ſalubre eſt.
Artus perluit fonte Ovid. 4. Met. 310.
Manus perluere fontana unda. Ovid. 5. Faſt. 435.
Lympha perlui. Ovid. 3. Met. 173.
Unda gelida perluor. Hor. 1. Epiſt. 15. 4.

PERLŪTUS, a, um. Partic. [καταλελουμένος] Columel. lib. 9. cap. 16. Expreſſæ favorum reliquiæ, poſteaquam diligenter aqua dulci perlutæ ſunt, in vas æneum conjiciuntur.

PERLUSTRO, [κατασκοπέω, περιβλέπω] āre. Ubique luſtrare, ſive diligenter & attente. Liv. 7. 34. extr. Hæc omnia ſagulo gregali amictus, Centurionibus item manipularium habitu militum ductis, ne ducem circumire hoſtes notarent, perluſtravit.
Perluſtrare oculis. Liv. 25. 9. Ut diſcurrerent circa vias, perluſtrarentque omnia oculis, ne quis, &c. Sil. lib. 7. 537.

Perluſtrans campos oculis.

Perluſtrare animo. Cic. in Partit. 38. Hujus igitur materiæ, ad argumentum ſubjectæ, perluſtrandæ animo partes erunt omnes: & ad id quod agetur, ex ſingulis conjectura capienda.
Dicta alicujus perluſtrare. Stat. 4. Silv. 3. 143.

PERMĂCER, ăcra, crum. Adj. [κάτισχνος] Plin. lib. 18. cap. 6. Omnis creta coquit, niſi permacra. Adde Celſ. 2. 21.

PERMĂCĔRO, āre. Vitruv. 7. 2. Calculi in opere cum permacerantur, diſſolvunt & diſſipant tectorii politiones.

PERMĂDEO, ſive PERMĂDESCO, [καθυγραίνομαι] ĕre. Valde madeſcere. Columel. lib. 2. cap. 19. Quod ſi permaduit, inutile eſt udum movere. Ibid. cap. 4. Niſi ſi magnis (ut fit nonnunquam) ac ſubitaneis imbribus, quaſi hibernis pluviis terra permaduerit.
Translate Sen. de Provid. cap. 4. Fugite enervatam felicitatem, qua animi permadeſcunt.

PERMADĔFĂCIO, ĕre. Plaut. Moſt. 1. 2. 63. de Amore,

Is uſque in pectus permanavit, permadefecit
Cor meum. Unde erudite Lipſ. emendat Flor. 3. 18. 12. Nam Cæſar, exercitu amiſſo, quum in urbem cruentus referretur, miſerabili funere mediam etiam urbem perviam fecit. Permadefecit, inquit, ille.

PERMAGNUS, a, um. Adj. [παμμεγέθης] Cic. 1. de Fin. 55. Fieri tamen permagna acceſſio poteſt, ſi, &c. Ibid. lib. 2. 28. Deinde ubi erubuit (vis enim eſt permagna naturæ) confugit illuc, ut neget, &c.
Permagna res tua agitur. Cic. pro Roſc. Amer. 103. Vide ne tibi deſis, tua quoque res permagna agitur.
Permagnum exiſtimare. Cic. 1. Tuſc. 111. Iiſque, qui hæc Diagoræ dixit, permagnum exiſtimans tres Olympionicas una ex domo prodire.
Negotia permagna. Hor. 1. Serm. 7. 4.
Permagni intereſt. Cic. in Partit. 84. Quod enim permagni intereſt, pro neceſſario ſæpe habetur.
Permagni refert. Ter. Heaut. 3. 1. 58.
Permagno æſtimare vel vendere. Cic. 5. Verr. 27. At permagno decumas ejus agri vendidiſti. Ibid. 6. 10. Quid? tu iſta permagno æſtimas?

PERMAGNĬFĬCUS, a, um. Adj. Vulg. Interp Eſth. 2. 18. Permagnificum convivium.

PERMĀNEO, manſi, manſum, [καταμένω, διαμένω, ἐπιμένω] ēre. Uſque ad finem manere. Cic. 2. de Fin. 55. Nam quum ſemel eſt ſuſcepta beata vita, tam permanet, quam ipſa effectrix beatæ vitæ ſapientia.
Innuba permaneo. Ovid. 14, Met. 142.
Mos ille Athenis jam a Cecrope permanſit. Cic. 2. de Legib. 63.
Status hic permanſit in multos annos. Ovid. 5. Faſt. 33.
Tumor ille permanſit. Ovid. 15. Met. 305.
Stabilem permanere. Cic. de Amicit. 76. Aliter amicitiæ ſtabiles permanere non poſſunt.
Permanere, Perſeverare, continuare, per translationem. Ter. Hec. 3. 1. 25.

Unde ira inter eas interceſſit, quæ tam permanſit diu.

In amicitia. Cæſ. 8. Bell. Gall. 26.
In armis. Cæſ. 8. Bell. Gall. 45.
In incœpto. Cic. 5. Fam. 15.
In eadem mente. Cic. in Catil.
In officio. Cæſ. 5. Bell. Gall. 4.
In propoſito ſuſceptoque conſilio. Cic. 2. Off. 112.
In ſententia. Cic. 5. de Finib. 94.
In omnibus meis ſententiis de Repub. priſtinis permanebam. Cic. 1. Fam. 9.
In triſtitia. Cæſ. 1. Bell. Gall. 32.
In mea erga te voluntate etiam deſertus ab officiis tuis permanerem. Cic. 5. Fam. 2.
Firmum & ſtabile illud permanſurum eſt. Cic. 2. de Finib. 86.
Permanere, cum Genitivo. Senec. Epiſt. 77. Si una indepravata virtus eſt, & ſola permanet tenoris ſui, unum bonum eſt virtus.

PERMANSIO, ōnis. f. [διαμονή] Cic. 1. Fam. 9. Nunquam enim præſtantibus in Repub. gubernanda viris laudata eſt in una ſententia perpetua permanſio. Adde 2. de Invent. 164. & 11. Att. 18.

PERMĀNO, [καταῤῥέω, ἐπιῤῥέω] āre. Penitus manare. Et varie conſtruitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 137. Ex inteſtinis autem & alvo ſecretus a reliquo cibo ſuccus is, quo alimur, permanat ad jecur, per vias quaſdam a medio inteſtino uſque ad portas jecoris.
Ad animum permanat macula, ex ſanguine paterno aut materno concepta. Cic. pro Roſc. Amer. 66.
Ad mentes eorum, apud quos agitur movendas, permanare ut poſſint principia & ceteræ partes orationis, habere hanc vim magnopere debent. Cic. 2. de Orat. 311.
Permanare per. Lucret. lib. 3. 699.

Permanare animam nobis per membra ſolere.

Calor permanat argentum. Lucret. lib. 1. 495.
Frigus permanat ad oſſa. Lucret. lib. 1. 356.
Humor aquarum permanat in ſaxis. Lucret. lib. 1. 349.
Malum acre permanat huc. Lucret. lib. 3. 253.
Permanare dicitur res aliqua, Vulgari. Ter. Adel. 2. 4. 19.

Quam primum abſolvitote, ne ſi magis irritatus ſiet,
Aliqua ad patrem hoc permanet, atque ego tunc perpetuo perierim.

i. e. Ne reſciſcat pater.
Permanavit ad plures. Cæſ. 2. Bell. Civil. 29.
Permanare ad aures. Cic. pro Domo, 121. Etſi effluunt multa ex veſtra diſciplina, quæ etiam ad noſtras aures ſæpe permanant.
Permanavit in hanc civitatem doctrina Pythagoræ. Cic. 4. Tuſc. 2.
Permanare, pro Pervenire. Lucret. 1. 123.

Quo non permanent animæ, neque corpora noſtra. Nam antiquis Manare, Venire interdum erat. Id e Feſto apparet ſcribente, Manalem lapidem oſtium orci eſſe putatum, per quod animæ inferorum ad ſuperos manarent: id eſt, ut opinor venirent. Turneb.

PERMĀNANS, antis. Partic. [καταβρέων] ut, Conclusiunculæ non permanantes ad sensus. Cic. 2. Tusc. 42.

PERMANANTER, Adv. [καταβρυόντως] Lucret. lib. 6. 916.
Usque adeo permananter vis prævalet ejus. De magnete lapide. i. e. Transitorie, ut ita loquar. Lambinus vero, Permananter, i. e. Eo modo ut permanet, & perveniat ad multas res ferreas, legitque Pervalet.

PERMANASCO, [καταβρέομαι] ĕre. Plaut. Trinum. 1. 2. 118.
Neve cuiquam, unde ad eum id posset permanascere. i.e. Unde posset rescire.

PERMĂRĪNUS, a, um. Adj. [διαπόντιος] Ædem Laribus permarinis vovit. Liv. 40. 52. V. LAR.

PERMĀTŪRESCO, ui, [καταπεπαίνομαι] ĕre. Prorsus maturum fieri. Ovid. 4. Met. 165.
Nam color in pomo est, ubi permaturuit, ater. i. e. Perfecte maturuit. Columel. lib. 2. cap. 10. Et hoc quidem semen Ciliciæ, Syriæque regionibus ipse vidi mense Junio Julioque conferi, & per Autumnum quum permaturuerit tolli.

PERMATŪRUS, a, um. Adj. Perfecte maturus. Columel. lib. 12. cap. 48. Olivas, quum jam nigruerint, nec adhuc tamen permaturæ fuerint, sereno cælo distringere manu convenit.

PERMĔDIŌCRIS, e. Adj. [πολυμέτριος] Cic. 1. de Orat. 220. Partim qui tolerabiliores volunt esse, & veritatem vitæ propius accedere, permediocres, ac potius leves motus, debere esse dicunt.

PERMĔDĬTĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. Permeditatam meis dolis. Plaut.

PERMEO, [διαβαδίζω, διαπορεύομαι] āre. Idem quod Meare, vel prætergredi. Plin. lib. 11. cap. 29. Immensos permeant tractus.
Permeare, & Transire per omnia. Cic. 4. Acad. 119. Erit persuasum etiam solem, lunam, stellas omnes, terram, mare, deos esse, quod quædam animalis intelligentia per omnia ea permeet & transeat.
Orbem permeare. Lucan. lib. 2. 418.
Tot maria & terras permeat. Ovid. 4. de Ponto, 11. 16.
Permeare extra lacum. Columel. lib. 8. cap. 15.
Permeare sub maria. Plin. lib. 31. cap. 5.

PERMEĀTUS, a, um. Partic. pass. Ammian. 21. 25. Permeato flumine. Et alibi.

PERMEATOR, ōris. m. Tertull. Apol. cap. 21.

PERMEĀBILIS, e. Adj. Solin. 47. Latitudo vix est plaustro permeabilis.

PERMĔREO, ēre. Idem quod Merere, Militare. Stat. 1. Silv. 4. 73.
— & sole sub omni
Permeruit jurata manus.
An Usque ad finem merere? Videlic. Usque ad finem uniuscujusque belli. H. St.

PERMESSUS, [Πέρμησσος] Fluvius Bœotiæ ex Helicone proveniens, Phœbo & Musis sacer. Virg. 6. Ecl. 64.
Tum canit errantem Permessi ad flumina Gallum. Strabo lib. 9.

PERMESSIS, idis vel idos. [Περμησσὶς] patronym. f. Martial. lib. 1. 72.
Quid tibi cum Cyrrha, quid cum Permessidos unda?

PERMESSIUS, a, um. Adj. [Περμήσσιος] Claud. de Laud. Seren. 8.
Fons Aganippea Permessius educat unda.

PERMĔTIOR, mensus sum, [καταμετρέω] īri. Idem quod Metiri. Cic. 4. Acad. 126. Vos ergo hujus magnitudinem quasi decempeda, &c. permensi refertis. De sole. Plin. lib. 2. cap. 65. Permensus montes.
Oculis permensi sese. Stat. 6. Theb. 757.
Permetiri, Peragere, perlustrare, inquit Budæus. Cic. de Universſ. 29. Attamen illud perspici & intelligi potest, absoluto perfectoque numero temporis, absolutum perfectumque annum tunc compleri denique, quum se octo ambitus confectis suis cursibus ad idem caput retulerunt, quumque eos permensus est idem & semper sui similis orbis.
Permetiri æquor. Virg. 3. Æn. 157.
Nos tumidum sub te permensi classibus æquor. i. e. Evecti, inquit Servius.
Aera permensus multum. Lucret. lib. 6. 1140.
Iter durum permensus. Stat. 1. Silv. 2. 202.

PERMENSUS, a, um. Partic. pass. [καταμετρηθεὶς] Columel. 3. cap. 13. Sic permensum & perlibratum in similitudinem vervacti semper procedit. & Apul. 8. Met. p. 209. Elmenh. Aliquanto viæ permenso spatio.

PERMENSIO, ōnis. f. Mart. Capell. 7. p. 235. Prudens permensio terræ.

PERMĔTUO, [περιφοβοῦμαι] ĕre. Valde metuere. Virg. 2. Æn. 572.
Et pœnas Danaum, & deserti conjugis iras
Permetuens.

PERMĪLĬTO, āre. Ulpian. in l. Si tribunus. D. de excusat. Si Tribunus in cohortibus Prætoriis permilitaverit, &c.

PERMILITĀTIO, ōnis. f. apud Veget. de Re Mil.

PERMINGO, ĕre. Penitus vel Per totum mingere. Hor. 1. Serm. 2. 44.

PERMĬNŪTUS, a, um. Adj. [πολύδαιος] Cic. 2. Tusc. 30. Ut omnia præterea, quæ bona corporis & fortunæ putantur, perexigua & perminuta videantur.

PERMĪRANDUS, a, um. Partic. a Permiror. Gell. 3. 6.

PERMIRĀBILIS, e. Adj. Augustinus.

PERMĪRUS, a, um. Adj. [πολυθαύμαστος] Cic. 3. Fam. 10. Illud vero permirum mihi accidit, tantam temeritatem fuisse in eo adolescente. Adde 1. de Orat. 214.

PERMISCEO, miscui, mistum vel mixtum, [κατακιρνάω, καταμιγνύω] ēre. Valde miscere. Cic. 4. Verr. 123. Non modo illa, quæ erant ætatis, ordinis, quæstusque, permiscuit: sed etiam in his duobus generibus, civium novorum, veterumque, delectum ordinemque turbavit.
Permiscere & Confundere. Cic. in Orat. 195. Ego autem sentio omnes in oratione quasi permistos & confusos pedes.
Permiscere omnia. Cic. pro Planc. 41. Omnia potius permiscuerunt, quam ei legi, conditionique parerent.
Permiscere Græciam. Cic. in Orat. 39. Qui, si tenui genere uteretur, nunquam ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Græciam dictus esset. i. e. Perturbare & confundere, inquit Budæus.
Permisceri dulci aqua. Columel. lib. 2. cap. 2.
Permisceri vino. Cic. 12. Philipp. 26. Cujus acerbitas morum, immanitasque naturæ, ne vino quidem permista temperari solet.
Cælum pelago permiscuit Eurus. Sil. lib. 15. 717.
Permiscere cum. Cic. de Universſ. 19. Et ejus copulationis alienam permiscens cum materia. Idem 5. Verr. 177. Sed ejus rationem cum damnatione Dolabellæ permiscuit.
Sordes alicujus cum splendore clarissimorum virorum permiscere. Cic. in Vatin. 13.
Fortunam opinione excellentem cum laboribus & miseriis permiscere. Cic. 2. de Orat. 210.
Permiscere frigus & æstum. Lucret. lib. 6. 363.
Permiscere in. Plin. lib. 12. cap. 15. Myrrham in iisdem silvis permistam arborem nasci tradidere aliqui, plures separatim. [Immo præpositio In refertur ad τὸ Silvis.
Permisceri connubio. Plin. lib. 12. cap. 19. Cinnamum nascitur in Æthiopia Troglodytis connubio permista.
Mortes permiscere. Lucan. lib. 7. 101.
Fides permiscenda ruinæ mundi. Lucan. lib. 2. 254.

PERMISTUS, & PERMIXTUS, a, um. Partic. [καταμιχθεὶς] ut,
Anima permista toto corpore. Lucret. lib. 3. 352.
Corpora viva permista sepultis. Lucan. lib. 2. 152.
Fructus magna acerbitate permistos ex rep. tuli. Cic. pro Planc. 92.
Grege permisto pueri, innuptæque puellæ. Stat. 1. Silv. 1. 12.
Moribus permistis esse. Lucret. lib. 3. 749.
Permista & temperata numeris oratio. Cic. in Orat. 196.
Ruinæ permistæ. Lucret. lib. 1. 1100.
Sonitus tubæ permistus lituo. Hor. 1. Carm. 24.

PERMISTE, & PERMIXTE, Adv. [καταμεμιγμένως] Cic. in Partit. 24. Ut quum semel dictum sit directe, sicut natura ipsa tulerit, invertatur ordo, & idem quasi sursum versus retroque dicatur, deinde idem intercise atque permiste.

PERMISTIO, & PERMIXTIO, ōnis. f. Verbale. [κατάμιξις] Cic. de Universſ. 37. In qua omnem animum universæ naturæ temperans permiscebat, superisque permistionis reliquias fundens æquabat. Macrobius in in Somnio Scipionis lib. 2. cap. 15. hac voce frequenter utitur. Vitruv. 2. 6. & Apul. 1. Dogm. Plat.

PERMISSIO, PERMISSOR, PERMISSUS, V. PERMITTO.

PERMĪTIS, e. Adj. [πολυπέπειρος] Valde mite & Perfecte maturum significat. Columel. lib. 12. cap. 41. Et integra mala dulcia granata, quæ Punica vocantur, & sorba non permitia divisa exemptis seminibus.

PERMITTO, īsi, issum, [παραπέμπω] ĕre. pro Mittere, vel Transmittere aliquando accipitur. Columel. lib. 7. cap. 8. Hoc genus casei potest etiam trans maria permitti.
Permittere, [ἐφίημι] Immittere, incitare, inquit Perottus. ut, Permittere equum in. Liv. 3. 61. Concitant equos, permittuntque in hostem.
Permittere, [ἐνδιδόναι, ἐπιτρέπειν] Dedere. ut, Permittere sese militibus. Liv. 24. 30.
Permittere se in fidem alicujus, Tradere. Cæsar 2. Bell. Gall. 3. Liv. 36. 27. extr. Hæc una via omnibus ad salutem visa est, ut in fidem se permitterent Romanorum.
Permittere se fidei alicujus. Liv. 36. 28. pr. Ætolos se suaque omnia fidei populi Ro. permittere. & p. p. In fidem tuam nos tradidimus.
Permittere se in deditionem alicujus. Liv. 8.
Permittere, [συγχωρεῖν, ἀνιέναι] Concedere, tolerare, sinere. Cic 1. Tusc. 35. Præclare id quidem, qui & amico permiserit, & se ostenderit de hoc toto genere nihil laborare.
Cogere & Permittere, contraria. Auctor ad Heren. lib. 2. 15.
Permittere aliquid liberum. Liv. 31. & 37. 7.
Arma permittit populis. Lucan. lib. 7. 123.
Feminas maribus. Columel. lib. 6. cap. 24.
Habenas equo. Tibul. lib. 4. ad Messalam, 1. 92.
Iracundiæ alicujus aliquid. Cic. pro Sulla, 46.
Judicio alterius, pro Alterum facere judicem, & ex ejus arbitrio omnia statuere. Ter. Phorm. 5, 8. 56.
Judicibus. Cic. 7. Verr. 22. Facere conjecturam sine mea argumentatione judicibus ipsis permittam, quod hoc genus prædandi, &c.
Inimicitias cum aliquo susceptas Reipublic. permittere. Cic. pro Sext. 72.
Lex jubet, aut permittit, aut vetat. Cic. de Invent. 145.
Licentiam permittere. Cic. 1. Tusc. 6.
Morem. Virg. 1. Æn. 544.
— quæve hunc tam barbara morem
Permittit patria?
Negotium alicui totum permittere, seque in ejus potestate fore dicere. Cic. 2. Q. frat. 8.
Omnia alicui permittere. Cic. pro Domo, 55.
Potestatem alicui. Cic. pro Cluent. 123. Ne in unumquemque nostrum Censoribus in posterum potestatem regiam permittatis.
Potestatem infinitam innumerabilis pecuniæ conficiendæ permittere. Cic. 2. de Lege Agrar. 33.
In censu habendo potestas omnis æstimationis habendæ Censori permittitur. Cic. 4. Verr. 131.
Committere fidei alicujus, & Permittere potestati aliquem. Cic. pro Font. 30.
Precibus alicujus permittere aliquid. Stat. 4. Silv. 1. 34.
Regnum permittere. Cic. pro Sull. 21.
Vela ventis. V. ORA.
Vitam sententiis judicum. Cic. pro Rosc. Amer. 149.
Permittere ad aliquem. Senec. Epist. 67.
Permittere, Præcipitare. Sisenn. lib. 4. Multi præmissis armis ex fumo se permitterent. Non. 2. 710.
Permitti, pro Remitti. l. Imperatores. D. de pactis.
Permitti, Ita mitti, ut eo perveniat quo mittitur. Lucret. lib. 4. 692.
Hic odor ipse igitur, nares quicunque lacessit,
Est, alio ut possit permitti longius alter. Lambinus.
Permittitur, Impers. Plin. lib. 4. cap. 14. Si conjectare permittitur, haud multum oræ deerit Græcorum opinioni, & longitudinis ab Agrippa traditæ.

PERMISSUS, a, um. Partic. [ἀνειμένος, συγχωρηθεὶς] Liv. 4. 30. Cognitioque ejus rei L. Sergio & Q. Servilio, & Mamerco Æmilio permissa.
Potestas permissa illis. Lucan. lib. 1. 595.
Permissum est lege. Cic. 16. Att. 17.

PERMISSUM, i. n. Hor. 2. Epist. 1. 45. Utor permisso. conf. Labeon. JCt. apud Ulpian. Dig. 11. t. 7. l. 8.

PERMISSIO, ōnis. f. [συγχώρημα] Actus permittendi. Liv. 37. 7. pr.
Aut

Aut ex ſumma pecuniæ demerent, aut permiſſionem extra civium corpora fieri juberent. Reſponſum autem fuerat, Senatui liberum arbitrium de ſe permitterent.
Grata manſionis permiſſio. Cic. 3. Q. frat. 1.
Plus valet permiſſione ſanctio. Auctor ad Heren. lib. 2. 15.
Permiſſio, Figura eſt rhetorum, quæ definitur ab auctore ad Herenn. lib. 4. 4. Quum oſtendimus in dicendo nos aliquam rem totam tradere, & concedere alicujus voluntati: ſic, Quoniam, omnibus rebus ſurreptis, ſolum mihi ſupereſt animus & corpus, hæc ipſa, quæ mihi de multis ſola relicta ſunt, vobis & veſtræ condono poteſtati.

PERMISSUS, ûs. m [συγχώρησις] Idem. Cic. 1. Off. 40. Quum enim Annibalis permiſſu exiſſet e caſtris, rediit paulo poſt. Idem 5. Verr. 184. Permiſſu tuo. Liv. 3. 41. Decemvirorum permiſſu. Imperatoris. Idem 37. 49. extr.

PERMISSOR, ōris. m. Tertull. adv. Marc.

PERMŎDESTUS, a, um. Adj. [πολυμέτριος] Cic. 4. Att. 8. Satis enim acutus & permodeſtus, ac bonæ frugi. Idem in Catil. 2. 12. Homo enim videlicet timidus & permodeſtus, vocem Conſulis ferre non potuit.
Senſus permodeſtus. Tacit. 1. Ann. 7. 4.

PERMŎDĬCUS, a, um [μικρός] Adj. Suet. in Auguſt. cap. 6. Locus permodicus. & Tiber. 47. extr. Permodica re familiari.

PERMODICE, Adv. Columel. lib. 5. cap. 11. Permodice findito. h. e. Perparum.

PERMŎLESTUS, a, um. Adj. [πολυαργαλέος] Vehementer moleſtus. Cic. 1. Att. 18. Atque hi (nolo enim te permoveri) non ſunt permoleſti, ſed tamen inſident & urgent, & nullius amantis conſilio aut ſermone requieſcunt.

PERMOLESTE, [πολυχαλεπῶς] Adv. Cic. 6. Verr. 131.

PERMŎLO, ui, ĭtum, ĕre. Idem quod ſimplex Molere. Senſu obſcæno poſuit Hor. 1. Serm. 2. 30.

> Quidam notus homo quum exiret fornice: macte
> Virtute eſto, inquit ſententia dia Catonis.
> Nam ſimulac venas inflavit tætra libido,
> Huc æquum eſt juvenes deſcendere, non alienas
> Permolere uxores. i. e. Violare, polluere, ſubagitare. Acron.

PERMŎVEO, ōvi, ōtum, [καθικνέω, ἐξάγω] ēre. Vehementer movere. Cic. 5. Verr. 144. Quod ſi quis ſociorum incommodis minus movetur, ſi quem aratorum fugæ, calamitates, exſilia, ſuſpendia denique non permovent, &c.
Aures duras permovimus precibus. Claud. de 6. Conſ. Hon. 368.
Ira, vel luctu. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Adduci & permoveri re aliqua. Cæſ. 1. Bell. Gall. 3. pr. His rebus adducti, & auctoritate Orgetorigis permoti.
Vehementer permoveri. Cic. 1. Att. 13. Qui mæſti inter ſui diſſimiles & mærentes ſedebant, & contagione turpitudinis vehementer permovebantur.
Miſeratione mens judicum permovenda eſt. Cic. in Orat. 131.
In commovendis judicibus, iis ipſis ſenſibus, ad quos illos adducere volumus, permoveri. Cic. 2. de Orat. 189.

PERMŌTUS, a, um. Partic. ut
Permotus neſcio qua animi divinatione. Cic. 3. Fam. 13.
Permotus iracundia, dolore, metu. Cic. 10. Att. 4.
Lacrimis permotus. Stat. 12. Theb. 589.
Permotus metu. Cic. pro Cæcin 49. Quod ſi fuiſſet, & ex eo loco permotus fugiſſet, quum armatos vidiſſet, &c.
Permotus mente, quaſi De mente remotus, pro Inſano. Cic. 1. de Divin. 129. Quod maxime contingit aut dormientibus, aut mente permotis.
Mare permotum ventis. Lucret. lib. 6. 726.

PERMOTIO, ōnis. f. [καθίκησις] Cic. 4. Acad. 135. Mediocritates illi probabant, & in permotione naturalem volebant eſſe quendam modum. Idem 1. de Divin. 9. Alteram mentis incitatione & permotione divina?
Permotio & Conciliatio, contraria. Cic. 2. de Orat. 216. Illa autem, quæ aut conciliationis cauſa leviter, aut permotionis vehementer aguntur, contrariis commotionibus inferenda ſunt, ut odio, benevolentia, miſericordia, invidia tollatur.
Permotio animi. Cic. 4. Acad. 135. Atque illi quidem etiam utiliter a natura dicebant permotiones iſtas animis noſtris datas: metum, cavendi cauſa: miſericordiam, ægritudinemque, clementiæ: ipſam iracundiam, fortitudinis quaſi cotem eſſe dicebant.
Mentis permotione magis quam natura hæc ſentimus. Cic. 2. de Divin. 9.

PERMULCEO, ſi, ſum & ctum, [καταθέλγω] ēre. Valde mulcere, lenire, mollire, mitigare, leniter attrectare. Cic. 2. de Nat. Deor. 114.

> Aram quam flatu permulcet ſpiritus Auſtri. Ex poeta.

Terque manu permulſit eum. Ovid. 4. Faſt. 551.
Permulcere atque allicere. Cic. 2. de Orat. 315. Prima eſt quaſi cognitio & commentatio orationis in principio, quæ continuo eum, qui audit, permulcere atque allicere debet.
Solatia vitæ permulcent animos. Lucret. lib. 5. 21.
Arterias leni voce permulcere. V. PERMULSUS Partic.
Aures vacuas. Hor. 1. Epiſt. 17. 26.
Aures aſſiſtentium pravis voluptatibus. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Aures ſonus & numerus permulcent. Cic. in Orat. 163.
Colla draconum permulſit. Ovid. 7. Met. 221.
Corda furentum permulſit. Sil. lib. 13. 344.
Iras. Liv. 7. 40.
Jucunditate. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Plebem permulcere atque tractare. Liv. 3. 14. extr. Paulatim permulcendo, tractandoque manſuefecerant plebem.
Senſum voluptate qui permulcet, pellit animum. Cic. 2. de Finib. 32. [An Senſuum?
Permulceri voluptate lætiſſima. Columel. lib. 12. cap. 2.

PERMULCENS, entis. Partic. [καταθέλγων] ut,
Membra permulcens. Sil. lib. 5. 144. Catul. Argon. 62. 162.

> Candida permulcens liquidis veſtigia lymphis.

PERMULCTUS, a, um. Partic. Salluſt. lib. 4. Hiſt. apud Priſcian. 9. Dein lenita jam ira, poſtera die liberalibus verbis permulcti ſunt.

PERMULSUS, a, um. Partic. Varr. in Sat. Capite permulſo. Auctor ad Heren. 3. 21. Nam læduntur arteriæ, ſi antequam leni voce permulſæ ſunt, acri clamore compleantur.

PERMULSIO, ōnis. f. Non. 1. 294. Omnia, quæ ſunt natura fera, manuum permulſione miteſcunt.

PERMULTUS, a, um. Adj. [πάμπολυς] Cic. 14. Att. Sunt enim permulti optimi viri, qui valetudinis cauſa in hæc loca veniant.
Imitatores principum permulti exſiſtunt. Cic. 3. de Legib. 31.
In faciem permulta jocatus. Hor. 1. Serm. 5. 62.

PERMULTO, Adv. [παρὰ πάμπολυ] Cic. 2. de Divin. 126. Præſertim quum Chryſippus, Academicos refellens, permulto clariora & certiora eſſe dicat, quæ vigilantibus videantur, quam quæ ſomniantibus.
Permulto minora. Lucret. lib. 5. 545.

PERMULTUM, Adv. [πάμπολυ] Cic. 14. Att. 23. Et prima illa actio, & hæc contra Antonium concio, mihi profeciſſe permultum videtur.
Permultum intereſt. Cic. 1. Off. 27. In omni injuſtitia permultum intereſt, utrum perturbatione aliqua animi, quæ plerumque brevis eſt, & ad tempus, an conſulto & cogitato fiat injuria.

PERMUNDUS, a, um. [πολυκαθάριος] Adj Varr. 3. de R. R. cap. 8. Permundæ ſunt enim hæ volucres. De columbis.

PERMUNDO, āre. Theod. Priſc. 1. 19.

PERMŪNIO, [κατοχυρόω] īre. Valde munire, aut Abſolvere quod munire inceperas. Liv. 30. 16. Et quæ munimenta inchoaverat, permuniit. Locorumque opportuna permunivit. Tacit. 4. Ann. 24.

PERMUNĪTUS, a, um. Partic. [πάνυ ὀχυρὸς] Liv. 7. 16. Privernates, quum ante mœnia ſua caſtris permunitis conſediſſent, vocatis ad concionem militibus, &c. Sic & alibi ſæpius.

PERMŪTO, [ἀνταλλάττω, ἐπαλλάττω, ἀμείβω, παραχινέω, ἀλλοιόω] āre. Feſtus, Permutari id proprie dici videtur, quod ex alio loco in alium transfertur: at commutatur, quum aliud pro alio ſubſtituitur. Martial. lib. 8. 75.

> Permutatur onus, ſtipataque tollitur alte.

Permutare cum. Plin. lib. 11. cap. 37. Lien cum jecinore locum aliquando permutat.
Permutare inter ſe nomina. Plaut. Capt. 3. 5. 18.
Permutare in contrarium. Plin. lib. 17. cap. 11.
Permutare quædam ad. Cic. 16. Att. 1. Quæ quo plus permutaſti, quam ad fructum inſularum: id ille annus habeat, in quem itineris ſumptus acceſſit.
Invicem permutari. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Figuræ permutantur. Lucret. lib. 2. 1021.
Permutare aliquid ære alieno alicujus, Commutare in alienum, debitum, & alieni debiti vice accipere. Plin. lib. 7. cap. 38.
Dominos permutare. Hor. 2. Epiſt. 2. 174.
Domos. Claud. 1. in Eutrop. 60.
Favorem odiis. Cic. ad Adrianum 1. 3.
Permutare pecuniam, eſt, inquit Budæus, Per menſam mittendam curare. *Par la banque, Par lettre de change.* Cic. 2. Fam 17. Se ait curaſſe, ut cum quæſtu populi pecunia permutaretur. V. Cic. 2. Attic. 15; 12. 24. & 26. Et 2. Off 21.
Permutare Rempub. pro Perturbare. Cic. 3. de Legib. 20. C. Gracchus ruinis & emiſſitiis, quas ipſe ſe projeciſſe in forum dixit, quibus digladiarentur inter ſe cives, nonne omnem Reip. ſtatum permutavit? V. not.
Permutare, pro Emere. Plin. lib. 31. cap. 1. Singulis millibus nummûm permutantibus congios pæne binos. Budæus.
Permutare pretio, vel merce. Plin. lib. 9. cap. 55.

PERMUTĀTUS, um. Partic. ut,
Permutatus ordo. Lucret. lib. 1. 828.

> Tantum elementa queunt permutato ordine ſolo.

PERMUTATIO, ōnis. f. [ἀνταλλαγὴ] Cic. 5. Att. 13. Ego præterea rationem Philogeni, & permutationis ejus, quam tecum feci, edidi
Publica permutatio. Cic. 3. Fam. 5. Per paucos dies, dum pecunia accipitur, quæ mihi ex publica permutatione debetur, commorabor.
Magna rerum permutatione impendente declinavi paululum. Cic. pro Sext. 73.
Perturbare litteras varia permutatione. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Eſt & Oratoria exornatio. Cic. 4. ad Heren. 47.

PERNA, æ. f. [πτέρνα] a Pede dicitur, vel potius ex Gr. πτέρνα. Pernæ dicuntur tam priores, quam poſteriores coxæ porcinæ ſalitæ cum toto pede. Plaut. Capt. 4. 2. 70.

> Scis bene eſſe, ſi ſit unde. ER. pernam atque ophthalmiam, &c.

Plin. lib. 8. cap. 51. Caſtrantur feminæ ſic quoque, uti cameli, poſt bidui inediam, ſuſpenſæ pernis prioribus, vulva reciſa.
Perna, a pede ſuis, a nomine ejus. Varr. 4. de L. L. 22. [Subaudi Græco, quod, eſt πέρνα, vel πτέρνα, Latinis item uſurpatum de quovis animali, ut ex ſuperiore Plinii loco apparet.
Pernam, in hominibus etiam dixit Ennius, quum ſcribit,

> His pernas ſuccidit iniqua potentia Pœni. Ex Turneb.

Inter Petaſonem & Pernam intereſt, ut ex Martial. 13. 54. colligitur, quum ſcribit ſub lemmate Perna,

> Cerretana mihi fiet, vel miſſa licebit
> De Menapis, lauti de petaſone vorent.

Ego putem Petaſonis partem Pernam vocari, Athenæo auctore, cujus hæc lib. 14. verba ſunt, Ἐπεὶ δὲ πετασῶνος μέρος ἐσχάτου κεῖται, ὃν πέρναν καλοῦσι. Turneb. Adverſ. 16. 16. conf. Voſſ. Etymol.
Debilis perna. Stat. 4. Silv. 9. 34.
Fumoſa. Hor. 2. 117.
Ab hujus ſimilitudine, Perna etiam Piſcis dicitur ex concharum genere. V. Plin. lib. 32. cap. 11.
Perna, etiam in arboribus dicitur. Plin. lib. 17. cap. 10. Avulſiſque arboribus ſtolones vixere. Quo in genere & cum perna ſua avelluntur, partemque aliquam e matris quoque auferunt ſecum fimbriato corpore.
Perna pro Homine ſtolido. Plaut. Truc. 2. 2. 39.

PERNONIDES, æ. m. Adj. forma patronym. joco finxit Plaut. Men. 1. 3. 27.

> Atque aliquid ſcitamentorum de foro obſonari,
> Glandionidam ſuillam, laridum pernonidem, &c.

PERNĀVIGO, [καταπλέω] āre. Totum aliquem locum enavigare. Plin. lib. 2. cap. 67. Sub eodem ſidere pars tota, vergens in Caſpium mare, pernavigata eſt Macedonum armis.

PERNAVIGĀTOR, ōris. m. apud Senecam.

PERNĔCESSĀRIUS, a, um. Adj. [πάνυ ἐπιτήδειος] Admodum neceſſarius. ut, Tempus perneceſſarium, Quo maxime oportet aliquid fieri. Cic. 5. Att. 21. Non eſſe Romæ meo tempore perneceſſario, ſubmoleſte fero.
Perneceſſarius, Valde conjunctus & propinquus. Cic. pro Flacc. 14.

Contendisse a Lælio paterno amico, ac pernecessario, ut hunc hoc judicio arcesseret. V. 9. Fam. 13.

PERNĔGO, [ἐξαρνέομαι] āre. Vehementer, vel omnino negare. Ter. in prol. Eun. 34.

— sed eas fabulas factas prius
Latinas scisse sese, id vero pernegat. Cic. 3. Verr. 106. Sæpe appellati pernegaverunt.

Traditum a se aliquid pernegare. Cic. pro Cœl. 65.

Pernegatur, Impersonale. Cic. 6. Verr. 76. Itaque illo tempore, ac primo illius adventu pernegatur.

PERNEGĀTIO, ōnis. f. apud JCtos.

PERNEO, ēvi, ētum, ēre. Ad finem usque nere. Totum nere. Martial. lib. 1. 89.

Quum mihi supremos Lachesis perneverit annos,
Non aliter cineres mando jacere meos. i. e. Quum fatalem vitæ meæ cursum explevero. Corrupti codices habent, Pervenerit. *Achever de filer, Parfiler.*

PERNĒTUS, a, um. Partic. Sidon. Apollin. 15. 167.

— quam cernas Parcarum vellere in ipso
Nondum pernetam fato præstare salutem.

PERNICIES, ēi f. [οἶτος, ὄλεθρος, πανωλεθρία] Mors; a Perneco, pernecas. Nonius 2. 652. Pernicies, Periculum, exitium. Ter. Adelph. 2. 1. 36.

Leno sum, fateor, pernicies communis adolescentium.

Pernicies, pernicii in Genitivo declinasse veteres probat Gell. Noct. Attic. lib. 9 cap. 14. ex Cic. orat. pro S. Rosc. 131. ubi ita scriptum legit, Quorum nihil pernicii causa, divino consilio, sed vi ipsa & magnitudine rerum, factum putamus. Al. Perniciæ, vel Perniciei. V. Voss. de Analog. 2. 19.

Pernicies, & tempestas barathrumque macelli. Hor. 1. Epist. 16. 31.

Vini pernicies lymphæ. Catull. 25. 6.

Labes & pernicies provinciæ. Cic. 2. Verr. 2.

Pernicies Reip & exitium urbis. Cic. 4. in Catil. 10.

Citra perniciem. V. CITRA præpositionem.

Detrimentum & pernicies. Cic. 1. de Invent. Ne mali, magno cum detrimento bonorum, & communi omnium pernicie, plurimum possint.

Pestis & Pernicies. Cic. 1. in Catil. 33 Hisce ominibus, Catilina, cum summa Reip. salute, & cum tua peste & pernicie, &c proficiscere ad impium bellum ac nefarium.

Pernicies & Salus, contraria. Cic. 2. de Orat. 35. Eadem facultate & fraus hominum ad perniciem, & integritas ad salutem vocatur.

Communis pernicies. V. COMUNIS.

Conjuncta cum magna calamitate Reip. pernicies. Cic. 1. in Catil. 11.

Accessit fortunis pernicies. V. ACCEDO.

Depellere perniciem a patria. Cic. pro Domo, 75.

Facere perniciem alicui. Tacit. 2. Hist. 70. 3.

Ferre perniciem. Hor. 1. Serm. 4. 130.

Gliscens pernicies. Tacit. lib. 12. Ann. 54.

Moliri perniciem. Cic. in Catil.

Incumbere ad, vel in perniciem alicujus. V. INCUMBO.

Incurrere in perniciem. Cic. 3. de Nat. Deor. 69.

Instructus ad perniciem. V. INSTRUO.

Invenire sibi perniciem. Tacit. 1. Ann. 74.

Vertere in perniciem. Tacit. 2. Ann. 20.

PERNICIĀLIS, e. Adj. [ἐξώλης] Quod perniciem affert. Plin. lib. 15. cap. 18. Cato perniciali odio Carthaginis flagrans.

Dissidium. Lucret. lib. 1. 453.

Morbi, Exitiales. Liv. 27. 23.

Odium. Plin. lib. 24. cap. 1.

Prælia. Plin lib. 8. cap. 5.

PERNICIĀBĬLIS, e. aliud Adj. [πανώλεθρος] Ad mortem omnia ducens. Curt. lib. 7. 3. 13. Multos exanimavit rigor nivis insolitus, multorum adussit pedes, plurimorum oculis præcipue perniciabilis fuit. Tacit. 4. Ann. 34. 2. Id perniciabile reo.

PERNICIŌSUS, a, um. Adj. [ὀλέθριος, ὀλοός, οὖλος, ὀλόφθορος] Damnum afferens. Cic. de Amicit. 97. Quanquam ista assentatio perniciosa sit, nocere tamen nemini potest, nisi ei, qui eam recipit.

Calamitosus & Perniciosus. Cic. Anteq. iret in exsil. 21. Quæ tamen omnia jam non sunt tam calamitosa, quod mihi sunt subeunda: quam perniciosa, quod in Remp. sunt introducta.

Fœdum & perniciosum judicii exitum lenissime tuli. Cic. 3. Q. frat. 9.

Labes civitatis nefanda & perniciosa. Cic. pro Domo, 114.

Leges Cæs. 1. Bell. Civil. 7.

Numina cultori perniciosa suo. Ovid. 2. Trist. 14.

Scripta perniciosa auctori suo. Ovid. 5. Trist. 1. 68.

Morbi perniciosiores pluresque sunt animi, quam corporis. Cic. 3. Tusc. 5.

Superl. Hostis studiorum perniciosissima. Quintil. lib. 2. cap. 2.

PERNICIŌSE, Adv. [ὀλεθρίως] Damnose, exitialiter. Plin. lib. 17. cap. 22. Sic perniciose luxuriat. Cic. 14. Att. 13. Quam dissolute, quam turpiter, quamque ita perniciose, ut, &c.

Compar. Cic. 3. de Legib. 32. Quo perniciosius de Repub. merentur vitiosi principes, quod non solum vitia concipiunt ipsi, sed ea infundunt in civitatem.

PERNICITAS, V. PERNIX.

PERNĬGER, igra, grum. Adj. [πολυμέλας] Valde nigrum significat. Plautus Pœn. 5. 2. 153.

Specie venusta, ore parvo, atque oculis pernigris.

PERNĬMIUM, Adv. [πολὺ ἄγαν] Ter. Adelph. 3. 4. 29.

— nimium inter vos, Demea, ac,
Non quia ades præsens dico hoc, pernimium interest. Papin. l. 2. §. 1. D. de Custod. & exhib. Hæc interpretatio prædura pernimiumque severa est.

Usurpatur etiam Adjective. Paulinus Petrocor. 5. 25.

Pernimium sentiret onus.

PERNIO, ōnis. m. [χίμετλον] Morbus pedum, ex nimio frigore proveniens, & calcaneum infestans præcipue. Plin. lib. 20. cap. 3. Est & rapo vis medica: perniones fervens impositum sanat.

PERNIUNCŬLUS, i. m. dimin. [χιμέτλιον] Plin. lib. 26. cap. 11. Perniunculos curat & cotyledon cum axungia.

PERNIX, īcis. [διαμένων] a Pernitor, perniteris; Perseverans. Virg. 3. Georg. 229. de tauro ferociente,

— & inter
Dura jacet pernix instrato saxa cubili. Serv. Al. Pernox. V. Taubm. Hor. Epod. 2. 42.

Pernicis uxor Appuli.

Pernix, [ὠκυπτερος] Celer. Virg. 4. Æn. 180.

— pedibus celerem, & pernicibus alis. Plaut. Mil. 3. 1. 36. Pernix sum manibus.

Pernix irrumpit in aulam. Sil. lib. 1. 167.

Pernix fugit Maurus. Sil. lib. 4. 377.

Alæ pernices. Virg. 4. Æn. 180.

Canis pecuarius. Columel. lib. 7. cap. 12.

Chorea pernix. Lucret. lib. 2. 635.

Equus quam maxime pernix. Plin. lib. 8. cap. 18.

Fera. Seneca Herc. furent. 4.

Plantæ. Virg. 11. Æn. 718.

Velocitas. Plin. lib. 19. cap. 5.

Compar. Vento pernicior. Stat. 4. Theb. 313.

Volucri Mauro pernicior Astur. Sil. lib. 15. 416.

Solito pernicior index. Stat. 9. Theb. 33.

Superl. Pernicissimus. Columel. lib. 3. cap. 9. Unde sacrorum certaminum studiosi pernicissimarum quadrigarum semina diligenti observatione custodiunt.

Pernix, cum Infinitivo. Hor. de Arte Poet. 165.

Sublimis, cupidusque, & amata relinquere pernix.

PERNĪCĬTER, Adv. [ὠκέως] Plin. lib. 8. cap. 14. Ut supervolantes quamvis alte, perniciterque alites, haustu raptas, absorbeant. adde Plaut. Amph. 5. 1. 64. Catull. 63. 8. Liv. 26. 4.

Compar. Pernicius. Plin. 8. 52. Et Paulin. Petrocor. 4. 206.

PERNĪCĬTAS, ātis. f. [ὠκύτης] Velocitas. Plin. lib. 7. cap. 2. Alibi cauda villosa homines nasci, pernicitatis eximiæ.

Pernicitas & velocitas. Cic. 5. Tusc. 45.

Adempta equorum pernicitate. Tacit. 1. Hist. 79.

Pernicitas pedum inerat, quæ cognomen etiam dedit. Liv. 9. 16. De Papirio Cursore.

Electi milites ad pernicitatem. Cæs. 3. Bell. Civil. 84.

PERNŌBĬLIS, e. Adj. [πάνυ γνώριμος] Cic. 6. Verr. 127. Nam tum ipsa fuit egregie facta, tum epigramma Græcum pernobile incisum habuit in basi.

PERNOCTO, āre. V. PERNOX.

PERNOSCO, nōvi, nōtum, [καταγινώσκω] ĕre. Perfecte noscere. Ter. And. 3. 2. 23. Non satis me pernosti etiam qualis sim, Simo. Cic. de Fato, 10. Qui se profitebatur hominum mores, naturasque ex corpore, oculis, vultu, fronte, pernoscere.

Naturam pernoscere juris. Hor. 2. Serm. 4. 63.

PERNŌTUS, a, um. Partic. Curt. 9. 7. 16. Dioxippus regi pernotus & carus.

PERNOSCENDUS, a, um. aliud Partic. Cic. 1. de Orat. 17. Mores hominum sunt penitus oratori pernoscendi.

PERNŌTESCO, nōtui, [καταγινώσκομαι] ĕre. unde

Pernotuit, Impersonale, pro Perfecte & certo cognitum est. Tacit. 14. Ann. 8. Atque ubi incolumem esse pernotuit.

PERNOX, octis. Adj. [παννύχιος] Totam noctem durans. Et fere de Luna dicitur. Liv. 5. 28. Præliumque ante lucem (sed luna pernox erat) commissum est, & haud incertius diurno prælio fuit. h. e. Totam noctem lucens. Adde 21. 49. & Ammian. 31. 2.

Phœbe pernox. Senec. Hippol. 6.

Trivia pernox. Senec. Medea, 10. conf. PERNIX.

PERNOCTO, [παννυχίζω] āre. Noctem totam aliquo in loco, vel aliqua in re agenda transigere. Ter. Adelph. 4. 1. 24.

Interdiu: sed si hic pernocto, causæ quid dicam, Syre? Cic. pro Cluent. 37. Quum esset adolescens apud mulierculam quandam, atque ibi pernoctaret, & ibi diem posterum commoraretur.

Pernoctare ad ostium carceris. Cic. 7. Verr. 17.

Pernoctare in publico. Cic. 6. Verr. 25. Senator Pop. Rom. quod in vobis fuit, in oppido vestro jacuit, & pernoctavit in publico.

Cum curis pernoctare. Cic. 5. Tusc. 69. Quo tandem igitur gaudio affici necesse est sapientis animum, cum his habitantem pernoctantemque curis?

PERNOCTATIO, ōnis. f. apud Ambros.

PERNŬMĔRO, [καταριθμέω] āre. Numerum absolvere. Plaut. Epid. 5. 1. 26.

Age, age absolve, atque argentum numera, ne comites morer.

s. Pernumeratum est. Liv. 28. 34. Paucos moratus dies, dum imperatam pecuniam Ilergetes pernumerarent.

PĒRO, ōnis. m. Genus calceamenti rustici ex corio crudo, contra nives, imbresque & frigora: quod Peram veteres pellem dicebant pendentem a collo ad lumbos. Juven. 14. Sat. 186.

— quem non pudet albo
Per glaciem perone tegi. Virg. 7. Æn. 690. priscos Latinos perone in bellis usos ostendit, quum inquit,

— vestigia nuda sinistri
Instituere pedis, crudus tegit altera pero. Budæus, Perones tibialia sunt laxa, quibus nostrates rustici utuntur, sic dicta, ut arbitror, quod peræ modo sint informia. conf. Jac. Rævard. 1. Variar. 8. Et Rosin. Antiq. Rom. 5. 36. p. 593.

Perones etiam vocantur Sacci. Plin. lib. 36. cap. 14. de templo Ephesiæ Dianæ, Id consequutus est architectus ille peronibus arena plenis. Quo in loco nonnulli Beronibus legebant. Vitruv. lib. 5. cap. ultim. Creta peronibus ex ulva palustri factis calcetur; ubi legitur Meronibus. Peronibus etiam legunt nonnulli apud Alfenum in l. In nave. D. locati. V. BERO.

PERŌNĀTUS, a, um. Adj. Qui peronibus calceatus est. Pers. 5. Sat. 102.

Navim si poscat sibi peronatus arator.

PĒRO, ûs. f. teste Homer. Odyss. 11. Filia fuit Nelei, & soror Nestoris & Periclymeni, tam admiranda pulchritudine, ut omnes accolæ illam ducere in uxorem cuperent. Quamobrem pater Neleus illi soli eam promisit, qui boves ingentes ex Herculis custodia eriperet. Propert. 2. 3. 15.

Turpia perpessus vates est vincla Melampus
Cognitus Iphicli subripuisse boves,
Quem non lucra, magis Pero formosa coegit,
Mox Amythaonia nupta futura domo.

PĔROBSCŪRUS, a, um. Adj. [μέγα ἀσαφὴς] Valde obſcurus. Cic. 1. de Nat. Deor. 1. Perobſcura quæſtio.
Perobſcura fama. Liv. 1. 16.

PĔRŎDIŌSUS, a, um. Adj. [πολυμίσητος] Valde otioſum ſignificat. Cic. 10. Att. 19. Crebro refricat lippitudo, non illa quidem perodioſa, ſed tamen quæ impediat ſcriptionem meam. Idem 10. 13.

PERŌDI, iſſe. In ſummo odio habere. Manil. 5. 409.
— quiſquis vero favit culpamve perodit. Et apud Vopiſc. Aurel. cap. 21. ſecund. Salmaſ.

PĔRŌSUS, a, um. Partic. [ὑπερμισῶν] Qui magno odio aliquem proſequitur. Liv. 3. 34. Jam plebs, præter quam quod COSS. nomen, haud ſecus quam regum, peroſa erat, ne Tribunicium quidem auxilium, cedentibus invicem appellatione Decemviris, quærebat.
Rex arma peroſus. Ovid. 3. Faſt. 577.
Commercia noſtra peroſus. Lucan. lib. 9. 860.
Exſilium longum peroſus. Ovid. 8. Met. 183.
Femineum genus peroſi. Virg. 9. Æn. 141.
Lucem peroſi. Virg. 6. Æn. 435.
Uſurpatur & paſſive. Val. Flacc. 6. 289.
— ſi fata peroſo
Tarda tibi, &c. Juvenc. Hiſt. Evang. 3. 482.
— melius fuerit thalamis caruiſſe peroſis.

PĔROFFĬCIŌSE, Adv. Valde officioſe. Cic. 9. Fam. 20. Qui me peroffícioſe & peramanter obſervant.

PERŎLEO, ui vel ēvi, [πολὺ ὄζω] ēre. Valde olere. Lucil. lib. 30.
Quis totum ſic corpus jam peroleſſe biſulcis. Lucret. lib. 6. 1153.
Rancida quo perolent projecta cadavera ritu. i. e. Valde fœtent.

PĔRŎNA, æ. vel PERONĒ, ēs. f. [περόνη] Fibula. Unde, a ſimilitudine ſic dicitur Sura, ſeu os gracile, Tibiæ utraque extremitate junctum, quoad medium vero ab eadem curvitate ſua recedens. Cujus deſcriptio exſtat apud Galen. de oſſib. cap. 21.

PĔROPPORTŪNUS, a, um. [πολυκαίριος] Adj. Valde opportunus. Cic. 2. de Orat. 234. Sed tamen defeſſus jam labore, atque itinere diſputationis meæ, requieſcam in Cæſaris ſermone, quaſi in aliquo peropportuno diverſorio.
Peropportuna victoria. Liv. 10. 45. pr. Cic. 6. Fam. 6.

PEROPPORTŪNE, Adv. [πολυκαιρίως] Liv. 1. 42. pr. Peropportune ad præſentis quietem ſtatus, bellum cum Vejentibus &c. ſumptum.
Peropportune venis. Cic. 1. de Nat. Deor. 15.
Peropportune fortuna te obtulit. Cic. 7. Verr. 38.

PĔROPTO, āre. Vehementer optare. Cornel. Nep. 25. 12. 1. Peroptaretque equitis Romani filiam generoſarum nuptiis. Præoptaret alii rectius.

PĔROPTĀTO, Adv. Ex animi ſententia. Cic lib. 2. de Orat. 20. Nunc peroptato nobis datum eſt.

PĔROPTĬME, Adv. Juſtinian. de Confirm. Dig. ad Sen. 2. §. 9. Compoſita & elaborata peroptime.

PĔRŎPUS eſt, pro Valde opus. [μεγάλως δεῖ] Ter. And. 1. 5. 30.
Sed nunc peropus eſt aut hunc cum ipſa, aut me aliquid de illa adverſum hunc loqui.

PERŌRĪGA, æ. m. quid ſignificet, declarat Varro 2. de R. R. cap. 7. de equis loquens, Admittere oportet, cum tempus anni venerit, bis in die mane & veſpere perorigam. Is ita appellatur, quiqui admittit: eo enim adjutante, equæ alligatæ celerius admittuntur. Peroriga legit Ruell. in Veterin. Videtur tamen Gelen. in Plin. legere Proriga. Ibid. cap. 8. Eodem tempore quo equos adducentes, iidemque ut ineant equas per perorigas curamus. Turneb. 24. 13. Scalig. eſt Proriga. [Forte Poriga vetus illud admittentis nomen eſt, quod veteres pro Porriga uſurpaſſe Feſtus teſtatur. Sic dictus quod ſcil. porrigeret equam admiſſario, eadem forma, ac Auriga. Itaque apud Varr. Per porigam legerim, una litterula adjecta.

PĔRORNO, [κατακοσμέω] āre. Valde ornare. Tacit. 16. Ann. 26. Detraheret potius Senatui, quem perornaviſſet, infamiam tanti flagitii.

PERORNĀTUS, a, um. [κατακεκοσμημένος] Partic. Cic. de Clar. Orat. 158. Craſſus in dicendo & perornatus & brevis. Sic Firmic. lib. 6. cap. 6.

PĔRŌRO, [ἐπιλέγομαι] āre. Finem orationis facere. Cic. 4. Acad. 147. Et quoniam ſatis multa dixi, eſt mihi perorandum. Idem 4. de Fin. 1. Quum ego te hac nova lege videam eodem die accuſatori reſpondere, & tribus horis perorare, in hac mea cauſa tempus dilaturum putas.
Concludere & Perorare. Cic. 2. de Orat. 80. Alii jubent antequam peroretur, ornandi aut augendi cauſa digredi, deinde concludere ac perorare.
Brevi perorare. Cic. 1. de Invent 90.
Ad arbitrium alicujus. Cic. in Vatin. 26.
Cauſam aliquam perorare. Cic. pro Cœl. 70. Dicta eſt a me cauſa, Judices, & perorata.
Crimen perorare certum aliquod. Cic. 5. Verr. 154. De qua quum dixero, totum hoc crimen decumanum perorabo.
Litem perorare. Cic. 3. Offic. 43. Tantum dabit amicitiæ, ut veram amici cauſam eſſe malit, & ut perorandæ liti tempus, quoad per leges liceat, accommodet.
Narrationem. Auctor ad Herenn. lib. 1. 17.
Orationem perorare, pro Finire alicujos libri ſermonem, & eum uſque ad finem ducere ſine ulla interruptione. Cic. 2. de Legib. extr. Video enim Platonem idem feciſſe, omnemque orationem ejus de legibus, peroratam eſſe uno æſtivo die. i. e. Dialogum peractum, ait Budæus.
Perorare in aliquem, vel aliquid. Quintil. lib. 2. cap. 4. De iis loquor, quibus citra perſonas in ipſa vitia moris eſt perorare.
Perorare, Perſuadere, Exorare. Lucan. lib. 10. 105. de Cleopatra.
Vultus adeſt precibus, facieſque inceſta perorat. h. e. Forma meretricia & impudica perſuadet Cæſari, & impetrat ab eo quæ cupit.
Perorare, Affectus ipſos commovere. Quintil. Declamat. 6. At iſta lege recitat, & in cadaver filii perorat. i. e. Indignationem commovet.
Perorare, pro Agere videntur uſurpaſſe decemvirales tabulæ, in quibus ſic ſcribitur, Quum perorant ambo præſentes, &c. i. e. Quum ambo præſentes agunt, petunt, poſtulant. Nam &, Oro tecum ea de cauſa dicere ſolebant, pro, Ago tecum precibus. Ennius,
Tu face vero quod tecum precibus pater orat. Sic & Oro tecum, non infrequenter Plaut. dicit. Turneb. 10. 15.
Perorari, Paſſivum. Cic. pro Quint. 34. Queritur, priore patrono cauſam defendente, nunquam perorari potuiſſe. h. e. Orationem ad finem duci.
Locus perorandi. Ubi plurimum pollet oratio. Cic. de Clar. Orat. 190.

PERORĀTUS, a, um. Partic. [ἀνακεφαλαιωθεὶς] Cic. 7. Verr 3. Cauſa prope perorata. Propert. lib. 4. 12. 99. conf. Orationem perorare in ipſo verbo.

PERORATIO, ōnis. f. [ἐπίλογος] Cic. de Clar. Orat. 127. Exſtat ejus peroratio, qui epilogus dicitur.
Concluſio orationis & peroratio. Cic. 2. de Orat. 80.
Peroratio incendit, & plenos iræ relinquit, Quintil. lib. 4. cap. 2.
Inflammans, reſtinguensve omnia. Cic. in Orat. 122.
Peti fletum perorationibus. Quintil. lib. 6. cap. 2.

PERORSI, orum. Populi Æthiopum in extrema Mauritania, qui, ut teſtatur Plin. lib. 5. cap. 30. quadrupedum ferarum modo vagi ſunt, earumque viſceribus veſcuntur.

PĒRŌSIS, [πήρωσις] Oblæſio, privatio, impedimentumve naturalis functionis, aut alicujus mutilatio particulæ. Galen. in finitionib. Medic.

PEROSUS, V. PERODI.

PERPĀCO, [εἰρηνοποιῶ] āre. Pacatum omnino reddere. Liv. 36. 21. pr. Paucoſque per dies omnibus perpacatis, ſine ullius noxa urbis, &c. Auctor de Viris illuſtr. cap. 33. pr. Manius Curius Dentatus primo de Samnitibus triumphavit, quos uſque ad mare ſuperum perpacavit.

PERPALLĬDUS, a, um. Adj. Valde pallidus. Celſ. 2. 6. pr. Color frontis aut niger, aut perpallidus.

PERPARCE, Adv. [πάνυ φειδομένως] Ter. And. 2. 6. 24. Tu quoque perparce nimium. Subaudi Obſonatus es.

PERPĂRUM, Adv. [πάνυ ὀλίγον] Cic. 5. Verr. 130. Perparum ex illis magnis lucris ad ſeſe pervenire. Quidam legunt Perparvum.

PERPARVUS, a, um. Adj. [σμικρότατος] Cic. 1. de Legib. 52. Quæ & quum adſunt, perparva ſunt: & quamdiu affutura ſint, certum ſciri nullo modo poteſt.
Civitas perparva & tenuis. Cic. 5. Verr. 56.
Controverſia perparva. Cic. 1. de Legib. 54.
Perparvum quiddam interdum mutare videtur. Lucret. lib. 5. 588.
Semina perparva. Lucret. lib. 3. 217.

PERPARVŬLUS, a, um. Adj. diminut. [μικρότατος] Cic. 6. Verr. 95. Duo tamen ſigilla perparvula tollunt.

PERPAUCUS, a, um. Adj. [πολυπαῦρος] Ter. Eun. 3. 1. 19.
— immo ſic homo eſt
Perpaucorum hominum. G. immo nullorum, arbitror. Cic. 4. Acad. 132. Erat quidem, ſi perpauca mutaviſſet, germaniſſimus Stoicis. Idem 6. Att. 1. Perpauci offenſi. Et 1. de Legib. 34. De quo cum perpauca dixero, ad jus civile veniam.
Exempla perpauca. Lucret. lib. 2. 540.
Perpauca loquens. Hor. 1. Serm. 4. 18.
— quodque puſilli
Finxerunt animi, raro, & perpauca loquentem.
Patres perpauci Italici generis. Liv. 43. 11. conf. Nep. 16. 1. 2.
Superl. Columel. lib. 3. cap. 20. Cum perpauciſſimis agricolis contigerit.

PERPAUCŬLUS, a, um. Adj. dimin. [παυρότατος] Cic. 1. de Legib 52. Deduxitque in Academiam perpauculis paſſibus.

PERPĂVĔFĂCIO, ēci, actum, [καταπτοέω] ĕre. Valde pavefacere, & pavorem incutere. Plaut. Stich. 1. 2. 28.
Perplexabiliter earum hodie perpavefaciam pectora.

PERPAULUM, [πολύτυτθα] Adv. ex Per & Paulum, quod a Parum derivatur. Cic. 1. de Fin. 19. Declinare dixit atomum perpaulum, quo nihil poſſet minus.

PERPAULŬLUM, dimin. [πάνυ τυτθὸν] Cic. 2. de Orat. 150. Inter ingenium quidem & diligentiam, perpaululum loci reliquum eſt arti.

PERPAUXILLUM, dimin. [πολυτύτθιον] Plaut. Capt. 1. 2. 74.
— ſed ſi pauxillum potes
Contentus eſſe. E. næ, perpauxillum modo.

PERPAUPER, ĕris. Adj. [πολυπένης] Valde pauperem ſignificat. Cic. 6. Att. 3. Erat enim rex perpauper. De Ariobarzane.

PERPAUXILLUM, V. PERPAULUM.

PERPELLO, pŭli, pulſum, [ἀναγκάζω] ĕre. Inducere, obtrudere, cogere. Ter. And. 4. 1. 38.
Suadere, orare uſque adeo, donec perpulit. Liv. lib. 1. 59. Incenſam multitudinem perpulit, ut imperium regi abrogaret. Et 2. 61. Illum, non minæ plebis, non Senatus preces perpellere unquam potuere. Cic. pro Cœl. 36. Candor hujus te, & proceritas, vultus, oculique perpulerunt.
Aliquem perpellere. Cic. 1. de Orat. 40. Ser. Galbam memoria teneo, divinum hominem in dicendo, & M. Æmilium Porcinam, & Cn. ipſum Carbonem, quem tu adoleſcentulus perpuliſti, ignarum legum, &c. Sed hic legendum eſt Perculiſti, a Percello.
Perpellere ad deditionem. Liv. 32. 14.

PERPENDĬCŬLUM, i. n. [κάθετος, στάθμη] Inſtrumentum fabri materiarii, ſeu cæmentarii, quo plumbo a filo & gnomone pendente, rectitudo ſeu obliquitas operis perpenditur, id eſt examinatur. Aſconius in 3. Verr. 133. Perpendiculum, Linea, laterum æqualitatem a ſummo ad imum latitudine probans. Vitruv. lib. 7. cap. 3. de tectorio loquens, Longitudines ad regulam & lineam, altitudines ad perpendiculum, anguli ad normam reſpondentes exigantur. Cic. 2. Acad. apud Non. 2. 718. Atque ſi id crederemus, non egeremus perpendiculis, non normis, non regulis. Idem 3. Verr. 133. Tu, Verres, hic quod moliare, nihil habes: niſi forte vis ad perpendiculum columnas exigere. Homo omnium rerum imperitus, quærit, quid ſit ad perpendiculum: dicunt ei, fere nullam eſſe columnam, quæ ad perpendiculum eſſe poſſit.
Feruntur gravitate ad perpendiculum atomi rectis lineis. Cic. de Fato, 22.
Ad perpendiculum facere parietes. Plin. lib. 35. cap. 14.

PERPENDICULĀRIS, e. Adj. [καθετικὸς] Geometræ vocant Quod ad perpendiculum in aliquid incidit: ut radii ſolis recta ex alto in aquam deſcendentes. Quos confractos in aqua videmus apparere. Boëth. Geomet. lib. 1. Linea ſuper rectam ſtans, perpendicularis dicitur. Ibid. In quod protractum perpendicularis cadit. Bud. in Annotat. prior. Normalem angulum dixit Quintil. 11. 3. p. 1031. Burm. pro Recto, qualem norma efficit. Eadem ratione Cenſorin. de Die natali, cap. 21. Normalem lineam vocat, id eſt perpendicularem. Talis enim linea a recto angulo normæ fit, & ipſa rectum angulum facit. V. NORMA.

PERPENDICULĀTUS, a, um. Partic. a PERPENDICULO, āre. Ad

perpen-

perpendiculum factum. Mart. Capell. l. 6. Illa velut perpendiculata ſuſpectantur.

PERPENDICULĀTOR, ōris. m. Qui perpendiculo utitur. Epitome Victoris in Hadriano, Fabros, perpendiculatores, architectos, genuſque cunctum exſtruendorum mœnium, ſeu decorandorum, in cohortes centuriavit.

PERPENDO, di, ſum, [κατασταθμάομαι] ĕre. Diligenter conſiderare. Cic. de Amicit. 97. Quid in amicitia fieri oportet, quæ tota veritate perpenditur? Idem 5. Verr. 214. Sed ejus æquitas aratorum commodo & voluntate perpenditur.

Feſtus, Deliberare a Libella, qua quid perpenditur dictum. An Penditur? H. St. A Libella potius Delibellare, a Libra Delibrare ducendum eſſet. Sed ſatis habuit Stephanus indicare Perpendi hic ſenſu proprio dici. Gloſſ. Lat. Gr. Libella, σταθμίον. Alioqui aliud ſignif. V. ſ. l.

Dirigere & perpendere aliquid ad diſciplinæ præcepta. Cic. pro Muren. 77. Hæc omnia, ad rationem civitatis ſi dirigas, recta ſunt: ſin perpendere ad diſciplinæ præcepta velis, reperientur praviſſima.

Perpendere & Judicare. Cic. 3. de Orat. 140. Vulgo de oratoribus ab imperitis dici ſolet, bonis is verbis, aut aliquis non bonis utitur, non arte aliqua perpenditur, ſed quodam quaſi naturali ſenſu judicatur.

Perpendere diligenter. Cic. pro Muren. 3. Et primum M. Catoni, vitam ad certam rationis normam dirigenti, & diligentiſſime perpendenti momenta officiorum omnium, de officio meo reſpondebo.

Judicio acri perpendere. Lucret. lib. 2. 1040.

Hæc omnia metaphorice. Proprie Gell. 20. 1. Perpendere in librili. conf. Feſt. ſupra.

PERPENSUS, a, um. Partic. [κατασταθμηθεὶς] ut,

Perpenſum & exploratum habere. Columel. 3. 1.

Homo examinis judiciique perpenſi. Arnob. 2. p. 52.

PERPĒNSE, Adv. Compar. Ammian. lib. 25. extr. Perpenſius judices electurus. Et 26. 22. Utilitate rei perpenſius cogitata.

PERPENSO, āre. frequent. Gratius Cyneg. 299.

— vires ſit cura futuras

Perpenſare. Ammian. 24. 8. Inſtantiam obſidentium perpenſantes.

PERPENSATIO, ōnis. f. Gell. lib. 2. cap. 2. Verba ſuper ea re Taurus fecit, cum ſumma (dii boni) bonorum atque officiorum perpenſatione.

PERPENSA, [βάκχαρις] Herba. Plin. lib. 21. cap. 19. Baccar in medicinæ uſu eſt: aliqui ex noſtris perpenſam vocant.

PERPĔRAM, Adv. [φαύλως] Prave, perverſe. Ter. Phorm. 5. 1. 18.

Concluſam hic habeo uxorem ſævam: verum iſtoc de nomine
Eo, perperam olim dixi, ne vos forte imprudentes foris
Effutiretis: atque id porro aliqua uxor mea reſciſceret.

h. e. De hoc commentitio Stilphonis nomine, quod perperam, ſeu falſo, mihi affinxi de induſtria, mentionem ob id vobis feci, voſque propterea commonui, ne forte per imprudentiam id effutiretis, & poſtea uxor aliquo modo reſciſceret. V. Voſſ. Etymol.

Perperam accipere pecuniam, i. e. Quæ non debetur. Pompon. in l. Si vendidero. §. Si Titius. D. de furt.

Perperam pronuntiare, Corrupte & vitioſe. Plin. 3. Epiſt. 5.

Conſtitutæ perperam res. Cic. 1. de Invent. 102.

Recte & Perperam, contraria. Liv. 1. 23. Neque recte, an perperam interpretor: fuerit iſta ejus deliberatio, qui bellum ſuſcepit.

Nequiter & Perperam. Auctor ad Heren. lib. 2. 5. Deinde qui illud fecerit tam nequiter, eundem hoc tam perperam feciſſe, non eſſe mirandum.

Perperam judicare. Alfenus in l. Quum quærebatur. D. de re judic.

PERPĔRUS, a, um. Adj. [πέρπερος] Indoctus, ſtultus, rudis, inſulſus. Accius Pragmaticis, Deſcribere in theatro perperos populareis. Non. 2. 626. Perperas oves dixit Plaut. Truc. 3. 1. 9. Vopiſc. Tacit. cap. 6. Nihil immaturum, nihil perperum. [Niſi Perperam ſcribendum, vel potius, ut in codd. emendatis expreſſum, Properum.

PERPĔRE, Idem quod Perperam. Claud. Mamert. 11. V. Barth. Ad. verſ. 42. 10.

PERPERĬTŪDO, ĭnis. f. [περπερότης] Stultitia, inſulſitas. Accius Pragmaticis, Et eo plectuntur poetæ, quam ſuo vitio ſæpius, ductibilitate nimia veſtra, aut perperitudine. Non. l. c.

PERPERENA, Vicus in Aſia, non procul ab illo loco in quo deas a Paride judicatas eſſe dicunt. Strab. lib. 13.

PERPES, ĕtis. Adj. [ἀΐδιος] Idem quod Perpetuus: ut, Noctem perpetem dormire. Plaut. Truc. 2. 2. 23.

Cumque eo ita noctem in ſtramentis pernoctare perpetem, &c.

PERPĔTIM, Adv. [ἀιδίως] Perpetuo. Plin. lib. 20. cap. 6. Ita vocatur ulcus aciem hebetans, & in angulo oculi perpetim humor emanans.

PERPĔTIOR, petĕris, peſſus ſum, [πάσχω, διαφέρω] pĕti. Idem quod Perpetuo, aut Fortiter pati. Ter. Eun. 1. 1. 3.

— an potius ita me comparem,
Non perpeti meretricum contumelias?

Cic. 2. Fam. 16. Nonne tibi affirmavi quidvis me potius perpeſſurum, quam ex Italia ad bellum civile me exiturum?

Nunquam perpetiar. Cic. 5. Verr. 129. Hæc tu, tametſi omnium hominum diſſolutiſſimus, crudeliſſimuſque ſemper fuiſti, tamen nunquam perpeterere.

Perpeti & Perferrre. Cic. 5. Verr. 131.

Perpeti & perferre facile omnes. Cic. 2. de Orat. 77.

Sufferre & perpeti aliquid. Cic. 4. Fam. 5. Malim niſi hoc pejus ſit, hæc ſufferre & perpeti.

Dolorem. Cic. 1. de Fin. 48. Iidem etiam dolorem ſæpe perpetiuntur: ne, ſi id non faciant, incidant in majorem.

Iram cælique mariſque. Ovid. 14. Met. 472.

Mendicitatem multi perpetiuntur, ut vivant. Cic. 5. de Fin. 32.

Multa pro aliquo. Cic. 1. Fam. 9. Ut mihi, tam multa pro ſe perpeſſo, atque perfuncto, concederet.

Omnia. Propert. lib. 2. 26. 35.

Quidvis. Cic. 5. Verr. 45. Tanta vis erat injuriarum, ut homines quidvis perpeti, quam non de iſtius pravitate & injuriia deplorare & conqueri mallent.

Ultima. Ovid. 2. Triſt. 187.

PERPETIENS, entis. Partic. [διακαρτερῶν] Cic. 2. de Fin. 65. Qui nobis miſerabilis videtur audientibus, ille perpetienti erat voluntarius.

PERPESSUS, a, um. Partic. [διακαρτερήσας] ut, Damna perpeſſus. Claud. in Conſ. Prob. & Olyb. 258.

Ventos perpeſſus & imbres. Virg. 9. Æn. 60.

Vincla turpia perpeſſus. Propert. lib. 2. 2. 15.

PERPESSIO, ōnis. f. [διακαρτέρησις] Cic. 2. de Invent. 163. Patientia eſt honeſtatis aut utilitatis cauſa rerum arduarum ac difficilium voluntaria ac diuturna perpeſſio.

PERPESSĪTIUS, a, um. Adj. Qui patiendo aſſuefactus eſt. Senec. Epiſt. 53. Lenis motiuncula decipit: ſed ubi creverit, & vera febris exarſerit; etiam duro & perpeſſitio confeſſionem accipit.

Socratem perpeſſitium ſenem. Idem Epiſt. 104. H. St.

PERPĔTO, īvi, ītum, ĕre. ex Per & Peto compoſitum; Continue & ſine ulla intermiſſione petere, peragere, perficere. Unde & Perpetim & Perpetuum dicimus. Perottus.

PERPĔTRO, [διαπράττομαι] āre. ex Per & Patro; ſignificat Perficere, auctore Feſt. & plerumque in malam partem ſumitur. Plaut. Caſ. 3. 5. 56.

Nam cur non ego id perpetrem quod occœpi?

Perpetrare cædem. Liv. 1. 6. pr.

Judicium perpetrare. Tacit. lib. 13. Ann. 27.

PERPETRĀTUS, a, um. Partic. [διαπραχθεὶς] ut, Bellum perpetratum. Liv. 24. 45. Perpetrato bello, tum conſultandum, utrum defectio prior plus merita ſit pœnæ, an hic reditus veniæ.

Pace. Liv. 33. 21.

Parte prima perpetrata, i. e. Abſoluta. Varr. de Ling. Lat. lib. 6. ad fin.

Pugna perpetrata. Liv. 44.

Sacrificio rite perpetrato. Liv. 44. 37. extr.

Perpetratis omnibus quæ ad pacem deûm pertinent. Liv. 24. 11. pr.

PERPETRATIO, ōnis. f. Tertull. & Auguſtin.

PERPETRĀTOR, ōris. m. Sidon. & Auguſtin.

PERPETRĀBĬLIS, e. Adj. Tertull.

PERPĔTUUS, a, um. Adj. [ἀΐδιος] Solidum, non conciſum in fruſta, ſed continuatum, non interruptum, aut Non temporis ſpatio intermiſſum. Ter. Hec. 1. 2. 12.

Biennium ibi perpetuum miſera illum tuli.

Idem Adelph. 4. 1. 4. Triduo hoc perpetuo.

Perpetuus & Annuus, contraria. Cic. Poſt red. in Senat. 4. Reſpublica ſine Conſulibus eſſet; neque ſolum parentibus perpetuis, verum etiam tutoribus annuis eſſet orbata, ſententias dicere prohiberemini.

Perpetuus & Idem. V. IDEM.

Affinitas. Ter. Hec. 2. 2. 10.

Ætatem perpetuam, pro Perpetuo. Lucret. lib. 3. 999.

Nec, quod ſub magno ſcrutentur pectore, quicquam
Perpetuam ætatem poterunt reperire profecto.

Ævum. Lucret. lib. 5. 162.

Alimenta. Plin. lib. 7. cap. 36.

Amicitia firma & perpetua. Qu. Cic. de Petit. Conſ. 21.

Amor. Liv. Modo ſit perpetuus hujus, qua vivimus, pacis amor.

Cibus. Plaut. Perſ. 3. 1. 2.

Conſuetudo alicujus. Cic. pro Milon. 52.

Cura aſſidua & perpetua. Cic. 6. Fam. 13.

Curſus ſtellarum perennes & perpetui. Cic. 2. de Nat. Deor. 56.

Defenſio ſalutis meæ conſtans & perpetua. Cic. Poſt. red. in Senat. 28.

Diſputatio longior & perpetua. Cic. 2. de Orat. 16.

Febris perpetua, quam Celſus Continuam appellat. Plin. lib. 7. cap. 51.

Feſtivitatis perpetuæ genus. Cic. 2. de Orat. 219.

Fides ſolida & perpetua. Plaut. Merc. 2. 3. 44.

Salvos ſum, ſi quidem iſti dicto ſolida & perpetua eſt fides.

Flos ævi. Ovid. 9. Met. 435.

Fœnore perpetuo ut ducerentur centeſimæ Senatuſconſulto factum eſt. Cic. 5. Att. 21.

Formido. Virg. 4. Ecl. 14.

Imbres. Hor. 1. Carm. 7. 17.

Imperium perpetuum, Temporario opponitur. Plaut. Ciſt. 1. 3. 46.

Ira. Ovid. 5. Triſt. 4. 17.

Juventa. Virg. 4. Æn. 32.

Languor. Ovid. 3. Triſt. 8. 24.

Legis perpetuæ & æternæ vis. Cic. 1. de Nat. Deor. 40.

Malum, Ovid. 2. Amor. 5. 4.

Manſio in ratione bene conſiderata ſtabilis & perpetua. Definitio eſt Perſeverantiæ, apud Cic. 2. de Invent. 164.

Morbum perpetuum jurare. Cic. 12. Att. 14. Quod ſi erit durius, veniam, & ipſe perpetuum morbum jurabo.

Nox. Ovid. 7. Met. 2.

Pax. Ovid. 4. Faſt. 408.

In pace perpetua eſſe. Cic. 3. in Catil. 29.

Quæſtiones. Cic. de Clar. Orat. 106. Nam & quæſtiones perpetuæ hoc adoleſcente conſtitutæ ſunt, quæ antea nullæ fuerunt. Quæſtiones, i. e. Judicia publica, quibus Judex quæſtionis præeſſe ſolebat. Perpetuæ, h. e. Quibus Romani perpetuo uterentur.

Riſu perpetuo contendere ilia. Ovid. 3. de Artè Am. 285.

Sacra. Cic. 2. de Legib. 47.

Sermo. Lucret. lib. 4. 541.

Sitis. Ovid. 1. Amor. 8. 14.

Sopor perpetuus, Mors. Hor. 1. Carm. 24. 5.

Studium perpetuum in aliquem. Cn. Magnus Ciceroni, 8. Att. 14.

Sumptus perpetuos ſuppeditare. Cic. 2. Off. 42.

Taciturnitas. Cic. 3. Verr. 80.

Virginitas. Ovid. 4. Triſt. 2. 14.

Vita. Lucret. lib. 3. 13.

Perpetuus, crebro de Spatio dicitur, pro Continuus: ut,

Acies perpetua. Plin. lib. 8. cap. 30.

Ædes perpetuæ ruunt, i. e. Totum ædificium. Plaut. Moſt. 1. 2. 36.

Agmen totius Italiæ. Cic. in Piſon. 51. At meus quidem is fuit, ut a Brunduſio uſque Romam agmen perpetuum totius Italiæ viderem.

Carmen. Ovid. 1. Met. 4.

Foſſæ perpetuæ. Cæſ. in Comment. de Bell. Gall. 7. 73. 2.

Hiſtoriam rerum geſtarum perpetuam complecti. Cic. 5. Fam. 12.

Juris perpetui, & univerſi generis quæſtio. Cic. 2. de Orat. 141.

Montes perpetui, Multi & continui. Liv. Saltus perpetuis montibus inter ſe juncti.

Oratio, cui opp. Altercatio. Cic. 1. Att. 13. Clodium præſentem fregi in Senatu, cum oratione perpetua, pleniſſima gravitatis, tum altercatione.

Pa[illegible]

Paludes perpetuæ. Cæſ. 6. de Bell. Gall. 5. Erant Menapii propinqui Eburonum finibus, perpetuis paludibus, ſilvisque muniti.
Præda perpetua eſt mea. i. e. Tota mea. Plaut. Rud. 4. 3. 48.
Satio perpetua atque æquabilis. Cic. 5. Verr. 112. i. e. Plana & integra, quum pars nulla eſt, quæ non ſeratur.
Trabes perpetuæ, i. e. Solidæ & non coagmentatæ; inquit Budæus. Cæſ. 7. Bell. Gall. 23.
Perpetuæ & contextæ voluptates. Cic. 5. Tuſc. 96.
Non eſt perpetuum. Budæus; Perpetuum pro Generali accipitur, quod quod ſemper obtinet. Paul. in l. Quum hæreditas. D. ad Senatuſconſultum Trebel. Nam quod dicitur retinere eum oportere: non eſt perpetuum. i. e. Non ſemper accidit. Celſ. lib. 2. cap. 10. Quum ſit autem minime crudo ſanguis mittendus, tamen ne id quidem perpetuum eſt. i. e. Non uſquequaque verum eſt.
Perpetuum & Sempiternum. Cic. 4. in Catil. 18. Ignem Veſtæ perpetuum ac ſempiternum.
Ut ſunt humana, nihil eſt perpetuum datum. Plaut. Ciſt. 1. 3. 46.
In perpetuum. Cic. pro Planc. 90. Ego vero ſi tum illorum impiorum ferro ac manu concidiſſem, in perpetuum Reſp. civile præſidium ſalutis ſuæ perdidiſſet.
Pauliſper & In perpetuum, contraria. Cic. 1. in Catil. 30. Hoc autem uno interfecto, intelligo hanc Reip. peſtem pauliſper reprimi, non in perpetuum comprimi poſſe.
In perpetuum res ſuas alienare, Quod vulgo Pro ſemper dicunt. Cic. 2. de Lege Agr. 54.
Perpetuum edictum, quod non, ut Lycurgi leges, quavis meliore conditione allata, immutatur, ſed quod fixam & immotam æquitatem habens, ſemper vireſcit. Ceterum ex eo tempore apud Romanos factum eſt perpetuum edictum, quo jus illud prætorium ad certam & fixam formulam redactum eſt: antea enim quotannis immutabatur. Uſurpat Budæus Perpetuum edictum, pro Lege Evangelica, quod ea nullo unquam tempore immutari, nulla carie fœdari, nullis tyrannorum machinamentis violari, nullis fabulis obduci, nullis calumniis everti, conſpurcarique poterit. V. EDICTUM.

PERPĔTUUM, Adv. [διηνεκῶς] Aſſidue, ſemper. Ter. Adelph. 4. 1. 6.
Miſere nimis perpetuum cupio, ut cœpi, in lætitia degere. [Immo ſubauditur Diem ex ſuperioribus, & dictum eſt, pro Totum. V. Donat.

PERPETUO, Adv. [διηνεκῶς] Idem. Ter. Andr. 3. 3. 39.
Tibi ita hoc videtur, at ego non poſſe arbitror,
Neque illum hanc perpetuo habere, neque me perpeti. Cic. 7. Verr. 82. Quid civitates, quæ in amicitia, fideque Populi Romani perpetuo manſerant?
Perii perpetuo. Ter. Adelph. 2. 4. 19.
Virens perpetuo buxus. Ovid. 10. Met. 97.

PERPETUĀLIS, e. Adj. [καθολικὸς] Quintil. lib. 2. cap. 14. Καθολικὸ, id eſt (ut dicamus quo modo poſſumus) univerſalia, vel perpetualia. V. Spon. Miſc. Erud. Antiq. p. 128.

PERPETUĀRIUS, a, um. Adj. Budæus, In titulo De locatione prædiorum civilium vel fiſcalium. C. per totum titulum, hæc dictio Perpetuarius, Conductorem, & colonum ſignificat, qui perpetuo rem conduxit, Prædia domus noſtræ ſi ſemel jure perpetuo apud aliquem fuerunt, ad alium transferre perpetuarium non oportet. Et ſubinde eodem modo. Sunt etiam alibi Fundi perpetuarii ad diſtinctionem, ut videtur, Emphyteuticorum.

PERPETUĬTAS, ātis. f. [ἀϊδιότης] Continuatio. Cic. 2. de Fin. 86. Qui autem diffidet perpetuitati bonorum ſuorum, timeat neceſſe eſt, ne aliquando amiſſis illis ſit miſer.
Perpetuitas & Conſtantia. Cic. 5. Tuſc. 31. Non igitur ex ſingulis vocibus philoſophi ſpectandi ſunt, ſed ex perpetuitate atque conſtantia.
Cauſa perpetuitatis machinata eſt natura mares & feminas. Cic. 2. de Nat. Deor. 528.
Fidelis ad perpetuitatem benevolentia. Cic. 2. Off. 23.
Dicendi perpetuitas. Cic. in Orat. 7.
Laudis perpetuitas. Cic. 10. Fam. 25. Cujus eſt hæc ſumma, ut omnia te metiri dignitate malim, quam ambitione: majoremque fructum ponere in perpetuitate laudis, quam in celeritate Præturæ.
Monumentorum perpetuitas. Plin. lib. 34. cap. 9. in fine.
Sermonis perpetuitas. Cic. 2. de Orat. 220. Non fere quiſquam reperietur præter hunc, in utroque genere excellens, & in illo quod in perpetuitate ſermonis, & hoc quod in celeritate atque dicto eſt.
Temporis conſequentis. Cic. 1. Tuſc. 97.
Verborum. Cic. 3. de Orat. 190. Neque ſemper utendum eſt perpetuitate & quaſi converſione verborum, ſed ſæpe carpenda membris minutioribus oratio eſt.
Vitæ, Vita perpetua. Cic. 1. Off. 119. In tota vita conſtituenda, multo eſt major rei cura adhibenda, ut conſtare in vitæ perpetuitate poſſimus nobiſmetipſis, nec in ullo officio claudicare.
Perpetuitas voluntatis. Cic. 3. Q. frat. 3.
Addere muneribus perpetuitatem, Reddere perennia. Plin. in Paneg. cap. 94. pr.
Perpetuitas, pro Immortalitate. Cic. de Univerſ. 35. Neutiquam tamen diſſolvemini, neque vos ulla mortis fata periment: nec fraus valentior quam conſilium meum, quod majus eſt vinculum ad perpetuitatem veſtram, quam illa, quibus eſtis tum, quum gignebamini, colligati.

PERPETUO, āre. Sine intermiſſione continuare. Cic. 3. de Orat. 179. Ut ſi cui ſit infinitus ſpiritus datus, tamen eum perpetuare verba nolimus.
Obligationem perpetuare, Paulus ſexies utitur in l. Si ſervum. D. de verb. ſignif.

PERPETUĀTUS, a, um. Partic. Arator extrem. lib. 1. in Act. Apoſt.
— his eſt tibi, Roma, catenis
Perpetuata ſalus.

PERPETUĬTO, āre. Eſſe perpetuum, & æternum. Enn. Annal. lib. 9. Libertatemque ut perpetuitaſſint quam maxime. Non. 2. 632.

PERPEXUS, a, um. Adj. Valde & cum cura pexus. Firmic. lib. 5. cap. 5. Qui perpexam barbam in omnibus cogitationibus ſuis permulceant.

PERPICTUS, a, um. [πολύχρωστος] Partic. a verbo Pingo, & præpoſitione Per, augendi ſignificationem habente. Ovid. 10. Met. 262.
Lilia, perpictaſque pilas. Alii legunt,

Liliaque, pictaſque pilas. Heinſ. autem conjicit,
Lilia fert pictaſque pilas. V. not. Burm.

PERPLĂCEO, ui, ĭtum, [καταρέσκομαι] ēre. Valde placere. Ter. Heaut. 5. 5. 22. Cic. 3. Att. 23. Sed ſi eſt aliquid in ſpe, vide legem, quam T. Fadio ſcripſit Viſellius: ea mihi perplacet.

PERPLEXUS, a, um. Adj. [καταπεπλεγμένος] Intricatus. Liv. 34. 14. Ex iis Menippus, ignorare ſe dixit, quidnam perplexi ſua legatio haberet.
Reſponſum Punico aſtu perplexum. Liv. 35. 14. extr.
Figuris perplexis indupedita. Lucret. lib. 2. 101.
Foramina. Lucret. lib. 4. 603.
Iter. Virg. 9. Æn. 391.
Motus perplexior. Plin. lib. 2. cap. 15.
Sermones perplexi, Dubii, ambigui. Liv. 40. 5.
Perplexus ſermo quodammodo opponi videtur ſimplici. Ut apud Livium libro 36. p. 2. Epirotarum legatio erat minime in partem ullam liberi aut ſimplicis animi. Paulo poſt Perplexam legationem dicit. H. St. Exſtant cap. 5. d. libri.
Alia ſignificatione uſus eſt Valer. lib. 3. cap. 4. 3. de Servio Tullio, Ad ſummam, aut unde proceſſerit, aut quo pervenerit, ſtatuæ ipſius titulus abunde teſtatur, ſervili cognomine, & regia appellatione perplexus.

PERPLEXE, Adv. [ἐμπεπλεγμένως] Implicite, inordinate. Ter. Eun. 5. 1. pr.
Pergin' ſceleſta mecum perplexe loqui?
Scio, neſcio: abiit, audivi: ego non adfui.
Agere perplexe. Liv. 8. 23.
Indicare perplexe. Liv. 6. 13.
Reſpondere perplexe. Liv. 30. 42.
Perplexe & Palam, contraria. Liv. 30. 20. pr.
Compar. Ammian. 22. 8. Adſuetudo perplexius litigandi.

PERPLEXIM, aliud Adv. [καταπεπλεγμένως] Idem. Plaut. Stich. 1. 2. 18.
Utrum ergo perplexim laceſſam oratione ad hunc modum, &c. conf. Non. 11. 50.

PERPLEXĬTAS, ātis. f. Ammian. 18. 14. (Valeſ. cap. 6.) Ob perplexitatem nimiam.

PERPLEXIO, ōnis. f. Porcius Latro decl. in Catilin. §. 33. extr. Me fateor perſæpe deliraviſſe miris perplexionibus illius.
Perplexio, Pontanus in Actio pag. 264. Nimirum omni ſtudio fugienda eſt obſcuritas, loquendique perplexio ac dubietas. H. St. Defuit h. v. in Lugd.

PERPLEXOR, [καταπλέκω] āri. Valde ligare, & in dubio ponere. Plaut. Aul. 2. 2. 81.
— at ſcio quo vos pacto ſoleatis perplexarier:
Pactum, non pactum eſt: non pactum, pactum eſt, quod vobis lubet.

PERPLEXĀBĬLIS, e. Adj. [καταπλεκτὸς] Plaut. Aſin. 4. 1. 47.
Neque ullum verbum faciat perplexabile. Non. 2. 638. Perplexabile, Figuratum, quod aliud audiatur, aliud ſentiatur.

PERPLEXABILĬTER, Adv. [καταπλεκτῶς] Plaut. Stich. 1. 2. 28.
Perplexabiliter earum hodie perpavefaciam pectora.

PERPLĬCĀTUS, a, um. Partic. [κατάκαμπτος] interjecta conjunctione per tmeſin extulit Lucret. lib. 2. 394.
Aut magis hamatis inter ſe, perque plicatis.

PERPLUO, ui, ūtum, [καταβρέχω] ĕre. Tranſmittere pluviam. Quintil. lib. 6. cap. 3. Quum cœnaculum ejus perplueret. i. e. Per medium pluviam admitteret. Cato R. R. cap. 155. In villa quum pluet, circuire oportet, ſicubi perpluat: & ubi pluerit, tegulam ſignare carbone.
Perpluit in pectus meum, per translationem. Plaut. Moſt. 1. 3. 8.
Hæc illa eſt tempeſtas mea, mihi quæ modeſtiam omnem
Detexit, tectus qua fui: quam mihi Amor & Cupido
In pectus perpluit meum. [Lege Quà mihi.
Benefacta benefactis aliis pertegito, ne perpluant. Plaut. Trin. 2. 2. 41. conf. Moſt. 1. 2. 30.

PERPLUS, ūris. Adj. [πολυπλεῖον] Plin. lib. 13. cap. 24. Spondetque jugero ejus, annuos perplures, vel mediocri ſolo, reditus. Alia exemplaria habent Annua HS. MM.

PERPLŪRĬMUM, Adv. [πολυπλεῖστον] ut, Perplurimum refert. Plin. lib. 2. cap. 54.

PERPOL, [μὰ τὸν Πολυδεύκη] Adverbium eſſe jurandi quidam putavere, apud Plaut. Caſ. 2. 6. 18.
Perpol ſæpe peccas: ST. ita fit ubi quid tanto opere expetas. Et apud Ter. Hec. 1. 1. 1.
Perpol quam paucos reperias meretricibus fideles evenire amatores. Verum Donat. in hunc locum ſic ait, Perpol quam paucos. Ordo eſt, Pol perquam paucos reperias. nam Perpol non eſt Latinum, ſed κατὰ τμῆσιν, Perquam, id eſt nimio. Ex his Donati verbis videre eſt apud Plautum in exemplo præcedenti, ordinem eſſe talem, Pol, perſæpe peccas.

PERPŎLIO, īvi, ītum, [περιξέω, ὑποξέω] īre. Valde polire, abſolvere, & ſupremam manum addere. Cic. 2. de Orat. 54. Sed iſte ipſe Cœlius, neque diſtinxit hiſtoriam varietate locorum, neque verborum collocatione, & tractu orationis leni & æquabili perpolivit illud opus.
Æqualiter perpolire aliquid. Auctor ad Heren. lib. 4. 19.
Perpolire & Abſolvere. Cic. de Univerſ. 40. Id omne, & quæ ſequentia eſſent, perpolirent, & abſolverent.
Inſtituta perpolire. Cic. 5. Fam. 12. Tu interea non ceſſabis, & ea, quæ habes inſtituta, perpolies, noſque diliges.
Partes aliquas orationis præceptis artium perpolire. Cic. 2. de Orat. 201.

PERPOLĪTUS, a, um. [περιξεστὸς] Partic. ut,
Aurum tritu perpolitum. Plin. lib. 33. cap. 4.
Perpolitus litteris, Translate. Cic. in Piſon. 70. Eſt autem hic, de quo loquor, non philoſophia ſolum, ſed etiam litteris, quod fere ceteros Epicureos negligere dicunt, perpolitus.
In dicendo perfecti & perpoliti homines. Cic. 1. de Orat. 38.
Oratio ornata & perpolita. Cic. 1. de Orat. 32.
Vita humanitate perpolita. Cic. pro Sext. 92.

PERPOLĪTE, Adv. Superl. Auct. ad Herenn. 4. 43. Ut continuationes perfecte & perpolitiſſime poſſint eſſe abſolutæ.

PERPOLITIO, ōnis. f. [περίξεσις] Auctor ad Herenn. lib. 4. 19. Verborum exornatio eſt, quæ ipſius ſermonis inſignita continetur perpolitione.

PERPŎPŬLOR, [καταληΐζομαι] āri. Totum populari & vaſtare. Liv. 22. 3. Annibal emiſſus e manibus perpopuletur Italiam, vaſtandoque & urendo omnia,

omnia, ad Romana mœnia perveniat. Tacit. 14. Ann. 26. Quoſque nobis averſos animi cognoverat, cædibus & incendiis perpopulatus.

PERPOPULĀTUS, a, um. Partic. Paſſ. ut, Ager perpopulatus. Liv. 26. 9. Hannibal, infeſtius perpopulato agro Fregellano, in Labicanum venit.

PERPORTO, āre. Liv. 28. 46. extr. Valerius prædam Etruſcam, Ligurumque montanorum captivos, Carthaginem perportantes, tradit.

PERPŎTIOR, īri. Idem quod Potiri. ut, Honeſta pace perpotiri. Juſtin. de Confirmat. Dig. §. 12. conf. lib. 12. Cod. t. 7. l. 2. &c.

PERPŌTO, [καταπίνω] āre. Totum tempus in potationibus conſumere. Cic. 7. Verr. 87. Similiter totos dies, in litore tabernaculo poſito, perpotabat. Ibid. 100. Prætore tot dies cum mulierculis perpotante. [An Totos? Laticem amarum perpotare. Lucret. lib. 1. 939.

PERPOTATIO, ōnis. f. [κατάποσις] Cic. in Piſon 22. Quid cum tuis ſordidiſſimis gregibus intemperatiſſimas perpotationes prædicem?

PERPRESSA, æ. f. Herba, calculos ejicere dicitur. Plin. 26. 8.

PERPRĬMO, ĕre. Perpetuo premere. Hor. Epod. 16. 38.

— mollis & exſpes

Innominata perprimat cubilia. i. e. Semper jaceat in cubili. [obſcuro.

PERPRŎPINQUUS, a, um. Adj. Cic. 1. de Divin. 45.

Perpropinqua hæc bene verruncent populo. V. ibi Gruter. & Daviſ.

PERPRŎPĔRE, Adv. Plaut Mil. 2. 4. 10. Peri perpropere.

PERPROSPER, ĕra, ĕrum, Adj. ut, Valetudo perproſpera. Suet. Claud. cap. 31. pr. Valetudine, ſicut olim gravi, ita princeps perproſpera uſus eſt. H. St. deſiderabatur in Lugd.

PERPRŪRISCO, [κατακνήθομαι] ĕre. Idem quod Admodum prurire. Plaut. Stich. 5. 5. 20.

Lepidam & ſuavem cantationem aliquam occipio cinædicam,

Ubi perpruriſcamus uſque ex unguiculis.

PERPŬDESCIT, ĕre. Valde pudere. Nep. Fragm. 12. 6. Quando perpudeſcet miſcenda, &c.

PERPUGNAX, ācis. Adj. Cic. 1. de Orat. 95. Dicere Carneades ſolebat, ingenium tuum, Craſſe, vehementer admirans, me ſibi perfacilem in audiendo, te perpugnacem in diſputando eſſe viſum.

Vulgo Repugnacem, Vide REPUGNAX. H. St.

PERPULCHER, chra, chrum. Adj. [περικαλλής] Valde pulchrum ſignificat. Ter. Eun. 3. 2. 15.

Perpulchra, credo, dona: haud noſtris ſimilia.

PERPUNCTUS, a, um. Partic. a Perpungo. Cæl. Aurel. Acut. 2. 10. Perpuncti ſentiunt.

PERPURGO, [διακαθαρίζω] āre. Totum, ſive omnino purgare. Cic. 2. de Nat. Deor. 127. Cervæque paulo ante partum perpurgant ſe quadam herbula, quæ ſeſelis dicitur.

PERPURGĀTUS, a, um. Partic. ut, Perpurgatis auribus alicui operam dare, per translationem dixit Plaut. Mil. 3. 1. 176.

Locus perpurgatus, i. e. Perpolitus, expeditus. Cic. pro Muren. 51. Nunc mihi tertius ille locus eſt orationis de ambitus criminibus, perpurgatus ab iis qui ante me dixerunt.

PERPŬSILLUS, a, um. Adj. ut, Corpus perpuſillum. Chryſolog. Serm. 160. A quo

PERPUSILLUM, Adv. Cic. 2. de Orat. 245. Hic ille, Non accuſabis, perpuſillum rogabo.

PERPŬTO, [διακαθαίρω] āre. Perfecte putare, declarare, vel potius Proferre. Plaut. Ciſt. 1. 3. 7.

— nunc operam date

Ut ego argumentum hoc vobis plane perputem.

PERQUAM, Adv. [ὡς σφόδρα] poſitivis jungitur & verbis: & idem ſignificat quod Quam. Plaut. Rud. 3. 3. 9. Propulit perquam indignis modis. Ter. Adelph. 4. 2. 28.

Laudas? næ ille continebit poſthac, ſi ſapiet manus.

D. Fortiter. S. perquam: quia miſeram mulierem, & me ſervolum,

Qui referire non audebam, vicit, hui perfortiter. Ubi Donat.

Perquam, i. e. Nimis.

Perquam breviter perſtringere aliquid atque attingere. Cic. 2. de Orat. 101.

Perquam flebiliter lamentatur in vulnere Ulyſſes apud Pacuvium. Cic. 2. Tuſc. 49.

Perquam grave eſt dictu, Hic quam ille dignior. Cic. pro Planc. 16.

Perquam modica portio hæreditatis. Ulp. in l. j. §. illud. D. de conjung. cum emancip. liber. ejus.

Perquam optanda nobis varietas & incredibilis illa vis dicendi Carneadis. Cic. 2. de Orat. 161.

Perquam pauxillo minores. Lucret. lib. 5. 590.

Perquam puerile aliquid videri. Cic. 2. de Orat. 108.

Perquam rotunda ſemina. Lucret. lib. 3. 188.

At quod mobile tantopere'ſt, conſtare rotundis

Perquam ſeminibus debet, perquamque minutis.

Perquam ſubito. Lucret. lib. 4. 170.

Perquam, ſuperlativo aliquando junctum legitur. Curt. lib. 4. 6. 2. Perquam maximo poteſt exercitu comparato.

PERQUIESCO, ēvi, ĕre. Apul. 8. Met. p. 211. Elmenh. Totam perquieſcimus noctem.

PERQUĪRO, ſīvi, ſītum, [ἐπιζητέω, ἐξετάζω] ĕre. Diligenter quærere. Ovid. 3. Met. 3.

Quum pater ignarus natam perquirere Cadmo

Imperat. Cæſ. 6. Bell. Gall. 8. Aditus, viaſque in Suevos perquirit.

Homines perquirere & inveſtigare ex omni regione, &c. Q. Cic. de Petit. Conſul. 24.

Indicia perquirere. Lucret. lib. 6. 381.

Res contemplari & perquirere. Cic. 5. de Fin. 48. Videmuſne, ut pueri, ne verberibus quidem a contemplandis rebus perquirendiſque deterreantur?

Perquirere, pro Interrogare. Cic. 5. Verr. 133. Non perſequeris? non perſeveras? non perquiris, cui dixerit Apronius? quis audierit? unde hoc natum, quemadmodum prolatum ſit?

Perquiritur, Imperſonale. Cic. pro Cluent. 180. Ne multa, perquiritur a coactoribus: invenitur ea ſerrula ad Stratonem perveniſſe.

PERQUĪSĪTUS, a, um. Partic. [ἐπιζητηθεὶς] Plin. lib. 18. cap. 4. Et poſtea inventis omni cura perquiſitis, cauſaque rerum & ratione ſimul eruta, &c.

PERQUISĪTE, Adv. [ἐξητασμένως] Cic. 1. de Invent. 77. Quæ pertinere autem ad dicendum putamus, ea nos commodius quam ceteros attendiſſe non affirmamus, ſed perquiſitius & diligentius conſcripſiſſe pollicemur.

PERQUISĪTOR, ōris. m. [ἐξεταστὴς] Plaut. Stich. 2. 2. 61.

Jam non faciam auctionem, mihi obtigit hæreditas.

Malevoli perquiſitores auctionum perierint. Adde Ammian. 14. 13.

PERQUĪRĬTĀTUS, a, um. Partic. a Perquirito, frequent. ut, Opuſculum perquiritatum. Claud. Mamert. præf. lib. 1.

PERRHÆBI, ōrum. m. [Περραιβοὶ] Populi fuerunt Theſſaliæ, qui Lapitharum potentia fracti, fugerunt in Ætoliæ montana, Pindo monti proxima; quæ regio ab ipſis Perrhæbia (Περραιβία) dicta eſt, ipſeque Pindus cognominatus eſt Perrhæbus. Propert. 3. 5. 33.

Aut cur Perrhæbi tremuere cacumina Pindi? V. Plin. 4. 2. Liv. 44. 2. Stephano Πέῤῥαιβος Civitas Theſſaliæ eſt.

PERRĀRUS, a, um. Adj. [πολυσπάνιος] Valde rarus. Plin. lib. 31. cap. 3. Perrarum eſt ut levior ſit aliqua. Liv. 6. pr. Tum quod perraræ per eadem tempora litteræ fuere. Adde 29. 38.

PERRĀRO, Adv. [πολυσπανίως] Cic. 2. de Fin. 51. Hor. 2. Serm. 5. 50.

— perraro hæc alea fallit.

Reperitur perraro. Cic. pro Planc. 23.

Venit perraro in oppidum. Cic. pro Roſc. Amer. 52.

PERRECTUS, V. PERGO.

PERRĒPO, pſi, ptum, [καθέρπω] ĕre. Idem fere quod ſimplex Repere, & ut de quocunque animali dicitur, ita etiam de rebus inanimatis. Columel. lib. 6. cap. 5. Cavendum quoque eſt, ne ad præſepia ſus aut gallina perrepat.

Tellurem genibus perrepere. Tibul. lib. 1. 2. 87.

De vite Columel. lib. 4. cap. 24. At ſi longius, quam ritus agricolarum permittit, & a capite vitis emicuerit, & brachiis in aliena jugorum compluvia perrepſerit, &c.

PERREPTO, [καθερπύζω] āre. frequent. Idem. Plaut. Rud. 1. 4. 4.

Omnia jam circumcurſavi, atque omnibus in latebris perreptavi

Quærere conſervam, voce, oculis, auribus, ut perveſtigarem.

Ter. Adelph. 4. 6. 3.

Perreptavi uſque omne oppidum, ad portam, ad lacum,

Quo non?

PERRĪDĬCŬLUS, a, um. Adj. [πάνυ γελοῖος] Valde ridiculum ſignificat. Cic. 3. de Orat. 72. Atque hos omnes qui artes rhetoricas exponunt, perridiculos. Et 2. de Orat. 77. Sed tamen eſt eorum doctrina, quantum ego judicare poſſum, perridicula.

PERRIDICŬLE, Adv. [πολυγελοίως] Cic. 2. de Orat. 239. In quo non modo illud præcipitur, ne quid inſulſe, ſed etiam ſi quid perridicule poſſis, vitandum eſt oratori utrumque, ne aut ſcurrilis jocus ſit, aut mimicus.

PERRŌDO, ſi, ſum, [διαβιβρώσκω] ĕre. Totum, aut Vehementer rodere. Plin. lib. 34. cap. 18. Valet purgare, ſiſtere, excalfacere, perrodere. Idem lib. 30. cap. 16. Ungulas tantum mularum repertas, neque aliam ullam materiam quæ non perroderetur a veneno Stygis aquæ.

PERRŎGO, [κατερωτάω] āre. proprie dicebantur Conſules, qui ſententias in ſenatu rogabant. Plin. in Paneg. cap. 60. pr. Parum eſt, ut in curiam venias, niſi & convocas: ut interſis Senatui, niſi & præſides: ut cenſentes audias, niſi & perrogas.

Sententias perrogare, ſignificat Omnes ad extremum uſque rogare, ut fiat Senatuſconſultum. Liv. lib. 29. 19. Perrogari eo die ſententiæ non potuerunt, accenſis pro Scipione, & adverſus Scipionem ſtudiis. conf. Tacit. 4. Hiſt. 9.

PERROGĪTO, āre. frequent. Pacuv. apud Priſcian. 4. p. 634. Defeſſus perrogitando advenas de natis.

PERRUMPO, rūpi, ruptum, [καταῤῥηγνύω] ĕre. Omnino rumpere. Cæſ. 1. Bell. Civil. 26. Ut rates perrumperet, atque opera diſturbaret.

Aerem perrumpere. Cic. 1. Tuſc. 42. Neceſſe eſt ferantur ad cælum, & ab his perrumpatur & dividatur craſſus hic & concretus aer. Et 43. Accedit ut eo facilius animus evadat ex hoc aere, quem ſæpe jam craſſum appello, eumque perrumpat, quod nihil eſt animo velocius.

Corpus perrumpere introitu. Lucret. lib. 2. 407.

Limina perrumpit bipenni. Virg. 2. Æn. 480.

Nodos validos. Lucret. lib. 4. 1142.

Saxa perrumpere aurum amat. Hor. 3. Carm. 16. 10.

Perrumpere, Irrumpere, vi, ſeu violenter intrare. Cæſ. 6. Bell. Gall. 36. Perrumpere nituntur. Ibid. lib. 7. 19. Ut ſi eam paludem Romani perrumpere conarentur, hæſitantes premerent ex loco ſuperiore.

Exercitu perrumpere. Cic. 8. Att. 19. Exercitum firmum habere oportet, quo confidamus perrumpere nos poſſe.

Perrumpere ad. Liv. 26. 7. pr. Nec per caſtra eorum perrumpi ad Capuam poſſe.

Perrumpere in veſtibulum templi. Liv. 3. 18. conf. 26. 5.

In arces perrumpere. Sil. lib. 12. 698.

Perrumpere per mediam hoſtium aciem. Liv. 3. 70.

Aciem perrumpere. Virg. 2. Æn. 513.

Agmen perrumpere. Claud. de 6. Conſ. Hon. 460. Liv. 8. 30. Qui, aliquoties impetu capto, perrumpere non poterat hoſtium agmen.

Caſtra perrumpere, Diſturbare & confringere. Auctor de Viris illuſtr. cap. 49. Aſdrubalis & Syphacis caſtra una nocte perrupit.

Difficultates. Plin. lib. 8. cap. 23. de aſpide, Perrumpit omnes difficultates, permeat ſpatia.

Faſtidia. Hor. 1. Epiſt. 10. 25.

Affectu perrumpi, Vinci, permoveri. Tacit. 3. Ann. 15.

Leges perumpere, Violare, effringere. Cic. 3. Off. 36. Emolumenta rerum fallacibus judiciis vident: pœnam, non dico legum, quas ſæpe perrumpunt, ſed ipſius turpitudinis, quæ acerbiſſima eſt, non vident.

Leges perrumpere milite. Lucan. lib. 1. 322.

Periculum. Cic. in Partit. 112. Aut ſi patefactum eſſet, depellendi criminis, vel perrumpendi periculi, vel in longinquum tempus differendi.

PERRUPTUS, a, um. Partic. [καταῤῥηχθεὶς] ut, Moles perruptæ. Sil. lib. 13. 741.

Acies perrupta. Tacit. 2. Hiſt. 44.

Caſtra perrupta. Idem 2. Hiſt. 15.

PERSÆPE, Adv. [πολλάκις] Cic. de Amicit. 77. Recte etiam præcipi poteſt in amicitiis, ne quis intemperata quadam benevolentia (quod perſæpe fit) impediat magnas utilitates amicorum. Hor. Epod. 14. 11.

Qui perſæpe cava teſtudine flevit amorem. conf. PERPOL.

PERSÆVUS, a, um. Adj. Mela 2. 5. extr. Parva flumina, ubi accrevere, perſæva.

PERSALSUS, a, um. Adj. [πολυαςεῖκὸς] Valde ſalſum ſignificat. Cic. 2. de Orat. 279. Perſalſum illud eſt apud Nævium, Quid ploras pater?

PERSALSE, Adv. [πολυαςείκῶς] Cic. 2. Q. frat. 14. Trebatium quod ad ſe miſerim, perſalſe & humaniter etiam mihi gratias agit.

PERSĀLŪTO, [κατασπάζομαι] āre. Salutationem peragere. Cic. pro Flacc. 42. Et qui ita ſit ambitioſus, ut omnes vos noſque quotidie perſalutet. Et Curt. 10. 5. 3. Donec a toto exercitu ad ultimum perſalutatus eſt.

PERSALUTĀTIO, ōnis. f. Cic. pro Muren. 44. Non declamatio potius, quam perſalutatio.

PERSANCTE, Adv. [πολυοσίως] pro Valde ſancte & religioſe. Ter. Hec. 5. 2. 5. Phidippe, Bacchis dejerat perſancte. Plaut. Idque perſancte juravit ſe facturum. V. Suet. Tit. 10. & Ner. 35.

PERSĀNO, [ἐξιάομαι] āre. Omnino ſanare. Plin. lib. 20. cap. 22. Vomicas rumpere, purgare, perſanare promittens.

PERSANĀTUS, a, um. Partic. ut, Ulcera perſanata. Sen. Epiſt. 8.

PERSĀNUS, a, um. Adj. Omnino ſanus. Cato R. R. cap. 157. Ut radices polypi perſanas facias.

PERSĀPIENS, entis. Adj. [πάνυ σοφὸς] Valde ſapientem ſignificat. Cic. de Provinc. Conſul. 44. Quod magni cujuſdam hominis & perſapientis videtur.

PERSAPIENTER, Adv. [λίαν σοφῶς] Cic. pro Milon. 11. Etſi perſapienter, & quodammodo tacite dat ipſa lex poteſtatem defendendi, &c.

PERSCIENS, entis. Valde ſciens. Lamprid. in Commodo cap. 5. Perennis autem, Commodi animum perſciens. In aliis deeſt Animum.

PERSCIENTER, Adv. [πάνυ ἐπιςημονικῶς] Admodum ſcienter & induſtrie. Cic. de Clar. Orat. 202. Et ut ad infirmitatem laterum perſcienter contentionem omnem remiſerat.

PERSCINDO, ĭdi, iſſum, [κατασχίζω] ĕre. quaſi Per medium ſcindere. Liv. 21. 58. Nam nec explicare quicquam, nec ſtatuere poterant: nec quod ſtatutum eſſet, manebat: omnia perſcindente vento.
Nubem perſcidit ventus. Lucret. lib. 6. 137.
Veſtem perſcindere e membris. Tibull. lib. 1. 10. 63.
Perſcindor, forma paſſiva. Lucret. lib. 4. 605.
Perſcinduntur enim, niſi recta foramina tranant.

PERSCISSUS, a, um. [κατασχισθεὶς] Partic. ut, Carbaſus perſciſſa petulantibus auris. Lucret. lib. 6. 110. Alii rectius legunt Euris.

PERSCISCO, ĕre. Dictys Cret. Bell. Troj. 2. 37. Hector cauſſam tumultus eorum cupidus perſciſcere.

PERSCĪTUS, a, um. Adj. Admodum ſcitus. [πάνυ εὐφυής] Cic. 15. Att. 5. Epiſtolam tibi miſi, ut tu de provincia Bruti & Caſſii perſcita. Quædam exemplaria legunt, Per s. c. ita ſcribit & Balbus, &c V. not.

PERSCRĪBO, pſi, ptum, [ἀναγράφω] ĕre. In totum ſcribere, inquit Perottus: vel Ampliſſime, & Bene (ut ita dicam) ad longum ſcribere. Cic. 14. Fam. 5. Omnes ſunt redditæ, diligentiſſimeque a te perſcripta omnia. Idem 12. Fam. 23. Quod ni ita putarem, ipſe perſcriberem. De ſuis rebus ad aliquem perſcribere. Cic. 5. Fam. 3.
Auctoritatem perſcribere. V. Auctoritas, in AUCTOR.
Blanditias perſcribere vino. Ovid. 1. de Arte Am. 571.
Orationem mitiſſimam alicui. Cic. 5. Fam. 4.
Rationes ſcite & litterate perſcribere. Cic. in. Piſon. 61.
Verſum puris verbis. Hor. 1. Serm. 4. 54.
Verſu aliquid. Ovid. 2. de Ponto, 7. 33.
Perſcribere, eſt etiam In tabulas publicas, in actaque referre: quod *in regiſtro ſcribere* vulgo dicunt, vocabulo a Regeſtis corrupto. Cic. 6. Verr. 140. Primum mihi litteras publicas, quas in ærario ſanctiore conditas habebant, proferunt: in quibus oſtendunt omnia, quæ dixi ablata, eſſe perſcripta. Idem pro Roſc. Com. 2. Egone hanc manum plenam perfidiæ, & hos digitos meos impellere potui, ut falſum perſcriberem nomen? Cic. pro Sull. 41. Conſtitui ſenatores, qui omnia indicum dicta, interrogata, reſponſa perſcriberent.
Senatuſconſultum. Cic. 3. in Catil. 13.
In tabulas perſcribere, ut Referre in tabulas. Cic. 3. Verr. 60. In tabulas publicas ad ærarium perſcribenda curavit.
Quia notata, non perſcripta erat ſumma. Sueton. in Galba cap. 5. ubi Beroald. dicit Notari ſummam per notas, at Perſcribere eſſe, Ipſis litteris integraque dictione ſummam explicare. Vide plura apud illum. H. St. In re per ſe clara non neceſſaria ſcil.
Uſuras. Cic. 9. Att. 14. Viri boni uſuras perſcribunt? i. e. Nomina debitorum in codicem referunt. Viros bonos ironice vocat Fœneratores.
Perſcribere, pro Præſcribere. Cic. 1. Acad. 23. Ex hac deſcriptione, agendi quoque aliquid in vita, & officii ipſius initium reperiebatur, quod erat in conſervatione earum rerum, quas natura perſcriberet. Emendatis in codd. legitur Præſcriberet.
Perſcribere pecuniam, pro Reddere creditori per ſcripturam. Creditori, non præſenti pecunia numerata, ſed per ſcripturam ſatisfacere. Ter. Phorm. 5. 8. 30.
Sed tranſi ſodes ad forum, atque illud mihi
Argentum jube rurſus reſcribi, Phormio.
P. Quod? næ ego perſcripſi porro illis quibus debui. Ubi Donatus; Perſcripſi, Multis per ſcripturam reddidi, multis dedi. Sic Cic. 16. Att. 2. ubi Græv. V. conf. Suet. Jul. cap. 42.
Pecuniam in ædem ſacram reficiendam perſcribere. Cic. pro Flacc. 44.
Perſcribere caſtelli planitiem, Perluſtrare oculis, Circumſpicere. Salluſt. Jugurth. cap. 98. V. ibi Cl. Waſſe.

PERSCRIPTUS, a, um. Partic. [ἀναγεγραμμένος] dicitur Quod litteris conſignatum eſt, & monumentis antiquis continetur, apud Ciceronem ſemper: ut de Aruſp. Reſp. 32. Quanquam hoc ſi minus Civili jure perſcriptum eſt, lege tamen naturæ, communi jure gentium ſancitum eſt, ut nihil mortales a diis immortalibus uſurpare poſſint. Budæus.
Auctoritas Senatus perſcripta. Cic. 1. Fam. 2.

PERSCRIPTIO, ōnis. f. [ἀναγραφὴ] Cic. 5. Fam. 2. Jam illud Senatuſconſultum, quod eo die factum eſt, ea perſcriptione eſt, ut dum id exſtabit, officium meum in te obſcurum eſſe non poſſit.
Perſcriptiones, pro Contractibus & inſtrumentis pactorum poſuit Cicero, quod *regiſtrum* vulgus appellat teſte Budæo. Cic. 5. Philip. 11. Illa vero diſſipatio pecuniæ publicæ ferenda nullo modo eſt, per quam ſepties millies falſis perſcriptionibus, donationibusque avertit. Idem pro Flac. 74. Perſcriptiones cum mulierculis aperta circumſcriptione feciſti: tutor his rebus Græcorum legibus aſcribendus fuit. Budæus hoc loco pro Syngraphis dicit accipi.
Perſcriptio, Solutio. Cic. 12. Att. 51. extr. De Cærellia quid tibi placeret, Tiro mihi narravit: debere, non eſſe dignitatis meæ: perſcriptionem tibi placere. Hoc eſt ſolutionem. Perſcribimus enim in tabulis, cui data pecunia ſit. Adde quod mox ſequitur: Suſtinenda tamen ſolutio eſt nominis Cærelliani, dum & de Methone & de Faberio ſciamus. V. in ipſo verbo plura.

PERSCRIPTOR, ōris. m. [ἀναγραφεὺς] Tabellio ſive Cautor, qui formulas concipit. Cic. 5. Verr. 168. Scribam tuum dicit, Verres, hujus perſcriptorem fœnerationis fuiſſe. Budæus.

PERSCRIPTŪRA, æ. f. Ulpian. Dig. 29. t. 1. l. 3. Teſtamenti facere perſcripturam.

PERSCRŪTOR, [ἐξετάζω] āri. Diligenter inquirere. Cic. 2. Off. 25. Præmittebatque de ſtipatoribus ſuis, qui perſcrutarentur arculas muliebres: & ne quod in veſtimentis telum occultaretur, exquirerent.
Inveſtigare & perſcrutari omnia. Cic. 6. Verr. 47.
Reperire ac Perſcrutari. Cic. 6. Verr. 30. Jam ut hæc omnia reperire ac perſcrutari ſolitus ſit, Judices, eſt operæ pretium cognoſcere.
Speculari & Perſcrutari. Cic. 5. Tuſc. 59. Sic noctu ad eas ventitabat, ut omnia ſpecularetur & perſcrutaretur ante.
Litteras legis perſcrutari. Cic. 1. de Invent. 68. Ergo in hoc quoque judicio definite litteras legis perſcrutari, & legem (ut æquum eſt) ex utilitate Reip. conſiderate.
Naturam criminis penitus perſcrutari. Cic. pro Flacc. 19. Itaque perſcrutamini penitus naturam, rationemque criminum: jam nihil præter ſpeciem, nihil præter terrorem ac minas reperietis.
Voluntatem alicujus domeſticis ſuſpicionibus. Cic. 2. de Invent. 128.
Activa forma uſus eſt Plaut. Aulul. 4. 4. 30. Poſtremo jam hunc perſcrutavi.

PERSCRUTĀTUS, a, um. Partic. paſſive. Ammian. 17. 4. Montium venis perſcrutatis.
Conditiones perſcrutatæ. Aggen. de Limit. p. 56. ed. Goeſ.

PERSCRUTATIO, ōnis. f. Senec. ad Helviam cap. 9. extr. Quid opus eſt profundi perſcrutatione?

PERSCRUTATOR, ōris. m. Capitol. in Maxim. Jun. cap. 1. Qui harum rerum perſcrutatores fuiſſe dicuntur.
Electi perſcrutatores. Veget. de Re Mil. 3. 3. Al. Exſecutores.

PERSĒA, æ. f. [περσέα] Arbor eſt (inquit Dioſcorides 1. 187.) fructum ferens ſtomacho accommodatum, & qui edendo ſit, in quo Phalangia inveniuntur, quæ κρανιοκόλαπται dicuntur: præſertim in Thebaide Ægypti parte. Hujus arboris meminit & Strabo libro ultimo, comam ei perpetuam tribuens, & fructum magnitudine piri, figura oblonga, amygdalæ modo putamine incluſum & corio. Plutarchus item auctor eſt, Perſeam arborem in Ægypto Iſidi gratiſſimam eſſe, quod fructum ferat corbi ſimilem, folium viri linguæ. Galenus quoque in Ægypto Perſeam ſe vidiſſe teſtatur, magnis arboribus comparandam, cujus (inquit) pomum in Perſide tam præſentis veneni eſſe tradunt, ut veſcentes interimat. In Ægyptum vero translatam & peregrinatione mitigatam, poma ferre cibis idonea, turbinata, piri facie. Ex quibus omnibus ſatis conſtat, Perſeam arborem ſui generis eſſe, & a noſtrate Perſica omnino diverſam.

PERSĔCO, ui, ctum, [κατατέμνω] āre. Perfecte ſecare, & dividere. Cic. 4. Acad. 122. Eodem modo rerum naturas perſecare, aperire, dividere poſſumus, ut videamus terra penituſne defixa ſit, & quaſi radicibus ſuis hæreat, an media pendeat?
Perſecare & Conficere. Cic. 13. Att. 23. Quare da te in ſermonem, & perſeca: & confice, excita, compella, loquere, ut te cum illo Scæva loqui putes.
Perſecare vitium aliquod, ne ſerpat latius. Liv. 40. 19. extr. [An Præſecare?

PERSECTOR, āri. V. PERSEQUOR.

PERSĒDEO, ēdi, ēre. Sen. Epiſt. 108. Quid ergo? non novimus quoſdam qui multis apud philoſophiam annis perſederint, & ne colorem quidem duxerint? Liv. lib. 45. 39. Hoc quoque quod ridetis, in equo dies noctesque perſedendo habeo.

PERSĒGNIS, e. Adj. [πολύαργος] Valde ſegnem ſignificat. Liv. lib. 25. 15. Pedeſtre prælium fuit perſegne, paucis in prima acie pugnantibus Romanis.

PERSĒIS, ĭdis. f. [Περσηΐς] fuit, teſte Heſiodo in Theogonia v. 356. una ex Nymphis, Oceani & Tethyos filia. conf. v. 957.
Perſeis quoque, Perſea, & Perſeia dicta eſt Hecate a patre Perſe. V. HECATE.

PERSEIDES Herbæ. V. poſt PERSIA.

PERSĔNEX, ĕnis. c. [πολυγέρων] Valde ſenex. Sueton. de Clar. Gram. cap. 9. Namque jam perſenex pauperem ſe, & habitare ſub tegulis quodam ſcripto fatetur.

PERSENESCO, ĕre. Eutrop. 1. 11. Cum uxore perſenuit.

PERSENĪLIS, e. Adj. Vulg. Interpr. Joſuæ 23. 1. Joſua jam longævus & perſenilis ætatis.

PERSENTIO, ſi, ſum, [αἰσθάνομαι] īre. Idem quod Sentio. Virg. 4. Æn. 448.
— magno perſentit pectore curas.

PERSENTISCO, ĕre. Inchoativum, Percipere aliquid fieri. Ter. Heaut. 5. 1. 43.
Quot res dedere, ubi poſſem perſentiſcere,
Niſi eſſem lapis? quæ vidi? væ miſero mihi.
Viſcera perſentiſcunt. Lucret. lib. 3. 250.
Concutitur tum ſanguis, viſcera perſentiſcunt
Omnia, &c. Quidam tamen ſic legi volunt,
Tum quatitur ſanguis, tum viſcera perſentiſcunt.

PERSĔPHŎNĒ, ēs. f. [Περσεφόνη] Dea eſt, quæ a noſtris Proſerpina dicitur, quanquam & priori vocabulo nonnunquam noſtri poetæ utuntur. Ovid. 4. Faſt. 591.
At neque Perſephone digna eſt prædone marito.
Pro morte etiam ponitur. Ovid. 21. Epiſt. 46.
Perſephone noſtras pulſat acerba fores. Et Tibull. 3. 5. 5.
At mihi Perſephone nigram denunciat horam.

PERSĒPŎLIS, is. f. [Περσέπολις] Urbs Perſidis a Perſeo condita, ut eſt apud Strabonem lib. 15. qui per diphthongum ſcribit Περσαίπολις.

PERSEPOLITANA Regio in Perſide, qua fluvius Euphrates in mare devolvi-

volvitur. Habet Araxem fluvium, qui ex Paraetacis in Persidem defluit. Strabo lib. 15.

PERSĔQUOR, secūtus, sum, [καταδιώκω] sĕqui. Insequi, insectari. Plaut. Men. 4. 1. 8.
Hem hac abiit: si vis persequi vestigiis. Ter. Phorm. 3. 3. 18.
Quoquo hinc asportabitur terrarum, certum est persequi.
Terra & mari persequi aliquem. Cic. 7. Att. 22.
Vestigiis ipsius aliquem. Cic. de Clar. Orat. 307. Brute, possis (nam Attico haec nota sunt) & videre quemadmodum simus in spatio Q. Hortensium ipsius vestigiis persecuti. Per translationem.
Acrius aliquid. Cic. 2. de Orat. 182.
Academiam veterem persequamur. Cic. 1. Acad. 7.
Antiqua persequi. Cic. 1. de Fin. 36. In quo maxime consuevit jactare vestra se oratio, tua praesertim, qui studiose antiqua persequeris, claris & fortibus viris commemorandis, &c.
Artem aliquam. Cic. 1. de Fin. 72. Eas ergo artes persequeretur, vivendi artem tantam, tamque operosam, & perinde fructuosam, relinqueret?
Caerimonias institutas. Cic. pro Domo 141.
Consuetudine & celeritate scribendi, facillime quae dicerentur persequi. Cic pro Sull. 42.
Diverticula, flexiones, & solitudines. Cic. in Pison 53.
Extrema si idem persequitur, qui inchoavit, jam omnia perfecta videbimus. Cic. de Provinc. Consul. 19.
Factis persequi quod dicimus. Plaut. Mercat. 3. 2. 11. i. e. Facere.
Feras. Ovid. 9. Epist. 34.
Imperium patris persequi, pro Facere. Plaut. Stich. 1. 2. 84.
Incoepta persequi. Liv. 6. 33.
Instituta alicujus servare, & vestigiis persequi. Cic. 4. Acad. 3. In eodem tanta prudentia fuit in constituendis temperandisque civitatibus, tanta aequitas, ut hodie stet Asia Luculli institutis servandis, & quasi vestigiis persequendis.
Mandata alicujus persequi & conficere. Cic. 2. Q. frat. 13. Facies scilicet ut mea mandata digeras, persequare, conficias.
Mores patris persequi, Sequi, Imitari. Plaut. Asin. 1. 1. 58.
Eos me decretum est persequi mores patris. h. e. Tentare ut mores patris exprimam.
Numeris cursus siderum persequi. Cic. 2. de Divin. 17. Solis defectiones, itemque Lunae praedicuntur in multos annos ab his, qui siderum motus numeris persequuntur.
Otium persequi. Hor. Epod. 1. 7.
Promissa alterius persequi, Ut scilicet ille stet promissis. Plaut. Mercat. prol. 85.
Quaestiones infinitas. Cic. 4. Acad. 117. Non persequor quaestiones infinitas: tantum de principiis rerum, quibus omnia constant, videamus quem probet.
Scelus suum, Perpetrare. Ovid. 8. Met. 774.
Sectam atque instituta aliquorum hominum. Cic. 7. Verr. 180.
Sententiam persequi ad finem. i. e. Exsequi. Ulpian. in l. A divo Pio. §. 1. Sententiam Romae dictam etiam in provinciis posse per Praesides, si hoc jussi fuerint, ad finem persequi, Imperator noster cum patre rescripsit.
Spem infinitam. Cic. pro Dejot. 13.
Vestigia alicujus. Cic. 1. de Orat. 105. Cujus vestigia qui persequi cupiunt, ejus sententiam sciscitantur.
Viam. Ter. Hec. 3. 5. 4.
Vitam inopem & vagam. Cic. 12. Philipp. 15.
Vita persequi disciplinam. Cic. 4. Tusc. 5. Hanc amplissimam omnium artium, bene vivendi disciplinam, vita magis, quam litteris persecuti sunt.
Voce aliquid. Cic. pro Planc. Sed quia neque necesse est me id persequi voce, vuod vos mente videatis.
Voluptates cujusquemodi. Cic. 2. de Fin. 3.
Superstitio quocunque te verteris persequitur. Cic. 2. de Divin. 149.
Vitia aliquem persequuntur ab institutione puerili. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Persequi, in malum, ut, Armis furialibus persequi aliquem. Lucan. lib. 1. 200.
Bello persequi aliquem. Caes. 1. Bell. Gall. 14. Cic. 5. Fam. 1. Ad v. Calend. Maji, quum de iis, qui hostes judicati sunt, bello persequendis sententiae dicerentur.
Judicio aliquem. Cic. pro Flacc. 47. Hunc aestuantem & tergiversantem judicio ille persequitur.
Bona sua repetere ac persequi lite atque judicio. Cic. 5. Verr. 47.
Haereditates, aut syngraphas suas, Exigere. Cic. 3. de Legib. 18.
Inimicitias paternas magna cum gloria. Cic. 4. Acad. 1.
Injurias persequi, Ulcisci. Cic. pro Caecin. 32. Hanc puto me habere actionem, ut per interdictum meum jus teneam, atque injuriam tuam persequar.
Jus suum persequi, Defendere. Ter. Adel. 2. 1. 9. Cic. 1. Verr. 21. Cur his non modo persequendi juris sui, sed etiam deplorandae calamitatis adimis potestatem?
Mortem alicujus. Cic. pro Domo 49.
Odio persequitur omnes. Senec. Hippol. 2.
Poenas alicujus persequi, pro Ulcisci. Cic. 9. Att. 17. M. Bruti se poenas persequi, omniumque eorum, in quos Sulla crudelis hoc socio fuisset.
Poenas a seditioso cive per bonos viros judicio persequi. Cic. 1. Fam. 9.
Rem suam, De re pecuniaria judicio disceptare. Cic. pro Quint. 45.
Vitem relictam persequitur attondens curvo dente. Virg. 2. Georg. 408.
Persequi, Pertractare, Perscribere, ut
Philosophiam Latinis litteris. Cic. 1. Acad. 12. conf. supra, Vita persequi.
Partes causarum singulas ad ultimam speciem persequi. Quintil. 7. 2.
Res has commodissime persecutus est Xenophon in eo libro qui, &c. Cic. 2. Off. 87.
Res Annibalis diligentissime persecutus Coelius. Cic. 1. de Divin. 49.
Scriptura persequi. Cic. 15. Fam. 21. Quum ea, quae scriptura persecutus es, sine summo amore cogitare non potueris.
Stilum alicujus. Cic. 6. Fam. 7.
Versibus aliqua. Cic. de Senect. 16.
Voluptates nominatim omnes persequitur Epicurus. Cic. 1. de Nat. Deor. 112.

PERSĔQUENS, entis. [καταδιώκων] Partic. ut,
Flagitii persequens. Plaut. Casin. 2. 1. 1.
Inimicitiarum persequentissimus. Auct. ad Heren. lib. 2. 29.

PERSECŪTUS, a, um. Partic. Vellej. 2. 6. 4. Hunc L. Opimius Cos. qui Praetor Fregellas exciderat, persecutus armis, &c.

PERSECUTIO, ōnis. f. [καταδίωξις] Cic. in Orat. 141. Quum in altera gratiae, gloriae, praesidii plurimum esset: in altera persecutionum, cautionumque praeceptio. Ulpian. in l. Pecuniae verbum. D. de Verborum & rerum significatione, Persecutionis autem verbo extraordinarias persecutiones puto contineri: utputa fideicommissorum, & si quae aliae sunt, quae non habent juris ordinarii exsecutionem.
Persecutio, apud Scriptores Christianos est Dira vexatio & tyrannica afflictio maxime piorum & innocentium. V. Lactantii libellum de Mortibus persecutorum.

PERSECŪTOR, ōris. m. Sectator. Isidor. Orig. cap. 10. in P. Persecutor non semper pro malo intelligitur, unde, Persecutor, perfecte secutor. conf. Cod. l. 10. tit. 72.
Item Insectator. Capitol. in Albin. cap. 11. conf. dict. praeced.

PERSECŪTRIX, īcis. f. Augustin. de consensu Evangelist. 1. 25. Hercules Junonem, persecutricem suam, coli prohiberet.

PERSECUTORIA, ae. f. Diploma seu licentia scripto data aliquid perquirendi. Cod. 10. t. 72. l. 1. Praemissa persecutoria aurum persequi.

PERSĔQUAX, ācis. Adj. Apul. append. Florid. extr. p. 366. Elmenh. Ales oculis persequax, unguibus pertinax. adde Sidon. 4. Epist. 9.

PERSECTOR, [καταδιώκομαι] āri. Diligenter sectari, perscrutari. Lucret. lib. 2. 165.
Nec persectari primordia singula quaeque. Legitur & Perscrutari.

PERSECTANS, antis. Partic. ut, Accipitres persectantes. Lucret. lib. 4. 1004. i. e. Insectantes. Lambinus.

PERSĔRO, sēvi, sătum, [καταστείρω] ĕre. Totum serere. Plautus autem per translationem pro Disseminare posuit, quum ait, Inde venisse perserit. [Ubi?

PERSERVIO, īre. Vopisc. in Probo cap. 18. Germani Probo potius perservire maluerunt, quam cum Bonoso esse.

PERSERVO, āre. Constanter servare. Tertull. de Patient. cap. 5. Si divino interdicto patientiam perservasset.

PERSES, is. m. [Πέρσης] auctore Herodoto lib. 7. Filius fuit Persei Danaes filii ex Andromeda Cephei filia, a quo Persas originem duxisse scribit. Hic, teste Plinio lib. 7. cap. 5. primus sagittas reperit. V. PERSEUS. Nam utroque modo scribitur.
Fuit item alter Perses, vel Perseus, rex Macedonum ultimus, qui, ut ait Sabellicus, fractis opibus regni, humiliter & abjecte jacuit ad pedes Aemilii: a quo ductus est in triumphum Romam cum filiis, periitque in carcere, maerore animi confectus. V. Liv. de bello Macedon.
Fuit & alius Perses, pater Hecates, frater Aeetae. V. HECATE.
Achaemenius Perses. Stat. 5. Silv. 3. 187. V. ACHAEMENIA.

PERSĔVĔRO, [διατελέω, διαμένω, διαγίνομαι, διαρκέω, ἐπιπαρέχω, συγκαρτερέω, χρονίζω] āre. Cum constantia animi & quadam modestia continuare. Cic. de Amicit. 24. Orestes autem ita ut erat, Orestem se esse perseveraret. Subaudi Dicere.
Perseverare & transigere aliquid. Cic. pro Quint. 76. Ut necessario confiteare, neque eorum tam temerarium quenquam fuisse, neque teipsum id quod turpissime suscepisses, perseverare & transigere potuisse.
Constanter perseverare. Cic. 7. Fam. 29. Quare, Cicero mi, persevera constanter nos conservare.
Ad ultimum. Liv.
In aliquo perseverare. Caes. 5. Bell. Gall. 36. Cotta se ad armatum hostem iturum negat, atque in eo perseverat.
Statuit jus dicere, & in eo perseveravit. Cic. de Provinc. Conf. 10.
In constantia perseverare. Cic. 9. Philipp. 6.
In errore perseverare, nullius, nisi insipientis est: errare, cujusvis hominis. Cic. 12. Philipp. 5.
In labore uno. Quintil. lib. 1. cap. 12.
In proposito. Liv. 36.
In sententia eadem. Cic. 3. de Nat. Deor. 83.
In sententia sua vetere perseverare & permanere. Cic. 3. de Legib. 27.
In vitiis. Cic. 2. de Invent. 164.
In usum proprium. Quintil. in prooem. extr. lib. 6.
Perseverare id se facturos. Paterc. lib. 2. 92. In comitiis habendis praecipuum egit Consulem. Nam & Quaesturam petentes, quos indignos judicavit, profiteri vetuit. Et quum id facturos se perseverarent, Consularem, si in campum descendissent, vindictam minatus est.
Obligatio perseverat, Subsistit. Paulus in l. Lucius. D. Quib. mod. pign. vel hypoth. solvitur.
Perseveratum est, Imperf. Cic 6. Verr. 85. Quod quum illis, qui aderant, indignum: qui audiebant, incredibile videretur, non est ab isto primo illo adventu perseveratum.

PERSEVĒRANS, antis. [διαγινόμενος, διαρκής] Partic. Curt. 6. 7. 10. Ad ultimum adversari scelus perseverantem metu mortis terret.
Compar. Liv. 5. 30. Valerius perseverantior caedendis hostibus in fuga fuit.
Superl. Columel. praef. lib. 1. Is mos servatus est perseverantissimo colendorum agrorum studio.

PERSEVERANTER, [ἐπιπαρεχῶς] Adv. Constanter. ut,
Perseveranter obtinere. Plin. lib. 13. cap. 1.
Compar. Liv. 21. 10. Quo lenius agunt, segnius incipiunt: eo quum coeperint, vereor ne perseverantius saeviant.
Superl. Plin. 4. Epist. 21. Nam patrem illarum defunctum quoque perseverantissime diligo, ut actione mea librisque testatum est.

PERSEVERANTIA, ae. f. [ἐπιμονή] Constantia.
Perseverantia est in ratione bene considerata stabilis & perpetua permansio. Cic. 2. de Invent. 164.
Constantia, gravitas, perseverantia retinenda est. Cic. 7. Philipp. 14.
Fides, diligentia, Perseverantia. Cic. 5. Verr. 144. Cujus iste fidei, diligentiae, perseverantiae nulla ratione eripi possit.
Nimia perseverantia. Cic. pro Domo 8.
Stativa perseverantia. Firmic. lib 3. cap. 6.
Retinere perseverantiam sententiae suae. Cic. pro Planc. 89.

PERSEVĒRĀTUS, a, um. Adj. Continuatus. Justin. 12. 6. Perseverata inedia quatriduo.

PERSEVERATIO, ōnis. f. Apul. in Asclep. extr. Cognovimus te, aeterna perseveratio.

PERSEVERĀBĪLIS, e. Adj. ut, Resumptio perseverabilis. Cæl. Aurel. Tard. 3. cap. 2.
PERSEVĒRUS, a, um. [πάνυ ἀνένδοτος] Adj. ut, Imperium perseverum. Tacit. 15. Ann. 48.
PERSEVERE, Adv. Idem. ut, Persevere inquirere. Plin. 9. Epist. 5.
PERSEUS, ei. dissyll. [Περσεὺς] vel PERSES, is, sive i. m. sicut Achilles, is, vel i. Achilleus, ei. Viri proprium, de quo multa in fabulis narrantur. Hic fertur Cephei gener, quod Andromedam ceto expositam liberatam a periculo, uxorem duxerit, qui nobilitatis & virtutis causa ad sidera dicitur pervenisse. Cic. 2. de Nat. Deor. 112. Minorem autem Septentrionem passis palmis subsequitur Cepheus: hunc antecedit Cassiopea. Ad pedes Andromedæ Perseus describitur. V. Herodot. lib. 7. & Ovid. 4. Met. 696.
Aërei Perseos plantaria. Valer. 1. Argon. 68.
Inachius Perseus. Claud. 1. in Rufin. 278.
Pennipes. Catul. in Camerium, 53. 24. conf. PERSES.
PERSĒIS, ĭdis. f. [Περσηΐς] patronym. a Perseo. Ovid. 4. de Ponto, 16. 25.
Trinacriusque suæ Perseidos auctor & actor.
PERSIA, æ. [Περσὶς] seu PERSIS, ĭdis. & PERSĬDA, æ. f. Orientalis regio, a Perse, seu a Perseo rege sic dicta. Virg. 4. Georg. 290.
Quaque pharetratæ vicinia Persidis urget. Ovid. 1. Met. 62.
Eurus ad Auroram, Nabathæaque regna recessit,
Persidaque, &c. Hic primum inventa est ars magica. Ad eam Nimbrod gigas post confusionem linguarum abiit, Persasque ignem colere docuit. Primus in ea rex (sicut refert Justin. lib. 1.) fuit Cyrus. In ea lapillorum multa copia.
Danaeïa Persis. Ovid. 1. de Arte Am. 225. Danae mater fuit Persei, qui regioni nomen dedisse putatur.
Tabellæ e Persia allatæ. Plaut. Pers. 4. 3. 28.
PERSÆ, arum. m. [Πέρσαι] Populi Persiam incolentes. Lucan. lib. 10. 269.
Ex Phariis Persisque fuit, Macedumque tyrannis.
Relligio impia Persarum. Catull. in Gellium, 87. 4.
Graves. Hor. 4. Carm. 2. 22.
Infidi Persæ. Hor. 4. Carm. 15. 23.
Vescuntur nasturtio Persæ. Cic. 2. de Finib. 92.
Persæ cera circumlitos mortuos condiunt, ut quammaxime permaneant diuturna corpora. Cic. 1. Tusc. 108.
In Persis augurantur & divinant Magi, qui congregantur in fano commentandi causa, atque inter se colloquendi. Cic. 1. de Divin. 90.
Rex Persarum quisquam esse non potest, qui non ante Magorum disciplinam scientiamque perceperit. Cic. 1. de Divin. 91.
Reges Persarum plures uxores habere, his autem uxoribus civitates attribuere ajunt solere, hoc modo, Hæc civitas mulieri redimiculum præbeat, hæc in collum, hæc in crines: ita populos habent universos non solum conscios libidinis suæ, verum etiam administros. Cic. 5. Verr. 76.
Persarum vigui rege beatior. Hor. 3. Carm. 9. 4.
PERSĒIS, ĭdis. [Περσηΐς] patronym. f. ut, Herbæ Perseides, Magicæ. Ovid. Rem. Amor. 263.
PERSĬCUS, a, um. Adj. [Περσικὸς] Quod ex Persia est: ut, Regnum Persicum. Juven. 14. Sat. 328.
Bracca Persica. Ovid. 5. Trist. 10. 34.
Libri Persici. Cic. 1. de Divin. 46.
Mala persica, dicta sunt, quod ex Persia primum allata sunt. Plin. lib. 13. cap. 9. Ægyptus & Persicam arborem sui generis habet, similem piro, folia retinentem. Fertilitas assidua ei, subnascente crastino fructu: maturitas Etesiarum afflatu. Pomum longius piro, inclusum amygdalæ putamine & corio: colore herbido, sed ubi nux illi, huic prunum, differens brevitate ac mollitie: & quamvis blandiatur prædulcis suavitas, innocuum. conf. PERSEA.
Portum Persicum Plautus quum ait, Euboicum mare videtur significare, quod in eo classis Persarum dicitur stetisse, non procul a Thebis. Persicum Plautus dixit peracutum. [Hoc quid sit nescio.
Persicæ porticus meminit Cic. 15. Att. 9. p. 629. ubi V. Græv.
Sinus Persicus. Plinius lib. 6. cap. 26. Rubrum mare, idem cum Persico sinu, quum longe sint diversa, ut ex Geographis apparet, falso existimavit, his verbis; Persæ Rubrum mare semper accoluere, propter quod is sinus Persicus vocatur. Meminit & Ptolemæus lib. 5. cap. 4. hodie *Le Golfe de Bassora* nomen habet, in cujus ore insula *Ormus*.
Persicus, aliquando pro Opulento & divite accipitur, a Persarum scilicet divitiis, luxuque. Hor. 1. Carm. 38. 1.
Persicos odi, puer, apparatus.
Ornatus Persicus. Cic. de Senect. 59.
PERSICUS, i. & PERSICA, æ. f. Arbor ex Perside primum in Græciam & Italiam advecta. Pallad. 1. tit. 37. Persicus, pirus, pomiferæque arbores. V. Mala Persica paulo supra.
PERSICUM, i. n. Fructus persicæ. Apic. 4. 2. Persica duriora purgabis.
PERSICE, Adv. [Περσιστὶ] Quintil. 11. 2. extr. Themistoclem unum intra annum, optime locutum esse Persice constat.
PERSĬDEO, ēdi, essum, [ἐφιζάνω] ēre. Idem quod Permanere. Plin. lib. 17. cap. 24. Pruinæ perniciosior natura, quoniam lapsa persidet, gelatque, ac ne aura quidem ulla depellitur.
PERSIDES, um. f. pl. Pisces sunt ex genere Polyporum. Plin. lib. 32. cap. ultimo.
PERSĪDO, ēdi, essum, [ἐπικάθημαι] ĕre. ex Sido compositum. Lucret. lib. 1. 308.
At neque quo pacto persederit humor aquai
Visum est. i. e. Insederit, immissus sit, intrarit, penetrarit. Virg. 3. Georg. 442.
Turpis oves tentat scabies, ubi frigidus imber
Altius ad vivum persedit. Servius; Persedit, Medullas & ossa penetravit.
Pestilitas persidit in fruges. Lucret. lib. 6. 1124. Alii legunt Præsidit, sed corrupte.
PERSIGNO, [ἐπισημαίνω] āre. Liv. 25. 7. Quibus creati sunt Quinqueviri muris turribusque reficiendis, & Triumviri bini: uni sacris conquirendis donisque persignandis: alteri, &c.
Corpus notis persignare. Mela 1. cap. ult.
PERSILLUM, i. n. vocant sacerdotes Rudiculum picatum, quo unguine Flamen Portunalis arma Quirini unguet. Festus. Persillum dicebant Vas quoddam picatum, in quo erat unguentum unde arma Quirini ungebantur. Paulus.

PERSĬMĬLIS, e. Adj. [πανόμοιος] Multum similis. Cic. de Petit. Conf. 7. Nihil sane præter memoriam, quæ est germana litteraturæ quodammodo, & in dissimili genere persimilis. Hor. de Arte Poet. 7.
Credite, Pisones, isti tabulæ fore librum
Persimilem, cujus, velut ægri somnia, vanæ
Pingentur species: &c.
PERSISTO, stiti, stitum, [ἐμμένω] ĕre. Durare, perseverare. Apulejus. Quum me rogassent, an in proposito persisterem. Liv. 38. 14. Parum est non erubuisse absentem, quum per legatos frustrareris nos, nisi præsens quoque in eadem impudentia persistas? Cic. 2. de Fin. 107. Aut pertinacissimus fueris si in eo perstiteris, &c.
PERSITES, æ. Tithymali species. Apul. de Herb. cap. 108.
PERSIUS, i. m. [Πέρσιος] doctissimus Romanorum, de quo Cic. 2. de Orat. 25. C. Lucilius homo doctus & perurbanus dicere solebat, ea quæ scriberet, neque se ab indoctissimis, neque a doctissimis legi velle, quod alteri nihil intelligerent, alteri plus fortasse quam ipse de se intelligi vellet: (quo etiam scripsit, Persium non curo legere: hic enim fuit, ut noramus, omnium fere nostrorum hominum doctissimus: Lælium Decimum volo, quem cognovimus virum bonum & non illitteratum, sed nihil ad Persium) sic ego, &c. Hactenus Cicero.
Persius Flaccus, cujus exstant Satiræ VI. Volaterris Hetruriæ oppido natus est. Constat eum claruisse iisdem temporibus, quibus Domitius Nero imperium urbis Romæ suscepit. In grammatica præceptorem habuit Rhemnium Palæmonem Vincentinum, qui gravissimas inimicitias dicitur exercuisse cum M. Varrone. In Rhetorica Flavium Virginium. Anneum vero Cornutum, qui philosophiæ studio excelluit, magna diligentia, singularique observatione coluit, cumque eo familiarissime diu vixit, ut testatur ipse Satir. 5. 23.
PERSOLATA, æ. f. Herba, de qua Plin. lib. 25. cap. 9. Persolata, quam nemo ignorat: Græci vero Arcion vocant, folia habet majora etiam cucurbitis & hirsutiora, nigrioraque & crassiora, radicem albam & grandem. Persolatam sive persolulatam hoc loco, inquit Hermolaus, Plinius vocat Ungulam caballinam, quæ vulgo dicitur: nam Arction a personata separat. V. eundem in cap. 15. lib. 21. apud Plinium. Alii legunt Personata, vel Persoluta, vel Persollata. V. PERSONA.
PERSOLENNIS, e. Adj. Suet. Neron. cap. 28. Cum dote & flammeo persolenni. [Sed rectius legitur Per solenne nuptiarum, divise.
PERSŎLĪDO, [καταστερεόω] Idem quod simplex Solido. Stat. 1. Theb. 352.
Diffunditque imbres: sicco quos asper hiatu
Persolidat Boreas. h. e. Congelat.
PERSOLLA, V. PERSONA.
PERSOLVO, solvi, sŏlūtum, [ἐκλύω, ἐκλύω] Perfecte, vel in totum solvere. Ab aliquo persolvere. V. A vel AB.
Stipendium. Cic. 5. Att. 14. Postremo seditio militum sedata ab Appio, stipendiumque eis usque ad Idus Quintil. persolutum.
Grates persolvere dignas. Virg. 1. Æn. 605.
Gratia persolvi non potest ne malo patri. Quintil. Decl. 344. h. e. Beneficium ne malo quidem patri reddi potest.
Honorem persolvere alicui. Virg. 8. Æn. 62.
Officium receptum persolvere. Cic. 7. Verr. 182. Quum & Pop. Rom. satisfactum, & receptum officium Siculis necessariis meis erit persolutum.
Præmia promissa. Ovid. 3. Fast. 392.
Promissum. Cic. pro Planc. 103. Sinite me, quod vobis fretus huic sæpe promisi, id a vobis ei persolvere.
Rationem officii. Cic. 7. Verr. 112. Ego mei jam rationem officii confido esse omnibus iniquissimis meis persolutam.
Vota. Propert. lib. 2. 25. 23.
Amico persolvere, Gratiam referre. Cic. 11. Fam. 11. Tantum me tibi debere existimo, quantum persolvere difficile est.
Epistolæ primæ persolvi, venio ad secundam. i. e. Respondi ad ea quæ scripsisti in prima epistola. Cic. 14. Att. 20.
Pœnas persolvere, Dare pœnas. Cic. de Amicit. 37. Pœnas Reipub. graves, justasque persolvit. Virg. 9. Æn. 423.
Tu tamen interea calido mihi sanguine pœnas
Persolves amborum.
Quæstionem, Resolvere. Cic. 7. Att. 3. Sed quoniam grammaticus es, si hoc mihi ζήτημα persolveris, magna me molestia liberaris.
PERSOLVENDUS, a, um. Partic. [ἐκλυτέος] Ovid. ad Liv. 369.
Vita data est utenda, data est sine fœnore nobis
Mutua, nec certa persoluenda die.
PERSŌLUS, a, um. Adj. ut, Persolæ nugæ. Plaut. Curc. 1. 3. 36. Ebriola, persolæ nugæ. i. e. Solæ & meræ: non, ut quidam primi in litteris ordinis censent, Persicæ. Idem scribit Men. 1. 2. 46.
— oculum effodito persolum
Mihi, Menæchme, si ullum verbun faxo, nisi quod jusseris.
Luscum loquentem introducens. Particula enim augendi addita est verbo, quod omnis expers est incrementi.
PERSOLUTA, æ. f. sive PERSOLYTON, i. n. Herba hortensis apud Ægyptios. Plin. lib. 21. cap. 33. Et persolutam Ægyptus in hortis serit, coronarum gratia. Duo genera ejus, mas & femina.
PERSŌNA, æ. f. [πρόσωπον, προσωπεῖον] significat Qualitatem, eam qua homo differt ab homine, tum in animo, tum in corpore, tum in extra positis: quæ a Rhetoricis enumerantur in attributis personæ: ut Hector ad Priamum, persona filii est, ad Astyanactem persona patris, ad Andromachen persona mariti, ad Paridem persona fratris, ad Sarpedonem amici, ad Achillem persona inimici.
De tribus personis Divinitatis V. Theologos.
Imposuit nobis ipsa natura personam, magna cum excellentia præstantiaque animantium reliquarum. Cic. 1. Off. 97.
Naturam & personam alicujus ad aliquam rationem aptam esse. Cic. Cæsari 9. Att. 11.
Digna tua persona quæ sunt, ea reminiscere. Cic. 4. Fam. 5.
Persona, pro Homine. Cic. 1. de Fin. pr. Postremo aliquos futuros suspicor, qui me ad alias litteras vocent: genus hoc scribendi, etsi sit elegans, personæ tamen & dignitatis esse negent. Cels. in prooem. lib. 1. Medicos nihil tentasse judico: quia nemo in splendida persona periclitari voluerit conjectura sua: ne si non servasset, occidisse videretur.
Heroicæ personæ Medea & Atreus. Cic. 3. de Nat. Deor. 71.

Obſcuræ. Cic. 3. Fam. 5. Neque obſcuris perſonis, nec parvis in cauſis res agetur.
Pacifica perſona, Vide PACIFICUS, H. St.
Contrahere perſonas ad aliquod negotium. V. CONTRAHO.
Egredi perſonam. Ulpian. in l. 1. D. de conſtitut. Quod princeps alicui ob merita indulſit, vel ſi quam pœnam irrogavit, vel ſi cui ſine exemplo ſubvenit, perſonam non egreditur. [i. e. Perſonale eſt, nec ad hæredem, vel ſucceſſorem transmittitur.
Eximere perſonam. Ulpian. in l. 1. D. Ne quis eum qui in jus vocat. vi exim. Ofilius putat locum huic edicto non eſſe, ſi perſona quæ in jus vocari non potuit, exempta eſt: veluti parens, patronus, ceteræque perſonæ.
Perſona, pro eo, quod vulgo dicunt *Nomen vel tuum vel meum.* Cic. Cn. Magno, 8. Att. 11. extr. Subjicere eiſdem præliis, ut mea perſona ſemper ad improborum civium impetus aliquid videtur habere populare. i. e. Ut ego ſemper eſſem expoſitus impetui improborum, etiam plaudente quodammodo plebe, inquit Budæus. Idem 12. Philipp. 11. Sic 6. Philipp. 15. Non alienum fuit perſonas quaſdam a vobis recognoſci, ut quibuſcum bellum gereretur, poſſitis taciti cogitare.
Hominum innumerabiles perſonæ. Cic. 2. de Orat. 142.
Colliduntur perſonæ inter ſe. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Invadere perſonas favorabiles. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Perſona, [μορμολύκιον] pro Facie conficta accipitur, quæ a Græcis προσωπεῖον vocatur. Hanc juniores Larvam vocant. Unde in ſcænis hiſtriones perſonas accipiunt, hoc eſt facies ſervi, aut ancillæ, aut mariti, aut patris. Plin. lib. 12. cap. 14. Perſona adjicitur capiti, denſuſve reticulus. Martial. lib. 14. 176.

Sum figuli luſus Rufi, perſona Batavi:
Quæ tu derides, hæc timet ora puer.

Perſona, ait Baſſus apud Gellium, a perſonando dicta eſt. Nam caput & os cooperimento perſonæ tectum undique, unaque tantum vocis emittendæ via pervium, quod non vaga neque diffuſa eſt, in unum tantummodo exitum collectam coactamque vocem, & magis claros canoroſque ſonitus facit. Hæc & plura Gellius lib. 5. cap. 7. V. Scalig. Poet. 1. 13.
Cerea perſona. Lucret. lib. 4. 298. al. Cretea.
Perſonæ ſunt (ut dictum eſt) in ſcæna Qui exprimunt geſtu vel habitu ſenem, vel amatorem, vel jactabundum, &c. Ter. in Prol. Eun. 26.

Paraſiti perſonam inde ablatam & militis.

Partes & Perſona. Cic. pro Muren. 6. Ego autem has partes lenitatis & miſericordiæ, quas me natura ipſa docuit, ſemper egi libenter: illam vero gravitatis ſeveritatiſque perſonam non appetivi.
Convenientes perſonæ. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Abjicere perſonam, & Sumere, contraria. Cic. pro Planc. 100. Ubi me, inquam, Plancius, & complexu ſuo retinuit, multoſque menſes a capite meo non diſceſſit, abjecta Quæſtoria perſona, comitiſque ſumpta.
Adumbrare perſonam. V. ADUMBRO.
Aptare perſonam Herculis infantibus. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Capere perſonam. V. CAPIO.
Capere. ut, Tantam perſonam, tam gravem, tam ſeveram non capiunt anguſtiæ pectoris. Cic. in Piſon. 44. De dignitate & majeſtate Conſulis.
Conſtituere perſonas. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Deponere perſonam. Cic. Fam. 7.
Ferre alienam. Liv. 3. 36. pr. Ille finis Appio alienæ perſonæ ferendæ fuit: ſuo jam inde vivere ingenio cœpit.
Ferre utramque. Hor. 1. Epiſt. 17. 29.
Formare novam. Hor. de Arte Poet. 106.
Gerere. Cic. 1. Off. 124.
Illigare perſonas graves ſermonibus. V. ILLIGO.
Imponere alicui perſonam, Dare provinciam. Cic. de Lege Agrar. 2. 49. Et mihi, quæſo, ignoſcite, ſi appello talem virum ſæpius. Vos mihi Prætori biennio ante, Quirites, hoc eodem in loco perſonam hanc impoſuiſtis, ut quibuſcunque rebus poſſem, illius abſentis dignitatem vobiſcum una tuerer.
Imponere alicui perſonam calumniæ. Cic. 4. Verr. 44. Ecquando his de rebus tales viros audituros exiſtimaſti? petatur hæreditas ea, quæ nulla debetur, in prædam Prætoris? interponatur nomen civitatis? imponatur honeſtæ civitati turpiſſima perſona calumniæ?
Imponere ſibi ſuam perſonam. Plin. lib. 1. Epiſt. penult. Sed tu, iterum dicam, plurimum intereſt, quid eſſe Tribunatum putes. Tuam perſonam tibi imponas, quæ ſapienti viro ita aptanda eſt, ut perferatur.
Imponere perſonam; rurſum aliter. Cic. 4. Verr. 108. Dubitate etiamnum ſi poteſtis, quin eum iſte potiſſimum ex omni numero delegerit, cui improbam perſonam imponeret?
Imponere & Detrahere. Cic pro Sull. 5. Vehementem & acrem perſonam, quam mihi tempus & Reſp. impoſuit, jam voluntas & natura ipſa detraxit.
Induere perſonam. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Introducuntur perſonæ in dialogis. V. INTRODUCO.
Servire perſonæ. Cic. 3. Off. 106. — illud quidem

Neque dedi, neque do fidem infideli cuiquam. Idcirco recte a poeta, quia quum tractaretur Atreus, perſonæ ſerviendum fuit.

Subſtituere perſonas. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Suſcipere perſonam alicujus. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Suſtineo unus tres perſonas, meam, adverſarii, judicis. Cic. 2. de Orat. 102.
Suſtinet graviſſimam perſonam, qui philoſophiam profitetur. Cic. in Piſon. 71.
Tenere aliquam perſonam. Cic. 3. de Orat. 51. Neque adhuc quam perſonam teneant, aut quid profiteantur, intelligere potuerunt.
Tractare perſonam alicujus. Quintil. lib. 4. cap. 1. Ipſius autem litigatoris perſona tractanda varie eſt.
Tueri perſonam magiſtratus. Cic. in Brut. 16.
Tueri perſonam principis, magnum eſt in Republica. Cic. 9. Philip. 28.
Perſonas etiam dicimus Figuras eminentes in ædificiis, quæ aquam ore, vel alia parte fundunt, eoque varios vultus & geſtus exprimunt, ut eſt apud Ulpianum in l. Fundi. D. de Actionibus empti.

PERSŌNĀLIS, e. Adj. [προσωπικὸς] Quod ad perſonam pertinet. Unde, Perſonalis actio, Quæ in perſonam fit. Perſonale verbum, Quod per perſonas diſtinguitur.
Munus perſonale, V. Ulpianum, D. de conſtitut. princip. l. 1.
Uſus perſonalis aquæ. Paulus in l. pen. D. de ſervit præd. ruſt.

PERSONALĬTER, Adv. Grammaticorum vox. Gell. 15. 13. Puditum & pigitum non perſonaliter per infinitum, &c.
Aliter utitur Arnob. lib. 3. p. 124. Etiamſi perſonaliter ignoramus, qui ſunt Lares, qui ſunt Novenſiles, qui Penates, &c.

PERSONĀTUS, a, um. Adj. [μορμολυκιωτὸς] Perſonis, ſive larvis indutus. Cic. 15. Att. 1. Quid eſt hoc? quid eſt autem cur ego perſonatus ambulem? parumne fœda perſona eſt ipſius ſenectutis?
Perſonatus, Qui eſt de comœdia. Hor. 1. Serm. 4. 56.

— quis ſtomachetur eodem
Quo perſonatus pacto pater? Hæc Budæus.

Perſonata fabula quædam Nævii inſcribitur, quam putant quidam primum (actam) a perſonatis hiſtrionibus. Sed quum poſt multos annos comœdi & tragœdi perſonis uti cœperint, veriſimilius eſt, eam fabulam, propter inopiam comœdorum, actam novam per Attellanos, qui proprie vocantur Perſonati: quia jus eſt iis non cogi in ſcena ponere perſonam, quod ceteris hiſtrionibus pati neceſſe eſt. Hæc Feſtus.
Felicitas perſonata, i. e. Fucata. Senec. Epiſt. 80.

PERSONĀTA, æ. f. [ἄρκειον] Genus herbæ naſcentis juxta rivos & flumina. Plin. lib. 25. cap. 9. Quidam arcion perſonatam vocant, cujus folio nullum eſt latius, grandes lappas ferentem. Columel. lib. 6. cap. 17. Venena viperæ depellit ſuper ſacrificationem ferro factam herba, quam vocant perſonatam, trita, & cum ſale impoſita. Petaſites aliis dicitur, aliis Proſopion.
Perſonata fundit folia, longe maxima, quæ nonnunquam quidam induerent qui perſonati in ludis prodirent. Hinc inditum putaverim nomen. Ruel. lib. 1. Arction proſopites perſonatiam in Latino ſonat. Vulgus noſtrum *glisteronem*, vel *Bardanam:* Officinæ *Lappam majorem* vocant.

PERSONATIA, æ. f. Herba eadem quæ Perſonata, ſive Arcion. Plin. lib. 21. cap. 16. de colocaſia, Foliis latiſſimis etiam ſi arbores comparentur, ad ſimilitudinem eorum, quæ perſonatia in noſtris amnibus vocamus. Caſtigatiora exemplaria habent Perſonata. V. Dioſcorid. lib. 4. cap. 92. Ceterum variant auctores in Perſonatæ, Perſonatiæ, Perſolatæ & Perſolutæ cum nominibus, tum rebus. V. Matthiolum, & Apul. de Herb. cap. 36. & Marc. Empir. cap. 17.

PERSŎNO, ui, [ἐξηχέομαι] āre. Magnum ſonum emittere, Magna voce clamare & efferre. Cic. pro Cœl. 47. Illæ vero, non loquuntur ſolum, verum etiam perſonant, huc unius mulieris libidinem eſſe prolapſam, ut ea, &c.
Per urbem totam perſonat. Valer. 2. Argon. 164.
Cantu tibia perſonuit ſolenni. Ovid. 3. Amor. 13. 11. al. Præſonuit.
Cithara aurata perſonat Iopas. Virg. 1. Æn. 745.
Latratu Cerberus perſonat regna. Virg. 6. Æn. 418.
Aurem alicujus perſonare. Hor. 1. Epiſt. 1. 7.

Eſt mihi purgatam crebro qui perſonet aurem, &c. h. e. Me admoneat.

Aures perſonant voce aliqua. Cic. 6. Fam. 18. Leptam noſtrum jam cupio delectari talibus ſcriptis: etſi abeſt maturitas ætatis, tamen perſonare aures ejus hujuſmodi vocibus non eſt inutile. Hoc loco Perſonare ſignificat, Aliquid ex audito ſonore, vocibuſque reſtare in auribus, quod quaſi idem inſuſurret, diutiuſque illic maneat.
Domus perſonuit canibus. Hor. 2. Serm. 6. 115.
Tumultu perſonare alias partes. Liv. 27. 15.
Vicinitas perſonat cantu tibiarum. Cic. pro Roſc. Amer. 134. Animi & aurium cauſa tot homines habet, ut quotidiano cantu vocum, & nervorum, & tibiarum, nocturniſque conviviis tota vicinitas perſonet.
Fragor. Ovid. 1. Triſt. 2. 46.

Quantus ab ætherio perſonat axe fragor.

Saxa perſonuere dulci fiſtula. Hor. 1. Carm. 17. 12.
Ululatus perſonant tota urbe. Liv. 39. 15. Non fama modo accepiſſe vos, ſed crepitibus etiam, ululatibuſpue nocturnis, qui perſonant tota urbe, certum habeo.

PERSŎNUS, a, um. Adj. Valer. 4. Argon. 418.

— hæc procul Io
Spectat ab arce poli, jam divis addita, jamque
Aſpide cincta comas, & ovanti perſona ſiſtro. Adde Petron. cap. 120.

PERSORBEO, ui vel pſi, ptum, [ἐκροφέω] ēre. Totum ſorbere. Plin. lib. 31. cap. 11. Alias ex his mares exiſtimavere, tenui fiſtula ſpiſſioreſque, perſorbentes, & quæ tinguntur in deliciis, aliquando & purpura.

PERSPĔCŬLOR, [κατασκοπέω] āri. Diligenter ſpeculari. Plin. lib. 8. cap. 26. Aſſidua namque ſatietate obeſus exit in litus, recentes arundinum cæſuras perſpeculatus. Hirt. de Bello Afric. cap. 31. Quum de vallo perſpecularetur.

PERSPERGO, ſi, ſum, [καταρραντίζω] ĕre. Idem quod Aſpergere. Cic. 1. de Orat. 159. Libandus eſt etiam ex omni genere urbanitatis facetiarum quidam lepos, quo tanquam ſale perſpergatur omnis oratio. Cato R. R. cap. 130. Codicillos oleaginos, & cetera ligna amurca cruda perſpergito, & in ſole ponito.

PERSPĬCIO, ſpexi, ſpectum, [διοράω, συνοράω] ĕre. Intueri diligenter, Clare animadvertere. Cic. 1. Fam. 2. Perſpiciebant enim in Hortenſii ſententiam multis partibus plures ituros. Cæſar 2. Bell. Gall. cap. 11. Qua de cauſa diſcederent, nondum perſpexerat.
Perſpicere & Penitus introſpicere. Cic. pro Sull. 76. Perſpicite etiam atque etiam, Judices: nihil eſt quod in hac cauſa dici poſſit vehementius; penitus introſpicite Catilinæ, Autronii, Cethegi, Lentuli, ceterorumque mentes, &c.
Perſpicere unde natus ſit error. Cic. 1. de Fin. 52.
Non ſatis perſpicio iſta varietas quæ ſit. Cic. 2. de Fin. 10.
Quid in quaque re verum ſincerumque ſit, quid conſentaneum cuique; quid conſequens, ex quo quæque gignantur, quæ cujuſque rei cauſa ſit perſpicere. Cic. 2. Off. 18.
Cum conſilio & cura rem aliquam perſpicere. Cic. 2. de Invent. 17.
Altius perſpicere. V. ALTUS.
Facillime & optime. Cic. 1. Fam. 2.
Funditus perſpicere omnes res geſtas. Lucret. lib. 1. 479.
Rectius perſpicere aliquid. Lucret. lib. 1. 138.
Cauſam totam perſpicere & pertractare. Cic. 2. de Orat. 318.
Conjectura perſpicere. Cic pro Lege Manil. 16. Multa prætereo conſulto, ſed ea vos conjectura perſpicitis.

Cura vigili perſpexerat omnia. Ovid. 15. Met. 65.
Fidem, Miſericordiam, Virtutem alicujus. Cic. 4. Verr. 3. Cujus in Sicilia virtutem hoſtes, miſericordiam victi, fidem ceteri Siculi perſpexerunt.
Fronte (ut ajunt) meum erga te amorem perſpicere potuiſſes. Cic. 14. Att. 14. Ex fronte perſpicere dicimus, quod ſtatim & velut ipſo protinus occurſu percipimus. Sumptum a phyſiognomicis, qui ſe profitentur ex oris lineamentis, reliquaque corporis ſpecie, ingenium hominis poſſe deprehendere. Proverbium eſt.
Naturam loci. Cæſar 1. Bell. Civil. cap. 66.
Se ipſum perſpicere, totumque tentare. Cic. 2. de Legib. 59. Quum ſe ipſe perſpexerit, totumque tentarit, intelliget quemadmodum a natura ſubornatus ad vitam venerit, quantaque inſtrumenta habeat ad obtinendam adipiſcendamque ſapientiam. De homine.
Studia perſpicere & videre frequentiam aliquorum. Cic. 1. Catil. 21.
Virtutem & integritatem alicujus. Cic. 5. Verr. 1. conf. Fidem.
Voluntatem alterius. Cic. 1. Att. 1. Quum perſpexero voluntates nobilium, ſcribam ad te.
Perſpicere, pro Revera diſcernere. Plin. lib. 1. Epiſt. 10. Ut enim de pictore, ſcalptore, fictore, niſi artifex judicare: ita niſi ſapiens non poteſt perſpicere ſapientem.
Perſpicitur. Cic. 1. de Invent. 65. Hoc autem quia ipſum ex re perſpicitur, & verum eſſe intelligitur, nihil attinet approbari.
Res ipſæ perſpiciantur. Lucret. lib. 4. 259.
In parva pecunia ſæpe perſpiciuntur quam ſint leves quidam amici. Cic. 2. Off. 19.

PERSPECTUS, a, um. Partic. [διωρωμένος] Cæſ. 2. Bell. Gall. 17. Eorum dierum conſuetudine itineris noſtri exercitus perſpecta.
Amicitia perſpecta. Catull. de Cœl. epig. 97. 6.
Cognitum, perſpectum, judicatum animum alicujus habere. Cic. ad Brut. 1.
Virtus audita alicujus, Perſpecta, præſens, experta; contraria. Cic. pro Corn. Balb. 16. Cujus igitur audita virtus dubitationi locum non daret, hujus præſens, experta atque perſpecta obtrectatorum voce lædetur?
Vita aliquorum in rebus honeſtis atque magnis perſpecta. Cic. 1. Off. 149.
Perſcribere perſpecta & explorata omnia ad aliquem. Cic. 3. Att. 15.
Superl. Cic. 11. Att. 1. Omnem autem ſpem habeo exiſtimationis privatarumque rerum in tua erga me mihi perſpectiſſima benevolentia.

PERSPECTE, Adv. [διωρωμένως] Diligenter, docte.
Ut docte & perſpecte ſapit. Plaut. Mil. 3. 1. 162.

PERSPĬCIENTIA, æ. f. [ἐννοησία] Cic. 1. Off. 15. Sed omne quod honeſtum eſt, id quatuor partium oritur ex aliqua: aut enim id in perſpicientia veri, ſolertiaque verſatur. i. e. Perfecta cognitione.

PERSPECTIO, ōnis. f. Lactant. 2. 8. 68. Terrenum animal rerum cæleſtium perſpectionem non capit.

PERSPECTOR, ōris. m. Juvencus 2. 275.
—mentis perſpector Jeſus.

PERSPĬCUUS, a, um. Adj. [διαφανὴς] Per cujus medium videmus, Pellucidus, Tranſparens. Martial. lib. 4. 41. de vitro,
Prodat perſpicuus ne duo vina calix.
Amnis perſpicuus. Stat. 4. Theb. 418.
Aqua perſpicua. Idem lib. 4. 22.
Liquor. Ovid. 4. Met. 300.
Perſpicuus, [ἐναργὴς] per translationem pro Claro, manifeſto & minime dubio. Cic. pro Roſc. Amer. 40. Neceſſe eſt eam quoque juſtam & magnam & perſpicuam fuiſſe. Idem 1. de Invent. 65. Quæ perſpicuam omnibus veritatem continet aſſumptio, nihil indiget approbationis.
Mors perſpicua, Certa. Cic. pro Domo 64. Legeram clariſſimos noſtræ civitatis viros, ſe in medios hoſtes ad perſpicuam mortem pro ſalute exercitus injeciſſe.
Non obſcurum & Perſpicuum. Cic. 6. Verr. 99. Res quæ eſſet antea non obſcura, ſacerdotum teſtimonio perſpicua eſſe cœpit.
Apertum & Perſpicuum. Cic. 3. Verr. 122. Omnia aperta, omnia perſpicua reperientur.
Facere perſpicuum. Cic. 2. Verr. 5. Ut apertus in corripiendis pecuniis fuit, ſic in ſpe corrumpendi judicii perſpicua ſua conſilia, conatuſque omnibus fuit.
Perſpicuum eſt omnibus. Cic. 4. Acad. 132.
Perſpicuum hoc eſt, conſtatque inter omnes. Cic. 3. de Nat. Deor. 9.

PERSPICUE, Adv. [διαφανῶς] Evidenter. Cic. 4. Acad. 34. Quo enim modo perſpicue dixeris, album eſſe aliquid, &c.
Aperte jam & perſpicue nulla eſſe judicia loquebantur. Cic. 2. Verr. 20.
Dilucide & perſpicue. Plin. lib. 18. cap. 28.
Plane & perſpicue expedire aliquid. Cic. 3. de Fin. 19.

PERSPICUĬTAS, ātis. f. [διαφάνεια] Evidentia. Cic. 4. Acad. 17. Propterea quod nihil eſſet clarius ἐναργείᾳ, ut Græci: Perſpicuitatem aut Evidentiam nos, ſi placet, nominemus. Quintil. lib. 1. cap. 6. de verbis vetuſtis: Oratio vero, cujus ſumma virtus eſt perſpicuitas, quam ſit vitioſa ſi egeat interprete? Perſpicuitatem vocat Intelligendi facilitatem.

PERSPĬCAX, ācis. Adj. [πανόπτης, συνετὸς, διορατικὸς, συνετικὸς] Conſideratus, acutus. Cic. 3. Off. 98.
Quod ni Palamedis perſpicax prudentia
Iſtius percepſet malitioſam audaciam. Ex poeta. Ter. Heaut. 5. 1. 1.
Ego me non tam aſtutum, neque ita perſpicacem eſſe, id ſcio.
Acutum & Perſpicax conjunxit. Cic. 1. Off. 100.
Compar. Apul. 2. Met. p. 124. Elmenh. Perſpicacior Lynceo vel Argo.

PERSPICĀCIA, æ. f. [σύνεσις] Conſideratio & acumen. Cic. 15. Att. 16. Tandem a Cicerone tabellarius, ſed mehercule litteræ πεπινωμένως ſcriptæ, quod ipſum perſpicaciam aliquam ſignificaret.

PERSPICACĬTAS, ātis. f. [τὸ συνετικὸν] Idem. Cic. 1. Att. 18. extr. Etſi ex iis quæ ſcripſimus, tanta es perſpicacitate, etiam a me non ſcripta perſpicis. In quibuſdam exemplaribus deſiderantur hæc verba, Es perſpicacitate.

PERSPICACĬTER, Adv. Ammian. 29. 1. Queis omnibus perſpicaciter inquiſitis.
Compar. Boeth. lib. 3. Conſol. Philoſ.
Lucebit ipſo perſpicacius Phœbo.

PERSPICĀTE, Adv. pro Perſpicaciter. Non. 11. 31. ex Afranio: Quam perſpicate, quam benigne.

PERSPICĀBĬLIS, e. Adj. ut, Tarſus urbs perſpicabilis. Ammian. 14. 8.

PERSPICĬBĬLIS, e. Adj. Pellucidus. Vitruv. 9. 4. Perſpicibilis ſolis ſplendor.

PERSPECTO, [συνορῶμαι] āre. frequent. Plaut. Mil. 3. 1. 2.
Sinite me prius perſpectare ne uſpiam inſidiæ ſient. Al. Proſpectare rectius.
Perſpectare, Ad finem uſque ſpectare. Suet. in Auguſt. 98. Ludos quinquennales honori ſuo deſtinatos perſpectavit.

PERSPĪRO, āre. Tranſpirare. Cato R. R. cap. 157. Venæ omnes, ubi ſufflatæ ſunt ex cibo, non poſſunt perſpirare in toto corpore. V. Plin. 2. 45.

PERSPISSO, Adv. [πολυχρονίως] ſignificat Tarde. Plaut. Pœn. 3. 5. 47.
Quicquid bene promittunt, perſpiſſo evenit. Sic Nonius Merceri. Alii legunt Pro ſpiſſo. V. Ed. Gothofr. 4. 422.

PERSTERNO, ſtrāvi, ſtrātum, [καταστρώννυμι] ĕre. Totum ſternere. Liv. 10. 47. Eodem anno ab Ædilibus curulibus, qui eos ludos fecerunt, damnatis aliquot pecuariis, via a Martis ſilice ad Bovillas perſtrata eſt.

PERSTĬMŬLO, [καθοκεντάω] āre. Idem quod Stimulo. Tacit. 4. Ann. 12. Agrippinæ quoque proximi illiciebantur, pravis ſermonibus ſpiritus perſtimulare.

PERSTĬNO, [τιμῶμαι] āre. Taxare, ſive pro pretio deputare. Apul. lib. 1. Met. Et percontato pretio, quod centum nummis indicaret, aſpernatus, viginti denariis, perſtinavi. Alii legunt Præſtinavi. Sic Elmenh. p. 113. qua voce multum utitur Apulejus. V. infra.

PERSTO, ſtĭti, ſtĭtum & ſtātum, [ἐμμένω] āre. Firmum & immobilem ſtare, Perſeverare. Plin. lib. 7. cap. 2. Philoſophos eorum, quos gymnoſophiſtas vocant, ab exortu ad occaſum perſtare, contuentes ſolem immobilibus oculis, ferventibus arenis.
In limine perſtat quidam. Tibul. lib. 1. 5. 71.
Animis perſtare. Stat. 11. Theb. 431.
Negare aliquid, & in eo perſtare. Cic. 3. Off. 39.
In cauſam damni perſtat uterque ſui. Ovid. 2. de Arte Am. 560.
In impudentia. Cic. pro Roſc. Com. 26.
In incœpto perſtare. Liv. 8. 34.
In pravitate perſtare ſua. Cic. 4. Acad. 26.
In ſententia perſtare. Cic. pro Roſc. Com. 56.
In ſocietate. Liv. 23.
Certare perſtas. Ovid. 13. Met. 77.
Contendere perſtat. Sil. lib. 5. 104.
Hiems perſtat. Ovid. 18. Epiſt. 206.
Mens eadem perſtat mihi. Virg. 5. Æn. 812.
Muſa ſola comes fugæ perſtitit. Ovid. 4. Triſt. 1. 20.
Pudor in ore perſtat. Ovid. 4. de Pont. 9. 92.
Rabies perſtat. Lucan. lib. 5. 210.

PERSTĀTŪRUS, a, um. Partic. Liv. 8. 34. Se tamen perſtaturum in incepto.

PERSTANS, antis. Partic. [ἐμμένων] ut, Dictis perſtantem cernit in iiſdem. Valer. 4. Argon. 143.

PERSTRATUS, V. PERSTERNO.

PERSTRĔPO, ui, ĭtum, [καταψοφέω] ĕre. Valde ſtrepere. Ter. Eun. 3. 5. 52.
Abeunt lavatum, perſtrepunt, ita ut fit domini ubi abſunt.
Crebro pulſatus perſtrepit ictu. Claud. 2. in Eutrop. 450.
Rumor in arcana jam dudum perſtrepit aula. Stat. 2. Achil. 76.
Tellus perſtrepit. Sil. lib. 8. 431.
Paſſive. Apul. 3. Met. pr. p. 129. Elmenh. Quati fores interdum, & frequenti clamore januæ perſtrepi.

PERSTRINGO, ſtrinxi, ſtrictum, [καταστφίγγω] ĕre. eſt (inquit Nonius 1. 149.) Valde ſtringere, & claudere. V. PRÆSTRINGO. Cato R. R. cap. 32. Vites bene nodentur per omnes ramos, diligenterque caveto, ne vitem præcipites, & ne nimium perſtringas. conf. Non. 4. 375. & 376. ubi differentiam & Perſtringo, & Præſtringo exponit. Sed Mercerus utrobique Præſtringere legit. V. loc.
Perſtringere oculos ſplendore micanti, Offuſcare, obnubilare, obſcurare. Lucil. lib. 30.
Aciem perſtringere, aut oculos mentis, & animorum, aut boni ingenii. Cic. 1. de Divin. 61. Eaque parte animi, quæ voluptate alitur, nec inopia enecta, nec ſatietate affluenti: quorum utrumque perſtringere aciem mentis ſolet. Alii tamen legunt Præſtringere. V. PRÆSTRINGO.
Aures perſtringis murmure cornuum. i. e. Percellis. Hor. 2. Carm. 1. 18.
Iter fulmineum perſtrinxit. Claud. 1. in 1. Conſ. Stil. 200.
Portam urbis alicujus vomere aratri perſtringere. Cic. 2. Philip. 102.
Terram aratro perſtringere. Cic. de Lege Agr. 2. 66. Quod ſolum tam exile & macrum eſt, quod aratro perſtringi non poſſit?
Horrore perſtringi. Liv. 1. 25.
Perſtringere aliquem, Leviter attingere, & interim taxare, & reprehendere, levique dolore afficere, leviter offendere. Cic. pro Sext. 14. Ut eos, quorum ſceleris furore violatus eſſem, vocis libertate perſtringerem? Ex Budæo.
Celeriter curſum aliquem. Cic. 3. Philip. 47.
Leviter Conſulatus meus eum perſtringit. Cic. de Clar. Orat. 323. Conſulatuſque meus, qui illum primo leviter perſtrinxerat, idem nos rerum mearum geſtarum, quas ille admirabatur, laude conjunxerat.
Suſpicione tenui perſtringere. Cic. pro Sull. 46. Nemo unquam me tenuiſſima ſuſpicione perſtrinxit, quem non præverterim.
Voluntatem alicujus aſperioribus verbis impune perſtringere. Cic. pro Planc. 33.
Perſtringere, Summatim & breviter dicere. Cic. pro Roſc. Com. 91. Sed in animo eſt, quemadmodum ante dixi, leviter tranſire, ac tantummodo perſtringere unamquamque rem.
Perquam breviter aliquid perſtringere & attingere. Cic. 2. de Orat. 201.

PERSTRICTUS, a, um. Partic. [κατεσφιγμένος] Plin. lib. 17. cap. 24. Perſtrictus gelu non potuit eo pervenire humor. h. e. Vehementer aſtrictus.

PERSTRUO, xi, ctum, ĕre. Vitruv. 7. 4. Paries cum in altitudinem perſtructus fuerit.

PERSTŪDIŌSUS, a, um. Adj. [πολυσπουδαῖος] Cic. 5. Tuſc. 63. Muſicorum vero perſtudioſum accepimus, &c.

PERSTUDIŌSE, Adv. Cic. in Brut. 206. His enim ſcriptis etiam ipſe interfui, quum eſſem apud Ælium adoleſcens, eumque audire perſtudioſe ſolerem.

PERSUĀDEO, si, sum, [πείθω, ἀναπείθω, ἐπιπείθω, παρίστημι] ēre. Suadendo inducere, Facere ut quis credat. Ter. Adelph. 3. 4. 24.
Persuasit nox, amor, vinum, adolescentia. Cæs. 3. Bell. Gall. 18. Idoneum quendam hominem & callidum delegit Gallum, ex illis quos auxilii causa secum habebat: huic magnis præmiis pollicitationibusque persuadet, ut ad hostes transeat: & quid fieri velit, edocet.
Auditori aliquid persuadere. Cic. 1. de Invent. 23.
Opinione non solum, sed etiam ad veritatem sibi aliquid persuadere. Cic. 1. de Nat. Deor. 61.
Te tibi persuadere volo, mihi neminem esse te cariorem. Cic. 10. Att. 8.
Hoc velim tibi penitus persuadeas. Cic. 14. Att. 14.
Prorsus ita esse, alicui persuadere. Cic. 7. Att. 8.
Confirmavit non solum mihi, sed etiam persuasit. Cic. 16. Att. 5.
Vere persuades hoc tibi. Hor. 1. Serm. 6. 8.
Quomodo mihi persuadeo, per parenthesin positum. Cic. pro Rosc. Amer. 7. Ego contra brevem postulationem affero, & (quomodo mihi persuadeo) aliquanto æquiorem.
Ita tibi persuadeas. Cic. 11. Fam. 5. Quamobrem velim tibi ita persuadeas, me cum Reip. causa, quæ mihi vita ipsa est carior, tum quod', &c.
Persuadere, pro Suadere. Ter. And. 3. 3. 45.
Et is mihi persuadet, nuptias quantum queam ut maturem.
Scarabeo citius persuaseris, ne se in stercore volutet. De iis dictum, qui malis assueverunt, a quibus tamen revocari non possunt, eo quod assuetis videantur optima. Siquidem scarabeus fetus suos educat in stercore, præcipue caprino, & indidem pascit, atque ibidem habitat. Usus est Lucianus in Pseudologista. Meminit Erasm.

PERSUĀDENS, entis. Partic. [πείθων] ut,
Verba persuadentia. Ovid. 1. de Arte Am. 371.

PERSUĀSUS, a, um. [ἀναπεισθεὶς] aliud Partic. Cic. 3. Tusc. 72. Opinio mali, quo viso atque persuaso, ægritudo insequitur necessario.
De tua fide mihi persuasum est. Cic. 11. Fam. 2.
Ita persuasum omnibus, cum paucis inermibus, perterritis metu, fracto animo, fugisse Antonium. Cic. 11. Fam. 12.
Persuasissimum est mihi. Cic. 11. Fam. 9. Sed quod mihi persuasissimum est Lepidum recte facturum nunquam, si forte vobis id de hoc dubium est.
Habere persuasissimum. Columel. lib. 12. cap. 1. Ea porro persuasissimum habere debebit, aut in totum, aut certe plurimum domi se morari oportere. De villica.

PERSUĀSUS, ūs. m. Quintil. 5. 10. Hujus persuasu & inductu. V. etiam Plaut. Epid. argum. 1. 2.

PERSUĀSIO, ōnis. f. [πειθὼ, πεισμονὴ, πίστις] dicitur Firma, quæ animo infertur opinio, quam Fidem appellamus. Cic. 2. de Invent. 37. Aut persuasioni adolescentiæ, aut alicui non malitiosæ animi affectioni attribuentur.
Arrogans de se persuasio innascitur. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Attonita persuasio. V. ATTONITUS.
Falsa. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Inanis. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Popularis. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Recepta publice. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Avertere pravam animi persuasionem. Senec. Epist. 94.
Induere sibi persuasionem. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Tumescere inani persuasione. Quintil. lib. 1. cap. 2.

PERSUASŌRIUS, a, um. Adj. [πειστικὸς] Quod persuadet. Suetonius in Domit. cap 8. Recuperatores, ne se semper persuasoriis assertionibus accommodarent, identidem admonuit. Quæ sint autem persuasoriæ assertiones, explicat Turnebus his verbis: Olim qui in libertatem vindicabantur, quum servi essent, nec pro se judicio liberali experiri possent, assertorem quærebant. In causis igitur corporalibus monuit recuperatores, ne tametsi favorabilis libertas est, sequerentur in judicio assertationes vel prece vel pretio vel persuasione eblanditas contra jus dominorum. Sed Casaub. cum Cujacio ad l. 13. D. de Excusat. legit Persusoriis. q. V.

PERSUASTRIX, īcis. f. [πειστὶς] antiquum. Plaut. Bacch. 5. 2. 47. Eccas tandem probri perlecebræ, & persuastrices.

PERSUĀSĬBĪLIS, e. Adj. [πειστὸς, πιθανὸς] Quod potest persuaderi. Quintil. lib. 3. cap. 15. Rhetorice est vis inveniendi omnia in oratione persuasibilia.

PERSUASIBILĪTER, [πιθανῶς] Adv. Quintil. lib. 2. cap. 15. Qui finem ejus esse ait persuasibiliter dicere.

PERSUBTĪLIS, e. Adj. Valde subtile significat. Cic. pro Planc. 58. Et quoniam tua fuit perelegans ac persubtilis oratio.
Animus persubtilis, atque minutis corporibus factus. Lucret. lib. 3. 180.

PERSULCO, āre. Apul. 4. Met. p. 533. Elmenh. Passim maria persulcantes Tritonum catervæ.

PERSULCĀTUS, a, um. Partic. Claud. 1. in Rufin. 136.
— rugisque severas
Persulcata genas.

PERSULTO, [σκιρτάω] āre. ex Per & Salto frequentativo verbi Salio; Saltando lætitiam animi ostendere. Liv. 34. 20. Quorum ubi arma signaque Lacetani cognovere: memores quam sæpe in agro eorum impune persultassent. Tacit. 11. Ann. 9. pr. Simul Ibero exercitu campos persultante.
Equis levibus persultare. Sil. lib. 3. 385.
Persultare, Ferarum proprium & pecudum. Lucret. lib. 1. 14.
Inde feræ pecudes persultant pabula læta. i. e. Saltant per pabula. Lambinus vero sic; Persultant, i. e. Saltu percursant, & prætereunt, ac ita negligunt, scilicet rebus venereis intentæ.

PERSULTĀTOR, ōris. m. Symmah. 6. Epist. 22. Bajani litoris persultator.

PERTĀBESCO, bui, ēre. Severus Ætna v. 474.
— si quis lapidum pertabuit igne.

PERTÆDET, tæduit, tæsum est, [ἐξαπορεῖσθαι] ēre. Valde tædere. Gell. lib. 15. cap. 20. Simul duas uxores habuerat, quum id decreto ab Atheniensibus facto jus esset, quarum matrimonii pertædebat. De Euripide. Idem lib. 1. cap. 2. Verbisque ejus defatigati pertæduissent.
Observa, hic esse tanquam Personale. H. St.
Pertæsum est. Cic. 1. Q. frat. 2. Pertæsum est enim levitatis, assentationis, animorum, non officiis, sed temporibus servientium. Virg. 4. Æn. 18.
Si non pertæsum thalami tedæque fuisset.
Pertæsum est esse domi. Lucret. lib. 3. 1074.
Incœpti magni pertæsum est illos. Virg. 5. Æn. 714.
Pertisum quidam legi volunt, pro Pertæsum: quod Cicero non probat in Orat. 159. Concisum, non concæsum? ex quo quidam pertisum etiam volunt: quod eadem consuetudo non probavit.

PERTÆDESCIT, [ἀδημονεῖται] ēre. Cato R. R. cap. 156. Nolite multum dare, ne pertædescat.

PERTÆSUS, a, um. [ἐξαπορούμενος] Partic. sine verbo, inquit Servius. Pertæsus, cum genitivo. Plaut. Mostell. 1. 4. 3.
Ita me ibi male convivii, sermonisque
Pertæsum. Al. Tæsum, sine Per.
Lentitudinis eorum pertæsa. Tacit. 15. Ann. 51. de Epichari muliere.
Pertæsus, cum Accusativo. Suet. in Cæs. cap. 7. Et quasi pertæsus ignaviam suam, quod nihil dum a se memorabile actum esset.
Semet ipse pertæsus. Sueton. in Tiber. cap. 67. pr.

PERTANGO, ēre. Apic. 6. 9. Pullum assabis & suo sibi jure pertangis.

PERTĔGO, xi, ctum, [κατεστεγάζω] ēre. Perficere quod tegere cœperis. Plaut. Rud. 1. 2. 35.
Quin tu in paludem is exsiccasque arundines,
Qui pertegamus villam, dum sudum est? [An Queis?] Idem Trinum. 2. 2. 41.
Benefacta benefactis aliis pertegito, ne perpluant.

PERTĔMĔRĀRIUS, a, um. Adj. ut, Cum perabsurdum perque temerarium sit. Cod. lib. 12. t. 21. l. 2.

PERTENDO, di, sum, [διατείνω, διώκω] ĕre. Valde tendere, Extendere. Cato de R. R. cap. 52. In arboribus, ubi radices capiant, calicem aut qualum pertendito: per fundum ramum, quem radicem capere voles, scarificato, trajicitoque.
Pertendere, Recta tendere & proficisci. [διατείνω H. St.] Liv. 5. 8. Pars maxima, atque ipse Sergius Remam pertenderunt.
Pertendere, Contendere. Cic. pro Corn. Balb. 11. Nos Cn. Pompeji decretum judicium de consilii sententia pronuntiatum recognoscemus? cum legibus conferemus? cum fœderibus, quorum acerbissima diligentia est, pertendemus.
Pertendere, Ad finem perducere quod intendebamus, aut cœperamus. Ter. Heaut. 5. 5. 9.
Quid istuc? video non licere, ut cœperam, hoc pertendere.
Animo pertendere. Propert. lib. 2. 12. 17.
Quod si pertendes animo vestita cubare,
Scissa veste meas experiere moras. i. e. Obstinata persistes & perseverabis.
Puto alibi legi — pertendens animo vestita cubaris. Ita certe legitur in edit. Gryph. 16mo. 1546. & Experiere manus. H. St. Sic & Brœckh. edidit, cujus V. not.
Scire e me quum pertenderet, quinam is patronus esset. Pontanus de Magnan. p. 431. H. St.

PERTENTO, [καταπειράομαι] āre. Sæpe, vel Diligenter tentare, Experiri, probare. Ter. And. 3. 4. 9. Sed ea gratia simulavi, vos ut pertentarem.
Perspicere & pertentare. Cic. 1. Q. frat. 4.
Administrationem alicujus rei pertentare. Cic. 2. de Invent. 38.
Causam totam pertentare & perspicere. Cic. 2. de Orat. 318.
Pectora dictis variis pertentat. Stat. 3. Theb. 381.
Pertentare, Penitus tentare, Penetrare. Virg. 3. Georg. 250.
Nonne vides ut tota tremor pertentet equorum
Corpora, si tantum notas odor attulit auras?
Mentem pertentant gaudia. Virg. 5. Æn. 828.
Pectus tacitum gaudia pertentant. Virg. 1. Æn. 506.
Omnia pertentare. Lucret. lib. 5. 191.

PERTENTĀTUS, a, um. Partic. Apul. 1. Met. p. 107. Elmenh. Diurna fatigatione pertentatus.

PERTĔNUIS, e. Adj. [ὑπέρλεπτος] Valde tenue significat. Plin. lib. 16. cap. 43. Secatur in laminas pertenues & ilex.
Argumentum pertenue. Cic. 2. Verr. 168.
Discrimen. Cic. 2. de Lege Agr. 86.
Spes pertenuis, per translationem. Cic. 14. Fam. 3.
Suspicio. Cic. pro Cluent. 17.
Vis. Cic. pro Cæcin. 47.

PERTĔPĬDUS, a, um. Adj. Valde tepidus. ut, Aqua pertepida. Vopisc. in Carino, cap. 17.

PERTĔRĔBRO, [διατρυπάω] āre. Terebra perforare. Cic. 1. de Divin. 48. Annibalem Cœlius scribit, quum columnam auream, quæ esset in fano Junonis Laciniæ, auferre vellet, dubitaretque utrum ea solida esset, an extrinsecus inaurata, perterebravisse.

PERTEREBRĀTUS, a, um. Partic. ut, Lapis perterebratus. Vitruv. 8. 7.

PERTERGEO, si, sum, [καταθέλγω] ēre. Permulcere. Lucret. lib. 4. 250.
Et quasi perterget pupillas, atque ita transit. i. e. Permulcet. De imagine. Lambinus.

PERTERGO, si, sum, [ἀπομόργνυμι] ĕre. Diligenter tergere. Columel. lib. 12. cap. 9. Sæpe suffundere jus debebit, nec pati sitire salgama, sed extrinsecus munda spongia vasa pertergere, & aqua fontana refrigerare.
Mensam gausape purpureo pertersit. Hor. 2. Serm. 8. 11.
Oculos nostros aura perterget. Lucret. lib. 4. 253.

PERTĔRO, trīvi, trītum, [κατατρίβω] ĕre. Terendo comminuere. Plaut. Men. 1. 1. 9.
Tum compediti januam lima perterunt. al. Proterunt.

PERTRĪTUS, a, um. Partic. ut, Uva pertrita. Columel. 8. 5.
Pertritus, Vulgaris, usu tritus. Senec. Controv. 18. p. 250. Vulgaris in ejus controversiis & pertrita quæstio.

PERTERREO, ui, ĭtum, [καταπλήττω] ĕre. Valde terrere. Ter. Eun. 5. 3. 13.
Post exibo, atque hunc perterrebo sacrilegum. Cæs. 7. Bell. Gall. cap. 4. Ut sint reliquis documento, & magnitudine pœnæ perterreant alios.
Diligentia alicujus obstupefieri & perterreri. Cic. 2. in Catil. 14.
Ferro aliquem rejicere & perterrere. Cic. pro Cæcin. 24.
Somnio perterreri. Cic. 1. de Divin. 57.

PERTERRĬTUS, a, um. Partic. [καταπληχθεὶς] Cic. pro Cœl. 66. An timebant, ne tot unum, valentes imbecillum, alacres perterritum, superare non possent?
Persequi perterritos, inermes, saucios. Cic. ad Brut. 10.
Conscientia perterritus. Cic. pro Cluent. 56.
Metu perterritus. Cic. pro Milon. 62.

Timore perterritus contremui. Cic. 1. de Divin. 58.
Cerva. Ovid. 11. Met. 771.
Mœnia. Ovid. 1. de Pont. 2. 19.

PERTERRĬTO, āre. frequent. Avienus Phænom. Arat. v. 1171.
Scorpius ingentem perterritat Oriona.

PERTERRĔFĂCIO, ēci, actum, [ἐκπλήσσω] ĕre. Idem quod Perterreo. Ter. And. 1. 1. 141. Perterrefacias Davum. Cic. 11. Fam. 20. V. PERTIMEFACTUS.

PERTERRĬCRĔPUS, a, um. Adj. Quod terrorem crepat & incutit. Lucret. lib. 6. 128.
Tum perterricrepo fonitu dat miſſa fragorem. Cic. in Orat. 164. Immo vero iſta ſequamur, aſperitatemque fugiamus;
Habeo iſtam ego perterricrepam. Ex poeta. Mulier perterricrepa, Minax & garrula, quæ perterret crepando & obſtrependo.

PERTEXO, texui, textum, [περαίνω] ĕre. Peragere, perficere. Translatio ſumpta a textoribus, qui primo telam ordiuntur, & orſam deinde texunt. Cic. lib. 2. de Orat. 145. Et pertexe modo, inquit, Antoni, quod exorſus es. Idem 1. Att. 11. Totum hunc locum, quem ego varie meis orationibus, quarum tu Ariſtarchus es, ſoleo pingere, de flamma, de ferro (noſti illas ληκύθυς) valde graviter pertexui.
Cœptum pertexere. Lucret. lib. 1. 419.

PERTEXTUS, a, um. Partic. ut, Palla pertexta. Apul. 11. Met. p. 258.

PERTĬCA, æ. f. [κάμαξ] Baculus oblongus. Varro 3. de R. R. cap. 5. Præterea & perticas inclinatas ad parietem. Ovid. de Nuce, 69.
Pertica dat plenis immitia vulnera ramis.
Sæva pertica. Ovid. de Nuce, 68.
Pertica eſt Inſtrumentum, quo agros metiebantur, habens decem pedes. Auct. de Limit. apud Rigalt. p. 297. & Gœſ. 290. Pertica habet paſſus duos, id eſt, pedes decem. Pertica autem a portando dicta, quaſi Portica.
Triſtis. Propert. lib. 4. 1. 130. Menſoria ſcil. agrum auferens poſſeſſori.
Una & eadem pertica tractare. Plin. 8. Epiſt. 2. Ex iis etiam quos, non una (ut dicitur) pertica; ſed diſtincte, gradatimque tractavi; quanto quis melior & probior, tanto mihi obligatior abiit. i. e. Quos non una ulna menſus ſum, inquit Budæus. Eraſmus, Una pertica, pro Eadem opera. Sumptum videtur ab his, qui metiuntur agros. Perticam poſuit pro Decempeda. Nam Servius Sulpicius, ut indicat Feſtus, dixit Perticam eſſe Lineam qua dividuntur agri.
Pertica etiam ipſe Ager metatus pertica. Aggenus, Pertica quatuor regionibus æqualiter diviſa. V. Gœſ. Ind. rei agr. Rigalt. Gloſſ. & Salmaſ. Exercitat. Plin. p. 681.

PERTICĀLIS, e. Adj. [καμακινὸς] Columel. lib. 4. cap. 31. Perticalis fere ſalix eundem agrum, quem viminalis, deſiderat. i. e. Ex qua fiunt perticæ.

PERTICATUS, a, um. Adj. Martial. 5. 12.
Quod nutantia fronte perticata
Geſtat pondera Maſthlion ſuperbus. Ita ex manuſcriptis legit Gruter. & cum eo Scriver. V. ejus Animadv. p. 130. Vulgo legitur Pertinaci.

PERTĬMEO, ui, [περιδέδω] ēre. Valde timere. Cic. 4. Verr. 179. Si nullius vim, nullius potentiam pertimuero. Tacit. 1. Ann. 29. Nihil in vulgo modicum: terrere, ni paveant: ubi pertimuerint, impune contemni. Ovid. 6. Faſt. 244. Attoniti Mauras pertimuere manus. [Videntur Præterita verbi ſeq. Neque enim recte dicunt Inchoativa Præteritis carere.

PERTIMESCO, ui, [περιφοβέομαι] ĕre. Idem quod Pertimere. Cic. 6. Verr. 78. Hanc tu tantam religionem, ſi tum in imperio propter cupiditatem & audaciam non pertimeſcebas: ne nunc quidem in tanto tuo, liberorumque tuorum periculo perhorreſcis?
Rotam fortunæ pertimeſcere. Cic. in Piſon. 22.
Non mediocriter aliquid pertimeſcere. Cic. pro Quint. 1.
Pertimeſcere de. Cic. 7. Verr. 115. De ſuis periculis, fortuniſque omnibus pertimeſcunt.
Pertimeſcĭtur, paſſivum. Cic. 2. de Lege Agr. 45. Grave eſt enim nomen imperii, atque id etiam in levi perſona pertimeſcitur.

PERTIMESCENDUS, a, um. Partic. [περιφόβητος] ut, Fama inconſtantiæ pertimeſcenda. Cic. 1. Fam. 9.

PERTIMĔFACTUS, a, um. Partic. Cic. 11. Fam. 20. Crede mihi, ſperare eos, te pertimefacto, adoleſcente impulſo, poſſe magna conſequi præmia. Ita veteres libri: quod Perterrefacto pravatum in aliis eſt. Adde Pacuv. apud Non. 7. 2.

PERTĬNEO, ui, entum, [καθήκω] ēre. ex Per & Teneo compoſitum, ſignificat Pertingere, pervenire: & jungitur modo præpoſitioni In, modo Ad. Ulpianus de Cloacis, l. Prætor ait, Quo minus illi cloacam, quæ ex ædibus ejus in tuas pertinet, qua de agitur, purgare, reficere liceat, vim fieri veto. Et paulo poſt, §. Quod ait, Quod ait prætor, pertinet: hoc ſignificat, quod ex ædibus ejus in tuas ædes pertinet, hoc eſt dirigitur, extenditur, pervenit. Cic. 2. de Nat. Deor. 137. Vias, quæ pertinent ad jecur, eique adhærent. Idem 2. de Divin. 91. Quæ poteſt igitur contagio ex infinito pæne intervallo pertinere ad lunam, vel potius ad terram?
Silva longe introrſus pertinet, i. e. Extenditur. Cæſ. 6. Bell. Gall. 10. extr. Silvam eſſe ibi infinitæ magnitudinis, quæ appellatur Bacenis: hanc longe introrſus pertinere. Al. Ac longe.
Pertinere per. Cic. 1. de Nat. Deor. 36. Aliis autem libris quandam rationem per omnium naturam rerum pertinentem, ut divinam eſſe affectam putat.
Pertinere ad, pro Præſtari & exhiberi. Cic. 12. Fam. 28. Tantum velim exiſtimes, ſi negotia Lamiæ, procuratores, liberos, familiam, quibuſcunque rebus opus erit, defenderis, gratius mihi futurum, quam ſi ea tua liberalitas pertinuiſſet ad rem familiarem meam.
Pertinet, [προσήκει, τείνει, ἐπιβάλλει] Imperſonale. Idem quod Attinet. Pomponius de Verb. & rer. ſignifi. l. Verbum, Verbum aliud pertinere latiſſime patet; nam & eis rebus petendis aptum eſt, quæ dominii noſtri ſint: & eis, quas jure aliquo poſſideamus, quamvis non noſtri dominii ſint. Pertinere ad nos etiam ea dicimus, quæ in nulla eorum cauſa ſint, ſed eſſe poſſint.
Pertinet ad te hæc malitia, ſuſpicio maleficii, &c. Plaut. Trucul. 4. 3. 36. Cic. pro Roſc. Amer. 18. Spero ex hoc ipſo non eſſe obſcurum, ad quem ſuſpicio maleficii pertineat.
At Livius Pertinet facinus ad eum. De errore non Nizolius. H. St. Ænigma eſt iſtuc.
Pertinet ad rem, Huc ſpectat, e re eſt. Cic. 13. Fam. 14. Bonus plane

vir, & cum virtutibus, tum ea fortuna (ſi quid hoc ad rem pertinet) ornatus. i. e. Si quid affert momenti.
Pertinet ad Remp. pro Intereſt Reip. Cic. ad Brut. 2. Id valde pertinuit, ut ego tum intelligebam, ad Remp ut nunc judico, ad dignitatem tuam.
Oratio mea pertinet ad fœdus infirmandum. Cic. pro Corn. Balb. 14. Nec vero hæc oratio mea ad infirmandum fœdus Gaditanorum, Judices, pertinet.
Vereor, ne ad plures oratio mea pertinere videatur. Cic. pro Roſc. Amer. 94.
Summa illuc pertinet, ut ſciatis, &c. Cic. 7. Verr. 25.
Late patet hæc ars, & ad multos pertinet. Cic. 1. de Orat. 135.
Hoc eo pertinet, quod. Cic. de Clar. Orat. 299. Cajus in l. Si id, De duobus reis, Quæ ſententia eo pertinet, ut quamvis vel huic vel illi decem ſolverit, vel Seio Stichum, nihilominus alteri obligatus maneat. Eo pertinet (inquit Budæus) id eſt, Hujus ſententiæ effectus eo uſque progreditur; vel, Hæc ſententia eo tendit ut, &c.
Pertinet eodem & bryon. Plin. lib. 12. cap. 28. h. e. Illic de ea herba dicendum eſt. Cic. 8. Att. 9. Eo ſcripſi, quo in ſuadendo plus auctoritatis haberem; eodemque pertinet, quod cauſam ejus probo.
Quorſum quidque pertinet. Cic. 3. de Nat. Deor. 6. Veſtri non modo hæc non refellunt, verum etiam confirmant, interpretando quorſum quidque pertineat.
Ad id pertinet. Cic. 1. Acad. 21. Cetera pertinere ad id putant, aut ad augendum, aut ad tuendum, ut divitias, ut opes, ut gloriam, ut gratiam.
Ad hoc pertinet ſomnium. Plaut. Merc. 2. 1. 28.
Ad periculum capitis tui pertinet gemitus luctuſque provinciæ. Cic. 5. Verr.
Ad uſum navium pertinent. Cæſ. 3. Bell. Gall. 9.
Ad uſus veſtros pertinet. Ovid de Rem. Amor. 51.
Ætas cur non pertineat ad litteras, quæ ad mores jam pertinet? Quintil. lib. 1. cap. 1.
Argentum pertinebat ad dandum ei. Plin 8. Epiſt. 6.
Ad me pertinet, Officium meum eſt, ſive onus mihi incumbit. Cic. de Amicit. 50. Sed eadem bonitas etiam ad multitudinem pertinet. Ibid. 13. Quod non feciſſent profecto, ſi nihil ad eos pertinere arbitrarentur.
Ad officium pertinet meum. Cic. pro Roſc. Amer. 36. Ideo quod prima illa res ad meum officium pertinet: duas autem reliquas vobis populus Romanus impoſuit.
In rem aliquam pertinere. Cic. 2. de Orat. 6. Talem exſiſtere eloquentiam, qualis fuerit in Craſſo & Antonio, non cognitis rebus omnibus, quæ in tantam prudentiam pertinerent, tantamque dicendi copiam, quanta in illis fuit, non potuiſſe confirmo.

PERTĬNENS, entis. Partic. [καθήκων] Cic. 2. de Nat. Deor. 139. Huic adde nervos, a quibus artus continentur, eorumque implicationem corpore toto pertinentem.
Collis in immenſum pertinens. Salluſt. Jugurth. cap. 48.

PERTINENTER, Adv. Convenienter. Tertull. adverſ. Marc. 4. 38. Vides, quam pertinenter ad cauſam?
Compar. Ibid. cap. 9. Quam pertinentius volebat agnoſci.
Superl. Ibid. cap. 31. Qui pertinentiſſime ad hanc parabolam, Audite, inquit &c.

PERTĬNAX, ācis. Adj. [αὐθάδης, αὐθέκαστος] Qui nimis tenax eſt. Plaut. Capt. 2. 2. 39.
Quid tu ais? tenaxne pater eſt ejus? P. immo edepol pertinax.
Pertinax, pro Pertenax, Vide in Varronem quæ dixi. H. St. Scil. Append. cap. 5. p. 17. ed. ipſius ult.
Cupidus, iratus, pertinax. Cic. pro Ligar. 18.
Pertinax, aliquando in bonam partem accipitur pro Perſeverante. Valer. Max. lib. 1. 1. 8. Non mirum igitur, ſi pro eo imperio augendo, cuſtodiendoque, pertinax deorum indulgentia ſemper excubuit.
Juſtitiæ pertinax. Apul. Apol. p. 338. Elmenh.
Recti pertinax. Tacit. 4. Hiſt. 5. extr. h. e. Valde tenax. Al. Pervicax.
Pertinax, Firmus in opinione. Cic. 1. de Fin. 28. Certe, inquam, pertinax non ero, tibique, ſi mihi probabis ea quæ dices, libenter aſſentiar.
Pertinax in rem aliquam. Seneca de Ira, lib. 1. 1.
Pertinax in diſſerendo vel diſputando. Cic. 1. de Fin. 27.
Ludere pertinax. Hor. 3. Carm. 29. 50.
Certamen pertinax, Durum, & difficile, ac diuturnum. Liv. 2. 40. Ibi fortuna Populi Romani duos hoſtium exercitus, haud minus pernicioſo, quam pertinaci certamine, confecit. Sic, Pertinax prælium. Liv. 22. 48.
Concertationes in diſputando. Cic. 1. de Finib. 27.
Digito male pertinaci direptum pignus. Hor. 1. Carm. 9. 24.
Dolor. Senec. Herc. OEth. 1854.
Fama pertinax, Conſtans & firma. Plin. lib. 24. cap. 17.
Odium. Plin. lib. 24. cap. 1.
Pietas. Martial. lib. 8. 35.
Qui præſtat pietate pertinaci, &c.
Sermo lenis, minimeque pertinax. Cic. 1. Off. 134.
Studium ſcribendi. Quintil. in proœm. lib. 1.
Compar. Liv. 29. 33. Pertinacior in repugnando.
Superl. Pertinaciſſimus, & perſtans. Cic. 2. de Fin. 107. Aut pertinaciſſimus fueris, ſi in eo perſtiteris, ad corpus ea quæ dixi referre: aut deſerueris totam Epicuri voluptatem, ſi negaveris.

PERTINĀCIA, æ. f. [αὐθάδεια, φρόνημα] Perſeverantiæ finitima eſt, inquit Cic. 2. de Invent. 165. & in bonum & malum accipitur.
In bonum. Sueton. in Cæſ. cap. 68. Ne patientia & pertinacia hoſtis, animi ſuorum frangerentur.
Pertinacia & ſtudium vincendi. Cic. 1. Acad. 43. Cum Zenone, inquam, ut accepimus, Arceſilaus ſibi omne certamen inſtituit, non pertinacia aut ſtudio vincendi, (ut mihi quidem videtur) ſed earum rerum obſcuritate, &c.
In malum. Terent. Hec. 3. 5. 46.
Mane, inquam, quo abis? PH. quæ hæc eſt pertinacia? Cic. pro Planc. 94. Libertatemque quam in me requiris, quam ego neque dimiſi unquam, neque dimittam, non in pertinacia, ſed in quadam moderatione poſitam putabo.
Quæ pertinacia quibuſdam, eadem aliis conſtantia videri poteſt. Cic. pro Marcello 32.
Accenditur pertinacia. V. ACCENDO.
Amittere ſua pertinacia vitam. Cic. pro Marcell. 22.
Diſputari cum pertinacia & iracundia recte non poteſt. Cic. 1. de Fin. 28.

Innaſcitur facillime pertinacia & nimia cupiditas principatus in elatione & magnitudine animi. Cic. 1. Off. 64.
Refellere ſine pertinacia, & refelli ſine iracundia parati ſumus. Cic. 2. Tuſc. 5.
Reprehenditur in minimis rebus pertinacia, calumnia etiam coercetur. Cic. 4. Acad. 65.

PERTINĀCĬTER, Adv. [αὐθαδῶς] Perſeveranter, Obſtinate. Plin. in Panegyr. cap. 86. O rem memoriæ litteriſque mandandam, præfectum Prætorio non ex ingerentibus, ſed ex ſubtrahentibus legere: eundemque otio, quem pertinaciter amet, reddere.
Defendere pertinaciter. Liv. 6.
Hærere pertinaciter. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Initum pertinaciter prælium. Liv. 28. 6.
Inſequi fuſos pertinaciter. Liv. 2. 42.
Manere pertinaciter. Varro 1. de R. R. cap. 20.
Offenſus alicui nimium pertinaciter. Cic. 10. Fam. 23. Si uno loco eſſem, verebar ne cui obtrectatorum viderer & nimium pertinaciter Lepido offenſus, & mea patientia etiam alere bellum.
Compar. Liv. 26. 38. Pertinacius oppugnata Capua.
Superl. Durare pertinaciſſime. Quintil. lib. 1. cap. 1.

PERTINGO, ĭgi, tactum, [διατείνω, διικνοῦμαι] ĕre. Pervenire. Plin. lib. 11. cap. 37. Venam ab oculis pertingere ad cerebrum peritiſſimi auctores tradunt. V. Burm. ad Quintil. 2. 4. p. 143.
Lux oculos pertingit. Lucret. lib. 4. 278. Alii legunt Perterget. q. V.
Pertingere per. Cic. 2. de Nat. Deor. 24. Ex quo intelligi debet, eam caloris naturam vim habere in ſe vitalem, per omnem mundum pertingentem. In veteri codice legitur Pertinentem.

PERTŎLĔRO, [καρτερέω] āre. Uſque ad finem tolerare, perferre. Plaut. Amphitr. ſuppoſ. v. 20. Fata iſtæc me premunt, pertolerarem vim tantam, cladeſque exantlarem impatibiles.
Omnia tormenta pertolerare. Lucret. lib. 5. 317.

PERTŎNO, āre. Ambroſ. Serm. feria. 2. Pentecoſt. Et Ebrææ nationis homo Chriſti gloriam Romanæ facundiæ eloquentia pertonaret.

PERTORQUEO, [στρεβλόω] ēre. ex Per & Torqueo compoſitum; Idem quod Torqueo. Lucret. lib. 2. 401.

> At contra tætra abſinthi natura, ferique
> Centauri fœdo pertorquent ora ſapore.

i. e. Efficiunt ut qui ea guſtat, ac mandit, os diſtorqueat.

PERTRACTO, [διαχειρίζω] āre. Manibus frequentius tractare, & tangere. Cic. in Parad. 5. 2. Barbatulos mullos exceptantem de piſcina & pertractantem.
Pertractare beſtias manibus. Hirtius de Bello Afr. cap. 72.
Pertractare, per translationem, Apud ſe reputare, & diligenter conſiderare. Cic. 2. de Fin. 118. Tute introſpice in mentem tuam ipſe, eamque omni cogitatione pertractans percunctare ipſe te.
Diligenter & ſæpe aliquid pertractare. Cic. 2. de Invent. 45.
Pertractare, Differere, diſputare de re aliqua. Cic. 4. Tuſc. 23. Qua oratione prætermiſſa minime neceſſaria, ea quæ rem continent pertractemus.
Philoſophiam pertractare. Cic. 1. de Nat. Deor. 9.
Scribitur & Pertrecto. Juſtin. 1. 9. Tum pertrectare dormienti caput jubet. Sic & in ſuperioribus locis quidam codd.

PERTRACTĀTUS, a, um. Partic. ut, Res pertractatas habere. Cic. 3. Tuſc. 30. Et nimirum hæc eſt illa præſtans & divina ſapientia, & perceptas penitus, & pertractatas res humanas habere, &c.
Diuturnitas pertractata. Cic. 1. de Divin. 128.
Pertrectatus Petron. cap. 24. Pertrectato vaſculo tam rudi.

PERTRACTĀTE, Adv. Pervulgate, vel, ut Scal. Laſcive. Plaut. prol. Capt. v. 55.

> Non pertractate facta eſt, neque item ut ceteræ. Scil. Fabulæ.

PERTRACTATIO, ōnis. f. [διαχείρισις] Frequens revolutio. Cic. 1. de Orat. 48. In grammaticis poetarum pertractatio, hiſtoriarum cognitio, verborum interpretatio, pronuntiandi quidam modus.

PERTRĂHO, xi, ctum, [καθέλκω] ĕre. Vi, & cum molimine trahere. Liv. 21. 28. Ea extemplo reſolutis, quibus leviter annexa erat, vinculis, ab actuariis aliquot navibus ad alteram ripam pertrahitur. De rate.
Aliquem pertrahere in caſtra. Liv. 7. 39.
Vitam pertrahere, Prolongare. Plin. lib. 28. cap. 1.

PERTRACTUS, a, um. Partic. Aurel. Vict. de Vir. illuſtr. cap. 12. Apprehenſus & ad regem pertractus. Idem de Cæſ. cap. 8. Per ſcalas Gemonias pertractus.

PERTRACTUS, ûs. m. Perpes tractus, & perduratio. Tertull. de Orat. cap. 5. Quidam pertractum quendam in ſæculo poſtulant.

PERTRANSEO, īvi, ĭtum, [διαβαδίζω, διαπεράω] īre. Idem quod Tranſire. Plin. lib. 37. cap. 5. Nubecula enim albicantis eſt vitium, quum viridis non pertranſit aſpectus, ſed aut intus occurrit, aut excipit in fine viſum candor.

PERTRANSĬBĬLIS, e. Adj. Iſidor. in Alphab. Amarum hoc eſt & leve, quia pertranſibile.

PERTRANSLŪCĬDUS, a, um. Adj. [πάνυ διαφανὴς] Quod valde tranſlucet. Plin. lib. 13. cap. 12. Alias indecoro viſu pertranslucida.

PERTRECTATUS, **PERTRECTO**, V. PERTRACTO.

PERTRĔPĬDUS, a, um. Adj. Capitol. in Maxim. & Balb. cap. 1. Senatus pertrepidus in ædem Concordiæ concurrit.

PERTRĬBUO, ui, ūtum, [παραδίδωμι] ĕre. Dare. Plinius Trajano, 10. Epiſt. 18. Apud me & milites & pagani, a quibus juſtitia ejus, & humanitas penitus inſpecta eſt, certatim ei, qua privatim, qua publice teſtimonium pertribuerunt.

PERTRĪCŌSUS, a, um. Adj. Martial. lib. 3.

> Res pertricoſa eſt, Cotile, bellus homo.

H. St. Sic & Scriverius legit. Al. Prætricoſa. Exſtat Epigr. 63.

PERTRISTIS, e. Adj. [περίλυπος] Valde triſtem ſignificat. Cic. pro Cœl. 25. Et qui in reliqua vita mitis eſſet, & in hac ſuavitate humanitatis, qua prope jam delectantur homines, verſari perjucunde ſoleret, fuit in hac cauſa pertriſtis quidam patruus, Cenſor, magiſter.
Carmen pertriſte. Cic. 1. de Divin. 14.

PERTRITUS, V. PERTERO.

PERTRUX, ūcis. Adj. Nimium ſævus. ut, Beſtia pertrux. Apul. 5. Met. p. 166. Elmenh. At Priceus legit Trux.

PERTUMULTUŌSUS, a, um. Adj. [πολυθορυβώδης] Quod magnum tumultum excitat. A quo

PERTUMULTUŌSE, Adv. [πολυθορυβωδῶς] Cic. 15. Fam. 4. Pertumultuoſe, neque tamen non vere, Parthos in Syriam tranſiſſe nuntiaverunt.

PERTUNDA, V. PERTUNDO.

PERTUNDO, ŭdi, ūſum, [διακόπτω] ĕre. Valde tundere, vel ita percutere, ut quidpiam perforetur. Columel. lib. 6. cap. 15. Si forte ſurculum calcaverit, aut acuta teſta, vel lapide ungulam pertuderit. Plaut. Pſeud. 1. 2. 37.

> I puere præ: ne quiſquam pertundat crumenam, cautio eſt.

Lacum vino plenum pertundere. Ulpian. in l. Si ſervus ſervum. §. ult. in fine.
Materiem pertundere. Lucret. lib. 5. 1267.
Saxa guttæ pertundunt. Lucret. lib. 4. 1282.

PERTŪSUS, a, um. Partic. [διάτρητος] ut, Pertuſa ſella. Cato cap. 157.
Margaritæ pertuſæ. V. Uti in linea &c. in dictione LINEA, & MARGARITA.
In vas pertuſum congeri dicuntur, Quorum fructum amittimus. Lucret. lib. 3. 949.

> Et non omnia, pertuſum congeſta quaſi in vas,
> Commoda perfluxere, atque ingrata interiere.

Plaut. Pſeud. 1. 3. 135.

> In pertuſum ingerimus dicta dolium, operam ludimus.

PERTUSŪRA, æ. f. ut, Pertuſuræ locus patiens. Cæl. Aurel. Tard. 5. 1.

PERTUNDA, æ. f. Dea, quæ præſto eſt virginalem ſcrobem effodientibus maritis. Arnob. 4. p. 131. V. Auguſt. de Civ. Dei, 6. 9.

PERTURBĬDUS, a, um. Adj. Vopiſc. in Saturn. cap. 7. Ne, ſi perturbidam civitatem vidiſſet, &c. i. e. Percupidam turbarum.

PERTURBO, [διαταράττω] āre. Valde turbare. Ter. And. 3. 4. 22.

> Nihil eſt preci loci relictum; jam perturbavi omnia.

Aliquem percellere & perturbare. Cic. 5. Verr. 132.
De Reipub. ſalute magis quam de ſua perturbari. Cic. pro Milon. 1.
Clamore aliquorum perturbari. Cic. pro Rabir. 18.
Errore perturbari & inſcitia. Cic. 1. de Finib.
Motu animi magno perturbari. Cic. 8. Att. 11.
Animos perturbare & concitare. Cic. in Orat. 128.
Corpus totum perturbatur. Lucret. lib. 4. 670.
Domum perturbare. Senec. Thyeſt. 1.
Mentes animoſque omnium perturbat timor. Cæſ. 1. Bell. Gall. 39.
Otium. Cic. 4. Acad. 15. Tum ut exortus eſt in optima Rep. Tiberius Gracchus qui otium perturbaret, ſic Arceſilas qui conſtitutam philoſophiam everteret.
Pactiones perturbare bellicas perjurio. Cic. 3. Off. 108. Regulus non debuit conditiones, pactioneſque bellicas & hoſtiles perturbare perjurio.
Provinciam aliquam. Cic. pro Sulla 57.
Rempublicam. Cic. 4. Acad. 14.
Status omnis vitæ perturbatur. Cic. 1. de Finib.
Aliquem præcipitem ex civitate perturbare. Auctor ad Heren. lib. 4. 12. Al. rectius Proturbare.

PERTURBOR, āri. paſſivum. Plinius in Panegyr. cap. 76. Una erat in limine mora, conſultare aves, revererique numinum monitus. Nemo perturbabatur, nemo ſubmovebatur. Sed emendatius legitur Proturbabatur. Lucret. lib. 3. 253.

> Nec temere huc dolor uſque poteſt penetrare, neque acre
> Permanare malum, quin omnia perturbentur.

PERTURBATUS, a, um. Partic. [διατεταραγμένος]
Acies perturbata. V. ACIES.
Anima perturbata. Lucret. lib. 4. 920.
Civitas ſeditionibus perturbata. Cic. 1. de Lege Agrar. 23.
Ordo perturbatus. Cic. 3. de Orat. 46.
Res perturbata rei, pro Commiſta. Senec. Epiſt. 96.
Compar. Cic. 6. Att. 1. Sed enim οἰκονομία, ſi perturbatior eſt, tibi aſſignato. Et 10. 14. pr. Nunquam vidi hominem perturbatiorem metu.

PERTURBĀTE, Adv. [διατεταραγμένως] Cic. 1. de Invent. 29. Hic conſiderandum erit, ne quid perturbate, ne quid contorte dicatur. Item in Orat. 122. Sua confirmare, adverſarii evertere, eaque efficere non perturbate. Perturbate aliquid dicitur, quum rerum ac temporum ordo non ſervatur: Contorte, quum non facilis tranſitus & directus eſt, ſed obſcurus.

PERTURBATIO, ōnis. f. [διατάραξις] ut
Cæli perturbatio & Serenitas, contraria. Cic. 2. de Divin. 94.
Rerum converſio & perturbatio. Cic. pro Flacc. 94. Videtis quo in motu temporum, quanta in converſione rerum ac perturbatione verſemur.
Novarum perturbationum cauſæ quæri viderentur. Cic. de Fato 2.
Valetudinis perturbatio. Cic. 9. Fam. 3. Miraris me tanta perturbatione valetudinis tuæ tam graviter exanimatum fuiſſe?
Vitæ perturbatio & magna confuſio. Cic. 1. de Nat. Deor. 3.
Perturbatio frequentiſſime animo tribuitur, ut Cic. 4. Tuſc. 10. Eſt igitur Zenonis hæc definitio, ut Perturbatio ſit, quod πάθος ille dicit, averſa a recta ratione contra naturam animi commotio.
Animi perturbatio, & Sedatio, contraria. Cic. 5. Tuſc. 43. Atqui quum perturbationes animi miſeram, ſedationes autem efficiant vitam beatam: duplexque ratio perturbationis ſit, &c.
Animi perturbatio, Tranquillitas & ſecuritas, contraria. Cic. 1. Offic. 67. Vacandum eſt omni animi perturbatione, &c. ut tranquillitas animi adſit, quæ affert, cum conſtantiam, tum etiam dignitatem.
Animorum turbidi concitatique motus, perturbationes ſunt. Cic. 4. Tuſc. 34.
Judicis cognitio & Perturbatio contraria. Cic. 2. de Orat. 214. Illud autem genus orationis, non cognitionem judicis, ſed magis perturbationem requirit.
Afferre errorem animis perturbationemque. Cic. 1. de Divin. 62. V. AFFERO.
Commoveri magna animi perturbatione. Cic. 6. Att. 1.
Fiunt quæ cum aliqua perturbetione, ea neque conſtanter fieri poſſunt, nec iis qui adſunt probari. Cic. 1. Off. 137.
Fugere perturbationes. Cic. 1. Off. 136. Ut perturbationes fugiamus, id eſt motus animi nimios, rationi non obtemperantes.
Immittere perturbationes. V. IMMITTO.
Incidere in. ut, In perturbationes exanimationeſque ne incidamus cavendum. Cic. 1. Off. 131.
Incitatus ira, aut perturbatione, impetum injuſte in eum fecit. Cic. 1. Off. 23.

Peccatur perturbatione rationis atque ordinis quicquid peccatur. Cic. in Parad. 3.
Regi impetu quodam animi & perturbatione, Consilio aut judicio, contraria. Cic. 3. de Orat. 178.
Succumbere neque perturbatione animi, neque homini, neque fortunæ. Cic. 1. Off. 66.

PERTURBĀTOR, ōris. m. [διαταρακτὴς] Qui perturbat.

PERTURBĀTRIX, īcis. f. [διαταρακτὶς] Cic. 1. de Legib. 39. Perturbatricem autem harum omnium Academiam hanc ab Arcesila & Carneade recentem exoremus, ut sileat.

PERTURPIS, e. Adj. [δυσειδὴς] Valde turpe. Cic. pro Cœl. 50. Cum hac aliquid adolescentem hominem habuisse rationis, num tibi perturpe aut perflagitiosum esse videatur.

PERTUSSIS, is. f. apud Senecam, ut ait Despauterius, Tussis est, quæ continue vexat.

PERTUSURA, PERTUSUS, V. PERTUNDO.

PERVĀDO, si, sum, [διαβαδίζω] ĕre. Pertransire. Tacit. 4. Ann. 51. Neque tamen pervasere hostes, nisi admodum pauci.
Pervade polum, splendida mundi sidera bigis continuis secepit spoliis. Actius apud Varr. lib. 6. de L. L. 2. Significat autem eodem Varr. interprete, Pervade polum, Vade per polum.
Pervadere ad. Liv. 7. 36. Inter trepidationem, tumultumque Samnitum, Præsidium Romanum, obviis custodibus cæsis, ad castra COS. pervadit.
Pervadere in. Cic. 2. de Nat. Deor. 145. Similiter nares, quæ semper propter necessarias utilitates patent, contractiores habent introitus, nequid in eas, quod noceat, possit pervadere.
Per agros quantum incendium pervaserit cernitis. Cic. 5. Verr. 66.
Fama pervasit, vel rumor. Liv. 5. 7. Quibus quum amplissimis verbis gratiæ ab Senatu actæ essent, famaque ea forum atque urbem pervasisset, subito ad curiam concursus fit plebis.
Morbus pervadit. Cic. pro Sulla 53. Quas oras maxime, quasi morbus quidam illius furoris pervaserat.
Murmur, pavor, clamor, &c. pervasit. Liv. 26. 15. Murmur a Tribunali totam concionem pervasit, deferri rem integram ad Patres de Campanis.
Opinio pervasit per animos hominum. Cic. pro Lege Manil. 23. Erat etiam alia gravis atque ea vehemens opinio, quæ per animos gentium Barbararum pervaserat, fani locupletissimi & religiosissimi diripiendi causa in eas oras nostrum exercitum esse adductum.
Pallor repente pervasit ora. Sil. lib. 7. 427.
Pervadere, Pervenire ad, ut,
Pervadere florem ætatis. Lucret. lib. 1. 556.
— summum ætatis vervadere florem. Quidam legunt Finem, sed priorem lectionem probat Lambinus, & interpretatur Florem, i. e. Justum ac perfectum vigorem.

PERVADENS, entis. Partic. Vitruv. 9. 4. Saturni stella pervadens per signi spatium.

PERVĀSUS, a, um. Partic. Pass. ut, Urbe pervasa. Ammian. 24. 2. Regiones pervasæ. Idem 31, 8.

PERVASIO, ōnis. f. Invasio. Salvian. de Gubern. Dei, lib. 5. sub fin. A rerum alienarum pervasione non abstinent.

PERVĀSOR, ōris. m. Invasor. Salvian. 5. p. 114. Rebus eorum incumbunt pervasores. Et Cassiodor. 4. Epist. 20. Manente pœna pervasori.

PERVAGABILIS, PERVAGATUS, PERVAGOR, V. PERVAGUS.

PERVĂGUS, a, um. Adj. [πολυπλανὴς] ut, Puer pervagus vasto orbe. Ovid. 2. de Arte Am. 18.

PERVĂGOR, [περιπολέω, περιφέρομαι] āri. Per aliquem locum vagari. Cic. 7. Verr. 97. Hic te Prætore prædonum naviculæ pervagatæ sunt.
Molestiæ pervagantur mentes omnium. Cic. 1. de Legib. 32. Molestiæ, lætitiæ, cupidates, timores, similiter omnium mentes pervagantur.
Honos pervagatur. Cic. 2. de Invent. 113. Deinde ne is honos nimium pervagetur.
Pervago, are etiam dixisse veteres credibile est, ut Vago. q. V.

PERVĂGANS, antis. Partic. Vitruv. 2. 6. Pervagantes in agris ardores.

PERVAGĀTUS, a, um. aliud Partic. [περιπολήσας] Liv. 38. 17. Inter mitissimum genus hominum ferox natio, pervagata bello prope orbem terrarum, sedem cepit.
Commune & pervagatum, Divulgatum. Cic. 1. de Orat. 265. An tu, inquit ille, si de istis communibus & pervagatis vix huic ætati audiendum putas, etiamne illa negligere possumus, quæ tu Oratori cognoscenda esse dixisti?
Pervagatum & celebratum commemoratione alicujus. Cic. pro Planc. 95. Nihil ex meis est temporibus, quod minus pervagatum, quodque minus aut mea commemoratione celebratum sit, aut hominibus auditum atque notum.
Bona longe lateque pervagata, & Angusta, contraria. Cic. Topic. 96. Numero sic comparabuntur, ut plura bona paucioribus bonis anteponantur, pauciora mala malis pluribus, diuturniora bona brevioribus, longe & late pervagata angustis.
Causa hæc apud Græcos pervagata est. Cic. 1. de Invent. 55.
Declamatio vulgaris & pervagata. Cic. pro Planc. 47.
Fama alicujus rei illustris & pervagata. Cic. pro Marcell. 27.
Opera quotidiana & pervagata. Cic. 3. de Orat. 186.
Sermo civitatis pervagatus. Cic. pro Milon. 33.
Pervagatior, & Pervagatissimus. Cic. 2. de Invent. 47. Pars autem est pervagatior, & aut in omnes ejusdem generis, aut in plerasque causas accommodata. Idem in Orat. 147. Me autem sive pervagatissimus ille versus, qui vetat, &c.

PERVAGĀBILIS, e. Adj. Sidon. 2. Epist. 2. Pelagi campus cymbulis late secatur pervagabilibus.

PERVĂLEO, [πολυδυναμέω] ēre. Plurimum valeo. Lucret. lib. 6. 916.
Usque adeo permananter vis pervalet ejus. De magnete lapide. Alii legunt Prævalet.

PERVĂLĬDUS, a, um. Adj. [πολυϊσχυρὸς] Admodum validus. Liv. 40. 47. Donec ad pervalidam aliam urbem (Certima appellant Celtiberi) pervenit. Emendata exemplaria habent Prævalidam.
Agmen pervalidum. Ammian. 29. 1. pr.

PERVĂRIUS, a, um. Adj. [πολυποίκιλ⊗] Valde varius. Apul. de Deo Socrat. p. 97. Utilitates pervariæ. Sed aliter legit Elmenhorst. p. 42.

PERVARIE, Adv. [πολυποικίλως] Cic. 2. de Orat. 327. Reliqua pervarie jucundeque narrantur.
Pervarie & perjucunde. H. St. Si hoc vellet, Perjucundeque diceret.

PERVASTO, [κατερημίζομαι] āre. Prorsus vastare. Liv. 6. 4. Ad pervastandos fines, nequid ad nova consilia relinquerent virium, duxere. Et 33. 37. Libuos quum pervastassent.

PERVASTĀTUS, a, um. Partic. ut, Agris passim pervastatis. Liv. 8. 19. Italia pervastata. Tacit. 15. Ann. 45.

PERVĔHO, xi, ctum, [κομίζω] ĕre. Usque in aliquem locum portare. Plin. lib. 35. cap. 6. Sed inde non pervehuntur ad nos. Liv. 5. 40. extr. Virgines sacraque in plaustrum imposuit: & Cære, quo iter sacerdotibus erat, pervexit.
Navigatione secunda pervehi. Tacit. 2. Ann. 8.
Pervehi [κατάγεσ8] in portum, per translationem. Cic. 14. Att. 21. Nos autem alium portum propiorem huic ætati videbamus, in quem mallem equidem pervehi, florente Bruto nostro, constitutaque Republica.
Velis passis aliquo pervehi. Cic. 1. Tusc. 19. Portum potius paratum nobis & profugium putemus, quo utinam velis passis pervehi liceat. De morte.
Pervehi ad exitus optatos. Cic. 2. Off. 19. Et quum prospero flatu ejus utimur, ad exitus pervehimur optatos: & quum reflavit, affligimur. De fortuna.
In Asiam, atque inde Romam pervectum est. Tacit. 2. Hist. 9.

PERVECTUS, a, um. Partic. [κατακομισθεὶς] ut, Pervectus in litus. Plin. lib. 9. cap. 8.
Passu cito pervecta est ad litora. Sil. lib. 8. 126.

PERVECTOR, ōris. m. Symmach. 4. Epist. 64. Pervector apicum. i. e. Tabellarius.

PERVELLO, velli, (& vulsi,) vulsum, [κατατίλλω] ĕre. Cic. 3. Tusc. 36. Quid jaces, aut quid mæres? aut cur succumbis, cedisque fortunæ? quæ pervellere te forsitan potuerit & pungere, non potuit certe vires frangere. De format. Præteriti, V. in EVELLO.
Aurem pervellere. V. AURIS.
Fidem alicujus pervellere, pro Cessantem excitare. Sen. de Benef. 5.
Jus pervellere. Cic. 1. de Orat. 265. Neque enim, inquit, tam mihi molestus fuit, quod jus nostrum Civile pervellit, quam jucundus, quod se id nescire confessus est. i. e. De jure nostro obtrectat, inquit Budæus.
Stomachum pervellere. Hor. 2. Serm. 8. 8.
Rapula, lactucæ, radices, qualia lassum
Pervellunt stomachum. h. e. Irritant, & cum quadam delectatione pungunt atque excitant.

PERVĔNIO, vēni, ventum, [ἱκνέομαι, ἐξικνέομαι, παρήκω, ἀφικνέομαι] īre. Ad constitutum locum venire, Venire eo quo ibamus. Plin. lib. 10. cap. 37. Ipse perveni ad fontem purissimum.
Mature cum exercitu aliquò pervenire. Cic. pro Muren. 22.
Ad aliquam portam cum paucis pervenire. Cic. in Pison.
In portum salva nave. Quintil. lib. 2. cap. 17.
In provinciam pervenire. Plinius ad Trajanum 10. Epist. 16.
Ad manus pervenire. Cic. pro Sext. Vix fero & raro ad manus pervenitur.
Ad laudem aliquam via aliqua. Cic. de Clar. Orat. 259.
Ad nummos pervenire. Cic. 13. Fam. 14. Ut quam commodissima conditione libertus Strabonis, qui ejus rei causa missus est, negotium conficiat, ad nummosque perveniat.
Ad primos pervenire, pro Inter primos & doctissimos annumerari. Cic. pro Rosc. Com. 10. Qui ne in novissimis quidem erat histrionibus, ad primos pervenit comœdos.
Ad summam alicujus rei pervenire. Quintil. in procem. lib. 1.
Ad summum pervenire. Cic. 5. de Fin. 40. Sic & extremum omnium appetendorum, atque ductum a prima communitate naturæ, multis gradibus ascendit, ut ad summum perveniret, quod cumulatur ex integritate corporis, & ex mentis ratione perfecta.
In crastinum pervenire. Quintil. lib. 5. cap. 10.
In invidiam maximam pervenire. Cic. 4. Verr. 45. Populum quidem Syracusanum in maximam invidiam, sua infamia, alieno præmio, pervenisse.
In manus pervenire. Cic. 8. Att. 5. Eo autem ad te scripsi, ut si tibi forte reddita esset, mihi curares referendam, ne in illius manus perveniret.
In notitiam pervenire. Columel. lib. 5. cap. 8. V. Notitia in NOTUS.
In potestatem alicujus pervenire. Cic. pro Lege Manil. 32. Quum duodecim secures in prædonum potestatem pervenerint.
In scripta alicujus pervenire. Cic. 5. Fam. 12.
In Senatum pervenire non potuit, Fieri senator. Cic. pro Flac. 43.
In magnum timorem pervenire, ne &c. Cæs. 1. Bell. Civil. 61.
In tutelam pervenire. Cic. pro Rosc. Com. 16. Et pupillum fraudare, qui in tutelam pervenit.
Ad annum septuagesimum pervenit Cyrus. Cic. 1. de Divin. 46.
Ad desperationem pervenire. Cæs. 2. Bell. Civil. 42.
Ad eloquentiam. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Ad propositum mihi finem honoris nondum perveneram. Cic. pro Sull. 11.
Ad fortunas suas aliquando pervenire sese posse spes fuit. Cic. pro Rabir. Post. 27.
Ad fructus. Varro 1. de R. R. cap. 4.
Ad frugem maturam. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Ad improbitatem pervenire. Cic. 3. Verr. 105. Utrum admonitus, an tentatus, an, qua est iste sagacitate in his rebus, sine duce ullo, sine indice pervenerit ad hanc improbitatem nescio.
Pervenire quo volumus. Ter. Eun. 1. 2. 44.
Ita est: sed sine me pervenire quò volo. Quasi dicat, Sine me dicere quod maxime volo.
Plebs in discordiam pervenit cum patribus. Pompon. in l. 2. §. Deinde quum esset. D. de origine jur.
Pervenit ad me hæc res, i. e. Rescivi, Dictum est mihi. Plaut. Mil. 2. 4. 50.
Ad aures alicujus nescio quomodo pervenit res hæc. Cic. 6. Verr. 64.
Clamor ad aures pervenit. Virg. 9. Æn. 396.
Fama ad aures meas pervenit. Cic. pro Sull. Non modo nihil comperi, sed vix ad aures meas istius suspicionis fama pervenit.
Fama pervenit huc. Ovid. 2. de Pont. 5. 27.
Factio pervenit a. Liv. 1. 17. pr. Necdum a singulis, quia nemo magnopere eminebat in novo populo, pervenerant factiones: inter ordines certabatur. [Forte Provenerant legendum.
Hæreditas ad filiam pervenit. Cic. 2. de Finib.
Humanitas ab isto ad illos pervenisse putatur. Cic. 1. Q. Frat. 22.
Licentia tanta ad unum nunquam pervenisset, nisi multorum impunita scelera tulissemus. Cic. 2. Off. 28.

Lucrum pervenit ad eum. Cic. 5. Verr. 130. Perparum ex illis magnis lucris ad ſeſe pervenire. Prætorem eſſe ſocium.
Pecuniam morte alicujus ad quempiam pervenire. Cic. in Topic. 29.
Similitudo naturæ illius ad te, qui ab illo ortus es, pervenit. Cic. pro Muren. 66.
Quid enim poteſt eſſe in calamitate reſidui, quod non ad miſeros aratores, iſto Prætore, per ſummam injuriam, ignominiamque pervenerit? Cic. 5. Verr. 226.
Non ea ſola vis eſt, quæ ad corpus noſtrum, vitamque pervenit. Cic. pro Cæcina 42.
Injuria ad paucos ex alieno peccato pervenit. Auctor ad Heren. lib. 4. 13.
Pœna parentum pervenit ad liberos, qui nihil meruerunt. Cic. ad Brut. 15.
Pervenitur, Imperſonale. Ulpian. in l. 1. §. Si apud duos. D. depoſit. Quod ſi nihil alter, vel minus facere poſſit, ad alium pervenietur; idemque etſi alter dolo non fecerit, & idcirco ſit abſolutus; nam ad alium pervenietur.
Poſtquam perventum eſt in tecta thalami. Virg. 4. Georg. 375. Idem 2. Æn. 634.
Aſt ubi jam patriæ perventum ad limina ſedis.
Studia perveniendi aliquo nihil proſunt, niſi illud, quod eò, quo intendas, ferat deducatque, cognoris. Cic. 1. de Orat.

PERVENIENS, entis. Partic. [παρήκων] Ovid. 3. Met. 462.
Verba refers aures non pervenientia noſtras. [An Perferientia?

PERVENTŪRUS, a, um. aliud Partic. [παρήξων] Cic. pro Roſc. Amer. 153. Videte per deos immortales, quem in locum Remp. perventuram putetis.

PERVENTIO, ōnis. f. Mart. Capell. 4. p. 126. Et ratiocinatio ex duobus pluribuſve conceſſis, ad id quod non conceditur, perventio.

PERVĒNOR, [καταθηρεύω] āri. Idem quod Diligenter venari: & per translationem pro Quærere, & ſolertia quadam adhibita inveſtigare. Plaut. Merc. 4. 5. 3.
Defeſſus ſum urbem totam pervenarier. [Niſi diviſe legendum, ut ſit Anaſtrophe Urbem totam per, pro Per totam u.

PERVĔNUSTUS, a, um. Adj. Sidon. 3. Epiſt. 13. Elegans homo, pervenuſtuſque.

PERVERTO, ti, ſum, [διαστρέφω, καταστρέφω, παρατρέπω] ĕre. Convertere, invertere, ſubvertere, ad terram ruere. Plaut. Caſ. 4. 1. 16.
Aulas pervertunt, ignem reſtingunt aqua.
Labefactare & pervertere. Cic. 3. de Fin. 70.
Arbuſta, virgulta, tecta. Cic. 1. de Divin. 49.
Defenſionem. Auctor ad Heren. lib. 1. 26. Oreſtes, quum confiteatur ſe occidiſſe matrem, niſi attulerit facti rationem, pervertit defenſionem.
Jura omnia divina & humana pervertit C. Cæſar. Cic. 1. Off. 26.
Officium. Cic. 1. Off. 5. Sunt nonnullæ diſciplinæ, quæ propoſitis bonorum & malorum finibus, officium omne pervertant.
Omnia pervertere rapinis, incendiis, cædibus. Cic. 15. Att. 6.
Res vetuſtate robuſtas. Cic. de Divin. 35. Quæ eſt igitur iſta calliditas, res vetuſtate robuſtas, calumniando velle pervertere?
Sacra inexpiabili ſcelere pervertit. Cic. de Aruſp. Reſp. 57.
Senatum ipſum, principem ſalutis, mentiſque publicæ, vi, cæde, incendiiſque pervertere. Cic. de Aruſp. Reſp. 58.
Vectigalia pervertere, pro Subvertere. Cic. 5. Verr. 128. Quid enim erat, quod vectigalibus proſpiceret Metellus in decumis & in tota re frumentaria, ſi iſte non vectigalia Populi Romani ſuo quæſtu pervertiſſet?
Vim alicujus. Cic. 2. de Divin. 115. explicans oraculum illud,
Crœſus Halym penetrans magnam pervertet opum vim. Hoſtium vim ſeſe perverſurum putavit, pervertit autem ſuam.
Pervertere aliquem. Cic. 1. Verr. 44. Nunquam ille me opprimet conſilio, nunquam ullo artificio pervertet, nunquam ingenio me ſuo labefactare atque infirmare conabitur.
Pervertere, ſolenne verbum Tacito, pro Perdere calumniis, ſive ſubvertere; ut 4. Ann. 12. Volutare ſecum quonam modo Germanici liberos perverteret.

PERVERSUS, a, um. Adj. ex Partic. [καταστρεβλωμένος, στρεβλὸς, διάστροφος] dicitur (inquit Valla lib. 5. cap. 31.) Qui verſatur in malo, & a bono verſus eſt. Cic. 11. Fam. 10. Gratiorem me eſſe in te poſſe, quam iſti perverſi ſunt in me, exploratum habes.
Præpoſterus & Perverſus. Cic. pro Cluent. 71. Itaque ut erat ſemper præpoſterus atque perverſus, initium facit a Bulbo.
Pravum & Perverſum. Cic. pro Roſc. Com. 30. Nihil ab hoc pravum & perverſum produci poſſe arbitrabantur.
Cachinno perverſo diſtorquere ora. Ovid. 3. de Arte Am. 287.
Dies perverſus, Ineptus, incommodus. Plaut. Men. 5. 5. 1.
Edepol næ hic dies perverſus atque advorſus mihi obtigit.
Ludi deformati, inquinati, perverſi, conturbati. Cic. de Aruſp. Reſp. 25.
Mentes perverſæ. Ovid. 2. Triſt. 301.
More perverſo aliquid facere. Cic. pro Roſc. Com. 56. Niſi forte tu perverſo more, quod hujus eſt, ab alio extorquere non potes, huic eripere potes.
Præmia. Senec. Hippol. 9.
Ratio. Lucret. lib. 4. 831.
Vota. Stat. 1. Theb. 59.
Compar. Quid perverſius? quid intolerabilius? Cic. 4. de Fin. 40.
Superl. Perverſiſſimi oculi. Cic. 1. de Nat. Deor. 80. At erat, ſicut hodie eſt, perverſiſſimis oculis.

PERVERSE, [στρεβλῶς, διαστρόφως] ut, Perverſe abuti. Cic. 1. de Invent. 5. Plaut. Amph. 4. 3. 10.
Qui perverſe perturbavit familiæ mentem meæ.
Perverſe, ne dicam impudenter, plerique amicum habere talem volunt, quales ipſi eſſe non poſſunt. Cic. de Amicit. 84.
Amplecti aliquid perverſe. Lucret. lib. 1. 1068.
Imitata perverſe fuit prudentiam ſtulta calliditas. Cic. 3. Off. 113.
Videre perverſe. Plaut. Merc. 2. 2. 20.
Utuntur perverſe deorum beneficio multi. Cic. 3. de Nat. Deor. 70.
Compar. Tertull. Apol. cap. 2. Quid perverſius? quid intolerabilius?
Superl. Hieron. in Matth. cap. 4. ult. Quidam perverſiſſime ſuſpicantur.

PERVERSĬTAS, ātis. f. [διαστροφὴ, παρατροπή] Cic. in Orat. 31. Quæ eſt autem in hominibus tanta perverſitas, ut inventis frugibus glande veſcantur?
Improbitas & perverſitas. Cic. 1. Q. frat. 13. Sed quum te alicujus improbitas perverſitaſque commoverit, ſic te animo incitari ut ab omnibus tua deſideretur humanitas.
Incredibilis hominum perverſitas. Cic. 1. Fam. 7.
Ferre humaniſſime alicujus perverſitatem. Cic. 2. Q. frat. 4.
Diligentiæ moleſtiſſima perverſitas. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Morum perverſitas. Suet. Aug. cap. 60
Opinionum perverſitas. Cic. 3. Tuſc. 2. In omni continuo pravitate, & in ſumma opinionum perverſitate verſamur.

PERVERSIO, ōnis. f. Tertull. adverſ. Marc. 4. 5. Competit, ut ſi qui evangelium pervertebant, eorum magis curarent perverſionem, quorum ſciebant auctoritatem receptiorem.
Perverſio [ἀναστροφὴ] figura Rhetorica. Auctor ad Heren. 4. 44. Tranſgreſſio eſt, quæ verborum perturbat ordinem perverſione aut transjectione. Perverſione ſic: Hoc vobis Deos immortales arbitror dediſſe pietate pro veſtra.

PERVESPĔRI, Adv. pro Valde veſperi. Cic. 9. Fam. 2. Caninius, idem tuus, & idem noſter, quum ad me perveſperi veniſſet, &c.

PERVESTĪGO, [ἐξιχνεύω, ἐξετάζω, ἐξευρίσκω] āre. Quærendo invenire. Cic. 2. de Orat. 174. Noſſe regiones intra quas venias, ut perveſtiges quid quæras. Idem 6. Verr. 7. Mirandum in modum (canes venaticos diceres) ita odorabantur omnia, & perveſtigabant, ut ubi quicquid eſſet, &c.
Perveſtigata & cognita. Cic. 7. Verr. 174. Et illa, quæ tentata jam & cœpta ab iſto ſunt, a me autem perveſtigata & cognita, moneo ut exſtinguas, & longius progredi ne ſinas.

PERVESTIGĀTIO, ōnis. f. [ἐξεύρεσις] Cic. 1. de Orat. 9. Sed omnia quæcunque eſſent, vel ſcientiæ perveſtigatione, vel differendi ratione comprehenderint.

PERVESTIGĀTOR, ōris. m. Hieron. Catalog. Script. Eccleſ. Bibliothecæ divinæ diligentiſſimus pervaſtigator.

PERVĔTUS, ĕris. o. g. Adj. [πολυετὴς] Valde vel admodum vetus. Cic. de Claris Orat. 61. Eum nos ut perveterem habemus, qui L. Martio, M. Manilio Conſulibus, mortuus eſt, &c.
Epiſtola pervetus. Cic. 3. Q. frat. 1.
Nuces perveteres. Plin. lib. 23. cap. 8.
Oppidum pervetus. Cic. 6. Verr. 72.

PERVETUSTUS, a, um. Adj. [παμπάλαιος] Idem. ut, Pervetuſtus adeps. Plin. lib. 20. cap. 9.
Verba pervetuſta. Cic. 3. de Orat. 199.

PERVĬCAX, ācis. Adj. [μονότονος, σκληραύχην, ἰσχυρογνώμων] Durus, contentioſus, nulli cedens, perſeverans cum quadam vi, in contentione uſque ad convincendum perſeverans.
Potius ad Pervincendum, quaſi Pervincax. H. St.
Nonius 5. 40. nomen Pervicax ait eſſe laudi, Pertinax probro. Ter. Hec. 4. 1. 17.
Adeon' pervicaci eſſe animo, ut puerum præoptares perire,
Ex quo firmiorem inter nos fore amicitiam poſthac ſcires?
Pervicax contra flatus. Plin. lib. 16. cap. 36.
Iræ pervicax. Tacit. 4. Ann. 53.
Recti pervicax, in bonam partem. Tacit. 4. Hiſt. 5. Opum contemptor, recti pervicax, conſtans adverſus motus.
Achilles pervicax. V. ACHILLES.
Acies. Senec. Agamemn. 6.
Acies oculorum. V. ACIES.
Contumacia. Columel. lib. 6. cap. 2.
Inimicus. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Muſa. Hor. 3. Carm. 3. 70.
Thyades. Hor. 2. Carm. 10. 9.
Superl. Flor. 1. 11. 11. Hoſtes pervicaciſſimi.

PERVICĀCIA, æ. f. [μονοτονία] Durities, obſtinatio. Cic. 4. Tuſc. 26. Plin. lib. 17. cap. 20. Perdurandi pervicacia.
Pervicacia & Pertinacia hoc diſtant, inquit Nonius 5. 40. Pervicacia eſt interdum bonarum rerum perſeverantia: Pertinacia ſemper malarum. V. loc.

PERVICACĬTER, Adv. l. 3. §. 16. Dig. de Suſpect. Tutor. Neque pecuniam deponere pervicaciter perſtant.
Compar. Liv. 42. 14. Pervicacius cauſam belli quærere. Adde Curt. 10. 6. 18.

PERVĬCUS, a, um. Adj. [μονότονος] dicitur pro Pervicaci, teſte Nonio 8. 28. Accius, Sed pervico Ajax animo atque inorabili. Plaut. Aulul. Fragm. 3. 23. Hic quidam pervicus cuſtodem addidit.

PERVĬDEO, [συνορῶ] ēre. Diligenter & perfecte videre. Cic. 4. Att. 12. extr. Ibi te igitur videbo, & pervidebo. Alii legunt Promonebo. Idem 3. Offic. 75 Qui hoc non perviderit, ab hoc nulla fraus aberit, nullum facinus. Et hic quidam legunt Præviderit. Columel. lib. 2. cap. 1. Videt ſine dubio quid eveniat: ſed cur id accidat: non pervidet.
Mala ſua pervidere. Hor. 1. Serm. 3. 25.
Quum tua pervideas oculis mala lippus inunctis. P. Vict. lib. Var. lect. 20. ait hoc loco Pervidere, idem eſſe quod apud Græcos παραβλέπειν, quod eſt, non admodum intentis oculis intueri, connivere, negligenter inſpicere. Sed alia eſt verbi hujus ſignificatio, quam ſupra diximus: & hoc loco fit ut contrarium ſignificare videatur propter has voces adjectas, Oculis lippus inunctis. Al. Prævideas [Oxymoron eſt.
Pulchritudinem pervidere. Plin. 1. Epiſt. 8. Deinde ut pulchritudinem illarum longiore tractatu pervideremus.
Pervideamus utrum finitum funditus omne Conſtet. Lucret. 1. 955.
Purganda igitur conſcientia eſt, quam Deus pervidet, qui falli non poteſt. Lactant. Divin. Inſtit. epitome cap. 6. pag. 541. Item pag. 286. Pervidere. Sed & Penitus pervidere. p. 256. Nec enim vim, rationemque penitus pervidebant. H. St. V. Inſt. 5. 8. 6.

PERVIGEO, [κατακμάζω] ēre. Valde vigere. Tacit. 4. Ann. 34. Et uterque opibuſque, atque honoribus perviguere.

PERVĬGIL, ĭlis. Adj. [παννύχευτος] Valla lib. 5. cap. 30. Pervigil draco dictus eſt, non quod pernox eſſet, ſed quod nunquam dormiret, ſemper vigilans. Plin. lib. 33. cap. 4. Eamque ſolus intelligit in cacumine montis ejus pervigil.
Anguis pervigil. Ovid. 12. Epiſt. 60.
Canis. Senec. Herc. fur. v. 809.
Cuſtodia. Lucan. lib. 4. 7.
Ignis. Stat. 2. Theb. 739.

Pervigilis, Recto caſu dixit Apul. 11. Met. p. 270. Elmenh. Numinis benefici cura pervigilis.

PERVĬGĬLO, [καταγρυπνέω] āre. Totam noctem inſomnem ducere. Martial. lib. 9. 69.

Nam vigilare leve eſt, pervigilare grave. Cic. pro Roſc. Amer. 98.

Non orat ut eam noctem pervigilet?

In armis. Liv. 24. 38.

Ad ignes hiberni luminis pervigilare. Virg. 1. Georg. 292.

Mero poſito pervigilare. Ovid. 2. Faſt. 740.

PERVIGILĀTUS, a, um. Partic. [καταγρυπνηθεὶς] Ovid. 6. Faſt. 326.

In multo nox eſt pervigilata mero.

PERVIGILATIO, ōnis. f. [καταγρύπνησις] Cic. 2. de Legib. 37. Novos vero deos, & in his colendis nocturnas pervigilationes, &c.

PERVIGILIUM, i. n. [παννυχισμὸς] Multa vigilatio. Plin. lib. 11. cap. 53. Pervigilio quidem præcipue vincuntur cibi.

Pervigilium, Sacrum nocturnum quo vigiliæ indicuntur, ut per totam noctem vigiletur. Gellius lib. 2. cap. 23. Filia hominis pauperis in pervigilio vitiata eſt. Tacit. 2. Hiſt. 68. Apud Vitellium omnia indiſpoſita, temulenta, pervigiliis, ac Bacchanalibus, quam diſciplinæ, & caſtris promptiora.

Hiemale pervigilium. Martianus Capella lib. 1. cap. 1.

Cauſa pervigilii. Lucret. lib. 6. 754.

PERVIGILIA, æ. f. Idem. Juſtin. 24. 8. 14. Maximum pervigiliæ malum. Alii legunt Pervigilii.

PERVĪLIS, e. Adj. [πάνυ εὔωνος] Admodum vile ſignificat. Liv. 31. 50. Annona quoque eo anno pervilis fuit.

PERVINCO, īci, ictum, [ἐκνικῶ] ĕre. Omnino vincere. Cic. 2. Att. 1. Reſtitit, & pervicit Cato. Liv. 4. 2. Neque, ut de agris dividendis plebi referrent Conſules ad Senatum, pervincere potuit. Tacit. 12. Ann. 59.

Dictis pervincere aliquid, Probare. Lucret. lib. 5. 100.

Mores alicujus pervincere. Propert. 1. 17. 15.

Vis vivida animi pervicit. Lucret. lib. 1. 73.

Vox pervincere dicitur vocem, vel ſonum, quum exſuperat. Hor. 2. Epiſt. 1. 200.

— nam quæ pervincere voces
Evaluere ſonum, referunt quem noſtra theatra?

PERVINCENDUS, a, um. Partic. [ἐκνικητέος] Catul. 74. 15.

Una ſalus hæc eſt, hoc eſt tibi pervincendum.

PERVINCAX, V. PERVICAX.

PERVĬREO, ēre. Semper virere. Paulin. Nolan. Paraph. Pſalm. 1. 11.

Et fronde nunquam defluente, pervirens, &c.

PERVĬRĬDIS, e. Adj. [πολύχλωρος] Valde viride. Plin. lib. 6. cap. 22. Mare id colore perviridi, præterea fruticoſum arboribus. Adde Melam 2. 5. & Solin. cap. 66.

PERVĪVO, xi, ctum, [ἐπιζάω] ĕre. Uſque ad finem aliquem vivere. Plaut. Capt. 3. 5. 84.

Etſi pervivo uſque ad ſummam ætatem, tamen &c.

PERVIUS, a, um. Adj. [βατὸς, βάσιμος, πορεύσιμος] Per quod via, vel tranſitus patet. Terent. Adel. 4. 2. 39.

Id quidem angiportum non eſt pervium.

Domus pervia ventis dicitur. Ovid. 2. Met. 762.

Freta non ſunt pervia nanti. Ovid. 19. Epiſt. 209.

Loca non pervia equo. Ovid. 8. Met. 377.

Naves perviæ pugnantibus erant. Liv. 26. 39.

Ora non ſunt pervia verbis. Ovid. 5. Met. 194.

Pectora nulli culpæ pervia. Claud. de Bell. Get.

Saltus pervii. Liv. 9. 43.

Tranſitiones perviæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 67. Ex quo tranſitiones perviæ Jani, foreſque in liminibus profanarum ædium, januæ nominantur.

Uſus pervius tectorum. Virg. 2. Æn. 453.

PERULA, V. PERA.

PERUNGO, unxi, unctum, [καταχρίω] ĕre. Valde ungere, circumquaque ungere. Cic. 1. Tuſc. 113. Corpora oleo perunxerunt.

Ora perungere immunda manu. Ovid. 3. de Arte Am. 755.

Mortuum unguento perungis. Proverb. de ſumptu ſupervacaneo, ſive quum ſero quid adhibetur. Moris erat apud priſcos, maxime Ægyptios, defunctorum cadavera, ne putreſcerent, unguentis perungere.

PERUNCTUS, a, um. Partic. [κατάχριστος] ut,

Fæcibus ora peruncti. Hor. de Arte Poet. 277.

Nardo perunctus adulter. Hor. Epod. 5. 59.

PERUNCTIO, ōnis. f. [κατάχρισις] Plin. lib. 24. cap. 15. Excalfacit perunctione.

PERVOLGO, V. PERVULGO.

PERVŎLO, vis, vult, [πολὺ βούλομαι] velle. Valde cupere. Plaut. Pſeud. 1. 2. 73. Prohibet, faciant advorſum eos qui pervolunt. Alii legunt Quod volunt. Cic. 1. Att. 1. Sed eſt quod abs te mihi ignoſci pervelim.

Illam negaſſe unquam vidiſſe quenquam ſecuri ferientem, & pervelle id videre. Liv. 39. 43.

PERVŎLO, [διαπέτομαι] āre. Celeriter volare. ut

Corvus pervolat aerium iter. Ovid. 2. Faſt. 252.

Hirundo pervolat ædes divitis domini. Virg. 12. Æn. 474.

Pervolare, per translationem, pro Celeriter advenire, & quaſi volando perduci. Cic. in Somn. Scip. 21. Sunt autem optimæ curæ de ſalute patriæ, quibus agitatus & exercitatus animus velocius in hanc ſedem & domum ſuam pervolabit.

Rumor pervolat agitatus alis. Ovid. 6. Faſt. 527.

Urbem totam pervolare. Juven. 6. Sat. 397.

PERVOLĬTO, [περιπέτομαι] āre. frequent. Virg. 8. Æn. 24.

Omnia pervolitat late loca.

Voces pervolitant per diſſepta domorum. Lucret. lib. 6. 952.

PERVOLĬTANS, antis. Partic. Lucret. lib. 2. 144.

Et variæ volucres nemora avia pervolitantes.

PERVOLITANTIA, æ. f. Vitruv. 9. 7. Mundi circa terram pervolitantia.

PERVŎLĀTĬCUS, a, um. Adj. Tertull. de Anima, cap. 46. Non clauſa vis eſt, nec ſacrariorum circumſcribitur terminis: vaga & pervolatica, & interim libera eſt.

PERVOLVO, volvi, volūtum, [κατακυλίω] ĕre. Magna vi volvere. Plin. lib. 33. cap. 4. Et repleto ſtagno, excuſſis obturamentis erumpit torrens tanta vi, ut ſaxa pervolvat.

Animus pervolvitur quibuſdam in locis. Cic. 2. de Orat. 149. Deinde ut in iis locis, quos proponam paulo poſt, pervolvatur animus, ut ſe penitus inſinuet in cauſam, ut ſit cura & cogitatione intentus, diligentia eſt.

Librum pervolvere, Diligenter legere. Catul. 96. 6. de Smyrna, (fuit hoc opus quoddam a Cinna poeta compoſitum)

Smyrnam incana diu ſæcula pervolüent. Uſus eſt diæreſi.

Membra celeres pervolvunt rotæ. Sen. Hippol. 10.

PERVOLŪTUS, a, um. Partic. Liv. 24. 34. Pondere ſuo pervoluta graviter in hoſtem incidunt.

PERVŎLŪTO, [περιπτύσσω, ἀναπτύσσω] āre. frequent. ut

Libros pervolutare, Omni adhibita diligentia evolvere. Cic. 5. Att. 12. Quoniam meos cum Thallumeto noſtro pervolutas libros. Idem 1. de Orat. 158. Omnium bonarum artium ſcriptores ac doctores & legendi & pervolutandi, & exercitationis cauſa laudandi.

PERURBĀNUS, a, um. Adj. [πάνυ ἀστεῖος] Valde urbanum ſignificat. Cic. 2. de Orat. 15. Homo doctus & perurbanus. Et de Clar. Orat. 239. Etiam L. Torquatus elegans in dicendo, in exiſtimando admodum prudens toto genere perurbanus.

Oratio perurbana. Cic. in Brut. 272.

PERURBĀNE, Adv. ut, Reſpondit ille perurbane. Sidon. 5. Epiſt. 17.

PERURGEO, ēre. Ammian. 22. 5. Volucriter perurgebat. Et Trebell. Pollio in Gallien. cap. 5. Cum Aureolus perurgeret Illyricum.

Hora mortis perurgeri. Spartian. Sever. cap. 23.

PERŪRO, ſſi, ſtum, [κατακαίω, καταφρύγω] ĕre. Valde urere, & urendo conſumere. Plin. 7. Epiſt. 1. Quin etiam quum peruſtus ardentiſſima febri, tandem remiſſus, unctuſque acciperem a medico potionem, porrexi manum. Plin. lib. 34. cap. 17. Eadem in aqua calculus æreus quadrans ſi addatur, vas peruri.

Æſtu valido perurimur. Ovid. 3. de Arte Am. 543.

Cor alicujus perurere. Martial. lib. 12. 45.

PERURENS, entis. Partic. ut, Inteſtina perurens. Catull. 78. 3.

PERUSTUS, a, um. Partic. ut,

Coma peruſta ſole. Propert. lib. 4. 10. 46.

Flammis peruſta. Senec. Med. 12.

Funibus peruſtus latus. Horat. Epod. 4. 3.

Homo peruſtus gloria. Cic. 13. Fam. 15. Et jam hominem peruſtum etiamnum gloria volunt incendere.

Ora peruſta. Propert. lib. 3. 13. 22.

Oſſa. Tibull. lib. 1. 3. 6.

Pectus peruſtum curis. Senec. Med. v. 547.

Terra peruſta aſtricto gelu. Ovid. 3. Triſt. 4. 49.

PĔRŬSIA, æ. f. [Περουσία] Tuſcorum urbs, Περουσία Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Peruſium hodie. Vulgo *Perugia*, Gall. *Perouſe*. V. Vellej. 2. 74.

PERUSĪNUS, a, um. Adj. [Περουσινὸς, Περουσιάτης] ut,

Fames Peruſina. Lucan. lib. 1. 41.

Sepulchra Peruſina. Propert. lib. 1. 22. 3.

PERŪTĬLIS, e. Adj. [πολύχρηστος] Valde utile. Cic. 9. Att. 17. In hac enim fortuna perutilis ejus & opera & fidelitas eſſet.

PERVULGO, [διαθρυλλέω, ἐκκλητίζω, διαφημίζω] āre. PERVOLGO, antique. Seminare in vulgus, divulgare. Cic. 5. Verr. 129. Incredibile dictu eſt, Judices, ſed & factum, & tota Sicilia pervulgatum.

Occultare, & continere domi aliquid, Dividere paſſim, pervulgare atque edere populo: contraria. Cic. pro Sulla, 42.

Se omnibus pervulgat mulier. Idem pro Cœl. 38.

Communicari cum improbis, & pervulgari cum mediocribus hominibus præmia virtutis non oportet. Cic. 2. de Invent. 114.

Librum aliquem pervulgare, quod & Divulgare dicitur; h. e. In lucem emittere. Cic. 12. Att. 44. Tu vero pervulga Hircium. In fine autem epiſtolæ ait, Hircii librum (ut facis) divulga. Ut ſeſe explicare videatur Cicero.

Pervulgatum eſt. Plaut. Bacch. 4. 9. 150. conf. ſupra & in Partic.

Pervulgare, pro Pererrare, pervagari, obire, luſtrare. Lucret. lib. 2. 163.

Multiplicisque loci ſpatium tranſcurrere eodem
Tempore, quo ſolis pervulgant fulgura cælum. Ex Turneb. Lambinus; Celebrant, Complent. Idem iterum lib. 4. 209.

Multiplexque loci ſpatium tranſcurrere eodem
Tempore, quo Solis pervolgant fulgura cælum. [Puto pro Aperire cælum dictum eſſe.

Pervulgare, Ex ignoto notum reddere, & celebrare. Lucret. lib. 2. 346.

Et quæ pervolgant nemora avia pervolitantes. De avibus.

PERVULGĀTUS, a, um. Partic. Conſuetum, & vulgo uſitatum ſignificat. Ter. Heaut. 1. 1. 49.

Ubi rem reſcivi, cœpi, non humaniter,
Neque ut ægrotum animum decuit adoleſcentuli,
Tractare, ſed vi & via pervulgata patrum.

Notus & pervulgatus. Cic. 4. Acad. 118. Empedocles hæc pervulgata & nota quatuor. conf. in ipſo verbo.

Apud omnes pervulgatus. Cic. 4. Verr. 85. Interea cupiditate iſte ſua nota, atque apud omnes pervulgata, cum ſigna, &c.

In vulgus pervulgatus. Cic. 2. de Fin. 15. Nec de re obſcura, ut phyſici; aut artificioſa, ut mathematici; ſed de illuſtri & facili, etiam in vulgus pervulgata, loquitur.

Conſolatio pervulgata. Cic. 5. Fam. 16. Conſolatio pervulgata quidem eſt illa maxime, quam ſemper in ore, atque in animo habere debemus, homines nos ut eſſe meminerimus.

Maledicta in omnes. Cic. pro Cœl. 6.

Res clara, teſtata & pervulgata. Cic. 4. Verr. 104.

PERVULGĀTE, Adv. Gell. 16. 7. Pervulgate dici, plebejo more.

PERVULGĀTŪRUS, a, um. Partic. [διαθρυλλήσων] Sil. lib. 7. 193.

Viticolæ nomen pervulgatura Falerni Munera.

P E S

PĒS, pĕdis. m. [ποὺς, πέζα, σκαρθμὸς] notæ ſignificationis: dicitur Id totum quod eſt a femore ad calcem. Virg. 9. Ecl. 1.

Quo te Mœri pedes? [Accuratius tamen loquendo inferiorem duntaxat partem, qua crura fulciuntur denotat, ut videre licet apud Celſum 8. 1. extr. & Galen. de oſſib. &c.

Digiti pedum. Ovid. 11. Met. 71.

Fiducia pedum. Ovid. 9. Met. 120.

Forma aptiſſim pedis. Ovid. 3. Amor. 3. 7.

Ictus pedis. Ovid. 5. Met. 264.

Mobilitas pedum. Lucan. ad Pison. 173.
Motu pedum melior. Virg. 5. Æn. 430.
Orba pedum portenta. Lucret. lib. 5. 838.
Sonitus creber pedum. Virg. 2. Æn. 738.
Trunca animalia pedum. Virg. 4. Georg. 310.
Vestigia duri pedis. Ovid. 2. Met. 853.
Celer pedibus. Virg. 4. Æn. 180.
Duorum pedum officio contenta. Ovid. 1. Met. 744. de Iside, quæ paulo ante in vaccam mutata, quatuor pedibus incedebat.
Melior pedibus. Virg. 9. Æn. 556.
A pedibus, vel Servus a pedibus. V. A, vel AB.
Ad pedem habiles & apti calcei. Cic. 1. de Orat. 231.
Ad pedes. V. A pedibus, in A, vel AB.
Ante pedes. V. ANTE.
Circum pedes. V. A pedibus, in A vel AB.
In pedem, sive pedes. V. IN.
Adunci pedes. Ovid. 6. Met. 516. al. Obuncis.
Albi pedes, Gypsati. Juven. 1. Satir. 111.
Aurati pedes, Auratis ornati calceamentis. Ovid. 3. Amor. 13. 26.
Aureolus. Catull. in Epithal. Juliæ, 52. 167. h. e. Formosus, vel pulcher ut aurum.
Bifidi. Ovid. 14. Met. 304.
Bellus. Catul. in Amicam Formiani, 41. 2.
Bisulcus. Ovid. 7. Met. 113.
Calidi. V. CALIDUS.
Candidus. Hor. 1. Carm. 1. 27.
Claudus. Hor. 3. Carm. 2. 32.
Curvi. Ovid. 12. Met. 561. De aquila.
Dexter pes, i. e, Felix accessus. Sil. 7. 172.
Attulit hospitio pes dexter & hora Lyæum. conf. Virg. 8. Æn. 302.
Dubius pes fortunæ, Incertus & instabilis. Ovid. 4. de Ponto, 3. 32.
Durus. Ovid. 2. Met. 853.
Equini. Ovid. 12. Met. 374.
Exiguus. Ovid. 3. Amor. 3. 7.
Formosi. Propert. lib. 1. 18. 12.
Gypsatus. Ovid. 1. Amor. 8. 64.
Humilis pes, V. infra.
Imus. V. IMUS.
Inimicus. Propert. lib. 2. 6. 38.
Longus. Hor. 1. Serm. 2. 93.
Malus. Catull. ad Calvum, 14. 22.
Marmorei, Candidi. Ovid. 2. Amor. 11. 15.
Pallidulus. Catul. ad Ortalum, 63. 6.
Recurvi. Ovid. 2. Fast. 251. De corvo.
Saligni, lecti scil. Ovid. 8. Met. 656.
Segnis. Hor. 3. Carm. 12. 8.
Solidi ære. Ovid. 12. Epist. 43.
Tumentes. Virg. 2. Æn. 273.
Turpis. Hor. 1. Serm. 2. 102.
Vacui pedes, Otiosi. Ovid. 1. de Arte Am. 491.
Varus. Pers. 4. Sat. 12.
Udus aqua. Ovid. 18. Epist. 100.
Velox. Ovid. 1. Met. 551.
Unci. Virg. 3. Æn. 233.
Abire pede tardo. Ovid. 2. Amor. 19. 12.
Abjicere se ad pedes. V. ABJICIO.
Accidere ad pedes omnium. Cic. 1. Att. 11. Quum decerneretur frequenti Senatu, contra pugnante Pisone, ad pedes omnium sigillatim accidente Clodio, ut Consules populum cohortarentur, &c.
Advolvi pedibus. Tacit. 1. Ann. 23.
Advertere pedem ripæ, Ire ad ripam. Virg. 6. Æn. 386.
Afferre pedem. V. AFFERO.
Alligare pedes. Ovid. 4. Met. 364.
Amplecti pedes alicujus. Ovid. 9. Met. 605.
Argutari pedibus. V. Argutor, ari. in ARGUO.
Carpere viam pede. Ovid. 2. de Arte Am. 230.
Carpere iter alato pede. Ovid. 5. Fast. 666. de Mercurio.
Claudicare obliquo pede. Ovid. 2. Amor. 17. 20.
Comparet neque pes, neque caput. Plaut. Capt. 3. 4. 82. Proverb. de Inconditis confusisque. conf. etiam Plaut. Asin. 3. 3. 238. V. CAPUT.
Complecti pedes alicujus. Lucan. lib. 10. 89.
Conculcare aliquem pedibus. Ovid. 12. Met. 374. al. Proculcare.
Conferre pedem, sive in pedes. V. CONFERO.
Conferre pedem cum singulis adversarii argumentis. Quintil. lib. 1. cap. 13.
Congredi pede. Virg. 12. Æn. 465.
Conjicere se in pedes. V. CONJICIO.
Connexæ pedibus apes. Virg. 4. Georg. 257.
Consequi aliquem pedibus. Ovid. 9. Met. 126.
Contendere pedibus cum aliquo. Ovid. 10. Met. 570.
Decurrere siccis pedibus super æquora. Ovid. 14. Met. 50.
Deducere pedes de lecto. V. DEDUCO.
Deducit gracili pede aranea filum. Ovid. 1. Amor. 14. 7.
Defluxit vestis ad imos pedes. Virg. 1. Æn. 408.
Desilire ad pedes. V. AD.
Dirigere inoffensos pedes. Ovid. 1. Amor. 6. 8.
Diriguere pedes. Ovid. 2. Met. 348.
Dare unum solum pedem. Cic. 2. Att. 1. Soror quæ tantum habeat Consularis loci, unum mihi solum pedem dat. Noli inquam de uno pede sororis queri: licet etiam alterum tollas. Ubi interpres, Unum pedem dat, id est Mediocrem favorem præstat, non omnino favet, viri gravitate deterrita. Contrarium est illi, Omni pede niti, quod est Universo favore & viribus. conf. infra Tollere pedem.
Dolet pes. Lucret. lib. 3. 111.
Efferre pedem porta, Egredi. Cic. 7. Att. 2. Qui pedem porta, quoad hostis cis Euphratem fuit, non extulerit.
Ire pedibus in sententiam alicujus. V. EO, is.
Errare nudo pede. Ovid. 3. Amor. 6. 50.
Errare vago pede. Ovid. 21. Epist. 96.

Excitur sonitus pedibus. Lucret. lib. 2. 329.
Ferire terram pede. Virg. 3. Georg. 499.
Ferre pedem. Virg. 1. Georg. 11.
Ferte simul Faunique pedem, Dryadesque puellæ. i. e. Accedite huc.
Fert huc pedes, & illuc. Senec. Med. 11.
Ferre cæcum pedem. Sen. Theb. 1. De OEdipo qui cæcus erat.
Ferre extensos pedes. Ovid. 3. de Arte Am. 302.
Ferri incerto pede, Titubante, qualiter incedunt ebrii. Hor. Epod. 11. 30.
Fracta equestri pede tellus. Senec. Theb. 2.
Freti virtute pedum. Lucret. lib. 5. 964.
Fugere timido pede. Ovid. 4. Met. 100.
Fugere turbato pede. Ovid. 11. Epist. 102.
Fulta molli pede. Hor. 1. Serm. 2. 88.
Jacere pedes. V. JACIO.
Jacere ad pedes alicujus. Cic. 7. Verr. 128.
Implicare pedes. Virg. 11. Æn. 752.
Imposuere teneros pedes graminibus. Ovid. 16. Epist. 66.
Impressit pedem litori. Senec. Agam. 6.
Incutere pedem terræ. V. INCUTIO.
Induitur pedibus aurum. V. INDUO.
Inferre pedem in ædes. V. INFERO.
Insistere alternis pedibus. V. Alternus, in ALTER.
Juncti pedes in statuis. Quintil. lib. 2. cap. 13. p. 173. Burm.
Labi celeri pede. Senec. Hippol. 6.
Movere pedem a limine. Juven. 10. Sat. 30.
Movere impercussos nocte pedes. Ovid. 3. Amor. 1. 52.
Nasci equinis pedibus. V. NASCOR.
Nasci in pedes. V. NASCOR.
Obteritur pedibus relligio. Lucret. lib. 1. 80.
Offensus pes in porta. Tibull. lib. 1. 3. 20.
Pellere terram duro pede. Lucret. lib. 5. 1401.
Pendere per pedes. V. PENDEO.
Penetrare pedem aliquo. V. PENETRO.
Perfundere pedes amictu. V. PERFUNDO.
Plaudere choreas pedibus. Virg. 6. Æn. 644.
Ponere pedem cum aliquo. i. e. Eodem modo incedere quo ille, nec citius nec tardius movere pedes. Lucret. lib. 4. 319.
Ponat ubi pedem non habet: pro Ne tantillum quidem agri. in hominem insigniter tenuem & inopem convenit, inquit Erasmus. Cic. 13. Att. 2. Pedem ubi ponat in suo, non habet: omnino eum Sextius noster parochus publicus occupavit. conf. PAROCHUS.
Ponere vestigia pedum. Lucret. lib. 3. 4.
Prævertere cursu pedum ventos. Virg. 7. Æn. 807.
Premit pes pedem. Sil. lib. 4. 355.
Presso pede. Liv. 8. 8. Si hastati profligare hostem non possent, pede presso eos retrocedentes in intervalla ordinum principes recipiebant. Hoc Galli dicunt *a pied quoy*.
Procedere æquis pedibus. Ovid. 4. de Pont. 5. 3.
Proferre pedem alicunde. Hor. de Arte Poet. 135.
Proferre pedes. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Projicere ante pedes aliquid. Virg. 5. Æn. 673.
Projicere se ad pedes alicujus. Cic. pro Sext. 26.
Proruere aliquid pede injurioso. Hor. 1. Carm. 35. 13.
Prosubigit terram pede sus. Virg. 3. Georg. 256.
Pulsare humum pede. Ovid. 1. de Arte Am. 112.
Pulsanda libero pede tellus. Hor. 1. Carm. 37. 1.
Quatere humum pede candido. Hor. 4. Carm. 1. 27.
Quatere alterno pede terram. Hor. 1. Carm. 4. 7.
Rapiunt me pedes. Hor. 3. Carm. 11. 49.
Recusant illusi pedes ferre vitiosum corpus. Hor. 2. Serm. 7. 108.
Referre pedem, Retrocedere. Quintil. lib. 6. cap. 15. Ab iis, quæ non adjuvant, quam mollissime pedem oportet referre.
Referre pedem profugum. Ovid. 15. Epist. 186.
Reflectere pedem. Catull. Argon. 62. 112.
Reportat pedem ex hoste. Virg. 11. Æn. 764.
Reprimere pedem retro. Virg. 2. Æn. 378.
Revocare pedem. Virg. 9. Æn. 125.
Sequi ducem propero pede. Catull. de Berecynth. 61. 34. Alii legunt, Ducem properipedem.
Sequi signa pedum, Vestigia. Ovid. 4. Met. 543.
Signare litus pedibus, Imprimere vestigia, Obambulare in litore. Ovid. 2. Amor. 11. 15.
Sistere pedem in limine. Ovid. Rem. Amor. 80.
Spargere arenam pedibus. Virg 3. Ecl. 87.
Sternere se ad pedes alicujus. Cic. 10. Att. 4.
Stare ante pedes alicujus. Virg. 5. Æn. 381.
Struere pedem veteres, pro eo usurparunt quod est Fugere. Paulus. Festus: Pedem struit in duodecim; significat Fugit, ut ait Servius Sulpicius.
Subjicere pedibus, pro Contemnere. Virg. 2. Georg. 491.
Supplodere pedem. Cic. 1. de Orat. 230. Quid multa? pedem nemo in illo judicio supplosit, credo ne Stoicis renuntiaretur.
Tangere pedem pede. Ovid. 1. de Arte Am. 606.
Tetigit citato pede nemus. Catull. de Berecynth. 61. 2.
Tangere felici pede locum aliquem. Ovid. 1. Fast. 514.
Tardat puellares pedes alta arena. Ovid. 10. Epist. 20.
Tenet humili sub pede colla alicujus. Ovid. 9. Epist. 12.
Tentantur pedes, lingua non constat. Senec. Epist. 84. De ebrio loquitur.
Tollere pedem. Obscæna locutio. Martial. lib. 10. 81. & lib. 11. epigr. 72. Quum quereretur Clodius, quod soror sua Clodia, quæ tantum haberet Consularis loci, unum solum sibi pedem daret: Immo vero, inquit Cicero, licet etiam alterum tollas. Dicebatur enim Clodius cum sorore rem habere. V. supra Dare unum pedem.
Trahi per nos pedibus, dicimus Quæ non curamus omnino. Cic. 4. Att. 16. Non recordor unde ceciderim, sed unde surrexerim: fratrem mecum & te si habebo, per me ista pedibus trahantur. h.e. (ut exponit Paulus Manutius) Non laboro, etiam si pessime administrentur. Idem 7. Fam. 33. Nam de judiciis quod quereris, multo laboro minus: trahantur per me pedibus omnes rei. Erasmus, Pedibus trahere, est Rem pro suo arbitratu versare.

fare. [Id eſt, quod vulgo dicunt Trahere per terram, ſed ſenſu translato. Sic & in ſeq. exemplo Liv.
Trahuntur pedibus victi a victoribus. Liv. 24. 22. Sed evocatum eum ab legatis Demarata uxor, filia Hieronis, inflata adhuc regiis animis ac muliebri ſpiritu, admonet ſæpe uſurpatæ Dionyſii tyranni vocis: qua Pedibus tractum, non inſidentem equo relinquere tyrannidem dixerit debere. Facile eſſe, momento quo quis velit, cedere poſſeſſione magnæ fortunæ: facere & parare eam, difficile atque arduum eſſe. Ex his verbis liquet, Eos pedibus trahi, qui plane victi, ſunt in poteſtate victoris. Sic pedibus trahitur Hector ab Achille, ſic Cacus ab Hercule apud Virg. 8. Æn. 264. & Juven. 5. Sat. 125. [Apud Liv. legerim, Dionyſio tyranno.
Tranſilire poſita ante pedes, & alia longe repetita ſumere, ſpecimen eſt ingenii. Cic. 3. de Orat. 158.
Tremit pulſu pedum excita tellus. Virg. 12. Æn. 445.
Vertere pedem. Ovid. 8. Met. 869.
— verſo pede preſſit arenam. i. e. Rurſus diſceſſit.
Vigeſcunt pedes læti ſtudio. Catull. ad Seipſum, 44. 8.
Vincere certamine pedum. Ovid. 12. Met. 304.
Viſa jam eſt pedum via; factum eſt periculum. Ter. Phorm. 2. 2. 12. De negotio cujus aliquando periculum feceris. Sumptum a viatoribus. Eraſm.
Volutare averſis pedibus. V. AVERTO.
Volutatus eſt ad pedes inimicorum frater. Cic. pro Sext. 145.
Sub pedibus volgi, In contemptu vulgi. Lucret. lib. 5. 1138.
Pedibus, interdum id ſignificat quod Gallice dicitur *a pied.* Sueton. in Cæſ. cap. 57. In agmine nonnunquam equo, ſæpius pedibus anteibat. Interdum veró id quod dicitur *par terre.* Cic. in Vatin. 12. Quum illud iter Hiſpanienſe pedibus fere confici ſoleat: aut ſi quis navigare velit, certa ſit ratio navigandi, &c. Idem Attic. lib. 10. Me tamen conſilio juva, pedibuſne Rhegium, an hinc ſtatim in navem. Cæſ. 2. Bell. Civil. 21. extr. Tarracone diſcedit, pedibuſque Narbonem, atque inde Maſſiliam pervenit.
Ambulare pedibus. V. AMBULO.
Conſequi pedibus, Itinere quovis, fuga. Cic. 7. Fam. 28. Sed quod tu, cui licebat, pedibus es conſecutus.
Facere ſtipendia pedibus, idem ſignificat quod Pedibus merere. Liv. ab Urb. 5. 27. pr.
Metiri pedibus quadringenta millia paſſuum. Cic. 3. Q. frat. 1.
Parta gloria pedibus, Itineris celeritate. Sil. lib. 15. 656.
Præliari pedibus. Cæſ. 4. Bell. Gall. 2.
Merere pedibus. V. MEREO.
Obire pedibus regiones. V. OBEO.
Pedibus ire, vel reverti, Terreſtri itinere. Cic. 3. Verr. 87. Milites, remigeſque Miletum Mindo pedibus reverti jubet.
Proficiſci pedibus. Livius, Per Siciliam pedibus profectus, freto in Italiam trajecit.
Venire pedibus. Cic. 16. Att. 3. Alter in Macedoniam pedibus venire volebat.
Tranſire pedibus flumen, Vado. Cæſ. 5. Bell. Gall. 18. Uno omnino loco flumen pedibus, atque ægre tranſiri poteſt.
Tranſmittere pedibus aut equis aliquem ſinum. Cic. 16. Att. 6. Duo ſinus fuerunt, quos tranſmitti oportet, Pæſtanus & Vibonenſis: utrumque pedibus, equis tranſmiſimus.
Pes metaphorice, aquæ attributus. Hor. Epod. 16. 48.
Levis crepante lympha deſilit pede. Et Lucret. 5. 273.
Qua via ſecta ſemel liquido pede detulit undas. Solent enim poetæ humori fluenti pedem tribuere: id ex eo, ut opinor, quod etiam currere aqua dicatur, quod ſine pedum officio fieri non poſſe videtur. Sic & Virg. in Ætna v. 13. de vino,
Ipſe ſuo flueret Bacchus pede. i. e. Aurei ſæculi tempore vinum ſua ſponte fluebat, vinique flumina erant, non ut nunc, coactum & expreſſum calcantium pedibus manat.
Pes menſæ. i. e. Fulcrum. Plin. lib. 12. cap. 1.
Convulſus pes acernæ menſæ. Ovid. 12. Met. 254. Plura exempla ſupra V.
Pes vinaceorum, *Le marc.* Columel. lib 12. cap. 43. Eodem lib. cap. 36. Muſtum tortivum eſt, quod poſt primam preſſuram vinaceorum, circumciſo pede, exprimitur. i. e. *Quand on a taillé le marc tout autour.* Rurſus eodem lib. cap. 19. In his exemplis videtur Pes eſſe, Quantum ſemel prelo ſubjicitur. Plin. lib. 18. cap. 31. Preſſura una culeos viginti implere debet. Hic eſt pes juſtus.
Pes, Menſuræ genus. Plin. lib. 12. cap. 1. Arbor eſt clara, domicilii modo cava, LXXX atque unius pedum ſpecu.
Temo protentus in octo pedes. Virg. 1. Georg. 171.
Diſcedere pedem ab aliquo. Cic. pro Dejot. 42. Subauditur τὸ Latum.
Metiri ſe ſuo modulo ac pede, i. e. Vitam inſtituere pro modulo facultatum ſuarum. Hor. 1. Epiſt. 7. 98. Proverbii ſpeciem habet.
Pes, pro Loco. Cic. 7. Att. 21. Pedem in Italia video nullum eſſe, qui non in iſtius poteſtate ſit. [Pedem, pro Latitudine pedis unius dixit.
Pes, pro Ora, tractu, limite. Solin. cap. 13. extr. Quoniam Melibœa in hoc pede computatur. Et rurſus cap. 40. extr. Omnis Africa a Zeugitano pede incipit: &, Procedit in Dalmatiæ pedem. Turnebus.
Humilis pes, eſt Locus, cujus area humilis eſt. Auſonius Moſell. 327.
Quin etiam riguis humili pede condita pratis. Monuit Turneb. Sic & Senec. de Tranquill. anim. cap. 10. Exiguæ ſæpe areæ in multos uſus deſcribentis arte patuere: & quamvis anguſtum pedem diſpoſitio fecit habitabilem. Ubi Pes nihil aliud eſt quam Solum ſive area. conf. Varr. de L. L. 4. 19. pr.
Pes quoque in carmine, Syllabarum & temporum certa dimenſio. Pes autem hinc dicitur, quod ut animalium pedes incedendo viciſſim attolluntur ac deponuntur, ita & metrici pedes inter ſe compoſiti, quaſi quendam greſſum orationis efformant, motumque illius concinnum ac numeroſum reddunt. Vel quia quemadmodum pedibus ambulamus, ita & verſus quibuſdam quaſi pedibus incedere videtur. Vel quia pedibus eo modo verſus metimur, quo nos pedibus ſpatia. Metimur enim verſum heroicum, & dicimus ſex pedum eſſe: metimur ſapphicum & dicimus quinque pedum eſſe: & ceteros. Quintil. lib. 12. cap. 3. Ne pes quidem otioſus certam legem temporum ſervat.
Heroici pedes tres, dactylus, anapæſtus, & ſpondeus. Cic. 3. de Orat. 182.
Citus pes, jambus. Hor. de Arte Poet. 252.
Moderatione quadam certa numerorum & pedum aſtrictus hiſtrio. Cic. 1. de Orat. 254.

Claudere verba pedibus. Hor. 2. Serm. 1. 28.
Certo pede differt ſermoni ſermo merus. Hor. 1. Serm. 4. 47.
Incompoſito pede currunt verſus. Hor. 1. Serm. 10. 1.
Lesbius pes. Hor. 4. Carm. 6. 35.
Lesbium ſervare pedem, meique
Pollicis ictum. i. e. Carmen Lyricum.
Muſa per undenos emodulanda pedes. Ovid. 1. Amor. 1. 30.
Pes etiam dicitur, Fœdum capitis animal, a multitudine pedum. Varr. de R. R. lib. 3. cap. 9. E capite & e collo eorum crebro eligendi pedes. De pullis. V. PEDICULUS & PEDICOSUS.
Pedibus obſitum, id eſt Pediculis. Titin. Pedicoſum appellat hoc modo, Rus detrudetur pedicoſus, ſqualidus. Pedes autem pro Pediculis, ſic Plaut. refert. in Curc. 4. 2. 14.
Item genus eſt hominum inter homines, meo quidem animo,
Ut muſcæ, culices, cimices, pedeſque, puliceſque. Et Livius in Gladiolo, Puliceſne, an cimices, an pedes, reſponde mihi? Et Lucil. Ubi me vidit, caput ſcabit, pedes legit. Feſt.
Pedes dicuntur, quos diminutive dicimus Pediculos. ab his Pedicoſi appellantur. ut eſt illud: Pedicoſus, ſqualidus, ubi me vidit, caput ſcabit, pedes legit. Paul. V. infra ſ. l.
Pedes navales. Plaut. Men. 2. 2. 75.
Aſſervatote hæc, ſultis, navales pedes. Remiges intelligit, ait Turneb. hic, Qui in navi loco pedum ſunt. Alii Remos exponunt. Remi enim pedes videntur, quibus naves ambulant. Hinc illud Auſon. Moſell. 201.
Remipedes certant medio cum flumine lembi.
Pes, Funis, quo in navi tenditur velum pro voluntate. Virg. 5. Æn. 830.
Una omnes fecere pedem. Servius. Turneb. Imam partem veli eſſe dicit, id eſt imum angulum. Hinc, Facere pedem. i. e. Vento dimidio navigare.
Proferre pedem, eſt Funibus, & ut Servius loquitur Podiis, imum veli minus adducere, ſed laxius eſſe ſinere, & longius producere. Nam pede velum tenditur: aut potius utramque partem veli æquatam non pati poſſe, quod fit altero fune reducto, altero producto: atque ita obliquantur veli ſinus. Cæcil. Venerio curſu veni prolato pede uſque ad ſaphonem. Plin. lib. 2. cap. 47. Iiſdem autem ventis in contrarium navigatur, prolatis pedibus, ut noctu plerumque adverſa vela concurrant. ubi V. Harduin.
PES GALLINACEUS, vel Pedes gallinacei, Herba. Plin. lib. 25. cap. 13. Capnos prima, quam pedes gallinaceos vocant, naſcens in parietinis & ſæpibus, ramis tenuiſſimis, ſparſiſque, flore purpureo. Pedem autem gallinaceum Dioſcorides a Græcis Caucalidem appellari contendit, eſtque olus flore candido, & umbellam gerens, quod a ruſticis Daucum ſilveſtrem vocari aſſerit Galenus.
PES MILVI, ſeu Milvinus pes, Herba. Columel. lib. 12. cap. 7. Cymam, caulem, capparim, pedem milvi, pulejum, digitellum, compluribus diebus ſub tecto ſiccari, dum flacceſcat: & tum eodem modo condiri convenit. Paulo ante dixerat, Battis, & ejus coliculum, qui Milvinus pes appellatur. conf. MILVUS.
PEDĪCŬLUS, i. m. dimin. [ποδίσκος] Parvus pes. Plin. lib. 9. cap. 28. Mollia ſunt, loligo, ſepia, polypus, & cetera ejus generis. His caput inter pedes & ventrem, pediculi octoni omnibus.
Pediculi vocantur Quibus fungi, pira, mala, & hujuſmodi ſuſtinentur. Plin. lib. 22. cap. 23. Tutiores fiunt fungi cum carne cocti, aut cum pediculo piri.
Ficorum pediculi. Columel. lib. 12. cap. 15.
Granatorum pediculi, ſive punicorum. Columel. lib. 12. cap. 44. Deinde ſereno cælo granata leguntur cum ſuis pediculis.
Pomorum pediculi. Columel. lib. 12. cap. 45.
Pirorum. Plin. lib. 15. cap. 28. Dependent alia pediculis, ut pira: Alia racemis, ut uvæ, palmæ: Alia & pediculis & racemis, ut ederæ, ſambuci.
Uvarum pediculi. Columel. lib. 12. cap. 43.
Pediculus, [φθείρ] Vermis in capillis hominis, item in ceteris animalibus. Columel. lib. 8. cap. 7. Pluma omnis e capite, & ſub alis atque clunibus detergetur. Illic ne pediculum creet: hic ne ſtercore loca naturalia exulceret. De gallinis.
Vide in PULEX locum Martialis. Vel ſi quid pulice ſordidius. H. St.
Pediculus maris, Vermis marinus. Plin. 32. 7. Vocant & in mari pediculos, eoſque tritos inſtillari ex aceto auribus jubent. Al. Pedunculos. V. Harduin.
PEDICELLUS, i. m. aliud dimin. Minutus pediculus. Petron. fragm. Tragur. p. 42. In alio pedicellum vides: in te ricinum non vides?
PEDICŌSUS, a, um. Adj. [φθειρώδης] Pediculis plenus. Paulus, Pedes dicuntur, quos diminutive dicimus Pediculos. Ab his Pedicoſi appellantur, ut eſt illud: Pedicoſus, ſqualidus: ubi me vidit, ſcabit caput, pedes legit. [Scaliger legit Pædidoſus a Pædore, quod probo. Paulus confudit loca Titinnii & Plauti. V. in PES.
PEDICULOSUS, a, um. Adj. Idem. Martial. lib. 12. 59.
Hinc menti dominus pediculoſi.
PEDICULĀRIS, e. Adj. Quod ad pediculos pertinet. Unde, Pedicularis morbus, quo corpus pediculis ſcatet. Hunc morbum Græci Phthiriaſin appellant; nam φθεῖρας pediculum dicunt.
Herba pedicularis, quæ & Staphiſagria & Pituitaria dicitur. Columel. lib. 6. cap. 30. Dioſcorid. lib. 4. cap. 150.
PEDICULARIA, æ. f. Subſt. Herba eadem, quod pediculos necet. Scribon. Larg. Compoſ. 8. 166. 167. 170.
PEDICULARIUS, i. m. Qui ſcabella vel cymbala pedibus percutit. Gloſſ. Lat. Gr. Pedicularius, συνδιάκονος.
PEDICŬLO, āre. Pediculos venari. Gloſſ. Vet. Gr. Lat. Φθειρίζω, Pediculo.
PEDIŎLUS, i. m. [ποδύλλιον] Parvus pes. Afranius, Atque adeo nolo nudo pediolo eſt pus. Alii Petiolo es pus. Ex Non. 2. 699.
PETIŎLUS, i. m. [πόδιον] dimin. eſt a Pede. Afran. Atque adeo nolo nudo petiolo ambules. Non. l. c. V. PEDIOLUS.
Petiolus, Quo fructus pendet. Columel. lib. de Arborib. cap. 23. Alio modo quum jam matura mala fuerint, ante quam petioli rumpantur, quibus pendent, intorqueto.
PEDUNCULUS, i. m. ex Plinio affertur. V. PEDICULUS ad finem.
PEDUNCULARIA, æ. f. Herba eadem quæ Pedicularia. Marc. Emp. cap. 1.

Pedusculus, i. m. [ποδύφιον] Parvus pes. Plin. lib. 11. cap. 10. Si cooriatur procella, apprehenſis peduſculo lapillis ſe librant. Vetus exemplar rectius legit, Apprehenſi ponduſculo lapilli.

Pĕda, æ. f. [ἴχνος] Pedam (inquit Feſt.) Veſtigium humanum, præcipue pedis, appellaſſe antiquos in commentariis quibuſdam inveniri ſolet.

Pedālis, e. Adj. [ποδιαῖος] Quod eſt pedis: ut, Pedale ſpatium, &c. Varr. 3. de R. R. cap. 5. 14. Infimo intra falere eſt ſtagnum cum margine pedali. Cæſ. 3. Bell. Gall. 13. Tranſtra ex pedalibus in altitudinem trabibus confixa clavis ferreis, digiti pollicis craſſitudine.

Pedale, is, n. Socculus, qui pedi induitur. Petron. Sat. cap. 56. extr.

Pedāneus, a, um. Adj. Idem eſt quod Pedalis. Columel. lib. 4. cap. 1. Et ideo in maritandis arboribus nemo minorem pedanea ſcrobem vitibus comparat.
Judex pedaneus, Qui a præſide conſtituitur ut minora judicia diſcernat: quod is magiſtratus non vehatur curru, ſed pedibus proficiſcatur in forum. Ulpian. in l. 1. §. Item Senatuſc. D. de poſtulando, Item Senatuſconſulto etiam apud judices pedaneos poſtulare prohibetur, calumniæ cauſa publico judicio damnatus.

Pedaneum, i. n. Scabellum. Firmic. lib. 5. Sub pedaneum pedum. [Niſi conjuncte Suppedaneum legendum.

Pedārius, a, um. Adj. ut, Senator pedarius. Feſtus, Pedarium Senatorem ſignificat Lucil. quum ait, Agipes vocem mittere cœpit. Qui ita appellatur, quod tacitus, tranſeundo ad eum, cujus ſententiam probat, quid ſentiat indicat. V. Gellium lib. 3. cap. 18.

Pedarius, i. m. Pedarii dicuntur, Qui in Senatu ſententiam non dicunt, ſed ab alio dictam comprobant, moventes ſe loco, & in partem ejus qui dixit, ambulantes; propter quod qui ita faciunt, Ire in ſententiam pedibus dicuntur, & ab actu tranſeundi pedibus in aliena ſedilia, pedarii ſunt appellati. Cic. 1. Att. 19. Eſt illud s. c. ſumma pedariorum voluntate, nullius noſtrûm auctoritate factum. Et epiſtola ſequente, Et raptim in eam ſententiam pedarii cucurrerunt.

Pĕdes, ĭtis. m. [πεζὸς Gl. L. Gr.] Qui pedibus rem agit. Curt. 8. 1. 18. Scivere, ne pedes venaretur. Ovid. 14. Met. 364.
— ſilva pedes Errat in alta. Virg. 6. Æn. 880.
— ſeu quem pedes iret in hoſtem.
Pedes eſt etiam Miles, qui pedibus militiam exercet. Cæſ. 8. Bell. Gall. 36. Equitatum omnem, Germanoſque pedites, ſummæ velocitatis, omnes ad caſtra hoſtium præmittit.
Acies peditum. Tacit. 4. Ann. 24.
Catervæ peditum. Hor. 2. Epiſt. 1. 126.
Nimbus peditum, Denſa multitudo. Virg. 7. Æn. 793.
Armatus pedes. Virg. 6. Æn. 516.
Contrahere copias peditum & equitum. Cn. Magnus Domitio 8. Att. 12.
Obtruncat peditem pedes. Virg. 10. Æn. 751.

Pedĭtātus, ûs. m. [τὸ πεζὸν] Peditum copiæ. Cic. 5. Philipp. 6. Tu civem ſceleratum & perditum, Gallorum & Germanorum exercitu, pecunia, peditatu, equitatu, copiis inſtrues?
Armatura varia peditatus, & equitatus. Cic. 7. Fam. 1.

Pedestris, e. Adj. [πεζικὸς] ut, Pedeſtris exercitus, Qui peditibus tantum conſtat, non etiam equitibus.
Immo ſæpe opponuntur, non aliter ac τὰ πεζὰ, vel πεζομαχία, & ναυμαχία opponuntur. H. St. V. mox Pugnæ pedeſtres. conf. Pedibus in pes.
Pedeſtria auſpicia nominabantur, Quæ dabantur a vulpe, lupo, ſerpente, equo, & ceteris animalibus quadrupedibus. Paulus.
Acies pedeſtris. V. acies.
Copiæ pedeſtres. Cic. 2. de Finib. 112. Cum tantis claſſibus, tantiſque equeſtribus & pedeſtribus copiis.
Iter pedeſtre. i. e. Terreſtre. Cæſ. 2. Bell. Civil. 32.
Pugna. Virg. 11. Æn. 709.
Pugnæ pedeſtres navaleſve. Cic. de Senect. 13.
Scutum pedeſtre, Pediti conveniens. Liv. 7. 10.
Statua ænea pedeſtris vel equeſtris. Cic. 9. Philipp. 13.
Ad alia transfertur. ut, Oratio pedeſtris, dicitur non Numeroſa, nec ſecundum metricam rationem compoſita. Quintil. lib. 10. cap. 1. Philoſophorum quis dubitet Platonem eſſe præcipuum, ſive acumine diſſerendi, ſive eloquendi facultate divina quadam & Homerica? multum enim ſupra proſam orationem, & quam pedeſtrem Græci vocant, ſurgit: ut mihi, non hominis ingenio, ſed quodam Delphico videatur oraculo inſtinctus. His verbis (ait Budæus in quadam epiſtola ad Salmonium Macrinum) Proſam & Pedeſtrem orationem eandem eſſe intelligo: ita ut & conjunctio ſit μέσον διαστιχτικόν. Siquidem Græci πεζὸν λόγον proſam orationem vocant, quaſi peditem ſermonem, & πεζολόγους hiſtoricos. Neque vero id vocabulum a a pedibus metricis inditum eſt, ſed aliquid humile ſubmiſſumque denotat ſignificatione præcipua, niſi fallor, quaſi dicas humi gradiens, quodque nec carminis ſublimitate vehitur, nec figurata numeroſaque oratione nititur: etiamſi in univerſum uſurpari ſoleat pro omni oratione ſoluta lege carminis. Sed humilitas iſta & ſubmiſſio intelligenda mihi videtur in pronuntiatione, ac vocis temperamento magis, quam in ſtructura aut elocutione, tum quidem certe, quum proſam orationem in univerſum hoc vocabulo ſignificamus. Argumentum hujuſce opinionis, illud Hor. in Arte Poet. 95. eſſe poteſt,
Interdum tamen & vocem Comœdia tollit,
Iratuſque Chremes tumido delitigat ore:
Et tragicus plerumque dolet ſermone pedeſtri. Simul illud Luciani, ἀτραγῴδητά τε πάντα, καὶ πεζὰ, καὶ δημοτικὰ, καὶ τῦφος οὐδ᾽ ὅλως. ac ſi dicas, Nihil autem tibi tragœdiæ ſimile, ſed pedeſtria omnia populariaque, citra faſtum prorſus & elationem. Sunt alioqui Proſæ orationis duo genera eodem Fab. auctore, quum lib. 11. cap. 2. ita ſcribit, Etiam quæ bene compoſita erunt, memoriam ſerie ſua ducent. Nam ſicut facilius ediſcimus verſus, quam proſam orationem, ita proſam vinctam quam diſſolutam. Quibus verbis intelligimus, Pedeſtrem orationem non eſſe proprie orationem numeris vinctam aptamque oratoriis, & ita compoſitam ut faſtigium ſermonis excedat: qualis eſt Platonis, cujus ſupra meminit. Hæc Budæus. Porro illud Horatianum, Sermone pedeſtri, Janus Parrhaſius exponit, Humili, Comico, comparatione equeſtris. Cic. in Orat. 67. Itaque video viſum eſſe nonnullis, Platonis & Democriti locutionem, etſi abſit a verſu, tamen quod incitatius feratur, & clariſſimis verborum luminibus utatur, potius poema putandum, quam Comicorum poetarum: apud quos, niſi quod verſiculi ſunt, nihil eſt aliud quotidiani diſſimile ſermonis. Terentian. de Cretico,
Optimus pes & melodis, & pedeſtri gloriæ
Plurimum orantes decebit, quando pæne in ultimo
Obtinet ſedem beatam, terminet ſi clauſulam
Δάκτυλος, σπονδεῖος imam: nec τροχαῖον reſpuo.
Plenius tractatur iſtud arte proſa rhetorum. Idem de carmine Iambico,
Sed qui pedeſtres fabulas ſocco premunt,
Ut quæ loquuntur ſumpta de vita putes, &c. Pedeſtres fabulas, i. e. Quæ pedeſtri orationi ſeu proſæ eſſe videntur ſimillimæ. Unde Priſcianus in lib. de Verſibus Comicis tradit multos judicaſſe Comœdias non conſtare verſu. Cic. in Orat. 184. Comicorum ſenarii propter ſimilitudinem ſermonis ſic ſæpe ſunt abjecti, ut nonnunquam vix in his numerus & verſus intelligi poſſit. Aſition. apud Priſcian. Comici poetæ laxius etiam in verſibus quam tragici, ſpatium dederunt: & illa quoque loca, quæ proprie debebantur Iambo, dactylicis occupant pedibus, dum quotidianum ſermonem imitari volunt, & a verſificationis obſervatione ſpectatorem ad actum rei convertere, ut non fictis, ſed veris affectionibus ineſſe videantur. Hor. 1. Serm. 4. 47.
— neque enim concludere verſum
Dixeris eſſe ſatis: neque ſi quis ſcribat uti nos
Sermoni propiora, putes hunc eſſe poetam.
Ingenium cui ſit, cui mens divinior, atque os
Magna ſonaturum, des nominis hujus honorem.
Idcirco quidam Comœdia, necne poema
Eſſet, quæſivere, quod acer ſpiritus ac vis
Nec verbis, nec rebus ineſt, niſi quod pede certo
Differt ſermoni ſermo merus. i. e. Niſi quod ſermo pure proſaicus differt a ſermone comico, certo pede, id eſt metri genere.
Hiſtoriæ pedeſtres. Hor. 2. Carm. 12. 9.
— tuque pedeſtribus
Dices hiſtoriis prælia Cæſaris,
Mæcenas, melius. h. e. Veritate orationis ſolutæ melius, quam equeſtribus, id eſt metricis. Ad Mæcenatem ſcribit, docens non convenire hiſtoriam poetæ, ut nec graves res carmini lyrico, ſed remiſſas potius & jocis aptas. Facta enim Cæſaris ipſum Mæcenatem melius exerciturum proſaica oratione dicit. Acron.
Muſa pedeſtris. Hor. 2. Serm. 6. 17.
Ergo ubi me in montes, & in arcem ex Urbe removi,
Quid prius illuſtrem ſatiris, Muſaque pedeſtri? Pedeſtri, quia pedibus ſtet. Acron. Alii ſic: Pedeſtri, i. e. Familiari & humili Muſa. V. quæ ſupra.
Sermo pedeſtris. Hor. de Arte Poet. 95.

Pedester, tri. m. ſignificat Eum qui pedibus iter facit. Apulejus, Qui modo in exercitum profectus eſt pedeſter. Martial. l. 1. 28.
Abnuit in liquidis ire pedeſter aquis.

Pedātim, Adv. Plin. 11. 45. Leo & camelus pedatim gradiuntur.

Pĕdĕpressim, Adv. [βάδην] i. e. Nonio 1. 119. interprete, Caute, lenta & tarda itione.

Pedetentim, Adv. [βάδην, κατὰ πόδας] compoſitum a Pede, & Tento, tentas: Pedibus ſingulos tentando greſſus. Cic. 1. Off. 120. Eam imitationem ſi tempora adjuvabunt, facilius commodiuſque faciemus: ſin minus, ſenſim erit, pedetentimque facienda. Sic pro Quint. 51. Timide tamen & pedetentim iſtuc deſcendunt. Ter. Phorm. 3. 3. 19.
— Di bene vertant quod agas, pedetentim tamen. Donat. Pedetentim, Caute, a pedibus tentando. Cic. 9. Fam. 14. Legi enim concionem tuam, nihil illa ſapientius: ita pedetentim & gradatim, tum acceſſus a te ad cauſam facti, tum receſſus.
Accedere pedetentim ad aliquam cauſam. Auctor ad Heren lib. 1. 9.
Dicere caute pedetentimque omnia. Cic. pro Cluent. 118.
Ingredi pedetentim in defenſionem. Cic. 1. de Invent. 24.
Progredientes pedetentim. Lucret. lib. 5. 1452. conf. Non. l. c.

Pedĭca, æ. f. [ποδοκάκκη] a Pede, ſignificat Laqueum, quo pedes illigantur. Virg. 1. Georg. 307.
Tunc gruibus pedicas, & retia ponere cervis.
Alligari nuptialibus pedicis. Apul. 6. Met. p. 182.
Capta pedicâ jumenta. Liv. 21. 36.

Pedicīnus, i. m [ποδίσκιον] Pes torcularis, quo arbores ſtatuuntur in ejus fundamento. Cato R. R. cap. 18. Ibi foramen pedicinis duobus facito: ibique arbores pedicino in lapide ſtatuito. V. Turneb. Adverſ. 7. 25.

Pedisĕquus, i. m. [ἀκόλουθος, θεράπων] Qui dominum ſequitur. Plaut. Mil. 4. 2. 18.
Sequere hac me ergo. p. pediſequus tibi ſum. Cic. 2. Attic. 16. Quæ mihi videtur una conciuncula, clamore pediſequorum noſtrorum eſſe peritura.
Conculcari hunc a pediſequis juſſit. Cic. pro Domo, 110.

Pedisĕqua, æ. f. [θεράπαινα] Quæ dominam ſequitur. Ter. And. 1. 1. 96. Accedo ad pediſequas: quæ ſit rogo. Cic. 1. de Orat. 236. Sed quia ſæpe utitur orator ſubſidio juris in cauſis, idcirco iſtam juris ſcientiam, eloquentiæ tanquam ancillulam, pediſequamque adjunxiſti.
Puerorum pediſequa. Auctor ad Heren. lib. 4. 66.
Virtutis pediſequæ ſunt divitiæ. Auctor ad Heren. lib. 4. 21.

Pĕdo, [βαδίζω] āre. veteres pro Ire dixerunt. Unde & Repedare, quaſi Pede iterare. Lucil. Rediſſe ac repedaſſe, ut Romam vitet. Perott.
Pedare, [χαρακοῦν] eſt etiam Suſtentaculum viti addere, aut alteri arbuſculæ: ex quo vineæ hujuſmodi, Pedatæ dicuntur. Columel. lib. 4. cap. 12. Putationem ſequitur jam pedandæ vineæ cura. Plin. lib. 17. cap. 21. Aut pedatæ ſimplici jugo.

Pedātus, a, um. Partic. Fultus. ut, Vitis pedata. Plin. 17. 21. V. dict. præced.
Item Pedibus valens. Suet. Othon. cap. 12. Fuiſſe traditur male pedatus ſcambuſque. Al. Malepedatus conjuncte.

Pedātio, ōnis. f. [χαράκωσις] Columel. lib. 4. cap. 11. Idque jugum intra quartum pedem conveniet allevari, dum ſe vinea corroboret in pedationem.

Pedātus, ûs. m. Acceſſus per pedem. Plaut. Ciſt. 2. 1. 50.
Et equidem, hercle, niſi pedatu tertio omnes affixero. i. e. Impetu, incurſu. V. Parei Lex. Critic. p. 980. & Non. 1. 325.

Pedātūra, æ. f. Spatium certo numero pedum finitum, & ipſa menſuratio

ſuratio per pedes. Frontin. de Colon. p. 333. Numero pedaturæ ſunt limites conſtituti. V. Goeſii Indic. & Rigalt. Gloſſ. Agrimenſ. p. 314.

PEDĀMEN, inis: & PEDAMENTUM, i. n. [χάραξ] Suſtentaculum quod alicui arbuſculæ adhibetur, vel etiam vitibus ad eas muniendas & fulciendas. Plin. lib. 17. cap. 20. Caſtanea pedamentis omnibus præfertur. Columel. lib. 4. cap. 30. Pedaminum jugorumque & viminum proſpiciendorum tradenda ratio eſt.

PEDŪLIS, e. Adj. ut, Faſciæ pedules, Quibus involvuntur aut veſtiuntur pedes. Ulpian. l.25. Argumento ſunt. §.4. D. de aur. arg. mundo, &c. legat. Faſciæ crurales, peduleſque, & item pilea veſtis loco ſunt: quia partem corporis veſtiunt. Turnebus Pedules interpretatur Calceos: ut in regula Benedictinorum; Indumenta pedum, pedules & caligas. Iterum, Et pedules, & quodcunque eſt, vetuſtum reddant, dum accipiunt novum. Reperi in veteri lexico, Pedules eſſe Operimentum pedum. Hæc ille.

PEDŪLE, is. n. Soccus. Lamprid. in Alexan. cap. 40. Pedulibus ſemper uſus eſt. V. ibi Salmaſ.

PĔDUM, i. n. [λαγωβόλον, καλαῦροψ] Baculum incurvum, quo paſtores utuntur ad comprehendendas oves aut capras a pedibus, cujus meminit etiam Virgilius in Bucolicis, quum ait 5. Ecl. 88.
At tu ſume pedum. Sed in eo verſu, qui eſt in Iphigenia Ennii, Procede: gradum proferre pedum, nitere, ceſſas? id ipſum Jaculum ſignificari, quum ait Verrius, Mirari ſatis non poſſum: quum ſit ordo talis, & per eum ſignificatio aperta, Gradum proferre pedum ceſſas? nitere. Feſtus. Pro Jaculum al. Baculum rectius.

PESCENNIUS, Nomen Ro. gentile. Cic. 14. Fam. 4. Peſcennius eſt perbenevolus nobis, quem ſemper ſpero tui fore obſervantem.

PESCIA, orum. n. in Saliari carmine Ælius Stilo dici ait Capitia ex pellibus agninis facta, quod Græci vocant pelles πέσκη, neutro genere pluraliter. Feſtus.

PESESTAS, ātis. f. dicebatur Peſtilentia. V. Feſtus & Paulus. [Forte tamen Peſtitas ſcribendum. Meurſ. legit Peſteſtas.

PESSARIUM, V. PESSI.

PESSI, orum. m. [πρόσθετα] dicuntur Medicamenta, quæ in vellere, naturalibus mulierum apponuntur, Græce πρόσθετα dicuntur. Quæ enim per anum, clyſteres: per collum matricis, Peſſi ſive Peſſaria appellantur. Celſ. lib. 5. cap. 21. Sed alia quoque utilia ſunt, ut ea quæ feminis ſubjiciuntur: πεσσοὺς Græci vocant. Eorum hæc proprietas eſt: Medicamenta compoſita molli lana excipiuntur: eaque lana naturalibus conditur. Hæc Celſ. Πεσσὸς alias Latine Talus dicitur, unde & nomen habere videtur, ad cujus fit ſimilitudinem. V. & Paul lib. 3. cap. 61.

PESSARIUM, i. n. [πεσσάριον] forma diminutiva, Idem. The. Priſcian. 3. 5.

PESSIME, PESSIMUS, V. MALUS, Adject.

PESSĪNUS, untis. f. [Πεσσινοῦς] Emporium Phrygiæ, habens templum maximum (ut inquit Strab. lib. 12.) magnæ venerationis Matris deûm, quam Angidiſtam vocant. Hic locus magnifice ab Attalicis regibus ſtructus eſt, & templo & porticibus ex albo lapide. Romani celebre reddiderunt, arceſſita inde deæ ſtatua, & Peſſinuntia appellata. Peſſinuntiam, Dindymenam & Cybelen vocant, ait Ptolem. lib. 5. cap. 4.
Sedem domiciliumque Matris deorum Peſſinuntem vocat Cic. de Aruſp. Reſp. 28.

PESSINUNTIUS, a, um. Adj. [Πεσσινούντιος] Cic. pro Sext. 56. Lege Tribunicia Matris Magnæ Peſſinuntius ille ſacerdos expulſus & ſpoliatus ſacerdotio eſt, &c.
Peſſinuntia mater, Dea Cybele, deûm mater, quam ex Græcia Romam admiranda religione tranſlatam eſſe notum lippis & tonſoribus, dicta eſt. Ejus hiſtoriam vide apud Herodian. lib. 1. Hiſt cap. 11. Arnob. lib. 2. adverſus Gentes. Livius quoque lib. 29. cap. 10. & 11. & Ammianus Marcellinus lib. 21. ſcribunt de Peſſinuntia. Philena hæc etiam dea dicta eſt. Alex. lib. 6. cap. 4.

PESSŬLUS, i. m. [βάλανος] Parvus pes, inſtrumentum, quo oſtium clauditur. Ter. Heaut. 2. 3. 37.
Anus foribus obdit peſſulum: ad lanam redit. V. OBDO. a Dorico πάσσαλος arceſſit. Muret. Var. Lect. 12. 9.

PESSUM, Adv. [κάτω] Deorſum, quaſi ad pedes, vel ſub pedibus. Unde, Peſſum premere. Plaut. Moſt. 5. 2. 49.
Abire peſſum Plaut. Aul. 4. 1. 102. Ut toleret, ne peſſum abeat. Gall. *quelle n'aille au fond.*
Dedit tellus peſſum cacumina. Lucan. lib. 5. 616.
Ire peſſum, Demergi. Columel. lib. 12. cap. 6. Nam ubi dulcem caſeum demiſeris in eam, ſi peſſum ibit, ſcies eſſe adhuc crudam: ſi innatabit, maturam.
Subſidere peſſum. Lucret. lib. 6. 588.
— multæ per mare peſſum
Subſedere ſuis pariter cum civibus urbes. Lucret. lib. 6. 588.
Peſſum eo, Pereo. per tranſlationem. Plaut. Ciſt. 2. 1. 12.
— neque, niſi quia miſer non eo peſſum, mihi ulla abeſt
Perdito pernicies. conf. Plin. lib. 14. in procemio.

PESSUMDO, dĕdi, dătum, [καταπατέω] āre. Pedibus calcare, Perdere. Ter. And. 1. 3. 3.
Quæ ſi non aſtu providentur, me, aut herum peſſumdabunt.
Cuncta peſſumdare. Ovid. 3. Triſt. 5. 45.
Iracundiam peſſumdare. Plaut. Merc. 3. 2. 6.
Peſſumdare, dicitur mula excuſſoria, quæ ſeſſorem deorſum excutit. Paulus in l. Bovem. D. de Ædilit. edi. Bovem, qui cornu petit, vitioſum eſſe plerique dicunt: item mulas, quæ peſſumdant. Alii legunt, Quæ ceſſim eunt. Scribitur & Peſſundo. [Sed mea quidem ſententia rectius Peſſum do ſcribes diviſe, ut Peſſum eo, Peſſum abeo &c.

PESSUS, i. m. V. PESSI.

PESTIS, is. f. [λοιμὸς, λοιγὸς, κὴρ] Morbus notus. Plaut. Amph. 2. 2. 33. Peſtis te tenet. [Hic pro Inſania dixit. In Gloſſ. Lat. Gr. Peſtis, λοιμὸς, φθορά. Optimi tamen auctores Peſtem potius pro eo dixerunt, quod Græcis ὄλεθρος, alias Pernicies dicitur: Luem vel morbum proprie Peſtilentiam vocarunt, ut ex omnibus, quæ ſubjiciuntur, exemplis conſtabit.
Peſtis, aliquando de Homine dicitur, qui alios corrumpit, & damna infert. Ter. Adelph. 2. 1. 35.
Leno ſum, fateor, pernicies communis adoleſcentium,
Perjurus, peſtis: tamen tibi a me nulla eſt orta injuria.
Peſtis in amicitia pecuniæ cupiditas. Cic. de Amicit.
Amicitiæ noſtræ peſtis. Catull. ad Rufum, 75. 6.
Civitatis peſtis ac pernicies. Cic. pro Rabir. 2.
Patriæ furia ac peſtis. Cic. pro Sext. 33.
Reipub. funeſta peſtis. Cic. pro Domo 5.
Peſtem de Incendio dixit Virg. 5. Æn. 699.
— reſtinctus donec vapor omnis, & omnes,
Quatuor amiſſis, ſervatæ a peſte carinæ.
Acerba peſtis. Virg. 3. Georg. 419.
Adulta. V. ADOLEO.
Blanda peſtis luxuria. Senec. Octav. 7.
Capitalis. V. CAPUT.
Corporeæ. Virg. 6. Æn. 737.
Fluidæ contagia peſtis. Lucan. lib. 6. 89. Quæ ex fluida cadaveris ſanie creabatur.
Gelidæ. Lucan. lib. 9. 844. De ſerpentibus.
Improviſa. Tacit. 2. Ann. 47. pr. Quo improviſior, graviorque peſtis fuit. De terræ motu.
Inſolita. Senec. Herc. OEth. 7.
Noxia ſerpentum eſt admiſto ſanguine peſtis. Lucan. lib. 9. 614.
Numeroſa. Senec. Herc. OEth. 12.
Textilis peſtis, i. e. Veſtis venenis imbuta, qua periit Hercules. Cic. 2. Tuſc. 20.
Ipſe illigatus peſte interimor textili. Al. Veſte.
Vulcania peſtis, Incendium. Sil. lib. 7. 360.
Peſtes, pluraliter. Plin. lib. 2. cap. 2. Morbiſque, & multis etiam peſtibus.
Imperii peſtes. Cic. de Aruſp. Reſp. 4. Cum his furiis & facibus, cum his inquam exitioſis prodigiis, ac pæne hujus imperii peſtibus, bellum mihi inexpiabile dico eſſe ſuſceptum.
Adeſt nova peſtis. Ovid. 9. Met. 200.
Avertere peſtem ab. Cic. 1. de Nat. Deor. 102. Virg. 3. Æn. 620.
— dii talem terris avertite peſtem.
Concepta æſtu. V. CONCIPIO.
Conferre peſtem. V. CONFERO.
Comprimere. Cic. pro Milon.
Conſumptus a peſte. V. CONSUMO.
Depellere peſtem, Mortem. Virg. 9. Æn. 328.
Depulſi a communi peſte fluctus in noſmetipſos redundarunt. Cic. 1. de Orat. 3.
Deſcendit toto corpore peſtis. Virg. 5. Æn. 683.
Diffundunt rapidam peſtem ignes. Sil. lib. 17. 93.
Evadere belli peſtem. Virg. 10. Æn. 55.
Excæcare peſtem. Cic. pro Sext.
Exſtinguere peſtem. Cic. pro Milon.
Illigatus peſte interimor. V. ILLIGO.
Importare peſtem. V. IMPORTO.
Inceſſit peſtis. Columel. lib. 9. cap. 13.
Invadit peſtis in vitam hominum. V. INVADO.
Latens oſſibus. Valer. 7. Argon. 252.
Machinari peſtem aliquam in omnes. V. MACHINA.
Machinari ſibi nefariam peſtem. Cic. 3. de Nat. Deor. 67.
Meditari peſtem alicui. Virg. 3. Georg. 153.
Minitari. Liv. 2. 49.
Naſci. ut, Tam deteſtabilis peſtis nulla eſt, quæ non homini ab homine naſcatur. Cic. 2. Off. 16.
Oppetere. V. OPPETO.
Reprimere peſtem. Cic. 1. Catil. 30. Hoc autem uno interfecto intelligo hanc Reip. peſtem pauliſper reprimi.
Peſtis, pro Exitio quovis & malo. Lucret. lib. 3. 348.
Ex ineunte ævo ſic corporis, atque animaï
Mutua vitales diſcunt contagia motus, &c.
Diſſidium ut nequeat fieri ſine peſte, maloque.

PESTĪLENS, entis. Adj. [λοιμώδης] Quod peſtem infert: cui Salubre opponitur. Nec fere niſi de Aere & Locis dicitur. Cic. de Fato 7. Inter locorum naturas quantum interſit, videmus alios eſſe ſalubres, alios peſtilentes.
Peſtilentes & Salubres partes agrorum, contraria. Cic. 1. de Divin. 79. Et ſunt partes agrorum aliæ peſtilentes, aliæ ſalubres.
Africus peſtilens. Hor. 3. Carm. 23. 5.
Aſpiratio gravis & peſtilens. Cic. 1. de Divin. 130. Si obſcurior quaſi caliginoſa ſtella extiterit, pingue & concretum eſſe cælum, ut ejus aſpiratio gravis & peſtilens futura ſit.
Invidia. Senec. Hippol. v. 489.
Ventus horribilis atque peſtilens. Catull. 24. 5.
Compar. Cic. 7. Fam. 23. Homo peſtilentior patria ſua.
Annus peſtilentior. Liv. 4. 21.
Superl. Cic. 5. Fam. 16. Graviſſimus & peſtilentiſſimus annus.
Regiones peſtilentiſſimæ. Vitruv. 1. 4.

PESTILENTUS, a, um. Adj. ut, Peſtilenta loca. Uſus eſt Næv. teſte Gell. lib. 19. cap. 8. Obſoletum.

PESTILENTIA, æ. f. [λοιμὸς] Lues, Morbus peſtifer paſſim graſſans. Plin. lib. 7. cap. 50. Qua in re obſervatum in Meridianis partibus, ad Occaſum ſolis peſtilentiam ſemper ire. Cæſ. 2. Bell. Civil. 22. Gravi etiam peſtilentia conflictati.
Salubritas & Peſtilentia, contraria. Cic. 1. de Divin. 131. Ut hoſtiarum immolatarum inſpicerentur exta: quorum ex habitu atque ex colore cum ſalubritatis, tum peſtilentiæ ſigna percipi, nonnunquam etiam quæ ſit vel ſterilitas agrorum, vel fertilitas futura.
Annus infamis peſtilentia. V. INFAMIS.
Eluvionis, peſtilentiæ, vaſtitatis cauſæ. Cic. 2. Off. 16.
Vaſtus atque deſertus propter peſtilentiam ager, & propter ſterilitatem incultus. Cic. 2. de Lege Agrar. 69.
Oratio plena veneni & peſtilentiæ. Catull. ad Fundum, 42. 12.
Poſſeſſores peſtilentiæ & invidiæ. Cic. 1. de Lege Agrar. 15. Spoliemus orbem terrarum, vendamus vectigalia, effundamus ærarium: ut locupletatis, aut invidiæ, aut peſtilentiæ poſſeſſoribus, agri tamen emantur. [i. e. Agri aut nihil reddentis, aut peſtilentis poſſeſſ. Forte Locupletandis.
Abiit peſtilentia. V. ABEO.
Afferre peſtilentiam. V. AFFERO.
Coorta peſtilentia. V. COORIOR.
Facere peſtilentiam valet quod egerit ſus ægra. Columel. lib. 6. cap. 5.
Incidit peſtilentia gravis in urbem. V. INCĪDO.

Lacerat exercitum peſtilentia. Paterc. lib. 2. 21. extr. Poſt hoc, quum utrumque exercitum, velut parum bello exhauſtum, laceraret peſtilentia, Cn. Pompeius deceſſit.
Terrere animos peſtilentia. Cic. 2. de Nat. Deor. 14.
PESTILENTIĀRIUS, a, um. Adj. Idem ac Peſtilens. Tertull. de Spectac. cap. 27. Sedilia hoſtium Chriſti, cathedra peſtilentiaria.
PESTILENTIŌSUS, a, um. Adj. Idem. Ulpian. in l. 2. D. Ne quid in loco publ. fiat. Si odore ſoli locus peſtilentioſus fiat.
PESTIBĬLIS, e. attributum ex Peſte deductum. Diocletianus & Maxim. in l. pen. de Ædilit. actionibus. C. Peſtibiles herbæ lethiferæ.
PESTĬLIS, e. Idem. Arnob. 1, p. 11. Poſſunt nos auris peſtilibus enecare.
PESTILĬTAS, ātis. f. [κῆρες] apud antiquos legebatur, teſte Non. 2. 684. & idem eſt quod Peſtis. Lucret. lib. 6. 1123.
Hæc igitur ſubito clades nova, peſtilitaſque.
PESTĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [ἐξώλης, ἐώλεθρος, ὀλοφώϊος, φθισήνωρ, λοίμιος] Peſtem ferens. ut, Fulmen peſtiferum, Quod mortem aut exſilium oſtendit, inquit Feſtus.
Peſtifer potu taurorum ſanguis. Plin. lib. 11. cap. 38.
Aer peſtifer. Claud. de Bell. Gild. 514.
Aquæ. Valer. 4. Argon. 594.
Amor. Senec. Theb. 1.
Arma. Senec. Herc. fur. 11.
Bellum peſtiferum, Pernicioſum, mortem afferens. Cic. 4. Fam. 3.
Calor. Plin. lib. 7. cap. 50.
Cives. Cic. pro Domo 85.
Exhalatio peſtifera avibus. Plin. lib. 4. in Præf. Et lib. 11. cap. 19. Papilio etiam ignavus & inhonoratus peſtifer.
Fames. Ovid. 8. Met. 784.
Gaudium. Liv. 1. 58.
Ignis. Ovid. 8. Met. 477.
Manus. Ovid. 4. Met. 495.
Reditus alicujus crudelis & peſtifer. Cic. 3. Philip. 3. Quum maxime furor arderet Antonii, quumque ejus a Brunduſio crudelis & peſtifer reditus timeretur, &c.
Rebus a peſtiferis & nocentibus refugere. Cic. 2. de Nat. Deor. 120.
Tribunatus peſtifer ac funeſtus. Cic. pro Domo 2.
Venter. Ovid. 1. Met. 459. de Pythone ſerpente.
Vipera venenata & peſtifera. Cic. de Aruſp. Reſpon. 50.
Virus. Ovid. 5. Triſt. 2. 14.
Vitia peſtifera, luxuria, avaritia, crudelitas. Cic. 3. de Fin. 75.
PESTIFĔRUS, a, um. Adj. Idem. Celſ. lib. 2. cap. 6. Sudor quoque frigidus in acuta febre peſtiferus eſt.
PESTIFĔRE, Adv. [λοιμίως] Cic. 2. de Legib. 13. Quid quod multa perničioſe, multa peſtifere ſciſcuntur in populis, quæ non magis legis nomen attingunt, quam ſi latores aliqua conceſſu ſuo ſanxerunt.
PESURI, orum. m. Luſitaniæ populi, accolæ Vaccæ. Plin. 5. 21.

P E T

PETA, PETAX. V. PETO.
PETALIÆ, Inſulæ in Euripo Euboico, primo fere introitu, numero quatuor. Plin. lib. 4. cap. 12.
PĔTĂLISMUS, i. m. [πεταλισμὸς] Exſilii genus apud Syracuſanos fuit, quo efferentis ſe civis audaciam virtutemque comprimebant. Alexander Alexandrinus lib. 3. cap. 20.
PĔTĂLIUM, i. n. [πετάλιον, μαλαβάθρινον] Unguenti præſtantiſſimi genus ex nardi folio confectum, unde & nomen habet. πέταλα enim Græci folia vocant. Plaut. in Curc. 1. 2. 6.
Nam omnium unguentûm odor præ tuo nautea eſt;
Tu mihi ſtacte, tu cinnamomum, tu roſa,
Tu crocinum & caſia es, tu petalium. Petalium autem Latine Foliatum appellatur. Alii Bdellium. Martial. lib. 11. 28.
At mea me libram foliati poſcit amica. V. in FOLIUM.
PĔTĂLUM, i. n. [πέταλον] Iſidor. 19. 21. Petalum vocat Auream laminam in fronte pontificis.
PĒTĂLUS, i. m. [Πέταλος] Nomen unius ex his, qui in aula Cephei regis Perſeo vim inferre conati ciciderunt. Ovid. 5. Met. 115.
Petalus irridens, Stygiis cane cetera dixit.
PĔTĂMĬNĀRIUS, i. m. Firmic. lib. 8. cap. 15. Oriente Delphino, quicunque natus fuerit, natandi ſtudio tenebitur. Sed Saturni teſtimonio, urinator erit. cum Marte vero & Mercurio, petaminarius, ephelmator, orciſcopalarius, petauriſtarius, aut certe innata curſus agilitate perſpicuus. Eſt autem Petaminarius, Qui ſtrenua corporis agilitate ſaltans volare videtur, a verbo πέτομαι, quod eſt volo. Eſt enim Græca origo, ſed formatio Latina. Ephelmator nomen habet a tabulis, quæ dicuntur ἔλμετα, quibus ad ſaltandum utebatur, ut & Petauriſtæ; nam in tabulis jactu corporis ſaltans levitatem & agilitatem oſtendebat. Orciſcopalarius qui dicatur, non intelligo, cenſeremque legi debere orcheſtopalarius, a ſaltatione & lucta: vel orchiſtopalarius, eodem ſignificatu. ὀρχηστὴς, ſaltandi magiſter. ὀρχηστικὴ, ars ſaltandi. πάλη, lucta.
PĔTĂSIO, ōnis. m. Varr. 2. de R. R. cap. 4. Optimarum ſignum, quod etiam nunc quotannis e Gallia apportantur Romam pernæ tomacinæ, & taniacæ, & petaſiones. [Niſi Petaſones ſcribendum.
PETASITES, æ. m. [πετασίτης] Dioſc. lib. 4. cap. 109. Herba eſt pediculum habens cubito majorem, craſſitudine pollicis, ita dicta a galeri forma, quam latum folium pediculo ſuperpoſitum videtur referre, eo fere modo quo fungorum ſcapos pediculis videmus adhærere. Ruſtici in Gallia Bardanam majorem vocant.
PĔTĂSO, ōnis. m. Caro porcina, quam alii coxam, vel pernam, alii (inter quos Perottus) eam partem ſuis dicunt, quæ ab alis incipit, & coſtas comprehendit, quibuſdam veluti virgulis pinguibus diſtincta. Martial. lib. 13. 55.
Muſteus eſt, propera, caros ne differ amicos:
Nam mihi cum vetulo ſit petaſone nihil.
PETASUNCŬLUS, i. m. dimin. Juven. 7. Sat. 119.
—ſiccus petaſunculus, & vas
Pelamidum.
PĔTĂSUS, i. m. [πέτασος] Capitis tegmen, galero perſimile, ſive ipſe Galerus. Plaut. Amphit. prol. 143.
Ego has habebo hic uſque in petaſo pinnulas:
Tum meo patri autem torulus inerit aureus
Sub petaſo: id ſignum Amphitruoni non erit.
Petaſus, fit a Græco πετάννυμι, quod eſt extendo: cujus aoriſtos eſt ἐπέτασα, unde Petaſus.
Petaſus, per translationem dicitur Quod in galeri formam ædificiis ſuperpoſitum, extenſum, & explicatum eſt, in metæ formam ſe trahens. Plin. lib. 36. cap. 13. Supra id quadratum pyramides ſtant quinque, quatuor in angulis, & in medio una, in imo latæ pedum ſexagenûm quinûm, altæ centum quinquagenûm, ita faſtigiatæ, ut in ſummo orbis æneus & petaſus unus omnibus ſit impoſitus, ex quo pendeant excepta catenis tintinnabula, quæ vento agitata longe ſonitus referant.
PETASĀTUS, a, um. Adj. [πετασώδης] Qui galero & capitis ornamento utitur. Sueton. in Auguſt. cap 82. Solis vero ne hiberni quidem patiens, domi quoque nonniſi petaſatus ſub dio ſpatiabatur.
Petaſus etiam dicitur, ut aliqui volunt, Qui cothurno aut ſocco calciatus eſt. Cic. 15. Fam. 17. Atque idipſum facerent commodius, ſi mihi aliquid ſpatii ad ſcribendum darent: ſed petaſati veniunt, comites ad portam exſpectare dicunt. Alii rectius Petaſatos intelligunt, Petaſo ſeu galero tectos, proinde ad iter paratos. Varr. apud Non. 4. 319. in dictione Numero, pro Cito. Quid puer rogaſſet, & petaſatus capite annuiſſet, ac diſcedens numero venire ait adoleſcentem.
PETASUNCŬLUS, i. m. dimin. Parvus petaſus. Arnob. adverſus gentes lib. 6. Si aliquis Solem tollat, & in Mercurii transferat ſedem: Mercurium rurſus arripiat, atque in Solis faciat commigrare delubrum: detque huic radios, Solis capiti petaſunculum ſupponat: quibus modis internoſcere poteritis, utrumne Sol iſte ſit, an Mercurius?
PETAURUM, i. n. vel PETAURUS, i. m. [πέταυρον] Genus ludi, & Machina quædam lignea. Quo quidem ludi genere homines per aera rotarum pulſu jactabantur. Martial. lib. 11. 22. in Lydiam.
Quam rota tranſmiſſo toties impacta petauro. Hunc locum enarrans Turnebus, Petaurus, inquit, Tignum vel tigillum eſt, quod a petauriſtis per rotam tranſmittebatur ei impactum: tranſmiſſione autem multa & frequenti rota laxior reddita erat. Tigno autem illo & rota utebantur, per hanc machinam ſaltantes & geſtus dantes. Sed & tignum aliquando altius ſuſpendebant, & inde ſaltus ad ſtuporem ſpectantium varios dabant. Lucil.
Sicut mechanici ex alto exſiluere petauro. Hæc ille.
Petaurum dici etiam poteſt, Id ſupra quod homines agilitate corporum inſignes ludunt, ut haſtæ, circa quas ſe volvunt: funes, ſupra quos etiam reciproci ambulant: circuli, per quos ſe more piſcium tranſmittunt: tabulæ, e quibus in aere pendent, uno brachio ſe ſuſtinentes.
Petaurum Græci dicunt eſſe Laqueum & aſſeres, quibus domus teguntur. Julius Pollux lib. 10. ſ. 156. exiſtimat Caveam eſſe in quam ſe cortis alites cubitum ituræ conferunt. Al. Πέτευρον. V. & Suid. & Etymolog. & Heſych.
PETAURISTA, æ. m. [πεταυριστὴς] Non. 1. 277. Petauriſtæ a veteribus dicebantur, qui ſaltibus vel ſchemis levioribus moverentur. Al. Schœnis. Varr. lib. 2. de vit. Pop. Rom. Nec minus alio in genere ſunt ludi velitis Galli, Germani petauriſtæ.
Petauriſtæ, ſive Petauri, a πετᾶσθαι, inquit Non. l.c. id eſt Volare dicuntur. Feſt. Petauriſtas Lucilius a Petauro appellatos exiſtimare videtur, quando ait,
Sicuti mechanici, quum alto exſiluere petauro. At Ælius Stilo, Quod in aere volent, quum ait, Petauriſta proprie Græce, ideo quod ii πρὸς ἀέρα πετῶνται.
PETAURISTARIUS, i. m. Idem quod Petauriſta. Firmic. lib. 8. cap. 15.
PETELIA, V. PETILIA.
PETEON, ōnis. f. Vicus in Thebano agro. De quo Homerus,
Quique Eleona tenent, atque Hylen, & Peteona. Strab. lib. 9.
PETESUCCUS, i. m. Rex Ægypti, qui primus in Heracleopolite nomo ædificavit Labyrinthum. Plin. lib. 36. cap. 13.
PĔTĪGO, ĭnis. f [λειχὴν] Morbi genus, qui & Impetigo dicitur, quod vicina petat, ſeſe late ſumma cute diffundens, occupat plerumque totum vultum oculis exceptis. Lucil. lib. 30. Illuvies, ſcabies oculos huc, denique petigo huc conſcendere. Non. 2. 700. Alii legunt, Huic, denique petigo conſcendere.
PĔTĪLIA, PETĒLIA, & PETELLIA, æ. f. [Πετηλία] Lucanorum metropolis, a Philoctete condita; occurrit apud Samnites, qua Roma in Græciam pedeſtri itinere itur. Virg. 3. Æn. 402.
Parva Philoctetæ ſubnixa Petilia muro. V. Strab. lib. 6. & Liv. 23. 30.
PETELLĪNUS, a, um. Adj. ut, Lucus Petellinus. Liv. 6. 20.
Fides Petellina. Valer. Max. 6. 6. ext. 2.
PETELLINI, orum. m. Incolæ. Valer. Max. l. c.
PETILIANUS, a, um. Adj. Martial. 12. 57.
Petilianis delicatus in regnis.
PETILIUS, i. Herbæ ejuſque floris nomen: eam Latinos Roſam ſilveſtrem appellare notat Plin. lib. 21. cap. 8. ubi & de ejus natura diſputat.
PETILLIUS, Nomen gentis Ro. Alii tamen ſcribunt Poetelius. V. Liv. 8. 23. extr. Hinc
PETILLIUS, a, um. Adj. ut, Petilia lex, quæ ſtatuebat ne quis ob æs alienum necteretur, & ut pecuniæ creditæ bona debitoris, non corpus obnoxium eſſet. Olim apud Romanos quum nihil eſſet ſanctius fide in publicis & privatis negotiis, recepta eſt lex 12. tab. quæ in non ſolventes æs alienum duriſſimam pœnam introduxit etiam ultimi ſupplicii, ut audacia leviorum hominum in contrahendis paſſim debitis reprimeretur. Hanc duritiem, qua nonnulli creditores nimis crudeliter & cum turpitudine abutebantur, lex Petilia relaxavit. V. Liv. 8. 28.
PETILUS, a, um. Adj [λεπτὸς] Tenuis & exilis. Lucil. lib. 12. Inſignis varis cruribus, & petilis. Plaut. Plotino, Nam coloratam frontem habet, petilis labris. Non. 2. 620.
Petilam, ſuram, ſiccam, & ſubſtrictam vulgus interpretatur. Scævola ait Ungulam equi albam ita dici. Feſtus.
PETĬMEN, ĭnis. n. Petimina, in humeris jumentorum Ulcera, & vulgus appellat, & Lucilius meminit, quum ait,
Ut petimen naſo, aut lumbos cervicibus tangat. Eo nomine autem, & inter duos armos ſuis quod eſt, aut pectus, appellari ſolitum teſtatur Næv. in deſcriptione ſuillæ, quum ait, Petimine piſcino qui meruerat. Feſtus.
PETIOLUS, V. PES.

PETISCO, PETISSO. V. PETO, ĕre.
PETISIUS, a, um. Adj. ut, Petiſia poma ſunt parva, ſed gratiſſimi ſaporis; de quibus Plin. lib. 15. cap. 14.
PĔTO, īvi, ītum, [αἰτέω, αἰτάζω, αἰτίζω, ἀξιόω] ĕre. proprie eſt (auctore Varrone apud Serv. 9. Æn. 193.) quum aliquid humiliter & cum precibus poſtulamus. Cic. 5. Philipp. 13. Te autem pro vetere noſtra neceſſitudine etiam atque etiam peto, ut ejus filios, qui in tua poteſtate ſunt, mihi potiſſimum condones.
Vide an Peto dici poſſit, pro Quæro, licet nonnulli utantur, ut Ber. in Suetonii Tiberium cap. 61. folio 142. b. pr. Impudentia percantataque uſus eſt nanus: Dein petit in convivio: cur reus majeſtatis Paconius tam diu viveret? pro Quærit. Sic hodie multi. H. St.
Ab aliquo petere & eum rogare. Cic. 6. Verr. 64. Iſte petit a rege, & eum pluribus verbis rogat, uti ad ſe mittat.
De aliquo petere, i. e. Ab aliquo. Ulpian. in l. Si ut certo. §. Si de me petiſſes, ut triclinium tibi ſternerem. D. Commodati.
Petere & Contendere. Cic. 13. Fam. 8. Majorem in modum peto atque contendo, ut quum fortunas agi ejus municipii intelligas, quod ſit mihi neceſſitudine, officiis, benevolentia conjunctiſſimum, id mihi des.
Precibus petere. Cic. pro Sull. 55. At litteræ ſunt Fauſti, per quas ille precibus a P. Sulla petit, ut emat gladiatores: & ut hos ipſos emat.
Voto petere. V. Votum, in VOVEO. conf. mox Finem certum &c.
Votis omnibus petere. Liv. 34. Nolite, ſi, quod omnibus votis petendum erat, ultro offertur, faſtidire.
Cupide petere aliquid. Hor. 2. Epiſt. 1. 100.
Cupidiſſime aliquid petere. V. CUPIO.
Cupienter petere, apud Plaut. in Pſeud. 2. 3. 17.
Inſtanter. V. INSTO.
Precario aliquid petere. Liv. lib. 34. extr.
Supplex te peto. Virg. 6. Æn. 115.
Per amicitiam. Hor. 1. Serm. 3. 5.
Habes, tota quod mente petiſti. Virg. 4. Æn. 100.
Aliquid aperte petere. Cic. pro Lege Agrar. 1. 1. Quæ res aperte petebatur, ea nunc occulte cuniculis oppugnatur.
Æqua. Ovid. 7. Met. 174.
Argentum ab aliquo mutuum, Mutuari velle. Plaut. Curc. 1. 1. 68.
Auxilium. Ter. Phorm. 5. 1. 2. Unde mihi nunc auxilium petam?
Auxilium petere ab aliquo per alium. Cic. 1. Verr. 11. Auxilium ſibi per me a vobis, atque a Populi Romani legibus petunt.
Auxilium petere contra aliquem. Cæſ. 8. Bell. Gall. 4.
Auxilium petere & manus. Cic. 2. Tuſc. 38.
O Patrocle, ad vos adveniens auxilium & veſtras manus peto. Ex poeta.
Benevolentiam judicis. V. Benevolentia, in BONUS.
Colloquium. Ovid. 13. Met. 552.
Vadit ad artificem diræ Polymeſtora cædis,
Colloquiumque petit.
Congreſſus alicujus. Virg. 5. Æn. 733.
Conſilium. Cic. 7. Att. 21. Nullo modo quidem a te petam conſilium, ut ſoleo.
Diem petere colloquio. Liv. 26. 17. Diem poſterum Aſdrubal colloquio petivit, ut &c.
Exſilium alicujus. Lucan. lib. 3. 111.
Favorem propenſum petiit voce ſollicita. Ovid. 14. Met. 706.
Fidem pacis petiitque deditque. Ovid. 3. Met. 128.
Finem certum voto pete. Hor. 1. Epiſt. 2. 56.
Gratiam atque amicitiam publice privatimque. Cæſ. 5. Bell. Gall. 55.
Hoſpitium requiemque peto. Ovid. 4. Met. 641.
Nuptias petit Gemellus Maronillæ. Martial. lib. 1. 11.
Opem. Cic. 5. Tuſc. 5. Ad te confugimus, a te opem petimus: tibi nos, ut antea magna ex parte, ſic nunc penitus, totoſque tradimus.
Oracula a deo. Cic. 1. de Divin. 88. Amphiaraum autem ſic honoravit fama Græciæ, deus ut haberetur, atque ut ab ejus ſolo, in quo eſt humatus, oracula peterentur. Al. Præberentur. V. Gronov.
Pacem paſſis manibus, & ſuppliciter. Cæſ. 2. Bell. Gall. 13.
Præmia ſui laboris. Cæſ. 2. Bell Civil. 32.
Præſidium ab aliquo. Cic. 2. Q. frat. 15. Ovid. 3. de Arte Am. 207.
Hinc quoque præſidium læſæ petitote puellæ. Al. Figuræ.
Requiem exiguam petit, dum &c. Ovid. 4. Met. 628.
Reſponſa a deo. Plin. lib. 31. cap. 2.
Tempus inane peto. Virg. 4. Æn. 433.
Veniam. Plin. lib. 28. cap. 4. Veniam quoque a deis ſpei alicujus audacioris petimus, in ſinum ſpuendo.
Veniam petere & dare viciſſim. Hor. de Arte Poet. 11.
Veniam petere errato. Cic. pro Sull. 64.
Petere alicui. Virg. 9. Æn. 94.
O genitrix quo fata vocas? aut quid petis iſtis? Ubi Serv. Petis iſtis, i. e. Pro iſtis. Nam ſic dicimus, Peto tibi, i. e. Pro te.
Alicui petere diſpenſationem. Sueton. in Veſpaſian. cap. 23.
Militibus miſſionem. Tacit. 1. Ann. 19.
Petere, Verbum forenſe, ut Cic. pro Quint. 40. Si debuiſſet, Sexte, petiſſes, ſed petiſſes ſtatim: ſi non ſtatim, paulo quidem poſt: ſi non paulo, at aliquanto, ſex quidem illis menſibus profecto.
Per condictionem petere. Paul. in l. Quum fundus. D. Si certum petatur, Quum fundus vel homo per condictionem petitus eſt: pro hoc nos jure uti, ut poſt judicium acceptum cauſa omnis reſtituenda ſit.
Per judicem petere. i. e. Coram judice. Julian. in l. Vinum. D. Si certum petatur, Vinum quod mutuum datum erat, per judicem petitum eſt. Quæſitum eſt, cujus temporis æſtimatio fieret: utrum quum datum eſſet, an quum lis conteſtata fuiſſet, an quum res judicaretur?
In libertatem petere ex ſervitute. Ulpian. in l. 1. §. Si adverſus. D. de vi & vi armata. Si adverſus eum, qui in libertatem ex ſervitute, vel contra, petitur, poſt inchoatum liberale judicium utatur interdicto.
In quæſtionem petere ſervos Paul. in l. Dominus. D. Locati. Servi tamen ejus, cum quo contractum eſt, propter ædificiorum notitiam in quæſtionem peti poſſunt.
Petere Stichum & Pamphilum meos eſſe. Julian in l. Si quum teſtamento. D. de exceptione rei judicatæ, Si Stichum & Pamphilum tuos eſſe petieris, & abſoluto adverſario Stichum tuum eſſe petas ab eodem: exceptionem tibi obſtare conſtat. Si fundum meum eſſe petiero, deinde poſtea uſumfructum ejuſdem fundi petam: &c.
Fidei commiſſum apud Prætorem. Quintil. lib. 3. cap. 6. p. 256. Burm.
Vitam alicujus. Cic. pro Roſc. Amer. 150.
In aliquem accuſationem. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Petere pœnas ab aliquo, quod & Exigere dicitur. Cic. 1. Att. 13. Ut aperte victrix nequitia ac libido pœnas ab optimo quoque petere ſui doloris, quem, &c.
Hæreditatem ex teſtamento. Cic. 1. de Orat. 241. Nunquis eo teſtamento, quod paterfamilias ante fecit, quam ei filius natus eſt, hæreditatem petit?
Pecuniam non ex tabulis tuis, ſed adverſariis petere. Cic. pro Roſc. Com. 85.
Petere, Appetere. Virg. 8. Æn. 405.
— notumque petivit
Conjugis infuſus gremio per membra ſoporem. Ita Non. 4. 356.
Virtutem ipſam ultra, quam ſatis eſt Hor. 1. Epiſt. 6. 16.
Modeſte peti. Ovid. 20. Epiſt. 53.
Bona ſemper petere ſapientem. Lucil lib. 26. Ex Nonio, l. c.
Conjugium. Ovid. 10. Met. 613.
Decus & pretium. Hor. 1. Epiſt. 18. 42.
Decus jaculo. Sil. lib. 16. 578.
Gloriam. Plin. lib. 12. cap. 14. C. etiam Cæſar Auguſti filius inde gloriam petiit. Pro Adeptus eſt.
Gloria major petitur. Sil. lib. 16. 614.
Imperium ac ſummatum ſibi. Lucret. lib. 5. 1141.
Mortem ardentiore ſtudio petere, quam Epicurus voluptatem petendam putat. Cic. 2. de Fin. 61.
Principatum eloquentiæ. Cic. in Orat. 56. Volet igitur ille, qui eloquentiæ principatum petet, & contenta voce atrociter dicere, ſummiſſa leniter, & inclinata videri gravis, & inflexa miſerabilis.
Thalamos alicujus petere, Conjugium. Ovid. 6. Met. 700.
Amplexum alicujus. Virg. 8. Æn. 615.
Mortem petunt per vulnera. Virg. 4. Georg. 218.
Fugam, Capeſſere. Liv. 28.
Petere, Ambire. Cic. de Amicit. 11. Qui Conſulatum petiit nunquam, factus eſt Conſul bis.
Honores. Q. Cic. de Petit. Conſul. 45.
Præturam. Cic. 2. Verr. 23.
Petere, Eligere, inquit Nonius l. c. vel Capere. Virg. 4. Georg. 8.
Principio ſedes apibus, ſtatioque petenda.
Cibum petere, Capere, invenire. Ter. Heaut. 5. 2. 25.
Abiit, ac rogaſſe vellem. CL. quid, Syre? S. unde mihi peterem cibum.
Cibum e flamma. Idem Eun. 3. 2. 38.
Delectatio ſola ex his ſtudiis petitur. Cic. pro Arch. 16.
Salutem petere fuga. Nepos 23. 11. 4.
Petere, Arceſſere. ut Argumentum petere a. Cic. 2. de Fin. 32. Nec tamen argumentum hoc Epicurus a parvis petivit, aut etiam a beſtiis.
Conſilium a ſeipſo. Quintil. lib. 7. cap. 1.
Exempla petere ex. Cic. de Provinc. Conſ. 19. Præſertim quum ego omnium meorum conſiliorum atque factorum exempla ſemper ex ſummorum hominum factis mihi cenſuerim petenda.
Exempla petere longe. Lucan. lib. 1. 94.
Exordium paulo longius. Cic pro Cluent. 10. Paulo longius exordium rei demonſtrandæ petam: quod quæſo, Judices, ne moleſte patiamini.
Initium a natura. Cic. 5. de Fin. 33.
Laudem e macello. Cic. 2. de Finib. 50. Quæ eſt iſta laus, quæ poſſit e macello peti?
Medicinam perpetuam non ut ab his, ſed ut exiguam doloris oblivionem petam. Cic. 5. Fam. 15. De litteris.
Originem ſummi boni a primo ortu animantium. Cic. 2. de Finib. 31.
Præcepta virtutis a philoſophorum ſcholis. Quintil. in procem. lib. 1.
Principia rei bene gerendæ a natura. Cic. 4. de Finib. 47.
Riſum ex aliquo. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Alte ſuſpirium. Plaut. Ciſt. 1. 1. 58.
Petere, Commemorare, inquit Non. l. c. Virg. 8. Æn. 395.
Quid cauſas petis ex alto? [Et hic Arceſſere eſt.
Oſcula petit vultu tacito, Captat. Lucan. lib. 3. 739.
Pugnam ſecundam jam Horatius, cæſo hoſte, victor petebat. Liv. 1. 25.
Somnum petere. Virg. 7. Æn. 88.
Mollibus incubuit ſtratis, ſomnoſque petivit.
Petere aliquem dextra, i. e. Porrigere dextram alicui. Virg. 1. Æn. 615.
Blanditiis petere novercam, Blandiri. Quintil.
Epiſtola aliquem. Cic. 2. Att. 2. Si homo eſſet, eum potius legeret, quam unam litteram ſcriberet, qui me epiſtola petivit: ad te, ut video, cominus acceſſit.
Petere, Percutere, ferire. Virg. 9. Æn. 629.
Jam cornu petat, & pedibus qui ſpargat arenam. Hæc Nonius l. c. Paulus in l. Bovem, in princip. D. de ædilit. edict.
Petere, pro Appetere, Intentare & deſignare ictum, ut ſolent gladiatores. Cic. in Orat. 228. Ut enim athletas, nec multo ſecus gladiatores videmus, nihil nec vitando facere caute, nec petendo vehementer, in quo non motus hic habeat palæſtram quandam.
Appetitus & Percuſſus, vide PERCUTIO. H. St.
Aëra petere diſco. Hor. 2. Serm. 2. 13.
Capillos miſeros ungue petis. Ovid. 2. Amor. 7. 7.
Caput & collum. Cic. pro Muren. 52. Sciebam Catilinam, non latus aut ventrem, ſed caput & collum petere ſolere.
Corpus petere ferro. Tibull. lib. 1. 9. 21.
Genas ungue. Ovid. 2. de Arte Am. 452.
Jugulum petere, pro Inferre mortem, teſte Vall. Cic. pro Milon. 31.
Malo petere aliquem, Jactare malum in. Virg. 3. Ecl. 64.
Manus invicem petitur injectio V. INVICEM.
Pectora alicujus gladio Ovid. 5. Met. 185.
Saxis petor a populo. Ovid. de Nuce, 122.
Telis petere aliquem. Liv. 24. Ovid. 3. Faſt. 700.
Sacrilegæ telis me petiere manus.
Vultus alicujus petere unguibus. Hor. Epod. 5. 93.
Petere aliquem, Violenter aggredi. Cic. pro Ligar. 9. Quid enim, Tubero,

Tubero, tuus ille diſtrictus in acie Pharſalica gladius agebat? cujus latus ille mucro petebat?
Petere aliquem, Inſidias illi tendere. Cic. 10. Fam. 23.
Bello petere urbem aliquam. Virg. 3. Æn. 603.
Criminibus aliquem. Tacit. 4. Ann. 31.
Fraude aliquem. Virg. 4. Æn. 675.
Fraude petere vel inſidiis aliquem. Liv. 40. 9. & 10. & abſolute 13.
Inſidiis petere vitam alicujus. Plin. lib. 7. 45.
Latrocinio vitam innocentiſſimi cujuſque, bonorum inſidiatores petunt. Auctor ad Heren. lib. 4. 23.
Veneficio aliquem petere. Auctor ad Herenn. lib. 4. 23.
Petere, Manere, exſpectare. Virg. 9. Æn. 128.
Trojanos hæc monſtra petunt. Ita Nonius l. c. Servius vero, Appetunt interpretatur.
Petere, Sequi. Virg. 5. Æn. 226.
Quem petit, & ſummis annixus viribus urget. Nonius l. c.
Petere, Abducere. Virg. 6. Æn. 395.
Tartareum ille manu cuſtodem in vincla petivit. Ita Non. l. c.
In vincula aliquem peti. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Jura Cordubam petere. Plin. lib. 3. cap. 1. Turduli, qui Luſitaniam accolunt, jura Cordubam petunt.
Petere in Indos. Plin. lib. 12. cap. 7. de pipere longo, Huic nec pomi, nec baccæ commendatio eſt aliqua: ſola placere amaritudine, & hanc in Indos peti. Idem lib. 12. cap. 17. Petunt & in Carmanos ſtrobum. i. e. A Carmanis. Budæus. Qui ſenſus per alias quoque præpoſitiones exprimitur. Plin. lib. 12. cap. 1. Sed quis non jure miretur arborem umbræ gratia tantum ex alieno petitam orbe?
Petere ad Æthiopas uſque. Plin. lib. 36. cap. 6.
In nubila petere. Plin. lib. 36. cap. 1. Ad frigidos potus vas petitur in nubila, cæloque proximæ rupes cavantur, ut bibatur glacie.
In ſepulcrum petere alicujus volumina. h. e. E ſepulcro. Plin. lib. 30. cap. 1.
Petere locum aliquem, Proficiſci eò. Cic. 3. Off. 50. Naves onuſtas petentes Rhodum viderit, &c.
Acceſſum navibus petere. Liv. 29. 27.
Æquora campi raptim petit. Lucret. lib. 3. 1015.
Altum petere, In altum provehi. Liv. 25. Cujus prima claſſis petere altum viſa eſt, quo facilius ſuperaret promontorium.
Altum flamma petit, In altum ſurgit. Ovid. 1. Faſt. 109.
Antrum immane petit. Virg. 6. Æn. 11.
Arcem ſummam petit arduus. Ovid. 2. Met. 306.
Arcem petunt Tritonidis. Virg. 2. Æn. 226.
Ardua petere, Aſcendere montem aliquem. Stat. 2. Achil. 26.
Arva aliena. Virg. 4. Æn. 311.
Aſtra Parnaſſus petit duobus verticibus. Ovid. 1. Met. 316.
Athenas petere. Cic. 3. Att. 7.
Cælum petere. Plin. lib. 10. cap. 38.
Campum amnis volutus per ſaxa petit. Virg. 3. Georg. 522.
Claſſe petebat Lacedæmona. Ovid. 1. Epiſt. 5.
Curſum alium. Cic. 3. Att. 8. Et navigatio perdifficilis fuit: & ille incertus ubi ego eſſem, fortaſſe alium curſum petivit.
Deſerta petere curſu. Virg. 6. Ecl. 81.
Litora concurſu tendunt petere. Virg. 1. Æn. 162.
Ima petunt nebulæ. Virg. 1. Georg. 402.
Lectum vacuum petit anxia. Ovid. 11. Met. 471.
Loca ſecreta. Hor. de Arte Poet. 298.
Montem petivi. Virg. 2. Æn. 824.
Remis ventiſque petere locum aliquem. Virg. 3. Æn. 563.
Romam petit fons ille. Plin. lib. 31. cap. 3.
Secretum petere. Plin. 1. Epiſt. 5.
Sublime petere. Plin. lib. 10. cap. 33.
Supera. Cic. 1. Tuſc. 42. Nihil enim habent hæc duo genera proni, & ſupera ſemper petunt. i. e. Capeſſunt, expetunt, captant, inquit Budæus.
Tecta diverſa petere per agros. Virg. 4. Æn. 164.
Tentoria greſſu petunt. Sil. lib. 7. 321.
Urbem aliquam vento petere. Virg. 2. Æn. 25. De navigantibus dicitur.
Petere, Tenere. Virg. 3. Æn. 93.
Submiſſi petimus terram, & vox fertur ad aures. Ita Non. l. c.
Petit, pro Petiit vel petivit, ſyncopa poetis tantum in uſu. Ovid. 1. Faſt. 109. Flamma petit altum: propior locus aëra cepit.
Petitur, Imperſonale. Plin. in Paneg. cap. 88. pr. Plerique principes, quum eſſent civium domini, libertorum erant ſervi: horum conſiliis: horum nutu regebantur, per hos audiebant, per hos loquebantur, per hos præturæ etiam, & ſacerdotia, & conſulatus, immo & ab his petebantur.

PETĪTUM, prius ſupinum. [πρὸς τὸ αἰτεῖν] ut, Ire petitum aliunde. Catull. 59. 153. conf. Cæſ. 8. Bell. Gall. 4.

PETENS, entis. Partic. [αἰτῶν] ut,
Veniam in præteritum petens, quod ei, &c. Tacit. 11. An. 30.
Lucra petens. Tibull. lib. 1. 9. 7.
Reſponſum dedit petenti. Virg. 1. Ecl. 45.
Turba ſaxis petens contundet vos. Hor. Epod. 5. 98.
Rejicere petentem. Ovid. 9. Met. 512.
Petens, Proficiſcens. ut, Aliena loca petentes. Catull. 64. 14.
Templa Acheruſia petentes. Lucret. 3. 86.

PETENDUS, a, um. Partic. [αἰτητέος] ut, Honos petendus. Propert. lib. 3. 22. 40.
Gloria peccati nulla petenda tua eſt. Ovid. 2. de Arte Am. 390.
Palma petenda mea eſt. Ovid. 3. Amor. 2. 82. Al. Mihi eſt.
Præda petenda eſt de magno grege. Tibull. lib. 1. 1. 34.
Summa ope petendum erat. Liv. 34.

PETĪTUS, a, um. Partic. [ἠτημένος] ut,
Bellua petita ferro. Hor. Epod. 5. 10.
Dies petitus tanto ambitu. Senec. Med. 6.
Præmia peccato nulla petita mihi. Ovid. 3. Triſt. 6. 34.
Puella petita meis votis. Ovid. 3. Amor. 7. 2.
Requies mihi petita eſt. Ovid. 4. Triſt. 1. 3.
Spiritus petitus imo latere. Hor. Epod. 11. 15.
Extra rem petita. Quintil. lib. 4. cap. 2.

P E T

PETITUM, i. n. [αἰτηθὲν] ut, Utriuſque petiti facta eſt copia. Catull. 63. 39.

PETITŪRURUS, a, um. Partic. [αἰτήσων] ut, Lucra petiturus. Tibull. lib. 1. 9. 7.

PETĪTIO, ōnis. f. [αἴτησις] ut, Cic. pro Roſc. Com. 56. Et tibi integram petitionem reliquit.
Concedere petitioni. V. CONCEDO.
Petitio, Actio privata. Quintil. lib. 4. cap. 4. Recuſatio quoque plures interim propoſitiones habet, ut contra petitionem pecuniæ, Male petis: procuratori enim tibi eſſe non licuit.
Perſonalis petitio. Macer in l. penult. §. 1. D. Qui ſatiſdare cogant. Diverſa eſt cauſa ejus, qui fundi petitionem perſonalem habet: id eſt actionem perſonalem, ac ſi dicas: Non ſufficit dominium fundi, aut actio ad eum petendum pertinens, ſed requiritur poſſeſſio.
Inſtituere petitionem in aliquem. Ulpian. l. 1. D. Quod legator.
Implere petitionem dicitur actor, quum id quod petit, ſuum eſſe probat. Paul. in l. Ex ſextante §. Cum ergo. D. De excep. rei jud. Si de proprietate fundi litigatum, & ſecundum actorem pronuntiatum fuiſſet: dicemus petenti ei, qui in priore judicio victus eſt, obſtaturam rei judicatæ exceptionem, quoniam de ejus quoque jure quæſitum videtur, quum actor petitionem implet.
Petitio, Ambitus. Cic. 1. Att. Fuit & mihi & Q. frat. magno uſui in noſtris petitionibus.
Adornare petitionem Conſulatus. V. ADORNO.
Oppugnare petitionem alicujus. Cic. 1. Fam. 9.
Se petitioni dare. Cic. 13. Fam. 10.
Petitio, pro Impetitione & aggreſſu gladiatorum. Cic. 1. in Catil. 15. Quot ego tuas petitiones, ita conjectas, ut vitari poſſe non viderentur, parva quadam declinatione, &, ut ajunt, corpore effugi? Bud. V. Quintil. 9. 1.

PETĪTUS, ûs. m. [αἴτημα] pro Petitione. Gell. lib. 18. cap. 3. Juſſitque eum conſenſu, petituque omnium, eandem illam ſententiam diſerti viri, cujuſmodi poſſet verbis, dicere. Lucret. lib. 3. 173.
Attamen inſequitur languor terræque petitus Suavis.

PETĪTOR, ōris. m. [αἰτητὴς] Qui petit & litem intendit. Cic. in Partit. 110. Sed accuſatorem pro omni actore & petitore appello. Idem pro Quint. 45. Poſſumus petitoris perſonam ſuſcipere, accuſatoris deponere? Petitor, reus, judex. Cic. pro Roſc. Com. 42. Quis erat petitor? Fannius. quis reus? Flavius. quis judex? Cluvius.
Famæ petitor. Lucan. lib. 1. 131.

PETITŌRIUS, a, um. Adj. ut, Judicium petitorium. Cajus in l. Qui petitorio judicio utitur. D. de rei vendicatione.

PETĪTRIX, īcis. f. Paul. in l. Qui filium. D. ad Senatuſc. Trebell. Contra petitricem pronuntiavit.

PETESCO, ſive PETISCO, [αἰτίζω] ĕre. Lucret. lib. 3. 648.
Corpore cum reliquo pugnas, cædeſque petiſcit. h. e. Cupide & ardenter petit. Lambin. legit Peteſſit.
Petiſcere, antiqui dicebant pro Petere, ea quidem forma verbi, qua ſunt Laceſſere & Inceſſere. Feſtus. Sed (inquit idem) ut mihi videtur, tum eo ſignificabant Sæpius petere. Alii legunt Peteſſere.

PETESSO, [αἰτάζω] ĕre. antiquum verbum, idem quod Peto. Cic. 2. Tuſc. 62. Qui hanc (laudem) peteſſunt, nullum fugiunt dolorem. Idem 1. de Divin. 17.
Menteque divina cælum terraſque peteſſit. Ex poeta.

PETESSENS, entis. [αἰτάζων] Partic. Lucret. lib. 5. 808.
Quos ubi tempore maturo patefecerat ætas
Infantum, ſugens humorem, auraſque peteſſens, &c. al. Petiſcens.

PETĬTŬRIO, īre. Petitionem cogitare. Cic. 1. Att. 14. Video hominem valde petiturire.

PETA, æ. f. Dea precum. Arnob. 4. p. 131. Rebus petendis Peta præeſt.

PETAX, ācis. Adj. Cupidus, avidus Fulgent. Mythol. 2. Vitæ tantum commodis anxia, ornatus petax, &c.

PĔTŌRĬTUM, i. n. [φορεῖον] Gallicum vocabulum, Genus vehiculi apud Belgas repertum, ut Varr. ſcribit. Quamvis ſint qui ex Græco vocabulo & Latino compoſitum velint, dictumque a volvendis rotis, ut Gell. teſtatur lib. 19. cap. 30. Hor. 1. Serm. 6. 10. — plures calones atque caballi
Paſcendi, ducenda petorita. Idem 2. Epiſt. 1. 192.
Eſſeda feſtinant, pilenta, petorita, naves. Plin. lib. 34. cap. 17.
Lambinus per duplex R in omnibus libris antiquis ſcribi affirmat.
Petorritum, genus eſt Gallici vehiculi: Alia ſunt Carpenta, aliæ Carrucæ. Commentator Horatii a Cruquio editus 375. col. priore H. St.

PĔTŌSĪRIS, is. m. [Πετόσιρις] Ægyptius mathematicus inſignis: de quo Plin. lib. 7. cap. 49. Juven. 6. Sat. 580. — capiendo nulla videtur
Aptior hora cibo, niſi quam dederit Petoſiris.

PETRA, æ. f. [πέτρα] Lapis, rupes. Plin. lib. 10. cap. 32. Gaviæ in petris nidificant.
Petrarum, inquit Feſtus, genera ſunt duo. Quorum alterum, naturale ſaxum prominens in mare, cujus Ennius meminit lib. 11.
Alte delata, ceteriſque ingentibus tecta. Et. Liv. in Centauris, Ubi ego ſæpe petris. Alterum manufactum, ut docet Ælius Gallus, Petra eſt, quæ Jovis dextra ac ſiniſtra fornicem expletura eſt, ad libramentum ſummi fornicis. Feſtus.

PETRÆUS, a, um. Adj. ut, Braſſica petræa. Plin. 20. 9.

PETRŌSUS, a, um. Adj. [πετρώδης] Petris plenum. Plin. lib. 17. cap. 27. Caprificorum laudantur maxime nigræ, & in petroſis. Idem lib. 9. cap. 31. Vivunt petroſis locis, cancri mollibus.

PETRICŌSUS, a, um. aliud Adj. [πετρώδης] Idem. Martial. vero lib. 3. 63. per translationem,
Res petricoſa eſt, Cotile, bellus homo. h. e. Difficilis & ſaxoſa ac dura. Alii legunt Prætricoſa, aut Pertricoſa, rectius.

PETRŌNES, um. m. [πετρῶνες] Ruſtici (inquit Feſtus) fere dicuntur propter vetuſtatem, & quod deterrima quæque prærupti jam agri petræ vocantur, ut Rupices iidem a rupis, aliter a petrarum aſperitate & duritia dicti. Hinc Plautus, Petronem vervecem, Duriorem eleganter dixit, Capt. 4. 2. 40.
Qui petroni nomen indunt verveci ſectario,
Eum ego ſi in via petronem publica conſpexero, &c.

PETRA, æ. f. [Πέτρα] Siciliæ oppidum prope Hyblam.
Petræ Sirenum, urbs Lucaniæ, de qua Plin. lib. 3. cap. 4. Virg. 5. Æn. 846.

Jamque

Jamque adeo ſcopulos Sirenum advecta ſubibat, &c. Ubi multa de Sirenibus refert Servius.

Item Petra, Strab. lib. 16. Arabiæ oppidum, Nabathæorum metropolis, unde ea pars Arabiæ, Petræa nuncupatur.

PETRENSIS, e. Adj. ut, Stagnum Petrenſium, i. e. Incolarum urbis Petræ. Solin. cap. 11.

PETRA SANCTA, olim Feroniæ Junonis templum nobiliſſimum Viterbii: de quo vide F. Leandrum Bononienſem. Lil. 4. Syntagm. Hiſt. Deor.

PETRACORII, vel PETROCORII, orum. m. [Πετροκόριοι] Ptolem. lib. 2. cap. 7. Galliæ populi, vulgo *Perigort*. Petrogoras Plin. eos appellat, lib. 4. cap. 19.

PETRÆA, æ. f. [Πετραίη] Nympha Oceani & Tethyos filia, teſte Heſiod. in Theogonia. v. 357.

PETREJA, æ. f. Mulier dicebatur, quæ pompam præcedens in coloniis aut municipiis, imitabatur anum ebriam, (quod pedes in petras frequenter impingeret: quam & alii volunt) ab agri vitio, ſcilicet petris, appellatam. In his Feſtus.

PETRĒJUS, i. m. [Πετρήϊος] Atinas, Cimbrico bello, primipilus ſub Quinto Catulo, excluſam ab hoc legionem ſuam adhortatus, Tribunum ſuum, dubitantem per hoſtium caſtra erumpere, interfecit, legionemque eduxit: donatus propterea corona graminea ob ſervatum exercitum.

Petrejus, dux & legatus Pompejanus a Cæſare in Hiſpania ſuperatus; ut in Commentariis de Bello Hiſp. ſcribitur.

PETRĔLÆON, i. n. [πετρέλαιον] Bitumen eſt liquidum e ſaxis defluens. Nomen habet ab oleo, non quod revera oleum ſit: ſed quod liquida conſiſtentia ad olei ſimilitudinem accedat, tametſi colore magis ad nigredinem vergat. Vulgus *Petroleum* appellat.

PETRĪNUS, i. m. [Πετρῖνος] Vicus olim in agro Falerno, cujus meminit Hor. 1. Epiſt. 5. 5.

Inter Minturnas Sinueſſanumque Petrinum. V. Cic. 6. Fam. 19.

PETRĪTES, æ. m. genus Ægyptiaci vini. Plin. lib. 4. cap. 7.

PETRONES, V. PETRA.

PETRŌNIA, æ. f. [Πετρωνία] Amnis eſt in Tiberim profluens, quam magiſtratus auſpicato tranſeunt, quum in campo quid agere volunt, quod genus auſpicii Perenne vocant. amnem autem feminine antiqui enuntiabant. Feſtus.

PETRONIUS, i. m. [Πετρώνιος] Ægypti præfectus, ab Auguſto miſſus, Cornelio Gallo ſucceſſit, adverſus Æthiopes bellum geſſit, quibus regina Candace imperitabat, virili quidem animo mulier, ſed altero capta oculo. V. Strab. lib. 17.

Fuit & alter Petronius Granius, Centurio octavæ legionis, ſub Cæſare bello Gallico militans. De hoc Plutarchus in Cæſare ſcribit, qui unus e partibus Cæſarianis, quum navis ejus, qua Quæſtor deſignatus in Africam vehebatur, in Scipionis poteſtatem veniſſet, & ceteris interfectis Quæſtori Scipio incolumitatem polliceretur, reſpondit, Cæſarianos aliis incolumitatem dare, non accipere conſueviſſe, quo dicto, ſe cladio tranſverberavit. V. Plutarchum in Cæſare.

L. Petronius alius, qui P. Cœlii beneficio ex humili loco ad equeſtrem ordinem pervenerat. Mox quum Cœlius Placentiæ præeſſet, ea a Cinnano exercitu capta, ne in manus hoſtium veniret, gladio incubuit. Petronius quoque, qui morientem juverat, ſuper eundem cecidit. Auctor Valerius. lib. 4. cap. 7. de Amicitia. 5.

T. Petronius Conſularis moriturus invidia Neronis, ut menſam ejus exhæredaret, trullam murrhinam CCC talentis emptam fregit. Hæc Plin. lib. 37. cap. 2.

Petronius, pater Veſpaſiani Cæſaris. [Ita vulgo legitur apud Suet. cap. 1. vitæ Veſp. Sed in Mſſ. Salmaſii eſt T. Flavius Petro.

Petronius Perpenna, qui Conſtantinianas thermas in priſtinum ſplendorem reſtituit.

Petronius, Diodorus medicus, qui ſcripſit Antilegomena, citatur teſtis a Plin. lib. 20. cap. 8.

Petronius poeta, cujus aliqua de Medicina verſibus conſcripta, ad noſtram ætatem pervenerunt, ut ſcribit Volaterranus.

T. Petronius Arbiter, Auctor Satirici, cujus ſuperſunt fragmenta.

PETROSELĪNUM, i. n. [πετροσέλινον] quaſi Petrarum apium. Plin. lib. 20. cap. 12. Alio genere petroſelinum quidam appellant in ſaxis natum.

PETROSELINĪTES, æ. m. [πετροσελινίτης] Vinum ex petroſelino. Dioſc. 5. 41.

PETRUS, i. m. [Πέτρος] cognomen apoſtoli primarii. V. Matth. 16. 18. Multorum deinceps illuſtrium virorum Prænomen factum.

Petrus Belliperticus, natione Burgundus, Bononiæ Jus Civile profeſſus eſt circiter annum milleſimum trigenteſimum.

Petrus Ancharanus, Bononienſis Jureconſultus, Jus Civile profeſſus eſt circiter annum 1480.

PETTIMBORSA, æ. f. alio nomine Cruciata, herba Gentianæ ſimilis, de qua vide Matthiolum apud Dioſcoridem lib. 3. cap. 3.

PĔTŬLANS, antis. Adj. [ἀλαζὼν, ἀσελγὴς, ὑβριστὴς] Improbus, qui per contumeliam alios petit. Feſtus, Petulantes & petulci etiam appellantur, qui protervo impetu & crebro petunt, lædendi alterius gratia. Cic. in Salluſt. 22. Deſine bonos petulantiſſima conſectari lingua.

Petulans & audax homo Vatinius. Cic. 2. Q. frat. 4.

Audax, petulans, libidinoſus. Cic. pro Sull. 71.

Turpis, cupidus, petulans. Cic. 2. de Invent. 33. Et ex ea re non eſſe mirandum, qui in illa re turpis, aut cupidus, aut petulans fuerit, &c.

Petulans & improbus ſcurra. Cic. pro Cluent. 39.

Amentia petulans. Claud. 1. in Eutrop. 237.

Audacia. Claud. ad Alechium, 7.

Auris petulantibus ſciſſa carbaſus. Lucret. lib. 6. 110.

Dictum petulans nullum in vita proferatur. Cic. pro Muren. 14.

Elegia petulans vultu. Stat. 1. Silv. 2. 7.

Genus dicendi fervidum, petulans, & furioſum. Cic. de Clar. Orat. 241.

Genus jocandi illiberale, petulans, flagitioſum & obſcænum. Cic. 1. Off. 104.

Jurgium petulans. Cic. pro Cœl. 30. Omnia ſunt alia, non crimina, ſed maledicta, jurgii petulantis magis, quam publicæ quæſtionis.

Juventus. Claud. de Nupt. Hon. 84.

Splen petulans. Perſ. 1. Sat. 12.

Quid faciam? Sed ſum petulanti ſplene cachinno. Ubi ſplen petulans eſt, Qui proclivis eſt ad aliorum vitia irridenda, & ſalſis di-

cteriis, quæ riſum pleru[illegible] traducenda. V. de hoc verbo Nic. Heinſ. & Drakenb. ad Sil. 8. 266.

Verbis petulantibus ut. Ovid. 16. Epiſt. 245.

Verbis petulantiſſim[illegible] lædere unum, laudare alium. Salluſt. in Cic. 7.

PETULANTIA, æ. f. [ἀσέλγεια] Effrenatio immodica ad quodlibet vitium. Cic. lib. 4. de Rep. A petendo, petulantia: a procando, id eſt poſcendo, procacitas nominata eſt.

Pudor & Petulantia, contraria. Cic. 2. Catil. 25. Ex hac parte pudor pugnat, illinc petulantia: hinc pudicitia, illinc ſtuprum.

Libido, petulantia, audacia. Cic. pro Font. 27. Nulla turpitudo quæ a libidine, aut a petulantia, aut ab audacia nata eſſet, ab accuſatore objiceretur, ſi non vera, attamen ficta, &c.

Conſervare uxorem integram a petulantia alicujus. Cic. 2. Verr. 14. Quibus liberos, conjugeſque ſuas integras ab iſtius petulantia conſervare non licitum eſt.

Frangere furorem & petulantiam hominis. Cic. 1. Piſon. 31.

Incidere in petulantiam. Cic. 6. Fam. 7. Solutum exiſtimatur eſſe alteri maledicere: tamen cavendum eſt, ne in petulantiam incidas.

Convicia petulantiæ. Quintil. lib. 24. cap. 2.

Linguæ petulantia. Propert. lib. 1. 16. 37.

Morbi petulantia. Gell. lib. 12. cap. 3.

Pecoris petulantia. Columel. lib. 7. cap. 6.

Ramorum petulantia. Plin. lib. 16. cap. 30.

PETULANTER, Adv. Laſcive. Cic. 9. Att. 22. Quam cenſeas acerba nunc eſſe, quum a perditis in civili nefario bello petulantiſſime fiant? Facimus petulanter, ſi matrem familias, ſecus quam matronarum ſanctitas poſtulat, nominamus. Cic. pro Cœl. 32.

Jactare petulantius aliquid. Cic. pro Cœl. 6. Maledictio nihil habet propoſiti præter contumeliam: quæ ſi petulantius jactatur, convicium: ſi facetius, urbanitas nominatur.

Invadere petulanter in filiam alicujus. Cic. in Salluſt. 9. Quod iſta inuſitata rabie petulanter in uxorem, & in filiam meam invaſiſti, &c.

Invehi petulanter in aliquem. Cic. 2. Att. 19.

Vivere petulanter. Cic. pro Cœl. 38. Si vidua libere, proterva petulanter, dives effuſe, libidinoſa meretricio more viveret: adulterum ego putarem, ſi quis hanc paulo liberius ſalutaſſet?

PĔTULCUS, a, um. Adj. [ἀσελγόκερως] Virg. 4. Georg. 10.

— hœdique petulci. Serv. Petulci, Laſcivi, exſultantes. Et Petulci dicti ab appetendo: unde & Meretrices petulcas dicimus. Columel. lib. 7. cap. 3. Itaque capri vel arietis petulci ſævitiam paſtores hac aſtutia repellunt.

Agni petulci. Lucret. lib. 2. 368.

PETULUS, PETUS, V. PÆTUS.

PETUSCUM, i. n. [Πετοῦσκον] Palatii dicta eſt ea regio Urbis, quam Romulus obverſam poſuit ea parte, in qua plurimum erat Romani agri ad mare verſus: & quia molliſſime adibatur urbs, quum Hetruſcorum agrum a Romano Tiberis diſcluderet, & ceteræ vicinæ civitates colles aliquos haberent oppoſitos. Feſtus, & ex eo Sigon. de Ant. jur. Civ. Rom. 1. 2. Sed locum vellem indicaſſet accuratius.

P E U

PEUCE, es. f. [Πεύκη] Inſula Borealis in Iſtro, a qua uni ex Danubii oſtiis nomen datum, ut Plinius docet lib. 4. cap. 12. Et Lucan. lib. 3. 202. Peuce [πεύκη] eſt etiam Genus arboris, quæ Latine vel Picea, vel Larix. Plin. 11. 35. & 14. 7.

PEUCĔDĂNUM, i. n. ſive PEUCEDĂNUS, i. m. [πευκέδανος] Herba, a pinu nomen invenit. Plin. lib. 25. cap. 9. Sed inter primas celebratur peucedanum, laudatiſſimum in Arcadia, mox Samothrace: caulis eſt ei tenuis, longus, fœniculo ſimilis, juxta terram folioſus, radice nigra, craſſa, gravi odore, ſuccoſa.

PEUCESTAS, æ. m. [Πευκέστας] Alexandri magni ſervator, tanta dignus gloria, uti ait Plin. lib. 34. cap. 8. conf. Arrian. de Exp. Alex. lib. 6.

PEUCETIA, æ. f. [Πευκετία] Pæninſula eſt in finibus Italiæ, aliis nominibus Calabria & Meſſapia dicta. Auctor Plin. lib. 3. cap. 3.

PEUCETIUS, a, um. Adj. [Πευκέτιος] ut

Peucetioſque ſinus. Ovid. 14. Met. 513.

PEUCETII, orum. m. [Πευκέτιοι] Populi ſunt circa mare Ionium, ut ait Stephanus.

PEUMENE, es. f. Spumæ argenteæ genus. Plin. lib. 33. cap. 6.

P E X

PEXATUS, PEXITAS, PEXUS, V. PECTO.

PEXICÆ, arum. f. [πέξικαι] ſunt ex Fungorum genere: ſed ſine radicibus aut pediculo: puto id eſſe, quod nos *truffas* appellamus. Plin. lib. 19. cap. 3.

P H A

PHABIRANUM, i. n. [Φαβίρανον] Ptolem. lib. 2. cap. 11 Germaniæ urbs, vulgo *Bremen*.

PHAGIA, æ. f. [φακία] Lentigo faciei, vel potius certa lenticularum ſpecies. V. Celſ. 6. 5. pr.

PHACOĪDES, is. [φακοειδὴς] Herba a lentis ſimilitudine dicta, alias Empetrum. Dioſc. 4. 174.

PHACOS, i. m. [φακὸς] vel Eleliſphacos, Lentis genus. Plin. lib. 22. cap. 25. Harduinus legit Sphacos.

PHÆAX, ācis. [Φαίαξ] Phæaces, Populi Corcyræ ſub ditione Alcinoi, De quibus Virg. 3. Æn. 291.

Protinus aërias Phæacum abſcondimus arces.

Phæacem, pro Bene nutrito & in luxu pinguefacto dixit Hor. 1. Epiſt. 15. 24.

Pinguis ut inde domum poſſim, Phæaxque reverti. Luxus autem Phæacum ex Homeri Odyſſea notus eſt. Meminit & Cic. de Clar. Orat. 71.

Phæaces pro Credulis & ſtultis uſurpavit Budæus. Alcinoo Corcyræ regi & ejus populis Phæacibus Ulyſſes Læſtrigonas, & Cyclopas & alia monſtra a ſe conficta narrabat: & iis omnia vera eſſe perſuadebat. Juven. 15. Sat. 23.

Tam vacui capitis populum Phæaca putavit. Quæ res non nisi supinos, nimiumque credulos coarguit. Budæus.

PHÆACUS, a, um. [Φαίακος] Adj. Propert. lib. 3. 2. 13.

Nec mea Phæacas æquant pomaria silvas.

PHÆACIUS, a, um. Adj. [Φαιάκιος] ut,
Tellus Phæacia. Tibull. lib. 4. 1. 78.

PHÆCASIUS, i. m. [φαικάσιος] Genus calcei. Hermol. de genere calceorum loquens, Addi possunt iis & phæcasii, unde & phæcasiatos & sacerdotes, & deos vocamus: ut qui deos ipsos aut sacerdotes non phæcasiatos, sed phæcasios dixere, coarguantur ab Appiano, Juvenale, Seneca. Hactenus Hermol. Porro Appiani verba hæc sunt de M. Antonio in lib de Bell. Civil. Calciamenta candida, qualia Atheniensium sacerdotes & Alexandrinorum, quos phæcasios vocant, deferre consueverunt. Quidam putarunt pronomen Quos, referri ad Sacerdotes, Hermolaus refert ad calceos.

PHÆCASIUM, i. n. [φαικάσιον] Idem. Senec. lib. 7. de Benefic. cap. 21. Pythagoricus quidam emerat a sutore phæcasia, rem magnam, non præsentibus nummis.

PHÆCASIĀTUS, a, um. Adj. [φαικασιωτὸς] Qui calceatus est phæcasiis. Senec. Epist. 113. Puto quædam esse, quæ decent phæcasiatum, palliatumque. Juven. 3. Sat. 218.

Phæcasiatorum vetera ornamenta deorum. Quo in loco quidam legunt Phæcasianorum, sed corrupe, ut censet Hermolaus. Turnebus autem probat: ut enim, inquit, Minianus Juppiter pro Miniato a M. Tullio dicitur in epistolis: ita hic Phæcasianus pro Phæcasiato, id est, Phæcasiis calciato.

Milites phæcasiati. Petron. cap. 82. Age in exercitu vestro, phæcasiati milites ambulant. V. ibi Interpr. & Turneb. Advers. 10. 7.

PHÆDĬMUS, i. m. [Φαίδιμος] Filius Amphionis & Niobes, una cum sex fratribus ab Apolline confossus sagittis fuit. Ovid. 6. Met. 239.

Phædimus infelix, &c.

PHÆDON, ōnis. m. [Φαίδων] Atheniensis, in convivio a triginta Atheniensium tyrannis necatus fuit. Hujus filiæ virgines erant, quæ ut virginitatem servarent morte, invicem se complexæ, in puteum præcipitavere.
Fuit & alius hoc nomine philosophus Elidensis, Socratis auditor, ingenio liberali, cujus nomini Plato librum de Immortalitate animæ dedit, qui & alio nomine Phædon inscribitur. V. Gell. & Laert

PHÆDRA, æ. f. [Φαίδρα] fuit regis Minois ex Pasiphaë conjuge filia. Hæc una cum Ariadne sorore Theseum Ægei regis Athenarum filium sequuta est: quam ille, relicta Ariadne, uxorem sibi copulavit, cui Demophoontem peperit & Antigonum. Hæc Volaterran. V. Diodor. Sicul. lib. 5. cap. 5.
Amor notus Phædræ. Ovid. 6. Fast. 737.
Amor turpis Phædræ. Ovid. Rem. Amor. 64.
Pocula novercæ Phædræ. Propert. lib. 2. 1. 51.

PHÆDRUS, [Φαῖδρος] Unus fuit ex discipulis Platonis, cujus nomine Plato nobilem Dialogum edidit, qui inscribitur Phædrus.
Phædrus fuit item Alter philosophus Epicureus, cujus apud Ciceronem mentio est non infrequens: de quo etiam intelligi debet Martialis 3. 20. illud,

An æmulatur improbi jocos Phædri? [Nisi potius de sequente.

Phædrus etiam Tiberii Cæs. libertus fuit, qui Æsopicas fabulas versibus Iambicis exposuit. V. ejus vitam Jo. Scheffero Argent. compositam; & Fabric. Biblioth. Lat. 2. 3. p. 316. seq. Scribitur & Phæder, ut vult Gudius, cujus V. not. pr.

PHÆNIĀNA, æ. f. [Φαινιανὰ] apud Ptolem. lib. 2. cap. 12. Rhætiæ urbs, alio nomine Phebiana castra: vulgo hodie *Bebenhusium.*

PHÆNŎMĔNA, orum. n. pl. [φαινόμενα] a φαίνομαι, Appareo, proprie sunt Apparentia. Astronomis phænomena sunt, quæcunque supra nos in cælis conspicienda sunt. Notus est Arati liber Phænomena inscriptus. conf. Lactant. 2. 5. n. 24.
Medici quoque Phænomena vocant, Quæ in corpore humano observantur & in sensus incurrunt. V. Octav. Horat. 2. 7.

PHÆNŎMĒRIS, ĭdis. f. [Φαινομηρὶς] Phænomerides Lacænæ dictæ sunt, quod femore nudato essent. V. Plutarch. in Numa. & Pollux. 7. 13.

PHÆNON, ontis. m. [Φαίνων] Saturni stella a Græcis nominatur. Cic. 2. de Nat. Deor. 52.

PHÆSTUS, i. m. [Φαιστός] Mons seu promontorium Cretæ circa Gortynam urbem, civitatem habens ejusdem nominis. Sed pro nomine civitatis fem. g. est: quum pro monte sit masculin. Strab. lib. 10.
Fuit & Phæstus Bori Mœonii, sive Lydii filius, qui quum in Trojanorum auxilium venisset, ab Idomeneo est interfectus. Homer. lib. 5. Iliad.

PHÆSTIUS, a, um. Adj. [Φαίστιος] Qui est urbis Phæsti. Sic dictus est Epimenides, de quo. V. suo loco.

PHAĔTHON, ontis. m. [Φαέθων] Ligurum rex fuit vetustissimus, cujus multæ in Hetrusco litore coloniæ fuerunt, Cato est auctor. De quo in dictione ERIDANUS.
Fuit & alter Solis & Clymenes filius. Huic Sol facturum se esse dixit quicquid optasset; optavit ut in currum patris tolleretur: sublatus est: atque is antequam constitit, ictu fulminis deflagravit: quanto melius fuerat in hoc promissum patris non esse servatum? Cic. 3. Off. 94. V. finem primi, & initium secundi libri Met. Ovidii.
Sole satus Phaethon. Ovid. 1. Met. 751.
Ambustus. Hor. 4. Carm. 11. 25.
Flammatus. Catull. Argon. Epigr. 62. 297.
Magnanimus. Ovid. 2. Met. 111.
Phaethon, pro Sole, apud Virg. 5. Æn. 105. —nonamque serena
Auroram Phaethontis equi jam luce vehebant. Dictus sic est ἀπὸ τοῦ φάους, id est a luce, & αἴθω, uro, ut ait Serv. Frequenter hoc nomine Solem appellant poetæ Græci.
Phaëthon dicitur etiam stella Jovis, ut ait Cic. 2. de Nat. Deor. 52.

PHAETHONTĬUS, a, um. Adj. [Φαεθόντιος] ut,
Amnis Phaethontius, Padus. Sil. lib. 7. 149.
Stagna Phaethontia. Sil. lib. 17. 497.

PHAETHONTĒUS, a, um. aliud Adj. [Φαεθόντειος] ut,
Errores Phaethontei. Claud. de Phœnice 107.
Ignes Phaethontei. Ovid. 4. Met. 247.
Ruina Phaethontea. Claud. 3. Cons. Hon. 124.

PHAETHONTIAS, ădis. [Φαεθοντιὰς] patronym. f. Virg. 6. Ecl. 62.

Tum Phaethontiadas musco circundat amaræ
Corticis. Intelligit Sorores Phaethontis.

PHAETHONTIS, ĭdis. f. aliud Patronym. Avien. Phænom. Arat. v. 793.

Illum prolixis duræ Phaethontides ulnis
Planxerunt. i. e. Sorores Phaethontis.

PHAETHŪSA, æ. f. [Φαέθουσα] Solis filia ex Neæra nympha, & soror Lampetiæ, quæ in Sicilia patris sui, id est Solis armenta custodiebant: de quibus socii Ulyssis contra Circes monita degustantes, naufragium fecerunt, ut in 12. Odysseæ monstravit Homerus. Ovid. item Phaethusæ meminit lib. 2. Met. 346.

PHÆUS, a, um. Adj. [φαιὸς] Color qui inter nigrum & album esse traditur. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 7. [In Gloss. Græco Lat. φαιὸν Pulla, & Φαιὸς Aquilus.

PHAGEDÆNA, æ. f. [φαγέδαινα] ἀπὸ τοῦ φάγειν, hoc est ab Edendo, dicta est Exulceratio usque ad ossa celeriter depascens, cum inflammatione saniem male olentem emittens, & ad mortem perducens. Auctor Julius Pollux lib. 4. s. 206. Plin. 23. 1. Utique ulcerum phagedænis & gangrænis, tibiarumque tædio cum sale illinuntur.
Phagedæna, putatur esse morbus, quem in jumentis Vermem appellant, apud Columel. lib. 9. cap. 12. Sæpe etiam vitio, quod Græci φαγέδαιναν vocant, intereunt. Hinc

PHAGEDÆNĬCUS, a, um. Adj. [φαγεδαινικὸς] Plin. lib. 24. cap. 4. Paronychiis ex melle, & unguibus scabris, pterygiis, ulceribus manantibus, condylomatis, ulceribus, quæ phagedænica vocantur.

PHAGER, vel PHAGRUS, gri. m. [φάγρος] Plin. lib. 32. cap. ult. est Piscis in Nilo frequens. Strab. lib. 17. etiam Phagrorius, Φαγρώριος dicitur, nisi vitiosa lectio est.

PHAGO, ōnis. m. [Φάγων] Vir adeo gulosus fuit & vorax, ut adhibitus mensæ Aureliani, aprum integrum, centum panes, vervecem & porcellum uno die comederit, biberitque orcam vini. Auctor Flav. Vopisc. in Aurel. vit. extr. [Non videtur Proprium nomen, sed Appellativum. Φάγων, ωνος, dicitur, ut Γνάθων, ωνος, idemque significat ac φάγος, ἀδηφάγος, Edacem scil. ac Voracem.

PHAGOLŒDŎRUS, i. m. [Φαγολοίδορος] i. e. Convicia devorans, & maledicta. Hieron. prolog. in Ezech.

PHAGRORIUS, V. PHAGER.

PHAGRORIOPOLIS, [Φαγρωριόπολις] a Phagris (opinor) piscibus nomen habet, sicut & Phagroriopolitana præfectura & regio Ægypti, sita in sinu Arabico ad Mare rubrum. Strab. lib. 17.

PHAGRUS, V. PHAGER.

PHAGUS, V. FAGUS.

PHALĂCROS, [φαλακρὸς] Græcis Calvus dicitur. Hinc

PHALACROCŎRAX, acis. m. [φαλακροκόραξ] Aquaticus corvus. Plin. lib. 10. cap. 48 Jam in Gallia Hispaniaque capitur, & per Alpes etiam, ubi & phalacrocoraces aves, Balearium insularum peculiares.

PHALÆ, V. PALÆ.

PHALÆCUS, i. m. Poetæ nomen, unde Genus carminum Phalæcium appellatum. V. Terent. Maurus cap. 71.

PHALÆCIUS, a, um. Adj. ut, Phalæcium carmen, [Φαλαίκιον, μέτρον] a Phalæco inventore dictum. Alio nomine dicitur Hendecasyllabum, a numero scilicet syllabarum: constat Spondeo, Dactylo & tribus Trochæis. In prima tamen sede pro Spondeo modo Trochæus legitur, modo Iambus.

PHALANGA, PHALANGARIUS, V. PALANGÆ, & PHALANX.

PHALANGĪTES, æ. m. [φαλαγγίτης] Herba: de qua Plin. 27. cap. 12. Phalangites a quibusdam phalangium vocatur, ab aliis leucanthemon, vel (ut in quibusdam exemplaribus invenio) leucacantha.

PHALANGIUM, i. n. [φαλάγγιον] Genus aranei, quod omnibus internodia terna sint in cruribus. Phalanx enim Græcis vocatur Internodium in digitis. Plin. lib. 29. cap. 4. Phalangium est Italiæ ignotum., & plurium generum. Unum simile formicæ, sed multo majus, ruffo capite, reliqua parte corporis nigra, albis intercursantibus respersum guttis Acerbior hujus quam vespæ ictus. Vivit maxime circa furnos & molas. Idem lib. 11. cap. 24. ad finem, Phalangia tantum in ipso specu incubant magnum numerum: qui ut emersit, matrem consumit, sæpe & patrem. Phalangium etiam Herba dicitur. V. PHALANGITES.

PHALANGŌSIS, is. [φαλάγγωσις] Quum pilorum subnascentium duplex triplexve acies, vel in superiore, vel in inferiore palpebra provenit. Galen. in Introduct.

PHALANNA, æ. f. [Φάλαννα] Civitas est Perrhæborum, apud Tempe, Peneo finitima, haud procul a Parnaso. Strab. lib. 9.

PHALANTUS, i. m. [Φάλαντος] Dux fuit eorum, qui ex Lacedæmone ejecti, quod spurii nati essent, Tarentum urbem in Calabria condiderunt. V. Strab. lib. 6. Hor. 2. Carm. 6. 11.

PHALANTĒUS, a, um. [Φαλάντειος] Adj. ut, Phalanteum Tarentum. Sil. 11. 16.

PHALANTĪNUS, a, um. Idem. Martial. 5. 37.

Agna Galesi mollior Phalantini. i. e. Tarentini.

PHALANX, angis. f. [φάλαγξ] Agmen est militare, quo Macedones utebantur, quemadmodum legione Romani. Continebat autem octo millia armatorum: nullumque genus aciei pedestri pugna validius erat. Phalangem, inquit Curt. lib. 3. 2. 13. vocant peditum stabile agmen, vir viro, armis arma conserta sunt, ad nutum monentis intenti sequi signa, ordines servare didicerunt. Dicta vel ἀπὸ τοῦ πελάσαι ἄγχι, hoc est a propius accedendo, vel ἀπὸ τοῦ φαλοῦ, quod clarum significat. V. Suid. & Etymolog. Tribuitur tamen & aliis populis. Livius lib. 8. 8. Et quod antea phalanges, similes Macedonicis, hoc postea manipulatim structa acies cœpit esse. Virg. 2. Æn. 254.

Et jam Argiva phalanx instructis navibus ibat.

Animosa phalanx. Virg. 12. Æn. 277.
Junctæque umbone phalanges. Juven. 2. Sat. 46.
Mæsta. Virg. 11. Æn. 92.
Numerosa. Valer. 1. Argon. 436.
Facere phalangem. Cæs. 1. Bell. Gall. 24. Ipsi confertissima acie, rejecto nostro equitatu, phalange facta, sub primam nostram aciem successerunt, &c. Rursus cap. 52. At Germani celeriter, ex consuetudine sua phalange facta, impetus gladiorum exceperunt. Est autem hic Phalangem facere, quod Græci συνασπίζειν dicunt, quum junctis scutis aut clypeis, vel in hostes invaditur, vel hostium impetus excipitur, quod sic consertis clypeis Macedonum phalanx pugnare soleret. Ita autem apud Cæsarem intelligi ex eo patet, quod ita scribit l. c. Reperti sunt complures nostri milites, qui in phalangas insilirent, & scuta manibus revelle-

revellerent, & desuper vulnerarent. Est igitur ibi phalanx συνασπισμὸς: ac Philippus rex Macedoniæ secutus heroicum illum belli Trojani cuneum, de quo poeta ita scribit, ἀσπὶς δ' ἀσπίδ' ἔρειδε, phalangem composuit Macedonicam, umbonum velut perpetuo textu consertam.

Perfringere hostium phalanges. V. PERFRINGO.

PHALANGĀRII, orum. m. [φαλαγγῖται] appellati sunt Milites qui erant in phalange, quales habuit ad imitationem Magni Alexandri, Alexander Severus Romanorum imperator, ut auctor est Lamprid. in ejus vita. cap. 50. extr.

PHALANGĪTÆ, ārum. m. [φαλαγγῖται] Idem. Liv. 37. 40. Decem & sex millia peditum more Macedonum armati fuere, qui phalangitæ appellabantur.

PHALARICA, V. FALARICA.

PHĂLĂRIS, ĭdis. m. [Φάλαρις] Agrigentinorum in Sicilia tyrannus, qui ob sævitiam, a suis tauro, quo alios prius suffocaverat, inclusus & crematus est. Ovid. in Ibin. 441.

Utque ferox Phalaris, lingua prius ense resecta,
More bovis Paphio clausus in ære gemas.

De hoc diximus in dictione PERILLUS. Meminit hujus Cic. lib. 2. Offic. 26. Testis est Phalaris, cujus est præter ceteros nobilitata crudelitas, qui non ex insidiis interiit, sed in eum universa Agrigentinorum multitudo impetum fecit.

Crudelissimus omnium tyrannorum Phalaris taurum habuisse dicitur, quo vivos supplicii causa demittere homines, ac subjicere flammam solebat. Cic. 6. Verr. 73.

Phalaridis imperium. Refertur inter Græcas parœminas. Recte dicetur in eos, qui crudelius exercent imperium, aut potestatem sibi delegatam.

PHALARISMUS, i. m. [Φαλαρισμὸς] a v. Φαλαρίζω, i. e. Phalaridem æmulor. pro Tyrannide. Cic. 7. Att. 11. Istum quidem, cujus phalarismum times, omnia tæterrime facturum puto. i. e. Similes actiones actionibus Phalaridis tyranni. De Cæsare loquitur.

PHALARIS, [φάλαρις] Herba, thyrsum habet longum, tenuem, ceu calamum, in summo flore inclinatum: semen simile sesami. Plin. lib. 27. cap. 12. Galen. Phalerim appellat lib. 8. de simplic. medicament. cap. 155.

Phalaris, [φαλαρὶς] Genus avis. Varr. 3. R R. c. 11. Sunt item non dissimilia alia genera, ut querquedulæ, phalarides; sic perdices, quæ, ut Archelaus scribit, voce maris audita concipiunt. De avibus. Plin. lib. 10. cap. 48. Columel. lib. 8. cap. 15. ubi Phalerides nuncupantur. V. Aristot. de Hist. Anim. 8. 3.

PHALERA, V. PHALERON.

PHĂLĔRÆ, ārum. f. [φάλαραι] Ornamenta equorum, ἀπὸ τοῦ φαλοῦ, Græco verbo, quod Illustre significat. Virgil. lib. 5. Æn. 310.

Primus equum phaleris insignem victor habeto.

Liv. 22. 52. Præda ingens parta est, & præter equos virosque, & siquid argenti, quod plurimum in phaleris equorum erat, omnis cetera præda diripienda data est.

Phaleræ, Equitum nobilium ornamentum etiam dicitur. Livius. lib. 9. extr. tradit comitia Flavii Ædilitia tantum habuisse indignitatis, ut plerique nobilium aureos annulos & phaleras deponerent. Cic. 15. Att. 29. extr. Plancum se ajebant hunc Buthrotium, pridie quam hoc scribebam, id est tertio Nonas, vidisse, demissum, sine phaleris. [Hic videtur per metaphoram dictum, Sine ostentatione, ac splendore omni detracto. Fuerat enim ejectus a Buthrotiis. Apud Liv. puto Equorum phaleras intelligi.

Factæ pulcherrime phaleræ. Cic. 6. Verr. 28.

Nobiles phaleræ. Cic. 6. Verr. 28. Tam te has phaleras a Philarcho Centuripino abstulisse dicebant, quam alias item nobiles ab Aristo Panormitano.

Donare aliquem phaleris. Cic. 5. Verr. 185. [Erant quippe Phaleræ in militaribus donis. V. Non. 18. 13.

Ad populum phaleras. Pers. 3. Sat. 30. i. e. Apud rudes & imperitos te jactes, cum prudentioribus jactationem objicere nequeas.

PHALERO, āre. Ornare. Ambros. in Lucam 2. 18. Plebem Dominus simplicem requirebat, quæ phalerare audita & fucare nesciret.

PHALERĀTUS, a, um. Partic. [φαλαρωτὸς] Phaleris ornatus. Liv. 30. 17. extr. Munera, quæ legati ferrent regi, decreverunt, sagula purpurea duo, cum fibulis aureis singulis, & latoclavo tunicis, equos duos phaleratos.

Equo phalerato. i. e. Instrato ornatoque magnifice. Suet. Calig. 19.

Phalerata dicta, Translate. Donatus interpretatur Honesta atque ornata, apud Ter. Phorm. 3. 2. 15.

PHALERIDES, Aves e genere natantium. V. PHALARIS.

PHALĒRON, i. & PHALĒRA, pl. n. [Φάληρον, ἢ Φάληρα] Portus Athenarum. Plin. lib. 4. cap. 7. Piræus & Phalera portus, quinque M. pass. muro recedentibus Athenis juncti. V. PIRÆUM. Hinc Demetrius dictus est Phalereus, Φαληρεὺς; sic enim pronuntiari debet trium syllabarum. Et Φαληρεὺς, ut inquit Suidas, ὁ πολίτης ἐκ Φαλήρων, Φάληρον δὲ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς; & Plinius item portum vocat; Sed Strabo inter δήμους numerat; sic enim ait lib. 9. μετὰ δὲ τὸν Πειραιᾶ, Φαληρεὺς δῆμος, Post Piræum autem Phalereus est populus. Nec ab eo multum Suidas alio loco videtur dissentire, quum inquit: Φάληροι δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Φαληρεὺς. nisi forte Φάληροι δῆμος, Φάληρον λιμὴν ἐστί. quanquam idem locus & oppidum & portus esse poterat, ut Piræeus: unde Cicero dubitavit olim, an ut portum, an ut oppidum verteret. V. & Steph.

PHALERĒUS, a, um. Adj. [Φαληρεὺς] trisyll. V. DEMETRIUS & dict. præc.

PHALIGES, um. Populi in Africa, Ptoemphanis, qui canem pro rege habent, proximi. Plin lib. 6. cap. 30.

PHALISCI, V. FALISCI. Sic enim rectius scribitur.

Junonicolæ Phalisci. Ovid. 6. Fast. 49.

Pomiferi Ovid. 3. Amor. 13. 1.

Herba. Ovid. 1. Fast. 8.

PHALLAGOGIA, [Φαλλαγωγία] auctore Phurnuto de N. D. cap. 30. Bacchi sacra dicebantur, eo quia Phallos circumferebant. V. Cæl. Rhodig. 7. 16.

PHALLOVITROBOLI, Priapi, sunt ex vitro, quamvis & ex alia quoque materia fierent. Is mos deperditissimus ad nostra serpsit tempora, quibus, potissimum xeniorum diebus, Phalloplumbei lignei circumferuntur, donantur. Lilius 8. Syntag. [Occurrit hæc vox apud Capitolin. in Pertinace, cap. 8. ubi de auctione supellectilis aulicæ Commodi a Pertinace facta. Sed sine dubio corrupta est. Ego non dubito, quin scribendum sit Flando, vitro tubos. Nam inter insanias Commodi memoratur etiam studium Calices (vitreos scil.) fingendi, ut docet Lamprid. cap. 1. vitæ ipsius.

PHALLUS, i. m. [φαλλὸς] Veretrum ficulneum, quod Dionysia celebrantes de collo propendens gestare palam solebant. Plutarchus in Alex. Dionysia, veteri ritu, cum multa prorsum & festiva hilaritate agebantur: erat qui amphoram vini ferret, & vitem, aderat & qui hircum traheret: alius arrichum, id est cistam, aut cophinum, in quo caricæ forent, gestabat: omnes autem phallum. Herodotus in Bacchi sacris phallos veretra ficulnea agnoscit. V. Phurnut. l. c. Suid. in φαλλοὶ & Buleng. de Theatr. 1. 1.

Phallus deo. Proverbium dici solitum, ubi parum quidem honesta, sed tamen apta tribuuntur. Tractum a Bacchi mysteriis, in quibus phallus ferebatur, ut supra diximus.

PHALLICUS, a, um. [φαλλικὸς] Adj. ut, Poeta phallicus, auctor Priapeorum carminum.

PHALLOPHŎRUS, i. m. [φαλλοφόρος] Phallum ferens. V. Cæl. Rhodig. Antiq. Lect. 7. 16.

PHALLOVITROBŎLUM, i. n. Poculum obscænæ figuræ, seu Priapus ex vitro. Capitol. in Pertinac. cap. 8. V. ibi Casaub. [V. paulo supra PHALLOVITROBOLI.

PHALŌRA, æ. f. [Φαλώρη] Urbs Thessaliæ. Inde Phalorensis. Stephanus.

PHAMENOTH, Mensis Ægyptius, apud Romanos Julio seu Quintili respondens. V. Petav. Ration. Temp. part. 2. lib. 1. cap. 12. Male cum Aprili confert Alex. ab Alex. Gen. dier. 3. 24. Pamenothum vocans.

PHAMIZONIUM, i. n. Oppidum in Cappadocia fuit ad Irim flumen. Plin. lib. 6. cap. 3.

PHANÆUS, i. m. [Φαναῖος] Mons est in promontorio Chii, vitibus consitus: sic dictus a Phanæo rege. Auctor Servius explicans illud Virg. 2. Georg. 97.

Sunt & Amineæ vites, firmissima vina:
Tmolus & assurgit quibus, & rex ipse Phanæus.

PHANATICUS, V. Fanaticus in FANUM.

PHANES, is. m. [Φάνης] Vir fuit Halicarnasseus, qui Cambysæ Persarum regi adversus Ægyptios bellum molienti, se ducem itineris præbuit, exercitumque ejus citra periculum per Arabiam in Ægyptum duxit. Herodotus lib. 3.

Phanes etiam a Græcis dicitur Sol, ἀπὸ τοῦ φαίνειν. hoc est a lucendo.

PHANESII, vel PHANISII, orum. m. [Φανήσιοι] Populi in insulis Oceani Septentrionalibus, qui (ut Solinus ait cap. 30. extr.) habent aures adeo effusas, ut reliqua viscera contegant illis.

PHANIAS, æ. m. [Φανίας] a Græcis dicitur, Qui tenuis fortunæ quum sit, summas tamen divitias jactat & simulat: tractum a Phania quodam ejus ingenii homine. conf. PHANUS.

Fuit etiam hoc nomine Appii Pulchri libertus. Cic 3. Fam. 1.

PHANOTEUS, [Φανοτεύς] Locus in Græcia prope Cherronesum, vicinus Lebadiæ locis. Strabo lib. 9. Hinc Phanotenses ejus loci incolæ appellantur apud eundem.

PHANTĂSIA, æ. f. [φαντασία] imago rerum insidentium animo. Cic. 1. Acad. 39. In qua primum de sensibus ipsis quædam dixit nova, quos junctos esse censuit e quadam quasi impulsione oblata extrinsecus, quam ille phantasiam, nos visum appellemus licet.

Αἰσχρὰ φαντασία emergit. Cic. 9. Att. 4.

Excitare φαντασίας spectris. Cic. 15. Fam. 16. Qui putant etiam διανοητικὰς φαντασίας spectris Catianis excitari.

Phantasias vocant Rhetores Conceptus mentis, cum fingunt aliquid, quod circa rem aliquam contingere possit, quamvis minime contingat. Senec. Suasor. 2. Cestius cum descripsisset honores, quos habituri essent, si pro patria cecidissent, adjecit: Nicetas longe disertius hanc phantasiam movit.

PHANTASMA, ătis. n. [φάντασμα] differt a Phantasia: quod Phantasma est imaginatio vel visio ejus quod non est; Phantasia autem solum ejus quod est, auctore Suida. q. V. & Laërt. 7. 50.

Phantasma, Spectrum, quod & Phasma. Plin. 7. Epist. 27. ad Suram, Igitur perquam velim scire, esse aliquid phantasmata, & habere propriam figuram, numenque aliquod putes, an inanem & variam ex metu nostro imaginem accipere. Alii Phasmata legunt.

Est etiam Imaginatio rei, sive Idea. August. de Trinit. 8. 6. Alexandriam cum eloqui volo, quam nunquam vidi, præsto est apud me phantasma ejus.

PHANTASMATĬCUS, a, um. Adj. [φαντασματικὸς] Sarisb. 2. 15. Locus imaginum phantasmaticarum fecundior.

PHANUM, V. FANUM.

PHANUS, i. m. [Φάνος] Usurarius quidam fuit, vel (ut alii dicunt) Cæcus, qui quum cellæ penuariæ ostium ita obstruxisset, ut citra strepitum non quiret aperiri, tamen a ministro apertum est, sublatumque penu. Alii narrant, huic Phano uxorem fuisse parum spectatæ fidei, quam, quod is haberet adulterii suspectam, atrii fores sic occlusit, ut non nisi cum stridore sonituque possent aperiri. Verum illa quum per tegulas reciperet adulterum, vicini per jocum dicebant, Phani ostium: eaque vox postea cessit in proverbium, quo non inscite utemur, ubi quis frustra servarit aliquid. Erasm. Al. Φανίου θύρα efferunt proverbium i. e. Phaniæ ostium.

PHĂON, ōnis. m. [Φάων] Juvenis mortalium omnium formosissimus, a Sappho poetria impatientissime amatus. V. Sapphûs epistolam ad Phaonem apud Ovidium, quæ est Heroid. XV.

Phaon Lesbius a Sappho dilectus, medicamento herbæ ejus, quam eryngen albam appellant, alio nomine centumcaput. Plin. lib. 22. cap. 7. & 8.

PHARA, [Φαραὶ pl. Steph.] Dymæo agro contermina est, a qua Pharenses; ut a Messenia Phara, Pharatæ nominabantur. Strabo lib. 8.

PHARAŌ, indecl. m. [Φαραώ] Nomen regis Ægypti, quod Hebr. vindicem significat. Sic autem appellabantur omnes Ægypti reges, quod iis cognomen fuit dignitatis, ut scribit Eusebius. Et (ut docet Josephus lib. 1. Antiquit.) secundum Ægyptios significat Regem. Et reges quum primum perveniebant ad imperium, hoc nomen accipiebant. V. Bochart. in Phaleg. 2. 26.

PHARATÆ. In PHARA.

PHARBÆTHUS, i. m. [Φάρβαιθος] Ægypti civitas, teste Steph. Unde

PHARBÆTHITES, [Φαρβαιθίτης] una ex Ægypti præfecturis, quas Nomos Ægyptii vocant. Plin. lib. 5. cap. 9.

PHARETRA, æ. f. pæn. comm. [φαρέτρα] Instrumentum in quo sagittæ reponuntur. Virg. 1. Æn. 327.

Succinctam pharetra, & maculoſæ tegmine lyncis. A Græco φέρω.
Ovid. 2. Met. 440.
Unde pedem referens pæne oſt oblita pharetram
Tollere.
Capax pharetra. Ovid. 9. Met. 231.
Gravida ſagittis. Hor. 1. Carm. 22. 3.
Habilis ad terga. Valer. 3. Argon. 607.
Inſontes. Stat. 1. Achil. 115.
Leves. Stat. 6. Theb. 928.
Picta. Ovid. 2. Met. 421.
Plenæ. Ovid. 4. de Pont. 13. 35.
Sævæ. Stat. 1. Achil. 166.
Sagittiferæ. Stat. 1. Achil. 416.
Venatrices. Claud. 4. Conſ. Hon. 160.
Aptare pharetras humeris. Stat. 4. Theb. 259.
Deprompſit ſagittam aurata pharetra. Virg. 11. Æn. 858.
Ferre everſam. Ovid. 3. Amor. 9. 7.
Exhauſta telis. Ovid. 1. Met. 443.
Exuere humero. Ovid. 2. Met. 419.
Fert humero. Virg. 1. Æn. 504.
Geſtare. Virg. 1. Æn. 340.
Solvere pharetram, Aperire. Ovid. 5. Met. 379.

PHARETRĀTUS, a, um. Adj. [φαρετρωτὸς] Qui fert pharetram, ut ait Perottus.
Dea pharetrata, Diana. Ovid. 20. Epiſt. 204.
Diana pharetrata. Ovid. 3. Met. 252.
Miles. Sil. lib. 7. 636.
Perſis. Virg. 4. Georg. 290.
Plebs. Claud. 1. in 1. Conſ. Stil. 55.
Puer pharetratus, Cupido. Ovid. 10. Met. 525.
Suſa. Claud. de Bell. Gildon. 32.
Virgo. Ovid. 1. Amor. 1. 10. Intelligit Dianam.

PHARETRĬGER, ĕra, ĕrum. Idem. Sil. 14. 287.
Clade pharetrigeri ſubnixas regis Athenas.

PHARIA, æ. f. [Φαρία] a Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Plinioque 3. extr. a Strabone vero Pharus, inſula contra Dalmatiam & Jaderam, quæ vulgo *Liſna* Illyrico ſermone dicitur.
Eſt & Urbs in ea, a qua Pharienſes populi.
Pharia, Uvæ genus apud Piſas, Italiæ nobilem civitatem. Unde & Pharium vinum. Plin. lib. 14. cap. 4.

PHARĪAS, æ. m. [φαρίας] Serpens eſt, ſulcum, dum ſerpit, cauda in terra faciens, & ſuper eam fere ambulans. Lucan. lib. 9. 724.
Et contentus iter cauda ſulcare pharias. Quidam legunt Phareas.

PHARĬCON, i. n. [φαρικὸν] Veneni genus eſt, quod Athenæus Phariacon nominat. Plin. lib. 28. cap. 10. Matthiolus in Dioſcor. lib. 6. cap. 19.

PHARIO, Unus ex illis fluminibus, qui Tigrim (in Armenia) influunt. Plin. lib. 6. cap. 27.

PHĂRISÆUS, i. m. [Φαρισαῖος] h. e. Separatus, ab Hebræo *pharas*, quod eſt dividere. Inde Phariſæorum ſecta dicta eſt apud Judæos, quod qui eam colerent, ab aliis ſeparati eſſent, & ſecreti. Tertull. de Præſcript. cap. 45. Phariſæi additamenta quædam legi adſtruendo a Judæis diviſi ſunt. Sec. ancip. habet.

PHARISÆUS, a, um. Adj. ut, Convivia Phariſæa. Sedul. Paſch. 3. 403.

PHARISAICUS, a, um. Idem. [Φαρισαϊκὸς] Quod Phariſæo attribuitur, el aliis, a Phariſæo. Hieronymus contra Vigilantium, Quaſi ſepulcra Phariſaica foris dealbata.

PHARMĂCUM, i. n. Græcis φάρμακον, medium verbum, quod pro Veneno & pro Medicamento accipi poteſt. Cajus l. Qui venenum. D. de Verb. ſignific.

PHARMĂCUS, i. m. [φαρμακὸς] Veneficus, ſacrilegus. Petron. cap. 107. Pharmace, reſponde. V. Erhard. p. 494. ſq. Burm.

PHARMACEUTĬCE, es. f. [φαρμακευτικὴ] dicitur Medicinæ pars, quæ medicamentis curat, & morbos profligat, ad differentiam Therapeutices & Chirurgices. Galen. Com. 1. in lib. 1. Hippocrat. de vict. ratione.

PHARMACEUTRIA, æ. f. [φαρμακεύτρια] dicitur, quam nos Sagam dicimus, vel veneficam. Hoc nomine Virg. Eclogam octavam inſcripſit, in qua Theocriti imitatione venefica quædam inducitur, quæ magicis incantationibus animum viri, a quo ſpernebatur, ad ſui amorem conatur revocare.

PHARMACOPŌLA, æ. m. [φαρμακοπώλης] dici poteſt Unguentarius, qui pharmaca, id eſt medicamenta vendit. Componitur ex φάρμακον, & πωλέω vendo. Hor. 1. Serm. 2. 1.
Ambubajarum collegia, pharmacopolæ. Cic. pro Cluent. 40. Tum repente Anconitanum quendam L. Clodium, pharmacopolam circumforaneum, qui caſu tum Larinum veniſſet, aggreditur.

PHARMACOTROPHI, ōrum. m. [Φαρμακοτρόφοι] Populi ſunt Aſiæ Margianis & Suſianis finitimi, qui ſe venenis alere conſueverunt: unde & nomen illis inditum eſt. Plin. lib. 6. cap. 16. Et Pompon. Mela lib. 1. 2.

PHARMACŪSA, æ. f. Inſula juxta Cretam. Plin. lib. 4. cap. 12

PHARMACŪSÆ, ārum. f. [Φαρμακοῦσαι] teſte Strabone lib. 9. Duæ ſunt inſulæ exiles juxta Atticam regionem, in mari Salaminiaco, e quibus major ſepulcrum Circes oſtentat.

PHARNACEA, æ. f. [Φαρνακία Steph.] Oppidum Themiſcyrenæ, regionis Cappadociæ. Plinius Caſtellum appellat lib. 6. cap. 4.

PHARNACEON, i. n. [Φαρνάκιον] a Pharnace Aſiæ rege inventore dicitur herba Panax, quarta tamen ſpecie: ea herba & Centaurium nominatur. Plin. lib. 25. cap. 4.

PHARNĂCES, is. m. [Φαρνάκης] Mithridatis Ponti in Aſia regis filius, qui quum, ut ait Florus, magis diſcordiæ civilis inter Pompejum & Cæſarem fiducia, quam virtutis ſuæ, infeſto in Cappadociam agmine rueret, hunc Cæſar aggreſſus, uno & non toto prælio obtrivit more fulminis, quod uno eodemque momento venit, percuſſit, abſceſſit. Unde eſt illud Suetonii in Cæſare, cap. 37. Pontico triumpho inter pompæ fercula trium verborum prætulit titulum, Veni, Vidi, Vici: non acta belli ſignificantem, ſicut ceteri, ſed celeriter confecti notam. Lucan. lib. 10. 476.
— non Pontus & impia ſigna,
Pharnacis, & gelido, &c. Pharnax ab aliis vocatur, ut Steph. in Φαρνακία. Meminit hujus Cic. 15. Fam. 15.

PHARNACES, um. Gens quædam in Ægypto, quæ præterquam quod geminas pupillas habet, aſpectu etiam nocet. Plin. lib. 7. cap. 2. Haud diſſimile iis genus Pharnacum in Æthiopia prodit Damon, quorum ſudor tabem contactis corporibus afferat.

PHARNACIA, V. PHARNACEA.

PHĂROS, i. f. [Φάρος] olim parva Ægypti inſula, Plin. lib. 4. cap. 31. quondam diei navigatione diſtans ab Ægypto, nunc Alexandriæ (quæ illi oppoſita jacet) ponte juncta, Nili receſſu ſive exundatione, ut Mela lib. 2. 7. & Plinius eodem libro cap. 85. teſtantur. Lucanus lib. 10. 509.
Tunc clauſtrum pelagi cepit Pharon: inſula quondam, &c. Nunc vulgo *Phara* vocatur, teſte Olivario in Melam. In eadem inſula, Plin. lib. 36. cap. 13. & Strabone lib. 17. teſtibus, inter orbis miracula magnificatur turris, multis tabulatis excelſa, & albo lapide mirifice ſtructa, eodem nomine quo inſula appellata. Eam Soſtratus Gnidius Architectus Ptolemæi regis impenſis, ad navigantium ſalutem ſtruxit, nomenque ſuum in ea inſcripſit. Eadem inſula palmis abundat, teſte Ovidio lib. 2. Amor. 13. 8.
Quæ colis & Memphim, palmiferamque Pharon.
Ponitur pro Regno Ægyptio. Stat. 3. Silv. 2. 102. Regina Phari. Et Lucan. 8. 443.
— petimus Pharon arvaque Lagi.
Pharus Item, [Φάρος] turris, ex qua navigantibus ignes collucebant nocte. Unde Sabaudi, *tout en phara*, pro *tout embraſé*. H. St.
Metaph. Tertull. Pœnitentiam & Exomologeſin, duas humanæ ſalutis Pharos appellavit lib. extr. de Pœnitentia. V. ibi Rigaltium.

PHARIUS, a, um. Adj. [Φάριος] & PHARIĂCUS, a, um. ut, Siſtra Phariaca.
Acetum Pharium. V. ACETUM.
Æquor Pharium. Lucan. lib. 4. 257.
Juvenca Pharia, Iſis. Ovid. 3. de Arte Am. 635.
Turba Pharia. Tibull. lib. 1. 3. 32.

PHAROS, [φάρος] Veſtimentum commune viris & mulieribus, Polluci lib. 7. cap. 14. Gualtherus vertit Pallium, de quo ſupra.

PHARPHARIADES, ſeu, ut quidam in Plinio legunt, PARIADES, Pars eſt montis Tauri in Lycia, ad mare Pamphylium. Plin. lib. 5. cap. 27.

PHARSĀLUS, i. m. [Φάρσαλος] Oppidum Theſſaliæ. Catull. 64. 37.
Pharſalum coëunt, Pharſalia tecta frequentant. Situm eſt in ripa fluminis OEnipei, a quo Pharſalii dicti.

PHARSĀLIA, æ. f. [Φαρσαλία] a Pharſalo oppido dicitur tota Theſſalia. Lucan. lib. 1. 38.
— diros Pharſalia campos
Impleat. Sunt qui Pharſaliam provinciam dicant a Pharſalo duce, quæ primo Æmathia, ab Æmathio: poſtea Theſſalia, a Theſſalo: deinde a Macedone, Macedonia: poſtremo a Philippo rege, Campi Philippici.

PHARSALIUS, a, um. Adj. [Φαρσάλιος] Catul. Argon. 64. 37.
Pharſalum coeunt, Pharſalia tecta frequentant.
Rura Pharſalia. Claud. de Nupt. Honor. 291.

PHARSALĬCUS, a, um. aliud Adj. [Φαρσαλικὸς] ut, Pharſalici campi Theſſaliæ, in quibus civilium bellorum detonuerunt procellæ, a Pharſalo dicti oppido.
Caſtra Pharſalica. Lucan. lib. 8. 14.
Prælium Pharſalicum. Cic. pro Dejot. 29.

PHARUSII, vel PHARUSI, ōrum. m. [Φαρούσιοι] Plin. lib. 5. cap. 8. & Pomponio lib. 1. 4. Populi ſunt Africæ ultra Mauritaniam, quondam Perſæ; comites fuiſſe dicuntur Herculis ad Heſperidas tendentis. Pharuſi nunc dicuntur *Aſenagi*, teſte Olivario in Melam.

PHARYCADON, i. n. Urbs in Iſtæorum plaga, quam alluit Peneus fluvius. Strabo lib. 9.

PHARYGÆ, [Φαρύγαι] olim Scarphe, ager in Argiva terra: nam & Argivorum colonia dicitur. Hinc Juno Pharygæa dicta eſt. Auctor Strabo lib. 9. Tarphe pro Scarphe legit Stephanus, atque ita apud Strabonem Caſanbonus reſtituit. q. V.

PHASANIA, æ. f. unde & Phaſanii populi, Oppidum eſt Africæ ſupra minorem Syrtim. Plin. lib. 5. cap. 5.

PHASE, V. PASCHA.

PHASĒLIS, is. f. [Φάσηλις] Pamphyliæ urbs, in monte ſita, piratarum olim perfugium. Proinde Cic. 6. Verr. 21. Mamertinum Siciliæ oppidum Verri Prætori, prædoni & piratæ Sicilienſi, Phaſelim quandam fuiſſe ait, quod omnes furtorum acervos illuc deportaſſet.
Suidas Inſulam quandam ejuſdem nominis refert.

PHASELITÆ, arum. [Φασηλῖται] Urbis ejuſdem incolæ. Teſtes Steph. & Suid. Phaſelitæ Cabrum deum coluerunt, eique piſciculos ſale conditos offerebant. Zenobius. Unde Adag.
Phaſelitarum ſacrificium, quo Sordidum ac tenuem ſumptum ſignificabant. V. & Suid.

PHASELLUS, ſive PHASĒLUS, i. m. [κέλης] Nonius FASELUS ſcribit, & Navigium Campanum vocat. 13. 7. q. V. Virg. 4. Georg 289.
Et circum pictis vehitur ſua rura phaſelis. Ubi Servius, Phaſelis, Brevibus naviculis, quibus utuntur quum ſtagnaverit Nilus. Cic. 1. Att. 10. Tertiam quam (ut ſcribis) ancora ſoluta de phaſelo dediſti.
Epiſcopus vel Epicopus phaſelus. Cic. 14. Att. 16. pr. Quinto Non. conſcendens ab hortis Cluvianis in phaſelum epiſcopum, has dedi litteras. Al. Epicopon. V. ſ. l.
Fictiles phaſeli. Juven. 15. Sat. 127.
Fragilis phaſelus. Hor. 3. Carm. 2. 29. Ovid. 1. de Pont. 10. 39.
Acta ventis Phaſelus. Ovid. 2. Amor. 10. 9.

PHASĒLUS, i. m. [φασηλὸς] qui & PHASĪLUS, & frequentius PHASEŎLUS, ſive PASEOLUS vel PASILUS dicitur. Tametſi ſunt qui hæc differre inter ſe putant. V. Dodon. Pempt. 4. 2. 1. Genus eſt leguminis, de quo Columel. lib. 2. cap. 10. Ab hoc recte phaſelus terræ mandabitur, vel in vervacto, vel melius pingui & reſtibili agro. Idem 11. 2. Milium & panicum hoc tempore demetitur, quo phaſeolus ad eſcam ſeritur. Phaſeolis vulgus antiquorum victitabat, quemadmodum Gallicum vulgus fabis & piſis: unde Viles phaſelos vocat Virg. 1. Georg. 227. ubi Taubm. V. Plin. lib 12. cap. 7. Semine a Junipero diſtant parvulis ſiliquis, quales in phaſeolis videmus. Vulgus Italorum adhuc nomen retinet.

PHASELĪNUS, a, um. Adj. [φασήλινος] Quod ex phaſelo factum eſt. ut, Phaſelinum oleum. Plin. lib. 23. cap. 4.

PHASGANION, i. n. [φασγάνιον] Herba eſt, quæ alio nomine xiphion appellatur, hoc eſt Gladiolus, naſcens in locis humidis, quum primum
exit

exit gladii ſpeciem præbens, radicem habens duorum cubitorum, nucis avellanæ modo fimbriatam. Reliquam deſcriptionem vide apud Plin. lib. 25. cap. 11.

PHASIANE, es. f. [Φασιανὴ θεὸς] Arrianus in Periplo Ponti Euxini, Ingredientibus, inquit, Phaſin fluvium, in dextra eſt erecta dea Phaſiane, quam ille ſubveretur ex ejus figura, an dea Rhea ſit. Nam in manu (inquit) cymbalum tenet, & leones ſunt ſub ejus throno; & ita ſedet ut in μητρώω templo Matris deûm Athenis, quæ a Phidia fabrefacta fuit. Lilius Syntag. 4.

PHASIĀNUS, i, m. [Φασιανικὸς] Avis nota, a Phaſi fluvio ad nos traducta ab Argonautis; namque ex ea regione in Græciam tranſportatæ ſunt. V. Martial. lib. 13. 72. Lamprid. Alex. cap. 41.

PHASIĀNA, æ. f. [Φασιανικὴ] Idem. Plin. lib. 10. cap. 48. Rurſus phaſianæ in Colchis geminas ex pluma aures ſubmittunt, ſubriguntque. Nonnulli etiam phaſianas gallinas vocant. V. Suet. Calig. cap. 22.

PHASIANĀRIUS, i. m. [Φασιανικοτροφὸς] Qui phaſianos paſcit. Paulus in l. Avibus legatis. D. de legat. tertio. Phaſianarii & paſtores anſerum non continentur.

PHASIANĪNUS, a, um. Adj. ut, Ova phaſianina. Pallad. 1. tit. 29.

PHASIOLUS, in PHASEOLUS.

PHĀSIS, is, vel ĭdis. m. & f. [Φᾶσις] Colchorum prægrandis fluvius, de quo Lucan. lib. 3. 271.

Colchorum qua rura ſecat ditiſſima Phaſis. Plin. lib. 6. cap. 4. Navigatur Phaſis quamlibet magnis navigiis XXXVIII. M. D. P. Inde minoribus longo ſpatio pontibus centum viginti pervius. Multa in univerſum Strabo lib. 11. Nunc dicitur *La reviere du Faſe.*

Eſt & Oppidum, auctore Plinio lib. 6. cap. 4.
Aſper. Claud. 2. in Ruffin. 376.
Barbarus. Valer. 1. Argon. 517.
Colchus. Senec. Hippol. 8.
Gelidus. Claud. 2. in Eutrop. 575.
Horridus. Stat. 1. Silv. 6. 77.
Limoſi Phaſidos rapidæ undæ. Ovid. 7. Met. 6.
Nivoſus. Stat. 12. Theb. 182.
Rapidi Phaſidis amnis. Valer. 4. Argon. 616.
Scythicus. Valer. 1. Argon. 2.

PHASIAS, ădis. f. gentile, i. e. Medea. Ovid. 2. de Arte Am. 382.
Barbara per natos Phaſias ulta ſuos.

PHASIĂCUS, a, um. Adj. [Φασιακὸς] ut, Terra Phaſiaca. Ovid. Rem. Amor. 261.
Aqua Phaſiaca. Ovid. 12. Epiſt. 10.
Conjux Phaſiaca, i. e. Medea. Senec. Herc. OEth. v. 948.

PHASMA, ătis. n. [Φάσμα] Latine Apparitio dicitur, monſtrum, viſum. V. Plin. 7. Epiſt. 27. & ſupra in PHANTASMA. Fuit autem Nomen fabulæ apud Menandrum Græcum Comicum. V. Ter Eun. Prol. 9. Phaſma, etiam Fabula fuit cujuſdam Catulli. Juven. 8. Sat. 186.
— clamoſum ageres ut Phaſma Catulli.

PHASSACHATES, æ. m. Achates gemma: ſed ex qualitate quadam nomen id peculiare ſortita. Plin. lib. 37. cap. 10.

PHATNÆ, arum. f. [Φάτναι] Stellæ in Cancri ſigno, quæ Præſepe a Latinis dicuntur. In Prognoſticis, teſte Priſciano,
Aſtantem tenui quæ candent lumina Phatnæ. Hinc Diminutivum

PHATNIA, [Φάτνια] Oſſa ſunt, quibus veluti cellulis dentes continentur, quæ ſubeunt foramina, quæ Bothria appellant. Galen. in libello de oſſibus, cap. 4. ad fin.

PHATNĪTES, Ægypti præfectura, quam illi Nomon vocant. Plin. lib. 5. cap. 9. Hinc opinor,

PHATNĪTĬCUS, a, um. Adj. ut, Phatniticum Nili oſtium, eodem Plin. auctore lib. 5. cap. 10.

PHAUDA, æ. f. in Sidena planitie urbs eſt, poſt Themiſcyram juxta Pontum, Strabo lib. 12.

PHAULIÆ, arum. f. [Φαυλίαι] Polluci ſunt Olivæ, quæ minimo ſucco, corpore grandiſſimo, puſilloque ſunt nucleo. V. Plin. 37. 10.

PHAZEMON, Vicus, a quo Phazemonetica regio, & Phazemonenſes populi, apud quos Neapolim Pompejus ædificaſſe creditur. Strab. lib. 12.

P H E

PHECASIANUS, PHECASIATUS, PHECASIUM, PHECASIUS. V. PHÆCASIUS.

PHEDIUS, i. m. Delphico oraculo ſapientiſſimus judicatus, atque feliciſſimus, ut qui pro patria proxime occubuiſſet. Plin. lib. 7. cap. 46.

PHĒGĒA, æ. f. [Φήγεια] Civitas Arcadiæ a Phegeo rege, Phoronei fratre condita, prius Erymanthus, poſtea & Pſephis appellata. Stephan.

PHĒGEUS, ei. m. diſſyll. [Φηγεύς] Pater fuit Alpheſibœæ, Themonis & Axionis: ad hunc confugit Alcmæon Amphiarai filius, poſteaquam matrem Eriphylen patris juſſu necaviſſet, & ob id facinus ad inſaniam adactus eſſet, furiiſque exagitatus, petens a Phegeo purgari; quod quum impetraſſet, Alpheſibœæ filiæ Phegei monile dono dedit, quod occiſæ matri abſtulerat, ipſamque Alpheſibœam uxorem duxit. Hanc fabulam ut breviter, ita perobſcure refert Ovid. 9. Met. 412. Et, ut ego quidem conjicio, ſic voluit Ovid. Alpheſibœam monile ab Alcmæone petiſſe, & quum fratres Alpheſibœæ intellexiſſent monile habere Alcmæonem tam pretioſum, inſidiis eum peremiſſe. Quoque hoc ſit veriſimilius, conſtat Themonem & Axionem a ſorore ipſa interfectos eſſe, dicente Propertio lib. 1. 15. 15.
Alpheſibœa ſuos ulta eſt pro conjuge fratres:
Sanguinis & cari vincula rupit amor.
Phegeus, proprium Servi, apud Virgil. 5. Æn. 263.
Vix illam famuli Phegeus, Sagariſque ferebant.

PHEGĒĬUS, a, um. Adj. [Φήγειος] ut, Enſis Phegeius. Ovid. 9. Met. 412.

PHEGIS, ĭdis. f. [Φηγὶς] patronym. Phegei filia, Alpheſibœa. Ovid. Rem. Amor. v. 455.
Amphilochi frater, ne Phegida ſemper amaret.

PHĔGŌR, [Φεγὼρ] lingua Hæbræa Priapus appellatur. Unde Beelphegor, dictio compoſita; h. e Priapi ſimulacrum. Hieronymus contra Jovinianum. Suid. Βὴλ, ὁ Κρόνος. Φεγὼρ δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐτιμᾶτο. ἐξ ὧν Βεελφεγώρ. V. Selden. de Diis Syris Synt. 1. cap. 5.

PHELLANDRION, i. n. [Φελλάνδριος] Herba, quæ in paluſtribus naſcitur, folio apii, cujus ſemen propter calculos & veſicæ incommoda bibitur. Quidam exiſtimant eam eſſe, quam officinæ *Philipendulam* vo-

cant. Alii eandem faciunt cum apio paluſtri, quod a Dioſcoride ἐλειοσέλινον vocatur.

PHELLODRYS, ўos. f. [Φελλόδρυς] Arbor eſt, quam alio nomine Cerriſuberem dicunt, eſt glandifera: folia ſimillima foliis ſuberis fert: corticem vero, & ligni materiem cerro non abſimilem. Matthiolus in cap. 121. lib. 1. Dioſcoridis.

PHELLUS, i. m. [Φελλὸς] id videtur eſſe Græcis, quod Suber Latinis. Scribit Plutarchus in libro de Romanorum fortuna (p. 324. Francf.) Cajum Pontium a Camillo tranſiturum in Capitolium quod a Gallis obſidebatur, dum Tiberim tranſmitteret, φελλοὺς πλατεῖς ὑποστερνισάμενον, hoc eſt phellos latos pectori ſubjeciſſe. Suberis natura eſt, ut mergi nequeat, propterea Græci ἀβάπτιστον φελλὸν vocant, quaſi dicas immerſabilem phellum. Hinc Phellopodas quoſdam fingit Lucianus, qui per mare currentes non mergerentur, quoniam inquit phellinos haberent pedes. Ex phelli, id eſt ſuberis ſimilitudine eſt apud Vitruvium lib. 9. cap 9. in horologii aqualis ratione, phellos, ſive tympanum, aut ſcaphum, quod ab aqua ſublevatur. Phellum ſcribunt aliqui eſſe in Italia montem, in quo piceæ proceriores gignantur, ex quibus phellus ſive ſuber conficiatur. Ex Cæl. lib. 7. cap. 17.

PHĒMIUS, i. m. [Φήμιος] Citharœdus, Homeri præceptor, quem ipſe inducit cantantem Odyſſ. ψ. 263. Et Ovid. 3. Amor. 4. 17.
Quid juvat, ad ſurdas ſi cantet Phemius aures.

PHĒMŎNŎĒ, es. f. [Φημονόη] Sibyllæ nomen, quæ prima Apollinis Delphici vates dicitur fuiſſe, & carmen Heroicum inveniſſe, ut ait Pauſanias in Phoc. p. 809. Stat. 2. Silv. 2. 38. — referetque arcana pudicos
Phemonoe fontes.
Eſt & Phœbados cujuſdam nomen apud Lucan. lib. 5. 126.
Phemonoen errare vagam curiſque vacantem.
Sunt qui Phœbi filiam dicant fuiſſe. V. Serv. ad 3. Æn. 445. Fabric. Bibl. Gr. vol. 1. p. 153.

PHĔNEUM, i. n. vel PHENEUS, i. m. [Φενεὸς] Plin. lib. 4. cap. 6. Oppidum Arcadiæ, juxta quod eſt lacus ejuſdem nominis. In oppido, ut idem teſtatur lib. 25. cap. 4. naſcitur illa herba contra omnia veneficia præſens remedium, quam Homerus a diis moly vocari putat.
Pheneum lacum Arcadiæ deſcribit Ovid. 15. Met. 332. V. PHŒMON.

PHENEATÆ, arum. m. [Φενεάται] Populi, qui incolunt Pheneum oppidum. Cic. 3. de Nat. Deor. 56. de Mercuriis agens, Quintus, quem colunt Pheneatæ, qui & Argum dicitur interemiſſe, &c.

PHENGĪTES, æ. m. [Φεγγίτης] Lapis de quo ſic Plin. lib. 36. cap. 22. Nerone principe in Cappadocia repertus eſt lapis duritia marmoris, candidus atque tranſlucens, etiam qua parte fulvæ inciderant venæ, ex argumento phengites appelatus. Sane φέγγος dicitur Latine Splendor. V. Sueton. in Domit. cap. 14.

PHENION, i. n. Herba, quæ & Anemone dicitur, quaſi herba venti: ſic enim vulgus appellat, quod ejus flos non niſi vento ſpirante aperiatur. Plin. lib. 11. cap. 23. Hard. Phrenion. q. V.

PHERÆ, arum. f. [Φεραὶ] Plin. lib. 4. cap. 8. & Cic. 1. de Divin. 53. teſtibus, Oppidum eſt Theſſaliæ, quod crudeli dominatu tenuit Alexander quidam tyrannus, a quo & Pheræus vocitatus eſt.
Pheræ, ait Strab. lib. 9. Pelaſgicorum camporum terminus ad Magneſiam, qui uſque ad Pelium montem porriguntur. Emporium Pheræ habent Pagaſas, quo ex loco Pelias Iaſonem ac navem Argo emiſit. Unde Pagaſæus, & Pheræus appellatus. Fuit tamen alius Iaſon Pheræus tyrannus. Sed de Theſſalo Iaſone Cic. lib. 1. Off. 108. quum dixit, Pheræum Iaſonem ceteris anteponunt.
Appellatur & Plin. lib. 4. cap. 5. Locus Pheræ in Achaia; i. e. Rudera & veſtigia. Eodem etiam lib. cap. 7. Oppidum Atticæ inter Megaram & Thebas.

PHERÆUS, a, um. [Φεραῖος] Adj. ut, Alexander Pheræus. de quo V. Cic. 2. de Invent. 144. & 2. Off. 25. Ovid. in Ibin, 321.
Inque tuo thalamo juguleris more Pheræi,
Qui datus eſt leto conjugis enſe ſuæ. Quod carmen intelligit Egnatius de Iaſone illo, qui a Pheris Theſſalicis, quas tyrannide oppreſſerat, dictus eſt Pheræus. Hunc Thebe uxor adjuvantibus conſciis tandem interemit.
Campi Pheræi. Valer. 1. Argon. 444.
Duces Pheræi. Stat. 2. Theb. 163.

PHERÆTIĂDES, is. m. [Φερητιάδης] patronymicum pro gentili apud Ovid. 8. Met. 310.
Cumque Pherætiade, & Hyantæo Iolao. Admetum intelligit Pherætiæ filium.

PHERAULAS, æ. m. [Φεραύλας] Vir quidam fuit, qui ex paupere dives a Cyro factus, deſiderio tandem priſtinæ tranquillitatis, & quietis affectus, ac moleſtiarum, quas ſibi divitias importaſſe querebatur, multitudine offenſus, omnium bonorum ſuorum poſſeſſionem in Sacam transtulit, hoc ſibi tantum excipiens, ut ab eo, tanquam hoſpes, atque etiam parcius, minuſque eleganter, ac ſumptuoſe, quam hoſpes alatur. V. Xenoph. lib. de Cyri pædia, 8. Non diſſimile quiddam de Vultejo Mena narrat Hor. 1. Epiſt. 2. ad Mæcenatem.

PHEREA, n. pl. [Φερεὰ ἢ Φήρεα] quod Phereorum ſimilitudinem habeant dicuntur, eſt vero tumor, ſive tenſio oblonga in nervoſis membris. Explicat Galen. Com. 3. in lib. 6. Hippocrat. de morb. vulgar. num. 14. Hippocrat. Frigidum valde venas frangit, & tuſſim citat, ut nix, glacies, & contorquet, ut Pherea, & Gongronæ: ſimul cauſa duritiæ. Parum conſtat de hujus vocis ſignificatione. V. Fœſii Oecon. Hippoc.

PHĔRĔCLUS, i. m. [Φέρεκλος] Filius fuit Harmonidis, qui (ut Homerus ait Iliad. ε. 59.) Paridi naves fabricavit, quibus ad rapiendam Helenam in Spartam navigavit. Auſonius,
Meriones Phereclum vibrata percutit haſta.

PHERECLĒUS, a, um. Adj. [Φερέκλειος] Ovid. 16. Epiſt. 21.
Hac duce Sigæo dubias a litore feci
Longa Pherecleа per freta puppe vias.

PHERECRĂTES, is. m. [Φερεκράτης] Athenienſis poeta comicus, militavit ſub Alexandro Magno, docuitque fabulas XVII. Auctor Suidas. V. Meurſ. Biblioth. Att. lib. 5.
Pherecrates quidam Phthiota a Deucalione ortus, inducitur diſſerens a Dicæarcho in eo ſermone, quem Corinthi habitum libris tribus exponit, ut ait Cic. 1. Tuſc. 21.

PHERECȲDES, is. m. [Φερεκύδης] Syrius, præceptor fuit Pythagoræ. Ipſe autem magiſtrum nullum habuit, ſed per ſe plurimum doctrinæ eſt adſe-

adſecutus, ut ſcribit Suidas. Diogenes autem Laertius Pittaci auditorem dicit fuiſſe, & pediculari morbo interiiſſe. Floruit regnante Servio Tullio apud Romanos. V. Cic. 1. Tuſc. 38.

Magiſter Pythagoræ Pherecydes potius divinus habebitur, quam phyſicus. Cic. 1. de Divin. 112.

Pherecydes alter Diogeni, antiquior etiam ſuperiore, Athenienſis & philoſophus, qui ab Orpheo multa didicit, ſcripſitque Theogoniam libris decem: item libellum De rerum principio.

Pherecydem alium Lerium genere, hiſtoricum ſcripſit Suidas.

PHERECYDĒUS, a, um. Adj. [Φερεκύδειος] Cic. 2. de Divin. 31. An hoc ejuſdem modi eſt, quale Pherecydeum illud, quod eſt a te dictum?

PHERENĪCE, V. BERENICE.

PHERETRUM, V. Feretrum in FERO, fers.

Pheretrum [φέρετρον] Ex φέρτρον, ut legit Servius, fecerunt φέρετρον. H.St. V. Serv. ad 6. Æn. 222. & noſtri Theſaurum Græcum.

PHEROMBROS, i. m. [φερόμβρος] Cucumis ſilvaticus. Apul. de Herb. cap. 113.

PHERON, [Φέρων] Filius fuit Seſoſtris, rex Ægyptiorum, qui oculis captus, quum ad deorum auxilium confugiſſet, peractis multis variiſque ſacris, ei tandem reſponſum fuit, ut placato deo, qui in Heliopoli coleretur, faciem mulieris inſpiceret, quæ nullum, niſi proprium virum, noviſſet. Is itaque ab uxore incipiens, multas expertus eſt, nullam tamen reperit incorruptam, præter hortulani cujuſdam, quam reſtituto viſu uxorem cepit: reliquas omnes vivas combuſſit. Refert. Diodor. lib. 2. & ante illum Herodot. lib. item 2.

PHEUXASPIDION, i. n. [φευξασπίδιον] Herba, alias Polium. Apul. de Herb. cap. 57.

P H Ī

PHĬĂLA, æ. f. [φιάλη] Vas potorium, plerumque ex auro, vel argento, conflatum apud antiquos. Græci ἀπὸ τοῦ πίνειν, π in φ, id eſt a bibendo, φιάλην vocarunt. Martial. lib. 8. 45.

Quis labor in phiala? &c. De phiala aurea eſt epigramma apud eundem, lib. 14. 100. Juven. 5. Sat. 39.

Virro tenet phialas, tibi non committitur aurum.
Vel, ſi quando datur, cuſtos affixus ibidem,
Qui numeret Gemmas, ungueſque obſervet acutos.

Phiala, non ſolum Vas ſignificat, ſed & Locum in Ægypto inter Nili inſulas, quem incolæ a figura Phialam vocant. Plin. lib. 8. cap. 46.

PHIĂLĒ, es. f. Una ex comitibus Dianæ. Ovid 3. Met. 172.

PHĪDIAS, æ. m. [Φειδίας] primum pictor, deinde ſtatuarius. Cujus artis Juppiter Olympius teſtimonium exhibet, & Romæ in porticibus Octaviæ Venus. Auctor Plin. lib. 35. cap. 8. A Plinio dictus eſt artifex nunquam ſatis laudatus. De quo Quintil. lib. 12. cap. 10. p. 1087. Burm. Phidias diis, quam hominibus, efficiendis melior artifex traditur. [An Effingendis? De Phidia. V. Suid.

Phidias ſpeciem ſui ſimilem incluſit in clypeo Minervæ. Cic. 1. Tuſc. 34.

Minervæ ſignum ex ebore pulcherrimum Phidiæ. Cic. de Clar. Orat. 257.

Signum Phidiæ. proverb. de Re elaboratiſſima & ſummæ perfectionis. Cic. de Clar. Orat. 228. Q. Hortenſii admodum adoleſcentis ingenium, ut Phidiæ ſignum, ſimul aſpectum & probatum eſt.

Phidiæ ſimulacris nihil in illo genere perfectius videmus. Cic. in Orat. 8.

PHIDIĂCUS, a, um. Adj. [Φειδιακὸς] Propert. lib. 3. 9. 15.

Phidiacus ſigno ſe Juppiter ornat eburno.

Ebur Phidiacum vivebat. Juven. 8. Sat. 103. i. e. Statuæ eburneæ a Phidia ſculptæ tanto ſucceſſu, ut vivere viderentur.

Manus Phidiaca. Ovid. 4. de Pont. 1. 32.

PHĪDIPPUS, i. m. [Φείδιππος] Herculis nepos ex Theſſalo filio, qui una cum fratre Antipho, contractis ex maris Carpathii inſulis, triginta navibus, Græcis ſuppetias tulit adverſus Trojanos. Homer. Il. β. in Catalog. navium. v. 678.

Eſt item Phidippus, ſenis Comici nomen apud Ter. in Hec.

PHĪDĬTIA, orum. n. [φειδίτια] Cœnationes Lacedæmonii ſeu convivia nominabant. Sive quod φιλίας, id eſt amicitiæ, cauſa inſtituta ſint, ſive potius a parcimonia; φείδομαι enim ſignificat parco & abſtineo; φειδὼ parcitas & parcimonia; φειδωλὸς parcus. Unde, Phiditia, Convivia parca & frugi. Cic. 5. Tuſc. 98. Quid? victum Lacedæmoniorum in phiditiis nonne videmus? Conveniebant enim ad Phiditia conferentes ſinguli farinæ modium, vini choros octo, caſei quinque minas, ficuum quinque ſemis minas, teſte Athenæo lib. 3. ubi & φειδίτιον, Nomin. ſing. occurrit.

Tanquam in Phiditiis. Ubi quid parcius, nimiumque frugaliter actum ſignificabimus, hoc adagio utemur. Lacedæmonii enim publica loca habebant in quibus cibum caperent: & in his excipiebant hoſpites, & legatos ſuos, ſed apparatu perparco. V. paulo ante.

PHILA, æ. f. [Φίλα] Stephano urbs Macedoniæ, juxta Peneum fluvium, a Demetrio Gonata Antigoni filio condita: & a nomine matris ejus ita appellata.

Eſt item Phila Gallici maris inſula a regione Antipolis. Plin. lib. 3. cap. 5. [Confudiſſe Stephanus Philam & Philas videtur in Φίλα.

PHILACTUS, Magiſtratus apud Cumæos, qui quum patres in Senatu conſederent, manu apprehenſos, quorum de cauſa agebatur, in Senatum producebant, ibique retinebant donec de illorum præmio, aut pœna patrum decreto ſtatueretur. Alexander ab Alex. lib. 3. cap. 5.

PHĬLĂDELPHĪA, æ. f. [Φιλαδέλφεια] Nomen civitatis in Myſia regione Aſiæ, terræ motibus concuſſa, cujus incolæ in agris magna ex parte degebant. In hac fuit una ex ſeptem eccleſiis. Supra Philadelphiam Orientem verſus exuſta regio patet, ſtadiis longa quingentis, quadringentis lata, ubi nullæ arbores præter vitem inveniuntur, quæ exuſtum vinum fert, ita elegans ut nulli cedat. Summa camporum facies cinerulenta eſt, montana, petroſa & nigra.

Eſt & Lydiæ alia ab Attalo Philadelpho condita, teſte Steph. qui & plures memorat. Hinc

PHILADELPHĒNI, orum. m. [Φιλαδελφηνοὶ] Populi in Lydia contermini Macedonibus. Plin. lib. 5. cap. 29.

PHILADELPHUS, i. m. [Φιλάδελφος] Ptolemæus, rex Ægypti, bibliothecam fecit Alexandriæ, fere quinquaginta millia librorum continentem. Idem libros Moyſis curavit per LXX interpretes ex Hebræo in Græcum ſermonem verti.

Item Ptolemæus, ὁ τοῦ Φιλαδέλφου, apud Appian. 90. Pariſ. Dixerat, ante Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, poſtea Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Φιλαδέλφου. H. St. Fuit & Attali cognomen. V. Steph. in Φιλαδέλφεια.

PHILÆ, arum. f. [Φιλαὶ] Inſula aſpera, & undique prærupta, adjacens Ægypto, duobus in unum coituris amnibus cingitur, qui Nilo mutantur & ejus nomen ferunt. Philæ autem Straboni lib. 17. infra Meroen ſunt, ad quas ipſe Strabo ſe ex Syene plauſtro per plana aliquando vectum ſcribit. Meminit Plin. 5. 9. Lucan. lib. 10. 313.

Regni clauſtra Philæ.

Philæ una Sporadum, alio nomine Amorgos, Thera, Calliſte. Plin. lib. 4. cap. 12.

PHILÆNI, V. PHILENI.

PHILAGRIOS, i. m. [Φιλάγριος] Medicus fuit inſignis, Galeni contemporaneus, natione Epirota, Naumachii diſcipulus, cujus ſcripta recenſet Suidas.

PHILAGRUS, i. m. [Φίλαγρος] Sophiſta Cilix, auditor Lolliani, ſupra modum iracundus: nam & dormitanti quandoque auditori, pugnum in malam fertur impegiſſe, & infregiſſe colaphum. Huic Metellus Nepos ſepulcrum exſtruens lapideum appoſuit corvum. Id quum Cicero eſſet intuitus, in ejus levitatem jocatus: Hoc (inquit) ſapientius a te factum: nam te volare magis docuit, quam dicere. Cœl. Rhod. lib. 21. cap. 7. & lib. 17. cap. 20. Ex Plut. in Cic. p. 874. Francf.

PHĬLAMMON, ŏnis. m. [Φιλάμμων] Filius fuit Apollinis ex Chione Nympha: clariſſimus carmine & cithara. Ovid. 11. Met. 317.

Naſcitur e Phœbo (namque eſt enixa gemellos)
Carmine vocali clarus citharaque Philammon.

Fuit item Philammon Athenienſis pugil fortiſſimus, qui omnes ſuæ ætatis pugiles ſuperavit. Suidas.

PHILANTHROPIA, PHILANTHROPIUM, V. PHILANTHROPOS.

PHĬLANTHRŌPŎS, i. m. [φιλάνθρωπος] Latine Humanus, ſeu Amans hominum.

Philanthropos, Lappæ genus, quod veſtibus hominum adhærens, eos amare videatur. Plin. lib. 24. cap. 19. Philanthropon herbam Græci appellant hirſutam, quoniam veſtibus adhæreſcat. Dicitur hæc Dioſcoridi Aparine, officinis *Rebulus*, cujus foliis paſtores noſtri pilos qui in lac exciderunt, vice coli extrahunt.

PHILANTHRŌPIA, æ. f. [φιλανθρωπία] Humanitas, id eſt amor erga homines. Hanc ſic definit Speuſippus, Philanthropia eſt humanitas, & affectio amicitiæ, hominum conciliatrix, habitus hominibus beneficus, gratiarum redditio, gratitudo benefica. Huic opponitur Miſanthropia. conf. dict. ſeq.

PHILANTHRŌPIUM, i. n. [φιλανθρώπιον] Liberalitas quam hominis gratia largimur. Ulpian. in l. 2. de Proxenetis, in P. Idem dico & ſi aliquid philanthropii nomine acceperit. Al. Philanthropiæ.

PHILARCHI, orum. m. [Φίλαρχοι] Populi ſunt in Arabia felici, Meſopotamiæ contermini, ad Euphratem deſcendentes. Strab. lib. 2.

PHĬLAUTĪA, æ. f. [φιλαυτία] Amor ſui ipſius. Cic. 13. Att. 13. Libri quidem ita exierunt (niſi forte me communis φιλαυτία decipit) ut in tali genere, ne apud Græcos quidem ſimile quicquam. De libris ſuis Academicis.

PHĬLELPHUS, i. m. nomine Franciſcus, omnium ſuæ ætatis poetarum excellentiſſimus: Romam accitus, artis oratoriæ præcepta, ad Ciceronis imitationem, quoſdam ingenuos adoleſcentes docuit; inter quos & Alexandrinus Alexander ſe plurimum profeciſſe aperte declarat. V. Alexander lib. 1. cap. 23.

PHĬLĒMA, ătis. n. [φίλημα] proprie Oſculum, ſeu Baſium Græcis dicitur. Sed receptum fuiſſe inter blandimenta amatoria teſtis eſt Lucret. lib. 4. 1162.

Simula Silena ac Satira eſt, labioſa Philema. Hinc diminutivum

PHILEMĂTIUM, i. n. [Φιλημάτιον] Nomen meretricis apud Plaut. Moſt. conf. Sidon. 5. Epiſt. 17. & ibi Sirmond.

PHILĒMON, ŏnis. m. [Φιλήμων] Poeta Comicus, quamvis (inquit Quintil. lib. 10. cap. 1.) pravis ſui temporis judiciis, Menandro ſæpe prælatus eſt: conſenſu tamen omnium meruit credi ſecundus.

Philemon ruſticus, una cum uxore Baucide in arbores converſus, & domus ejus in templum. V. Ovid. 8. Met. 710. ſeqq.

Alius Philemon, ad quem D. Paulus Oneſimi ſervi cauſa epiſtolam ſcripſit.

PHILENA, V. in dictione PESSINUNTIA.

PHĬLĒNI, vel PHILÆNI, orum. m. [Φιληνοὶ, ἢ Φίλαινοι] duo fratres Carthaginienſes, qui pro ampliatione patriæ ſuæ ſe vivos ſepeliri ſuſtinuerunt. Nam quum Carthaginienſes & Cyrenenſes diu certaſſent inter ſe de finibus, tandem ſponſionem fecerunt, ut certo tempore duo viri ex utraque civitate exirent, & ubicunque illi ſibi fierent obvii, ibi utriuſque civitatis fines eſſent. Igitur Carthagine miſſi Phileni, longe proceſſerunt in fines Cyrenenſium, ante quam illi venirent. Quumque Cyrenenſes ſe eſſe præventos vidiſſent, criminati Carthaginienſes, quaſi ante tempus domo egreſſi eſſent, eo tandem altercando perduxerunt rem, ut poſita conditione, quo loco fines alterutri populo ſuo peterent, vivi illic infoderentur, quam quum Phileni non reſpuerent, ibidem vivi obruti ſunt: Carthaginienſeſque illic iis aras fecerunt. Aræ Philenôn hodie ſunt *Porto de Saba*. Olivarius in Melam. Sil. lib. 15. 704.

At Canthus Lybicæ late poſſeſſor arenæ,
Qua celebre invicti nomen poſuere Phileni. V. Sall. Jug. 79.

PHILESIUS, i. m. Cognomen Apollinis. Græci Φιλήσιον, amabilem dicunt. Quod cognomen idcirco Apollini tribuitur, quia lumen ejus exoriens, amabili veneratione oculorum conſalutamus. Bocat. lib. 5.

PHILESIUS, a, um. Adj. ut, Regna Phileſia. Ovid. in Ibin, v. 327. Al. Phliaſia.

PHILETÆRIA, æ. f. [φιλεταίρειον Dioſcoridi] herba eſt, teſtè Plin. lib. 25. cap. 6. quam nonnulli Polemoniam appellant. Alii Chiliodynamam, radice craſſa, exilibus ramis, quibus in ſummis corymbi dependent nigro ſemine, cetero rutæ ſimilis.

PHĬLĒTAS, æ. m. [Φιλήτας] Cous, temporibus Philippi & Alexandri Macedonum grammaticus, criticus & poeta, præceptor Ptolemæi Philadelphi, ſcripſit elegias, epigrammata, & alia. Auctor Suidas. V. Quintil. lib. 10. cap. 1. Propert. lib. 3. 1. 1.

Callimachi manes, & Coi ſacra Philetæ.

Fures & Latrones Ægyptii Philetas dicebant. Senec. Epiſt. 51. extr. Voluptates præcipue exturba, & inviſiſſimas habe, latronum more, quos Philetas Ægyptii vocant. [Suid. φιλητὴς, ἐραστὴς, φιλήτης δὲ ὁ κλέπτης. Ego φιλητὰς Senecam ſcripſiſſe puto, quia ſubjicit, In hoc nos amplectuntur ut ſtrangulent. Gloſſ. Cyrill. φιλητὴς, Baſiator, Amator. Forte igitur id genus Latronum fuit, qui amplectendo ſtrangulabant.

PHILE-

Philētēus, a, um. Adj. [Φιλήτειος] Propert. lib. 3. 2. 52.
Talia Calliope: lymphisque a fonte petitis,
Ora Philetea nostra rigavit aqua. conf. 2. 25. 31. & 3. 1. 1. & 4. 6. 3.

Philetis, ĭdis. f. Collyrium ad pustulas oculorum. Cels. 6. 6. 12. [Medici videtur, non medicamenti nomen. Est autem genit. a recto Philetes, flexione Latina. Philetæ cujusdam meminit Galenus.

Philēum, i. n. [Φίλειον] Ptolem. lib. 2. cap. 11. Civitas Germaniæ, in regione quæ hodie Frisia vocatur: vulgo *Groningen.*

Philīa, æ. f. [Φιλία] Dea: Amicitia Latinis dicta, quam pinxerunt Romani, juveni forma, detecto capite, tunica rudi vestitam, in cujus fimbriis scriptum legebatur Mors & Vita, in fronte Æstas & Hiems. habebat latus apertum usque ad cor, & brachium inclinatum digito cor ostendens: ibi scriptum erat, Longe & Prope. Lil. primo Syntagm.

Philides, is. m. [Φιλίδης] Mango quidam fuit equorum, a quo quum Themistocles equum dono postulasset, passusque esset repulsam, minatus est se domum ejus continuo ligneum equum facturum, quo ænigmate significabat se propinquorum accusationes & crimina in eum conjecturum. Plutarch. in Themistocle p. 114. Francf.

Philippeus, V. philippus.

Phĭlippi, orum. m. [Φίλιπποι] Civitas est Thraciæ (inquit Servius) in qua primo Cæsar & Pompejus, postea Augustus & Brutus Cassiusque dimicaverunt. Virg. 1. Georg. 490
Romanas acies iterum videre Philippi.
Æmathii Philippi. Ovid. 15. Met. 824.
Busta civilia Philippi. Propert. lib. 2. 1. 27.

Philippensis, e. Adj. possessivum formatur a Philippi Thraciæ civitate. ut, Philippenses cives, Φιλιππήσιοι, & Philippense bellum, Quod apud Philippos gestum est. Suet. Aug. cap. 13.
Prælium Philippense. Plin. 7. 45.

Philippicæ, **Philippicus**, V. philippus.

Philippīdes, is. m. [Φιλιππίδης] Comicus poeta haud ignobilis, qui ætate jam provecta, quum in certamine poetarum præter spem vicisset, gaudio repente mortuus est: quod & Diagoræ Rhodio accidit.
Fuit & alius ejusdem nominis a celeritate pedum ἡμεροδρόμος cognominatus, quod viginti trium horarum spatio mille quingenta stadia pedibus confecerit: diei unius & noctis spatio itinere ab Athenis Lacedæmonem usque peracto. Suid. & Solin. cap. 6. pr.
Philippide tenuius. Proverbii speciem habet, quod non invenuste accommodabitur ad orationem jejunam, aut disputationem otiosæ utilitatis. Tractum ex eo quod Athen. lib. 12. extr. scribit, Philippidem comœdiarum scriptorem sic tenui fuisse corpore, ut etiam πεφιλιππιδῶσθαι dixerint, pro macruisse.

Philippopŏlis, is. f. [Φιλιππόπολις] Urbs Thraciæ, a Macedone Philippo, Amyntæ filio, condita. Tacit. 3. Ann. 38. extr. Plurimi, ac maxime compositi, regem, urbemque Philippopolim, a Macedone Philippo sitam circumsidunt. V. Plin. lib. 4. cap. 11. [Apud Tacitum omnino Positam legendum. Causa erroris apparet, omissa nempe syllabæ repetitio præcedentis.

Phĭlippus, i. m. [Φίλιππος] Macedo, Amyntæ filius, puer quondam bis obses datus ab Alexandro fratre, primum Illyriis, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratia. Quo tempore per triennium in domo Epaminondæ summi ducis, pueritiæ rudimenta exercuit. De hoc legito Diodorum: & Justinum 7. 8. & 9.
Philippum Macedonum regem, rebus gestis & gloria superatum a filio, facilitate & humanitate superiorem fuisse dicit Cic. 1. Off. 90.
Philippus Aristotelem Alexandro filio doctorem accivit, a quo eodem ille & agendi acciperet præcepta, & loquendi. Cic. 3. de Orat. 138.
Pellæi proles vesana Philippi, Alexander M. Lucan. lib. 10. 20.
Philippus, Demetrii filius, rex Macedoniæ a T. Quintio Flaminino victus. V. Liv. lib. 31.
Terra regnata Philippo, Macedonia. Ovid. 4. de Pont. 15. 15.
Philippus Acarnan, medicus Alexandri, teste Curt. lib. 3. 6. pr. Hujus etiam meminit Plutarch. in vita Alexandri.
Philippus etiam cognomen Marciæ gentis apud Romanos fuit, cujus viros claros complures legimus, inter quos L. Philippus orator, Crassi adversarius, ut scribit Cic. 3. de Orat. a principio.
Clari monimenta Philippi, Aqua Marcia. Ovid. 6. Fast. 801.
Strenuus & fortis, causisque Philippus agendis Clarus, &c. Hor. 1. Epist. 7. 46.
Fuit & inter Rom. Cæsares Philippus, Arabs genere, Gordiani tertii, quem fraude occidit, successor, Christianus multis creditus. V. Capitolin. in vita Gordiani Pii, Aurel. Vict. Eutrop. Euseb. & Cassiod. in Chron.
Philippus Corneus, Jurisconsf. Perusinus: docuit Civile jus annos 50. Pisis, Ferrariæ, & Perusii: octogenarius in patria occubuit anno 1460.
Philippus Decius, Jurisconsultus Mediolanensis, docuit in Italia Civile jus, trajectisque Alpibus Valentiæ Cavarum professus est Jurisprudentiam. Hinc Florentiam revocatus, moxque Senis mille quingentorum aureorum stipendio docuit, mortuusque est anno 1535.
Philippus, Nummus, V. post seq. dict.

Philippēus, a, um. Adj. [Φιλίππειος] ut, Sanguis hhilippeus. Propert. lib. 3. 11. 40.
Nummus Philippeus, aureus, cujus sæpe meminit Liv. ut 37. 59. Nummos aureos Philippeos centum quadraginta millia. [Hic Macedonicum nomisma est. Sed apud Trebell. in Claud. cap. 14. Romanum. Philippeos nostri vultus annuos CL. Vopisc. in Aurel. 10. & 12. Argenteos Philippeos minutulos. & in Probo cap. 4. Æreos, in Bonoso extr. Aureos. Hi videntur a Philippo Arabe nomen suum etiam sub sequentibus Impp. retinuisse, ut Antoniniani a Caracalla, & Aureliani a principe cognomine. conf. l. 27. §. Cui legat. D. de aur. arg. leg.

Philippus, i. m. Aureus nummus idem, cujus apud Plautum frequens mentio est. Hor. 2. Epist. 1. 234. Regale numisma Philippos nuncupavit.

Philippĭcus, a, um. [Φιλιππικὸς] Adj. ut, Argentum Philippicum. Plaut. Truc. 5. 1. 60.

Philippĭcæ, ārum. [Φιλιππικοὶ λόγοι] Orationes Demosthenis in Philippum regem: ad quarum imitationem Ciceronis orationes in Antonium, Philippicæ quoque dicuntur, quæ & Antonianæ dici poterant. Cic. 2. Att. 21. Fuit mihi commodum, quod in eis orationibus, quæ Philippicæ nominantur, enituerat civis ille tuus Demosthenes, & quod se ab hoc refractariolo judiciali dicendi genere abjunxerat, &c.

Philiscum, i. n. Oppidum Parthorum ad Euphratem, non procul a Damasceno campo. Plin. lib. 5. cap. 26.

Phĭliscus, i. m. [Φιλίσκος] Thasius, cognomento Agrius, homo quidam, quem Plin. lib. 11. c. 9. narrat in desertis apes coluisse, deque illis scripsisse. Plures hoc nomine memorat Suidas. Ex quo etiam disces Φιλίσκος & Φίλιστος solere confundi.

Phĭlistion, ōnis. m. [Φιλιστίων] Sardianus sive Prusiensis poeta Comicus, qui Socratis ætate floruit, & ex nimio risu mortuus est. Suidas.

Phĭlistus, i. m. [Φίλιστος] Historicus fuit, de quo sic Cic. 2. de Orat. 57. Hunc consecutus est Syracusius Philistus, qui quum Dionysii tyranni familiarissimus esset, otium suum consumpsit in historia scribenda, maximeque Thucydidem est, sicut mihi videtur, imitatus. conf. Suid. in Φιλίσκος.

Phillyra, **Phillyreius**, **Phillyrides**. V. philyra.

Phĭlo, ōnis. m. [Φίλων] Academicus, Clitomachi discipulus, Romæ profitebatur, quo profugerat Mithridatico bello, teste Cic. de Clar. Orat. 306.
Philo alius, Architectus fuit, qui Atheniensibus armamentarium fecit, ut ait Cic. 1. de Orat. 62.
Fuit & alius Philo Cœlii libertus, ut ipse testatur in epistola ejus ad Ciceronem, lib. 8. 8.
Philo item alius Pompeji libertus, ut scribit Cic. 16. Att. 3.
Philo Herennius, Byblius genere, grammaticus tempore Adriani, de cujus imperio scripsit: præterea de civitatibus & viris claris libros XXX. Suidas.
Philo Judæus, Alexandriæ natus, disciplinisque omnibus eruditus, in nostra & Græcorum philosophia multum versatus. Eloquentiæ Platonis adeo æmulus, ut vulgo dictum fuerit, ἢ Πλάτων Φιλωνίζει, ἢ Φίλων Πλατωνίζει. id est, aut Plato Philonem, aut Philo Platonem æmulatur. In divinis autem legibus & patriis institutis quantus fuerit, ex his quæ nobis librorum suorum tradidit monimentis, palam est. Igitur temporibus Caji quanta acciderint Judæis mala, voluminibus absolvit, quibus & suam legationem pro Judæis apud ipsum imperatorem retulit. Sed & Josephus hujus legationis meminit lib. 18.

Phĭlŏcălēa, vel **Phĭlŏcălīa**, æ. f. [Φιλοκάλεια] Castellum in Themiscyrena, non procul a Tripoli fluvio & castello. Plin. lib. 6. cap. 4.

Phĭlŏchăres, is. m. [Φιλόχαρες] Marrubium herba. Plin. 20. 22.

Phĭlŏchŏrus, i. m. [Φιλόχορος] Atheniensis vir doctissimus & vates, tempore Eratosthenis exstinctus insidiis Antigoni Macedoniæ regis, ob amicitiæ suspicionem cum Ptolemæo rege. Scripsit Atthidis lib. 17. qui continent res gestas Atheniensium, & reges, & magistratus, usque ad Antiochum cognominatum Deum, aliaque complura. Auctor Suidas.

Phĭlŏclēs, is. m. [Φιλοκλῆς] Atheniensis poeta Tragicus fuit, non ita multo post Euripidem, Æschyli ex sorore nepos, ab iracundiæ vitio Bilis appellatus. Facie fuit in primis fœda, capiteque in cristæ formam acuminato. Scripsit fabulas centum. Reliquit filium nomine Morsimum, & ipsum poetam Tragicum. Hæc Suidas.
Philocles, Ægyptius pictor, picturæ linearis inventor. Plin. lib 35. cap. 3.

Phĭlocrătēs, is. m. [Φιλοκράτης] Atheniensis quidam, quem Demosthenes in proditionis suspicionem adducit. Exstant ad hunc aliquot Æschinis epistolæ.
Fuit & alius ejusdem nominis Struthius cognominatus, de quo vide Suidam.

Phĭloctētēs, æ. m. [Φιλοκτήτης] Servius in illud 3. Æn. 402.
— hic illa ducis Melibœi
Parva Philoctetæ subnixa Petilia muro. sic ait, Philoctetes fuit Pæantis filius, Herculis comes: quem Hercules quum ignem sibi in OEta monte componeret, petiit ne alicui sui corporis reliquias indicaret. De qua re eum jurare compulit: & ei pro munere dedit sagittas hydræ felle tinctas. Postea Trojano bello responsum est, sagittis Herculis opus esse ad Trojæ expugnationem. Inventus itaque Philoctetes, qui cum negaret primo se scire, ubi esset Hercules, tandem confessus est mortuum esse. Inde quum acriter ad indicandum sepulcrum ejus cogeretur, & primo negaret, pede locum percussit, ne loqueretur: juraverat enim nolle dicere. Postea pergens ad bellum, quum exerceretur, sagittæ unius casu vulneratus est pedem, quo percusserat tumulum. Ergo quum putorem insanabilis vulneris Græci ferre non possent, diu quidem eum, pro oraculi necessitate, sustinuerunt: ductum tandem apud Lemnum sublatis reliquerunt sagittis. Hic postea horrore sui vulneris ad patriam redire neglexit: sed sibi parvam Petiliam in Calabriæ partibus fecit. Alii eum adductum a Græcis ad occidendum sagittis Paridem dicunt, quia etiam Paridis mors inter fatalia dicitur fuisse Trojana. Hæc Servius.
Alii dicunt natricem ejus pedem invasisse. V. Philostr. in Imaginib. & Quint. Calabr. lib. 9. ad fin. qui a Podalirio persanatum tradit, a Machaone vero Propert. lib. 2. 1. 59.
Tarda Philoctetæ sanavit crura Machaon.
Cicero lib. 7. Famil. 16. Trebatium, qui Cæsarem in Britanniam euntem subsecutus non erat, sed excusatione quadam usus Samarobrivæ substiterat, eleganter Philocteten vocat. Quod in Britannia, inquit, non minus Philocteten te præbuisti. Quam lectionem multi magis probant, quam illorum, qui Non nimis Philotheoron legunt, Spectaculorumque amatorem, vel peregrinationis studiosum interpretantur. Idem quoque Cicero alibi Philocteten vocat Eum, qui plurima mala patriæ suæ aut civibus imprecatur. Unde Ulysses apud Ovidium lib. 13. Met. 329.
Sis licet infestus sociis, regique, mihique,
Dure Philoctete: licet exsecrere, meumque
Devoveas sine fine caput, cupiasque dolenti
Me tibi forte dari, nostrumque haurire cruorem, &c. Verba Ciceronis hæc sunt 2. Q. frat. 10. extr. De Republica nimium te laborare doleo, & meliorem civem esse, quam Philocteten, qui accepta injuria, ea spectacula quærebat, quæ tibi acerba esse video. [Sed altera lectio, quam primus ex Medicæo codice protulit Politian. Misc. cap. 87. ac deinde docti certatim comprobarunt, sine dubio præferenda est, V. Victor. not.
Ausonius poeta Philocteten pro Molli & effeminato accipit in epigrammate 70. subscripto picturæ Crispæ mulieris impudicæ,
Præter legitimi genitalia fœdera cœtus,
Repperit obscænas veneres vitiosa libido,
Herculis hæredi quam Lemnia suasit egestas. Hoc etiam nomine notatus est a Martiale Epigramm. lib. 2. 84.

Mollis erat, facilisque viris Pæantius heros:
Vulnera ſic Paridis dicitur ulta Venus.

Philoctetes, quum cruciaretur non ferendis doloribus, propagabat tamen vitam aucupio ſagittarum. Cic. 5. de Finib. 32.

Philoctetes ſerpentis morſu ulceratus, in inſula Lemno relictus eſt. Cic. de Fato, 36.

PHĬLOCTĒTĒUS, a, um. [Φιλοκτήτειος] Adj. Cic. 2. Tuſc. 55. Refutetur ac rejiciatur Philocteteus ille clamor.

PHILŎDĒMUS, i. m. [Φιλόδημος] Epicureus Ciceronis ætate nobiliſſimus. V. Cic. 2. de Fin. 119. & Hor. 1. Serm. 2. 121. Scribitur & Philodamus.

PHILOGRÆCUS, i. m. [φιλέλλην] Qui libenter utitur dictionibus Græcis. Varro 3. de R. R. cap. 10. Tranſi, inquit Axius, nunc in illud genus, quod vos philogræci vocatis ἀμφίδιον.

PHILŎGYNĪA, æ. f. [φιλογυνεία] Amor mulierum. Cic. 4. Tuſc. 25. Similiterque ceteri morbi, ut gloriæ cupiditas, ut mulieroſitas, ut ita appellem eam, quæ Græce φιλογυνεία dicitur, ceterique ſimiliter morbi ægrotationeſque naſcuntur.

PHILŎISTOR, vel PHILOHISTOR, ŏris. m. [φιλοίστωρ] Cupidus doctrinæ. Hieron. Epiſt. 103. 7.

PHILOLĀUS, i. m. [Φιλόλαος] Corinthius, qui leges Thebanis dedit, ex familia Bacchiadum fuit: amicus Dioclis, qui Olympia vicit: ſed ubi ille civitatem deſeruit, commotus ob amorem matris Alcinoæ, Thebas migravit, atque ibi ambo defuncti ſunt. V. Ariſtotelem 2. Politicorum. extr. Philolaum inſtituit Archytas Tarentinus. Cic. 3. de Orat. 139.

PHILOLOGIA, æ. f. [φιλολογία] Loquacitas, aut Amor ſermonis. Frequentius tamen in bonam partem ſumitur pro Studio litterarum, ſeu poematum & hiſtoriæ. Cic. 16. Fam. 21. Cujus quum frugi ſeveraque eſt vita, tum etiam jucundiſſima convictio: non eſt enim ſejunctus jocus a philologia, & quotidiana συζητήσει.

Quæ philoſophia fuit, facta philologia eſt. Senec. Epiſt. 108.

PHILOLŎGUS, i. m. [φιλόλογος ἢ φιλολόγος] Studioſus ſive amator ſermonis. Suet de Claris Gram. cap. 10. ubi de Attejo, Philologi appellationem aſſumpſiſſe videtur, quia ſicut Eratoſthenes, qui primus hoc cognomen ſibi vendicavit, multiplici variaque doctrina cenſebatur. Cic. 13. Att. 13. Ergo illam ἀκαδημικὴν, in qua homines nobiles illi quidem, ſed nullo modo philologi, nimis acute loquuntur, ad Varronem transferamus.

PHILOLOGUS, a, um. [φιλόλογος] Adj. ut, Rebus philologis delectari. Vitruv. proœm. lib. 6.

PHĬLŎMĒLA, æ. vel PHILOMELĒ, ēs, f. [Φιλομήλη] Pandionis Athenarum regis filia, & ſoror Prognes uxoris Terei regis Thracum. Quæ quum a Tereo compreſſa fuiſſet, tandem (ut eſt in fabulis) deorum miſeratione in avem ſui nominis converſa fuit, quæ & Luſcinia dicitur. Nec ceſſat deflere cantu dulciſſimo injuriam, quam paſſa eſt. Interpretatur Amabilis. Fabulam V. apud Ovid. 6. Met. Martial. lib. 14. 75.

Flet Philomela nefas inceſti Tereos: & quæ
Muta puella fuit, garrula fertur avis.

Mærens Philomela. Virg. 4. Georg. 511.

PHILOMELUS, i. m. [Φιλόμηλος] Viri nomen. Martial. 4. 5.

PHILOMĒLIUM, i. n. [Φιλομήλιον] Urbs magnæ Phrygiæ. Cic. 3. Fam. 8; 15. 4. & 5. Att. 20. [Apud Suid. corrupte, opinor, Φιλομίλλιον, quod pronuntiari debet Philomillion.

PHILOMENES, V. PYLÆMENES.

PHĬLŎMŪSUS, i. m. [φιλόμουσος] Amator, ſive amicus Muſarum. Proprium eſt apud Martial. lib. 7. 76.

Delectas, Philomuſe, non amaris. Sic lib. 3. 10.

PHILONIDES, is. m. [Φιλωνίδης] Curſor Alexandri, qui ex Sicyone Elin, mille & ducenta ſtadia, novem diei confecit horis. Plin. lib. 2. cap. 71.

Philonides alius, Melitenſis patria, prægrandi corpore, ceterum inſulſus & indoctus. Ab hoc tractum eſt proverbium, Indoctior Philonide. Notatur etiam aliquoties ab Ariſtophane, ut mulieroſus, & in paraſitos profuſus.

PHĬLŌNIUM, i. n. [Φιλώνιον] Pharmaci genus anodyni ex opio, ab auctore Philone dictum. Serenus, v. 393.

Quid referam multis compoſta philonia rebus.

PHILOPÆS, ædis. m. [Φιλέπαις] Marrubium, herba. Plin. 20. 22.

PHĬLŎPĂTŌR, ŏris. m. [Φιλοπάτωρ] Amans patris, Arnob. 6. p. 193.

Fuit & Cognomen Ptolemæi regis Ægyptii, ſed per Antiphraſin, quia patre ac matre interfectis, regnum occupaverat. V. Juſtin. 29. 1.

Philopator cognomen unius ex Ptolemæis regibus, ut Antiochus quidam dictus eſt Eupator apud Appian. in Syr. 90. & alibi. H. St. deſiderabatur omnino hæc dictio in edit. Lugd.

PHĬLŎPŒMĔN, ĕnis. m. [Φιλοποίμην] Megalopolitanus, dux Achæorum præſtantiſſimus, Lacedæmonios & Meſſenios multis cladibus afflixit, ut eſt auctor Plutarchus in T. Flaminino. Hujus etiam meminit Livius 35. 25. ſeq: qui de captivitate & morte ejus videndus 39. 49. ſeq. Auſon. Idyl. 12. 82.

Carcere in Argivo Philopœmena lenta adiit mors. Sunt qui rectum faciunt Philopœmenes, contra Polybii, Plutarchi, Polyæni, Æliani, Suidæ, Livii &c. auctoritatem.

PHILOS, i. Inſula contra Perſidem, non procul a Caſſandra. Plin. 6. 25.

PHĬLŎSŎPHĪA, æ. f. [φιλοσοφία] Amor ſapientiæ. Cic. 1. de Legib. 58. Ita ſit mater omnium bonarum rerum ſapientia: a cujus amore Græco verbo φιλοσοφία nomen invenit.

Philoſophia, nec quicquam aliud eſt, ſi interpretari velis, quam ſtudium ſapientiæ Cic. 2. Off. 5.

Ars vitæ, philoſophia eſt. Cic. 3. de Finib. 4.

Cognitio omnis optimarum rerum, atque in iis exercitatio, philoſophia nominatur. Cic. 3. de Orat. 57.

Commentatio mortis, philoſophia. Cic. 1. Tuſc. 74.

Cultura animi, philoſophia eſt, quæ extrahit vitia radicitus. Cic. 2. Tuſc. 13.

Mater omnium artium, donum & inventum deorum, philoſophia. Cic. 1. Tuſc. 64.

Mater omnium bene factorum, beneque dictorum, philoſophia. Cic. 2. de Clar. Orat. 322.

Medicina animi, philoſophia. Cic. 3. Tuſc. 6.

Procreatrix omnium artium laudandarum & quaſi parens, philoſophia. Cic. 1. de Orat. 9.

Philoſophia virtutis continet & officii & bene vivendi diſciplinam: quam qui profitetur, graviſſimam mihi ſuſtinere perſonam videtur. Cic. in Piſon. 71.

In philoſophia nihil debet eſſe loci commentitiis fabulis. Cic. 2. de Divin. 80.

Diſtributa eſt in tres partes philoſophia, in naturæ obſcuritatem, in diſſerendi ſubtilitatem, in vitam atque mores. Cic. 1. de Orat. 68.

Fugiens conſulto multitudinem philoſophia, paucis contenta judicibus. Cic. 2. Tuſc. 4.

Frugifera & fructuoſa. Cic. 3. Off. 5.

Orba. V. ORBUS.

Præpotens & glorioſa Cic. 1. de Orat. 193.

Nobiles in philoſophia. V. NOBILIS.

Avocare philoſophiam a rebus occultis. V. AVOCO.

Avocare aliquem a philoſophia. Cic. 1. Tuſc. 4.

Illuſtrare Latinis litteris. V. ILLUSTRIS.

Inchoare. V. INCHOO.

Indixerat bellum philoſophiæ Zethus Pacuvianus. Cic. 2. de Orat. 155.

Ingurgitare ſe in. V. INGURGITO.

Inſinuare ſe in V. INSINUO.

Laudari ſatis digne nunquam poterit philoſophia, cui qui pareat, omne tempus ætatis ſine moleſtia poſſit degere. Cic. de Senect. 2.

Profiteri. Cic. in Piſon. 71.

Verſari in antiquiſſima & nobiliſſima. Cic. 2. Off. 8.

Philoſophiæ in pl. dicuntur Sophiſmata & ancipites diſputationes. Cic. 3. de Orat. 107. Senec. Epiſt. 48. Gell. 4. 1. & 5. 3.

PHILOSOPHUS, i. m. [φιλόσοφος] Cic. 1. de Orat. 212. Philoſophi denique ipſius, qui de ſua vi ac ſapientia unus omnia pæne profitetur, eſt tamen quædam deſcriptio, Ut is qui ſtudeat omnium rerum divinarum atque humanarum vim, naturam, cauſaſque noſſe, & omnem bene vivendi rationem tenere & perſequi, nomine hoc appelletur.

Omnia ſicut propria, ſua eſſe, atque a ſe poſſideri volunt philoſophi. Cic. 1. de Orat. 217.

Auctores rerum, non fabularum philoſophi. Cic. 3. de Nat. Deor. 77.

Magiſtri virtutis. Cic. 4. Tuſc. 70.

Genera philoſophorum deſcribit. Cic. 3. de Orat. 58. & 59.

Scholæ philoſophorum. Quintil. in proœm. lib. 1.

Cathedrarii philoſophi. V. CATHEDRARIUS.

Contemptiſſimi. V. CONTEMNO.

Nobiliſſimus illius ætatis & clariſſimus. V. NOBILIS.

Noſtrates. V. NOSTER.

PHILOSOPHUS, a, um. Adj. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 1. Ea cœna, quam Callias doctiſſimus dedit, nullum verbum niſi philoſophum ſenſit.

Sententia philoſopha. Gell. 13. 8.

Superl. l. fin. C. de Jure dot.

PHILOSOPHĬCUS, a, um. Adj. [φιλοσοφικὸς] Quod eſt philoſophi. ut Scriptio Philoſophica. Cic. 5. Tuſc. 121. Ad Brutumque noſtrum hos libros alteros quinque mittemus, a quo non modo impulſi ſumus ad philoſophicas ſcriptiones, verum etiam laceſſiti.

PHILOSOPHICE, Adv. [Φιλοσοφικῶς] ut, Philoſophice vivere. Lactant. 3. 14.

PHILOSŎPHOR, [φιλοσοφῶ] āri. Philoſophorum more diſputare, & rerum naturas perſcrutari. Cic. 1. de Nat. Deor. 6. Et quum minime videbamur, tum maxime philoſophabamur. Plaut. Pſeud. 2. 3. 21.

Sed jam ſatis eſt philoſophatum: nimis diu & longum loquor.

Cum Græculis philoſophari. Cic. Poſt red. in Senat. 13.

Paucis philoſophari, & Omnino: contraria. Cic. 2. de Orat. 156.

PHĪLOSTRĂTUS, i. m. [Φιλόστρατος] Lemnius, temporibus Severi principis, ejuſque uxoris Juliæ epiſtolarum magiſter, ut ipſe plane monſtrat in vita Apollonii Tyanei: ſcripſit Vitas ſophiſtarum ad Severum, De vita Apollonii libros octo, præterea Heroica.

Philoſtratus, hujus pater, Athenis docuit Neronis tempore: ſcripſit panegyricos plures, & declamationes oratoribus valde probatas, compluraque alia, quæ a Suida commemorantur.

Philoſtratus tertius, ſuperioris filius, docuit Athenis: ſcripſit Panathenaicum, Trojam, Paraphraſin Homerici clypei, Iconaſque huic multi referunt acceptas. Suidas.

PHĬLŌTECHNUS, a, um. Adj. [φιλότεχνος] a φίλος, & τέχνη ars. Vitruv. proœm. lib. 6. Philotechnis rebus me delectans.

PHĬLŎTHEŌROS, i. m. [φιλοθέωρος] Speculationi, vel Spectaculis deditus. Cic. 7 Fam. 16. Deinde quod in Britannia non nimis philotheoron te præbuiſti, plane non reprehendo. Quo in loco Philotheoron interpretantur, Studioſum, vel Amantem ſpectaculorum. Alii eum intelligunt, quem Græci φιλοθεάμονα vocant & φιλοθεωρητήν. Sic enim appellant illum qui novas terras, novaque loca ſemper viſere vult, ſtudioque peregrinationis mirifice tenetur, ut ſitum orbis terrarum ſpectet, moreſque diverſarum gentium & inſtituta perdiſcat. Sed de ſpectaculorum ſtudio ipſemet explicat Cic. Nonnulli apud Ciceronem legunt, Non minus quam Philocteten, &c. V. in PHILOCTETES.

PHILOTHEORUS, a, um. Adj. Varro apud Non. 4. 68. in Contendo, Age nunc, contende alterum genus philotheoron. [Poteſt eſſe genetivus pl. Græcus voc. præced.

PHĬLŌTĪMUS, i. m. [Φιλότιμος] Ciceronis libertus, ut ipſe ſcribit 3. Fam. 9.

PHĬLŌTIS, ĭdis f. [Φιλωτὶς] quæ & Tutula, vel Tilula, [ἴσ. Tutelina] Ancillarum dux apud Romanos, quum Fidenates ultima victoria ſuperati ſunt. Illi enim quum dedi ſibi matronas poſtulaſſent, ac Tutula cum ancillis ad hoſtes habitu matronarum iſſet, eos vino & venere obrutos Romanis prodidit. Plutarchus. in Rom. p. 36. Francf. & in Camillo p. 146. & ex eo Lilius 3. Syntag.

PHILOXĔNUS, i. m. [Φιλόξενος] Hoſpitalis: quo nomine dictus eſt poeta quidam Lyricus, cui quum Dionyſius tyrannus tragœdiam quandam caſtigandam commiſiſſet, ducta linea a capite ad calcem, totum opus damnavit: quapropter in Lautumias conjectus eſt. indeque Tarentum aufugit: Dionyſioque ſe per litteras revocanti, nil aliud, quam monoſyllabam οὐ, reſcripſit, ſæpius repetitam. Auctor Suidas. Hinc natum proverbium eſt, Philoxeni Non. Ubi quis obſtinate vel inficiatur, vel recuſat: aut ubi quis alteri neſcit concedere, neque quicquam ad gratiam loqui.

Fuit etiam hoc nomine Paraſitus quidam, qui collum gruis ſibi optabat, quo diutius cibi potuſque delectatione frueretur. De hoc Philexeno tradit Plutarchus, quod conviviis adhibitus, ſe in pultaria ſoleret emungere, ut reliquis rei fœditate abhorrentibus, ſolus epulis frueretur. Idem etiam traditur de Gnathone quodam Siculo.

Philoxenus Eretrienſis pictor, Nicomachi diſcipulus, cujus tabula nullis poſtpo-

poſtponenda, Caſſandro Regi picta, continuit Alexandri prælium cum Dario. Idem pinxit & Laſciviam, in qua tres Sileni comeſſabantur. Hic præceptoris celeritatem ſequutus, breviores etiamnum quaſdam picturæ vias & compendiarias invenit. Plin. lib. 35. cap. 10.

Philoxenus Grammaticus Alexandrinus, Romæ ſcripſit de Monoſyllabis verbis, de Helleniſmo, de Linguarum dialectis, & alia. Suidas.

PHILTRA, ōrum. n. pl. [φίλτρα] Latine Amatoria, Genus veneni, amorem, & ut plurimum inſaniam ingerentis. φίλτρον enim, apud nos amatorium dicitur. Ovid. 2 de Arte Am. 105.

Nec data profuerint pallentia philtra puellis;
Philtra nocent animis, ſpemque furoris habent. Juven. 6. Sat. 610.

Hic magicos affert cantus, hic Theſſala vendit
Philtra, quibus valeant mentem vexare mariti.

Philtrum, uſurpant quidam, pro Corporis totius ea venuſtate, quæ obtutu, primoque intuitu animos in amorem accendat: Galli *Gratiam bonam* appellant. Calep.

PHILTRODES, & PHILTRODÓTES, æ. f. [Φιλτρώδης] Herba, apud Apul. de Herb. cap. 56. & 65.

PHĬLUS, i. m. [φίλος] Amans, amator. Petron. cap. 110. Quam cito etiam philorum oblivifcerentur. al. Filiorum.

PHĬLȲRA, vel PHILURA, æ. f. [φιλύρα] Arbor, quam Latini Tiliam vocant, ut eſt in Gloſſ. utroque. Quamvis alii dicant eſſe Membranam tenuiſſimam inter corticem & lignum tiliæ. Hor. 1. Carm. 38. 2.

Diſplicent nexæ philyra coronæ. Plin. de tilia, lib. 16. cap. 14.

Inter corticem & lignum tenues tunicas multiplici membrana, e quibus vincula tiliæ vocantur: tenuiſſimæ earum philyræ, coronarum lemniſcis celebres, antiquorumque honore.

In philyris arborum antiqui ſcribebant. Martianus lib. de nuptiis Philologiæ, Libri in philyræ cortice ſubnotati. Plin. lib. 13. cap. 11. Præparantur ex eo chartæ diviſæ acu in prætenues, ſed quam latiſſimas philuras.

PHĪLYRA, vel PHILLYRA, æ. f. [Φιλύρη, Φιλλύρη] etiam Oceani filia, mater Chironis Centauri, a qua ille Phillyrides, & Philyreius dictus.

PHILYRĒĬUS, a, um. [Φιλυρήϊος] Adj. ut, Tecta Philyreia. Ovid. 7. Met. 352.

Heros Philyreius, i. e. Chiron. Idem 2. Met. 678.

PHILȲRĬDES, vel PHILLYRIDES, æ. m. patronym. [Φιλλυρίδης] de Chirone. Ovid. 1. de Arte Am. 11. Heſiod. Theog. 1002.

PHĪMŌSIS, ĕos. vel is. f. [φίμωσις] dicitur quum glans membri virilis ita tegitur præputio, ut nudari non poſſit. Dicta φίμωσις, ἀπὸ τοῦ φιμοῦ, quod nexum in ſuperiore parte ſacci ſignificat, quum ſcilicet totus ſacculi oris ambitus funiculo colligatur. Eſt & Phimoſis vitium huic prorſus contrarium, quum præputium ſemel deductum, ſuum in locum reduci non poteſt, quod vitii genus etiam παραφίμωσις appellatur. V. Celſum lib. 7. cap. 25.

PHIMUS, i. m. [φιμὸς] Fritillus. Hor. 2. Serm. 7. 17.

Mitteret in phimum talos, &c.

PHINA, æ. f. Oppidum in Macedonia ad oram Heracleam. Plin. lib. 4. cap. 10.

PHĪNEUS, ei. m. [Φινεὺς] Rex Arcadiæ, qui quum filiis ſuis, uxoris ſecundæ impulſu oculos eruiſſet, ira divina ipſe etiam cæcus eſt factus, & Harpyiæ aves rapaciſſimæ cibos ejus aut rapuerunt, aut fœdaverunt. Sed poſtea Zetus & Calais a Phineo humaniter tractati eas fugaverunt. V. in dictione STROPHADES. Propert. lib. 3. 5. 41.

Aut Alcmæoniæ furiæ, aut jejunia Phinei.

Aves Phinei. Senec Thyeſt. 2.

De Phineo cæco, V. Valerium lib. 4. Argon. 425.

Phineus alius, Cephei frater, qui quum promiſſam ſibi Andromedam filiam fratris, a Perſeo, cui ex pacto poſtea nupſerat, repeteret, ab eodem Perſeo in marmor mutatus fuit, viſa facie Meduſæ. V. Ovid. 5. Met. 231.

Fuit & alius Phineus Athenienſis, in avem mutatus; ut idem refert Ovid. lib. 7. Met. 399. quem Juſtiſſimum vocat.

PHINĒIUS, a, um. Adj. [Φινήϊος] ut, Guttura Phineia. Ovid. 6. Faſt. 801. Virg. 3. Æn. 212.

— Phineia poſtquam
Clauſa domus.

PHINTHIA, æ. f. Siciliæ fons, in quem, ut Apion refert, nihil immergi poteſt: ſed omnia fluitant. Plin. lib. 31. cap. 2.

PHINTHIAS, æ. m. [Φινθίας] Amicus fuit Damonis cujuſdam, ut ex Plutarcho περὶ πολυφιλίας invenimus. Itaque apud Ciceronem in 3. de Officiis 45. & Valerium Maximum 4. 7. extr. Phinthia reponi debet loco Pythiæ. In quibuſdam tamen libris ſcribitur etiam Pynthia. Turnebus Adverſ. 20. 13. Junge Fulv. Urſ. & Grut. not. in Cic.

PHĪSON, [Φίσων] teſte Joſepho lib. 1. cap. 2. Una eſt e partibus illius magni fluminis, in omnem terram undique profluentis, a quo Paradiſus rigatur: hic, ut idem teſtatur, eductus in Indiam, pelago late diffunditur: Getha nuncupatur a Græcis. Aliqui interpretantur Gangen, alii Nilum.

PHITHARUS, i. m. Piſcis quidam apud Plin. lib. 32. cap. ult. Harduinus legit Phthitarus.

PHITII, orum. m. Apud Lacedæmonios a Lycurgo inſtitutum ferunt, ut octo & viginti ſeniores Regi adeſſent, ac duo propinquiores & contubernales, quos ipſe elegerat, qui Phitii appellantur, ut ſi quid caſurum foret animadverterent, ipſiuſque munia & officium obirent. Alexand. ab Alex. lib. 4. cap. 23.

PHITTACIDES, [Φιττακίδες] Genus calceamentorum muliebrium, apud Pollucem lib. 7. cap. 22.

P H L

PHLĀNO, ŏnis. m. [Φλάνων] Lacus & oppidum ad Abſyrtum inſulam, teſte Stephano, unde ſinus omnis Phlanoticus vocatur, qui a Pola colonia Jaderam uſque diffunditur. Hinc incolæ

PHLANŎNITÆ, um. m. dicuntur, qui Flanates. Plin. lib. 3. cap. 21. Populi in Illyria, a quibus nomen ſinui eſt inditum, quem modo nautæ Quernarium appellant, alii Carnarium, propter naufragia proceloſo ferme ſemper tranſitu. In receſſu ejus, Senia urbs eſt, cujus a tergo ſpecus ſunt, unde vehementes nulla fere non hora venti perflant: eaque res infamem ſinum eum reddit. [Plinius ipſum oppidum l. c. Flanonam f. g. vocat, quia, ut ſæpe jam oſtendimus, hæc nomina duobus modis flectebantur, Flano, onis, m. & Flanona, æ. f. Cujuſmodi ſunt alia, quæ ibidem memorantur, oppidorum nomina, Alvona, Ænona, & cap. ſeq. Scardona, Tariona, Salona &c. & Flanates ſuſpectum. Forſan Flanonates ſcribendum.

PHLĔBŎTŎMĬA, æ. f. [φλεβοτομία] Venarum ſectio. Cæl. Aurel. Acut. 2. 18. 104. Phlebotomiam adhibere. conf. idem 2. 19. 121.

PHLEBOTOMĬCE, es. f. [φλεβοτομικὴ] Idem. Cæl. Aurel. Acut. 1. 2. 39.

PHLEBOTOMO, [φλεβοτομέω] āre. ut, Equos phebotomare. Veget. Mulom. 3. 34. Adde Th. Priſcian. 1. 37. Octav. Hor. 2. 14. & Cæl. Aurel. Acut. 1. 14. 111.

PHLEBOTOMĀTUS, a, um. Partic. ut, Phlebotomati ægrotantes. Cæl. Aurel. Acut. 2. 13. 88. conf. Sanguino in SANGUIS.

PHLEBOTŎMON, i. n. [φλεβότομον] Scalpellum quo vena ſecatur. Cæl. Aurel. Acut. 2. 19. 121.

PHLĔGĔTHON, ontis. m. [Φλεγέθων] Fluvius infernalis flammis æſtuantibus rapidus, a φλέγω, ardeo. Virg. 6. Æn. 551.

Quæ rapidus flammis ambit torrentibus amnis
Tartareus Phlegethon, torquetque ſonantia ſaxa.

PHLEGETHONTĒUS, a, um. Adj. [Φλεγεθόντειος] ut, Ripa Phlegethontea. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 88.

PHLEGETHONTIS, ĭdis. f. [Φλεγεθοντὶς] Patronym. pro Adj. Ovid. 5. Met. 544. —ſparſumque caput Phlegethontide lympha.

PHLEGIÆ, & PHLEGIAS, V. PHLEGYÆ, & PHLEGYAS.

PHLEGMA, ătis. n. [φλέγμα] Latine Pituita dicitur. V. Th. Priſcian. de Diæta cap. 10. & ſupra PITUITA.

PHLEGMĀTĬCUS, a, um. Adj. [φλεγματικὸς] Qui phlegmate abundat plus ſatis. Idem cap. 14.

PHLEGMASIA, æ. f. [φλεγμασία] Inflammatio cum febre. Galen. lib. 1. in Aphoriſm. Hippocratis. [Sed V. Foeſii Oecon. Hippocr. in Φλέγμα ad fin.

PHLEGMŎNĒ, es. f. [φλεγμονὴ] Latine Inflammatio dicitur, ſive collectio, quoties ſanguis utilis & mediocriter craſſus, fertur ſubitus in aliquam corporis partem. Proprie autem quælibet Incenſio cum tumore & ulcere, hoc nomine appellatur, ut ait Galenus de morborum differentiis. Celſus lib. 1. in præfat. Et inflammationem, quam Græci phlegmonen nominant, excitat: eaque inflammatio talem motum efficit, qualis in febre eſt, &c. Phlegmone, eſt tumor cum rubore & duritia pulſatiles afferens dolores, dicta quod affectus ea locus φλέγηται, hoc eſt uratur: aut tumor dolens, ac renitens, cum rubore, citra febrem. Galen. in finit. Medic.

PHLĔGON, ŏnis. m. [Φλέγων] Unus ex equis ſolis ἀπὸ τοῦ φλέγειν, quod eſt Ardere, dictus. Ovid. 2. Met. 154.

Interea volucres Pyrois, Eous, & Æthon,
Solis equi, quartuſque Phlegon, hinnitibus auras
Flammiferis implent.

PHLEGONTIS, ĭdis. f. [φλεγοντὶς] Gemmæ genus, quod flamma quædam intus ardere videtur. Plin. lib. 37. cap. 11.

PHLEGRA, æ. vel PHLEGRE, es. f. [Φλέγρα] Urbs eſt Macedoniæ, ut ſcribit Plin. lib. 4. cap. 10. in deſcriptione Macedoniæ. Propert. lib. 1. 20. 33.

Hic erat Arganti Phlegre ſub vertice montis. al. Pegæ. q. V.

Sparſa impio cruore Phlegra. Senec. Herc. fur. 6.

Tumidæ Phlegræ prælia. Stat. 10. Theb. 903.

PHLEGRÆUS, a, um. Adj. [Φλεγραῖος] Campus Phlegræus. Propert. lib. 3. 11. 37. V. paulo poſt.

Caſtra Phlegræa. Stat. 1. Achil. 484.

Juga Phlegræa. Propert. lib. 3. 9. 48.

Prælia. Stat. 5. Silv 3. 196.

Tumultus Phlegræi. Propert. lib. 2. 1. 39.

Vertex Phlegræus. Sil. lib. 8. 540.

Phlegræus campus quibuſdam in Theſſalia, aliis in Macedonia: Plinio vero lib. 3. cap. 5. & Straboni lib. 5. in Campania, juxta Cumas, in quo Gigantes ab Hercule ſuperati feruntur: illicque ſepulti quoties anhelant, terram quatiunt. V. Silius lib. 12. 143. Id autem ideo fictum eſt, quoniam ea regio tota ſulphure ſcatet. Hinc fit, ut ventorum impulſu excitetur paſſim ignis: qui quum exitum e cavernis natura expetat, dum luctatur aſſidue, terram tandem quatit & commovet, exuritque frequenter: unde & nomen ſortitur; φλέγειν enim Græce, exurere, Ardereque ſignificat. Theagenes vero, inquit Strabo lib. 5. & Eudoxus qui ad hiſtoricam fidem pugnam hanc conantur reducere, Pallenen (inquiunt) quæ veteri nomine Phlegra vocabatur, homines tenuerunt, quibus immanitas & ſuperbia morum, Gigantum cognomen peperit. In hos ineunte prælium Hercule, fulmina de cælo miſſa ſunt, donec ii fugere coacti ſunt, ſicque ingenti victoria ſuperati. Ex hac re rumor in vulgus ortus, ut Gigantes moverint bellum diis.

Phlegræus item Bocatio, Unus ex Centauris Ixionis & Nubis filius.

PHLEGȲAS, æ. m. [Φλεγύας] Martis filius, rex Lapitharum, Ixionis pater, habuit Coronidem filiam, quam Apollo vitiavit, unde ſuſcepit Æſculapium: quod pater dolens, incendit Apollinis templum, proinde ejus ſagittis eſt ad inferos truſus. Stat. 1. Theb. 703.

— Phlegyam ſubter cava ſaxa jacentem
Æterno premit accubitu. Servius.

PHLEGYÆ, arum. m. [Φλεγύαι] Populi ſunt inſulani Theſſaliæ, a Phlegya Ixionis patre cognominati. Hi quum ſacrilegi eſſent, deoſque & homines ſpernerent, ab irato Neptuno, immiſſo diluvio, ſubmerſi ſunt: quorum apud inferos meminit Virg. 6. Æn. 618.

— Phlegyaſque miſerrimus omnes
Admonet, &c. Servius.

PHLEĪAS, [Φληίας] Unus ex illis, qui in navi Argo fuerunt, filius Bacchi, ut Valerius habet 1. Argon. 411.

PHLEOS, i. m. [φλέως, σοιβὴ] Dioſcoridi Herba eſt caulem habens aculeatum, & folium hiſpidum, quam nonnulli Stœben appellant. Plin. lib. 20. cap. 15. Hermol. in Dioſcoridem, lib. 4. cap 14 indicat φλέω, dictam ἀπὸ τοῦ φλέειν, quod eſt fecundum eſſe, quod in Orchomenio lacu copioſiſſime proveniat.

PHLIASIUS, V. PHLIUS.

PHLIŪS, untis. f. [Φλιοῦς] eſt Urbs in medio Sicyoniæ, Argivæque & Cleonum, ubi religioſiſſime colebatur Hebe. Caſtellum Phlium nominat Plin. lib. 4. cap. 5. Hujus meminit Cic. 5. Tuſc. 8.

PHLIASII, orum. m. [Φλιάσιοι] Habitatores Phliuntis. Cic. 5. Tuſc. 8.

In primis Phliuntem ferunt venisse, eumque cum Leonte principe Phliasiorum docte & copiose disseruisse quædam.

PHLIASIUS, a, um. Adj. [Φλιάσιος] Cic. 5. Tusc. 10. Qui quum post hunc Phliasium sermonem in Italiam venisset, exornavit eam Græciam quæ Magna dicta est. De Pythagora.

PHLŎGĪNOS, i. [φλόγινος] & PHLOGĪTIS, ĭdis. f. [φλογῖτις] quam & Chrysiten vocant, gemma Ostreæ Atticæ assimilata, invenitur in Ægypto. Plin. lib. 37. cap. 10. Lapis Ægyptius aureo vel flammeo colore, vires stringentes habet. Galenus in lib. singul. de simplicib. medicament cap. 171.

PHLOMOS, i. m. [φλόμος] Verbascum, quo pro ellychnio utuntur. Plin. 25. 10.

PHLONITIS, is. f. [Φλονῖτις] Herba, quæ & Onosma dicitur. Diosc. 3. 147.

PHLOX, ŏgos. f. [φλὸξ] Latine Flamma dicitur.
Phlox, genus floris. Plin. lib. 21. cap. 10. Colore tantummodo placet Jovis flos, odor abest, sicut & illi qui Græce Phlox vocatur.

PHLȲCTÆNÆ, arum. f. [φλυκταῖναι] Pustulæ sunt majores, pallidæ, lividæ, aut nigræ, aut alterius coloris a naturali recedentis, humorem in se continentes, quæ ubi rumpuntur, infra caro quædam exulcerata apparet. Gignuntur autem, vel ex igni, vel ex frigore vel ex medicamentis, ut tradit Cels. lib. 5. cap. 28. Dictæ φλυκταῖναι ἀπὸ τοῦ φλύζειν, quod est bullire, sive bullas facere

P H O

PHŎBĒTOR, ŏris. m. [Φοβήτωρ] Somni filius, apud Ovid. 11. Met. 640. Dictus est Phobetor, a Græco φοβεῖν, quod est perterrefacere.

PHŌCA, æ. f. [φώκη] Bos marinus, a sono mugitus. Virg. 4. Georg. 395.
— & turpes pascit sub gurgite phocas. Hic corio tectus & pilis, parit in terra pecudum more: canum modo coit. In somno mugit, a quo præcipue vituli nomen accepit. Plin. lib. 9. cap. 7. Et vituli marini quos vocant phocas, spirant & dormiunt in terra.
Deformes phocæ. Ovid. 1. Met. 300.
Magnæ. Ovid. 10. Epist. 87.

PHŌCÆNA, [φώκαινα] Piscis alius est, parvus delphinus. V. Spanhem. de Usu & Præst. Num. diss. 4. p. 234.

PHŌCÆA, æ. f. [Φώκαια ἢ Φωκαία] Urbs minoris Phrygiæ, Atheniensium (ut inquit Ptolemæus) colonia. Unde profecti sunt, qui Massiliam apud Gallos, non procul a Rhodano, condidere. Dicta Phocæa, Herodoto & ex eo Steph. teste, quod Phocæ, i. e. vituli marini, magno numero comparuissent urbem condentibus.
Est & in Caria Phocæa monti Mycalæ apposita. Ab hac utraque Phocæenses, ut a Græcorum Phocide Phocenses. V. Plin. lib. 5. cap. 30.

PHOCÆUS, a, um. Adj. [Φωκαῖος] ut, Rura Phocæa. Ovid. 5. Met. 275.

PHOCÆENSIS, e. Adj [Φωκαιεὺς] Plin. 3. 4. Massilia Græcorum Phocæensium fœderata.

PHOCAĬCUS, a, um. Adj. [Φωκαϊκὸς] Unde Muricem Phocaicum. Ovid. 6. Met. 9. posuit, a Phocæa, non procul a Sardibus.
Manus Phocaicæ, Massilienses. Lucan. lib. 3. 173.

PHOCAIS, ĭdis. f. patronym. [Φωκαῒς Steph.] ut, Juventus Phocais, Massiliensis. Lucan. lib. 3. 301. Al. Phocias.

PHOCAS, æ. m. [Φωκᾶς] Romani principis nomen, de quo Egnatius in Commentar. de Rom. Imperatoribus. Philippus Melanchthon lib. 3. Chronicôn.
Phocas item fuit celebris Grammaticus.

PHOCENSES, V. PHOCIS.

PHOCION, ŏnis. m. [Φωκίων] Vir Atheniensis, qui etsi sæpe exercitibus præfuit, summosque magistratus gessit: tamen multo notior fuit ejus integritas vitæ, quam rei militaris labor. De hoc vide Nepotem & Plutarchum in Phocione.

PHŌCIS, ĭdis. f. [Φωκὶς] teste Livio 32. 18. Parva regio est Græcorum, Apollinis oraculo insignis, in qua est civitas Delphi.
Est item Phocis Pomponio 1. 17. extr. Ioniæ civitas ultima: quam Strabo Phocæam vocat. Etiam Lucan. lib. 5. 53.
Massiliæque suæ donatur libera Phocis.
Arx trifida Phocidos. Stat. 1. Theb. 64.
Exustæ Phocidos arces. Lucan. lib. 3. 340.
Sonoræ Phocidos arma. Stat. 11. Theb. 281.
Curiana Phocis. Cic. 2. Att. 17. Jacet enim ille sic, ut Phocis Curiana stare videatur. Qui locus est obscurissimus, & a Turnebo sic explicatus. Credibile enim esse putat, quum Phocidem Græcam Philippus Macedo everterit, urbibus deletis & in pagos redactis, dici Phocidem Curianam; Curium aleatorem fortunis eversum, qui tamen comparatione Pompeji stare videretur. Mss. Plotis. V. not. var.

PHOCENSES, um. m. [Φωκεῖς] Qui Phocidem incolunt.
Phocensium desperatio. De stultis & insanis consiliis dici solitum admonet Stephanus. Verum ex Plutarcho conjicere licet usurpandum esse, ubi desperatis rebus ad extrema consilia veniretur. V. plura apud eundem, & Pausaniam in Phocicis.

PHŌCUS, i. m. [Φῶκος] Filius fuit Æaci, cujus meminit Ovid. 7. Met. 477.
Phocus alius item fuit, filiam habens jam nuptiis maturam, qui procos (nam erant complures) convocare solitus, præmia statuebat, & conditionibus subinde novis propositis, nuptias prorogabat. Quamobrem indignati juvenes Phocum in convivio trucidaverunt. Hinc natum proverbium, Phoci convivium, dictitari suetum, ubi quis suo malo convivas acciperet. Tametsi nihil vetat quo minus longius etiam traducatur, nempe ad quosvis, qui læduntur ab iis de quibus bene meriti fuerint. Erasm.

PHOCUSA, æ. f. Insula una ex Sporadibus. Plin. lib. 4. cap. 12.

PHŌCȲLĪDĒS, is. m. [Φωκυλίδης] Milesius philosophus æqualis Theognidis. Natus est 59. Olympiade. Scripsit Heroicum carmen & Elegias, item Paræneticum carmen ex libris Sibyllinis, ut volunt, decerptum. V. Suidam.

PHŒBAS, ădis. f. [Φοιβὰς] Fatiloqua, quod Phœbei numinis concepto afflatu fureret & agitaretur, in bacchantis imaginem. Sidonius,
Nec sic intortum violatæ Phœbados ultrix
In Danaos fulmen jecit. Lucan. lib. 5. 128.
Limine terrifico metuens consistere Phœbas. V. & Sil. 15. 282.

PHŒBE, es. f. [Φοίβη] dicitur Luna, Phœbi soror. Virg. 1. Georg. 432.
— vento semper rubet aurea Phœbe.
Jaculatrix Phœbe. Ovid. 20. Epist. 229. h. e. Diana.
Innupta. Ovid. 1. Met. 470.
Nemoralis. Stat. 1. Silv. 3. 76.
Phœbe, Leucippi filia. V. LYNCEUS, dissyllabum.
Phœbe, Insula in Propontide. Plin. lib. 6. cap. ult.

PHŒBUS, i. m. [Φοῖβος] Apollinis epitheton, vel ipse Apollo, Jovis & Latonæ filius, eodem partu cum Diana genitus, quæ & ipsa Phœbe vocitata est. Divinationis & sapientiæ deus a poetis dictus, & medicinæ repertor. Dictus Phœbus, quasi φάοβιος, a φῶς & βίος: id est lux vitæ, ut vult Etymol. q. V. & plura in APOLLO.
Phœbus Apollo. Virg. 3. Æn. 251.
Chorus Phœbi, Musæ. Virg. 6. Ecl. 66.
Cortina Phœbi. Virg. 6. Æn. 347.
Fax Phœbi tristis nuntia belli. Cic. 1. de Divin. 18. Ex poeta.
Interpres Phœbi, Virg. 3. Æn. 474.
Repertor medicæ opis Phœbus. Ovid. Rem. Amor. 76.
Sacerdos Phœbi. Virg. 6. Æn. 319. De Sibylla.
Soror Phœbi, Diana. Virg. 1. Æn. 333.
Augur Phœbus. Hor. in Carm. sæcul. 62.
Candentis Phœbi niveum limen. Virg. 8. Æn. 720.
Decorus Phœbus fulgente arcu. Hor. in Carm. sæcul. 62.
Fatidici penetralia Phœbi. Lucan. lib. 5. 70.
Inclytus. Stat. 6. Theb. 296.
Laurifer. Ovid. 3. de Arte Am. 389.
Lauriger. Martial. lib. 9. 29.
Metuendus certa sagitta. Hor. 1. Carm. 12. 24.
Plena Phœbo Phœmonoe. Lucan. lib. 5. 186.
Digna Phœbo loqui. Virg. 6. Æn. 662.
A poetis sæpe etiam pro Sole accipitur. ut
Ardens Phœbus. Valer. 8. Argon. 116.
Occiduus. Ovid. 14. Met. 416.
Radiantis Phœbi ictus. Lucan. lib. 7. 214.
Rediens fugat astra. Hor. 3. Carm. 21. 24.
Serenatus. Sil. lib. 5. 181.
Uterque Phœbus, i. e. Oriens & Occidens. Ovid. 1. Met. 338.

PHŒBĒUS, a, um. Adj. [Φοίβειος] ut, Arte Phœbea pellere morbos. Ovid. 3. Fast. 827. h. e. Arte medica.
Chelys Phœbea. Lucan ad Pison. 159.
Flammæ Phœbeæ. Seneca Thyest. 9.
Ignes. Ovid. 5. Met. 389.
Lampas. Virg. 3. Æn. 637.
Laurus. Ovid. 4. Trist. 2. 51.
Sortes. Ovid. 3. Met. 130.

PHŒBEĬUS, a, um. aliud Adj. [Φοιβήϊος] Ovid. 15. Met. 642. Juvenis Phœbeius. i. e. Æsculapius.
Dona Phœbeia. Sidon. 4. Carm. 7.

PHŒBĬGĔNA, æ. m. Phœbi filius, Æsculapius. Virg. 7. Æn. 773.
Fulmine Phœbigenam Stygias detrusit ad undas.

PHŒMON, Lacus est Arcadiæ: de quo Ovid. 15. Met. 332.
Est lacus Arcadiæ, Phœmon dixere priores,
Ambiguis suspectus aquis; quas nocte timeto,
Nocte nocent potæ; sine noxa luce bibuntur. Alii legunt Phœnon, Phenon, Pheneon, & Pheneum. V. not. Heins.

PHŒMONŎE, es. f. Filia Phœbi, & vates, quæ prima carmen heroicum cecinit, ut est auctor Hesiodus in Theogonia. Lucan. 5. 186.

PHŒNĪCIA, æ. vel PHŒNĪCE, es. f. [Φοινίκη] Asiæ regio: sic dicta a Phœnice, Neptuni & Libyes filio, ut Stephanus auctor est: ad quod accedit Sil. lib. 1. quum inquit, v. 89.
Et qui longa dedit terris cognomina Phœnix. Est autem Judææ contermina. In ea sunt Tyros & Sidon urbes: Carmelus & Libanus montes, in quo tura leguntur. Cic. 11. Philip. 35. Tanti ejus in Syria nomen atque Phœnice est. [Tantum rectius Ferrar.

PHŒNIX, ĭcis. & pl. PHŒNĪCES, um. m. [Φοίνιξ, Φοίνικες] Phœnices incolæ, quos Strabo lib. 16. arithmetica & astronomia insignes scribit. Lucanus item lib. 3. 221.
Phœnices primi, famæ si creditur, ausi
Mansuram rudibus vocem signare figuris. h. e. Fuerunt primi litterarum inventores. V. Plin. lib. 5. cap. 12.
Ob Syrorum & Phœnicum nimis solertem vafritiem, adagio locus factus est, Adversum Phœnicas Syri; quo usi sunt veteres, quoties versutus versuto imponere velle videbatur.
Phœnicum pacta. Phœnices, qui Carthagine potiti sunt, quum primum ad eam appulissent regionem, postularunt ab iis, qui id temporis Libyam incolebant, ut sibi liceret diem & noctem hospitio terræ uti. Quod quum impetrassent, jamque exacto concessi temporis spatio juberentur excedere finibus, recusarunt, affirmantes se pactos ut sibi fas esset illic noctesque ac dies commorari, videlicet ambiguitatem vocum ad suum commodum detorquentes. Unde proverbium esse natum ajunt, de pactis insidiosis & astutis. Auctor Suidas.

PHŒNĬCEUS, vel PHŒNICIUS, a, um. Adj. [Φοινίκιος] Quod est purpurei coloris, a purpura, quæ prima commendatione in Tyro tingebatur apud Phœnices, quos mutatis syllabis Pœnos appellamus. Plin. lib. 21. cap. 23. Aut enim Phœniceum florem habet, quæ & copiosissima est, aut purpureum, aut lacteum.
Chlamys phœnicea. Ovid. 14. Met. 345.
Color. Lucret. lib. 2. 829.
Vestes. Ovid. 12. Met. 104. [Harduinus in Pliniano indice Phœniceus exhibet, Burmannus ubique apud Ovid. Pœniceus substituit, quam lectionem potiorem puto. Alioqui enim non Phœniceus sed Phœnicius per i, scribendum esset, ut Græci Φοινίκιος, non Φοινικεὺς, neque Φοινίκειος, quod pænult. produceret. Adde nec antepænult. in Phœnicius corripi posse a genit. Phœnīcis.

PHŒNICĒA, æ. f. [Φοῖνιξ] Herba. Plin. lib. 21. cap. 25. Est & herba phœnicea appellata a Græcis, a nostris vero hordeum murinum.

PHŒNISSUS, a, um. Adj. ut,
Agmina Phœnissa, Punica. Sil. lib. 17. 147.
Classis Phœnissa. Sil. lib. 7. 409.
Cohors. Stat. 9. Theb. 527.
Dido. Virg 6. Æn. 450.
Tyros. Ovid. 15. Met. 288. [Enim vero Patronym. f. est Phœnissa, Φοίνισσα, ut Cressa, Thressa, Libyssa, aliaque id genus, quæ poetæ per licentiam etiam in neutro pl. usurpant.

Phœnīce, es. f. [Φοινίκη] Insula maris Massilitani ad Antipolim, inter Stœchadas insulas numerata. Plin. lib. 3. cap. 5. extr.

Phœnicias, æ. m. Ventus ab ortu solstitiali, media regione inter ortum brumalem & meridiem flat. Plin. lib. 2. cap. 47. Hárd. Phœnicem. q. V.

Phœnicites, æ. m. [Φοινικίτης] Gemma balano similis. Plin. 37. 10.

Phœnicium. V. Fœnicium.

Phœnīcŏbălănus, i. m. [φοινικοβάλανος] Palmæ Ægyptiæ fructus. Plin. 12. 22. Myrobalano in unguentis similem proximumque usum habet palma in Ægypto, quæ vocatur adipsos, viridis, odore mali cotonei, nullo intus ligno. Colligitur autem paulo ante quam incipiat maturescere. Quod relinquitur, phœnicobalanus vocatur, & nigrescit, vescentesque inebriat.

Phœnīcoptĕrus, i. m. [φοινικόπτερος] Avis rubentes pennas habens. Græci vocant φοινίκιον rubrum: & πτερὸν alam. Juven. 11. Sat. 139.

Et Scythicæ volucres, & phœnicopterus ingens. Plin. lib. 10. cap. 48. Numidicæ in parte Africæ Numidia, omnesque jam in Italia, phœnicopteri linguam præcipui saporis esse.

Phœnīcūrus, i. m. [φοινίκουρος] Avis a caudæ rubedine ita dicta, quæ hiberno tempore Eritacus appellatur. Plin. lib. 10. cap. 29. Vulgo apud nos Coarous dicitur, parumque a Lusciniola distat. Quamdiu femina aut ovis, aut pullis incubat (nidificat vero in pertusa arbore) tamdiu masculus, quasi lugeret, pipissat. Avis est, quamvis minima, tamen superbissima, & invidiæ plenissima: unde & locum fecit proverbio de duobus se invicem non ferentibus: Unicum arbustum duos non capit Eritacos.

Phœnīcussa, æ. f. [Φοινικοῦσσα] Una ex Vulcaniis insulis. Plin. 3. 9.

Phœnix, īcis. m. [Φοῖνιξ] ut nonnulli asserunt, Filius fuit Agenoris regis, & frater Cadmi: vel, ut alii etiam ferunt, Agenoris pater, a quo regio, in qua habitabat, Phœnice, seu Phœnicia dicta.

Fuit & Phœnix, Amyntoris filius, teste Homero 8. Iliad. 438. A Peleo hospite comes Achilli datus. Ovid. 8. Met. 307.

Hippothoosque, Dryasque, & cretus Amyntore Phœnix.

Phœnix se a Peleo patre Achilli juveni comitem esse datum dicit ad bellum, ut illum efficeret oratorem verborum actoremque rerum. Cic. 3. de Orat. 54. ex l. c. Homeri.

Homericus Phœnix. Quintil. lib. 2. cap. 3.

Reverendus Achilli Phœnix. Stat. 3. Silv. 2. 96.

Phœnix, īcis. m. vel f. [φοῖνιξ] Avis. Plin. lib. 10. cap. 2. Æthiopes atque Indi, discolores maxime & inenarrabiles ferunt aves, & ante omnes nobilem Arabia phœnicem: haud scio an fabulose, unum in toto orbe, nec visum magnopere. Aquilæ narratur magnitudine, auri fulgore circa colla, cetera purpureus, cæruleam roseis caudam pennis distinguentibus, cristis fauces, caputque plumeo apice honestante. Primus atque diligentissimus togatorum de eo prodidit Manilius: Senator ille maximis nobilis doctrinis doctore nullo: neminem exstitisse qui viderit vescentem: sacrum in Arabia Soli esse, vivere annis DIX, senescentem casia turisque surculis construere nidum, replere odoribus, & superemori. Ex ossibus deinde e medullis ejus nasci primo ceu vermiculum, inde fieri pullum, principioque justa funeri priori reddere, & totum deferre nidum prope Panchaiam in Solis urbem, & in ara ibi deponere. Hæc & plura Plin. Ovid. 15. Met. 393.

Una est quæ reparet, seque ipsa reseminet ales:
Assyrii phœnica vocant. Vide illic plura.

Et vivax phœnix unica semper avis. Ovid. 2. Amor. 6. 54.

Phŏlegandros, i. [Φολέγανδρος] Insula est una Sporadum, quam Aratus propter asperitatem Ferream vocat. Stephanus a Pholegandro Minois filio nomen accepisse ait.

Phŏlŏē, es. f. [Φολόη] Mons est Arcadiæ, ut scribit Pomponius. 2. 3. Lucan. lib. 7. 827.

Scilicet ipse petet Pholoen, &c.

Vertex Pholoes. Stat. 10. Theb. 222.

Est etiam Nomen mulieris. Virg. 5. Æn. 285.

Olli serva detur operum haud ignara Minervæ
Cressa genus Pholoe, &c. V. Hor. 1. Carm. 33. 9. & 2. 5. 7.

Pholoētĭcus, a, um. Adj. [Φολοητικὸς] ut, Pholoetica monstra. Sidon. Carm. 5. 230.

Phŏlus, i. m. [Φόλος] Unus fuit ex Centauris Ixionis ex nube filius. Hic teste Servio in 8. Æneid. 294. Herculem suscepit hospitio, quum ad expugnandos Centauros pergeret, dicente Lucano, lib. 6. 391.

Hospes & Alcidæ magni, Phole, &c. Tandem in nuptiis Pirithoi, orto prælio inter Lapithas & Centauros occubuit, dicente Virgilio 2. Georg. 456.

—Ieto domuit Rhœtumque Pholumque.

Phōnascus, i. m. [φωνασκὸς] Vocis, pronuntiationisque magister & moderator. Dictio Græca. Quintil. lib. 11. 3. p. 1000. Burm. Sed cura (vocis) non eadem oratoribus, quæ phonascis, convenit. Sueton. de Augusto, cap. 84. Pronuntiabat dulci & proprio quodam oris sono, dabatque assidue phonasco operam. Factum nomen a verbo φωνὴ, Vox, & ἀσκέω quod significat Exerceo. Is autem vocem intorquere, remittere, lenire, exasperare docebat.

Est etiam Phonascus, Præcentor in choro. Sidon. 4. Epist. 11. Psalmorum modulator & phonascus.

Phōnōlĕnīdes, æ. m. Phonoleni filius. Ovid. 12. Met. 433. Sed suspectum est. V. Heins.

Phonos, i. m. [φόνος] Herba eadem quæ Atractylis, ita dicta ab eo quod sanguineum fundat succum. Nam Gr. cædem significat. Plin. lib. 12. cap. 16.

Phorbas, antis. m. [Φόρβας] teste Servio, pater Ilionei Trojani, Æneæ in fuga comitis: Mercurio deo eloquentiæ favente semper pugnavit. Unde Virg. 5. Æn. 842.

— puppique deus consedit in alta
Phorbanti similis, funditque has ore querelas.

Phorbion, i. n. [φόρβιον] Herba est, quam Dioscorides Ormium appellat. Galenus. lib. 8. de Simplicib. medicam. facultatib. cap. 159. Phorbii (inquit) semina ad leucomata, hoc est albugines, cum melle applicant.

Phorcus, i. m. [Φόρκυς] Numen marinum. Apud Græcos dicitur Phorcys: Filius fuit Thoosæ Nymphæ & Neptuni, ut Servius est auctor in 5. Æn. 824.

Chorus Phorci, Dii qui sub Phorco agunt. Virg. 5. Æn. 240. Plin. lib. 36. cap. 5. Item Tritones, chorusque Phorci & Pristes, ac multa alia marina, omnia ejusdem manus, præclarum opus etiam si totius vitæ fuisset. [Nimis indocte in Thes. Lond. Phorcus pictor ac sculptor egregius ex hoc loco proponebatur, quum Plinius de Phorci choro in Scopæ operibus loquatur.

Exercitus Phorci, Idem. Virg. 5. Æn. 824.

Phorcus, etiam Piscis est. Plin. 32. 11. [Servius pr. Virg. loco Forcus littera Latina scribit.

Phorcys, ўos. m. Idem Gr. Pater fuit Medusæ. unde

Phorcȳnis, ĭdis. f. nomine patronymico, ipsa dicitur. Ovid. 5. Met 230.

Dixit: & in partem Phorcynida transtulit illam.

Phorcys, ўdos. f. [Φορκὺς] aliud patronym. Propert. lib. 3. 21. 8.

Sectaque Persea Phorcydos ora manu. Al. Phorcidos.

Phorĭmon, i. n. [φόριμον] Aluminis species. Plin. 35. 15.

Phormio, vel **Formio**, ōnis. Formiones, [φορμίονες] Tegetes sunt ex juncis aut straminibus contextæ, apud Ulpianum l. 12. §. 12. de instructo & instrumen. legat. in P.

Phormio, ōnis. m. [Φορμίων] Philosophus, teste Cic. 2. de Orat. 75. Peripateticus, quum Annibal Carthagine expulsus Ephesum ad Antiochum venisset exsul: proque eo, quod ejus nomen erat magna apud omnes gloria, invitatus esset ab hospitibus suis, ut eum si vellet, audiret: quumque is se non nolle dixisset: locutus esse dicitur homo copiosus aliquot horas de Imperatoris officio, & de omni re militari: tum, quum ceteri, qui illum audierant, vehementer essent delectati, quærebant ab Annibale quidnam ipse de illo philosopho judicaret. Hic Pœnus, non optime Græce, sed tamen libere respondisse fertur; Multos se deliros senes sæpe vidisse: sed qui magis quam Phormio deliraret, vidisse neminem. Neque me hercule injuria: quid enim aut arrogantius, aut loquacius fieri potuit, quam Annibali, qui tot annos de imperio cum Populo Romano omnium gentium victore certasset, Græcum hominem, qui nunquam hostem, nunquam castra vidisset, nunquam denique minimam partem illius publici muneris attigisset, præcepta de re militari dare? Hactenus Cicero.

Phormio, Crotoniata dux, bello navali Lacedæmonios vicit. Hujus meminit Theopompus in Philippicis. V. Suid.

Fuit item alter hoc nomine dux Atheniensium in bello Peloponnesiaco, ut scribit Thucydides lib 2.

Fabula etiam Terentii hujus nominis nota est, in qua Phormio sycophanta primas agit.

Phormus, i. m. [Φόρμος] Syracusanus comicus, Epicharmi contemporaneus, Geloni tyranno familiaris, & filiorum ipsius altor, docuit fabulas septem quas commemorat Athenæus. V. & Suid.

Phŏrōneus, trisyll. i. m. [Φορωνεὺς] Primus Inachi fluvii filius: hic initio dispersos populos in urbem coegit, appellavitque Phoronicon. Auctor Volaterranus. Alii dicunt Phoroneum Argivorum regem, filium habuisse Inachum, qui a se fluvium Inachum denominarit: quem fluvium postea poetæ pro ipso filio Phoronei accipiunt.

Magnus Phoroneus. Stat. 1. Theb. 251.

Phoronēus, a, um. Adj. [Φορώνειος] ut, Matres Phoroneæ. Stat. 12. Theb. 465.

Antra Phoronea. Stat. 3. Silv. 2. 101.

A Phoroneo dicti sunt Achivi Phoronei.

Phorōnīdes, is. m. [Φορωνείδης] patronym. quo nomine vocatur Inachus fluvius apud Senec. Thyest. 1.

Phorōnis, ĭdos. [Φορωνὶς] patronym. f. Ovid. 1. Met. 668.

Nec superûm rector mala tanta Phoronidos ultra
Ferre potest. Io puellam intelligit.

Phosphŏrus, i. m. [Φωσφόρος] Veneris stella dicitur, quæ Latine Lucifer, ut testatur Cic. 2. de Nat. Deor. 54. Martial. lib. 8. 21.

Phosphore, redde diem: quid gaudia nostra moraris?

Phōtīnus, i. m. [Φωτεινὸς] Photinus & Achilla, Pompeji Magni, ex acie Pharsalica fugientis, imperio tamen Ptolemæi pueri regis Ægyptiorum, interfectores fuerunt. Alexander lib. 1. cap. 2. Hic est enim Ptolemæus ille puer, qui Pompejum Magnum ex Pharsalo fugientem ministro Achilla, & Photino miseranda nece affecit.

Photinus etiam Sirmii episcopus, hæresiarcha, sive caput Photinianorum, initium Christi ex Maria prædicantium, & divinam ejus ab æterno naturam negantium. V. Sulp. Sev. 2. 37. Socrat. Hist. Eccles. 2. 29.

Phoxon, [φοξὸν] Figura capitis depravata, non oblongæ sphæræ similis, sed quæ est acuminato vertice. Galenus lib. singul. de ossibus ad tiron. cap. 1.

P H R

Phraātes, is. m. [Φραάτης] Rex Parthorum & Persarum fuit: de quo sic Strabo lib. 6. extr. Itaque non solum tropæa Romam miserunt Parthi, quæ adversus Romanos quondam erexerant, verum etiam liberos suos Cæsari Augusto credidit Phraates. Hujus meminit & Hor. 1. Epist. 12. 271.

— jus, imperiumque Phraates
Cæsaris accepit genibus minor, &c.

Phradmon, onis. m. [Φράδμων] Statuarius. Plin. 34. 8.

Phragmites, is. m. [φραγμίτης] Calami genus. Plin. lib. 32. cap. 10. Phragmitis radix recens tusa luxatis medetur, & spinæ doloribus ex aceto illita.

Phranicates, æ. m. Parthorum imperator ille, qui cum Ventidio, apud Trapezunta decertavit. Strabo lib. 16. Nisi lectio corrupta est. Al. φραάτην νικήτην.

Phraortes, is. m. [Φραόρτης] Rex Indorum, de quo Philostrat. in Vita Apollonii.

Phraortes, filius Orodis regis Persarum, occiso patre regnum occupavisse dicitur. Hor. 2. Carm. 2. 17.

Redditum Cyri solio Phraorten
Dissidens plebi, numero beatorum
Eximit virtus. [Emendati tamen codd. hoc loco Phraaten legunt. V. Justin. lib. 42. extr. Suid. Φραάτης.

Phrāsis, is, vel ĕos. f. [φράσις] Forma loquendi, & dicendi modus. Quintil. lib. 2. cap. 1. Dicta ἀπὸ τοῦ φράζειν, quod est Fari & disserere.

Phratriæ, arum. [φρατρίαι] de quibus meminit in Politicis Aristoteles, sunt Conventus quidam hominum, aut etiam conventicula, quasi pagi, propria sibi sacra peculiariaque communiter habentium: ab eo dictæ Phratriæ, quod communi puteo utantur, quod Græce φρέαρ dicitur. Quo nomine primum quas *confratrias* hodie dicimus, id est communem quandam religionem, appellatas esse puto, non autem ab eo quod fratres sint illi inter quos cultus ille sacrorum quorundam intercedit. Bud. φρατρία, ας, ἡ, conventiculum, secta, sodalitas, tribus, contubernium. V. Suid.

PHRATŎRES, um. m. [φράτορες] Græce dicuntur, Qui ejuſdem ſunt phratriæ: ut Tribules, Qui ejuſdem ſunt tribus. V. Suid.

PHRĔNĒS, um. f. [φρένες] dicuntur a Græcis Præcordia, quæ exta nuncupant. Galen. lib. 5. de interioribus, docet proprie Diaphragma i, e. Septum tranſverſum, dici Phrenas: eo quod propter apoſtema diaphragmatis, gignatur phrenitis. Ariſtoteles Præcordia dici autumat Phrenas, a mente & prudentia, quæ Græce dicitur φρήν. Subtilitas enim mentis, ut ait Plin. 11. 38. præcordiis accepta fertur.

PHRĔNĪTIS, ĭdis. f. [φρενῖτις] Morbus lædens mentem, & ad inſaniam, furoremque deducens. Morbus acutus in febre ſuperveniens, quum ægrotantes deſipiunt, & aliena loquuntur. Quidam volunt Phreneñitidem appellari. V. Celſ. 2. 1. & 3. 18.

PHRENĒSIS, is. f. [φρένησις] Idem. Juven. 14. Sat. 136.

Quum furor haud dubius, quum ſit manifeſta phreneſis. Plin. lib. 9. cap. 9. Semen inſtillatur in oleo decoctum capiti in lethargia & phreneſi.

PHRENĒTĬCUS, a, um. Adj [φρενητικὸς] Qui phreneſi laborat. Martial. lib. 11.28.

Invaſit medicum ſica phreneticus, Aucte. Cic. 1. de Divin. 81. Ego autem haud ſcio, an nec cardiacis hoc tribuendum ſit, nec phreneticis.

PHRENĪTĬCUS, a, um. Adj. [φρενιτικὸς] Iidem quod Phreneticus. Celſ. 3. 18. Ex Phreniticis alii hilares, alii triſtes ſunt.

PHRENETIZO, āre. [φρενητίζω, φρενιτίζω, φρενητιάω, φρενιτιάω] Cæl. Aurel. præfat. Acut. Phrenetizandi cauſas dicere.

PHRICION, i. n. [Φρίκιον] Mons Locrenſium, a quo Cuma civitas Phriconis dicta eſt. Strab. lib. 12. conf. Steph.

PHRIXA, æ. f. [Φρίξα] Urbs Peloponneſi triginta non amplius ſtadiis ab Olympia diſtans, alio nomine Phæſtus appellata. Hinc

PHRIXÆUS, a, um. Adj. [Φριξαῖος] Gentile. Stephan.

PHRŎNĒSIS, is. f. [φρόνησις] Prudentia. Cic. 1. Offic. 135. Prudentiam enim quam Græci φρόνησιν dicunt, aliam quandam intelligimus, quæ eſt rerum expetendarum fugiendarumque ſcientia. Hinc diminut.

PHRONESIUM, i. f. [Φρονήσιον] Meretriculæ nomen eſt apud Plaut. in Merc. Latine Prudentulam vel Prudentillam ſonat.

PHRYGANION, i. n. [φρυγάνιον] Animal quoddam, quod ſe ignorare Plinius ait, quum tamen remedio eſſe quartanis ex Chryſippo idem auctor commemoret lib. 30. cap. 11.

PHRȲGIA, æ. f. [Φρυγία] Regio Minoris Aſiæ, a Phryge amne, qui eam a Caria dividit. Vel a Phrygia Cecropis filia, uti Dardania, a Dardano Jovis filio: Inde a Troe, Erichthonii Dardani filio, Troja: in qua Ilion. Vel a Phrygio oppido Macedoniæ, ſive Brygio: unde colonos profectos ajunt in Phrygiam. Duæ tamen feruntur Phrygiæ, Major ſcilicet & Minor, quæ Epictetus dicta fuit. Phrygia ab Aquilonis parte eſt Galatiæ collimitata, a Meridie Lycaoniæ, Piſidiæ, Mygdoniæque contermina. In ea eſt Ida Mons, & Tmolus, & Pactolus fluvius. Meminit Cic. in Orat. 25.

De Phrygia & Phrygibus ſcribit Plin. lib. 5. cap. 32.

Pinguis Phrygia. Hor. 2. Carm. 12. 22.

PHRYX, ȳgis. m. [Φρὺξ] Qui ex Phrygia eſt. Dicitur & Phrygius.

Everſi Phryges. Senec. Troad. 6.

Ruricolæ Phryges. Ovid. 11. Met. 91.

Sero ſapiunt Phryges. Hoc proverbium ex vetuſtiſſima tragœdia Livii Andronici mutuo ſumptum eſt, quæ inſcribitur Equus Trojanus. Cic. 7. Fam. 16. In equo Trojano ſcis eſſe in extremo, Sero ſapiunt. Convenit in eós, quos ſtulte factorum ſero pœnitet. Siquidem Trojani tot jam acceptis cladibus, vix decimo demum anno de reſtituenda Helena conſultare cœperunt: quam ſi ſtatim initio repoſcenti Menelao reddidiſſent, innumerabilibus ſeſe calamitatibus ſubduxiſſent. Eraſmus.

Phryx plagis emendatur; In barbaros ſervilique ingenio homines dicitur, qui non pudore, neque monitis, ſed verberibus redduntur meliores: quum contra generoſus animus, ut ait Seneca, rectius ducatur, quam trahatur. Cic. pro Flacc. 65. in teſtes Aſiaticos, Aſia veſtra conſtat ex Phrygia, Myſia, Caria, Lydia. Utrum igitur noſtrum eſt, an veſtrum hoc vetus proverbium, Phrygem plagis fieri ſolere meliorem? Ex Eraſmo.

Phryges, Barbarorum nomine per quandam velut excellentiam apud antiquos intelligi deprehendas. Cic. 1. Tuſc. 85. ex Poeta,

Aſtante ope Barbarica. i. e. Stante Phrygum imperio. conf. OPS, ŏpis. Hor. 1. Epiſt. 2. 7.

Græcia Barbariæ lento colliſa duello. i. e. Phrygiæ. Et apud eundem Epod. 9. 5.

Sonante mixtum tibiis carmen lyra
Hac Lydium, illis Barbarum. h. e. Phrygium. Al. Hac Dorium. Virg. 2. Æn. 504.

Barbarico poſtes auro, ſpoliiſque ſuperbi. i. e. Phrygio. Phryges enim opibus & auro abundabant, opinioque Græcorum erat eos opulentos fuiſſe, ut & Perſas. Itaque ut Barbarus ætate Demoſthenis dicebatur rex Perſarum, ſic qui de bello Trojano ſcripſere, aut tragœdias illius argumenti attigerunt, per Barbaros, Phryges intellexerunt: quanquam latius Barbari nomen patet. Ex Turnebo. [Conf. Suid. in Φρὺξ.

PHRȲGIUS, a, um. Adj. [Φρύγιος] Qui ex Phrygia eſt. Cic. pro Roſc. Amer. 90. Quis ibi non eſt vulneratus ferro Phrygio?

Æquor Phrygium. Virg. 1. Æn. 385.

Arces Phrygiæ. Ovid. 13. Met. 44.

Cantibus Phrygiis incitari. Cic. 1. de Divin. 114.

Catervæ. Lucret. lib. 2. 630.

Clades. Ovid. 14. Met. 562.

Homo. Cic. 1. Q. frat. 16.

Judex Phrygius, Paris. Catul. 56.

Lapis Phrygius, Marmor. Hor. 3. Carm. 1. 41.

Lapis Phrygius gentis nomen habet: eſt autem gleba pumicoſa. Plin. lib. 36. cap. 19.

Mater Phrygia, Cybele. Ovid. 2. Faſt. 55.

Nemus. Catul. 59. 18.

Urbes. Virg. 6. Æn. 783.

PHRYGIO, ōnis. m. [φρυγίων] Qui acu pingit, vel qui veſtes acu intexit. Phryges enim primi invenere talem texturam. Plin. lib. 8. cap. 48. Plaut. Aul. 3. 5. 34.

Stat fullo, phrygio, aurifex, lanarius. V. Serv. in Virg. 3. Æn. 484.

PHRYGIĀNUS, a, um. Adj. [φρυγιανὸς] ut, Phrygianæ veſtes: h. e. Acu pictæ, & filis aureis decoræ. Plin. lib. 8. cap. 48. Togas raſas, Phrygianaſque D. Auguſti noviſſimis temporibus cœpiſſe, ſcribit Feneſtella. Harduinus notat, in MSS. omnibus eſſe Phrygioniæ, ut a Phrygio, onis, adjectivum formatum videatur.

PHRYNE, es. f. [Φρύνη] Nomen meretricis apud Athenas, de qua Quintil. lib. 2. cap. 15. Athen. lib. 14. Theſpienſem dicit uſque adeo venuſtam & eximia forma, ut quum in judicium capitis adducta eſſet, plurimiſque & graviſſimis criminibus premeretur, nulla ei res alia ad abſolutionem fuerit ſuffragata, quam formæ præſtantia. Nam Hyperides orator, qui eam defendebat, quum eſſet hæc opinio, judices eam condemnaturos, conſtituit eam in eorum conſpectu, tunicamque a pectore abſcidit, ut nudas ejus papillas, & nudum pectus aſpicerent: tantamque & oratione & hoc facto judicum miſericordiam commovit, quum eam tanquam Veneris ſacerdotem oleo perfunderet, ut judices, religione quadam animis eorum occupatis, ac deterritis, non ſint auſi eam condemnare: qua abſoluta Euthias accuſator iratus, quod e judicio victus in re tam aperta diſceſſiſſet, nullam poſtea cauſam dixit. Monuit Lambin.

Phryne, Puellæ nomen libertinæ, apud Hor. Epod. 14. 16.

PHRYNĬCHUS, i. m. [Φρύνιχος] Athenienſis tragicus, Theſpiadis diſcipulus, qui primus vultum femineum protulit in ſcenam, & tetrametrum reperit: filium habuit Polyphradmonem poetam, & ipſum tragicum: docuit tragœdias novem. Meminit Strab. lib. 14.

Phrynichi lucta. Diogenianus indicat dictitari ſuetum de iis, qui aſtu doliſque negotium peragunt. Fuit is Phrynichus Lacedæmoniorum proditor. Ex Eraſmo. conf. Suid.

PHRYNION, i. n. [φρύνιον] Herba eadem cum Paronychia, ita dicta quod τοῖς φρύνοις, hoc eſt rubetis adverſetur. Plin. lib. 25. cap. 10.

PHRYNIS, is. m. [Φρύνις] Citharœdus nobilis fuit, patria Mytilenæus, diſcipulus Ariſtoclidis, qui genus ſuum ad Terpandrum referebat. Hic primus Athenis viſus eſt citharœdus, Callia ſummum magiſtratum gerente. V. plura de eo apud Suid.

PHRYNONDAS, æ. m. [Φρυνώνδας] Viri proprium, qui quum eſſet hoſpes Athenis, in negotiis Peloponneſiacis verſabatur, homo verſutus, maleficus, impoſtor, ſummus malarum rerum artifex: ut hominis vocabulum in rei tranſierit appellationem. Etenim quoties inſigniter malum & ſceleratum accipi volebant, Phrynondam appellabant. Hinc proverbium Phrynondas alter, de Improbo. Hujus meminit Lucian. in Pſeudomante, inter nobiles facinoroſos. p. 749. Græv. conf. Suid.

PHRYNOS, i. m. [Φρῦνος] a Græcis Ranæ genus appellatur omnium maximum, in vepribus tantum vivens, unde & Rubetam Latini appellant. Plin. lib. 32. cap. 3. Rubetas hujuſmodi plenas veneno malo eſſe ait.

PHRYX, ȳgis. m. [Φρὺξ] Fluvius, qui Phrygia, cui & nomen dedit, a Caria diſterminata, in Hermum Smyrnæ amnem influit. Plin. lib. 5. cap. 29.

PHRYXUS, i. m. [Φρίξος] Athamantis regis Thébarum ex Nebula filius, fraterque Helles, qui quum novercales inſidias Inûs ferre non poſſent, & conſentiente patre aufugerent, in Aſiamque trajicerent, vecti ariete, cujus vellus erat aureum, Helle puerali more exterrita, decidit in Pontum, eique nomen Helleſponto fecit. Lucan. lib. 4. 57.

— delapſæ portitor Helles. Phryxus autem incolumis evaſit, Colchoſque pervenit.

Æolius Phryxus. Valer. 6. Argon. 542.

Æquoreus. Stat. 5. Theb. 475.

Grajus. Valer. 6. Argon. 362.

Pius. Valer. 2. Argon. 600. V. Heinſ.

Profugus. Valer. 1. Argon. 520. Scribitur & Phrixus, Φρίξος, per i.

PHRYXĒUS, a, um. Adj. [Φρύξειος] ut, Aries Phryxeus. Seneca Medea, 7.

Mare Phryxeum. Senec. Herc. OEth. 7.

Ovis. Ovid. 6. Epiſt. 104.

Vellera. Ovid. 7. Met. 7.

P H T

PHTHĪA, æ. f. [Φθία] Oppidum eſt Theſſaliæ, Achillis patria, ut ſcribit Servius in illud Virg. 1. Æn. 284.

Quum domus Aſſaraci, Phthiam, claraſque Mycenas
Servitio premet, ac victis dominabitur Argis. Hinc

PHTHĪUS, a, um. [Φθῖος] Adj gentile; ut, Vir Phthius. Propert. 2. 14. 38. Achilles Phthius. Hor. 4. Carm. 6. 4.

PHTHĪŌTA, æ. m. [Φθιώτης] Qui Phthiam habitat. Cic. 1. Tuſc. 21. Primo libro loquentes multos facit, duobus Pherecratem quendam Phthiotam ſenem, quem ait a Deucalione ortum, &c.

PHTHIŌTIS, ĭdis. f. [Φθιῶτις] Strab. lib. 9. Una e quatuor partibus Theſſaliæ.

PHTHIŌTĬCUS, a, um. Adj. [Φθιωτικὸς] Catul. Argon. 62. 35.

Deſeritur Scyros, linquunt Phthiotica Tempe.

PHTHĪRIĂSIS, is. f. [φθειρίασις] Latinis dicitur Morbus pedicularis, ἀπὸ τῶν φθειρῶν, quos & pedes & pediculos vocamus. Plin. lib. 20. cap. 1. Sic & contra phthiriaſin bibitur, & hydropiſes.

PHTHĪRŎPHĂGI, orum. m. [Φθειρόφαγοι] Populi ſunt juxta Pontum Euxinum, de quibus Strab. lib. 11.

PHTHĪRŎPHŎROS, [φθειροφόρος] epitheton piceæ, de qua Plin. 16. 10. V. Theophraſt. Hiſt. 2. 3.

PHTHĬSIS, ios. f. [φθίσις] Corruptio, Tabes, morbus quo pulmonis exulceratio fit, ἀπὸ τοῦ φθίειν, quod eſt Corrumpere, tabefacere: unde phthiſici vocantur. Sunt qui Phthiſin, Phthoen, φθόην, quoque appellent: ſed illud genus maxime quo ſanguis rejicitur. Juven. 13. Sat. 95.

Et phthiſis, & vomicæ putres, & dimidium crus. Columel. lib. 6. cap. 14. pr. Eſt etiam illa gravis pernicies, cum pulmones exulcerantur. Inde tuſſis, & macies, & ad ultimum phthiſis invadit.

Phthiſis præterea, ut tradit Paul. Ægineta Medicinæ tertio, eſt Pupillæ affectio anguſtioris factæ debilioriſque, ac etiam rugoſioris: in qua paulo majora ſeſe oſtentant objecta.

PHTHISĬCUS, a, um. Adj. [φθισικὸς] Phtiſi laborans. Plin. 24. 15. & 26. 11. V. etiam Scribon. Larg. Compoſ. 186. Martial. 11. 21.

Quam quæ de phthiſico lapſa eſt armilla cinædo. V. ibi Scriver. & Gruter.

Phthisisco, ĕre. Phthisi laborare. Sidon. 5. Epist. 14. Jecorosis & phthisiscentibus medicabilis.

Phthongus, i. m. [φθόγγος] Sonus Latine dicitur: unde Diphthongus. Plin. de harmonia diapason, lib. 2. cap. 22. In ea Saturnum Dorio moveri phthongo, Jovem Phrygio, & in reliquis similia, jucunda magis, quam necessaria subtilitate.

Phthongarium, i. n. [φθογγάριον] Tibiarum genus est, quibus Phonasci modos vocis & tenores regebant, qualis erat fistula Gracchi, quam Tonorium vocat Quintilianus. Meminit in pneumaticis Hero. Ex Turnebo.

Phthŏria, orum. n. pl. [φθόρια] sunt Medicamenta quibus utuntur abigendis infantibus in utero enectis: quæ Ecbolia quoque dicuntur, id est Ejectoria. Plinius de Scammonite vino, lib. 14. cap. 16. Hoc vinum (inquit) phthorium vocant, quoniam abortus facit. Sic enim in antiquis exemplaribus legitur manu scriptis: licet in impressis Ectromatium legatur verbum subdititium. Est a φθορὰ, Corruptio.

Phthūris, is. f. [Φθοῦρις] Æthiopiæ oppidum, unum ex his, quæ C. Petronius, quum ab Augusto Ægypto præfectus esset, expugnavit. Plin. lib. 6. cap. 29.

P H U

Phū, [φοῦ] vocant aliqui Nardon Agrion, sive Creticum, folio oleris atri, caule cubitali, geniculato, flore in purpura albicante, radice obliqua villosaque, & imitante avium pedes. Dioscorid. lib. 1. & Plin. lib. 12. cap. 12. Officinæ *Valerianam majorem* nominant.

Phuthei, orum. m. Populi Mauritaniæ, quorum originem refert Josephus ad Puth filium Cham, filii Noe. [Forte a Phthut, Φθοὺτ, Tingitanæ, Agathod.

P H Y

Phy, [ὦ] Interjectio mirantis, teste Donat. Ter. Adelph. 3. 3. 59.

> Syre, præceptorum plenus istorum ille. s. phy:
> Domi habuit unde disceret?

Phȳcis, ĭdis. f. [Φυκὶς] Piscis est verno tempore varius, reliquis anni partibus candidus, ex alga nidificans, & in nido ova pariens. Plin. lib. 9. cap. 26.

Phycītes, æ. m. [φυκίτης] Gemma algæ colorem habens. Plin. lib. ult. cap. 10.

Phȳcos, i. m. [φῦκος] Frutex. Plin. lib. 13. cap. 25. Non habet lingua alia nomen, quod Græci vocant phycos; quoniam alga herbarum magis vocabulum intelligitur: hic autem est frutex: folia lata colore viridi gignit, quod quidam prason vocant, alii zostera. Alterum genus ejusdem capillaceo folio, simile fœniculo, in saxis nascitur: Superius in vadis haud procul litore.

Phȳcus, untis. [Φυκοῦς] Cyrenarum promontorium, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 12. Lucan. lib. 9. 40.

> — tunc ausum classi præcludere portus,
> Impulit, ac sævas meritum Phycunta rapinas
> Sparsit.

Phȳcussæ, arum. f. [Φυκοῦσσαι] Insulæ sunt Libyæ adjacentes, ita dictæ ab algæ copia, quæ φῦκος a Græcis appellatur. Stephan.

Phȳgela, æ. f. Oppidum in Pannonia a fugitivis conditum. Plin. lib. 5. cap. 29.

Phygethlon, i. n. [φύγεθλον] Tumor est non altus, sed latus, in quo quiddam pustulæ simile est. Dolor distensioque vehemens est, & major quam pro magnitudine tumoris, interdum etiam febricula: idque tarde maturescit, neque magnopere in pus convertitur. Fit maxime aut in cervice, aut in alis, aut in inguinibus. Panum ad similitudinem figuræ nostri vocant. Hactenus Cels. lib. 5. cap. 28. 10.

Phylăca, æ. f. pr.c. [φυλακὴ] Locus custodiæ, carcer. Plaut. Capt. 3. 5. 93.

> Illic est abductus recta in phylacam, ut dignus est.

Phylacista, æ. m. [φυλακιστὴς] Custos carceris. Plaut. Aul. 3. 5. 44.

> Trecenti constant phylacistæ in atriis.

Turnebus Artifices intelligit in atriis exspectantes, vel manupretium, vel mercis mercedem flagitantes, qui quod in atriis diutius exspectant & morantur, custodes & phylacistæ appositi videntur.

Phylăcē, es. f. pr.c. [Φυλάκη] Oppidum est Phthiotidis, regionis Thessaliæ, cujus meminit & Homer. in Catalogo navium. Il. β. 700. Sub imperio Protesilai fuit. Hinc

Phylăcĭdes, æ. m. [Φυλακίδης] Protesilaus. Ovid. 2. de Arte Am. 356.

> Phylacides aberat, &c.

Phylăcēius, a, um. Adj. [Φυλακήϊος] Ovid. 5. Trist. 14. 39.

> Ut vivat fama conjux Phylaceia, &c.

i. e. Laodamia Protesilai uxor, qui ex patria erat Phylace.

Phylactērium, i. n. [φυλακτήριον] Græca dictio est ἀπὸ τοῦ φυλάττειν, hoc est a custodiendo, asservando, sive tuendo deducta, significatque, modo Antidotum, quo nos adversus venena tuemur & præmunimus, modo Locum custodiæ destinatum. Hoc etiam nomine dicebantur Pharisæorum tabulæ, sive membranæ Decalogi præcepta inscripta habentes: quas illi & fronti & brachiis affigebant, ut eorum oculis nunquam non obversarentur. Qua de re scribit Erasmus in Matthæum: Pharisæi, quo viderentur admodum observantes legis, scribebant Decalogum in membranis, seu duobus voluminibus, quorum alterum fronti coronæ vice circumponebant, alterum brachio, ut sive quo manum porrigerent, essent in conspectu: sive caput movissent, ob oculos essent. Hunc morem testatur Hieronymus ad suam usque ætatem durasse apud Judæos, Persas, ac Babylonios: atque eos, qui id facerent, apud illos habitos ceu religiosos, quasi sic præstarent id quod Deus juberet per Mosen, servari præcepta sua. Hæc Erasm.

Phylacterius, i. m. [φυλακτήριος] Phylacterii vocabantur, Qui phylacteria seu amuleta conficiebant præbebantque. V. Balsam. ad Canon. 61. Concil. in Trullo.

Phylarchus, i. m. [φύλαρχος] Ordinis, sive dignitatis nomen in Equestri militia. Erat enim equitatus divisus in classes quasdam, quas illi φυλὰς appellabant, quibus qui præerant φύλαρχοι appellabantur. Omnes autem uni parebant Hipparcho, hoc est equitatus totius præfecto: quem Latini sub Dictatore, Magistrum equitum appellabant. V. Cic. 15. Fam. 1. & Ammian. 24. 2.

Fuit item hoc proprium nomen historici cujusdam Atheniensis, sive Sicyonii, aut, ut alii malunt, Naucratitæ, qui Pyrrhi Epirotæ bellum adversus Peloponnesios, libris vigintiocto conscripsit: item alia complura, quæ recensentur a Suida.

Phyle, es. f. [Φυλὴ] Castellum Atticæ. Corn. Nepos 8. 2. V. Steph. & Meurs. lib. de Pop. Attic. p. 144.

Phyleus, i. m. [Φυλεὺς] Jovis filius & pater Megetis viri fortissimi, qui in bello Trojano præfuit Dulichiis, Echinadumque insularum incolis. Homer. in Catalogo navium.

Phyllanthes, is. f. [φυλλάνθης] Herba est ex genere aculeatarum, sed mitioribus aculeis, ab radice tantum foliata. Plin. lib. 21. cap. 16.

Phyllanthion, i. n. [φυλλάνθιον] cognomento Dyticon, herba est Democrito, purpuram tingentibus utilis. Hermol. in Corol.

Phyllis, ĭdis. f. [Φυλλὶς] (inquit Servius) Regina Thracum fuit, & Lycurgi Thracum regis filia. Hæc Demophoontem, Thesei filium, regemque Atheniensium, redeuntem de Trojano bello dilexit, & in conjugium suum rogavit; ille ait ante se ordinaturum rem suam, & sic ad ejus nuptias reversurum. Profectus itaque quum tardaret, Phyllis & amoris impatientia, & doloris impulsu, quod se spretam esse credebat, laqueo vitam finivit, & conversa est in arborem sui nominis, id est amygdalum sine foliis. Postea reversus Demophoon, cognita re, ejus amplexus est truncum, qui, velut sponsi sentiret adventum, folia emisit. Unde etiam Phylla sunt dicta a Phyllide, quæ ante Petala dicebantur. Sic Ovidius in Metamorphoseôn libris. Hæc Servius enarrans illud Virg. 5. Ecl. 10.

> Incipe Mopse prior, si quos aut Phyllidis ignes,
> Aut Alconis habes laudes, aut jurgia Codri.

Rhodopeia Phyllis. Ovid. 2. Epist. 1.

Phyllis, Nutrix Domitiani Imperatoris. Suet. in Domit. cap. 17. Cadaver ejus, populari sandapila per vespillones exportatum, Phyllis nutrix in suburbano suo, Latina via, funeravit.

Phyllis, [Φυλλὶς] Amnis Bithyniæ, a quo Phylli, Phyllienses que dicuntur, ut ait Strab. V. & Steph.

Phyllon, i. n. [φύλλον] Spina est sine caule, sine flore, sine echino, foliis longis, aculeatis & lactucæ similibus. Aliis nominibus Polygonaton appellatur, & Leucacantha. Plin. lib. 22. cap. 16.

Phyllus, i. m. [Φύλλος] sive **Phyllus**, untis. [Φυλλοῦς Stephano] Oppidum Thessaliæ in tractu Phthiotidis: a quo Apollo Phylleus cognominatus est Strab. lib. 9.

Phȳma, ătis. n. [φῦμα] Cels. lib. 5. cap. 28. 9. Phyma est tuberculum furunculo simile, sed rotundius, & planius, sæpe etiam majus. Nam furunculus ovi dimidii magnitudinem raro explet, nunquam excedit: Phyma etiam latius patere consuevit, sed inflammatio dolorque sub eo minores sunt. Ubi evulsum est pus, eodem modo apparet ventriculus: quod in furunculo non invenitur, verum omnis corrupta caro in pus vertitur. Lind. legit, Ubi divulsum est, pus eodem modo apparet: ventriculus, qui in furunculo, non &c. Idem lib. eodem cap. 18. Aristonis malagma etiam recentia phymata, doloresque omnes discutit.

Phynon, ŏnis. m. Collyrium Euelpidis. Cels. 6. 6. 20.

Phȳrama, ătis. n. [φύραμα] Massam significat. Gummi genus. Plin. 12. 23.

Physa, æ. [φύσα] Piscis quidam ex genere testaceorum, Nilo fluvio peculiaris. Strab. lib. ult.

Physco, onis. [φύσκων] Crassum & ventricosum denotat. Cognomen fuit Ptolemæi septimi, principis Alexandrini, quo dominante Polybius Alexandriam profectus est. Strab. lib. 16.

Physcus, i. m. [Φύσκος] Cariæ oppidum e regione Rhodi insulæ. Strab. lib. 14.

Stephanus aliam ejusdem nominis urbem collocat in Locride, quam dictam vult a Physco Ætoli filio, Amphyctionis nepote, pronepote vero Deucalionis.

Phȳsemata, n. pl. [φυσήματα] sunt Conchæ, quæ audito tonitru pavent, ac repente comprimuntur. Plin. lib. 9. cap. 35.

Physes, [φύσεις] sunt Gemmæ, quæ ad naturalium similitudinem effictæ sunt ab artificibus. Plin. lib. 37. cap. 12.

Phȳsēter, ēris. m. [φυσητὴρ] Genus piscis marini, admirabili magnitudine. A φυσάω spiro, vel sufflo. Plin. lib. 9. cap. 4. Maximum animal in Indico mari pristes & balæna est: in Gallico Oceano physeter, ingentis columnæ modo se attolens, altioremque navium velis diluviem quandam eructans. Avienus in Arato,

> Delphinos virides, & physeteres anhelos.

Physeteres ajunt plurimum navigantibus nocere. De illis ex Nearcho scribit Strab. lib. 15.

Physis, is. f. pr. c. freq. br. [φύσις] Latine Natura dicitur. Hinc

Physĭcus, a, um. Adj. [φυσικὸς] Naturalis.

Ratio physica. Cic. 2. de Nat. Deor. 55.

Explicare aliquid Physicum. Cic. 2. de Divin. 122.

Physica, æ. vel **Physĭce**, ēs. f. [φυσικὴ] Scientia Naturalis, seu rerum Naturalium. Cic. 1. Acad. 25. Sed enitar ut Latine loquar, nisi in hujuscemodi verbis, ut philosophiam, aut rhetoricam, aut physicam, aut dialecticam appellem.

Physica, orum. n. pl. [φυσικὰ] ut, Physica Aristotelis, Libri qui de rebus naturalibus tractant.

Ne physicorum quidem ignarum oratorem esse volo. Cic. in Orat. 119.

In physicis, quibus maxime gloriatur, totus est alienus Epicurus. Cic. 1. de Fin. 17.

Physĭcus, i. m. [φυσικὸς] Qui physicæ scientiæ dat operam. Cic. 1. de Nat. Deor. 78. Sed tu hoc, physice, non vides, quam blanda conciliatrix, & quam sui sit lena ipsa natura.

Speculator venatorque naturæ physicus. Cic. 1. de Nat. Deor. 84.

Physĭce, Adv. [φυσικῶς] Cic. 3. de Nat. Deor. 81. Eodemque tempore illa omnia, quæ a te physice dicta sunt de vi ignea, deque eo calore, &c.

Physiŏgnōmon, ŏnis. m. [φυσιογνώμων] Qui hominum naturam, i. e. mores, ex corpore vultuque cognoscit. Cic. de Fato, 10. Quid Socratem, nonne legimus quemadmodum notarit Zopyrus physiognomon, qui se profitebatur hominum mores, naturasque, ex corpore, oculis, vultu, fronte, pernoscere. Scribitur & Physignomon per ellipsin a poëtis, ut in Ἀνθ. 5. 8.

Physiognōmŏnia, æ. f. [φυσιογνωμονία] Naturæ regula; nam id verbum significat morum naturarumque hominum ex inspectione vultus prædictionem. V. dict. superior.

Physiŏlŏgus, i. m. [φυσιολόγος] De naturis differens.

Physiologĭa, æ. f. [φυσιολογία] Cic. 1. de Nat. Deor. 10. Hunc censes,

censes, primis (ut dicitur) labris gustasse physiologiam, id est naturæ rationem, qui quicquam quod ortum sit, putet æternum esse posse?
Rationem naturæ physiologiam Græci appellant. Cic. 1. de Divin. 90.
Pervertere physiologiam. Cic. 2. de Divin. 37. Dum aruspicinam veram esse vultis, physiologiam pervertitis.

PHYTEYMA, ătis. n. [φύτευμα] Herba est amatoria, quare ob id eam contemnunt qui de herbarum viribus aliquid scriptum accuratius reliquerunt. V. Dioscoridem lib. 4. cap. 125. Plin. lib. 27. cap. 12.

P I

PI. Pius, Pia. PIC. Picenum. PIC. VRB. Picenum Urbicarium. PIENT. PIENTISS. Pientissima, Pientissimus. PIET. Pietas. PIGMENTR. Pigmentarius. PIISS. FORTISS. FELICISS. D. N. Piissimus fortissimus felicissimus dominus noster. PISAVR. PVBLIC. Pisaurenses publice.

PIABILIS, PIACULARIS, PIACULUM, V. PIO.

PIALÆ, arum. Populi in Scythia, qui cum Parthis ex æquo vivunt, ac degunt. Plin. lib. 6. cap. 17.

PIAM, syllabica adjectio, quæ ornatus tantum causa ponitur: ut Quispiam.

PIAMEN, PIATRIX. V. PIO.

PIASUS, i. m. [Πίασος] Pelasgorum dux, de quo sic Strabo scribit: In Larissa Phriconide dicunt Piasum coli, quem tradunt, quum Pelasgorum dux esset, Larissæ filiæ amore captum fuisse: quumque puellæ violentiam attulisset, contumeliæ pœnas luisse: nam quum vini dolium pronus inspiceret, puella (quod rem resciverat) illum per pedes capiens & attollens in dolium dejecit. Strabo lib. 13.

P I C

PĪCA, æ. f. [κίττα, κολοιὸς]. Avis, magnitudine palumbæ, alis vario colore, & præsertim cæruleo depictis, humana verba proferens. Martial. lib. 14. 76.

> Pica loquax certa dominum te voce saluto:
> Si me non videas, esse negabis avem.

Plin. lib. 10. cap. 33. Picæ quum diligentius visum ab homine nidum sensere, ova transferunt alio. Ovid. 5. Met. 299.

> Institerant ramis imitantes omnia picæ.

Pica alia est, sub ventre alba, superius nigra, quæ varia appellatur.
Pica, est in gravidis Languor ille & mollities dissoluti & cuncta fastidientis stomachi. Dictum ab ave pica, quoniam ejusmodi aves varia solent appetere quum sunt prægnantes. V. MALACIA.
Pica, inquit Paulus Ægineta lib. 1. cap. 1. circa tertium maxime fit imprægnationis mensem: eo quod fetus tum non possit totum id, quod pro alimenti ratione ad uterum affertur, consumere, nimirum imbecillior, ita ut ex hoc ipso variæ in stomacho superfluitates redundent. Unde etiam varia & absurda appetunt, velut carbones exstinctos, cimoliam terram, & alia multa. Hac enim de causa etiam appellationem hanc affectio ipsa adepta est, ob picæ animalis varietatem, aut quod etiam illa sæpe hac affectione corripitur.
Picæ, apud Festum sunt Sphinges: unde & apud eum Picati. Quanquam & Pici, ex se Picatos propagare possunt, qui Latinis sunt avidæ illæ volucres feræ, Griphes vocatæ, aurum e cavernis penitus egerentes. Annotavit Turnebus. V. seq. dict.

PICATI appellantur quidam, quorum pedes formati sunt inspeciem Sphingum, quod eas Dorii Phicas vocant. Festus. V. Hesych. & infra PICUS.

PICARIA, PICATUS. V. PIX.

PĪCĔA, æ. f. [πεύκη] Arbor ejusdem cum pinu generis, inquit Dioscorides, sed quandam flagitant specierum differentiam; differt enim a pinu picea, quod pinguiori ac tenuiori folio est, quodque minus alta, minusque recta quam pinus adsurgit: præterea & conum minorem ac magis algentem, nucleos quoque resina perfusos gerit. Virg. 9. Æn. 86.

> Lucus in arce fuit summa, quo sacra ferebant,
> Nigranti picea, trabibusque obscurus acernis

Plin. lib. 14. cap. 20. Fit e piceæ resina. In Hispania autem e piceastris minime laudata.

PICEASTER, tri. Picea silvestris. Plin. 14. 20. V. dict. superior.

PĪCĒNUM, i. n. [Πικηνοὶ] Regio Italiæ, in qua est Asculum, a Pico Martio ave dicta, cujus ductu & auspicio Sabini, quum Asculum proficiscerentur, in vexillo eorum picus consederat. Nam sicut Strabo lib. 5. scribit, conditores Picentium e Sabinorum terra profecti sunt, a quibus orti sunt. Picenum quondam uberrimæ multitudinis. Namque trecenta & sexaginta millia Picentium in fidem Pop. Rom. venere. Ea nunc Marchia Anconitana dicitur: vulgo, *Marcha d'Ancona.* Incipit a Truento amne usque ad Isaurum fluvium, qui nunc Folia dicitur: & hinc Apennino, hinc Mari supero terminatur. Habet civitates, Picentiam, Pisaurum, Fanum Fortunæ, Senam Gallicam, Urbinum, Anconam, Camerinum, Firmum & Asculum.

PICĒNUS, a, um. [Πικηνὸς] Adj. possessiv. ut, Picenus ager, pro Picena regione Cic. de Clar. Orat. 57. Dicitur etiam C. Flaminius, is qui Tribunus pleb. legem de agro Gallico & Piceno viritim dividendo tulerit, &c.
Poma Picena. Hor. 2. Serm. 3. 272.
Tellus Picena. Sil. lib. 8. 425.

PĪCENTIA, æ. f. [Πικεντία] Præcipua urbs Picentum. Sil. 8. 579. Steph. docet Phlegontem Picentum, Πίκεντον, eam appellare.

PICENTES, um. sive PICENTĪNI, orum. [Πικέντες, Πικεντῖνοι] Qui Picenum inhabitant. Cic. pro Sulla, 25. Aut igitur doceat Picentes solos non esse peregrinos, aut gaudeat suo generi me meum non anteponere.
Acies Picentum. Sil. lib. 10. 313.

PICENTĪNUS, a, um. Adj. [Πικεντῖνος] Idem quod Picenus. Martial. lib. 13. 47.

> Picentina Ceres niveo sic nectare crescit, &c.

De panibus Picentinis.

PICEUS, PICO, are. V. PIX.

PĬCRIS, ĭdis. f. [πικρὶς] Genus lactucæ, sive cichorei agrestis, ab amaritudine nomen trahens. Plin. lib. 21. cap. 17. Amara & aphace, & quæ picris nominatur, & ipsa toto anno florens: nomen ei amaritudo imposuit.

PICRĬDIUM, i. n. [πικρίδιον] diminut. Genus lactucæ, Augustin. Quæst. 21. 21.

PICRŎCHŎLI, [πικρόχολοι] In quibus abundat flava bilis, quæ amara esse consuevit. Hippocrates de ratione vict. acut. p. 392. lin. 25. ed. Francof.

PICTĀVI, orum. vel PICTŌNES, um. m. [Πίκτωνες] Galliæ populi, Ptolemæo lib. 2. cap. 7. Vulgo *Poictou.* Paulus Petrocor. 1. 287.

> Dum Pictavorum doctor floreret in oris.

PICTĀVĬCUS, & PICTŌNICUS, a, um. Adj. Auson. Epigr. 50.

> Imago Rufi, rhetoris Pictavici.

Litus Pictonicum. Idem Epist. 9. 36.

PICTOR, PICTURA. V. PINGO.

PĪCUMNUS, i. m. [Πίκυμνος] Deus, qui in sacris Romanis adhibebatur. Æmilius Macer in Theogonia,

> Et nunc agrestes inter Picumnus habetur.

V. Non. 12. 36. & Serv. ad Virg. 9. Æn. 4.

PĪCUS, i. m. [Πῖκος] Saturni filius, augur: de quo fabula talis est, Picum amavit Pomona, dea pomorum, & ejus volentis est sortita conjugium. Postea Circe, quum eum amaret, & sperneretur, irata eum in avem picum Martium convertit. Alia autem avis est Pica, de qua supra. Hoc autem ideo fingitur, quia augur fuit: & domi habuit picum, per quem futura noscebat: quod Pontificales indicant libri. Hactenus Servius enarrans illud Virg. 7. Æn. 187.

> Ipse Quirinali lituo, &c.

V. Ovid. 14. Met. 320. qui Picum Canentem, filiam Jani & Veniliæ, uxorem habuisse ait.
Ausonius Picus. Valer. 7. Argon. 232.

PĪCUS, i. m. [δρυοκολάπτης] Parva avis est, uncorum unguium: cavat arbores, in quibus pullos educat, & scandit in subrectum, felium modo, dicta a Pico Saturni filio, qui ei nomen dedit. Plin. lib. 10. cap. 18.
Picus est ab læva. Plaut. Asin. 2. 1. 12.

> Picus & cornix est ab læva, corvos porro ab dextera.

Picos, veteres etiam esse voluerunt, quos Græci γρῦπας appellant. Plaut. Aulul. 4. 8. 1.

> Pici divitiis, qui aureos montes colunt,
> Ego solus supero.

Nonius 2. 641. conf. in PICA ad fin.

P I D

PIDEN, Oppidum in Æthiopia ad sinum maris Rubri ab Arabibus habitatum. Plin. lib. 6. cap. 29.

P I E

PĪĔRES, um. m. [Πιερεῖς] Populi olim Macedoniæ finitimi inter Actium & Aliagmonem amnes, quibus pulsis, Macedones loca eorum occuparunt. Plin. lib. 4. cap. 10. Strabo lib. 10.

PĪĔRIA, æ. f. [Πιερία] Mons Musis sacer, & civitas Bœotiæ, quam primus Pierus, Lini pater, ædificavit. Plinio lib. 4. cap. 8. Pierus dicitur. Est & Regio Macedoniæ Plinio, eodem lib. cap. 10. conf. PIERUS.

PIERĬDES, um. f. [Πιερίδες] inquit Sextus Pompejus, Musæ dicuntur, propter amœnitatem ac solitudinem Pierii montis, quod eæ secretis locis propter studia liberalia delectentur. Hæc Sextus. Pierides, auctore Perotto, a Pieria, quæ regio est Macedoniæ, dictæ. conf. Suid. Cic. 3. de Nat. Deor. 54. auctor est, Pierias & Pieridas a poetis appellari, quod Jove tertio Pierio & Antiopa natæ sint. [Forte reliquit Cic. Jove tertio Pieriæ, vel, In Piero natæ. Ut sit loci mentio. Mss. variant.
Musarum fabulam cum Pieri filiabus certantium V. apud Ovid. 5. Met. 302. Virg. 8. Ecl. 63.

> Hæc Damon: vos, quæ responderit Alphesibœus,
> Dicite, Pierides.

Comes Pieridum, Poeta. Martial. lib. 12. 69.
Lumen Pieridum. Ovid. 4. de Ponto, 16. 42. Sic vocat Cottam.
Sacris Pieridum imponere manum. Ovid. 4. Trist. 1. 28.
Studio Pieridum teneri. Ovid 2. de Ponto, 5. 63.
Pieris, ĭdis. Nomin. sing. & Pieri in casu vocandi. Hor. 4. Carm. 3. 18.

> O, testudinis aureæ
> Dulcem quæ strepitum, Pieri, temperas.

PIERIUS, a, um. possess. [Πιέριος] Pierium carmen. Lucret. 1. 945.
Chori tutela Pierii Mæcenas. Lucan. ad Pisonem 232.
Dies Pierii, Quos impendimus litterarum studio. Stat. 1. Silv. 3. 23.
Grex Pierius. Martial. lib. 9. 88. de filio Silii.
Recessus Pierius. Martial. 7. 72.
Studiis Pieriis pollere. Claud. Cons. Prob. & Olyb. 150.
Via Pieria. Ovid. 2. de Ponto, 9. 62.
Umbra Pieria. Martial. lib. 9. 86.

PĪĔRUS, i. m. [Πίερος] Pater novem puellarum, quæ, quod Musas provocare cantu ausæ essent, in picas versæ fuerunt. Ovid. 5. Met. 302.

> Pierus has genuit Pellæis dives in arvis.

Pierus, Mons est in Thessalia, qui in Macedoniam protenditur. Plin. lib. 4. cap. 8. V. PIERIA. [Etiam apud Fest. lego Pieri montis.

PIE, PIETAS, PIETATICULTRIX, V. PIUS.

P I G

PĬGER, gra, grum. [ὀκνὸς, νωθρὸς, ῥᾴθυμος, βλακικὸς, ὀκνώδης] Tardus.
Mane piger stertis. Pers. 5. Sat. 132.
Piger scribendi ferre laborem. Hor. 1. Serm. 4. 12.
Piger ad quid faciendum. Cic. 8. Fam. 1. Hunc laborem alteri delegavi: non quin mihi suavissimum sit & occupato, & ad litteras scribendas, ut tu nosti, pigerrimo, tuæ memoriæ dare operam.
Ad nandum piger. Ovid. 18. Epist. 210. Idem. 1. de Pont. 2. 123.

> Sed piger ad pœnas princeps, ad præmia velox.

Piger in. Cic. 8. Fam. 17. Interdum piger, interdum timidus in re militari videbare.
Frigore piger. Ovid. 2. Met. 174.
Militiæ piger. Hor. 2. Epist. 1. 124.
Annus piger. Hor. 1. Epist. 1. 21.
Bellum pigrum, Longum. Ovid. 2. Fast. 727.
Bos piger. Hor. 1. Epist. 14. 43.
Campi pigri, Frigidi, præ frigore pigritiem inducentes. Hor. 1. Carm. 22. 17.
Familia pigra. Plaut. Mostel. 1. 2. 24.
Frigus pigrum dicitur, quia pigros efficit. Auctor ad Heren. lib. 4. 44.
Frigora pigra hibernæ noctis. Tibull. lib. 1. 2. 31.
Gratia. Ovid. 4. de Pont. 1. 23.
Hiems. Ovid. 3. Amor. 6. 94.
Humor piger, Lentus, minime fluidus. Columel. lib. 2. cap. 2.

Lapſus piger. Columel. lib. 1. cap. 5.
Manus pigra. Ovid. 21. Epiſt. 159.
Moles. Claud. 2. Conſ. Stil. 355.
Oblivia. Stat. 10. Theb. 89.
Palus. Ovid. 4. de Pont. 10. 61.
Quies. Martial. lib. 12. 63.
Senectus pigra. Ovid. 10. Met. 396.
Situs piger. Ovid. 2. Amor. 3. 14.
Somno pigro torpere. Stat. 3. Silv. 2. 73.
Vitia pigra. Claud. 2. in Eutrop. 206.
Vita. Stat. 1. Silv. 4. 57.
Vultus. Martial. lib. 2. 11.

Pigros, ſine adjecto, vocat Pedes Seneca de Benef. lib. 2. cap. 12. extr. Parum enim fœde furioſeque inſolens fuerat, qui de capite Conſularis viri ſoccatus audiebat, niſi in os Senatoris ingeſſiſſet Imperator pigros ſuos. i. e. Pedes. Quum enim illi quocunque nos ferant, in deſidibus & pigris officio videntur deeſſe ſuo quadam ignavia, & pigri pigros & ſegnes reddere, ut in ſtrenuis & gnavis contra videntur gnavi & ſtrenui eſſe, & prompti ac parati ad viam. [Forte de Siniſtro pede proprie. V. loc.

Compar. Hor. 1. Serm. 4. 17.
— diſcedet pigrior ultro
Muneribus miſſis. Et Plin. 9. Epiſt. 209. Nihil eſt enim pigrius delicatis, aut curioſius otioſis.

Superl. Arar pigerrimus. Sil. lib. 15. 504.
Gens pigerrima ad militaria opera. Liv. 21. 25.
Pigriſſimus dixit Tertull. Exhort. ad Caſtit. cap. 13. Suffuſio pigriſſimarum ad continentiam.

Pigre, Adv. pr. c. [ὀκνηρῶς] Senec. de Ira 3. 17. Pigre in ſervitutem tranſiens.
Agere pigre ac ſegniter. Columel. 7. 5.
Aggredi pigre. Idem præfat. lib. 10.
Compar. Plin. 10. 34. Amor ſobolis æqualis: ſæpe ex hac cauſa caſtigatio, pigrius intrante femina ad pullos.

Pigrĭtia, æ. f. [ὀκνία, ῥαθυμία, ἀκηδία] Ignavia, lentitudo. Cic. 4. Tuſc. 19. Quæ autem ſubjecta ſunt ſub metu, ea ſic definiunt, Pigritiam metum conſequentis laboris. Liv. 1. 31. Pigritia militandi.
Pigritia & Ignavia. Cic. 1. Off. 101. Efficiendum eſt ut appetitus rationi obediant, eamque neque præcurrant propter temeritatem, nec propter pigritiam aut ignaviam deſerant.
Negligentia, pigritia, inertia, aut ſuis ſtudiis quibuſdam, occupationibuſve ſic impediuntur, ut eos quos tutari debeant, deſertos eſſe patiantur. Cic. 1. Off. 136.
Facere me pigritia noli putare, quod non mea manu ſcribam. Cic. 16. Att. 14.
Incutere pigritiam. V. incutio.

Pigrities, ei. f. Idem. [νωθρότης]

Pigrēdo, ĭnis. f. Idem. Vulg. Interpr. Proverb. cap. 19. 15. Pigredo immittit ſoporem.

Pigror, ōris. m. Idem. Lucilius apud Nonium 3. 169.
Languor enim oppreſſit, pigror, torporque quietem.

Pigresco, [ὀκνέω] ĕre. Pigrum fieri & lentum. Plin. lib. 18. cap. 18. Mox pigreſcit, in Virginem tranſgreſſo. Subaud. Sole. De Nilo.

Pigror, [ὀκνέω] āri. ut Gravari. Cic. 14. Att. 1. Tu quæſo quicquid novi (multa autem exſpecto) ſcribere ne pigrere. i. e. Ne moreris. Lucret. lib. 1. 411.
Quod ſi pigraris, paulumve receſſeris ab re.

Pigro, [βραδύνω] āre. Antiquum, Detinere ac tardare. Accius Chryſi, Melius pigraſſe, quam properaſſe eſt nefas. Nonius, 2. 655. V. ibi Gothofred.

Pigrĭtor, āri. frequent. Pigrari. Vulg. Interpr. Act. cap. 9. 38. V. Goclen. Obſervat. L. L. p. 440.

Pĭgeo, ui, [ὀκνέω] ēre. Dolere, ſeu Moleſtum eſſe. Frequentius tamen Imperſonaliter in tertiis perſonis. Plaut. Men. 5. 9. 7.
Adoleſcens, quæſo hercle, loquere tuum mihi nomen, niſi piges.
Al. Piget. Ter. Phorm. 3. 3. 21.
Ne quid plus, minuſve faxit, quod nos poſtea pigeat. Idem in prolog. Heaut. 19. Neque ſe id pigere.
Piget, [ἀλγεῖ [Imperſonale frequentius legitur. Donatus, Piget in his quæ cum damno ac malo: & ad dolorem refertur. Feſtus, Pigere, interdum pro Tardare, interdum pro Pœnitere poni ſolet. [Nuſquam Perſonale eſt, ne in ſuperioribus quidem exemplis.
Piget quod dolet. Plaut. Pœn. 5. 4. 41. Niſi piget, conſiſtite. Ter. Heaut. 5. 4. 20.
— pudet
Dicere hac præſente verbum turpe: at te illud nullo modo
Facere piguit. Al. Puduit. Martial. lib. 2. 5.
Te tamen ut videam, duo millia non piget ire.
Quærere non piguit, cur ego, &c. Cic. in Salluſt. 20.
Eſſe piget pium. Ovid. 14. Epiſt. 14.
Piget, aliquando accuſativum rei patientis, cum genitivo agentis regit. Ter. And. 5. 3. 6.
— o ingentem confidentiam!
Num cogitat quid dicat? num facti piget? Cic. pro Domo 29.
Ut me non ſolum pigeat ſtultitiæ meæ, ſed etiam pudeat.
Facti fortaſſe pigebit. Ovid. 12. Epiſt. 209.
Incœpti piget. Virg. 5. Æn. 678.
Laborum actorum piget. Ovid. 2. Met. 386.
Sceleris piguit. Lucan. lib. 4. 26.
Turpitudinis tuæ nonnullos pigeret. Cic. in Salluſt. 4.
Pigitum eſt, Imperſ. Caſtricius apud Gellium, Pigitum eſt, inquit, cinctos ſaltem eſſe, & pænulatos. V. Noct. Attic. lib. 13. cap. 20. & lib. 15. cap. 13. & Sil. 7. 173.

Pigens, entis. Partic. Apul. 4. Met. Rex affatu ſanctæ vaticinationis accepto pigens triſtiſque. Sed Elmenh. legit Piger. p. 157.

Pigendus, a, um. Partic. [ἀλγητέος] ut, Error nulla parte pigendus. Ovid. 7. Epiſt. 110.
Induci ad miſericordiam, ad pudendum, ad pigendum. Cic. de Clar. Orat. 188.

Pigmălion, ōnis. m. [Πυγμαλίων] Beli regis Tyri filius fuit, frater Didonis, qui dum ardentiſſima auri cupiditate flagraret, animum ad Sichæi patruelis ſui opes appulit, illumque, ſpe potiundi auri, ante aras,

clam & dolo interemit. Cujus cædis quum certior in ſomnis a marito Dido facta fuiſſet, ſumptis ſecum theſauris fugit, & Carthaginem condidit. Moris autem erat, ut inquit Servius, ut de pecunia publica Phœnices miſſo a rege auro de peregrinis frumenta coemerent. Dido autem a Pigmalione ad hunc uſum paratas naves abſtulerat: quam quum fugientem a fratre miſſi perſequerentur, aurum illa præcipitavit in mare, qua re viſa, ſequentes reverſi ſunt. Meminit hujus Virg. 1. Æn. 350.
— ſed regna Tyri germanus habebat
Pigmalion, ſcelere ante alios immanior omnes, &c.
Avari opes Pigmalionis. Virg. 1. Æn. 368.

Pigmaliōnēus, a, um. Adj. [Πυγμαλιώνειος] Sil. lib. 1. 21.
Pigmalioneis quondam per cærula terris, &c.

Pigmentarius, Pigmentatus, Pigmentum. V. pingo.

Pignus, ŏris. vel ĕris. n. [ἐνέχυρον, ἀῤῥαβὼν, ὑποθήκη, ῥύσιον] Quod alteri fidei cauſa datur, ut ſit ſecurus. Plaut. Caſin. Prol. 75.
Id ni mecum pignus, ſi quis volt, dato
In urnam muſſi, Pœnus dum judex ſiet. Ulpian. de Pignoratitia actione, vel contra, l. Si rem alienam, Proprie pignus dicimus, quod ad creditorem tranſit: Hypothecam, quum non tranſit, nec poſſeſſio ad creditorem. Martial. lib. 12. 25.
Quum rogo te nummos ſine pignore, non habeo, inquis.
Pignus, a Pugno dicitur, ut Cajus ait, de verborum & rerum ſignificatione, l. Plebs, quia res quæ pignori dantur, manu traduntur.
Pignus (inquit Budæus) eſt quod Græcis Hypotheca, quaſi obligationi ſuppoſitum dicitur, vel quaſi ob fidem debiti ſuppoſitum, quod Latini Pignori opponere dicunt. Pignus enim tam de immobili, quam de re mobili dicitur. Ter. Phorm. 4. 3. 56.
Quid ſi animam debet? G. ager oppoſitus eſt pignori ob
Decem minas, inquit. Et p. p.
Ædiculæ item ob decem alias.
Accipere aliquid pignori. Pompon. in l. Si rem. D. de pign. actio. Si rem pignori datam vendidit & tradidit, tuque ei nummos credidiſti, quos ille ſolvit ei creditori, cui pignus dederat: tibique cum eo convenit, ut ea res, quam jam vendiderat, pignori tibi eſſet: nihil te egiſſe conſtat, qui rem alienam pignori acceperis. Ea enim ratione emptorem pignus liberatum habere cœpiſſe, neque ad rem pertinuiſſe, quod tua pecunia pignus ſit liberatum.
Accipere ſub pignoribus mutuas pecunias. Cajus in l. Vel univerſorum. D. de pig. act. & Scævola in l. ult. eod. tit.
Capere pignus. V. capio.
Cavere ſibi pignoribus. Ulpian. in l. Si rem alienam. D. de pignor. action.
Cedit res aliqua pignori. Paul. in l. Si convenerit. D. de pig. act.
Contrahitur pignus (inquit Ulpian. l. 1. de pignorat. actio.) non ſolum traditione, ſed etiam nuda conventione, etſi traditum non eſt. Si igitur contractum ſit pignus nuda conventione: videamus, ſiquis aurum oſtenderit, quaſi pignori daturus, & æs dederit, an obligavit aurum pignori. Et conſequens eſt, ut aurum obligetur, non autem æs: quia in hoc non conſenſerunt. Si quis tamen, quum æs pignori daret, affirmavit aurum eſſe, & ita pignori dedit: videndum erit, an æs pignori obligavit: & nunquid, quia in corpore conſenſum eſt, pignori eſſe videatur.
Convaleſcit pignus. Africanus in l. Qui balineum. D. qui pot. in pignor.
Dare pignus cum aliquo. V. do.
Dare aliquid pignori. V. Contrahitur pignus, & Accipere pignori, & Verſari malitioſe in pignore.
Diſcedere a pignore. Martian. in. l. Si debitor. D. Quib. mod. pig. vel hyp. ſol.
Evaneſcit pignus. V. Teneri pignori.
Eſſe pignore. V. Contrahitur pignus, & Accipere pignori.
Exſtinguitur pignus. Martianus in l. Sicut. D. Quib. mod. pig. vel hypoth. ſol.
Finitur. Ulpiam. in l. Si res diſtracta. D. quibus modis pig. vel hypoth. ſol.
Habere pignori aliquid. Papin. in l. Qui generaliter. D. Qui potiores in.
Liberare pignus. V. Accipere pignori. l. 4. D. qui pot. in pig.
Obligare aliquid pignori, V. Contrahitur pignus, & Teneri pignori.
Opponere pignori. V. oppono. & ſupra ex Bud.
Perimitur. V. Teneri pignori.
Ponere pignori. Plaut. Capt. 2. 3. 73.
Ponere aliquid pignori. Ulp. in l. Petenti. D. de pignorat. act. Petenti mutuam pecuniam creditori, quum præ manu debitor non haberet, ſpecies auri dedit, ut pignori apud alium creditorem poneret.
Recedere a pignore. Ulpian. in l. Si rem alienam. D. de pig. act.
Recuperare pignus. Martianus in l. Si creditor. D. de diſtractio. pignor.
Remittere pignus. Modeſtin. in l. Voluntate. D. Quib. mod. pign. vel hyp. ſol.
Solvitur pignus. V. Finitur pignus.
Suſcipere pignus. Papinianus in l. Fidejuſſor. D. de pig. & hypoth.
Teneri pignori. Martian. in l. Grege. D. de pig. & hyp. Grege pignori obligato, quæ poſtea naſcuntur, tenentur. Sed etſi prioribus capitibus decedentibus, totus grex fuerit renovatus, pignori tenebitur. Statu liber quoque dari hypothecæ poterit, licet conditione exſiſtente evaneſcat pignus. Quum pignori rem pignoratam accipi poſſe placuerit: quatenus utraque pecunia debetur, pignus ſecundo creditori tenetur, & tam exceptio, quam actio utilis ei danda eſt. Quod ſi dominus ſolverit pecuniam, pignus quoque perimitur.
Verſari malitioſe in pignore. Ulpian. in l. Si rem. D. de pignor. action. Si rem alienam mihi debitor pignori dederit, aut malitioſe in pignore verſatus ſit.
Pignorum captio genus fuit Imperii inhibendi, coercendique contumaces, quo magiſtratus curules utebantur Romæ. V. Liv. 37. 51. & Suet. Cæſ. cap. 17.
Auferre pignora. Cic. 3. de Orat. 4. de jurgio Philippi Conſulis in Senatu, & L. Craſſi magni illius oratoris loquens, Hic quum homini & vehementi & diſerto, & in primis forti ad reſiſtendum Philippo, quaſi quaſdam verborum faces admoviſſet: non tulit ille, & graviter exarſit, pignoribuſque ablatis Craſſum inſtitit coercere. Coercere pignoribus ablatis dixit Cic. quod nos *Cogere per bonorum captionem* dicimus. Budæus.
Coercere ablatis pignoribus aliquem, V. Auferre pignora præced.
Pignus tranſlate ſæpe dicitur, velut quum aut munus noſtrum, aut aliquid ſimile, pignus eſſe amoris & benevolentiæ dicimus: i. e. Indicium, ſive docu-

ve documentum & argumentum idoneum : vel etiam Signum certum. Virg. 3. Æn. 611.

Ipſe pater dextram Anchiſes, haud multa moratus,
Dat juveni, atque animum præſenti pignore firmat. i. e. Securum facit, ut qui dat pignus : inquit Valla lib. 6.

Amoris mutua pignora. Sil. lib. 17. 365.
Nullum erga me benevolentiæ pignus atque indicium omiſiſtis. Curt. lib. 9. 6. 17.
Caritatis mutuæ. Quintil. in prooem. lib. 1.
Fidei. Ovid. 6. Met. 506.
Hoſpitii pignora. Curtius lib. 6. 5. pr.
Vocis pignus. Ovid. 20. Epiſt. 64.

Hac ego compulſus, non eſt mirabile, forma,
Si pignus volui vocis habere tuæ.

Cara ſui. Virg. 8. Ecl. 92.
Miſerabile pignus amoris. Ovid. 11. Epiſt. 113.
Dare pignus. Ovid. 2. Met. 38.
Petis certa pignora. Ovid. 2. Met. 91.
Tenemus pignus ſceleris. Senec. Hippol. 5.
Pignora injuriæ, Vitam & fortunas Cic. vocat obnoxias injuriæ, 13. Philipp. 2. Tu vero ita vitam corpuſque ſervato, ita fortunas, ita rem familiarem, ut hæc poſteriora libertate ducas, atque his uti velis, ſi liberare Rempub. poſſis : nec pro iis libertatem, ſed pro libertate hæc projicias, tanquam pignora injuriæ, &c. Budæus.
Pignus Reipub. Fiducia & ſecuritas Reipub. Cic. pro Sext. 19. de Piſone, Nam quid ego de ſupercilio dicam, quod tum hominibus non ſupercilium, ſed pignus Reipub. videbatur ? tanta erat gravitas in oculo, tanta frontis contractio. Hæc Budæus.
Pignus, metaphoricôs ſumptum. Cic. 13. Philipp. 8. Magnis & multis pignoribus M. Lepidum Reſpub. obligatum tenet. i. e. Fidei retinaculis: translatione a fœneratoribus ducta. Budæus.
Obſes & Pignus. Cic. pro Cœl. 78. Habet a M. Cœlio Reſp. Judices, duas accuſationes, vel obſides periculi, vel pignora voluntatis.
Affinitatis conjunctionem pignori fore ad confirmandas inimicitias putavit. Cic. pro Cluent. 190.
Conjugii mors mea pignus erit. Ovid. 9. Epiſt. 150.
Libertatis Pop. Roman. pignus, D. Brutum vocat Cic. 11. Philipp.
Pacis pignus. Ovid. 8. Met. 48.
Salutem pro pignore tradere ad explendas cupiditates. Cic. de Provinc. Conſul. 2.
Pignus, Id quod deponitur ab iis qui ſimul decertant apud ſequeſtrum. Virg. 3. Ecl. 31.

— tu dic mecum quo pignore certes.

Contendere pignore. Catul. ad Fundum, 42. 4.
Pignora aliquando pro Liberis accipiuntur : quoniam liberi videntur tanquam pignora inter virum & uxorem eſſe, tum vinculi, ne alioqui divortium fiat : tum caritatis. Ovid. [ubi ?]

Dulcia ſollicitæ geſtabant pignora matres. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Affert in iis momentum & ætas, & ſexus, & pignora : liberi dico & parentes, & propinqui. conf. Freinsh. Indic. Curt.
Adſcita pignora, Filii adoptivi. Stat. 2. Silv. 1. 86.
Cariſſima pignorum. Tacit. 15. Ann. 57.
Gemino natarum pignore fultus. Stat. 1. Theb. 394.
Inauſpicatum pignus ſanguinis mei. Senec. OEdip. 14.
Interceptum pignus communis filii. Sueton. in Tiber. cap. 7. Cum Julia primo concorditer, & amore mutuo vixit : mox diſſedit, & aliquanto gravius, ut etiam perpetuo ſecubaret, intercepto communis filii pignore, qui Aquilejæ natus infans exſtinctus eſt.
Cara pignora nepotes. Ovid. 3. Met. 134.
Pignus etiam de Principe recens nato. Claud. 3. Conſ. Hon. 15.

Excepit Tyrio venerabile pignus in oſtro.

Pignora etiam pro Argumentis ſive rationibus ponuntur. Severus in Ætna v. 133.

— certis tibi pignora rebus
Atque oculis hæſura tuis dabit ordine tellus.

Et v. 418. & 474. V. ibi Scalig. & conf. Ovid. 3. Faſt. 71. & 2. de Arte Am. 378.
Pignoſa, Pignora, eo modo, quo Valeſii & Auſelii, Pinoſi, Pileſi dicebantur. Feſtus. Al. Pinaſii, Papiſii.

PIGNORISCAPIO, ōnis. f. ut, Uſuſcapio. Gell. 7. 10. ex Catone, Pignoriſcapio ob æs militare, quod æs a Tribuno ærario miles accipere debebat, vocabulum ſeorſum fit, &c.

PIGNĔROR, [ἐνεχυράζω, ἐνεχυριάζω, ἐγχυριάζω, ἠπηπτέω] āri. deponens, quod vulgo dicimus *Per exſecutionem capere*, hoc eſt, Pignora capere, inquit Budæus. Liv. 29. Poſtea conſcientia ſibimet exſilium conſciſcentes : bona tantum, quæ publicari poterant, pigneranda pœnæ præbebant. Cic. 14. Philipp. 32. In fuga, fœda mors : in victoria, glorioſa. Etenim Mars ipſe ex acie fortiſſimum quemque pignerari ſolet. Pignerari dixit, pro eo quod eſt quaſi Pignus accipere, & ſibi aſſerere, quaſique obnoxium ſibi debitumque capere. Cujus dicti hic ſenſus eſt, Fortiſſimus enim quiſque, primus in prælio occumbere ſolet. Budæus.
Pignerare, Activum, Dare pignus Suet. in Vitel. cap. 7. Utque ex aure matris detractum unionem pigneraverit ad itineris expenſas.

PIGNEROR, paſſivum, pro Pignero. V. Gell. lib. 18. cap. 17.

PIGNERĀTUS, a, um. Partic. ut, Pignerati animi, In pignus habiti. Liv. 24. 1. Et quorum propinqui extra urbem intercluſi ab hoſtibus erant, velut obſidibus datis, pigneratos haberent animos. Quædam exemplaria habent Pignoratos.
Res pignerata ad modicum æris. Ulpian. in l. Siquis in pignore. D. de pignor. act.

PIGNORATIO, ōnis. f. Cajus in l. Sed &. D. pign. hypoth. al. Pigneratio.

PIGNERĀTOR, ōris. m. [ἐνεχυραστής] Qui pignus accipit. Cic. 5. Verr. 27. Quum in his, inquam, rebus omnibus, publicanus petitor ac pignerator, non ereptor, neque poſſeſſor ſoleat eſſe : tu de optimo, de juſtiſſimo, de honeſtiſſimo genere hominum, hoc eſt de aratoribus, ea jura conſtituebas, quæ omnibus aliis eſſent contraria. Edixerat enim Verres, ut publicani poſſent jure ſuo ab aratoribus decumarum nomine quantum vellent capere, non judicis auctoritate (ut aſſolet) pignora eorum capere. Budæus.

PIGNERĀTRIX, īcis. f. JCt. in Dig.

PIGNERĀTĪTIUS, ſive PIGNORATITIUS, a, um. Adj. [ἐνεχυρισματικός] ex ſupino verbi Pignero nomen deductum ; ſignificat Quod pignori datum eſt. ut, Res pigneratitia.
Actio pignoratitia. Ulp. in l. 1. & 9. & 12. D. de pig. actione.
Creditor pigneratitius, Cui pignus capere licet. Ulp. Quæritur in pigneratitio creditore, an pignoris perſecutio denegetur. Sic Judicium pignoratitium, &c.
Fundus pignoratitius. Pomp. in l. Quamvis. D. de pign. act.

PIGRESCO, PIGRO, are. & PIGROR, ari. V. PIGER.

P I L

PĪLA, æ. f. [ἴγδη] a Pinſo, pinſis ; Vas concavum, quo antiqui ſiccata frumenta pinſebant ac contundebant. Cato R. R. cap. 14. Paululum latam pilam, ubi triticum pinſant, unam. Idem cap. 10. Pilam ligneam unam, fullonicam unam, telam jogalem unam, pilas duas.
Pila, Columna ſtans, quam Græci στήλην vocant a ſtando. Proprie autem Stelas Græci appellant Stantes columnas in monumentis. Apul. lib. 3. Metam. p. 141. Elmenh. Pila media, quæ ſtabuli trabes ſuſtinebat. Feſtus, Pila, quæ parietem ſuſtentat, ab opponendo dicitur. Plin. lib. 11. 10. Ruentes ceras fulciunt pilarum inſtar, interius a ſolo fornicatas, ut ſit aditus ad farciendum. [Pila hic eſt κρηπὶς, vide ad ſeq. notata.
Tenere pilam more claudi. Cic. in Piſon. 69. Græcus primo diſtinguere atque dividere illa, quemadmodum dicerentur : iſte claudus (quomodo ajunt) pilam, retinere quod acceperat, teſtificari, &c. Proverbium convenit in eos, qui quicquid a præceptoribus acceperint, ſive id doctum ſit, ſive indoctum, nullo delectu, nulloque judicio tenere ſolent ac ſequi. Sumpta metaphora a claudo diffidente ſuis pedibus, & ob id pertinaciter columnis innitente. [Pila h. l. eſt. Baſis ſeu Suſtentaculum muri, vel columnæ, quo quis inniti poſſit, ut claudi ſolent ſtantes. Gloſſ. Lat. Gr. Pila, κρηπίδωμα, κρηπὶς καὶ παραστάς. Eſt autem κρηπὶς, ut in Gloſſ. Cyrill. Crepido, margo, παραστὰς Poſtis. Claudus igitur pilam, id eſt, Crepidinem retinet. Male ergo in edit. Lond. ad dict. Pila pr. corr. referabantur iſta.
Pilæ etiam ſunt Opera informia, quæ in aqua conſtruuntur, cujuſmodi magnifica Genuæ viſitur : Molem vulgo appellant. Earum uſus eſt ad tuendas a fluctibus naves intra portus & navalia. De quarum conſtructione Vitruvius lib. 5. cap. 12. Hujuſmodi pilam Virg. 9. Æn. 710. deſcribit,

Qualis in Euboico Bajarum litore quondam
Saxea pila cadit, &c.

Hujuſmodi autem fiebant ex pulvere Puteolano, qui in aqua lapideſcit. Fiunt & alia ratione intra aquam, circumdatis tabulationibus, quas Arcas Vitruvius appellat, ab arcendis aquis ab opere. Alii Aquaria ſepta vocant. Budæus.

PĪLĀTIM, Adv. [στηλιδὸν] a Pila columna : ſignificat Per columnas. Vitruvius 6. 11. Pilatim ſtruuntur ædificia.

PĬLA, æ. f. [σφαῖρα] Inſtrumentum luſorium eſt, rotundum ad ſimilitudinem ſphæræ, ab πάλλω æquo : quod forma ſphærica ſit, quæ omni ex parte æqua eſt. Vel a Pilo, quod pilis impleri ſolet. Plaut. Bacch. 3. 3. 24.

Ibi curſu, luctando, haſta, circo, pugillatu, pila,
Saliendo, ſe exercebant magis, quam ſcorto aut ſaviis.

Pilarum quatuor genera ſunt. Eſt Pila trigonalis, omnium minima, prædura, firmo pilo plena : a quo pila nomen habet. Fluentina nunc vulgo dicta, quod Fluentiæ hujuſmodi pilæ optimæ fiant. Trigonalis autem vocitata eſt a trigone, qui locus erat in thermis, triquetra, hoc eſt triangulari figura, (quam Græci τρίγωνον vocant) ad hujuſmodi pilæ luſum ædificatus, & parvo calore tepidus teneri per hiemem ſolitus : ne exuti ad ludendum homines, ſtatim rigorem conciperent, neve ludendo exerciti nimis æſtuarent. Mittitur pila ad unum angulum, ita ut utrumque parietem contingat, redditur non minus ſiniſtra quam dextra manu, miramque corporis agilitatem requirit. Martialis de pila trigonali, lib. 14. 46.

Si me mobilibus ſcis expulſare ſiniſtris,
Sum tua : ſi neſcis, ruſtice redde pilam.

Altera eſt Pila paganica, a pagis, hoc eſt villis, ita dicta, quod pagani ea uterentur. Hæc craſſior eſt, laxiorque, & pluma plena, nec ad luſum tam agilis, ut quæ nec tam levis eſt, nec jactata facile reſilit. Martialis lib. 14. 45.

Hæc, quæ difficilis turget paganica pluma,
Folle minus laxa eſt, & minus arcta pila.

Quaſi dicat, Eſt laxior quam pila trigonalis, & arctior, firmiorque quam follis. Nam Follis tertium pilæ genus eſt : hic ex pelle fit, ſpirituque inflatur : groſſior ceteris, ſed non multo gravior : pugno redditur, non palma, ut reliquæ pilæ. A flatu nomen habet, qui a ſpiritu, ut diximus, impletur, ſive quod veteres Follem pellem dicebant, & per diminutionem folliculum. Hoc genere pilæ minus fatigantur ludentes, ideoque imbecilliori etiam ætati convenit. Agitata lentius fertur, reſilit magis, tardiuſque deſcendit, veluti hominem de induſtria exſpectans. Eſt præterea quartum pilæ genus, quod vocant Harpaſtum, ſive Sphennidam : groſſior eſt quam pila paganica, tenuior quam follis. E panno fere fit, aliquando, ex pelle, lanâ, tomentove impletur : non repercutitur. Sed quum multi ſint ludentes, & in duas partes diviſi, ita ut utrinque e regione ſibi invicem oppoſiti ſint, ad ſuos quiſque tranſmittere pilam conatur, quam adverſarii nituntur arripere. Sic magno labore luditur : decidit ſæpe in terram pila : ad quam catervatim currentes, ſe invicem proſternunt, pulvereque & ſudore infecti flaveſcunt. Laborioſum ludi genus, & ideo grandioribus tantum conveniens. Hæc ex Perotto. Accuratior diſquiſitio eſt de Sphæriſtica veterum Hier. Mercurial. lib. 2. de Arte Gymn. cap. 4. & 5. conf. Lex. Pitiſc.
Terra pilæ ſimilis. Ovid. 6. Faſt. 269.
Jactus pilarum. Ovid. 2. Triſt. 485.
Pila luſoria. Plin. lib. 7. cap. 56.
Perpictæ. Ovid. 10. Met. 262.
Velox. Hor. 2. Serm. 2. 11.
Ad pilam ſe, aut ad talos, aut ad teſſeras ſe conferunt homines labore aſſiduo & quotidiano aſſueti, quum tempeſtatis cauſa opere prohibentur. Cic. 3. de Orat. 55.
Excipere pilam ſcite ac diligenter, & Apte & expedite remittere. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 32.
Exercere ſe pila. Celſ. lib. 1. cap. 6. Quem frequenter cita alvus exercet, huic opus eſt pila, ſimilibuſque ſuperiores partes exercere.
Geminare volantem pilam. Lucan. ad Piſon. 173.
Jactare in aſtra pilas. Martial. de Spectac. 22. V. ad fin. dict.
Ludere pila. Cic. 5. Tuſc. 60. Is quum pila ludere vellet (ſtudioſe enim id factitabat) tunicamque poneret, adoleſcentulo, quem amabat, tradidiſſe gladium dicitur.

Movere

Movere & tollere, pilam. Ovid. 3. de Arte Am. 362.
Mea pila eſt, ſi repudiatur miles. Plaut. Truc. 4. 1. 8. Proverbialiter hoc dictum eſt, i. e. In mea poteſtate eſt ludus: tanquam cujus eſt pila; Arbitratu meo res geritur; Jam meæ erunt primæ partes apud mulierem.
Pila lanuginis, Lanuginoſa quædam rotunditas in formam pilæ. Plin. lib. 12. cap. 10.
Pilæ erant Effigies laneæ hominum, quæ Laribus in ludis compitalibus ſuſpendebantur. Feſtus, Pilæ, & viriles, & muliebres effigies, in compitis ſuſpendebantur Compitalibus ex lana, &c. De his exponunt Martialis illud Epigr. 22. de Spectac.
Jactat ut impoſitas taurus in aſtra pilas. V. Lex. Pitiſc.
In hac mundi pila. Lipſius in Tacitum pag. 81. H. St. V. ſupra Ovid.

Pĭlŭla, æ. f. dimin. [σφαίριον] Globulus, & ſphæricum quiddam ac rotundum. Plin. lib. 16. cap. 7. Naſcuntur in eo & pilulæ; nucibus non abſimiles. Quin etiam pharmaca illa in globulos conformata, quæ hac forma ſumimus, pilulas nominamus. Plin. lib. 28. cap. 9. Vetus axungia phthiſin, in pilulis ſumpta, ſanat. Hæc Græco vocabulo καταπότια dicuntur. Ab devorando: non enim comminuendæ dentibus, aut guſtandæ ſunt pilulæ. V. Indicem Plinian. Hard. & ſ. l. CATAPOTIUM.

Pilāris, e. Adj. Ad pilam pertinens. ut, Luſio pilaris. Stat. 4. Silv. præfat.

Pilārius, i. m. Pilarii præſtigiatores dicuntur, Qui levi agitatione pilulas, ſeu parvas pilas videntur emittere, aut in vas injicere, quum ſecus faciant. Quintil. lib. 10. cap. 7. Quo uſu conſtant miracula illa in ſcænis pilariorum ac ventilatorum, ut ea quæ emiſerint, ultro venire in manus credas, & qua jubentur decurrere. V. Burm. p. 952.

Pĭlĭcrĕpus, i. m. [σφαιροκρότης] apud Sen. epiſt. 56. ad Lucilium, ubi notatur balneorum luxuria; intelligendus eſt, Is qui pilas, hoc eſt ſphæras aut glomos pice illitos in ignem balneorum ſive vaporarii conjiceret, ſicubi forte reſtingueretur. Meminit hujuſmodi pilarum Vitruvius lib. 5. cap. 10. Ab hac interpretatione diſſentit Turnebus Adverſ. 6. 4. aitque Pilicrepum eſſe Qui pilas crepat, aut pila crepante luſitat (nam pila crepitum facit) quod facere ſolebant paulo ante balneum, vel dum hypocauſta & ſudationes caleſcerent. Martial. 14. 163.
Redde pilam, ſonat æs thermarum: ludere pergis? Quo etiam ſenſu accepit illud Papinii, 1. Silv. 5. 57.
Quid nunc ſtrata ſolo referam tabulata, crepantes
Auditura pilas, ubi languidus ignis inerrat, &c. In mittenda autem & remittenda pila, quum pilicrepus plures quam eſſent manus & vices numerarat, maximus excitabatur clamor ab adverſariis. Hæc ille. Plura V. in Lex. Pitiſc.

Pilĭludius, i. m. Qui pila ludit. Gloſſ. Iſidor. conf. Scalig. ad Manil. lib. 5. p. 402. ſeq. p. 364. edit. Bœcl.

Pilates, æ. m. [πιλάτης] Lapidis genus, cujus meminit Cato Origin. lib. 5. Lapis candidior quam pilates. Feſtus.

Pilatus, V. PILUM.

Pīlentum, i. n. inquit Paulus, Vehiculi genus, quo matronæ ferebantur. Idem videtur eſſe quod Petoritum. Eſtque ejus formæ, qua noſtri temporis principum Italiæ mulieres vectantur, ita libratum, ut conſidentes, in pulvinis in aere ſuſpendi agitatæ videantur. Virg. 8. Æn. 666.
— caſtæ ducebant ſacra per urbem
Pilentis matres in mollibus. i. e. Penſilibus. Liv. 5. 25. Honoremque ob eam munificentiam ferunt matronis habitum: ut pilento ad ſacra, ludoſque, carpentis feſto profeſtoque uterentur. conf. Feſt.
Sacra pilenta. Claud. de Nupt. Honor. 286.

Pīleum, i. n. vel **Pileus**, i. m. [πῖλος, πιλίον] V. Non. 3. 178. Tegmen capitis. Plaut. Amph. 1. 1. 306.
Ut ego hodie raſo capite calvos capiam pileum. i. e. Ut calvus, ſeu raſo capite, liber fiam. Nam cum manumitterentur ſervi darenturque in libertatem, reſecari capilli, & raſo capiti pileus imponi ſolebat. Servius in lib. 8. Æn. 564. Feronia, nympha Campaniæ. Hæc etiam libertorum dea eſt, in cujus templo raſo capite pileum accipiebant. Hinc Pileus, quandoque ponitur pro Libertate. Unde legimus apud hiſtoricos Ad pileum ſervos fuiſſe vocatos: quod ſignificat Ad libertatem, cujus inſigne eſt pileus. Liv. 24. 32. extr. Poſtero die ſervi ad pileum vocati, & carcere vincti emiſſi.
Servos ad pileum vocare, pro eo quod eſt Ad libertatem invitare, aut promiſſis ingentibus ad ſeditionem commovere, proverbiali figura dixit Macrob. 1. Saturn. cap. 11. Dicet aliquis nunc me dominos de faſtigio dejicere, & quodammodo ad pileum ſervos vocare: quos debere dixi magis colere, quam timere.
Cæſis pilea ſuta de lacernis. Stat. 4. Silv. 9. 24.
Pilea Caſtori & Polluci dederunt antiqui, quia Lacones fuerunt, quibus pileatis pugnare mos eſt. Feſtus. [Pileus, non quodvis tegmen capitis, ſed rotundum ſolum. V. Suid. in Πίλημα. Scribitur & Pilleus. V. ſeq. dict.

Pileŏlus, i. m. vel **Pileŏlum**, i. n. dimin. [πιλίσκος] Hor. 1. Epiſt. 13. 15.
Ut cum pileolo ſoleas conviva tribulis. Subaudi Teneas. Columel. de Arborib. cap. 25. Craſſis arundinibus, quæ ab una parte nodos integros habent, quaſi pileolos induere, atque ita a frigore & gelicidiis teneras adhuc virgas tueri. Ovid. 1. de Arte Am. 304.
— nec turpe putaris
Pileolum nitidis impoſuiſſe comis. Melioris notæ libri habent Palliolum. V. Heinſ. in loc. & Palliolum in PALLIUM. [Scribitur & per l geminum. Gloſſ. Græco Lat. Πῖλος, Pilleum & Πίλιον Pilleum. Apud Colum. quoque in Mſſ. Pilleolos. Quo facilius potuit cum Palliolum confundi.

Pileātus, a, um. Adj. [πιλωτὸς] Pileo tectus. Liv. 24. 16. extr. Pileati, aut lana alba velatis capitibus, volones epulati ſunt.
Fratres pileati, Caſtor & Pollux. Catull. ad Contubernales, 35. 2. V. Lex. Pitiſc.
Roma pileata. Martial. lib. 11. 7.
Verſu ludere non laborioſo
Permittis, puto, pileata Roma. Quem locum explicans Turnebus: Romani, inquit, Saturnalibus pileum gerebant, aliis diebus nudo capite erant, aut caput veſte velabant. Itaque veteres nullæ Romanorum ſtatuæ cum pileo viſuntur. Euſtath. lib. 1. Odyſſ. de Latinis, ἴσως δὲ καὶ τὸ τὰς κεφαλὰς ἀνακεκαλυμμένας ἔχειν. Differit enim fortaſſe eos nudi capitis conſuetudinem a priſca Græcia duxiſſe, quum apud Homerum nec pilei nec cauſiæ ulla mentio ſit, & heroico ſæculo videantur ea capitis operimenta uſitata non fuiſſe.
Servi pileati. Gell. lib. 7. cap. 4. Pileatos ſervos venum ire ſolitos, quorum nomine venditor nihil præſtaret, Cœlius Sabinus Juriſperitus ſcriptum reliquit.

Pilicrepus, **Pililudius**. V. PILA.

Pīlo, āre. & Compilare, ſunt qui Græcæ originis putant. Græci fures Πιλῆτας dicunt, inquit Feſtus. V. ſ. l. Eſt autem Furto aliquid ſubtrahere. Hujus meminit quodam loco Turnebus, & a verbo Græco deduci putat Æolicon πιλήτης, id eſt fur, qui φιλήτης ab Heſiodo ἔ. 373. vocatur: ſed Æolum eſt aſpirationes in tenues mutare, ut pro σφίγξ, Dorice φὶξ, & Æolice πὶξ, unde Latinum verbum Pica & picatus. Petron. Sat. cap. 44. Singulos pilabat. Et Ammian. 31. 14. Pilando villas & incendendo. [Hinc Gall. *Piller*. unde apparet pr. producendam eſſe, ut & ex compoſitis, Compilo, Expilo.

Pilans, antis. Partic. Ammian. 31. 2. Inimica caſtra pilantes.

Pilātrix, īcis. f. Titinn. apud Non. 2. 259. Extorrem hanc domo faciam pilatricem pallii.

Pilosella, V. PILUS.

Pīlum, i. n. [πῖλος] Armorum genus, haſtile pedum quinque & ſemis, ferro triangulo unciarum novem: ad cujus ictum præcipue exercebantur milites: quod arte & virtute directum, & ſcutatos pedites, & loricatos equites ſæpe tranſverberat. Hæc Veget. R. M. lib. 2. cap. 15. Memorat Varro de L. L. 4. 24. Pila inter tela Romana. Cic. in Piſon. 38. Ut ſemper Macedonicis imperatoribus iidem fines provinciæ fuerint, qui gladiorum atque pilorum.
Curvata pila cuſpide. Lucan. lib. 1. 242.
Exeſa rubigine Virg 1. Georg. 495.
Horrentia agmina pilis. Hor. 2. Serm. 1. 13.
Infixa tergis hoſtium. V. INFIGO.
Sæva manu remittunt. Stat. 10. Theb. 147.
Torquere pila. Lucan. lib. 1. 364.
Pila, pro Pilatis, ſeu pilo armatis, ut
Advigilantia pila regum ſomnis. Stat. 1. Theb. 148.
Excubiæ, & circumſtantia pila. Claud. de 4. Conſ. Hon. 280.
Minantia pila pilis. Lucan. lib. 1. 7.
Catapultarium pilum. V. in CATAPULTA.
Muralia. V. in MURUS.
Pilorum autem utrumque genus quoddam majorum fuit, quorum uſus in Oppugnatione & Propugnatione mœnium fuit.
Primum pilum vocabatur Prima centuria in exercitu apud Romanos: quod circa ſigna gravis armatura conſtituta eſſet, in qua inter cetera armorum genera, haſtile erat pedum quinque ſemis, quod pilum nominabant. Cæſ. 5. Bell. Gall. 35. Tum T. Balventio, qui ſuperiore anno primum pilum duxerat, viro forti, & magnæ auctoritatis, utrumque femur tragula trajicitur. V. Lipſ. Mil. Rom. lib. 2. dial. 8. & ſ. l. CENTURIO. [In Theſ. Lipſ. Pilus, i. m. g. proponitur additurque, Primum milites pilanos ſingulos Pilos dictos, deinde translatum ad τάγμα, ſeu totum corpus ejuſdem generis militum. De Primipilus quidem nullum eſt dubium, ſed quum eundem Primi pili centurionem dicunt veteres, arbitror eſſe a recto Pilum, i n. g. & id eſſe tagmatis ipſius nomen. conf. PRIMIPILUS.
Pilum Inſtrumentum, quo aliquid pinſitur ſeu tunditur in pila. Varr de L. L. lib. 4. 31. Pilum, quod eo far pinſunt. Plin. lib. 18. cap. 10. Piſtura omnium facilis. Quippe & Hetruria ſpicam farris toſti, pinſente pilo præferrato, fiſtula ferrata, & ſtella intus denticulata, ut niſi intenti pinſant, concidantur grana, ferroque frangantur. Cato de R. R. cap. 12. Pilum fabarium unum, farrearium unum, ſeminarium unum, qui nucleos ſuccernat unum. Piſtillum etiam vocatur.
Pilum Græcum. Plaut. in Fragm. 1. 15.
— quaſi tollenonem aut
Pilum Græcum reciproces plana via. Eſt autem Pilum Græcum, ut interpretatur Turnebus, Quod in piſendo tritico una deprimitur parte, altera attollitur more celonii. De eo loquitur Heſiodus ἔργ. 421.
Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν. [Gloſſ. Lat. Gr. Pilum, Ὑπερῶον, καὶ Ῥωμαϊκὸν δόρυ. ſcribendum eſt Ὕπερον ut in Gloſſ. Gr. Lat. Ὕπερον, Piſtaculum, Pilum, & alibi in eodem Gloſſ. Piſaculum, ὕπερον, & Piſat, πίσσει. pro Pinſaculum, & Pinſat. conf. Heſiod. l. c.
Pilum; alia ſignificatione. Plaut Stich. 4. 1. 62.
Poſtea ibo lavatum in pilum, ubi fovebo ſenctutem meam. Turneb. Hic quid pilum ſit, inquit, equidem comminiſci non poſſum, niſi ſit inſigne balnearum, ut malum Punicum apud Suetonium, inſigne domus eſt. Alii interpretantur coactilia, quaſi intelligeret coactilibus ſe muniturum & foturum, eaque ſibi pro balneo fore. Hactenus Turnebus, arbitrio intelligentium relinquens utram ſequi malint. Lambinus legit In pyelon, voce Græca πυελόν, probante Salmaſio.

Pilātus, a, um. Adj. Pilo armatus. Martial. 10. 48.
Et pilata redit jamque, ſubitque cohors.
Agmina pilata. Virg. 12. Æn. 121.
Pilatus eſt etiam Preſſus, denſus. Ennius ex Satir. lib. 1. & 3. Pilatas ætheris oras. Fuit & cognomen Pontiorum. V. Tacit. 15. Ann. 44.

Pilānus, i. m. Varr. de L. L. lib. 4. 16. Pilani, qui pilis pugnabant. Ovid. 3 Faſt. 129.
Et totidem princeps, totidem pilanus habebat
Corpora: legitimo quiſque merebat equo.

Pīlumnus, i. m. [Πίλυμνος] Jovis fuit filius. Hic, teſte Servio, fratrem habuit Pithumnum, qui primus ſtercorandorum ægrorum uſum invenit, unde & Sterquilinius dictus eſt: Pilumnus vero, pinſendi frumenti; unde & a piſtoribus colitur. Ab ipſo etiam Pilum dictum eſt.
Pilumnus, pater Turni. Virg. 9. Æn. 4. Ibid. lib. 10. 76.
Cui Pilumnus avus, cui diva Venilia mater.

Pĭlus, i. m. [νέγμα, θρίξ] nomen generale eſt. Plin. lib. 11. cap. 37. In capite cunctorum animalium, homini plurimus pilus. Idem lib. 8. cap. 21. Pilo in contrarium verſo. De tauris.
Pilus priore correpta, ideo in Capillus l. geminatur. H St.
Vallum pilorum Cic. 2. de Nat. Deor. 143. Munitæ ſunt palpebræ tanquam vallo pilorum, quibus & apertis oculis ſiquid incideret, repelleretur, &c.
Frequens pilus. Celſ. lib. 6. cap. 4.
Inordinatiſſimi pili. V. INORDINATUS.

Fruticante pilo neglecta & squalida crura. Juven. 9. Sat. 15.
Reducere ad pilum ulcera. V. AD præpositionem.
Vellere pilos caudæ equinæ. Hor. 2. Epist. 1. 45.
Pilus in medio. Minimum discriminis significantes, dicimus Pilum interesse: id vehementius est quam si dicas Culmum latum. Consimili tropo Plautus dixit in Most. 2. 1. 66. Pluma haud interest patronus an cliens probior siet, &c. pro Nihil omnino refert. Erasm.
Pili non facio, est Latinis hæc familiaris hyperbole, Non facio pili, Ne pilo quidem melior: quum minimum quiddam momenti significant. Cic. 2. Q. frat. 15. Nihil est quod vereare: ego enim ne pilo quidem minus me ama[…]o.
Viri boni pilum nullum habere. Cic. pro Rosc. Com. 20. Qui idcirco capite & superciliis semper est rasis, ne ullum pilum viri boni habere dicatur.
Nullum esse pilum omnibus talem, qualis sit pilus alius, Stoicum est quidem, nec admodum credibile. Cic. 4. Acad. 85.

PILŌSUS, a, um. Adj. [λαχνώδης] Pilis abundans. Cic. in Pison. 1. Non enim nos color iste servilis, non pilosæ genæ, non dentes putridi deceperunt.
Compar. Pilosiora folia, Quæ in ipsa superficie exteriori vel interiori velut adnatos quosdam pilos ostendere videntur. Plin. lib. 20. cap. 16.

PĬLŌSELLA, æ. f. Herba est Holostio persimilis, unde a quibusdam imperite cum Holostio confunditur, Ceterum quia Pilosellæ variæ sunt species, ac de illis earumque virtutibus copiose tractat Matthiolus apud Dioscorid. lib. 4. cap. 10. eo lectorem mittendum censuimus.

PILO, [τριχοῦμαι] āre. Pilos emittere. Nonius 1. 184. Pilare dictum est, ut Plumare, Pilis vestiri. Accius, Tum primum pilabant genæ.
Pilat, Pilos habere incipit, alias pro Detrahit pilos, a quo & Depilati. Paulus ex Festo.
Pilare, Pilos detrahere. Martial. lib. 6. 56.
Exstirpa (mihi crede) pilos de corpore toto:
Teque pilare tuas testificare nates.

P I M

PIMPINELLA, æ. f. Herba notissima, etiam mulieribus. Ejus duo sunt genera, de quibus vide Matthiol. apud Dioscorid. lib. 4. cap. 45.

PIMPLA, æ. f. [Πίμπλα] Thraciæ mons quondam, postea Macedoniæ, Musis sacer, ut scribit Strabo lib. 10.

PIMPLĒUS, a, um. Adj. [Πίμπλειος] Martial. lib. 12. 11.
Cujus Pimpleo lyra clarior exit ab antro.
Mons Pimpleus. Catull. epigr. 102. 2.

PIMPLĒA, æ. f. Musa. Hor. 1. Carm. 26. 9.
Necte meo Lamiæ coronam,
Pimplea dulcis. Al. Pimplei, vocativo Gr. dict. seq.

PIMPLĒIS, ĭdis. patronym. f. [Πιμπληΐς] ut, Pimpleides Musæ. Martial. lib. 11. 4.
Non Urbana mea tantum Pimpleïde gaudent
Otia, &c. i. e. Non tantum Urbani otiosi mea carmina legunt.
Pimpleides Musæ a fonte Macedoniæ dictæ, propter liquoris ejus unicam subtilitatem. Festus. V. PIMPLA.

P I N

PĪNA, piscis. V. PINNA.

PINACOTHECA, V. PINAX.

PĪNĀRIUS, i. m. & Potitius [Πινάριος καὶ Ποτίτιος] duo senes, quibus qualiter coli vellet, ostendit Hercules: scilicet ut mane & vesperi ei sacrificaretur. Perfecto itaque matutino sacrificio, quum circa solis occasum essent sacra repetenda, Potitius prior advenit, Pinarius postea, extis jam redditis Unde iratus Hercules statuit, ut Pinariorum familia tantum ministra esset epulantibus Potitiis & complentibus sacra. Unde & Pinarii dicti sunt, ἀπὸ τῆς πείνας, id est a fame. Nam senem illum Pinarium constat alio nomine nuncupatum. Hæc, & plura insuper eodem pertinentia, Servius explicans illud Virg. 8. Æn. 270.
— primusque Potitius auctor,
Et domus Herculei custos Pinaria sacri.

PINARIUS, a, um. Adj. Pinaria gens Patricia Romæ fuit, sic dicta a Pino Numæ regis filio, ut auctor est Plutarchus in Numa: vel a Pinariis, qui Herculi faciebant sacra anniversaria. V. Liv. 1. 7. Dionys. & Virgilii interpp. ad loc. præced.

PINASTELLUM, PINASTER. V. PINUS.

PĬNAX, ăcis. m. [πίναξ] Tabula. V. Vitruv. 10. 3. & Suid. Hinc

PINACĬDION, i. n. [πινακίδιον] Tabella, indiculus, pugillares. V. Jul. Firm. in elencho operis, Plin. præfat. ibique Harduin. Utitur Græce & Luc. Evang. cap. 1. 63.

PĬNĂCŎTHĒCA, æ. f. [πινακοθήκη] Tablinum. In pinacothecis autem tabulæ pictæ, cælatum argentum, stragula vestis, signa & ornamenta reponebantur. Plin. lib. 35. cap. 2. Et inter hæc pinacothecas veteribus tabulis consuunt, alienasque effigies colunt. Varr. 1. de R. R. cap. 2. Et Petron. cap. 83. In pinacothecam perveni, vario genere tabularum mirabilem. Nam & Zeuxidis manus vidi, nondum vetustatis injuria victas, & Protogenis rudimenta, &c. V. Alex. ab Alex. 5. 24. Scalig. ad Fest. in Tablinum, & Petav. not. in Dion. Synes. Bald. Lex. Vitruv.

PINCERNA, æ. m. Pocillator qui stat ad cyathos, Poculorum ministrator. Pincerna (inquit Budæus) non ausim affirmare probum esse vocabulum, etiamsi Asconius in Prætura urbana (66.) usus est, si vera sunt eo in loco exemplaria. Pincerna a Græco deducitur, cui convivæ dicunt identidem πίνειν κίρνα, id est misce vinum, vel tempera vinum, ut bibam. Hæc Budæus. Lamprid. Alexandro cap. 41. Ita ut annonas, non dignitatem, acciperent fullones, & vestitores, & pictores, & pincernæ. [Apud vulg. interp. Genes. 40. sæpius in eadem historia legitur. Ceterum apud Lamprid. pro Pictores, sine dubio Pistores scribendum, ut ex Spartiano in Pescenn. cap. 10. liquet.

PINDĂRUS, is. m. [Πίνδαρος] genere Thebanus, temporibus fuit Æschyli poetæ, & Persarum expeditionis in Græciam: Duas suscepit filias: a patre tibiam primum, mox ab Hermione lyram edoctus est. Altissimus fertur & verborum & sententiarum copia, ut ait Quintilianus 10, 1. gravitate arduus, constructioneque ac ordine immensus ac prolixus. Scripsit Olympia, Isthmia, Pythia, Nemeæa. V. Hor. 4. Carm. 2. Ubi inter alia,
— immensusque ruit profundo
Pindarus ore.

PINDARĬCUS, a, um. Adj. [Πινδαρικὸς] Propert. lib. 3. 17. 40.
Qualis Pindarico spiritus ore tonat.
Fons Pindaricus. Hor. 1. Epist. 3. 10.
Lyræ Pindaricæ fidicen. Ovid. 4. de Pont. 17. 40.
Plectris Pindaricis contendere. Stat. 1. Silv. 3. 101.

PINDASUS, i. m. [Πίνδασος] Mons Troadis, in quo Cetius fluvius nascitur, qui Pergamum præterfluit. Plin. lib. 5. cap. 30.

PINDENISSUS, i. m. [Πινδενισσὸς] Oppidum Eleuterocilicum, quod M. Cicero, Imperator ex eo dictus, expugnavit. Cic. 2. Fam. 10. Oppugnavi quinque & viginti diebus aggeribus, vineis, turribus oppidum Pindenissum munitissimum, tantis operibus, ut mihi ad summam gloriam nihil desit, nisi nomen oppidi. [Ignobilis scilicet & obscuri. Perquam inepte in Thes. Lond. hæc ita explicantur, quasi ex ejus oppidi expugnatione cognomen M. Tullius triumphale adipisci exoptarit, ut a Numantia deleta Scipio Numantini.

PINDUS, i. m. [Πίνδος] Lapitharum sedes, mons Thessaliæ, Apollini Musisque sacer. Acarnaniam ab Ætolia dividit, ut ait Solinus. Sunt qui hoc nomen cum y psilo scribunt.
Est & nomen urbis Thessalicæ, a Pindo monte appellatæ, juxta quam est fluvius ejusdem nominis.
Juga Pindi. Virg. 10. Ecl. 11.
Vertex Pindi. Lucan. lib. 1. 669.
Ingens Pindus. Senec. Med. 9.
Nivalis. Senec. Med. 6.
Perrhæbi tremuere cacumina Pindi. Propert. 3. 5. 33.

PINEA, PINETUM, & PINEUS. V. PINUS.

PINGO, pinxi, pictum, [γράφω, ζωγραφέω, κονιάω, ὑποχέω] ĕre. Formam alicujus rei ductis lineis repræsentare. Plin. lib. 35. cap. 8. Adeo jam colorum usus increbuerat, adeo ars perfecta erat, ut in eo prælio iconicos duces pinxisse tradatur.
Pingere & Fingere. Cic. 5. Fam. 12. Neque Alexander ille gratiæ causa ab Apelle potissimum pingi, & a Lysippo fingi volebat, sed quod illorum artem, cum ipsis, tum etiam sibi gloriæ fore putabat.
Castra pingere mero in mensa. Tibull. lib. 1. 10. 34.
Formam pingere hominis. Cic. 2. de Orat. 69. Ut in pictura, qui hominis speciem pingere perdidicerit, posse eum cujusvis vel formæ vel ætatis, etiamsi non didicerit, pingere.
Frontem moris sanguineis pingit. Virg. 6. Ecl. 22.
Pergama tota pingit exiguo mero. Ovid. 1. Epist. 32.
Similitudines indiscrete pingere imaginum. V. INDISCRETUS.
Tabulas pingere. Cic. 2. de Invent. 1.
Acu pingere. Ovid. 6. Met. 23.
Membra pingere ferro, Stigmatibus notare. Claud. 1. in Ruff. 313.
Omnia, quæcunque tuentur, palloribus pingunt Arquati. Lucret. lib. 4. 337.
Tempora anni pingebant viridantes floribus herbas. i. e. Vernum tempus erat. Lucret. lib. 5. 1395.
Pingere humum, est Versicolorem florum varietatem humo aspergere. Plaut. Stich. 2. 2. 30.
Malas juvenile decus mihi pingere cœpit, Barba prima surgit. Lucan. ad Pison. 248.
Tempora sutilibus pinguntur tecta coronis. Ovid. 5. Fast. 395. Quatuor veteres libri legunt,
Tempora sutilibus cinguntur tota coronis.
Mollia luteola pingit vaccinia caltha. Virg. 2. Ecl. 50. i. e. Distinguit in calathis colorum varietate.
Pingere, per translationem, pro Describere. Cic. 4. Att. 5. Bibliothecam mihi tui pinxerunt constructione, & sittybis: eos velim laudes. h. e. Tui librarii Dionysius & Menophilus bibliothecam meam ita scienter & apte disposuerunt, ut quasi picta tabula intuentium oculos delectare possit: idque non solum constructione, id est ordine, sed etiam sittybis, id est membranulis: quarum integumento libri a pulveris temporisque injuria integri diutius conservantur. Omnes igitur & apte constructi, & suis quisque sittybis inserti.
Orationibus suis pingere. Cic. 1. Att. 14. Totum hunc locum, quem in Aristocratia ego varie meis orationibus soleo pingere, de flamma, de ferro, graviter pertexuit. h. e. Admodum exornare: quia varietas in pictura delectat. V. LECYTHUS.
In verbis pingendis & illuminandis sententiis. Cic. de Clar. Orat. 141.
Pingere coloribus. Cic. 2. Q. frat. 15. Modo mihi date Britanniam, quam pingam coloribus tuis, penicillo meo.

PICTUS, a, um. Partic. [γραπτὸς, στικτὸς] ut, Pictæ tabulæ. Cic. de Clar. Orat. 265.
Adonis pictus. V. ADONIS.
Arma. Virg. 8. Æn. 588.
Forma picta ad eximiam pulchritudinem. Plin. Epist. 101. lib. 5.
Geloni. V. GELONI.
Prælia picta rubrica. Hor. 2. Serm. 7. 98.
Purpura regum. Virg. 7. Æn. 252.
Stragulum textile, magnificis operibus pictum. Acu scil. Cic. 5. Tusc. 61.
Strata. Ovid. 8. Met. 33.
Tabellæ. Hor. 1. Serm. 1. 72.
Tapeta. Virg. 7. Æn. 277.
Toga. Propert. lib. 4. 4. 53. V. TOGA.
Vestes pictæ unde triumphales natæ. Plin. lib. 8. cap. 48.
Picta dicuntur Corpora naturalia coloribus variegata, ut
Cauda pavonis. Hor. 2. Serm. 2. 26.
Frigora picta. Martial. lib. 1. 56.
Quisquam picta colit Spartani frigora saxi, &c. h. e. Ædes potentiorum, ornatas marmore Laconico, quod esse viride tradit Plin. lib. 36. cap. 7.
Lacerti picti terga squalentia. Virg. 4. Georg. 13.
Pantheræ. Ovid. 3. Met. 669.
Volucres. Virg. 3. Georg. 243.
Ne pictum quidem vidisse quidpiam, proverbiali figura. Cic. 5. de Fin. 80. Quæ quidem dicunt, qui nunquam philosophum, ut dicitur, pictum viderunt.
Compar. Cic. de Clar. Orat. 292. Quo nihil potest esse pictius.

PICTOR, ōris. m. [γραφεὺς, ζωγράφος] Plin. lib. 13. cap. 11. Fit & ex sarcocolla gummi utilissimum pictoribus ac medicis. Cic. 6. Verr. 30. Alterum fingere, opinor, e cera solitum esse, alterum esse pictorem.

Vident

Vident multa pictores in umbris, & in eminentia, quæ nos non videmus. Cic. 4. Acad. 20.
Pictores apud Lamprid. ubi videtur legendum Acupictores, Vide in ACUS. H. St. Immo conf. PINCERNA.

PICTŪRA, æ. f. [ζωγραφία, ὑπόγραμμος] Actus vel Ars ipſa pingendi. Plin. lib. 35. cap. 9. Quinimmo certamen picturæ etiam florente eo inſtitutum eſt Corinthi. Frequentius pro Opere ipſo pictoris. ut,
In picturis alios horrida, inculta, abdita & opaca: contra alios nitida, læta, colluſtrata delectant. Cic. in Orat. 36.
Colluſtrata pictura. V. COLLUSTRO.
Inanis. V. INANIS.
Textiles. Lucret. lib. 2. 35.
Textilis pictura, & In tabulis. Cic. 6. Verr. 1. Nego ullam picturam, neque in tabulis, neque textilem fuiſſe, quin quæſierit, inſpexerit, quod placitum ſit abſtulerit.
Ineſt pictura in hac tabula. V. INSUM.
Paſcit inani pictura animum. Virg. 1. Æn. 468.
Tenentur pictura oculi, aures cantibus. Cic. 4. Acad. 20.
Pictura, per metaphoram transfertur ad poetas. Cic. 5. Tuſc. 114. Traditum eſt etiam Homerum cæcum fuiſſe, at ejus picturam, non poeſin, videmus.

PICTURĀTUS, a, um. Adj. [ποικιλόγραπτος] Variis coloribus diſtinctus. ut, Virg. 3. Æn. 483. Fert picturatas auri ſubtemine veſtes. Ubi Serv. hujusmodi nomina, Participia appellat ſine origine verbi.
Agger picturatus morituris floribus. Stat. 6. Theb. 58.
Limbus. Stat. 1. Achil. 330.
Opus picturatum metallis. Claud. de 4. Conſ. Hon. 589.
Veſtes. Virg. 3. Æn. 483. V. paulo ſupra.
Volucres. Claud. 40. 3.

PICTĬLIS, e. Adj. Apul. 10. Met. p. 247. Elmenh. Baltei pictiles.

PICTŌRIUS, a, um. Adj. Tertull. adv. Marc. 1. 3. Poetica & pictoria licentia.

PIGMENTUM, i. n. [θρόνον] Unguentum, quo utuntur puellæ ad venuſtandam faciem. Plaut. Moſtell. 1. 3. 106.
Non iſtanc ætatem oportet pigmentum ullum attingere,
Neque ceruſſam, neque melinum, neque ullam aliam offuciam.
Pigmentum, Materia qua quid inficitur. Plin. lib. 16. cap. 43. Ut pigmentis perderet ſe.
Pigmenta aliquando dicuntur Colores pictorum: de quibus Plin. lib. 35. cap. 5. Cic. 1. de Divin. 23. Aſperſa temere pigmenta in tabula, oris lineamenta efficere poſſunt. Plaut. Epid. 5. 1. 20.
Quem Apelles, atque Zeuxis, duo pingent pigmentis ulmeis.
i. e. Qui virgis ulmeis utentur ad corpus meum ſanguine pingendum.
Pigmenta, per translationem, pro Coloribus rhetoris. Cic. 2. Att. 1. Meus autem liber totum Iſocratis μυροθήκιον, atque omnes ejus diſcipulorum arculas, ac nonnihil etiam Ariſtotelica pigmenta conſumpſit. Pigmenta, i. e. Exornationes, quibus oratores, ut pigmentis pictores, utuntur.
Pigmenta item per translationem dicuntur Mendacia & fraudes: quia is qui pingitur, non eſt naturalis color, ſed artificialis. Cic. 2. de Orat. 188. Tam integræ ſententiæ, tam veræ, tam novæ, tam ſine pigmentis, fucoque puerili, ut mihi, non ſolum tu incendere judicem, ſed ipſe ardere, videaris.

PIGMENTĀRIUS, i. m. [θρονοπώλης] Qui pigmenta vendit. l. 3. §. 3. Dig. de Sicar. Pigmentarii, ſi cui temere cicutam, &c. dederint. Et Cic. 15. Fam. 17. Attius pigmentarius.

PIGMENTĀTUS, a, um. Adj. Pigmento obductus. Tertull de Cult. fem. 2. 13. Taliter pigmentatæ Deum habebitis amatorem?
Crinis pigmentatus. Prudent. Hamartig. v. 315.

PINGUIS, e. Adj. [πίων, παχὺς, πιμελὴς, λιπώδης, λιπαρὸς, εὔβοτος, σήκιτος] notæ ſignificationis. Plin. lib. 10. cap. 50. Feminæ quidem ad ſaginam non omnes eliguntur, nec niſi in cervice pingui cute.
Pingue, Fecundum, Fertile. Virg. 4. Georg. 118.
Et pingues hortos.
Agri pingues. Lucret. lib. 5. 1247.
Ager pinguis ac putris. Columel. lib. 2. cap. 2.
Agni. Virg. 1. Georg. 341.
Amnis. Valer. 5. Argon. 424. MS. Annus, & ita Edit. Heinſ. & Burm.
Arvum. Virg. 3. Ecl. 100.
Cælum pingue & concretum, Tenue & purum, contraria. Cic. 1. de Divin. 130. Si obſcurior quaſi caliginoſa ſtella extiterit, pingue & concretum eſſe cælum, ut ejus aſpiratio gravis & peſtilens futura ſit: ſin illuſtris & perlucida ſtella apparuerit, ſignificari cælum eſſe tenue purumque. & propterea ſalubre.
Campus. Virg. 2 Georg 274.
Campus pinguior ſanguine. Hor. 2. Carm. 1. 29.
Corpus non pingue. Ovid. 1. de Pont. 4. 51.
Culta. Virg. 4. Æn. 372.
Digiti. Ovid. 3. de Arte Am. 275.
Equi pingues ſanguine humano. Ovid. 9. Met. 194.
Ferina. Virg. 1. Æn. 219.
Fici. Hor. 2. Serm. 8. 88.
Fimo pingui ſaturare ſola. Virg. 1. Georg. 80.
Flammæ pingues. Ovid. 5. Triſt. 5. 11.
Flumen Nili. Virg. 9. Æn. 31.
Fumus. Lucan. lib. 8. 730.
Hœdulus pinguiſſimus. Juven. 11. Sat. 65.
Horti. Virg. 4. Georg. 118.
Humus. Virg. 2. Georg. 184.
Lardum. Hor. 2. Serm. 6. 64.
Menſæ. Catul. 60. 3.
Merum. Hor. 2. Serm. 4. 65.
Muſta. Tibull. lib. 1. 1. 10.
Olivum. Stat. 6. Theb. 576.
Omaſo pingui tentus. Hor. 2. Serm. 5. 40. Ad contemptum dicitur de eo, qui obſoniis ſe ſaturat vilibus: ut alio loco,
— patinas cœnabat omaſi. Turnebus.
Oves. Virg. 6. Ecl. 4.
Pabula. Lucret. lib. 1. 258. Alii legunt Pingues pecudes.
Rami. Hor. Epod. 2. 55.

Solum. Virg. 1. Georg. 64.
Terræ pingues. Virg. 2. Georg. 92.
Toga pinguis, pro Craſſa, apud Tranquill. in Auguſt. cap. 82. Juven. 9. Sat. 28. — pingues aliquando lacernas
Munimenta togæ.
Vapor pinguis. Senec. Herc. fur. 11.
Vitiis pinguis, albuſque, Saginatus & mollis. Hor. 2. Serm. 2. 21.
Amor pinguis, nimiumque patens, Abundans, & obvius. Ovid. 2. Amor. 19. 25.
Otium pingue. Plin. 6. Epiſt. 15. Nam ſuper illa, quæ retuli, altius ibi otium & pinguius, eoque ſecurius.
Somni pingues. Ovid. 1. Amor. 13. 7.
Pinguis ad Res ingenii transfertur, & Hebes, craſſum, ſignificat. Cic. de Fato 7. Athenis tenue cælum, ex quo acutiores etiam putantur Attici: craſſum Thebis. Itaque pingues Thebani & valentes.
Pingui Minerva aliquid facere. Columel. in præfat. lib. 1. i. e. Craſſe, ruditer. V. MINERVA.
Doctor pinguis. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Ingenium. Ovid. 11. Met. 148.
Litteræ pinguiores ruſticorum. Columel. lib. 9. cap. 14.
Pingue, Impeditum, & ineptum, inquit Non. 2. 719. Cic. 4. Acad. 109. Quod ipſi Antiocho pingue videbatur, & ſibi ipſi contrarium.
Pingue quiddam & peregrinum ſonare. Cic. pro Arch. 26. Qui præſertim uſque eo de ſuis rebus ſcribi cuperet, ut etiam Cordubæ natis poetis, pingue quiddam ſonantibus, atque peregrinum, tamen aures ſuas dederet.

PINGUE, is. n. dicitur Quod inter carnem & cutem eſt, ſucco liquidum. Auctor Plin. lib. 11. cap. 37. Virg. 3. Georg. 124.
— & omnes
Impendunt curas, denſo diſtendere pingui.

PINGUĬTER, Adv. [πιμελῶς] Columel. lib. 2. cap. 2. Proximum deinde huic pinguiter denſum. Subaud. Solum. Plin. lib. 12. cap. 25. Colos in quacunque natione præfertur ruffus, & pinguiter lentus.
Pinguius, compar. pro Plenius & largius. Ulpian. in l. Et an eadem. §. 1. D. de except. rei judic. Sed pinguius pro communi utilitate accipitur. Paulus in l. Et exhæredatum. D. de re judic. Pinguius enim donatori ſuccurrere debemus, quam ei qui verum debitum perſolvere compellitur.

PINGUIUSCŬLUS, a, um. Adj. Aliquantum pinguis. ut, Corpora pinguiuſcula. Solin. cap. 18. Salmaſ. cap. 11.

PINGUĒDO, ĭnis. f. [πιμελὴ, λίπος] Plin. lib. 23. cap. 8. Nuces avellanæ capitis dolorem, faciunt, inflationem ſtomachi, & pinguedini corporis conferunt plus, quam ſit veriſimile. Alii legunt Pinguitudini. V. Perott. ad Martial. 6. epigr.

PINGUĬTŪDO, ĭnis. f. [πιότης] Idem. Varr. 3. de R. R. cap. 9. Et lux pinguitudini inimica. De Gallinis. Columel. lib. 2. cap. 15. Ea res admonet non ineſſe tali materiæ naturalem pinguitudinem & ſuccum.
Laborare nimia pinguitudine. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Litterarum nimia pinguitudo. Quintil. lib. 1. cap. 11.

PINGUĬTIA, æ. f. Pinguedo. Arnob. lib. 7. p. 226. Non videtis, albas eſſe hoſtiarum carnes, oſſa, dentes, pinguitias?

PINGUITIES, ēi. f. Idem. Apul. 10. Met. p. 245. Elmenh. Corpus obeſa pinguitie compleveram.

PINGUIĀRIUS, i. m. [φιλοπίμελος] Qui pinguia amat. Martial. lib. 11. 101.
Carnarius ſum, pinguiarius non ſum. Quod ſignificat carnoſam, hoc eſt corpulentam amicam opto, non nimis pinguem.

PINGUEO, ēre. ſive potius

PINGUESCO, [πιαίνομαι] ĕre. Pinguem fieri. Columel. lib. 2. cap. 11. Omne emaciatum armentum ex medica pingueſcit.
Campi pingueſcunt. Virg. 1. Georg. 492. Ovid. 15. Met. 89.
Congeſtoque avidum pingueſcere corpore corpus.

PINGUĔFĂCIO, fēci, factum, [πιαίνω] ĕre. Plin. lib. 16. cap. 44. Dein ea pinguefacit.

PINGUEFACTUS, a, um. Partic. Octav. Hor. 1. 27. Mollis & pinguefactus.

PINIFER, V. PINUS.

PINNA, æ. f. [πτίλον, πτερὸν] proprie Penna eſt, quæ pluma, id eſt mollior & exigua penna, non eſt: nam Pennæ generale nomen eſt ad plumas & pinnas. Hæc Perott. Varr. lib. 3. de R. R. cap. 7. 10. de columbis, Qui jam pinnas incipiunt habere, relinquunt in nido, illiſis cruribus.
Brevibus inſurgere pinnis. Valer. 7. Argon. 377. Alii legunt Pennis.
Talaria pinnarum affingunt Minervæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 59.
Pinnæ, Quibus innatant piſces, & quarum adminiculo veluti remis, in natando utuntur. Plin. lib. 9. cap. 20. Pinnarum quoque fiunt diſcrimina, quæ pedum vice datæ ſunt piſcibus.
Pinna, [πίννα Suid.] Conchæ genus. Plin. lib. 9. cap. 42. Concharum generis & pinna eſt. Naſcitur in limoſis, ſubrecta ſemper, nec unquam ſine comite, quem pinnoterem vocant, alii pinnophylacem: is eſt ſquilla parva, alibi cancer, dapis affectator. Pandit ſe pinna, luminibus orbum corpus intus minutis piſcibus præbens. Aſſultant illi protinus, & ubi licentia audacia crevit, implent eam. Hoc tempus ſpeculatus index, morſu levi ſignificat: illa ore compreſſo quicquid incluſit, exanimat, partemque ſocio tribuit. Meminit Cic. 2. de Nat. Deor. 123. Pinna vero (ſic enim Græce dicitur) duabus grandibus patula conchis cum parva ſquilla quaſi ſocietatem coit comparandi cibi, &c.
Pinna, [ἔπαλξις] Propugnaculi genus. Unde & Pinnæ murorum. i. e. Summitates. Varr. lib. 4. de L. L. 32. Muri ſumma pinnæ, ab his, quas inſigniti milites habere in galeis ſolent, & in gladiatoribus Samnites. Liv. 40. 45. Muri pinnæ aliquot locis decuſſæ erant.
Adjicere pinnas. Cæſ. 7. Bell. Gall. 72. Huic loricam pinnaſque adjecit.
Prenſabat ſummas in aggere pinnas. Sil. lib. 7. 603.
Pinna & Penna confunduntur in veteribus libris. Quintil. 1. 4. V. ibi Burm.

PINNŬLA, æ. f. dimin. [πτίλιον] Summa pars auris, ab acuitate dicta.
Pinnula, Qua natant piſces. Plin. lib. 9. cap. 57. Quoſdam inde exire ad pabula, pinnulis gradientes, crebro caudæ motu.
Pinnula, Parva penna, vel pinna. Columel. lib. 8. cap. 5. Inhibeturque cupiditas incubandi, pinnula per nares trajecta.

PINNĀLIS, e. Adj. ut, Rigor pinnalis. Frontin. de Colon. p. 340.

PINNĀTUS, a, um. Adj. [πτηλωτὸς] Quod pinnas habet.
Cauda pinnata. Cic. 2. Tusc. 24. De aquila. Ex poeta.
Cupido pinnatus. h. e. Alatus. Cic. 3. de Nat. Deor. 58. Idem 1. de Divin. 106.
Hic Jovis altisoni subito pinnata satelles. De aquila. Ex poeta.
Folia pinnata, modo concisa. Plin. lib. 27. cap. 9.
Fulgor pinnatus. Plin. lib. 37. cap. 7.

PINNACŬLUM, i. n. [πτερύγιον] Fastigium & summitas ædificii in acumen tendentis: sive quod veteres pinnam acutum dicebant: sive quod pinnaculis addi pinna consuevit, quæ facili motu ventorum indicet flatum: quod genus nunc vulgo *penniculum* dicimus. Perott. Tertull. contra Judæos cap. 8. conf. PINNA.

PINNĬGER, ĕra, ĕrum. Adj. ut, Piscis pinniger. Ovid. 13. Met. 963.

PINNĬRĂPUS, i. m. Retiarius, qui pinnam & summitatem galeæ mirmillonis appetebat, & se piscem, qui in ea erat, petere clamabat. Juven. 3. Sat. 158.
Hic plaudat nitidi præconis filius, inter
Pinnirapi cultos juvenes. Alii, quosdam, inquiunt, fuisse gladiatores avis quadam figura in arenam prodeuntes, quibuscum Pinnirapi componerentur. In qua sententia est Turnebus, quanquam priorem interpretationem non improbat. V. & Schol. antiq.

PINNŎPHЎLAX, ăcis [πιννοφύλαξ] & PINNOTHĒRES, æ. m. [πιννοθήρης] Squilla parva. V. Plin. 9. 31. & supra in PINNA, & Suid.

PINNA, [Πίννα] Oppidum est Vestinorum, qui sunt populi in quarta regione Italiæ, Prægutiis ad ortum finitimi, teste Ptolem. lib. 3. cap. 1. Pinnam virentem, vocat Sil. 8. 518.
Pinnensium meminit & Plin. lib. 3. cap. 12. Vulgo hodie *Penna*.

PINNICILLUM, i. n. Penicillum. Pallad. 4. tit. 1. Pinnicillo tenuis debet frequenter humor effundi. V. Penicillus in PENIS.

PINSIUM, Palatium Romæ est, ad Collatinam portam, quæ & ob id Pinsiana porta dicta est. Alexander lib. 4. cap. 16. [Immo Pinciana. V. Lex. Pitisc. in Porta.

PINSO, pinsui, pistum & pinsĭtum, apud Columellam, & pinsum apud Vitruv. sæpius, teste Budæo, [μάσσω, μαγμάσσω] ĕre. Pilo tundere, vel Molis frangere: nam veteres usu molarum carentes, frumenta torrebant, & ea in pilas missa, pistillis tundebant & terebant. Nunc accipimus pro Panem facere. Columel. lib. 2. cap. 9. Panicum pinsitum, & evolutum furfure, sed & milium quoque pultem, quavis inopia, maxime cum lacte, non fastidiendam præbet. Pomponius, Quum neque molis molui, neque palmis pinsui. Pers. 1. Sat. 58.
O Jane, a tergo quem nulla ciconia pinsit. i. e. Tundit & percutit: hoc est irridet.
Pinsetur flagro. Plautus Mercatore scena 7ma. H. St. Exstat 2. 3. 81. Forte Pingetur. V. PIGMENTUM. Ceterum Pinso factum ex Gr. πτίσσω. V. PILUM.
Hordea pinsere. Lucan. ad Pison. 17.
Panem album pinso tibi. Dici solitum ubi quis magnarum rerum spes amplas ostendit. Græcis enim album panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucian. nominatim in libello de Mercede conductis. V. Erasm.

PINSENS, entis. Partic. ut, Pinsente pilo præferrato. Plin. 18. 10.

PINSĬTUS, a, um. Partic. ut, Hordeum pinsitum. Columel. 8. 4. Adde quæ in ipso verbo leguntur.

PINSUS, a, um. Idem. ut, Rudus pinsum. Vitruv. 7. 1.

PISTUS, a, um. aliud Partic. [μαγμαχθεὶς] Plin. lib. 18. cap. 10. Si pistæ ferantur.
Pistum, a Pinsendo, pro Politum antiqui frequentius usurpabant, quam nunc nos dicimus. Festus.

PĪSO, [μάσσω] ĕre. Id significare videtur Budæo, quod Græcis πτίσσειν, hoc est purgare, decorticare: quod pisendo fit in ordeo & aliis frugibus. Plin. lib. 18. cap. 10. Ut nisi intenti pisant, concidantur grana, ferroque frangantur. Legitur & Pinsant. Varr. de R. R. 3. 16. 28. Alii ficum & uvam passam quum piserunt, affundunt sapam. Legitur & hic Pinserunt. Plin. lib. 18. cap 10. Lentem torreri prius jubet: deinde cum furfuribus leviter pisi. Ubi quidam legunt Pinsi. Budæus.

PISO, [πτίσσω] āre. Frangere, vel tundere. Varr. 1. de R. R. cap. 63. Ut in pistrino pisetur ac torreatur. Non. 2. 723.

PISUS, a, um. Partic. Plin. lib. 20. cap. 5. ad finem, Varro quæ sale aut aceto pisa est, arefactaque, vermiculis non infestari auctor est.

PISO, onis. m. Mortarium. Marc. Empir. cap. 8. Radices betæ maxime nigræ ex aqua tepida lavabis, & expressas sabano siccabis, deinde tundes in pisone marmoreo. conf. PISONES, f. l.

PISĬTO, vel PISTO, āre. frequent. Veget. de Re Vet. 1. 32. In pila lignea pistabis. Et Auct. Philomel. v. 17.
— sturnus tunc pisitat ore.

PISTILLUM, i. n. [ὕπερος] Instrumentum quo in mortario quædam tunduntur. Plaut. Aul. 1. 2. 17.
Cultrum, securim, pistillum, mortarium,
Quæ utenda vasa, semper vicini rogant. Columel. lib. 12. cap. 55. Aut bene emundatum conjicito, & pistillis conterito.
Pistillo calvior. Proverbialis hyperbole, de Magnopere glabris. Nam ima pistilli pars calvi cranium referre videtur. Transferri potest ad insigniter egenos, ac simplices, ac dissimulandi ignaros. Ex Erasmo.

PISTILLUS, i. m. Idem quod Pistillum. Virg. in Moret. 114.
Procedebat opus, nec tam salebrosus ut ante,
Sed gravior lentos ibat pistillus in orbes.

PINSO, [μάσσομαι] āre. Idem. Varr. lib. 1. de R. R. cap. 63. Promendo diem, ut in pistrino pinsetur, ac torreatur. Nunc vero sic legitur: Promendum hieme, ut in pistrino pisetur, ac torreatur.
Pinsare humum, est Terram ferire, ut faciunt qui interficiuntur, caduntque in terram. Enn. apud Varr. lib. 4. de L. L. 4. In terram cadentes (dicit) cubitis pinsabant humum. Sic enim in manuscriptis libris reperitur. Alii Pinsebant legunt, alii Pinsibant. [Videtur frequent. a Pinsus Partic. formatum, ut Piso, āre, a Pisus.

PINSĀTIO, ōnis. f. Vitruv. 7. 1. Rudus crebriter pinsatione solidetur.

PINSĬTO, [μαγμάσσομαι] āre. frequent. a Pinso, pinsis, quidam probant ex Plaut. in Asin. 1. 1. 18. Qui polentam pinsitant; quum ibi legatur Pransitant in MSS. conf. PISITO supra.

PINSOR, ōris. m. [μαγματής] quem nunc Pistorem dicimus. Varr. apud Non. 2. 643. Nec pinsorem ullum nossent, nisi eum qui in pistrino pinseret farinam.

PISTOR, ōris. m. [ἀρτοποιὸς, ἀρτοκόπος] Qui frumenta contundebat pilis. Varro R. R. 1. 63.
Pistor nunc dicitur Qui panem facit. Plin. lib. 18. cap. 11. Pistores Romæ non fuerunt ad Persicum usque bellum, annis ab Urbe condita super quingentos octoginta. Plaut. Asin. 1. 3. 48.
Quum a pistore panem petimus, vinum ex œnopolio.
Coqui, pistores, lecticarii, artes vulgares. Cic. pro Rosc. Amer. 134.
Dulciarius pistor, Qui dulcia facit & vendit. Martial. lib. 14. 222.

PISTRIX, icis. f. Lucilius apud Varr. de L. L. 4. 31. Adde Fest. in Mamphula.

PISTŪRA, æ. f. [μαγμαχική] Pinsendi artificium & ratio. Plin. lib. 18. cap. 10. Pistura non omnium facilis. Ibid. 8. Et ipsa autem, quæ evelluntur, variam pisturarum rationem habent.

PISTŌRIUS, a, um. Adj. [ἀρτοποιητικὸς] Quod ad pistorem pertinet. ut, Ars pistoria. Plin. lib. 18. cap. 11. Ad operis pistorii genera transeunte cura. Forum pistorium Romæ in Aventino, & Ulpium & Palladium. Alex. lib. 2. cap. 12.
Instrumentum pistorium. Paul. in l. Quum de lanionis. D. de fund. instr. vel instrum. leg.
Opus pistorium, quod *Pasticiarium* nunc vocant. Cels. lib. 2. cap. 18. Quo minus mirum est, opus pistorium valentissimum esse, quod ex frumento, adipe, melle, caseo constat. Ibid. cap. 28. Facile autem intus corrumpuntur lac, mel, ideoque lactaria, atque omne pistorium opus.

PISTŌRĬCUS, a, um. Adj. [ἀρτοκοπικὸς] Idem. Ulpian. in l. Servos autem suos. D. de legat. tertio, Si quis servos habuerit proprios, sed quorum operas locabat, vel pistoricas, vel histrionicas, servorum appellatione hos legasse videtur. Alii legunt Pistorias.

PISTORIENSIS, e. Adj. Idem ut, Milites pistorienses. Plaut. Capt. 1. 2. 57. V. ibi Interpr.

PINSACULUM, vel PISTACULUM, V. PILUM.

PISTRĪNUM, i. n. [ἀρτοκοπεῖον, μύλων, μυλωθρικὸν] Locus in quo far pinsitur & panis fit. Varr. de L. L. lib. 4. 31. Pilum, quod eo far pinsunt: id ubi fit, pistrinum: L & S inter se sæpe commutant.
In pistrinum autem antiquitus a dominis trudebantur servi ob noxam, ut pinserent, molerentque ingenti labore. Unde Ter. in Heaut. 3. 2. 19. Pistrino dignus.
Dedere aliquem in pistrinum. V. DEDO.
Detrudere & compingere aliquem in quoddam pistrinum. Cic. 1. de Orat 46.
Molendum in pistrino. Ter. Phorm. 1. 5. 19.
Tradere aliquem in pistrinum. Cic. 1. Quint. frat. 2.
Vivere in eodem pistrino cum aliquo. Cic. 2. de Orat. 144.

PISTRINA, æ. f. Idem. Plin. lib. 18. cap. 9. E siligine lautissimus panis, pistrinarumque opera laudatissima. V. dict. seq.

PISTRILLA, æ. f. dimin. a Pistrina. Ter. Adelph. 4. 2. 45.
Ad dextram, prius quam ad portam venias, apud ipsum lacum
Est pistrilla, & exadvorsum est fabrica: ibi est. Veteres (inquit ibi Donatus) absolute dicebant Pistrinam, ut Sutrinam, & Medicinam, ad Tabernam referentes. Charis. lib. 1. Pistrinum neutro genere dicitur, sed Lucilius decimosexto feminine extulit, Media e pistrina; ad Tabernam referens, ut Caupona dicitur. Nam & Ter. diminutive Pistrillam dixit.

PISTRINENSIS, e. Adj. Quod ad pistrinum pertinet. Apuleji Lucius in asinum transformatus, molas pistrinenses, per circuitus multivios circumegisse se festiviter scribit, describens quales essent ministri in pistrinensi contubernio. Sueton. in Calig. cap. 39. Quicquid instrumenti veteris aulæ erat, ab urbe repetiit, comprehensis ad deportandum meritoriis quoque vehiculis, & pistrinensibus jumentis.

PISTRINĀRIUS, i. m. Pistrini custos, vel exercitor. Ulpian. l. 1. D. Depositi. §. Si quis servum custodiendum conjecerit forte in pistrinum: si quidem merces intervenit custodiæ, puto actionem esse adversus pistrinarium ex conducto.

PISTRĬNĀLIS, e. Adj. Ex pistrino. Columel. 7. 9. Album pistrinale.

PINTA, æ. f. Vini mensura vulgo dicitur, quæ duabus *cheopinis* constat. Budæus lib. 5. de Asse, Prima mensurarum nostrarum, deorsum auspicando, *Cheopina* a nobis dicitur, ex eo (ut arbitror) dicta, quod in ea tantum funditur, vel hauritur vini, quantum homo sitibundus uno haustu absumere possit. Hæc duplex, *Pintam* efficit, ex eo vocabulo detortam, quod Græci Pitynam appellant, vas quoddam vinarium significantes. Ex Pityna enim per syncopen Pitna, deinde transpositione Pinta dicta. Pino enim Græce Bibo significat.

PINTIA, æ. f. [Πιντία] Ptolem. lib. 2. cap. 6. Vallis Oletana alio nomine dicta, urbs Hispaniæ, vulgo *Valladolid*.

PĪNUS, i. & ûs. f. [πίτυς] Arbor coniferi generis nota. Plin. lib. 16. cap. 10. Ex iis pinus atque pinaster folium habent capillamenti modo prætenue longumque, & mucrone aculeatum. Pinus fert minimum resinæ, interdum ex nucibus ipsis. Virg. 7. Ecl. 65.
Fraxinus in silvis pulcherrima, pinus in hortis.
Pinus erat Cybele sacra, quod, ut ait Ovid. 10. Met. 104.
— Cybeleius Attis
Exuit hac hominem, truncoque induruit illo. Et Arnob. Pinus illa solenniter, quæ in Matris infertur sanctum deæ, nonne illius imago est arboris, sub qua sibi Attis virum demessis genitalibus abstulit? Unde apud Virg. 9. Æn. 85.
Pinea silva mihi multos dilecta per annos. In Ida enim monte, ubi (Cybele) sanctissime colebatur, pinus abundabat, & ei pineus ibi lucus sacer erat.
Silvarum gloria pinus. Stat. 5. Silv. 1. 151.
Pinus filia nobilis silvæ. Hor. 1. Carm. 14. 11.
Acuta. V. ACUO.
Acuta pinu præcinctus caput Pan. Ovid. 1. Met. 699.
Alta. Virg. 2. Georg. 389.
Annosam pinum revellere dumo. Ovid. 12. Met. 357.
Cæsa montibus. Ovid. 1. Met. 94.
Eruta radicibus. Virg. 5. Æn. 449.
Gallinaria. Juven. 3. Sat. 307. [i. e. Silva. V. in GALLINA.
Grata deûm matri. Ovid. 10. Met. 104.
Ingens. Hor. 2. Carm. 3. 10.
Loquens pinus. Virg. 8. Ecl. 22.
Nautica. Virg. 4. Ecl. 38.
Pontica. Hor. 1. Carm. 14. 11.

Quamvis

Quamvis Pontica pinus,
Silvæ filia nobilis,
Jactes & genus & nomen inutile. Hoc ideo dixit Hor. quia in Ponto fuit optima materia navalis, vel Catullo teste.
Sacra pendebit fistula pinu. Virg. 7. Ecl. 24.
Succincta comas, hirsutaque vertice. Ovid. 10. Met. 103.
Trunca. Virg. 3. Æn. 659.
Uberrima. Virg. 4. Georg. 141.
Silvis evertere pinum. Virg. 1. Georg. 256.
Cava pinus, per synecdochen pro ipsa Navi, quæ ex pinu constructa est. Valer. 1. Argon. 687.
Operta. Stat. 5. Theb. 388.
Tarda pinus pondere. Virg. 5. Æn. 153.
Pinus est etiam Flos, scil. Chamæpitys. Virg. 4. Georg. 112.
Ipse thymum pinosque ferens de montibus altis. V. ibi Taubm.

PINEA, æ. f. etiam dicitur pinus. Columel. lib. 5. cap. 10. Eodem tempore juglandem, & pineam, & castaneam, serere oportet. [Scil. Nucem.

PĪNEUS, a, um. Adj. [πιτύϊνος] Quod ex pinu est. Plin. lib. 15. cap. 10. Pinea corona victores apud Isthmum coronantur.
Ardor pineus, Ignis. Virg. 11. Æn. 786.
Claustra. Virg. 2. Æn. 258.
Cortex. Columel. lib. 6. cap. 16.
Frondes. Columel. lib. 2. cap. 2.
Robora. Stat. 2. Theb. 619.
Silva. Virg. 9. Æn. 85.
Tæda. Ovid. 2. Fast. 558.
Tecta pinea, Naves. Ovid. 14. Met. 530.
Velamina pinea, Corona. Lucret. lib. 4. 591.
Virga. Ovid. 2. Fast. 28.

PINĒTUM, i. n. [πιτυών] Locus pinis consitus. Plin. lib. 27. cap. 8. Chrysolachanum in pineto, lactucæ simile, nascitur.
Succincta pineta. Ovid. 15. Met. 604.

PINĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [πιτυοφόρος] ut, Pinifer mons. Virg. 10. Æn. 708.
Vesulus pinifer. i. e. In quo crescunt pinus.
Caput piniferum Atlantis. Virg. 4. Æn. 249.
Mænalus pinifer. Virg. 10. Ecl. 14.
Rupes piniferæ. Lucan. lib. 2. 431.

PINĬGER, ĕra, ĕrum. Idem. ut, Caput Fauni pinigerum. Ovid. 3. Fast. 84.

PINASTER, tri. m. [ἀγριοπίτυς] Pinus silvestris, miræ altitudinis. Plin. lib. 16. cap. 10. Idem lib. 15. cap. 10. Quartum Pityida vocant e pinastris.

PINASTELLUM, i. n. Herba, quæ & Peucedanum. Apul. de Herb. cap. 94.

P I O

PĪO, [ὁσιοῦν ἀγαπᾷν] āre. Colere, custodire. Plaut. Asin. 3. 1. 3. Ubi piem pietatem, &c. Non. 2. 636. [Sed videtur potius pro Expiem, placemque positum.
Piare, aliquando pro Contaminare & polluere ponitur. [Immo Impiare. Sumptum ex Non. 4. 363. Sed V. PIACULUM infra.
Piare, Pie amare, inquit Nonius. Nævius, Nemo est qui magis suos piet liberos. [Hunc locum non reperi.
Piare, [καθαίρειν, ἁγνίζειν, ἀφοσιοῦσθαι] Purgare. Virg. 2. Æn. 140,
—& culpam miserorum morte piabunt. Cic. pro Domo, 131. Si quid tibi aut piandum, aut instituendum fuisset religione domestica. [Hæc videtur propria verbi significatio. Nam & Purum, piumque, ut Synonyma, jungebant prisci. Liv. 1. 32. In carmine fetiali, Puro, pioque duello. V. PIUS.
Aras piare ture. Propert. lib. 3. 10. 19.
Busta hostilia piasti. Ovid. 13. Met. 515.
Clades piare. Propert. lib. 3. 4. 9.
Corpora piantur. Ovid. 2. Fast. 29.
Delicta piare. Sil. lib. 17. 565.
Delubra piantur cædibus. Sil. lib. 4. 821. apud Carthaginienses scil.
Fontes piandi. Propert. lib. 4. 10. 25.
Fulgura atque ostenta piare. Cic. 2. de Legib. 21.
Iram piavit cæde. Propert. lib. 3. 19. 18.
Mors morte pianda est. Ovid. 8. Met. 483.
Nefas piare. Virg. 2. Æn. 184.
Ossa piare. Virg. 6. Æn. 379.
Ritum piandi tradere. Ovid. 3. Fast. 291.
Piari eos, veluti proprio verbo, ait Verrius, qui parum sint animati, quum mentis suæ non sint: & per quædam verba liberantur incommodo. Festus.

PIĀTIO, ōnis. f. Plin. lib. 28. cap. 2. Si Pontifici accidat Ditis causa epulanti, in mensa utique id reponi adolerique ad larem, piatio est.

PIĀTRIX, īcis. f. dicebatur Sacerdos quæ expiare erat solita, quam quidam Simulatricem, alii Sagam, alii Expiatricem vocant. Festus. Plaut. Mil. 3. 1. 101.
Tum piatricem clementer non potest quin munerem. Mss. Patritam.

PIĀMEN, īnis. n. [κάθαρσις, ἀφοσίωσις] Ipsa purgatio. Ovid. 2. Fast. 19.
Februa Romani dixere piamina patres. Dictio poetica magis, quam oratoria.

PIĀMENTUM, i. n. Idem. Piamenta dicebantur, quibus in expiando utitur, inquit Festus. Scil. Piatrix. Plin. lib. 25. cap. 4. Hac evulsa scrobem repleri vario genere frugum, religio est, ac terræ piamentum.

PIĀBĬLIS, e. Adj. [ἀφοσιωτός] Quod purgari potest.
Fulmen piabile. Ovid. 3. Fast. 289.

PIĀCŬLUM, i. n. [ἀφοσιωτικόν] Sacrificium, cultus, & quicquid agitur, seu præbetur, pro satisfactione peccati. Virg. 6. Æn. 153.
—ea prima piacula sunto. Hor. 1. Carm. 28. 34.
Teque piacula nulla resolvent. h. e. Nullis hostiis te expiabis.
Infert piacula manibus. Ovid. 6. Met. 569.
Miseranda piacula spretæ pœnæ. Sil. lib. 1. 182.
Piaculum, aliquando dicitur Peccatum ipsum, crimen, flagitium. Virg. 6. Æn. 569.
Distulit in seram commissa piacula mortem. Servius, Piacula, Commissa, propter quæ expiatio debetur. Plaut. Truc. 2. 1. 13.
Piaculum est misereri nos hominum rem male gerentium. [Falso ex hoc usu verbalis nominis infert Nonius ipsum verbum Piare veteres eodem sensu posuisse.
Horrenda piacula. Stat. 1. Achill. 139.
Contrahere piaculum. V. CONTRAHO.
Solvi piaculo. i. e. Peccato. Tacit. 1. Ann. 30.

PIACŬLUS, a, um. Adj. Cato de R. R. cap. 139. Porco piaculo facito. i. e. Piaculari. Turneb. [Ego substantivum esse non dubito, ut si Porco victima dixisset, per appositionem.

PIACULĀRIS, e. Adj. [ἀφοσιωματικός] Quod ad satisfactionem peccati pertinet vel datur. Liv. 1. 26. Is quibusdam piacularibus sacrificiis factis, quæ deinde genti Horatiæ tradita sunt, &c. Plaut. Epid. 1. 2. 36.
Mene piacularem oportet fieri ob stultitiam tuam,
Ut meum tergum stultitiæ tuæ subdas succidaneum? i. e. Oportetne tuam stultitiam meis scapulis expiari?
Auspicia piacularia appellabant, Quæ sacrificantibus tristia portendebant, quum aut hostia ab ara profugisset, aut percussa mugitum dedisset, aut in aliam partem corporis, quam oporteret, cecidisset. Festus.
Piacularia, Tristia, per quæ malum fieri opinabantur. Nam a superis felicitatem, ab inferis diis infelicia dari censebant.

PIACULARIS, Romæ porta appellatur propter aliqua piacula, quæ ibidem fiebant, vel, ut ait Cloatius, quum ex sacro per aliquem piaculo solvitur: ut aliqua piandi propitiandique causa immolatur. Festus.

PIACŬLO, āre. Expio. Cato de R. R. cap. 141. extr. Mars pater, &c. te hisce suovitaurilibus piaculo. V. Barth. in Stat. 9. Theb. p. 1031.

P I P

PĬPER, ĕris. n. [πέπερι] Arboris fructus, minutis granis constans, condimentis aptus & acri, urentique linguam sapore, qui ex Arabia ad nos affertur. Plin. lib. 12. cap. 7. Passim vero quæ piper gignunt, juniperis nostris similes, quanquam in fronte Caucasi solibus opposita gigni tantum eas aliqui tradidere, &c.
Album piper. Hor. 2. Serm. 4. 74.
Asperum. V. ASPER.
Candidum. V. Candidus, in CANDEO.
Longum. Plin. lib. 12. cap. 7.
Rugosum. Pers. 5. Sat. 55.
Piper non homo: proverb. in Nimis asperum. Petron. cap. 44. Tragur. p. 15. V. ibi Scheffer. p. 93.

PIPĔRĀTUS, a, um. Adj. [πεπερίτης] ut, Piperatum vinum, Quod pipere & melle conditum est. Et, Piperatum acetum, apud Columel. lib. 12. cap. 47.
Dicta piperata. i. e. Mordacia. Sidon. 5. Epist. 8. conf. Piceatus, in PIX.

PIPERATUM, i. n. Genus edulii. Cels. 4. 22. Itaque etiam in piperatum conjicitur. V. Apic. 2. 2. & Plin. 14. 16.

PIPERĪTIS, ĭdis. f. [πεπερῖτις] Herba, de qua Plin. lib. 20. cap. 17. Panax, inquit, piperis saporem reddit, magis etiam siliquastrum, ob id piperitidis nomine accepto.

PĪPĬLO, [πιπίζω] āre. dicitur Passer. Catullus de passere Lesbiæ, 3. 10.
Sed circumsiliens modo huc, modo illuc,
Ad solam dominam usque pipilabat. Alii legunt Pipiabat. V. infra.

PĪPIO, ōnis. m. [περιστερίδιον] Pullus palumborum. Lamprid. in Alexand. vita cap. 41. extr. Servos habuit vectigales, qui eos ex ovis ac pullicenis ac pipionibus alerent.

PĪPIO, [πιπίω] īre. proprie dicuntur Pulli gallinacei, & hujusmodi. Columel. lib. 8. cap. 5. Die undevicesimo animadvertat an pulli rostellis ova percuderint, & auscultetur, si pipiant. [Nisi Indicativi præsens est a Pipio, are. Nisi forsan apud Catull. Pipiebat legendum. V. PIPILO.

PIPIO, āre. Plorare, vagitum edere. Tertull. adv. Valent. cap. 15. Cælestes imbres pipiavit Achumoth. i. e. Effudit plorando.

PIPIANS, antis. Partic. ut, Infantes pipiantes. Tertull. de monogam. cap. 16.

PĪPO, [πίπω] āre. dicuntur gallinæ quum vocem emittunt. Varr. in Aboriginib. Mugit bovis, ovis balat, equi hinniunt, gallina pipat. Non. 2. 676. conf. 6. 10.
De Accipitre etiam dicitur. Auctor Philomel. carm. v. 24.
Accipiter pipat.

PIPĀTUS, ûs. m. Varro de L. L. 6. 5. V. PIPULUM.

PIPATIO, ōnis. f. Idem. Festus, Pipatio, clamor plorantis lingua Oscorum.

PIPŬLUM, i. n. [ἔγκλημα] pro Convicio dixit Plaut. Aulul. 3. 2. 32.
Ita me bene amet Laverna, te jam, nisi reddi
Mihi vasa jubes, pipulo hic differam ante ædeis. Quem locum afferens Varr. lib. 6. de L. L. 5. ait, Pipulo te differam ante ædes, id est Convicio, declinatum a pipatu pullorum. conf. Non. 2. 640. Alii Pipolo legunt.

P I Q

PIQUENTUM, i. n. [Πικούεντον] Ptolem. lib. 3. cap. 1. Urbs Istriæ. Vulgo *Pinquento.*

P I R

PĪRÆA, æ. f. [Πειραία] Civitas est Ponti insignis, Amisus olim dicta: ut testatur Strab. lib. 12. Post Gadilonem, inquit, est Saramena, & Amisus, civitas insignis, a Sinope distans ad stadia nongenta. Refert Theopompus prius Milesios, postea Cappadocum principem eam condidisse: deinde ab Athenocle & Atheniensibus habitatam, & Piræa nominatam. [Sed potius Athenienses ipsum portus sui nomen huic urbi dederunt, & Πειραία accusativus contr. est, a recto Πειραιεύς, quod & oppidi ipsius & gentile nomen est. V. Suid. & Steph. in voce, & Gronov. Observ. 1. 3. qui veram declinationem vocabuli demonstravit. conf. ad seq. dict.

PĪRÆUM, i. n. & PIRÆUS, i. [Πειραιεύς] vel PIRÆEUS, ei. m. [Πειραιεύς] Athenarum portus. prima syllaba per ει dipthongum Græcam scribitur. Donatus in illud Eun. Ter. 2. 2. versu penult. Miror quid ex Piræo abierit: Piræum, inquit, ut Sunium, est maritima & accessu litoris pars clementior. Hæc ille. Raphael Regius in illud Met. Ovid. lib. 6. 446.
—jubet ille carinas
In freta deduci, veloque & remige portus

Cecropios intrat, Piræeaque litora tangit. Piræea litora, inquit, Attica. Nam Pireus promontorium est Atticæ, ut scribit Ptolemæus. At Raphaelem his verbis reprehendit Micyllus: Ego vero Piræaque litora legendum puto, sic postulante versu. Nam & Stephanus auctor est, veteres Piræum dixisse, & inde possessivum Piræus, a, um, tribus syllabis, pro quo posteriores Piræeus fecerunt, etiam trisyllabum, sed cum diphthongo in tertia syllaba. Sic enim apud Suidam passim scribitur Πειραιεὺς, & apud Strabonem. Et apud Ter. legitur in Eun. 3. 4. 1.

Heri aliquot adolescentuli coiimus in Piræum. Sive (ut commentator vult) Piræo. Nam neque hic versus quadrisyllabum Piræeum recipit, quum sit tetrameter catalecticus. Quanquam vulgo in Epist. ad Att. lib. 7. Epist. 3. ubi idem hic locus Terentii citatur, Piræeum passim quatuor syllabis, pro Piræum legitur. Sed illic proprium est, hic possessivum, sive gentile. A Piræeus autem, cujus obliqui quatuor syllabarum sunt, Stephanus format gentilia Piræates, & Piræetes, item Piraicus: nusquam autem Πειραιεῖος, aut Piræeus. Sed tamen & Piræeaque litora, si diceretur, in versu defendi poterat, si quis συνεκφώνησιν admittat: nisi quod compositio durior aliquanto fiet, & ab Ovidiana facilitate alienior. Ceterum de significatione vocis Πειραιεὺς, etiam apud Ciceronem quæritur loco supra citato. De portu tamen Atheniensi plerumque intelligitur, in eaque significatione potissimum usurpatur. Pro monte autem, quod hic Regius ait, non facile apud idoneos auctores positum alibi invenies. Hæc Micyllus. Obliquos esse quatuor syllabarum, docet illud Stat. 12. Theb. 615.

> Qui gelidum Braurona viri, qui rura lacessunt
> Munychia, & trepidis stabilem Piræea nautis. Ovid. 4. Fast. 563.

plurali numero, & genere neutro usurpavit, hoc versu,

> Sunion expositum, Piræaque tuta recessu
> Linquit, & in dextrum quæ jacet ora latus.

Pireus, pro Piræeus, vide in TEGEA, Tegeus, pro Tegeæus ex Virgilio. H. St. V. quæ ad præced. dict. & seq. notavi.

Piræeus, inquit Strabo lib. 9. Athenarum portus & emporium, abest a Schœnunte Isthmi initio ad stadia CCCL, ab Sunio autem stad. XXX, supra CCC. Pausanias in Atticis pr. Piræeus, inquit, municipium quondam fuit. Nam antequam Atheniensibus imperaret Themistocles, navale ibi nullum exstabat. Phalerum autem (hoc enim loco minimo intervallo mare ab urbe distat) navale ea ætate fuit. Inde Mnestheum Trojam versus solvisse fama est: & ante hunc, Theseum, quum ob Androgei necem daturus Minoi pœnas abiret. Postquam vero rerum est potitus Themistocles, eique Piræi situs commodior ad navigandum est visus (quippe qui tres portus pro unico illo Phalereo haberet) hunc illis, quo naves subducerent, apparavit. Idem etiam memoriæ prodidit in Themistoclis vita Plutarch. sed & Thucydides lib. 1. ex cujus narratione possis hanc velut epitomen colligere. Principio Athenienses Phalerum portum habebant, muro conjunctum urbi, qua parte mare minimum ab urbe aberat. Postea quum Medi in Atticam impetum facerent, Themistocles Atheniensium dux, prudentia & audacia vir singulari, animadvertens Piræeum longe commodiorem esse Phalero, utpote qui pro una tres stationes navium haberet: civibus persuasit, ut relicto Phalero, Piræeum portum exædificarent. Hujus sententia a populo approbata, muro a portu ad urbem densissimo deducto, Piræeum urbis instar munierunt: atque uno eodemque muro Phalerum, Piræum, Munychiamque concluserunt. Non fuit hic murus, ut alii, e calce aut lateritio opere factus: sed ingentes lapides figura quadrangula scitissime inter se coaptati, ferreis laminis connectebantur. Tantaque latitudo ejus erat, ut onusti duo currus obviam sibi facti, libere, nullo impedimento aut mora, progrederentur. Erat autem Munychia ad orientem juxta Athenas oppidulum, muro mœnibusque cinctum, cum elegantissimo portu. Eratque locus omnis quadringentarum navium capax. Cic. 7. Att. 3. Venio ad Piræea; in quo magis reprehendendus sum, quod homo Romanus Piræea scripserim, non Piræeum, (sic enim omnes nostri loquuti sunt) quam quod In addiderim. Non enim hoc ut oppido præposui, sed ut loco. Et tamen Dionysius noster, qui est nobiscum, & Nicias Cous non rebatur oppidum esse Piræea. Sed de re videro. Nostrum quidem si est peccatum, in eo est, quod non ut de oppido loquutus sum, sed ut de loco: secutusque sum, non dico Cæcilium, Mane ut ex portu in Piræeum: (malus enim auctor Latinitatis est) sed Terentium, cujus fabellæ propter elegantiam sermonis, putabantur a C. Lælio scribi:

> Heri aliquot adolescentuli coimus in Piræeum. Et idem,
> Mercator hoc addebat, captam e Sunio. Quod si δήμους oppida

volumus esse, tam est oppidum Sunium, quam Piræeus. Hactenus Cic. Gell. lib. 2. cap. 21. Ab Ægina in Piræeum complusculi earundem disciplinarum sectatores Græci Romanique homines eadem in navi transmittebamus. Portum hic significat. Idem lib. 15. cap. 1. In eo igitur libro scriptum inveni, quum oppugnaret L. Sulla in terra Attica Piræeum, & contra Archelaus regis Mithridatis præfectus ex eo oppido propugnaret: turrim ligneam defendendi gratia structam, quum ex omni latere circumplexa igni foret, ardere non quisse, quod ab Archelao alumine oblita fuisset. Piræeum hic oppidum vocari, nihil attinet admonere. Plin. lib. 4. cap. 7. Piræeus & Phalera portus quinque M. pass. muro recedentibus Athenis juncti. Cæl. lib. 28, cap. 12. in fine, Fuit in Piræo forum nomine Hippodamia, a Milesio Hippodamo, qui Piræum struxit: meminit Demosthenes. Porro, ut horum portuum luculentior habeatur historia, visum est hic quoque apponere Strabonis lib. 9. verba, Munychia, inquit, tumulus est curvus in Cherronesi faciem, cavernosus, tum natura, tum opera dedita, magna ex parte ut habitationes admittat. Ingressum angusto habet ore, cui quidem portus terni subjacent. Quondam muro vallata Munychia erat, & junctis domiciliis referta, circuitu complectens & Piræum, & alios portus navalibus plenos, in quibus & armamentarium Philonis opus. Statio ibi navium dignitate insignis quadringentarum capax navium, quum non pauciores ab Atheniensibus emitterentur. Hoc autem muro, duo ex oppido protracta crura, urbem Piræo conjungunt. Hi fuere longi muri stadiorum quadraginta longitudine. At murum istum bella plurima diruerunt, & Munychiæ munimentum. Piræum quoque portum in habitaculorum angustias contraxerunt. Ceterum longi muri dissipati fuerunt, primum quidem Lacedæmoniis amolientibus, postea vero Romanis, qua tempestate Sulla & Piræum & oppidum per obsidionem expugnavit. Urbs ipsa saxum est in plano quaquaversum habitato: quo in saxo vetustum Minervæ templum Poliadis surgit, in quo lucis inextinctæ lychnus est. Hæc Strabo.

Harpocration Munychiam conditam esse scribit a Munychio rege: Stephan. a Munycho, qui templum quoque Dianæ Munychiæ illic ædificavit. Piræus nunc dicitur Portus leonis, vulgo *Portoleon*.

PIRÆUS, a, um. Adj. [Πειραιὸς Steph.] ut, Litora Piræa. Ovid. 6. Met. 446. V. dict. præced.

Portus Piræus. Propert. lib. 3. 21. 23.

> Inde ubi Piræi capient me litora portus,
> Scandam ego Theseæ brachia longa viæ. Al. Lintea.

Quo in loco si Piræi adjectivum non est, oportet appositionem esse. Theseus Athenarum rex fuit, Brachia vocat, quæ Strabo crura, longos illos utique muros, qui urbem Piræo jungunt: de quibus supra. [Videntur Romani minus sollicite observasse Græcorum nominum declinationes, ut disertis verbis Cic. de hoc vocabulo agens, docet. Potest tamen & ex Gr. Πειραιεὺς arcessi. Nam Stephani Πειραιὸς suspectum est. Potius enim a Πειραιᾶ Accus. contr. Πειραιεῖος, ut Πειραιάτης, & per hyphæresin diphthongi Πειραῖος, ut Πειραίτης apud eundem Steph. formasse videntur. Nec in Φαληραῖος alia ratio est, quum a Φάληρα pl. n. ducerent.

PĪRĀTA, æ. m. [πειρατὴς] Nomen latronis, qui primus mare infestavit, a quo omnes spoliatores & prædones, piratæ dicti sunt. Alii Piratam, a περάω transeo deducunt, quia scilicet ex transverso simul ac piratæ viderent insulam, in eam transeundo mare impetum facientes, illam deprædabantur. conf. Berneg. ad Suet. Cæs. cap. 4. Pirata Græce, Latine prædo dicitur. Cic. 7. Verr. 63. Istum clam a piratis ob hunc archipiratam pecuniam accepisse.

Barbarus pirata, & nefarius prædo. Cic. pro Rosc. Amer. 146.

PIRATĬCUS, a, um. Adj. [πειρατικὸς] Quod ad piratam pertinet: ut, Piraticum bellum.

Myoparo piraticus. Cic. 7. Verr. 72. Myoparone piratico capto, dux liberatus, symphoniaci Romam missi.

Navis piratica. Quintil. lib. 2. cap. 14.

Puppis piratica. Claud. de 6. Cons. Hon. 132.

PIRATĬCA, æ. f. [πειρατεία] Professio piratæ ipsa. Cic. Post red. in Senat. 10. Profecto egestate & improbitate coactus, piraticam ipse fecisset. Quintil. lib. 8. cap. 3. Piraticam quoque, ut musicam & fabricam dici, adhuc dubitabant mei præceptores.

PIRATĒRIUM, i. n. [πειρατήριον] Habitaculum piratarum.

PĪRĒNE, es. f. [Πειρήνη] Acrocorinthi fons, haud affluentes aquas habens, ceterum perspicuas ad imum, potuque suavissimas, Straboni lib. 8. De eo scribit Pers. Sat. prolog. 4.

> Heliconidasque pallidamque Pirenem, &c. Plaut. Aul. 3. 6. 23.
> Quæ mihi interbibere sola, si vino scatet,
> Corinthiensem fontem Pirenem potest.

PIRĒNĬS, ĭdis. f. [Πειρηνὶς] Patronym. Ovid. 2. Met. 239.

> Argos Amymonen, Ephyre Pirenidas undas. conf. Senec. Medea v. 745.

PĪRĬTHŎUS, i. m. [Πειρίθους] Ixionis filius, non ex Nube, sed ex conjuge, fuit rex Lapitharum: qui quum ad inferos cum Theseo descendisset, a Cerbero cane tricipiti devoratus poetis fingitur, ut scribit Seneca in Hercule furente. Alii dicunt quum ad inferos descendisset ut illinc raperet Proserpinam, cujus amore tenebatur, jussu Plutonis catenis alligatum fuisse in perpetuum supplicium. Hor. 4. Carm. 7. 28.

> Nec Lethæa valet Theseus abrumpere caro
> Vincula Pirithoo.

Amator Pirithous. Hor. 3. Carm. 4. 80.

Ardor temerarius Pirithoi. Stat. 8. Theb. 53.

Fides Pirithoi. Ovid. 2. de Pont. 6. 26.

PIRUM, V. PIRUS.

PĪRUS, i. f. [ἄπιος] Sic enim rectius scribitur, quam Pyrus. V. Voss. Etym. p. 393. Arbor nota.

Edura pirus. Virg. 4. Georg. 145.

Inserere piros. Idem 1. Eclog. 74.

Flos piri. Virg. 2. Georg. 72.

PIRUM, i. n. [ἄπιον] Fructus ejusdem arboris. De piris vide multa apud Plin. lib. 15. cap. 15.

Autumnalia pira. V. AUTUMNUS.

Cucurbitina. V. CUCURBITA.

Decumana. V. Decumanus, in DECEM.

Libralia. Plin. lib. 15. cap. 11. ad finem.

Mammosa. V. MAMMA.

Onychina. V. Onychinus, in ONYX.

Ordeacea. V. ORDEUM.

Insitiva decerpens pira. Hor. Epod. 2. 19.

Vesci piris. Hor. 1. Epist. 7. 14.

Pirum vulgo appellabatur Locus ubi Martialis habitabat, ut ipse indicat, 1. 118. 5.

> Non est quod puerum, luperce, vexes:
> Longum est, si velit ad Pirum venire:
> Et scalis habito tribus sub altis. V. Nardin. Rom. Vet. 4. 9. &

Ad pirum, in præpositione AD.

PIRASTER, tri. f. Pirus silvestris, cujus pira incredibiliter adstringunt. V. Dioscor. lib. 1. cap. 132.

PIRĀTUM, i. n. Potus ex piris. Hieron. conf. Voss. de Vit. L. L. 3. 35. Piraceum.

P I S

PĪSA, æ. f. [Πίσα] Civitas Elidis in summo montis vertice condita, inter Ossam & Olympum, juxta quam Jovi sacra dicta Olympia celebrabantur. Est & hoc nomine oppidum Arcadiæ, prope Alpheum amnem: a qua hi, qui Pisas in Italia condiderunt, venere: dictas a civitate pristina. Unde Virg. 10. Æn. 179.

> — Alpheæ ab origine Pisæ
> Urbs Hetrusca solo. Hinc

PISÆŪS, a, um. possess. [Πισαῖος Suid.] ut, Juventus Pisæa. Stat. 6. Theb. 555.

Manus Pisææ. Lucan. lib. 3. 176.

PĪSÆ, arum. f. [Πίσαι] Civitas Tusciæ: a qua Pisani dicuntur. Lucan. lib. 2. 401.

> Hinc Tyrrhena vado frangentes æquora Pisæ. Meminit hujus Cic. 2. Q. frat. 5.

Alpheæ Pisæ. Claud. de Bell. Gild. 483. Virg. 10. Æn. 179.

PISANI, orum. m. pl. Incolæ. Liv. 40. 43. Plin. 2. 103.

PISATĬLIS, e. Adj. Pisatilem appellat Nævius Pantaleontem e Pisis oriundum tyrannum: quum alioqui inde profecti, nunc Pisani dicantur. Festus. Mss. F. Urs. Pisalitem. [An Pisalem, Πισαλῆ; vel Pisaliotem, Πισαλιώτην;

PĪSANDER, vel **PISANDRUS**, dri. m. [Πείσανδρος] Filius fuit Antimachi, quem Agamemnonis manu cecidisse Homer. ait Iliad. λ. 122. Alterius quoque meminit a Menelao occisi Iliad. ν. 600.

Pisander alius Camireus, (Camirus autem civitas est Rhodi) Eumolpi tempore poeta, ut nonnullis placet, antiquior Hesiodo.

Pisandrus alius, Nestoris poetæ filius, Larandæus Lycaonius, sub Alexandro Mammeæ versificator: scripsit variam historiam. Suidas.

Pisandro timidior. Dicebatur olim in immodice formidolosos. Ajunt enim Pisandrum fuisse prodigiosa timiditate, adeo ut anxius esset ne suam ipsius animam alicubi videret, quæ se vivum reliquisset. Idem videtur esse cum illo Ciceronis, Umbram suam metuere.

PĬSAURUS, i. m. [Πίσαυρος] Fluvius Piceni, a quo Pisaurum civitas ei superposita, nominata est. Servius vero scribit in 6. Æneid. 825. Pisaurum dictum, quod illic aurum pensatum sit. Nam quum Camillus Gallos interemisset, aurumque, quod Galli a Romanis acceperant pro Capitolio non everso, recepisset, & signa civitati appendisset, civitati nomen dedit. Plin. lib. 3. cap. 14. Hujus meminit Cic. 16. Fam. 11. Nunc vulgo dicitur *Pesaro*.

Sedes moribunda Pisauri. Catul. 81. 3.

PISAURENSIS, e. Adj. [Πισαυρίτης] Qui Pisaurum habitat, aut ex eo natus est. Cic. de Clar. Orat. 170. T. Accium Pisaurensem.

PISCIS, is. m. [ἰχθὺς] Animal in aquis degens: proprie autem qui squamis tegitur, ut ex Plinio apparet, lib. 9. cap. 12. quum ait, Aquatilium tegmenta plura sunt, alia corio & pilis teguntur, ut vituli, hippopotami: alia corio tantum, ut delphini: cortice, ut testudines: silicum duritia, ut ostreæ, & conchæ: crustis, ut locustæ: crustis & spinis, ut echini: squamis, ut pisces. Ter. Adel. 3. 3. 66.

—pisces ex sententia
Nactus sum: hi ne corrumpantur cautio est.

Æquorei pisces. Ovid. 10. Met. 78.
Captivi. Ovid. 13. Met. 932.
Litoralis. V. LITUS.
Molles. V. MOLLIS.
Muti. Hor. 4. Carm. 3. 19.
Nitidi. Ovid. 1. Met. 74.
Obscænus. V. OBSCÆNUS.
Taciti. Ovid. 4. Met. 50.
Capiuntur hamo. Cic. de Senect. 441.
Captare pisces arundine. Ovid. 8. Met. 217.
Corrumpere pisces. V. CORRUMPO.
Ducere piscem hamo. Ovid. 19. Epist. 13.
Evocare esca piscem e penetralibus liquidis. Sil. lib. 7. 501.
Generant ova. Cic. 2. de Nat. Deor. 129.
Ludit piscis in aqua. V. LUDUS.
Generant ova. Cic. 2. de Nat. Deor. 129.
Ludit piscis in aqua. V. LUDUS.
Suspendere piscem hamo. Ovid. 15. Met. 102.
Exstructa, non conchyliis aut piscibus, sed multa carne subrancida mensa. Cic. in Pison. 67.

Piscis eget sale. De re absurda & incredibili. Nec enim verisimile est, pisces in mari agentes egere sale. Hoc videtur a populo reclamatum Androcli Pitensi, quum legem quandam reprehendens dixisset, Egent leges lege correctrice; nam & pisces sale. Leges enim in hoc datæ sunt, ut ad harum regulam corrigantur hominum actiones: quod si ipsæ leges indigent correctione, leges non sunt. Idque non minus absurdum sit, quam si pisces marini dicantur egere sale. Refert Aristoteles in Rhetoricis. Erasm.

Magis mutus quam piscis. Proverbialis metaphora de vehementer infantibus atque infacundis. Conveniet & in hominem immodicæ taciturnitatis. Hor. 4. Carm. 3. 19.

O mutis quoque piscibus
Donatura cygni, si libeat, sonum.

Pisces enim nullam edunt vocem exceptis perpaucis, inter quos canis marinus. Erasm.

Piscis nequam est nisi recens, manet in hunc usque diem vulgo celebre. Dicitur autem peculiariter in hospitem aut vulgarem amicum, qui primo quidem adventu non ingratus est, ceterum ante triduum exactum putet. Plaut. Asin. 1. 3. 26.

Quasi piscis itidem est amator lenæ: nequam est nisi recens. Erasm.

Piscis, pro Signo cælesti, frequentius pluraliter declinatur. Columel. 11. cap. 2. Quinto decimo Cal. Martii Sol in Pisces transitum facit. Virg. 4. Georg. 234.

Aut eadem sidus fugiens ubi Piscis aquosi.

Piscis Aquilonius tertio Idus Martii desinit oriri. Columel. 11. 2.
Piscis Austrinus quarto Nonas Septembris desinit occidere. Columel. lib. 11. cap. 2.

PISCĬCŬLUS, i. m. diminut. [ἰχθύδιον] Ter. Andr. 2. 2. 31. Varr. 3. de R. R. cap. 5. conf. Fest. in Piscatorii ludi.
Parvi pisciculi. Cic. 2. de Nat. Deor. 123.

PISCĀRIUS, a, um. Adj. [ἰχθυοβολικὸς] Id quod ad pisces pertinet; ut, Copia piscaria, Abundantia piscium. Plaut. Cas. 2. 8. 63.
Forum piscarium, Ubi pisces venduntur. Plaut. Curc. 4. 1. 13.
Hamus piscarius. Plaut. Stich. 2. 1. 17.

PISCARIUS, i. m. [ἰχθυοπώλης] Qui pisces vendit. Varr. Inter piscarios nemo vendebat. Perott.

PISCARIA, æ. f. [ἰχθυοπωλεῖον] Locus in quo pisces venduntur. Varr. Nullus in piscaria piscis erat. Perott. Ulpian. (teste Budæo) vulgari significatione usus est in l. Inter publ. De verb. signif. Salinarum, metallorum, piscariarum, inquit. Alii legunt Picariarum. q. V.

PISCŌSUS, a, um. Adj. [ἰχθυώδης Gl. Gr. L.] ut,
Amnis piscosus, In quo pisces abundant. Ovid. 3. Fast. 581.
Profundum, Piscibus plenum. Martial. lib. 10. 37.

Illic piscoso modo vix educta profundo.

Tagus piscosus. Martial. lib. 10. 78.
Vada piscosa. Ovid. 2. de Arte Am. 82.

PISCŬLENTUS, a, um. Adj. [ἰχθυόεις] Locus pisculentus, Ubi multi pisces morantur, vel in quo est facile piscari. Cato, Fluvium Naronem, magnum, pulcrum, pisculentum. Non. 2. 634.

PISCĪNA, æ. f. [ἰχθυοτροφεῖον, κολυμβήθρα] Lacus vel stagnum, in quo vivi pisces conservantur. Varr. 3. de R. R. cap. 3. Piscinas dico eas, quæ in aqua dulci aut salsa inclusos habent pisces ad villam.

In piscinis sunt mulli barbati. Cic. 2. Att. 1. conf. 1. 18.

Vivaria & Piscinæ. Plin. lib. 9. cap. 17. de mullis, Nec in vivariis piscinisque crescunt.

Publica piscina. Cic. 3. Q. frat. 7. pr. Magna vis aquæ usque ad piscinam publicam. Festus, Piscinæ publicæ hodieque nomen manet, ipsa non exstat. Ad quam & natatum & exercitationis alioqui causa veniebat populus. Unde Lucilius ait, Pro obtuso ore pugil, piscinensis res est.

Piscinæ vocantur Omnes aquæ, sive frigidæ, sive calidæ, collectæ ad natandum: quod homines piscibus similes natando fiunt. Cic. Latiorem piscinam voluissem, ubi jactata brachia non offenderentur. Plin. Epist. 6. lib. 5. ad Apollinarem, Si natare latius aut tepidius velis, in area piscina est: in proximo puteus, ex quo possis rursus abstergi, si pœniteat teporis.

Loculatæ piscinæ. V. Loculatus in LOCUS.

Piscinæ pecorum. Columel. lib. 1. cap. 6. Piscinas minimum duas: alteram quæ anseribus ac pecoribus serviat: alteram in qua lupinum, vimina, & virgas, atque alia quæ sunt usibus nostris apta, maceremus.

Piscinæ, dicuntur etiam Vasa lignea ampliora ad tenendam aquam. Plin. lib. 34. cap. 12. Decoquitur in aqua, & in piscinas ligneas funditur.

PISCINŬLA, & **PISCINELLA**, æ. f. dimin. negat dici Varro de L. L. 8. 45.

PISCINĀLIS, e. Adj. [ἰχθυοτρόφιος] Quod est piscinæ, sive quod ad piscinam pertinet. Unde apud Palladium R. R. 1. tit. 40. Piscinales cellæ leguntur.

PISCINĀRIUS, i. m. [ἰχθυοτρόφος] Qui loca piscibus referta habet, vel qui piscinis delectatur, & earum est studiosus. Unde Cic. Lucullum & Hortensium, Piscinarios appellat, 1. Att. 16. V. Lex. Pitisc.

PISCINENSIS, e. Adj. Idem ac Piscinalis. ut, Res piscinensis, Lucilius apud Festum. V. Piscina publica in PISCINA.

PISCOR, [ἁλιεύομαι] āri. Insidiari piscibus, Pisces captare. Plin. lib. 19. cap. 1. Retia in piscando durantia. Cic. 3. Offic. 58.
Piscari in aëre. Plaut. Asin. 1. 1. 86. proverbium, pro Operam ludere.
Abiit piscatum ad mare. Plaut. Rud. 4. 1. 7.

PISCANS, antis. Partic. Paulus, Piscatorii ludi vocantur, qui mense Junio fieri solent, pro quæstu piscantium trans Tiberim.

PISCĀTIO, ōnis. f. Actus piscandi. Ulpian. leg. 13. Dig. t. 4. lib. 8. Piscationem thynnariam exercere. V. & Non. 3. 156.

PISCĀTUS, ûs. m. [ἁλιευτική] Plin. 8. 16. Quos venatus, aucupia, piscatusque alebant. Plaut. Rud. 2. 1. 10.

Post id piscatum hamatilem, & saxatilem aggredimur.

Plin. lib. 6. cap. 22. Esse in piscatu voluptatem testudinum maxime.
Piscatum, per translationem dixit Plaut. in Bacch. 1. 1. 69.

Quia piscatus, meo animo, hic tibi hodie evenit bonus.

PISCATŪRA, æ. f. Idem. Tertul. adv. Marc. 4. 9. De tot generibus operum ad piscaturam respexit.

PISCĀTOR, ōris. m. [ἁλιεὺς, ἰχθυοθήρας] Qui piscatur. Ter. Eun. 2. 2. 26. Cic. 3. Offic. 58. Piscatores ad se convocavit, & ab his petivit ut ante suos hortulos postridie piscarentur.

PISCĀTRIX, īcis. f. [ἁλιεύτρια] Plin. lib. 9. cap. 42. Nec minor solertia ranæ, quæ in mari piscatrix vocatur.

PISCATŌRIUS, a, um. Adj. [ἁλιευτικὸς] Quod ad piscaturam pertinet. Æs piscatorium vetusto more appellatur, Quod in monte Albano datur pro piscibus. Festus.

Forum piscatorium. Columel. lib. 8. cap. 17.

Instrumentum piscatorium. Martian. in l. Item pictoris. D. de fund. instruct.

Linea piscatoria. Plin. lib. 24. cap. 9.

Ludi piscatorii vocantur, Qui quotannis, mense Junio trans Tiberim fieri solent a Prætore Urbano pro piscatoribus Tiberinis, quorum quæstus non in macellum pervenit, sed fere in aream Vulcani, quod id genus pisciculorum vivorum datur ei deo, pro animis humanis. Festus.

Navis piscatoria. Cæs. 2. Bell. Civil. 4.

PISCĬCEPS, ŭpis. m. dici negat pro Piscatore. Varr. de L. L. lib. 7. 33. Si ab avibus capiendis auceps dicatur, debuit, ajunt, ex piscibus capiendis pisciceps, ut aucupem, sic piscicupem dici, &c.

PISCĬFLUUS, a, um. Adj. ut, Rhenus pisciflaus. Theodulph. lib. 2. Carm. v. 579.

PISIDIA, æ. f. pr. & sec. anc. [Πισιδία] Regio est in Asia Minori. Cic. 1. de Divin. 94. Eademque & Pisidiæ causa fuit, & huic nostræ Umbriæ.

PISIDÆ, arum. m. pl. [Πισίδαι] antea Solymi vocati, a Solymo Jovis & Chalenæ filio: populus est barbarus juxta Aspendum & Ciliciam habitans: Pr. & sec. corr. ut vult Stephanus de Urb. Claud. 2. in Eutrop. 241. de Phrygia,

—utrinque propinqui
Finibus obliquis Lydi, Pisidæque feroces
Continuant Australe latus.

Priscian. in Periegesi utramque produxit,

Post hos Pisidûm pinguissima rura coluntur.

Pisidûm, pro Pisidarum.

Pisidæ, Phryges, Cilices, & Arabum natio avium significationibus plurimum obtemperant. Cic. 1. de Divin. 94.

PISINNUS, i. m. Puer; antiquum. Labeo apud Vet. Scholiast. Pers. ad Sat. 1.

Crudum manduces Priamum, Priamique pisinnos.

conf. Martial. 11. 73. Turneb. Advers. 8. 4. & Cæl. Rhodig. 4. 6.

PĪSISTRĂTUS, i. m. [Πεισίστρατος] Atheniensis tyrannus, clarus genere, eloquentia vero tanta, ut ea deliniti Athenienses, libertate qua nihil carius habebant, se sponte exuerent, illiusque facundiæ sanctitatem Solonis, qui numen fuerat civitatis, posthaberent. Regnavit annos triginta tres, quo tempore Servius Tullius Romæ, ut auctor est Gell. 17. 21. Plura de hoc, & quibus artibus tyrannidem adeptus sit vide apud Justinum lib. 2. Meminit & hujus Cic. 7. Att. 19.

Pisistratus alter, Larissæus historicus commemoratur a Suida.

PISITO, **PISO**, verb. & nom. appellativ. V. PINSO.

PĪSŌNES, um. m. [Πίσωνες] appellati sunt quidam Romani nobiles,

quod optime pisa sererent: sicut a lente Lentuli. Plin. tamen aliter lib. 18. cap. 3. Cognomina, inquit, etiam prima inde, Pilumni, qui pilum pistrinis invenerat: Pisonis, a pisendo. Sic etiam Lucan. ad Pison. 15.

— nam quid memorare necesse est
Ut domus a Calpo nomen Calphurnia ducat?
Claraque Pisonis tulerit cognomina prima,
Humida callosa quum pinseret hordea dextra?

Pisones, Calpurniorum e prosapia fuere, quæ a Numa rege descendit. Calpurnius enim Numæ filius fuit, ut ait Festus. Hor. item in Arte Poet. 5.

— vos ô
Pompilius sanguis, &c. Lucan. ad Pison. 2.
— hinc tua, Piso,
Nobilitas, veterisque citant sublimia Calpi
Nomina, Romanas inter fulgentia gentes.

PISONIĀNUS, a, um. Adj. ut, Vitium Pisonianum, i. e. Mira libido loquendi, quo vitio laboravit L. Piso. Hieron. Epist. 83. Deinde Pisoniano vitio, cum loqui nesciret, tacere non potuit.

PISSA, æ. f. [πίσσα] Latine dicitur Pix. Hinc,

PISSĬNUS, a, um. Adj. [πίσσινος] ut, Pissinum oleum. Plin. 23. 4.

PISSĪTES, æ. m. [πισσίτης] Vinum picatum ex liquida pice & musto. Diosc. 5. 35.

PISSASPHALTUS, i. m. [πισσάσφαλτος] Pix mista bitumini, quæ in Apolloniatarum agro reperitur. Plin. lib. 35. cap. 15. Liquidum est & Apolloniaticum, quæ omnia Græci pissasphalton appellant ex argumento picis & bituminis. De sulphure.

PISSELÆON, i. n. [πισσέλαιον] Oleum quod ex pice admixta fit. Plin. lib. 24. cap. 5. Galen. lib. 8. de Simplic. medicament. facultat. cap. 51. conf. Flos picis, in PIX, & PISSINUS.

PISSŎCĒROS, i. m. [πισσόκηρος] Melliginis genus ex cera & pice, sive gummi, sive resina mistum. Plin. 11. cap. 7. Prima fundamenta operis comosin vocant periti, secunda pissoceron, tertia propolin.

PISTĀCIUM, i. n. [πιστάκιον] Nucis genus. Plin. lib. 13. cap. 5. In nucum genere pistacia nota. Vulgus pharmacopolarum vocat *phisticorum*. Plantam asserit Galen. lib. 8. de Simplicib. medicamen. facultat. cap. 52.

PISTĀNA, æ. f. Herba ex ulvarum genere. Plin. lib. 21. cap. 17. Item Pistanam dicit a Græcis vocari, quam inter ulvas Sagittam appellamus.

PISTĪCUS, a, um. Adj. [πιστικὸς] Fide dignus. Vulg. Interp. Johan. 12. 3. Sed V. Interpp. & Commentatt.

PISTILLUM, PISTILLUS, V. PINSO.

PISTO, V. PINSO.

PISTŎLŎCHĬA, æ. f. [πιστολοχία] quartum Aristolochiæ genus, tenuius quam clematitis, densis radicis capillamentis (unde & Polyrrhizos nominatur) junci plenioris crassitudine, odorem habens, ut reliquæ Aristolochiæ species, medicatum. Plin. lib. 25. cap. 8.

PISTOR, oris. V. PINSO, ĕre.

PISTŌRIUM, i. n. [Πιστωρία] Italiæ civitas, quam Ptolem. lib. 3. cap. 1. ponit inter mediterraneas Tusciæ. Est enim inter Florentiam & Lucam, a qua Pistorienses dicti. Plin. lib. 3. cap. 4.

PISTRILLA, PISTRINUM, V. PINSO, ĕre.

PISTRIS, is. f. affertur ex Virg. 5. Æn. 187. Sed rectius legitur Pristis. q. V. Pistris, [Φάλαινα] Sidus cæleste. Dicitur & Cetus, & Pistrix, ut paulo post. Germanic. in Arat.

Auster Pistris agit duo sidera, perlegit unum, &c. [Nisi forte Pristis vel Piscis scribendum. V. Brœchk. ad Tibull. 1. 6. 10.

PISTRIX, īcis. f. [κῆτος] Piscis marinus: alias Cetus. Cic. in Arat. 178.

Spiniferam subter caudam pistricis adhæsit.

Fera pistrix. Cic. in Arato, 413.

— & fera pistrix
Labitur, horribiles epulas funesta requirens.

Neptunia pistrix. Cic. in Arato, 440.

Pistrix, Sidus cæleste. Cic. in Arato, 154.

Hic una stella nectuntur, quam jacit ex se
Pistrix e spina valida cum luce refulgens. V. not. [Gloss. Lat. Gr. Pistrix, κῆτος, καὶ ἀρτοποιός. Unde liquet de vocis orthographia. In Gr. Lat. κῆτις, Pistrix, de belua. De Pistrice muliere, V. in PINSO.

PĪSUM, i. n. [πίσον] Genus leguminis notum: cujus caules sparguntur in terram, nisi habeant adminicula. Plin. lib. 18. cap. 12. Pisum in apricis seri debet, frigorum impatientissimum. Ideo & in Italia & austeriore cælo, nonnisi verno tempore, terra facili ac soluta.

PĪSUS, V. in PINSO.

P I T

PĬTĂNE, es. f. [Πιτάνη] Urbs Æolidis in Asia, quæ portus duos habuit. Ab hac Pitanei, & Pitanitæ nominantur. Fama est, apud Pitanam lateres inventos esse, qui super aquas innatarent, quod & de aliis locis traditum est.

Æolia Pitane. Ovid. 7. Met. 357.

Pitane sum. Zenodotus indicat dici solitum de iis qui in extremas redacti calamitates, ab iisdem denuo in pristinam felicitatem restituuntur. Sic enim evenisse quondam Pitanæ Æoliæ civitati; nam hanc, a Pelasgis in servitutem redactam, Erythræi in libertatem pristinam vindicarunt. Erasmus.

PITHAULĒS, æ. m. [πιθαύλης] Qui tibia instar dolioli facta cantat. Senec. Epist. 76. Quis sit pithaules bonus judicatur. Et Vopisc. in Carin. cap. 19. Choraulas centum: etiam pithaulas centum.

PĬTHĒCUS, i. m. [πίθηκος] Simia Latine dicitur. A quibus insulæ ubi earum maxima copia, Pithecinæ, sive Pithecusæ dictæ sunt. V. PITHECUSA.

PĬTHĒCIUM, i. n. [πιθήκιον] Dimin. a πίθηκος, Lat. Simiola. Deformem mulierem sic vocat Plautus in Milit. 4. 1. 42.

Bellula est. PA. pithecium hæc est præ illa & spinthurnicium.

Est & nomen herbæ, Apul. de Herb. cap. 86.

PĬTHĒCŪSA, æ. f. [Πιθηκοῦσα] Insula est in mari Tusco, sinuque Campano sita, in cujus quodam colle oppidum fuit Pithecusæ, numero multitudinis. Hæc insula, Ænaria quoque dicta est a statione navium Æneæ, & Homero Inarime dicta: hodie Ischia ab oppido, cui coxendicis similitudo, ut Hermolaus lib. 31. Plin. cap. 2. docet. Græcis vero Pithecusa, inquit Plinius, non a simiarum multitudine, ut aliqui existimavere, sed a figlinis doliariorum. Hæc Plin. lib. 3. cap. 6. Sane πίθος Græcis, dolium significat Latinis. Ovidius tamen Pithecusas urbem, non a doliis, sed a pithecis, id est simiis nomen habere putat, lib. 14. Met. v. 90. in Cercopum fabula, quos tradit fuisse mutatos in simias.

PITHES, æ. m. [Πύθης] Vir quidam fuit Xerxis temporibus, omnium suæ ætatis ditissimus; qui auro semper inhians, aurifodinas jugiter exercebat. Is quum aliquando ex peregrinatione domum esset reversus, & cœnam parari postulasset, ejus uxor auream mensam illi apponi jussit, in qua omnia erant ex auro fabrefacta obsonia: ac primo quidem aspectu gavisus est Pitheus: quo tandem satiatus, quum esurire se vociferaretur, neque se aurum id temporis exposcere diceret: inquit uxor, Tu nullius rei, præter hanc unam, habendæ facultatem præbes. Historiam narrat pluribus Plutarchus de virt. mul. Plin. vocat Pythium lib. 33. cap. 10. ubi V. Harduin.

PĬTHEUS, ei, [πιθεὺς] & PITHITES, æ. m. [πιθίτης] Cometæ genus, dolii figuram gerens. Apul. de Mundo p. 64. Elmenh.

PĪTHO, ûs, f. [Πειθώ] Dea flexanima illa dicendi præses, quam Ennius Suadam, Quintilianus Persuadendi deam, Horatius Suadelam, & Poetica mella: Cicero, Leporem vocat. Plin. Colebatur & Diana cognomine Pitho Corinthi. Hæc in Plinium lib. 34. cap. 8. Hermolaus. Pausan. in Corinth. p. 63. Wech. Templum Dianæ cognomento Πειθοῦς (interpres vertit Suadelæ) Hypermnestra dedicavit, quum in judicio rea ob Lynceum a parente facta, evasisset. Una est ex Atlantidibus. Hermesianax & Proclus, Pitho unam ex Gratiis dixerunt. Sappho (ut legitur in scholiis in Hesiodum) Pitho ait filiam esse Veneris; quo loco in ἔργοις v. 73. scribit Pandoram a Gratiis & Pitho ornari. Cic. de Clar. Orat. 59. Pitho quam vocant Græci, cujus effector est orator, hanc Suadam appellavit Ennius: ejus autem Cethegum medullam fuisse vult, ut quam deam in Pericli labris scripsit Eupolis sessitavisse, hujus hic medullam nostrum oratorem fuisse dixerit. Et lib. 3. de Orat.

PĪTHŎDĒMUS, i. m. [Πειθόδημος] Luctator egregius, cujus imaginem Dinomenes ex ære expressit. Plin. lib. 34. cap. 8.

PĪTHŒGIA, æ, f. & PITHŒGIA orum. n. pl. [Πιθοιγία, ἢ Πιθοίγια] inquit Proclus in Hesiod. ἔργ. 366. Festum veteribus erat, quo in vini participatum & servos advocabant & mercenarios. Relinebantur enim tunc primum dolia. Proinde facta re divina, vini communicatio omnibus patebat. Comprecabantur vero, ut Plutarchus inquit Sympos. 3. 7. & 9. 10. innoxiam salubremque ipsis fieri medicamenti potionem. Undecima mensis (anthesterionis) die factitari hoc Athenis consuevisse, produnt auctores. Alibi etiam sexta ejus qui Prostaterius vocaretur, bono Dæmoni divina re peracta, desinente jam Zephyri flatu, qui oblædere vinum ac commovere præcipue creditur. Joannes Grammaticus Hesiodi interpres Pithœgia tradit celebrari solita mense Januario. Dicitur autem a πίθος dolium & οἴγω aperio.

PĪTHŎLĔON, ontis. m. [Πιθολέων] Rhodius, Poeta trivialis & abjectus, qui quum in confinio utriusque linguæ natus esset, confuso sermone epigrammata quædam futilia conscripsit, in quibus perquam ridicule Græca Latinis miscuit, cujus meminit Hor. 1. Serm. 10. 22.

PĪTISSO, [κατὰ μικρὸν γεύομαι] āre. Paulatim degustare. Ter. Heaut. 3. 1. 48.

Nam ut alia omittam, pitissando modo mihi
Quid vini absumpsit? V. Scalig. ad Manil. p. 455.

PITTĂCIUM, i. n. [πιττάκιον, ῥάκος] pro Modico panno accipi solet, qui aliquo medicamento illitus, modo præcordiis, modo capiti dolenti imponi solet ad mitigandum cruciatum. Cels. lib. 3. cap. 10. Si capitis dolores sunt, rosam cum aceto miscere oportet, & in id ingerere: deinde habere duo pittacia, quæ latitudinem frontis, longitudinemque æquent.

Pittacium, Tabella dealbata, Lamprid. in Alexandro cap. 21. extr. Denique cum inter militares aliquid ageretur, multorum dicebat & nomina. De promovendis etiam sibi annotabat, perlegebat cuncta pittacia, & sic faciebat, diebus etiam pariter annotatis, & quis & qualis esset, & quo insinuante promotus. Alias Album, λεύκωμα Græcis, a quibusdam Matrix, vulgo *Matricula* dicitur. Bud. [Alii perperam Pyctatium scribunt. Gloss. Gr. Lat. Πιττάκιον, Pittacium, brevis.

In l. Actuarii lib. 12. D. de erogat. mil. ann. Pittacia pro Brevibus commentariolis accipiuntur, quæ eodem in titulo l. Excellentia, Breves vocantur. V. Gell. 16. 7. & Burm ad Petron. cap. 34. & 56.

PITTĂCUS, i. m. [Πίττακος] Mytilenæus, unus e septem sapientibus tempore Crœsi regis, cujus vitam scripsit Diog. Laërt. lib. 1. s. 74. sq.

Ælianus autem de Varia historia 7. 4. Pittacum memorat, molæ pistrinæ Encomium conscripsisse. Idem 2. 29. dicit, eum in templo Fortunæ scalam constituisse, ut ejus exprimeret effectum, quum multi in vita mortales ascendant, descendantque.

Fuit alter Pittacus legislator (ut Favorinus & Demetrius in homonymis meminere) qui minor est appellatus. Laërt. ibid. s. 79.

PITTHEUS, ei. m. [Πιτθεὺς] Avus Thesei maternus, qui Trœzene regnavit, & primus rhetoricam docuisse & scripsisse dicitur. V. Plutarch. in Theseo; & Pausan. in Corinth.

PITTHĒIS, ĭdis. f. patronym. ut, Pittheidos Æthræ filius. Ovid. 10. Epist. 131.

PITTHEIUS, a, um. Adj. [Πιτθήϊος] ut, Regna Pittheia. Ovid. 4. Epist. 107.

PĪTŬĪTA, æ. f. [Φλέγμα] etsi quidam pr. corripi contendant, sed falso: Idem significat (ut ait Valla in Raudensem) quod Græce Catarrhus: hoc est, quilibet humor redundans, qui ex ore naribusque fluit: vel etiam si non flueret, etiam si non redundaret. Est autem Pituita, ex corporis nostri humoribus, is potissimum qui magis serosus est, & aqueus, ac magis fluxilis; vulgus medicorum cum Græcis Phlegma appellat. Cic. 4. Tusc. 23. Quemadmodum quum sanguis corruptus est, aut pituita redundat, aut bilis, in corpore morbi, ægrotationes nascuntur. V. Celsum lib. 6. cap. 6. de Pituita crassa, alba, molli, sicca & arida, calida, livida, & aliis generibus.

Transfertur a vitio gallinarum & pullorum. H. St. Priora verba cultro recisa sunt. Certe inter avium vitia commemorant Rei rusticæ scriptores. V. paulo infra.

Lenta pituita stomacho fert tumultum. Hor. 2. Serm. 2. 76.

Leves cursus pituitæ. Cels. lib. 7. cap. 7.

Mala pituita nasi. Catul. ad Furium, 21. 17.

Molesta est pituita. Hor. 1. Epist. 1. 108. V. paulo post.

Extenuant pituitam omnia salsa atque acria & arida. Cels. 2. 23.

Substitit pituita. Cels. lib. 6. cap. 6.

Sustinere pituitam. Cels. lib. 5. cap. 28.

Pituita, per ſynæreſim, vox eſt triſyllaba, apud Perſ. 2. Sat. 67.
Somnia pituita qui purgatiſſima mittunt. Alii tamen legunt,
Somnia qui pituita purgatiſſima mittunt. pr. corr.
Sic & apud Horatium putatur eſſe Craſis, ſeu Synæreſis in illo verſu.
Præcipue ſanus, niſi cum pituita moleſta eſt. H. St. 1. Epiſt. 1. extr.
In Gloſſ. Lat. Gr. ſcribitur Pipita, Κόρυζα. An Pituita? diſpiciant acutiores.
Pituita in arboribus. Plin. lib. 17. cap. 27.
Pituita, in gallinis. Columel. lib. 8. cap. 5. V. Indic. Geſn.

PĪTUĪTŌSUS, a, um. Adj. [φλεγματώδης] Qui Græce dicitur Phlegmaticus. Cic. de Fato, 7. Inter locorum naturas quantum interſit videamus, alios eſſe ſalubres, alios peſtilentes, in aliis pituitoſos, & quaſi redundantes, in aliis exſiccatos atque aridos.

PITUITĀRIA, æ. f. [σαφὶς ἀγρία] herba quæ & Aſtaphiſagria dicitur, hoc eſt Uva agreſtis. Dicta Pituitaria, quod pituitam oris ſiccet, ſed tamen fauces lædit. Plin. lib. 23. cap. 1. Quidam eam pituitariam vocant. De aſtaphiſagria loquitur.

PITŬLUS, i. m. Nomen fictitium remigum. Hygin. Fab. 14. extr. Ad pitulum ſederunt Hercules & Idas. V. Turneb. Adverſ. 28. 43. & Scheffer. de Milit. naval. 3. 1.

PĬTYIS, ĭdos. f. [πιτυίς] Nux pinea e pinaſtris. Plin. lib. 15. 10. Dioſc. 1. 87. Hinc

PITYĪNUS, a, um. Adj. [πιτύϊνος] ut, Reſina pityina, apud. Marc. Empir. Adde The. Priſcian. 2.

PĬTȲLISMA, ătis. n. [πιτύλισμα] Genus exercitationis maxime quidem velox, ſed citra intentionem & violentiam. Galen. lib. 2. de tuenda bona valetud. Politianus Miſcellaneorum cap. 38. V. Cornarium in Galen. p. 514. & 515. & Juven. 11. Sat. 172. ibique Interpp. & ſ. l. PEDEMA, & PYTISMA.

PĬTYŎCAMPÆ, arum. f. [πιτυοκάμπαι] Vermes ſive erucæ e pinu arbore naſcentes. Plin. lib. 23. cap. 2. Pinorum erucas, quas pityocampas vocant.

PITYONĪCES, æ. m. [πιτυονίκης] dicitur Qui eſt victor in ludis Græciæ, in quibus victores donabantur pinu, qui in Archemori honorem celebrabantur. [Immo Palæmonis, Iſthmii nempe. Sed non dubito, quin Pityonices pro Pithyonices ſcriptum ſit. Is autem lauro coronabatur.

PITYRIAS, æ. m. [πιτυρίας] Græcis, Panis genus eſt, cui nihil furfuris ademptum eſt, quem noſtri Furfuraceum vertunt. Galen. lib. 1. de Alimen. facultatibus, cap. 2.

PITYUS, i. m. Oppidum opulentiſſimum in regione Colchica, e regione Sarmatarum, qui Caucaſi montis juga incolunt. Plin. lib. 6. cap. 5.

PITYUSA, æ. f. Genus tithymali. Plin. lib. 24. cap. 6.

PĬTYUSÆ, arum. f. [Πιτυοῦσαι] Inſulæ duæ ſunt in mari Balearico a pineorum fruticum ubertate dictæ, teſte Plin. lib. 3. cap. 5. Ex his quæ major eſt Ptolemæo Ebuſus, quæ minor Ophiuſa, hoc eſt colubraria, appellatur. Plinius tamen utramque Ebuſum videtur appellare: & Ophiuſam inſulam ab hiſce diverſam facere.
Eſt item Pityuſa, Inſula e regione Ioniæ ſita, quæ notiore nomine Chios appellatur. Plin. lib. 5. cap. 31.
Eſt & alia ejuſdem nominis inſula in ſinu Argolico ex adverſo Hermioni agri. Plin. lib. 4. cap. 12.

P I U

PIUS, a, um. Adj. [εὐσεβής, θεοσεβής, ὅσιος, θεοφιλής, μητρόφιλος, εὐαγής] Qui colit Deum, vel Parentes & patriam. Unde Pietas, ipſe dei Cultus. Virg. 3. Georg. 513.
Dii meliora piis.
Pius in parentes. Cic. 3. Off. 90. Ipſi patriæ conducit, pios habere cives in parentes.
Pii quidem ſine ſcelere eſſe potuerunt. Cic. pro Roſc. Amer. 66.
Piorum & impiorum deos rationem habere. V. IMPIUS.
Nemo pius eſt, qui pietatem cavet. Cic. 2. de Finib. 71. Sed V. not.
Pius, Blandus, non gravis, jucundus, amœnus. ut, Cælum pium. Arat. v. 266. V. ibi Grot.
Teſta pia. Hor. 3. Carm. 21. 4. V. Mart. Capell. lib. 1. & 6.
Pius, Miſericors, benignus. Cic. Non ſecus in me pius, quam pater in filios. Ter. Hec. 1. 2. 77.
Pium ac pudicum ingenium narras Pamphili.
Amor pius & caſtus. Quintil. Et pios amores & caſtos.
Animæ piæ. Hor. 1. Carm. 10. 17.
Aræ. Senec. Hippol. 4.
Cauſa pia coegit me. Ovid. 6. Met. 496.
Dextra. Hor. 2. Serm. 1. 54.
Dolor pius & juſta iracundia. Cic. pro Sext. 4.
Duellum. Liv. 1. 32. Puro pioque duello quærendas cenſeo. Idem 39. 36. Pro vobis igitur juſtum, piumque bellum ſuſcepimus.
Fraus. Ovid. 9. Met. 710.
Furtum. Senec. Agam. 13.
Gens. Hor. Epod. 16. 63.
Labor. Ovid. 2. Triſt. 322.
Lacrimæ. Ovid. 6. Met. 534.
Lingua. Ovid. 15. Epiſt. 68.
Manus pias ſcelerare. Virg. 3. Æn. 43.
Mens. Ovid. 8. Met. 767.
Militia. Ovid. 7. Met. 482.
Numina. Virg. 4. Æn. 382.
Officium. Ovid. 6. Met. 250.
Ore pio repoſcere pœnas. Virg. 6. Æn. 530.
Pax pia & æterna. Cic. pro Corn. Balb. 35. Nihil eſt aliud in fœdere, niſi ut pia & æterna pax ſit.
Populus. Lucret. lib. 6 1277.
Preces. Liv. 34.
Rem piam præſtare. Ovid. 5. Triſt. 13. 12.
Sacra. Ovid. 2. Faſt. 249.
Vota. Ovid. 1. Met. 221.
Facto pius & ſceleratus eodem. Ovid. 3. Met. 5.
Piiſſimus. Cic. 13. Philipp. 43. M. Antonium notans quod verbum novum protuliſſet, ita dicit, Tu porro ne pios quidem, ſed piiſſimos quæris: & quod verbum omnino nullum in lingua Latina eſt, id propter tuam divinam pietatem novum inducis. Curt. lib. 9. 6. Vobis quidem, ô fidiſſimi, piiſſimique civium atque amicorum, grates ago habeoque. Adde Tacit. Agric. 43. 7. & Vett. Inſcriptt. paſſim.
Piiſſimus apud Senecam Conſol. ad Polyb. cap. 36. H. St.
Pientiſſimus etiam frequens in Antiquis Inſcriptionibus. Gruter. p. 369. n. 5. PATRI PIENTISSIMO. & p. 752. n. 3. MATRI PIENTISSIMAE. & p. 636. n. 7. FRATRI PIENTISSIMO.

PIE, [εὐσεβῶς, θεοσεβῶς] Adv. aliquando Religioſe, & cum maxima in deum fiducia: aliquando Clementer. Ter. Adelph. 3. 4. 13.
Neque faciam, neque me ſatis pie poſſe arbitror.
Amice & pie. Cic. 5. de Fin. An obliviſcimur quantopere in audiendo, legendoque moveamur, quum pie, quum amice, quum magno animo aliquid factum cognoſcimus?
Humane & pie facere. Cic. 11. Fam. 27. Alia quæ defendam a te pie fieri & humane.
Juſte & pie accuſare. Cic. pro Cluent. 42. Sed quum eſſet hæc illi propoſita conditio, ut aut juſte pieque accuſaret, aut acerbe indigneque moreretur.
Superl. Sen. ad Polyb. cap. 34. Piiſſime & fortiſſime tulit. H. St.
Tractari piiſſime. Ammian. 19. 9.

PIĔTAS, ātis. f. [εὐσέβεια, θεοσέβεια, ὁσιότης] eſt (ut ait Cic. 2. de Invent. 161.) per quam ſanguine conjunctis, patriæque benevolis, officium & diligens tribuitur cultus.
Sed hic Cic. abutitur hac voce, ut docui in formulis epiſtolaribus, quas addidi Epiſtolis. H. St. Lambinus aliter legit. Puto copulativam excidiſſe particulam, legendumque Patriæque ac benevolis.
Pietatem, ut deos ceteros, colebant Romani. Pietati ædem ab Acilio conſecratam ajunt, eo loco, quo quondam mulier habitaverit, quæ patrem ſuum incluſum carcere mammis ſuis clam aluerit, ob hocque factum impunitas ei conceſſa eſt. Feſtus.
Juſtitia erga Deos religio, erga parentes pietas eſt. Cic. in Partit. 78.
Pietas, eſt voluntas grata in parentes. Cic. pro Planc. 80.
Nimia pietas & ſummus amor in patriam. Cic. pro Flacco, 96.
Pietatis graviſſimum & ſanctiſſimum nomen. Cic. 1. Fam. 9. Perjucundæ mihi fuerunt litteræ tuæ, quibus intellexi te perſpicere meam in te pietatem. Quid enim dicam benevolentiam, quum illud ipſum graviſſimum & ſanctiſſimum nomen pietatis, levius mihi meritis erga me tuis eſſe videatur?
Pietas, Verus Dei cultus proprie intelligi ſolet. Cic. pro Domo 107. Nec eſt ulla erga deos pietas, niſi honeſta de numine eorum ac mente opinio: quum expeti nihil ab iis, quod ſit injuſtum ac inhoneſtum, arbitrere.
Pietas, ſanctitas, religio, pure & caſte deo tribuendæ ſunt. Cic. 1. de Nat. Deor. 3.
Fundamentum virtutum omnium pietas eſt. Cic. pro Planc. 29.
Egregius pietate. Virg. 6. Æn. 769.
Egregius mira pietate parens. Catul. ad Januam, 65. 29.
Gravis pietate vir. Virg. 1. Æn. 155.
Tum pietate gravem, ac meritis, ſi forte virum quem
Conſpexere, ſilent, arrectiſque auribus aſtant.
Inſignem pietate virum. Virg. 1. Æn. 14. de Ænea.
Magnus pietate & armis. Virg. 1. Æn. 549.
Potens pietate. Propert. lib. 3. 22. 21.
Abundans pietatis. V. ABUNDO.
Honos pietatis, Præmium. Virg. 1. Æn. 257.
Imago. Virg. 6. Æn. 405.
Solennia. Tacit. in vita Agric. 7. pr. Igitur ad ſolennia pietatis profectus Agricola, &c. h. e. Ad parentalia matri præſtanda.
Vir notæ pietatis. Ovid. 14. Met. 443.
Umbra mendax pietatis. i. e. Fallax ſpecies pietatis. Ovid. 9. Met. 459.
Concors pietas. Ovid. ad Liv. 84.
Ficta. Stat. 5. Silv. 3. 244.
Hilaris. Ovid. 2. de Pont. 1. 9.
Ignava. Stat. 12. Theb. 384.
Mitis. Ovid. 3. Triſt. 4. 35.
Spectata. Ovid. 4. Faſt. 37.
Spreta. Catul. Argon. 62. 386.
Trepida. Seneca Med. 7.
Temeraria. Stat. 3. Silv. 3. 191.
Velox. Stat. 3. Silv. 1. 12.
Adhibere pietatem. V. ADHIBEO.
Cavere pietatem. V. CAVEO.
Colere pietatem. V. COLO.
Cole pietatem, quæ quum ſit magna in parentibus & propinquis, tum in patria maxima eſt. Cic. in Somn. Scip. 7.
Colitur pietate propinquitas. Cic. pro Quint. 26.
Efficit deos placatos pietas & ſanctitas. Cic. 2. Off. 11.
Evertere pietatem. Lucret. lib. 3. 84.
Excidit pietas. Ovid. 1. Triſt. 4. 14.
Excitari pietate ad accuſandum. Cic. pro Cluent. 172.
Frangi pietate alicujus. Ovid. 1. Epiſt. 85.
Jacet victa. Ovid. 1. Met. 149.
Læditur ſæpe vultu. Cic. pro Roſc. Amer. 37. Si id quod præclare a ſapientibus dicitur, Vultu ſæpe læditur pietas: quod ſupplicium ſatis acre reperietur in eum, qui mortem obtulerit parenti, pro quo mori ipſum, ſi res poſtularet, jura divina atque humana cogebant?
Monet pietas erga patriam, aut parentes, aut alios ſanguine conjunctos officium conſervare. Cic. 2. de Invent. 161.
Præſtanda parentibus. Cic. in Bruto, 126. Utinam non tam fratri pietatem, quam patriæ præſtare voluiſſet. De C. Graccho loquitur.
Repletum pietate genus. Lucret. lib. 2. 1168.
Satisfacio omnibus officio omni, ac potius pietate erga te ceteris. Cic. 1. Fam. 1.
Victa jacet pietas. Ovid. 1. Met. 149.
Victa pietas cupidine ventris. Ovid. 15. Met. 173.
Victa metu. Ovid. 13. Met. 663.
Victa furore. Hor. 3. Carm. 27. 35.
Pietas, L. Antonius dictus, quod eo animo Rempub. tractarit una cum Fulvia, quaſi pro Marco Triumviro fratre laboraret. Unde a Dione dicitur Λούκιος Ἀντώνιος Πίετας, id eſt εὐσέβεια. quanquam a Glareano mendoſe Pætus nominatur. Sigonius.

PIETĀTĬCULTRIX, īcis. f. Quæ pia eſt erga parentes. Petron. Sat. cap. 55.
Ciconia etiam, grata, peregrina, hoſpita,
Pietaticultrix, gracilipes, crotaliſtria.

Pio, āre, cum Derivatis, V. ſuo loco.

Pius, Metellus nominatus, quod a Furio Tribuno patris reditum exoravit. Antoninus quoque Imp. Pius dictus eſt, quod animum a belli ferocitate alienatum haberet: malletque unum (ut inquiebat) civem ſervare, quam mille hoſtes trucidare. Dion. Alexander lib. 1. cap. 9.

P I X

Pix, pĭcis. f. [πίσσα, πίττα] nihil aliud eſt, inquit Ruellius, quam Fluxus combuſtæ in tæda ſua reſinæ: de pinu fere omnis, ut Theophraſtus inquit, quanquam in Syria terebinthi quoque picem ferunt, quia deſint ibi pinus. Ceterum pix liquida coquitur ad navium, & ad multos alios uſus. Plin. lib. 14. cap. 19. Vini lenitatem excitat Italiæ pars aliqua rabulana pice: ac reſina condire muſta vulgare eſt ei, provinciiſque finitimis. Columel. lib. 6. cap. 32. Atque ita factis ulceribus mederi liquida Pice atque oleo. De generibus picis V. Plin. lib. 16. cap. 12.
Flos picis. Scribon. Largus comp. 40. pr. Picis flos, quod piſſelæon appellant. Paulo poſt, Florem picis autem appello, quod excipitur, dum ea coquitur, lana ſuperpoſita ejus vapori. [Forte πίσσανθος ſcripſit. Nam πισσέλαιον alia res. V. ſ. l.
Atræ picis maſſa. Virg. 1. Georg. 275.
Illyrica pice nigrior. Ovid. 2. de Arte Am. 658.
Cælum pice nigrius. Ovid. 18. Epiſt. 7.
Induere poſtes pice. V. INDUO.
Lenteſcit tellus in morem picis. Virg. 2. Georg. 250.
Manantes picem arbores. V. MANO, āre.
Pice fervefacta ſuperfuſa cruciabantur malefici. Plaut. Capt. 3. 4. 65.
—at pol te, ſi hic ſapiat ſenex,
Atra pix agitet apud carnificem, tuoque capiti illuceat. Et Lucret. 3. 1030.
Verbera, carnifices, robur, pix, lamina, tædæ.

Pĭcula, æ. f. dimin. Apul. de Herb. cap. 36. Herbam cum nitro & axungia & picula ex aceto tere. Adde Veget. Mulom. 3. 3.

Pĭcĕus, a, um. Adj. [πισσώδης] Quod eſt ex pice, vel Viſcoſum ac tenax, vel frequentius Nigrum, ut pix. Martial. lib. 2. 41.
Et tres ſunt tibi, Maximina, dentes,
Sed plane piceique, buxeique.
Caligo picea. Virg. 2. Georg. 309.
Imber. Plin. lib. 16. cap. 33.
Lumen tædæ. Virg. 9. Æn. 75.
Nimbus. Stat. 1. Theb. 97.
Nubes. Ovid. 11. Met. 549.
Nubila. Sil. lib. 5. 37.
Turbo. Virg. 3. Æn. 573.

Picīnus, a, um. aliud Adj. Plin. 15. 17. E pice fit, quod picinum appellant. Hard. ex Mſſ. Piſſinum rectius.

Piceātus, a, um, aliud Adj. [πισσήρης] Pice illitum ſignificat. Tranſlate Martial. lib. 8. 59. in furem,
Non fuit Autolyci tam piceata manus. Quia capit, tenet, & aufert quicquid attingit, ut pix. Al. Piperata rectius.

Picāria, æ. & Picariæ, arum. f. Picis fodinæ, quales populus Rom. in reditu habuit, teſte Ulp. l. 17. Inter publ. in fin. de verbor. ſignif. in P. Cic. in Bruto, 85. Nam quum in ſilva Scantia cædes facta eſſet, notique homines interfecti, inſimulareturque familia, partim etiam liberi ſocietatis ejus, puæ picarias de P. Cornelio & L. Mummio Cenſorib. redemiſſet. Al. Pecuarias. Certe lectio dubia eſt. V. quæ in PECUARIA notamus.

Pĭco, [πισσόω] āre. Pice inducere, vel illinere. Plin. lib. 11. cap. 7. Piſſoceros ſuper eam venit, picantium modo, ceu dilutior. Columel. lib. 12. cap. 18. Ceteraque vaſa ante quadrageſimum vindemiæ diem picanda ſunt. Paulo poſt, Et ferventiſſima pice infuſa novo alio rutabulo & ſcopula picatur.

Picātus, a, um. Partic. [πισσωθεὶς] Plin. lib. 15. cap. 17. Picata vaſa fictilia. Columel. lib. 11. cap. 2. Dolia partim picata, partim defricata. Picatum etiam dicitur Quod picem reſipit. ut, Picatum vinum. Plin. lib. 23. cap. 1. Martial. lib. 13. 107.
Hæc de vitifera veniſſe picata Vienna
Ne dubites: miſit Romulus ipſe mihi.

Pixacanthum, In PYXACANTHUM.

Pixōdărus, i. m. [Πιξώδαρος] Unus ex filiis Hecatomni Cariæ regis, frater Mauſoli & Artemiſiæ, quæ Mauſoleum conſtruxit, de quo ſuo loco dictum eſt. Strab. lib. 14.

P L

PL. Plebs, Plus. PLD. Placidus. PLE. Plebs. PL. M. Plus minus.

P L A

Placabilis, Placatus. V. PLACO.

Plăcenta, æ. f. [πλακοῦς] Libum farinaceum, quod fit ex farina siliginea, caſeo & melle. Dicta quod nobis placeat: vel quod ea ſolerent deos placare. Vel potius dicitur a Græco πλακοῦς. Horat. 1. Epiſt. 10. 11.
Pane egeo jam, mellitis potiore placentis. Plin. lib. 7. cap. 53. de mortibus repentinis, Jam Manlius Torquatus Conſularis, quum in cœna placentam appeteret, &c.
Abſorbere totas placentas. Hor. 2. Serm. 8. 24.

Placentārius, i. m. Qui placentas conficit. Vet. Gloſſ. Πλακουντάριος, Placentarius.

Plăcentia, æ. f. [Πλακεντία] Urbs Italiæ ad Trebiam amnem, nec procul a Pado, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 15.

Placentīnus, a, um. [Πλακεντῖνος] gentile. Cic. de Clar. Orat. 372.

Placentinus, i. m. JC. apud Montem Peſſulanum, jus civile ſatis prudenter docuit, circiter annum 1200. Sed qui illum ſequuti ſunt, barbarie fœdiſſima Romanorum jus conſpurcarunt.

Plăceo, ui, ĭtum, [ἀρέσκω, ἁνδάνω, εὐπροσωπέω, ἀνδάνω] ēre. Gratum eſſe. Columel. lib. 9. cap. 7. Quoniam pleriſque videtur operoſum iſtud, qualiacunque vaſa placuerint collocari.
Amaritudine placet piper. Plin. lib. 12. cap. 7.
Dote omni tibi placebam. Ovid. 4. Triſt. 3. 57.
Facie placere. Ovid. 6. Epiſt. 83.
Factis. Ovid. 11. Met. 323.
Geſtu illa placet. Ovid. 2. Amor. 4. 29.
Meritis. Ovid. 6. Epiſt. 83.
Moribus. Ovid. 2. Amor. 14. 9. al. Matribus.
Ratione aliqua. Claud. 1. in Eutrop. 77.
Placere & Diſplicere, contraria. Cic. pro Domo, 53. Nonne fieri poterat, ut populo de Cyprio rege placeret, de exſulibus Byzantinis diſpliceret?
Agam ſic, ut ipſi auctori hujus diſciplinæ placet. Cic. 1. de Finib. 28.
Plus juſto. Hor. 3. Carm 7. 24.
Nec carmina nobis ipſa placent. Virg. Ecl. 10. 63.
Cœpta placent. Ovid. 8. Met. 67.
Meum mihi placebat, illi ſuum. Cic. 14. Att. 22.
Otia ſemper placuerunt meæ menti. Ovid. 4. Triſt. 8. 7.
Rura mihi, & rigui placeant in vallibus amnes. Virg. 2. Georg. 485.
Sententia iſta tibi placuit. Propert. lib. 2. 9. 37.
Sibi placere, De ſe contentum eſſe, ut vulgo loquuntur. Cic. 2. de Orat. 15. Ego enim (ut quemadmodum ſentio loquar) nunquam mihi minus, quam heſterno die placui.
Placet, fere in tertiis perſonis, pro Videtur, cenſet, eſt ejus opinionis, & quod vulgus dicit, *melius viſum eſt.* Cic. 3. Philip. extr. Senatui placere, uti C. Panſa, A. Hirtius Coſſ. deſſ. &c. Idem 1. Fam. 2. Itaque poſtridie placuit, ut breviter ſententias diceremus. Sic 1. de Divin. 110. Ut doctiſſimis ſapientiſſimiſque placuit. Budæus.
Placere, verbum eſt cenſentis: verbum item apponi ſolitum in Senatuſconſultis. Cic. 6. Philip. 2. Tumultum eſſe decerni, juſtitium edici, ſaga ſumi, dixi placere. [Huc pertinent & ſupra ex Cic. a Bud. prolata, niſi quod in ultimo exemplo refertur ad Opinationem philoſophorum.
Inter nos placuit, Convenit. Ulpian. in l. Si rem. D. de præſcript. verb. Si quum unum bovem haberem, & vicinus unum, placuerit inter nos, ut per denos dies ego ei, & ille mihi bovem commodaremus; ut opus faceret, &c.
Non ita dîs placuit. Ovid. 4. Triſt. 11. 7.
Medico quid placeat videbis. Cic. 16. Fam. 1.
Placet de. Cic. 13. Att. 1. Exſpecto quid iſtis placeat de epiſtola ad Cæſarem. conf. Placere & Diſplicere, ſupra.
Placuit & Placitum eſt: ſicut Licuit & Licitum eſt, dicimus, ait Serv.
Placitum eſt mihi, vel Placitum eſt ut, Viſum eſt. Cic. 11. Fam. 1. Quum in his anguſtiis verſarer, placitum eſt mihi, ut poſtularem legationem liberam mihi.
Sic placitum. Virg. 1. Æn. 285.
Conſilia in melius referet, mecumque fovebit
Romanos, rerum dominos, gentemque togatam.
Sic placitum. Ubi Servius, Placitum, vel fatis, vel mihi: nam Imperſonale eſt.
Eleganter in expoſtulationibus utitur Ter. Eun. 5. 2. 12.
THA. Aufugiſtin'? CHER. hera, factum. TH. ſatin' id tibi placet? i. e. Non facti pœnitet? V. & Cic. 6. Att. 6.
Placere, pro Blandiri. Tacit. de Orat. 32. Satis multos offendit: qui ſi forte hoc audirent, ſatis ſcio dicturos, me, dum juris & philoſophiæ ſcientiam, tanquam oratori neceſſariam, laudo, ineptiis meis placuiſſe.
Cura placendi tibi eſt. Ovid. 13. Met. 764.
Studioſa mulier placendi. Ovid. 3. de Arte Am. 423.

Placens, entis. Partic. [ἀρέσκων] ut, Uxor placens. Hor. 2. Carm. 14. 21.

Placĭtus, a, um. aliud Particip. [ἀρεστὸς] Quod placuit. Ter. in prol. Hec. 21. Ubi ſunt cognitæ, placitæ ſunt. Columel. in præfatione lib. 1.
Diſciplina placita. Ovid 17. Epiſt. 98.
Eſt virtus placitis abſtinuiſſe bonis.
Forma placita. Ovid. 2. Faſt. 777.
Superl. Juſtin. 18. 3. 9. Eumque potiſſimum, quaſi placitiſſimum diis. V. ibi Scheffer. & Stat. 12. Theb. 302.
Placitus & Placidus ſæpe confunduntur a librariis. V. Drakenb. ad Sil. 1. 11.

Placitum, i. n. [ἀρέσκον, ἀρεστὸν] Decretum: quod quæ decreta ſunt, ea ſic Senatui vel majoribus placuiſſe videntur. Plin. lib. 14. cap. 22. Medicorum placitis novitate aliqua ſeſe commendantium. Ovid. 2. de Arte Am. 243.
Si tibi per tutum, placitumque negabitur ire. Sed Heinſius legit Planumque.
Placitum, pro Pacto & convento. Hermogenianus in l. Incertis. D. de judiciis, ſed & ſi qui nummis redemptos ſe, & non manumiſſos, contra placiti fidem, aſſeverent.

Placitūrus, a, um. [ἀρέσων] Partic. ut,
Dicta haud placitura referre. Virg. 12. Æn. 76.
Sacerdos placitura Marti. Tibull. 2. 5. 51.

Placendus, a, um. Adj. [ἀρεστέος] Quod placere debet, & acceptum eſſe. Plaut. Trinum. 5. 2. 35.
Si illa tibi placet, placenda dos quoque eſt, quam dat tibi.

Placentia, æ. f. [ἀρέσκεια] Latinis veteribus dictus Habitus animi vitioſus, quo ſemper ſtudemus placere. Apul. de Philoſoph. 2. p. 15. Elmenh. In homine ad placentiam ac mediocritatem Libido flectitur.

Placĭbĭlis, e. Adj. Tertull. Reſurr. carn. cap. 47. Hoſtia placibilis Deo. [An Placabilis? conf. in PLACO.

Placĭto, āre. frequentat. [ἀρέσκομαι] Plaut. Bacchid. 4. 10. 5.
Neque placitant mores, quibus video volgo gnatis eſſe parentes.

Plăcĭdus, a, um. Adj. [ἄρεσκος, ἀρεστὸς, ἀπταιστὸς, θυμηρὴς, εὐπρόσωπος, εὐάρεστος] Mitis, ſedatus: quod illa, quæ quieta ſunt, omnibus placent. Donatus; Clemens, eſt circa recte agentes: Placidus etiam circa delinquentes. Clemens, animo: Placidus, vultu. Ter. Adelph. 5. 4. 10.
Clemens, placidus, nulli lædere os, arridere omnibus. Plaut. Merc. 5. 4. 4.
Uxor tibi placida & placata eſt. certe dextras nunc jam.
Placida & Immitia, contraria. Hor. in Arte Poet. 12.
Fervere & Placidum eſſe, contraria. Ter. Adelph. 4. 1. 18.
Dare ſe placidum alicui. Ovid. 1. Faſt. 17.
Reddere placidum mollemque aliquem. Cic. pro Cæcin. 28.
Ævum placidum degere. Lucret. lib. 2. 1093.
Amnis placidus. Ovid. 1. Met. 702.
Amor. Virg. 4. Æn. 38.
Aures. Virg. 4. Æn. 440.
Caput Neptuni. Virg. 1. Æn. 131.

Conſtantia placida & quieta. Cic. 2. Tuſcul. 10. In participe rationis ponunt tranquillitatem, id eſt placidam quietamque conſtantiam.
Deus. Ovid. 4. Triſt. 5. 20.
Dictis placidis miſcere fortia. Ovid. 4. Met. 651.
Fœdus placidum. Virg. 10. Æn. 15. Al. Placitum rectius.
Iter. Plin. in Paneg.
Lector. Ovid. 3. de Pont. 4. 9.
Lumine placido aliquem videre. Hor. 4. Carm. 3. 2.
Manum dare placidam alicui. Ovid. 3. Triſt. 1. 2.
Mens placida & alta. Quintil. in procem. lib. 6.
Mente placida ferre aliquid. Ovid. 13. Met. 214.
Mores. Columel. lib. 6. cap. 20.
Oratio placida, ſummiſſa, lenis. Cic. 2. de Orat. 181.
Ore placido edere aliquid. Virg. 7. Æn. 194. Edere, Loqui.
Pax, Tranquilla. Virg. 1. Æn. 253.
Pax placidiſſima in animo. Cic. 5. Tuſc. 48. An delectationis & otii conſumendi cauſa locuti ſumus, ſapientem ab omni concitatione animi, quam perturbationem voco, ſemper vacare, ſemper in animo ejus eſſe placidiſſimam pacem?
Pectus. Virg. 1. Æn. 525.
Quies. Plin. lib. 10. cap. 75.
Sedibus ut ſaltem placidis in morte quieſcam. Virg. 6. Æn. 371.
Senectus. Hor. in Carm. ſæcul. 46.
Senectus placida & lenis. Cic. de Senect. 13.
Somnus, Quietus. Ovid. 3. Faſt. 185.
Somnus placidiſſimus deorum. Ovid. 11. Met. 623.
Sopor. Virg. 4. Æn. 522.
Vitam placidam ac pacatam degere. Lucret. lib. 5. 1121.
Vultus. Claud. Conſ. Prob. & Olyb. 118.
Vultu placido videre aliquem. Tibull. lib. 2. 4. 59.
Animalia placida, quibus Fera oppo[illegible] Plin. lib. 8. cap. 53.
Canis. Plaut. Moſtel. 3. 2. 164.
Columba. Ovid. 7. Met. 370.
Ovis. Ovid. 1. Faſt. 362.
Placidus etiam de inanimatis, ut
Arbor placida, cui Silveſtris opponitur. Plin. lib. 16. cap. 5.
Cælum. Sil. lib. 12. 667.
Dies. Ovid. 11. Met. 735.
Dies placidus & ſerenus. Plin. 6. Epiſt. 15.
Hiems. Ovid. 2. de Pont. 7. 59.
Loca placidiora. Pallad. 1. 6.
Mare ſtat. Virg. 2. Ecl. 26.
Mors. Virg. 6. Æn. 522.
Palus, Tranquilla. Virg. 8. Æn. 88.
Portus æterna placidus quiete. Senec. Agamemn. 7. 1.
Venti. Virg. 5. Æn. 763.
Undis placidis natare. Ovid. 13. Met. 899.
Urbes placidæ, Expertes tumultus bellici. Virg. 7. Æn. 46.
Compar. Liv. 3. 14. Nihil placidius aut quietius. conf. Loca placidiora.

PLACIDŬLUS, a, um. Adj. dimin. ut, Cinis placidula. Auſon. Parental. 27. 3.

PLACĬDE, Adv. [ἠρέμως, εὐαρέστως] Quiete, ſine tumultu. Plaut. Bacch. 4. 4. 56.
Accepta eſt placide oratio. Liv. 2.
Accubare placide. Plaut. Moſt. 3. 2. 167.
Agere aliquid placide & otioſe. Plaut. Pœn. 3. 1. 42.
Amplecti placide aliquid. Virg. 5. Æn. 86.
Aperire placide forem. Plaut. Bacch. 4. 7. 35.
Currere placide. Plaut. Rud. 4. 8. 10.
Exquirere placide. Plaut. Merc. 1. 1. 55.
Ferre placide ſedateque dolorem. Cic. 2. Tuſc. 58. Verumtamen dolorem ſuum nemini impertiebat: Prætoris injurias tacite, hoſpitis placide ferendas arbitrabatur.
Ferre placide injuriam. Cic. 4. Verr. 84.
Loqui placide ſedateque. Cic. in Orat. 92.
Pultare fores placide. Plaut. Men. 1. 2. 65.
Sequi placide aliquem. Plaut. Mil. 4. 6. 5.
Regere fervidam mentem, & placide tractare. Sen. Med. 7.
Vivere placide. Ovid. 2. Amor. 9. 24.

PLACIDĬTAS, ātis. f. [εὐαρέστησις] Gell. lib. 13. cap. 21. ex commentario Servilii Claudii, Nerio dictum quaſi Neirio, hoc eſt ſine ira, & cum placiditate: ut eo nomine mitem, tranquillumque fieri Martem precemur. Varro de R. R. lib. 2. cap. 1. In queis primum non ſine cauſa putant oves aſſumptas & propter utilitatem, & propter placiditatem. V. Lactant. 6. 15.

PLACOR, ōris. m. Vulg. Interpr. Sirac. cap. 4. 13. Complectitur placorem ejus.

PLACĬDO, āre. Placidum reddere. Ambroſ. 3. de Virgin. Ubi curſus ſuos ab equorum perturbatione placidaverit.

PLĀCO, [ἱλάσκω, ἐξιλάσκομαι, πραΰνω, εὐμενίζομαι] āre. Mitem ac placidum facere, ſedare, tranquilliorem facere. Ter. Heaut. 5. 4. 21.
　　Quam pudet: neque quod principium inveniam ad placandum, ſcio.
Pacem animis affert, & eos quaſi concordia quadam placat ac lenit temperantia. Cic. 1. de Fin. 47.
Placare aliquem alicui. Cic. 2. in Catil. 17. De his qui diſſimulant, qui Romæ remanent, qui nobiſcum ſunt, nihil dicimus: quos quidem ego, ſi ullo modo fieri poſſet, non tam ulciſci ſtudeo, quam ſanare, & ipſos placare Reipub.
Placare, & Lenire ſe alicui. Cic. 7. Philipp. 24. Jam vero ipſe ſe placabit & leniet provinciæ Galliæ, a qua excluſus & repudiatus eſt.
Sibi aliquem placare. Cic. 13. Fam. 1.
Animum placare & mitigare. Cic. 10. Philipp. 6. Quamobrem collige te, placaque animum aliquando, & mitiga.
Animos judicum. Cic pro Font.
Homines deoſque. Ovid. 3. de Arte Am. 653.
　　Munera (crede mihi) placant hómineſque deoſque. al. Capiunt.
Ira placanda judicis. Tibull. lib. 4. 1. 47.
Iram dei donis. Cic. 2. de Legib. 22. Impius ne audeto placare donis iram deorum.
Iram deûm ſacris. Ovid. 10. Met. 399.
Iras diſcordiaſque noſtras inter nos. Cic. de Aruſp. Reſp. 46.
Objurgatores benevolos. Cic. 1. de Nat. Deor. 5.
Odia improborum. Cic. pro Domo 44.
Verbis ſupplicibus aliquem. Ovid. 4. Faſt. 155.
Placare deos, Manes, &c. Propitiare. Ovid. 2. Faſt. 533.
　　Eſt honor & tumulis, animas placate paternas.
Cyllenius tauro niveo placatur. Sil. lib. 3. 219.
Di ſuperi carmine placantur. Hor. 2. Epiſt. 1. 138.
Deos devotionibus. Cic. 3. de Nat. Deor. 15. Tu autem etiam Deciorum devotionibus placatos deos eſſe cenſes.
Deos placant Galli hoſtiis humanis. Cic. pro Font. 36.
Deos ture. Hor. 1. Carm. 36. 2.
Divos placavi ſanguine. Hor. 2. Serm. 3. 206.
Lares ture & horna fruge. Hor. 3. Carm. 23. 3.
Numina deorum. Ovid. 1. Faſt. 171.
Non eſt placandi ſpes mihi nulla dei. Ovid. 5. Triſt. 8. 22.
Placare, pro Gratias agere. Hor. 1. Carm. 36. 2.
　　Et ture & fidibus juvat
　　　Placare, & vituli ſanguine debito,
　　Cuſtodes Numidæ deos:
　　　Qui nunc Heſperia ſoſpes ab ultima, &c. Hic (ait Acron) non irata aut mitigare, aut reconciliare numina parat, ſed aut grates referre, aut vota perſolvere. Propitii enim dei reduxerunt Numidam ſoſpitem. Placare (inquit Porphyr.) pro eo quod eſt Gratiam referre intelligendum, non ut placari irati dicuntur. Quum enim Numidam dicat ſoſpitem rediiſſe, apparet eum deos propitios & ante ſacrificia habuiſſe. Cuſtodes autem pro Conſervatoribus accipiamus. Hæc ille. Aſcenſ. ſic exponit: Placare, i. e. Placidos, & (ut dicunt) contentos facere: quia dum diis vovemus, non ſunt placati, donec vota reddiderimus. Propterea dixit Debito, ſcilicet ex voto.
Placare frequenter transfertur ad inanimata, ut
Æquora tumida placat Neptunus. Virg. 1. Æn. 146.
Jejunia ventris voracis placare, Famem ſedare. Ovid. 15. Met. 74.
Ventrem eſca placavit iratum. Hor. 2. Serm. 8. 5.

PLACANS, antis. Partic. Cic. 2. de Divin. 63.
　　Aurigeris divûm placantes numina tauris.
Carmina placantia manes. Valer. 3. Argon. 408.

PLACĀTUS, a, um. Partic. [ἐξιλασθεὶς, εὐίλατος] Plin. lib. 12. cap. 18. Nec minus propitii erant mola ſalſa ſupplicantibus, immo vero (ut palam eſt) placatiores.
Æquus & placatus. Q. Cic. de Petit. Conſul. 36. Quibus propter aliquod officium neceſſitudinis affuturum negaris, tamen ii poſſunt abs te placati, æquique diſcedere.
Incenſus ira & Placatus, contraria. Cic. 6. Att. 2. In hac autem peregrinatione, militiave noſtra ſæpe incenſum ira vidi, ſæpe placatum.
Mite & placatum. Cic. 5. Att. 1. Nihil tam vidi mite, nihil tam placatum, quam tum meus frater erat in ſororem tuam.
Dii placati, Propitiati. Cic. pro Marcell. 18. Ut mihi quidem videantur dii immortales, etiamſi pœnas a Pop. Romano ob aliquod delictum expetiverint, qui civile bellum tantum & tam luctuoſum excitaverunt, vel placati jam, vel etiam ſatiati aliquando, omnem ſpem ſalutis, ad clementiam victoris & ſapientiam contuliſſe.
Mens. Lucret. lib. 5. 1102.
Ore placato annuit. Ovid. 14. Met. 593.
Deus placatus. Ovid. 1. Triſt. 3. 40.
Deos placatos pietas efficit & ſanctitas. Cic. 2. Off. 11.
Sepulcra, Manes placati. Ovid. 2. Faſt. 33.
Quietus & Placatus. Cic. 5. Tuſc. 16. Animi quietus & placatus ſtatus cernitur, quum perturbatio nulla eſt, qua moveri queat. i. e. Placidus.
Vita. Cic. 1. de Fin. 71. Ut omnes bene ſanos in viam placatæ, tranquillæ, quietæ, beatæ vitæ deduceret?
Gurges. Valer. 4. Argon. 338.
Maria. Virg. 3. Æn. 69.
Procella. Propert. lib. 1. 17. 7.
Res placatæ & minime turbulentæ. Cic. in Orat. 63.
Compar. Liv. 2. 60. Placatior patribus exercitus rediit.
Superl. Cic. 1. Tuſc. 97. Quies placatiſſima.

PLACĀTE, Adv. [ἀταράκτως] Inturbate. Cic. 6. Fam. 1. Omnia humana placate & humane feramus.
Compar. Idem 6. Fam. 13. Sed hoc ipſum intelligimus eum quotidie remiſſius, & placatius ferre.

PLACĀTIO, ōnis. f. [ἐξιλασμός] Cic. 4. Tuſc. 60. Sed omnis ejuſmodi perturbatio animi placatione abluatur.
Deorum immortalium placatio. Cic. 3. de Nat. Deor. 5.

PLACĀTRIX, īcis. f. Salvian. de Gubern. Dei lib. 3. p. 57. Eccleſia eſſe debet placatrix Dei.

PLACATŌRIUS, a, um. Adj. Tertull. de Patient. cap. 13. Afflictatio carnis hoſtia Domino placatoria.

PLACĀBĬLIS, e. Adj. [ἐξιλαστὸς] Quod facile placatur. Cic. 4. Verr. 95. Hic qui Romam veniſſet, ſatiſque feliciter anni jam adverſo tempore navigaſſet, omniaque habuiſſet æquiora & placabiliora, quam animum Prætoris atque hoſpitis, rem ad amicos ſuos detulit.
Æquus & placabilis. Cic. in Orat. 34. Ut eos ipſos, quos contra ſtatuas, æquos placabileſque dimittas. Legitur & Placatos.
Inexorabilis & Placabilis, contraria. Auctor ad Herenn. lib. 4. 50. Inimicis te placabilem, amicis inexorabilem præbes.
Irritabilis & Placabilis, contraria. Cic. 1. Att. 14. Si ita ſtatueris, & irritabiles animos eſſe optimorum ſæpe hominum, & eoſdem placabiles, &c.
Quo quiſque eſt major, magis eſt placabilis iræ. Ovid. 3. Triſt. 5. 31.
Præbere ſe placabilem alicui. Cic. 10. Att. 13.
Ingenium placabile ad preces. Liv. 4.
Ira deorum. Ovid. 1. de Pont. 9. 23.
Numen ſolet fieri placabile. Ovid. 2. Triſt. 141.
Omnia æqua & placabilia habere. Cic. 4. Verr. 95.
Placabilius eſt. Ter. Adelph. 4. 3. 17.
　　Quapropter te ipſum purgare ipſis coram, placabilius eſt. h. e. Res erit placabilior.
Active, Quod placat. ut, Sacrificium placabile. Lactant. Inſt. Epit. 6. 14.
Hoſtiæ placabiliores. Idem 4. 28. conf. Placibilis in PLACEO.

PLĀCĀBĬLĬTER, Adv. Gell. 7. 3. Propitiandi laudabiliter ac placabiliter.

PLACABILĬTAS, ātis. f. [τὸ εὐίλατον] Cic. 1. Off. 88. Nihil enim laudabilius, nihil magno & præclaro viro dignius placabilitate atque clementia.

PLACĀMEN, ĭnis. n. [ἱλασμὸς] Quo quis placatur. Liv. 7, 2. Et quum vis morbi nec humanis consiliis, nec ope divina levaretur, victis superstitione animis, ludi quoque scænici, nova res bellicoso populo (nam Circi modo spectaculum fuerat) inter alia cælestis iræ placamina instituti dicuntur.

PLACAMENTUM, i. n. Idem. ut, Deorum placamenta. Plin. 8. 47. Iræ hostilis placamenta. Tacit. 1. Hist. 63.

PLACIA, æ. f. [Πλακίη] Mysiæ oppidum, juxta Cyzicum Milesiorum oppidum, ut scribit Plin. lib. 5. cap. ultimo. [Steph. Πλάκη. lege Πλακίη.

PLACIADÆ, arum. m. [Πλακιάδαι] Vici cujusdam Atticæ regionis incolæ vocantur, apud quos moris erat ut, qui fuisset in adulterio deprehensus, ignominiosas pœnas daret, impactis in pudendam corporis partem raphanis, qui apud illos miræ magnitudinis esse dicuntur. Quod si raphani forte non fuissent ad manum, steleo utebantur, id est ligonis ligno. Hinc Placiadæ, proverbium, quod dici refert Plutarchus de deprehensis adulteris, & contumeliose, sicut merentur, tractatis.

PLĂCĪDEIANUS, seu PLACIDĪANUS, i. m. fuit Gladiator præstantissimus, ut ex Lucilii versibus apparet, quos profert Nonius Marcellus 4. 62. in declaratione verbi Compono. Meminit & Hor. 2. Serm. 7. 97.

Aut Placideiani contento poplite miror
Prælia, &c. Sed rectius scribitur Pacidianus, q. V. supra.

PLĂCĪTIS, ĭdis. f. [πλακῖτις] Cadmiæ species, quæ velut fuligo quædam, aut favilla ex fornacibus ærariis egesta, parietibus adhæret: nam propter sui gravitatem, ad testudinem evolare non potest. Dicta Placitis ab eo, quod speciem referat crustæ, quam Græci πλάκα vocant. Galen. lib. 9. Simplic. & Plin. lib. 34. cap. 9. & 10.

PLADAROTES, [πλαδαρότης] Pladarotes, sunt mollia veluti corpora, lævia, & maxime decolora, palpebrarum parte interna nondum asperitudinem habentia. Galen. Introd. in Medic. c. 15.

PLADOS, i. m. [πλάδος] est Superflua, sive nimia humiditas. Hippocr. lib. 1. de morb. vulgar. n. 11. Galen. Com. 11. in lib. 1. Hippoc. de morb. vulg. Omnibus undequaque multus plados.

PLĀGA, æ. f. [πληγὴ] Percussio, vulnus. Ter. Eun. 2. 2. 13. Neque plagas pati possum.

Dolor, crepitusque plagarum. Cic. 7. Verr. 162. Cædebatur virgis in medio foro Messanæ civis Romanus, Judices, quum interea nullus gemitus, nulla vox alia istius miseri, inter dolorem crepitusque plagarum, audiebatur, nisi hæc, Civis Romanus sum.

Nodi plagarum, Tubera ex plagis. Stat. 4. Theb. 73. de Tauro.

Expertia plagarum corpora. Lucret. lib. 3. 813.

Ex retuso telo plaga. Cels. lib. 5. cap. 26.

Altæ plagæ, Profundum vulnus. Senec. OEdip. v. 346.

Exigua. Cels. lib. 5. cap. ult. de phygethlo.

Luculenta. V. LUCULENTUS.

Lunata. Cels. lib. 7. cap. 26.

Vehementior. Cic. 2. Tusc. 56. Pugiles etiam, quum feriunt adversarium, in jactandis cæstibus ingemiscunt: non quod doleant, animove succumbant, sed quia profundenda voce omne corpus intenditur, venitque plaga vehementior.

Plaga sæpe translate, pro Incommodo. ut

Plaga ab. Cic. 9. Fam. 16. Hæc levior est plaga ab amico, quam a debitore.

Odiosa. V. ODIUM.

Accipere plagam. Cic. 2. Tusc. 41. Qui bene instituti sunt, accipere plagam malunt, quam turpiter vitare? Et 1. de Nat. Deor. 70. Graviorem enim plagam accipiebat, ut leviorem repelleret.

Adhibere plagas. V. ADHIBEO.

Consumere hostem plagis. Hor. 2. Epist. 2. 97.

Dissolvere corpora valida plaga. Lucret. lib. 3. 819.

Domare corpora plagis. Lucret. lib. 2. 1143.

Facere gravem plagam. Cic. in Orat. 228. Sic oratio, nec plagam gravem facit, nisi, &c.

Gall. *Faire grande playe.* H. St.

Facta plaga. Celsus 7. 19. de incisione inguinis vel scroti loquens, Plaga facta, foramen deorsum versus subest.

Ferre plagam. Virg. 10. Æn. 797.

Hiat plaga. Columel. lib. 4. cap. 29. Ne, quum scalpro factum fuerit iter surculo, plus justo plaga hiet. conf. Apul. 8. Met. p. 210. Elmenh.

Imponere plagam insanabilem alicui. Cic. pro Sext. 44.

Infligere plagam mortiferam alicui. Cic. in Vatin. 20. Si ad cetera vulnera, quibus putasti Rempub. deleri, hanc quoque mortiferam plagam inflixisses.

Injicere plagam. Cic. pro Muren. 48. Illa plaga est injecta petitioni tuæ maxima.

Internectere efflantes plagas. Stat. 8. Theb. 168.

Levare plagam. V. LEVIS.

Obducere plagam limo. V. OBDUCO.

Perferre plagas. Cic. 9. Fam. 16. Gladiatores, aut perditi homines, aut barbari, quas plagas perferunt?

Peremptus plagis vitulus. Virg. 4. Georg. 301.

Præbere corpus plagis. Ovid. de Nuce 171.

Sedere plaga dicitur, apud Ovid. 3. Met. 88.

Succumbunt externis omnia plagis. Lucret. lib. 2. 1140.

Suere plagam. Cels. lib. 5. cap. 26.

Fieri meliorem plagis Phrygem. Cic. pro Flacc. 65. Utrum igitur nostrum est, an vestrum hoc vetus proverbium, Phrygem plagis fieri solere meliorem?

Plaga, Incisio arboris. Plin. lib. 12. cap. 25. Succus e plaga manat. conf. Hiat plaga, Obducere plagam, Præbere corpus plagis supra.

PLĀGŌSUS, a, um. Adj. [πληγώδης] Plagis plenus. ut, Plagosa crura, apud Apulejum, lib. 8. Et, Dorsum plagosum, apud eundem lib. 9. p. 222. Plagosus Horatio dicitur Orbilius grammaticus, qui sæpe plagas infert, 2. Epist. 1. 69.

Non equidem insector, delendaque carmina Livi
Esse reor, memini quæ plagosum mihi parvo
Orbilium dictare. Hinc est illud Domitii Marsi,
Si quos Orbilius ferula scuticaque cecidit. V. Libellum Suetonii de Claris grammaticis cap. 9.

PLĀGO, āre. Percutere. August. de Civ. Dei, 21. cap. 11. Lascessivit dominum vel plagavit. V. Vet. Schol. in Juven. 6. Sat. 652.

PLAGIĀTOR, ōris. m. Idem qui Plagosus. Hieron. Epist. 6. Magistrum pueri tui plagiatorem ejus esse, non dubium est. V. infra PLAGIUM.

PLAGĬGER, ĕra, ĕrum. [πληγοφόρος] Ad ferendas plagas quasi natus. Plaut. in Pseudolo 1. 2. 20. Plagigera genera hominum.

PLAGIGĔRŬLUS, a, um. Adj. Idem. Plaut. Most. 4. 1. 19. Peculii sui prodigi plagigeruli.

PLAGĬPĀTĪDA, æ. m. Qui plagas patitur. Plaut. Most. 2. 1. 9. & Capt. 3. 1. 12.

PLĂGÆ, arum. f. Retia dicuntur rariora, ad capiendas feras: quod plagis, id est foraminibus plena sint. Virg. 4. Æn. 131.

Retia rara, plagæ, & lato venabula ferro. Servius in hunc locum scribit, Plagas proprie Funes illos dici, quibus retia tenduntur circa imam & summam partem. Cic. 3. Off. 68. Suntne igitur insidiæ, tendere plagas, etiamsi excitaturus non sis, nec agitaturus?

Aucupes, & plagæ. Ulpian. in l. Quæsitum. §. Si in agro. D. de fund. instruct.

Densæ plagæ. Hor. 3. Carm. 5. 32.

Dispositæ. Seneca Thyest. 6.

Nodosæ. Ovid. 6. Fast. 110.

Raræ. Senec. Hippol. 1.

Ambire silvas plagis nexilibus. Ovid. 2. Met. 499.

Cadere in plagas. Ovid. 3. de Arte Am. 428.

Sæpire saltum plagis. Lucret. lib. 5. 1250.

Tendere plagas, Disponere retia. Ovid. 1. de Arte Am. 270.

Trudere apros in obstantes plagas multa cane. Horat. Epod. 2. 32.

Incidere in plagas, per translationem, pro Incidere in periculum. Cic. 7. Verr. 151. Si mehercules (id quod fieri intelligo non posse) ex his laqueis te exueris, ac te aliqua via, ac ratione explicaris: in illas tibi majores plagas incidendum est, in quibus te ab eodem me, superiore ex loco, confici & concidi necesse est.

Conjicere se in plagas. V. CONJICIO.

Jaci in plagas amoris. Lucret. lib. 4. 1140.

Texere plagas contra se. Cic. 4. Acad. 147. Quum plus uno verum esse non possit, jacere necesse sit tot, tam nobiles disciplinas, quam de oculorum sensuumque reliquorum mendaciis, & de sorite, aut pseudomeno, quas plagas ipsi contra se Stoici texuerunt.

Plagæ, Tapetes, vel tapetia Græce dicuntur, Stragula Latine. Varro de vita Pop. Romani, Chlamydes, plagæ, vasa aurea. Idem, Eburneis lectis & plagis sigillatis. Nonius 14. 5. V. loc. in seq. dict.

Plagæ, Grande linteum, tegmen, seu velamen, quale est quod nobiliores viduæ nostrates gestant. unde Pagulæ, diminutivum.

PLĂGA, æ. f. priore similiter correpta, [παραιτόνιον, κλίμα] Cæli vel terræ spatium amplissimum, quod etiam Tractus, & Clima a Græcis, dicitur. Virg. 7. Æn. 226.

— & si quem extenta plagarum
Quatuor in medio dirimit plaga solis iniqui. Plin. lib. 16. cap. 2.

In eadem Septentrionali plaga Herciniæ silvæ.

Cæli plagas scrutari. Cic. 2. de Divin. 30. Ex poeta.

Extra pondus & plagam motus. Cic. de Fato, 22. Itaque tertius quidam motus oritur, extra pondus & plagam, quum declinat atomus intervallo minimo: id appellat ἐλάχιστον. [Hic videtur Plaga, Ictus, Percussio.

Mundi plaga, i. e. Pars. Senec. Herc. fur. 13.

Ætheria. Virg. 1. Æn. 398.

Ardens plaga, Regio ardentior Africæ. Claud. 1. in Eutrop. 179.

Cælestes. Ovid. 12. Met. 40.

Divitis arva plagæ. Valer. 1. Argo. 511.

Fervida. Senec. Herc. OEth. 9. Intelligit Zonam torridam.

Lactea cæli, Via lactea. Stat. 1. Silv. 2. 51.

Marmorata plaga ingenti dorso. Stat. 4. Silv. 3. 96. Intelligit Viam stratam marmoribus. Loquitur enim de via Domitiana.

Mitis. Sil. lib. 1. 213.

Solifera plaga, Plaga Orientis. Seneca Herc. OEth. 2.

PLĂGŬLA, æ. f. dimin. Stragulum. Plin. lib. 13. cap. 12. docens quomodo fiant chartæ, Premitur deinde prelis, & siccantur in sole plagulæ, atque inter se junguntur. Ita legit Budæus. Liv. 39. 6. Luxuriæ enim peregrinæ origo ab exercitu Asiatico invecta in urbem est. Ii primum lectos æratos, vestem stragulam pretiosam, plagulas, & alia textilia, & quæ tum magnificæ supellectilis habebantur, monopodia & abacos, Romam advexerunt. Turnebus in hunc locum, Plagulæ, inquit, sunt Vela & textilia, quibus lecticæ & lecti intendebantur aut involvebantur: ut apud Tranquillum in Tit. Lectica dimotis plagulis. Nonius 14. 5. Plagas interpretatur, Grandia lintea, & toral, & lecticariam sindonem, unde per diminutionem Plagulæ, inquit, dicuntur. Hæc ille.

Apud Suetonium, cap. pænult. Titi Vesp. Quumque inde lectica transferretur, suspexisse dicitur, dimotis plagulis cælum. Legitur & Pallulis, sed Torr. improbat, Male ergo, inquit, qui Pallulis legunt (Nam ita cum ll) pejusque, qui Paludamentis. Vide & Beroaldum. H. St.

Plagulæ, Velamen planctus ex lino aut canabo. Ulpian. l. 23. §. 2. de auro & argen. leg. plagulas inter muliebres vestes recenset.

PLAGIUM, Rete. V. infra s. l.

PLAGIOSIPPUS, i. m. Adversarius. Auctor ad Herenn. 4. 42. V. Turneb. Advers. 20. 25. Al. Plagioxippus.

PLAGIALON, i. n. Tibiæ genus ex loto; fuerunt enim tibiarum multæ species: Elymos, ex buxo & lauro: Calami, ex avena, aut hordeo apud Gallos: Et veræ tibiæ, quæ ex avium majorum aut mortuorum tibiis, unde & nomen habuerunt, fiebant. Alexand. lib. 4. cap. 17. Nos fere eo verbo utimur, *flageolet.* [Veteres πλαγίαυλον vocant Tibiis obliquis canentem, & ipsam tibiam obliquam. V. Polluc. 4. 10. pr. cujus vitiosa lectione deceptus est Alexander.

PLĂGIUM, i. n. Crimen, quo quis sciens liberum hominem aut alienum mancipium dolo malo vendit, emit, donat, celat. l. 5. §. 2. Dig. de re militari. Si plagium factum, vel adgressura, vel abigeatus, vel quid simile accesserit. V. Isidor. lib. 10. lit. P.

Plagium. Sic fit Flagitium, quasi Flagritium. H. St. Priora verba, quib

bus vocis originem expoſuit culter abſtulit. Videtur cum Perotto & Calepino a Plagis arceſſere. Sed V. Voſſ. Etymol. in hac voce.

Litterarium plagium, Quo quis, quæ mittit in vulgus, ex aliorum libris decerpens, horum tamen, e quibus profecit, diſſimulato nomine, videri vult e ſuo peperiſſe ingenio, quæ aliis clam ſubtraxit. V. Jac. Thomaſii diſp. de Plag. Litter.

Plagium pro Reti dixit Gratius Cyneg. v. 24.

Armorum, caſſes, plagiique exordiar aſtus. Al. Caſſeſque, plagarumque ord.

Plăgiārius, i. m. [ἀνδραποδιστὴς] Qui liberum emit, vel vendit. Item Qui ſervo aut ſervæ perſuadet, ut a domino dominave fugiat: vel eum eamve, invito vel neſciente domino celat, vinctum habet, emit vel vendit. Dictus plagiarius, quod lege Fabia plagis damnatus eſſet. Lex ipſa, Plagiaria, Crimen, Plagium vocatur. Calliſtratus in l. Non ſtatim. D. Ad ad l. Fab. de Plagiariis, Servos alienos qui ſollicitaverit, aut interceperit, crimine plagii, quod illi intenditur, teneatur necne, facit quæſtionem. Cic. 1. Q. frat. 2.

Plagiarius eſt etiam Libellorum fur. Martial. 1. 53.

Impones plagiario pudorem.

Plagiātor, ōris. m. Tertull. adv. Marc. 1. 23. Talis aſſertor damnaretur in ſæculo, nedum plagiator.

Plagusia, æ. f. Genus piſcis. Plaut. Rud. 2. 1. 9.

Marinam urticam, muſculos, plaguſias, ſtriatas. Turnebus Placuſias, Conchas eſſe putat, eas hoc nomine venire dicens, quæ cruſtam tegumenti latam patulamque habent, quaſi πλακήεσσαι dicantur. Nam a πλακὸς deducitur, quo nomine quum ſit mons Ciliciæ, idem tamen etiam mons Placuſius vocatur. Hæc ille. conf. Salmaſ. not.

Planaria, æ. f. Una ex Fortunatis inſulis, a planitie dicta. Plin. lib. 6. cap. 32.

Planarius, V. planus.

Planasia, æ. f. [Πλανασία] Inſula eſt in mari Tyrrheno, non longe ab Ilva, ut auctor eſt Ptolemæus lib. 3. cap. 1. & Plin. lib. 3. cap. 6.

Planca, æ. f. [πλάξ] Tabula plana, a planitie ita appellata. Plin. lib. 8. cap. 43. Nec pontes (aſini) tranſeunt, per raritatem plancarum translucentibus fluviis. Legitur in Mſſ. Per raritatem eorum. V. Pallad. de R. R. 1. 21.

Plancæ dicebantur tabulæ planæ, ob quam cauſam & Planci appellantur, Qui ſupra modum pedibus planis ſunt. Paulus. V. Cang. Gloſſ.

Planctus, V. plango.

Plancus, i. m. [πλάγκος] Qui pedes imos graciles habet, planoſque æqualiter, quaſi tabellas quæ plancæ vocantur. Plin. lib. 11. cap. 45. Vola homini tantum, exceptis quibuſdam. Namque & hinc cognomina inventa Planci, Plauti, &c. Gloſſ. Lat. Gr. Plancus, πλατύπους. conf. dict. ſuper.

Plancus, i, m. [πλάγκος] eſt Aquila tertii generis, quam nonnulli Morphnon, Homerus Percnon, aliqui Anatariam appellant: huic vita circa lacus, ſecunda magnitudine & vi. Plin. lib. 10. cap. 3. Græcum eſt, ut apparet ex Ariſtot. Hiſt. anim. 9. 41.

Plancus, [Πλάγκος] cognomen eſt gentis Munatiæ apud Romanos ex qua L. Munatius, cujus exſtant epiſtolæ luculenter ſcriptæ inter Ciceronianas. Hic (teſte Euſebio n. 1990.) quum Galliam Comatam regeret, Lugdunum condidit: quæ civitas Senecæ temporibus deflagravit incendio. V. Scalig. Animadv. p. 168. conf. lugdunum.

Plancianus, a, um. Adj. ex nomine proprio, (quod ſæpe fit) attributum confictum. Plancianum S. C. de liberis agnoſcendis. l. j. §. Eleganter. de lib. agnoſcend. in P. [Hoc fit a Plancius gentili.

Plane, V. planus.

Plănēta, æ. m. [πλανήτης] Erro, erraticus & vagus. ἀπὸ τῆς πλάνης, id eſt ab errore. Tribuitur proprie ſideribus, quæ Latini ab inceſſu vocant Errantia, & Erraticas ſtellas. Nigidius Errones appellat. Unde Virg. 1. Georg. 337. de Mercurio,

Quos ignis cæli Cyllenius erret in orbes. Sunt autem ſeptem ſecundum veteres planetæ, Saturnus, Juppiter, Mars, Sol, Venus, Mercurius, Luna.

Planetārius, i. m. [μαθηματικὸς] Aſtrologus. Auguſt. Confeſſ. 4. 3. Illos planetarios, quos mathematicos vocant, conſulere non deſiſtebam.

Planetĭcus, a, um. Adj. [πλανητικὸς] Sidon. 8. Epiſt. 11. Planeticorum ſiderum globus. i. e. Planetarum.

Plango, xi, ctum, [κόπτομαι] ĕre. Tundere, vel percutere. Ovid. 2. Met. 584.

Plangere nuda meis conabar pectora palmis. Lucilius,

—plangunt litora fluctus.

Humum pectore plangere, Percutere. Ovid. 1. Faſt. 578.

Lacertos ſuos planxit. Ovid. 9. Met. 636.

Pectora plangere manu. Ovid. 3. Amor. 6. 58.

Peſtem plangunt venti per auras. Lucret. lib. 6. 114.

Plangere, [ὀλοφύρεσθαι] Plorare & deflere: quia in ipſo luctu pectora plangere ſolemus.

Carmine plangere aliquem. Stat. 5. Silv. 3. 44.

Dampa ſua plangunt coloni. Stat. 11. Theb. 117.

Divortia planxit magno luctu. Claud. 1. in Eutrop. 65.

Funera alicujus plangere. Stat. 12. Theb. 383.

Plangunt litora, Reſonant. Virg. 1. Georg. 334.

Nunc nemora ingenti vento, nunc litora plangunt. Alii legunt Plangit, i. e. Reſonare facit.

Plangens, entis. Partic. ut, Agmina plangentia. Virg. 11. Æn. 145. i. e. Plorantia.

Fluctus ſaxa plangentes, i. e. Verberantes. Lucret. 2. 1154.

Planctus, ûs. m. [κοπετὸς] Percuſſio. Lucan. lib. 2. 24.

Exigit ad ſævos famularum brachia planctus.

Sævo planctu concutere pectora. Stat. 5. Silv. 1. 179.

Parce precor lacrimis, ſævo nec concute planctu
Pectora, nec crucia fugientem conjugis umbram.

Dare planctus. Senec. Troad. 1.

Dare plangorem infra ex Ovid. H. St.

Iteraſti ingentes pectore planctus. Stat. 3. Silv. 5. 53.

Miſtus femineo cum planctu clamor. Senec. Octav. 6.

Pepulere mollem planctum brachia. Stat. 6. Theb. 219.

Reddunt tympana planctum. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 131.

Planctus, Lamentatio & luctus. ut

Pervigil planctus. Valer. 3. Argon. 359.

Triſtes planctus. Claud. 2. in Eutrop. 301.

Ponere planctus, Linquere mærorem. Seneca Herc. OEth. 16.

Reſonat planctus immenſus per urbes. Senec. Herc. OEth. 12.

Sonant uno planctu tria regna. Senec. Herc. fur. 12.

Vallantur planctibus aræ. Stat. 10. Theb. 558.

Plangor, ōris. m. [κόψις] Idem, Percuſſio. Catul. Argon. 62. 273.

Procedunt, leviterque ſonant plangore cachinni.

Præcipiti plangore ruunt. Valer. 3. Argon. 275.

Sonitus plangoris. Ovid. 3. Met. 493.

Plangor, [ὀλοφυρμὸς] pro Planctu & vociferatione. Cic. 2. Philip. 85. Tum diadema imponebas cum plangore populi.

Plangor & lamentatio. Cic. in Orat. 131. Ut alia in cauſa, excitato reo nobili, ſublato etiam filio parvo, plangore & lamentatione complere mus forum.

Sonus plangoris. Ovid. 14. Met. 749.

Clarus plangor. Ovid. 4. Met. 138.

Dare plangorem. Ovid. 14. Met. 421.

Exit conſonus plangor in auras. Ovid. 13. Met. 610. al. Clangor.

Reſonat magnis plangoribus æther. Virg. 4. Æn. 668.

Sonat domus plangore. Ovid. ad Liv. 179.

Ululant femineis plangoribus ædes. Virg. 2. Æn. 487.

Plangunculă, æ. f. Pupa, a Gr. πλαγγών. Cic. 6. Att. 1. extr. Inventæ ſunt quinque plangunculæ matronarum. Ita legunt Boſius & Lambinus. Alii Imagunculæ. Vulgo Lagunculæ.

Planipes, Planities, Planitudo. V. planus Adj.

Planta, æ. f. [ταρσὸς, πέλμα] Tota pars inferior pedum, digitique & ungues. Plin. lib. 7. cap. 2. Eudoxus in Meridianis Indiæ, viris plantas eſſe cubitales: feminis adeo parvas, ut ſtruthopodes appellentur. Lactantius de Opif. Dei, cap. 13. Plantæ, quoniam totius operis fundamenta ſunt, mirificus eas artifex, non rotunda ſpecie, ne homo ſtare non poſſet, aut aliis ad ſtandum pedibus indigeret, ſicut quadrupedes: ſed porrectiores longioreſque formavit, ut ſtabile corpus efficerent planitie ſua: unde illis inditum nomen eſt.

Alatæ plantæ. Virg. 4. Æn. 259. De Mercurio.

Ancipiti figens veſtigia planta. Juven. 14. Sat. 272.

Averſæ plantæ. V. averto.

Ferratæ. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 389.

— plantiſque reſultant
Tartara ferratis. Locus perobſcurus. [An Planciſque? i. e. Valvis?

Læva. Cic. in Arato.

Niveæ. Claud. de Nupt. Honor. 152.

Pernices. Virg. 11. Æn. 718.

Timidæ. Ovid. 6. Met. 107.

Tremulis inſiſtere. Juven. 6. Sat. 96.

Velocis gloria. Juven. 13. Sat. 98.

Volucris. Sil. lib. 13. 194.

Contingere ſidera plantis. Propert. lib. 1. 8. 43.

Evadere ægra planta nequidquam lubrica. Sil. lib. 7. 611.

Evellere plantam e cæno. Hor. 2. Serm. 7. 27.

Tingere celeres plantas æquore. Virg. 7. Æn. 811. i. e. Mergere.

Plantāris, e. Adj. [πελματικὸς] Quod eſt plantæ pedis, ſive quod pertinet ad plantam pedis. Stat. 1. Theb. 304.

Summa pedum propere plantaribus illigat alis. De Mercurio.

Planta, æ. f. [φυτὸν, κλῆτρον] de arboribus dicitur Ea, quæ transferendi gratia, vel de arboribus rapta, ut ait Servius, vel ex ſeminibus eſt orta: & de herbis quoque dicitur. Virg. 2. Georg. 23.

Hic plantas tenero abſcindens de corpore matrum
Depoſuit ſulcis. Plin. lib. 17. cap. 15. Sativæ plantæ ſilveſtrium radicibus inſeruntur natura ſiccioribus.

Feraces. Virg. 2. Georg. 79.

Teneræ. Virg. 10. Ecl. 49.

Defringere ſummas plantas ex arbore. Virg. 2. Georg. 300.

Deponere ſulcis plantas. Virg. 2. Georg. 23.

Plantæ, Semina olerum, quod plana ſunt; & appellantur etiam ex ſimili plantæ noſtrorum pedum. Paulus.

Plantārius, a, um. Adj. Ad plantationem pertinens. [φυταλιήσιος] Columel. lib. 5. cap. 9 Antequam plantarias arbuſculas effodias ſolo, rubrica notato partem ejus, quæ Meridiem ſpectat. Nunc vero ex emendatis codicibus ſic legitur, Ante quam explantes arbuſculam, rubrica notato, &c.

Plantārium, i. n. [φυταλιήριον] Ipſa planta in terra nata, quæ cum radicibus transfertur de uno loco ad alium: ut ait Servius. Virg. 2. Georg. 27.

Silvarumque aliæ preſſos propaginis arcus
Exſpectant, & viva ſua plantaria terra. [Niſi & hic Plantaria ſunt Locus conſitus plantis.

Plantarium, Plantarum locus. Plin. lib. 17. c. 14. Quædam in plantario inſita eodem die transferuntur. Idem lib. 13. cap. 4. Ergo plantaria inſtituunt. Dicitur & Seminarium, teſte Budæo.

Plantaria, pro Pilorum ſegete, translate. Perſ. 4. Sat. 39.

Quinque palæſtritæ licet hæc plantaria vellant, &c. h. e. Exſtirpent & eradicent hos pilos, qui tanquam plantæ ex terra, ſic ex cute pullulant.

Plantĭger, ĕra, ĕrum. Adj. [φυτοφόρος] Plantas gerens: ut, Plantigeræ arbores, Quæ ex ſe pullulando plantas emittunt. Plin. lib. 13. cap. 8. Siliqua plantigera eſt in imis partibus.

Planto, [φυτεύω Gl. L. Gr.] āre. Paſſiv. Plin. lib. 17. cap. 10. Hoc modo plantantur punicæ.

Plantātio, ōnis. f. [φυτεία] Plin. lib. 21. cap. 4. Unde accolæ tranſferentes conſerunt, ipſaque platatione proficiunt.

Plantātor, ōris. m. Auguſt. Epiſt. 112. Plantator & rigator.

Plantāgo, ĭnis. f. [ἀρνόγλωσσον] Plin. lib. 25. cap. 8. Celebravit & Themiſon medicus vulgarem herbam plantaginem, tanquam inventor, volumine de ea edito. Duo ejus genera. Minor anguſtioribus foliis & nigrioribus, linguæ pecorum ſimillimis, caule anguloſo, in terram inclinato, in pratis naſcens: altera major, foliis laterum modo incluſa: quæ quia ſeptena ſunt, quidam eam Heptapleuron vocavere. Hujus & caulis cubitalis eſt, & napi ſimilis. Naſcitur in humidis multo efficacior. Vis mira in ſiccando, denſandoque corpore, cauterii vicem obtinens.

Plănus, i. m. [πλάνος] Aul. Gell. lib. 16. cap. 7. commemorat inter

verba inusitata, quibus usus sit Mimus Laberius, aitque significare Sycophantam. Budæus, Impostores a Græcis etiam plani dicuntur, sed certi cujusdam generis impostores, insigni versutia præditi: quo vocabulo potius quam Latino Cic. pro Cluent. 72. usus est, Hic ille planus (inquit) improbissimus, quæstu judiciario pastus, &c. Hor.1.Ep.17.59.

Nec semel irrisus triviis attollere curat

Fracto crure planum, &c. Planus (ut in hunc locum inquit Acron) nomen est hominis, qui solebat multos sic fallere, in quorum vehicula voluisset tolli, ut fingeret se crus fregisse: qui quum postea vere genu fregisset, & idem rogasset, non est ei creditum. Eustathius Homeri interpres in Odys. sic inquit, interprete Budæo, Planus est qui artem quandam profitetur imponendi etiam spectantibus, quales fuerunt Cephisodorus & Pantaleon, & Matreas apud Alexandriam. Hujusmodi autem impostores in deliciis olim regum fuisse, ex Plinii verbis conjicere licet, lib. 35. cap. 10. Non fuerat, inquit, Apelli gratia in comitatu Alexandri cum Ptolemæo, quo regnante Alexandriam vi tempestatis expulsus, subornato fraude æmulorum plano regio invitatus, ad regis cœnam venit: indignantique Ptolemæo, & vocatores suos ostendenti, ut diceret a quo eorum invitatus esset, arrepto carbone exstincto e foculo, imaginem in pariete deliniavit, agnoscente vultum plani rege ex inchoato protinus. Budæus.

Plānus, a, um. Adj. [ἐπίπεδος, ἰσόπεδος, πεδινὸς. ὁμαλὸς] Cujus figura æqualis est. Cic. de Univers. 13. Quod si universitatis corpus planum & æquabile explicaretur, neque in eo quicquam esset requisitum. Martial. lib. 4. 64.

Et planus modico tumore vertex.

Ex solidis globus, ex planis circulus aut orbis. Cic. 2. de Nat. Deor. 47. Quum duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus (sic enim sphæram interpretari placet) ex planis autem circulus aut orbis.

Ager planus. Varro de L. L. lib. 4. 4. Quod primum ex agro plano fructus capiebant, campus dictus.

Aditus planior, h. e. Facilior & patentior. Liv. 34. 29.

Area planissima campi. Ovid. 15. Met. 297.

Campi plani æquora. Lucret. lib. 3. 1015.

Corpus planum & æquabile. Cic. de Univers. 13. V. supra.

Dentes plani piscium. Plin. 11. 37.

Locus planus & æquus. Cic. pro Cæcin. 50. Sed ne æquo quidem & plano loco.

Pedis plani ædificium dicitur a Vitruvio, ad differentiam Concamerationis & hypogei, lib. 6. cap. 10. Et plano pede ad differentiam contignationum. & lib. 7. cap. 1. & 4. Budæus. conf. PES.

Pisces plani, i. e. Qui superficiem planam, non rotundam habent. Plin. 9. 14. Planorum piscium alterum est genus, quod pro spina cartilaginem habet, ut raiæ, &c.

Spatia plana. Hor. 1. Epist. 7. 41.

Venter planus, Non rugosus. Ovid. 1. Amor. 5. 21.

Via plana. Ovid. 3. Fast. 836.

Præceps & lubrica via, Plana & stabilis, contraria. Cic. pro Flacc. 105. Quem posthac tam amentem fore putatis, qui non illam viam vitæ, quam ante præcipitem & lubricam esse ducebat, huic planæ & stabili præponendam esse arbitretur?

Planam viam facere ad honores quærendos. Plaut. Trin. 3. 2. 19.

Planum, i. n. absolute sæpe ponitur cum præpositione, ut

Ad planum reducere cicatrices. V. AD.

De, vel e plano, Paul. de Quæst. in l. Unius, in fine, Custodiæ non solum pro Tribunali, sed & de plano audiri possunt, atque damnari. Suet. in Tiberio c.33. extr. Judicesque aut e plano, aut e Quæsitoris Tribunali admonebat. i. e. E solo in quo populus stabat. Papinian. in l. Miles. §. Quidam. D. ad Legem Jul. de Adulteriis, De plano quoque libellus dari potest. i. e. Judice non sedente, & diebus feriatis. Budæus.

De plano promittere. Lucret. lib. 1. 412.

Hoc tibi de plano possum promittere, Memmi. id est quasi Ex æquo loco, non e superiore, ut qui concionantur. vel De plano, id est Liquido, & sine dubio, & non multa opera insumpta, magnave cura adhibita. Ducta translatio est a prætoribus, qui lites & controversias faciles de plano dijudicabant: difficiles autem atque implicatas e loco superiore, atque e tribunali. V. Ulpian. lib. 2. D. de offic. proconf. Lambinus.

In plano cadere. Ovid. 3. Trist. 4. 17.

In planum deducti. Varro lib. 4. de L. L. 8. pr.

In planum rota versari dicitur a Vitruvio lib. 10. cap. 10. ut differat ab ea quæ in cultrum versatur. Ea autem rota in planum versatur, cujus axis perpendiculariter situs est: in cultrum vero versatur ea, cujus axis in porrectum collocatus est. Budæus.

In plana decurrunt arbores. V. DECURRO.

Planus, pro Aperto & manifesto aliquando ponitur, quod quæ plana sunt, nullum impedimentum habeant, quin undecunque videri possint. Plaut. Pers. 2. 2. 1.

Satin' hæc tibi sunt plana & certa? satin' hæc meministi & tenes?

Narrationes planæ sint, breves, evidentes, credibiles, moderatæ, & cum dignitate. Cic. in Topic. 97.

Planum facere, [δηλοῦν, ἐξομαλίζειν] Declarare: & Rem difficilem aut dubiam solvere, & ante oculos verbis explanare & patefacere. Translatio a loco inæquali, qui cultu adhibito, aut opera planus fit. Cic. 2. Verr. 36. Hoc planum factum est. Ibid. 5. 152. Quum planum fieret decumis contra instituta legis, consuetudinemque omnium venditis,&c.

Facere planum, atque probare aliquid. Lucret. lib. 2. 933.

Plane, Adv. [φανερῶς, σαφῶς, δήλως] Clare, aperte. Plaut. Trin. 4. 3. 63.

Satin' ego oculis plane video: estne ipsus, an non est? is est.

Demonstrare planius. Gell. lib. 16. cap. 6.

Dicere aliquid parum plane. Cic. 2. de Fin. 10. Memini vero, inquam, sed tu istuc dixti bene Latine, parum plane.

Dicere aliquid plane & perspicue. Cic. 3. de Fin. 19.

Explicari mihi tuum consilium plane volo, ut penitus intelligam. Cic. 8. Att. 16.

Intelligere plane aliquem. Cic. 7. Fam. 14.

Loqui plane & aperte. Cic. 2. de Fin. 15. Epicurus, opinor, me non vult si possit plane & aperte loqui: nec de te obscura, ut physici.

Loqui plane & dilucide. Cic. 1. de Orat. 144.

Loqui plane & Latine. Cic. 7. Philipp. 17. Quem gladiatorem non ita appellavi, ut interdum etiam M. Antonius gladiator appellari solet, sed ut appellant ii, qui plane & Latine loquuntur.

Compar. Commemorare planius. Cic. 3. Verr. 94. Non possum illa planius commemorare, quam ipsum Ligurem pro testimonio dicere audistis.

Usurpanda planius. Varr. de L. L. lib. 7.22. extr. Hæc apertius dixissem, nisi brevius eo nunc mallem, quæ infra sunt planius usurpanda. [Nisi Plenius scripsit.

Superl. Explicare apertissime & planissime aliquid. Cic. 4. Verr. 156.

Scribi quam planissime illa res potuit. Cic. 7. Fam. 20.

Plane, Certe, Ter. Heaut. 5. 1. 24.

Quamobrem? M. nescio equidem, sed te miror, qui alia tam plane scias. Idem Phorm. 5. 2. 6.

Ut sit qui vivat, dum aliquid aliud flagitii conficiat.

G. Planissime. D. his nunc præmium est qui recta prava faciunt.

G. Verissime.

Plane, [πάντως, παντελῶς] Omnino, funditus & penitus. Ter. Phorm. 4. 4. 5. — opera tua ad

Restim mihi quidem res rediit planissime. Cic.14. Fam.4. Unum hoc scito, si te habebo, non mihi videbor plane periisse.

Plane & Omnino. Cic. de Clar. Orat. 215. Nec vero Sulpicio, neque Cottæ dicere possumus, neque cuiquam bono oratori, rem ullam ex illis quinque partibus plane atque omnino defuisse.

Plane mane. V. MANE, adverbium.

Efficere propemodum vel plane aliquid. Cic. de Clar. Orat. 332. Contine te in tuis perennibus studiis, & effice id quod jam propemodum, vel plane potius, effeceras.

Eruditus perfecte, planeque P. Crassus. Cic. de Clar. Orat. 280.

Perspectæ res, penitus cognitæ planeque. Cic. 1. de Orat. 108.

Planāris, e. Adj. Idem quod Planus. Mart. Capell. lib. 6. Planaris figura.

Planārius, a, um. Adj. Planaria interpellatio magistratus, quæ de plano fit, seu in plano non pro tribunali. Constantinus in l. 4. C. de Dilation. Et cognitio causæ, non interpellatione planaria: sed confidente magis judice colligatur.

Planĭcies, vel **Planities**, ēi. f. [ὁμαλότης, πεδιὰς, πεδίον] Loci æqualitas, sive complanatio. Cic. 1. de Divin. 2. Principio Assyrii, ut ab ultimis auctoritatem repetam, propter planitiem, magnitudinemque regionum quas incolebant, &c. Liv. 7. 7. Duûm millium planities castra Romana ab Hernicis dirimebat.

Æquata agri planities. Cic. 6. Verr. 107.

Aprica. Claud. 2. in Eutrop. 270.

Circumcisa. V. CIRCUMCIDO.

Curvata parvo tumore. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 102.

Lata & diffusa. Plin. 5. Epist. 6. ad Apollinarem.

Panditur planities. V. PANDO.

Vincere cursu planitiem. Claud. 3. Conf. Hon. 47.

Speculi planities. Lucret. lib. 4. 295.

Planitia, æ. f. Idem. Vitruv. 7. 3. Planitiæ coronarum sunt periculosæ. Et Vet. Inscript. apud Ursin. in Cæs. 1. Bell. Civil.43. CLIVOM IN PLANITIAM REDIGENDVM.

Planĭtas, ātis. f. Idem. Tacit. de Orat. 23. Is compositionis decor, sententiarum planitas. Fortasse legendum Plenitas.

Planitudo, ĭnis. f. Idem quod Planities. [ὁμαλότης] Columel. lib.4. cap. 30. Perticæ cacuminum modicæ planitudinis, quæ tamen dipondiarii orbiculi crassitudinem non excedant, optime panguntur. Al. Plenitudinis rectius.

Planitus, Adv. pro Penitus posuit Tertull. de Pallio cap. 4. Planitus adeantur.

Plano, āre. Corripius 2. 231. Ante pedes planate vias.

Planesco, ĕre. Planum fieri. Hilarius in Genes. v. 97. Planescunt campi.

Planĭlŏquus, a, um. Adj. [φανερολόγος] Qui plane & aperte dicit quod sentit, & libere. Plaut. Truc. 4. 4. 11.

Di immortales! ut planiloqua est: paucis ut rem ipsam attigit!

Planĭpes, ĕdis. [γυμνόπους, ὁμαλόπους] Qui pedes planos habet. Unde Comœdiæ sive fabulæ genus dicitur Planipedia. Diomedes scribit Planipedem Græce Mimum significare: quod actores planis pedibus, id est nudis intrarent proscenium. Donatus, Planipedia dicta ob humilitatem argumenti ejus, ac vilitatem actorum, qui non cothurno, aut socco utuntur in scena aut pulpito: sed plano pede. Vel ideo quod non ea negotia continet, quæ personarum in turribus aut in cœnaculis habitantium sunt, sed in plano & humili loco. Gell. lib. 1. cap. 11. Quid enim foret ea re ineptius, si ut planipedi saltanti, ita & Graccho concionanti numeros & modos, & frequentamenta quædam varia, tibicen incineret? Quintil. lib. 5. cap. 11. Ut Cassius quis istam faciem planipedis senis torquens.

Planipes, Nihil candoris venustatisve habens. ut Comœdia planipes, Nihil quod placeat, oblectet, commoveatve habens: sed argumento & actione humilis. Budæus.

Planipedius, a, um. Adj. Humilis. ut, Comœdia planipedia Diomed. V. supra in PLANIPES.

Plasea, sive **Palasea**, æ. f. Omenti pars quædam, quo receptacula ventrium circumretita finiuntur. Arnob. lib. 7. p. 230. Vobis cauda est plasea, siligine & sanguine delibuta.

Plasma, ătis. & **Plasmatum**, i. n. [πλάσμα] Figmentum, figlinum opus. Auson. Epist. 10. pr.

Si qua fides unquam falsis adhibenda figuris,

Nec plasma semper allinunt.

Agreste plasma. Mart. Capell. cap. ult p. 336.

Plasma, pro quondam genere Potionis, a πλάσσω, fingo, compono. Pers. 1. Sat. 17. — liquido quum plasmate guttur

Mobile colluerit. Antiqui enim nonnulli potionem ex pluribus liquidioribus rebus commistis vocem adjuvantibus faciebant.

Plasma, inquit Turnebus, ajunt Persii interpretes, genus esse Potionis, ad vocis commendationem faciens, ut liquidior exeat. Ego vero quum Plasma pro Potione nunquam legerim, putem esse quandam vocis Fictionem & flexionem, quæ quod liquida exeat, colluere guttur videatur. Hujus rei fidem faciunt verba Theophrasti lib.4. de Histor. plant. c. 12. de Arundinibus, Cædi, ait, tempestive solitas, usque ad Antigenidam, quum adhuc simplicius tibia uterentur, sub Arcturo mense Septembri. Plin. lib. 16. cap. 36. Cædi solebant tempestive usque ad Antigenidam tibicinem, quum adhuc

adhuc ſimplici muſica uterentur, ſub Arcturo. Simplicem muſicam dicit, quum adhuc ſinè plaſmate & delicata varietate canerent. Iterum Theophr. Sed poſtquam varietas fictioque acceſſit, cæſura mutata eſt. Cædunt enim noſtra ætate, menſe Majo, & Junio, quaſi paulo ante ſolſtitium, vel ſub ipſo ſolſtitio: & fieri utiles in trimatu referunt, & brevi exercitatione egere, linguaſque disjectu deflecti: quod his neceſſarium eſt, qui ſonos fingant, & multifariam flectant. Plinius loco ante citato: Poſtquam varietas acceſſit, & cantus quoque luxuria, cædi ante ſolſtitia cœptæ, & fieri utiles in trimatu, apertioribus earum ligulis ad flectendos ſonos. Quintil. lib. 1. cap. 8. pr. Lectio ſit virilis, & cum ſuavitate quadam gravis, &c. non tamen in canticum diſſoluta, nec plaſmate, ut nunc a pleriſque fit, effeminata. h. e. Inclinatione & flexione non ſit delicata. Itaque modorum flexiones & vocis apud Ciceronem ſunt, quæ Perſius & Quintil. vocant Plaſmata. [Apud Perſ. Clyſmate legi poſſet, ſuffragante Suetonio in Nerone cap. 20. pr. Sed V. Caſaub. not.

Plaſma pro Creato corpore, ſeu Creatura ponunt Scriptores Chriſtiani. Prudent. hymno Omnis horæ, v. 91.

> Quid tibi, profane ſerpens, profuit rebus novis
> Plaſma primum perculiſſe.

Adde Alcim. Avit. lib. 2. 89. Hinc

PLASMO, āre. Fingere, creare. Hieron. Epiſt. 61. cap. 5. Antequam Adam plaſmaretur de terra. Et Tertull. de Spectac. cap. 23. Illi oculos Deus plaſmavit.

PLASMĀTOR, ōris. m. Creator. Tertull. adv. Judæos cap. 2. pr. Deus univerſitatis conditor, mundi totius gubernator, hominis plaſmator.

PLASSO, āre. [πλάσσω, πλάττω] Formare, ſtipare. Apic. 2. 1. Exinde iſicia plaſſantur. V. Barth. Adverſ. 38. 2.

PLASTES, æ. m. [πλάστης] Fictor, vel qui figlinam artem exercet, qui & Figulus dicitur. Plin. lib. 35. cap. 12. Plaſtæ laudatiſſimi fuere Damophilus & Gorgaſus. Adde Vellej. 1. 17. 4. conf. PLASTICE infra.

PLASTĬCUS, a, um. Adj. [πλαστικὸς] ut, Ratio plaſtica, i. e. Ars ipſa fingendi. Vitruv. 1. 1.

Manus plaſtica, i. e. Vim habens fingendi. Tertull. ad Nationes 1. 12.

PLASTĬCE, es. f. [πλαστικὴ] Fictoria vel fingendi ars, qua finguntur imagines ex argilla. Plin. lib. 35. cap. 12. De pictura ſatis ſuperque: contexuiſſe his & plaſticen conveniat, ejuſdem operæ, terræ fingere ex argilla ſimilitudines. Plura toto capite. conf. PLASTES.

PLASTĬCUS, i. m. Idem quod Plaſtes. Firmicus lib. 7. cap. 25. Si enim Venus ſic fuerit inventa, faciet pictores, plaſticos, aurifices.

PLASTICĀTOR, ōris. m. Idem. Firmic. 8. 16. Inauratores, plaſticatores.

PLASTRA, [πλάστρα] Commemorata inter ornamenta muliebria Polluci lib. 7. cap. 22.

PLATAGE, es. f. [Πλαταγὴ] Inſula inter Eubœam & Andrum, quondam Patage, nunc Amorgos appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12.

PLATALEA, æ. f. avis quæ & Platea dicitur. V. paulo poſt in PLATEA.

PLATANISTA, æ. f. [Πλατανιστὴς] Piſcis eſt in Gange Indiæ fluvio naſcens, Delphino roſtro & cauda ſimilis, ſed multo major: ut qui in longitudinem XV cubitorum excreſcat. Plin. lib. 9. cap. 15.

PLĂTĂNISTĪNOS, [πλατανίστινος] Pomi genus aqueum, qualitatis ferme expers, itaque contemnitur, ſuibuſque projicitur; πλατανίστινον vocant, quod tenerum platanorum guſtum quodammodo repræſentet. Galen. de Alimentor. facultatib. lib. 2. cap. 21.

PLĂTĂNISTUS, i. m. [Πλατανιστὸς] Promontorium eſt Peloponneſi, non procul a Leprio: cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 5.

PLĂTĂNUS, i. f. aliquando quartæ, ſed frequentius ſecundæ declinationis, [πλάτανος] Arbor late ſpargens ramos: a πλάτος, latum. Nomine apud nos caret, rarior in Gallia: omnibus inviſam arboris ſpeciem demirantibus, & nomen ejus & naturam ignorantibus, alioqui peregrina eſt, & umbræ duntaxat gratia expetita. Hæc Ruellius. Virg. in Culice, Aeriæ plantanus. Idem 2. Georg. 70.

> Et ſteriles platani.

V. Plin. lib. 12. cap. 1. Cic. 1. de Orat. 28. Nam me hæc tua platanus admonuit, quæ non minus ad opacandum hunc locum patulis eſt diffuſa ramis, &c.

Alta. Ovid. 13. Met. 794.

Cælebs platanus. Hor. 2. Carm. 15. 4. Dicta autem cælebs, quia non ſolet adhiberi ad vites ſuſtentandas, ut ulmus, ſed ad umbram comparandam. Lambinus.

Genialis. Ovid. 10. Met. 94. Sic vocat illam, quod ſub ea convivari veteribus mos eſſet. Unde etiam Virg. 4. Georg. 146.

> Jamque miniſtrantem platanum potantibus umbram.

Nutans. Catull. Argon. 62. 290.

Umbrifera. Cic. 2. de Divin. 63. Ex Homero.

PLATANĪNUS, a, um. Adj. [Πλατάνινος] Quod ex platano eſt. Columel. lib. 22. cap. 16. Alii foliis vitigineis, nonnulli plataninis ſemivietas uvas contegunt.

PLATANĒTUM, i. n. [πλατανὼν] Locus platanis conſitus. Gloſſ. πλατανὼν, platanetum.

PLATĂNŌN, ōnis. m. Idem Græce, quod Platanetum Latine. Plin. 1. Epiſt. 3. ad Caninium, Quid πλατανὼν opaciſſimus?

PLATEA, æ. f. pænult. indiff. [πλατεῖα] Via latior, fereque militaris, Prætoria, Conſulariſque dicitur. Ter. And. 4. 6. 1.

> In hac habitaſſe platea dictum eſt Chryſidem.

Puræ plateæ. Hor. 2. Epiſt. 2. 71.

> Puræ ſunt plateæ; nihil ut meditantibus obſtet.

Concelebrare plateam hymenæo. V. CONCELEBRO.

Platea, [πεδίον] Area in quam populus convenire ſolet. Lampridius in Heliogabalo cap. 24. extr. Stravit & ſaxis Lacedæmoniis ac Porphyreticis plateas in Palatio. [Poteſt intelligi de Monte Palatino. Idque rectius puto. Plateas igitur, vias.

PLATEA, æ. f. [πελεκᾶνος] Avis. Plin. lib. 10. cap. 40. Platea nominatur advolans ad eas, quæ ſe in mari mergunt, & capita illarum morſu corripiens, donec capturam extorqueat. Eadem quum devoratis ſe implevit conchis, calore ventris coctas evomit, atque ita ex iis eſculenta legit, teſtas excernens. Cic. Plataleam vocat, 2. de Nat. Deor. 124. Legi etiam ſcriptum eſſe avem quandam, quæ platalea nominaretur, eam ſibi cibum quærere advolantem ad eas aves quæ ſe in mari mergerent: quæ quum emerſiſſent, piſcemque cepiſſent, uſque eo premere earum capita mordicus, dum captum illæ amitterent, id quod ipſa invaderet. Eademque hæc avis ſcribitur conchis ſe ſolere complere, eaſque quum ſtomachi calore concoxerit, evomere, atque ita eligere ex iis quæ ſunt eſculenta. V. Ariſtot. Hiſt. anim. 9. 10.

PLATÆA, æ, ſeu PLATÆÆ, pl. f. [Πλάταια, Πλαταιαὶ] Civitas in Bœotia, ut ait Homerus lib. 1. Iliados, ſub Cithærone monte, non longe a Thebis: dicta a latitudine remorum, ut inquit Strabo lib. 9. Nam Græce πλάτη remus, πλάτος latitudo. Inde Platæa, quia lata. Hic Pauſanias & Ariſtides Mardonium Xerxis ducem & conſobrinum ſuperavere. Hinc Plateenſes, ſeu Platæenſes Populi dicti. Stat. 7. Theb. 332.

> Nuntiat excubiis vigiles arſiſſe Platæas.

PLATÆENSIS, e. Adj. ut, Prælium Platæenſe. Nepos 3. 2. 1.

PLATĒA, æ. f. [Πλατεῖα] eſt Inſula in mari Libyco quaſi oppoſita ad Cyrenen, ut ſcribit Herodotus lib. 4.

PLĀTESSÆ, arum. f. Piſces ſunt lati. Auſon. 4. Epiſt. 60.

> Carroco, letaliſque trygon, molleſque plateſſæ.

Sic explicat Turnebus.

PLATICE, V. PLATICUS.

PLĀTĬCUS, a, um. Adj. Firmic. lib. 3. cap. 2. Et quamvis quidam putent platicam iſtam diſpoſitionem eſſe: diſcentis tamen ingenium facili inſtitutionis magiſterio componit, ne quaſi in tenebris conſtitutus mathematicus, caduca erroris confuſione turbetur. Sed libet platice definita hæc a quibuſdam putentur, partiliter tamen in hoc libro multa dicuntur.

Aſpectus platicus, novo ſed proprio tamen nomine appellari poteſt Sepoſitus, ac remotus, quin etiam Laxus, aut latus: quod Græcis πλάτος ſignificat. Nam in eo non ex ipſa ſigni parte, ut in partili, verum ſepoſitis atque interjectis compluribus ejuſdem ſigni partibus, ſe invicem aſpiciunt ſtellæ. unde longiuſcule a parte in ſimilem partem ſui aſpectus dilatantur: ex quo fit, ut minorum plane virium hic aſpectus eſſe cenſeatur. Partilis aſpectus, exacte fit a parte in ſimilem partem, unde nomen habet: cujus vires ſunt maximæ, atque efficaciſſimæ. V. Jovian. Pont. lib. 10. cap. 1. De rebus cæleſtibus. Utrumque aſpectum facili exemplo ſic demonſtro, Si ſtella aliqua cum prima Arietis parte, orientalem angulum teneat, ſe ab occaſu in hemiſphærium inferius præcipitante altera cum prima parte Libræ, aſpectus partilis erit, nimirum a parte ſimili in aliam partem ſimilem: qui vulgo oppoſitus dici ſolet. Si vero aſcendente eadem parte Arietis cum ſua ſtella, inveniatur a 25 Libræ parte altera ſtella deſcendens, quia a prima longiuſcule diſtat & dilatatur, nec a parte in partem radios projicit, aſpectus & re & nomine platicus eſſe cenſebitur. [Videtur per y Platycus ſcribendum, quia formatur a πλατὺς Adj. Græco, repugnante tamen Græcorum conſuetudine.

PLATĬCE, es. f. Firmic. lib. 2. cap. 16. Nunc ad platicen, locorumque definitionem revertamur. Cæl. lib. 19. cap. 4. Platicen appellant eruditiores, tractatum quo univerſim ac pinguius imbuuntur rudes, informanturque, ut mox partiliter ſubtexatur doctrinæ ratio. V. PLATICE, adverbium.

PLATICE, Adv. Firmic. lib. 2. cap. 16. Sed interim platice: nam paulo poſt partiliter oſtendemus rationem, qua poſſint loca ſingula ſecretis inquiſitionibus colligi. Debet enim is qui inſtituitur, primum platice inſtitui: ut his apertioribus compoſitus atque formatus, ſecretiora deinceps genituræ confidentius conſequatur. Idem cap. 17. & in fine 23. ut videre poteris, & ſupra in PLATICUS.

PLĂTĪNA, nomine Joannes, Homo doctus, & antiquitatum ſtudioſus, ſcripſit de vita & moribus Pontificum Romanorum, quos Papas dicunt, librum ſatis lepidum. Alexand. Neap. Genial. dier. lib. 3. cap. 9.

PLĂTO, ōnis. m. [Πλάτων] Philoſophus, ab humerorum latitudine dictus. Fuit enim egregio corporis habitu, & in palæſtra ſe exercuit apud Ariſtonem palæſtritam, a quo primum cognominatus eſt Plato, cum antea, ex avi paterni nomine, Ariſtocles vocaretur. Athenis primum Socrati dedit operam. Deinde cum licuit per ætatem, in Italiam profectus eſt, ut Pythagoreos audiret, ubi Philolai Crotoniatæ libros de ſecta Pythagorea centum minis etiam in difficultate rei familiaris mercatus eſt, ex quibus multa in ſuum Timæum tranſtulit. Ægyptum quoque adiit, ut audiret Gymnoſophiſtas, ubi libros Moſeos legiſſe creditur. Deceſſit annos natus octoginta unum, morbo, uti fertur, pediculari. Adeo autem in omni diſciplinarum genere, & præſertim in philoſophia excelluit, ut divinus Plato, & philoſophorum Homerus vocatus ſit. De quo Cic. in libris Tuſcul. quæſt. Platonicæ majeſtatis maximus eſt buccinator, adeo ut ipſum Deum appellet, quem Labeo inter Semideos commemorandum putavit, cui defuncto magi uti deo immolaverunt. V. Quintil. lib. 10. cap. 1. Vixit cælebs, ac caſtus, ut ſcribit Auguſtinus. Vitam ejus vide apud Plutarchum & Diogenem Laërtium.

Platoni quum in cunis parvulo dormienti apes in labellis conſediſſent, reſponſum eſt ſingulari illum ſuavitate orationis fore. Cic. 1. de Divin 78.

Virum unum totius Græciæ facile doctiſſimum Platonem iniquitate Dionyſii Siciliæ tyranni, cui ſe ille commiſerat, in maximis periculis inſidiiſque eſſe verſatum accepimus. Cic. pro Rabir. Poſt. 23.

Quaſi deus quidam philoſophorum Plato. Cic. 2. de Nat. Deor. 32.

Deus ille noſter Plato. Cic. 4. Att. 15.

Divinus auctor Plato. Cic. de Opt. gen. Orat. 17.

Doctus Plato. Hor. 2. Serm. 4. 3.

Exagitator omnium rhetorum. Cic. in Orat. 42.

Graviſſimus auctor & magiſter intelligendi & dicendi Plato. Cic. in Orat. 10.

Princeps ingenii & doctrinæ Plato. Cic. 1. Q. frat. 1.

Princeps omnium longe, quicunque ſcripſerunt, aut locuti ſunt, exſtitit & gravitate Plato. Cic in Orat. 62.

Uberior quis in dicendo Platone? Jovem ſiquidem, ajunt philoſophi, ſi Græce loquatur, ſic loqui. Cic. de Clar. Orat. 121.

Errare ſe malle cum Platone, quam cum aliis bene ſentire, ait Cic. 1. Tuſc. 39.

Tres alios Philoſophos hoc nomine Diogenes Laertius commemorat: unum Rhodium philoſophum diſcipulum Panætii: Alterum Peripateticum de Ariſtotelis ludo: Tertium Praxiphanis diſcipulum.

Plato alius, Athenienſis poeta priſcæ Comœdiæ, tempore Ariſtophanis & Eupolis. Cujus fabulas Suidas & Athenæus in Dipnoſophiſtis commemorant.

PLATŌNĬCUS, a, um. Adj. [Πλατωνικὸς] Quod eſt Platonis.

Numeris Platonicis obſcurius. Proverbialis hyperbole videtur, quam uſurpat Cic. 7. Att. 13. Ænigma Oppiorum ex Velia plane non intellexi: eſt enim numero Platonis obſcurius. Id ideo dictum, quod Plato numeris Pythagoricis obſcurat ſuam philoſophiam, ac veluti nebulas

quaſdam offundit, præcipue in Timæo. Nam Pythagoras omnem fere philoſophiæ rationem ad numeros traxit. De quibus permulta Macrobius in commentariis quos edidit in Somnium Scipionis.
Philoſophi Platonici. Gell. 15. 2.
Sublimitas Platonica. Plin. 1. Epiſt. 10.

PLATONIÆ, arum. f. [πλατωνίαι] Columnæ. Caſſiodor. 3. Epiſt. 9. conf. Salmaſ. Hiſt. Aug. p. 71. D.

PLĂTYCĔRŌS, ōtis. m. [πλατύκερως] Animal latis armatum cornibus. Plin. lib. 11. cap. 37. Aliorum cornua natura finxit in palmas, digitoſque emiſit ex iis, unde platycerotas vocant.

PLĂTYCŎRIĀSIS, is. f. [πλατυκορίασις] Morbus oculi equorum ita dictus a dilatatione τῆς κόρης, i. e. pupillæ. V. Th. Priſcian. 9. 29. & Veget. Mulom. 2. 16.

PLATYOPHTHALMOS, i. m. [Πλατυόφθαλμος] Plin. lib. 33. cap. 6. In iiſdem argenti metallis invenitur, ut proprie dicamus, ſpumæ lapis candidæ nitentiſque, non tamen translucentis, ſtimmi appellant, alii ſtibium, alii alabaſtrum, alii larbaſon. Duo ejus genera, mas & femina: magis probant feminam, horridior eſt mas, ſcabriorque, & minus ponderoſus, minuſque radians, & arenoſior. Femina contra nitet, friabilis, fiſſuriſque, non globis dehiſcens. Vis ejus adſtringere, ac refrigerare, principalis autem circa oculos. Namque ideo etiam plerique platyophthalmon id appellavere, quoniam in calliblepharis mulierum dilatet oculos. Et fluxiones inhibet oculorum, exulcerationeſque. Vulgus appellat *Antimonium*.

PLATYPHYLLOS, i. m. [πλατύφυλλος] Genus tithymali, a latitudine foliorum dictum. Plin. lib. 26. cap. 8.

PLATYS, [πλατὺς] Plin. 26. 8. Nervus, qui platys dicitur. i. e. Latus.

PLAUDO, vel PLODO, ſi, ſum, [κροτέω, ἐπικροτέω] ĕre. eſt Manibus, pedibuſve colliſis, ſtrepitum facere: quod plerumque lætitiæ, teſtificandæ cauſa fieri ſolet. Tribuitur & beſtiis.
Natatu aquas plaudere. Stat. 1. Silv. 3. 74.
Pennis plauſit perdix. Ovid. 8. Met. 238. i. e. Alas concuſſit.
Pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt. Virg. 6. Æn. 644.
Roſtro crepitante plaudit ſibi ciconia. Ovid. 6. Met. 97.
Plaudere equum, Plauſibus excitare, ait Lactant. Stat. 4. Theb. 11.
 Plaudit equos, vocat ad portas, &c.
Plaudere, proprie magis, favorem manuum ſtrepitu declarare, quod in ſpectaculis fiebat, non ſolum actoribus, vel certantibus ipſis, verum etiam claris viris, quum theatra ingrediebantur, aliiſque de cauſis.
His in theatro plaudebatur. Cic. pro Sext.
Plaudite, verbum addi ſolitum in fine Comœdiarum. Quintil. lib. 2. cap. 2. Hor. in Arte Poet. 154.
 Si plauſoris eges aulæa manentis, & uſque
 Seſſuri, donec cantor, Vos plaudite, dicat. Budæus. V. Quintil. 6. 2. & Cic. de Senect. 70.
Plaudere aliquem, Cum plauſu laudare. Stat. 5. Silv. 3. 141.
Plaudere, Cum lætitia comprobare. Cic. 1. Q. frat. 2. Te curaturum fumo ut combureretur, tota plaudente provincia. i. e. Læta approbante.
Plaudere ſibi, Sibi blandiri & placere, ſua nimium amare. Plin. 9. Epiſt. 14. pr. Hor. 1. Serm. 1. 66. — populus me ſibilat, at mihi plaudo
 Ipſe domi, nummos ſimul ac contemplor in arca.
Plaudi, paſſive. [κροτεῖσθαι] Cic. 13. Att. 44. pr. Populum vero præclarum, quod propter malum vicinum ne victoria quidem plauditur. i. e. Plauſu excipitur, propter imminens malum. Budæus. Ovid. 4. Triſt. 2. 49.
 Quaque ibis manibus circum plaudere tuorum. [Sed cum in MSſ. omnibus Cic. codd. exſtet Victoriæ, rectius Victorius ſtatuit & Plauditur eſſe Imperſonale, ut in ſeq. exemplo.
Plauditur, imperſonale. [κροτεῖται] Ovid. 2. Triſt. 506.
 Quumque fefellit amans aliqua novitate maritum,
 Plauditur, & magno palma favore datur.

PLAUDENS, entis. Partic. [κροτῶν] Ovid. 3. Amor. 13. 13. Plaudente populo.
Chorus plaudens. Stat. 1. Silv. 2. 252.
Columba plaudens alis. Virg. 5. Æn. 516.

PLAUSUS, a, um. aliud Partic. [κροτηθεὶς] ut Ovid. 14. Met. 507.
 — numerusque ex agmine major
 Subvolat & plauſis remos circumvolat alis. i. e. Cum quodam ſtrepitu motis.
Cervicis plauſæ ſonitus. h. e. Tactæ per illecebras. Virg. 3. Georg. 186.
Colla plauſa. Ovid. 1. de Arte Am. 630.

PLAUSUS, ûs. m. [κρότος] Cic. 4. Att. 1. A qua plauſu maximo cum eſſet mihi gratulatio ſignificata, &c.
Plauſus, Sonora percuſſio. Plin. lib. 10. cap. 21. de gallinaceis, Diemque venientem nuntiant cantu, ipſum vero cantum plauſu laterum. h. e. Alarum concuſſu.
Plangor & Plauſus, contraria. Cic. 2. Philipp. 85.
Plauſus & approbatio aliquorum. Cic. 14. Att. 18.
Populi plauſus. Ovid. 3. de Pont. 4. 29.
Ambitioſus in plauſus. Ovid. 5. Triſt. 7. 28.
Æquabilis. V. ÆQUO.
Clarus. V. CLARUS.
Lætifici. Stat. 12. Theb. 521.
Maximsu, V. ſupra, & mox Impertiri plauſus.
Mortuus. Cic. 2. Att. 19. Cæſar quum veniſſet mortuo plauſu, Curio filius eſt inſequutus; huic ita plauſum eſt, ut ſalva Republica Pompejo plaudi ſolebat. Mortuo plauſu. i.e. Plauſu ita tenui, vix ut exaudiretur.
Acuunt equum plauſus. Stat. 5. Silv. 2. 25.
Affectare plauſum. Quintil. lib. 3. cap. 11.
Attollunt lætos agmina plauſus. Stat. 6. Theb. 894.
Captare plauſus. V. Capto in CAPIO,
Comprobare clamore & plauſu aliquid. Cic. 1. de Divin. 59. Idque frequentiſſimo theatro, incredibili clamore & plauſu comprobatum.
Conſonat nemus plauſu, fremituque virûm. Virg. 5. Æn. 148.
Dat plauſum pennis columba. Virg. 5. Æn. 215.
Dare plauſum. Cic. 4. Att. 1. Quo s. c. recitato, cum continuo, (populus) more hoc inſulſo & novo, plauſum meo nomine recitando dediſſet, habui concionem. Cic. de Senect. 63. Quibus quum a cuncto conſeſſu plauſus eſſet multiplex datus.
Dare plauſum in theatro. Hor. 1. Carm. 20. 4.
Excipere aliquem plauſu. Virg. 5. Æn. 575.
Excitatur plauſus. Cic. pro Sext. 124. Tantus eſt ex omnibus ſpectaculis uſque a Capitolio, tantus ex fori cancellis plauſus excitatus, ut, &c.
Impertiri plauſus alicui. Cic. 2. Att. 18. Huic plauſus maximi, conſalutatio forenſis perhonorifica, ſigna præterea benevolentiæ permulta a bonis impertiuntur.
Ingeminant plauſum Tyrii. Virgil. 1. Æn. 751.
Moritur plauſus. V. MORIOR, & ſupra Mortuus plauſus.
Petere plauſum. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Proſequi plauſu effrenatos furores alicujus. Cic. de Aruſp. Reſp. 52.
Quærere vel captare plauſum. Cic. 2. Tuſc. 64.
Reſonant ſpectacula plauſu. Ovid. 10. Met. 668.
Sonat æther plauſibus. Stat. 9. Theb. 31.
Sonuerunt ingenti omnia plauſu. Virg. 5. Æn. 506.
Plauſus, fuit & Signum ſupplicantium. Flor. 3. 6. 13. Mox ubi circumfuſa undique roſtra viderunt, abjectis ſtatim telis remiſque, plauſu undique pari, quod ſupplicantium ſignum fuit, vitam petiverunt. De Cilicibus prædonibus loquens, Pompejo ſe dedentibus.

PLAUSOR, ōris. m. [κροτητὴς] Quintil. Aſſiduus plauſor. conf. Hor. 2. Epiſt. 2. 130. Et in Arte Poet. 154.

PLŌSOR, ōris. m. Idem ac Plauſor. Sidon. 4. Epiſt. 35. Promiſerat eccleſiaſtica ploſoribus ſuis prædæ prædia fore.

PLAUSTRIX, īcis. f. Nonius 2. 631.

PLAUSĬBĬLIS, e. Adj. Jucundum, populare, quod plauſu populi excipi poteſt. Cic. 3. Tuſc. 51. Quoniam hæc plauſibilia non ſunt, ut in ſinu gaudeant, glorioſe loqui deſinant.
Plauſibile atque populare. Cic. 1. Verr. 8. Judicum culpa atque dedecore etiam Cenſorium nomen, quod aſperius antea populo videri ſolebat, id nunc poſcitur, id jam populare atque plauſibile factum eſt.
Locus lætus atque plauſibilis. Quintil. lib. 4. cap. 3. pr.

PLAUSIBILĬTER, Adv. apud Diomed. p. 401.
Compar. Sidon. 8. Epiſt. 10. Amplum plauſibilius manifeſtat ingenium.

PLAUSĬLIS, e. aliud Adj. ut, Ulnæ plauſiles. Sidon. 9. Epiſt. 14.

PLAUSĬTO, [πλαυσιτάω] āre. Verbum fictitium a voce palumbis. Auctor Philomelæ, v. 21.
 Plauſitat arborea clamans de fronde palumbes.

PLAUSTRUM, vel PLOSTRUM, i. n. [ἅμαξα] Currus. Plaut. Epid. 4. 2. 22. Perii, plauſtrum perculi. Cic. 1. de Divin. 57. Se interfectum, in plauſtrum a caupone eſſe conjectum. Cato de R. R. cap. 2. Vendat boves vetulos, armenta rejicula, oves rejiculas, lanam, pelles, ploſtrum vetus. Cic. 3. Verr. 53. Omnia ex fanis, ex locis publicis, palam, ſpectantibus omnibus, ploſtris evecta, aſportataque eſſe. [An Inſpectantibus?
Plauſtrum, inquit Varro de L. L. lib. 4. 31. extr. ab eo, quod, non ut in his quæ ſupra dixi, ſed ex omni parte palam eſt; quæ in eo vehuntur, quod perlucent, lapides, aſſeres, tignum. [Quaſi Perluſtrum igitur dictum vult. Sed veriſimilius Voſſ. cum Scalig. a Plaudendo arceſſit, quod cum plauſu ac ſonitu trahitur, ut Clauſtrum a Claudo.
Plauſtrum erat Matronarum vehiculum; ut Carpentum. Liv. 5. 25. Honoremque matronis ob eam munificentiam habitum, ut plauſtro ad ſacra ludoſque, carpentis feſto profeſtoque traherentur. Sed MSſ. & emendata exemplaria habent Pilento.
Unda hoſpita plauſtris. Virgil. 3. Georg. 361.
Gravia. Virgil. 3. Georg. 140.
Levia. Claud. Conſul. Mall. Theod. 125. al. Plantis.
Robuſta. Hor. 2. Epiſt. 2. 74.
Volventia. Virg. 1. Georg. 163.
Decedunt domum plauſtra ex æquore. Virg. 2. Georg. 206. i. e. Ex agro.
Fertur trementi plauſtro præda. Senec. Hippol. 1.
Impellere plauſtrum in terram. V. IMPELLO.
Trahunt ſtridentia plauſtra cervice boves. Virg. 3. Georg. 536.
Vehere plauſtris. Quintil. lib. 5. cap. 13. Hor. in Arte Poet. 276.
 Dicitur & ploſtris vectaſſe poemata Theſpis. V. tamen R. Bentl.
De plauſtro loqui. Libertas veteris comœdiæ eouſque progreſſa eſt, ut non ſolum civium primates, verum etiam deos nominatim taxaret: id quod apparet ex Ariſtophane, qui in Pluto Jovem, Mercurium, Æſculapium, reliquoſque deos omnes contumelioſe tractat. Quoniam autem apud priſcos illos hujuſmodi fabulæ in plauſtris agebantur a juvenibus, ore fæce collito, ne poſſent agnoſci, qui magna licentia in obvium quemque dicteria jaciebant, inde natum adagium, De plauſtro loqui: de iis qui palam ac libere conviciantur. Ex Eraſmo.
Plauſtrum, pro Sidere cæleſti, nempe Urſa majore: ut,
Geminum plauſtrum. Senec. OEdip. 5.

PLAUSTELLUM, vel PLOSTELLUM, i. n. diminut. [ἁμαξίδιον] Parvum plauſtrum, quo pueri ludunt. Hor. 2. Serm. 3. 247.
 Ædificare caſas, ploſtello adjungere mures.
Ploſtellum Pœnicum. Varr. 1. de R. R. cap. 52. E ſpicis in aream excuti grana, quod fit apud alios jumentis junctis, ac tribulo: id fit e tabula, lapidibus aut ferro exaſperata, quo impoſito auriga, aut pondere grandi trahitur jumentis junctis, ut diſcutiat e ſpica grana: aut fit ex aſſibus dentatis cum orbiculis, quod vocant ploſtellum Pœnicum.

PLAUSTRĀRIUS, vel PLOSTRARIUS, a, um. Adj. [ἁμαξικὸς] Quod pertinet ad plauſtrum: ut, Aſinus ploſtrarius. Cato de R. R. cap. 11.

PLAUSTRARIUS, i. m. Qui plauſtrum regit. Ulpian. in l. ſi ſervus. §. ſi cum. D. ad legem Aquil. Si ex plauſtro lapis ceciderit, & quid ruperit, vel fregerit, Aquiliæ actione plauſtrarium teneri placet.

PLAUSTRARĀTUM, i. n. Aratrum cum rotis. Plin. 18. 18. Quod genus vocant plauſtraratum. Ita legit Harduin. Vulgo Planaratum.

PLAUSTRĬLŪCUS, a, um. Adj. Lucens inſtar ſideris quod Plauſtrum dicitur. Mart. Capell. 9. p. 309.
 Sub te plauſtrilucis luminat ignibus. Sed Grotius legit Plauſtriducis, ut verſus poſcit.

PLAUTIA Gens plebeja Romæ fuit, ex qua C. Plautius P. F. P. N. Proculus COS. cum M. Fabio, anno U.C. CCCXCV. Caſſiodorus. Diodorus lib. 16. Hernicos vicit. Liv. lib. 7. 17. Primus Mag. Eq. e plebe, C. Marcio Dictatore, anno CCCXCIX. Idem. conf. PLOTIUS.

PLAUTUS, Antique PLOTUS, a, um. Adj. [πλατὺς] Latus. Compar. Tertull. de Pallio cap. 3. Conchæ plautiores, ut legit Salmaſ. Al. Lautiores.
Plauti canes appellantur, quorum aures languidæ ſunt, ac flaccidæ, & latius videntur patere. Feſtus.

Plautus, vel Plotus, Idem quod Plancus. Festus, Ploti appellati sunt Umbri, pedibus planis quod essent. & p.p. Ab eadem causa M. Actius poëta, quia Umber Sarcinas erat, a pedum planitie initio Plotus, postea Plautus cœptus est dici. Turnebus credit e Græco per antistœchum esse deductum, a calcei genere, qui ab illis βλαύτη & βλαύτιον dicitur, quod sandalium est. Sed & a Latinis soleæ dimidiatæ, quibus utebantur in venando, quo planius pedem ponerent, Semiplotia dicebantur, quod est tanquam ἡμιβλαύτια. Testis Festus l. c. In antiquo tamen lexico Plautus exponitur βαρύωτος, ab aurium latitudine. V. superior Festi locus.

PLAUTUS, M. Actius [Πλαῦτος] Poeta Comicus, si quando a mola asinaria vacabat, cui addictus ob paupertatem erat, fabulas componebat, quas venditaret. Quarum viginti quinque genuinas Plauti esse Lælius censuit, de quibus viginti hodie reliquæ sunt. V. Gell. lib. 1. cap. 24. Hic ceteris Comicis præfertur, sententia multorum, præsertim Varronis, qui ait, Si Musæ Latine loquerentur, Plautino sermone loquerentur.
Plautus urbano, ingenioso, & faceto genere jocandi refertus. Cic. 1. Off. 104.
Plautus P. Claudio, L. Portio Consulibus mortuus est. Cic. de Clar. Orat. 60.

PLAUTĪNUS, a, um. Adj. [Πλαυτῖνος] ut, Numeri Plautini, Versus Plautini. Hor. in Arte Poet. 270.
Plautinissimus, superlativum, quo usus est Gell. lib. 3. cap. 3.
Plotinus & Plotianus, V. suo loco.

P L E

PLEBS, plēbis. vel antique PLEBES, ĕi. f. [λαός, πλῆθος, χυδαῖος, δῆμος] Idem quod Vulgus, hoc est vilior pars populi. Plin. lib. 10. cap. 43. Tanta plebei consternatione, ut primo pulsus ex ea regione, mox & interemptus sit. Sallustius Fragm. lib. 3. p. 971. Cort. in oratione Macri Licinii ad plebem, Ne vos ad virilia illa vocem, quo Tribuni plebei, modo Patricium magistratum, &c. Ibidem a pr. Docendumque quas ob injurias & quoties a Patribus armata plebes secessisset.
Plebs ἀπὸ τῶν πλειόνων; hoc est a pluribus dicitur: quod plures sint plebei, quam patricii. V. Voss. Etymol.
Plebem Capito seorsum a populo divisit, apud Gell. lib. 10. cap. 20. Institutionum quoque lib. 1. De justit. & jure. §. Plebs a populo eo differt, quo species a genere. Nam appellatione populi, universi cives significantur, connumeratis etiam Patriciis & Senatoribus. Plebis autem appellatione, sine Patriciis & Senatoribus, ceteri cives significantur.
Ab infima plebe. V. INFERUS.
Accusator de plebe. Cic. de Clar. Orat. 54.
Plebs & infima multitudo. Cic. pro Milon. 96.
Antiqua plebs. Hor. 2. Serm. 7. 27.
Anxia. Stat. 2. Silv. 1. 223.
Caducæ plebis interitus. Stat. 2. Silv. 1. 212.
Confusa. Ovid. 6. Fast. 583.
Humili de plebe pars. Claud. 2. in Eutrop. 342.
Jejuna. Lucan. lib. 3. 58.
Immensa ac nimia. Juven. 11. Sat. 194.
Infima. Cic. 4. Att. 1.
Ingenua. Ovid. 9. Met. 670.
Misera. Hor. 1. Serm. 8. 10.
Scelesta. Hor. 2. Carm. 3. 18.
Serena. Stat. 1. Silv. 6. 24.
Ventosa. Hor. 1. Epist. 19. 37. h. e. Levis & instabilis.
Urbana plebs. Cic. 7. Att. 3. Omnem illam urbanam ac perditam plebem. Rursus Epist. 7. Plebs urbana, tot Tribuni plebis, tam perdita juventus, &c. Plebs rustica (ait Paulus Manutius) laudatur, urbana non item: ut rusticæ tribus ingenuorum, urbanæ libertinorum. Plebs igitur urbana, infima videlicet, & perdita, ex urbanis tribubus quatuor, in quas transferri ignominiæ fuit. Plin. lib. 18. cap. 3. Rusticæ tribus laudatissimæ, eorum qui rura haberent. Urbanæ vero, in quas transferri ignominiæ esset, desidiæ probro. Itaque quatuor solæ erant a partibus urbis, in queis habitabant, Suburrana, Palatina, Collina, Exquilina. Pedianus in Verr. 2. 23. Tribus urbanæ rusticæque omnes XXXV numerantur: ex quibus aliquam necesse est, cujuscunque ordinis fuerit, civis Romanus obtineat. [conf. Liv. lib. 9. extr.
Agere plebem. V. AGO.
Amplecti. V. AMPLECTOR.
Concidere. V. CONCIDO.
Mansuefacere. V. MANSUETUS.
Permulcere & tractare. V. PERMULCEO.
Plebs superûm eleganter. Ovid. in Ibin, 81.
Vos quoque, plebs superûm, Fauni, Satyrique, Laresque.
Plebs, de uno tantum. Hor. 1. Epist. 1. 56.
Si quadringentis sex septem millia desunt,
Est animus tibi, sunt mores, est lingua, fidesque:
Plebs eris. i. e. (inquit Acron) In duodecim ordinibus non sedebis. h. e. Plebejus eris. Quadringentis, i. e. Censui equestri. Sex septem, i. e. Sex septemve.

PLĒBĔCŬLA, æ. f. dimin. [λαΐδιον] Cic. 1. Att. 13. Pers. 4. Sat. 6.
Ergo ubi commota fervet plebecula bile. Hor. 2. Epist. 1. 186.

PLEBISCĪTUM, i. n. [τὸ λαοῦ ψήφισμα] Plebis statutum. Sciscere enim, statuere est. V. Gell. lib. 5. cap. 27. Liv. lib. 3. 55. Omnium primum, quum veluti in controverso jure esset, tenerenturne Patres plebiscitis: legem Centuriatis comitiis tulere, ut quod tributim plebes jussisset, populum teneret: qua lege Tribunitiis rogationibus telum acerrimum datum est. Est igitur Plebiscitum, Quod nulla auctoritate Patrum constitutum est. Gell. lib. 10. cap. 20. Plebiscitum est, secundum Capitonem, lex quam plebes, non populus accipit. Et paulo post, Et plebiscita & privilegia translato nomine leges appellaverunt. Cic. 3. Att. 23. Per leges plebisve scita. [Rectius enim divise scribitur Plebis scitum, vel Plebei scitum: ut Senatus consultum. Sic & Populi scitum dicitur. V. in SCISCO, & Voss. Etymol.
Plebiscitum, lex, rogatio. Cic. pro Domo 44.
Decreta est plebiscito a Senatu Consuli quæstio. Cic. 2. de Finib. 54.
Ex plebiscito vetari facere aliquid. Auctor. ad Herenn. lib. 1. 25. In rem confertur, ut si quis, ex testamento quod facere jussus sit, ex plebiscito vetetur. De remotione criminis.

Minuere plebiscitis dignitatem Senatoriam. Cic. 2. de Orat. 199.

PLEBEJUS, a, um. Adj. [λαϊκός, ὁ πληθυς] Quod est plebis. Liv. 6. 11. Criminando Patres, alliciendo ad se plebejam auram, non consilio ferri: &c. Correctiora exemplaria legunt, Plebem, jam aura, non &c. Plebejæ Pudicitiæ sacellum in vico longo est. Festus.
Domus plebeja. Stat. 4. Silv. 6. 86.
Jura plebeja. Stat. 3. Silv. 4. 37.
Ludi plebeji. Liv. 29. 11. Ludi Romani, Plebeji septies instaurati.
Senex. Senec. Thyest. 4.
Plebeus, sive Plebejus, & Pauper. Plaut. Pœnul. 3. 1. 12.
Heus tu, quanquam nos videmur tibi plebei & pauperes, &c.
Plebejus, Vulgaris, translate. Plin. 13. 4. Ex reliquo genere plebejæ videntur.
Amictus plebejus. Propert. lib. 2. 25. 45.
Gemmæ. Plin. lib. 37. cap. 12. Indicatis nobilibus gemmis, etiam plebejis rariorum generum. [Scribe Variorum.
Olla. Martial. lib. 13. 8.
Philosophi. Cic. 1. Tusc. 55. Licet concurrant plebeji omnes philosophi (sic enim ii, qui a Platone & Socrate, & ab ea familia dissident, appellandi videntur) &c.
Purpura plebeja, ac pæne fusca. Cic. pro Sext. 19. Vestitus asper, nostra hac purpura plebeja, ac pæne fusca. V. Græv.
Rogus. Ovid. in Ibin, 154.
Sermo. Cic. 9. Fam. 21. Nonne plebejo sermone agere tecum videor in epistolis? nec enim semper eodem modo.
Vestis. Lucret. lib. 2. 36.
Plebeji Romæ multi fiebant ex patriciis, sicuti contra explebejis patricii. Id quum fiebat adoptione, nomen mutabatur, quod opinor satis constare: quum vero non adoptione, sed aliquo privilegio aut a plebe ad patres, aut a patribus ad plebem transibant, conservabatur nomen: quod Octaviæ gentis exemplo Suetonius ostendit: ait enim, modo patriciam, modo plebejam fuisse, nomine conservato. Et Dio lib. 42. P. Cornelium Dolabellam, qui Ciceronis gener fuit, transisse ad plebem tradit. Ex quo postea tribunus plebis factus est Dolabella: nec desiit esse Cornelius, sed desiit esse patricius. Nam lib. 13. Epist. Fam. 36. pr. Cicero P. Cornelium vocari dicit eum, qui Dolabellæ beneficio civitate a Cæsare, victo jam Pompejo, donatus erat: quod factum est post illud tempus, quo transisse ad plebem Dolabellam scripsit Dio. Video etiam in historiis tribunum plebis nominari Minucium Augurinum; factum videlicet ex patricio plebejum, nomine conservato. Nam antea Minucios omnes patricios videmus. Ex Manutii commentario in Epist. ad Q. frat.

PLEBĬCŎLA, æ. m. [δημοτικός] Qui plebem colit, & plebi servit. Cic. pro Sext. 110. Qui (ut credo) non libidinis causa, sed ut plebicola videretur, libertinam duxit uxorem. Liv. 3. 33. Adeoque novum sibi ingenium induerat, ut plebicola repente, atque omnis auræ popularis captator evaderet, pro truci insectatore plebis.

PLECTO, xui, xum, ĕre. a verbo Græco πλέκω deductum videtur, quod est Implico, necto, texo: quamvis Perottus contradicat. Lucan. ad Pison. 169.
Mobilitate pedum celeres super orbibus orbes
Plectis, & obliquis fugientem cursibus urges. V. Fest. in dict. seq.

PLEXUS, a, um. [πλεχθείς] Partic. ut, Coronæ plexæ. i. e. Vario genere florum implexæ. Lucret. lib. 5. 1397.
Tum caput atque humeros plexis redimire coronis.
Plexa, Colligata significat ex Græco; cui nos etiam præpositionem adjicimus, quum dicitur Perplexa. Festus. conf. Voss. Etymol.

PLEXUS, ûs. m. Manil. 5. 145.
— tortosque in plexum ponere crines.

PLECTĬLIS, e. Adj. Nexilis. Plaut. Bacch. 1. 2. 37. Corolla plectilis. Adde Prudent. Apotheos. præf. 2. 23.

PLECTO, plane Græcum est, πλήσσω, inquit Budæus; xi, ctum, secundum Priscianum: vel, ut alii volunt, xui, xum, ĕre. Punire, supplicio afficere. Ter. Phorm. 1. 4. 41.
— tu jam lites audies,
Ego plectar pendens, nisi quid me fefellerit. Cic. pro Cluent. 5. Ut in judiciis & sine invidia culpa plectatur, & sine culpa invidia ponatur. [A Græco πλήττω, unde πλήκτης Percussor, rectius arcessit Voss. q. V.
Iisdem de causis alios plectere, & alios ne appellare quidem. Cic. 1. Off. 89. Cavendum est etiam, ne major pœna quam culpa sit, & ne iisdem de causis alii plectantur, alii ne appellentur quidem.
Plecti, Dare pœnas. Ovid. 1. Amor. 7. 30. Hor. 1. Epist. 2. 14.
Quicquid delirant reges plectuntur Achivi.
Capite plecti. Cic. 3. de Legib. 46.
Jure plecti. Cic. 2. Off. 38. Jure igitur plectimur: nisi enim multorum impunita scelera tulissemus, nunquam ad unum tanta pervenisset licentia.
Tergo plecti. Hor. 2. Serm. 7. 105.

PLECTĬBĬLIS, e. Adj. Pœna dignus. Sidon. 6. Epist. 1. Recordatio vitæ plectibilis.
Invidia plectibilis. Idem 4. Epist. 6.
Vitium plectibile. Claud. Mamert. 1. 1.

PLECTRUM, i. e. [πλῆκτρον] Instrumentum quo citharœdi fides plectunt, id est percutiunt. Martial. lib. 14. 167.
Exornent docilem garrula plectra lyram.
Aureo plectro sonans. Hor. 2. Carm. 13. 27.
Degenerum. Stat. 3. Silv. 2. 41.
Eburnum. Tibul. lib. 3. 4. 39.
Grave. Ovid. 10. Met. 152.
Imbelle. Ovid. 5. Met. 114.
Modulans. Senec. Med. 8.
Nova plectra movere. Stat. 1. Silv. 2. 2.
Smyrnæa, Homerica. Sil. lib. 8. 596.
Linguæ plectra titubantia. Suet. in Claud. Cæs. cap. 30. extr. Sed in emendatis codd. exstat, Præterea linguæ titubantia.
Plectrum est etiam Gubernaculum navis. Sil. 14. 403.
Deduxit telum & residentis puppe magistri
Affixit plectro dextram. Et v. 549.
Non plectro ratis, &c.
Plectrum etiam quandoque dicitur Calcar æneum, quod olim gallis gallinaceis addebatur, dum inter se pugnarent. Perott.

PLECTRĬPŎTENS, entis. Musices & poeticæ peritus. Sidon. 9. Epist 13.

Qua Flaccus lyricen Pindaricum ad melos
Frenis flexit equos plectripotentibus.

PLĔCŪSA, æ. f. [πλέκουσα] Ornatrix ancilla a πλέκειν. Martial. 2. 66.
Et cecidit ſectis icta plecuſa comis.

PLĒĬAS, ădis. f. [Πλειὰς, Πληιὰς] dicta eſt Maja, ſeptem ſtellarum ſplendidiſſima, de quibus infra dicemus. Scribitur diphth. Gr. Pleias.
Madida cadens Pleias. Claud. de 4. Conſ. Hon. 436.
Imbrifera Pleias. Lucan. lib. 8. 852.
Lucida. Ovid. 1. Met. 670.
Utque ſub occidua jactatis Pleiade nautis. i. e. Quum occidunt Pleiades. Claud. de Bell. Get. 209.
Pleiades, Pherecydes tradit ſeptem ſorores fuiſſe, Lycurgi filias, ex Naxo inſula. Et quia Liberum educaverunt, eas a Jove inter ſidera fuiſſe relatas. Harum nomina putantur Electra, Alcinoe, Celeno, Merope, Sterope, Taigeta, Maja: quarum ſeptima (ut ait Aratus) vix cerni poteſt, propterea quidam exiſtimant vocatam Electram. Sunt qui pudore occultaſſe ſe dixerint, quod quum aliæ diis nupſiſſent, ſola Electra nupſit mortali. Alii quod Electra non tulerit ſpectare ruinas Trojæ, manumque ante oculos oppoſuerit. V. Ovid. 4. Faſt. 169.
Pleiades incipient humeros relevare paternos, &c. Alii has Atlantis filias eſſe dixere, ex Pleione Nympha genitas, unde ſint Pleiades appellatæ. Servius, Pleiades (inquit) ſignum eſt ante genua Tauri, quod ortu ſuo primæ navigationis tempus oſtendit. Unde Græce pleiades dicuntur, ἀπὸ τοῦ πλέειν. Latine Vergiliæ, a verni temporis ſignificatione, quo oriuntur. Hæc Serv. Vulgo *La pouſſiniere.*
Fit quandoque hæc dictio productione primæ litteræ tetraſyllaba. Propert. 2. 16. 51. Non hæc Pleiades faciunt, nec aquoſus Orion.
Aliquando abjicitur E & dicimus Pliades. Stat. 1. Silv. 3. 95.
Nec per Ægeas Hyades, Pliadumque nivoſum
Sidus, &c.
In ſingulari. Virg. 4. Georg. 233.
Plias & Oceani ſpretos pede &c. [Sed hic rectius ſcribitur Pleias cum Diphthongo.
Chorus Pleiadum. Hor. 4. Carm. 14. 21.
Greges denſi latitant Pleiadum. Senec. Med. 2.
Signa Pleiadum. Ovid. 1. de Pont. 5. 82.
Aquoſæ. Stat. 4. Theb. 120.
Atlanteæ. Ovid. 3. Faſt. 105.
Denſæ. Valer. 5. Argon. 415.

PLĒĬŎNĒ, es. f. [Πληϊόνη] Nympha, Oceani filia, & uxor Atlantis, ex qua Pleiades ſuſcepit. Ovid. 5. Faſt. 83.
Nepos Atlantis & Pleiones, Mercurius. Ovid. 2. Met. 743.
Magnæ Pleiones nepos. Valer. 1. Argon. 738.

PLEMMȲRIUM, i. n. [Πλημμύριον] Fluvius eſt Siciliæ, quem Virg. Undoſum appellavit, verbum de verbo exprimens. Idem enim Undoſum, quod Plemmyrium. Auctor Servius enarrans illud Virg. 3. Æn. 693.
Sicanio prætenta ſinu jacet inſula contra
Plemmyrium undoſum, nomen dixere priores.
Ortygiam: &c.

PLENILUNIUM, PLENITAS, PLENITUDO. &c. V. PLENUS.

PLĒNUS, a, um. Adj. [ἔμπλεος, διάπλεος, κατάπλεος, ἀνάπλεος, μεστὸς, πλέος, πλεῖος, πλήρης, ἔμπλεος, ἁδρὸς] Quod eſt Vacuo contrarium. Plaut. Truc. 4. 2. 13.
Integrum & plenum adorta eſt theſaurum.
Cadus a ſummo plenus. Plaut. Mil. 3. 2. 41.
Lacus plenus ad marginem. Plin. lib. 2. cap. 103.
Enectus & Plenus, contraria. Cic. 2. de Divin. 142. Medici ex quibuſdam rebus & advenientes & creſcentes morbos intelligunt: nonnullas etiam valetudinis ſignificationes, ut hoc ipſum, pleni enective ſimus, ex quondam genere ſomniorum intelligi poſſe dicunt.
Exilis & Plenus, contraria. Cic. 2. de Divin. 30. Sed ſi eadem hora aliæ pecudis jecur nitidum atque plenum eſt, aliæ horridum & exile, quid eſt quod declarari poſſit habitu extorum & colore?
Imminutum & Plenum verbum, contraria. Cic. 1. in Orat. 154. Quaſi vero neſciamus, in hoc genere & plenum verbum recte dici, & imminutum uſitate.
Inanis & Plenus, contraria. Cic. 1. de Orat. 37. Sed deinceps omnia, nonne plena conſiliorum, inania verborum videmus?
Jejunus & Plenus orator, contria. Cic. 3. de Orat. 16. Quod ſiquis erit, qui ductus opinione vulgi, aut Antonium jejuniorem, aut Craſſum fuiſſe pleniorem putet, quam quomodo, &c.
Refertus ac Plenus. Cic. 1. Acad. 17. Sed utrique Platonis ubertate completi, certam quandam diſciplinæ formulam compoſuerunt, & eam quidem plenam ac refertam.
Plenum, cumulatumque, i. e. Copioſum. Liv. 42.
Acerra plena. Virg. 5. Æn. 745.
Alveo pleno fluere. Quintil. lib. 2. cap. 1.
Amator plenus. Hor. 1. Epiſt. 21. 8. — & ſcis
In breve te cogi, quum plenus languet amator. h. e. Satur languide te amat.
Annus plenus, Completus. Hor. 3. Carm. 18. 5.
Annis plenis nubilis filia. Virg. 7. Æn. 53.
Annum plenum atque integrum habere ad Præturam gerendam. Cic. pro Milon. 24.
Argumentatio perfecta & plena ex quinque partibus conſtat. Auctor ad Herenn. lib 2. 31.
Auro pleno ſe proluit, Patera aurea vino plena. Virg. 1. Æn. 743.
Campus. Virg. 3. Georg. 390.
Caniſtri. Virg. 4. Georg. 280.
Carmen grave & plenum. Cic. 1. Tuſc. 64. Mihi vero ne hæc notiora quidem & illuſtriora carere vi divina videntur, ut ego aut poetam grave, plenumque carmen ſine cæleſti aliquo mentis inſtinctu putem fundere: aut, &c.
Copia plenior juſto. Hor. 1. Serm. 1. 57.
Corpus plenum, Repletum cibo. Hor. 1. Serm. 7. 31.
Flumina. Virg. 3. Georg. 143.
Gaudiis perpetuis pleniſque vita beata exſiſtit. Cic. 5. Tuſc. 67.
Gradu pleno ingredi. Cic. 12. Fam. 16. Illum, paratum ut video, & ingreſſum pleno gradu, cohortari non intermittemus. Eraſm. Qui leviter rem quampiam attigerunt, ſummo pede dicuntur ingreſſi: contra qui magno ſtudio inſtituerunt aliquid, pleno gradu dicuntur ingreſſi. V. GRADUS.
Luna plena. Virg. 3. Æn. 152. Ovid. 7. Met. 180.
Manu plena, pro eo quod eſt Ampliter, copioſe, prolixe, minimeque maligne. Translatum ab iis, qui non minutim & parce, ſed plena manu largiuntur. Cic. 2. Att. 25. At hercule alter tuus familiaris Hortenſius, quam plena manu, quam ingenue, quam ornate noſtras laudes in aſtra ſuſtulit? Eraſm. V. MANUS.
Manibus plenis dare aliquid. Virg. 6. Æn. 884.
Merces plenior ſuo officio. Ovid. 20. Epiſt. 142.
Obſequium plenius. Quintil. in procem. lib. 1. Simul ut pleniori obſequio demererer amantiſſimos mei.
Orationem Latinam legendis noſtris efficies pleniorem. Cic. 1. Off. 2.
Orator plenus & perfectus. Cic. 1. de Orat. 59.
Ore pleniore laudare. Cic. 1. Off. 61. Contraque in laudibus, quæ magno animo & fortiter excellenterque geſta ſunt, ea, neſcio quomodo, quaſi pleniore ore laudamus.
Pectus plenum. Hor. de Arte Poet. 337.
Pecunia. Cic. pro Roſc. Amer. 6. Ut quoniam in alienam pecuniam, tam plenam atque præclaram, nullo jure invaſerit.
Plagæ. Martial. lib. 1. 56.
Pocula. Virg. 4. Georg. 495.
Præſepia. Virg. 3. Georg. 378.
Sententiæ curtæ, opponitur Perfecta atque plena. Cic. 4. de Finib. 36. Eorum omnium multa prætermittentium, dum eligant aliquid quod ſequantur, quaſi curta ſententia. At vero illa perfecta atque plena, eorum qui quum de hominis ſummo bono, &c.
Teſtimonium pleniſſimum. Plin. 10. Epiſt. 8.
Uber. Ovid. 15. Met. 117.
Velum. Virg. 1. Æn. 404.
Velis pleniſſimis navigare. Cic. pro Domo, 24.
Viis pleniſſimis portari. Cæſ. 2. Bell. Civil. 25.
Villa pleniſſima. Hor. 1. Serm. 5. 50. ſubauditur Hominibus. [Immo Copioſiſſima intelligitur, ut recte Schol. vet. i. e. Rerum ad victum neceſſariarum copia probe inſtructa. conf. Plenus pro Referto infra.
Voluptas. Cic. 1. de Finib. 53. Diligi & carum eſſe jucundum eſt, propterea quia tutiorem vitam, & voluptatem efficit pleniorem.
Votum. Ovid. 5. Triſt. 9. 22.
Vocem grandiorem & pleniorem ſubſellia deſiderant. Cic. in Brut. 288.
Plenus genitivo jungitur aliquando, aliquando ablativo.
Atria plena roſarum. Ovid. 2. Met. 113.
Sacculus plenus aranearum. Catull. 13. 8. Phalæc.
Plenus ſacculus eſt aranearum. Homerum imitatus eſt, qui lib. Odyſſ. ſcribit,
— ὀδυσσῆος δέ που εὐνὴ
Χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα. Nam araneis obſidentur & opplentur, quæ inania ſolaque ſunt, ut loculi jocoſe dicuntur araneoſi, & cubilia Homerus dixit vidua & deſerta. Turneb. Adverſ. 2. 10.
Ætatis plenus. Plaut. Merc. 3. 3. 13. i. e. Senex.
Amoris plenus. Plaut. Trin. 3. 3. 22.
Animi plenus. Liv. 4.
Animorum, irarumque plenior. Liv. 6. 18.
Aquæ plena ſpongia. Lucret. lib. 4. 622.
Argenti cælati optimi, multæque ſtragulæ veſtis, pretioſiſſimorumque mancipiorum domus plena. Cic. 4. Verr. 25.
Artis plenum & peracutum genus orationis. Cic. de Clar. Orat. 114.
Conſili plenus. Plaut. Epid. 1. 2. 49.
Crapulæ plenus. Liv. 9. 30. extr.
Feſtinationis plena epiſtola. Cic. 5. Att. 14.
Fidei plenus. Cic. de Senect. 1.
Frigoris domus pleniſſima. Ovid. 2. Met. 763.
Gaudiorum plena omnia honeſta ſunt. Cic. 5. Tuſc. 67.
Gloriarum plenus. Plaut. Mil. 2. 2. 22.
Ingenii plenus. Cic. pro Flac. 15. Sic adoleſcens ingenii plenus, locupletes metu, tenues præmio, ſtultos errore permovit.
Inimicorum plenus. Cic. de Prov. Conſ. 19. Quis plenior inimicorum fuit C. Mario?
Iræ plenus. Liv. 3.
Laboris immenſi plenus. Plin. lib. 6. cap. 19.
Laboris noſtri plena regio. Virg. 1. Æn. 464.
Lacrimarum plenus. Liv. 30.
Lætitiæ plenus. Hor. de Arte Poet. 347.
Litium. Plaut. Men. 4. 2. 13.
Metûs loca plena. Ovid. 4. Met. 111.
Minarum verba plena. Hor. de Arte Poet. 106.
Navium pleniſſimus portus. Cic. pro Lege Manil. 33.
Negotii plenus, Valde occupatus. Cic. 1. de Nat. Deor. 54. Curioſum & plenum negotii deum? V. NEGOTIUM.
Officii plenus. Cic. 7. Att. 4. Quem quidem cognovi, cum doctum, tum ſanctum, plenum officii, ſtudioſum etiam meæ laudis.
Perſuaſionis plenus. Sueton. in Tiber. Cæſ. cap. 69.
Piſcium pleniſſimus fons Arethuſa. Cic. 6. Verr. 118.
Præceptorum plenus. Ter. Adelph. 3. 3. 58.
Puellarum navis plena. Ovid. Rem. Amor. 488.
Salutis plena. Lucret. lib. 3. 832. Sed hodie rectius legitur, Aliena ſalutis.
Sanguinis plenus, Homicida. Plaut. Bacch. 1. 2. 45.
Sceleris plenum conſilium. Cic. pro Roſc. Amer.
Somni, vini, ſtupri plenus. Cic. 7. Verr. 93. Lucebat jam fere: procedit in medium, vini, ſomni, ſtupri plenus.
Spei plenus. Cic. pro Cœl. 80. Ne aut ſenectutem jam prope deſperatam contempſiſſe, aut adoleſcentiam plenam ſpei maximæ, non modo non aluiſſe vos, ſed etiam perculiſſe atque affixiſſe videamini.
Stultorum plena ſunt omnia. Cic. 9. Fam. 22.
Temeritatis pleniſſimus. Cic. 4. Acad. 114. Id turpiſſimum eſſe dicas, & pleniſſimum temeritatis.
Timoris plena res amor. Ovid. 1. Epiſt. 12.
Veneni oratio plena. Catul. 42. 12.
Venuſtatis plenior. Ter. Hec. 5. 4. 8.
Quis me eſt fortunatior, venuſtatiſque adeo plenior?
Vini plenus. Ter. Hec. 5. 3. 25. conf. Somni, Crapulæ, &c.

Vitæ plenus. Lucret. lib. 3. 951.
Adhoratione plenæ litteræ. Liv. 26. 7. extr.
Annis plenus, plenus honoribus. Plin. 2. Epiſt. 1.
Apparatu bellico plena urbs. Liv. 26. 42. pr. Carthaginem novam interim oppugnare ſtatuit, urbem tum ipſam opulentam ſuis opibus, tum hoſtium omni bellico apparatu plenam.
Corporis & externis bonis plenior. Cic. 3. de Fin. Eo beatior quiſque ſit, quo ſit corporis, aut externis bonis plenior.
Dedecore plenus. Plaut. Amphit. ſuppoſ. 2. 29.
Exſpectatione plenus. Cic. 3. Att. 15. Ex tuis litteris plenus ſum exſpectatione de Pompejo quidnam de nobis velit, aut oſtendat.
Sonoribus aures plenæ. Lucret. lib. 6. 1183.
Splendore plenum cælum. Plaut. Merc. 5. 2. 39.
Timoribus noctem plenam habui. Cic. 16. Fam. 14.
Voluptatibus vita referta & plena. Cic. pro Sext. 23.
Voce pleniorem aut ſuaviorem audiſſe mihi videor neminem. Cic. 1. de Orat. 232.
Plenus, pro Referto, ſive Divitiis onuſto. Cic. 4. Verr. 48. Prætorem vero cohortemque totam ſic ſtudioſam, ut facile appareret, non tam illis Siciliam, quam inanem offenderant, quam Verrem ipſum, qui plenus deceſſerat, provinciam fuiſſe. Hor. 2. Epiſt. 2. 154.

— & cum ſis nihilo ſapientior, ex quo
Plenior es, tamen uteris monitoribus iſdem.

Domus plena, Dives, referta opibus. Hor. 2. Carm. 12. 24. conf. Villa plena ſupra.
Plenior & uberior ad dicendum nemo fuit. Cic. de Clar. Orat. 125. Noli putare quemquam, Brute, pleniorem & uberiorem ad dicendum fuiſſe. De C. Graccho.
Plena proprietas, h. e. Qua uſusfructus continetur. Paulus in l. Si ita ſtipulatus. D. De verb. obligat. Et ibidem. Fundum pleno jure promittere, hoc eſt, non detracto uſufructu, & pleno jure ſtipulatoris fundum efficere. Budæus.
Plenum, pro Integro & juſto. Quintil. lib. 1. cap. 2. Nec ſum adeo ætatum imprudens, ut inſtandum teneris protinus acerbe putem, exigendamque plenam operam. Budæus. Plura exempla ſupra V.
In plenum dicere. Plin. lib. 13. cap. 4.
Ad plenum. V. AD. Virg. 2. Georg. 244.

Huc ager ille malus, dulceſque a fontibus undæ
Ad plenum calcentur. i. e. Optime.

Mn are ad plenum. Hor. 1. Carm. 17. 15.

Plēnē, Adv. [ὁλοκλήρως, ἐκπλεῶς] Plane, perfecte, cumulate. Hor. 1. Epiſt. 11. 14.

— furnos & balnea laudat,
Ut fortunatam plene præſtantia vitam. [An plane? i. e. Omnino.

Alere plenius. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Dicere pleniſſime, h. e. Ampliſſime & abundanter. Cic. 4. de Fin. 14. Quum ſuperiores, e quibus pleniſſime Polemo, ſecundum naturam vivere, ſummum bonum eſſe dixiſſent.
Facere plene. Plin. 10. Epiſt. 26.
Laudare aliquid plenius æquo. Hor. 2. Epiſt. 2. 10.
Perfectum plene & cumulate. Cic. 2. de Divin. 2. Quæ ut plene, cumulateque perfecta, de divinatione ingreſſi ſumus his libris ſcribere.
Referre gratiam plenius. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Sapientes pleneque perfecti homines. Cic. 1. Off. 46.
Scribere plene. Cic. 3. Att. 21. Te oro, ut ſi quid erit quod perſpicias quamcunque in partem, quam pleniſſime ad me ſcribas.
Vitare plene aliquid. Cic. 1. Q. frat. 31. Te illud admoneo, ut ſi hoc plene vitare non potes, quod ante occupatur animus ab iracundia, quam providere ratio potuit ne occuparetur, ut te ante compares, &c.
Pleniſſime & Reſtrictiſſime, contraria. Plin. lib. 5. Epiſt. 9. ad Capitonem extr. V. Reſtricte, in RESTRINGO.

Plēnĭter, Adv. Idem. Octav. Hor. 1. 26.

Plenitūdo, ĭnis. f. [πλήρωμα, πληροφόρημα, ἁδρότης, ἁδροσύνη] Plin. lib. 11. cap. 37. Homo creſcit in longitudinem ad annos uſque ter ſeptenos, tum deinde ad plenitudinem. Auctor ad Heren. lib. 4. 29. In altero longior, aut longiores, plenior aut pleniores ſyllabæ erunt, ut longitudo aut plenitudo harum, multitudinem alterius aſſequatur & exæquet.
Plenitudo & Craſſitudo, pro eodem. Columel. lib. 4. cap. 30.
Creſcere ad plenitudinem. V. paulo ante, & CRESCO.

Plenĭtas, ātis. f. Idem. Vitruv. 8. 2. Propter plenitatem & gravitatem. Adde 5. 9.

Plenĭcentrum, i. n. Mart. Capell. 8. p. 290. Aperi plenicentrum.

Plenĭlūnium, i. n. [πανσέληνος, πλησιφαής] Luna plena. Plin. lib. 18. cap. 32. Quum vero occidente Sole orietur Luna ex adverſo, ita ut pariter aſpiciantur, tunc erit plenilunium. Columel. lib. 11. cap. 2. Sed & proprie hoc obſervabis, ut pridie quam plenilunium ſit, ſi minus, certe ipſo plenilunio, omnem quam ſaturus es fabam, uno die ſpargas.

Plĕŏnasmus, i. m. [πλεονασμὸς] eſt (inquit Donatus) Adjectio ſupervacua ad plenam ſignificationem: ut, Sic ore locuta eſt. Ter. Phorm. 2. 2. 26. Otioſum ab animo. Ubi Donat. Pleonaſmos; nam addidit Ab, quum ſufficeret Animo.

Plerique, **Plerumque**, V. PLERUS.

Plērus, a, um. dixiſſe antiquos teſtis eſt Pacuvius, quum ait,

Periere Danai, plera pars peſſumdata eſt. Feſtus.

Plera pro Pleraque. Cic. 3. de Legib. 6. Minores magiſtratus partiti juris plures in plera ſunto. [V. Cort. ad Sall. Catil. 59. extr. Puto eſſe ex Gr. πλεῖος abjecto ι & mutato σ in ρ more Æolum, & videntur vett. Pleſos primum dixiſſe, quum canina littera carerent. V. litt. R.

Plērīque, pleræque, plerăque. [πλεῖστοι] a Plus deducitur, quod vett. Plerus uſurpant aliquando pro eo quod eſt Plures, & maxima ex parte. Salluſt. in Jugurth. cap. 17. pr. In diviſione orbis terræ plerique in tertia parte Africam poſuere: pauci tantummodo Aſiam & Europam eſſe, ſed Africam in Europa. Cic. 1. Acad. Ut contra omnium ſententias dies jam pleroſque deduceret.
Plerique, i. e. Nonnulli. Quintil. lib. 6. cap. 5. Videas pleroſque ira percitos.
Fere plerique. V. FERE.
Plerique omnes, Particula eſt, teſte Donat. idem ſignificans quod Plerique, ſive pleraque, hoc eſt Maxima ex parte. Sic autem ait, Plerique omnes, ἀρχαϊσμὸς eſt. Nam errant qui plerique παρέλκον intelligunt, aut qui ſubdiſtinguunt Plerique: & ſic inferunt Omnes. Hoc enim pro una parte orationis dixere veteres. Idem ſuper Hec. Ter. Plerique omnes; i. e. Omnes. & Pleraque omnia; i. e. Omnia. Ter. Andr. 1. 1. 28.

Quod plerique omnes faciunt adoleſcentuli.

Plerique omnes, i. e. Maxima pars, non omnes. Lamb. in Æmil. Probum. 3. 68. H. St. Debet autem diviſe ſcribi. V. Ter. Phorm. 1. 3. 20.
Pleruſque, pleraque, plerumque. numero ſingulari uſurpavit Salluſtius in Jugurtha 54. ubi ſcribitur, Exercitum plerumque in iiſdem locis opperiri jubet. Plerumque exercitum, pro Magna exercitus parte dixit: ſed Plerumque, in editionibus deſideratur, ut intelligas emendatores librorum, ut quædam de ſuo nonnunquam addunt, ſic & alias frequenter ſubtrahere. Ex Turnebo. [V. Cort. not. Forte tamen exercitus plerumque reliquit, ut Plerumque noctis. V. infra.

Plerumque, Adv. [ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ πλεῖστα] Fere ſemper. Ter. Andr. 1. 2. 20.

Ipſum animum ægrotum ad deteriorem partem plerumque applicat.

Plerumque, pro Interdum. Ulpian. l. falſus. D. de furt. Si jactum ex nave factum alius tulerit, an furti teneatur. Quæſtio in eo eſt, an pro derelicto habitum ſit: ut etſi quidem derelinquendi animo jactaverit (quod plerumque credendum eſt, quum ſciat periturum, &c.
Plerumque, non ſemper, quæ eveniunt, fortuita ſunt. Cic. 2. de Divin. 14.
Ferventior plerumque eſt animus fortis & magnus in homine non perfecto, nec ſapiente. Cic. 1. Off. 46.
Fruuntur frigoribus parto agricolæ plerumque. Virg. 1. Georg. 300.
Manere plerumque in aliquo loco. Cic. 5. Att. 16.
Prædicunt ſemper aut plerumque quid futurum ſit multo ante. Cic. 1. de Divin. 128.
Plerumque, aliquando ſignificat Nonnunquam, ſed rariſſime. Quintil. Declam. 15. Excuſſa ſunt plerumque vitia verberibus. [i. e. Sæpius.
Plerumque, omnes jam ſunt intermortui. Plaut. Trin. 1. 1. 7.
Plerumque noctis. Salluſt. in Jugurth. cap. 21. pr. Sed ubi plerumque noctis proceſſit: obſcuro etiam tum lumine, milites Jugurthini, ſigno dato, caſtra hoſtium invadunt. h. e. Multum aut plurimum, vel Multa pars noctis. Cui ſimile eſt illud Livii, 45. 9. pr. Hic finis belli, quum quadriennium continuum bellatum eſſet inter Romanos ac Perſea, fuit: idemque finis inclyti per Europæ plerumque atque Aſiam omnem regni. conf. PLERIQUE ad fin.

Plerŏpĭcus, a, um. Adj. Suppletus. Frontin. de Colon. Goeſ. p. 131. Plebe deficiente, aliis paucioribus ager eſt aſſignatus, terminis pleropicis. [Immo Pleroticis, πληρωτικοῖς. Gloſſ. Gr. Lat. Πληρωτικὸς, Explebilis.

Plēthōra, æ. f. [πληθώρα] unde & Plethorici, Plenitudo corporis eſt, quæ toto oberrat corpore, & ex qua morbus enaſci ſolet. Eraſiſtratus. Galen. de Compoſit. pharmac. ſecund. loc. lib. 2. cap. 3.

Plēthrum, i. n. [πλέθρον] Menſura eſt centum pedum, & ſexta pars ſtadii, ut ait Suid. Laurentius Jugerum ex Herodoto vertit. Budæus in P.

Plevĭtas, ātis. f. [ἀγένεια] pro Ignobilitate legitur apud veteres. Cato pro Veturio, Propter tenuitatem & plevitatem. Hemina in Annalibus, Quicunque propter plevitatem agro publico ejecti ſunt. Hæc Non. 2. 619. Plebitas melius fortaſſe legeretur, a Plebe, propter cognationem litterarum, V, & B.

Pleurĭtis, ĭdis. f. [πλευρῖτις] Dolor laterum: nam ἡ πλευρὰ, & πλευρὸς, appellatur Tunica ſuccingens coſtas, inter quam & ipſas coſtas dum ſanies colligitur, & apoſtema generatur, Pleuritis appellatur morbus. Vitruv. 1. 6. Tuſſis, pleuritis, phtiſis. V. Cæl. Aurel. Acut. 2. 13.
Pleuritides, Regulæ dicuntur in Hydraulico inſtrumento, quæ propelluntur & reducuntur, itaque & reditu ſuo alias obturant, alias aperiunt foramina organorum; id eſt tibiarum, quæ in hydraula ſunt, & moventur pinnis, muſici manu tactis. Vocantur autem Pleuritides, id eſt laterales: quanquam in antiquiſſimis editionibus Plinthides Turnebus reperit, id eſt laterculares. V. Vitruv. 10. 13. de his abunde. conf. PLINTHIS.

Pleurĭſis, is. f. Idem. Prudent. in Romano v. 485.

Mucrone quanto dira pulſat pleuriſis. [An Pleureſis? ut Phreneſis. q. V.

Pleurītĭcus, i. m. [πλευριτικὸς] Qui laterum dolorem patitur. Plin. lib. 20. cap. 17. Origanum tuſſientibus quoque cum melle datur, & pleuriticis & peripneumonicis.

Pleurĭcus, a, um. Adj. Lateralis. ut, Termini pleurici. Frontin. de Colon. p. 336.

Pleuron, ōnis. f. [Πλευρὼν] Urbs eſt Ætoliæ, ut ait Plin. lib. 4. cap. 2. in qua urbe Combe, quum Phaſnei filii occiderentur, deorum miſericordia in avem mutata eſt. Ovid. 7. Met. 382. Ubi tamen Micyllo ſuſpectum eſt. V. not.

Pleurōnius, a, um. [Πλευρώνιος] Adj. ut, Pleuronius Acmon. Ovid. 14. Met. 494.

Pleurōnia, æ. f. [Πλευρωνία] Regio in Ætolia, a Pleuronibus, id eſt Curetibus, ſic dicta. Curetes erant comati populi; ſed quia ab Ætolis bello exagitati ſemper anteriori coma decapillabantur, cœperunt ab occipite tantum nutrire comam. unde ἀπὸ τῆς κουρᾶς, id eſt tonſura, κουρῆτας appellatos fuiſſe memoriæ proditum eſt. i. e. Detonſos. Strab. lib. 10.

Pleutauri, orum. m. [Πλεύταυροι] Populi ſunt in Luſitania extremæ Hiſpaniæ regione, apud Strab. lib. 3. Mſſ. Πλευταύρους.

Plexa; V. PLECTO.

P L I

Plĭco, āvi & ui, ātum & ĭtum, [πλέκω.] āre. Nectere, & veluti rugas facere. A Græco πλέκω, quod eſt necto.
Plicari. Lucret. lib. 4. 826.

— ideo faſtigia poſſe
Surarum, ac feminum pedibus fundata plicari.

Plicans, antis. Partic. Virg. 5. Æn. 279.

— ſeque in ſua membra plicantem.

Plicĭtus, a, um. Partic. ut, Numeri gradatim pliciti. Mart. Capell. lib. 7.

Plicātĭlis, e. Adj. [πλεκτὸς] Quod plicari facile poteſt: ut, Navis plicatilis, quum facta eſt ex corio. Plin. lib. 5. cap. 9. Idem lib. 10. cap. 29. Upupa criſta viſenda plicatili, contrahens eam, ſubrigenſque per longitudinem capitis.

Plicatūra, æ. f. Ipſe plicandi actus. Plin. lib. 7. cap. 51. Jam fimbriarum curam & ſtragulæ veſtis plicaturas. Loquitur de ſignis mortis.

Pligōrius, a, um. Adj. Prolixior, longior. Innocent. de Caſ. p. 224. Per pligorias lineas.

Plīnius, i. m. [Πλίνιος] Secundus Veronenſis, temporibus Veſpaſiani vixit, cujus negotia adminiſtrabat: noctibus vero & ſucciſivis (ut ipſe inquit) temporibus, opus de Rerum natura conſcripſit., unus omnium parciſſimus temporis. Scripſit etiam Hiſtorias civiles. V. Voſſ. de Hiſt. Lat. 1. 29. Periit in montis Veſevi incendio, dum id propius inſpectare cupit. Ejus vitam diligentius narrat nepos ejus ex ſorore, Cæcilius Plinius, cujus exſtat liber Epiſtolarum, & Panegyricus Trajano Cæſari dictus, quo gratias ei agit Conſul ab eo factus; qui & Quintiliani filiam dote juvit, & Martialem poëtam ſecedentem viatico proſecutus eſt, ut teſtatur ipſe in Epiſtolis.

Pliniānus, a, um. Adj. ut, Ceraſa Pliniana. Plin. 15. 25.

Plinthides, Plinthigonatus, Plinthis, V. plinthus.

Plinthus, i. f. [Πλίνθος] Laterem ſignificat. Vitruv. 3. 3. Craſſitudo cum plintho ſit columnæ. V. ſeq. dict.

Plinthis, ĭdis. f. [πλινθίς] Inſtrumentum, cujus meminit Vitruvius in catapultæ deſcriptione lib. 10. 15. Eſt autem Plinthis, id eſt Laterculus, quadratum ſuperius ipſius baſis, qui laterculus quum accipit columellam, quæ στυλίσκος vocatur, ſuo cavo, eam habere debet quam dicit ipſe idem Vitruvius latitudinem. Ex Turnebo.

Plinthides in Re agrimenſoria quid ſint, Hyginus in libro de Limitibus declarat his verbis, Quæſtorii dicuntur agri, quos populus Romanus, devictis pulſiſque hoſtibus, poſſedit, mandavitque Quæſtoribus ut eos venundarent: quæ centuriæ nunc appellantur Plinthides, id eſt laterculi: eaſdem in quinquagenis jugeribus quadratas cluſerunt limitibus, atque ita certum cuique modum vendiderunt. Idem in eodem libro ſic, Sunt plinthides, id eſt laterculi quadrati, uti centuriæ per ſena millia pedum L. limitibus incluſi, habentes ſinguli laterculi jugera numero I. CC. L. In edit. Gœſ. p. 205. & 210. ſcribitur Plinthi.

Plinthigonātos foraminis, Vitruv. 10. 7.

Plisthĕnes, [Πλεισθένης] Impudicus a poetis dicitur. Quintil. lib. 3. cap. 7. Sed ibi Cliſthenem legit Burman.

Pliſthenes, filius Thyeſtæ epulandus patri ab Atreo patruo appoſitus, de quo Senec. Thyeſt. v. 724.

Plisthenius, a, um. Adj. [Πλεισθένιος] ut, Vir Pliſthenius, i. e. Agamemnon. Ovid. Remed. Amor. 778.

Plistoanax, actis. m. [Πλειστόαναξ] Pauſaniæ filius, & Lacedæmoniorum rex, cujus res geſtas vide apud Thucydidem.

Plistŏlŏchia, æ. f. [πλειστολοχία] Herba eſt ex malvarum genere, quam & Hibiſcum & Molochen agrion, hoc eſt malvam ſilveſtrem appellant. Plin. 25. 8. V. ibi Harduin. & ad 20. 4. Al. Piſtolochia.

Plistonĭcus, i. m. [Πλειστόνικος] Medici nomen apud Plin. Galen. Celſ. ſæpius repetitum.

Fuit & Appion quidam cognominatus Pliſtonicus, non multo tempore Plinio ſuperior, ut idem ultimo volumine teſtatur. Quandoque Pliſtonices ſcriptum legitur ſicut Olympionices. [Sic Πάννικος, & Παννίκης, Ὀλυμπιόνικος & Ὀλυμπιονίκης, Ἱερόνικος & Ἱερονίκης &c.

P L O

Plocamos Isidis, [πλόκαμος Ἴσιδος] Frutex eſt in mari naſcens, circa Troglodytarum inſulas Corallio ſimilis, ſine foliis, qui præciſus lapideſcit, colore in nigrum commutato, ut ex Jubæ ſententia refert Plin. lib. 13. cap. 25. Latine vertere poſſumus Iſidis capillum.

Plocion, i. n. [πλόκιον] Ornamentum, tricha, inauris, genus monilis implexum & obliquum. Pollux lib. 5. cap. 16. dicit id eſſe ex colli ornamentis. conf. plotium.

Plodo, & derivata V. in plaudo.

Ploiaria, [πλοιάρια] Calceorum muliebrium ſpecies, quæ ἀκάτια vocat Ariſtophanes, apud Pollucem lib. 7. cap. 22. q. d. Navigiola.

Plōro, [θρηνέω, κωκύω, οἰμώζω] āre. notæ ſignificationis. Feſtus, Plorare, flere, inclamare. Quintil. lib. 6. cap. 2. Date puero panem, ne ploret.

In funere plorare. Hor. in Arte Poet. 431.

Prohibere aliquem pro alio plorare. Cic. pro Domo 155.

Aliquem plorare dicitur poeta, cujus Threnum, ſeu næniam ſcribit. Hor. 4. Carm. 2. 22. de Pindaro,

Flebili ſponſæ juvenemve raptum
Plorat.

Funera ſua plorare. Stat. 5. Silv. 3. 245.

Jubeo plorare. Hor. 1. Serm. 10. 91. —Demetri, teque Tigelli,
Diſcipularum inter jubeo plorare cathedras. i.e. Illi male opto.

Phraſis eſt Græca; quemadmodum enim, quibus bene cupiunt, eos jubent χαίρειν, id eſt gaudere: ſic, quibus malum precantur, eos jubent οἰμώζειν, id eſt plorare. Lambinus. V. Cepas edere, in cepa.

Plorare, cum Infinitivo. Hor. 2. Epiſt. 1. 10.

Ploravere, ſuis non reſpondere favorem
Speratum meritis.

Amore ſollicitus plorat. Hor. 2. Serm. 3. 253.

Feſſus ſum plorando. Cic. 15. Att. 9.

Plorare, plus eſt, quam Lacrimari. Senec. Epiſt. 64. Nec ſicci ſint oculi amiſſo amico, nec fluant: lacrimandum eſt, non plorandum.

Plorans, antis. Partic. Plaut. Pœn. 1. 2. 164. Jam ego faciam plorantem illum. Et Petron. cap. 108. Spongia uda facies plorantis deterſa eſt.

Plorandus, a, um. Partic. ut, Bella ploranda. Stat. 1. Theb. 44.

Plorātus, a, um. Adj. ut, Domus plorata. Stat. 5. Silv. 3. 164.

Adonis ploratus. V. adonis.

Rogus ploratus. Ovid. 4. Faſt. 856.

Ploratio, ōnis. f. ut, Convallis plorationis, Auguſtin. de Sanct. Serm. 17. 2.

Plorātus, ûs. m. [οἰμωγὴ, κλαυθμὸς, κώκυμα] Cic. 2. Tuſc. 21.

Heu virginalem me ore ploratum edere. Ex poeta. Idem ad Atticum, libro 5. 16. Civitatum gemitus, ploratus. Subaudi, Audivimus.

Miſti ploratus ægris vagitibus. Lucret. lib. 2. 579.

Plorātor, ōris. m. [οἰμωκτὴς] Martial. lib. 14. 59.

Si quis plorator collo tibi vernula pendet.

Plorābĭlis, e. Adj. Perſ. 1. Sat. 34.

—vatum & plorabile ſi quid
Eliquat. Et Claud. 1. in Eutrop. 261.
—verbiſque ſonat plorabile quiddam.

Plorābundus, a, um. Adj. [κλαυθμώδης] Qui multum plorat. Plaut. Aul. 2. 4. 38.

Homo ad Prætorem plorabundus devenit, &c. [Immo Deplorabundus venit, ut eſt in codd. emend.

Plostellum, Plostrarius, Plostrum, V. plaustrum.

Plotæ, arum. f. [Πλῶται] Inſulæ duæ ſunt in Ionio mari, alio nomine Strophades dictæ, ſupra Zacynthum in Meridiem ſitæ. Plin. 4. 12.

Ploti, V. Plauti in plautus.

Plōtīna, æ. f. [Πλωτίνη] Trajani Cæſaris uxor, ſanctitate, probitate, & omnibus, quæ in muliebrem ſexum cadunt, virtutibus celebrata. Hæc tonſo capillo virum mentita, conjugem comitata in exſilium exeuntem, imperterrita, & quaſi quædam virago, tolerans ærumnas acerbas. [Miror unde hæc compilator de exſilio Trajani arripuerit, cujus nuſquam veſtigia ſunt. Ceterum Plotinæ inſigne elogium exſtat apud Plin. in Paneg. cap. 83.

Plōtīnus, i. m. [Πλωτῖνος] Philoſophus Platonicus, Ægyptius natione, fuit e civitate Lyco, diſcipulus Ammonii, præceptor Porphyrii, Galeni Taciti & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenuique valetudine, morboque ſacro obnoxius. Hæc Suidas.

Plotium, i. n. Menandri Comœdia, quam Latine vertit Cæcilius, ut auctor eſt Gell. lib. 2. cap. 23. [Immo Plocium, Πλόκιον.

Plōtius, i. m. [Πλώτιος] Nomen gentile Rom. idem forſan ac plautius, etſi in vett. denar. Plautii & Plotii occurrunt.

L. Plotius Gallus, patria Lugdunenſis, dicendi præceptor, Romæ profitebatur, a quo ſe Cic. una cum Q. fratre, Latinas litteras edoctum fuiſſe ſcripſit, teſte Tranquillo, a quo inter rhetores ponitur cap. 2. V. Scalig. ad Euſeb. no. 1929.

Plotius inſignis dicendi præceptor. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Plotius, ut pleraque alia, multorum appellatio eſt hominum. Ludimur autem plerumque ambiguorum verborum ignorantia: quæ res efficit, ut ſtudioſius debeamus & nomina annotare, & res ipſas deſignare. Præterquam quod M. Cicero Plotium dicendi magiſtrum commemorat, cui & Fabius ſubſcribit, fuit Plotius prænomine Lucius, L. Planci bis Conſulis Cenſoriſque frater, quem proſcriptionem paſſum a Triumviris, inque Salernitana latebra latitantem, odore unguenti proditum fuiſſe narrat Plin. lib. 13. cap. 3. extr.

Plotius Criſpinus, quem Aretalogum fuiſſe cognominatum, quod garrula ſcripſerit carmina, Porphyrio auctor eſt.

Plotiānus, a, um. Adj. ut, Bona Plotiana. Cic. 13. Fam. 8.

Ploxĕmus, vel Ploxenus, i. m. Feſtus Ploximum ſcribit & lingua Tranſpadanorum ſignificare Capſum in ciſio, capſamve dicit. Catull. 94. 7.

—hoc dentes ſeſquipedales,
Gingivas vero Ploxemi habet veteris. Quintil. lib. 1. cap. 5. de Virtutibus & vitiis orationis, Catullus Ploxenum circa Padum invenit. ubi neutrum videtur. V. ad hæc ſingula loca Interpp. Aliis eſt viri proprium.

P L U

Plŭma, æ. f. [πτίλον] Mollior & exigua penna. Plaut. Men. 3. 2. 23.

Pluma levior. Martial. lib. 14. 166.

Laſſus Amyclea poteris requieſcere pluma.

Avium plumæ. Lucret. lib. 3. 387.

Albæ plumæ. Ovid. 1. Amor. 10. 3.

Canæ. Ovid. 2. Met. 373.

Elata pluma in capite Galeriti. Varr. de L. L. lib. 4. 11.

Horrida. Ovid. 2. Amor. 6. 5.

Levibus plumis velari corpora. Ovid. 15. Met. 357.

Mollis. Virg. 10. Æn. 192.

Penſilibus plumis vehi. Juven. 1. Sat. 159.

Rutila pluma fulgens prætervolat ales. Cic. in Arato 412.

Variæ. Hor. de Arte Poet. 2.

Verſicolores plumæ columbis ad ornatum ſunt. Cic. 3. de Fin. 18.

Verſicolore pluma fultum caput. Propert. lib. 3. 7. 50.

Volucres. Senec. Herc. OEth. 3.

Vulſæ. Virg. 11. Æn. 771.

Moveri facilius pluma aut folio. Cic. 8. Att. 13.

Nantes plumæ colludunt in aqua. Virg. 1. Georg. 369.

Obductæ plumis quædam animantes. Cic. 2. de Nat. Deor. 121.

Inſperata tuæ quum veniet pluma ſuperbiæ. i. e. Quum evolarint aut effluxerint ea bona tibi, propter quæ nunc ſuperbis. Hor. 4. Carm. 10. 2.

Plūmŭla, æ. f. dimin. [πτίλιον] Columel. lib. 8. cap. 5. Plumulæque ſub cauda clunibus detrahendæ, ne ſtercore coinquinatæ dureſcant, & naturalia præcludant.

Plumeus, a, um. Adj. [πτιλινὸς] Quod eſt ex pluma. ut, Plumea culcitra. Cic. 3. Tuſc. 45. Plin. lib. 10. cap. 2. Plumeus apex.

Pectora plumea. Stat. 3. Theb. 15.

Torus plumeus. Ovid. 11. Met. 611.

Plumālis, e. Adj. Vet. Poet. in Error. Vener. p. m. 116. de Leda,

—plumalem de Jove fecit avem. Scil. Cygnum.

Plumōsus, a, um. [πτιλώδης] Adj. ut,

Aucupium plumoſum. Propert. lib. 4. 2. 34.

Folia plumoſa. Plin. lib. 25. cap. 6. i. e. Lanuginoſa.

Pectora plumoſa plangere pennis. Ovid. ad Liv. 109.

Plumārius, a, um. Adj. Idem. unde, Plumariam culcitram dicimus, Quæ pluma plena eſt.

Plumarium opus dicitur acu factum, quod Græci a liciorum varietate multiplici, Polymitarium appellant. Plumarium-opus alii vocant opus Phrygionis. V. Hieron. 1. Epiſt. 44. & Barth. ad Stat. Silv. p. 58.

Plumarius, i. m. [πτιλουργὸς] Qui acu aliquid depingit ſuper culcitris plumeis aut pulvinaribus plagis. Cato de Liberis Educandis, Etenim nulla quæ non didicit pingere, poteſt bene judicare, quid ſit bene pictum a plumario, aut textore in pulvinaribus plagis. Ex Non. 2. 716. conf. Firmic. lib. 3. cap. 7.

Plumātĭlis, e. Adj. [πτιλινὸς] Quod ex plumis factum eſt. Plaut. Epid. 2. 2. 49. Cumatile, aut plumatile, aut cerinum. Nonius 14. 22. Clavatum interpretatur, aut ex pluma factum.

Plumatium, i. n. Lectus plumis effultus. Ambroſ. Epiſt. 27. Ne ſine veſte, ſine plumatio paterentur extrudi ſenem.

Plumo, [πτιλόω] āre. Plumas emittere: unde Plumatum eſſe, Pennatum dicimus. Gell. lib. 2. cap. 29. Pullis jamjam plumantibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 114.

—nitens

—nitens plumato corpore corvus.　　Ex poeta.

Plumare, Acu pingere. Flavius Vopiſcus in Carino cap. 20. extr. Laneas tunicas purpura micantes, & plumandi difficultate pernobiles. Sed quid ſit Plumare proprie, Turnebus in hunc locum exponit his verbis, Quod autem ſcribit plumandi difficultate nobiles, interpretatur texendi a quibuſdam, ab aliis acu pingendi: & ſane videri poteſt pro acu pingere interdum accipi, ut a Divo Hieronymo. Species tamen quædam proprie eſt acu pingendi, cum clavi, aut patagia, aut ſegmenta, aut ſcutulæ, aut teſſellæ ſic aliæ aliis in veſte ſuperaſſuuntur, ut plumam avium referant: unde & plumariorum & plumandi nomen ortum eſt per ſimilitudinem traductum: aut quum ſine aſſumento acu pingendo, plumæ avium referuntur. Id indicat Prudent. Hamart. 295.

—hunc videas laſcivas præpete curſu,
Venantem tunicas, avium quoque verſicolorum
Indumenta novis texentem plumea telis.　　Hæc ille.

Pars auro plumata nitet. Lucan. lib. 10. 125.

PLUMESCO, [πτιλοῦμαι] ĕre. Plumatum fieri. Plin. lib. 10. cap. 53. Pullus ab eodem tempore plumeſcit.

PLUMĬGER, ĕra, ĕrum. Adj. Plin. lib. 10. cap. 22. Velluntur quibuſdam locis bis anno. Rurſus plumigeri veſtiuntur. De anſeribus.

PLUMĬPES, ĕdis. Adj. [πτιλόπους] Catul. 53. 27.

Adde huc plumipedes, volatileſque.　　Ante dixerat, Pennipeſve Perſeus.

PLUMBUM, i. n. [μόλυβδος] Metalli genus notiſſimum. Plin. lib. 34. cap. 16. Sequitur natura plumbi. Ejus duo ſunt genera, nigrum atque candidum: pretioſiſſimum candidum, a Græcis appellatum eſt Caſſiteron. Et in fine capitis, Plumbi nigri origo duplex eſt, Aut enim ſua provenit vena, nec quicquam aliud ex ſe parit: aut cum argento naſcitur, miſtiſque venis conflatur. Hor. 1. Epiſt. 10. 20.

Purior in vicis aqua tendit rumpere plumbum, &c.　　Intelligit Fiſtulam plumbeam.

Plumba, numero plurali non dicimus, inquit Varr. de L. L. lib. 8. 40. extr. quod quæ ſub menſuram, ac pondera potius, quam ſub numerum ſuccedant, multitudinis vocabulo efferri non debeant. [Nimirum, quia plumbum in genera diſcretum non eſt. Et tamen vidimus ſupra duo genera veteres feciſſe, ſed non plura. Itaque cum Olei plura jam genera ſint, non reprehendendum videtur, quod juniores Olea pluraliter uſurpant, licet id ipſum ibidem Varro reprehendat.

Liquidum plumbum. Hor. 1. Carm. 35. 20.

Vitiatum. Ovid. 4. Met. 122.

Plumbum, pro Glande plumbea. Ovid. 2. Met. 727.

—quam quum balearica plumbum
Funda jacit.　　Virg. 5. Æn. 405.

Audax. Stat. 1. Silv. 3. 67.

Vulnificum. Valer. 1. Argon. 420.

Plumbum, Genus vitii in oculis. Plin. lib. 25. cap. 13. Hac commanducata, ſi oculus ſubinde liniatur, plumbum, quod eſt genus vitii, ex oculo tollitur.

PLUMBEUS, a, um. Adj. [μολύβδινος] Quod eſt ex plumbo. Plaut. Trin. 4. 2. 120.

Cui ſi capitis res fiet, nummum nunquam credam plumbeum.　　In quem locum ſic Eraſm. Nummum plumbeum hyperbola proverbiali pro Minimo pecuniæ poſuit. conf. Caſ. 2. 3. 40. Moſt. 4. 2. 2.

Auſter plumbeus. Hor. 2. Serm. 6. 18. h. e. Gravis. Mortales enim aggravat more plumbi. [Niſi potius a Colore epitheton ſumſit, ſiquidem & Nigerrimus Virgilio dicitur. V. in AUSTER.

Canalis plumbeus. Columel. lib. 8. cap. 3.

Color plumbeus. Plin. lib. 11. cap. 52. Igitur vitæ brevis ſigna ponit Ariſtoteles, raros dentes, plumbeum colorem. h. e. Plumbum referentem, qualis apparet in iis, qui ictero nigro laborant.

Gladio plumbeo jugulare, eſt Futili levique argumento convincere quempiam. Cic. 1. Att. 13. Quum illum plumbeo gladio jugulatum iri tamen diceret. Idem lib. 4. de Fin. 48. Invalidum argumentum, Plumbeum vocat pugionem.

Glans plumbea. Lucret. lib. 6. 177.

Mortarium plumbeum, apud Plin. lib. 34. cap. 18.

Pondera plumbea. Propert. lib. 3. 4. 65.

Thorax plumbeus. Plin. lib. 7. cap. 20.

Iræ plumbeæ. Plaut. Pœn. 3. 6. 18. i. e. Quæ diu inſident pectoribus.

Ingenium plumbeum, per translationem, dicitur Obtuſum, &

Hominem plumbeum Plautus appellat Lividum. Terentius vero Obtuſum & ſtupidum, in Heaut. 5. 1. 4.

—in me quidvis harum rerum convenit,
Quæ ſunt dicta in ſtultum, caudex, ſtipes, aſinus, plumbeus.

[Plautinum locum non reperi.

Plumbeum eſſe in re aliqua. Cic. 1. Tuſc. 71. In animi cognitione dubitare non poſſumus, niſi plane in phyſicis plumbei ſimus, quin nihil ſit animis admiſtum.

PLUMBEA, æ. f. Pila, vel glans plumbea. Spartian. Severo cap. 11. Mortuus ictu plumbeæ. conf. PLUMBATA.

PLUMBĀRIUS, a, um. Adj. [μολυβδικὸς] Quod ad plumbum pertinet: ut, Plumbaria officina. Plin. lib. 34. cap. 18. [In hac & ſeq. dict. videtur de Plumbo candido exponendum, quod & Stannum dicitur.

PLUMBARIUS, i. m. [μολυβδουργὸς] Qui facit opera ex plumbo. Aurelius Arcad. in l. ult. D. de jur. immunit. Plumbarii, ferrarii, lapidarii.

PLUMBŌSUS, a, um. Adj. [μολυβδώδης] Quod plurimum plumbi habet admiſtum. Plin. lib. 34. cap. 18. Eſt & molybdæna quam alibi galenam vocavimus, plumbi & argenti vena communis. Melior hæc, quanto magis aurei coloris, quantoque minus plumboſa, friabilis, & modice gravis. Idem lib. 33. cap. 6. Fæx ejus intelligitur plumboſiſſima.

PLUMBO, [μολυβδόω] āre. Ferruminare, vel plumbo conglutinare. Cato R. R. cap. 21. Modiolos qui indat & plumbet operes fabri.

PLUMBATUS, a, um. Partic. Plin. 10. 33. Plumbatis eos ſagittis decutiunt indigenæ.

Jacula plumbata. Solin. cap. 46.

PLUMBATA, æ. f. [μολυβδωτὴ] inquit Perottus, Pila plumbea, quam veteres peregrino vocabulo Martiobarbulum vocabant. A quo & Milites qui his utebantur, Martiobarbuli appellati ſunt. Veget de Re Milit. lib. 1. cap. 17. Plumbatarum quoque exercitatio, quas martiobarbulos vocant, eſt tradenda junioribus, &c. Alciatus vero, Plumbatæ, inquit, ſunt Jaculi genus, quum directa virga in capite ferrum apponitur, dein undique tribuli plumbo affixi, unde nomen datum. Jaciuntur manu. Earum duo genera, tribulatæ, & mamillatæ: quarum formam diffuſius leges in Theodoſii officiis.

PLUMBĀTŪRA, æ. f. [μολύβδωσις] Ferruminatio, & quæcunque conjunctura plumbo facta. Caſſius apud Paul. in l. In rem actio. §. Item quæcunque. D. de rei vendicatione, Ferruminatio per eandem materiam facit confuſionem: plumbatura non efficit.

PLUMBĀGO, ĭnis. f. [μολύβδαινα] Metalli genus, plumbi & argenti naturam referens. Plin. lib. 34. cap. 18. Quidam limatum plumbum ſic terunt; quidam etiam plumbaginem admiſcent.

Plumbago, Vitium gemmarum. Plin. lib. 37. cap. 5. Hæc coloris vitia: illa corporis, capillamentum, ſal, plumbago. Paulo poſt, Frequens & iis plumbago, hoc eſt, ut in ſole plumbei videantur.

Plumbago, Herba: de qua ſic Plin. lib. 25. cap. 13. Naſcitur vulgo molybdæna, id eſt plumbago, etiam in arvo, folio lapathi, craſſa radice, hiſpida.

PLŬO, ūvi & ūi, ūtum, [ὕω, ὀμβρέω, βρέχω] ĕre. Dicitur proprie aqua cæleſtis, quum guttatim in terram cadit. Cic. 2. de Nat. Deor. 111.

Has Græci ſtellas Hyadas vocitare ſuerunt.　　A pluendo: ὕειν enim eſt pluere. Plin. lib. 16. cap. 26. Etiam ſi non pluat.

Pluit. Varr. lib. 8. de L. L. 60. Quidam reprehendunt, quod pluit & luit dicamus in præterito, & præſenti tempore, quum analogiæ ſui cujuſque temporis verba debeant diſcriminare: falluntur, nam eſt, ac putant, aliter, quod in præteritis u dicimus longum luit, pluit: in præſenti breve luit, pluit.

In terris pluere. Virg. 10. Æn. 807.

Aliquando id quod cælum pluit, ponitur in accuſativo. Valerius Maximus, lib. 1. cap. 6. 5. in Piceno lapides pluiſſe. Al. Lapidibus.

Aliquando in ablativo. Liv. lib. 36. 37. Tarracinæ & Amiterni nuntiatum eſt aliquando lapidibus pluiſſe. Sic Cic. 2. de Divin. 58. Sanguine pluiſſe Senatui nuntiatum eſt. Alia exemplaria legunt Sanguinem.

Pluit terra. Liv. 10. 31. Nam & terra multifariam pluviſſe, & in exercitu Appii Claudii pleroſque fulminibus ictos nuntiatum eſt. Al. Terram.

Pluere, Decidere tranſlate Virg. 4. Georg. 81.

Nec de concuſſa tantum pluit ilice glandis.

Pluverat, Pluſquamperfectum ab antiquo Pluveo. Plaut. Men. prolog. v. 63.

Nam rus ut ibat, forte ut multum pluverat.　　Scalig.

PLUENS, entis. Partic. Spargens in modum pluviæ. Lactant. in carm. de paſſione Chriſti,

—ſpiniſque caput crudelibus hauſtum
Undique diva pluens vivum ſuper ora cruorem.

PLUOR, ōris. m. Imber. Laberius apud Nonium 3. 181. Pedem ex taberna tulimus, tantus cum ſtaret pluor.

PLŬVIA, æ. f. [ὕη, ὑετὸς, βροχὴ] notum. [Forte Adj. eſt, & ſubauditur Aqua.

Vis & incurſus pluviarum. V. INCURRO.

Ingens pluvia. Virg. 1. Georg. 325.

Tenues. Virg. 1. Georg. 52.

Colligit pluviam nox. Virg. 9. Ecl. 63.

Denuntiat cæruleus pluviam, igneus Euros. Virg. 1. Georg. 453. De Sole.

Fiunt pluviæ. Lucret. lib. 6. 729.

Gravari pluvia. Virg. 9. Æn. 437.

Impendet pluvia. Virg. 4. Georg. 191.

Metuere pluvias. Cic. 16. Att. 16.

Rareſcunt nubila pluviis. Stat. 1. Silv. 2. 186.

PLŬVIUS, a, um. Adj. [ὄμβριος] ut,

Aqua pluvia, Quæ pluta eſt. Plin. lib. 10. cap. 43.

Aquæ pluviæ arcentur. Cic. pro Muren. 22.

Aer pluvius, h. e. Pluvioſus. Stat. 5. Silv. 1. 104.

Arcus pluvius, Iris. Hor. de Arte Poet. 18.

Auſter pluvius, Pluviam inferens. Ovid. 1. Met. 66.

Cælum pluvium. Varr. 1. de R. R. cap. 13.

Frigus. Columel. lib. 6. cap. 27.

Hyades pluviæ. Virg. 3. Æn. 516.

Imber. Ovid. 6. Faſt. 282.

Juppiter pluvius. Tibull. 1. 7. 26.

Arida nec pluvio ſupplicat herba Jovi.　　Juppiter pluvius olim dictus, cui pluviam & fecunditatem aſſignabant. V. Broekhuſ. ad eundem loc. Tibulli, & Montfauc. Antiq. Explic. T. 1. p. 44. Burm. ad Petron. cap. 44. Havercamp. ad Tertull. Apol. cap. 5. p. 63. & Sphanhem. ad Ariſtoph. Nub. v. 370.

Rores. Hor. 3. Carm. 3. 56.

Status cæli pluvius. Columel. lib. 2. cap. 10.

Ventos pluvios vocat Hor. 1. Carm. 17. 4. h. e. Pluviam inducentes.

Ver pluvium Columella nominat, In quo ſæpe fit pluvia: in præf. lib. 1.

PLUVIĀLIS, e. Adj. [ὑέτιος, ὀμβροφόρος] Idem.

Aqua pluvialis. Columel. lib. 1. cap. 5.

Auſtri pluviales. Virg. 3. Georg. 429.

Dies. Columel. lib. 2. cap. 13.

Frigus. Claud. De Nilo, 3.

Fungi. Ovid. 7. Met. 393.

Signum pluviale Capellæ. Ovid. 5. Faſt. 113.

Undis pluvialibus auctus torrens. Idem 2. Faſt. 219.

Hœdi pluviales. Stellæ duæ ſunt, quas Auriga (quod ſignum cæleſte eſt ſuper cornua Tauri) in manu tenet. Virg. 9. Æn. 668.

Quantus ab occaſu veniens pluvialibus Hœdis
Verberat imber humum.　　Dicti ſunt autem Pluviales, quod eorum ortus & occaſus tempeſtates graviſſimas facit.

PLUVIATĬLIS, e. Adj. Idem. Columel. lib. 9. cap. 1. Si naturalis defuit aqua, vel inducitur fluens, vel infoſſi lacus Signino conſternuntur, qui receptam pluviatilem contineant.

PLUVIATĬCUS, a, um. Adj. Idem. ut, Aqua pluviatica. Marcell. Emp. cap. 8.

PLUVIŌSUS, a, um. Adj. [ὑετώδης] ut, Annus pluvioſus, in quo fuerunt frequentes pluviæ. Plin. lib. 18. cap. 25. Nubilo occaſu pluvioſam hiemem denuntiat.

PLUS, cum compoſitis & derivatis, V. in MULTUS.

PLUTARCHUS, i. m. [Πλούταρχος] Chæroneus, Trajani temporibus, a quo in Illyricum miſſus Conſulari poteſtate, juſſumque omnibus Illyricis

ricis magiſtratibus ut abſque eo nihil agerent, multis libris editis, qui ſuperſunt, notiſſimus eſt. V. Voſſ. de Hiſt. Græc. 2. 10.
Plutarchus alter, Neſtorii filius, Athenienſis ſophiſta, præceptor Syriani, qui ſcholæ præſidebat Athenienſi ſub Juliano principe. Auctor utriuſque Suidas.

Pluteus, i. m. Machina, ad expugnandos muros, quæ ad ſimilitudinem abſidis contexitur e vimine, & ciliciis, vel coriis protegitur, terniſque rotulis: quarum una in medio, duæ in capitibus apponuntur: in quancunque partem volueris, admovetur, more carpenti. Quos obſidentes applicant muris, eorumque munitione protecti, ſagittis, ſive fundis, vel miſſilibus defenſores omnes de propugnaculis civitatis exturbant, ut ſcalis aſcendendi facilior præſtetur occaſio, ut ait Vegetius de Re Mil. 4. 15. Cæſ. 7. Bell. Gall. 25. Semperque hoſtibus ſpes victoriæ redintegrabatur, eo magis quod deuſtos pluteos turrium videbant, nec facile adire apertos ad auxiliandum animadvertebant. Livius, Cratibus, pluteiſque, & linteis contectus. V. Lipſ. Poliorc lib. 1. Dial. 7.
Inter Pluteos & Vineas intereſt. Nam plutei, ut quidam volunt erant ſimiles illis appendicibus, quas ædificiis applicamus, & tectum in unam partem devexum habebant, ut & plutei, in quibus ſcribimus: vineæ in utramque partem devexitatem tecti habebant. Ex Turnebo.
Expedire pluteos. Tacit. 2. Hiſt. 21.
Plutei, etiam Tabulæ quibus aliquid præſepiretur, dictæ ſunt, inquit Paulus ex Feſto.
Pluteum, Sueton. in Calig. cap. 26. accipere videtur pro Fulcro tori diſcubitorii, quum inquit, Quoſdam ſummis honoribus functos, ad eſſedum ſibi occurrere togatos per aliquot paſſuum millia: & cœnanti, modo ad pluteum, modo ad pedes ſtare ſuccinctos linteo, paſſus eſt. Martial. lib. 3. 49.

> Exciduntque ſenem, ſpondæ qui parte jacebat:
> Namque puer pluteo vindice tutus erat.

Plutei, Librorum & tabularum, ſignorumque repoſitoria. Juven. 2. Sat. 7.

> Et jubet archetypos pluteum ſervare Cleanthas.

[Puto intelligi Pluteum ſcribentis, ut ſeq. loco.
Pluteus, Tabula, qua utuntur ii, qui litteris dant operam, & ſcribunt. Perſ. 1. Sat. 106.

> Nec pluteum cædit, nec demorſos ſapit ungues.

Ubi interpres, Qui moram ſtilo, judiciumque adhibent, in ipſo limæ labore irati interdum, aut ſollicite cogitabundi, vel pluteum cædunt, vel ungues arrodunt, vel caput ſcabunt.
Pluteum etiam dicebant Spatium id quod inferiores columnas a ſuperioribus, pro longitudine in fronte diſcernebat. Ulpian. in l. Fundi nihil. §. Quæ pictæ. D. de actionib. empti, Reticuli circa columnas, plutei circa parietes, Item cilicia vela, ædium non ſunt.

Pluteum, i. n. Vitruv. lib. 10. cap. 20. Supra caput collocatum erat pluteum, turriculæ ſimilitudine ornatum. V. Gloſſ. Lat. Gr.

Plutealis, e. Adj. Unde a Cic. Sigilla plutealia, Imagunculæ pluteis, id eſt tabulis incluſæ dicebantur: ad Attic. lib. 1. 8. Legitur & Putealia. [Hæc ſigilla intelligit, quæ Juvenalis ait Pluteum ſervare.

Plūto vel Pluton, ōnis. m. [Πλούτων, Ἅδης, Ἀΐδης, Ἀϊδωνεύς] Saturni filius ex Ope conjuge, & frater Jovis atque Neptuni: ab opibus nomen habet. Græce enim πλοῦτος opulentia eſt. Qui quum ad regni diviſionem veniſſent, Plutoni, qui natu minor erat, & Ageſilaus vocabatur, pars Occidentis obtigit, ſecus inferum mare: Jovi plaga Orientalis: Neptuno inſulæ. Hinc datus eſt locus fabulæ, ut Jovi imperium cæli, Neptuno maris, Plutoni inferorum obtigerit, Statio teſte. Pluto autem, Summanus, Dis, Orcus, Uragus ab urgendo, Vedius Juppiter dictus fuit. Idem Quietalis eſt appellatus, quaſi mors quies ſit ærumnarum. Hujus uxorem fuiſſe Proſerpinam Cereris filiam ex poetis, & ex Claudiani maxime de Raptu Proſerpinæ poemate ſatis conſtat.
Dis quare Pluton dictus, notat Cic. 2. de Nat. Deor. 66. Terrena autem vis omnis atque natura Diti patri dedicata eſt, qui Dis, ut apud Græcos πλούτων, quia & recidant omnia in terras, & oriantur e terris.
Illacrymabilem Plutona placare. Hor. 2. Carm. 14. 6.
Superbus Pluton. Senec. Herc. OEth. 9.
Torvus. Juven. 13. Sat. 50.

Plutōnius, a, um. Adj. attributum ex Plutone deductum. Hor. 1. Carm. 4. 17.

> Et domus exilis Plutonia,
> Quo ſimul mearis, &c.

Dicitur Exilis, quod inanis & vacua ſit, ut apud Virg. 6. Æn. 269.

> Perque domos Ditis vacuas & inania regna.

Sic & Hor. 1. Serm. 6. 45.

> Exilis domus eſt, cui non & multa ſuperſunt.

Turneb.

Plutonium, i. n. [Πλουτώνιον] eſt Os in parvo quodam imminentis montis ſupercilio, ita commenſuratum, ut hominem ſuſcipere poſſit, mira profunditate. Strab. lib. 13. ubi mira quædam de eodem Plutonio foramine recenſet. Eſt autem in Laodicea regione Aſiæ ad Hierapolim.
Plutonia, Loca quædam peſtifera in Aſia. Cic. 1. de Divin. 79. Quid enim? non videmus quam ſint varia terrarum genera: ex quibus & mortifera quædam pars eſt, ut & Amſancti in Hirpinis, & in Aſia Plutonia quæ videmus. Turnebus, Plutonia, inquit, Specus ſunt in Aſia, tætrum & peſtiferum halitum evomentes, omniaque accedentia animalia ſtatim enecantes, ut ad Hierapolim Plutonium deſcribitur a Strabone, & Charonium ad Thymbriam vicum Cariæ. Spiracula Ditis Maro vocat, ut quodam loco dicimus. Hæc ille, 5. 22.

Plūtus, i. m. [Πλοῦτος] a Græcis fingitur eſſe Divitiarum deus, quem in adventu claudum eſſe volunt, in receſſu alatum: hoc nimirum innuentes, quod ſerius quidem opes contrahantur, partæ autem niſi frugaliter diſpenſes velociſſime dilabantur. Eundem & cæcum faciunt, & judicii expertem, propterea quod indigniſſimum quemque opibus affluere videamus: probos autem & condignos in re tenuiſſima verſari. V. Luciani Timonem.
Eſt item hujus nominis Comœdia apud Ariſtophanem.

Pluvia, Pluvialis. V. pluo.

Pluvialia, æ. f. Una ex inſulis fortunatis. Plin. lib. 6. cap. 32. Ab ea tantundem ad Occaſum verſus, Pluvialiam Caprariamque; in Pluvialia non eſſe aquam niſi ex imbribus.

P L Y

Plynteria, orum. n. [Πλυντήρια] Dies feſti erant apud Athenienſes Minervæ, vel, ut alii volunt, Aglauro Cecropis filiæ, ſacri, qui inter nefaſtos numerabantur. V. Plutarch. in Alcibiade, & Athen. lib. 3. conf. Heſych.

P N

PNA. Pecunia.

P N E

Pneuma, ătis. n. [πνεῦμα] Spiritus, flatus. Hinc

Pneumătĭcus, a, um. Adj. [πνευματικὸς] ut, Organa pneumatica, i. e. Spiritalia: hoc eſt quæ vi flatus vel ſpiritus aliquid hauriunt & attrahunt. Plin. lib. 19. cap. 4. E puteo pertica, organiſve pneumaticis, vel tollenonum hauſtu rigandos. V. Heronis Alexandrini Spiritalia.
Ratio pneumatica, in Muſicis. Idem lib. 7. cap. 37. Cteſibius laudatus pneumatica ratione & hydraulicis organis repertis.

Pneumon, ŏnis. m. [πνεύμων] Latine Pulmo dicitur, a πνέω ſpiro. Unde Pneumonia, quæ & Peripneumonia, Inflammatio pulmonis, cum ex aliis cauſis, tum ex deſtillatione vehementi, vel ſynanchia, vel ſuſpirio, vel pleuritide proveniens, ut ſanguis inde copioſus excreari ſoleat. Hunc morbum & περιπνευμονικὸν Græci appellant, teſte Celſ. lib. 4. cap. 7. V. peripneumonia. Hinc

Pneumŏnicus, a, um. Adj. [πνευμονικὸς] Quod ad pulmones pertinet, ut Pneumonici, Qui laborant ex pulmone, qui Latine dici poſſunt Pulmonarii: ſicut a Columella, Ovis, pulmonaria dicta eſt, Cujus pulmo afficitur. V. pulmo.

Pneumomphălon, i. n. [πνευμόμφαλον] Dilatatio eſt in umbilico. Galen. in Finition. Medic.

P N I

Pnĭgeus, ei. m. [Πνιγεὺς] Vicus in Ægypto, prope Phœnicum portum e regione Pedoniæ inſulæ, juxta Paratonium. Strab. lib. 16.
Eſt etiam [πνιγεὺς] Pyramidula, qua repente lucerna exſtinguitur. Vitruv. 10. 13. V. Bald. Lex. Vitruv. p. 91.

Pnĭgītis, alias Pignītis, ĭdis. f. [πνιγῖτις] Terra eſt Eretriæ ſimillima, grandioribus tantum glebis, & glutinoſa, cui effectus idem, qui Cimoliæ, infirmior tamen. Plin. lib. 35. cap. 16. & 17.

P O

POB. Pobilia. POM. Pompejus. POMP. Pompejus, Pomponius, Pomptina, ſcil. Tribu. PON. MAX. Pontifex Maximus. PONT. MAX. DICT. PERP. Pontifex Maximus Dictator perpetuus. PONT. SAL. Pontifex Saliorum. POP. Popilia, ſcil. Tribu. POP. ROM. Populus Romanus. POR. OST. Portus Oſtienſis. PORT. Portumnalia. POS. Poſuit, Poſt. POS. MA. DVL. Poſuit marito dulciſſimo, vel Matri dulciſſimæ. POS. CON. Poſt Conſulatum. POSQ. EOR. Poſteriſque eorum. POST. Poſtea, Poſtumus. POT. Poteſtas.

P O B

Poblicia Tribus. V. tribus.

P O C

Pocillator, Pocillum, V. poſt poculum, in poto.

Pocœnium, vel Poſtcœnium, i. n. [μετάδειπνον] ab Hermolao Barbaro eleganter fictum nomen, pro Comeſſatione quæ fit poſt cœnam.

Poculentum, Poculentus, Poculum, V. in poto ad fin.

P O D

Pŏdagra, æ. f. pænult. c. [ποδάγρα] Pedum dolor: πούς, pes; ἄγρα, captura. Martial. lib. 1. 93.

> Litigat, & podagra Diodorus, Flacce, laborat.

Plin. 26. 10. Podagræ morbus rarior ſolebat eſſe, non modo patrum avorumque memoria, verum etiam noſtra, peregrinus & ipſe. Nam ſi Italiæ fuiſſet antiquitus, Latinum nomen inveniſſet. Inſanabilis non eſt credendus: quippe quando in multis & ſponte deſinit: & in pluribus curatur.
Corpora fœda podagra. Tibul. lib. 1. 9. 73.
Fera podagra. Seneca de Vita beata, cap. 17. Delinimenta magis quam remedia podagræ meæ compono, contentus ſi rarius accedit, & ſi minus fera minatur.
Locuples. Juven. 13. Sat. 96.
Nodoſa. Ovid. 1. de Pont. 3. 23.
Tarda. Hor. 1. Serm. 9. 32.
Turpes. Virg. 3. Georg. 299.
Ardere podagræ doloribus. Cic. 5. de Fin. 94.
Cruciari doloribus podagræ complures annos maximis. Cic. 2. Tuſc. 45.
Juvant fomenta podagram. Hor. 1. Epiſt. 2. 52.

Podagrĭcus, a, um. Adj. [ποδαγρικὸς] Qui podagra laborat. Plin. lib. 20 cap. 8. Omnes hæ & podagricis utiles, & ſanguinem rejicientibus. Homo podagricus. Vitruv. 8. 3.

Podagrōſus, a, um. [ποδαγρώδης] aliud Adj. Plaut. Merc. 3. 4. 8.

> Sed tandem ſi podagroſis pedibus eſſet Eutychus, &c.

Podăger, gri. m. [ποδαγριῶν] Podagra laborans. Claud. Epigr. 79. 4.

> Atque nihil prorſus ſtare putas podager.

V. Plin. 35. 15.

Podàgrus, i. m. [ποδαγρὸς] Idem.

Pŏdălīrius, i. m. [Ποδαλείριος] teſte Homero lib. 2. Iliados 732. Filius fuit Æſculapii & frater Machaonis, qui ob ſolertiam medicinæ artis una cum fratre ex Creta ad Trojanum bellum convocatus fuit. De quo Ovid. 2. de Arte Am. 735. Occurrit & Adjective.

Podarge, es f. [Ποδάργη] Equæ velociſſimæ nomen, ex qua Zephyrus Xanthum & Balium Achillis equos progenuit, ut comminiſcitur Homer. 16. Iliad. 150. Dicta Podarge, a pedum velocitate.

Podargus, i. m. [πόδαργος] Pedibus velox. Æthon & Podargus duo equi Hectoris apud Homerum Iliad. θ. 185. a pedum celeritate ſic dicti.
Pro Flagrante cupiditate a Budæo, & Præcipiti celeritate uſurpantur.

Podēris, is. m. [ποδήρης] Tunica corpori aſtricta, uſque ad pedes deſcendens. Iſidor. 19. 29.
Indutus podere. Tertull. adv. Judæos, cap. 11.
Pōdex, icis. m. [πρωκτὸς] Poſterior pars corporis pudenda. Juven. 2. Sat. 12.

— ſed podice lævi,
Cæduntur tumidæ, medico ridente, mariſcæ.

Turpis podex. Hor. Epod. 8. 6.
Pŏdicus, a, um. [πόδικος] Pedeſter, a Gen. Gr. ποδὸς, pedis. Martian. Capell. 9. p. 382. Temporum alia ſimplicia ſunt, quæ podica etiam perhibentur.
Pŏdismus, i. m. [ποδισμός] eſt Dimenſio pedibus facta, a v. ποδίζω Budæus. Veget. de Re Mil. lib. 2. cap. 7. Menſores ſunt, qui ad podiſmum dimetiuntur loca, in quibus tentoria milites figant, vel qui hoſpitia in civitatibus præſtant. Hinc
Podismātus, a, um. Partic. a verbo Podiſmare. *Pedibus menſuratus. Frontin. de Colon. p. 132. edit. Goeſ. Alii termini ſpiſſiores ſunt, id eſt, ſine menſura vel numero podiſmati ſunt.
Pŏdium, i. n. [πόδιον] Locus ad ſpectandum habilis, a Pede nomen habens: ſive quia pedis modo projectura illa, quæ podium facit, procedat: ſive quod ad pedes ædificiorum ſtrui conſueviſſet, ſive quod in eo pedibus hæreamus. Nunc vulgo dicitur Mænianum. Solet enim fieri extra domus parietem, locus porrectus inſtar pulpiti, mutulis e marmore ſuppoſitis. Juven. 2. Sat. 146.
Omnibus ad podium ſpectantibus. Suet. Neron. cap. 12. Ceterum accubans primum parvis foraminibus, deinde toto podio adaperto ſpectare conſueverat.
Podio tenus. Plin. 5. Epiſt. 6. Apollinari, Eſt & aliud cubiculum a proxima platano, viride & umbroſum, marmore excultum podio tenus, &c.

P O E

Pœan, antis. m. [Ποίας] Pater Philoctetis, qui ab eo Pœantius, & Pœantides a poetis appellatur. Ovid. 5. Triſt. 2. 3.

Pæne decem totis aluit Pœantius annis
Poſt ſævum tumido virus ab angue datum.

Pœantius, a, um. Adj. Ovid. 13. Met. 45.

— non te, Pœantia proles,
Expoſitum Lemnos, noſtro cum crimine, haberet.

Heros Pœantius. Idem Rem. Amor. 111. Genus Pœantium. Sen. Oeth. 11.
Pœcilasium, i. n. [Ποικιλάσιον] Urbs Cretæ, Ptolemæo lib. 3. cap. 17.
Pœcĭle, es. f. [Ποικίλη] Porticus fuit Athenis, Latine dici poteſt Varia, ſive Variegata, a multiplici pictura. Græci enim ποικίλον Varium dicunt. Unde & lapis Simites vocatus eſt Pyrrhopœcilos, a varietate rubentium macularum. In hac autem porticu, quæ Græcis στοὰ, Zenon philoſophus diſcipulos docebat, teſte Pauſan. Eliac. α. p. 170. Wech. unde οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, & στωϊκοὶ, ſubaudito φιλόσοφοι, etiam οἱ ἀπὸ τῆς ποικίλης dicti fuerunt. Plin. lib. 35. cap. 9. Hic & Athenis pinxit porticum, quæ Pœcile vocatur, gratuito, quum partem ejus Mycon mercede pingeret. De Polygnoto Thaſio. Fuit & in Elide porticus Pœcile, quæ a Plinio 36. 15. Heptaphonos appellatur, quoniam ſepties eadem vox in ea reddebatur.
Pœēessa, æ. f. [Ποιήεσσα] Inſula eſt in mari Carpathio, notiore nomine Rhodus dicta. Plin. lib. 5. cap. 31.
Poema, V. poeta.
Pœmĕnis, ĭdis. f. [Ποιμένις] Canis femina ex canum eorum numero, qui Actæonem laceraverunt, dicta a fidelitate, quam gregi obſervat, vigilantioris paſtoris officio defuncta. ποιμὴν enim paſtorem ſignificat. Ovid. 3. Met. 215.

— pecudeſque ſequuta
Pœmenis, & natis comitata Harpyia duobus.

Pœna, æ. f. [ποινὴ, τίσις, τιμὴ, πρόστιμον, ἐπιτίμιον] Malum, quo quis ob delictum afficitur. Ulpian. in l. Si quis forte. D. de pœnis, Et ſunt pœnæ, quæ quidem vitam aut adimant, aut ſervitutem adjungant, aut civitatem auferant, aut exſilium, aut coercitionem corporis contineant.
Pœna, a puniendo, vel a pœnitendo, quod poſt peccatum ſequitur. Varr. lib. 4. de Ling. Lat. 36. [Niſi potius a Pœna, verbum Pœnio, ſive Punio, ut Græcum Ποινάω a Ποινή. Sic Culpo, a Culpa, non contra.
Animadverſio & Pœna. Cic. ad Brut. 15. Tu hoc: fortaſſe quod in animadverſione pœnaque durior, niſi fortaſſe utrumque tu.
Mulcta pœna. Cic. 3. de Legib. 6. Quum magiſtratus judicaſſit, interrogaſſitve, per populum mulctæ pœnæ certatio eſto.
Ne major pœna quam culpa ſit, cavendum eſt. Cic. 1. Off. 89.
Naturæ pœna eſt mors: iracundiæ tormentum atque cruciatus. Cic. 11. Philip. 3.
Perjurii pœna divina, exitium: humana, dedecus. Cib. 2. de Legib. 22.
Scelerum pœnæ. Virg. 8. Æn. 666.
Arbiter pœnarum alicujus. Sen. Theb. 1.
Cauſa pœnæ cruenta. Ovid. 3. Triſt. 5. 44.
Imago pœnæ. Sil. lib. 16. 70.
Inter pœnas. V. inter.
Amara Juven. 13. Sat. 247.
Crudeles. V. crudelis.
Debitæ. Senec. Herc. fur. 9.
Graviſſimæ legum. Cic. in Piſon. 50.
Hilaris. Martial. lib. 3. 22.

Sirenas hilarem navigantium pœnam,
Blandaſque mortes, gaudiumque crudele. [Oxymòron.

Indeprecabilis pœna. Gell. lib. 1. cap. 13.
Ingens. Senec. Thyeſt. 1.
Lætæ. Ovid. 1. Epiſt. Sabin. 79. Heinſ. Læſo pro fœdere.
Levis. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Meritæ. Ovid. 4. Faſt. 239.
Minor pœna merito, nocuit mala lingua duobus. Ovid. 2. Amor. 2. 49.
Mitior. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Præſens. Senec. Hippol. 2.
Tardior. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Triſtis. Ovid. 2. Triſt. 494.
Vehemens. Juven. 13. Sat. 196.
Accipere pœnas. V. accipio. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 107.

Accipe quas merui pœnas: en ora fatiſcunt, &c.

Addere pœnam. V. addo.
Afficere pœna. Cic. 2. Off. 18.
Agere pœnam. V. ago.
Aſcribere pœnam. V. ascribo.
Audere pœnam. Tacit. 2. Ann. 40.
Capere pœnam. V. capio.
Capere pœnas pro. Salluſt. in Jugurth. cap. 68. Dum pro civibus ſuis, viris fortiſſimis atque miſerrimis, pœnas caperent. Caperent, i. e. Ferrent, ſubirent. [Immo Exigerent, Ulciſcerentur perfide obtruncatos, & manibus eorum pœna nocentium parentarent. Sic & in ſeqq.
Capere pœnas verborum, mentiſque profanæ. Ovid. 2. Met. 832.
Capere pœnam in hoſtem, h. e. Hoſtem afficere ſupplicio. Curt. lib. 4. 6. extr. [Forte tamen In hoſte ſcribendum, quod idem eſt ac De hoſte.
Cogere in pœnam. Plin. lib. 8. cap. 16.
Commeruiſſe pœnam. Ovid. 2. Triſt. 63.
Committere pœnam. Quintil. lib. 7. cap. 5.
Compeſcere aliquem pœnis. Hor. 1. Sarm. 8. 31.
Conſcripſerunt edictum Prætores cum pœna & judicio. Cic. 3. Off. 80.
Conſtituere pœnam. V. constituo.
Conſtituta reticentiæ pœna etiam eſt a Juriſconſultis. Cic. 3. Off. 65.
Conſurgere in pœnam. Plin. lib. 8. cap. 16.
Contineri præmio & pœna Rempublicam dixit Solon. Cic. ad Brut. 15.
Contrahere pœnam. V. contraho.
Decerni potuit pœna decentior. Senec. Thyeſt. 2.
Dependere pœnas. Cic. pro Sext. 140. Omnes fere Reipub. pœnas aut præſenti morte, aut turpi exſilio dependerunt.
Differre pœnas. Ovid. 2. Met. 467.
Dare pœnas, Pati, Ferre. Cic. de Clar. Orat. 241. Niſi in facinore manifeſto deprehenſus, pœnas legibus & judicio dediſſet.
Dare crudeles pœnas. Virg. 6. Æn. 585.
Dare pœnas temeritatis ſuæ. Cic. 9. Att. 12.
Dare pœnas meritas ſanguine. Ovid. 4. Faſt. 239.
Dare morte pœnas alicui, Occidi ab eo. Ovid. 9. Met. 578.
Dare capite pœnas alicui. Patercul. lib. 2. 4. pr. M'. Aquilio, capite pœnas dedit, quum initio belli Craſſum Mucianum Proconſulem intermiſſet. De Ariſtonico loquitur.
Dare pœnas, quas pati meruimus. Ovid. 1. Met. 242.
Dedi ſatis ſuperque pœnarum tibi. Hor. Epod. 17. 19.
Donat heu quantum pœnæ miſero mens conſcia. Lucan. lib. 7. 784.
Effugere pœnam. Cic. 16. Fam. 26. Non potes effugere hujus culpæ pœnam, te patrono: Marcus eſt adhibendus, &c.
Exerceri pœnis. Virg. 6. Æn. 739.
Exhauſtum eſt ſatis pœnarum. Virg. 9. Æn. 356.
Exigere pœnas de aliquo. Ovid. 8. Met. 531.
Exigere pœnam. Plin. lib. 7. cap. 44.
Eximere aliquem pœnæ. V. eximo.
Expendere pœnas alicui. Cic. 2. Tuſc. 13.
Expetere domeſtici ſanguinis pœnam. Cic. de Aruſp. Reſpon. 43. C. autem Gracchum mors fraterna, pietas, dolor, magnitudo animi ad expetendas domeſtici ſanguinis pœnas excitavit.
Exſolvere pœnas. Catul. Argon. epigr. 62. 77.
Exſolvere aliquem pœna. Tacit. 14. Ann. 12.
Ferre pœnam. Cic. pro Domo 134. Pœnam hanc maternæ temeritatis tulit, ut, &c.
Finire pœnas. Ovid. 1. Met. 735.
Fit gravior pœna longa mora. Ovid. 1. de Pont. 2. 40.
Frangere pœnas, Mitigare. Lucret. lib. 4. 1078.
Habere pœnas. Cic. 2. de Legib. 44. Quo plus pœnarum habeo, quam petivi. i. e. Pœnarum eos plus dediſſe vidi, quam exoptavi.
Imponere pœnas ſontibus. Ovid. 2. Met. 521.
Inire pœnam. Ovid. 1. Amor. 7. 26.

Et potui pœnam fortis inire meam? Alii legunt,
Et valui, pœnam fortis in ipſe meam? V. not. Heinſ. & Burm.

Inſtant factorum pœnæ. Ovid. 8. Met. 772.
Interponere pœnas. V. interpono.
Ire in pœnas. Ovid. 5. Met. 668.
Irrogare pœnam alicui. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Irrogat nemo nocens ſibi ipſe pœnas. Senec. Her. OEth. 7.
Irrogare pœnas æquas peccatis. Hor. 1. Serm. 3. 118.
Levari a pœna. V. levis.
Liberare pœna judiciorum innnocentiam. Cic. 1. de Orat. 202.
Luere pœnas, Puniri. Suet. in Veſp. Auguſto, cap. 1.
Luere pœnas juſtas. Hor. Epod. 17. 37.
Luere pœnas facinorum. Senec. Octav. 5.
Manet cunctos generis pœna una. Claud. 2. in Eutrop. 479.
Meditari pœnam in fratrem. V. meditor.
Movere pœnas immeritas. Claud. 3. de Raptu Proſerp. 139.
Multare aliquem multa & pœna. Cic. pro Corn. Balbo, 42.
Offerre pœnam. Liv. 6. Pœnam oblatam oculis deorum.
Omitte pœnas languidas longæ moræ. Senec. Theb. 1.
Patior ſine crimine pœnam. Ovid. 9. Met. 372.
Pati pœnam culpa. Ovid. 3. de Pont. 6. 28. al. Pari.
Pati genus novum pœnæ. Ovid. in Ibin, 337.
Pendere pœnas, Exſolvere. Cic. in Piſon. 50. Niſi pœnas patriæ diiſque immortalibus eas, quæ graviſſimæ ſunt, furore atque inſania penderet.
Pendere haud mediocros pœnas. V. Mediocris, in medius.
Pendere pœnam exſilio. Ovid. 10. Met. 232.
Pendere pœnas pro ſcelere. Lucret. lib. 5. 119.
Pendere pænas graviſſimas ſtultitiæ ſuæ. Cic. 11. Att. 8.
Perferre pœnam. Cic. pro Sext. 145. Si ſceleſtum eſt amare patriam, pertuli pœnarum ſatis.
Perferre omnes acerbiſſimas pœnas impiorum. Cic. 2. de Lege Agrar. 91.
Perpeti pœnas pro crimine. Valer. 4. Argon. 431.
Perſequi pœnam, pro Ulciſci. Cic. 5. Verr. 32. Pœnam octupli, ſine ulla dubitatione commiſſam, non perſequebatur.
Perſolvere pœnas ſceleris. Cic. 11. Philipp. 29. Pœnas diis hominibuſque meritas, debitaſque perſolvat.
Perſolvit is juſtas & graves pœnas Reip. Cic. de Amicit. 37.

Persolvere pœnas capite suo. Senec. Agamemn. 13.
Pervenire pœnam ad aliquem. Cic. ad Brut. 15.
Petere pœnas contumeliarum alicujus, pro Exigere pœnas de illatis contumeliis. Sallust. in Jugurtha cap. 65. Ut contumeliarum Imperatoris cum suo auxilio pœnas petat. Al. legunt In Imperatorem.
Petere pœnam ab aliquo. Cic. 1. de Invent. 19.
Placere pœnæ. Senec. Troad. 11.
Pœnitere crudelis pœnæ. Ovid. 2. Met. 112.
Poscere pœnas cum sanguine. Virg. 2. Æn. 72.
Præcepit magnas pœnas. h. e. De hostibus cepit ante quam ab eis caperetur. Sil. lib. 6. 299.
Præstare pœnam. Ulpian. in l. 1. §. si plures. D. de eo per quem factum erit, &c. Si plures dolo fecerint, omnes tenentur: sed si unus præstiterit pœnam, ceteri liberabuntur.
Premit culpam pœna comes. Hor. 4. Carm. 5. 24.
Procedere ulterius in pœnam alicujus. Ulpian. in l. 1. §. Quum patronus. D. de offic. præfect urb. Præfectus urbi aditus, pro modo querelæ corrigere eum, aut comminari, aut fustibus castigare, aut ulterius procedere in pœnam ejus solet.
Promere pœnam. Ovid. 1. Trist. 2. 63.
Proponere pœnam alicui. Catul. 96. 15.
Quærit novamque pœnam sceleribus parem. Senec. Thebaid. 1.
Recipere pœnas ab aliquo. Virg. 4 Æn. 656.
Recusare pœnam. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Reddere pœnas graves alicujus facti. Sallust. in Jugurth. cap. 14. ad fin. i. e Gravissime puniri.
Reddere aliquem pœnæ. V. REDDO.
Relinqui pœnæ. Ovid. 14. Met. 217.
Solus, inops, exspes, leto pœnæque relictus.
Remanet pœna. Cic. in Pison. 95. Non in eo, cui facta est injuria, sed in iis, qui fecerunt, sceleris ac conscientiæ pœna remansit.
Remittere pœnam alicui. Quintil. lib. 7. cap. 2. conf. Ovid. 2. de Arte Am. 291.
Repetere pœnas ab aliquo. Cic. pro Rosc. Amer. 67. Hæ sunt impiis assiduæ domesticæque furiæ, quæ dies noctesque parentum pœnas a consceleratissimis filiis repetant.
Reposcere aliquem ad pœnas. Virg. 2. Æn. 139.
Repræsentare pœnas. Suet. Claud. cap. 34. V. REPRÆSENTO.
Reversura est pœna in caput ista tuum. Ovid. 1. de Arte Am. 340.
Ruere in pœnam suam. Senec. Octav. 17.
Sancire veterum malorum pœnas aliquibus. Stat. 3. Theb. 244.
Sancire pœna observantiam. Cic. pro Planc. 47.
Sequitur pœna scelus. Cic. de Arusp. Resp. 39.
Solvere pœnas. Ovid. 1. Met. 209.
Solvere pœnas breves tam magnis sceleribus. Senec. OEdip. 12.
Solvitur magnis injuria pœnis. Ovid. 5. Fast. 303.
Statui in eum pœna metalli debet. Ulpian. in l. 1. §. Quum patronus. D. de Off. præf. urb.
Subire pœnam. Cic. in Pison. 91. Neque ullam pœnam, quæ tanto facinori deberetur, non maluisti subire, quam, &c.
Sufferre pœnam. Cic. pro Flac. 96. Summi amoris in patriam vicissim nos pœnas, si ita diis placet, sufferamus.
Esse in pœna. Cic. pro Ligar. 13. Ut ea pœna, in qua adhuc Q. Ligarius sit, non videamur esse contenti.
Eris in pœnas non satis unus. Ovid. 2. Epist. 44.
Est pœna. Cic. pro Flacc. 48. Pœna est, ut opinor, Dorylensium gravior.
Sumere pœnas. Cic. 2. de Invent. 84. conf. Capere.
Sumere merentes pœnas. Virg. 2. Æn. 586.
Sumere sceleratas pœnas, Ob perpetratum scelus commeritas. Virg. 2. Æn. 576.
Suscipere pœnam scelere suo dignam. Cic. pro Lege Manil. 7. Non modo adhuc pœnam nullam suo dignam scelere suscepit. conf. Sustinere mox.
Suscitare pœnas alicui. Virg. 4. Georg. 455.
Sustinere pœnam. Cic. pro Domo, 135. Gravissimas pœnas affinitatis impurissimæ sustinere.
Sustinerem sempiternam pœnam, mea voluntate susceptam. Cic. Post red. ad Quir. pr.
Teneri pœna. Cic. 2. Q. frat. 3.
Trahere aliquem per omnem pœnam. Virg. 5. Æn. 786.
Transigere aliquod scelus levi pœna. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Venit quæ indigne pœna, dolenda venit. Ovid. 5. Epist. 8.
Vivere in pœnas alicujus. Senec. Troade, 10.
Urgeri pœnis. Virg. 6. Æn. 561.
Pœna ad triremes, antiquissima, usu vero apud nos frequentissima. Valerius 9. 15. 3. scribit, quendam jussu Augusti, quod se Octaviæ sororis utero genitum simularet, remo publicæ triremis affixum esse. Suidas quoque & Josephus lib. 17. scripserunt de illa pœna.
Pœna est etiam Furia. Valer. Flac. 1. 726.
Ultricesque Deæ, fasque & grandæva furorum
Pœna parens. V. Virg. Cul. v. 217. & ibi Taubm. & Cic. pro Domo 3.
Pœna & Beneficium, pro Diis habitos apud quosdam Æthiopiæ populos legimus. Sunt qui non ab Æthiopis, sed ab Assyriis & Persis Pœnam & Beneficium cultos fuisse adserant, illam, quod malorum: hunc quod bonorum largitorem esse opinentur. Alexand. Alexandrinus lib. 6. cap. ult.
PŒNĀLIS, e. Adj. ut, Pœnalis opera, Quæ ad pœnam pertinet. Plin. lib. 18. cap. 11.
Aquæ pœnales. Plin. 4. 8.
Civitas pœnalis. Justin. 38. 9. 9.
Claustra pœnalia. Ammian. 15. 5.
Exitium pœnale. Apul. 7. Met. p. 197. Elmenh.
Compar. Salvian. 5. de Gubern. p. 173. Illud indignius & pœnalius.
Superl. Idem adv. Avarit. 2. p. 254. Cogitantes quoque inter hæc horrenda & pœnalissima.
PŒNALĬTER, Adv. ut, Pœnaliter interire. Ammian. 16. 12.
Peccare pœnaliter. August. Confess. 10. 33.
PŒNĀRIUS, a, um. Adj. [ποινοματικὸς] ut, Pœnaria actio. Quintil. lib. 4. cap. 3.
PŒNIO, vel PUNIO, īvi, ītum, [κολάζω, τιμωρέω, μετέρχομαι] īre. Castigare, Pœna, vel supplicio afficere. Cic. 1. Off. 89. Prohibenda autem est maxime ira in puniendo.
Dolorem aut odium punire, est Odio ac dolori satisfacere. Hinc illud Cic. 14. Att. 12. O mi Attice, vereor ne nobis Idus Martiæ nihil dederint præter lætitiam, & odii pœnam ac doloris. Quasi diceret, Nostrum dolorem & indignationem, nostrumque in Cæsarem odium punivimus nos quidem illius interitu, sed Rempublicam tamen in libertatem minime vindicavimus. conf. mox PUNIENDUS, & PUNITOR.
Punire maleficium, peccatum. Cic. pro Cæcin. 6. Et 2. de Invent. 66.
Capite punire. Plin. Epist. 167.
Capite & tergo. Liv. 3. 55. extr.
Supplicio punire. Cic. pro Domo, 76. Tu supplicio puniendum putasti.
Pœnire dixit Lucret. more antiquo, pro Punire: ut lib. 6. 1238.
Pœnibat paulo post turpi morte, malaque
Desertos, &c. Sic, Mœrus, pro Murus; Mœnire pro Munire, ut supra etiam annotavimus. conf. Gell. 20. 1. & 11. 18.
PUNIOR, [τίνω, ἀποτίνω] īri. depon. Cic. pro Milon. 34. Tu me iratum, Sexte, putas tibi, cujus tu inimicissimum multo crudelius etiam punitus es, quam erat humanitatis meæ postulare? Quintil. lib. 9. cap. 3. Fiunt & in verbis, inquit, figuræ; ut Fabricatus est gladium, & Inimicos punitus est: quod mirum minus est, quod in natura verborum est, & quæ facimus, patiendi modo sæpe dicere, ut Arbitror, Suspicor: & contra faciendi quæ patimur: ut Vapulo. Ideoque frequens permutatio est. conf. Nonius, 7. 27. & Barth. Adverf. 23. 9.
Punior, passivum. Ovid. 9. Met. 778.
Quod videt hæc lucem, quod non ego punior ipsa, &c.
PUNĪTUS, a, um. Partic. Cic. 2. de Invent. 28. Levius reus punitus, quam promeritus est. V. Salmas. ad Lamprid. Com. cap. 11.
PUNIENDUS, a, um. Partic. [κολαστέος] ut, Facinus puniendum. Cic. pro Milon. 18.
Senatus meam domum a magistratibus defendendam, a judicibus puniendam putavit. Cic. de Arusp. Resp. 16.
Iracundia est cupiditas puniendi doloris. Cic. 1. de Orat. 220. [Nisi Gerund.
PUNITIO, ōnis. f. [κόλασις] Val. Max. lib. 8. pr. Punitione liberari.
Judicata punitione. Tertull. ad Nation. 1. 16.
PUNĪTOR, ōris. m. [κολαστὴς] Cic. pro Milon. 36. At valuit odium, fecit iratus, fecit inimicus, fuit ultor injuriæ, punitor doloris sui.
Crassianæ stragis punitor exstitit. Val. Max. 3. 4. 5.
Stuprosæ mentis punitor. Idem 6. 1. 8.
Vindex avaræ fraudis. Horat. libri 4. ode 9. 37. Commentator exp. Punitor, a Lamb. Quasi punitor. H. St.
PŒNICUS, i. m. a Deliis dictus Apollo; apud enim quoscunque populos, sui dii nomen novum accipiebant: de quo Alexandrinus Alexander Genial. dier. lib. 6. cap. 4.
PŒNĬTET, uit, [μετανοέω, μεταμέλει] ēre. dicimur, quum quæ ipsi fecimus, aut quæ de nostra voluntate nostroque consilio facta sunt, ea nobis post displicere incipiunt, & molesta esse, sententiamque in iis nostram demutamus. V. Gell. lib. 17. cap. 1. Et regit accusativum patientis rei cum genitivo agentis. Cic. 3. Att. 7. Alterum non potes, ut me non nostri consilii vitæque pœniteat.
Pœnitet, aliquando pro Tædet, pudet, seu dolet accipitur, & tunc interdum præsenti infinitivi jungitur. Ter. Phorm. 1. 3. 20.
Ita plerique ingenio sumus omnes, nostri nosmet pœnitet. i. e. Nostra contemnimus, inquit Donatus. Virg. 8. Ecl. 34.
Nec te pœniteat calamo trivisse labellum. Cic. Pœnitet defendere. Idem de Senect. 60. Num igitur si ad centesimum annum vixisset, senectutis eum suæ pœniteret? i. e. Tæderet.
Tædet & Pœnitet. Cic. 2. Att. 22. Sed quod facile sentias, tædet ipsum Pompejum, vehementerque pœnitet.
Nihil pœnitet. Cic. 5. Tusc. 53. Satis est in virtute ut fortiter vivamus: si fortiter, etiam & magno animo, & quidem ut nulla re unquam terreamur, semperque simus invicti: sequitur ut nihil pœniteat, nihil desit, nihil obstet.
Quod te offenderim, me pœnitet. Cic. 11. Att. 13.
Sapientem nihil opinari, nullius rei pœnitere, nulla in re falli, sententiam mutare nunquam. Cic. pro Muren. 66.
Sapientis proprium est, nihil, quod pœnitere possit, facere. Cic. 5. Tuscul. 81.
Facinus pœnitere. Cic. 2. de Invent 9. Deinde utrum id facinus sit, quod pœnitere fuerit necesse.
Me haud pœnitet eorum sententiæ esse, quibus & apparitores, &c. Liv. 1. 8. i. e. Non nolo, inquit Budæus.
Fecisse fortiter ut pœniteat ne suppliciis quidem moveri, viri fortis est. Cic. pro Milon. 83.
Jurasse pœnitet. Ovid. 2. Met. 49.
Sensisse pœnituit eum illa. Cic. 4. Acad.
Nihil me pœniteat sanum patris hujus. Hor. 1. Serm. 6. 89. i. e. Quamdiu sanus sim, nunquam mihi doleat, aut nunquam mihi parum beatus videar, quod tali patre natus sim. Lambinus.
Pœnitet. Cic. pro Cluent. Neque me pœnitet hoc potius tempore, quam illo, causam A. Cluentii defendere. causa enim manet eadem. i.e. Non minus commode nunc & opportune agere puto, quam si in re recenti egissem. Budæus.
Acti vos pœnitet. Valer. 5. Argon. 673.
Auctoritatis alicujus pœnitere. Cic. de Arusp. Resp. 45. Et eo fecisse auctore se diceret, cujus auctoritatis neminem posset pœnitere.
Belli injusti. Ovid. 5. Met. 210.
Conviviorum. Hor Epod. 11. 12.
Dignitatis tuæ non me pœnitet. Cic. 3. Philip. 17.
Facti pœnitere aliquem. Catul. Epigr. 28. 12.
Fortunæ, amplitudinis, claritatis, gloriæ num pœnitebat? Cic. 1. Philipp. 33. Curtius, Malo me fortunæ pœniteat, quam victoriæ pudeat. i. e. Malo me dolore affici propter calamitosam offensionem, quam pudore ob victoriam. Budæus.
Fortunæ meæ pœnitet me. Cic. 6. Fam. 1. Etsi ea perturbatio est omnium rerum, ut suæ quemque fortunæ maxime pœniteat: nemoque sit, quin ubivis, quam ibi ubi est, esse malit: tamen, &c. Cic. 1. Fam. 7. Gaudeo tuam dissimilem fuisse fortunam: multum enim interest, utrum laus imminuatur, an salus deseratur. Me meæ tamen ne nimis pœniteret, tua virtute perfectum est.

Hominis me pœnitet, i. e. Non magnificio hominem. Cic. 4. Acad. 69. Quid eum Mneſarchi pœnitebat, quid Dardani, qui erant Athenis tum principes Stoicorum? Budæus.
Imperii pœnitere. Cic. in Somn. Scip. 8. Jam ipſa terra ita parva mihi viſa eſt, ut me imperii noſtri, quo quaſi punctum ejus attigimus, pœniteret.
Induſtriæ noſtræ neque eos, neque alios pœnitebit. Cic. 2. de Invent. 9.
Ineptiarum ſuarum eos pœnitet. Cic. 2. Fam. 9. extr.
Inſtituti. Cic. 1. Verr. 69. Cujus conſuetudinis atque inſtituti patres majoreſque noſtros non pœnitebat.
Mei memet pœnitet. Cic. 3. de Orat. 29.
Muneris ſui pœnitere. Senec de Benef. lib. 1. cap. 1.
Pacis nec pœnitet, nec belli. Liv. 35. 25.
Pecoris me pœnitet. Virg. 10. Ecl. 17.
Rei pœnitet, pro Nolle ita rem eveniſſe, & ob id dolere. Cic. pro Domo, 18. Quarum rerum ſi quem pœniteat, eum victoriæ Populi Romani pœnitere. i.e. Quas res ſi quis non eveniſſe velit, & ob id dolore afficiatur. Budæus.
Scelerum pœnitet. Hor. 3. Carm. 24. 50.
Status ſui vehementer pœnitet. Cic. 2. Att. 22.
Verbi tui me pœnitet. Cic. pro Planc. 76. Vide quam me verbi tui pœniteat. i. e. Quum mihi non ſatis ſit hoc verbum. Budæus.
Virium haud pœnitebat. Liv. 1. 8.
Pœnitet, ni, vel quod, Parum videtur. Ter. Eun. 5. 7. 11.

An pœnitebat flagitii, te auctore quod feciſſet
Adoleſcens, ni miſerum inſuper etiam patri indicares? Donatus.

Cæſ. 2. Bell. Civil. cap. 32. An pœnitet vos, quod ſalvum atque incolumem exercitum nulla nave deſiderata traduxerim?

PŒNĪTENS, entis. Partic. [μετανοῶν] Sueton. in Vitell. cap. 15. Non multo poſt pœnitens facti.
Portus optimus pœnitenti, mutatio conſilii. Cic. 12. Philip. 6.
Pœnitens de matrimonio. Sueton. in Claud. Cæſ. cap. 43. pr.

PŒNITENDUM, [μεταμελητέον] Gerundium legitur. ut, Non eſt ejus præceptoris pœnitendum. Salluſt. in Jugurtha, Num eorum pœnitendum ſit.
Ad pœnitendum. Tacit. 3. Ann. 51.
Pœnitendi, aliud gerundium. [τοῦ μεταμελεῖσθαι] Cic. 4. Tuſc. 79. Alexandrum regem videmus, qui quum interemiſſet Clytum familiarem ſuum, vix a ſe manus abſtinuit, tanta vis fuit pœnitendi.

PŒNITENDUS, a, um. [μεταμελητός] Partic. a Pœnitet verbo; i. e. Pudendus, & parvi æſtimandus. Liv. 1. 35. Se ſub haud pœnitendo magiſtro Romanos ritus didiciſſe. Columel. lib. 2. cap. 2. Itaque hic ager, ſive exercetur, ſeu ceſſat, colono eſt pœnitendus, ac tanquam peſtilens refugiendus.
Factum pœnitendum. Suet. Tito, 10. Non exſtare ullum ſuum factum pœnitendum, excepto duntaxat uno.
Gens reip. nequaquam pœnitenda. Suet. Veſp. 1.

PŒNITŪRUS, a, um. [μετανοήσων] Partic. Accius, Quod ſi procedit, neque te, neque quenquam arbitror pœniturum laudis: quam ut ſerves vide. Quintil lib. 9. cap. 3. Eouſque proceſſum eſt, ut non pœniturum, pro non acturum pœnitentiam: & viſuros, ad videndum miſſos, Saluſtius dixerit.

PŒNITENTER, Adv. Minucius Felix in Octavio cap. 26. Auſpicia & auguria pœnitenter omiſſa, obſervata feliciter.

PŒNITENTIA, æ. f. [μετάνοια, μεταμέλεια] Plin. lib. 17. cap. 12. Nihil eſt fœdius agricolis, quam geſtæ rei pœnitentia. Liv. 31. 32. pr. Celerem enim pœnitentiam, ſed eandem ſeram atque inutilem ſequi.
Agere pœnitentiam. V. AGO.
Pœnitentia, pro Contemptu & aſpernatione. Plin. lib. 5. cap. 17. da Eſſenis, Gens æterna, in qua nemo naſcitur, tam fecunda illis aliorum vitæ pœnitentia eſt. Budæus.

PŒNITŪDO, ĭnis. f. Idem quod Pœnitentia. Pacuv. Teucro, Quæ deſideria alumnûm, pœnitudines, ſquales, ſcapreſque, & incultas vaſtitudines. Nonius 2. 769. Auſon. in Sap. Thal. v. 22.

Prædes vadeſque pœnitudinis rei.

PŒNITENTIĀRIUS, i. m. Qui confitentes peccata ſua abſolvit. Hieronym.

PŒNULUS, V. PŒNUS.

PŒNUS, i. m. [Λίβυς] Carthaginienſis, a Phœnix, ſed aſpiratio detrahitur: & œ in u mutatur in derivativo, Punicus, Punica, Punicum, non Pœnicus. V. infra in dictione PUNICUS.
Pœni, [Λίβυες] (inquit Servius) ἀντίστοιχον eſt, quaſi Phœni, quia a Phœnicibus orti. Virg. 1. Æn. 306.

— ponuntque ferocia Pœni
Corda, volente deo.

Calliditate Pœnos Romani non ſuperarunt. Cic. de Aruſp. Reſp. 19.
Acutus, ut Pœnus, & valde ſtudioſus ac diligens Clitomachus. Cic. 4. Acad. 98.
Crudelitati Pœnorum corpus Reguli præbitum. Cic. 3. de Nat. Deor. 80.
Ductor Pœnorum, Annibal. Sil. lib. 7. 530.
Ferox Pœnus. Claud. Conſ. Prob. & Olyb. 148.
Fulmineus. Claud. de bell. Get. 138.

PŒNUS, a, um. Adj. [Λιβυκός] Stat. 4. Silv. 3. 91.

Pœnos Bagrada ſerpit inter agros.

Leones Pœni. Virg. 5. Ecl. 27.
Sermo. Stat. 4. Silv. 5 45.

PŒNULUS, vel PŒNOLUS, i. m. [Φοινικίδιον] dimin. Unde Plautina fabula nomen ſumpſit, in qua Pœnus Hanno Punice loquens introducitur.

PŪNĬCUS, a, um. Adj. [Λιβυκὸς] quaſi Pœnicus, a Pœnus, qui a Phœnicia, detracta aſpiratione, deducitur. Virg. 1. Æn. 338.

Punica regna vides, Tyrios, & Agenoris urbem.

Punici dicuntur, non Pœni, quamvis a Phœnice ſint oriundi. Paulus & plenius Feſtus. q. V.
Bellum Punicum. Cic. 3. Tuſc. 51.
Gloria Punica, Gloria Pœnorum. Virgil. 4. Æn. 49.
Grana punica ſub lento cortice rubent. Ovid. 4. de Pont. 15. 8.
Humus Punica. Ovid 7. Epiſt. 140.
Mala, Granata. Martial. lib. 1. 44. V. MALUM.
Poma. Ovid. 4. Faſt. 608.
Prælia. Juven. 14. Sat. 161.
Regna. 1. Æn. 342.
Sagum, Puniceum. Hor. Epod. 9. 27.
Tempora, Bellorum Punicorum. Lucan. 2. 45.

O miſeræ ſortis, quod non in Punica nati
Tempora, Cannarum fuimus, Trebiæque juventus.

Punica fides, Punica perfidia, In proverbium abiit, quod ea gens peculiariter perjurii, vanitatiſque notata ſit: quemadmodum abunde teſtatur Liv. 22. 6. Idem 21. 4. Has tantas viri virtutes ingentia vitia æquabant: inhumana crudelitas, perfidia plus quam Punica, nihil veri, nihli ſancti, nullus deûm metus, nullum jusjurandum, &c. Salluſt. Jugurth. 108. Comperio Bochum, magis Punica fide, quam ob ea, quæ prædicabat, ſimul Romanos & Numidam ſpe pacis detinuiſſe. Plaut. Pœn. prol. 113.

Et is omnes linguas ſcit, ſed diſſimulat ſciens
Se ſcire. Pœnus plane eſt, quid verbis opu'ſt? Eraſm.

PUNICE, Adv. [Φοινικιστὶ] Plaut. Pœn. 5. 2. 22.

Adibo hoſce atque appellabo Punice,
Si reſpondebunt Punice pergam loqui.

Loquitur nunquam niſi Punice. Apul. Apol.
Punice interpretari. Auguſt. Epiſt. 173.

PUNICĔUS, a, um. aliud Adj. Idem. [Φοινίκεος] Ovid. in Ibin, 281.

A duce Puniceo pertulit, ipſe feras.

Punicus color, ſive Puniceus, Qui eſt coloris rubentis, qui Græce Φοινικὸς dicitur, quem Exuberantiſſimum Gellius lib. 3. cap. 9. extr. vocat. Virg. 12. Æn. 77.

Puniceis invecta rotis. Plaut. Rud. 4. 3. 61.
Fiet tibi puniceum corium, poſtea atrum denuo.

Aqua punicea Getico ſanguine. Ovid. 4. de Pont. 7. 20.
Colore puniceo matura arbuta. Lucret. lib. 5. 939.
Coma punicea depexa, ſed lactea crure eſt. Columel. lib. 10. 189.
Crocus. Ovid. 5. Faſt. 318.
Cruor. Ovid. 2. Met. 607.
Pennæ. Virg. 12. Æn. 750.
Pomum. Ovid. 5. Met. 536.
Color flore roſæ puniceæ prior. Hor. 4. Carm. 10. 4.
Roſeta. Virg. 5. Ecl. 17.
Sanguis. Stat. 1. Achill. 308.

PUNICĀNUS, a, um. [Φοινικικὸς] ſimiliter Adj. ut, Punicani lecti, ex Phœnicia, vel qualibus Carthaginienſes uti ſolebant. Cic. pro Muren. 75. Atque ille, homo eruditiſſimus ac Stoicus, ſtravit pelliculis hœdinis lectulos Punicanos, & expoſuit vaſa Samia.
Punicanæ feneſtræ. Varr. 3. de R. R. cap. 7.

PUNICO, āre. Puniceum colorem habere. Apul. 3. Met. pr. Commodum punicantibus phaleris Aurora, roſeum quatiens lacertum, cælum inequitabat.

PŎĒTA, æ. m. [ποιητὴς] ἀπὸ τοῦ ποιέω, quod eſt Facio, effingo: quaſi Fictor. Eſt enim Qui carmina fingit. Hor. in Arte Poet. 10.

— pictoribus atque poetis
Quidlibet audendi ſemper fuit æqua poteſtas.

Manus multa poetarum. Hor. 1. Serm. 4. 141.
Antiquiſſimum e doctis apud Græcos eſt genus poetarum. Cic. 1. Tuſc. 3.
Finitimus oratori poeta, numeris aſtrictior paulo, verborum autem licentia uberior. Cic. 1. de Orat. 70.
Neminem adhuc cognovi poetam, qui ſibi non optimus videretur. Cic. 5. Tuſc. 63.
Arguti poetæ. Hor. 2, Epiſt. 2. 90.
Aſtrictior verſu poeta, oratoris virtutes perſequitur. Cic. in Orat. 67.
Barbarus poeta apud Plautum, Latinus eſt: ut, Marcus vertit barbare, id eſt Latine: & in eodem poeta, Lex barbarica, Romana eſt. Turnebus. V. BARBARUS.
Bonus poeta nemo ſine inflammatione animorum exſiſtere poteſt, & quodam afflatu quaſi furoris. Cic. 2. de Orat. 194.
Caſtum eſſe decet pium poetam. Catull. ad Aurelium, 17. 5.
Clariſſimi. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Creſcens. Virg. 7. Ecl. 25.
Disjecti membra. Hor. 1. Serm. 4. 62.
Divinus. Virg. 5. Ecl. 45.
Docti veteres poetæ Grajûm. Lucret. lib. 2. 600.
Græci. Cic. 2. de Orat. 61.
Gravis & ingenioſus. Cic. pro Planc. 59.
Illuſtres. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Magnum poetam quenquam ſine furore eſſe poſſe negat Democritus. Cic. 1. de Divin. 80.
Peſſimi poetæ, ſæculi incommoda. Catull. ad Calvum 14. 23.
Sanctos poetas ſuo jure appellat Ennius, quod quaſi deorum aliquo dono & munere commendati nobis eſſe videantur. Cic. pro Arch. 18.
Seniorum poetarum turba. Hor. 1. Serm. 10. 67.
Tener. Catull. ad Libellum, epigr. 33. 1.
Veſanus. Hor. de Arte Poet. 455.
Alere & formare poetam. Hor. de Arte Poet. 307.
Canunt poetæ. V. CANO.
Confingunt hæc poetæ. Cic. pro Roſc. Amer. 47.
Valet natura ipſa poeta, & mentis viribus excitatur, & quaſi divino quodam ſpiritu afflatur. Cic. pro Arch. 18.
Pro Artifice poſuit Plaut. Aſin. 4. 1. 3.

Nam tu poeta es prorſus ad tuam rem unicus.

POĒTRĬA, æ. f. [ποιήτρια] i. e. Mulier poetices perita. Cic. pro Cœl. 64. Verum hæc tota fabella, veteris & plurimarum fabularum poetriæ, quam eſt ſine argumento, quam nullum invenire exitum poteſt!

POETRIS, ĭdis. f. [ποιητρὶς] Idem. Perſius in procem.

Quod ſi doloſi ſpes refulſerit nummi,
Corvos poetas, & poetridas picas
Cantare credas Pegaſeium melos. [Al. Poetidas Rectius tamen alterum puto, ut αὐλητρὶς. Sed forſam Perſius Poetrias reliquit.

POETILLA, æ. m. dimin. Plaut. Truc. 2. 6. 4.

Et Homeronidæ poetillæ mille memorari poteſt. Sed lectio admodum dubia eſt. V. notas.

POĒMA, ătis. n. [ποίημα] Poetæ opus, hoc eſt figmentum ſeu fictio. Plin. lib. 7. cap. 56. De poematum origine magna quæſtio eſt. Plaut. Aſin. 1. 3. 22.

Nam neque uſquam fictum, neque pictum, neque ſcriptum in poematis.

Poema quid diſtet a Poeſi, V. in POESIS infra.
Auſtera poemata. Hor. de Arte Poet. 342.

Dulcia. Hor. de Arte Poet. 99.
Egregium. Cic. 1. de Orat. 217.
Festivum, concinnum, & elegans. Cic. in Pison. 70.
Immodulata. Hor. de Arte Poet. 263.
Lacrimosa, Tragœdiæ. Hor. 1. Epist. 1. 66.
Legitimum. V. LEX.
Pulchra. Hor. de Arte Poet. 99.
Ridenda. Juven. 10. Sat. 124.
Ridiculum. Hor. 2. Epist. 1. 237.
Sanctum. Hor. 2. Epist. 1. 54.
Tenerum, moratum, atque molle. Cic. 1. de Divin. 66.
Tragicum, comicum, epicum, melicum ac dithyrambicum. Cic. de Opt. gen. Orat. pr.
Attingere poemata. Catul. ad Varum, 20. 15.
Componere poema ad aliquem. Cic. 3. Q. frat. 1. V. COMPONO.
Condere poema Græcum. Cic. 1. Att. 13. V. CONDO.
Deducta tenui poemata filo. Hor. 2. Epist. 1. 225.
Facere bona poemata. Hor. de Arte Poet. 303.
Fecisti varium & elegans omni fere numero poema. Cic. 1. Acad. 9.
Legere libentius poemata. Cic. 2. Q. frat. 9.
Natum inventumque poema juvandis animis. Hor. de Arte Poet. 377.
Pangere mira poemata. Hor. de Arte Poet. 416.

POĒSIS, is. f. [ποίησις] Nonius 5.25. Poesis & Poema hanc habent distantiam: Poesis est textus scriptorum: Poema inventio parva, quæ paucis verbis expeditur. Idque confirmat exemplis Lucil. Satir. lib. 8. &c. Cic. 3. de Orat. 98. Quamvis claris sit coloribus picta, vel poesis, vel oratio.
Homeri picturam, non poesin videmus. Cic. 5. Tusc. 114.
Poema Græci volunt a Poesi differre: quod Poesis sit totum opus poetæ, ut Ilias, Odyssea. unde Cic. 4. Tusc. 71. dixit; Anacreontis tota poesis amatoria est: hoc est, Totum opus, quod scripsit Anacreon. Poema vero sit pars quædam operis: ut singuli Iliadis libri poemata dici possunt. Quam differentiam videtur Nonius l. c. agnovisse: sed perpetua non est. Cic. in Orat. 67. Itaque video visum esse nonnullis, Platonis & Democriti locutionem, etsi absit a versu, tamen quod incitatius feratur, & clarissimis verborum luminibus utatur, potius poema putandum, quam Comicorum poetarum: apud quos, nisi quod versiculi sunt, nihil est aliud quotidiani dissimile sermonis. Hoc loco Poema pro Omni scriptione Platonis & Democriti Cicero posuit. Proinde sunt qui dicant, poema potius illud esse, quod poesis naturam exprimit. [Poesis est ipsa compositio, Poema compositum, Differunt, ut Scriptio & Scriptum. Sed sicut Latini Orationem, pro Opere ipso ponunt, sic Græci ποίησιν ἀντὶ τοῦ ποιήματος, Cic. vicissim Poema pro Poesi dixit.
Carcini poesis, dicebantur Ea quæ viderentur obscurius, & instar ænigmatis dicta. Carcinus enim poeta quispiam fuit, qui finxit Orestem ab Ilio coactum ut matricidium confiteretur, per ænigmata respondisse, ut auctor est Suidas, qui testatur proverbium a Menandro usurpatum in Hercule falso. Erasm.

POEMĂTUM, i. & **POEMATA**, orum. n. pl. etiam antiquos dixisse testatur Charisius p. 28. & 114. Horum poematorum, & His poematis.

POEMĂTIUM, i. n. [ποιημάτιον] Dimin. Parvum poema. Auson. Edyll. 7. præf. Poematia, quæ in alumnam meam luseram, &c.

POETĬCUS, a, um. Adj. [ποιητικὸς] Quod ad poesin pertinet: ut, Ars poetica, & Verba poetica. Cic. 3. de Orat. 151. Sed tamen raro habet etiam in oratione poeticum aliquod verbum dignitatem. Quintil. lib. 1. cap. 5. p. 54. Burm. At in eadem vitii geminatione Metieo Suffetieo dicens Ennius, poetico jure defenditur. i. e. Auctoritate poetica.
Dii poetici. Cic. 3. de Nat. Deor. 77.
Fabulositas poetica. Plin. 7. 28. pr.
Licentia. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Mella manare. Hor. 1. Epist. 19. 44.
Numerus poeticus. Cic. 1. de Orat. 151.
Themata. Quintil. lib. 2. cap. 10. Et poetica (ut vere dixerim) themata juvenibus pertractare permittemus.
Voluptates. Quintil. lib. 1. cap. 8.

POETĬCE, Adv. [ποιητικῶς] More poetico. Cic. 5. de Fin. 9. Ut poetice loquar.

POETĬCA, æ. & **POETĬCE**, es. f. [ποιητικὴ] Ars ipsa conscribendorum versuum. Cic. 1. Tusc. 3. Serius poeticam nos accepimus.
O præclaram emendatricem vitæ poeticam! Cic. 4. Tusc. 69.
De dignitate poeticæ vide Strabonem lib. 1.

POĒTOR, [ποιέω] āri. In poetica se exercere, sive poetam agere. Ennius apud Priscian. 8. p. 829.
Nunquam poetor nisi podager.

POETĬFĬCUS, a, um. [ποιητοποιὸς] Adj. quo usus est Ennius, qui Caballinum fontem Poetificum nominavit.

P O G

PŌGŌNIA, vel **POGONĬAS**, æ. m. [πωγωνίας] dici potest Barbatus, πώγων enim barba Græcis dicitur. Genus cometæ. Plin. lib. 2. cap. 25. Pogonias vocant, quibus inferiore ex parte, in speciem barbæ, longe promittitur juba.

P O L

PŌL, Adv. jurantis. [νὴ τὸν Πολυδεύκην] Per Pollucem. Cic. 3. Tusc. 44.
— pol mihi fortuna magis nunc desit, quam genus. Ex poeta. Hor. 1. Epist. 7. 92.
— pol me miserum, patrone, vocares.
Certe pol. Ter. Eun. 4. 5. 5. Certe tu quidem pol multo hilarior.

PŎLA, æ. f. [Πόλα] Istriæ civitas, quondam a Colchis condita. Pietas Julia Plinio dicitur lib. 3. cap. 19. in descriptione Istriæ.

PŎLEA, æ. f. [πώλιον] Fimus pulli asinini, quem equa initio partionis ante fœtum effundit, ut ait Aristoteles, qui Polion; Plinius vero lib. 28. cap. 13. Polean vocat.

POLEMARCHIA, V. POLEMARCHUS.

PŎLĔMARCHUS, i. m. [πολέμαρχος] a Belli ductu; quasi Belli dux. Ætolis vero Polemarchus, claudendarum portarum, & urbis curam gerebat, clavesque noctu detinebat: interdiu autem, custodiis portarum assidebat. Alexand. Alexandrinus lib. 3. cap. 16.

Polemarchi sunt, Apud quos summa rei militaris & agitur & refertur: & Polemarchia, Munus ipsum, & Magistratus vocatur. Hodie apud nos hi Marescali vocantur, quasi majores judices, hoc est judices in Cabalo sedentes, uno tantum magistro equitum, id est Connestabulo inferiores. Si quis Latine dicere velit, eos Tribunos militum possit appellare. Sic etiam vocantur in cap. Officium. de re milit. in P. Hæc Budæus in notis ad Pandectas. l. ultima. ad finem. De muneribus in Pand.

POLEMARCHIA, æ. f. [πολεμαρχία] V. in POLEMARCHUS præced.

POLEMĬCUS, a, um. Adj. [πολεμικὸς] Quod ad bellum, vel Controversiam pertinet. vocabulum Theologicum. Hinc Scriptura polemica, i. e. Controversialis.

PŎLĔMON, ōnis. m. [Πολέμων] Atheniensis philosophus, prima adolescentia lascivus, & voluptatibus deditus, quum patentem Xenocratis scholam intrasset, deque modestia & moribus sermo haberetur, ita demum ad eum flexit animum, ut rejecta incontinentia, se totum philosophiæ addixerit, ex quo postea ejus scholæ successit. Auctor Gellius, & Diogenes Laërtius, qui eum multa scripsisse testatur. Suidas nihil scriptum reliquisse asserit.
Mutatus Polemon. Hor. 2. Serm. 3. 254.
Polemon, cognomento Helladicus, genere Iliensis, historicus nobilissimus, æqualis Aristophanis grammatici, Panætii Rhodii discipulus, scripsit de origine civitatum Phocidis, Ponti, Laconiæ, & Geographiam, seu de circuitu orbis libros tres. Suidas.
Polemon alius e Laodicæa Cariæ, qui Smyrnæ vixit ac præcepit, æqualis Herodis, Attici, sub Adriano principe, ad quem legatus quandoque Smyrnæorum missus, ab eoque honorifice exceptus, & Musæo Ægyptio adscriptus est.
Polemon etiam alius, Ponti rex, de quo Tacit. 2. Ann. 56. V. Spanhem. de Usu & Præst. Num. diss. 8. p. 448. Hinc

POLEMŌNIĂCUS, a, um. Adj. ut, Pontus Polemoniacus. Eutrop. 7. 9.

POLĒMŌNĬA, æ. f. [πολεμώνιον] Herba. Plin. lib. 25. cap. 6. Polemoniam, alii philetæriam, a certamine regum inventionis appellant.

POLEMONIUM, i. n. Πολεμώνιον] Ptolemæo lib. 5. cap. 6. Cappadociæ urbs; vulgo *Leona*.

PŎLENTA, æ. f. [ἄλφιτον] dicitur & Pulenta. Sic fiebat, Perfusum aqua hordeum siccabant nocte una, postero die frigebant, deinde molis frangebant, servabantque in multos dies. Cato de R. R. cap. 108. Tum id percolato, polentam adjicito. Ruell lib. 2. cap. 16. Polentam Græci ἄλφιτα nominant, torrefacti hordei farinam, quæ nunc tota Gallia, Sicca criothe, vel Grio siccum, quasi torrida & resiccata crithe vel cri vocatur. Venalis ea circumfertur spissandis carnium juribus: quanquam & ex avena retorrida cœpit fieri, & eadem nominis ambage proferri. Charisius lib. 1. Polenta dici debet per o, cujus rei Verrius Flaccus rationem reddit, quod usu omnium poliatur. Hæc ille. Non immerito ridentur quidam Grammatici scribere ausi, Polenta esse generis neutri, decepti ex non intellecto carmine Ovidii lib. 5. Met. 454.
Dulce dedit testa, quod coxerat ante polenta. Quum sensus & ordo sit, Dedit ei dulce, quod ante coxerat de polenta. Quod ex quinto inde versu eodem in loco satis adverti poterat,
Cum liquido mista perfudit diva polenta.
Grandis polenta. Pers. 3. Sat. 55.

POLENTĀRIUS, a, um. Adj. [ἀλφιτικὸς] Quod pertinet ad polentam, seu Quod est ex polenta. Plaut. Curc. 2. 3. 16.
Ex unoquoque eorum exciam crepitum polentarium. V. ibi Interpr.
Damnum polentarium. Apul 6. Met p. 181. Elmenh.

PŎLENTIA, æ. f. [Πολεντία] Urbs Liguriæ Ptolemæo lib. 3. cap. 1. vulgo *Palanza*. V. Sil. 8. 599. & ibi Drakenb.
Est etiam apud Melam lib. 2. cap. 7. Castellum in majoribus Balearibus nomine Polentia, nunc vulgo *Polensa*, ut scribit Olivarius.

POLENTĪNUS, a, um. Adj. ut, Saltus Polentini. Stat. 2. Silv. 6. 63.
Agri Polentini. Prudent. in Symmach. 2. 719.

PŌLĒTES, is. m. [πωλητὴς] Internuntius Epidauriorum ad Illyricos: de quo audi Alexandrum ab Alexand. lib 4. cap. 10 Proditum est de Epidauriis mirum, quod quum Illyricos mores osos haberent, nec illorum commercia vitare possent, ut se a contagione accolarum servarent immunes, ita cavisse, ut unum seligerent ætate gravem, qui solus ad illos penetraret, cum quo commercium haberent, quem Poletem dixerunt.

PŎLIA, æ. f. [πολιὴ] Gemma quædam. Plin. lib. 37. cap. 11. Polia canitiem quandam sparti indicat: eandem duriorem, nigra Spartopolios.

PŌLĪA, æ. f. [πωλεία] Grex equorum. Ulpian. in l. Ædiles ajunt. D. de ædil. edict. Nam si polia venierit: dicemus unum equum, qui vitiosus est, non omnem poliam redhiberi oportere. Catellianus Cotta putat poliam esse equitium, hoc est equorum mandram, seu armentum equinum: descendereque non a pluralitate, ut Accursius voluit, sed potius a Græco nomine πῶλος, quod pullum & maxime equinum significat. Unde πωλοδαμάζειν, est Equos domare.

POLIMEN, **POLIMENTUM**, V. POLIO.

PŎLIO, īvi, ītum, [ξέω, ξύω, ἀποξέω, ἀποξύω, λειαίνω] īre. Colere, ornare; & quasi Urbano & politico more (qui rustico contrarius est) componere, ut ait Perottus. Virg. 8. Æn. 436.
Certatim squamis serpentum, auroque polibant. Cic. 2. de Legib. 59. Hoc plus, inquit, ne facito, rogum ascia ne polito.
Arma polire deorum. Stat. 4. Silv. 6. 48.
Carmina polire sollicita cura. Ovid. 1. de Pont. 5. 61.
Frontes libri geminæ pumice poliantur. Ovid. 1. Trist. 1. 11.
Orationis faciendæ & poliendæ ignarus. Cic. 1. de Orat. 63.
Signa Dædala polire. Lucret. lib. 5. 1450.
Tigna. Claud. 2. Cons. Stil. 323.
Vestes polire. Plin. 35. 17.

POLĪTUS, a, um. Adj & Partic. [ξεστὸς, εὔξεστος, εὔξοος, λεῖος, γλαφυρὸς] ior, issimus. Plin. lib. 13. cap. 4.
Fronte politus. Pers. 5 Sat. 116.
Pelliculam veterem retines, & fronte politus
Astutam rapido servas sub pectore vulpem.
Politus, urbanus, elegans. Cic. de Clar. Orat. 284. Sin autem jejunitatem & siccitatem & inopiam, dummodo sit polita, dum urbana, dum elegans, in Attico genere ponit, hoc recte duntaxat.
Politus e schola. Cic. in Pison. 59. Dices, enim, ut es homo facetus,
ad

ad persuadendum concinnus, perfectus, politus e schola, Quid est, Cæsar, quod te &c.
Artibus politus. Cic. 1. de Fin. 26. Et 13. Fam. 1. Est enim omni liberali doctrina politissimus.
Coloribus artis omnibus pictus & politus. Cic. 2. Att. 21. Sic hunc, omnibus a me pictum & politum artis coloribus, subito deformatum, non sine magno dolore, vidi.
Doctrina politos constituit quosdam pariter. Lucret. lib. 3. 338.
Virtutibus politus omnibus. Varr. 1. de R. R. cap. 2.
Politum quid & perfectum proferre. Cic. 1. de Orat. 5.
Nihil acutius, nihil politius Aristotele. Cic. 4. Acad.
Ager politus. i. e. Excultus. Non. 1. 339.
Arte politissima perfecit caput Veneris Apelles. Cic. 1. Fam. 9.
Columnæ politæ. Cic. 3. Q. frat. 3. Quod mihi nunc denique apparuit, posteaquam & ipsa tota patet, & columnæ politæ sunt.
Elegantia politior. Cic. 3. de Fin. 4. Quin etiam agricultura, quæ abhorret ab omni politiore elegantia, &c.
Facetiæ politæ, Elegantes & ornatæ. Cic. 1. de Orat. 243. Multo majorem partem sententiarum sale tuo & lepore & politissimis facetiis pellexisti.
Humanitatis politioris expers. Cic. 2. de Orat. 72.
Oratio accurata & polita. Cic. de Clar. Orat. 326.
Philosophus nostræ memoriæ politissimus & acutissimus. Cic. 4. Acad. 38. De Antiocho.
Sermo politus. Claud. Cons. Mall. Theod. 251.
Compar. & Superlativi exempla supra sunt.

Pŏlītŭlus, a, um. [ὑπογλάφυρος] Adj. dimin. Cic. 7. Fam. 34. Opus est huc limatulo & politulo tuo judicio.

Polīte, Adv. [γλαφυρῶς] Cic. 1. Acad. 2. Quæ & sunt magna sane, & limantur a me politius.
Polite & Subtiliter. Cic. 4. Acad. 67. Negatis hæc tam polite, tamque subtiliter effici potuisse, sine divina aliqua solertia.
Dicere ornate politeque. Cic. pro Cœl. 8.
Eloqui polite. Cic. 1. Tusc. 6. Fieri autem potest ut recte quis sentiat, & id quod sentit, polite eloqui non possit.
Scribere polite. Cic. de Clar. Orat. 76. Et luculente quidem scripserunt, etiamsi minus quam tu, polite.

Polītor, ōris. m. Ulpian. in l. Cum duobus. D. pro socio, Veluti quum pecus in commune pascendum, aut agrum politori damus in commune quærendis fructibus. Erant autem Politores, Qui agros excolere atque polire consueverant. Olitori mavult legere Bynckhersh. Observat. Jur. Roman. 2. 9. p. 25. Nonius Marcellus 1. 339. sic ait, Politiones agrorum cultus diligentes, ut polita omnia dicimus exculta, & ad nitorem deducta. Ennius Satir. lib. 3. Testes sunt lati campi, quos gerit Africa terra politos. At Annal. 8.
Rastros dentefabres capsit causa poliendi Agri. Varro, Quid mirum? ex agri depolitionibus ejiciuntur, hic in cœnaculo polito recipiuntur? Hæc Nonius. Hoc etiam significato Politionem & Politorem dixit Cato de R.R. cap. 4. & 136. conf. POLLINTIO, & POLLINTOR.
Politores gemmarum. Firmicus lib. 4. cap. 7. ad finem.

Polītio, ōnis. f. Vitruv. 7. 3. Recipiens in se politionem, fulgentes in adspectu, certasque considerantibus imagines reddit.
Dicitur etiam illa Cultura, quæ pactione certæ frugis pro mercede fit, atque adeo ipsa Merces. Cato de R. R. cap. 136. Politionem quo pacto dari oporteat? in agro Casinate & Venusio in loco bono parte octava corbi dividat: satis bono septima, &c. conf. dict. super. & POLLINTIO.

Politūra, æ. f. [λείωσις] Idem. Plin. lib. 11. cap. 24. Quam non ad hoc videtur pertinere cribratæ pexitas telæ, & quadam polituræ arte, ipsa per se tenax ratio tramæ? Idem lib. 36. cap. 6. Thebaica polituris accommodatur.
Ad polituram farcire. V. AD.

Polīmen, ĭnis. n. Idem. Apul. de Deo Socrat. p. 54. Elmenh. Neque in emendis equis phaleras consideramus, & baltei polimina inspicimus.
Item Testes, testiculi. Arnob. 7. p. 230. Polimina porro sunt ea, quæ nos proles verecundius dicimus: a vulgaribus autem assolent cognomine testium nuncupari.

Pŏlīmenta, orum. n. [ὑοσόρχεις] Testiculi porcorum dicuntur, quum castrantur: a politione vestimentorum, quod similiter ut illa curantur, inquit Festus. Plaut. Men. 1. 3. 28.
Glandionidem suillam, laridum pernonidem, aut
Sinciput, aut polimenta porcina, aut aliquid ad eum modum. V. ad utrumque auctorem not.

Polio, ōnis. m. Qui arma polit. Firmicus lib. 2. Mars & Mercurius in decimo ab horoscopo loco poliones faciunt. Meminit Callistratus lib. 50. D. de Jure immunit. l. quibusdam.

Pŏlion, i. n. [πόλιον] V. POLEA.
Polion, sive Polium, est etiam Herbæ nomen, quam Plinius describit lib. 21. cap. 7. Sic & apud Græcos polion herbam, inclytam Musæi & Hesiodi laudibus, ad omnia utilem prædicantium, superque cetera ad famam etiam dignitatis: prorsusque miram, si modo (ut tradunt) folia ejus mane candida, meridie purpurea, sole occidente cærulea aspiciuntur.

Pŏlisma. [Πόλισμα] Civitas in Rhœtio ad Simoentis ripas. Strab. lib. 13. Astypalæenses itaque, qui Rhœtium primum tenuerunt, oppidum juxta Simoentem condidere, quod nunc Polisma nominatur, in loco non valde idoneo, &c. Proprie Oppidulum significat.

Pŏlītes, is. m. [Πολίτης] Priami filius ex Hecuba uxore a Pyrrho, capta Troja, interfectus, apud Virg. 2. Æn. 526.
Ecce autem elapsus Pyrrhi de cæde Polites, &c.

Pŏlĭtīa, æ. f. [πολιτεία] Respublica: quo nomine inscriptus est liber Platonis. Cic. 1. de Divin. 60.
Politia, quid est? in Calepino primo omissum hic. *La police.* Fit mentio in Calepino excuso apud Eustachium Vignon 1578. & dicitur non inveniri. Sed puto esse ex Decembrio. Vide in meo libro *Du nouveau François Italianisé.* H. St. Gloss. Gr. Lat. Πολιτεία, Civile imperium, Respublica, Civilitas. conf. Suid.

Polĭtĭcus, a, um. Adj. [πολιτικὸς] Quod est civile. Cic. 7. Fam. 1. Sed quæ potest esse homini politico delectatio, quum aut homo imbecillis a valentissima bestia laniatur? Quædam exemplaria legunt Polito. Idem 9. Att. 4. Sumpsi mihi quasdam tanquam θέσεις, quæ & politicæ sunt, & temporum horum. Gloss. Gr. Lat. Πολιτικὸς, Civilis, Urbanus.

Polĭtĭca, æ. & Polĭtĭce, es. f. [πολιτικὴ] Scientia rempublicam recte constituendi. Apul. de Philosophia p. 71. Elmenh. Civilitatem Plato politicen vocat. conf. POLITIA.

Pŏliūchi, [Πολιοῦχοι] Dii tutelares, quos cuique loco præesse antiquitas existimabat. Poliuchos Minerva apud Spartanos cognominata est, quod eorum civitati imperaret. Herodotus. conf. Suid. & H. Steph. Thes. Gr.

Polla, æ. f. [Πόλλα] Uxor Lucani poetæ, cujus meminit Stat. 2. Silv. 7. 62.
Tu castæ titulum, decusque Pollæ
Jucunda dabis allocutione. Pauloque infra eam commendat ab eruditione. Scribitur & Paula.

Pollen, ĭnis. n. vel Pollis, ĭnis. m. [γῦρις Gl. L. Gr. & Gr. L.] a Polleo deduci videtur, Flos tritici. Ter. Adelph. 5. 3. 60.
Illic favillæ plena, fumi, ac pollinis
Coquendo sit saxo, & molendo. Marcellus Dioscoridis interpres dicit esse Pollinem, Tenuissimum pulverem magis quam farinam, qualis circa molas plerumque & loca, in quibus panis pinsitur, parietibus hærens, invenitur, unde fit panis omnium infirmissimus. Columel. lib. 6. cap. 30. Et turis polline, cum eo, qui profluit, sanguine immisto, armi linantur. Pollen polentæ. Cato R. R. cap. 157. In utroque Gloss. etiam rectus Polline affertur.

Pollĭnārius, a, um. Adj. [γυρισικὸς] Quod ad pollinem pertinet: ut, Cribrum pollinarium, Quod lino, non setis equorum, fit ad pollinem purgandum. Nam cribra quæ ad excutiendam farinam fiunt, excussoria dicuntur. Plin. lib. 18. cap. 11. Plaut. Pœn. 3. 1. 10.
Nam iste quidem gradus succretu'st cribro pollinario.

Pollināris, e. Adj. Idem. Gloss. Cyrill. Γυρισήριον κόσκινον, Pollinare cribrum.

Pollinaceus, a, um. Adj. Quod ex polline est. Eadem Gloss. Γυρίτης ἄρτος, Pollinaceus. Subaudito τῷ Panis.

Pollintio, ōnis. f. Cato R. R. cap. 136. Pollintionem in agro Casinate & Venafro sic dare oportet. In loco bono parte octava corbi dividat, satis bona septima, tertio loco sexta, si granum modio dividet, parti quinta in Venafro ager optimus, IX parti corbi dividat. Alii legunt Politionem.

Pollintor, ōris. m. [ἀλφιτοποιὸς] Curator pistrini, qui farinam facit, & pollinem, quique pollinario cribro pollinem excutit. Cato R.R. cap. 5. Operarium mercenarium, pollintorem, diutius eundem ne habeat die. Alii Politorem legunt. q. V. & POLLINCTOR f. l.

Pollinceo, ēre. Farinam in pistrino lucrifactam dividere, inquit Perottus.

Polleo, [ἰσχύω, σθενοδύναμαι] ēre. Posse, valere. Cic. in Parad. 5. Nec est ulla res quæ plus apud eum polleat, quam ipsius voluntas atque judicium.
Moderatione polleat & constantia. Cic. 4. Tusc. 34. Is, quisquis est, qui moderatione & constantia polleat; quietus animo est, sibique ipse placatus, ut nec tabescat molestiis, &c. In quibusdam exemplaribus desideratur Polleat.
Quæstu pollere dicitur, quod est pretiosum. Plin. lib. 19. cap. 3. Sunt etiamnum duo genera, nonnisi sordido nota vulgo, quum quæstu nullo polleant.
Scientia pollet virtus. Cic. in Partit. 76.
Posse & pollere. Liv. 1. 24.
Pollere ad, Cic. 1. Off. 34. Harum igitur duarum ad fidem faciendam justitia plus pollet.
Pollere adversum. Plin. lib. 16. cap. 22. Cur ergo non eadem causa adversum omnes polleat, jure miremur.
Pollet contra. Plin. lib. 24. cap. 19. Herba quæ gignitur supra fimeta ruris, contra anginas efficacissime pollet ex aqua pota.
Pollere in remediis aurum. Plin. lib. 33. cap. 4.
Pollere in Rep. Cæs. 1. Bell. Civil. 4.
Pollere inter. Suet. Cæs. 6. Est ergo in genere, & sanctitas regum, qui plurimum inter homines pollent, & cærimonia deorum, &c.
Auctoritas ejus pollet, i. e. Valet, & magni est ponderis. Sallust. in Jugurtha cap. 25. Quorum auctoritatem Romæ pollere audiverat.
Facundia pollet tuis ingeniis. Claud. 6. Cons. Hon. 492.
Oratio plurimum pollet in peroratione. Cic de Clar. Orat. 190.
Pollere, Præstare, utilius esse. Plin. lib. 36. cap. 22. de cotibus, Ex oleo & aqua Ciliciæ pollent: ex aqua Arsinoeticæ. Hoc est quod vulgus dicit, *Melius valent*, vel *Bene valent*.
Plus pollet potiorque est filius patre. Cic. 4. Tusc. 69.

Pollens, entis. [δυνάμενος] Partic. Plaut. Capt. 2. 2. 28.
Quod genus illic unum est pollens atque honoratissimum.
Equo hostis pollens. Ovid. 3. Trist. 10. 55.
Fulmine pollens regia Jovis. Ovid. ad Liv. 213.
Opibus pollens. Lucret. lib. 1. 61.
Venenis gelidis pollens Ophiusa. Valer. 6. Argon. 85.
Avis pollens. Sil. lib. 8. 385.
Corpora pollentia simplicitate. Lucret. lib. 1. 575.
Herbæ. Ovid. 7. Met. 146.
Matrona. Ovid. 5. Met. 508.
Vini pollens, lepidus Liber. Plaut. Curc. 1. 2. 21.
Compar. Sil. 14. 338. — astus pollentior armis.
Superl. Solin. cap. 2. Pollentissima ingenia.

Pollenter, Adv. Compar. Claudian. de 4. Cons. Honor. v. 253.
— cæsaque redit pollentius Hydra.

Pollentia, æ. f. [δύναμις] Potentia. Plaut. Rud. 3. 2. 4.
Vindicate, ne impiorum potior sit pollentia. Adde Cas. 4. 4. 3.

Pollentia, æ. f. [Πολλεντία] Plinio 3. 5. extr. auctore, Oppidum fuit in majore Balearium insula.
Fuit & Pollentia juxta Alpes inclyta lanarum nobilitate; de qua Sil. lib. 8. 599.
— fuscique ferax Pollentia villi. Al. Polentia. q. V.

Pollentīnus, a, um. Adj. [Πολλεντῖνος] ut,
Campus Pollentinus Claud. 6. Cons. Hon. 127.
Fuerunt & Pollentini in Piceno, in quinta regione Italia, non multum distantes a Tolentinatibus, ut indicat Plin. lib. 3. 13. extr.

Pollex, ĭcis. m. [ἀντίχειρ] Primus & maximus in manu digitus: sic vocatus quod ceteris pollentior sit. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 13. Pollex, qui nomen ab eo quod pollet, accepit, nec in sinistra cessat, nec minus quam tota manus in officio est. Unde & apud Græcos ἀντίχειρ vocatur, quasi manus altera. Plin. lib. 11. cap. 43. Hominis pollex articulos habet binos. Cic. 3. Off. 46. Durius etiam Athenienses, qui sciverunt ut Æginetis, qui classe valebant, pollices præciderentur.
Ictus pollicis. Hor. 4. Carm. 6. 36.

Lesbium servate pedem, meique
Pollicis ictum. Sic
Festinus. Claud. in præfat. lib. 2. de Rapt. Proserp. 16 De lyræ pulsu. &
Honestus. Pers. 6. Sat. 5. de eadem re loquens.
Ignavus. Stat. 4. Silv. 4. 53.
Sollicitus. Claud. Cons. Mall. Theod. 127.
Tener. Ovid. 1. Amor. 4. 22.
Deducens levi pollice filum. Ovid. 4. Met. 36.
Detersit & reliquum nitido pollice somnum. Claud. in Epithal. Pallad. 27.
Ducit artificemque tuo sub pollice vultum. Pers. 5. Sat. 40.
Metere pollice primo. Martial. lib. 10. 92.
Movere chordas pollice. Stat. 1. Achil. 187.
Nentes impresso pollice stamina. Ovid. 8. Met. 453.
Prætentat pollice chordas. Ovid. 5. Met. 339.
Premere pollicem, Convertere pollicem. Antiquitus in pollice favoris erat, studiique significatio. Qui faveret, pollicem premebat: qui minus faveret, pollicem convertebat. Qui gestus in proverbium abierunt, ut jam Premere pollicem dicatur, qui quoquo pacto favet: convertere, qui male vult. Plin. lib. 28. cap. 2. Pollices quum faveamus, premere etiam proverbio jubemur. Juven. 3. Sat. 36.
— & verso pollice vulgi,
Quemlibet occidunt populariter. Horatius Utroque pollice dixit, pro Summo favore, 1. Epist. 18. 66.
Consentire suis studiis, qui crediderit te,
Fautor utroque tuum laudabit pollice ludum. Porphyrion enarrat hunc ad modum; Utroque pollice, i. e. Utraque manu, συνεκδοχικῶς; Synecdoche a parte totum. An qui vehementius laudat, manus jungens, jungit pollicem cum proximo? Acron hoc pacto, Utroque pollice, συνεκδοχικῶς, manu utraque, sublataque pariter, ac sæpius mota. Hic enim gestus valde laudantium est. Sane utrumque, sicut ex his conjicere licet, proverbii origo fugit. Erasmus. [Rectius apud Juvenalem scribitur
Munera nunc edunt, & verso pollice vulgus,
Quum libet, occidunt populariter. V. Lips. 2. Saturn. 22. & Grang. ad loc.
Rodere irresectum pollicem dente. Hor. Epod. 5. 48.
Siccare tremulo pollice lacrimas. Ovid. 19. Epist. 26.
Sollicitat docto pollice stamina. Ovid. 11. Met. 170.
Tentavit impulsas chordas pollice. Ovid. 10. Met. 145.
Pollex, etiam in pede. Plin. lib. 7. cap. 53. Q. Æmilius Lepidus jam egrediens, incusso pollice limini cubiculi.
Pollex, in arborum corticibus. Plin. lib. 13. cap. 4. de palmis arboribus, Reliquæ teretes atque proceræ, densis gradatisque corticum pollicibus, ut orbibus, faciles se ad scandendum Orientis populis præbent, &c.
Pollex, Cognomen Romanum servile, unde lusus Cic. 13. Att. 46. extr. Pollex quidem, ut dixerat ad Idus Sext. ita mihi Lanuvii pridie idus præsto fuit; Sed plane pollex, non index. V. ibi Interpr.
Est etiam pollex mensura, duodecima pars pedis, ut Digitus sextadecima. V. UNCIA.

POLLĬCĀRIS, e. Adj. [ἀντιχειριαῖος] Quod pollicis latitudinem sive crassitudinem habet. Plin. lib. 15. cap. 24. Digitorum hominis longitudo illis, & interim falcata pollicari latitudine.

POLLIA Tribus Romana ex loco Pollio denominata. Alexandrinus Alexander lib. 1. cap. 17. V. TRIBUS.

ΠΟΛΛΟΙ ΚΑΓΑΘΟΙ: proverbium nobile, quod non omittendum eo duximus, quia non apud Græcos modo usui esse debeat: sed multo magis apud nos, si Christiani sumus. Sed ut rem intelligas: Græcis ad sacrificium accessuris, hoc præfatur primum, τίς τῇδε? hoc est, Quis hic? Qui vero intersunt sacris, referunt, πολλοὶ κἀγαθοί: quod est, Multi & boni: Nam polluti homicidio, aut sanguine infecti humano, hominesque turpissimarum sordium, sacris arcebantur, neve aras contingerent, aut sacrificio interessent, lege vetabantur. Alexander ab Alex. lib. 4. cap. 17.

POLLĬCEOR, licĭtus sum, [ὑπισχνέομαι, κατανεύω, καταφατίζω] ēri. Promittere. Verbum commune secundum Priscianum: nam in significatione passiva usus est Ovid. 1. de Arte Am. 444.
Pollicitis dives quilibet esse potest. Polliceri igitur, est Ultro, seu ex pactione aliquid promittere. Ter. And. 3. 5. 7.
Nam quid ego nunc dicam patri? negabon', velle me, modo
Qui sum pollicitus, ducere?
Polliceri & Promittere. Cic. pro Planc. 101. Nihil tibi ego tum de meis opibus pollicebar, sed horum erga me benevolentiam promittebam.
Bene polliceri. Sallust. Catil. cap. 41. extr.
Benigne polliceri aliquid. Cic. 4. Fam. 13.
Liberalissime polliceri. V. post Liberaliter in LIBER.
Prolixe aliquid. Cic. pro Domo 28. Neque ille tot suspicionibus certorum hominum exulceratus, quæ meum tempus postularet, satis prolixe mihi polliceretur.
Ultro. Cic. 4. Verr. 5. Quando id quod opus esse putaret, non ultro pollicita est?
Ultro polliceri & offerre se. Cic. pro Planc. 24.
Operam suam alicui. Cic. 1. Verr. 28. Tamen his operam tuam pollicebere, qui te neque velle sua causa, nec si cupias, posse arbitrantur. Sall. Catil. cap. 40. extr. Dein eos pollicitos operam suam dimittit.
Præsidium suum alicui. Cic. 10. Philip. 8.
Studium suum singulare profiteri alicui & polliceri. Cic. 5. Fam. 8.
Se memorem alicujus facti. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 13.
Te buccinatorem fore existimationis meæ polliceris. Cic. 16. Fam. 21.
Tantum vobis, quantum facere possum, polliceor. Cic. Post red. ad Quir.
Quantum velit quis polliceri. Cic. 2. Verr. 23. Deinde continuo esse pollicitum quantam vellent pecuniam, si me Ædilitate dejecissent.
Reduci aliquid polliceri. Virg 9. Æn. 301.
De eo quod nos pollicemur, ille summa fide perficiet. Cic. pro Domo 16.
Per alium alicui polliceri. Cic. 13. Att. 27. Erat, si meministi, in Consulatus petitione per te mihi pollicitus, si quid opus esset.
Pro certo hoc vobis polliceor atque confirmo. Cic. 2. de Lege Agr. 99.
Polliceri, pro Affirmare aliquando accipitur. ut Cic. 2. Fam. 5. De ipso Tito Annio tantum tibi polliceor, te majoris animi, gravitatis, constantiæ, benevolentiæque erga te, si complecti hominem volueris, habiturum esse neminem.
Illud tibi possum polliceri. Cic. 8. Fam. 10. Quod ad tuum discessum attinet, illud tibi possum polliceri, me curaturum ut tibi succedatur: illud certe præstabo, ne amplius prorogetur.
Habeo polliceri, i. e. Hoc pollicendum est mihi, ut ait Valla. Cic. 5. Fam. 5. De Alexandrina re, causaque regia tantum habeo polliceri: me tibi absenti, tuisque præsentibus cumulate satisfacturum.
Polliceri, passive. Ulpian. in l. 1. §. est autem. D. de exerc. action. Est autem nobis electio, utrum exercitorem, an magistrum convenire velimus: sed ex contrario, exercenti navem adversus eos, qui cum magistro contraxerunt, actio non pollicetur: quod non eodem auxilio indigebat.

POLLĬCEO, ēre. activ. Varro apud Non. 7. 25. Ne dares, ne polliceres.

POLLĬCENS, entis. [ὑπισχνούμενος] Partic. Ter. And. 1. 1. 49. Pretium pollicens.
Montes auri pollicens. Idem Phorm. 1. 2. 18.
Multa pollicens. Nepos 2. 8. 6.

POLLICĬTUS, a, um. Partic. [ὑπεσχημένος] ut:
Fidem pollicitam dictis addere. Ovid. 3. Fast. 366.
Torus pollicitus. Ovid. 21. Epist. 140. conf. in ipso verbo a pr.

POLLICĬTUM, i. n. [ὑπεσχημένον] Promissio. Columel. lib. 11. cap. 3. Memores polliciti nostri, subjungemus cultus hortorum.
Dives pollicitis. Ovid. 1. de Arte Am. 444.
Pignora polliciti dare. Ovid. 18. Epist. 192.

POLLICĬTOR, [καταφατίζω] āri. frequent. Plaut. Milit. 3. 3. 6.
Stultitia atque insipientia insulsa atque maxima hæc sit,
Me ire in opus alienum, aut tibi meam operam pollicitari. Ter. And. 5. 4. 9.
Sollicitando & pollicitando, eorum animos lactas?
Pauxillatim pollicitari. V. Pauxillatim, in PAUCUS.

POLLICĬTANS, antis. Partic. Ter. Phorm. 3. 2. 35.
Ego te complures, adversum ingenium meum, menses tuli
Pollicitantem & nil ferentem, flentem, &c.

POLLICITĀTIO, ōnis. f. [ὑπόσχεσις] Budæus, Pollicitatio, offerentis solius promissum. Plin. ad Trajanum, lib. 10. Epist. 39. Huic theatro ex privatorum pollicitationibus multa debentur, ut basilicæ circa, ut porticus supra caveam. De iis vero quæ in contractibus promittuntur, pollicitationem dici, vel promissorem pollicitatorem vocari, nusquam lectum est: licet Polliceri verbum ad omnia promiscuum sit. Cæs. 3. Bell. Civil. 108. Hunc incitatum suis, & regis inflatum pollicitationibus, quæ fieri vellet Photinus, nuntiis litterisque edocuit. Ulpianus in l. Pactum. D. de Pollicitat. Pactum est duorum consensus, atque conventio. Pollicitatio vero offerentis solius promissum. Et ideo illud est constitutum, ut si ob honorem pollicitatio fuerit facta, quasi debitum exigatur.
Arcessere ad se aliquos pollicitatione aliqua. Cic. 10. Fam. 32.
Auferre pollicitationes. V. AUFERO.

POLLICITĀTOR, ōris. m. Qui pollicetur. Tertull. adv. Jud. cap. 1. Habemus Deum idoneum pollicitatorem & fidelem sponsorem.
Veritatis pollicitatores. August. de Morib. Manich. 2. 17.

POLLICITĀTRIX, īcis. f. Tertull. Apol. cap. 23. Virgo cælestis pluviarum pollicitatrix.

POLLINARIUS, V. POLLEN.

POLLINCIO, linxi, linctum, [νεκροκομέω] ĕre. est Curare, ungereque cadavera. Plaut. in prol. Pœn. 63.
Eorum alter vivit, alter est mortuus;
Propterea apud vos dico confidentius,
Quod mihi pollinctor dixit, qui eum pollinxerat. V. Turneb. Advers. 28. 31. [At Gloss. Lat. Gr. Pollingo, Περιστέλλω νεκρὸν, σειροπλοκῶ, ἐντυφιάζω, ταριχεύω. Et Gr. Lat. Ταριχεύω νεκρὸν, Polingo.

POLLINCTUS, a, um. Partic. Unctus. ut, Apul. Florid. p. 362. Elmenh. Jam eum pollinctum, &c. Senec. de Vita beata cap. 7. Voluptatem ait Pallidam, fucatam, & medicamentis pollinctam inveniri.
Pollinctam, pro Pollutam repositum apud Senecam de vita beata cap. 7. Vide meam Proodop. & Mur. H. St.

POLLINCTOR, ōris. m. [νεκροφόρος, νεκροκόμος] Curator funerum, & unctor cadaverum. Apul. Pollinctor ejus funeri dum unctionem paravit. Plaut. Asin. 5. 2. 60.
— ecquis currit pollinctorem arcessere? conf. Lex. Pitisc. Vespillo, seu Pollinctor, Obsop. in Epigr. p. 371. Vocatur & Sandapilarius. H. St.

POLLINCTŪRA, æ. f. Ipsa cadaverum curatio. Plaut. Stich. 5. 4. 6.
— nam hinc quidem
Hodie pollinctura, præter nos, jactura dabitur nemini. Alii legunt Polluctura; & certe hic de convivio agitur, nihil de cadavere. V. mox in POLLUCEO.

POLLINTOR, V. POLLEN.

POLLINCTŌRIUS, a, um. Adj. Plaut. suppos. Aulul. v. 4. Sive pollinctorius efferar.

POLLIO, onis. m. [Πωλλίων] V. in dictione ASINIUS. Constat ex Servio hunc Virgilii fuisse patronum: cujus ipse Virgilius meminit sæpius Ecl. 3. Hor. quoque 2. Carm. 1. 6. hunc tragœdiarum & historiarum fuisse scriptorem testatur his versibus,
Paulum severæ Musa tragœdiæ
Desit Theatris: mox, ubi publicas
Res ordinaris, grande munus
Cecropio repetes cothurno. Idem 1. Serm. 10. 42.
— Pollio regum
Facta canit, pede ter percusso.

POLLUBRUM, V. POLUBRUM.

POLLŪCEO, xi, ctum, [ἀποδίδωμι, δαπανῶ] ēre. Verbum ad sacra pertinens. Cato R. R. cap. 132. Jovi dapali culignam vini quantum vis polluceto. Ibid. Dape pollucenda.
Pisces, qui squamosi non essent, ni pollucerent. Plin. 32. 2. Ubi Harduin. Ni pollucerent, Ne coemerent, ad epulas sacras deorum.
Pollucere, Opipare apparare convivium & laute: quia laute fieri solebat sacrificium Herculi. V. Plaut. Stich. 2. 1. 80. Macrob. Saturn. 3. 12.
Pollucere, pro Pellucere, nitidum, lucidum & splendidum ac politum esse, posuisse videtur Columel. lib. 10. 294.
Quam nitidis hilares pollucent fœtibus horti. Alii habent, Collucent.

POLLUCTUS, a, um. Partic. ut, Polluctus virgis, apud Plautum Curc. 1. 3. 38. i. e. Virgis expositus, sicut in pollucto Herculis omnia exponebantur

bantur obviis. Sic & idem Plaut. Rud. 2. 4. 11. Non ego ſum pollucta pago. i. e. Communis & publica pago. Ex Turnebo.

Polluctum, i. n. Cœna eſt pollucibilis & opipara. Plin. lib. 32. cap. 2. Numa conſtituit ut piſces, qui ſquamoſi non eſſent, ni pollucerent: parcimonia commentus, ut convivia publica & privata, cœnæque ad pulvinaria facilius compararentur, ni qui ad polluctum emerent, pretio minus parcerent, eaque præmercarentur. Hunc locum ita reſtituit Budæus, ubi corrupte legebatur, Pollincerent, & Pollinctum. Plaut. Rud. 5. 3. 63.

Sequimini intro, ſpectatores, vos quoque ad cœnam vocem,
Ni daturus nihil ſim, neque ſit quicquam pollucti domi. i. e.

Si nobis eſſet cœna tam laute apparata, quam eſſe ſolet eorum, qui votivum epulum faciunt, hoc eſt polluctum; ad cœnam vos vocaſſem. Ex Budæo. Utitur & Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 16. ad finem. V. Varr. de L. L. 5. 7. ſeu infra pollutum.

Pollnctūra, æ. f. Idem. Plaut. Stich. 5. 4. 6. Hodie polluctura dabitur.

Pollūcĭbĭlis, e. Adj. [πολυτελὴς] Pollucibilis cœna a Macrobio pro Opipara & ſplendida uſurpatur. Sic enim lib. 3. Saturnal. cap. 17. Cleopatra, pertentans Antonium, pollucibilem ſane cœnam paravit.
Compar. Pollucibilior. Tertull. de Jejuniis cap. ult.

Pollucibilĭter, Adv. [πολυτελῶς] Laute & ſplendide. Plaut. Moſtel. 1. 1. 23.

Amicas emite, liberate; paſcite
Paraſitos; opſonate pollucibiliter.

Pollucibilĭtas, ātis. f. Fulgent. 1. Mythol. Pollucis filium, ſive a pollendo, ſive a pollucibilitate, quam humanitatem dicimus.

Pollulus, a, um. Adj. V. paululus in parum.

Polluo, ui, ūtum, [μολύνω, μιαίνω] ĕre. quaſi Porro lavare: ſed per contrarium ſæpenumero ponitur pro Inquinare. Ovid. 2. Met. 794.

Afflatuque ſuo populos, urbeſque, domoſque
Polluit. [Fere tamen de rebus ſacris, eſtque fere idem ac Profanare.

Aquas caſtas. Ovid. 2. Faſt. 174.
Ceremonias inceſto ſtupro & flagitio. Cic. pro Domo 105.
Dapes ore. Virg. 3. Æn. 254.
Domus caſta polluitur ſtupris. Hor. 4. Carm. 5. 21.
Fœdus naturæ polluere concubitu vetito. Ovid. 10. Met. 353.
Formam auro. Tibul. lib. 1. 9. 17.
Jura ſcelere nefario. Cic. pro Roſc. Amer. 65. Nemo putabat quemquam eſſe, qui, quum omnia divina atque humana jura ſcelere nefario polluiſſet, ſomnum ſtatim capere potuiſſet. conf. 11. Philipp. 29.
Ludos flagitio omni. Cic. de Aruſp. Reſp. 27.
Ludos lues impura polluit. Cic. de Aruſp. Reſp. 24.
Macula pollui. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 292.
Ora cruore polluit. Ovid. 15. Met. 98.
Sacra. Cic. 6. Verr. 99.

Pollūtus, a, um. [μολυνθεὶς, μιανθεὶς] Partic. ut, Sanguine pollutus. Lucan. lib. 1. 429.
Amor. Virg. 5. Æn. 6.
Corpus. Catul. in Carm. Nupt. 60. 46.
Dextra. Lucan. lib. 2. 114.
Domus. Lucan. lib. 2. 252.
Enſes. Lucan. lib. 2. 536.
Fœdera dolis. Sil. lib. 11. 323.
Hoſpitium. Virg. 3. Æn. 61.
Licentia, Nimia. Salluſt. in Jugurtha cap. 15. extr. Veritus, quod in tali re ſolet, ne polluta licentia invidiam accenderet.
Menſa nullo cruore. Sil. lib. 7. 183.
Sacra polluta & violata. Cic. 7. Verr. 186.
Pollutus, de homine. Salluſt. in Jugurtha cap. 63. extr. Et jam tum alios magiſtratus plebs, Conſulatum nobilitas, inter ſe per manus tradebat. Novus nemo tam clarus, neque tam egregius factis erat, quin is indignus illo honore, & quaſi pollutus haberetur.

Pollutum, i. n. Varro de L. L. lib. 5. 7. Pollutum quod a porriciendo eſt fictum. Quum enim ex mercibus libamenta porrecta ſunt Herculi in ara, tum pollutum eſt, ut quum profanum dicitur, id eſt proinde ut ſit fani factum. Alii legunt Polluctum rectius.

Pollūtio, ōnis. f. Pallad. 9. 10. Aqua omni labe pollutionis aliena.

Pollus, V. polus.

Pollustini, V. pollusca.

Pollux; ūcis. m. [Πολυδεύκης] Caſtoris frater. V. castor. Hor. 2. Epiſt. 1. 5.

Romulus, & Liber pater, & cum Caſtore Pollux,
Poſt ingentia facta, deorum in templa recepti.

Amyclæus Pollux. Virg. 3. Georg. 89.
Aptior cæſtibus. Senec. Med. 2.
Polluces etiam pl. pro Pollux. Plaut. Bacch. 4. 8. 53. Caſtor, Polluces, Mars, &c. conf. Varr. de L. L. 4. 20. & Serv. ad Virg. 3. Georg. 89. ubi Polluces & Caſtores pro Caſtor & Pollux uſurpatum docet.
Julius Pollux, Naucratita grammaticus ſub Commodo principe præcipiebat Athenis. Deceſſit annos natus LVIII. Scripſit ad Commodum Onomaſticon libris decem, & alia quædam, quæ non exſtant, ut auctor eſt Suidas.

Polubrum, i. n. [ποδόνιπτρον] Vas pelluvium, quod nos pelvim vocamus, inquit Paulus. Livius, Argenteo polubro, & aureo gutto. Fabius Pictor lib. 16. Aquam manibus pedibuſque dato, polubrum ſiniſtra manu teneto, dextera vaſum cum aqua.
Alii Pollubrum cum ll, & ita apud Cælium Calcagn. H. St. Sic & Paulus.

Pŏlus, i. m. [πόλος] quaſi Cæli cardo. Duo autem ſunt poli: Arcticus, id eſt Borealis: & Antarcticus, Auſtralis. Et ab altero in alterum protenditur axis a quibus ſuſtinetur. Borealis altiſſimus his qui ſunt in noſtro hemiſphærio: Auſtralis, imus & depreſſus, & qui a nobis videri non poſſit. Plin. lib. 2. cap. 15. Quoniam terra a verticibus duobus, quos appellaverunt polos, centrum cæli eſt, nec non ſigniferi, oblique inter eos ſiti. Cic. 2. de Nat. Deor. 105.

Extremuſque adeo duplici de cardine vertex
Dicitur eſſe polus.

Ardens flammis. Lucan. lib. 1. 527.
Ater. Senec. Herc. furen. 13.

Auſtralis. Ovid. 2. Met. 132.
Auſtrinum polum Indi Dramaſa vocant. Plin. lib. 6. cap. 19.
Calidus. Lucan. lib. 1. 54.
Devius. Senec. Hippol. 10.
Extremi. Senec. Agamemn. 6.
Gelidus. Ovid. 16. Epiſt. 152.
Glacialis. Ovid. 2. Met. 173.
Lucidus. Virg. 3. Æn. 585.
Nigrans. Senec. Agamemn. 8.
Nitidus. Senec. Herc. fur. 9.
Nivalis. Senec. Agamemn. 2.
Occultus & conſpicuus. Ovid. 4. Triſt. 10. 108.
Rotati. Ovid. 2. Met. 75.
Rotundus. Hor. 1. Carm. 28. 6.
Stellifer. Senec. Hippol. 6.
Stelligeri jubar poli. Stat. 12. Theb. 565.
Sidereus. Valer. 4. Argon. 643.
Umbrans. Senec. Hippol. 7. 1.
Dimoverat Aurora humentem polo umbram. Virg. 3. Æn. 589.
Fulſere picei poli. Valer. 1. Argon. 622.
Inhorreſcit polus atra nube. Senec. Herc. OEth. 9.
Intonuere poli, & crebris micat ignibus æther. Virg. 1. Æn. 94.
Percurrere polum animo. Hor. 1. Carm. 28. 6.
Subtexit nox atra polos. Stat. 1. Theb. 346.
Et nox atra polum bigis ſubvecta tenebat. Virg. 5. Æn. 721.
Polus interdum pro Cælo ipſo ſumitur. ut,
Regna poli. Senec. Octav. 7. Hor. 3. Carm. 29. 44.

— cras vel atra
Nube polum, Pater, occupato,
Vel ſole puro. Virg. 1. Æn. 402.
Involvens umbra magna, terramque polumque.

Signifer polus, Plaga circuli Zodiaci Lucan. lib. 3. 254.
Paſcit ſidera convexa polus Virg. 1. Æn. 612.

Polāris, e. Adj. ut, Stellæ polares apud Aſtronomos.

Polōse, Adv. Per polos. Mart. Capell. 1. p. 14. Obliqua decuſſata poloſe. [An Poloſque, & climata? V. locum.

Pōlus, [Πῶλος] Agrigentinus Sophiſta, Gorgiæ auditor, primus in oratione inveniſſe dicitur pariſa, & antitheta, & ſimiliter deſinentia: quod minime verum: ſed jam inventis ſæpe uſum fuiſſe conſtat. Philoſtratus. Suidas ſcribit eum Genealogiam eorum, qui ad Trojam profecti ſunt, ſcripſiſſe, ſimul & Navium catalogum.
Alius Polus, Hiſtrio, de quo Gell. 7. 5. & Alex. ab Alex. 2. 9. ubi Pollus ſcribit male.

Polusca, æ. f. Veteris Latii oppidum Liv. 2. 23. quod & Poluſtia, vel Polluſtia dicebatur. unde

Poluscani, vel Pollustini, orum. m. Populi ſunt in Latio non procul ab Albano monte. Plin. lib. 3. cap. 5.

Polyacanthos, i. m. [πολυάκανθος] Herba, cujus Plin. meminit lib. 21. cap. 16. Carduus & folia & caules ſpinoſæ languginis habet. Item acorna, leucacanthos, chalceos, cnicos, polyacanthos.

Polyægos, i. f. [Πολύαιγος] Inſula una ex Sporadibus, a caprarum multitudine dicta. Plin. lib. 4. cap. 12. Αἴξ Gr. Capra.

Polyænus, i. m. [Πολύαινος] Sophiſta quidam Sardianus, temporibus Cæſaris Dictatoris & M. Antonii Triumviri. Scripſit Orationes judiciales, Triumphi Parthici M. Antonii libros tres.
Fuit & alter ejuſdem generis Macedo, qui de Thebis ſcripſit, & de Re Tactica, aliaque, Auctor Suidas. Huic docti libros VIII Strategematum, qui ſuperſunt, adſcribunt. V. Fabric. Bibl. Græc. 4. 15. 6. ubi & alios nominis ejuſdem commemorat.

Polyandrion, i. n. [πολυάνδριον] in Græcis civitatibus dicebatur Commune hoſpitum ſepulcrum, ita dictum a multitudine ſepultorum; πολυάνδριον enim ſignificat Populoſum. Arnob. lib. 6. p. 194. Polyandria illa Varronis. Et Lactant. Div. Inſt. Epit. cap. ult. Congerentur in ea valle corpora mortuorum, & vocabitur nomen ejus polyandrium. V. Elmenh. ad Arnob. l. c. p. 175. & Suid. Gloſſ. Gr. Lat. Πολυάνδριον, Strages.

Polyānus, i. m. [Πολύανος] Mons Epiri, Tamaro junctus, de quo Strabo lib. 7.

Polyanthĕmum, i. n. [πολυάνθεμον] Herba, quam quidam Batrachion appellant, cauſtica vi; exulcerat cicatrices, & ad colorem reducit. Plin. lib. 27. cap. 12.

Polyars, arnos. m. [πολύαρς] Multorum agnorum, Qui poſſidet multos agnos. Varro de R. R. lib. 2. cap. 1. Origo quam dixi, & dignitas quam dicam, de antiquis illuſtriſſimus quiſque paſtor erat, ut oſtendit Græca & Latina lingua, & veteres poetæ, qui alios vocant πολύαρνας, alios πολυμήλους, alios πολυβούτας, qui ipſas pecudes, propter caritatem aureas habuiſſe pelles tradiderunt, ut Argis Atreus.

Pŏlybius, i. m. [Πολύβιος] e Megalopoli civitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani, Ptolemæo Evergeta in Ægypto regnante; ſcripſit Romanam hiſtoriam libris quadraginta, de quibus 17 hodie reliqui ſunt. Auctor longe optimus & civili juxta & militari prudentia nemini ſecundus. Incipit a fuga Cleomenis Spartiatæ, & Perſei Philippi filii Macedonum regis. Poſthæc Romam attigit. Auctor Suidas. Meminit hujus Cic. 3. Off. 113. V. Voſſ. de Hiſt. Græc. 1. 19.

Pŏlȳbus, i. m. [Πόλυβος] Rex Corinthiorum, qui cum liberis careret, OEdipum Laii patris juſſu expoſitum, inventumque a paſtore, pro ſuo educavit. V. Stat. 1. Theb. 64. Senec. OEdip. v. 12.
Alius inter procos Penelopes, apud Ovid. 1. Epiſt. 91.
Polybus, diſcipulus Hippocratis, ejuſque ſucceſſor in juvenibus inſtituendis. Galen. in lib. Hipocr. de Natur. human. Com. 1. in princip.

Pŏlȳcarpus, i. m. [Πολύκαρπος] Joannis Apoſtoli, ut fertur, diſcipulus, & Smyrnæorum epiſcopus. Latine vertere poſſis Fructuoſum. Irenæus.

Pŏlȳcharmus, i. m. [Πολύχαρμος] Eximius cælator. Plin. 36. 5.

Pŏlychrestus, a, um. Adj. [πολύχρηστος] Quod eſt frequentis uſus. Sic nominatur Galen. lib. 1. de Alimentor. facultat. cap. 23. Lupinus.

Pŏlychrŏnius, i. m. ſec. c. [πολυχρόνιος] Diuturnus, longævus. Firmic. lib. 8. cap. 28. In conjunctione ſpinæ & colli Sagittarii qui nati fuerint, nobiles erunt, polychronii quoque, ſed qui biothanati moriantur. Et cap. 29. Prima pars Aquarii ſi in horoſcopo fuerit inventa, reges magnos faciet, & glorioſos, polychronios quoque.

Pŏlyclētus, i. m. ſec. c. [Πολύκλητος] Statuarius eximius, diligentia & decore

decore supra ceteros, ut ait Quintilianus. Nam ex ære signa fecit, nobilitata scriptorum præconio. Cum primis fecit astragalizontes, hoc est talis ludentes, quo opere nullum absolutius judicant. Fuit Sithonius, & discipulus Ageladæ. Meminit hujus Cic.2. de Orat. 70. Item de Clar. Orat. 70. Et 6. Verr. 5. Hic duas eodem argumento statuas fecit: alteram arte sua, alteram vero de vulgi opinione, quam de sententia cujusvis prætereuntis cælaverat. Quibus perfectis turbam admittit: ac primum sua ostensa magnopere laudatur. Altera deinde non æque. Atqui scitote, inquit, hanc quam tantopere laudatis, me fecisse: quam vero vituperatis, vos fecistis. Auctor Ælianus de Varia historia 14. 8.

POLYCLETĒUS, a, um. Adj. [Πολυκλήτειος] Stat. 2. Silv. 2. 67.
— quod ab arte Myronis
Aut Polycleteo jussum est quod vivere cælo. Idem 4. Silv. 6. 78.
Quod Polycleteis visum est spirare caminis.

POLYCNĒMON, i. n. [πολύκνημον] Herbæ nomen: de qua Plin. lib. 26. cap. 14. & Galen. lib. 8. de Simplic. medic. fac. cap. 62.

POLYCRATA, æ. f. [Πολυκράτη] Nobilis fuit quædam femina, e Naxo insula, quam præ nimio gaudio & insperato exspirasse refert Aristoteles, teste Gellio Noct. Attic. lib. 3. cap. 15.

PŎLYCRĂTES, is. m. sec. c. [Πολυκράτης] & Sylosontes, fratres, Samiorum tyranni. Quorum alter Polycrates, fortuna opibusque clarus: perpetua usus felicitate, præterquam ad extremum, quam uti temperaret, annulum sibi carissimum in mare projecit, quem deinde a piscatore recepit, capto pisce, qui eum devoraverat. Ad postremum a Persarum satrape Oronte dolo captus ac suspensus est. Ex Strabonis lib. 14. Hujus item meminit Cic. 5. de Fin. 92. Polycratem Samium felicem appellant: nihil enim acciderat ei, quod nollet, nisi quod annulum, quo delectabatur, in mare abjecit. Ergo infelix una molestia: felix rursus, quum is ipse annulus in præcordiis piscis inventus est.
Fuit & Polycrates, Ephesiorum præsul, temporibus Severi Principis, ut scribit Hieronymus.
Alius Polycrates, Atheniensis sophista. V. Quintil. 2. 17. p. 191. Burm.
Alius, Statuarius. Plin. 34. 8.

PŌLȲDĂMAS, antis. m. [Πολυδάμας] Pancratiastes, æmulatus Herculem, leonem inermis amplexus superavit: taurum ingentem apprehensis extremis pedibus retro tenebat: currum agitatum, sese opponendo, altera manu apprehensum ex cursu retrahebat, in equosque insiliebat dejecto auriga. Arcessitus a Dario Artaxerxis Magni filio, ter apud eum ex provocatione victor fuit. Postremo post cœnam in caverna, quum saxum a vertice ruinam minaretur, diffugientibus convivis, confisus ipse viribus, ac manibus posse illud sustinere, oppressus est. Auctor Pausanias Eliac. 2. p. 182. Wech. [Scribitur Gr. & Πυλυδάμας, Æol. Πωλυδάμας, unde & sæpe pr. longa. V. Drakenb. ad seq. loc. Sil.
Polydamas Trojanus, Panthoi filius, socius & magister, & æqualis, consiliariusque Hectoris, ut est auctor Ælianus Var. hist. 12. 25. Homerus scribit Iliados lib. 18. hunc eloquentia, Hectorem armis valuisse. Dares historicus hunc dicit ad castra Græcorum noctu profectum Trojam prodidisse. cap. 37. conf. Ovid. 12. Met. 547. Serv. ad Æn. 1. 242.

POLYDAMANTĒUS, a, um. Adj. [Πολυδαμάντειος] Sil. 12. 212.
Polydamanteis juvenis Pedianus in armis.

PŎLȲDECTES, æ. m. [Πολυδέκτης] Magnetis filius, rex Seriphi insulæ. Hic Perseum Jovis & Danaes filium educavit. Cujus tandem ingenium veritus, audaciamque & felicitatem, per causam æternæ gloriæ illum ad superandam Gorgonem Medusam compulit: qua devicta, redeunti Perseo quum semper detraheret, conversus est ab illo in silicem, monstrato capite Medusæ, ut ostendit Ovid. 5. Met. 242.
Alius Polydectes, Statuarius. Plin. 36. 5.

PŎLȲDŌRUS, i. m. [Πολύδωρος] Priami filius, perfide a Polymnestore Thraciæ rege interfectus, ut testatur Virg. 3. Æn. 49.
Hunc Polydorum, auri quondam cum pondere magno, &c. V. POLYMNESTOR.

POLYDORĒUS, a, um. Adj. [Πολυδώρειος] Ovid. 13. Met. 629.
Et Polydoreo manantem sanguine terram.

PŎLȲGĂLON, i. n. vel POLYGĂLA, æ. f. [πολύγαλον] Herba palmi altitudine, in caule summo foliis lenticulæ, quæ potata lactis ubertatem inducit, a quo effectu nomen accepit. Plin. lib. 27. cap. 12. Dioscor. lib. 4. cap. 14.

PŎLYGNŌTUS, i. m. [Πολύγνωτος] Pictor antiquissimus, cujus meminit Quintil. lib. 12. Instit. orat. cap. 10. & Plin. lib. 7. 56. & lib. 35. cap. 6. Is in picturæ tenuitate valebat, plicas vestium, mollitiasque signorum imitabatur, ut est auctor Ælianus V.H. 4. 3. Pausanias in Phocic. p. 345. Wech. de eodem sic scribit, Polygnotus pinxit Ocnum torquentem spartum, & asinam prope rodentem. Quod sane ænigma est ejus, qui frustra laborat, si uxorem habet prodigam. V. in OCNUS. Meminit & hujus Plin. lib. 35. cap. 9.

PŎLȲGŎNĂTON, i. n. [πολυγόνατον] Herba sine foliis, asparagi caule, in cacumine aculeum habens, eadem quæ polygonum, a frequentia geniculorum, teste Plin. lib. 27. cap. 12. Aliam tamen videbis polygonati descriptionem in Dioscoride lib. 4. cap. 7.

POLYGONIUS, V. POLYGONUS.

POLYGONOĪDES, is. f. [πολυγονοειδὲς] Herba est folio lauri, longa tenuisque, adversus serpentes ac privatim aspides ex aceto pota efficax. A quibusdam clematis Ægyptia, ab aliis daphnoides appellatur. Plin. lib. 24. cap. 15. q. d. Polygoni specie.

PŎLȲGŎNUM, i. n. [πολύγονον] Herba quam nos Sanguinariam dicimus, & geniculatam a multis geniculis, & seminalem a multo semine. Vulgo *Centinodia* dicitur, Parisiis *herba sancti Innocentii*. Plin. lib. 27. cap. 12. Polygonon Græci vocant, quam nos sanguinariam: non attollitur a terra, foliis rutæ, semine graminis; succus ejus infusus naribus supprimit sanguinem, & potus cum vino, cujuslibet partis profluvium, excreationesque cruentas inhibet. Columel. lib. 6. 12. extr. Sanguinalis herba, quam Græci polygonon appellant.

PŎLȲGŌNUS, a, um. Adj. [πολύγωνος] Multangulus, seu Quod multorum angulorum est, unde

POLYGONUM, i. n. [πολύγωνον] Euclid. 6. Elementorum Theor. 14. Similia polygona, in similia triangula dividuntur, & in æqualia numero, & æqua ratione totis, & polygonum ad polygonum duplicem rationem habet, quam similis rationis latus ad similis rationis latus.

POLYGONIUS, a, um. Adj. [πολυγώνιος] Idem quod Polygonus. ut, Polygoniæ turres. Vitruv. 1. 5. V. Bald. Lex. Vitruv.

PŎLȲGRAMMOS, i. m. [πολύγραμμος] Gemma est smaragdo similis; per transversum multis albis lineis distincta. Plin. lib. 37. cap. 9.

POLYGYNÆCON, i. n. Mulierum frequentia. [πολυγυναικεῖον] Plin. lib. 35. cap. 11. Pinxit in templo Eleusinæ Phylarchum, Athenis frequentiam, quam vocavere Polygynæcon. Alii tamen legunt Gynæconitim. Harduin. legit Syngenicon.

PŎLȲHEDROS, i. c. & POLYHEDRON, n. sec. c. [πολύεδρος, πολύεδρον] Multos sessus habens, vel Plurium laterum. V. Heron. in Vocab. Stereom. Eucl. 12. Elemen. Binis sphæris circum idem centrum existentibus, in majori sphæra solidum polyhedrum inscribere, non tangens sphæram minorem in superficie.

PŎLȲHISTOR, ŏris. m. [πολυΐστωρ] Multiscius dicitur. Hoc nomine appellatus fuit Appion, de quo Gell. lib. 5. cap. 14. Solinus quoque ob variarum rerum commemorationem, eo nomine dictus est. V. Suet. Grammat. cap. 20.

PŎLȲHYDION, i. n. [πολυύδιον] Centauria major. Apul. de Herb. cap. 34.

POLYHYMNIA, V. POLYMNIA.

PŎLȲMESTOR, ŏris. m. [Πολυμήστωρ] Milesius, puer quum a matre locatus esset ad caprarios pastus, ludicro leporem consecutus est: & ob id statim productus a gregis domino Olympiade sexta & quadragesima (ut Bocchus auctor est) victor in stadio meruit coronam. Hæc Solin. cap. 6. Al. Polymnestor. q. V.

POLYMĬTUS, a, um. [πολύμιτος] Adj. a πολὺ, & μίτος, Filum, quod nos Licium dicimus: a liciorum multiplici varietate. Unde Vestis polymita, Quæ versicoloribus liciis contexta est. Plin. lib. 8. cap. 48. Plurimis vero liciis texere, quæ polymita appellant, Alexandria instituit. De polymita cubicularia est epigramma Martial. lib. 14. 155.

POLYMITĀRIUS, i. m. hujusce vestis Textor, cujus fit mentio Exod. 35. 35. conf. Isidor. 19. 22.

POLYMNASTUS, i. m. [Πολύμναστος] Poeta quidam primævæ ætatis, de quo sic Pindarus, Nosti quicquid dixit Polymnastus vir Colophonius. Sunt qui Homerum hunc faciunt. Strab. lib. 14.

PŎLYMNESTOR, ŏris. m. sec. c. [Πολυμνήστωρ] Rex Thracum tempore belli Trojani, ad quem Priamus, dubitans de statu Trojæ & belli eventu, filium Polydorum, cum magno auri pondere, conservandum nutriendumque misit, ut si contingeret Trojam capi, ipse genus & urbem instaurare posset. Sed destructa Troja, auri cupiditate Polydorum interfecit. Quod quum cognovisset Hecuba, finxit se illi aliud auri pondus velle secreto indicare. Quæ avarus rex vera esse credens, & in conspectum Hecubæ veniens, ab illa unguibus occæcatus est, ut elegantissime scribit Euripides in Hecuba; & Ovidius tetigit 13. Met. 429. seq.
Regia dives Polymnestoris. Ovid. 13. Met. 430.
Thrax Polymnestor. Propert. lib. 3. 11. 55. Al. Polymestor. [Et quidem rectius, ut censet Heinsius ad Ovid. 13. Met. 430. q. V. & Broeckh. ad loc. Utramque tamen lectionem metri ratio admittit, quum antepænultimam Græca consuetudine corripere liceat, ut Heins. docet & in seq. POLYMNIA videbis: Nec significatio distat multum utriusque vocis. Nam μνήστωρ, a μνάομαι, Scientem & intelligentem significat. Hesych. & Phavorin. μνήστορα βασιλεῖ, φρονίμω: Μήστωρ vero, a μήδομαι, Consilio pollentem. Suid. Μήστωρ, μήστορος, ὄνομα κύριον· καὶ βουλευτικὸς, καὶ ἔμπειρος, καὶ ἐπιστήμων. Homero Iliad. δ. 328. Athenienses dicuntur μήστωρες ἀϋτῆς sec. prod. i. e. Belli periti. V. Eust. Affertur & Agamestor rex Atheniens. ab Euseb. ad n. 1219. quod & forsan apud Pausan. in Eliac. β. p. 187. Wech. in Ἀγαμήστωρ, apud Plutarch. Sympos. 1. 4. in Agapestor corruptum est. Quare Polymestor rectius puto scribi.

PŎLYMNĬA, [Πολύμνια] sive POLYMNEIA, æ. f. [Πολύμνεια] sec. c. Hor. 1. Carm. 1. 33. divisit diphthongum,
Euterpe cohibet, nec Polymneia. Ubi etiam Y sequentibus M & N more Græco corripitur. Fuit una ex Musis: sic dicta, quia cantus suavitate poetas reddit gloria immortales. A πολὺ multum, μνεία memoria. Unde præesse & Rhetoribus dicitur, quibus opus est multa memoria. Sunt qui a πολὺ & ὕμνος deducunt, quod est laudatio, quia laudationibus præsit, & scribunt Polyhymnia: ut apud Ovid. 5. Fast. 9.
Dissensere Deæ, quarum Polyhymnia cœpit. Et v. 53. Ubi tamen Heins. Polymneïa restituendum censet.

PŎLȲMYXOS, i. m. [πολύμυξος] Lucerna quæ multos habet angulos, & in his funiculos, illustrandis conviviis accommodata. Martial. lib. 14. 41.
Illustrem quum tota meis convivia flammis,
Totque geram myxos, una lucerna vocor. V. MYXUS.

PŎLȲNĪCES, is. m. [Πολυνίκης] OEdipi Thebanorum regis filius, & Eteoclis frater, qui OEdipo mortuo, de hæreditate & ditione dissidentes, contractis utrinque copiis, ambo se mutuis vulneribus interfecerunt; id quod testatur Virgil. in Culic. V. Stat. 7. Theb. 689. Al. Polynicus.

POLYŌNȲMUS, i. [πολυώνυμος] Helxine sive Herba perdicalis. Apul. de Herb. cap. 81. q. d. Multi nominis.

PŎLȲPHĂGUS, i. m. [πολυφάγος] In Gloss. Edax. Suet. Neron. cap. 37. Creditur etiam polyphago cuidam, Ægyptii generis, crudam carnem, & quidquid daretur, mandere assueto, concupisse vivos homines laniandos absumendosque objicere. Scribi potest Puliphagus pr. prod.

PŎLȲPHĒMUS, i. m. [Πολύφημος] teste Homer. in Odyss. 9. Neptuni filius, Cyclops. De quo Servius, Multi Polyphemum dicunt unum habuisse oculum, alii duos, alii tres: sed totum fabulosum est. Nam hic vir prudentissimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuisse dicitur: id est juxta cerebrum, quia prudentia plus videbat. Verum Ulysses eum prudentia superavit, & ob hoc eum cæcasse fingitur. Hæc Servius in illud Virg. 3. Æn. 635.
— & telo lumen terebramus acuto, &c. Cicero quoque de Polyphemo lib. 5. Tusc. 115. sic scribit, At vero Polyphemum Homerus, quum immanem ferumque finxisset, cum ariete etiam colloquentem facit, ejusque laudare fortunas: quod quo vellet ingredi, posset, & quæ vellet, attingere. Recte hic quidem; nihilo enim erat ipse Cyclops, quam aries ille prudentior.
Pastor Polyphemus. Virg. 3. Æn. 657.

PŎLȲPHONTES, is. m. [Πολυφόντης] Rex quidam fuit, qui apud Euripidem, fratrem se ideo interfecisse dicit, quod ipse ante consilium de nece ejus cepisset. Meminit Gell. lib. 7. cap. 3.

PŎLYPLŪSIOS, i. m. [πολυπλούσιος] Latine Bene nummatus dicitur, sive Perdives, nam πολὺς multus, & πλούσιος dives. Plaut. Capt. 2. 2. 27.
Quo de genere natus est illic Philocrates? P. Polyplusio.

PŎLȲPŎDIUM, i. n. [πολυπόδιον] Herba. Plin. lib. 26. cap. 8. Detrahit bilem polypodion, quam noſtri filiculam vocant: ſimilis enim eſt filici. Radix in uſu, piloſa, coloris intus herbacei, craſſitudine digiti minimi, acetabulis cavernoſa ceu polyporum cirri, ſubdulcis, & in petris naſcens, aut ſub arboribus vetuſtis.

PŎLȲPTŌTON, i. n. [πολύπτωτον] dicitur Quod multiplicem habet caſum: ex πολὺ quod eſt multiplex, & πτῶσις caſus: ut Dominus, domini, domino, dominum, domine.

Polyptoton, Figura ex pluribus caſibus. Hanc figuram vulgo nominaverunt, quod quum ſæpius initio ab eadem parte orationis ſtat, illa ipſa pars declinationibus caſuum, aut generibus, aut numeris immutatur. Caſuum declinationibus hoc modo, Senatus eſt ſummi imperii conſilium: Senatui Reipub. cura mandatur: ad Senatum in dubiis periculoſiſque rebus omnis civitas reſpicit. Generibus autem hoc modo, Pulchra autem hæc fama contigit civitati, ſi optime meritum civem damnaverimus: pulchrum erit exteras nationes exiſtimare infeſtiores nos eſſe bonis quam malis: pulchre communibus utilitatibus conſulemus, ſi quos oppreſſos & hoſtes cupiere, nos circumvenerimus. Numeris autem ſic, Grata ſemper ſingulis fuerunt, quæ commodi eorum cauſa conſtituta ſunt. Gratum ille ſuperior Africanus Senatoribus fecit, qui primus ejus ordinis ſubſellia a populo liberavit. Hæc Aquila Romanus in libro de Figurarum nominibus.

POLYPTYCA, vel potius **POLYPTYCHA**, orum. n. [πολύπτυχα] Libri, in quibus res annonaria & civilis annotatur. in l. 13. de indulgen. debit. in C.Theod. Caſſiodorus lib. 5. Var. Ep. 14. ad Severian. extr. & Epiſt. 39. ad Aurelium. V. Veget. R.M. 2. 19. Forn. ad Caſſiod. & Cang. Gloſſ. conf. DIPTYCHA.

PŎLȲPUS, i. vel ŏdis. m. [πολύπους] Piſcis eſt, ex mollium genere, a multis pedibus ſic appellatus. Plin. lib. 9. cap. 29. Polyporum multa genera. Terreni majores quam pelagii, omnes brachiis ut pedibus ac manibus utuntur: cauda vero, quæ eſt biſulca, & acuta, in coitu. Eſt polypis fiſtula in dorſo, qua tranſmittunt mare, eam modo in dexteram partem, modo in ſiniſtram transferunt. Natant obliqui in caput: quod prædurum eſt ſufflatione viventibus. Ceterum per brachia velut acetabulis diſperſis, eo hauſto quodammodo cui adhæreſcunt, tenent ſupini, ut avelli non queant, &c.

Polypus femina. Plin. lib. 9. cap. 51.

Polypi proverbio dicebantur olim, vel Stupidi, ſtolidique, vel Rapaces, & uncis unguibus homines. Eraſm. V. Plaut. Aul. 2. 2. 21.

Polypus, Id genus vermis quod vulgus Gallicum vocat *Cloporte*. Scribonius Largus comp. 39. Beſtiolæ multorum pedum, quæ tactæ conduplicant ſe in orbem pilulæ rotundiſſimæ ſimilem (κεντικίδες ὄνοι, aut πολύποδας Græci hoc genus animalium vocant) oleo domeſtico complures infervefactæ vaſe ferreo, &c. V. Multipes in MULTUS.

Polypus, Genus morbi. Celſ. lib. 6. cap. 8. Polypus eſt caruncula, modo alba, modo ſubrubra, quæ narium oſſi inhæret, & modo ad labra pendens, narem implet, modo retro per id foramen, quo ſpiritus a naribus ad fauces deſcendit, adeo increſcit, uti poſt uvam conſpici poſſit, ſtrangulatque hominem, maxime Auſtro aut Euro flante: fereque mollis eſt, raro dura: eaque magis ſpiritum impedit, & nares dilatat, quæ fere καρκινώδης eſt, itaque attingi non debet. Hor. Epod. 12. 5.

> Namque ſagacius unus odoror,
> Polypus, an gravis hirſutis cubet hircus in alis. Idem 1. Serm. 3. 40.

POLYPŌSUS, a, um. Adj. [πολυπώδης] Qui eo morbo laborat. Martial. lib. 12. 33.

PŎLYRRHIZON, i. n. [πολύῤῥιζον] Herba, quam circuitione Melampodion nigrum vocant. Plin. de ea ejuſque viribus lib. 25. cap. 5.

PŎLYSPASTUS, i. m. [πολύσπαστος] Vitruv. 10. 5. Hoc genus machinæ polyſpaſton appellatur, quod multis orbiculorum circuitionibus & facilitatem ſummam præſtat, & celeritatem. V. Bald. Lex. Vitruv.

POLYSTEPHANUS, i. m. [Πολυστέφανος] Græcus fuit hiſtoricus, non parvæ auctoritatis inter ſcriptores veteres, de quo V. Gell. lib. 9. cap. 4. Sed Jonſius docuit Philoſtephanus legendum Hiſt. Philoſ.

POLYSYNDĔTON, i. n. [πολυσύνδετον] a πολὺς, multus: & σύνδεσμος, conjunctio, quaſi multipliciter conjunctum. Figura, quum ſermo multis conjunctionibus concatenatur. Virg. 3. Georg. 345.

> — tectumque, laremque,
> Armaque, Amycleumque canem, Creſſamque pharetram.

V. Quintil. lib. 9. cap. 3. p. 813.

POLYSYNTHĔTON, i. n. [πολυσύνθετον] Figura, quum ſententiæ multorum articulorum convenienti copia continentur: ut, Ille hunc pœna conſtrictum trahebat, hic autem vociferabatur: concurſus vero non mediocris, quum tandem omnes opitulari vellent, ſed nemo auderet, neque ibi magiſtratus aderat, neque circumſpicientes quo potiſſimum confugeremus, reperiebamus. Rutilius Lupus.

POLYTES, V. POLITES.

POLYTĔLES, is. m. [πολυτελὴς] Sumptuoſus, impendioſus. Ita inſcribitur liber ſeptimus Apicii de Arte Coq.

POLYTRĬCHON, i. n. [πολύτριχον] Herba ſic dicta, quod multitudinem capillorum faciat. Plin. lib. 22. cap. 21. Dicitur etiam Polythrix, [πόλυθριξ] Plin. lib. 26. cap 12. Polythrix in vino data.

Eſt etiam Polytrichos Gemma, quæ defluvia capillorum facere dicitur. Plin. 37. 11.

PŎLYXĔNA, æ. f. [Πολυξένη] Priami regis filia ex Hecuba conjuge, quæ a Pyrrho ad Achillis tumulum jugulata eſt, in Troade. Vide Servium in illud Virg. 3. Æn. 321.

> O felix una ante alias, Priameia virgo, &c. Ovid. 13. Met. 448.
> Placet Achilleos mactata Polyxena manes.

Euripides autem eam in Cherroneſo ſcribit ad inanem & honorarium Achillis tumulum immolatam fuiſſe. Philoſtratus contra in Heroicis dicit, eam ultro ad ſepulcrum Achillis ſponſi ſui gladio incubuiſſe. Sic inter ſe diſcrepant de Polyxenæ morte auctores. Græce dicitur multorum peregrina, ſeu quod amor peregrinari faciat mentes ab ingenio ſuo: ſeu quod apud multos libido ut peregrinabunda vagetur.

POLYXĔNIUS, a, um. Adj. [Πολυξένιος] ut, Cædes Polyxenia. Catul. Argon. 62. 368.

PŎLYXO, ûs. f. [Πολυξὼ] una Amazonum, & Apollinis vates, quæ Lemniaci ſceleris dux & hortatrix exſtitit. Quum enim Lemniacæ mulieres ob ſpretam Venerem hircum olerent, mariti earum tantam odoris fœditatem exſecrantes, Lemno deſerta, Thracas petiverunt: ibique filias

eorum ſibi conjugio aſciverunt. Quod ubi Lemniadibus compertum eſt, Polyxûs impulſu, & Venere ſtimulante, in omne genus virile conjurarunt: remeanteſque ex Thracia viros omnes peremerunt: inter quas Polyxo ducem fingit Stat. 5. Theb. 90.

> Quum ſubito horrendas ævi matura Polyxo, &c. Valer. 2. Argon. 316.
> Tunc etiam vates Phœbo dilecta Polyxo.

PŎLYZĒLUS, i. m. [Πολύζηλος] Poeta Comicus, Græcus, cujus fabulas enumerat Suidas.

PŎLYZŌNOS, i. m. [πολύζωνος] Gemma nigra, a multiplicitate zonarum ſic dicta, candicat enim zonis. Plin. lib. 37. cap. 11.

P O M

PŌMA, ătis. n. [πῶμα] Fructus palmæ. Dioſc. 1. 148. Ex palma naſcens palmula vocatur a copia ſucci, quo ſitim arcet, Poma, id eſt poculum.

POMARIUM, V. POMUM.

PŌMĔRĬDIĀNUS, a, um. [μεταμεσημβρινὸς] Adj. pro Poſtmeridianus, a Poſt & Meridie; Quod poſt meridiem fit: ut, Pomeridiana ambulatio. Cic. 5. de Fin. pr. Et 3. de Orat. 119. Atque hujus ambulationis antemeridianæ, aut noſtræ pomeridianæ ſeſſionis.

Litteræ. Cic. 12. Att. 53. Hodie tuas litteras exſpectabamus matutinas. Erunt fortaſſe alteræ pomeridianæ.

Scholæ pomeridianæ. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Tempus. Cic. 3. de Orat. 17. Scribitur & Poſtmeridianus in optimis codd.

PŌMĔTIA, æ. f. [Πωμετία] quæ & Sueſſa Pometia dicta eſt, Pontia Feſto, niſi mendum ſcripturæ eſt, oppidum Latii Plin. 3. 5. caput quondam Volſcorum, teſte Strab. lib. 5. Hinc POMETII gentile apud Virgil. 6. Æn. 775. & Strab. l. c. ubi male alii Πωμεντίων, addita littera ν. &

POMETĪNUS, a, um. Adj. quo utitur Livius. 1. 55. Pometinæ manubiæ. Sed frequentius eliſa litterula ſcribitur

POMTĪNUS, vel **POMPTINUS**, a, um. Adj. ut, Pomptina palus, quæ in extrema Italia eſt, juxta Appiam viam non longe a Circeis. Plin. lib. 3. cap. 5. Scribitur & PONTINA. Exſiccata eſt a Corn. Cethego cos. cui ea provincia obvenerat: agerque ex ea factus, ut ait Epit. Liv. lib. 47. Inſequentibus deinde ſæculis iterum exſiccata a Theodorico Gothorum rege, ut ex ejus inſcriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuiſſe ſedem ait Juven. 3. Sat. 307. Lucan. lib. 3. 85. Quintil. lib. 3. cap. 8. Pontinæ paludes apud Dionem duobus locis. H. St. Nimirum τὰ Πομπτῖνα ἕλη vocat, nec minus frequenter Latini numero multitudinis Pomtinas paludes. V. Cellarii Geogr. Ant. 2. 9. 3. 399.

Ager Pomptinus. Liv. 6. 6. De agro Pomptino ab L. Sicinio Tribuno plebis actum. Ibid. Fugientium ex agro Pomptino agmen repente illatum in urbem.

Campi Pomptini. Sil. 8. 381.

Tribus Pomptina, tum adjecta quum lex de ambitu a Gajo Petilio lata eſt. Alexand. lib. 1. cap. 17. V. TRIBUS.

POMETUM, **POMIFER**, V. POMUM.

POMILIO, **POMILIUS**, V. PUMILIO.

PŌMŒRIUM, i. n. Tam intra, quam extra murum eſt, dictum quaſi Poſtmœrium, hoc eſt poſt murum, ut inquit Varr. de L. L. 4. 32. Liv. 1. 44. Pomœrium, verbi vim ſolam intuentes, poſtmœrium interpretantur eſſe. Eſt autem magis circa murum locus, quem in condendis urbibus quondam Hetruſci, qua murum ducturi erant, certis circa terminis inaugurato conſecrabant: ut neque interiore parte ædificia mœnibus continuarentur, quæ nunc vulgo etiam conjungunt, & extrinſecus puri aliquid ab humano cultu pateret ſoli. Hoc ſpatium quod neque habitari, neque arari fas erat, non magis quod poſt murum eſſet, quam quod murus poſt id, Pomœrium Romani appellarunt, & in urbis incremento ſemper, quantum mœnia proceſſura erant, tantum termini hi conſecrati proferebantur. Hæc Liv. Gell. lib. 13. cap. 14. Pomœrium quid eſſet, augures Populi Romani, qui libros de auſpiciis ſcripſerunt, iſtiuſmodi ſententia definierunt, Pomœrium eſt locus intra agrum effatum, per totius urbis circuitum pone muros regionibus certis determinatus, qui facit finem urbani auſpicii. Cic. 2. de Nat. Deor. 11. Quod, quum pomœrium poſtea intraſſet, habendi Senatus cauſa, in redeundo, quum idem pomœrium tranſiret, auſpicari eſſet oblitus. Lucan. lib. 1. 589.

> Longa per extremos pomœria cingere fines, &c.

Jus pomœrii. Cic. 2. de Divin. 75.

Mœrus, pro Murus, V. in PUNIO. Vide MURUS. Apud Dionem Πωμήριον non uno in loco, non πωμοίριον, cum alibi tum in fine pag. penult. libri 43. Sic circa finem libri 39. H. St. Gloſſ. Gr. Lat. Pomœrium, ὁ περὶ τὸ τεῖχος τόπος. Sed puto τόπος ſcribendum.

POMONA, **POMONALIS**, V. in POMUM.

POMPA, æ. f. [πομπὴ] Omne ſpectaculum & apparatus ſolennis, cum oſtentatione & ſpecie quadam triumphi, tam in adverſis, quam in proſperis & lætis; a Græco πέμπω, mitto. Ex Vall. lib. 4. Ter. Heaut. 4. 4. 17.

> — tranſeundum eſt nunc tibi ad Menedemum, & tua pompa
> Eo traducenda eſt.

Cic. 1. Off. 131. Cavendum eſt autem, ne aut tarditatibus utamur in greſſu mollioribus, ut pomparum ferculis ſimiles eſſe videamur. [Gall. *Aller en pas d'eſpouſée*. H. St.

Pompa, Longus incedentium ordo in ſupplicatione, quam nos *Proceſſionem* appellamus.

Bellorum, Triumphalis. Juven. 10. Sat. 281.

Item Pompa Funebris, a qua mortui dicti ſunt a veteribus Superbi. H. St. V. SUPERBUS.

Lictorum pompa. Cic. 2. Fam. 15. Accedit etiam moleſta hæc pompa lictorum meorum.

Nuptiarum pompa dicitur, Pompa ſacrorum, Pompa ludorum. Cic. in Orat. 42. Verum hæc ludorum atque pompæ: nos autem jam in aciem dimicationemque veniamus.

Circus erit pompa celebris, numeroque deorum. Ovid. 4. Faſt. 391. [Innuit Circenſem pompam, qua nihil celebratius eſt apud hiſtoricos. In qua poſt Aurigantes & Symphoniacos, ſuo quæque apparatu, Deorum omnium ſimulacra in thenſis vel Carpentis poſita, equis, mulis, aut elephantis etiam junctis, e foro per velabrum & Circum ducebantur, comitantibus univerſis majoribus minoribuſque P. R. magiſtratibus, & omnium ſacerdotum collegiis cum inſignibus dignitatum. V. Dionyſ. Halic. lib. 7. Ovid. Amor. 3. 2. 43. conf. Pitiſci Lex.

Decus pompæ. Ovid. 2. Met. 725.
Aurea. Ovid. 3. Amor. 2. 44.
Eximiæ. Ovid. 9. Epift. 83.
Feralis pompa, Funus. Lucan. lib. 8. 734.
Flebilis. Ovid. 14. Met. 749.
Nigræ ſolennia pompæ. Stat. 2. Silv. 1. 19.
Solennes. Virg. 3. Georg. 22.
Ducere pompam. Ovid. 12. Epift. 152.
Exſequi ordine ſolennes pompas. Virg. 5. Æn. 53.
Parare pampam triumphis. Ovid. 3. de Pont. 4. 95.
Spoliatum exſequiis & pompa cadaver. Cic. pro Milon. 34.
In pompa partim eorum, partim acie illuſtres eſſe voluerunt. Cic. 2. de Orat. 94.
Rhetorum, Translate. Cic. 4. Tuſc. 47. Illa quidem ex rhetorum pompa, Ardores animorum, Coteſque virtutum.
Adhibere ſpeciem atque pompam in dicendo. Cic. 2. de Orat. 294. Sed adhibere quandam in dicendo ſpeciem atque pompam.
Ad pompam, vel oſtentationem. Ulpian. in l. 3. §. ultim. D. commodati. Non poteſt commodari id, quod uſu conſumitur: niſi forte ad pompam, vel oſtentationem quis accipiat.
Pompæ plena petitio, h. e. Faſtus. Q. Cic. de Petit. Conſ. 40. Poſtremo tota petitio cura ut pompæ plena ſit, ut illuſtris, ut ſplendida, ut popularis, ut habeat ſummam ſpeciem ac dignitatem.
Detrahere pompam muneri ſuo, Abſque faſtu dare. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 12.

POMPO, āre. Sedul. poſt præfat. lib. 1. 2.
Grandiſonis pompare modis, tragicoque boatu.

POMPĀTUS, a, um. Adj. Compar. Tertull. de Spectac. cap. 7. Circenſium paullo pompatior ſuggeſtus.

POMPĀBĬLIS, e. Aliud Adj. Compar. Treb. Poll. in Zenob. extr. Ducta per triumphum ea ſpecie, ut nihil pompabilius populo Romano videretur.

POMPĀLIS, e. Adj. Idem. Capitolin. in Gordian. cap. 6. Erat canitie decora & pompali vultu.

POMPALĬTER, Adv. Idem. Treb. Poll. in Gallien. cap. 8. Gladiatores pompaliter ornati.

POMPALĬTAS, ātis. f. Pompa. Priſcian. libello de Verſ. Comic. p. 1320. Edit. Putſch.

POMPĀTĬCUS, a, um. Adj. Apul. 10. Met. p. 253. Elmenh, Pompatico favore deducor.
Sermo pompaticus. Hieron. procem. in Epiſt. ad Epheſ. conf. Tertull. de Cult. Fem. 2. 9.

POMPATICE. Adv. ut Pompatice incedens, pro πομπεύων. Bud. H. St.

POMPŌSUS, um. Adj. Idem. ut, Pompoſus inceſſus. Sidon. 4. Epiſt. 9.

POMPŌSE, Adv. ut, Pompoſe ſcribere. Sidon. 9. Epiſt. 9.

POMPĒJA Gens Plebeja Romæ. Vellejus Paterculus, auctor antiquitatis ſane luculentus, ſeu duas, ſeu tres Pompejæ gentis fuiſſe familias libro 2. (cap. 21. extr.) tradit: quæ vero hæ ſint non explicat. Mihi diligentiſſime hæc perpendenti, duæ omnino hujuſce gentis familiæ diverſæ occurrunt. Prima Ruforum eſt, quorum quidem tres ante bellum civile Sullanum: tres poſt Pompejanum, curules geſſiſſe magiſtratus reperio. Neque tamen ignoro quoſdam ex his Bithynicos appellari: eos enim, quia ejuſdem plane ſunt ſtirpis, cum ceteris conjunximus. Hujus familiæ auctor eſt princeps Q. Pompejus is, qui rem ad Numantiam male geſſit, unde a Cicerone de Clar. Orat. (96.) Homo per ſe cognitus: pro Murena, (16.) Novus homo appellatur: atque etiam in accuſationis quinto, (7. Verr. 181.) Humili & obſcuro loco natus dicitur. Altera familia Pompeji Magni eſt, cujus pater, quia perverſis eſſet oculis, Strabo nominatus: ipſe vero propter res in prima ætate præclare fortiterque geſtas, primus omnium Magni cognomine eſt a Sulla decoratus, cujus exſtat monumentum apud Plin. lib. 7. (cap. 26.) & in libro Epigr. urbis. Imperator fuit multis feliciſſime confectis bellis & victoriis clarus, ſed victus tandem pugna Pharſalica a Cæſare, in Ægyptum fugiens, miſera morte ac perfide interfectus fuit. Cicero totus eſt in illius laudibus in Orat. pro Lege Manilia; & in Epiſt ad Attic. variis nominibus ſubobſcure nuncupatur: ut lib. 2. epiſt. 3. Epicrates; qui omnia teneret, qui dominaretur, & principatum teneret in Repub. Rurſus epiſt. 7. Megabocchus; quaſi magnus Africæ rex, quia Domitium & Jubam Sullanis temporibus in Africa vicerat. Bocchus autem in Mauritania Africæ parte regnaverat. Et epiſt. 9. Hieroſolymarius; ab Hieroſolymis ſcilicet captis. Epiſt. 14. Sampſiceramus; a regulo Sampſiceramo in Syria devicto. Meminit Strabo. (lib. 16. p. 753. Caſaub.) Et epiſt. 17. Arabarches; quod Arabiæ partem adjunctam Syriæ domuiſſet. V. ARABARCHES. Ex P. Manut. opinor, Comment. in Ep. Cic. ad Att. conf. Ant. Auguſt. & Fulv. Urſ. in Famil. Ro. & Lex. Pitiſc.
Pompejus Feſtus, Vir eruditiſſimus, qui 20 libros de Verborum ſignificatione ſcripſit; item de Verbis priſcis. Ætatem ejus incertam putant viri doctiſſimi: eruditiſſimus Voſſius eum ſub Chriſtianis Imperatoribus vixiſſe conjicit.

POMPEJUS, a, um. Adj. [Πομπήϊος] ut, Umbra Pompeja. Propert. lib. 4. 9 49. (Al. 8. 75.) Apud. Ovid. 4. de Pont. 5. 11. Domus Pompeja.

POMPEJĀNUS, a, um. aliud Adj. [Πομπηϊανὸς] ut, Triumphi Pompejani. Lucan. lib. 3. 166.
Signa Pompejana. Lucan. lib. 1. 323.
Vitis Pompejana, ab inſitore dicta. Columel. lib. 3. cap. 2.
Abſolute Pompejani, Qui a partibus Pompeji ſteterunt. Vellei. 2. 15. 3. & ſexcentis locis alii.

POMPĒJI, [Πομπήϊοι] Oppidum Campaniæ, non procul a Puteolis & Neapoli, ut ſcribit Pompon. Mela lib. 2. 4.
Pompæam Strabo lib. 5. Πομπηΐαν, vocat, & ad Sarnum fluvium collocat.

POMPĒJŎPŎLIS, is. f. [Πομπηϊόπολις] Ciliciæ urbs, dicente Pomponio Mela lib. 1. 13. in deſcriptione Ciliciæ, Deinde urbs eſt a Rhodiis, Argiviſque, poſt piratis, Pompejo aſſignante, poſſeſſa: nunc Pompejopolis, tunc Soloe. Quæ etiam, Solino teſte poſtea Trajanopolis eſt appellata, mutato nomine, poſtquam in ea fato cedere Trajanus coactus eſt. [Duas memorat Solinus Pompejopoles, Ciliciæ alteram cap. 51. quæ & Soloe, alteram Paphlagoniæ cap. 56. quæ prius Eupatoria dicta, quam ſolam memorat Steph. de Trajanopoli altum ſilet. Confudit nempe auctor horum cum Selinunte Ciliciæ. V. Xiphil. in Trajano extr.

POMPĔLON, i. m. [Πομπέλων] hodie *Pampelona*, Vaſconum civitas in Hiſpaniæ finibus. Strabo lib. 3. Hanc Navarræ caput fuiſſe paucis ab hinc annis nemo eſt qui neſciat. Romani eam Pompejopolim appellarunt. V. Ptolem. lib. 2. cap. 6. [De Pompejopoleos appellatione ambigit Cellarius in Geogr. Ant. lib. 2. cap. 1. ſect. 3. §. 59. Dicta prius eſt Pompelon m. non n. g. ut in Lond. expreſſum fuit. Deinde Pompelona f. g. ut fere ævo ſequiore, dici cœpit, quod nomen adhuc retinuit. Hinc

POMPELONENSES, um. m. Populi Hiſpaniæ Segienſibus contermini. Plin. lib. 3. cap. 3.

POMPĒUM, i. n. [πομπεῖον] Locus Athenis erat, ubi pompæ parabantur, vaſaque aſſervari ſolita ad pomparum ſolennia. V. Plin. 35. 11 Pollux 9. 5.

POMPHŎLYX, ўgis. f. [πομφόλυξ] auctore Dioſcoride lib. 5. 85. ſpecie ſola, non genere a ſpodio diſtat. Siquidem ſpodos (dicimus enim & ſpodium, & ſpodos) nigricat, & plerumque ponderoſior eſt, palearum pilorumque plena, quaſi purgamentum quoddam, quod ab ærariarum officinarum pavimentis & fornacibus everritur. Pompholyx vero pinguis eſt, & candida, uſque adeo levis, ut in auras evolare poſſit. Cujus duo fuerunt genera: unum ad æris colorem vergens, ſubpingue: alterum magnopere candidum, ſummamque levitatem nactum. Candida fit pompholyx, quoties in perficiendo ære, fabri præſtantiorem facere volentes, detritam cadmiam cumulatius inſperſerint: namque tenuiſſima favilla quæ effertur, in pompholygem coit. Ceterum pompholyx non ex æris modo materia, & fabrili induſtria factitatur, ſed ex cadmia quoque, ad gignendam ipſam eximie follibus proflata. Vide cetera. Meminit tum pompholygis, tum etiam ſpodii Galenus lib. 9. Simplicium medicamentorum, ad fin. Meminit & Plin. lib. 34. cap. 13. Pompholygem, inquit Matthiolus interpres Dioſcoridis, officinæ, Mauritanos ſecutæ, Tutiam dicunt. Ita enim pompholyx appellatur Serapioni & Avicennæ. Verum quam ſeplaſiarii Tutiam exiſtimant, legitima non eſt, ſed Cadmiæ potius ſpecies. Cetera ſunt prolixiora quam ut hic adſcribi queant.

POMPILIA, [Πομπιλία] Gens patricia Romæ, cujus auctor fuit Pomponius vel Pompo, homo in primis nobilis & clarus, urbe Sabinorum oriundus, auctore Plutarch. [Immo vero Pomponia, a Pompone Numæ filio, ut docet Plut. in Numa extr. ubi & Pompiliæ filiæ unicæ ipſius, Marcio nuptæ, meminit.

POMPILIUS, i. m. [Πομπίλιος] Secundus Romanorum rex, de quo vide NUMA.
Regnum quietum Pompilì. Hor. 1. Carm. 12. 34.

POMPILIUS, a, um. Adj. [Πομπίλιος] ut, Sanguis Pompilius. Hor. de Arte Poet. 292. h. e. Piſones, qui a Numa Pompilio originem ducunt.

POMPILIANUS, a, um. Adj. ut, Pompiliana tribus, de qua Alexandrinus. Alexander lib. 1. cap. 16. V. TRIBUS.

POMPĪLUS, i. m. [πομπίλος] Piſcis genus, qui alio nomine vocatur Nautilus, quod navis ſpeciem præ ſe ferat. [ναυτίλος] Plin. lib. 9. cap. 29.

POMPONIĀNA, æ. f. alio nomine *Meſe*, i. e. Media. Inſula una ex Stœchadibus ante Maſſiliam ſita. Plin. lib. 3. cap. 5.

POMPŌNIUS, i. m. [Πομπώνιος] Nomen familiæ. Ro. Equeſtris, ex qua T. Pomponius, & poſt adoptationem Q. Cæcilius Atticus, nobilis Eques Romanus, excellenti ingenio, & amicus Ciceronis in primis fuit: unde Atticus Ciceronis eſt appellatus. Qui poſtquam vidit Cinnano tumultu Rempublicam eſſe turbatam, ſeceſſit Athenas, ubi longo tempore moratus, & civitatem & omnium gratiam moribus elegantiſſimis promeruit: linguam ita probe didicit, ut Attici nomen adſequeretur. Humanitate divitiiſque ſimul præditus fuit, quibus amicos libenter impertiebat. Nam & Ciceronem ab urbe pulſum H-S CC & quinquaginta millibus, donavit: & Bruto abjecto, Italiaque cedenti H-S C millia muneri miſit. Erat alioqui graviſſimus, ut quæ polliceretur, religioſe præſtare niteretur. Mendacium nec ipſe dicebat, nec pati poterat. Hæc & plura Cornelius Nepos in vita ejus.
Pomponius Secundus Conſularis, Poeta tragicus, Plinii majoris amicus, qui ejus vitam ſcripſit. V. Plin. 3. Epiſt. 5. & Quintil. 10. 1. p. 912. Burm.
Pomponius Juriſconſultus ex Pandectarum libris notiſſimus.
Præter hos Pomp. Mela, inſigni opere de Situ orbis clariſſimus.

POMPONIA, æ. f. [Πομπωνία] Mater Scipionis, a Jove in anguem mutato compreſſa. V. Sil. lib. 13. 670. Item Attici ſoror, Q. Ciceronis uxor.

POMPONIĀNUS, a, um. Adj. ut, Pomponiana pira, attributum ex Pomponio confictum, quod ea primus inſeruerit Pomponius. Hæc & Mammoſa dicuntur. Plin. lib. 15. cap. 15.

POMPYLUS, i. m. [Πόμπυλος] Theophraſti peripatetici ſervus fuit, qui poſt inter illuſtres philoſophos eſt habitus. De hoc Gell. lib. 2. cap. 18.

PŌMUM, i. n. [ὀπώρα, ἀκρόδρυα] Generale nomen eſt omnium fructuum, qui ex arboribus eſui apti proveniunt, ſive mollium, ſive durorum. Plin. lib. 15. cap. 22. nuces pomorum genere comprehendit: Solum, inquit, hoc pomum natura compactili operimento clauſit. De nuce juglande. Plura infra exempla V. Quod autem vulgus Gallorum *pomum* vocat, id Latini Malum appellant.
Nuces pineæ, apud Martial. lib. 13. 25.
Poma ſumus Cybeles, &c.
Mora etiam Plinius appellat Poma lib. 15. cap. 24. Glandes non item. Sic enim ait ibidem, Glandes inter poma numerari non poſſunt: quamobrem in ſua natura dicentur.
Mitibus pomis decorum caput Autumni. Hor. Epod. 2. 17.
Arbor fertilis pomis aureis. Senec. Agamemn. 9.
Bis gravidæ pecudes, bis pomis utilis arbos. Virg. 2. Georg. 150.
Acerba. Ovid. 2. Amor. 14. 24.
Agreſtia. Virg. 7. Æn. 111.
Annua. Ovid. de Nuce 6.
Cadiva. V. Cadivus, in CADO.
Conditiva. V. Conditivus, in CONDO.
Cruda. V. CRUDUS.
Divitia. Senec. Herc. fur. 7.
Dulcia. Hor. 2. Serm. 5. 12.
Felicia. Ovid. 9. Met. 92.
Generoſiſſimum. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Gregalia. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 12.
Immitia. V. IMMITIS.
Intactum omnibus pomum propter aſperitatem. V. INTACTUS.
Lapidoſa, V. LAPIS.
Mitia. Hor. Epod. 2. 17.
Nitidum. Ovid. 10. Met. 666.
Punica. Ovid. 4. Faſt. 608. V. in PŒNUS.
Putria. Ovid. 7. Met. 586.
Rubens arbuti. Ovid. 10. Met. 101.
Victa. Gell. lib. 13. cap. 2. Poma, quæ dura & acerba naſcuntur, poſt

ſunt mitia & jucunda: ſed quæ gignuntur ſtatim victa & mollia, atque in principio ſunt vivida: non matura mox fiunt, ſed putria.
Vilia. Virg. 1. Georg. 274.
Cadunt poma menſis non interdicta ſecundis. Ovid. de Nuce 71.
Carpere poma. Virg. 9. Ecl. 50.
Decerpſerat puniceum curva arbore pomum. Ovid. 5. Met. 536. conf. 10. 650.
Demptum pomum arbore. Ovid. 11. Met. 113.
Detrahere arboribus. Tibul. lib. 1. 5. 32.
Excuſſa ſilvis. Senec. Hippol. 4.
Exuberat annus pomis. Virg. 2. Georg. 516.
Gravantia ramos. Ovid. 13. Met. 812.
Jacent ſtrata paſſim ſua quæque ſub arbore poma. Virg. 7. Ecl. 54.
Induit arbos ſe pomis. Virg. 4. Georg. 142.
Naſcentia & florentia. Ovid. 14. Met. 763.
Pendere cui ſua patereris in arbore poma. Virg. 1. Ecl. 38.
Pomum unde dictum, docet Varro lib. 1. de R. R. cap. 31. Item poma, quæ inſita erunt ſiccitatibus, aquam addi quotidie veſperi: a quo quod indigent potu, poma dicta eſſe poſſunt.
Pomum, f. gen. pro Ficu. Columel. lib. 8. cap. 17. Facit etiam ex pomis viridibus adaperta ficus. Plin. 15. 18. Attulit quodam die in Curiam præcocem ex ea provincia ficum: oſtendenſque Patribus, Interrogo vos, inquit, quando hanc pomum demptam putetis ex arbore? [Appoſitio eſt.

Pomulum, i. n. dimin. Paulin. Petrocor. 5. 452. Pomula mitia.

Pomus, i. f. Arbor pomifera. Plin. lib. 17. cap. 1. Nec minus miraculum in pomo eſt, multarum circa ſuburbana fructu annuo addicto binis millibus nummûm, majore ſingularum reditu, quam erat apud antiquos prædiorum.
Inſita pomus. Tibul. lib. 2. 1. 43.

Pomārius, a, um. Adj. Ad poma pertinens. ut, Pomarium ſeminarium. Cato de R. R. cap. 48.

Pomārium, i. n. [παράδεισος] Locus arboribus pomiferis conſitus. Græci Paradiſum vocant. Columel. lib. 1. cap. 6. Pomaria quoque & hortos oportet ſepto circumdari, & eſſe in propinquo, atque in ea parte, quo poſſit omnis ſtercorata colluvies cortis, balineorumque, & oleis expreſſa amurcæ ſanies influere.
Locum pomarii, priuſquam ſemina feras circummunire maceriis oportet, vel ſepe, vel foſſa præcipiti. Cplumel. lib. 5. cap. 10.
Horti & pomaria. Cic. de Senect. 54. Nec vero ſegetibus ſolum, & pratis, & vineis, & arbuſtis, res ruſticæ lætæ ſunt, ſed etiam hortis & pomariis, tum pecudum paſtu, & apum examinibus, tum florum omnium varietate.
Oleagineum pomarium. Cato R. R. cap. 48.
Uda pomaria mobilibus rivis. Hor. 1. Carm. 7. 14.
Carpere eſt aliquid plenis pomaria ramis. Ovid. 4. Epiſt. 29.
Ponere pomaria. Plin. lib. 34. cap. 14.
Pomarium, [ὀπωρέλαιον Gl. L. Gr.] Locus in quo poma reponuntur. Plin. lib. 15. cap. 16. In univerſum vero de pomis ſervandis præcipitur: pomaria in loco frigido ac ſicco contabulari, Septentrionalibus feneſtris ſereno die patere. Auſtros ſpecularibus arcere.

Pomarius, i. m. [ὀπωροπώλης Gl. L. Gr.] Pomorum venditor. Hor. 2. Serm. 3. 227.

> Edicit, piſcator uti, pomarius, auceps,
> Unguentarius, &c.

Et Vet. Inſcript. Grut. p. 651. n. 11. P. CORFIDIO. SIGNINO. POMARIO.

Pomōsus, a, um. Adj. [ὀπώριμος] ut, Pomoſa corona. Propert. lib. 4. 2. 17.

> Inſitor hîc ſolvit pomoſa vota corona.

Hortus pomoſus. Tibul. lib. 1. 1. 23.

> Pomoſiſque ruber cuſtos ponatur in hortis,
> Terreat ut ſæva falce Priapus aves.

Pomētum, i. n. [παράδεισος Gloſſ. Lat. Gr.] Idem quod Pomarium. Pallad. 1. tit. 36. Longe ab hortis vineis, atque pometis. Tertull. de Pallio, cap. 2. Amœnum Alcinoi pometum.

Pomĭfer, a, um. Adj. [ὀπωροφόρος Gl. Gr. L.] Ferens poma. ut, Arbor pomifera. Columel. lib. 5. cap. 9.
Annus pomifer. Hor. 3. Carm. 23. 8.
Autumnus. Lucan. ad Piſon. 139.
Montes. Ovid. 1. de Pont. 8. 43. al. Piniferi.
Rami. Senec. Herc. fur. 9.

Pomifĕro, āre. Gloſſ. Lat. Gr. Pomiferat, ὀπωροφορεῖ.

Pomōna, æ. f. [Πωμῶνα] Pomorum dea. V. Ovid. 14. Met. 623.
Pomona eſt etiam Pomorum proventus. Solin. cap. 22. Pomona copioſa eſt.

Pomonālis, e. Adj. ut Flamen Pomonalis, Pomonæ deæ erat. Alex. Alexandrin. lib. 6. cap. 12. Poſt aliquot vero tempeſtates aucta civitate, quum augeri ſacerdotia oporteret, quindecim flamines conſtituti fuere, qui omnes a diis, quibus ſacra faciebant cognomenta ſortiti ſunt, quorum primus Dialis, ultimus Pomonalis.

P O N

Pondero, **Ponderosus**, **Pondo**, V. PONDUS.

Pondus, ĕris. n. [βάρος, ἄχθος, μῶλος, σταθμὸς] Quod grave eſt. Cic. in Somn. Scip. 10. In terram feruntur omnia nutu ſuo pondera. Cic. de Fato, 22. Epicurus declinatione atomi vitari fati neceſſitatem putat: itaque tertius quidam motus oritur extra pondus & plagam: quum declinat atomus intervallo minimo, id appellat ἐλάχιστον. Plin. lib. 12. cap. 5. Ficus ramis diffunditur vaſtis, quorum pondera in terram curvantur.
Gravitas & Pondus. Cic. de Fato, 24. Ita dicendum ipſius individui hanc eſſe naturam, ut pondere & gravitate moveatur.
Saxi pondus. Lucret. lib. 1. 454.
Pinus tarda pondere. Virg. 5. Æn. 153.
Breve. Hor. 2. Serm. 2. 37.
Grave. Ovid. 7. Met. 118.
Jaculabile. Stat. 6. Theb. 658.
Immane. V. IMMANIS.
Immenſum. Hor. 1. Serm. 1. 41.
Iners. Ovid. 1. Met. 8.
Ingens. Ovid. 13. Met. 86.
Iniquum. Virg. 1. Georg. 164.
Irrevocabile pondus anchoræ. V. IRREVOCABILIS.
Juſtum. Ovid. 2. Met. 163.
Leve. Ovid. 2. Met. 161.
Magnum. V. MAGNUS.
Muralia pondera vaſti ſaxi. Lucan. lib. 6. 199.
Rara pondera citri Mauruſiaci. Martial. lib. 12. 67.
Revolubile. Ovid. in Ibin. 193.
Ruitura. Claud. 4. Conſ. Hon. 60.
Solida. Lucret. lib. 1. 986.
Vix tractabile. Stat. 5. Silv. 1. 84.
Aggravare pondus. V. AGGRAVO.
Nam cadere aut bruto deberent pondere preſſæ. Lucret. lib. 6. 104. Quidam legunt Abrupto, & Preſſi.
Cedere ponderi. V. CEDO.
Concidit vaſto pondere ad terram. Virg. 5. Æn. 447.
Deducere pondera deorſum. Lucret. lib. 2. 205.
Ducuntur roſtrata ora navium gravi pondere contra latrones. Hor. Epod. 4. 18.
Excutere pondus. Senec. Epiſt. 92. Caſura omnia exſtant, omnes exitus manet, ſive interna vis, flatuſque præcluſi violenti pondus, ſub quo tenentur, excuſſerint, ſive torrentium, &c.
Ferri æquis ponderibus. Lucret. lib. 2. 239.
Feruntur concita ponderibus ſuis. Lucret. lib. 2. 239.
Flagellata, Concuſſa. Stat. 3. Theb. 37.

> Ima flagellatis ſignum lugubre malorum
> Ponderibus trepidavit humus.

Phyſici dicunt, quod ſuis fixa ponderibus in aëre librata pendeat tellus: & omne grave quum pendet, ſi motum habeat, flagellatur: flagellatur ergo terra. Quum enim in medio fuerat aëre librata, motum paſſa eſt, ſuis flagellata ponderibus.
Habere. Ovid. 2. Epiſt. 170.

> Et gravius juſto pallia pondus habent.

i. e. Oneroſa ſunt.
Moveatur, & feratur nulla re impediente omne pondus neceſſe eſt. Cic. de Fato 48.
Nutantem aſpice convexo pondere mundum. Virg. 4. Ecl. 50.
Procubuit ſubito pondere turris. Virg. 9. Æn. 540.
Subſedit ictaque pondere mollis humus. Ovid. 1. Faſt. 568.
Volvebant ſaxa quoque infeſto pondere. Virg. 9. Æn. 512.
Materiæ infectæ pondus: Numerus ſignatæ: Species factæ dicitur. l. 6. de Rei vendic. in Pand.
Pondus auri, Quod librando ad ſtateram ponderatur. Cic. de Senect. 55. Magnum auri pondus.
Grande pondus argenti. Cic. de Senect. & pro Cæcin. 12.
Ignotum argenti. Virg. 1. Æn. 363.
Magnum optimi argenti. Cic. 2. Philip. 66.
Magnum auri. Virg. 3. Æn. 49.
Pondus, pro Numero aliquando ponitur, Nonio teſte 6. 102. Varro de vita Pop. Rom. E Græcia Aſias in villas comportaſſe magnum pondus omnium artificum. Al. Aſiaticas.
Pondus, pro Onere. Virg. 6. Æn. 413.

> —gemuit ſub pondere cymba.

[ubi tamen non Onus ἁπλῶς, ſed idem Grave intelligitur.
Maturo pondere gravis venter. Ovid. 9. Met. 684.
Feret pondera cælesti mente paterna. Ovid. 1. Faſt. 534. i. e. Patrem ipſum. de Ænea qui patrem humeris tulit.
Nitens valido ſub pondere faginus axis. Virg. 3. Georg. 172. [Forte Nutans. conf. ſupra Nutantem &c.
Tolerare pondus tauri ruentis in venerem. Hor. 2. Carm. 5. 4.
Trans pondera porrigere dextram. Hor. 1. Epiſt. 6. 51. i. e. Trans multitudinem obſtantis populi, ut Torrentius interpretatur.
Pondus, pro Libra. Cic. pro Cn. Planc. 79. Sed ego hoc meis ponderibus examinabo, non ſolum quid cuique debeam, ſed etiam quid cujuſque interſit, & quid a me cujuſque tempus poſcat. Idem 1. Tuſc. 45. Quum enim ſui ſimilem & levitatem & calorem adeptus, tanquau paribus examinatus ponderibus, nullam in partem movetur.
Tellus ponderibus ſuis librata. Ovid. 1. Met. 13.

> Nec circumfuſo pendebat in aëre tellus
> Ponderibus librata ſuis.

Quem locum explicans Turnebus, Cui, inquit, non videatur incredibile tellurem ſuo pondere ſuſpenſam teneri, quum ſuo pondere potius in præceps, & abruptum ire debeat? Sed nec pondere, verum ponderibus dixit. Exiſtimo ab eo ſignificari ita in medio univerſi cardine pendere terram, ut quum tantundem undique ponderum habeat, nulla propenſio ei in hanc vel illam cæli partem, nullaque inclinatio ſit: quam & quietis terræ cauſam Plato exiſtimat eſſe, & ἰσοῤῥοπίαν Græci vocant. Nam ſic undique examinata ponderibus ſuis, neque in mediæ noctis metam, neque in medii diei punctum feretur, nutu ponderum æqualiter utrinque reſiſtente. Obnituntur enim & repugnant: nec in ortum vel occaſum propendebit, quum tantundem ponderis retrahentis undique ſit. Itaque ſi in ortum inclinetur, repugnabunt pondera ejus in occaſum vergentia.
Pro Onere ponitur etiam tralate. ut.
Conſcientiæ pondus grave. Cic. 3. de Nat. Deor. 85. Grave ipſius conſcientiæ pondus eſſet.
Curarum pondera. Lucan. 9. 951.

> Cetera curarum projecit pondera.

Adde Stat. 4. Theb. v. 38.
Famæ pondus. Lucan. 8. 22.
Senectæ amara pondera, Moleſtiæ. Ovid. 9. Met. 437.
Supercilii veteris triſte pondus. h. e. Vultus ſeveritas. Senec. Hippol. 6.
Novitas adjicit calamitatibus. Senec. Epiſt. 92. Novitas adjicit calamitatibus pondus, nec quiſquam mortalium, non magis, quod etiam miratus eſt, doluit.
Ferre nec potui cœpti pondera mei. Ovid. 2. de Pont. 5. 30.
Pondus, pro Auctoritate ſive exiſtimatione. ut,
Honeſtas omni pondere gravior habenda eſt, quam reliqua omnia. Cic. 3. Off. 35.
Loquendi dulce pondus. Claud. Conſ. Mall. Theod. 19.
Mentis amabile. Sil. lib. 8. 611. de Bruto.
Teſtimonii Cic. in Topic. 73. Perſona autem non qualiſcunque teſtimonii pondus habet: ad faciendam enim fidem auctoritas quæritur.

Verborum pondera. Cic. 2. de Orat. 73. Omnium ſententiarum gravitate, omnium verborum ponderibus eſt utendum.
Accedit magnum pondus ad tollendam dubitationem. V. ACCEDO.
Addere pondus nugis. Hor. 1. Epiſt. 19. 42.
Afferre pondus. V. AFFERO.
Dare pondera dictis. Valer. Flacc. 1. Argon. 39.
Habere pondus, pro Gravem eſſe & non levem. Cic. 11. Att. 6. Addis etiam, ceteris quoque, id eſt qui pondus habeant, factum noſtrum probari.
Habere pondus apud aliquem. Cic. 3. Verr. 144. Si M. Marcelli tutoris auctoritas apud te ponderis nihil habebat.
Ineſt immutabile & grave pondus ſanctis verbis. Stat. 1. Theb. 212.
Eſſe eodem pondere apud Cic. 10. Att. 1. Ejus igitur mihi vivit auctoritas, & ſimillimus ejus filius eodem eſt apud me pondere, quo fuit ille.
Eſſe magni ponderis aliquid apud aliquem. Cic. 2. Fam. 18. Sed tuæ litteræ maximi ſunt apud me ponderis.
Momenti & ponderis magni. Cic. in Vatin. 9. Quid quiſque noſtrûm de ſe ipſe loquatur, non eſt ſane requirendum: boni viri judicent: id eſt, maximi momenti & ponderis.

PONDO, indecl. n. [μνᾶ, λίτρα, ὁλκή] Idem quod Libra. Plaut. Aſin. 2. 2. 33.
Quot pondo tedeſſe cenſes nudum? L. non ede pol ſcio. Dicimus duo millia pondo, ibi eſt genitivi caſus; Mille pondo, nominativi eſt. Bis mille pondo, nominativus eſt, quia Mille adjectivum eſt. Tamen non dicimus, Bina, Terna pondo: ſed Duo, Tria. Ex Valla 3. 13. [Jo. Frid. Gronovius, ſemper Latini caſus eſſe, & ſing. numeri cenſet, quia veteres Pondus, pondi &c. dicebant. V. omnino ipſius de Pecun. Vet. lib. 1. cap. 6. Gloſſ. Lat. Gr. Pondo, & Pondus, Σταθμός.
In numerato pondo ſexcenta millia. V. NUMERO.
Auri quinque pondo abſtulit. Cic. pro Cluent. 179.
Centum pondo vaſorum argenteorum. Cic. 2. de Invent. 116.
Torquem aureum centum pondo. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Duo pondo. Liv. 44. 14. pr. Torquis aureus duo pondo.
Decem pondo auri. Cic. in Parad. 3. An virum bonum dices, qui depoſitum nullo teſte, quum lucrari impune poſſet, auri pondo decem reddiderit, ſi idem in decem millibus pondo auri non idem fecerit?
Mellis pondo decem. Columel. lib. 12. cap. 41. Ibid. cap. 51. Cum olei pondo octoginta.
Pependere pondo DCC. Plin. lib. 9. cap. 30.
Pondo, Pondus duodecim librarum. Liv. 22. 23. Argenti pondo bina, & ſex libras in militem præſtaret. Sic docet Calepinus: ſed legendum eſt Selibras: nec illic Pondo aliud ſignificat quam Libram.
Pondo, idem quod Pondus. Apud Livium 4. 20. Dictator coronam auream libræ pondo &c. Jovi donum poſuit. Gronov. Libram.
Pondo ducentûm, nove. Varro de vita Pop. Romani, Delphos Apollini munera miſſa, corona aurea pondo ducentûm. Idem lib. 4. Itaque retulit auri pondo mille octingentûm, ſeptuagintaquinque. Græci enim herona mille dixerunt. Nonius 2. 726. & 622. ubi Mercer. *Herona mole* habet.
Dodrans pondo, Quadrans pondo, Libra pondo. Columel. lib. 12. cap. 12. Sextarium aquæ cum dodrante pondo mellis diluunt. Ibid. cap. 20. Amomi pondo quadrans. Ibid. cap. 33. Adde pondo libram.
Plus pondo, quam libras &c. Gell. lib. 2. cap. 24. Neque argenti in convivio plus pondo quam libras centum illaturos.

PONDUSCŬLUM, i. n. diminut. [βαρύδιον] Plin. lib. 14. cap. 16. Inter flores ex roſæ foliis tuſis in linteolo in muſtum colatis cum ponduſculo ut ſidat, &c. Et Solin. de gruibus cap. 15. Vigiles ponduſcula digitis amplectuntur.

PONDĔRŌSUS, a, um. Adj. [βαρύς, ὑπερβεβριθής] Quod eſt magni ponderis. ut Panis ponderoſus. Plin. 22. 21. Plura exempla V. in Indice Hard.
Epiſtola ponderoſa, pro Longa & multa continente. Cic. 2. Att. 12. Quare, quanquam jam te ipſum exſpecto, tamen iſti puero, quem ad me ſtatim juſſi recurrere, da ponderoſam aliquam epiſtolam, plenam omnium non modo actorum, ſed etiam opinionum tuarum.
Compar. Varro 1. de R. R. cap. 11. Ex ſudore ejus lana fit mollior & ponderoſior, & colore meliore. Plin. 18. 10. Major ſpica, eadem & ponderoſior. conf. Valer. Max. 9. 4. 3.
Superl. Plin. 12. 25. Semen ponderoſiſſimum.
Vis ponderoſiſſima. Valer. Max. 3. 2. pr.

PONDERĬTAS, ātis. f. Acc. Pragmatic. lib. 2. Et cuncta fieri cetera imbecilla, non quod ponderitatem, gravitatemque hominis. Nonius, 2. 671. [Niſi forte Ponderoſitatem ſcribendum. Sic tamen & Mercer.

PONDĔRO, [ἱστάω, ἵστημι, σταθμάω, σταθμίζω] āre. Librare. Plin. lib. 18. cap. 7. Si quis granum ipſum ponderet. Propert. lib. 2. 16. 12. de meretrice avara:
Semper amatorum ponderat illa ſinus.
Ponderare, per translationem, pro Conſiderare & examinare. Cic. 2. Off. 57. Gravi vero homini, & ea quæ fiunt judicio certo ponderanti, probari poſſe nullo modo.
Æſtimare, & momento ſuo ponderare unamquamque rem. Cic. pro Font. 11. Sin autem, in rebus judicandis, non minimam partem ad unamquamque rem æſtimandam, momentoque ſuo ponderandam, ſapientia judicis tenet, &c.
Judex, non ſolum quid poſſit, ſed etiam quid deceat, ponderare debet. Cic. pro Rabir. Poſt. 12.
Cauſas ponderare. Cic. pro Planc. 84.
Cauſas ratione, non vocibus. Cic. pro Cæcin. 60.
Conſilia eventis. Cic. pro Rabir. Poſt. 1. Quanquam hoc plerumque facimus, ut conſilia eventis ponderemus: & cui bene quid proceſſerit, multum illum providiſſe: cui ſecus, nihil ſenſiſſe dicamus.
Crimina magnitudine rerum ipſarum. Cic. 3. Verr. 42.
Fidem ex fortuna. Cic. in Partit. 117. Atque etiam ſi obſcuri teſtes erunt, & tenues, dicendum erit non eſſe fidem ex fortuna ponderandam.
Fortunam cujuſque, non eventis, ſed factis ponderari. Cic. in Piſon. 98.
Officia alicujus. Cic. 2. Fam. 5. Ego ſi mea in te eſſent officia ſolum, Curio, tanta, quanta magis a te ipſo prædicari, quam a me ponderari ſolent: verecundius a te, ſi qua magna res mihi petenda eſſet, contenderem.
Re, non verbis, ponderantur divitiæ, bona valetudo, ceteraque generis ejuſdem. Cic. 5. Tuſc. 120.
Voluptatibus & doloribus omnia ponderant Epicurei. Cic. 1. de Legib. 39.
Non quantum quiſque proſit, ſed quanti quiſque ſit, ponderandum eſt. Cic. de Clar. Orat. 257.
In hoc verborum genere propriorum delectus eſt quidam habendus, atque is aurium quodam judicio ponderandus. Cic. 3. de Orat. 148

PONDERĀTUS, a, um. Partic. & Adj. Compar. Sidon. 8. Epiſt. 6. Sententia affectu ponderatiore prolata.

PONDERATIO, ōnis. f. Vitruv. 10. 8. In ſtatera æquipondium cum examine progreditur ad fines ponderationum.
Æqua ponderatio. Th. Priſcian. 1. 13.

PONDERATŪRA, æ. f. Idem. Gloſſ. Gr. Lat. σταθμός, ponderatura.

PONDERĀTOR, ōris. m. Gloſſ. Lat. Gr. Ponderator, σταθμιστὴς ἢ ζυγοστάτης. Et Gr. Lat. Σταθμιστὴς, Ponderator.

PONDERĀBĬLIS, e. Adj. Quod ponderari poteſt. Claud. Mamert. 2. 4. Corpora numerabilia, ponderabilia & menſurabilia.

PŌNE, Præpoſitio antiqua [ὀπίσω] pro Poſt: accuſativo jungitur, contrarium habet Ante. Plaut. Pœn. 3. 2. 34. Pone nos recede. Liv. 40. 30. Pone caſtra utrique pabulatum & lignatum ibant.
Pone & Ante, Cic. de Univerſ. 41. Quumque inter ſe pæne contingant, eos qui prope copulentur, contrariaque regione, aut pone quos, aut ante labantur, quiſque temporibus a noſtro aſpectu obliteſcunt.
Pone tergum manus vinctæ. Tacit. 3. Hiſt. 85.
Pone, Adv. [ὄπισθεν] Retro ſignificat, ſive a tergo, cum accentu in ultima. Virg. 2. Æn. 725.
Pone ſubit conjunx, ferimur per opaca locorum. Servius. Valerius Max. lib. 1. cap. 7. ext. 1. Mox, humani ingenii prona voluntate vetita ſcrutandi, pone reſpiciens, animadvertit immenſæ magnitudinis ſerpentem, concitato impetu omne quicquid obvium fuerat proterentem.

PŎNĔRŎPŎLIS, is. f. [Πονηρόπολις] Thraciæ civitas ſub Rhodope monte ſita, deinde Philippopolis ab inſtauratore, & poſtremo Trimontium, a ſitu dicta. Plin. lib. 4. cap. 11.

PŌNO, pŏſui, pŏſĭtum, [τίθημι, ἵζω] ĕre. Collocare & conſtituere. Variat autem ſignificationem pro ſibi adjuncto nomine, aut pro varia conſtructione. Virg. 1. Æn. 177.
Et ſale tabentes artus in litore ponunt.
Ponere ante. Plin. lib. 9. cap. 35. Ex præcepto miniſtri unum tantum vas ante eam poſuere aceti.
Collocare & Ponere. Cic. 7. Verr. 36. Sed quia ſic oportuerit, recte collocata, & judicio populi digno in loco poſita eſſe videatur.
Defigere & Ponere. Cic. pro Flacc. 3. Totum ſtatum civitatis, omnem memoriam temporum præteritorum, ſalutem præſentium, ſpem reliquorum, in veſtra poteſtate, in veſtris ſententiis, in hoc uno judicio poſitam eſſe & defixam putetis.
Ponere ante oculos aliquem. Cic. in Paradox. 1. 3. Ponite ante oculos unumquemque regum.
Ante oculos poſitum. Cic. 7. Verr. 63. Præſertim quum ſtatuiſſes, ut ais, tibi cauſam eſſe dicendam, ut ille Archipirata non potius ſecuri feriretur, quam quod erat ante oculos poſitum, &c.
Ponere apud. Cic. 13. Fam. 64. extr. Hoc in genere, ſi eum adjuveris eo ſtudio, quo oſtendiſti, apud ipſum præclariſſime poſueris, ſed mihi etiam gratiſſimum feceris. Subauditur Beneficium.
Ponere in, Reputare, ut In admirandis, pro Inter admiranda. Plin. lib. 31. cap. 2.
In admiratione aliquid ponere, pro Admirari. Plin. lib. 28. cap. 8.
In æqualitate ponere. Cic. 1. de Legib. 38. Ut virtutibus exceptis atque vitiis, cetera in ſumma æqualitate ponerent.
In æquo ponere aliquem duobus ſumnris. Liv. 39. 50. extr.
In diſcrimine, pro Alicujus momenti facere. Liv. præf. lib. 1. Sed hæc, & his ſimilia, utcunque animadverſa aut exiſtimata erunt, haud in magno ponam diſcrimine.
In dubio ponere. Liv. 34. 5. pr. Et quidem ut in dubio poneret, utrum &c.
In gratiam alterum apud aliquem. Cic. 4. Att. 11. Apud Lentulum ponam te in gratiam. Al. In gratia.
In legibus ponere, Statuere. Cato de R. R. in procem.
In manu alicujus ponere. Liv. 8. 13.
In metu ponere aliquid. Cic. 12. Att. 23. Hoc metuere, alterum in metu non ponere.
In numero oratorum ponere aliquem. Cic. de Clar. Orat. 165.
In oratione ponere aliquid, pro Scribere. Cic. 1. Verr. 26. Sic
Contra legem loquendi ſunt poſita. Quintil. lib. 2. cap. 8.
In extremo. Cic. 11. Fam. 16. Ponam in extremo quod ſentio.
Argumentum. Cic. 2. de Orat. 214. Argumentum, ſimul atque poſitum eſt, arripitur. i. e. Simul ac prolatum eſt.
Exemplum. Cic. pro Cluent. 133. Neque in re nota conſumam tempus exemplis: ponam illud unum, &c.
Loco primo ponere. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Sententias philoſophorum ponere in medio. Cic. 1. de Nat. Deor. 13.
Signa ponere novis præceptis, Scribere & conſignare. Hor. 2. Serm. 4. 10.
Verbum aliquod in oratione Cic. in Orat. 26.
Verba in uſu quotidiano poſita minus timeremus. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Verba ponere alicujus in re aliqua, pro Adducere in teſtimonium. Plin. lib. 13. cap. 13.
In ordinem ponere. Varro de R. R. 3. 13.
In promptu ponere, & Contegere, contraria. Cic. 1. Off. 126. Principio, corporis noſtri magnam natura ipſa videtur habuiſſe rationem: quæ formam noſtram reliquamque figuram, in qua eſſet ſpecies honeſta, eam poſuit in promptu. Quæ partes autem corporis ad naturæ neceſſitatem datæ, adſpectum eſſent deformem habituræ atque turpem, eas contexit atque abdidit. V. PROMPTUS.
In ſolem ponere. Cato R. R. cap. 7.
In tumulo eodem poni. Ovid. ad Liviam, 161.
In ultimis ponere. Plin. 17. 12.
In gloria, Gloriæ ducere. Liv. 26. 37. Et, ut ad mœnia urbis Romæ nullo prohibente ſe perveniſſe in gloria ponebant, ita pigebat irriti incepti.
In laude alicujus. Cic. 5. Verr. 212. Num quæ in tuo imperio pecuniæ cellæ nomine coactæ? Neque ego hoc in tua laude pono.
In laude æqua vel pari ponere. Cic. in Topic. 71. Si conſilio juvare cives & auxilio, æqua in laude ponendum eſt, &c. Idem pro Murena, Summa in utroque eſt honeſtas, ſumma dignitas: quam ego, ſi mihi per Servium liceat, pari atque in eadem laude ponam.

In loco beneficii ponere. Cic. 15. Fam. 4.
In lucro ponere; modus loquendi, quum aliquid boni præter spem evenit. Cic. pro Flacc. 40. Quiescant igitur, & me hoc in lucro ponere, atque aliud agere, patiantur.
In spe optima ponere sibi aliquid. Cic. 13. Att. 27.
In vitio ponere aliquid. Cic. 3. Tusc. 14. Quoniam confidens mala consuetudine loquendi in vitio ponitur, ductum verbum a confidendo, quod laudis est.
Incommodum civitatis in gloriam ponere. Sallust. contra Cic. Qui civitatis incommodum in gloriam suam ponit. i. e. Convertit; hoc est, ex incommodo civitatis parit sibi gloriam.
In crimine, In fraude, alicui. Cic. 2. de Orat. 199. Non continuo, si quis motus populi factus esset, id C. Norbano in nefario crimine, atque in fraude capitali esse ponendum.
In culpa & suspicione aliquem. Cic. pro Cluent. 127. Omnes, qui Oppianicum condemnarunt, in culpa sunt & suspicione ponendi.
In conjectura positum esse. Cic. 1. Fam. 5. Quæ autem posita sunt in conjectura, quæque mihi videntur fore, &c.
In labore. Cic. 1. Q. frat. 1. Non est enim positum in labore aliquo, sed in quadam inductione animi & voluntate.
In medio posita, pro Manifesta. Cic. 1. Verr. 26. Atque ego hæc quæ in medio posita sunt, commemoro: sunt alia magis occulta, &c.
In more majorum. Cic. 2. de Lege Agr. Etsi hoc in more positum, Quirites, institutoque majorum, &c.
Amplitudo ac dignitas omnis in virtute posita est. Cic. 1. Fam. 5.
Consilium in fortuna positum. Cic. 14. Att. 18. Ut omne consilium in fortuna positum videretur.
Crimen in testibus positum. Cic. 4. Verr. De quo crimine quid ego disputem, quum totum positum sit in testibus.
Eloquentiam in orationis celeritate ponunt quidam. Cic. in Orat. 53.
Fortuna in alicujus potestate posita est. Cic. pro Lege Manil. 28. Non ut in illius potestate fortunam positam esse dicam.
Fructum ponere in. Cic. 10. Fam. 25. Cujus est hæc summa, ut omnia te metiri dignitate malim, quam ambitione: majoremque fructum ponere in perpetuitate laudis, quam in celeritate Præturæ.
Gratia posita in oculis. Cic. pro Muren. Mihi quidem vehementer expedit, positam in oculis esse gratiam. [i. e. Palam innotescere.
Intelligentiam in audiendi fastidio. Cic. de Opt. gen. Orat. 12.
Jus in natura positum est. Cic. 1. de Legib. 24.
Libertatem in aliqua re. Cic. pro Planc. 91.
Medicinam in usu & experimentis. Cels. lib. 1. in proœm. Post quos Serapion primus omnium, nihil hanc rationalem disciplinam pertinere ad medicinam professus, in usu & experimentis eam posuit.
Mortem in malis. Cic. 3. de Fin. 29. [i. e. Inter mala.
Multum in arte. Cic. 4. Acad. Sed quoniam tantum in ea arte ponitis, videte ne contra vos tota nata sit.
Multum ponere in fortuna. Cic. 5. de Fin. 52. Qui multum in fortuna secunda aut adversa, multum in bonis aut malis corporis ponerent.
Multum ponere in fide alicujus. Cic. 2. Att. 22.
Multum quoque in tua fide ac diligentia positum est. Quintilian. Tryphoni, 3.
Multum ponere in alicujus misericordia. Curtius lib. 5. 5. 11.
Omnia nostra in patria ponere, & quasi consecrare debemus. Cic. 2. de Legib. 5.
Omnia in voluptate. Cic. 2. de Fin. 24.
Potentia in vi & armis posita est. Cic. ad Brut. 10.
Potestatem dicendi in honore atque in beneficio ponere. Cic. pro Cluent. 57. Itaque tum ille inopia & necessitate coactus, in causa ejusmodi ad Cepasios fratres confugit, homines industrios, atque eo animo, ut quæcunque dicendi potestas esset data, in honore atque in beneficio ponerent.
Quantum in prudentia tua & fide ponam, credibile non est. Cic. 2. Att. 23.
Res in usu militari posita. Cic. pro Lege Manil. 28. Nullam rem esse declarant in usu militari positam, quæ hujus viri scientiam fugere possit.
Salutem in pecunia. Cic. 2. Verr. 9. Ea spe istum fuisse præditum, ut omnem rationem salutis in pecunia poneret.
Salus nostra in uno te posita est. Ovid. 3. Met. 648.
Subsidium ponere in. Cæs. 2. Bell. Gall. cap. 11. Omnes in fuga sibi subsidium posuerunt. Cic. 1. de Orat. 255. Ut non modo non arbitrer subsidium senectutis in eorum, qui consultum veniant, multitudine esse ponendum, sed &c.
Summum bonum in animo. Cic. 3. de Fin. 45.
Summum bonum ponere in virtute. Cic. de Amicit. Qui in virtute summum bonum ponunt, præclare illi quidem. i. e. Qui asserunt virtutem esse summum bonum.
Totum ponere in potestate sapientis. Cic. 2. de Fin. 86.
Vim omnem dicendi in arte. Cic. 1. de Orat. 110.
Vita posita in manu alterius. Cic. pro Quint. 6.
Post aliquem poni, pro Posthaberi alicui. Ovid. 2. Met. 564.
Animum, curam, cogitationemque suam in omnium laude undique colligenda ponere. Cic. 1. Q. frat. 1.
Beneficium apud aliquem bene ponere, quod & Collocare dicitur. Cic. 13. Fam. 27. Scriberem quam id beneficium bene apud Mescinium positurus esses, nisi & te scire confiderem.
Beneficium ponere in Repub. Cic. pro Sull. 26. Ego, tantis a me beneficiis in Repub. positis, si nullum aliud mihi præmium a Senatu Populoque Romano, nisi honestum otium postularem, quis non concederet?
Calculum. Columel. lib. 3. cap. 3.
Capillos ponere sine arte, Disponere. Ovid. 4. Epist. 77.
Caput ponere, Componere ad quiescendum. Virg. 5. Æn. 845.
Caput ponere, Demittere. Hor. 2. Serm. 8. 57.
Certamina velocis jaculi ponit in ulmo. h. e. Signum ad jaculandum proponit. Virg. 2. Georg. 530.
Cervicem inflexam ponere. Virg. 3. Æn. 631.
Collum posuit pulvere. Hor. 4. Carm. 6. 11.
Comas suas ponere in statione. Ovid. 3. de Arte Am. 434.
Ponere sub conspectu. Senec. de Benefic. Volo sub conspectu meo ponere, quæ gentium oculos regumque perstringunt.
Coronam ponere in caput vel in capite. Gell. lib. 3. cap. 15.
Corpus ingenuum dura ponere humo. Ovid. 3. Amor. 11. 10.
Cubile ponere, Locare. Virg. 6. Æn. 274.
Vestibulum ante ipsum, primisque in faucibus Orci,
Luctus, & ultrices posuere cubilia curæ.
Curam in re aliqua. Cic. 1. de Divin. 93. Omnem curam in siderum cognitione posuerunt.
Custodes & limina alicui. Propert. lib. 2. 6. 37.
Custodias portis. Hirt. Bell. Afric. 88.
Custos positus in frumento publico. Cic. pro Flacc. 45. Custos T. Aufidio Prætore in frumento publico est positus.
Custodia posita est nostræ puellæ. Tibul. lib. 1. 2. 5. i. e. Appositus.
Diem tecum libentius posuerim, quam omne tempus cum plerisque eorum, quibuscum vivo necessario. Cic. 5. Fam. 21.
Diem totum in consideranda aliqua re. Cic. de Clar. Orat. 87.
Dies multos in rem aliquam. Cic. 11. Att.
Epulas ponere. Ovid. 4. Fast. 545.
Fidem pignori. Plaut. Capt. 2. 3. 73.
—& meam esse fidem hic pro te positam pignori. h. e. Fidem meam propter te obligatam esse. Al. Vitam.
Finem ponere scelerum. Lucan. lib. 5. 314.
Finem vitæ sibi posuit. Tacit. 6. Ann. 40. De Tiberio.
Fœdera sunt ponenda prius, signandaque jura. Propert. lib. 3. 20. 15.
Formidinem improbis. Cic. 4. Catil. 8.
Hastam in foro. Cic. 2. Off. 83. Sic par est agere cum civibus, non ut bis jam vidimus, hastam in foro ponere, & bona civium voci subjicere præconis.
Humi positus. Ovid. 3. Met. 420.
Initia ut male posuimus, sic cetera sequentur. Cic. 10. Att. 18. i. e. Ut male cœpimus.
Insidias. Cic. pro Rosc. Amer. 98. Non illum miserum, ignarum casus sui, redeuntem a cœna videtis? non positas insidias? non impetum repentinum?
Insidias ponere contra aliquem. Cic. 2. de Lege Agr. 48. Dum patefacio vobis quas isti penitus abstrusas insidias se posuisse arbitrantur contra Cn. Pompeji dignitatem.
Juvenem hic agresti sublimem in stramine ponunt. Virg. 11. Æn. 67.
Latus saxo ponere. Valer. 4. Argon. 378.
Leges ponere, Condere. Hor. 1. Serm. 3. 105.
Legiones, Collocare. Cic. 9. Att. 19. Legiones singulas posuit Brundusii, Tarenti, Siponti.
Loco alterius poni, ut In loco. Cic. Octav. Cui hostis relinquitur? civis hostis loco ponitur?
Loco contumeliæ ponere, vel criminis aliquid alteri. Cic. in Pison. 31. Tu ne etiam, immanissimum ac fœdissimum monstrum, ausus es meum discessum illum, testem sceleris & crudelitatis tuæ, maledicti & contumeliæ loco ponere?
Mensam poni jubet. Hor. 2. Serm. 3. 148.
Merum ponere in gemma. Ovid 8. Met. 572. i. e. In poculo gemmis ornato.
Metas. His ego nec metas rerum, nec tempora pono. Virg. 1. Æn. 282.
Modum crescendi ponere. Lucan. lib. 1. 82.
Modum ponere exitiis. Virg. 7. Æn. 129.
Modum orationi. Tacit. 4. Ann. 9.
Moresque viris, & mœnia ponet. Virg. 1. Æn. 268.
Munus bene ponere. Liv. 34. 49. extr. Ut Pop. Romanus dignis datam libertatem, ac munus suum bene positum sciret. Ovid. 2. Amor. 3. 18.
Dum bene ponendi munera tempus habes.
Nives posuit bruma. Seneca Theb. 2.
Nomen alicujus ponere. Ovid. 4. de Pont. 3. 1.
Nomen ponere alicui. Virg. 7. Æn. 63.
Nomen alicui ponere insano, Quendam nomine insani appellare. Hor. 2. Serm. 3. 48.
Nomina rebus ponere, Imponere. Cic. 1. de Nat. Deor. 44. Sunt rebus novis nova ponenda nomina.
Nummos in fœnore ponere. Hor. 1. Serm. 2. 13.
Operæ multum ponere in aliquo. Cic. Primum enim stante Rep. facere solebamus, ut in agendo plus, quam in scribendo, operæ poneremus.
Operam ponere & studium in philosophia. Cic. 1. de Fin. 1. Quidam autem non id tam reprehendunt, si remissius agatur: sed tantum studium, tamque multam operam in eo ponendam non arbitrantur.
Operam ponere alicui. Cic. 13. Att. 27. Quicquid erit, operam Faberio ponamus.
Orationem longam in aliqua re ponere. Cic. de Univers. 26. Reliquorum siderum, quæ causa collocandi fuerit, quæque eorum sit collocatio, in sermonem alium differendum est, ne in eo quod attingendum fuit, quam in eo cujus causa id attigimus, longior ponatur oratio.
Ordine ponere. V. ORDO.
Otia recte ponere, i. e. Ordinare, disponere. Hor. 2. Serm. 7. 113.
Ova ponere dicitur gallina. Columel. 8. 2. Ovid. 8. Met. 258.
Propter humum volitat, ponitque in sepibus ova.
Partem deo ponere. Plin. lib. 12. cap. 19.
Pecuniam in aliquo oppido, Deponere. Cic pro Flacc. Delectum est oppidum, quo in oppido uno pecunia a tota Asia ad honores L. Flacci poneretur.
Pecuniam ponere, Dare fœnori. Hor. Epod. 2. 70. Quintil. Declamat. 9. Nusquam melius ponitur pecunia, quam ubi fœnus bonitatis extenditur.
Pedicas tunc gruibus, & ponere retia cervis. Virg. 1. Georg. 307.
Pedem ponere in. Cic. 3. Verr. Ecquo in oppido pedem posuit, ubi, &c.
Pedem ponere in possessionem libertatis. Cic. 3. Philipp. 28. Hodierno die primum, P. C. longo intervallo in possessionem libertatis pedem ponimus.
Pedem ubi ponat, in suo non habet. Cic. 13. Att. 1. Idem 4. de Fin. b. 69. Sapientia ubi pedem poneret, non habebat, sublatis officiis omnibus.
Præmia ponit & invitat pretiis animos. Virg. 5. Æn. 292.
Præmia ponere circum compita. Virg. 2. Georg. 383.
Pretium ponere alicui rei. Senec. in Consol. ad Helviam, Ponere magna pretia virtutibus & vitiis.
Præsidium in loco aliquo, Collocare. Cæs. 2. Bell. Gall. cap. 5.

Principem

Principem aliquèm. Cic. 4. Acad. 2. Quem facile Græciæ principem ponimus. De Themiſtocle.
Rationem ponere cum Orco. Columel. lib. 1. cap. 3.
Rem in contentione ponere. Cic. pro Cœl. 55. Ut res minime dubitanda in contentione ponatur, utrum temeraria, &c. ut In dubio.
Res in minimis ponere. Cic. 4. Fam. 9.
Retia ponere. Ovid. 1. de Arte Am. 263.
Rudimenta virtutis. Quintil. Declam. 3. Feſtinarunt parentes ad nomen liberos mittere, quamvis aſperrimo bello, ut ſub'te virtutis rudimenta ponere contingeret.
Se bene ponere. Q. Cic. de Petit. Conſul. 21. Modo intelligite magni æſtimare, ex animo agere, bene ſe ponere, fore ex eo non brevem & ſuffragatoriam, ſed firmam & perpetuam amicitiam.
Se extra culpam ponere. Cic. de Univerſ. 39. Quæ quum ita deſignaſſet, ſeſeque, ſi quid poſtea fraudis aut vitii eveniſſet, extra omnem culpam, cauſamque poſuiſſet, alios, &c. conf. ſupra In culpa, &c.
Se totum in re aliqua. Cic. 1. Tuſc. 44. Totoſque nos in contemplandis rebus perſpiciendiſque ponemus.
Se toro ponere. Ovid. 11. Met. 472.
Semina ponere humo. Propert. lib. 2. 11. 2.
Sortes ponere, pro Facere ſortém. Plaut. Caſin. 2. 6. 20.
Spem ponere, Sperare. Plaut. Capt. 5. 2. 4.
— ne tu ſpem ponas me bonæ frugi fore.
Spem ponere in. Cic. 6. Att. 1. In Pompejo te ſpem omnem otii ponere non miror.
Spem ponere in armis. Virg. 2. Æn. 676.
Studium ſuum & officium apud aliquem bene ponere, Collocare. Cic. 13. Fam. 56. Jam apud ipſum, gratiſſimum hominem atque optimum virum, quam bene poſiturus ſis ſtudium tuum atque officium, dubitare te non exiſtimo.
Studium ponere in. Cic. 1. de Fin. 1. Sed tantum ſtudium, tamque multam operam in eo ponendam non arbitrantur.
Studium ſuum omne in aliquibus artibus cognoſcendis atque tractandis ponere. Cic. 1. de Orat. 204.
Sumptum ponere, quod & Facere dicitur. Cic. 3. Q. frat. 1. Sed præſtabo, ſumptum nuſqunm melius poſſe poni
Tabulas obſignatas in publico lex poni voluit. Cic. pro Flacco, 21.
Tempus ponere in officio aliquo. Cic. 15. Fam. 2. Tempus ejus tridui quod in his caſtris morabar, in magno officio & neceſſario nihil ponendum putavi.
Tempus in aliqua cogitatione. Cic. 3. de Orat. 17.
Tempus & diem ponere. Cic. 5. Fam. 21. Unum mediusfidius diem tecum libentius poſuerim, quam hoc omne tempus cum pleriſque eorum, quibuſcum vivo neceſſario.
Temporis quid ponere in aliquo loco. Cic. 1. Att. 10. Neque tamen id ipſum certum habeo, quando ad Antonium proficiſcare, aut quid in Epiro temporis ponas.
Venenum alicui cum cibo, Apponere. Liv. 6. 40.
Verbum divitis in aliquo. Cic. in Parad. 6. Quem intelligimus divitem? aut hoc verbum in quo homine ponimus?
Veſtem pignori ponere. i. e. In pignus dare. Scævola in l. Uxori. §. ult. D. de legat. tertio.
Veſtigia. Hor. 1. Epiſt. 19. 21. Cic. 3. Philipp. 31. Quas fecit ſtrages, ubicunque poſuit veſtigia?
Veſtigium ponere in aliquam hiſtoriam. Cic. 5. de Fin. 5. Quacunque ingredimur, in aliquam hiſtoriam veſtigium ponimus.
Vitem ponere, i. e. Deponere, & depangere. Columel. lib. 4. cap. 1.
Vites ordine. Virg. 1. Ecl. 74.
Vituperationem gravius ponere: cui Levius opponitur. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Ponere, Exſtruere, ut Aras ponere. Virg. 3. Æn. 404.
Carinas navium ingentium. Curtius lib. 10. 1. 19. h. e. Exſtruere.
Caſtella. Cæſ. 3. Bell. Civil. cap. 37. Caſtellaque his locis poſuit.
Caſtra ponere, Caſtrametari. Cic. ad Octav. In Urbe milites vagantur, in Campo caſtra ponuntur. Subaudi Martio.
Caſtra ponere apud Corfinium. Cic. 8. Att. 19.
Caſtra ponere in aperto. Liv. 36.
Caſtra ponere in plano. Liv. 5. 28.
Caſtra ponere ad murum. Cic. 9. Att. 17.
Domos ponere ſub terris. Virg. 1. Georg. 182.
Fundamenta, tralate. Cic. in Piſon. 9. Ergo his fundamentis poſitis Conſulatus tui, triduo poſt, inſpectante & tacente te, &c.
Fundamenta ponere alicujus rei in voluptate. Cic. 2. de Fin. 86. Quarum omnium fundamenta vos in voluptate, tanquam in aqua ponitis.
Fundamina prima favis ponere. Virg. 4. Georg. 161.
Limina. Martial. lib. 9. 49.
Signum celebri loco ponere. Plin. 3. Epiſt. 6.
Opus ponere, Exſtruere. Ovid. 8. Met. 160. Translate Hor. de Arte Poet. 34.
Infelix operis ſumma, quia ponere totum
Neſciet.
Templum ponere, Condere. Virg. 3. Georg. 13.
Templa, ſtatuam, &c. ponere alicui. Virg. 6. Æn. 19.
— poſuitque immania templa. Unde in antiquis marmoribus legimus, BENE MERENTI POSVIT. Plin. 1. Epiſt. 17. extr. Neque enim magis decorum & inſigne eſt, ſtatuam in foro Populi Romani habere, quam ponere. Cic. pro Domo 81. Qui tibi ob eam legem ſtatuam in ædibus meis poſuit.
Templum ponere in oculis & quotidiano aſpectu. Cic. 3. Verr.
Urbem, Statuere. Ovid. 3. Met. 130.
Quum poſuit juſſam Phœbeis ſortibus urbem.
Urbem in montibus. Virg. 8. Æn. 53.
Accuſatorem ponere, Apponere, ſubornare. Cic. 8. Fam. 12. Quibus quum parum procederet, ut ulla lege mihi poneret accuſatorem.
Ponere, pro Proponere. Cic. 1. Tuſc. 7. Ponere jubebam de quo quis audire vellet, & id aut ſedens, aut ambulans diſputabam.
Breviter, quæ erunt ſatis aperta, ponemus. Cic. in Partit.
Exempli cauſa aliquid. Cic. 3. Off. 19.
Sub uno aſpectu ratione & diſtributione, omnia quæ in re diſperſa atque infinita videntur eſſe ponere. Cic. de Petit. Conſ. 1.

Ad ſcribendum poni. Cic. 9. Fam. 15. Et quidem quum in mentem venit, ponor ad ſcribendum: & ante audio ſc, &c.
Quæſtionem ponere. i. e. Proponere. Senec. Epiſt. 50. Sederem otioſus, & ejuſmodi quæſtiones ponerem.
Quæſtiunculam ponere, pro Proponere, vel Opponere. Cic. 1. de Orat. 102. Quid mihi nunc vos, inquit Craſſus, tanquam alicui Græculo otioſo & loquaci, & fortaſſe docto atque erudito, quæſtiunculam, de qua meo arbitratu loquar, ponitis?
Ponere, Deſinere: quoniam quum ceſſamus ab opere, collocare quodammodo ac reponere videmur id quod agebamus. Virg. 7. Æn. 27.
Quum venti poſuere, omniſque repente reſedit
Flatus. h. e. Quievere. Servius.
Ponere, Deponere. Virg. 1. Æn. 306.
— ponuntque ferocia Pœni
Corda volente deo.
Verſus & cetera ludicra pono, Depono, Omitto. Hor. 1. Epiſt. 1. 10.
Ponere de manibus. Cic. 1. Q. frat. 1. Quos quidem libros, non ſine cauſa, noſter ille Africanus de manibus ponere non ſolebat.
Ambages. Ovid. 10. Met. 19.
Amorem ponere, Omittere. Ovid. Rem. Amor. 63.
Animos feroces. Liv. 8.
Arma poni jubet, fatentes ſe victos. Liv. 4.
Armis poſitis ſubſtitit pars utraque. Ovid. 12. Met. 147.
Barbam. Suet. in Calig. cap. 5.
Barbam & ungues. Hor. in Arte Poet. 297.
Bella. Virg. 1. Æn. 295.
Aſpera tum poſitis miteſcent ſæcula bellis.
Clitellas muli ponunt. Hor. 1. Serm. 5. 47.
Colorem nigrum. Ovid. 7. Met. 641.
Comas. Virg. 12. Æn. 209.
Conſilium ponere, Deſiſtere a conſilio. Plin. 1. Epiſt. 22.
Coronam ponere, luctus gratia. Cic. 14. Att. 22.
Curam ponere, pro Deponere. Liv. 1.
Curas graves. Ovid. 9. Met. 696.
Curæ poſitæ pectore. Sil. lib. 11. 289.
Decorem. Ovid. 2. de Arte Am. 379.
Dolorem. Cic. 3. Tuſc. 67. Quid eſt autem, quod plus valeat ad ponendum dolorem, quam quum eſt intellectum, nihil profici, & fruſtra eſſe ſuſceptum?
Exuvias. Virg. 3. Georg. 436.
Faſtus. Ovid. 14. Met. 761.
Fetus varios Autumnus ponit. Virg. 2. Georg. 521.
Frondes. Et jam olim, ſeras poſuit quum vinea frondes. Virg. 2. Georg. 403.
Gravitatem. Lucan. ad Piſon. 259.
Imaginem alicujus. Ovid. 3. Met. 1.
Imperium. Martial. lib. 11. 6.
Inimicitias ponere. Cic. 8. Fam. 6.
Invidiam. Cic. pro Cluent. 5. Ut in judiciis, & ſine invidia culpa plectatur, & ſine culpa invidia ponatur. [i. e. Eximatur a culpa.
Iras fideliter. Ovid. 6. Faſt. 41.
Jubas equi poſuere. Stat. 3. Theb. 265.
Labores. Ovid. 6. Faſt. 549.
Librum. Cic. 1. Tuſc.
Metum. Plin. 5. Epiſt. 101.
Minas ponit mare. Lucret. lib. 5. 1001.
Moras. Hor. 4. Carm. 12. 25. Verum pone moras & ſtudium lucri.
Odium ponere. Cic. in Piſon. 31. Tamen illud contentionis odium ſimul cum ipſa pugna, armiſque ponant.
Onus uteri poſitum eſt, pro Peperit. Ovid. 11. Epiſt. 64.
Pellem dracones poſuere ſenectæ. Ovid. 7. Met. 237.
Perſonam amici. Cic. 3. Off. 43. Ponit perſonam amici, quum induit judicis.
Pudorem. Martial. lib. 11. 28.
Queſtus ponere. Ovid. 9. Met. 276.
Senſum. Ovid. 1. de Pont. 2. 32.
Spem. Ovid. ad Liv. 37.
Studium lucri. Hor. 4. Carm. 12. 25. V. Moras.
Superbiam ponere, Exuere. Hor. 3. Carm. 10. 9.
Timorem. Ovid. 10. Met. 408.
Tunicam. Cic. 5. Tuſc. 60.
Tirocinium ponere. Juſtin. 12. 4. 6. V. TIROCINIUM.
Velamina. Ovid. 2. Faſt. 169.
Verecundiam. Plin. 7. Epiſt. 15.
Vires indomitas incendia poſuere. Virg. 5. Æn. 681.
Virginitas poſita. Ovid. 6. Faſt. 128.
Vitam ponere, Mori. Propert. lib. 2. 13. 3.
Vitam in adminiſtratione Reipub. Cic. 9. Fam. 24. Hoc animo ſum, ſi in hac cura atque adminiſtratione vita mihi ponenda ſit, præclare actum mecum putem, etiam atque etiam.
Vitia ponere. Cic. 3. de Orat. 46. Idque ſi feceris, multa (ut arbitror) hic hodie vitia ponemus.
Pono, pro Duco, arbitror. Cic. in Brut. 165. Hoc loco ipſum Domitium non relinquo. Nam etſi non fuit in oratorum numero, tamen pono ſatis in eo fuiſſe orationis atque ingenii, quo & magiſtratus perſonam, & conſularem dignitatem tueretur.
Ponere, pro Componere & temperare. Hor. 1. Carm. 3. 16.
— quo non arbiter Adriæ
Major, tollere, ſeu ponere, vult freta. [i. e. Submittere.
Ponere, Apponere. Martial. lib. 8. 23.
Invitas ad aprum, ponis mihi, Gallice, pórcum. Sic 1. 110.
Hinc poetæ fabulas & ſcripta ſua ponere dicebantur, quod ea in ſcæna ſpectatoribus, quaſi in convivio apponebant. Juven. 1. Sat. 155. Pone Tigillinum. i. e. Affer in ſcenam aliquid de Tigillino ſcriptum.
Ponere, Effingere. Hor. 4. Carm. 8. 8.
Hic ſaxo, liquidis ille coloribus
Solers, nunc hominem ponere, nunc deum. i. e. Formare, pingere. Acron. Turnebus; Ponere, more Græco dixit, pro Facere. Nam in eo ſenſu ſæpenumero τιθέναι ab Homero uſurpatur. Sic idem Flaccus, in Arte Poet. 34.
— quia ponere totum Neſciet. i. e. Facere.

Ponere pallium, Deponere in sponsionem. Plaut. Curc. 2. 3. 76. Cui contrarium Opponere ibidem. Virg. 3. Ecl. 36. — pocula ponam
Fāgina, cælatum divini opus Alcimedontis.
Pone eum esse victum, Fac esse &c. Ter. Phorm. 4. 3. 25. Julianus in l. Si in qualitate. D. de act. empt. & vend. Pone enim dixisse eum, quinquaginta jugera vineæ esse, &c.
Ponunt philosophi, i. e. Statuunt, censent, decernunt, scribunt. Plin. lib. 11. cap. 52. Aristoteles vitæ brevis signa ponit raros dentes. Cic. 4. de Fin. 16. Sed primum positum sit, nosmetipsos commendatos esse nobis.
Pro certo ponere. Liv. 10. 9. Id ne pro certo ponerem, vetustior annalium auctor Piso effecit.
Sententiam suam. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Longe & retro ponenda omnia, quæ sine honestate sunt. Cic. 5. Tusc. 87.
Positum sit. Cic. in Orat. 14. Positum sit igitur in primis (quod post magis intelligetur) sine philosophia non posse effici quem quærimus eloquentem. Idem lib. 4. de Fin. 16. Sed primum positum sit, nosmet ipsos commendatos esse nobis, &c. Philosophica locutio est: nam Positiones vocant philosophi, eas propositiones, quæ sine probatione ponuntur, & quarum in aliud tempus probatio differtur. Græci θέσεις vocant.
Positum est in te ut, &c. i. e. In te situm est. Cic. 12. Att. 27. Sed si perficitur de hortis Silii, hoc est, si perficis (est enim totum positum in te) nihil est scilicet quod de Cotta cogitemus. Plura supra exempla V.
Posivi antiquum præteritum pro Posui. Priscian. p. 898.
Pōnens, entis. Partic. ut, Corpora ponens in tumulo. Ovid. 8. Met. 236.
Serta recentia ponens. Idem 8. Met. 723.
Pŏsĭtus, a, um. Partic. [τιθεὶς] ut,
Genu positum. Ovid. 2. Fast. 438.
Suppliciter posito procubuere genu.
Natura posita in conspectu. Cic. 4. Tusc. 62.
Nives positæ. Hor. 3. Carm. 10. 8.
— & positas ut glaciet nives
Puro numine Juppiter? i.e. (inquit Acron) deorsum missas: post nives enim missas, si flat Aquilo, ejus frigore solidantur.
Res ab ostentatione positæ. Quintil. procem. lib. 1.
Res ante oculos positæ, Cic. 1. Acad. 5.
Roma in montibus posita, i. e. Sita. Cic. 2. de Lege Agr. 95.
Terra sub nive posita latet. Ovid. 2. Fast. 72.
Curis positis omnium aliarum rerum. Liv. 7. 32. i. e. Depositis.
Pax posita. i. e. Deposita. Propert. 2. 1. 36.
Querelis positis. Propert. 3. 10. 9.
Veste posita, i. e. Deposita. Ovid. 2. Fast. 284.
Positus, Exanimatus. Virg. 4. Æn. 681.
— sic te ut posita, crudelis abessem? Servius. Ovid. ad Liviam 135.
Tene ego sustineo positum scelerata videre? i. e. Mortuum.
Corpus positum, i. e. Humatum. Lucret. lib. 3. 883.
Proinde ubi se videas hominem indignarier ipsum
Post mortem fore, ut aut putrescat corpore, posto &c. Posto, Posito. conf. paulo infra.
Positum corpus exponitur Sepultum ex Scævola, in CORPUS. H. St.
Positus super armamentarium, Præfectus armamentario. Curtius lib. 7. 7. 22.
Postus, a, um. pro Positus. ut, Corpore posto. i. e. Humato. V. paulo ante. conf. Compostus, in COMPONO.
Semina. Lucret. 3. 870.
Semina sæpe in eodem, ut nunc sunt ordine posta.
Posĭtūrus, a, um. Partic. [θήσων] Ovid. 3. Met. 471.
Nec mihi mors gravis est, posituro morte dolores.
Positor ōris. m. [κτίστης] Qui posuit. Ovid. 9. Met. 448.
— & in Aside terra
Mœnia constituis, positoris habentia nomen. i. e. Conditoris.
Templorum positor. Ovid. 2. Fast. 63.
Posĭtio, ōnis. f. [θέσις, θέμα] Plin. lib. 18. cap. 5. Ut solum sua virtute valeat, qua dictum est, positione.
Cæli, pro Situ, regione, vel statu alicujus rei ad aliquam cæli vel solis partem: quidam Aspectum vocant. Columel. lib. 1. cap. 6.
Loci positio. Quintil. lib. 8. cap. 7.
Urbis positio. Cic. pro Flacc. 62. De quorum urbis positione, propter pulchritudinem, etiam inter deos certamen fuisse proditum est. De Athenis conditis.
Arbustivæ positionis exemplo. Columel. lib. 4. cap. 1.
Campestris positio. Columel. lib. 1. cap. 2.
Positio Sublationi opponitur, estque Syllabæ inter pronuntiandum depositio, seu depressio. V. ARSIS.
Positio, apud Oratores. Quintil. lib. 9. cap. 4. Tempus enim solum (alii Sonum legunt) metitur, ut a sublatione ad positionem iisdem sit spatiis pedum. Quem locum sic explicat Diomedes lib. 3. Pes est sublatio & positio duarum aut trium ampliusve syllabarum, spatio comprehensa. Pes est poeticæ dictionis duarum ampliusve syllabarum cum certa temporum observatione modus, recipiens ἄρσιν & θέσιν. i. e. qui incipit elatione, & finitur positione. Hæc ille.
Vitia positionum. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Feminina positio. Quintil. lib. 1. cap. 4. Aut quæ feminina positione mares, aut neutrali feminas significant. De nominum generibus. Positionem hic interpretor quam Grammatici vulgo *terminationem* vocant.
Inconveniens positio. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Dictionis positio. Quintil. lib. 1. cap. 5. Simplices voces positione, id est natura sua constant; compositæ autem præpositionibus subjunguntur: ut Innocens, &c. Budæus.
Positio, pro Thesi seu argumento. Quintil. lib. 1. cap. 3. Taceo de positionibus & declamationibus rhetorum.
Posĭtus, ûs. m. [θέσις] i. e. Positio, sive situs. Ovid. 4. Fast. 420.
Trinacria, a positu nomen adepta loci. Celsus in princip. lib. 8.
Prius positus ossium, figurasque indicabo.
Locorum positus. Tacit. 4. Ann. 5. Quæ positu regionis a tergo illis. Idem lib. 6. Ann. 21. Ille positus siderum, ac spatia dimensus.
Adeunda vix mœnibus, & positu loci. Ovid. 1. de Pont. 7. 25.
Defensa urbs melius positu. Ovid. 4. de Pont. 8. 12.
Variare capillos positu. Ovid. de Medicam. faciei, 19.

Variare comas positu. Ovid. 2. Met. 412.
Positūra, æ. f. [θέσις] Idem. Lucret. lib. 1. 818.
Cum quibus, & quali positura contineantur. Idem lib. 2. 946.
Dissolvuntur enim positurae principiorum.
Positura, Situs Gell. lib. 14. cap. 1. Ut animadverteretur quo habitu, quaque forma, quaque positura stellarum aliquis nasceretur. Sic syllabam esse longam positura dicimus. Al. Positione.
Positīvus, a, um. Adj. [θετικός] Quod primo positum est, nec aliunde derivatum. a quo Grammatici Positivum a Comparativo & Superlativo distinguunt, quod illud sit quasi fundamentum istorum. V. Gell. lib. 10. 4. & Isidor. 1. 6.
Pons, pontis. m. [γέφυρα] Structura, per quam super aquas transimus. A Pendeo dicitur, quod veluti in aere pendeat. Plin. lib. 8. cap. 3. Territos spatio procul pontis a continente porrecti, ut sese longinquitatis æstimatione fallerent, aversos retrorsus isse.
Ignotus pons. Virg. 3. Georg. 78.
Naumachiarius. V. NAVIS.
Saxeus. Lucan. lib. 4. 15.
Solutus. Claud. 4. Cons. Hon. 404.
Adjungitur & continetur angusto ponte pars oppidi. Cic. 6. Verr. 117.
Consistere crebris pontibus. Virg. 4. Georg. 27.
Dejicere de ponte in Tiberim aliquem. Cic. pro Rosc. Amer. 99. Habeo etiam dicere, quem contra morem majorum, minorem annis sexaginta de ponte in Tiberim dejecerit. Solebant antiquitus sexagenarios de ponte dejicere. V. DEPONTANI. & Erasm. in Proverb. Sexagenarios de ponte dejicere.
Distendere pontem in agros. Lucan. lib. 4. 140.
Disturbare pontes. Auctor ad Herenn. lib. 1. 21.
Facere pontem. Cic. in Vatin. 21.
Indere pontes. Tacit. 12. Ann. 57.
Injicere pontem. V. INJICIO.
Interrupi pontes quos feceram. Cic. 10. Fam. 23.
Interscindere pontem a tergo. Cic. 2. de Legib. 10.
Jungere pontibus fluvium, Fluvio pontes imponere. Curt. lib. 5. 3. 7. pr.
Ludere ponte magno. Catul. ad Coloniam, 18. 1.
Revellere pontes. Claud. lib. 1. in Ruffin. 270.
Rupti torrentibus pontes. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Vellere pontem. Virg. 8. Æn. 650.
De ponte aliquis. Juven. 14. Sat. 134.
Invitatus ad hæc aliquis de ponte. i. e. Mendicus: quia mendici in pontis itinere sedent, ut annotat vetus Scholiastes. conf. 4. Sat. 116.
Pons, pro Scala navium. Virg. 10. Æn. 288.
Interea Æneas socios de puppibus altis
Pontibus exponit.
Sic tibi bonus ex tua pons libidine fiat. Catul. ad Colon. 18. 5.
Pons aliud significat apud Cic. 1. Att. 13. Operæ, inquit, Clodianæ pontes occuparant; tabellæ ministrabantur, ita ut nulla daretur, Uti rogas. Pontes (ait Manutius de Legib. Ro. cap. 9.) quibus cistæ suffragiorum superimpositæ. Pontes igitur occuparant operæ Clodianæ, ut ex iis quas vellent tabellas suffragium laturis ministrarent, eas inquam duntaxat, quæ inscriptæ essent, Uti rogas. Lib. 1. Rhetor. ad Herennium 21. Cæpio, ut L. Saturninum, contra Senatusconsultum, intercedentibus collegis, legem de semissibus & trientibus adversus Rempub. vidit ferre: cum viris bonis impetum facit: pontes disturbat: cistas dejicit: impedimento est, quo secius feratur lex. Et lib. 3. de Legib. 38. Pontes etiam lex Marcia fecit angustos. Ovid. 5. Fast. 634.
Pars putat, ut ferrent juvenes suffragia soli
Pontibus infirmos præcipitasse senes. Pontes puto fuisse Mensulas angustissimas, pedibus altioribus, pontes ad similitudinem dictas, non ad veritatem: & singulas conjicio singulis tribubus aut curiis appositas, cistis superstratas suffragiorum tabellas continentibus. Hæc Manutius. l. c. conf. cap. 37. & Gruch. de Comit. 1. 4. & 2. 5. vel Lex. Pitisc. & quæ dicta sunt in DEPONTANI.
Pontĭcŭlus, i. m. dimin. [γεφυρίδιον] Cic. 5. Tusc. 59. Et quum fossam latam cubiculari lecto circumdedisset, ejusque fossæ transitum ponticulo ligneo conjunxisset. Adde Suet. Cæs. 31. & Catull. 17. 3.
Pontĭlis, e. Adj. Ad pontem pertinens. ut, Stratus pontilis. Veget. Rei Mil. 1. 16.
Ponto, ōnis. m. [πορθμεῖον] Pontones, Naves quibus in trajiciendis amnibus loco pontium utimur. Paulus in l. ult. D. de servit. rust. præd. Flumine interveniente via constitui potest, si aut vado transiri potest, aut pontem habet, diversum, si pontonibus trajiciatur. Cæs. 3. Bell. Civil. 29. Pontones, quod est genus navium Gallicarum, Lissi relinquit.
Pontonium, i. n. Idem. Isidor. 19. 1. Pontonium, navigium fluminale tardum & grave, quod non nisi remigio progredi potest.
Pontātĭcum, i. n. Vectigal quod in pontis transitu datur. Ammian. 5. 1.
Pontĭfex, ĭcis. m. [γεφυροποιός, ἀρχιερεύς, ἱεράρχης] Sacer magistratus. Varr. lib. 4. de L. L. 15. pr. Sacerdotes universi a Sacris dicti: Pontifices, ut Q. Scævola Pontifex Maximus dicebat, a Posse & Facere. Pontifices ego a Ponte arbitror: nam ab iis Sublicius est factus primum, & restitutus sæpe, cum ideo sacra, & uls, & cis Tiberim, non mediocri ritu fiant. Hæc ille. A Posse & Facere derivat Scævola, quia jus illis erat sacrificandi. Facere enim apud veteres, Sacrificare est. [Melius tamen Varro. V. Voss. Etymol. conf. Suid. Quo pertinet, quod pons idem Sacer dictus & habitus est.
Pontifices Senatores. Cic. 4. Att. 2. Calendis Octobris habetur Senatus frequens, adhibentur omnes Pontifices, qui erant Senatores.
Præsunt sacris Pontifices, auspiciis Augures. Cic. 1. de Nat. Deor. 124.
Sacerdotes alii divis aliis, omnibus Pontifices, singulis Flamines sunto. Cic. 2. de Legib. 20.
Cœnæ Pontificum. Hor. 2. Carm. 14. 28. V. PONTIFICALIS.
Libri Pontificum. Hor. 2. Epist. 1. 26. In Pontificum libris & in XII Tabulis plurima est antiquitatis effigies. Cic. in Orat. 193. V. PONTIFICALIS.
Religio Pontificum. Cic. pro Domo 31. Si cujus forte Pontificis animum (quod certo scio aliter esse) mea sententia offendit, alio modo sit constituturus, aut de religione pontificum, aut de Republ. &c.
Secures pontificum. Hor. 3. Carm. 23. 12.
Dicite, Pontifices, in sacro quid facit aurum? Pers. 2. Sat. 69.
Erant Majores & Minores Pontifices; inter quos summus, qui Pontifex

maximus dictus est: quod maximarum rerum, quæ ad sacra & religionem, pertinent, judex sit, vindex contumaciæ privatorum & magistratuum. Numa enim Pontificem fecit, eique sacra omnia attribuit: ejusque scitis sacra omnia privata & publica subjecit: instituitque ut idem pontifex, non cælestes modo cærimonias, sed justa quoque funebria, placandosque Manes edoceret. Auctor Alex. lib. 2. cap. 8. Ex Liv. 1. 20.
Maximus pontifex Metellus, viginti & duos annos ei sacerdotio præfuit. Cic. de Senect. 30.
Minores pontifices. V. Minor, in PARVUS.
Pontificis Maximi appellatio tribuitur nunc Episcopo Romano.

PONTĬFĬCĀTUS, ûs. m. [ἀρχιερωσύνη] Pontificis dignitas, sicut Consulatus. Cic. de Arusp. Resp. 18. Qui statas solennesque cærimonias, pontificatu, &c. contineri putaverunt. conf. Valer. Max. 6. 9. 13.

PONTIFĬCIUS, a, um. Adj. Quod est pontificis. ut Jus Pontificium. Cic. 3. de Nat. Deor. 43. Docebo meliora me didicisse de colendis diis immortalibus jure pontificio & more majorum. Idque cum multis aliis rebus, tum e pontificio jure, & cærimoniis sepulcrorum intelligi licet. Item in Brut. 96. Audivi enim nuper studiose, & frequenter Sami, quum ex eo Jus nostrum pontificium, qua ex parte cum Jure civili conjunctum esset, vellem cognoscere. Sane Jus pontificium, quod hodie Jus canonicum vocant, etiam nunc cum Jure civili conjunctum est.

PONTIFICIA, orum. n. pl. Libri pontificii. Cic. 1. de Nat. Deor. 84. Deinde nominum non magnus numerus, ne in pontificiis quidem nostris, deorum autem innumerabilis. [Subaudiendum Libris, vel Annalibus, ut sit m. g. Pontificii.

PONTIFICIUM, i. n. pro Jure & potestate faciendi. Gell. lib. 1. cap. 13. pr. Sunt enim non pauci qui sententiam suam una in parte defixerint, & re semel statuta, deliberataque ab eo, cujus negotium id, pontificiumque esset, nequaquam putaverint contra dictum ejus faciendum esse. Plura exempla V. apud Voss. in Etymol. Junge Juret. in Symmach. 3. 17.

PONTIFICĀLIS, e. Adj. Quod ad pontificem pertinet. Unde Pontificales libri, in quibus sacræ cærimoniæ continentur. [Immo Historiæ. Sunt enim hi, qui & Libri vel Commentarii Pontificum, & Annales Maximi vocabantur. V. Cic. 1. de Or. 193. & 2. 52. & 1. de Legib. 6. Liv. 4. 3. & 6. 1. Macrob. Sat. 3. 2. extr. Voss. Hist. Lat. 1. 1.
Auctoritas pontificalis. Cic. 2. de Legib. 52.
Caput pontificale. Ovid. 3. Fast. 706.
Cœnas pontificales, olim appellabant Cœnas sumptuosas, opiparasque. Ad quod alludit Hor. 2. Carm. 14. 28.

> Absumet hæres Cæcuba dignior,
> Servata centum clavibus, & mero
> Tinguet pavimentum superbo
> Pontificum potiore cœnis.

Macrob. Saturn. 2. 9. vetustissimam quandam Pontificis cœnam describit, summo apparatu, & omnigenis lautitiis affatim instructam. Id inde natum apparet, quod solennes, sacræque cœnæ exquisitissimis epulis soleant instrui. Hæc Erasmus.
Honor pontificalis. Ovid. 3. Fast. 420.
Insignia pontificalia atque auguralia. Liv. 10. 7.
Jus pontificale Cic. 2. de Legib. 57.
Sacrum pontificale. Ovid. 1. Fast. 462.

PONTIFICENSIS, e. Adj. Plin. lib. 3. cap. 1. Obulco, quod Pontificense appellatur. Al. Pontificiense. V. OBULCO.

PONTIA, æ. f. [Ποντία] Insula Tyrrheni maris, teste Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Strab lib. 5. ubi male Pantia quidam codd. Vulgo *Ponce*. Ex hac fuit Pontius Pilatus. [Immo ex Pontia familia ignobili.
Pontiæ item, Insulæ sunt in mari Tusco, ut scribit Plinius lib. 3. cap. 6. Ab his ultra Tiberina ostia in Antiano, Astura, mox Palmaria, Sinonia, & adversum Formias Pontiæ.

PONTIA Tribus, ab oppido Pontio, cujus cives in urbem asciti fuerant, dicta nominataque est. Alexander Alexand. 1. 17. V. TRIBUS.

PONTICA, æ. f. Gemma. Ponticarum plura sunt genera. Est stellata, nunc sanguineis, nunc atris guttis, quæ inter sacras habetur; alia pro stellis ejusdem coloris lineas habet; alia montium convalliumque effigies. Plin. lib. 37. cap. 10. [Non est proprium gemmæ nomen, sed loci, unde petitur. V. in PONTUS.

PONTICULUS, V. PONS.

PONTICUS, i. m. [Ποντικός] Poeta quidam, qui de bello Thebano scripsit, ut inquit Propert. lib. 1. 7. 1. Ovid. quoque lib. 4. Trist. 10. 47. hujus meminit,

> Ponticus heroo, Battus quoque clarus iambis,
> Dulcia convictus membra fuere mei.

PONTICUS, a, um. V. PONTUS.

PONTIFEX, PONTIFICALIS, PONTIFICATUS, PONTIFICENSIS, PONTIFICIUS, V. PONS.

PONTILIANUS, i. m. Nomen viri, ad quem scripsit Martial. 5. 67. & 7. 2.

PONTINA, V. POMTINUS, in POMETIA.

PONTĪNIUS, i. m. [Ποντίνιος] Nomen gentis Romanæ, ex qua C. Pontinius, de quo Cic. de Provinc. Cons. 32. Modo ille, meorum laborum, periculorum, consiliorum, socius, C. Pontinius, fortissimus vir, ortum repente bellum Allobrogum, atque hac scelerata conjuratione excitatum, præliis fregit, eosque domuit qui lacessierant: & ea victoria contentus, Repub. metu liberata, quievit.

PONTONES, V. PONS.

PONTUS, i. [Πόντος] Neptuni filius & Nerei, ut scribit Eusebius lib. 1. Præparat. Evangel. unde
Pontus mare dici videtur: sed alii a ποντίζω quod est mergo, dictum existimant; alii a πόνος, labor, quia sit laboribus plenum; nonnulli perridicule κατ' ἀντίφρασιν, quod ponte careat, dici arbitrantur.
Proprie autem id mare Pontus appellatur, quod a Palude Mæotidis usque in Tenedum protenditur: sed ubi primum se arctat, a Tenedo incipiens, post Helles casum, Hellespontus vocatur; ubi expandit, Propontis; ubi iterum premit, Thracius Bosphorus; ubi iterum effundit, Pontus Euxinus, qui Paludi committitur. Palus ipsa, Mæotis in Ponto juxta Phasidis ostium. V. EUXINUS, & Plin. lib. 4. cap. 12. & 6. 1.
Os Ponti & angustiæ. Cic. 6. Verr. 129.
Angustus Pontus Nepheleidos Helles. Ovid. 11. Met. 195.
Arctatus. Lucan. lib. 5. 234.

> Arctatus rapido fervet qua gurgite Pontus.

Euxinus. Cic. 1. de Orat. 174.
Nivalis. Stat. 12. Theb. 602.
Trux. Valer. 8. Argon. 180.

> Crastina namque dies trucis ad confinia Ponti,
> Cyaneasque vocat.

Ustus Pontus ab assiduo frigore. Ovid. 3. Trist. 2. 8.
Pontus etiam Provincia Asiæ Minoris, a Ponto rege, vel potius a Ponto Euxino, cui adjacet, sic cognominata. Hæc (ut refert Strabo lib. 1. 2. 8. & 9.) ab Occidente Hali flumine clauditur; ab Oriente Colchide, a Meridie Minori Armenia. Ptolemæus vero aliter lib. 5. ait enim, Pontus ab Occasu ore Ponti & Thracio Bosphoro: a Meridie, regione quæ proprie Asia dicitur: a Septentrione parte Euxini maris terminatur. Hæc crudelitate Medeæ nobilis fuit. Hic regnavit Mithridates, Eupator, & Pythodoris regina. Ex Ponto fuit Aquila, veteris testamenti translator & interpres. Virg. 1. Georg. 58.

> — virosaque Pontus
> Castorea.

Aliæ etiam regiones ad Pontum Euxinum sitæ, Ponti nomine appellantur. Ovid. 5. Trist. 10. pr.

> Ut sumus in Ponto ter frigore constitit Ister.

Quod de Tomitana regione in Mœsia Inferiore intelligendum est.
Omne mare Poetis Pontus dicitur. V. Suid. Sic
Freta ponti. Virg. 1. Georg. 356.
Gurges ponti. Cic. 1. de Divin. 14. Ex poeta.
Hiems aspera ponti. Virg 2. Æn. 100.
Imago tristis ponti. Ovid. 11. Met. 427.
Apertus pontus, i. e. Latus, late patens. Ovid. 11. Met. 397.
Arduus. Valer. 5. Argon. 337.
Cæruleus. Virg. 12. Æn. 182.
Curvati ponti litora. Senec. Hippol. v. 26.
Ingens. Virg 1. Æn. 118
Mobilis ponti vaga unda. Senec. Herc. fur. 12.
Niger. Valer. 1. Argon. 578.
Profundus. Virg. 5. Æn. 614.
Tranquillus. Stat. 6. Theb. 578.
Vastus. Virg. 4. Georg. 430.
Ventosi mulcere pericula ponti. Stat. 3. Silv. 2. 2.
Vitreus. Hor. 4. Carm. 2. 4.

> — ceratis ope Dædalea
> Nititur pennis, vitreo daturus
> Nomina ponto.

Astringit bruma pontum frigore. Lucan. lib. 1. 18.
Consistit glacie pontus. Ovid. 3. Trist. 10. 37.
Credere se ponto. Ovid. 13. Met. 900.
Ferri ponto. Virg. 9. Æn. 121.
Fervet vertigine pontus. Ovid. 11. Met. 553.
Legere pontum pone. Virg. 2. Æn. 208. i. e. Transire. Servius.
Mergere ponto. V. MERGO.
Miscetur pontus magno murmure. Virg. 1. Æn. 128.
Obruerat tumulos immensa licentia Ponti. Ovid. 1. Met. 309.
Pererrare pontum. Senec. Med. 8.
Ridet quum subdola placidi pellacia ponti. Lucret. lib. 2. 559.
Sævit pontus. Hor. 3. Carm. 3. 37. Lucret. lib. 1. 277.

> — sævitque minaci murmure ponti.

Transire pontum per vada. Lucret. lib. 1. 201.
Transcurrere pontum. Stat. 3. Silv. 4. 1.

PONTĬCUS, a, um. Adj. [Ποντικὸς] unde, Ponticum absynthium, apud Columel. lib. 12. cap. 35. Pontici absynthii pondo libram, &c.
Freti Pontici fauces. Senec. Med. 7.
Humus Pontica. Ovid. 3. de Pont. 5. 56.
Mare. Hor. 3. Carm. 24. 4.
Mures Pontici. Plin. 10. 73. V. ibi Harduin.
Nux Pontica, quæ & Prænestina dicitur, & Avellana. Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 18.
Prælia. Lucan. lib. 1. 336.
Terra. Ovid. 1. Trist. 2. 94.
Verba. Ovid. 3. Trist. 14. 50.

P O P

PŎPA, æ. m. [θύτης Gl. utrumque] Popæ dicebantur, Qui victimas habebant venales, & qui ligabant eas ad altare, feriebantque. Propert. lib. 4. 3. 62.

> Succinctique calent ad nova lucra popæ.

Spartianus in vita Getæ cap. 3. extr. Hostiam popa, nomine Antoninus, percussit.
Popæ, qui victimas immolabant, alio corpore nudo, ab umbilico ad pedes involuti erant veste, quæ limus dicebatur. Hinc Succincti Suetonio Calig. cap. 32. extr. dicuntur, Succinctus, inquit, poparum habitu. Servius in 12. Æn. 120. Limus, vestis est, qua ab umbilico usque ad pedes popæ tegebantur. Sic legisse videtur Turneb. Advers. 11. 1. Sed in editis Servii codd. exstat, Usque ad pedes prope.
Venter popa. Pers. 6. Sat. 74. i. e. Phago & gulosus, quales erant popæ victimarii. [Forte hic Popa, pro Popina dicitur, ut in vet. Gloss. V. quæ in POPINA notamus.

PŎPĂNUM, i. n. [πόπανον] Placenta lata, tenuis, rotunda, quam diis veteres offerebant: sed & pro quocunque Libo capitur. Juven. 6. Sat. 540.

> Scilicet & tenui popano corruptus Osiris.

Julius autem Pollux lib. 1. f. 28. ait Placentam esse, qua in sacrificiis antiqui utebantur: cujus dictionis frequens est usus apud Aristophanem. [Suid. ποθύματος speciem facit. q. V.

POPELLUS, V. POPULUS, masc. gen.

POPILIA vel potius POPILLIA, Gens Plebeja Romæ fuit, ex qua M. Popillius M. F. C. N. Lænas COS. cum Cn. Manlio ann. CCCXCVI. Liv. lib. 7. 12. pr. Diodorus 16. Hic quum COS. esset, eodemque tempore sacrificium publicum cum læna faceret, quod erat flamen Carmentalis, plebis contra patres concitatione & seditione nuntiata, ut erat læna amictus, ita venit in concionem, seditionemque cum auctoritate, tum oratione sedavit. Hæc Cic. de Clar. Orat. 56.
C. Popillius Lænas, Legatus ad Antiochum, qui Ptolemæum regem, amicum populo Romano, obsederat, missus, nuntiatum ut a sociis populi Romani abstineret: cunctantem, responsumque differentem, virga circumscripsit, ne ultra spatium illud differendo exiret: ex quo territus Antiochus bellum omisit. Liv. lib. 45. 12. & Valer. Max. 6. 4. 3.

Popil-

Popillius Lanatus, ſive Lænas, qui Ciceronem occidit patronum ſuum in cauſa capitis. Auctor Valerius Max. 5. 3. 4.

POPILLIUS, a, um. Adj. ut Popillia tribus. V. TRIBUS.

PŎPĪNA, æ. f. a Popa, [καπηλεῖον, ὀπτανεῖον] Locus ubi publice opſonia, caroque cocta, ac delicate confecta venditur, comediturque: vel privatim ubi guloſa familia extraordinarie ligurire & helluari conſuevit, auctore Valla in Raudenſem. Cic. 3. Philip. 20. Sed quum tam atroci edicto nos concitaviſſet, cur ipſe non affuit? num putatis aliqua re triſti & ſevera? vino & epulis retentus, & alea eſt? ſi epulæ potius, quam popinæ nominandæ ſunt. Hic pro Epulis ganeæ accipitur. Cic. 2. in Catil. 4. Quorum æs alienum, contractum in popinam, nullum Reipublicæ motum afferre poterat. Al. In popina.

Hujus in ſedibus pro cubiculis ſtabula, pro tricliniis popinæ ſunt. Cic. 2. Philip. 69.

Arcana popina. V. ARCANUS.

Calida. Juven. 11. Sat. 81.

Dives. Martial. lib. 5. 45.

Immundæ. Hor. 2. Serm. 4. 62.

Nigra. Martial. lib. 7. 60.

Tenebricoſa. Cic. in Piſon. 18. Tu ex tenebricoſa popina Conſul extractus, cum illa ſaltatrice tonſa, Senatum Reipublicæ occaſum atque interitum lugere vetuiſti.

Tepidæ. Martial. lib. 1. 125.

Uncta popina, i. e. In qua coquuntur omnis generis opſonia. Hor. 1. Epiſt. 14. 21.

— fornix tibi & uncta popina
Incutiunt Urbis deſiderium.

[Gloſſ. Lat. Gr. Popina, πολυτελὲς καπηλεῖον. Puto excidiſſe Epitheton Horatianum, ſcribendumque Popina uncta. In iiſdem Gloſſ. Popina. ποπινέλιον, καπηλεῖον; & in Gr. Lat. Ποπινέλιον Popina, & Καπηλεῖον, Popa, Popina, Taberna, Cauponium. conf. POPA. A Popano arceſſit etymon Voſſius, quod a πέπλω. Ego non dubito, quin ſit a πόω Bibo, unde & Potus, Potio, Potura, Poto, Poculum, Pocillum, Poculentus &c. etſi pr. prod. Taberna certe hic non alia, quam Vinaria intelligitur. Solebant autem Vinarii contra vetitum cocta cibaria vendere. V. omnino Suet. Claud. 38. & 40. junge Tiber. 34. Ner. 16.

Inhalare popinam alicui. Cic. in Piſon. 13. Et quum iſto ore fœtido tæterrimam nobis popinam inhalaſſes.

POPINĀLIS, e. Adj. [καπηλικὸς] Quod ad popinam ſpectat. Columel. lib. 8. cap. 16. Jam enim celebres erant deliciæ popinales, quum ab mari deferrentur vivaria.

Luxuria popinalis. Apul. 8. Met. pr.

POPINĀRIUS, i. m. Qui popinæ præeſt. Firmic. lib. 4. cap. 6. Faciet pharmacopolas, aut popinarios. Et cap. 15. Faciet hoſpites, popinarios, tabernarios. V. Lamprid. in Alex. cap. 49.

Beroald. de Vitellio in principio vitæ ejus, Puto & Popinaria, vide meas annotationes in Gellium.. H. St.

POPĪNO, ōnis. m. [λαφυστής, ἄσωτος] Qui in popinis verſatur, & helluatur. Suet. de Clar. Grammat. 15. Lurconem, & nebulonem, popinonemque appellans, & vita ſcriptiſque monſtroſum. Hor. 2. Serm. 7. 39.

Imbecillus, iners: ſim quidvis, adde popino.

Popinones, inquit Non. 2. 705. vel hi, quos nunc dicimus Tabernarios, a popinis, vel Luxurioſi, qui ſe popinis dedunt. Varr. Modio, Quis poculis argenteis in chorum introibit? popino. Al. Argenteum chorum.

POPĪNOR, [λαφύσσω, ἀσωτεύομαι] āri. Helluari & indulgere popinis. Julius Capitol. in 30. Tyr. cap. 29. Dum Gallienus popinatur, & balneis ac lenonibus deputat vitam.

POPINĀTIO, ōnis. f. [ἀσωτία] nuncupata eſt a Gellio lib. 10. cap. 17. quæ alio nomine dicitur Helluatio, quam Græci Aſotiam vocant. Alii legunt Propinatio.

POPINĀTOR, ōris. m. Idem qui Popino. Macrob. 7. Saturn. 14. pr. Apud popinatores proponi.

POPLES, ĭtis. m. pr. c. [ἰγνὺς, pl. ἰγνύαι] Pars oppoſita genu. Dicta quod plicetur & curvetur. Columel. lib. 6. cap. 12. Si dolore nervorum claudicat, oleo & ſale genua, poplitesque, & crura confricanda ſunt, donec ſanetur.

Defectus poples. Ovid. 13. Met. 477.

Firmus. Ovid. 15. Met. 223.

Lapſus. Lucan. lib. 3. 254.

Mollia nodoſus facit internodia poples. Ovid. 6. Met. 256.

Succiduus. Ovid. 10. Met. 458.

Suſpenſus. Stat. 5. Silv. 4. 19.

Tenſus. Stat. 9. Theb. 473.

Contendere poplitem. V. CONTENDO.

Depoſito victum præbebat poplite collum. Lucan. lib. 1. 608.

Duplicato poplite ad terram incidit. Virg. 12. Æn. 927.

Excipere ſe poplitibus. Curt. lib. 6. 1. 14.

Flexo poplite ſidunt. Stat. 6. Theb. 590.

Projiciet truncum ſubmiſſo poplite corpus. Catul. 62. 370.

POPPÆUS, Nomen gentis Ro. male in Pompejus mutatum apud Iſid. 5. 15. Ex qua Q. Poppæus Secundus, cum M. Papio Mutilo COS. A. U. C. 762. a quibus Lex Papia Poppæa de maritandis ordinibus lata eſt. Meminit Tacit. Ann. 3. 25. pr. & 28. §. 4. apud quem & Sabini, Silvani, Vopiſci Poppæi memorantur.

POPPÆA, æ. f. [Ποππαία] Cognomento Sabina; ſecunda Neronis Claudii Cæſaris uxor. Suet in Neron. cap. 35.

POPPÆUS, a, um. Adj. V. POPPÆUS, gentile, & Torrent. ad Suet. Aug. 34.

POPPÆĀNUS, a, um. Adj. [Ποππαιανὸς] Quod ad Poppæam ſpectat, ut Poppæanum cataplaſma, quod eo Poppæa uti ſolebat. Juven. 6. Sat. 461.

— ridendaque multo
Pane tumet facies, aut pinguia Poppæana
Spirat, & hinc miſeri viſcantur labra mariti.

Sic legendum, non ut corrupte Calepinus Popana: & ſunt Unguenta ex aſinæ lacte compoſita ad conciliandum faciei decorem, quibus Poppæa uxor Neronis, ut ait Plin. lib. 11. cap. 41. utebatur.

POPPYSMA, ătis. n. [πόππυσμα] dicitur Sibilus tenuis ore emiſſus, vel vocis blandimentum: quod fit equis indomitis, cum tractatione manuum. Unde & quæ fit manibus Palpatio interpretari poteſt, ut apud Juven. 6. Sat. 583.

Præbebit vati crebrum poppyſma roganti.

i. e. Metoſcopo & chiromanti roganti ſibi manum oſtendi & frontem, ut facere ſolent, præ-

bebit crebrum poppyſma, quod eſt adulabitur, aſſentabitur, captans ejus benevolentiam; ut ſibi fata ſua canat, & eum prope adorabit: vel potius, præbebit manum & frontem vati petenti & roganti ſe pro divino obſervari & haberi, & dum fata loquetur, cum admiratione & veneratione metuque poppyſmis excipiet frequentibus.

Poppyſmata cunni, puto Martial. aut Juvenalis. H. St. V. Schol. Vet. Juvenal. ad loc. Cæl. Rhodig. Ant. Lect. 6. 1. & Suid. Heſych. ſcribit ποπίζω, per ι. conf. Voſſ. Etymol.

POPPYSMUS, i. m. [ποππυσμὸς] a ποππύζειν, quod eſt illiſis manibus inter ſe, & palma cum palma collata plauſum edere. Plin. lib. 28. cap. 2. Fulgetras poppyſmis adorare, conſenſus gentium eſt. Poppyſmis adorare fulgetras, id eſt eas adorare leviter comploſis manibus cavis, velut ad deliniendum Jovem iratum. Manus enim cavæ comploſæ poppyſmum efficiunt, quæ vox fictitia eſt ad ſoni expreſſionem. Turneb. V. Alex. ab Alexandr. lib. 15. cap. 13. Hard. ad Plin. l. c.

POPPYZON, ontis. m. [ποππύζων] Demulcens, blande attrectans, vel Sibilans. Plin. lib. 35. cap. 10. Quum pingeret poppyzonta retinentem equum. V. Hard. not.

POPULNEUS, POPULNUS, V. POPULUS, fem. gen.

POPULONIA, æ. f. & Fulgora, nomina Dearum apud Senecam in libro de Superſtitione. Juno Populonia ab Auguſtino dicitur lib. 6.

POPULŌNIA, æ. f. [Ποπλώνιον] Hetruriæ civitas juxta Piſas, auctore Virg. 10. Æn. 172. & Pomponio Mela lib. 2. 4. Hodie *Plumbinum*. Vulgo *Piombino*.

POPULONIUM, i. n. [Ποπλώνιον] Tuſcorum promontorium. Ptolemæo lib. 3. cap. 1. *Baractus* portus hodie. Civitas eadem ac ſuperior Plin. 3. 5.

PŎPŬLUS, i. m. [δῆμος, λαὸς] ſingulari numero, Unius civitatis multitudinem ſignificat. Virg. 1. Æn. 21.

Hinc populum late regem, belloque ſuperbum.

Populus, Multitudo hominum, juris conſenſu & concordi communione ſociata.

Populum & Plebem diſtinguit Gell. lib. 10. cap. 20. In populo omnis pars civitatis omneſque ejus ordines continentur. Plebs vero ea dicitur, in qua gentes civium patriciæ non inſunt.

Populi plebisque Romanæ Plinius in Panegyrico p. 28. meæ edit. Ut partem aliquam populi plebisque Romanæ aleret ac tueretur. Vulgo tamen dicitur S. P. Q. R. Senatus, populusque Romanus. H. St.

Populus princeps terrarum, Romani dicuntur. Plin. lib. 22. cap. 3.

Favor populi. Ovid. 4. Faſt. 867.

Pars populi. Ovid. 2. Faſt. 531.

Stultaque pars populi quæ ſit ſua curia neſcit.

Populi, in plurali, Diverſarum civitatum multitudo. Virg. 1. Æn. 225.

Æthiopum populi. Ovid. 2. Met. 236.

Æſtus populorum. Hor. 1. Epiſt. 2. 8.

Stultorum regum, & populorum continet æſtus.

Rector populorum. Ovid. 7. Met 487.

Regnator. Hor. 3. Carm. 30. 12. Al. Regnavit.

Acres populi. Sil. lib. 13. 699.

Armati. Claud. de Bell. Gildon. 46.

Æger. Senec. OEdip. 10.

Audax. Virg. 4. Æn. 615.

Auritus. V. AURIS.

Contumax. Senec. Thyeſt. 8.

Degener. Lucan. lib. 2. 432.

Exſanguis. Stat. 12. Theb. 22.

Frequens. Hor. 1. Carm. 35. 14.

Furens. Lucan. lib. 1. 68.

Hilaris. Ovid. 3. de Arte Am. 518.

Indomiti. Lucan. lib. 4. 146.

Innumerus. Sil. lib. 13. 525.

Integerrimi diuturna pace. V. INTEGER.

Lati. Virg. 1. Æn. 15.

Levis. Hor. 2. Epiſt. 1. 108.

Magnus. V. MAGNUS.

Nobilis. Juven. 15. Sat. 113.

Potens. Lucan. lib. 1. 2.

Præceps. Lucan. lib. 1. 487.

Rudis. Ovid. 1. Faſt. 38.

Silens populus, Inferi. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 237.

Tributus populus. Hor. 2. Serm. 1. 69.

— atqui
Primores populi arripuit, populumque tributum.

i. e. Summi & infimi a Lucilio ſtili ſatirici acerbitate vulnerati ſunt. Plerique omnes legunt Tributim: at quum Primores dixerit, & plebem ſignificare proximo cæſu debuerit, Tributum Turnebus legendum cenſet. Tribus enim ignobiliorum erant; & Plinius quodam loco Tribus pro pauperioribus dixit, & ab eodem Horatio Conviva tribulis appellatur, non dives. Idem tamen ſenſus efficitur Tributim legenti, ſed non tam commode reſpondet. [Tributim in omnibus Mſſ. & editis. Significat autem Totum populum, πανδημεί.

Trux. Stat. 10. Theb. 121.

Compeſcere populos tumentes. V. COMPESCO.

Concedere populo uſum loquendi. Cic. in Orat. 160.

Concionari apud populum. V. Concionor, in CONCIO.

Conſcribere populum. V. CONSCRIBO.

Contemnere voces populi. Hor. 1. Serm. 1. 65.

Contundere populos feroces. Virg. 1. Æn. 268.

Convocare populum in tribus. V. CONVOCO.

Inſpectante populo. V. INSPECTO.

Lenire feroces populos. Claud. de 4. Conſ. Hon. 438.

Paſcere populum frumenti copia. Hor. 1. Epiſt. 15. 14.

Profectus ad bella. Ovid. 1. Faſt. 279.

Regere populos imperio. Virg. 6. Æn. 851.

Spectaret populum ludis attentius ipſis. Hor. 2. Epiſt. 1. 197.

Tueri populum ſub religione. Virg. 2. Æn. 188.

Velit tene magis populus ſalvum, an populum tu. Hor. 1. Epiſt. 16. 27.

Populus fundus factus. Feſtus, Populus fundus dicitur ei rei quam alienat, id eſt auctor. Ex quo intelligimus apud Cic. pro Corn. Balb. 20. Fundum populum fieri, qui auctor ſit. Negat enim eo loco Cicero in mutanda civitate opus eſſe populi auctoritate, quum ita cuique ſua conſtet libertas, ut ex urbe, cujus eſt civis, ſi velit demigret, alioque domicilium ſedemque conferat & collocet, &, ſi in civitatem aliquam adſciſcatur,

ei se dicare possit relicta germana patria: quod idem juris Romanis ait esse comparatum. Meminit Gellius 16. 13. & fusius Turneb. 4. Adverf. 12. quem vide.

Populus pro quavis Turba, seu multitudine dicitur. Justin. 10. 1. 6. Ubi in tanto populo (scil. filiorum) non solum sociari, verum etiam fileri parricidium potuit.

De apibus. Columel. lib. 9. cap. 13. de remediis apum laborantium morbo, Id ne fiat, duo populi conjungi debent, qui possint adhuc integras ceras explere.

Dicitur etiam de avibus. ut, Aëreos populos. Manil. 5. 363.

Poplus, i. m. pro Populus dixit Plaut. Amph. 1. 1. 103. Thebano poplo. V. ibi Taubm. & Camerer. conf. Casin. 3. 2. 6. & Most. 1. 1. 14.

Pŏpellus, i. m. dimin. [δημίδιον] Parvus populus. Perf. 4. Sat. 15.

Ante diem blando caudam jactare popello.

Tunicatus popellus. Hor. 1. Epist. 7. 65.

—Vultejum mane Philippus,
Vilia vendentem tunicato scruta popello,
Occupat, ac salvere jubet &c.

Populācia, orum. n. pl. ut Nugalia, vel puerilia. Laberius, Late loquentibus, Et dum populacia agimus per ludum. Hæc Nonius 2. 630. Al. Popularia. [Puto certe aliquid vitii subesse.

Populāris, e. Adj. [δημοτικὸς, ἰδιωτικὸς, λαϊκὸς, δημοχαριστὴς] Quod est populi. Hor. de Arte Poet. 81.

Alternis aptum sermonibus, & populares
Vincentem strepitus, & natum rebus agendis.

Ars popularis rhetorum. Cic. 3. de Fin. 3. Item ipsæ rhetorum artes, quæ sunt totæ forenses atque populares, &c.

Populares, id est Populo accommodatæ. H. St.

Aura. Hor. 3. Carm. 2. 20. Cic. de Arusp. Resp. 43. Sulpicium ab optima causa profectum, Cajoque Julio, Consulatum contra leges petenti, resistentem, longius, quam voluit, popularis aura provexit.

Auris popularibus gaudens. Virg. 6. Æn. 816.

Auris popularibus impelli. Lucan. lib. 1. 132.

Cædes. Ovid. 12. Met. 111.

Cœtus popularis & forensis. Cic. 4. Acad. 6.

Commemoratio. Quintil. lib. 4. cap. 3.

Conciones populares, Pontanus 394. de sermone, qui habetur ad populum. H. St.

Delectatio. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Dictio. Cic. in Brut. Et vero fuit in hoc & popularis dictio excellens. i. e. Ad conciones populares maxime accommodata. De L. Crasso loquitur.

Genus dicendi populare. Cic. in Brut. 136. Sp. Torius satis valuit in populari genere dicendi. i. e. Ad popularem sensum accommodato, grato, jucundo, quo populus in primis delectatur: in quo versantur mediocres oratores, & qui populo gratificari volunt.

Fama popularis. Cic. 2. de Fin. 48. Ut consuetudo loquitur, id solum dicitur honestum, quod est populari fama gloriosum.

Lex popularis, i. e. Quam populus sanxit. Cic. 2. de Legib. 9.

Nomine populari appellari. Plin. lib. 13. cap. 4. i. e. Nomine vulgo usurpato a populo.

Persuasio. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Ratio. Cic. 1. de Legib.

Sacra popularia, ut Labeo ait, sunt Quæ omnes cives faciunt, nec certis familiis attributa sunt, ut Fornacalia, Parilia, Laralia, Porca Præcidanea. Hæc Festus. Sic dicta, quod populo grata essent, quum in populum missio fieret ab iis qui gratiam plebis quærebant: & hoc duplici modo: aut de Repub. bene sentiendo: & ea quæ ad populi salutem spectant, recta cum ratione agendo: aut largiendo & adulando, vel aliis corruptelis benevolentiam captando. [Immo V. Jos. Scalig. not.

Sacrum populare prætorum curâ & impensa fiebat, ut innuit. Martial. lib. 10. 41.

Sensum ad vulgarem popularemque accommodata oratio. Cic. 1. de Orat. 108.

Sermo. Senec. Herc. fur. 352.

Studiis popularibus munitus. Claud. in 2. Conf. Stilich. 36.

Turbæ. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Usus popularis & civilis. Cic. 3. de Legib. Non ad hunc usum popularem atque civilem de Republica differebant.

Popularis, Ad aucupandam populi gratiam pertinens, ut

Animus vere popularis, & saluti populi consulens. Cic. 4. Catil. 9.

Homo maxime popularis, qui omnes rumorum & concionum ventos colligere consuesset. Cic. pro Cluent. 77. de L. Quintio.

Jactatio. V. JACIO.

Imperium extraordinarium semper populare atque ventosum est. Cic. 11. Philip. 16.

Ingenium. Liv. 2. 24. Cui ingenium magis populare erat.

Perniciose popularis civis. Cic. 3. de Legib. 26. Sapientis autem civis fuit, causam nec perniciosam, & ita popularem, ut non posset obsisti, perniciose populari civi non relinquere.

Fieri popularem. Cic. de Arusp. Resp. 43. Saturninum quod in annonæ caritate Quæstorem a sua frumentaria procuratione Senatus amovit, eique rei M. Scaurum præfecit, scimus dolore factum esse popularem. Id est, quod prius dixerat, A gravitate patrum desciscere.

Popularis, id est assentator, & levis civis; Constans, severus & gravis: contraria. Cic. de Amicit.

Popularis, Humilis, vilis, e populoque factus, interpretatur Donatus ad Ter. Phorm. 1. 1. pr. Plaut. Præstat divitem esse ac popularem, quam nobilem & mendicum.

Popularis, e. Adj. ejusdem populi. ut,

Flumen populare, Ejusdem regionis. Ovid. 1. Met. 577.

Populāris, is. m. [ὁμόδημος, δημότης] Civis, & unus ex populo. Ter. Adelph. 2. 1. 1.

Obsecro, populares, ferte misero atque innocenti auxilium. Cic. 4. Acad. 18. At hoc Anaximandro, populari & sodali suo, non persuasit.

Implevit populares laudibus & meritis Scipionis. V. IMPLEO.

Popularis, de gliribus. Plin. lib. 8. cap. 57. Qua in re notatum, non congregari, nisi populares ejusdem silvæ: & si misceantur alienigenæ, &c.

Popularis, pro Subdito. Liv. lib. 32. cap. 5. Non hostes modo timentem, qui terra marique urgebant: sed nunc sociorum, nunc etiam popularium animos. i. e. Suorum subditorum. De Philippo loquens. Salustius Bell. Jug. 74. pr. Dubitare, virtuti an fidei popularium minus crederet. De Jugurtha. Budæus.

Populares, quos vulgus vocat Compatriotas. Suet. in Neron. cap. 44. Initio statim tumultus, multa & immania creditur destinasse: quicquid ubique exsulum, quicquid in Urbe hominum Gallicanorum esset, contrucidare: illos, ne desciscentibus aggregarentur: hos, ut conscios popularium suorum atque fautores: Gallias exercitibus diripiendas permittere, &c. Liv. 8. 26. Ludibrium, non externis modo, sed etiam popularibus.

Popularis, inquit Donatus, A fortuna, ejusdem conditionis, gentisque, sortis, & fortunæ. Ter. Phorm. 1. 1. 1.

Amicus summus meus, & popularis Geta.

Popularis conjurationis, vel sceleris, pro Conscio, vel participe, socio, consorte, vel fautore. Sallust. in Catil. cap. 24. Igitur comitiis habitis Consules declarantur M. Tullius, & C. Antonius. Quod factum primo populares conjurationis concusserat. Paulo ante cap. 22. pr. Fuere ea tempestate, qui dicerent, Catilinam, oratione habita, quum ad jusjurandum populares sceleris sui conscios adigeret, humani corporis sanguinem vino permistum in pateris circumtulisse, &c

Popularia, um. n. plur. Loca erant, sive sedilia in theatro, in quibus populus sedens spectare consueverat: sicut Equestria dicuntur, loca in quibus Equites sedentes spectabant. Sueton. in Domitian. cap. 4. Die proximo omne genus rerum missilia sparsit; & quia pars major intra popularia deciderat, quinquagenas tesseras in singulos cuneos equestris ac senatorii ordinis pronuntiavit.

Populārĭter, Adv. More populi. Cic. in Somn. Scip. 17. Homines enim populariter annum tantummodo Solis, id est unius astri reditum metiuntur.

Loqui populariter. Cic. 2. de Fin. 17. Sed hac rhetorica philosophorum, non nostra illa forensi, quam necesse est, quum populariter loquatur, esse interdum paulo hebetiorem.

Populariter, & Limate scriptum, contraria. Cic. 5. de Finib. 12. Duo genera librorum sunt, unum populariter scriptum, quod ἐξωτερικὸν appellabant: alterum limatius.

Populariter, Affabiliter, humaniter, & cum gratia populi. Juven. 3. Sat. 37. —& verso pollice vulgi,

Quemlibet occidunt populariter. Al. Vulgus, Quum libet.

Populariter & Moderate, contraria. Cic. pro Sext. 37.

Agere populariter. Cic. 3. Verr. 151. Et me populariter agere, atque invidiam commovere, quod puerum producerem, clamitavit. i. e. Studiose erga plebem, & invidiose in ordinem Senatorium.

Populārĭtas, ātis. f. [δημότης] Populi conjunctio, Amicitia, quæ ejusdem patriæ habitatione contrahitur.

Popularitas, [δημαγωγία] Gratia in populo. Plin. 6. Epist. 31. Dixit causam Claudius Ariston, princeps Ephesiorum, homo munificus, & innoxiæ popularitatis. i. e. Populo gratus sine damno alicujus. Quintil. lib. 5. cap. 9. Unde Spurii Melii, Marcique Manlii popularitas signum affectati regni fuit existimatum. Plin. lib. 33. cap. 2. Judicum autem appellatione separari eum ordinem primi omnium instituere Gracchi, discordi popularitate, in contumeliam Senatus.

Populātim, Adv. [κατὰ δήμους] Per populos. Non. 2. 628. q. V. Apulejus, Populatim ab omni provincia revocatus,

Populatim, Catervatim & in universum. Cæcilius, Ego perdidi te, qui omnes servos perdo populatim. Nonius 2. 659. [i. e. πανδημεί.

Populōsus, a, um. Adj. Apul. 8. Met. p. 212. Elmenh. Civitas populosa.

Compar. Veget. de Re Milit. 3. 19. Populosior (militum) globus.

Superl. Solin. cap. 52. In Gange insula est populosissima.

Populosĭtas, ātis. f. Arnob. 3. p. 102. Populositas summa. V. Fulgent. Mythol. 1.

Poplicola, **Poplicus**, V. PUBLICUS.

Populifugia, orum. n. Funesta populi Romani festa, quibus suas fugas Romanus populus, hostium repentinis incursionibus exagitatus, testabatur. Varro de L. L. 5. 3. & Macrobius Sat. 3. 2.

Populiscĭtum, i. n. Decretum populi. Nepos 7. 5. 4. Populiscito restituitur.

Parere populiscito. Idem 15. 7. 4. Sed divise habet Liv. 45. 25. [Nec dubito quin ubique divise scribendum sit, ut Senatus & Senati Consultum, Plebis Scitum &c.

Popŭlo, [δημαγωγέω] āre. Amorem populi conciliare. Pacuvius Chryse, Atque ut promeruit, pater mihi patriam populavit meam. Nonius 1. 185.

Pŏpŭlo, āre. & **Pŏpŭlor**, [δηΐζω, δηϊόω, πέρθω, πορθέω, ἐξαλαπάζω, λεηλατέω] āri. Prædari, Vastare. Virg. 1. Georg. 185.

—populatque ingentem farris acervum. Propert. lib. 3. 18. 29. Hic olim ignaros luctus populavit Achivos.

Agros populari. Cic. 5. Verr. 130.

Mœnia populari dejecto vallo, i. e. Urbem. Lucan. ad Pison. 192.

Ferro populari & igni. Lucan. lib. 2. 445.

Penates ferro populare. Virg. 1. Æn. 531.

Vi populare. Virg. 12. Æn. 263.

Artus cura populatur. Senec. Hippol. 4.

Formam populabitur ætas. Ovid. de Medic. faciei 45.

Ora lapis durus pulchra populatur. Senec. Hippol. 10.

De alia signif. V. in POPULATIO.

Popŭlans, antis. Partic. [δηΐζων] ut,

Flamma populante capillos. Ovid. 2. Met. 319.

Igne furtivo populante venas. Senec. Hippol. 3.

Populandus, a, um. Partic. [δηωτέος] ut,

Tradere terras populandas. Ovid. 1. Met. 249.

Populatus, a, um. Partic. [πορθηθεὶς] Cic. 5. Verr. 122. Ejectos aratores esse dico, agros vectigales vexatos atque exinanitos a Verre, populatam, vexatamque provinciam.

Arva populata nostro Marte. Hor. 3. Carm. 15. 24.

Tempora populata, raptis auribus, Debilitata. Virg. 6. Æn. 496.

Active. Virg. 12. Æn. 524.

Dant sonitum spumosi amnes, & in æquora currunt.
Quisque suum populatus iter. & Stat. 3. Theb. 221.
—populatus cædibus urbes. Idem 5. Theb. 1.
Pulsa sitis fluvio, populataque gurgitis alveum Agmina, &c.

POPULĀBUNDUS, a, um. Adj. [ἐξαλαπάζων] Qui populatur. Liv. 1. 15. In fines Romanos excurrerunt, populabundi magis, quam justi more belli. Adde 2. 60.
Populabundi, λῃστεύοντες. Populabundus agros ad oppidum pervenit. Gell. libri XI. capite 1. ex Sisenna. H.St. Ubi Participiale nomen casum regit.

POPULĀTIO, ōnis. f. [πόρθησις] Liv. 3. 2. extr. Æquos populationibus incursionibusque meliores esse.
Populatio volucrum. Active. Columel. lib. 3. cap. 21. Aut si maturitatem serotini exspectet, amittat vindemiam præcocem, quæ plerumque populationibus volucrum, pluviisque aut ventis lacessita dilabitur.
Morum populatio. Passive. Plin. lib. 9. cap. 34. Quum populatio morum atque luxuria, non aliunde major, quam e concharum genere proveniat.
Esse in populatione. Liv. lib. 2.
Facere populationem. Liv. lib. 3. 3.
Prohibere populatione. Cæsar 1. Bell. Gall. cap. 15. extr.
Populatio est etiam Turba populi. Sedul. in Johan. 1. 11. seu Carm. lib. 4. v. 257.
Flebant germanæ, flebat populatio præsens. ubi not. Cellar. V. [Hinc Gall. *Populace*. Alter in Gloss. Gr. Lat. Δημοσίωσις, Populacio, Publicacio, & Δημεύω, Proscribo, populor.

POPULĀTUS, ûs. m. [δῄωσις] Lucan. lib. 2. 544.
Ardent Hesperii sævis populatibus agri. Et Claud. 1. in Eutrop. 204.
— squalent populatibus agri.

POPULĀTOR, ōris. m. [πορθητής] ut, Trojæ populator. Ovid. 13. Met. 655. Agri sensit Arcadii populator. Senec. Agamemn. 9.
Civitatis populator eversorque. Quintil. Decl. 12. 24. p. 266.
Operis nostri vivit adhuc populator Achilles. Ovid. 12. Met. 593.
Opum populator Luxus. Claud. 1. in Ruff. 35.

POPULĀTRIX, īcis. f. [πορθήτις] Martial. lib. 13. 104.
Hoc tibi Thesei populatrix misit Hymetti,
Pallados a silvis nobile nectar apis.
Catervæ populatrices. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 167. V. Stat. 3. Silv. 2. 86.

POPULĀBĬLIS, e. Adj. [πορθητός] Populationi obnoxium. Ovid. 9. Met. 262.
Interea, quodcunque fuit populabile flamma,
Mulciber abstulerat.

POPULĬTO, āre. frequent. Lege 21. D. §. de Appellationib. Cum populitarentur ab adversario.

PŌPŬLUS, i. f. [αἴγειρος, λεύκη Gl. L. Gr.] Arbor, a frondium multitudine sic appellata. Plin. lib. 17. cap. 11. Populos & fraxinos, quia festinantius germinant, disponi quoque maturius convenit. Cic. 1. de Legib. 15. Sic nos inter has procerissimas populos in viridi opacaque ripa inambulantes, &c. Virg. 7. Ecl. 67.
Populus in fluviis, abies in montibus altis.
Populi duo genera: est enim Alba populus, quæ Græcis λεύκη, Gallis *trambula* appellatur, fertque uvas unguentis dicatas, quas *brya* appellant. Est & Populus nigra, Græcis αἴγειρος dicta, fronde angustiori, scabriore cortice, in totum strigosior, nullum fructum ferens. Ruell.
Alba. Hor. 2. Carm. 3. 9.
Alta. Tibul. lib. 1. 4. 30.
Ardua. Claud. in præfat. lib. 2. de Rapt. Proserp. 21.
Candida. Virg. 9. Ecl. 41.

PŌPŬLEUS, a, um. Adj. [αἰγείρινος] Quod est populi arboris, aut ex ea factum. Virg. 4. Georg. 511.
Qualis populea mærens philomela sub umbra.
Corona populea. Hor. 1. Carm. 7. 23.
Tempora populea fertur vinxisse corona. Populo autem Teucer se potius coronavit, quam alia fronde, vel quod ea arbor esset Herculi sacra, magnis ærumnis laboribusque perfuncto: vel ad bacchantium coronas, & genio indulgentium respexit. Et sane probabilius est, ut lætitiam præ se ferret, aliosque bene sperare juberet. Demosthenes pro Ctesiphonte, τοὺς ἐστεφανωμένους τῷ μαράθῳ καὶ τῇ λεύκῃ. ubi Grammatici annotant, ἐστέφοντο οἱ τὰ Βακχικὰ τελοῦντες τῇ λεύκῃ, διὰ τὸ χθόνιον μὲν εἶναι τὸ φυτὸν, χθόνιον δὲ καὶ τὸν τῆς Περσεφόνης Διόνυσον. τὴν δὲ λεύκην πεφυκέναι φασὶ παρὰ τῷ Ἀχέροντι, ὅθεν καὶ ἀχερωΐδα καλεῖσθαι αὐτὴν παρ' Ὁμήρῳ. Ex Turneb. 11. 26.
Frondes populeæ. Virg. 8. Æn. 32.

POPULNEUS, a, um. Adj. [αἰγείρινος] Idem. Columel. lib. 6. cap. 3. Probaturque maxime ulmea, post fraxinea, & ab hac populnea frons.

POPULNUS, a, um. aliud Adj. [αἰγείρινος, λεύκινος] Idem. Plaut. Casin. 2. 6. 32.
Sed mane dum: num ista aut populna sors, aut abiegna est tua? ubi Salmas. V.

POPULĬFER, a, um. [αἰγειροφόρος] Adj. ut, Padus populifer. Ovid. 2. Amor. 17. 32.
Populifer Spercheos. Ovid. 1. Met. 579.

POPULĒTUM, i. n. [αἰγειρὼν] Locus populis consitus. Plin. lib. 14. cap. 6. Antea Cæcubo erat generositas celeberrima in palustribus populetis.

POPYSMA, V. POPPYSMA.

P O R

PORCA, æ. f. in agro. Varro de R. R. lib. 1. cap. 29. Quod est inter duos sulcos elata terra, dicitur porca, quod ea seges frumentum porrigat. Hæc Varro. conf. Fest. Vel dicitur a Porcendo antiquo verbo; quod ultra se jaci semina prohibeat. Columel. lib. 2. cap. 4. Liras rustici vocant easdem porcas, quum sic aratum est, ut inter duos latius distantes sulcos, medius cumulus siccam sedem frumentis præbeat. Sed & Triginta pedum latitudinem, CXXV longitudinem, Porcam vocabant, eodem auctore lib. 5. cap. 1. Campani (inquit Hermolaus Barbarus) hodie Porcas vocant Pulvinos sive hortulos, in quibus veluti sulcatim sua cujusque generis olera feruntur. Id genus & Areæ dicuntur apud Columellam. Festus, Porcæ appellantur rari sulci, qui ducuntur aquæ derivandæ gratia: dictæ quod porceant, id est prohibeant aquam frumentis nocere. Cic. 2. de Legib. 55. Quemadmodum os rejectum terræ obtegatur, quæque in porca contracta jure sint, quo tempore incipiat sepulcrum esse, & religione teneatur. conf. LIRA.

PORCŬLĒTUM, i. n. Plin. lib. 17. cap. 2. de sulco & vinearum putatione, Quiescere ventos sationis die utilissimum. Plerique Austros optant, Cato abdicat. Interesse medio temperamento inter binas vites oportet pedes quinos. Minimum autem læto solo, pedes quaternos, tenui plurimum octonos. Umbri & Marsi ad vicenos intermittunt arationis gratia in his quæ vocant porculeta. Hermolaus Porculetum ait idem significare quod Porca, hoc est pulvinum, sive hortum, in quo veluti sulcatim sua cujusque generis olera feruntur.

PORCA, PORCELLIO, PORCELLUS. V. PORCUS.

PORCEO, [μακρὰν ἐλαύνειν] ēre. pro Porro arcere, dictum ab antiquis, teste Festo: sive Prohibere, ut ait Nonius 1. 305. Lucil. lib. 6.
— non te porro procedere porcent. Obsoletum verbum, syncopatum ex Porro & Arceo. [Vet. Gloss. Porceo, βιάζομαι.

PORCIA gens Plebeja Romæ fuit, Tusculo oriunda, auctore Plutarcho in Catone Censorio, & Tacito 11. Ann. 24. 3.
Est autem M. Porcius Cato [Μάρκος Πόρκιος Κάτων] princeps hujus gentis, qui Priscus primo, deinde quia multarum rerum usum haberet, Cato, teste Plutarcho, appellatus est, quod cognomen posteri retinuerunt. Idem quoque a Censura severe administrata Censorius dictus est, & in summa senectute, quia multa ejus in senatu, multa in foro vel provisa prudenter, vel acta constanter, vel responsa acute ferebantur, Sapientis cognomen adeptus est. Testis Cic. 3. Off. 16. & in Lælio 6.

PORCIA, æ. f. [Πορκία] Nomen mulieris ex eadem familia. Fuerunt autem celebres duæ, Major & Minor. Porcia Minor Catonis Uticensis filia, M. Bruto nupta, quum laudaretur apud eam quædam bene morata, quæ secundum habebat virum, respondit, Felix & pudica matrona nonnisi semel nupserit.

PORCIUS, a, um. Adj. ut
Porcia Lex a M. Porcio Læca dicitur, qui Leges Valerias de provocatione ad populum renovavit, & graviore pœna animadvertit in eos, qui civem Romanum verberassent vel necassent. V. Liv. 10. 9. conf. Cic. pro C. Rabir. 8. Et 5. in Verr. 144.

PORCULETUM, V. PORCA supra.

PORCUS, i. m. [χοῖρος] notum animal. Porcus (inquit Varro lib. 2. de R. R. cap. 4.) Græcum nomen est antiquum, sed obscuratum, quod nunc eum vocant χοῖρον.
Porcus dictus est, quod porrecto rictu pascatur, & terram dum herbarum radices rimatur, latius porrigat. Varro vero de L. L. lib. 4. 19. Porcus, ait, quod Sabini dicunt de aprino porco Poridus, inde Porcus: nisi a Græcis, quod Athenis in libris sacrorum scriptum est, πόρκῳ καὶ πόρκῳ.
Bimestris. Hor. 3. Carm. 17. 15. Porca legit Cuning.
Sacri porci, i. e. Puri, integri, & idonei sacrificiis. Plaut Rud. 4. 6. 4.
Saginatus. Propert. lib. 4. 1. 23.
Serarius porcus. Cato de R. R. cap. 150. Mense decimo ab coactore releget porcos serarios, in oves denas singulos pascat. Qui porci sint serarii adhuc quæritur. Turnebus 7. 5. eos intelligit in isto Catonis capite, Qui sero ovium nutriuntur. Denæ enim oves sero lactis sui porcos singulos pascere possunt. Quidam codd. Sectarios legunt. [Ego autem Porcellos intelligi puto, quos sero ovillo, ex caseo (opinor) residuo, alebant. Sic dubium de sufficiente seri copia tollitur, quod viri docti moverunt. Exempla infra habes, ubi Porcus, pro Porcello ponitur.
Abundat porco, hœdo, agno, gallina, lacte, caseo, melle villa locuples. Cic. de Senect. 56. [i. e. Porcina, hœdina, agnina, gallinis, &c.
Dare piaculum porco femina. Cic. 2. de Legib. 57.
Immolare porcum. Hor. 2. Serm. 3. 165.
Porcus [χοῖρος] pro Porculo & lactente. Columel. lib. 7. cap. 9. Quum jam herbæ solidiores sunt, ut & firma lactis maturitas porcis contingat.
Candidulus porcus. Juvenal. 10. Satir. 355.
Lactens. V. LAC.
Tralate pro Homine pingui. Hor. 1. Epist. 4. 16.
Cum ridere voles Epicuri de grege porcum.
Porcus Trojanus, cujus in lege Fannia sumptuaria mentio facta est, dicebatur, Qui mensis inferebatur aliis animalibus farctus: ut olim equus ille Trojanus, armatis inclusis, gravidus in urbem Trojanam illatus esse dicitur. Budæus de lege Fannia. V. Gellius lib. 2. cap. 24. & Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 17. Plin. lib. 10. cap. 50.

PORCA, æ. f. [χοῖρος] a Porcus: cujus exemplum est apud Caton. R. R. cap. 134. Prius quam porcam feminam immolabis. Vetus exemplar habet Porcum feminam. & ibidem paulo ante, Porco femina. Quam puto veram lectionem. Si enim Porca dixisset, quid opus erat addere Femina? Virg. 8. Æn. 641.
Stabant, & cæsa jungebant fœdera porca. Dixit autem Porcam feminino genere, pro Porco, ut & Servius annotavit. Quintil. lib. 8. cap. 3. p. 684. Burm. Quædam, non tam ratione, quam sensu judicantur: ut illud,
—cæsa jungebant fœdera porca. Fecit elegans fictio nominis. Quod si fuisset Porco, vile erat.
Porcam auream & argenteam dici ait Capito Atejus, quæ etsi numero hostiarum non sint, nomen tamen earum habere, alteram ex auro, alteram ex argento factam adhiberi sacrificio Ceriali. Festus.
Porcæ effigies inter militaria signa quintum locum obtinebat, quia, confecto bello, inter quos pax fieret, cæsa porca fœdus firmari solebat. Paulus.
Avida porca. Hor. 3. Carm. 23. 4.
Lactens. Ovid. 2. Fast. 636.
Præcidanea. Cato de R. R. cap. 141. conf. Popularia sacra in POPULUS.
Porca, ex Varrone de R. R. 2. 4. Natura appellatur, quâ mulieres sunt: sic a Græcis pars illa quæ honeste nominari non potest, χοῖρος vocatur. Annotavit Turnebus. Al. Porcus. m.

PORCETRA, æ. f. Porcetra est, quæ semel tantum peperit, [χοῖρος, aliis δέλφαξ] ut Scropha, vel Scrofa, quæ sæpius. V. Gell. lib. 18. cap. 6.

PORCĪNUS, a, um. Adj. [χοίρειος] Quod est ex porco. Plaut. Capt. 4. 2. 69.
Vox porcina. Senec. de Ira, 2. 12.

PORCINĀRIUS, i. m. [χοιροπώλης] Qui carnes porcinas vendit. Plaut. Capt. 4. 3. 5.
Quanta laniis lassitudo, quanta porcinariis? [Hoc Adj. formatur a substantivo Porcina, æ, f. subaudito Caro. Vet. Gloss. Porcina, χοίρεια.

PORCĀRIUS, a, um. Adj. [χοίρειος] Idem quod Porcinus. ut, Porcaria vulva. Plin. lib. 11. cap. 37.

PORCARIUS, i. m. [χοιροβοσκὸς] Porcorum custos. Jul. Firmicus lib. 3. cap.

cap. 6. Faciet etiam armentarios, bubulcos, paſtores, equorum domitores, porcarios, & his ſimiles.

PORCŬLUS, i. m. dimin. [δέλφαξ] Plaut. Men. 2. 2. 38.
Porculus marinus, apud Plin. lib. 9. cap. 15. pr.
Porculus, in torculari vinario, vocatur Batillus aut uncus in media circiter ſuccula, qui figebatur ut teneret funem, & dum verſabatur ſucculа, circumplicabatur. Cato de R. R. cap. 19. Porculum in media ſuccula facito. Iterum, Ubi porculum figere oportebit. Monuit Turnebus. 7. 25.

PORCULĀTIO, ōnis. f. [χοιροτροφία] Porculorum lactentium nutricatus, Antiquis dicebatur. Varro lib. 2. de R. R. cap. 4. In nutricatu, quam porculationem appellabant, binis menſibus porcos ſinunt cum matribus: ſed eos, quum paſci jam poſſunt, ſecernunt.

PORCULĀTOR, ōris. m. [χοιροτρόφος] Qui curat porcellos lactentes. Columel. lib. 7. cap. 9. Itaque porculatoris maximum officium eſt, ut unamquamque cum prole claudat. Sic lib. 1. in præfat. Porculatoris vero & ſubulci diverſa profeſſio, diverſæ paſtiones.

PORCELLUS, i. m. Aliud Dimin. [δελφάκιον] Varr. 2. de R. R. cap. 4. Subulcus facile deſpicere poſſit, ne quis porcellus a matre opprimatur. Suet. Neron. cap. 33. Iterum ac ſæpius recoctum, porcello objecit.

PORCELLĪNUS, a, um. Adj. ut, Caro porcellina. Th. Priſcian. de Diæt. cap. 6. V. Apic. de Re culin. 4. 3.

PORCELLIO, ōnis. m. Vermiculus, qui & Millepes. Cæl. Aurel. Tard. 1. 4. Porcelliones, id eſt oniſci, animalia quæ humectis locis naſcuntur.

PORDACA, æ. f. Vaſis genus. Ammian. 28. 4. ad fin. Lucanicus cum pordaca & ſalſula. [Immo totidem plebeja cognomina ſunt, ſeu vera, ſeu a ſcriptore conficta.

PORDŎSĔLĒNE, es. f. [Πορδοσελήνη] Inſula eſt ante Epheſum, cum urbe ejuſdem nominis, quam nonnulli, rei turpis in voce mentionem fugientes, Poroſelenen appellarunt. Stephan. & Plin. lib. 5. cap. 31. Etenim πορδὴ Græcis ventris crepitum ſignificat.

PORRĀSTRUM, i. n. Portulaca. Apul. de Herb. cap. 103. [ἴσ. Porraſtrum.

PORNE, es. f. [πόρνη] Scortum, Meretrix. Sed & Fornix ac Lupanar. Pornæ a Juſtiniano Aut. 8. tit. 6. de Conſulib. cap. 1. in Novel. juxta Haloandri interpretationem commemorantur inter ſpectacula, quaſi Floralia, quæ per meretrices & perditiſſimorum hominum genera celebrabantur. Vulgo ſic editur. Quintum quoque faciet proceſſum, qui ad theatrum ducit, quem adorna vocant. In aliis Aponna. In Græc. & Jul, Pornas, vel Apoorna. Ita ut lectio incerta ſit.

PORNOPION, onis. m. Pornopioni Apollini ſacra facere dicuntur Bœotii, ne muribus provincia obnoxia reddatur. Alexandrinus Alexander, lib. 1. cap. 13. [Immo Παρνόπιος dictus eſt. V. Pauſan. Attic. p. 22. extr. Wech.

POROCELA, V. INTEROCELA.

POROSELENE, [Πορoσελήνη] Inſula, cum ejuſdem nominis oppido, non longe ab Epheſo. Plin. lib. 5. cap. 31. V. PORDOSELENE.

PORPHȲRA, æ. f. Latine dicitur Purpura. πορφύρα. Dioſc. 2. 4. Porphyras Romani purpuras dicunt.

PORPHYRIO, ōnis. f. [πορφυρίων] Avis quæ ſola morſu bibit, cujus crura prælonga rubent & roſtrum. Hæc a nonnullis Pelicanus dicitur. V. Plin. lib. 10. cap. 46. &

PORPHYRION, ōnis. m. Unus ex gigantibus. Martial. lib. 13. 78.

> Nomen habet magni volucris tam parva gigantis,
> Et nomen Praſini Porphyrionis habet.

& Hor. 3. Carm. 4. 54.

PORPHȲRIS, ĭdis. f. [Πορφυρὶς] Inſula in ſinu Laconico ſita, quinque millibus paſſuum a Maleæ promontorio diſtans: poſtea Cythera dicta, ob memorabile templum, quod in hac Inſula eſt Veneri ſacrum. Plin. lib. 4. cap. 12.
Eſt & altera ejuſdem nominis inſula, duodecim non amplius paſſuum millibus diſtans a Cnido, alio nomine Niſyros appellata. Plin. lib. 5. cap. 3.

PORPHYRITE, es. f. [Πορφυρίτη] Oppidum eſt in ea parte Arabiæ, quæ Ægypto contermina eſt. Stephan.

PORPHYRĪTES, æ. m. [πορφυρίτης] Lapis in Ægypto rubens, candidis intervenientibus punctis, ut ait Plin. lib. 36. cap. 7. Propterea leucoſtictos appellatus, quod λευκὸς, album dicimus, στίζειν pungere.

PORPHYRĒTĬCUS, a, um. Adj. Sueton. in Neron. cap. 50. extr. In eo monumento ſolum porphyretici marmoris, ſuperſtante Lunenſi ara, circumſeptum eſt lapide Thaſio.

PORPHYRIUS, i. m. [Πορφύριος] Philoſophus, Tyrius genere, clara ortus proſapia, puer uſus eſt præceptore Longino, viro doctiſſimo. Prius Malchus vocabatur: deinde, ob veſtem regiam purpuream, qua ob nobilitatem utebatur, Porphyrius appellari cœptus eſt. Romam poſtea profectus, Plotinum audivit, una cum Origene & Amelio condiſcipulis. Inde in Siciliam navigans, apud Lilybæum morbo correptus, Plotini magiſtri, qui eo ſe contulerat, & præſentia, & Philoſophica oratione adeo recreatus eſt, ut ſtatim convaluerit: moxque Romam ſimul repetens, ibidem diem obiit, relictis operibus, in quibus contraria & pugnantia inter ſe videtur aſſerere. Cauſa putanda eſt, quod quæ prius probaverat, ea poſtea retractavit. Floruit Aureliani Cæſaris temporibus, uſque ad Tacitum & Probum principes. Hæc ex Suida, apud quem plura.

PORPHYRUS, i. m. [πορφυροῦς] Serpens eſt in calidiſſimis Indiæ locis naſcens, capite quovis lacte candidiore, reliquo corpore purpureo, dentibus carens: ideoque morſu innocuus, vomitum tamen eructans, quicquid contigerit extabefacientem. Ælian. lib. 9. cap. 56. Hiſt. Anim.

PORRACEUS, V. PORRUM.

PORRICIÆ, arum. f. Exta quæ in aræ foco ponuntur, quod diis porriguntur, a Solino vocata reperio cap. 11. Ligna vitea, inquit, ſuper aras ſtruunt, nec ignis apponitur. In hanc congeriem quum porricias intulerint, ſi adeſt Deus, (ſic ſacrum probatur) ſarmenta, licet viridia, ignem ſponte concipiunt. i. e. Quum intulerint exta aræ. Sic legit Turneb. 24. 13. Emendatis in codd. Proſicias legitur. q. V.

PORRĬCIO, [μακρὰν, ὀρέγω] ĕre. Porro jacere, ait Paulus. i. e. Valde porrigere. Quod verbum ſolenne ſacrificantibus erat. Nam exta porrici dicuntur, quando porriguntur diis. Unde apud Macrobium, Hoſtia porrecta: quaſi Sacrificata. Plaut. Pſeud. 1. 3. 32.

> Reſpiciam iſtoc pretio: nam ſi ſacruficem ſummo Jovi,
> Atque in manibus exta teneam, ut porriciam, interea loci
> Si lucri quid detur, protinus rem divinam deſeram.

Virg. 5. Æn. 238.

> — extaque ſalſos
> Porriciam in fluctus, & vina liquentia fundam.

Ubi quidam Projiciam legunt, ſed male, ut pluribus contendit Macrobius lib. 3. Saturnalium, cap. 2. pr. V. Voſſ. Etymolog.

PORRECTUS, a, um. Partic. ut, Exta porrecta. V. in PORRICIO.
Inter Cæſa & Porrecta, V. CÆDO.

PORRĬGO, rexi, rectum, [ὀρέγω, προτείνω, ἐπεκτείνω, παρατείνω] ĕre. Tendere, Extendere, Producere. Hor. 2. Serm. 8. 30.

> Inguſtata mihi porrexerit ilia rhombi.

Plin. lib. 11. cap. 45. Dextra in fide porrigitur. Plura exempla infra V.
Porrigere, Extendere, ut
Famam porrigere, V. Majeſtatem imperii.
Frontem ſcopulus porrigit in apertum æquor. Ovid. 4. Met. 526.
Radices, Extendere. Plinius, [Niſi error eſt] Facilius quippe radices porrigunt ſolo ſubacto. conf. infra.
In ordinem ſe porrigere. Plin. lib. 17. cap. 11.
In rectum porrigere. Plin. lib. 11. cap. 52.
Aciem latius porrigere. Ovid. 2. Epiſt. 128.
In longitudinem porrecta acies. Liv. 25. 21.
Bellum porrigere in Lucanos. Liv, 9. 20, Gronov. edidit, Apulia perdomita, &c. in Lucanos perrectum.
Bona porrigere & Dare. Cic. 3. de Nat. Deor. 84. Eſſe ſtultitiam, a quibus bona precaremur, ab iis porrigentibus & dantibus nolle ſumere.
Brachia porrexit cælo. Ovid. 1. Met. 767.
Dextram porrigere alicui. Cic. pro Dejot. 8.
Digitum ne quidem porrigere in rem aliquam. Cic. 3. de Fin. 57. Chryſippus quidem & Diogenes, detracta utilitate, ne digitum quidem porrigendum in eam eſſe dicebant. De bona fama loquitur.
Fidem ſupplici porrigere, Fidei ſymbolum dextram. Cic. Poſt red. in Senat. 22. Cui civi ſupplici non illa dextra invicta, & fidem porrexit, & ſpem ſalutis oſtendit?
Flores ad candida porrigit ora. Ovid. 2. Met. 861.
Gladius nobis ad occidendum hominem aliquando ab ipſis porrigitur legibus. Cic. pro Milon. 9.
Herbam porrigere, Victum ſe fateri. Plin. lib. 22. cap. 4. Summum apud antiquos ſignum victoriæ erat, herbam porrigere victos. h. e. Terra & altrice ipſa humo, & humatione etiam cedere.
Lacertos æquales porrigit. Ovid. 15. Met. 731.
Lucem ingenii & conſilii ſui porrigere atque tendere cunctis prope civibus. Cic. 1. de Orat. 84.
Manum porrigere, Opem ferre. Cic. pro Flacco 15. Sic ſunt expreſſa iſta præclara quæ recitantur pſephiſmata, non ſententiis, neque auctoritatibus declarata, nec jurejurando conſtricta: ſed porrigenda manu, profundendoque clamore multitudinis concitatæ.
Manus porrigere adverſus aliquem dicuntur judices, quum ſuam ſententiam adverſus eum exſequuntur. Ulpianus in l. a Divo Pio. §. ſi emptor. D. de re judic. Sed ſi emptor, cui pignora ſunt addicta, exſequente judice pretium non ſolvat: utrum adverſus emptorem porrigere manus debeant iidem judices, qui ſententiam exſequuntur, videndum eſt: & non puto eos ultra procedere.
Manum porrigere ad aliquid faciendum. Cic. pro Cœl. 63. Licinium autem, quum jam manum ad tradendum pyxidem porrexiſſet, retraxiſſe.
Manus porrigere aliquo. Ovid. 4. Triſt. 9. 10.
Manum in menſam. Cic. 5. Tuſc. 62.
Membrum. Auctor ad Heren. lib. 4. 69. Membra quo vult flectit, contorquet, porrigit, contrahit animal.
Membra in ſpatium. Ovid. 2. Met. 197.
Munera porrexit dextra. Ovid. 8. Met. 95.
Oſcula alicui. Ovid. 3. Met. 451.
Pedem ſiniſtrum ad oſculandum. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 10.
Pocula. Ovid. 2. de Arte Am. 335.
Porrigi, Extenſum eſſe, Differri. Plin. 5. Epiſt. 6. Sub his per latus omne vineæ porriguntur, unamque faciem longe lateque contexunt.
In tempus aliquod porrigi. Celſ. 2. 5. pr. Ut impetum morbi trahendo aliquis effugiat, porrigaturque in id tempus, quod curationi locum præſtet.
Collum longe porrigitur a pectore, Extenditur. Ovid. 2. Met. 375. De Cycno Ligurum rege in avem mutato.
Corpus porrigitur per novem jugera. Virg. 6. Æn. 597.
Horas ſol porrigit. i. e. Producit. Ovid. 4. Met. 199.
Judicium hoc Prætor latius porrexit, Ulpianus in l. ſi menſor. D. ſi menſ. falſ. mod. dixer.
Majeſtatem imperii. Hor. 4. Carm. 15. 15.

> Crevere vires, famaque, & imperi
> Porrecta majeſtas ad ortus
> Solis, ab Heſperio cubili.

Radices porrexit arbor in fundum vicini. Cajus in l. ſi plures. D. arborum furt. cæſar. conf. ſupra ex Plin.
Umbras porrigit campus murorum. Stat. 12. Theb. 251.
Porgo pro Porrigo legitur apud Virg. 8. Æn. 274.

> Cingite fronde comas, & pocula porgite dextris.

PORRECTUS, a, um. Partic. [ἐκτεταμένος] Extenſus. Plin. lib. 10. cap. 33. Hirundines faucibus porrectis in anguſtum.
Ante fores porrectus. Hor. 3. Carm. 10. 3.
Tityus porrectus per novem jugera terræ. Tibul. lib. 1. 3. 75.
Arena porrectus. Propert. lib. 2. 8. 34.
Hoſtis porrectus ſomno ſub frondibus. Stat. 2. Achil. 75.
Jugulum porrectum. Hor. 1. Serm. 3. 89.
Litora porrecta. Ovid. 10. Epiſt. 93.
Loca porrecta, Neque montibus interſepta, neque ſilvis impedita. Cæſ. 2. de Bell. Gall. 19. Quum ſe illi identidem in ſilvas ad ſuos reciperent, ac rurſus e ſilva in noſtros impetus facerent, neque noſtri longius, quam, quem ad finem porrecta atque aperta loca pertinebant, &c. Monuit Lambinus.
Manu porrecta ſtatua eſt in Ceramico Chryſippi ſedentis. Cic. 1. de Fin. 39.
Mora porrecta, Longa. Ovid. 4. de Pont. 12. 14.
Series longe porrecta viarum. Stat. 3. Silv. 3. 102.
Stabula porrecta in latitudinem. Columel. lib. 7. cap. 3.
Tellus. Hor. Epod. 5. 80.
Compar. ut, Porrectiore fronte loqui. h. e. Hilare. Plaut. Caſin. 2. 4. 3.
Acies porrectior. V. ACIES.

PORRECTUM, i. n. Plin. 4. 9. Theſſaliæ in porrectum longitudo &c.

Camporum

Camporum porrecta. Minut. Felix cap. 17. 11.

PORRECTE, Adv. Compar. Ammian. 29. 32. Sago Punico porrectius panso.

PORRECTIO, ōnis. f. [ἐπίκλασις, παρέκτασις] Cic. 2. de Nat. Deor. 150. Digitorum enim contractio facilis, facilisque porrectio, propter molles commissuras & artus, nullo in motu laborat.
Brachii porrectio. Auctor Ad Heren. lib. 3. 27.

PORRĪGO, ĭnis. f. [λεπίς] Genus morbi, ubi inter pilos quædam quasi squamulæ surgunt: eæque a cute resolvuntur, & interdum madent, multo sæpius siccæ sunt. Sæpius fit in capillo, rarius in barba, aliquando etiam in supercilio, ut ait Celsus lib. 6. cap. 2. Juven. 2. Sat. 80.

— sicut grex totus in agris
Unius scabie cadit, & porrigine porci.

Quibusdam in libris melius Prurigine legitur: ut & in Justino 36. 2. de Judæis, Quum scabiem & pruriginem paterentur. Porrigo autem habere potius hoc nomen a porro olere, quam a porrigendo, syllaba originem ostendente, videtur. Turnebus 15. 17. [Sed quum Prurigo, non morbus ipse, verum morbi sub cute latentis symptoma, seu effectus sit, haud injuria Grævius apud Justinum cum codice Juntino Porriginem expressit. Intelligit autem Lepram sine dubio, pessimum Impetiginis genus, quod ut squamosum, quod porriginis proprium est, descripsit Celsus 5. 28. 17. Nec aliter apud Juvenalem legendum, ut & apud Columel. R. R. 7. 5. 6. Solere hæc confundi docet ad Scribonii Comp. 243. Rhodius. Gloss. Lat. Gr. Porrigo, πιτυρίασις, & rursus Porrigo, πίτυρα, τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ. Sunt autem πίτυρα Furfures. Gloss. Gr. Lat. Πίτυρον, ἡ ἐν τῇ κεφαλῇ ῥυπαρία, Porrigium. Fuit quidem peculiari nomine sic dictum capitis vitium, sed nihil vetat, ob similitudinem, etiam totius corporis tribui squamosæ impetigini, in hominibus & bestiis.
Impexa porrigine fœdum caput. Hor. 2. Serm. 3. 126.

PORRĪGINŌSUS, a, um. Adj. Quod porrigine infestatur. Plin. Valer. 1. 4. Porriginosum caput.

PORRĪMA, æ. f. [Πόῤῥιμα] Soror sive comes Carmentæ, matris Evandri. Ovid. 1. Fast. 633.

Porrima placatur, &c.

PORRINA. In PORRUM.

PORRO, Adv. [δὴ, γὴ, μέντοι] Græcum est, πόῤῥω, significatque Certe. Cic. pro Planc. 81. Nihil porro tam inhumanum, tam immane, tam ferum, quam committere, ut beneficio, non dicam indignus, sed victus esse videare.
Porro, Hortantis. Virg. 9. Æn. 190.

— percipe porro,
Quid dubitem, & quæ nunc animo sententia surgat.　Servius.

Perge porro: nam de isto magna dissensio est. Cic. 4. de Fin. 75.
Porro. Adv. temp. Virg. 5. Æn. 600.

— hinc maxima porro
Accepit Roma, & patrium servavit honorem.　Serv. Porro, per longum intervallum: & est adverbium temporis. Sic dicimus, Lycurgus non porro ab Homeri temporibus fuit.

Si porro ire pergas, ut sit adverbium loci. Liv. lib. 8. Porro, i. e. Ultra.
Porro, Longe remotum. Virg. 6. Æn. 74.

— quæ sint ea flumina porro.　Servius.

Porro, [ἑξῆς] Adv. ordinis. Ter. And. 4. 4. 10.

Move ocyus te, ut quid agam, porro intelligas.

Porro. [ἔπειτα] Postea, deinde, in futurum. Cic. 4. Fam. 9. Non est porro tuum, uno sensu solum oculorum moveri. Ter. Hec. 3. 1. 20.

Quod quum ita esse invenero, quid restat, nisi porro ut fiam miser?

Porro hoc loco, i. e. Postea, vel in postremum, auctor Donat.
Porro, Conjunctio [δὲ] pro Autem ponitur, locaturque in principio orationis. Quintil. in Apibus pauperis §. 7. p. 280. Burm. Porro, qui confessum defendit, non absolutionem sceleris petit, sed licentiam. Cic. pro Milon. 25. Occurrebat mancam, ac debilem præturam suam futuram Consule Milone, eum porro summo consensu Pop. Rom. Consulem fieri videbat.
Porro, pro Conjunctione expletiva aliquando ponitur, auctore Donat. Ter. Andr. 1. 5. 45.

— adeon' me ignavum putas,
Adeon' porro ingratum, aut inhumanum, aut ferum, &c.

Age porro tu, qui te tam religiosum existimari voluisti interpretem fœderum, cur Taurominitanis, &c. Cic. 7. Verr. 55.
Jam porro videte cetera, Judices. Cic. pro Rosc. Amer. 116.
Mihi porro, ut ego non dicam, quis omnium mortalium non intelligit, quam longe progredi sit necesse? Cic. 7. Verr.
Porro autem, pro Et vero, & porro. Ter. Phorm. 1. 1. 12.

— porro autem Geta
Ferietur alio munere, ubi hera pepererit:
Porro alio autem, ubi erit puero natalis dies.　Budæus.

Porro autem, pro Sed. Sallust. in Catil. cap. 46. pr. At illum ingens cura atque lætitia simul occupavere. Nam lætabatur, intelligens, conjuratione patefacta, civitatem periculis ereptam esse. Porro autem anxius erat, in maximo scelere tantis civibus deprehensis, quid facto opus esset.
Catoni porro assensus est Favonius. Cic. 7. Att. 1.
Sequitur porro nihil deos ignorare. Cic. 2. de Divin. 105.
Neque porro, pro Neque etiam. Cic. 3. Verr. 121. Neque enim perfacete dicta, neque porro hac severitate digna sunt. Budæus.
Porro minima, pro Et etiam, vel Longe minima potius. Cic. 5. de Finib. 78. Ea nos mala dicimus, sed exigua & porro minima. Bud.
Porro, pro Valde. Cic. de Senect. 43. Sæpe a majoribus natu audivi, qui se porro pueros a senibus audivisse dicebant.
Porro Quirites. Ignoto nobis hactenus sermone, vox erat quiritantium, & auxilium populi implorantium. Tertull. lib. 1. in Valentinianos, Ut etiam inclamaverit in eam ἰὼ ἰὼ, quasi, porro Quirites, aut fidem Cæsaris. Auctor obscænorum versuum Carm. 25. pr.

Porro (nam quis erit modus?) Quirites.　Annotavit Turnebus.

[V. Sciopp. Comment. in Priap. Apul. Met. 8. p. 215. Elmenh.

PORRUM, i. n. vel PORRUS, i. m. [πράσον] Genus oleris noti. Martial. lib 13. 19.

Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros,
In medio virides stipite cerne comas.　Plin. lib. 19. cap. 6. Porrum seritur semine, ab æquinoctio Autumno, si sectivum facere libuerit, densius. In eadem area secatur donec deficiat, stercoraturque semper, si nutritur in capita ante quam secetur. Quum increvit, in aliam aream transfertur, summis foliis leviter recisis ante medullam, & capitibus retractis, tunicisve extremis. Et paulo post, Sectivi duo genera, Herbaceum, folio incisuris ejus evidentibus, quo utuntur medicamentarii. Alterum genus suavioris folii, rotundiorisque, incisuris levioribus.

Catinus porri & ciceris. Hor. 1. Serm. 6. 115.

Ad porri & ciceris refero laganique catinum.　De parabili cibo intelligendum, frugique mensa, arbitror. Nam porrum pro oleribus posuit, quæ vilissima sunt cibaria; & cicer legumen est, quo pauperiores vescebantur. Turnebus.

Sectile porrum. Juven. 3. Sat. 293.
Sectivi porri fila. Juven. 14. Sat. 133.
De porris capitatis est epigramma Martial. lib. 13. 19.
Porrum, allium, & cepas, velut sanctissima numina venerati sunt, quæ fallere, aut illorum perjurio adstringi, sine gravi piaculo non licebat. Alexander lib. 5. cap. 10. [Ægyptii nempe. V. Juven. Sat. 15. 9.

PORRĀCĔUS, a, um. Adj. [πράσινος] Quod est porri. Plin. lib. 21. cap. 18. Folia ima porraceis exiliora.
Porraceus color, Porri colorem referens. Plin. lib. 37. cap. 10.

PORRĪNA, æ. f. Locus porris consitus, vel porrorum uno in loco consitorum multitudo. Scævola in l. Defuncta. D. de usufruct. Sempronio de lego ex reditu fructum oleris & porrinæ. V. Cato de R. R. cap. 47.

PORSĔN'A, æ. f. [Πορσίνας] rex Tusciæ, qui urbem Romam obsedit. Martial. lib. 1. 106.

Urere quam potuit, contempto Mucius igne,
Hanc spectare manum Porsena non potuit.　Additur etiam nonnunquam N, Porsenna, ut producatur. Virg. 8. Æn. 646.

Necnon Tarquinium ejectum Porsenna jubebat, &c.　Quam geminationem plerique libri MSS. sequuntur, etiam solutæ orationis & sine metro. V. Gronov. ad Liv. 2. 9.

Minax Porsena. Hor. Epod. 16. 4.

PORTA, æ. f. [πύλη] Omnis exitus, quo potest importari vel exportari aliquid, unde etiam a portando dicta est, vel ab aratri portatione, inquit Donatus in Adelph. 4. 2. quia in designatione urbium, subjunctis vacca & tauro, qui urbem designabat, aratrum manu suspendebat, ne sulcum, quem primogenitum dicunt, faceret, ubi aditus civitatis erant relinquendi. Cæs. 6. Bell. Gall. 37. Capit arma a proximis, atque in porta consistit.
Porta. Varro de L. L. lib. 4. 32. pr. Qua viam relinquebant in muro, qua in oppidum portarent, portas.
Claustra ingentia portarum. Virg. 7. Æn. 185.
Fornice adverso portæ. Virg. 6. Æn. 574.
Moræ portarum. Stat. 11. Theb. 244.
Vigiles portarum. Virg. 2. Æn. 335.
Porta tenus. Tacit. 3. Ann. 5.
Æratæ. Ovid. 8. Met. 785.
Ahena. Stat. 10. Theb. 257.
Bipatens. Virg. 2. Æn. 330.
Cornea. Stat. 5. Silv. 3. 289.
Decumana. V. Decumanus, in DECEM.
Eburna. Virg. 6. Æn. 899.
Ferrata. Stat. 10. Theb. 504.
Laxata. Claud. 2. in 1. Conf. Stilich. 193.
Reclusa. Stat. 11. Theb. 421.
Rudis. Ovid. 7. Epist. 122.
Stabiles. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 143.
Urbanæ. Ovid. de Nuce 137.
Arietare in portam. V. ARIETO.
Astant sublimibus portis. Virg. 12. Æn. 133.
Clausæ portæ. Hor. 3. Carm. 5. 23.
Diffindere portas urbium. Hor. 3. Carm. 16. 14.
Data. Virg. 1. Æn. 83.

Qua data porta, ruunt, & terras turbine perflant.

Efferre sese portis. Virg. 12. Æn. 441.
Efferre pedem porta. Cic. 8. Att. 2.
Erumpunt portis, concurritur. Virg. 4. Georg. 78.
Exierat portis equitatus apertis. Virg. 8. Æn. 585.
Explorare portas. Virg. 9. Æn. 169.
Exspectare comites ad portam. Cic. 15. Fam. 17.
Imponere portam in aliquam regionem. V. IMPONO.
Instare portis. Virg. 10. Æn. 118.

Interea Rutuli, portis circum omnibus, instant　Sternere cæde viros.

Introire porta. Cic. in Pison. 55.
Irrumpere portas patentes. Virg. 11. Æn. 879.
Moliri portas. Tacit. 2. Hist. 22.
Objicere portas. Virg. 9. Æn. 45.
Obsidere portas. Stat. 10. Theb. 264.
Obstrepere portis. V. OBSTREPO.
Obstructas portas præbere re aliqua. Sil. lib. 11. 198.
Occupare portas urbis. Cic. 14. Philip. 15.
Panduntur portæ sacræ. Virg. 6. Æn. 27.
Pandere portas alicui. Virg. 12. Æn. 584.
Patet porta aliquibus. Cic. in Pison. 55.
Perfringere. Ovid. 6. Met. 597.
Perfringere portas vi. Lucan. lib. 3. 343.
Recludere. Ovid. 8. Met. 41.
Reserare portas alicui. Ovid. 3. de Arte Am. 577.
Ruere portis. Virg. 4. Georg. 185.
Substare in ipso limine portæ. Virg. 2. Æn. 242.
Esse ad portam præsto lictores. Cic. in Pison. 55.
Tenere limina portarum obsessa. Virg. 2. Æn. 803.
Porta cæli, pro Hemisphærio, id est semiglobo cæli. Virg. 3. Georg. 261.

— quem super ingens
Porta tonat cæli, & scopulis illisa reclamant
Æquora.　Turnebus.

Portæ jecoris. Cic. 2. de Nat. Deor. 137. Per vias quasdam a medio intestino usque ad portas jecoris. *Venam a porta* vulgus vocat, vel *Venas portas.* [V. Cels. 5. 26. 2. Cic. 2. de Nat. Deor. 37.
Porta, pro Femineis genitalibus. Propert 4. 9. 20.

Cantabant surdo, nudabant pectora cæco.
Lanuvii ad portas, hei mihi, solus eram.　Eodem sensu accipiendum

piendum eſt, quod a veteribus ſapientibus traditum eſt, Portam ingredi nefas, qua exieris, V. plura apud Cæl. lib. 4. cap. 7. [Quam expoſitionem tam falſam eſſe, quam ſpurca eſt, docet Brœckhuſius, cui eſt Eleg. 8. v. 48. quem omnino V.

PORTA Auguſta, [Πόρτα Αὐγοῦστα] Hiſpaniæ urbs Ptolemæo lib. 2. cap. 6. *Torquemada* vulgo.

PORTÆ Caucaſiæ, [Πύλαι Καυκάσιαι] locus in Albania, quo ſe Caucaſus mons findens, ad amnis diri odoris tranſitum, portarum ſpeciem refert. Caſpias quidam eas portas nuncupant, ſed errore inducti. Plin. lib. 6. cap. 11. & 12.

PORTŬLA, æ. f. dimin. [πυλὶς] Liv. 25. 9. Convenerat autem, ut Philomenes, portula aſſueta, venationem inferens, armatos induceret, parte alia portam Temenitida adiret Annibal.
Aperitur portula. Liv. 25. 9.
Magna vi portula refringi cœpta. Liv. 25. 24. pr. [Ridicule in Theſ. Lipſ. ex hoc Livii loco Magna portula proponebatur.

PORTELLA, æ. f. aliud dimin. Gloſſ. Lat. Gr. Portella, ῥυμοπύλιον.

PORTĀRIUS, i. m. [θυρωρὸς] Janitor. Vulg. Interpr. 2. Reg. cap. 7. 11.

PORTENDO, di, tum, [προσημαίνω, ἐπισημαίνω, προφαίνω] ĕre. Porro, hoc eſt ante tendere, prædicere, præmonſtrare. Cic. 2. de Nat. Deor. 7. Prædictiones vero & præſenſiones rerum futurarum quid aliud declarant, niſi hominibus ea quæ ſint oſtendi, monſtrari, portendi, prædici, ex quo illa oſtenta, monſtra, prodigia dicuntur? [Notandum autem Veteres hoc verbum nuſquam niſi de Oſtentis, Monſtris, Prodigiis, Auguriis, Ominibus, ceteriſque generis ejuſdem futurorum eventuum ſignis, non de Oraculis, Vatumque reſponſis uſurpare. V. Non. 5. 31. Gloſſ. Lat. Gr. Portendit, Σημαίνει διὰ τέρατ.
Cladem portendere alicui. Sil. lib. 4. 133.
Commutationem rerum populo portendere. Cic. 1. de Divin. 45.
Gener alicui portenditur. Virg. 7. Æn. 256.
Læta omnia proſperaque portendere. Liv. 1.
Metus nox portendit. Stat. 9. Theb. 583.
Metus ex oſtentis magnorum periculorum portenditur. Cic. 6. Verr. 108.
Nova ſuperi portendunt. Claud. 1. in Eutrop. 14.
Periculum principibus dii portendunt. Cic. de Aruſp. Reſp. 53.
Regnum portendere. Liv. 1. 8.
Significationes rerum futurarum vigilantibus & dormientibus portenduntur. Cic 2. de Nat. Deor. 166.
Spem portendere alicui. Liv. 29. 11.
Portentum eſt malum, in ſignificatione paſſiva uſus eſt Plaut. Curc. 2. 2. 22.

> Hoc animum advorte: pacem ab Æſculapio
> Petas: ne forte tibi eveniat magnum malum,
> Quod in quiete tibi portentum eſt. i. e. Præmonſtratum eſt.

PORTENTUM, i. n. [τέρας, τερατολογία] Signum, quod portendit & præmonſtrat aliquid futurum, vel Quod apportat etiam aliquid ex his, quæ viſa ſunt, ut placet Nonio 5. 31. Varro, In cælo, inquit, memorabile exſtitit portentum. Portenta autem ex auguriis & auſpiciis ſignificationem accipiebant. V. ex verbis Cic. 2. de Nat. Deor. 7. & 14. in ipſo verbo allatis.
Portenta, oſtenta, monſtra, prodigia dicuntur, quia portendunt, oſtendunt, monſtrant, prædicunt. Cic. 1. de Divin. 93. ubi plura V.
Portenta exiſtimarunt quidam gravia eſſe, Oſtenta bona, alii Portenta quædam bona, Oſtenta quædam triſtia appellari. Portenta, quæ quid porro tendatur, indicent: Oſtenta, quæ tantummodo oſtendant monſtra, præcipiant quoque remedia. Feſtus. [Ubi diſtinguendum ſupplendumque puto, Oſtendant: Monſtra, quæ monſtrent, ac præc. Porro hæc vocabula diſtinguere laborat etiam Nonius 5. 31. & 54. Sed optimi quique ſcriptores paſſim promiſcue ponunt, niſi quod fere Portentum & Monſtrum, de triſtibus ſolum.
Portenta porro fieri dicuntur, quum ſolita corpora raro ſe oſtendunt, ut cometæ, turbines, barathra, ſereno cælo facta tonitrua. Paulus. Al. Solida. [Forte Inſolita. Prior ſyllaba hæſit in littera præmiſſa. Tum pro Ut, puto Aut legendum, ut per Inſolita corpora Monſtra intelligantur nata.
Explanationes portentorum, Hetruſcorum diſciplina continentur. Cic. de Aruſp. Reſp. 18.
Hominum pecudumque portenta præter naturam. Cic. 2. de Nat Deor. 14.
Interpres portentorum. Cic. 2. de Divin. 61.
Magica portenta. V. MAGUS.
Ferunt caſum aliquem portenta. Virg. 8. Æn. 533.
Loqui monſtra ac portenta. Lucret. lib. 4. 594.
Obſtant ſed variis portenta deûm terroribus. Virg. 7. Æn. 58.
Portentum, pro Bono omine poſuit Virg. 8. Æn. 533.

> — ne quære profecto
> Quem caſum portenta ferant. i. e. Bona omina, quæ victoriam portendunt. [Soli tamen Æneæ bona, ob Veneris promiſſa, quum velut triſtia metueret Evander.

Portentum etiam Homo dici poteſt, ut Monſtrum, in malum. Sic Fatale portentum, prodigiumque Reip. P. Clodium vocat Cic. in Piſon. 9.
Reipub duo portenta & funera. Cic. de Provinc. Conſ. 45. Quod ſi ille, & paulo ante, & quotieſcunque ei locus dicendi ac poteſtas fuit, Gabinium & Piſonem, duo Reipub. portenta, ac pæne funera, cum propter alias cauſas, tum maxime propter illud inſigne ſcelus eorum, &c.
Portentum, Inane quidpiam & irridendum ut vult Non. 4. 383. Cic. 1. Tuſc. 11. At quid negotii eſt hæc poetarum & pictorum portenta convincere?

PORTENTŌSUS, a, um. Adj. [τερατώδης] Quod portentum facit. Cic. 2. de Divin. 60. An vero illa nos terrent, ſi quando aliqua portentoſa aut ex pecude, aut ex homine nata dicuntur?
Caput portentoſum. Suet. Domit. cap. 4. Ante pedes ejus ſtabat puerulus coccinatus, portentoſo parvoque capite.
Mendacia Græciæ portentoſa. Plin. lib. 5. cap. 1.
Compar. Plin. lib. 24. cap. 17. Portentoſiora tradit.
Superl. ut, Opus portentoſiſſimum. Plin. lib. 36. cap. 13.

PORTENTĬFĬCUS, a, um. Adj. [τερατοποιὸς] ut, Venena portentifica, Portenta ac monſtra facientia. Ovid. 14. Met. 55. Heinſius legit Portentifera.
Figuræ portentificæ. Lactant. 2. 13.

PORTENTĬLŎQUIUM, i. n. Sermo portentoſus. Vulg. Interpr. Irenæi 3. 4.

PORTHMOS, i. m. [Πορθμὸς] Fretum, Maris inter duas continentes anguſtiæ. Budæus in l. Lucius, De ſervit. ruſtic præd. in Pand. conſ. FRETUM. Porthmos a Græcis, a nobis Gaditanum fretum dicitur. Plin. lib. 3. cap. 5.
Eſt & Oppidi in Eubœa nomen. Plin. lib. 4. cap. 12.

PORTHMEUS, ĕi. m. [πορθμεὺς] Latine dicitur Transfretator, qui navigio vehit, & qui exigit portorium; πορθμὸς enim, Latine dicitur Fretum. V. præced. dict. Juven. 3. Sat. 266.

> Jam ſedet in ripa, tætrumque novitius horret
> Porthmea.

PORTĬCUS, ûs. f. [στοὰ, παστὰς, παραστὰς] Ædificium longum ac ſpatioſum, in plano exſtructum, ac tectum, qualia propter repentinos imbres, & umbrarum, ac deambulationis gratia, veteres plurima ædificarunt. Solebant autem aliis plerumque, publicis, privatiſque ædificiis adjungi. Ovid. 1. de Arte Am. 67. de Porticu Pompeja,

> Tu modo Pompeja lentus ſpatiare ſub umbra,
> Quum Sol Herculei terga Leonis adit. Cic. pro Domo, 116.

Vix pars ædium mearum decima ad Catuli porticum acceſſit. Cauſa fuit ambulatio, & monimentum, & iſta Tanagræa, oppreſſa libertate, Libertas. In palatio, pulcherrimo proſpectu, porticum, cum conclavibus, pavimentatam trecentûm pedum concupierat.
Amplæ porticus. Virg. 3. Æn. 353.
Circumacta porticus in O literæ ſimilitudinem. Plin. 2. Epiſt. 17. ad Gallum.
Excelſa porticus. Cic. 4. Att. 15. In campo Martio ſepta tributis comitiis marmorea ſumus & tecta facturi, eaque cingemus excelſa porticu.
Longæ porticus. Virg. 2. Æn. 528.
Perfuſa luto. Juven. 14. Sat. 66.
Spatioſa. Ovid. 1. de Arte Am. 491.
Vacuæ. Virg. 2. Æn. 761.
Coire in porticum. V. COEO.
Deambulantes in porticibus diſputabant philoſophi, Cic. 2. de Orat. 20. Idem 4. Acad. 75. Sed quid eos colligam, quum habeam Chryſippum, qui fulcire putatur porticum Stoicorum?
Integebantur porticus lignis conjunctis inter ſe. V. INTEGO.
Spatiari porticibus. Ovid. 21. Epiſt. 97.
Chryſippi porticus, i. e. Stoica ſchola; στοὰ enim porticus eſt, unde ſecta hæc nomen traxit. Hor. 2. Serm. 3. 44.
Octavii porticus. Sueton. de Clar. Grammat. cap. 21. V. Ordino in ORDO.
Pompeji porticus, juxta theatrum ejus erat Romæ ampliſſimum, cujus meminit Plin. lib. 36. cap. 15. Cavea ipſa cœpit hominum LXXX millia: quum Pompejani theatri, toties multiplicata Urbe, tantoque majore populo, ſufficiat large XL millibus. Meminit hujus & Plutarchus in vita Bruti. Plin. interdum Theatrum, interdum Ædem Pompeji nominat.
Porticus, nonnunquam ſignificat Tabernaculum, ſive tentorium. Cic. 2. Tuſc. 38.

> Namque Æſculapii liberorum ſaucii opplent porticus. Loquitur de Podalirio & Machaone, qui ad Trojam tendebant, & tabernacula habebant. Turnebus.

De porticuum nominibus, earundemque in urbe Roma numero V. plenius in Lex. Pitiſc.

PORTICATIO, ōnis. f. Macer in l. funeris ſumptus. D. de religioſis, & ſumpt. fun. Itaque ſi amplum quid ædificari teſtator juſſerit (veluti in circuitu porticationes) eos ſumptus funeris cauſa non eſſe.

PORTICŬLA, æ. f. dimin. a Porticu, [παστάδιον] Varro dixit, teſte Budæo, & Cic. 7. Fam. 24. In porticula Tuſculani. Eſt igitur Porticula, Parva porticus.

PORTIO, ōnis. f. [συμμερία] quaſi Partio, ſignificat Partem.
Breviſſima vitæ portio. Juven. 9. Sat. 128.
Portionem ſervare, Proportionem. Curt. lib. 7. 11. 12. Præmium erit ei, qui primus occuparit verticem, talenta X: uno minus accipiet, qui proximus ei venerit: eademque ad decem homines ſervabitur portio.
Ad portionem. V. AD præpoſitionem.
Portio ex re aliqua. Plin. lib. 12. cap. 18.
Portio, pro Parte. Plin. lib. 8. cap. 28. Siquidem & pericula præmonent, non fibris modo extiſque, circa quod magna mortalium portio hæret, ſed, &c.
Portione, Ablativus, Vulgo Proportione. Plin. lib. 11. cap. 37. Cerebrum omnia habent animalia quæ ſanguinem. Sed homo portione maximum.
Pro portione, Servata portione. Cic. 2. de Orat. 220. Sed oportet, ut in ædibus ac templis veſtibula & aditus, ſic cauſis principia pro portione rerum proponere. Budæus. Cic. 7. Verr. 54. Nunquam in Sicilia frumentum publice eſt emptum, quin Mamertinis pro portione imperaretur.
Pro rata portione aliquid diſtinguere. Cic. in Somn. Scip. 11. V. PRO.
Pro virili portione, Parte. Tacit. in vita Agric. 45.
Supra portionem reſpondere. Columel. lib. 7. cap. 1. de aſinis loquens, Hujus animalis, tam exiguæ tutelæ, plurima & neceſſaria opera ſupra portionem reſpondent. i. e. Majorem utilitatem præbent, quam pro cura & tutela ſui. Budæus. [An Reſpondet? ut ſit Opera, rectus f.

PORTIUNCŬLA, æ. f. dimin. [συμμερίδιον] Apulejus, Qui quum a me portiunculam poſceret.

PORTIONALIS, e. Adj. Idem quod Particularis. Tertull. de Virg. Veland. cap. 4. Subjectum eſt portionale univerſali.

PORTISCŬLUS, i. m. Proprie (inquit Nonius 2. 637.) Hortator remigum, qui eam perticam tenet, quæ portiſculus dicitur, qua excurſum & exhortamenta moderatur. Plaut. Aſin. 3. 1. 15.

> Et meam partem loquendi, & tuam trado tibi:
> Ad loquendum atque tacendum tute habeas portiſculum.

Portiſculus eſt, ut ſcribit Ælius Stilo, Qui in portu modum dat claſſi, id autem eſt Malleus, cujus meminit Cato in diſſuaſione de rege Attalo & vectigalibus Aſiæ. C. Licinio prætore (ait) remiges ſcripti cives Romani ſub portiſculum, ſub flagrum conſcripti veniere paſſim. Feſtus. V. J. F. Gronov. Obſ. 4. 26. & quos laudat Drakenb. ad Sil. 6. 361. [Gloſſ. Lat. Gr. Porticulus, Κελευστής. Scribe Portiſculus.

PORTITOR, V. PORTUS.

PORTO, [φέρω, βαστάζω, κομίζω, ὀχμάζω, αἴρομαι] āre. eſt Bajulare corpore jumenti, aut ſuo, vel etiam interdum Animo ferre & pati, ut in ſequentibus exemplis patet. Plaut. Aul. 2. 2. 53.
Ubi onus nequeam portare pariter jaceam ego aſinus in luto. al. Ferre.

Portare

Portare ad. Cic. pro Domo 62. Columnæ marmoreæ ex ædibus meis inſpectante Pop. Rom. ad ſocerum Conſulis portabantur.
Portare ad & in. Plin. lib. 12. cap. 17. Mihi & ad Perſas etiam prius iſta portaſſe, quam in Syriam aut Ægyptum videntur.
Portare ex toto. Plin. lib. 11. cap. 17.
Faſciculum librorum portare ſub ala. Hor. 1. Epiſt. 13. 13.
Frumentum domum ad aliquem portare. Cic. 14. Att. 5.
Fuſtes portare. Hor. 3. Carm. 6. 41.
Humeris portare aliquid. Hor. 1. Serm. 5. 90.
In triumpho Maſſiliam portari, ad exemplum amiſſi imperii vidimus. Cic. 2. Off. 28.
Collo portare aliquid. Columel. lib. 9. cap. 8.
Lectica aperta Cytheridem ſecum portat. Cic. 10. Att. 10.
Venti portant nubila per cælum. Lucret. lib. 4. 445.
Auxilium portare ſociis atque amicis, Adjuvare. Salluſt. in Catil. cap. 6.
Bonum portare, Afferre. Ter. And. 2. 2. 1. Dii boni, boni quid porto.
Dolorem portare ſecum. Stat. 11. Theb. 508.
Fallaciam portare alicui. Ter. And. 2. 6. 2.
Inſidias portare. Ovid. 2. Triſt. 272.
Inſomnia quum ſatis una tuis portet ocellis. Propert. lib. 2. 25. 47.
Jurgium portare ad aliquem. Ter. Hec. 3. 5. 63.
Nuntium portare. Plin. lib. 9. cap. 25.
Omnia mea mecum porto, inquit Bias. Cic. in Parad. 1.
Onus moleſtum. Hor. 1. Serm. 6. 99.
Peccatum portare. Ter. Heaut. 4. 1. 12.
Preces ad aliquem. Valer. 2. Argon. 326.
Rugas in vertice frontis. Ovid. 1. Amor. 8. 45.
Timores ne qua tibi inſolitos portarent viſa. Propert. lib. 1. 3. 29.
Verba juſſa, Deferre. Ovid. 2. Met. 744.
Vis portatur incita. Lucret. lib. 6. 586.

> Verſabundaque portatur poſt incita quum vis,
> Exagitata foras erumpitur, &c.

Portare dicimur, quum jumentis aliquid nobiſcum ducimus. Hinc Verrem legimus Amicam e provincia portaſſe, & Pompejum Deportaſſe triumphum. [Niſi de tranſmarinis provinciis proprie dictum eſt, quo navibus erat commeandum. conf. ſeqq. & DEPORTO.
Exercitum portare, Subaudi Navibus. Salluſt. in Jugurth. cap. 39. Coſ. impeditus a Tribb. pl. ne quas paraverat copias ſecum portaret. Sic
Frumenta portare. Hor. 1. Epiſt. 16. 72.
Legatos captos Romam portabant naves. Liv. 23. 38. pr.
Pelago portantur opes. Virg. 1. Æn. 367.
Bellum, o terra hoſpita, portas. i. e. Portendis. Virg. 3. Æn. 539.
Portatum, portatu; Supina. Plin. lib. 23. cap. 7. Mala piraque portatu jumentis mire gravia ſunt, vel pauca.

PORTANS, antis. Partic. [κομίζων] ut, Verba portantia ſalutem. Ovid. 3. de Pont. 4. 1.
Ferrum & arma portantes. Juſtin. 1. 3. 3.
Munera portantes. Virg. 11. Æn. 333.

PORTANDUS, a, um. Partic. [κομιστέος] ut, Cadavera portanda in arca vili. Hor. 1. Serm. 8. 8.
Mandata portanda alicui dare. Virg. 9. Æn. 312.

PORTĀTUS, a, um. Partic. Vulg. Interpr. Jerem. 10. 4. Portata tollentur. conf. dict. ſeq.

PORTATUS, ûs. m. Sil. Ital. lib. 12. 441.

> Incluſas igitur, quibus haud enare dabatur
> Arce ſuperpoſita, clauſtris maris extulit æſtu,
> Perque averſa tulit portatus in arva carinas.

De navibus loquitur, quæ vehiculis impoſitæ, per campum in mare rurſum vehebantur, Sed Nic. Heinſ. & Cellar. & Drakenb. legunt Portatas arva carinas, omiſſa præpoſitione.

PORTATIO, ōnis. f. Idem. Vitruv 10. 1. Portationes eorum non eſſent, &c.
Armorum atque telorum portationibus. Salluſt. Catil. cap. 42.

PORTITOR, pro PORTATOR, V. in PORTUS.

PORTĀBĬLIS. e. Adj. Quod portari poteſt. Sidon. 8. Epiſt. 11. Portandus quidem, ſed portabilis.
Compar. Auguſt. Epiſt. 34. Onus tolerabilius & portabilius.

PORTĀTŌRIUS, a, um. Adj. ut, Sella portatoria. Cæl. Aurel. Tard. 1. 1. 15. quæ Geſtatoria Suet. V. Auguſt. Serm. 7.

PORTĬTO, [συχνῶς κομίζω] āre. frequent. Gell. lib. 20. cap. 1. Crumenam plenam aſſium portitas.

PORTUENSIS porta, una e Romanis portis, de qua ac ſimilibus Alexander lib. 4. cap. 16. & Lex. Pitiſc. V.

PORTULA. V. PORTA.

PORTŬLĀCA, æ. f. [ἀνδράχνη] eſt (inquit Plin. lib. 20. cap. 20.) quam Peplion vocant, non multum ſativa efficacior. Cujus memorabiles uſus traduntur. Sagittarum venena & ſerpentium hæmorrhoidum & præſterum reſtingui, pro cibo ſumpta: & plagis impoſita extrahi. Hard. legit ex Mſſ. Porcilaca & Peplin. q. V. & Celſ. 2. 28. & 33. Columel. 12. 13. Apul. de Herb. cap. 103. [Gloſſ. Lat. Gr. Portulaca, Ἀνδράχνη, Ιτροστεσία, & Gr. Lat. Ἀνδράχνη Portacia. Forte in priore ſcribendum Ἀνδρὸς ἀκεία.

PORTUNALIA, PORTUNUS, in PORTUS.

PORTŪS, ûs. m. Ablativo Portubus & Portibus; [λιμὴν] dicitur Locus concluſus, quo (navibus) importantur merces, & inde exportantur, ut ait Ulp. in l. Portus. D. de verb. & rer. ſignificat. & ubi naves hiemant. Cic. 7. Verr. 95. Quem poſteaquam inanem locum offenderunt, & Prætorem commoviſſe ex eo loco caſtra ſenſerunt, ſtatim ſine ullo metu in portum ipſum penetrare cœperunt. Quum in portum dico, Judices, (explanandum eſt enim diligentius, eorum cauſa, qui locum ignorant) in urbem dico, atque in urbis intimam partem veniſſe piratas. Non enim portu illud oppidum clauditur, ſed urbe portus ipſe cingitur & concluditur: non ut alluantur a mari mœnia extrema, ſed influat in urbis ſinum portus.
Carthaginienſes fraudulenti & mendaces, non genere, ſed natura loci, quod propter portus ſuos, multis & variis mercatorum & advenarum ſermonibus ad ſtudium fallendi vocabantur. Cic. 2. de Lege Agrar. 95.
Aditus portus. V. ADEO, adis.
Oſtium & aditus portus. Cic. 6. Verr. 118.
Os & aditus portus. Cic. 7. Verr. 30. In ipſo aditu atque ore portus, ubi primum ex alto ſinus ad urbem ab litore inflectitur, tabernacula carbaſeis intenta velis, collocabat.
Altus. Virg. 5. Æn. 243.

Amœnus. Stat. 4. Silv. 7. 18.
Celeberrimus & pleniſſimus navium. Cic. pro L[illegible] LEBRIS.
Fluminei. Claud. 6. Conſ. Hon. 495.
Immotus portus ab acceſſu ventorum. Virg. 3. Æn
Infidi. Ovid. 13. Met. 710.
Manufacti. Cic. 2. Off. 14.
Rudis undarum. Stat. 3. Theb. 24.
Tranquillus & tutus. Cic. pro Planc. 94.
Tutus & clauſus. Cic. de Provinc. Conſul. 31.
Vacui ſine remige. Virg. 4. Æn. 588.
Accipere aliquos portu tuto. Virg. 3. Æn. 78.
Capere portum. V. CAPIO.
Cincta portubus duobus inſula. Cic. 6. Verr. 118.
Coëgit in portum navim vis ventorum. Cic. 2. de Invent. 98. & paulo poſt, Neceſſario ſumus in portum coacti.
Committere portibus. V. COMMITTO.
Compellere naves in portum. Cæſ. 1. de Bell. Civil. cap. 58. extr.
Condita inerti portu ratis. Lucan. ad Piſon. 214.
Conjecta eſt navis vi tempeſtatis in portum. Cic. 2. de Invent. 98.
Deferri in portus. Virg. 7. Æn. 22. V. DEFERO.
Diſtincta portubus regio. Cic pro Flacco, 27.
Efficit inſula portum objectu laterum. Virg. 1. Æn. 163.
Effodere portus Virg. 1. Æn. 431.
Facere portum. Quintil. lib. 2. cap. 21.
Intrare portus. Virg. 3. Æn. 254. Idem 5. Æn. 57.

> Adſumus, & portus delati intramus amicos.

Invehi ex alto in portum. V. INVEHO.
Invectus portum. V. ibid.
Linquere tum portus jubeo, & conſidere tranſtris. Vir. 3. Æn. 298.
Pateſcit portus propior. Virg. 3. Æn. 530.
Penetrare in portum. V. PENETRO.
Pervenire ad portum. Cic.
Petere portum. Virg. 1. Æn. 198.
Præcludere portus claſſi. Lucan lib. 9. 39.
Premit claſſis portus. Ovid. 2. Epiſt. 93.
Progredi portu. Virg. 3. Æn. 300.
Receperunt ſe in portum navigia. Cæſ. 2. de Bell. Civil. 22.
Relinquere portus. Virg. 3. Æn. 10.
Solvere e portu. Cic. pro Muren. 4.
Tangere portus. Virg. 4. Æn. 612. & 1. Georg. 303.

> Ceu preſſæ quum jam portum tetigêre carinæ.

Tenere portum ſi nequeas, navigando, tempeſtati obſequi artis eſt. Cic. 1. Fam. 9.
Venire aliquando in portum ex longa navigatione. Cic. de Senect. 71.
Portus & Perfugium. Cic. 5. Fam. 15. Sed neſcio quo modo ipſæ illæ excludere me a portu & perfugio videntur.
Portus & aura fugæ, metaphoricôs. Ovid. 2. de Pont. 8. 68.
Fugæ portus. Cic. ad Brut. 5. Quamquam tum & fugæ portus erat in tuis caſtris, & ſubſidium ſalutis in tuo exercitu.
Nationum portus & refugium Senatus. Cic. 2. Off. 26.
Otii portus. Cic. 4. Att. Quid ſi ceſſare libet, & in otii portum confugere?
Philoſophiæ portus. Cic. 7. Fam. 31. Sunt innumerabilia generis ejuſdem, quæ quidem ego non ferrem, niſi me in philoſophiæ portum contuliſſem.
Supplicii perfugium portuſque exſilium. Cic. pro Cæcin. 100.
Placidus portus æterna quiete, Mors. Senec. Agamemn. 7.
Exſpectare tanquam portum ſolitudinem. Cic. 1. de Orat. 155.
Paratum nobis portum & perfugium mortem putemus, quo utinam velis paſſis provehi liceat. Cic. 1. Tuſc. 118.
In portu impingere, Proverbium eſt apud Quintilianum Inſt. lib. 4. cap. 1. pro eo quod eſt, Statim in ipſo operis ingreſſu peccare.
Res eſt in portu, In tuto; proverbialis item locutio. Plaut. Merc. 4. 7. 49.
Navigare in portu, eſt A periculo abeſſe; proverbialis locutio: propterea, quod qui mediis adhuc in fluctibus navigant, hi ventorum, & æſtus arbitrio navigant: contra, qui jam intra portum ſunt, nihil habent negotii cum undis ac ventis. Ter. Andr. 3. 1. 22. Virg. 7. Æn. 598.

> Nam mihi parta quies, omniſque in limine portus.

Portum veteres pro Domo poſuiſſe Feſtus & Paulus aſſerunt: & Sic in 12. Tab. poſitum eſſe: Cui teſtimonium defuerit, is tertiis diebus ob portum obvagulatum ito.

PORTUŌSUS, a, um. Adj. [λιμενώδης] ut, Portuoſus locus, cui contrarium eſt Importuoſus, ut Mare Importuoſum, Portus non habens. Salluſt. in Jugurtha 17. Cic. 3. de Orat. 69. Ut philoſophi, tanquam in ſuperum mare Ionium defluerent, Græcum quiddam & portuoſum: Oratores autem &c.
Navigatio minime portuoſa. Cic. 6. Fam. 20.
Compar. Salluſt. Jugurth. cap. 16. Pars Numidiæ portuoſior.
Superl. Plin. 4. 12. Inſularum portuoſiſſima.

PORTĬTOR, ōris. m. [πορθμεὺς, πορθμευτὴς] Ille dicitur, qui traducit homines, ac vehit navigio, vel ad navem de litore, vel de navi ad litus, vel ad ulteriorem fluminis, lacus, ſtagnive, ſeu ripam, ſeu litus. Poteſt etiam accipi pro Eo qui portorium conduxit, i. e. Qui fructus pecuniarios ex portu conduxit: & a venientibus illos exigit. Hæc Vall. lib. 1. Cic. 1. Offic. 150. Primum improbantur ii quæſtus, qui in odia hominum incurrunt, ut portitorum, ut fœneratorum. [Et hæc eſt propria vocis ſignificatio. Gloſſ. Lat. Gr. Portitor, Τελώνης. A Portu enim, non a Portando arceſſitur. V. omnino Brœckh. ad Propert. 4. 11. 7. Non. 1. 95. & Aſcon. in Divinat. 33. conf. in PORTORIUM.
Portitor, a munere ſuo, quaſi proprio nomine dicitur Charon. Virg. 6. Æn. 298.

> Portitor has horrendus aquas, & flumina ſervat,
> Terribili ſqualore Charon.

V. Brœkh. d. l.
Lethæi amnis portitor. Stat. 12. Theb. 559.
Orci portitor. Virg. 4. Georg. 502.
Avarus. Ovid. ad Liv. 358.
Niger. Valer. 1. Argon. 784.
Portitor, Qui aliquid portat. Stat. 1. Theb. 693.

> — ſed jam temone ſupino
> Languet Hyperboreæ glacialis portitor Urſæ.

Servius in Virg. 6. Æn.

Æn. 298. Portitor proprie qui portat: abusive etiam qui portatur, portitor dicitur, sicut vector.
Apicum portitor. Apollinar. 6. Epist. 3.

PORTŌRIUM, i. n. [ναῦλον, πορθμεῖον, ἐλλιμένιον] Merces quæ portitoribus datur. Item, Vestigal quod solvitur portitori, ut ait Nonius 1. 169. Lucilius lib. 27. Facit idem quod illi, qui inscriptum ex portu exportant clanculum ne portorium dent. [Gloss. Lat. Gr. Portorium, τέλος. Accuratius in Gr. Lat. τέλος ἐν λιμένι, Portorium. conf. infra ad fin.
Circumvectionis portorium. Cic. 2. Att. 16. Illud tamen, quod scribit, animadvertas velim, de portorio circumvectionis: ait se de consilii sententia rem ad Senatum rejecisse.
De portorio & nonnullis injuriis portitorum conqueri. Cic. 1. Q. frat. 1.
Dare portorium de re aliqua. Cic. 4. Verr. 176. His pro rebus quod portorium non esset datum, litteras ad socios misisse L. Canulejum.
Exigere nomine portorii in singulas amphoras vini quatuor denarios. Cic. pro Font. 9.
Exportare aliquid sine portorio. Cic. 4. Verr. 183.
Imponere portorium singulis rebus, quæcunque venirent. Cic. in Pison. 87.
Instituere portorium vini. Cic. pro Font. 9.
Ire magnis portoriis illo mercatores consueverunt. Cæs. 3. Bell. Gall. 1.
Locare fruendum portorium. Liv. 32. 7. pr. Et portoria venalium Capuæ, Puteolisque, item Castrorum portorium, quo in loco nunc oppidum est, fruendum locarunt. de Scipione & Ælio censoribus.
Locare & conducere portorium. Cic. 1. de Invent. 47.
Sublata portoria Italiæ. Cic. 2. Att. 16.
Tollere portoria Italiæ. Cic. 1. Q. frat. 1.
Vectigal, & Portorium, pro eodem dixit Plin. de macello loquens, & rebus hortensibus, lib. 19. cap. 4.
Vectigal ac portorium Dyrrhachinorum. Cic. de Prov. Cons. 5.
Portorium, apud Romanos Vectigal erat e mercatura, si quid vel importaretur vel exportaretur. Vectigalia enim populus capiebat ex agricultura, vocabatque Decumas: e pecore, & dicebatur Scriptura, & mercatura, quod appellabant Portorium. Horum trium meminit Cicero, quum ait, pro Pomp. 15. Tamen pecora relinquuntur, agricultura deseritur, mercatorum navigatio conquiescit. Ita neque ex portu, neque ex decumis, neque ex scriptura vectigal conservari potest. Ex Turnebo. [Unde liquet a Portu dici. V. & Ascon. in Divin. 33.

PORTŪNUS, i. m. [Παλαίμων] Deus marinus, vide in dictione PALÆMON.
Portunus a portu, sicut Neptunus a nando, paulum primis litteris immutatis, dicitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 66.
Pater Portunus. Virg. 5. Æn. 241. Deus marinus, qui portubus præest. Servius.

PORTUNĀLIA, um. n. pl. [Παλαιμόνια] inter quatuor Græciæ celeberrima certamina numerantur, in honorem Palæmonis, quem Latini Portunum vocant, instituta. V. Varro de L. L. 5. 3. Eadem & Isthmia dicebantur, ab Isthmo Peloponnesiaco, ubi solebant celebrari.

PORTUS Magnus, proprium nomen oppidi civium Romanorum, in Tingitana provincia, nunc puto *Guineam* Hispanus vocat, e regione sui loci, est quippe Maurorum patria. Plin. lib. 5. cap. 2.

PORTUS Veneris, est in sinu salso, inter Pyrenei promontoria. Mela lib. 2. cap. 5. Olivarius dicit hodie vulgo vocari *Cap de creus* id est promontorium crucis.

PŌRUS, i. m. [Πῶρος] Rex Indiæ fuit, non tam corporis, quam animi magnitudine præditus, quem Alexander devicit. V. Curtium lib. 8. circa finem.
Eous Porus. Claud. 4. Cons. Hon. 374.
Nigri Pori regia. Claud. Cons. Mall. Theod. 32.

PŌRUS, i. m. Lapis arenarius, facile friabilis. V. Plin. 34. 17.

PŎRUS alius, [Πόρος] Metidis filius, de quo in PENIA. [Significat autem Quæstum Græcis, itemque Meatum, unde Pori, Cutis spiracula.

P O S

PŎS, videtur potius significare Pontem, quam Potentem, inquit Varro lib. 4. de L. L. pr. [Videtur ex Potis contractum, licet corripiatur, præter naturam syncopen passorum. conf. COMPOS, IMPOS.

POSCA, æ. f. [ὀξύκρατον] Vinum in torculari aquatum, ut quidam putant, quod apud Plinium, Varronemque, & alios Lora dicitur. Valla in Raud. Plaut. Truc. 2. 7. 48.

Tun' tantilli doni causa, holerum atque escarum, & poscarum, &c.

Alii rectius potionis genus esse dicunt, quam Græci oxycraton vocant, quæ ex aquæ acetique mistura fit. Plin. lib. 30. cap. 7. Tormina sanat palumbus ferus ex posca decoctus. Celsus 2. 30. Alvum astringunt merulæ, palumbus, magisque si in posca decoctus est. Pusca per quintam vocalem ubique legitur apud Celsum. Ante Lindenii correctiones scil. Suet. in Vitellio, cap. 12. [Gloss. Lat. Gr. Posca, Ὀξύκρατον, & Gr. Lat. Ὀξύκρατον, Posca. V. Græv. ad dict. Suet. loc. & Rhod. ad Scrib. Larg. comp. 46. Daumius pro quavis potione veteres Gloss. posuisse statuit. Gr. Lat. Πόσις, Posca, potus, pocio. conf. Poculentus in POTO.

POSCO, pŏposci, [ἀξιόω] ĕre. Rem debitam & honestam petere. Varro apud Serv. in 9. Æn. 193. Poscere est, quoties aliquid pro merito nostro deposcimus: Petere vero est, cum aliquid humiliter & cum precibus postulamus. Donat. in Andr. 2. 5. Petimus precario, Poscimus imperiose, Postulamus jure. Hæc tamen differentia sæpe confunditur; nam pro Petere etiam Posco accipitur. Cic. 6. Verr. 44. Nemo tam audax, qui posceret: nemo tam impudens, qui postularet ut venderet. [Scil. Gratis.
Poscere & Flagitare. Cic. 7. Verr. 70. Reliquos non desideraret solum, sed etiam posceret & flagitaret.
Ne poposcisses, ego me tibi non offerebam. Cic. 2. Att. 1.
Peposci, in præterito, non Poposci, antiquum Valerius Antias lib. Annal. 45. Denique Licinius Trib. pleb. perduellionem ei diem dixit, & comitiis diem a Q. Marcio Prætore peposcit. Meminit Gell. lib. 7. cap 9. quem vide.
Poscere verbo. Cic. 2. Verr. 44. Quam quum poscebat, verbo illam poscere videbatur, re vera judicia poscebat. De Tribunicia potestate.
Poscere inspiciendum. Cic. 6. Verr. 46. Qui pro testimonio dixit, te, quum inspiciendum poposcisses, avulso emblemate remisisse.
Poscere ad ravim. Plaut. Aul. 2. 5. 10.
Causas veniendi poscere. Virg. 1. Æn. 418.
Honorem deûm sibi poscere. Virg. 6. Æn. 589. De Salmoneo qui honorem Jovi debitum sibi volebat tribui.
Membranam poscere. Hor. 2. Serm. 3. 1.

Sic raro scribis, ut toto non quater anno
Membranam poscas scriptorum quæque retexens.

Quo loco Turnebus, Poscere membranam ille videtur, qui ea scripsit, quæ in membranam efferenda sint, nec retinenda in adversariis, aut palimpsesto, nec delenda sint, sed edenda, & hominum lectioni committenda. Reprehendit igitur Damasippus Horatium, quod quæ scribebat, retexebat omnia, aut delebat: neque quicquam eorum dignum membrana putabat, & hominum lectione.
Muneris quid poscere ab aliquo. Cic. 4. Verr. 117. Si hoc a me muneris, non universa provincia poposcisset.
Numina tua posco supplex & ad te confugio. Virg. 1. Æn. 670.
Opem poscere. Hor. in Arte Poet. 411.
Oracula precibus. Virg. 3. Æn. 456.
Partes audaciæ. Cic. pro Rosc. Amer.
Pœnas cum sanguine. Virg. 2. Æn. 72.
Potum poscere. Varr. de L. L. lib. 4. 26. Pocula a potione &c. quod hæ poscunt potum.
Pretium pro sepultura aliquorum. Cic. 3. Verr. 7.
Pugnam. Liv. 2. 45. Frequentes in prætorium conveniunt, poscunt pugnam, postulant ut signum detur.
Quæstionem. Cic. 2. de Fin. 1. Quorum e numero primus est ausus Leontinus Gorgias in conventu poscere quæstionem: id est jubere dicere, qua de re quis vellet audire.
Rationem cujuscunque tribus poposceris, me redditurum contendo. Cic. pro Planc. 48.
Reum poscere aliquem, Accusare. Liv. 9. 26. Et privatis dictatorem poscere reum verecundiæ non fuit.
Sumptum jamne poscet ad id Scaptius? Alia exemplaria legunt, Sumptu jam nepos evadit Scaptius? Cic. 6. Att. 2.
Veniam peccatis poscere. Hor. 1. Serm. 3. 75.
Vitam poscere. Ovid. 9. Met. 605.
Poscere, duobus Accusativis junctum. Cic. 3. Verr. 7. Rapiunt eum ad supplicium dii patrii, quod iste inventus est, qui e complexu parentum abreptos filios ad necem duceret, & parentes pretium pro sepultura liberûm posceret.
Deos poscere aliquem, A diis reposcere ereptum. Hor. 1. Carm. 24. 12.
Puerum poscere aliquid, A puero. Ovid. 1. Amor. 4. 30.
Munus amantem poscere. Ovid. 3. de Arte Am. 805.
Nummos magistratum Sicyonium poposcit. Cic. 3. Verr. 44.
Veniam deos poscere. Virg. 4. Æn. 50.
Poscere in prælia, Provocare. Virg. 8. Æn. 614.

Aut acrem dubites in prælia poscere Turnum. Idem 11. Æn. 221.
— solum posci in certamina Turnum.

Clamore aliquem poscere. Plaut. Curc. 5. 3. 5.
Poculis majoribus poscere. V. POCULUM.
Olympo poscor. Virg. 8. Æn. 533. h. e. Aut de Olympo poscor, aut certe In Olympum poscor. Servius. [Dativus est Olympo.
Poscere palmam, Accipere. Varro Parmenone, In argumentis Cæcilius poscit palmam, in ethesin Terentius, in sermonibus Plautus. Nonius 4. 377.
Poscere, Requirere, aut Exigere. Plin. lib. 18. cap. 28. Aratione per transversum iterata, occatio sequitur, ubi res poscit.
Ubicunque causæ, locusque poscebant. Plin. lib. 30. cap. 1.
Poscit usus. Cæs. 4. Bell. Gall. cap. 2.
Poscendi, Ger. Propert. lib. 3. 11. 13.

Nulla est poscendi, nulla est reverentia dandi.

POSCENS, entis. Partic. [αἰτῶν] ut, Negare aliquid poscenti. Ovid. 1. Amor. 10. 64. Adde 4. Met. 334. & Hor. 2. Epist. 2. 62.

POSCĬNUMMIUS, a, um. Adj. Apul. 10. Met. p. 248. Poscinummia meretricum basia.

PŎSĪDEON, i. m. [Ποσειδεὼν] Mensis apud Athenienses, q. d. Neptunium, qui Romanis Januarius erat. Plutarch. in Cæs. Alii Decembrem faciunt.

PŎSĪDĒUM, i. n. vel POSIDĪUM, [Ποσίδειον] Promontorium & oppidum, oraculum Branchidarum appellatum, nunc Didymæi Apollinis, a litore stadiorum viginti: regione Ionia. Plin. lib. 5. cap. 29.
Posidium aliud Oppidum in finibus Macedoniæ, non procul a Strymone amne, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 10.
Est ejusdem nominis Oppidum in Syria Libano monti subjectum, cujus meminit idem Plin. lib. 5. cap. 20. Sunt qui id Posideum appellent. Ptolemæus lib. 5. cap. 2. Vulgo *Pualo*.

POSIDIANÆ, arum. f. in Bajano sinu sunt Aquæ calidissimæ, de quibus, quoniam incredibiles naturæ vires alioqui manifestant effectibus variis, V. Plin. lib. 31. cap. 2.

PŎSĪDIPPUS, i. m. [Ποσείδιππος] Comicus fuit Cassandreus, Cynisci filius, qui fabulas triginta docuit, teste Suida.

POSIDĪUM, V. POSIDEUM.

PŎSĪDŌNIA, æ. f. [Ποσειδωνία] Oppidum in litore Lucaniæ, postea Pæstum appellatum. Hinc Posidonias, ātis, & Posidonius, a, um. Adj. Plin. lib. 3. cap. 5.
Trœzen quoque Peloponnesi urbs eo nomine appellata est, quod τῷ Ποσειδῶνι, id est Neptuno sacra esset. Strab. lib. 8.

PŎSĪDŌNIUS, i. m. [Ποσειδώνιος] Philosophus Apamiensis ex Syria (ut Strab. lib. 14. auctor est) sed Rhodius existimatus, quia Rhodi vixit, ac philosophatus est. Fuit admodum familiaris Ciceroni, a quo se etiam institutum fuisse testatur 1. de Nat. Deor. 6. Philosophus Stoicus, discipulus & successor Panætii. Venit etiam Romam M. Marcelli tempore, scripsitque multa. Auctor Plutarchus in Cic.

POSSESSIO, POSSESSOR. V. POSSIDEO.

POSSIBILIS. V. POSSUM.

POSSĬDEO, sēdi, sessum, [κτάομαι, κληρτίζω, πέπαμαι, κατέχω, νέμομαι] ēre. In posse, id est in potestate sua habere. Ter. And. 4. 6. 15. Quæ illius fuerunt, possidet. [Ut Possum ex Pos sum, vel Potis sum, ac deinde Potessum, sic Possideo ex Pos sedeo, vel Potis sedeo factum, plenamque Potestatem habere significat. V. Paul. l. 1. Possessio. D. de Acquir. vel amitt. poss.
Tenere & Possidere. Cic. pro Quint. 89. Omnia autem bona possessa non esse constitui, quod bonorum possessio spectetur, non in aliqua porte, sed in universis, quæ teneri ac possideri possint.

Sua eſſe omnia, atque a ſe poſſideri, ſicut propria, volunt philoſophi. Cic. 1. de Orat. 217.
Ab aliquo poſſidere. V. Uti via ab aliquo, in UTOR.
Agros poſſidere. Cic. 1. de Lege Agrar. 10.
Bona ex edicto, Vulgo Per decretum & adjudicationem. Cic. pro Quint. 25. Antequam doceo id factum non eſſe: libet mihi, C. Aquili, ex officii ratione, atque ex omnium conſuetudine, rem ipſam & factum ſimul Sexti Nævii conſiderare. Ad vadimonium non venerat, ut ais, is, quicum tibi affinitas, ſocietas, omnes denique cauſæ & neceſſitudines veteres intercedebant. Illicone ad Prætorem ire convenit? continuone verum fuit poſtulare, Ut ex edicto bona poſſidere liceret? ad hæc extrema & inimiciſſima jura tam cupide decurrebas, ut tibi nihil in poſterum, quod gravius atque crudelius facere poſſes, reſervares? nam quid homini poteſt turpius, quid vero miſerius, aut acerbius uſu venire? quod tantum evenire dedecus? quæ tanta calamitas inveniri poteſt? Pecuniam ſi cuipiam fortuna ademit: aut ſi alicujus eripuit injuria: tamen dum exiſtimatio eſt integra, facile conſolatur honeſtas egeſtatem. At non nemo, aut ignominia affectus, aut judicio turpi convictus, bonis quidem ſuis utitur: alterius opes, id quod miſerrimum eſt, non exſpectat: hoc tamen in miſeriis adjumento & ſolatio ſublevatur.
Bona publice poſſidere, id eſt quod *In manum regiam ponere* dicimus. Cic. 11. Philipp. 15. Itaque non aſſentior ſolum, ſed etiam gratias ago Q. Fufio; dixit enim ſeveram, gravem, Republica dignam ſententiam: judicavit hoſtem Dolabellam, bona ejus cenſuit publice poſſidenda. Budæus.
Bona filii pater ſine diminutione poſſideat, nec ſocium hæreditatis accipiat, qui non habet luctus. Plin. in Paneg. cap. 38.
Communiter aliquid poſſidere cum aliquo. Cic. pro Roſc. Amer. 108. Cur quæ reliqua ſunt, iſte Roſcius omnia cum Chryſogono communiter poſſidet?
Domum alterius. Cic. pro Domo 110.
Fèrias poſſidere. V. FERIÆ, arum.
Fiduciam ſibi commiſſam tenere ac poſſidere. Cic. pro Flacc. 51.
Forum armatis catervis hominum perditorum. Cic. pro Domo 110.
Hominem totum, In poteſtate habere. Cic. 5. Verr. 158. Quibus rebus non ſenſim, atque moderate ad iſtius amicitiam arrepſerat, ſed brevi tempore totum hominem, totamque ejus Præturam poſſederat.
Imaginem vel nomen alterius. Plaut. Amphit. 1. 1. 303.
Ingenium inverecundum animi. Cic. 1. de Invent. 73.
Me triclinia poſſident. Plin. 1. Epiſt. 3. Quid balineum illud, quod plurimus ſol implet, & circumit? quid triclinia illa popularia? illa paucorum? quid popinæ? quid cubicula diurna, nocturnaque? poſſidentne te, & per vices partiuntur?
Multa. Hor. 4. Carm. 9. 45.
Opes. Ovid. 3. Amor. 8. 54.
Palmam. Plaut. Moſtel. 1. 1. 31.
Regnum. Ovid. 3. Faſt. 631.
Veritatem. Cic. pro Roſc. Com. 17.
Vim magnam, magnam neceſſitatem, magnam religionem poſſidet paternus maternuſque ſanguis, Cic. pro Roſc. Amer. 66.
Mores in ſe poſſidere. Plaut. Truc. prol. 13.
　　Hæc hujus ſæculi mores in ſe poſſidet.
Plus fidei quam artis, plus veritatis quam diſciplinæ poſſidet in ſe. Cic pro Roſc. Com. 17.
Æquor ſub pectore poſſidere. Ovid. 4. Met. 689. De bellua, cui Andromeda fuit expoſita, eſtque emphaſis, qua belluæ magnitudo monſtratur.
Poſſideri, Paſſivum. Cic. 2. Att. 18. Habet etiam Campana lex exſecrationem in concione candidatorum, ſi mentionem fecerint, quo aliter ager poſſideatur.
Omnia poſſideantur. Lucret. lib. 1. 391.
Utenda ac poſſidenda bona alicui tradere. Cic. 4. Verr. 46. Quæ bona, is qui teſtamentum fecit, huic Heraclio, antequam eſt mortuus omnia utenda ac poſſidenda tradiderat.
Poſſeſſum publice in bona alicujus mittere. Liv. 38. extr. In bona deinde L. Scipionis poſſeſſum publice Quæſtores Prætor miſit. V. Bona ex edicto, item Publice poſſidere ſupra.

POSSĪDO, poſſidis, tertiæ conjugationis, quo uſi ſunt veteres. ut Poſſidam, futurum. Lucret. lib. 1. 388.
　　　— nempe aër omne neceſſe eſt
　　Inter corpora quod fiat, poſſidat inane. i. e. Poſſideat, occupet. Lambinus.

POSSIDENS, entis. Partic. Hor. 4. Carm. 9. 45.
　　Non poſſidentem multa vocaveris
　　Recte beatum.
Italiam poſſidentes. Juſtin. 20. 1. 4.

POSSESSUS, a, um. Partic. [κτηθεὶς] Lucan. lib. 2. 610.
　　Urbs eſt Dictæis olim poſſeſſa colonis. Ovid. 1. Amor. 2. 8.
　　　Et poſſeſſa ferus pectora verſat amor.
Uſu poſſeſſum, Vide in Refert ex Verrio. H. St.

POSSESSIO, ōnis. f. [κτῆσις, κτῆμα, κτέανον, κατοχὴ, κατάσχεσις, ἀδεσποτισμὸς, νομὴ, κάρπωσις] Cic. in Parad. 6. Etenim ſi iſti callidi rerum æſtimatores prata & areas quaſdam magno æſtimant, quod ei generi poſſeſſionum minime quaſi noceri poteſt.
Poſſeſſio eſt, ut definit Gallus Ælius, uſus quidam agri, aut ædificii, non ipſe fundus, aut ager. Non enim poſſeſſio eſt, (niſi in iis) rebus, quæ tangi poſſunt. (Auctore Prætore,) qui dicit ſe poſſidere, is vere poteſt dicere. Itaque in legitimis actionibus, nemo ex his, qui (litigant) poſſeſſionem ſuam vocare audet, ſed ad interdictum venit, ut Prætor his verbis utatur, Uti nunc poſſidetis eum fundum, Q. D. A. (i.e. quo de agitur.) quod nec vi, nec clam, nec precario alter ab altero poſſidetis, ita poſſideatis, adverſus ea vim fieri veto. Hæc Feſtus, uti quidem locum ejus reſtituit Ant. Auguſtinus.
Caduca & vacua poſſeſſio. Cic. 3. de Orat. 120. Noſtra eſt, inquam, omnis iſta prudentiæ doctrinæque poſſeſſio, in quam homines, quaſi caducam, & quaſi vacuam, abundantes otio, nobis occupatis, involaverunt.
Fiduciaria poſſeſſio, quam *Sub manu regia poſſidere* vocant, quaſi fide data acceptam. Livius lib. 32. 38. pr. Optimum ratus Nabidi eam Lacedæmoniorum tyranno, velut fiduciariam dare, ut victori ſibi reſtitueret: ſi quid adverſi accidiſſet, ipſe haberet. De Corintho loquens, quam Philippus Nabidi ea lege dederat, ut ſi victor ex bello rediiſſet, Nabis ei reſtitueret. Budæus. V. Fiduciarius in FIDUCIA.

Incerta poſſeſſio. V. INCERTUS.
Paternæ poſſeſſiones, Cic. 2. de Lege Agr. 83.
Relictæ. Cic. 1. de Lege Agr. 3. Utrum tandem hanc ſilvam in relictis poſſeſſionibus, an in Cenſorum paſcuis inveniſti?
Vacua. Cæſar. 3. Bell. Civil. cap. 112.
Voluptariæ. Cic. 12. Att. 25. Voluptarias enim poſſeſſiones nolet Silius.
Cedere poſſeſſione. V. CĒDO.
Conſiſtere in poſſeſſione judicii & defenſionis. Cic. 2. de Orat. 200.
Decedere de poſſeſſione. Cic. 2. de Lege Agr. 67.
Depelli poſſeſſione ſua. Cic. 3. de Orat. 106.
Detrahere aliquid de poſſeſſione, ac fidem acquirere. Cic. 2. Catil. 28.
Deturbari non ſolum ſpe, ſed certa re & poſſeſſione. Cic. 12. Fam. 25.
Dimovere & dejicere aliquem de poſſeſſione. Cic. 2. de Lege Agr. 80.
Dare poſſeſſionem ſecundum tabulas. Cic. in Topic. 50. Si ſtatuiſſemus ex edicto Prætoris ſecundum eas tabulas poſſeſſionem dari, quas is inſtituiſſet, cui teſtamenti factio nulla eſſet.
Dare ex edicto poſſeſſionem bonorum alicujus. Cic. 7. Fam. 22.
Datæ hæreditatum poſſeſſiones. Cic. 1. Philip. 62.
Exturbare e poſſeſſione aliquem. Cic. pro Sulla, 71.
Irruere temere in alienas poſſeſſiones. Cic. 1. de Orat. 41.
Mittere in poſſeſſionem. V. MITTO.
Mittere in bonorum alicujus poſſeſſionem. Cic. 1. Verr. 56.
Movere poſſeſſione. V. MOVEO.
Notare urbanas & ruſticas poſſeſſiones, & aliorum pecunias æſtimare. Cic. 5. Philip. 20.
Occupare poſſeſſionem laudis. Cic. 10. Fam. 7.
Pellere aliquem poſſeſſione. Cic. pro Milon. 75.
Permanebit in poſſeſſione victoriæ Reſpublica. Cic. 10. Fam. 21.
Permanet certa & ſtabilis ſua cuique poſſeſſio amicitiarum. Cic. de Amicit. 55.
Ponere in libertatis poſſeſſionem pedem. Cic. 3. Philip. 28.
Proficiſci in poſſeſſionem. Cic. pro Quint. 85.
Recuperare poſſeſſionem amiſſam. Cic. 3. de Orat. 108.
Retinuerunt in poſſeſſione ſua juris Civilis cognitionem atque interpretationem principes Cic. 2. Off. 65.
Retinere aliquem in ſua poſſeſſione. Cic. 1. Att. 16.
Spectatur bonorum poſſeſſio, non in aliqua parte, ſed in univerſis quæ teneri & poſſideri poſſunt. Cic. pro Quint. 89.
Sum. ut, Eſſe in poſſeſſione bonorum. Cic. pro Cæcin. 16.
Tenere poſſeſſiones paternas. Cic. 7. Fam. 21.
Tueri latitudinem poſſeſſionum. Cic. 2. de Lege Agrar. 67.
Venire in ſuam poſſeſſionem. Cic 1. Off. 134. Nec vero, tanquam in poſſeſſionem ſuam venerit, excludat alios, ſed cum reliquis in rebus, &c.
Uſurpare poſſeſſionem. Cic. 3. de Orat. 108.
Poſſeſſiones appellantur agri late patentes, publici, privatique, quia non mancipatione, ſed uſu tenebantur: & ut quiſque occupaverat, collidebat. Hæc quoque Feſtus. Ant. Aug. Colebat. Al. Poſſidebat. V. Vet. Auct. de Limit. p. 292. Edit. Goeſ.
Poſſeſſio, pro ipſis Bonis immobilibus aliquando ſumitur, ſive pro Fundo. Cic. 13. Fam. 5. Is habet in Volaterrano poſſeſſionem.
Cui tanta poſſeſſio eſt, ut liberaliter poſſit vivere, dives eſt. Cic. in Parad. 6. Plura ſupra exempla V.
Poſſeſſio, per translationem. Cic. 4. Acad. 132. Eſt enim inter eos non de terminis, ſed de tota poſſeſſione contentio.

POSSESSIUNCŬLA, æ. f. diminut. [κτησίδιον] Cic. 13. Att. 23. Omni enim aſſeveratione affirmo, quod mihi credas velim, mihi majori offenſioni eſſe, quam delectationi poſſeſſiunculas meas.

POSSESSUS, ûs. m. Apul. Apol. p. 282. Elmenh. Plurimis rebus poſſeſſu careo, uſu fruor.

POSSESSOR, ōris. m. [κτήτωρ] Qui rem quamcunque poſſidet. Cic. 2. Off. 78. Aut agrariam rem tentant, ut poſſeſſores pellantur ſuis ſedibus. Agelli poſſeſſor. Virg. 9. Ecl. 3.
Bonorum acerrimus poſſeſſor, expulſor, ereptor. Cic. pro Quint. 30.
　Habebat tantum quiſque poſſeſſor, quantum diviſor reliquerat Antonius. Cic. 5. Philipp. 20.

POSSESTRIX, īcis. f. a Poſſidendo. Afran. Liberto, Tius monilis poſſeſtricem. Ita Tonſtrix, ita Impulſtrix, &c. Nonius, 2. 631.

POSSESSŌRIUS, a, um. Adj. Tryphoninus in l. pen. § Sed nunquid. D. de bon. libert. Sed nunquid Prætor ei denegare poſſeſſorias actiones debeat. Libro quinto Pandectarum titulus eſt, De poſſeſſoria hæreditatis petitione.

POSSESSĪVUS, a, um. Adj. [κτητικὸς] Quod poſſidetur, quo utuntur Grammatici. Quintil. lib. 1. cap. 5. de virtut. & vit. oration. In quibus patrium pro poſſeſſivo dicitur.

POSSUM, pŏtes, pŏtui, [δύναμαι, ἐγχωρέω, κρατέω, ἰσχύω, ἐξισχύω, κρατιστεύω, ἐξουσιάζω, οἷός τ' εἰμι] poſſe. notæ ſignificationis. Ter. in prol. Heaut. 27.
　　Ne plus iniquûm poſſit, quam æquûm, oratio. De origine infra V.
Aſſequi nullis litteris poſſum, ut exprimam. Cic. ad Brut. 15.
Poſſe ad. Cic. 1. de Divin. 16. Quid ſcammoniæ radix ad purgandum, quid ariſtolochia ad morſus ſerpentium poſſit.
Ad obtinendas cauſas poſſe plurimum. Cic. in Orat. 69. Is qui in foro cauſiſque civilibus ita dicet, ut probet, ut delectet, ut flectat; probare neceſſitatis eſt, delectare ſuavitatis, flectere victoriæ: nam id unum ex omnibus ad obtinendas cauſas poteſt plurimum.
Poſſe apud aliquem plurimum. Cic. 5. Verr. 130. Loquebantur decumani palam, & præter ceteros is, qui apud iſtum plurimum poterat, maximoſque agros populabatur, Apronius.
Apud aliquem amicitia, beneficiis, dignitate plurimum poſſe. Cic. pro Roſc. Amer. 4.
Corradi poteſt. Plaut. Pœn. 5. 6. 26.
　　Trecentos Philippos, credo, corradi poteſt.
Sed tamen quod fieri poterit, non negligam. Cic. 3. Q. frat. 5.
Fieri nihil poteſt, nihil accidere, nihil evenire, niſi, &c. Cic. 2. de Divin. 19.
Fieri poteſt, ut. Ter. And. 4. 2. 16.
　　Si poterit fieri, ut ne pater per me ſtetiſſe credat,
　　Quo minus hæ fierent nuptiæ, volo: ſed id non poterit.
Poteſt fieri ut fallar. Cic. 13. Fam. 73.
Poteſt, pro Poteſt fieri. Plaut. Pſeud. 2. 2. 38.

Poteſt ut alii ita arbitrentur, & ego ut ne credam tibi.
Poterat utrumque præclare, pro Utrumque fieri poterat. Cic. 1. Fam. 7. Poterat utrumque præclare, ſi eſſet fides, ſi gravitas in hominibus Conſularibus. Budæus.
Nominare poſſum ex agro Sabino ruſticos, vicinos & familiares meos, quibus abſentibus nunquam fere ulla in agro majora opera fiunt, non ferendis, &c. Cic. de Senect. 24.
Neſcire non poſſum diutius, quomodo jam ſe habeat tota res Brunduſina. Cic. 9. Att. 3.
Non poſſum, quin exclamem. Cic. 2. de Orat. 39.
Non poterit, quin. Cic. 2. de Orat. 66. De muſicis rebus non poterit, quin dicat, hoc onere ſuſcepto recuſare.
Non potuit, quin ſuo ſermone aliquem familiarium participaverit. Subaudi, Continere ſe. Plaut. Milit. 2. 2. 107.
Non poteſt, pro Non eſt poſſibile, ut vult Budæus. Ter. Phorm. 2. 1. 72.
— non, non ſic futurum eſt: non poteſt. [Subauditur Fieri.
Non omnia poſſumus omnes. Virg. 8. Ecl. 63.
Poteſt per ſe. Cic. de Amicit. 26. Quod quiſque minus per ſe ipſe poſſet, id acciperet ab alio, viciſſimque redderet. V. Minor, in PARVUS.
Per vim poſſe. Cic. pro Quint. 69. Qui tum & poterant, per vim & ſcelus, plurimum. [Hic eſt Pollere, Potentem eſſe. conf. infra.
Quam maxime potero, dabo operam ut breve id faciam. Cic. in Salluſt.
Quam poſſum maxima voce dico. Cic. pro Domo 95.
Quam poſſunt molliſſime ſubſternunt nidos aves. Cic. 2. de Nat. Deor. 129.
Quoad poſſem & mihi liceret, a ſenis latere nunquam diſcederem. Cic. de Amicit. 1.
Quoad poteſt, Quoad poſſibile eſt. Cic. 2. Att. 7. Incende hominem, amabo te, quoad potes. Sic
Quantum poteſt. Ter. Eun. 5. 1. 20. Comprehendi jube quantum poteſt. Budæus.
Quantum potui per ætatem, avidiſſime contuli. Plin. 2. Epiſt. 16.
Si potes juva me conſilio, & tamen iſta quantum potes provide. Cic. 7. Att.
Poſſum ſcire, quo profectus, cujus ſis, aut quid veneris? Plaut. Amphit. 1. 1. 190.
Huc face ad me venias, ſiquid poteris. Ter. Andr. 4. 2. 29.
Dignitatem noſtram, ut poteſt in tanta hominum perfidia, retinebimus. Cic. 1. Fam. 2. [Subaudi Fieri.
Sic tueor, ut poſſum, concordiam. Cic. 1. Att. 14.
Sic ei te commendavi & tradidi, ut graviſſime diligentiſſimeque potui. Cic. 7. Fam. 17.
Poteſt, cum Ablativo. Cæſar 1. Bell. Gall. 8. Gratia & largitione apud Sequanos plurimum poterat. Nonnunquam cum præpoſitione: ut Ter. in prol. Heaut. 13.

Sed hic actor tantum potuit a facundia,
Quantum ille potuit cogitare commode.

Qui neque uſu ſatis, & ingenio parum poſſum. Cic. pro Quint. 1.
Poſſum, geminatum. Quintil. lib. 10. cap. 5. Nobiſcum contendere poſſumus, cum aliis non poſſumus.
Tantum poteſt in dicendo hæc res, ut ad vincendum nulla plus poſſit. Cic. 2. de Orat. 180.
Minimum nunc quidem poteſt, ſed poſſit neceſſe eſt, Reſpublica. Cic. 4. Fam. 13.
Poteſt, pro Debet. Cic. 2. Att. 9. Feſtive, mihi crede, & minore ſonitu quam putaram, orbis hic in Repub, eſt converſus: citius omnino quam potuit: id culpa Catonis. Quam potuit, ſubaudi, Per publicas rationes. Potuit, i. e. Licuit, debuit, æquum fuit. Rurſus epiſt. 16. Potuerit intercedi necne, nihil ad ſe pertinere. h. e. Debuerit. Et in orat. pro Domo, 11. Nam quum ingraveſceret annona, ut jam plane inopia ac fames, non caritas timeretur, concurſus eſt ad templum Concordiæ factus, Senatum illuc vocante Metello Conſule; qui ſi verus fuit, ex dolore hominum & fame, certe Conſules cauſam ſuſcipere, certe Senatus aliquid conſilii capere potuit.
Poſſe, pro Valere & bene habere. Cic. 2. Tuſc. 44. Nihil enim dolet niſi pes: poſſunt oculi, poteſt caput, latera, pulmones: poſſunt omnia.

POTIN' & POTIN' ES, [μῶν δύνασαι] pro Poteſne. Ter. And. 2. 6. 6.
Potin' es mihi verum dicere? D. nihil facilius. Idem Adelph. 4. 1. 23. Potin' es ut deſinas? Plaut. Amph. 3. 2. 22. Potin' es ut abſtineas manum? Idem Epid. 1. 60. Potin' uti moleſtus ne ſies. [Non eſt a Poſſum, ſed a Potis ſum antiquorum arceſſendum, Potin' es, pro Potis ne es, vel antique Potine es. Inde Potin, ut Vin, pro Viſne, Satin pro Satiſne &c.

PŎTESSUM [δύναμαι] pro Poſſum. Ter. Eun. 4. 3. 23.

At pol ego amatores audieram mulierum eos eſſe maximos,
Sed nihil poteſſe.

Quædam exemplaria legunt hoc loco, Poſſe. Plaut. Aulul. 2. 4. 30.

Cenſen' talentum magnum exorari poteſſe
Ab iſto ſene?

Poteſſem, poteſſes, poteſſet; optativus antiquus. Lucil. lib. 5.

Nam ſi, quod ſatis eſt homini, id ſatis eſſe poteſſet,
Hoc ſat erat: nunc quum hoc non eſt, qui credimus porro
Divitias ullas animum mi explere poteſſe?

Poteſtur, [δύναται] pro Poteſt, frequens apud antiquos, teſte Nonio. 10. 34. Pacuvius, Siqua poteſtur inveſtigari via. Lucret. lib. 3. 1023.

Quod tamen expleri nulla ratione poteſtur. conf. Feſt.

PŎTENS, entis. [δυνάμενος] Partic. Tempus ſignificat: ſed Accuſativo jungitur nominum, vel Infinito, nec comparationem accipit. ut, Potens pugnare, vel bella facere. Ulpian. in l. Si ambo. D. de compenſation. Si quis igitur compenſare potens ſolverit: condicere poterit, quaſi indebito ſoluto.
Potens [δυνατὸς, δυνάστης, ἴφθιμος, καρτερὸς, ἐυήνωρ] Genitivo jungitur: ut, Potens maris, & comparationem accipit. Ter. Adelph. 3. 4. 56.

Quam vos facillime agitis, quam eſtis maxime
Potentes, dites, fortunati, nobiles.

Cic. pro Quint. 70. Si propter partium ſtudium potens erat Alfenus, potentiſſimus Nævius.
Corporis potens, Virium ſuarum. Curt. lib. 9. 5. 13. Sed ne ſic quidem potens corporis, rurſus in genua procumbit.
Deorum potens. Plin. in Paneg. cap. 78. extr. Annuas, Cæſar, optantibus, quibuſque apud deos eſſe conſueſti, quorum potens es, votorum compotes facias. Sed emendati libri præferunt, Quorum potes ipſe.
Cypri potens Venus, i.e. Domina. Hor. 1. Carm. 3. 1. A Græcis ſumptum, qui ita loquuntur, κρατοῦσα Κύπρου.
Frugum potens Ceres. Ovid. 3. Amor. 10. 35.
Imperii potens, Qui imperium obtinet. Tacit. 11. Ann. 31. Budæus. Liv. 22. 42. extr.
Mentis nec potens truculentus Atreus. Senec. Thyeſt. 7.
Nemorum potens virgo. Stat. 9. Theb. 608. Epitheton Dianæ.
Pugnæ & fugæ potens. Liv. 8. 39. pr. Neque pugnæ, neque fugæ, ſatis potentes cæduntur.
Regni potens, Regno maturus. Livius 24. 4. extr. Juvenem jam eſſe dictitans Hieronymum, ac regni potentem. Budæus.
Scelerum potens. Stat. 11. Theb. 57.
Sui potens. Liv. 26. 13. Dum liber, dum mei potens ſum.
Tempeſtatum potens. Virg. 1. Georg. 27. Idem 1. Æn. 84.

Nimborumque facis tempeſtatumque potentem.

Voti aliquem potentem facere. Ovid. 8. Met. 80.
Uteri potens diva, Juno. Ovid. 9. Met. 315.
Potens, ablativo junctum: ut, Armis potens. Virg. 1. Æn. 535.
Claſſe viriſque potens. Ovid. 13. Epiſt. 59.
Ferro potentes. Propert. lib. 3. 22. 21.
Muneribus Veneris potens. Hor. 4. Carm. 10. 1.
Nobilitate. Ovid. 13. Met. 22.
Opibus potens Roma. Ovid. 4. Faſt. 255.
Oppidis centum potens Crete. Hor. 3. Carm. 27. 33.
Pietate potentes. Propert. lib. 3. 22. 21.
Proditione potens. Ovid. 8. Met. 56.
Venere turpi potens libido. Senec. Octav. 7.
In Compoſitis, Armi potens, Belli potens, Omnipotens, Viripotens. H. St. At hic nec Genitivus, nec Ablativus eſt, verum compoſitionis modus & in aliis uſitatus, ut Armiger, Armiſonus &c.
Civis potens. Hor. Epod. 2. 8.
Civitas ampla & potens. Cic. 2. de Invent. 169.
Dextra. Virg. 7. Æn. 234.
Dominator. Senec. Herc. fur. 13.
Dominus. Virg. 6. Æn. 621.
Factum. Claud. 4. Conſ. Hon. 220.
Herbæ. Virg. 7. Æn. 19.
Ignis ſacer, nimiumque potens. Senec. Hippol. 3. De igne amoris.
Juſtitia. Hor. 2. Carm. 17. 15. Fatum intelligit.
Manus potentes terra marique. Hor. in Carm. ſæcul. 53.
Matrona potens. Hor. de Arte Poet. 116.
Nomen potens maris. Senc. Hippol. 5.
Populus. Ovid. 5. Faſt. 729.
Regna. Ovid. 1. Amor. 1. 13.
Tactus. Ovid. 11. Met. 308.
Potens, pro Potiens. Hor. 1. Carm. 5. 15.

— potenti
Veſtimenta maris deo.

i. e. Neptuno maris potienti. Quanquam non me fugit etiam Neptuno poſſe dici permiſſam maris poteſtatem, eoque Potentem maris appellari: ſed priorem ſequitur Turnebus. [Quod nollem factum. Nulli poëtæ æque familiaris eſt, ac Horatio, hic helleniſmus.
Compar. Tanto potentior. Ovid. 14. Met. 657.
Armis potentior. Ovid. 6. Met. 678.
Potentiora ad. Quintil. lib. 6. cap. 1. Tanto ſunt quadam portione ad efficiendum potentiora, quum velut ipſorum ore dicuntur.
Auro nihil potentius. Ovid. 3. Amor. 8. 29.
Superl. In affectibus potentiſſimus. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Argumenta potentiſſima. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Potentiſſimus odor. Plin. lib. 13. cap. 2.
Potentiſſima in toto orbe terrarum Græcia. Plin. lib. 18. cap. 7.
Contumaciam potentiſſimorum virorum nunquam tuli. Cic. 6. Att. 3.
Potens, entis. ſubſtant. Lucan. lib 1. 271.

— libertatemque tueri
Auſus, & armatos plebi miſcere potentes.

Ex humili potens. Hor. 3. Carm. 30. 12.
Florens & potens. Cic. pro Domo 49. Itaque quum tu, florens & potens, per medium forum popularis volitares, &c.
Inops vir, Fortunatus & potens, contraria. Cic. 2. Off. 69. Sed quis eſt tandem, qui inopis & optimi viri cauſæ non anteponat in opera danda gratiam fortunati & potentis?
Potens & factioſus. Auctor ad Herenn. lib. 2. 40. Ut ſi quis potens ac factioſus in concione dixerit, ſatius eſt uti regibus, quam malis legibus.
Potens, gratioſus, diſertus homo. Cic. pro Cœl. 22.
Contra potentes ne quid ſtulte, ne quid temere, dicam aut faciam reliquum eſt. Cic. 9. Fam. 16.
Tribuere infinita potentibus. Cic. ad Brut. 4.
Maxime potens. V. MAGIS.
Fortuna potentem me fecit. Ovid. 10. Met. 603.

POTENTER, Adv. [κατὰ δύναμιν] ut, Res potenter lecta, h. e. Juxta vires electa. Hor. de Arte Poet. 40.
Compar. Quintil. lib. 6. cap. 4. Quod in altercatione fit potentius.
Superl. Quintil. Decl. 274. Potentiſſime dicere.

POTENTIA, æ. f. [δύναμις, ἰσχὺς, ἐπικράτεια, κράτος, ῥώμη, ἀλκὴ] contrarium habet Impotentia. Virg. 1. Georg. 92.

Ne tenues pluviæ, rapidive potentia Solis
Acrior.

Ovid. 7. Met. 537.

Inque feris ſubiti deprenſa potentia morbi eſt.

Ventoſa potentia Neptuni. Ovid. 2. Amor. 16. 27.
Potentia oculi. V. OCULUS.
Potentia, pro Auctoritate & opibus civilibus. Cic. 2. de Invent. 169. Potentia eſt ad ſua conſervanda, & alterius obtinenda idonearum rerum facultas.
Cupido potentiæ. Tacit. 2. Hiſt. 38.
Prompta potentia. Tacit. 12. Ann. 44.
Subjecta invidiæ. Juven. 10. Sat. 56.
Sempiterna. Tacit. 3. Ann. 30.
Vaſta. Ovid. 2. Met. 520.
Potentia in vi poſita eſt & armis. Cic. ad Brut. 10.
Opum potentiæ. Cic. 3. Off. 36. Hinc opum nimiarum potentiæ non ferendæ.

Conſequi potentiam. Idem 3. Off. 82. Qui omnia recta & honeſta negligunt, dummodò potentiam conſequantur.
Concupiſcere opes violentas, & minime ferendam potentiam. Cic. 1. Philip. 29.
Criminari invidioſe potentiam alicujus. Cic. pro Milon. 12.
Dimicant de ſua potentia homines. Cic. 7. Att. 3.
Dominatur potentia. Cic. pro Cæcin. 71. Nimia iſta, quæ dominatur in civitate, potentia.
Eſſe in magna potentia Cic. pro Muren. 25. Erant in magna potentia qui conſulebantur: a quibus etiam dies, tanquam aChaldæis, petebantur. i.e. In auctoritate magna in Repub.
Eſſe ſine potentia. Plin. 3. Epiſt. 7.
Vis, potentia, poteſtas. Cic. pro Domo, 80. Quæ nec vis temporum, nec potentia magiſtratuum, nec res tum judicata, nec denique univerſi Populi Rom. poteſtas, quæ ceteris in rebus eſt maxima, labefactare poſſit.

POTENTIĀLIS, e. Adj. Vox a Grammaticis ficta, ut Potentialis modus, ut apud Hor. Invideas, pro Invidere poſſis, quidam dicunt ſumi potentialiter. Cruq. in Hor. 379. col. priore in fine. H. St.

POTENTIALITER, Adv. Sidon. 7. Epiſt. 14. Cui me animus potentialiter notum facit. V. dict. præced.

POTENTĀTUS, ûs. m. [δυναστεία] Idem quod Principatus. Cæſar 1. Bell. Gall. 31. Hic quum tantopere de potentatu inter ſe multos annos contenderent, factum eſſe, &c. ubi Cellar. V.
Æmulo potentatûs inimicus. Liv. 26. 38.

POTENTATOR, ōris. m. Tertull. de Reſurr. carn. cap. 23. Solus potentator & rex regnantium.

POTESTAS, ātis. f. pro Vi accipitur, [δύναμις, ἐξουσία, αὐθεντία] Poteſtas, inquit Perottus ex Paulo, De Verb. ſignific. l. Poteſtatis, plura ſignificat. In perſona magiſtratuum, imperium: in perſona liberorum, patriam auctoritatem: in perſona ſervorum, dominium. At quum agimus de noxæ deditione cum eo, qui ſervum non defendit, præſentis corporis copiam & facultatem.
Poteſtas & Facultas. Cic. 2. de Invent. 24. Sin fuiſſe aliis quoque cauſa faciendi videbitur, aut poteſtas aliis defuiſſe demonſtranda eſt, aut facultas, aut voluntas.
Poteſtas adipiſcendi, &c. Plaut. Epid. 1. 1. 13.
Quocunque tempore mihi poteſtas præſentis tui fuerit, tu eris, &c. Cic. 1. Fam. 9.
Quidlibet audendi æqua poetis & pictoribus poteſtas. Hor. de Arte Poet. 10.
Nutus atque Poteſtas deorum. Cic. 3. in Catil. 18. Hanc urbem deorum immortalium nutu atque poteſtate adminiſtrari.
Optio & Poteſtas. Cic. in Vatin. 41. An erit hæc optio & poteſtas tua, ut, &c.
Vis omnis ac poteſtas deorum. Cic. 3. de Nat. Deor. 88.
Poteſtas omnium rerum, & Dominatus. Cic. 2. de Nat. Deor. 29. Itaque neceſſe eſt illud etiam, in quo ſit totius naturæ principatus, eſſe omnium optimum, omniumque rerum poteſtate dominatuque digniſſimum. Cic. 2. de Lege Agr. 37. Hoc parvum argumentum vobis erit, a certis hominibus dominationem poteſtatemque omnium rerum quæri, quum videatis eum, &c.
Firma rerum. Valer. 4. Argon. 12.
Fracta & pæne translata. Claud 2. Conſ. Stil. 125. Urbis ſcil.
Immenſa deûm. Lucret. lib. 5. 1208.
Invidioſa. Claud. 2. in Eutrop. 554.
Juſta poteſtas eſt illi in ambos. Hor. 2. Serm. 7. 62.
Juſta & legitima. V. LEX.
Lenis. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 167.
Summa. Senec. Thyeſte 5.
Tranquilla. Claud. Conſ. Mall. Theod. 239.
Violenta. Claud. Conſ. Mall. Theod. 240.
Vivata corporis atque animi. Lucret. lib. 3. 557. Alii legunt, Animaï innata poteſtas.
Accipere. V. ACCIPIO.
Adimere. V. ADIMO.
Cadere in poteſtatem. V. CADO.
Concedere peccandi poteſtatem alicui. Cic. 11. Philip. 16.
Continere in ſua poteſtate aliquos. Cic. 2. in Catil. 26.
Deducere alicujus poteſtatem. V. DEDUCO.
Deferre poteſtatem alicui tribuendorum beneficiorum. Cic. pro Corn. Balb. 37. Poteſt eſſe ulla denique majeſtas, ſi impedimur, quo minus per Pop. Rom. beneficiorum virtutis cauſa tribuendorum poteſtatem imperatoribus noſtris deferamus?
Diviſa ſpatio poteſtas. Lucret. lib. 3. 264.
Dari poteſtatem rei faciendæ. Cic. 10. Fam. 13. Ut primum poteſtas data eſt augendæ dignitatis tuæ, nihil prætermiſi, &c.
Dare reſpirandi poteſtatem. Cic. pro Quint. 87.
Dare eligendi poteſtatem. Cic. 2. de Invent. 2.
Eripere poteſtatem. Cic. in Vatin.
Facere poteſtatem. Cic. 1. in Catil. 11. Si quid de his rebus dicere vellet, feci poteſtatem.
Facere conveniendi ſui poteſtatem omnibus. Cic. 8. Philip. 31.
Facio interpellandi tibi poteſtatem. Cic. pro Roſc. Amer. 73.
Facta eſt libera mihi poteſtas loquendi. Cic. Anteq. iret in exſil. 27.
Facere poteſtatem ſui. Cic. 1. Q. frat. 2. Quod quum Gabinium de ambitu vellet poſtulare, neque Prætores diebus aliquot adiri poſſent, vel poteſtatem ſui facerent, in concionem aſcendit.
Gliſcit poteſtas. Tacit. 3. Ann. 69.
Habere poteſtatem. Cic. pro Corn. Balb. 37. Si præmii tribuendi poteſtatem nullam haberemus.
Habere ſummam poteſtatem in aliquo loco. Cic. 1. Q. frat. 1.
Habere ſummam poteſtatem alicujus. Cic. in Salluſt. 13. Qui eo tempore ſummam tui poteſtatem habuit.
Habere aliquem in ſua poteſtate. Cic. ad Brut. 4. Et 4. Verr. 135. Quadruplatorum quicquid erat, habebat in poteſtate.
Habere vitæ neciſque poteſtatem in aliquem. Cic. pro Domo 77.
Habeo ducendi liberum ſpiritum nullam poteſtatem. Cic. Anteq. iret in exſil. 27.
Habere jus poteſtatemque imperandi. Cic. 11. Philip. 30.
Oſtendere ſuam poteſtatem in aliquem. V. OSTENDO.
Patet late poteſtas ejus. Cic. 4. Fam. 7.
Permittere decernendi poteſtatem aliquibus. Cic. Poſt red. in Senat. 3.
Permiſſa poteſtas. Valer. 8. Argon. 424.
Pervenire in poteſtatem alicujus. Cic. pro Lege Manil. 32. Quum duodecim ſecures in prædonum poteſtatem pervenerint.
Poni in poteſtate alicujus. Cic. 2. de Fin. 86. Si modo ſit aliquid eſſe beatum, id oportere totum poni in poteſtate ſapientis.
Privare aliquem poteſtate faciendi aliquid. Cic. 5. Fam. 2.
Prorogata fortunæ poteſtas in nos. Cic. 1. Q. frat. 1.
Reciſa orandi poteſtas. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Reddere poteſtatem certaminis victo. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Redigere aliquos in ſuam poteſtatem. Cic. 5. Philip. 46. Equites, ſagittarios, elephantos in ſuam Populique Rom. poteſtatem redegerit.
Redigere aliquem in ſuam ditionem ac poteſtatem. Cic. 2. de Lege Agr. 73.
Retinere in poteſtate. Cic. Fam. 12.
Sum. ut, Eſſe in poteſtate alicujus. Plaut. Moſtel. 1. 2. 54.
Eſſe in ditione ac poteſtate alicujus. Cic. pro Quint. 6. Omnes quorum in alterius manu vita poſita eſt, ſæpius illud cogitant, quid poſſit is, in cujus ditione ac poteſtate ſunt, facere, quam, &c.
Eſſe in poteſtate alicujus, Ex ejus conſilio pendere, ei obtemperare. Cic. 2. Q. frat. 9. Totum ei negotium permiſi, meque in ejus poteſtate dixi fore. [Sic ſæpe Liv. In ſenatus, Patrum, Conſulum &c. poteſtate.
Eſt in poteſtate tua. Cic. 4. Verr. Petis a me, quod in tua poteſtate eſt, ut id tibi facere ne liceat?
Eſſe in poteſtatem. V. IN.
Eſſe ſub poteſtate alicujus. Liv. 24.
Eſt malefaciendi mihi poteſtas. Plaut. Stich. 1. 2. 60.
Eſt poteſtas tibi ſervandi illum. Ter. Andr. 3. 3. 10.
Fuit poteſtas liberius vivendi. Ter. Andr. 1. 1. 25.
Fuit poteſtas tibi quotidie hominis admonendi. Cic. pro Quint. 46.
Poteſtas non fuit mittendi. Cic. 11. Att.
Eſt poteſtas certorum hominum, h.e. Habeo certos homines ad manum. Cic. 1. Fam. 7. Quoties mihi certorum hominum poteſtas erit, quibus recte dem, non prætermittam, &c.
Eſt integra nobis judicandi poteſtas. Cic. 4. Acad. 8.
Eſt ſita in eorum poteſtate noſtra ſalus. Cic Anteq. iret in exſil. 12.
Eſt poteſtas ea tua, pro Potes. Ter Heaut. 4. 3. 42.

Metuo, quid agam. s. metuis? quaſi non ea poteſtas ſit tua,
Quo velis in tempore ut te exſolvas, rem facias palam. Cic. 16.

Att. 19. Præſertim quum tota poteſtas hujus rei tua ſit.
Erat quæ tum poteſtas: i. e. Quod tum fieri poterat. Cic pro Cluent. 75. Conſurgitur in conſilium, quum ſententias Oppianicus, quæ tum erat poteſtas, palam ferri velle dixiſſet, ut Stalenus ſcire poſſet, quid cuique deberetur.
Eſt ſumma omnium rerum poteſtas Populi Romani. Cic. de Aruſp. Reſpon. 11.
Subjicere ſe ſub poteſtatem. Cic. ad Heren. 2. 50.
Suſcipere in poteſtatem, & Dimittere ex poteſtate. Cic. pro Cæcin. 98. Si pater vendidit eum, quem in ſuam poteſtatem ſuſceperat, ex poteſtate dimittit.
Tenere aliquem in ſua poteſtate & ditione. Cic. 3. Verr. 97. Et 1. Q. frat. 1. Tenere motum animi in ſua poteſtate.
Tradere poteſtatem alicui. Cic. 1. de Orat. 216. Cui populus ipſe moderandi & regendi ſui poteſtatem, quaſi quaſdam habenas, tradidit.
Venire in arbitrium ac poteſtatem alicujus. Cic. 3. Verr. 150.
Exiſſe de poteſtate proprie iratos dicimus, id eſt de conſilio, de ratione, de mente. Cic. 4. Tuſc. 77. [An De poteſtate mentis? H. St.
Redire in ſuam poteſtatem dicitur, Qui e poteſtate exierat: apud Gellium lib. 7. cap. 3. ex Catonis oratione ita legitur, Quo majore opere dico ſuadeoque, uti hæc res dies aliquot proferatur, dum ex tanto gaudio in poteſtatem noſtram redeamus.
Poteſtas, ſine adjuncto, pro Magiſtratu, vel, ut vocant, Officio, quod quis ſub principe gerit. Plin. in Paneg. cap. 67. pr. Civile hoc erat, & hoc parenti publico convenientiſſimum, nihil cogere: ſemperque meminiſſe, nullam tantam poteſtatem cuiquam dari poſſe, ut non ſit gratior poteſtate libertas. Et Suet. Cæſ. cap. 17. Eodem Novium Quæſtorem, quod compellari apud ſe majorem poteſtatem paſſus eſſet. Et Claud. cap. 23. Juriſdictionem de fideicommiſſis, quotannis, & tantum in Urbe, delegari magiſtratibus ſolitam, in perpetuum, atque etiam per provincias poteſtatibus demandavit.
Manſuetus & miſericors in poteſtatibus fuit. Auctor ad Heren. lib. 3. 25.
Imperium & Poteſtas. Cic. 2. de Lege Agr. 36. Si hoc fieri poteſt, ut in hac civitate, quæ longe jure libertatis ceteris civitatibus antecellit, quiſquam nullis comitiis imperium, aut poteſtatem aſſequi poſſit: quid, &c.
Præditus ſumma poteſtate homo. Cic. pro Domo 110. De P. Clodio Trib. pl.
Decemviralis. Tacit. 1. Ann. 1.
Extraordinariæ. Cic. pro Domo 22.
Regia. Cic. 3. de Legib. 4. Idem 1. Philip. 3. Dictaturam, quæ vim jam regiæ poteſtatis obſederat, funditus ex Repub. ſuſtulit.
Abrogare poteſtatem. V. ABROGO.
Palam per poteſtatem, uno imperio totum oppidum compilarit. Cic. 6. Verr. 53.
Gerere poteſtates. Auctor ad Heren. lib. 3. 14. In divitiis qualis, aut paupertate cujuſmodi fuerit, quemadmodum habuerit in poteſtatibus gerendis animum. conf. Cic. 4. Verr. 138.
Habuit regalem poteſtatem. Cic. de Aruſpic. Reſp. 54. De Sulla.
Nacti ſummam poteſtatem. V. NANCISCOR.
Permittere poteſtatem. Cic. 1. Q. frat. 1. Ut ea poteſtate, quam tu ad dignitatem permiſiſſes, ad quæſtum uteretur.
Proficiſci cum poteſtate in provinciam. Cic 6. Verr. 9. Neminem qui cum poteſtate, aut legatione, in provinciam eſſet profectus, tam amentem fore putaverunt.
Eſſe cum poteſtate. V. CUM.
Verſari cum imperio & poteſtate in Repub. Cic. 1. Philip. 18.
Poteſtates, ipſi Principes potentes dicuntur, quos Græci Dynaſtas vocant, & ii qui magiſtratus gerunt, & judiciis præſunt. Plin. lib. 29. cap. 4. Mites præſtare dominos poteſtateſque exorabiles. Apul. Sed juſſit poteſtas officialem ſuum magna ſeveritudine coerceri.
Magiſtratus & Poteſtas legitima. Cic. 1. Tuſc. 74. Sed tanquam a magiſtratu,

ſtratu, aut ab aliqua poteſtate legitima, ſic a Deo evocatus atque emiſſus exierit. De Catone.
Plumbi poteſtas, pro Plumbo. Lucret. lib. 5. 1241.
Et ſimul argenti pondus, plumbique poteſtas. Sic Virg. 4. Æn. 132. Odora canum vis, pro Canibus poſuit. Turnebus.
Compacta poteſtas Centaurorum ex membris alienigenis. Lucret. lib. 5. 878.
Naturalis poteſtas, pro Natura. Vitruv. lib. 9. Namque in his locis ita naturalis poteſtas architectata eſt. Quo genere circuitionis Lucretius utitur: & Ferri poteſtatem, pro Ferro dicit. Turnebus.

POTESTĀTĪVUS, a, um. Adj. Tertull. adverſ. Hermog. cap. 19. Ἀρχὴ non tantum ordinativum, ſed & poteſtativum capit principatum.

POSSĪBĬLIS, e. Adj. [δυνατὸς] Quod fieri poteſt. Plaut. Stich. 5. 6. 4.
Poſſibile eſt tandem, ſtantem ſtanti ſavium dare, amicum amicæ? Turnebus citra interrogationem pronuntiative legit, Proſtibile: alii, Proſtibuli. Quintil. lib. 3. cap. 8. Melius ergo qui tertiam partem fecerunt δυνατὸν, noſtri Poſſibile nominant, quæ ut dura videatur appellatio, ſola tamen eſt.
Conditio poſſibilis, cui opponitur Impoſſibilis. Pomponius in l. Quum in ſecundo. D. injuſto, &c.

POSSIBILĬTAS, ātis. f. Idem quod Potentia. Arnob. lib. 1. adverſ. Gentes, p. 25. Atqui conſtitit Chriſtum ſine ullis adminiculis rerum, omnia illa, quæ fecit, nominis ſui poſſibilitate feciſſe. Et Ammian. 19. 2. Medebatur quiſque vulneribus pro poſſibilitate, vel curantium copia. [Vulgo Paſſive uſurpant, prò eo Quod fieri poteſt. V. Pallad. 3. 14.

POST, [μετὰ, ἄψ, κατόπιν, ὕστερον] Præpoſitio, Accuſativo caſui jungitur. Virg. 1. Ecl. 70.
Poſt aliquot, mea regna videns, mirabor, ariſtas. [Niſi hic Adv. eſt. V. in ARISTA & METALEPSIS.
Annum poſt quintumdecimum creati Conſules: i. e. Cum intervallo XV annorum fuiſſent Tribuni militum Conſulari poteſtate. Liv. 5. 29. pr. Budæus.
Diem poſt hunc. Plaut. Rud. 5. 3. 60.
Diem poſt tertium ejus diei. Cic. 3. Att. 7. Eo die pueri tui mihi a te litteras reddiderunt: & alii pueri poſt diem tertium ejus diei litteras alias attulerunt. h. e. Tertio die poſtquam priores acceperam; antiqua figura, ut Pridie ejus diei, Poſtridie ejus diei, Poſt diem tertium, & Poſt diem quartum ejus diei.
Diem poſt quartum, quam. Cic. 9. Att. 10. Hoc ſcribis poſt diem quartum, quam ab Urbe diſceſſimus.
Dies poſt paucos caſtra habuimus. Cic. 5. Att. 20. Quædam exemplaria hoc loco omittunt Poſt.
Poſt genus humanum natum pauci reperti ſunt, qui nullis præmiis propoſitis vitam ſuam hoſtium telis pro patria objecerint. Cic. pro Corn. Balb. 26.
Poſt id locorum, pro Poſtea. Plaut. Trucul. 3. 1. 15.
Poſt hæc conſtituta judicia, quibus nunc utimur. i. e. Ex quo judicia conſtituta ſunt. Cic. 2. Verr. 49. Ex Budæo.
Prætereo, atque aliis, poſt me, memoranda relinquo. Virg. 4. Georg. 148.
Poſt hominum memoriam, Ab hominum recordatione. Cic. in Piſon. 65. Inſtant poſt hominum memoriam paratiſſimi, magnificentiſſimique ludi.
Poſt homines natos, Idem. Cic. de Opt. gen. Orat. 6. Optimus longe poſt homines natos.
Aliquot poſt menſes, & homo occiſus eſt, &c. Cic. pro Roſc. Amer. 128.
Poſtque brevem reſcribe moram. Ovid. 3. de Arte Am. 473.
Poſt omnia orationem concludere. Cic. in Orat. 122.
Poſt tempus venis. Plaut. Capt. 4. 2. 90. Cic. pro P. Quint. 19. Ego pro te nunc hoc conſulo, poſt tempus, in aliena re, quod tu in tua re, quum tempus erat, conſulere oblitus es.
Poſt terga. Virg. 11. Æn. 81.
Poſt tergum, A tergo. Cæſ. 7. Bell. Gall. cap. 88. Repente poſt tergum equitatus cernitur.
Poſt, pro Pone. Galli dicunt *Derriere*. Virg. 3. Ecl. 20.
—tu poſt carecta latebas.
Poſt, ſuo caſui non ſerviens, Adverbium eſt. Ter. Hec. 4. 4. 78.
—puerum accipies: nam is quidem
In culpa non eſt: poſt de matre videro. Virg. 1. Æn. 140.
Poſt mihi, non ſimili pœna, commiſſa luetis.
Poſt ubi confecti curſus, & dona peregit. Virg. 5. Æn. 362.
Reſpexit tamen, & longo poſt tempore venit. Virg. 1. Eclog. 30. Sed Servius præpoſitionem agnoſcit; antiqui enim, inquit, Poſt, Ante, Circum, etiam ablativo jungebant.
De Capitone poſt viderimus, ſi, &c. Cic. pro Roſc. Amer. 84.
Conſequens eſt, & poſt oritur. Cic. 3. de Fin. 22. Non ineſt in primis naturæ conciliationibus honeſta actio, conſequens enim eſt, & poſt oritur.
Initio & Poſt. Cic. 7. Fam. 5. Mitto igitur ad te Trebatium, atque ita mitto, ut initio mea ſponte, poſt autem invitatu tuo mittendum duxerim.
Primo & Poſt. Cic. 2. Verr. 17. Quæ res primo, Judices, pertenui nobis argumento, indicioque patefacta eſt: poſt aperto ſuſpicionis introitu, &c.
Aliquanto poſt. Cic. in Orat. 107. Quæ nequaquam ſatis deferbuiſſe poſt aliquanto ſentire cœpimus.
Anno poſt, & deinceps. Cic. de Clar. Orat. 218. Reprehendit eas res, quas idem Cæſar anno poſt, & deinceps ſingulis annis, adminiſtraviſſet in Gallia.
Annis poſt multis pecunia recuperata eſt. Cic. pro Flacc. 56.
Diebus poſt paucis Tarenti emortuus eſt. Plaut. Men. prol. 36.
Diebus poſt paucis, quam Luca diſceſſerat. Cic. 1. Fam. 9.
Hora poſt, Antiochum Gabinium, neſcio quem, &c. lege Papia condemnarunt. Cic. 4. Att. 16.
Poſt deinde. Ter. And. 3. 2. 3.
Nunc primum fac iſtæc ut lavet: poſt deinde
Quod juſſi ei date bibere, &c. Virg. 5. Æn. 321.
—ſpatio poſt deinde relicto
Tertius Euryalus.
Demum poſt. Plaut. Aſin. 5. 2, 65.
Poſt eum demum huc cras adducam ad lenam, ut viginti minas
Ei det.
Haud adeo multo poſt. Plaut. Merc. 2. 1. 10.
Ea ſimia adeo poſt haud multo ad me venit.
Non multo poſt. Cic. 1. in Catil. 15. Ac jam illa omitto: neque enim ſunt, aut obſcura, aut non multo poſt commiſſa.
Non ita multo poſt. V. MULTUS, & NON adverbium.
Poſt paulo. Cæſ. 1. Bell. Civil. cap. 20. Poſt paulo tamen internuntiis ultro citroque miſſis, quæ, &c. Hor. 3. Carm. 20. 3.
Dura poſt paulo fugies inaudax
Prælia raptor.
Principio poſt denique. Plaut. Perſ. 4. 1. 4. Sic Acidal. Al. Poſt principia.
Tanto poſt & Continuo, contraria. Cic. pro Cœl. 19. Cur tanto poſt potius, quam continuo, queri maluerit?

POSTEA, [ἔπειτα, ἔπειτα, μετέπειτα, μετὰ ταῦτα] compoſitum ex Poſt, & Ea. Adverbium eſt idem ſignificans quod Exinde. V. POSTILLA. Salluſt. Catil. cap. 19. pr. Poſtea Piſo in citeriorem Hiſpaniam, Quæſtor pro Prætore, miſſus eſt.
Quid tum poſtea. Ter. Hec. 4. 1. 37.
Audiſti ex aliquo fortaſſe, qui vidiſſe eum diceret
Exeuntem, aut introeuntem ad amicam: quid tum poſtea,
Si modeſte ac raro hoc fecit? Item Adelph. 4. 5. 26.
Eho nonne hæc juſta tibi videntur poſtea? Hoc loco abundat Poſtea, auctore Donato.
Quid poſtea? & quid tum inde? Cic. pro Muren. 26. Cedo, quid poſtea? Eum ego ex jure meum eſſe ajo. Quid tum inde? Inde ego te ex jure manu conſertum voco.
Primum, & Poſtea deinceps. Cic. de Clar. Orat. 12. Poſt Cannenſem illam calamitatem primum Marcelli ad Nolam prælio Populus ſe Romanus erexit, poſteaque proſperæ res deinceps multæ conſecutæ ſunt.

POSTEĂQUAM, [ἐπεὶ, ἐπὰν, ἐπειδὰν, ἐπειδὴ] una dictio eſt, quam nonnulli dividunt, idem ſignificans quod Poſtquam. Cic. 10. Fam. 1. Et abfui proficiſcens in Græciam: & poſteaquam de meo curſu Reipub. ſum voce revocatus, nunquam per M. Antonium quietus fui.
Poſteaquam ego inquirendi cauſa in Siciliam veni, repente Letilii adventu, iſtius non modo amicus, verumetiam cognatus factus eſt. Cic. 4. Verr. 138.
Poſteaquam mihi renutiatum eſt de obitu Tulliæ filiæ tuæ, ſane quam, pro eo ac debui, graviter ac moleſte tuli. Sulpic. ad Cic. 4. Fam. 5.
Aliquando inter Poſtea & Quam, interponitur Vero, & ſignificat Sed poſteaquam. Cic. 3. Fam. 7. Poſtea vero quam ita & cœpi, &c.
Poſtea vero, quam profectus es, velim recordere, quæ ego de te in Senatu egerim. Cic. 5. Fam. 2.

POSTHAC, Adv. [ἐσαῦθις, τὸ λοιπὸν, μετὰ ταῦτα] Deinceps, in futurum, poſt hoc tempus, ut ait Valla lib. 2. Ter. Hec. 3. 3. 45.
Lacrimo, quæ poſthac futura eſt vita quum in mentem venit. Idem Eun. 5. 2. 59. Hunc tu in ædes cogitas recipere poſthac?
Poſthac & Antea, contraria. Cic. 7. Att. 3. Sed in hoc genere, ſi modo per Rempublicam licebit, non accuſabitur poſthac: neque hercle antea negligentes fuimus, ſed amicorum multitudine occupati.
Efficiam, poſthac ne quenquam voce laceſſas. Virg. 3. Ecl. 51.
Scribam poſthac ad te planius. Cic. 9. Att. 19.

POSTHINC, Adv. [ἑξῆς] Deinceps. Virg. 8. Æn. 546.
Poſthinc ad naves graditur, ſocioſque reviſit. Ubi Serv. Unum vacat, aut Poſt, aut Hinc: ut,
Poſthinc digreſſus jubeo frondentia capris. i.e. Quum hoc feceris. Virg. 3. Georg. 300.

POST-ILLA, [μετὰ ταῦτα] duæ dictiones in unam conjunctæ per ſubunionem, Adverbium eſt ſignificans Poſtea, auctore Donato. Plaut. Pœn. 3. 5. 5.
Iis explicavi meam rem poſt-illa lucro. Ter. And. 5. 4. 34.
Tum illam hic relinquere, eſt veritus; poſt-illa nunc primum audio
Quid illo ſit factum. [Sed plane nugas agit, ut aſſolet, magiſtellus, ſiquidem Poſt illa diviſe dicitur, ut Poſt id, Poſt hæc, Poſt quæ, & apud Græcos μετὰ ταῦτα, neque dubitandum eſt, quin veteres primum & Poſt ea, Poſt hac, Poſt hinc, Poſt id ea, Poſt quam, diviſe ſcripſerint.

POSTIDEA, [ἔπειτα] pro Poſt id, ſive deinde, ſeu poſtea: legitur apud Plaut. in Stich. 1. 2. 40.
Quem æquius eſt nos potiorem habere quam te, poſtidea, pater,
Viros noſtros, quibus voluiſti nos eſſe matres familiâs?

POSTMŎDUM, Adv. [μετέπειτα] ex Poſt & Modum; ſignificat Poſtea, ſive poſtremo, quaſi Poſt modum rei datum. Ter. Hec. 2. 1. 11.
Meque abs te immerito eſſe accuſatam poſtmodum reſciſces. Liv. 1. 9. extr. Sæpe ex injuria poſtmodum gratiam ortam.

POSTMŎDO, [μετὰ ταῦτα] Idem. Liv. 4. 7. Si Ardeates ſua tempora exſpectare velint, arbitriumque Senatui levandæ injuriæ ſuæ permittant, fore ut poſtmodo gaudeant ſe iræ moderatos. Gronov. Poſtmodum. Ovid. 3. de Arte Am. 593.
Poſtmodo rivalem, partitaque fœdera lecti Sentiat. Sic Propemodum & Propemodo.

POSTQUAM, Adv. [ἐπεὶ, ἐπεὶ ἄν, ἐπειδὴ, ἐπειὴ, ἐπειδὰν, ἐπάνειν] connexiva particula eſt. Ter. And. 3. 1. 16.
Hui tam cito! ridiculum: poſtquam ante oſtium
Me audivit ſtare, approperat. Cic. de Prov. Conſ. 5. Quo ille, poſtquam nihil exprimere ab egentibus, nihil ulla vi a miſeris extorquere potuit, cohortes in hiberna miſit.
Multo poſtquam. V. MULTUS.
Poſtquam, pro eo quod barbari dicunt *Depoſtquam*. Ter. Adelph. 5. 1. 3.
Abi, ſed poſtquam intus ſum omnium rerum ſatur,
Prodeambulare huc libitum eſt. Cic. 7. Fam. 3. Me voluiſſe etiam reliquis omnibus, poſtquam non potuerim, mihi ipſe finem feciſſe belli.
Biennio poſtquam. Cic. 12. Att. 1. Undecimo die poſtquam a te diſceſſeram, hoc litterularum exaravi egrediens e villa.
Biennium jam factum eſt, poſtquam abii domo. Plaut. Merc. prol. 12.
Hic annus ſextus eſt, poſtquam rei huic operam damus. Plaut. Men. 2. 1. 9.
Tum poſtquam ad te venit, menſis hic agitur jam ſeptimus. Ter. Hec. 3. 3. 34.
Poſtquam, pro Quoniam apud Ter. interprete Donato in prol. Adel. 1.
Poſtquam poeta ſenſit ſcripturam ſuam
Ab iniquis obſervari, &c.
Inter Poſt & Quam, dictiones aliquando interponuntur. Cic. 6. Att. 3. Nil ſane habebam novi, quod poſt accidiſſet, quam dediſſem ad te Philogeni liberto tuo litteras. conf. Nepos 10. 10. 4. [Unde apparet diviſe quoque recte ſcribi hanc dictionem, ſicut a principio vett. ſine dubio ſcripſerunt. Solet & comma interponi in Multo poſt, quam, Aliquanto poſt, quam &c.

POSTĔRUS, a, um. [ἑπόμενος, ὕστερος, ἐπιὼν] Adj. Quod aliquid ſequitur.

tur. Cic. lib. 3. de Fin. 32. Sed in ceteris artibus quum dicitur artificioſe, poſterum quodammodo & conſequens putandum eſt, quod illi ἐπιγεννηματικὸν appellant. Sic
Poſterum & conſequens tempus. Cic. 1. de Fin. 72. Quibus non ſolum præſentibus fruuntur, ſed etiam ſpe eriguntur conſequentis ac poſteri temporis.
Annus poſterus. Cic. 4. Verr. 139. Poſtero anno L. Metellus mentionem tui cenſus fieri vetat.
Poſtera dies. Cic. 4. Verr. 41. Id ei poſtera die venit in mentem, e lege Rupilia ſortiri dicas oportere. Plin. lib. 7. cap. 24. Poſtero die, quam advenerat. Virg. 3. Æn. 588.
　　Poſtera jamque dies primo ſurgebat Eoo.
Die Iduum poſtero, Poſtridie Idus. Tacit. 1. Hiſt. 26.
Diem poſterum commorari alicubi. Cic. pro Cluent. 37.
Laude poſtera creſcere, i. e. In poſteritatem propagata. Hor. 3. Carm. 30. 7.
Sæcla poſtera. Lucret. lib. 3. 980.
Temporis poſteri proviſio. Cic. in Partit. 69.
Tempus in poſterum. V. IN.
Differre in poſterum diem. Cic. pro Dejot. 21. In poſterum, inquit, diem diſtulit.
Ad poſterum, In poſterum, In futurum. Cic. 9. Att. 12. Ego, ſi Pompejus manet in Italia, nec res ad pactionem venit, longius bellum puto fore: ſin Italiam relinquit, ad poſterum bellum ἄσπονδον ſtrui exiſtimo.
Differre aliquid in poſterum. Idem 10. Att. 16. Diſtulimus omnino ſermonem in poſterum. Contrarium eſt illi In præſens.
Extracta pugna in poſterum. Tacit. 4. Ann. 73.
Proſpicere longe in poſterum; ſubaudi Tempus. Cic. 2. Fam. 7. Ego nec præterita, nec præſentia abs te, ſed ut ab homine longe in poſterum proſpiciente, futura exſpecto.
Valeſcit labor in poſterum. Tacit. 4. Ann. 61.
Poſtero, abſolute, pro Poſtero die. Tacit. 4. Ann. 45. Idemque quum poſtero ad quæſtionem traheretur.

POSTERI, orum. m. pl. [ἐπίγονοι, μεταγενεῖς] qui etiam Minores appellantur, ſunt Quicunque ex nobis & poſt nos nati ſunt: ut filius, nepos, pronepos, atnepos, trinepos, & ceteri, qui nomine carent, poſteriores ſeu minores vocantur. vulgo Deſcendentes. V. Paul. JCt. l. 10. §. Parentes. 7. D. de gradibus. Cic. 3. de Nat. Deor. 90. Ut etiam ſi quis morte pœnas ſceleris effugerit, expetantur hæ pœnæ a liberis, a nepotibus ac poſteris.
Degenerarunt horum poſteri. Cic. 5. de Fin. 13.
Apud poſteros noſtros, non ut exſtinctor conjurationis & ſceleris, ſed auctor & dux fuiſſe videar. Cic. pro Domo 101.
Indicare poſteris aliquid. Cic. de Claris Orat. 324.

POSTERIOR, us. Comparativum, cujus Superlativum eſt Poſtremus, [ὀπίσθιος, ὀπίστερος, μεταγενέστερος] Cic. 4. Acad. 47. Itaque quæ contra ſenſus, contraque perſpicuitatem dicantur, ea pertinere ad ſuperiorem diviſionem, contra poſteriorem nihil dici oportere.
Non poſteriores feram Ter. Adelph. 5. 4 26. Ubi Donatus, Non poſteriores feram: ſubauditur Partes; aut, Non parvifaciam, i. e. Non vincar a Micione. Et translatio eſt a partibus hiſtrionum in fabula. V. PARS.
Poſteriori Prius & ſuperius contraria. Cic. 4. Acad. 44. Ita priori poſterius, poſteriori ſuperius conjungitur.
Ætate poſterior. Cic. de Clar. Orat. 43. Quem Thucydides, qui & Athenienſis erat, & ſummo loco natus, ſummuſque vir, & paulo ætate poſterior, tantum mortuum ſcripſit.
Cogitationes poſteriores, ut ajunt, ſapientiores ſolent eſſe. Cic. 12. Philip. 5.
Ducere poſterius aliquid. Cic. pro Rabir. perd. 3. Suam ſalutem poſteriorem ſalute communi ducere. i. e. Poſthabere ſaluti c. Cic. 13. Philip. 6. Tu vero ita vitam, corpuſque ſervato, ita fortunas, ita rem familiarem, ut hæc poſteriora libertate ducas.
Poſterius ponere. Plaut. Milit. 4. 1. 7.
　　Immo omnes res poſteriores pono, atque operam do tibi.
Salus patriæ poſterior ei ſuis commodis fuit. Cic. 10. Att. 4. Quorum utrique ſemper patriæ ſalus & dignitas poſterior ſua dominatione, & domeſticis commodis fuit. h. e. Sua commoda præpoſuit ſaluti Reipublicæ.
Poſteriora, abſolute. Ovid. 4. Faſt. 718.
　　Pars prior apparet, poſteriora latent.
Non convenit poſterius priori. V. CONVENIO.
Facere poſterius quod prius eſt ordine. Hor. 1. Serm. 4. 59.
Poſterius & nequius iſto nihil eſt. Cic. in Piſon. 66.

POSTRĒMUS, a, um. Adj. [ὕστατος, ἔσχατος] Superlativum a Poſterior. Ter. in Phorm. 4. 3. 44.
　　Hæc denique ejus fuit poſtrema oratio, &c. Cic. 6. Att. 2. Reſpondebo primum poſtremæ tuæ paginæ.
Primus & poſtremus. Cic. in Orat. 50. De firmiſſimis alia prima ponet, alia poſtrema, inculcabitque leviora.
Non in poſtremis eſſe. Cic. 1. Fam. 9. Ego autem cum illa ſequor quæ paulo ante propoſui, tum hoc non in poſtremis, de quo cœperam exponere.
Homines poſtremi, pro Nequiſſimis. Cic. ad Brut. 16. Quod ſi Romanos nos eſſe meminiſſemus, non audacius dominari cuperent poſtremi homines, quam id nos prohiberemus.
Munus poſtremum mortis. Catul. 98. 3.
Ad poſtremum. V. AD.
Poſtremus in. Cic. 7. Verr. 90. Tum ut quiſque in fuga poſtremus, ita periculo princeps erat. Poſtremam enim quamque navem piratæ primam adoriebantur.

POSTREMIOR, us. Compar. Apul. de Deo Socratis p. 43. Elmenh. Ut poſſit videri nullum animal in terris homine poſtremius.
Superl. Tertull. in principio libri de Cultu feminarum, Quo jure deputor vobiſcum, poſtremiſſimus omnium, i. e. Ultimus, & infimus. Uſus eſt & Gracchus in oratione quadam, cujus meminit, Gell. lib. 15. cap. 12.

POSTERIUS, Adv. compar. [ὕστερον] Ter. And. 3. 2. 29.
　　Id ego jam nunc tibi renuntio, here, futurum ut ſis ſciens,
　　Ne tu hoc mihi poſterius dicas, Davi factum conſilio aut dolis.
Cic. 6. Verr. 66. Tum mittit rex ad iſtum: ſi ſibi videatur, ut reddat: jubet iſte poſterius ad ſe reverti. Lucret. lib. 2. 182.
　　Quæ tibi poſterius, Memmi, faciemus aperta.
Eſſe poſterius. Cic. de Clar. Orat. 287. Ipſe Thucydides, ſi poſterius fuiſſet, multo maturior fuiſſet & mitior.
Poſterius, pro Minus, interprete Nonio 4. 381. Plaut. Aſin. 1. 1. 48.
　　Poſterius iſtuc dicis, quam credo tibi. [Jocus eſt Plautinus. q. d. Sero dicis, jam novi te, ne credam tibi.

POSTRĒMUM, [ὕστατον] Adv. Superl. ut Ultimum. Ter. And. 2. 1. 24.
　　Si id facis, hodie poſtremum me vides. Dicitur pro eodem & Poſtremo. Utitur & hoc Cic. in Verr. & pro Cluent. Et 3. de Orat. 6. Ut veſtigium illud ipſum, in quo ille poſtremum inſtitiſſet, contueremur.

POSTRĒMO, Adv. [ὕστατον, ἐπὶ τέλει, τὸ πέρας, τὸ ἔσχατον] Ter. Eun. 2. 2. 21.
　　Negat quis, nego; ait, ajo: poſtremo imperavi egomet mihi
　　Omnia aſſentari. Salluſt. in Jugurth. cap. 22. extr. ad finem orationis Jugurthæ, Poſtremo, de omnibus rebus legatos Romam brevi ſe eſſe miſſurum. [Subauditur, Loco.

POSTREMĪTAS, ātis. f. Macrob. Saturn. 1. 11. Tam ima quam ſumma poſtremitas.

POSTERĬTAS, ātis. f. [ὀψιγονία, ὑστερογονία] Poſterum ſæculum, ſive homines qui poſt nos naſcentur. Cic. de Amicit. 15. Quo in genere ſperare videor Scipionis amicitiam & Lælii, notam poſteritati fore. Sic 1. Tuſc. 35. Quum optimus quiſque maxime poſteritati ſerviat.
Omnium ſæculorum poſteritas hujus rei immemor non erit. Cic. 2. Philipp. 54.
Memoria poſteritatis. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Infinita. Cic. 12. Att. 19. pr. Sed ineunda nobis ratio eſt, quemadmodum, in omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri poſſunt in infinita poſteritate, (ſi modo hæc ſtabunt) illud, quaſi conſecratum, remanere poſſit.
Memor. Ovid. 6. Faſt. 78.
Sera. Ovid. 1. de Pont. 4. 24.
Creſcere poſteritate. Propert. 3. 1. 34.
Duci ſpe & fructu poſteritatis. Cic. pro Rabir. perd. 1. 29.
Poſteritatem Cic. nonnuſquam & pro Poſtero vitæ tempore poſuit, ut 2. Fam. 18. extr. Sed, ſi me audies, vitabis inimicitias, & poſteritatis otio conſules. [Quem locum ideo adſcripſi, quia non neceſſario, ut putaram antehac, emendare tentabam. V. in CONSULO. Sic
In poſteritatem, Cic. 1. Catil. 22. V. IN præpoſitionem.

POSTERULA, æ. f. Poſtica, porta poſterior. Caſſianus 5. 11. Poſterulæ unius, quamvis parviſſimæ, proditione vaſtabitur.
Eſt etiam Semita occulta. Ammian. 30. 1. Cum bivium armato milite vidiſſet oppletum, per poſterulam, tramitem medium, ſqualentem fruteētis & ſentibus, vitabundus excedens, &c.

POSTĔRO, [ὑστερέω] āre. Palladius Novemb. tit. 4. Oliva quum varia cœpit eſſe, colligitur; nam quum tota nigreſcet, quod ſpecie merito poſteravit, fundendi ubertate compenſat.

POSTAUTUMNALIS, V. AUTUMNALIS.

POSTERGĀNEUS, a, um. Adj. A tergo vel in tergo exſiſtens. Arnob. lib. 4. p. 130. In quem ſi ora traduxero, erit mihi ſiniſter occaſus, qui ab ſole poſterganeus habebitur. [Scrib. Poſtterganeus.

POSTFĔRO, fers, tŭli, lātum, [ὕστερον τίθεμαι] ferre. Poſtponere. Plin. lib. 4. cap. 4. Haud ulli terræ nobilitate poſtferenda. Liv. 3. 64. Qui libertati plebis ſuas opes poſtferrent.
Fidem poſtferre. Sil. 2. 701.
　　Nec regnis poſtferte fidem. H. St. V. in ſeq. dict. ibidemque Dauſq. & Drakenb.

POSTFUIT, [ὕστερον ἐτέθη] Poſthabitum eſt. Salluſt. in Catil. cap. 23. extr. Sed ubi periculum advenit, invidia atque ſuperbia poſtfuere. Budæus. [Poteſt & diviſe ſcribi ut apud Ter. Adel. 2. 3. 9.
　　Omnia ſibi qui poſt putarit eſſe præ meo commodo. Quod & de ſimiliter compoſitis verbis intelligi velim.

POSTGENITI, orum. m. [ἐπίγονοι] Poſteri.
Clarus poſtgenitis. Hor. 3. Carm. 24. 30. Alii diviſe ſcribunt.

PŎSTHĂBEO, ui, ĭtum, [ὕστερον ποιοῦμαι] ēre. Poſtponere. Poſterius ducere. ſeq. Dativo. Ter. Phorm. 5. 8. 15.
　　Nam omnes poſthabui mihi res, uti par fuit,
　　Poſtquam tantopere id vos velle animum adverteram. Virg. 7. Ecl. 17.
　　Poſthabui tamen illorum mea ſeria ludo.

POSTHABĬTUS, a, um. Partic. Cic. 5. Tuſc. 2. Ut, omnibus rebus poſthabitis, totos ſe in optimo vitæ ſtatu exquirendo collocarent. Stat. 4. Silv. 4. 58.
　　Quem tibi poſthabito ſtudium eſt coluiſſe tonante. Virg. 1. Æn. 20.
　　Quam Juno fertur, terris magnis omnibus, unam
　　Poſthabita coluiſſe Samo.

POSTHUMIA, POSTHUMIUS, POSTHUMUS, V. POSTUMIUS, & POSTUMUS, infra.

POSTLĪMĬNIUM, i. n. [ὑποστροφή] ex Poſt & Limen componitur. Paulus, De captivis, & De poſtliminio, l. Poſtliminium. Poſtliminium eſt jus amiſſæ rei recipiendæ ab extraneo, & in ſtatum priſtinum reſtituendæ, inter nos ac liberos populos, regeſque, legibus ac moribus conſtitutum. Nam quod bello amiſimus, aut etiam citra bellum, hoc ſi rurſus recipiamus, dicimur poſtliminio recipere: idque naturali æquitate introductum eſt, ut qui per injuriam ab extraneis detinebatur, is ubi in fines ſuos rediiſſet, priſtinum jus ſuum reciperet. Cic. in Topic. 36. Sed quum ipſius poſtliminii vis quæritur, & verbum ipſum notatur, in quo Servius noſter, ut opinor, nihil putat eſſe notandum, niſi Poſt, & Liminium illud productionem eſſe verbi vult, ut in Finitimo, Legitimo, Æditimo, non plus ineſſe Timum, quam in Meditullio Tullium. Scævola autem P. F. junctum putat eſſe verbum, ut ſit in eo & Poſt, & Limen: ut quæ a nobis alienata ſunt, quum ad hoſtem pervenerint, & ex ſuo tanquam limine exierint, hinc quum redierint poſt ad idem limen, poſtliminio videantur rediiſſe. [Productionem verbi, ut dicitur παραγωγή. H. St. In Gloſſ. Gr. L. etiam Poſtlimen, ἐπάνοδος. Unde liquet junctum eſſe verbum.
Quod ſi civi Romano licet eſſe Gaditanum, ſive exſilio, ſive poſtliminio, ſive rejectione hujus civitatis. Cic. pro Corn. Balb. 28.
Redeunt poſtliminio hæc, homo, navis, mulus clitellarius, equus, equa, quæ frena recipere ſolet. Cic. in Topic. 36.

POSTMERIDIANUS, V. POMERIDIANUS.

POSTMITTO, ĕre. Poſthabeo, negligo, parvi aut nihili habeo. Cic. pro Cæl. 54. Quod in alicujus agreſtis periculo non poſtmiſiſſet, id homo eruditus

eruditus in insidiis doctissimi hominis dissimulandum putaret? Sed optimo quoque libro legitur Prætermitteret.

Postpartōres, um. m. dicuntur Successores nostri & hæredes, qui post nos nostra adepti bona possident. Plaut. in Truc. 1. 2. 42.

Unde anteparta demus postpartoribus. Videtur deductum a Post, & Paro, quod est acquiro. Turneb. Advers. 10. 25. V. Gronov. not.

Postpōno, pŏsui, pŏsĭtum, [ὕστερον τίθημι] ĕre. Retro, vel posterius ponere, posthabere.

Aliquos natis suis postponere. Ovid. 6. Met. 211.

Officium honestum postponere scorto. Hor. 1. Epist. 19. 34.

Postponere, Omittere. Cic. 16. Fam. 21. Omnia postposui, dummodo præceptis patris parerem.

Postpŏsĭtus, a, um. Partic. Ovid. 3. Amor. 1. 22.

Dum tua postposito facta pudore refers. Sed Heinsius & alii legunt Præterito.

Postprincipium, i. n. [μετὰ τὴν ἀρχὴν] verbum quo Varro apud Gell. utitur lib. 16. cap. 18. extr. pro Progressu vel absolutione rei, quod Principio opponitur: ipse tamen in plurali utitur, quum ait, Voluptas autem, vel utilitas talium disciplinarum in postprincipiis exstitit, quum perfectæ absolutæque sunt: in principiis vero ipsis ineptæ & insuaves videntur. [Nec patitur Latini sermonis ratio, ut in singulari numero dicatur, quum sit ex Castrensi sermone ducta locutio, ut ipsemet Varro in 3. de R. R. 4. pr. docet. In castris autem & in acie Principia, Ante principia & Post principia passim memorant historici, vocibus licet plerumque male divisis. V. omnino Scalig. & Popm. ad eum Varr. locum.

Postpŭto, āre. Postponere. Ter. Hec. 3. 5. 33.

Cum te postputasse omnes res, præ parente, intelligo. Adde Adelph. 2. 3. 9. V. POSTPUIT.

Postscænium, vel **Postscēnium**, i. n. Locus erat post scenam, ubi multa fiebant, quæ a spectatoribus audiebantur tantum, non autem cernebantur. Hinc per translationem, Vitæ postscænia, dixit Lucret. lib. 4. 1180. absconditam illam & intimam puellarum, seu meretricum consuetudinem vivendi, & omnia quæ domi faciunt, quum solæ sunt, quæ suis amantibus occulta esse volunt. Monuit Lambin.

Postscrībo, ĕre. Tacit. 3. Ann. 64. Tiberii nomen suo postscripserat.

Postrĭdie, Adv. [τῇ ὑστεραίᾳ] Idem quod Postero vel Sequente die significat. Valla, Postridie, quasi cras, non præsentis diei, sed cujusdam alterius, aut præteriti, aut futuri. Cato de R. R. cap. 65. Oleum viride sic facito: oleam quamprimum ex terra tollito: si inquinata erit, lavito: a foliis, & stercore purgato: postridie, aut post diem tertium, quam lecta erit, facito.

Tantum vini in Hippiæ nuptiis exhauseras, ut tibi necesse esset postridie vomere. Cic. 2. Philipp. 63.

Postridie, aliquando Genitivo jungitur. Cato R. R. cap. 2. Postridie ejus diei villicum vocet. Cic. 4. Fam. 12. Postridie ejus diei, quum ab Athenis proficisci in animo haberem.

Postridie ejus absolutionis in theatrum Curionis Hortensius introiit. Cic. 8. Fam. 2.

Nonnunquam Accusativo. Cic. 16. Att. 4. Itaque sese scripturum ajebat, ut venationem etiam, quæ postridie ludos Apollinares futura est, proscriberent. Sueton. Octav. Cæs. cap. 92. Postridie nundinas.

Dies postridie Calendas, Nonas, Eidus appellati Atri, quod per eos dies novi inciperent. Varr. de L. L. lib. 5. 4. conf. Macrob. Sat. 1. 16.

Postridie, quam. Cic. 14. Fam. 7. Quid causæ autem fuerit, postridie intellexi, quam a vobis discessi.

Postrīduo, [τῇ ἐπιούσῃ] dixit Plautus, pro Postridie, in Mil. 4. 2. 90.

⁏ Postriduo natus sum ego, mulier, quam Juppiter ex Ope natus est. [Sed Triduo post, non est idem, quod Postridie. Itaque dispiciendum puto, annon sit Tertio die post.

Postriduanus, a, um. Adj. Macrob. Saturn. 1. 16. Dies postriduanos ad omnia majores nostri cavendos putarunt. In emendatis libris est Postridianos.

Postsignanus, i. m. Ammian. 18. 20. Postsignani nostri, qui tenebant editiora collis, clamabant. V. Salmas. de Milit. Rom. p. 127.

Postvĕnio, vēni, ventum, [ὑστερίζω] īre. contrarium habet Antevenire. Plin. lib. 18. cap. 25. Accedit confessa rerum obscuritas, nunc præcurrente, nec paucis diebus, tempestatum significatione, quod prochemasin Græci vocant: nunc postveniente, quod epichemasin.

Postverta, vel Antique **Postvorta**, æ. f. Dea apud Romanos, una ex Carmentibus, quæ partui feminarum præsidebat, ut & Prosa altera: a recti perversique partus & potestate & nomine. V. Gell. lib. 16. cap. 16. sub finem. [Macrob. 1. Sat. 7. videtur inde arcessere, quod Postversa præterita videat.

Postŭmus, a, um. Adj. pro Futuro, sequenti, & postero, & Eo qui post factum testamentum natus est, etiam vivo patrefamilias. Turneb. Apulejus 4. Met. p. 144. Elmenh. Postumam spem dixit. Virg. 6. Æn. 763.

— tua postuma proles.

Filius postumus. Cic. pro Cæcin. 53.

Rationes postumæ sunt, Quæ post mortem redduntur in ratiocinio divino. Budæus. V. ad dict. seq.

Postŭmus, vel, ut quidam volunt, **Posthumus**, quasi sit ex Post & Humus compositum: Qui post mortem parentis natus est, quasi post humatum patrem. Plaut. Aul. 2. 1. 32. 31. Cic. 2. de Orat. 140. Nisi forte existimatis, a M. Curio causam didicisse L. Crassum, & ea re multum attulisse, quamobrem postumo non nato Curium tamen hæredem Coponii esse oporteret. [Rectius sine aspirata scribi docet Cellarius in Orthogr. Neque enim ab Humo recte deducitur, quum eadem & in Citimus, Infimus, Intimus, terminatio sit. V. Voss. Etymol. & Cellar. l. c. Apud Suidam quoque Ποσθοῦμος scribitur, proprium nomen, & in Gloss. Lat. Gr. Postumus, ὁ ζῶντος μὲν τοῦ πατρὸς συλλαμβανόμενος, ἀποθανόντος δὲ γεννώμενος. Et rursus Postumus, Ἀπάτωρ μετὰ θάνατον πατρὸς γεννηθείς. conf. Gell. 2. 16.

Postumus Cornelianus, qui post captivitatem patris, quæ morti comparatur, nascitur. lex enim Cornelia mortis & captivitatis tempora conjungit. l. Lege Cornelia. D. Qui testam. fac. poss.

Postumus, i. m. [Ποσθοῦμος] qui & Silvius, Filius fuit Æneæ ex Lavinia, quæ, ut ait Servius, Ænea mortuo, Ascanii timens insidias, gravida confugit ad silvas, & illic enixa est Silvium, qui Postumus, quod patre mortuo natus esset, dictus est. Sed quum Ascanius flagraret invidia, evocavit novercam, & ei concessit Laurolavinium: sibi vero Albam constituit: qui quoniam sine liberis periit, Silvio, qui & ipse Ascanius dictus est, suum reliquit imperium. Unde apud Livium est error, quia Ascanius Albam condidit. Hactenus ex Servio. Livius quoque hunc Silvium non Æneæ, sed Ascanii filium asserit, lib. 1. Meminit etiam hujus Ovid 4. Fast. 41.

Postumus hinc, qui quod silvis fuit ortus in altis,
Silvius in Latia gente vocatus erat. V. in dictione SILVIUS.

Postumus, prænomine C. Rabirius, natura C. Curtii (Curtius enim in Cicerone non Curius legendum) filius, adoptione Rabirii, repetundarum accusatus est, adventitio quodam judicio & subsidiario, quod dicebatur, Quo ea pecunia pervenisset. Hoc genus judicii proditum erat in alios, quum de alicujus rei repetundarum bonis summa litium æstimatarum non poterat redigi, ad quos ea pervenisse videbatur, ut ex Orat. Ciceronis pro Rabir. & Epistolis ad Atticum apparet. Majestatis tamen crimen objectum Rabirio dicit Tranquillus (in Claud. cap. 16.) quod Ptolemæum secutus esset. Annotavit Turneb. [Est & alter Rabirius, perduellionis postulatus, Pro utroque exstat Cic. orat.

Postīcus, a, um. Adj. [ὀπίσθιος] Posticum, inquit Festus, Vicinum habitantem ad posteriorem partem ædium appellarunt. Denique & quæ ante nos sunt, antica, & post nos sunt, postica dicuntur. Et dextram, anticam: sinistram, posticam dicimus. Sic etiam ea cæli pars, quæ sole illustratur ad Meridiem, antica nominatur: quæ ad Septentrionem est, postica. Rursumque dividuntur in duas partes, Orientem, atque Occidentem. Hactenus Festus. Varr. de L. L. lib. 6. 2. Ejus templi partes quatuor: sinistra ab oriente, dextra ab occasu, antica ad meridiem, postica ad septentrionem. Liv. 23. 8. Hortus erat posticis ædium partibus. Sic Plin. Postica pars mundi. [Nisi error est.

Linea postica. Posticam lineam Servius Sulpicius in agris dividendis appellavit, Quæ ab oriente ad occasum spectat. Paul. ex Fest.

Sanna postica. Pers. 1. Sat. 62. Posticam sannam proverbialiter appellat Clancularium ir‸sionem, a gestu ridentium aliquem a tergo,

— posticæ occurrite sannæ. Erasmus.

Postīcum, i. n. [ὀπισθοθύρεθρον] a Post, & Stando; Ostium in posteriori parte ædium. Plaut. Most. 3. 3. 27.

Nunc ego me illac per posticum ad congerrones conferam. [Posticum dicitur mera terminatione, ut Anticum. Unde forsan Antiquum fluxit. Subauditur autem Ostium. Gloss. Lat. Gr. Postiecus, ὄπισθεν, Posticium, παράθυρα, παραθύρειον. Rectius in Gr. Lat. Παράθυρα, Hoc posticum. Sic & in pr. Posticus scribendum. Estque Adj

Postico recedere dicitur, Qui furtim abit, aliis insciis sese subducens. Sic Hor. 1. Epist. 5. 31. — postico falle clientem.

Posticum etiam Cava loca amphitheatri, quibus bestiæ emittebantur. Ammian. 28. 3. Ut sæpe faciunt amphitheatrales feræ, diffractis tandem solutæ posticis. conf. Vopisc. in Probo cap. 19. & ibi Salmas.

Postīcŭlum, i. n. [θυρίδιον] dimin. Plaut. Trin. 4. 3. 78.

Ubi nunc filius meus habitat? s. hic in hoc posticulo.

Postīca, æ. f. [ὀπισθοθύρα] Idem, & subauditur Janua. Varro, Porrexit interiores partes domus posticæ (ut ait Plaut.) penitissume. Nonius 3. 158. [Videtur Adjective positum. V. loc.

Posticŭla, æ. f. Apul. 2. de Asino Aur. p. 124. Elmenh. Per quandam brevem posticulam intro vocat me.

Postĭlēna, æ. f. [ὑπουρίς] Ut quidam volunt, a Post & Stando: quod stet a parte posteriori. Est enim Incurvum lignum, sive Crassius lorum, quod sub jumenti cauda ponitur. Plaut. Cas. 1. 37.

Ita te aggerunda curvum aqua faciam probe,
Ut ex te postilena possiet fieri. Hinc per contrarium, Antilena, qua pectus cingitur; Gallice, *Un poitral:* Postilena, *Une croupiere.* [Gloss. Philox. Postilena, ἱμὰς, ὁ ἐκ τοῦ ἱππίου, ἢ σάγματος, ὑπὸ τὴν οὐρὰν ἐρόμενον. Scribe αἰρόμενος. Ibid. Postilena, ὀπισθία, ὀπισθίνη. Gloss. Gr. Lat. Ὀπισθία, Postellena. Scribe Postilena.

Postidea, **Postilla**, V. POST.

Postis, is. m. [παραστὰς] a Post & Stando deducitur: & significat Valvam ostii, sive latus portæ. Dictus quod post fores stet. Cic. 3. Att. 15. Ast tute scripsisti ad me, quoddam caput legis Clodium in curiæ poste fixisse, ne referri, neve dici liceret.

Aurati postes. Ovid. 15. Met. 621. al. Ærati.

Crassi. V. CRASSUS.

Ferrati. Hor. 1. Serm. 4. 61.

Fumosi. Sil. lib. 7. 175.

Humiles. Ovid. 8. Met. 638.

Improbi. V. IMPROBUS.

Invidendi. i. e. Nimis ornati. Hor. 3. Carm. 1. 45.

Laureati. V. LAUREA.

Nigri fuligine. Virg. 7. Ecl. 50.

Resupinati. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 147.

Saligni. Claud. 4. Cons. Hon. 416.

Superbi. Virg. 8 Æn. 227.

Disjecit altos postes. Sil. lib. 7. 568.

Excutere seram poste. Ovid. 1. Amor. 6. 24.

Frangere postes. Tibul. lib. 1. 1. 73.

Intulisti parietibus, tectis, & postibus meis bellum. Cic. pro Domo, 6

Procumbunt emoti cardine postes. Virg. 2. Æn. 493.

Pulsare postes. Ovid. 2. Met. 467.

Recepit clauso poste se. Stat. 4. Silv. 1. 44.

Requiescunt postes. Propert. lib. 1. 16. 15.

Rumpere postes. Senec. Herc. fur. 11.

Tenere postem. Cic. pro Domo, 121. Verbone, Pontifices, putatis, si is postem tenuerit, & aliquid dixerit, domum uniuscujusque consecrare posse? [Erat is ritus solennis in Dedicatione ædium sacrarum, ut passim apud Livium cognoscere licet. V. 2. 8. extr.

Vellere postes a cardine. Virg. 2. Æn. 480.

Postes, pereleganter pro Foribus posuit Lucret. 3. 370. quia postibus utrinque fulciuntur. Sic enim scribit,

Cernere res animus sublatis postibus ipsis. i. e. Sublatis oculis, qui sunt animi fores. Eodem sensu etiam respondent apud Varronem (de L. L. 4. 32.) Aruspices, Deûm Manium posti leonem postulari‐: id est, civem fortissimum eo demitti. Nam Deûm manium postis appellatur, terræ hiatus, qui censebatur orci janua. Scio Postulionem semper apud Varronem edi, & grammaticos Postulionem mordicus retinere: sed ea vox idoneam non interpretatur sententiam, & leonem Varro per inversionem civem fortissimum adumbrare vult. In postulione autem nullum figuræ involucrum hujus significationis reperias. Ex Turneb.

POSTLIMINIUM, V. POST.

POSTMERIDIANUS, V. POMERIDIANUS.

POSTMITTO, POSTMODUM, POSTMODO, POSTPARTOR, POSTPONO, POSTPRINCIPIUM, POSTPUTO, POSTQUAM, POSTRIDIE, POSTRIDIANUS, POSTRIDUO, POSTSCÆNIUM, POSTSCRIBO, POSTREMO, POSTREMUS, POSTSIGNANUS, POSTVENIO, POSTVERTA, V. POST.

POSTŬLO, [αἰτέω, ἀπαιτέω] āre. Requirere: quemadmodum dicimus, Rem, locum, personam, tempus, causam postulare. Ter. Eun. 1. 1. 16.

—incerta hæc, si tu postules
Ratione certa facere, nihilo plus agas, &c.

A Posco, Poscito, Poscitulo, Postulo. H. St.

Postulare minus est, quam Flagitare. Cic. pro P. Quint. 13. Verum his de rebus non necesse habeo dicere ea, quæ me P. Quintius cupit commemorare, tametsi causa postulat: tamen quia postulat, non flagitat, præteribo. V. Vallam lib. 5. cap. 58. [Vide FLAGITO. H. St.

Ubicunque vis ingenii & copia dicendi postulatur, ibi partes oratoris esse præcipuas. Quintil. in procem. lib. 1. p. 8 Burm.

Postulare, Cupere, velle, exspectare. Ter. Adel. 2. 2. 30.

Per oppressionem ut hanc mihi eripere postulet? i. e. Velit, aut Speret, inquit Donatus.

Exspectare & postulare omnia ab aliquo. Cic. 3. Fam. 10. Omnia volo a me & postules & exspectes.

Petere & Postulare. Cic. Anteq. iret in exsil. 23. Illud ab universis postulo petoque, si dum in civitate manere licitum est, &c.

Posco & Postulo. Cic. 6. Verr. 44. Nemo tam audax, qui posceret: nemo tam impudens, qui postularet ut venderet. [Qui posceret, Gratis scil.

Efflagitare, postulare, poscere. Cic. 1. Verr. 8. Judiciorum desiderio Tribunitia potestas efflagitata est: judiciorum levitate ordo quoque alius ad res judicandas postulatur, judicum culpa atque dedecore etiam Censorium nomen, quod asperius antea videri solebat, id nunc poscitur.

Petere, Poscere & Postulare Donatus in Andr. Ter. 2. 5. ita distinguit: ut Petere sit precario, (hoc est humiliter & precibus) aliquid petere; Poscere imperiose; Postulare jure. Sed id non est perpetuum.

Familiariter postulare. Quintil. in procem. lib. 1.

Postulo abs te, Peto abs te vehementer. Ter. And. 5. 1. 4.

Immo enim quammaxime abs te postulo, atque oro, Chreme,
Ut beneficium verbis initum dudum, nunc re comprobes.

Postulare de. Cæs. 1. Bell. Gall. 42. Ariovistus legatos ad Cæsarem mittit, quod antea de colloquio postulasset, id per se fieri licere.

Cum solo Accusativo. Cic. pro Ligar. extr. Longiorem orationem causa forsitan postulat, tua certe natura breviorem. Cæs. 1. Bell. Gall. 34.

Postulare judicium in aliquem. Cic. 5. Verr. 39. Ut quisque contra ejus voluntatem dixerat, ita in eum judicium de professione jugerum postulabatur.

Animam postulare. Ovid. 3. Fast. 342.

Fidem publicam postulare, Implorare. Cic. 1. Att. 24. Statim fidem publicam postulavit; reclamatum est.

Amicitia & fides postulat. Cic. 2. Fam. 16. extr. Te tamen oramus, quibuscunque erimus in terris, ut nos, liberosque nostros ita tueare, ut amicitia nostra, & tua fides postulabit.

Ut causæ natura & temporis ratio postulabit, aliquid facere. Cic. in Or. 125.

Ratio atque ordo &c. postulat. Cæs. 2. Bell. Gall. 22. Instructo exercitu, magis, ut loci natura, dejectusque collis, & necessitas temporis, quam ut rei militaris ratio atque ordo postulabat.

Ratio & opinio hominum postulat. Cic. 6. Att. 3. Quem relinquam qui provinciæ præsit? ratio quidem & opinio hominum postulat fratrem: primum quod, &c.

Res postulat. Cic. 1. de Invent. 91. Longius, quam res postulat, repetita est.

Tempus postulat & necessitas. Cic. 1. Off. 81. Sed quum tempus, necessitasque postulat, decertandum manu est, & mors servituti, turpitudinique anteponenda.

Postulare disputantes dicuntur, Cum aliquid sibi concedi petunt, cujus formæ multa exempla Cicero suppeditat: v. g. 1. de Legib. 7. M. Dasne igitur hoc nobis, Pomponi, deorum immortalium vi, natura, ratione, &c. naturam eam regi? A. Do sane, si postulas. Hinc, Postulata sunt apud Philosophos, Quæ sibi concedi petunt.

Postulare, est etiam arenæ verbum, quo populus certos gladiatores petit. Suet. Calig. cap. 30. Cumque Tetrinius Latro postularetur. V. Lips. 2. Saturn. 14.

Postulare cum aliquo, est Expostulare. Plaut. Mil. 2. 6. 35.

Popularet, Accusare, seu querelam dicere de Altero apud alterum; ut ait Donatus ad Andr. 4. 1. & modo Genitivo, modo Ablativo cum præpositione jungitur. Suet. Cæs. cap. 4. Ceterum Cornelium Dolabellam Consularem & triumphalem virum repetundarum postulavit. [Subauditur Crimine. vel Lege. Dicitur enim Lex de repetundis pecuniis. Cic. 1. Verr. 65. V. Partic. POSTULATUS.

Lege aliquem postulare. Cic. 8. Fam. 12. Insolentissimi homines summis Circensibus ludis meis postulandum me lege Scantinia curant.

Repetundis aliquem postulare. Tacit. 3. Ann. 38. pr. [Nisi excidit Præpositio, ut apud Cic. 8. Fam. 8. V. quæ mox notamus.

Postulare de. Cic. 2. Q. frat. 3. Ad IIII Idus Feb. Sestius ab indice Cn. Nerio Pupinia de ambitu est postulatus: & eodem die a quodam M. Tullio de vi. Pupinia scil. Tribu. Idem 3. Q. Frat. 1. §. 5. Gabinium tres adhuc factiones postulant. L. Lentulus, flam. fil. qui jam de majestate postulavit. Ti. Nero &c. [Hic quoque & Lege subauditur, ut supra diximus.

Reum postulare, Reum facere, Accusare. Plin. lib. 33. cap. 2. Ut apud C. Cæsarem in Censura ejus unus ex Equitibus Flavius Proculus CCCC ex ea causa reos postularet. Plin. lib. 7. Epist. ult. Impietatis reum postulat. conf. Pedian. Pr. in 1. Verr.

Postulare quæstionem, ejus est, qui injuriam sibi factam queritur, aut alteri, quam vindicare ad eum pertineat. Liv. 2. 29. Senatus tumultuose vocatus, tumultuosius consulitur, quæstionem postulantibus iis qui pulsati fuerant, decernente ferocissimo quoque, non sententiis magis, quam clamore & strepitu. Budæus.

Postulare servos in quæstionem. Cic. pro Milon. 59. Sed quæstiones urgent Milonem, quæ sunt habitæ nunc in atrio Libertatis. Quibusnam de servis, rogas? de P. Clodii Quis eos postulavit? Appius. Quis produxit? Appius. V. Bernegg. ad Suet. Aug. cap. 16.

Delationem nominis in aliquem postulare, Petere ut Accusator constituare. Cic. 1. Verr. 64. Nuper, quum in P. Gabinium vir fortissimus & innocentissimus L. Piso delationem nominis postularet.

Judicem postulare. Cic. 5. Verr. 135. Cœpit Scandilius recuperatores aut judicem postulare.

Judicium postulare. Cic. 2. Att. Et quum esset damnatus, erat judicium postulaturus.

Postulari, Passiv. Ulpian. in l. 1. D. de suspectis tutoribus vel curatoribus, Primum igitur tractemus unde descendat suspecti crimen, & apud quos postulari quis possit suspectus tutor, vel curator.

Postulare, inquit Ulpian. in l. prima. D. de postulando, est Desiderium suum, vel amici sui, in jure apud eum, qui jurisdictioni præest, exponere: vel alterius desiderio contradicere. conf. Sigon. de Judic. 1. 20. Sic Gell. lib. 1. cap. 22. Memini ego Prætoris, docti hominis, tribunali me forte assistere, atque ibi advocatum non incelebrem sic postulare, ut extra causam diceret, remque quæ agebatur non attingeret. H. St.

Postulo pro te. Gell. lib. 7. cap. 19. P. Scipio Africanus postulavit pro L. Scipione Asiatico, fratre, quum contra leges, contraque morem majorum Trib. pleb. hominibus accitis, per vim, inauspicato, sententiam de eo tulerit. Ubi, Postulavit pro fratre, i. e. Pro fratre in judicio intercessit. Nam paulo ante legitur, Scipio Africanus fratris nomine ad collegium Tribunorum provocabat.

De fœdere ab aliquo postulare. Cic. pro Corn. Balb. 34. Quod quum magis fide illius populi, justitia vestra, vetustate denique ipsa, quam aliquo publico vinculo religionis teneretur, sapientes homines & publici juris periti Gaditani M. Lepido, Q. Catulo COSS. a Senatu de fœdere postulaverunt.

Postulatum est ut Bibuli sententia divideretur. Cic. 1. Fam. 3. Subaudi In senatu.

POSTULANS, antis. Partic. Petron. cap. 25. Plaudentibus universis & postulantibus nuptias fecerunt. Phædr. 2. 2. 2.

Prædator intervenit, partem postulans.

POSTULĀTUS, a, um. Partic. [αἰτηθεὶς] Cic. 2. Q. frat. 3. Apul. Met. 3. p. 132. Elmenh. Ne tantillo quidem unquam crimine postulatus.

POSTULĀTUM, i. n. [αἴτημα] Ipsa postulatio. Cic. 7. Att. 15. Plerique negant Cæsarem in conditione mansurum, postulataque hæc ab eo interposita esse, quo minus, quod opus esset ad bellum, a nobis pararetur.

Impotens postulatum. Liv. 7. extr. Æque impotens postulatum fuit, ut de stipendio equitum (merebant autem triplex ea tempestate) æra demerentur, quod adversati conjurationi fuissent.

Lenissimis suis postulatis exspectabat responsa. Cæs. 1. Bell. Civil. 5.

Accipere & remittere postulata. Cic. 11. Philip. 28.

Facere postulata noluit. Nepos 7. 8. 4. Alias Imperata.

Interponere postulata. V. INTERPONO.

Postulatum, Accusatio. Cic. 4. Verr. 10. Hoc animo toties apud patronos de suis miseriis deplorarunt, hoc commoti dolore, postulata Consulibus, quæ non postulata, sed in istum crimina viderentur esse, ediderunt. [Quibus verbis ab Accusatione distinguit Postulata. conf. 147.

Intolerabilia postulata referre. Cic. 12. Fam. 4. Quum essent missi ut Antonio ex Senatus sententia certas res nuntiarent, quum ille earum rerum nulli paruisset, ultro ab illo ad nos intolerabilia postulata retulerunt.

POSTULATIO, ōnis. f. Idem. [αἴτησις] Cæs. 8. Bell. Gall. 48. Quam postulationem Antonius quum judicaret ab justo nasci timore, veniam petenti dedit, obsides accepit. [Postulatis synonymum jungit Postulationes Cic. 4. Verr. 147.

Æqua postulatio. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Æqua & honesta. Cic. pro Rosc. Amer. 7.

Impudens. V. IMPUDENS.

Abjicere postulationem triumphi. V. ABJICIO.

Concessit postulationi tuæ Senatus. Cic. pro Muren. 47.

Resistere postulationi alicujus. Cic. 2. Q. frat. 10.

Postulationes, advocatorum sunt & patronorum in foro. Suet. Neron. cap. 7. Celeberrimis patronis non translatitias & breves, ut assolet, sed maximas, plurimasque postulationes certatim ingerentibus.

Respondere postulationibus. Suet. in Neron. cap. 15. Alia exemplaria habent Postulatoribus. q. V.

Vacare postulationibus, Expedire eas. Plin. 7. Epist. ult. ad Tacitum. Budæus.

Postulatio. Donatus in 2. Hec. 102. Proprie Expostulatio est apud illum ipsum qui peccaverit: Postulatio, de illo apud alterum. Item Postulatio, querela & quasi justa interpositio querelarum. Plaut. Bacch. 3. 3. 45.

Acris postulatio hæc est, quum hujus dicta intelligo. Ter. Hec. 1. 2. 102.

Neque lites ullæ inter eas, postulatio
Nunquam.

Postulatio, pro Supplicatione, vel Obsecratione. Cic. de Arusp. Resp. 20. De ea rescriptum est, postulationes decretas esse Jovi, Saturno, Neptuno, Telluri diis cælestibus.

Postulationes, absolute, vocantur quum ob monstrum, ostentum, prodigium, errorem in cerimonia, sacrificium vel expiationem postulare dii videntur. Hoc verbo utitur M. Tullius: sed & Arnobius ita scribens, In cerimoniis vestris rebusque divinis postulationibus locus est, & piaculi dicitur esse contracta commissio. Turneb. Advers. 11. 20. conf. Rhodig. Ant. Lect. 10. 19. & paulo ante.

POSTULĀTOR, ōris. m. [αἰτητὴς] Suet. Neron. cap. 15. pr. In jurisdictione postulatoribus nisi sequenti die, ac per libellos non temere respondit. Legitur & Postulationibus.

Item Patronus qui causas agit. V. Torrent. ad Suet. l. c. Procuratorem vocant JCti.

POSTULĀTRIX, īcis. f. Tertull. de Cor. Mil. cap. 13. Solennitates postulatrices.

POSTULĀRIA, [αἰτητικὰ] fulgura, inquit Festus, Quæ votorum aut sacrificiorum spretam religionem designant. Apud Senec. 2. Nat. Quæst. cap. 49. vocantur Postulatoria, quibus sacrificia intermissa, aut non rite facta repetuntur. [Quomodo forte & apud Fest. legendum.

POSTULĀTĪTIUS, a, um. Adj. [αἰτηματικὸς] Qui postulatur. Senec. Epist. 7. Hæc plerique ordinariis paribus & postulatitiis præferunt. Paria gladiatorum intelligit Seneca. Erant autem Ordinarii gladiatores, gladiaturæ

diaturæ in primis periti, qui ex conſuetudine exhiberi ſoliti erant. Poſtulatitii, qui poſtulante populo, præter ordinarios & conſuetos, exhiberi principis benignitate conſueverant. V. Cæl. Rhodig. lib. 11. cap. 10. Et Lipſ. Saturn. 2. 11.

POSTULATORIUS, a, um. Adj. Quo aliquid poſtulatur. V. ſupra in POSTULARIA.

POSTULIO, ōnis. Vox ſacrorum. Erat diſtincta a Poſtulatione; quia Poſtulatio fiebat diis ſuperis, Poſtulio inferis. Varro de L. L. 4. 32. Ad Haruſpices relatum, eſſe reſponſum, deum Manium poſtulionem poſtulare, id eſt, civem fortiſſimum eodem mitti. conf. Liv. 7. 6. Arnob. lib. 4. In cerimoniis veſtris rebusque divinis poſtulionibus locus. V. ibi Herald. p. 177. vel Struv. Ant. Rom. cap. 4. Et Laurent. Var. Sacr. Gent. cap. 17. ſeu Polymath. 3. 6.

POSTŬMIUS, [Ποσέμιος] Nomen gentile Ro. Poſtumia gens patricia fuit, ex qua P. Poſtumius Q. F. Tubertus, COS. cum. M. Valerio Ann. U.C. CCXLIX. Caſſiodorus. Dionyſius lib. 5. & 6. Meminit Cic. de Legib. 2. 58. Valer. lib. 2. cap. 2. Plutarch. in Poplicola. COS. iterum cum Agrippa Menenio Ann. CCL. primus urbem ovans eſt ingreſſus. Idem auctor, & Plin. lib. 16. cap. 29. Scribi autem ſine littera aſpirata debet. V. Cellar. Othogr. & Fulv. Urſin. in denariis ejus gentis.

Poſtumius prænomine Aulus, P. F. Q. N. Albus, COS. cum T. Virginio, Ann. CCLVII. Caſſiodorus. Dict. A. G. C. cum T. Æbutio Mag. Eq. eodem anno. Latinos ad lacum Regillum acerrimo prælio vicit, de iis triumphum nobiliſſimum egit, primuſque coronam auream ei, qui caſtra Latinorum expugnaſſet, dedit. V. Liv. lib. 2. 19. ſq. Dionyſius 6. Plin. lib. 33. cap. 3.

L. Poſtumius, cognomine Tympanus, poſt Cannenſem pugnam Quæſtor in Galliam profectus, Bojorum fraude occubuit. Liv. lib. 34. 47.

Sp. Poſtumius, cum T. Veturio Romæ Conſul iterum fuit eo tempore, quo Romani adverſus Samnites bellum gerebant, ab iiſdemque ſub jugum miſſus eſt. V. Liv. lib. 9. pr.

Sp. Poſtumius Albinus Conſul adverſus Jugurtham miſſus, pecuniaque ab eo corruptus, inſignem ex provincia ignominiam reportavit. Salluſt. in Jugurth. cap. 35. ſq. Livii Epit. 64.

POSTUMIA, æ. f. [Ποσυμία] Mulier bibaciſſima, cujus meminit Catull. 25. 3.

Ut lex Poſtumiæ jubet magiſtræ,
Ebrioſa acini ebrioſioris. V. ACINUS.

Poſtumia, virgo Veſtalis, de inceſtu cauſam dixit, crimini obnoxia, ob ſuſpicionem cultus elegantioris, ingeniumque liberius quam virginem deceret, parum abhorrens famam. Tandem ſententia Pontificis Max. abſoluta, qui eam abſtinere jocis colique ſancte potius, quam ſcite juſſit. Liv. lib. 4. 44.

Poſtumia item Servii Sulpicii uxor, cujus ſæpe meminit Cic. 4. Fam. 2.

POSTUMIUS, a, um. Adj. ut
Poſtumia lex. Plin. lib. 14. cap. 12. Numæ Regis Poſtumia lex eſt, Vino rogum ne reſpergito.

P O T

POTAMAUTIS, ĭdis. f. [ποταμαῦτις] alio nomine Thalaſſeglen, herba, qua pota homines fieri lymphaticos narrat Plin. lib. 24. cap. 17. Naſcitur circa Indum.

PŎTĂMO, ōnis. m. [Ποτάμων] Philoſophus Alexandrinus auctor ſectæ illius, quam ἐκλεκτικὴν vocabant. Laërt. Diog. in Proœm. extr. & Suid. qui & alterius meminit Rhetoris Mitylenæi.

PŎTĂMŎGĪTON, ŏnis. m. [ποταμογείτων] Herbæ nomen, apud Galen. lib. 8. de Simplic. medicam. facultat. cap. 63. Dioſcor. lib. 4. cap. 96. conf. Plin. 26. 8. & 32. 4.

POTATIO, POTATOR. V. POTO.

POTE, V. POTIS.

POTENS, POTENTER, POTENTATUS, POTENTIA. V. POSSUM.

PŎTENTIA, æ. f. [Ποτεντία] Urbs in agro Piceno. Cic. de Aruſp. Reſpon 62. Eodem fere tempore factus in agro Piceno Potentiæ nuntiatur terræ motus horribilis cum quibuſdam multis metuendiſque rebus. Plin. lib. 3. cap. 1. Vulgo *S. Maria de Loret.* Aliis *Loretto* dicitur.

POTENTĪNI, Populi Lucanorum. Plin. lib. 3. cap. 11.

PŎTĒRION, vel POTERIUM, i. n. [ποτήριον] dicitur a Græcis, quod nos Poculum dicimus. Gallice *un godet.* Plaut. Stich. 5. 4. 12.

— quibus divitiæ domi ſunt, ſcaphio, cantharis,
Batiolis bibunt: at nos noſtro Samiolo poterio. Idem Trin. 4. 3. 10.
Quid, homo nihili, non pudet te? tribusne te poteriis
Memoria eſſe oblitum? conf. Potorium in POTO.

Poterion, [ποτήριον] Antiqua herba, quæ alio nomine Phrynion, vel Neuras appellatur. Plin. 25. cap. 10. Sunt & ranis venena, rubetis maxime: vidimuſque pſyllos in certamine patinis candefactas admittentes, ocyore etiam quam aſpidum pernicie. Auxiliatur eis phrynion in vino pota: aliqui neurada appellant, alii poterion, floribus parvis, radicibus multis, nervoſis, bene olentibus. Idem lib. 27. cap. 12.

POTESSUM, POTESTAS, POTESTUR, &c. V. POSSUM.

PÒTHŎS, i. m. [πόθος] Herba, cujus vim & ſpecies enumerat explicatque Plin. lib. 21. cap. 11.

PŎTĬDÆA, æ. f. [Ποτίδαια] Macedoniæ urbs, ante Caſſandria dicta, ut ſcribit Plinius lib. 2. cap. 58. & lib. 4. cap. 10. Caſſandria etiam nunc vocatur, ut ſcribit Olivarius in Melam.

PŎTĬDŌNIA, æ. f. [Ποτιδωνία] Urbs Ætoliæ apud Stephanum, cujus incolæ dicti ſunt Potidoniates.

PŌTINA, teſte Varrone apud Non. 2. 310. Deæ nomen apud Romanos, quæ puerorum potui præſidere putabatur, ſicut Eduſa eorundem alimentis. Arnob. 3. al. Potua. V. Lex. Pitiſc. in Edulia.

POTIO, ōnis. f. V. POTO.

POTIOR, us. compar. V. POTIS.

PŎTIOR, ītus ſum, [τυγχάνω, ἐπιτυγχάνω] īri. a Potis deducitur, ut ait Valla lib. 3. eſt Tenere, & quaſi in poteſtate habere. Item Obtinere, & in poteſtatem vendicare. Apud Poetas in quibuſdam perſonis interdum invenitur tertiæ conjugationis. Virg. 3. Æn. 56.

— fas omne abrumpit, & auro
Vi potitur. Ovid. 13. Met. 130.
Tuque tuis armis, nos te potiremur, Achille. Al. Poteremur. V. plura exempla infra.

Genetivo ſæpius jungitur: ut, Potiri hoſtium; quod ſignificat, Redigere hoſtes in poteſtatem. Aliquando tamen, Venire in hoſtium poteſtatem, ut Plaut. Capt. 1. 1. 24.

Nam poſtquam meus rex eſt potitus hoſtium. h. e. Captus eſt ab hoſtibus, ſive hoſtium præda factus eſt. De Philopolemo enim captivo loquitur. Ibid. 1. 2. 41.

Tum denique homines noſtra intelligimus bona,
Quum quæ in poteſtate habuimus, ea amiſimus.
Ego, poſtquam gnatus tuus potitus eſt hoſtium,
Expertus quanti fuerit, nunc deſidero. Verba ſunt Ergaſili paraſiti ad Ægionem, Philopolemi captivi patrem. V. Turneb. Adverſ. 30. 34. & Salmaſ. not. Sic

Mortis potitus, letique, pro eo quod eſt, In poteſtatem mortis redactus. Lucret. lib. 4. 770.

Nec diſſentit eum mortis, letique potitum. Sed talia exempla rara ſunt.

Voluptatum potiri. Cic. 1. de Finib. 60. Nullas conſequuntur voluptates, quarum potiendi ſpe inflammati, multos labores magnoſque ſuſceperant.

Voti potitus. i. e. Voti compos factus. Sil. lib. 15. 331.

— votique potitus
Evicto Fabius Pœno, &c.

Athenienſium potiti ſunt Spartiatæ. Auctor ad Herén. lib. 4. 34.

Imperii potitus. Nepos 17. 2. 1.

Regni potiri. Cic. 1. Fam. 5. Si exploratum tibi ſit, poſſe illius regni potiri. Paterc. 1. 1. 3.

Rerum potiri, Imperium tenere, inquit Valla. Cic. 4. Acad. 126. Cleanthes, qui quaſi majorum eſt gentium Stoicus, Zenonis auditor, ſolem dominari, & rerum potiri putat. Ubi ſubaudienda aliqua vox eſt, v. g. Poteſtate, vel Summa, quæ & aliquando adjicitur. V. Sanct. Minerv. p. 589. Et Voſſ. de Conſtruct. cap. 31. [Helleniſmum eſſe ſtatuit Vechner. Hellenol. lib. 1. cap. 24. 6.

In aliis nominibus, inquit Valla, quam in hoc Rerum, ſignificatio magis exponitur per Obtinuerunt, quam per Tenuerunt: ut, Potitus ſum victoria, Sum potitus amica; i. e. Pugnando vel laborando obtinui victoriam, vel amicam.

Accuſativo: Potiri bonum, laborem, legiones, &c. Plaut. Aſin. 2. 2. 58. Idem Rud. 1. 3. 7. Idem Aſin. 3. 2. 8. Cic. 13. Philip. 7. Itaque ſi receptis illis, poſſumus eſſe liberi, vincamus odium, pacemque potiamur. Legitur & Pace, in ablativo. Ter. Adelph. 5. 4. 17.

— ille alter ſine labore patria potitur commoda.

Sceptra potitus. Lucret. lib. 3. 105. Ita Tacit. 11. Ann. 10. 8. Juſtin. 6. 4. 8: 9. 7. 12. &c. Nepos 18. 3. 4. conf. Priſcian. lib. 18. vel Voſſ. de Conſtruct. cap. 22.

Ablativo. Virg. 1. Æn. 176.

Egreſſi optata potiuntur Troes arena. Lucret. lib. 1.
Deficit ægra Ceres, nec plebes pane potitur. i. e. Nec habet panem. [Si modo Lucretii hic verſus eſt.

Amore potiri. Ovid. 10. Met. 428.

Auro vi potitur. Virg. 3. Æn. 55.

Auſo potiri. Idem 6. Æn. 624.

Corpore & armis. Virg. 12. Æn. 642.

Domo. Ovid. 3. Faſt. 552.

Et potitur capta Maurus Iarba domo.

Gaza omni Macedonum, quæ fuit maxima, potitus eſt Paulus. Cic. 2. Off. 76.

Optatis potiri. Val. Flacc. 6. 469.

Victoria potiri. Cæſ. 3. Bell. Gall. 24.

Voto potiri. Ovid. 9. Met. 312.

— potiturque puerpera voto.

Morte potiri. Auſonius in Eclog. de Vita humana,

Optima Grajorum ſententia: quippe homini ajunt
Non naſci eſſe bonum, natum aut cito morte potiri. h. e. In mortis venire poteſtatem. Sic enim exponit Alciat. Parerg. 1. 35. [Immo, mortem, ut bonum conſiderans, recte dixit Potiri. Expreſſit Ciceronis ſententiam, quæ eſt apud Lactant. 2. 19 Sic Stat. 11. Theb. 270.

— funeribus patriæ lacrimiſque potitum

Abſolute poſuit Cic. 7. Att. 12. An cuncter, & tergiverſer, & iis me dem, qui tenent, qui potiuntur. Subaudi, Rerum. Lucret. 4. 1069.

— etenim potiundi tempore in ipſo
Fluctuat incertis erroribus ardor amantum.

Potior, in præſenti tempore, plerumque pro Fruor. Cic. de Senect. 41. Quod ſi iſtis ipſis voluptatibus bona ætas fruitur, libentius primum parvulis fruitur rebus, ut diximus: deinde iis, quibus ſenectus, etiamſi non abunde potitur, non omnino caret. Pro eodem poſuit Fruitur & Potitur. Hæc Valla lib. 3.

Potitus ſum vel fui, Præteritum. Lucret. lib. 4. 765.

Uſque adeo, certe ut videamur cernere eum, quem
Reddita vitaï jam mors, & terra potita'ſt. Quem terra potita eſt, i. e. Quem terra humatum tenet. Lambin.

In potiundo. V. IN.

Ad potiundum incitantur avidæ voluptatis libidines. Cic. de Senect. 39. Nullam capitaliorem peſtem, quam voluptatem corporis, dicebat a natura datam, cujus voluptatis avidæ libidines temere & effrenate ad potiundum incitarentur.

POTIO, īre. active uſus eſt Plaut. Amph. 1. 1. 23.

Qui fuerim liber, eum nunc potivit pater Servitutis.

POTIENS, entis. Partic. [ἐπιτυγχάνων] Cic. 3. Tuſc. 41. Natura iis potiens.

POTĪTUS, a, um. Partic. V. ſupra in ipſo verbo.

POTĪTOR, ōris. m. Plaut. Caſ. 1. 1. 23.

Tun' illam ducas? hercle me ſuſpendio,
Quam tu ejus potitor fias, ſatius eſt mortuum. al. Potior.

PŎTIS, e. Adj. [οἷός τε, οἷός τε] potior, potiſſimus. Integrum eſt, auctore Donato, pro Bonus, melior, optimus; & quaſi Potens, potentior, potentiſſimus. Plaut. Amphit. 2. 1. 79.

Qui, malum, intelligere quiſquam potis eſt? ita nugas blatis. i. e. Poteſt, ut ait Donat. Ter. Heaut. 2. 3. 80.

Enimvero reticere nequeo, multis modis injurius,
Clitipho, es, neque ferri potis es. conf. POS, & POSSUM, & POSSIDEO hinc deducenda.

Nulla

Nulla res neque cicurare, neque mederi potis est, neque reficere. Varro ex Pacuvio, lib. 6. de L. L. 5. Catul. 112. 3.
Cur non divitiis Crœsum superare potis sit.　Idem 63. 3.
Nec potis est dulces Musarum expromere fetus.
Potis es, pro Potes. Lucret. lib. 3. 555.
Sive aliud quidvis potis es conjunctius eji
Fingere, &c.　Idem 2. 849.
— cum primis quærere par est,
Quoad licet, ac potis es reperire, inolentis olivi
Naturam, &c.
In neutro genere Pote usurpatur. Ter. Adelph. 2. 3. 11. Nil pote supra. Idem Phorm 3. 3. 2. Si hic pote fuisset exorari. Cic. 13. Att. 38. Hoc quicquam pote impurius? Catull. 77. 16.
Hoc facies sive id non pote, sive pote.　V. plura exempla in Sanctii Minerva 4. 17. conf. UTPOTE.
In plurali Potis sunt, idem ac Possunt. Plaut. Pœn. 1. 2. 16.
Apagesis, negotii quantum in muliere una est?
Sed vero duæ, sat scio, maximo uni
Populo cuilubet, plus satis dare potis sunt.　Varr. de R. R. 2. 2. pr. Videamus quid pastores a Pergamide Maledove potis sunt.
PŎTIOR, us, ōris. Compar. [κρείττων] Melior, præstantior. Ter. Phorm. 3. 2. 48.
Mea lege utar, ut potior sit, qui prior ad dandum est. Cic. de Amicit. 19. Itaque cives potiores sunt, quam peregrini: & propinqui quam alieni.
Potiorem nominare is videtur, qui causam qua sit potior exprimit. l. 2. de fidejussor. & nominat. tutor. in P. Paul. lib. 2. Sententiarum. titulo 28.
Plus pollere & Potiorem esse. Cic. 4. Tusc. 69. Atque ea tamen, apud alium poëtam, patri dicere audet, se conjugem habuisse
Illum, amor quem dederat, qui plus pollet potiorque est patre. de Medea.
Potior, Quem pluris facimus.　Hor. 3. Carm. 9. 2.
Donec gratus eram tibi,
Nec quisquam potior brachia candidæ
Cervici juvenis dabat, &c.　Lambinus.
Mors civibus Romanis semper fuit servitute potior. Cic. 10. Philip. 19.
Mors honesta turpi vita potior. Tacit. in Vita Agric. 33.
Pars potior. Quintil. in procem. lib. 1.
Prudentia potior acri dextra. Valer. 4. Argon. 622.
Res oratione potior.　Cic. 11. Fam. 24. Quare majorem in modum te rogo, ut rem potiorem oratione ducas: mihique si sentis expedire, recte fieri, credas nullam communionem cum improbis esse posse.
Sententia potior. Hor. 1. Epist. 18. 17. Virg. 4. Æn. 287.
Hæc alternanti potior sententia visa est.
Potiora ad legendum. Cic. 1. de Finib. 11. Tamen qui diligenter hæc, quæ de philosophia litteris mandamus, legere assueverit, judicabit nulla ad legendum his esse potiora.
Æra potiora auro. Stat. 2. Silv. 2. 68.
Merum potius cœnis Pontificum. Hor. 2. Carm. 14. 28.
Munus potius centum signis. Hor. 4. Carm. 2. 20.
Nihil mihi potius, quam ut, Nihil exoptatius, carius.　Cic. in Somn. Scip. 1. Quum in Africam venissem, &c. nihil mihi potius fuit, quam ut Masinissam convenirem.
Ducere potiora, quæ ad sapientiam spectarent. Cic. 3. de Orat. 79.
POTISSIMUS, Superl. Stat. 4. Silv. 4. 20. & Sen. de Benef. 6. 16. Plaut. Men. 2. 3. 9.　Meret potissimus nostræ domi ut sit.
Nobilitas potissima. Plin. lib. 14. cap. 2.
Oratio potissima.　Cic. 2. Att. 9. Ut sciat hic noster Ierosolymitarius traductor ad plebem, quam bonam meis potissimis orationibus gratiam retulerit.　Vetusta exemplaria legunt Putissimis.
Opus potissimum, Præcipuum, exquisitum. Plin. 4. Epist. 34.
Quod est potissimum.　Quintil. lib. 10. cap. 3. Denique, ut semel quod est potissimum dicam.
POTIUS, [μᾶλλον, ἐπὶ μᾶλλον] Adv. Plaut. Amphit. 1. 1. 299.
Nam si me irritassis, hodie lumbifragium hinc auferes.
s. Abeo potius.　h. e. Abire satius duco.　Ter. Eun. 2. 3. 94.
An potius hæc pati æquum est fieri, ut a me ludatur dolis?　Virg. 2. Ecl. 71.
Quin tu aliquid saltem potius, quorum indiget usus.
Depugna potius, quam servias. Cic. 7. Att. 7.
Perpessus est omnia potius Zeno Eleates, quam conscios delendæ tyrannidis indicaret. Cic. 2. Tusc. 52.
Utrum potius, aut quid potissimum sit, in comparatione quæritur. Cic. 1. de Invent. 17.
PŎTISSĬMUM, [μάλιστα] Adv. pro eo quod vulgo dicitur *Principaliter*. Ter. And. 5. 5. 6.
Sed quem ego potissimum exoptem nunc mihi, cui hæc narrem, dari? Cic. 4. Acad. 17. Næ ille longe aberit, ut argumentis credat philosophorum: aut si est crediturus, quorum potissimum?
Ordienda est nobis potissimum causa a deo. Cic. 1. de Legib. 21.
POTISSIME, aliud Adv. Cic. lib. 2. de Orat. 6. Non potissime confirmo. Sic apud eundem sæpius invenies: tametsi sint qui mendum putent esse, legendumque dicant Potissimum.　Idem pro Murena 4. Is potissime honore affecto defensor daretur, qui, &c. [Sic & in novissime editis codd. legitur. Sed in priore loco rectius, Non potuisse.
PŎTĪTIUS, i. m. [Ποτίτιος] a Potando cognominatus est, qui Herculi sacra faciebat. A quo Potitia familia, quam antiquiorem origine urbis nominat Livius 1. 7. a Potitio illo sene, qui ad tempus affuit epulis. conf. Aurel. Vict. Vir. illustr. cap. 34. Et Valer. Max. 1. 1. 17. Plaut. Bacch. 1. 2. 15. Stultior es barbaro Potitio.
POTITO, V. POTO.
POTĪTUS, i. m. in Valeria Romanorum gente Prænomen & Cognomen. V. Spanh. de Usu & pr. Num. diss. 10. p. 36.
POTNIÆ, arum. f. pl. [Ποτνίαι] Urbs in Bœotia, non longe a Thebis, ubi Glaucus Sisyphi filius & Meropes habuit equas, quas consueverat humana carne alere, quo cupidius in hostem irruerent. Ipsum autem, quum alimenta defecissent, devoraverunt.　Item
POTNIĂDES, [Ποτνιάδες] Quadrigæ, quibus utebatur, Virg. 3. Georg. 268.
Scilicet ante omnes furor est insignis equarum,
Et mentem Venus ipsa dedit, quo tempore Glauci
Potniades malis membra absumpsere quadrigæ.
Equæ Potniades.　Ovid. in Ibin, 555.
Potniadum morsus subeas, ut Glaucus, equarum.
Potniades deæ dictæ fuerunt furorem facientes, hoc est μανιοποιοί. Non procul a Potniis Bœotiæ civitate puteum fuisse legimus, ex quo si aqua hausta fuisset, ab equis indigenis, furore agitabantur, unde dearum nomen.　Sed Hesychius Bacchas & Mænadas hoc vocari nomine scribit, quem vide, & Lilium Gregor. Giraldum primo suo Syntagmate, de historia deorum.
PŌTO, potavi, potatum; vel potus sum, potum, [πίνω] potare. Bibere.　Virg. 3. Georg. 463.
Et lac concretum cum sanguine potat equino.
Acetum acre potare.　Hor. 2. Serm. 3. 117.
Aquam potare galea.　Tibul. lib. 2. 6. 8.　al. Portare.
Flumina limosa potat.　Ovid. 1. Met. 634.
Merum potare.　Martial. lib. 1. 12.
De medio potare die.　Hor. 2. Serm. 8. 3.
Arbores vina potare docuimus, inquit Plin. lib. 12. cap. 1.
Lanæ potant.　Plin. lib. 9. cap. 38.
Potus sum, præteritum perfectum a Poto.　Aul. Gell. Noct. Attic. 2. 25. ex Varronis 8. lib. de L. L. Quumque, inquit, a Cœno, & Prandeo, & Poto, & Cœnatus sum, & Pransus sum, & Potus sum dicamus, &c. [Rectius ab antiquo πόω arcessit in Etymol. Vossius, q. V. Itaque frequentativum statuit.　Forte veteres verbum hoc etiam in tertia conjugatione, ut alia multa posuerunt, Poto, ĕre, indeque verbalia, quæ a abjiciunt deduxerunt.　Quin, nisi me plane fallit, differunt & significatione inter se.　Nam Potus & Potio est, vel Ipse bibendi actus, vel Id quod bibitur, Potare vero & Potatio non nisi de copiosa ingurgitatione potionis proprie dicitur, unde illud Juvenalis 8. Sat. 9.
Sed potanda ferens infantibus ubera magnis.
Potor, Passivum.　Plin. lib. 11. cap. 37. Guttur homini tantum & suibus intumescit, aquarum, quæ potantur, plerumque vitio.
Potatur, Impers. Cic. 2. Philip. 67. Totos dies potabatur.
Potum venire.　Virg. 7. Ecl. 11.
Huc ipsi potum venient per prata juvenci.
Potatum dare.　Columel. lib. 12. cap. 51. Medicamentum dabitur potatum imbecillis bubus, & cetero pecori.　Al. Potandum.
Voluptate potandi fruatur aliquis pariter cum aliis; aut ne sobrius in violentiam vinolentorum incidat, ante discedat.　Cic. 5. Tusc. 118.
PŌTANS, antis. Partic. [πίνων] Virg. 4. Georg. 46.
Jamque ministrantem platanum potantibus umbras.　Cic. 2. de Fin. 65. M. Regulum beatiorem esse, quam potantem in rosa Thorium. Petron. cap. 34. Potantes & lautitias mirantes.
Vellera potantia succum Aquinatem.　Hor 1. Epist. 10. 27. Intelligit de Aquinatibus purpuris, quæ similes sunt Tyriis.
POTANDUS, a, um. aliud Partic. [ποτέος] Ovid. 2. Fast. 317.
Dumque parant epulas potandaque vina ministri.
Nectar potandum.　Ovid. 16. Epist. 198.
Potanda ferens infantibus ubera.　Juven. 6. Sat. 9.
POTĀTUS, a, um. aliud Partic. [ποθεὶς] ut, Potata aqua. Plin. lib. 2. cap. 103. conf. Cic. 5. Tusc. 5.
PŌTUS, a, um. Partic. [πεπωκὼς] Active & Passive accipitur.
Active, pro eo Qui bibit.　Ter. Hec. 1. 2. 64.
Quid ais? cum virgine una adolescens cubuerit
Plus potus, sese illa abstinere ut potuerit?
Bene potus.　Varr. lib. 6. de L. L. 4. extr. Apud Plaut. in Parasito pigro: Inde hic bene potus primo crepusculo.
Potus, sine adjecto, idem quod Bene potus, & qui vino incaluit. Hor. 1. Serm. 4. 88.　— post hunc quoque potus.
Passive. [πεπωμένος] Ovid. 1. Fast. 216.
Quo plus sunt potæ, plus sitiuntur aquæ.
Cadus potus.　Hor. 3. Carm. 15. 16.
Flumina pota Getis.　Ovid. 3. de Pont. 4. 92.
Sanguine tauri poto mortuus concidit Themistocles. Cic. de Clar. Orat. 43.
Unda pota　Valer. 6. Argon. 67.
POTĀTŪRUS, a, um. Partic. Ter. Phorm. 5. 5. 9. Apud me potaturus est.
POTŪRUS, a, um. aliud Partic. [πίσων] ut,
Oves poturæ.　Propert. lib. 4. 4. 6.
Terra potura cruores.　Stat. 12. Theb. 719.
POTĀTIO, ōnis. f. [πόσις] Plaut. Stich. 1. 3. 58.
Potationes plurimæ demortuæ.　Idem Bacch. 1. 1. 46.
Quid si apud te veniat de subito prandium, aut potatio
Forte, aut cœna, ut solet in istis fieri conciliabulis?　Sen. Epist. 12.
Deditos vino potatio extrema delectat.　Cic. 1. de Divin. 115. Si modo temperatis escis, modicisque potationibus ita est affectus, vel sopito corpore ipse vigilet.　Correctiora exemplaria legunt Potionibus.
PŌTIO, ōnis. f. [πόσις, πόμα, ποτής] pro Potu & Potatione.　Cic. de Senect. 36. Tantum cibi & potionis adhibendum, ut reficiantur vires, non opprimantur.　Sic 1. de Finib. 37. Quum cibo, potioneque, fames, sitisque depulsa est.　Idem 5. Tusc. Quid, quod ne mente quidem recte uti possumus, multo cibo & potione completi?
Sumere magnam potionem.　Cels. lib. 1. cap. 8.　Al. Bibere.
Poculum & Potio.　Cic. pro Cluent. 17. Quam novum, in pane datum venenum? faciliusne potuit, quam in poculo? latentius potuit abditum aliqua in parte panis, quam si totum colliquefactum in potione esset?
Non usitatæ potiones, Hor. Epod. 5. 73. pro Poculis venenatis.
Dulciculæ potionis scutelam dare.　Cic. 3. Tusc. 45. Collocemus in culcitra plumea, psaltriam adducamus, hedychrum incendamus, demus scutelam dulciculæ potionis, aliquid videamus & cibi.
Potio medicorum, Sorbitiuncula est quæ ægrotis datur, Græci Pharmacum vocant: Plaut. Men. 5. 5. 22.
Efficaces potiones ad id.　Cels. lib. 4. cap. 8.
Mortifera potio.　Quintil. lib. 7. cap. 4.
Accipere potionem.　Quintil. lib. 7. cap. 3.
Adjicere potioni.　V. ADJICIO.
Bibere potionem.　Quintil. lib. 7. cap. 3.
Circumfertur potio.　Varr. de L. L. lib. 4. 26.
Dare potionem.　Quintil. lib. 7. cap. 3.
Sustulit mulierem prima potione medicus.　Cic. pro Cluent. 40.
Potio vincea.　Plaut. Stich. 4. 2. 56.

Nam mihi jam intus potione vincea onerabo gulam. Lepide Laqueum, Potionem vocat vinceam, ac Potionem quidem, quod quum potum guttur ſoleat tranſmittere ipſi inditum, inditur & induitur ei laqueus, quaſi tranſmiſſuro: Vinceam autem a vinciendo venuſte deflexit, & ad potionem vineam vel vinaceam interim eleganter alluſit, quod laqueo collum vinciatur. Turnebus.

Pōtiuncŭla, æ. f. Suet. Domit. cap. 21. Ut modicam in ampulla potiunculam ſumeret.

Potātus, ûs. m. Apul. Met. 7. p. 192. Elmenh. Vinum potatui affatim, vel ſufficiens.

Potus, ûs. m. [πόημα, πότημα, ἀρδμὸς, πώθων] Idem quod Potio. Plin. lib. 10. cap. 72. Serpentes exiguo indigent potu.
Potus lactis herbidus. Plin. lib. 24. cap. 6.
Immoderatus potus. V. immoderatus.
Inexplebilis potu. V. inexplebilis.
Obſtupefieri potu & paſtu. Cic. 1. de Divin. 60. Dicit enim quum dormientibus ea pars animi, quæ mentis & rationis ſit particeps, ſopita langueat, illa autem in qua feritas quædam atque agreſtis immanitas, quum ſit immoderato obſtupefacta potu atque paſtu, exſultare eam in ſomno, immoderateque jactari.
In medio potu. V. medius.
Potui dare medicamentum. Celſ. lib. 2. cap. 13. conf. Borrich. Cogit. p. 200.
De Potu calido, Frigido, Militari, & Nautico. V. Lex. Pitiſc.

Potātor, ōris. m. [φιλοπότης] Qui potationibus indulget. Plaut. Men. 2. 1. 34.
Voluptarii, atque potatores maximi. Plin. lib. 20. cap. 23. Radix cujuſque ex aqua decocta, potatoribus ſitim facere narratur. Legitur & Potoribus.

Potor, ōris. m. [πότης] Idem quod Potator. Lemma eſt apud Martial. Ad Sextilianum potorem, lib. 1. 27. Plin. lib. 23. cap. 8. Ajunt quinis fere præſumptis, ebrietatem non ſentire potores.
Aquæ potores. Hor. 1. Epiſt. 20. 3.
Acer potor. V. acer adj.
Marcens potor. Hor. 1. Serm. 4. 59.

Pōtrix, īcis. f. [πότις] Phædr. 4. 4. 25.
Potrici plenam antiquis apothecam cadis. Subaudi Seponit.

Potātōrius, a, um. Adj. ut, Vas potatorium. Plin. Valer. 3. 54.

Potōrius, a, um. Adj. [ποτικὸς] Quod ad potandum pertinet. ut, Ampulla potoria, apud Martial. lib. 14. 110.
Argentum potorium. Pompon. in l. In argento. D. de aur. & arg. legato.
Cantharus potorius. Arnob. 6.
Vas potorium. Plin. 37. 2.
Vitrea eſcaria & potoria in ſuppellectile ſunt, ſicut fictilia. Paulus in l. 3. D. de ſupellectile legata.

Potorium, i. n. ut, Aureum potorium. Plin. lib. 33. cap. 10. Ptolemæum Varro tradit, Pompejo res gerente circa Judæam, octona millia equitum ſua pecunia toleraviſſe: mille convivas, totidem aureis potoriis, mutantem vaſa cum ferculis, ſaginaſſe. [Sic & alibi Plin. Alioqui ſuſpicer ex Plauto Poteriis legendum.

Potūra, æ. f. Varr. de L. L. lib. 4. 5. Sic potura a potu, non ut nunc a πότω. V. Scalig. Conject. p. 19.

Potābĭlis, e. Adj. [πότιμος] Ammian. 18. 9. Fons potabilis. conf. Cæl. Aurel. Tard. 1. 4. Et Apic. 1. 1.

Potĭlis, e. Adj. Idem. Cæl. Aurel. Tard. 3. 8. Potili hauſtu aerem haurire. Idem 5. 8.

Potax, ācis. Gloſſ. Gr. Lat. Πότης, bibax, potax.

Potācŭlum, i. n. Tertull. Apol. cap. 39. Et de Reſur. Carn. cap. 4.

Potŭlentus, a, um. Adj. [ποτὸς] Suet. Othon. cap. 2. Fertur & noctibus vagari ſolitus: atque invalidum quemque obviorum, aut potulentum, corripere. conf. Apul. Met. 3. V. Poculentus, in poculum. infra.

Potĭto, [πίνομαι] āre. frequent. Plaut. Aſin. 4. 1. 26.
Tecum una poſtea æque pocula potitet. conf. Amph. 1. 1. 105. & Mil. 2. 2. 23.

Potiōno, āre. [ποτίζω, ἐπιποτίζω] Dare potionem & quidem medicatam. Vet. Interp. Iren. Potionare patrem vino.
Potionor, āri. Paſſivum. Suet. Calig. cap. 50. Creditur potionatus a Cæſonia uxore, amatorio quidem medicamento: ſed quod in furorem verterit. i. e. Veneno affectus.

Pōcŭlum, i. n. [πόμα, ἔκπωμα, ποτήριον] Vas in quo bibitur. Cic. 6. Verr. 32. In his pocula duo quædam, quæ Heraclia nominantur, Mentoris manu, ſummo artificio, facta. Idem pro Cluent. 167. Quæ deinde interceptio poculi? Lucret. lib. 4. 848.
Et ſedare ſitim prius eſt, quam pocula, natum.
Pocula, a Potione: unde Potatio, & etiam Poma, quod hæc poſcunt potum. ἀπὸ τοῦ πότου, Græca origo Potionis. Varr. lib. 4. Ling. Lat. 26.
Menſæ plenæ pocula. Virg. 11. Æn. 738.
Aurea pocula. Hor. 1. Serm. 2. 114. Sil. lib. 13. 355.
Poculaque Eoa luxum irritantia gemma.
Fagina. Virg. 3. Ecl. 36.
Fictilia. Tibul. lib. 1. 1. 40.
Immania. Cic. 2. Philip. 63.
Lævia. Virg. 5. Æn. 91.
Plena. Virg. 4. Georg. 379.
Plena meri. Ovid. 9. Met. 238.
Adminiſtrare pocula. V. administro.
Bibere eodem poculo, i. e. In eandem calamitatem incidere. Plaut. Caſ. 5. 2. 52. V. Boxhorn. ad Rud. 3. 6. 46.
Collucent pocula menſæ. Catul. Argon. 62. 45.
Componere pocula de luto. Tibul. lib. 1. 1. 40.
Contingere oras circum pocula liquore aliquo, Imbuere. Lucret. lib. 1. 936.
Dare poculum alicui. Cic. pro Cluent. 30.
Demiſſa ſerta in pocula. Propert. lib. 2. 33. 37.
Fabricata fago pocula Ovid. 8. Met. 670.
Finguntur pocula de humo. Ovid. 2. Triſt. 488.
Invitare aliquem poculis. V. invito.
Miniſtrare pocula. V. ministro.
Miſcere pocula, Miniſtrare. Ovid. 10. Met. 160.
Negare porrecta pocula. Hor. 1. Epiſt. 19. 92.
Perfecta argento, atque aſpera ſignis pocula. Virg. 9. Æn. 264.
Ponere pocula. Virg. 1. Æn. 706.
Poſcunt majoribus poculis. Cic. 3. Verr. 66. Diſcumbitur: fit ſermo inter eos, & invitatio, ut Græco more biberetur: hoſpes hortatur: poſcunt majoribus poculis: celebratur omnium ſermone lætitiaque convivium. Sunt, inquit Aſconius, qui producta ſcilicet o littera Poſcunt legunt, quaſi Sæpe potant. ſed Poſcunt, Provocant intelligendum eſt. ut ſit ſenſus, Provocant ſe invicem. Majoribus autem poculis poſcunt, i. e. Petunt; ut ſubaudiatur Bibere. Hæc Aſcon. [Cic. pro Flacc. 92. Nam iſte unus totam Aſiam magnitudine poculorum, bibendoque ſuperavit. Ubi jocus eſt in ſenſu ambiguo τοῦ Superavit. conf. Luciani Tim. p. 159. Græv.
Reponere pocula menſis. Virg. 4. Georg. 379.
Spumantia lacte pocula. Virg. 5. Ecl. 67.
Sumere pocula. Ovid. 1. Amor. 4. 31.
Suſtinet pocula lapis. Hor. 1. Serm. 6. 116.
— & lapis albus
Pocula cum cyatho duo ſuſtinet. Veteres, inquit Turnebus, ſolebant delphicam menſam multis onerare poculis, numeroque ſemper pari: duobus contentus eſt Horatius, & cyatho, quo modum potionis metiebantur, & certis cyathis vini certos aquæ cyathos miſcebant, quod qui faciebat Ad cyathum ſtare dicebatur. Nam cyatho hauriebant vinum & aquam e vaſis, & in pocula fundebant, quod κυαθίζειν Græci appellant. Unde Marcellus, cujus naves machinis Archimedis levatæ in puppim, aut proram, deinde illiſæ mari, aquam quum plurimam haurirent, aut gravibus libramentis depreſſæ acciperent aquam, ludens dixit, Archimedem ſuis navibus pro cyathis uti. Solitos autem eſſe veteres paria pocula in delphica ponere, declarat Agretius, ſic ſcribens, Cicero, Jubeo promi utroſque binos ut habeam: quia in delphica comparia vaſa ſemper ſunt. unde ipſe Cicero dicebat, Scyphorum paria complura. Hæc ideo tam multis, ne quid antiquitatis te lateat. [V. locum utrumque Cic. 6. Verr. 32. & 38. verbis paulo aliis.
Tangere labellis pocula. Ovid. 1. de Arte Am. 575.
Tollere pocula adorandæ rubiginis. Juven. 13. Sat. 148.
Torquere pocula, Projicere in aliquem. Juven. 5. Sat. 26.
Poculum, quandoque ſumitur pro Eo quod bibimus. Virg. 2. Georg. 383. & 128.
Pocula ſi quando ſævæ infecere novercæ. Cic. 7. Verr. Illis diligenter legibus, quæ in poculis ponebantur, obtemperabat.
Amoris poculum, Philtron. Hor. Epod. 5. 38.
Deſiderii poculum, Philtron. Hor. Epod. 17. 80.
Blanda. Valer. 2. Argon. 417.
Ducentia ſomnos. Hor. Epod. 14. 3.
Inſidioſa Circes. Ovid. 14. Met. 295.
Lactea pocula, Repleta lacte. Stat. 1. Achil. 307.
Marcentia. Stat. 4. Silv. 6. 57.
Medicata. V. medicor.
Sobria pocula ſuppoſita aqua. Tibul. lib. 1. 6. 28.
Vitea, Vini. Virg. 3. Georg. 379.
Ducere pocula, Exhaurire. Hor. 1. Carm. 17. 21.
Hic innocentis pocula Lesbii
Duces ſub umbra.
Exhaurire poculum mortis. Cic. pro Cluent. 31.
Inficere pocula veneno. V. inficio.
Infundere poculum. Hor. Epod. 5. 78.
Majus parabo, majus infundam tibi
Faſtidienti poculum.
Libabant aulai in medio pocula Bacchi. Virg. 3. Æn. 354.
Miſta lactis pocula mero. Tibul. lib. 3. 5. 34.
Reſtinguere pocula ardentis Falerni lympha. Hor. 2. Carm. 11. 20.
Temperare pocula. Hor. 1. Carm. 20. 12.
Tinguere aliquem poculis, Irrigare mero. Hor. 4. Carm. 12. 23.
Trahere pocula arenti fauce. Hor. Epod. 14. 4.
De beſtiis eleganter Virg. 8. Ecl. 28.
Cum canibus timidi venient ad pocula damæ.

Pocillum, i. n. dimin. [κυλίσκη] Parvum Poculum. Cato R.R. cap. 156. Per linteum exugeto ſuccum, quaſi heminam, in pocillum fictile. Liv. 10. 42. extr. Voverat Jovi Victori, ſi legiones hoſtium fudiſſet, pocillum mulſi, &c.

Pocillātor, ōris. m. [οἰνοχόος] alias dicitur A cyathis, qui pocula menſæ ingerit. Apul. lib. 6. p. 179 Elmenh. Adfuit rapax aquila: memorque veteris obſequii, quo ductu Cupidinis, Jovi pocillatorem Phrygium ſuſtulerat, &c. Rurſus eodem libro p. 183. Tunc poculum nectaris, quod vinum deorum eſt, Jovi quidem ſuus pocillator ille ruſticus puer, ceteris vero Liber miniſtrabat. Utrobique Ganymedem intelligit, qui (ait Beroaldus) elegantiſſimo vocabulo Pocillator dicitur, quaſi Poculorum miniſtrator.

Pocŭlentus, a, um. Adj. & Poculentum, i. n. Cic. 2. de Nat Deor. 141. Habitat in ea parte oris, qua eſculentis & poculentis iter natura patefecit. Legitur & Potulentis. De guſtatu. Gell. lib. 4. cap. 1. Penus eſt, inquit, quod eſculentum aut poculentum eſt. Sunt qui Potulentum ſcribant, ut apud Ulpianum in l. 3. §. potulenta. D. de penu legata.

P P

PP. Papiria, Præpoſitus, Perpetuus, Primipilus, &c. V. omnino Sertor. Urſat. Propoſitum item ſignificat in Codicis conſtitutionibus: Leges enim & Edicta & Conſtitutiones palam, publico in loco promulgabantur, ut eas legere quiſque poſſet. PP. AVG. Perpetuo Auguſto; ut in fine procemii Inſtitutionum Civilium.

P R

PR. Pater, Præfectus, Præſes, Præter, Prætor, Pridie, Primipilus, Princeps, Proconſul. PR. A. Prætoria Antonii. PR. PER. Prætor peregrinus. PR. PR. Proprætor. PRR. Prætores. PR. S. Prætoris ſententia. PR. VR. Prætor Urbanus. PRAE. PRES. Præfectus præſidii. PRAEF. Præfectus. PRAEF. VR. Præfectus Urbis. PRAE. VIGIL. Præfectus vigilum. PRS. P. Præſes provinciæ. PRSS. Præſides.

P R A

Practicus, Adj. V. praxis.

PRACTŎRES, [πράκτορες] in Novellis Justiniani sunt Exactores tributorum. Suidas, φορολόγος ὁ τὰς εἰσφορὰς συλλέγων, ὃς πράκτορας καλεῖν ἔθος τοῖς πολλοῖς.

PRÆ, Præpositio. Ablativo casui servit, & significat Ante. [πρὸ] Liv. 1.7. Prope Tiberim fluvium, qua, præ se armentum agens, nando trajecerat. Aliquando absolute ponitur. Ter. And. 1. 1. 141. I præ, sequar.

Præ se ferre, est Dicto, factove, & ipsa statim fronte, qualem opinionem de aliqua re aut homine habeas, confiteri. Quintil. lib. 5. cap. 13. Fiduciam igitur præ se ferat orator, semperque ita dicat, tanquam de causa optime sentiat. i. e. Ex ipso aspectu oratoris, ex ipsa voce, ex ipsa tota oratione eluceat fiducia: quemadmodum qui pugnaturi sunt, in vultu & gestu indicant tacitam, vel formidinem, vel fiduciam, hoc est Præ se ferunt fiduciam vel formidinem. Hæc Valla lib. 5. Cic. pro Rabir. perd.reo 17. Quamobrem fateor, atque etiam, T. Labiene, profiteor, & præ me fero, te ex illa crudeli, importuna, non Tribunitia actione, sed regia, meo consilio, virtute, auctoritate, esse depulsum.

Præ se gerere, idem quod Præ se ferre. Cic. 2. de Invent. 7. Nam affectionis quidem ratio perspicuam solet præ se gerere conjecturam: ut amor, iracundia, molestia. Ibid. Præ se gerit quandam utilitatem, quo magis expetatur.

Præ se propellere. Lucret. lib. 4. 287.

Præ manu, vel Præ manibus. V. MANUS.

Præ [πρὸς] comparationem aliquando inducit. Cic. 4. Fam. 4. Non tu quidem vacuus molestiis, sed præ nobis beatus. Ter. Adelph. 2. 3. 9.

Omnia sibi qui post putarit esse præ meo commodo. i. e. Mei commodi comparatione, inquit Donat. h. e. Nihil pluris illi esse curandum putat, quam meum commodum.

Doctus præ illo. ζητ. exempla. H. St.

Præ quod. Plaut. Stich. 2. 2. 38.

Immo res omnes relictas habeo præ quod tu velis.

Præ quam. Plaut. Amph. 2. 2. pr.

Satin' parva res est voluptatum in vita,
Atque in ætate agunda,
Præ quam quod molestum est. Gell. lib. 16. cap. 1.

Præ ut. Plaut. Mil. 1. 1. 20. — nihil hercle quidem hoc,

Præ ut alia dicam, tu quæ nunquam feceris. Idem Amph. 1. 1. 218.
— parum etiam præut futurum est prædicas. Idem Men. 5. 5. 33.

Immo modestior nunc quidem est de verbis, præut dudum fuit. Ter. Eun. 2. 3. 8.

Hic vero est, qui si occeperit, ludum jocumque dices
Fuisse illum alterum, præut hujus rabies quæ dabit.

Præ [πρὸς, ὑπὸ] nonnunquam abundantiam notat: ut, Præ multitudine. Cic. 2. Att. 21. Quidam dicunt significare Propter, in hujusmodi exemplis; ut paulo post videbis.

Præ ira. Liv. 31. 24. extr.

Præ lacrimis. Cic. 9. Att. 14. Non medius fidius præ lacrimis possem reliqua, nec cogitare, nec scribere.

Præ, Propter. ut, Præ formidine. Ter. Eun. 1. 2. 18.

Credo, ut fit, misera præ amore exclusisti hunc foras. Idem Heaut. 2. 2. 67.

Præ gaudio (ita me di ament) ubi sim, nescio.

Præ, cum nominibus composita significationem ubique fere auget & intendit. [V. quæ in ipsis compositis adnotabimus. Ubi auxetica est convenit cum Per, cum qua sæpe, ut & cum Pro confunditur.

In compositione item sæpe notat Præter. V. Burm. & Weitz. ad Petron. cap. 99.

PRÆĂCŪTUS, a, um. Partic. ut videtur a Præacuo verbo, Ex una parte acuminatum denotat quidpiam. Cæs. 2. Bell. Gall. 29. Tum magni ponderis saxa, & præacutas trabes in muro collocarant. Idem 4. Bell. Gall. 17. Tigna bina sesquipedalia, paulum ab imo præacuta. [Hoc Partic. ab Adj. distinguendum putavi. Sic Præpilatus apud eundem scriptorem, non Valde, sed Priore parte in pilam rotundatum significat. V. f. l.

Præacutus, a, um. Adj. [πολυοξὺς] Valde acutum significat. ut

Asperitas præacuta. Plin. lib. 11. cap. 26.

Bipennis præacuta. Plin. lib. 8. cap. 8.

Cuspis præacuta. Ovid. 7. Met. 131.

Scopulus præacutus. Plin. lib. 9. cap. 10.

PRÆACUTE, Adv. Apul. Apol. p. 296. Elmenh. Et fortasse, an præacute repetisse vobis videbamini?

PRÆALTUS, a, um. Adj. [λίαν ὑψηλὸς] Valde altus. Liv. 10. 2. Ostium fluminis præalti, quo circumagi naves in stationem tutam possint.

Alveus præaltus. Liv. 5. 37. extr.

Arbor præalta. Curt. 6. 4. 3.

Mare præaltum. Curt. 4. 2. 9.

Rupes præalta. Liv. 40. 58.

Superl. Præaltissimus. Apul. Met. 8. p. 211. Elmenh. Seque in præaltissimum puteum præcipitat.

PRÆALTE, Adv. Veget. de Re Mil. 4. 21. Tollenon dicitur, quoties una trabes in terram præalte defigitur, &c.

PRÆAUDĪTUS, a, um. Partic. Ante auditus. Ulpian. in l. Solet. in princ. D. de offic. Proconf. Solet etiam custodiarum cognitionem mandare legatis: scilicet ut præauditas custodias ad se remittant.

PRÆBEO, ui, ĭtum, [παρέχω, χορηγέω, πόρω, πορέω, πορίζω, ἐξπορίζω, ἐκπορίζω, ἐξγαλίζω] ēre. ex Præ & Habeo compositum, abjectis A & H; significat Dare, exhibere. Quin & Præhibeo apud vetustiores occurrit. V. f. l. Cic. 6. Verr. 9. Neminem, qui cum potestate, aut legatione in provinciam esset profectus, tam amentem fore putaverunt, ut emeret argentum; dabatur enim de publico: ut vestem; præbebatur enim legibus: mancipium putaverunt; quo & omnes utimur, & non præbetur a populo.

Præbere, Dare, Porrigere, ut

Præbere de manu cibos, Manu ipsa cibum in os ingerere. Columel. lib. 9. cap. 1.

Aquam præbere. Hor. 1. Serm. 4. 88.

E quibus unus amet quavis aspergere cunctos,
Præter eum qui præbet aquam: post hunc quoque potus. Grammatici hunc locum vix concoquere possunt, mirumque eis videtur convivatorem aquæ præbitorem appellari. Primus Dionysius Lambinus vidit convivatorem solitum balneum præbere convivis: quam interpretationem nemo jure reprehendat. Turnebus aliter, cujus hæc sunt verba, Quid, si dicat hominem tam esse procacem & petulantem in jocando, ut nec convivis, nec ministris abstineat ullis, quin eos perstringat, præter eum, qui ipsi pocula miscet, ministratque aquam? ait enim Martial. 1. 12.

Jam defecisset portantes calda ministros,
Si non potares, Tongiliane, merum. Sed omnino præstiterit locum per allegoriam interpretari, inflexione verborum & inversione ducta a lusu, quo aliquo in situla aut urceo nobis aquam ministrante, alios ea aspergimus, aut perfundimus per lasciviam, quod quum facimus, eo qui aquam nobis præbet, interim abstinemus. Aquæ igitur præbitori similem esse voluit Flaccus convivatorem. Huic inversioni, Aspergere, & Aqua, favere videntur. Hæc ille: utram vis sequere. Sunt qui volunt hoc loco legi, Præbet, aqua; ut Præbet per se & separatim legatur, & subaudiatur Cœnam, sed hæc lectio a doctis rejicitur.

Cibum alicui. Lucret. lib. 3. 1004.

Præbere, Præstare; Tribuere, Ad manum dare, ut

Accessum præbere. Liv. 30. 10. pr. Al. Ascensus.

Honorem. Plin. lib. 35. cap. 10. Alexander ei honorem clarissimo præbuit exemplo.

Iter. Columel. lib. 3. cap. 16.

Latebras præbet creta serpentibus. Virg. 2. Georg. 216.

Locum peccandi. Columel. lib. 11. cap. 1.

Munimenta. Cæs. 2. Bell. Gall. 17.

Se facilem præbere dicitur res aliqua. Plin. lib. 13. cap. 4.

Speciem triumpho. Liv. 34. 52. extr. Præbuerunt speciem triumpho capitibus rasis secuti, qui servitute exempti fuerant. i. e. Reddiderunt speciosiorem.

Spiritum vitalem & salutarem præbet animantibus aer temperatus. Cic. 2. de Nat. Deor. 117.

Suspendia præbuit illa arbor misero collo. Ovid. 1. Amor. 12. 17.

Viam. Ovid. 11. Met. 515.

Rima patet, præbetque viam letalibus undis.

Præbere, Adhibere, Suppeditare, subministrare, ut

Alimenta furori. Ovid. 3. Met. 479.

Auxilium. Plin. lib. 21. cap. 32.

Brachium sceleri. Ovid. 7. Epist. 126.

Præbueram sceleri brachia nostra tuo.

Causam. Liv. 30. 14. Quæ peropportune, cupienti tollere inducias, Scipioni causam præbuere. i. e. Prætextum.

Causam necis. Ovid. 2. Epist. 148.

Domum alicui. Hor. 3. Carm. 19. 7.

Materiam alic. Liv. 3. 46. pr. Quum Appius non Virginiam defendi ab Icilio, sed inquietum hominem, & Tribunatum etiam nunc spirantem, locum seditionis quærere diceret: non præbiturum se illi eo die materiam.

Materiam præbere suo damno. Ovid. 2. Met. 213.

Materiam igni. Liv. 21.

Nomen. Tacit. 13. Ann. 13.

Operam præbere, Juvare. Plaut. Mil. 2. 6. 108.

Operam Reip. suo sumptu. Liv. 5. 4.

Perfugium & solatium adversis rebus præbent studia. Cic. pro Arch. 16.

Se ministros præbent oratoribus infimi homines apud Græcos mercedula adducti. Cic. 1. de Orat. 198.

Sumptus præbetur mihi ex re avita. Hor. 1. Serm. 6. 80.

Tempora prima mollia præbuerunt mihi Fata. Ovid. 4. Trist. 8. 32.

Usum. Plin. lib. 13. cap. 22.

Præbere, Exhibere, Monstrare, Ostendere, ut

Animum ad perniciem alicujus moderatum, & ad rerum eventum lenissimum præbere. Cic. 3. Q. frat. 3.

Appetitum rationi obedientem præbeamus. Cic. 1. Offic. 132.

Copiam verborum populo, cum multa concursatione, magnoque clamore præbebat. Cic. de Clar. Orat. 242.

Imaginem antiquitatis Senatui præbebat. Tacit. 3. Ann. 60.

Jusjurandum alteri. Plin. in Paneg. cap. 64. Quin etiam sedens præbuit jusjurandum. [Sed Lipf. legit Praeiit, idque loci sententia postulare videtur.

Orationem. Plaut. Pœn. 5. 4. 52.

Ut modeste orationem præbuit.

Se præbere aliquo modo, est Se ostendere. Ter. Phorm. 3. 1. 12.

Tum Phormio itidem hac re, ut in aliis, strenuum hominem præbuit.

Se æquum alicui. Cic. 2. Fam. 1. Sin me id facere noles, te mihi æquum præbere debebis.

Se æquabilem. Cic. 2. Tusc. 65. Atque in primis meditemur illud, ut hæc patientia dolorum, quam sæpe jam intentione dixi esse firmandam, in omni genere se æquabilem præbeat.

Se attentum auditorem. Cic. 3. de Nat. Deor. 1.

Se auctorem alicui rei. Tacit. 3. Hist. 12. i. e. Ducem.

Se credulum. Cic. 15. Att. 16. Vel verba dari mihi facile patior in hoc, meque libenter præbeo credulum.

Se dignum suis majoribus. Cic. 2. Fam. 18.

Se docilem. Cic. 2. Tusc. 15.

Se duriorem alicujus afflictæ fortunæ. Cic. 14. Att. 13. Quod si duriorem te miseræ & afflictæ fortunæ præbes, non contendam ego adversus te.

Se nimium exorabilem. Cic. 1. Q. frat. 2.

Se facilem præbere in hominibus audiendis, admittendisque. Cic. 1. Q. frat. 1. Idem 14. Att. 13. Ego autem Antonio facillimum me præbui.

Se gratum de bene meritis. Cic. pro Planc. 91.

Se judicem acrem. Cic. 1. Off. 114. Suum quisque noscat ingenium, acremque se & bonorum & vitiorum suorum judicem præbeat.

Se lenissimum. Cæsar Oppio, 9. Att. 8.

Se misericordem in re, in testimonio religiosum præbere. Cic. pro Cæcin. 26.

Se moderatum in aliqua re. Cic. 7. Verr. 27.

Se obsequentem. Senec. Hippol. 132.

Se patientem & impigrum. Cic. 7. Verr. 27.

Se placabilem alicui. Cic. 14. Att. 13.

Se quoquomodo in re aliqua. Cic. 4. Verr. 70. Atqui eo etiam magis, quod iste, quoquo modo se in quæstione præbebat, tamen in consilio habebat homines honestos e conventu Syracusano.

Se ſpectatores otioſos alicujus calamitatis. Cic. 2. Off. 26.
Se ſuperbum in fortuna. Cic. 8. Att. 4. Superbum ſe præbuit in fortuna, quam putavit noſtram fore.
Tyrannum, aut alium quemvis ſe. Cic. 3. Verr. 82. Quum te in oppidis & civitatibus amicorum, non legatum Populi Rom. ſed tyrannum libidinoſum, crudelemque præbueris. i. e. Geſſeris te non tanquam legatus, ſed potius ut ſolent ſe gerere tyranni libidinoſi. Idem 7. Fam. 16. Deinde quod in Britannia non minus quam Philotheoron te præbuiſti.
Se vegetum acremque ad aliquid agendum præbere. Cic. 1. de Divin. 61.
Se virum in re aliqua. Cic. 5. Fam. 18. Pro amore noſtro rogo atque oro, te colligas, virumque præbeas.
Præbere & Impertire ſe alicui. Cic. pro Roſc. Amer. 11. Te quoque magnopere, M. Fanni, quæſo: ut qualem te jam antea Populo Rom. præbuiſti, quum huic quæſtioni judex præeſſes, talem te & nobis & Pop. Romano hoc tempore impertias.
Speciem. Plin. lib. 24. cap. 15. Naſcitur in petroſis, orbiculato florum ambitu, ſpeciem lecti pedum præbens.
Speciem extinctæ animæ. Plin. lib. 20. cap. 9.
Speciem terroris. Liv. 24. 30.
Spectaculum lætum. Liv. 30. 12. pr. Lætum ante omnes Maſiniſſæ præbiturus ſpectaculum.
Vicem. Plin. lib. 16. cap. 36.
Præbere, Porrigere, Commodare in bonum, ut
Aurem, Auſcultare. Plin. 2. Epiſt. 14. pr. Nihil quod præbeas aurem.
Aures ambagibus. Ovid. 3. Met. 692.
Aures conviciis. Liv. 38. 52.
Aures non obtuſas criminatione, ſed vacuas præbere. Cic. Anteq. iret in exſil. 13.
Se dictis præbere, i. e. Attentum eſſe iis quæ dicuntur. Lucret. lib. 2. 65.
Præbere, Porrigere, Offerre, Objicere in malum, ut
Cervices. Cic. Anteq. iret in exſil. 21. Crimen diluere non licere: ore oppreſſo cervices eſſe præbendas.
Collum cultris. Juven. 10. Sat. 269.
Corpora præbemus plagis, ut ſæpe ſagittis. Ovid. de Nuce 171.
Corpus Reguli crudelitati Pœnorum præbitum eſt. Cic. 3. de Nat. Deor. 80. conf. Liv. 25. 15.
Crura præbemus ſagittis. Perſ. 4. Sat. 42.
Manus verberibus. Ovid. 1. de Arte Am. 16.
Nudum præberi alicui. Ovid. 2. Amor. 9. 35.
Os. Ter. Adel. 2. 2. 7.

Qui potui melius, qui hodie uſque os præbui? Cic. 5. Verr. 41.

Qui teſtes interrogari priore actione nolueris, & iis tacitum os tuum præbere malueris, quam vis & te & patronos tuos ingenioſos eſſe dicito.
Os præbere ad contumeliam. Liv. 4. 35. extr.
Os ad male audiendum. Cic. 1. Att. 15. Quam dignus, qui Palicano, ſicut facit, os ad male audiendum quotidie præbeat.
Pectora præbent ferro. Stat. 9. Theb. 674.
Pigneranda pœnæ præbere bona. Liv. 29. 36. extr.
Poppyſma præbere. Juven. 6. Sat. 383.

— frontemque manumque
Præbebit vati crebrum poppyſma roganti. Sed V. POPPYSMA.

Quam ſe præbuerant ferro patienter & igni. Ovid. 1. Amor. 14. 25.
Terga, Dare. Tacit. 14. Ann. 37.
Præbere, pro Cauſam præbere, Efficere, ut
Caſum pugnæ. Tacit. 12. Ann. 28.
Curam præbere, pro Sollicitum habere. Liv. 43. 14. Macedonia maxime curam præbebat.
Errorem. Liv. 4. extr.
Indignationem. Liv. 26. 37. extr.
Infamiam. Ulpian. in l. Item apud Labeonem. §. Aliud eſt. D. de injur. & famoſ. libell.
Ludos. Ter. Eun. 5. 7. 9.
Lumen præbet feneſtra. Varro 3. de R. R. cap. 9. Ovid. 18. Epiſt. 59.

Luna mihi tremulum lumen præbebat eunti.

Metum. Liv. 25. 19. Utrique parti parem metum præbuit, ne hoſtes novi adventarent.
Metus. Ovid. 1. de Arte Am. 754.
Miraculum. Plin. lib. 28. cap. 3.
Notitiam. Lucret. lib. 5. 125.
Somnum ſilentia præbent. Ovid. 5. Faſt. 429.
Sonitum. Liv. 7. 36. pr.
Spem. Liv. 24. 24. pr.
Suſpicionem. Tacit. 1. Hiſt. 28.
Terrorem. Liv. 3. 8. Urbi quoque Romæ ingens præbitus terror. conf. 26. 5.
Vim. Plin. lib. 13. cap. 12.
Vires fluvio hiems præbebat. Lucan. lib. 1. 217.
Juſta. Cic. 1. Off. 41. Eſt infima conditio & fortuna ſervorum: quibus non male præcipiunt, qui ita jubent, uti ut mercenariis, operam exigendam, juſta præbenda.
Pabula. Lucret. lib. 2. 597.
Prandium alicui. Cic. 3. Att. 1. Quod anteceſſerat Statius, ut prandium nobis præberet. Quædam exemplaria legunt Videret.
Sponſalia alicui præbere, pro Celebrare ſponſalia, & deſpondere filiam. Cic. 2. Q. frat. 5. Ad VIII Idus Aprilis ſponſalia Craſſipedi præbui. i. e. Celebravi convivium ſponſaliorum.

PRÆBENS, entis. Partic. ut, Præbens Phœbo terga. Ovid. 4. Met. 715. Juſtin. 1. 4. 10. Femina parvulo ubera præbens. V. plura ſupra.

PRÆBĬTUS, a, um. Partic. [ἐκπορισθεὶς] ut
Frumentum & alia affatim præbita. Salluſt. Jugurth. cap. 54.
Prærepta, non præbita, ſcriptoribus facultas videtur. Hirt. Bell. Gall. 8. præf.
Præcordia præbita. Ovid. 3. Met. 746.
Præbiti in acie Vitellianis cibi. Tacit. 3. Hiſt. 32. 4.
Præbita, Abſolute. Suet. Tiber. cap. 50. Sed & peculio conceſſo a patre præbitiſque annuis privavit. Columella lib. 1. cap. 8. Tantoque curioſior inquiſitio patrisfamilias debet eſſe pro tali genere ſervorum, ne aut in veſtiariis, aut in ceteris præbitis injurioſe tractentur.

PRÆBENDA, æ. f. PRÆBENDARIUS, i. m. Voces frequentes apud ſequioris ævi Eccleſiaſticos. V. ſeq. dict.

PRÆBENDUS, a, um. Partic. [ποριστέος] & Præbenda n. pl. Subſtantive, Gell. lib. 15. cap. 4. Comparandis mulis, & vehiculis magiſtratibus, qui ſortiti provincias forent, præbenda publice conduxiſſe. Ubi interpres, Præbenda publice conduxiſſe: i. e. Ea quæ a parochis præbenda erant. de quibus Hor. 1. Serm. 5. 46.

Præbuit; & parochi, quæ debent, ligna ſalemque. Erant autem in exercitu copiarii, quibus erat præceptum, ut præbenda. id eſt ſalem & ligna publice miſſis exhiberent. Ut vero annotavit Bebelius, in plurali tantum legimus, idque in neutro genere.

PRÆBĬTOR, ōris. m. [ποριστὴς] Cic. 2. Off 53. An tu id agis, ut Macedones, non te regem ſuum, ſed miniſtrum & præbitorem putent? conf. PAROCHUS.

PRÆBĬTIO, ōnis. f. [παροχὴ] Varro apud Non. 2. 647. Quod ea die mea erat præbitio. Ulpian. D. de offic præfect urb. l. omnia. §. Cura carnis. Cura carnis omnis, ut juſto pretio præbeatur, ad curam præfecturæ pertinet. Ideo & forum ſuarium ſub ipſius cura eſt: ſed & ceterorum, ſive pecorum, ſive armentorum, quod ad hujuſmodi præbitionem ſpectat, ad ipſius curam pertinent.
Gravari copiarum præbitione. Juſtin. 38. 10. 8.
Olei frumentique præbitiones, quibus angebantur. Aurel. Vict. de Cæſ. cap. 41.

PRÆBIUM, i. n. Præbia, Remedia. Paulus. Ea vero præcipue præbia appellarunt, quæ amuleti vim habebant, cujuſmodi erant lora, quæ de puerorum collo ſuſpendebantur. Varr. lib. 6. de L. L. 6. Nævius in Stigmatia: Præbia a præbendo ut ſit tutum, quod ſint remedia in collo pueris. V. Lex. Martinii. Al. Prœbia, vel Prœbra. V. Feſt. in Præbia & Prædia. & Dacer. not.

PRÆBĬBO, ĕre. [προπίνειν] Apul. lib. 10. p. 246. Elmenh. Offer paraſito meo, ſimul quod ei præbiberim, commoneto. [Gloſſ. Gr. Lat. Προπίνω, Propino, Probibo. lego Præbibo. Ibidemque Πρόποσις, Propotacio, lego Præpotatio.

PRÆBĬTO, ĕre. Prævenire.
Præbitere, [ἀναιρεῖν] pro Perimere, uſurpavit Plaut. Pſeud. 3. 1. 10.

Interminatus eſt a minimo ad maximum,
Si quis non hodie munus miſiſſet ſibi,
Eum cras cruciatu maximo ſe præbitere.

Præbitere item dixit Plautus pro Præterire, in Pœn. 5. 3. 44.

Quid ſi eamus illis obviam? P. at ne inter vias
Præbiteramus eas metuo. al. Præterbitamus.

PRÆBLANDUS, a, um. Adj. Valde blandus. Strab. Gall. Hort. præf.

— tenueſque fovet præblanda viciſſim
Luna comas.

PRÆCĂLĬDUS, a, um. Adj. Percalidus. Tacit. 13. Ann. 16. 3. Præcalida potio. Prudent. contra Symmah. 2. 320. & præf. lib. 1. in Symmach. 47.

PRÆCĂLĔFACTUS, a, um. Partic. Antecalefactus. Cæl. Aurel. Acut. 1. 17. Scrib. larg. Compoſ. 156. & 238. Marc. Emp. cap. 25.

PRÆCALVUS, a, um. Adj. [προφάλακρος] Calvus in anteriore capitis parte. Suet. de Galba, cap. 21. Statura fuit juſta, capite præcalvo.

PRÆCANO, PRÆCANTATIO, PRÆCANTATOR, PRÆCANTATRIX, PRÆCANTATUS, PRÆCANTO, PRÆCANTRIX, V. PRÆCINO.

PRÆCĀNUS, a, um. Adj. [προπολιὸς] Qui ante annos juſtos canus eſſe incipit. Hor. 1. Epiſt. 20. 24.

Corporis exigui, præcanum, ſolibus aptum.

PRÆCĀRUS, a, um. Adj. Nimis, ſive multum carus. Ter. Phorm. 3. 3. 25.

Quantum opus eſt tibi argenti? eloquere. P. ſolæ triginta minæ.
Triginta? hui, præcara eſt, Phædria, P. iſtæc vero vilis eſt.

Quædam exemplaria Percara legunt.

PRÆCĂVEO, cāvi, cautum, [προφυλάττομαι] ēre. Ante cavere. Ter. And. 3. 5. 18.

Namque hocce tempus præcavere mihi me, haud te ulciſci ſinit.

Præcavere ab inſidiis. Liv. 9. 17.
Præcavere peccata. Cic. pro Roſc. Amer. 116. Atqui ea ſunt animadvertenda peccata maxime, quæ difficillime præcaventur.
Præcautum eſt a me. Cic. 2. Att. 1. Quod a me ita præcautum atque ita proviſum eſt, non ut ego de optima illa mea ratione decederem.
Aſtutia intelligendi ad præcavendum quibus abeſt, ſibi injecto terrore mortis, horreſcunt. Cic. 5. de Fin. 31. Ex Pacuvio.

PRÆCĂVENS, entis. Partic. [προφυλάττων] Cic. pro Planc. 53. Qui te incautum fortaſſe nunc tuo loco dimovere potuerunt, providentem ante & præcaventem nunquam certe movebunt.

PRÆCAUTUS, a, um. Partic. [προφυλαχθεὶς] ut, Proviſa & præcauta res. Cic. 6. Verr. 90. Verumtamen ita res mihi tota proviſa atque præcauta eſt, uti ſi maxime eſſet inventus, qui, &c.
Præcauto opus eſt. Plaut. Merc. 2. 2. 62.

PRÆCAUTOR, ōris. m. [προφυλακτὴς] Plaut. Pſeud. 2. 2. 12.

Nam ego præcautor, & patronus foribus proceſſi foras. In omnibus, quos vidi codd. excuſum eſt Precator.

PRÆCĒDO, ſſi, ſſum, [προάγω, προβαίνω, προέρχομαι] ĕre. Antecedere. Plin. lib. 11. cap. 37. Nulla præcedente injuria.
Præceſſi, præteritum. Varr. de Ling. Lat. lib. 5. 5. Ut enim Ceſſit atque Receſſit, ſic Succeſſit, & Deceſſit, & Conceſſit, & Præceſſit.
Agmen præcedere. Virg. 9. Æn. 48.
Præcedere, per translationem, pro Præcellere, Superare. Plaut. Aſin. 3. 3. 39.

Ut veſtræ fortunæ meis præcedunt, Libane, longe.

Præcedere auctoritate, ſapore, ſuavitate, & ſimilibus. Plin. lib. 29. cap. 1. Idem lib. 4. cap. 6. Vinum aliud alterum germanitate præcedit. Columel. lib. 3. cap. 2.
Armorum decus præcedere actis forenſibus. Lucan. ad Piſon. 34.
Famæ priſcæ titulos præcedere. Stat. 2. Silv. 2. 146.
Præcedere in re aliqua. Plin. lib. 18. cap. 3.
Longe præcedere. V. LONGUS.

PRÆCEDENS, entis. Partic. [προηγούμενος] ut, Inſtare præcedentibus. Hor. 1. Epiſt. 2. 71.

PRÆCESSOR, ōris. m. Tertull. adv. Prax. cap. 1. Hieron. adv. Rufin. 3. 6. Præceſſor. Quæ a præceſſore tuo geſta ſunt immutes. Cæl. Calcagn. in Or. pro Alphonſo duce Ferr. p. 535. H. St. Deſiderabatur hæc vox in Lugd. Vulgo *Prædeceſſorem* dicunt barbare.

PRÆCĔLER, celĕris, & celĕre. Adj. [πολυταχὺς] Valde celerem ſignificat. Plin. lib. 9. cap. 46. Ut prope carinam ventum eſt, niſi præceleri vi repente rapiant, abſumi ſpectant.
Viri præceleres curſu. Stat. 6. Theb. 550.

PRÆ-

Præcĕlĕro, [προτρέχω] āre. Præcurrere. Stát. 4. Theb. 799.
— pars arcta plebe ſequuntur,
Præcelerantque ducem, medium ſubit illa per agmen.
Neutraliter. Idem 2. Theb. 497.
Fert via per dumos propior; qua calle latenti
Præcelerant.
Præcelleo, ēre. Antique. Plaut. Pſeud. 2. 3. 14.
— proinde ut quiſque fortuna utitur,
Ita præcellet. [Sic olim Celleo dicebant, unde Celſus Partic. Poteſt tamen hic futurum eſſe a Præcello.
Præcello, cellui, celſum, [προέχω, διαφέρω] ĕre. Præcedere & ſuperare. Plin. lib. 12. cap. 3. Malus Aſſyria odore præcellit foliorum.
Mobilitate præcellere. Lucret. lib. 2. 160.
Robore mentis. Sil. lib. 3. 603.
Præcellere alicui, pro Imperare, & dominari. Tacit. 12. Ann. 15.
Præcellens, entis. Adj. ex Partic. [προέχων] ut, Juvenis præcellens robore mentis. Sil. 3. 603.
Compar. Plin. lib. 12. cap. 6. Major alia, pomo & ſuavitate præcellentior, quo ſapientes Indorum vivunt. [Idem quod Præcellens.
Superl. Omnibus rebus præcellentiſſimus vir. Cic. 6. Verr. 97.
Præcellentia, æ. f. Tertull. Apol. cap. 23.
Præcelsus, a, um Adj. [ὑπερυψηλὸς] ab Ex & Celſus. Valde excelſum ſignificat. Cic. 6. Verr. 107. Enna autem, ubi ea, quæ dico, geſta eſſe memorantur, eſt loco præcelſo atque edito.
Moles præcelſæ Stat. 1. Silv. 5. 27.
Rupes. Virg. 3. Æn. 245.
Fortuna. Stat. 3. Silv. 3. 85.
Compar. Salvian. 6. Omnes ferme præcelſiores viros calamitatibus ſuis factos eſſe pejores.
Præcentio, **Præcentor**. V. præcino.
Præceps, cĭpĭtis. Adj. [σφαλερὸς, ἀπότομος, κρημνώδης, παράκρημνος, ἀπορρὼξ] a Præ & Capio, vel, ut alii volunt, Caput, componitur; ſignificatque proprie Eum, qui ſine conſideratione aliqua, aut modo, quid agit, & quaſi rem & tempus præoccupat. ut apud Martialem, quum de urſo loquitur, lib. 1. 11.
Præceps ſanguinea dum ſe rotat urſus arena. Virg. 3. Æn. 598.
— mox ſeſe ad litora præceps
Cum fletu, precibuſque tulit. h. e. Sine reſpectu ſalutis, inquit Servius. [Præceps, pro Præcipitem poſitum eſt, ut
— media ſeſe tulit obvia ſilva. V. obvius.
In Theſ. patris affertur Plauti exemplum de Præceps quod hic omittitur. H. St. Nempe quod ex Rud. infra ſequitur ad fin.
Præceps in avaritiam & crudelitatem animus. Liv. 26. h. e. Promptus & proclivis.
Præceps ingenio in iram. Liv. 23. 7.
Amentia præceps aliquis. Cic. pro Milon. 86. Albanorum obrutæ aræ, ſacrorum populi Rom. ſociæ & æquales: quas ille præceps amentia, cæſis proſtratiſque ſanctiſſimis lucis, ſubſtructionum inſanis molibus oppreſſerat, &c.
Conſiliis omnibus præceps & devius homo. Cic. 5. Philip. 37.
Præceps animi, Figurate. Virg. 9. Æn. 685.
Præceps, Nimis feſtinus. Virg. 2. Æn. 516.
Præcipites atra ceu tempeſtate columbæ. Ter. And. 1. 3. 9.
Quo jure, quaque injuria, præcipitem me in piſtrinum dabit.
Ad pœnam exitiumque præceps. Cic. de Aruſp. Reſp. 51. An ille demens, & jam pridem ad pœnam, exitiumque præceps, fœdior atque inquinatior in Cn. Pompejo accuſando, quam in univerſo Senatu vituperando fuit?
Sed omnia in eo præcipitia ad exitium fuerunt. Livius decad. 3. lib. 4. p. 83. Frob. H. St. Exſtant lib. 24. cap. 7. pr.
Urbium quaſdam fœderatas, ſed ad exitium licentia præcipites, libertate privavit. H. St. Auctoris mentio cultro reſecta eſt, ſunt autem verba Tranquilli in Auguſto cap. 47.
In omnia præceps. Lucan. lib. 2. 656. V. loc.
Præceps, n. Locus altus, unde quis ſe præcipitem dare facile poſſit, quod & Præcipitium dicitur. Virg. 2. Æn. 460.
Turrim in præcipiti ſtantem. Servius.
Omne in præcipiti vitium ſtetit, Translate. Juven. 1. Sat. 147. Ubi ſubſtantive accipitur, ut apud Stat. 1. Silv. 4. 51. Præceps juvenile.
In præcipiti eſt ægrotus: i. e. In ſummo diſcrimine. Celſ. lib. 2. cap. 6. de indiciis mortis, quæ ex alvo ſumuntur.
In præceps pervenire. Paterc. 2. 3. extr. Ubi ſemel recto deerratum eſt, in præceps pervenitur.
Decidere in præceps. Ovid. 12. Met. 339.
Jacere aliquem in præceps, Ex ſuperiore loco præcipitare. Tacit. 4. Ann. 22.
Patet in præceps Tartarus. Virg. 6. Æn. 578.
Volvi in præceps. Ovid. 2. Met. 320.
Volvitur in præceps, &c.
Præceps, In præceps ruens, ut
Amentia. Stat. 12. Theb. 765.
Audacia. Claud. 1. in Ruff. 34.
Celeritate quædam dicendi præcipiti volubilis homo. Cic. pro Flacc. 48.
Certamen. Virg. 3. Georg. 103. Subaudi Curſus.
Currus. Virg. 3. Georg. 358.
Curſus. Lucan. lib. 3. 391.
Fragor Oceani. Valer. 3. Argon. 404.
Furor. Cic. pro Domo 91. Nullo labore, tuo præcipiti furorori atque impio ſceleri reſtitiſſem.
Gloria. Stat. 10. Theb. 828.
Gradu præcipiti ſecreta mentis exſerere. Sen. Herc. OEth. 4.
Ira. Senec. Hippol. 4.
Letum. Senec. Hippol. 2.
Nimbus. Valer. 1. Argon. 83.
Nox fuit præceps, Brevis. Ovid. 9. Met. 485.
Palmites præcipites (inquit Columel. lib. 5. cap. 6.) dicuntur, Qui de hornotinis virgis enati, in duro alligantur.
Procellæ. Stat. 5. Theb. 419.
Profectio præceps & ſubitus diſceſſus. Cic. 9. Att. 12.
Sententiæ præcipites, vel obſcuræ. Quintil. lib. 7. cap. 2. [i. e. Perbreves.

Sol præceps in Occaſum. Liv. 10. 42. pr.
Via. Quintil. in procem. lib. 6.
Via præceps & lubrica, Plana & ſtabilis, contraria. Cic. pro Flacc. 105. Quem poſthac fore tam amentem putatis, qui non illam viam vitæ, quam ante præcipitem & lubricam eſſe ducebat, huic planæ & ſtabili præponendam eſſe arbitretur?
Unda. Stat. 6. Theb. 774.
Præceps, Præruptus, Abruptus, ut,
In præceps rapere, pro Deorſum. Virg. 1. Georg. 203.
Ex præcipiti levari, E magno periculo, translate. Hor. 2. Serm. 3. 293. Ovid. 13. Met. 378.
Si quid adhuc audax, ex præcipitique petendum.
Foſſæ præcipites, In quas quis poteſt præcipitari, Profundæ. Virg. 11. Æn. 888. Ovid. 1. Met. 97.
Nondum præcipites cingebant oppida foſſæ.
Locus. Celſ. lib. 3. cap. 23. Loci præcipitis conſpectum fugere.
Locus declivis & præceps. Cæſ. 4. Bell. Gall. 33.
Locos præcipites vitare. Lucret. lib. 4. 512.
Murus præceps in ſalum pedeſtre interceperat iter. Curt. lib. 4. 2. 9.
Saxum. Ovid. in Ibin, 495.
Præceps, Jamjam exiens, ad finem vergens, ut
Annus. Senec. Herc. fur. 3.
Dies præceps. Liv. 4. 9. extr. Præcipitique jam die curare corpora milites jubet.
Diei præceps in noctem tempus cauſatus eſt. Curtius lib. 4. extr.
Senectus præceps, i. e. Decrepita. Cic. ad Octav. O meam calamitoſam & præcipitem ſenectutem!
Præceps, Periculoſus, per metaphoram, ut
Alea præceps. Hor. 1. Epiſt. 18. 21. h. e. Subita. [Immo Periculoſa.
Iter. Ovid. 4. Triſt. 3. 74.
Ardua per præceps gloria vadit iter.
Locus præceps, Periculoſus. Liv. 26. 2. Multos imperatores temeritate atque inſcientia exercitum in locum præcipitem perduxiſſe.
In præcipitem locum ſe committere. Cic. 4. Acad. 68. Ut tamen in præcipitem locum non debeat ſe ſapiens committere.
Periculum, pro Ancipiti. Celſ. lib. 2. cap. 11.
Tempus. Ovid. 2. Faſt. 400.
In tam præcipiti tempore ferret opem.
Abire præcipitem aliquo. Salluſt. in Catil. cap. 25. Luxuria atque inopia præceps abierat. de Sempronia.
Adigere præcipitem. Virg. 6. Æn. 594.
Agere præcipitem, Urgere vehementer. Cic. 3. Verr. 7. Agunt enim præcipitem pœnæ civium Romanorum, quos partim ſecuri percuſſit, partim in vinculis necavit. V. ago. Virg. 5. Æn. 456.
Præcipitemque Daren ardens agit æquore toto.
Agere aliquem de fundo præcipitem, Deturbare. Cic. pro Cæcin. 60.
Cadunt apes præcipites. Virg. 4. Georg. 80.
Capeſſere ſe præcipitem ad malos viros. V. Capeſſo, in capio.
Currimus præcipites. Juven. 10. Sat. 85.
Deferor præceps. Virg. 8 Eclog. 59.
Deturbat ab alta puppi præcipitem in mare. Virg. 5. Æn. 175.
Dare præcipitem, pro Ejicere & excludere. Ter. Phorm. 4. 3. 20.
Nam ceteri quidem hercle amici omnes modo,
Uno ore auctores fuere, ut præcipitem hanc daret.
Dari præcipitem ad terram. Liv. 31. 37. Al. In terram.
Dare præcipitem e turre. Sen. Troad. 621.
Dedit ſe præcipitem tecto. Hor. 1. Serm. 2. 41.
Dejicere præcipitem. Cic. 6. Verr. 86. Quum iſte imperat lictoribus, ut Sopatrum de porticu, in qua ipſe ſedebat, præcipitem in forum dejiciant, nudumque conſtituant.
Ire præcipitem de ponte. Catul. ad Coloniam, 18. 9.
Quendam municipem meum de tuo volo ponte
Ire præcipitem in lutum per caputque, pedeſque.
Imus præcipites. Perſ. 3. Sat. 42.
Exturbatus e provincia præceps. Cic. 6. Verr. 67.
Ferri præcipitem. Cic. de Amicit. 91. Obſequium multo moleſtius, quod peccatis indulgens, præcipitem amicum ferri ſinit.
Fertur præceps in hoſtem. Virg. 3. Georg. 236.
Cæcum & præcipitem me ferri confitear in cauſa. Cic. pro Planc. 6.
Ferri præcipitem amentia. Cic. 7. Verr. 20. Errabas, Verres, & vehementer errabas, quum te maculas furtorum & flagitiorum tuorum fo[illegible]rum innocentium ſanguine eluere arbitrabare: præceps amentia ferebare, qui te exiſtimares avaritiæ vulnera crudelitatis remediis poſſe ſanare.
Fugit præceps in exſilium. Juven. 10. Sat. 160.
Labuntur ſtellæ præcipites cælo. Virg. 1. Georg. 366.
Mittere præcipitem de muro. V. mitto.
Mittere ſe toto corpore præcipitem ad undas. Virg. 4. Æn. 253.
Perturbare aliquem præcipitem ex civitate. Auctor. ad Heren. lib. 4. 13.
Projicere præcipitem in undas. Virg. 5. Æn. 860.
Rapere aliquem præcipitem. Ovid. 3. Met. 694.
Ruunt præcipites pariterque. Virg. 11. Æn. 673.
Trahere præcipitem. Virg. 2. Æn. 307.
Præcipiteſque trahit ſilvas. i. e. Secum deorſum rapit arbores.
Urgere populum præcipitem. Lucan. lib. 1. 486.
Præcipes, pro Præceps; & pro Anceps, Ancipes, olim dicebatur. Plaut. Rud. 3. 3. 8.
Quin ſceleſtus ſacerdotem anum præcipes Reppulit, &c. Sic legit Turnebus ex veteri codice. Al. Præcipem. V. Priſcian. lib. 6. p. 725.
Præcipites, Milites a Mario conſtituti, qui illius cuſtodiam ſtudioſe faciebant. Mos enim regum hic fuit, & eſt, ut ad ſui corporis cuſtodiam fideliores quoſdam homines deputarent, de quo vide Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 22. [Quo auctore?
Præcĭpĭto, [κρημνίζω, κατακρημνίζω, καταβροχίζω] āre. In præceps dejicere.
Imbres præcipitat in gremium matris terræ Æther. Lucret. lib. 1. 251.
Cedentem juvenem retro præcipitat. Stat. 6. Theb. 789.
Ad terram ſe præcipitare de montibus. Lucret. lib. 4. 1015.
Præcipitare ſeſe de turri. Liv. 23. 37.
Præcipitare ſe ex aliqua rupe. Plin. lib. 8. cap. 36.
Præcipitare ſe in flumen. Cæſ. 4. Bell. Gall. cap. 15.

Præcipitare ad, Præcipitem agere. Celf. lib. 6. cap. 7. non procul ab initio, Aurium inflammationes doloresque interdum etiam ad dementiam, mortemque præcipitant. Budæus.

Curæ præcipitant. Virg. 11. Æn. 3. i. e. Urgent ipsum.

Curſum præcipitare. Juven. 15. Sat. 78.

Fata ſua. Lucan. lib. 7. 51.

Furor iraque mentem præcipitant. Virg. 2. Æn. 316.

Moras præcipitate. Virg. 8. Æn. 443. Præcipitanter, id eſt feſtinanter abjicite. Servius.

Spem. Ovid. 3. de Pont. 1. 140.

Præcipito, pro Præcipitor paſſivo, vel ſubaudito, Me, te, ſe, &c. Lucret. lib. 2. 247.

Pondera quantum in ſe eſt, non poſſe obliqua meare,
Ex ſupero cum ſe præcipitant. h. e. Præcipitanter ruunt. Idem Lucret. lib. 4. 632.

Quum vero deorſum per fauces præcipitavit. De cibo.

Præcipitans ad exitium. Cic. 3. Att. 15. Quod ſi fuiſſet, fidem eandem, curam majorem adhibuiſſes: me certe ad exitium præcipitantem retinuiſſes.

Præcipitare, vel Præcipitare ſe aliqua, Deſcendere. Ter. Adelph. 4.2.37.

Præterito hac recta platea ſurſum, ubi eo veneris,
Clivos deorſum vorſum eſt, hac te præcipitato. Al. Te non habent. V. not. Faërn. & Bentl.

Hiems præcipitat. Cæſ. 3. Bell. Civil. 25. h. e. Ad finem vergit.

Nilus præcipitat, Præceps ruit, & ex alto delabitur. Cic. in Somn. Scip. 13. Nec eſt ullus hebetior ſenſus in vobis, ſicut ubi Nilus, ad illa quæ Catadupa nominantur, præcipitat ex altiſſimis montibus, ea gens quæ illum locum accolit, propter magnitudinem ſonitus, ſenſu audiendi caret. h. e. Præcipitanter & feſtinanter cadit: ut eſt apud Virg. 2. Æn. 9.

— & jam nox humida cælo
Præcipitat, ſuadentque cadentia ſidera ſomnos.

Præcipitare, Inconſiderate agere. Plaut. Trin. 2. 1. 30.

— nam qui in amore
Præcipitavit, pejus perit, quam ſi ſaxo ſaliat. Al. In amorem.

Præcipitare, cum Infinitivo. Sil. lib. 3. 165.

— priſcoſque referre labores
Præcipitat. h. e. Feſtinat.

Vivus in occultas præcipitêris aquas. Ovid. in Ibin 328.

Ex altiſſimo dignitatis gradu præcipitari. Cic. pro Domo 38.

Præcipitari in inſidias. Liv. 25. 16.

Lux præcipitatur aquis. Ovid. 4. Met. 92.

Præcipitare palmitem, flagellum, & hujuſmodi, pro Deorſum reflectere. Columel. lib. 4. cap. 24. Cato R. R. cap. 32. Vites bene nodentur per omnes ramos, diligenterque caveto, ne vitem præcipites, & ne nimium perſtringas. conf. Palmes præceps in PRÆCEPS.

PRÆCIPĪTANS, antis. [κρημνίζων] Partic. ut, Gubernaculum præcipitans traxi mecum. Virg. 6. Æn. 351. [i. e. Dum præcipitor.

Diſcrimine nullo ſe præcipitans. Valer. 4. Argon. 297.

Impellere præcipitantes, aut urgere jacentes, certe eſt inhumanum. Cic. pro Rabir. Poſt. 2. h. e. Ruentes in præceps.

Amnis præcipitans. Cic. 3. de Orat. 184. Quem in cadentibus guttis, quod intervallis diſtinguuntur, notare poſſumus, in amni præcipitante non poſſumus. De Numero.

Republic. præcipitante. Cic. pro P. Sulla, 1. Improbi ac perditi cives, re domiti ac victi, præcipitante Republica vehementem me fuiſſe atque fortem: conſervata mitem ac miſericordem faterentur. i. e. Corruente.

Tribunatus præcipitans jam, & debilitatus. Cic. pro Domo 40. Tu tuo præcipitante jam, & debilitato Tribunatu, auſpiciorum patronus ſubito extitiſti.

PRÆCIPITANDUS, a, um. Partic. [κατακρημνιστέος] ut, Dare pectora præcipitanda ſaxis. Ovid. 15. Epiſt. 192.

PRÆCIPITANTER, Adv. [κρημνωδῶς] Temere, inconſiderate, vel Raptim. Lucret. lib. 3. 1075.

Currit agens mannos ad villam præcipitanter.

PRÆCIPITANTIA, æ. f. [κατακρήμνισις] Gell. lib. 6. cap. 2. Sicut lapidem cylindrum, ſi per ſpatia terræ prona atque derupta jacias, cauſam quidem ei & initium præcipitantiæ feceris, mox tamen ille præceps volvitur.

PRÆCIPITĀTUS, a, um. Partic. [κατακεκρημνισμένος] ut, Præcipitata ætas, Ad ſenium inclinata. Cic. 11. Fam. 28. An quod adoleſcens præſtiti, quum etiam errare cum excuſatione poſſem, id nunc ætate præcipitata commutem, ac me ipſe retexam?

Morte præcipitata fungi. Paterc. 2. 49. 1.

Jamque moræ ſpatium nox præcipitata negabat. Ovid. 1. Triſt. 3. 47.

PRÆCIPITATIO, ōnis. f. [κατακρήμνισις] Senec. lib. 1. de Ira, 12. Sed conſilium omne & pœnitentiam irrevocabilis præcipitatio abſcondit.

PRÆCIPĪTIUM, i. n. [κρημνὸς] Locus præruptus, unde præcipitari quis poteſt. Lactant. 2. 3. 16. Dum aliorum præcipitium vident.

Deferri per præcipitia. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Pervenire in præcipitia. Paterc. 2. 10. 1. conf. Idem 2. 112. 7.

In præcipitia curſus iſte deducit. Sen. Epiſt. 8.

PRÆCEPTIO, **PRÆCEPTOR**, **PRÆCEPTUM**. V. PRÆCIPIO.

PRÆCERPO, pſi, ptum, [προδρέπω] ĕre. Ante carpere. Plin. lib. 18. cap. 19. Ne germinum tenera præcerpant. Valer. lib. 2. cap. 3. Nimirum non plura præcerpens quam acciderant. [Loci falſa eſt notatio.

Præcerpunt jubas leoni. Stat. 9. Theb. 193.

Præcerpere fructum. Cic. 6. Verr. 80. Non præcerpo fructum officii tui, non alienam mihi laudem appeto.

Reperitur etiam Præcarpo, apud Macrob. 2. Saturn. 15. Mala citrea alia præcarpuntur, alia interim matureſcunt.

PRÆCERPTUS, a, um. Partic. Liv. 45. 1. pr. Victoriæ nuncii, &c. celeriter Romam quum veniſſent, præcerptam tamen ejus rei lætitiam invenerunt.

PRÆCERTĀTIO, ōnis. f. [κερτομία] a Præcerto. Auctor ad Herenn. lib. 4. 30. Mihi tecum præcertatio non eſt, &c.

PRÆCIA, æ. m. a Præ & Cieo; Præclamator. Apul. Met. 11. p. 261. Elmenh. Et præciæ, qui facilem ſacris viam dari prædicarent. conf. Feſt. Roſin. Ant. Rom. 3. 31. & Stuck. de Sacrif. p. 120. & dict. ſeq.

PRÆCIĂMĬTĀTŌRES, dicuntur, Qui flaminibus, Diali, Quirinali, Martiali antecedentes, exclamant feriis publicis, ut homines abſtineant ſe opere, quia his opus facientem videre irreligioſum eſt. Feſtus. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 12. Præcimitatores vocat. q. V. Quidam Præclamitatores legunt. V. infra, & conf. Scalig. & Dacer. not. & dict. ſuper.

PRÆCĪDO, cīdi, cīſum, [ὑποτέμνω, ἀποτέμνω, ἐπικόπτω] ĕre. Ante cædere, ante immolare, inquit Feſtus. Amputare, obtruncare. Plin. lib. 16. cap. 30. Et ſi infra, quam rami fuere, præcidatur, quod ſupereſt, vivit. Cic. pro Rabir. perd. r. 31. Etſi C. Marius, quod fiſtulas, quibus aqua ſuppeditabatur Jovis Opt. Max. templis ac ſedibus, præcidi imperarat, &c.

Ancoras præcidi imperat Cleomenes. Cic. 7. Verr. 87.

Aures præcidere. Juſtin. 1. 9. 17.

Cotem novacula præcidere. Cic. 1. de Divin. 32.

Manum alicujus gladio præcidere. Cic. 2. de Invent. 59.

Medium aliquem præcidere. Lucret. lib. 3. 336.

Amicitias præcidere, per translationem. Cic. 1. Off. 120. Ut amicitias, quæ minus delectent & minus probentur, magis decere cenſent ſapientes ſenſim diſſuere, quam repente præcidere.

Cauſam belli. Hor. 1. Epiſt. 2. 9.

Defenſionem alicui. Cic. 5. Verr. 51. Poſtremo illa quidem certe tibi præciſa defenſio eſt, in qua tu ſemper omnia tua furta atque flagitia latere poſſe arbitratus es.

Dubitationem. Cic. 2. de Orat. 28. Et ſimul præciſa, inquis, mihi quidem dubitatio eſt, quoniam neque domi imperaram, &c.

Libertatem ſecuri. Cic. 2. Q. frat. 10. Tenediorum igitur libertas ſecuri Tenedia præciſa eſt, quum eos præter me & Bibulum, & Callidium, & Favonium nemo defenderet.

Licentiam libertatemque vivendi ſibi. Cic. 5. Verr. 3.

Partem maximam defenſionis alicui. Cic. 4. Verr. 161. Da mihi hoc, jam tibi maximam partem defenſionis præcideris.

Spem alicujus rei præcidere, Auferre. Cic. 3. Verr. 20.

Reditum. Idem in Piſon. 51. De reditu Gabinii omittamus: quem, etſi ſibi præcidit, ego tamen os ut videam hominis exſpecto.

Præcidere, id ſignificat quod vulgus *Quottare* appellat, id eſt Deſignare quotum quemque articulum, quotum quodque caput oppugnare velit litigator, ne in univerſum admiſſus licenter tergiverſari, & identidem variare poſſit. Cic. 4. Acad. 33. Placet Stoicis omnia peccata eſſe paria: at hoc Antiocho vehementiſſime diſplicet. Liceat tandem mihi conſiderare utram ſententiam ſequar. Præcide, inquit, ſtatue aliquando quid libet. i. e. Signanter & præciſe deſume utrum magis probes. Translatio ſumpta a fabrili more: nam fabri quod deſecare ſerra volunt, prius linea ducta ſignant & præcidunt. Vel a more veſtem lineam ſericamve venditantium. Quod enim emptori addixerunt & admenſi ſunt, prius leviter incidunt, quatenus menſura procedit, deinde abrumpunt. Præcidere igitur non eſt ſimpliciter & univerſum aliquid dicere, ſed deſignate & præciſe: quod Græci ἀφορίζειν, dicunt. Budæus. [Immo Præcidere etiam hic eſt ἀποτέμνειν, & ἀποτόμως eloqui, quid ſtatuas.

Præcidere ſua auctoritate aliquid ex oratione alterius. Cic. 4. Verr. 151. Velim quærere nunc ex ipſo Metello, quidnam ſua vi & auctoritate mihi ex hac oratione præciderit.

Præcidere, Negare. Cic. 10. Att. 18. Quod quia plane quum in Formianum veniſſet præciderat, aſperius ad te de eo ſcribere ſolebam. V. paulo poſt, PRÆCISE, Dure.

Præcido, in obſcæno ſenſu. V. Præciſus Partic. infra.

PRÆCISUS, a, um. Partic. [ἀποτετμημένος, ἀπότομος] ut, Præciſum caput. Plin. lib. 11. cap. 37.

Canis media præciſa. Liv. 40. 6.

Cornu præciſum. Claud. de Bell. Get. 595.

Digiti ferro præciſi. Obſequ. cap. 10.

Itinere præciſo commeantes. Plin. 8. 22.

Præciſa opitulandi poteſtas. Cic. ad Brut. 15. Oppreſſa ab impiis civitas, opitulandi poteſtate præciſa.

Præciſum, Abruptum, & abſciſſum. Quintil. lib. 10. De imitatione, cap. 2. Qui præciſis concluſionibus obſcuri, Saluſtium atque Thucydidem ſuperant. Et lib. 7. 3. p. 617. Burm. Præciſam verborum comprehenſionem appellant diffinitionem dialecticam, quæ difficilior eſt tractatu oratoria finitione. Metaphora inde tracta, quod quæ præciſa ſunt, ea ſunt juſto conciſiora & breviora, indeque obſcuriora. Vel a ſaxis præruptis, quæ ἀποκρήμνα dicuntur, unde deſcenſus durior eſt. Budæus.

Narratio præciſa, Conciſa, & quod vulgus dicit *abbreviata*. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Verba præciſa, interruptaque. Gell. lib. 7. cap. 2. ad finem.

Præciſus etiam dicitur Muliebria patiens. Seneca de Providentia c. 5. Quid porro, non eſt iniquum, fortes arma ſumere, & in caſtris pernoctare, & pro vallo obligatis ſtare vulneribus: interim in urbe ſecuros eſſe præciſos, & profeſſos impudicitiam? In quo ſenſu & verbum Præcido frequenter uſurpatur Martiali, ut lib. 7. 62.

Recluſis foribus grandes præcidis, Amille;
Et te deprendi, quum facis iſta, cupis. Al. Perciſos, & Percidis.

PRÆCISUM, i. n. dicitur Pars carnis viſcerum, hoc eſt, circa quod viſcera involuta ſunt, quod oras circumciſas habeat. Lucilius lib. 20.

Illi præciſo atque epulis capiuntur opimis. Nam Omaſum dicitur inteſtinum pingue. Perottus ex Nonio, 2. 633.

PRÆCĪSE, [ἀποτόμως] Adv. Abrupte & abſciſſe. Gell. lib. 3. cap. 16. Obſcure hoc & præciſe dictum.

Præciſe alicui negare, dure. Cic. 8. Att. 4. Quibus litteris ita reſpondit, ut ego memini, cujus cauſam non reciperem, nunquam reo cuiquam tam humili, tam ſordido, tam nocenti, tam alieno, tam præciſe negavi, quam hic mihi: plane ſine ulla exceptione præcidit, nihil cognovi ingratius. Budæus.

Præciſe dicere. i. e. Compendio ſermonis & per defectum, & aliquid ſubintelligendo, inquit Budæus. Cic. 2. de Nat. Deor. 74. Sed id præciſe dicitur, ut ſi quis dicat Athenienſium Remp. conſilio regi, deſit illud Areopagi.

Minime toleranda ea notio eſt, quæ hodie huic adverbio affingitur, quaſi idem ſit quod Accurate, diſerte, quo ſenſu nunquam apud Claſſicos occurrit.

PRÆCĪSIO, ōnis. f. [ἀποτομή, ὑποτομή] Vitruv. 4. 2. Præciſiones tignorum. Idem 5. 7. Præciſio inferiorum ſedium.

De oratione. Cic. 3. de Orat. 202. Et huic contraria ſæpe præciſio eſt, & plus ad intelligendum, quam dixeris, ſignificatio, & diſtincte conciſa brevitas.

Præciſio

Præcisio est, quum dictis quibusdam, reliquum, quod cœptum est dici, relinquitur inchoatum, sic: Mihi tecum præcertatio non est, ideo quod Pop. Rom. me: nolo dicere, ne cui forte arrogans videar: te autem semper ignominia dignum putavit. Auctor ad Heren. lib. 4. 42.

PRÆCĪSOR, ōris. m. Isidor. 11. 1. Dentes præcisores.

PRÆCISŪRA, æ. f. Apic. 4. 2. Asparagorum præcisura. Frontin. de Colon. p. 102. &c. Ager in præcisuras assignatus.

PRÆCĪDĀNEUS, a, um. Adj. Est Præcidendum, inquit Nonius 2.724. Varro de vita Pop. Rom. lib. 3. Quod humatus non sit, hæredi porca præcidanea suscipienda Telluri, & Cereri, aliter familia pura non est. Est autem Porca præcidanea appellata, Quam piaculi gratia ante fruges novas fieri cœptas, immolari Cereri mos fuit, si qui familiam funestam aut non purgaverant, aut aliter eam rem, quam oportuerat, procuraverant. Ex Gell. lib. 4. cap. 6. Festus, Præcidanea agna vocabatur, Quæ ante alias cædebatur: item Porca, quæ Cereri mactabatur ab eo, qui mortuo justa non fecisset, id est glebam non objecisset: quod mos erat eis facere prius, quam novas fruges gustarent. conf. Paul.

Feriæ præcidaneæ. Gell. lib. 4. cap. 6. extr. Ferias præcidaneas dici, id (opinor) a vulgo remotum est: propterea verba Ateji Capitonis ex quinto librorum, quos de Pontificio jure composuit, scripsi. Ibi Coruncanio Pont. Max. Feriæ præcidaneæ in atrum diem inauguratæ sunt. Collegium decrevit, non habendum religioni, quin eo die feriæ præcidaneæ essent. Hæc ille.

PRÆCIMITATOR, V. PRÆCIAMATOR.

PRÆCINGO, cinxi, cinctum, [ὑποζωννύω, περιζωννύω] ĕre. Cingere, vel anteriora cingere.

Ense præcingi. Ovid. 2. Trist. 271.

Auro præcingitur cervix, Pico. Ovid. 14. Met. 395.

Castris præcingere fluvium. Claud. de Bell. Get. 298.

Litora muro. Sil. lib. 3. 243.

Præcingere; Præparare. Plaut. Mil. 4. 4. 45.

> Id connexum in humero, lævo expapillato brachio,
> Præcinctus aliqui, assimulato quasi gubernator sies.

conf. Senet. Epist. 12. & Fest. in Cingulum.

Qui solerent præcingi apud antiquos explicavit Gonsalius ad Petron. cap. 19. p. 83. Ed. Burm.

PRÆCINCTUS, a, um. Partic. [περιζωσμένος] Hor. 1. Serm. 5. 5.

Capilli præcincti flore. Ovid. 4. Epist. 71. Idem 1. de Arte Am. 223.

> Hic est Euphrates, præcinctus arundine frontem.

Præcincti parietes opere testaceo, Obducti. Plin. 10. Epist. 39.

Pueri præcincti. Hor. 2. Serm. 8. 70. Suet. Cæs. cap. 45. extr. Usum enim lato clavo, ad manus fimbriato, nec ut unquam aliter, quam super eum cingeretur, & quidem fluxiore cinctura. Unde emanasse Sullæ dictum constat, optimates sæpius admonentis, ut male præcinctum puerum caverent. Idem Macrob. 2. Saturn. 3. & pæne iisdem verbis narrat.

Silva præcinctus opaca lacus. Ovid. 3. Fast. 263.

Præcincta dixit Plin. 11. 1. Insectorum membra, i. e. Divisa & tenui tantum canaliculo cohærentia.

PRÆCINTIO, ōnis. f. Vitruv. 5. 3. Divisio graduum in theatro, in orbem facta, sive altior latiorque reliquis gradus, ut exponit Lips. de Amphitheatro cap. 13. extr. Vitruv. 2. 8. Per mediam præcinctionem collis platea facta est. conf. Lex. Pitisc.

PRÆCINCTUS, ûs. m. Varro apud Non. 16. 5. Castula est palliolum præcinctui, quo nudæ infra papillas præcinguntur.

PRÆCINCTŪRA, æ. f. Idem. Macrob. 2. Saturn. 3. Præcinctura me decepit. Dictum Ciceronis de Cæsare.

PRÆCINCTŌRIUM, i. n. Gloss. Cyrill. Ὑποζώνιον, Præcinctorium. Vitruv. 10. 21. Funes præcinctoriis transversis erant religati.

PRÆCĪNO, cinui, centum, [προᾴδω] ĕre. Ante canere, prædicere, prædivinare. Cic. 4. Tusc. 4. Nec vero illud non eruditorum temporum argumentum est, quod & deorum pulvinaribus, & epulis magistratuum fides præcinunt. [conf. Solin. cap. 11. §. 233.

De magico carmine. Tibul. lib. 1. 5. 12.

> Carmine cum magico præcinuisset anus.

Gemitum præcinere. Stat. 5. Silv. 3. 59.

Præmonstrare & Præcinere. Cic. de Arusp. Resp. 20. Quis est ex gigantibus illis, quos poetæ ferunt bellum diis immortalibus intulisse, tam impius, qui hoc tam novo tantoque motu non magnum aliquid deos Populo Romano præmonstrare & præcinere fateatur?

PRÆCENTIO, ōnis. f. [προάσμα] Modulatio illa vocum, quæ ante initium cantus fieri solet, quasi præludium. Cic. de Arusp. Resp. 21. Tui sacerdotii sunt tensæ, curricula, præcentio, ludi, libationes, epulæque ludorum. Gell. lib. 1. cap. 11. Tibicines inter exercitum positi canere incœptabant. Ea ibi præcentione tranquilla & delectabili, atque adeo venerabili, ad quandam quasi militaris musicæ disciplinam vis & impetus militum, ne sparsi dispalatique proruerent, cohibebatur. Hæc Gell. Quapropter & exordium, sive initium, sive principium, sive proloquium, sive antiloquium, quidam præludium, alii Præcentionem, ad similitudinem Græcorum, qui id Procemium nominant: propterea quod οἴμη cantus est. V. suo loco.

PRÆCENTOR, ōris. m. [χορηγὸς] Apul. de Mundo p. 74. Elmenh. Quod est in triremi gubernator, in curru rector, præcentor in choris, lex in urbe, dux in exercitu; hoc est in mundo Deus.

PRÆCENTŌRIUS, a, um. Adj. ut, Præcentoria tibia. Solin. de Sicilia cap. 11.

PRÆCĂNO, ĕre. Antique. Tertull. adv. Marc. 4. 40. & adv. Jud. cap. 10.

PRÆCANTRIX, īcis. f. [προεπῳδὸς] Varro de Liberis educandis, Ut faciunt pleræque, ut adhibeant præcantrices, nec medico ostendunt. V. Non. 8. 92. Plaut. Milit. 3. 1. 99.

> Præcantrici, collectrici, ariolæ, atque haruspicæ.

Sunt tamen qui legant, Præcantatrici, conjectrici, &c

PRÆCANTO, [ἐπᾴδω] āre. frequent. a Præcino. Lucil. apud Non. 2. 260.

PRÆCANTĀTUS, a, um. Partic. Præcantati lapilli. Petron. cap. 134.

PRÆCANTATIO, ōnis. f. [προεπῳδὴ] a Præcantando. Quintil. Decl. 14. Diris utique carminibs, & feralium præcantationum terrore permistum.

PRÆCANTĀTOR, ōris. m. Qui suis incantamentis mala ab hominibus amoliri posse creditur. V. Gronov. Observ. 2. 1. p. 213.

PRÆCANTĀTRIX, (quod verbum apud Plautum reperitur in Truculento) Mulier ea dicitur, quæ cantionibus utitur, id est carminibus & incantamentis, quibus plurimum superstitiosi veteres tribuebant. Turneb.

[Non videtur alium Plauti locum intelligere, ac qui in PRÆCANTRIX supra exstat.

PRÆCĬPIO, cēpi, ceptum, [προλαμβάνω] ĕre. Ante capere, prævenire, præoccupare. Virg. 3. Ecl. 98.

> Cogite oves, pueri: si lac præceperit æstus,
> Ut nuper, frustra pressabimus ubera palmis.

Præcipere ante. Lucret. lib. 6. 803.

> Carbonumque gravis vis, atque odor insinuatur
> Quam facile in cerebrum, nisi aquam præcepimus ante?

i. e. Ante hausimus & bibimus.

Debitum, vel dotem, & similia præcipere. Ulpian. in l. Si filia D. Famil. hercíscund. Si filius jussu patris obligatus sit, debebit hoc debitum præcipere. Sed & si in rem patris vertit, idem placet. Et si de peculio: peculium præcipiet. Hoc amplius filius familias hæres institutus, dotem uxoris suæ præcipit, nec immerito: quia ipse onera matrimonii sustinet: integram igitur dotem præcipiet.

Fata præcipere, i. e. Mortem. Florus lib. 3. cap. 9. Et ille quidem ad rei famam veneno fata præcepit.

Fructum. Columel. de Arboribus, cap. 6. pr. Quamobrem, neque fructum uberem præcipies, & nihilo minus celeriter consenescet. Sed emendati codd. præferunt Percipies.

Iter præcipere. Liv. lib. 3. 46. Icilius sedulo tempus terens, dum præciperent iter nuntii missi in castra, &c. Lucan. lib. 6. 15.

Mortem præcipere. Florus lib. 4. cap. ult. de Cantabris loquens, Postquam extrema Barbari vident, certatim igne, ferro inter epulas, venenoque, quod ibi vulgo ex arboribus taxis exprimitur, præcepere mortem: seque pars major a captivitate, quæ videbatur, vindicavere.

Pœnas de sanguine hostili. Sil. lib. 6. 300.

Victoriam Antonius præcepit prælio festinato. Tacit. 3. Hist. 15.

Animo præcipere, vel Animis. Liv. 38. 20. pr. Consul, quia non cominus pugnam, sed procul, locis oppugnandis, futuram præceperat animo. Idem 7. 26. Adeo duorum militum eventum, inter quos pugnatum erat, utraque acies animis præceperat. Gronov. Perceperat legendum contendit. [Sed quid est Animo eventum percipere? Itaque nolim mutari quicquam. Nam Præcipere hîc non est, ut in superiori loco, Prævidere, præsumere, sed hinc spe erectis, illinc desperatione fractis animis ante capere, seu occupare.

Cogitatione præcipere futura. Cic. 1. Off. 81. Quanquam hoc animi, illud etiam ingenii magni est, præcipere cogitatione futura, & aliquanto ante constituere, quid accidere possit in utramque partem.

Opinione aliquid. Cæs. 7. Bell. Gall. 9. Quod hæc de Vercingetorige usu ventura opinione præceperat.

Spe. Virgil. 11. Æn. 491.

> Exsultatque animis, & spe jam præcipit hostem.

Ubi Servius; Præcipit, Mente præoccupat hostis adventum.

Præcipere, Subaudito Animo: Ante videre. Virg. 6. Æn. 105.

> Omnia præcepi, atque animo mecum ante peregi.

al. Percepi.

Gaudia suppliciorum inimicorum præcipere. Cic. 13. Philip. 45.

Spem universæ victoriæ, tentato paulatim eventu certaminum, præcipere. Liv. 4. 27.

Præcipere, [ἐντέλλεσθαι, παραγγέλλειν] est tum magistrorum, quod est Præcepta tradere: tum magistratuum, & superiorum personarum, & est Præmonere, Injungere. Sallust. in Jugurth. 14. pr. Micipsa pater meus moriens mihi præcepit. Ter. Adelph. 3. 3. 70.

> Conservis ad eundem istunc præcipio modum.

Præcipere atque Interdicere. Cæsar 5. Bell. Gall. cap. 56. extr. Quæque fieri velit præcipit. Nepos in Themist. cap. 6. extr. Reliqui legati ut tum exirent, cum satis altitudo muri exstructa videretur, præcepit. Cic. 3. Catil. 5. Orare ut item illi facerent, quæ sibi legati præcepissent.

Hortari & præcipere. Cic. 5. Fam. 13. Nos erimus etiam in omni desperatione fortes, ut tu tamen idem & hortaris & præcipis.

Præcipere ne. Cic. de Amicit. 77. Recte etiam præcipi potest in amicitiis, nequis intemperata quadam benevolentia (quod persæpe fit) impediat magnas utilitates amicorum.

Præcipere ut. Cic. de Amicit. 91. Illud potius præcipiendum fuit, ut eam diligentiam adhiberemus in amicitiis comparandis, &c.

Præcipere, [καθηγεῖσθαι] Præmonstrare, instruere, docere. Plin. lib. 18. cap. 24. Hesiodus, qui princeps omnium de agricultura præcepit.

Facile de aliqua re præcipere. Cic. 1. de Orat. 132.

Præcipere aliquid operose. V. Operosus, in OPUS.

Præcipere artem oratoriam. Quintil. lib. 3. cap. 1. Ovid. 2. Trist. 486.

> Hic artem nandi præcipit, ille trochi.

i. e. Docet.

Præcipe lugubres cantus, Melpomene. Hor. 1. Carm. 24. 2. i. e. Præmonstra, & doce, non ut vulgus putat, Jube & impera. Lambinus. Idem 2. Sat. 2. pr. Quæ præcepit Ofellus. Idem Arte Poet. 335.

Præcipere alicui, Præceptorem esse. Suet. Ner. 7.

Præcepsi, antiquum præteritum pro Præcepi. Cato de R. R. 142: Villici officia quæ sunt? quæ dominus præcepsit. Quod quidem valet, quæ dominus præceperit, ut Capsit pro Ceperit a veteribus est sæpe usurpatum. Turnebus. Al. Præcepit.

Præcipitur, Impers. Plin. lib. 15. cap. 16. In universum de pomis servandis præcipitur.

PRÆCIPIENS, entis. Partic. Ante capiens. Curt. 9. 6. 2. Aliquantum intervalli a cetera classe præcipiens.

PRÆCEPTUS, a, um. Partic. [προληφθεὶς] Ante captum, præventum. Livius lib. 1. 7. Tempore illi præcepto, at hic numero avium regnum trahebant.

Præcepta beneficia. Nepos 25. 11. 5.

Gaudia præcepta. Ovid. 17. Epist. 107.

Ante præceptus. Cic. lib. 3. Tusc. 38. Hæc cogitantem fore beatum, præsertim si & ante præceptis bonis contentus esset, nec mortem, nec deos extimesceret. Al. Perceptis.

Usu præcepta verba, Usu capta. Cic. 3. de Fin. 5.

PRÆCEPTUM, i. n. [παράγγελμα, ἐφετμὴ, ἐφημοσύνη, ἐντολὴ] Monitum, admonitio, institutum, via, ratio.

Monita & præcepta. Cic. 5. Fam. 13. Tuis monitis præceptisque omnis est abjiciendus dolor.

Præceptum, Mandatum, jussum, imperium. Nep. 18. 9. 5. Quibus imperatum erat, diligenter præcepta curant. Tacit. Agric. 37. 2. Transvectæque præcepto ducis.

Accelerare præcepta. Claud. de Rapt. Prof. I. 228.
Accelerat præcepta Venus.
Amplecti præcepta. Claud. de Bell. Gild. 322.
Curare præcepta. V. CURO.
Dare præcepta. Virg. 4. Georg. 398.
Edocere præcepta. Virg. 5. Æn. 747. Subaudi, Quæ sint.
Exsequi præcepta alicujus. Virg. 6. Æn. 236.
Facessere præcepta alicujus, Facere. Virg. 4. Georg. 548.
Horrere præcepta alicujus. Catul. Argon. 62. 159.
Respuere præcepta alicujus. Claud. 6. Conf. Hon. 108.
Sequi præcepta deûm. Virg. 4. Georg. 448.
Uti præceptis alicujus. Ovid. 3. de Arte Am. 440.
Præcepta artium. Cic. de Fato, 11. Etenim si est divinatio, qualibus nam a præceptis artis proficiscitur? Præcepta appello, quæ dicuntur Græce θεωρήματα. Et p.p. Sunt igitur astrologorum præcepta hujusmodi: si quis, verbi causa, oriente Canicula natus est, is in mari non morietur. Alia exemplaria legunt Percepta.
Officii præcepta. Cic. I. Off. 6. Neque ulla officii præcepta firma, stabilia, conjuncta naturæ, tradi possunt, nisi aut ab iis, &c. i. e. De officio. conf. Tenere præceptum infra.
Præcepta & Instituta philosophiæ. Cic. I. Off. I. Abundare oportet præceptis institutisque philosophiæ. & de Nat. Deor. 7.
Ratio & Præcepta dicendi. Cic. de Claris Orat. 263. Hermagoræ disciplina ea dat rationes certas & præcepta dicendi, quæ si minorem habent apparatum (sunt enim exilia) tamen habent ordinem, & quasdam errare in dicendo non patientes vias.
Arcana præcepta. V. ARCANUS.
Mira. Hor. 2. Serm. 3. 34.
Patria. Lucret. lib. 3. 10. i. e. Paterna. Sic vocat Epicuri præcepta, quem & Patrem sæpe vocat. V. in PATER.
Periculosissimum præceptum. Quintil. lib. I. cap. 6.
Universalia vel perpetualia. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Contrita præcepta. V. CONTERO.
Abundare præceptis, V. Præcepta & instituta philosophiæ.
Accipere præcepta. Cic. 2. de Or. 85. V. ACCIPIO.
Adjuvare nequitiam præceptis. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Alligare præceptis. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Contrahere præcepta in unum. Ovid. Remed. Amor. 423.
Demonstrare aliquid præceptis. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Discere contrita & communia præcepta. Cic. I. de Orat. 137.
Dare præcepta alicujus rei. Quintil. lib. 3. cap. 3.
Dare præcepta de aliqua re. Cic. 2. Tusc. 58.
Dare vivendi præcepta. Cic. pro Flac. 106.
Formare pectus alicujus amicis præceptis. Hor. 2. Epist. I. 128.
Instillare præceptum auriculis. Hor. I. Epist. 8. 16.
Nihil opus est præceptis. Varr. de L. L. lib. 7. 17.
Ponere signa novis præceptis. Hor. 2. Serm. 4. 2.
Referre veterum præcepta. Virg. I. Georg. 176.
Sancire præcepta. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Suppeditare præcepta. Lucret. lib. 3. 10.
Tenendum est hoc officii præceptum, ne quem unquam innocentem judicio capitis arcessas. Cic. 2. Off. 51.
Tradere præcepta disserendi. Cic. in Orat. 114. Aristoteles tradidit præcepta plurima disserendi.
Præcepta, & quasi vias, quæ ad eloquentiam ferrent, tradere. Cic. in Orat. 141.
Tradere præcepta volandi. Ovid. 8. Met. 208.

PRÆCEPTIO, ōnis. f. [ὑποθήκη] Ipse Præcipiendi actus. Cic. 3. Off. 6. Itaque propria est ea præceptio Stoicorum, &c.
Præceptio, pro (ut ita dicam) Antecaptione. Plin. 5. Epist. 7. ad Calvisium, Saturninus, qui nos reliquit hæredes, quadrantem Reipublicæ nostræ: deinde pro quadrante præceptionem quadringentorum millium dedit. h. e. Ut in primis, & (quod ajunt) ante omnia daretur Reipublicæ summa quadringentorum millium. Papinian. in l. 2. D. de fundo instruct. & Ulpian. in l. Item Labeo. D. Fam. ercifcund. conf. PRÆCIPUUM.

PRÆCEPTOR, ōris. m. [καθηγητής, διδάσκαλος] Qui præcipit. Cic. 2. Philip. 14. Hunc tu cum auctorem & præceptorem omnium consiliorum, totiusque vitæ debuisses habere, vitrici te similem, quam avunculi, esse maluisti.
Doctor, & Præceptor. Cic. 3. de Orat. 54. Neque disjuncti doctores, sed iidem erant vivendi præceptores atque dicendi.
Amoris. Ovid. I. de Arte Am. 17.
Æacidæ Chiron, ego sum præceptor Amoris.
Arandi præceptor. Ovid. 6. Fast. 13.
Artium magistros liberalium & vivendi præceptores habere. Cic. I. de Invent. 35.
Eloquentiæ præceptor. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Acer & subtilis. Quintil. lib. I. cap. 4.
Assiduus potius, quam immodicus. Quintil. lib. 2. cap. 24.
Domesticus. Quintil. lib. I. cap. 2.
Effusus. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Latini dicendi præceptores. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Malignus. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Peridoneus. V. PERIDONEUS.
Publici. Quintil. lib. I. cap. 2.
Sanctissimus. Quintil. lib. I. cap. 2.
Turpis præceptor, h. e. Flagitiosus. Quintil. lib. I. cap. 2.
Abducere discipulum a præceptore. V. ABDUCO.
Conducere præceptores. Plin. 4. Epist. 13. ad Tacit. Quantulum est ergo collata pecunia conducere præceptores? Paulo post, Præceptores publice conducuntur: id est publico stipendio merces & salarium constituitur.

PRÆCEPTRIX, īcis. f. [καθηγήτις] Cic. I. de Finib. 43. Sapientia enim est una, quæ mæstitiam pellat ex animis, quæ nos exhorrescere metu non sinat, qua præceptrice in tranquillitate vivi potest.
Præceptrice & magistra mundi versatione omnis machinatio instituta est. Vitruv. 10. I.

PRÆCEPTŌRIUS, a, um. Adj. ut, Præceptoria epistola. Plin. 4. Epist. 13. pr. ad Tacitum, Interim ne quid festinationi meæ pereat, quod sum præsens petiturus, hac quasi præceptoria epistola rogo. Emendatis in libris exstat Præcursoria.

PRÆCEPTĪVUS, a, um. Adj. [παραινετικός] Senec. Epist. 95. pr.

PRÆCEPTIVE, Adv. Tertull. adv. Marc. 5. 10.

PRÆCEPTO, [ἀντιλαμβάνομαι] āre. frequent. Sæpe præcipere. Festus, Præceptat in Saliari carmine.

PRÆCĬPUUS, a, um. Adj. [ἐξαίρετος, ἀκροθίνιος, προὔχων] Quod ante captum est, inquit Festus.
Sumitur etiam pro Magno & singulari, & non communi cum aliis. Ter. Adelph. 2. 3. 5.
Itaque unam hanc rem me habere præter alios præcipuam arbitror, Fratrem homini nemini esse primarum artium magis principem.
Vir in eloquentia præcipuus. Quintil. lib. 6. cap. 3. De Cicerone.
Circumveniendi præcipuus. Tacit. 6. Ann. 4.
Amorem quendam præcipuum in eos qui procreati sunt ingenerat natura. Cic. I. Off. 12.
Artis præcipuæ opus. Ovid. I. de Arte Am. 266.
Bonitas præcipua, Singularis. Plin. lib. 12. cap. 19.
Cœnationum præcipua, i. e. Præcipua cœnatio. Suet. in Neron. cap. 31.
Decus præcipuum. Ovid. 14. Met. 833.
Dolor in hoc casu præcipuus est. Celsus lib. 8. cap. 20.
Laborem præcipuum impendere. Virg. 3. Georg. 74.
Obses præcipuus animi. Cic. Anteq. iret in exsil. 17. Neque vero M. Tullius suum animum a vestra abalienavit potestate, quum præcipuum vobis obsidem animi sui vestram reliquerit libertatem.
Opera singularis & præcipua. Cic. 10. Fam. 9.
Remedia præcipua, Omnium longe utilissima. Plin. lib. 11. cap. 49. Ossea sunt lupis, vulpibus, mustelis, viverris, unde etiam calculo humano remedia præcipua. De genitalibus.
Præcipuum ad serpentis ictus, Optimum. Plin. lib. 8. cap. 27.
Præcipuum contra morsus remedium, Saluberrimum. Plin. lib. 8. cap. 22.
Rerum præcipua. Tacit. 4. Ann. 40.
Una præcipua cura patres populumque incessit 312. ubi puto legendum Præcipue. H. St. Livii verba sunt lib. 27. cap. 33. ad fin. nec dubito, quin pulcre conjectaverit noster.
Præcipuus sæpe idem ac Peculiaris, Proprius, ut
Commune & Præcipuum, contraria. Cic. 5. Verr. Quum ab omnibus, non solum, id quod commune est, propter imperium, sed etiam, id quod istius præcipuum est, propter crudelitatem metueretur.
Præter ceteros præcipuum quod mihi Consuli fuit, privato cum ceteris commune est. Cic. pro Sulla, 9.
Par aliquid cum alio esse, & Præcipuum, contraria. Cic. pro Ligar. 27. Ut cetera paria Tuberoni cum Varo fuissent, honos, nobilitas, splendor, ingenium, (quæ nequaquam fuerunt) hoc certe præcipuum Tuberonis fuit, quod justo cum imperio, ex S. C. in provinciam suam venerat.
Dolore quodam præcipuo angi. Cic. 4. Fam. 3.
Incommodum præcipuum. Cic. 11. Att. 14. Quod negas præcipuum mihi ullum incommodum impendere, etsi ista res nihil habet consolationis, tamen etiam præcipua multa sunt, quæ tu profecto vides & gravissima esse.
Jus idem cum ceteris, & Præcipuum, contraria. Cic. 6. Att. 6. Decrevit Senatus, ut jus diceretur ista syngrapha, nunc ista habet juris idem quod ceteræ, nihil præcipui. Ovid. 3. de Pont. 4. 16.
Præcipuum veniæ jus habet ille liber.
Partes meæ in ea causa præcipuæ fuerunt. Cic. pro Domo, 10.
Sensus præcipuus & proprius. Cic. de Provinc. Consul. 2. Præcipuum illum & proprium sensum doloris mei, &c. ad ulciscendi tempora reservabo.

PRÆCIPUUM, i. n. Absolute, Jurisconsultis nominatur, quod alias Legatum per præceptionem dicunt. Scævol. in princ. l. ult. D. de legat. 2. Testamento filium, &c. & adjecit, se præcipua, suique juris, & post mortem suam habere velle. Sidon. Apoll. lib. 6. Epist. ult. Illud autem deberi tibi quodam, ut Jurisconsulti dicunt, præcipui titulo. Suet. Galb. cap. 5. n. 3. Namque quingenties H-S. cum præcipuum inter legatarios habuisset, quia notata, non perscripta, erat summa, &c. conf. PRÆCEPTIO. Turneb. Adverf. 5. 2. & Barth. Adverf. 29. 5. vel Lex. Pitisc.
Præpositum, vel Præcipuum. [προηγμένον] Cic. 3. de Fin. 53. Quoniam autem omne quod est bonum, primum locum tenere dicimus, necesse est nec bonum esse, nec malum, hoc quod præpositum vel præcipuum nominamus. conf. ibid. præmissa.

PRÆCIPUE, Adv. [ἐξαιρέτως, προεχόντως] Ante alios, vel alia, Potissimum. Cic. 2. Fam. 5. Non enim mihi tam mea salus cara fuit, in qua præcipue sum ab illo adjutus, quam pietas erit in referenda gratia jucunda.
Decorus præcipue est deo color albus. Cic. 2. de Legib. 45.
Infelix præcipue. Virg. I. Æn. 716. [Nisi rectius post hoc Adv. distinctio interponitur, ut ad seqq. Expleri mentem &c. & Infelix vero ad Phœnissa, referatur: vel potius pro interjectione, omissa o dolentis particula, positum est, & parenthesi includi debet. Cujus locutionis exempla apud eundem poetam obvia sunt, ut I. Æn. 479. & 2. 345. Exempla plurima suppeditabit index Erythræi, ut & Burmannianus in Ovid. Talis σχετλιασμός & in dictione Miser, a, um. aliisque observatur. V. O, Interj. ubi exempla sunt ellipseos hujus cum Accus.
Colenda est nobis diligentia præcipue. Cic. 2. de Orat. 148.
Commendare præcipue quosdam alicui. Cic. 13. Fam. 33.
Datum nihil præcipue esse homini a natura dicemus. Cic. 2. de Finib. 109.
Debere præcipue isti generi hominum videmur. Cic. I. Q. frat. I.
Observare præcipue aliquem. Cic. 11. Fam. 19.
Rogo unum illud te præcipue Cic. 3. Fam. 8.
Præcipue aliquid appetere, & In communi jure vivere, contraria. Cic. 2. Agrar. 61. Idem pro Rabir. perd. r. 4. Labor in hoc defendendo præcipue meus est, studium vero conservandi hominis commune mihi vobiscum esse debebit.
Præcipue quid sibi timere. Cic. 4. Fam. 14. De tuis velim ut eo sis animo, quo debes esse, id est, ut ne quid tibi præcipue timendum putes.

PRÆCIPITATIO, PRÆCIPITES, PRÆCIPITIUM, PRÆCIPITO. V. PRÆCEPS.

PRÆCISUS, V. PRÆCIDO.

PRÆCLĀMO, āre. Ante clamare. Paul. JCt. l. 7. Dig. Si putator ex arbore, cum ramum dejecerit, non præclamaverit, & prætereuntem occiderit. conf. Jul. Firmic. de Errore prof. Rel. p. 37.

PRÆCLAMĬTĀTOR, ōris. m. Præclamitatores dicebantur, Qui flaminem Dialem, hoc est, sacerdotem Jovis antecedebant, clamantes, ut homines ab operibus abstinerent: quia ei opus facientem videre irreligiosum

sum videbatur. Hæc Perottus ex Festo, apud quem legitur Præciamitatores; de quo supra V. conf. Lex. Pitisc.

PRÆCLĀRUS, a, um. Adj. [περιφανὴς, πολυτίμητος] Valde clarum significat. ut

Facies Deorum. Lucret. lib. 5. 1173.

Lux. Lucret. lib. 2. 1031.

Sol. Lucret. lib. 5. 121.

Præclarus, Pulcher, ut

Præclarus ad aspectum. Cic. 6. Verr. 117. Et situ est, cum munito, tum ex omni aditu, vel terra, vel mari, præclaro ad aspectum.

Vultus, Pulcher. Lucret. lib. 4. 1027.

Clarus & Præclarus, translate accipiuntur pro Eo, qui tanquam fulgore quodam famæ & gloriæ resplendet; unde Clarissima & Præclarissima gesta dicimus.

Commemorandus & Præclarus, Ironice. Cic. 2. Verr. 42. O commemoranda judicia, præclaramque existimationem nostri ordinis!

Præclarus & Luculentus. Cic. 4. Philipp. 5. Præclara & luculenta reclamatione vestra factum pulcherrimum Martialium comprobavistis.

Præclari & nobiles in philosophia. Cic. 1. de Orat. 46.

Armis præclari. Stat. 3. Theb. 284.

Eloquentiæ, ac fidei præclarus. Tacit. 4. Ann. 34. 4.

Eximia plerisque & præclara, parva ducere, eaque ratione stabili firmaque contemnere, fortis animi magnique ducendum est. Cic. 1. Off. 67.

Fama. Claud. de Nupt. Honor. 120.

Funus. Ovid. 3. Trist 5. 40.

Genus dicendi magnificum & præclarum, Splendidum. Cic. 2. de Orat. 89.

Nomen. Lucret. lib. 6. 2.

Operibus suis præclaris lætari. Cic. 1. Fam. 7. [i. e. Optimis.

Proles. Valer. 2. Argon. 149.

Stirps. Virg. 4. Georg. 322.

— præclara stirpe Deorum.

Triumphus. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 329.

Urbem præclaram statuere. Virg. 4. Æn. 655.

Præclarus nonnunquam pro Bono reperitur apud Ciceronem, sicut 3. Philipp. 27. O præclarum custodem ovium (ut ajunt) lupum? Non enim claritas in custode desideratur, sed probitas. Ergo Præclarum pro Bono posuit. Idem de Amicit. 15. Cum illo vero quis neget actum esse præclare? Et paulo post, Cum illo quidem (ut supra dixi) actum est optime, mecum incommodius. Nam non supra dixerat, Actum cum illo optime, sed Præclare. Verum ideo sic dixit, quia Præclare & Optime idem roboris & virium in significatione obtinent. Hæc Valla lib. 4. [Sic igitur & Præclarus est Optimus, i. e. non, ut ajebas, Laurenti, Bonus ἁπλῶς, verum Insigniter, seu Excellenter bonus. Adv. vero Præclare fere in hac sola significatione ponitur, ut ex subjectis exemplis apparet.

Conscientia præclara. Cic. 10. Att. 4. Præclara conscientia sustentor, quum cogito me de Repub. aut meruisse optime, quum potuerim, &c.

Defensio. Cic. 6. Verr. O dii immortales præclaram defensionem! &c.

Fama præclara de Afranio, Valde bona. Cic. 7. Att. 25.

Indoles egregia quædam & præclara. Cic. 1. de Orat. 131.

Indole præclara juvenis, admirabilique constantia. Cic. ad Brut. 10.

Laudatio. Cic. 4. Verr. 13.

Præda opima & præclara. Cic. pro Rosc Amer. 6.

Prædium præclarum & propinquum. Cic. pro Rosc. Amer. 133. Plura præterea prædia, neque tamen ullum nisi præclarum & propinquum.

Res ad discendum juventuti præclara. Cic. pro Sext. 96.

Senator. Hor. 1. Serm. 6. 8.

Pecunia plena & præclara. i. e. Magna. Cic. pro Rosc. Amer. 6. Is a vobis, judices, hoc postulat, ut quoniam in alienam pecuniam, tam plenam atque præclaram, nullo jure invaserit, &c.

Res, Lauta. Hor. 1. Serm. 2. 8.

Præclarior, [περιφανέστερος] compar. ut, Præclarior laus. Plin. in Panegyr. cap. 88. extr. Ideoque ille parens hominum, deorumque Optimi prius, deinde Maximi nomine colitur: quo præclarior laus tua, quem non minus constat optimum esse, quam maximum.

Vita præclarior. Sallust. Jugurth. cap. 85.

Id quod multo præclarius est. Idem ibid.

Nil præclarius. Lucret. lib. 1. 730.

Nil tamen hoc habuisse viro præclarius in se. De Empedocle.

Superl. Hirt. Bell. Alex. cap. 24. Patria præclarissima. Vopisc. in Prob. cap. 22. Duces præclarissimi. conf. Cic. 1. de Orat. 5.

PRÆCLARE, Adv. [περιφανῶς] Cic. 6. Verr. 96. In eo Chrysæ est simulacrum, præclare factum e marmore.

Actum præclare nobiscum. Cic. 3. Verr. 9. Quis hoc non perspicit, præclare nobiscum actum iri, si Populus Rom. istius unius supplicio contentus erit?

Dicitur præclare a sapientibus, Vultu sæpe læditur pietas. Cic pro Rosc. Amer. 37.

Datur præclare, Præclare medetur. h. e. Commode, optime. Plin. lib. 26. cap. 15.

Explicare præclare. Cic. 1. Acad. 33.

Facere præclare. Cic. 3. de Fin. Præclare, inquit, facis, quum & eorum memoriam tenes, quorum uterque tibi testamento liberos suos commendavit.

Gessit præclare suum negotium. Cic. pro Rosc. Com. 34.

Habere se præclare. Cic. 4. Verr. 149. Omnino præclare te habes, quum is ordo, atque id genus hominum, quod optimum & honestissimum est, & quo uno & summa Reip. &c.

Intelligere aliquid præclare. Cic. 13. Fam. 8. Etsi non sum nescius & quæ temporum ratio, & quæ tua potestas sit, tibique negotium datum esse a Cæsare, non judicium præclare intelligo.

Meminisse præclare. Cic. 4. Fam. 7. Ego eum te esse, qui horum malorum initia multo ante videris, Consulatum magnificentissime atque optime gesseris, præclare memini.

Præclare; approbantis vocabulum, & annuentis. Cic. 13. Philipp. 9. Pacem vult M. Lepidus. Præclare, si talem potest efficere, qualem nuper effecit. Ibid. 8. 23.

Superl. Re præclarissime gesta. Hirt. Bell. Alex. cap. 30. & 47.

PRÆCLARĬTER, Quadrigar. An. 4. apud Non. 11. 56. Rebus præclariter gestis. conf. Enn. apud Priscian. 15.

PRÆCLARĬTAS, ātis. f. [εὔκλεια] Vulg. Interpr. Sapient. 8. 18.

PRÆCLAVUM, i. n. [προπλατύσημον] Pars vestis, quæ ante clavum texebatur. Afran. apud Non. 1. 326. Totum diem præclavum unum texere. al. Præclavium. V. Salmas. ad Hist. Aug. p. 406. vel Lex. Pitisc.

PRÆCLŪDO, si, sum, [ἀποκλείω] ĕre. Ante cludere. Cic. pro Planc. 96. Nam maritimos cursus præcludebat hiemis magnitudo.

Aditum custodi patriæ. Cic. Antequam iret in exsil.

Animus ad exponendam rei indignitatem præcluditur. Cic. Anteq. iret in exsil. 9.

Curiam præcludere sibi. Cic. in Pison. 40. Quod si non tuis nefariis in hunc ordinem contumeliis, in perpetuum tibi curiam præclusisses, &c.

Effugium alicui. Lucret. lib. 1. 974. i. e. Effugiendi viam intercludere. Lambin.

Iter. Ovid. 14. Met. 790.

Negotiatores omnes præclusit. i. e. Claustris coercuit. Suet. Neron. cap. 32. [Immo Tabernas omnibus clausit. En verba, Et cum interdixisset usum amethystini ac Tyrii coloris, submisissetque, qui nundinarum die pauculas uncias venderet: præclusit omnes negotiatores.

Omnia præcludere effugio. Ovid. 2. de Arte Am. 21.

Orbem omnem terrarum præcludere alicui. Cic. 7. Verr. 167. Jam omnem orbem terrarum, qui semper nostris hominibus maxime patuit, civibus Romanis ista defensione præcluseris.

Portus præcludere classi. Lucan. lib. 9. 39.

Speciem vivendi. Lucret. lib. 1. 322.

Invida præclusit speciem natura vivendi. Alii minus recte Præcludit legunt.

Transitum præcludere. Columel. lib. 6. cap. 18.

Usus vocis præcluditur. Ovid. 2. Met. 658.

PRÆCLŪSUS, a, um. Partic. [διακλεισθεὶς] ut, Fores præclusæ. Propert. lib. 2. 5. 22.

Aditus misericordiæ judicum præclusos esse alicui: per translationem. Cic. 7. Verr. 21. Facile ostendam tua crudelitate in alios, omnes tibi aditus misericordiæ judicum jampridem esse præclusos.

Exspectatio incolumitatis præclusa civibus. Cic. Antequam iret in exsil. 9.

Foramina præclusa. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Fores præclusæ. Propert. 2. 5. 22.

Janua. Ovid. 1. Met. 662.

Vox. Claud. 6. cons. Hon. 265.

PRÆCLUSIO, ōnis. f. Vitruv. 9. 9. Præclusiones aquarum.

PRÆCLŪSOR, ōris. m. Tertull. advers. Marc. 4. 27. Præclusores legis.

PRÆCO, ōnis. m. [κῆρυξ] Præcones a præcinendo dicti sunt, quasi Præcanes, quod ante canant & annuntient quod est faciendum. Vel, ut ait Priscian. a Præ, id est valde canendo. Sunt enim qui jussu magistratus publice aliquid ore denuntiant, qui auctionem faciebant, & qui audientiam in theatris indicebant. Aliter Voss. in Etymol. q. V. Plaut. Pœn. prol. 11.

Exsurge præco, fac populo audientiam. Cic. 3. Verr. 75. Tum repente, iste testes citari jubet; dicit unus & alter breviter; nihil interrogantur; præco Dixisse pronuntiat.

Præconis Romæ munus erat in comitiis tribus citare: qui magistratus essent creati renuntiare: leges, quæ suadebantur, pronuntiare: in judiciis judices, testes, reos citare: in auctionibus rerum pretia declarare. Exempla passim occurrunt. Ex Lambin. in Horat. Præconum item usus erat in Ludis & Funeribus celebrandis, in rebus amissis investigandis, in suppliciis exigendis, V. Lex. Pitisc. [Minime prætermittendum fuit, eosdem etiam Consulibus apparere solitos, senatumque ipsorum edicto convocare. Liv. de Xviris, qui consulari erant potestate, 3. 38. Suet. Claud. 36. Apul. 10. Met. p. 241. Elmenh. Illico jussus præco pronuntiat, Patres in curiam convenirent.

Citat præco maxima voce legatos Æmonenses. Cic. pro Flacc. 34.

Declarare victorem voce præconis. Virg. 5. Æn. 245.

Prædicat præco. Cic. pro Quint. 50. De quo homine præconis vox prædicat, & pretium conficit.

Subjici præconi. Cic. pro Sext. 57. Præconi publico subjiceretur.

Subjicere voci præconis bona civium, & hastam in foro ponere. Cic. 2. Off. 83.

Subjicere sub præcone non solum fortunas, sed etiam victum vestitumque necessarium alicujus. Cic. pro Quint. 49. [An Sub præconem?

Vendere aliquid per præconem. Cic. 3. de Nat. Deor. 84.

Ludorum Gymniconum præcones. Cic. 5. Fam. 12. Multi denique reprehendant, & dicant, verecundiores esse præcones ludorum gymnicorum, qui, quum ceteris coronas imposuerint victoribus, &c.

Actionum præco Jurisconsultus. Cic. 1. de Orat. 136.

Præco virtutum alicujus. Cic. pro Arch. 24. O fortunate, inquit, adolescens, qui tuæ virtutis præconem Homerum inveneris!

PRÆCŌNIUM, i. n. [κήρυγμα, ἀνακήρυξις] Præconis ars. Suet Neron. 24. Et præconio ubique contendit. Cic. 6. Fam. 18. Rescripsit eos, qui facerent præconium, vetari esse in Decurionibus: qui fecissent, non vetari.

Furtum præconio quæsitum. Petron. cap. 97.

Acerbum præconium. Cic. pro Rabir. Post. 46.

Pro Laudatione. ut, Deferre alicui præconium. Cic. 13. Att. 12. pr. Ligarianam præclare vendidisti, posthac quicquid scripsero, tibi præconium deferam. V. Vendere, pro Laudare, in VENDO. [Alludit ad Præcones auctionarios, qui res venales verborum lenocinio commendare solebant, quo & Suet. in Calig. cap. 39. respexit. conf. Lucian. in Vit. auct.

Præconium laborum. Cic. pro Arch. 20. Qui non mandari versibus æternum suorum laborum facile præconium patiatur.

Domestico præconio stultitiæ suæ quamplurimos testes colligere. Cic. 2. de Orat. 86.

Homeri præconio Achillis hasta nobilitata. Plin. lib. 16. cap. 13. Ovid. 16. Epist. 139.

Magna quidem de te rumor præconia fecit. Idem 4. de Pont. 8. 45.

Carmina vestrarum peragunt præconia laudum.

Tribuere præconium. Cic. 5. Fam. 12. Ut mihi, non solum præconium, quod, quum in Sigæum venisset Alexander, ab Homero Achilli tributum esse dixit: sed etiam grave testimonium impertitum clari hominis magnique videatur.

Præconium, Merces præconis, qui auctionem vendit. Usus est Cato de R. R. cap. 147. De oleæ pendentis lege, ut admonet Turnebus.

PRÆCŌNĪNUS L. Ælius Stilo ob id cognominatus, quod Præco purpura latiore tunicæ usus fuerit. Plin. lib. 33. cap. 1. Suet. de Illust. Gram. cap. 3. L. Ælius stilo cognomine duplici fuit. Nam & Præconinus, quod pater ejus præconium fecerat, vocabatur, &c.
Conf Beroald. in Ner. 24. H. St. Adscripsitque locum Suet. qui defuit in Lugd.

PRÆCONOR, āri. Interpr. Iren. lib. 5.

PRÆCONIO, āre. Idem 2. 58.

PRÆCONIĀTIO, ōnis. f. Idem 3. 3.

PRÆCŌGĬTO, āre. Quintil. lib. 12. 9. Præcogitare plura & animum ad omnes casus componere.

PRÆCOGITĀTUS, a, um. Partic. Liv. 40. 2. Præcogitatum facinus.

PRÆCOGITATIO, ōnis. f. Tertull. adverf. Marc. 4. 39.

PRÆCOGNOSCO, ōvi, ĭtum, [προγινώσκω] ĕre. Ante cognoscere. Rarum est A quo

PRÆCOGNĬTUS, a, um. Partic. Cic. 10. Fam. 15. Quod si latro, præcognito nostro adventu, rursus in Italiam se recipere cœperit, Bruti erit officium occurrere ei.

PRÆCOGNOSCENTIA, æ. f. Mar. Victorin. lib. 4. adverf. Arium. p. 201. & 231.

PRÆCŎLO, colui, cultum, [προγυμνάζω] ĕre. Ante colere, præparare. Nova & ancipitia præcolere. Tacit. 14. Ann. 22. 5. conf. Quintil. lib. 11. cap. 1.

PRÆCULTUS, a, um. Partic. Stat. 2. Theb. 298.
— sacro præculta supervenit auro. Cic. in Partit. 80.
Sunt autem alii quidam perfecti animi habitus ad virtutem, quasi præculti & præparati rectis studiis & artibus.

PRÆCOMPŎSĬTUS, a, um. [προσυντιμηματισμένος] Partic. a Præcompono, verbo decomposito. Præparatus. ut, Præcompositum os. Ovid. 6. Fast. 674.
Cum præcomposito nuntius ore venit.

PRÆCONCEPTUS, a, um. [προσυλληφθεὶς] Partic. a Præconcipio, Decomp. Ante conceptus. Plin. lib. 2. cap. 82. de specubus, Præconceptum enim spiritum exhalant.

PRÆCONCINNATUS, a, um. Partic. a Præconcinno. Apul. 5. Met. p. 618. Stew. Præconcinnato mendacio fallens maritum. conf. Elmenh. p. 170.

PRÆCONSŪMO, psi, ptum, [προαναλίσκω] ĕre. Ante consumere. Ovid. pro Consumere posuit, lib 7. Met. 489.
— utilius bellum putat esse minari,
Quam gerere, atque suas ibi præconsumere vires.

PRÆCONSUMPTUS, a, um. Partic. [προαναλωθεὶς] Ovid. 4. Trist. 5. 29.
Est quoque non minimum vires afferre recentes,
Nec præconsumptum temporis esse malis.

PRÆCONTRECTO, [προψηλαφάω] āre. Ante contrectare. Ovid. 6. Met. 478.
Spectat eam Tereus: præcontrectatque videndo. V. Heumann. Parerg. Crit. p. 147.

PRÆCOQUUS, V. PRÆCOX, in PRÆCOQUO.

PRÆCŎQUO, coxi, coctum, [προεψάω] ĕre. Ante coquere, seu maturare. Plin. lib. 18. cap. 29. Acinique præcoquuntur in callum.

PRÆCOCTUS, a, um. Partic. Plin. lib. 14. cap. 9. Quidam e quacunque dulci, dum præcocta alba faciunt siccantes sole.

PRÆCŎQUUS, V. seq. PRÆCOX.

PRÆCOX, præcōcis, & ut in quibusdam legitur exemplaribus, præcŏquis. Adj. [πρώϊμος] Præcox ficus, Præcocia poma; Quæ ante solitum tempus maturescunt. Valla, Præcox fructus, præter morem ceterorum coctus, sive ante ceteros. Plin. lib. 15. cap. 12. post Autumnum maturescunt persica, æstate præcocia, intra triginta annos reperta, & primo denariis singula venundata. Columel. lib. 3. cap. 2. Præcoques vites.
Præcocis genitivus quantam habeat penultimam, variant scriptores. Gell. lib. 10 cap 11. Afranius in Togata, cui titulus νόμος est,
Adpetis dominatum demens præmature præcocem. In quo versu animadvertendum est quod Præcocem inquit, non Præcoquem; est enim casus ejus rectus, non Præcoquis, sed Præcox. Hæc Ille. In quem locum hæc annotat Ascensius: Præcox præcocis secundam producit, præcoquis corripit: & ita pro quantitate varia, scribetur varie. Maserius tamen contendit secundum in obliquis nominis Præcocis etiam corripi, quia sic scriptum comperit: quod mirum non est, quum c & q sæpe confundantur, ut Coquus & Cocus, Loquutus & Locutus, servata eadem quantitate: itaque Præcocibus, pro Præcoquibus, scriptum secunda correpta legitur: nec admirandum, quum derivativa ad primogenita reducantur: ut Aquilex ad verbum Lego, Exlex ad nomen Lex: sic Præcox, utcunque scribatur, ad verbum Coquo respiciens, co corripiat. Verba Maserii sunt. Calphurnius, ait Eclog. 2. 42.
Insita præcocibus subrepere persica prunis. Ergo corripitur; & apud Afranium quem Gellius citat, si recte inspicitur, secunda corripitur. Nam clauditur Iambicus versus hic Iambo; post enim creticum & anapæstum sequuntur quatuor spondei, inde Iambus. Item Baptista Mantuanus in morte Alexandri Cortesii;
— mors ingeniis est invida semper
Præcocibus: sic Lucanum, sic dura Tibullum,
Sic alios fudit innumeros. Hæc in Gellium Ascensius. Nebrissensis libro suæ grammatices quinto;
Cappadocis brevias: & præcox jungitur illi. In commentario citat carmen Calphurnii pro testimonio. Quintianus Epographia secunda sub finem: Si nomina in os aut ox terminabunt, producimus: ut Custodis, Velocis. Demito Cappadocis, Bovis, Præcocis. Despauterius corripiendam censet mediam, hoc insuper addens, Male quidam,
Quum referata fuit præcocis janua lethi. Micyllus lib. 2. O ante c, producitur: ut Vox vocis &c. Excipiuntur Præcox præcocis, a Præcoquo, quod originis suæ naturam sequitur. Calphurnius Ecl. 2.
— & modo cogit
Insita præcocibus subrepere persica prunis. Et Afranius citante Gellio,
Appetis dominatum demens præmature præcocem. Trochaicus est tetrameter catalecticus. Hæc Micyllus. Ante hos etiam Nestor lib. 8. diserte tradit in Præcocis mediam syllabam corripi, testem adducens Calphurnium. Nequid tamen lectores celem, meus Calphurnius Bononiæ excusus habet Præcoquibus. Sic & in novissimis editt. conf. Voss. Etym. p. 405.
Fatum præcox. Senec. Theb. 1.
Ingenium præcox, Quod nimis cito maturitatem consecutum est, nimisque cito videtur adolevisse. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Maturitatem præcoquem contrahere. Columel. lib. 1. cap. 6.
Modestia præcox. Stat. 2. Silv. 1. 39.
Risus præcop. Plin. lib. 7. in præf.
Præcox, Immaturus. Enn. Annal. lib. 8. Præcox pugna est.

PRÆCŎQUUS, a, um. Adj. Idem. Martial. lib. 13. 46.
Vilia maternis fueramus præcoqua ramis, &c.
Præcoqua mala, *Avant peches*. Columel. lib. 12. cap. 37. Uvas præcoquas quam maturissimas legito.
Κοκκύμηλα, εἶδος ὀπωρῶν, τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα βερίκοκκα. Vide an Præcoqua. H. St. Verba sunt Suidæ. Gloss. Gr. Lat. Βερίκοκκα, Pruna.

PRÆCOQUIS pro Præcoquus. Næv. apud Non. 2. 627. Huic puellæ præcoquis libido inest. V. PRÆCOX.

PRÆCORDIA, ōrum. n. [περικάρδια] Plin. lib. 11. cap. 37. Exta homini ab inferiore viscerum parte separantur membranis; quæ præcordia appellant, quia cordi prætenduntur, quod Græci appellaverunt Phrenas. Omnia quidem principalia viscera membranis propriis, ac velut vaginis inclusit providens natura. Cic. 5. de Fin. 92. Felix rursus, quum is ipse annulus in præcordiis piscis inventus est. De Polycrate.
Præcordia (inquit Plin. lib. 30. cap. 5.) vocamus uno nomine Exta in homine, quorum in dolore cujuscunque partis si catulus lactens admoveatur, apprimaturque his partibus, transire in eum morbus dicitur.
Subter præcordia cupiditatem locavit Plato. Cic. 1. Tusc. 20.
Mollia. Ovid. 1. Met. 549.
Premere genibus præcordia alicujus. Ovid. 12. Met. 140.
Transit præcordia ligno fisso. Virg. 9. Æn. 413.
Præcordia sæpe poëtæ pro Animo ponunt, quia Cordis receptaculum sunt. [Gloss. Lat. Gr. Præcordia, ὑποχόνδρια, & καρδιότης.
Ferrea. Ovid. 10. Epist. 107.
Flagrantia. Juven. 13. Sat. 181. i. e. Commota, & irata.
Inquieta. Hor. Epod. 5. 95.
Aperit præcordia Liber. Hor. 1. Serm. 4. 89.
Dare excutienda alicui sua præcordia. Pers. 5. Sat. 22.
Movere intima. Ovid. 4. Met. 506.
Mutare præcordia, Mutare animum. Propert. lib. 2. 4. 21.
Redit in præcordia virtus. Virg. 2. Æn. 367.
Stertere totis præcordiis. Quintil. lib 4. cap. 2.
Vincta præcordia duro ferro. Tibul. lib. 1. 1. 77.

PRÆCORDIALITER, Adv. Cujus compar. apud Sarisb. Epist. 125. Præcordialius studere promereri.

PRÆCORRUMPO, [προφθείρω] ĕre. Ante corrumpere. Ovid. 4. Met. 134.
Dum tamen hanc sperat, dum præcorrumpere donis
Me cupit, &c.

PRÆCORRUPTUS, a, um. Partic. [προφθαρτος] Ovid. 9. Met. 296.
Illa quidem venit: sed præcorrupta, meumque
Quæ donare caput Junoni vellet iniquæ.

PRÆCOX, V. PRÆCOQUO.

PRÆCRASSUS, a, um. Adj. [πολυπαχὴς] Valde crassum significat. Plin. lib. 16. cap. 8. Cortex præcrassus ac renascens.

PRÆCULCO, āre. Tertull. de Monog. cap. 10. pr.

PRÆCULTUS, V. PRÆCOLO.

PRÆCŪPĬDUS, a, um. Adj. Suet. Aug. cap. 70. Pretiosæ supellectilis præcupidus.

PRÆCURRO, curri, cursum, [προτρέχω, προθέω] ĕre. Ante currere, sive Cito ante ire. Ter. Eun. 3. 2. 46. Abi præcurre, ut sint domi parata omnia. Al. Abi præ: cura ut &c. Cæs. 6. Bell. Gall. 38. Præcurrunt equites: quanto res sit in periculo cognoscunt.
Appetitus ne præcurrant rationem. Cic. 1. Off. 101. Efficiendum est, ut appetitus rationi obediant, eamque, neque præcurrant, propter temeritatem, nec propter pigritiam, aut ignaviam, deserant.
Neque hoc quicquam esset turpius, quam cognitioni & perceptioni assertionem, approbationemque præcurrere. Cic. 1. Acad. 44.
Præcurrere alicui, pro Antevertere, occupare. Cic. 3. de Orat. 228. Vobis vero illum, tanto minorem, præcurrere vix honestum est. Budæus.
Amor votis suis plerumque præcurrit, i. e. Vota sua spe & festinatione prævenit. Plin. 4. Epist 15. ad Fundanum Budæus.
Judicium præcurrit amicitia, tollitque experiendi potestatem. Cic. de Amicit. 63.
Præcurrere adventum alicujus in aliquem locum. Plin. lib. 6. Epist. 28. h. e. Præcedere.
Præcurrere, Præcedere, antegredi. Cic. 1. de Divin. 118. Sed ita a principio inchoatum esse mundum, ut certis rebus certa signa præcurrerent. Budæus.
Præcurrit hiemem maturitas ejus. Columel. lib. 3. cap. 1.
Ætate aliquem præcurrere. Cic. in Orat. 176. Horum uterque Isocratem ætate præcurrit, ut eos moderatione, non inventione vicerit. i. e. Præcessit.
Albis equis aliquem. Hor. 1. Serm. 7. 8.
Vita præcurrere reges & regum amicos, Vitam, meliorem & feliciorem agere. Hor. 1. Epist. 10. 33.
Hominem, plurimorum studio, atque omnium bona existimatione munitum, ut homo iners, sine officio, sine ingenio, cum infamia, nullis amicis septus, præcurrat, sine magna culpa negligentiæ fieri non potest. Q. Cic. de Petit. Conf. 22.
Præcurrere, pro Præoccurrere, ac præoccupare, quod Græci προκαταλαβεῖν dicunt. Lucret. 1. 327.
Illud in his rebus ne te deducere vero
Possit, quod quidam dicunt præcurrere cogor. Turneb. Adverf. 5. 24.

PRÆCURRENS, entis. [προτρέχων] Præcursio, quam Boetius Præcursoriam causam vocat. Cic. in Partit. 7. Ut primordia rerum & quasi præcurrentia, in quibus inest aliquid argumenti. conf. 2. de Orat. 39. & 40.

PRÆCURRENTIA, æ. f Zeno Veron. Præcurrentiæ studio convenire.

PRÆCURSIO, ōnis. f. [προδρομία] Præcurrendi actus. Cic. de Fato, 44. Itemque illi, qui ab hoc dissentiunt, confitentes non fieri assensiones sine præcursione visorum.

Quo

Quasi prælusio atque præcursio. Plin. 6. Epist. 13.
Præcursio, pro Præcursoria causa, seu præcurrente. Cic. in Topic. 59. Alia autem præcursionem quandam adhibent ad efficiendum, & quædam afferunt per se adjuvantia, &c. Vulgo vocant, *Au praallable*. Bud.

PRÆCURSOR, ōris. m. [πρόδρομος] Antecursor. Cic. 7. Verr. 107. Quem iste in decumis, in rebus capitalibus, in omni calumnia præcursorem habere solebat & emissarium. V. Liv. 26. 17. extr. conf. Salmas. de Re Mil. Rom. cap. 13.

PRÆCURSŌRIUS, a, um. Adj. Plin. 4. Epist. 13. ad Corn. Tacit. Interim quod sum præsens petiturus, hac quasi præcursoria epistola rogo. i. e. Adventum ad te meum præcurrente.
Præcursorius index. Ammian. 15. 1.

PRÆCURVUS, a, um. Adj. Plaut. [Nisi temere adscriptum.

PRÆDA, æ. f. [λεία, ληΐς, ληλασία, βοηλασία, σύλησις, προνομεία] dicitur a Pariendo, ut ait Varro lib. 5. de L. L. 36. Præda, inquit, est ab hostibus capta, quod manu parta, ut Parida Præda. Aliter paulo lib. 7. 7. ubi a prædando Prædam deduci scribit. Alii a Pretio deducunt, vel a Præ & Dari. [An a Prehendo, Prehenda, contr. Prenda, & Préda. per *e*?
Præda & Manubiæ differunt: Nam Præda dicuntur corpora ipsa rerum, quæ capta sunt: Manubiæ vero appellatæ sunt, pecunia per Quæst. Pop. Rom. ex præda vendita contracta. Est tamen, inquit Gellius non nusquam invenire ita scripsisse quosdam non ignobiles scriptores, ut aut temere, aut incuriose prædam pro manubiis, & manubias pro præda posuerint, aut tropica quadam figura mutationem vocabuli fecerint, quod facere concessum est, scite id periteque facientibus. Sed enim qui proprie atque signate loquuti sunt, manubias pecuniam dixerunt. Hæc Gell. lib. 13. cap. 24. extr. conf. Non. 5. 39. & Lex. Pitisc. Ovid 2. de Arte Am. 406.
　Victor eras prædæ præda pudenda tuæ.
Cervus præda est canum. Ovid. 11. Met. 27.
Præda & Rapinæ. Cic. 12. Fam. 12. Quas ob res milites tuere, si eos mirifice de Repub. meritos esse animadvertis: & effice, ne quem pœniteat, Remp. quam spem prædæ & rapinarum, sequi maluisse.
Pro Lucri cupiditate. Tibull. 2. 6. 17.
　Ferrea non Venerem, sed prædam, sæcula laudant.
Copia prædæ. Ovid. 1. Fast. 686.
Cupido cæca prædæ. Ovid. 3. Met. 620.
Captiva. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 336.
Facilis. Claud. 2. in Eutrop. 565.
Fera. Ovid. 7. Met. 31.
Feralis. Claud. de Bell. Get. 614.
Genialis. Ovid. 1. de Arte Am. 125.
Humiles. Claud. 2. in 1. Conf. Stilich. 22.
Ingens. Stat. 10. Theb. 258.
Nefanda. Ovid. 8. Met. 86.
Opima. Hor. Epod. 10. 21.
Onerosa. V. Onerosus, in ONUS.
Perpetua. V. PERPETUUS.
Recens. Ovid. 1. Amor. 2. 29.
Sordida. Martial. lib. 10. 37.
Tenera. Hor. 3. Carm. 27. 55.
Accingere se prædæ, i. e. Ad prædam. Virg. 1. Æn. 214.
　Illi se prædæ accingunt, dapibusque futuris. 　i. e. Studiose parant. Servius. [Subaudi Dividundæ.
Adduci spe prædæ. Cæs. 4. Bell. Gall. 37.
Adservare prædam. Stat. 10. Theb. 34.
Agere. V. AGO, & seq.
Agitare. Sallust. in Jugurth. [Forte locus est cap. 20. extr. ubi tamen constanter legitur, Prædas agere.
Amittere. V. AMITTO.
Ardere amore prædæ & spoliorum. Virg. 11. Æn. 782.
Avertere. V. AVERTO.
Auctus præda. V. AUGEO.
Capta crudelissime ex fortunis alicujus præda. Cic. pro Domo, 146.
Cohibere a præda. Cæs. de Bell. Afric. 3.
Convectare prædas. V. Convecto, in CONVEHO.
Corrumpere. V. CORRUMPO.
Ditescere præda. Lucret. lib. 5. 1248.
Divisa præda est. Senec. Agamemn. 6.
Dare. Virg. 9. Æn. 426. de Euryalo,
　Heu, terra ignota, canibus data præda Latinis,
　Alitibusque, jaces.
Ducere sortem prædæ. Virg. 9. Æn. 268.
Facere prædas. Cic. 5. Verr. 119. Maximos quæstus, prædasque fecisse.
Frui præda. Valer. 4. Argon. 498.
Habere prædam cum cura. Tacit. 15. Ann. 8.
Largiri prædam munifice. V. MUNUS.
Nancisci prædam. Ovid. 3. Met. 606. V. NANCISCOR.
Parta præda. Cic. 1. de Finib. 51. Quas nulla præda unquam improbe parta minuit, sed auget potius atque inflammat.
Potiri præda. Virg. 9. Æn. 363. Idem 9. Æn. 450.
　Victores præda, Rutuli, spoliisque potiti.
Proponere ad prædam urbem, bona, & fortunas civium. Cic. 4. Philipp. 9.
Quærunt prædam sanguine. Ovid. 4. Trist. 4. 59.
Raptæ prædæ. Virg. 1. Æn. 214.
Sum prædæ. Cic. 7. Verr. 80. Quum ea res, non solum provinciæ saluti, verum etiam ipsi prædæ esse posset.

PRÆDACEUS, a, um. Adj. [ληϊστὸς] ut, Pecunia prædacea. Gell. lib. 4. 18. Rectius Prædatitia. V. infra s. l.

PRÆDOR, [ληΐζομαι, ληλατέω, λωποδυτέω, προνομεύω, καταπρέχω, συλάω] āri. a Præda, ut ait Varro, Diripere, & vi auferre, quemadmodum prædæ in bello solent. Cic. 3. Off. 72. Ex quo intelligitur, quoniam juris Natura fons sit, hoc secundum naturam esse, neminem id agere, ut ex alterius prædetur inscitia. Ovid. 3. de Arte Am. 419.
　Ad multas lupa tendit oves, prædetur ut unam.
Arces prædari. Valer. 5. Argon. 646.
Dapes prædantur ab ore. Valer. 4. Argon. 429.
Pisces calamo prædabor. Propert. lib. 4. 2. 37.
Puella est me prædata. Ovid. 1. Amor. 3. 1.

PRÆDO, āre. veteres protulisse testatur Priscian. p. 799. Ita Vulg. Interp. passim.

PRÆDANS, antis. Plin. 9. 30. pr. Escam ex prædante capere.

PRÆDĀBUNDUS, a, um. Adj. Qui prædatur. Sallust. Jugurth. cap. 90. Ubi stipendium & commeatum locaverat, ire jubet: dicitque se prædabundum post paucos dies eodem venturum.
Exercitus prædabundus. Liv. 2. 26.
Sic apud Tacit. lib. 3. Ann. p. 66. edit. Germ. Qui prædabundi, aut assumendis auxiliis, vagabantur. H. St. Exstant cap. 39. pr.

PRÆDATUS, a, um. Partic. &

PRÆDATUM, i. n. Vopisc. Prob. cap. 8. Quum de prædato repertus esset equus non decorus.

PRÆDATIO, ōnis. f. Paterc. 2. 73. Latrociniis ac prædationibus infestato mari. Lactant. 5. 9. Aperta prædatione grassantur.

PRÆDATUS, ûs. m. Prædatibus abstinere. Liv. 38. 23.

PRÆDĀTOR, ōris. m. [ληϊστὴς] Cic. 2. in Catil. 20. Quos ego utrosque, Quirites, in eodem genere prædatorum, direptorumque pono. [Proprie de eo Qui prædas agit dicitur. Liv. 2. 11. extr. Ita cæsi in medio prædatores.
Jovi Prædatori templum fuisse legimus, non quod prædæ præest, sed quod ei aliquid ex præda debebatur. Nam mos Romanorum fuit, ut bella gesturi de parte prædæ aliquid numinibus pollicerentur. Ex Serv. in 3. Æn. 223. conf. Lil. Syntag. 1. p. 86.
Aprorum prædator. Ovid. 12. Met. 306.
Equus prædator. Stat. 4. Theb. 316.

PRÆDĀTRIX, īcis. f. [ληστρὶς] ut, Herculei alumni prædatrix. Stat. 1. Silv. 5. 22. conf. Solin. cap. 42.
Bestia prædatrix. Ammian. 26. 15.

PRÆDATŌRIUS, a, um. Adj. [ληστρικὸς] ut, Naves prædatoriæ. Liv. 29. 28. Annis prope quinquaginta nullum Romanum exercitum viderant, præter prædatorias classes. Idem 34. 36.

PRÆDĀTĪTIUS, Adj. Idem. [ληϊστικὸς] Gell. lib. 13. cap. 23. Ex manubiis non res corporaque ipsa prædæ demonstrat, (nihil enim captum est horum a Trajano ex hostibus) sed facta esse hæc comparataque ex manubiis, id est pecunia prædatitia, declarat.

PRÆDO, ōnis. m. [ληστὴς] Qui prædatur. Proprie tamen tribuitur his, qui in mari prædantur, Græcisque Piratæ dicuntur. Gloss. Gr. Lat. Πειρατὴς, Prédo. Plin. lib. 16. cap. 40. Germaniæ prædones singulis arboribus cavatis navigant.
Maritimi prædones. Nepos 2. 2. 3.
Liber a prædonibus. V. LIBER, Adj.
Prædo de Quovis latrocinante, vel Injusto invasore, ut
Templorum omnium, atque tectorum, totiusque urbis prædo. Cic. pro Domo 140.
Acerbus prædo. Claud. 4. Conf. Hon. 359. de Arbogaste.
Decidere prædonum in turbam. Hor. 1. Serm. 2. 43.
Nefarius. Cic. 3. de Orat. 3. Tanquam ab aliquo nefario prædone diriperetur patrimonium dignitatis.
Prædo, Qui hæreditatem injuste invadit. Ulpian. in l. sed etsi. D. De petitione hæreditatis, Quod autem ait Senatus, eos qui bona invasissent: loquitur de prædonibus, id est de iis, qui quum scirent ad se non pertinere hæreditatem, invaserunt bona scilicet, quum nullam causam haberent possidendi. Et paulo post, De eo autem loquitur Senatus, qui ab initio mente prædonis res hæreditarias apprehendit. Budæus.

PRÆDŌNŬLUS, i. m. [λῃστίδιον] dimin. Festus, Prædonulos ὑποκορισικῶς, Cato dixit in Epistolis: Quia sæpe utiles videntur prædonuli.

PRÆDŌNIUS, a, um. Adj. Ulp. l. 8. §. 5. Dig. de Hæred. pet. Prædonio more versari cœpit.

PRÆDŌCĬNIUM, i. n. ut Latrocinium, apud Pontanum in Antonio, ubi Macrobium Virgilium accusantem ridet. Vide locum in libro de Criticis. H. St. En verba Pontani fol. 79. b. Aldi, Nam nec Latini per id tempus mercaturam navibus exercebant, nec Æneas piraticam, ut per causam prædocinii excitari bellum potuisset.

PRÆDAMNO, [προκαταγινώσκω] āre. Prius damnare, sive Præjudicio condemnare. Suet. August. cap. 56. Sin deesset, destituere ac prædamnare amicum existimaretur. Lactant. 5. 4. Non licet prædamnari quenquam incognita causa.

PRÆDAMNĀTUS, a, um. Partic. ut, Prædamnata spe dimicandi. Liv. 27. 15. i. e. Præcisa. Idem 4. 41. extr.

PRÆDAMNATIO, ōnis. f. Tertull. Apol. cap. 26. & de Habit. Mulier. cap. 4.

PRÆDĒLASSO, [προκατακοπόω] āre. Ante delassare. Ovid. 11. Met. 730.
　— quæ primas æquoris undas
　Frangit, & incursus quæ prædelassat aquarum.

PRÆDENSUS, a, um. Adj. [πολυδασὺς] Valde densus. Plin. lib. 18. cap. 18. Culter vocatur, prædensam, prius quam proscindatur, terram secans.

PRÆDES, V. PRÆS.

PRÆDESTĬNO, āre. Præordinare. Nepos in Eumene cap. 2. extr. Primus Leonnatus Macedoniam præoccupare prædestinaverat. In emendatis codd. Destinaverat. Prudent. Cath. 11. 67.

PRÆDESTINANS, antis. Partic. Liv. 45. 40. extr. Quos prætextatos curru vehi cum patre, sibi ipsos similes prædestinantes triumphos, oportuerat. De Pauli Æmilii filiis, qui præmatura morte patris triumphum funestaverant.

PRÆDESTINĀTUS, a, um. [ὁρισθεὶς] Partic. Novatian. de Trin. cap. 24. Vulg. Interp. Rom. 1. 4.

PRÆDESTINATIO, ōnis. f. Definitur ut sacræ Scripturæ docent, liberum esse Dei consilium, quo & humanum genus, & singulas mundi partes pro immensa sua sapientia & justitia incomprehensibili moderatur. V. Augustinum lib. de Prædest. sanct. Vox frequens apud Ecclesiasticos.

PRÆDĪCO, [κηρύττω, ἀναγορεύω, ὑπισχνοῦμαι] āre. Aperte, seu publice dicere, celebrare, vulgare, palam commemorare, laudare. Ter. And. 3. 1. 7.
　Quid ego audio? actum est, siquidem hæc vera prædicat. 　Idem Eun. 4. 4. 54. Utrum taceamne, an prædicem. Cic. pro Lege Manil. 22. Quam prædicant in fuga fratris sui membra in his locis, qua se parens persequeretur, dissipavisse. De Medea.
Repulsam alicujus alter. Cic. pro Planc. 5.
Monere & Prædicare. Liv. 2. [An Prædicere? Locum non reperi.
Dicere & Prædicare. Cic. pro Cæcin. 25. In Æbutium hoc dicit, armatos

homines

homines fuisse: de se autem hoc prædicat, Antiocho Æbutii servo imperasse, ut, &c.
Prædicare palam. Cic. 9. Att. 11. Prædicat palam, & militibus ostendit, se largitione ipsa superiorem, quam hunc fore.
Prædicat præco, Dum aliquid palam promulgat & pronuntiat. Plaut. Bacch. 4. 7. 16.
* Atque in eo ipso astas lapide, ubi præco prædicat. V. PRÆCO.
Victorem se sua voce prædicare. Cic. 5. Fam. 12.
Prædicare ex Tribunali. Cæs. 2. Bell. Civil. 18.
Prædicare, tantundem sæpe ac Celebrare, Laudare, Gloriari.
Ferre & Prædicare. Cic. pro Arch. 21. Nostra semper feretur & prædicabitur L. Lucullo dimicante cum interfectis ducibus depressa hostium classis, & incredibilis apud Tenedum pugna illa navalis.
Prædicare de aliquo. Cic. pro Arch. 26. Et in eo ipso, in quo prædicationem nobilitatemque despiciunt, prædicari de se ac nominari volunt.
Prædicare de se ipso, Gloriari. Cic. 1. Off. 137. Deforme etiam est, de seipso prædicare, falsa præsertim, &, cum irrisione audientium, imitari militem gloriosum.
Gloriosius de se ipso prædicare. Cic. pro Domo, 93.
De se vera cum gloria aliquid prædicare. Cic. in Pison. 2.
Honorate, & honorifice, & graviter multa de aliquo. Cic. 11. Philipp. 33.
Virtutem alicujus optime prædicare. Cic pro Arch. 20.
Prædicare miris laudibus. Plin. lib. 25. cap. 5.
Glorianda, prædicanda, & præ se ferenda beata vita. Cic. 5. Tusc. 50.

PRÆDICANS, antis. Partic. Sallust. Catil. cap. 48. Crassum ego prædicantem audivi. Cic. 5. Fam. 13. Ignosces mihi aliquid de me ipso prædicanti.

PRÆDICĀTUS, a, um. Partic. [κεκηρυγμένος] ut, Arbor historiis alicujus prædicata. Plin. lib. 12. cap. 17.

PRÆDICATIO, ōnis. f. Plin. lib. 35. cap. 3. Affirmant vana prædicatione, ut palam est. Idem lib. 20. cap. 10. Radix quoque plurimorum prædicatione trita, &c.
Factum est tua prædicatione, ut tantum ei debere videreris. Cic. 9. Att. 13.
Prædicatio, Palam commemoratio facta. Cic. 2. Verr. 2. Homo vita atque factis, omnium jam hominum opinione damnatus, pecuniæ magnitudine, sua spe ac prædicatione absolutus. Budæus.
Beneficiorum alicujus prædicatio, non grata potius, quam arrogans. Cic. de Arusp. Resp. 16.
Societatis nefariæ prædicatio. Cic. 5. Verr. 140. Cogit Scandilium Apronio, ob singularem improbitatem atque audaciam, prædicationemque nefariæ societatis, HS V millia mercedis nomine, ac præmii dare.
In statu mediocri sermonis ac prædicationis res alicujus esse. Cic. 1. Q. frat. 33. Quod si in mediocri statu sermonis ac prædicationis nostræ res essent, nihil abs te eximium, nihil præter aliorum consuetudinem postularetur.
Acerba prædicatio præconi futura est. Cic. 2. de Lege Agrar. 47.
Despicere prædicationem, nobilitatemque. V. Prædicare de aliquo, in ipso verbo.

PRÆDICĀTOR, ōris. m. [κήρυξ] Cic. pro Corn. Balb. 40. Qui sui facti, sui judicii, sui beneficii voluit me esse, ut apud eosdem vos, judices, nuper in alia causa fuerim, & prædicatorem, & auctorem.
Te prædicatore & teste. Cic. 1. Fam. 9. Quanquam & Pompejo plurimum, te quidem ipso prædicatore ac teste, debebam.
Prædicator, apud Ecclesiasticos, Qui concionatur; sicut Prædicatio est Concio. Tertull. adv. Marc. 4. 8. Christus præmiserat utique digniores prædicatores.

PRÆDICĀTRIX, īcis. f. Tertull. de Anima, cap. 46. Hæc species summarum prædicatrix potestatum.

PRÆDICĀBĬLIS, e. Adj. [κηρυκτός] Palam dicendum & gloriandum. Cic. 5. Tusc. 49. Nec in misera vita quicquam est prædicabile, aut gloriandum, nec in ea quæ nec misera sit, nec beata.

PRÆDICĀMENTUM, i. n. [κατηγορία] Prædicamenta vulgo vocantur, quæ Quintilianus Elementa decem appellat, circa quæ versari videtur omnis quæstio; lib. 3. cap. 7.

PRÆDICĀTŌRIUS, a, um. Adj. Salvian. lib. 3. contr. Avarit. Verba prædicatoria.

PRÆDICĀTĪVUS, a, um. [κατηγορικός] Vox Philosophica. Apul. de Syllogismo pr. Propositio prædicativa, quæ etiam Simplex est, ut si dicamus, Qui regnat beatus est. Cui opponit ibidem Substitutivam, sive Conditionalem.

PRÆDĪCO, xi, ctum, [προαγορεύω, προλέγω, πρόφημι, προειπεῖν] ĕre. Ante, sive prius dicere. Ter. And. 1. 1. 19.
— hoc primum in hac re prædico tibi,
Quas credis esse has, non sunt veræ nuptiæ. Cic. 2. Verr. 36.
Moneo, prædico, ante denuntio, &c.
Id temporis illos ad me venturos aliquibus prædixeram. Cic. 1. in Catil. 10.
Prædicere aliquid præ omnibus. Virg. 3. Æn. 436.
Prædicere & Respondere. Cic de Arusp. Resp. 29. Quis est, qui id non totum in istius ludos prædictum & responsum esse fateatur?
Monere, prædicere, portendere. Cic. de Arusp. Resp. 53. Quum dii immortales monent de optimatium discordia, de clarissimorum & optime meritorum civium dissensione prædicunt: quum principibus periculum cædemque portendunt, in tuto locant, &c.
Bellum non obscure nobis paulo ante prædixerunt aruspices. Cic. de Arusp. resp. 18.
Defectiones Solis in multos annos prædicuntur. Cic. 2. de Divin. 17.
Futura prædicere & intelligere. Cic. 1. de Divin. 2. Nepos 25. 16. 4.
Hos mihi prædixit luctus. Virg. 3. Æn. 713.
Necem prædico tibi. Tibul. lib. 2. 5. 48.
Genus prædicendi Chaldaicum repudiavit Scylax. Cic. 2. de Divin. 88.
Prædicere, pro Denuntiare, & protestari. Pomponius in l. si tamen. §. penult. D. de ædil. edict. Quum redhibitoria actione de sanitate agitur, permittendum est de uno vitio agere, & prædicere, ut si quid aliud postea de eo apparuisset, de eo iterum ageretur. Nepos 2. 7. 3. Collegas suos jussit proficisci, eisque prædixit, ut ne, &c.

PRÆDĪCENS, entis. Partic. [προλέγων] Cic. 6. Fam. 6. Quo in bello nihil adversi accidit, non prædicente me.

PRÆDICTUS, a, um. Partic. [προρρηθείς] ut, Defectiones Solis & Lunæ in omne posterum tempus cognitæ prædictæque sunt. Cic. 2. de Nat. Deor. 153.
Prædictus, pro Supra dicto. Quintil. lib. 10. cap. 1. p. 900. Burm. Theopompus his proximus, ut in historia prædictis minor, ita oratori magis similis.
Prædicta hora, Præstituta. Suet. Claud. cap. 8. pr. Si paulo serius ad prædictam cœnæ horam occurrisset.
Prædicto, Absolute. Tacit. 16. Ann. 33. 3. Montanus patri concessus est, prædicto, ne in Republ. haberetur. h. e. Quum prædictum esset.

PRÆDICTUM, i. n. [προῤῥηθέν] pro Prædictione. Cic. 2. de Legib. 33. Augurum prædictis multa incrediliter vera cecidisse.
Natalitia prædicta. Cic. 2. de Divin. 88. Sic isti disputant, qui hæc Chaldæorum natalitia prædicta defendunt. V. Tetartemorion, in TETTARA.
Vatum prædicta. Cic. 2. de Legib. 30. Ad interpretanda alii prædicta vatum. Subaudi Constituti. Virg. 4. Æn. 464.
Multaque præterea vatum prædicta priorum
Terribili monitu horrificant.

PRÆDICTIO, ōnis. f. [πρόῤῥησις, προαγόρευσις] Quod prædicitur, sive prænuntiatur, vel prædivinatur. Cic. 2. de Nat. Deor. 7. Prædictiones vero & præsensiones rerum futurarum. Idem 1. de Divin. 14. Ex quo genere sæpe hariolorum etiam & vatum furibundas prædictiones.
Prædictio & notatio cujusque vitæ ex natali die. Cic. 2. de Divin. 87.
Mali prædictio tum probatur, quum ad prædictionem cautio adjungitur. Cic. 2. de Divin. 54.
Fatorum veteres prædictiones. Cic. de Arusp. Resp. 18.
Divina prædictio. Cic 1. de Divin. 95. Quis rex unquam fuit, quis populus, qui non uteretur prædictione divina? Plin. lib. 7. cap. 37. Astrologia Berosus, cui ob divinas prædictiones Athenienses publice &c.
Habet fidem nostra prædictio. Cic. 6. Fam. 6.

PRÆDICTĪVUS, a, um. Adj. [προῤῥητικός] Cæl. Aurel. Acut. 1. 12. Libro prædictivo.

PRÆDISCO, dĭdici, [προμανθάνω] ĕre. Ante discere. Plin. lib. 18. cap. 24. Et confitendum est cælo maxime constare ea, quippe Virgilio jubente prædisci ventos ante omnia. Virg. 1. Georg. 51.
Ventos & varium cæli prædiscere morem,
Cura sit. Hos versus citat & Columel. lib. 1. cap. 4.
Prædiscere & meditari aliqua. Cic. 1. de Orat. 147.

PRÆDĪTUS, a, um. Adj. de quo sic Valla, Præditus sum (inquit) bono dicitur, & præditus sum malo: sicut Affectus sum malo, & affectus sum bono. i. e. (ut breviter magis, quam optime dicam) Habeo bonum, & habeo malum. ut, Præditus sum humanitate, virtute, divitiis, dignitate, viribus: qui sermo est usitatissimus. Nunquam tamen cum Ablativo & præpositione A vel Ab, ut fit in Affectus, veluti, Ego sum a rege magnis honoribus affectus: non autem, Sum præditus a deo magnis viribus. De malo rarius. Cic. pro Sull. 7. Nisi vero me unum vis ferum præter ceteros, me asperum, me inhumanum existimari, me singulari immanitate, & crudelitate præditum. Idem pro Rabir. perd. r. 21. Confectus senectute, præditus morbo. Correctiora autem exemplaria habent Præpeditus, vel Perditus. Hactenus Valla lib. 5. 15. [Verum ex subjectis exemplis apparet, non minus frequenter pæne de malo, ac de bono, veteres usurpasse.
Ætate præditus. Cic. 5. Verr. 62. Homo quid ageret, taceret, responderet, quid faceret denique, illa auctoritate, & ætate præditus, nesciebat.
Amentia & audacia. Cic 4. Verr. 104.
Animo & sensibus præditus mundus. Cic. 1. de Nat. Deor. 18.
Arte nulla, aut humili aliqua præditus, & mediocris homo. Cic. pro Arch. 10.
Audacia. Cic. pro Rosc. Com. 4.
Auctoritate & miseria. Cic. 7. Verr. 108. Al. Perditum.
Auctoritate præditus & potestate. Cic. pro Rosc. Amer. 154.
Beneficiis summis maximisque rebus gestis, summo ingenio & prudentia præditus C. Curio. Cic. pro Lege Manil. 68.
Bonitate singulari & modestia. Cic. pro Domo 110.
Cupiditate singulari, audacia, scelere præditus homo. Cic. 1. Verr. 6.
Dignitate magna præditus puer. Cic. 2. de Invent. 2.
Divinitate præditæ imagines. Cic 1. de Nat. Deor. 121.
Gloria ingenii summa. Cic. pro Arch. 10.
Judicio minus firmo. Cic in Orat. 24.
Levitate præditus, egestate, perfidia. Cic. pro Flacc. 18.
Luctu præditus miser. Cic. pro Rosc. Amer. 23.
Magistratu summo præditus vir. Cic. 6. Verr. 86.
Medicamentis præditum cornu. Plin. lib. 8. cap. 32. De cornu cervi.
Mente præditus. Cic. 4. Acad. 126.
Mente divina & consilio præditi homines. Cic. 2. de Lege Agrar. 89.
Sapiens & alta mente præditus homo. Cic. pro Milon. 21.
Metu parvo præditus. Cic. 5. Tusc. 41.
Multitudine infinita, varietate admirabili præditi siderum errores. Cic. de Univers. 29.
Natura immortali. Lucret. lib. 1. 237.
Opibus parvis ac facultatibus. Cic. 1. Verr. 69.
Ornamentis honoris, fortunæ, virtutis, ingenii præditus vir. Cic. pro Lege Manil. 51.
Potestate summa præditus vir. Cic. pro Domo 110.
Prudentia & exercitatione præditus vir. Cic. pro Cluent. 84.
Religione summa & auctoritate præditus homo. Cic. pro Cluent. 53.
Sacerdotio amplissimo. Cic. 8 Att. 3.
Sapientia præditus prope singulari. Cic. 4. Fam. 3.
Scelere præditus homo. Cic. 1. Verr. 6.
Sensu divino. Lucret. lib 5. 145.
Spe optima. Cic. pro Flacc. 2. Unum illud intelligo, quod Prætor in rejectione judicum judicavit, ea spe istum fuisse præditum, ut omnem rationem salutis in pecunia poneret.
Spe summa & animi & ingenii præditus adolescens. Cic. 2. Philipp. 46.
Studio optimo, judicio minus firmo præditos docere, non alienum est. Cic. in Orat. 24.
Studiis rectissimis atque optimis artibus præditus adolescens. Cic. pro Cœl. 24.
Studio venandi, vel pilæ præditus. Cic. de Amicit. 76.
Studiis litterarum doctrinaque. Cic. 13. Fam. 31.
Tumore præditum, deformatum & decoloratum corpore mortuum constat esse. Auctor ad Heren. lib 2. 44.
Virtute singulari, constantia, gravitate præditus vir. Cic. pro Domo, 29.

Vitio perspicuo & grandi præditum posuimus exemplum. Cic. 1. de Invent 88.

PRÆDĪVES, ĭtis. Adj. [πολυπλούσιος] Valde dives. Plin. lib. 34. cap. 3. Receptus in thorum, mox in testamentum, prædives.
Aula prædives. Claud. 2. in Ruff. 142.
Cornu prædives. Ovid. 9. Met. 91.

PRÆDĪVĪNO, [προμαντεύομαι] āre. Divinare. Plin. lib. 11. cap. 10. Prædivinant enim apes ventos, imbresque. Plaut. Truc. 2. 3. 17.
—vident jam quasi vulturii, triduo
Prius prædivinant, quo die esuri sient.
Prædivinando, Gerund. Varro de L. L. lib. 5. 7. Qui futura prædivinando solent fari, fatidici dicti.

PRÆDIVINĀTIO, ōnis. f. [προμάντευσις] Plin. lib. 8. cap. 25. de Crocodilo, Parit ova quanta anseres, eaque extra eum locum transferens semper incubat prædivinatione quadam, ad quem summo auctu eo anno egressurus est Nilus.

PRÆDIVĪNUS, a, um. Adj. [ζάθεος] Valde divinum significat. Plin. lib. 37. cap. 10. Promittitur prædivina somnia repræsentare.

PRÆDIATOR, PRÆDIATORIUS, PRÆDIATUS, PRÆDIOLUM, PRÆDIUM, V. PRÆS.

PRÆDO, onis. m. V. PRÆDA.

PRÆDŎCEO, ocui, ēre. Prudent. Cathem. 12. 72.
— & myrrheus
Pulvis sepulchrum prædocet.

PRÆDOCTUS, a, um. Partic. Sallust. Jugurth. cap. 94. Prædocti a duce. Plin. lib. 18. cap. 34. Prædoctus esto.

PRÆDŎMO, ui, [προδαμάζω] āre. Ante domare, sedare, comprimere. Senec. Epist. 114. Et omnes casus antequam exciperet, prædomuit meditando.

PRÆDOR, āri. V. PRÆDA.

PRÆDŪCO, xi, ctum, [ἔμπροσθεν ποιῶ] ĕre. Ante ducere. Plin. lib. 35. cap. 16. Probatur mollitie, & quod si æra præducantur, violaceum reddit colorem.
Fossam præducere. Tacit. 14. Ann. 32. Sil. 10. 411.
Præducere fossam homini obsesso, pro Fossa circumvallare. Senec. lib. 2. de Ira, 8.
Vallum præducere. Tacit. 14. Ann. 32.

PRÆDUCTAL, vel PRÆDUCTĀLE, vel etiam PRÆDUCTILE, is. n. in Gloss. Lat. Gr. Præductal. παράγραφος, erat Stilus vel plumbum, quo lineæ præducebantur in membrana ad scripturam dirigendam. V. Salmas. ad Solin. 643.

PRÆDUCTŌRIUS, a, um. Adj. ut, Lora præductoria. Cato de R. R. cap. 135.

PRÆDULCIS, e. Adj. [πολύγλυκυς] Valde dulcis. Plin. lib. 12. cap. 5. Fructus per folia solibus coctus prædulci sapore.
Luxuries prædulce malum. Claud. 2. in 1. Cons. Stil. 132.
Esse aliis quidpiam prædulce. Lucret. lib. 4. 639.
Tyrrhenæ volucres nautis prædulce minantur. Stat. 5. Silv. 3. 82.

PRÆDŪRO, [ἐπισκληρόω] āre. Valde durum facere. Columel. lib. 3. cap. 11. extr. de rubrica, Verum, est in opere difficilior, quod neque humentem fodere possis, quod sit glutinosissima: nec nimium siccam, quia ultra modum præduratur. Vetus exemplar habet Prædura. Apic. 2. 1. extr. Adipes phasiani prædurato. Idem 7. 8. Lumbuli prædurentur.

PRÆDURATUS, a, um. Partic. Plin. lib. 23. cap. 7. Aliqui myrrha adjecta & cupresso præduratum vas sole torrebant.

PRÆDŪRUS, a, um. Adj. [ἐπίσκληρος] Valde durus. ut,
Ætas prædura, cui opponitur Tenera. Columel. lib. 6. cap. 2. [V. Suet. Galb. 22.
Corpora. Virg. 2. Georg. 531.
Gemma prædura. Plin. lib. 37. cap. 10.
Labor. Valer. 1. Argon. 235.
Os prædurum. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Tempora prædura fregit nodoso robore. Ovid. 12. Met. 349.
Viribus prædurus. Virg. 10. Æn. 749.

PRÆĒMĬNEO, ēre. Tacit. 12. Ann. 12. pr. Cassius ceteros præeminebat peritia legum. al. Præminentes. August. Confess. 6. 9. Ad cancellos plumbeos qui vico argentario desuper præeminent. al. Præminent.

PRÆEMINENTIA, æ. f. Claud. Mamert. 1. præf. Ad negotii præeminentiam spectare.

PRÆEO, īvi, ĭtum, [προάγω, προέρχομαι, προηγοῦμαι] īre. Ante ire. Liv. 2. 6. Præierat Aruns Tarquinius filius regis, rex ipse cum legionibus sequebatur. Sed emendati codd. exhibent Præerat, ut sententia postulat.
Jure præire. Varr. de L. L. lib. 4. 14. Prætor dictus, qui præiret jure & exercitu, a quo Lucilius, Ergo Prætorum est ante præire. Idem rursus §. 16. In re militari Prætor dictus, qui præiret exercitui. [Nec in jure tamen, nec in exercitu præibat, sed præerat Prætor. Jure præire alioqui est, vel Legitime præcedere, vel Jure potiore esse.
Præire verba dicebant veteres, Quum solenne carmen aliquod, canendum antequam, aut fœdus feriretur, aut exsecratio piaculi gratia per Pontificem vel sacrificulum, aut alium magistratum fieret, magistratus primo pronuntiabat. Budæus. Præire, est Verba præfari, ut alter subsequatur, & dictata verba pronuntiet. Liv. 8. 9. Agedum, Pontifex publicus Populi Rom. præi verba, quibus me pro legionibus devoveam. Idem 31. 17. Præeuntibus exsecrabile carmen sacerdotibus.
Carmen præire alic. Valer. Max. lib. 4. cap. 1. exemp. 10. de Africano posteriore, Qui Censor, quum lustrum conderet, inque solito fieri sacrificio scriba ex publicis tabulis solenne ei præcationis carmen præiret, quo dii immortales, ut Populi Rom. res meliores amplioresque facerent, rogabantur: Satis (inquit) bonæ ac magnæ sunt: itaque precor ut eas perpetuo incolumes servent. Præiret, i. e. Recitaret, & quasi prælegeret.
Obsecrationem præire, pro Dictare. Suet. Claud. cap. 22.
Præi verbis quod vis. Al. Quid vis. i. e. Dic verba, in quæ vis me jurare. Plaut. Rud. 5. 2. 48. De jurejurando enim agitur.
Præire de scripto. Budæus, Præire hodie verba damnationis actuarii, aut eorum vicarii carnifici solent, quum damnati facinorosi ad supplicia trahuntur, sed de scripto id faciunt. Id enim De scripto præire dicitur. Plin. lib. 28. cap. 2. Vidimus certis precationibus obsecrasse summos magistratus, & ne quid verborum prætereatur, aut præposterum dicatur, de scripto præire aliquem. Budæus. conf. PRÆFARI.
Voce præire alicui quid judicet, Præcipere. Cic. pro Milon. 3. Qui hesterna etiam concione incitati sunt, ut vobis voce præirent, quid judicaretis.
Mihi præire digneris, quid me putes observare debere. Plin. 10. Epist. 56. Al. 48. extr. In emendatis tamen libris Præcipere legitur.
Præire alicui de re aliqua, Docere ipsum rem, Erudire. Gell. lib. 14. cap. 2. Sed si de omni quoque officio judicis præïre tibi me vis, nequaquam est vel loci hujus, vel temporis.
Præeunt discipulis præceptores. Quintil. lib. 2. cap. 5. Non videntur suffectura tempora, si legentibus singulis præire semper ipsi velint. h. e. Ante pronuntiare, & prædictare & prælegere. Nam statim sequitur, Et hercle prælectio.

PRÆIENS, ĕuntis. Partic. [προερχόμενος, προηγούμενος] Ovid. ad Liv. 408. correpta, ob seq. vocalem, diphthongo, exemplo Græcor.
Et venit, stella non præeunte, dies.
Præeunte natura deduci ad cognitionem aliquam. Cic. 2. de Fin. 58.

PRÆFĂCĪLIS, e. Adj. [πάνυ ῥᾴδιος] Valde facile. Plaut. Epid. 5. 2. 21.
—te profecto, Apœcides,
Nihil moror mihi. P. de præfacili exoras, Epidice. Ita Mss. V. Taubm. not. p. 532. Al. Facile exoras.

PRÆFAMEN, PRÆFAMINO, V. PRÆFARIS.

PRÆFĀRIS, vel præfare, præfatus sum, [προλογίζω, φροιμιάζω, προοιμιάζω] præfari. Ante fari, proloqui. Columel. in præf. Quas ordine suo tunc demum persequar, quum præfatus fuero, quæ reor ad universam disciplinam maxime pertinere. Cic. de Univers. 33. Sed hæc satis sunt dicta nobis, quæ de deorum, qui cernuntur, quique sunt orti, natura præfati sumus, habeant hunc terminum. Hic pro simplici videtur positum, i. e. Fati & locuti.
Africam præfari. Plin. lib. 28. cap. 2. Attalus affirmat, scorpione viso, siquis dicat duo, cohiberi nec vibrare ictus. Et quoniam scorpio admonuit, in Africa nemo destinat aliquid, nisi præfatus Africam. In ceteris vero gentibus deos ante obtestatur ut velint. His postremis verbis declarat se ipsum Plinius.
Carmen præfari, Præire. Liv. 5. 41.
Divos præfatus solio rex infit ab alto. Virg. 11. Æn. 305. More antiquo, nam majores nullam orationem nisi invocatis numinibus, inchoabant. Nec hoc de antiquis illis exordiis interpretandum censeo, quibus orationes auspicari solebant veteres oratores, ut, Deos immortales, judices, precor, deasque omnes, &c. Sed de precatione, quam facere, antequam concionarentur, aut in senatu loquerentur, solebant. Id ex ea concione intelligi potest, in qua Gracchus occisus est, de qua sic Cornificius (ad Herenn. 68.) scribit, Quum Gracchus deos inciperet precari, cursim isti impetum faciunt. i. e. Quum, antequam populum alloqueretur, precaretur deos. Turneb. 14. 13.
Honorem præfari; est quum quid turpe dicturi, solemus duobus aut tribus verbis præfari, hoc pacto, Si commemorare fas est, Honore dicto, Honor sit auribus, & hujusmodi. Cic. 9. Fam. 22. Nos autem, ridicule, si dicimus, Ille patrem strangulavit, honorem non præfamur: sin de Aurelia, aliquid, aut Lollia, honos præfandus est. conf. Plin. lib. 7. cap. 51. & Borrich. Vind. p. 187.
Pacem præfari. Stat. 2. Achil. 53.
Præfari aliquem in scribendo opere. Plin. lib. 8. cap. 16.

PRÆFĀMĬNO, pro Præfator. Cato de R. R. cap. 141. Janum Jovemque vino præfamino. Quod autem sequitur, Sic dicito, delendum est. Huc enim ab illis summissum est, qui Præfaminum vinum adjectionis more dici censuere, aut interpretationem adscripsere. Turneb. 15. 14. [Sed vellem etiam docuisset nos, quid sit Vino præfari. Suspicor Varronem, sicut & codd. nonnulli habent, Vivo præfamine reliquisse. Quod tantundem est ac si Viva voce præfando dixisset.

PRÆFANS, antis. Partic. [προλογίζων] Catul. Argon. 62. 382.
Talia præfantes quondam felicia Pelei
Carmina; divino cecinerunt pectore Parcæ.

PRÆFANDUS, a, um. Partic. Præfandi humoris effluvium. Plin. lib. 7. cap. 51. pr.

PRÆFĀTUS, a, um. Partic. pass. Quintil. lib. 8. cap. 3. In præfata videmur incidere. conf. Vopisc. Aurel. 1. Apic. 4. 5. Cucurbitæ jam præfatæ.

PRÆFATUM, i. n. Symmach. 6. Epist. 3. Præfato opus est, si ardua postulentur.

PRÆFATIO, ōnis. f. [πρόλογος, προοίμιον] Id quod præloquimur ante quam ad rem veniamus. Cic. 5. Verr. 187. Quæ porro præfatio tuæ donationis fuit?
Adhibere præfationem. Suet. in Claud. cap. 25.
Dare præfationem. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Præfationes. Cajus in l. D. de origin. juris.
Præfatio, alia significatione. Varr. 6. de L. L. 3. extr. Utrumque ostendit a præfatione præficam dictam. Al. A præfectione. [Quod eo probabilius mihi videtur, quod ea, quæ a Fando deducantur, sigillatim alio loco, nempe 5. 7. proposuit. Unde & sec. corr.
Præfatio ultionis, i. e. Titulus supplicii. Val. Max. 6. 3. 1. Cujus justæ ultionis nimirum hæc præfatio fuit, &c.

PRÆFATIUNCULA, æ. f. Hieronym. Epist. 89. 6.

PRÆFATUS, ûs. m. Symmach. 10. Epist. 29. Comperit meo præfatu, i. e. Prædictione mea.

PRÆFĀMEN, ĭnis. n. Symmach. 2. Epist. 34. Recordaris hoc te præfamine epistolam texuisse. conf. PRÆFAMINO.

PRÆFECTUS, V. PRÆFICIO.

PRÆFĒCUNDUS, a, um. Adj. [πολυγόνιμος] Valde fecundum significat. Plin. lib. 16. cap. 27. Omnia autem celerius senescunt præfecunda. [Videtur intelligere Nimis cito fecunda, præcocia.

PRÆFĔRO, fers, tŭli, lātum, [προκομίζω] ferre. Ante ferre. Ovid. 2. Fast. 336.
Et præfert cautas, subsequiturque manus. i. e. Ante se manus fert, ut solent ii, qui in tenebris ambulant.
Facem manu præferre. Cic. 6. Verr. 74. Sinistra manu retinebat arcum, dextra ardentem facem præferebat.
Facem præferre ad libidinem, alicui, Translate. Cic. 1. in Catil. 13. Cui

tu adolescentulo, quem corruptelarum illecebris irretisses, non ad audaciam ferrum, ad libidinem facem prætulisti?

Lumen præferre. Cic. Anteq. iret in exsil. 9. Vos vos obtestor, dii immortales, qui meæ menti lumina prætulistis, quum consensum exstinxi conjurationis.

Opem præferre. Stat. 6. Theb. 476. Præ, hoc loco nihil significare videtur, sed augere tantum. [Nisi Nec prætulit ullam frater opem, pro Nec ostendit, Obtulit dictum est.

Opinio præfertur, pro Jactatur. Cæs. 1. Bell. Civil. 47. pr. Sed hæc ejus diei præfertur opinio, ut se utrique superiores discessisse existimarent. [Hic videtur dictum, pro Potior, seu Verior habetur.

Tædas præferre. Cic. 6. Verr. 106.

Præferre. [προΐστασθαι] pro Præ se ferre, Ostendere. Plin. 1. Epist. 22. In summa, non facile quis quenquam ex istis, qui sapientiæ studium habitu corporis præferunt, huic viro compararit.

Avaritiam præfers, qui societatem coieris de municipis, cognatique fortunis cum alienissimo. Al. Præ te fers. Cic. pro Rosc. Am. 87.

Sensus aperte præferre. Cic. 10. Fam. 8. Muniendi vero nosmet ipsi fuimus aucto exercitu auxiliisque multiplicatis: ut, quum præferremus sensus aperte, tum etiam, invitis quibusdam, sciri quid defensuri essemus non esset periculosum.

Vultus tuus nescio quod ingens malum præfert. Curt. 4. 10. 26.

Præferre, [προτιμᾶν, προκρίνειν] Præponere. Liv. 1. 2. pr. Turnus rex Rutulorum, cui pacta Lavinia ante adventum Æneæ fuerat, prælatum sibi advenam ægre patiens, simul Æneæ, Latinoque bellum intulerat. Ovid. 4. Met. 56.

Altera, quas Oriens habuit, prælata puellis.

Se aliis præferre. Cic. 2. de Orat. 342.

Jus imperii amori patrio præferre. Cic. 1. de Finib. 24.

Salutem Reipublicæ suis commodis præferre. Cic. pro Lege Manil. 71.

Hominem a se ortum hominibus nobilissimis, omnibus honoribus præferre. Cic. 6. Philipp. 17.

Bonitate præfertur. Plin. lib. 12. cap. 21.

Præferre, cum Infinitivo. Columel. lib. 1. cap. 3. Ut multi prætulerint carere poematibus.

Præferre est etiam Anticipare. Liv. 39. 5. Triumphare mense Januario statuerat, sed quum audisset cos. Æmilium, &c. ipsum ad impediendum triumphum Romam venientem, ægrum in via substitisse: ne plus in triumpho certaminum, quam in bello haberet, prætulit triumphi diem. conf. Turneb. Advers. 30. 25.

PRÆLATUS, a, um. Partic. ut, Prælatus honor. Virg. 5. Æn. 541. V. supra.

Prælatus apud Suet. in Vitellio cap. 2. Prælatus alioqui. Hinc Gall. *Prélat*, qui in electione aliis est prælatus, & quidem Prælatus hac vel illa re, i. e. Ob hanc vel illam rem. H. St. Exempla hujus constr. in ipso verbo habes. Apud Suet. vero in emendatis libris Prælautus legitur.

PRÆLATIO, ōnis. f. Val. Max. 7. 8. 4. Prælatio contumeliosa videri posset. Charis. lib. 1. cap. de gradibus. Prælatio omnium.

PRÆLĀTOR, ōris. m. Tertull. de Pudic. cap. 2.

PRÆFĔRĬCŬLUM, i. n. Vas æneum sine ansa patens, veluti pelvis, quod præferre in sacrificiis solebant veteres. Festus. conf. omnino Lex. Pitisc.

PRÆFĔROX, ōcis. Adj. [πολυάγριος] Valde ferocem significat. Liv. 5. 36. pr. Mitis legatio, ni præferoces legatos, Gallisque magis quam Romanis similes, habuisset. Ibid. lib. 3. Præferocis animi. conf. Suet. Cæs. cap. 35.

PRÆFERRĀTUS, a, um. Adj. [προσεσιδηρωμένος] Quod ferrum habet in cacumine. Plin. lib. 18. cap. 10. Quippe & Hetruria spicam farris tosti, pinsente pilo præferrato, fistula ferrata, & stella intus denticulata, ut nisi intenti pinsant, concidantur grana, ferroque frangantur.

Præferratus, Ferro vinctus. Plaut. Pers. 1. 1. 22.

— plusculum annum

Fui præferratus apud molas Tribunus vapularis.

PRÆFERTĬLIS, e. Adj. Valde fertilis. Prudent. adv. Symmach. 1025.

— quoniam præfertile germen

Luxuriat. Alcim. Avit. 5. 119.

— præfertilis ubere terra.

PRÆFERVĬDUS, a, um. Adj. [πολύζεστος] Valde fervidum significat. Columel. lib. 3. cap. 1. Et omni declinatione mundi, nisi tamen glaciali, vel præfervida, curæ mortalium respondet.

Ira præfervida. Liv. 9. 18.

PRÆFESTĪNO, [προσπεύδω] āre. Ante tempus festinare. Gallice, *surhaster*. Plaut. Rud. 1. 2. 31.

Qui præfestinet, ubi herus adsit, præloqui. Liv. 23. 14. Concedendo plebi Senatum, ubi velint defecturos se, ne deficere præfestinarent effecisse.

Præfestinare, Tacito 5. Ann. 10. 4. est Festinando præcurrere, Igitur quo vera seu falsa præteriret, Toronæum Thermæumque sinum præfestinans, mox Eubœam, &c. evadit.

PRÆFESTINĀTUS, a, um. Partic. [προεπειγμένος] Ovid. de Nuce 98.

Et tamen invenias, qui me jaculetur, & ictu

Præfestinato munus inane petat.

Opus præfestinatum. Columel. lib. 11. cap. 2.

PRÆFESTĪNE, Adv. [προπετῶς] Celeriter. Plaut. Rud. 2. 5. 4.

Ut sine labore extraxi hanc, præfestine! Sed Præfiscine in emendatis codd. V. Turneb.

PRÆFESTINĀTIM, Adv. [προεπειγμένως] Perceleriter. Sisenna Hist. 4. Iidemque perseveraverunt, uti lex perveniret ad Quæstorem, ac judices quos vellent instituerent præfestinatim & cupide. V. Non. 2. 708.

PRÆFĪCA, æ. f. [ἡ θρηνοῦσα τοὺς νέκυας] Nonius 1, 340. Præficæ dicebantur apud veteres, quæ adhiberi solebant funeri, mercede conductæ ut flerent, & fortia facta laudarent. Plaut. Truc. 2. 6. 14.

Sine virtute argutum civem mihi habeam pro præfica,

Quæ alios collaudare, eapse se vero non potest. Lucil. lib. 22.

Mercede quæ conductæ flent alieno in funere præficæ,

Multo, & capillos scindunt, & clamant magis. Varro lib. 6. de L. L. 3. Præfica, ut Aurelius scribit, mulier ab luctu, quæ conduceretur, quæ ante domum mortui laudes ejus caneret. Et paulo post, Claudius scribit, quæ præficeretur ancillis, quemadmodum lamentarentur, præfica est dicta. Utrumque ostendit a Præfatione, Præficam dictam. Al. Præfectione. V. PRÆFATIO.

De his plura vide in Lex. Pitisc.

PRÆFĬCIO, fēci, fectum, [ἐφίστημι, προΐστημι] ĕre. ex Præ & Facio; est quod vulgo dicitur *Committere aliquem & ordinare.* Columel. lib. 1. cap. 7. Ne talis præficiatur negotio. Ovid. 1. de Arte Am. 7.

Me Venus artificem tenero præfecit Amori.

Curatorem præficere, qui præsit. Cic. 4. Verr. 144. An aliquem curatorem præficere, qui statuis faciundis præesset?

Custodem prærogativæ aliquem comitiis præficere. Cic. Post red. in Senat. 16.

Custos præficitur lateri. Claud. Cons. Mall. Theod. 43.

Deum præfecit mundo Aristoteles. Cic. 1. de Nat. Deor. 33.

Ducem populo. Cic. pro Domo 89.

Exercitui præficere. Nepos 11. 2. 4.

Elephantis quem Indicis præfecerat. Ter. Eun. 3. 1. 23.

Imperio pari præficitur. Nepos 7. 5. 4.

Imperatorem alicui bello. Cic. pro Lege Manil. 49.

Legatos præficere legionibus. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 24.

Magistratum præficere procurationi. Cic. 2. de Legib. 66. Et huic procurationi certum magistratum præfecerat.

Pecori aliquem. Cic. pro Planc. 62.

Regioni alicui, aut negotio præficere aliquem. Cic. 10. Att. 3.

Reipublicæ seditiosos homines. Cic. pro Flacc. 16.

Stationibus viarum aliquem præficere. Stat. 4. Silv. 9. 19.

PRÆFECTUS, i. m. [προστάτης, ἐπιστάτης] Qui alicui rei gerendæ præpositus est.

Præfectus moribus, Qui ad mores componendos, & quod vulgo dicitur *reformandos*, ordinatus est. Cic. 9. Fam. 15. Quamdiu hic erit noster hic præfectus moribus, parebo auctoritati tuæ. [V. Suet. Cæs. 76.

Morum. Nepos 22. 3. Apud Carthaginienses.

Sacris præfecta maritis Juno. Ovid. 12. Epist. 87.

Præfectus Prætorio, vel Prætorii, ut Suet. Calig. cap. 56. qui & Præfectus Prætorianorum dicitur apud Suet. Claud. cap. 21. [Præcipue sub Cæsaribus memorantur, ex quo Prætorianus miles perpetuus esse cœpit. Qua de re V. Suet. Aug. 49. & Tib. 37. ac plenius in Lex. Pitisc.

Ut clarius intelligatur quis olim Præfectus Prætorio diceretur, & quod esset ejus officium, sciendum est, olim regnante Romulo eum qui præerat Prætorio, id est militibus cohortibusque Prætorianis circa palatium principis, solitum fuisse etiam in bella prodire, & dictum Magistrum equitum. Sed ubi Romanorum opes creverunt, distincta fuere officia: ut hic excubias ageret ad tuendam principis salutem: ille vero contra hostes imperium tueretur. Meminit Justinianus, C. De Præfecto Præt. l. 1. Neque tacendum est, a paulo recentioribus Cæsaribus, præfectos Prætorio missos quandoque ad regendas provincias. Cujus testimonium affert l. pen. & l. ult. C. De offic. Præf. Præt. ubi legitur, Præfectus Prætorio Africæ, & Præfectus Prætorio Orientis. Quanta autem sit hujus magistratus dignitas, ostendit Cassiodorus Epist. 3, lib. 6. Potestati præfecti Prætorio nulla dignitas est æqualis. Vice sacra ubique judicat. Nullus ei miles de fori sui auctoritate præscribit, excepto Officiali Magistri militum. Curiales etiam verberat. In officio suo jus retinet singulare Secundum post imperatorem locum obtinebat. Ab eo ex Cæsarum privilegio provocare non licebat. Alciatus.

Præfectus Urbi. Gell. lib. 13. cap. 17. Urbis. Tacit. Ann. 4. 36. pr. [Eorum origo a Romuli temporibus, testibus Tacito. 6. Ann. 11. & Dionys. Halic. 2. 12. conf. Liv. 1. 59. extr. Præfectus Latinarum in LATINUS Adj. Sub Augusto demum Potestas ordinaria esse cœpit. Tac. l. c. Suet. Aug. 37. Eorum Catalogum exhibuit ad calcem Fastor. consular. Almelovenius. conf. Lex. Pitisc.

Ærarii præfectus. V. Ærarius præfectus, in ÆS. & Lex. Pitisc.

Annonæ præfectus. Liv. 4. 12. conf. Lex. Pitisc.

Classis præfectus. Plin. lib. 6. cap. 17. & cap. 29. Dux præfectusque classis Cic. 7. Verr. 88.

Πραίφεκτος, Ναύαρχος. Suid. Puto tamen vix ullum Lat. scriptorem usum sine adjectione genitivi Navis aut Classis. Sed fortassis, quum præcederet ille genitivus cum hoc nomine, eum postea non repetiit scriptor, unde hæc ille petiit. H. St. conf. NAUARCHUS. & Lex. Pitisc.

Gymnasii præfecto haud mediocres pœnas penderes. Plaut. Bacch. 3. 3. 21.

Libidinum præfectus. Cic. Post. redit. in Senat. 14. His utitur quasi præfectis libidinum suarum.

Oræ Ponticæ præfectus. Plin. 10. Epist. 18. & 32.

Provinciarum præfecti, inquit Budæus, sunt quos *ballivos* & *senescalos* vulgo dicimus.

Regii præfecti. Liv. 36. 11.

Vigilum præfectus. Paulus, D. De offic. præfect. vigil. conf. Lex. Pitisc.

De Præfectis præterea alarum, aurariarum, cohortis, dendrophororum, fabrûm, familiæ, feriarum Latinarum, remigum, turmæ, vectigalium, vehiculorum, V. omnino Lex. Pitisc.

PRÆFECTIANI, orum. Apparitores præfecti prætorio, l. 2. & 3. C. De apparit. præfecti prætor. Ammianus Marcellinus lib. 17. 3. Ut nec præfectianus, nec præsidialis apparitor ad solvendum quenquam urgeret. V. Lex. Pitisc.

PRÆFECTŪRA, æ. f. [ἐπίστασις, προστασία] Munus præfecti.

Dare præfecturas alicui. Cic. 6. Att. 1.

Præfecturæ dabantur honoris gratia. Cic. 5. Att. 21. Præfecturam petivit: negavi me cuiquam negotianti dare: quod idem tibi ostenderam.

Promittere præfecturam alicui. Cic. 6. Att. 1.

Præfectura, Ditio, vel provincia Præfecti. Plin. lib. 5. cap. 9. de Ægypto, Dividitur in præfecturas oppidorum, quas nomos vocant.

Præfecturæ eæ appellabantur in Italia, in quibus & jus dicebatur, & nundinæ agebantur: & erat quædam earum Respub. neque tamen magistratus suos habebant, in quas legibus Præfecti mittebantur quotannis, qui jus dicerent. Quarum genera fuerunt duo: Alterum, in quas solebant ire Præfecti quatuor sex virûm pro populi suffragio creati erant in hæc oppida, Capuam, Cumas, Casilinum, Vulturnum, Liternum, Puteolos, Acerras, Suessulam, Atellam, Calatiam. Alterum, in quas ibant quos Prætor urbanus quotannis in quæque loca miserat legibus, ut Fundos, Formias, Cære, Venafrum, Allifas, Privernum, Anagniam, Frusinonem, Reate, Saturniam, Nursiam, Arpinum, aliaque complura. Hactenus Festus. ubi V. not. Cic. pro Sext. 32. Nullum erat Italiæ municipium, nulla

nulla colonia, nulla præfectura, nulla Romæ societas vectigalium, &c. Sunt etiam præfecturæ, quum coloniæ territorio, quod colonis non sufficiat, ager, aut agri pars, attribuitur: ut campus Mantuanus Cremonensi coloniæ attributus est. Proinde scribit in Bucolicis Virg. 9. 28.

Mantua, væ miseræ! nimium vicina Cremonæ. Ex Turneb. Adverf. 1. 11.

De vario Præfecturarum genere. V. plura in Lex. Pitisc.

PRÆFECTIO, ōnis. f. Actus præficiendi. ut, Mundana præfectio. Mart. Capell. lib. 6. p. 219. conf. Præfatio in PRÆFARI.

PRÆFECTOR, ōris. m. Idem quod Præfectus apud Justin. de Confirm. Digest §. 9. & Ferret. Mus. Lapid. p. 276.

PRÆFECTŌRIUS, a, um. Adj. [ὑπαρχικός] Præfectura functus. ut, Præfectorius vir. Ulpian. D. de Senatoribus. l. 1. Consulari feminæ utique Consularem virum præferendum esse nemo ambigit. Sed vir præfectorius an feminæ Consulari præferatur videndum est. [i. e. Qui Præf prætorio fuit.

PRÆFĪDO, di, sum, [μεγάλως πέποιθα] ĕre. Valde fidere. Cic. 1. Off. 90 Sic homines secundis rebus effrenatos, sibique præfidentes, tanquam in gyrum rationis & doctrinæ duci oportere.

PRÆFIDENTIA, æ. f. Scriban. de Pass. Christ. cap. 5. Præfidentiam fugere.

PRÆFĪGO, xi, xum, [προπηγνύω] ĕre. Ante figere. Plin. lib. 33. cap. 4. Lineas itineri præfigunt.
Arma præfigere puppibus. Virg. 10. Æn. 80.
Capita in hastis præfigere. Virg 9. Æn. 466.
Præfigere, Præcludere. Virg. 3. Georg. 399.

Multi jam excretos prohibent a matribus hœdos,
Primaque ferratis præfigunt ora capistris.

PRÆFIXUS, a, um. Partic. [προπηχθείς] Ante fixus. Plin. lib. 26. cap. 4 Antea rostra navium Tribunali præfixa foro decus erant.
Hastilia præfixa ferro. Virg. 5. Æn. 557.
Robur præfixum ferro. Idem 10. Æn. 479.
Præfixa ferro jacula, Quibus affixum est ferrum acutum. Liv. 26. 4.
Præfixæ fenestræ, Præclusæ. Cajus, l. 6. D. Hæc autem. t. 2. de Servitut. urban. prædiorum. Si ego per statutum tempus fenestras meas præfixas habuero, vel obstruxero.
Veru præfixa latus. Tibul. lib. 1. 7. 55.

Statque latus præfixa veru, stat saucia pectus. i. e. Cute summa lateris tenui mucrone trajecta.

PRÆFĪNIO, īvi, ītum, [προορίζω] īre. Præscribere, præstituere. Cic. 7. Fam. 2. Sed eo vidisti multum, quod præfinisti quo ne pluris emerem.
Præfinire aliquid de aliquo. Cic. 7. Verr. 173. Neque de illo quicquam tibi præfinio, quo minus ingenio mecum atque omni dicendi facultate contendas.
Præfinire diem. Cic. de Provinc. Consul. 37. Legem, quam non putat, eam quoque servat; præfinit enim successori diem.
Præfinire restricte. Cic. 2. de Legib. 45. Sed ego cetera non tam restricte præfinio, vel hominum vitiis, vel subsidiis temporum victus.
Præfinire sumptum funerum ex censibus Cic. 2. de Legib. 68.
Præfinitum & Infinitum, contraria. Cic. 1. de Lege Agrar. 10. Quod superiore parte legis præfinitum fuit, Sulla & Pompejo Consulibus, id rursus liberum infinitumque fecerunt.

PRÆFINĪTUS, a, um. Partic. Scævola l. 47. Dig. de Pactis. Intra præfinitum tempus. conf. dict. super.

PRÆFINĪTO, Adv. [προωρισμένως] ut, Præfinito loqui. Donatus dicit deesse Tempore: ut dicamus Præfinito tempore. Ter. Hec. 1. 2. 19.

Nam illic haud licebat nisi præfinito loqui.

PRÆFINĪTIO, ōnis. f. Julianus in l. Quum fine. D. Quand. dies leg. vel fideicom. ced. Quum sine præfinitione temporis legatum ita datum fuerit, Uxori meæ penum hæres dato. Marcellus in l. proxima, Si cum præfinitione annorum legatum fuerit, velut Titio dena ad annos decem, &c.

PRÆFISCINE, vel PRÆFISCINI, Adv. a Fascino est, quasi dicas Præter fascinum, ἀβασκάντως. V. Muret. Var. Lect. 9. 3. Plaut. Asin. 2. 4. 84.

Præfiscine hoc nunc dixerim, nemo etiam me accusavit
Merito meo.

Præfiscine, Veteres ad fascinum depellendum dicere solebant. Afranius, Paula mea, amabo, pol tu ad laudem addito præfiscine, ne puella fascinetur. Ex Turneb. Adverf. 23. 10. conf. Lex. Pitisc.

PRÆFLĒTUS, a, um. Partic. ut, Diutine visu præfleto. Apul. Milef. 2. Elmenh. Perfleto, p. 125.

PRÆFLŌREO, ui, [προανθέω] ēre. Ante florere. Plin. lib. 16. cap. 29. Ideoque & præflorent talia, & prægerminant.

PRÆFLŌRO, [προδρέπω] āre. quasi Prælibare, ut ait Budæus. Gell. 14. 1. extr. Et futuri gaudii fructum spes tibi jam præfloraverit.

PRÆFLORĀTUS, a, um. Partic. Idem quod Defloratus. ut, Præflorata virgo. Apul. Apol. p. 332. Elmenh.
Præcerptum præfloratumque purpuræ decus. Plin. Paneg. cap. 58. extr.
Gloria præflorata. Liv. 37. 58. V. Gronov. ad loc.

PRÆFLUO, xi, xum, [προρρέω] ĕre. Ante fluere vel Præterfluere. Plin. lib. 4. cap. 5. Præfluente Alpheo amne. Idem lib. 5. cap. 30. Pergamum quod intermeat Silenus, præfluit Cetius profusus Pindaso monte. Hor. 4. Carm. 3. 10.

Sed quæ Tibur aquæ fertile præfluunt.

PRÆFLUUS, a, um. Adj. Idem quod Præfluens Partic. Plin. lib. 19. cap. 4. Hortos esse riguos habendos præfluo amne.

PRÆFŌCO, [ἄγχω] āre. Spiritum faucibus claudere. Ovid. in Ibin. 558.

Præfocent animæ Gnosia mella viam.

PRÆFOCĀTUS, a, um. Partic. Calphurn. Ecl. 4. 115.

— præfocata malignum
Messis habet lolium.

PRÆFOCĀBĬLIS, e. Adj. Cæl. Aurel. Acut. 2. 27. Præfocabilis difficultas.
Præfocabilis sensus. Idem 3. 2.

PRÆFOCĀTIO, ōnis. f. Scribonius Largus, Comp. 100. Facit hoc medicamentum ad subitas præfocationes. V. INCUBO, onis.

PRÆFŌDIO, fōdi, fossum, [προορύττω] ĕre. Idem quod Fodere significat, sive Ante fodere. Plin. lib. 17. cap. 11. Præfodere scrobes ante.
Præfodiunt portas. Virg. 11. Æn. 473. i. e. Ante portas fossas faciunt, quæ res nimiam indicat desperationem.
Præfodisse, Ante defodisse. Ovid. 13. Met. 60.

— fictumque probavit
Crimen, & ostendit quod jam præfoderat, aurum. i. e. Quod jam antea absconderat, seu defoderat.

PRÆFŒCUNDUS, V. PRÆFECUNDUS.

PRÆFOR, non dicimus, V. PRÆFARI.

PRÆFORMĪDO, [καταφοβέομαι] āre. Valde formidare. Quintil. lib. 4. cap. 5. Quam judex, si providet, non aliter præformidat, quam qui ferrum medici ante quam curetur, aspexit.

PRÆFORMO, [προμορφόω] āre. Ante vel prius formare. Sil. 7. 385.

Atque his præformat dictis, fingitque monendo.

PRÆFORMĀTUS, a, um. Partic. Quintil. lib. 2. cap. 2. Namque incipientibus danda erit velut præformata materia secundum cujusque vires. i. e. Declamationis formam dare debet præceptor, dividendo, & dictionem incipiendo.

PRÆFORMATOR, ōris. m. Tertull. de Præscr. Hær. cap. 30. Marcion institutor & præformator Apellis.

PRÆFORTIS, e. Adj. Valde fortis. Tertull. de Resur. carn. cap. 5. Hinc infirmum, inde præfortem.

PRÆFRĪGĬDUS, a, um. Adj. [πολύψυχρος] Valde frigidus. Plin. lib. 17. cap. 20. Septentrionali & præfrigido situ.
Auster præfrigidus. Ovid. 4. de Ponto, 12. 35.

PRÆFRINGO, frēgi, fractum, [προαγνύω] ĕre. Prius frangere. Columel. 2. 2. extr. Et præfractas stirpes, summasque radices, quibus ager arbusto consitus implicatur, omnes resodiat ac persequatur.
Præfringere, Frangere, vel Diffringere. Liv. 8. 10. Et hastas aut præfregissent, aut hebetassent.

PRÆFRACTUS, a, um. Partic. [προκατεαγμένος] Cels. lib. 5. cap. 26. §. 35. Surculum vero, si fieri potest, oportet vel manu, vel etiam ferramento educere. Si vel præfractus est, vel altius descendit, quam ut ita fieri possit, medicamento evocandus est.
Ligna præfracta. i. e. In prima fronte, & in summo quasi cortice fracta. Lucret. lib. 1. 891.

Postremo in lignis cinerem, fumumque videri
Quum præfracta forent. Lambinus.

Pinus præfracta. Ovid. 12. Met. 358.
Præfractus, ad mores transl. Adj. Durus & inflexibilis, cui Synon. Abscissus. Val. Max. 6. 5. ext. 4. Sed aliquanto Charondæ Thurii præfractior atque abscissior justitia.
Scriptor præfractus. Cic. in Orat. 40. Thucydides autem præfractior, nec satis, ut ita dicam, rotundus. Præfractior, i. e. Asperior & durior. Præfractus enim est, Qui flecti non potest, sed potius frangitur: unde pro Obstinato ponitur. Hinc etiam factum est, ut Homo durus & inexorabilis dicatur, Rubo arefacto præfractior: quoniam rubus quum exaruit, flecti non potest, sed potius frangitur, rumpiturque. In hoc autem Ciceronis loco forsan Brevis & concisus potius denotatur.

PRÆFRACTE, Adv. [αὐθαδῶς] Obstinate. Cic. 3. Off. 88. Nimis mihi præfracte videbatur ærarium vectigaliaque defendere.
Compar. Val. Max. 9. 7. extr. Disciplinam præfractius & rigidius adstringere.

PRÆFŪGIO, ĕre. Tertull. de Anima, cap. 33.

PRÆFULCIO, si, tum, [προερείδω] īre. Præmunire, fortificare, sustentare. Plaut. Pseud. 3. 1. 6.

Velut hæc mihi evenit servitus, ubi ego omnibus
Parvis, magnisque miseriis præfulcior.

Præfulcire & Præmunire, per translationem. Cic. 5. Att. 13. Per fortunas (quoniam Romæ manes) primum illud præfulci atque præmuni, quæso, ut simus annui, ne intercaletur quidem.

PRÆFULGEO, si, [περιστιλβίζω] ēre. Præter modum fulgere. Auctor ad Herenn. lib. 3. 33. Tum nec nimis illustres, nec vehementer obscuros locos haberi oportet, ne aut obcæcentur tenebris imagines, aut splendore præfulgeant. Sen. de Benef. 1. 6. Auro præfulgent.

PRÆFULGENS, entis. Partic. [ὑπολαμπίζων] ut, Murice aurato præfulgens. Sil. lib. 4. 326.
Pellis præfulgens unguibus aureis. Virg. 8. Æn. 553.
Memoria Poppæi Sabini, consulari & triumphali decore præfulgentis. Tacit. 13. Ann. 45. 2.

PRÆFULGĬDUS, a, um. Adj. apud Firmic. Et Juvenc. lib. 3. 330. Præfulgida nubes.

PRÆFULGŪRO, [προκεραυνόω] āre. Ante fulgurare. Valer. 3. Argon. 119.

— strictoque vias præfulgurat ense. h. e. Coruscare facit. Stat. 7. Theb. 502.

— multoque latus præfulgurat ense. al. Perfulgurat.

PRÆFURNIUM, i. n. [προπνιγεῖον] Os patens fornacis, quo ligna in fornacem induntur, & deinde obstruitur, ut ait Budæus. Cato R. R. cap. 38. Ventus ad præfurnium caveto ne accedat. Sic cap. 38. & Vitruvius lib. 5. cap. 10.

PRÆFŪRO, ĕre. Ante vel valde furere. Stat. 4. Theb. 821.

— agmina bello
Decertare putes, justumque in gurgite Martem
Præfurere.

Torvus præfuris. Idem 2. Theb. 420.

PRÆFUSCUS, a, um. Adj. ut, Terræ præfuscæ. Manil. 4. 715.

PRÆGĔLĬDUS, a, um. Adj. [πολυκρυώδης] Qui multum aut nimis frigidus est. Columel. lib. 2. 9. 7. Ea locis prægelidis ac nivosis, ubi æstas humida & sine vaporibus, recte committitur. Idem lib. 11. cap. 2. Prægelidum & pluvium cælum.
Rivi prægelidi. Sil. lib. 4. 226.
In locis prægelidis. Liv. 21. 54.

PRÆGĔNĔRO, āre. Prosper. Aquitan.

Nestoriana lues successit Pelagianæ,
Quæ tamen est utero prægenerata meo.

PRÆGERMĬNO, [προβλαστάνω] āre. Ante germinare. Plin. lib. 16. cap. 29. Ideoque & præflorent talia, & prægerminant.

PRÆGĔRO, ĕre. Apul. 4. Met. extr. Alius sub oculis dominæ speculum prægerit.

PRÆGESTUS, a, um. Partic. Cæl. Aurel. Tard. 1. 5. 150. Oblivione prægestorum affici.

PRÆGESTIO, [ὑπερπροθυμοῦμαι] īre. Valde gestire. Cic. pro Cœl. 67. Prægestit animus jam videre, primum lautos juvenes mulieris beatæ ac nobis familiares.

Animus prægeſtit apiſci aliquid. Catul. Argon. 60. 145.

PRÆGESTIENS, entis. Partic. [ὑπεrπροθυμούμενος] Hor. 2. Carm. 5. 9.
— nunc in udo
Ludere cum vitulis ſalicto
Prægeſtientis. De puella innubili, quam juvencæ comparat. Porphyrio Prægeſtientis, interpretatur Properantis, creſcentis. Priſcianus, Magnopere cupientis.

Cruquius, Priſcianus hunc locum adducens lib. 15. dicit Prægeſtire eſſe Valde geſtire. Mihi certe videtur τὸ *præ*, non tam ad augmentum pertinere, quam ad geſtum puellæ præcedentem, ſuæque libidinis indicem: quaſi dicat, Geſtientis præludere &c. At ego contra, non puto eſſe hic Geſtire aliud, quam Cupere & *Præ* vim illi addere, licet hæc Valde cupere ſignificatio ſit ex ipſo Geſtiendi more ficta. H. St.

PRÆGIGNO, gĕnui, genĭtum, [προγεννάω] ĕre. Ante gignere. Plaut. Pſeud. 1. 5. 77.
Quia nolebam ex me morem prægigni malum. i. e. Nolebam eſſe auctor mali moris.

PRÆGNANS, antis. [ἔγκυος, ἐγκύμων, κυῶν] quaſi Prægenans, ab antiquo Geno: Gravida, Quæ jam occupata eſt in generando quod conceperit. Cic. 1. de Divin. 39. Quum prægnans hunc ipſum Dionyſium alvo contineret, ſomniavit ſe peperiſſe ſatyriſcum.
Bos prægnans. Varr. de L. L. lib. 5. 3.
Canis. Hor. 3. Carm. 27. 9.
Ovis prægnans. Varro de R. R. 2. 2.
Sus. Varro 2. de R. R. cap. 4.
Uxor. Cic pro Cluent. 33.
Arbor prægnans, quæ etiam Feta dicitur, tunc ſcilicet, quum humorem & ſuccum ſibi familiarem exſuxit, necdum in folia aut flores propagavit. Plin. lib. 12. cap. 14.
Folia. Plin. lib. 25. cap. 13.
Nitrariæ prægnantes, ſed nondum parientes. Plin. lib. 31. cap. 10.
Metaphorice, Plaut. Aſin. 2. 2. 10. Prægnantes plagas. Juven. 2. Sat. 55.
— prægnantem ſtamine fuſum.

PRÆGNAS, ātis, pro Prægnans dixere veteres. ut, Plaut. Truc. 1. 2. 95.
Quid aïs tu? quæ nunquam fuit prægnas, qui parere potuit? Idem Truc. 4. 3. 37. Vir illam prægnatem fecit. V. Taubm. ad Plaut. Amph. 2. 2. 91. Item Cic. 1. Att. 10. Soror prægnas eſt. conf. dict. ſeq. Prægnas. Probum, Roxane prægnans erat, ſeu Prægnas. H. St. Hujus obſervationis principium culter empectæ abſtulit. Videtur Lambini verba ex comment. ad Æmil. Probum, vel potius Corn. Nep. adſcripſiſſe. de Roxane prægnante Juſtin. lib. 12. extr. & Curt. 10. 6. 9. Ceterum hæc vox ſæpius occurrit in D. tit. de Agnoſcendis vel alendis liberis.

PRÆGNĀTIO, ōnis. f. denom. [κύησις] Varro de R. R. lib. 2. cap. 1. Hi enim primi prægnationis, & extremi fines. Idem 1. 44. Plin. 8. Epiſt. 10. ad Fabatum, Dum ſe prægnantem eſſe puellariter neſcit, ac per hoc quædam cuſtodienda prægnationibus omittit, facit omittenda. Caſtigatiora exemplaria habent Prægnantibus.

PRÆGNĀTUS, ûs. m. Idem. Tertull. adv. Jud. cap. 8. Et de Carne Chriſti, cap. 1. Conceptus & prægnatus, & partus Virginis.

PRÆGNAX, ācis. Fulgent. Mythol. 2. Quod divitiæ ſemper prægnaces ſint.

PRÆGRĂDO, āre. Pacuv. apud Non. 1. 328. conf. Turneb. Adverſ. 29. 19. V. PRÆGREDIOR.

PRÆGRANDIS, e. Adj. [πολυμέγας] Valde grandis. Cic. 6. Verr. 6. Erat etiam vas vinarium ex una gemma prægrandi, trulla excavata cum manubrio aureo. Legitur & Pergrandi.
Aures prægrandes. Plin. 4. 13.
Lucerna prægrandis. Apul. 2. Met. p. 125. Elmenh.

PRÆGRĂVIS, e. Adj. [πολυβαρής] Valde grave. Plin. lib. 10. cap. 33. Perdix procurrit ad pedes aucupis feta, prægravem aut delumbem ſeſe ſimulans.
Caput prægrave. Plin. lib. 8. cap. 21.
Imperium prægrave. Curt. 4. 11. 8.
Servitium prægrave. Plin. lib. 7. cap. 8.

PRÆGRĂVO, [καταβαρύνω] āre. Gravem admodum facere, valde gravare, & moleſtum eſſe. Plin. lib. 17. cap. 22. Ne prægravet fructus parte aliqua. Liv. 5. Prægravante turba, &c. Ibid. lib. 7. 23. Oneratique telis Galli, quibus, aut corpora transfixa, aut prægravata inhærentibus gerebant ſcuta.
Artes prægravare. Hor. 2. Epiſt. 1. 13.
Urit enim, fulgore ſuo qui prægravat artes
Infra ſe poſitas: exſtinctus amabitur idem. h. e. Gravis eſt inferioribus, & infra poſitis nocet, qui bonis artibus ceteros vincit. Ei ſiquidem invident inferiores. Porphyr. [Niſi poſt Prægravat diſtinguendum. Qui fulgore ſuo prægravat, (i. e. Præponderat, præcellit) urit artes &c. i. e. Invidia incendit.
Animum corpus prægravat vitiis. Hor. 2. Serm. 2. 77.
Caput prægravatum. Columel. lib. 6. cap. 7. Idem lib. 7. cap. 6. Flaccidis & prægravantibus auribus.
Prægravare, [προβαρεῖν] i. e. Præponderare. Senec. 1. de Clement. Cito apparebit pars deterior civitatis quanto prægravet.
Prægravari alium non oportet ex ſententia pro alio habita. Paulus in l. Lucius. D. de iis qui notant. infam. [i. e. Præjudicio onerari.

PRÆGRAVĬDUS, a, um. Adj. Idem quod Prægravis. Stat. 6. Theb. 700.
Molis prægravidæ caſtigat pulvere lapſus.

PRÆGRĔDIOR, ĕris, greſſus ſum, [προπορεύομαι] grĕdi. Ante venire, inquit Nonius 1. 328. dictum a Gradu. Pacuvius, Extremum intra camterem ipſum prægrediar Parthenoreum. al. Prægradat. V. ſupra. Liv. 10. 25. Qui ut lictores prægredi viderunt, &c.
Sequi & Prægredi, contraria. Cic. 13. Philip. 4. Ora vobis eorum ponite, P. C. ante oculos, & maxime Antoniorum, inceſſum, aſpectum, vultum, ſpiritum, latera tegentes alios, ſequentes alios, alios prægredientes amicos.
Prægredi ad urbem. Liv. 25.
Prægredi gregi. Varro 2. de R. R. cap. 7.
Prægredi, Prætergredi. Plin. lib. 28. cap. 8. Quum fugiant venantem declinare ad dextram, ut prægreſſi hominis veſtigia occupent. De pantheris.
Prægredi nuntios & famam adventus ſui in aliquem locum, h. e. Antevertere. Liv. 28. pr.
Prægredi alios, Antecellere. Salluſt. in Orat. ad Cæſarem de Rep. ordinand.

PRÆGREDIENS, entis. Partic. [προπορευόμενος] Præcedens. Suet Tiber. cap. 7. Druſum in Germania amiſit, cujus corpus, pedibus toto itinere prægrediens, Romam uſque pervexit. Salluſt. Jugurth. cap. 94. Igitur prægrediens Ligus, &c.

PRÆGRESSUS, a, um. aliud Partic. [προπορευθείς] ut, Fama prægreſſa diem. Stat. 5. Silv. 1. 105.
Hominis prægreſſi veſtigia occupare. Plin. 28. 8.

PRÆGRESSIO, ōnis. f. [προήγησις] Cic. de Fato, 44. Dicent, ſi omnia fato fierent ejuſmodi, ut nihil fieret niſi prægreſſione cauſæ, confitendum eſſe fato fieri omnia.

PRÆGRESSUS, ûs. m. Ammian. 21. 10. Expertus quid in rebus tumultuoſis anteverſio valeat & prægreſſus.

PRÆGUSTO, [προγεύομαι] āre. Ante guſtare. Plin. lib. 21. cap. 3. Gratificationem ipſius reginæ Antonio timente, nec niſi prægustatos cibos ſumente, &c.
Cibos prægustavit ipſe. Ovid. 1. Amor. 4. 33.
Timidus prægustet pocula papas. Juven. 6. Sat. 633. Ibid. 661.
— ſi prægustabit Atrides
Pontica ter victi cautus medicamina regis.

PRÆGUSTĀTOR, ōris. m. [προγευστής] Qui cibos principis prægustat. Suet. Claud. Cæſ. cap. 44. V. ibi Torrent. & Pitiſc. vel Pignor. de Serv. p. 65. conf. Lex. Pitiſc. vel Meurſ. Exerc. Crit. 2. 3.
Prægustator libidinum. Cic. pro Domo, 25. Scilicet tu helluoni ſpurciſſimo, prægustatori libidinum tuarum, homini egentiſſimo & facinoroſiſſimo Sext. Clodio, &c.

PRÆGŪTII, [Πραιγούτιοι] Italiæ populi, qui Marſis magis Orientales ſunt, Ptolemæo auctore lib. 3. cap. 1. hodie Præcutini, *Abruzzi* vulgo.

PRÆHENDO, V. PREHENDO.

PRÆHĬBEO, ēre. vox antiqua, pro Præbeo. Plaut. Pſeud. 1. 2. 49. Petron. cap. 117. V. Burm. ad Quintil. 1. 1. p. 17. & PRÆBEO.

PRÆJĂCEO, ui, [πρόκειμαι] ēre. Ante jacere. Plin. lib. 3. cap. 4. Oppida de cetero rara, præjacentibus ſtagnis.
Caſtra præjacere. Tacit. 12. Ann. 36. V. CASTRA.

PRÆJĂCIO, vel PRÆJĬCIO, ĕre. Columel. 8. 17. Mox præjaciuntur in gyrum moles.

PRÆJŪDĬCO, [προδιαγινώσκω] āre. Ante tempus judicare, inquit Budæus. Cic. ad Brut. 4. Quod enim nondum Senatus cenſuit, nec Populus Rom. juſſit, id arroganter non præjudico, nec revoco ad arbitrium meum.
Præjudicare, Præjudicium facere. Cic. 3. de Legib. 47. Apud eoſdem, qui magiſtratu abierint, edant & exponant, quid in magiſtratu geſſerint, deque iis Cenſores præjudicent. Budæus.
Præjudicari de re aliqua. Cic. pro Cluent. 172. Cur non Habiti exemplo uſus es, ut per illum, qui attuliſſet venenum, de hoc præjudicaretur? i. e. Præjudicium fieret: hoc eſt, Ut ſi indicatum eſſet venenum eſſe huic Habito allatum, præjudicium eſſet factum in accuſationem veneficii ſecuturam. Budæus.
De aliquo maleficio præjudicare. Cic. 2. de Invent. 60. Quare dum de ea judicetur, de aliquo majore maleficio, de quo judicium comparatum ſit, præjudicatur.
Præjudicare alicui, pro Nocere. Ulpian. in l. 1. §. Si inter. D. de magiſtr. convent. & eorum, &c. Si inter magiſtratus hoc convenerit, ut alterius tantum periculo tutores darentur: conventiones pupillo non præjudicare Divus Hadrianus reſcripſit. [In jure nimirum, facti antegreſſi quaſi præjudicio non obeſſe, Non in præjudicium trahi poſſe exemplum. Præjudicare, pro Nocere ἁπλῶς Latinitatis infimæ eſt.

PRÆJUDICĀTUS, a, um. Partic. [προδιαγνωσθείς] ut, Præjudicatum eventum belli habetis. Liv. lib. 42. 61. Idem 26. 2.
Semel atque iterum præjudicata res. Cic. pro Cluent. 49. Cognoſcite nunc ita reum citatum eſſe illum, ut re ſemel atque iterum præjudicata, condemnatus in judicium venerit.
Opinio præjudicata. Cic. 1. de Nat. Deor. 10. Tantum opinio præjudicata poterat, ut etiam ſine ratione valeret auctoritas. De Pythagoreis.
Superl. Sidon. Poſtſcript. Carm. 22. Vir ille præjudicatiſſimus.

PRÆJUDICATIO, ōnis. f. [προδιάγνωσις] ut,
Damnari præjudicatione Senatus. Quintil. lib. 4. cap. 2.

PRÆJUDICIUM, i. n. [πρόκριμα] Quod judicibus exemplum poſtea præbet ad judicandum in eadem cauſa, vel paribus cauſis: uti clare in oratione Ciceronis pro Cluentio 58. colligitur: qui duobus præjudiciis, uno in Scamandrum, altero in Fabricium eadem veneficii cauſa factis, Oppianicum damnatum eſſe demonſtrat. Ejus hæc ſunt verba, Quum Oppianicum jam perditum, & duobus jugulatum præjudiciis videret. Curtius lib. 7. 1. 20. Sine præjudicio dicimus cauſam: liberis corporibus animiſque: habitum etiam, in quo te comitari ſolemus, reddidiſti. Verba ſunt Amyntæ, inquit Budæus, cauſam dicentis, ac ſi diceret, Si ex vinculis cauſam diceremus, præjudicatum quodammodo videretur nos eſſe compertos & convictos ſceleris. Quum vero vinculis exemptos nos voluiſti, ſignificaſti te liberum judicium integrumque ſuſpendere voluiſſe, quoad defenſionem noſtram audieris.
Præjudicium dicitur etiam quaſi Sententia quædam ante judicium, ac ſententiæ lationem, ſive pro me, ſive contra me. Ut ſi eſſent duo de officio aliquo contendentes, quia lis in longum procedit, magiſtratus jubet interea dum ſententiam ferat, alterum officio fungi: quaſi judicans jam nunc ſe pro ea parte ſentire, penes quam vult eſſe rem de qua litigatur. Et hoc Præjudicium dicitur quod poſſidentem adjuvat, & obeſt excluſo. Hæc ex valla in Raudenſem. Plin. lib. 5. Epiſt. 1. pr. Curianus orabat, ut ſibi donarem portionem meam, ſeque præjudicio juvarem: eandem tacita conventione ſalvam mihi pollicebatur.
Hinc pro Exemplo & auctoritate ſumitur; ut Cæſ. 2. Bell. Civil. 32. Pompejus, nullo prælio pulſus, veſtri facti præjudicio demotus Italia exceſſit.
Apud Tacitum denotat Futuræ rei judicium, ſive Quod de eventu judicandum eſt; Germ. cap. 10. extr. Victoria hujus vel illius pro præjudicio accipitur. [i. e. Pro belli auſpicio futuri, vel Præjudicato belli eventu, ut Livius loquitur. V. paulo ſupra in Partic. PRÆJUDICATUS.
Facere præjudicia. Quintil. lib. 4. cap. 5.
Præjudicia, ſunt Animadverſiones Cenſorum, & primæ aſſertiones: item prioris Centumviralium judicum partis ſententia, poſterioris vero judicium.
Præjudicium dicitur Pronuntiatum ſecundum Claudium Cantiunculam in locis legalibus. Quid autem ſit Pronuntiatum, habes apud Rodolphum Agric. de Invent. Dial. lib. 1. cap. 4.

Præjudicium, pro Damno & jactura. Ulpian. in l. 1. §. 11. Quemadmodum. D. de agnoscendis vel alendis lib. Quemadmodum per contrarium, si maritus, uxore denuntiante, custodes miserit, nullum præjudicium sibi facit. Licebit igitur ei partum editum ex se negare, nec ei nocebit, quod ventrem custodierit. conf. §. præced. [Nec est tamen pro Damno ἀπλῶς, verum, pro Juris imminutione ex facto antecedente.

PRÆJUDICIĀLIS, e. Adj. ut, Præjudicialis mulcta. l. 50. & 65. C. Theod. de Appell.

PRÆJŪRO, [προόμνυμι] āre. Ante alios jurare.
A Despaut. ponitur sine exemplo. H. St.

PRÆJURĀTIO, ōnis. f. [προόμωσις] Præjurationes, inquit Festus, facere dicuntur ii, qui ante alios conceptis verbis jurant, post quos alii, in eadem verba jurantes, tantummodo dicunt, Idem in me. Huic igitur præjurationi, quæ species est jurisjurandi conceptis verbis, addebatur, ut apparet, Exsecratio; eam enim verbum, Idem in me, continet. Annotavit Turnebus. conf. Lex. Pitisc. & Liv. 2. 45.

PRÆJŬVO, jūvi, [προωφελέω] āre. Ante juvare. Tacit. 3. Hist. 65. 2. Et credebatur affectam ejus fidem præjuvisse, domo, agrisque pignori acceptis.

PRÆLĀBOR, ĕris, [προολισθέω] lābi. Ante labi. Columel. lib. 11. cap. 1. Prælabentis vero temporis fuga, quam sit irreparabilis, quis dubitet? Cic. 2. de Nat. Deor. 111.
Pisces, quorum alter paulum prælabitur ante. Ex poeta.
Tibris prælapsus mœnia Romæ. Lucan. lib. 6. 76.

PRÆLAMBO, [προλιχμάω] ĕre. Idem quod Ante lambere. Hor. 2. Serm. 6. 109.
Continuatque dapes, nec non vernaliter ipsis
Fungitur officiis, prælambens omne quod affert.

PRÆLARGUS, a, um. Adj. ut, Pulmo animæ prælargus. Pers. 1. Sat. 14. Juvenc. in Math. 22. 8.
Prælargis dapibus quæcunque instruximus.

PRÆLATIO, PRÆLATUS, &c. V. PRÆFERO.

PRÆLĂVO, ĕre. Apul. Apol. p. 278. Elmenh. Ejus merito os, ut bono potui poculum, prælavitur. i. e. Proluitur.

PRÆLAVĀTUS, a, um. Partic. Oct. Hor. 1. 27. Vino tepido prælavatus.

PRÆLAUTUS, a, um. Adj. ex Partic. Valde lautus. Suet. Vitell. cap. 2. Prælautus alioqui, famosusque cœnarum magnificentia.

PRÆLĒGO, āre. Ante legare. Paulus in l. Titia Sejo. D. de legat. 2.

PRÆLĔGO, lēgi, lectum, [προαναγινώσκω] ĕre. Ante legere: ut solent præceptores pueris suis. Quintil. lib. 1. cap. 14. (Burm. 8. p. 95.) Sed pueris quæ maxime ingenium alant, atque animum augeant, prælegenda. Prælegere Campaniam, Præterire navibus. Tacit. 6. Ann. 1. 1.

PRÆLECTUS, a, um. Partic. Apul. Met. 7. p. 192. Elmenh. Unum, prælectum, grandem hircum, annosum, & horricomem, Marti Secutori, Comitique victimant.

PRÆLECTIO, ōnis. f. [προανάγνωσις] Quintil. lib. 1. cap. 3. Attamen emendationi, prælectionique numerus obstat.

PRÆLECTOR, ōris. m. [προαναγνώστης] Gell. lib. 18. cap. 5. Si magistrum, prælectoremque habuisset alicujus æris.

PRÆLĬGĀNEUS, a, um. Adj. ut Vinum præliganeum, a prælegendo dictum: estque illud, quod vel præmaturum est, vel præ omnibus legitur: quod & Precium Virgilio 2. Georg. 95. dicitur. Cato de R. R. cap. 23. Uvas miscellas ad vinum præliganeum, quod operarii bibant, ubi tempus erit, legito: succum puriter omnium dierum pariter in dolia dividito. [Malim Præleganeum per e. Ceterum hic locus suspectus habetur.

PRÆLĪBO, [προγεύομαι] āre. Ante libare & degustare. Stat. 3. Silv. 4. 60.
Care puer, superis qui prælibare verendum
Nectar, & ingentem toties contingere dextram, &c.
Vultus ac pectora alicujus prælibare visu. Stat. 2. Achil. 88.

PRÆLIBĀTIO, ōnis. f. Tertull. de Anima cap. ult. Sine ulla prælibatione.

PRÆLĬCENTER, Adv. [πλημμελῶς] Nimis licenter. Gell. lib. 14. cap. 7. Oppido quam verba finxit prælicenter. Ammian. 10. 5. & 17. 8.

PRÆLĪDO, ĕre. Manil. 5. 81. al. Præcludere. [In emendatis codd. exstat,
Obstantemque mora totum perludere Circum.

PRÆLIGANEUS, V. PRÆLEGO.

PRÆLĬGO, [προεπιδέω] āre. Ante vel ab anteriori parte ligare. Liv. 22. 16. Fascesque virgarum, atque arida sarmenta præligantur cornibus boum. Cic. 2. de Invent. 149. Os autem obvolutum est folliculo, & præligatum. Plin. 17. 11. extr.

PRÆLIGĀMEN, ĭnis. n. Amuletum. Marc. Empir. cap. 8.

PRÆLĬNO, ĕre. Gell. 7. 14. extr. Cum caste, pudiceque ornatur, fit illustrius; cum fucatur atque prælinitur, fit præstigiosum.

PRÆLĬTUS, a, um. Partic. Gell. 13. 23. Villæ inexcultæ & rudes, ne tectorio quidem prælitæ.

PRÆLIUM, i. n. [μάχη, ἀλκὴ, συμβολὴ] Conflictus in bello Plaut. Men. 4. 2. 23. Præliis factis plurimis. Descriptionem prælii vide apud Plautum Amph. 1. 1. 70.
Prælium, bellum, excursus, & pugna. Tacit. de German. 30.
Prælium a Prelo quidam deducunt: quia sicut in prelo humor uvarum, ita in prælio sanguis hominis fluit.
Apud Lamb. in Cic. & quosdam alios Prœlium cum œ. Prelium, tanquam a Prelo, vide col. seq. i. e. quasi Premulum a Premendo. Hinc Impressionem facere primo. Prelium *avec un e seul* in edit. Romana Interpr. Polybii, an a Premo quasi Premulum? H. St. V. Voss. Etym. & Cellar. Orthogr. Forte Prælium dicitur, quasi Præduellum, i. e. Præludium, seu Prælusio certaminis, unde Virg. Tentare prælia dixit. Conf. Gloss. vet.
Prælium & Bellum, quid inter se differant, Liv. 30. 19. Fassus in curia est, non prælio modo se esse, sed bello victum. Bellum totum tempus militiæ significat: Prælia vero sunt in bello congressiones. V. Non. 5. 61.
Bellum & Prælium. Cic. in Orat. 30. Thucydides res gestas & bella narrat & prælia, graviter & probe. conf. Voss. l. c.
Certamen & Prælium. Cic. 2. in Catil. 23. In hujusmodi certamine ac prælio nonne, etiam si hominum studia deficiant, dii ipsi immortales cogent ab iis præclarissimis virtutibus tot & tanta vitia superari?
Exitus præliorum sunt incerti. Cic. 6. Fam. 4.
Audax præliis Liber. Hor. 1. Carm. 12. 21.
Adversum prælium. V. ADVERSUS.
Cruda prælia. Stat. 12. Theb. 762.

Dubium. Liv. lib. 35. 29. pr. Aliquamdiu dubium prælium fuit. Martem incertum vocat Tacit. 4. Hist. 35. V. MARS.
Fatale. Cic. 15. Fam. 15.
Fervida. Claud. in Gigant. 12.
Fortunatissimo prælio decertare. Paterculus lib. 2. 12. 5.
Impia. Hor. 2. Carm. 1. 30.
Justum. V. JUSTUS.
Maritimum. V. MARE.
Modicum. V. MODUS.
Navalia. Quintil. lib. 2. cap. 17. Nepos 23. 10. 5.
Scelerata. Lucan. lib. 4. 207.
Secundum. Tacit. 4. Hist. 79.
Singulare prælium conferere. Ausonius in Periocha, lib. 7. Iliados, Fortissimus Græcorum ab Hectore provocatur. Ab Ajace Telamonio prælium singulare conferitur.
Ululata. Stat. 9. Theb. 724.
Abstinere prælio, vel pugna. V. ABSTINEO.
Audere prælium. Tacit. 4. Ann. 49.
Audere in prælia. Virg. 2. Æn. 347.
Cessare a præliis. V. CESSO.
Ciere prælium. V. CIEO.
Committere prælium. V. COMMITTO.
Concurrunt prælia ventorum. Virg. 1. Georg. 318.
Conficere prælium. Cæsar 8. Bell. Gall. 28.
Confligere prælio. Cæs. 5. Bell. Gall. 15.
Conserere prælia. Virg. 2. Æn. 397. conf. Singulare prælium, paulo supra.
Contendere. Cæs. 1. Bell. Gall. 50.
Decertare prælio. V. DECERTO.
Defungi prælio. Liv. lib. 1.
Detrectare prælia. Sil. lib. 7. 647.
Differre. Sil. lib. 7. 330.
Dimicare prælio cum aliquo. Cic. 2. de Nat. Deor. 6.
Dirimere. Virg. 5. Æn. 467.
Dare. Idem 3. Georg. 265.
Edere prælia & pugnas æterno certamine. Lucret. lib. 2. 118.
Elabi ex prælio. Cæs. 5. Bell. Gall. 36.
Elicere ad prælium. Liv. lib. 2.
Excedere ex prælio. Cæs. 3. Bell. Gall. 25. V. EXCEDO.
Facere manibus prælium. V. MANUS.
Facere præclara prælia. Cic. 2. de Orat. 273. Quum Tarento amisso arcem tamen Livius retinuisset, multaque ex ea prælia præclara fecisset, quum aliquot post annos, &c.
Facere secundum prælium. Liv. 38. 12. In agro eorum pluribus præliis secundis factis.
Frangere præliis aliquos. Cic. de Provinc. Consul. 32.
Incessitque itineri & prælio, Tacit. 1. Ann. 51. h. e. Ad iter, & prælium.
Incipere prælium. Sallust. in Jugurtha.
Inducere in prælium cohortes. V. INDUCO.
Inire prælium. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Inire & finire. V. INEO.
Inire prælium cum aliquo. Liv. 25. 39. Cum his tam securis solutisque Romani, calentes adhuc ab recenti pugna, ferocesque victoria, prælium ineunt.
Ineunt ursi hispida prælia. Stat. 6. Theb. 865.
Inferre prælium in castra. V. INFERO.
Instaurare prælia. Lucan. lib. 3. 615.
Instaurata. Virg. 2. Æn. 669.
Intermittere. V. INTERMITTO.
Invadere. V. INVADO.
Lacessere prælio. Cæs. Bell Gall. 5. 17. pr.
Ludere prælia. Stat. 9. Theb. 786.
Miscere horrida. Virg. 2. Georg. 282.
Miscere prælia multa vi. Virg. 3. Georg. 220.
Moliri. Sil. lib. 13. 198.
Obire. Lucret. lib. 4. 964.
Oritur atrox prælium. Liv. 25. 39.
Pati dura prælia. Virg. 7. Æn. 806.
Profligare prælia. Tacit. 14. Ann. 36.
Pronuntiare prælium. Liv. de Bell. Pun. V. PRONUNTIO.
Pugnare mutuis præliis inter se. V. MUTUUM.
Redintegrare. Cæs. 1. Bell. Gall. 25.
Renovare. Cæs. 2. Bell. Gall. 14.
Restituere. Cæs. 1. Bell. Gall. 53.
Scrutari. Sil. lib. 7. 273.
Serere. Tacit. 5. Hist. 11. Et sequentibus diebus crebra portis prælia serebant.
Serere prælia cum aliquo. Sil. lib. 8. 35. Hinc Conserere prœlium. V. supra.
Sumere prælium, Inire. Tacit. 4. Hist. 34. Suet. Cæs. cap. 9.
Supersedere prælio. Cæs. 2. Bell. Gall. 8.
Sustinere alicujus causa prælia. Cic. 9. Fam. 11.
Tentare. Virg. 2. Æn. 334.
Ergo & Pugnam tentare dici potest, vide TENTO. H. St.
Texunt fugas & prælia ludo. Virg. 5. Æn. 593.
Tollit caput altum in prælia. Virg. 5. Æn. 375.
Tractare prælia. Sil. lib. 15. 466.
Ventum est ad prælia. Virg. 3. Georg. 98.
Uti secundis præliis. Cic. pro Lege Manil. 23.

PRÆLIĀRIS, e. Adj. [μαχικὸς] Ad prælium pertinens: ut, Præliares pugnæ, apud Plaut. in Curc. 4. 4. 17.
Præliares dies appellantur, Quibus fas est hostem bello lacessere. Erant enim quædam feriæ publicæ, quibus nefas fuit id facere. Festus. conf. Macrob. 1. Saturn. 16.
Acies præliaris. Apul. Met. 3. p. 131. Elmenh. Dirigitur præliaris acies. conf. 8. p. 208.
Dea præliaris, Minerva. Apul. Met. 10. p. 254. Elmenh.

PRÆLIOR, [μάχομαι, ἀψιμαχέω] āri. Dimicare. Cæs. lib. 2. Bell. Gall. cap. 23. Ex loco superiore in ipsis fluminis ripis præliabantur.

Pedibus præliantur. Idem 4. 2.
Præliari cum equitibus. Cæſ. 1. Bell. Civil. 78.
Præliari, per translationem, pro Dimicare, & contendere verbis. Cic. 1. Att. 13. Ego enim, quamdiu Senatus auctoritas mihi defendenda fuit, ſic acriter & vehementer præliatus ſum, &c.
Prælio, antique pro Prælior, apud Priſcian. p. 799. Ennius apud Non. 7. 38. Ita mortales inter ſe pugnant, præliant. Hinc &
Imperſonaliter Paſſive, Juſtin. 19. 1. 9. Et diu & varia victoria præliatum fuit. Item Feſtus in Arma, Quibus prope præliatur. conf. Eumen. de Reſt. Schol. cap. 2.
PRÆLIANS, antis. Partic. [μαχόμενος] ut, Eudemus prælians ad Syracuſas occidit. Cic. 1. de Divin. 53.
PRÆLIĀTUS, a, um. Partic. Plin. lib. 7. cap. 28. Juſtin. 12. 9. 12.
PRÆLIĀTOR, ōris. m. Tacit. 2. Ann. 73. 3. de Germanico, factis Alexandri adæquato, Neque minus præliatorem, &c. Auct. Dial. de cauſis Corr. Eloq. cap. 37. Plures bonos præliatores bella quam pax ferunt.
Dux belli & præliator inſignis. Juſtin. 15. 4. 19.
PRÆLONGUS, a, um. Adj. [εὐμήκης] Valde longum ſignificat.
Cornua prælonga. Lucret. lib. 3. 614.
Gladii prælongi. Tacit. 1. Hiſt. 79. 5. Liv. 22. 46. Diſpares ac diſſimiles gladii: Gallis prælongi, ac ſine mucronibus.
Haſtæ prælongæ. Liv. 31. 39.
Homo. Quintil. lib. 6. cap. 4.
PRÆLONGO, [ἐπιμηκύνω] āre. Longum facere; nam Longo non dicitur. Plin. lib. 11. cap. 2. Qua ſubtilitate pedum crura prælongavit?
PRÆLŎQUOR, ĕris, ūtus ſum, [προφθέγγομαι] lŏqui. Præfari. Plin. 8. Epiſt. 21. Forte accidit ut eo die mane in advocationem ſubitam rogarer: quod mihi cauſam præloquendi dedit. Cic. 8. Fam. 12. Vix hoc erat præloquutus, quum ego Appium Cenſorem eadem lege poſtulavi. V. not. Var.
PRÆLOCŪTIO, ōnis. f. Frontin. præf. lib. 3. Strat. Nec morabor ulla prælocutione. Senec. Controv. lib. 3. præf. Silo haberetur diſertus, ſi a prælocutione dimitteret.
PRÆLŪCEO, luxi, [προλάμπω] ēre. Valde lucere. Martial. lib. 12. 38.
Præluxere faces, velarunt flammea vultus.
Alicui prælucere, Præferre facem. Suet. in Octav. cap. 29. Auctor de Viris illuſtr. cap. 38. extr. Duillio conceſſum eſt, ut prælucente funali, & præcinente tibicina, a cœna publice rediret.
Majoribus ſuis prælucere virtute ſua. Cic. in Salluſt. 5. Ego meis majoribus virtute mea præluxi: ut ſi prius noti non fuerint, a me initium accipiant memoriæ ſuæ.
Bona ſpe prælucere in poſterum. Cic. de de Amicit. 23. Quum plurimas & maximas commoditates amicitia contineat, tum illa nimirum præſtat omnibus, quod bona ſpe prælucet in poſterum.
Pectora prælucent filo Sidonio. Lucan. lib. 10. 141. Ubi legendum eſt, Perlucent.
Nullus in orbe ſinus Bajis prælucet amœnis. Hor. 1. Epiſt. 1. 83. h. e. Præpollet, ſive amœnior eſt.
PRÆLŪCĬDUS, a, um. Adj. [πολυφεγγής] Plin. lib. 37. cap. 6. Arabicæ excellunt, candore circuli prælucido, atque non gracili.
PRÆLŪDO, ſi, ſum, [προοιμιάζω, ἀκροβολίζω] ĕre. Ante ludere. Virg. 3. Georg. 234.
— & ſparſa ad pugnam præludit arena. Legitur & Proludit. [Ut fere confuſa hæc reperies.
Præludere, cum Dativo. Sen. Epiſt. 103. Illi meliori vitæ longiorique præluditur.
Præludere dicebantur Gladiatores, ante congreſſum, quod eſt Luſorie pugnare, ventilare. V. Lipſ. 2. Saturn. 19. vel Lex. Pitiſc. Ovid. 3. de Arte Am. 515.
Sic ubi prælusit, rudibus puer ille relictis,
Spicula de pharetra promit acuta ſua.
PRÆLŪDIUM, i. n. [προοίμιον] dicitur illa Modulatio vocum, quæ ante initium cantus fieri ſolet, quæ & Præcentio dicitur.
Præludium & portentum, metaphorice, & in malam partem. Cic. 14. Philipp. 8. Quæque eſſet facturus in hac urbe, niſi eum hinc ipſe Juppiter, ab hoc templo atque his mœnibus repuliſſet, declaravit in Parmenſium calamitate: quos, optimos viros, honeſtiſſimoſque homines, maxime cum auctoritate hujus ordinis, populique Rom. dignitate conjunctos, crudeliſſimis exemplis interemit, præludium illud & portentum L. Antonius, inſigne odium omnium hominum, vel ſi etiam dii oderint quos oportet, omnium deorum. al. Proludium, vel Proluvium, vel Propudium. vel Prodigium. [Quod poſtremum, quod in uno Mſ. codice Urſini exſtat, amplector. Sic in Piſon. 9. A P. Clodio, fatali portento, prodigioque reip. Propudium alibi apud Cic. non legitur, nec cum Portento, ut ſynonymum, recte jungitur.
PRÆLŪSIO, ōnis. f. [ἀκροβολισμός] Idem. Plin. 6. Epiſt. 13. extr. Tu tamen exiſtima, quantum nos in ipſa pugna prælii & certaminis maneat, cujus quaſi prælusio, atque præcurſio, has contentiones excitavit. Cic. 2. de Orat. 325. Proluſio.
PRÆLUM, V. PRELUM.
PRÆLUMBO, āre. Lumbos præfringere. Nævius, Cœpit unumquemque prælumbare fuſtibus. Non. 2. 673.
PRÆLŪMĬNO, āre. Prælucere. Tertull. de Reſur. Carn. cap. 33.
PRÆLUSTRIS, e. Adj. [πολύλαμπρος] Ovid. 3. Triſt. 4. 5.
Vive tibi: quantumque potes, prælustria vita:
Sævum prælustri fulmen ab arce venit.
PRÆLŪTUS, a, um. Partic. ut, Præluta habitacula. Sidon. 4. Epiſt. 25.
PRÆMĂCĔRO, āre. Scrib. Larg. comp. 193. Præmacerentur autem mala cydonia, &c.
PRÆMĂLĔDĬCO, ĕre. Tertull. adverſ. Marc. 5. 3.
PRÆMĀNDO, [προπαραγγέλλω] āre. Ante, ſive prius mandare, & mittere. Cic. 5. Fam. 9. Dicitur mihi tuus ſervus anagnoſtes fugitivus in Vardæis eſſe, de quo tu mihi nihil mandaſti: ego tamen terra marique ut conquireretur, præmandavi. Plaut. Truc. 2. 4. 49.
Aliam alioſum ire, præmandare & quærere
Puerum, aut puellam, qui ſupponantur mihi.
PRÆMANDO, ĕre. Gell. 4. 1. Si idem me tibi præmandere, quod ajunt, poſtulas. Hinc
PRÆMANSUS, a, um. Partic. ut, Præmanſum in os inferere. Adagium quod laudat Eraſmus Chil. 2. Cent. 10. n. 33. Sed apud Cic. 2. de Orat. 162. exſtat, Manſa.

PRÆMĀTŪRUS, a, um. Adj. [πρόωρος] Nondum maturus; ut, Segetes prœmaturæ, Frumenta præmatura. Valla lib. 4.
Præmaturus fructus, Ante alios maturus. Columel. lib. 11. cap. 3.
Præmaturus, per translationem, dicitur pro Immaturo, & quod ante tempus venit, aut accidit: ut, Præmatura mors. Plin. lib. 7. cap. 51.
Hiems præmatura. Tacit. lib. 1. Ann. 30.
Præmaturum & Serum, contraria. Plin. lib. 8. cap. 45. Domitura boum in trimatu, poſtea ſera, ante præmatura.
Præmatura denuntiatio. Cic. 10. Fam. 8. Nunquam diffitebor multa me, ut ad effectum horum conſiliorum pervenirem, & ſimulaſſe invitum, & diſſimulaſſe cum dolore: quod præmatura denuntiatio boni civis imparati, quam periculoſa eſſet, ex caſu Collegæ videbam.
Labor præmaturus. Sil. lib. 15. 356.
PRÆMATŪRE, Adv. [προώρως] Immature. Plaut. Moſtel. 2. 2. 69.
Nam me Acheruntem recipere Orcus noluit,
Quia præmature vita careo. h. e. Quia mortuus ſum ante tempus. Gell. lib. 10. cap. 11.
Compar. Præmaturius, eſt apud Papin. Dig. l. 45. tit. 1. leg. 118.
PRÆMĔDĬCĀTUS, a, um. Partic. [προφαρμακευθείς] Ovid. 12. Epiſt. 15.
Iſſet anhelatos non præmedicatus in ignes,
Immemor Æſonides, oraque adunca boum. i. e. Non iſſet Iaſon ad domandos tauros, qui naribus ignem efflabant, ante a me, Medea ſcilicet, inſtructus medicamentis, quibus hi poſſent vinci.
Antidoto præmedicatus. Tertull. de Jejun. cap. 12.
PRÆMĔDĬTOR, [προμελετάω] āri. Ante meditari, præcogitare. Cic. 6. Att. 3. Ex qua me fingere poſſim, & præmeditari quo animo accedam ad urbem.
Quid ſibi uſu venturum ſit præmeditari. Auctor ad Heren. lib. 2. 5.
Præmeditator vitare errorem. Lucret. lib. 4. 822.
— & illum,
Effugere errorem, vitareque præmeditator. Sic hunc locum, non minus docte, quam feliciter reſtituit Lambinus, quum ante mirum quam corruptus eſſet. Sed Gronov. mavult Præmetuenter. V. in h. v.
PRÆMEDITĀTUS, a, um. Partic. ut, Mala præmeditata leviora an fiant, Cic. 3. Tuſc. 14.
PRÆMEDITATIO, ōnis. f. [προμελέτημα] Cic. 3. Tuſc. 26. Hæc igitur præmeditatio futurorum malorum, lenit eorum adventum, quæ venientia longe ante videris.
PRÆMEDITĀTŌRIUM, i. n. Locus ubi meditatio fit & præparatio Tertull. de Jejun. cap. 6. Totum illud domicilium interioris hominis, eſcis ſtipatum, vinis inundatum, decoquendis jam ſtercoribus æſtuans præmeditatorium efficitur latrinarum. V. ibi Pamelium.
PRÆMENSUS, V. PRÆMETIOR.
PRÆMERCOR, [προεμπορεύομαι] āri. Prius mercari, ſive, ut ait Budæus, In emptione prævenire, & licitaturo præripere. Plaut. Epid. 3. 3. 26.
Edepol næ iſtam tempore gnato tuo
Sumus præmercati. Plin. lib. 32. cap. 2. Ni qui ad polluctum emerent, pretio minus parcerent, eaque præmercarentur.
PRÆMESSUM, i. n. [προθερισμόν] Sacrificii genus, quod de ſpicis, quas primum meſſuiſſent, ſacrificabant Cereri. Hæc Feſtus. Quidam legunt Præmeſſium. conf. Scalig. In Varr. 5. de L. L. p. 75. ed. ult. Steph.
PRÆMĔTIOR, [προμετρέω] īri. Ante metiri. ut, Præmetiri pericula. Sarisb. Epiſt. 59. Unde
PRÆMENSUS, a, um. Partic. ut, Lucis præmenſæ tempora. Tibul. lib. 3. 3. 9.
Tunc, quum præmenſæ defunctus tempora lucis,
Nudus Lethea cogerer ire rate. Alii legunt Permenſæ. V. Broeckh. Portionem vitæ appellat Juven. 9. Sat. 127.
— miſeræque breviſſima vitæ Portio.
Præmenſi ſoli ſpatium. Frontin. de Re Agr. n. ult.
PRÆMĒTOR, āri. Solin. cap. 40. Dinocratem Alexandri juſſu Alexandriam in Ægypto præmetatum, ſupra expoſuimus.
PRÆMETĀTUS, a, um. Partic Mart. Capell. 8. Præmetata divûm itinera.
PRÆMĔTUO, [προφοβέομαι] ĕre. Ante metuere. Prudent. adverſ. Symmach. 2. 581.
— præmetuit cultus inoleſcere Chriſti.
PRÆMETUENS, entis. Partic. Cæſ. 7. Bell. Gall. 49. Cæſar præmetuens ſuis. Phædr. 1. Fab. 17. Dolum præmetuens. Lucret. lib. 3. 1032.
— at mens ſibi conſcia facti,
Præmetuens, adhibet ſtimulos, torretque flagellis.
PRÆMETUENTER, Adv. Gronov. Obſerv. 3. 5. reſtituit Lucret. lib. 4. 822.
Effugere errorem vitareque præmetuenter. Lamb. Præmeditator.
PRÆMĬCO, āre. Apul. Met. 11. pr. Præmicantis lunæ candore nimio completus orbis. Prudent. Calagurit. 84.
Quæ viam patere cæli præmicando oſtenderent.
PRÆMĬGRO, [προαποικίω] āre. Ante migrare. Plin. lib. 8. cap. 28. Ruinis imminentibus muſculi præmigrant.
PRÆMĬNEO, ēre. Præ aliis eminere. Senec. Med. 93. Unius facies præminet omnibus. Tacitus cum quarto caſu junxit, 15. Ann. 34. 3. Eo uſque valuit, ut gratia, pecunia, vi nocendi etiam, malos præmineret. Adde 12. Ann. 12. pr. V. PRÆEMINEO.
PRÆMINENS, Partic. pro Præeminens. Solent enim Latini non raro vocales conjungere, & in unum confundere: ut Prærogare, pro Præerogare. & ſic in ceteris. Prudent. Cathem. 11. v. 108.
Inſignis ipſe & præminens. Turnebus. conf. PROROGO, ad fin.
PRÆMĬNISTER, tri. m. Macrob. 3. Saturn. 8. Mercurii vocabulo ſignificant præminiſtrum. Tertull. de Orat. cap. 1. Opus præminiſtri.
PRÆMINISTRA, æ. f. Macrob. 3. Saturn. 8. Camilla Dianæ præminiſtra. Apul. Apol. Lingua mendaciorum & amaritudinum præminiſtra.
PRÆMINISTRO, āre. Apul. Mileſ. 2. p. 119. Elmenh. Aſſidue reſpiciens præminiſtrantem Fotidem. Tertull. Apol. cap. 22. Fabulas ad deſtructionem veritatis iſtius æmulas præminiſtraverunt.
PRÆMĬNOR, āri. Valde minari. Apul. 5. Mileſ. p. 167. Elmenh. Malum grande de vultus curioſitate præminatur. conf. Tertull. Apol. cap. 21. & adverſ. Marc. 5. 19.
PRÆMĬTIS, e. Adj. Venant. Fortun. 3. Carm. 12. 37.
Horrea præmitis melius tua condita ſervans.
PRÆMITTO, miſi, miſſum, [προπέμπω] ĕre. Ante mittere. Conſtruitur fere cum Ad vel In præpoſitionibus. Cic. 2. Off. 25. Præmittebatque de ſtipatoribus ſuis, qui ſcrutarentur arculas muliebres. [Hæc potius erat conſtructio

constructio notanda, Verbum scil. hoc, non *ut* conj. sed pronomen relativum cum Subjunctivo modo postulare, ut & simplex Mitto. ubi V.
Litteras odiosas præmittere. Cic. 10. Att. 7.
Cum equitatu in aliquem locum præmittere aliquem. Cic. ad Brut. 15.
Præmiserat in Hispaniam legiones. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 39.
Præmittitur in Siciliam cum imperio. Cic. 7. Att. 15.
Præmittere edictum. Cæs. 2. Bell. Civil. cap. 19.

PRÆMISSUS, a, um. Partic. [προπεμφθεὶς] ut, Præmissus Achates. Virg. 6. Æn. 34.
Equites præmissi ibant. Virg. 9. Æn. 367.

PRÆMISSA, orum. n. pl. Plin. lib. 12. cap. 1. Produnt, Alpibus coercitas, & tum inexsuperabili munimento, Gallias, hanc primum habuisse causam superfundendi sese Italiæ, quod Helico ex Helvetiis civis earum, fabrilem ob artem Romæ commoratus, ficum siccam, & uvam, oleique ac vini præmissa, remeans secum tulisset. Quem locum emendans Hermolaus, Promissa reponit, publica lectione expuncta. Cælius tamen lib. 6. cap. 6. mavult Præmissa, interpretaturque primitias quasdam, sicuti Præmissa sacrorum dicuntur. Contendit etiam Ciceronem hoc vocabulo fuisse usum 10. Fam. 12. Et tuarum litterarum ad me missarum præmissa meminissem: ubi alias legitur Promissa. V. ad Cic. not. Victor. & Gebhard. & ad Plin. Hard.

PRÆMIUM, i. n. [γέρας, τίμιον, ἐπιτίμιον, ἆθλον, ἀγώνισμα, γέρασμιον] Munus, quod in ludis, certaminibus, aliisve industriæ, aut virtutis speciminibus proponitur iis, qui rem bene gesserint. Ter. Eun. 5. 9. 27.
Quodvis donum & præmium a me optato, id optatum feres. Virg. 5. Æn. 485.
Invitat qui forte velint, & præmia ponit.
Præmium, inquit Varro de L. L. lib. 5. 36. a Præda, quod ob recte quid factum concessum. Proprie idem fere significat; ut Virg. 11. Æn. 78. Plaut. Men. 1. 2. 26. conf. Tacit. 1. Hist. 51. 1. & Tibull. 1. 2. 25.
Pro eversæ Reipub. præmiis provincias aliquas occuparunt. Cic. de Provinc. Consul. 3.
Præmium, pro Mercede ob laborem. Plin. 3. Epist. 17. Ego viaticum, ego etiam præmium dabo. i. e. Mercedem præter viaticum.
Ampla præmia. Stat. 6. Theb. 550.
Amplissimum præmium, ex omnibus præmiis virtutis, si esset habenda ratio præmiorum, gloria est. Cic. pro Milon. 97.
Exitialia. Stat. 2. Achill. 354.
Frondentia præmia vatum, Laurus vel hedera. Stat. 5. Silv. 3. 56.
Opimum præmium. Plin. lib. 14. cap. 1.
Accipere præmia. Virg. 5. Æn. 309.
Affici præmio. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Auferre præmium. V. AUFERO.
Capere præmia. Virg. 5. Æn. 232.
Commoveri amplis præmiis ad perdiscendum. Cic. 1. de Orat. 13.
Contemnere periculorum præmia & laborum fructum. Cic. in Pison. 63.
Contineri præmio & pœna Rempublicam Solon dixit. Cic. ad Brut. 15.
Decoratur honoribus, præmiis, atque splendore, verus, justus, & honestus labor. Cic. 1. de Orat. 194.
Deferre alicui dignitatis præmium, alteri denegare. Cic. pro Flacc. 1.
Dare alicui amplissima præmia. Cic. 4. in Catil. 5.
Data sunt mihi pro hac industria præmia tanta, quanta antea nemini. Cic. pro Muren. 8.
Donare aliquem præmiis. Cic. pro Arch. 5.
Donari præmio studii sui. Quintil. lib. 2. cap. 7.
Elicere aliquem præmiis ad faciendum aliquid. Cic. pro Corn. Balb. 37.
Evocari præmiis. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Exspectare præmia meritæ palmæ. Virg. 5. Æn. 70.
Exstant recte factis præmia, peccatis supplicia. Cic. 3. de Nat. Deor. 85.
Ferre præmia multa laborum. Hor. 2. Serm. 1. 11.
Ferre grandia præmia meritorum. Hor. 2. Epist. 2. 38.
Ferre digna præmia, Rependere. Virg. 1. Æn. 609.
Fert improba præmia dira libido. Senec. Octav. 6.
Tulit perversa præmia tristis virtus. Senec. Hippol. 9.
Invitare aliquem præmiis ad aliquid agendum. Cic. pro Ligar. 12.
Licet legis præmio, i. e. Beneficio legis. Cic. 4. Acad. 1. Absens factus Ædilis, continuo Prætor, (licebat enim celerius legis præmio) post in Africam, &c.
Linquere alicui quæsita præmia. Lucret. lib. 5. 5.
Maculat vitæ præmia metus pœnarum. Lucret. lib. 5. 1150.
Merere præmia. V. MEREO.
Oppugnare aliquem suis præmiis. Cic. Anteq. iret. in exsil. 12. Non satis est, ne cui injuriam facias, providere: si tamen sunt voluntarii inimici, qui tuis præmiis te oppugnent.
Pensare præmia. Stat. 1. Achil. 69.
Persolvere præmium alicui. Cic. pro Cœl. 68.
Persolvit præmia morum. Stat. 1. Silv. 4. 38.
Poscere. Ovid. 16. Epist. 19.
Præmia magna quidem, sed non indebita posco.
Postulare præmium. Cic. pro Rabir. 31. Et 3. in Catil. 26. Virtutis præmium, insigne honoris, monimentum laudis, pro tantis rebus nullum postulo.
Proposuit præmium Xerxes, qui invenisset novam voluptatem. Cic. 5. Tuscul. 20.
Proposita virtutibus sunt præmia, & supplicia vitiis. Cic. 1. de Orat. 247.
Reddere præmia. Catul Argon. 62. 157.
Referens præmia servati civis. Lucan. lib. 1. 358.
Rependere digna præmia. Stat. 9. Theb. 50.
Repetere præmium & fructum officii. Cic. Anteq. iret in exsil. 4.
Solvere præmia digna. Virg. 9 Æn. 253.
Trahunt invidiosa victores præmia Graji. Ovid. 13. Met. 414.
Tribuere alicui præmium sub aliqua conditione. Cic. pro Arch. 25.
Vendere præmio provinciæ totam Remp. Cic. in Pison. 15.
Venire frustra ad præmia. Virg. 5. Æn. 346.
Venire ad præmia legis. Cic. pro Cluent. 98. Sed quod judicibus probarint, quod in eodem genere, in quo ipsi offendissent, alios reprehendissent, se ad præmia legis venire oportere.
Præmium, pro Pecunia posuit Nævius, Sine præmio sum, marsupium reliqui domum. Nonius.
Pro Quibusvis vitæ commodis & bonis. Lucret. 3. 969.
Omnia perfructus vitaï præmia, marces? Idem lib. 5. 4.
— qui talia nobis
Pectore parta suo quæsitaque præmia liquit. De Epicuro. conf. Idem 3. 913.
Pro Pœna. Ovid. 8. Met. 503. — cape præmia facti.

PRÆMIŌSUS, a, um. Adj. [χρηματώδης] Pecuniosus; interpretibus Paulo & Festo. Accius, Divitem ac præmiosum avum.

PRÆMIOR, [γεραίρω] āri. Suet. in Tit. Vesp. cap. 7. Suspecta & rapacitas, quod constabat in cognitionibus patris nundinari, præmiarique solitum. Præmiari, inquit Budæus, hoc loco Lucrari significat. conf. ibi Pitisc.

PRÆMIĀTOR, ōris. m. [γεραστὴς] Qui præmia solvit.
Præmiatorem, pro Prædone dixit Nævius, auctore Nonio, 2. 629. Nam in scæna nos nocturnos cœpit præmiatores tollere. V. Lips. in Tacit. 1. Ann. 40.

PRÆMIĀTRIX, īcis. f. Ammian. 14. 39. Ultrix facinorum impiorum, bonorumque præmiatrix Adrastia.

PRÆMIXTUS, a, um. Partic. Apic. 45. Olera præmixta compones.

PRÆMŎDĔROR, [προδιοικέω] āri. Ante moderari. Gell. lib. 1. cap. 11. Cretenses quoque prælia ingredi solitos memoriæ datum est, præcinente ac præmoderante cithara gressibus.

PRÆMŎDŬLĀTUS, a, um. Partic. a Præmodulor. Quintil. 11. 3. p. 1022. Burm. Gestu præmodulati cogitationem.

PRÆMODULATIO, ōnis. f. Quintil. ibid. [Nisi error est.

PRÆMŎDUM, Adv. [ὑπερμέτρως] Gell. lib. 7. cap. 7. Livius in Odyssea, Præmodum dicit quasi Admodum; Parcentes, inquit, præmodum. Quod significat Supra modum: dictumque est quasi præter modum, in quo scilicet prima syllaba acui debet.

PRÆMŒNIO, īre. i. e. Præmunire. Gell. 13. 27. & 14. 2.

PRÆMŎLESTIA, æ. f. [προδυσχέρεια] Cic. 4. Tusc. 64. Alii metum Præmolestiam appellabant, quod est quasi dux consequentis molestiæ.

PRÆMŌLIOR, ītus sum, [προεπιχειρέω] īri. Ante moliri, præparare, inquit Budæus. Liv. 28. 17. Itaque præmoliendas ibi ratus jam res, conciliandosque regum, gentiumque animos, Syphacem primum regem statuit tentare. Gronov. Præmoliendam sibi r. j. rem. [An Præmolliendam?

PRÆMOLLIS, e. Adj. [πολυμαλακὸς] Valde mollis. Plin. lib. 11. cap. 37. Cor palpitat certe, & quasi alterum movetur animal, intra præmolli firmoque opertum membranæ involucro. Idem 9. 51.

PRÆMOLLIO, [προμαλάττω] īre. Ante mollire. Quintil. 4. 3. Si quid erit asperum, præmolliemus, quo facilius aures judicum, quæ post dicturi erimus, admittant. Unde.

PRÆMOLLĪTUS, a, um. Partic. [προμαλαχθεὶς] Quintil. lib. 2. cap. 9. Et frustra sparseris semina, nisi illa præmollitus foverit sulcus.
Mentes præmollitæ. Quintil. lib. 6. cap. 5.

PRÆMŎNEO, ui, ĭtum, [προπαραγγέλλω, προεπιλέγω] ēre. Ante monere, Prius quam aliquid fiat, & ante periculum, monere. Colum. R.R. 1. 8. pr. Igitur præmoneo, ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, instituamus: neu ex eo quidem ordine, qui urbanas ac delicatas artes exercuerit.
Animo sane benevolo, ut magnopere caverem, præmonebat. Cic. 2. Verr. 23.
Ab impendentibus periculis maximis voce alicujus præmoneri. Cic. de Arusp. resp. 10.
Nefas præmonere. Ovid. 15. Met. 785.
Pericula præmonent. Plin. lib. 8. cap. 28.

PRÆMONĪTUS, a, um. Partic. [προπαραγγελθεὶς] ut, Urbs præmonita oraculo. Plin. lib. 16. 39.

PRÆMONITUM, i. n. Gell. 14. 2. Generalia quædam præmonita & præcepta.

PRÆMONĬTIO, ōnis. f. Tertull. adversf. Marc. 2. 4. Agnosco bonitatem Dei ex legibus & præmonitionibus bonis & benignis.

PRÆMONĬTUS, ûs. m. [προπαράγγελμα] pro Prædictione. Valer. Max. lib. 1. c. 6. Sic deorum spreti præmonitus excandescunt. Ovid. 15. Met. 804.
Nec tamen insidias venturaque vincere fata
Præmonitus potuere deûm.

PRÆMONĬTOR, ōris. m. Apul. de Deo Socr. p. 51. Elmenh. Incertis prospector, dubiis præmonitor, periculosis tutator.

PRÆMONITŌRIUS, a, um. Adj. Tertull. de Anima cap. 3. Præmonitorium edictum.

PRÆMONSTRO, [ὑποδεικνύω] āre. Ante monstrare, Docere, ostendere. Plaut. Pers. 1. 3. 68.
Præmonstra docte: præcipe astu filiæ,
Quid fabuletur, ubi se natam prædicet. Cic. 1. de Divin. 13.
Atque etiam ventos præmonstrat sæpe futuros
Inflatum mare. Ex poeta.

PRÆMONSTRANS, antis. Partic. [ὑποδεικνύων] Stat. 1. Theb. 67.
— si Sphingos iniquæ
Callidus ambages te præmonstrante resolvi.

PRÆMONSTRĀTIO, ōnis. f. Lactant. 7. 14. 12. Sæpe diximus minora & exigua magnorum figuras & præmonstrationes esse.

PRÆMONSTRĀTOR, ōris. m. [ὑποδείκτης] Qui præmonstrat, & docet quid faciendum sit ante periculum. Ter. Heaut. 5. 1. 2.
Sed hic adjutor meus, & monitor, & præmonstrator Chremes.

PRÆMORDEO, di, sum, [προδάκνω] ēre. Gell. lib. 7. cap. 9. Plautus in Trigeminis, non Præmordisset, neque Præmomordisset dixit, sed Præmorsisset; Si fugissem, inquit, medium credo præmorsisset.

PRÆMŎRIOR, īris vel ĕris, [προαποθνήσκω] mŏri. quasi Ante tempus mori. Ovid. 8. Epist. 121.
Aut ego præmoriar, primoque exstinguar in ævo,
Aut ego Tantalidæ Tantalis uxor ero. Plin. lib. 29. cap. 2. Traduntque quod extra nodum sit, e cauda præmori.

PRÆMORTUUS, a, um Partic. ut,
Membra præmortua. Ovid. 3. Amor. 7. 65.
Pudor præmortuus. Liv. 3. 72. Scaptium ipsum id quidem, etsi præmortui jam sit pudoris, non facturum Sic autem forte vocat, ut notet in sene decrepito paulo ante vitam exstinctum esse pudorem.

PRÆMŎVEO, ēre. Ante moveo. Cæl. Aurel. Tard. 1. 5 168. Quoties partes longe remotæ præmoventur.

PRÆMŌTUS, a, um. Partic. Idem 2. Tard. 1. 46. Præmotis vel exercitis consilium dabimus.

Præmulcro, ĕre. unde,

Præmulsus, a, um. Partic. Apul. 1. Florid. p. 342. Elmenh. Crines ejus præmulsis caproneis anteventuli & propenduli.

Præmundo, āre. Octav. Hor. 1. 10. Præmundare oculos molli penicillo.

Præmūnio, [προοχυρόω, προεχυρόω] īre. Prius munire. Cæs. 3. Bell. Civil. 55. Isthmum præmunire instituit, ut Achaia Fufium prohiberet. Idem ibid. 58. Aditus duos, quos esse angustos demonstravimus, magnis operibus præmunivit. [Quibus locis non est Prius, sed In fronte munimento objecto claudere, estque eadem vis particulæ ac in Præcludo, Præfigo, Præsæpio.

Præmunire, per translationem. Cic. pro Cœl. 19. Quamobrem illa, quæ ex accusatorum oratione præmuniri jam & fingi intelligebam, fretus vestra prudentia, Judices, non pertimesco.

Ante præmunire. Cic. in Orat. 137. Ut dividat in partes, ut aliquid relinquat ac negligat, ut ante præmuniat, ut in eo ipso, in quo reprehendatur, culpam in adversarium transferat.

Præfulcire & præmunire. Cic. 5. Att. 13. Primum illud præfulci atque præmuni, quæso, ut simus annui, ne intercaletur quidem.

Præmunītio, ōnis. f. [προοχύρωμα] Cic. 2. de Orat. 304. Quid? si in homines caros, judicibusque jucundos, sine ulla præmunitione orationis acerbius, & contumeliosius invehare, nonne abs te judices abalienes?

Prænarro, [προδιηγέομαι] āre. Ante narrare. Ter. Eun. 5. 5. 12. Recte sane interrogasti, oportuit rem prænarrasse me.

Prænascor, ĕris, nasci. Commodian. Instruct. 6. Illum non aliquis prophetavit prænasci.

Prænāto, [προνήχομαι] āre. Ante natare. Plin. lib. 9. cap. 45. Prænatante pisciculo frondem suam spargit.

Prænatat amnis domos. Virg. 6. Æn. 705. Servius; Prænatat, præterfluit. Et contrarie dictum est: nam non natant aquæ, sed nos in ipsis natamus. Ennium igitur sequutus est, qui ait,

— fluctusque natantes. V. NATO.

Prænāvĭgo, [προπλέω] āre. Præternavigare, vel ultra navigare. Plin. lib. 6. cap. 23. Deinde Ichthyophagi tam longo tractu, ut XX dierum spatio prænavigaverint. Mela 2. 3. Ad Sunium tendentibus illa prænaviganda.

Prænavigātio, ōnis. f. Plin. lib. 6. cap. 31. A Gorgonum insulis prænavigatione Atlantis dierum quadraginta, &c.

Præneste, is. n. & **Prænestis**, is. f. [Πραίνεστον Ptol.] Nomen urbis in Latio, non longe ab urbe Roma, quod is locus, in quo condita est, montibus præstet, dicta. Auctor Festus, vel potius Cato, ut ex Serv. in 7. Æn. 682. apparet. Et sic cum diphthongo scribitur. Servius tamen ipse v. 278 ἀπὸ τῶ πρίνε, hoc est ab Ilice, quæ ibi abundat, deducit. Solinus cap. 8. ex Zenodoto, a Præneste Ulyssis nepote, & Latini regis filio, cui Steph. subscribit. Olim Polystephanos dicta: id est, multarum coronarum, ut vult Strabo. Lege Plutarchum in Parall. Gr. Rom. extr. Quidam a Cæculo Vulcani filio conditam ferunt super Aretino monte; quod sequitur Virg. V. CÆCULUS. In hac fuit Fortunæ templum illustre: unde certa edebantur oracula. Hujus meminit Cic. 2. de Divin. 87. Quod Carneadem Clitomachus scribit dicere solitum nusquam se fortunatiorem, quam Præneste, vidisse Fortunam. conf. Lex. Pitisc. [Serv. ad loc. seq. Virg. Dicimus autem, inquit, & hoc Preneste, & hæc Prænestis, unde est Preneste sub ipsa. Locus est 8. Æn. 561. quomodo & Juven. Sat. 3. v. 190. tametsi posset, & apud illum Ipso, pro Ipsa; & apud hunc Gelido pro Gelida legi. Feminino tamen etiam Festus ponit, quin & Straboni ac Stephano & Suid. ἡ Πραίνεστος, Latinis alioqui scriptoribus semper neutrum est. Ceterum quod Servius rectum f. g. Prænestis facit, non videtur id exemplo allato Virgilii satis astruere, quum videatur per ellipsin dictum, subaudito Urbs, vel Civitas. V. Voss. de Analog. 1. 12. extr. & de Ablativo ejusd. voc. 2. 11.

Altum Præneste. Virg. 7. Æn. 682.

Frigidum. Hor. 3. Carm. 4. 22.

Sacrum. Stat. 4. Silv. 4. 15.

Prænestīni, orum. m. pl. [Πραινεστῖνοι] Habitatores Præneste. Cic. 2. de Divin. 85. Numerium Suffucium Prænestinorum monumenta declarant, honestum hominem & nobilem somniis crebris, &c.

Prænestinos, refert Gell. 16. 13. maximo opere a Tiberio imperatore petisse orasseque, ut ex Colonia in municipii statum redigerentur: idque illis Tiberium pro referenda gratia tribuisse, quod in eorum finibus sub ipso oppido, ex capitali morbo revaluisset. Hæc ille.

Prænestīnus, a, um. [Πραινεστῖνος] Adj. possessiv. ut,

Bracteæ Prænestinæ. Plin. lib. 33. cap. 3.

Dea Prænestina. Ovid. 6. Fast. 62.

Fortuna. Lucan. lib. 2. 193.

Montes. Liv. 3. 8.

Nucum Prænestinarum meminit Cato sæpius, cap. 143. & cap. 8. Eæ sunt quæ & Ponticæ vocantur, & Avellanæ. Auctor Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 18.

Sorores. Stat. 1. Silv. 3. 80.

Sortes. Cic. 2. de Divin. 87. Fani pulchritudo & vetustas Prænestinarum etiamnum retinet sortium nomen, atque id in vulgus.

Urbs. Virg. 7. Æn. 678.

Prænĭmis, [μέγα λίαν] quasi dicas Valde nimis. Gell. lib. 19. cap. 10. Hoc prænimis plebejum est.

Prænĭteo, ui, [ἐκλάμπω] ēre. Valde nitere & resplendere. Paterc. 2. 39. 2. Devictarum gentium titulis forum Augusti prænitet.

Prænĭtens, entis. Partic. Paterc. 2. 35. 1. Virtus Catonis multis in rebus conspicua atque prænitens.

Prænitens luna. Plin. lib. 2. cap. 9.

Prænōbĭlis, e. Adj. Compar. Apul. 3. Florid. Prænobilior proprio ingenio, quam patrio consulatu.

Prænōmen, ĭnis. n. [πρῶτον ὄνομα] Quod honoris causa præponitur nomini, ut Marcus, Publius, Titus, Quintus, Quod raro plene scribitur, ut infra ex Sigon. videbis.

In epistolarum epigraphe omissum prænomen familiaritatis nota fuit. Cic. 7. Fam. 33. Quod sine prænomine familiariter, ut debebas, epistolam misisti ad me, primum, addubitavi, num a, &c

In prænominibus non servari analogiam, ut in nominibus Romanis, scribit Varro de L. L. 8. 38. Ac dicitur Terentius vir, Terentia femina, Terentium genus: in Prænominibus ideo non fit item, quod hæc instituta ad usum singularia, quibus discernerentur nomina gentilitia; ut a numero (in feminis) Prima, Secunda, Tertia, Quarta. In viris, ut Quintus, Sextus, Decimus. Sic ab aliis rebus, quum essent duo Terentii, aut plures, discernendi causa, ut aliquid singulare haberent, notabant. V. reliqua infra.

Prænomina Romana ad triginta fuisse, ex Varronis sententia tradit Valerius. (in fragm. de nominib.) hæc autem fuisse videntur, Agrippa, Appius, Aulus, Cæso, Cajus, Cneus, Decimus, Hostus, Lucius, Mamercus, Manius, Marcus, Numerius, Opiter, Postumus, Proculus, Publius, Quintus vel Quinctus, Servius, Sextus, Spurius, Tiberius, Titus, Tullus, Vibus, (vel potius Vibius) Volero, Vopiscus. Peregrina vero prænomina fuere, Ancus, Aruns, Lar, Lucumo, Metius, (vel Mettus) Numa, Petro, Pompo, Sertor, Tallus, Turnus, Volusus. De quorum prænominum origine, ac significatione, quoniam qui de nominibus modo scripsere, nihil dixerunt, nos ea scribemus, quæ a veteribus tradita, a nobis, quanta maxima fieri potuit diligentia, sunt collecta. Agrippa, Festo auctore, vocatus, qui cum labore matris sit natus, exempli caussa in pedes contra naturam, & non in caput, id est ab ægro partu. item Nonius Marcellus (19. 2.) & Quintilianus lib. 9. (V. lib. 1. cap. 4. p. 49. Burm.) Appius ex Sabinorum prænomine Actio venit, ut ait Valerius: idque Romæ Claudiorum fuit; quorum princeps Appius Clausus (post Claudius) dictus est. de quo Livius lib. 2. 16. Auli dicti, qui diis alentibus nascerentur, ut ait Valerius. Cæso, qui ex utero matris exsectus est: quod tradunt Festus, Valerius, Plinius lib. 7. cap. 9. Cajus a gaudio patrum appellatus, ut ait Valerius. Cneos, vel ab insigni aliqua re, quasi γνώριμος, vel a γίγνεσθαι, id est generatione futura dictos tradit Valerius, & Festus. Quintus, Sextus, Decimus, a numero dicti sunt, teste Varrone; (cujus verba supra & infra V.) ut, qui quinto, sexto, & decimo quoque loco esset natus, is demum primis temporibus Quintus, Sextus, & Decimus diceretur. Hostus, inquit Valerius, fuit prænomen in eo, qui peregre apud hospitem natus est; fuitque prænomen Lucretii Tricipitini, collegæ L. Sergii consulis. Macrob. lib. 1. Saturn. (cap. 6.) qui inhostico procreatus esset, eum Hostum fuisse vocatum scribit. Est autem mendum apud Valerium; Hospes enim legitur, non Hostus. Quod autem legendum sit Hostus, ex eo intelligi potest, quod Livius (4. 30.) Lucretium Tricipitinum, cujus meminit Valerius, Hostum vocat; & in Consulibus Capitolinis scriptum est, P. LUCRETIUS HOSTI F. Macrobius etiam lib. 1. (l. c.) Hosti Hostilii mentionem facit. Lucii duplex origo traditur a Valerio: aut enim a Lucumonibus Etruscis dictus est, ut Lucumo Tarquiniensis, qui se L. Tarquinium appellavit; aut is demum Lucius appellatus est, qui lucis initio natus est; quod scribit etiam Festus, & Varro. (l. c.) Mamercus prænomen gentis Æmiliæ fuit, de quo Plutarchus in Numa, & Æmilio sic, Mamercus fuit Pythagoræ filius, a quo Numa Pompilius rex filium Mamercum nominavit, qui auctor, & princeps gentis Æmiliæ fuit. Festus autem prænomen Oscum esse putat, quod Osci Martem Mamercum appellaverint. Manius dictus est qui mane est ortus: aut ominis causa, quasi bonus: Manum enim antiqui bonum dicebant. quæ tradit Varro lib. 2. de analogia, (Immo 5. 2.) Valerius, Festus, Macrob. lib. 1. Sat. (cap. 3.) Zosimus autem, Græcus historiarum auctor, lib. 1. (cap. 3.) tradit, Manium in gentem Valeriam profectum esse a quodam Valerio, qui primus sacra diis Manibus fecit. Marcus dictus est, qui mense Martio natus est, ut ait Valerius. De Numerio sic Festus: Numerius prænomen nunquam antea fuisse in patricia familia dicitur, quam Q. Fabius, qui unus post sex & trecentos ab Etruscis interfectos superfuit, inductus magnitudine divitiarum, uxorem duxit Otacilii Maleventani, ut tum dicebantur, filiam, ea conditione, ut qui primus natus esset, prænomine avi materni Numerius appellaretur. Valerius ita: Numerio sola patricia familia usa est Fabia: idcirco quod CCCVI apud Cremeram flumen cæsis, qui unus ex ea stirpe exstiterat, ducta in matrimonium uxore filia Numerii Otacilii Maleventani, sub eo pacto, ut, quem primum filium sustulisset, ei Numerii prænomen imponeret, obtemperarit. Hinc mendose apud Cicer. lib. 1. de Divin. (43.) legitur ita: His adjungatur etiam somnium Æneæ, quod innumerum Fabii Pictoris Græcis annalibus scriptum est: quum sit legendum, Quod in Numerii Fabii Pictoris. Fuit enim alter Fabius Pictor prænomine Quinctus, qui de rebus Romanis Latine scripsit, Gellio, & Nonio testibus, qui ejus sæpe verba Latina proferunt, itemque Cicerone de Legibus lib. 1. (6.) qui eum inter historicos Latinos numerat: at qui Græce iisdem de rebus scripsit, is videtur fuisse Numerius nominatus, quem tamen lib. 1. Dionysius Quintum nominat. Hac ratione in oratione pro Cluentio (21.) M. & Numerium Aurios legimus, & lib. 3. de Oratore (87.) Numerium Furium, & lib. 2. de Divin. (85.) Numerium Suffucium, & apud Pedianum (in Orat. in L. Pison. 35.) Numerium Quintium. (Al. Q. Numerium.) Opiter dictus, cujus pater avo vivo mortuus est: quasi qui post obitum patris genitus sit, aut qui ob patrem avum habeat. Quod prænomen Virginio Tricosto (A. V. 253.) consuli fuit. Valerius, & Festus, (Adde Quintil. l. c.) Postumus, qui post humatum patrem est natus. Varro lib. 2. de analogia, (Immo 8. 38. Qui post patris mortem, V. infra, & in ipsa voce, & Quintil. l. c.) & Plutarchus in Coriolano, ut Postumus Cominius, & Postumus Æbutius: de quibus Valerius. Proculus, qui natus sit patre peregrinante patria procul, ut ait Plutarchus in Coriolano. Valerius autem, qui patre sene natus sit, quasi procul ætate progresso, eum Proculum esse vocatum dicit. Publii, ait Valerius, qui prius pupilli facti erant, quam prænomina haberent. Alii, ominis causa a pube. Servius is primum dictus est, quem serviens mulier peperisset, ut de Ser. Tullio rege scribit Dionysius. At Valerius, qui mortua matre in utero servatus est. Spurius dictus, qui sine patre esset: antiqui enim iisdem litteris S. P. Spurius, & Sine Patre scripserunt, quod a Plutarcho in quæstionibus Ro. (Q. 100.) & Valerio traditum est. Tiberii, ait Valerius, dicti, qui ad Tiberim nascerentur. De Tito controversia est. Valerius a Sabino quodam, nomine Tito, manasse ait: Festus a Titulo: titulos autem milites fuisse, quod patriam tuerentur, quasi tutulos. Tullus ominis causa dictus est, quasi tollendus, o littera in u versa: quod a Valerio proditum. Volero, inquit Valerius, in prænomen abiit, quia volentibus nasci liberis parentibus indebatur. Quo usus est Publilius Philo, qui nominatur in anno CCCLIII Capitolino. Vibus (vel potius Vibius) prænomen esse, indicat annus CCC Capitolinus, ubi est ita: P. SESTIUS Q. F. VIBI N. CAPITOLINUS; itemque Liv. lib. 26.

(cap.

(cap. 13. sq. ubi de Vibio Virio Campano.) Vopiscus dictus, qui ex duobus conceptis, uno abortu excluso, ad partum legitimum deduceretur: quo prænomine præcipue Julia gens usa est. Valerius, Festus, Plutarchus in Coriolano, Plin. lib. 6. cap. 9. (Adde Quintil. l. c.)

Hactenus de Romanorum prænominum vi, ac significatione: nunc de peregrinis, quorum est ratio, & significatio. Ancum scribit Varro a Sabinis ortum. Valerius autem tradit eum Ancum esse appellatum, qui vitiosum habuit cubitum, qui ἄγκων Græce dicitur, cui etiam Festus assentitur. Ancus enim, inquit, ille vocatur, qui aduncum habet brachium, ita ut regi non possit: hinc Ancus Marcius Rex, & Ancus Poblicius Imperator Lanuvinus contra Hostilium regem, Dionysio auctore. Aruntem, & Lucumonem Etrusca prænomina fuisse, scribit Dionysius: itaque Aruntem Tarquinium, Superbi regis filium, & Aruntem Tolumnium, Porsenæ filium, legimus. Volusus (vel Volesus) Sabinum fuit; eoque usus est pater P. Valerii Poplicolæ, Livio (1. 58.) & Capitolinis lapidibus auctoribus: quanquam Græci Οὐάλεσον vocant. Lartis prænomen, ut tradit Valerius, a Laribus sumptum est. Tuscum autem ante creditum est esse, fuitque consulis Herminii. Idem fere Charisius, & Priscianus lib. 5. Lar, si familiaris est, facit Laris; si Tolumnii Porsenæ, Lartis. & Servius in 6. Æn. (v. 841.) Lar Tolumnius, a Cosso occisus, a loco dictus est, flectitur autem, Lar, Lartis. & Liv. lib. 4. Daturos, quod Lar Tolumnius dedisset. (Hæc verba non reperi, sed meminit sæpius eodem lib. Livius, ut cap. 17, 19, 32. conf. 2. 9. pr.) & Cic. Philipp. 9. (4.) Lar Tolumnius, Vejentium Rex. De Larte Porsena ita Dionysius lib. 5. Βασιλεὺς ἦν Κλουσιανῶν Λάρος ὄνομα, Πορσίνας ἐπίκλησιν. Quod autem hoc prænomen Herminii consulis fuerit, ut ait Valerius, id etiam ex Dionysii lib. 9. cognoscitur: a quo ita anno CCCIIII consul scribitur Λάρος Ἑρμίνιος; & a Diodoro Λαρῖνος Ἑρμίνιος. Ex his autem intelligi potest, quam vere scripserint quidam in libro De nominibus, ita: Postea quam in urbem migrarunt Sabini, duplicari nomina cœperunt, ut Numa Pompilius, Ser. Tullius, Lartes Porsena. Quamvis hoc nomen Etruscum fuerit. In quo prænomine Lartes sciendum eo veluti prænomine usos veteres. Servius interpres Virgilianus ab oppido dictum putat. Itidem Plutarchus in Publicola existimat, qui tamen Λαέρτης scribit, sed male. Hæc illi. Quam autem vere, ipsi viderint. Neque enim Lar Porsena duobus tantum nominibus usus est, quum ex Tolumnia gente fuerit, Servio, quem ante nominavi, auctore: nec Lartes in recto casu dicitur, sed Lar: quod superioribus testimoniis comprobatum est: nec Servius (l. c.) Lartem ab oppido dictum ait, sed a loco: nec item Plutarchus ullo in libro, nedum in Publicola, ab oppido dictum scripsit; neque item est apud Plutarchum Λαέρτης, sed Λάρος, quanquam mendose: inquit enim, ἱκέτευσε Κλάρον Πορσίναν: quum sit legendum ex Dionysio, τὸν Λάρον Πορσίναν. Cur igitur hoc illi dixerunt? quia interpretem legerunt, qui ita vertit: Supplex ad Laertem Porsenam confugit. Illi vero in Græcis libris versati, quid in Græco codice esse deberet, intelligentes, illud, quod non erat, esse affirmarunt. (Lars tamen & Lartes in recto video etiam in emendatis Livii codd. legi.) Metius Albanorum prænomen fuit, ut in Metio Fufetio: & Sabinorum, ut in Metio Curtio; & Latinorum, ut in Metio Geminio, & Metio Octavio, de quibus Livius, 1. 12. 13. 10. 41. (Al. Mettus. V. Serv. & Pier. in 8. Æn. v. 642. & ipsius Sigon. Scholior. in Liv. defens. p. 48. edit. Gronov.) Numa Sabinorum fuit, ut in Numa Pompilio rege, & in Numa Marcio pontifice maximo. Pomponis prænomine usus est Pompo Pompilius, Numæ regis pater: quod scripsit Dionysius in Numa, & Livius lib. 41. (Immo 40. 29.) itaque Numa filium etiam habuit nomine Pomponem, qui ex se gentem Pomponiam propagavit, auctore Plutarcho: quanquam quidam imperite Pompilii filium Numam esse scripserunt. Tallus Sabinorum prænomen fuit: de quo Festus. Dionysius etiam cum Tatio rege Sabinorum Romam commigrasse ait Tallum cognomine Tyrannum. Turnus Latinorum nomen fuit, ut in Turno Herdonio Aricino. Sertor, auctore Valerio, dictus est, qui per sationem natus esset: eoque prænomine Sertor Resius usus est, is, qui primus jus feciale instituit. Festus autem, Sertorem a prendendo dictum a quibusdam, ait; quia, quum cuipiam afferat manum, educendi ejus gratia ex servitute in libertatem, vocetur Adsertor: quum verisimilius sit, dictum, quod sereret quid; ac potius Adsertorem a serendo accepisse nomen, cum aliquem serat, petendo in libertatem eandem, qua ipse sit, id est jungat, quia fruges, quum seruntur, terræ jungit. Statium prænomen a stabilitate dictum, tradit Festus: servile autem nomen fuisse, Gellius. (4. 20.)

Nunc ostendamus, qua ratione hæc ipsa prænomina scriberentur. Romanorum prænominum alia singulis, alia binis, alia ternis litteris scribi solita, cum a veteribus traditum, tum ab antiquissimo quoque lapide, nummoque ita retentum est, ut nihil ea re possit esse illustrius. Auctores sunt Plutarchus in quæstionibus Ro. (100.) Sosipater, Donatus, & Priscianus. Singulis litteris scribebantur, Aulus, Cæso, (vel Kæso) Cajus, Quintus, Decimus, Lucius, Marcus, Manius, Numerius, Publius, Titus, ut A. Postumius, C. Julius, K. Fabius, Q. Cæcilius, D. Junius, L. Licinius, M. Valerius, M'. Curius, N. Fabius, P. Cornelius, T. Manlius: binis litteris, Appius, Cneus, Spurius, Tiberius, Opiter, ut Ap. Claudius, Cn. Pompejus, Sp. Veturius, Ti. Æmilius, Op. Virginius: ternis, Mamercus, Sextus, Servius, Tullus; ut Mam. Æmilius, Sex. Julius, Ser. Cornelius, Tul. Hostilius.

Fuisse præterea aliquot prænomina, quæ longo post tempore pro cognominibus usurpari cœpta sint, ex vetustis non solum Grammaticis, sed etiam annalibus intelligitur. quod ipsum in Agrippa, Voluso, Mamerco, Proculo, & Tullo facile perspici potest: quæ in L. Vipsanio Agrippa, L. Valerio Voluso, M. Æmilio Mamerco, C. Plautio Proculo, L. Volcatio Tullo, viris consularibus, cognomina esse perspicuum est. Quod etiam tradit Valerius his verbis: Quæ olim prænomina fuerunt, nunc cognomina sunt, ut Postumus, Agrippa, Proculus. Itemque Priscianus lib 2. sic: Inveniuntur multa, quæ in aliis personis sunt prænomina, loco cognominum accipi.

Mulieres quoque prænominibus usæ sunt: de quo Valerius ita, Antiquarum mulierum frequenti in usu prænomina fuerunt, Rutilla, Cesella, Rodocilla, Mutrulla, Burra. ista prænomina a viris tracta sunt, Caja, Lucia, Publia, Mania. Festus vero sic, Prænominibus feminas usas esse, testimonio sunt Cæcilia, & Terentia, quæ ambæ Cajæ solitæ sunt appellari: pari modo Lucia, & Tita. Varro autem lib. 2. de Analogia (Immo 8. 38.) sic: In nostris nominibus, qui sumus in Latio, & liberi, Analogia necessaria. Itaque ibi apparet Analogia: ac dicitur, Terentius vir, Terentia femina, Terentium genus. In prænominibus ideo non fit item, quod hæc instituta ad usum singularia, quibus discernerentur nomina gentilitia, ut a numero, Secunda, Tertia, Quarta: in viris, ut, Quintus, Sextus, Decimus. Sic ab aliis rebus, quum essent duo Terentii, aut plures, discernendi causa, ut aliquid singulare haberent, notabant forsitan ab eo, qui mane natus diceretur, ut is Manius esset: qui luci, Lucius: qui post patris mortem, Postumus. E quibus quædam item cecidisse in feminis, declarant prænomina antiqua mulierum, Mania, Lucia, Postuma: videmus enim, Maniam matrem Larum dici, Luciam Volumniam Saliorum carminibus appellari, Postumam a multis post patris mortem etiam nunc appellari. Postremo Plutarchus in Mario (pr.) Posidonium reprehendit, qui, quum primum nomen proprium Romanorum esse diceret, nulli tamen mulieri primum nomen esse dicebat: ex quo efficiebatur, mulieres proprio nomine caruisse. Itaque idem in Quæstionibus Ro. (l. c.) aperte scribit, mulieres duobus, viros tribus nominibus esse usos. Sunt etiam lapides, in quibus hæc prænomina leguntur, Prima, Secunda, Tertia, Quarta, Quinta, & Quintula, (Quintilla) Lucia, Mania, Tita, quibus ipsis in lapidibus animadvertitur, prænomina quandoque postponi consuevisse: nominatur enim Salvia Prima, Livia Quarta, Nonia Quintula. Quod idem in viris Livius etiam fecit; qui, Accius Tullus, (2. 35. sq. Al. Attius.) Accius Næus, (Al. Navius. 1. 36.) Manlius Cnæus, (7. 22.) Octavius Metius; (Al. Mettus, 10. 41.) & Cicero, Maluginensis M. Scipio; (2. de Or. 260.) & Suetonius, Claudius Appius Regillanus, (Tib. 2.) & alia ejusmodi dixerunt. Caja præterea, quod commune omnibus mulieribus prænomen fuit, Ɔ inversa notatum fuisse, contraque Cajum in viris, satis est ex Probo, aliisque veteribus Grammaticis, atque lapidibus perspicuum. Ex libro Caroli Sigonii de nominibus Romanorum, in quo plura, quæ eodem pertinent V. conf. de singulis s. l.

Eximere prænomen alicujus e familia. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Gaudere prænomine. Hor. 2. Serm. 5. 32.
Mutare prænomen. Tacit. 3. Ann. 17.

PRÆNŌMĬNO, āre. Epit. de Nom. rat. vulgo Val. Max. ascripta. Tullus prænominatus est, ominis gratia, quasi tollendus.

PRÆNOSCO, nōvi, nōtum, [προγινώσκω] ĕre. Ante cognoscere. Plin. lib. 19. cap. 12. Vera autem cujusque natura nonnisi medico effectu prænosci potest. Idem lib. 18. cap. 24. Quæ futura prænosci non possunt. Vetera exemplaria in his duobus Plinii exemplis Pernosci habent.
Laborem venturum prænosse. Stat. 3. Theb. 490.
Signum hoc veniens poterunt prænoscere nautæ. Cic in Arat. 75.
Omnia prænoscens mater. Sil. lib. 16. 124.

PRÆNOSCENTIA, æ. f. Sarisb. Metalog. 4. 27. Prænoscentia futurorum.

PRÆNŌTIO, ōnis. f. [πρόγνωσις] Cic. 1. de Nat. Deor. 43. Fateamur constare illud etiam, hanc nos habere, sive anticipationem, (ut ante dixi) sive prænotionem deorum.

PRÆNŪBĬLUS, a, um. Adj. [συννεφής] significat idem quod Valde nubilus & obscurus. Ovid. 3. Amor. 13. 7.
Stat vetus, & densa prænubilus arbore lucus.

PRÆNUNCŬPO, āre. Prudent. Hymn. Jejun. 179.
Prænuncupatus ore qui prophetico,
Emanuel est.

PRÆNUNTIO, [προαγγέλλω] āre. Ante nuntiare. Ter. Phorm. 5. 2. 12. Geta, abi, prænuntia hanc venturam. Cic. 1. de Divin. 11. Inflatuque divino futura prænuntiat.

PRÆNUNTIATIO, ōnis. f. Augustin. Retract. 1. 22. Tertull. de Anima, cap. 46.

PRÆNUNTIATOR, ōris. m. Augustin. Confess. 9. 5. & de Genes. 8. 4 extr.

PRÆNUNTIATRIX, īcis. f. Prudent. pass. B. Laurent. 29.

PRÆNUNTIĀTĪVUS, a, um. Adj. ut, Ignes prænuntiativi. Plin. lib. 2. cap. 71. de ignibus loquitur, qui accenduntur in turribus, sive speculis ad maris litus exstructis.

PRÆNUNTIUS, a, um. Adj. [προαγγελτικός] Cic. 2. de Nat. Deor. 14. Quæ nuper bello Octaviano magnarum fuerunt calamitatum prænuntiæ. De cometis. Plin. lib. 2. cap. 27. Quippe ingentium malorum fuere prænuntia.
Ales lucis prænuntius, Gallus. Ovid. 2. Fast. 567.
Aurora solis prænuntia. Cic. in Arat. 66.
Clamor prænuntius. Plin. in Paneg.
Hirundo Veris prænuntia. Ovid. 2. Fast. 153.
Solis prænuntius Lucifer. Ovid. 3. Trist. 5. 55.
Veneris, & Veris prænuntius Zephyrus. Lucret. lib. 5. 736.
Verba prænuntia cladis futuræ. Ovid. 3. Met. 191.

PRÆOBTŪRO, āre. Partic. usus est Vitruv. 10. 12. Præobturantes foramina.

PRÆOCCĪDO, cĭdi, cāsum, [προσπίπτω] ĕre. Ante occidere. Plin. lib. 18. cap. 29. Cui præoccidere Caniculam necesse sit.

PRÆOCCŬPO, [προφθάνω, προκαταλαμβάνω] āre. Prævenire, Occupare. Cæs. 2. Bell. Civil. 17. Præoccupatum sese legatione ab Cn. Pompejo, teneri obstrictum fide. Est autem in hoc Cæsaris exemplo, Hominem beneficio irretire. Loquitur de Varrone, quem Pompejus sibi per eam legationem obligaverat, antequam bellum foret. Liv. 4. 48. Ubi videant collegas, principes agendæ rei, gratiam omnem ad plebem præoccupavisse, nec locum in ea relictum sibi.
Ne cum inter se timerent, alter alterutrum præoccuparet. Nepos 10. 4. 1.
Saltum Datames præoccupare studet. Idem 14. 7. 2.
Præoccupavit animos timor. Cæs. 6. Bell. Gall. 41.
Præoccupare partes alterius. Cic. 10. Philipp. 2. Quas partes mihi sumpseram, eas præoccupavit oratio tua.
Præoccupaverunt ferre legem. Liv. 4. 30. pr.
Præoccupari ulceribus. Columel. lib. 7. cap. 12.

PRÆOCCUPĀTUS, a, um. Partic. [προληφθείς] cum Infinitivo. Senec. Epist. 51. Omnes præoccupati sumus virtutes discere, vitia dediscere. Liv. 21. 20.

PRÆOCCUPATIO, ōnis. f. [πρόληψις] Nepos 18. 3. 6. Locorum præoccupatio.
Est etiam apud Rhetores Shema quoddam, Quum aliquid nos reticere dicimus, & tamen tacitum intelligitur. Quod fit, vel quum rem notam esse putamus auditoribus, vel quum suspicionem excitare majorem reticendo volumus: a Græcis dicitur Aposiopesis. Beda Presb. de Schem. & Trop. pr. [Videtur Præteritionem, quæ παράλειψις Græcis dicitur, cum Obticentia,

ticentia, quæ ἀποσιώπησις, confundere. V. Voſſ. Inſt. Orat. 5. 6. §. 5. & 6. de his ſchematibus, & de Occupatione, ſeu Prolepſi.

Præopīmus, a, um. Adj. Tertull. de Pœnit. cap. 8. Immolat vitulum præopimum.

Præopto, [μᾶλλον εὔχομαι] āre. Potius optare, vel valde optare. Ter. Hec. 4. 1. 17.

Adeon' pervicaci eſſe animo, ut puerum præoptares perire? Liv. 23. 43. Punicam Romanæ ſocietatem atque amicitiam præoptandam eſſe.

Præoptare, quam. Liv. 28. 21. extr. Mortem in certamine, quam ut alter alterius ſubigeretur imperio, præoptantes.

Præoptaret equitis Romani filiam generoſarum nuptiis. Nepos 25. 12. 1.

Præordĭnātus, a, um. Partic. [τεταγμένος] Vulg. Interp. Act. 13. 48. Præordinati ad vitam æternam.

Præpando, pandi, paſſum, [προπετάζω] ĕre. Prætendere. Plin. lib. 11. cap. 24. Majores aranei in terra cavernarum exigua veſtibula præpandunt. Budæus.

Præpandere, Præaperire. Lucret. lib. 1. 144.

— quo carmine demum
Clara tuæ poſſim præpandere lumina menti, &c. Lambin. Præferendo faces lumen aperire.

Præparcus, a, um. Adj. [πάνυ φειδωλὸς] Valde parcus. Plin. lib. 11. cap. 19. Aliquando & ipſæ contrahunt mortis ſibi cauſas, quum ſenſere eximi mella, avide vorantes: Cetero præparcæ, & quæ alioquin prodigas atque edaces, non ſecus ac pigras, & ignavas proturbent.

Animi eſſe humilis & præparci. Plin. 22. 24.

Præpăro, [κατασκευάζω, κατευτρεπίζω, παρασκευάζω, παρευτρεπίζω, προκατασκευάζω, προετοιμάζω] āre. Ante parare, tametſi plerumque a ſimplici ſignificatione nil diſtat. Cic. 1. Off. 12. Facile totius vitæ curſum videt, ad eamque degendam præparat res neceſſarias.

Cauſa aliorum alia præparare. Cic. 1. de Legib. 28. Sunt hæc majora, quæ aliorum cauſa fortaſſe complecteris, quam illa ipſa, quorum hæc cauſa præparantur.

Amicitias præparare. Cic. de Amicit.

Animos ad aliquid. Cic. 2. Tuſc. 13. Cultura animi Philoſophia eſt, quæ extrahit vitia radicitus, & præparat animos ad ſatus accipiendos.

Arma. Claud. 4. Conſ. Hon. 192.

Hiemi cibos. Plin. lib. 8. cap. 37.

Hortos certo loco diligenter. Cic. pro Cœl. 36.

Puppes. Lucan. lib. 3. 16.

Se præparare adverſarium alicui. Paul. in l. 3. §. ſi ſervus. D. de acquir. poſſeſſ.

Præparo te huic. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Ulmos. Hor. 1. Epiſt. 7. 84.

Victu atque cultu præparati. Cic. 2. de Divin. 119. Pythagoras & Plato locupletiſſimi auctores, quo in ſomnis certiora videamus, præparatos quodam cultu atque victu proficiſci ad dormiendum jubent.

Præparātus, a, um. Partic. [προκατασκευασθεὶς, προητοιμασμένος] ut, Pectus bene præparatum. Hor. 2. Carm. 10. 13.

Animo, cum bonis cogitationibus, tum rebus ad tranquillitatem accommodatis præparato, qui ſe ita quieti tradet, certa & vera cernit in ſomniis. Cic. 1. de Divin. 121.

Auribus non præparatis qui inflammare rem cœpit, furere videtur. Cic. in Orat. 99.

Otio niſi præparato inſtitui hiſtoria nec poteſt, nec exiguo tempore abſolvi. Cic. 1. de Legib. 9.

Pœnæ apud inferos ſunt impiis præparatæ. Cic. 1. de Invent. 46.

Præparato, Ablativus abſol. ut, Præparato facere. Quintil. lib. 4. cap. 42. i. e. Ex præparatione.

Præparātio, ōnis. f. [προκατασκευὴ] Quintil. lib. 4. cap. 2. Narrabimus cum præparatione quadam.

Diligens præparatio in omnibus negotiis, priuſquam aggrediare, adhibenda eſt. Cic. 1. Off. 73.

Proviſio animi & præparatio multum poteſt ad minuendum dolorem. Cic. 3. Tuſc. 30.

Præparatio bibendi. Pomponius in l. In argento. D. de aur. & arg. leg. In argento potorio utrum id duntaxat ſit, in quo bibi poſſit: an etiam id, quod ad præparationem bibendi comparatum eſt, veluti colum nivarium, & urceoli: dubitari poteſt.

Præparātus, ûs. m. [παρασκευὴ] Gell. lib. 10. cap. 11. Namque in præparatu rei ruſticæ, per tempeſtates pluviaſque, quum otium eſt, maturari poteſt. Paterc. 2. 76. 3. Adventus in Italiam Antonii, præparatuſque contra eum Cæſaris, habuit belli metum.

Præparatūra, æ. f. Tertull. adv. Marc. 4. 13. Spiritus S. in Joanne egerat præparaturam viarum Domini.

Præparātor, ōris. m. Idem adv. Marc. 4. 33.

Præparatōrius, a, um. Adj. Ulpian. in l. deinde. D. de liber. exhib. Itaque prius interdictum, quod eſt De liberis exhibendis, præparatorium eſt hujus interdicti.

Præpĕdio, īvi, ītum, [πεδάω, ἐμποδίζω] īre. ex Præ & Pedio compoſitum; ſignificat Prius pedibus devincire. Per translationem vero, quaſi Pedibus vehementer obligare, Impedire. Ter. Heaut. 3. 1. 101.

— an eo ſit, quia in re noſtra aut gaudio
Sumus præpediti nimio, aut ægritudine?

Præpeditus latera forti ferro, apud Plaut. in Pœn. 4. 2. 6. Liv. 8. 38. extr. Sine modo, inquit, ſeſe præda præpediant. Idem 9. 6. Et quia pudor præpediebat. Hunc locum in Lugd. deſideratum H. St. adſcripſit.

Crura præpediuntur vacillanti. Lucret. lib. 3. 477.

Lumina luminibus præpediuntur. Lucret. lib. 3. 365.

Tremor ſubitus præpedit oſſa. Ovid. 14. Epiſt. 18.

Morbo præpeditus. Cic. pro Rabir. 21. Confectus ſenectute, præpeditus morbo, &c.

Mentes prædire timore. apud Hirt. Bell. Hiſp. cap. 31.

Præpedīmentum, i. n. [ἐμποδισμὸς] Impedimentum. Plaut. Pœn. 3. 2. 28. Neu fallaciæ præpedimentum objiciatur. Sidon. 7. Epiſt. 6. Præpedimento alicui eſſe.

Præpendeo, di, ſum, [προκρεμάζω] ēre. Ante pendere. Martial. lib. 9. 50.

Præpendet mento nec tibi barba minor. Cæſ. 2. Bell. Civil. cap. 9. Circum turrem præpendentes.

Præpes, ĕtis. Adj. [ὠκυπέτης] Velox. Cic. 1. de Divin. 106.

— præpetibus pennis, lapſuque volantem. Ex poeta.

Alæ præpetis plauſus. Stat. 2. Theb. 39.

Avis præpes. Cic. 1. de Divin. 106.

Præpes, Poetis eſt ſæpenumero ſubſt. qui a Græcis vocatur οἰωνὸς, id eſt avis rapax, ut aquila & accipiter, quod volatu valeant. Virg. 5. Æn. 254.

— quem præpes ab Ida
Sublimem rapuit pedibus Jovis armiger uncis. i. e. Avis armigera: ſed & in Marone accipi & exponi poteſt Armiger volans. Ac multo clarius ita a Valerio uſurpatur lib. 8. Argon. 32.

Ecce autem pavidæ virgo de more columbæ,
Quæ ſuper ingenti circumdata præpetis umbra
In quemcunque tremens hominem cadit, &c. Nomen habere videntur Præpetes a προπέτεσθαι, quod eſt Prævolare. Hæ aves a Latinis Magnæ vocantur. Plaut. Rud. 3. 4. 65.

Teque ambuſtulatum objiciam magnis avibus pabulum. Ex Turnebo. conf. Lex. Pitiſc.

Adunca præpes Jovis, Aquila. Ovid. 6. Faſt. 196.

Subitæ præpetes. Ovid. 13. Met. 617.

Præpetes aves, inquit Feſtus, quidam dici ajunt, quia ſecundum auſpicium faciunt prætervolantes: Alii, quod antea, quam petamus, indicent: aut quod prætervolent: Aut ex Græco tractum putant, quod ante conſpectum volent noſtrum: inepte ſcilicet, ex præpoſitione Latina componentes, & Græco vocabulo. Ceterum poetæ promiſcue omnes aves ita appellant. Hæc ille.

Curſus præpes. Claud. 1. in Ruffin. 262.

Loci præpetes metaphorice dicuntur ab Auguribus, quod velut aves, quæ proſperius prævolant, præpetes vocantur, ſic loci, quos capiunt, quod idonei feliceſque ſunt. Ennius,

Præpetibus hilares ſeſe, pulchriſque locis dant. V. Gell. lib. 6. cap. 6.

Pennæ præpetes. Virg. 3. Æn. 361.

— & præpetis omina pennæ. Quem locum Servius exponens ſic ait: Aves aut Oſcines ſunt, aut Præpetes. Oſcines ore futura prædicunt, ab os & cano: Præpetes, volatu ſignificant. Sed præpetes aut ſuperiora tenent, & Præpetes vocantur, aut inferiora, & dicuntur Inferæ. Præpetes autem ideo, quia omnes aves ſuperiora petunt volantes. In illud vero lib. 6. Æn. 15. ſic, Præpetibus pennis, h. e. Felicibus. Præpetes enim ſunt aves boni augurii: quod huic dat, quia pervênit. De Dædalo loquitur.

Portus præpes. Ennius in Annalibus apud Gell. l. c.

Brunduſium pulchro præcinctum præpete portu?

Victoria præpes, i. e. Volucris. Mattius apud Gellium ibid. in ſeptimo Iliados,

Dum dat vincenti præpes victoria palmam.

Præpĕto, īvi, ītum, [προάγω] ĕre. Ante, vel prius petere, id eſt ire. Feſtus; Præpetere dicebant veteres pro Anteire.

Præpignĕro, āre. Partic. uſus eſt Ammian. 29. 12. Colloquiis præpignoratus abſtruſis.

Præpĭlo, āre. In modum pilæ rotundare ab anteriori parte. Ammian. 16. 29. Præpilabantur miſſilia. [Sic enim legendum, non Propilabantur.

Præpĭlātus, a, um. Partic. Plin. lib. 8. cap. 6. Ab operariis haſtas præpilatas habentibus per circum totum actos. Plin. lib. 9. cap. 30. de locuſtis, Si nullus ingruat metus, recto meatu cornibus, quæ ſunt propria rotunditate præpilata, ad latera porrectis, &c. V. Lipſ. Poliorc. 4. Dial. 4.

Miſſilia præpilata. Liv. 26. 51.

Pila præpilata. Hirt. Bell. Afric. 72. extr. ub V. Cellar.

Metaphorice, Quintil. lib. 5. cap. 12. Declamationibus ad pugnam forenſem, velut præpilatis, exerceri ſolebamus. Ubi Burman. p. 455. laudat Salmaſ de Cruce, qui p. 301. oſtendit eſſe tela, quæ pilas, i. e. σφαίρας in extremo haberent, ne læderent.

Præpinguis, e. Adj. [πολυπίων] Valde pinguis. Columel. lib. 3. 2. Itaque non eſt vineis apta: vix etiam arbuſto, niſi præpingui & uvida terra.

Solum præpingue. Virg. 3. Æn. 698.

Præpolleo, ui, [πλέον δύναμαι] ēre. Ante alios vel plurimum pollere. Liv. 1. 57. Ardeam Rutuli habebant, gens ut in ea regione, atque in ea ætate, divitiis præpollens. Idem 5. 34. Virtute & fortuna præpollens.

Compar. Auguſtin. de Civ. Dei, 22. 29. Præpollentior vis oculorum.

Præpondĕro, [προσταθμίζομαι] āre. Prius ponderare, ſeu examinare. Stat. 8. Theb. 6·5.

Quem viciſſe velint: tacite præponderat exſul.

Præponderare, per translationem, Pluris eſſe, ſive pluris æſtimari debere. Gell. lib. 1. cap. 3. Nam quum in rebus aut paribus, aut non longe ſecus, utilitas amici, aut honeſtas noſtra conſiſtit, honeſtas proculdubio præponderat. Cic. 3. Off. 18. Qui autem omnia metiuntur emolumentis & commodis, neque ea volunt præponderari honeſtate.

Accipitur & pro Anteferre. Quintil. Decl 8 Inter duos filios pari deſperatione languentes da bonum patrem: non præponderabit alterutrum, non eliget. Alia conſtructione apud Senec. 1. de Elementis, Quicquid plus æquo futurum eſt, in partem humaniorem præponderet. [Videntur ex primo de Clementia.

Præponderātus, a, um. Partic. Solin. cap. 11. Præponderatis ſinubus alveos vertunt.

Præponderatio, ōnis. f. Gloſſ. Lat. Gr. Præponderatio, ῥοπή.

Præpōno, pŏſui, pŏſĭtum, [προτίθημι] ĕre. Ponere ante. Salluſt. in Jugurth. Ubicunque res poſtulabat, præſidium eſt præpoſitum. [Niſi error eſt, & Impoſitum legendum.

Præpoſivi, pro Præpoſui. Plaut. Rud. 4. 1. 21. Lucrum præpoſivi ſopori & quieti.

Aditus ædibus præponere. V. Aditus, in Adeo, Ire.

Ultima primis præponere. Hor. 1. Serm. 4. 59.

Via præpoſita. Ovid. 1. Triſt. 3. 54. al. Propoſita rectius.

Præponere, [προκρίνειν, προτιμᾷν] Anteponere, præferre. V. Præpositum, i. n. Ter. And. 1. 1. 38. Nunquam præponens ſe aliis. Idem Eun. 1. 2. 59.

Ait: ſi fidem habeat, ſe iri præpoſitum tibi
Apud me, &c.

Amicitiam patriæ præponere. Cic. pro Rabir. perduel. reo, 23.

Multos ſibi. Ovid. 4. Triſt. 10. 127.

Hominem Jovi, Ovid. 2. Faſt. 676. Hor. 2. Serm. 6. 92.

Vis tu homines, urbemque feris præponere ſilvis?
Salutem Pop. Rom. vitæ ſuæ præpoſuit. Cic. 9. Philipp. 15.
Præponere Præficere, [προΐστασθαι] Cic. 15. Fam. 4. Quintum fratrem negotio præpoſui, ut in vicis, aut captis, aut male pacatis exercitus collocaretur.
Bello præpoſitus imperator. Cic. pro Lege Manil. 28.
Exactioni præpoſiti equites. Tacit. 1. Hiſt 20. 4.
Exercitui præponere imperatorem ſapientem & callidum. Cic. 1. de Invent. 68.
Muneri alicui quendam. Cic. 2. de Orat. 41.
Navibus aliquem. Ci. 7. Verr. 99.
Negotio publico præponi. Cic. 8. Fam. 5.
Oraculo præpoſita ſacerdos. Cic. 1. de Divin. 76.
Quæſtioni præpoſitus qui hæc juſte ſapienterque diſceptet. Cic. pro Milon. 23.
Scænæ. Cic. de Aruſp. Reſp. 25. Quid magis deformatum, inquinatum, perverſum, conturbatum dici poteſt, quam omne ſervitium, permiſſu magiſtratus, liberatum, in alteram ſcænam immiſſum, alteri præpoſitum, &c. Paulo ſupra dixerat, Hos ludos ſervi fecerunt, ſervi ſpectaverunt.
Supplicio præpoſitus centurio. Sen. de Ira, 1. 16.
Præpoſta, per ſynæreſin, pro Præpoſita, & ut vulgus loquitur, Præmiſſa. Lucret. lib. 6. 996.
Quapropter bene ubi hæc confirmata, atque locata
Omnia conſtiterint nobis, præpoſta, parata, &c.

PRÆPŎSĬTUS, a, um. Partic. V. in ipſo verbo.

PRÆPOSITUS, i, m. Genus Miniſtri in aula Cæſarea. Suid. Πραιπόσιτος, εἶδος ἀξιώματος. Conf. eundem in Σαλέπος. Gloſſ. Lat. Gr. Præpoſitus, Ἐφεστὼς, προστάτης.
De Præpoſito argenti, auri, baſtagæ, barbaricariorum, cryſtallinorum, cubiculi, curſorum, laborum, largitionum, limitum, provinciarum, theſaurorum, &c. in officiis domus Auguſtæ. V. Lex. Pitiſc.

PRÆPOSĬTUM, i. n. Cic. 4. de Fin. 26. Bona non dico, ſed dicam Græce προηγμένα, Latine autem Producta; ſed Præpoſita aut Præcipua malo. Idem 3. 16. & 17. & 4. 73. Bonum ex quo appellatum ſit neſcio; Præpoſitum ex eo, credo, quod præponatur aliis.
Præpoſita Zenonis. Idem 1. Acad. 10.

PRÆPOSĬTIO, ōnis. f. [πρόθεσις] Actus ipſe præponendi. Ulpian. in l. 1. §. Igitur. D. de exercit. actio. Igitur præpoſitio certam legem dat contrahentibus. quare ſi eum præpoſuit navi ad hoc ſolum, ut vecturas exigat, &c. Cic. 3. de Fin. 54. Qui ita talus erit jactus ut cadat rectus, præpoſitum quiddam habebit ad finem, qui aliter contra. Neque tamen illa præpoſitio tali ad eum, quem dixi, finem pertinebit.
Præpoſitio, Pars orationis apud Grammaticos, de qua abunde apud Priſcianum & alios. Cic. in Topic. 48. Præpoſitio enim IN, privat verbum ea vi, quam haberet, ſi IN præpoſitum non fuiſſet.
Abs præpoſitio una eſt, eaque nunc tantum in accepti tabulis manet, ne his quidem omnium: in reliquo ſermone mutata eſt. Cic. in Orat. 158.
Corrumpere præpoſitiones. Quintil. lib. 1. cap. 5.

PRÆPOSITŪRA, æ. f. Officium & dignitas Præpoſiti. Lamprid. Heliog. cap. 6. Militaribus etiam præpoſituris & tribunatibus & legationibus & ducatibus venditis. Idem Alex. cap. 46. Dabat præpoſituras locorum civilium, non militum. V. Salmaſ. conf. PRÆPOSITUS, i, m.

PRÆPOSITĪVUS, a, um. Adj. Quod præponi poteſt; ut, Vocales præpoſitivæ. Priſcian. 1.
Conjunctio præpoſitiva. Diomed. 1. p. 409. ed. Putſch.

PRÆPORTO, [προφορέω] āre. Ante ſe ferre, vel portare. Cic. in Arato, 434.
E quibus ingenti exſiſtit cum corpore, præ ſe
Scorpius infeſtus præportans flebile acumen. Lucret. lib. 2. 621.
Telaque præportant violenti ſigna furoris. Catull. 65. 194.
Frons exſpirantis præportat pectoris iras.

PRÆPOSSUM, pŏtes, pŏtui, [προϊσχύω] poſſe. Præpollere, prævalere. Tacit. 5. Hiſt. 8. Poſtquam Macedones præpotuere, rex Antiochus demere ſuperſtitionem & mores Græcorum dare adnixus.

PRÆPŎTENS, entis. Adj. [πολὺ δυνάμενος] Valde potens. ut, Præpotens Deus. Cic. 2. de Nat. Deor. 77.
Præpotens & glorioſa philoſophia. Cic. 1. de Orat. 193.
Præpotens, Dives. Cic. 2. de Fin. 57. Præpotentem, ut M. Craſſus fuit.
Domus præpotens. Seneca Octav. 2.
Imperia præpotentia. Valer. Max. lib. 7. cap. 2. de Appio Claudio.
Opibus præpotens. Plin. lib. 36. cap. 5.
Terra præpotens, marique Carthago. Cic. pro Corn. Balb. 34.
Compar. Salvian. de Gubern. Dei lib. 4. p. 76. edit. Brem. Cum victus cujuſdam pauperis prece, præpotentiori cuidam ſupplicarem.

PRÆPOTENTIA, æ. f. Tertull. adv. Marc. 2. 7. Deus per præſcientiam & præpotentiam ſuam interceſſiſſe potuiſſet.

PRÆPOSTĔRUS, a, um. Adj. [ὑστερόπρωτος Gl. L. G.] quaſi Perverſus & inverſus. Cic. 15. Fam. 17. Præpoſteros habes tabellarios, etſi me quidem non offendunt, ſed tamen, quum a me diſcedunt, flagitant litteras, &c.
Præpoſterus, confuſus, perturbatus. Cic. 3. de Orat. 48. Non diſcerptis ſententiis, non præpoſteris temporibus, non confuſis perſonis, non perturbato ordine.
Præpoſterus atque perverſus. Cic. pro Cluent. 71. Ut erat ſemper præpoſterus & perverſus, initium facit a Bulbo.
Perverſum & præpoſterum. Cic. pro Rabir. Poſt. 37. Quid tam inſolens, tam perverſum præpoſterumve dici, aut excogitari poteſt?
Omnia perverſa præpoſtera ſunt ratione. Lucret. lib. 4. 831.
Perturbatum ac diſcrepans, aut præpoſterum ne quid ſit conſervemus. Cic. 3. de Orat. 37. De ordine orationis.
Ambitio præpoſtera. Tacit. 16. Ann. 17.
Conſilia præpoſtera, Quæ ad tempus non dantur. Cic. de Amicit. 85. Cum multis in rebus negligentia plectimur, tum maxime in amicis & deligendis & colendis: præpoſteris enim utimur conſiliis, & acta agimus, quod vetamur vetere proverbio.
Gratulatio præpoſtera. Cic. pro Sulla, 91. O præpoſteram gratulationem: quam cito illa omnia ex lætitia & voluptate ad luctum & lacrimas reciderunt!
Imperator præpoſterus. Cic. in Piſon. 92. Quæ bellicæ laudis victoriæque omnes gentes inſignia & monimenta eſſe voluerunt, noſter hic præpoſterus imperator, amiſſorum oppidorum, cæſarum legionum, provinciæ præſidio & reliquis militibus orbatæ, ad ſempiternum dedecus ſui generis & nominis, indicia conſtituit.
Obſequio præpoſtero crimen meruit. i. e. Importuno & exitioſo. Budæus. Tacit. 3. Hiſt. 78.
Ordo præpoſterus. Lucret. lib. 3. 621.
Verbis præpoſteris quædam pronuntiare. Cic. pro Domo 40.
Præpoſterus, Contrarius, vel adverſus. Ovid. 1. Triſt. 7. 5.
Omnia naturæ præpoſtera legibus ibunt.

PRÆPOSTĔRE, Adv. [ὕστερον πρότερον] Ordine contrario. Cic. 4. Acad. 67. Quod quoniam a te probatur, ut præpoſtere tecum agam: jam enim referam me ad ordinem.
Præpoſtere & Ordine, contraria inter ſe. Cic. 7. Att. 16. Omnes arbitror mihi tuas litteras redditas eſſe, ſed primas præpoſtere, reliquas ordine, quo ſunt miſſæ per Terentiam.
Præpoſtere, incondite, monſtroſe. Cic. 2. de Divin. 146. Nihil tam præpoſtere, tam incondite, tam monſtroſe cogitari poteſt, quod non poſſimus ſomniare.
Præpoſtere inducere calcem. Plin. lib. 2. cap. 7.

PRÆPOSTERĬTAS, ātis. f. Arnob. 3. Græci nominis præpoſteritas.

PRÆPOSTĔRO, āre. Pervertere. Quintil. Trib. Mar. cap. 9. Ordinem judiciorum militis præpoſteravit impietas.

PRÆPOTENS, V. in PRÆPOSSUM.

PRÆPRŎPĔRUS, a, um. Adj. [μάλα ἐπισπερχής] Valde celer. Cic. 7. Fam. 8. Sed ex tuis litteris cognovi præproperam quandam feſtinationem tuam.
Amor præproperus. Val. Max. 6. 3. 6.
Celeritas præpropera. Liv. 31. 42.
Haſtam præpropero niſu jacit. Sil. lib. 15. 757.
Ingenium præproperum. Liv. 22.
Ingenia præpropera ac fervida imperatorum. Liv. 27. 33. extr.

PRÆPROPĔRE, Adv. [λίαν ἐπισπερχῶς] Nimium celeriter. Liv. 22. 3. Itaque ſatis apparebat, nec deos nec homines conſulentem, ferociter omnia, ac præpropere acturum. Idem 2. 45.

PRÆPROPERANTER, aliud Adv. idem ſignificans. Lucret. lib. 3. 781.
Innumero numero, certareque præproperanter, &c.

PRÆPŪTIUM, i. n. [ἀκροβυστία Gl. L. G. & G. L.] Pellis, quæ glandem, h. e. ſummam colis partem, tegit. Dictum quod membris pudentibus præemineat. Vel a præputando: nam illam Judæi præputant: quam quia retinebant Gentiles, præputium dicebantur, quaſi præputiati. Juven. 14. Sat. 99. de Judæis loquens,
— mox & præputia ponunt. Idem 6. Sat. 237.
Impatienſque moræ pavet, & præputia ducit. Quem verſiculum in quibuſdam deeſſe codicibus docet Scholiaſtes. q. V. Melius derivatur a Græco προπόσθιον, ita enim & a πόσθων Putus eſt; & Puta, πόσθη, mentula. V. Scalig. Catalect. & Voſſ. Etymol. p. 406.

PRÆPUTIĀTUS, a, um. Partic. Tertull. adv. Marc. 5. 9. Præputiati ſacerdotii Pontifex.

PRÆPUTIATIO, ōnis. f. Idem ibid. & cap. 4. & 13. & de Reſur. Carn. cap. 23. & de Monog. cap. 6.

PRÆQUAM, V. Præ quam, in PRÆ.

PRÆQUESTUS, a, um. Partic. Ante queſtus. Ovid. 4. Met. 251.
Multaque præqueſtus, tanges tamen æthera dixit. Alii legunt, Conqueſtus.

PRÆRĂBĪDUS, a, um. Adj. Sen. de Ira, 1. 12. Ira prærabida & amens. al. Prærapida.

PRÆRĀDIO, [προακτινοβολέω] āre. Ovid. 6. Epiſt. 115.
Præradiant ſtellis ſigna minora ſuis. i. e. Prælucent. Budæus. Conf. Claudian. Nupt. Honor. &c. 287.

PRÆRĀDO, ſi, ſum, [ἀποξύω] ĕre. Idem quod Radere ſignificat: niſi quid addat præpoſitio. Cato R. R. cap. 41. Si vitis vitem contingat, vitis utriuſque latus alterum præradito oblique, & inter ſeſe medullam cum medulla libro colligato.

PRÆRĀSUS, a, um. Partic. Paulin. Nolan. Epiſt. 22. n. 2. Inequaliter ſemitonſi & deſtituta fronte prærafi. Scil. Capilli.

PRÆRANCĬDUS, a, um. Adj. [πολύσαπρος] Valde rancidum ſignificat: ut, Prærancida caro.
Prærancidus, per translationem, pro Exoleto & jam ingrato. Gell. lib. 13. cap. 19. Non finitiones illas prærancidas, neque fæcutinas grammaticas ſpectaveris. Budæus.

PRÆRĂPĬDUS, a, um. Adj. [πάνυ θοός] Valde celer: ut, Fuga prærapida. Sil. lib. 16. 363.

PRÆRĬPIO, rĭpui, reptum, [προαρπάζω, προλαμβάνω] ĕre. Ante rapere, Præoccupare. Plaut. Caſ. 1. 14.
Huc veniſti ſponſam præreptum meam?
Præripere alicui ne ſit primus. Valla, Qui aliquid alteri eripit, poteſt non in ſuos uſus eripere: ut, Eripuit illi vitam. Qui vero præripit, in ſuos proprios uſus rapit: neque præpoſitio illa anteceſſionem temporis declarat. Cic. pro Gall. Demoſthenes tibi præripuit, ne eſſes primus orator: tu illi, ne ſolus. Non hoc intelligit Cicero, quod Demoſthenes huic, aut aliquid eripuit, (ut qui auferre nihil poſſet nondum nato) aut priorem ſe fecerit. Non enim Demoſthenes primus oratorum antiquitate temporis dicitur, ſed facultate: neque hunc ſolus Demoſthenes ætate anteceſſit, eo quidem magis, quod hic ipſe æqualis Ciceroni non potuiſſet invicem antiquiſſimo illi aliquid auferre. Ergo ille præripuit tibi, id eſt rapuit ſibi iſtam dignitatem, ut ſummus orator eſſe videatur: futurus etiam ſolus, niſi tu partem in te illius laudis tranſtuliſſes, eſſeſque tu dignus nomine oratoris, quamvis non æquandus Demoſtheni: quo nomine adhuc poſt illum præter te dignum vidimus neminem. Hactenus Valla lib. 5. cap. 83. [Errat Valla, hæc Tullii verba eſſe putans, quum ſint Hieronymi in Epiſt. ad Nepotian. de vita clericor. M. Tullius, inquit, in quem illud pulcherrimum elogium eſt, Demoſthenes &c. Deinde ſubjicit verba Cic. ex oratione pro Q. Gallio.
Conjugem præripere. Virg. 9. Æn. 138.
Conſilia hoſtium præripere. Cic 1. Off. 108. Facile celare, tacere, diſſimulare, inſidiari, præripere hoſtium conſilia. i. e. Præoccupare, ſive prænoſcere, aut prævenire.
Gratiam popularem alicui præripere. Cic. 3. Off. 81. Ut Mario præripere Collegis & Trib. pleb. popularem gratiam, non ita turpe.
Iter præripere, Præoccupare. Liv. 3. 9.
Laudem alteri. Cic. de Aruſp. Reſp. 9. Cui me præripere deſponſam jam, & deſti-

& destinatam laudem, quum ipse ejus opera & dignitatem & salutem recuperarim, valde est iniquum.
Oscula. Lucret. lib. 3. 909.
Viaticum alicui. Cic. 4. Att. 5. Viaticum Crassipes præripit, tu de via recta in hortos.

PRÆREPTUS, a, um. Partic. [προαρπασθεὶς] ut, Præreptus immatura morte. Auctor de Viris illust. cap. 5. extr.
Virtus prærepta. Sil. lib. 4. 840.

PRÆRĪPIA, orum. n. pl. Loca vicina ripis. ut, Præripia fluminis. Apul. Apol. p. 278. Elmenh. item Serv. ad Virg. 6. Æn. 704. ut ex Mss. restituit Gronov. Observat. 1. 20.

PRÆRĬGĬDUS, a, um. Adj. Quintil. Decl. 17. Vos ignotos prærigidæ mentis adfectus vocabulo molliore lenitis.

PRÆRŌDO, si, sum, [καταβρώσκω] ĕre. Vehementer rodere, aut etiam rodere tantum. [Immo Ante, vel Summa ex parte rodere] Columel. lib. de Arborib. cap. 18. pr. Nam si sæpius cacumina manu præfracta, aut a pecore prærosa fuerint, in perpetuum corrumpuntur. conf. de R. R. 5. 10. pr. Idem de Arboribus, cap. 15. Genus est animalis, volucra appellatur, id fere prærodit teneros adhuc pampinos & uvas. Idem lib. 5. cap. 6. Ne prodeuntia cacumina seminum ab avibus prærodantur.
Caudam prærodere. Plin. lib. 9. cap. 62.
Digitos prærodere. Plaut. Pseud. 3. 2. 94.
Hamum prærodere. Plin. lib. 9. cap. 43.

PRÆRŌSUS, a, um. Partic. [καταβρωθεὶς] ut, Hamus prærosus. Hor. 2. Serm. 5. 25.

PRÆRŎGO, [προσκαλέω] āre. Ante rogo. Suet. Aug. cap. 35. extr. Sententias de majore negotio, non more atque ordine, sed prout libuisset, prærogabat. Sed rectius legitur Perrogabat.
Prærogare, pro Repræsentare aliquando accipitur, & Ante tempus solvere. Ulpianus, Locati & conducti. l. Sed addes, D. Nam inter eum, qui per errorem solvit, & eum qui pensionem integram prærogavit, multum interest. Budæus. i. e. Præerogavit. Turnebus. V. PROROGO.

PRÆROGĀTUS, a, um. Partic. ut, Comitia comitiis prærogata. Cic. pro Planc. 49. Mss. Urs. & Græv. Prærogativa. V. dict. seq.

PRÆROGĀTĪVUS, a, um. Adj. ut, Prærogativæ tribus dicebantur, Quæ primæ ferebant suffragium rogatæ, & Prærogativæ centuriæ, itidem. Liv. 26. 22. Fulvius Romam comitiorum causa arcessitus, quum comitia consulibus rogandis haberet, prærogativa Veturia juniorum declaravit T. Manlium Torquatum, & T. Octacilium. Cic. pro Planc. 49. An tandem una centuria prærogativa tantum habet auctoritatis, ut nemo unquam prior eam tulerit, quin renuntiatus sit?
Dicuntur & comitia comitiis prærogativa. Cic. pro Planc. 49. Cujus in honore non unius tribus pars, sed comitia tota comitiis fuerunt prærogativa? Et Dativo junxit, h. e. Præjudicatam opinionem auctoritatemque afferentia: quod ideo dixit, quia populus aliis comitiis suam voluntatem erga Plancium declaraverat. Budæus. Al. Prærogata, minus emendate.
Omen prærogativum. Cic. pro Muren. 38. Si tanta in illis comitiis religio est, ut adhuc semper omen valuerit prærogativum: quid mirum est in hoc felicitatis famam, sermonemque valuisse?
Suffragium prærogativum dicitur, ut Prærogativa tribus. In Comitiis enim Romanis prærogativa tribus dicebatur, cui sorte obvenerat, ut prima rogaretur, hoc est suffragium ferret. Sic Budæus, Prærogativum eorum hominum sententia dicitur, qui primi censere jubentur a principe, de unoquoque perficiendo. conf. Lex. Pitisc.

PRÆROGATĪVA, æ. f. substantive, subaudito τῶ Tribus, vel Classis, &c. ut Sortitio prærogativæ. Cic. 2. Philipp. 82.
Comitiorum omen prærogativa. Cic. 1. de Divin. 103. Prærogativam etiam maiores omen justorum comitiorum esse voluerunt.
Custos prærogativæ. Cic. Post redit. in Senat. 17. Quem comitiis prærogativæ primum custodem præfeceras.
Referre prærogativam. Cic. 2. de Divin. 74. At aruspices divini, quos quum Ti. Gracchus, propter mortem repentinam ejus, qui in prærogativa referenda subito concidisset, in Senatum introduxisset, non justum rogatorem fuisse dixerunt.
Prærogativa, pro Auctoritate & præjudicio quodam: quia plerumque reliquæ centuriæ & tribus auctoritatem sequebantur prærogativæ. Cicero utrumque sensum eleganter conjunxit 2. Verr. 26. Qui quam isti sit amicus, attendite. Dedit enim prærogativam suæ voluntatis ejusmodi, ut isti pro prærogativis eam reddidisse videatur. i. e. Aperte favere se ostendit Verri, ut hoc beneficium rependere videatur pro pecunia a Verre accepta, ex qua tribus corrupit, ut Consul crearetur ambitu. Jocus autem est Ciceronis a dilogia ductus, id est ab ambigua significatione Prærogativæ. Prærogativa in superiore loco, pro Præjudicio suffragiario ponitur: at in posteriore, est nomen adjectivum: subintelligitur enim Centuria. Budæus. V. omnino Ascon.
Prærogativa triumphi, Translate. Cic. 15. Fam. 5. Quod si triumphi prærogativam putas supplicationem, & idcirco casum potius, quam te laudari mavis: neque supplicationem sequitur semper triumphus, & triumpho multo clarius est, Senatum judicare potius mansuetudine & innocentia imperatoris provinciam, quam vi militum, aut benignitate deorum, retentam atque conservatam esse, quod ego mea sententia censebam.
Militaris prærogativa, Militum favor antecedens. Liv. 21. 3. pr.
Prærogativa vetus domus Imperatoriæ. Eumen. Paneg. Const. cap. 2. §. 4.
Prærogativa, pro Eminentia ponitur, inquit Budæus, sive Excellentia & antelatione, ut ait Perottus. Ulpian. in l. Observare. D. de Offic. Proconf. Magni enim faciunt provinciales servari sibi consuetudinem istam, & hujusmodi prærogativas.

PRÆROGATIVĀRIUS, a, um. Adj. Prærogativarii dicuntur Cassiod. Var. 11. 27. Veterani, quod iis prærogativa debetur, ut Protectorum dignitas iis, tanquam pretium longi laboris, accedat. Symm. Epist. 3. 67. V. Guther. de Off. Dom. Aug. 2. 15.

PRÆRUMPO, rūpi, ruptum, [καταῤῥήγνυμι] ĕre. Abrumpere, disrumpere. Ovid. 14. Met. 547.
Stuppea prærupit Phrygiæ retinacula puppis.

PRÆRUPTUS, a, um. Adj ex Part. [κρημνώδης, ἀπόκρημνος] Idem fere quod Præceps. Columel. lib. 3. 13. 8. Præruptior vero collis vel in quatuor pedes vertendus.
Cæli prærupti vertex. Valer. 2. Argon. 88.
Imber præruptus. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 462. [Forte Proruptus.
Moles. Ovid. 2. Epist. 132.
Montes. Catul. Argon. 62. 126.
Mons aquæ præruptus. Virg. 1. Æn. 105.
Oppidum undique præruptum. Cæsar 8. Bell. Gall. cap. 40.
Rupes. Ovid. 1. Met. 719. al. Cautes.
Saxum. Cic. 7. Verr. 144. Sinus quosdam obsedisse maritimos, aut aliqua promontoria, aut prærupta saxa tenuisse dicuntur. Præruptum hoc loco Arduum significat, non sensim acclive, quod ἀπότομον Græce dicitur. Budæus. Liv. 5. 46.
Scopuli prærupti, vide SCOPULUS. H. St.
Vertices prærupti. Catul. Argon. 62. 297.
Superl. Præruptissima saxa. Cæsar 8. Bell. Gall. 33. pr.

PRÆRUPTA, orum. n. pl. pro Locis præruptis. Plin. lib. 8. cap. 32. Ad prærupta ducunt, saltumque demonstrant.

PRÆRUPTE, Adv. [κρημνωδῶς] Abrupte, & sine clivo. Plin. 34. 14. Mons prærupte altus, incredibile dictu, totus ex ea materie est.

PRÆS, prædis. m. [ἐγγυητὴς] est, inquit Festus, Qui populo se obligat, interrogatus a magistratu. Idem alibi Mancipem etiam Prædem dici ait, quia tam debet, inquit, populo præstare, quod promisit, quam is qui pro eo præs factus est. Gell. lib. 7. 19. Si Lucius Cornelius Scipio Asiaticus Collegæ arbitratu prædes dabit, Collega ne eum in vincula ducat, intercedemus. V. tot. cap. Varr. de L. L. lib. 5. 7. Sponsor, inquit, & præs, & vas, neque iidem, neque res, a quibus ii, sed dissimiles. Itaque Præs est, qui a magistratu interrogatur in publicum ut præstet, a quo &, quum respondet, dicitur Præs. Vas appellatus est, qui pro altero vadimonium promittebat. Hæc Budæus.
Prædes hodie sunt, Qui sponsores Reipub. vel principi facti sunt pro iis, qui pecuniam publicam dispensant. Eorumque bona prædia dici possunt: id est, ut Græci dicunt, ὑπέγγυα. Ii etiam qui publicanos in locationibus vectigalium, aut eorum fidejussores locupletes affirmant (quod idoneos & sufficientes testificari vocant) Prædes dici propterea possunt, quod locupletes eos esse ipsi præstare debent. Budæus. conf. omnino Ascon. de Prætur. Urb. 142. & 143. p. 100.
Inter Prædem & Vadem, differentiam ostendit Auson. Eidyll. 12. 100.
Quis subit in pœnam capitali judicio? Vas.
Quis cum lis fuerit nummaria, quis dabitur? Præs. V. Plura in Lex. Pitisc.
Prædes, a Præstando. Varr. L. L. 4. 4.
Pecuniæ publicæ præs. Cic. 2. Fam. 16. Laodiceæ me prædes accepturum arbitror omnis pecuniæ publicæ, ut, & mihi, & populo cautum sit sine vecturæ periculo.
Cautum est populo prædibus & prædiis. V. CAVEO.
Accipere prædes. Cic. 3. Verr. 150. conf. Pecuniæ pub. præs supra.
Dare per prædem aliquid. Cic. 9. Att. 11. Egi, per prædem ille daret.
Factus aliquando præs in quibusdam tabulis ille est. Cic. 13. Att. 3.
Prædes etiam interdum pro Bonis prædiis accipiuntur. Cic. 2. Philipp. 78. Et domi quidem causam amoris habuit, foris etiam turpiorem ne L. Plancus prædes tuos venderet. i. e. Bona tua sponsioni obnoxia. Possumus etiam hic Prædes pro Sponsoribus intelligere: ut sit Sponsorum bona prædia auctioni addicere. Bud.
Obstringere se prædibus. Idem 6. Att. 1. μεταφορικῶς usus est: Itaque, inquit, irascatur qui volet, patiar. τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ, præsertim quum sex libris, tanquam prædibus, meipsum obstrinxerim, quos tibi tam valde probari gaudeo. Budæus.

PRÆDIUS, a, um. Adj. ut Bona prædia, Quæ sunt satisdationibus obnoxia, teste Pediano in 3. Verr. 142. Eadem Prædia absolute dicuntur.

PRÆDIUM, i. n. [χωρίον, κλῆρος] a Præda: eo quod capti ab hostibus agri militibus distribuebantur. Varro lib. 4. de L. L. 4. extr. Prædia dicta, item ut Prædes, a Præstando, quod ea pignori data publice mancupes fidem præstent. Hæc Varro. Alii a Prius, seu valde dando. Vetus auctor de Limitibus apud Rigalt. p. 299. Prædium, quod ex omnibus patris familias maxime providetur, id est apparet, quasi prævidium, vel quod antiqui agros, quos bello ceperant, prædæ nomine habebant. V. Voss. Etym.
Prædia, inquit Asconius in 3. Verr. 143. sunt res ipsæ, prædes homines, id est fidejussores, quorum res Bona prædia uno nomine dicuntur. Idem ibid. 142. Bona prædia dicuntur, Bona satisdationibus obnoxia, sive sint in mancipiis, sive in pecunia numerata: Prædia vero domus, agri.
Prædium est Rustica & urbana possessio. Cic. 3. Off. 51. Ac de jure quidem prædiorum sanctum est apud nos jure Civili, ut in his vendendis vitia dicerentur, quæ nota essent venditori. [Gloss. Lat. Gr. Prædia, Ἔγγαια κτήματα, & Gr. Lat. Κτῆμα, Prædium, Fundus, Possessio.
Prædium & Fundum idem esse, V. FUNDUS.
Continentia prædia fundo. V. CONTINEO.
Culta. Claud. 1. in Ruff. 188.
Dotalia. Cic. 15. Att 20.
Libera. V. LIBER, Adj.
Paterna. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Rustica. Cic. pro Rosc. Amer. 42.
Triquetra. Hor. 2. Serm. 6. 55. Triquetra (inquit Acron) Græce Trinacria dicitur. Porphyrio vero dicit Triquetra prædia, Sicula dici, quod in tres partes, id est promontoria diducta sit, vel quadras.
Urbana prædia. Ulpian. l. 198. D. de verbor. signific Urbana prædia omnia ædificia accipimus: non solum ea, quæ sunt in oppidis, sed & si forte stabula sunt, vel alia meritoria in villis, & vicis, vel si prætoria voluptati tantum deservientia, quia urbanum prædium non locus facit, sed materia. Proinde hortos quoque, si qui sunt in ædificiis constituti, dicendum in urbanorum appellatione contineri. Plane si plurium horti in reditu sunt (vinearii forte, vel etiam olitorii) magis hæc non sunt urbana. Quo in loco Stabula dicuntur, diversoria, & quas tabernas vocamus. Prætoria sunt, Ornatiores domus, in quibus patres familias ruri habitant.
Accipere prædia in æstimationem ab aliquo. V. ACCIPIO.
Abeunt fructus prædiorum in sumptus. Cic. 11. Att. 2.
Ædificare prædia. V. ÆDIFICO.
Colenda fructuosa prædia ac tuenda pater filio tradiderat. Cic. pro Rosc. Amer. 41.
Dividere prædia. Hor. 2. Serm. 3. 168.
Emere ab aliquo. Cic. 13. Fam. 9.
Mancipare paterna prædia. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Vendere. Cic. 3. Verr. 142.

PRÆDIŎLUM, i. n. dimin. [κλεατίδιον] Cic. 2. Fam. 15. Sed mea prædiola tibi nota ſunt.
Ædificata belle prædiola noſtra, & ſatis amœna. Cic. 16. Att. 3.

PRÆDIĀTUS, a, um. Adj. Prædiis munitus. Apul. lib. 2. Flor. p. 349. Elmenh. Ipſe bene veſtitus, bene prædiatus.
De alia ſignif. vocis, V. poſt PRÆS. & in dict. ſeq.

PRÆDIATOR, is. m. [κλεαζωνόμος] Cic. 12. Att. 17. Quod pro Cornificio me abhinc amplius annis XXV ſpopondiſſe dicit Flavius, etſi reus locuples eſt, & Apulejus prædiator liberalis: tamen velim des operam, ut inveſtiges ex conſponſorum tabulis, ſitne ita. conf. Ep. 14. & ad utrumque locum Commentt.
Prædiator, Qui rerum prædialium periti erant, prædiatores vocabantur, inquit Bud. Sed refellit eum Salmaſ. de mod. uſur. c. 16. V. Lex. Pitiſc. [In Gloſſ. Gr. Lat. gemina hujus vocis interpretatio exſtat. Prædiator, Ωνητὴς ὑπαρχόντων. Rurſus, Prædiator, ὑπὲρ φόρε δήμε ἐνδεδεμένος. Ubi Salmaſ. l. c. Prædiatus legit, & δήμῳ ἐκδεδεμένος. De ceteris non repugno, cur vero ἐκδεδεμένος potius, quam ἐνδεδεμένος maluerit, fateor me mirari, cum id verbum in ea re proprium eſſe vel ex iiſdem Gloſſ. diſcere liceat, ſiquidem Obligatus, Ἐνδιδεμενος, in iis interpretatur, & in Gr. Lat. Ἐνδεδεμένος, Innodatus, Innexus, Inligatus. V. & ad ſeq. dict.

PRÆDIATŌRIUS, a, um. Adj. [κλεατικὸς] Quod ad prædia pertinet. ut, Prædiatorium jus. Cic. pro Corn. Balb. 45. Etenim ſi Q. Scævola ille Augur, quum de jure prædiatorio conſuleretur, homo Juriſperitiſſimus, conſultores ſuos nonnunquam ad Furium & Caſellium prædiatores rejiciebat. Sic & Val. Max. lib. 8. cap. 12. 1. De Q. Scævola. [Niſi quod pro Prædiatores, dicit Conſultores. Salmaſ. expungit hanc vocem. Legebam olim Prædiatos. Sed jam video nil eſſe mutandum, verum Prædiatores intelligi Uſuperitos emptores bonorum prædiorum. V. ad dict. ſuper.
Lex prædiatoria. Suet. Claud. cap. 9. Torrentio, Quæ de prædibus cavebat: Salmaſio, Quæ agebat de prædiatis, id eſt obligatis publico. de Uſur. cap. 16.

PRÆSĀGIO, [προαισθάνομαι, προφητεύω] īre. ex Præ & Sagio; Prænuntio, portendo. Plin. lib. 10. cap. 21. Habent oſtenta & præpoſteri eorum veſpertinique cantus. Namque totis noctibus canendo, Bœotiis nobilem illam adverſus Lacedæmonios præſagivere victoriam, ita conjecta interpretatione, quoniam victa ales illa non caneret. De gallis gallinaceis. Apul. 9. Met. p. 235. Elmenh. Quæ prodigioſa præſagiverant oſtenta. Ter. Heaut. 2. 2. 7. — neſcio quid profecto mihi animus præſagit mali.
Præſagibat mihi animus. Plaut. Aul. 2. 2. 1.
Præſagibunt. Plin. lib. 18. cap. ult.
Præſagient. Idem ibid.
Præſagire quid ſignificet, & ejus etymologiam dat Cic. 1. de Divin. 65. Sagire enim, inquit, ſentire acute eſt, ex quo Sagæ anus, quia multa ſcire volunt; & Sagaces dicti canes. Is igitur qui ante ſagit quam oblata res eſt, dicitur Præſagire, id eſt futura ante ſentire. Idem ibid.
Præſagibat animus, fruſtra me ire, quum exirem domo. Ex poeta.
Dicimus, Præſagit animus, ut ex ſuperioribus exemplis oſtenditur: & Præſagio animo. Liv. 30. 20. Jam hoc ipſum præſagiens animo, præparaverat ante naves.
Animus præſagit magna mala. Senec. Theb. v. 278.
Corpus præſagit gaudia. Lucret. lib. 4. 1100.
Cupido multa voluptatem præſagit. Lucret. lib. 4. 1051.
Exiguitas copiarum, receſſum, non dimicationem mihi tuam præſagiebat. Cic. 8. Fam. 10.
Venturam melius præſagit navita noctem. Propert. lib. 3. 11 (al. 9.) 5.
Præſagire, Præſignificare. Lucret. lib. 3. 511.
Et quoniam mentem ſanari, corpus ut ægrum,
Cernimus, &c.
Id quoque præſagit mortalem vivere mentem.

PRÆSAGIOR, [προμαντεύομαι] īri. dep. legitur apud Plaut. Bacch. 4. 4. 28.
Occidi; CH. animus jam iſtoc dicto plus præſagitur mali. conf. Non. 7. 73.

PRÆSAGĪTIO, ōnis. f. [προμαντεία] Cic. 1. de Divin. 66. Ineſt igitur animis præſagitio intrinſecus injecta, atque incluſa divinitus.
Præſagitio dicta, quod Præſagire eſt acute ſentire: unde Sagæ dictæ anus, quæ multa ſciunt, & Sagaces canes, qui ferarum cubilia præſentiunt. Feſtus. [Ex Cic. l. c. Quod Sagire legendum.
Divina præſagitio. Cic. 1. de Divin. 123. Non paruiſti mihi revocanti, quum uterer, qua ſoleo, præſagitione divina.

PRÆSAGIUM, i. n. [προαίσθησις] Præſenſio, divinatio. Columel. lib. 11. cap. 1. Quantumvis utile continget villico tempeſtatis futuræ præſagium. conf. Paterc. 2. 57. 2. Poëtæ plerumque Pluraliter uſurpant.
Mentis præſagia. Ovid. 2. de Pont. 8. 57.
Somni. Stat. 1. Achill. 22.
Irrita. Ovid. 3. de Pont. 4. 89.
Canunt præſagia noctes. Claud. de Bell. Gildon. 355.
Capere præſagium. V. CAPIO.
Docta ſpirant præſagia rupes. Claud. 6. Conſ. Hon. 34.

PRÆSĀGUS, a, um. Adj. [προαισθητικὸς] Qui præſagire novit. Claud. Rapt. Proſerp. 1. 190.
— heu mens præſaga futuri.
Malorum præſagus. Lucan. lib. 7. 186.
Ars. Valer. 5. Argon. 433.
Fulmina. Valer. 3. Argon. 354.
Mens mali. Virg. 10. Æn. 843.
Nares. V. NARIS.
Pectora præſaga mærent. Ovid. 10. Met. 444.
Quies præſaga, Somnium. Stat. 10. Theb. 318.
Suſpiria præſaga luctus. Ovid. 2. Met. 124.

PRÆSALTOR, V. PRÆSILIO.

PRÆSĀNASCO, [προϋγιαίνομαι] ĕre. Ante ſanum fieri. Plin. lib. 24. cap. 10. Cortex ejus interior cicatrices, quæ præſanavere, aperit. Budæus.

PRÆSANĀTUS, a, um. Partic. [προϊαθεὶς] Plin. lib. 26. cap. 14. Vulneribus præſanatis aſphodeli radix decocta efficaciſſima eſt. Ita legit Hermolaus; licet vulgo Perſonatis legatur, & ita in antiquo legimus, inquit Budæus. V. not. Hard.

PRÆSCĂTEO, [προβλύω] ēre. Gell. lib. 14. cap. 6. Et ſimul dat mihi librum grandi volumine, doctrinis omnigenis, ut ipſe dicebat, præſcatentem.

PRÆSCIO, ſcīvi, ſcītum, [προγινώσκω] īre. Ante ſcire. Ter. And. 1. 5. 4.
Uxorem decrerat dare ſeſe mihi hodie: nonne oportuit
Præſciſſe me ante? nonne prius communicatum oportuit? Tertull. adv. Marc. 2. 5. Univerſa diſponendo præſciit, & præſciendo diſpoſuit.

PRÆSCIENTIA, æ. f. Tertull. ibid. & Mart. Capella 2.

PRÆSCĪTUM, i. n. Præſcita, Plinius identidem vocat, quæ Græci προγνωστικὰ, inquit Budæus. Plin. lib. 10. cap. 18. Unum eorum præſcitum tranſire non queo. i. e. Augurium & oſtentum. Ibid. cap. 75. Utrumne ſint aliqua præſcita animi quieſcentis.

PRÆSCĪTIO, ōnis. f. ut, Præſcitionum auctor. Ammian. 29. 1.

PRÆSCIUS, a, um. Adj. [προγνωστικὸς, προειδὼς] ut, Præſcia venturi vates. Virg. 6. Æn. 66.
Cæli venturi præſcius. Valer. 5. Argon. 53.
Lingua præſcia. Ovid. 1. Faſt. 538.
Mens. Sil. lib. 16. 89.
Vox. Valer. 5. Argon 528.

PRÆSCISCO, [προεπίσταμαι] ĕre. Idem, quod Præcognoſcere. Liv. 27. 35. Quamprimum eos ſortiri provincias, & præſciſcere quam quiſque eorum provinciam, quem hoſtem haberet, volebant.
Longe præſciſcere. Virg. 4. Georg. 70.

PRÆSCISCENDUS, a, um. Partic. Ammian. 20. 7. Ad præſciſcendos adverſos ſubitoſque motus munimentum locare.

PRÆSCRĪBO, pſi, ptum, [προγράφομαι] ĕre. Ante, ſive prius ſcribere. Cic. 13. Fam. 28. Sic enim præſcripſimus iis, quibus ea negotia mandavimus.
Præſcribere, Inſcribere. Virg. 6. Ecl. 12.
— nec Phœbo gratior ulla eſt,
Quam ſibi quæ Vari præſcripſit pagina nomen. Gell. lib. 11. cap. 16.
Præſcribere, [ὑπογράφειν] Præcipere, Præfinire, legem ponere.
Præſcribere quæ ſunt gerenda. Cic. de Senect. 18. At Senatui quæ ſunt gerenda præſcribo: & quomodo Carthagini, male jamdiu cogitanti, bellum inferatur, multo ante denuntio.
Quid faciam? præſcribe. Hor. 2. Serm. 1. 5.
Quemadmodum jus ſuum perſequatur, alicui præſcribere. Cic. pro Cæcin. 8.
Qualis debeat eſſe civis, alicui præſcribere. Cic pro Flac. 23.
Conſtituere & Præſcribere aliquid. Cic. pro Cæcin. 76. Veſtra auctoritate hoc conſtituetur, hoc præſcribetur.
Judicare & Præſcribere. Cic. pro Lege Manil. 1. Facile intellexi, Quirites, & quid de me judicaretis, & quid aliis præſcriberetis.
Præſcribere & Imperare. Cic. 4. Acad. 8. Nec, ut omnia, quæ præſcripta & quaſi imperata ſunt, defendamus, neceſſitate ulla cogimur.
Curationem valetudinis per ſomnium præſcribere an poteſt Æſculapius? Cic. 2. de Divin. 123.
Finem præſcribere rei alicui. Ter. And. 1. 1. 124.
Gyros præſcriptos evecta eſt pagina. Propert. lib. 3. 2. 21.
Jura civitatibus præſcribere. Cic. de Senect. 27.
Leges & inſtituta præſcribere. Cic. 4. de Fin. 61. Omnium rerum publicarum rectiones, genera, ſtatus, mutationes, leges etiam & inſtituta ac mores civitatum præſcripſimus. Al. Rationes, & Perſcripſimus.
Modum præſcribere. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Munia præſcripta. Hor. 2. Serm. 2. 81.
Verbis præſcriptis actio, V. apud JCtos.
Jura moreſque majorum præſcribunt. Cic. pro Font. 36. Denique ut oportet bello Gallico, ut majorum jura moreſque præſcribunt, nemo eſt civis Rom. qui ſibi ulla excuſatione utendum putet.
Natura præſcripſit homini, ut nihil pulchrius quam hominem putaret. Cic. 1. de Nat. Deor. 78. Idem 3. Off. 27. Atque ſi etiam hoc natura præſcribit, ut homo homini quicunque ſit; ob eam cauſam, quod is homo ſit, conſultum velit.
Ratio & doctrina præſcribit. Cic. 1. de Nat. Deor. 7. Arbitramur nos & publicis & privatis in rebus ea præſtitiſſe, quæ ratio & doctrina præſcripſerit.
Simus igitur ea mente, quam ratio & veritas præſcribit. Cic. 6. Fam. 1.
Neceſſitudine præſcriptum eſt. Auct. ad Herenn. lib. 2. 24. Eadem omnia videntur conſideranda, quæ neceſſitudine præſcripta ſunt.
Lege præſcribitur. Cic. 2. de Legib. 38. Dummodo ea moderata ſint, ut lege præſcribitur.
Lege & officio præſcriptum eſt, teſtibus credere. Cic. pro Font. 12.
Præſcribere, Prænuntiare, ſive prædicere. Cic. in Vatin. 13. At ibi idem præſcribo, ne tuas ſordes cum clariſſimorum virorum ſplendore permiſceas.
Præſcribere, pro Excipere, exceptionem ſummotoriam objicere agenti: cum Dativo jungitur. Quintil. lib. 7. cap. 5. pr. Ignominioſo patri filius præſcribit: de eo ſolo judicatio eſt, an liceat. Marcellus l. 3. D. de prævaricatoribus, Nam ſi reus accuſatori ideo præſcribit, quod dicat ſe ab alio accuſatum & abſolutum. Budæus.

PRÆSCRIPTUM, i. n. [ὑπόγραμμα] Certa regula quam ſequi deceat. Cic. 2. de Orat. 178. Plura enim multo homines judicant odio, aut amore, aut cupiditate, aut iracundia, aut dolore, aut lætitia, aut ſpe, aut timore, aut errore, aut aliqua permotione mentis: quam veritate, aut præſcripto, aut juris norma aliqua, aut judicii formula, aut legibus. Idem pro Cluent. 147. Omnia legum imperio & præſcripto fieri videbitis. Quintil. lib. 2. cap. 14. Erat enim rhetorice, res prorſus facilis ac parva, ſi uno brevi præſcripto contineretur.
Præſcriptum & formula. Cic. in Orat. 36. Quid eſt quo præſcriptum aliquod, aut formulam exprimas, quum in ſuo quodque genere præſtet, & genera plura ſint? Hanc metaphoram ajunt a ludimagiſtris ſumptam eſſe, qui pueris dictant, & præſcribunt quod ediſcant. Unde Seneca, Pueri, inquit, ad præſcriptum diſcunt.
Certum præſcriptum. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Ad præſcriptum agere. V. in Præpoſitione AD.
Ex præſcripto aliquid agere. V. EX.
Communi ex præſcripto civitatis unamquamque rem adminiſtrare. Cic. 2. de Invent. 132.
Præſcripta ad candida currere. Lucret. 6. 91.
Tu mihi ſupremæ præſcripta ad candida callis
Currenti, ſpatium præmonſtra callida Muſa. Quo loco Turnebus, Putem potius, inquit, Calcis legi debere, ut a Cicerone 1. Tuſc. 15. ſcriptum eſt, Nunc video calcem, ad quem quum ſit decurſum, &c. Ex eo autem ſic curriculi finis vocatus eſt, quod creta, aut etiam calce nota-

notaretur: quod & Lucretius indicavit, quum Præſcripta candida dixit, intelligens Præſcriptum, velut Cretatum finem.

Dare certum quoddam præſcriptum alicujus rei in perpetuum. Cic. 2. de Invent. 174.

Servare præſcripta. Cic. 1. Off. 92.

Non ita Romuli præſcriptum & intonſi Catonis. Hor. 2. Carm. 15. 10.

Præſcriptum etiam de eo dicitur qui tantum auctoritatem ſuadendi habet. Liv. 10. 22. extr. Ad præſcriptum Coſ. & Conſularia & Prætoria comitia habita.

PRÆSCRIPTIO, ōnis. f. [ἐπιγραφὴ] Cic. 1. Off. 21. Ex quo fit, ut ager Arpinas, Arpinatum dicatur: Tuſculanus, Tuſculanorum, ſimiliſque privatarum poſſeſſionum præſcriptio. Quædam exemplaria hic legunt Deſcriptio.

Præſcriptio, [ὑπογραφὴ, πρόσταγμα] Præceptum, ordo, lex, forma, regula. Cic. 4. Tuſc. 22. Omnium autem perturbationum fontem eſſe dicunt intemperantiam, quæ eſt a tota mente, ac recta ratione defectio: ſic averſa a præſcriptione rationis, ut nullo modo appetitiones animi nec regi, nec contineri queant.

Norma, regula, præſcriptio, Naturæ. Cic. 4. Acad. 140. Hanc normam, hanc regulam, hanc præſcriptionem eſſe Naturæ. Hoc loco, inquit Budæus, Præſcriptio, non quidem ſignificat, quod Græci παραγραφὴν, hoc eſt Translationem: ſed quod illi ὑπογραφὴν, hoc eſt Formam, ſive informationem vocant.

Præſcriptio & moderatio. Cic. pro Cœl. 41. Dummodo illa in hoc genere præſcriptio moderatioque teneatur.

Legis præſcriptio. Cic. 2. de Lege Agrar. 22.

Præſcriptio, [παραγραφὴ] Cic. 4. Att. 18. Hæc pactio non verbis, ſed nominibus, & præſcriptionibus, multorum tabulis, quum eſſe facta diceretur, &c. Præſcriptio, Exceptio, & Translatio, inquit Budæus, unum & idem in re forenſi ſignificant. Præſcribere etiam, Perſcribere, Subſcribere, verba ſunt propria fori & judiciaria, unde hoc verbum utraque lingua tractum eſt. Cic. 2. de Invent. 58. Ut in quodam judicio, quum venefici cujuſdam nomen eſſet delatum, & quia parricidii cauſa ſubſcripta eſſet, extra ordinem eſſet acceptum, &c. Quintil. lib. 7. cap. 6. De quæſtione actionis loquens, Quum ex præſcriptione lis pendet, de ipſa re quæri non eſt neceſſe. Ignominioſo patri filius præſcribit: de eo ſolo judicatio eſt, an liceat. Actionis quæſtionem eo loco & Præſcriptionis litem Quintilianus vocat, quam lib. 3. cap. 6. Translationem vocaverat. Juriſconſulti in Pandectis promiſcue Excipiendi verbo & Præſcribendi uſi ſunt: licet Præſcriptionis vocabulum apud recentiores legum interpretes, & apud Juris pontificii conditores, ad præſcriptionis exceptioniſque temporis ſignificationem coarctatum ſit & præfinitum. Hactenus Budæus. Græv. in pr. Cic. loco Perſcriptionibus edidit, q. V.

Inducere præſcriptionem. Cic. 1. de Invent. 32. Hæc ideo diligentius inducitur præſcriptio, ut aperte intellecta generali partitione, paucitas generum in partitione ſervari poſſit.

Præſcriptionem a Translatione differre ait Fortunatianus: quod illa excludat actionem, hæc differat. Quibus verbis oſtenditur latius patere Exceptionis quam Præſcriptionis nomen. Nam Præſcriptio ad peremptorias tantum, Exceptio vero etiam ad dilatorias refertur. Et ita ſumi debet in Rub. D. de Exceptionibus & Præſcriptionibus, ut ſit differentia inter hæc duo, licet vulgo doctores aliter ſentiant.

Præſcriptio, Exceptio quæ ab agendo removet accuſatorem. ut, Præſcriptio longi temporis, apud JCtos. V. Briſſon. de V. S. Sen. Epiſt. 48. Quantum potes ergo, mi Lucili, reduc te ab iſtis exceptionibus & præſcriptionibus Philoſophorum. V. Lipſ. & Gronov. de Centeſ. n. 68. p. 644.

Præſcriptio in SCtis erat, cum nomina eorum, qui ſcribendo adfuiſſent, præſcriberentur. V. Manut. ad Cic. 5. Fam. 2. p. 219. Græv. Al. Perſcriptio.

Præſcriptio, Prætextus, Color. Cæſ. 3. Bell. Civil. 32. Ut honeſta præſcriptione rem turpiſſimam tegerent.

PRÆSCRIPTUS, ûs. m. Tertull. de Exhort. ad Caſt. cap. 3. Indulgentiam nuptiarum non de divino præſcriptu induxiſſe.

PRÆSCRIPTĪVE, Adv. Tertull. adverſ. Marc. 4. 1. Præſcriptive occurrere.

PRÆSĔCO, ſecui, ſectum, [ὑποτέμνω, ἀποκόπτω] āre. Præcidere. Columel. de Arborib. cap. 29. Radicem arundinis, acuta falce præſectam, impendenti pluvia diſponito. Varr. 3. de R. R. cap. 16. Favorum qui eximuntur, ſi qua pars mellis nihil habet, aut habet inquinatum, cultello præſecatur.

Manu celeri aliquid præſecare. Ovid. de Rem. Amor. 112.

Qua læſus fuerat, partem Pæantius heros
Debuerat celeri præſecuiſſe manu. i. e. Ante reſecuiſſe, quam ſacer ignis partem illam invaderet.

Præſecare, accommodatur aliquando immolationi. Liv. lib. 5. 21. Inſeritur huic loco fabula, immolante rege Vejentium, vocem aruſpicis dicentis, Qui ejus hoſtiæ exta præſecuiſſet, ei victoriam dari, exauditam. Al. Proſecuiſſet, V. PROSECO.

PRÆSECTUS, a, um. Partic.

Præſectus unguis. Hor. de Arte Poet. 294. —atque
Præſectum decies non caſtigavit ad unguem. i. e. Non perfectiſſime, accuratiſſimeque polivit. A marmorariis opificibus ducta tralatio eſt. Præſectum autem legendum, non Perfectum ut vulgo: Præſecare enim ungues proprie dicimus, ex quo Præſegmina. Lambinus. V. AD Præpoſ.

Auribus præſectis. Epit. Liv. 88.

PRÆSECĀTUS, a, um. aliud Partic. Apul. 1. Met. p. 108. Elmenh. Impetu teli præſecata gula.

PRÆSĔCUS, a, um. Adj. Varr. lib. 4. de L. L. 30. Braſſica, ut Præſeca, quod ex hujus ſcapo minutatim præſecatur.

PRÆSEGMEN, ĭnis. n. [ἀπονύχισμα] Pars corporis inciſa, amputatio rerum ſuperfluarum. Unde, Quæ ex unguibus ſcinduntur, Præſegmina dicuntur. Plaut. Aulul. 2. 4. 34.

Quin ipſi pridem tonſor ungues dempſerat,
Collegit, omnia abſtulit præſegmina. Non. 2. 639.

PRÆSICIÆ, V. PROSICIÆ.

PRÆSENS, PRÆSENTO. V. PRÆSUM.

PRÆSĒMĪNO, āre. Ammian. 30. 2. Sapor majora ſibi præſeminans.

PRÆSEMINĀTUS, a, um. Partic. Lactant. 6. 10. 19. Ex draconis alicujus dentibus præſeminati. Al. Proſeminati. Auguſtin. de Geneſ. 3. 14. Præſeminata materia.

PRÆSEMINĀTIO, ōnis. f. Vitruv. 2. 9. In corpore præſeminatio creſcens detrahit alimentum in ſe.

PRÆSENTIO, ſi, ſum, [προαισθάνομαι] īre. Ante, vel prius ſentire. Plaut. Trin. 1. 2. 135.

Feciſſet edepol, ni hæc præſenſiſſet canes. Canes antique, pro Canis.

Præſentire, per translationem. Ter. And. 5. 1. 20.

Vero voltu: quum ibi me adeſſe neuter dum præſenſerat. Al. Perſenſerat, rectius. Ovid. 11. Epiſt. 33.

Prima malum nutrix animo præſenſit anili.

Animo providere, & præſentire. Cæſ. 7. Bell. Gall. 29.

Certa notione animi præſentire deum eſſe. Cic. 2. de Nat. Deor. 45.

Dolos. Virg 4. Æn. 297.

Futura. Cic. 2. de Divin. 100. Cenſent eſſe in mentibus hominum tanquam oraculum aliquod, ex quo futura præſentiant.

Sermones præſentire de ſe aurium tinnitu. Plin. lib. 28. cap. 2.

Utilitatem præſentire. Lucret. lib. 4. 25.

Præſentire in poſterum. Cic. pro Rabir. perduel. 29. Optimi & ſapientiſſimi cujuſque animus ita præſentit in poſterum, ut nihil niſi ſempiternum ſpectare videatur.

Imperſ. Paſſ. Præſenſum tamen eſt, quia Luna pernox erat. Liv. 21. 49.

PRÆSENSUS, a, um. [προαισθηθεὶς] Partic. Cic. 1. de Divin. 124. Satis eſt, non modo plura, ſed etiam pauciora divine præſenſa & prædicta reperiri.

PRÆSENSIO, ōnis. f. [προαίσθησις] Cic. 2. de Nat. Deor. 7. Prdictiones vero & præſenſiones rerum futurarum, quid aliud declarant, niſi, &c. Idem 1. de Divin. pr.

PRÆSENTISCO, [προαισθάνομαι] ĕre. Idem, quod Præſentio. Ter. Heaut. 4. 5. 21.

— & ea gratia
Secum adduxiſſe, ne tu id præſentiſceres. al. Perſentiſceres.

PRÆSEPE, V. PRÆSEPIO.

PRÆSĔPĔLIO, ſepelīvi, ſepultum. [προθάπτω] īre. Partic. Quintil. Decl. 9. 23. Video ſenem meliore ſui parte præſepultum.

PRÆSĒPIO, īvi, ītum, [περιφράττω] īre. Præmunire ſeptis, vel obſepire. Cæſ. 1. Bell. Civil. 27. Aditus autem, atque itinera duo, quæ extra murum ad portum ferebant, maximis defixis trabibus, atque eis præacutis, præſepit.

PRÆSĒPE, is. n. [φάτνη] Locus dicitur, ubi pabulum apponitur in ſtabulo equorum, mularum, & ceterorum animalium. Virg. 4. Georg. 168.

Ignavum fucos pecus a præſepibus arcent. V. infra.

Alta præſepia. Virg. 7. Æn. 275.

Olida. Juven. 8. Sat. 157.

Plena præſepia. Virg. 3. Georg. 495.

Satura. Virg. 3. Georg. 214. ab Effectu.

Vipera delituit ſub præſepibus. Virg. 3. Georg. 416.

Ferre herbas præſepibus. Virg. 3. Georg. 395.

Quum primum paſti repetent præſepia tauri. Virg. 7. Ecl. 39.

Sæviunt urſi in præſepibus. Virg. 7. Æn. 17.

Stant ad præſepia boves. Tibull. lib. 2. 1. 7.

Genit. ſing. Juvenc. de Chriſto 1. 176.

— puerumque jacentem
Præſepis gremio cernunt. Prudent. de Natal. Dom. 77.
O ſancta præſepis tui,
Æterne Rex, cunabula!

Præſepe, metaphorice pro Menſa accipitur. Hor. 1. Epiſt. 15. 28.

Mænius, ut rebus, maternis atque paternis,
Fortiter abſumptis, urbanus cœpit haberi;
Scurra vagus, non qui certum præſepe teneret,
Impranſus non qui civem dignoſceret hoſte. Porphyr. Satirice, pro Menſa dixit Præſepe. Mænium Scurram voraciſſimum notat, ut qui non unam ſectaretur menſam. Sic Plaut. in Curc. 2. 1. 13. de paraſito quodam,

Tormento non retineri potuit ferreo,
Quin reciperet ſe huc eſum ad perſepe ſuum. Al. Præſepim ſuam. Quaſi diceret, *A ſon auge*, *A ſon rattelier*, *A ſa mangeoire*. Quibus verbis exprimitur voracitas hominis cibum more brutorum animalium devorantis. [Sic apum præſepia Virg. pro Melle.

Præſepe, Lupanar. Cic. in Piſon. 42. Verum audis in præſepibus, audis in ſtupris, audis in cibo & vino. V. ibi Hotom. [Forte tamen & Equorum inane ſtudium objiciebat Tullius Piſoni. V. Juvenal. Sat. 1. 59.

PRÆSĒPES, is. f. Idem. Varr. 1. de R. R. cap. 13. Illic laudabatur villa, ſi habebat culinam ruſticam bonam, præſepes laxas. Ex antiquo codice legitur Præſepias. Cato R. R. cap. 14. Præſepes bubus hibernas & æſtivas faliſcas, & equile, &c. Præſepes in Catone Turneb. interpretatur, Ubi pabulum bobus ponitur quod minutum eſt, ut hordeum, lupinum, ervum, vicia, frons, quæ in canali objicere ſolemus jumentis: Faliſcas autem, in quibus ponitur pabulum gramineum & herbaceum, ut fœnum, farrago, reliqua; quod quidem præſepis genus *raſtellatum* vulgo vocamus. Plaut. Rud. 4. 3. 99. Intra præſepes meas. i. e. Ædes. V. Plaut. Curc. 2. 1. 13. ſupra, & Non. 3. 160.

PRÆSEPIUM, i. n. [κάπη, κάπης] Idem. Apul. lib. 7. Met. p. 194. Elmenh. Præſepium meum hordeo paſſim repleri jubet, fœnumque, camelo Bactriano ſufficiens, apponi. Columel. In ſtabulo ſint ampla præſepia. [Gloſſ. Lat. Gr. Præſepia, item Præſepium, Φάτνη, & Gr. Lat. Φάτνη, Preſepe, Preſepium. conf. Non. 1. 247. & 3. 160. Plur. tamen poteſt eſſe a Præſepe, is, n. eoque utuntur frequentius poetæ.

PRÆSEPIŎLA, orum. n. [φάτνια] ſunt Alveoli, ſive cavitates oſſium, in quibus dentes firmantur. Galen. in Finition. medic. & de Oſſib. cap. 4. extr.

PRÆSĔRO, ſēvi, ſātum, [προσπείρω] ĕre. Prius ſerere. Columel. lib. 7. cap. 9. At ubi penuria eſt arborum, terrenum pabulum conſectabimur, & ſicco limoſum præſeremus, ut paludem rimentur. Caſtigata exemplaria habent Præferemus. h. e. Pluris faciemus.

PRÆSERTIM, [καὶ ταῦτα, ἐξαιρέτως, προηγουμένως] Adv. ſignificat Præcipue, Ante alia. Cic. 1 Fam. 8 Sed te non præterit quam ſit difficile ſenſum in Rep. præſertim rectum & confirmatum, deponere.

Tantam

Tantam fuiſſe oblivionem, in ſcripto præſertim, admirari. Cic. de Clar. Orat. 219.
Hac præſertim imbecillitate magiſtratuum, præſtare nihil poſſum. Cic. 1. Fam. 4.
Præſertim quum, i. e. Hac de cauſa potiſſimum. Ter. Eun. 5. 2. 24.
— debeam,
Credo, iſti quicquam furcifero, ſi id fecerim:
Præſertim quum ſe ſervum fateatur tuum? Nepos 7. 5. 2. Erat enim ea ſagacitate, ut decipi non poſſet, præſertim cum animum attendiſſet ad cavendum.
Præſertim quod. Cic. pro Flac. 41. Facis injuſte, Læli, ſi putas periculo noſtro vivere tuos contubernales, præſertim quod tua negligentia factum arbitremur.
Præſertim ſi, cum Indicativo. Cic. 2. Fam. 7. pr. Sera gratulatio reprehendi non ſolet: præſertim ſi nulla negligentia prætermiſſa eſt.
Præſertim ut. Ter. Phorm. 1. 2. 5.
Præſertim ut nunc ſunt mores, adeo res rediit;
Siquis quid reddit, magna habenda eſt gratia.
PRÆSERVIO, īvi, ītum, [ὑπηρετέω] īre. Inſervire. Plaut. Amph. prol. 126.
Ut præſervire amanti meo poſſem patri. conf. Gell. 1. 7.
PRÆSERVO, [προφυλάττω] āre. Hujus nullum exemplum apud idoneos auctores, etſi medicis junionibus perquam familiare eſt. V. Cellar. Antibarb. p. 83.
Præſervare pro Obſervare apud Cæl. Aurel. Acut. 3. 8. n. 90.
PRÆSES, V. PRÆSIDEO.
PRÆSICCĀTUS, a, um. Partic. a Præſicco. ut, Succus ſole præſiccatus. Apul. de Herb. cap. 124.
PRÆSICCUS, a, um. Adj. ut, Præſicca rurſus vulnera diruere. Prudent. Periſteph. 5. 141.
PRÆSĪDEO, ſēdi, ſeſſum, [προΐστημι, προστατέω, ἐφεδρεύω, προστάττω] ēre. Ad opem præſtandam præeſſe, quam præſtant proprie, vel dii precantibus hominibus, vel homines ipſi aliis hominibus injuriam patientibus, vel in diſcrimen adductis, ut ait Vall. lib. 5. Cic. 7. Verr. 187. Vos etiam atque etiam imploro, & appello, ſanctiſſimæ deæ, quæ illos Ennenſes lacus lucoſque colitis: cunctæque Siciliæ, quæ mihi defendenda tradita eſt, præſidetis. Idem 13. Philipp. 20. Teſtor & vos & Populum Romanum & omnes deos, qui huic urbi præſident.
Magiſtratus præſidere dicitur, cum publice munere ſuo fungitur ſolenni loco. Suet. Aug. cap. 26. Cum mane pro æde Jovis Capitolini paululum curuli ſella præſediſſet, magiſtratu abiit. Idem cap. 35. Quo tempore exiſtimatur lorica ſub veſte munitus ferroque cinctus præſediſſe.
Præſidere, proprie de Ludis, Præeſſe. Sueton. in Tiber. cap. 6. Præſedit & Actiacis ludis. Al. Aſticis. conf. Modeſt. in l. Annuam. D. de ann. legat.
Arvis præſidet Juppiter. Virg. 7. Æn. 800.
Foribus cæli Janus. Ovid. 1. Faſt. 125.
Imperio huic & libertati communi præſidet, atque præſedit, Gallia. Cic. 5. Philipp. 37.
Itineri præſidebat. Curt. 4. 12. 15.
Judicio alicui. Cic. pro Milon. 101.
Lætitiæ publicæ. Plin. in Paneg. cap. 79.
Ludis, V. ſupra.
Orbi terrarum. Cic. 2. Philipp. 15.
Rebus urbanis præſidere. Cæſ. 1. Bell. Civil. 85.
Templo præſident dii. Cic. pro Lege Manil. 5.
Præſideo, cum Accuſativo. Tacit. 4. Ann. 72. Et haud ſpernenda illic civium, ſociorumque manus litora Oceani præſidebat. Idem. 12. Ann. 29. 4. Præſidere Pannoniam. conf. 3. 39. 1. &c.
PRÆSIDENS, entis. Idem ac Præſes. Tacit. 3. Ann. 40. 4. Sævitia ac ſuperbia præſidentium. conf. Tertull. de Corona, cap. 3. & Borrich. Cogit. p. 204.
PRÆSES, ĭdis. c. [προστάτης, ἔφεδρος, ἐπιστάτης, ἐπιτακτὴς] Tam dii, quam homines, præſides dicti ſunt: illi, in ſuo quiſque numine, ſuaque vi: hi vero, in ſua quiſque provincia, aut ab rege, aut a populo ſibi commiſſa, ut ait Valla. Quintil. lib. 3. cap. 9. Quod omnia ſic egerit, ut genitum præſide bellorum deo incredibile non ſit. Ulpian. in l. 4. D. de Officio præſidis, Præſes provinciæ majus imperium in ea provincia habet omnibus poſt principem. Hæc ex Vall. lib. 5. De præſidibus provinciarum, V. plura in Lex. Pitiſc.
Conſilii publici. Liv. 6. 6.
Rerum præſes Cæſar. Ovid. 15. Met. 758.
Senatus reipublicæ cuſtos, præſes & propugnator. Cic. pro Sext. 137.
Cuſtos & præſes juventutis Mercurius. Cic. 7. Verr. 184.
Dea præſes terræ. Senec. Hippol. 2.
Libertatis præſes & cuſtos Tribunus plebis. Cic. 2. de Lege Agrar. 152.
Urbi & Reipublicæ præſides ſunt penates patrii. Cic. pro Domo, 144.
Caruerunt præſide Delphi, Apolline. Ovid. 10. Met. 168.
Præſes, pro Auxiliatore. Liv. 6. 16. Dii, deæque, qui Capitolium arcemque incolitis, ſiccine veſtrum militem, ac præſidem, ſinitis vexari ab inimicis?
Præſes locus, pro Tuto. Plaut. Caſin. 5. 1. 11.
Præſides, qui vulgo Provinciarum gubernatores dicuntur: inter eos etiam ſunt Legati regis, qui & Vicarii dici poſſunt. Ex Budæo.
PRÆSĬDĀLIS, e. Adj. Quod præſidis eſt. ut, Provincia præſidalis. Sext. Ruf. cap. 4. & 5.
Juſſio præſidalis. l. 11. Cod. de Pignorat. Act.
Judicium præſidale. l. 18. Cod. conf. Salmaſ. ad Spartian. Hadr. cap. 13. & Spanh. de Numm. diſſ. 13. & Præſidialis in PRÆSIDIUM.
PRÆSIDĀTUS, ûs. m. Munus Præſidis. Auſon. 15. Profeſſ. Burdig 18. Aur. Vict. de Cæſ. cap. 29. & Modeſt. l. 6. §. 14. D. de Excuſat. tut. V. PRÆSIDIATUS.
PRÆSĬDIUM, i. n. [ἀλκὴ, φρουρὰ, φρούριον] dicitur Principale auxilium: ut milites, qui in tutela alicujus oppidi collocati ſunt, præſidium eſſe dicuntur, ut ait Valla lib. 5. Cæſ. 1. Bell. Gall. 10. Eo opere facto præſidia diſponit, caſtella communit, quo facilius, ſi ſe invito tranſire conarentur, prohibere poſſit.
Præſidium eſt dictum, quia extra caſtra præſidebant in loco aliquo, quo tutior regio eſſet. Varr. de L. L. lib. 4. 16. [Extra caſtra, i. e. Præ, vel Pro caſtris, vel Ante caſtra. Dicitur autem de copiis, non ſtativis modo, ſed & de comitatu. V. Nepot. 15. 4. quid a Subſidio diſtet V. Feſt.
Propugnaculum & Præſidium provinciæ claſſis. Cic. 5. Verr. 186. Claſſis pulcherrima, Siciliæ propugnaculum, præſidiumque provinciæ, piratarum manibus incenſa eſt.

Nocturnum præſidium Palatii. Cic. 1. in Catil. 1.
Regale præſidium, Regium. Hor. 2. Epiſt. 2. 30.
Stativum præſidium. Cic. 12. Philipp. 24. Hæc mea ſedes eſt, hæc vigilia, hoc præſidium ſtativum. V. Stativus in STO.
Agitare præſidium. Tacit. 1. Ann. 38.
Cingere aliquem præſidiis. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 210.
Collocare præſidium. V. COLLOCO.
Comparare, vel quærere præſidium. Cic. pro Sext. 90.
Confirmare præſidiis aliquam provinciam. Cic. 1. de Lege Agraria 16.
Contrahere præſidia. Cn. Magnus Domitio, Cic. 8. Att. 12.
Conſtituere præſidia in arce. V. CONSTITUO.
Decedere de præſidio & ſtatione vitæ injuſſu imperatoris, hoc eſt Dei, vetat Pythagoras. Cic. de Senect. 73. conf. Liv. 4. 29.
Deducere præſidia in aliquem locum. Cn. Mag. Domit. Cic. 8. Att. 12.
Deducere præſidia de locis. V. DEDUCO.
Defendere vitam præſidio & copiis. Cic. pro Sext. 86.
Dejicere præſidium. Cic. 8. Philipp. 6. & Cæſ. 3. Bell. Civil. 23.
Dejici de præſidio urbis, & de cuſtodia civitatis deturbari, translate. Cic. pro Muren. 79.
Dimittere præſidia. Cic. 2. Fam. 7.
Diſponere præſidia. Cæſ. 1. de Bell. Gall. 10. & 4. 4.
Ferri inutile præſidium. i. e. Armatorum ſatellitium. Claud. 2. Conſ. Stil. 222.
Firmare præſidiis aliquem locum. Cic. 1. Fam. 7.
Habet firmum præſidium locus ille. Cic. pro Lege Manil. 31.
Imponere præſidium civitati. V. IMPONO.
Introducere præſidium in oppidum. V. INTRODUCO.
Locatus in præſidio. V. Locatus, in LOCUS.
Mittere in præſidium. Liv.
Munire ſe præſidio. Cic. pro Sext. 78.
Munire frumentaria ſubſidia Reipublicæ firmiſſimis præſidiis claſſibuſque. Cic. pro Lege Manil. 34.
Nudata urbs præſidio. V. NUDUS.
Obſidere & occupare Italiam præſidiis. Cic. 2. de Lege Agrar. 74.
Opponere præſidium. V. OPPONO.
Parare præſidia, & Dimittere, contraria. Cic. 2. Fam. 16. Omnia præſidia, quæ magna & firma paraveram, commotus hominum non dubio ſermone, dimiſi.
Ponere præſidia. Cæſ. 2. de Bell. Gall. 5.
Præponere præſidium alicui urbi, & Opponere. Cic. de Lege Agr. 1. 20. Si præſidium non præponitur huic urbi iſta colonia, ſed opponitur?
Relinquere præſidium caſtris. Cæſ. 1. de Bell. Gall. 51. pr.
Tegi firmo præſidio amicorum. Cic. pro Sull. 51.
Tenere Italiam intercluſam præſidiis. Cic. 2. de Lege Agr. 74.
Tenetur armis præſidiiſque tota Italia. Cic. 9. Att. 3. conf. Cæſ. 3. Bell. Civil. 15. & Liv. 24. 7.
Tutari aliquo præſidio caput, cervices, & jugulum. Cic. pro Sext. 90.
Venire ad judicium cum præſidio. Cic pro Roſc. Amer. 13.
Verſaris in præſidiis meis Cic. pro Cæcin. 83. In meis caſtris, præſidiiſque verſaris, mea eſt iſta defenſio.
Præſidium, interdum eſt Locus ipſe, ubi præſidiarii milites collocati ſunt. Lucret. lib. 5. 1108.
Condere cœperunt urbes, arcemque locare
Præſidium reges ipſi ſibi, perfugiumque. Et apud Cic. 3. Tuſc. 16. Nec, qui propter metum præſidium reliquit, quod eſt ignaviæ. Cæſ. 3. Bell. Civil. 45. In his (præliis) cum legio Cæſaris IX præſidium aliquod occupaviſſet & munire cœpiſſet.
Præſidia, pro Caſtris. Cic. pro Ligar. 28. Tantummodo in præſidiis eratis, animi vero a cauſa abhorrebant.
Collocare armatos in præſidiis. Cic. 1. Philipp. 25.
Caſtra & Præſidia. Cic. 2. de Orat. 303. Quid? illud, quod ſupra dixi, ſolere me cedere, ut planius dicam, fugere ea, quæ etiam valde cauſam meam premerent? quum id non faciunt alii, verſanturque in hoſtium caſtris, ac ſua præſidia dimittunt, mediocriterne cauſis nocent, quum adverſariorum adjumenta confirmant?
Præſidium, per translationem, Omne auxilium dicimus, & ſalutis propugnaculum, vel Adjumentum. Ter. And. 5. 2. 2. Præſidio meo atque hoſpitis. Hor. 1. Carm. 1. 2.
O & præſidium & dulce decus meum!
Naturæ vel doctrinæ præſidiis omnibus ad dicendum parati viri. Cic. 1. de Orat. 38.
Perfugium & Præſidium ſalutis. Cic. pro Rabir. perd. r. 3. Agitur nihil aliud in hac cauſa, Quirites, niſi ut nullum ſit poſthac in Repub. publicum conſilium, &c. nullum extremis Reipub. temporibus perfugium & præſidium ſalutis.
Tutela & Præſidium bellicæ virtutis. Cic. pro Muren. 22. Omnes urbanæ res, omnia hæc noſtra præclara ſtudia, & hæc forenſis laus & induſtria, latent in tutela ac præſidio bellicæ virtutis.
Innocentiæ leve eſt præſidium, ubi lubido dominatur. Cic. in Orat 217.
Præſidium contra feras. Cic. 1. Tuſc. 62. Omnes magni etiam ſuperiores, qui fruges, qui veſtitum, qui tecta, qui cultum vitæ, qui præſidia contra feras invenerunt.
Caſſa præſidia. Senec. Troad. 8.
Fida præſidia amici. Senec. Agamem. 11.
Fortiſſimum præſidium pudoris. Cic. pro Sull. 77.
Grande. Ovid. 1. de Pont. 5. 14.
Inſigne mæſtis reis. Hor. 2. Carm. 1. 13.
Magnum in pecunia. Cic. 2. Verr. 8. Ut hoc palam dictitet, non ſine cauſa ſe cupidum pecuniæ fuiſſe, quoniam tantum in pecunia præſidium experiatur eſſe.
Munitum pudoris & pudicitiæ. Cic. 7. Verr. 34. Quot præſidia, quam munita, pudoris & pudicitiæ, vi & audacia ceperit, quid me attinet dicere, aut conjungere cum iſtius flagitio cujuſquam præterea dedecus?
Salutare præſidium. Firmic. lib. 6. in præf.
Afferre ultima præſidia diſcriminis. Juven. 12. Sat. 55.
Comparat magnum is ſibi præſidium ad beatam vitam, qui mortem non timet. Cic. 2. Tuſc. 2.
Defendere firmo præſidio aliquem. Cic. pro Roſc. Amer. 13.
Ferre præſidium labenti & inclinatæ pæne Reipublicæ. Cic. ad Brut. 18.
Gerere præſidium, Ferre. Plin. lib. 22. cap. 12. [Niſi error eſt.

Munire præſidia Reipub. Cic. pro Rabir. perduel. 3.
Occupare præſidia. Senec. Troad. v. 497.
Miſer occupet præſidia, ſecurus legat.
Oppugnat omnium commune præſidium, qui fidem lædit. Cic. pro Roſc. Amer. 111.
Petere ſibi præſidium ex aliqua honeſta re, quam ne inimici quidem criminari poſſint. Auctor ad Herenn. lib. 4. 34.
Quærere ſibi præſidia periculis, aut adjumenta honoribus ex cujuſquam amplitudine. Cic. pro Lege Manil. 70.
Redundare præſidiis. Cic. 3. Fam. 10. Præſertim quum tu omnibus, vel ornamentis, vel præſidiis redundares.
Eſſe præſidium alicui. Terent. Heaut. 5. 2. 14.
Ibi tuæ ſtultitiæ ſemper erit præſidium, Clitipho.
Eſſe præſidio. Cic. 7. Verr. 167. Sed quocunque venerint, hanc ſibi rem præſidio ſperant eſſe futuram.
Eſſe parentibus præſidio & decori. Lucret. lib. 2. 642.
Eſſe præſidio ſolitudini atque inopiæ contra vim & gratiam. Cic. pro Quint. 5.
Præſidium pro Præſidatu, vel Præſidiatu, barbarum eſt.

Præsīdiālis, e. Adj. Ammian. 17. 3. Præſidialis apparitor. Idem 28. 1. Tabularius præſidialis officii.

Præsidiārius, a, um. Adj. [φρουραῖος] Quod in præſidio, vel paratum eſt ut præſidio ſit. ut, Præſidiarii milites, apud Liv. 29. 8.
Præſidiarii malleoli, in vitibus, qui & Cuſtodes. Colum. lib. 4. cap. 15. Et præſidiarii malleoli propagandi ſunt. Abſol. Ibid. c. 21. Sed novellis palmis ſemper vitis renovetur: quæ ſi ſatis excreverint, jugo ſuperponantur: ſin aliqua earum, vel præfracta, vel parum procera fuerit, locumque idoneum obtinebit, unde vitis anno ſequenti renovari debeat, in pollicem tondetur, quem quidam cuſtodem, alii reſecem, nonnulli præſidiarium appellant, id eſt ſarmentum gemmarum duarum vel trium. V. custos.

Præsidior, āri. Eſſe in Præſidio. Gloſſ. Lat. Gr. Præſidior, φρουρῶ.

Præsidiātus, ûs. m. Officium præſidis. Spon. Miſcel. p. 36.

Præsīdĕro, āre. [προχειμάζω] Præſiderare dicitur, quum maturius hiberna tempeſtas movetur, quaſi ante ſideris tempus. Paulus.

Præsignĭfĭco, [προσημαίνω] āre. Prædicere, præoſtendere. Cic. 2. de Divin. 101. Aut non cenſent eſſe ſuæ majeſtatis præſignificare hominibus quæ ſunt futura.

Præsignĭfĭcātio, ōnis. f. Lactant. 7. 15. Præſignificatio & figura.

Præsignis, e Adj. [περίσημος] ut, Inſignis. Stat. 4. Silv. 8. 12.
Gaudeat & Lybica præſignis avunculus haſta.
Facie præſignis mulier. Ovid. 6. Faſt. 628. — Ocreſia mater
Præſignis facie, Corniculana fuit. i. e. Præſtans, vel præ aliis inſignis. Budæus.
Vertice celſo præſignis. Stat. 4. Silv. 4. 9.
Draco præſignis tribus linguis. Ovid. 7. Met. 150.

Præsigno, [προσημειοῦμαι] āre. Prius ſignare. Cato R. R. cap. 154. Et ad ſummum, qua fini culeum capiet, præſignato. Plin. lib. 28. cap. 4. Incipientes furunculos ter præſignare jejuna ſaliva.

Præsignātor, ōris. m. Inſcript. Vet. apud Fabret. p. 38. D. M. PRIMO AVG. SER. PRAESIGNATOR. HAEREDITAS FILIO PIISSIMO.

Præsĭlio, ſilui, ſultum, [προπηδάω] īre. Ante ſalire. Plaut. Stich. 3. 2. 13.
Ut præ lætitia lacrumæ præſiliunt mihi! Al. Proſiliunt.

Præsaltor, ōris. m. vocabatur Magiſter & moderator, quem habebant Salii. Vet. Gloſſ. Præſaltor, ὁ ἐν τοῖς ἱεροῖς προορχούμενος. Argol. in Panvin. de Lud. Circ. 11. 2. In edit. Gloſſ. Steph. legitur Præſultor. conf. præsultor & præsultator.

Præsultor, ōris. m. [κατάρχων] Idem, qui & Præſultator. Cic. 1. de Divin. 55. Exin quidam ruſtico Romano dormienti viſus eſt venire, qui diceret, Præſultorem ſibi non placuiſſe ludis, &c. Lactant. 2. 7. Val. Max. 1. 7. 4. al. Præſaltor, vel Præſaltator.

Præsulto, [προπηδάω] āre. Ante ſaltare. Liv. 7. 10. Si tu permittis, volo ego illi belluæ oſtendere, quando adeo ferox præſultat hoſtium ſignis, me ex ea familia ortum, quæ Gallorum agmen ex rupe Tarpeja dejecit.

Præsultātor, ōris. m. Liv. lib. 2. 36. Viſus Juppiter dicere, ſibi ludis præſultatorem diſplicuiſſe. Præſultatorem vocat eum, Qui quaſi ludorum prima pars fuerit: qui antequam ludi committerentur, ſaltaverit. conf. præsaltor ſupra.

Præspargo, ĕre. Ante ſpargere. Lucret. lib. 5. 738.
Flora quibus mater præſpargens ante viaï
Cuncta coloribus egregiis, & odoribus opplet.

Præspĕcŭlor, āri. Ammian. 25. 25. Genuina utilitate præſpeculata.

Præspēro, āre. Tertull. adv. Marc. 5. 17.

Præstabilis, **Præstana**, **Præstantia**, &c. V. præsto.

Præstauro, āre. Idem quod Præſtruere. Diomed. Materiam præſtaurare dicenti V. Voſſ. de vit. ſerm. 4. 21. p. 739. Elzev.

Præstĕga, æ. f. [προστέγιον] Locus ubi otii cauſa ſumus ſub tecto tantum, patula reliqua parte tanquam ſub porticu. Plaut. Pſeud. 1. 2. 31.
Hæc cum ego a foro revortar, facite ut offendam parata,
Vorſa præſtega, ſtrata, lautaque, coctaque omnia uti ſint. V. Taubm. p. 965. Al. Præſterga.

Præster, V. prester.

Præsterno, ſtrāvi, ſtrātum, [προστρωννύω] ĕre. Ante ſternere. Stat. 3. Silv. 2. 114.
Quæ ſibi præſternat vivax altaria phœnix.
Præſternere, Præparare. Plin. 5. Epiſt. 8. ad Capitonem extr. Illud peto præſternas ad quod hortaris, eligaſque materiam, &c. Emendatis in libris exſtat, Præſtruas. Plaut. Pœn. 2. 1. 32. Eo præſternebant folia farferi. al. Proſternebant.

Præstes, ĭtis. m. [προστάτης] a Præſtando. Idem quod Præſes, antiſtes: Nam antiqui ſic præſtites dixerunt, nunc antiſtites, inquit Feſtus.
Idem Jovis erat cognomen. Gruter. Inſcript. p. 22. n. 1. PRAESTITIS IOVIS. & p. 1065. n. 2. IOVI PRAESTITI.
Præſtes Minerva, quod præiret, & ſe velut ducem homini exhiberet: ducit enim hominem ſapientia, eumque per univerſum terrarum orbem tutiſſime comitatur. Itaque non ſolum Præſtes, ſed & Aſtes Minerva dicebatur: aſtat enim viro bono, laterique ejus hæret fidus comes. Macrobius, Martianus, & Feſtus.
Præſtites Lares, dicti fuerunt, inquit Ovid. 5. Faſt. 129.
Quod præſtent oculis omnia tuta ſuis. i. e. Quod res omnes conſervent, & tueantur in ædibus. His ara conſtituta fuit Calendis Maji. V. Lares in Lex. Pitiſc.

Præstigiator, **Præstigiatrix**, V. præstigiæ.

Præstĭgiæ, arum. [γοητεία, γοήτευμα, θαυματοποιΐα] Incantationes, deluſiones: quæ quadam manuum dexteritate aliæ apparent, quam re vera ſint; a prætegendo, quod fallant & quaſi tegant oculos; vel a præſtringendo, quaſi Præſtrigiæ. Cic. 6. Verr. 53. Qui præteriens, lectica pauliſper depoſita, non per præſtigias, ſed palam per poteſtatem, uno imperio oſtiatim totum oppidum compilarit. Quædam exemplaria hic legunt Præſtigia, neutro genere.
Præſtigiorum, Fic. libro decimo de Republ. Platonis. H. St. Præſtrigiæ & Præſtrigiator olim ſcribebant. Vide deſpaut. ut Increbuit & Increbruit. H. St. Gloſſ. Lat. Gr. Præſtigiis, παραλογισμοῖς, ἀπάταις.
Præſtigiæ & Fallaciæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 73. Quid ergo iſti doli, quid machinæ, quid fallaciæ, præſtigiæque, num ſine ratione eſſe potuerunt?
Præſtigiæ & Captiones. Cic. 4. Acad. 45. Ne ab iis quæ clara ſint ipſa per ſeſe, quaſi præſtigiis quibuſdam & captionibus depellamur.
Præſtigiæ verborum. Cic. 4. de Fin. 74.
Præſtigia numero ſingulari allatum ex Fabio a Gulielmo Lilio. H. St. Eſt ſeq. locus, qui in Lugd quoque exſtat.
Petere plauſum præſtigiæ. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Præstigiōsus, a, um. Adj. Magicus, aut ad fallendum compoſitus. Arnob. 1. Nihil magicum, nihil humanum, præſtigioſum, aut ſubdolum, nihil fraudis, delituit in Chriſto.
Grammaticus præſtigioſus. Gell. 10. 8.

Præstigiātor, ōris. m. [θαυματοποιός] Qui circumſtantibus ita oculorum aciem præſtringit, ut non advertant dolum. Plaut. Pœn. 5. 3. 6.
Præſtigiator hic quidem Pœnus probus eſt,
Perduxit omnes ad ſuam ſententiam.
Præſtigiator, a ſcientia dictus. Varr. de L. L. lib. 4. 18. Similis cauſa quæ ab ſcientia vocantur aliqua, ut præſtigiator, monitor, nomenclator. [Intell. de terminatione. H. St.] Sen. Epiſt. 45. Sic iſta ſine noxa decipiunt, quomodo præſtigiatorum acetabula, & calculi, in quibus fallacia ipſa delectat. V. Lex. Pitiſc. Gloſſ L. Gr. Præſtigiator, ψηφοπαίκτης.

Præstigiātrix, īcis. f. [γοητεύτρια] Plaut Amph. 2. 2. 150.
Aut pol hæc præſtigiatrix mulier multo maxima eſt, &c.

Præstingo, vel **Præstinguo**, ĕre. compoſitum a Præ & Stinguo, (quo verbo utitur Lucret. lib. 2. 827.) Obtenebro, obſcuro. ut, Præſtinguere oculos, Cic. in Vatin. 25. Hoc verbum tamen in omnibus libris impreſſis corruptum eſt. Nam ubicunque legitur Perſtringere, ſeu Præſtrinxit oculos, ſeu aciem oculorum apud M. Tull. & ceteros; legendum Præſtinguere, ut rectiſſime Lambinus adnotavit.
Præſtinxi, Præteritum. Lucret. lib. 5. 1056.
— & omnes
Præſtinxit ſtellas, exortus uti ætherius ſol. De Epicuro. Paterc. 2. 118. 4. Fata omnem animi ejus aciem præſtinxerant. V. ibi Burm. & conf. Plaut. Mil. 1. 1. 4. [Sed quid eſt Præſtinguere aciem ferri? quod in Præſtringo V. Ut non negem duo verba ſignificatione parum diſtantia eſſe, ita non ubique hoc illi ſubſtituendum puto.

Præstīno, [πρίαμαι] āre. a Præ & Stino; Emere eſt, inquit Feſt. id eſt emendo tenere. Plaut. Pſeud. 1. 2. 36.
— ego eo in macellum, ut piſcium quicquid eſt, pretio præſtinem. Idem Capt. 4. 2. 68. Alium piſces præſtinatum abire?
Idem Epid. 2. 2. 92. Ut præſtines argento. Apul. 8. Met. p. 212. Elmenh. de Emptore loquens, Is, nimio præſtinandi ſtudio, præconem rogat cujatis eſſem.
Agellum præſtinare. Apul. Apolog. p. 338. Elmenh. Quantulo pretio mulier locuples agellum ſuum præſtinarit.
Baxeas de ſutrina. Idem Florid. p. 346. Elmenh. Fateor me ſellularias quidem artes minus callere, veſtem de textrina emere, baxeas iſtas de ſutrina præſtinare.
Puellam magnis talentis. Idem 7. Met. p. 192. Elmenh. conf. perstino.

Præstinātus, a, um. Partic. Apul. Met. 4. p. 149. Elmenh. Caveæ modico præſtinatæ pretio.

Præstītor, V. præsto.

Præstĭtuo, ui, ūtum, [προορίζω] ĕre. Prius ſtatuere, præſcribere. Nec niſi de tempore. Ter. Phorm. 3. 2. 38.
Certe hercle ſi ſatis commemini, tibi quidem olim eſt dies,
Quam ad dares huic, præſtituta.
Tempus quamdiu dicat, alicui præſtituere. Cic. pro Quint. 35.
Diem præſtituere. Cic. 1. Tuſc. 93. Quod tempus? naturæne? at ea quidem dedit uſuram vitæ, tanquam pecuniæ, nullla præſtituta die.
Diem certum Chabriæ præſtituerunt. Nepos 12. 3. 1.

Præsto, ſtiti, ſtitum & ſtātum, [παρέχω, ἐπιτελέω] āre. proprie Ante ſtare. Lucan. 4. 28.
— prono tum Cæſar Olympo
In noctem, ſubita circumdedit agmina foſſa,
Dum primæ præſtant acies, &c. conf. Cæſ. 1. Bell. Civil. 41.
Item, ſignificat Exhibere, vel dare, & Dativum cum Accuſativo regit. Plin. Plura hic mihi præſtitit, quam parentes. i. e. Fecit.
Præſtavit & Præſtaverat Seneca in Epiſt. 170. 171. H. St. pagina ſcil. 170. ſeq. edit. qua uſus eſt.
Præſtavi. Ulp. in l. Et in contraria. D. de uſur.
Præſtatum, in Inſtit. Juſtin. & apud Ammian. & Veget. alioſque inveniri teſtatur Voſſ de Analog. 3. 30.
Præſtaturus, futurum legitur apud Vitruv. 1. 1. extr. Polliceor me ſine dubio præſtaturum. Cic. 6. Fam. 8. Se præſtaturos. Idem 10. 11. Id me præſtaturum ſpero. conf. Ibid. 12. 16. & Liv. 30. 15. conf. mox Benevolentiam.
Actiones ſuas alteri præſtare adverſus debitorem. Africanus in l. Si ſervus legatus. §. Qui margarita. D. de legat. 1.
Alimoniam parenti relegato præſtare. Paul. in l. Mutus. D. de jure dotium.
Aliquid per ſe ipſum præſtare. Cic. 4. in Catil. 23. Habetis conſulem, qui & parere veſtris decretis non dubitet: & ea quæ ſtatueritis, quoad vivet, defendere, & per ſe ipſum præſtare poſſit.

Ad quendam modum aliquid præſtare. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Amorem præſtare, Re ipſa oſtendere. Ovid. 3. Triſt. 4. 61.
Animum debitum præſtare. Cic. 1. Fam. 9.
Benevolentiam ſuam. Balb. ad Cic. 9. Att. 8. extr. Nam non mediocriter laboro, ut utrique, ut vis, tuam benevolentiam præſtare poſſis, quam mehercule te præſtaturum confido.
Benevolentiam memoriamque, quam debet, tibi præſtat Pomtinius. Cic. 3. Fam. 10.
Conſilium ſuum fidemque in Senatu, & apud populum, & in cauſis amicorum, & domi & militiæ præſtare. Cic. 3. de Orat. 132.
Diligentiam alicui. Cic. 14. Fam. 3. Pudet me, uxori meæ optimæ, ſuaviſſimis liberis, virtutem & diligentiam non præſtitiſſe.
Favorem præſtare & voce & mente. Ovid. 15. Met. 632.
Fidem. Ovid. 3. Faſt. 497.
Fidem ſuam negotiis alicujus. Cic. 9. Att. 9. Nunc Romæ omnia negotia Lentuli procuro, ſuſtineo, meumque officium, fidem, pietatem iis præſto.
Gaudium præſtare. Plin. Paneg. Præſtabitque gaudium, quantum ipſe percipiet, &c.
Honorem alicui. Ovid. 6. Faſt. 57.
Honorem debitum patri. Cic. 9. Philipp. 12.
Intellectum evidentiorem præſtare. Cajus in l. 1. in fine. D. De orig. jur. i. e. Rem evidentius explicare.
Jusjurandum. Plin. Epiſt. 269.
Munus ſuum. Cic. 2. de Orat. 38.
Obſequium alicujus præſtare. Plin. 10. Epiſt. 2. 1. pr. Et civis, & ſenatoris boni partibus functus es, obſequium ampliſſimi ordinis, quod juſtiſſime exigebat, præſtando. [i.e. Præſtando quod o. a. o. j. e. Buchner.
Officium præſtare. Cic. 14. Fam. 4. Neque legis improbiſſimæ pœna deductus eſt, quo minus hoſpitii & amicitiæ jus, officiumque præſtaret.
Operam in re militari. Cæſ. 3. Bell. Civil. 83. Qui Romæ remanſiſſent, neque inter præſidia Pompeji fuiſſent, neque operam in re militari præſtitiſſent.
Pecuniam præſtare. i. e. Solvere. Suet. Domit. cap. 9.
Pietatem non tam fratri quam patriæ. Cic. de Clar. Orat. 126.
Reverentiam marito præſtare, Revereri maritum. Plin. Epiſt. 158.
Sapientiam & gravitatem. Cic. 5. Fam. 16. In qua non eſt jam gravitatis & ſapientiæ tuæ, quam tu a puero præſtitiſti, ferre immoderatius caſum incommodorum tuorum.
Sedulitatem præſtare materiæ alicui, Sedulo audire. Plin. 3. Epiſt. 18.
Sententiam Senatui. Cic. in Piſon. 80. Varie exp. V. Græv.
Silentium. Liv. 29. 25. Ovid. 2. de Arte Am. 603.
Eximia eſt virtus præſtare ſilentia rebus.
Sollicitudinem præſtare. Plin. 1. Epiſt. 29.
Spem ſuam præſtare deis. Lucan. lib. 5. 42.
Vicem alicujus rei præſtare, pro Eſſe vice alicujus rei. Plin. lib. 20. cap. 27.
Vim omnem cui reſiſti non poteſt, dominus colono præſtare debet. Ulpian. in l. Ex conducto. §. 1. D. Locat.
Vires præſtare. Ovid. 1. de Pont. 7. 37.
Vitam præſtare. Hor. 1. Epiſt. 11. 14.
Voluntatem ſuam alicui rei præſtare. Cic. 1. Fam. 9.
Voluptatem illam quis poteſt præſtare ſapienti? Cic. 2. de Fin. 89.
Præſtare, Præbere, Objicere, Exponere, ut
Caput fulminibus & ruinæ præſtare. i. e. Vitam exponere, &c. Lucan. lib. 5. 771.
Præſtare, Exhibere, Conciliare, ut
Mors omnia præſtat. Lucret. lib. 3. 215. i. e. Mors omnia relinquit integra, nihil demit, nihil detrahit.
Otia. Ovid. 2. Triſt. 235.
Pacem. Ovid. 2. de Pont. 7. 67.
Quæſtum præſtare dicitur res aliqua. Cic. pro Quint. 95. Funeſtum eſt a forti atque honeſto viro jugulari: funeſtius ab eo, cujus vox in præconio quæſtum præſtitit. Al. rectius, Quæſtu proſtitit.
Robur præſtare alicui. Claud. Conſ. Mall. Theod. 153.
Salutem præſtare. Lucret. lib. 4. 154.
Quæ ratio & doctrina præſcripſerit, arbitramur ea nos præſtitiſſe. Cic. 1. de Nat. Deor. 7.
Quod petebat præſtiti. Plin. Epiſt. 205.
Quod promiſi, vix videor præſtare poſſe. Cic. ad Brut. 18.
Quod factum eſt impenſæ in bellum præſtare. Liv. 2. 18. extr.
Quod potes præſtare ſatis id magnum eſt. Cic. 1. de Orat. 44.
Principem præſtare, Facere quæ ſunt principis, exhibere ſe principem. Suet. Tiber. cap. 33.
Se præſtare. V. In latenti, in præpoſitione IN.
Se dignum pro. Hor. 1. Epiſt. 7. 24.
Dignum præſtabo me etiam, pro laude merentis.
Se incolumem præſtare. Cic. 16. Fam. 9. In hoc omnem diligentiam ſi adhibueris, teque nobis incolumem præſtiteris, omnia a te habebo.
Se præſtare propugnatorem acerrimum. Cic. ad Brut. 11. Veteris Antiſtii talis animus eſt in Rempub. ut non dubitem, quin & in Cæſare & Antonio ſe præſtaturus fuerit acerrimum propugnatorem communis libertatis.
Te præſta eum, qui mihi a teneris, ut Græci dicunt, unguiculis es cognitus. Cic. 1. Fam. 6.
Indemnem aliquem. African. in l. Tutor. in princ. D. ad Senatuſc. Vellejan. & in l. Si a pluribus. D. de legat. 1.
Iter tutum alicui. Cic. pro Planc. 97.
Mare tutum. Cic. pro Flacc. 31. Qui quum prædonem nullum cepiſſent, mare tamen tutum præſtiterunt.
Salutem integram in periculo alterius communem præſtare. Cic. Anteq. iret in exſil. 16.
Salvos ſocios ſuos auctoritate nominis ſui præſtabant Romani. Cic. pro Lege Manil. 55.
Ultima præſtare jucunda, i. e. Efficere. Cic. 7. Fam. 17. Perfecto, & ultima exſpectato, quæ ego tibi & jucunda & honeſta præſtabo.
Præſtare plus ſignificat, quam Dare. Senec. 1. de Clement. cap. 10. Hoc eſt non dare tantum ſalutem, ſed præſtare.
An Præſtare eſt Præſto dare? H. St. Præſtare h. l. eſt Datum perpetuare.
Præſtare aliquem ante ædeis. Plaut. Moſtel. 5. 1. 18. Ante oſtium adducere, Siſtere. Al. leg. Præſtolari
Præſtare aliquem alicui negotio, Præficere. Cic. 1. Q. frat. 1. 9. Quanta ſit in quoque fides, tantum cuique committere. Atque inter hos eos, quos tibi comites & adjutores negotiorum publicorum dedit ipſa Reſpub. duntaxat finibus his præſtabis, quos ante præſcripſi. [i. e. Hactenus pro iis ſpondebis. conf. infra Præſtare aliquem.
Præſtare, [ἀναδέχεσθαι, ἐγγυᾶσθαι] interdum accipitur a Juriſperitis pro Exitum rei in ſe recipere, vel alienæ culpæ diſpendium luere: ut, Præſtare eventum, Præſtare promiſſum alienum. Valla lib. 6. cap. 16. Præſtare, eſt Prohibere ne alicui fiat aliquid incommodi: & ſi non prohibuerint, ſatisfacere: ut, Venditor debet præſtare vitium rei, quam vendit, id eſt Prohibere atque efficere ne emptor damni quid faciat, alioqui ſatisfacere. Cic. 1. de Orat. 171. Defendebamus quicquid fuiſſet incommodi in mancipio, id ſi venditor ſciſſet, neque declaraſſet, præſtare debere.
Caſum communem & incertum, neque vitare quiſquam noſtrûm, neque præſtare ullo pacto poteſt. Cic. 5. Fam. 17.
Culpam præſtare. Cic. 1. de Orat. 113. Perge vero, Craſſe, inquit Mucius. Iſtam enim culpam, quam vereris, ego præſtabo.
Damnum præſtare. Cic. 3. Off. 66.
Præſtare periculum, quod vulgus dicit Reſpondere de periculo. Cæſ. 3. Bell. Civil. cap. 7. Neque periculum præſtare eorum, ſed totam rem ad Pompejum rejicere.
Periculum judicii præſtare debet, qui ſe nexu obligavit. Cic. pro Muren. 3.
Felicitatem de ſe præſtare nemo poteſt. Cic. pro Lege Manil. 47.
Fidem præſtare. Cic. 2. de Divin. 78. Virtutis auſpiciis video eſſe uſum Dejotarum, quæ vetat ſpectare fortunam, dum præſtetur fides.
Fidem promiſſi. Liv. 30. 12.
Fidem datam. Cic. 5. Fam. 11. De Dionyſio, ſi me amas, confice: quamcunque ei fidem dederis, præſtabo.
Fidem præſtare publicam. Liv. 2. 28.
Promiſſum præſtare. Liv. 33. & 7. 16.
Uſuram præſtare. Juven. 9. Sat. 6.
Non poſſum præſtare quid quiſque &c. Cic. 9. Fam. 16. Cetera vero quid quiſque me dixiſſe dicat, aut quomodo ille accipiat, aut qua fide mecum vivant ii, qui me aſſidue colunt & obſervant, præſtare non poſſum.
An pro In me recipere? H. St. Non poſſum ſpondere pro certo, quid &c.
Sumptum nuſquam melius poſſe poni præſtabo. Cic. 3. Q. frat. 1.
Prædones nullos fore quis præſtare poterat? Cic. pro Flacc. 31.
Me non ingratum eſſe præſtabo. Cic. de Provinc. Conſul. 47.
Quod de te ſperare, de me præſtare poſſum. Cic. 5. Fam. 15.
Præſtare nihil debeo, i. e. Culpa non eſt mea. Cic. 3. Q. frat. 1. Ego Trebatium ad Cæſarem miſi, qui mihi jam ſatisfecit: ſi ipſi minus, præſtare nihil debeo.
Præſtare aliquem dicimus, quum efficimus ne quid is committat, ſecus quam volumus. Cic. 1. Q. frat. 1. Jam te uſus ipſe erudivit nequaquam ſatis eſſe, ipſum haſce habere virtutes, ſed eſſe circumſpiciendum diligenter, ut in hac cuſtodia provinciæ, non te unum, ſed omnes miniſtros imperii tui ſociis & civibus, & Reipub. præſtare videare. Idem 6. Att. 3. Quem tamen ego præſtare non poteram conf. a pr. pag.
Quum recipimus in nos, quod fecit luimus, pro eo dependimus. H St.
Ego Meſſalam Cæſari præſtabo, quaſi Fide jubebo Cæſari pro Meſſala, Cic. 3. Q. frat. 8.
Præſtare alios, ſimili loquendi forma uſus eſt Plin. in Paneg. cap. 83. pr. ubi inquit, Quanto enim magis arduum eſt alios præſtare, quam ſe: tanto laudabilius, quod, quum ipſe ſis optimus, omnes circa te ſimiles tui effeciſti.
Præſtare Rempub. i. e. Incolumem ab omni incommodo conſervare. Cic. 10. Att. 4. Hac igitur conſcientia comite proficiſcar, magno equidem cum dolore, nec tam id propter me, aut propter fratrem meum, quorum jam acta ætas, quam propter pueros, quibus interdum videmur præſtare etiam Rempublicam debuiſſe.
Præſtare, [διαφέρειν, ὑπερέχειν, κρατεῖν, κρατιστεύειν, προάγειν] cum ſolo Dativo, Melius eſſe, vel antecellere ſignificat. Ter. Eun. 2. 2. pr.
Di immortales, homini homo quid præſtat? ſtulto intelligens
Quid intereſt? [an Homine? H. St. Sane Præ comparativa cum Latino caſu conſtruitur. An item in verbis? De conſtr. cum Accuſ. infra V.
Virtus præſtat ceteris rebus. Cic. 4. de Fin. 51.
Culta incultis præſtant. Lucret. lib. 1. 209.
Intelligens præſtat imperito. Cic. de Clar. Orat. 199.
Imperatoribus minutis præſtat orator. Cic. de Clar. Orat. 255.
Contemplatio rerum cogitatioque longe omnibus ſtudiis in vita præſtat. Cic. 5. Tuſc. 9.
Doctus auditor indocto præſtat. Cic. de Clar. Orat. 199.
Dativum aliquando regit rei, quæ ſuperatur, & Ablativum rei, in qua quis excellit: ut Præſto tibi ſcientia. Cic. pro Dejot. 5. Tanto ille ſuperiores gloria vicerat, quanto tu omnibus præſtitiſti. Quintil. lib. 1. Eloquentia ceteris præſtet.
Ætate alteri præſtare. Cic. de Clar. Orat. 161. Hæc Craſſi quum edita oratio eſt, quam te ſæpe legiſſe certo ſcio, quatuor & triginta tum habebat annos, totidemque annis mihi ætate præſtabat.
Lepore & humanitate omnibus præſtitit Socrates. Cic. 2. de Orat. 270.
Prudentia ceteris præſtare. Cic. 1. de Orat. 197.
Res præſtant rebus pondere. Lucret. lib. 1. 359.
Suavitate & brevitate dicendi aliis præſtitit Ariſtoteles. Cic. 2. de Invent. 6.
Ablativus aliquando omittitur. Cic. 1. Off. 64. Difficile autem eſt, quum præſtare omnibus concupieris, ſervare æquitatem, quæ eſt juſtitiæ maxime propria. Hoc loco, pro Præeſſe vel præſidere nonnulli interpretantur. Plaut. Bacch. 4. 9. 49.
Sed Priamus hic multo illi præſtat. Plura paulo ante V.
Dativus nonnunquam tacetur. Cic. 1. Off. 116. Quorum vero patres aut majores aliqua gloria præſtiterunt, ii ſtudent plerumque eodem in genere laudis excellere.
Arte bellandi præſtabat Claudius. Sil. lib. 13. 149.
Caritate patria præſtat. Cic. 2. de Legib. 5.
Facie præſtare. Hor. 2. Serm. 4. 71.
Fortunis præſtare, abſolute, pro Longe fortunatiſſimum, & beatiſſimum eſſe. Lucret. lib. 5. 1178.
Honore & ætate præſtare. Cic. 1. Q. frat. 1.
Ingenio præſtare. Lucret. lib. 5. 1106.
Juris Civilis intelligentia, atque omni prudentiæ genere Mucius præſtitit. Cic. de Clar. Orat. 102.

Litteris doctrinaque præſtare. Cic. 3. de Orat. 135.
Mobilitate. Lucret. lib. 3. 430.
Numero militum præſtabant. Cæſ. 3. Bell. Civil. cap. 44.
Accuſativum cum Ablativo aliquando regit. Liv. 5. 36. Ut nuntiare domum poſſint, quantum Galli virtute ceteros mortales præſtarent.
Ablativum ſubticuit Virg. 11. Æn. 438. dicens,
Ibo animis contra, vel magnum præſtet Achillem. i. e. Antecellat: vel, ut quidam volunt, Repræſentet, exhibeat, vel æqualis ſit. Mart. Cruſius in altera parte Grammaticæ ſuæ. Virgil.
Ibo animis contra, vel magnum præſtet Achillem. i. e. Repræſentet, aut etiam Excellat. Quia Quintilianus, Præſtat, inquit, ingenio alius alium. Hic & Vel, pro Licet, aut Etiamſi. H. St. Locus Virg. eſt 11. Æn. 438. Fabii. 1. Inſt. 1. pr.
Cum præpoſitione item conſtruitur. ut,
In arte aliqua præſtare. Lucret. lib. 5. 1355.
Præſtat inter. Cæſ. 2. Bell. Gall. cap. 15. Quod civitas magna, & inter Belgas auctoritate, ac hominum multitudine præſtabat.
Inter ſuos æquales longe præſtare. Cic. de Clar. Orat. 230.
Præſtat, [κρεῖττον] Imperſonaliter, pro Melius eſt, & cum Dativo & Inf. conſtruitur. Cic. pro Sext. 146. Si hoc non eſt ſatis, quod hæc omnia delata videntur reditu meo, multo mihi, multo inquam, Judices, præſtat, in eandem illam recidere fortunam, quam tantam importare meis defenſoribus & conſervatoribus calamitatem. Dativus raro exprimitur. Virg. 1. Æn. 139. — ſed motos præſtat componere fluctus.
Emori potius, quam ſervire præſtat. Cic. in Piſon. 15.
Mori millies præſtitit, quam hæc pati. Cic. 14. Att. 9.
Tacere præſtat philoſophis, quam loqui. Cic. 3. de Nat. Deor. 77.
Longe multumque præſtat. V. LONGUS.
Multo præſtat. V. MULTUS.
Vires præſtandi habere. Ovid. 1. de Pont. 7. 38.

PRÆSTANDUS, a, um. Partic. ut, Amor præſtandus. Ovid. 4. de Pont. 10. 81.
Invidia capitis periculo præſtanda. Cic. pro Sext. 62. Deſignatus Tribunus plebis obtulit in diſcrimen vitam ſuam: dixit eam ſententiam cujus invidiam capitis periculo ſibi præſtandam videbat.

PRÆSTANS, antis. Partic. [ὑπερέχων] Frequentius a Præſto, διαφέρω, ut, Præſtans virtute homo. Virg. 8. Æn. 548.
Corpore & armis præſtans. Sil. lib. 5. 175.
Gravitate & prudentia præſtans homo. Cic. pro Corn. Balb. 50.
Longe præſtans omnibus ingenio & doctrina. Cic. 2. Tuſc. 22.
Ingenio, juſtitia, integritate omnibus præſtans vir. Cic. pro Planc. 33.
Litteris doctrinaque præſtans vir. Cic. 3. de Orat. 135.
Præſtans valetudine, viribus, forma. Cic. 5. Tuſc. 26. An dubitas, quin præſtans valetudine, viribus, forma, acerrimis, &c.
In oculis præſtans. V. OCULUS.
Præſtans, Nomen, [ἔξοχος, ὑπέροχος] ut, Præſtans animi, Cui eſt animi præſtantia. Virg. 12. Æn. 19. Idem 6. Æn. 164.
— quo non præſtantior alter
Ære ciere viros, Martemque accendere cantu.
Præſtans animi & animo, Fidens animi & animo, vide apud Deſpaut. 236. Sed non probo ejus diſtinct. H. St.
Præſtantia debent ea dici, quæ habent aliquam comparationem. Cic. 5. Tuſc. 38.
Victoria & fide præſtans alicujus manus. Cic. 7. Fam. 5.
Conſilio & virtute præſtanti exſtiterunt. Cic. pro Sext. 86.
Corpore præſtanti Nymphæ. Virg. 1. Æn. 75.
Labor præſtans. Lucret. lib. 2. 12.
Munere præſtanti donare aliquem. Virg. 5. Æn. 361.
Natura excellens & præſtans. Cic. 1. de Nat. Deor. 55.
Nomina præſtantia. Ovid. 2. Triſt. 467.
Odium præſtans. Ovid. 13. Met. 756. al. Præſens.
Viri præſtantes. Stat. 6. Theb. 295.
Numero præſtantior omni. Stat. 1. Achil. 512.
Virginibus præſtantior omnibus Herſe. Ovid. 2. Met. 724.
Hoc certe præſtantioribus, quo nihil novere niſi commune. Plin. lib. 11. c. 5.
Nihil præſtantius. Cic. 3. de Fin. 2.
Aliis aliud præſtantius. Lucret. lib. 2. 506.
Solidæ laudis ac veræ dignitatis præſtantius quid mihi potuit accidere? Cic in Vatin. 8.
Amor præſtantior. Ovid. 13. Met. 758. al. Præſentior.
Ordo præſtantior. Stat 5. Silv. 1. 97.
Sapientiæ præſtantiſſimus. Tacit. 6. Ann. 6.
Præſtantiſſimus ingenio, induſtria. Cic. de Amicit. 1. Quo mortuo, me ad Pontificem Scævolam contuli, quem unum noſtræ civitatis & ingenio & induſtria præſtantiſſimum audeo dicere.
Studio ac doctrina præſtantiſſimi Xenocrates & Ariſtoteles. Cic. 1. Acad. 17.
Præſtantiſſima feminarum. Cic. 5. Fam. 8. Itaque & præſtantiſſima omnium feminarum uxor tua, & eximia pietate, &c.
Victima labe carens, & præſtantiſſima forma. Ovid. 15. Met. 130.
Præſtantiſſimi epitheton, honoris ergo, Imperatoribus tributum. Tertull. de Coron. Mil. pr. Nazar. Paneg. Conſtantin. cap. 26. extr.

PRÆSTANTER, Adv. Priores gradus nondum habemus repertos. Superlativo uſus Plin. lib. 28. cap. 12. Præſtantiſſime vincit.

PRÆSTANTIA, æ. f. [ἐξοχή, ὑπεροχή] Excellentia; a Præſtans, διαφέρων, fit. Cic. de Amicit. 70. Fructus enim ingenii & virtutis omniſque præſtantiæ, tum maximus accipitur, tum in proximum quemque confertur.
Excellentia & Præſtantia. Cic. 1. Off. 97. Nobis perſonam impoſuit ipſa Natura, magna cum excellentia præſtantiaque animantium reliquorum.
Excellens in animorum laude præſtantia. Cic. 5. de Fin. 36.
Animi præſtantia. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Dignitatis aut fortunæ ſuæ præſtantia, æquabilitatem cummunis juris tranſeunt quidam, & intolerantius ſe jactant. Cic. 2. de Orat. 209.
Ingenii præſtantia. Cic. 4. de Fin. 3. Quum ſummum bonum poſuiſſet in ingenii præſtantia, quam virtutem vocamus.
Mentis præſtantiam habet homo, cui tota illius natura pareat. Cic. 5. de Fin. 34.
Partium præſtantia. Cic. 1. Acad. 10. Valetudinem, vires, pulchritudinem in toto: in partibus autem, ſenſus integros & præſtantiam aliquam partium ſingularum, ut in pedibus celeritatem, &c.
Remedii præſtantia. Plin. lib. 12. cap. 3.
Rerum omnium præſtantia excellentes dii immortales. Cic. 2. de Divin. 129.
Virtutis, ingenii, fortunæ præſtantiam conſequi. Cic. de Amicit. 72.

PRÆSTĀTIŌ, ōnis. f. [παροχή] Paulus l. Si plur. de legat. & fideic. 3. D. Si plures gradus ſint hæredum, & ſcriptum ſit, Hæres meus dato: ad omnes gradus hic ſermo pertinet: ſicuti hæc verba, Quiſquis mihi hæres erit. Itaque ſi quis velit, non omnes hæredes onerare legatorum præſtatione, ſed aliquot ex his, nominatim damnare debet.
Fiſcalium præſtationum exactores. Firmic. lib. 4. cap. 3. Et lib. 6. cap. 3.
Familiæ erciſcundæ judicium ex duobus conſtat, id eſt, rebus, atque præſtationibus; quæ ſunt perſonales actiones. Ulp. in l. Item Labeo. §. Famil. erciſc. D. Famil. erciſc.
Ut ad præſtationem ſcribant. Seneca de Brevit. Vitæ, cap. 14. V. ibi Lipſ.

PRÆSTATOR, ōris. m. Frontin. de Colon. p. 351. Qui advocantur ut præſtatores.

PRÆSTĬTOR, ōris. m. Apul. in Aſclep. p. 92. Elmenh. Mundus præſtitor eſt & tributor omnium.

PRÆSTĀBĬLIS, e. Adj. [ἔξοχος] a Præſto, διαφέρω, Excellens. Gell. 1. 3. Chilo præſtabilis homo ſapientiæ.
Lingua atque facundia nimium quantum præſtabilis. Gell. lib. 18. cap. 3. Non autem Quanto. H. St.
Dignitas præſtabilis. Cic. de Provinc. Conſul. 38.
Præſtabiles, primæ, & ſingulares res, quibus Parvæ, uſitatæ & vulgares opponuntur. Cic. 2. de Orat. 347. Sumendæ res erunt, aut magnitudine præſtabiles, aut novitate primæ, aut genere ipſo ſingulares; neque enim parvæ, neque uſitatæ, neque vulgares admiratione, aut omnino laude dignæ videri ſolent.
Præſtabilis & inſignis alicujus virtus. Cic. de Aruſp. Reſp. 41.
Compar. Cic. 1. de Fin. 30. Quem tandem hoc ſtatu præſtabiliorem, aut magis expetendum poſſumus dicere? Idem de Senect. 40. Nihil mente præſtabilius Natura homini dedit.
Nil melius mundo, nihil præſtabilius, nihil pulchrius. Cic. 2. de Nat. Deor. 18.
Præſtabile, a Præſto, παρέχω, Quod præſtari poteſt, aliquando ſignificare dicit Perottus.

PRÆSTANA, æ. f. Dea, de qua Arnob. 4. Præſtana eſt dicta, quod Quirinus in jaculi miſſione cunctorum præſtiterit viribus.

PRÆSTO, Adv. ut vult Perottus: alii Nomen indeclinabile omnis generis eſſe volunt: verbo Sum, es, eſt, jungitur, & ſignificat Præſens ſum. [πάρειμι] Plaut. Epid. 5. 1. 46.
Tibi quidem quod ames, domi præſto eſt, fidicina, opera mea.
Cic. 3. Fam. 5. Tralleis veni ad VI. Calend. Sextiles: ibi mihi præſto fuit L. Lucilius cum litteris, mandatiſque tuis. i. e. Mihi occurrit.
Adire præſto. V. ADEO, īre.
Præſto adeſſe. Ter. Eun. 5. 9. 20. Sed ubi eſt frater? C. præſto adeſt. Poetice, pro Præſto eſt. Quomodo & legunt quidam.
Præſto domi. Ter. Heaut. 1. 1. 120.
Nihil opus fuit monitore, jamdudum domi
Præſto apud me eſſe ajunt: egomet convivas moror.
Præſto eſſe alicui, Præſidio eſſe, favere, juvare. Cic pro Muren. 19. Jus Civile didicit, multum vigilavit, laboravit, præſto multis fuit.
Præſto eſſe, Advenire, comparere. Auctor ad Herenn. lib. 4. 62. Hirundines æſtivo tempore præſto ſunt, frigore pulſæ recedunt.
Præſto eſſe ad horam certam. Cic 4. Verr. 92. Iſte homo certus & diligens, ad horam octavam præſto eſt.
Præſto eſt ad nutum, & paret. Cic. 3. Verr. 78. Tunc quod videris, quod audieris, quod concupieris, quod cogitaris, niſi id ad nutum tuum præſto fuerit; niſi libidini tuæ, cupiditatique paruerit.
Locus eſt præſto. Lucret. lib. 2. 1067.
Præſto eſt ut ancillula. Cic. 2. de Fin. 69. Præſto eſſe Virtutes, ut ancillulas, quæ nihil aliud agerent, nullum ſuum officium ducerent, niſi ut Voluptati miniſtrarent.

PRÆSTUS, a, um. Adj. i. e. Præſens. Vet. Inſcript. OFFICIO PRAESTVS FVI.

PRÆSTŎLOR, [ὑπομένω, περιμένω] āri. Manere, exſpectare. Feſtus, Præſtolari is dicitur, qui ante ſtando ibi, quo venturum excipere vult, moratur. Non. 2. 709. Occulte taciteque adventum hoſtium præſtolari. Pænultimam corripit Turpil. Ter. Buchan. Becmannus, producit Valla, Taubman. Ter. Eun. 5. 6. 5.
Quem præſtolare, Parmeno, hic ante oſtium? Cæſ. 2. Bell. Civil. 23. Hujus adventum L. Cæſar filius cum decem longis navibus præſtolans, &c.
Vulgo pronuntiatur Præſtŏlor. H. St. Recte. V. Ricciol. & Borrich.
Præſtolor, Dativo junxit Cic. 1. in Catil. 24. Qui tibi ad forum Aurelium præſtolarentur armati.
Servuli adoleſcentibus præſtolantur, in Indice Terentii, qui eſt edit. in folio. In meo indice regiſtrali remittit ad pag. 94 a. H. St.
Præſtolari (inquit Donatus ad l. c. Ter.) eſt Præſto eſſe, & apparere, hoc eſt obſequi.

PRÆSTOLO, Idem apud Non. 7. 67. ubi Turpilius, Ego præſtolabo illi. & Livius Andr. Nimis imprudenter ſervis præſtolaras.

PRÆSTOLĀTUS, a, um. Partic. Apul. Met. 5. p. 160. Elmenh. Voces, cubiculo præſtolatæ, novam nuptam interfectæ virginitatis curant.

PRÆSTRINGO, ſtrinxi, ſtrictum, [ἀποξύω, περιστίλβω] ĕre. Valde ſtringere: & aliquando Leviter lædere, attingere. Plin. lib. 18. cap. 34. Præſtringit enim atque percellit hic radices arborum. De Borea vento loquitur.
Tempora præſtrinxit ſertis. Stat. 5. Silv. 3. 112.
Fauce præſtricta laqueo. Ovid. in Ibin, 551.
Præſtringere, [ἐπισκιάζειν] Obtenebrare. Unde Præſtigiæ, & Præſtigiatores. Budæus. Liv. 40. 58. Cum ingenti fragore cæli, tonitribuſque & fulguribus, præſtringentibus aciem oculorum. Cic. in Vatin. 25. Cujus dignitas & ſplendor præſtringebat, credo, oculos Vatinii. V. PERSTRINGO, & PRÆSTINGO, & paulo infra not.
Lux ahena præſtringit oculos. Claud. 3. Conſ. Hon. 134.
Præſtringere præſtigias. Cic. 3. de Nat. Deor. 73.
— ita omnes meos dolos, fallacias,
Præſtigias, præſtrinxit commoditas patris. Ex poeta.
Aciem oculorum vel ingenii. V. ACIES.

Aciem ingenii præſtringere, per translationem, pro Imponere. Cic. 1. Verr. 46. Mihi videtur periculum fore, ne ille, non modo verbis te obruat, ſed geſtu ipſo ac motu corporis præſtringat aciem ingenii tui, teque ab inſtitutis tuis cogitationibuſque abducat.

Aciem mentis præſtringere, Hebetare. Cic. 1. de Divin. 61.

Præſtringitur acies ferri, eboriſque nitor. Plin. lib. 7. cap. 15. De menſtruis. i. e. Obtunditur & hebetatur. Idem lib. 15. cap. 14. de pomis acerbis, Vis, inquit, tanta, ut aciem gladii præſtringat. V. omnino de hac voce Drakenb. ad Sil. 1. v. 358. ubi eam contra Lambinum quamplurimis auctorum locis aſtruit. [Stringo inter alia ſignificat etiam, Rado, Leviter attingo. Gloſſ. Lat. Gr. Stringimus, παραψαύομεν, & ibid. Stringentia, Attingentia, Græcis omiſſis. Sed videtur ſimul verbum hoc Tactus ejuſmodi celeritatem indicare, unde & fulguribus ac fulminibus proprie tribuitur. Suet. Aug. cap. 29. Cum expeditione Cantabrica per nocturnum iter lecticam ejus fulgur præſtrinxiſſet, ſervumque prælucentem exanimaſſet. Ita Mſſ. teſte Gronov. Sic Fulgor, vel Splendor Oculorum aciem præſtringere dicitur, quum celeri ictu, ſeu tranſcurſu ita ferit, ut hebetet, aciemque retundat.

Præſtringam. M.... in. in fine, ubi videtur legi poſſe & Perſtringam. Sed utitur & alibi verbo Præſtringere, ut videbis in Indice, & quidem ibi in Perſtringere dicitur hoc eſſe vice illius in uno loco. H. St. Puto Marcellini loca innuere, quæ culter empectæ nobis invidit. Satis porro conſtat hæc duo verba frequenter confundi. V. Drakenb. d. l.

PRÆSTRINGENS, entis. Partic. Liv. 40. 58. Tonitribus & fulguribus præſtringentibus aciem oculorum. V. in ipſo verbo. Ammian. 31. 3. Aduſque Danubium terras præſtringens.

PRÆSTRICTUS, a, um. Partic. ut, Fauce laqueo præſtricta. Ovid. in Ibin, 549.

Nimio ſplendore præſtrictus. Sen. Epiſt. 71.

Januis palatii præſtrictis. Ammian. 14. 7.

PRÆSTRICTIO, ōnis. f. ut, Senſus præſtrictio. Tertull. Reſ. Carn. cap. 49. Al. Præſtructio.

PRÆSTRUO, xi, ctum, [προοικοδομῶ, προκατασκευάζω] ĕre. Prius ordinare, ædificareve. Columel. lib. 1. cap. 5. Quippe ab imo præſtructa, valenter reſiſtent contra ea quæ poſtmodum ſuperpoſita incumbent. Plin. 5. Epiſt. 8. extr. Illud quæſo præſtruas, ad quod hortaris.

Præſtruere ſibi fidem. Liv. lib. 28. 42.

Præſtruo, pro Obſtruo. ut, Aditum montis præſtruere objice. Ovid. 1. Faſt. 563. De Caco.

PRÆSTRUENS, entis Partic. Ammian. 31. 7. Id ſcilicet præſtruentes.

PRÆSTRUCTUS, a, um. Partic. [προκατασκευασθεὶς] ut, Hoſtis præſtructus bellis civilibus. Claud. de Bello Get. 286. i. e. Præ inſtructus, ut vult Barth.

Præſtructum, Ante præparatum, & Ex compoſito, ſive de induſtria factum. Suet. Tiber. cap. 53. Quondam vero inter cœnam porrecta a ſe poma guſtare non auſam, etiam vocare deſiit, ſimulans ſe veneni crimine arceſſitum: quum præſtructum utrumque conſulto eſſet, ut & ipſe tentandi gratia offerret, & illa, quaſi certiſſimum exitium, caveret.

Cunctis præſtructis ſtabant omnes armati. Ammian. 20. 6.

Ab imo præſtructa valenter reſiſtunt. Columel. 1. 5.

PRÆSTRUCTIM, Adv. Tertull. de Pall. cap. 3. Ut ad hominem præſtructim perveniretur.

PRÆSTRUCTIO, ōnis. f. Tertull. adverſ. Marc. 4. 14. Auguſtin. Epiſt. 112. cap. 1.

PRÆSTRUCTŪRA, æ. f. Tertull. adverſ. Marc. 4. 2.

PRÆSŪDO, [προϊδρόω] āre. Ante ſudare, ante exercere ſe. Stat. 6. Theb. 4. —ludumque ſuper, quo Martia bellis

Præſudare paret, ſeſeque accendere virtus. Claudian. 2. de Rapt. Proſerp. 120.

PRÆSŬL, ŭlis. m. [προσάλτης] teſte Phoca, a Præſilio, īre, ſit, quod eſt Ante ſalio: Is appellabatur apud antiquos, qui primus erat inter Salios Martis ſacerdotes, a ſaliendo dictos, in portandis ancilibus. Valla lib. 5. conf. Turneb. Adverſ. 19. 10.

Item generaliter Qui aliis præeſt. Capitol. Anton. Philoſ. cap. 4. Fuit in eo ſacerdotio & præſul & vates, & magiſter. V. Caſaub. & Salmaſ. Uſus & Cic. 1. de Divin. 26. & 2. 66. V. Gruter.

Præſul fori. Sidon. 4. Epiſt. 14.

Præſulem agri ponere. Pallad. 1. tit. 6.

Femin. apud Avien. Deſcript. Orbis, 519.

Et Junone calent hic aræ præſule ſemper.

PRÆSULSUS, a, um. Adj. [πολυάλικος] Valde ſalſus, vel ante ſalſus. Columel. lib. 6. cap. 2. Libraleſque offas in præſulſæ adipis liquamine tinctas.

PRÆSULTATOR, PRÆSULTO, PRÆSULTOR, V. PRÆSILIO.

PRÆSUM, præes, fui, [προΐστημι, ἐφίσταμαι] eſſe. Præfectum eſſe. Cic. 4. de Finib. 76. Omnibus enim artibus volumus attributam eſſe eam, quæ communis appellatur prudentia, quam omnes qui cuique artificio præſunt, debent habere.

Apud Strab. libro 15. p. 503. Ubi de Perſarum moribus, μεθίσταται δ' ὁ μάγος τὰ κρέα, ὁ ὑφηγεμῶν τὴν ἱερουργίαν. Convertitur Magus, qui ſacrificio præeſt. H. St. Sed recte Caſaub. Qui ſacrificium enarrat.

Præeſſe agro colendo. Cic. pro Roſc. Amer. 50. Qui præeſſe agro colendo flagitium putes.

Faciendæ alicui rei publice præeſſe. Cic. 7. Verr. 46.

Intereſſe & Præeſſe. Cic. 1. Fam. 8. pr. Qui non ſolum interfuit his rebus, ſed etiam præfuit.

Exercitui præeſſe. Cic. 10. Fam. 8. Nepos 7. 6. 2.

Ignibus æternis Veſtæ. Ovid. 3. Faſt. 421.

Imperio Prætorio. Cic. 1. de Divin. 68.

Magiſtratibus leges, populo magiſtratus præſunt. Cic. 3. de Legib. 2.

Navibus & claſſi. Cic. 7. Verr. 81. Nepos 10. 6. 3.

Officio alicujus. Ovid. 4. Faſt. 382.

Provinciæ. Cic. 1. Fam. 9.

Quæſtioni præeſſe dicitur Judex. Cic. pro Roſc. Amer. 11. Quum huic idem quæſtioni judex præeſſes.

Reipublicæ. Cic. 1. Off. 79.

Sacerdotiis. Cic. pro Domo 10.

Sacris. Cic. de Aruſp. Reſp. 14.

Studio alicui. Cic. 1. de Orat. 235.

Summæ imperii. Nepos 2. 4. 2.

Temeritati alicujus. Cic. de Amicit. 37. Non paruit ille T. Gracchi temeritati, ſed præfuit.

Templo. Ovid. 3. de Pont. 2. 65.

PRÆSSE veteres dixiſſe pro Præſentem eſſe Voſſius in Etym. p. 406. probat ex illo Auſonii in dictis Sapient. 19.

Spondere qui nos, noxa quod præſeſt, vetat. Hinc remanſit

PRÆSENS, entis. Partic. [παρών, ἐνδημῶν] Qui adeſt. Plaut. Stich. 1. 3. 67.

Adeſte ſultis, præda erit præſentium. i. e. Eorum qui hic adſunt.

Præſens & Abſens, contraria. Ter. Eun. 1. 2. 112.

Cum milite iſto præſens abſens ut ſies. Idem Adelph. 1. 1. 49.

Præſens, abſenſque idem erit. i. e. Te præſente abſente. Idem Eun. 5. 9. 29.

—hoc ſi efficio, poſtulo ut mihi tua domus,

Te præſente abſente, pateat, invocato ut ſit locus

Semper.

Præſens præſenti adſum. Plaut. Moſtel. 5. 1. 27. Ter. Adelph. 4. 5. 34.

Quum hanc ſibi videbit præſens præſenti eripi.

Facultas optabilis tui præſentis ſi mihi eſſet, nunquam a tuis conſiliis diſcreparem. Cic. 10. Fam. 4.

Cognoſcent omnes amorem tui abſentis præſentiſque. Cic. 1. Fam. 1. extr. [Sed varia lectio eſt. Forte, Noſtram fidem omnes, & amorem abſentis, præſentiſque tui, cognoſcent. vel Amoremque &c. Gronov. Abſentis præſentes. Sed plus eſt ſi Omnes, quam ſi Præſentes duntaxat cognoſcant, & Amor abſentis, præſentis, periphraſis eſt Nullo locorum intervallo interrupti amoris. conf. tamen Ep. 5. ejuſd. lib.

Præſentem atque audientem, vita privandum eſſe dixit. Cic. 4. in Catil. 13.

Vivi & Præſentes. Cic. 1. Off. 156. Neque ſolum vivi atque præſentes ſtudioſos diſcendi erudiunt atque docent, ſed hoc idem etiam poſt mortem monumentis litterarum aſſequuntur. Idem 2. de Orat. 9. Ut duos ſummos viros, iis, qui neutrum illorum viderint, eorum, quibus ambo illi oratores cogniti ſint, vivorum & præſentium memoria teſte, commendemus.

Id ego, præſente hoc, tibi nolebam dicere. Ter. Hec. 4. 4. 90.

Dicerem de ejus virtute eo præſente timidius. Cic. pro Cæcin. 77.

Agere geſtum præſente Roſcio. Proverbialis locutio, in eos qui doctiores ſe præſentes docere volunt. Cic. 2. de Orat. 233. Quanquam ſoleo, inquit, ſæpe mirari eorum impudentiam, qui agunt in ſcena geſtum ſpectante Roſcio. Quod pro Quint. 77. tangens, Præſente eo, dicit.

Hic eſt unus homo ex omnibus, quo præſente minime ineptus eſſe vellem. Cic. 1. de Orat. 112.

Præſente nobis, pro Præſentibus dixerunt veteres. Plaut. Amph. 2. 2. 194.

Nec nobis præſente aliquis, niſi ſervos Soſia, affuit.

Pomponius, Qui apud forum præſente teſtibus mihi vendidit. Idem, Sive ergo iſtuc præſente amicis inter cœnam. Varro in Marcellum, Id præſente legatis omnibus, exercitu, pronuntiat. Ex Donato ad Ter. Eun. 4. 3. 7. V. Non. 2. 66. & 660.

Adeſſe, & Præſentem eſſe. Cic. 1. Off. 11. Ad id ſolum, quod adeſt, quodque præſens eſt, ſe accommodat. De beſtia.

Adeſt præſens. V. ADSUM.

Præſens non ades. Plaut. Amphit. 3. 3. 22.

Egi tecum præſens, idemque petivi ſæpe per litteras. Cic. 2. Fam. 6.

Exponere commodius aliquid præſenti. Cic. 1. Att. 14.

Hortatur præſens. Hor. 1. Epiſt. 1. 69.

Interfuit, & præſens vidit. Cic. 1. de Invent. 104.

Inviſit præſens. Liv. 1. 57. Quin ſi vigor juventæ ineſt, conſcendimus equos, inviſimuſque præſentes noſtrarum ingenia?

Præſens tanquam in manum aliquid dare. Cic. 2. Off. 60. Quanquam quod præſens, tanquam in manum, datur, jucundius eſt: tamen hæc in poſterum gratiora.

Præſens ingenio. Plin. lib. 17. cap. 1.

Ætas præſens. Hor. 2. Epiſt. 1. 42.

Animus præſens. [παράστημα] Ter. Phorm. 5. 8. 64.

Animo virili præſentique ut ſis, para. Virg. 5. Æn. 363.

Nunc ſi cui virtus, animuſque in pectore præſens. Ubi Servius, Præſens, fortis: ac ſi diceret, ſi adſit quis plenus animi. Cic. 2. de Orat. 84. Sed animus acer & præſens, & acutus idem atque verſutus, invictos viros efficit.

Animo præſentiore aliquid facere. Liv. 31. 46.

Animo præſenti uti. Cic. 1. Off. 80. Fortis animi & conſtantis eſt, non perturbari in rebus aſperis, nec tumultuantem de gradu dejici ut dicitur, ſed præſenti animo uti & conſilio, &c.

Animo præſenti dicere. Ter. Eun. 4. 6. 31. h. e. Confidenti.

Argento vel pecunia præſenti, mercari vel vendere, Numerato. Plaut. Pœnul. Prol. 89. Idem Men. 5. 9. 97.

Caſus præſentis immemor. Ovid. 4. Triſt. 1. 40.

Dolor præſens. Lucret. lib. 6. 1275.

Forma dei præſens. Stat. 1. Silv. 1. 62.

Gratiam præſentem refero. Cic. pro Planc. 131.

Hora præſens. Hor. 3. Carm. 8. 27.

Malum præſens, Inſtans. Ter. Phorm. 5. 2. 16. —vorſura ſolves,

Geta, præſens quod fuerat malum, in diem abiit: plagæ creſcunt.

Mors præſens. Virg. 1. Æn. 91.

Paſtum ad præſentem mendicitatis ſuæ agros populari. Cic. 11. Philipp. 4.

Pecuniam præſentem ſolvere. Cic. 2. Att. 4. Pro eo tibi præſentem pecuniam ſolvi imperavi, ne tu expenſum muneribus ferres. conf. Argento.

Pecuniam præſentem, non debitam, ſolvit mulieri. Cic. pro Cluent. 34.

Peſtis. Cic. 3. Philipp. 25. Nimirum recte veneficum appellas, a quo tibi præſentem peſtem vides comparatam.

Pignore præſenti firmat animum. Virg. 3. Æn. 611.

Pœna, Inſtans. Cic. 2. de Divin. 122. Atqui, ne ſi navigare quidem velim, ita gubernarem ut ſomniaverim: præſens enim pœna ſit. Tacit. de Germ. 19. 2.

Re præſenti. Liv. 40.

Eſſe in re præſenti. Plaut. Amph. 1. 1. 93. & Plin. 10. Epiſt. 85.

In rem præſentem venire. Cic. 1. de Orat. 250. An vero ſi de re ipſa, ſi de finibus, quum in rem præſentem non venimus, ſi de tabulis & præſcriptionibus controverſia eſt, &c. Cic. 1. Off. 32. Si conſtitueris, te cuipiam advocatum in rem præſentem eſſe venturum.

Tempus ad præsens dissimulato dolore, odium regis in vindictæ occasionem distulit. Justinus lib. 1. cap. 5. de Harpago.
Tempus in præsens, & In posteritatem, contraria. Cic. 1. in Catil. 22. Quanta tempestas invidiæ nobis, si minus in præsens tempus, recenti memoria scelerum tuorum, at in posteritatem impendeat. V. POSTERITAS.
Testibus præsentibus liberam cretionem cognoscere. Cic. 13. Att. 44.
Vires ad nocendum præsentes habere, Paratas. Cic. 15. Att. 6.
Præsens & Futurus, [ἐνεστὼς, καὶ μέλλων] contraria. Cic. pro Domo 12. Erat igitur & præsens caritas, & futura fames.
Præteritorum meminit, præsentia cernit, futura prævidet animus. Cic. 1. de Divin. 63.
In præsens, In præsenti, Ad præsens. V. IN & AD, & paulo supra Tempus.
Præsens, non in præteritum modo accipitur, verumetiam in futurum. ut Hor. in Arte Poet. 44.
Pleraque differat, & præsens in tempus omittat. In præsens, i. e. In suum tempus, & quando tempus dicendæ rei aderit: nisi accipiatur pro Impræsentiarum. ut idem 2. Carm. 16. 26.
Lætus in præsens animus, quod ultra est
Oderit curare. Valla lib. 4. 112. conf. Tacit. 2. Hist. 70.
Præsens quandoque dicitur, non Quod nunc fit, sed quod alias fiebat: id est tempore tunc præsenti. Cic. Ego incolumitati civium primum, & postea dignitati: ille præsenti potius, quam futuræ dignitati consulebat, De mortuo loquitur. Hæc Perott. ex Valla lib. 4. cap. 112. Cic. 2. Q frat. 8. Sed cetera, ut tu scribis, præsenti sermoni reservantur: hoc tamen non queo differre. i. e. Coram quo erimus.
Præsens iracundia, Subita. Cic. 1. Fam. 1. Exarsi, non solum præsenti, credo, iracundia. h. e. Quæ mihi tunc ex re præsenti obvenerat. V. Vall. l. c.
Præsens, Potens. Hor. 1. Carm. 35. 1. de Fortunæ potentia,
O diva, gratum quæ colis Antium,
Præsens, vel imo tollere de gradu
Mortale corpus: vel superbos
Vetere funeribus triumphos. Præsens, Potens mutare status hominum. Acron. Idcirco autem Præsens pro Potente positum est, vel quod is, qui præsto est, majorem vim habet, quam qui abest: vel quod usitato loquendi more Deos Præsentes appellamus, qui in nostris dubiis, ac difficilibus temporibus statim nobis auxilium ferunt. Jam hoc genus loquendi, Præsens tollere, tale est, qualia sunt illa, Pertinax ludere, Durus componere, Nobilis superare, de quibus vide in NOBILIS. Lambinus. Idem 4. Carm. 14. 43.
— tutela præsens Italiæ. V. infra not.
Præsens, Propitius: quoniam is qui præsens est nobis, propitiatur facile, si invocetur, & citius quam is, qui præsens non est. Virg. 1. Georg 10.
Et vos, agrestum præsentia numina, Fauni. Servius. Terent Phorm. 2. 2. 31.
Ea qui præbet, non tu hunc habeas plane præsentem deum? Donatus, Præsentes dii sunt, vel qui statim præstant: vel qui coluntur, & videntur, ut Sol & Luna. V. paulo post.
Succurre præsens. Virg. 9. Æn. 404.
Tu dea, tu præsens nostro succurre labori. Ubi Servius, Non dicit, Quæ præsens es, sed Præsens succurre: id est Illico, statim.
Deus præsens ac præpotens. Cic. 2. de Nat. Deor. 77.
Deos præsentes videre. Cic. 3. de Nat. Deor. 11. [Gloss. Lat. Gr. Præsens, Ἐπιφανὴς, καὶ Παρὼν, καὶ Εὔχαλκος. Forte scribendum εὐαλκής. Deos autem opiferos Præsentes vocabant, quia revera apparere, vel potius adesse coram putabant, quum opem ferrent, ut apud Homerum & Virgilium videre licet, unde & illud 1. Eclog. 42.
Nec tam præsentes alibi cognoscere divos. Quin etiam, ut cælo descenderent rogabant, ut passim Horatius ostendit. conf. PRÆSENTIA infra.
Numen præsentius. Quintil. in proem. lib. 4.
Præsentior. Ovid. 2. Amor. 8. 17.
At quanto, si forte refert, præsentior ipse
Per Veneris feci numina magna fidem? conf. 13. Met. 757. Virg. 12. Æn. 245.
Dat signum cœlo, quo non præsentius ullum
Turbavit mentes Italas. i. e. Efficacius. Unde Præsentissimum periculum, Præsentissima medicina, Præsentissimum venenum, i. e. Potens, & in primis efficax. [Videtur Adv. Præsentius.
Auxilium præsens, Efficax. Cic. 6. Verr. 107. Multis sæpe in difficillimis rebus præsens auxilium ejus oblatum est. De Cerere Ennensi.
Auxilium præsentius, Remedium. Virg. 2. Georg. 127.
Præsens medicina: h. e. Quæ præsens & festinum remedium adfert. Columel. lib. 2. cap. 14.
Præsentissimum remedium, sanguis de aure emissus. Columel. lib. 6. cap. 14. Plin. 28. 4.
Compar. & Superl. exempla plura supra V.
Præsentia, pl. n. Tacit. 3. Hist. 69. 4. Sabinus re trepida, quod tutissimum ex præsentibus, arcem Capitolii insedit. Idem 4. Hist. 59. 6. Veniam ostentantes, si præsentia sequerentur. Gl. Lat. Gr. Præsentia, παρόντα.
PRÆSENTIA, æ. f. [παρουσία] Ter. Heaut. 3. 3. 12.
Multa fert libido: ea prohibet facere tua præsentia.
In præsentia, & in præsentiarum, V. IN præp. & IMPRÆSENTIARUM.
In præsentia: seq. Post. V. IN.
In præsentia & ante oculos proponere periculum. Cic. pro Domo 11.
Desiderium præsentiæ tuæ meo labore minuam. Cic. 5. Fam. 8.
Deorum præsentiæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 166. conf. Apul. 11. Met. p. 260. Elmenh.
Declarant præsentiam suam sæpe divi. Cic. 2. de Nat. Deor. 6.
Formæ aberat præsentia. Ovid 2. Fast. 777.
Præsentiam sui facere, Copiam. Paulus in l. de unoquoque. D. de re judicat. Si sæpe conventi, præsentiam sui facere noluerint. Hermogenianus in l. contumacia. eod. tit Præsentiam sui facere contemnit.
Præsentia animi, [παράστασις] Græci παράστημα vocant: Latini Præsidentiam, & robur animi. Cic. pro Milon. 63 Neque vero sine ratione certa causa Milonis semper a Senatu probata est: videbant enim sapientissimi homines, facti rationem, præsentiam animi, defensionis constantiam. Idem 5. de Fin. 8. conf. Quintil. Decl. 6. 14. & Vall. 4. 112.

PRÆSENTO, [παρίστημι, προβάλλω] āre. quasi Præsens facere. Quintil. lib. 11. cap. 2. pr. Frustra docemur, si quicquid audivimus, præterfluat: & exemplorum, legum, responsorum, dictorum, beneque factorum velut quasdam copias, quibus abundare, quasque in promptu semper habere debet Orator, eadem illa vis non præsentat. Alii legunt Repræsentat: nec adhibent negationem. Auctor de Viris illustr. cap. 77. extr. Caput ab Achilla, Ptolemæi satellite, Ægyptio velamine involutum, cum annulo Cæsari præsentatum est.
Præsentare, Referre, speciem præbere, & quod vulgo *Repræsentare* dicitur. Plin. lib. 30. cap. 10. Sarcites bubulas carnes præsentat. conf. Apul. 6. Met. p. 175. Elmenh. & 10. 11. & Fontin. Strateg. 1. 11. 2.
PRÆSENTANS, antis. Partic. Plin. 20. 19. Folia speciem passerum præsentantia.
PRÆSENTĀNEUS, a, um. Adj. [παραστατικὸς] Quod in præsens subito fit: seu potius Quod præsentem habet efficaciam. ut, Præsentanei boleti, apud Senec. Epist. 95. Qui cito enecant.
Remedium præsentaneum ad dentium mobiles firmandos. Plin. lib. 21. cap. 31.
Venenum præsentaneum. Gell. lib. 6. cap. 4. Id quoque addidisse, venenum sibi Carthaginenses dedisse, non præsentaneum, sed ejusmodi, quod mortem in diem proferret, &c. De Regulo loquitur.
Virus præsentaneum paro. Quintil. Decl. 17. V. Cellar. Cur. post. p. 121.
PRÆSENTANEE, Adv. Oct. Hor. lib. 1. præf. Præsentanee conficere libellos.
PRÆSENTĀRIUS, a, um. aliud Adj. ut, Præsentarium argentum. Plaut. Pœn. 3. 3. 92.
Quid ita? L. quia aurum poscunt præsentarium. Idem Most. 2. 1. 14. & Trin. 4. 3. 74.
Venenum præsentarium. Apul. 10. Met. p. 240. Elmenh.
PRÆSENTĀLIS, e. Adj. ut, Milites præsentales. l. ult. C. §. 1. de re mil. Præsentales domestici. l. ult. Cod. de Domest. i. e. Præsentes.
PRÆSENTIALITER, Adv. Sarisb. 5. 8. Præsentialiter examinare.
PRÆSŪMO, sumpsi, ptum, [προλαμβάνω] ĕre. Prius sumere. Plin. lib. 36. cap. 11. Theophrastus auctor est, potores in certamine bibendi præsumere farinam ejus. Scil. Lapidis.
Cogitare futura ac præsumere. Sen. Epist. 107.
Dapes præsumere Ovid. 3. de Arte Am. 757.
Præsumere aliquid animo. Valer. Max. lib. 1. 5. 3. extr. Spem certam clarissimi triumphi animo præsumsit.
Æternitatem famæ spe præsumere. Tacit. 11. Ann. 7. 1.
Bellum spe præsumere. Virg. 11. Æn. 18.
Arma parate animis, & spe præsumite bellum. Ubi Servius, Aut hypallage est, pro Armis parate animos; aut certe est mutanda distinctio; ut sit,
— animis & spe præsumite bellum: Mente præoccupate. conf. Præsumere animo.
Fortunam præsumere. Tacit. 1. Hist. 62.
Gaudium præsumere. Plin. 2. Epist. 10. Ut tandem percipias gaudium, quod ego olim pro te non temere præsumo. i. e. Quibusdam signis intelligo ante tempus.
Ingenium judicio præsumi. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Lætitiam præsumere. Plin. in Paneg. cap. 79. Equidem incognitam quandam, proximaque majorem, præsumo lætitiam.
Mollitiem. Hor. 2. Serm 2. 87.
Officia hæredum præsumere, pro Agere, dum superstites sumus, quod hæredum esset. Plin. Epist. 6. 10.
Partes judicis præsumere. Quintil. 11. 1.
Remedia præsumere. Tacit. 14. Ann. 3.
Supplicium in aliquem. Tacit. 1. Ann. 48. h. e. Ante sumere.
Præsumere, pro Audere. Sulp. Sever. Hist. Sacr. 1. 47. Elatus secundis rebus, illicita præsumens. V. Jo. Vorst ibid. Sext. Ruf. cap. 7. Epirotæ ad Italiam transire præsumpserant. V. Cellar. Cur. post. p. 250.
PRÆSUMPTUS, a, um. Partic. [προληφθεὶς] ut, Diadema præsumptum. Claud. 4. Cons. Honor. 168.
Desperatio præsumpta. Quintil. procem. lib. 1.
Opinio præsumpta. Quintil. lib. 2. cap. 17. Nihil invidia valeat, nihil gratia, nihil opinio præsumpta. Apud. Tacit. 2. Ann. 73. Præsumpta suspicio, pro eodem dicitur, teste Budæo.
Piacula præsumpta. Sil. lib. 5. 213.
Quies præsumpta. Tacit. in vita Agric. 18.
Spes præsumpta. Tacit. lib. 3. Ann. 46. Ammian. 22. 6. [Hic subauditur Animo, quod Valerius expressit. V. in ipso verbo.
Suspicio, V. Opinio.
Præsumptum est enim ea mancipia, quæ rudia sunt, simpliciora esse, Ulpian. in l. præcipiunt. D. de ædil. edict. Sic passim JCti.
Præsumptum habere. Tacit. 14. Ann. 64. 5.
PRÆSUMPTE, Adv. Vopisc. in Caro, cap. 4. Ut præsumpte veritatem dicere nequeam.
PRÆSUMPTIO, ōnis. f. [πρόληψις] Ante sumptio, vel anticipatio. Plin. 9. Epist. 3. ad Paulinum, Alius alium: ego beatissimum existimo, qui bonæ, mansuræque famæ præsumptione perfruitur, certusque posteritatis cum futura gloria vivit.
Præsumptio, apud Rhetores, [πρόληψις] dicitur, quum id quod in adversarii causa, vel in judicis opinione contrarium nobis esse, aut fore, arbitramur, præoccupamus dicere, & cum ratione dissolvere. Quintil. lib. 9. 2. Mire vero in causis valet Præsumptio, quæ πρόληψις dicitur, quum id quod objici potest occupamus, quæ præcipue procemio convenit.
Apud sequioris ævi scriptores Nimiam spem & fiduciam denotat. Spartian. Hadr. cap. 2. Habuit autem præsumptionem imperii mox futuri. V. Salmas. ibid. Ammian. 26. 10. Cognita levi præsumptione Marcelli. Sulp. Sever. Hist. Sacr. 1. 33. Illicita præsumptione rex ad vicem sacerdotis holocaustum obtulit. [Apud Spartian. videtur intelligi Spes certa, præsumpta animo. pro Audacia Apul. 10 Met. p. 243 Elmenh.
Præsumptio, πρόληψις, Anticipata opinio. Vide meam Proodop. in Senecam. H. St. conf. Cic. 2. de Divin. 53.
Præsumptio vulgo, pro eo quod Gall. *Présomption*. Præsumptio, inquit Hemmingius in libro de Lege naturæ, τόλμημα, est quum quis ob facta sua, quæ aliquam admirationem merentur, gloriam venatur immodesto studio. H. St. Hinc Præsumptiosus, quod tamen Præsumptuosus scribunt. q. V. infra.

Præsumptor, ōris. m. Ammian. 26. 8. Tertull. de Pœnit. cap. 6. Hieronym. Epiſt. 89. Sedul. lib. 2. 4. pr. Paulin. Natal. Fel. 225.

Præsumptorie, Adv. Tertull. contr. Marc. 4. 41.

Præsumptuosus, a, um. Adj. Arrogans. Sidon. 1. Epiſt. 1. & 11. & 7. Epiſt. 4. Salvian. lib. 7. [Si a Præſumptione, Præſumptioſus dicendum.

Præsumptuose, Sidon. 7. Epiſt. 7. Hoc ipſum præſumptuoſe arroganterque loquor.

Præsuo, ui, ūtum, [προῤῥάπτω] ĕre. Ante ſuere. Plin. lib. 12. cap. 19. Conſecant ſurculos longitudine binûm cubitorum. Mox præſuunt recentibus coriis quadrupedum ob id interemptarum, &c.
Haſta præſuta foliis. Ovid. 11. Met. 4.

Prætĕgo, xi, ctum, [προσκεπάζω] ĕre. Idem quod Tegere. Plin. Paneg. cap. 15. Veniet ergo tempus, quo poſteri viſere, viſendumque tradere minoribus ſuis geſtient, quis ſudores tuos hauſerit campus; quæ refectiones tuas arbores, quæ ſomnum ſaxa prætexerint, quod denique tectum magnus hoſpes impleveris. [Protexerint lego. Somnum cepiſſe vult in ſpecubus. Paſſim hæc confundi notum eſt.

Prætectus, a, um. Partic. Ante tectus. Cæl. Aurel. Acut. 1. 9. Ligationibus utimur, ſed prætectis lana aut veſte locis. conf. Reineſ. Var. Lect. 3. 18. p. 658.

Prætectio, ōnis. f. Oculorum prætectio. Cæl. Aurel. 3. Tard. 8. 131.

Prætendo, di, tum & ſum, [προΐσχομαι, προβάλλω] ĕre. Ante tendere, opponere. Virg. 9. Æn. 599.
— & morti prætendere muros.
Veſtem prætendere. Ovid. 3. Amor. 6. 79.
Prætendere auribus. Plin. 7. Epiſt. 27. ad Suram, Initio, quale ubique, ſilentium noctis, deinde concuti ferrum, vincula moveri: ille non tollere oculos, non remittere ſtilum, ſed obfirmare animum, auribuſque prætendere, tum crebeſcere fragor, adventare, & jam, &c. Alii codices, habent, Auribuſque manum prætendere. i. e. Opponere, ne ſpectri adventantis tumultum audiret. [Sed rectius Animum prætendere. V. not.
Prætendere retia. Plin. lib. 9. cap. 8. Qua de cauſa prætendi non queunt retia, quæ molem ponderis ullo modo tolerent.
Prætendere ſepem ſegeti. Virg. 1. Geeorg. 270. Servius, Circumdare, & opponere.
Prætendo, pro Obtendo, Prætexo: Dativo aliquando jungitur, nonnunquam Accuſativo cum præpoſitione Adverſus. Plin. 4. Epiſt. 16. ad Valerium extr. Studeamus ergo: nec deſidiæ noſtræ prætendamus alienam. Quintil. in præf. lib. 1. de falſis philoſophis, Sed vultum, & triſtitiam, & diſſentientem a ceteris habitum, peſſimis moribus prætendebant. conf. Virg. 4. Æn. 339.
Ignorantia prætendi non poteſt. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Nomen alicujus prætendere. Cic. in Vatin. 14. Volo ut mihi reſpondeas tu, qui te Pythagoricum ſoles dicere, & hominis doctiſſimi nomen tuis immanibus & barbaris moribus prætendere, quæ te tanta, &c.
Speciem lætam prætendere fraudi. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 474.
Verba culpæ prætendere. Ovid. Rem. Amor. 240.
Prætendere, Præ ſe ferre. Quintil. lib. 8. cap. 3. Qui quum loricatus in foro ambularet, prætendebat ſe id metu facere.
Amicitiam, ac ſtudium alicujus prætendere. Tacit. 4. Hiſt. 13.
Prætendunt duo unum debitum, h. e. Contendunt uterque ſuum eſſe. Paul. in l. ſi plures. D. de pact. Unus tutor plurium pupillorum nomine, unum debitum prætendentium.
Prætendere manu, Præferre. Virg. 4. Georg. 230.
— fumoſque manu prætende ſequaces. Servius. Æneid. 8. 116.
Paciferæque manu ramum prætendit olivæ.
Eſt & militare verbum & ponitur pro Cuſtodire limites. Tacit. 2. Hiſt. 6. 5. Quicquid caſtrorum Armeniis prætenditur. conf. Salmaſ. in Solin. p. 295.

Prætentus, a, um. Partic. [προτεταθεὶς] ut, Cuſpis prætenta. Ovid. 3. Met. 83.
Veſte prætenta lacrimas coortas obtegis. Seneca Hippol. 885.
Locus prætentus aquis. Claud. 1. in Ruffin. 124.
Prætenta ſinu jacet inſula contra Plemmyrium. Virg. 3. Æn. 692.
Prætentaque Syrtibus arva. Ibid. 6. 60. Adde Drakenb. ad Sil. 16. 253.
Ex militari uſu Tacit. 2. Ann. 56. pr. Gens noſtris provinciis late prætenta.
Legio prætenta Britannis. Claud. de Bell. Get. 416.

Prætentura, æ. f. Prætenturæ, arum. f. pl. a Prætendendo, id eſt, ante tendendo & præſidendo dictæ, ſunt tanquam quædam Caſtra ante tendentia, vel Stationes ante caſtra tendentes. Ammian. Marcell. lib. 1. Ibique denſis inter obſidentium itinera prætenturis, provincialium & viatorum opibus paſcebantur. Iterum 14. 3. Et quia Meſopotamiæ tractus omnes, crebro inquietari ſueti, prætenturis & ſtationibus ſervabantur agrariis. Rurſus 25. 4. Salubriter & caute caſtra metata, prætenturæ ſtationeſque agrariæ tutis rationibus ordinatæ. Meminit Hyginus de Limit. Verbum militare eſt. Vide plura apud Turnebum Adverſ. 4. 7. vel Lex. Pitiſc.

Prætĕner, ĕra, ĕrum. Adj. [πολυτέρην] Valde tenerum. Plin. lib. 25. cap. 13. Similis & nomine & effectu, ſed alia eſt capnos, fruticoſa, prætenera, foliis coriandri. Idem 14. 2.

Prætento, [προπειράομαι] āre. Prius tentare. Ovid. 5. Met. 339.
Calliope querulas prætentat pollice chordas.
Cornua ſunt cochleis, ad prætentandum iter. Plin. lib. 11. cap. 37.
Vires prætentare. Ovid. 8. Met. 7.
Miſericordiam judicis. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Loca caſtris ipſe capere, æſtuaria ac ſilvas ipſe prætentare. Tacit. Agric. 20. 2. conf. 1. Ann. 29. 3. Et 2. Hiſt. 49. 3.

Prætentātus, a, um. Partic. Tacit. 1. Ann. 73. 1. Prætentata crimina. Suet. Aug. cap. 35. Cordus Cremutius ſcribit, ne admiſſum quidem tunc quemquam Senatorum, niſi ſolum, & prætentato ſinu.
Prætentata & perſpecta cauſa. Cic. 2. de Orat. 318. Idcirco tota cauſa prætentata atque perſpecta, locis omnibus inventis atque inſtructis, conſiderandum eſt quo principio ſit utendum.

Prætentātus, ûs. m. [προπειρασμὸς] Plin. lib. 11. cap. 37. Cochleis oculorum vicem cornicula bina prætentatu adimplent.

Prætĕnuis, e. Adj. [ὑπέρλεπτος] Valde tenue ſignificat. Plin. lib. 11. cap. 15. Mel thymoſum non coit, & tactu prætenuia fila mittit. Idem lib. 8. cap. 50. Solertiam ejus animalis Mucianus viſam ſibi prodidit in ponte prætenui. De capris.

Prætĕpeo, ui, [προχλιαίνομαι] ēre. Ante tepere. Ovid. 2. Amor. 3. 6.
Mollis in obſequium, faciliſque rogantibus eſſes,
Si tuus in quavis prætepuiſſet amor. [A Prætepeſco videtur.

Præter, Præpoſitio, [πλὴν, ἐκτὸς, παρὰ, παρὲξ] Accuſativo ſemper jungitur, & excipiendi vim habet. Cic. 7. Att. 3. Qui omnes, præter eum, de quo per te egimus, reum me facere rentur.
Præter, ex παρὰ, unde & Per. Παρὰ τὰ νενομοθετημένα παρὰ τ̃ Καίσαρος. Dio. 181. H. St.
Ante & Præter, contraria. Auctor ad Heren. lib. 4. 1. In ſuperioribus libris nihil, neque ante rem, neque præter rem locuti ſumus.
Præter, Ultra, vel Supra. Quintil. Multa erant, præter hæc, quæ objici merito potuiſſent.
Præter cetera, Plus quam cetera. Ter. And. 1. 1. 31.
Horum ille nihil egregie præter cætera
Studebat. Cic. 2. Off. 26. Teſtis eſt Phalaris: cujus eſt, præter ceteros, crudelitas nobilitata. Pro eo quod eſt, Præter ceterorum crudelitatem. Cic. pro Sulla 9.
Hoc mihi præcipuum eſt præter ceteros. Idem 1. Att. 15. Ter. Adelph. 2. 3. 5.
Itaque unam hanc rem me habere præter alios præcipuam arbitror.
Fidem præter communem, quæ omnibus debetur, præterea nos iſti hominum generi præcipue debemus. Cic. 1. Q. frat. 1.
Præter hac, i. e. Ultra, amplius. Plaut. Stich. 2. 2. 21.
Præter hac, apud Plautum ſæpius legitur, pro Poſthac. In Rud. 4. 4. 74.
— ſi præter hac
Tu verbum faxis hodie, ego tibi comminuam caput.
Præter modum, Supra modum. Cic. pro Planc. 82. Quem qui reprehenderit, in eo reprehendit, quod gratum præter modum dicat eſſe.
Præter modum juſtus. Cic. 5. Tuſc. 105. Ariſtides nonne ob eam cauſam expulſus eſt patria, quod præter modum juſtus eſſet?
Præter modum crevit lacus Albanus. Cic. 1. de Divin. 100.
Præter modum exterreri. Cic. 2. Off. 36. Voluptates blandiſſimæ dominæ, majores partes animi a virtute detorquent: & dolorum quum admoventur faces, præter modum plerique exterrentur.
Præter æquum, Contra quam æquum eſt. Ter. Hec. 2. 1. 29.
Meo labori haud parcens præter æquum atque ætatem meam.
Præter æquum & bonum nimium durus. Ter. Adelph. 1. 1. 39.
Præter ætatem, i. e. Contra, ut ait Donatus ad l. c. Ter. Plaut. Epid. 1. 2. 3.
Præter ætatem & virtutem ſtultus es, Stratippocles. h. e. Dedecet ætatem tuam te ſtultum eſſe, Non convenit ætati tuæ, Contra ætatem facis. conf. Ter. Heaut. 1. 1. 7.
Præter conſuetudinem, Contra. Cic. 3. Att. 23. In altera epiſtola, præter conſuetudinem tuam, diem non adſcribis, ſed ſatis ſignificas tempus.
Præter conſuetudinem ſi acciderit aliquid, præter naturam tamen non poſſit exſiſtere. Cic. 2. de Divin. 60.
Præter exſpectationem. ut, Nihil magis ridetur, quam quod eſt præter exſpectationem. Cic. 2. de Orat. 287.
Præter fatum. V. paulo poſt, Præter naturam.
Præter libidinem. Ter. Heaut. 1. 2. 27.
Fortaſſe aliquanto iniquior erat præter ejus libidinem.
Præter morem atque legem civium, Contra conſuetudinem, inquit Donatus. Ter. And. 5. 3. 8.
Præter naturam. Cic. 1. Philip. 10. Multa autem impendere videbantur, præter naturam etiam, præterque fatum. i. e. Violenta morte & inopinata. V. Gell. in hæc verba, lib. 13. cap. 1.
Præter opinionem, Contra, inquit Donatus. Ter. Hec. 5. 1. 37.
Nunc, quum ego te eſſe præter noſtram opinionem comperi. i.e. Aliam, quam credebamus.
Præter opinionem aliquid accidere. Cic. pro Planc. 15.
Præter optatum illud accidit. Cic. in Piſon. 46. Ut amitteretis exercitum nunquam mehercule optavi: illud & jam accidit præter optatum meum, ſed valde ex voluntate.
Præter ſententiam omnia eveniunt. Plaut. Merc. 4. 7. 20.
Præter ſolitum lætus. Virg. 1. Georg. 412.
Præter ſpem. Ter. And. 2. 6. 5.
Præter ſpem evenit, ſentio: hoc male habet virum. V. P. Faber Semeſtr. 2. 18.
Præter ſpem ſi quid erit, facies ut ſciam. Cic. 15. Att. 13.
Præter ſpem aliquid dicere. Cic. 4. Fam. 4.
Præter, Ante, de loco, & cum motu: ut
Præter ripam euntibus. Liv. 38. 18. V. PRÆTEREO.
Præter mœnia ipſa fluere, Ante. Liv. Idem 38. 15. pr. Præter Caralitin paludem agmen ductum. Idem 29. 25. Præter Thebas Demetriadem curſum dirigerent. Idem 40. 41. Præter oram Hetruſci maris Neapolim tranſmiſit.
Præter, pro Ulterius. Lucret. lib. 4. 389.
Quæ manet in ſtatione, ea præter creditur ire. De navi.
Præter oculos, Ante. Cic. 5. Verr. 61. Servi autem ejus, qui & moribus iiſdem eſſent, quibus dominus, & eodem genere ac loco nati, præter oculos Lollii hæc omnia ferebant.
Nec furtiva jam ſcelera ſunt: Præter oculos eunt. Sen. de Ira 2. 8.
Præter ſuorum ora demiſſum machinamentum. Tacit. 4. Hiſt. 30.
Præter pedes muſtela mihi murem abſtulit. Plaut. Stich. 2. 3. 7. Suet. Calig. cap. 36. Quas plerumque, cum maritis, præterque pedes ſuos tranſeuntes, conſiderabat.
Præter ſolem. Lucret. lib. 4. 142.
Montibus anteire, & ſolem ſuccedere præter. i. e. Ante ſolem, vel e regione ſolis. Lambinus.
Præter, Adverbium, pro Præterquam. Columel. lib. 3. cap. 2. Omnis incommodi patientes præter caloris. Cic. 1. Q. frat. 1. Atqui etiam e Græcis ipſis diligenter cavendæ ſunt quædam familiaritates, præter hominum perpaucorum, ſi qui ſunt vetere Græcia digni. Hæc Budæus. Suet. Neron. cap. 56. Religionum uſquequaque contemptor, præter unius Deæ Syriæ. Adde Salluſt. Catil. cap. 36.
Præter ſi. Varr. 1. R. R. 41. Grana de fico expedit obruere, præter ſi aliter nequeas.
Præter propter. Gell. ex Ennii Iphigenia, lib. 19. cap. 10.
Otio qui neſcit uti, plus negotii habet,
Quam quum eſt negotium in negotio.
Nam cui quod agat inſtitutum eſt, nullo negotio
Id agit, ſtudet: ibi mentem atque animum delectat ſuum.
Hoc idem eſt, neque domi nunc nos, nec militiæ ſumus,
Imus huc, hinc illuc: quum illuc ventum eſt, ire illinc lubet,

Incerta errat animus, præter propter vitam vivitur. Eſt autem Præter propter vitam vivere, Non ſoli inſervire vitæ, ſed multa conquirere, quæ non deſideret vita, ſed ſupervacanea ſint & voluptuaria, minimeque neceſſaria: quibus tamen occupati impeditique tenemur, quum eis plus temporis & ſtudii, quam rebus ſeriis & neceſſariis impendamus. Turnebus. conf. Salmaſ. in Solin. cap. 42.

Præter, quam V. infra PRÆTERQUAM.

Præterque, Inſuper. Plin. lib. 8. cap. 42. ad finem, Equo fere qui homini morbi, præterque veſicæ converſio. Idem lib. 11. cap. 4. extr. Habent autem oculos, præterque e ſenſibus tactum atque guſtatum.

PRÆTERAGERE, [περιάγειν] ut Circumagere. Hor. 1. Epiſt. 15. 10.
Mutandus locus eſt, & diverſoria nota
Præteragendus equus. i. e. inquit interpres, Agendus eſt equus præter diverſoria nota, id eſt ultra: quod equi invitiſſimi ſolent facere.

PRÆTERBITO, āre. V. PRÆTERBITO.

PRÆTERCAPUTSAXI, ex tribus verbis unum nomen, quo iter ad Garamantas apud Plinium appellatur, lib. 5. cap. 5.

PRÆTERCURRO, ĕre. Veget. de Re Mil. 3. 24. Equis prætercurrentibus.

PRÆTERCURSUS, ûs. m. Ammian. 22. 22. Prætercurſa Chalcedonia & Libyſſa.

PRÆTERDŪCO, xi, ctum, [παραπέμπω] ĕre. Ducere, vel Anteducere. Plaut. Milit. 1. 1. 67.
Ut te hodie quaſi pompam illac præterducerem.

PRÆTĔREĀ, Adv. [πρὸς τούτοις] i. e. Præter ea quæ dicta ſunt. Ter. Adelph. 2. 2. 16.
Age, novi tuum animum, quaſi jam quidquam tibi ſint viginti minæ,
Dum huic obſequare, præterea autem te ajunt proficiſci Cyprum.
Ubi Donat. Præterea autem, ἀρχαϊσμὸς figura; nam veteres libenter conjunctiones multiplicabant. Virg. 1. Æn. 657.
— & quiſquam numen Junonis adoret
Præterea? aut ſupplex aris imponat honorem? h. e. Poſtea, ait Servius. conf. Præter hac, in PRÆTER.

Addebant præterea, (fit enim plerumque, ut ii, qui boni quid volunt afferre, affingant aliquid, quo faciant id, quod nuntiant, lætius) rem conventuram. Cic. 1. Philipp. 8.

Prudentiam tuam mihi expoſuit, & præterea, mihi non ignotam, in conſuetudine & familiaritate ſuavitatem tuam: adjunxit, præterea ſummam erga ſe liberalitatem. Cic. 10. Fam. 3.

Lyſiadem Athenienſem plerique novimus: eſt enim Phædri philoſophi nobilis filius, homo præterea feſtivus. Cic. 5. Philip. 13.

Præterea, interdum habet pronomen, tam ſingularis, quam pluralis numeri, incluſum.

De ſingulari. Virg. 11. Æn. 285.
Si duo præterea tales Idæa tuliſſet
Terra viros. i. e. Præter eum Æneam. Cic. 4. Fam. 3. A me vero ſic diligitur, ut tibi uni concedam, præterea nemini. i. e. Præter te.

Sic Populus Rom. deligit magiſtratus quaſi Reip. villicos, in quibus ſi qua præterea eſt ars, facile patitur. Cic. pro Planc. 62.

Non poſſumus hujus civitatis & cujuſvis præterea eſſe cives. Cic. pro Corn. Balb. 29.

Expedito homine nobis opus eſt, & eo qui imperium legitimum habeat, qui præterea auctoritatem, nomen, exercitum, &c. Cic. 1. Philip. 25.

Nihilne vobis in mentem venit, quod præterea a Craſo requiratis? Cic. 1. de Orat. 160.

De plurali. Cic. 1. Fam. 7. Præterea quidem de Conſularibus nemini poſſum, aut ſtudii erga te, aut officii, aut amici animi eſſe teſtis. i. e. Præter eos.

Duo præterea teſtes nihil dixerunt. Cic. pro Cæcin. 27.

Præterea, pro Præterito tempore & anteacto, non conſueta ſane ſignificatione. Agrœtius p. 2272. Præterea, inquit, præteriti temporis: Salluſtius in Catilina cap. 19. extr. Nunquam Hiſpanos præterea tale facinus feciſſe. Ex Turneb. Sed anaſtrophe eſt. V. Cort.

PRÆTĔREO, īvi vel ii, ĭtum, [παρέρχομαι, μετέρχομαι, παραβαίνω, παρελαύνω, παροίχομαι, παρίσταω] īre. Ultra ire. Ter. Eun. 4. 2. 5.
— dum hæc puto,
Præterii imprudens villam: longe jam abieram,
Cum ſenſi. redeo rurſum &c. Idem Adelph. 4. 2. 35. Præterito hac recta platea ſurſum.

Præterire per vias. Plaut. Merc. 5. 4. 46.

In platea, huc illuc. Catull. 16. 8.
— nihil veremur
Iſtos, qui in platea, modo huc, modo illuc,
In re prætereunt ſua occupati.

Æſtas præterit. Virg. 2. Georg. 322.

Ætas præteriit ad ducendum. Ter. Phorm. 2. 3. 76.

Dies præteriit. Ter. Phorm. 3. 2. 40.

Tempus non legis, ſed libidinis tuæ præteriit. Cic. 7. Att. 9.

Unda quæ præteriit, Præterfluxit. Ovid. 3. de Arte Am. 63.

Aratro prætereunte flos fractus. Catull. ad Fur. & Aurel. extr. i. e. Præterducto.

Præterire malum, Effugere, vitare. Ter. Hec. 3. 4. 5.

Præterire aliquid, Negligere, & quaſi oblliviſci. Ter. in prol. Adelph. 14.
Furtumne factum exiſtimetis, an locum
Reprehenſum, qui præteritus negligentia eſt.

Præterire, Prætermittere, Nullam de re aliqua facere mentionem, ut Omittere, Relinquere, Præterire. Cic. de Provinc. Conſ. 6. Omitto juriſdictionem in libera civitate contra leges, Senatusque conſulta, cædes relinquo, libidines prætereo, &c.

Et, quod pæne præterii, Bruti tui cauſa feci omnia. Cic. 6. Att. 3.

Non prætereundum eſt, ne id quidem. Cic. 3. Verr. 155. Ovid. 6. Faſt. 418.
Non tamen idcirco prætereunda mihi.

De aliquo multa præterire. Cic. pro Cæcin. 101. V. mox Non te præterit.

Præterire ſilentio aliquid. Cic. ad Brut. 15. pr. Tantam omnium laudum excellentiam non queo ſilentio præterire. [Hic plena locutio.

Præterire non potui, quin. Cæſar Cic. 9. Att. 6. Præterire tamen non potui, quin & ſcriberem ad te, & illum mitterem.

Præteriit me hæc res, Fugit. Ter. Hec. 5. 4. 37. — an
Temere quicquam Parmenonem prætereat, quod facto uſus ſit?

Non te præterit, h. e. Scis. Cic. 8. Att. 20. (Al. 12.) extr. Et ſi convenirent, quantum iis committendum ſit, quod inter ſe ne noti quidem ſunt, contra veteranas legiones, non te præterit. Idem 13. Fam. 66. Non me præterit, nos eam rem Epheſi expertos eſſe. Et pro Cæcin. 101. Non me præterit, recuperatores, tametſi de hoc jure multa prætereo, tamen me longius prolapſum eſſe, quam ratio veſtri judicii poſtularit.

Animo præterire ſuos annos, Animum annis majorem habere. Ovid. 2. de Pont. 2. 73.

Præterire, pro Antecellere, Vincere. Varro 1. de R. R. cap. 1. Hos nobilitate Mago Carthaginienſis præteriit Punica lingua. Cic. in Salluſt. 2. Neque ab alio vinci poteſt, neque ipſe ſe omnino reliqua ætate præterire. Martial. 12. 36.
Vis curſu pedibuſque gloriari?
Tigrim vince, levemque Paſſerinum.
Nulla eſt gloria præterire aſellos.

Præterire verbum eſt antiquum. Et Præteriti Senatores dicebantur, quorum nomina tacebantur, in recenſendo Senatu. Et Præteriti Candidati, in Comitiis apud Ciceronem & Plin. leguntur, quorum ratio in Comitiis non habebatur, & qui repulſam tulerant. Budæus pro iis accipit, quorum fama ſupprimitur ab iis, qui eorum merita cognoverunt & virtutem. V. infra Partic. PRÆTERITUS.

Suffragiis præteriri, & repulſam ferre. i. e. Negligi. Cic. 5. Tuſc. 54. Sic quum ſapiens, & bonus vir, qualis fuit ille, ſuffragiis præteritur, non populus a bono Conſule potius, quam ille a bono populo repulſam fert, ſuffragiis præteritur.

Dignos præterire nonnunquam populus ſolet. Cic. pro Planc. 8.

Filium fratris præterire, pro Nihil ei in teſtamento relinquere. Cic. 2. Philipp. 41. Vide quam te amarit is, qui albus aterve fueris ignorans, fratris filium præteriit, Q. Furii, honeſtiſſimi Equitis Romani, ſuique amiciſſimi: quem palam hæredem ſemper factitarat, ne nomen quidem præſcripſit: quem nunquam viderat, ac nunquam ſalutaverat, fecit hæredem.

Prætereor, Paſſivum. Cic. 2. de Legib. 60. Ne ſumptuoſa reſperſio, ne longæ coronæ, nec acerræ prætereantur. conf. paulo ante.

Præterit, pro Præteriit, vel præterivit, ſyncopa poetica. Ovid. 1. Faſt. 43.
At Numa, nec Janum, nec avitas præterit umbras. i. e. Prætermiſit.

Per tmeſin poſuit Liv. V. in PRÆTER.

PRÆTERIENS, untis. [παρερχόμενος] Partic. Cic. 1. Verr. 50. Quaſi præteriens ſatisfaciam univerſis.

Uno aſpectu, & præteriens de aliquo judicat. Cic. de Clar. Orat. 200.

Populus præteriens. Ovid. 3. Amor. 1. 54.

Currus præteriens. Tibull. lib. 2. 6. 124.

PRÆTERĬTUS, a, um. [παρεληλυθὼς] aliud Partic.

Ætas præterita quamvis longa, quum effluxiſſet, nulla conſolatione permulcere poſſet ſtultam ſenectutem. Cic. de Senect. 5.

Præterita & Futura, contraria. Cic. 1. de Divin. 63. Tum meminit præteritorum, præſentia cernit, futura prævidet.

Memoria præteritorum, futurorum prudentia. Cic. de Senect. 78.

Converti præterita in falſum e vero non poſſunt. Cic. de Fato, 14.

Mutare præterita non poſſumus. Cic. in Piſon. 5.

In præteritum. V. IN.

Anni. Virg. 8. Æn. 560.
O mihi præteritos referat ſi Juppiter annos!

Labores præteritos meminiſſe. Sil. lib. 3. 477.

Opus præteritum retexere. Ovid. de Rem. Amor. 12.

Pudor præteritus. Ovid. 2. Triſt. 409.

Spatium temporis præteritum. Lucret. lib. 3. 868.

Tempus præteritum nunquam revertitur. Cic. de Senect. 69.

Nihil relinquere in præteritis. Cic 4. Acad. 45. Quæ ab his dicuntur ſic perſequamur, ut nihil in præteritis relinquamus.

Præteriti dicuntur etiam Exſtincti. Propert. lib. 2. 14. 52.
Fas eſt præteritos ſemper amare viros.

Præteriti, [ἀποδοκιμασθέντες, ἀμνημόνευτοι] Qui in petitione magiſtratuum repulſam tulerunt, ut ſæpe apud Ciceronem invenies. Feſtus, Præteriti Senatores quondam in opprobrio non erant, quod ut Reges ſibi legebant, ſublegebantque, quos in conſilio publico haberent: ita poſt exactos eos, Conſules quoque, & Tribuni militum Conſulari poteſtate conjunctiſſimos ſibi quoſque patriciorum, & deinde plebejorum legebant, donec poteſtas Tribunitia intervenit, qua ſanctum eſt, ut Cenſores ex omni ordine optimum quemque curiatim in Senatum legerent: quo factum eſt, ut qui præteriti eſſent, & loco moti, haberentur ignominioſi. Conf. in ipſo verbo.

Ædilitate præteritos ſcimus Conſules eſſe factos. Cic. pro Planc. 51.

Præteritus dolus eſt ante litem contra commiſſus, Præſens vero eſt poſt litem commiſſus. Ulpian. in l. apud Celſ. §. quæſitum eſt an. D. de doli mali & metus except.

Præteritus venter. V. VENTER.

PRÆTERITŪRUS, a, um. Partic. [παρελευσόμενος] Ovid 3. de Arte Am. 612.
Quaque vigil cuſtos præteriturus eram.

PRÆTERĬTIO, ōnis. f. Cod. 6. tit. 29. l. 4. Pœnam pati præteritionis. Eſt etiam apud Rhetores figura, quæ Paralipſis [παράλειψις] dicitur.

PRÆTERBĬTO, [παραμείβομαι] ĕre. frequent. Frequenter Præterire. Interponitur B, quaſi Præterito. Plaut. Epid. 3. 4. 1.
Cave præterbitas ullas ædes, quin roges,
Senex hic ubi habitat Periphanes Platenius? Al. Præterbites. V. PERBITO.

PRÆTĔRĔQUĬTO, [παριππάζομαι] āre. Equitando prætergredi, vel currere. Liv. 3. 91. Præterequitanteſque abſterrent.

PRÆTERFERO, fers, tŭli, lātum, ferre, Præterporto, &

PRÆTERFĔROR, ferris, lātus ſum, [παραφέρομαι] ferri. Prætergredi. Liv. 21. 55. Sed Baleares, pulſo equite, jaculabantur in latera, & elephanti jam in mediam peditum aciem ſeſe tulerant: & Mago Numidæque, ſimul latebras eorum improvida præterlata acies eſt, exorti a tergo, ingentem tumultum ac terrorem fecere.

PRÆTERLĀTUS, a, um. Partic. [παραφερόμενος] Lucret. lib. 4. 573.
At quæ pars vocum non aures accidit ipſas,
Præterlata perit, fruſtra diffuſa per auras.

PRÆTERFLUO, xi, xum, [παραρρέω, παρρέω] ĕre. Ultra, vel juxta fluere. Varro 3. de R. R. cap. 16. Cibi pars quod potio, & ea iis aqua liquida, unde bibant, eſſe oportet: eamque propinquam, quæ præterfluat, aut in aliquem locum influat.

Præterfluere, per metaphoram, pro Elabi, pertransire. Cic. 5. Tusc. 69. Quocirca corpus gaudere tamdiu, dum præsentem sentiret voluptatem: animum, & præsentem pescipere pariter cum corpore, & prospicere venientem, nec præteritam præterfluere sinere. i. e. Non negligere præteritam.

PRÆTERFLUENS, entis. Partic. Liv. 41. 11. Amnem præterfluentem mœnia, novo alveo avertit.

PRÆTERGEO, si, sum, ĕre. Lucret. lib. 4. 250. De aëre.

> Isque ita per nostras acies perlabitur omneis,
> Et quasi præterget pupillas, atque ita transit.　　Ibid. 253.

Et nostros oculos præterget longior aura.　　h. e. Præstringit, prælambit, & sensum titillando sensim pertransit.

PRÆTERGRĔDIOR, ĕris, gressus sum, [παραβαίνω] grĕdi. Ultra transire. Cic. 3. Fam. 3. Currens Lepta venit, mihique nuntiavit, te jam castra prætergressum esse.

PRÆTERGREDIENS, entis. Tacit. 14. Ann. 4. Illum fines suos prætergredientem, incursavere Mardi.

PRÆTERIENS, PRÆTERITUS. V. PRÆTEREO.

PRÆTERINQUĪRO, ĕre. Ammian. 15. 10. Statuit in negotium præterinquiri.

PRÆTERLĀBOR, ĕris, lapsus sum, [παρολισθαίνω] lābi. Juxta labi. Cic. 2. de Orat. 109. Tum & in sensum & in mentem judicis intrare non potest: ante enim præterlabitur, quam percepta est.

Tumulum præterlabi. Virg. 6. Æn. 874.

Terram pelago præterlabi. Idem 3. Æn. 478.

PRÆTERMEO, [παραπορεύομαι] āre. Juxta meare. Lucret. 1. 319.

> Sæpe salutantum tactu, præterque meantum.　　Pro Prætermeantium, causa metri. Ammian. 31. 23. Quos Ister prætermeat.

PRÆTERMITTO, mīsi, missum, [παραλιμπάνω, παραλείπω] ĕre. Intactum relinquere, omittere, præterire. Ter. Adelph. 3. 3. 60. —fit sedulo:

> Nihil prætermitto: consuefacio denique, &c.　　Cic. de Arusp. Resp. 21. Vos Pontifices, ad quos Epulones Jovis O. M. siquid est prætermissum, aut commissum, afferunt: quorum de sententia &c.

Prætermitti dicitur, quod aut ignorantia, aut oblivione, aut negligentia præteritur. Relinqui vero, quod de industria omittitur. Cic. 3. Offic. 9. Minime vero assentior iis, qui negant eum locum a Panætio prætermissum, sed consulto relictum.

Prætermittere & Relinquere. Cic. 2. de Orat. 126. Quare, Crasse, neque tu tua suavitate nos privabis, ut si quid ab Antonio, aut prætermissum, aut relictum sit, non explices.

Prætermittere silentio, quod & Præterire dicitur. Cic. 13. Fam. 13. Ac ne illud quidem silentio, P. C. prætermittendum puto, quod, &c.

Sine nefario scelere quædam prætermitti non possunt. Cic 1. Fam. 9. De studiis erga amicum.

Nihil, quod ad rem pertinet, prætermittere. Cic. 1. Fam. 5. Ne hoc quidem prætermittendum duxi, te ut hortarer, ut, &c. Cic. 5. Fam. 17.

Prætermittere defensionem. Cic. 1. Off. 18. Prætermittendæ defensionis deserendique officii plures solent esse causæ. conf. mox Officium.

Ne illud quidem prætermittam, Hortensius filius fuit, &c. Cic. 6. Att. 3.

Quod facere nullum diem prætermittebat. Nepos 5. 4. 3.

Hæreditatem prætermittere. Neratius in l. qui patri. D. de acquir. vel omit. hæred Qui patri hæres exstitit, si idem filio impuberi substitutus est, non potest hæreditatem ejus prætermittere.

Locum nullum laudandi tui prætermitto. Cic. 12. Fam. 24.

Neminem prætermittere, cui, &c. Cic. 11. Fam. 21. Quid? tu illum tecum solum, aut cum Cæsare, qui neminem prætermiserit, quicum loqui potuerit, cui non eadem ista dixerit?

Nihil prætermisi in te ornando. Cic. 10. Fam. 13. Ut primum potestas data est augendæ dignitatis tuæ, nihil prætermisi in te ornando, quod positum est, aut in præmio virtutis, aut honore verborum.

Nihil prætermisi, quantum eniti potui, quin Pompejum a Cæsaris conjunctione avocarem. Cic. 2. Philip. 23.

Occasionem prætermittere Liv. 25. 28. extr.

Officium. Neque ullum officium erga te hominis amantissimi prætermisit. Cic. 1. Fam. 8. conf. Defensionem.

Pœnam prætermittere. Cic. ad Brut. 15. Sed sceleris pœnam prætermittere (id enim est quod vocatur ignoscere) etiam si in ceteris rebus tolerabile est, in hoc bello perniciosum puto.

Scelus nullum prætermittere. Cic. 9. Att. 11. Quid tu illuc Scipionem, quid Faustum, quid Libonem prætermissurum sceleris putas? quorum creditores convenire dicuntur.

Vitia animi prætermittere. Lucret. lib. 4. 1145.

Voluptates. Cic 3. de Nat. Deor. 38. Temperantia autem constat ex prætermittendis voluptatibus corporis.

PRÆTERMISSIO, ōnis. f. [παράλειψις] Cic. in Topic. 31. Formæ igitur sunt hæ, in quas genus, sine ullius prætermissione dividitur.

PRÆTERNĀVĬGO, [παραπλέω] āre. Juxta, vel ultra navigare. Vet. Gloss. Gr. Lat. Παραπλέω, Præterveho, Præternavigo.

Scyllam præternavigavit. Apul. de Deo Socr. extr.

PRÆTERNAVIGĀTIO, ōnis. f. [παράπλους] Plin. lib. 4. cap. 12. Ab hac Ægina liberæ conditionis XVII M. P. cujus XX M. P. præternavigatio est.

PRÆTĔRO, trīvi, trītum, ĕre. Valde terere. Plin. lib. 11. cap. 37. Timarchus Nicoclis filius Paphii, duos ordines habuit maxillarum. Frater ejus non mutavit primores, ideoque prætrivit. [Lego Maxillarium.

PRÆTERPROPTER, V. PRÆTER ad fin.

PRÆTERQUAM, [πλὴν, πλὴν ἀλλὰ, ἀλλ' ἢ] unica dictio est, quæ requirit semper præcedentem casum, quia idem verbum subintelligitur: ut, Nemo id dixit, præterquam Cicero. Nullius id interest, præterquam patris. Nulli id placuit, præterquam Cæsari. Neminem, præterquam Prætorem, timeo. O vos omnes, præterquam Plato, legite. A nemine, præterquam a Socrate didici. Ter. And. 4. 5. 14.

> — verbum si mihi
> Unum, præterquam quod te rogo, faxis: cave.

Nullas iis, præterquam ad te, dedi litteras. Cic. 3. Fam. 7.

Pro tantis rebus nullum a vobis præmium postulo, præterquam hujus diei memoriam sempiternam. Cic. 3. in Catil. 26.

Præterquam, Aliter quam. Liv. lib. 1. 8. pr. Vocata ad concilium multitudine, quæ coalescere in populi unius corpus nulla re, præterquam legibus, poterat, jura dedit.

Præter quam disjunxit Plautus, interposita dictione, in Persa 3. 1. 38.

> Virgo atque mulier nulla erit, quin sit mala,
> Quæ præter sapiet, quam placet parentibus.

[Hic non Exceptiva particula est, sed videntur duæ dictiones, Præter quam. pro Contra, vel Ultra, vel Supra, quam.

Præterquam quod, nonnulli etiam unam dictionem existimant esse, significatque Nisi quod. Ter. Heaut. 2. 4. 19.

> Nam, dum abs te absum, omnes mihi labores fuere, quos cepi, leves:
> Præterquam tui carendum quod erat.

[Vel hæc tmesis doceat, non esse unam dictionem.

Præterquam quod Reip. consulere debemus, tamen tuæ dignitati ita favemus, ut omne nostrum consilium, studium, officium, operam, laborem, diligentiam ad amplitudinem tuam conferamus. Cic. 10. Fam. 1.

Præterquam quod, & Præterea. Cic. 5. de Fin. 61. Hoc autem loco tantum explicemus: hæc honesta, quæ dico, præterquam quod nosmet ipsos diligamus, præterea suapte natura per se esse expetenda. Indicant pueri, in quibus, ut in speculis, Natura cernitur.

Præterquam qui, vel quæ. Ter. Eun. 1. 1. 32.

> Neque, præterquam quas ipse amor molestias
> Habet, addas: & illas, quas habet, recte feras.

Præterquam si. Plin. lib. 8. cap. 25. Tergoris ad scuta, galeasque impenetrabilis, præterquam si humore madeat.

Præterquam semper, pro Quum semper. Gell. lib. 15. cap. 1. pr. Declamaverat Antonius Julianus rhetor, præterquam semper alias, tum vero nimium quantum delectabiliter & feliciter.

Præterquam, sequente Etiam. Cels. lib. 1. cap. 9. Aqua vero frigida infusa, præterquam capiti, etiam stomacho prodest. i. e. Non tantum capiti, sed etiam &c. vel Præterquam quod capiti prodest.

Interdum significat Insuper. ut Liv. 4. 17. Cum Vejentibus Fidenatibusque, præterquam populis finitimis, ab causa etiam tam nefaria bellum exorsis, atrox dimicatio instabat.

PRÆTERRĀDO, rāsi, [παραξύω] ĕre. Idem quod Radere simplex. Lucret. lib. 4. 531.

> Præterradit enim vox fauces sæpe.　　Legitur & Præterea radit vox, &c. V. Ludov. Cresoll. Vacat. Autumn. 3. 8.

PRÆTERSUM, esse. Absum. Tertull. Apolog. cap. 38. Ipsis rebus, de quibus transiguntur spectacula, prætersumus.

PRÆTERVĔHO, vexi, vectum, [παρελαύνω] ĕre. frequentius forma Depon. Prætervehor, vectus sum, vehi. Trans, vel ultra vehi, & fere de navibus. Cic. 7. Verr. 87. Tamdiu in imperio suo classem iste Prætor diligens vidit, quamdiu convivium ejus flagitiosissimum prætervecta est. Idem 5. de Finib. 49. Neque enim vocum suavitate videntur, aut novitate quadam & varietate cantandi revocare eos solitæ, qui prætervehebantur: sed quia multa se scire profitebantur. De Sirenibus.

Litora prætervectus aquis. Stat. 5. Theb. 473.

Ostia prætervehi. Virg. 4. Æn. 688.

Prætervehere, pro Prætervehi. Sueton. Aug. cap. 93. Cajum, nepotem, quod Judæam prætervehens, apud Hierosolymam non supplicasset, collaudavit. Idem Cæs. cap. 37. Triumphi die Velabrum prætervehens. & cap. 78. Subsellia tribunitia prætervehens. Liv. 22. 49. Prætervehens equo.

Prætervecta scopulos oratio, per translationem, pro Difficiliora explicavit, & percurrit. Cic. pro Cœl. 51. Sed quoniam emersisse jam e vadis, & scopulos prætervecta videtur oratio mea, perfacilis mihi reliquus cursus ostenditur.

Prætervecta est oratio mea aures vestras. Cic. pro Corn. Balb. 4. Etenim ei succedo orationi, quæ non prætervecta sit aures vestras, sed in animis omnium penitus insederit.

Prætervehi aliquid silentio; idem quod Præterire silentio. Cic. 7. Philip. 8. Magna spe ingredior in reliquam orationem, P. C. quoniam periculosissimum locum silentio sum prætervectus.

PRÆTERVECTIO, ōnis. f. [παράπλους] Cic. 7. Verr. 170. Monumentum sceleris audaciæque suæ, voluit esse in conspectu Italiæ, vestibulo Siciliæ, prætervectione omnium, qui ultro citroque navigarent.

PRÆTERVERTO, ti, sum, ĕre. Antevertere, & per translationem, prodicere. Cic. 1. de Divin. 10. De quibus quid ipse sentiam, si placet, exponam: ita tamen, si vacas animo, neque habes aliquid, quod huic sermoni prætervertendum putes. Quidam hic legunt Prævertendum.

Obvium contrario prætervertebat cursu. Plin. 2. 71. al. & hic Prævertebat.

PRÆTERVŎLO, [παρίπταμαι] āre. Cic. in Arat. 412.

> Hic se jam totum cæcas Equus abdit in umbras,
> Quem rutila fulgens pluma prætervolat Ales.

Celeriter præterire, & quasi ultra volando effugere. Cic. 3. de Orat. 221. Sententiæque sæpe acutæ, non acutorum hominum sensus prætervolant. Idem 4. Acad. 24. Hæc duo proposita non prætervolant, sed ita dilatant, ut non mediocrem curam adhibeant & diligentiam.

Parva puppe lacum prætervolat. Claud. de Bell. Get. 321.

Hasta prætervolat auras. Sil. lib. 10. 114.

Occasionis opportunitas prætervolat, Translate. Liv. 25. 38. Si in occasionis momento, cujus prætervolat opportunitas, cunctatus paulum fueris, nequicquam mox amissam quæras.

PRÆTEXO, texui, textum, [περικαλύπτομαι, ὑφαίνω] ĕre. Ausonius in Gratiarum actione ad Gratianum imperatorem pro Consulatu, Tu Auguste venerabilis, districtus maximo bello, assultantibus tot millibus Barbarorum, quibus Danubii ora prætexitur. i. e. Cooperta est. Ovid. 1. de Arte Am. 255.

> Quid referam Bajas, prætextaque litora velis?　　Plinius quoque Prætexta tuguriorum posuit lib. 16. cap. 9. Cortex e fago, tilia, abiete, picea in magno usu agrestium. Vasa corbesque, ac patentiora quædam, messibus convehendis, vindemiisque faciunt, atque prætexta tuguriorum. h. e. *borda* tecti ipsorum tuguriorum. Bayfius.

Litora prætexunt puppes. Virg. 6. Æn. 5. i. e. Cingunt.

Prætexere retia. Plin. lib. 16. cap. 1.

Prætexere, Cooperire. Plin. lib. 6. cap. 25. Semper fuit Parthia in radicibus montium sæpius dictorum, qui omnes eas gentes prætexunt.

Arundine prætexit ripas Mincius. Virg. 7. Ecl. 12.

Ea Germaniæ velut frons est, quatenus Danubio prætexitur. Tacit. Germ. 42. 2.

Rheno prætexuntur nationes. Idem 34. 2.

Prætexere, [περιϋφαίνειν] Prius ordinare & componere. Cic. 2. de Orat. 317. Sic omnia, quæ fiunt, quæque aguntur acerrime, lenioribus principiis Natura ipsa prætexuit.

Prætexere auctores, quos sequamur, pro Nominatim & ordine nominare. Plin. lib. 18 cap. 3.

Prætexere, [προφασίζειν] Obtendere, colorem quærere, inquit Budæus. Virg. 4. Æn. 500.

Non tamen Anna novis prætexere funera sacris
Germanam credit. Ubi Servius; Prætexere, Prævelare, abscondere. Ibid. 172.
Conjugium vocat: hoc prætexit nomine culpam. Cic. in Pison. 56. Neque enim quisquam potest exercitum cupere, aperteque petere, ut non prætexat cupiditatem triumphi.

PRÆTEXENS, entis. Partic. [περικαλυπτόμενος] Tibul. lib. 1. 4. 43.
Quamvis prætexens picta ferrugine cælum. Paterc. 2. 62. 3. Ubicunque ipsi essent prætexentes esse rempublicam.

PRÆTEXTUS, a, um. aliud Partic. [περικαλυφθεὶς] ut, Templum prætextum Augusto nomine: i. e. Inscriptum nomine Augusti Cæsaris, sive Augusto dicatum. Ovid. 5. Fast. 567.

Calumnia prætexta. Cic. 2. in Catil. 4. Tongilium mihi eduxit, quem amare in prætexta calumnia cœperat. [In prætexta, subaudi Toga, & lege Armare. i. e. Instruere. Locus obscurus alioqui.

Prætexta toga. Cic. 3. Verr. 151. Neque te tam commovebat, quod ille cum toga prætexta, quam quod sine bulla venerat.

Togam prætextam texi Oppio, puto te audisse. Idem 2. Fam. 16. i. e. Magistratum majorem paravi. V. TOGA, & infra PRÆTEXTA.

Quem prætexta purpura veste decoraverant. Xyl. apud Dionem 429. edit. Par. H. St. In Græco est, ὃν τῇ περιπορφύρῳ ἱματίῳ ἐκεκοσμήκεσαν. H. St. V. & Gloss. vett.

PRÆTEXTUS, ûs. m. [πρόφασις] pro Obtentu ponitur, quod Cicero Per causam, & Per simulationem dicere solet. Suet. in Tiber. cap. 28. Omnium inimicitiæ hoc prætextu ad vos deferentur. Al. Prætexto. Tacit. 1. Hist. 77. 2. Prætextu veteris amicitiæ. conf. Ibid. 1. 76. 4.

Agitatum secreto num & Piso proficisceretur, majore prætextu. i.e. Splendidior dignitate. Tacit. 1. Hist. 19. 4.

PRÆTEXTUM, i. etiam neutro genere dicitur. Suet. Cæs. cap. 33. Et prætextum quidem illi civilium armorum hoc fuit: causas autem alias fuisse opinantur. V. Casaub. p. 25. Senec. Epist. 72. Sed illud pulcherrimum, capi prætextum optimates, &c. conf. Tacit. 2. Hist. 110. 4. conf. Gloss.

Prætextum triumphi, pro Insignibus triumphi dixit Val. Max. 7. 1. 1. Consulatus decus, imperatoriam potestatem, speciosissimi triumphi prætextum largita est. Sic videtur Salmasio ad Vopisc. p. 405. conf. Rupert. Diss. ad Val. Max. 7. 3. p. 442. [Forte tamen legendum Speciosissimique triumphi prætextam. Ut dicitur Laurea triumphi &c. V. seq. dict.

Prætexta tuguriorum. Plin. 16. 9. V. in ipso verbo.

PRÆTEXTA, æ. f. [περιπόρφυρος] Substantivum est, sed subauditur Toga, Genus vestimenti oblongum ac talare, quo pueri utebantur usque ad annum circiter decimum septimum: quo tempore togam virilem sumebant. V. Ovid. 4. de Pont. 9. 42. Sic dicta est quod in ea purpura prætexeretur. Græcis dicta περιπόρφυρος. V. Rosin. Ant. Rom. 5. 32. Ferrar. & Ruben. de Re Vest. & Lex. Pitisc.

Prætexta, insigne Romanum, quod supra tunicas honorati quique sumunt. Non. 14. 29. V. omnino Macrob. 1. Sat. 6.

Apud Etruscos originem invenit. Plin. 8. 48. Lucil. Sat. 1. Flor. 1. 5. 6.

Prætexta quatuor hominum genera utebantur, Pueri, ad usque tirocinii diem, hoc est ad ineuntem annum ætatis 17. Magistratus omnes urbani: quod utrumque nemo, ut opinor, paulo humanior ignorat: præterea, quod observatum non ita vulgo credimus, Magistri vicorum, dum ludos Compitalitios faciebant; & Senatores omnes, quum deorum festos celebrabant dies. De Magistris collegiorum docuit me locus in oratione in Pisonem (8.) quo in loco sunt hæc: Q. Metellus designatus Consul, quum quidam Tribunus pl. suo auxilio Magistros ludorum ludos contra S. C. facere jussisset, privatus fieri vetuit, &c. tu, quum III. Calendas Januar. Compitalitiorum dies incidissent, Sex. Clodium, qui nunquam antea prætextatus fuisset, ludos facere, & prætextatum volitare passus es. Quibus verbis Pedianus hæc subjungit, Solebant autem Magistri collegiorum ludos facere, sicut Magistri vicorum faciebant Compitalitios prætextati. Erat autem satis turpe mendum in iis verbis, Magistros vicorum ludos facere. Nam est in omnibus, qui ad hanc diem impressi leguntur, libris, Magnos ludos facere. quum loquatur Cicero non de Magnis ludis, sed de Compitalitiis; ut omittam duo argumenta, unum, quod illud, Facere jussisset, aliquid omnino desiderabat. Quem enim tribunus ille ludos facere jussisset? alterum, quod Pedianus ita loquitur, ut significet Magistrorum in oratione fieri mentionem. Quam facile autem ex Magistros, fieri potuerit, Magnos, litterarum declarat similitudo, præsertim si, Magistros, paucioribus litteris, apice superimposito, scribatur. De Senatoribus autem ex iis verbis, quæ sunt oratione 2. in Anton. 110. conjeci: Nescis, heri quartum in circo diem ludorum Romanorum fuisse? te ipsum autem ad populum tulisse, ut quintus præterea dies Cæsari tribueretur? cur non sumus prætextati? cur honorem Cæsaris tua lege datum, deferi patimur? Hæc fere ex commentario Pauli Manutii in orationem pro Sextio, cap. 69. V. quæ mox ex Bud.

Prætexta pulla, nulli alii licebat uti, quam ei, qui funus faciebat. Paulus, ex Festo. conf. Fest. & Lex. Martinii.

Facibus cessit prætexta maritis. Propert. lib. 4. 11. 33. h. e. Prætexta, qua in ætate induebar puellari, cessit nuptiis, in quibus faces adhibebantur. V. paulo infra ex Cic. & Fest.

Demissa prætexta ad talos. Quintil. lib. 5. cap. 13. Habitus recte incusari solet: Ut adversus Quintium Cicero, non hæc solum, sed ipsam etiam prætextam, demissam ad talos, insectatus est.

Mutare prætextam paludamento. V. MUTO.

Prætextam nobilium fuisse, tam mulierum, quam virorum, auctor est Pedianus in hæc verba Cic. 3. Verr. 113. Eripies igitur pupillæ togam prætextam? detrahes ornamenta, non solum fortunæ, sed etiam ingenuitatis? Prætextam Cicero pupillæ tribuit, quam nubentes deponere consuesse docet Festus, in Prætextum. Rursus Cic. 3. Verr. 151. de pupillo quodam, Neque te tam commovebat, quod ille cum toga prætexta, quam quod sine bulla venerat. Ex Budæo.

De magistratuum prætexta. Tacit. 3. Hist. 31. Sed ubi Cæcina prætexta & lictoribus insignis, dimota turba, Consul incessit, exarsere victores. Sic apud Cic. pro Domo, 98. Videre prætextatos inimicos. i. e. In magistratu positos. Ad ea quæ dicta sunt pertinet illud Plin. lib. 9. cap. 36. de purpura loquentis, Huic fasces securesque Romanæ viam faciunt: idemque pro majestate in pueritia est: distinguit ab equite curiam: diis advocatur placandis, omnemque vestem illuminat: in triumphali miscetur auro. Allusit enim his verbis Plinius ad Purpuram magistratuum: & ad eam qua pudor ingenuitatis significatur, ut inquit Macrob. lib. 5. Saturnal. cap. 6. & ad sacerdotalem prætextam, qua sacris operantes utebantur: & ad triumphalem, & ad latumclavum, quod insigne est Senatoriæ dignitatis, discriminans Senatum ab equestri ordine: eratque non toga, sed tunica. De triumphali Suet. Tiber. cap. 17. Triumphum, inquit, ipse distulit, mæsta civitate clade Variana: nihilominus Urbem prætextatus & laurea coronatus intravit. L. Valerius apud Liv. lib. 34. (7.) in oratione quam habuit pro feminis jus auri ac purpuræ postulantibus a Senatu, M. Catone reclamante, Purpura, inquit, viri utemur, prætextati in magistratibus, in sacerdotiis: liberi nostri prætextis purpura togis utentur: magistratibus in coloniis, municipiisque, hic Romæ infimo generi Magistris vicorum, togæ prætextæ habendæ jus permittemus: nec id ut vivi solum habeant tantum insigne, sed etiam ut cum eo crementur mortui: feminis duntaxat purpuræ usum interdicemus? Quibus verbis omnem Prætextæ usum complexus Livius, eo etiam amplius docuit eos, qui in magistratu moriebantur, prætextatos in rogum ferri, cum prætextaque cremari solitos esse Romæ. Ex Valerio item intelligere datur hunc morem fuisse, ut Prætor, qui Judex quæstionis, & Quæsitor rerum capitalium dicebatur, non ante sententiam in reum noxæ capitalis pronuntiaret, quam prætexta exuta. Sic enim inquit lib. 9. cap. 12. (7.) Consimili impetu mortis C. Licinius Macer, vir Prætorius, Calvi pater, Repetundarum reus; dum sententiæ dicerentur, in Menianum conscendit. Siquidem quum M. Ciceronem, qui id judicium cogebat, prætextam ponentem vidisset: misit ad eum qui diceret, non damnatum se, sed reum periisse, nec sua bona hastæ posse subjici: ac protinus sudario, quod forte in manu habebat, ore & faucibus suis coarctatis, incluso spiritu, pœnam morte præcurrit. Ex Budæo. [Lege Intercluso.

Prætexta, etiam pro Honore & dignitate fastigioque ponitur. Val. Max. lib. 7. cap. 5. 6. Sed ut comitiorum maximum crimen referam, M. Porcius Cato, plus moribus suis Præturæ decoris adjecturus, quam prætexta ejus splendoris ipse laturus, consequi illam a populo aliquando non potuit. Proxima dementiæ suffragia, quæ quidem satis graves pœnas erroris sui pependerunt. quoniam quem honorem Catoni negaverant, Vatinio dare coacti sunt. Ergo, si vere æstimare volumus, non Catoni tunc Prætura: sed Præturæ Cato negatus est.

Abjecta honoris prætexta. Val. Max. 7. 3. 8.

Consularis prætexta. Paterc. 2. 65. 3.

Prætextæ fabulæ, seu comœdiæ, dictæ a Prætexta, quod in his fere regum aut magistratuum acta comprehenduntur, qui principio prætexta toga utebantur.

Prætextæ appellantur, Quæ res gestas Romanorum continent scriptas, inquit Paulus. [Rectius Prætextatæ, ut Palliatæ quoque, & Togatæ. Sic tamen & apud Donat. in Prolog. Adelph. & apud Horat. Art. poët. 288. & Cic. 10. Fam. 32. aliosque passim legitur.

Docere prætextas. Hor. in Arte Poet. 288.
Vel qui prætextas, vel qui docuere togatas: i. e. Inquit Acron, Et qui prætextatas fabulas fecerunt, vel togatas, meruerunt minimum decus. Prætextatam dicunt Tragœdiam, Comœdiam Togatam. Alii autem dicunt, Prætextatam & Togatam Comœdias esse, sed togatas in quibus Græca argumenta sunt, in quibus Latina, prætextatas. Hactenus Acron. V. Cic. 10. Fam. 32. extr.

PRÆTEXTĀTUS, a, um. Adj. [περιπορφυρωτὸς] Prætextati pueri dicebantur, Qui prætexta adhuc & bulla utebantur, quod fiebat usque ad annum circiter decimum septimum: quo tempore togam virilem sumebant, deposita prætexta puerili, ut meminit Cic. de Amicit. pr. Ego autem, inquit, a patre ita eram deductus ad Scævolam, sumpta virili toga. Budæus. Hinc

Prætextati ponuntur ab auctoribus pro Pueris. V. Lips. ad Tacit. p. 86. & Guther. de Jure Pontif. 1. 28. V. etiam infra, & superiore in dict.

Amicitia prætextata dicta, Jam inde a puero cœpta, apud Martialem. 10. 20. 4. Bays.

Filii triumphantium prætextati. Cic. pro Muren. 11. Paterc. 2. 59. 2.

Prætextati & Prætextatæ, Pueri & puellæ, ingenui & ingenuæ. Qua dictione usus est auctor Institutionum juris, in tractatu De injuriis, Sive quis matrem familias, aut prætextatum, prætextatamve affectatus fuerit. V. infra. Juven. 10. Sat. 308.
Nec prætextatum rapuit Nero loripedem, vel
Strumosum. Budæus.

Puellæ prætextatæ dicebantur a prætextis, quas nubentes deponebant. Budæus, ex Festo. Catul. 59. 182.

Pupillus prætextatus. Cic. 3. Verr. 15.

Anni prætextati a Plinio dicuntur lib. 33. cap. 1. pro Annis pueritiæ. Et Ætas prætextata, Gellio lib. 1. cap. 23. Noct. Attic. dicitur. Budæus.

Mores prætextati, etiam Festo dicuntur, in integris codicibus, & Macrobio; & Juven. 2. Sat. 170. Budæus. [Ubi intelliguntur Puerorum Rom. ingenuorum mores qualescunque.

Sermo prætextatus. Festus in integris codicibus, Prætextatum sermonem quidam putant dici, quod prætextatis nefas sit obscæno verbo uti. Alii, quod nubentibus, depositis prætextis, a multitudine puerorum obscæna clamentur. Al. Prætextum. Ideoque Prætextatum sermonem appellabant, qui nihil obscænitatis haberet. Contra hanc tamen Festi opinionem Suetonius, Gellius, Macrobius, Prætextatum sermonem acceperunt, pro eo, Qui aperte rem obscænam significat. Suet. in Vesp. 22. Erat enim dicacitatis plurimæ, & sic scurrilis ac sordidæ, ut ne prætextatis quidem verbis abstineret. Macrob. lib. 2. Saturn. 1. Hæc nobis sit litterata lætitia, & docta cavillatio vice planipedis & sabulonis impudici, & prætextata verba jacientis. Ex Budæo. conf. Scalig. ad Fest.

Affectari prætextatum aut prætextatam a Justiniano dictum est, lib. 4. Inst. tit. 4. de Injur. §. 1. pro eo quod est, Pudorem pueri ingenui, aut puellæ suggillare: & notam infamiæ; tanquam scorto masculo, femininove inurere. Ex Budæo. V. Affector in ASSEQUOR.

PRÆTEXTATUS, cognomen Papirii fuit, quod in ætate prætextata sum-

mam prudentiam oſtenderit. Macrob. 1. Saturn. 6. conf. Gell. 1. 23. & Sigon. Nom. Rom. cap. 5.

PRÆTĬMEO, ui, [προδειδίω] ēre. Valde, vel Ante timere. Plaut Amph. prol. 29.

Mirari non eſt æquum, ſi ſibi prætimet? Tibull. 3. 3. 14.
Et fruſtra immeritum prætimuiſſe velit. Sen. Epiſt. 98. Nil eſt nec miſerius nec ſtultius, quam prætimere.

PRÆTIMĬDUS, a, um. Adj. Tertull. Carm. de Jona, 65.

PRÆTOR, ōris. m. [στρατηλάτης, στρατηγός] Omnis magiſtratus appellabatur, cui pareret exercitus. Victorinus, Notare debemus, omnes magiſtratus Prætores appellatos: ſed Patres, quo tempore L. Sextius primus ex plebe Conſul creatus, Furium Camillum primum Prætorem Urbanum, qui jus in Urbe diceret, creaverunt. Mox, unico Prætore non ſufficiente, quod multi peregrini in civitatem venirent, alius creatus eſt Peregrinus: eo quod plerumque inter peregrinos jus dicebat. Capta deinde Sardinia, aliiſque provinciis, totidem Prætores, quot provinciæ in ditionem venerant, creati ſunt, partim qui urbanis rebus, partim qui provincialibus præeſſent. Hactenus Victorinus. Quæ omnia deſumpſiſſe videtur ex Pomponio Jureconſ. D. De origine juris. l. Neceſſarium. Et paulo poſt. §. 32. Capta deinde Sardinia. Liv. lib. 6. cap. 42. & 7. 1. ſcribit primum Prætorem ex Patribus, qui jus in urbe diceret, creatum fuiſſe: penes quem magiſtratum omnis publici privatique juris poteſtas, ut & novum jus condere, & vetera abrogare facultas eſſet. Idque ob magiſtratus honorem, Jus Honorarium appellatum eſt: quum etiam regia illi eſſent inſignia, ut apparatu Conſulibus pæne par videretur. Creatus, quum Conſules avocarentur bellis finitimis, nec eſſet qui in civitate jus diceret. De duobus primum additis A. U. C. 536. V. Liv. 22. 35. Cic. 9. Att. 14. Prætores jus dicunt? Ædiles ludos parant? Idem pro Muren. 41. Sapiens Prætor, qualis hic fuit, offenſionem vitat æqualitate decernendi, benevolentiam adjungit lenitate audiendi.

Prætor dicitur, ut vult Feneſt. quod præeſſet: ut Varro de L. L. 4. 14. a præeundo, quaſi Præitor, quod præiret jure & exercitu. V. in PRÆEO. Idem ſentit Cic. 3. de Legib. 7. ex l. XII. Tab. Nonius cap. 1. 91. Conſulum & Prætorum proprietas, quod conſulant, & præcant populis, auctoritate Varronis oſtenditur de vita Pop. Rom. lib. 2.

Honoratus Prætor. Ovid. 1. Faſt. 52.
Juſtiſſimus. Cic. pro Flacc. 8.
Magnus, vel Maximus. V. MAGNUS.
Mercenarii Prætoris decretum. V. MERCES.
Palæſtricus Prætor. V. Palæſtricus, in PALÆSTRA.
Urbani Prætores jurati debent optimum quemque in ſelectos judices referre. Cic. pro Cluent. 121.

Prætor de capitalibus criminibus quærebat, non omnibus tamen, ſed tantum de majeſtate, de vi, de repetundis, de crimine inter ſicarios, de ambitu, de veneficio: de inceſtu vero, & perduellione populus. Prætores autem, quæ cujuſque futura eſſet Quæſtio, ante ſortiebantur: ut deinde ſingulis de criminibus ſinguli, prout ſors tuliſſet, cum conſilio quærerent. Etſi de crimine inter ſicarios, quum in judicium quandoque ita multi vocarentur, ut Prætor unus minime ſufficeret, non unus, ſed duo Prætores cognoſcebant: quod in oratione pro Cluentio (126) animadvertimus. Idemque, eandem ob cauſam, in aliis criminibus interdum eſſe factum, licet exiſtimare Nonnunquam etiam, diem dicente aliquo tribuno pl. qui cogendi ad judicium populi jus haberet, non Prætor, ſed populus ipſe de majeſtate quæſtionem exercebat. Itaque Cn. Domitius tribunus pl. is, qui cum C. Caſſio poſtea conſul fuit, accuſavit M. Silanum, quod injuſſu populi bellum cum Cimbris conſul geſſiſſet, quum in eo bello graves ob eam cauſam calamitates acceptas eſſe diceret, qua de re ſuffragium tribus tulerunt. Quod autem dixi, Prætores de criminibus (publicis) quæſiſſe: unum excipio Prætorem urb. qui nullo de crimine publico quærebat: itaque nec Quæſitor dicebatur: tantum, civilibus controverſiis ad eum delatis, jus dicebat; hoc eſt judices, & judicii formulam, quam ſequerentur, dabat. Nec enim Prætor ipſe judicare ſolitus erat, ſed quum judices, ab ipſo dati, de controverſia cognoviſſent, ac judicaſſent, exſequebatur. Ideo in omnibus ferme edictis Prætorum legitur, Judicium dabo, in quo poſteriores lapſi ſunt. Eſt igitur aliud, Jus dicere; aliud, Judicare: contra quam, qui veterum Juriſconſultorum libros ignorant, opinantur: &, quemadmodum civilibus in rebus Prætor non cognoſcit, neque judicat, ſed jus dicit: ſic, qui ab ipſo Judices dati ſunt, non jus dicunt, ſed cognoſcunt, ac judicant. Hinc Recuperatores, hinc Centum viri, hinc Arbitri, quos Prætor dabat ut judicarent. Atque hoc & Cicero ſenſit in Epiſt. ad Q. fr. (1.2.3.) Prætor, inquit, ſolet judicare, Deberi? Quædam tamen erant, in quibus non modo non judicabat, verum nec jus dicebat Prætor urb. ſed, omiſſa juriſdictione, imperio prætorio exſequebatur; ut, quum bonorum poſſeſſionem ſecundum tabulas, aut contra tabulas dabat; item, quum reſtituebat in integrum, & hujus generis nonnulla. Porro, cujus Prætoris erat Juriſdictio, ejus non erat Quæſtio publica: neque, cujus quæſtio publica, ejus juriſdictio. Unus tamen de toto Prætorum collegio, qui erant omnes octo, & juris dicendi, & quærendi poteſtatem habebat is, qui Prætor inter peregrinos vocabatur. Nam & jus inter peregrinos ab eo dictum, ſatis conſtat: & quæſitum, Sociorum, hoc eſt peregrinorum cauſa, de repetundis. Pedianus demonſtrat in orationis commentario adverſus competitores. (a pr.) Hæc de juriſdictione Prætorum.

Nunc de origine primum, deinde de numero eorum ſubjungemus: etſi videri poteſt ὕστερον πρότερον, ſed hic doctrinam quærimus, de ordine non ita laboramus. Scriptum eſt igitur in Digeſt. Juſtin. lib. 1. (l. 2. Neceſſarium. §. 27. Quumque & ſeq.) ſic, ex Pomp. de Or. Jur. Quumque conſules avocarentur bellis finitimis, neque eſſet, qui in civitate jus reddere poſſet, factum eſt, ut Prætor quoque crearetur; qui Urbanus appellatus eſt, quod in Urbe jus redderet. Poſt aliquot deinde annos, non ſufficiente eo Prætore, quod multa turba etiam peregrinorum in civitatem veniret, creatus eſt & alter Prætor; qui Peregrinus appellatus eſt ab eo, quod plerumque inter peregrinos jus dicebat. (§. 32.) Capta deinde Sardinia, mox Sicilia, item Hiſpania, deinde Narbonenſi provincia, totidem Prætores, quot Provinciæ in ditionem venerant, creati ſunt, partim qui urbanis rebus, partim qui provincialibus præeſſent. Deinde Cornelius Sulla Quæſtiones publicas conſtituit; veluti de falſo, de parricidio, de ſicariis; & Prætores quatuor adjecit. Deinde C. Julius Cæſar duos prætores, & duos Ædiles, qui frumento præeſſent, & a Cerere Cereales, conſtituit. Itaque duodecim Prætores, ſex Ædiles ſunt creati. Divus deinde Auguſtus ſedecim Prætores conſtituit. Poſt deinde Divus Claudius duos adjecit, qui de fideicommiſſo jus dicerent: ex quibus unum Divus Titus detraxit: & adjecit unum Divus Nerva: qui inter fiſcum & privatos jus dicerent; ita decem & octo Prætores in civitate jus dicunt. Sic in digeſtis Pomponius. Nos autem, quod ſentimus de numero Prætorum, quod quidem legendis veterum libris obſervare licuerit, exponemus, de numero, inquam, eorum Prætorum, qui fuerunt extremis Reip. temporibus. Nam, everſa Rep. tota ratio magiſtratuum arbitrio Imperatorum perturbata. Octo igitur Prætores, nunquam plures, ut nos opinamur, ſtante Rep. fuerunt. Argumenta, quibus adducor, ut ita eſſe credam, hæc ſunt. Prætores, geſto magiſtratu, exibant in Provincias. Hoc in dubium vocari non poteſt: plena exemplorum omnia. Videtur igitur eſſe rationi conſentaneum, ut earum Provinciarum numerus cum Prætorum numero congruerit. Has porro in S. C. quod M. Cœlius ad Ciceronem miſit, (lib. 8. ad Famil. Ep. 8.) octo video nominari. Itemque, inquit, ſenatui placere, in Ciliciam Provinciam, inque octo reliquas Provincias, quas Prætorii pro Prætore obtinerent: & quæ ſequuntur. Et in oratione pro Milone, (39.) Erat, inquit, id temporis conſul P. Lentulus, ſeptem Prætores, octo Tribuni pl. defenſores mei. Septem nominat, uno Appio de omnibus excepto: quod aperte indicat in oratione in Piſonem, (35.) his verbis: De me quum omnes Magiſtratus promulgaſſent, Præter unum prætorem, a quo non fuit poſtulandum, fratrem inimici mei, præterque duos de lapide emptos Tribunos pl. legem comitiis centuriatis tulit P. Lentulus conſul, de collegæ Q. Metelli ſententia. Et pro Sextio (87.) ſic, Collegas Milo adjutores habebat, Conſulis alterius ſummum ſtudium, alterius animus pæne placatus, de Prætoribus unus alienus. Quod ſi quis putet, unum quidem Appium ex univerſo prætorum collegio a collegis in Cicerone revocando diſſenſiſſe, collegas tamen ipſos non plane ſeptem fuiſſe, locumque, jam a nobis ex oratione pro Milone recitatum, fortaſſe mendo non vacare; quod in notis numerorum facile ſolet evenire: huic, opinor, hanc ſuſpicionem eripiam, ipſius Ciceronis teſtimonio. Nam in oratione poſt reditum in ſenatu, (19. ad 24.) ubi commemorat eos magiſtratus, quorum ope redierat ab exſilio, nomina ponit octo Tribunorum pl. & ſeptem Prætorum; eorum ſcilicet omnium, quos in ea pro Milone ſignificaverat. Scriptum eſt etiam apud Dionem lib. 42. de Prætoribus a C. Cæſare, poſt Cn. Pompejum in Pharſalia devictum, decem creatis, ut gratiam bene de ſe meritis referret ἵνα γὰρ, inquit, πλείους αὐτῷ ἀμείψηται, στρατηγούς τε δέκα ἐς τὸ ἐπιὸν ἔτος ἀπέδειξε, καὶ ἱερέας ὑπὲρ τὸ νενομισμένον. Quod ſi, plures ut remunerari poſſet, decem Prætores, & plures, quam antea fuerant, Sacerdotes creavit: nimirum conſtat, Prætores non antea decem fuiſſe. Nam quod in Pomponio de Origine Juris (l. c.) legitur, Cornelius Sulla quæſtiones publicas conſtituit, veluti de falſo, de parricidio, de ſicariis, de injuriis; & Prætores quatuor adjecit: deinde C. Julius Cæſar duos Prætores, & duos Ædiles, qui frumento præeſſent, a Cerere Cereales conſtituit: id me minime conturbat. Non enim dixit, adjecit quatuor Prætores ad numerum veterum Prætorum; ſed, adjecit quatuor de iis, qui Prætores erant, ad publicas quæſtiones; ut quatuor ab ipſo quæſtionibus inſtitutis, quatuor item Prætores præeſſent. Quos autem duos ait Prætores a C. Cæſare adjunctos, eos, opinor, intelligit, de quibus meminit Dio, qui denarium numerum abſolverunt. Patet igitur de Prætoribus octo uſque ad tertium C. Cæſaris conſulatum. Quid enim dubias conjecturas colligere opus eſt, in ea re, quæ ſatis manifeſte probatur, & ex eo S. C. cujus verba recitavimus, & ex quatuor Ciceronis orationibus, & ex Dionis hiſtoria? Sed arguit neſcio quis, ut decem Prætores oſtendat, hoc modo. Prætores publicis quæſtionibus præerant: urbicæ quæſtiones erant ſeptem, inter ſicarios, de repetundis, peculatus, de ambitu, de majeſtate, de vi, de falſo; quæ crimen veneficii, & alia quædam complectebatur. Ergo, quum ſeptem eſſent quæſtiones, & quæſtioni inter ſicarios duo prætores præeſſent, quod patet ex oratione pro Cluentio, (l. c.) reliquis autem ſinguli Prætores: fuiſſe Prætores octo, qui quæſtionibus præeſſent, & duos præterea, quorum alter inter cives, alter inter peregrinos jus diceret, neceſſarium videtur. Dixi jam, non eſſe agendum conjecturis, aut argumentis, ubi veterum teſtimonia perſpicua ſunt. Nec vero illa, quæ jam attuli, obſcura videri poſſunt. Quod vero ad numerum quæſtionum attinet, diverſa ratio eſt. Nam ſi numerum Prætorum ad numerum quæſtionum accommodabimus; non modo plures quam octo, ſed plures etiam quam decem creari Prætores neceſſe erit. Eſt enim quæſtio de falſo, eſt de parricidio, inter ſicarios, de injuriis, de veneficio, de vi, de ambitu, de majeſtate, de repetundis, de peculatu, de inceſtu, aliæ. Ego autem ad argumentum illud, ne quis eo in aliquam dubitationem vocetur, ita reſpondeo: primum, præeſſe potuiſſe unum Prætorem quæſtionibus pluribus, ſicuti, non unus Prætor, ſed duo, quæſtioni inter ſicarios quandoque præfuerunt. Poſſunt, exempli gratia, ſex Prætores ita diſtineri crebritate judiciorum, ut novis exorientibus quæſtionibus vacare non liceat. Poteſt eo tempore ſeptimus Prætor (reliquus erat unus Urbanus, qui non quærebat, ſed jus dicebat) in ea quæſtione minime occupatus eſſe, quæ ſorte illi contigerat. Hic, non dubito, quin ad eas quæſtiones exercendas decreto ſenatus traduceretur, quibus vacare ſex reliquos Prætores non potuiſſe jam dixi. Non enim committendum, ut impunita crimina differantur, nec ſit locus, quo nocentes rei adducantur. Age vero, concedatur quæſtiones ab uno Prætore plures exerceri non licuiſſe; ſequiturne neceſſario, ut ideo plures, quam octo, fuerint? non ſane mihi quidem ut videtur: niſi ſi mihi illud ante rationibus probetur, quæſtiones non potuiſſe ab aliis, quam a Prætoribus, exerceri. Quod ſi quis aggrediatur probare, fortaſſe hærebit. At noſtra ratio quomodo procedit? optime videlicet: nititur enim teſtimonio veterum: a quo ego, quantum in me eſt, do operam ut ne diſcedam. Quid igitur veteres teſtantur? præfuiſſe & publicis quæſtionibus, & capitalibus, qui Prætores non eſſent: qui Judices quæſtionis dicebantur. Nam quæſtionem de veneficio, quam exercuit Prætor Q. Voconius Naſo, apud quem Cicero Cluentii cauſſam egit, (147. & 148.) exercuerat ante C. Junius, non ut prætor, ſed ut Judex quæſtionis, qui & Quæſitor vocabatur. Patet ex oratione pro Cluentio: (55. & 74. & 79.) patet etiam ex Aſconii commentariis. (in 2. Verr. 29.) Judicum autem quæſtionis duo fuiſſe genera, alios Prætores

tores ut Q. Voconium Naſonem in cauſſa Cluentii, alios non Prætores, ut C. Junium in cauſſa Oppianici, multis verbis demonſtratum eſt a nobis in libro de Legibus. Atque hac ratione tueor locum illum in oratione pro Cluentio, (147.) in quo ſex Prætores quum nominaſſet Cicero, Q. Voconium Naſonem, M. Plætorium, C. Flaminium, ſe ipſum, C. Aquilium, ſubjunxit, Quid reliquæ quæſtiones? Quibus ex verbis reliquos Prætores intelligi, falſo conjecit is, quem ſupra ſignificatione tantum, ne cui videamur voluiſſe detrahere, appellavimus. Vel enim, ut dixi, de iiſdem Prætoribus ibi nominatis, qui reliquas illas quæſtiones exercere poſſent, licet intelligere; vel, quod jam probavi, de illis Quæſtionum judicibus, qui quum Prætores non eſſent, quæſtionibus tamen, non modo publicis, verum etiam capitalibus (nec enim publicæ capitales omnes erant) interdum præerant. Reliqui duo Prætores, Ciceronis collegæ, P. Caſſius, & C. Antonius fuere. Caſſius de majeſtate quæſivit: Antonium, quum reliqui ſeptem, quos nominavimus, omnes quæſierint, Prætorem urbanum fuiſſe, jusque dixiſſe, neceſſe prorſus eſt. Hic teneris, inquit, octo Prætores nominaſti, & Peregrinum omiſiſti: quem adjungi neceſſe eſt: &, ſi adjungitur, plures erunt, quam octo. Explico me Pediani ope: cujus elegantem, plenumque antiquitatis, ac vere aureum libellum non me pœnitebit unquam legendo contriviſſe. Is igitur in commentario orationis adverſus Antonium, & Catilinam, (a pr.) Prætorem eum, qui de repetundis quæreret, eundem jus inter peregrinos dixiſſe demonſtrat. Quod nec a ratione videtur diſcrepare. Non enim Civium, ſed Sociorum, hoc eſt peregrinorum, cauſſa judicia repetundarum ſunt inſtituta. Jure igitur idem Prætor & jus dicebat inter peregrinos, & iis petentibus, de repetundis quærebat. Quod quum ita ſit: jus inter peregrinos Prætorem Ciceronem dixiſſe, qui de repetundis quæſivit, pro certo putandum eſt. Verum Pediani verba, (l. c.) ut ejus teſtimonio res pateat, ſubſcribamus. Antonius, inquit, multos in Achaja ſpoliaverat, nactus de exercitu Sullano equitum turmas. Deinde Græci, quos ſpoliaverat, eduxerunt Antonium in jus ad M. Lucullum Prætorem, qui jus inter peregrinos dicebat: & quum Lucullus id, quod Græci poſtulabant, decreviſſet, appellavit Tribunos Antonius, juravitque ſe ideo appellare, quod æquo jure uti non poſſet. Quem locum & Plutarchus attigit in vita Cæſaris, ſed ita mendoſe, ut mirer eum in rebus Romanis tam turpiter eſſe lapſum. Primum P. Antonium nominat, qui Cajus fuit; deinde Macedoniæ Prætorem appellat M. Lucullum, qui Prætor Romæ fuit: tertio, de corruptis judiciis accuſatum ait Antonium, qui accuſatus eſt de repetundis: poſtremo, tradit eum ideo tribunos pl. appellaſſe, quod ſibi non licere cum Græcis diceret æquo jure in Græcia contendere: quum appellare in provincia ad Tribunos pl. qui Romæ erant, nemo ſoleret. Quæſtum potius ad ſenatum ſocii veniebant, nec de corruptis judiciis, ſed de pecuniis ereptis, aut de nece injuſta, aut hujuſmodi flagitiis: de quibus, aut ad Prætorem, aut etiam ad populum quandoque agebat accuſator. Quare Plutarchum hoc in loco non puto poſſe ab inſcientiæ culpa vindicari. Hæc paulo fuſius tractavimus, non ambitione adducti, ſed ſtudio veritatis; ne confirmaretur opinio illa de Decem Prætoribus ante bellum civile Cæſaris & Pompeji. Ex P. Manutii commentariis in Epiſt. ad Q. frat. Cui tamen contradicunt alii. V. Lex. Pitiſc. in Prætor peregrinus.

De origine, progreſſu & augmento Prætorum plura videantur apud Lipſ. 1. Ann. Tacit. p. 14. Car. Sigon. de Rep. Athen. 4. 5. vel Sam. Petit. ad Leg. Att. p. 25. &c.

De Prætore Cereali, falſo ex verbis Pomponii non intellectis confícto, Conſtantiniano, Fideicommiſſario, Fiſcali, Flavio Maximo, Peregrino, Primo, Provinciali, Triumphali, Tutelari, & Urbano, V. Lex. Pitiſc. [Prætor fuit nomen ſummæ poteſtatis apud omnes fere Italiæ populos, ut apparet ex Liv. 25. 16. conf. 25. 29. pr. & 8. 11. in Campanis tamen, ut præcipuam notat arrogantiam, quod Duumviros ſuo. Prætores appellarint Tullius 2. Agrar. 93. De Prætore Achæorum, aliarumque Græciæ civitatum paſſim Livius.

PRÆTŪRA, æ. f. [στρατηγία] Ipſa Prætoris dignitas. Plin. lib. 14. cap. 22.
Ad Proconſulatum uſque e Prætura honoribus geſtis.
Calamitoſa Prætura. V. CALAMITAS.
Continua. V. CONTINUUS.
Manca & debilis. V. MANCUS.
Probata in jure, grata in munere, ornata in provincia Prætura Murenæ. Cic. pro Muren. 15.
Abdicare ſe Prætura. V. ABDICO.
Conſequi aliquem in Prætura. V. CONSEQUOR.
Egredi Præturam. Tacit. 3. Ann.

PRÆTŌRIUS, a, um. Adj. [στρατηλατικὸς] Quod eſt Prætoris, ſeu quod ad Prætorem pertinet: ut, Prætorium jus, Prætoria cohors.
Auctor Prætorius. Hor. 2. Serm. 2. 50.
Donec vos auctor docuit Prætorius. Rufus Prætorius, inquit Porphyrio, inſtituiſſe creditur, ut ciconiarum pulli manducarentur: iſque quum in Prætura repulſam retuliſſet, tale epigramma meruit,
Ciconiarum Rufus iſte conditor,
Hic eſt duobus elegantior Plancis.
Suffragiorum puncta non tulit ſeptem.
Ciconiarum populus ultus eſt mortem. Acron Aſellium vocat, dicitque alios Sempronium velle, qui poſt multa etiam ex ciconiis docuit.
Candidatus Prætorius, Præturæ. V. in CANDEO.
Claſſica prætoria, Quæ in Prætorio canunt. Propert. lib. 3. 3. 41.
Cognitio, Juriſdictio. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Cohors. Prætoria cohors, inquit Feſtus, eſt dicta, quod a Prætore non diſcedebat. Scipio enim Africanus primus fortiſſimum quemque delegit, qui ab eo in bello non diſcederent, & cetero munere militiæ vacarent, & ſeſquiplex ſtipendium acciperent. V. Cic. 2. in Catil. 24. Tacit. 1. Ann. 7. 5. conf. Spanh. de U. & P. Numm. diſſ. 10.
Collegium Prætorium. Cic. 3. Off 80. Legunt hic alii Prætorum.
Comitia prætoria, Prætorib. creandis. Liv. 22. 35. Inde Prætoria comitia habita. Creati M'. Pomponius Matho, & P. Furius Philus.
Domus. Cic. 7. Verr. 144. i. e. Prætoris, vel potius Proprætoris. Sic
Imperium. Cic. 7. Verr. 27. Ut quum penes te Prætorium imperium ac nomen eſſet, ad illam parvam manum exſtinguendam ducem te, principemque præberes.
Jus. Cic. 1. Off. 32. quod & Honorarium. V. ſupra Prætor, & in HONOS & JUS.
Jus prætorium ad legem, cenſorium judicium ad æquum æſtimabatur. Varr. de L. L. lib. 5. 7.
Navis Prætoria, Qua dux belli ſive imperator vehebatur. Liv. 29. 25.
Porta Prætoria in caſtris appellatur, Qua exercitus in prælium educitur: quia initio Prætores erant, qui nunc Conſules, & ii bella adminiſtrabant: quorum tabernaculum quoque dicebatur Prætorium. Feſtus.
Vir Prætorius, Qui Præturam geſſit. Sic & Familia prætoria, Locus prætorius &c. Cic. pro Planc. 15. Cedat Conſulari generi Prætorium, nec contendat cum Prætorio Equeſter locus.
Viri Conſulares & Prætorii. Cic. 16. Att. 7.

PRÆTORIUM, i. n. [στρατηγεῖον, στρατιωτήριον] Domus ubi degebat, vel Tabernaculum, in quo tendebat Prætor, ſive dux: quia, ut dictum eſt, omnis magiſtratus, cui pareret exercitus, Prætor dictus eſt. Liv. lib. 3. Quercus, ingens arbor, Prætorio imminebat: cujus umbra opaca ſedes erat. Hoc alio nomine a Quintiliano dicitur Auguſtale. V. ſuo loco.
Deferre aliquid in Prætorium. Cic. 6. Verr. 65.
Prætorium, Locus in quo Prætor jus dicit; vel potius Conventus. Unde dicimus Dimitti Prætorium, ſicut Dimitti Senatum. Liv. 26. 15. Fulvius, ne id ipſum impedimento incepto foret, dimittens Prætorium, Tribunis militum ac Præfectis ſociorum imperavit, &c. Ponitur enim continens pro contento, ut ſæpe fieri ſolet. conf. Idem 30. 5. & Lipſ. de Mil. Rom. lib. 5. Dial. 2. Cic. 7. Verr. 91. Curritur ad Prætorium. Ibid. Procedit iſte repente e Prætorio. [Apud Liv. eſt Conſilium, in Prætorium convocatum. V. CONSILIUM, ad fin.
Prætorium, Locus in caſtris, circa Prætorium ducis, ante Principia. Liv. 7. 12. extr. Nec in circulis modo fremere, ſed jam in Principiis ac Prætorio in unum ſermones confundi. V. Lipſ. l. c. Dial. 4.
Prætorium etiam dicebantur Prætoriæ cohortes, quas habebat Imperator cuſtodiam corporis, & adverſus ſubita auxilium, Quibus qui præerat Præfectus Prætorio appellabatur. V. Onuphr. 1. de Rep. Rom. p. 22. Suet. Neron. cap. 9. Antium coloniam deduxit, adſcriptis veteranis e Prætorio. Tacit. 4. Hiſt. 46. 9. In prætorium accepti. i. e. Prætorianis adſcripti. conf. PRÆFECTUS. [Gloſſ. Lat. Gr. Prætorium, ἅδ☉ ἅρματ☉. Scribe, Petoritum.
De prætorio ejuſque præfectis plura V. apud Pet. Fab. Semeſtr. 1. 1. Guther. de Offic. Dom. Aug. 2. 1. & Jac. Perizon. Diſquiſ. pecul.
Prætorium, Magnifica & ampla domus in agro & ruri exſtructa: in quæ ædificia, pecunias ingentes effundebant. Suet. Calig. cap. 37. In exſtructionibus Prætoriorum atque villarum, omni poſthabita ratione, nihil tam efficere concupiſcebat, quam quod effici poſſe negaretur. Idem in Auguſt. cap. 72. Ampla & operoſa Prætoria gravabatur. Stat. 1. Silv. 3. 25. —alternas ſervant prætoria ripas. conf. Auſon. Moſell. 286. & Lex. Pitiſc. [V. Ulp. l. 198. D. de Verb. ſignif.

PRÆTŌRIĀNUS, a, um. Adj. Qui apud Prætorem, ſeu in Prætorio verſatur.
Prætoriani, milites honoratiores erant, qui primum nihil a Prætoriis cohortibus, quas circa ſe habere, ex toto exercitu delectorum militum olim Prætores, vel Duces ſinguli, conſueverant. Dein ad trium cohortium numerum ab Auguſto aſſumpti, ſine caſtris tamen, teſte Suet. Aug. cap. 49. Inde a Tiberii principatu, teſte eodem in Tib. 37. caſtra Romæ habuerunt, quæ Caſtra Prætoria dicebantur. A Prætorianis Otho factus eſt Imperator. Plin. lib. 6. cap. 29. Nuper renuntiavere principi Neroni, miſſi ab eo milites Prætoriani cum Tribuno ad explorandum, inter reliqua bella & Æthiopicum cogitanti. conf. Tacit. 2. Hiſt. 44. 5.

PRÆTŌRĬTIUS, a, um. aliud Adj. Martial. lib. 8. 34. Prætoritia corona.

PRÆTORQUEO, ēre. ut, Prætorquere collum. Plaut. Rud. 3. 2. 12.

PRÆTORTUS, a, um. Adj. ex Partic. [πολυστρεβλὸς] Valde tortum ſignificat. Columel. lib. 3. cap. 18. Julius Atticus prætorto capite & recurvato.

PRÆTORRIDUS, a, um. Adj. Calphurn. Sicul. Ecl. 2. 80.
— quos etiam prætorrida munerat æſtas.

PRÆTRĔPĬDANS, antis. Partic. a Prætrepido. [πολυτρέμων] Catul. 47. v. 7.
Jam mens prætrepidans avet vagari.
Ignis prætrepidans. Paulin. Petroc. 6. 492.

PRÆTREPĬDUS, a, um. Adj. ut, Lætari prætrepidum cor. Perſ. 2. Sat. 54. Suet. Tiber. cap. 63. Non modo inviſus ac deteſtabilis, ſed prætrepidus quoque atque etiam obnoxius vixit.

PRÆTRICOSUS, V. PETRICOSUS.

PRÆTRUNCO, [κατακόπτω] āre. Idem quod ſimplex Trunco. Plaut. Capt. 4. 4. 7.
Arripuit gladium, prætruncavit tribus tergoribus glandia. Idem Mil. 2. 3. 47. Nonne tibi iſtam prætruncari linguam largiloquam jubes? [Loci notatio falſa eſt.

PRÆTŬMĬDUS, a, um. Adj. [πολυογκώδης] ut,
Furor prætumidus. Claud. 1. in Ruff. 225.
Jactantia prætumida. Juvenc. 1. 583.

PRÆTUTIUM, Ptolemæo, Oppidum eſt in Piceno. Plin. 14. 7. Hinc

PRÆTŪTIUS, a, um. Adj. Sil. lib. 15. 570.
Tum qua vitiferos domitat Prætutia pubes
Læta laboris agros.

PRÆTUTIĀNUS, a, um. Aliud Adj. ut Prætutiana regio. Plin. lib. 3. cap. 13.
Ager Prætutianus. Liv. 22. 9. & 27. 45.

PRÆVĂLEO, ui, [ὑπερισχύω] ēre. Antecellere, & quaſi in majori pretio eſſe, vel meliorem eſſe. Plin. Utræque in pretio ſunt, ſed tamen prævalent margaritæ. Idem lib. 10. cap. 6. Vulturum prævalent nigri. Oppida prævalent. Idem 6. 10.
Arcu prævalere. Stat. 2. Achill. 122. conf. Catull. 6. 12.
Quiſquis equo, jaculoque potens, qui prævalet arcu.
Fata prævalebant conſiliis. Paterc. 2. 118. 4.
Sapientia ſemper virtute prævalet. Phædr. 1. 14. 14.
Sententia Servii prævaluit. Ulpian. in l. Etſi forte. §. Etiam. D. Si ſervit. vindicet
Sexus prævalet. Ulpian. in l. Quæritur. D. de ſtatu hominum. Quæritur, hermaphroditum cui comparamus? Et magis puto ejus ſexus exiſtimandum, qui in eo prævalet.
Prævalet, imperſ. Catul. 6. 12.
Nam mi prævalet iſta nil tacere. Hic verſus multo diverſe legitur: quidam,
Nam mi iſtapte, valet nihil tacere. alii aliter.

Prævalet,

Prævalet, cum Infinitivo. Paulus in l. Eum qui. §. Si injuria. D. de injuriis. Si injuria mihi fiat ab eo, cui ſim ignotus: aut ſi quis putet me Lucium Titium eſſe, quum ſim Cajus Sejus: prævalet (quod principale eſt) injuriam eum mihi facere velle.

PRÆVĂLENS, entis. Partic. Liv. præf. Prævalentis populi vires.
Corpore prævalens. Paterc. 2. 108. 2.
Flamma prævalente. Plin. 7. 52. pr.

PRÆVALENTIA, æ. f. Paulus in l. In rem actio. D. de rei vindicatione.

PRÆVALESCO, ĕre. pro Invaleſcere. Columel. lib. 5. cap. 6. Vitem quoque antequam ex toto prævaleſcat arbor, conſerere convenit. Paulin. Epiſt. 49. n. 1.

PRÆVĂLĬDUS, a, um. Adj. ut, Prævalida urbs, quæ & Præpotens dicitur. Liv. 26. 16.
Juvenis prævalidus. Idem lib. 27. 43.
Legiones prævalidæ. Paterc. 2. 69. 2.
Manus prævalidæ. Ovid. 9. Epiſt. 80.
Tellus. Virg. 2. Georg. 253.
Vires prævalidæ. Manil. 5. 75.
Vites. Virg. 2. Georg. 190.
Vitia prævalida & adulta. Tacit. 3. Ann. 53. 2.
Prævalidi provincialium, pro Prævalidi provinciales. Tacit. 15. Ann. 20.

PRÆVALĬDE, Adv. [πολυκρατερῶς] Plin. lib. 17. cap. 14. Hoc maxime præcavendum ut prævalide accipientis trunco in media fiſſura relinquatur.

PRÆVALLO, āre. Vallo præmunire. Hirt. Bell. Alex. cap. 19. Cæſar imperat pontem adverſus hoſtem prævallari.

PRÆVĀRĬCOR, [καθυφίεμαι, ἐθελοκακέω, ὑποστέλλω, παρίεμαι] āri. ex Præ & Varicor; eſt A recto diſcedere. Plin. lib. 18. cap. 19. Arator, niſi incurvus prævaricatur. Inde translatum hoc crimen in forum. Ibi itaque caveatur, ubi inventum eſt. Hactenus Plin. Prævaricari, inquit Eraſm. in proverb. eſt A recto ſulco divertere. Unde & in cauſis Prævaricari dicuntur, qui cauſam diverſam adjuvant. Videlicet hoc eſt quod ait Plinius, Inde translatum, &c. [V. Marcian. D. lib. 48. tit. 16. l. 1. Accuſatorum. Ad S. C. Turpil. & infra not.
Prævaricari, Quocunque modo a præſcripto officii ſui deflectere, ut ait Valla lib. 6. 50. Et in litibus forenſibus eſt Colludere. Ulpianus. De iis qui notantur infamia. l. Athletas, Qui prævaricatur, ex utraque parte conſiſtit, quinimmo ex adverſa. Cic. de Aruſp. reſp. 42. A Catilina pecuniam accepit, ut turpiſſime prævaricaretur. Et 4. Att. 16. Omnino accuſatorum incredibilis infantia, id eſt L. Lentuli, L. F. quem fremunt omnes prævaricatum.
Prævaricari accuſatori. Cic. pro Cluent. 58. Hoc quanquam ſedulo faciebat, tamen interdum, non defendere, ſed prævaricari accuſatori videbatur. i. e. Prævaricando ſubſervire. Budæus. Sic & Lambin. q. V. Mſſ. alii Accuſationi. alii Defenſioni. [Forte Accuſator, vel potius Accuſatione Tullius reliquit. q. d. Non defenſor eſſe, ſed prævaricans accuſator. Prævaricari alicui, eſt Prodere cauſam ipſius. Gloſſ. Lat. Gr. Prævaricat, διασκελίζει, Prævaricor reo, καθυφίεμαι τὸν ὑπεύθυνον, Prævaricor tibi, νοσφίζομαί σε, Prævaricor, νοσφίζομαι, Prævaricatio, ἡ ἀπόστασις, παράβασις.

PRÆVARICO, āre. Auguſtin. Tract. 99. in Joh. Adam quod audivit prævaricavit. In una eademque ſignificatione protuliſſe antiquos Prævarico & Prævaricor teſtatur item Priſcianus p. 799.

PRÆVARICĀTUS, a, um. Partic. Iſidor. lib. 10. Prævaricatus malæ fidei advocatus, & qui vel in accuſando nocitura, aut in defendendo profutura prætereat, &c. [An Prævaricator reliquit?

PRÆVARICĀTOR, ōris. m. [καθυφετὴς, ἐθελόκακος] Qui ab officii ſui præſcripto deflexit atque aberrat. Martianus, D. Ad S. C. Turpilianum, l. 1. Prævaricatorem eſſe eum oſtendimus, inquit, qui colludit cum reo, & translatitie munere accuſandi defungitur, eo quod proprias quidem probationes diſſimularet, falſas vero rei excuſationes admitteret. Ulpianus in l. Athletas. D. de his qui notantur infamia, ſic definit, Prævaricator autem eſt quaſi Varicator, qui diverſam partem adjuvat, prodita cauſa ſua: allegatque Labeonem, qui hoc nomen a varia certatione tractum ſenſit.
Perfidioſus & Prævaricator. Cic. 1. Verr. 58. Utrum te perfidioſum, an prævaricatorem exiſtimari mavis?
Prævaricator publicæ cauſæ. Cic. 8. Fam. 11. Ne, quod furore Paulli adeptus eſſet boni, ſua culpa videretur amiſiſſe, & prævaricator cauſæ publicæ exiſtimaretur.
Apponere ſibi prævaricatorem dicebant antiqui, pro eo quod dicimus, *Curavit ſe per tertium adjornandum*, ut colluderet ſcilicet. Cic. 2. Philip. 25. Jam vereor, Patres Conſcripti, ne (quod turpiſſimum eſt) prævaricatorem mihi appoſuiſſe videar. Budæus. conf. Plin. Epiſt. 3. 9. 30.

PRÆVARICĀTRIX, īcis. f. Hieron. Procem. Dial. extr. Ambroſ. Epiſt. 33. Prævaricatricis conſcientiæ reus.

PRÆVARICĀTIO, ōnis. f. [καθύφεσις] Plin. 1. Epiſt. 20. Alioqui prævaricatio eſt tranſire dicenda: prævaricatio etiam curſim & breviter attingere, quæ ſint inculcanda, infigenda, repetenda. Conf. in ipſo verbo.
Prævaricatio, in jure. Cic. in Partit. 24. Ut ſi in reo pecunia abſoluto, rurſuſque revocato, prævaricationem accuſator eſſe definiat, omnem judicii corruptelam ab reo: defenſor autem, non omnem, ſed tantummodo accuſatoris corruptelam ab reo. V. & ſq. Idem 2. Qu. frat. 16. Quo die hæc ſcripſi, Druſus erat de prævaricatione a Trib. ærarii abſolutus.
Prævaricationis nomen, ſignificat eum, qui in contrariis cauſis, quaſi varie eſſe poſitus videatur. Cic. in Partit. 126. [An Vare? conf. PRÆVARUS.
Crimina prævaricationum. Quintil. lib. 7. cap. 1. p. 587. Burm.
Abſolvere de prævaricatione. V. ABSOLVO.
Concedere quadam prævaricatione aliquid quibuſdam. Cic. 2. de Divin. 41. At ego idipſum, quod vir optimus Diogenes Chaldæis, quaſi quadam prævaricatione, concedit, nego poſſe intelligi.
Damnare aliquem prævaricationis. V. DAMNO.
Dicere cauſam prævaricationis. Cic. 8. Fam. 8.
Liberari prævaricatione. Cic. pro Cœl. 24. At prævaricatione eſt Aſcitius liberatus. i. e. Crimine prævaricationis.

PRÆVĀRUS, a, um. Adj. Valide Varus, ut vult Iſid. Apul. 4. Florid. p. 362. Elmenh. Ut qui diligentiſſime animadverteret venarum pulſus inconditos vel prævaros. Cic. apud Iſidor. cap. 10. Quidenim tam prævarum?

PRÆVĔHO, xi, ctum, [προάγω] ĕre. Prius ducere. Liv. 9. 35. Sed equites Romani, prævecti per obliqua campi, quum ſe fugientibus obtuliſſent. Idem 24. 44.
Equo prævectus. Sil. lib. 7. 117.
Impetu quodam & flumine prævehi dicitur oratio, translate. Plin. 1. Epiſt. 16. Omnia hæc mire placent, cum impetu quodam, & flumine prævehuntur, placent ſi retractentur. Tacit. 4. Hiſt. 71. 9.

PRÆVELLO, velli, vulſum, ĕre. Laber. apud Diomed. p. 369. Aliqua parte prævulſerat. Tertull. adv. Gnoſt. cap. 13. extr.

PRÆVĒLO, [προκαλύπτω] āre. Prius operire. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 325.
Flammea ſollicitum prævelatura pudorem.

PRÆVĒLOX, ōcis. Adj. Valde velocem ſignificat. Plin. lib. 11. cap. 31. Formicæ odore ſollicitatæ provolant, crebroque lacerant, quamvis prævelocibus camelis fugientes.

PRÆVĔNIO, vēni, ventum, [φθάνω, προφθάνω, ὑποφθάνω, ὑποτέμνω, προλαμβάνω] īre. Ante venire. Liv. 24. 21. Ceterum prævenerat, non fama ſolum, qua nihil in talibus rebus eſt celerius, ſed nuntius etiam ex regiis ſervis.
Prævenire deſiderium alicujus. Liv. 8. 16.
Prævenit germinatione arbor. Plin. lib. 16. cap. 26.
Præveniri nota malitiæ. Plin. lib. 11. cap. 52. Oculi quibuſcunque ſunt longi, maleficos eſſe indicant. Qui carnoſos a naribus angulos habent, malitiæ nota præventi. Candidi pars extenta notam impudentiæ habet. Prioribus & poſterioribus verbis declarat Plinius, quid ſit præveniri nota malitiæ. Correctiora tamen exemplaria habent, Malitiæ notam præbent.

PRÆVENIENS, entis. Partic. Ovid. 5. Faſt. 548.
Candida Lucifero præveniente dies.
Interpoſita dictione. Virg. 8. Ecl. 17.
Naſcere, præque diem veniens age Lucifer almum.

PRÆVENTUS, a, um. Partic. Tacit. 1. Hiſt. 5. Præventamque gratiam intelligit. Ovid. 5. Triſt. 4. 32.
Quod non præventum morte fuiſſe dolet.
Rumore prævento. Claud. 4. Conſ. Honor.
Præventis pauca dicenda ſunt. i. e. Nobis, qui præventi ſumus. Paterc. 2. 59. 1.

PRÆVENTUS, ûs. m. Martis præventu. Tertull. adv. Marc. 5. 12.

PRÆVENTOR, ōris. m. Ammian. 18. 9. Præventores & ſuperventores. Ordines ſcil. militares.

PRÆVERBIA, ōrum. ſunt quas vulgo Præpoſitiones vocamus. Varro lib. 5. de L. L. 8. Spectare, dictum ab antiquo Specio, &c. Conſuetudo autem communis, quæ cum præverbiis conjuncta ſunt, etiam nunc ſervant: ut Aſpicio, Conſpicio, Reſpicio, Suſpicio, Deſpicio. Sic alibi frequenter. conf. Chariſ. p. 175.

PRÆVERNO, āre. Plin. 18. 26. Sive ante, quando prævernat; ſive poſt, quando hiemat, innumera ruſticos cura diſtringit.

PRÆVERTO, ti, ſum, ĕre. Activ. & PRÆVERTOR, ĕris, verti. Depon. Præterire, præcedere, antevertere. Virg. 1. Æn. 321.
— volucremque fuga prævertitur Hebrum. Pro Prævertit, id eſt Tranſit, ut ait Servius. Tacit. 4. Ann. 32. Aut ſiquando ad itinera præverterent.
Præverti foras. Plaut. Amph. 4. 3. 24.
Aliquem prævertere. Cic. pro Sulla, 46. Nemo unquam me tenuiſſima ſuſpicione perſtrinxit, quem non præverterim.
Curſu pedum prævertere ventos. Virg. 7. Æn. 806.
Ipſe pedes prævertit volantem equum. Sil. lib. 8. 559.
Fata prævertunt me. Ovid. 2. Met. 657.
Prævertere alicui poculum. Plaut. Mil. 3. 1. 58.
Prævertere animos amore, Præoccupare. Virg. 1. Æn. 725.
Prævertere metum ſupplicii fuga. Liv. 24. 5.
Luctum metus prævertit. Ovid. ad Liv. 397.
Nefas prævertere morte. Senec. Hippol. 254.
Præverti aliquid rebus omnibus. Plaut. Merc. 2. 3. 40.
Ergo edepol palles, ſi ſapias, eas, ac decumbas domi.
c. Otium non eſt: mandatis rebus prævorti volo. i. e. Tranſigere volo prius quæ mihi mandata ſunt, quam ut meum curem corpus. Familiare eſt Plauto verbum. Significat autem Prævertere, Aliquid ceteris rebus anteponere, vel magis alicui rei operam dare. Hadrianus Cardinalis, Prævertere & Præverti, non id ſignificat quod Præcedere, ſed id quod Præponere, prævenire, ſed non ſuo, immo potius præpoſtero ac perverſo ordine: id eſt, ut, quod erat in animo, ut poſtea fieret, fiat antea: & contra, quod ante erat faciendum, poſtea fiat. Sed id quoque præcipue notandum eſt, Dativum poſt ſe plerumque trahere, ac Deponens idem verbum etiam fieri. Liv. 2. 24. Nec poſſe, quum hoſtes prope ad portas eſſent, bello prævertiſſe quicquam. Ibid. Ægre impetratum a Tribunis, ut bellum præverti ſinerent. Idem 9. 17. ubi V. Gronov.
Prævertere uxorem præ Repub. Plaut. Amph. 1. 3. 30. i. e. Præferre Reipublicæ uxoris conſuetudinem.
Prævertere ſerio, quod dictum eſt joco. Plaut Amph. 3. 2. 39. i. e. Exiſtimare dictum eſſe ſerio.
Prævorti pigritie. Al. Pigritiæ. Plaut. Merc. 1. 2. 3. Idem Pſeud. 1. 3. 59.
Sed quoniam pietatem amori video tuo prævertere. i. e. Prævalere. conf. Non. 4. 347.
Prævertere aliquid alicui, Præponere. Gell. lib. 4. cap. 3. Jurisjurandi religionem animo atque amori prævertiſſe, quod jurare a Cenſoribus coactus eſſet, uxorem ſe librorum quærendorum gratia habiturum.
Sermoni aliquid prævertere. Cic. 1. de Divin. 10. De quibus quid ipſe ſentiam, ſi placet, exponam; ita tamen ſi vacas animo, neque habes aliquid, quod huic ſermoni prævertendum putes.
Illuc prævertamur, dixit Hor. 1. Serm. 3. 38. quum vellet notare, vitia amicarum corrumpere amatores. Ac ſi dixiſſet, Prius erat notandum amatores decipere amicas: ſed præpoſtere dicam de vitiis amicarum. Lambinus ſic: Illuc prævertamur, id eſt ad illud prius veniamus: illud priore loco explicemus de amatoribus, qui amicarum ſuarum vitiis ita blandiuntur, & ignoſcunt, ut etiam interdum iis delectentur, aut certe ea non animadvertant, quam de amicorum officio dicamus. Columel. lib. 3. cap. 7. Non intempeſtivum eſt nos ad ea præverti, quæ videntur hunc publicum errorem corrigere poſſe.

PRÆVERSUS, a, um. Partic. Præverſum fulgur, inquit Feſtus, quod ignoratur, noctu, an interdiu ſit factum.

PRÆVĔTO, vetui, vetĭtum, āre. Ante vetare. Sil. lib. 13. 155.
Prævetitum capitis pœna committere Martem,
Sponte viris. Vetitum enim ante fuerat, ne quis injuſſu ducis pugnaret ſub pœna capitis.

PRÆVEXĀTUS, a, um. Partic. a Prævexo. Prævexatæ vires. Cæl. Aurel. Acut. 2. 32. Passione prævexatus. Idem Tard. 1. 1.

PRÆVĪDEO, vīdi, vīsum, [προορῶ] ēre. Ante videre. Ter. And. 1. 2. 9. Herus est, neque præviderarn. Cic. 1. de Divin. 63. Tum meminit præteritorum, præsentia cernit, futura prævidet.
Ictum venientem prævidit. Virg. 5. Æn. 445.
Eloquentia futura in infante prævisa. Cic. 1. de Divin. 77. Ita futura eloquentia prævisa in infante est. In quibusdam exemplaribus legitur Provisa. Ovid. 1. de Ponto, 8. 34.
Cunctaque mens oculis prævidet illa suis. al. Pervidet. [Pervideo, Prævideo, Provideo sæpe confunduntur in MSS.

PRÆVĪSUS, a, um. Partic. [προεωραμένος] ut, Cultros prævisos timet hostia. Ovid. 1. Fast. 327.

PRÆVINCIO, vinxi, vinctum, [προσπεδῶ] īre. Gell. lib. 15. cap. 10. Cum eodem laqueo, qui essent prævincti, efferrentur.

PRÆVĬRĬDIS, e. Adj. Frontin. de Aquæduct. lib. 1. Stagnino colore præviridi.

PRÆVIRIDANS, antis. Laber. apud Macrob. 2. Saturn. 7.
Cur, cum vigebam membris præviridantibus, &c.

PRÆVĪTIO, [προκαταισχύνω] āre. Ante vitiare. Ovid. 14. Met. 55.
Hunc dea prævitiat, portentificisque venenis
Inquinat. h. e. Circe gurgitem venenis inficit, ante quam Scylla in eum, sese lotura, descendat.

PRÆVIUS, a, um. Adj. [πρόοδος] Quod antecedit. Cic. apud Non. 1. 330.
Alcyon genuit, claris delapsus ab astris,
Prævius Auroræ, Solis, Noctisque satelles. Ex poeta. Ovid. 11. Met. 65.
Nunc præcedentem sequitur, nunc prævius anteit.
Agmina prævia. Stat. 2. Silv. 1. 175.
Turba prævia. Ovid. 1. de Arte Am. 542.

PRÆUMBRO, [προσκιάζω] āre. Tegere, caligine offundere, & involvere, inquit Budæus. Tacit. 14. Ann. 47. 1. Fama, in quantum præumbrante imperatoris fastigio datur, clarus. Hic præumbrare dicitur imperatoris fastigium: quia primatium magnitudine superius, splendorem ejus obfuscat: quemadmodum præcelsæ arbores, fulgore in se recepto, alias obscurant inferiores.

PRÆUNGO, [προαλείφω] ĕre. Octav. Horat.

PRÆVŎLO, [προπέτομαι] āre. Ante volare. Plaut. Mil. 1. 1. 41.
Curamque adhibere, ut prævolet mihi quo tu velis. Cic. 2. de Nat. Deor. 125. Basis autem trianguli, quam efficiunt grues, ea tanquam a puppi ventis adjuvatur, eæque in tergo prævolantium colla & capita reponunt.

PRÆŪRO, ussi, ustum, [προκατακαίω] ĕre. Ante, vel prius urere. Plin. lib. 3. cap. 20. Ceteri fere Lepontios relictos ex comitatu Herculis, interpretatione Græci nominis credunt, præustis intra sinus Alpium nive membris. h. e. Valde vel admodum ustis: vel quorum primores partes erant ustæ.

PRÆUSTUS, a, um. Partic. [πεπυρωμένος] Ante ustus. Liv. 1. 32. Ut Fæcialis hastam ferratam, aut sanguineam præustam, ad fines eorum ferret. h. e. Cujus extremitas erat ustulata. Virg. 7. Æn. 524.
Stipitibus duris agitur, sudibusve præustis.

PRÆUT, V. Præ ut, in PRÆ.

PRAGMA, ătis. n. [πρᾶγμα] Latine dicitur Actio, Res, sive negotiatio. Plaut. Cas. 3. 6. 9. Significat inter alia & Litem, ut apud Latinos Negotium. Hinc

PRAGMĂTĬCUS, a, um. Adj. [πραγματικός] Negotialis dicitur. Pragmatici, erant homines quidam forensis professionis, qui causarum actores, interdum juris ignaros monebant, juris responsa, formulasque actionum subministrantes, quasi admonitores postici, dicendorumque suggestores, quum ad juris disceptationem ventum erat. V. Quintil. lib. 12. cap. 3. p. 1066. Burm. Cic. 1. de Orat. 198. Itaque, ut apud Græcos infimi homines, mercedula adducti, ministros se præbent in judiciis oratoribus, ii qui apud illos πραγματικοὶ vocantur: sic in nostra civitate contra &c. Et rursus 1. de Orat. 253. Itaque illi disertissimi homines ministros habent in causis Jurisperitos, quum ipsi sint peritissimi, qui, ut abs te paulo ante dictum est, pragmatici vocantur. Inde illud Juven. 7. Sat. 123.
— si contigit aureus unus:
Inde cadunt partes in fœdera pragmaticorum. Olim igitur pragmaticis forum Romanum non utebatur: postea uti cœpit: ut ex Satirici dicto ostenditur. Hactenus Budæus. Martial. lib. 12. 73.
Frumentum, milium, ptisanamque, fabamque solebas
Vendere pragmaticus, nunc emis agricola. [Gloss. Gr. Lat. Πραγματικός, Negotiosus, forensis, rerum peritus. conf. Suid.
Pragmatici homines. h. e. Rebus gerendis exercitati. Cic. 2. Att. 20. pr. Pompejus amat nos, carosque habet. Credis? inquies. Credo: prorsus mihi persuadet. Sed quia, ut video, pragmatici homines omnibus historiis, præceptis, versibus denique cavere jubent, & vetant credere: alterum facio, ut caveam: alterum, ut non credam, facere non possum. [Al. Historicis præc. Sed quid illa? & quò τὸ Denique, tam paucis colis?
Pragmaticus ad verbum Negotialis dicitur a Quintil. lib. 3. cap. 6. Apud Dionysium Halicarnass. differt a Theoretico. conf. in PRAXIS.
Pragmatica sanctio, est Quæ a principe conceditur, adhibita causæ cognitione, in modum sententiæ, vel ad alicujus universitatis preces. l. ultim. De divers. rescript. lib. 1. C. Dicta autem est Pragmatica sanctio, quod per eam a supremo atque ordinario judice discedatur, & omnia pragmaticorum arbitrio terminentur. Perottus. conf. Cæl. Rhodig. 25. 22.
Pragmaticum quid. Cic. 14. Att. 3. Tu si quid pragmaticon habes, scribe. h. e. Quod in Repub. gestum sit, inquit Budæus.

PRAGMATICĀRIUS, i. m. Pragmaticarii a Pragmaticis, de quibus in dict. præced. satis dictum est, multum differunt. Erant enim sacris scriniis Principis adhibiti, & Pragmaticis sanctionibus &c. V. l. 7. C. de divers. rescript. & l. 12. C. de vectig. & commiss. & l. 8. de prox. sacr. scrin. Guther. de Off. Dom. Aug. Rhodig. Ant. Lect. 25. 22. vel Lex. Pitisc.

PRAMNION, i. n. Gemma, & morion dicta. Plin. 37. 10.

PRAMNIUM Vinum, [πράμνειος ἢ πράμνιος οἶνος] Generosi vini genus, quod in Smyrnæorum agro nascebatur juxta delubrum matris deûm, etiam Homeri carmine celebratum. Auctor Plin. lib. 14. cap 4.

PRANDIUM, i. n. [ἄριστον] ab edendo dicitur, quasi Peredium: Cibus qui ante meridiem sumitur. Hinc a πρὸ & ἔνδιον, ut vult. Plutarch. in Sympos. 8. Problem. 6. Vel dicitur quasi Parandium, quia debemus accipere quod paratum est. Isidor. 20. 2. vel Quia pransi iterum ad opus sunt parati. V. Jul. C. Scal. Poet. 1. 5. conf. Voss. Etymol. [Puto verbale esse a Prandeo. Quod forsan ex πρὰν & δαίω.
Prandium ex Græco dictum est. Nam meridianum cibum cœnam vocabant. Festus, [si recte apud eum legitur. H. St. Pauli verba sunt, sed Mutilata.
De prandii tempore Suet. in Vitell. cap. 13. Epulas trifariam semper, interdum quadrifariam dispertiebat, in jentacula, & prandia, & cœnas, comessationesque.
Apparatus prandiorum. Cic. 2. Philipp. 101.
Abstemium prandium, In quo nihil vini potatur. Gell. lib. 13. cap. 29.
Caninum. V. CANIS.
Passerinum. V. Turneb. Advers. 29. 23.
Plebeja. Pers. 5. Sat. 18.
Accurare prandium. V. ACCURO.
Adducere ad prandium. V. ADDUCO.
Commemorare prandia & cœnas alicujus. Cic. 3. Verr. 49.
Conficere. V. CONFICIO.
Curare. V. CURO.
Finire prandia nigris moris. Hor. 2. Serm. 4. 22.
Opsonare. V. OPSONO.
Ornare. V. ORNO.
Prandere calidum prandium. V. CALIDUS.
Videre alicui. Cic. 5. Att. 1. Quod antecesserat Statius, ut prandium nobis videret.
Vocare vulgo ad prandium aliquos. Cic. pro Muren. 72.
Oresti nuper prandia in semitis magno honori fuerunt. Cic. 2. Off. 58. [Populo data sc. conf. Suet. Cæs. 38. Tiber. 20.
Prandium, non fuisse solitum cibum antiquis, ex sequentibus apparet. Cels. in præf. extr. lib. 1. Famem facilius fert adolescens, quam puer, &c. facilius uno cibo, quam prandio quoque assuetus. Eodem pertinet id quod dicit lib. 1. cap. 3. de hieme loquens, Si prandet aliquis, utilius est exiguum aliquid, & ipsum siccum, sine carne, sine potione sumere.
De prandiis eorumque hora, V. Marcil. ad Hor. 1. Epist. 2. 30. conf. item Lex. Pitisc.

PRANDIŎLUM, i. n. dimin. [ἀρίσιον]

PRANDICULUM, i. n. [ἀρισίδιον] Festus, Prandicula antiqui dicebant, quæ nunc jentacula. conf. Voss. Etym.

PRANDEO, prandi, & pransus sum, [ἀριστάω] ēre. Prandium sumere. Plaut. Rud. 4. 2. 33.
Sed hic rex cum aceto pransurus est & sale, sine bono pulmento. Cic. 5. Att. 1. Sed prandimus in Arcano. Hor. 2. Serm. 3. 245.
Luscinias soliti impenso prandere coemptas.
Olus prandere. Hor. 1. Epist. 17. 13.
Tesseram vesperi per castra dedit, ut ante lucem viri equique curati & pransi essent. Liv. 28. 14. conf. Gell. 2. 25. & Borrich. Cogit. p. 279.

PRANSUS, a, um. Partic. [ἠριστηκώς] Hor. 1. Serm. 6. 127.
Pransus non avide.
Ducis pransi, poti, oscitantis inscitia. Cic. pro Milon. 57.
Pransi, inquit Nonius 6. 59. non solum, Qui pranderent, dicuntur, sed etiam Quibus nihil desit. Varro, Quare, ô Marce, pransum ac paratum esset, hoc minime oportet.

PRANSOR, ōris. m. [ἀριστητής] Qui prandet, aut qui invitatus est ad prandium. Plaut. Menæch. 2. 2. 2.
Bonum anteponam prandium pransoribus. Macrob. 3. Saturn. 6.
Cum jam manus pransores lavarent.

PRANSŌRIUS, a, um. Adj. [ἀριστήριος] unde Pransorium candelabrum, apud Quintil. lib. 6. cap. 3.

PRANSĪTO, [ἀριστῶμαι] āre. frequentat. Plaut. Asin. 1. 1. 18.
Ubi flent nequam homines, qui polentam pransitant. Eruditi fere omnes contra fidem exemplarium, Pinsitant esse scribendum contendunt: quum præsertim sequatur, Ubi fit polenta te fortasse dicere. Turnebus contra, Pransitant retinet: hac ratione, quod putet molitores servos, non pane, sed polenta nutritos fuisse in pistrino: vel potius miseros illos pistores, inter agendas molas, quum famelici essent, furtim solitos esse de polenta, id est de hordei farina esitare. Quæ causa frequentationis Plauto fuit, ut Pransitare potius, quam Prandere diceret: etsi desiderandi potius videri possit, ut sit Pransitare, Prandere cupere. Hæc ille, & pluribus, ut videre poteris. Vitruv. 8. 3. Accumbentes viatores pransitare solent. conf. Macrob. 3. Saturn. 15.

PRANSITANS, antis. Lamprid. Heliog. cap. 27. Pransitans & cœnitans.

PRAPEDION, & PRAPEDILON, i. n. Flammula Veneris. Apul. de Herb. cap. 7. [An Prapidion, πραπίδιον;

PRASIÆ, [Πρασιαί] Oppidum maritimum fuit in ora Laconica, non procul ab ostio Inachi fluminis. Thucydides lib. 2. Belli Peloponnesiaci. V. Steph. Suidæ est oxytonum Πρασιαί.

PRASIĀNUS, a, um. Adj. ut, Prasiana gens. Plin. lib. 6. cap. 22.

PRĂSĬNUS, a, um. Adj. [πράσινος] ut, Prasinus color, [πράσινον χρῶμα] viridis ad similitudinem porri. Nam πράσον, Latine Porrum dicitur. Hine Vestes e viridi lana, Prasinæ dicuntur. Martial. lib. 10. 29.
De nostra prasina est synthesis empta toga. Plaut. Prasina, coccina, tyria, focale, soccos, monilia amisit.
Prasina viriditas. Cassiodor. 12. Epist. 12.
Prasina fascia involvere. Petron. cap. 64.
Prasina agitatorum factio, qui & ipsi Prasini. Suet. Calig. cap. 55. & Neron. cap. 22. V. Factio, in FACIO.

PRASINUS, i, m. equus Commodi, cui mortuo, sepulcrum in Vaticano sumptuosissimum fecit princeps: sicut olim Bucephalo suo fecerat Alexander. Alex. Alexandrinus lib. 6. cap. 14. [Sed potius Volucri nomen ei equo, cursori Prasinæ, fuit. V. Capitol. Vero cap. 6.

PRASINUS, Gemma. Tertull. S. Cypr. de Judic. cap. 8.
Inde nitet prasinus, illinc carbunculus ardet. [Zmaragdum forsan intelligit. An Prasius legendum?

PRASINĀTUS, a, um. Adj. Prasina indutus. Petron. cap. 28. In aditu ipso stabat ostiarius prasinatus, cerasino succinctus cingulo.

PRASIANUS, a, um. Adj. [πρασιανός] Qui prasinæ factioni favet. Erant enim Aurigæ, qui in certamen curale descendebant, per factiones divisi, quas suo quamque nomine a colore vocabant. Antoninus Imperator in vita sua lib. 1. §. 5. παρὰ τοῦ τροφέως, τὸ μήτε πρασιανὸς, μήτε βενετιανὸς, μήτε παλμουλάριος, ἢ σκυτάριος γενέσθαι. Ex Turneb. Meminit etiam Plinius Secundus lib. 9. Ep. 6. spectatorum, qui in Circensibus panno & coloribus favent his verbis, Nunc favent panno, pannum

pannum amant, & in ipſo curſu, medioque certamine, hic color illuc, ille huc transfertur. V. & Petron. cap. 70. Gataker. ad Antonin. & Factio ſupra in FACIO.

PRASINIĀNUS, a, um. Adj. Idem. Jul. Capitol. in Vero, cap. 6. Populus Praſinianorum. [Formatur a Praſina, Praſianus Græcum eſt.

PRĂSIUM, i. n. [Πράσιον] Herbæ nomen Galeno lib 8 de Simplicium medicam. facult. cap. 65. Marrubii ſpeciem Dioſcorides ſtatuit lib. 3. 119.

PRĂSIUS, i. m. [πράσιος] Gemma quædam e viridantium genere. Plin. lib. 37. cap. 8. conf. PRASINUS.

PRASŌĪDES, [πρασοειδὴς] Gemma eſt ex genere Topaziorum, a porri colore nomen habens. Nam πρασοειδὴς Græcis idem eſt quod Porraceus. Plin. lib. 37. cap. 8.

PRASON, i. n. [πράσον] aliis nominibus Phycos & Zoſter, frutex eſt marinus, foliis latis, colore viridi, de quo Plin. lib. 13. cap. ultimo.

PRASOPIUS, Pagus, quem præterlabitur Phlius fluvius, non procul ab Heraclea Trachinia. Strabo lib. 8. [Immo Părāſōpii, Παρασώπιοι, ab Aſopo.

PRĀTUM, i. n. [λειμὼν] dicitur, auctore Ulpiano, De verbor. ſignific. in quo ad fructum percipiendum falce duntaxat opus eſt: ex eo quod paratum ſit ad fructum capiendum. Columel. lib. 2. cap. 17. Et ideo neceſſarius ei cultus eſt agri, cui veteres Romani primas in agricolatione tribuerunt partes: nomen quoque indiderunt ab eo, quod protinus eſſet paratum, nec magnum laborem deſideraret.

Prata dicta ab eo, quod ſine opere parata. Varro de L. L. 4. 4. Sed V. Voſſ. Etymol.

Prata etiam dicuntur quæ nunc Viridia, ut plurimum buxo & lauro frequentata.

Viriditas pratorum. Cic. de Senect. 57.

Inſtar triginta jugera prati. Catul. 112. 1.

Arida. V. ARIDUS.

Aſia. Virg 1. Georg. 384. V. ASIUS.

Crocea, Florida. Claud. Conſ. Prob. & Olyb. 273.

Florida & gemmea. Plin. lib. 5. Epiſt. 6. ad Apollinarem.

Floridior prato, Galatea. Ovid. 13. Met. 790.

Mollia. Virg. 2. Georg. 384. Idem 10. Ecl. 42.

Novella. Ovid. 2. de Arte Am. 698.

Viride pratum. Ovid. 1. Met. 297.

Cædere prata. Plin. lib. 18. cap. 28. pr.

Carpere prata fuga. V. CARPO.

Cratire pratum. Plin. lib. 18. cap. 28. pr. V. CRATIO.

Irrigare jugera prati. Cic. 3. Q. frat. 1.

Ludere aperto prato. Senec. Herc. fur. 2.

Paſcit ovis pratum. Ovid. 1. Faſt. 204. Plin. l. c.

Renovare vel reſtituere pratum. Columel. lib. 2. cap. 18. & Plin. lib. 18. cap. 28. Ibid. Rigare, Secare, Seneſcere, Serere, &c.

Sicilire pratum. Varr. 1. de R. R. 49. extr.

Suberat area gramineo viridiſſima prato. Ovid. 3. Amor. 5. 5.

Subſecare prata tenerrima. Ovid. 1. de Arte Am. 299.

Verrere pratum pectine. Ovid. 4. Faſt. 695.

Hæc modo verrebat cum raro pectine pratum. Emendata exemplaria legunt.

Hæc modo verrebat ſtantem tibicine villam.

Albicant canis pruinis prata. Hor. 1. Carm. 4. 4.

Conveſtiuntur herbis prata. V. CONVESTIO.

Germinant prata læta viridi facie. Senec. Herc. fur. 9.

Obducta ſitu vetuſtatis prata. V. OBDUCO.

Rigent prata. Hor. 4. Carm. 12. 3.

Rubeant ante novis quam prata coloribus. Virg. 4. Georg. 306.

PRATŬLUM, i. n. [λειμώνιον] dimin. apud Plin. 5. Epiſt. 6. ad Apollinarem. Cic. 12. Att. 6. Pro iſto aſſo ſole, quo tu abuſus es in noſtro pratulo.

PRATENSIS, e. Adj. [λειμώνιος] Quod eſt ex prato. Columel. lib. 6. cap. 3. Pratenſe fœnum. Plin. lib. 21. cap. 8. Pratenſes flores.

Fungi pratenſes. Hor. 2. Serm. 4. 20.

PRĀVUS, a, um. Adj. [πονηρὸς, στρεβλὸς] Quod non eſt rectum.

Rectum & Parvum, contraria. Cic. 1. Acad. 19. Quid rectum in oratione, pravumve.

Artus in pravum elapſi. V. ARTUS.

Diſtortum & Pravum. Cic. 4. Tuſc. 29. Non omne vitium partes habet diſſentientes: ut eorum qui non longe a ſapientia abſunt, affectio eſt illa quidem diſcrepans ſibi ipſa, dum eſt inſipiens, ſed non diſtorta, nec prava.

Recta prava faciunt. Ter. Phorm. 5. 2. 6.

Talis pravis fultus. Hor. 1. Serm. 3. 48.

Pravo naſo vivere. Hor. in Arte Poet. 36.

Regula prava. Lucret. lib. 4. 516.

Pravus ſæpiſſime ad animum refertur; ut, Pravi mores. Ter. Adel. 5. 8. 21.

Etſi hoc mihi pravum, ineptum, abſurdum, atque alienum a vita mea
Videtur, ſi vos tantopere iſtuc vultis, fiat.

Malum, pravumque ingenium hominis. Plin 3. Epiſt. 9.

Pravus & Perverſus. Cic. pro Roſc. Com. 30. Nihil ab hoc pravum & perverſum produci poſſe arbitrabantur.

Ambitio prava. Hor. 1. Serm. 6. 51.

Stultitia. Hor. 1. Serm. 3. 220.

Pravus, dicitur Senecæ non Improbus, nec malus; ſed Præfractus; lib. 1. de Ira 16. Cn. Piſo vir fuit memoria noſtra integer, ſed pravus, & cui placebat pro conſtantia rigor.

Pravus majus eſt, quam Depravatus. Cic. 2. de Fin. 33. Beſtiarum vero nullum judicium puto; quamvis enim depravatæ non ſint, pravæ tamen eſſe poſſunt. Depravatus enim eſt tantum animi, quo beſtiæ carent: Pravus autem & corporis & animi.

Tenax pravi. Virg. 4. Æn. 188.

Prava jubentium ardor civium. Hor. 3. Carm. 3. 2.

Obnoxius pravis. Hor. 2. Serm. 7. 8.

Compar. Quo pravius nihil eſſe poſſit. Cic. 3. Tuſc. 33.

Superl. Tacit. 15. Ann. 19. Prævaluerat ea tempeſtate praviſſimus mos.

PRAVE, Adv. [πονηρῶς, στρεβλῶς] cui Recte opponitur. Cic. 2. de Fin. 25. Quia quod bene, id recte, frugaliter, honeſte: ille porro male, prave, nequiter, turpiter cœnabat.

Prave colere religiones. Liv. 1. 32.

Prave facta, Peccata. Cic. 1. Acad. 26. Recte facta ſola in bonis actionibus ponens: prave, id eſt peccata, in malis.

Superl. Praviſſime adhuc tutus furit. Salluſt. Fragm. 1. cap. 3.

Praviſſime religiones ſuſcipere. Lactant. lib. 2. pr.

PRAVĬTAS, ātis. f. [πονηρία, φαυλότης] Obliquitas, mala & perverſa alicujus rei conſtitutio & compoſitio. Columel. lib. 4. cap. 20. Pravitas ſtatuminum. Cic. 4. Tuſc. 29. Vitium, quum partes corporis inter ſe diſſident: ex quo pravitas membrorum, diſtortio, deformitas

Corporis pravitates ſi erunt perinſignes; an habebunt aliquid offenſionis: animi deformitas non habebit? Cic. 1. de Legib. 51.

Pravitas & imminutio corporis. Cic. 5. de Finib. 47. Si pravitatem imminutionemque corporis propter ſe fugiendam putamus, cur non etiam ac fortaſſe magis propter ſe formæ dignitatem ſequamur?

Deformitas & pravitas. Cic. 1. de Orat. 156. Intuendi nobis ſunt, non ſolum oratores, ſed etiam actores: ne mala conſuetudine ad aliquam deformitatem pravitatemque veniamus.

Pravitatem oris alicujus imitari. Cic. 2. de Orat. 91. Fufius nervos in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, non aſſequitur: oris pravitatem, & verborum latitudinem imitatur. [An Si quos?

Inemendabilis pravitas. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Pravitas, [κακία] pro Malitia. Cic. 4. Acad. 26. Tamenne in iſta pravitate perſtabitis?

Pravitatis patroni. Varr. de L. L. lib. 8. 17. Inductis non tam iraſcendum, quam hujuſce pravitatis patronis. Al. Indoctis. De iis qui veterem loquendi uſum contaminant.

Animi pravitas. Q. Cic. de Petit. Conſul. 31. Dans operam, ut de illa animi pravitate deducas.

Animi pravitates recte vitia dicuntur. Cic. in Parad. 3.

Afferre pravitati interitum. Cic. 2. de Fin. 27. Qualis iſta philoſophia eſt, quæ non interitum afferat pravitati, ſed ſit contenta mediocritate vitiorum?

Erroribus pravitatis mentes Ægyptiorum imbutæ. Cic. 5. Tuſc. 78.

Perſtare in pravitate ſua. V. PERSTO.

PRAXASPES, is. m. [Πραξάσπης] nobilis Perſa, qui Smerdim Cambyſæ fratrem juſſu regis occidit, cujus facinoris conſcientia adductus, poſtea in maximo Perſarum conventu, ex editiſſima turre ſe præcipitem dedit. Herodot. lib. 3.

PRAXĬBŪLUS, i. m. [Πραξίβουλος] Athenienſium magiſtratus, ſeu Archon, cujus meminit Plin. lib. 33. cap. 7.

PRAXĬDĬCE, es. f. [Πραξιδίκη] Deæ nomen, cujus, non ſtatuam integram, ſed caput tantum in templis dedicabant. Hanc Mnaſeas Soteris uxorem facit, eandemque ſororem, Concordiæ & Virtutis matrem. Suidas. q. V. Stephanus in Κρῆγος, Praxidicen Nympham fuiſſe tradit, quæ ex Tremilete Cragum peperit, a quo Lyciæ mons nomen accepit.

PRAXĬDĬCUM, i. n. Liber vel Tragœdia Accii, cujus memint Plin. 33. 7.

PRAXILLA, æ. f. [Πράξιλλα] Sycaonia poetria, quæ Adonidem induxit ab inferis interrogatum, quid pulcherrimum apud ſuperos reliquiſſet; reſpondentemque, Solem, cucumeres, mala. Hinc Proverbium, Stupidior Praxillæ Adonide, quia nullius judicii Adonis cucumeres & mala cum ſole compoſuit. V. Chiliad.

PRAXIS, eos. f. [πρᾶξις] a πράσσω, Ago, Actionem ſignificat. Cic. 14. Att. 19. Facere magnam praxin Dolabellæ. & mox, Tibi aſſentior, majorem praxin ejus fore, &c. adde Petron. cap. 39. & Quintil. 3. 6. Hinc

PRACTĬCUS, a, um. Adj. [πρακτικὸς] quaſi Activus, & qui actu ipſo aliquid perficit. Hinc, Artes dictæ ſunt quædam Practicæ, quæ in exercitatione & ipſa actione conſiſtunt: diverſæ ab illis, quæ Theoreticæ, id eſt Speculativæ dicuntur. De utriſque Quintil. lib. 2. cap. 18. V.

PRAXĬTĔLĒS, is. m. [Πραξιτέλης] Statuarius, marmore nobilitatus duplici Venere, Gnidia & Coa: Natus eſt in Græcia Italiæ ora, civitate Romana donatus. Scripſit, teſte Varrone, quinque volumina nobilium operum in toto orbe. V. Plin. lib. 7. cap. 38: 34. 8: & 36. 5. Propert. lib. 3. 9. 16.

Praxitelem Parius vindicat arte lapis.

Laborifer Praxiteles. Stat. 4. Silv. 6. 27.

PRAXITĔLĪUS, a, um. Adj. [Πραξιτέλειος] Cic. 2. de Divin. 48. Quaſi non potuerit id evenire caſu, & non in omni marmore neceſſe ſit ineſſe vel Praxitelia capita. Illa enim ipſa efficiuntur detractione, neque quicquam illuc affertur a Praxitele, &c.

P R E

PRECARIUS, PRECATOR, &c. V. mox in PRECOR, poſt PRECIS.

PRĔCIÆ [πρώιμοι σταφυλαὶ] Uvæ, apud Virgilium leguntur, 2. Georg. 95.

Purpureæ, preciæque, & quo te carmine dicam,
Rhetica? Ubi Servius; Preciæque: hæ cito matureſcunt: unde & preciæ dictæ ſunt, quaſi præcoquæ, quod ante alias coquantur.

PRĒCIAS, dicebant, qui a Flaminibus præmittebantur, ut denuntiarent opificibus, manus abſtinerent ab opere, ne ſi vidiſſet ſacerdos facientem opus, ſacra polluerentur. Feſtus. Al. Præciæ. q. V.

PRĔCIS, i, em, e. f. [δέησις, ἱκεσία] pluraliter Preces, um, ĭbus. ab antiquo Prex. Quintil. lib. 3. cap. 10. Hac illi opus eſt occaſione, ne eum talium precum pudeat.

Nullus locus preci. Ter. Andr. 3. 4. 22.

Nihil eſt preci loci relictum: jam perturbavi omnia. Idem Phorm. 3. 3. 14.

Tempus aptum precibus. Ovid. 2. de Pont. 2. 69.

Preces & Vota. Cic. pro Planc. 97. Eorum preces & vota de meo reditu exaudiens, Dyrrhachium, quod erat in fide mea, petere contendi.

Preces & Gratulationes. Cic. 6. Verr. 94. In precibus & gratulationibus, non ſolum id venerari, verum etiam id oſculari ſolent. De ſimulacro Herculis.

Blandæ juvenum preces. Hor. 4. Carm. 1. 8.

Docta prece blandus. Hor. 2. Epiſt. 1. 135.

Exiguæ preces. Ovid. 1. de Arte Am. 440.

Graves. Propert. lib. 1. 6. 6.

Humiles. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 295.
Infructuosæ. V. INFRUCTUOSUS.
Irritæ. V. IRRITUS.
Longæ. Cic. ad Brut. 13. Noli exspectare longas preces, intuere me ipsum, qui, &c.
Omnibus precibus aliquid petere. V. OMNIS.
Pudicæ. Ovid. 1. Epist. 25.
Sacrificæ. Senec. Med. 2.
Accipere preces. V. ACCIPIO.
Accipere superbius alicujus preces. Tacit. 2. Ann. 37.
Addere precibus lacrimas. Ovid. 4. Epist. 175.
Addere minas precibus. Ovid. 2. Met. 397.
Adduci precibus. V. ADDUCO.
Adire templa castis precibus. Senec. Hippol. 2.
Adhibere preces. V. ADHIBEO.
Admittere preces. V. ADMITTO.
Admovere. V. ADMOVEO.
Agitare alicujus animum precibus. Quintil. lib. 4. cap. 1. Cujus animus spe, metu, admonitione, precibus, vanitate denique, si id profuturum credimus, agitandus est. De judice.
Ambire aliquem sollicita prece. Hor. 1. Carm. 35. 5.
Annuere precibus. Ovid. 8. Met. 352.
Assentire justis precibus. Ovid. 3. Met. 406.
Audire preces. Cic. in Pison. 43.
Aversari preces. V. AVERSOR.
Blandiri alicui precibus. Ovid 2. de Arte Am. 527. Al. Postibus.
Carent sine vanæ preces. Ovid. 3. de Pont. 7. 2.
Cedere precibus alicujus. V. CEDO.
Cogere aliquem prece. Hor. 1. Epist. 9. 2.
Complecti preces. Ovid. 10. Met. 481.
　Atque inter mortisque metus, & tædia vitæ,
　Est tales complexa preces: O si qua favetis, &c. i. e. Tales preces concepit, sic oravit.
Concipere preces per nova vota. Ovid. 3. Amor. 7. 44. Idem 14. Met. 365.
　Concipit illa preces, & verba precantia dicit.
Concipere caducas preces. Ovid. 1. Fast. 182.
Vide in CONCIPIO ex Seneca. H. St.
Consumptis precibus violentam transit in iram. Ovid. 8. Met. 106.
Decurrere ad miseras preces. Hor. 3. Carm. 29. 59.
Deduci oportere ostendimus, nec prece, nec pretio, nec gratia, nec simultate a via recta. Auctor ad Heren. lib. 3. 4.
Demittere se in preces humiles. Claud. de Rapt. Proserp. 3. 295.
Descendere ad preces. Senec. Hippol. 5.
Descendere in preces. Virg. 5. Æn. 782.
Despuere preces alicujus, Contemnere. Catul. ad Licinium, 48. 18.
Dare preces. Valer. 2. Argon. 336.
　— date vina precesque.
Dare preces alicui. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Dare manus precibus. Ovid. 3. Fast. 688.
Erubescere preces, dicitur is, quem pudet precari. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 67.
Excipere preces blandas molliter. Ovid. 1. de Arte Am. 710.
Exposcere pacem precibos. Virg. 1. Æn. 261.
Extendere preces. V. EXTENDO.
Fatigare aliquem prece. Hor. 1. Carm. 2. 26. Precibus Liv. 1. 11. pr.
Ferre preces alicui, Precari aliquem. Virg. 8. Æn. 60.
Flectere supplici prece. Senec. Herc. furen. 7.
Flecti precibus. Virg. 2. Æn. 689.
Frangi precibus. Ovid. 1. Epist. 85.
Fundere preces. Virg. 5. Æn. 234.
Immiscere preces. Virg. 10. Æn. 153.
Impetrare precibus salutem alicui. Cic. ad Brut. 16.
Implorata prece Pollucis. Catull. ad Mallium, 66. 65.
Indulgere precibus. V. INDULGEO.
Movere preces solennes satis est voce. Ovid. 6. Fast. 622.
Moveri prece. Ovid. 7. Epist. 3.
Obliquare preces, est Per ambages aliquid rogare, ut solent qui rem vel inhonestam, vel factu difficilem impetrare volunt. Stat. 3. Theb. 382.
Occurrere in precibus. Cic. 1. de Nat. Deor. 36. Nihil sentiens deus, qui nunquam nobis occurrit, neque in precibus, neque in optatis, neque in votis.
Orare per precem. Plaut. Capt. 2. 1. 47.
Peragere preces. Ovid. 5. Fast. 680.
　Et peragit solita fallere voce preces. h. e. Eadem voce preces peragit & precatur mercator Deum, qua & fallere consuevit emptorem.
Petere precibus ut aliquid fiat. Cic. pro Sull. 55. Litteræ sunt Fausti, per quas ille precibus a Sulla petit, ut emat gladiatores.
Petere aliquid infimis precibus. Liv. 8. 2. V. INFERUS.
Petere aliquid tacita prece. Hor. 1. Epist. 14. 14.
Placare prece cælites. Senec. Agamemn. 7.
Placare precibus divinum numen scelere violatum. Cic. pro Domo 140.
Poscere aliquid emaci prece. Pers. 2. Sat. 3.
Precari preces bonas, V. PRECOR.
Prosequi aliquem prece. Hor. 4. Carm. 5. 33.
Repugnare precibus. Ovid. 11. Met. 239.
Resistere precibus. Senec. Hippol. 8.
Retentare preces, Iterum precari. Ovid. 14. Met. 382.
Scribere cum magna prece. Cic. 11. Att. 15. Quintus, non modo non cum magna prece ad me, sed acerbissime scripsit.
Spretæ. Ovid. 1. Met. 701.
Succumbere precibus Ovid. 3. Epist. 91.
Sum totus, vel Est in prece. Ovid. 6. Fast. 251.
Tentare precibus. Ovid. 2. Amor. 3. 17.
Tollere preces, Desinere precari. Ovid. 3. Fast. 198.
Vinci precibus. Senec. Hippol. 2.
Vocare aliquem precibus. Virg. 7. Æn. 133.
Uti prece. Cic. 1. de Invent. 22. Si prece & obsecratione humili ac supplici utemur
Preces, pro Exsecrationibus diris. Cæs. 6. Bell. Gall. cap. 30. Cativulcus rex dimidiæ partis Eburonum omnibus precibus detestatus Ambiorigem, qui ejus consilii auctor fuisset, taxo se exanimavit.
Detestari aliquem hostili prece. Ovid. 15. Met. 505.
　Hostilique caput prece detestatur euntis.
Iratis precibus urgere. Hor. 2. Serm. 6. 30.

PRECĬCŪLÆ, arum. f. pl. dimin. Symmach. Auctar. Epist. 14.

PRECĀRIUS, a, um. Adj. [ἱκετάδης] est, ut ait Ulpianus De verbor. signific. l. Pratum; Quod precibus petenti utendum conceditur tam diu, quamdiu is qui concessit, patitur. V. eundem Ulpian. D. de precario. Hinc
Precarium, Quod non nostri juris est, sed alieni. Sen. de Tranqu. anim. cap. 11. pr. Non mancipia tantum possessionesque & dignitatem, sed corpus quoque suum & oculos & manum & quicquid est cariorem vitam facturum, seque ipsum inter precaria numerat (sapiens) vivitque ut commodatus sibi, ut reposcentibus sine tristitia, redditurus.
Anima precaria. Tacit. 1. Ann. 42. Meque precariam animam inter infensos trahere.
Auxilium precarium, non justum, ferre. Liv. 8. 35. i. e. Precari pro aliquo, non patrocinari. Sic exponit Budæus.
Castitas precaria. Senec. in 2. Declamat.
Forma. Ovid. 9. Met. 76. De Acheloo, sub anguis forma certante cum Hercule,
　— quem forma precaria celat. i. e. Aliena. Precarium enim dicitur, quod precibus alicui utendum conceditur tantisper, dum is, qui concessit, repetat. *Forme empruntée.*
Honor precarius est, Qui ad arbitrium ejus amittitur, qui donavit. Budæus.
Imperium. Tacit. 1. Hist.
Jus non precarium parendi. Tacit. de Suionibus. Germ. 44.
Libertas. Liv. lib. 39. 37.
Opem non orare precariam, sed pro debita petere. Liv. 3. 47.
Quæstus. Cic. ad Octav. extr. Cujus avus fuerit argentarius, astipulator pater, uterque vero precarium fecerit quæstum.
Regnum precarium. Curt. 5. 8. 12.
Salus. Cic. ad Brut. 16. Nempe quia postulabat hæc, salutem abs se peti precariam, nos, &c.
Spiritus precarii dicitur esse homo a Seneca, lib. De consol. ad Marciam, cap. 11. quasi Commodati, & quem ea lege accepimus, ut reddamus quum primum reposcet qui commodavit. conf. Anima. Sic &
Vita. Tacit. 4. Hist. 76.
Usuram si precariam vocis sumeres. Apul. lib. 7. extr. verba fiunt ad asinum. h. e. Si usus vocis tibi ad tempus concederetur, ut loqui posses?

PRECARIO, [τῷ δεήματι] nomen, ipsa terminatione ablativi, pro Adverbio accipitur. Ulpian. l. 2. Ait præt. §. 3. Habere. lib. 43. D. t. 26. de Precario. Precario habere videtur, qui possessionem corporis vel juris adeptus, ex hac solummodo causa, quod adhibuit preces, & impetravit, quod sibi possidere aut uti liceat. Veluti, inquit Gajus in l. seq. si me precario rogaveris per fundum meum ire, vel agere liceat: vel ut in tectum meum stillicidium, vel tignum in parietem immissum habeas. V. tot. tit. Auctor de Vir. Illust. cap. 7. Servius Tullius quasi precario regnare cœpit: sed recte imperium administravit. Cic. pro Cæcin. 92. Ne id quidem satis est, nisi docet ita se possedisse, ut nec vi, nec clam, nec precario possederit.
Precario mox præfuit. Tacit. Agric. 16. 5.
Mori præstat, quam precario imperatorem esse. Curt. 9. 2. extr.
Seu vi, seu clam, seu præcario. Ter. Eun. 2. 3. 27.
Petere precario. Plaut. Amph. prol. 24.
Precario rogare. Cic. 7. Verr. 59. Quo tempore, in tanta inopia navium, tantaque calamitate provinciæ, etiamsi precario essent rogandi, tamen ab his impetraretur.

PRÆCARIUM, i. n. pro Sacrario seu templo domestico apud Petron. cap. 30. V. Barth. in Claud. de Consul. Honorii 4. 3. Sed lectio dubia.

PRĔCOR, [δέομαι, εὔχομαι, ἱκετεύω, καταντιβολέω] āri. Accusativo junctum, significat Orare. Plin. in Paneg. Atque hoc magis incensi sumus ut precaremur, ne quando tibi non eadem causa lacrimarum.
Colere, precari, venerarique deos solemus. Cic. 1. de Nat. Deor. 120.
Deos precari, atque ab eis auxilium petere. Cic. 6. Verr. 71.
Precari, implorare, & venerari deos, ut urbem defendant. Cic. 2. in Catil. 29.
Numen cæleste precari. Ovid. 1. Met. 367.
Numina Palladis. Virg. 3. Æn. 543.
Precari bonas preces. Cato R. R. cap. 134.
Precor, quæso, & obtestor vos. Cic. pro Domo 144. Deos alloquens.
Parce precor, precor. Hor. 4. Carm. 1. 2. Venerem alloquens.
Pro aliquo precari. Ovid. 3. Met. 614.
Precari ad deos. Liv. 38. 43. Quos adorent, ad quos precentur & supplicent, Ambraciensibus non superesse.
Animo & voce precari aliquid. Ovid. lib. 2. de Pont. 6. 17. Subaudi A diis.
Scientia peregrina & externa, mente domestica & civili deos precari. Cic. pro Corn. Balb. 55. Sacra pro civibus civem facere voluerunt, ut deos immortales, scientia peregrina & externa, mente domestica & civili precaretur. De sacris Cereris.
Sonis blandis. Ovid. Rem. Amor. 332.
Voce grata. Senec. Agamem. 6.
Voce timida. Ovid. 19. Epist. 51.
Vultu pro verbis precari. i. e. Signis & indiciis. Ovid. 2. Fast. 613.
Expetere de aliquo, optare, precari aliqua. Cic. in Pison. 46. Hæc ego semper de vobis expetivi, hæc optavi, hæc precatus sum.
Bona a quibus precamur, ab iis dantibus nolle sumere, stultitia est. Cic. 3. de Nat. Deor. 84.
Precari ab aliquo. Cic. de Amicit. 57. Quam multa enim, quæ nostra causa nunquam faceremus, facimus causa amicorum? precari ab indigno, supplicare: tum acerbius in aliquem invehi, insectarique vehementius. [Ζήτ. an ita in aliis. H. St.
Ut res aliqua fauste, feliciter, prospereque eveniret, precari. Cic. pro Muren. 1.
Veniam precari. Virg. 3. Æn. 144.
Mortem precari, Optare. Ovid. 1. de Pont. 2. 59.
　Sæpe precor mortem, mortem quoque deprecor idem, &c.
Salutem, incolumitatem, & reditum. Cic. in Pison. 33. Utrum tandem bono

bono viro & sapienti optabilius putas, sic exire a patria, ut omnes sui cives salutem, incolumitatem, reditum precentur, quod mihi accidit.
Precari alicui bene, i. e. Bonam fortunam. Quintil. in Epistola ad Tryphonem, Et oram solventibus bene precemur.
Dira precari alicui. Tibull. lib. 2. 6. 53.
Vide an non sit Diras,
Tunc tibi, lena, precor diras. H. St. Exstant quidem hæc verba lib. 2. Eleg. 7. 35. ed. Brœckh. At Eleg. 5. ejusd. v. 115.
— tu me mihi dira precari Cogis.
Mala precari alicui. Cic. in Pison. 43.
Male precari alicui. V. MALUS.
Exsecrari & male precari. Cic. in Pison. 33. An quod tibi proficiscenti evenit, ut omnes exsecrarentur, male precarentur, unam tibi illam viam & perpetuam esse vellent?
Pergin' precari pessimo. Plaut. Asin. 2. 4. 71.
Preco, activa forma, apud Priscian. p. 799.
Iterum tentare precando. Virg. 4. Æn. 413.

PRECANS, antis. Partic. [δεόμενος] ut,
Mitis precanti. Stat. 1. Theb. 189.
Dextra precans. Virg. 12. Æn. 930.
Olivæ precantis ramus. Stat. 2. Theb. 478.
Verba precantia. Ovid. 7. Met. 590.

PRECANDUS, a, um. aliud Partic. [δεητέος] ut,
Modestia precanda. Tacit. lib. 4. Ann. 7.

PRECĀTUS, a, um. Partic. ut, Precati Deos viam ingredimur. Petron. cap. 117.
Supplex per vota precatus. Virg. 3. Æn. 624.
Passive legitur apud Juvenc. 3. 85.
Suspiciensque dehinc cælum, genitore precato.

PRECĀTŪRUS, a, um. [δεησόμενος] similiter Partic. Ovid. ad Liviam, 193.
Larga precaturi sumite vina manu. Ovid. 2. Fast. 636.

PRECĀTIO, ōnis. f. [δέησις, εὐχὴ] Cic. pro Muren. 1. Quod si illa solennis comitiorum precatio Consularibus auspiciis consecrata, &c. Idem 3. de Nat. Deor. 67. Itaque in ea dea, quod est rerum custos intimarum, omnis & precatio & sacrificatio externa est.
Uti nova precatione. Quintil. procem. lib. 4.
Precatione rem transigere. Liv. 9. 5. Idem 30. 5.
Faustis precationibus. Tacit. 4. Ann. 9. 1.
De precatione maxima, V. Lex. Pitisc.

PRECATIUNCULA, æ. f. Gloss. Gr. Lat. Δεησείδιον. Petitiuncula, precatiuncula.

PRECATUS, ûs. m. Sidon. 4. Epist. 2. Precatu Deum placare. Idem 8. Epist. 15. & 9. 3. Ammian. 24. 22. Cum concordi precatu prohibere tentarent. Stat. 11. Theb. 103. Blanda precatu Antigone. conf. Idem 5. Silv. 2. 81.

PRECĀTOR, ōris. m. [δεητὴρ, ἱκέτης] Qui pro altero intercedit, vel postulat. Ter. Heaut. 5. 2. 22.
Ne te admisce, nemo accusat, Syre, te, nec tu aram tibi,
Neque precatorem pararis. Idem Phorm. 1. 2. 90.
— ad precatorem adeam credo, qui mihi
Sic oret: nunc omitte quæso hunc; ceterum
Posthac si quicquam, nihil precor. V. Scalig. ad Tibull. lib. 4. extr.

PRECĀTRIX, īcis. f. Asconius in 3. Verr. 14. Post de nominibus Sabinarum plures (tribus) factæ, quibus precatricibus parentum bellum maritorumque finitum est. Al. Deprecatricibus.

PRECĀBUNDUS, a, um. Adj. Pacat. Paneg. Theodos. cap. 36. Manus illa submissis precabunda vexillis petiit veniam necessitatis.

PRECĀBĬLIS, e. Adj. Gloss. Lat. Gr. Precabile, δεητικὸν, ἱκετικόν.

PRECĀTĪVUS, a, um. Adj. Ulpian. titulo vigesimoquarto ejus libri, qui inscribitur, Tituli ex corpore Ulpiani, Legatum est, quod legis modo, id est imperative, testamento relinquitur. Nam ea, quæ precativo modo relinquuntur, fideicommissa vocantur.
Pax precativa. Ammian. 16. 9. & 17. 10.

PRECATĪVE, Adv. Ulpian. titulo vigesimoquinto ejus libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Ulpiani, Fideicommissum est, quod, non civilibus verbis, sed precative relinquitur: nec ex rigore juris civilis proficiscitur, sed ex voluntate datur relinquentis.

PRECIUS Lacus, V. PRELIUS.

PRĔHENDO, vel **PRENDO**, di, sum, [λαμβάνομαι, πιάω] ĕre. Capere. Prendo per syncopam. Camerario placuit Præhendo, quod ex Præ & antiquo inusitato Hendo, sive Fendo compositum esset. [An potius Prohendo, ex Pro & eodem verbo?
Pæne prehendere. Cic. 1. de Legib. 61. Quid divinum æternumque sit viderit, ipsumque ea moderantem & regentem pæne præhenderit.
Digitis tribus prehendere. Plin. lib. 20. cap. 17. Et orthopnoicis, quod ternis digitis prehenderit seminis, tantundem hyoscyami cum lacte asinino.
Dextram prehendere. Cic. 1. de Divin. 59. Quumque te tua patria vi pulsum esse dixisses, prehendisse eum dextram tuam, & bono animo te jussisse esse.
Manu prehendere aliquem. Cic. 1. de Orat. 240. Aliquid. Idem 1. Acad. 40. Sed quum acceptum jam & approbatum esset, comprehensionem appellabat, similem iis rebus, quæ manu prenderentur: ex quo etiam nomen hoc duxerat.
Poma prehendere fugientia. Ovid. 18. Epist. 181.
Stirpes tellus amplexa prehendit. Cic. in Arat. 116.
Oras prendimus fugientis Italiæ. Virg. 6. Æn. 61.
Stilum prehendere. Cic. de Clar. Orat. 93. Dein quum otiosus stilum prehenderat, motusque omnis animi, tanquam ventus hominem defecerat, flaccescebat oratio.
Prendo amicos, supplico, ambio, domos stationesque circumeo: quantumque vel auctoritate, vel gratia valeam, precibus experior. Plin. 2. Epist. 9. ad Apollinarem. Al. Prenso. Sic Ter. Phorm. 4. 3. 15.
Visum est mihi, ut ejus tentarem sententiam,
Prehendo hominem solum, cur non, inquam, Phormio, &c. Hic Prehendo, significat Hominem arripio, colloquii causa. conf. mox ex Heaut. in sq dict
Prendere auriculis. Plaut. Asin. 3. 3. 77. & Pœn. 1. 2. 163.
Prendidi, præteritum trisyll. Sil. lib. 15. 632.

— hinc lancea turbine nigro
Fert letum cuicunque viro, quem prendidit ictus. [Sed pridem Prenderit docti emendarunt.

PREHENDENDUS, vel **PRENDENDUS**, a, um. Partic. [ληφθησόμενος] Ovid. 2. de Pont. 6. 13.
Brachia da lasso potius prendenda natanti. Ter. Heaut. 3. 1. 89.
Syrus est prehendendus atque adhortandus mihi.

PREHENSUS, sive **PRENSUS**, a, um. aliud Partic. [ληφθεὶς] Seneca Troade v. 1097.
Sic ille dextera prensus hostili puer.
Prehensus manifesto furto. Gell. lib. 11. cap. 18.
Prehensus furti manifesti. Gell. lib. 11. cap. 18.
Corpora prensa manu. Virg. 3. Æn. 624.
Dextraque prehensum continuit. Virg. 2. Æn. 592.
Otium divos rogat in patenti Prensus Ægeo. Hor. 2. Carm. 16. 1.

PRENSŪRUS, a, um. [ληψόμενος] similiter Partic. Ovid. 10. Epist. 10.
Incertum vigilans, an somno languida, movi
Thesea prensurus semisopita manus. al. Prensuras semisupina.

PREHENSIO, ōnis. f. Jus quoddam erat magistratibus concessum. Varro apud Gellium lib. 13. cap. 12. In magistratu, inquit, habent alii vocationem, alii prehensionem, alii neutrum: vocationem, ut COSS. & ceteri, qui habent imperium: prehensionem, ut trib. pleb. & alii, qui habent viatorem: neque vocationem, neque prehensionem, ut Quæstores, & ceteri, qui neque lictorem habent, neque viatorem. Qui vocationem habent, iidem prehendere, tenere, abducere possunt: & hæc omnia, sive adsunt quos vocant, sive acciri jusserunt: Trib. Pleb. vocationem habent nullam. Neque minus multi imperiti, perinde atque haberent, ea sunt usi. Hæc Varro. Cur autem Tribuni, qui habebant summam coercendi potestatem, jus vocandi non habuerint, V. apud Gell. l. c. sub finem. Genus machinæ apud Cæs. 2. Bell. Civil. cap. 9. V. Hotoman. & Pressio in PREMO.

PREHENSO, sive, per syncopam, multo sæpius

PRENSO, āre. frequent. ut
Brachia manu prensare. Hor. 1. Serm. 9. 64.
Consilium prensare. Liv. 22. 51. Ad consilium prensandum tempus opus esse. Gronov. habet, Pensandum, & Temporis. q. V.
Fastigia prensant dextris. Virg. 2. Æn. 444.
Genua circumstantium. Tacit. 1. Ann. 21.
Pectora commanipularium prensare. Tacit. 4. Hist. 46. 7.
Prensare significat etiam id quod nos Corpore prehendere dicimus, teste Budæo.
Prensare aliquem, Manu prehensa enixe rogare, quod vulgo Sollicitare dicunt. Liv. 1. 47. His muliebribus instinctus furiis Tarquinius, circumire, & prehensare, minorum maxime gentium pa res, admonere paterni beneficii. Idem 3. 47. pr. Circumire ibi & prensare homines cœpit. conf. Plin. jun. in PREHENDO.
Præhensare, Ambitiose petere: quia præ studio, manus cujusque suffragatoris prehendebatur a candidatis. Cic. 1. Attic. 1. Prensat unus P. Galba, sine fuco ac fallaciis, more majorum.
Initium prensandi. Cic. 1. Att. 1.
Arma, genua, vestigia prehensando flexere militum animos. Tacit. 1. Hist. 66. 1.

PRENSANS, antis. Partic. Virg. 4. Georg. 501.
Prensantem nequicquam umbras. Ovid. 5. Fast. 476.
Lubrica prensantes effugit umbra manus.
Tumulos prensans. Ovid. 13. Met. 424.
Prehensantes manum gratantesque. Tacit. 4. Annn. 10. 2.

PRENSĀTIO, ōnis. f. Cic. 1. Att. 1. Fuit illius hæc præpropera prensatio.

PRENSŌRIUM, i. n. Gloss. Lat. Gr. Prensurium, ἶπος. [Sic excusum. Est autem ἶπος, seu ἰπὸς, seu ἶπος, nam tot modis scribitur, Muscipulæ genus, quo mares ruina ponderis oppressi pereunt.

PRENSĬTO, āre. Sidon. 2. Epist. 8. Cum Libitinam ipsam flentes omnes externi quoque prensitarent.

PRĒLIUS, qui & **PRILIS**, Tusciæ lacus, cujus meminit Cic. pro Mil. 74. Al. Precius.

PRĒLUM, i. n. [πιεστὴρ, πιεστήριον, πιεστὴρ] Trabs est qua uva vel oliva premitur, auctore Servio, a premendo dictum. Alii a præluendo formant, & ideo scribunt Prælum. Virg. 2. Georg. 242.
— tu spisso vimine qualos,
Colaque prelorum fumosis deripe tectis. Nostri hodie in torcularibus cochleis utuntur, per quarum capreolatos anfractus tollitur, demittiturque prelum, aut suculæ, aut rotæ versatione. Hæc Budæus. Quasi Premulum. Quidam Prælum & a Præluendo, inquit Perottus. H. St. Sed rectius Per e Prelum. V. Cellar. Orthogr.
Vina prelis elisa Falernis. Propert. 4. 6. 73. Martial. lib. 1. 27.
Non hæc Pelignis agitur vindemia prelis. conf. Stat. 2. Silv. 2. 5.
Prela, etiam dicuntur Instrumenta pressoria quibus pannarii, chartarii, & librorum impressores utuntur. Plin. lib. 13. cap. 12. de chartis loquens, Premitur deinde prelis, & siccantur sole plagulæ, atque inter se junguntur. Hæc Budæus. De vestibus vide post.
Prela temperata, Cato de R. R. cap. 12. In torcularium quæ opus sunt vasis quinis? Prela temperata quinque, supervacanea tria. Prela temperata vocat, Quæ apta sunt & accommodata ad torquendum & premendum; Supervacanea vero, Nihil agentia & cassantia: quæ si superiora illa deficiant, operosa esse possint, & in vicem succedere. Ex Turneb. Advers. 8. 6.
Prelum vestibus adhibebatur ne nitorem amitterent. Martial. 2. 46. 3.
Sic tua suppositis pellucent prela lacernis:
Sic micat innumeris arcula synthesibus. Claud. Epithal. Pallad. 100. — ornatum formæ, prelisque solutæ
Mira Dioneæ sumit velamina telæ.

PREMA, Dea mater, culta, ut subacta virgo non se commoveret, quum premitur. Lilius primo syntagmate Historiæ deorum. Augustin. de Civ. Dei, 6. 9. conf. Lex. Pitisc.

PRĒMO, pressi, pressum, [πιέζω, θλίβω] ĕre. Calcare, & alicui rei inniti cum pondere, ut ait Nonius 4. 353. Virg. 10. Æn. 495.
— & lævo pressit pede, talia fatus,
Exanimum, rapiens immania pondera baltei.
Arcte premere. Lucret. lib. 4. 1171.
Premere omnia deorsum. Lucret. lib. 1. 363.

Premere & Urgere. Cic. 1. de Lege Agrar. 16. Ne urbem hanc urbe alia premere, atque urgere possitis?
Premere, Adversari. Virg. 10. Æn. 375.
Numina nulla premunt, mortali urgemur ab hoste
Mortales. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 46. Pompejani hoc insolentius atque audacius nostros premere & instare cœperunt. Nepos 1.3.2. Male rem gerere Darium premique a Scythis. Senec. Epist. 22. Premeris, accelera & evade.
Premere, Cincius in libro de Verbis priscis, ait significare idem quod Prohibere. At Cato lib. qui est de Re militari, pro Vitiare usus est, quum ait, Quum magistratus nihil audeat imperare, ne quid Consul auspicii premat. Festus.
Premere; pro Instare, & dicendo immorari. Plin. 3. Epist. 9. Quum Castam accusarem, nihil magis pressi, quam quod accusator ejus prævaricationis crimine corruisset.
Argumentum hoc etiam atque etiam est premendum. Cic. 1. Tusc. 88.
Confessionem. Quintil. lib. 7. cap. 2. p. 587. Burm.
Crimen elevare & Premere, contraria. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Propositum premere, Non desistere ab incœpto. Ovid. 2. Met. 104. al. Tenere.
Verbo premere aliquem. Cic. 1. Tusc. 13. Quoniam me verbo premis, posthac non ita dicam miseros esse, sed tantum miseros ob id ipsum, quia non sunt.
Premere, Insequi, fugare. Virg. 1. Æn. 471.
Hac fugerent Graji, premeret Trojana juventus.
Hasta aliquem, Pæne attingere. Virg. 2. Æn. 530.
Vestigia premere, Proxime sequi. Tacit. 2. Ann. 14.
Premere, est Superare, antecellere. Stat. 1. Silv. 2. 115.
— quantum Latonia Nymphas
Virgo premit, quantumque egomet Nereidas exsto. V. Barth. ad Stat. Silv. p 68.
Annos facta premunt. i.e. Superant. Ovid. 7. Met. 449. Idem 2. de Pont. 3. 2.
Nec finis ingenium nobilitate premi.
Sonus remorum premitur clamore, i. e. Præ clamore remorum sonus non auditur. Lucan. lib. 3. 541.
Cursum ingenii premit hæc importuna clades civitatis. Cic. de Clar. Orat. 332.
Famam alicujus Carminum premere. Tacit. lib. 15. Ann. 49.
Premere, pro Reprehendere, maledicere. Quintil. lib. 12. cap. 10. p. 1088. Burm. de Cicerone, Præcipue vero presserunt eum qui videri Atticorum imitatores concupiebant. Budæus.
Premi & Defendi contraria. Quintil. Ex adverso unum est quo defendimur, reliquum est quo premimur.
Premere; verbum Venatorium, ut & Agitare & Excitare. Virg. 1. Æn. 328.
Aut spumantis apri cursum clamore prementem. Et 4. Georg 413.
Ingentem clamore premes ad retia cervum. Adde Drakenb. ad Sil. 5. 281. & Isidor. lib. 10. lit. V. Significat autem Supprimere, Sistere feras. conf. infra PRESSOR.
Est & Venereum verbum. Caligula apud Suet. 4. 25. Noli uxorem meam premere.
Premere habenas, & adducere, est Equos a liberiore retinere coercereque impetu & cursu. Dare habenas, & immittere, est Equis liberum campum cursumque permittere. Turnebus in illud Virgil. 1. Æn. 600.
— curruque volans dat lora secundo.
Gradum pressere attoniti. Valer. 2. Argon. 454. h. e. Represserunt.
Pedem premere, Figere. Liv. 8.
Silentia pressere. Sil. lib. 12. 646.
Vestigia premere, pro Consistere, sive pedem figere. Virg. 6. Æn. 197.
— sic effatus vestigia pressit. Poeticum est.
Vocem premere, Tacere. Virg. 9. Æn. 324.
Significat etiam Occultare, tegere. Virg. 9. Æn. 612.
Canitiem galea premimus. Idem 1. Æn. 213.
Spem vultu simulat, premit altum corde dolorem. Hor. 3. Carm. 4. 18.
— ut premerer sacra
Lauroque, collataque Myrto,
Non sine Diis animosus infans.
Pressa est insignis gloria facti. i. e. Auctor ignoratur, ut ait Budæus. Virg. 12. Æn. 322.
Iras premere. Tacit. 4. Hist. 72. Cerialis a metu infamiæ, si licentia, sævitiaque imbuere militem crederetur, pressit iras.
Iras graves. Lucan. lib. 2. 521.
Odium premere. Plin. in Paneg. cap. 62.
In annum nonum premere aliquid, Ineditum servare Hor. de Arte Poet. 388.
Premere, Urgere, Impellere Nepos 17.6.1. Cum a plerisque ad exeundum premeretur.
Ab ædibus aliquem premere. Varro, Invitamque pressit ab ædibus.
Alas premunt cantu plausuque galli. Cic. 2. de Divin. 57.
Pollices, Deprimere. Plin. lib. 28. cap. 2. Pollices, quum faveamus, premere etiam proverbio jubemur.
Arva aliena jugo premere. Virg. 10. Æn. 78.
Arva premere dicitur pelagus. Virg. 1. Æn. 250. i. e. Aquarum abundantia populari & vastare. Servius.
Caseus pinguis premitur urbi ingratæ. Virg. 1. Ecl. 35.
Collum laqueo. Hor. 1. Epist. 16. 37.
Corticem premere, Contundere, & succum ex cortice exprimere. Plin. lib. 12. cap. 21.
Crinem fronde premere, Coronare. Virg. 4. Æn. 148.
Dentes in vite, Imprimere. Ovid. 1. Fast. 355.
Fauces obsessas lingua aspera premit, Urget. Virg. 3. Geor. 508.
Fauces defensionis alicujus premere, per translationem, pro Corrumpere, & quasi jugulare ac infirmare. Cic. 5. Verr. 145. Timarchides, columen familiæ vestræ, premit fauces defensionis tuæ.
Faucibus premi. Ita premi, ut elabendi locus nullus sit. Cic. pro Cluent. 84 Istam conciliationem gratiæ Stalenus tum recenti re, quum faucibus premeretur, excogitavit.
Grana presserat ore, Gustaverat. Ovid. 5. Met. 538.
Mammam Plin. lib. 11. cap. 40. conf. PRESSUS Partic.
Manu premere. Lucret. lib. 4. 623.
Oculos premere, Claudere. Virg. 9. Æn. 487.

P R E

— pressive oculos, aut vulnera lavi
Veste tegens. Nonius 4. 353.
Oculos quies pressit. Virg. 12. Æn 908.
Sedilia premere, Sedere. Ovid. 5. Met. 317.
Sulcum premere dicitur carina. Virg. 10. Æn. 296.
— sulcumque sibi premat ipsa carina.
Ære alieno premi, Oppressum esse. Cic. 7. Att. 3. Omnes qui ære alieno premantur.
Angustiis premi. Cæsar 3. Bell. Gall. 18.
Arte sua premi. Ovid. 2. Trist. 450.
Bello premi. Cic. pro Lege Manil. 30. Testis est iterum, & sæpius Italia, quæ quum servili bello, tætro periculosoque, premeretur, ab hoc auxilium absente expetivit.
Causam ipsa facie premi. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Causa premitur testibus. Cic. pro Cluent. 53. Denique hoc loco causa testibus honestissimis hominibus premebatur.
Desiderio rerum omnium & luctu premi. Cic. 3. Att. 22.
Doloribus premi. Cic. 2. Tusc. 17. Quis autem non miser, non modo tunc, quum premetur summis doloribus, si in his est summum malum: sed etiam quum sciet id sibi posse evenire?
Fame premi & tempestate. Plin. lib. 37. cap. 8.
Fortuna infesta premi. Varro ex Pompilio lib. 6. de L. L. 5.
Heu qua me causa, Fortuna, infesta premis?
Frigore quum premitur porro omnis terra, coitque, &c. Lucret. lib. 6. 8.
Frigoribus premimur. Ovid. 2. de Arte Am. 317.
Imperio ventos. Virg. 1. Æn. 57.
Impetu hostium premi. Liv. 22.
Inopia premi. Columel. lib. 5. cap. 12.
Invidia & odio premi. Cic. 1. de Orat. 228. Quum & invidia & odio populi tum Galba premeretur, his quoque eum tragœdiis liberatum ferebat.
Jussa parentis te premunt. Virg. 7. Æn. 368.
Necessitas te tanta premebat. Cic. pro Rosc. Amer. 97.
Nocte premi. Virg. 6. Æn. 827.
Obsidione premi. Ovid. 6. Fast. 368.
Obsidione urbem premebat. Virg. 8. Æn. 647.
Oppugnationibus premere. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 9.
Odio premi. Cic. Antequam iret in exsil. 6. Non odio bonorum, sed invidia premor malorum. Idem 3. Q. frat. 4. Quo quidem in judicio odio premitur omnium generum.
Onere premi. V. ONUS.
Servitio premere urbem. Virg. 1. Æn. 289.
Servitute premi. Cic. 4. Philip. 3. Qui quum servitute premeremur, & indies malum cresceret, præsidii nihil haberemus.
Vi premi. Lucret. lib. 6. 517.
Vitio premi. Cic. 4. de Finib. 78. Hoc uno vitio maxime mihi premi videntur tui Stoici, quod se posse putant duas contrarias sententias obtinere.
Tumentia premere, humilia extollere, luxuriantia astringere, inordinata digerere, soluta componere, exsultantia coercere, &c. Quintil. lib. 10. cap. 4.
Virgulta per agros premere. Virg. 2. Georg. 346.
Quod superest, quæcunque premes virgulta per agros. Alii hoc loco exponunt Demergere, infodere.
Luxuriem falce, Resecare. Ovid. 14. Met. 629.
Vitem premere falce. Hor. 1. Carm. 31. 9.
Umbras premere falce, Comprimere, i. e. Resecare frondes, vel herbas, aut frutices umbram facientes. Virg. 1. Georg. 157.

PRESSUS, a, um. [πεπιλημένος, πεπιεσμένος] Partic. ut, Caseus pressus manu. Columel. lib. 7. cap. 8. extr. V. infra Lactis pressi copia.
Humi pressus utroque genu. Stat. 6. Theb. 899.
Bello iniquo. Valer. 5. Argon. 554.
Formidine mentem. Virg. 3. Æn. 47.
Gravitate soporis. Ovid. 15. Met. 21.
Boves pressi detrectant juga. Ovid. 1. Amor. 2. 14.
Clamor pressus substitit. Ovid. 1. Met. 207.
Coma pressa sustinere galeam. Ovid. 3. Epist. 120.
Cubito presso remanere. Hor. 1. Carm. 27. 8.
Dolor pressus sub corde. Stat. 9. Theb. 824.
Gradu presso incedere, h. e. Firmo, nec tamen celeri: sed quo cautos incedere videmus. Liv. 28. 14.
Lactis pressi copia. Virg. 1. Ecl. 82. Circumloquutione poetica a Virgilio significatur Caseus, qui & coagulo cogitur & premitur: sed & ipsa interdum manu premitur, formatur, atque figuratur. Tranquill. in Aug. cap. 76. Et caseum bubulum manu pressum. Premitur autem, auctore Columella lib. 7. cap. 8. ne sit fistulosus, quod ei accidit, qui laxius remissiusque in formis suis habetur, nec satis cogitur. Hæc Turneb. [Potest tamen & Lac emulsum intelligi. Sic
Mammis pressis manabunt flumina. Virg. 3. Georg. 310.
Ore presso obmutuit. Virg. 6. Æn. 155.
Oscula pressa jungere. Ovid. 2. Epist 94.
Signis in pressis alicujus ponere vestigia. Lucret. lib. 3. 4. i. e. Vestigia ejus premere.
Solo presso tenuit vestigia. Virg 5. Æn. 331.
Vina pressa Torquato Consule. Hor. Epod. 13. 9.
Pressum nota vocat Ovidius, Quod est quasi impressa nota signatum, lib. 6. Fast. 610.
(Certa fides facti est) dictus sceleratus ab illa
Vicus, & æterna res ea pressa nota est.
Pressus orator & Redundans, contraria. Cic. de Clar. Orat. 202. Asiatici oratores, non contemnendi quidem, nec celeritate, nec copia; sed parum pressi, & nimis redundantes.
Pressus ac Lætus. Quintil. lib. 10. cap. 1. de Homero, Lætus ac pressus, jucundus & gravis, tum copia, tum brevitate mirabilis. [Ubi Lætus est idem, ac Luxurians, Redundans.
Eloquentiæ genus Plenum, & Pressum, contraria. Quintil. lib. 11. cap. 1.
Pressa & tenuia. Quintil. lib. 10. cap. 1.
Cogitationibus pressioribus instructæ; h. e. Certis & ad propositum directis. Apul. Met 5. p. 163. Elmenh.
Cultus orationis pressus Quintil. lib. 4. cap. 2.
Homo pressus in explicanda re aliqua. Cic. in Hortens. Quis te autem est

est, aut fuit unquam in partiundis rebus, in definiendis & explicandis sententiis pressior?
Narratio pressa. Quintil. lib. 9. cap. 4.
Narrationis gracilitas pressa. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Oratio pressa, & In qua inest luxuries quædam, contraria. Cic. 2. de Orat. 96.
Ornatus pressus & severus. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Sermo pressus purusque ex epistolis petitur. Plin. 7. Epist. 9.
Stilus pressus demissusque. Plin. 1. Epist. 8.
Verba pressa. Plin. Epist. 19. lib. 2.
Verbis aptus & pressus Thucydides. Cic. 2. de Orat. 59.
Sonus pressus. Cic. 2. de Nat. Deor. 146. Deinde in ore sita lingua est, finita dentibus, & ea vocem immoderate profusam fingit & terminat, quæ sonos vocis distinctos & pressos efficit.
Modis pressis & flebilibus concinere. Cic. 1. Tusc. 106. Hæc quum pressis & flebilibus modis, qui totis theatris mæstitiam inferant, concinuntur, difficile est non eos, qui inhumati sunt, miseros judicare.
Compar. ut, Vis pressior. Plin. 1. Epist. 16. Nam in concionibus eadem vis, quæ in orationibus est: pressior tamen, & circumscriptior & adductior. Plura V. supra.

PRESSE, Adv. [πεπιεσμένως] contrarium habet Abundanter. Quintil. lib. 8. cap. 3. Primum est, ut liqueat, augere quid velimus, an minuere: concitate dicere, an moderate: late, an severe: abundanter, an presse: aspere, an leniter.
Presse & anguste definire aliquid. Cic. in Orat. 117.
Presse & æquabiliter loqui. Cic. 3. de Orat. 12. Ex quo sic locutum esse ejus patrem judico, sic majores, non aspere, ut ille, quem dixi: non vaste, non rustice, non hiulce, sed presse, & æquabiliter, & leniter.
Presse & leniter loqui. Cic. 1. Off. 133. In voce duo sequamur, ut clara sit, ut suavis: utrumque omnino a natura petendum est: verum alterum exercitatio augebit, alterum imitatio presse loquentium & leniter.
Pressius agere, i. e. Subtilius. Cic. 4. de Fin. 24. Sed ut propius ad ea, Cato, accedam, quæ a te dicta sunt, pressius agamus: eaque, quæ modo dixisti, cum his conferamus, quæ tuis antepono.
Pressius causas audire. Paterc. lib. 2. 129. 2. Cum quanta gravitate, ut Senator & judex, non ut princeps, & causas pressius audit?
Pressius definire perturbationes: i. e. Subtilius. Cic. Tusc. 4. 14.
Pressius intueri. Macrob. 7. Saturn. cap. ult. Sed illud pressius intuendum est, &c.
Quæ pressius & adstrictius scripsi. Plin. 3. Epist. 18. 10.

PRESSIM, Adv. Apul. Met. 2. p. 121. Elmenh. Me pressim deosculato.

PRESSŬLUS, a, um. dimin. Apul. 2. Florid. p. 346. Elmenh. Tereti ambitu, pressula rotunditate. de Ampulla.

PRESSULE, Adv. Idem. Apul. 10. Met. p. 248. Elmenh. Exosculata pressule. Idem ibid. Adhærens pressule.

PRESSIO, ōnis. f. Gloss. Cyrill. Πίλησις, ἡ σφῖξις, Pressio.
Pressio lignum vel saxum vecti subjectum oneris tollendi causa. Cæs. 2. Bell. Civil. 9. Tectum tollere pressionibus. al. Prehensionibus. V. in PREHENDO. Vitruv. 10. 8. Supposita cito porrecta pressione. Idem ibid. Propius centrum pressiones habuerit. Et paulo post, Pressionibus artis.

PRESSUS, ûs. m. [πίεσις Gl.G.L.] Ipse premendi actus. Cic. 3. de Orat. 43. Nemo est, quin litteratissimum togatorum omnium Q. Valerium Soranum, lenitate vocis, atque ipso oris pressu & sono, facile vincat. Idem 2. Tusc. 23. Depellit pressum omnem ponderum. Idem 2. de Nat. Deor. 42. ex Arato,
Hic pressu duplici palmatum continet Anguem.

PRESSŪRA, æ. f. [πιεσμὸς] Plin. lib. 18. cap. 31. Pressura una culeos xx implere debet. Columel. lib. 12. cap. 36. conf. Frontin. de Aquæduct. 1. p. 233.
Pressura, pro Depressione. Ulpian. in l. Si arborem. D. de servit urban. prædior. Interdum dici potest, eum quoque, qui tollit ædificium, vel deprimit, luminibus officere: si forte κατ' ἀνάκλασιν, vel pressura quadam lumen in eas ædes devolvatur.
Pressura croci, Succus est croco expressus, unguentumque e croco. Lucan. 9. 812.
Utque solet pariter totis effundere signis
Corycii pressura croci: sic omnia membra
Emisere simul rutilum pro sanguine virus. Turneb.
Metaphorice, apud Ecclesiasticos est Afflictio. Lactant. 5. 22. Deus pressuræ verberibus diffluentem corrigit disciplinam. H. St. conf. Tertull. advers. Gnost. cap. 12. & Cyprian. 1. Epist. 1. Desiderabantur hæc in Lugd.

PRESSOR, ōris. m. Isidor. lib. 10. extr. Quatuor sunt venatorum officia: vestigatores, indagatores, alatores, pressores [An Allatores? V. in ipso verbo.

PRESSŌRIUS, a, um. Adj. [πιεστικὸς] ut, Pressorium vas, in quo quid premitur. Columel. lib. 12. cap. 18.

PRESSORIUM, i. n. Vet. Gloss. Lat. Gr. Pressorium, πιεστήριον, πιαστήριον. & Gr. Lat. Πιεστήριον, Pressorium. Pro Prelo vestiario usus Ammianus 28. 22. Solutis pressoriis vestes luce nitentes diligenter explorare.
Exprimere in pressorio. Plin. Valer. 2. 17. V. Reines. Var. Lect. 2. 8.

PRESSO, [πιέζομαι] āre. frequent. Virg. 3. Ecl. 99.
— frustra pressabimus ubera palmis. conf. Ovid. 15. Met. 472. Propert. lib. 3. 17. 18.
Et nova pressantes inquinet uva pedes.
Parce pressare, i. e. Vide ne premas. Plaut. Pers. 2. 5. 11.

PRESSANS, antis. [πιεζόμενος] Partic. Lucret. lib. 4. 1103.
— & inspirant pressantes dentibus ora.

PRESSĀTUS, a, um. Partic. [πιεσθεὶς] Plaut. Asin. 3. 3. 71.
Quid nunc? quid est? quin tradis huc cruminam pressatum herum?
Sed varia lectio est. V. not. Var.

PRENDO, V. PREHENDO.

PRENESTE, V. PRÆNESTE.

PRENSO, V. PREHENSO, in PREHENDO.

PRĒNUSSUM, i. n. [Πρήνυσσον] alio nomine Athenæum, id est Minervium, Promontorium non procul a Vesuvio monte. Strab. lib. 5.

PRESBŸTER, ĕri. m. [πρεσβύτερος] Latine dicitur Senior, ætate major. Apud Judæos quondam, deinde & apud Christianos dignitatis nomen ecclesiasticæ. Ammian. 31. 33. Christiani ritus presbyter, ut ipsi vocant. Tertull. de Præscript. Hæret. cap. 4. Hodie presbyter, qui cras laicus.

conf. Prudent. Peristeph. 4. 20. & Sidon. 6. Epist. 2.

PRĒSTER, ēris. m. [πρηστὴρ] Serpentis venenati genus, qui alio nomine dicitur Dipsas. Plin. lib. 20. cap. 20. Sagittarum venena & serpentium hæmorrhoidum & presterum restingui. Lucan. lib. 9. 725.
Oraque distendens avidus spumantia prester. Nomen habet a sitis ardore, a verbo πρήθω, Incendo, ardeo. V. DIPSAS, & Solin. cap. 30.
Prester, Genus vorticis, quem typhon, id est vibratam ecnephian vocant. Idem ardentior accensusque dum furit, prester vocatur, amburens contacta pariter & proterens, ut auctor est Plin. lib. 2. cap. 48. Sequenti autem capite tradit eum a fulmine differre, ut ignem a flamma. Meminit hujus Lucret lib. 6. 423.
Πρηστῆρας, Graji, quos ab re nominitarunt:
In mare qua missi veniant ratione superne. Et 444.
Et quasi demissum cælo prestera imitetur, &c.

PRĒTIDES, V. PRŒTIDES.

PRĒTIUM, i. n. [τιμὴ] Quod datur pro re empta. Ter. Heaut. 1. 1. 12.
— agrum in his regionibus
Meliorem, neque pretii majoris nemo habet. [Ita vulgo omnes distinguunt. Ego vero non dubito, quin verba hæc Neque pretii majoris, ad id quod altero versu sequitur, Servos complures, referendum sit, sublata in fine versus distinctionis minoris nota. Hoc multo satius est, quam cum Bentlejo textum refingere. Nemo ignorat veteres multo magis pretium in servis, quam numerum spectasse. Plin. 10. 29. extr. Ergo servorum illis pretia sunt. conf. Nep. 25. 13. Suet. Cæs. 47.
Pretium, est Valor rei a venditore in ejus compensationem petitus, conventusque: videturque ab antiquo verbo Procire dictum, quod Petere significat: licet recentiores grammatici quasi Præitium dici sentiant: quibus ratio syllabæ, itemque scripturæ adversatur. per c enim scribendum videtur. Hæc Alciatus lib. 3. Parerg. cap. 11. Al. quasi πράτιον, quod τῷ πράτῃ, id est vendenti, datur. Conf. Voss. Etym.
Pretium, inquit Varr. lib. 5. de L. L. 36. Quod æstimationis, emptionisve causa constituitur, dictum a peritis, quod hi solum possunt facere recte id.
Pretium in libras sex. subaud Denariorum. Plin. lib. 12. cap. 7. Idem lib. 12. cap. 24. Quod genitivus Denariorum subintelligendus sit. manifestum est ex lib. 12. cap. 12. & 13. Emitur x. LX. id est denariis LX. Et Pretium uvæ in libras x. LX. Ubi notabis per x litteram, Denarios significari.
Pretia ei a XXXV. ad X. CCC. Plin. lib. 13. cap. 1.
Pretium & Merces. Cic. 7. Verr. 49. Pretio atque mercede minuisti majestatem Reipub.
Pretium, Merces, præmium. Ter. And. 1. 1. 12.
Quod habui summum pretium, persolvi tibi.
Conscientiæ bonæ pretio duci. Tacit. in Vit. Agric. 1. 2.
Curæ pretium. Plin. 8. Epist. 6. ad Montanum, Postea mihi visum est pretium curæ, ipsum Senatusconsultum quærere.
Exitus pretium. Tacit. 4. Hist. 58.
Moræ deforme pretium. Stat. 11. Theb. 661.
Operæ pretium. Juven. 6. Sat. 473. Petron. cap. 27. V. OPERA.
Pietatis iniquum pretium. Ovid. 14. Epist. 129.
Pugnæ pretium, conjux. Ovid. 9. Met. 47.
Sententiæ pretium. Plin. in Paneg. cap. 80. pr. Non locupletando fisco sedes, nec aliud tibi sententiæ tuæ pretium, quam bene judicasse.
Grande. Ovid. 2. Amor. 5. 62.
Immensum. V. IMMENSUS.
Levius. Ovid. 3. de Arte Am. 171.
Pretiosum pretium, V. paulo post in PRETIOSUS.
Magni pretii homo, vel Pretii parvi. Ter. Adelph. 5. 6. 3. Cic. 2. Q. Fr. 2. 4. Noli spectare, quanti homo sit; parvi enim pretii est, qui jam nihil sit.
Maximo pretio. V. MAGNUS.
Minimi pretii. V. Minor, in PARVUS.
Par pretium. Senec. Thyest. 6. V. PAR.
Parvi pretii opera. Ter. Hec. 5. 3. pr.
Pretium non vile. Martial. lib. 1. 72.
Abiit retro pretium. V. ABEO.
Accendere pretium rei alicujus. V. ACCENDO.
Addicere pretio. V. ADDICO.
Adduci pretio. Cic. pro Cæcin. 29.
Æquare pretium. V. ÆQUO.
Æstimare pretium. V. ÆSTIMO.
Amplificare pretium. V. AMPLIFICO.
Antecedere pretio. V. ANTECEDO.
Arridet pretium, i. e. Placet. Plin. 1, Epist. ult.
Arrogare pretium alicui rei. Hor. 2. Epist. 1. 35.
Avellere pretium ante, quam mercem ostendere. Hor. 1. Serm. 2. 104.
Augere nefandum pretium. Claud. 1. in Eutrop. 50.
Capi pretio. Tibul. lib. 3. 1. 7.
Coemere pretio. Cic. 2. de Lege Agrar. 70. Hic ager omnis, quoquo pretio coemptus erit, tamen ingenti pecunia vobis inducetur.
Componere pretio. V. COMPONO.
Concedere partem pretii. V. CONCEDO.
Consistit pretium. Varr. de L. L. lib. 4. 2. Præco dicitur Locare, quod usque id emitur, quoad in aliquo consistit pretium.
Constituere certum pretium. Cic. 14. Att. 32.
Corrumpere pretio. V. CORRUMPO.
Deduci a recta via, nec prece, nec pretio, nec gratia, nec simultate oportet. Auctor ad Heren. lib. 3. 4. V. PRECIS, is. f.
Dicere pretium muneris. Hor. 4. Carm. 8. 12. i. e. Ostendere quam pretiosum sit munus. Porphyr.
Dare pretium. Cic. pro Font. 77. Falsum est, & ob vacationem pretium datum, quum immunis nemo fuerit.
Duci pretio & mercede ad aliquid faciendum. Cic. 2. Off. 21.
Emere aliquid pretio. Propert. lib. 3. 16. 22.
Emptus meo pretio. V. MEUS.
Facere pretium alicui rei, pro Imponere & statuere. Plin. lib. 9. cap. 35.
Facere finem pretio difficile est, nisi libidini feceris. Cic. 6. Verr. 14.
Ferre pretium. Ter. & Juven. supra.
Flagitare pretium. Tibul. lib. 2. 4. 14.
Habere. ut, Annona pretium, nisi in calamitate fructuum, non habet. Cic. 5. Verr. 227.
Jacent pretia prædiorum. Cic. pro Rosc. Com. 33.
Impendere pretium. V. Impensus, in IMPENDO.

Imponere pretium. V. IMPONO.
Inficiari pretium. Ovid. 11. Met. 205.
Largiri pretium alicui. Lucan. ad Pison. 112.
Mercari pretio. Cic. 4. Verr. 122. Ab isto & præco, qui voluit, istum ordinem pretio mercatus est. Gell. 3. 17.
Mercari aliquid tanto pretio. Cic. pro Sext. Rosc. 13.
Mercari minori pretio. V. MERCOR.
Metiri pretio, Æstimare pretio. Juven. 9. Sat. 71.
Pactum pretium. Cic. 3. Off. 107.
Parcere pretio. V. PARCO.
Pendere pretium. Cic. 14. Att. 12.
Persolvere pretium. Cic. pro Domo 23.
Pertimescere pretium alicujus rei. Cic. 12. Att. 24. Nec tamen ista pretia hortorum pertimueris: nec mihi jam argento, nec veste opus est.
Posci pretium. Ovid. 1. Amor. 10. 63.
Posuit urbem exiguam pretio. Virg. 4. Æn. 212.
Prostare pretio. Ovid. 1. Amor. 10. 21.
Redemptus pretio. Virg. 9. Æn. 213.
Reddere pretium pro benefactis. Plaut. Pers. 4. 4. 30.
Sarcire pretium. Claud. 2. in Eutrop. 588.
Statuere pretium arti suæ. Ter. in prol. Hec. 49.
Stare magno pretio. Hor. 1. Serm. 2. 122. Stare, Constare.
Esse in pretio, V. IN præpositionem.
In pretio pretium nunc est. Ovid. 1. Fast. 217.
Pretium est. Plin. lib. 12. cap. 25. Corticis ad medicamenta pretium est. i. e. Valet cortex ad medicamenta, & est in pretio.
Vendere aliquid parvo pretio. Cic. 6. Verr. 134.
Pretium, pro Operæ pretium. Tacit. 1. Ann. 57. Germanico pretium fuit convertere agmen.
Pretium, pro Periculo, nonnulli interpretantur, teste Donato. Ter. in prol. Hec. extr.

— ut libeat scribere aliis, mihique ut discere
Novas expediat posthac, pretio emptas meo. V. MEUS.

Pretium, pro Pœna. Virg. 12. Æn. 350.

Illum Tydides alio pro talibus ausis
Affecit pretio. i. e. Pœna, inquit Servius: nam pretium est ποινή. Ter. And. 3. 5. 4.
Ego pretium ob stultitiam fero: sed inultum id nunquam a me auferet.

Unde & Græci τιμωρίαν, pœnam vocant, ἀπὸ τῆς τιμῆς, quod est pretium.
Hæc ille. Hor. 3. Carm. 24. 24.

Et peccare nefas, aut pretium est mori.

Potius dicendum pro Mercede. Merces autem debita est pœna. Sic μισθὸς & ἐπιτίμιον. H. St.
Mors pretium tardis. Ovid. 10. Met. 572. i. e. Pœna.
Sceleris pretium, crux. Juven. 13. Sat. 105.

PRETIŌSUS, a, um. Adj. [τίμιος, τιμήεις, ἔντιμος] Quod est multi pretii. Plaut. Bacch. 1. 1. 41.

Equidem tibi dabo hanc operam. P. at nimium pretiosa operaria es.

Pretiosum & Vile, contraria. Cic. 3. Off. 89. Quærit, si in mari jactura facienda sit, equine pretiosi potius jacturam faciat, an servi vilis.
Pretiosa sonent æra Corinthi. Senec. Med. v. 796.
Dona pretiosa. Senec. Med. v. 844.
Horti pretiosi. Declam. in Sallust.
Ingenium quondam fuerat pretiosius auro. Ovid. 3. Amor. 8. 3.
Linteo pretioso vestes. Plin. lib. 12. cap. 10.
Loca pretiosa metallo. Ovid. 3. de Pont. 8. 5.
Nox pretiosa, Quæ emitur pretio. Propert. lib. 3. 13. 1.
Sapor pretiosus. Columel. lib. 3. cap. 7. De Vinis agens.
Texta pretiosa. Ovid. 17. Epist. 223.
Vestis. Lucan. lib. 2. 385.
Vestimenta. Hor. 1. Epist. 19. 32.
Vinitor pretiosus, Magni æstimatus. Columel. lib. 3. cap. 3.
Pretiosus, Active, ut Emptor pretiosus, Sumptuosus, qui magno pretio aliquid emit. Hor. 3. Carm. 6. 32.

Seu navis Hispanæ magister,
Dedecorum pretiosus emptor.

Compar. Ovid. 1. Met. 115.

— subiitque argenta proles,
Auro deterior, fulvo pretiosior ære.

Non potest esse pretiosior homo. Petron. cap. 70.
Superl. Cic. 2. de Fin. 91. Non minor voluptas percipitur ex rebus vilissimis, quam ex pretiosissimis.

PRETIŌSE, Adv. [τιμίως] Magno pretio, Delicate, eleganter. ut Vasa magnifica, & pretiose cælata. Cic. 2. de Invent. 116.
Pretiosius sepeliri. Curt. 10. 1. 32.

PRETIOSĬTAS, ātis. f. apud Macrob. 7. Saturn. 13. Annuli pretiositas.

PRETIO, āre. Habere in pretio. Cassiod. Var. 5. Epist. 40. Gemmarum divites venæ auri fulgore pretiantur.

P R I

PRI. KL. Pridie Kalendas. PRID. NON. APR. Pridie nonas Aprilis. PRINC. IVVENT. Princeps juventutis.

PRI, pro Præ, dixerunt antiqui. Festus. unde Prior.

PRĬĂMUS, [Πρίαμος] fuit Laomedontis Trojani regis filius, sic παρὰ τὸ πρίαμαι emo, dictus, auctore Servio. Nam puer ab Hercule captus cum Hesiona sorore solus pecunia redimi potuit; antea Podarces dictus teste Lycophrone. Eum a Jove originem traxisse ferunt. Priamus, patre ab Hercule interfecto, est auro redemptus: Ilion reformavit & exornavit. Habuitque teste Cic. 1. Tusc. 85. filios quinquaginta: quorum decem & septem ex justa uxore sunt nati. At vero ex altero latere Assaracus Capyn genuit, ex quo Anchises, & ex illo Æneas. Quam genealogiam, Ovid. in principio lib. 4. Fast. pulcherrime expressit.
Priamum, tota progenie orbatum, quum in aram confugisset, hostilis manus interemit. Cic. 1. Tusc. 85.
Regna Priami. Virg. 2. Æn. 22.
Dives Priamus. Hor. 1. Carm. 10. 14.

PRIAMĒIUS, a, um. Adj. [Πριαμήϊος] Virg. 7. Æn. 252. Sceptra Priameia.
Conjux Priameïa, Hecuba. Ovid. 13. Met. 404.

PRIAMĬDES, [Πριαμίδης] patronym. m. Virg. 6. Æn. 494.

Atque hic Priamiden laniatum corpore toto
Deiphobum vidit. conf. Petron. cap. 89. pr. prod. imitatione Gr.

PRIAMĒIS, ĭdis. patronym. f. Ovid. 1. Amor. 9. 37.

Summa ducum Atrides, visa Priameide, fertur &c. i. e. Filia Priami, Cassandra.

PRĬĀPUS, i. m. [Πρίαπος] inquit Servius, Dionysi ac Veneris filius, deus Lampsaci in Hellesponto præcipua religione cultus, cui hortos tuendos veterum superstitio attribuit. De parentibus ejus V. Broeckh. ad Tibul. 1. 4. 7. Is ob membri virilis magnitudinem immoderatam, ex Hellesponto primum ejectus, deinde pro deo habitus est. Unde Virg. lib. 4. Georg. 110.

Et custos furum atque avium, cum falce saligna
Hellespontiaci servet tutela Priapi. conf. Catull. Carm. 18. 19. & 20. & Hor. lib. 1. Serm. 8. & carmina Priapeja.

Alii eundem esse Priapum volunt & Bacchum: quod ex vocabuli ratione ac veritate probari potest. πρίηπος enim esse videtur quasi βρίηπος, id est clamosus, propter eos qui in poculis immoderatis, & bacchationibus eduntur, clamores: aut πρίηπος dictus est, quasi προΐεμενος τὸ σπέρμα, id est semen profundens. V. Voss. Etym. Afferunt etiam nonnulli priscos illos, quum vellent hominum pudenda occultius nominare, Priapum dixisse. Auctor Diodorus lib. 5.
Veteres minio inducebant ejus imaginem. Unde Ovid. 1. Fast. 415.

At ruber hortorum deus & tutela Priapus.

Fabulam de Priapo in Vestam dormientem accenso rejectoque a Dea rugitu asini excitata, quam ob causam Lampsaceni asinum Priapo in ultionem & pœnam immolare cœperint, narrat Lactant. 1. 21. Ovid. 6. Fast. 321. conf. 1. Fast. 415.
Eum etiam Portubus præfectum fuisse patet ex veteri Epigrammate, ubi appellatur ὁ Πρίηπος ὁ λιμενίτης.
Priapi templum Romæ erat in Esquiliis ubi nunc Pasquini statua. Camerar. Cent. 1. Hor. Subcis. cap. 66. V. Jo. Bapt. Cas. de Profan. Rom. Rit. cap. 12. & 13.
Accipitur pro ipso Pene, itemque talis formæ Poculo; ex quo lascivi bibebant, hinc dicti Drillopotæ. V. Lambin. ad Juven. 2. Sat. 14.

— vitreo bibit ille Priapo. conf. Lex. Pitisc.

Est & Priapus, Hellesponti urbs, teste Plin. lib. 5. cap. 32. pr. a Priapo superiore, Liberi & Veneris filio condita: cœptus est enim ibi coli ob vineta uberrima, quæ juxta in Pariana & Lampsacena regione sunt, auctore Strabone. lib. 13. conf. Steph.
Vide Steph. in Ἀβαρνίς, dicit id creditum διὰ τὸ εὔοινον. H. St.

PRIĀPĒIUS, a, um. [Πριαπήϊος] ut, Priapeium carmen, obscœnos in Priapum lusus continens: quod nonnulli Virgilio, alii Ovidio ascribunt: quanquam verisimilius est multorum id opus esse ob argumenti similitudinem, unum in volumen conjectum.

PRIAPĪNUS, a, um. Adj. Petron. Satyric. [Nisi error est.

PRIĀPISCUS, i. m. [πριαπίσκος] Diminut. a Priapus. Lignum, in modum penis.
Item herba, quæ & Satyrion. Apul. de Herb. cap. 15.
Æneolos priapiscos legunt pro Æneolos piscatores apud Petron. cap. 73. Burm. p. 362.

PRIAPISMUS, i. m. [πριαπισμός], Morbus est quum genitale membrum in longitudinem protenditur, nonnunquam & in circulum intumescit, sine veneris appetitu. Galen. lib. 6. de Locis affect. V. Cæl. Aur. Acut 3. 18.

PRĪDEM, Adv. [πάλαι] quasi Prius die: vel Præ idem. De longiori tempore dicitur, decem aut viginti dierum, aut mensis, mensiumve, & nonnunquam annorum, pro conditione materiæ, inquit Valla. Plaut. Pseud. 1. 3. 108.

Non edepol habeo profecto: nam eam pridem vendidi. Al. Jam pridem. Cic. 5. Fam. 6. Quod ad me pridem scripseras.

Quam pridem hoc nomen, Fanni, in adversaria retulisti? Cic. pro Rosc. Com. 5.
Non pridem. Ter. Heaut. 2. 1. 17.

Hoc ego mali non pridem inveni: neque etiamdum scit pater.

Non ita pridem. Cic. in Brut. 41. de Themistocle loquens, Fuit enim regnante jam Græcia, nostra autem civitate non ita pridem dominatu regio liberata. i. e. Non multo ante id tempus, inquit Budæus.
Haud ita pridem. Hor. 2. Serm. 2. 46.

PRĪDIE, Adv. [τῇ προτέρᾳ, subaud. ἡμέρᾳ] Præ die, i. e. Priori sive præcedenti die. Cato de R. R. cap. 157. sub fin. Si quem purgare voles, pridie ne cœnet. Cic. 12. Att. 14. De Terentia autem scripsi ad te eis litteris, quas dederam pridie.
Pridie & Postridie, contraria. Cic. 7. Philip. 13. Cui quum pridie frequentes essetis assensi, postridie ad spem estis inanem pacis devoluti.
Pridie, cum Genitivo. Cic. 1. Fam 4. Quod jam illam sententiam Bibuli, de tribus legatis, pridie ejus diei fregeramus.
Pridie ejus diei venit. Cic. 11. Att. 20.
Accusativo etiam jungitur. Cic. 3. Fam. 4. Pridie Nonas Junias quum essem Brundusii.
Pridie Idus. Suet. Cæs. cap. 81.
Usque ad pridie Calendas. Cic. 3. Att. 17. Ibi esse usque ad pridie Calend. Majas volo.
A pridie Idus Septembres gignitur. Plin. lib. 11. cap. 16.
Pridie quam. Cic. de Amicit. 12. Pridie quam excessit e vita. Idem 1. Fam. 2. De his rebus pridie quam hæc scripsi, Senatus auctoritas gravissima intercesserat.

PRIDIĀNUS, a, um. [προτεραῖος] Adj. pro Hesterno. Suet. Calig. cap. 58. Marcente adhuc stomacho pridiani cibi onere. Hæc Budæus. V. Vallam lib. 2.
Pridianæ pluviæ recens conceptaculum. Apul. lib. 7. Milef. p. 196. Elmenh.
Reliquiæ pridianæ. Idem ibid.

PRIĒNE, es. f. [Πριήνη] Ioniæ urbs, Biante alumno nobilis. Meminit Cic. in Parad. 1. Priscian. in Periegesi,

Per quas Mæander pinguis descendit in æquor,
Inter Miletum currens, latamque Prienem. Auson. de 7. Sapient. 8.
Plures esse Bias pravos, quem clara Priene.

PRIĒNENSIS, e. Adj. [Πριηνεύς] Prienensis justitia, proverbio celebrata; ob insignem Biantis in causis judicandis integritatem, qui damnaturus quempiam ad mortem lacrimatus est miseram hominis fortunam, di-

cens, neceſſarium quidem eſſe indoleſcere, ſed a lege & juſtitiæ regula diſcedere magis perniciosum fore. V. Stobæus Serm. 44. Strabo lib. 9. & Laertius in ejus vita.

PRIĒNEUS, a, um. Adj. diſſ. [Πριηνεὺς] Sidon. 1. Paneg.

Prienee Bia, quod plus tibi turba malorum eſt. Idem Carm. 15.48. ubi quadriſyllabum facit, pr. producta. Diog. Laër. & Auſon. corrip.

PRIMÆVUS, PRIMANUS, PRIMARIUS, PRIMATES, PRIMITIÆ, PRIMIPARA, PRIMIPILUS, V. PRIMUS.

PRIMNĒSIUS, Palus, ad quem funis nauticus religatur, quem alii Tonſillam dicunt. Paulus. [Sed rectius Prymneſius, πρυμνήσιος per y ſcribitur, ἀπὸ τῆς πρύμνης.

PRIMOGENITUS, PRIMOPILARIUS, PRIMORDIUM, &c. V. PRIMUS.

PRĪMUS, a, um. Adj. [πρῶτος] Formam habet Superlativi, cujus Compar. eſt PRIOR, us. de quo V. ſ. l. quandoque ad numerum, ſeu ordinem refertur. Ter. Phorm. 2. 3. 47.

At ſi talentûm rem reliquiſſet decem.
D. Di tibi malefaciant. P. primus eſſes memoriter
Progeniem veſtram uſque ab avo atque atavo proferens. Idem Adelph. 5. 9. 18. — optimam
Mulierem quidem. S. & quidem nepoti tuo hujus filio
Hodie primam mammam dedit hæc. h.e. Ipſa prima dedit mammam. Idem Adelph. 4. 2. 7.
Primus ſentio mala noſtra, primus reſciſco omnia.

Extremi primorum. Hor. 2. Epiſt. 2. 203.
Primus ante omnes. Virg. 2. Æn. 40.
Primus ad extremum ſimilis ſibi. Hor. in Arte Poet. 254. De verſu Iambico trimetro.
Prima duo capita epiſtolæ tuæ tacita mihi quodammodo relinquenda ſunt. Cic. 3. Fam. 8.
Primæ & Poſteriores ſententiæ. Cic. 10. Fam. 11. Primæ tuæ ſententiæ infinitis cum muneribus, poſteriores ad tempus arbitriumque amicorum meorum compoſitæ.
Primus ſententiam dicere. Cic. 6. Philip. 8. Primus in hoc ordine, quoad magiſtratum iniret, ſententiam dicere. Solebant enim Conſules deſignati primi omnium in Senatu ſententiam rogari, ut & apud Saluſtium in Catil. cap. 50. & multis aliis in locis videre eſt. Ex Turnebo. conf. Cort. ad Sall. & Lex. Pitiſc. in Sententia.
Primus de. Cic. 2. Q. frat. 5. Poſtea Racilius de privatis me primum ſententiam rogavit.
Primus ex omnibus philoſophis. Cic. 4. de Fin. 17. Primi ex omnibus philoſophis natura tributum eſſe docuerunt, ut hi qui procreati eſſent, a procreatoribus amarentur.
Primus, de duobus. Cic. 2. de Invent. 11. Quo pacto tractari conveniret argumentationes, in libro primo non indiligenter expoſitum eſt.
Primus & Alter libellus. Cic. 4. Verr. 183. Recita mihi, quæſo, hunc primum libellum, deinde illum alterum libellum Canuleji.
Annus primus ab honorum perfunctione. Cic. 3. de Orat. 7. Qui ei annus primus ab honorum perfunctione aditum omnium conceſſu ad ſummam auctoritatem dabat.
Barba prima. Senec. Hippol. 5.
Chorda prima. Varr. de L. L. lib. 9. 4.
Corpora prima, & ſemina rerum vocat Lucret. Elementa, lib. 1. 56.
Labes prima mali. Virg. 2. Æn. 97.
Luna prima. Varr. de L. L. lib. 5. 2. Ea die poteſt videri extrema & prima luna.
Tellus prima. Hor. 2. Serm. 2. 93.

— tellus me prima tuliſſet. Quem locum exponens Turnebus, Cuipiam, inquit, fortaſſe videatur ſignificari tellus illa, quæ antiquorum ætate erat, non tellus ſæculi Horatiani: nec culpari forte is ſenſus poſſit. Verumtamen Tellus prima videtur eſſe, quæ e chao prima, ante elementa omnia, etiam ante cælum (ſi Heſiodo in Theogonia credimus) exſtitit. Sic Virg. 4. Æn. 166.

— prima & tellus & pronuba Juno
Dant ſignum. Et 1. Georg. 13.
— tuque ô, cui prima frementem
Fudit equum magno tellus percuſſa tridenti. Etſi enim in Attica hoc factum fuiſſe legimus, quam antiquiſſimam terram indigenarum altricem audivimus: tamen abſolute de terra accipiendum exiſtimamus, cui primatus originis tribuitur. At lib. 3. 95.
Quæ vos prima tulit tellus; aliter exponitur, & recte: poſſet tamen etiam eodem ſenſu commode conſervari.

Urna prima addita. Varr. de L. L. lib. 4. 36.
Primus adventu. Plin. lib. 15. cap. 14. ad finem, de variis malorum generibus, Dacis ferme viliſſimis nomen, quanquam primis adventu, decerpique properantibus.
Primus quiſque, Ut quiſque primus, &c. V. QUISQUE.
Primo quoque die. Columel. lib. 8. cap. 5. Pompejus ad L. Domitium, in Ep. Cic. ad Att. 8. 12. Ut primo quoque die Luceriam advenires.
Occaſione prima quaque. Plin. jun. Ep. Proinde prima quaque occaſione mitte.
Particulam primam quamque venti ſentire. Lucret. lib. 4. 262.
Tempore primo quoque, i. e. Statim, ſive Quum dabitur occaſio. Cic. 6. Verr. 58. Primo quoque tempore afferretur. Idem 8. Att. 6. Omnes copias primo quoque tempore in unum locum convenire.
Primus, Optimus. Virg. 9. Æn. 785.

— juvenum primos tot miſerit Orco. Ter. Adelph. 5. 4. 4.
Et, quæ tibi putaris prima, in experiundo ut repudies. Ubi Donat. Prima, ante alia eligenda, quæ & primo loco ponenda, ac per hoc optima.

Prima & ſumma, habentur utilia. Cic. 3. Off. 101.
Primus apud te eſt. Ter. Eun. 1. 2. 10. h. e. Supra alios amas illum. Ibid. 2. 2. 17.

Eſt genus hominum, qui eſſe primos ſe omnium rerum volunt.

Primam dices, ſcio, ſi videris: h. e. Pulchriorem ceteris omnibus. Ter. Eun. 3. 5. 19.
Laus prima, Summa. Plin. lib. 12. cap. 23. Laus prima candidiſſimis ſphagnis atque altiſſimis, ſecunda rutilis, nulla nigris. i. e. Plurimi æſtimantur.
Honos primus virtutis. Hor. 1. Serm. 6. 83.
Primus, Princeps, Summus, Primus dignitate, vel loco.

Decem primi. Cic. pro Roſc. Amer. 25. Itaque Decurionum decretum ſtatim fit, ut Decem primi proficiſcantur ad L. Sullam. V. DECEM.
Dyrrachinus, primus civitatis. Cic. 5. Verr. 129.
Genere & nobilitate ſui municipii facile primus. Cic. pro Roſc. Amer. 15.
Homo primus. Cic. 6. Verr. 37. A Lyſone vero Lilybætano, primo homine, apud quem diverſatus es, &c.
Lictor primus. Cic. ad Q. frat. Apud quem primus lictor quievit, tacuit accenſus. V. infra, Proximus lictor.
Mamma prima. V. MAMMA, & a pr. dict. ſupra.
Primum, i, n. abſol. unde varii loquendi modi, ut
A primo, pro Ab initio. Cic. 8. Att. 11. Hoc a primo cogitavit, omnes terras, omnia maria movere. Ter. Phorm. 4. 3. 37. A primo homo inſanibat. Idem ibid. 4. 2. 14.
A primo, deinde, poſt. Cic. in Orat. 26. In illa pro Cteſiphonte oratione longe optima, ſummiſſus a primo: deinde dum de legibus diſputat, preſſius: poſt ſenſim incedens, judices ut vidit ardentes, in reliquis exſultavit audacius.
A primo lucis. V. A.
In primum, pro In primam aciem. Liv. 2. 46. extr. Sic in primum infeſtis haſtis provolant duo Fabii, totamque moverunt ſecum aciem. Et lib. 3. 62. extr. Equites duarum legionem ſexcenti fere equis deſiliunt: cedentibuſque jam ſuis provolant in primum: ſimulque & hoſti ſe opponunt, &c. [Conf. 2. 20. An & alii ſcriptores utuntur?
In primo viget, jacet in extremo. Cic. in Orat. 215.
Prima, plur. pro Principiis. Liv. lib. 8. 3. Quod bellum, ſi prima ſatis proſpera fuiſſent, haud dubie perveniſſet ad Romanos. Curt. lib. 4. Virg. 6. Ecl. 34. — ut his exordia primis

Omnia & ipſe tener mundi concreverit orbis. Ubi per Prima, Atomos Epicuri intelligit. Sic Lucret. lib. 4. 187.
Propterea quia ſunt e primis facta minutis.

Prima viaï, pro Primæ viæ. Uſitatum eſt loquendi genus Lucretio: Sic enim alibi, Ultima naturaï, Abdita templi, Acuta belli, & cetera id genus. Eſt autem verſus hic lib. 1. de Rer. natur. 1068.

Amplexi quod habent naturæ prima viaï. i. e. Quia tenent perverſe prima elementa, & primas vias naturæ inveſtigandæ. Lambinus.

Prima conſiliorum, h. e. Prima conſilia. Tacit. 2. Hiſt. 11.
Aliquando per Prima notantur Præclariora; per Secunda & Tertia, Deteriora Cic. in Orat. 4. Prima enim ſequentem, honeſtum eſt in ſecundis tertiiſque conſiſtere. Salluſt. Catil. cap. 36. Domi otium atque divitiæ, quæ prima mortales putant. conf. Idem Jugurth. 61. & 76.
Cum primis. V. CUM præpoſitionem.
Cum primis domi ſuæ locuples & honeſtus homo Sopater. Cic. 4. Verr. 68.
Sapiens cum primis noſtræ civitatis homo. Cic. 2. de Orat. 224.
In primis. V. IN præpoſitionem.
Clarum & ornatum in primis Siciliæ oppidum Himera. Cic. 4. Verr. 86.
Homo in primis improbiſſimus. Cic. 5. Verr. 68.
In primis ſplendidus Minucius Eques Rom. Cic. 4. Verr. 86.
Primas dare alicui, Subaudi Partes. Item Primas ferre, aut tenere. Cic. de Clar. Orat. 183. Ex his Cotta & Sulpicius, cum meo judicio, tum omnium, facile primas tulerunt. i. e. Sapientiſſimi & doctiſſimi habiti ſunt. Ibid. Erat excellens judicio vulgi, & facile primas tenebat adoleſcens.
Agere primas. V. AGO.
Agebat primas in cauſis Hortenſius. Cic. de Clar. Orat. 308.
Concedere alicui primas. V. CONCEDO.
Concedere ingenio primas. Cic. 2. de Orat. 147.
Deferre primas alicui, Palmam & primum locum tribuere. Cic. 1. Att. 14. Amoris erga me, quum a fraterno amore domeſticoque diſceſſi, tibi primas defero. i. e. Poſt eos is es, quem maxime amem.
Primarum partium eſſe. V. PARS.
Primus, Prior, Tempore primus. Virg. 1. Æn. 24.

Prima quod ad Trojam pro caris geſſerat Argis. Idem 1. Æn. pr.
— Trojæ qui primus ab oris &c. V. paulo poſt.

Primus, pro Eo ante quem nullus eſt. Virg. 1. Ecl. 45.

Hic mihi reſponſum primus dedit ille pententi. Sall. in Jugurth.

A Poetis hoc Adjectivum conſtruitur cum Subſtantivis, & Adverbii vim habet. Virg. 5. Æn. 857.

Vix primos inopina quies laxaverat artus. i. e. Vix primum. Sic, Primam urbem invadere. Sil. 2. 235. V. Drakenb. & Gronov. Obſerv. 1. 7. Serv. ad 1. Æn. 24.

Interdum notat Partem alicujus rei. ut Ter. Adelph. 8. Lenoni eripit meretricem in prima fabula. i. e. In prima parte fabulæ. Virg. 9. Æn. 245.

Vidimus obſcuris primam ſub vallibus urbem. Idem in Ciri, 212.
Tum ſuſpenſa levans digitis veſtigia primis. Sic Catullus 2 3. dicit Primum digitum, pro Summa digiti parte

Primæ ceræ dicuntur, quos Jureconſulti Primos gradus inſtitutionum vocant. Erant enim ceratæ tabulæ teſtamentorum. Budæus. V. CERA.
Labris primis aliquid guſtare. Cic. 1. de Nat. Deor. 20. Hunc cenſes primis, ut dicitur, labris guſtaſſe phyſiologiam, id eſt naturæ rationem, qui quicquam quod ortum ſit, putet æternum eſſe poſſe? Eſt, inquit Eraſmus, Breviter quippiam attingere. Ductum ab iis, qui cibum aut potum tenuiter prægustant, nihil inde in ſtomachum tranſmittentes.
Acceſſu primo. Liv. 28. 43. M. Atilium captum in Africa commemorat, tanquam M. Atilius primo acceſſu ad Africam offenderit.
Aditus primi difficiles. Hor. 1. Serm. 9. 56.
Adventu primo ſtatim. Liv. 4. 53. Impigre, primo ſtatim adventu, dejectis qui in præſidio erant, arcem recepit.
Aſpectu primo. Liv. 35. 11. Nihil primo aſpectu contemptius, equi homineſque paululi & graciles.
Aſpectu primo obſtupuit. Virg. 1. Æn. 617.
Facie prima. Cajus in l. Aliquando. D. ad Senat. Conſ. Vellejanum.
Fronte prima. V. FRONS, frontis.
Introitu primo. Plin. lib. 12. cap. 8.
Progreſſu primo. Cic. 4. Acad. 92. Sed quoniam tantum in ea arte ponitis, videte ne contra vos tota nata ſit, quæ primo progreſſu feſtive tradit elementa dicendi.
Specie prima. Cic. 4. de Fin. 61. Nominibus uterentur his, quæ prima ſpecie admirationem, re explicata riſum moverent.
Adoleſcentia prima. V. ADOLEO.

Æſtas prima incœperat. Virg. 3. Æn. 8.
Ætas. Virg. 2. Georg. 362.
Anni. Virg. 2. Æn. 87.
Diluculo primo, apud Suet. Vitell. cap. 15.
Fax prima noctis. Aul. Gell. lib. 18. cap. 1. in fine. V. FAX.
Ab infantia prima. Tacit. 1. Ann. 4.
Juventa prima. Plin. lib. 10. cap. 55.
Lux prima, pro Summo diluculo. Cic. 4. Fam. 12. Eo ſum profectus prima luce. Sic Cic. 4. Att. 3. Cæſar 1. Bell. Gall. 22. Liv. 9. & Tacit. 3. Hiſt. 70.
A prima luce. V. A Præpoſitionem.
Mane primo cum familia prodeundum eſt. Columel. lib. 12. cap. 1. dicitur & Summo mane.
Tenebris primis movit. h. e. Cœpta nocte. Liv. 31. 23.
Veſpera prima. Liv. 34. 61. Tabellas conſcriptas celeberrimo loco ſupra ſedem quotidianam magiſtratuum prima veſpera ſuſpendit.
Veſpere primo. Tacit. 5. Ann. Primo veſpere, ut lumina in caſtris hoſtium conſpexere, &c.

PRIMUM, Adv. temporis. [πρῶτον, πρῶτα] fereque ſequitur Præterea, vel Deinde. Ter. Adelph. 4. 2. 1.
Næ ego homo ſum infelix! primum fratrem nuſquam invenio gentium;
Præterea autem, dum illum quæro, a villa mercenarium
Vidi: is filium negat eſſe ruri. Idem in prol. Heaut. 3.
Id primum dicam: deinde quod veni eloquar.
Nunc primum. V. NUNC.
Primum, deinde, poſtremo. Cic. 5. Verr. 169. Primum eam, quum poſita eſſet apud eas ſocietates, unde erat attributa, binis centeſimis fœneratus eſt; deinde permultis civitatibus pro frumento nihil ſolvit omnino; poſtremo ſicui civitati ſolvit, tantum detraxit, quantum commodum fuit.
Primum, deinde, deinde. Cic. 4. Verr. 144. Primum averti pecuniam domum non placere: deinde ipſarum ſtatuarum modum quendam eſſe oportere: deinde illud certe, ab invitis exigi non oportere.
Primum aliter, nulla ſequente particula. Plaut. Capt. 2. 3. 100.
Sequere, te ut amittam: ei rei primum prævorti volo.
Primum omnium, Ter. Heaut. 2. 3. 33.
Mane, hoc quod cœpi, primum enarrem, Clitipho:
Poſt iſtuc veniam. CLIT. propera. S. jam primum omnium
Ubi ventum ad ædes eſt, Dromo pultat fores: &c.
Ut primum illam vidi, nunquam vidi poſtea. h. e. Nunquam niſi ſemel vidi. Plaut. Epid. 4. 2. 30.
Ut primum poteſtas data eſt augendæ dignitatis tuæ, nihil prætermiſi in te ornando, quod poſitum eſt in præmio virtutis, aut in honore verborum. Cic. 10. Fam. 13.
Ut primum forum attigi, ſpectavi ſemper ut tibi poſſem quammaxime eſſe conjunctus. Cic. 5. Fam. 8.
Primum, pro Præcipue. Plin. lib. 15. cap. 18. Quod primum in eo miremur? curam ingenii, an occaſionem fortuitam? celeritatemque curſus, an vehementiam viri?
Primum dum. Plaut. Trin. 1. 2. 61. Primum dum omnium. conf. Idem Bacch. 2. 3. 25. Moſt. 1. 2. 39. & 2. 1. 53. Mil. 2. 3. 26. Rud. prol. 32. & Truc. 1. 1. 10.

PRIMŌ, Adv. [πρῶτον] ex Ablativ. pro Primo loco.
Primum tempus, Primo locum denotat. Quam etiam differentiam inter Quartum & Quarto tradit Varro apud Gell. 10. 1.
Primo, pro Prima fronte, prima ſpecie, primo aditu. Ter. Eun. 5. 7. 10.
At etiam primo callidum & diſertum credidi hominem. Ovid. 2. Met. 444.
Et timuit primo, ne Juppiter eſſet in illa.
Primo & Mox. Plin. lib. 19. cap. 3. Veſci pecora ſolita, primoque purgare, mox pingueſcere.
Sequuntur particulæ Iterum, Poſtea, Poſtremo, &c. V. Liv. 2. 51: 31. 29: 26. 39. & 23. 40.

PRIMŌDUM, pro Primo. Plaut. Capt. 1. 2. 57. Primodum opus eſt piſtorienſibus, ut legit Meurſ. Al. Primum dum.

PRIMĒ, Adv. apud antiquos, unde Apprime.
Fabula prime proba. Næv. apud Soſipatr. p. 188. & Priſcian. p. 603.

PRIMĬTER, Adv. [πρώτως] i. e. Primo. Pomponius Maccis geminis,
Quin bono animo es video, eripis primiter dapes. Non. 2. 661.

PRIMĬTUS, aliud Adv. [πρωτίςως] Idem. Lucil. lib. 5.
Sic uti quum primus ficos propola recentis,
Protulit & pretio ingenti dat primitus paucos. Ita Non. 2. 661. Mercer. Varr. 2. de R. R. cap. 2. Primitus oritur herba imbribus primoribus evocata. Petron. cap. 62. Ego primitus neſciebam ubi eſſem. conf. Gell. 1. 18. & Catull. 19. 11. qui habet Primitu.
Inſinuari primitus. Lucret. lib. 4. 1024. Idem 5. 1092.
Primitus ingredienti cum faſcibus forum. Suet. Claud. cap. 7.
Primitus inſtituti dies. Cenſorin. cap. 20.

PRĪMŬLUS, a, um. Adj. dimin. a Primus. Plaut. Amph. 2. 2. 105.
Primulo diluculo abiiſti ad legiones.

PRIMŬLUM, Adv. dimin. a Primum. Adv. Ter. Adelph. 5. 6. 10.
Paulatim plebem primulum facio meam. Ibid. 3. 1. 2.
— modo dolores, mea tu, occipiunt primulum. Ubi Donatus, Initium & ipſa origo dolorum diminutive demonſtrata eſt. Non enim Primum, ſed Primulum dicit.

PRIMĀNUS, a, um. Adj. [πρωτανὸς] Qui eſt ex prima claſſe, vel Legione. Paulus, Primanus tribunus erat, qui primæ legioni tributum ſcribebat. V. Feſt. fragm. & not. Ant. Auguſt.
Primanus Tribunus, apud Catonem, in ea quæ eſt contra Thermum de ſuis virtutibus. Hæc Feſtus, reliqua deſiderantur.

PRIMĀNUS, i. m. Tacit. 2. Hiſt. 43. 2. Primani, ſtratis Unaetviceſimanorum principibus, aquilam abſtulere.

PRIMĀRIUS, a, um. Adj. [πρωτεῖος, ἀρχικὸς, πρόβουλος, ἀρχοειδὴς] Quod aliunde originem non habet. Primarius lapis, Qui primus in aliquo ædificii fundamento ponitur. Primarius vir, Primus in civitate. Cic. de Senect. 61. In quem illud elogium unicum: Plurimæ conſentiunt gentes, populi primarium fuiſſe virum. h. e. Primum inter cives & veluti eminentiſſimum. Et 2. de Fin. 116. Idem. 7. Verr. 120. Vir primarius, homo nobiliſſimus, dicit.
Adoleſcens primarius. V. ADOLEO.
Bellator primarius. Plin. lib. 7. cap. 43.
Conditio primaria. Plaut. Stich. 1. 2. 82.
Femina primaria. Ter. Phorm. 5. 8. 78. Cic. 3. Verr. 153. Scilicet magno præſidio fuit Anniæ pupillæ mater femina primaria.
Senator, vir primarius. Cic. pro Flacc. 50.
Primario loco eſſe, & Secundum locum obtinere, contraria. Cic. 3. de Fin. 52. Sic in vita, non ea quæ primario loco ſunt, ſed ea quæ ſecundum locum obtinent, προηγμένα, id eſt producta nominentur.

PRIMAS, ātis. m. [ἄριστος] Primates dicti ſunt Primi in civitate, vel populo, qui & Summates.
Primatis civitatis filii cadaver. Apul. 2. Met. p. 124. Elmenh.
Feminam primatem, Adjective dixit Idem ibidem p. 123. Elmenh.

PRIMATUS, ûs. m. [πρωτεῖον, πρωτεία] Ipſa auctoritas primas ferentium. Plin. lib. 13. cap. 12. Primatum mutavit Claudius Cæſar. Subaudi Chartæ.
Primatum dare alicui rei. Varr. 1. de R. R. cap. 7.

PRIMĬTIUS, a, um. Adj. Quod in aliqua re primum & principale eſt. Ovid. 12. Met. 271.
Ecce rapit mediis flagrantem Rhœtus ab aris
Primitium torrem. Alii legunt Prunitium, a Pruna ſcilicet.

PRIMĬTIÆ, arum. f. pl. [ἀρχαὶ, ἀπαρχαὶ, κατάργματα] Primi fructus ex agro ſuſcepti, qui Deo offeruntur. Plin. lib. 4. cap. 12. Frugum primitias ſolitos Delon mittere Apollini.
Frugum primitiæ. Ovid. 10. Met. 433.
Operum primitiæ. Stat. 2. Theb. 742.
Primitias vitis reſecare conſuerunt, i. e. Prima flagella. Columel. lib. 4. cap. 10.
Armorum primitiæ. Stat. 11. Theb. 285.
Lacrimarum primitiæ. Stat. 6. Theb. 146.
Metallorum. Tacit. 4. Hiſt. 53. 5.

PRIMĬTĪVUS, a, um. Adj. [πρωτότυπος] Quod aliunde non habet originem, ſive quod per ſe inventum eſt. Unde & Primitiva verba, Quæ per ſe inventa ſunt, nec aliunde derivantur: ut Amo. [Formatur a Primitus, ut cetera id genus a Partic. in Tus.
Primitivi anni. Columel. de Arborib. cap. 23. Ea res & fertilem arborem reddet, & primitivos annos, fructum vinoſum, poſtea vero etiam dulcem, & apyrenum. Fortaſſe legendum, Primitivis annis, ſive Primis: ut idem lib. 5. cap. 10. Ea res & fertilem arborem reddit, & primis annis fructum vinoſum, & poſt quinquennium dulcem & apyrenum facit. [Urſin, Primis v annis. An Et per primitivos annos. vel Per primos v annos?

PRIMŌRIS, [ἄκρου] genitivus, cujus nominativus non reperitur. plur. Primores, um, &c. [Forte a Primior, quod a Primus, ut Proximior &c.
Primores, dicuntur Summæ quæque res, inquit Nonius 5. 24. Lucilius,
Quum gallus digitos, primoreſque erigit ungues. Cato R. R. cap. 5. Pullos in terram deprimito, extollitoque primorem partem.
Naſi primoris acumen. Lucret. lib. 6. 1191.
In primore fronte animum geſtare. Apul. Apol. p. 300. Elmenh.
Primores digiti. Cato de R. R. cap. 40. Surculum aridum præacutum inter librum & ſtirpem artito primores digitos duos. Hic Primores digiti, Tenues intelliguntur, quod digiti primore ſui parte minus craſſi ſint. Itaque Cato his Craſſos opponit, ita ſcribens, Stirpem oblinito digitos craſſos tres.
Primoribus labris guſtare, eſt Leviter quidpiam attingere. Proverbium ductum ab iis qui cibum aut potum tenuiter deguſtant, nihil inde in ſtomachum tranſmittentes. Cic. pro Cœl. 28. Equidem multos, & vidi in hac civitate, & audivi, non modo qui primoribus labris guſtaſſent genus hoc vitæ, & extremis, ut dicitur, digitis attigiſſent. Idem 1. de Orat. 87. Hæc autem eſſe penitus in media philoſophia retruſa atque abdita, quæ iſti rhetores ne primoribus quidem labris attigiſſent.
In labiis primoribus verſatur, vide VERSOR. H. St. conf. Primis labris ſ. l.
Primores, pro Primis accipitur: ut, Primores imbres. Varr. 2. de R. R. 2.
Anni primores. Sil. lib. 16. 650.
Dentes primores, Qui primi patent. Plin. lib. 11. cap. 37.
Domus partem primorem eſſe atrium. Gell. lib. 16. cap. 5.
Primori in acie verſabantur. Tacit. 3. Hiſt. 21. extr.
Feminæ primores. Tacit 2. Ann. 29. 1.
Miniſtri primores. Idem 4. Ann. 10. 2.
Primore juventute conſcripta. Liv. 24. 20. V. Gronov. Auſon. Parent. 15. 7.
Te primore vigens, te deficiente relabens.
Primores, pl. m. [ἄριστοι] pro Primatibus, Proceribus. Virg. 9. Æn. 309.
Protinus armati incedunt: quos omnis euntes
Primorum manus ad portas, juvenumque ſenumque
Proſequitur votis. Ubi Serv Primorum, genitivus hic venit ab eo quod eſt, hi Primores, ſicut hi Proceres: quorum nominum nominativus ſingularis non invenitur, licet dicamus hujus Primoris.
Populi primores. Hor. 2. Serm. 1. 69.
Sociûm primores. Sil. lib. 13. 7.

PRIMŌTĬCUS, a, um. Adj. Primo natus, præcoquus. ut, Duracina primotica. Apic. 4. 5.

PRIMÆVUS, a, um. Adj. [πρωτῆλιξ] Quod eſt primæ ætatis: ut Grandævus, grandioris ætatis, Æquævus, &c. Virg. 9. Æn. 546.
— vix unus Helenor
Et Lycus elapſi: quorum primævus Helenor, &c. Idem lib. 10. 345.
— fidens primævo corpore Lauſus.
Conjux primævus. Stat. 5. Silv. 3. 66.
Natus primævus. Catul. Argon. 62. 401.
Primævo flore juventus. Virg. 7. Æn. 162.
Juvenes primævi. Sil. 5. 424.
Juventa primæva. Auct. Phœnicis, 115.

PRIMICEPS, V. PRINCEPS, infra.

PRIMĬCĒRIUS, i. m. [πρωτοκήριος] Is qui primus notabatur in tabula cerata, hoc eſt albo, ſive catalogo, munere aliquo fungentium. Ita Secundicerius & Tertiocerius dicuntur in Notitia utriuſque imperii. V. Lex. Pitiſc.
Primicerium, exiſtimat Accurſius dictum, quod primus ferat cereum. Quæ etymologia plane ridicula eſt. Nam Primicerius notarius principis dicitur, & honore inter notarios primus: ſicut ſequens dicitur Secundicerius: κηρὸς enim ceram ſignificat: κήρωμα tabulam ceratam, in qua antiqui ſcribebant. Ab hujuſmodi igitur tabulis dicti ſunt primicerii.

Primice-

Primicerius, inquit Veget lib. 2. de R. R. cap. 21. in officio præfectorum Prætorio, ad honestum quæstuosumque militiæ pervenit finem.

Dicitur autem Primicerius non solum Notariorum, ut apud Renatum Frigiridum in historia Honorii & Theodosii: Rusticus Agretinus ex Primicerio Notariorum Jovini, multique nobiles apud Arvernos capti: sed etiam primus aliarum dignitatum. Ammian. Marcell lib. 18. 3. Inter quos etiam Valentinus ex Primicerio Protectorum, Tribunus.

Quæ autem hujus officii sit dignitas, ostendit Cassiod. Variar. 6. 7. in forma Comitivæ sacrarum & Primiceriatus, ubi, Ad publicæ, inquit, felicitatis indicium, locum quoque Primiceriatus adjungimus. & p. p. Parum est autem, quod provinciarum judices tuæ subjaceant dignitati: · ipsis quoque proceribus chartarum confirmas officium: dum perfectum non creditur, nisi a te fuerit pro solennitate completum, &c. Ex Alciato. [Suid. Πριμμικήριος, ὁ πρῶτος τάξεως τῆς τυχούσης.

De Primicerio porro Cubiculi, Fabricæ, Lampadariorum, Notariorum, Præfectorum Prætorio, Protectorum, atque Scrinii, V. omnino Lex. Pitisc.

Primiceriātus, ûs. m. Dignitas & munus Primiceriorum. l. 1. Cod. de Decanis. Biennii spatio Primiceriatus gerant officium. conf. Cassiodor. Var. 6. Epist. 7. in dict. præced. & 16. Et 10. Epist. 11.

Primĭgĕnius, a, um. Adj. [ἀρχικός, πρωτογενής, ἀρχοειδής, πρωτότοκος, πρωτόπλαστος] Idem quod Primitivus, Quod aliunde non habet originem. Et proprie Primigenia femina, Quæ dedit natura; quæ Cic. Prima naturæ: & Græci τὰ πρῶτα φύσεως appellant. In his numerant incolumitatem, conservationemque omnium partium, valetudinem, sensus integros, doloris vacuitatem, vires, pulchritudinem, ceteraque hujusmodi.

Vide Beroald. in Sueton. Calig. cap. 3. H. St.

Seminis primigenii fontes. Ammian. 14. 6.

Primigenia Fortuna a gignendo. Cic. 2. de Legib. 28. Fortunaque sit vel hujusce diei, nam valet in omnes dies; vel Respiciens, ad opem ferendam: vel Fors, in quo incerti casus significantur magis: vel Primigenia a gignendo. Liv. 34. 53. Et ædem Fortunæ Primigeniæ in colle Quirinali dedicavit Q. Marcius Ralla, Duûmvir ad id ipsum creatus.

Legio primigenia. Spartian. in Julian. cap. 1.

Primigenia noxa, Peccatum est & lapsus primi parentis. Budæus.

Pecuaria primigenia, Omnium prima. Varr. R. R. 2. 2. pr. Dicam de primigenia pecuaria. i. e. De ovibus, quales sint ad feturam utiles.

Semina primigenia. Varr. 1. de R. R. cap. 40. pr.

Primigenius sulcus, inquit Festus, dicitur, Qui in condenda nova urbe, tauro & vacca, designationis causa imprimitur.

Verba primigenia, ut Lego, Scribo, quæ non sunt ab alio verbo, sed suas habent radices. Varr. L. L. 5. 5.

Primĭgĕnus, a, um. Adj. [πρωτογενής] Idem. Lucret. lib. 2. 1104.

Multaque post mundi tempus genitale, diemque
Primigenum maris & terræ, solisque coortum, &c. Avien. Phænom. Arat. 13. — primigenæ penetralia mentis.

Primĭpăra, æ. f. [πρωτοτόκος] Primiparæ dicuntur Matres, quæ primo genuerunt. Plin. lib. 8. cap. 40. Et ab ea quæ femina sit ex primipara genita citius cerni.

Primĭpīlus, i. m. [πρωτόπιλος] Centurio primæ cohortis, ut Livius scribit lib. 7. 41. Id propter P. Salonium postulatum est a conjuratis, qui alternis prope annis & Tribunus militum & primus Centurio erat: quem nunc Primipilum appellant. Al. Primi pili. V. antepilani. Suet Calig. c. 44. At in exercitu recensendo, plerisque Centurionum, maturis jam, & nonnullis ante paucissimos, quam consummaturi essent, dies, primos pilos ademit, causatus senium cujusque & imbecillitatem. Cic. 5. Att. 1. At ille cohortem illam primam totam perdidit, Centurionemque primipili nobilem sui generis. [Dicitur idem & Primi pili Centurio, & Primum pilum ducere. Suid. Ἔστι δὲ πῖλος ἢ τάγμα, πρῶτος πῖλος κυκλούμενος. Latini tamen n. g. efferunt. V. in pilum supra. & Gujet. ad Suet.

De primipilo V. Alex. Alexand. lib. 1. cap. 3.

Aquila primipili. Cic. 12. Philip. 20.

Primipilum ducere. Cæs. 5. Bell. Gall. 34. 6. Sed rectius legitur Primum pilum, divise.

Primipilus legionis. Gruter. p. 347. conf. Lex. Pitisc.

Innominatus Græce legum interpres, Primipilum tradit Militarem annonam esse. Id quod non omnino absurdum putat Alciatus. Nam quum Primipilus in legione primus esset, consequebatur omnia legionis commoda, ut docet Vegetius R. M. lib. 2. cap. 8. Proinde annona quoque militaris illi concedebatur dividenda per capita militum.

Primopilus, etiam legitur apud Gruter. Inscript. p. 349. n. 4. &c. V. Ald. Manut. Epist. 3. 3. V. Suid. in primopilarius infra.

Primĭpilāris, is. m. [πρωτοπιλάριος] dicitur ipse Centurio, qui olim præditus fuerat hac dignitate, ea forma, qua Consularis. Quintil. lib. 6. cap. 3. An primipilaris ei testamento suaderet ordinare suprema judicia. Sidon. 6. Epist. 1. Te primipilarem spiritualia castra venerantur.

Legitur & Primopilaris. Gruter. Inscr. p. 50. n. 6. & dict. seq.

Primipilarius, i. m. Idem. Sen. de Const. cap. 18. Nec impune cessit primipilario. conf. Spartian. Julian. cap. 5. & Nigr. cap. 2. [Suid. Πριμοπιλάριος, ὁ τὸ μεῖζον ἀξίωμα τῶν στρατιωτῶν ἔχων παρὰ Ῥωμαίοις. Gloss. Gr. Lat. Πρῶτος ἐν τάξει Primipilarius.

Primĭpilātus, ûs. m. Saresb. 6. 16. Primipilatum affectare.

Primĭpŏtens, entis. Apul. Asclep. p. 92. Elmenh. Deus primipotens & unus gubernator mundi.

Primiscrīnius, i. m. Scriniariorum supremus. Symmach. 1. Epist. 33. Magister scriniorum. V. Voss. Lex. Etym.

De Primiscrinio Canonum, Numerorum & Securitatum, V. Lex. Pitisc.

Primĭvirgius, i. m. Primus virgam gestantium ante regem. Gloss. Gr. Lat. Πρωτοραβδοῦχος, Primivirgius. Gloss. Isidor. Primivirgius, caballarius, quod primus est militiæ in virgis. V. Voss. de Vit. L. L. 3. 38.

Primŏgĕnĭtus, a, um. Adj. [πρωτότοκος] Qui primo genitus est, etiam si alii post non sint geniti. Plin. lib. 11. cap. 40. Primogeniti in quacunque parte sues primas premunt. Vetus codex habet, Primis genitis in quoque partu sues primas præbent. Subaudi, Mammas. V. Cellar. Cur. post. p. 878. Lactant. Inst. Div. 1. 11. Filium suum primogenitum delabi jussit e cælo. conf. Pallad. 1. 39. Sulpic. Sever Hist. 1. 18. Primogenita omnia Domino offerenda. [Potest & divise scribi Primo genitus, sec. longâ, quomodo forsan vett. scripserunt. At. Gloss. Lat. Gr. Primogenitus, Πρωτογέννητος, καὶ πρωτότοκος conjuncte.

Primogenitālis, e. Adj. Tertull. adversf. Valent. cap. 20.

Primopilarius, V. primipilus & primipilarius.

Primoplastus, i. m. Vox hybrida. Prudent. Hymn. omn. hor. 17.
— ne gens periret primoplasti ex germine. Sed emendatius legitur Protoplasti. q. V.

Primordium, i. n. [ἀρχαιογονία, πρωτοφυεστάτη] Principium, inquit Festus, quod primo ordimur. Frequentior usus in plur. Cic. 2. de Legib. 7. Ordire igitur: nam hunc tibi totum dicamus diem. M.

A Jove Musarum primordia, sicut in Aratio carmine orsi sumus. Q. Quorsum istuc? M. Quia nunc itidem ab eodem, & a ceteris diis immortalibus sunt nobis agendi capienda primordia.

A primordio fui. V. A præpositionem.

Operum primordium. Curt. lib. 9. 2. 11.

Belli primordia. Stat. 2. Achil. 333. Curt. 9. 6. 17.

Dicendi primordia. Quintil. lib. 1. cap. 9.

Gentis primordia. Ovid. 5. Met. 190.

Mundi primordia. Ovid. 15. Met. 67.

Principiorum primordia. Lucret. lib. 3. 263.

Rerum. Cic. Partit. 7. Ut primordia rerum, & quasi præcurrentia, in quibus inest aliquid argumenti.

Rerum prima primordia. Lucret. lib. 1. 50.

Romæ primordia. Ovid. 3. de Arte Am. 337.

Capere primordia. V. capio, & paulo supra.

Ducere primordia generis ex aliis. Ovid. 15. Met. 391.

Primordia, Sacra, quæ propter primordia, sive originem gentis, celebrantur. Tacit. Germ. 39. pr. Stato tempore in silvam, auguriis patrum & prisca formidine sacram, omnes ejusdem sanguinis populi legationibus coeunt, cæsoque publice homine, celebrant barbari ritus horrenda primordia. [Γενέθλια, seu Natalitia sacra intelligit Tacitus. Gloss. Lat. Gr. Primordium, Ἀπαρχὴ γένους. & Gr. Lat. Ἀρχὴ γένους Primordium.

Primordiālis, e. Adj. ut,

Causa primordialis. Ammian. lib. 30. pr.

Lex primordialis. Tertull. adversf. Jud. cap. 2.

Verbum primordiale, ὁ λόγος. Idem Apol. cap. 21.

Primordialĭter, Adv. Claud. Mamert. 2. 5. Unde corpora primordialiter exsistunt. conf. Augustin. de Trin. 3. 9.

Princeps, ĭpis. Adj. o. g. [ἀρχός, ἀρχηγός, ἀρχηγέτης, ὀρχαμός, πρόηγορος] Qui vel quæ principatum tenet. quasi Primum caput. [Immo, quasi Primiceps, qui primus capit, vel cœpit, ut Inceps, Auceps, &c.

Princeps, Primus. Cic. 2. de Orat. 55. Namque & Herodotum illum, qui princeps genus hoc ornavit. Liv. 21. 4. Princeps prælium inibat. De Hannibale.

Postremus & Princeps, contraria. Cic. 7. Verr. 90. Ut quisque in fuga postremus, ita periculo princeps erat.

Ad pericula princeps. Cic. 10. Fam. 17. Ad omnia pericula princeps esse non recusabat.

Exordium princeps omnium debet esse. Cic. 1. de Invent. 19.

Princeps & solus initio bellum his indixit. Nepos 8. 1. 5.

Princeps delicti, Auctor. Paulus in l. in hoc. D. de servo corrupto. Justius est eum teneri, qui princeps fuerit delicti.

Belli inferendi princeps. Cæs. 3. Bell. Civil. 54.

Princeps omnium flagitiorum & vitiorum. Cic. in Verrem. vide Indicem edit. Lamb. H. St. Exstant 7. Verr. 4.

Te ducem principemque præberes. Cic. Act. ult. in Verrem p. 194. Lamb. edit. H. St. Priora hujus observationis verba resecta sunt.

Legis Agrariæ princeps P. Rullus, i. e. Auctor. Cic. 2. de Lege Agrar. 13.

Sceleris princeps atque architectus. Cic. pro Cluent. 60.

Sceleris princeps & concitator belli. Cæsar 8. Bell. Gall. cap. 38. conf. Sallust. apud Lactant. 1. 21.

Sermonis ordiendi princeps fuit. i. e. Auctor. Cic. 1. de Orat. 98. Et quoniam princeps Crassus ejus sermonis ordiendi fuit, date nobis hanc veniam, ut ea quæ sentitis de omni genere dicendi, subtiliter persequamini.

Qui princeps vitæ rationem invenit eam, quæ nunc appellatur Sapientia. Lucret. lib. 5. 9.

Princeps, Adj. Primum significat, aliquando Præcipuum. Ter. Adelph. 2. 3. 6.

Itaque unam hanc rem me habere præter alios præcipuam arbitror,
Fratrem homini neminem esse primarum artium magis principem.

Amor princeps ad benevolentiam conjungendam. Cic. de Amicit. 26.

Dies imperii princeps, vitæ supremus. Tacit. 1. Ann. 9.

Locum principem auctoritatemque in salute mea tenuistis. Cic. pro Domo 147.

Mensis princeps, Januarius. Columel. lib. 11. cap. 2.

Natura princeps hujus boni. Cic. 2. de Orat. 356. De his qui memoria vigent.

Qualitatum aliæ sunt principes, aliæ ex iis ortæ. Cic. 1. Acad. 26.

Princeps, Primus & eminentissimus, quacunque in re.

Princeps in patria. Cic. 7. Verr. 128. Totum enim tua libidine & scelere, ex sua patria, in qua multis virtutibus & beneficiis floruit princeps, sustulisti.

In astrologia facile princeps Eudoxus. Cic. 2. de Divin. 87. De quibus Eudoxus, Platonis auditor, in astrologia judicio doctissimorum hominum facile princeps, sic opinatur, &c.

In jure Civili longe omnium princeps Servius. Cic. de Clar. Orat. 151.

Longe princeps. V. longus.

Consilii publici princeps plurimos annos fuit Pericles. Cic. 1. de Orat. 216.

Auctor consilii publici, dux regendæ civitatis, sententiæ atque eloquentiæ princeps in Senatu. Cic. 3. de Orat. 60. V. publicus.

Cothurni tragici princeps. Plin. lib. 7. cap. 29.

Dearum princeps Juno. Ovid. 6. Fast. 37.

Ingenii & doctrinæ princeps Plato. Cic. 1. Q. frat. 1.

Juvenum, qui & Princeps juventutis. Ovid. 1. de Arte Am. 194.

Nunc juvenum princeps, deinde future senum. V. infra.

Philosophorum princeps Socrates. Cic. 2. de Nat. Deor. 167.

Philosophorum princeps & auctoritate & antiquitate Socraticus Aristippus. Cic. 2. Tusc. 28.

Salutis mentisque publicæ princeps, Senatus. Cic. de Arusp. Resp. 58.

Stoicorum princeps Zeno. Cic. 4. Acad. 131.

Terrarum princeps Populus Romanus, In terris. Plin. lib. 22. cap. 3.

Conſilio & lingua princeps aliquis. Cic. 1. de Orat. 98.
Longe omnium quicunque fuerunt gravitate dicendi princeps Plato. Cic. in Orat. 62.
Studiis doctrinæ, & regenda civitate princeps Demetrius. Cic. 3. de Legib. 14.
Princeps, Subſt. m. Vir primarius. Plin. 3. Epiſt. 7. Fuit inter principes civitatis ſine potentia, ſine invidia.
Quales in Republica principes eſſent, tales reliquos ſolere eſſe cives. Cic. 1. Fam. 9.
In principibus. V. IN præpoſitionem.
Principes, οἱ μάλιστα δυναστεύοντες. Vide apud Cicer. aliquot locis pro Domo ſua. Cn. Pompejum, quem omnium judicio longe principem eſſe civitatis videbat. Vide pag. 414. Lamb. Dio vocat δυναστείας & ἐν κράτει εἶναι. Οἱ πρῶτοι καὶ μάλιστα περὶ πάντας δυνάμενοι. Vide Annot. in paginam Dionis 67. Sic etiam col. 106. dicit, φοβηθεὶς, πρός τε τοῦ συνάρχοντος, καὶ πρὸς τοῦ Πομπηΐου, τῶν τε ἄλλων τῶν πρώτων. H. St. Exſtant Ciceroniana pro Domo 66. Gloſſ. Lat. Gr. Princeps, προτοστάτης, πρόεστως. Princeps, Πρωτοπολίτης, ἔξαρχος. Prioris interpretationis exempla præmiſſa ſunt, poſterioris infra ſequuntur.
Nominis latini longe princeps. Liv. 1. 49. extr.
Sententiarum principes conſulares. Livius 144. edit. Feyrab. H. St. Exſtant lib. 8. cap. 21. extr. V. infra Senatus princeps.
Civem principem ſe putat. Cic. 2. de Nat. Deor. 168.
Femina princeps. Plin. lib. 8. cap. 32. Quaſdam nos principes feminas ſcimus omnibus diebus matutinis carnem eam deguſtare ſolitas, & longo ævo caruiſſe febribus.
Femina princeps. Ovid. in quadam Epiſtola ad Uxorem in lib. de Triſtib. H. St. Exſtat 1. Triſt. 6. 25.

Femina ſeu princeps omnes tibi culta per annos. Sed & alibi ſæpius.

Patroni principes. Cic. de Clar. Orat. 319. Quum igitur eſſem in plurimis cauſis, & in principibus patronis, quinquennium fere, verſatus, tum, &c.
Roma princeps urbium. Hor. 4. Carm. 13. 3.
Vox princeps in Republ. Cic. 4. in Catil. 19. Sed ut mea vox, quæ debet eſſe in Republica princeps, officio functa Conſulari videretur.
Principem habere aliquem. Cic. 6. Fam. 12. Principem tamen habuimus Panſam, tui ſtudioſiſſimum, mei cupidum, qui valeret apud illum non minus auctoritate quam gratia. i. e. Præcipuum adjutorem. Budæus.
Orbis terræ princeps. Cic. pro Domo 110.
Principum princeps. Cic. pro Flacco, 54. Uſque eo orba fuit ab optimatibus illa concio, ut princeps principum eſſet Mæandrius.
Honoratus homo & princeps. Cic. 1. Off. 138. Hor. 1. Epiſt. 17. 35.

Principibus placuiſſe viris non ultima laus eſt.

Profiteri ſe principem in Senatu. Cic. 12. Fam. 24.

PRĪNCEPS, Subſt. m. Sub quo nomine Summam & abſolutam poteſtatem in Ro. rep. primus ſibi vindicavit Auguſtus.
Altiſſimus princeps. Claud. de muneribus Honorio imperatori a Stilicone miſſis, 11.
Egregius princeps. Claud. 2. Conſ. Stil. 113.
Immenſus. Claud. 4. Conſ. Hon. 23.
Juſtus. Ovid. 4. Triſt. 4. 12.
Nefandus. Senec. Octav. 5.
Venerandus. Claud. 6. Conſ. Hon. 53.
Colere principem donis. V. COLO.
Exſerere principem, & præſtare. Suet. Tiber. cap. 33.
Perſonam principis in Republ. tueri, magnum eſt. Cic. 8. Philip. 29. O dii immortales, quam magnum eſt perſonam in Republica tueri principis: quæ non animis ſolum debet, ſed oculis ſervire civium.
Servire principi. Cic. 9. Fam. 17.
Senatus princeps, Qui primus in Senatu ſententiam rogabatur. Nam, ut Gellius lib. 4. cap. 10. ſcribit, Primus rogabatur, qui a Cenſoribus princeps in Senatum lectus erat. Val. Maxim. lib. 4. cap. 4. in fine, M. Scaurum vocat Senatus principem. Cicero quoque in Bruto 112. de eodem Scauro ſic ait, Hoc dicendi genus ad patrocinia mediocriter aptum videbatur: ad Senatoriam vero ſententiam, cujus erat ille princeps, vel maxime. conf. Liv. 34. 44.
Principes juventutis dicebantur Principum ſeu imperatorum liberi, futuri imperii omine tituloque: Quod Auguſtus in Cajo & Lucio Cæſaribus inſtituit. V. Tacit. 1. Ann. 3. & Lipſ. Elect. 2. 1. vel Bernegg. ad Juſtin. 42. 2. 11. vel Spanh. de Uſu & Præſt. Num. diſſ. 12.
De eodem, atque Principe Officii, Peregrinorum, Præfectorum Prætorio, Primo, & Senatus principe, V. plura in Lex. Pitiſc.
Princeps, pro Ordine inter principes, id eſt qui ſunt in principiis aciei. Cic. ad Brut. 8. Cretenſi bello, Metello imperatore, octavum principem duxit. i. e. Octavum ordinem inter principes. Budæus. Sic dicebatur genus militis apud Romanos. Primi haſtati, deinde principes, denique pilani pugnabant, qui & triarii appellati quod tertio ordine conſiſtebant in acie. V. Varr. de L. L. 4. 16. Et Liv. 8. 8. Ovid. 3. Faſt. 129. de Romulo,

— haſtatos inſtituitque decem.
Et totidem Princeps, totidem Pilanus habebat
Corpora, legitimo quique merebat equo.

conf. Veget. R. M. 2. 8. Lipſ. de Mil. Ro. lib. 2. Dial. 1. & Lex. Pitiſc.

PRINCIPĀRI, pro Principatum obtinere, ut Cicero loquitur, vel Fungi principatu. Brugnolus apud Diog. Laërtium in Platone. Vide Annotation. H. St. Hunc locum non reperi. Neque vero dictio Principatus a verbo hoc derivatur, verum ab ipſo nomine Princeps, ut Conſulatus, Magiſtratus & reliqua ejuſmodi. Sed exſtat

PRINCIPANS, antis. Partic. Lactant. 4. 13. 19. Et erit illa die radix Jeſſe, & qui exſurget principans. Sidon. Carm. 9. 48.

Regnis principibuſque principantem. Idem Carm. 23. 90.
Natos cum genitore principantes. V. Savar. in loc.

PRINCĬPĀTUS, ûs. m. Imperium. [ἀρχὴ, πρωτεῖον, ἡγεμονία] Cæſ. 5. Bell. Gall. cap. 3. In ea civitate duo de principatu inter ſe contendebant.
Principatus eſt apibus. Plin. lib. 11. cap. 15.
Regius principatus. Cic. 3. de Fin. 52. Quorum ordo proxime accedit, ut ſecundus ſit, ad regium principatum.
Appetitio quædam principatus cupiditati veri videndi adjuncta eſt. Cic. 1. Off. 13.
Deferre principatum alicui. Cic. 2. Philip. 5.
Delere principatum. Cic 1. Fam. 9.
Dare principatum homini. Cic. 11. Philip. 36. Caſſio vero ſententia mea dominatum & principatum dari.
Dare principatum alicui rei, pro Eam præferre aliis. Plin. lib. 9. cap. 17. Nunc ſcaro datur principatus.
Eſt penes ipſum principatus. Cic. 13. Att. 9. Quæ autem his temporibus ſcripſi, Ἀριστοτέλειον morem habent, in quo ſermo ita inducitur ceterorum, ut penes ipſum ſit principatus
Ferre principatum alicujus belli, Moderari, adminiſtrare. Cic. 13. Philip. 44. Qui hujus belli feret principatum.
Innaſcitur pertinacia & nimia cupiditas principatus facillime in elatione animi. Cic. 1. Off 64.
Tenere principatum ſententiæ alicujus. Cic. 12. Philip. 9. Illa enim hujus belli propulſandi, adminiſtrandi, ſuſtinendi principatum tenet.
Eloquentiæ. Nepos 25. 5. 4.
Tribuit divinum principatum menti Theophraſtus. Cic. 1. de Nat. Deor. 35.
In Gloſſ. Lat. Gr. Principatus, Πρόεδρα, προεδρεία. Προοίμιον, προηγεμονικὸν, καὶ ἀρχή. Principium, Ἀρχή. [Puto poſt προεδρεία excidiſſe dictionem Principium, cujus ſubjecta interpretatio eſt.

PRINCIPĀLIS, e. Adj. [ἀρχικὸς, ἡγεμονικὸς] Quod primum & præcipuum eſt.
Cauſæ principales & perfectæ, adjuvantes & proximæ. Cic. de Fato, 9. Si omnia fato fiant, ſequi illud quidem, ut omnia cauſis fiant antepoſitis: verum non principalibus cauſis & perfectis, ſed adjuvantibus & proximis.
Quæſtio principalis. Quintil. lib. 3. cap. 13. Al. 11. Hanc quæſtionem veluti principalem vocant ζήτημα.
Studio principali Juris diſciplinam exercere. Gell. 13. 10.
Tabulæ principales Teſtamenti, quibus Secundæ opponuntur. Paulus in l. penult. D. quemadmodum teſtamenta aperiantur, Sicut codicilli pars intelliguntur teſtamenti, ita ſecundæ tabulæ principalium tabularum partem obtinere videntur.
Verba principalia. Gell. 11. 15.
Viri principales, pro Primis & præcipuis. l. 2. de orig. jur. Et Symmach. 9. 10.
Principale, Quod principis eſt, vel ſolitum ipſi.
Arrogantia principalis, Qua fere principes abundant. Plin. in Paneg. cap. 76. extr. Nullus apparatus arrogantiæ principalis.
Bonum. Plin. in 13. Ac ne principale videatur hoc bonum. Ubi de Cajo Calig. qui unguentis lavabatur. H. St. Exſtant lib. cit. cap. 3. extr.
Conſtitutiones principales, i. e. Principis. Cajus in l. 1. in princ. D. Quod cujuſque univerſitatis nomine.
Copiæ principales. Plin. in Paneg. cap. 82. Nec vero laudaverim per ſe duritiem corporis, ac lacertorum: ſed ſi his validior toto corpore animus imperitet, quem non fortunæ indulgentiæ molliant, non copiæ principales ad ſegnitiem, luxumque detorqueant.
Domus. Sen. ad Polyb. cap. 21.
Faſtigium. Paterc. 1. 11. 6.
Fortuna. Tacit. 2. Hiſt. 81. 6.
Majeſtas principalis, i.e. Principis. Modeſtinus in l. famoſi. D. ad legem Juliam majeſtatis, Ob principalis majeſtatis venerationem.
Sic & apud Sueton. in Claudio cap. 17. Leviorem majeſtati principali titulum arbitraretur. H. St.
Opera. Paterc. 2. 124. 3.
Opes principales. Plin. Epiſt. 159.
Paratus principalis. Tacit. 2. Hiſt. 59.
Res principales. Plin. in Paneg. cap. 78. Tanta benignitas principis, tanta ſecuritas temporum eſt, ut ille nos principalibus rebus exiſtimet dignos.
Res. Suet. Calig. cap. 39. Quod principalium rerum privatis copiam faceret. H. St.
Scortum principale. Tacit. 1. Hiſt. 13. 5.
Porta principalis, inquit Feſtus, Caſtrorum nominatur, quod in eo loco eſt, in quo principes ordines tendunt. Principales portæ in caſtris Romanis duæ erant: dextræ mentio fit apud Liv. 4. 19. extr. Intentos deinde hoſtes in vallum, egreſſus dextra principali cum triariis, repente invadit.

PRINCIPALĬTAS, ātis. f. Macrob. in Somn. Scip. lib. 1. cap. 3. Tria illa quæ, ſola probabilia ſunt, genera principalitatis amplectitur. Tertull. de anima cap. 13.

PRINCIPALĬTER, Adv. [ἡγεμονικῶς, προηγουμένως] Ut decet principem. Plin. in Paneg. cap. 47. Quid vitam, quid mores juventutis, quam principaliter formas?
Principaliter dolere & gaudere. Seneca Conſol. ad Polyb. cap. 36. Is homo, qui non magis dolere, quam gaudere principaliter poſſet. H. St. i. e. Ut principe dignum eſt. de Cajo Calig. loquitur.
Principaliter, pro Præcipue. Ulpianus in l. athletas. §. 1. D. de iis qui notantur infamia. Sive principaliter hoc negotium gerat, ſive alterius negotiationis acceſſione utatur.

PRINCĬPIUM, i. n. [ἀρχὴ] Initium alicujus rei: & modo ad numerum, modo ad tempus, modo ad fundamentum refertur. Ter. Phorm. 1. 3. 6.

Neu me cupidum eo compuliſſet, quod mihi principium eſt mali.

Ibid. 2. 3. 82. Bene habent tibi principia.
Origo principii nulla eſt: nam ex principio oriuntur omnia; ipſum autem nulla ex re alia naſci poteſt. Cic. 1. Tuſc. 53.
Principium & Extremum, contraria. Cic. 1. de Nat. Deor. 2. & pro Cluent. 11. & pro Cæcin. 44.
Principium & Exitus, contraria. Cic. pro Cœl. 56. Reliquum eſt igitur crimen de veneno, cujus ego neque principium invenire, neque evolvere exitum poſſum.
Principium & Finis, contraria. Cic. de Senect. 78. Quum animus ſemper agitetur, nec principium motus habeat, quia ipſe ſe moveat, ne finem quidem habiturum eſſe motus, qui nunquam ſe ipſe ſit relicturus.
Dare a natura principia. Cic. 4. de Finib. 18.
Ex albis principiis alba eſſe. Lucret lib. 2. 789. i. e. Elementis.
Corporea principia. Lucret. lib. 4. 538.
Bellorum & imperiorum principium. Cic. pro Corn. Balb. 9.
Juris principia. Cic. 1. de Legib. 18.
Lucis principium Lucina habet. Ovid. 2. Triſt. 450.

Movendi

Movendi fons & principium. Cic. in Somn. Scip. 26.
Naturæ principiis parere debemus. Cic. 3. Off. 2.
Philosophiæ principium est scientia. Cic. 1. de Nat. Deor. 1.
Pugnæ principium. Virg. 9. Æn. 53.
Rerum omnium principia parva, sed suis progressionibus usa augentur. Cic. 5. de Finib. 58.
Principium dicendi. Amm. Marc. lib 30. pag.496. in fine, Suave quoddam principium dicendi exseritur, vel potius Exeritur. H. St. Exstant cap. 4. Vales. Hic est προοίμιον, V. in PRINCIPATUS ad fin.
Abrupta principia. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Acutum principium. V. ACUO.
Exalbescere in principiis dicendi. Cic. 1. de Orat. 121.
Capessere principium. Tacit. 15. Ann. 49.
Constant ex principiis rerum omnia. Cic. 4. Acad. 117.
Cognitis principiis multo facilius extrema intelliguntur Cic.pro Cluent.11.
Ducenda sunt omnium rerum principia a diis immortalibus. Cic. in Vatin. 14.
Ducere principium a sanguine Teucri. Ovid. 13. Met. 706.
Flebile principium melior fortuna secuta est. Ovid. 7. Met. 518.
Fœdum anni principium incessit. Tacit. lib. 4. Ann. 68.
Ferri a principio ad hunc exitum verborum illa comprehensio debet, & tota a capite ita fluere ut ad extremum veniens ipsa consistat. Cic. in Orat. 199. Ante dixerat, In primis partibus, atque in extremis.
Habere principium. Cic. pro Corn. Balb. 9. Qui pueritiæ tempus extremum, principium habuit bellorum atque imperiorum maximorum.
Negare principia. Cic. pro Cæcin. 44. Potestis igitur principia negare, quum extrema conceditis?
Obstare principiis. Ovid. Rem. Amor. 91.
Ponere provisa & diligenter explorata principia. Cic. 1. de Legib. 37.
Tarda principia in omni genere dicendi sunt, exitus spissi & producti esse debent. Cic. 2. de Orat. 213.
A principio. Ter. Andr. 1. 1. 21. Rem omnem a principio audies.
Audire a principio admonentem. Cic. 7. Att. 1.
In principio. V. IN.
Principio, pro In principio. Cic. 1. Off. 11. Principio generi animantium omni est a Natura tributum. Subauditur præpositio IN. [Nisi hic Adv. est. V. PRINCIPIO, Adv. post hanc dict.
Principio lucis. Tacit. 3. Hist. 6.
Interdum idem significat ac Principatus. Plin. 9. 34. Principium culmenque omnium rerum pretii margaritæ tenent.
Principium, Prærogativa. Liv. 9. 38. extr. Ei legem curiatam de imperio ferenti, triste omen diem diffidit, quod Faucia curia fuit principium, duabus insignis cladibus, captæ Urbis, & Caudinæ pacis: quod utroque anno ejusdem curiæ fuerat principium.

PRINCIPIA, pl. Locus in acie, a Principibus militibus sic appellatus. Inde, Post Principia esse, i. e. In tuto, citraque periculum. Sumptum a præliis, in quibus tutissimus locus est post principia: siquidem in prima acie stabant Hastati, in secunda Principes, robustior ætas: hos sequebantur Scutati omnes, maxime insignes armis. Post hos Triarii & Rorarii, & Accensi, quemadmodum indicat Liv. lib. 8. 8. Itaque nullus in acie locus tutior quam post principia. Ter. Eun. 4. 7. 11.

Tu hosce instrue, hic ego ero post principia: inde omnibus signum dabo.

Erat autem hic locus timido nebuloni conveniens. Donatus admonet eum usum Verbo militari. Veget. lib. de Re militari 2. cap. 7. pr. testatur, principales in acie milites, proprie dici Principia: sic enim ait, Antiqua ordinatione legionis exposita, Principalium militum, & ut proprio verbo utar, Principiorum nomina, ac dignitates, secundum præsentes matriculas indicabo. Al. Principum. Liv. 2. 65. pr. Quia ab tergo erant clivi, in quos post principia, integris ordinibus tutus receptus fuit. conf. Sisenn. apud Non. 2. 516. V. Lips. de Mil. Rom. 5. 4.
Principia, locus in castris, ubi Duces & Tribuni tendebant, & jus reddebatur. Liv. 28. 24. Forma tamen Romanorum castrorum constabat, una ea spe, quod Tribunos, ex contagione furoris, haud expertes seditionis defectionisque rati fore, & jura reddere in Principiis sinebant, & signum ab eis petebant, & in stationes ac vigilias ordine ibant, &c. Erupit deinde seditio, &c. Fugatis itaque ex principiis, ac paulo post e castris Tribunis, ad principes seditionis gregarios milites C. Albium Calenum & C. Atrium Umbrum, delatum omnium consensu imperium est. Budæus. Justinus lib. 11. Ordines quoque nemo in exercitu Alexandri nisi sexagenarius duxit; ut si Principia castrorum cerneres, Senatum te alicujus priscæ Reipublicæ videre diceres. Turnebus 3. 9. ex Taciti lib. 4. 2. extr. Principia, ea castrorum loca sunt, ubi tendebant Magistratus, exantque signa legionum. Ἀρχεῖα vocat Plutarchus in Galba, Καὶ διέφθειρεν ἐν τοῖς ἀρχείοις, ἃ πριγκίπια καλοῦσι Ῥωμαῖοι. Varro de R. R. 3. 4. pr. Ego vero, ut ajunt, post principia in castris, id est, ab his potius temporibus, quam superioribus. Nam in castris metandis principia primum designabantur, ut Prætorium & tabernacula Tribunorum militum & Legatorum, postea reliqua castra, ubi milites & equites tenderent: Principiaque quod latus occupabant, primum muniebatur parabaturque. Hæc Turneb. 2. 9. Cic. ad Brut. 10. Spes libertatis nusquam nisi in nostrorum castrorum principiis est. Alii legunt, In vestrorum castrorum præsidiis. De castris Bruti & Cassii loquitur.
Principia, pro Principibus legionum, ut vult Turneb. l. c. Marcellinus, Præsentibus Jovianorum & Herculianorum principiis & tribunis, causas vehementius æquo bonoque spectaverunt. Idem 15. 5. Al. 11. Cum principiorum verticibus secretius collocutus. Alii Principia hic exponunt Principales milites, vel Ipsos Tribunos, Centuriones &c. V. Lex. Pitisc.

PRINCIPIO, Adv. ex Ablativo, i. e. Primum. Virg. 4. Georg. 8.

Principio sedes apibus statioque petenda est. Ter. Eun. 5. 9. 39.
Principio ego vos credere ambos hoc mihi vehementer velim, &c.

Idem Andr. 2. 1. 28. Te obsecro, principio, ut ne ducas.
Principio & Postea. Cic. 2. de Divin. 75. Existimoque jus Augurum, etsi divinationis principio opinione constitutum sit, tamen postea Reipublicæ causa conservatum ac retentum.
Principio & Primum. Cic. 1. de Finib. 17. Principio, inquam, in physicis, quibus maxime gloriatur, primum totus est alienus. De Epicuro.
Principio atque animus ephebis ætate exiit. Plaut. Merc. 1. 1. 40. i. e. Quum primum, vel Statim postquam.

PRINCIPALIS, e. Adj. [ἀρχικός] Quod primum est. Lucret. lib. 2. 423.

Aut sine principiali aliquo lævore creata est.

Principiale tempus. Lucret. lib. 5. 246.

PRĬOR, & hoc PRIUS, [πρότερος] Comparativum, non solum ad duos, sed etiam ad plures referri potest. Ter. Phorm. 3. 2. extr.

Sed utut hæc sunt, tamen hoc faciam, cras mane argentum mihi
Miles dare se dixit: si mihi prior tu attuleris, Phædria,
Mea lege utar, ut potior sit, qui prior ad dandum est. Hor. 2. Serm. 6. 24.
Ne prior officio quisquam respondeat, urge.

Æstate priore, Superiore. Cic. 1. Fam. 9.
Libro priore. Columel. lib. 4. cap 22. i. e. Præcedenti.
Loco priore causam dicere. Cic. pro Quint. 7.
Pueritia prior, pro Ineunte ætate. Utitur Taurus philosophus apud Gell. lib. 10. cap. 19.
Tempora priora. Plin. in Paneg.
Tyrannus prior Siciliæ Dionysius, Superior. Plin. lib. 12. cap. 1.
Priores nostri. i. e. Majores. Plin. 3. Epist. 4.
Priora & Terga, contraria. Plin. lib. 11. cap. 37.
Primas etsi utrique, priores tamen libenter deferunt Lælio. Cic. de Clar. Orat. 84. Subaudi Partes.
Prior, pro Superior, major, præstantior. ut Bellante prior. Hor. Carm. Sæcul. 51.

— Venerisque sanguis
Imperet bellante prior, jacentem
Lenis in hostem. Apul. lib. 2. Florid. p. 346. Elmenh.

Is Hippias e numero sophistarum est, artium multitudine prior omnibus, eloquentia nulli secundus. Ovid. 2. Amor. 10. 6.

Artibus in dubio est, hæc sit, an illa, prior. Hor. 4. Carm. 10. 4.
Nunc & qui color est puniceæ flore prior rosæ.

Causa quis prior. Hor. 2. Serm. 5. 30.
Prius, [πρότερον] Compar. n. Ter. Eun. 1. 1. 5.

Siquidem hercle possis, nihil prius, neque fortius. h. e. Nihil excellentius. Paterc. 2. 52. 3. Neque prius, neque antiquius quidquam habuit.

Ævi prioris exempla. Ovid. in Ibin, 253.
Prius & Posterius, contraria. Hor. 1. Serm. 4. 58.
Priori posterius, posteriori superius conjungere. Cic. 4. Acad. 44.
Nil prius fide. Propert. lib. 4. 1. 80.

PRIUS, [πρότερον, πρόσθε, πρόσθεν, πρίν, πάρος] Adv. temporis. Ter. Heaut. 5. 2. 18.

Emori cupio. CH. prius quæso disce quid sit vivere:
Ubi scies, si displicebit vita, tum istoc utitor.

Nihil prius mihi faciendum putavi, quam ut tibi gratularer. Cic. 4. Att. 14.
An pro Potius? H. St. [Immo pro Antiquius. Nihil antevertendum.
Ut prius, sic prius. Cic. de Amicit. 15. Quem fuerat æquius, ut prius introieram, sic prius exire de vita.
Prius orto Sole. i. e. Ante Solis ortum. Hor. 2. Epist. 1. 102.

PRIUSQUAM, Subcontinuativa conjunctio, quam nonnulli disjungunt, Prius, quam. Aliquando Indicativo, aliquando Subjunctivo jungitur. Indicativo. Ter. Hec. 3. 1. 14.

Prius quam hanc uxorem duxi, habebam alibi animum amori deditum.

Cic. 1. Philipp. 11. Prius quam de Rep. dicere incipio, pauca querar de hesterna M. Antonii injuria.
Cui priusquam de ceteris rebus respondeo, &c. Cic. 2. Philipp. 3.
Conjunctivo. Virg. 3. Georg. 468.

Continuo ferro culpam compesce, priusquam
Dira per incautum serpant contagia vulgus.

Ac priusquam aggrediar ad causam. Cic. pro Corn. Balb. 18.
Tamen, quid potius faciam, priusquam me dormitum conferam, non reperio. Cic. 9. Fam. 26.
Præclare enim vixero, si quid mihi acciderit, priusquam hoc tantum mali videro. Cic. pro Milon. 100.

PRIORĀTUS, ûs. m. Idem quod Primatus. Tertull. adversf. Valent. cap. 4. Ut solent animi pro prioratu exciti.

PRIORSUM, Adv. Macrob. 7. Saturn. 13. Sed libris anatomicorum postea consultis, verum reperi, nervum quendam de corde natum priorsum pergere usque ad digitum manus sinistræ minimo proximum. Et cap 9. Septem corporei motus sunt. Aut enim accedit priorsum, aut retrorsum recedit, &c. i. e. *En devant.*

PRIORSUS, Adv. Claud. Mamert. 1. 18. Movetur corpus priorsus & retrorsus. conf. PRORSUM & PRORSUS.

PRISCIĀNUS, i. m. [Πρισκιανὸς] Cæsariensis, claruit Athenis tempore Justiniani principis. Scripsit de Arte Grammatica ad Julianum Consulem: ad Cosroen vero Persarum regem librum de Naturalibus quæstionibus. Convertit in Latinum sermonem Dionysii de Situ orbis carmina. Sunt qui scribant hunc ab initio Christianum, deinde fidei desertorem fuisse. Volaterranus.
Theodorus Priscianus, medicus tempore Arcadii Imp. cujus tres libros aliqui Octavio Horatiano tribuunt. V. Reines. Varr. Lect. 3. 11. & 17. & Barth. in Claud. p. 1270.

PRISCUS, a, um. Adj. [πρότερος, ἀρχαῖος, ἀρχαϊκὸς] Qui superiore ætate fuit, Antiquus, Vetus.
Credendum nimirum est veteribus, & priscis, ut ajunt, viris, qui se progeniem deorum esse dicebant, itaque eorum vocabula nobis prodiderunt. Cic. de Univers. 34.
Itaque unum illud erat insitum priscis illis, quos Cascos appellat Ennius, esse in morte sensum. Cic. 1. Tusc. 27.
Agricolæ prisci. Hor. 2. Epist. 1. 139.
Annales. Ovid. 1. Fast. 7.
Arti priscæ addere motum & luxuriam. Hor. in Arte Poet. 214.
Aurum, Aureum sæculum. Hor. 4. Carm. 2. 40.
Fides. Virg. 9. Æn. 79.

— prisca fides facto, sed fama perennis.

Gens prisca mortalium. Hor. Epod 2. 2.
Litteræ priscæ Græcorum. Cic. 3. de Nat. Deor. 42. Joves quoque plures in priscis Græcorum litteris invenimus.
Moneta prisca concessit novæ. Ovid 1. Fast. 222.
More prisco. Ovid. 2. Fast. 282.

Flamen ad hæc, prisco more, Dialis erat,

Nomen priscum mutare. Ovid. 14. Met. 850.
Progenies. Claud. 1. in Ruffin. 106.
Religio. Ovid. 10. Met. 693.
Res. Ovid. 1. Fast. 103.
Me chaos antiqui, (nam sum res prisca) vocabant.
Ritus. Plin. lib. 12. cap. 1.
Sæcula. Martial. lib. 1. 27.
Senes. Ovid. 10. Met. 645.
Severitas. Cic. de Arusp. Resp. 27. Cujus priscam illam severitatem sacrificii mirifica tua soror existimatur imitata.
Tempus. Ovid. 1. Fast. 197.
Verborum priscorum affectator, apud Suetonium in libello de Clar. Gramm. cap. 10.
Vetustas. Ovid. 3. de Pont. 1. 115.
Verborum prisca vetustas. Cic. 1. de Orat. 193.
Verbis priscis, & pæne solennibus, bona alicujus consecrare. Cic. pro Domo 123.
Vocabula. Cic. 3. de Orat. 39. Et illud, quod loquitur, priscum visum iri putat, si plane fuerit rusticanum.
Priscæ Latinæ Coloniæ appellatæ sunt, ut distinguerentur a Novis, quæ postea a populo dabantur. Festus.
Prisci Latini proprie appellati sunt Ii, qui prius, quam conderetur Roma, fuerunt. Festus.

Prisce, Adv. [χρονίως] ut, Prisce agere; i. e. Prisco & antiquo more. Cic. pro M Cœl. 33. Sed tamen ex ipsa quæram prius, utrum me secum severe, & graviter, & prisce, agere malit, an remisse ac leniter & urbane.

Priscus, [Πρίσκος] Cognomen Ro. multis gentibus commune. ut Helvidius Priscus, qui sub Nerone Quæstor Achajam administravit, Quæstoriusque adhuc a Pæto Thrasea gener adscitus, e moribus soceri nihil æque ac libertatem hausit, opum contemptor, recti pervicax, constans adversus metus. V. Tacitus. 4. Hist. 5. V. & Probum Grammaticum de eodem.
Priscus alter, Panites genere, sophista, Theodosii junioris epistolarum magister fuit. V. Suidam de hoc Prisco atque ejus monumentis, & aliis.

Prisma, ătis. n. [πρίσμα] Sectio. a πρίω, seco. Figura est solida, quæ planis continetur, quorum adversa duo sunt, & æqualia & similia & parallela, alia vero parallelogramma. Euclid. 2. Elem.

Pristĭnus, a, um. Adj. [ὁ πάλαι] Quod superioribus annis, mensibus, diebus, & nostra memoria fuit. ut, Pristina nostra benevolentia. Venit autem ab eo quod est Prius, auctore Festo. Cic. 2. de Divin. 7. Quod quum accidisset nostræ Reipubl. tum pristinis orbati muneribus, hæc studia renovare cœpimus.
Ego ponerem post PRIUS, siquidem est pro Priustinus. H.St. ut Crastinus a Cras. V. Fest.
Ætas pristina. Claud. 2. Cons. Stil. 124.
Animum pristinum erga aliquem conservare. Liv. 31. 2.
Bonitas pristina & misericordia. Cic. pro Rosc. Amer. 150.
Conjux pristinus. Virg. 6. Æn. 473.
Dignitas. Cic. 1. Fam. 5. extr.
Gloria. Virg. 10. Æn. 143.
Labor pristinus. Cic. pro Sulla, 26. Si ille labor meus pristinus, si sollicitudo, si officia, si operæ, si vigiliæ deserviunt amicis, præsto sunt omnibus.
Mos pristinus judiciorum, & vetus consuetudo fori. Cic. pro Milon. 1. Plaut. Truc. prol. 7.
Odio pristino incensa mulier. Cic. pro Cluent. 18.
Severitatem ad pristinam revocare Senatum. Cic. 1. Att. 16.
Statum ad pristinum recidere. Cic. Anteq. iret in exsil. 13. Quamobrem nolo, me duce, supplicii vos ad fraudem deduci, ut ego ad pristinum statum recidam casus.
Absolute. In pristinum restituere. Nepos 20. 1. 1.

Pristinālis, e. Adj. Columel. lib. 7. cap. 9. Si temperata atque aprica, glabrum pecus, vel etiam pristinale album pasci potest. Quo in loco melius alii legunt Pistrinale.

Pristis, vel **Prestis**, is. f. [πρίστις] Genus piscis marini longissimi, atque angusti corporis. Plin. lib. 9. cap. 3. Plurima autem & maxima in Indico mari animalia, e quibus balænæ quaternum jugerum: pristes ducenûm cubitorum.
Pristis, Scylla, maris monstrum dicitur. Virg. 3. Æn. 427.
Prima hominis facies, & pulchro pectore virgo
Pube tenus, postrema immani corpore pristis. Non tamen ita legendum putat Servius: sic enim ait, Si navem intelligas, hæc Pistris, hujus pistris facit: si de bellua, hæc Pistrix, pistricis. V. PISTRIX.
Ab hujus similitudine, Navis oblonga dicta est Pristis. [Sic enim docti scribunt, nec aliter scripsisse Servius videtur.] Virg. 5. Æn. 116.
Velocem Mnestheus agit acri remige pristim. Pristis autem a sectione undarum dicta est, ut ait Servius: scindit enim mirum in modum fluctus propter tenuitatem. Græcis autem a πρίω, seco, πριστὴς, sector dicitur. [Unde πρίστις Sectrix.] conf. Liv. 35. 26. pr. & 44. 28. & Non. 13. 13.

Pristĭger, ĕra, ĕrum, Adj. ut, Pristiger Triton. Sidon. 4. Epist. 8.
Pritaneum, V. PRYTANEUM.
Privatus, &c. V. PRIVUS.
Prīvernum, [Πριούερνον] Urbs Volscorum in Latio. Virg. 11. Æn. 535. Unde
Privernas, ātis. Incola. V. Serv. apud Virg. 7. Æn. 803. explicans illud,
Hos super advenit Volsca de gente Camilla.
Privernates Populi. Plin. 3. 5.
Fundus Privernas. Cic. 2. de Orat. 224. Brute, testificatur pater se tibi Privernatem fundum reliquisse.
Privernas, Subst. n. Cic. ibid. Forte evenit, ut in Privernati essemus.
Privernus, a, um. Adj. ut, Privernus ager. Cic. in Rullum, 2. 25. Sed rectius Privernas.
Privernus, i. m. Nomen Itali. Virg. 9. Æn. 576.
Prīvĕrus, a, um. Adj Idem ac Privatus; ut, Priveræ mulieres. Fest.
Privigna, V. PRIVIGNUS.
Prīvignus, i. m. quasi Privigenus, vel privi generis. [πρόγονος Gl. L.Gr.] Filius mariti uxorisve, cujus prior conjux discessit. Cic. ad Brut. 16. Quanto autem magis illa callere videtur Philippus, qui privigno minus tribuerit, quam Cicero, qui alieno tribuat? Propert. lib. 2. 1. 52.
Pocula privigno non nocitura suo.
Privignus dictus, quod prius quam mater secundo nuberet, est genitus. Pri enim antiqui pro Præ dixerunt. Festus.
Carentes matre privigni. Hor. 3. Carm. 24. 18.
Nubere in familiæ luctum, atque in privignorum funus. Cic. pro Cluent. 188.

Privigna, æ. f. [προγόνη Gl. L. Gr.] Cic. 13. Att. 20. De uxore Tuberonis & privigna, neque possum jam abdere (est enim res pervulgata) neque Tuberonem volo defendere.
Privigna proles, Adj. Columel. lib. 10. 163.

Privilegium, & **Privo**. V. PRIVUS.
Prius, **Priusquam**, V. PRIOR.

Prīvus, a, um. Adj. [ἴδιος] Privi, æ, a. pl. i. e. Singuli. Non. 1. 152. Privum est proprium unius cujusque. Idem 2. 694. Priva, significat Singula. Festus; Privos, privasque antiqui dicebant pro singulis. Ob quam causam & Privata dicuntur, quæ unius cujusque sint. Hinc & Privilegium. Cato R. R. cap. 26. Privasque scopulas in dolio facito habeas illi rei, queis labra doliorum circumfrices. Idem cap. 3. Trapetos bonos, privos, impares esse oportet. Et cap. 10. Labra aquaria quinque, opercula doliis & seriis priva plura. Hor. 2. Serm. 5. 10.
Sive aliud privum dabitur tibi.
Abdomina priva, Singula. Lucil. lib. 1. Sat.
Abdomina Thynnia venientibus priva
Dabo, cephaleamque carnem. Refert Gell. lib. 10. cap. 20.
Aures privæ, Lucret. lib. 4. 570.
In multas igitur voces vox una repente
Diffugit, in privas quoniam se dividit aures.
Cogitatio sua cuique animi, colorque privus. Phædr. prol. lib. 5. ut vult Faber. Al. Proprius.
Triremis priva. Hor. 1. Epist. 1. 93. — quem ducit priva triremis.
Tunicæ privæ. Liv. 7. 37. In præsentia singulis bobus, binisque privis tunicis donati.
Verbenæ privæ. Liv. lib. 30. 43. Senatusconsultum in hæc verba factum est, ut privos lapides silices, privasque verbenas secum ferrent.
Vestigia priva pedum. Lucret. lib. 3. 390. conf. 5. 275.
Voces privæ. Gell. 11. 16.
Turba imperitorum, vana sanctitudinis, priva veræ rationis, inops religionis, impos veritatis. Apul. de Deo Socr. p. 43. Elmenh. Hic significat Privatam vera ratione.

Privātus, a, um. Adj. [ἴδιος, ἰδιωτικός] Quod uniuscujusque proprium est. Cic. de Amicit. 15. Quia cum Scipione vixerim: quocum mihi conjuncta cura de re publica, & de privata fuit. Idem de Senect 22. Manent ingenia senibus, modo permaneat studium & industria: nec ea solum in claris & honoratis viris, sed in vita etiam privata & quieta. Idem 3. de Finib. 4. Verbis tamen in dicendo quasi privatis utuntur ac suis.
Privatum & Commune, contraria. Cic. 1. Off. 21. Deinde ut communibus utatur pro communibus, privatis ut suis Sunt autem privata natura nulla, sed aut vetere occupatione, ut qui quondam in vacua venerunt, &c.
Census privatus. Hor. 2. Carm. 15. 13.
Consensus privatus, & Publicum consilium. Cic. pro Sext. 27. Quid quisquam potest ex omni memoria sumere illustrius, quam pro uno cive, & bonos omnes privato consensu, & universum Senatum publico consilio, mutasse vestem?
Consilium privatum. Auctor de Viris illustr. cap. 72. Tantumque auctoritate potuit, ut Opimium contra Gracchum, Marium contra Glauciam & Saturninum privato consilio armaret. conf. Q. Cic. 16. Fam. 27.
Disputationes privatæ. Quintil. lib. 3. cap. 4.
Dolor. Sil. lib. 5. 157.
Domus. Cic. pro Quint. 13.
Fortuna. Livius lib. 34. princ. Crescente in dies privata omnium fortuna. Pro Privatorum. H. St.
Gratia. Livius 528. edit. Francf. Qui privatæ gratiæ aditum apud regem quærebat. Verum puto scribendum esse Privatim. Sic & apud Suetonium quodam loco nomen pro adverbio in hac ipsa voce. H. St. Locus Livii est lib. 41. cap. 28. ubi nihil mutaverim. De Suetonio memoria lapsum Stephanum puto.
Loco privato liceat delituisse. Ovid. 3. Trist. 1. 80.
Odium. Cic. ad Brut. 16. Quod autem tibi cum Antonio privatum odium?
Opes privatæ, Sibi propriæ. Hor. 1. Epist. 3. 16.
Pecunia. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Senectus. Lucan. lib. 1. 324.
Vita. Lucan. lib. 7. 266. Cic de Senect. 22. & Justin. 38. 9. 4.
Vita privata. Capitolin. in Opilio, pr. Id circo, quod neque de privata eorum vita digna sunt quæ dicuntur, &c. H. St. Opponit hic Vitam privatam Imperio, ut ex seqq. apparet.
Privatæ feriæ, vocabantur sacrorum propriorum, velut dies natales, operationes, denecales, inquit Festus. Adde Fulgurum procurationes, & hujusmodi privata, quæ fiebant pro familiis singulis & hominibus. V. Macrob. 1. Sat. 16.
Privatus, Qui non est constitutus in aliqua dignitate. Cic. 1. Off. 124. Privatum autem oportet æquo & pari cum civibus jure vivere.
Privatus, cui opponitur Cum potestate. Cic. 1. de Invent. 33. In fortuna quæritur, servus sit an liber, pecuniosus an tenuis, privatus an cum potestate.
Vetant XII Tabulæ, leges privatis hominibus irrogari. Cic. pro Domo 43.
Privati judices sunt, quos vocant *subalternos*. Tacit 14. Ann. 28. Qui a privatis judicibus ad Senatum provocavissent, ejusdem pecuniæ periculum facerent, cujus ii, qui Imperatorem appellavere. [Immo hic Privati, quatenus Principi opponuntur, dicuntur Judices, V. quæ hic sequuntur.
Privati omnes dicti extra Principem, licet summis magistratibus admoti, cum Romana res ad unum esset delata. Tacit. 2. Ann. 31. 3. Ut identidem interrogaret, an ipse imperii potens, an Silius privatus esset. Suet. Aug. cap. 28. n 2. Reputans, se privatum non sine periculo fore. conf. Tacit. 1. Hist 49. 6. Plin. Paneg. cap. 9. & 10. & Lex. Pitisc.
Sequentibus temporibus Privati etiam dicti, Qui milites non essent, Pagani alias appellati. Lactant de Mort. persec cap 18. A militibus amaretur, a privatis & optaretur. Gloss Cyrill. Ἰδιώτης, ὁ κοινός. Privatus, Paganus, Plebejus. Lamprid. Alex. Sev. cap. 58. Sola, quæ de hostibus capta sunt, limitaneis ducibus & militibus donavit,
ita

ita ut eorum ita eſſent, ſi hæredes illorum militarent, nec unquam ad privatos pertinerent. conf. Lex. Pitiſc.

In privato & In publico, contraria. V. IN præpoſitionem.

PRIVĀTIM, Adv. Quod eſt privato conſilio, vel loco, factum. Plaut. Bacch. 2. 3. 80.

Privatim & Publice, contraria. Cic. 1. de Invent. 5. Quare meo quidem animo nihilominus eloquentiæ ſtudendum eſt, etſi ea quidam & privatim & publice perverſe abutuntur.

Si quæ beneficia ſingulis civibus, privatimque dantur, ea ſolent iis eſſe fructuoſa, a quibus ſunt profecta. Cic. Anteq. iret in exſil. 1.

Privatim aliquid gerere, Non fungi munere publico. Cic. 5. de Fin. 57. Aut privatim aliquid gerere malunt: aut qui altiore animo ſunt, capeſſunt Rempub. honoribus, imperiiſque adipiſcendis.

Privatim, [ἰδίᾳ, ἰδίως] pro eo quod vulgo dicitur *Particulariter*, vel *In particulari*, vel *ſpecialiter*. Cic. pro Quint. 15. Neque interea verbum ullum interpoſuit Nævius, aut ſocietatem ſibi quippiam debere, aut privatim Quintium debuiſſe. Plin. lib. 24. cap. 17. Piſcis natura excalfacit, explet, adverſatur privatim ceraſtæ morſibus cum polenta. Peculiariter pro eodem, ibidem dixit, Peculiariter renibus utilis eſt. Idem 32. 1.

Nulla enim meipſum privatim pepulit inſignis injuria. Cic. 4. Fam. 13.

Mandare alicui rem privatim. Cic. pro Roſc. Amer. 114.

Appellatione ſibi privatim aſſignata caret. Quintil. 8. 2.

Vaſa cælata privatim ac publice rapere. Salluſt. Catil. cap. 11. V. Waſſe.

PRIVĀTE, aliud Adv. Idem. Cic. 7. Att. 7. Illud private non aſcribis, & tibi gratias egit. Ex vetuſto codice legendum, Illud puto non, &c.

PRIVATO, Adv. Idem. Liv. Andron. Privato nos tenuiſſemus. V. Priſcian. p. 1009.

PRIVATUS, ûs. m. Proprietas. Tertul. de Pœnit. cap. 2. Pœnitentia delinquentium privatus. V. loc.

PRĪVO, [ςέρω, ςερέω, ἀποςερέω, ςερίσκω, ἀπαυράω, δηόω, δηλέω, ἀμέρω] āre. Adimere & ſpoliare ſignificat. Plaut. Truc. 2. 7. 20.

> Velut meretrix meum herum miſerum ſua blanditia intulit in
> Pauperiem, privavit bonis, luce, honore, atque amicis.

Spoliare & Privare. Cic. 4. Acad. 61. Spoliat nos judicio, privat approbatione omni, orbat ſenſibus.

Præpoſitio enim In privat verbum ea vi, quam haberet, ſi In præpoſitum non fuiſſet, ut Dignitas, Indignitas. Cic. in Topic. 48.

Aſpectu ſuo patriam privare. Cic. 4. Fam. 9.

Fide privavere eum fata. Stat. 2. Theb. 695.

> — ſed fata monentem
> Privavere fide. i. e. Fidem derogavere monenti.

Fructu liberalitatis aliquem privare. Cic. 5. Fam. 20.

Luce communi privare, Occidere. Cic. pro Quint. 74. Ut per ſe afflictum atque everſum propinquum ſuum, non modo honeſte partis bonis, verum etiam communi luce privaret. [Intelligit lucem patriæ. V. LUX.

Oculis privare. Cic. 5. de Finib. 87. Cur hæc eadem Democritus, qui, &c. dicitur oculis ſe privaſſe?

Somno me privat ægritudo. Cic 9. Att. 12.

Teſte. Cic. 2. Fam. 2. Gravi teſte privatus ſum amoris ſummi erga me tui.

Teſtimonio privare. Cic. 4. Acad 33. Itaque privabo potius illum debito teſtimonio, quam id cum mea laude communicem.

Vita privare patrem. Cic. in Parad. 3. Patrem vita privare, ſi per ſe ſcelus eſt, &c.

Nonnunquam & de Malis, ubi idem eſt, quod Liberare.

Dolore privari. Cic. 1. de Finib. 37.

Injuria. ut, Non enim hac exceptione unus afficitur beneficio, ſed privatur injuria. Cic. 1. de Lege Agrar. 13.

Privandum. Lucret. lib. 1. 382. Motu privandum eſt corpora quæque.

PRIVANS, antis. Partic. [ςερῶν] Cic. in Topic. 48. Sunt enim alia contraria, quæ Privantia licet appellemus Latine, Græce appellantur ςερητικά.

PRIVĀTUS, a, um. Partic. [ςερηθεὶς] Cui quid eſt ademptum, inquit Feſtus. Auctor de Viris illuſtr. cap. 20. Privatus ſtipendio.

Lumine privatus. i. e. Oculis. Ovid. 1. de Pont. 1. 53.

Aer privatus lumine. Lucret. lib. 4. 372.

Natura libera dominis privata. Idem 2. 1069.

Privati parte virili. Idem 6. 1207.

PRIVATIO, ōnis. f. [ςέρησις] Cic. 2. de Fin. 29. Quia dolori non voluptas contraria eſt, ſed doloris privatio.

Omni privatione doloris putat Epicurus terminari ſummam voluptatem. Cic. 1. de Fin. 38.

PRIVĀTĪTIUS, a, um. Adj. Gloſſ. Lat. Gr. Privatitia, ςερητικά.

PRIVATĪVUS, a, um. Idem. Gell. 5. 12. Pars privativa. Et 13. 22. Ne particula privativa eſt.

PRĪVĬLĒGIUM, i. n. [προνομία Gl. L. Gr.] Lex ad privatos homines, ſinguloſque pertinens. Quod de reditu M. Ciceronis, & de imperio Pompeji ſtatutum eſt, non lex, ſed privilegium dicitur. Privilegium enim hoc differt a Lege; quod Lex ad omnes, Privilegium ad unum, vel paucos pertinet. Cic. in Parad. 4. Sed quid ego communes leges profero, quibus omnibus es exſul? Familiariſſimus tuus de te privilegium tulit, ut ſi in opertum Bonæ deæ acceſſiſſes, exſulares. Idem pro Domo 43. Quo jure, quo more, quo exemplo legem nominatim de capite civis indemnati tuliſti: vetant leges ſacratæ, vetant duodecim Tabularum leges privatis hominibus irrogari: id eſt enim privilegium. Scal. Privis.

Privilegia, ſunt Juſſa non generalia, neque de univerſis civibus, ſed de ſingulis concepta: inde dicta, quia veteres Priva dixerunt, quæ nos Singula dicimus. Aul. Gell. Noct Attic. lib. 10. cap. 20.

Quum & ſacratis legibus, & XII Tabulis ſanctum eſſet, ut neque privilegium irrogari liceret, neque de capite, &c. Cic. pro Sext. 65.

Vim & crudelitatem privilegii, auctoritate honeſtiſſimorum hominum & publicis litteris conſignavit. Cic. Poſt red. in Senat. 28.

Ferre de aliquo privilegium. Cic. Paradox. 4. extr. V. paulo ſupra. conf. Sen. de Benef. 3. 11.

Privilegio ſubnixus. Aurel. Arcadius in l. 1. in fine. D. de offic. præfect. prætor.

Privilegium, pro Prærogativa, Translate. Senec. lib. 2. de Tranquil. vitæ, Nam ſi dicis illum æquo animo laturum, nullum habet privilegium. V. & Lex. Pitiſc.

PRIVILEGIĀRIUS, a, um. Adj. Ulpian. in l. Reſcriptum. D. de pactis, Reſcriptum autem Divi Marci ſic loquitur, quaſi omnes creditores debeant convenire. Qui ergo ſi quidam eorum abſentes ſint? nunquid exemplum præſentium abſentes ſequi debeant? Sed an & privilegiariis abſentibus hæc pactio noceat, eleganter tractatur: ſi modo valet pactio & contra abſentes.

Privilegiarius dicitur, Cui aliquod privilegium conceſſum eſt. Vulgo ab indoctis *privilegiatus* nuncupatur. Unde Milites privilegiarii dicti, Qui vacabant officio. Ulpianus lib. 14. Digeſt. titul. Quod cum eo qui in aliena poteſtate. l. Sed an hic, Recte, inquit, dicetur occupantis meliorem eſſe conditionem, niſi ſi quis privilegiarius veniat.

P R O

PROC. vel PROCOS Proconſul. PROCOSS. vel PROCC. Proconſules. PRON. Pronepos, vel Proneptis. PROPRAET. Proprætor. PROV. Provincia.

PRO, vel ut alii PROH! [ὦ] Interjectio indignantis, Nominativo aliquando, ſeu Vocativo potius, aliquando Accuſativo jungitur. Ter. Adelph. 3. 3. 12. Prô Juppiter, hominis ſtultitiam! Sic Virgil. 4. Æn. 590.

Aliquando admirantis. Cic. 1. Tuſc. 99. Prô dii immortales! quam illud, &c. Et Liv. 22. 14. Tantum, prô dolor! degeneramus a parentibus noſtris, ut, &c.

Quæ res, prô ſancte Juppiter! in terris eſt geſta major? Cic. 2. Philipp. 32.

Prô curia, inverſique mores! Hor. 3. Carm. 5. 7.

Accuſativo. Ter. Heaut. 1. 1. 9.

> Nam, prô deûm atque hominum fidem! quid vis tibi? Cic. de Amicit 52. Nam quis eſt, prô deûm fidem atque hominum! qui velit ut neque diligat quenquam, nec ipſe ab ullo diligatur? [In ſubjectis exemplis poteſt eſſe Nominativus, vel Vocativus.

Prô facinus! Ovid. 10. Epiſt. 6. Al. Per.

Prô ſcelus. Virg. 5. Æn. 793.

Prô, circumflectitur, aut gravatur. Sunt qui Proh ſcribunt, ut dixi, adſcripta aſpiratione.

PRO, [ὑπὲρ] Præp. ablativo caſui ſerviens. Ter. Eun. 1. 2. 89.

> Heri minas viginti pro ambobus dedi. Idem And. 5. 3. 17.
> Pro hujus ego ut peccatis ſupplicium ſufferam?

Pro, præpoſitio notanda in genere loquendi, quale eſt hoc, Ivit emptum pro me panem: quod uſitatius dicitur, Ivit emptum mihi panem. Plaut. Rud. 2. 1. 6.

> Ex urbe ad mare huc prodimus pabulatum
> Pro exercitu gymnaſtico & palæſtrico, hoc habemus. i. e. Eis qui in gymnaſiis corpora exercent. [Sed rectius ſublata poſt Palæſtrico diſtinctio, poſt Pabulatum locatur, ut ſit, Habemus hoc pro exercitu &c. i. e. Inſtar exercitationis.

Pro omnibus, & Contra omnia diſputare. Cic. 3. de Orat. 143. Profecto nunquam conquieſcam, neque defatigabor, antequam illorum ancipites vias rationeſque, & pro omnibus, & contra omnia diſputandi, percepero.

Hoc non modo, non pro me, ſed contra me eſt potius. Cic. 3. de Orat. 76.

Partim nihil contra Habitum valere, partim pro hoc eſſe. Cic. pro Cluent. 88.

Pro agricola, i. e. E re agricolæ, atque utile agricolæ. Columel. lib. 3. cap. 5. Quod minime reor eſſe pro agricola.

Pro me eſt. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Pro aliquo ſtare, Defendere aliquem, & partes alicujus tueri. Ter. Phorm. 2. 1. 37.

Decernere pro ſodali, & pro fama, fortuniſque. Cic. 2. de Orat. 200.

Deprecari aliquid pro amicis, & non pro ſe. Cic. 2. de Orat. 201.

Pro univerſa analogia dicam. Varro de L. L. lib. 8. 2.

Pro, Cauſa, vel Propter. Ter. Eun. 5. 4. 19.

> Ego pol te, pro iſtis dictis & factis, ſcelus,
> Ulciſcar; ut ne impune in nos illuſeris.

Pro, De. Ter. Hec. 3. 1. 30.

> Pueri inter ſeſe quam pro levibus noxis iras gerunt? conf. Andr. 5. 4. 15.

Pro frugibus facere. i. e. Sacrificare. Macrob. 3. Saturn. 2. Virg. 3. Ecl. 77. conf. Feſt. & Briſſon. de Form. p. 18.

Pro, [ἀντὶ] h. e. Loco, vel in locum, Seq. fere Subſt. ut Pro illo, & pro imbre. Ter. Eun. 2. 3. 79.

> Pro illo te ducam. C. audio. P. te eſſe illum dicam. C. intelligo. Plaut. Moſt. 1. 2. 62.
> Continuo pro imbre amor advenit in cor meum.

Hoſtis pro hoſpite. Livius decade 1. lib. 1. de Tarquinio. H. St. Exſtant cap. 58.

Pro ſua eduxit eam mater. Ter. Eun. 1. 2. 76.

Pro abſoluto habere aliquem. Cic. 8. Fam. 8.

Pro alienigenis. Tacit. 11. Ann. 24. 6.

Pro ancilla habere. Plaut. Perſ. 3. 1. 13.

Pro argumento. Liv. lib. 25. 9. In cetera, adeo nihil ob id intenta cura eſt, ut contra pro argumento fuerit illa procurſatio Numidarum, Annibalem exercitumque caſtris non moviſſe.

Pro argumento ponere aliquid. Cic. de Clar. Orat. 276. Hoc ipſum etiam poſuiſſe pro argumento, quod ille quum, &c. tam ſolute egiſſet.

Pro ærario. Cic. 4. Verr. 5. Siciliam nobis, non pro penaria cella, ſed pro ærario illo majorum vetere ac referto fuiſſe.

Pro beneficio an hoc eſt habendum? Cic. ad Brut. 16.

Pro beneficio aliquid alicui dare. Cic. 8. Fam. 8. Totum Sempronium uſque eo perago, ut Veſtorium quoque interponam, & illam fabulam narrem, quemadmodum tibi pro beneficio dederit, ſi quod injuriis ſuis eſſet, quod Veſtorius teneret. Ita Mſſ. Victor. Sed admodum obſcura & vexata lectio eſt.

Pro cive gerere ſe. Cic. pro Arch. 11.

Pro cive nam eſſe, qui civis non ſit, rectum eſt non licere. Cic. 3. Off. 47.

Pro mercedis cumulo. Cic. 1. Att. 13. Etiam noctes certarum mulierum, atque adoleſcentulorum nobilium introductiones, nonnullis judicibus pro mercedis cumulo fuerunt.

Pro centum millibus unus Cato mihi eſt. Cic. 2. Att. 5.

Pro decreto putare. Cic. 11. Philipp. 27. Itaque ſi nihil ad nos referretur de Dolabella perſequendo, tamen ego pro decreto putarem.

Pro derelicto aliquid habere. Cic. 8. Att. 1. V. Juriſconſultos.

Pro deſertore aliquem. Tacit. 1. Ann. 38. 3.

Pro die noctem, cauponam pro oppido, alicui eſſe. Cic. in Piſon. 55.

Pro diis habent obſcæna. Plin. lib. 2. cap. 7.

Pro deliciis crudelitas illi fuit. Cic. 11. Philipp. 9.
Pro eunucho deduci. Ter. Eun. 3. 5. 25.
Pro filio pastoris hic educatur, ille pro nepote regis exponitur. Justin. 1. 4. extr.
Pro frugibus Cererem, Liberum appellare pro vino, Neptunum pro mari, curiam pro Senatu, campum pro comitiis, &c. Cic. 3. de Orat. 165.
Pro hærede, patre non mortuo, omnia gerere. Cic. in Salust. 14.
Pro hoste habere. Liv. 2. 20.
Pro monstro eam vocem accepit. i. e. Tanquam monstrum detestatus est. Valerius lib. 4. cap. 3. de Abstin. & Contin. §. 6.
Pro occiso relictus est Sextius. Cic. pro Sext. 81.
Pro parente colere mulierem. Liv. 26. 49. extr.
Pro perfuga profectus. Nepos 14. 6. 4.
Pro pignore tradere aliquid. Cic. de Prov. Conf. 2.
Pro latis habere rationes in provincia relictas. Cic. 5. Fam. 20. Al. Pro collatis.
Pro sale data est anima sui, ne putrescat. Cic. 2. de Nat. Deor. 160.
Pro socio damnatus est. Cic. pro Flacc. 43.
Pro spoliis abuti ornamentis alicujus. Cic. pro Quint. 99.
Pro stercore aliquid habere, Nihili facere. Plaut. Truc. 2. 7. 5.
Pro verbo verbum reddere. Cic. de Opt. gen. Orat. 24.
Pro verbo aliud subjicere. Cic. in Orat. 93. In quibus pro verbo proprio subjicitur aliud.
Pro virgine nuptum dari non potest. Ter. Adelph. 3. 2. 48.
Pro uxore habere. Ter. Andr. 1. 1. 119.
Pro meliore fuit, effugere hostes, &c. Tacit. 12. Ann. 39.
Pro nihilo ducere. Cic. 4. Verr. 40. Tu ausus es pro nihilo præ tua præda tot res sanctissimas ducere?
Pro nihilo putare. Cic. 1. Verr. 24.
Pro nihilo videri. Cic. 2. de Finib. 43. Quæ quum Aristoni & Pyrrhoni omnia visa sunt pro nihilo, ut inter optime valere, & gravissime ægrotare nihil prorsus dicerent interesse.
Ego tamen, quoniam condemnatum esse pro nihilo vis, si ita esset ignoscerem. Cic. 2. Philip. 56.
Pro ridiculo ac delectamento putare aliquem. Ter. Heaut. 5. 1. 79.
Pro rudi atque indocto despicitur. Gell. lib. 10. cap. 24.
Pro, Tanquam, sive Perinde acsi. seq. Adj. Ter. Adelph. 1. 1. 23.
—inde ego hunc majorem adoptavi mihi,
Eduxi a parvulo, habui, amavi pro meo.
Pro certo. Ulpian. in l. 3. §. Is qui nescit. D. de libero homine exhib. Etenim recte placuit, tunc demum hoc interdictum locum habere, quoties quis pro certo liber est.
Pro certo est. Quintil. lib. 5. cap. 12. Prius de adulterio convincendum est, ut quum id cœperit esse pro certo, fiat incerti argumentum.
Pro certo ponere. Cæs. 7. Bell. Gall. 5.
Pro certo affirmare. Liv. 1. 3. pr. Quis enim rem tam veterem pro certo affirmet?
Pro certo ambiguum concedere. Cic. 1. de Invent. 88.
Pro certo negare. Cic. 5. Att. 21. Sed posthac omnia, quæ certa non erunt, pro certis negato.
Pro certo dicere. Ter. Adelph. 3. 4. 32.
Pro certo habere. Cic. ad Brut. 5. Neque nuntiabatur quicquam, quod pro certo haberemus.
Pro certis perscribere ad aliquem ea quæ certa sunt. Cic. 6. Fam. 12. extr.
Pro comperto. Liv. 25. 29. Unum de auxiliaribus specie transfugæ mittit ad eum: qui pro comperto afferret, Achæos statuisse postero die, &c.
Pro concesso & probato sumere. Cic. 5. Tusc. 18. Geometræ, quum aliquid docere volunt, siquid ad eam rem pertinet eorum, quæ ante docuerunt, id sumunt pro concesso & probato.
Pro certis & concessis dubia sumuntur. Cic. 2. de Divin. 106.
Pro damnato esse. Cic. 6. Verr. 33. Quum jam pro damnato mortuoque esset.
Pro explorato esse. Cic. 11. Att. 16. De omnibus rebus velim ad me scribas, & maxime quid scribas de ea: in quo tuo consilio egeo, etiamsi nihil excogitas: id enim mihi erit pro explorato. Aliqua exemplaria habent, Pro desperato.
Pro emptore sacrificare. Varro de L. L. lib. 5. 3.
Pro facto habere. Cic. 13. Att. 1. Itaque istud jam pro facto habeo.
Pro firmato stare. Liv. 4. 7. Non tamen pro firmato jam stetit magistratus ejus jus, quia tertio mense, quam inierunt, &c.
Pro indiviso. Cato R. R. cap. 137.
Seneca Consol. ad Helv. cap. ult. principio. Illud fidelissimum pectus tibi, in quod omnes curæ tuæ pro indiviso transferuntur. H. St.
Pro infecto id quod judicatum non sit, haberi oportere. Cic. 2. de Invent. 80.
Pro insano sit reprehendendus. Varr. lib. de L. L. 7. 17. extr.
Pro sano loqueris, qui me meo appellas nomine? Plaut. Men. 2. 2. 24.
Pro magistro. Cic. 4. Verr. 169. In scriptura Siciliæ pro magistro est quidam L. Carpinatius. Idem 11. Att. 10. P. Terentius meus necessarius operas in portu, & scriptura Asiæ pro magistro dedit. [Hic non est Tanquam ἀπλῶς, sed Locum tenens magistri, vel Ipsius magistri vicarius, qui & Magister sæpe dicitur, & forsan omnino fuit. Quanquam eum a Magistro societatis distinguunt viri docti, ut qui in Operis ejusdem numeretur. V. Hotoman. ad priorem, & Græv. ad alterum Cic. loc. P. Manut. ad 5. Att. 15. extr. Burm. de Vectig. 9. p. 163. Quod si dicitur ut Proconsule, Proprætore, Proquæstore, fane parem ac Magister exercuit potestatem, neque alterius negotia procurabat, sed sua curabat, ut vel ex iis satis apparet, quæ de Carpinatio illo in quarta Verrina, vel de Apronio in quinta Cic. exponit, quem & Principem decumanorum vocat. conf. PROMAGISTER suo loco, & PROCONSUL. Hic Pro significat In qualitate, ut vulgo loquuntur.
Pro rupto fœdus habere. Liv. 2.
Pro victo abire. Liv. 2. 7. pr. Ita certe inde abiere Romani, ut victores, Etrusci pro victis.
Pro, Secundum. Ter. Phorm. 2. 2. 23.
Immo enim nemo satis pro merito gratiam regi refert. Sallust. in Catil. cap. 30. Hisque permissum est, uti pro tempore atque periculo exercitum compararent.
Pro caritate Reip. Cic. 3. Philipp. 36. Sunt impii cives, pro caritate Reip. nimium multi: pro multitudine bene sentientium, admodum pauci. h. e. Si Reip. caritatem spectes.

Pro conditione causæ. Quintil. lib. 3. cap. 6. Et accidit pro conditione causarum.
Pro consuetudine mea. Cic. 1. Att. 4. Pro nostra consuetudine tu existimare potes.
Pro dignitate tribuere cuique. Cic. 1. Offic. 42.
Pro eo ac, vel Pro eo atque, legitur pro Ita ut, vel Perinde ut. Cic. 4. Fam. 5. Sane quam pro eo ac debui, graviter, molesteque tuli.
Pro eo atque. Ulpian. in l. Ad testium. §. Si quis. D. Qui testamenta facere possint, Si quis ex testibus nomen suum non adscripserit, verumtamen signaverit: pro eo est, atque si adhibitus non esset.
Pro eo est, quasi. Pompon. in l. Legatarius. D. de leg. 1. Si legatum nobis relictum constituerimus nolle ad nos pertinere, pro eo erit, quasi ne legatum quidem sit.
Pro facultate nostra. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Pro facultatibus. Columel. lib. 9. cap. 1. Modus silvæ pro cujusque facultatibus occupatur.
Pro tuo ingenio hæc considera. Cic. 16. Fam. 3.
Pro injuriis tuis in me nunquam te mihi satis esse facturum putabas. Cic. 2. Philipp. 49.
Pro imperio, & Pro jure suo, V. postea.
Pro laude merentis præstare se dignum. i. e. Juxta laudem merentis. Hor. 1. Epist. 7. 24.
Pro loco, V. infra Pro tempore.
Pro malis. Cic. 12. Att. 14. Solitudo aliquid adjuvat: sed multo plus proficeret, si tu tamen interesses: quæ mihi una causa est hinc discedendi: nam pro malis, recte habebat. Idem 6. Fam. 2. Quod majore in varietate versata est adhuc tua causa, quam homines aut volebant, aut opinabantur: mihi crede, non est pro malis temporum, quod moleste feras.
Pro modo crassitudinis. Columel. lib. 12. cap. 46.
Pro modo virium & exigendum & corrigendum opus. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Pro numero militum civitatibus pecuniarum summas describere. Cic. 7. Verr. 61.
Major quam pro numero hominum editur pugna. Liv. 25. 29. pr.
Pro meis officiis Cæsar nequaquam satis, pro ipsius in alios effusione, in me liberalis fuit. Cic. 7. Att. 3.
Pro suis opibus nemo fuit, qui non me in illa tempestate defenderit. Cic. pro Domo 108.
Pro opinione vulgi hæc nequaquam extimescenda sunt. Cic. 3. Tusc. 58.
Pro parte, Ex parte. Paulus in l. Usus. D. de usu & hab. Nam frui quidem pro parte possumus, uti pro parte non possumus. Pomponius in l. Si pœnæ. §. Si falso. D. de condict. indeb. Si falso existimans debere, tibi nummos solvero, qui pro parte alieni, pro parte mei fuerunt, &c.
Pro mea parte, Quantum in me est. Cic. 5. Fam. 2. Fieri non moleste tuli, atque etiam, ut ita fieret, pro mea parte adjuvi. V. PARS.
Pro sua parte loqui. Plaut. Rud. 4. 4. 81. —si istic tacet
Ego tacebo: si iste loquitur, sine me mea pro parte loqui. i. e. Sine ut me ipsum defendam. Al. Sine mea pro re me parte loqui. Alii aliter. V. Gronov.
Pro parte virili. Cic. 13. Philipp. 8. Tum me ejus beneficio plus quam pro virili parte obligatum puto. Ovid. 2. de Ponto 1. 17.
Pro parte rata. Cic. 1. Tuscul. 94. Omnia ista, perinde ut cuique data sunt, pro rata parte, a vita aut longa aut brevia dicuntur.
Pro rata. Ulpian. in l. in his vero. D. De solution. & liberation. Si vero summa usurarum debitarum & non debitarum non eadem sit: ad utramque causam æqualiter proficit, quod solutum est, non pro rata, ut verba rescripti ostendunt. Subauditur Parte.
Pro perturbatione horum temporum, i. e. Ut est temporum perturbatio. Cic. 13. Fam. 29. Itaque sic velim existimes, me omnes Achajæ civitates arbitrari pro horum temporum perturbatione felices, quod his tu præsis.
Pro portione. Varro 2. de R. R. cap. 3. pr. Ut & lac multum, & pingue habeant pro portione.
Pro rata portione. Cic. in Somn. Scip. 11. Hic est, inquit ille, qui intervallis conjunctus imparibus, se tamen pro rata portione distinctis, impulsu & motu ipsorum orbium efficitur. conf. PORTIO, & PROPORTIO.
Pro quæstu herili. Plaut. Pœn. 1. 2. 63.
Nam pro herili & nostro quæstu satis bene ornatæ sumus. h. e. Si repotes quam exigue lucrum faciat herus.
Pro re. V. paulo infra Pro tempore.
Pro re nata. Cic 7. Att. 8. Diem tuum ego quoque ex epistola quadam tua, quam incipiente febricula scripseras, mihi notaveram, & animadverteram posse pro re nata, te non incommode ad me in Albanum venire III Non. Jan.
Pro re nostra. Ter. Heaut. 5. 1. 67.
Duo talenta pro re nostra ego esse decrevi satis.
Pro reverentia, V. infra, Pro cetera reverentia.
Pro se, sive altero rationem dari. Varr. lib. de L. L. 5. 9.
Pro scapulis, quum dixit Cato, significavit Pro injuria verberum. Paulus.
Pro spe nihil contigit. Liv. 28.
Pro tempore, Pro re, Pro loco, significat quod vulgo dicitur, *Pro qualitate temporis, rei, loci*. Cæs. de Bell. Gall. 5. 8. Consilium pro tempore & pro re caperet. Liv. 30. 10. His raptim pro tempore instructis. Sallust. Jug. 50. Ipse pro re atque loco, sicuti monte descenderat, paulatim procedere.
Pro cetera reverentia. Plin. 3. Epist. 8. Facis pro cetera reverentia, quam mihi præstas, quod tam sollicite petis, ut Tribunatum, &c. i. e. Præter reverentiam, quam mihi præstas in ceteris rebus, hoc quoque facis. Sic
Pro cetera diligentia. Plin. 2. Epist. 16.
Pro se quisque. i. e. Quisque pro virili. Ter. Heaut. 1. 1. 74.
Video alios festinare, lectos sternere,
Cœnam apparare, pro se quisque sedulo faciebat. Plaut. Amph. 1. 1. 76. Virg. 12. Æn. 552.
Pro se quisque quod ceperat, afferebat. Cic. 3. Offic. 58.
Pro se quisque aurum, argentum, & æs in publicum conferunt. Liv. 26. 36. extr.
Pro se quisque omnes. Liv. 25. 14. Itaque pro se quisque omnes, per æqua

æqua atque iniqua loca, quum undique tela conjicerentur, armaque & corpora hostes objicerent, pervadunt, irrumpuntque.
Pro sua quisque facultate. Cic. 1. Tusc. 108.
Pro, repetitum. Cic. pro Muren. 86. Ego vos pro mea summa & vobis cognita in Rempub. diligentia moneo, pro auctoritate Consulari hortor, pro magnitudine periculi obtestor, ut, &c.
Pro, Aliter, q. d. Prout postulat &c.
Pro auctoritate mea videor posse. Cic. pro Font. 32. Quare si etiam monendi estis a me, quod non estis, Judices, videor hoc leniter pro mea auctoritate vobis præcipere posse.
Pro humanitate ejus singulari. Balbus Cic. 9. Att. 8.
Pro prudentia tua singulari. Cic. 11. Fam. 12. Non dubito autem, pro tua singulari prudentia, quin perspicias.
Pro sapientia. Quorum vobis pro vestra sapientia, Quirites, habenda est ratio diligenter. Cic. pro Lege Manil. 17.
Pro suo jure esse in aliquo loco. Cic. 3. Att. 2. Itineris nostri causa fuit, quod non habebam locum, ubi pro meo jure diutius esse possem, quam fundum Sicæ, præsertim nondum rogitatione correcta.
Pro meo jure dico. Cic. pro Flacc. 95. Oppressus est C. Antonius; esto: habuit quandam ille infamiam suam; neque tamen ille ipse, pro meo jure dico, vobis judicibus damnatus esset.
Pro jure meo imperitabam. Plaut. Capt. 2. 1. 47.
Pro tuo jure oras. Plaut. Rud. 5. 3. 36.
Pro suo jure agere omnia. Terent. Adelph. 1. 1. 27.
Do., prætermitto; non necesse habeo omnia
Pro meo jure agere. Ubi Donat. Hic est sensus, Non necesse est, etiam si liceat, sævum esse patrem.
Satis pro imperio. Ter. Phorm. 1. 4. 19. i. e. Imperiose. Budæus.
Pro veritate causæ conficere negotium, & pro sua dignitate. Cic. 13. Fam. 57.
Pro, significat In: ut Pro rostris, Pro æde, Pro tribunali. Alias aliud pro alio, ut Pro pecunia, Pro prædio, Pro Consule. Alias pro admiratione, ut Pro Juppiter! Alias pro Ante, ut Pro ostio. ex Paulo & Festo. [V. in seq. exemplis not. Quas omnes fere hujus Particulæ significationes exhibent Glossæ quoque Lat. Gr. Pro, Ἀντὶ, ὑπὲρ; Πρὸ, Ἔμπροσθεν, ὡς.
Pro, In etiam significat in hoc exemplo & aliquot sequentibus. Sallust. Jugurth. cap. 94. Ac Numidæ sæpe antea vineis Romanorum subversis, item incensis, non castelli mœnibus se tutabantur: sed pro muro dies noctesque agitare, maledicere Romanis. [Immo hic Pro muro, est Ante, vel Extra murum. V. Gell. 11. 3. & Cort. ad Sall. Jug. 59. pr.
Pro sententia, In sententia. Festus. Subaud. Dicere.
Pro testimonio dicere. Cic. 6. Verr. 44. Posteaquam Cordius pro testimonio dixit te sibi reddidisse, finem reddendi fecisti.
Mentiri pro testimonio. Cic. in Vatin. 3.
Pro concione aliquid agere. Quintil. lib. 4. cap. 4.
Pro suggestu. Cæs. 6. Bell. Gall. 3.
Pro tribunali cognoscit judex. Ulpian. in l. 2. D. de re judic.
Pro, Ante. Sallust. Catil. cap. 18. extr. Qui ni maturasset, pro curia sociis signum dare. Cic 2. Philipp. 64. Hasta posita pro æde Jovis statoris.
Illa præsidia, quæ pro templis omnibus cernitis. Cic. pro Milon. 2.
Locare equites pro cornibus. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Pro gradibus Palatii. Sueton. Neron. cap. 8.
Pro oppido collocare copias. Cæs. 7. Bell. Gall. 70.
Pro pedibus aliquid abjicere. Apul. Apol. conf. 4. Milef. p. 155. Elmenh.
Pro portis. Tacit. 5. Hist. 11. 2.
Pro, in verborum compositione, ponitur etiam amplificando, ac palam faciendo, ut Prodi, Provoca, Protrahe, Propelle. Alias pro privandi facultate, ut in Propudio, Prohibendo: quia utrumque abnuit in his esse pudorem potestatemque. Alias pro In, ut Promittere barbam, capillum. Paulus & Festus.
In compositionibus sæpe idem significat ac Procul & corripitur. ut Prŏfundus, Prŏfanus. alias producitur ut Prōsum, &c. Interdum in compositione Palam significat, ut Festus l. c. docet. Hor. 1. Epist. 1. 54.
— hæc Janus summus ad imum
Prodocet. Vulgo Perdocet.
De natura atque genio hujus præpositionis plura V. apud Gell. 2. 3.
PROÆDIFICATUS, a, um. Partic. Proædificatum, dicitur Quod ex privato loco in publicum solum processit. Festus.
PROÆRĔSIUS, [Προαιρέσιος] Insignis sophista fuit ex Cæsarea Cappadociæ, Ulpiani discipulus, & Libanii sophistæ contemporaneus. Suid.
PROÆRĔSIS, is. f. [προαίρεσις] Propositum animi firmum & constans. V. Micræl. Lex. Phil. p. 1136.
PROÆRĔTĬCUS, a, um. Adj. [προαιρετικὸς] Quod fit a scientia & voluntate. apud Philoss. & Theologg.
PRŎĀGŌGIUM, i. n. [προαγώγιον] Stuprum, perductio, a Græco verbo προαγωγεῖν, quod nos perducere dicimus, id est lenocinari, lenocinium facere. Suet. Neron. cap. 28. Super ingenuorum proagogia, & nuptarum concubinatus, Vestali virgini Rubriæ vim intulit.
Immo dicitur προαγωγεύειν. Vide & al. lectionem. H. St. Nempe in PÆDAGOGIUM supra. conf. PERDUCO.
Proagogia, [προαγώγια] sunt Aquarum deductiones, pori, meatusque. Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 6.
PROAGŌRUS, i. m. [προάγορος] Dorica ratione, quam Latini æmulantur, & Siculorum lingua (nam ab aliis Græcis προήγορος dicitur) significat Eum qui princeps est, & ante alios verba facit. Usus est Cic. 6. Verr. 50. Annotavit Turneb. Adverf. 8. 10. Gloss. Cyrill. Προήγορος, Prædicator.
PRŎĂMĬTA, æ. f. Proavi mei soror. Cajus in l. 1. D. de Gradibus.
PROĀRIES, ĕtis. m. Instrumentum quo vice arietis utimur ad adigendam materiam. Cæs. 4. Bell. Gall. 17. Ac nihilo secius sublicæ, & ad inferiorem partem fluminis, obliquæ adigebantur, quæ proariete subactæ, & cum omni opere conjunctæ, vim fluminis exciperent. V. Baysium in lib. de Vasculis. Alii legunt, Pro ariete, vel, Pro pariete subjectæ. [Posteriorem lectionem sequitur Davies. Quod miror. Cui bono enim paries ponti a parte inferiori? Recte itaque Pro ariete Vetus metaphrastes, οἱ δίκην κριοῦ τὴν γέφυραν ἐρείδοντες. Ac defendit hanc lectionem Turneb. 24. 30. Nimirum Aries hoc loco, non illam bellicam machinam denotat, sed sublicas, quæ geminis fulcris oblique suspensæ, arietis nomen a similitudine obtinent.
PRŎASMA, ătis. n. [προασμα] in epode est tanquam Catilenæ prooemium. Cæl. lib. 9. cap. 10. Proasma, & Epimelodema, item Epode esse videtur tanquam cantilenæ prooemium, &c.

PRŎASTĪA, orum. n. pl. [προάστεια] Suburbana, quæ pulcherrime consita a domino, non tam utilitatis quam voluptatis causa habentur. Alciatus lib. 2. Parergôn cap. 4.
PRŎAUCTOR, ōris. m. [προκατάρχων] Sueton. Claud. cap. 24. Appium Cæcum generis sui proauctorem. i. e. Auctorem & principem. Ex Budæo. Qua forma Proavum dicimus, eadem Proauctorem, quasi Procul & longa origine auctorem dixit. [Sed Proavus est Prior avo, seu Ante avum, non item Proauctor, ante Auctorem.
PRŎĂVUNCULUS, i. m. & PROMĀTERTĔRA, æ. f. i. e. Proavi frater & soror. l. Jurisconsultus. & l. 1. de Gradib. & affinib. Imper. in tit. de gradib. lib. 2. instit. Civil.
PRŎĂVUS, i m. [πρόπαππος, πρόπατρος] Avi paterni vel materni pater. Hujus relativum est Pronepos. A quo femininum est Proneptis. Cic. de Clar. Orat. 212. Nam & de duobus avis jam diximus, Scipione & Crasso, & de tribus proavis.
Atavi proavorum. Juven. 3. Sat. 312.
Felices proavorum atavos.
Genus a proavis ingens. Virg. 12. Æn. 225.
Cui genus a proavis ingens, clarumque paternæ
Nomen erat virtutis. i. e. Cujus auctoritatem commendabat & origo majorum, & paterna virtus. Servius.
Petere proavos, Ad proavos visendos ire Virg 3. Æn. 129.
PROAVIA, æ. f. Avi vel aviæ mater. Suet Calig cap. 10. In Liviæ Augustæ, proaviæ suæ, contubernio mansit.
PROAVĪTUS, a, um. Adj. [προπαππῷος] Quod est proavi: ut, Rura proavita. Stat. 4. Silv. 4. 83.
Facta proavita. Sil. lib. 11. 88.
Regna proavita. Ovid. 13. Met. 416.
Pugnæ proavitæ insignia ostentare. Sil. lib. 5. 79. Idem 16. 253.
PROBA, PROBABILIS, PROBAMENTUM, PROBATOR, PROBATORIA, V. PROBO, in PROBUS.
PROBE, PROBITAS, PROBITER, V. PROBUS.
PROBLĒMA, ătis. n. pr. c. [πρόβλημα] est Propositio interrogationem annexam habens, seu Quæstio. V. Gell. præf. & 20. 4. Cic. 12. Att. 2. Jam explicandum est πρόβλημα, si quid acturus es. Suet. de Gram. cap. 4. Institutionum ad eloquentiam parandam quædam genera, ut problemata, periphrases, elocutiones. &c.
PROBLEMĂTĬCUS. a, um. Adj. [προβληματικὸς] Disputabilis. Inter philosophos frequenter occurit, pro Controverso, ac Dubio.
PROBO, V. PROBUS.
PRŎBŎLIUM, i. n. [προβόλιον] Venabulum aut Contus. V. Lex. Pitisc.
PRŎBOSCIS, ĭdis. f. [προβοσκὶς, προνομαία] Græcum nomen est, dictum quod ante depascat: & est porrecta corporis pars inhærens naribus: quæ, excepto homine, in aliis animalibus invenitur. Varro Sexagef Invenisse se, quum dormire cœpisset tam glaber quam Socrates, calvum esse factum ericium e pilis albis, cum proboscide. Hæc Non. 1. 241. In elephanto dicitur Manus: quod ea tanquam manu utatur. Plin. lib. 8. cap. 12. Resolvunt elephanti manu draconum nodos. Idem Proboscidem vocat, lib. 8. cap. 7. conf. Flor. 1. 18. 9.
PROBRUM, i. n. pr. c. [κηλὶς, ὄνειδος] Valla dicit significare crimen, ut est Adulterium, Stuprum, & hujusmodi. Sueton. Cæs. cap. 43 Diremit nuptias Prætorii viri, qui digressam a marito post biduum statim duxerat, quamvis sine probri suspicione. Unde Probrum virginis Vestalis, pro Stupro. Plaut. Amph. 1. 2. 13.
Nam Amphitruo actutum uxori turbas conciet,
Atque insimulabit eam probri. i. e. Adulterii. conf. Cic. 2. Philip. 69. infra.
Probrum virginis Vestalis, ut capite puniretur, vir qui eam incestavisset, verberibus necaretur, lex fixa in atrio Libertatis, cum multis aliis legibus incendio consumpta est. Festus.
Nefanda probra. Senec. Hippol. 2.
Cum probro. V. CUM.
Accusare probri. V. ACCUSO.
Arguere probri. V. ARGUO.
Effusi sumptus cum probro atque dedecore. Cic. pro Rosc. Amer. 68.
Emergere ex paternis probris ac vitiis. Cic. 5. Verr. 162.
Excitare in aliquem probrum. Tac. 3. Ann. 36. pr. i.e. Crimen probri.
Implere terras probris. Ovid. 17. Epist. 208.
Incusabo te probri. V. INCUSO.
Inferre probrum alicui. Cic. pro Cœl. 42.
Insimulare probri mulierem, Accusare. Cic. 2. Philipp. 69. Non est satis: probri insimulasti pudicissimam feminam. Accipitur autem hic pro Adulterio, ut supra dictum est.
Intendere probra & minas alicui. Tacit. 3. Ann. 36. extr.
Luere sanguine probra. Ovid. in Ibin, 567.
Objectare probrum. Cic. pro Domo 76. In isto tuo maledicto probrum non modo mihi nullum objectas, sed etiam laudem illustras meam.
Objicere ut probrum. Cic. 1. Tusc. 3. Honorem tamen huic generi non defuisse declarat oratio Catonis, in qua objecit, ut probrum, M. Nobiliori, quod is in provinciam poetas duxisset.
Sum. ut, Tuum scelus, meum probrum putas esse oportere. Cic. pro Domo 87.
Esse in probro. V. IN præpositionem.
Esse probro & crimini. Cic. pro Rosc. Amer. 48. Vitam hanc rusticam, quam tu probro & crimini putas esse oportere, & honestissimam & suavissimam esse arbitrantur.
Vetito probro sacraria temerare. Ovid. 10. Met. 695.
Vacare probro. Senec. Herc. fur. v. 17. Ne qua pars probro vacet.
Videre. Ovid. 3. Amor. 14. 44.
Et fuerint oculis probra videnda meis.
Probrum, Maledictum, contumelia, infamia, dedecus, quod ex scelere consequi solet: ut, Datum est probro, i. e. Ignominiæ adscriptum. Cic. 11. Att. 9. epistolas plenas probrorum appellat, i. e. Contumeliarum.
Canere probra. Ovid. 3. Fast. 676.
Dicere multa probra alicui. Ovid. Rem. Amor. 697.
Jacere probra in insontem. V. JACIO.
Jactare probra in aliquem. V. Jacto, in JACIO.
Increpare probris. V. INCREPO.
Ingerere probra alicui. Liv. lib. 2.
Vexare probris. Cic. pro Flacco. 48.

Animal probrum. Gell. lib. 9. cap. 2. dicit pro Summe probroſo, quemadmodum apud Terentium, Scelus, pro Homine perquam ſceleſto.

Probrōsus, a, um. Adj. [ἐπονείδιστος] Ignominioſus. Cic. pro Font. 27. De quo vos homine, Judices, ne ab inimicis quidem ullum fictum probroſum, non modo crimen, ſed ne maledictum quidem audiſtis.
Ruinæ probroſæ, Dedecus afferentes. Hor. 3. Carm. 5. 39.
Carmina probroſa. Tacit. 14. Ann. 48.
Vita probroſus. Tacit. 3. Ann. 68. 4.
Feminæ probroſæ. Suet. Domit. cap. 8.
Compar. Plin. 22. 6. Quo nihil probroſius duco. Aurel. Vict. cap. 9. Veſpaſ. Senatu motus probroſior quiſque.
Superl. Mulier probroſiſſima. Lamprid. Heliog. cap. 18.

Probrose, Adv. Gell. 17. 21. Cum Demoſtheni quod fugerat probroſe objiceretur. Sen. Controv. 1. 2. Probroſe leno illam proſtituit.

Probrosĭtas, ātis. f. Salvian. 3. de Gub. Dei, p. 92. & 94.

Prōbus, [Πρόβος] M. Valerius Probus, Berytius, Grammaticus, Romæ docuit, non tamen ut magiſtri perſonam ſuſtineret, unum aut alterum, vel cum plurimum tres aut quatuor admittere ſolebat, horis pomeridianis, cubanſque inter longos & vulgares ſermones legere quædam, idque perraro. Nimis parva & exigua de quibuſdam minutis quæſtiunculis edidit. Reliquit autem non mediocrem ſilvam obſervationum ſermonis antiqui. Non ab initio enim ad ſtudia ſe contulit, ſed poſtquam in militia diu centuriatum fruſtra petiſſet. Suet. Gramm. 24.

Prŏbus, a, um. Adj. [δόκιμος, ἐνδόκιμος, καλοκἀγαθός] Bonus, quaſi Prohibus, quod ſe a delinquendo prohibeat; inquit Feſtus.
Sanctus & probus. Cic. pro Cluent. 133. Neque enim hoc homine ſanctior, neque probior, neque in omnibus officiis retinendis diligentior eſſe quiſquam poteſt.
Non probus. V. NON.
Probus ad iſtas res. Plaut. Pœn. 3. 3. 67.
Argentum probum. Liv. 32. 2.
Artifex. Ter. Phorm. 2. 1. 29. O artificem probum!
Clava proba. Plaut. Rud. 3. 5. 20.
Color. Columel. lib. 8. cap. 2.
Conger probus hic frigidus. Plaut. Mil. 3. 1. 162.
Faber probus. Plaut. Pœn. 4. 2. 93.
Facinus. Plaut. Men. 1. 2. 23.
Ingenium. Cic. 1. Off. 103. In ipſo joco aliquod probi ingenii lumen eluceat.
Materia. Plaut. Pœn. 4. 2. 93.
Merx. Plaut. Pœn. 1. 2. 129.
Mores. Hor. in Carm. ſæcul. 45.
Moribus probus. Plin. Epiſt. 171.
Nummi. Plaut. Perſ. 3. 3. 33.
Occaſio. Plaut. Caſin. 5. 4. 2.
Pauperies. Hor. 3. Carm. 29. 55.
Sapor. Columel. de Arboribus, cap. 3. Sed firmum, probumque ſaporem vini præbent.
Compar. Plaut. Moſt. 2. 1. 60.
Pluma haud intereſt, patronus an cliens probior fiet
Homini, cui nulla in pectore eſt audacia. Idem Stich. 1. 2. 87.
Probiores, credo, arbitrabunt, ſi probis narraveris. Cic. 7. Fam. 5. De quo tibi ſpondeo probiorem hominem eſſe neminem.
Superl. Plin. 2. Epiſt. 9. Adjutum cuperem juvenum probiſſimum. V. Inſcr. apud Gruter. p. 647. n. 2. MEMORIAE AETERNAE HOMINIS PROBISSIMI.

Probe, Adv. [δοκίμως] Bene, recte. Eleganter vel abſolute, vel in reſponſione ponitur. Ter. And. 2. 5. 7.
Quaſi de improviſo reſpice ad eum. P. hem pater
D. Probe. h. e. Recte, & ut volebam. Idem Eun. 4. 6. 30.
Si vim faciet, in jus ducito hominem, intellextin'? C. probe.
Hoc adverbium, ut ex ſequentibus exemplis apertiſſime liquet, omnibus fere verbis jungitur; ut
Oculus conturbatus non probe affectus ad munus ſuum fungendum. Cic. 3. Tuſc. 15.
Appotus probe. Plaut. Amphit. 1. 1. 126.
Curaſti probe. Ter. And. 5. 2. 6.
Decipere probe. Plaut. Amphit. 1. 1. 268.
Diſcere probe. Plin. 2. Epiſt. 18. Niſi ſperare te vellem, poſſe fratris tui liberos probe diſcere.
Errant probe. Plaut. Amphit. 3. 3. 20.
Judicas probe. Cic. 7. Att. 3.
Moneam probe. Ter. And. 5. 4. 15.
Ni metuam patrem, habeo pro illa re illum quod moneam probe.
Noſſe, & Commeminiſſe probe. Cic. 1. de Orat. 228. Hominem probe noſſe, & commeminiſſe ſe ajebat.
Ornatus probe aliqua re. Cic. 2. Fam. 9. Ad Amanum exercitum adduxi ſatis probe ornatum auxiliis.
Percutere probe. h. e. Fortiter. Plaut. Amphit. 1. 1. 162.
Scire probe. Cic. 2. Fam. 12.
Sentire probe. Cic. 1. de Legib. 54. Probe quidem ſentis, ſi re ac non verbis diſſiderent.
Stabilire probe. Cic. 1. Tuſcul. 88. Hoc igitur probe ſtabilito & fixo, illud excutiendum eſt, ut ſciatur quid ſit carere.
Tenere aliquid probe, Scire. Cic. 1. de Invent. 77.
Vivere probe. Plaut.
De aquæductu probe feciſti. Cic. 13. Att. 6.
De Servio probe dicis. Cic. de Clar. Orat. 161.
Probiſſime. Ter. Adelph. 3. 3. 65.

Probĭter, [ἐνδοκίμως] pro Probe, apud antiquos. Varro Octogeſ. Poſtquam avida libido rapere ac concidere cœpit, ſeque opifice, non probiter ſtrepere. Non. 11. 13.

Probĭtas, ātis. f. [καλοκἀγαθία] Bonitas. Cic. de Amicit. 29. Quod ſi tanta vis probitatis eſt, ut eam, vel in eis, quos nunquam vidimus, vel, quod majus eſt, in hoſte etiam diligamus: quid mirum eſt, ſi animi hominum moveantur? &c.
Virtus, probitas, integritas, in candidato, non linguæ volubilitas, non ars, non ſcientia requiri ſolet. Cic. pro Planc. 61.
Diſſimilis eſt tibi probitate. Ovid. 2. de Pont. 11. 17.
Dulcis probitas. Stat. 1. Silv. 2. 12.
Exercita probitas rebus adverſis. Ovid. 5. Triſt. 5. 49.
Ævo tenero maturior probitas. Stat. 2. Silv. 1. 40.
Inops jacet probitas. Claud. 2. in 1. conſ. Stil. 130.
Probitas cum paupertate jacebit. i. e. Negligetur ac contemnetur. Lucan. ad Piſon. 109.
Probitas laudatur & alget. Juven. 1. Sat. 74.
Commendatione probitatis boni viri ſpeciem tueri. Cic. 2. de Orat. 111.
Perdurat probitas in longum ævum. Ovid. de Medicam. faciei, 49.

Prŏbo, [δοκιμάζω, ἐνδοκέω, βασανίζω] āre. Efficere ut probum, rectumque judicetur id, quod quis facit vel dicit; unde & pro Laudare accipitur, inquit Budæus.
Dicimus autem Probare aliquid alicui. Cic. 6. Verr. 82. Non vereor ne hoc officium meum P. Servilio judici non probem. i. e. Scio eum omnino hanc meam accuſationem Verris non improbaturum. Idem de Senect. 42. Mihi vero & Flacco neutiquam probari potuit tam flagitioſa & tam perdita libido. i. e. Nullo modo perſuaderi mihi potuit, ut bonam dicerem & laudarem tantam libidinem.
Eſt enim mihi utendum quibuſdam rebus ex iis libris, ad eos quos in manibus habeo: quos, ut ſpero, tibi valde probabo. Cic. 4. Att. 13.
Cauſam ſuam probare alteri. Cic. pro Quint. 92. Si cauſam cum cauſa contenderet, nos noſtram perfacile cuivis probaturos ſtatuebamus.
Diligentiam ſuam alicui probare. Papinian. in l. Labeo. D. de ſtatu liberis.
Diligentiam ſuam probare in re aliqua. Cic. 1. Verr. 72. Ut ſi in hac cauſa noſtrum officium, ac diligentiam probaverimus, hæc quæ dixi, retinere per Pop. Rom. incolumia, ac ſalva poſſimus.
Scripta probare auribus puris. Propert. lib. 2. 13. 12.
Se probare alicui. Cic. pro Ligar. 2. Qua in legatione & civibus, & ſociis ita ſe probavit, ut decedens, &c. i. e. Probitate & integritate vitæ ſe talem præſtitit ac demonſtravit.
Laudare & Probare. Cic. 7. Fam. 1. Teque & iſtam rationem otii tui & laudo vehementer, & probo.
Non probare aliquid in aliquo. Cic. 2. de Fin. 1. Quod ne in ipſis quidem philoſophis magnopere unquam probavi.
In vulgus non probari. Cic. in Parad. præf. Ea ſentit, quæ non ſane probantur in vulgus. i. e. Quæ nec ipſum quidem vulgus probat, neque laudat.
Oculis hominum probari. Ovid. 17. Epiſt. 125.
Conſilium probatur omnibus. Cæſ. 8. Bell. Gall. 21. pr. Hoc omnibus probato conſilio.
Video meliora, proboque. Ovid. 7. Met. 20. Idem Pont. 3. 2. 28.
Sententiam probare. Cic. 4. Acad. 70.
Probare & Improbare, opponuntur. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Plus juſto probare aliquid. Ovid 3. de Pont. 9. 8.
Dicta alicujus voce probare. Ovid. 1. Met. 244.
Judices probare atque deligere. Cic. 7. Verr. 171. Nolo eos judices, quos ego probarim atque delegerim, ſic in hac urbe notatos, iſto abſoluto, ambulare, ut non cera, ſed cæno obliti eſſe videantur.
Pactum dea probavit. Ovid. 6. Faſt. 453. al. Factum.
Nemini probatur, i. e. Nemo approbat, ſive laudat, aut nemini placet. Cic. 3. Verr. 17. Tametſi probatur nemini.
Non nimium probare. V. NIMIS.
Lente & faſtidioſe probare aliquem. V. LENTUS.
Vulgus amicitias utilitate probat. Ovid. 2. de Pont. 3. 8.
Probare, Demonſtrare, & argumentando planum facere. Quod ea laude digna videantur, quæ probari rationibus poſſunt. Plaut. Bacch. 4. 4. 53.
Quid mihi refert Chryſalo eſſe nomen, niſi factis probo?
Indolem generoſam factis probare. Senec. Theb. 2.
Lacrimis probare. Plaut. Pſeud. 1. 1. 99.
Quod tu iſtis lacrimis te probare poſtulas, &c.
Dialectice probare. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Huic ſatis illud erat planum facere atque probare. Lucret. lib. 2. 932.
Exitus acta probat. Ovid. 2. Epiſt. 85.
Culpa non probatur ex facili. Ovid. 2. Amor. 2. 55.
Quibus de meo celeri reditu non probabam. Cic. 16. Att. 7. i. e. Non perſuadebam.
Probare alicui, ſe, quominus, &c. Cic. 12. Fam. 29. A magiſtris quum contenderem de proferendo die, probarunt mihi, ſeſe, quominus id facerent, & compromiſſo, & jurejurando impediri.
Se probare pro eunucho, i. e. Perſuadere, interprete Donato, aut fingere. Ter. Eun. 2. 3. 83.
Probare ingenium unius ex aliorum ingenio. Plaut. Trin. 4. 3. 42.
Probare, Rem experiri & tentare: ut, Amicos probato. Et apud Columell. Probare boves: pro eo quod Gallice dicimus *Eſſayer, eſprouver*.
Animos probare. Ovid. 3. de Pont. 2. 38. V. Goclen. Obſerv. L. L. p. 181. [Pallad. Novemb. 7. 22. Caſtanea inſeritur, ſicut probavi ipſe, ſub cortice &c. i. e. Experimento comperi.
Supinum hujus verbi exſtat apud Cic. 5. Tuſc. 1. Hoc difficile eſt probatu.

Probans, antis. Partic. ut, Jove non probante. Hor. 1. Carm. 2. 19. Idem 1. Epiſt. 1. 82.
Iidem eadem poſſunt horam durare probantes?

Probandus, a, um. Partic. [δοκιμαστέος] Cæſ. 5. Bell. Gall. 44. Quem locum probandæ virtutis tuæ exſpectas?
Cauſa probanda. Ovid. 6. Faſt. 266.
Forma probanda operis. Ovid. 3. Triſt. 11. 44.

Probātus, a, um. [δεδοκιμασμένος] aliud Partic. Cic. in Topic. 73. Nam & ingenioſos & opulentos, & ætatis ſpatio probatos, dignos quibus credatur, putant.
Minus probatus parentibus. Nepos 2. 1. 2.
Adoleſcentia probata & ſpectata maxime. Lucil. apud Non. 5. 60.
Fides probata. Claud. 2. Conſ. Hon. 145.
Opera probata homo. Cic. 3. Verr. 101. Homo ſcilicet aut induſtria, aut opera probata, aut frugalitatis exiſtimatione præclara.
Res probata. Nepos 14. 6. 5. pr. Hac re probata. i. e. Hoc conſilio.
Crimen patens ſine teſte probatum. Ovid. 15. Met. 37.
Probatior. Liv. 27. 8. Ita repente exuit antiquos mores, ut nemo tota juventute haberetur prior: nec probatior primoribus patrum, ſuis pariter alieniſque eſſet.
Superl. ut Femina probatiſſima. Cic. pro Cæcin. 4.
Gratulatio tua eſt mihi probatiſſima. Cic. 4. Fam. 11.
Homo probatiſſimus. Cic. 4. Verr. 23.

Probātio, ōnis. f. [κατασκευὴ, δοκιμασία, δοκιμὴ] Plin. 2. Epiſt. 11.

Hujus

Hujus actionem vespera inclusit, non tamen sic ut abrumperet. Itaque in tertium diem probationes exierunt. Cic. 3. Verr. 142. Locatur opus id, quod ex mea pecunia reficiatur: ego me refecturum esse dico. Probatio futura est tua, qui locas: prædibus & prædiis populo cautum est. i. e. Tuum est Prætoris, qui locasti, exigere ut opus tradam approbatum: & mihi acceptum ferre, quum probatum fuerit. Bud. [Hic est Operis inspectio.

Athletarum probatio. Cic. 1. Off. 40.

Equitum probatio, Transvectio. Val. Max. 2. 2. 9.

Fontium probationes & expertiones. Vitruv. 8. 5.

Artificialis, Demonstratio, Convictio. Quintil. lib. 5. cap. 9.

Firma. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Inexpugnabiles probationes. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Lineares. Quntil. lib. 1. cap. 10. De Geometria.

Potentissimæ. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Implere probationem, est, Quod quis intendit, seu agendo, sive excipiendo plene probare. Ulpian. in l. In exceptionibus, in fine. D. de probationibus & præsumpt. Si judicatæ rei vel jurisjurandi conditio delata dicatur de eo quod tunc petitur, sive in alea gestum esse contendatur, eum implere probationes oportet.

Probationem non habere. Senec. lib. 3. cap. 10.

PROBĀTOR, ōris. m. [δοκιμαστὴς] Cic. pro Cæcin. 85. Deinde hujus rationis, non modo non inventorem, sed ne probatorem quidem esse me.

Malorum improbator, bonorum probator. Apul. de Deo Socr. p. 51. Elmenh.

Ingenii probator. Ovid. 2. de Pont. 2. 105. i. e. Approbator & laudator.

Rationis alicujus. Cic. pro Cæcin. 85. V. paulo ante.

PROBĀBĬLIS, e. Adj. [πιθανὸς] dicitur Quod licet non sit verum, videtur tamen rationibus probari posse. Cic. 1. de Invent. 46. Probabile autem est id, quod fere fieri solet, aut quod in opinione positum est, aut quod habet in se ad hoc quandam similitudinem, sive id falsum est, sive verum.

Probabile & Improbabile, contraria. Cic. 4. Acad. 33. Quamobrem sive tu probabilem visionem, sive improbabilem, & quæ non impediatur, ut Carneades volebat, &c.

Non est probabile. Cic. 4. Verr. 154.

Nihil est tam incredibile, quod non dicendo fiat probabile. Cic. in Parad. 1.

Copia ubi probabilis, ubi modus. Quintil. lib. 1. cap. 8. p. 97. Burm. De verbis.

Nonnunquam honesto ac probabili nomine, bono viro judici error objici solet. Cic. pro Cæcin. 71.

Sumptus probabilis. Ulpian. in l. Apud Celsum. §. Si minor. D. de doli mali exceptione.

Justa & probabilis causa. Ulpian. in l. 3. §. Si mecum. D. ad exhibend.

Specie & odore probabilis. Plin. lib. 21. cap. 4.

Orator probabilis. Cic. de Clar. Orat 263. i. e. Cujus oratio facile fidem invenit. [Immo Qui probari posset. Nam subjungit, Jam vero etiam probatus.

Probabilis re aliqua. Cic. de Clar. Orat. 241. Erat ejus æqualis P. Antronius voce peracuta atque magna, nec alia re ulla probabilis.

Compar. Probabilius edictum. Gell. 20. 1. Val. Max. 6. 2. pr. Libertas vulgi auribus gratior, quam sapientissimi cujusque animo probabilior est.

PROBABILĬTER, Adv. [πιθανῶς] Cic 2. de Orat. 337. Ad consilium autem de Repub. dandum caput est, nosse Remp. ad dicendum vero probabiliter, nosse mores civitatis.

Probabiliter acti ratio reddi potest. Cic. 3. de Finib. 58.

Probabiliter quid posse defendi. Cic. 4. Acad 69.

Multa in eam partem probabiliter argumentatus. Liv. 33. 28.

Probabiliter defensum. Idem 42. 48.

Consulatus neque petitus honeste, neque probabiliter gestus. Paterc. 2. 46. 1. i. e. Sic ut probari posset.

Compar. Probabilius. apud Val. Max. 2. 8. 2. & Cic. 2. de Invent. 46.

PROBABILĬTAS, ātis. f. [πιθανότης] Cic. 4. Acad. 75. Certe tam multa non collegisset, quæ nos fallerent probabilitate magna, nisi videret his resisti non facile posse.

Captiosa probabilitas. V. Captiosus, in CAPIO.

PROBĀTĪVUS, a, um. Adj. ut, Probativæ duæ quæstiones. Quintil. Decl. 299.

PROBĀMENTUM, i. n. Idem, quod Probatio. Mart. Capell. lib. 7. Indubitabile probamentum. Cod. Theod. l. ult.

PROBA, æ. f. Specimen. Ammian. 21. cap. ult. extr. Annonæ militaris indicia, ut ipsi nominant Probam. ubi V. Vales. Impp. Valent. & Valens l. unic. C. de Strator. Ut stratoribus unus tantum solidus probæ nomine posceretur. V. Lex. Pitisc.

PROBATORIA, æ. f. l. 3. Cod. de agent. in reb. Nemo sine divali probatoria, quam codices in sacro nostro scrinio memoriæ positi debeant inserendam accipere, militaribus ejusdem devotissimæ scholæ stipendiis vel privilegiis potiatur. conf. Lex. Pitisc.

PRŎCĂ, V. PROCAS.

PROCACIA, PROCACITAS, V. PROCO.

PROCĂLO, āre. Provocare, ex Græco καλεῖν, id est vocare; unde Calendæ, calumnia, calones, & calatores. Procalato, provocato Festus.

PROCAPIS, Progenies quæ ab uno capite procedit. Paulus. V. not. Scal.

PRŎCAS, æ. m. [Πρόκας] Rex Albanorum fuit, pater Amulii & Numitoris, avus Romuli & Remi, cujus meminit Liv. 1. 3. Virg 6. Æn. 767.

Proximus ille Procas Trojanæ gloria gentis.

Scribitur & Proca, ult. br. Ovid. 14. Met. 622.

Jamque Palatinæ summam Proca gentis habebat. conf. Idem 4. Fast. 52. Et 6. 143.

PROCASTRIA, V. PROCESTRIA.

PROCAX, acis. V. PROCO, are.

PRŎCĒDO, ssi, ssum, [προβαίνω, ἀποπροβαίνομαι, ἐκφοιτάω, πρόειμι, προμόλω, προκόπτω, στείχομαι] ĕre. Ultra ire & progredi. Virg. 3. Ecl. 94.

Parcite, oves, nimium procedere.

Procedere dicebant interdum pro Succedere: interdum pro Porro cedere. Festus.

Huc procede, vel illuc. Ter. Eun. 3. 2. 17.

Lente & paulatim. Cæs. 1. Bell. Civil 80.

Leniter placideque. V. LENIS.

Longius. Cic. de Arusp. Resp. 48.

Oblique. V. OBLIQUUS.

Ultra. Propert. lib. 1. 20. 23.

Ultra procedere, quam comes possit. Quintil. lib. 2. cap. 3.

Aliquantum viæ procedere. Cic. 6. Att. 5. Velim, etsi (ut spero) te hæc legente, aliquantum tamen viæ processero, tamen obvias mihi litteras quam argutissimas de omnibus rebus crebro mittas.

Trecenta circiter stadia processeram. Cic. 16. Att. 7. pr. Subaudi, Navi.

Foras procedere. Plaut. Pseud. 2. 2. 12.

Obviam procedere. Cic. pro Sext. 68. Huic ad urbem venienti tota obviam civitas cum lacrimis gemituque processerat.

Obviam morti procedere. Cic. 5. Tusc. 56. Cum accipere, quam facere præstat injuriam, tum morti jam ipsi adventanti paulum procedere obviam, &c.

Procedere a, vel ex. Cæs. 4. Bell. Gall. 32. Quum paulo longius a castris processisset. Ibid 8. 19. Paulatim ex silva instructa multitudo procedit militum. Cic. 7. Verr. 106. Procedit iste repente e Prætorio.

Ad forum procedere. Plaut. Cas. 3. 3. 2.

Extra mœnia processit. Lucret. lib. 1. 74.

In aliquem locum procedere. Cic. pro Cœl. 67.

In latera oblique procedere. Plin. lib. 9. cap. 30.

Castris procedere. Virg. 12. Æn. 169.

Tectis procedere. Valer. 7. Argon. 306.

Passu tacito. Valer. 5. Argon. 351.

Pedibus æquis. Ovid. 4. de Pont. 5. 3.

Cultus procedit adulter. Ovid. 2. Trist. 499.

Subducto vultu gravior volo procedere. Propert. lib. 2. 10. 9.

Testis pusillus processit. Cic. 2. de Orat. 245. Cic. pro Flacc. 11. Græcus testis cum ea voluntate processit, ut lædat.

Procedit funus. Ter. And. 1. 1. 100.

Classis procedit velis æquatis. Virg. 4. Æn. 58.

Menses incipient magni procedere. Virg. 4. Ecl. 12.

Ad aliquid agendum procedere. Cajus de Verb. signific.

Ad opus procedere. Plin. lib. 11. cap. 10.

Ad pabula noctibus procedunt. Plin. lib. 8. cap. 32.

Ad pugnam procedere, ad Pugnandum. Liv. 7. 9. extr.

In aciem procedere. V. ACIES.

In infinitum. Columel. lib. 5. cap. 3.

In medium. Cic. 4. Verr. 190. Procedite in medium, explicate descriptionem, imaginemque tabularum.

In multum vini processerat. Liv. 37. 7. h. e. Probe appotus erat.

In pedes procedere, & Pedibus gigni, significant fetum ita nasci, ut pedes ex utero priores emergant. Plin. lib. 7. cap. 8.

In publicum. Liv. 34. 5.

In solem ex umbraculis. Cic. de Clar. Orat. 37.

In sublime vites procedunt. Columel. de Arbor. cap. 4.

Cubitum nullum processit. Cic. 13. Att. 13. Biennium præteriit, quum ille καλλιπίδης assiduo cursu cubitum nullum processerit.

Temere procedere, Assensio dicitur. Cic. 4 Acad. 68. Sustinenda est potius omnis assensio, ne præcipitet, si temere processerit.

Stationes procedunt, i. e. Usque continuantur, Liv. 5. 48. V. Gronov.

Procedunt stipendia militibus. Liv. 25. 5. Tribuniplebis, si iis videretur, ad populum ferrent, ut qui minores septem & decem annis sacramento dixissent, iis perinde stipendia procederent, ac si septem & viginti annorum, aut majores, milites facti essent.

Processit aliquantum, vel Nihil, ad virtutis aditum. Cic 3. de Fin. 48. Qui processit aliquantum ad virtutis aditum, nihilominus in miseria est, quam ille qui nihil processit.

Longe ad virtutem procedere. Cic. 4. de Fin. 21. Eos qui natura doctrinaque longe ad virtutem processissent, nisi eam plane consecuti essent, summe esse miseros.

In virtute procedere & progredi. Cic. 4. de Fin. 64.

In multum honorem formæ procedere. Propert. lib. 3. 11. 17.

In philosophia procedere, Proficere. Cic. 3. de Fin. 6. Qui tum in philosophia, tum in optimo genere philosophiæ tantum processeris.

Ætate processit. Cic. de Senect. 50. Num igitur censetis eum, quum ætate processisset, qui Aristides esset, Lysimachum salutare solitum? i. e. Senex factus esset. Idem 5. Philipp. 10. An hoc vidit puer? si ætate processerit, non videbit?

Processit eo insolentiæ, ut. Plin. in Paneg. cap. 16. extr. i. e. Tanta fuit insolentiâ. [Immo ad eum gradum insolentiæ erupit.

Processit eo ira, ut &c. Liv. 9. 26. pr. Virgil. 5. Æn. 461.

Tum pater Æneas, procedere longius iras,
Et sævire animis Entellum haud passus acerbis: &c.

Consuetudine capta eò processerat. Liv. 39.

Opere quantum processerant. Cæs. 1. Bell. Civil. 81.

Ratione & via procedat oratio. Cic. 1. de Fin. 29.

Aliquid procedit novi. Plaut. Most. 4. 3. 7. i. e. Accidit.

Dies alter & alter processit. Virg. 3. Æn. 356.

Nox processit jam. Nepos 16. 3. 3.

Sed ubi plerumque noctis processit, obscuro etiam tum lumine milites Jugurthini signo dato castra hostium invadunt. Sallust. Jugurth. cap. 21. pr.

Pars major anni jam processerat. Liv. 3. 37.

Tempus processit. Cæs. 3. Bell. Civil. 25.

Tempora tarde procedunt. Ovid. 5. Trist. 10. 5.

Ecce Dionei processit Cæsaris astrum. Virg. 9. Ecl. 47. Quum Augustus Cæsar ludos funebres patri celebraret, die medio stella apparuit: quam ille animam esse confirmavit parentis. Servius.

Hoc procedit. i. e. Locum habet. Pomponius in l. Si mulier. §. Item si mulier. D. ad Senatuscon. Vellejan. Et hoc procedit, sive ipse creditor emerit, sive, &c.

Dies procedunt emptori. Cato R. R. cap. 148. Quot dies per dominum mora fuerit, quo minus vinum degustet, totidem dies procedent emptori. conf. mox Tempus.

Tempus procedit domino. Ulpian. in l. In accessione. D. de diversis temporal. præscription. In accessione temporis & id tempus, quo in fuga sit servus, domino ejus procedere, verum est.

Si cui (ovi) vetustate dentes absunt, binæ pro singulis ut procedant. i. e. Annumerentur. Varro de R. R. 2. 2.

Quippe benefacta mea reipublicæ procedunt. Sallust. Jugurth. cap. 87. h. e. Utilia sunt, vel prospere cedunt. V. Cl. Wasse.

Ad magnas opes per flagitia procedere, Divitem fieri. Plin. 2. Epist. ult. extr.

Honoribus longius procedere. Cic. de Clar. Orat. 180. Is proceſſiſſet honoribus longius, niſi ſemper infirma atque etiam ægra valetudine fuiſſet.
Studiis procedere, pro Ad honores emergere adminiculo litterarum. Plin. 4. Epiſt. 24.
Procedere, vel Abſolute, vel addito Bene vel male, Cadere, ſive accidere, ſive cedere. Ter. Adel. 5. 6. 8. Meditor eſſe affabilis, & bene procedit.
Omnia, ut ſpero, proſpere procedent. Cic. 12. Fam. 9.
Hæc minus proſpere procedebant. Nepos 14. 6. 1.
Conſilia procedunt. Liv. 24. 26.
Parum proceſſit. Liv. 1. 57. Ubi id parum proceſſit. Ter. And. 4. 1. 47.
Niſi id putas, quia primo proceſſit parum,
Non poſſe jam ad ſalutem converti hoc malum.
Quibus quum parum procederet, ut ulla lege mihi poneret accuſatorem, &c. Cic. 8. Fam. 12.
Nihil procedit. Liv. 24. 13. Deinde, ut nihil procedebat, ad populandum agrum Neapolitanum, magis ira, quam potiundæ urbis ſpe proceſſit.
Sequitur cædes Annæi Senecæ, ut ferro graſſaretur, quoniam venenum non proceſſerat. Tacit. 15. Ann. 60. 3.
Paſſ. Imperſ. Liv. 25. 21. Qua temeritate proceſſum in aciem eſt.
De quodam verbi Procedere uſu, qui eſt apud recentiores ſcriptores hiſtoricos vitarum Cæſarum, vide in PROCESSIO. H. St.
Procedere proprie dicitur, qui pompa quapiam procedit in publicum: veluti ſi ſponſus procedat, aut ſponſa; quod Virg. 4. Æn. 136. dicit,
Tandem progreditur. Hæc Eraſm. Speciatim Conſul dicebatur Procedere cum primo initi conſulatus die in Capitolium comitante amicorum caterva deducebatur. V. Drakenb. ad Sil. 6. 44. conf. Spanhem. de U. & P. Numm. diſſ. 12. p. 457. Cic. 1. de. Divin. 119. In ſella aurea ſedit, & cum purpurea veſte proceſſit.

PROCĒDENS, entis. [προβαίνων] Partic.
Dies procedens. Cic. 3. Tuſc. 53. Quod ita eſſe dies declarat: quæ procedens ita mitigat, ut iiſdem malis manentibus, non modo leniatur ægritudo, ſed in pleriſque tollatur. [Dies. i. e. Spatium temporis.
Procedente jam die, &c. Liv. 28. 15. pr.
Nox procedens. Sil. lib. 13. 416.
Tempore procedente, pro eo quod dicimus Succeſſu temporis. Plin. 3. Epiſt. 20. Sed vereor ne procedente tempore ex ipſo remedio vitia naſcantur.

PROCESSUS, a, um. Partic. Hirt. Bell. Afric. cap. 75. pr. Cæſar proceſſus a ſuis caſtris millia paſſ. v. Scrib. Larg. Comp. 100. In proceſſa ætate. [Apud Cæſ. Proceſſu millium lego.

PROCESSIO, ōnis. f. Cic. pro Lege Manil. 24. A militibus reditus magis maturus, quam proceſſio longior quærebatur. al. Proceſſus. Veget. de Re Mil. 2. 22. Cornicines canunt, quod in omnibus exercitiis & proceſſionibus cuſtoditur.
Proceſſio apud ſcriptores recentiores Vitarum Cæſarum de principibus dicebatur e ſuis palatiis in publicum procedentibus. Sic Jul. Capitol. in Pertinace in fine pag. penult. 174. Frob. dicitur Pertinax eo die proceſſionem, quam ad Athenæum paraverat, ut audiret poëtam, ob ſacrificii præſagium diſtuliſſe. H. St. Exſtant cap. 11.

PROCESSUS, ûs. m. [πρόβημα, προκοπή] Progreſſus.
Proceſſus ætatis. Firmic. lib. 3. cap. ult. Sed tamen ipſis proceſſu ætatis, & felicitas & patrimonii augmenta conferuntur. Paulo poſt, Sed proceſſu ætatis, poſt graves jacturas largitur ſubſtantiæ facultatem.
Proceſſus temporis. Firmic. lib. 3. cap. 4. Si vero per noctem ſic fuerit inventus, mediocres in ſubſtantia faciet homines, & proceſſu temporis etiam feliciores reddet. Et cap. 6. ſub finem, Proceſſu temporis, augmenta felicitatis & dignitatis accipient. Sic alibi frequenter.
Tardi proceſſus. Firmic. lib. 5. cap. 1. Sed quibus felicitas, tardis proceſſibus conferatur.
Efficere proceſſus. Cic. de Clar. Orat. 271. Itaque tantos proceſſus efficiebat, ut evolare, non excurrere videretur.
Officiorumque per officia proceſſus. Senec. Epiſt. 101.
Proceſſus, Succeſſus & eventus. Senec. Epiſt. 116. Queruntur & de conſiliis, & de proceſſibus ſuis: maluntque ſemper, quæ reliquerunt.
Felix proceſſus Auguſtorum. V. Spanh. de U. & P. Numm. diſſ. 12. p. 457.
Proceſſibus ſuis inimicus homo dicitur, Qui eas artes negligit, quibus homines locupletantur & creſcunt. Budæus.
Habere proceſſum in litteris, pro Facere progreſſum. Suet. de Clar. Gramm. cap. 10.
Proceſſus, Auctus, pl. Cic. de Clar. Orat. 232. Gradus tuos, & quaſi proceſſus dicendi ſtudeo cognoſcere. Flor. præf. Si quis Pop. Rom. quaſi hominem conſideret, totamque ejus ætatem percenſeat, &c. quatuor gradus proceſſuſque ejus inveniet.
Ita, quas Promotiones vulgo dicimus, Proceſſus vocavit Quintil. Decl. 3. 9. V. Burm. p. 67.

PRŎCĔLEUSMĂTĬCUS, i. m. [προκελευσματικὸς] Pes eſt conſtans e duobus pyrrhichiis, id eſt e quatuor ſyllabis brevibus, temporum quatuor: ut, Philoſophus. Dictus a προκέλευσμα, quod eſt cohortatio & juſſus nauticus: cui ob celeritatem eſt aptiſſimus. V. Mart. Capel. 9. p. 331. conf. CELEUSMA.

PRŌCELLO, cŭli, culſum, [πλήττω] ĕre. Percutere, evertere. Plin. in Paneg. cap. 65. Erant ſub oculis naufragia multorum, quos inſidioſa tranquillitate provectos, improviſus turbo proculerat. Alii legunt Perculerat.
Procellere fati fines. Lucret. lib. 5. 310.
Nec ſanctum numen fati procellere fines
Poſſe? Sic legit Lambinus; quum alii partim Protollere, partim Protelere. Primam Grammatici communem volunt.
Procellunt, Procumbunt. Feſtus. quod omnino deſumptum ex Plaut. Mil. 3. 1. 164. ut Dacerius monuit.

PRŎCELLA, æ. f. [ἄελλα, ἀήτης, θύελλα, καταιγὶς, λαῖλαψ, χειμὼν] Vehementior quidam venti impetus, nec ita durans, auctore Valla in Raudenſem: in mari potius, quam in terra. Dicta ab eo quod omnia procellat, id eſt moveat & percutiat. Virg. 1. Æn. 89.
Una Euruſque, Notuſque ruunt, creberque procellis
Africus. Plin. lib. 2. cap. 48. Flatus vagi & ruentes torrentium modo, tonitrua & fulgura edunt; majore vero illati pondere, incurſuque, ſi late ſiccam ruperint nubem, procellam gignunt, quæ vocatur a Græcis ἐκνεφίας.
Timidus procellæ. Hor. in Arte Poet. 28.
Adverſa. Ovid. 11. Met. 484.
Immanis. Sil. lib. 3. 525.
Inſana. Senec. Hippol. 6.
Nigrans. Sil. lib. 12. 620.
Præcipites. Stat. 5. Theb. 419.
Subitæ. Ovid. de Nuce 163.
Triſtis. Senec. Troad. 9.
Turbida rapacior procella. Catul. 23. 4.
Undans. Sil. lib. 5. 538.
Volucres. Ovid. 2. Amor. 11. 33.
Abruptæ. V. ABRUMPO.
Credere ſe veloci procellæ. Hor. 3. Carm. 27. 63.
Impendentis procellæ ſigna. Claud. de Bell. Gildon. 486.
Inceſſit procella. V. Inceſſo, in INCEDO.
Intorquet ſe nubibus venti collecta, procella. Lucret. lib. 6. 124.
Saliunt ſubitæ in vela procellæ. Stat. 10. Theb. 583.
Stridens Aquilone procella. Virg. 1. Æn. 102.
Tolerare ſævas procellas. Sil. lib. 3.
Vexant mare inæquales procellæ. Hor. 2. Carm. 9. 2.
Procella equeſtris, per translationem. Liv. 30. 18. Equeſtrem procellam excitemus oportet, ſi turbare, ac ſtatu movere volumus. Tacit. 3. Hiſt. 53. 3.
Circumſpicite omnes procellas, quæ impendent, niſi providetis. Cic. 4. in Catil. 4.
Civilis procella, Bellum civile. Nepos 25. 10. 6.
Eloquentiæ procella. Quintil. 11. 3.
Fortunæ impotens procella, i. e. Superba, & ſe cohibere nequiens. Sen. Agam. 589.
Invidiarum procellæ. Cic. pro Cluent. 153. Vitam illam tranquillam & quietam, remotam a procellis invidiarum, & hujuſcemodi judiciorum anfractu ſequi maluiſſe.
Irarum procellæ. Sil. lib. 11. 224.
Patriæ procella, turbo ac tempeſtas pacis. Cic. pro Domo, 137.
Temporis devitare procellam. Cic. 2. Verr. 8. Quoniam criminum vim ſubterfugere nullo modo poterat, procellam temporis devitaret.

PROCELLŌSUS, a, um. Adj. [ἀελλὼς, ἀργέστης] Plenum procellis. Columel. lib. 7. cap. 6. Hanc pecudem mutilam parabimus quieto cæli ſtatu: nam procelloſo atque imbrifero cornuta ſemper.
Æquor procelloſum. Valer. 3. Argon. 621.
Mare. Senec. Med. 411.
Noti. Ovid. 2. Epiſt. 11.
Pelagus. Auguſt. de Civ. Dei, 5. 22. extr.
Venti. Liv. 28. 6.
Ver. Liv. 40. 2. Ver procelloſum eo anno fuit.

PROCELLOSE, Adv. Auguſtin. Confeſſ. 13. 20. Genus humanum profunde curioſum & procelloſe tumidum.

PRŎCĔRASTIS, is. f. [Προκεραστὶς] Oppidum Bithyniæ ad Boſphorum Thracium e regione Byzantii quod notiore nomine Chalcedon appellatur. Plin. lib. 5. cap. ult.

PRŎCĔRES, um. m. [προβολαὶ, δυνάσται] Capita trabium, hoc eſt mutuli quidam exſtantes, ut ait Servius in Virg. 1. Æn. 740. Al. Muruli. Per translationem autem accipitur pro Majoribus civitatis: quod ii ita in civitate emineant, ſicut illi in ædificiis. Livius 1. 45. Quum conſenſum, deoſque conſociatos laudaret mire Servius inter proceres Latinorum. Virg. 10. Æn. 213.
Tot lecti proceres ter denis navibus ibant
Subſidio Trojæ.
Referre aliquid ad delectos populi proceres. Virg. 3. Æn. 58.
Caſtrorum proceres. Lucan. lib. 7. 69.
Pullati proceres. Juven. 3. Sat. 213.
Rerum proceres Paulus & Flaminius. Sil. lib. 11. 142.
Proceres gulæ. Plin. lib. 9. cap. 17.
Procerem, Accuſ. ſing. protulit Juven. 8. Sat. 26.
Agnoſco procerem. A Procer, ĕris. conf. Capitol. Maximin. c. 1.

PROCERRĪTUS, a, um. Adj. [νυμφόληπτος] Malo ſpiritu afflatus.
Procerriti lapides. Plaut. Pœn. 3. 1. 25. [Sed rectius diviſe ſcribitur,
Neque nos populus pro cerritis inſectabit lapidibus. V. CERRITUS.

PRŌCĒRUS, a, um. Adj. [εὐμήκης, προμήκης] Prolixum, & in longitudinem productum: quaſi ex cera, ob ejus facilitatem, inquit Feſtus. conf. Voſſ. Etym. p. 411. Hor. 2. Serm. 2. 36. — quo pertinet ergo
Proceros odiſſe lupos? Varr. 2. de R. R. cap. 1. Sues procero corpore, capitibus ut ſint parvis.
Alni proceræ. Virg. 6. Ecl. 63.
Arundo. Ovid. 13. Met. 891.
Cacumina procera nemoris celſi. Sil. lib. 7. 675.
Cohors Rhodani, Galli. Claud. 1. in pr. Conſ. Stil. 158.
Corpus. Lucret. lib. 3. 658.
Fraxini. Hor. 3. Carm. 25. 16.
Proceras manibus vertere fraxinos.
Membra. Stat. 1. Theb. 414.
Palmæ. Catul Argon. 62. 289. al. Lauri.
Paſſus viæ proferre proceros. Lucret. lib. 4. 825.
Silvæ. Ovid. 16. Epiſt. 107.
Compar. Cic. 3. de Orat. 183. Poſt anapæſtum procerior quidam numerus effloruit.
Longa procerior alno. Ovid. 13. Met. 791.
Pinus vaſtior & procerior. Pallad. Novemb. 7. 9.
Superl. Sueton. Calig. cap. 47. pr. Galliarum quoque proceriſſimum quemque, &, ut ipſe dicebat, ἀξιοθριάμβευτον, ac non nullos ex principibus, legit ac ſepoſuit ad pompam.
Alæ proceriſſimæ. Columel. lib. 8. cap. 2.
Proceriſſimus homo. Plin. lib. 7. cap. 16.
Proceriſſima populus. Cic. 1. de Legib. 15.

PROCĒRE, Adv. [προμηκῶς] Compar. Cic. 3. de Orat. 128. Brachium procerius projectum quaſi quoddam telum orationis.

PROCERĬTAS, ātis. f. [μῆκος] Prolixitas, Altitudo. Cic. de Senect. 59. Quum autem miraretur Lyſander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines. Plin. lib. 6. cap. 32. Arborum ibi proceritatem ad centum quadraginta quatuor pedes adoleſcere.

Corporum

Brevitas & Proceritas pedum in oratione. Cic. in Orat. 212. Fluit omnino numerus a primo, tum incitatius brevitate pedum, tum proceritate tardius.
Corporum proceritas. Plin. 2. 78.
Spatii proceritas. Apul. 5. Mileſ. p. 169. Elmenh. De longitudine viæ.
PROCERITŪDO, ĭnis. f. Solin. cap. 5. Sobolem noſtri temporis, per naſcentium detrimenta, decus veteris proceritudinis perdidiſſe.
PROCERŬLUS, a, um. Adj. Dimin. Apul. 2. Florid. p. 351. Elmenh. Manus ejus teneræ, procerula læva diſtantibus digitis nervos molitur.
PROCESSIO, PROCESSUS. V. PROCEDO.
PROCESTRIUM, i. n. Locus apertus ac patulus in ædificio vel domo, per quem proceditur in cubiculum, cœnacula, & reliquas partes ſuperiores. Plin. 2. Epiſt. 17. Poſt hanc, cubiculum cum proceſtrio, altitudine æſtivum, munimentis hibernum. Sunt qui legunt Procœtone. q. V.
Proceſtria, inquit Paulus, dicuntur, quo proceditur in muro. Ælius Proceſtria ædificia dixit eſſe extra portam: Artorius Proceſtria, quæ ſunt ante caſtra, etiam qui non habent caſtra, propugnacula, quibus pro Caſtris utuntur ædificant. Mſſ. Procaſtria.
Proceſtria, a caſtro, ſive caſtris, dicta ſunt Munimenta quædam, quæ fiunt ante mœnia caſtrorum, ſive ante caſtra. Quidam etiam Proceſtria, Aditum, & veluti portam caſtrorum appellarunt. Gloſſ. Lat. Gr. Procaſtria, οἰκήματα πρὸ παρεμβολῆς. V. omnino Lex. Pitiſc
PROCHĒMĀSIS, is. f. [προχείμασις] Præcedens tempeſtatum ſignificatio. Plin. lib. 18. cap. 26. Accedit confeſſa rerum obſcuritas, nunc præcurrente, nec paucis diebus tempeſtatum ſignificatione, quod προχειμάσιν Græci vocant, &c. Sunt qui ſcribant Prochimaſis.
PROCHĪRUS, i. m. [πρόχειρος] Scriba expedite notans. Meloprochirus, Exercitio & cura promptus. Alciatus ad legem peculiari. De proxim. ſacr. ſcrini libro 12. C.
PROCHOSAGRIOS, i. m. [πρόχος ἄγριος] Herba, Saxifraga. Apul. de Herb. cap. 97.
PRŎCHȲTA, æ. & PROCHYTE, es. f. [Προχύτη] Inſula in Puteolano ſinu; Dicta, quaſi Profuſa. Emerſit enim provolutis in mare montibus, quum prius non foret. Nam προχέω ſignificat effundo. Inarimes enim mons, terræ motum paſſus, hanc inſulam fudit. At Dionyſius lib. 1. ſcribit Prochytam dictam eſſe a Nutrice Æneæ ejuſdem nominis. De hac Virg. 9. Æn. 715.
Tum ſonitu Prochyta alta tremit. V. ibi Serv. & Plin. 3. 6. & 2. 88.
PROCĬDO, cĭdi, cāſum, [προπίπτω, παραπίπτω, καταπίπτω] ĕre. ex Pro & Cado compoſitum; ſignificat Pronum cadere, procumbere. Gellius, Nam quum multis annis poſtea ſcæna, quæ prociderat, refecta eſſet.
Compreſſus late Procidit. Hor. 4. Carm. 6. 11.
Ad pedes alicujus procidere. Hor. Epod. 17. 13. conf. 4. Carm. 6. 11.
Procidere ante. Liv. 26. 39. Ille atque præceps cum armis procidit ante proram, &c.
PROCĪDENS, entis. Partic. [προπίπτων] Plin. lib. 16. cap. 5. Cautum eſt præterea lege duodecim Tabularum, ut glandem in alienum fundum procidentem, liceret colligere.
PROCIDENTIA, um. n. pl. Procidentia ſedis. Plin. lib. 24. cap. 11. Radix vulnera ſanat viridis impoſita, & ſedis procidentia, condylomata, & hæmorrhoidas. [Niſi forte Procidentiam reliquit.
PROCIDENTIA, æ. f. [πρόπτωσις] Plin. lib. 34. cap. 18. Uſus enim ex eodem & in oculorum medicamentis, & maxime contra procidentiam eorum, & inanitatem, & ulcerum excreſcentiam, &c. Idem 23. 9. Utilis & Cœliacis, & procidentiæ vulvarum.
PROCĪDUUS, a, um. Adj. [πρόπτωτος] Quod procidit. Plin. lib. 20. cap. 20. Infantium cerebro imponitur, umbilicoque prociduo. Idem lib. 21. cap. 20. Teſtes vero, & ſedem prociduam, quæque illi ſunt vitia, &c.
PRŎCIEO, cīvi, cĭtum, [μετακαλέω] ēre. Petere. Liv. Andron. Matrem procitum plurimi venerunt. i. e. Petitum, ut Paulus ex Feſto exponit.
PROCINCTUS, a, um. Adj. ex Partic. [ἐν προβολῇ κατεσταλμένος] Paratus, expeditus. Paulus, Procincta claſſis dicebatur, quum exercitus cinctus erat Gabino cinctu, confeſtim pugnaturus. Vetuſtius enim fuit multitudinem hominum, quam navium, Claſſem appellari. Feſtus, Procincta claſſis dicebatur, exercitus ad prælium inſtructus, & paratus, quem Diali flamini videre non licet. Antiqui enim Procinctum militem dixerunt, ut nunc quoque cum exercitus inſtructus eſt. Procincta autem ideo, quod togis incincti ad pugnam ire ſoliti fuerint. Unde & teſtamenta in procinctu fieri dicta, quod faciunt ad pugnam ituri. Hactenus Feſtus. Uti quidem olim verba ejus interpolata leguntur. Nam Scalig. aliter legit. q. V. Gell. lib. 1. cap. 11. Quum procinctæ igitur claſſes erant, & inſtructa acies.
PROCINCTUS, ûs. m. [προβολὴ, παρασκευὴ] Apparatus bellicus, & expeditio dicitur. Plin. lib. 23. cap. 1. Curas, vigoremque animi impedit ad procinctum tendentibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 9. Ex quo in procinctu teſtamenta perierunt.
In procinctu facere, Expedite, & celeriter. Ovid. 1. de Ponto, 8. 10.
Hæc in procinctu carmina facta legis. Sed facete abutitur, venuſta licentia utens. H. St.
Teſtamentum in procinctu facere, ſine libra atque tabulis. Cic. 1. de Orat. 228.
In procinctu ſtare, eſt Accinctum eſſe. Quintil. lib. 12. cap. 9.
In procinctu habere. Quintil. lib. 10. cap. 1.
In procinctu verſari. Ulpian. in l. non dubium eſt. D. de bon. poſſeſ. ex teſt. milit. Quanquam enim diſtet conditio militum ab his perſonis, quas conſtitutiones principales ſeparant: tamen qui in procinctu verſantur, quum eadem pericula experiantur, jura quoque eadem merito ſibi vendicant.
PROCINCTUĀLIS, e. Adj. Ad procinctum pertinens. ut, Procinctualis ornatus. Caſſiodor. 6. Epiſt. 22.
PROCIO, īvi, ītum, īre. a Cio; Rumpere atque irritum facere. Hinc Procitum teſtamentum dicebatur, auctore Feſto, velut Procatum, Provocatum, id eſt Irritum ac ruptum.
PROCĬTO, āre. Idem quod Vocito. [προσκαλοῦμαι] Paulus, Procitant pro vocitant: citare enim vocitare eſt, unde procet & prociet. Gloſſ. vet. Lat. Gr. Procitat, προσκαλεῖται.
PROCLĀMO, [καταβοάω] āre. Palam & valde clamare, vociferari. Liv. 1. 26. Moti homines ſunt in eo judicio, maxime P. Horatio patre proclamante, ſe filiam jure cæſam judicare: ni ita eſſet, patrio jure in filium animadverſurum fuiſſe. Cic. 7. Verr. 107. Adſunt, defendunt, proclamant: fidem tuam, quæ nuſquam erat, nec unquam fuit implorant.

Proclamare in libertatem. Paulus in l. 3. §. quod ſi ſervus. D. de acquir. poſſeſſ. Alioquin ſi ex poſſeſſione ſervitutis in libertatem proclamaverit, & liberale judicium imploraverit, nihilominus in poſſeſſione mea eſt. Pandect. Florentinæ & Haloander habent, Reclamaverit.
PROCLAMĀTIO, ōnis. f. Proclamatio ad libertatem. l. 25. §. 1. tit. de liberali cauſa. Quintil. Decl. 18. Inſtantem truci proclamatione diſcutere. conf. Idem Decl. 7. & 8.
PROCLAMĀTOR, ōris. m. [καταβοητὴς] Cic. 1. de Orat. 202. Non enim cauſidicum neſcio quem, neque proclamatorem, aut rabulam hoc ſermone noſtro conquirimus, ſed eum virum, qui primum ſit ejus artis antiſtes, &c.
PROCLĪNO, [προκύπτω] āre. Idem quod Inclinare ſignificat. Columel. lib. 7. cap. 10. Earum notanda ſunt capita, quam in partem proclinentur. Ovid. 2. Amor. 11. 39.
Tum mare in hæc magnus proclinet litora Nereus.
PROCLINĀTUS, a, um. Partic. [προκεκλιμένος] ut,
Partes proclinatæ. Ovid. 2. Triſt. 84.
Curvatura montis proclinata ad mare. Vitruv. lib. 2. cap. ult.
Proclinatum latus. Idem 5. 11.
Res proclinata, Translate. Cic. 10. Att. 8. Nequo progredereris proclinata jam re. Al. Inclinata.
Adjuvare rem proclinatam. Cæſ. 7. Bell. Gall. 42.
PROCLINĀTIO, ōnis. f. Vitruv. lib. 6. cap. 11. Non minus etiam obſervandum eſt uti omnes ſtructuræ perpendiculo reſpondeant, neque habeant in ulla parte proclinationes.
PRŌCLĪVIS, e. Adj. [ἐπίφορος, εὐεπίφορος, ἐπιῤῥεπὴς, καταφερὴς] Porro inclinatus, vel pronus, inclinatuſque, ut ait Donatus in 1. And. 1. 50. Columel. lib. 9. cap. 5. Cum onere per proclivia non ægre devolent. De apibus.
Sceleri proclivis egeſtas. Sil. lib. 13. 585.
Ingenium proclive ad libidinem. Ter. And. 1. 1. 50. Et Cic. in Partit. 34. Ut adoleſcentiam procliviorem eſſe ad libidinem.
Procliviores alii ad alios morbos. Cic. 4. Tuſc. 81.
Circa aliquid proclivior. Quintil. lib. 4. cap. 5.
Labi in proclive. Cic. 4. Tuſc. 41. Vitia ſemel incitata in proclive labuntur, ſuſtinerique nullo modo poſſunt. Al. Proclive, omiſſâ præp.
Proclive, Quod facile factu eſt. Plaut. Aſin. 3. 3. 71.
Nam iſtud proclive eſt, quod jubes plane collocare.
Dictu proclive. Cic. 2. Off. 68. Quum in hominibus juvandis aut mores ſpectari, aut fortuna ſoleat, dictu quidem eſt proclive; itaque vulgo loquuntur, ſe in beneficiis collocandis, mores hominum, non fortunam ſequi.
In proclivi eſſe, In promptu, promptum, & facile. Ter. Andr. 4. 2. 18.
Id faciam, in proclivi quod eſt, per me ſtetiſſe ut credat.
Comparativi exempla ſupra occurrunt.
PROCLĪVUS, a, um. Adj. Idem. Varro 2. de R. R. cap. 2. Solum oportet eſſe eruderatum, & proclivum, ut everri facile poſſit, ac fieri purum.
Proclivus impetus. Lucret. lib. 6. 728.
Quo fit uti pacto liber minus exitus amni,
Et proclivus item fiat minus impetus undis. Sic enim ex manuſcriptis legit Lambinus. Sen. de Morte Claud. Omnia procliva ſunt, facile deſcenditur. Idem Epiſt. 86. Junius menſis eſt jam proclivus in Julium. conf. Plaut. Mil. 4. 2. 27.
PROCLĪVE, Adv. Lucret. lib. 2. 454.
Et procurſus item proclive volubilis exſtat. Neque eſt quod quemquam moveat ſyllaba ultima; nam brevem eſſe licet, cujuſmodi eſt, Sublime volantes, &c. Alii legunt, In proclive, ut ſit nomen. Cic. 4. Tuſc. 41. Sunt in lubrico, incitataque ſemel proclive labuntur. V. ibi Gronov. qui Proclivi legit. Al. In proclive, ut paulo ſupra videbis.
Compar. V. in ſeq. dict.
PROCLIVĬTER, ius, iſſime. Adv. [ἐπιῤῥεπῶς] Gell. 1. 6. Facile & procliviter perſuaſit.
Compar. Idem 12. 11. Proclivius peccare. Cic. Anteq. iret in exſil. 13. Qui ſunt aſſecuti ſummum gradum honoris, non deſpoliabuntur honore: qui ſperant, facilius & proclivius ad laudem nobilitatis pervenient.
Multo proclivius. Lucret. lib. 2. 791.
Decurrere ad iras proclivius. Lucret. lib. 3. 312.
Verba proclivius labuntur brevitate & celeritate ſyllabarum. Cic. in Orat. 191.
PROCLIVĬTAS, ātis. f. [καταφέρεια] Cic. 4. Tuſc. 28. Hæc igitur proclivitas ad ſuum quodque genus a ſimilitudine corporis ægrotatio dicitur, dum ea intelligatur ad ægrotandum proclivitas. Sed hæc in bonis rebus, quod alii ad alia bona ſunt aptiores, facilitas nominetur: in malis proclivitas, ut ſignificet lapſionem. Hirt. Bell. Afr. cap. 37. Inde parvulam proclivitatem digreſſus, ſiniſtra parte campi propter mare legiones ducit. [V. in DIGREDIOR, ad fin. not.
PROCLIVIUM, i. n. Frontin. Strat. 2. 2. 2. Adjuvante proclivio. Claud. de Laud. Stil. 1. 23. — laſſant proclivia currus. [Niſi hic n. pl. a Proclive, & ille Proclivo reliquit, ut exſtat in Mſſ. V. not. Tenul.
PROCLUS, i. m. [Πρόκλος] Lycius, diſcipulus Syriani, philoſophus Platonicus, præfuit ſcholæ Athenienſi, cujus diſcipulus & ſucceſſor fuit Marinus Neapolitanus. Scripſit plura in Grammatica & Philoſophia. Auctor Suidas. Ejus adhuc commentarios in Platonis Timæum habemus.
Eytychius Proclus, ſeu Proculus, Grammaticus, Afer Siccenſis, Præceptor item M. Antonini Philoſophi, qui eum ad Proconſulatum uſque provexit, ut ſcribit Capitolinus cap. 2. vitæ ejus.
Proclus alter, Cilix Mallotes patria, qui ſcripſit in Sophiſmata Diogenis, & contra Epicurum, teſte Suida.
Proclus item, Sive Proculejus [Προκλήϊος] e Laodicea Syriæ, qui ſcripſit theologicum in Pandoræ fabulam Heſiodi, in Aurea carmina, Iſagogem in Arithmeticam Nicomachi, & alia quædam Geometrica, teſte Suida.
Proclum Naucratitam his Philoſtratus addit, qui dicit unum fuiſſe ex ſuis præceptoribus, ac docuiſſe Athenis, filiumque habuiſſe luxui deditum, in quem non modo non ſeverus fuit, ſed uſque adeo indulgens, ut in alendis canibus avibuſque adeſſet, dictitans, has nugas eum citius cum ſenibus dimiſſurum, quam cum æqualibus. In docendo hunc omnino ſervaſſe morem, ut ab initio a diſcipulis centum drachmas pro totius temporis mercede acciperet, bibliotheca domi publicata, ut illi ſolum

lectioni intenti, dum cogerentur, minime per otium, uti moris eſt in ludo, inter ſe ſibilent aut jurgentur, pueris cum pædagogis, ac adoleſcentibus in medio conſtitutis. Hæc ex Philoſtrato, apud Volaterranum. conf. PROCULUS.

PRŎCO, [κωμάζω] āre. & PROCOR, āri. Poſcere, inquit Feſtus. Livius Ægiſtho, Quin quod parere vos majeſtas mea procat, toleratis, templo hanc deducitis? Unde Procaces meretrices ab aſſidue poſcendo, & Proci, uxorem poſcentes in matrimonium. Non. 1. 92. Cic. apud Non. 1. 89. A petendo petulantia, a procando procacitas nominata eſt. conf. Varr. de L. L. 6. 5. Sen. præf. Nat. Quæſt. lib. 4. Plancus ajebat, non eſſe occulte, nec ex diſſimulato, blandiendum. Perit, inquit, procari, ſi latet.

PROCĀTIO, ōnis. f. Apul. Apol. p. 320. Elmenh. Cum in hoc ſtatu res eſſet inter procationem matris & metum filii.

PROCAX, ācis. [ὑβριστικὸς] i. e. Petax. Hinc, Meretrix procax, Petulans, impudens, inverecunda. V. in dict. præced. Ter. Hec. 1. 2. 84.

Sed, ut fit, poſtquam hunc alienum ab ſeſe videt,
Maligna multo & magis procax facta illico eſt. Idem Heaut. 2. 1. 15.
Mea eſt potens, procax, magnifica, ſumptuoſa, nobilis. Cic. pro Cœl. 49. Ut non ſolum meretrix, ſed etiam procax videatur. De Clodia.

Protervus, petulans. Suet. Othon. cap. 2. A prima adoleſcentia prodigus, ac procax adeo, ut ſæpe flagris objurgaretur a patre.
Amatus a procacioribus feminis. Capitol. de Maximin. Jun. pr. vitæ.
Odii procax. Tacit. 13. Ann. 46. al. Otii.
Procax & ſuperbus faſtus. Plin. lib. 9. cap. 35.
Procax, de Inanimantibus etiam dici poteſt. Virg. 1. Æn. 540.
— penituſque procacibus Auſtris. i. e. Sævientibus procellis.
Dicta procacia. Claud. 6. Conſ. Hon. 246.
Epiſtola procax. Plin. in præfat.
Lingua. Sil. lib. 8. 250.
Locutio. Catul. in Epithal. Juliæ, 59. 126.
Manus. Plin. lib. 22. cap. 6.
Manum procacem armare. i. e. Exercitum improbe aliquid repetentem. Senec. Agam. 3.
Muſa. Hor. 2. Carm. 1. 37.
Vernæ. Hor. 2. Serm. 6. 66.
Procacior, [ὑβριστικώτερος] compar. Ovid. 2. Triſt. 435.
Cinna quoque his comes eſt, Cinnaque procacior Anſer.
In feminas procacior. Columel. lib. 7. cap. 3.
Nequitiæ procaciores. Martial. 5. 2.
Superl. Procaciſſima ingenia. Tacit. 2. Hiſt. 87. 2.

PROCĀCIA, æ. f. Audacia in poſcendo. Auſon. Epiſt. 22. pr. Quod nihil poſcente me abnuis, magis acuis procaciam quam retundis.

PROCACĬTAS, ātis. f. [ὕβρις] Licentia turpium conviciorum, qua meretrices & ſcurræ utuntur. Cic. lib. 4. de Repub. A procando, id eſt poſcendo, procacitas nominata eſt. Idem in Salluſt. 1. Aut ſi hujus facta, mores, omnem ætatem nudavero, in idem vitium incidam procacitatis, quod huic objicio.
Procacitas videtur idem eſſe, quod jocularis laſcivia ex Plinii loco in MENTAGRA. H. St.
Lepida procacitas. Martial. lib. 2. 41. in Maximinam, cui tres tantum erant dentes, iidemque rubiginoſi;
Mimos ridiculi Philiſtionis,
Et convivia nequiora vita,
Et quicquid lepida procitate
Laxat perſpicuo labella riſu. i. e. Riſu ſic aperto ut perſpiciantur dentes.
Stolida procacitate ludere. Martial. lib. 1. 125. in Cæcilium, h. e. Impudenter & ſtolide jocari.
Procacitas linguæ, Mordacitas. Cic. in Salluſt. 3. Non enim procacitate linguæ, vitæ ſordes eluuntur.

PROCACĬTER, ius, iſſime. [ὑβριστικῶς] Liv. 28. 24. Flagitatum quoque ſtipendium procacius, quam ex more & modeſtia militari erat, & a cuſtodibus probra in circumeuntes vigilias Tribunos jacta.
Sermo procaciter ortus. Curt. 8. 1. 32.
Procaciſſime illudere. Idem ibid.
Exercentibus pleriſque per occultum, atque eo procacius, libidinem ingeniorum. Tacit. 5. Annal. 4. 4.

PROCUS, i. m. [κωμαστὴς, μνηστὴρ] Matrimonii appetitor, a Procando. V. Feſtum. in PROCO. Virg. 4. Æn. 534.
— rurſuſve procos, irriſa, priores
Experiar? Ovid. 1. Epiſt. 88.
Turba ruunt in me luxurioſa proci.
Divites proci. Ovid. 2. Met. 571.
Spes procorum invidioſa. Ovid. 4. Met. 794.
Ignoti & impudentes proci. Cic. de Clar. Orat. 330.
Procus, & pl. Proci, dicebantur Proceres in claſſibus, jam inde a Servio Tullio. De his intelligendus eſt locus ille apud Ciceronem in Oratore 156. ubi inquit, Jam, ut Cenſoriæ tabulæ loquuntur, Fabrûm & procûm audeo dicere, non Fabrorum & procorum. Feſtus, Procum patricium in deſcriptione claſſium, quam fecit Servius Tullius, ſignificat Procerum: ii enim ſunt principes.

PROCŒTON, ōnis. m. vel PROCŒTIUM, i. n. [προκοιτὼν, ἢ προκοίτιον] Antecubiculum & quaſi excubitorium. Plin. 2. Epiſt. 17. Poſt hanc, cubiculum cum procœtone, altitudine æſtivum, munimentis hibernum. Alii tamen Proceſtrium legunt, quod vide.

PROCŌMION, i. n. [προκόμιον] i. e. ut interpretatur Theodorus, Coma appoſititia. Hoc autem inter ornamenta muliebria poſuit Pollux lib. 7. cap. 22.

PROCONNĒSUS, i. f. [Προκόννησος] Inſula eſt in Propontide. Plin. lib. 5. cap. ult. Inſulæ in Propontide ante Cyzicum Elaphonneſus, unde Cyzicenum marmor. Eadem Neuris & Proconneſus dicta. conf. Val. Flacc. 3. 34. al. Proconeſus. [conf. HECATONNESUS, & PELOPONNESUS, & de utroque Strab. lib 13. Nam cur Cherroneſum, non geminato *n* dicerent ratio apparet, ut cacophonon ſcil. vitarent, ex gemina litteræ repetitione in eadem voce Stephanus tamen Προκόνησος ſcribit.

PROCONNESIUS, a, um. [Προκοννήσιος] Adj. poſſeſſiv. Vitruv. 2. 8. Halicarnaſſei regis Mauſoli domus Proconneſio marmore omnia habebat ornata.
Ariſteas Proconneſius, Scriptor laudatus a Plin. 7. 2.
Proconneſiæ ancillæ cujuſdam, quæ ex ejuſdem diei coitu, alterum domino ſimilem partum, alterum procuratori ejus enixa fuerit, meminit Plin. lib. 7. cap. 11.

PROCONSUL, ŭlis. m. [ἀνθύπατος] non Qui pro alio Conſule præeſt Provinciæ, ſed Qui cum poteſtate conſulari extraordinaria, ad aliquam Provinciam adminiſtrandam mittitur. Hujus dictionis crebra eſt mentio apud hiſtoricos. V. Manut. ad Cic. 1. Fam. 1. & Sigon. de Ant. Jur. Prov. vel Lipſ. ad 1. Ann. Tacit. 76.
Proconſule, V. EXCONSULE. Divus Auguſtinus in eo libello, quem de Grammatica ſcripſit, Ab E littera vocali, inquit, nullum Latinum, niſi juncta præpoſitione, maſculinum invenitur: ut Proconſule, Proprætore. Ergo juncta præpoſitione fiunt Latina, ut dixi, Proprætore & Proquæſtore. Nam veteres nominativo caſu Proconſul dicebant, attendentes nullum nomen virilis generis apud Latinos in E exire. Hæc Auguſtinus. Cic. 5. Verr. 212. C. Marcelle, te appello, Siciliæ provinciæ, quum eſſes Proconſule, præfuiſti. Aſconius in 2. Verr. 45. Pompeius autem Proconſule de Hiſpania, Sertorio victo, nuper venerat. Plin. 2. Epiſt. 11. Marius Priſcus accuſantibus Afris, quibus Proconſule præfuit, omiſſa defenſione, judices petiit.
Sic Ragazonius in Epiſt. Ciceronis Pro Conſule paſſim ſcribit, ut Galliam pro Conſule adminiſtravit p. 7. meæ edit. Ibidem, Macedoniam pro Conſule regebat. Sic pag. 14. Cyprum pro Quæſtore rexit. H. St. Sic Sall. Catil. c. 19. In quatuor denariis gentis Pompejæ tab. 1. apud Fulv. Urſin. p. 217. PRO. COS. & PRO. Q. puncto interjecto. Recte tamen Cellarius in Orthogr. Lat. ex derivatis hinc vocabulis colligit veteres etiam conjuncte ſcripſiſſe, quod & ex imitatione Græcorum colligitur. Gloſſ. Græco Lat. Ἀνθύπατος, Proconſul, ἀνθυπατεία, Proconſulatus, ἀνθυπατικὸς, Proconſularis: & Ἀντιστράτηγος, Proprætor: & Ἀντιταμίας, Proquæſtor. Eadem ratio compoſitionis eſt in Promagiſter, Pronomen, &c. Niſi potius Proconſules, &c. dicti primum antiquis temporibus fuerunt, qui poſtea Conſulares &c. & ſequiore ævo Exconſules &c. Sic enim & Proavus, Proſocer, &c. dicitur, qui Avum &c. anteceſſit. Vulgus Antiquum conſulem &c. diceret. Nam certum eſt hæc nomina ab exacto demum Urbano honore in Provincia cœpiſſe, deque conſule intellecta ſuperioris anni. Sed dubium hoc tollit Livius lib. 22. c. 8. ubi de Prodictatore creato agit. Diſerte enim docet Prodictatorem dictum, qui locum Dictatoris, donec legitime alius dici poſſet, obtineret, quem more noſtro loquendi Vicedictatorem diceres. V. infra de ſingulis ſuo loco. De Proconſule nominatim Liv. 10. 16. pr.
Sunt qui aliud eſſe Proconſulem, aliud pro Conſule putant. Budæus in Pandect. Dicebant, inquit, veteres Proconſulem aliquem eſſe, & Pro Conſule eſſe, licet frequentius Pro Conſule dicerent; id eſt Conſulari poteſtate. Cic. pro Lege Manil. 62. Quid tam inuſitatum, quam quum duo Conſules clariſſimi fortiſſimique eſſent, ut eques Romanus ad bellum maximum formidoloſiſſimumque pro Conſule mitteretur? miſſus eſt. Quo quidem tempore, quum eſſet non nemo in Senatu, qui diceret, Non oportere mitti hominem privatum pro Conſule, L. Philippus dixiſſe dicitur, Non ſe illum ſua ſententia pro Conſule, ſed pro Conſulibus mittere. Tanta in eo Reip. bene gernndæ ſpes conſtituebatur, ut duorum Conſulum munus unius adoleſcentis virtuti committeretur. conf. Liv. 4. 41. extr.
De diſcrimine inter Proconſules & Legatos, V. Lex. Pitiſc.

PROCONSULĀTUS, ûs. m. [ἀνθυπατεία] Proconſulis dignitas. Plin. 2. Epiſt. 12. Summotum a Proconſulatu, quia ſe in legatione turpiter geſſerat, de Proconſulibus judicare?

PROCONSULĀRIS, e. Adj. [ἀνθυπατικὸς] Quod ad Proconſulem pertinet. Gell. lib. 5. cap. 14. Quum provinciam Africam Proconſulari imperio meus dominus obtineret. V. Capitolin. in Pio, cap. 4. & Anton. Philoſ. 6.
Proconſularem imaginem vocat Liv. 5. 2. Tribunatum militum conſulari poteſtate.
Proconſularis provincia. Ammian. 22. 9. Achaja proconſularis.

PRŎCŌPIUS, i. m. [Προκόπιος] e Cæſarea Palæſtinæ orator & ſophiſta, ſcripſit res Juſtiniani, quas in Oriente, aut Occidente, aut Africa per Beliſarium patricium geſſerat, cujus ſcriba & comes in cunctis expeditionibus fuit. Compoſuit item alterum librum, quem inſcripſit ἀνέκδοτα, id eſt Non edenda, ſive non edita: ubi Comœdia quædam Juſtiniani, & ejus uxoris Theodoræ vituperationem continens. Suidas. conf. Voſſ. Hiſt. Græc. 2. 22.
Procopius alius fuit Tyrannus Conſtantinopolitanus, qui inſurgens contra Valentem principem apud Natoliam Phrygiæ civitatem, in ejus poteſtatem cum exercitu venit, proditus a duobus militibus: alligatuſque; deinde duabus per vim reflexis arboribus, diſcerptus eſt. De proditoribus etiam ſumptum ſupplicium. Ex tripartita Hiſtoria. conf. Ammian. 26. 9.

PROCRĀGO, procraxi, [κράζω] procraxiſſe, & per ſyncopen procraxe. Palam aperuiſſe atque indicaſſe, & quaſi in publico garriiſſe. Verbum eſt e Græco detortum κράζω, quod valet clamo, & vociferor. Lucret. lib. 5. 1158.
Quippe ubi ſe multi per ſomnia ſæpe loquentes
Aut morbo delirantes procraxe ferantur:
Et celata diu in medium peccata dediſſe. Quidam malunt legi, Protraxe, ut habent plerique libri vulgati: ſed Lambinus cum Hermolao hoc aptius & ſignificantius eſſe contendunt. Adde quod in aliquot manuſcriptis ita reperitur ſcriptum.

PROCRASTĪNO, pr. c. [ἀναβάλλομαι] āre. Diem de die trahere, differre. Cic. pro Roſc. Amer. 26. Ac primo rem differre quotidie, ac procraſtinare iſti cœperunt: deinde aliquanto lentius nihil agere, atque deludere. Idem 6. Verr. 100. Res non procraſtinatur.

PROCRASTINĀTUS, a, um. Partic. Gell. 17. 10. Quæ procraſtinata ſunt ab eo.

PROCRASTINATIO, ōnis. f. [ἀναβολὴ] Dilatio. Cic. 6. Philip. 7. Nam cum pleriſque in rebus gerendis tarditas & procraſtinatio odioſa eſt, tum hoc bellum indiget celeritatis.

PROCREO, pr. c. [παιδοποιέω] āre. Gignere, Progignere. Liv. 1. 3. extr. Proca deinde regnat: is Numitorem atque Amulium procreat. Cic. pro Roſc. Amer. 41. Pater igitur amens, qui odiſſet eum ſine cauſa, quem procrearat.

Procreati ex gaudio lenones. Plaut. Rud. 5. 1. 4.
Sic enim ab initio fui animatus, ut non magis me mea causa putarem esse natum, quam Reipub. procreatum. Cic. Anteq. iret in exsil. 20.
Mente dura aliquem procreare. Catul. 58. 3.
Procreare alicui periculum. Cic. 2. Att. 22. Quum diceret in summa se perfidiæ & sceleris infamia fore, si mihi periculum procrearetur ab eo, quem ipse armasset, quem plebejum fieri passus esset. Vetus codex habet Crearetur.
Usum procreare. Lucret. lib. 4. 833.
PROCREOR, ări. Passivum. Varro lib. 8. de L. L. 21. extr. Non in volucribus generatim servatur analogia? non ex aquilis, aquilæ, atque ex turdis, qui procreantur, turdi, &c. Macrob. 2. Saturn. 13. Leges bonæ ex malis moribus procreantur. Plura supra V.
PROCREĀTIO, ōnis. f. [παιδοποιΐα, παιδογονία] Cic. 1. Tusc. 31. Quid procreatio liberorum? quid propagatio nominis?
Dissimilitudo locorum, nonne dissimiles hominum procreationes habet? Cic. 2. de Divinat. 96.
PROCREĀTOR, ōris. m. [παιδοποιητής] Cic. 4. de Finib. 17. Ut ii qui procreati essent, a procreatoribus amarentur.
Procreator Mundi Deus. Cic. de Univers. 23. Animum igitur quum ille procreator mundi Deus ex sua mente & voluntate genuisset.
PROCREĀTRIX, īcis. f. [παιδοποιήτρια] Cic. 1. de Orat. 9. Neque enim te fugit laudandarum artium omnium procreatricem quandam, & quasi parentem eam, quam φιλοσοφίαν Græci vocant.
PRŎCRESCO, [ἐπιδίδωμι] ĕre. Progigni. Lucret. lib. 2. 566.
Et res progigni, & genitas procrescere posse. Ibid. 546.
Ex quatuor rebus omnia procrescere. Lucret. lib. 1. 715.
Unde queat vis immensi procrescere morbi. Lucret. lib. 6. 664.
PRŎCRIS, is. & idis. f. [Πρόκρις] inquit Servius, filia Iphidi, uxor Cephali, quum audisset a rustico quodam amare eum Auroram, quam invocare consueverat, ad silvas profecta est, & in frutetis latuit ad deprehendendum maritum cum pellice. Qui quum more solito Auroram vocaret, Procris egredi cupiens, fruteta commovit. Sperans Cephalus feram, hastam inevitabilem jecit, & ignarus interemit uxorem. Hæc & plura Servius enarrans illud Virg. 6. Æn. 445.
His Phædram, Procrinque locis, mæstamque Eriphylen. [Apud quem Iphiti, vel Iphidis legendum videtur.
Ovid. lib. 7. Met. Fabulis 27, 28, & 29. Procrin facit Erechthei filiam, & Orithyiæ sororem, unde & Erechthis vocatur, & pro Aurora, Auram substituit. Hujus quoque amore captus fuerat Minos, postquam illa laborantem sanaverat. V. Ovid. Rem. Amor. 453. Adde Hygin. Fab. 189. & Astron. 2. 35.
PRŎCRUSTES, æ. m. [Προκρούστης] Celebris latro habitans in ea parte Atticæ, quæ Curdalus dicitur. Viatores ad lectum, quem ascendere cogebat, emensus, longioribus partem supereminentem amputabat, & breviorum pedes distendebat, a Theseo eodem supplicio interfectus. De quo Plutarch. in Theseo p. 5. edit. Francf. & Diodor. 4. 5. Immitem vocat Ovid. 7. Met. 438. Torvum, 2. Epist. 69. conf. Sidon. Carm. 5. 477. & Meurs. Thes. cap. 7. Al. Procustes.
PRŎCŬBO, ui, ĭtum, [κατακλίνω] āre. Vigilare: quasi porro, hoc est longe esse a cubando. Perottus. Virg. 3. Georg. 145.
— muscus ubi, & viridissima gramine ripa,
Speluncæque tegant, & saxea procubet umbra. h. e. Cubet. vel, ut Philarg. Protendatur. Sabinus legit Protegat, exponitque Defendat. [Procubet. i. e. Projiciatur. Saxea, A saxis.
PROCUBĬTOR, ōris. m. [πρόκοιτος] Qui noctu, custodiæ causa, ante castra excubat, auctore Festo. Gloss. vet. Procubitor, φρουρός. De Procubitoribus, V. Plura apud Stewech. in Veget. de Re Mil. 3. 8. vel Lex. Pitisc.
PRŌCŪDO, di, sum, [ἐπικόπτω, ἐπιγλύφω] ĕre. Prolatare, cudendo extenuare, inquit Servius, seu probe cudere, exacuereve. Virg. 1. Georg. 261. — durum procudit arator
Vomeris obtusi dentem.
Est & Producere, aut Efficere aliquid. ut,
Ira procudit enses. Hor. 4. Carm. 15. 19.
Ignes procudunt ignem. Lucret. lib. 2. 1112. Alii legunt, Producunt.
Dolos procudere. Plaut. Pseud. 2. 2. 20.
Linguam procudere. Cic. 3. de Orat. 121. Non enim solum acuenda nobis, neque procudenda lingua est, sed onerandum complendumque pectus maximarum rerum, & plurimarum suavitate, copia, varietate.
Prolem propagando procudere. i. e. Procreare, producere. Lucret. lib. 5. 854. Et 848. Sæcla propagando procudere.
Vitam procudito legendo aut scribendo; i. e. Producito. Non. 2. 677.
Voluptas procuditur vivendo. Lucret. lib. 3. 1094.
Procudendo, [ἐν τῷ ἐπιγλάττεσθαι] Lucret. lib. 5. 1263.
— quamvis in acuta & tenuia posse
Mucronum duci fastigia procudendo.
PRŎCUL, Adv. [ἄποθεν, πόῤῥω, εἰς μακρὰν, τηλόθι, ἑκὰς, ἀπίλεθρον] Videtur componi ex Porro & Longe; quasi Longe ab oculis. a Procellere duci vult Voss. Etym. p. 411.
Procul, quasi Porro ab oculis, apud Perottum, ex Porro & Oculus. H. St. Frequentius de longius remotis dicitur Plaut. Curc. 1. 2. 18. Amabo, cuja vox sonat procul? Cæs. 5. Bell. Gall. 46. Tum fumi incendiorum procul videbantur. Ter. Adel. 3. 3. 84.
Sed quis illic est, quem procul video? Estne Hegio?
Procul hinc. Ter. Eun. 4. 7. 17.
Ut tu illos procul hinc ex occulto cæderes, facerent fugam.
Idem Hec. 4. 3. 1.
Quem cum istoc sermonem habueris, procul hinc stans accepi, uxor.
Ovid. 2. Met. 464.
I procul hinc dixit, nec sacros pollue fontes. conf. Juven. 14. Sat. 45.
Procul hinc este. Formula solennis ante sacra, qua profanos clara voce expellebant. V. Brisson. lib. 1. de Form. Barth. ad Script. Venat. p. 148.
Non procul, sed hic. Cic. 2. in Catil. 29. Qui jam non procul, ut quondam solebant, ab extero hoste atque longinquo, sed hic præsentes suo numine, atque auxilio, sua templa atque urbis tecta defendunt.
Abscedere procul. V. ABSCEDO.
Errare procul. Sallust. Jugurth. cap. 85. §. 38. Ceterum homines superbissimi procul errant. h. e. Vehementer falluntur, & longe a vero judicio aberrant.
Esse procul. Ovid. 2. Met. 458.
His quoque laudatis, procul est, ait, arbiter omnis.
Procul, o procul este profani. Virg. 6. Æn. 258.
Procul habeo iræ & studii causas. Tacit. 1. Ann. 1. 6.
Quærere procul alicunde. Cic. 4. Verr. 48. Quia non posset negare ab illis pecuniam datam, non quæsivit procul alicunde.
Procul a. Ter. Adelph. 3. 2. 50.
Postremo, quando ego conscia mihi sum, a me culpam esse hanc procul. Ovid. 4. Epist. 75.
Sint procul a nobis juvenes, ut femina compti.
Procul a conspectu imperii. Cic. 2. de Lege Agr. 87. Hæc quæ procul erant a conspectu imperii, non solum afflixerunt, sed etiam, &c.
Procul a judicio remota. Cic. pro Cluent. 2. Altera autem, quæ procul a judicio remota est, quæ concionibus seditiose concitatis accommodatior est, quam tranquillis moderatisque judiciis. Subauditur aliquando hæc ipsa Præpositio. V. infra paulo.
Procul a litteris. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Cælestia procul esse a naturæ cognitione. Cic. 1. Acad. 15.
Procul a patria. Virg. 10. Ecl. 46.
Procul longe a. Plaut. Curc. 2. 2. 11.
Hac noctu in somnis visus sum viderier,
Procul sedere longe a me Æsculapium.
Procul ab ostentatione posita res. Quintil. in procem. lib. 1.
De procul. V. DE.
Procul interdum E regione tantum significat, spatio exiguo interjecto. ut Virg. 6. Ecl. 16.
Serta procul tantum capiti delapsa jacebant. Idem 3. Æn. 13.
Terra procul vastis colitur Mavortia campis. conf. Idem 5. Æn. 124. & Serv. in loc. qui Procul ibi vult significare Prope. Sed refutavit Perizon. ad Sanct. Minerv. 1. 16. 7.
Procul, aliquando præpositio est, & interdum Ablativo, nonnunquam Accusativo jungitur: si Grammaticis credimus.
Accusativo. Curt. 5. 5. 5. Procul urbem. Liv. 21. 7. de obsidione Sagunti, Locus procul muros satis æquus agendis vineis fuit. Nunc passim legitur, Procul muro. De hoc casu V. Giphan. Observ. Latin. 290. Sallust. incert. 3. 8. Sciopp. ad Sanct. Minerv. 1. 16. & Voss. de Analog. 4. 22. qui suspectum reddunt.
Ablativo. Tacit. 1. Hist. 54. Nec procul cæde aberant, i. e. Prope interficiebantur.
Procul mari incolebant. Liv. 38. 16. extr.
Non procul Oceano habet. Plin. lib. 5. cap. 9.
Procul patria. Cic. 7. Fam. 6. Multi suam rem bene gessere, & publicam, patria procul.
Haud procul Neapoli. Plin. lib. 9. cap. 53.
Ambitione procul. Hor. 1. Serm. 6. 52.
Procul discordibus armis. Virg. 2. Georg. 459.
Procul dubio, i. e. Certe. Suet. Claud. cap. 3.
Procul vero, sic dicitur ut Procul dubio. Columel. in præf. lib. 1. Nam illud procul vero est, quod plerique crediderunt, &c.
Sed in his exemplis videtur ellipsis præpositionis A, quæ sæpius apposita reperitur.
PROCULA, V. PROCULUS.
PRŌCULCO, [καταπατέω] āre. Progrediendo, vel aliud agendo conculcare. Columel. lib. 2. cap. 20. Nam dum a pecudibus legumina proculcantur, herbæ etiam atteruntur ungulis, &c. Idem lib. 2. cap. 15. Tum pedibus lotis in modum farinæ proculcant.
Segetes crescentes proculcat aper. Ovid. 8. Met. 290.
Ungula equorum proculcat eum crebro pulsu. Virg. 12. Æn. 534.
Fata proculcare, Mortem non curare, spernere. Senec. Theb. 1.
PROCULCĀTIO, ōnis. f. Plin. 8. 18. Obturbata proculcatione aqua. Sen. de Tranquil. Anim. cap. 11. Quod regnum, cui non parata ruina & proculcatio?
PROCULCĀTOR, ōris. m. in militia idem qui Procursator. Ammian. 27. 23. Inveniri posse aliam viam, præter eam, quam inspexere proculcatores.
PROCULEJA, V. seq. dict.
PRŌCŪLĒJUS, i. m. [Προκλήϊος] ut scribit Acron, Eques fuit Romanus, Augusti amicissimus, qui pius sic erga fratres suos Scipionem & Murenam fuit, ut spoliatis bello civili patrimonium suum ex integro divideret, quod cum eis jam ante diviserat. Hæc Acron apud Hor. 2. Carm. 2. 5. Hujus meminit & Plutarchus in vita Antonii. conf. Harduin. ad Plin. 7. 45. & Burm. ad Quintil. 6. 3.
Cognomen fuisse Cominiorum tradit Spanheim. de U. & P. Num. diss. 6.
PROCULEIA & PROCULINA, æ. f. Mulierum nomina apud Martial. 10. 41. Et 6. 22.
PROCULIO, īre. & PROCULĪNO, āre. Proculio, Promitto: proculiunt, promittunt: proculinant, promittunt: Antistius de jure Pontificali lib. 9. Festus.
PRŌCŬLUS, i. m. [Πρόκλος] Cognomen ejus qui natus sit patre peregrinante a patria procul, auctore Festo. q. V. conf. Fabric. Bibl. Græc. vol. 8. p. 462. Plaut. Men. 2. 2. 38. Jubeas Proculum afferri tibi. al. Porculum. Hinc contracte Proclus. V. supra. Gl. L. Gr. Proculus, Τηλέγονος.
Proculus, cum prisco tempore Virginiorum & Geganiorum prænomen fuisset, postea cognomen fuit Plautiorum. Valer. 10. Quæ olim prænomina fuerunt, nunc cognomina sunt, ut Proculus. conf. Lex. Pitisc. & Fastos consulares, & quæ ex Sigon. in PRÆNOMEN.
Proculus, Imperator libidinosus, de quo Vopiscus.
Proculus Grammaticus, vir suis temporibus doctissimus fuit, qui in Itinerario commemorat apud Memphim, in aurea columna Ægyptiis litteris scriptum fuisse, Tunc demum Ægyptum liberam fore, quum in eam venissent Romani fasces. Treb. Poll. in Æmiliano extr. conf. PROCLUS.
De aliis hujus nominis Philosophis ac Grammaticis, V. PROCLUS.
PRŌCŬLA, æ. f. Muliebre nomen. Juven. 2. Sat. 68. & 3. 23.
PRŌCUMBO, cŭbui, cubĭtum, [προπίπτω Gloss. Lat Gr.] ĕre. Prosterni, proclivem esse. Liv. 1. 7. Ipsum fessum via procubuisse Columel. lib. 1. 6. 6. Lata bubilia esse oportebit pedes X, vel ut minimum IX. Quæ mensura & ad procumbendum pecori, & jugario ad circumeundum laxa ministeria præbeat.
Soluti vino procubuere. Virg. 9. Æn. 190.
Lassus studio venandi procubuit. Ovid. 3. Met. 413.

In

In terram toto procumbere vultu. Ovid. 14. Met. 281.
Terræ procumbere, h. e. In terram. Ovid. 2. Met. 347.
Pede offenſo. Ovid. 2. Faſt. 720.
Genu ſucciduo. Ovid. 13. Epiſt. 24.
Genu poſito ſuppliciter. Ovid. 2. Faſt. 438.
Genibus alicujus procumbere; h. e. Ad genua. Ovid. 13. Met. 585.
Procumbere ad genua, vel ad pedes alicujus. Liv. 25. 7. pr.
Ante pedes alicujus. Ovid. 12. Epiſt. 186.
Procumbere ad arborem. Plin. lib. 8. cap. 16.
Procumbere in armos. Martial. 1. 61. De leone.
Quod ruet in tergum, vel quos procumbet in armos?
In genua procumbere. Curt. 9. §. 13.
Procubuit lupa. Virg 8. Æn. 630.
Poplites procumbunt. Lucret. lib. 4. 950.
Procumbunt milites, pro Cadunt. Cæſ. 2. Bell. Civil. cap. 42.
Procumbit humi bos. Virg. 5. Æn. 481.
Metu procubuere feræ. Stat. 4. Theb. 142.
Bello & armis procubuiſſe. Valer. 4. Argon. 753.
Certamine ſummo procumbunt. Virg. 5. Æn. 198.
Fatis procubuere pares. Stat. 2. Theb. 642.
Ictu ſaxi procumbit. Sil. lib. 8. 669.
Manu noſtra procubuere. Ovid. 13. Met. 262.
Strage hac me vellem procubuiſſe. Valer. 3. Argon. 271.
Procumbere, Demitti. Plin. lib. 16. cap. 36. de arundinibus, Omnibus vero folia a nodo orſa, complexu tenues per ambitum inducunt tunicas, atque a medio internodio, cum plurimum, deſinunt veſtire, procumbuntque. h. e. In terram inclinantur.
Culmus procumbit gravidis ariſtis. Virg. 1. Georg. 111.
Nemora omnia late procumbunt. Lucan. lib. 3. 395.
Segetes procubuere imbribus. Cæſ. 6. Bell. Gall. cap. 42.
Taxi procumbentes. Lucan. lib. 3. 419.
Procumbere, Inclinari. Alfenus in l. ſi quando. D. ſi ſervit. vendicet. Si quando inter ædes binas paries eſſet, qui ita ventrem faceret, ut in vicini domum ſemipedem aut amplius procumberet: agi oportet, &c.
Nonnunquam eſt Corruere, ſubſidere, collabi. ut
Domus lapſa in domini procubuit caput. Ovid. 1. de Pont. 9. 14.
Tectum thalami procumbit. Ovid. 4. Faſt. 233.
Tecta ſuper habitantes procubuere. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Turris procubuit pondere. Virg. 9. Æn. 541.

PRŌCŪRO, [ἐπιτροπεύω, ἐπιμελέομαι] āre. Adminiſtrationem alienarum rerum gerere, unde & Procuratores dicti ſunt. Cic. 12. Fam. 24. Is procurat rationes negotiaque Dionyſii noſtri.
Nonnunquam idem quod Curare, Adminiſtrare, Gubernare. Idem 1. Acad. 29. Quaſi prudentiam quandam, procurantem cæleſtia maxime, deinde in terris ea, quæ pertinent ad homines.
Pro Præeſſe, ſive eſſe cum poteſtate juris exercendi, videtur uſus JCtus l. 86. Dig. de acquir. & amitt. hæred. Pannonius Avitus cum in Cilicia procuraret. [i. e. Cæſaris Procurator eſſet, de quo plenius V. in lex Pitiſc. & infra. Sic
Procurare rationes provinciæ alicujus. Plin. lib. 7. cap. 16.
Procurare, Simpliciter curare. Plaut. Pœn. prol. 29.
Nutrices, pueros, infantes minutulos,
Domi ut procurent. Apul. Hunc enim equulum ſuum curioſe nimis procurantem inveni. Catul. Epig. 45. 15.
Et me procuravi ocimoque, & urtica. [An Expiavi, malum ut averterem?
Ædes procurare. Varro de L. L. lib. 4. 14. Ædilis, qui ædes ſacras & privatas procuraret. conf. PROCURATIO.
Corpus procurare. Virg. 9. Æn. 158. —bene geſtis corpora rebus
Procurate, viri.
Stabulis procurans otia paſtor. Sil. lib. 6. 330.
Procurare arbores, Adhibita diligentia excolere, & providere ut creſcant. Cato de R. R. cap. 43. Eodem modo ceteras arbores procurato.
Sacra procurare, Adminiſtrare. Nepos 2. 2. extr.
Procurare ſacrificia publica atque privata. Cæſ. 6. Bell. Gall. cap. 12.
Procurare, [ἀφοσιοῦσθαι] Expiare. Gell. lib. 4. cap. 6. Ut terram moviſſe nuntiari ſolet, eaque res procuratur. Et paulo poſt, De ea re ita cenſuerunt, ut M. Antonius Conſul hoſtiis majoribus Jovi & Marti conſecraret.
Procurare & Expiare. Cic. 2. de Divin. 130. Officium autem eſſe ejus, prænoſcere dei erga homines mente qua ſint, quidque ſignificent, quemadmodumque ea procurentur, atque expientur.
Fulgur procurare. Suet. Galb. cap. 4. V. Brœckh. ad Tibul. 1. 5. 13. Petron cap. 10. Et Drakenb. ad Sil. 8. 125. vel Lex. Pitiſc.
Minas cæleſtium procurare hoſtiis. Apul. Met. 9. p. 233. Elmenh.
Magna vis eſt in monſtris interpretandis ac procurandis, in Aruſpicum diſciplina. Cic. 1. de Divin. 3.
Vide annon Procurare & in malam partem, ut Procurare alicui malum aliquod, Procurare necem. H. St. Ut vulgo uſurpant.
Prima ſyllaba anceps eſt. Producitur apud Virg. & Sil. ſupra. corripitur apud Tibull. 1. 5. 13.
Ipſe procuravi ne poſſent ſæva nocere
Somnia, ter ſancta deveneranda mola. i. e. Expiavi.

PROCURĀTIO, ōnis. f. [ἐπιτροπή] Adminiſtratio. ut
Negotii publici procuratio. Cic. pro Sext. 66.
Adſerere ſibi procurationem. Ulpian. in l. quæ omnia. D. de procurat. Nec ferendus eſt procurator, qui ſibi adſerit procurationem. Nam hoc ipſo ſuſpectus eſt, quod operam ſuam ingerit invito: niſi forte purgare magis convicium, quam procurationem exſequi maluerit.
Procuratio & Auctoritas. Cic. pro Roſc. Amer. 28. Qui poſteaquam magiſtratus creavit, legeſque conſtituit, ſua cuique procuratio auctoritaſque eſt reſtituta.
Suſcipere procurationem rei alicujus. Ulpian. in l. ſi vero. §. ſi filiofamilias. D. mandati, vel contra.
Procurationem committere. Cic. 7. Verr. 36. Mihi ſacrarum ædium procurationem, mihi totam urbem tuendam eſſe commiſſam.
Cura & Procuratio reip. Cic. 1. Acad. 11. Dum me ambitio, dum honores, dum cauſæ, dum Reipublicæ non ſolum cura, ſed quædam etiam procuratio multis officiis implicatum & conſtrictum tenebat, &c.
Procuratio, Præſidium. Varr. 1. de R. R. cap. 1. Adveneror Minervam & Venerem, quarum unius procuratio oleti, alterius hortorum.
Habere procurationem alicujus rei. Cic. 1. de Nat. Deor. 3. Sunt philoſophi & fuerunt, qui omnino nullam habere cenſerent rerum humanarum procurationem deos. i. e. Curam.
Procuratio, Expiatio. Cic. 1. de Divin. 101. Atque etiam ſcriptum a multis eſt, quum terræ motus factus eſſet, ut ſue plena procuratio fieret.
Procuratio & Expiatio. Cic. 2. de Legib. 34. Jam de aruſpicum religione, de expiationibus & procurationibus, ſatis ſuperque in ipſa lege dictum puto.

PROCURATIUNCULA, æ. f. dimin. Sen. Epiſt. 31. Omnia tranſiſti procuratiunculæ pretio.

PROCURĀTOR, ōris. m. [ἐπίτροπος, ἐπιμελητής, διοικητής, κηδεμών] Ulpianus, De procuratoribus & defenſoribus, l. 1. Procurator eſt, qui aliena negotia mandato domini adminiſtrat.
Procurator, Ciceroni dicitur pro Cæcin. 56. legitime eſſe, Qui noſtri negotii aliquid gerit, alieno præpoſitus negotio, pæne dominus, & alieni juris vicarius, præſertim bonorum illius, qui Reipub. cauſa abeſt. Hos hodie *Factores* appellamus. Cic. pro Quint. 27. Libellos Sex. Alfenus procurator P. Quintii, familiaris & propinquus Sex. Nævii, dejicit. conf. Aſcon. in 1. Verr. 11. V. & in PATRONUS.
Procurator a rationibus. Petron. cap. 30.
Mandare aliquid procuratori de agricultura. Cic. de Orat. 249.
Agere per procuratores. Cic. 4. Att. 15. Mihi mehercule nihil videbatur eſſe, in quo tantulum intereſſet, utrum per procuratores ageres, an per te ipſum.
Voluntarius procurator. Cic. de Clar. Orat. 17. Ego a te hujus voluntarius procurater petam.
Apum procurator. Columel. 9. 9.
Aviarii procurator. Varr. R. R. 3. 6.
Procurator regni. Cæſ. 3. Bell. Civil. extr.
Procurator dromi, in miniſterio quod ad Factiones Circi, & Ludos Circenſes pertinebat, dicebatur olim, Qui ejus loci procurationem gerebat, ubi equos ſuos Veneti, aut alia factio, exercere ſolebant. Dromus enim hic Locum ſignificat, eſtque plane Hippodromus. Hoc ex priſcis titulis eruit Turnebus, ut in illa epigrapha, PROCVRATORI DROMI FACTIONIS VENETAE, &c.
Poſt oppreſſam remp. Procuratores erant Principum in ſingulis Provinciis, qui rationes fiſci curabant, pæne ipſis Præſidibus pares poteſtate, de quibus prolixius agere non licet. Diſtinguit ab Actoribus eorundem Plin. in Paneg. cap. 36. Poſtea dicti ſunt Fiſci Advocati.
Procurator ducenarius, apud Suet. Claud. c. 24. eſt Qui ducenariæ, id eſt ducenteſimæ colligendæ præerat, quam διακοσιοστήν appellat Dio. Fortaſſe quis a numero vocari cenſeat: alius a ſalario ducenario, quæ videtur ſententia eſſe Dionis lib. 1. [V. DUCENARIUS, in DUCENTI.
De Procuratore Ærarii, Africæ, aurariarum, baphiorum, bibliothecæ, Cæſaris, canonum, dromi, ducenario, ab ephemeride, linificiorum, ludorum, metallorum, monetæ, rei privatæ, tibicinum, viceſimæ hæreditatum, & voluntario, V. plura in Lex. Pitiſc.

PROCURĀTRIX, īcis. f. [ἐπίτροπος] Cic. 4. de Fin. 17. Sed quum ſapientiam totius hominis cuſtodem & procuratricem eſſe vellent, quæ eſſet naturæ comes, &c.

PROCURĀTŌRIUS, a, um. Adj. Ulpian. in l. ſiquis quum procuratorio nomine condemnatus eſſet, hæres exſtiterit domino litis. &c. D. de procuratoribus. Cajus in l. ſi quis in rem ſuam procuratorio nomine agat. eod. tit.
Exceptio procuratoria. Pomponius in l. ad legatum. D. de procuratoribus.

PRŌCURRO, curri, curſum, [προτρέχω, προβάλλω] ĕre. Ultra, ſive longe currere. Columel. lib. 6. 2. 9. Ex domitis bubus, valentiſſimum, eundemque placidiſſimum cum indomito jungimus, qui & procurrentem retrahat, & cunctantem producat.
De militibus pugnam capeſſentibus, proprie. Cæſ. 5. Bell. Gall. 34. Quoties quæque cohors procurrerat, ab ea parte magnus hoſtium numerus cadebat. Idem 3. 93. Sic apud Virg 9. Æn. 690.
Et conferre manum, & procurrere longius audent.
Procurrere ad oras extremas. Lucret. lib. 1. 968.
Procurrere in vias. Liv. 4. 40.
Procurrere in publicum. Liv. 34. 2.
In pugnam. Columel. lib. 7. cap. 3.
In aciem. V. ACIES.
Vitæ ſpatium pede inoffenſo. Ovid. 3. Triſt. 4. 33. al. Percurrere, vel Decurrere rectius.
Procurritur ad mortem impetu quodam & inſtinctu. Plin. 1. Epiſt. 22.
Procurrit mons in Occidentem, Protenditur. Columel. lib. 6. cap. 27.
Procurrere in æquor. Ovid. 4. Faſt. 419.
Terra tribus ſcopulis vaſtum procurrit in æquor
Trinacris, &c.
In mare procurrit Apenninus. Hor. Epod. 16. 29.

PROCURRENS, entis. Partic. [προτρέχων] ut, Unus ex multitudine procurrens. Cæſ. 5. Bell. Gall. 43.
Procurrens ſinus inter duo maria. Plin. lib. 4. cap. 11.
Saxa procurrentia. Virg. 5. Æn. 204.
Infelix ſaxis in procurrentibus hæſit. i. e. Præminentibus, & veluti obviam venientibus. Servius.
Procurrens gurgite pontus. Virg. 11. Æn. 624.
Procurrens in longitudinem radix. Plin. lib. 18. cap. 13.

PROCURSUS, ûs. m. [προδρομή] Liv. 22. 41. pr. Tumultuario prælio, ac procurſu magis militum, quam ex præparato, aut juſſu imperatorum orto, haudquaquam par Pœnis dimicatio fuit.
Rapidus procurſus. Virg. 12. Æn. 711.
Magno procurſu agebat equos. Stat. 9. Theb. 25.
Faciles ſternit procurſibus herbas. Stat. 4. Theb. 787.
Procurſus. Lucret. lib. 2. 454. Curſus productus, & porro tenus continuatus,
Et procurſus item in proclive volubilis exſtat. Quidam habent Percurſus.
Procurſus chlamydis anguloſus. Plin. lib. 5. cap. 10.
Æquoris infeſti procurſibus. Avien. Perieg. 555.
Tralatc. Val. Max. 3. 2. pr. Initia procurſuſque virtutis patefecimus.

PROCURSIO, ōnis. f. [προδρομή] Actus procurrendi.
Procurſio, Aliquantus progreſſus. Quintil. lib. 11. cap. ult. ubi de pedum geſtibus

gestibus loquitur: Varicare pedes supra modum, & in stando deforme est, & accedente motu prope obscænum. Procursio opportuna, brevis, moderata, rara: convenit etiam & ambulatio quædam. propter immodicas laudationum moras: quamquam Cicero rarum incessum, neque ita longum probat. Discursare vero ineptissimum, &c.

Procursio, Excursio, vel digressio a causa. Quintil lib. 4. cap. 3. Non semper est necessaria post narrationem illa procursio. V. Egredi, pro Digredi, in EGREDIOR.

PROCURSŌRIUS, a, um. Adj. ut, Procursorius index. Ammian. 31.9.

PROCURSO, [ἐκτρέχω] āre. frequent. Liv. 27. 2. Ibi per dies aliquot quum ab stationibus procursaretur. Plin. lib. 8. cap. 5. Procursantibus inter eos qui lacesserent, non potuisse effici, &c.

PROCURSATIO, ōnis. f. [ἐκδρομὴ] Liv. 28. 33. pr. A quibus ubi per procursationem commissa pugna esset, &c. Idem 5. 19. Procursationes multæ temere inter murum & vallum fiebant. Idem 22. 44. Hannibal dirigit aciem, lacessitque Numidarum procursatione hostes.

PROCURSĀTOR, ōris. m. Liv. 42. 64. Breve certamen, levis armaturæ maxime, cum procursatoribus fuit.

PRŌCURVUS, a, um. Adj. [πολυκαμπύλος] Valde curvum significat. Virg. 2. Georg. 421.

Contra non ulla est oleis cultura, neque illæ
Procurvam exspectant falcem.

Litora procurva. Virg. 5. Æn. 765.

PROCURVO, āre. Tertull. seu Cypr. Genes. 1. 14.

Pomiferique simul procurvant brachia rami.

PROCUS, V. PROCO, as.

PROCUSTES, V. PROCRUSTES.

PRŎCȲMÆA, æ. f. [προκυμαία] Moles opposita fluctibus. Rufin. Lat. Joseph. Bell. Jud. 1. 16. Expleto spatio, quod unda celabat, in ducentos pedes murum dilatavit, ex quibus centum repellendis erant fluctibus, ante constructi, unde procymæa dicebantur.

PRŎCȲON, ōnis. m. [Προκύων] teste Plin. lib. 18. cap. 38. Stella est, quæ alio nomine Canicula dicitur, quoniam ante majorem Canem exoritur. V. in CANIS & SIRIUS. Columel. lib. 11. 2. Idib. Juliis Procyon exoritur mane, & tempestatem significat. Postea inquit, VII Cal. Augusti, Canicula apparet, caligo æstuosa. Hor. 3. Carm. 29. 18.

— jam Procyon furit,
Et stella vesani Leonis.

Latinis autem Anticanis, Græcis Procyon dicitur & Sirius. Cic. 2. de Nat. Deor. 114.

Anticanis, Procyon Grajo qui nomine fertur. Ex poeta.

PRŌDĔAMBŬLO, [ἐκπεριπατέω] āre. quasi Foris deambulare. Ter. Adel. 5. 1. 4. Prodeambulare huc libitum est.

PRŌDEO, īvi vel ii, ĭtum, [προέρχομαι, πρόειμι] īre. Ultra ire, sive Foras ire, quasi porro ire. Ex Pro, & Eo, is, D interposita. Ter. Eun. 5. 7. 4. Nunc id prodeo, ut conveniam Parmenonem. i. e. Ob id exeo, ut, &c.

Prodit, non solum In apertum exit, significat: sed etiam Porro it. Item ex interiore loco procedit. Festus.

Prodire ad aliquem. Plaut. Casin. 2. 7. 12. Atque illi ad me prodeunt.

Prodire ad colloquium. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 26.

E limine. Tibul. lib. 3. 3. 3.

In aciem. V. ACIES.

In conspectum alterius. Ter. Phorm. 2. 4. 3.

In funus. Varr. 1. de R. R. cap. 69. Ter. Andr. 1. 1. 88.

In hostem. Lucan. lib. 7. 231.

In pascua pecudes prodeunt. Columel. lib. 7. cap. 10.

In prælium. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 86.

In publicum. Cic. 3. Verr. 98. Prodeundi tibi in publicum potestatem factam negas.

In scenam. Cic. 1. Off. 129. In scenam sine subligaculo prodeat nemo. Nepos præf. 5.

Intus prodire. V. INTUS.

Obviam alicui. Cic. 4. Verr. 65. Ejusmodi litteras ad eos misit, ut huic frequentes obviam prodirent.

Obvium prodire reduci. Ovid. 8. Epist. 97.

Ex portu naves. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 7.

Infans prodit utero matris. Ovid. 1. Fast. 33.

Prodire, Procedere. Virg. 6. Æn. 199.

— illæ tantum prodire volando,
Quantum acie possent oculi servare sequentum. Hor. 1. Epist. 1. 32.
Est quodam prodire tenus, si non datur ultra.

Extra modum sumptu &c. Cic. 1. Off. 140. Cavendum est, præsertim si ipse ædifices, ne extra modum sumptu & magnificentia prodeas.

Prodire, Pompæ muliebris verbum esse observat Brœckh. ad Tibul. 1. 10. 70.

Prodinunt, pro Prodeunt, V. infra.

Prodītur, Impers. Cic. 1. de Invent. 28. Ne ab ultimo repetatur: ne ad extremum prodeatur.

PRŌDĪCO, ĕre. Ante dicere. Varr. lib. 5. de L. L. 7. Hinc illa, Indicit bellum, indixit funus, prodixit diem, &c. Liv. 3. 57. Tribunus ei diem prodixit. Alii Prædixit legunt. [Perperam. Est autem Diem prodicere, non Ante dicere, ut vult Steph. Nam id ipsum est Diem dicere ἁπλῶς. Verum, quod vulgo dicunt *Prolongare*, quod & Longiorem diem prodicere dicebant. V. Liv. de accusatione P. Africani lib. 38. cap. 50. & seqq. & Ap. Claudii 3. 56. & 57. & Cic. pro Domo 45. Sic & Prodere diem dicebant. V. in PRODO. Diem scil. judicii ad populum.

PRODICTUS, a, um. Partic. Cic. pro Domo, 45. Ne, nisi prodicta die quis accusetur. Liv. 3. 58. Priusquam prodicta dies adesset, Appius sibi mortem conscivit. V. in ipso verbo.

PRODICTIO, ōnis. f. apud Festum explicatur per Proditionem, quæ in præsens valeat. [Sic in Thes. Lips. Sed locum non reperi.

PRODICTĀTOR, ōris. m. [ἀντιδικτάτωρ] Qui extraordinariam Dictaturam gerit. Liv. 22. 8. Et quia Consul aberat, a quo uno dici posse videbatur, &c. nec Dictatorem populus creare poterat, quod nunquam ante eum diem factum erat: Prodictatorem populus creavit Q. Fabium Maximum, & Magistrum Equitum M. Minucium Rufum. V. Hotoman. de Magistr. 1. [In hoc Livii loco vix licet Pro Dictatore substituere, nec de varia lectione quicquam Sigon. & Gronov. monuerunt. At variant codd. lib. ejusd. cap. 31. extr. Eo decursum esse, ut a populo crearetur qui pro Dictatore esset: res inde gestas, gloriamque insignem ducis, & augentes titulum imaginis posteros, ut Dictator Prodictatore diceretur, facile obtinuisse. Al. Dictator, pro Prodictatore. MSS. Ut qui pro Dictatore crederetur, vel Diceretur. unde Gronov. Ut Prodictatore Dictator crederetur. Laudo quod & Diceretur ejecit, quod propter ambiguitatem omnino respuit Liviana simplicitas, ceterum malim, Ut Dictator, qui pro Dictatore fuit, crederetur. Sic enim paulo ante dixerat, Qui pro Dictatore esset. conf. supra in PROCONSUL. not. Pro Dictatore gerere aliquid tantundem est, ac In Dictatura Livio, 6. 38.

PRŌDĬCUS, i. m. [Πρόδικος] Philosophus Cous, cujus quanta fuerit auctoritas, ex Xenophonte deprehendere licet, qui in Bœotia captus, vadem pro reditu dedit. In concilio Atheniensium magnam est laudem adeptus, quanquam voce graviore atque absona. Conatusque est in ea civitate primarios ex quaque nobili familia adolescentes sibi devincire, quorum hospitium usui sibi & voluptati foret. Hæc e Philostrato. Suidas autem dicit eum Ceum fuisse, nimirum e Ceo insula, & Democriti ac Gorgiæ temporibus, librumque edidisse, qui inscribitur ὧραι, in quo finxit Herculem, Virtuti pariter ac Voluptati congressum, & utraque adhortante, tandem a Virtute persuasum alteram sprevisse. V. etiam Schol. Aristoph. in Nub. 360. V. Erasmum in Adagio. Prodico doctior.

Prodicus dici potest & verti Præjudicator, qui ante de lite pronuntiet quam ad Judices delata sit. [V. Suid. & Hesych. At in Gloss. Gr. Lat. Προδικαστὴς, Præjudex.

Prodici, [πρόδικοι] Qui alterius tutelam curamve suscipiunt apud Lacedæmonios appellantur. Alexand. ab Alex. lib. 6. cap. 10.

PRODIGALIS, PRODIGALITAS. V. post PRODIGO.

PRODIGIALIS, &c. V. post dict. seq.

PRŌDĬGIUM, i. n. [τέρας, τερατόδειγμα, τεράστιον] quasi Porrodicium, quod porro dicat, porro significet, & aliquid futurum esse portendat. Festus, Prodigia, quod prædicunt futura, permutatione G litteræ: nam quæ nunc C appellatur, ab antiquis G vocabatur. Scaliger a Prodigendo, sive porro agendo, id est averruncando, dictum censet. Nonius 5. 54.

Prodigia, deorum minæ, vel iræ. Virg. 3. Æn. 365.

Sola, novum dictuque nefas, Harpyia Celæno
Prodigium canit. Cic. 6. Verr. 107. Etenim multa sæpe prodigia, vim ejus numenque declarant Cereris.

Prodigia, quia prædicunt aliquid. Cic. 1. de Divin. 93. Quia enim ostendunt, portendunt, monstrant, prædicunt, ostenta, portenta, monstra, prodigia dicuntur.

Prodigio simile. Plin. lib. 12. cap. 26.

Heu prodigia ventris! Plin. lib. 19. cap. 4.

P. Clodius, fatale portentum, prodigiumque Reip. Cic. in Pison. 9.

Locus notus prodigio. Ovid. 6. Met. 321.

Lætum. V. LÆTUS.

Miserabile divûm. Stat. 11. Theb. 454.

Prodigiis acti cælestibus ossa piabunt. Virg. 6. Æn. 379.

Factum divinitus prodigium. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Implere prodigium. Plin. lib. 10. cap. 18. de Pico Martio, Respondere vates, exitium imperio portendi si dimitteretur: at si exanimaretur, Prætori. Et ille avem protinus concerpsit, nec multo post implevit prodigium. i. e. Mortuus est.

PRODIGIĀLIS, e. Adj. [τεράστιος] Quod prodigium procurat. Plaut. Amph. 2. 2. 107.

Sed mulier, postquam experrecta es, prodigiali Jovi
Aut mola salsa hodie, aut ture comprecatum oportuit.

Caput prodigiale. Claud. Rufin. 2. 434.

Rerum prodigialium gnari. Ammian. 25. 32.

Signa prodigialia. Prudent. Hamart. 467.

Rubens prodigiale cometes. h. e. Prodigialiter; nomen pro Adverbio. Claud. 1. de Rapt. Pros. 232.

PRODIGIALĬTER, Adv. [τεραστικῶς] Idem quod Prodigiose. Columel. lib. 3. cap. 3. Nam illa videntur prodigialiter in nostris Ceretanis accidisse.

Variare rem unam prodigialiter. Hor. in Arte Poet. 29.

PRODIGIŌSUS, a, um. Adj. [τερατώδης, τερατουργὸς] Quod prodigium facit, vel Quod præter naturam est & consuetudinem.

Astra prodigiosa. Stat. 3. Theb. 523.

Corpora. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Defectus solis prodigiosi & longiores. Plin. lib. 2. cap. 30.

Honor. Claud. in præfat. lib. 2. in Eutrop. 12.

Mendacia veterum vatum. Ovid. 3. Amor. 6. 87.

Partus aliquando singuli, quod prodigiosum putant. De canibus. Plin. lib. 10. cap. 63. Hard. Prodigium.

Compar. Treb. Poll. Tyran. cap. 31. Studiose in medio feminas posui ad ludibrium Gallieni, quo nihil prodigiosius passa est Respublica Romana.

PRODIGIŌSE, Adv. [τερατωδῶς] Præter naturam vel morem. Plin. lib. 11. cap. 37. Lien cum jecinore locum aliquando permutat, sed prodigiose.

Prodigiose vitam ludificari. Plin. lib. 30. cap. 11. Bubonis certe oculorum cinerem inter ea, quibus prodigiose vitam ludificantur, acceperim.

PRODIGIĀTOR, ōris. m. [τερατοσκόπος] Qui ex prodigio futura prænuntiat. Festus, Prodigiatores, aruspices, prodigiorum interpretes. V. Buleng. de Sortibus, cap. 5.

PRODĬGO, ēgi, [σπαθάω, ἀσωτεύομαι] ĕre. Consumere, ultra modum erogare: compositum ex Pro, & Ago. Plaut. Aul. 2. 8. 10.

— festo die si quid prodegeris,
Profesto egere liceat, nisi peperceris. Sallust. Fragm. 1. 5. Nisi aliena bene parta prodegerint.

In meliorem partem utitur Claud. Mamert. in Sidon. Epist. 4. 2. Tuas opes in usus inopum prodigis.

Passive, Lactant. 6. 11. Levissimorum hominum patrimonia in res supervacuas prodiguntur. Modestinus in l. plebiscito. D. de offic. Præsid. Plebiscito continetur, ut ne quis præsidum munus donumve caperet, nisi esculentum potulentumve, quod intra dies proximos prodigatur. i. e. Consumatur.

Prodigere, Procul adigere. Varr. 2. de R. R. cap. 4. Admissuras quum faciunt, prodigunt in lutosos limites. De suibus Idem lib. 3. cap. 9. 14. Prodigendi in solem & sterquilinium, ut se volutare possint, quod ita alibiliores fiunt.

PRODĬGENS, entis. Partic. Aur. Vict. de Cæs. cap. 40. Pecuniam conferre prodigenti.

Prodĭgentia, æ. f. [ἀκολασία] Idem ac Prodigalitas. Tacit. 13. Ann. 1. Cujus abditis adhuc vitiis per avaritiam ac prodigentiam mire congruebat. conf Idem 15. Ann. 37. 1. & 6. 14. 1.

Prodactus, a, um. Partic. Tertull. de Anima, cap. 48. Idem de Pud cit. cap. 8.

Prōdĭgus, a, um. Adj. [ἄσωτος, ἀκόλαστος, χαῦνος] Præter modum liberalis vel ſumptuoſus, & profuſus. Cic. 2. Off. 55. Omnino duo genera ſunt largorum: quorum alteri prodigi dicuntur, alteri liberales. Prodigi, qui epulis, & viſcerationibus, & gladiatorum muneribus, ludorum, venationumque apparatu, pecunias profundunt, in eas res, quarum memoriam aut brevem, aut nullam omnino ſunt relicturi.

Prodigus, ex eo appellatus eſt, quod ſua foras agat, propellat, & protrudat: nam Prodigere eſt id proprie: atque in hac ſignificatione uſurpatum reperimus, quæ ejus vis primigenia eſt: inde enim factum ut Prodigere ſit Conſumere. Turnebus.

Prodigus ſui peculii. Plaut. Moſtel. 4. 1. 19.

Suæ alienæque & fortunæ & pudicitiæ prodigus. Paterc. 2. 48. 3.

Alieni prodigi, contemptores ſui. Tacit. Germ. cap. 32.

Æris prodigus. Hor. in Arte Poet. 164.

Auri prodigus. Claud. 2. in 1 Conſ. Stil. 151.

Lucri neglecti. Claud. de Bell. Get. 608.

Nocendi. Stat. 6. Theb. 767.

Rerum prodiga luxuries. Lucan. 4. 473.

Homo largitor & prodigus. Cic. 4. in Catil. 10.

Prodigus re aliqua. Plin. lib. 9. cap. 17.

Nimius, & tanquam Prodigus in. Cic. ad Brut. 15. Quod in honoribus decernendis eſſem nimius, & tanquam prodigus.

Prodigus, pro Liberali aliquando ponitur. Hor. 1. Carm. 12. 38.

Regulum & Scauros, animæque magnæ
Prodigum Paulum, ſuperante Pœno,
Gratus inſigni referam Camœna,
Fabriciumque. Acron tamen hoc loco interpretatur pro Contemptore vitæ, idemque ſentit Porphyrio. [Et quid ni recte? Prodigus autem animæ Paulus dicitur, quia cum ſaluti fuga conſulere poſſet, oblatam facultatem ultro ſprevit. V. Liv. 22. 49.

Animæ prodiga gens. Sil. lib. 1. 225.

Sanguinis atque animæ. Ovid 3. Amor. 9. 64.

Pectora prodiga vitæ. Stat. 3. Theb. 69.

Fides prodiga arcani. Hor. 1. Carm. 18. 16.

Locus prodigus multæ herbæ, Herboſus. Hor. 1. Epiſt. 7. 42.

Mens prodiga. Plin. lib. 36. cap. 15.

Odor. Plin. lib. 13. cap. 3.

Tellus prodiga divitias & alimenta ſuggerit. Ovid. 15. Met. 311.

Prodĭge, Adv. [ἀσώτως] Effuſe. Cic. 11. Philipp. 13. Sed non poſſunt non prodige vivere, qui noſtra bona ſperant, quum effundunt ſua. Sen. Epiſt. 88. Homini homine non eſt prodige utendum.

Prodigĭtas, ātis. f. antiquum. [ἀσωτία] Profuſio. Lucil. lib. 6. Sat.
Nequitia occupat, hoc petulantia, prodigitaſque. Ex Non. 2. 695.

Prodiguus, a, um. Adj. Unde & Prodiguæ hoſtiæ vocantur, ut ait Veranius, quæ conſumuntur: unde homines quoque luxurioſi, prodigi. Feſtus.

Prodigālis, e. Adj. pro Prodigus; ἄσωτος.

Prodigalĭtas, ātis. f. Porc. Latro Decl. in Catil. Summum pecuniæ deſiderium, ſumma ſimul prodigalitas.

Prodīnunt, Prodeunt, ut Ennius Annal. lib. 3. Apud Feſtum
Prodinunt famuli, tum candida lumina lucent.

Proditio, **Proditus**, V. prodo.

Prodius, [ἐγγύτερον] dictum eſt Interius, longius, inquit Non. 1. 231. A prodeundo, quaſi porro eundo. Varro Virgula divina, Primum venit in urbem, atque intra muros, deinde accedit prodius, atque introiit domum. i. e. Intra privatos muros. Hæc Nonius.

Prōdo, dĭdi, dĭtum, [προΐεμαι, προδίδωμι, παραπέμπω] ĕre. Ex Pro & Dare. Longe projicere, porro dare, ait Servius, excludere, propellere. Virg. 1. Æn. 257.

Navibus, infandum! amiſſis, unius ob iram
Prodimur, atque Italis longe disjungimur oris. Se ipſum interpretatur Virgilius, quum ait, Longe disjungimur oris. Donat. in Ter. Decipimur, vel deſerimur, exponit. V. paulo infra.

Proditur extra. i. e. Foras editur. Lucret. lib. 2. 932.
— ſed nobilitate
Ante aliqua tangi partum, quam proditur extra. Alii aliter legunt. Lambinus.

Conamen alarum proditur, Lucret. lib. 6. 835.
Et conamen utrinque alarum proditur omne.

Prodere, Deferre, oſtendere, patefacere. Virg. 2. Æn. 127.
Prodere voce ſua quenquam, aut opponere morti. Ter. Heaut. 4. 3. 29. Tu quidem illum plane prodis. [Hic eſt potius Tradere adverſario, vel Præcipitare in periculum. V. infra.

Conſcios prodere. Cic. 2. Tuſc. 32. An coli juſtitia poterit ab homine propter vim doloris enuntiante commiſſa, prodente conſcios, multa officia relinquente?

Furor proditur vultu. Senec. Hippol. 363.

Indicio ſuo proditur. Ovid. 11. Epiſt. 72.

Inſidias prodere. Ovid. 13. Met. 106.

Artes ſuas prodere. Ovid. Rem. Amor. 11.

Otio prodimur. Plin. in Paneg. cap. 82. extr.

Licentiam mentiendi prodere. Quintil. lib. 4. cap. 2. p. 341. Burm.

Dogma prodere. [δογματίζειν] Cic. 4. Acad. 133. Scelus enim dicebas eſſe, Luculle, dogma prodere.

Prodere Interregem, pro Nominare, renuntiare, ut ait Budæus. Liv. 6. 41. Sic, Prodere flaminem, apud Cic. pro Milon. 46. Pompon. in l. 2. D. de orig juris. Itaque Dictatores proditi ſunt.

Prodere, Decipere, deſerere, auctore Donato. Ter. Adelph. 4. 5. 58.
Prodidiſti & te, & illam miſeram, & gnatum, quod quidem in te fuit. Idem Hec. 4. 4. 50.
—eho, an non alemus, Pamphile?
Prodemus quæſo potius? Donatus, Deſeremus, projiciemus, porro dabimus.

Prodit, Memoriæ porro dat, & Fallit. Item Perdit, ut Ennius, in lib. 16.
Non in ſperando, cupide rem prodere ſummam. Feſt.

Conjugium prodere, Decipere. Virg. 4. Æn. 431. Servius.

Amici partim me deſeruerunt, partim prodiderunt. Cic. 1. Q. frat. 3.

Prodere, Dare. Salluſt. Antequam arcem proderent hoſtibus.

Caput & ſalutem alicujus mercede prodere. Cic. in Piſon. 56.

Cauſam, Prævaricari. Quintil. Inſt. 4. 2. p. 338. Burm.

Claſſem prodere prædonibus. Cic. 7. Verr. 105. Tunc iſte hoc cauſæ dicit, quod claſſem prædonibus prodidiſſent.

Fidem prodere, Jurejurando non ſtare. Salluſt. in Catil. 25. Budæus. V. Heinſ. ad Ovid. 2. Faſt. 454.

Legem prodere, Deſtituere. Ulpian. ad legem Juliam. De adulteriis. l. legem. D.

Officium prodere, Contra officium facere. Cic. 4. Acad. 23. Qui ſtatuit omnem cruciatum perferre, intolerabili dolore lacerari potius, quam aut officium prodat, aut fidem.

Parentes. Lucret. lib. 3. 86.

Patriam, quaſi Ante dare, inquit Servius. Cic. 3. de Fin. 32. In eum pœnam, qui prodere hoſtibus patriam cogitaret.

Salutem viri Eriphyla prodidit. Cic. 6. Verr. 39.

Vitam prodere, Exponere vitæ periculo. Ter. Heaut. 3. 1. 69.

Prodere, Proferre, prolatare, differre, interprete Donato. Ter. Andr. 2. 1. 15. Credo, impetrabo, ut aliquot ſaltem nuptiis prodat dies. Lucil. lib. 5. Sat.
Poſſiſne elabi, an prodenda dies. Sic Nonius 4. 350. etiam interpretatur, & legit hunc Terentii locum: licet vulgata exemplaria legant Protrahat. [Nec aliter Eugraphius legiſſe videtur, cujus hæc verba ſunt, Ut nuptiis, aliquot proferat dies, id eſt Protrahat. Quis enim enim non videt Prodat ipſum reliquiſſe; ubi ſciolus Proferat poſuit? Prodat etiam Lindenbrog. & Bentlej. conf. infra.

Prodidiſſe, non ſolum dicitur in illis, qui patriam hoſtibus prodiderunt, ſed etiam Tempus longius feciſſe. Cato, Te, C. Cæcili, diem prodidiſſe militibus legionis tertiæ, quum proditionem non haberent. Feſtus. Sic & in Fragm. Feſti, niſi quod Prodiſſe ſcribitur. Scalig. Non haberes legit. q. V.

Prodere, Propagare. Virg. 4. Æn. 230.
Italiam regeret, genus alto a ſanguine Teucri
Proderet. Cic. 7. Verr. 36. Jus imaginis ad memoriam, poſteritatemque prodendæ. Al. Prodendam. V. not. Græv.

Exemplum prodere. Liv. 1. 11. extr. Tacit. 1. Hiſt. 3. Non tamen adeo ſterile virtutum ſæculum, ut non & bona exempla prodiderit. h. e. Ediderit.

Imitationem prodere exempli. Cic. pro Flacc. 24. Ne periculoſam imitationem exempli reliquis in poſterum proderetis.

Prodere poſteris, & Accipere a majoribus, contraria. Cic. de Senect. 25. Non accipere modo hæc a majoribus voluerunt, ſed etiam poſteris prodere.

Prodere gloriam & laudem poſteris. Cic. in Somn. Scip. 16. Si cupiat proles illa futurorum hominum deinceps laudes uniuſcujuſque noſtrûm a patribus acceptas poſteris prodere, tamen, &c.

Litteris prodere. Cic. pro Arch. 15. Quæret quiſpiam, Quid illi ipſi ſummi viri, quorum virtutes litteris proditæ ſunt, iſtane doctrina, quam tu effers laudibus, eruditi fuerunt?

Memoriæ prodere, Idem. Cic. pro Milon. 84. Itaque hoc, Judices, non ſine cauſa fictis fabulis doctiſſimi homines memoriæ prodiderunt.

Sermonem memoriæ. Cic. 3. de Orat. 14.

Prodere memoriam alicujus facti dicitur loci nomen. Cæſ. 1. Bell. Gall. 17. Ne committeret ut is locus, ubi conſtitiſſent, ex calamitate Pop. Romani, & internecione exercitus nomen caperet, aut memoriam proderet. i. e. Ad poſteros tranſmitteret, ut perpetua eſſet memoria.

Prodere memoriam poſteris. Cic. 2. Off. 63. Danda opera eſt, ut his beneficiis quam plurimos afficiamus, quorum memoria liberis poſteriſque prodatur.

Monumentis prodere. Cic. 1. de Legib. 62. Factaque & conſulta fortium & ſapientum cum improborum ignominia ſempiternis monumentis prodere.

Prodere, Abſolute, pro Scribere & componere, quod poſteri legant, quaſi Dare poſteris. Plin. lib. 6. cap. 23. Regnabat ibi, quum hæc proderem, Celebrotas. Feſt. Prodit, Memoriæ porro dat. [Niſi poſt Memoriæ diſtinguendum, quod non puto. V. ſupra locum.

Prodiderunt poetæ. Cic. 3. Off. 97. Utile videbatur Ulyſſi, ut quidem poetæ Tragici prodiderunt.

Prodent vix quinto anno reverti negotiatores. ſubaud. Auctores. Plin. lib. 12. cap. 19.

Prodit memoria. Colum. lib. 1. c. 4. Multos enim deerraſſe memoria prodidit.

Prodit fama, Refert. Celſ. lib. 2. cap. 6. Quoſdamque fama prodiderit in ipſis funeribus revixiſſe.

Prodĭtur, Imperſ. Plin. lib. 8. cap. ult. Jam quædam animalia indigenis innoxia, advenas interimunt: ſicut ſerpentes parvi in Tyrinthe, quos terra naſci proditur.

Proditum eſt memoriæ, ac litteris. Cic. 3. Verr. 47. Quum in ea ipſa loca veniſti, potuiſti accipere id quod eſt proditum memoriæ ac litteris.

Proditum memoria. Cæſ. 5. Bell. Gall. 12. pr. Quos natos in inſula ipſi memoria proditum dicunt. Al. Ipſa.

Prodĭtus, a, um. Partic. [προδεδομένος, πρόδοτος] Deceptus, circumventus. Cic. 3. Att. 55. Quandoquidem ego proditus, inductus, conjectus in fraudem, omnia mea præſidia neglexi.

A ſocio proditus. Ovid. 12. Met. 66.

Proditus & Projectus. Cæſ. 1. Bell. Civil. 30.

Cauſa prodita. Martial. 8. 17.

Conſul proditus ac nudatus. Cic. 2. Verr. 11.

Proditio nobis prodita eſt, & prodita a duce, quærimus proditorem. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Regna hoſti prodita. Valer. 5. Argon. 523.

Ira prodita, turbato vultu, Manifeſtata. Lucan. lib. 3. 356.

Dies prodita, Qua quid agatur. Cic. pro Domo, 45. Quarta ſit accuſatio trinum nundinum, prodita die, qua die judicium ſit futurum. h. e. Edita, declarata. [Niſi rectius legitur Prodicta. V. ſupra, & in prodico.

Vox prodita. Valer. 5. Argon. 233.

Proditus, Foras editus, & prolatus. Lucret. lib. 3. 603.
Quid dubitas tandem quin extra prodita corpus,
Imbecilla foras, &c. De anima.

PRODĬTOR, ōris. m. [προδότης] Cic. 3. de Finib. 64. Nec magis vituperandus est proditor patriæ, quam communis utilitatis aut salutis desertor.
Conservator patriæ, & Proditor, contraria. Cic. 12. Fam. 3. Sed tamen ea dixit de conservatoribus patriæ, quæ dici deberent de proditoribus.
Proditor aut desertor salutis meæ. Cic. Post redit. ad Quir. 13.
Initio proditor, deinde perfuga. Cic pro Rosc. Amer. 17.
Occultus proditor, Ignoratus. Claud. 1. in Cons. Stil. 113.
Induere palam proditorem & hostem. Tacit. 16. Ann. 28.
Culpæ suæ proditor. Ovid. 2. Amor. 8. 26.
Risus proditor puellæ latentis ab angulo. Hor. 1. Carm. 9. extr.

PRODĬTIO, ōnis. f. [προδοσία] Liv. 4. 30 pr. Legem de mulctarum æstimatione, pergratam populo, quum ab Tribunis parari coss. unius ex collegio proditione excepissent, ipsi præoccupaverunt ferre. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Arcanorum proditio. Plin. lib. 7. cap. 45.
Proditiones amicitiarum & Rerumpubl. Cic. 4. Acad. 27.
Infida proditio. Ovid. 3. de Arte Am. 578.
Potens proditione. Ovid. 8. Met. 56.
Merces proditionis. Lucan. lib. 4. 221.
Falsa sub proditione aliquem neci demittere. Virg. 2. Æn. 83. Gallice, *Traistreusement, par, ou en trahison.* [Immo Sub falso proditionis crimine, seu Falso insimulatum proditionis.
Multorum in nos perfidiam, insidias, proditionem notabis. Cic. 5. Fam. 12.

PRODĬTRIX, īcis. f. Lactant. 1. 10. Bacchus patris proditricem, fratris interemptricem in conjugium sibi vindicavit.
Fama proditrix. Prudent. Perist. 1. 11.

PRŌDŎCEO, ui, ēre. Foris, palam, & publice docere. Pro enim in compositione sæpe idem valet, quod Foris, seu foras & palam. Hor. 1. Epist. 1. 55.
O cives, cives; quærenda pecunia primum est,
Virtus post nummos: hæc Janus summus ab imo
Prodocet: hæc recinunt juvenes dictata senesque, &c. Sic enim legit Lambinus & recte meo quidem judicio: Al. Perdocet.

PRŌDRŎMUS, i. m. [πρόδρομος] Latine Præcursor dicitur. Cic. 1. Att. 9. Nam mihi Pompejani prodromi nuntiant aperte Pompejum acturum. Eidem, lib. 16. 6. pr. Ego adhuc (perveni enim Vibonem ad Sicam) magis commode, quam strenue navigavi: remis enim magnam partem, prodromi nulli. Manutius hunc locum de prodromis Aquilonibus putat intelligendum.
Ficus & præcoces habet, quas Athenis prodromos vocant. Plin. lib. 16. 8.
Prodromi, Aquilones venti, qui octo ferme diebus exortum Caniculæ antecedunt: ideo prodromi dicti, a præcurrendo. Columel. lib. 11. cap. 2. Sexto Idus Julias prodromi flare incipiunt. V. Plin. lib. 2. cap. 47. & 18. 28.

PRŌDŪCO, xi, ctum, [τείνω, ἐκτείνω, ἀποτείνω, ἐκξάνω, ἐπεκτείνω, προτείνω, παρατείνω, παρεκτείνω, παρέλκω, μηκύνω] ēre. In longum ducere, prolongare. Et tam de tempore, quam de corporeis rebus dicitur. ut Pelles dentibus producere, Extendere. Martial. lib. 9. 77.
Animam producere. i. e. Longius vivere. Lucan. 4. 796.
Cœnam producere. Hor. 1. Serm. 5. 70.
Convivium. Cic. de Senect. 46. Conviviumque vicinorum quotidie compleo, quod ad multam noctem, quam maxime possumus, vario sermone producimus.
Ignem longius produxit subita vis venti. Paulus in l. Qui occidit in fine. D. ad leg. Aquil.
Moram alicui malo producere, Differre, protendere, prolatare, inquit Donatus. Ter. And. 3. 5. 9.
Rem producere, Differre. Cæs. 1. Bell. Civil. 83.
Sermonem longius. Cic. de Clar. Orat. 251. Tamen incurro in memoriam communium miseriarum, quarum oblivionem quærens, hunc ipsum sermonem produxi longius.
Sermonem in multam noctem. Cic. in Somn. Scip. 1.
Spem vitæ. Tacit. 12. Ann. 8.
Vitam. Cic. de Senect. 60. Marcum quidem Valerium Corvinum accepimus ad centesimum annum vitam produxisse.
Diem, Transigere. Ter. Adelph. 4. 2. 52.
Noctem vino. Martial. lib. 2. 89.
Producere aliquem conditionibus, pro Detinere, & verbis remorari. Cic. pro Quint. 30. Annum & sex menses nihil petit: quiescit: conditionibus hunc, quoad potest, producit. Dicitur & Trahere. V. TRAHO.
Producere aliquem falsa spe, Deludere & detinere. Ter. And. 4. 1. 24.
Memoriam alicujus scriptorum monumento producere, i. e. Propagare. Senec. in Consolat. ad Polybium.
Producere; Promovere, Porro ducere,
Lectum nimium aut parum producere. Varr. de L. L. lib. 8. 4.
Sed ut productus studio & viribus ultra facile procurras. Auctor ad Heren. lib. 4.
Multa cura sata producuntur ad segetem. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 11. [Nisi Perducuntur scribendum.
Producere, Extra ducere. Cic. 10. Fam. 30. Repente Antonius in aciem suas copias de vico produxit, & sine mora concurrit.
Exercitum in aciem producere. Plaut. Amph. 1. 1. 63.
Producere aliquem rus, pro Ablegare. Ter. Adelph. 4. 2. 23.
Producere cunctantem bovem indomitum. Columel. lib. 6. cap. 2.
Producere longius. Columel. lib. 6. cap. 2. Post ejusmodi experimenta vacuo plaustro subjungendi, & paulatim longius cum oneribus producendi sunt.
Ad solem producere. Columel. lib. 11. cap. 3.
Ad necem. Cic. 7. Verr. 155. Capitibus involutis cives Romanos ad necem producere instituit.
E carcere. Cic. 7. Verr. 120. Producuntur e carcere, & deliguntur ad palum.
In aciem. V. supra & ACIES.
In concionem producere aliquem. Cic. in Pison. 14.
In prospectum populi. Cic. 3. Ver. 122. Quum eum, quem virgis iste ceciderat in prospectum populi Romani produxit. Al. Aspectum.
Coram productus. Cic. pro Flacc. 35.
Auctorem vel testem. Cic. 3. Verr. 13. Producam testes, & producam plures eodem tempore. Idem 7. Verr. 130. Harum rerum omnium auctores testesque produco.
In judicium producere, Vocare, vel cogere. Cic. 7. Ver. 112. Graviorem apud sapientes judices se fore ab inferis testem, quam si vivus in judicium produceretur.
Aliquem producere, absolute, pro In jus producere. Cic. 6. Verr. 19. Producam ceteros, reticebunt quæ poterunt, libenter, dicent quæ necesse erit, gratis.
Producere aliquem sponsione ad aliquid, pro Inducere. Plin. lib. 9. cap. 35. [Nisi forte Perducto scribendum. V. infra.
Amator me duce productus. Ovid. 3. Amor. 12. 11. Sed rectius al. Perductus.
Nubila menti producere, Obducere. Stat. 5. Silv. 3. 13. [Forte Præduxit.
Producere aliquem, Promovere hominem, & in medium honorifice proferre; cui opponitur Subducere. Cic. pro Domo 21. de Catone in Cyprum ablegato, Quem tu in eo, non pro illius dignitate produxeras, sed pro tuo scelere subduxeras. Budæus. Aliquando cum adjectione. Liv. 40. 56. Ab hoc sermone omni genere honoris producere eum non destitit.
Produci proprie venales dicuntur, auctore Donato. Plaut. Merc 4. 5. suppos. 44. Hanc rescitcens pater produxit, venalem præbuit. Ter. Eun. 1. 2. 53.
Is ubi hancce forma vidit honesta virginem,
Et fidibus scire, pretium sperans, illico
Producit, vendit. Idem Heaut. 1. 1. 92. Omnes produxi ac vendidi.
Producere filiam, Prostituere. Plaut. Asin. 3. 1. 40. Juven. 6. Sat. 240.
— Utile porro
Filiolam turpi vetulæ producere turpem. [Subaudi cum Schol. vet. Meretricem. i. e. Gignere, vel potius Genuisse.
Producere filios, Gignere. Plaut. Capt. 3. 5. 105.
Partus producere. Sil. lib. 1. 112.
Scelus, Scelestum filium. Ter. Adelph. 3. 2. 16.
Sobolem. Hor. in Carm. sæcul. 17.
Exemplum, Proferre. Juven. 15. Sat. 32.
Nomen producere. Hor. de Arte Poet. 59.
Signatum præsente nota producere nomen. Periphrasis est, significatque Vocabulum innovare, ea tanquam forma monetæ percussum, quæ in usu est: ut, quum Armatura diceretur ab Armo, Vectura a Veho, Terentius Curaturam eadem forma dixit a Curo. Plautus Cursuram, a Curro. Atque hoc est Signare & cudere; velut nummum usitata & recepta forma. Turnebus. Al. Procudere. [Quod non probo, quia jam dixit Signatum præsente nota.
Producere, Prosequi. Virg. 9. Æn. 487.
— nec tua funera mater Produxi.
Funus producere ad tumulum. Lucan. lib. 2. 298.
Produci, Impelli & adduci. Auct. ad Heren. 1. 4. Producti sumus ut de orationis partibus loqueremur. i. e. Impulsi & adducti sumus. Id quidem Græcorum consuetudine factum arbitror, apud quos sic προήχθην etiam usurpatur, ut sciunt, qui mediocriter in eorum litteris versati sunt. Turnebus Adverf. 20. 21. Gloss. Lat. Gr. Productus sum, Προήχθην, προήχθα.

PRODUCTUS, a, um. [προηγμένος] Partic. & Adj. Cic. 3. de Orat. 213. Et principia tarda sunt, & exitus tamen spissi & producti esse debent.
Commoditates temporibus productæ. Cic. 4. de Finib. 29. Non sunt in eo genere tantæ commoditates corporis, tamque productæ temporibus, tamque multæ.
Dolores longinquitate producti, vehementius torquent. Cic. 5. Tusc. 117.
Nomen productum. Cic. 2. de Nat. Deor. 66. Datum est igitur Neptuno alterum, Jovis ut volunt fratri, maritimum omne regnum: nomenque productum, ut Portunus a portu, sic Neptunus a nando, paulum primis litteris immutatis. conf. PRODUCTIO.
Syllaba producta [ἐκτεταμένη] atque Longa. Cic. 3. de Orat. 181. conf. PRODUCTE & PRODUCTIO.
Productus idem ac Illectus. Cæs. 3. Bell. Civil. 100. Ex navibus longius productam unam cepit. Nepos 15. 5. 3. Dolo productum in prælium fugavit.
Compar. Productior, Longior. Hor. de Arte Poet. 189.
Neve minor, neu sit quinto productior actu,
Fabula, &c.
Nox productior. Sen. Epist. 12.
Status longior & productior. Columel. lib. 7. cap. 12.
Superl. Flagellum vitis productissimum. Columel. lib. 3. cap. 10. h. e. Longissimum.

PRODUCTE, Adv. [ἐκτεταμένως] cui Breviter opponitur. Cic. in Orat. 159. Inclitus dicimus brevi prima littera, Insanus producta: Inhumanus brevi, Infelix longa; & ne multis, quibus in verbis eæ primæ litteræ sunt, quæ in Sapiente atque Felice, producte dicitur: in ceteris omnibus breviter. [Qui vero in Sapiens?
Correpte & Producte sibi opponuntur. Gell. 2. 17. V. Correpte, in CORRIPIO.
Compar. Gell. 4. 17. Syllaba productius latiusque pronunciata.

PRODUCTIO, ōnis. f. [παραγωγή, παράτασις, ἐπέκτασις] Prolongatio.
Productio temporis. Cic. 3. de Finib. 45. Quemadmodum opportunitas (sic enim appellemus εὐκαιρίαν) non fit major productione temporis: habent enim suum modum quæcumque opportuna dicuntur.
Stoicorum προηγμένα, vertit Productiones, Gell. 12. 5. Sic
Productio syllabæ. [ἔκτασις] Idem 2. 17.
Productio, cui opponitur Contractio. Cic. 3. de Orat. 194. In his si paulum modo offensum est, ut aut contractione brevius fieret, aut productione longius, theatra tota reclamant.
Vocis productio. [παραγωγή] Cic. in Topic. 36. Nihil putat esse notandum nisi Post, & Liminium illud, productionem esse verbi vult.

PRODUCTOR, ōris. m. Vet. Gloss. Productor, προαγωγός. V. Casaub. ad Cic. 16. Att. 1. Gloss. Gr. Lat. Προαγωγός, Productor, & Προαγωγός, Πορνοβοσκός, Lenocinator.

PRODUCTĬLIS, e. Adj. Quod extendi potest. Gloss. Gr. Lat. Ἐλατόν, Productile. Al. Ductile, Productum.

PRODUX, ūcis. Idem quod Productor. Tertull. de Carne Christi cap. 20.
Produx mutui coitus. Vetus auctor, — amorem
Firmat ut accepto produce totus eat. V. Barth. T. 2. in Stat. p. 545.

PRŒBIUM, i. n. quasi Prohibium; Remedium servatorium, quod a collo suspen-

ſuſpendebatur adverſus faſcinum. Varro 6. L. L. 6. deducit a Præbeo, niſi locus ſit corruptus. al. Præbium. V. Feſt. & Gloſſ. Cyrill. in Φυλακτήριον.

Proĕdri, [Πρόεδροι] apud Athenienſes dicebantur, quaſi Præſides, magiſtratus quidam primi ſubſellii, quibus ceteri omnes ſedendi loco cedebant. Suidas, & Budæus in notis ad Pandect.

Prŏegmĕnon, i. n. [προηγμένον] vox Stoïcorum. i. e. Productum, promotum, præcipuum. V. Cic. 3. de Fin. 4. 15. & 16.

Prŏēmĭneo, -ēre. [προκύπτω] Gloſſ. Gr. Lat. V. præmineo.

Prœtus, i. m. [Προῖτος] fuit Abantis Argivorum regis filius, cui ſucceſſit in regno. Hic, teſte Homer. lib. 11. Odyſſeæ, Antiam habuit uxorem, ex qua filias quatuor habuit, quæ, teſte Pherecyde, quum in forma ſeu pulchritudine ſe Junoni prætuliſſent, offenſa dea eis furorem talem immiſit, ut vaccas ſe eſſe arbitrarentur, & aratra timentes, ſilvas peterent; dicente Virg. 6. Ecl. 48.

Prœtides implerunt falſis mugitibus agros. Poſtea autem helleboro ſanatæ a Melampode perhibentur, a cujus nomine unum hellebori genus appellatur Melampodion.

Prœtides, um. Patronym. f. pl. [Προιτίδες] V. dict. præced.

Prŏfānus, a, um. Adj. [βέβηλος] Irreligioſum ſignificat, non ſanctum: quaſi ſit Porro a fano: Impium, ſceleſtum, adverſum omni religioni. Feſtus, Profanum, quod fani religione non tenetur. Plaut. Fragm. 2. 21.

Sacrum, an profanum habeas, parvipenditur.

Profanum Varro interpretatur, Quod eſt ante fanum, fano conjunctum. V. lib. de L. L. 5. 7.

Profanum id, quod, quum ſanctum fuiſſet, poſtea in uſu hominum factum, hoc eſt extra fanum, extra ſanctuarium dictum eſt. Ex Aggeno de Limitibus agrorum. p. 61. extr. Goeſ.

Profanum, ſimpliciter, Uſu vulgatum ſignificat. Tacit. 13. Ann. 57. Tegmina corpori direpta injiciunt, quantum magis profana & uſu polluta, tanto magis oppreſſura ignes.

Profanum facere, cui Colere opponitur. Cic. 6. Verr. 122. Has tabulas M. Marcellus, quum omnia illa victoria ſua profana feciſſet, tamen religione impeditus non attigit. Virg. 12. Æn. 779.

— colui veſtros ſi ſemper honores,
Quos contra Æneadæ bello fecere profanos.

Profanus, Sacris non initiatus, inquit Servius, qui fanum intrare non poterat. Virg. 6. Æn. 258.

— procul, ô procul! eſte profani,
Conclamat vates. Nunc Laicum vocamus quaſi Popularem, teſte Budæo.

Error profanus. Claud. 1. in Ruff. 75.
Flamma, opponitur Piæ. Ovid. 6. Faſt. 440.

Miſtaque erat flammæ flamma profana piæ.

Locus profanus, & Conſecratus, contraria. Cic. in Partit. 36.
Loca ſacra & religioſa profana habere. Cic. de Aruſp. reſp. 9.
Manus. Claud. 1. in Ruff. 116.
Mens. Ovid. 2. Met. 831.
Oculi. Ovid. 3. Met. 710.
Pagina. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 301.
Teſtis. Ovid. 5. Met. 543.
Verba profana, Ominoſa, infauſta. Tacit. 4. Ann. 70.
Verba profana lapſa nimio mero. Ovid. 3. Triſt. 5. 48.
Uſus profanus, Communis & vulgaris, non ſanctus. Plin. lib. 15. cap. 30.
Vulgus profanum, Non initiatum Muſarum ſacris. Hor. 3. Carm. 1. 1.
Neutrum ſubſtantive poni videtur. ut, Profanum bellorum civilium. Plin. lib. 16. cap. 4 Hinc civicæ coronæ, militum virtutis inſigne clariſſimum: jampridem vero & clementiæ imperatorum, poſtquam civilium bellorum profano meritum cœpit videri civem non occidere.

Profāne, Adv. ut, Profane ac petulanter illudere. Lactant. 6. 23.

Profanĭtas, ātis. f. Tertull. de Pall. cap. 2. Ut autumat ſuperiorum profanitas.

Profāno, [βεβηλόω] āre. Ex ſacro humanis uſibus promiſcuum facere. Liv. 31. 44. Dies feſti, ſacra, ſacerdotes, quæ ipſius majorumve ejus honoris cauſa inſtituti eſſent, omnia profanarentur.
Mors profanat omne ſacrum. Ovid. 3. Amor. 9. 19.

Profanātus, a, um. Partic. [βεβηλωθεὶς] Varr. 5. L. L. 7. Profanatum quod in ſacrario pollutum.
Chaos profanatum. Stat. 8. Theb. 52.
Funus profanatum acerbo vulnere. Stat. 9. Theb. 8.
Manus. Ovid. 2. Met. 755.
Sacris profanatis. Petron. cap. 89.
Terræ. Stat. 3. Silv. 3. 2.

Profanatio, ōnis. f. [βεβήλωσις] Plin. lib. 16. cap. 4. Poſtquam civilium bellorum profanatione meritum cœpit videri, civem non occidere. Alia exemplaria habent Profano. Tertull. de Idol. cap. 18. Habent profanationis ſuæ maculam.

Profanātor, ōris. m. Prudent. Apoth. 178.

Cede, profanator Chriſti, jam cede Sabelli.

Prŏfāris, vel profare, profatur, [πρόφημι, ἐκφωνέω, ἐξειπεῖν] āri. Idem quod Proloqui, Eloqui. Vetus eſt, ac ſolis poetis in uſu, ut Actius apud Varron. lib. 6. de L. L. 3. pr.

Veteres Caſmenas caſcas res volo profari.

Breviter profari. Virg. 1. Æn. 561.
Clamore magno profatur. Sil. lib. 11. 211.
Voce ſacra profari. Ovid. 2. Met. 278. al. Voce ſicca loqui.
Mente læta profatur. Sil. lib. 3. 673.
Dido demiſſa vultum profatur. Virg. 1. Æn. 565.
Pythia profatur. Lucret. lib. 1. 739. Idem 5. 113.
Vera profari impune. Petron. cap 121.
Profari etiam Latine dicitur, quod Græci Prophetare dicunt, id eſt Futura prædicere. Ulp. de Ædil. edict. l. prima. §. exempli, Apud Vivianum quæritur, ſi ſervus inter fanaticos non ſemper caput jactaret, & aliqua profatus eſſet, an nihilominus ſanus videretur?

Profans, antis. Petron. cap. 89. Delia profante.

Profatus, a, um. Partic. Lucret. 6. 80.

— ſunt a me multa profata. al. Profecta.

Profātum, i. n. [ἀξίωμα] Enuntiatum, Effatum. Gell. 16. 8. Axiomata Varro, alias profata, alias Proloquia appellat.

Profātus, ûs. m. [ἐκφώνησις] Gell. lib. 18. cap. 11. Quæ voces mihi quidem neque abhorrere a poetica facultate viſæ ſunt, neque dictu, profatuque ipſo tætræ aut inſuaves eſſe.
Effreno profatu nimbos æquare. Stat. 5. Silv. 3. 103.

Profectio, &c. V. proficiscor.

Prŏfecto, [ἀμέλει, ὄντως] Adv. confirmantis, dictum quaſi Pro facto, & ſignificat Nimirum, ſane, certe. Et plerumque ad reſponſionem adhibetur. Ter. Adelph. 1. 1. 3. Profecto hoc vere dicunt, ſi abſis uſpiam, &c. Cic. Quis hæc renuntiat? is profecto qui interfuit. Idem de Senect. 12. Quorſum igitur hæc tam multa de Maximo? Quia profecto videtis, nefas eſſe dictu, miſeram fuiſſe talem ſenectutem.
Profecto enim negare non potes, te ex lege Rupilia ſortiri judicium debuiſſe. Cic. 4. Verr. 42.
Profecto non crederem, niſi aliquoties ex ipſis accuſatoribus vobiſcum ſimul, Judices, audiſſem. Cic. pro Font. 23.
Non eſt ita, Judices, non eſt profecto. Cic. pro Flacc. 35.
Profecto, Certe. Cic. 1. de Nat. Deor. 5. Alterum profecto fieri non poteſt, ut earum nulla; alterum certe non poteſt, ut plus una vera ſit. Idem 1. Fam. 5.

Profectus, V. proficio, & proficiscor.

Profera, æ. f. Dea; de qua Mart. Capell. lib. 8. pr. Ne prioris Proferæ admiratio laberetur.

Profĕro, fers, tŭli, lātum, pr. c. [προφέρω, ἐκβάλλω] ferre. Extra ferre, Exſerere. Plaut. Aſin. 4. 1. 50.

Forte, ſi tuſſire occepſit, ne ſic tuſſiat,
Ut cuiquam linguam in tuſſiendo proferat.

Caput proferre. Ovid. 6. Met. 372.
Digitum proferre. Cic. pro Cæcin. 71. Quid agat, quomodo aggrediatur judicem, qua denique digitum proferat, non habet.
Gradum proferre. Stat. 12. Theb. 9.

Vix primo proferre gradum, & munimina valli
Solvere.

Gradum proferre, Feſtinare. Plaut. Men. 5. 2. 2.
Paſſus viæ proferre. Lucret. lib. 4. 824.
Pedem proferre. Hor. in Arte Poet. 135.
Imaginem. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Libellos. Tacit. 2. Ann. 30.
Libros proferrem, ſi negares. Cic. 1. de Nat. Deor. 114.
Pecuniam ex arca. Cic. pro Roſc. Com. 39.
Verba proferre. Ovid. 4. de Pont. 4. 49.
Proferre, Extra portare. Cæſ. 2. Bell. Civil. 22. Arma tormentaque ex oppido, ut eſt imperatum, proferant.
Proferre corporis robur in maria. Plin. in Paneg. cap. 84. extr.
In ſolem proferre. Plin. lib. 21. cap. 17.
Audaciam proferre, Oſtendere. Cic. pro Quint. 88.
Dolum proferre. Plaut. Caſ. 3. 5. 47.
Gaudium oculis. Plin. in Paneg. cap. 75. extr. Ut hæreat animo tuo gaudium, quod tunc oculis protuliſti. Al. Prætuliſti.
Beneficium in aliquem proferre, pro Conferre. Cic. pro Muren. 70. Homines tenues unum habent in noſtrum ordinem aut promerendi, aut proferendi beneficii locum: hanc in noſtris petitionibus operam atque aſſectationem.
Cuſtodire & Proferre, contraria. Cic. 15. Att. 13. Orationem tibi miſi: ejus cuſtodiendæ & proferendæ arbitrium tuum.
In aſpectum, lucemque proferre. Cic. pro Arch. 12. Ceteros pudeat, ſi qui ita ſe litteris abdiderunt, ut nihil poſſint ex his neque ad communem afferre fructum, neque in aſpectum, lucemque proferre.
In auras aeris proferri, Creari. Lucret. lib. 1. 208.
In conſpectum proferre. Cæſ. 7. Bell. Gall. 48.
In lucem proferre, Edere in publicum. Hor. 2. Epiſt. 2. 116.
Illa commentatio incluſa in veritatis lucem proferenda eſt. Cic. 1. de Orat. 157.
In medium proferre litteras palamque recitare. Cic. 2. Philip. 7.
Proferre, [ἐξαγορεύειν] Palam facere, Non. 4. 378. Prodere, vulgare, pronuntiare. Ter. Hec. 1. 2. 78.

Hoc ego proferre, incommodum eſſe mihi arbitror.

Proferre palam. Ter. Adelph. 3. 2. 39.
Nominatim proferre. V. nomen.
Patefacere & Proferre aliquid. Cic. pro Flacc. 40.
Indicia communis exitii indagavi, patefeci, protuli, exſtinxi. Cic. pro Milon. 104.
Aliquid foras proferre. Cic. pro Cœl. 57. In ejuſmodi domo, in qua materfamilias meretricio more vivat, in qua nihil geratur, quod foras proferendum ſit.
Aperire & in lucem proferre res occultiſſimas. Cic. 4. Acad. 62. An tu quum res occultiſſimas aperueris, in lucemque protuleris, juratuſque dixeris ea te comperiſſe, &c.
In medium rem proferre. Cic. 7. Verr. 179. Non agitanda res erit? non in medium proferenda?
Commemorare, & Proferre in medium. Cic. 6. Verr. 115. Unius etiam urbis omnium pulcherrimæ atque ornatiſſimæ Syracuſarum direptionem commemorabo, & in medium proferam, Judices.
Profiteri, & In medium proferre. Cic. 2. de Finib. 76. Eamne rationem ſequare, qua tecum ipſe & cum tuis utare, profiteri autem & in medium proferre non audeas?
In medium proferre ſcelus. Cic. 2. Verr. 29.
Eo profero, quo &c. Cic. pro Roſc. Amer. 51. Neque ego hæc eo profero, quo conferenda ſint cum hiſce de quibus nunc quærimus.
Vis enim aliquid iiſdem de rebus politius a nobis perfectiuſque proferri. Cic. 1. de Orat. 5.
Dolores occultos proferre. Propert. lib. 1. 18. 3.
Proferre, pro Objicere. Cic. pro Muren. 14. Sic a me Conſul deſignatus defenditur, ut ejus nulla fraus, nulla avaritia, nulla perfidia, nulla crudelitas, nullum petulans dictum in vita proferatur. Budæus.
Proferre, pro eo quod Plin. Jun. Allegare dixit, ponit Cic. 2. de Invent. 106. Oportebit igitur eum, qui ſibi ut ignoſcatur poſtulabit, commemorare ſi qua ſua poterit beneficia, & deinde majorum ſuorum beneficia, ſi qua exſtabunt, proferre. Item Allegare, citareque leges, eſt Ciceroni Proferre: ut in eodem libro, 82. Deinde poſtulabit ut legem, qua lege fecerit, proferat. Plin. ad Trajanum utroque eodem in loco uſus eſt, de Archippo philoſopho loquens lib. 10. Epiſt. 58. Ille nihil proferebat,

quo reſtitutum ſe doceret: allegabat tamen pro reſtitutione libellum a ſe Domitiano datum. Budæus.
Fabricios auctores proferre. Cic. 2. de Orat. 290.
Teſtes & legatos. Cic. pro Corn. Balb. 41.
Proferre exempla. Cic. 1. de Divinat. 103. Ego exempla omnium nota proferam.
Probationem apud judicem. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Proferre, apud Jureconſ. eſt quod nos *Producere* dicimus, id eſt Apud acta deponere. Cic. 5. Verr. 16. Scio te edicta ſuperiorum omnium correxiſſe: & poſſeſſiones hæreditatum, non ſecundum eos, qui proferrent, ſed ſecundum eos, qui dicerent teſtamentum factum, dediſſe. Budæus.
Proferre ſe. Budæus, Qui ſine deductore innoteſcunt, & ipſi ſe producunt, Proferre ſe dicuntur. Plin. 9. Epiſt. 13. pr. Statui mecum atque deliberavi, eſſe magnam pulchramque materiam, inſectandi nocentes, miſeros vindicandi, ſe proferendi. Sen. Epiſt. 52. Hos maxime laudat, quibus ex ſe impetus fuit, qui ſe ipſos protulerunt. Sic
Artem proferre. Suet. Neron. cap. 25. &
Ingenium. Tacit. 16. Ann. 29. extr.
Studia ſua proferre, In medium producere. Plin. Epiſt. 145.
Dicerem fortaſſe, & facile & libenter dicerem, ſi paulo etiam longius, quam finis quotidiani officii poſtulat, pietas & fraternus amor L. Cæcilium protuliſſent. Cic. pro Sull. 64. conf. PROLATUS, Partic.
Proferre, Protendere, ut ait Nonius 4. 378. Cic. lib. 3. de Repub. Sapientia jubet proferre opes, amplificare divitias.
Munitiones proferre. Cæſ. 1. Bell. Civil. 81.
Fines officiorum Stoici videntur longius protuliſſe, quam natura vellet. Cic. pro Muren. 65.
Imperium proferre. Tacit. 12. Ann. 23. Ovid. ad Liviam 20.

Protulit in terras imperiumque novas. Virg. 6. Æn. 793.
— ſuper & Garamantas & Indos
Proferet imperium.

Diem proferre. Cic. 13. Att. 14. Quod ſi laxius volent proferre diem, poterunt biduum, vel triduum, vel ut videbitur: nihil enim intereſt.
Honorem proferre. Tacit. 3. Ann.
Vitam beatam proferre uſque ad rogum. Cic. 3. de Fin. 76. Si beatus unquam fuiſſet, beatam vitam uſque ad illum a Cyro exſtructum rogum protuliſſet.
Proferre auctionem. Cic. 13. Att. 12. Dices igitur vel amico tuo, vel Othoni cohæredi meo, vel Labeoni noſtro, paulum proferant auctionem: me circiter Nonas in Tuſculano fore cum Piſone.
Proferre, Differre. Ter. And. 2. 1. 28.

—ſaltem aliquot dies
Profer, dum proficiſcor aliquo. Subaudi Nuptias.

PRŌLĀTUS, a, um. Partic. Lucan. lib. 2. 493.

— ut conſpicit amne ſoluto
Rumpi Cæſar iter, calida prolatus ab ira, &c.

i. e. Multum commotus propter iram ferventem. conf. in ipſo verbo aliud ex Cic. pro Sull. 64. exemplum.
Auro prolato non deeſt venditor. i. e. Oſtenſo ab emptore. Lucan. lib. 4. 97.
Non eſt opus prolato hoc. Ter. Hec. 1. 2. 29.
Res prolatæ. V. Res prolatæ, in RES.
Prolatus rumor de. Auſonius. Cic. 10. Att. 8. Niſi te valde amarem, & multo quidem plus quam tu putas, non extimuiſſem rumorem, qui de te prolatus eſt, quum præſertim falſum exiſtimarem.
Somnia multa ex hiſtoriis prolata. Cic. 2. de Divin. 136.
PROLATIO, ōnis. f. [προφορὰ] Actus proferendi, Allegatio. ut Commemoratio antiquitatis exemplorumque prolatio. Cic. in Orat. 120.
Prolatio, Protenſio. Liv. 31. 5. Lætaque exta fuiſſe: & prolationem finium, victoriamque, & triumphum portendi.
Judicii prolatio. Cic. pro Rabir. reo, 8. Quum alteri ad prolationem judicii biduum quæreretur.
Rerum prolatio. V. Res prolatæ, in RES.
Plur. Tacit. 4. Ann. 3. 7. Sed magnitudo facinoris metum, prolationes, diverſa interdum conſilia, adferebat. Plaut. Milit. 2. 2. 98.

Quantum vis prolationum, dummodo nunc prima via &c.

PROLĀTUS, ûs. m. Tertull. adverſ. Valent. cap. 33. Facillimo prolatu.
PROLĀTĪVUS, a, um. Adj. [προφορικὸς] Enuntiativus. Vet. interp. Iren. 2. 18. Prolativum hominum verbum.
PROFESSIO, PROFESSOR. V. PROFITEOR.
PROFESTUS, a, um. Adj. pr. c. [ἀνέορτος] Profeſti dies, qui hominibus, ad rem, vel privatam, vel publicam, adminiſtrandam conceſſi erant. Nonius 5. 45. Profeſti dies, ſunt a feſtivitate vacui. Afranius, Quæ feſti nos facere ſolemus die, quotidiano opere promiſcit omnia, atque profeſto concelebras focum. Plaut. Aul. 2. 8. 10.

— feſto die ſi quid prodegeris,
Profeſto egere liceat, niſi peperceris.

Plin. lib. 18. cap. 6. Pejorem qui profeſtis diebus ageret, quod feriatis deberet. Auſon. Idyll. 32. 11.

Læta niſi auſteris varientur, feſta profeſtis. Conf. Liv. 5. 25.

Diebus feſtis profeſtiſque. Liv. 34. 3.
Dies profeſti. Horat. 3. Serm. 3. 144.
In luce profeſta. Hor. 2. Serm. 2. 116.
Lucibus profeſtis deos adprecari. Hor. 4. Carm. 15. 116.
Profeſtum facere, inquit Feſtus, dicebatur, qui ferias vitiabat, & profanabat, inauſpicataſque reddebat & profanas.
PRŌFĬCIO, fēci, fectum, [προκόπτω, προβαίνω, προήκω, ἐπιδίδωμι] ĕre. ex Pro & Facio compoſitum: Procedere, & perficere ſignificat. Cic. 6. Verr. 91. Uti ſi maxime eſſet inventus, qui in ſe ſuſcipere iſtius culpam crimenque cuperet: tamen is proficere nihil poſſet.
Auctoritate proficere. Cic. pro Lege Manil. 45. Et quiſquam dubitabit quid virtute profecturus ſit, qui tantum auctoritate profecerit?
Celeritate proficere. Cæſ. 6. Bell. Gall. 28. Si quid celeritate itineris, atque opportunitate temporis proficere poſſit, monet.
Conſilio. Cic. 6. Fam. 21. Nunc vero everſis omnibus rebus, quum conſilio profici nihil poſſit, una ratio videtur, quicquid evenerit, ferre moderate.
Minis. Cic. pro Font. 23. Quod ſi in turpi reo patiendum non eſſet, ut quicquam iſti ſe minis profeciſſe arbitrarentur, quid faciendum vobis in M. Fontejo arbitramini?
Querelis quotidianis nihil. Cic. 5. Fam. 14.
Nil teſtibus illis profeci. Virg. 8. Ecl. 20. Subaudi Divis.
Gazæ non proficiunt in noſtro corpore. Lucret. lib. 2. 37.
In aliquo nihil proficere. Cic. pro Planc. 75. Nihil in Criſpio profeciſti? Abſolutæ jam ſunt preces tuæ.
Proficere ad. Cic. 3. de Fin. 19. Multumque ad ea, quæ quærimus, explicatio tua iſta profecerit.
Magnificentia & virtus in qua gravitas & auctoritas eſt, plus proficit ad miſericordiam commovendam, quam humilitas & obſecratio. Cic. 1. de Invent. 22.
Ad bonitatem proficere. V. in præpoſitione AD.
Uſque ad mores proficere. Quintil. lib. 1. cap. 1.
In ſummam. Quintil. lib. 1. cap. 1. Hoc per ſingulos annos prorogatum, in ſummam proficit. h. e. Summæ ac fini & perfectioni confert. Summa enim dicitur cumulus ac finis uniuſcujuſque rei.
In ſummam ſpei proficere. Liv. 3. 61. extr.
Proficere alicui, Prodeſſe. Ulpian. in l. ait Prætor. D. De jurejurando, Matris igitur jusjurandum partui non proficiet, nec nocebit, etſi mater detulerit.
Prodeſſe, ait Valla in Raudenſem, ad alios quoque ſpectat: Proficere vero ad ſe tantum. Nos contra ut Proficere credamus ad alios quoque ſpectare, facit Plin. lib. 28. cap. 17. Adeps, inquit, e lupis illitus, in his, quæ rumpere opus eſt, plurimum proficit. Et cap. 18. Similiter proficit ad cacoethe hœdi feminum cinis e lacte mulieris. Quam ſignificationem reperias in ſexcentis apud eundem ſcriptorem locis.
Proficĭtur, Imperſ. Cic. 16. Att. 3. Aut proderimus aliquid Ciceroni, aut quantum profici poſſit, judicabimus. Plin. lib. 17. cap. 23. Adeo excelſitate proficitur. Idem 23. 7. Ad idem potu proficitur. i. e. Potus prodeſt. conf. PROFECTUS, Partic.
PROFICIENS, entis. Partic. [προκόπτων] ut Ovid. 1. Triſt. 4. 13.

Utque parum validus non proficientia rector
Cervicis rigidæ frena remittit equo. Hor. 2. Epiſt. 2. 150.
— fugeres radice vel herba
Proficiente nihil curarier. Ovid. 1. Triſt. 2. 13.
Verba, miſer, fruſtra non proficientia perdo.

PROFICIENTER, Adv. Auguſtin. Epiſt. 80. Cum ſe in hac delectatione cor noſtrum proficienter extendit.
PROFECTUS, a, um. Partic. Cæſ. 4. Bell. Gall. 19. Satis & ad laudem & ad utilitatem profectum arbitratus. Subauditur Eſſe, & eſt Imperſ. conf. in verbo ad fin.
PROFECTŪRUS, a, um. [προκόψων] aliud Partic. Ovid. 3. de Pont. 1. 138.

Profectura aliquid tunc tua verba putes. Idem 5 Epiſt. 116.
Non profecturis litora bobus aras. Idem de Nuce, 158.
Non profectura dextra lavatur aqua.

PROFECTUS, ûs. m. [προκοπὴ, ἐπίδοσις] Utilitas, quæ ex alicujus rei ſtudio, vel tractatione nobis provenit. Plin. jun. Nec minorem ſub eo præceptore profectum fecit. Quintil. lib. 10. cap. 2. Ut terra altius effoſſa generandis alendiſque ſeminibus fecundior fit: ſic profectus, non a ſummo petitus, ſtudiorum fructus effundit uberius, & fidelius continet.
Experimentum tui profectus capias. Sen. Epiſt. 20. pr.
In eo quantum eſſet ingenii, quantum jam etiam profectus, ſermo oſtendit. Sen. Epiſt. 11.
Puer magni profectus in ea arte obiit. Plin. lib. 35. cap. 4.
Teneri profectus. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Stat profectus, admiratio decreſcit. Quintil. lib. 1. cap. 3.
PROFĬCUUS, a, um. Adj. Caſſiod. 1. Epiſt. 39. Quibus mora poteſt eſſe proficua. V. Cellar. Cur. poſt. p. 316.
PRŎFĬCISCOR, ĕris, fectus ſum, [πορεύομαι, ἔω, εἶμι] ciſci. quaſi Porro iter facio. Eundi, & redeundi, vel veniendi ſignificationem habet, ſecundum eos caſus cum quibus jungitur: ut ſi Accuſativo jungetur, Proficiſcor Romam, hoc eſt, Eo: ſi vero Ablativo, ut Proficiſcor Roma, ſignificat Venio, vel Redeo. Interdum autem cum ſuis caſibus varias adjunctas habet ſibi præpoſitiones, quemadmodum ſequentia exempla docebunt. Ter. Adelph. 2. 2. 16. Præterea autem te ajunt proficiſci Cyprum.
Proficiſcor quæſitum. Plaut. Merc. 5. 2. 98.
Profectus venatum. Nepos 14. 4. 4.
Quo profectus ſum, ibo. Plaut. Aul. 1. 2. 40. i. e. Quo cœperam. Simile eſt illud. Ter. Eun. 2. 2. 49.

Detineo te: fortaſſe tu profectus alio fueras.

Quo in loco ſunt qui legant Profecturus. Profectus alio fueras. h. e. Domo fueras profectus, eraſque in itinere, ut alio quam huc pervenires.
Quo cum eſſent profecti. Nepos 4. 5. 1.
Copioſe aliquo proficiſci. V. COPIA.
Ad Athenas doctas proficiſci. Propert. lib. 3. 21. 1.
Ad bella populus profectus. Ovid. 1. Faſt. 279.
Ad Capuam profectus. Cic. de Senect. 10. Adoleſcentulus miles profectus ſum ad Capuam. [i. e. In caſtra ad Capuam. V. AD.
Ad Catonem proficiſcitur. Cic. de Senect. 85. Proficiſcar, non ad eos ſolum viros, de quibus ante dixi, verum etiam ad Catonem meum.
Ad eam domum, in qua iſte diverſabatur, profecti ſunt. Cic. 3. Verr. 69.
Ad ſomnum proficiſci, Se conferre. Cic. 1. de Divin. 62. Jubet Plato ſic ad ſomnum proficiſci corporibus affectis, ut nihil ſit quod errorem animis, perturbationemque afferat.
In exſilium proficiſci. Cic. 2. de Fin. 54. Profectus in exſilium Tubulus ſtatim, nec reſpondere auſus: erat enim res aperta.
In animorum concilium cœtumque proficiſci. Cic. de Senect. 85.
In urbem proficiſci. Plaut. Amph. 1. 2. 7.
Civitates proficiſci. Cæſ. 8. Bell. Gall. 31. C. Fabius cum reliquo exercitu Carnutes, reliquaſque proficiſcitur civitates. Correcta exemplaria habent In Carnutes.
Profecta eſt illinc grandiuſcula. Ter. And. 4. 6. 19.
Etſi poteram remanere, tamen ut ſcripſi tibi, proficiſcar hinc, ne relictus videar. Cic. 13. Att. 26.
Proficiſci de. Cic. 2. Att. 8. Calend. Majis de Formiano proficiſcemur.
Proficiſci ex. Cic. 4. Acad. 100. Si jam ex hoc loco proficiſcatur Puteolos ſtadia triginta, probo navigio, &c.
Ex Aſia Romam verſus profectus. Cic. 5 Fam. 5.
Navi proficiſci. Cic. 3. Q. frat. 2. Ad VI Idus Octobris, Salvius Oſtiam veſperi navi profectus erat cum his rebus, quas tibi dono mitti volueras.
Obviam proficiſci. Cæſar 7. Bell. Gall. 12.

Proficiſci ad reliqua, pro Pergere. Cic. 5. Verr. 10. Nunc proficiſcemur ad reliqua, ſi pauca ante erimus a vobis, Judices, deprecati.
Proficiſci, pro Originem habere. Cic. 1. Off. 24. Atque illæ quidem injuriæ, quæ nocendi cauſa de induſtria inferuntur, ſæpe a metu proficiſcuntur.
A falſis initiis proficiſci. Cic. 1. de Fin. 72.
Amor profectus ab his initiis. Cic. 13. Fam. 30. Ab his initiis noſter in te amor profectus, auxit paternam neceſſitudinem, & eo magis, quod intellexi, ut primum per ætatem judicium facere potueris, &c.
Si quæ beneficia ſingulis civibus, privatimque dantur, ea ſolent iis eſſe fructuoſa, a quibus ſunt profecta. Cic. Anteq. iret in exſil. 2.
Cauſa a natura profecta. Cic. de Amicit. 20. An eſſet hoc quidem proprium amicitiæ, ſed antiquior & pulchrior, & magis a natura ipſa profecta alia cauſa.
Laus tua proficiſcitur a meis conſiliis. Cic. Dolabellæ, 14. Att. 17. Neque plane aſſentior, ne imminuam tuam laudem, ſi omnis a meis conſiliis profecta videatur, neque valde nego. h. e. Meo conſilio eam tibi laudem pararis.
Omnia enim a me in te profecta ſunt, quæ ad tuum commodum, quæ ad honorem, quæ ad dignitatem pertinerent. Cic. 5. Fam. 6. i. e. Collata in te.
Quæcunque a me ornamenta ad te proficiſcuntur. Cic. 2. Fam. 18.
Nervi, ſicut venæ & arteriæ, a corde tractæ & profectæ, in corpus omne ducuntur. Cic. 2. de Nat. Deor. 139.
Proficiſcitur inde oratio. Cic. pro Lege Manil. 2. Atque ut inde oratio mea proficiſcatur, unde hæc omnis cauſa ducitur, &c.
Xenophon Socraticus profectus a philoſophia. Cic. 2. de Orat. 58.
Proficiſcitur jus cinnamomi a, Adfertur, habetur, venit. Plin. lib. 12. cap. 19.
Proficiſceret, pro Proficiſceretur. Turpil. apud Non. 7. 21.

PROFICISCENS, entis. Partic. [πορευόμενος] Hor. 1. Epiſt. 13. 1.
Ut proficiſcentem docui te ſæpe, &c.
Domo navibus proficiſcens. Nepos 1. 1. 15.

PROFECTIO, ōnis. f. [πορεία] Cic. 3. Q. frat. 8. Recordere conſilium noſtrum, quod fuerit profectionis noſtræ.
Profectio & Reverſio, contraria. Cic. 1. Philip. 1. Exponam vobis breviter conſilium & profectionis & reverſionis meæ.
Ducere lentum profectionis ordinem. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Intermittere profectionem. V. INTERMITTO.
Parare profectionem. V. PARO, āre.

PROFECTOR, ōris. m. Gloſſ. Gr. Lat. Ἔκδημος, Profector.

PROFECTĪTIUS, a, um. Adj. [ἐπιδοτικός] unde, Dos profectitia. V. DOS.

PRŌFINDO, fĭdi, fiſſum, [διατμήγω] ĕre. Proſcindere. Stat. 10. Theb. 506.
— quanta pariter cervice gementes
Profindunt inarata diu Pangæa juvenci. *Pourfendre.* al. Prefringunt.

PROFĪTEOR, pr. c. ēris, feſſus ſum, [ὁμολογέω, ἐπαγγέλλομαι, ἀπογράφομαι] ēri. Late, ſeu palam polliceri. Cic. 1. Acad. 18. Qui philoſophiam jam profeſſus ſim populo noſtro exhibiturum? Liv. Palam profeſſi, nuſquam inde niſi in patriam, veſtigium eſſe moturos. i. e. Voluntarie & libere.
Impudentia eſt, profiteri quod non poſſis implere. Cic. pro Cluent. 51.
Profiteri, & non poſſe ſatisfacere. Cic. pro Planc. 62.
Operam ſuam profiteri, Polliceri. Cic. pro Roſc. Amer. 153. Quod ſi id vos ſuſcipitis, & eadem in re operam veſtram profitemini.
Patrocinium alicujus profiteri. Paterc. 2. 75. 1.
Potentiam aut impudentiam ſuam ad aliquid profiteri. Cic. 2. Verr. 36. Qui ſequeſtres aut interpretes corrumpendi judicii ſolent eſſe: quique ad hanc rem, aut potentiam aut impudentiam ſuam profeſſi ſunt. i. e. Ultro obtulerunt.
Studium ſuum profiteri ad defendendum aliquem, Cic. 1. de Lege Agrar. 27. Quod ſi vos veſtrum mihi ſtudium P. C. ad communem dignitatem defendendam profitemini, perficiam p ofecto id, quod maxime Reſpub. deſiderat.
Suum ſtudium in omni genere officii alicui profiteri atque polliceri. Cic. 5. Fam. 8.
Studia ſua profiteri. Curt. lib. 7. 2. 7. Tum vero, neque lacrimis, neque acclamationibus, quibus ſtudia ſua multitudo profitetur, temperaverunt.
Noſtræ tamen cauſæ non videntur homines defuturi, mirandum in modum profitentur, offerunt ſe, pollicentur. Cic. 1. Q. frat. 2.
Ducem profitetur primis in annis. Ovid. 1. de Arte Am. 181. al. Armis. i. e. Promittit ſe fore.
Me principem Senatui, Populoque Rom. profeſſus ſum. Cic. 2. Fam. 24.
Profiteri, Aperte ac voluntarie confiteri & affirmare. Cic. de Amicit. 35. Illos autem qui quidvis ab amico auderent poſtulare: poſtulatione ipſa profiteri, omnia ſe amici cauſa eſſe facturos. Idem pro Rabir. 17. Quamobrem fateor, atque etiam, T. Labiene, profiteor, & præ me fero, te, &c. auctoritate eſſe depulſum.
Confiteri, Fateri, & Profiteri, Cic. pro Cæcin. 24. Quid confitetur, atque ita libenter confitetur, ut non ſolum fateri, ſed etiam profiteri videatur, Recuperatores? [i. e. Ultro declarare.
Profiteri & Affirmare. Cic. 1. Acad. 44. Quibus de cauſis nihil oportere, neque profiteri, neque affirmare quemquam, neque aſſertione approbare, cohibereque ſemper, & ab omni lapſu continere temeritatem.
Eamne rationem ſequare, qua tecum ipſe, & cum tuis utare, profiteri autem & in medium proferre non audeas? Cic. 2. de Fin. 76.
Verum profiteri. Ovid. 9. Met. 737.
Profiteri, Loqui. Plaut. Capt. 3. 1. 20.
Quis agit hoc, aut quis profitetur inquam? quaſi muti ſilent. i. e. Quis hic reſpondet? Sequitur autem, Silent. Cic. 4. Acad. 73. Qui ita ſit auſus ordiri, Hæc loquor de univerſis: Nihil excipit, de quo non profiteatur.
Profiteri æs alienum, pro Sua debita teſtari. Senec. de Benefic. lib. 6. Siquis patriæ meæ pecuniam credat, non dicam me illius eſſe debitorem, nec ex hoc æs alienum profitebor.
Amores furtivos timide profiteri. Ovid. 6. Faſt. 573.
Profiteri, apud antiquos id ſignificat, quod vulgo dicunt *Aſſignare* vel *inſinuare* quantum numerum vini, olei, frumenti, jugerum, pecuniæ, vel aliarum rerum quilibet habeat. Cic. 2. de Lege Agrar. 58. In poſterum vero lex hæc Imperatoribus veſtris conſtituitur, ut quicunque de provincia deceſſerit, apud eoſdem Decemviros, quantum habeat prædæ, manubiarum, auri coronarii, profiteatur. Idem 5. Verr. 38. Edixerat, ut aratores jugera ſationum ſuarum profiterentur. Varro lib 2. de R. R. cap. 1. Itaque greges ovium longe abiguntur ex Apulia in Samnium, æſtivatum: atque ad publicanum profitentur.
Profiteri, ait Budæus, eſt Publice & apud acta aliquid ultro denuntiare: quod vulgo *Inſinuare* vocant. Curt. lib. 10. 2. 9. Alexander priuſquam ſecerneret quos erat retenturus, edixit ut omnes milites æs alienum profiterentur. Grave eſſe pleriſque compererat. Et quanquam ipſorum luxu contractum erat, diſſolvere tamen ipſe decreverat. Illi tentari ipſos rati, quo facilius ab integris ſumptuoſos diſcerneret, prolatando aliquantum extraxerant temporis. Et rex ſatis gnarus profeſſioni æris pudorem, non contumaciam obſtare, menſas totis caſtris poni juſſit: & decem millia talentorum proferri: tum demum fide facta profeſſio eſt.
Fiebat etiam profeſſio in Cenſu peragendo. Ulpian. in l. 2. D. de cenſibus, Vitia priorum cenſuum editis novis profeſſionibus evaneſcunt.
Profiteri etiam merces dicimus: hoc eſt Vectigales facere, & publicanis non ſubducere. Unde merces improfeſſæ a Martiano dicuntur in l. Interdum. D. De publicanis, quarum nomine negotiatores vectigal non pependerunt.
Antiqui porro liberos natos ſibi profitebantur apud acta. Juven. 9. Sat. 85.
Tollis enim, & libris actorum ſpargere gaudes
Argumenta viri: foribus ſuſpende coronas:
Jam pater es. Capitolinus in Marco Antonino Philoſopho cap. 9. Inter hæc liberales cauſas ita munivit, ut primus juberet apud Præfectos ærarii Saturni unumquemque civium natos liberos profiteri, intra triceſimum diem nomine impoſito. Per provincias Tabulariorum publicorum uſum inſtituit: apud quos idem de originibus fieret, quod Romæ apud Præfectos ærarii: ut ſi forte aliquis in provincia natus, cauſam liberalem diceret, teſtationes inde ferret. Fiebat autem profeſſio addito die & Conſule; propterea profeſſione ætas facile probari poterat. Ut in l. 1. C. Si minor ſe majorem dixerit. quod mirum eſt Accurſio excidiſſe.
Profiteri apud Prætorem, pro Cenſum profiteri. Cic. pro Arch. 7.
Nomen profiteri. Liv. 26. 18. Primo exſpectaverant ut qui ſe tanto imperio dignos crederent, nomina profiterentur. Ter. Eun. prol. 3.
In his Poeta hic nomen profitetur ſuum.
Profiteri indicium, Sponte indicare rem aliquam, vel Ultro ſeſe, conſorteſque criminis deferre. Plin. Epiſt. 60. conf. Tacit. 6. Ann. 3. 6.
Profiteri, Publice docere. Cic. de Amicit. 17. Quamobrem quæ diſputari de amicitia poſſunt, ab eis cenſeo petatis, qui iſta profitentur.
Quum tantas res Græci ſuſciperent, profiterentur, agerent: ſeſeque, & videndi res obſcuriſſimas, & bene vivendi, & copioſe dicendi rationem hominibus daturos pollicerentur, non admovere aurem &c. Cic. 2. de Orat. 153.
Diſciplinam profiterit Liv. 39. 8. Qui aperta religione, propalam & quæſtum & diſciplinam profitendo, animos horrore imbueret.
Jus. Ovid. 3. de Arte Am. 530.
Partes teneri profitemur Amoris. Ovid. 2. Amor. 18. 19. al. Artes.
Philoſophiam qui profitetur, graviſſimam ſuſtinet perſonam. Cic. in Piſon. 71. [Hic videtur Studium Philoſophiæ.
Se profiteri Juriſconſultum, h. e. Juriſconſulti nomen, & juris prudentiam ſibi vendicare. Cic. pro Muren. 28. Triduo me Juriſconſultum eſſe profitebor.
Se profiteri grammaticum. Cic. 2. Tuſc. 12.
Suſcipere atque profiteri onus. Cic. 1. de Orat. 116.

PROFĪTENS, entis. Partic. [ἐπαγγελλόμενος] Cic. ad Brut. 15. Italiæ ſua vobis ſtudia profitenti remiſiſtis.

PROFITENDUS, a, um. [ἐπαγγελτέος] aliud Partic. Cic. 1. de Nat. Deor. 63. Ex quo equidem exiſtimo tardiores ad hanc ſententiam profitendam multos eſſe factos.

PROFESSUS, a, um. [ἐπαγγειλάμενος] ſimiliter Partic. Ovid 2. Faſt. 198.
Sumunt Gentiles arma profeſſa manus.
Culpa profeſſa. Ovid. 3. Amor. 14. 6.
Vota aperta & profeſſa, pro Manifeſta. Seneca Epiſt. 68.
Dux profeſſus. Juſtin. 8. 4. 4. Bœotii orant ut profeſſum adverſus Phocenſes ducem Græciæ exhibeat.
Mors profeſſa, Certa. Phædr. 4. 6. 8.
Utinam nec unquam Pelii nemoris jugo &c.
Nec ad profeſſæ mortis audacem viam
Fabricaſſet Argus opere Palladio ratem.
Profeſſus, Active, Qui profitetur. ut, Profeſſus amicum. Hor. 2. Epiſt. 18. 2.
Incœpta gravia, & magna profeſſa. Hor. de Arte Poet. 14.
Inceptis gravibus plerumque, & magna profeſſis. Ovid. 5. Faſt. 351.
Non eſt de tetricis, non eſt de magna profeſſis.
Profeſſus grandia turget. Horat. de Arte Poet. 27.

PROFESSUM, i. n. unde, Ex profeſſo aliquid agere. V. Ex profeſſo, in EX.

PROFESSIO, ōnis. f. [ἐπαγγελία] Confeſſio, vel Declaratio palam facta. Cic. 5. Verr. 39. Profeſſio eſt agri Leontini ad jugera XXX.
Jugerum ſubſcriptio ac profeſſio. Cic. 5. Verr. 113.
Conficere profeſſionem. Cic. 16. Fam. 23. Tu confice profeſſionem, ſi potes: etſi hæc pecunia ex eo genere eſt, ut profeſſione non egeat. [Profeſſionem, ſubaudi Pecuniæ.
Profeſſio, collegiumque Prætorum. Cic. pro Arch. 9. At non eſt profeſſus. Immo vero his tabulis profeſſus, quæ ſolæ ex illa profeſſione, collegioque Prætorum obtinent publicarum auctoritatem.
Vices profeſſionum dividere. Quintil. in proœm. lib. 1. [i. e. Rerum, quas quiſque profitetur.
Bene dicendi profeſſio. Cic. 1. de Orat. 21. Quanquam vis oratoris, profeſſioque ipſa bene dicendi. conf. Sen. Epiſt. 5.
Quoniam & magnam ſibi gloriam ex artis oratoriæ profeſſione quæſiverat. Lactant. de Juſtitia lib. 5. p. 261. H. St. Exſtant cap. 1. §. 24. conf. 1. 1. 8.

PROFESSOR, ōris. m. [ἐπαγγελτής] Qui liberales artes publice docet, qui artes illas ſe ſcire, & poſſe publice tradere fateatur, inquit Valla in Raudenſem. Suet. de Clar. Gramm. cap. 9. extr. Reliquit filium Orbilium, & ipſum grammaticum profeſſorem. Plin. Epiſt 4. 11. pr. Quos tibi Fortuna ludos facis? facis enim ex profeſſoribus Senatores, ex Senatoribus profeſſores. Intelligit autem Rhetoricam profeſſum.

Sapientiæ professor, Philosophus. Suet. Tiber. cap. 14.
Sapientiæ professores. Quintil. in procem. lib. 12.
Magni nominis professores, Rhetores. Quintil. lib. 2. cap. 11.
Consummati professores. Quintil. lib. 1. cap. 9.

PROFESSŌRIUS, a, um. Adj. [ἐπαγγελτικὸς] ut, Lingua professoria, Quæ meritoriam exercet eloquentiam. Tacit. 13. Ann. 14. 5.

PROFLICTUS, a, um Partic. a **PROFLĪGO**, ĕre. Gell. 15. 5. Res proflictæ & perditæ.

PROFLĪGO, [καταπολεμέω] āre Dejicere, depellere, deperdere, & ad perniciem deducere. Cic. pro Rabir. Post. 42. Castris locum capere, exercitum instruere, expugnare urbes, aciem hostium profligare.

Profligo, ab Affligendo & ad perniciem interitumque deducendo inclinatum tractumque est: quo verbo, qui diligenter loquuti sunt, ita sunt usi, ut Profligare dicerent Prodigere, & deperdere: profligatasque res, quasi proflictas & perditas appellarent. Nunc vero significatio ejus versa & corrupta est. Nam & ædificia & templa, & alia fere multa, quæ prope absoluta affectaque sunt, in profligato esse, & ipsa jam profligata dici cœperunt. Quapropter urbanissime respondisse Prætorem non indoctum cuidam ex advocatorum turba, Sulpicius Apollinaris scriptum reliquit. Nam quum ille, inquit, rabula ita postulasset, verbaque ita fecisset, Omnia, vir clarissime, negotia, de quibus te cogniturum esse hodie dix sti, diligentia & velocitate tua profligata sunt; unum id solum relictum est, de quo, rogo, audias. Tum Prætor satis ridicule: An illa negotia, de quibus jam cognpvisse me dicis, profligata sint, equidem nescio: hoc autem negotium, quod in te incidit, proculdubio, sive id audiam, sive non audiam, profligatum est. V. hæc & plura de verbi hujus proprietate & etymo apud Gellium lib. 15. cap. 5. Sed conf. Cic. in PROFLIGATUS.

Hostium copias profligare, Occidere. Cic. 14. Philipp. 37.
Profligare Remp. Cic. 3. de Orat. 3. Quum ipse consiliis suis Remp. profligasset. Nepos 12. 2. Inimici nostri, atque uti nunc sunt erunt, potius quam Respub. profligetur & pereat.
Profligare, Absolvere, & vincendo perficere. Tacit. 2. Hist. 4. 5. Profligaverat bellum Judaicum Vespasianus. V. in Partic. PROFLIGATUS.
Committere cum aliquo ac profligare bellum. Liv. 21. 40. extr. Cum fœderum ruptore duce ac populo deos ipsos, sine ulla humana ope, committere ac profligare bellum: nos autem, qui secundum deos violati sumus, commissum ac profligatum conficere.

PROFLIGANDUS, a, um. Partic. [καταπολεμητέος] ut, Acies profliganda. Sil. lib. 11. 400.

PROFLIGĀTUS, a, um. [κατακοπεὶς] aliud Partic. Prostratus, dejectus, afflictus, perditus. Cic. pro Rosc. Amer. 38. Et denique omnia ad perniciem profligata atque perdita?
Quanto tandem illum mærore afflictum esse & profligatum putatis? Cic. 2. in Catil. 2.
Homines profligati, Perditi, & in quibus nihil est salubre, nihil integrum. Cic. 5. Verr. 65. Profligatissimus omnium mortalium, ac perditissimus. Idem pro Rabir. 23. Nemo est, inquam, inventus tam profligatus, tam perditus, tam ab omni non modo honestate, &c.
Tu omnium profligatissime & perditissime. Cic. 5. Verr. 65.
Judicia perdita & profligata. Cic. 2. Verr. 78.
Profligata, dicuntur etiam Quæ prope absoluta sunt. Cic. 5. Tusc. 15. Atqui si ita est, profligata jam hæc, & pæne ad exitum adducta quæstio est. Idem 12. Fam. 29. Sic vehementius nos laboramus, qui profligato bello, ac pæne sublato, renovatum bellum gerere conamur. Flor. 2. 15. 2. Si quis trium temporum momenta consideret, primo commissum bellum, profligatum secundo, tertio vero confectum est. V. Parei Lex. Crit. p. 995. & paulo supra in ipso verbo.
Quæstio profligata, Dissoluta. Sen. de Benefic. 7. & Cic. in præced.

PROFLIGĀTIO, ōnis. f. Cic. in Consol. Profligatio exercitus aut clades.

PROFLIGĀTOR, ōris. m. [καταπολεμητὴς] Tacit. 16. Ann. 18. 1. Habebaturque, non ganeo & profligator, ut plerique sua haurientium, sed erudito luxu.

PRŌFLO, [χωνεύω, ἐκπνέω] āre. Idem quod Flare, & flando resolvere. Plin. lib. 34. cap. 9. Massa proflatur in primis: mox in proflatum additur tertia portio æris collectanei, &c.
Taurus immani proflavit turbine flammas. Valer. 7. Argon. 571.
Rivos sanguineos proflans pectore. Stat. 11. Theb. 266.
Proflare pectore somnum. h. e. Flatu quodam pectus somno implere; per translationem. Virg. 9. Æn. 326.
Noctem tartaream proflantes pectore tauri. Valer. 6. Argon. 435. h. e. Ignem & fumum ingentem tenebris & flammis tartareis non absimilem.
Proflare iras, Concitare & vehementer commovere. Plin. lib. 8 cap. 1.

PROFLĀTUS, a, um. Partic. V. Plin. supra. Apul. Met. 7. p. 193. Elmenh. Proflatis naribus, rudivi fortiter.

PROFLĀTUS, ûs. m. [καθαπνοὴ] Ipse proflandi actus. Columel. lib. 5. cap. 9. Æstivo proflatu refrigerentur. [An Perflatu?

PRŌFLUO, xi, xum, pr. c. [ἀποῤῥέω, προῤῥέω] ĕre. Deorsum, sive a longe fluere; & proprie de aqua dicitur. Plaut. Asin. 4. 1. 51.

> Quod illa autem simulet quasi gravedo profluat.

Si lacus emissus lapsu & cursu ad mare profluxisset. Cic. 1. de Divin. 100.
Humor profluit. Virg. 4. Georg. 25.
Profluere ab fonte. Varro de L L. lib. 7. Ab hoc quoque fonte quæ profluant animadvertere est facile.
Profluunt lacrimæ ab oculis. Columel. lib. 6. cap. 7. 33. extr.
Profluit sanguis ex vulnere. Plin. lib. 8 cap. 16.
Græcia profluit ore Romano, Græca eloquentia. Lucan. ad Pison. 78.
Cujus ore sermo melle dulcior profluebat. Auctor ad Herenn. lib. 4. 44.
Profluere ad hominum famam, per translationem, pro Delabi & devenire. Cic. pro Cœl. 6. Equidem ut ad me revertar, ab his fontibus profluxi ad hominum famam: & meus hic forensis labor vitæque ratio dimanavit ad existimationem hominum paulo latius commendatione ac judicio meorum.

PRŌFLUENS, entis. [ἀποῤῥέων] Partic. Cic. 3. Q. frat. 1. Ego locum æstate umbrosiorem vidi nunquam: permultis locis aquam profluentem, & eam uberem.
Genus orationis liquidum, fusum ac profluens: cui opponitur, Exile, aridum, concisum ac minutum. Cic. 2. de Orat. 159.
Loquacitas perennis & profluens. Cic. 3. de Orat. 185.
Expedita ac profluens celeritas. Cic. de Clar. Orat. 220.
Profluens, subst. pro Flumine. Auctor ad Herenn. lib. 1. 23. Qui parentem necasse judicatus erit, is obvolutus & ligatus culeo, devehatur in profluentem. Cic. 2. de Invent. 149. Deinde est in carcerem deductus, ut ibi esset tantisper, dum culeus, in quem conjectus in profluentem deferretur, compararetur.
Livius tamen adponit Aquam, 1. 4. Pueros in profluentem aquam mitti jubet. [Quod fortassis alias subauditur verbum, estque f.

PROFLUENTUM, i. n. Idem. Jul. Obsequ. de Prodig. cap. 6. Ad Tiberis profluenta descendere.

PROFLUENTER, Adv. [προῤῥεόντως] Abundanter. Cic. 5. Tusc. 53. Ergo omnia profluenter, absolute, prospere: igitur beate.
Compar. Gellius lib. 14. cap. 1. At Phavorinus, &c. latius ea & amœnius, & splendidius, & profluentius exsequebatur.

PROFLUENTIA, æ. f. [προῤῥοὴ] Cic. in Partit. 81. Et hanc oratoriam vim inanis quædam profluentia loquendi. Subaud. Imitatur

PROFLUUS, a, um. Adj. [πρόῤῥεων] Quod profluit: ut, Profluus amnis, Qui perpetuo fluit. Plin. lib. 19. cap. 4. Columel lib 8. cap. 17 Humilis in duos pedes piscina deprimitur in ea parte litoris, quæ profluo recessu nunquam destituitur.
Flumina proflua in altas silvas. Ovid. 2. de Pont. 1. 39. al. Pascua.

PROFLŬVIUM, i. n. [πρόῤῥευσις] Fluxus: ut, Profluvium alvi. Columel. lib. 9. cap. 12.
Profluvium sanguinis Columel. lib. 6. cap. 26.
Acre profluvium tætri sanguinis. Lucret. lib. 6. 1203.
Profluvium genitale. Plin. lib. 7. cap. 14
Profluvium mulierum, sive feminarum. Plin. lib 7. cap. 15. De menstruis. Et lib. 34. cap. 12. Feminarum profluvium sistit.
Profluvium genituræ. Plin. lib. 22. cap. 22.
Profluvium narium. Plin lib. 32. cap. 10.
Inhibere profluvium sanguinis. V. INHIBEO.
Reprimere profluvium sanguinis. Columel. lib. 6. cap. 33.

PROFLUVIUS, a, um. Adj. ut, Profluvia fides. Cæcil. apud Priscian. p. 699.

PRŌFŎREM, fŏres, fŏret, [ὠφελέω] fŏre. Profuturum esse. Conjugatur ut Forem. Hor. 1. Epist. 8. 11.

> Quæ nocuere sequar, fugiam quæ profore credam.

conf. PROSUM. quo refertur.

PROFRINGO. ĕre. ut, Inarata profringere. Stat. 10. Theb. 507. V. Gronov. Gust. ad Thebaid. p. 408. Al. Profindunt, vel Perfringunt

PROFŬGIO, fūgi, fŭgĭtum, pr. c. [ἀποφεύγω, προφεύγω] ĕre. Procul fugere, aut quantum quis possit fugere. Cic. de Senect. 37. Hac itaque amentia quæstione nova perterritus, in Asiam profugit.
Anima profugit. Lucret. lib. 3. 717.

> Sin ita sinceris membris ablata profugit.

Profugerunt metu perterriti. Cic. 4. Fam. 12.
Hinc centum triginta septem patresfamilias extorres profugerunt. Cic. 5. Verr. 120.
Ex Ponto Medea quondam profugisse dicitur. Cic. pro Lege Manil. 22.
Inanem ex aliquo loco profugere. Cic. 3. Verr. 37. Quod si illinc inanis profugisses, tamen, &c. V. INANIS.
Profugere a domino. Cic. de Senect. 47. Libenter vero istinc, tanquam a domino agresti, ac furioso profugi
Profugere domo. Cic. de Clar. Orat. 306. Eodem tempore, quum princeps Academiæ Philo, cum Atheniensium optimatibus, Mithridatico bello domo profugisset, &c.
Pedibus profugere. Cæs. 2. Bell. Civil. 23.
Ex tempestatum periculis. Cic. 7. Verr. 75. Qui ex prædonum insidiis, qui ex tempestatum periculis profugissent, in Sicilia securi ferirentur, quum se jam domum venisse arbitrarentur?
Ad aliquem profugere. Cic. 15. Att. 21.
Ad otium. Cic. 1. Off. 69. Multi autem & sunt & fuerunt, qui eam quam dico tranquillitatem expetentes, a negotiis publicis se removerint, ad otiumque profugerint.
Profugere in exsilium. Cic. pro Domo 86.
Profugio, cum Accusativo. Curt. lib 10. 2. 20. Nec servi quidem uno grege profugiunt dominos. conf. Græv. ad Cic. 10. Att. 8.

PROFŬGUS, a, um. Adj. [φυγὰς] Qui longe aliquo fugit, procul a finibus suis vagus, quasi porro fugatus. Sallust in Bell. Catil. cap. 6. Trojani, qui Ænea duce profugi, sedibus incertis vagabanntur.
Castra profuga, Profugorum. Claud. de Bell. Get. 298.
Classis profuga. Ovid. 13. Met. 627.
Currus. Ovid. 15. Met. 506.
Pedem profugum referre. Ovid. 15. Epist. 186.
Pudor. Ovid. 4. Epist. 155.
Puppis. Ovid. 5. Trist 2. 62.
Stirps. Ovid. 2. Fast. 843.
Profugus, cum Genitivo. Plin. lib. 7. cap. 28. Bis ab Annibale captus, bis vinculorum ejus profugus.
Profugus, Qui diversa petit loca, etiam si non fugatus. Unde Hor. 1. Carm. 35. 42. Profugos Scythas appellat, Quod crebro domicilia mutent.

PROFUGIUM, i. n. dicitur quum longe aliquo fugitur, ubi se quis tutum putat. Cic. 1. Tusc. extr. Portum potius paratum nobis & profugium putemus, quo utinam velis passis provehi liceat. De morte.
Exsilium, non supplicium est, sed profugium, portusque supplicii. Cic. pro Cæcin. 100. conf. Idem 5. Fam. 15. & 7. 20. al. Perfugium.

PROFUNDE, **PROFUNDITAS**. V. post PROFUNDUS.

PRŌFUNDO, fūdi, fūsum, [προχέω, καταχέω, σπένδω, προΐεμαι] ĕre. Effundere, Large fundere.
Profudit. Virgil. H. St. 12. Æn. 154.

> Vix ea, quum lacrimas oculis Juturna profudit.

Clamorem. Cic. pro Flacc. 15. Sic sunt expressa ista præclara, quæ recitantur, psephismata, non sententiis, neque auctoritatibus declarata, nec jurejurando constricta, sed porrigenda manu, profundendoque clamore multitudinis concitatæ.
Ignes. Lucret. lib. 6. 209. i. e. Emittere.
Lacrimarum vim profundere. Cic. in Somn. Scip. 5. Quem ut vidi, equidem vim lacrimarum profudi.
Lacrimas oculis profundere. Virg. 12. Æn. 154.
Quum somnus membra profudit. Lucret. lib. 4. 761.

Odium profundere in aliquem. Cic. in Pison. 16. Omne odium, inclusum nefariis sensibus impiorum, in me profudistis.
Palmites profundere dicitur vinea, Quum fruticat. Columel. lib. 5. cap. 5.
Res universas. Cic. 4. Acad. 87. Sed ut ad ea quæ clariora sunt veniam, res jam universas profundam.
Sanguinem profundere. Cic. pro Cluent. 8. Sanguinem suum profundere omnem cupit, dummodo profusum hujus ante videat.
Se in aliquem. Cic. 7. Att. 3. Quæ si secus essent, totumque se ille in me profudisset, tamen, &c.
Sonitus profundere. Lucret. lib. 6. 400.
Universum. ut, Nihil est in natura rerum omnium, quod se universum profundat, & quod totum repente evolet. Cic. 2. de Orat. 137.
Vires animi & ingenii profundere, pro Omnes nervos intendere, & omnem ingenii vim applicare. Cic. 1. Att. 15. In qua ego nactus (ut mihi videbar) locum resecandæ libidinis, & coercendæ juventutis, vehemens fui: & omnes profudi vires animi atque ingenii mei.
Vocem. Cic. 2. Tusc. 56. Sed quia in profundenda voce omne corpus intenditur, venitque plaga vehementior.
Voces profudit pectore. Catul. Argon. 62. 202.
Voluptates, quum inclusæ diutius, & prima ætate compressæ & constrictæ fuerunt, subito sese nonnunquam profundunt atque ejiciunt universæ. Cic. pro Cœl. 75.
Profundere, Absolute. [καταναλίσκειν] Supra modum insumere. Ter. Adelph. 1. 2. 54.
Profundat, perdat, pereat, nihil ad me attinet. Cic. 5. Verr. 155. Ait, omnia pecunia effici posse: dare, profundere, opponere, si velis vincere.
Profundere, Prodigere, Perdere, cum casu. Cic. in Catil. 2. 10. Patrimonia sua profuderunt, fortunas suas obligurierunt.
Animam profundere. Cic. pro Marcell. 32.
Aquam. Plaut. Aul. 2. 4. 29.
Aquam hercle plorat, quum lavat, profundere. i. e. Prodigere, Perdere se dolet.
Laborem profundere & perdere. Cic. 5. Fam. 5.
Sanguinem pro patria. Cic. 2. de Fin. 60.
Spiritum in acie profundere. Val. Max. 6. 3. 3.
Verba profundere ventis. Lucret. lib. 4. 929.
Vitam. Cic. 1. Off. 84. Inventi autem multi sunt, qui non modo pecuniam, sed etiam vitam profundere pro patria parati essent.

PROFŪSUS, a, um. Partic [κατακεχυμένος] Plin. lib. 11. cap. 41. Mulieri ante septimum mensem profusum lac, inutile.
Fletus super ora profusus. Ovid. 11. Met. 657. al. Refusus.
Lacrimis vultum lavere profusis. Ovid. 9. Met. 679.
Profusus Nilus, Exundans. Plin. lib. 5. cap. 9.
Claustris profusi Caspiadæ. Valer. 6. Argon. 106.
Profusus usque ad. Varro 2. de R. R. cap. 5. Bonis clunibus, coda profusa usque ad calces, &c. i. e. Protensa. conf. Compar.
Profusus, Perditus, ut Lucret. lib. 3. 953.
Sin ea, quæ fructus cunque es, periere profusa.
Profusus, [δαπανηρὸς, προΐμενος] Supra modum sumptuosus, inquit Festus. Cic. pro Muren. 76. Odit Populus Rom. privatam luxuriam, publicam magnificentiam diligit: non amat profusas epulas, sordes & inhumanitatem multo minus.
Profusa luxuries. Cic. pro Cœl. 57.
Sumptibus profusis vivere. Cic. pro Quint. 93.
Profusus homo. Cic. 3. Verr. 20. Pecuniosus, profusus, perditus.
Perditus ac profusus nepos. Cic. pro Quint. 40.
Profusus sui. Sallust. in Bell. Catil. cap. 5. Alieni appetens, sui profusus, ardens in cupiditatibus. Sic Prodigus cum Genitivo.
Profusa hilaritas, Ingens. Cic. 4. Tuscul. 35. Ut ægritudo quasi morsum aliquem doloris efficiat, metus recessum quendam animi, & fugam, lætitia profusam hilaritatem.
Mens profusa, Largitoris. Stat. 3. Silv. 1. 91.
Genus jocandi, non profusum, neque immoderatum, sed ingenuum & facetum. Cic. 1. Off. 103.
Profusus, Abjectus, jacens. Pacuvius, Profusus gemitu murmuro, Festus.
Compar. Cauda profusior. Pallad. 4. 13. conf. Profusus usque ad.
Superl. Suet. Vesp. cap. 7. Comessationes cum profusissimo quoque extendebat.

PROFŪSE, Adv. [κατακεχυμένως] Liv. 10. 36. Hæc ipsa minitans, obstitit profuse tendentibus suis in castra.
Compar. Sall. Catil. c. 13. extr. Eò profusius quæstui atque sumptui deditus.
Superl. Suet. Aug. cap. 75. Profusissime celebrare festos dies.

PROFUSIO, ōnis. f. Vitruv. præf. lib. 10. Infinitæ sumptuum profusiones.
Clementiæ profusio. Tertull. de Pœnit. cap. 8. pr.
Profusio alvi, Profluvium. Cels. 2. 7.

PROFŪSOR, ōris. m. Tertull. advers. Marcion. 1. 24. Dispensator, non profusor.

PROFUNDUS, a, um. Adj. [βαθὺς, βύθιος] dictum est quod Porro, id est longe, habeat fundum.
Fornax. Ovid. 2. Met. 229.
Fretum. Senec. Hippol. 12.
Inane. Lucret. lib. 1. 1101.
Mare profundum & immensum. Cic. pro Planc. 15.
Penetrale. Claud. 2. in 1. Cons. Stil. 444.
Pontus. Virg. 5. Æn. 614.
Sinus. Senec. Troade, 6.
Valles. Stat. 10. Theb. 95. de Somni regia loquens.
Profundus, Infernus. ut, Profunda Juno, Proserpina. Claud. de Rapt. Pros 1. 2.
Acheron profundus. V. ACHERON.
Stagna, Inferna. Ovid. ad Liviam, 242.
Tartara. Senec. Hippol. 8.
Profundus, Altus. Virg. 1. Æn 62.
—cælumque profundum. Idem 4. Ecl. 21. Sic,
Altitudo profunda. apud Liv. 38. 23. & Tacit. 2. Ann. 61. pr.
Cæli profundi latus. Valer. 7. Argon. 478.
Silvæ. Lucret. lib. 5 42. [Etiam in his exemplis pro Ingenti, immensoque, exponi potest, ut in seqq.
Profundus, sæpe per translationem pro Magno capitur. ut,
Avaritia profunda, Immensa & magna. Sallust. Jugurth. 31. pr. [i. e. Inexplebilis, insatiabilis. Sic mox Cupido, Gula, Libido, Venter.
Cædes. Stat. 10. Theb. 831.
Cupido profunda imperii & divitiarum. Sallust. Hist. lib. 4. Ep. Mithrid. §. 5.
Gula. Suet. Vitell. cap. 7. & 13.
Libido. Sallust. de Rep. ordinanda. Epist. 1. cap. 4. extr.
Mero profundo caluere nubigenæ. Stat. 5. Theb. 262.
Nox. Virg. 4. Æn. 26.
Os profundum, Exuberans. Hor. 4. Carm. 2. 7.
Tempestas. Stat. 1. Achil. 45.
Venter. Curt. lib. 10. 2. 26. Profundo ventre devictarum gentium spolia circumferentes.
Compar. Solin. c. 26. Numidici ursi villis profundioribus. i. e. Longiorib.
Superl. Cic. pro Sext. 93. Divitias in profundissimum libidinum gurgitem profundere.
Cura deorum profundissima. Tertull. 2. [Sic in Thes. Lips. Sed loci allegatio hæc & seq. mendosa est. Dispiciat lector. Nobis enim omnia loca investigare qui licuit?
Pace profundissima florentes. Mamertin. Paneg. Maximian. cap. 14.

PRŎFUNDUM, i. n. [βάθος, βυθὸς, βάραθρον] Subst.
Summum & Profundum, contraria. Cic. 3. de Finib. 48. Ut qui demersi sunt in aqua, nihilo magis respirare possunt, si non longe absunt a summo, ut jam jamque possint emergere, quam si etiam tum essent in profundo.
Abstrusit Natura veritatem in profundo. Cic. 4. Acad. 32.
Hic non est de mari, ἐν βυθῷ. H. St.
Putei profundum. Val. Max. 9. 6 2. ext.
Profundum, Mare. ut, Pater profundi, Neptunus. Valer. 2. Argon. 606.
Gelidum. Ovid. 18. Epist. 89.
Ionium profundum, pro Mari. Sil. 11. 22.
Latum. Senec. Herc. fur. 11.
Rubrum profundum, Mare Erythræum. Lucan. lib. 8. 853.
Sævum. Sil. lib. 13. 480.
Summum. Ovid. 2. Met. 267.
Corpora Phocarum summo resupina profundo.
Vasto profundo. Sil. 4. 246.
Abjicere in profundum. Cic. 6. Verr. 26.
Jacere se in profundum. V. JACIO.
Jactari indomito profundo. Ovid. 1. Trist. 10. 39.
Mergere multos profundo. Senec. Octav. 6.
Profundum, Plautus Parasitum eleganter, ad Fundum alludens, vocat quasi mare quoddam sit, quo omnia sorbeantur & hauriantur. Sic enim scribit, Capt. 1. 2. 79.
Profundum vendis tu quidem, haud fundum mihi. Vide locum integrum.
Profundum, absolute, apud Caprum grammaticum significat Ventrem, nec injuria, quum eodem sensu Gurges usurpetur. Exemplum autem ut ex antiquo sermone profert; In profundum, inquit, nummi vel in arcam conduntur. h. e. Vel in ventrem mittuntur, vel in arcam. Ex Turnebo.
Profundum pro Crumena dictum veteribus notat Cujac. Observ. 10. 26.
Plur. Profunda montium & silvarum. Tacit. Agric. 25. 2.

PROFUNDE, Adv. Compar. Plin. 8. 42. Quo quis acrior in bibendo profundius nares mergit. conf. Prudent. Vincent. 119.

PROFUNDĬTAS, ātis. f. Macrob. de Somn. Scip. 1. 6. Corporum tres sunt dimensiones, longitudo, latitudo, profunditas. Idem Saturn. 7. 14. Oculus videt cæli profunditatem. V. Cellar. Cur. post. p. 153. & 227.

PROFUNDĀTUS, a, um. Partic. Plaut. Mil. 3. 3. 44. Carina satis profundata & bene statuta. Sic Taubm. p. 85. al. Probe fundata.

PRŌGEMMO, [βλαστάνω] āre. Gemmas trudere. De vinea dicitur. Columel. lib. 4. cap. 27. Si palmis incipientibus, progemmantibusque, fossorem immiseris, magnam partem vindemiæ decusseris.

PRŌGĔNER, ĕri. m. [δισγαμβρος] Progenerum dicit avus, neptis suæ virum. Paul. ex Festo. Modestinus in l. 4. §. 6. D. de gradibus & affinibus. Socer magnus dicitur Uxoris meæ avus, ego illius sum Progener. Et p. p. Item Prosocrus mihi uxoris meæ avia est, ego illius sum Progener. conf. Tacit. 5. Hist. 9. extr. Senec. Epist. 21.
Progener, Generi pater. Suet. August. cap. 19. Luciique Pauli progeneri sui. [Immo L. iste Paullus Juliam minorem, ex Julia majore & M. Agrippa Augusti neptem, in matrimonio habuit, proindeque generi gener fuit.

PRŌGĔNĔRO, [παιδοποιέω, παιδοσπορέω] āre. Generationem ex se producere, Procreare. Plin. lib. 11. cap. 16. Fetus quonam modo progenerarent, magna inter eruditos & subtilis fuit quæstio.
Aquilæ non progenerant columbam. Hor. 4. Carm. 4. 31.
Progeneror. Varro de L. L. lib. 8. 22. Non bos ad bovem conlata est similis? & qui ex his progenerantur inter se vituli? &c.

PROGENERĀTIO, ōnis. f. [παιδοποιΐα] Plin. lib. 8. cap. 43. Opera sine dubio geruli mirifica, arando quoque, sed mularum maxime progeneratione. De asinis.

PRŌGĔNIES, ēi. f. [γέννα, γενεὰ] Genus atque familia. Cic. 9. Philip. 5. Reddita est ei tum a majoribus statua pro vita: quæ multos per annos progeniem ejus honestaret.
Herculis progenies. Nepos 17. 1. 2.
Certa progenies. Seneca Troade, 6.
Dignissima cæli. Stat. 2. Achil. 373.
Egregia progenies virtute. Virg. 7. Æn. 257.
Ferrea. Virg. 2. Georg. 341.
Impia progenies Tantali. Senec. Thyest. 2.
Haud inficianda parenti progenies Phaethon. Ovid. 2. Met. 34.
Magna Jovis. Catul. in Carm. sæcul. epigr. 32. 6.
Parva. Virg. 1. Georg. 413. De corvis.
Prisca. Claud. 1. in Ruff. 106.
Regia. Ovid. 11. Met 754.
Vesana. Claud. de Bell Gild. 332.
Viva. Lucret. lib. 2. 617.
Propius abesse ab ortu, & divina progenie. Cic. 1. Tusc. 26.
Dare progeniem vitiosiorem. Hor. 3. Carm. 6. 46.
Duci progeniem. Virg 1. Æn 23.
Progeniem sed enim Trojano a sanguine duci.

Orbatus progenie. Cic. 1. Tusc. 85.
Terræ progenies. V. TERRA.
Vitis progenies. Columel. lib. 3. cap. 9.
PROGENITOR, V. PROGIGNO.
PRŌGERMĬNO, [καταβλαστάνω] āre. Germen ex se producere. Columel. lib. 4. cap. 10. Putandi autem duo sunt tempora, melius autem (ut ait Mago) vernum, ante quam surculus progerminet. Idem cap. 15. Ne ex propinquo progerminet.
PRŌGĔRO, gessi, gestum, [ἐκκομίζω, προκομίζω] ĕre. Extra gerere, efferre. Plin. lib. 11. cap. 18. Quum defunctas progerunt, funerantiumque more comitantur exsequias. Colum. lib. 12. cap. 50. Urcei quibus oleum progeritur.
PROGERENS, entis. Partic. Plin. lib. 18. cap. ult. extr. Formicæ vel concursantes, aut ova progerentes.
PROGESTO, āre. Apul. Milef. 6. extr. Sinu serico progestans nucleos.
PROGIGNERON, V. PROPNIGEON.
PRŌGIGNO, gĕnui, genĭtum, [γεννάω] ĕre. Idem quod Gigno, simpl. Procreo. Ovid. 7. Epist. 38.

> Te lapis & montes, innataque rupibus altis
> Robora, te sævæ progenuere feræ. Cic. 3. Off. 66. Ut enim ceteri ex patribus, sic hic, qui illud lumen progenuit, ex filio est nominandus. Idem 1. de Divin. 128. Atque ut in seminibus vis inest earum rerum, quæ ex his progignuntur, sic in causis conditæ sunt res futuræ.

Progignere novos rerum motus. Lucret. lib. 2. 80.
Terra parens illam progenuit. Virg. 4. Æn. 180.
Progigni, Infinit. passivæ significationis. Lucret. lib. 2. 545.

> Unde ea progigni possit concepta, &c.

Hinc prima elementa esse progenita. Apul. de Dogm. Plat. p. 4. Elmenh.
PROGĔNĬTUS, a, um. Partic. Pallad. Januar. 15. Arbores ex pomis sponte progenitæ.
PROGENĬTOR, ōris. m. [προγεννήτωρ] Avus. Ovid. 11. Met. 319.

> Quid peperisse duos, & dis placuisse duobus,
> Et forti genitore, & progenitore Tonanti
> Esse satam prodest?

PRŌGNĀRE, Adv. [γνωρίμως] i. e. Aperte, auctore Festo in v. Gnarus.
PROGNĀRĬTER, aliud Adv. Audacter, strenue. Plaut. Perf. 4. 4. 39.

> Ego scio hercle utrumque velle. D. age, indica prognariter. Lamb.

Prognaviter. V. Non. 2. 625. & 662.
PRŌGNĀTUS, a, um. Adj. [ἔγγονος] a Pronascor, Natus. Ter. Phorm. 1. 2. 65. Bonam, bonis prognatam. Cic. 3. Tusc. 26. Qualis enim tibi ille videtur, Tantalo prognatus, Pelope natus? Plaut. Epid. 1. 1. 33. Tum ille prognatus Theti. Liv. 1. 40. Ut in eadem civitate post centesimum fere annum, quam Romulus, deo prognatus, deus ipse, tenuerit regnum, &c.
A me prognatus, Periphrasis filii. Hor. 1. Serm. 6. 77.

> Artes, quas doceat quivis Eques atque Senator
> A se prognatos. h. e. Liberos suos.

Ovo prognatus eodem. Hor. 2. Serm. 1. 26.
Pinus prognatæ vertice Peliaco. Catul. Argonaut. 62. 1.
Prognati, Absol. Liberi. Plaut. Amph. 2. 2. 20.

> Libertas, salus, vita, res, parentes,
> Patria & prognati, tutantur, servantur.

PROGNATIO, ōnis. f. Mart. Capell. 6. Oppidum Diomedis Tydeique prognatione notissimum.
PROGNE, vel PROCNE, es. f. pr. comm. [Πρόκνη] Pandionis Atheniensium regis filia fuit, quæ Tereo Thracum regi matrimonio juncta, ex eo filium Ityn suscepit, quem patri postea comedendum dedit, propter Philomelam sororem ab eo violatam. Ovid. 6. Met. fab. 7. dicit eam fuisse versam in hirundinem, Ityn vero in phasianum: quo in loco tota fabula describitur. V. etiam in dictione TEREUS. Hinc
Hirundinem notat apud Virg. 4. Georg. 15.

> Et manibus Progne pectus signata cruentis. conf. Auct. Philomel. 44. Petron. cap. 131. qui priorem corripit;
> — testis silvester aëdon,
> Atque urbana Progne, quæ circum gramina fusæ, &c. Sidon. 2. Epist. 2. Progne inter asseres minuriens.

PROGNŌSIA, æ. f. Idem ac Prognosis seq. Isidor. 12. 7. Nautæ sibi hanc bonam prognosiam facere dicunt.
PROGNŌSIS, is. f. pr. comm. [πρόγνωσις] Prænotio, præscientia, providentia dicitur.
PROGNOSTĬCUS, a, um. Adj. pr. comm. [προγνωστικός] ut, Prognostica prævisio ægritudinum. Isidor. 4. 10. Hinc
PROGNOSTĬCON, i. n. [προγνωστικόν] Rei futuræ signum. A Græco verbo προγινώσκω, quod Præscio, sive præcognosco significat. Unde Hippocratis Prognostica, sive Prænotiones, quibus facile ægrotorum salus morsve a medicis prædici solet. Cic. 2. de Divin. 47. Ex eo quidem loco & prognostica nostra pronuntiabas & genera herbarum. Et 1. de Divin. 13. Atque his rerum præsensionibus prognostica tua referta sunt.
Si prognostica nostra vera sunt. Cic. 15. Att. 16. Equidem etiam pluvias metuo, si prognostica nostra vera sunt; ranæ enim ῥητορεύουσιν.
PROGRAMMA, ătis. n. pr. comm. [Πρόγραμμα] Scriptura in frontispicio. Inscriptio alicujus rei venalis. Tabula pendula publice suspensa ac proposita, in qua edicta scribi consueverunt, unde pro Edicto aliquando ponitur. Vulcat. in Avidio Caff. cap. 6. Edici jussit, & programma in parietibus fixit. Caffiod. Var. Epist. 7. 42. Edictale programma. V. Lex. Pitisc.
Apud Dionem & Προγραφὴ dicitur pro Programmate, ἐκέλευσεν διὰ προγραφῆς πᾶσιν ἐνθυμήσασθαι, in Augusto vide. H. St. i. e. Edicto. Alioqui προγραφὴ est Proscriptio, ut Sullæ fuit & Triumvirorum. Gloss. Gr. Lat. Πρόγραμμα, Proscriptum; Προγραφὴ, Proscriptio.
PROGRAXE, pro Prograxisse, i. e. Indicasse; a προφράζω, προέφραξα. Clamo. V. Lucret. 5. 1158.
PRŌGRĔDIO, ĕre. ut Progredior veteres dixisse notat Priscian. p. 799.
PRŌGRĔDIOR, ĕris, gressus sum, [προχωρέω, προίημι, προάγω] grĕdi. Ultra ire, procedere. Plaut. Caf. 4. 2. 17.

> Sed eccum progreditur cum corona & lampade. Cæs. 4. Bell. Gall. cap. 24. Quum illi aut ex arido, aut paululum in aquam progressi, omnibus membris expediti, &c.

Regredi, & Progredi, opposita. Cic. 1. Off. 33. Atque regredi, quam progredi mallent.
Nihil progredi, Domi se continere. Cic. pro Sext. 75.
Progressus sum ad Inalpinos cum exercitu. Cic. 11. Fam. 4.
Pedetentim progredi. Lucret. lib. 5. 534.
Incessu tacito progredi. Virg. 12. Æn. 219.
Progredi magnis itineribus. Cæs. 2. Bell. Civil. 19.
Duos duntaxat pedes progredi. Cic. 3. de Orat. 183.
Tridui viam progressi, rursus reverterunt. Cæsar 4. Bell. Gall. cap. 4.
Viam multorum dierum progressus. Cic. 1. de Divin. 26. Itaque, ut ex ipso audiebam, persæpe revertit ex itinere, quum jam progressus esset multorum dierum viam.
Progredi obviam alicui. Liv. 7. 10. extr.
Progredi longius, per translationem, pro Sermonem extendere. Cic. 5. Verr. 144. Non dubito, quin vobis satisfecerim, Judices, verumtamen progrediar longius.
Ultra progredi. Cic. 1. Tusc. 17. Ultra quo progrediar, quam ut verisimilia videam, non habeo. Ovid. 1. Fast. 196. De amore.

> Vix ultra quo jam progrediatur habet. Cic. 1. de Divin. 25. Divinatio conjectura nititur, ultra quam progredi non potest.

Progredi aliquid. Liv. 31. pr. Jam provideo animo, velut qui proximis litori vadis inducti mare pedibus ingrediuntur: quicquid progredior, in vastiorem me altitudinem ac velut profundum invehi.
Ultra primas litteras paulum aliquid progredi. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Ne digitum quidem progredi; Proverbialis formula, pro Ne minimum quidem. Cic. 4. Acad. 16. Non quæro ex his illa initia mathematicorum, quibus non concessis, digitum progredi non possunt.
Ad omnia progredi. Cic. de Arusp. Resp. 56. Repulsi sunt ii, quos ad omnia progredientes, quos munera contra leges gladiatoria parantes, quos apertissime largientes, non solum alieni; sed etiam sui vicini, tribules, urbani, rustici repulerunt.
De aliquo progredi aliquo. Cic. 6. Verr. 27. Videret quid ageret, de Diodoro quo progrederetur.
In adulationem progredi. Tacit. 3. Ann. 47.
In eum locum progredi, ut, &c. Cic. 3. Verr. 81. Ut perspicuum sit omnibus, nisi tanta acerbitas injuriæ, tanta vis sceleris fuisset, ut Lampsaceni moriendum sibi potius, quam perpetiendum putarent: nunquam illos in eum locum progressuros fuisse, ut vehementius odio libidinis tuæ, quam metu legationis moverentur.
Progressus eo, h. e. Eo pervenit, vel decidit. Cic. 10. Att. 4. Indulgentia videlicet nostra depravatus, eo progressus est, quo non audeo dicere.
Neque eo deducam, aut progredi patiar, ut opera mea manus inter vos conferatis. Cic. Anteq. iret in exil. 20.
Pervenit quoad feri hominis amentia progredi potest. Cic. 11. Philip. 6.
Quatenus progredi liceat. Cic. de Amicit. 36. Quamobrem id primum videamus, si placet, quatenus amor in amicitia progredi debeat.
Calamitas serpere longius atque progredi dicitur. Cic. Anteq. iret in exil. 14.
Via progredi. Cic. 2. de Nat. Deor. 81. Alii autem vim participem rationis atque ordinis, tanquam via progredientem. De natura.
Philosophia progreditur rationibus. Cic. 4. Acad. 27. Ipsa philosophia, quæ rationibus progredi debet, quem habebit exitum?
Progredi, [προκόπτειν] Proficere. Quod & Progressus facere dicitur, ut Suis viribus sine adminiculo progredi. Quintil. lib. 2. cap. 6.
In virtute procedere & progredi. Cic. 4. de Finib. 64.
PRŌGRĔDIENS, entis. [προϊών] Partic. Cic. 3. Tusc. 54. Sensim enim & pedetentim progrediens extenuatur dolor. Idem de Senect. 45.
Ætate progrediente, h. e. In ipso ætatis cursu. Cic. 5. de Finib. 41. Natura corpus quidem hominis sic genuit & formavit, ut alia in primo ortu perficeret, alia progrediente ætate fingeret.
Usus progrediens. Cic. 1. de Finib. 69. Quum autem usus progrediens familiaritatem effecerit, tum amorem efflorescere tantum.
PROGRESSUS, a, um. aliud Partic. [προβὰς] Cic. de Senect. 33. Nisi forte adolescentes pueritiam, paululum ætate progressi adolescentiam debeant requirere.
Ex hac domo progressa ista mulier de veneni celeritate dicere audebit? Cic. pro Cœl. 60.
Intra jactum teli progressus. Virg. 11. Æn. 603.
Compar. Tertull. de Anima cap. 31. Ut anima progressior reverteretur mille post annos.
PROGRESSIO, ōnis. f. [προκοπὴ] Cic. 3. Off. 14. Quæ & ingenii bonitate multi assequuntur, & progressione dicendi.
Progressio ad virtutem. Cic. 1. Acad. 20. In qua quod inchoatum est, neque perfectum, progressio quædam ad virtutem appellatur.
Origo & progressio virtutum. Cic. 4. de Finib. 17. Atque ab iis initiis profecti, omnium virtutum & originem & progressionem persecuti sunt.
PROGRESSUS, ûs. m. [προποδισμός] Processus, progressio.
Audivi Cæsarem firmo progressu in castrum Truentinum venisse. Cic. 8. Att. 18.
Progressus & regressus quinque errantium stellarum constantes & rati. Cic. 2. de Nat. Deor. 52.
Arcere a progressu, & a reditu refrenare. Cic. 11. Philip. 4.
Antecessio & progressus. Cic. 1. Off. 11. Homo autem quoniam rationis est particeps, consequentia cernit, causas rerum videt, earumque progressus & quasi antecessiones non ignorat. i. e. Futuros exitus, & quo res progrediatur & tendat.
Progressus temporis & ætatis, ut dicitur Processus ætatis & temporis. H. St.
Ætatis progressus. Cic. 5. Philip. 47. C. Cæsar ineunte ætate docuit ab excellenti eximiaque virtute, progressum ætatis exspectari non oportere.
Facere progressum in studiis, quod Plin. Jun. Profectum facere dicit. Cic. 4. Tusc. 43. Philosophiæ ipsius principes nunquam in suis studiis tantos progressus sine flagranti cupiditate facere potuissent.
Habere progressum in Stoicis, Idem. Cic. 1. de Nat. Deor. 15. Lucilius Balbus, qui tantos progressus habebat in Stoicis. Gallice, *Qui avoit tant profité.*
PROGYMNASIUS, i. m. vel potius PROGYMNASTES, æ. m. [προγυμναστής] Præexercitor. Qui docet, vel qui una cum aliquo exercetur. Senec. Epist. 83. Minimum exercitationi corporis datum. & hoc nomine ago gratias senectuti, non magno mihi constat: quum me movi, lassus sum. Hic autem est exercitationis, etiam fortissimis, finis. Progymnasios meos quæris: unus mihi sufficit, Earinus, puer, ut scis, amabilis, sed mutabitur: jam aliquem teneriorem quæro: jam vix illum assequor currentem, & intra paucissimos dies non potero.

PROGYMNASMA, ătis. n. [προγύμνασμα] pl. Progymnaſmata Latine dici poſſunt Præexercitamenta, vel præexercitationes. V. Aphthonii opuſculum, quod hoc nomine inſcripſit.

PROH, [ὦ] Interjectio. V. PRO.

PRŎHĬBEO, ui, ĭtum, [κωλύω, ἀπείργω, διείργω, ἀπερύκω, διερύκω, εἴργω, κατείργω, ἐπέχω, χέω] ēre. ex Pro & Habeo compoſitum; Vetare, ſeu impedire, ne quid fiat aut incipiatur. Virg. 1. Æn. 544.
Quod genus hoc hominum: quæve hunc tam barbara morem
Permittit patria? hoſpitio prohibemur arenæ. Ter. Andr. 3.3.36.
Si eveniat, quod di prohibeant, diſceſſio.
Prohibere minaciter. V. MINACIÆ.
Prohiberi & Impediri. Cic. 4. Verr. 156. Qui quum a Prætore prohiberentur, a quatuor Quæſtoribus impedirentur, omnium minas, atque omnia pericula præ ſalute ſua levia duxerunt.
Coram aliquid facere prohiberi. Cic. ad Octav. Ter. Heaut. 3. 3. 12.
Multa fert libido, ea prohibet facere tua præſentia.
Prohibentur adire ad filios ſuos. Cic. 7. Verr. 117.
Lacrimæ dolorque prohibent loqui. Ovid. 9. Met. 328.
Prohibere peregrinos uti urbe. Cic. 3. Off. 4. Male etiam qui peregrinos urbibus uti prohibent, eoſque exterminant.
Prohibere ne. Cic. 1. Verr. 33. Daturus es huic crimini, quod & potuiſti prohibere ne fieret, & debuiſti?
Prohibet nihil, quo minus. Columel. lib. 2. cap. 4. Nihil prohibet, quo minus menſe Julio vervacta ſubigantur.
Prohibere & vetare quin. Plaut. Curc. 1. 1. 33.
Acceſſum prohibere. Ovid. 14. Met. 636. —pomaria claudit
Intus & acceſſus prohibet refugitque viriles. V. ACCEDO.
Aditum prohibere. V. ADEO, īre.
Dolorem dentium prohibet, Occurrit dentium dolori, impedit ne oriatur, arcet. Plin. lib. 20. cap. 7.
Motus & conatus alicujus prohibere. Cic. 2. in Catil. 26.
Nefas. Virg. 5. Æn. 197. Et prohibete nefas.
Accuſativo & Ablativo cum præpoſitione jungitur. Cæſar 1. Bell. Gall. cap. 11. Cæſarem certiorem faciunt, ſeſe, depopulatis agris, non facile ab oppidis vim hoſtium prohibere. Virg. 1. Æn. 529.
— prohibe infandos a navibus ignes.
A conviciis alicujus aliquem prohibere. Cæſar 1. Bell. Civil. 23.
Ab injuria aliquem. Salluſt. Jugurth. cap. 107. pr. Ab injuria Maurum prohibet. [i. e. Protegit, tuetur.
Ab inſula procul prædones prohibere, & Intra inſulam recipere, contraria. Cic. 6. Verr. 144.
A periculo Rempub. Cic. pro Lege Manil. 19.
Vim prohibere a ſe. Plaut. Capt. 4. 2. 24.
A pugna prohibent hoſtem tempeſtates. Cæſ. 4. Bell. Gall. 34.
Periculo non prohiberi. Cic. 4. Verr. 14. Quum videretis nulla vi retineri, nullo periculo prohiberi poſſe, &c.
Calamitate prohibere, Cum ellipſi Præp. V. infra, Rixis Bacchum.
Detrimento aliquem prohibere. Auctor ad Herenn. lib. 2. 17.
Rixis Bacchum. Hor. 1. Carm. 27. 4. Hypallage, quaſi diceret, Prohibete rixas a Baccho: vel proprie & uſitato more loquutus eſt. Sic enim Cic. pro Lege Manil. 18. Erit igitur humanitatis veſtræ, magnum eorum civium numerum calamitate prohibere. Lambin.
Servitio. Liv. 1. 39. extr. Ob unicam nobilitatem ab regina Ro. prohibitam ferunt ſervitio.
Prohiberi commeatu, aqua, &c. h. e. Detineri, quo minus aquam, commeatum, & alia neceſſaria habere poſſimus. Cic. 12. Fam. 15.
Aditu prohibere. Cic. 4. Att. 3. Qui erant mecum, facile operas aditu prohibuerunt. Ovid. 12. Met. 66.
— prohibent aditu, lituſque tuentur Troes.
Agricultura prohiberi. Cæſar 4. Bell. Gall. cap. 1.
Cibo prohiberi & tecto. Cic. 5. Verr. 60.
Domo prohibere. Ter. Phorm. 2. 3. 78.
Exitu prohibere. Cic. 9. Att. 14.
Fuga. Cic. 9. Att. 12. Populi Romani exercitus Cn. Pompejum circumſidet, foſſa & vallo ſeptum tenet, fuga prohibet.
Itinere. Cæſ. 1. Bell. Gall. cap. 7.
Ludo inani prohibere animos inſtabiles. Virg. 4. Georg. 105. De apibus.
Potione prohibere per triduum. Columel. lib. 6. cap. 7.
Provincia aliquem. Cic. 10. Fam. 15.
Sepultura aliquem. Auctor ad Heren. lib. 4. 34.
Voce prohibere aliquem, Impedire ne quis loquatur. Cic. pro Ligar. 13. Id ne impetremus, pugnabis, & in noſtrum fletum irrumpes, & nos jacentes ad pedes ſupplicum voce prohibebis?
Urbe prohibere aliquem. Ovid. 15. Met. 600.
Prohibere, Dativo & Accuſativo junctum. Plaut. Curc. 5. 2. 7.
— obſecro parenteſne meos mihi prohibeas? Idem Mil. 3. 1. 105.

PROHIBESSO, is, it, antique pro Prohibeam, as, at. Plaut. Pſeud. 1. 1. 11. Id te Juppiter prohibeſſit. Cato R. R. cap. 141. Uti in morbo viſos, inviſoſque, viduertatem, vaſtitudinemque, calamitates, intemperiaſque prohibeſſis, defendas, averrunceſque.

PROHĬBENS, entis. Partic. [ἀπείργων] ut, Lex naturæ recta imperans, prohibenſque contraria. Cic. 1. de Nat. Deor. 36.
Egredi deo prohibente. Tibul. lib. 1. 3. 22.
Populo prohibente. Ovid. 15. Met. 610.
Vento prohibente reverti. Ovid. 13. Epiſt. 127.

PROHIBENDUS, a, um. Partic. Columel. 6. 7. Sed prohibendus erit bos potione. Cic. 1. Off. 25. Prohibenda maxime eſt ira in puniendo.

PROHIBĬTUS, a, um. Partic. Cic. 5. Verr. 6. Equitem Romanum ſcitote biduum cibo tectoque prohibitum.

PROHIBITIO, ōnis. f. Quintil. 9. 2. Prohibitio ſceleris. conf. Tertull. de Monog. cap. 9. Arnob. 2. Et Ulpian. l. 8. ff. de Pœnis.

PROHIBĬTOR, ōris. m. Apul. de Deo Socr. p. 52. Elmenh. Socrates nullo adhortatore unquam indigebat, at vero prohibitore nonnunquam. conf. Ammian. 24. 15. Et Arnob. 7.

PROHIBĬTRIX, īcis. f. Marcian. lib. 2. ff. de leg. Lex eſt prohibitrix non faciendorum.

PROHIBITŌRIUS, a, um. Adj. ut, Avis prohibitoria, apud Plin. lib. 10. c. 14.
Edictum prohibitorium. Paulus in l. Mutus & ſurdus. D. de procur. Quia hoc edictum prohibitorium eſt.
Interdictum prohibitorium. Ulpian. in l. Ait prætor. D. de arbor. cædend. & in l. certum. D. de confeſſ.

PROHINC, Proinde, Igitur. Apul. Met. 3. p. 133. Elmenh. Prohinc tormentis veritas eruenda. Idem lib. 5. pr. Prohinc cubiculo te refer.

PRŌJĬCIO, jēci, jectum, [ἀπορρίπτω, προΐεμαι, καταρρίπτω, προβάλλω] ĕre. Porro jacere. Virg. 6. Æn. 835.
Projice tela manu. Ovid. 21. Epiſt. 165.
Projicit ipſe ſuas deducta fronte coronas.
Ante pedes projicere aliquid. Virg. 5. Æn. 673.
In altum projicere. Cato apud Gellium lib. 4. cap. 17.
In exſilium projici. Cic. Anteq. iret. in exſil. 30.
Foras projicere. Cic. 2. in Catil. 2. Quæ quidem lætari mihi videtur, quod tantam peſtem evomuerit, foraſque projecerit.
Diogenes projici ſe juſſit inhumatum. Cic. 1. Tuſc. 104. [h. e. Abjici vulgo, ſeu temere, & inſepultum relinqui.
Ampullas projicere & ſeſquipedalia verba. Hor. in Arte Poet. 97. i. e. Irata verba, inflata, grandia: emittere orationem tumidam. Adhuc enim ampullas vocamus quaſi inflata vaſa.
Abjicere, Vide in meis Schediaſmatis. H. St. Eſt lib. 1. 19. p. 80. edit. auctor. V. AMPULLA.
Arma projicere. Cæſ. 3. Bell. Civil. 98. Hirt. Bell. Gall. 8. 29.
Aurum projicere. Hor. 2. Serm. 3. 100.
Animas projicere. Virg. 6. Æn. 436. Quaſi rem vilem, inquit Servius.
Diem projicere, Oppetere mortem. Stat. 1. Theb. 237.
Ille tamen ſuperis æterna piacula ſolvit,
Projecitque diem, nec jam amplius æthere noſtro
Veſcitur.
Fructus amoris projicere, A ſe rejicere. Catul. in Camerium, epigr. 53. 19.
Libertatem ſuam. Cic. pro Rabir. Poſt. 33.
Se projicere. Cic. 9. Att. 6. Tuas nunc epiſtolas a primo lego. Hæ me paulum recreant, primæ monent & rogant, ne me projiciam. h. e. Deſpondeam animum. [Immo Periculo me ultro objiciam.
Virtutem patriam projicere. Cæſ. 2. Bell. Gall. 15.
Vitam. Lucan. 4. 516.
Vitam projeci, comites, tutuſque futuræ
Mortis agor ſtimulis.
Amor lucis projectus. Sil. lib. 10. 42.
Per medios agitur, projecto lucis amore,
Annibalem luſtrans Paulus.
Pudore projecto loquar tua facta. Ovid. 6. Met. 545.
Artus ſtrato projecerat. Valer. 7. Argon. 171.
Se ad pedes alicujus projicere, Humilitatis ſignum. Cic. pro Sext. 26. Vos, inquam, pro meo capite ad pedes lenonis impuriſſimi projeciſtis.
Seſe ſuper amicum exanimem. Virg. 9. Æn. 44.
Se ex navi. Cæſ. 4. Bell. Gall. 25.
Se ex urbe, Subtrahere. Cic. 4. Philip.
Se in forum, Proripere. Liv. 2. 23.
Se in judicium. Cic. pro Cœl. 21. Hoc ex genere ſi qui ſe in hoc judicium forte projecerint, excluditote eorum cupiditatem, judices, ſapientia veſtra. [i. e. In periculum hujus judicii ſe dederit.
Se in muliebres fletus. Liv. 25. 37.
Se projicit libido ac proripit. Cic. 2. de Finib. 73. Quod ſtuprum, quæ libido ſe non proripiet ac projiciet, aut occultatione propoſita, aut impunitate, aut licentia?
Lacrimas projicere, pro Effundere. Cæſ. Bell. Alex. 24.
Rem projicere viliore pretio, i. e. Vendere tam vili pretio, ut eam projicere & abjicere videamur. Ulpian. in. l. Si pignora. D. de eviction. V. ABJICERE.
Tectum projicitur, pro Extenditur. Cic. in Topic. 24. Quoniam P. Scævola id ſolum eſſe ambitus ædium dixerit, quantum parietis communis tegendi cauſa tectum projiceretur. conf. in Partic. PROJECTUS.
Projicere, inquit Nonius 2. 711. Effundere, honeſte poſitum. Siſen. Hiſt. lib. 4. Tum poſtquam apud Æginos, ac Peruſinos ejus facti mentionem projecit.
Puer projectus, dicitur Expoſitus. Plaut. Ciſt. 1. 2. 5.
Nam illam ego olim, quæ hinc flens abiit, parvulam
Puellam projectam ex angiportu ſuſtuli. conf. 1. 3. 19.
Proicere apud Poetas ſæpe legitur. V. Drakenb. ad Sil. 9. 538.

PRŌJECTUS, a, um. [ἀπερριμμένος, προβλὴς] Partic. Columel. lib. 12. cap. 2. Quia ignoretur ubi projectum jaceat quod deſideratur.
Cibum projectum odorari. Hor. Epod. 6. 10.
Simonides, ignotum quendam projectum mortuum quum vidiſſet, humavit. Cic. 1. de Divin. 56.
Ex naufragio ad ſaxa projectus. Cic. 12. Philip. 19. Qui ex naufragio luculenti patrimonii ad hæc Antoniana ſaxa projectus eſt.
In pulvere projectus. Valer. 4. Argon. 268.
Sternitur & toto projectus corpore terræ. Virg. 11. Æn. 87.
Cadavera projecta. Varr. de L. L. lib. 4. 5.
Corpus projectum. Lucret. lib. 3. 895.
Enſes projectos reddidit. Lucan. lib. 9. 26.
In antro viridi projectus, Extenſus jacens. Virg. 1. Ecl. 76.
Exin projectæ claro cum lumine Chelæ. Cic. in Arat. 323.
In æquor projectus, In periculum navigationis conjectus. Ovid. 2. de Pont. 7. 57.
Vineæ projectæ humi. Columel. lib. de Arborib. cap. 4.
Projectus, [προτεταμένος] Extenſus. Cic. 1. de Orat. 128. Brachium procerius projectum, quaſi quoddam telum orationis.
Inſula projecta. Cic. 6. Verr. 119. Quarum una eſt ea, quam dixi, inſula, quæ duobus portubus cincta, in utriuſque portus oſtium aditumque projecta eſt.
Urbs projecta in altum. Cic. 6. Verr. 21.
Projecta, Partes ſunt domus prominentes, qualia ſunt meniana, & podia penſilia: unde aſpectus eſt nobis in vicos & plateas. Budæus.
Audacia projecta atque eminens. Cic. pro Cluent. 183. Quod aut hi, qui ad fraudem callidi ſunt, non tantum audent, quantum excogitant; aut illi, quorum eminet audacia atque projecta eſt, a conſiliis malitiæ deferuntur. Sic, Projecta cupiditas, apud eundem pro Domo 115.
Projectus ad audendum. Cic. 3. Verr. 2. Eſt idem Verres, qui fuit ſemper; ut ad audendum projectus, ſic paratus ad audiendum præſto eſt.
Gens ad libidinem projectiſſima. Tacit. 5. Hiſt. 5. 3. de Judæis.

Projectas ac proditas ad inconsultam atque improvidam pugnam legiones, dixit Livius.

Projectum, pro Contempto & vili. Tacit. 1. Ann. 42. An cives, quibus jam projecta Senatus auctoritas?

PROJECTE, Adv. Tertull. de Pudic. cap. 13. Apostolus vero eam scelera-tam libidinem tam projecte ignovisset.

PROJECTIO, ōnis. f. [τάσις] Cic. in Orat. 59. Brachii projectio in contentionibus, contractio in remissis. [ἴσως Contentioribus.

PROJECTUS, ûs. m. [προβολή] Ipsa projectio. Plin. lib. 17. cap. 12. Omnium, quæ projectu frondis ita defenduntur, ut per ipsas non defluant imbres, stilla sæva est. Subaud. Arborum.

Corporis projectus immanis. Lucret. lib. 3. 1000.

PROJECTŪRA, æ. f. [προβολή] Projecturæ Vitruvio sunt Prominentiæ, & velut supercilia quædam parietum arcendis stillicidiis inventa: fabri *larmieres* appellant & *intabulamenta*. Quanquam etiam proprio nomine Coronæ vocentur: sive structura, sive intestino opere constent. Vitruv. lib. 2. c. 8. extr. Summis parietibus structura testacea sub tegula subjiciatur altitudine circiter sesquipedali: habeatque projecturas coronarum. Ita vitari poterunt quæ solent in iis fieri vitia. Budæus. conf. Hotoman. Respons. Amic. 2. 30.

PROJECTĪTIUS, a, um. Adj. Qui projectus nutritur. Plaut. Cist. 1. 3. 43. Ibid. arg. 6.

Lemnique natam despondit adolescentulo
Amore capto illius projectitiæ. Ammian. 28. 37. Salutat te Palladius projectitius.

PROJECTĪBĪLIS, e. Adj. Vet. Interp. Iren. 1. 34. Serpens projectibilis.

PROJECTŌRIUS, a, um. Adj. Macer. 4. 1.

Herbæ totius est projectoria virtus. Theod. Priscian. de Diæt. cap. 15. Vim projectoriam participare.

PROJECTO, [ῥιπτάζω] āre. Frequentativ. Frequenter projicere.

Projectare aliquem probris, Injuriis afficere. Plaut. Bacch. 3. 6. 38. Tuis me projectas probris. al. Prolectas, i. e. Provocas.

PRŎĪN, Adj. [διὰ ταῦτα] Propterea, ideo, propter hoc. Ter. Eun. 1. 1. 11. Proin tu, dum est tempus, etiam atque etiam cogita. Idem And. 2. 4. 5.

Orationem sperat invenisse se,
Qua differat te: proin face, apud te ut sies.

PRŎĪNDĔ, aliud Adv. [διὸ, τοίνυν, δήπου] Idem significans. Ter. And. 4. 2. 24.

Proinde hinc vos amolimini: nam mi impedimento estis. Liv. lib. 1. 9. Satis scire, origini Romanæ & deos affuisse, & non defuturam virtutem: proinde ne gravarentur, homines cum hominibus sanguinem & & genus miscere. Plaut. Amph. 1. 1. 59.

Proinde isti licet faciant quos volent Consules. Cic. 2. Att. 9.
Proinde bono animo sis. Cic. 1. Att. 8.
Proinde fac magnum animum habeas. Cic. 12. Fam. 6.
Proinde, si sapis vide. Cic. 4. Verr. 70.
Proinde si qui sunt, qui, &c. Cic. 7. Verr. 182.

Proinde, [ὁμοίως] pro Adverbio similitudinis aliquando ponitur, eandemque significationem habere videtur cum Perinde. Columel. lib. 11. cap. 52. Itaque nonnulli gustu explorare maturitatem tentaverunt, ut sive dulcis esset sapor uvæ, sive acidus, proinde æstimarent [ὅπως. Gl L. G.

Et proinde diligenter ab utroque conservata sunt. Cic. 10. Fam. Epist. ult.

Proinde ac. Lucret. lib. 3. 1048.

Scipiades belli fulmen, Carthaginis horror
Ossa dedit terræ, proinde ac famul improbus esset. i. e. Tanquam, proinde ac si. Est autem duarum syllabarum. h. l.

Proinde ac debeat. Varr. de L. L. lib. 9. ad fin.

Proinde ac si. Nepos 6. 2. 2. Tacit. 12. Ann. 60. Decretaque eorum proinde haberi jusserat, ac si magistratus Romani constituissent. De Augusto loquitur.

Proinde quasi. Ter. Phorm. 2. 3. 35.

Proinde expiscare, quasi non nosses. Cic. pro Domo 31. Proinde, quasi isti aut de Cn. Pompejo aliter, atque ago existimo, sentiant, &c.

Proinde ut. Varr. de L. L. 5. 7. Plaut. Amph. 3. 3. 18.

Recte loquere, & proinde, diligentem ut uxorem decet. Ibid. 27.
— hæc curata sint
Fac sis, proinde adeo ut me velle intelligis.

PRŌLĀBOR, ĕris, lapsus sum, [προολισθαίνω] labi. Ultra labi. Cic. 2. de Nat. Deor. 113.

At Canis ad caudam serpens prolabitur Argo. Ex Poeta.

Prolapsus cecidit. Liv. 5. 21. extr.

Prolabi in caput. Liv. 27. 32. Equus pilo trajectus, quum prolapsum in caput regem effudisset. Vetus codex habet Per caput. [An Prolapsus?

Prolabi ex arbore. Plin. lib. 27. 8. Et apud Liv. lib. 27. 27. Prolabi ex equo.

Matris prolapsus ab alvo. Ovid. in Ibin, 223.

Prolabi cupiditate. Cic. 1. Att. 14. Afiani, qui de Censoribus conduxerunt, questi sunt in senatu, se cupiditate prolapsos, nimium magno conduxisse.

Prolabi timore. Cic. pro Quint. 77. Fore uti permultis in rebus timore prolaberer.

Prolabi in misericordiam. Liv. 30. 12.

Prolabi longius, Digredi ab instituto. Cic. pro Cæcin. 101. Non me præterit, Recuperatores, tametsi de hoc jure multa prætereo, tamen me longius prolapsum esse, quam ratio vestri judicii postulavit.

PROLAPSUS, a, um. Partic. [προπεσών, καταρριφθείς, καταπεσών] ut,

Equus prolapsus. Propert. lib. 4. 1. 94.

Pergama prolapsa. Virg. 2. Æn. 555.

Juventus prolapsa, In malos mores devoluta. Cic. 2. de Divin. 5. His præsertim moribus atque temporibus, quibus ita prolapsa est, ut omnium opibus refrenanda atque coercenda sit.

Libido prolapsa huc, ut. Cic. pro Cœl. 47. Huc unius mulieris libidinem esse prolapsam, ut ea, non modo solitudinem ac tenebras, atque hæc flagitiorum tegumenta, non quærat.

Verbum prolapsum ab aliqua cupiditate. Cic. pro Font. 18.

PROLAPSIO, ōnis. f. [κατάπτωσις] Cic. pro Cœl. 41. Et interdum multas vias adolescentiæ lubricas ostendit, quibus illa insistere, aut ingredi sine casu aliquo aut prolapsione vix posset.

PROLATIO, PROLATIVUS, V. PROFERO.

PRŌLĀTO, [διευρύνω, πλατύνω] āre. ex Pro, & Latus adjectivo compositum; Idem quod Dilatare.

Agros prolatare. Tacit. 2. Hist. 78. 5.

Rem rusticam prolatare. Columel. in præfat. lib. 1. Largius tamen condidere quam nos, quibus, diuturna permittente pace, prolatare licuit rem rusticam. i. e. Ampliorem facere.

Vitam prolatare. Tacit. 11. Ann. 37. Interim Messalina Lucullianis in hortis prolatare vitam. i. e. Producere, prorogare.

Prolatare, Porrotenus latius facere, & amplificare. Lucret. lib. 1. 982.

Effugiumque fugæ prolatet copia semper. i. e. Fiet ut spatii infinitas perpetuum telo effugiendi atque evolandi locum præbeat. Lambin.

Prolatare ad tempus relatum, Proferre, Differre, Protrahere. Cic. 4. in Catil. 6. Id opprimi sustentando ac prolatando nullo pacto potest. Sic Liv. 21. 5. Prolatandum ratus. [Et hac in significatione videtur, non a Pro & Latus Adj. Verum a Prolatus Partic. & Profero arcessendum.

Diem prolatare. Sil. 3. 142. Sallust. in Catil. 43. Cethegus semper querebatur de ignavia sociorum: illos, dubitando, & dies prolatando, magnas opportunitates corrumpere. Ubi V. Cort.

Diem ex die prolatare. Tacit. 6. Ann. 42. 6.

PROLATĀTUS, a, um. Partic. [διευρυνθείς] ut,

Bellum prolatatum. Tacit. 10. Ann. 32. Prolatatum inter Parthos Romanosque de obtinenda Armenia bellum acriter sumitur.

PROLATATIO, ōnis. f. [διευρυσμός] Tacit. 3. Hist. 82. 3. Sed omnem prolatationem ut inimicam victoriæ suspectabant.

PROLĀTUS, &c. V. PROFERO.

PROLECTABILIS, PROLECTATUS, PROLECTIBILIS, PROLECTO, V. PROLICIO.

PRŎLEPSIS, is. f. [πρόληψις] dici potest Latine Præsumptio: ἀπὸ τοῦ προλαμβάνω, hoc est a Præsumo. Schema est Rhetoricum, fitque in oratione, quum id quod in adversarii aut judicis opinione esse aut fore arbitramur contrarium nobis, præoccupamus dicere, & ratione dissolvere. V. PRÆSUMPTIO, & Voss. Inst. Or. 5. 11. 6.

Diomedi p. 438. Est cum id quod posterius accidit, ante tempus adscribitur. ut Virg. 1. Æn. pr.

Italiam fato profugus Lavinaque venit
Litora. Cum enim in Italiam veniret Æneas Lavinium non erat conditum. V. Gell. 10. 16.

Item, Præcepta mente opinio. Cic. 1. de Nat. Deor. 43. Quæ est enim gens, aut quod genus hominum, quod non habeat sine doctrina anticipationem quandam deorum, quam appellat πρόληψιν Epicurus, Id est anteceptam animo rei quandam informationem.

De Prolepsi Grammatica, V. Grammaticos, & Voss. ibid.

PRŌLĒS, is. f. [ἀπογόνη] Progenies; a Pro & Oleo, id est cresco. Colum. lib. 7. cap. 6. 7. de caprino pecore, Parit autem, si est generosa proles, frequenter duos, nonnunquam trigeminos. Quintil. lib. 8. cap. 3. Proles ducenda, tragicum. Cic. 2. de Nat. Deor. 159. de Sæculo ferreo.

Ferrea tum vero proles exorta repente est.

Proles & Soboles, verba a Cicerone non evitata, ut ipse testatur lib. 3. de Orat. 151. Neque illud fugerim dicere, ut Cœlius, Qua tempestate Pœnus in Italiam venit, nec Prolem aut Sobolem, aut Effari, aut Nuncupari.

Tuta diu volucrum proles, tum denique cæsa est. Ovid. 1. Fast. 449.
Olivæ proles. Virg. 2. Georg. 2.
Hominum futurorum. Cic. in Somn. Scip. 16.
Virûm prole felix urbs. Virg. 6. Æn. 784.
Achilles Thetidis proles. V. ACHILLES.
Degener. Senec. Agamemn. 6.
Duellica equorum. Lucret. lib. 2. 660. Alii legunt Bellica.
Effera. Lucret. lib. 2. 604.
Felix. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 370.
Fœda. Senec. Med. 7.
Generosa. Sen. OEdip. 110.
Ignara parentis. Ovid. 2. Met. 496.
Incerta. Senec. Thyest. 4.
Inclita. Senec. Medea, 7.
Mascula rusticorum militum. Hor. 3. Carm. 6. 38.
Nova. Lucret. lib. 1. 260.
Postuma. Virg. 6. Æn. 763.
Præclara. Valer. 2. Argon. 149.
Pulcherrima. Virg. 6. Æn. 648.
Scelerata. Ovid. 1. Met. 127.
Virilis. Virg. 7. Æn. 50.
Agnoscere ambiguam prolem. Virg. 3. Æn. 180.
Creata proles sine matre. Ovid. 2. Met. 553.
Describunto equitum, peditumque prolem. Cic. 3. de Legib. 7.
Dare geminam. Virg. 1. Æn. 278.
Eniti gemellam. Ovid. 9. Met. 452.
Procudere prolem propagando. Lucret. lib. 5. 854.
Parentem facere pulchra prole. Virg. 1. Æn. 79. i. e. Parere marito.
Producere prolem teneram a nido in aera. Ovid. 8. Met. 214.
Propagare prolem. Lucret. lib. 2. 996.
Privignasque rogat proles. Columel. 10. 163.

De Testiculis Arnob. lib. 5. Circumjectæ prolibus membranulæ. Idem lib. 7. Polimina sunt ea, quæ nos proles verecundius dicimus.

PRŌLĒTĀRIUS, a, um. Adj. [θητικός, θητευτικός] a Prole dictum est. Proletarii dicti sunt Qui in plebe Romana pauperrimi erant, & non amplius quam mille & quingentos æris in censum deferebant, ut ait Nonius 2. 666. Ennius Annalibus, Proletarii, ut publicitus, scutaque ferrique ornatus. Rursus Nonius 1. 342. Proletarii dicti sunt plebeji, qui nihil Reip. exhibeant, sed tantum prolem sufficiant. V. Gell. lib. 16. cap. 10. Festus, Proletarium, capite censum dictum ait, quod his civitas constet, quasi proles progenie: iidem & proletanei. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 2. Etiam proletarios & capite censos quandoque munera fecisse, & Reip. operam navasse comperimus.

Proletarius sermo. Plaut. Mil. 3. 1. 175. i. e. Vilis & plebejus.

Proletarii dicebantur homines Inopes, & nullo censu in classes redacti. Hoc verbum eleganter usurpavit Bud. pro iis qui nulla animi dote, nulla ingenii ac civilis prudentiæ facultate censentur, & commendabiles sunt. conf. Lex. Pitisc.

PRŌLĪBO, [προσπένδω] āre. Ante libare. Plin. lib. 35. cap. 12. In sacris quidem etiam inter has opes non myrrhinis crystallinisve, sed fictilibus prolibatur simpulis. Idem lib. 28. cap. 4. Alii e tribus puteis pari mensura aquas miscent, & prolibant novo fictili.

Prōlĭcio, lexi, lectum, [ἐφέλκω] ĕre. Ex Pro & Lacio. Inducere. Antiquum. Plaut. Curc 1. 2. 2.

Ejus amor cupidam huc me per tenebras prolicit.

Prōlecto, [ἐπάγω] āre. Frequent. Illectare ſignificat. Cic. pro Flacc. 18. Egentes, & leves ſpe largitionis, & viatico publico, privata etiam benignitate prolectat. Vitruv procem. lib. 5. Verſuum diſtincta pronunciatio prolectando ſenſus legentium, perducit ſine offenſa ad ſummam ſcriptorum terminationem. Apul. Apol. p. 331. Elmenh. Nullam mihi cauſam fuiſſe Pudentillam veneficiis ad nuptias prolectandi.

Prolectans, antis. Partic. Apul. lib. 5. Met. pr. Prolectante ſtudio pulcherrimæ viſionis. Ibid. p. 162. Elmenh. Sedatæ lacrimæ poſtliminio redeunt, prolectante gaudio.

Prolectātus, a, um. Partic. Mart. Capell. 8. Nuptialis gratiæ nomine prolectatus.

Prolectĭbĭlis, e. Adj. Quod proliciendi incitandique vim habet. Sidon. ad Vectionem, Nemo ita naturæ firmæ eſt, ut prolectibilibus careat occultis. al. Prolectabilibus rectius. Tribuitur & Feſto.

Prōlĭquro, vel **Prolicro**, ĕre. Gloſſ. Iſidor. Emanare. Ubi laudatur Varro. Demum ubi prolicuit dulcis unda.

Prōlĭquo, āre. Virdung. Carm. Melleas voces ore proliquare.

Proliquātus, a, um. Partic. Apul. Apol. 1. p. 283. Elmenh. Radii noſtri, ſeu mediis oculis proliquati.

Prōlixus, a, um. Adj. [μακρὸς, ἐκτατὸς, προμήκης] a Laxum fit, quaſi Porro laxum; Quod longum, laxumque eſt. Ter. Heaut. 2. 3. 49.

Capillus paſſus, prolixus, circum caput
Rejectus negligenter. Al. Promiſſus. Varro 1. de R. R. cap. 9.

Licet videre fructuoſas ſegetes ac reſtibiles, & arbores prolixas.

Arator prolixior, Statura longior. Columel. 1. 9. pr.

Barba prolixa. Virg. 8. Ecl. 34.

Apud Æmil. Probum pro Prolixa barba alii Promiſſa. H. St. V. Nepot. 14. 3. pr. Solent hæc confundi.

Comæ prolixæ. Ovid. 4. Triſt. 2. 34.

Corpus prolixum, Exili opponit Suet. Claud. cap. 30.

Ictu prolixo provolat. Lucret. lib. 4. 1239. h. e. Velocitate maxima.

Pollices prolixiores. Columel. 5. 6.

Per prolixum tempus, plus eſt quam Diu, eique opponitur l. 3. §. 3. Dig. de re mil.

Animus prolixus, Optimus: quod quæ prolixa ſunt, eo meliora: vel Prolixus animus, Liberalis. Cic. 16. Att. 16. Quod quum ita ſit, tamen intereſt noſtra, Plancum hoc animo libenti prolixoque facere. Ubi interpres, Prolixus, In cauſam propenſus.

Natura prolixa & Benefica. Cic. 3. Fam. 8. Liberalitas tua, ut hominis nobiliſſimi, latius in provincia patuit. Noſtra ſi anguſtior (etſi de tua prolixa beneficaque natura limavit aliquid poſterior annus, propter quandam triſtitiam temporum) non debent mirari homines, quum & natura ſemper ad largiendum ex alieno fuerim reſtrictior, &c.

Ariobarzanes non in Pompejum prolixior per ipſum, quam per me in Brutum. i. e. Propenſior, facilior, liberalior. Cic. 6. Att. 3.

Prolixus, Promptus, facilis. Cic. 1. Att. 1. Quum perſpexero voluntates nobilium, ſcribam ad te. Cetera ſpero prolixa eſſe his duntaxat urbanis competitoribus. conf. Gell. 7. 3.

Prolixus, Superfluus aliquando dicitur. Unde Prolixa oratio, Prolixum iter, Prolixa verba dicimus. Perott. conf. Borrich. Vind. p. 190.

Prolixē, Adv. Longe, lateque. ut, Arbores prolixe foliatæ. Apul. 4. Mil. f pr. Ter. Adelph. 5. 8. 21. Vis eſt hæc quidem. D. age, age prolixe Micio. Ubi Donat. Aut age prolixe, id eſt age benigne, ut ſit Prolixe, benigne, ſecundum veteres, aut, &c.

Prolixe aliquem accipere, i. e. Large & laute. Ter. Eun. 5. 9. 52.

Accipit hominum nemo melius prorſus, neque prolixius.

Fovere quem prolixius. Suet. Tit. cap. 7.

Prolixe promittere, Large, copioſe, liberaliter. Cic. 7. Fam. 5. Neque mehercule minus ei prolixe de tua voluntate promiſi, quam eram ſolitus de mea polliceri.

Prolixe & cumulate. Cic. pro L. Flacc. 89. Adductus hujus pudore, & non ampliſſimis patrimonii copiis, id non ſolum fecit, ſed etiam prolixe, cumulateque fecit.

Libenter, prolixe, & celeriter facere. Cic. 16. Att. 16. Id autem eſt, ut hoc, quod te tua ſponte facturum eſſe certo ſcio, honoris noſtri cauſa libenter, prolixe, celeriter facias.

Parum prolixe reſpondere. Cic. 7. Att. 14. Me Pompejus Capuam venire voluit, & adjuvare delectum: in quo parum prolixe reſpondent Campani coloni. i. e. Inviti nomina dant. Nec mirum eſt lege Julia in agrum Campanum deductos, propenſiores in Cæſarem fuiſſe.

Prolixĭtas, ātis. f. Ulp. in l. 2. §. utrum. D. Quemad. teſtam. aper. ſecundum locorum anguſtias ſeu prolixitates. Adde Arnob. 7. Et Symmach. 2. Epiſt. 8.

Prolixĭtūdo, ĭnis. f. [μῆκος] Pacuvius Duloreſte, Oro mi ne flectas fandi mi prolixitudinem. Non. 2. 697.

Prolixo, āre. Prolixum facere. Columel. lib. 4. cap. 24. ad finem, Magnopere monendus putator eſt, ut prolixet aciem ferramenti, & quantum poſſit, novaculæ ſimilem reddat.

Prŏlŏgus, i. m. [πρόλογος] Proloquium, ſive præfatio, ubi aut poeta excuſatur, aut fabula commendatur. Prologus etiam narranda proponit. Ter. prol. Phorm. 15.

Nullum invenire prologum potuiſſet, novus
Quem diceret, niſi haberet cui malediceret. Idem Andr. prol. 5. Spartian. Æl. Ver. cap. 1. Non debet eſſe prologus enormior, quam fabula.

Prologus, aliquando ipſum Hominem, prologum referentem, ſignificat. Ter. prol. Heaut. 11.

Oratorem voluit eſſe me, non prologum. Nonnunquam per licentiam pr. producitur.

Prŏlŏgium, i. n. [προλόγιον] Principium, proloquium. Pacuvius, Quid eſt? nam exanimaſti me prologio tuo. Feſtus.

Prōlongo, [μηκύνω] āre. Longum facere. Plin. lib. 13. cap. 3. Veſtes prolongant tempus. Ex vetuſto exemplari legitur Prorogant. i. e. In longum tempus durant. Senec. lib. 5. de Benefic. cap. 17. Ut prolongetur tibi dies mortis, nihil proficiet ad felicitatem. Al. Prorogetur. V. Cur. poſter Cellar. p. 416.

Prōlŏquor, ĕris, loquutus ſum, [πρόφημι. προφέρω, ἀποφαίνομαι] lŏqui. eſt, Quum quod in animo habemus, loquendo efferimus. Varr. lib. 5. de L. L. 7. Prolocutum dicimus, quum animo quod habuit, extulit loquendo. Ter. And. 1. 5. 21.

Obſtupui; cenſen' ullum me verbum potuiſſe proloqui? Idem Phorm. 2. 1. 5. —poſtquam ad judices
Ventum eſt, non potuit cogitata proloqui. Cic. in Orat. 147. Me autem, ſive pervagatiſſimus ille verſus, qui vetat
Artem pudere proloqui, quam factites, diſſimulare non ſinit, quin delecter.

Proloqui, Multum, ſive plus loqui quam par eſt. Plaut. Epid. 3. 4. 28. Nam quid ego apud te proloqui parem? &c. [In emendatis libris exſtat, Parcam proloqui. q. d. Nam quid ni proloquar, aperiamque tibi?

Prōlŏquium, i. n. [ἀξίωμα] Sententia, in qua nihil deſideratur. Varr. de L. L. lib. 24. Exemplum, ut Annibal Pœnus fuit, Scipio Numantiam delevit. Et omnino quicquid ita dicitur, plena atque perfecta verborum ſententia, ut id neceſſe ſit aut verum aut falſum eſſe, id a Dialecticis appellatum eſt ἀξίωμα: a M. Varrone alias Profatum, alias Proloquium: a Cicerone Pronuntiatum. Hæc ex Gell. lib. 16. cap. 8.

Proloquium disjunctivum, pro Disjuncto genere argumenti, vel potius Propoſitione disjunctiva, ut vulgo loquuntur. Gell. lib. 5. cap. 11. Non ratum id, neque juſtum, disjunctum eſſe ait, quoniam non neceſſum eſt alterum ex duobus, quæ disjunguntur, verum eſſe: quod in proloquio disjunctivo neceſſarium eſt.

Neceſſaria communis cauſæ proloquia. Quintil. Decl. 3. [Hic videtur pro Exordio poſitum, ut vulgo uſurpant.

Prolocūtor, ōris. m. Quintil. Decl. 3.

Prōlŭbīdo, ĭnis. f. Varro de L. L. 5. apud Non. 1. 324.

Prolubĭes, ēi. f. Ibid.

Prolubĭum, i. n. [ἐπιθυμία] Cupiditas & voluptas. Gell. lib. 16. cap. 19. Feros & immanes navitas prolubium tamen audiendi ſubit. Navitas, i. e. Nautas. conf. Non. 1. 324. & in PROLUVIUM.

Prolubium, quod Græcis προθυμία, id eſt Promptus animus ad largiendum. Ter. Adelph. 5. 9. 28.

Quod prolubium? quæ iſtæc ſubita eſt largitas?

Prōlūceo, xi, ēre. Senec. de Vita beata, cap. 32. Sena per diem, ſena per noctem ſigna prolucent.

Prōlūdo, ſi, ſum, [προαγωνίζομαι] ĕre. Eſt Futurum certamen meditari, & exercendarum virium cauſa, confirmandique animi, veluti ſimulacrum quoddam certaminis inire. Varr. de L. L. lib. 5. 7. Pro, idem valet quod ante, ut in hoc Proludit. Virg. 3. Georg. 234.

Et tentat ſeſe, atque iraſci in cornua diſcit,
Arboris obnixus trunco: ventoſque laceſſit
Ictibus, & ſparſa ad pugnam proludit arena.

Vide Pontanum ibid. H. St.

Jurgia proludunt. Juven. 5. Sat. 26.

Jurgia proludunt, ſed mox & pocula torques
Saucius, & rubra deterges vulnera mappa.

Proludere, inquit Budæus, eſt Aliquid agere, quod ad juſtum certamen pertineat: quaſique exordium legitimi, plenique certaminis auſpicari. Cic. 2. de Orat. 325. Sed ut ipſis ſententiis, quibus proluſerunt, vel pugnare poſſint.

Levibus proludit in armis. Lucan. ad Piſon. 75.

Dolor proludit per ſcelera. Senec. Med. 12.

Prolūditur, lūſum eſt. Paſſ. Imperſ. Sen. 3. Nat. Quæſt. 28. Cum per iſta proluſum eſt.

Prolūsio, ōnis. f. [προαγώνισμα] Cic. 2. de Orat. 325. Atque ejuſmodi illa proluſio debet eſſe, non ut, &c.

Proluſionis vocabulum ad cauſas translatum eſt. Sic Cicero Divinationem ſuam, Proluſionem Verrinæ accuſationis vocat, 1. Verr. 47. Sin mecum in hac proluſione nihil fueris: quem te in ipſa pugna cum acerrimo adverſatio fore putemus? [Ubique Metaphora ab Armorum proluſione ſumpta.

Prolūdium, i. n. [προαγὼν] i. e. Præludium & initium orandi cauſas, ſed per eandem translationem. Gell. lib. 5. cap. 10. Sed majus mihi in iſta victoria proludium eſt, quum te, non in cauſa tantum, ſed in argumento quoque iſto vinco. conf. Cic. 14. Philipp. 3.

Prolūsōrius, a, um. Adj. ut, Proluſorium judicium, id eſt Præjudicialis cauſa. Ulpian. in l. Si proluſorio judicio. D. de appellation. Al. Perluſorio, vel Perfuſorio. q. V.

Prōlūgeo, luxi, luctum, [ἐπιθρηνέω] ēre. Feſtus, Prolugere dicuntur, qui ſolito diutius lugent. V. Lex. Pitiſc.

Prōluo, ui, ūtum, [βρέχω] ĕre. ex Pro & Lavo compoſitum; Multum, ſive multo tempore lavare. Perſ. Sat. prol. pr.

Nec fonte labra prolui Caballino. Non enim omnino negat, ſed negat multum labra laviſſe, modeſtiæ cauſa. Virg. 1. Æn. 743.
— & pleno ſe proluit auro. Hor. 2. Serm. 4. 26.
Prolueris melius leni præcordia mulſo.

Cruor faucia proluit pectora. Stat. 8. Theb. 711.

Proluit flumen terram. Columel. lib. 2. cap. 18. Quoniam impetus aquarum proluit terram, nudatiſque radicibus, germina non patitur coaleſcere. Virg. 1. Georg. 481.

Proluit, inſano contorquens vortice, ſilvas
Fluviorum rex Eridanus.

Tralate. Gell. 2. 24. Pecuniam ſuam prandiorum gurgitibus proluiſſe.

Prolūtus, a, um. Partic. [βεβρεγμένος] Hor. 1. Serm. 5. 16.

Multa prolutus vappa nauta, atque viator. Apul. de Mundo p. 73. Elmenh. Audivimus abruptis imbribus prolutas eſſe totas regiones.

Prolŭvies, ei. f. [ῥυπαρία] Immundities cujuſcunque rei ſordidæ. Virg. 3. Æn. 216. — fœdiſſima ventris

Proluvies. i. e. Sordis effuſio, inquit Servius. Columel. lib. 12. cap. 38. Et ad alvi proluviem. [Hic idem eſt, quod Profuſio, vel Profluvium alvi. Abſolute Gloſſ. Philox. Proluvies, Κοιλίας ὑπερέκχυσις, & Κοιλίας ἔκχυσις.

Proluvies, Inundatio. Cic. 1. Q. frat. 7. Romæ, & maxime Appia, ad Martis, mira proluvies. Nonnulla exemplaria habent Alluvies.

Larga proluvie lavere ſaxa. Lucret. lib. 5. 648.

Prolŭvio, ōnis. f. Idem. Apul. de Mundo. p. 73. Elmenh. In Occidentis plagis ſcaturigines quædam ac proluviones eaſdem ſtrages dederunt.

Prolŭvium, i. n. [κατάκλυσμα] Profuſio & prodigalitas, quum quis more aquæ opes profundit. Ter. Adelph. 5. 9. 28.

Quod

Quod proluvium? quæ istæc subita est largitas? Prolubium legit Donatus, interpretaturque Promptum ad largiendum animum, & προθυμίαν.

Proluviōsus, a, um. Adj. ut, Proluviosa pestis. Q. Fab. Lucull. apud Fulgent. de Sermone prisco.

Prōlȳta, æ. m. [προλύτης]
Prolytæ, a Triboniano appellantur, Qui in quintum jam annum juri Civili operam dederunt, sicut Lytæ, qui quatuor. Justinian in procemio Pandectarum juris Civilis. Turneb. Advers. 8. 19. ut Lytas interpretatur Solutores, quasi qui jam tantos progressus habent in jure, ut de eo respondere prope possint & quæstiones solvere: sic Prolytæ illi sunt, quos tanquam Præsolutores dixeris, quod etiam solutoribus qui lytæ dicuntur, antecellant. Vulgus interpretum juris Lytas Solutos vocat, magno sane flagitio.

Prŏmăchus, i. m. [πρόμαχος] Macedo, raræ gloriæ inter bibacissimos fuit. Is enim, quod quatuor ingurgitasset cantharos uno actu, ab Alexandro corona donatus est. Quem triduo post vini furor enecavit. Alexand. Alex. lib. 5. cap. 22. 12. Ex Æliani Var. Hist. 2. 41. Athen. lib. 10. & Plut. in Alexandro.

Prōmăgister, tri. m. Qui pro magistro substituitur. Vet. Inscript. Gruter. 454. n. 8. PROMAGISTER HAEREDITATIVM. conf. Rhod. in Scrib. Larg. p. 237. ap. Cic. 13. Fam. 65. divise scribitur, Qui operas in Scriptura pro magistro dat. V. etiam Cic. 5. Att. 15. in fine. *Le commis ou substitut du*, &c. V. Scriptura, pro Vectigali, &c. in SCRIBO. conf. in PRO Præp. & PROCONSUL, PRODICTATOR, &c.
De Promagistro Scriniorum & Societatis, V. Lex. Pitisc.

Prōmāno, āre. quod vulgatum est hodie, apud antiquos desideratur. V. Cellar. Cur. post. p. 364. Henr. Stephanus, nullo exemplo addito, adscripserat.

Prōmātertĕra, æ. f. Proaviæ meæ soror. Cajus in l. 1. D. de gradib. V. PROAVUNCULUS.

Promello, ĕre. Verbum antiquum, quod Litem promovere interpretatur Festus.

Prōmercālis, e. Adj. [ὤνιος] dicitur Quod paterfamilias venale habet extra ea, quæ usui suo servat, ut ait Budæus. Columel. lib. 1. cap. 8. Neve negotietur sibi, pecuniamque domini, aut animalibus, aut rebus aliis promercalibus, occupet. Suet. de Illust. Gramm. 23. Quum & officinas promercalium vestium exerceret. Gell. lib. 4. cap. 1. Ex iis autem, quæ promercalia & usuaria in locis hisdem essent, ea sola esse penoris putet, quæ sint usu annuo.
Promercale, in venalium ratione dicitur, quod extra domesticum usum redundans venum proponitur. Cæl. Rhodig. lib. 28 cap. 10. extr.
Aurum promercale, Suetonius vocat id, quod Cæsar vendidit superans sibi, reservata tanta auri copia, quanta suo usui satis esset. V. in Cæs. cap. 54. & Lex. Pitisc.

Prōmercium, i. n. Paulus in l. cetera. D. de legat. 1. Sed & si quis ad opus Reip. faciendum legavit, puto valere legatum. Nam & Papinianus lib. 11. Responsorum refert, Imperatorem nostrum & Divum Severum constituisse, eos qui Reipublicæ ad opus promiserunt, posse quid detrahere ex ædibus suis urbanis atque rusticis, eoque ad id opus uti: quia hi quoque non promercii causa id haberent. Promercium, inquit Turnebus, a Paulo dicitur ea ratione, qua Commercium. Illo autem verbo continentur ea, quæ paterfamilias promercalia habet & venalia. id est quæ non suæ usioni & penori, ut consumet, servat, sed ut pecunia mutet.

Prōmĕreo, es, ui, ĭtum, [προσποίημαι] ēre. & **Promereor**, ĕris, ĭtus sum, ēri. Dep. Idem quod Mereri. Ter. Phorm. 3. 2. 31.
Idem hoc tibi, quod bene promeritus fueris, conduplicaverit. Idem Adelph. 2. 1. 47.
Verum enim quando bene promeruit, fiat: suum jus postulat. Cic. 1. Q. frat. 1. Etenim si in promerendo ut tibi tanti honores haberentur, quanti haud scio an nemini, fuisti omnium diligentissimus.
Vota tua promeruere deos dextros marito. Stat. 5. Silv. 1. 72.
Officium promerere. Cic. Anteq. iret in exsil. 6. Non convenire, quum ego ad promerendum officium tam fuerim expeditus, vos ad referendam gratiam esse tardiores.
Curæ testimonium promeruisse contentus. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Pœnam promerui. Ovid. 1. Trist. 2. 63.
Promereri malum. Plaut. Amph. 2. 1. 20.
Reus levius punitus quam sit promeritus. Cic. 2. de Invent. 83.
Haud promeruit, quamobrem vitio verteres. Plaut. Amph. 3. 2. 12.
Promereri principem, pro Principatum. Plin in Paneg. cap. 62. ad fin. Quisquis probatos Senatui viros suscipit, hic maxime principem promeretur. [i. e. Principis gratiam meretur, vel Principem quasi beneficio demeretur, vel obligat sibi. Pertinet igitur ad subjecta exempla.
Promereri, [εὐποιεῖν] Beneficium præstare, adjuvare, prodesse, Donato interp. Virg. 4. Æn. 334.
— nunquam, regina, negabo
Promeritam. Ter. And. 2. 1. 33.
Ego, Charine, neutiquam officium esse liberi puto,
Quum is nihil promereat, postulare id gratiæ apponi sibi. Nihil meretur, inquit Donatus: vel, ut idem ait, Cum nihil præstet.
Promereri de aliquo, Conferre beneficium in aliquem. Plaut. Capt. 5. 1. 13. & Men. 5. 9. 8.
Bene promereri de multis. Cic. 2. Off. 53. Deinde consuetudine beneficentiæ paratiores erunt, & tanquam exercitatiores ad bene de multis promerendum.
Optime de Repub. promereri. Cic. 3. Philipp. 37.
Occasionem promerendi non amittere. Q. Cic. de Petit. Consul. 21.
Diligentissimum esse in promerendo. Cic. 1. Q. frat. 1. V. supra.

Promĕrens, entis. Partic. [εὐποιῶν] Qui bene de aliquo meretur. Plaut. Asin. 1. 2. 2.
Promerenti optime hoccine pretii redditur?

Promerĭtum, i. n [εὐποιΐα] Cic. Post. redit. ad Quir. 8. Quare hoc majus est in nos vestrum promeritum, quod non multitudini propinquorum, sed nobismet ipsis reddidistis. Lucret. lib. 1. 61.
Nec bene promeritis capitur, nec tangitur ira. De deorum natura loquitur. Idem 2. 650. & Ovid. 4. Fast. 394.
Sponte Deæ munus promeritumque patent.

Prŏmētheus, ei. m. trium syllabarum, [Προμηθεὺς] teste Ovid. 1. Met. 82. Iapeti filius ex Asia Nympha conjuge. Post factos a se homines, dicitur auxilio Minervæ cælum ascendisse, & adhibita facula ad rotam Solis, ignem furatus: quem hominibus indicavit. Ob quam causam irati dii, duo mala immiserunt terris, febres & morbos, sicut & Sappho & Hesiodus memorant. Quod tangit & Hor. lib. 1. Carm. 3. 27. Ipsum etiam Prometheum in monte Caucaso per Mercurium religaverunt ad saxum: & adhibita aquila est, quæ ejus cor exederet. Hæc autem omnia non sine ratione finguntur. Nam Prometheus, vir prudentissimus fuit, dictus ἀπὸ τῆς προμηθείας, id est a providentia. Hic primus astrologiam Assyriis indicavit: quam residens in monte altissimo Caucaso, nimia cura & sollicitudine deprehenderat. Dicitur autem aquila cor ejus exedere, quod ἄχος est sollicitudo, qua ille affectus, siderum omnes deprehenderat motus. Et hoc quia per prudentiam fecit, duce Mercurio, qui prudentiæ & rationis deus est, ad saxum dicitur esse religatus. Deprehendit præterea rationem fulminum, & hominibus indicavit: unde cælestem ignem dicitur esse furatus. Nam quadam arte ab eodem monstrata, supernus ignis eliciebatur, qui mortalibus profuit, donec eo bene usi sunt. Nam postea malo hominum usu in perniciem eorum versus est: sicut in Livio (1. 31. extr.) lectum de Tullo Hostilio, qui eo igne exustus est cum omnibus suis. Numa vero Pompilius impune eo usus est tantum in sacris deorum. Hinc est quod igne rapto, ab iratis numinibus morbi hominibus dicuntur immissi. V. Servium in illud Virg. 6. Ecl. 42.
Caucaseasque refert volucres, furtumque Promethei.
Prometheus quum homines limo fingeret, jussus est ex omnibus animalibus particulam, prout erat eorum natura, homini apponere. Unde leonis vim stomacho apposuit: ideo iracundia magis accendimur. Timorem a lepore posuit, a vulpe astutiam: ceteraque a reliquis. Hæc Acron in illud Hor. lib. 1. Carm. 16. 13.
Fertur Prometheus addere principi
Limo coactus particulam undique
Desectam, & insani leonis
Vim stomacho apposuisse nostro.
Scribit Eusebius ad annum mundi CCCCXXXI. Argis regnante Argo, His temporibus, secundum quorundam opinionem, Prometheus fuit, a quo homines factos commemorant. Et revera, quum sapiens esset, feritatem eorum & nimiam imperitiam ad humanitatem & scientiam transfigurabat. Lactant. lib. 2. Divinar. instit. cap. 11. tradit primum omnium Prometheum simulacrum hominis formasse de pingui & molli luto, ab eoque natam primo artem statuas & simulacra fingendi.
Scopuli Promethei. Sen. Hercule fur. 13.
Callidus Prometheus. Hor. 2. Carm. 18. 35.
Diri Prometheos artes. Stat. 11. Theb. 468. Genitivo Græco.
Pro Figulo translate ponitur apud Juven. 4. Sat. 133.
Debetur magnus patinæ subitusque Prometheus.

Promethēus, a, um. Tetrasyll. [Προμήθειος] Adj. ut,
Promethea juga. Propert. 1. 12. 10.
— an quæ
Lecta Prometheis dividit herba jugis? Promethea autem juga vocat Caucasum, ubi nascebatur e cruore Promethei aconitum. Etsi enim e vomitu Cerberi prope Heracleam plerique natum ferunt, alii tamen e tabo & sanie Promethei, cujus jecur tondebat aquila, exortum fabulantur. Herbam igitur lectam in Prometheis jugis quum dicit, Veneficia intelligit. Auson. Idyll. 12. v. 78.
Unde Prometheo de corpore sanguineus ros
Aspergit cautes, & dira aconita creat cos. Turneb.
Prometheum lutum, Quo is usus est. Martial. lib. 10. 39. in Lesbiam anum.
Sic quoque mentiris, nanque, ut tua sæcula narrant,
Ficta Prometheo diceris esse luto. Idem 14. Epig. 80.
Clara Prometheo munere ligna sumus. De ferulis.

Promethīdes, æ. m. patronym. [Προμηθειάδης] Ovid. 1. Met. 390.
Inde Promethides placidis Epimethida dictis
Mulcet. De Deucalione.

Prōmĭco, [προτείνω] āre. Extendere, & Porro jacere, inquit Nonius, 1. 329. Nævius, Siquidem loqui vis, non perdocere, multa longe promicanda oratio est.
Promicant molles plumulæ. Apul. 3. Miles. p. 138. Elmenh.

Promĭcans, antis. Partic. ut, Lacrimisque rursum promicantibus. Apul. 3. Met. p. 133. Elmenh.

Promilite, V. EXCONSULE.

Prōmĭneo, es, ui, [ὑπερβάλλω] ēre. Ultra aliquid eminere, inquit Perottus. Plin. lib. 11. cap. 37. Simiæ dentes ut homini. Elephanto, intus ad mandendum quatuor, præterquam eos qui prominent.
Vulgus prominet excelsis tectis, Prospicit. Stat. 11. Theb. 416.
Prominere ante. Plin. lib. 8. cap. 32. Aut enim paucos aut nullos habent, nec in cornibus imis ramos, alioquin ante frontem prominere solitos junioribus.
Prominens a cetera acie cuneus, pro Eminens ultra reliquam aciem. Liv. 22. 47.
Collis prominet in Pontum. Ovid. 13. Met. 778.
Prominere in memoriam ac posteritatem, pro Extendi. Liv. 28. 43.

Promĭnens, entis. [προβάλλων] Partic. Liv. 27. 48. Gallos prominens collis tegebat.
Venis prominentibus. Martial. 5. 4.
Compar. Prominentiore cauda. Plin. 10. 3.
Prominens, subst. [προβάλλον] Tacit. 1. Ann. 53. Milites, ad cædem missi, invenere in prominenti litoris, nihil lætum opperientem.

Prominenter, Adv. Cæl. Aurel. Acut. 1. 11. Paulo prominentius a lecto producendus æger.

Prominentia, æ. f. Vitruv. 6. 11. Habere summam prominentiam. Solin. cap. 27. pr. Africa extensa in duas prominentias. i. e. Promontoria. Idem cap. 2.

Prominŭlus, a, um. Adj. Solin. cap. 27. extr. Mammis prominulis. Idem cap. 30. Ora prominula. Capitolin. Pertin. cap. 12. Habitudine corporis pinguiore, ventre prominulo.

Promĭno, āre. a Minare. q. V. Apul. Miles. 9. p. 229. Elmenh. Senex claudus, cui nostra tutela permissa fuerat, universa nos jumenta ad lacum proximum, bibendi gratia, gregatim prominabat.

Promiscam, **Promiscarus**, **Promiscue**, V. PROMISCUUS.

Prōmiscuus, a, um. Adj. [ἐπίκοινος, ἀδιάφορος] Mistum, confusum, incertum. Sallust. Catil. cap. 12. Divina atque humana promiscua, nihil pensi neque moderati habere.

Cædes promiſcua. Liv. 2. 30. extr. Pluſque ibi ſanguinis promiſcua omnium generum cæde, quam in ipſa dimicatione factum.
Connubia promiſcua. Liv. 4. 2. Quam enim aliam vim connubia promiſcua habere, niſi ut ferarum prope ritu vulgentur concubitus plebis, patrumque?
Operam promiſcuam dare, Mutuam operam tradere. Plaut. Rud. 4. 4. 138.
Victus promiſcuus. Plin. lib. 5. cap. 1.
In uſum promiſcuum venire. Plin. lib. 9. cap. 35.
In promiſcuo aliquid habere. Plin. lib. 33. cap. 1.
Promiſcuum genus apud Grammaticos, Genus epicœnum, & quaſi incertum ſive confuſum. Quintil. lib. 1. cap. 4.

PROMISCUS, a, um. Adj. veteres dicebant. Gell. 16. 13. De hujus opinionis tam promiſcæ erroribus. conf. Parei Lex. Crit. p. 1000.

PROMISCUE, Adv. Miſte, confuſe, incerte. Plin. lib. 11. cap. 37. In capite cunctorum animalium homini plurimus pilus, jam quidem promiſcue maribus ac feminis. Liv. 3. 47. Placet pecudum, ferarumque ritu promiſcue in concubitus ruere?
Magis promiſcue quam diligenter his conſuetudo eſt uſa. Varr. lib. 5. de L. L. 8. pr. [i. e. Temere.
Promiſcue & Proprie, contraria. Cic. 2. de Lege Agrar. 8. Tamen promiſcue toto, quam proprie parva frui parte malletis. i. e. Communiter.
Promiſcue & Communiter, Synon. Cic. pro Font. 12. Unum eſt enim & ſimplex aurium judicium, & promiſcue & communiter, ſtultis ac ſapientibus, ab Natura datum.
Indiſtincte & Promiſcue. Gell. 20. cap. ult. nunc Præf. Cujus generis cunque erant, indiſtincte atque promiſcue adnotabam.
Datum promiſcue ſuffragium eodem jure omnibus. Liv. 1. 43. in pr.
Fungi advocatione promiſcue. Plin. 10. Epiſt. 20. pr. Ut primum me, domine, indulgentia veſtra promovit ad præfecturam ærarii Saturni, omnibus advocationibus, quibus alioqui nunquam eram promiſcue functus, renuntiavi, ut toto animo delegato mihi officio vacarem.
Haurire promiſcue ex aliquo loco. Cic. 3. de Orat. 67.
Uti promiſcue cum altero aliqua re. Ulpian. in l. veſtis. ff. de Aur. & Arg. Legat. Communia ſunt veſtimenta, quibus promiſcue utitur mulier cum viro.

PROMISCAM, dicebant veteres pro Promiſcue. Feſtus. V. Plaut. Pſeud. 4. 5. 11.

PROMISCARUS, a, um. Adj. Idem ac Promiſcuus. Varro apud Nonium 2. 112. Dum vixi promiſcaris meis in cortibus pavit. Al. Promiſcam.

PRŌMITTO, mīſi, miſſum, [ὑπισχνέομαι, ὑφίστημι, ἐπαγγέλλομαι, ἐγγυάω, ἐγγυάομαι, ϛέλομαι] ĕre. Polliceri. Ter. Adelph. 5. 8. 18. Fac: promiſi ego illis. Cic. Jam enim totum quod tibi promiſeram, præſtiti.
Dii faxint ut faciat ea, quæ promittit. Cic. 16. Att. 1.
Vix videbar, quod promiſeram, præſtare poſſe. Cic. ad Brut. 18.
Promittere ad cœnam. h. e. Promittere ſe venturum ad cœnam. Plaut. Menæh. 5. 24.
Promittere foras ad cœnam. Plaut. Stich. 4. 2. 16. Idem Moſt. 4. 3. 12.
Promittere ad fratrem. h. e. Se iturum ad fratrem. Cic. 2. de Orat. 27.
De re aliqua. Quintil. lib. 3. cap. 9. Nec eſſe utilis poteſt, niſi conſtiterit, quid debeat de probatione promittere.
Promittere & polliceri prolixe de re aliqua. Cic. 7. Fam. 5. Nec mehercule minus ei prolixe de tua voluntate promiſi, quam eram ſolitus de mea polliceri.
Bene promittere. Cic. 2. de Divin. 38. Quæ autem inconſtantia deorum, ut primis minentur extis, bene promittant ſecundis? Ovid. 3. de Arte Am. 461.
Si bene promittant, totidem promittite verbis.
Difficulter promittere. Senec. Epiſt. 1. Aut timide negavit, aut promiſit, ſed difficulter.
Timide promittere. Ovid. 1. de Arte Am. 631.
Vere promittere. Catul. ad Lesbiam, 163. 3.
Promittere & Affirmare. Cic. 12. Fam. 14. Præterea mihi promiſerunt Panſa & Hirtius coram, & abſenti mihi ſcripſerunt; Verrioque noſtro Panſa affirmavit, ſe daturum operam &c.
Promittere & Confirmare. Cic. 13. Fam. 28. Quod ita eſſe tibi promitto, atque confirmo. Idem 3. Fam. 10. De me tibi ſic, conteſtans omnes deos, promitto atque confirmo, me, &c.
Promittere & Spondere. Cic. pro Cœl. 77. Promitto hoc vobis, & Reipub. ſpondeo.
Promitto, recipio, ſpondeo, P. C. C. Cæſarem talem ſemper fore civem, &c. Cic. 5. Philipp. 51.
Promittere, & In ſe recipere. Cic. 13. Fam. 10. Sed tamen ſeparatim promitto, in meque recipio, fore eum tibi & voluptati & uſui.
Promiſi mea fide. Plaut. Menæh. 5. 4. 6.
Promittere ſe facturum aliquid. Plaut. Aſin. 5. 2. 80.
Promitto fore. Plaut. Aul. 2. 2. 42.
Auxilium promittere alicui. Ovid. 13. Met. 325.
Bellum promittere avidi. Stat. 3. Theb. 390.
Magna promittere. Sil. lib. 8. 240.
Opem promittere. Ovid. 5. Faſt. 247.
Torum promiſit illi. Ovid. 7. Met. 91.
Vadimonium. Cic. 5. Verr. 38. Ne extra ſuum forum vadimonium promittere cogantur.
Vana. Ovid. 16. Epiſt. 296.
Promittere cum Genitivo, ut Damni infecti. Cic. Topic. 22. At ſi quis in pariete communi demoliendo damni infecti promiſerit, non debebit præſtare quod fornix vitii fecerit.
Interdum eſt ſimpliciter Prædicere. Cic. 7. Att. 9. Promitto tibi Pompejum, ſi valebit, tegulam in Italia nullam relicturum. Idem 6. Fam. 1. Si mihi alterutrum, de exitu rerum promittendum eſſet.
Promittere, Profiteri. Qui enim ſunt profeſſores artium, promittere dicuntur. Petron. cap. 10. Et ego, ne quæſtibus tuis obſtem, aliquid aliud promittam. i. e. Aliquam aliam artem pollicebor, & profitebor. Turneb. 19. 6. Hor. 2. Epiſt. 1. 115.
— quod medicorum eſt
Promittunt medici. Quintil. lib. 1. procem. Facere quam promittere optima maluerat. [Conf. Celſ. Procem. lib. 1. pr.
Promittere, Minari. Plaut. Aſin. 5. 2. 86. Surrepturum pallam promiſit tibi. conf. Ter. Heaut. 4. 4. 6. [Sic Virgil. 2. Æn. 96.
Promiſi ultorem, & verbis odia aſpera movi. Ut Minari in bonum.
Promittit ſe arbor. Plin. lib. 16. cap. 26. In maxima tamen admiratione pinus eſt. Habet fructum matureſcentem, habet proximo anno ad maturitatem venturum, ac deinde tertio. Nec ulla arborum avidius ſe promittit. Id eſt (ut ego quidem interpretor) porro mittit, profert ſe, & in fructum effert. Niſi forte quis putet idem eſſe ac ſi diceret, Fructum de ſe pollicetur: quippe in annum tertium promittit.
Telum longius promittere. Cæſ. 8. Bell Gall. 9. Quo tutius altitudine eſſet, hoc audacius longiuſque tela promitteret.
Promittere, Porrigere, extendere. Mela 1. 3. Gallia eſt longe & a noſtris litoribus hucuſque promiſſa.
Promittere barbam, capillum &c. Tacit. 2. Ann. 39. Donec crinem barbamque promitteret. Liv. 6. 16. Multos mortales capillum ac barbam promiſiſſe. V. Heinſ. ad Sil. 3. 534. & Non. 4. 348. & in PROMISSUS Partic.

PROMISSUS, a, um. Partic. [ἐπαγγελθεὶς, ἐγγυητὸς] Cic. pro Roſc. Com. 16. Quæ ex liberalitate hujus promiſſa ſit & oſtentata.
Carmen promiſſum. Hor. Epod. 14. 6.
Corpus mihi promiſſum. Ovid. 20. Epiſt. 146.
Dies promiſſa aderat. Virg. 9. Æn. 107.
Dona promiſſa reddere. Ovid. 4. Triſt. 2. 7.
Donum Jovi dicatum atque promiſſum. Cic. 7. Verr. 183.
Fides promiſſa. Virg. 6. Æn. 346. Idem 4. 552.
Fœdera. Ovid. 2. Faſt. 159.
Munus. Ovid 3. Faſt. 365.
Nox. Tibul. lib. 2. 6. 49.
Præmia ſolvere promiſſa alicui. Ovid. 14. Met. 810.
Salus promiſſa tibi eſt. Lucan. lib. 4. 235.
Promiſſa barba, Prolixa & dependens, ſive longa. Virg. 8. Æn. 34. al. Prolixa. Plin. Epiſt. 27. lib. 7. ad Suram, Mox apparebat idolum, ſenex macie & ſqualore confectus, promiſſa barba, horrenti capillo. Feſtus, Promiſſum capillum dicunt longum. Item, Barba promiſſa, velut porro miſſa. conf. in ipſo verbo.
Capillus promiſſus. Liv. 44.
Comæ promiſſæ. Liv. 38. 17. Procera corpora, promiſſæ & rutilatæ comæ, vaſta ſcuta, prælongi gladii. De Gallis.
Promiſſo ventre arietes. Columel. lib. 7. cap. 3.

PROMISSUM, i. n. [ἐπάγγελμα] Quod promiſimus. Plin. lib. 12. cap. 1. Elico ex Helvetiis Romæ commoratus, olei ac vini promiſſa remeans ſecum tulit. Vetus codex habet Præmiſſa. q. V.
Promiſſum & Receptum. Cic. 2. Philipp. 79. Ille induxit ut peteret, promiſſum ac receptum intervertit, ad ſeque tranſtulit. conf. infra Satisfacere promiſſo.
Conſtantia promiſſi & Fides. Cic. 4. Att. 16. O conſtantiam promiſſi & fidem miram!
Sponſor promiſſorum alicujus. Cic. 15. Att. 15.
Dextra, non tam in bellis & in præliis, quam in promiſſis & fide firmior. Cic. pro Dejot. 8.
Largus promiſſis. Tacit. 5. Hiſt. 24. 4.
Ditibus promiſſis commoveri. Sil. lib. 3. 512.
Infida promiſſa. Valer. 2. Argon. 578.
Superba. Valer. 4. Argon. 649.
Uberius. Cic. 5. Tuſc. 19. Ullumve eſſe philoſophiæ promiſſum uberius aut majus. Ovid. 3. Amor. 6. 66. Munera promiſſis uberiora feres.
Abſolvere promiſſum. V. ABSOLVO.
Admovere promiſſis ſpem recurſus. Ovid. 11. Met. 454.
Complere promiſſum. V. COMPLEO.
Conficere munus promiſſi. Cic. in Partit. 132. Eo expoſito munus promiſſi omne confecero.
Conſequi promiſſa. Cic. 1. Tuſc. 95. Si ante mors adventet, quam Chaldæorum promiſſa conſecuti ſumus.
Dignum promiſſis dicere aliquid. Hor. 2. Serm. 3. 6.
Dare blanda promiſſa. Catul. Argon. 62. 139.
Efficere promiſſum & conventum cuipiam. Cic. 1. Off. 32.
Exigere promiſſa. Cic. 3. Off. 94. Theſeus exegit promiſſum a Neptuno.
Expetere promiſſa. Cic. 6. Fam. 17.
Exuere promiſſa, Negligere. Tacit. 13. Ann. 44. pr.
Facere promiſſum alicui. Cic. 1. Philip. 17. Multis multa promiſſa non fecerit. De Cæſare.
Firmare promiſſa. Ovid. 10. Met. 430.
Flagitare promiſſum. Cic. 3. Fam. 11. Quum tua promiſſa per litteras flagitabam.
Implere promiſſum. V. IMPLEO.
Inducere aliquem promiſſis. V. INDUCO.
Intervertere promiſſum, V. ſupra Promiſſum & Receptum.
Ludere aliquem inani promiſſo. Ovid. 3. Faſt. 685.
Manere promiſſis, & ſervare fidem. Virg. 2. Æn. 160.
Morari aliquem plura in promiſſis. Lucret. lib. 5. 92.
Onerare pectora alicujus largis promiſſis. Sil. lib. 17. 576.
Parere promiſſis, Facere quod promiſiſti. Ovid. 5. Faſt. 504.
Patrare promiſſa. V. PATRO.
Pendere promiſſis. Cic. 3. Q. frat. 5. Cæſaris amore, quem ad me perſcripſit, unice delector: promiſſis iis, quæ oſtendit, non valde pendeo.
Perficere. V. PERFICIO.
Reddere. Virg. 5. Æn. 386.
Referre. Ovid. 14. Met. 18.
Repetere alicujus. Cic. pro Planc. 101. Quid me aſpectas? quid mea promiſſa repetis?
Satisfacere promiſſo. Cic. 7. Verr. 138. Satis eſt factum Siculis, ſatis officio ac neceſſitudini, Judices, ſatis promiſſo noſtro ac recepto.
Servare. Cic. 1. Off. 32. Nec promiſſa ſervanda ſunt ea, quæ ſint iis, quibus promiſeris, inutilia.
Solvere alicui. Cic. 12. Fam. Epiſt. ult. Ut optime meritis militibus promiſſa ſolvantur.
Stare promiſſo. Cic. 1. Off. 32. Jam illis promiſſis ſtandum non eſſe quis non videt, quæ coactus quis metu, quæ deceptus dolo promiſerit?
Teneri voto & promiſſo. Cic. 12. Att. 19. Jam quaſi voto quodam & promiſſo me teneri puto.
Trahunt promiſſa puellas. Ovid. 1. de Arte Am. 631.

PROMISSIO, ōnis. f. [ἐγγύη, ἐπαγγελία, ὑπόσχεσις] Idem, ſive Pollicitatio. Cic.

Cic. 3. de Orat. 203. Promiſſio, deprecatio, obſecratio. Idem 8. Att. 9. Cum litteris, cum mandatis, cum promiſſione provinciæ.
Auxilii promiſſio. Idem 4. Fam. 13.
Scelerum promiſſio. Cic. 8. Philip. 10. Scelerum promiſſio, & iis qui exſpectant perniciosa eſt, & iis qui promittunt.

PROMISSUS, ûs. m. Idem. ut, Promiſſu vitæ recreat. Manil. lib. 5. 578.

PROMISSOR, ōris. m. Hor. Arte Poet. 138.
Quid dignum tanto feret hic promiſſor hiatu?

PROMISSĪVUS, a, um. Adj. ut, Promiſſivus modus. P. Conſent. inter Grammat. Putſchii, p. 2061.

PROMNESTRIA, æ. f. [προμνήστρια] Proxeneſtria, ſeu Nuptiarum conciliatrix. Id enim munus per feminas jam olim expediri ſolebat. Alciat. lib. 1. diſpunction. cap. 22. Latine Pronuba. Gloſſ. Gr. Lat. Προμνήστρια, Pronuba.

PRŌMO, prompſi, promptum, [ἐκφέρω, προβάλλω, προχειρίζομαι] ĕre. contractum ex Pro & Emo; Proferre, exponere, educere. Virg. 2. Æn. 260.
— illos patefactus ad auras
Reddit equus, lætique cavo ſe robore promunt. [Forſan Promo contractum ex Proſumo, & cetera id genus ſimiliter a Sumo, quæ ab Emo Grammatici arceſſunt, ut Demo, Eximo, Interimo, Perimo. unde & in Præteritis ſ aſciſcunt nonnulla, ut Demſi. Significatio certe convenit: neque obſtat quod etiam Deſumo, Proſumo &c. dicitur, vel quod iidem Grammatici Sumo a Sub & Emo arceſſunt.
Proferre & Promere. Cic. pro Roſc. Com. 29. Niſi idcirco moleſte pateris, quod HS. IↃↃↃ tu ex arca proferebas, HS. CCCIↃↃↃ ex diſciplina & artificio Roſcius promebat.
Vina horna promere dolio. Hor. Epod. 2. 47.
Ex armario aurum promere. Cic. pro Cœl. 52.
Pecuniam ex ærario. Cic. 5. Verr. 195.
Promere e ſacrario. Plin. lib. 33. cap. 1.
Libros e bibliotheca. Cic. 3. de Fin. 7.
Medicamenta promere de narthecio. Cic. 2. de Fin. 22.
Spicula promit de pharetra. Ovid. 3. de Arte Am. 516.
Promere in uſus. Columel. lib. 2. cap. 10.
Æſtus promit Titan. Senec. Herc. OEth. 12.
Diem promit & celat ſol. Hor. in Carm. ſæcul. 9.
Gemitus de pectore. Martial. lib. 10. 85.
Voces. Cic. 1. de Divin. 20.
Promere in medium, Eloqui. Plin. in Paneg. cap. 66. Jubes quæ ſentimus promere in medium.
In publicum aliquid. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Promere a ſe, V. A vel AB.
Animus eruditus, qui ſemper aliquid promat, quod alios delectet. Cic. 5. Fam. 14.
Juſtitiam promere & exercere, Vacare cauſſis cognoſcendis, & litibus dijudicandis. Plin. 1. Epiſt. 10.
Aliquid ex ſcientia obſcuriore promere & aſſumere. Cic. 1. de Orat. 59.
Loci ſunt quaſi ſedes, e quibus argumenta promuntur. Cic. in Topic. 7.
Promere conſilia, Aperire, palam facere. Cic. 9. Att. 10.
Obſcura promere. Hor. 1. Carm. 34. 14.
Orationem de ſe. Tacit. 2. Hiſt. 90.
Ordo rerum juſtis voluminibus promitur. Paterc. 2. 48. 5.

PROMPTUS, a, um. [προκεχειρισμένος] Partic. & Adj. ut,
Clauſum & Promptum, contraria. Salluſt. in Bell. Catil. cap. 10. Aliud clauſum in pectore, aliud in lingua promptum habere.
Promptus, per translationem, dicitur Manifeſtus, & apertus, quum res a ſecretiore loco educitur, ut parata nobis & ad manus ſit.
Prompta & Aperta, quibus Occulta & recondita opponuntur. Cic. 1. de Fin. 30. Altera occulta quædam & quaſi involuta aperiri, altera prompta & aperta judicari.
Promptiſſimum & apertiſſimum, quibus item Clauſum & reconditum opponuntur. Cic. 6. Verr. 37. Statuerunt ſe nihil tam clauſum, neque tam reconditum poſſe habere, quod non iſtius cupiditati apertiſſimum, promptiſſimumque eſſet.
Eminentia & prompta. Cic. 3. de Orat. 213.
Aditus ad honores capeſſendos prompti. Tacit. 3. Ann. 30.
Loca prompta, Publica, & in propatulo. Lucret. lib. 6. 1265.
Prompta & expoſita fides. Cic. pro Cæcin. 78.
Quod omnibus patet, & æque promptum eſt mihi & aliis. Cic. pro Muren. 28.
Promptum hoc, & in expedito poſitum, exercitatione ſola continetur. Quintil. lib. 10. cap. 7.
Promptum eſt facere. Quintil. lib. 9. cap. 1. Neque enim me movent nomina illa, quæ fingere utique Græcis promptiſſimum eſt. i. e. Facillimum.
Non eſt promptum cognoſcere unde, &c. Ovid. 3. Met. 96.
Haud promptum, Non facile inventu. Plin. lib. 9. cap. 35.
Promptus, [πρόφρων, πρόχειρος, πρόθυμος, ἔκθυμος] Qui jam paratus eſt ad agendum, & in quo nulla mora eſt, quaſi jam productus: expeditus, alacer, ardens. Salluſt. Catil cap. 43. extr. Natura ferox, vehemens, manu promptus erat, maximum bonum in celeritate putabat.
Paratus & promptus. Cic. 1. Verr. 41.
Promptus ingenio, Qui ingenium ad omnia paratum habet. Liv. 5. 3. Is tum jam, non promptus ingenio tantum, ſed uſu etiam exercitatus, talem orationem habuit.
Promptus lingua. Liv. 2. 45.
Promptior manu. Liv. 2. 56.
Sceleribus faciendis promptus. Tacit. 15. Ann. 67. 3.
Seditioni promptus. Tacit. 1. Ann. 48. 3.
Ultioni. Idem. 11. Ann. 32. 1.
Promptus ſervitio, pro Ad ſervitium. Tacit. 1. Ann. 2.
Promptus ad. Liv. 31. 34. pr. Quod promptiores ad ſubeundam omnem dimicationem videbatur facturom, id metum, pigritamque incuſſit.
Ad arma promptior. Ovid. 1. Met. 126.
Ad bella Quirites prompti. Ovid. 3. Faſt. 277.
Ad dicendum promptus & non inexercitatus. Cic. de Clar. Orat. 136.
Ad diſcendum promptus Quintil. lib. 1. cap. 1.
Ad pericula promptior. Cic. 1. Off. 83.
Ad pugnam promptus. Cic. pro Milon. 55.
Ad vim promptus. Cic. 2. de Lege Agrar. 81.
Animo te eſſe hilari & prompto ad jocandum valde me juvat. Cic. 2. Q. frat. 13.
Animum tuum promptum & alacrem perſpexi ad defendendam Rempub. Cic. 3. Fam. 11.
Celeritas prompta & parata in reſpondendo. Cic. de Clar. Orat. 154.
Homo promptiſſimus & experiens. Cic. 6. Verr. 37.
Ingenium promptum ad aſperiora Druſo erat. Tacit. 1. Ann. 23.
Ingenium promptum in adulationes. Tacit. 15. Ann. 61.
Lingua prompta. Salluſt. de Rep. ord. ad Cæſarem, Vix ſatis apertum os, aut lingua prompta videtur, quæ dicta pectore evolvat.
Lingua prompta ad ſonos rigidos. Ovid. 4. Faſt. 310.
Manus promptas in fata alicujus continere. Ovid. 1. de Pont. 9. 22.
Ore alacri & prompto ac vultu, huc atque illuc intueri. Cic. 1. de Orat. 183.
Pectus promptum ad vulnera. Lucan. lib. 5. 320.
Rabies in ferrum promptiſſima. Lucan. lib. 7. 245.
Reſponſio facilis & prompta. Cic. 1. de Orat. 237.
Studium alicujus promptum alicui. Tacit. 2. Ann. 36. Prompta illi legionum ſtudia.
Promptus in arma. Tacit. 4. Hiſt. 76. 3.
In adulationes. Idem 15. Ann. 61. 2.
In latrocinia promptiſſimi. Flor. 4. 12. 10.
Promptus, cum Genitivo. Gell. lib. 10. cap. 22. Plato veritatis homo amiciſſimus, ejuſque omnibus exhibendæ promptiſſimus.
Animi promptus. Tacit. 2. Hiſt. 23. 4.
In promptu, V. PROMPTUS, us, m.

PROMPTUM, i. n. [πρόχειρον] Lucret. lib. 6. 817.
Exſpiretque foras in aperta, promptaque cæli.

PROMPTE, Adv. Cic. de Petit. Conſ. 34. Homines, non modo prompte ſibi, ſed etiam large & honorifice promitti volunt. al. Promitti ſibi. Val. Max. 4. 3. 9. Prompte diſtribuere.
Compar. Morbi promptius finiuntur. Celſ. 2. 1.
Promptius facere. Nazar. Paneg. Conſtant. cap. 29.
Superl. Promptiſſime, [προθυμότατα] Confeſtim. Plin. 4. Epiſt. 17. extr. Quare ego vero Corelliæ adero promptiſſime: nec ſubire offenſas recuſabo. Val. Max. 6. 5. 1. Victoria promptiſſime licentiam ſubminiſtrat.

PROMPTIM, aliud Adv. Tertull. in Geneſ. cap. 3.
— dum dicit lumina proptim Affulſiſſe ſibi.

PROMPTUS, ûs. m. Subſt. Defectiv. extra Ablativum non occurrit. ut, In promptu eſſe, habere &c.
Patere & in promptu eſſe omnibus. Cic. 1. de Orat. 23.
In promptu eſſe dicimus, Manifeſta, Non recondita. Cic. 4. Acad. 4. A me enim ea, quæ in promptu erant, dicta ſunt: a Lucullo autem reconditiora deſidero.
Sed hæc quoque in promptu fuerunt, nunc interiora videamus. Cic. 2. de Divin. 123.
Hoc decorum non recondita quadam ratione cernitur, ſed eſt in promptu. Cic. 1. Off. 95.
In promptu aliquid ponere, cui opponitur Contegere & abdere. Cic 1. Off. 126. Principio corporis noſtri magnam natura ipſa videtur habuiſſe rationem, quæ formam noſtram, reliquamque figuram, in qua eſſet ſpecies honeſta, eam poſuit in promptu: quæ partes autem corporis, ad naturæ neceſſitatem datæ, aſpectum eſſent deformem habituræ atque turpem, eas contexit, atque abdidit.
In promptu mihi eſt. Ovid. 13. Met. 161.
In promptu habere. Cic. 3. Tuſc. 76. & Ovid. 1. Pont. 1. 24.
Inſipientia eſt iram in promptu gerere. Plaut. Pſeud. 1. 5. 33.
Cognita in promptu. Lucret. lib. 2. 867.

PROMPTĬTŪDO, ĭnis. f. ſequioris ævi vox. V. Cellar. Cur. poſt. p. 365.

PROMPTUĀRIUS, a, um. Adj. [ταμιεῖος] ut, Promptuaria cella, Ex qua aliquid depromitur. Plaut. Amph. 1. 1. 4.
Inde cras e promptuaria cella depromar ad flagrum? Hic, pro Carcere poſuit. conf. Capt. 4. 4. 10.

PROMPTUARIUM, i. n. [ταμιεῖον] Locus in quo res ad uſum neceſſariæ ita repoſitæ ſunt, ut ſtatim promi ac proferri poſſint: ut ait Perottus. Cato R. R. cap. 11. Armarium, promptuarium unum, ſcamma longa ſex. Paulus in l. Nam quod. §. 1. D. de penu legata, Si cui, quæ in promptuario ſunt, legata fuerint: non omnis penus legata eſt. Symmach. 9. Epiſt. 72. Linguæ tuæ ornatiſſimo promptuario nunquam deſit materia. Lactant. de Aureo ſæculo, Divin. Inſtit. lib. 5. cap. 5. p. 269. in fine, Cum promptuaria juſtorum benigne paterent omnibus. H. St.

PROMPTĀRIUM, i. n. Idem. Auſon. Epiſt. 21. extr.
Aliquid reportans interim munuſculi,
De largitate muſici promptarii.

PROMPTO, [προχειρίζω] āre. frequent. Plaut. Bacch. 3. 3. 61.
Nam illum meum malum promptare malim, quam peculium.
PH. Qui dum? LY. quia malum ſi promptet, in dies faciat minus.
Idem Pſeud. 2. 2. 33. Theſauros promptare.

PRŌMĬTOR, ōris. m. Serv. 1. Georg. Virg. ex Fabio Pictore tradit, flaminem Cerealem, dum ſacrum Cereale faceret, inter alios deos Promitorem invocaſſe. [Ex Theſ. Lipſ. Sed forte error eſt

PROMUS, a, um. Adj. Tertull. de Reſ. Carn. 27. Sepulchra erunt cellæ promæ. Ibid. In cellis promis caro ſalita & uſui repoſita ſervatur, depromenda illinc ſuo tempore.
Inconditum fructum velut promum, vendere. Columel. 3. 2. Al. Pomum.

PROMUS, i. m. Cellarius. Plaut. Pœn. 3. 4. 6.
Edepol feciſti prodigum promum tibi. Columel. lib. 12. cap. 3. Promis quoque, & cellariis, aliquid attendentibus aut metuentibus intervenire.
Per translationem dixit Plautus in Trin. 1. 2. 44.
Ne admittam culpam, ego meo ſum promus pectori. Idem Pſeud. 2. 2. 14. Condus promus ſum, procurator peni. Apul. Apol. p. 308. Elmenh. Promus librorum, qui illic erant conditi.

PROMŬLUS, a, um. Adj. dimin. Mart. Capell. 3. de form. litt. U, ore conſtricto, labriſque promulis exhibetur. al. Prominulis.

PROMUM, i. n. Idem ac Promptuarium. Tertull. ad Uxor. 2. 4. Si cui largiendum erit, horreum, proma, præcluſa ſunt.

PROMONSTRA, Prodigia, inquit Feſtus.

PRŌMONTŌRIUM, i. n. [ἄκρα, ἀκρωτήριον] quaſi Præeminens mons dictum; ſignificat Montem in mari prominentem, aut aliquid ſimile. Plin. lib. 36. pr. Promontoria aperiuntur mari, & rerum natura agitur in planum.

planum. Cic. 6. Verr. 103. Ab eo oppido non longe, in promontorio, fanum eft Junonis antiquum.
Promontorium vulgo vocatur *Cap*, vel *Cabo*, quafi Caput.
Oppida in extremis promontoriis pofita. Cæf. 3. Bell. Gall. 12.
Sicilia tribus promontoriis in diverfa procurrens. Mela 2. 7.
Eft & Promontorium alibi quam ad mare. ut, Liv. 21. 35. Hannibal, in promontorio quodam, confiftere juffis, militibus Italiam oftentat. Quod de fummis Alpibus dicitur.
Multa paffim funt promontoria ubi tamen nulli funt montes, nedum qui mari incumbant. If. Voff. ad Melæ 1. 13. p. 70. conf. G. Voff. Etym. p. 412.
PROMONTORIUM Minervæ, [Κιρκαῖον ἄκρον] eft juxta Surrentum, in quo olim Sirenes habitaffe feruntur. In illius autem extremo eft Athenæum, hoc eft Minervæ facellum, quod Ulyxes ædificaffe narratur. Hujus meminit Ovid. 15. Met. 709.
Inde legit Capreas, Promontoriumque Minervæ. Ubi per fynnærefin quadrifyllabum eft.
PRŌMŎVEO, mōvi, mōtum, [προκόπτω, προτίθημι, βιβάζω, ὀρνύω, προάγω, παροτρύνω] ēre. Ultra movere, provehere. Ter. Eunuch. 5. 2. 3.
— move vero ocyus
Te, nutrix. s. moveo. c. video, at nihil promoves. Cic. 3. Q. frat. 1. In balneariis affa in alterum apodyterii angulum promovi.
Caftra promovere. Cæfar 1. Bell. Gall. cap. 48. pr. Eodem die caftra promovit, & millibus paffuum fex a Cæfaris caftris, fub monte, confedit. [Quod & Movere ἁπλῶς dicitur. Interp. Græc. Προκίνησε τὸ στράτευμα.
Gradum promovere ab aliquo loco. Stat. 12. Theb. 541.
Mœnia. Suet. Neron. cap. 16.
Onera promovere & portare. Columel. lib. 11. cap. 1.
Scalas, & machinamenta promovere. Tacit. 15. Ann. 4.
Promovere arcana loco dicitur Bacchus, quum facit ut revelentur. Hor. Epod. 11. 13.
Simul calentis inverecundus deus
Fervidiore mero arcana promorat loco.
Promovere aliquem. Cic. 4. Att. 11. Inde domum, cœnatus, ut fim præfto Miloni: ibi igitur te videbo & promovebo.
Promovere aliquem, [προβιβάζειν] Plin in Paneg. c. 90. extr. Habuerat hunc honorem periculis noftris divus Nerva, ut nos, etfi minus ut bonos, tamen promovere vellet. Plin. 10. Epift. 20. pr. Ubi primum me, Domine, indulgentia veftra promovit ad præfecturam ærarij. Suet. Oth. cap. 1. Promotos in ampliorem gradum.
Promovere, [ἐκτείνειν] Extendere. Plin. Epift. 20. lib. 8. Rurfus omnes in eundem locum depulfæ, qua fteterunt, promovent terram: & modo hac, modo illac lacum reddunt, auferuntque. De Vadimonis lacus infulis natantibus.
Aciem promovere. V. ACIES.
Cornua aciei utrinque promovere. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Imperium. Ovid. 2. de Pont. 2. 72.
Promôffe, pro Promoviffe. Ovid. 2. Amor. 9. 17.
Roma, nifi immenfum vires promôffet in orbem, &c.
Promovere, Prolongare, producere tempus. Ter. Andr. 4. 2. 28.
Eho tu impudens, non fatis habes quod tibi dieculam addo,
Quantum huic promoveo nuptias? h. e. Differo. Donatus.
Promovere, Proficere. Ter. Hec. 4. 4. 81.
Abibo hinc, præfens quando promoveo parum. Ulpianus in l. Si quis mihi. in princip. D. de acquir. hæred. Si quis mihi bona fide ferviat fervus alienus: juffu meo hæreditatem adeundo nihil promovebit.
PROMŌTUS, a, um. Partic. [προκεχωρηκώς] Ultra motus.
Claffis promota attollit fluctus. Stat. 1. Achil. 444.
Promota, & Remota, contraria. Cic. 3. de Finib. 52. Sic in vita non ea quæ primario loco funt, fed ea quæ fecundum locum obtinent, προηγμένα, id eft producta, nominentur. Quæ vel ita appellemus (id erit verbum e verbo) vel promota & remota, vel, ut dudum diximus, præpofita vel præcipua, & illa rejecta.
Promotus ad. Plin. 7. Epift. 31. Promotus ad ampliffimas procurationes.
PROMOTIO, ōnis. f. Firmicus lib. 3. cap. 7. In palatiis regum, vel potentum virorum domibus, perfeverant, & promotionibus aliquibus adornantur.
PROMŌTUS, ûs. m. Tertull. de Coron. Mil. cap. 3. Ad omnem progreffum atque promotum.
PRŌMŌTOR, ōris. m. Patronus. Ammian. 21. 1. pr. Nullo arbitrio ejus promotorum fufcepto, præter Nebridium. [Immo hic eft eorum, qui ejus arbitrio promoti fuerant.
PRŌMULSUS, a, um. Partic. a PROMULGEO. Apul. 1. Florid. p. 342. Elmenh. Crines ejus præmulfis antiis, & promulfis caproneis anteventuli & propenduli.
PROMULCUS, i. m. Promulco agi navis dicitur, Quum fcaphæ ducitur fune. Paulus. V. REMULCUS.
PRŌMULGO, āre. Publicare; palam pronuntiare: quafi Provulgare. Feftus, Leges promulgari dicuntur, quum primum in vulgus eduntur. Alii fic; Promulgatur lex quum propalam conftituitur, feu proponitur, ut intercedat qui velit: nemine intercedente, lex feratur. Etiam ob eam caufam, ut quivis e populo, rogatione infpecta, per otium examinare poffet, antiquanda mox effet, an fcifcenda. Antiquat autem populus latam rogationem, quum perferri non finit: abrogat vero jam perlatam. conf. Voff. Etym. p. 414. Cic. 2. Q. frat. 3. Cato legem promulgavit de imperio Lentuli abrogando.
De meo reditu octo Tribuni promulgarunt. Cic. pro Sext. 69.
Tribuni, qui promulgarent de falute mea, & ad vos fæpe referrent. Cic. Poft. red. in Sen. 4.
Qui de Cæfare monftra promulgarunt, quibus intercederet nemo. Cic. 2. Q. frat. 5.
Quæftionem de aliquo promulgare. Cic. in Vatin. 26. i. e. Ad populum ferre rogationem. Budæus. [Rogationem de quæftione fcil. decernenda. V. QUÆSTIO.
Rogationem promulgare. Quintil. lib. 2. cap. 4.
PROMULGATUS, a, um. [νομοθετηθείς] Partic. ut, Prælia promulgata. Cic. pro Muren. 30. ex Ennio. [Videtur autem de induftria verbofo ri ufus poeta, ut ceteris item. V. Gell. 20. 10.
Re multos dies promulgata & cognita. Cic. pro Flacc. 15.
Promulgata, propofita, in ærario cognita, agunto. Cic. 3. de Legib. 11.
PROMULGĀTIO, ōnis. f. Actus ipfe promulgandi. Cic. 1. Fam. 5. Subito exorta eft nefaria Catonis promulgatio.

Illæ enim leges nulla promulgatione latæ funt, antequam fcriptæ. Cic. 2. Philip. 25.
Promulgatio trinundinum. Cic. 5. Philip. 8.
PRŌMULSIS, ĭdis. f. [ὑδρόμελι] Potio ex mulfo condita. Cic. 9. Fam. 16. Neque eft quod in promulfide fpei ponas aliquid, quam totam fuftuli. Idem 9. Fam. 20. Habuiffes enim, non hofpitem, fed contubernalem. At quem virum? non eum, quem tu es folitus promulfide conficere. Integram famem ad ovum affero, itaque ufque ad affum vitulinum opera perducitur. Promulfidem Turnebus eos cibos vocari fcribit, quibus ante primum hauftum vefcebantur, quem e mulfo ducebant, quod vacuis & inanibus venis initio dulcem effe potionem putarent infundendam. Itaque ex auftero vino mulfum conditum reprehenditur. Hor. 2. Serm. 4. 24.
Aufidius forti mifcebat mella falerno,
Mendofe. Alii Promulfidem interpretantur, Quod vice mulfi convivis ad appetentiam provocandam dabatur. Alii Antecœnam interpretantur, quod daretur ante mulfum. V. Lipf. Ant. Lect. lib. 3. p. 147. Plaut. & Interp. Petron. cap. 31. & 34. Salmaf. ad Tert. de Pallio, p. 437. vel Lex. Pitifc.
Translate. Petron. cap. 24. Cras in promulfide libidinis noftræ militabit.
PROMULSĬDĀRIUM, i. n. pro Repofitorio promulfidis. Petron. Satir. cap. 31. Ceterum in promulfidario afellus erat, &c. al. Promulfidari. V. Wower. in loc. & plenius in Lex. Pitifc.
Promulfidaria, Vafa dicuntur, quibus promulfis continetur. Pomponius. Legatis vafis, fcutellas, & promulfidaria contineri. in titul. de auro & argento legat. in P.
PROMUNTORIA, orum. n. pl. Prominentes funt in mari rupes, unde per u fcribi hæc vox debet, ut veriloquium demonftrat. Non enim a Monte, fed a Prominendo deducitur: in Livio tamen eminens & editiffimum in Alpibus jugum promuntorium appellatur. V. PROMONTORIUM. f. l.
PROMUS, V. PROMO.
PRŌMUSCIS, ĭdis. f. [προβοσκίς] Manus, five probofcis, elephantorum alias dicitur. Plin. lib. 8. cap. 7. Promufcidem elephantorum facillime amputari, Pyrrhi præliorum experimentis patuit. Vetus exemplar Probofcidem legit.
PRŌMŬTUUM, i. n. Mutuum, mutua pecunia. Scævola l. 40. §. 3. de Statu lib. in P. Quod neque a conductoribus prædiorum, neque a villicis penfiones exegerit, & infuper etiam promutuum eis dederit.
PRONĀUS, i. m. [πρόναος] verti poteft Protemplum, quafi ante templum, vel Templi veftibulum. Vitruv. lib. 3. cap. 1. Dipteros autem octaftichos, & pronao & poftico. i. e. *Tant en fon principal rencontre, qu' en fon fons.* Rurfus cap. 3. Spiris perfectis & collocatis, columnæ funt medianæ in pronao & poftico ad perpendiculum medii centri collocandæ. i. e. *Tant au front, comme au derriere.* Budæus etiam Pronaum vocat, quod vulgus *Le parvis, Comme le parvis de noftre dame de Paris.* conf. Baldi Lex. Vitruv. p. 93.
PRŌNECTO, nexi & nexui, nexum, [κατασπλέκω] ēre. Stat. 4. Silv. 3. 145. Phalæc.
Vidi quam feriem morantis ævi
Pronectant tibi candidæ forores. h. e. In longum tempus nectant.
PRŌNĔPOS, ōtis. m. [πρόεγγονος] Nepotis filius. Ovid. 13. Met. 142.
— quia retulit Ajax
Effe Jovis pronepos; noftri quoque fanguinis auctor
Juppiter eft. Cic. 13. Philip. 15. Hæc fi cogitas, M. Lepide, M. Lepidi Pontificis Maximi fueris pronepos. Idem 16. Att. 14. Quintus, avi tui pronepos, fcribit ad patris mei nepotem.
PRŌNEPTIS, is. f. [προέγγονη] Neptis filia. Cajus in l. 1. D. de grad. & affin. Perf. 6. Sat. 53. — fi mihi nulla
Jam reliqua ex amitis, patruelis nulla, proneptis
Nulla manet.
PRONITAS, &c. V. PRONUS.
PRŌNŒA, æ. f. [πρόνοια] Providentia. Budæus in notis ad Pand. Mentem enim mundi Stoici πρόνοιαν, id eft Providentiam appellaverunt, quem deum effe putabant, ut docet Cic. lib. 2. de Nat. Deor. 58. Unde Quintil. de Deo loquens, Providentiam fere dicit: ut primo libro Oratione (inquit) nihil præftantius homini dedit Providentia. Et alibi de Cicerone loquens, (lib. 10. cap. 1. p. 916. Burm.) Dono quodam providentiæ genitus, in quo omnes fuas vires eloquentia experiretur. Ex ea autem mente divina, quæ & providentia dicitur, animos humanos defluxiffe ajebant, quafique deftillaffe. Cic. 2. de Nat. Deor. 64. Ex pifcibus tanta percipitur voluptas, ut interdum Pronœa noftra Epicurea fuiffe videatur. conf. Gell. 6. 1. & Providentia in PROVIDEO.
PRŌNŌMEN, ĭnis. n. [ἀντωνυμία] Pars eft orationis Grammaticis, dicta quod vice nominis ponatur. Ut enim quum nomen ponimus, explicamus perfonam: fic ponendo pronomen, tacito nomine; ut quum dicimus, Hic legit, ille fcribit. De hoc confule Prifcianum & alios grammaticos. Pronomina quadruplicia funt, Infinita, Ut infinita, Ut effinita, Finita. Varr. 7. de L. L. 23. conf. Quintil. lib. 9. cap. 3.
PRONOMĬNĀLIS, e. Adj. ut, Pronominalis conftructio. Prifcian. lib. 17.
PRONŌMĬNĀTIO, ōnis. f. Græce ἀντονομασία; Figura rhetorica, quæ cognomine extraneo demonftrat id quod fuo nomine appellari non poteft. Ut fi quis, cum loquatur de Gracchis, At non Africani nepotes, inquiet. Auct. ad Heren. 4. 42.
PRŌNŬBA, æ. f. vel potius PRONUBUS, a, um. Adj. [προμνήστρια, νυμφεύτρια] Pronubæ dicuntur, Quæ funt in obfequio nubentis, inquit Donatus in 7. Æn. 219.
Pronuba dicitur, quæ nubentes domum mariti deducit, ac comitatur, ex parte uxoris: ficut Aufpex ex parte viri. Inde Pronuba Juno dicitur, Quæ nubentibus præeft, inquit Serv. in Virg. 4. Æn. 166. conf. Ovid. 6. Epift. 43.
Bellona pronuba. Virg. 7. Æn. 319.
Flamma pronuba. Claud. 1. de Rapt. Proferp. 131.
— tenerum jam pronuba flamma pudorem
Sollicitat. h. e. Ingenitus ardor quidam qui ætate matura virgines ad nuptias provocat: aut certe Connubii tempus, quippe novam nuptam faces præibant.
Nox pronuba. Claud. 4. Conf. Honor. 642.
Annulus pronubus. l. 38. ff. pr. de Rit. Nupt. & l. 3. Cod. de Sponfal. conf. Lex. Pitifc.
PRONŪBO, ēre. Nuptiis præfum. Feftus. [Ubi?

PRONUBANS, antis. Partic. Hieron. vita Malchi p. 99. Pronubante nobis mæstitia.

PRŌNUNTIO, [ἐκφωνέω, ἐκφέρω] āre. est id quod vulgo Memoriter recitare dicitur. Plin. lib. 7. cap. 48. Lucceja mima centum annis in scæna pronuntiavit.

Ad comicum morem pronuntiare aliquid. Quintil. lib. 1. cap. 8. & 12.

Acriter, apte, decenter. Plin. 5. Epist. 19. pr.

Intente, instanterque pronuntiare. Plin. 5. Epist. 19. Nam ante aliquot annos, dum intente, instanterque pronuntiat, sanguinem rejecit.

Perperam. V. PERPERAM.

Memoriter pronuntiare. Cic. 2. de Divin. 14. In quo nostra quædam Aratea memoriter a te pronuntiata sunt.

Epistolas pronuntiare versiculis facetis. Cic. 13. Att. 6.

Uno spiritu multos versus pronuntiare. Cic. 1. de Orat. 261.

Pronuntiare, Dicere. Plin. 5. Epist. 18. ad Macrum extr. Nec tamen adhuc possum pronuntiare, utrum sit difficilius, capere aliquid, an scribere.

Seorsum de re aliqua. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Pronuntiare, Judicare. Quintil. lib. 2. Sed ii qui sint, non cujusvis est pronuntiare. Hæc Budæus.

Pronuntiare sententiam. Cic. 2. de Fin. 37. Quam igitur pronuntiabit sententiam ratio?

Pronuntiare de. Plin. 3. Epist. 15. extr. Non temere jam nunc de universitate pronuntio: de partibus experiar legendo.

Ex animi sensu ac dolore pronuntiare. Cic. pro Rosc. Amer. 129. Quæ enim mihi ipsi indigna & intolerabilia videntur, quæque ad omnes, nisi providemus, arbitror pertinere, ea pro me ipso, ex animi mei sensu ac dolore pronuntio.

Pronuntiat adversus utrumque usus. Plin. lib. 17. cap. 9.

Pronuntiare, Palam promittere. Cic. pro Cluent. 78. Suppressam esse ab eo pecuniam quam pro reo pronuntiasset: qui erant in concione non intelligebant. Hæc Budæus. Curt. 3. 5. 15. Quippe Darius mille talenta interfectori Alexandri daturum se pronuntiari jusserat. Suet. Cæs. cap. 19. Nummos de suo communi nomine per centurias pronuntiavit.

Pronuntiare, Nominare. Liv. 24. 27. Postremo victi consensu, & seditionem metuentes, pronuntiant eos Prætores.

Pronuntiare per præconem. Auctor de Viris illust. cap. 51. extr. Liberos etiam Græcos Nemeæ per præconem pronuntiavit.

Pronuntiare, Palam nuntiare, Edicere. Curt. lib. 4. 8. 16. Imminensque Dario, iter ad Euphratem pronuntiavit.

Pronuntiare prælium in posterum diem, Indicere. Liv. 24. 14. extr.

Nomina victorum magna voce pronuntiant ludorum Gymnicorum præcones. Cic. 5. Fam. 12. ad fin.

Pronuntiare, inquit Budæus, verbum est juris in alio significatu, pro eo quod est Expresse & nominatim prædicere, præfarique ex bona fide in rebus contrahendis. Ulpian. in l. prima, D. De Ædilitio edicto, sæpe in ea significatione usus est: & in l. Quod si nolit, Qui mancipia vendunt, nationem cujusque in venditione pronuntiare debent. Hoc Græci ἐκφωρᾶν, dicunt. Cic. 3. Off. 66. Is igitur Cato judex ita pronuntiavit, quum in vendendo rem eam scisset, & non pronuntiasset, emptori damnum præstari oportere. Hoc etiam Nuncupari dicitur.

Pronuntiatum & statutum, inquit Ulpian. in l. Pronuntiatum. D. de Verb. signif. idem dici potest: promiscue enim & pronuntiasse, & statuisse solemus eos dicere, qui jus habent cognoscendi.

Pronuntiare de calumnia. Plin. 6. Epist. 31. ubi V. Buchner. Hinc

Pronuntiari ad bestias, est Damnari, l. 6. Dig. ad l. Julian. peculatus.

De se sententiam ferre, & judicium pronuntiare. Cic. in Pison. 97. [In emendatis codd. exstat, Tum tu ipse de te, Fecisse videri pronuntiavisti. Quæ est ipsa formula Judicis, sententiam pronuntiantis in quæstione facti.

Amplius pronuntiare, Ampliare litem. Cic. 3. Verr. 26.

De tribunali Prætor pronuntiat, si quis, &c. Cic. 4. Verr. 94.

Pronuntiatur, Impers. Plin. lib. 16. cap. 4. Patriam ab eo coronari pronuntiatur.

PRONUNTIĀTUS, a, um. Partic. [ἐκφωνηθεὶς] ut, Pronuntiata sententia. Versus pronuntiatus syllaba una brevior aut longior. Cic. in Parad. 3. extr.

Pronuntiatus, Promissus. Curt. 10. 6. 24. Ipsum ad pronuntiatam prædam sequebantur.

Item Damnatus. Ammian. 15. 3. extr. Protectores pronuntiati vertere solum, veniam meruere.

PRONUNTIĀTUM, i. n. [ἀξίωμα] Cic. 1. Tusc. 14. Omne prænuntiatum (sic enim mihi in præsentia occurrit ut appellarem ἀξίωμα, utar post alio, si invenero melius) Id ergo est pronuntiatum quod est verum aut falsum. De hoc V. Gell. lib. 16. cap. 8.

PRONUNTIĀTIO, ōnis. f. [ἐκφώνησις, ἐκφορὰ] Actus ipse pronuntiandi.

Pronuntiatio, Pronuntiatum, Effatum. Cic. de Fato 26. Quod quum ita sit, quid est quod non omnis pronuntiatio aut vera aut falsa sit?

Pronuntiatio apud Rhetores, est, Vocis, & vultus, & gestus moderatio cum venustate, inquit auctor ad Heren. lib. 1. 2.

Indecora vel voce, vel gestu pronuntiatio. Quintil. lib. 3. cap. 3.

Quis enim cantus moderatæ orationis pronuntiatione dulcior inveniri potest? Cic. 1. de Orat. 34.

Pronuntiatio, Judicialis sententiæ Prolatio, Declaratio, Denuntiatio. ut, Lex & Pronuntiatio. Cic. pro Cluent. 67. Lege & pronuntiatione nondum condemnato, tantum Avitus Oppianicum reum statim non fecit.

Qua pronuntiatione facta. Cæs. 2. Bell. Civil. 25. 7. ubi de Comminatione Curionis. Petron. cap. 80. Fulminatus hac pronuntiatione. Dixerat prius, Commisi judici litem.

Græca pronuntiatione strategemata dicuntur. i. e. Græca voce. Valer. Max. 7. 4. pr.

PRONUNTIĀTUS, ûs. m. [ἐκφώνησις] pro ipsa Pronuntiatione. Gell. lib. 4. cap. 17. Ratio in pronuntiatu manet. Idem 15. 3.

PRONUNTIĀTOR, ōris. m. [ἐκφωνητὴς] Cic. de Clar. Orat. 286. Thucydides enim rerum gestarum pronuntiator sincerus & grandis etiam fuit.

PRONUNTIĀBĬLIS, e. Adj. Apul. Doctr. Plat. 3. pr. Oratio pronuntiabilis. Gloss. Lat. Gr. Pronuntiabile ῥητόν.

PRONUNTIATĪVUS, a, um. Adj. Idem. ut, Modus pronuntiativus, quo pronuntiamus. Diomed. lib. 1. [Quia per hunc Pronuntiata efferimus. Alias Indicativus.

PRŌNŪPER, Adv. [νεωστὶ] quasi dicas Valde nuper. Plaut. Trin. 2. 4. 26.

Qua sponsione pronuper tu exactus es
Pro illo adolescente. Al. Quas sponsiones.

PRŌNŬRUS, ûs. f. [πρόνυος] Nepotis uxor. Ovid. 17. Epist. 206.

Pronurus & magni Laomedontis ero. Modestinus in l. Nurus. D. de gradib. & affinib.

PRŌNUS, a, um. Adj. [πρηνὴς, κατωφερὴς, κατωκαρηνὴς] In anteriorem partem flexus. Ovid. 1. Met. 84.

Pronaque quum spectent animalia cetera terram,
Os homini sublime dedit, &c.

Supinus & Pronus, contraria. Plin. lib. 7. cap. 17. Virorum cadavera supina fluitare, feminarum prona: velut pudori defunctarum parcente natura.

Pronus & Superus, contraria. Cic. 1. Tusc. 42.

Pronus & Demissus. Plin. 5. Epist. 6. Demissus inde pronusque pulvinus, cui bestiarum effigies invicem adversas buxus inscripsit.

Proni decurrere monte parabant. Sil. lib. 7. 216.

Pronus ad Meridiem locus. Varr. 3. de R. R. cap. 16.

Pronus soli, & ad solem. Columel. lib. 2. cap. 9.

Solum orienti pronum. Columel lib. 1. cap. 3. Quantoque fuerit ædificii solum pronius orienti, tanto & æstate liberius capere perflatus, &c.

Pronus in ventrem. Varr. 2. de R. R. cap. 7.

Pronus bibis aquam. Martial. lib. 1. 93.

Aurigæ pendent proni in verbera. Virg. 5. Æn. 147.

Mittere aliquem pronum. Catul. ad Coloniam, 18. 23. i. e. Præcipitem dare.

In pronum jaculari. V. JACULOR.

Pronus, Facilis. Plin. 8. Epist. 10. Quibus video a meo, tuoque latere pronum ad honores iter, & audita latius nomina, & non subitas imagines relicturus. Tacit. Agric. 33. 7. Omnia prona victoribus.

Pronus, pro Vicino. Virg. 5. Æn. 212. — ventisque vocatis
Prona petit maria. i. e. Litori vicina. Servius. Prona maria, inquit, quasi non ipsa essent per quæ transierant: aut possit fieri, ut sint maria devexa. Non hoc sensit, sed facilitatem reditus voluit demonstrare. Pronum enim dicimus, quicquid difficultatem non habet: & Arduum, quicquid difficulter superatur, Donatus.

Pronus, per translationem, Inclinatus ad virtutes, vel ad vitia. Plin. in Paneg. cap. 84. Nihil est tam pronum ad simultates, quam æmulatio, in feminis præsertim.

Pronior huic rei, pro In hanc rem, apud Suet. Neron. cap. 40. Cui spei pronior, Britannia Armeniaque amissa, ac rursus recepta, defunctum se fatalibus malis existimabat.

Honori alicujus pronior. Stat. 3. Silv. 3. 153.

Proniores paci. Valer. lib. 8. cap. 3. extr.

Pronus ad hæc, apud Suet. Vitell. cap. 7. & in superioribus exemplis.

Ad omne nefas pronus. Lucan. lib. 6. 147.

Proniores ad iracundiam. Plin. lib. 22. cap. 24.

Pronius ad fidem, Credibilius. Liv. 21. 28. Id ut tutius consilium ante rem foret, ita acta re, ad fidem pronius est.

In aliquid pronior. Quintil. lib. 2. cap. 8.

In bellum pronus. Lucan. lib. 1. 292.

In obsequium plus æquo pronus. Hor. 1. Epist. 18. 16.

Juventus Satyrorum prona in venerem. Ovid. 1. Fast. 397.

Proni in aliquem dicuntur Qui ei favent. ut Tacit. 1. Hist. 13. 6. Prona in eum aula Neronis. Idem 2. Hist. 74. 2. Muciani animus nec Vespasiano alienus, & in Titum pronior. Suet. Galb. cap. 12. Remisit in patriam quasi Cn. Dolabellæ proniorem.

Aër pronus. Ovid. 14. Met. 821.
— pronumque per aëra lapsus, &c. i. e. Cedentem & transitu facilem.

Ætas ad vitia maxime prona. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Agnus. Ovid. 5. Fast. 598.
Et pronus saturæ lac bibit agnus ovis.

Amnis. Virg. 1. Georg. 203
Atque illum in præceps prono rapit alveus amne.

Anni proni, Volubiles & declivi, instabiles & cito labentes. Acron. Hor. in Arte Poet. 60.

Aqua. Virg. 8. Æn. 548.

Aures pronas accommodare. Claud. de Bell. Gildon. 426.

Auribus pronis aliquid accipere. Tacit. 1. Hist. 1. 4.

Aures superbæ, & offensioni proniores. Tacit. 4. Ann. 29.

Crateres, Eversi. Stat. 5. Theb. 255.

Currus. Stat. 10. Theb. 364.

Decursu prono agitur malum. Catul. ad Ortalum, 63. 23.

Dies. Stat. 2. Theb. 41.

Fides prona venit. Ovid. 3. de Arte Am. 674.

Lapsus. Claud. 1. in Ruff. 159.

Lapsus fidei. Plin. lib. 5. cap. 1.

Largitor. Claud. 4. Cons. Hon. 117.

Manu prona fundere Falerna. Tibul. lib. 3. 6. 6.

Mens prona in ferrum. Lucan. lib. 1. 154.

Menses pronos volvere. Hor. 4. Carm. 6. 39.

Motus corporis pronus, obliquus, supinus. Cic. 1. de Divin. 120.

Sententia prona. Valer. 8. Argon. 340.

Via prona. Ovid. 2. Met. 67.

Compar. Paterc. 2. 69. 6. Quem pronior fortuna comitatur.

Superl. Pronissimus ad indulgentias. Capitol. in Pio, cap. 10.

PRONE, Adv. Compar. Ammian. 30. 29. Ad sugillandum pronius inclinat.

PRONĬTAS, ātis. f. [τὸ πρηνὲς] Seneca in præfat. Declam. Nescio qua iniquitate & ad malum pronitate naturæ eloquentia se retrotulerit.

PRONO, āre. Sidon. 8. Epist. 11. Ipsi latrones ad pavimentum conversa defunctorum ora pronaverunt.

PRONĀTUS, a, um. Partic. Sidon. 8. Epist. 17. Nunc per catastrophen sæpe pronatus.

PRŎŒCŎNŎMIA, æ. f. [προοικονομία] Figura: de qua sic Servius in illum versum Virg. 1. Æn. 230.
— & Libyæ defixit lumina regnis. Pulchra prooeconomia, id est dispositio carminis. Vituperabile enim fuerat si ex abrupto transitum faceret. Rursus Virg. 2. Æn. 298.
Diverso interea miscentur mœnia luctu. Ubi Servius, Hæc est prooeco-

proœconomia.ait enim Æneam non fuiſſe proditorem: ſed propter longinquitatem domus, & tarde bella cognoviſſe, & facilius evitaſſe diſcrimen.

PRŎŒMIUM, i. n. [προοίμιον, πρoίμιον] Latine dicitur Initium vel exordium, ſive præfatio. Dictum Procemium, quod οἴμη Cantus dicitur: componiturque ex πρὸ, i. e. ante; & οἴμη, cantus, quaſi Ante cantum. Nam ſicut citharœdi pauca illa, quæ antequam legitimum carmen inchoent, emerendi favoris gratia, canunt, Procemium cognominavere: ſic oratores ea, quæ, priuſquam cauſam exordiantur, ad conciliandos judicum animos, præloquuntur, eadem appellatione ſignarunt. Sunt tamen qui Procemium appellatum velint, quod Græci οἶμον viam nominant: quod procemium ante rei ingreſſum ponatur. Hæc fere Quintil. 4. 1. V. Voſſ. Etym. Cic. 16. Att. 6. De gloria librum ad te miſi, & in eo procemium id eſt, quod in Academico tertio. Id evenit ob eam rem, quod habeo volumen procemiorum: ex eo eligere ſoleo, quum aliquod σύγγραμμα inſtitui.
Libera procemia. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Longo & alte petito procemio reſpondere. Cic. pro Cluent. 58.
Vitioſum. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Dicere procemium. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Scribere. Quintil. lib. 3. cap. 9.
In ſingulis libris utor procemiis. Cic. 4. Att. 16.
Procemia philoſophiæ. Cic. 1. Acad. 8. In iis ipſis antiquitatum procemiis philoſophiæ ſcribere voluimus. Al. Philoſophiam; vel Philoſophice.
Habes legis procemium: Sic enim hoc appellat Plato. Cic. 2. de Legib. 17. Idem 3. Verr. 111. Itaque cum a te caput illud, tam multis verbis mercenario procemio eſſet ornatum, &c.
Affictum procemium citharœdi. Cic. 2 de Orat. 325.
Rixæ procemia, Principium. Juven. 3. Sat. 288.

PROŒMIOR, [προοιμιάζω] āri. Exordiri. Plin. 2. Epiſt. 3. Procemiatur apte, narrat aperte, pugnat acriter, colligit fortiter, ornat excelſe. Poſtremo docet, delectat, afficit. Adde Sidon. 4. Epiſt. 3.

PRŎPÆDRUMATA, um. [προπαιδεύματα]. ſunt ea Documenta, quæ præſciſcere nos oportet prius, quam accedamus ad rerum grandiorum arcanarumque cognitionem. Bud. lib. 5. de Aſſe.

PRŌPĀGO, ĭnis. f. [ἀπογονὴ, πυθμὴν, παραφυὰς, ἀποῤῥὺξ, ἀποῤῥὼξ] Vitis vetula, & ſuppreſſa, ut ex una plures fiant: dicta quod porro pangatur, id eſt, longe figatur. Feſtus. Virg. 2. Georg. 26.
— preſſos propaginis arcus. Et prima producitur. Cic. de Senect. 52. Malleoli, ſarmenta, vites, traduces, propagines.
Vitis vitium deprimitur in propagines. Plin. lib. 14. cap. 1.
Vites melius reſpondent propagine. Virg. 2. Georg. 63.
Vitium propago adulta. Hor. Epod. 2. 9.
Prŏpago, pr. corr. Genus. Lucret. 5. 1026. Virg. 12. Æn. 827.
Sit Romana potens Itala virtute propago.
Auctor propaginis. Ovid. 3. Faſt. 157.
Avidiſſima cædis. Ovid. 1. Met. 160.
Blanda catulorum. Lucret. lib. 4. 995.
Clara. Lucret. lib. 1. 43.
Verſuta propago, Autolycus. Ovid. 11. Met. 312.
Diſciplinæ propagines. Varr. de L. L. lib. 7. 9. extr.
Propago librorum. Plin. lib. 7. cap. 14. Qua de cauſa aliorum ejus librorum propago, Liciniani ſunt cognominati.
Propago, priore nunc corr. nunc prod. In utraque enim ſignificatione credendum eſt nunc produci, nunc corripi: nam in poſteriore primam produxit Lucret. lib. 5. 848.
Ut propagando poſſit producere ſæcla. Quamvis in priore ſignificatu neminem ſciam ex antiquis qui contraxerit. Sunt autem qui putant, Probi auctoritatem ſecuti, in Nominativo primam corripi, in Ablativo produci.

PROPĀGES, is. f. pr. c. (inquit Nonius 1. 327.) eſt Series & affixio continua, vel longe ducta. Pages enim compactio; unde Compages, & Propagare genus, id eſt Longe mittere. Pacuvius, Salvete gemini, mea propages ſanguinis. Ennius,
Nobis unde forent fructus, vitæque propages. al. Propagmen.

PROPĀGO, pr. c. [καταπήγνυμι] āre. Vitem vetulam ſupprimere, ut ex ea una plures fiant. Cato R. R. cap. 32. Vites propages in ſulcos. Hujus verbi primam ſyllabam Lucretius modo producit, modo corripit, præpoſitionem Pro in plerifque compoſitis faciens ancipitem.
Propagare, per translationem, ponitur pro Extendere, & dilatare. Cic. 7. Verr. 179. Quum ipſe ſui generis initium ac nominis ab ſe gigni & propagari vellet, hominum potentiſſimorum ſuſcepit inimicitias.
Propagare aliquid poſteritati. Cic. pro Sext. 102. Hæc monumentis annalium mandantur, poſteritati propagantur.
Laudem propagare ad ſempiternam memoriam. Cic. pro Domo 87. Hujus viri laudem ad ſempiternam memoriam temporis calamitas propagavit.
Ex quibus bona plura propagentur. Cic. in Topic. 69.
Genus animantum propagare. Lucret. lib. 1. 196.
Vera gloria radices agit atque etiam propagatur. Cic. 2. Off. 43.
Prolem. Lucret. lib. 2. 996.
Religionem propagare. Cic. 2. de Divin. 149.
Sæcla propagare. Lucret. lib. 1. 21.
Stirpem propagare in prope quingenteſimum annum. Cic. 1. Philip. 13.
Tempora. Cic. 2. in Catil. 11.
Vitam ſibi propagare. Cic. 1. de Invent. 2. Nam fuit quoddam tempus, quum in agris homines paſſim beſtiarum more vagabantur, & ſibi victu ferino vitam propagabant.
Arbitria propagare Paulus l. 32. Non diſting. §. 16. Quæſitum. D. de Receptis, qui arbitr. vocat, Quando arbiter pronuntiat ad alium arbitrum rem rejiciendam. Budæus.
Commeatum propagare, Producere, proferre. Sueton. Calig. cap. 29.
Imperium in annum. Liv. 23. 25. extr. Suet. Cæſ. cap. 24.
Fines imperii propagare. Nepos 25. 18. 2.
Terminos urbis. Tacit. 12. Ann. 23.

PROPAGANDUS, a, um. Partic. ut, Soboles propaganda. Cic. pro Marcel. 24.
Religio propaganda, quæ eſt juncta cum cognatione naturæ. Cic. 2. de Divin. 149.

PROPAGĀTUS, a, um. aliud Partic. ut, Memoria Conſulatus mei propagata. Cic. 4. in Catil. 26.
Veriſſime memoriam propagata, fabulæ ſimilia exiſtimare. Cic. ad Octav.

PROPAGĀTIO, ōnis. f. [κατάπηξις] Columel. de Arboribus, cap. 7. Propagationum genera tria ſunt in uſu maxime.
Vitium propagatio. Cic. de Senect. 53.
Propagatio & Soboles. Cic. 1. de Off. 54. Quæ propagatio & ſoboles, origo eſt Rerumpub.
Vita in qua nihil inſit niſi propagatio miſerrimi temporis. Cic. 5. Fam. 15.
Finium imperii propagatio. Cic. de Provinc. Conſ. 27.
Propagatio nominis. Cic. 1. Tuſc. 31.

PROPAGĀTOR, ōris. m. Cic. 8. Att. 3. Ille reſtituendi mei quam retinendi ſtudioſior. ille provinciæ propagator, ille abſentis in omnibus adjutor. De Pompejo.

PRŎPAGMEN, ĭnis. n. Enn. apud Non. 1. 327. & 3. 183.
Nobis unde forent fructus, vitæque propagmen. [Ita legit Mercer. Nam in Gothofr. cod. corrupta ſunt. Quaſi eſſet Propagĭmen a Propago, ĕre, forma ſimplicis Pago, ĕre.

PROPĀGĬNO, āre. Idem quod Propagare. Gloſſ. Gr. Lat. Καταμοσχεύω, Propagino.

PROPAGINĀTUS, a, um. Partic. Tertull. de Pallio, cap. 2. Quot populi propaginati.

PRŌPĀLA, æ. m. eſt Qui merces propalam velut ante palum, aut de palo pendentes habet, & vendit: quam vocem in propolam depravaverunt, quum apud Græcos, quorum vocabulum videri volunt, hæc vox Proxenetam ſignificet, venditioniſque conciliatorem, ut ſcribit Pollux. Cic. in Piſon. 67. Panis & vinum a propala & de cupa. Sic enim legit Turneb. 1. 1. Quin & ea vox integra hodieque apud Varr. R. R. 3. 14. remanet, ſic ſcribentem, Denique ipſæ exruminantes ad propalam vitam diu produeunt. Id eſt apud propalam, Quo ſane Varronis in loco non dubitem Ruminantes emendare refragantibus libris omnibus, in quibus Exgrumantes legitur. Cochleas enim dicit apud propalam ruminando ſuo ſibi ſucco, & exiguo cibo vitam diu producere. Apud Nonium denique in Primiter, 2. 661. Lucilius ipſo ſyllabæ modulo ſatis indicat vocabulum Latinum eſſe, cujus verba ſunt,
Ut cum primitiis ficos propala recentes
Protulit, & pretio ingenti dat primitus paucos. Ex Turnebo 1. 1. al. Propola. [V. not. ad loc. Omnino verbum confictum a Turnebo eſt, cujus merito a Scalig. exploditur ſententia.

PROPĂLAM, Adv. [ἀπαραφαστμένως] i.e. Clare, aperte, & in propatulo. Cic. 1. de Orat. 161. Non explicata veſte, neque propoſito argento, neque tabulis, & ſignis propalam collocatis.
Ponere libellos propalam. Tacit. 4. Ann. 27.
Reſpondere propalam. Tacit. 12. Ann. 46.
Hæc propalam dicebat; illa tacita ſuberat cura. Liv. 34. 33. extr.

PROPĂLO, āre. probat Calepinus ex Columella lib. 13. cap. 7. Per quos uti quæque virga poſtulaverit, propaletur. Ubi rectius Propagetur legitur. Pagina propalatur. Mamert. de Anima, 1. 2.
Quæ propalare diſſimulat, excolere detrectat. Sidon. 9. Epiſt. 11.

PROPALĀTUS, a, um. Partic. Oroſ. lib. 6. cap. 5. Contra edictum propalatæ & publicæ veritatis. Auguſtin. Epiſt. 137. Divinitus propalatum.

PRŌPANSUS, a, um. Partic. a Propando. Apul Mileſ. 6. p. 179. Elmenh. Aquila propanſis utrinque pinnis.

PRŌPATRUUS, i. m. ſec. c. Maximus patruus, frater proavi. Cajus in l. 1. D. de gradib.

PRŌPĂTŬLUS, a, um. Adj. [προφανὴς] Late patens, atque apertum, quaſi porro patulum. Cic. 6. Verr. 110. Ac tamen eo contentus non fuit, ante ædem Cereris, in aperto ac propatulo loco, ſigna duo ſunt, Cereris unum, alterum Triptolemi, & pulcherrima, & perampla.
Statuas in propatulo domi abjicit. Nepos 23. 9. 3.
In propatulo, Adverbialis formula, pro Palam. Columel. lib. 12. in procem. Quum victus & cultus humanus, non uti feris in propatulo, ac ſilveſtribus locis, ſed domi ſub tecto accurandus erat.
Pudicitiam in propatulo habere. Salluſt. Catil. 13. Viros muliebria pati, mulieres pudicitiam in propatulo habere. conf. Plin. 1. Epiſt. 8.
Propatulo, ſine præpoſitione, quaſi Adverb. Mela 1. 19. Propatulo veſcuntur ita Voſſ. & Gronov.

PRŎPE, Præpoſitio [ἄγχι, ἀγχοῦ, ἀγχόθι, ἐγγὺς, σύνεγγυς] Accuſativo caſui ſerviens, ſignificat Juxta. Curt. Quum prope id oppidum copias conſtituiſſent. [Revera ſemper Adverbium eſſe, & ſubaudiri præp. Ad in ejuſmodi conſtructione docet Sanctius in Minerv. 1. 16. p. 150. ed. 5.
Ubi non modo prope me, ſed plane mecum habitares. Cic. 7. Fam. 24.
Cubat is prope Cæſaris hortos. Hor. 1. Serm. 9. 18.
Prope templa adgreditur. Varr. ex poeta in Peribœa, lib. 6. de. L. L. 2.
Scrupea ſaxa Bacchi templa prope adgreditur.
Prope ripam quum plebs Anienis ad III milliarium conſediſſet. Cic. de Clar. Orat. 45.
Prope a. Plin. lib. 15. cap. 18. Tam prope a muris habemus hoſtem. h. e. Muris noſtris tam propinquum. Cic. in Piſon. 30. Prope a meis ædibus, &c. ſedebas.
Bellum prope a Sicilia. Cic. 7. Verr. 6. At quum in Italia bellum tam prope a Sicilia, tamen in Sicilia non fuit?
Prope ab. Plin. lib. 4. cap. 4. Nec ſunt vetuſtiora de illa re Latinæ linguæ prætexta: tam prope ab origine rerum ſumus. h. e. Tam ſumus propinqui poſt rerum originem.
Prope ab domo detineri. Cic. 4. Verr. 10. Quod commodum non mediocre Pop. Romano eſt, tantum civium Rom. numerum, tam prope ab domo, tam bonis fructuoſiſque rebus detineri.
Prope metum, translate. Liv. 1. 25. Horatium accipiunt, eo majore cum gaudio, quo prope metum res fuerat. [Ita Gronov. ſubaudito Magis. Sigonius mavult Propius metum. An Propiore metu? i.e. Magis inſtante, urgenteque, Non enim metum ἁπλῶς. indicare vult, ſed Magnum metum.
Prope dolum. Ulpian. in l. Si fidejuſſor. in princ. D. Mandat. Diſſoluta negligentia prope dolum eſt.
Prope ſeditionem ventum. Tacit. 3. Hiſt. 21.
Ab exſule prope eſſe. V. A vel AB.
Prope ab inceſto. Quintil. in Infami in matrem, 1. Decl.
Prope, [πλησίον, πλησία, πέλας] ſine caſu, eſt Adverbium idem ſignificans. Ter. Adelph. 4. 1. 8.
Et illud rus nulla alia cauſa tam male odi, niſi quia prope eſt.
Tu adventare ac prope adeſſe jam debes. Cic. 4. Att. 16.
Prope adventat. Plaut. Truc. 2. 4. 48.

Prope appoſitum alterius gladium e vagina eduxit. Cic. 2. de Invent. 14.
Prope intueri, & Procul ſpectare, contraria. Cic. de Senect. 43.
Volebam prope alicubi eſſes, In propinquo loco. Cic. 9. Fam. 7.
Prope eſt, quando. Plaut. Men. 5. 6. 25. h. e. Appropinquat tempus.
Prope adeſt, quum. Ter. And. 1. 1. 125.

Prope adeſt, quum alieno more vivendum eſt mihi. ſubaud. Tempus.

Prope adeſt, ut. Plaut. Aul. 2. 3. 9.
Prope eſt, ut omnes ſint. Sen. Epiſt. 121. i. e. Parum abeſt quin omnes ſint.
Jam prope erat, ut ſiniſtrum cornu pelleretur Romanis, ni ſeptima legio ſucceſſiſſet. Liv. 40. 32.
Prope eſt factum, ut injuſſu Prætoris, ſignis convulſis, in aciem exirent. Liv. 25. 21. pr. conf. ſeq. dict.
Prope, Quaſi, fere. Ter. Heaut. 1. 1. 46.

Ejus filiam ille amare cœpit perdite,
Prope jam ut pro uxore haberet. [Quod & Prope modum dicitur.

Annos prope quinquaginta continuos. Cic. 2. Verr. 40.
Jam tu potes diſcedere liberatus moleſtia, prope, dicam, non minore, quam Quintius. Cic. pro Quint. 44.
Prope deſperatis rebus. Cic. 7. Fam. 29.
Prope divinitus. Cic. 2. Verr. 1. Id non humano conſilio, ſed prope divinitus, datum atque oblatum vobis ſummo Reipublicæ tempore videtur.
Prope novum genus dicendi. Cic. pro Arch. 3.
Prope ſingularis Ariſtoteles in philoſophia. Cic. 4. Acad. 132.
Sapientia præditus prope ſingulari. Cic. 4. Fam. 3.
Prope ſolus. Cic. 4. Verr. 142.
Funeratus prope ictu arboris. Hor. 3. Carm. 8. 7.

Propior, us. compar. [ἐγγύτερος] Ter. Heaut. 5. 2. 34.

Dum iſtis fuiſti ſolus, dum nulla alia delectatio,
Quæ propior eſſet te, indulgebant, &c. Cic. 1. Tuſc. 116.

Veniunt inde ad propiora.
Propior, cum Genitivo: ut, Aer propior caliginis. Lucret. lib. 4. 339.

— quia quum propior caliginis aer
Ater init oculos prior, & poſſedit apertos:
Inſequitur, &c. [Imitatio Græcorum eſt. ἐγγύτερος ξίφους.

Propior cum Dativo, ut
Funeri propior. Hor. 3. Carm. 15. 4.
Quibus propior P. Quintio nemo eſt. Cic. pro Quint. 97. i.e. Gradu propiore junctus.
Propior vero. Liv. 23. 12. pr. Fama tenuit, quæ propior vero eſt, haud plus fuiſſe modio.
Quod propius vero eſt, per parentheſin. Liv. 4. 37. Capuamque ab duce eorum Capye, vel (quod propius vero eſt) a Campeſtri agro appellatam. i. e. Magis ad veritatem accedens.
Pericula omnia ſua ſibi propiora eſſe, quam aliena. Cic. pro Sext. 40.
Nos autem alium portum propiorem huic ætati habebamus. Cic. 14. Att. 21.
Res virtuti propiores. Cic. 2. Off. 22.
Propior cum Accuſativo, more Præpoſitionis Prope. ubi V.
Propius fidem eſt. Liv. 2. 41. extr. i. e. Magis credendum.
Alter, quo propior hoſtem collocatus eſſet. Hirt. de Bell. Gall. 8. 9.
Ipſe propior montem cum omni equitatu pedites delectos collocat. Salluſt. Jugurth. cap. 49.
Vitium hoc propius virtutem erat. Salluſt. Catil. cap. 11.
Propior, cum Ablativo cauſæ vel Rei, ut
Gradu ſanguinis propior. Ovid. 3. Epiſt. 28.
Et dicendi ardore eram propior, & ætate conjunctior. Cic. de Clar. Orat. 317.
Propius nihil factum, quam ut occideretur. Cic. 1. Q. frat. 2. h. e. Parum abfuit. Cic. 7. Verr. 94. Neque quicquam propius eſt factum, quam ut illud Uticenſe exemplum de Hadriano tranferretur Syracuſas. [Niſi Adv. eſt, ut Prope factum. V. ſupra.
Vocari ad propiora. Ovid. 6. Faſt. 83.
Cura propior deam angit. Ovid. 13. Met. 578.
Exemplo tangi non propiore potes. Ovid. 16. Epiſt. 326.
Fides ad fallendum propior. Tacit. 2. Hiſt. 8.
Intervallum multo tanto propius nobis, quam &c. Varr. de L. L. lib. 6. pr. [Multo tanto, ut dicitur Altero tanto.
Mors propior venit. Tibul. lib. 2. 3. 42.
Spatiis propioribus ætas aliquem inſequitur. Virg. 9. Æn. 275.
Tunica propior pallio eſt. Proverbium, quo nihil uſitatius. Plaut. Trin. 5. 2. 30. Hunc priorem æquom'ſt me habere; tunica propior pallio eſt.

Propior sobrino, Propior sobrina, Sunt Patrui magni, Amitæ magnæ, Avunculi magni, Materteræ magnæ filius, filia. Cajus l. 1. D. de grad. & adfin. conf. Paul. l. 10. §. 9. D. ejuſd. t. Apud Feſtum exſtat Propius ſobrino, &c.

Propius, Adv. compar. [ἔγγιον, ἐγγύτερον, πλησιέστερον, ἐγγυτέρω] Quod barbaris dicitur *Magis juxta*, vel *De prope*. Ter. Adelph. 3. 2. 11. Propius obſecro accedamus.
Propius aliquid eſſe dicimus, ait Budæus, pro Veriſimilius eſſe. Calliſtratus l. Semper. D. de jure immunit. §. Conductores, Quod propius eſt defendere, niſi paria cum fiſco feciſſe dicantur.
Propius urbem. Cic. 6. Philip. 5. Dum ne propius urbem Romam cc. mil. admoveret.
Propius amicus, vide amicus. H. St.
Abeſſe propius ab ortu & divina progenie. Cic. 1. Tuſc. 26.
Abeſſe propius mortem. V. absum.
Accedere propius. Ovid. 2. Met. 41. Cic. 14. Fam. 19.
Itineribus nocturnis propius aliquem accedere. Cic. 11. Att. 11.
Ut propius accedam. Form. tranſeundi. Cic 4. de Finib. 24. Sed ut propius ad ea, Cato, accedam, quæ a te dicta ſunt.
Accedere propius ad ſenſum alicujus. Cic. in Partit. 61.
Ad ſimilitudinem enim Deo propius accedebat humana virtus, quam figura. Cic. 1. de Nat. Deor. 96. Al. Dei.
Aſpicere res alicujus propius. Virg. 1. Æn. 530.
Conficere ſpatium propius. Cic. 1. de Nat. Deor. 87. Stellæ aliæ propius a terris, aliæ remotius, ab eiſdem principiis, diſparibus temporibus eadem ſpatia conficiunt.
Conſiſtere propius. Ovid. 3. de Arte Am. 467. Liv. 1. 27. Hic in acie prope

flumen, tenuere dextrum cornu, in ſiniſtro Fidenates propius montes conſiſtunt.
Ire propius. Ter. Adelph. 4. 2. 41. Sane hac multo propius ibis.
Cur caſtra longius adverſariorum caſtris, & propius urbem moventur? Cic. ad Octavium.
Petas propius licebit, quod petis. Martial. lib. 1. 118.
Stare propius ab aliquo loco. Senec. Epiſt. 121.
Sum. Ovid. 18. Epiſt. 177.

Quo propius nunc es, flamma propiore caleſco.

Subſequi propius aliquem. Plaut. Bacch. 4. 4. 72.

Cedo manum, ac ſubſequere propius me ad fores, intro inſpice.

Ut ventum propius eſt. Ovid. 4. de Pont. 7. 43.

Proximus, a, um. ſuperl. [ἔγγιστος] Proxima, inquit Donatus in Ter. Eun. 2. 3. 40. nobis, aut præterita, aut futura ſunt. [Quò ad Tempus ſcil. non Spatium.
Ædis proximæ fundo. Ter. Heaut. 4. 4. 10.
Mare diſſimile proximo ei continenti. Cic. 4. Acad. 160.
Vicinus proximus. Cic. 2. Att. 14. C. Arrius proximus eſt vicinus, immo ille quidem jam contubernalis.
In annum proximum transferre. Cic. pro Milon. 24.
Die primo & proximo. Cic. 4. Tuſc. 64.
Diebus proximis ſuperioribus. Cic. 1. Fam. 9.
Menſibus proximis illum non vidi. Ter. Eun. 2. 3. 40. i. e. Præteritis, inquit Donatus.
Nocte quid proxima, quid ſuperiore egeris. Cic. 1. in Catil. 1. [Antecedenti.
Sæculo hunc proximo Themiſtocles inſecutus eſt. Cic. de Clar. Orat. 41.
Senatum in proximum differre. V. in.
Cura proxima, Proxime ſequens. Ovid. 2. de Arte Am. 746. Idem 1. de Arte Am. 37.

Proximus huic labor eſt, placidam exorare puellam.

Proximi, veteres dixere pro Proximo. Cato contra Furium, Die proximi hoc dicit, i. e. Proximo. Nonius 2. 650. V. etiam Gell. 10. 24.
Proximus, Simillimus. Cic. 2. Att. 6. Quin etiam dubitem, an hic Antii conſidam, & hoc tempus omne conſumem: ubi quidem ego mallem diu nimirum, quam Romæ fuiſſe. Tu vero ſapientior Buthroti domum paraſti; ſed mihi crede, proxima eſt illi municipio hæc Antiatum civitas. Proxima, i. e. Simillima, quòd ad ſolitudinem & amœnitarem attinet. Iterat enim idem lib. 4. 8. his verbis; Hoc ſcito, Antium Buthrotum eſſe Romæ, ut Corcyræ illud tuum. Nihil quietius, nihil altius, nihil amœnius.
Proximum, aliquando Obvium & facile ſignificat. Apul. Apol. p. 278. Elmenh. Quis unquam fando audivit tam ſimilem ſuſpicionem? tam aptam conjecturam? tam proximum argumentum? Idem ibid p. 287 Elmenh. Nimis patiens vir es & oppido proxima humanitate. Sen Epiſt. 12. Proximam occaſionem arripere. V. Burm. & Schulting. ad Quintil. 13. 10
Proximus, Superior, Primus: In his tribus eſt obſervatio digna ſcitu, de rebus ordine relatis ad tria tempora præterita, retro tamen numerando. Cic. pro Arch. 11. Eſt enim obſcurum, proximis Cenſoribus, hunc cum clariſſimo imperatore L. Lucullo apud exercitum fuiſſe: ſuperioribus, cum eodem Quæſtore fuiſſe in Aſia: primis, Julio & Craſſo, nullam populi partem eſſe cenſam.
Optimus, Proximus, Tertius. Plin. lib. 12. cap. 13. Aſarum optimum in Ponto, proximum in Phrygia, tertium in Illyrico.
Summus, Proximus, Tertius. Cic. 2. de Invent. 173. Summa neceſſitudo honeſtatis, huic proxima incolumitatis, tertia & leviſſima commoditatis.
Proximus, ſed longo intervallo proximus. Cic. de Clar. Orat 173. Duobus igitur ſummis Craſſo & Antonio, L. Philippus proximus accedebat, ſed longo intervallo, tamen proximus. Virg. 5. Æn. 320.

Proximus huic, longo ſed proximus intervallo.

Ad aliquem ſedere proximum. Ovid. 1. de Arte Am. 139. Sed V. Burm. not.
Proximus ante aliquem. Cic. de Senect. 42.
Proximus a poſtremo. Cic. in Orat. 217.
Proximus ab eo. Quintil. lib. 3. cap. 10. circa finem.
Ab aliquo proximus. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Proxima ab Ægypto Campania eſt copia roſæ. Plin. lib. 13. cap. 3. In veteri codice non legitur Proxima.
Proximus a vino ſomnus. Plin. lib. 10. cap. 75.
Proximus poſt. Cic. 1. Off. 109. Qui præfectus claſſis proximus poſt Lyſandrum fuit.
Proximus cum Accuſativo. Claud. 2. in Eutrop. 238.

Pars Phrygiam, Scythicis quæcunquæ Trionibus alget;
Proxima Bythinos; ſolem quæ condit, Ionas. Adde Drakenb. ad Sil. 1. 13. & Burm. ad Quintil. 8. 6. p. 733. & ad Ovid. 1. de Arte Am. 139. [Apud Claudian. aliter diſtinguunt. Et recte.

Proximus te ſum, apud Plautum in Pœn. 5. 3. 1. Cic. 1. Att. 11. Proximus Pompejum ſedebam.
Proximus, Breviſſimus. Cic. 2. Off. 43. Socrates hanc viam ad gloriam proximam, & quaſi compendiariam dicebat eſſe, ſiquis, &c.
Proximus cum Ablativo rei, ut
Amore tibi proximus. Cic. 1. Att. 16.
Eques dignitate Senatori proximus. Cic. pro Cluent. 152.
Genere mihi proximus. Ter. Adelph. 4. 5. 17.
Proximum vino guſtu ſemen. Plin. lib. 12. cap. 25.
Titulis proximus. Ovid. 4. Faſt. 43.
Proximus optimis. Plaut. Trin. 2. 4. 86.
Optimis proximum numerari. Cic. de Clar. Orat. 220.
Carmina proxima Phœbi verſibus. Virg. 7. Ecl. 22.
Honores proximos illi Pallas occupavit. Hor. 1. Carm. 12. 17.
Laudem Planco proximam conſecutus es. Cic. 10. Fam. 25.
Uſu longo alicui proximus, Familiariſſimus. Ovid. 3. de Pont. 6. 53.
Lictor proximus. In officio magiſtratuum lictores quidam dicebantur proximi, qui quam alii cariores magiſtratui, eique ſemper præſto erant, & apparebant ante alios ſui ordinis: ut in inſcriptione pervetuſta, L. VALERIVS ACHILLEVS LICTOR PROXIMVS. Forte quiſpiam interpretabitur primò adjunctum, & ſecundum, quod verum non putem. Salluſtius quoque eodem locutus modo eſt in bello Jugurthino, (cap. 12.) Sed Hiempſal in oppido Thirmida forte ejus domo utebatur, qui proximus lictor Jugurthæ, carus acceptuſque ei ſemper fuerat. Turnebus.
Proximus ſum egomet mihi. Ter Andr. 4. 1. 12.

Intimus,proximus, familiarissimus quisque sibi pertimuit. Cic. 1.Q. frat. 4.
Sic proximi sunt Cognati. Val. Max. 4. 4. 1. Tutela cara proximis, accepta alienis.
Vero proximum. Hor. in Arte Poet. 338.
Veritati proximum. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Habere aliquem proximum. Cic. 1. Att. 1. Dies nullus fere est, quin hic Satyrus domum meam ventitet: observat L. Domitium maxime, me habet proximum.
Id habendum est Deo proximum, quod est optimum. Cic. 2. de Legib.40.
Inferioris ætatis proximus. Cic. de Claris Orat.
Servorum proximi, Proxime stantes. Tacit. lib. 15. Ann. 64.

PROXIMUM, i. n. subst. Ter. Eun. 3. 5. 63.
Eamus ad me: ibi proximum est ubi mutes. h. e. Nullus est propior locus, ubi possis mutare vestem.
Qua cuique proximum erat. Liv.30. 6. pr.
De proximo. V. DE.
E proximo, i. e. ex Vicinia. Plaut. Asin. 1. 1. 38.
Istanc meretricem e proximo Philenium. Nepos 16. 2. 1. Quemque ex proximo locum sors obtulisset.
In proximo, Non procul hinc. Cic. 16. Fam. 12.

PROXĬMUS, i. m. Vicinus. Quintil. Decl. 3. Optimum fuerat non habuisse talem proximum, aut libenter perdidisse. Idem Decl. 259. In illa omnium trepidatione, in qua pro sua quisque salute sollicitus, nihil de Proximo cogitabat.
Proximus, [ὁ πλησίον] apud Vulg. Interp. S. S. & Ecclesiasticos significat Quemvis hominem, jure communis societatis nobis conjunctum. conf. PROXIMATUS infra, & Lex. Pitisc.

PROXIMIOR, us, Compar. usurpat Senec. Epist. 109. Ita tamen ut modum servem, & quidem continentiæ proximiorem. Innocent. de Cas. 228. Fines proximiores. conf. Borrich. Cogit. p. 307.
Ut si a Supremus dicas Supremior. H. St. Qualia multa Plauti.

PROXĬME, [ἐγγυτάτω, ἄγχιστα] Adv. superl. Plin. lib. 4. Epist. 13. ad Cornel. Tacit. Proxime quum in patria mea fui, venit ad me, &c.
Litteræ, quas a te proxime accepi. Cic. 5. Fam. 15.
Is quem proxime nominavi. Cic. 1. de Nat. Deor. 37.
Eique proxime adjunctus Drusus fuit. Cic. de Clar. Orat. 109.
Proxime januam, Romam, &c. Varro de R. R. lib. 1. cap. 13. Villici proxime januam cellam esse oportet. Cic. 5. Fam. 2. Idem 6. Att. 5. Tamen esse officium meum putavi, exercitum habere quam proxime hostem.
Quam proxime Italiam. Cic. 3. Att. 14.
Proxime Hispaniam Mauri sunt. Sallust. Jugurth. cap. 19.
Ego huic tuæ virtuti proxime accedo. Cic. 11. Fam. 21.
Fides ac jusjurandum proxime legum ac pœnarum metum. Liv. 1. 21.
Proxime morem Romanum. Liv. 24. 48.
Proxime periculum. Quintil. lib. 8. cap. 6. quo loco de tropis agit, Præcipueque ex his oritur mira sublimitas, quæ audaci, & proxime periculum, translatione tolluntur, quum rebus sensu carentibus actum quendam & animos damus, qualis est, Virg. 8. Æn. 728.
— pontem indignatus Araxes.
Fictor ex ære vel marmore, proxime Polycletos & Euphranoras. Victor. Vulg. in Adriano.
Proxime a. Cic. 4. Acad. 16. Proxime a Lacyde solo retenta est: post autem, &c. [Proxime, est temporis Adv. h.l. nec cum præp.jungi debet.
Proxime alter ab altero. Columel. lib. 1. cap. 6. Omnes tamen quam proxime alter ab altero debent habitare, ne villici diversas partes circumeuntis sedulitas distendatur, & ut inter se diligentiæ & negligentiæ cujusque testes sint.
Proxime atque. Cic. 9. Fam. 18. Non possum ego non, aut proxime atque ille, aut etiam æque laborare.
Proxime autem, & secundum deos, homines hominibus maxime utiles esse possunt. Cic. 2. Off. 11.
Proxime accedere ad verum. Cic. 4. Acad. 36.
Proxime, Mox, Tertio loco. Plin. lib. 12. cap. 12. In nostro orbe proxime laudatur Syriacum, mox Gallicum, tertio loco Creticum.
Proxime, aliter. Quintil. lib. 6. 2. Et ut proxime utriusque differentiam signem: i. e. Ut quantum prope fieri potest, accedam ad utriusque differentiam.

PROXIMIUS, Compar. Min. Felix cap. 19. Quid Mantuanus Maro? Nonne apertius, proximius, verius?
Proximius sequi. Manil. 3. 531.

PROXIMO, Adv. Idem quod Proxime. Cic. 4. Att. 17. Ab Q. Fratre accepi litteras, datas a litoribus Britanniæ, proximo. i. e. Proximis diebus. Sic Arcano & arcane, Commodo & commode, indifferenter veteres dixere. conf. Charis. p. 191.

PROXIMĬTAS, ātis. f. [ἀγχιστεία] Primus propinquitatis, vel cognationis gradus, ut nonnulli volunt. Ovid. 2. de Arte Am. 662.
Et lateat vitium proximitate boni. Ovid. de Nuce 56.
Meque ream nimiæ proximitatis agi.
Damno est ista proximitas. Ovid. 10. Met. 339.
Proximitate niti. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Requirere proximitatem, aut primum hæredem. Ovid. 13. Met. 154.

PROXĬMO, [ἀγχιστεύω] āre. Proximum esse. Cic. 2. de Nat. Deor. 112. Capiti autem equi proximat Aquarii dextra, totusque deinceps Aquarius. Al. Proxima. Solinus cap. 70. non procul a fine, Tertia huic proximat eôdem nomine. Idem cap.65. Indo flumini proximantes, versa ad Meridiem plaga, ultra alios torrentur calore. Apul. Met. 2. p. 128. Elmenh. In vicum proximamus. Idem 6. Met. p. 174. Sacratis foribus proximat.

PROXIMANS, antis. Partic. Apul. 2. Met. p.122. Prælio jam proximante. Idem 3.p.140. Ut me præsepio videre proximantem. Idem 5.p.161. Luce proximante. V. Barth. Advers. 1. 3. Solin. cap. 11. Ei proximans lacus.

PROXIMĀTUS, ûs. m. Dignitas aulica sub Imperatoribus. Leg. 1. & 11. Cod. de Proximis Scriniorum. Splendor indepti proximatus. V. Vales. in Ammian. 20. 9. & Salmas. Hist. Aug. p. 207.

PRŎPINQUUS, a, um. Adj. [πλησίος, πλησίστος, ὑπέγγυος] Qui prope est. Ter. Heaut. 1. 1. 5.
Quod ego in propinqua parte amicitiæ puto.
Prædium. Cic. pro Rosc. Amer. 133.
Provinciæ propinquæ & finitimæ. Cic. 11. Philipp. 34.
Regio. Ovid. 3. Trist. 12. 35.
Rus propinquum. Ter. Eun. 5. 6. 1.
Ex meo propinquo rure hoc capio commodi.
Clamor propinquus. Sil. lib. 13. 148.
Exsilium propinquius. Ovid 4. Trist 4. 51.
Signa propinqua micant. Ovid. 2. Fast. 189.
Propinquus, de tempore, ut
Mors. Cic. 1. de Divin. 36.
Spes propinqui reditus. Cic. 9. Att. 18. Liv. 28. 25. Missi circa stipendiarias civitates exactores, stipendii spem propinquam fecere.
Vespera. Tacit. 15. Ann. 60.
Propinquus, ad Similitudinem relatum, ut,
Motus, qui finitimi sunt & propinqui his. Cic. 2. de Orat. 185.
Verbis propinquis abuti. Cic. in Orat. 94.
In propinquo sunt castra. Liv. 24. 38. extr.
In propinquo certamen erat. V. IN præpositionem.
Propinquus, [ἀγχίστηρος] Conjunctus, Cognatus, Affinis. Cic. de Amicit. 19. Itaque cives potiores sunt quam peregrini, & propinqui quam alieni.
Consanguinitate propinquus. Virg. 2. Æn. 86.
Propinqua & Necessaria. Cic. pro Muren. 73. Virgo Vestalis, hujus propinqua & necessaria.
Longinqui & Propinqui, contraria. Cic. pro Milo. 7. Etsi æquabiliter in rempublicam, in privatos, in longinquos, in propinquos, in alienos, in suos irruebat.
Arctior vero colligatio est societas propinquorum. Cic. 1. Off. 53.
Cari propinqui. Hor. 1. Serm. 11. 83.
Propinqui, cognatique, optime convenientes. Cic. pro Rosc. Amer. 96.
Tutela abeat ad sanos propinquos. Hor. 2. Serm. 3. 218.
Compar. Varro L. L. 7. 38. Casus propinquiores. Idem 9. 2. Propinquiora genere inter se verba. conf. Ovid. 4. Trist. 4. 51.

PROPINQUE, Adv. [πλησίως] Plaut. Truc. 2. 7. 21.
Atat eccam, adest propinque: credo audivisse hæc me loqui.

PROPINQUĬTAS, ātis. f. [ἐγγύτης] Conjunctio, vicinitas. Cic. 3. Off. 46. Nimis enim imminebat, propter propinquitatem, Ægina Piræeo. Liv.38.27. extr. Ipse, jam enim medium Autumni, locis gelidis propinquitate Tauri montis excedere properans, &c.
Propinquitas loci, & Longinquitas, contraria. Cic. 1. de Invent. 38.
Municipium propinquitate pæne finitimum. Cic. 3. Philip. 15.
Propinquitas, [ἀγχιστεία, συγγένεια. Gl. L. Gr.] Affinitas. Cic. de Amicit. 50. Ut bonos boni diligant, adsciscantque sibi, quasi propinquitate conjunctos atque natura.
Propinquitas, & affinitas. Cæs. 2. Bell. Gall. 4.
Idem C. Calvisium, contubernalem meum, amicum tuum, arcta propinquitate complectitur. Plin. Sec. Epist. 4. libri 4. H. St.
Si pietate propinquitas colitur: qui affinem prodit, impius sit necesse est. Cic. pro Quint. 29.
Qui est cum illo maximis vinculis & propinquitatis & affinitatis conjunctus. Cic. pro Planc. 27.
Propinquitate conjuncti. Suet. Neron. cap. 36. Interemit ceteros, aut affinitate aliqua sibi, aut propinquitate conjunctos.
Propinquitate proximus. Nepos 17. 1. 3.

PROPINQUO, [πελάζω, πλησιάζω] āre. Vicinum & proximum fieri, aut prope accedere. Virg. 2. Æn. 733.
Prospiciens, nate, exclamat, fuge nate, propinquant.
Acies legionum propinquat. V. ACIES.
Supplicium propinquat. Stat. 5. Theb. 493.
Scopulo. Virg. 5. Æn. 185.
Frequenter Dativo jungitur, nonnunquam & Ablativo rei. Virg. 6. Æn. 634.
Corripiunt spatium medium foribusque propinquant. Idem 2. Æn. 730.
Jamque propinquabam portis.
Animis propinquare alicui. Stat. 10. Theb. 379.
Cum Accusativo etiam jungitur. Virg. 10. Æn. 254.
— tu rite propinques
Augurium, Phrygibusque adsis pede, diva, secundo. Sil. 2. 281.
Haud tamen abstiterim, mortem licet arma propinquent.

PROPINQUANS, antis. Partic. Sallust. Fragm. cap. 29. Bithyni propinquantes jam amnem Tartanium.

PRŎPĔDIEM, Adv. temporis, [ἐν βραχεῖ, ὀλίγον χρόνον] Brevi: quasi Prope sit dies quando aliquid futurum sit. Ter. Heaut. 1. 1. 108.
Menedeme, at porro recte spero illum tibi
Salvum affuturum esse hic confido propediem. Cic. 3. Off. 121.
Tum & præsens tecum propediem, ut spero, & dum aberis, præsens loquar. Idem 1. de Divin. 47. Ter. Heaut. 4. 8. 28.
— næ tu propediem
(Ut istam rem video) istius obsaturabere.
Dicitur quasi Prope hunc diem. H. St.
Propediem te videbo. Cic 6. Att. 2.

PRŎPĔMŎDUM, Adv. [ὀλίγου δεῖν, σχεδὸν] Pæne, quasi prope mensuram. Ter. Adelph. 1. 2. 51.
Curemus, æquam uterque partem, tu alterum,
Ego item alterum: nam ambos curare, propemodum
Reposcere illum est, quem dedisti. Idem And. 3. 4. 7.
Nam propemodum habeo tibi jam fidem.
Verba componere, & syllabas propemodum dinumerare. Cic.inOrat: 147.
Alteros propemodum jam sumus experti. Cic. 6. Fam. 4.
Ut propemodum justioribus utamur illis, qui omnino avocent a philosophia, quam iis, &c. Cic. 1. de Finib. 2.

PROPEMODO, Idem. Liv. 24. 20. Quum propemodo muris accessisset. [Ut Postmodum, & Postmodo.

PRŌPECTO, pexui, vel pexi, vel pectivi, pexum, [καταχτενίζω] ĕre. In longum pectere.

PROPEXUS, a, um. [κατάπεκτος] ut, Propexa barba. Ovid. 1. Fast. 259. conf. Sil. 13. 310.
Barba propexa in pectore. Virg. 10. Æn. 838.
Canities mento propexa. Stat. 2. Theb. 97.
Crinis propexus ac rutilatus. Tacit. 4. Hist. 61.

PROPEDIEM, V. PROPE.

PROPEDIUS, i. m. Marsorum dux fuit ac princeps, illo Marsico bello, quod cum Romanis gesserunt, sic dicto, quod Marsi populi defectionis illius

illius fuerint auctores. V. Strab. lib. 5. [Immo Q. Pompædius Silo. In Gr. eſt Πομπαίδιος. Al. Popedius.

Propello, propŭli, propulſum, pr. c. [ἀπωθέω, ὠθέω, ἀπωχέω, ἀπωσθέω] ĕre. Longe pellere, procul amovere. Plin. lib. 9. cap. 6. Dum ſaginam perſequitur, in litus fructibus propulſa, &c.
Navem remis propellere. Cic. 4. Tuſc. 5.
Propellere a caſtris. Liv. 7. 24.
Agmina voce. Sil. lib. 7. 530.
Amnem cædibus. Stat. 1. Theb. 43.
Claſſem. Lucan. lib. 3. 1.
Haſtam vicinam metæ. Sil. lib. 16. 571.
Impetum inimicorum. Cic. Anteq. iret in exſil. 1.
Inimicos. Cæſar 5. Bell. Gall. cap. 33.
Injurias hominum. Columel. lib. 7. cap. 12.
Membra propellit anima. Lucret. lib. 3. 163.
Orationem alicujus propellere remis. Translatione ſumpta a navigantibus, qui remis undas propellunt. Cic. 4. Tuſc. 9.
Pactione. Salluſt. in Catil. cap. 26. Collegam ſuum Antonium pactione provinciæ propulerat, ne contra Rempublicam diſſentiret. Emendati codd. legunt, Perpulerat n. c. r. ſentiret.
Pecus paſtum. Liv. 25. 8. Pecora Carthaginienſium, quæ paſtum propulſa eſſent.
Periculum Populi Rom. propellere. Cic. pro Font. h. e. A Rom. Populo fugare.
Periculum vitæ propellere ab. Liv. 40. 11. extr. Periculum vitæ propellere a me potes, puniendo eos, qui ad me interficiendum ferrum ſumpſerunt.
Propellere, Ultra ducere. Columel. lib. 2. cap. 2. Quum ventum erit ad verſuram, in priorem partem jugum propellat.

Propellens, entis. [ἀπωχέων] Partic. Lucret. lib. 4. 286.
Atque alium præ ſe propellens aera volvit.

Propulsus, a, um. Partic. [προωθεὶς] ut, Flumina propulſa cruore. Lucan. lib. 7. 789. Cæſ. 8. Bell. Gall. 19. Victi propulſique. Hirt. Bell. Hiſp. cap. 26. Adverſarios adhuc propulſos habemus.

Propulsus, ûs. m. [πρόωσις] Senec. 5. Nat. Quæſt. 14. Ventum propulſu ſuo concitare.

Propulsor, ōris. m. ut, Cornigeri pecoris propulſor. i. e. Bubulcus. Venant Fortunat. 3. de Vita Martin. 301.

Propulso, pr. c. [διακρούω] āre. frequent. Cic. 5. de Finib. 24. Cœptatque, & ea, quæ naturæ ſentit apta, appetere: & propulſare contraria.
Bellum mœnibus propulſare. Liv. 3. 69.
Frigus, famem, & ſimilia. Cic. 4. de Finib. 69.
Hoſtem. Cæſ. 1. Bell. Gall. 49.
Impetum inimicorum propulſare ac propellere. Cic. Anteq. iret in exſil. pr. [ἴσως Repellere.
Injurias. Cæſ. 6. Bell. Gall. cap. 14.
Morbi exquiſitis remediis propulſandi. Columel. lib. 6. cap. 5.
Periculum a capite. Cic. pro Cluent. 144.
Periculum quod in omnes intenditur. Cic. pro Roſc. Amer. 7.
Populum ſic ab ingreſſione fori propulſari videres. Cic. 5. Philip. 9.
Suſpicionem. Cic. 5. Verr. 140.
Vindicationem. Cic. 2. de Invent. 161.

Propulsans, antis. Partic. Curt. 9. 4. 31. Clypeo incidentia tela propulſans. Idem 9. 2. 6. Vix diurno quæſtu propulſans famem.

Propulsātio, ōnis. f. [διάκρουσις] Cic. pro Sulla, 2. Cum hujus periculi propulſatione conjungam defenſionem officii mei.

Propulsātor, ōris. m. [διακρουστὴς] Valer. lib. 7. cap. 9. Auctorem harum rerum benevolentia, propulſatorem odio inſecutus.
Valetudinum peſſimarum propulſator. Arnob. 7.

Propemptĭcus, a, um. [προπεμπτικὸς] Adj. unde, Propempticum carmen, quo proſequimur abeuntem & diſcedentem. προπέμπω, Comitor, cum Pompa aſſequor, honoris gratia deduco. *Convoyer*. Stat. 3. Silv. 2.

Prōpendeo, di, ſum, [ῥέπω, ἐπιῤῥέπω] ēre. In anteriorem partem pendere: ſicut Dependere, Retroverſum, ſive in poſteriorem partem. Cic. 5. Tuſc. 51. Quam vim habeat libra illa Critolai. Qui quum in alteram lancem animi bona imponat, in alteram corporis, & externa: tantum propendere illam boni lancem, putet, ut terram & maria deprimat.
Si multo majore & graviore ex parte bona propendent. Cic. 5. Tuſc. 86. [In his duobus locis eſt Præponderare, καθέλκειν, καταῤῥέπειν. Ac ſane hæret ſuſpicio, an non ἀντὶ τοῦ Præpendeo irrepſerit in codd. Tullianos. conf. tamen Propenſus Partic. Dependeo in contraria ſignificatione poſitum me legere non memini.
Propendere in aliquem inclinatione voluntatis. Cic. 2. de Orat. 129. Hoc neceſſe eſt, ut is qui nobis cauſam adjudicaturus ſit, aut inclinatione voluntatis propendeat in nos, aut defenſionis argumentis adducatur, aut animi permotione cogatur.

Propendens, entis. Partic. [ῥέπων] Demiſſus. Columel. lib. 7. cap. 12. Probatur quadratus potius, quam longus aut brevis, capite tam magno, ut corporis videatur pars maxima, dejectis, aut propendentibus auribus. De cane villatico.

Propendŭlus, a, um. Adj. ut, Propenduli crines, apud Apul. lib. 1. Florid. p. 342. Elmenh.

Propensus, a, um. [κατάῤῥοπος, ἐπιῤῥεπὴς] Partic. Vehementer Inclinatus. Plaut. Bacch. 3. 4. 23.
Sed ante quam illa unquam meis opulentiis
Ramenta fiat gravior aut propenſior,
Mori me malim excruciatum inopia.
Propenſa munera, i. e. Multa & magna. Plaut. Truc. 1. prol. 8.
Hortandus, cui Sua ſponte propenſus opponitur. Cic. 5. de Finib. 6. Sed utrum hortandus nobis es, Luci, inquit, an etiam tua ſponte propenſus es?
Ad cauſam turpem propenſior. Cic. 7. Att. 25.
Ad diſcendum. Cic. 3. de Finib. 65.
Ad ignoſcendum. Cic. 2. de Invent. 107.
Ad lenitatem. Cic. pro Muren. 41.
Ad ſimilitudinem veritatis. Cic. 3. de Nat. Deor 96.
Ad voluptatem. Cic. 1. Off. 105. Quin etiam, ſi quis eſt paulo ad voluptates propenſior.
In aliquid propenſior. Quintil. lib. 4. cap. 1.
In alteram partem. Cic. 8. Att. 3. Multitudo & infimus quiſque propenſus in alteram partem.
Animus propenſus ad ſalutem alicujus. Cic. 4. Fam. 13.
Ut natura ad aliquem morbum proclivior, ſic animus alius ad alia vitia propenſior. Cic. 5. Tuſc. 81.
Propenſo animo aliquid facere. Liv. 37. 54. pr.
Propenſior benignitas eſſe debebit in calamitoſos. Cic. 2. Off. 62.
Dei propenſi ad vota. Ovid. 1. Faſt. 722.
Diſputatio ad veritatem. Cic. 1. de Divin. 9.
Favor. Ovid. 3. de Pont. 4. 15.
Favorem propenſum petiit voce ſollicita. Ovid. 14. Met. 706.
Naturæ propenſioris homo, id eſt Pronior in Venerem. Vide in Indice Hiſtoricor. Francf. editor. H. St. V. Capitol. Gord. Jun. cap. 19.
Voluntas propenſior in aliquem. Cic. 2. Off. 68. A quo enim expeditior & celerior remuneratio fore videtur, in eum fere eſt voluntas noſtra propenſior.
Voluntas propenſiſſima. Hirt. Bell. Alex. cap. 26.

Propense, Adv. [ἐπιῤῥεπῶς] Propenſo animo. Cic. 12. Fam. 15. Ut hanc concordiam & conſpirationem omnium ordinum ad defendendam libertatem, propenſe non crederent eſſe factam.

Propensio, ōnis. f. [ἐπιῤῥοπή] Animi inclinatio. Cic. 4. de Finib. 47. Qui nulla in re, niſi in virtute aut vitio, propenſionem, ne minimi quidem momenti, ad ſummum bonum adipiſcendum eſſe diceret.

Prŏpĕro, [θύνω, ἐπείγομαι, κατεπείγομαι] āre. a Prope fit; & ſignificat Feſtinare, celeriter ire. Nam qui in aliquem properat, id agit ut illi propinquior ſit. Ter. Andr. 1. 5 65. Obſtetricem arceſſo. P. propera.
Feſtinare & Properare, quid differant, V. FESTINO, & Gell. 16. 14. Non. 5. 81.
Maturate properare. V. MATURUS.
Pergere & properare Romam. Cic. 1. Q. frat. 3.
In campum. Cic. 1. de Orat. 166.
In Cyprum. Ter. Adelph. 2. 4. 14.
Atque inde ventis, remiſque, in patriam omni feſtinatione properavi. Cic. 10. Fam. 25.
Properare ad exitum. Cic. 16. Att. 7.
Ad metam unam. Ovid. ad Liv. 359.
Sedem properamus ad unam. Ovid. 10. Met. 133.
Dudum properare. Plaut. Amph. 2. 2. 29.
— nam quid ille revertitur,
Qui dudum properare ſe ajebat: an ille me tentat ſciens?
Ocius propera. Plaut. Ciſtel. 3. 8.
Quo properas? Plaut. Aſin. 3. 3. 16.
Retractare & Properare, contraria. Cic. 1. Tuſc. 76.
Properare, cum Infinitivo Virg. 7. Æn. 57. — quem regia conjux
Adjungi generum miro properabat amore.
Properabat adire. Ovid. 4. Met. 317.
Sed odio ductus rem properavit deducere in judicium. Cic. 1. Att. 13.
Propera ire in urbem. Plaut. Rud. 4. 6. 19.
Properare hominem invenire. Ter. Phorm. 5. 6. 5.
Properare proficiſci. Cæſ. 2. Bell. Civil. cap. 43.
Properare propero domum. Plaut. Aul. 2. 2. 4.
Properare venire ad aliquem. Cic. in Somn. Scip. 6.
Properare aliquid, pro Properanter agere, vel facere. Frequens enim eſt hujus verbi uſus in voce agente. Virg. 1. Georg. 259.
Multa forent, quæ mox, cælo properanda ſereno,
Maturare datur. V. ibi Serv. & Gell. 10. 11. Plaut. Pœn. 3. 1. 2.
Præſertim homini amanti, qui quidquid agit properat omnia. i. e. Omnia properanter agit. Hor. 1. Epiſt. 3 28.
Hoc opus, hoc ſtudium parvi properemus, & ampli.
Deditionem properare. Tacit. 2. Ann. 22. 2.
Fugam. Virg. 1. Æn. 141. Maturate fugam. conf. Partic. MATURANDUS.
Iter. Tacit. 3. Hiſt. 40. 2.
Laborem. Propert. lib. 3. 21. 21.
Mortem. Tacit. 2. Ann. 31. 4.
Pecuniam indigno heredi properare, pro Rapaciter colligere. Hor. 3. Carm. 24. 62.

Properor, ari. Paſſive. Plin. in Paneg. 51. At quam magnificus in publicum es! hinc porticus, inde delubra occulta celeritate properantur.
Lanæ cui properabantur? i. e. Cito parabantur. Hor. Epod. 12. 21.
Amores teneri properentur. Ovid. 3. Amor. 1. 69. conf. Ovid. 5. Met. 396.

Properans, antis. Partic. [ἐπειγόμενος] Ter. Eun. 2. 2. 60. Non temere eſt, & properans venit.
At ille properans feſtinanſque. Cic. 9. Philip. 6.
Ad alia properans. Cic. pro Cluent. 36. Longum eſt mihi dicere, præſertim ad alia properanti.
Properantes hæc ſcripſimus. Cic. 4. Att. 4.
Aquæ properantes, Rapide & concitate fluentes. Plin. lib. 5. cap. 9. Hor. in Arte Poet. 17.
Et properantis aquæ per amœnos ambitus agros.
Bellum. Lucan. lib. 1. 466. Properantis nuncia belli.
Dextra. Lucan. lib. 3. 18.
Vix operi cunctæ dextra properante ſorores Sufficiunt.
Falce properanti dolatus acernus ſtipes. Propert. lib. 4. 2. 59.
Gradum properantem ſiſte. Senec. Herc. fur. 9.
Lingua properante legere aliquid. Ovid. 3. de Pont. 5. 9.
Oculus properans. Ovid. 3. Triſt. 3. 71.
Pede properante adire locum aliquem. Catul. de Berecynth. 61. 30.
Remis properantibus æquora impellere. Ovid. 3. Met. 657.
Compar. Auſon. 1. Epiſt. 27.
— properantior hæres. Claud. Rufin. 2. 337.
Feſtinamque rotam ſolito properantior urget.

Properandus, a, um. Partic. [ἐπεικτέος] Virg. 1. Georg. 260. V. in ipſo verbo, Properare aliquid.
Fuga properanda. Valer. 4. Argon. 573.
Veneris non eſt properanda voluptas. Ovid. 2. de Arte Am. 717.

Properātus, a, um. [ἠπειγμένος] aliud Partic. Ovid. 5. Met. 396.
Uſque adeo eſt properatus amor.
Accuſatio properata. Tacit. 4. Hiſt. 69.
Carmina. Ovid. 3. de Pont. 4. 59.
Fata retexere. Ovid. 10. Met. 31. al. Fila.
Gloria rerum. Ovid. 15. Met. 748.

Gressu properato mœnia repetere. Sil. lib. 3. 159.
Mors. Ovid. 3. Trist. 3. 34.
Opus properatum brevi tempore. Ovid. 2. de Pont. 11. 1.
Osculum. Ovid 18. Epist. 113.
Oscula congerimus properata sine ordine raptim.
Stilus. Quintil. lib 10. cap. 3.
Tela agrestia ad subitum usum, Properanter facta. Tacit. 2. Ann. 80. extr.
Voluptas. Ovid. 1. Amor. 4. 47.
Vox. Ovid. 3. Met. 296.
Properato opus est, pro Properare. Cic. pro Milon. 50. Primum erat nihil, cur properato opus esset. conf. Plaut. Trin 3.3.78. Et Mil. 3.1.209.
Compar. Solin. cap. 39. Lucinæ illis properatius tempus est. [An Properantius?

PROPERĀTO, Adv. [ἐπειγομένως] Tacit. 13. Ann. 1.4. Neque minus properato Narcissus Claudii libertus &c. ad mortem agitur.

PROPERANTER, [κατηπειγμένως] Idem. Accius, Remisque nixi properanter navim in fugam vertunt.
Usque adeo properanter. Lucret. lib. 5. 301.
Compar. Sallust. Jugurth. cap. 8. Si properantius pergeret. Tacit. 2. Ann. 55. 1. Quo properantius destinata inciperet. Sil. 7. 747.
Cespite de viridi surgunt properantius aræ. Ovid. 4. Fast. 673.
Hanc quondam Cytherea diem properantius ire
Jussit.
Superl. Leg. 8. Cod. Theod. de appellat. & Pœn. Intra vicesimum diem, quæcunque ad instructionem pertinent causæ, ad comitatum nostrum properantissime volumus adferri.

PROPERĀTIM, [κατεπείχθως] aliud Adv. Celeriter. Cæcil. Properatim in tenebris istuc confectum est opus. Non. 2. 663. Meminit & Gell. lib. 12. cap. 15.

PROPERANTIA, æ. f. [κατέπειξις] Festinatio. Sallust. Jugurth. cap. 36. Neque ex tanta properantia tam facile tractum bellum, socordia magis quam dolo crederent. Tacit. 12. Ann. 20. 3. Pericula ex properantia.

PROPERĀTIO, ōnis. f. [ἔπειξις] Cic. 16. Fam. 27. Nam quæ parcius frater perscripserat, verecundia videlicet & properatione.

PROPERATUS, ûs. m. Gell. 10. 11. In properatu rei rusticæ &c. Sed Gronov. ex Mss. Præparatu. Cujus V. not.

PROPĔRUS, a, um. Adj. [ταχὺς] Idem quod Celer, festinus. Festus, Properus antiquos dixisse pro Celer, testimonio est qualitatis adverbium, quod est Propere.
Properam, pro celeri ac strenua dixisse antiquos testimonio est Cato, quum ait in libro de re Militari: Tertia e castris eductio celeris, properaque est. Festus.
Iræ properus. Tacit. 11. Ann. 26.
Oblatæ occasionis propera. Tacit. 12. Ann. 66. De Agrippina.
Jam jamque adfore obtestans vindictæ properam. Tacit. de Agripp. p. 257. edit. Plantini. H. St. Exstant Ann. 14. 7. pr.
Pergit properus. Tacit. 6. Ann. 44.
Cursus properus. Ovid. 16. Epist.
Gressus properi. Valer. 4. Argon. 176.
Pede propero sequuntur ducem. Catul. de Berecynth. 61. 34.
Properam video ancillam venientem. Plaut.
Venit properus. Ovid. 7. Met. 647.

PROPĔRE, [ταχέως] Adv. Ter. Heaut. 2. 3. 9.
—abi dum tu, Dromo, illis obviam
Propere: quid stas? Al. Propera.
Subito, propere. Plaut. Amph. 5. 1. 10.
Strepitus, crepitus, sonitus, tonitrus: ut subito, ut propere, ut valide tonuit!
Propere celeriter. Plaut. Rud. 5. 2. 36. Eloquere propere, celeriter.
Currere propere. Ter. Hec. 5. 3. 10.
Da lunæ propere novæ. Horat. 3. Carm. Ode 19. H. St. Subaudi Poculum mihi. V. Schol. vet.
Exsequi propere præcepta alicujus. Virg. 6. Æn. 236.
Impertire propere aliquem malo. Ter. Adelph. 3. 2. 22.
Instruit mensasque torosque propere. Stat. 5. Silv. 1. 125.
Missi speculatores propere. Liv. 24.
In Thes. patris affertur & ex Cæsare, item ex Sallustio. H. St.
Recepit se propere Cumas. Liv. 23. 36. pr.
Sequere propere me ad macellum strenue. Plaut. Aul. 2. 2. 86.

PROPERĬTER, [ἐπειχθῶς] Idem quod Properanter. Catull. apud Nonium 11. 63. Animula miserula properiter abit. conf. Idem 2. 663. & Auson. Parental. 27. 1.

PRŎPERTIUS, i. m. [Προπέρτιος] S. Aurelius Propertius, elegiarum poeta, ex Mevania oppido oriundus: quod in Umbria est, ut ipse auctor copiose testatur. Sunt qui scribant ejus patrem Equestri dignitate ornatum, ac Triumvirali potestate fuisse. Illud omnino constat, Aurelium hunc Propertium magna ex parte amissis bonis Romam se recepisse, quum patrem suum in tenera adhuc ætate amisisset: quod illis versibus apparet, 2. 25. 55.
Aspice me, cui parva domus fortuna relicta est:
Nullus & antiquo Marte triumphus avi. Ex Crinito. Amerinum fuisse contendit Jos. Scaliger. Sub Augusto floruit. Elegias omnium nitidissime & eruditissime scripsit. Unde vulgatum de eo, Propertium plures amare, quam intelligere. V. J. Lips. Ant. Lect. 2. 10. & Var. Lect 3. 23. J. C. Scalig. Hypercrit. cap. 7. [De patria Propertii exstat erudite scripta diatriba Thaddæi Donnolæ, quam typis iteratam dedit Henr. Leonh. Schurzfleischius, 8. Vitemb. 1713.
Blandus. Ovid. 2. Trist. 465.
Tener. Ovid. 3. de Arte Am. 333.

PRŌPES, ĕdis. Funis est, ut ait Isidorus 19. 4. quo pes, id est imum veli tenditur: Profertque hoc Turpilii testimonium, Quasi quum ventus fert navem in mare secundus, si quis propedem misit in veli sinistrum. V. PES.

PRŌPETRO, āre. sec. c. Mandare quod perficiatur: nam Impetrare est exorare: & Perpetrare, perficere. Paulus, ex Festo.

PROPEXUS, V. PROPECTO.

PROPHANUS, V. PROFANUS.

PRŎPHĒTA, vel PROPHĒTES, æ. m. [προφήτης] Qui futura prædicit. a πρόφημι, prædico. Veteres, ut ait Paulus, antistites fanorum, oraculorumque interpretes, prophetas dicebant. conf. Fest.
Propheta in sacris litteris appellatur Videns. Estque Vates a Deo inspiratus. Tertull. Carm. adv. Marc. 3. 120. —magnus rex atque propheta.
Ægyptii sacerdotes suos Prophetas vocabant. Apul. de Dogm. Plat. 1. p. 2. Elmenh. Astrologiam ad usque Ægyptum ivit petitum, ut inde prophetarum etiam ritus addisceret. conf. Idem de Mundo, & 2. Met. p. 127.

PROPHĒTIS, ĭdis: & PROPHĒTISSA, æ. f. [προφῆτις] Femina, quæ futura prædicit. Tertull. de Præscript. cap. 51. conf. Voss. de L. L. 1. 12.

PROPHĒTĪA, æ. f. [προφητεία] Inspiratio vel revelatio divina, rerum eventus immutabili veritate denuntians. Tertull. de Anima cap 35.

PROPHĒTO, [προφητεύω] āre Prædicere. Tertull. de Res. Carn cap. 28. Hieron. Epist. 103. cap. 7. Prudent. Peristeph. 13. 101. V. Barth. ad Claud. Mamert. p. 288. & Cellar. Cur. post. p. 280.

PROPHETĪZO, āre. Idem. Vulg. Interp. Matt. 26. 68.

PROPHETIĀLIS, e. Adj. Tertull. adv. Valent. cap. 28.

PROPHETĀLIS, e. Adj. Hieron. Epist. 7. Chrysol. Serm. 84. V. Fortunat. Carm. 4. 58.

PROPHETĬCUS, a, um. Adj. [προφητικὸς] Tertull. Exhort. Cast. cap. 10. &c. Prudent. Cathem. 7. 179.
Prænuncupatus ore qui prophetico
Emanuel est. conf. Idem Peristeph. 14. 631.

PROPHETĬCE, Adv. [Προφητικῶς] Tertull. de Monog. cap. 4. Augustin. Epist. 19. cap. 3. &c.

PROPHTHASIA, Oppidum in Drape Indiæ regione, non procul a Persis. Strabo lib. 11.

PRŌPĪLO, āre. Acuere. Unde, Propilatum, Acuminatum, & quasi ad pilæ formam factum.
Propilabantur missilia, &c. Ammian. 16. 29. [Immo Præpilabantur. V. in PRÆPILO.

PRŌPINGO, ĕre. Lucret. lib. 4. 674.
Quæ penetrata queunt sensum propingere acerbum.. i. e. Impellere, urgere, versare, impingere. Al. emendatius Progignere.

PRŎPĪNO, [προπίνω] āre. proprie est, Prægustato leviter vino poculum alteri offerre. Quæ consuetudo inde initium habuit: quod principes Græciæ solenni die, quem Philotesiam vocant, miscere aureis atque argenteis poculis vina solebant, quæ e manu gestantium sumentes, ori parumper admovebant, deinde alteri quem vellent, offerebant, ingens hoc argumentum benevolentiæ existimantes. Hoc vero, προπίνειν sive Propinare, quod Præbibere significat, dicebatur. Hinc ergo factum est, ut προπίνειν, sive Propinare, sit cibum potumque extraordinarium voluptatis gratia cum amicis sumere, & quod vulgo dicitur *Compotare*: quod etiam coronati facere solebant, prægustantes, ut diximus, & sibi invicem pocula præbentes. Quin etiam in absentium memoriam idem factitantes: Socrates apud Platonem, Hoc poculum Critiæ propino. Martialis, lib. 5. 78.
Si tristi domicœnio laboras,
Torani, potes esurire mecum.
Non deerunt tibi, si soles προπίνειν,
Viles Cappadocæ, &c. Hæc Perott. conf. Interpp. ad loc. & Drakenb. ad Sil. 11. 301. Cic. 1. Tusc. 96. Quo sonitu reddito, arridens, Propino, inquit, hoc pulchro Critiæ, qui in eum fuerat teterrimus. Græci enim in conviviis solent nominare, cui poculum traditurі sint. Martial. lib. 6. 79.
Nemo propinabit, Calliodore, tibi. Idem lib. 1. 69.
Cœnat, propinat, poscit, negat, innuit.
Multa propinare. Ovid. 1. de Arte Am. 587. al. Procurare. conf. Plaut. Pseud. 5. 1. 18.
Propinare, Porrigerre simpliciter aliquando significat. Ter. Eun. 5. 9. 57.
Hunc comedendum & deridendum vobis propino. h. e. Hunc vobis do. Ab antiquorum consuetudine regum, qui phialas interdum compotoribus propinabant, quas illi auferebant. Suidas, Προπεπωκότες, ἀντὶ τοῦ παραδεδωκότες, ἐκ μεταφορᾶς δὲ λέγεται, προπεπωκέναι δὲ παρὰ τὴν συνουσίαν πολλὰ μὲν ἀργυρώματα τὸν προειρημένον, πολλὰ δὲ χρυσώματα τοῦ Περσίας. Quiddam etiam apud Demosthenem & Athenæum reperire licet. Apud Ter. quidam legunt Præbeo.
Demosthenes eos qui patriam produnt, προπίνειν τοῖς ἐχθροῖς, hoc est Propinare eam hostibus dicebat. [V. Suid in Προπίνειν, & Henr. St. Thes. Græc.
Salutem propinare. Plaut. Stich. 3. 2. 16.
Mortalibus versus propinas. Ennius apud Non. 1. 140. conf. PRÆBIBO.

PROPINĀTOR, ōris. m. [προπότης] Ovid. 1. de Arte Am. 587.
Inde propinator nimirum quoque multa propinet. Heins. Procurator & Procuret.

PROPINĀTIO, ōnis. f. [πρόποσις, πρόπομα] Senec. Epist. 94. Quum penes te palma fuerit, & propinationes tuas strati & vacuitates recusaverint, tamen a dolio vinceris. Idem de Ira 2. 33. extr. Gell. lib. 10. cap. 17. Est enim persona, quæ hoc apud Laberium dicit, divitis avari & parci, sumptum plurimum, ἀσωπάντι, & propinationem adolescentis filii deplorantis. Hic comessationem significare videtur. Apud Senec. vero lib. 2. de Beneficiis, cap. 21. pro ipso actu porrigendi poculum accipitur, Ego ab eo beneficium accipiam, a quo propinationem accepturus non sim? conf. Petron. cap. 113. [Prior Sen. locus male notatus.

PROPPINQUE, PROPINQUITAS, PROPINQUO, PROPINQUUS, PROPIOR, V. PROPE.

PROPITIUS, a, um. Adj. pr. & sec. c. [ἵλεως, ἵλεος] Placidum, favens; a Prope, & Ito, as, ut quidam ajunt: nam qui favent, prope nos ire consueverunt, ut ait Perottus. Vel dicitur Propitius, Prorsus pius: aut Proprie pius: auctore Nonio 1. 292. Al. Porro. i. e. Valde pius. conf. Voss. Etym. Scribitur & Propicius.
Proprium Propitium, i. e. Valde proprium, ut Novum Novitium dicimus, augere atque intendere volentes Novi & Proprii significationem. Alfenus apud Gell. lib. 6. cap. 5.
Propitii proprie Dii dicuntur. Cic. 1. de Nat. Deor. extr. Quid enim dicam, propitius sit? esse enim propitius potest nemini, quoniam, ut dicitis, omnis in imbecillitate est & gratia & caritas. de Deo. Plaut. Curc. 4. 2. 45.
Cui homini Dii sunt propitii, lucrum ei profecto objiciunt.
Iratus & Propitius, contraria. Cic. pro Cœl. 42. Huic homini ego fortasse, & pauci deos propitios, plerique autem iratos putabunt.
Dei propitii, sed lenti. Senec. Agam. v. 403.
Et si propitios, attamen lentos deos.
Fortuna propitia, cui opponitur Infesta. Cic. ad Octav.
Propitios & Placatos homines dici vetustas voluit, inquit Non. 6. 85. Ter. Adelph. 1. 1. 6.

Aut

Aut ubi ſi ceſſes, evenire ea ſatius eſt,
Quæ in te uxor dicit, & quæ in animo cogitat
Irata, quam illa quæ parentes propitii. Plaut. Merc. 5. 2. 115.
Tam propitiam reddam, quam quum propitia eſt Juno Jovi.

Voluntate propitia eſſe. Nepos 10. 9. extr.

PROPITIO, [ἱλάσκω, ἱλεῶ] āre: & PROPITIOR, āri. Propitium reddere, placare. Plaut. Pœn. 1. 2. 120.

Quo te agis? AD. egone? in Veneris. AG. quid eo tu? AD. ut Venerem propitiem.

Propitiare aliquid, pro Conciliare, ſeu dare. Curt. 4. 7. 24.
Manes propitiare. Suet. Oth. cap. 7.
Propitiare ſollicitudinem animi. Plin. lib. 28. cap. 2.
Propitiari dicitur Deus apud Eccleſiaſticos, ut, Propitiare nobis, quæſumus, domine, famulis tuis &c. in quadam Oratione. H. St. Hic foret Paſſiv. Propitius eſto, vel fias.

PROPITIANS, antis. Curt. 4. 13. 15. Ariſtander præibat preces regi, Jovem, Minervam, Victoriamque propitianti.

PROPITIĀTUS, a, um. Partic. Prudent. Periſt. 3. 215.

Proſpicit hæc populoſque ſuos
Carmine propitiata fovet.

PROPITIATUS, ûs. m. [ἐξιλασμὸς] Vulg. Interp. Sirac. cap. 5. 5.

PROPITIATIO, ōnis. f. Macrob. Somn. Scip. 1. 7. pr. Quod apportant minæ, litatio propitiationis avertit. Sen. Nat. Quæſt. 2. 38. Expiationes propitiationeſque prodigiorum. al. Procurationeſque. conf. Non. 4. 366.

PROPITIĀTOR, ōris. m. Hieronym. Epiſt. 146.

PROPITIĀTRIX, īcis. f. Ambroſ. ad Virg Lapſ. cap. 4.

PROPITIĀBĬLIS, e. Adj. [ἱλαστὸς] Quod eſt ad propitiandum aptum. Ennius apud Nonium, 2. 669. Huic eſt animus propitiabilis.

PROPITIATŌRIUM, i. n. [ἱλαστήριον] Locus in quo placari ſolet Deus. Eſt & Tabula quædam in Exodo, poſita ſuper arcam. V. Iſidor. 15. 4.

PROPIOR, us. V. PROPE.

PROPLASMA, ătis. n. pr. c. [πρόπλασμα] V. ſeq. dict.

PROPLASTĬCE, es. f. [προπλαστικὴ] Ars faciendi typos, id eſt formas, quibus, formandis figulinis operibus, figuli utuntur.

Proplaſtice, Ipſa forma, quam ad formanda alia opera adhibent. Plin. lib. 35. cap. 12. Archeſilai proplaſticen pluris venire ſolitam conſtat artificibus ipſis, quam aliorum opera. Caſtigata exemplaria habent Proplaſmata, & Solita, utique a dictione præced.

PRŎPNIGĒON, i. n. ſec. c. [προπνιγεῖον] Os patens furni, Præfurnium. Plin. Epiſt. 17. lib. 2. ad Gallum, Adjacet unctorium hypocauſton, adjacet propnigeon balinei: mox duæ cellæ, magis elegantes quam ſumptuoſæ. Alii legunt Prognigeon. πνιγεὺς Caminum ſignificat, & furnum ſive fornacem. conf. Vitruv. 5. 11.

PRŌPŒTĬDES, um. pl. [Προποιτίδες] Filiæ Amathunthis, aſpernatæ Venerem, triviis vulgavere corpora, ob ejuſdem deæ iram: quia vero pudore induruerant, noviſſime in lapidem ſunt transfiguratæ, ut inquit Lactantius. Ovid. quoque lib. 10. Met. 221. fabulam pulchre deſcribit,

Sunt tamen obſcænæ Venerem Propœtides auſæ, &c.

PRŎPŌLA, æ. m. [προπώλης, μεταβολεὺς] Negotiator, qui merces præemit minoris, ut poſtea pluris vendat. πρὸ enim Ante, πωλέω Vendo. Plaut. Aul. 3. 5. 38. Propolæ, linteones, calceolarii. Cic. in Piſon. 67. Piſtor domi nullus, nulla cella, panis & vinum a propola, atque de cupa. V. ſupra PROPALA. [Gloſſ. Lat. Gr. Propula, πόλις. An προπώλης m. vel f. προπωλίς;

PRŎPŎLIS, is. f. [πρόπολις] quaſi Suburbanum; dicitur Quod apes ante alveum faciunt, maxime æſtate. Varro 3. de R. R. cap. 16. Plin. lib. 11. cap. 7. Ceræ initium plerumque e mitiore gummi. Propolis craſſioris jam materiæ additis floribus, nondum tamen cera, ſed favorum ſtabilimentum, quo omnes frigoris aut injuriæ aditus obſtruuntur, odore & ipſa etiamnum gravi, ut qua plerique pro galbano utantur.

PRŎPŌMA, ătis. n. [πρόπομα] Propinatio. Apud medicos veteres Potio eſt mellita, ex vino & melle deſpumato, ita ut in vini ſextarios quatuor, unus mellis adderetur, atque ſic miſtura fiebat citra cocturam, quæ tamen ſufficienti tempore inſolabatur. Hujuſmodi fere eſt, qui vulgo Syrupus nominatur. Palladius in Februario, cap. 32. Ut propomata ſponte naſcantur. Cæl. lib. 7. cap. 26. Sunt & propomata, velut antecedentia pocula, ut ſint bibendi prœmia. Eſt apud Palladium caput libro tertio, quo pacto ſponte naſcantur propomata, id eſt Vina condita, cujus eſt modi roſatum & violatum. Idem lib. 21. cap. 7. Procemium cœnæ legimus apud Athenæum: quo nomine intelligi videntur, quæ inferuntur primum. Ipſum id indicat fere propoma quoque.

PRŌPŌNO, pŏſui, pŏſĭtum, [προτίθημι, προβάλλω, ἐνίσταμαι, ἐπιπροϊάλλω, ὑποτίθημι, προτείνω] ĕre. Extra ponere, ſive Palam oſtendere. Plin. lib. 35. cap. 10. Idem perfecta opera proponebat in pergula tranſeuntibus.

Argentum, i. e. Explicare & proferre. Cic. 1. de Orat. 161. Et tanquam in aliquam locupletem ac refertam domum venerim, non explicata veſte, neque propoſito argento, neque tabulis & ſignis propalam collocatis, &c.
Venale aliquid. Cic. 4. Verr. 78.
Tametſi hoc minime latet, quod ita promptum & propoſitum eſt, ut, &c. Cic. pro Roſc. Amer. 118. Translate.
Transfertur ſæpe ad orationem, ut
Quod dicturus ſis, proponere. Cic. in Orat. 137.
Digredi ab eo, quod propoſueris. Cic. 2. de Orat. 311.
Proponi oportet quid afferas, & id quare ita ſit, oſtendere. Cic. 2. de Orat. 177.
Judices ex negotiatoribus, Denominare. Cic. 4. Verr. 34.
Legum leges voce proponam. Idem 2. de Legib. 18.
Merita propoſuit ſua in illos. Cæſ. 7. Bell. Gall. 54.
Minas proponere, Minari. Cic. 2. Att. 19.
Rem in medio. Cic. 3. Verr. 29.
Sententiam alicujus. Plin. lib. 18. cap. 10.
Voluntatem alicujus alteri. Cæſ. 1. Bell. Civil. 3.
Aliquid ſibi proponere, & Ante oculos conſtituere. Cic. pro Cœl. 79. Et quum hujus vobis adoleſcentiam propoſueritis, conſtituitote vobis ante oculos hujus etiam miſeri ſenectutem.
Animo proponere. Liv. 30. 30. Quum tuas vires, tum vim fortunæ Martemque belli communem propone animo.
Προτιθέναι & πρόθεσις omnino reſpondnnt. V. PROPOSITUM. H. St.
Animo ſuo multa ferenda. Ovid. 2. de Arte Am. 516.

Apud animum. Cic. 4. Fam. 5. Quæ aliis tute præcipere ſoles, ea tute tibi ſubjice, atque apud animum tuum propone.
Animis proponere. Liv. 31.
Exemplar ſibi. Cic. de Univerſ. 3. Quocirca ſi is, qui aliquod munus efficere molitur, eam ſpeciem, quæ ſemper eadem eſt, intuebitur, atque eam ſibi proponet exemplar, præclarum opus efficiat neceſſe eſt.
Exemplum propoſitum. Quintil. lib. 10. cap. 1.
In exemplum aliquid. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Hoc igitur tibi propone, amplitudinem animi, & quaſi quandam exaggerationem quam altiſſimam animi, quæ maxime eminet in contemnendis & deſpiciendis doloribus, unam eſſe omnium rem pulcherrimam. Cic. 2. Tuſc. 64.
Ad imitandum aliquem ſibi. Cic. 2. de Orat. 93.
Memoriam atque imaginem alicujus ſibi. Cic. de Amicit. 102.
Ante oculos. Cic. 1. de Nat. Deor. 115.
Ora alicujus oculis. Cic. pro Sext. 17.
Orationem Gracchi ſibi proponere. Cic. 1. de Orat. 154.
Periculum ante oculos. Cic. pro Cluent. 11.
Ratio. Cic. pro Planc. 5. Sed mihi, in cauſa facili atque explicata, perdifficilis, Judices, & lubrica defenſionis ratio proponitur.
Reges duos propone tibi, idque animo contemplare, quod oculis non potes. Cic. pro Dejot. 40.
Bona civium ſibi ad prædam. Cic. 4. Philip. 9.
Cauſam belli gerendi ſibi. Cic. 13. Philip. 23.
Conditionem alicui. Cæſ. 8. Bell. Gall. 2.
Exercitationem aliquam ſibi. Cic. 1. de Orat. 154.
Extremum illud mihi propoſueram. Cic. pro Lege Manil. 175.
Finem ſibi. Cic. 2. Tuſc. 3.
Fortuna quæcunque mihi proponetur, ſubeatur. Cic. 4. in Catil. 2.
Impunitatem. Cic. 2. de Finib. 73.
Magna ſibi. Cic. 1. Off. 116.
Mercedem alicui. Cic. 3. Q. frat. 3.
Mortem. Cic. pro Planc. 97.
Mortem omnibus natura propoſuit. Cic. 4. Philipp. 13.
Mortem acerbam. Cic. 7. Verr. 152.
Pœnam. Cic. 2. de Finib 57.
Pœnam amori. Catull. ad Juventium, 96. 15.
Præmium. Cæſ. 1. Bell. Civil. 17.
Spem proponere. Cæſ. 3. Bell. Civil. 49. Quibus quotidie melius ſuccedere tempus, majoremque ſpem maturitate frumentorum proponi videbant. Cic. 4. Verr. 118.
Ad timorem aliquid alicui. Cic. 2. Fam. 15.
Utilitatem Reipub. ſibi proponere debent, qui leges ſcribunt. Cic. 1. de Invent. 68.
Propoſitum eſt mihi. Cic. de Clar. Orat. 25. Laudare igitur eloquentiam, & quanta vis ſit ejus expromere, quantamque iis, qui ſint eam conſecuti, dignitatem afferat; neque propoſitum nobis eſt hoc loco, neque neceſſarium.
Nobis propoſitum eſt, naturas rerum manifeſtas indicare, non cauſas judicare dubias. Plin. lib. 11. cap. 3.
Omni huic ſermoni propoſitum eſt, ut laborem meum perſpicias. Cic. de Clar. Orat. 318.
Proponere, Affigere publice, ut Auctionem. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Edicta proponuntur. Cic. 2. Att. 21.
Ediſcendos faſtos populo. Cic. pro Muren. 25.
Fraudem edicto proponere alicujus rei, aut periculum. Cic. 3. Verr. 106.
Legem in publicum. Cic. 2. de Lege Agr. 13.
Libellos de aliquo in celeberrimis locis. Cic. pro Quint. 50.
In publico epiſtolam. Cic. 8. Att. 9.
Signum pugnæ. Liv. 27. 41. extr.
Vexillum proponere. Cæſ. 2. de Bell. Gall. 20. Cæſari omnia uno tempore erant agenda, vexillum proponendum, quod erat inſigne quum ad arma curri oporteret, ſignum tuba dandum. Vexillum imperatores habebant penes ſe in tabernaculo: itaque quum prælium erat committendum, proponebatur tollebaturque vexillum.
Proponere, Promulgare. Suet. Calig. cap. 41. Tandem flagitante Pop. Rom. propoſuit quidem legem, ſed & minutiſſimis litteris, & anguſtiſſimo loco, ut ne cui deſcribere liceret.
Congiarium, vel Donativum proponere, eſt Publice promittere, idque libello propoſito. Suet. Neron. cap. 7.
Honorem geminum pugnæ. Virg. 5. Æn. 365.
Pretium ſe daturum propoſuit. i. e. Promulgavit. Paterc. 2. 6. 5.

PROPŎSĬTUS, a, um. Partic. [ὑποτεταγμένος, ἔνοχος] Expoſitus. Cic. 5. Fam. 16. In animo habere debemus, homines nos ut eſſe meminerimus, ea lege natos, ut omnibus telis fortunæ propoſita ſit vita noſtra.

Propoſitus, Expoſitus, explicatus & prolatus. Cic. 5. Verr. 98. Sed eſt hic ordo quaſi propoſitus & editus in altum, ut ab omnibus ventis invidiæ circumflari poſſe videatur. Budæus.
Cauſa alicujus perditis civibus propoſita ad invidiam. Cic. pro Domo, 44.
Exemplum propoſitum ad imitandum. Cic. pro Muren. 66.
Ad exitum pervenire ſibi propoſitum. Cic. 12. Philipp. 22.
Finibus bonorum & malorum propoſitis, officium omne pervertunt. Cic. 1. Off. 5.
Fuga aut turpis, aut glorioſa mors propoſita. Cic. 2. de Finib. 97.
Gloria Scipioni propoſita. Cic. 2. de Finib. 56.
Gratia, gratulatio propoſita eſt omnis in impudenti mendacio. Cic. pro Flacc. 12.
Injuriis ab aliquo propoſitis reſiſtere. Cic. 1. Fam. 5.
Iter propoſitum peragere. Hor. 2. Serm. 6. 99.
Ex itinere propoſito & jam conſtituto reverti. Cic. 1. de Divin. 26.
Laqueos legum & conditionum ſibi propoſitos eſſe oportere putandum. Cic. pro Cluent. 150.
Munere gladiatorio propoſito, Pronuntiato. Suet. Tito, cap. 8.
Officium propoſitum. Propert lib. 1. 20. 4.
Opus propoſitum perficere. Ovid. de Rem. Amor. 40.
Operis propoſiti regula. Paterc. 2. 38. 1.
Neque mihi in omni vita res tam erit ulla propoſita, quam ut quotidie vehementius te de me optime meritum eſſe, lætere. Cic. 1. Fam. 9.
Sententia. ut, Quem de ſuſcepta cauſa propoſitaque ſententia, nulla vis, nullum periculum poſſet depellere. Cic. pro Ligar. 26.

Servi

Servi, qui libertatis spem propositam non habent. Cic. pro Rabir. 15.
Vita maximis præmiis proposita & pæne addicta. Cic. pro Milon. 57.

PROPOSĬTUM, i. n. [προαίρεσις, πρόθεσις, ὑπόθεσις, βούλημα, πρόταξις] Quod mente statutum est, & quæ intentio hominis dicitur. Plin. Hoc ei propositum erat, vel superare vel cedere.
Πρόθεσις Polyb. sæpe, quod omnino respondet. H. St. Sæpius προκείμενον Græcis. Gloss. Lat. Gr. Propositum, Προαίρεσις, πρόθεσις, ἢ προκείμενον. Scribe Προκείμενον.
Tenax propositi. Ovid. 10. Met. 405.
Reditus ad propositum. Cic. 3. de Orat. 201.
Grave propositum. Juven. 10. Sat. 125.
Aberro proposito, & a proposito. i. e. Longius digredior, & deflecto ab eo, quo ire contendo. Cic. 1. Tusc. 33. extr.
Assequi propositum. V. ASSEQUOR.
Averti a proposito. Liv. 2. 8.
Conducit hoc proposito. Hor. in Arte Poet. 195.
Declinare a proposito. Cic. in Orat. 138.
Deerrare. V. DEERRO.
Destituere. Ovid. 3. Amor. 7. 14.
Deterreri nulla re a proposito potest. Cic. ad Brut. 11.
Egredi a. Cic. de Clar. Orat. 82.
Lumina propositi facta ministra tui. Ovid. 21. Epist. 114.
Facere aliquid proposito rapinæ. Plin. lib. 11. cap. 17. Quod si defecerit alicujus alvei cibus, impetum in proximas faciunt, rapinæ proposito.
Fugare a. Quintil. lib. 2. cap. 2. p. 131. Burm.
Fui hoc proposito, ut venderem. i. e. Hac voluntate. Ulpian. in l. Rogasti. D. Si cert. petat.
Habere propositum. Labeo in l. Quum in plures. §. locator. D. Locat. Locator horrei propositum habuit, se aurum, argentum, margaritam, non recipere suo periculo.
Propositum habet ostendere. Varr. de L. L. lib. 8. pr.
Nihil habet propositi maledictio, præter contumeliam. Cic. pro Cœl. 6.
Manere in proposito. V. MANEO.
Mutandum tibi propositum est, & vitæ genus. Phædr. præf. 3. 15.
Permanere in. Cic. 1. Off. 112. Catoni quum incredibiliter tribuisset natura gravitatem, eamque ipse perpetua constantia roboravisset, semperque in proposito permansisset: moriendum potius, quam tyranni vultus aspiciendus erat.
Pertinet ad. Quintil. lib. 9. cap. 1.
Premere propositum suum. Ovid. 2. Met. 164. Al. Tenere.
Redire ad. Cic. 1. Tusc. 23.
Reverti ad. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 14.
Sanctissimus proposito. Paterc. 2. 2. 2.
Superare aliquem proposito. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Tenere propositum. Cæs. Bell. Civil. 1. 83. & Nepos 18. 3. 6.
In proposito. Africanus in l. Stichus habet. D. de peculio leg. At in proposito, quia Stichus nil debeat.
Nonnunquam Propositum est, τὸ προβεβλημένον, Quæstio, quæ ad disputandum proponitur in medium, ut
Academiæ consuetudo contra propositum disputandi. Cic. de Fato, 4.

PROPOSITIO, ōnis. f. [πρόθεσις, πρότασις] dicitur, inquit auctor ad Herenn. lib. 2. 28. per quam ostendimus summatim quid sit quod probare volumus. Cic. 3. de Orat. 201. Propositioque quid sis dicturus, & ab eo quod est dictum, sejunctio, & reditus ad propositum. [Hic est Pars orationis. & in priori loco Argumentationis.
Dura. Quintil. lib. 4. cap. 5.
Nuda. Quintil. lib. 4. cap. 4.
Cum animi ampla quadam & splendida propositione. Cic. 2. de Invent. 163. [Hic est Propositum, seu Consilium rei susceptæ.
Confessa propositio. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Vitæ propositio & cogitatio. Cic. 3. Tusc. 39.

PRŎPONTIS, idis. f. [Προποντίς] Æquor patens & diffusum. Dicitur Propontis, quasi ante Pontum. Hæc angustiis Bosphori Thracii cum Euxino Ponto conjungitur. Nam Geographi primas angustias maris se coarctantis, Hellespontum vocant. Inde exspatiatur æquor: quæ laxitas, Propontis appellatur. Ubi iterum in arctum coit, & stringitur, illæ angustiæ Bosphorus Thracius nuncupantur. Ubi iterum effunditur, Pontus Euxinus est. qui curvatus in figuram Scythici arcus, committur ostio Mæotidis paludis: idque ostium, Cimmerius Bosphorus appellatur. Vulgo *Le canal de Constantinople.*
Undæ Propontidis. Ovid. 3. Trist. 12. 41.
Læva Propontidos. i. e. Sinistra pars. Ovid. 5. Fast. 257.
Longa Propontis. Ovid. 4. de Pont. 9. 118.

PROPONTIĂCUS, a, um. Adj. [Προποντικός] Ovid. 1. Trist. 9. 29.
Hincque Propontiacis hærentem Cyzicon oris.
Aqua Propontiaca. Propert. lib. 3. 22. pr.

PRŌPORRO, [πόῤῥω] Ulterius, præterea. Lucret. lib. 2. 978.
Et sibi proporro quæ sint primordia quærunt.
Proporro lacessere. Idem 4. 888.
Ipsaque proporro paulo majora lacessunt. Turnebus, Proporro usurpatur a Latinis, ut Græci solent congeminare προπροκυλινδόμενος.

PRŌPORTIO, ōnis. f. [ἀναλογία] est, Duarum rerum, quatenus ad quantitatem pertinet, invicem facta comparatio. Cic. pro Flacc. 32. Qui quum omnes Asiæ civitates proportione in provincias descripsisset. Al. Pro port. Idem 6. Verr. 46. Ut hoc liceret suspicari, fuisse aliquando apud Siculos peræqua proportione cetera. Al. Peræque pro port. Cic. de Univers. 12. Id optime assequitur, quæ Græce ἀναλογία, Latine (audendum est enim, quoniam hæc primum a nobis novantur) comparatio, proportiove dici potest. [Ex quo ipso loco, apparet, ceteris in locis divise Pro portione legendum, quum hoc primum loco se voce composita uti confessus sit. V. in PRO, & PORTIO.
Proportionem non reddunt ex his vocabula. Varr. de L. L. lib. 7. 32.

PROPORTIONĀLIS, e. Adj. ut, Termini proportionales. Frontin. de Colon. p. 330. &c.

PROPORTIONĀTUS, a, um. Adj. Firmic. Matern. 4. 13. Corpus satis proportionatum.

PRŌPOSITIO, PROPOSITUM, V. PROPONO.

PRŌPRÆTOR, ōris. m. [ἀντιστράτηγος] Qui cum auctoritate Prætoria aliquo mittitur: non autem qui pro Prætore provinciam tenet. Cic. de Provinc. Conf. 15. Res in Sardinia cum mastrucatis latrunculis a Pro prætore una cohorte auxiliaria gesta. Sed
Proprætor etiam, Ille interdum vocatur qui gesto consulatu in provinciam abit. V. Manut. ad Cic. Fam. p. 6. Græv. conf. PROCONSUL, & similia.

PROPRĬDIE, Adv. H. St. Monuit dici in PRIDIE. Sed cultro reliqua ablata sunt.

PROPRIUS, a, um. pr. c. Adj. [ἴδιος, κύριος] Quod peculiare est uniuscujusque. A Prope fit: hoc enim maxime prope est, quod proprium est. Virg. 7. Æn. 331.
Hunc mihi da proprium, virgo sata nocte, laborem. Ter. Phorm. 5. 5. 2. Curavi propria ea ut potiretur.
Verba propria nostra. Varro apud Gell. lib. 1. cap. 18. H. St. Ubi Aliunde ascitis opponit.
Certum & Proprium: ut, Rem aliquam suo certo ac proprio vocabulo nominare. Cic. pro Cæcin. 51. & 3. de Orat. 147. Ergo utemur verbis quæ propria sunt, & certa quasi vocabula rerum, pæne una nata cum rebus ipsis.
Proprium & Suum. Cic. 5. Tusc. 19. Propriis & suis argumentis & admonitionibus tractanda quæque res est.
Proprium & Commune, contraria. Cic. de Senect. 35. At id quidem non proprium senectutis est vitium, sed commune valetudinis. Idem pro Rosc. Amer. 150. Ut quum ademerit nobis omnia, quæ nostra erant propria, ne lucem quoque hanc, quæ communis est, eripere cupiat. Idem 2. Fam. 17. Ad senatum quas Bibulus litteras misit, in iis, quod mihi cum illo erat commune, sibi soli attribuit: &c. quod autem meum erat proprium, ut alariis Transpadanis uti negarem, id etiam populo se remisisse scribit.
Proprium & Peculiare. Plin. lib. 7. cap. 25.
Præcipuum & Proprium. Cic. de Provinc. Conf. 2.
Proprium & Alienum contraria. Horat. 2. Serm. 3. 19.
Excussus propriis, aliena negotia curat.
Amor proprius. Lucret. lib. 4. 1135.
Bono aliunde assumpto uti, non proprio, nec suo. Cic. 2. de Orat. 39.
Consilium proprium auferre alicui. Hor. 1. Serm. 4. 133.
Consuetudo communis, vel tua solius & propria. Cic. 5. Fam. 14.
Crimen proprium. Cic. 3. Verr. 43.
Culpa mea propria. Cic. 14. Fam. 3.
Natura atque vis animæ propria est, moveri motu interiore & suo. Cic. de Somn. Scip. 21.
Negotia propria. Hor. 2. Serm. 3. 19.
Nota certa & propria. Cic. 4. Acad. 33.
Proprium quid habere. Varr. de L. L. lib. 9. 2. ad fin.
Pelle in propria non quiescere. Hor. 1. Serm. 6. 22. Parœmia.
Periculum proprium. Cic. 6. Fam. 1.
Prædia propria tradere alicui, In proprietatem alicujus. Cic. pro Rosc. Amer. 150.
Ritus proprius. Plin. lib. 10. cap. 58.
Tempus agendi fuit mihi magis proprium, quam ceteris. Cic. pro Sull. 9.
Verba translata & aliena, quibus opponuntur Propria & sua. Cic. 3. de Orat. 147.
Vi propria nituntur. Virg. 2. Georg. 428.
Viribus propriis bella gerere. Liv. 2. 53.
Ungues proprii. Hor. 1. Epist. 7. 51.
Proprius suus, tuus, meus. Paul. in l. Si servo. D. de hæredibus instituendis. Idem & in eo, qui propria sua data pecunia emptus est ab aliquo. Idem Paul. in l. Ut tantum. §. j. D. de servo corrupto, Si servus communis meus & tuus proprium meum servum corruperit: Sabinus ait, non posse agi cum socio: perinde ac si proprius meus servus corrupisset conservum.
Suam propriam calamitatem. Cæs. 3. Bell. Civil. 20.
Suo proprio prælio. Liv. 3. 70.
Suo proprio magistratu. Idem 4. 8.
Proprius, cum Genitivo. Cic. 3. Philipp. 29. Aut libertatem propriam Romani generis, & nominis recuperemus, aut mortem servituti anteponamus. Idem 7. Fam. 30.
Proprium est ejus, per translationem. h. e. Illi adscribitur. Cic. pro Rosc. Amer. 21.
Aper, aut cervus proprius domini. Tryphoninus in l. usufructuarium venari. D. de usufruct. Pompon. in l. Vel inutilium. D. eodem titulo.
Propria est ea præceptio Stoicorum. Cic. 1. Off. 2.
Varietas est propria Fortunæ. Cic. 2. de Divin. 109.
Proprium Oratorum, Proprium epistolæ. h. e. Quod maxime convenit, & observari debet ab Oratore, & in epistola. Cic. 1. Q. frat. 1. 29. Illud quod epistolæ proprium est, ut is ad quem scribitur, de his rebus, quas ignorat, certior fiat. Idem 3. de Orat. 112.
Animum judicis impellere quocunque res postulat, hoc est unum Oratoris maxime proprium. Cic. de Clar. Orat. 322.
Artis maxime proprium est creare & gignere. Cic. 2. de Nat. Deor. 57.
Postremo quum hoc proprium sit animantium, ut aliquid appetant quod sit naturæ accommodatum. Cic. 1. de Nat. Deor. 105.
Cum Dativo. Quintil. lib. 1. 1. Propria est nobis mentis agitatio, atque solertia, unde origo animi cælestis creditur.
Proprium, Perpetuum. Ter. And. 4. 3. 1.
Nihilne esse proprium cuiquam? dii vestram fidem! Ubi Donat. Omne quod habemus, aut Mutuum est, aut Proprium. Ergo Proprium, perpetuum. Virg. 6. Æn. 871.
— propria hæc si dona fuissent. Ter. And. 5. 5. 3.
Ego vitam deorum propterea sempiternam esse arbitror,
Quod voluptates eorum propriæ sunt.
Propriam dicare. i. e. Perpetuam. Virg. 1. Æn. 77.
Connubio jungam stabili, propriamque dicabo. Servius.
Proprium aliquid evenire cuipiam. Plaut. Merc. 2. 3. pr.
Homo me miserior nullus est æque, opinor,
Neque adversa cui plura sint sempiterna;
Satin' est ut quicquid agere occœpi,
Proprium nequit mihi evenire quod cupio?
Perenne & Proprium. Cic Post. red. in Senat. 8. Si illud de duobus Consulibus, unde ante in Republica non fuerat, perenne ac proprium manere potuisset.
Munera. Hor. 2. Serm. 6. 4.

— nihil

—nihil amplius oro,
Maja nate, nisi ut propria hæc mihi munera faxis.   Nepos, 8. 4. 2.

Parva munera diutina: locupletia non propria esse consueverunt.

Munitiones enim &c. propriam & expeditam Cæsaris victoriam interpellaverunt. Cæs. 3. Bell. Civil. 70. conf. Nonius 4. 346.

PROPRIUM, i. n. [τὸ ἴδιον] Subst. apud Logicos. Quintil. 5. 10. Sunt ejusdem rei plura propria, ut ipsius ignis lucere, calere, &c. conf. 7. 3. & Micræl. Lex. Philos. p. 1152. Porphyr. Isag. cap. 4.

PROPRIE, Adv. [ἰδίᾳ, ἰδίως, κυρίως] Cic. 9. Fam. 15. Quod me amas, &c. est id quidem magnum, atque haud scio an maximum: tibi commune cum multis: quod tu ipse tam amandus es, &c. id est, proprie tuum.

Communiter & Proprie opposita, Vide COMMUNITER. H. St.

Promiscue & Proprie, contraria. Cic. 2. de Lege Agrar. 84.

Proprie & Publice, contraria. Cic. pro Sext. 37. Neque Senatus publice, neque ullus ordo proprie, neque suis decretis Italia tota susceperat.

Proprie & Universe, contraria. Cic. 5. Att. 2.

Communis persona, & Proprie singulis attributa, contraria. Cic. 1. Off. 107.

Proprie & vere honestum. Cic. 3. de Off. 13.

Dicere proprie. Cic. 2. de Orat. 59. Quam proprie de unoquoque dixit. Idem 2. Philip 77. O hominem nequam! quid enim aliud dicam? magis proprie nihil possum dicere.

Et proprie, pro Et maxime. Cic. 1. Off. 37. A peregrino enim recessit, & proprie in eo, qui arma contra ferret, remansit. [Proprie κυρίως, ἰδίως, Significatione propria.

PROPRIĀTIM, Adv. ut, Res exigit propriatim Deos scire. Arnob. 3.

PROPRĪTIM, Adv. [ἰδίᾳ] Lucret. lib. 2. 973.

Quid? genus humanum propritim de quibus factum'st.   i. e. Proprie. Nonius, 11. 18. Restituit Lambin. Al. Propriatim.

PROPRIĔTAS, ātis. f. [ἰδιότης, ἰδίωμα] Quod alicujus rei proprium est. Plin. lib. 13. cap. 1. Hujus proprietas, ut ventiletur in coquendo donec desinat olere. Cic. 1. Acad. 56. Singularum rerum singulas proprietates esse.

Proprietas terræ & cæli, pro Ingenio Liv. 38. 17.

Habere proprietatem. Plin. lib. 13. cap. 22. Proprietatem habet fructum emittendi lanugine; (pappum vocant) quod nulli alii arbori evenit.

Proprietas, in Definitione. Cic. in Topic. 83. Proprietas sic, in hominem ne solum cadat, an etiam in belluas ægritudo.

Proprietas verborum. Quintil. 8. 2.

Jn jure dicendo, cum de proprietate jumenti quæreretur. Suet. in Galba cap. 7. i. e. Ad quem proprietas & possessio pertineret. H. St.

PROPRIETĀRIUS, i. m. Is ad quem proprietas pertinet. Pomponius in l. Divus Hadrianus. D. de usu & habitat. Licet tam angustus est legatarius, cui domus usus legatus est, ut non possit occupare totius domus usum: tamen eis, quæ vacabunt, proprietarius non utetur, quia licebit usuario & aliis temporibus tota domo uti.

PROPRIASCIT, Proprium fecerit. Festus. Al. Propriassit, rectius.

PROPRIO, āre. Cæl. Aurel. Acut. 1. 15. Per tenues vias propriari. Idem Tard. 5. 12. Solidiora digestione propriantur.

PROPTER, [διὰ, ἕνεκεν, ἕνεκα] Præpositio, Accusativo casui servit, & significat Alicujus causa. Etymon infra V. Ter. Phorm. 2. 1. 46.

Qui sæpe, propter invidiam, adimunt diviti,
Aut, propter misericordiam, addunt pauperi.   [Quod & Ex misericordia, vel Per misericordiam recte diceres.

Qui, propter acumen, occultissima perspicis. Cic. 5. Fam. 14.

Propter tuum in me amorem. Cic. 1. Fam. 3.

Indicere ventri bellum, propter aquam. Hor. 1. Serm. 5. 7.

Eaque suspicio propter eam causam fuit, quod, &c. Cic. de Clar Orat. 100.

Habemus hæc omnia: bonorum studium, propter nostram causam: vulgi ac multitudinis, propter magnificentiam munerum. Cic. 2. Fam. 5.

Ti onem propter humanitatem & modestiam malo salvum, quam propter usum meum. Cic. 7. Att. 5.

Propter reliquæ ætatis infamiam pœnas lege & jure persolvere. Cic. Anteq. iret in exsil. 28.

Legibus non propter metum parere. Cic. in Parad. 5.

Ex se & Propter se expeti. Cic. 2. de Finib. 82.

Unum illud dico, si propter partium studium potens erat Alphenus, potentissimus Nævius. Cic. pro Quint. 70.

Nam nec castra, propter anni tempus, facere possum. Cic. 8. Att. 19.

Propter quod. Paulus in l. Qui in. D. de adopt. Uxor mea illi matris loco non est, nec enim agnoscitur ei: propter quod nec ei cognatus fit.

Propter viam fit sacrificium, quod est proficiscendi gratia, Herculi, aut Sanco, qui scilicet idem est deus. Festus. conf. Macrob. 2. Saturn. 2. pr. Plaut. Rud. 1. 2. 62.

Propter viam illi sunt vocati ad prandium.   V. ibi Scalig. & conf. Couturii Diss. de Vita priv. Romanorum 3. Legitur & conjunctim Propterviu, a, um. V. Lex. Pitisc. [Nisi error est scribarum. In codd. ex Mss. emendatis est Propter viam divise. conf. PROTERVIA.

Propter, pro Prope, juxta; aliquando Adverbium est sine casu. Ter. Adelph. 4. 2. 37.

Est ad hanc manum sacellum: ibi angiportum propter est.   Idem Eun. 2. 3. 77.

Cibum nonnunquam capiet cum ea, interdum propter dormiet.   & Plaut. Amph. 4. 1. 7.

Quis fuerit, quem propter corpus suum stupri compleverit.

Propter moribundus, Prope. Lucret. lib. 3. 653.

Inde alius conatur adempto surgere crure,
Quum digitos agitat propter moribundus humi pes.

Jungitur & Accusativo sæpissime in eadem significatione. Ter. Adelph. 2. 1. 15.

Nimium istoc abisti, hic propter hunc assiste. hem, sic volo.   Cic. de Clar Orat 24. Propter Platonis statuam consedimus.

Propter ædem Saturni. Tacit. 2. Ann. 41. h. e. Prope.

Statuæ propter ædem Vulcani. Cic. 4. Verr. 150

Propter aquam. Ovid 8. Met. 258. Virg. 7. Ecl. 87.

Fluvius Eurotas, qui propter Lacedæmonem fluit. Cic. 2. de Invent. 96.

Duo filii propter patrem cubantes. Cic. pro Rosc. Amer. 64.

In pratulo propter Platonis statuam consedimus. Cic de Clar. Orat. 24.

Stat propter virum fortem. Plaut. Milit. 1. 1. 9. Hic est, stat prope virum fortem.

Propter viam Appiam oppida. Liv. 28. 8. [Propter videtur per syncopen ex Propiter factum, quod veteres ἀντὶ & Prope usurparunt, quocum etiam constructione & significatione originaria, quæ hic posterior est, convenit.

PROPTEREĀ, Adv. [διὰ τοῦτο, τούτου ἕνεκεν, διότι] Ob eam causam. Ter. Hec. 4. 4. 88.

Amaræ mulieres sunt, non facile hæc ferunt:
Propterea hæc ira est.

Propterea quod. Ter. And. 1. 1. 11.

Scis, feci e servo ut esses libertus mihi,
Propterea quod serviebas liberaliter.   Cic. 9. Fam. 18. Quum essem otiosus in Tusculano, propterea quod discipulos obviam miseram, ut, &c. Cic. 4. Acad. 33. Si notionem veri & falsi, propterea quod ea non possunt internosci, nullam habemus.

Propterea quia. Cic. 4. Fam. 5. Etsi genus hoc consolationis acerbum est, propterea quia per quos, &c. Lucret. lib. 1. 625.

Propterea, quia quæ multis sunt partibus aucta, &c.

Propterea ut. Cic. pro Ligar. 8. Atque hæc propterea de me dixi, ut mihi Tubero, quum de se eadem dicerem, ignosceret.

PROPTERVIUS, a, um. Adj V. Propter viam, in PROPTER.

PROPTŌSIS, is. f. [πρόπτωσις] Procidentia oculorum, ubi cum inflammatione, moti sede sua, procidunt. Galen. in Medic. Cels. 6. 6. 8. extr.

PRŌPŬDIUM, i. n. [ἀναίσχυντος] A quo pudor & pudicitia procul sint, inquit Festus. Plaut. Curc. 1. 3. 34.

Jam huic voluptati hoc adinventum odium est. PA. quid ais propudium?   Budæus, Propudium, rem pudendam significat. Plin. lib. 28. cap. 8. Hoc cinere poto propudia virorum: ejusdem aspersu feminarum libidines inhiberi. Propudium pro Obscænitate posuit pudenda. conf. Plaut. Pœn 1. 2. 60.

An ab illa exclamatione Proh pudor? H. St.

PROPUDIĀNUS Porcus dictus est, ut ait Capito Atejus, Qui in sacrificio gentis Claudiæ, velut piamentum & exsolutio omnis contractæ religionis est. Festus. V. Dacer.

PROPUDIŌSUS, a, um. Adj. [ἀναισχυντώδης] Propudii plenum. Plaut. Truc. 2. 2. 16.

Quia tibi insuaso infecisti, propudiosa, pallulam.   Idem Stich. 2. 2. 10. Gell. lib. 2. cap. 7. Sed enim si imperet uxorem ducere infamem, propudiosam, criminosam.

Ipse propudiosus, uxor lupa. Apul. Apol. p. 322. Elmenh.

Meretrices propudiosæ. Min. Felix. cap. 35. 9.

Superl. Sidon. 9. Epist. 6. Ancilla propudiosissima.

PRŌPUGNO, [ὑπερμαχίζω] āre. Adversus pugnantes pugnare, sive pugnando resistere. Plin lib. 12. cap. 19. Casia circa paludes, propugnante unguibus diro vespertilionum genere, aligerisque serpentibus, his commentis augentes rerum pretia.

Propugnare absentiam alicujus. Sueton. Cæs. cap. 23. Qui sibi pepigissent propugnaturos absentiam suam.

Propugnare commoda patriæ, pro Tueri & defendere adversus hostium impetum. Cic. 1. de Invent. 1. Qui vero ita se armat eloquentia, ut non oppugnare commoda patriæ, verum propugnare possit; is mihi vir & suis & publicis rationibus utilissimus. Vetus codex legit, Verum pro his pugnare.

Propugnare pro. Cic. pro Rabir. 30. Testor, me pro illorum fama, gloria, memoria, non secus ac pro patriis fanis, atque delubris propugnandum putare. Cic. 1. Offic. 62. Propugnare pro æquitate.

Pro innocentibus propugnare, & Nocentes oppugnare, opposita. Cic. Antequam iret in exsil. 2.

Propugnare pro suo partu. Cic. 5. Tusc. 79. Non pro suo partu ita propugnant, ut vulnera excipiant, nullos impetus, nullos ictus reformident?

Acerrime propugnare pro salute alicujus. Cic. 11. Fam. 16.

Armatus nugis propugnat. Hor. 1. Epist. 19. 16.

PROPUGNATIO, ōnis. f. [ὑπερμαχισμὸς] Cic. 1. Fam. 7. Nam nostra propugnatio, ac defensio dignitatis tuæ, propter magnitudinem beneficii tui, fortasse plerisque officii majorem auctoritatem habere videatur. Et 5. Fam. 8. Suscepique mihi perpetuam propugnationem pro omnibus ornamentis tuis. Idem pro Sext. 3. Tamen aggrediar ad dicendum, ne mea propugnatio ei potissimum defuisse videatur.

PROPUGNĀTOR, ōris. m. [ὑπερμαχιστής] Cæs. 7. Bell. Gall. 25. Nec ille prius est a propugnatoribus vacuus relictus locus. conf. Nep. 18. 13. 3. Classis infirma, propter dimissionem propugnatorum & remigum. Cic. 7. Verr. 85.

Propugnator & Defensor. Cic. 6. Verr. 80. Non est pudoris mei, P. Scipione, florentissimo adolescente, vivo & incolumi, me propugnatorem monimentorum P. Scipionis, defensoremque profiteri.

Propugnator fortunarum, & defensor assiduus. Cic. Post red. in Senat. 37.

Senatus propugnator. Cic. pro Milon. 6.

Defensor & quasi propugnator patrimonii sui. Cic. 1. de Orat. 244.

Acerrimus propugnator communis libertatis. Cic. ad Brut. 11.

Propugnator studiosissimus. Cic. 4. Verr.

PROPUGNĀTRIX, īcis. f. Fabret. Inscript. p. 169.

PROPUGNĀCULUM, i. n. [προβολή, ἐπιτείχισμα, ἔρυμα, προμαχὼν, ἔπαλξις] Locus munitus, unde vehementer certari possit, & defendi procul. Virg. 4. Æn. 87.   — & propugnacula bello

Tuta parant.   Cic. pro Font. 31. Est in eadem provincia Narbo Martius, colonia nostrorum civium, specula Populi Rom. ac propugnaculum istis ipsis nationibus oppositum & objectum.

Pontesque & propugnacula jungunt. Virg. 9. Æn. 170.

Æquoris propugnacula. Stat. 3. Silv. 3. 101.

Murorum propugnacula. Virg. 9. Æn. 664.

Navium propugnacula. Hor. Epod. 1. 2.

Ibis Liburnis inter alta navium,
Amice, propugnacula.

Classis pulcherrima, Siciliæ propugnaculum, præsidium provinciæ. Cic. 5. Verr. 186.

Propugnaculum contra hostium impetus. Cic. 5. Verr. 40.

Propugnaculum & Præsidium. Cic. 14. Fam. 18.

Lex Ælia & Fufia propugnacula, murique tranquillitatis. Cic. in Pison. 9.

Propugnaculis imperii, sociorum fortunas, non sua tecta defendere. Cic. pro Lege Manil. 52.

Propugnacula tyrannidis demoliri. Nepos 20. 3. 3.

Propugnaculo esse alicui. Cic. 7. Verr. 88.

Propugnaculum oppoſitum barbaris. Nepos 2. 6. 5.
Propugnaculo firmiſſimo uti, quod &c. Liv. 34. 61.

PROPULSO, &c. V. PROPELLO.

PRŎPȲLÆUM, i. n. [προπύλαιον] Latine Veſtibulum vel Porticus ante domum. Cic. lib. 2. Offic. 60. Phalereus Demetrius, qui Periclem principem Græciæ vituperat, quod tantam pecuniam in præclara illa propylæa conjecerit. Plin. lib. 55. cap. 10. Protogenes, quum Athenis, celeberrimo loco, Minervæ delubro propylæon pingeret. Gloſſ. Gr. Lat. Προπύλαιον, Veſtibulum.

PRŌQUÆSTOR, ōris. m. [ἀντιταμίας] Qui Quæſtoria auctoritate accepta mittitur in aliquam provinciam. Cic. 4. Acad. 84. Nec vero ineunte ætate ſolum, ſed & Proquæſtor aliquot annos. Alius codex hic Quæſtor legit: alius, Pro Quæſtore.
Quum Alexandriæ Proquæſtor eſſem. Cic. 4. Acad. 11. V. Lex. Pitiſc. V. & EXCONSULE, & ſupra PROCONSUL, PRODICTATOR, ceteraque ejuſmodi.

PRŌQUAM, Adv. Pro eo quod. Lucret. lib. 2. 1136.
Nec ſatis eſt proquam largos exæſtuat æſtus.
Corpora proquam læviſſima ſunt. conf. Idem 3. 200.

PRŌQUĪRĪTO, āre. Idem quod Quiritare. Apul. Apol. p. 326. Elmenh. Epiſtolam ſæpe aperiens proquiritabat, &c. V. QUIRITO.

PROQUIRITĀTUS, a, um. Partic. Promulgatus. Verbum ll. 12. tab. Sidon. Apollinar. lib. 8. epiſtola ad Nammatium: Per ipſum fere tempus, ut decemviraliter loquar, lex de præſcriptione tricennii fuerat proquiritata.

PRŌRA, æ. f. [πρῷρα] Anterior pars navis. Liv. 24. 34. Ferrea manus firmæ catenæ illigata, quum injecta proræ eſſet, gravique libramento plumbi recelleret ad ſolum: ſuſpenſa prora, navim in puppim ſtatuebat. De Archimedis Machinis.
In navigio, latera, carinæ, prora, puppis. Cic. 3. de Orat. 178.
Ærata prora. Stat. 5. Theb. 335.
Erectæ proræ. Cæſ. 3. Bell. Gall. cap. 13. Proræ admodum erectæ.
Roſtrata. Plin. lib. 9. cap. 30.
Advertere terris proram. Virg. 4. Georg. 117. Idem 7. Æn. 35.
Aſtitit proræ. Plaut. Merc. 1. 2. 75.
Avertit prora. Virg. 1. Æn. 108.
Contorſit lævas proram Palinurus ad undas. Virg. 3. Æn. 562.
Detorquet proram ad undas. Virg. 5. Æn. 165.
Obtorquet proram in undas dextras. Stat. 5. Theb. 415.
Obvertunt pelago proras. Virg. 6. Æn. 3.
Pependit illiſa prora. Virg. 5. Æn. 206.
Perfringere proras. Liv. lib. 22. 20. pr. Quæ non aut perfregerant proras litore illiſas, aut carinas fixerant vadis.
Steterant ad litora proræ. Virg. 9. Æn. 122.
Torquent proras ad litora. Virg. 3. Æn. 532.
Vertere proras a litore. Lucan. lib. 9. 1082.
Prora & puppis, Adagium eſt, quo Totum ſignificatur. Cic. 16. Fam. 24. Scribens ad Tironem ſuum, parœmiam hanc refert his verbis, Mihi prora & puppis (ut Græcorum proverbium eſt) fuit a me tui dimittendi, ut rationes meas explicares. Prora itaque & puppi, Summam conſilii noſtri ſignificamus, propterea quod a prora & puppi, tanquam a capite & calce pendeat tota navis. Eraſm.

PRŌRĒTA, æ. m. [πρωράτης, πρωρεύς] Cuſtos & gubernator in prora navis. Plaut. Rud. 4. 3. 75.
Si tu proreta iſti navi es, ego gubernator ero. V. Turneb. Adverſ. 28. 43. vel Lex. Pitiſc.

PRŌREUS, ei. m. [πρωρεύς] Duarum ſyllabarum vox, proprium nautæ apud Ovid. 3. Met. 634. Dicitur autem πρωρεὺς Græcis qui & Proreta, id eſt proræ gubernator, ut dictum eſt.

PRŌRĔPO, pſi, ptum, [ἐξερπύζω] ĕre. Extra, vel Ultra repere. Hor. 1. Serm. 3. 99.
Quum prorepſerunt primis animalia terris. Columel. lib. 3. cap. 5. Ut mota æqualiter humus, novelli ſeminis radicibus, quamcunque in partem prorepſerint, molliter cedat.
Prorepere e cavis. Plin. lib. 8. cap. 39.
Prorepere e tenero. Columel. cap. 10. lib. 3. Illæ fertiles ac firmæ, quia e tenero prorepunt, &c.
Prorepere in luxuriem dicuntur radices vitium, Prorependo luxuriari & divagari. Columel. lib. 5. cap. 5.

PROREPENS, entis. Partic. Avien. Deſcript. Orbis 540.
Tunc prorepentis qua ſunt vada turgida Nerei.
Prorepentes oculi vitium, Pullulantes. Columel. lib. 11. cap. 2.

PRORETA, & PRŎREUS, diſyllabum. V. PRORA.

PRŌRĪGA, æ. m. Qui equas admittit. Plin. 8. 42. Equæ eadem ex cauſa in Reatino agro laceratum prorigam invenimus. Prurigam, a Prurigine dictum putat Scaliger. Harduin. ad Plin. l. c. deducit ab antiquo Rigo, ĕre, pro regere; ut Arrigere, Erigere & Prorigere. V. PERORIGA.

PRŌRĬPIO, ripui, reptum, [ἐκθορέω, ἐξορμάω, ἀναθορεῖν] ĕre. Latenter & furtim, vel Celeriter erumpere. Virg. 3. Ecl. 19.
Et quum clamarem, quo nunc ſe proripit ille?
Tityre, coge pecus: tu poſt carecta latebas.
Uſquam proripere. Hor. 1. Serm. 1. 37.
Ex ædibus proripere ſe. Plaut. Capt. 3. 4. 1.
Quo illum nunc hominem foras proripuiſſe ſe dicam ex ædibus!
Domum ſe ex. Salluſt. Catil. cap. 32. pr. Dein ſe ex curia domum proripuit.
Domo ſe proripere. Liv. 29. 9. Accenſus ira domo ſeſe proripuit.
E manibus alicujus proripere ſeſe. Liv. 22.
Repente proripere ſe, vel ſubito. Cic. de Aruſp. Reſp. 2. Attamen ignarus ille qui Conſules eſſent, exſanguis atque exæſtuans, ſe ex curia repente proripuit, cum quibuſdam fractis jam atque inanibus minis. Cæſ. 1. Bell. Civil. cap. 80. Seſe ſubito proripiunt.
Seſe porta foras univerſi proripiunt. Cæſ. 2. Bell. Civil. 12.
Solio ſe proripit alto. Valer. 5. Argon. 268.
Ab veſtibulo templi ſe. Liv. 8. 6. pr. Quum commotus ira ſe ab veſtibulo templi citato gradu proriperet.
Ex curia ſe proripere. Liv. 3. 17. pr.
Ex conſilio ſe. Liv. 22. 3.
In publicum ſe proripere. Liv. 8. 28.
In cœtus ſe proripere. Plin. lib. 8. cap. 46.

Proripere aliquem, Rapere. Cic. 7. Verr. 161. Deinde jubet undique hominem proripi, vehementiſſimeque verberari.
Catervas proripere in cædem. Hor. 1. Carm. 8. 16.
Proripiet ſe libido ac projiciet occultatione propoſita. Cic. 2. de Fin. 73.

PRŌRĪTO, [παροξύνω] āre. Provocare. Columel. lib. 10. 117.
Ut Peluſiaci proritet pocula zythi. Plin lib. 26. cap. 8. ad finem, Anagallis cærulea procidentia ſedis retro agit: e diverſo rubens proritat. i. e. Exſtimulat & acuit.
Proritare, Allicere, invitare. Columel. lib. 2. cap. 10. Lini ſemen, niſi magnus eſt ejus in ea regione, quam colis, proventus, & pretium proritat, ferendum non eſt. Sen. Epiſt. 23. Quem ſpes proritat.

PRŌRŎGO, [παρατείνω, ἀναβάλλομαι] āre. Protrahere, Rogatione ad populum lata, vel alioqui publice prolongare. Cic. 3. Fam. 10. Illud pugna & enitere, ne quid nobis temporis prorogetur.
Imperium prorogare, Nova rogatione in longiora tempora proferre. Cic. 1. Q. frat. 1. Quod ſi tibi bellum aliquod magnum & periculoſum adminiſtranti prorogatum imperium viderem, tremerem animo: quod eodem tempore eſſe intelligĕrem etiam fortunæ poteſtatem in nos prorogatam.
Numerum annŏrum provinciis prorogavit. Cic. 2. Philip. 109.
Provincias prorogare. Cic. 5. Att. 11. Ne pateretur, quantum eſſet in ipſo, prorogari nobis provincias.
Rogo atque oro ne patiare quicquam mihi ad hanc provincialem moleſtiam temporis prorogari. Cic. 2. Fam. 6.
Prorogare, cujuſcunque rei tempus proferre, elongare.
Per ſingulos annos aliquid. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Ætatem. Plin. lib. 15. cap. 13.
Ævum. Hor. in Carm. Sæcul. 68.
Bellum. Cic. 12. Philip. 13.
Dies paucos, propter inopiam, ad ſolvendum alicui prorogare. Cic. 2. Philip. 84.
Impetrant a Senatu, ut dies ſibi prorogaretur. Cic. 3. Verr. 98.
Famam nominis prorogare. Plin. Epiſt. 190. Victurique nominis famam, ſupremis etiam titulis prorogare nituntur. Claud. 4. Conſ. Hon. 418.
Prorogat æternam feritas tibi Punica famam.
Horam recte vivendi. Hor. 1. Epiſt. 2. 41.
Moras. Plin. lib. 16. cap. 22.
Spes prorogatur militi in alium diem. Plaut. Aulul. 3. 5. 57.
Tempus prorogare. Plin. lib. 13. cap. 3. Margaritæ gemmæque ad hæredem tamen tranſeunt: veſtes prorogant tempus: unguenta illico exſpirant, ac ſuis moriuntur horis. Prorogant tempus, i. e. In longius tempus durant.
Vitam prorogare. Columel. lib. 1. Quis enim dubitet eam maxime probatam haberi, ſine qua nemo noſtrûm vel proſperæ vel adverſæ valetudinis vitam prorogat?
Nummos prorogare, Erogare, De ſuo ſolvere. Ulp. l. 4. D. de manumiſſionibus, Proinde etſi ei nummos prorogavit emptor, quum ei pariaverit: poterit ad libertatem pervenire. Dixerat autem Ulp. paulo ante, Proinde ſi ex adventitio lucro, ſive etiam amici beneficio, vel liberalitate, vel prorogante eo, vel repromittente, vel ſe delegante, vel in ſe recipiente debitum, redemptus ſit: credendum eſt, ſuis nummis eum redemptum. [Videtur ex Proërogo contractum. An Prærogante? V. in PRÆMINENS Partic. & PRÆROGO. conf. mox PROROGATOR.

PROROGĀTUS, a, um. Partic. ut, Prorogata poteſtas. Cic. 1. Q. frat. 1. Diebus paucis ad ſolvendum prorogatis. Idem 2. Philip. 29.

PROROGĀTIO, ōnis. f. [ἀναβολή, ὑπερημερία] Cic. 13. Att. 41. Ego vero utar prorogatione diei. Liv. 34. 5. pr. Tum L. Valerius prorogatione ab ſe promulgata, ita diſſeruit, &c. Sed diviſe legitur in codd. emendatis Pro rogatione.
Prorogatio imperii. Liv. 8. 26. Duo ſingularia hæc ei viro primum contigere: prorogatio imperii, non ante in ullo facta: & acto honore triumphus.
Prorogatio legis, Dilatio promulgandæ legis. Cic. pro Muren. 47. V. Perizon. Animadv. Hiſt. cap. 6. p. 229.

PROROGĀTOR, ōris. m. Diſpenſator. Sic, Arcarii prorogatores tritici, vini & caſei leguntur apud Caſſiodor. 10. Epiſt. 28. conf. Chryſol. Serm. 23. & 26. Pignor. de Serv. p. 308. vel Veget. R. M. 4. 7.

PROROGĀTĪVUS, a, um. Adj. ut, Prorogativa fulmina, quorum minæ differri poſſunt, averti non poſſunt. Sen. 2. Nat. Quæſt. 47.

PRORSI Limites, V. PRORSUS, a, um. poſt ſeq. dict.

PRORSUS, vel PRORSUM, Adv. [ἰθύ] Prorſus, Porro verſus, inquit Feſtus, confirmatque loco Catonis. Addit tamen, Niſi forte ex Græco πρόσω. [Alii ex Proverſus contractum ſtatuunt, ut Rurſus ex Revorſus. Forte dicitur pro Proorſus, & Rurſus pro Reorſus, ex Pro & Orſus ab Ordior. Surſum tamen pro Subvorſum, Deorſum, pro Devorſum, Quorſum, pro Quoverſum, &c.
Itaque ſtandum priore potius ſententia, quam & ſignificatio confirmat. V. PROVERSUS.
Prorſum, Recta ad locum aliquem. Plaut. Mil. 4. 4. 56.
Ille jubebit me ire cum illa ad portum. ego adeo, ut tu ſcias,
Prorſum Athenas protinus abibo tecum. Idem Perſ. 4. 5. 5.
Simulato, quaſi eas prorſum in navem.
Prorſus ibat res. i. e. Bene ſuccedebat. Cic. 14. Att. 20. extr.
Rurſum prorſum. Ter. Hec. 3. 1. 35.
Trepidari ſentio, curſari rurſum prorſum: agedum ad fores, &c. Ubi Donatus, Rurſum proprie Retro: Prorſum Ante ſignificat: & eſt proverbiale, ut dicimus Surſum deorſum, intro foras, hac illac, & ſimilia.
Prorſus, [πάνυ γε, πάνυ μὲν οὖν, τὸ πάνυ] Omnino, Penitus. Ter. Eun. 2. 3. 14.
Unde is? c. ego ne? neſcio hercule neque unde eam, neque quorſum eam,
Ita prorſum oblitus ſum mei.
Prorſus perii. Plaut. Aul. 2. 8. 27.
Sed ceſſo, prius quam prorſus perii, currere?
Prorſus hæc divina mihi videtur vis, &c. Cic. 1. Tuſc. 64.
Prorſus omnino omnia obſequor. Ter. Adelph. 5. 9. 33. Pleonaſmus.
De ſumma agi prorſus vehementer & ſevere volo. Cic. 16. Att. 14.
Satis affatim prorſus. Cic. 16. Att. 1.
Prorſus jucunde. Hor. 1. Serm. 5. 70.
Nam penitus prorſum latet hæc natura, ſubeſtque. Lucret. lib. 3. 274.
Hoc mihi prorſus valde placet. Cic. 6. Fam. 20. Idem ibid. 4. 10.
Prorſus, pro eo quod *Generaliter* vulgo dicitur. Cic. 4. Fam. 10. Venies enim,

enim, mihi crede, exſpectatus: neque ſolum nobis, id eſt tuis, ſed prorſus omnibus.

Prorſum, Certe, recte, ac vere, ſignificat, inquit Donatus. Ter. Adelph. 5. 3. 58.

Eo pacto prorſum illic alligaris filium.

Prorſus, cum negatione, pro Nullo modo. Ter. Hec. 4. 4. 51.

Enimvero prorſus jam tacere non queo. Idem Andr. 2. 6. 4.

Nihilne? hem. D. nihil prorſus. Item Adelph. 4. 1. 4.

Verbum prorſus nullum intelligo. Cic. 2. de Orat. 61.

Nullo modo prorſus aſſentior. Cic. 3. de Nat. Deor. 21.

Nullo modo poteſt fieri prorſus. Plaut. Trin. 3. 3. 2.

Prorſum non. Ter. Eun. 2. 3. 40.

Illum liquet mihi dejerare his menſibus
Sex, ſeptem, prorſum non vidiſſe proximis. Cic. 13. Attic. 43.

Prorſus ex his libris non videtur eſſe dubium, quin, &c.

Prorsus, a, um. Adj. Porro verſus. Rectum ſignificat. Inde Prorſi limites dicuntur in agrorum menſuris, Qui ad Orientem directi ſunt: ut ait Feſtus.

Prorſi limites dicti, qui ſpectabant ad Orientem: Tranſverſi, qui ad Meridianum. Ex Hygino de Limit. p. 151. Gœſ. Ubi ſubjungit, Poſtea & Prorſos & Tranſverſos limites appellaverunt, a liminibus, &c.

Prorſa oratio, Soluta, quam non inflexit cantilena. Donat. in Ter. Eun. 2. 3. 14. Apul. Flor. 4. p. 361. Elm. Prorſa & vorſa facundia. Ita antique pro Proſa, ut frequentius ſcribitur. V. Parei Lex. Crit. p. 1006.

Prorſa & Vorſa oratio. Cæl. Calcagn. in Epiſtol. Quæſt. in ea, cujus principium eſt Omnia &c. Omnia iſta nomina, quæ ad me ſcripſiſti, r. i. e. Caninam litteram habent quarto ordine. Nam a Verto originem trahunt, primogeniam. Quare poſthac Prorſam, non proſam, orationem dicito, ſicut & Vorſam dicimus. Prorſa enim ea eſt, quæ quantum lubét in rectum limitem extendi poteſt: quam Solutam & Pedeſtrem appellant nonnulli. At Vorſa, quum verti & ad caput reduci neceſſe eſt, quam Equeſtrem, vel Carminalem, vel Camenalem quidam, nunc antiquitatis, nunc cacozeliæ ſectatores vocant. Ipſi etiam Veteres Prorſam deam coluerunt, quæ recto partui præſidebat: Sicut Poſtvertam, quæ præpoſterum, præproperumve avertebat, & ne Agrippæ naſcerentur providebat. H. St.

Prōsa, [πεζὸς, λόγος] dicitur Oratio ſoluta, quaſi profuſa. Gell. lib. 10. cap. 18. Exſtat nunc quoque Theodori tragœdia, quæ inſcribitur Mauſolus: in qua eum magis, quam in proſa placuiſſe Hyginus refert. Quintil. lib. 1. cap. 10. Sed in proſa quoque quædam jam recepta immutatio.

Prosus, a, um. Adj. Ennius, Ruſus proſus reciprocat fluctus feram. Auſon. Profeſſ. Burdigal. 21. 14.

Proſa ſolebat & vorſa loqui Idem ibid. 3. 4.
— ſeu proſis ſolveres ora modis. V. Caſaub. ad Lamprid. Alex. Sever. cap. 59. & Scalig. Auſon Lect. 1. 14.

Proſa eloquentia. Paterc. lib. 1. 17. 3. Oratio ac vis forenſis, perfectumque proſæ eloquentiæ decus.

Proſa oratione prioribus ſubnectentur exordiis. Columel. lib. 10. in præf. conf. Plin. 5. 29.

Proſæ dicuntur Pexæ veſtes, teſte Gloſſario Lat. Gr. Proſa, Pexa tunica, Πεξὸν ἱμάτιον.

Prose, Adv. Plaut. Amph. 2. 2. 207. Confidenter proſe & proterve loqui. Sed al. Pro ſe. Idem Rud. 4. 4. 69. Proſe fabulari.

Prosăĭcus, a, um. Adj. [πεζικὸς] Plin. lib. 7. cap. 56. Proſaicam orationem condere Pherecydes Syrius inſtituit. Idem lib. 5. cap. 29. Cadmus primus proſaicam orationem condere inſtituit. Alii codices habent Proſam. Fortunat. 7. Carm. 11.

Proſaico quoties direxi ſcripta relatu. Idem 2. Vit. Martin. extr.
Cujus proſaicus cecinit prius acta ſeverus.

Prosārius, a, um. Adj. Sidon. 3. Epiſt. ult. Comperi quod meas nugas confectas opere proſario lectione digneris. Idem 9. Epiſt. 13. Proſario loquendi genere diſtrictus. Idem 16. Epiſt. extr.

Ars proſaria etiam eſt quæ tunicas pexas curat. V. Salmaſ. de Uſur. p. 342.

Proſariæ artis negotiator, qui veſtes pexas vendit in Inſcript. ad Gruter.

Prorsa, vel **Prosa**, æ. f. Dea de qua Gell. lib. 16. cap. 16 ex Varrone, Quando, inquit, contra naturam, forte converſi in pedes pueri, brachiis plerumque diductis retineri ſolent, ægrius tunc mulieres enituntur. Hujus periculi deprecandi gratia, aræ ſtatutæ ſunt Romæ duabus Carmentibus: quarum altera Poſtverta nominata eſt, Proſa altera, a recti perverſique partus & poteſtate & nomine. conf. Lex Pitiſc.

Prōrumpo, rūpi, ruptum, [ἐκρήγνυμι] ĕre. Valde, vel Ante ſe rumpere, vel Cum impetu ferri. Virg. 1. Georg. 98.

Rurſus in obliquum verſo prorumpit aratro. Cæſ. 5. Bell. Gall. 15.

Novo genere pugnæ perterritis noſtris per medios audaciſſime proruperunt. Virg. 10. Æn. 379.

Hæc ait, & medius denſos prorumpit in hoſtes.

In aciem prorumpere. V. ACIES.

Peſtis illa prorumpet, qua poterit. Cic. pro Muren. 85.

Vox prorumpit in auras. Sil. lib. 3. 699.

Eo prorumpere hominum cupiditas, & ſcelus, & audacia, ut non modo clam, verum etiam hic in foro, &c. cædes futuræ ſint. Cic. pro Roſc. Amer. 12.

Prorumpit fons ab una parte. h. e. Magno impetu profluit & oritur. Cæſ. 8. Bell. Gall. 41. Sub ipſius enim oppidi murum magnus fons prorumpebat ab ea parte, quæ fere pedum CCC intervallo fluminis circuitu vacabat.

Prorumpere, Activum, Ultra emittere, evomere; unde Proruptum mare, 1. Æn. 250. Effuſum fluenſque, inquit Servius. Virg. 3. Æn. 572.

— horrificis juxta tonat Ætna ruinis,
Interdumque atram prorumpit ad æthera nubem. Servius accipit pro Evomit, aſſerens novam hanc eſſe loquutionem. Non enim dicimus, Ego prorumpo hanc rem. Hoc modo τῷ Erumpo uſus eſt Ter. in Eun. 3. 5. 2. Jamne erumpere licet hoc mihi gaudium? conf. Drakenb. ad Sil. 12. 438. [In priore Virgilii loco Supinum eſt prius,
It mare proruptum, & pelago premit arva ſonante.

Munitiones prorumpere. Cæſ. 3. Bell. Gall. extr. Celeriter ad eas munitiones pervenerunt, atque proruptis his, prius in hoſtium caſtris conſtiterunt, quam plane ab his videri, aut quid rei gereretur cognoſci poſſet. Alii legunt Prorutis, a verbo Proruo.

Prorumpor, forma Paſſiva. Lucret. lib. 6. 435.

Quam cum diſcidit, hinc prorumpitur in mare venti
Vis, & fervorem mirum concinnat in undis.

Proruptus, a, um. [κατεῤῥηχθεὶς] Partic. ut, Proruptus murus: Prorupta audacia, Temeraria. Cic. pro Roſc. Amer. 68. Niſi prorupta audacia, niſi tanta temeritas, ut non procul abhorreat ab inſania.

Aditus proruptus. V. ADEO, īre.

Mare proruptum. Virg. 1. Æn. 250. V. in ipſo verbo.

Sudor proruptus. Virg. 7. Æn. 459. i. e. Profuſus.

Proruptio, ōnis. f. Mart. Capell. 6. Undarum proruptio.

Impetulantis proruptionis ſonitus. Idem 7.

Simulata proruptio hoſtium. i. e. Eruptio. Aur. Vict. de Cæſ. cap. 33.

Proruptor, ōris. m. Ammian. 24. 5. Proruptores alii jumenta intercipiunt. i. e. Eruptores.

Proruptia, Ἀπόκρημνα. Gloſſ. Lat. Gr. [An Proruptitia, vel Prorupta? vel potius Prærupta?

Prōruo, rui, rŭtum, [καταῤῥήγνυμι, καταῤῥίπτω] ĕre. Projicere, facere ut aliquid cadat. Liv. Mare fluminibus invexit, montes lapſu ingenti proruit. Liv. 26. 13. Albam, unde ipſi oriundi orant, a fundamentis proruerunt: ne ſtirpis, ne memoria originum ſuarum exſtaret. Columel. lib. 12. cap. 43. Tum vinaceorum pes bene prelo expreſſus, proruitur.

In caput proruit. Valer. 7. Argon. 600.

In hoſtem. Curt. 4. 16. 6.

In trituram proruere. Varr. 1. de R. R. cap. 13.

Proruere ſe foras, Prorumpere. Ter. Eun. 3. 5. 51.

Aciem hoſtilem proruere. V. ACIES.

Vallum proruere in foſſas. Liv. 9. 14. Quum pars foſſas explerent, pars vellerent vallum, atque in foſſas proruerent.

In faciem cæli proruunt ſeniores. Chryſol. Serm. 6.

Proruere, pro Longe lateque percellere, & pervertere. Lucret. lib. 3. 824.

Ex infinito quæ poſſint forte coorta
Proruere hanc mentis violento turbine molem. Hor. 1. Carm. 35. 13.
Injurioſo ne pede proruas
Stantem columnam. Lucret. lib. 5. 369.
Proruere hanc rerum violento turbine ſummam.

Prorŭtus, a, um. Partic. [κατεῤῥαχθεὶς] Liv. 4. 29. Dictator proruto vallo, jam in caſtra prælium intulerat. Quidam legunt Prorupto. Sed mendoſe. conf. Curt. 2. 63. 1.

Proruti lapidum cumuli. Curt. 2. 3. 7. conf. Drakenb. ad Sil. 1. 373.

Gramina proruta. Stat. 4. Theb. 819.

Prosa, **Prosaicus**, **Prosarius**, **Prose**, **Prosus**, V. PRORSUS.

Prōsāpia, æ. vel **Prosapies**, ēi. f. [ἔκγονα, ἀπόγονα] Generis longitudo, ſive progenies antiqua. Dicta a Proſupero, are; quod eſt Superabundo, quod proſuperent, hoc eſt ſuperſint & ſuperabundent liberi. Al. a Proſipando, id eſt diſſeminando. Feſtus, Proſapia, progenies: id eſt porro ſparſis, & quaſi jactis liberis: quia Sipare, ſignificat jacere & disjicere. Non. 1. 343. Proſapies, generis longitudo, dicta a Proſupando, i. e. proſerendo. Cato, Veteres proſapiæ. Plaut. Curc. 5. 2. 3.

De Coclitum proſapia te eſſe arbitror. Cic. de Univerſ. 35. Deinceps Jovem atque Junonem reliquos fratres inter ſe, agnatoſque uſurpare atque appellare ſolemus, & eorum, ut utamur veteri verbo, proſapiam. Quintil. lib. 1. cap. 11. teſtatur Proſapia eſſe verbum inuſitatum. Et lib. 8. cap. 3. Prudent. Pſych. præf. 36.

Ne quam fidelis ſanguinis proſapiam. Idem Rom. 180. Proſapiem.

Magna & vetere proſapia, Sueton. Galba cap. 2.

Veteris proſapiæ & multarum imaginum homo. Salluſt. in Jugurth in oratione Marii cap. 85.

Prŏsăpŏdŏsis, is. f. [προσαπόδοσις] Quintil. lib. 9. cap. 3. Figura, cum pluribus ſententiis ſua cuique ratio ſubjungitur

Proscænium, vel **Proscēnium**, i. n. [προσκήνιον] Locus ante ſcenam porrectus, ubi pulpitum excitatum erat, quo actores fabularum prodirent, ita ut ſcena altior eſſet pulpito: pulpitum autem altius orcheſtra, quæ ipſa locus erat ſaltantium. Hæc Budæus. Plaut. Amph. prol. 91.

Etiam hiſtriones anno cum in proſcenio hic
Jovem invocarunt; venit, auxilio eis fuit. Liv. 40. 51. pr. Theatrum & proſcenium ad Apollinis, ædem Jovis in Capitolio, &c.

Ut hoc eſt proſcenium. Plaut. Truc. prol. 10.

Athenæ iſtæ ſunto, ita ut hoc eſt proſcenium,
Tantiſper, dum tranſigimus hanc comœdiam.

Ineunt proſcenia ludi. Virg. 2. Georg. 381. Sueton Neron. cap. 12. Ludos ſpectavit e proſcenii faſtigio. Inſcript. apud Reineſ p. 298. THEATRVM ET PROSCENIVM REFECERE. conf. Vitruv. 5. 6. & Lex. Pitiſc.

Proschēmatismus, i. m. [προσχηματισμός] Figura, cum aliquid in fine dictionis additur; ut ἐγὼν pro ἐγώ, λόγοισι, pro λόγοις. V Martinii Lex.

Proscholus, i. m. Promagiſter, ſubdoctor. Auſon. Profeſſ. Burdigal. 22. tit. V. Scalig. Lect. Auſon. 1. 15. vel Faber Agoniſt 26. Auguſtin. de Verbis Apoſt. Serm. 19. cap. 7. Tam pauper, ut proſcholus eſſet Grammatici.

Prōscindo, ſcĭdi, ſciſſum, [προσχίζω. Gl. Gr. L.] ĕre. Valde, ſeu Ultra, vel Subtus ſcindere. Unde dicimus, Proſcindere terram, quum primum eam aramus. Varro de R. R. lib. 1 cap 29 Columel. lib. 2. cap. 2. Antiquiſſimi fere omnes formam hujus operis conſcripſere, quam velut ſcita legemque in proſcindendis agris ſequantur agricolæ.

Æquor roſtro carina proſcindit. Catul Argon. 62. 12.

Campum ferro proſcindere. Ovid. 7. Met. 119.

Glebas. Varro de L. L. lib. 6. 4. Glebarii, qui facile proſcindunt glebas.

Litus aratro. Ovid. 17. Epiſt. 139.

Quercum ferro. Lucan. lib. 3. 434.

Solum terræ. Lucret. lib 5. 1294.

Terram aratris. Lucret. lib. 5. 210.

Terram juvencis validis. Virg. 2. Georg. 237.

Proſcindere aliquem, [διασύρειν] per tranſlationem, pro Infamare, contumeliis laceſſere & lacerare. Suet. Aug. cap. 13. Hunc fœdiſſimo convicio coram proſciderunt. Ovid. 4. de Pont. 16. 47.

Ergo ſummotum patria proſcindere, Livor, Deſine, &c.

Aurum proſciſſum conviciis. Plin. lib. 33. cap. 1. Utinamque poſſet e vita in totum abdicari aurum, ſacra fames, ut celeberrimi auctores dixere, proſciſſum conviciis ab optimis quibuſque, & ad perniciem vitæ repertum.

Proscissus, a, um. Partic. ut, Proſciſſa terra.
Æquor proſciſſum. Virg. 1. Georg. 97. i. e. Terra quam jam araverat. Servius.
Armi proſciſſi natant palearibus. Stat. 3. Theb. 332.
Pectus proſciſſum vulnere. Stat. 10. Theb. 439.

Proscissum, i. n. pro Terra proſciſſa. Columel. lib. 2. cap. 2. Bubulcum autem per proſciſſum ingredi oportet.

Proscissio, ōnis. f. Columel. lib. 6. cap. 26. Neve adhuc tenera colla dura proſciſſione terræ contundant.
A proſciſſione. Columel. lib. 2. cap. 13. Seſami ſextarii ſex tribus jugis a proſciſſione coluntur.

Proscrībo, pſi, ptum, [προγράφω, ἀπογράφομαι] ĕre. Aliquid per ſcripturam publice proponere, ſeu Publicare. Sic Proſcribi ædes dicuntur, quando, appoſita inſcriptione, venales, vel locandæ ſignificantur. Cic. 3. Offic. 66. Itaque Calpurnius, quum demolitus eſſet, cognoſſetque Claudium ædes poſtea proſcripſiſſe, &c. Idem 3. Offic. 55. Ille quod non placebat, proſcripſit; tu quod placebat, emiſti.
Racilius tabulam proſcripſit, ſe familiam Catonianam venditurum. Cic. 2. Q. frat. 6.
Agros proſcribere. Plin. 7. Epiſt. 11. pr. Miraris quod Hermes libertus meus, hæreditarios agros, quos ego juſſeram proſcribi, non exſpectata auctione, pro meo quincunce ex ſeptingentis millibus, Corelliæ addixerit.
Bona proſcribere. Cic. pro Quint. 51.
Proſcribere ſe auctionem facturum. Cic. pro Quint. 15. Quum æris alieni aliquantum eſſet relictum, quibus nominibus pecuniam Romæ curari oporteret, auctionem in Gallia P. hic Quintius Narbone ſe facturum eſſe proſcribit earum rerum, quæ ipſius erant privatæ.
Proſcribere venale. Cic. 7. Fam. 30. Ergo fructus eſt tuus, mancipium eſt illius: quod quidem ſi inter ſenes coemptionales venale proſcripſerit, egerit non multum. Locus eſt perdifficilis, quem Turnebus explicat his verbis: Videtur, inquit, hic proſcribere venale inter ſenes coemptionales, eſſe in tabula auctionis proponere ſe rem hac conditione venditurum, ut proprietas tantum penes emptorem ſit, nec res tota proſcribatur, aut alienetur; quod ſi Atticus, (inquit Curius) faceret, non multum ſuis rebus adderet, quod magni pretii mancipium non ſit. Senes autem coemptionales dicit, qui ad coemptiones libenter accedunt, & libenter emunt. Plaut. Bacch. Coemptionalem ſenem vendam ego. Juriſconſulti etiam, ut ad interimenda ſacra rationes quaſdam excogitaverant, & ad liberandas tutela mulieres: ſic ad perimendum in ſervitiis uſumfructum, coemptionem quandam ſenum fortaſſis invenerant. Cur autem ſenes adhibebantur? an quod ob eorum ætatem, res plus auctoritatis habitura eſſet? an ob privilegium & vacationem ætatis? an quod a ſenibus emptiones & coemptiones potius moribus Romanis tractarentur, quam a junioribus, quod plus uſu rerum ſaperent, minuſque deciperentur: & ſi quid in mancipio contra jus fieret, callidi veteratoreſque ita obtegerent, ne in fraude deprehendi poſſent? An denique ob aliam cauſam? parum, ut ne quid diſſimulem mihi compertum eſt, & aliis quærendum relinquo. Hæc ille. V. Coemptionalis in COEMO.
Itaque ſeſe ſcripturum ajebat, ut venationem etiam, quæ poſtridie ludos Apollinares futura eſt, proſcriberent. Cic. 16. Attic. 4.
Proſcribere palam, ſic accipimus, claris litteris, ut de plano recte legi poſſint, ante tabernam ſcilicet, vel ante eum locum, in quo negotiatio exercetur, non in loco remoto, ſed in evidenti. Ulpian. in l. Sed etſi pupillus. D. de inſtitoria actione.
Proſcribere aliquem, Damnare, relegare. Cic. pro Domo 44. Hanc vos igitur, Pontifices, judicio atque auctoritate veſtra Tribuno plebis poteſtatem dabitis: ut proſcribere poſſit quos velit? Quæro enim, quid ſit aliud proſcribere, Velitis jubeatis, ut M. Tullius in civitate ne ſit, bonaque ejus ut mea ſint: ita enim fecit, etſi aliis verbis tulit. Suet. Cæſ. cap. 49. Miſſa etiam facio edicta Bibuli, quibus proſcripſit Collegam ſuum. conf. Paterc. 2. 66. 2. [Proſcribebantur capita damnatorum, bonis eorum publicatis a Sulla. Alias bona tantum.
Quum proſcriberentur homines, atque ex omni regione caperentur ii, qui adverſarii fuiſſe putabantur. Cic. pro Roſc. Amer. 16.

Proscriptus, a, um. Partic. [προγεγραμμένος] ut, Ager proſcriptus. Cic. 16. Att. 16.
Iſte locare incipit, non proſcripta, neque edicta die. Cic. 3. Verr. 141.
Horti quam in diem proſcripti ſint, velim ad me ſcribas. Cic. 12. Att. 48.
Poſſeſſiones venales ac proſcriptas hac lege video. Cic. 3. de Lege Agrar. 13.
Proſcriptus, Relegatus. Cic. 2. Att. 1. Quinta de proſcriptoram filiis.
Lex Cornelia proſcriptum juvare vetat. Cic. 3. Verr. 123.
Rex proſcriptus. Hor. 1. Serm. 7. 1.
Cujus pudoris dignitas proſcripta. Petron. cap. 106.
In proſcriptorum numero eſſe. Salluſt. Catil. cap. 51. conf. Nepos 25. 11. 1. & 25. 12. 4. vel Lex. Pitiſc.

Proscriptio, ōnis. f. [προγραφή, Gl. L. Gr.] Damnatio. Cic. pro Cluent. 118. Ne ſubſcriptio Cenſoria, non minus calamitatis civibus, quam illa acerbiſſima proſcriptio poſſit afferre. Paterc. 2. 28. Primus Sulla exemplum proſcriptionis invenit.
Proſcriptionis miſerrimum nomen. Cic. pro Domo 43.
Proſcriptiones locupletum. Cic. in Parad. 6.
Capitis proſcriptio. Cic. de Provinc. Conſul. 45.
Non nominatim, ſed generatim proſcriptio eſt informata. Cic. 11. Att. 6.
Quum de capite civis & de bonis proſcriptio fertur. Cic. pro Sext. 65.
Cavete, per deos immortales, ne nova, & multo crudelior, per vos proſcriptio inſtaurata eſſe videatur. Cic. pro Roſc. Amer. 153. conf. 7. Verr. 153.
Quum caput meæ proſcriptionis recitaretur. Cic. Poſt redit. in Senat. 4.
Facere proſcriptiones prædiorum, Venalia proſcribere. Cic. pro Flacc. 74. Emptiones falſas, prædiorum proſcriptiones cum mulierculis aperta circunſcriptione feciſti.

Proscriptor, ōris. m. [προγραφεύς] Plin. lib. 7. cap. 12. Adeoque tempeſtivam admirationem intulit, ut ille proſcriptor animus, mero & contumelia furens, non aliud in cenſu majus, & in fortuna ſua duceret.

Proscriptŭrio, is, īre. Deſiderativum verbum. Cic. 9. Att. 12. Sed mediusfidius turpe nobis puto eſſe de fuga cogitare. Hoc turpe Cn. noſter biennio ante cogitavit: ita Sullaturit animus ejus, & proſcripturit jamdiu. Sullaturire, eſt cupere Sullam, imitari. Proſcripturire, proſcriptiones civium meditari ac moliri: qualem fecerat L. Sulla. Quintil. lib. 8. cap. 3. Nec a verbis modo, ſed a nominibus quoque derivata ſunt quædam, ut a Cicerone Sullaturit; & ab Aſinio, Fimbriatum, & Fibulatum. conf. Idem 8. 6.

Prōsĕco, ſecui, ſectum, āre. Secare. Plaut. Pœn. 2. 7. Vetuique exta proſecarier. Liv. 5. 21. Qui ejus hoſtiæ exta proſecuiſſet.
Exta cocta ſolebant proſecare veteres, ac partem adolebant, partem conſecrabant, ſacerdotibuſque dabant: partem ſibi apponebant: ſic Luſtralibus extis veſcuntur apud Maronem. Turnebus. V. EXTA. Tertull. Apol. cap. 46. Æſculapio gallinacium proſecari. Sueton. Auguſt. cap. 1. Semicruda exta, rapta foco proſecuit. Adde Caſaub. & Torrent. Lactant. 4. 27. 5. Inſtigantibus dæmonibus, quibus proſecant. al. Proſecrant perperam.

Prosectum, i. n. Varro de L. L. 4. 22. conf. Briſſon. lib. 1. Formul. Solenn. & Lex. Pitiſc. & infra in PROSICIUM.
Proſecta, orum. dicta ſunt ab antiquis Viſcera, quæ in ſacrificiis proſecuiſſent. Lucan. lib. 6. 709. —ſi pectora plena
Sæpe dedi, & lavi calido proſecta cerebro. Nonius 3. 179. Proſecta, Exta, quæ aris dantur ex fibris pecudum diſſecta: ſunt generis neutri. Licinius Macer Ornithogonia, —vulgari toſta vapore
Cum virgis proſecta ferunt.
Imponere proſecta aris calentibus. Ovid. 12. Met. 152. Idem 6. Faſt. 163.
Sic, ubi libavit, proſecta ſub æthere ponit.
Ubi averſo dederat proſecta Tonanti. Stat. 5. Theb. 641.

Prosecta, æ. f. Idem. Lucil. lib. 14. Cœnam, inquit, nullam, neque divo proſectam ullam. Non. 3. 179. [Niſi Proſiciam legendum, ut in ſubjecto ex Varr. exemplo.

Prosectio, ōnis. f. Salvian. de Gub. Dei, lib. 6. Adhibent duram ferri proſectionem.

Prosectus, ûs. m. Apul. Met. lib. 8. p. 214. Elmenh. Proſectu gladiorum, ictuque flagrorum.

Prosector, ōris. m. Tertull. de Anima, cap. 25. Majorum quoque proſector Herophilus.

Prosĭciæ, arum. f. Idem quod Proſecta. V. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 12. Vet. Gloſſ. Lat. Gr. Proſiciæ, αἱ τῶν θυμάτων ἀπαρχαί. [& Proſcle, ἀκροθίνια. Scribendum enim Proſiciæ, At in Gr. Lat. Ἀκροθίνια, Ruticilia. Quod quid ſit neſcio.

Prosĭcium, i. n. Quod proſecatum projicitur, inquit Paulus ex Feſto. Turnebus ex Varrone Proſicies declinat, hujus Proſiciei, atque Proſiciem uſurpaſſe antiquos pro Proſectis, id eſt pro extis ſectis, quæ aris inferuntur. Varro, Proſiciem extorum, vel in menſam projicere. Sed & Proſicias dicebant. Arnobius, Quod ſi omnes has partes, quas proſicias dicimus, accipere dii amant, &c. Præſicias enim quod in eo ſcribitur, vitioſum eſt. conf. PROSECO.

Prosecro, V. in PROSECO extr.

Prosecutus, **Prosecutio**, &c. V. poſt PROSEQUOR.

Prōsēda, æ. f. [πόρνη] Meretrix dicitur, auctore Feſto, quod ante ſtabula ſedeat. Plaut. Pœn. 1. 2. 54.
—ante ibi vis inter iſtas verſarier
Proſedas, piſtorum amicas, relliquias alicarias? V. Barth. Adverſ. 40. 7.

Prosedămum, vel **Prosedanum**, i. n. Vitium eſt arietibus & hircis circa coitum proveniens ex nimio labore. Huic morbo ruſtici medentur genere ſatyrii, quod crategonon appellant, quum in cibum porrigitur. Plin. lib. 26. cap. 10. Et a Sarmatis equis ob aſſiduum laborem pigrioribus in coitu, quod vitium proſedamum vocant.

Prōsēlēnus, a, um. Adj. [προσέληνος] Arcadum epitheton eſt, qui ſe πρὸ τῆς σελήνης, id eſt ante Lunam, fuiſſe gloriabantur. Stat. 4. Theb. 275.
Arcades huic veteres, aſtris Lunaque priores,
Agmina fida datis.

Prŏsēlўtus, i. m. [προσήλυτος] Advena, novus, peregrinus, a verbo Græco προσελεύθω, quod eſt advenio. Proſelyti Hebræis, qui ex Ethnicis, legibus Moſis & cærimoniis initiati, Judaiſmum profitebantur, non illi quidem gente, ſed adoptione Judæi. Lucas in rebus geſtis Apoſtolorum 2. 10. Judæi quoque & Proſelyti. Iſidor. 7. 14. Proſelytus eſt advena, qui miſcebatur populo Dei. conf. Tertull. adverſ. Jud. cap. 1. & adv. Marc. 3. 21.

Prosēlўta, æ. f. Femina, quæ ad Judæos tranſit. V. Sponii Miſc, ſect. 378.

Prōsēmĭno, [κατασπείρω] āre. Diſſeminare. Cic. in Hortenſ. apud Non. 3. 152. Vel in tegulis proſeminare oſtreas.

Proseminātus, a, um. Partic. Lactant. 6. 10. Non per omnem terram nati ſunt homines, tanquam ex Draconis alicujus dentibus proſeminati, ut poëtæ ferunt. al. Præſeminati. Cic. 3. de Orat. 58. Nam quum eſſent plures orti fere a Socrate, quod ex illius variis, & diverſis, & in omnem partem diffuſis diſputationibus alius aliud apprehenderit, proſeminatæ ſunt quaſi familiæ, diſſentientes inter ſe, & multum disjunctæ & diſpares.

Prōsĕquor, āris, ſĕcūtus ſum, [κατακολουθέω, διέρχομαι] ſequi. Ultra, ſive poſt ſequi. Cæſ. Bell. Gall. lib. 5. 50. Longius proſequi veritus, quod ſilvæ paludeſque intercedebant.
Proſequi uſque ad locum aliquem. Cic. 6. Verr. 77. Ture, odoribuſque incenſis uſque ad agri fines proſecutas eſſe.
Decedentem domum cum favore ac laudibus proſecuti ſunt. Liv. 2. 31. extr.
Rus proſequi aliquem. Plaut. Caſin. 4. 2. 4.
Nam novum maritum hinc, & novam nuptam volo
Rus proſequi.
Proſequi, & domum reducere. Martial. lib. 11. 25.
Cum equis aliquem proſequi. Cic. 2. Q. frat. 12.
Oculis abeuntia vela proſequi. Ovid. 5. Epiſt. 55.
Odore proſequitur. Plin. lib. 11. cap. 17. Alii legunt Perſequitur.
Viſu proſequitur illos. Stat. 5. Theb. 483.
Exſequias alicujus proſequi. Ovid. 1. Triſt. 7. 14.
Funus proſequi, vel exſequias funeris alicujus. Cic. pro Cluent. 101. Poſtremo etiam fortaſſis mater exſequias illius funeris proſecuta, mortem ſe filii lugere ſimulaſſet.
Laudes alicujus ad cantum proſequi. Cic. 2. de Legib. 61.
Reliquias proſequare avi. Cic. de Senect. 19. Emendata exemplaria habent Perſequare.
Proſequi atque Imitari antiquitatem. V. IMITOR.
Proſequi aliquem, eſt etiam Cum affectu certo animi ſequi: ut Proſequor te amore, i.e. Amo. Proſequor te odio, Odio habeo; Proſequor te laude, honore, contumeliis, & hujuſcemodi. V. paulo ſupra. Eſtque ellipſis præpoſitionis Cum.

Alloquiis blandioribus medici prosequuntur cibos voluptate carentes. Plin. 1. Epist. 8.
Amore prosequi profectionem alicujus. Cic. 15. Fam. 21.
Beneficiis prosequi aliquem. Cic. 5. Verr. 94. Quemcunque equitem Romanum in provincia viderant, beneficiis ac liberalitate prosequebantur.
Benevolentia vero opportunitatem mortis illius potius, quam misericordia prosequamur. Cic. de Clar. Orat. 4.
A primo usque ad extremum cultura prosequi. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 11.
Dicto improbum factum prosequi. Columel. lib. 8. cap. 16. pr. i. e. Improbo facto dictum, non minus improbum, adjicere.
Dictis prosequi aliquem, Abeuntem alloqui. Virg. 6. Æn. 898.
Donis prosequi. Liv. 39. 55. Al. Cum donis.
Fletibus natos, lætitia defunctos prosequuntur. Quintil. lib. 5. cap. 11. De quibusdam nationibus.
Impudentia prosequi. Cic. 13. Fam. 62. Itaque primum tibi ago gratias, quod me omni molestia liberas; deinde impudentia prosequor. Sed idem farciam.
Invidia aliquid prosequi. Paterc. lib. 2. 92. extr. Præsentia invidia, præterita veneratione prosequimur.
Lacrimis justoque comploratu prosequi mortuos. Liv. 25. 26. Cic. pro Planc. 73. Is me in discessu meo, non lacrimis solum suis, sed animo, corpore, copiis, prosecutus est.
Lacrimis votisque prosequi linquentem terram. Cic. pro Planc. 26.
Lamentis prosequi, lacrimisque aliquos, tanquam exstinctos. Liv. 25. 38.
Laudibus prosequi. Columel. lib. 12. cap. 3. Horum erat officium, eos qui legibus parerent, laudibus prosequi.
Laureatis gesta prosequi. Tacit. in vita Agric. 18. Subaudi Litteris.
Libello prosequi memoriam alicujus. Plin. Epist. 10. lib. 3. i. e. Honestis scriptis memorare.
Memoria prosequi aliquid. Quintil. lib. 10. cap. 7.
Memoria grata alicujus virtutem prosegri. Cic. 14. Philip. 30.
Nomen alicujus prosequi animis clarissimis. Cic. 3. Philip. 10.
Officiis omnibus aliquem. Cic. 15. Fam. 10.
Qui paternam amicitiam nullis ipsi officiis prosecuti sunt. Cic. 6. Fam. 16.
Officio suo facta alicujus prosequi. Ovid. 4. Fast. 724.
Oratione aliquem liberaliter. Cæs. 2. Bell. Gall. 5.
Plausu & clamore Memoriam alicujus. Cic. 10. Philip. 8.
Præmio prosequuntur eos, qui strenue atque industrie se gesserunt. Columel. lib 8. cap. 14.
Veneratione aliquid prosequi. V. paulo ante, Invidia prosequi.
Verbis honorificis. Cic. 2. Tusc. 61.
Verbis aliquem prosequi egredientem. Cic. 2. in Catil. pr.
Verbis vehementioribus aliquem. Cic. 4. Verr. 73.
Voto & suffragio prosequi aliquem. Plin Epist. 307.
Mentionem alicujus cum honore summo. Plin. Epist. 159.
Prosequitur, surgens a puppi ventus euntes. Virg. 3. Æn. 130.
Mirabilis eum omnium benevolentia prosecuta est. Cic. 15. Fam. 15.
Existimatio bona ut eum usque ad rogum prosequatur. Cic. pro Quint. 99.
Honos amicorum prosequitur eos. Cic. de Amicit. 23. Quocirca & absentes adsunt, & egentes abundant, & imbecilli valent, & (quod difficilius dictu est) mortui vivunt: tantus eos honos, memoria, desiderium prosequitur amicorum.
Memoria immortalitatis prosequi aliquorum gloriam dicuntur litteræ. h. e. Scriptores eorum laudes scriptis complexi. Cic. 2. Philip. 33.
Spes prosequitur nos, quasi Comitatur. Cic. 3. Att. 7. Quid enim est quod me retineat, præsertim si spes ea non est, quæ nos proficiscentes prosequebatur? i. e. Quam habebamus.
Prosequi sæpe ad orationem transfertur, ut
Ab ultimo repetere, & longe prosequi. Auctor ad Herenn. 1. 15.
Altius prosequi. V. ALTUS.
Latius, quæ cujusque affectus natura sit, prosequamur. Quintil. lib. 5. cap. 8.
Et id non prosequar longius quam mea fides postulabit. Cic. pro Rosc. Amer. 83.
Ne hæc difficiliora esse ad prosequendum videantur. Cic. 3. de Orat. 186.
Ne plures prosequar. Cic. 1. Tusc. 28. Quid, totum prope cælum, ne plures prosequar, nonne humano genere completum est? i. e. Ut alios taceam.
Ordinem rerum. Cic. in Partit. 14.
Stilo prosequi rationem munificentiæ. Plin. 1. Epist. 8.
Versu prosequi pascua. Virg. 3. Georg. 340. h. e. Describere carmine.
Prosequium a prosequendo; obsequium ab obsequendo dicuntur Festus.

PROSEQUENS, entis. Partic. Hirt. Bell. Alex. cap. 16. Suum quisque contubernalem, amicum, notum prosequens. Cæs. 2. Bell. Civil. 44. In oppidum vectus, prosequentibus compluribus senatoribus.
Superl. Porc. Latro in Catil. Homo inimicitiarum prosequentissimus.

PROSECUTUS, a, um. Partic. Hirt. Bell. Alex. cap. 15. Illum laudibus prosecutus. V. supra plura in verbo.

PROSECŪTIO, ōnis. f. Symmach. 7. Epist. 59. Largitas jucundior erit, si ei commendationem prosecutio opportuna præstiterit.

PROSECŪTOR, ōris. m. l. 12. Cod. Theod. & Cod. l. 9.

PROSECUTŌRIUS, a, um. Imp. 2. Cod. 7. t. 14. Scituri nec prosecutorias quidem sacras posthæc sibimet postulandas. Subaudi Litteras.

PRŌSERPO, psi, ptum, [ἐφερπύζω] ĕre. proprie draconum, sive serpentium est, dum nullis pedibus innixi per terram devolvuntur. Plaut. Asin. 3. 3. 105.
Fac proserpentem bestiam me, duplicem ut habeam linguam.
Serpere & Proserpere idem dicebant: ut Plautus qui scribit, Quasi proserpens bestia. Varro de L. L. lib. 4. 10. [Pro substantivo Serpens posuisse indicat.
Proserpit herba. Plin. Hæc herba, nisi sata sit, mire proserpit.

PROSERPENS, entis. Partic. Ammian. 15. 20. Malum ultro proserpens. V. dict. superior.

PROSERPĬNA, æ. f. pr. c. [Περσεφόνη, Βελμὼ, Περσέφασσα, Περσεφόνεια, Φερσεφόνη] Luna, Jovis ex Cerere filia. Ovid. 4. Fast. 423.
At neque Persephone digna est prædone marito. A proserpendo dictam Proserpinam Augustinus lib. 7. de Civ. Dei, significareque Fecunditatem scribit: quæ quum aliquando non esset, dicta fuit rapta ad inferos, & tunc cessarunt instrumenta ruralia. Qua redeunte, instituta sunt solennia apud Athenas. Serpere enim videtur, veluti serpens, dum modo in dextram, modo in sinistram movetur: propter quod & Omnivaga dicitur. Dicta est Libera, Diana, Lucina, Trivia, Hecate, & Noctiluca. Hujus raptum describit Cic. 6. Verr. 106. Cujus fabulam sic scribit Servius, Ceres, inquit, quum raptam a Plutone Proserpinam filiam diu quæsisset: tandem aliquando eam esse apud inferos comperit: pro qua re quum Jovis implorasset auxilium, ille respondit posse eam reverti, si nihil apud inferos gustavisset. Illa autem jam punici mali in Elysio grana gustaverat: quam rem Ascalaphus Stygis filius prodidit. Unde Proserpina ad superos remeare non potuit. Hinc ait Lucan. lib. 6. 739.
Eloquar immenso terræ sub pondere quæ te
Detineant, Ennæa, dapes. Sane Ceres a Jove postea meruisse dicitur, ut Proserpina sex esset cum matre mensibus, sex cum marito: quod ideo fingitur, quia Proserpina ipsa est, quæ & Luna, quæ toto anno sex mensibus crescit, sex deficit, scilicet per singulos menses quindenis diebus: ut crescens apud superos, deficiens apud inferos esse videatur. Hæc Servius apud Virg. 1. Georg. 38.
Quamvis Elysios miretur Græcia campos:
Nec repetita sequi curet Proserpina matrem. conf. Stat. 12. Theb. 269.
Regna Proserpinæ, Inferi. Hor. Epod. 17. 2.
Casta Proserpina. Hor. 2. Carm. 13. 21. al. Furva.
Imperiosa. Hor. 2. Serm. 5. 110.
Pulchra. Virg. 6. Æn. 251.
Sæva. Hor. 1. Carm. 28. 20.
Siculæ regna Proserpinæ. Sen. Herc. fur. 7. conf. Lex. Pitisc.

PROSERPINĀCA, æ. f. Herba est notissima & vulgaris, eximii adversus scorpiones remedii. Plin. lib. 27. cap. 12 & lib. 26. cap. 4.

PROSERPINĀLIS, is. f. Herba. al. Dracontion. Marcell. Empir. cap. 9.

PRŌSĔRO, ĕrui, ĕre. Proferre, producere. Lucan. lib. 4. 411.
— non proserit ullam
Flava Ceres segetem.

PRŎSEUCHA, æ. vel PROSEUCHE, es. f. [προσευχὴ] Obsecratio vel oratio, quæ ad Deum funditur, dicta quod attentione opus habeat, προσέχω, Attendo, vel intendo, vel adhibeo. [Immo a προσεύχομαι.
Proseucham Latina declinatione videtur posuisse Juven. 3. Sat. 296. pro eo Loco, ubi precibus & obsecrationibus mendici a transeuntibus stipem mendicabant, vel victitabant; ait enim,
Ede, ubi consistas, in qua te quæro proseucha? Nam in ingressibus pontium mendici tuguria habebant, unde a prætereuntibus mendicarent stipem. Turnebus multo aliter, & rectius. Ait enim, Proseuchæ, fana erant Judæorum, ut Alexandriæ, Romæ, & in aliis urbibus: sic nomen adepta, quod oracula quædam essent, vel ut Christiani loquuntur, oratoria. Philo de proseuchis, quas Romæ Judæi habebant, Ἠπίςατο γοῦν καὶ προσευχὰς ἔχοντας, καὶ συνιόντας εἰς αὐτὰς, καὶ μάλιστα ταῖς ἱεραῖς ἑβδόμαις. De Alexandrinis, προσευχὰς ὅσας μὴ ἐδυνήθησαν ἐμπρῆσαι, καὶ κατασκαφαῖς ἀφανίσαι, διὰ τὸ πολλοὺς ἀθρόους πλησίον οἰκεῖν Ἰουδαίους, ἕτερον τρόπον ἐλυμήναντο. Quum autem ad eleemosynam Judæi dandam essent propensissimi, eo ceu mendicorum conventus coibat: sed & Judæi, & ipsi mendici, invisi erant omnibus: & mendici ea loca, quod domicilia non haberent, diversores interdum occupabant, in eisque cubabant, ideoque proseuches nomen in contemptum abierat. Cleomedes, Epicuri ineptias in philosophia illudens, dicit, τὰ δὲ ἀπὸ μέσης προσευχῆς, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς προσαιτούντων, Ἰουδαϊκά τινα καὶ παρακεχαραγμένα. Hæc ille ad eundem Juvenalis locum, Adverf. 1. 19. conf. Voss. 4. Inst. Orat. p. 91. vel S. Petit. lib 9. Var. Lect.

PROSFERĀRI, Impetrari, Nonius 3. 687. Verbum antiquum. Lucil. lib. 26. Nec minimo & prosferatur pax, quod Cassandram signo deripuit.

PROSICIÆ, PROSICIUM, V. PROSECO.

PRŌSĬLIO, ui, īvi & ii, sultum, [ἐκπηδάω, προθορέω] īre. Ultra, seu, Foras, vel ante salire, prorumpere. Ter. Eun. 5. 8. 6.
Hunc ego nunquam videram etiam hic: quidnam properans prosilit?
Repente prosilire. Cic. pro Cœl. 62.
Temere. Cic. pro Cœl. 63.
Prosilire a. Liv. 2. 12. Attonitus miraculo rex, quum ab sede sua prosiluisset.
Prosilire e lecto, Convivio. Curt. 8. 1. 43. Rex e lecto repente prosiluit. Idem 7. 4. 20. Bessus e convivio prosilivit.
Prosilire ex tabernaculo. Liv. 28. 14.
Stratis prosiluit. Valer. 1. Argon. 310.
Toris altis prosilit. Valer. 6. Argon. 456.
Prosilire ad certamen, Festinare. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 25.
Ad accusationem ultro prosilire. Ulpian. in l. 3. §. utrum. D. de Senatusconf. Silaniano, & in l. Si cui. in princ. D. de accusat.
In campos apertos hostes prosiliunt. Ovid. 2. Fast. 228. conf. Stat. 10. Theb. 470.
In freta prosilit attonito pede. Valer. 8. Argon. 21.
In concionem prosilire. Liv. 5. 2.
In altitudinem prosilire dicuntur frutices, pro Exsurgere & erumpere auctu celeri. Columel. lib. 7. cap. 6.
Acies prosiliunt. Lucan. lib. 7. 78.
— ipsæ tua signa revellent,
Prosilientque acies.
Lacrimæ prosiliunt, Erumpunt. Martial. lib. 1. 34.
Amissum non flet, quum sola est Gellia, patrem:
Si quis adest, jussæ prosiliunt lacrimæ.
Natura vaga prosiliet, frenis remotis. Hor. 2. Serm. 7. 74.
Scintilla. Ovid. 4. Fast. 796.
Scintillam subito prosiluisse ferunt.

PROSALTOR, ōris. m. Salmas. in Capitolini Marcum, cap. 6. sic ait in antiquis Glossis reperiri, & perperam id in Præsultor mutatum. V. PRÆSULTOR. [Quod non mutem.

PROSIMURIUM, i. n. Pontificale pomœrium, ubi Pontifices auspicabantur: dictum autem Pomœrium, quasi promurum, id est proximum muro. Paulus apud Festum. Nardin. Rom. vet 1. 5. [Conf. Fest. Cujus schedæ valde corruptæ sunt. Forte Proximurium legendum. de Pomœrio V. suo loco.

PROSITA, Proposita. Paulus apud Festum.

PROSLAMBĂNŎMĔNOS, i. m. [προσλαμβανόμενος] Phthongus ita dictus a Vitruv. 5. 4.

PRŎSŎCER, ĕri. m. [ἀντιπενθερος] Uxoris vel Mariti avus, ut Abfocer &c. Plin.

Plin. lib. 5. Epist. 110. Eram cum prosocero meo, eram cum amica uxoris, eram cum amicis diu desideratis, circuibam agellos. Ovid. 3. Epist. 74.
Curque senex Nereus prosocer esse velit. V. l. 4. Dig. de Grad.

Prosŏcrus, ûs. f. Modest. l. 4. §. 6. D. de gradibus, Prosocrus mihi uxoris meæ avia est: ego illius sum Progener.

Prŏsōdĭa, æ. f. [προσωδία] Latine Accentus dicitur: estque Lex, sive regula ad elevandam deprimendamve syllabam uniuscujusque particulæ orationis accommodata: Alio nomine apud Græcos τόνος dicta. Fit autem Prosodia a πρὸς Græca præpositione, quæ significat Ad: & ᾠδὴ Cantus. Gell. lib. 13. cap. 6. Quas Græci προσῳδίας dicunt, eas veteres docti, tum notas vocum, tum moderamenta, tum accentiunculas, tum voculationes appellabant. Idem ibid. 24. & 18. 12.

Prŏsŏnŏmasia, æ. f. [προσονομασία] Annominatio. Figura Rhetorica, quæ fit aliqua vocum similitudine, & verborum quadam affinitate; ut Quis locus, aut lacus: Ex aratore orator: Deligere oportet, quem velis diligere: Amentium aut amantium: Amor amaror. Quintiliano 9. 3. Paronomasia dicitur, ut & aliis Rhetoribus, παρωνομασία. q. V.

Prŏsōpis, ĭdis. f. [προσωπὶς] & Prosoprion. [προσωπεῖον] Apud Aristophanem in Danaidibus idem est quod Larva, seu larvula, adscripta instrumentis muliebribus a Polluce lib. 10. cap. 28.
Item herba, quæ alias Personacia. Apul. de Herb. cap. 36. conf. prosopitis.

Prosōpites, [Προσωπίτης] Ægypti præfectura. Plin. lib. 5. cap. 9.

Prosopopitis, ĭdis. f. [Προσωποπῖτις] Insula est in Delta Nili, novem schœnorum ambitu, urbem habens Atarbechim, ex qua naves proficiscuntur ad tollenda tota Ægypto boum, aliorumve pecorum ossa, quæ religiose apud Ægyptios sepeliuntur. Herodot lib. 2. Alii Prosopis legunt. Apud Steph. est Προσωπὶς urbs, & gentile m. Προσωπίτης & Προσωπῖτις f.

Prŏsōpon, [Πρόσωπον] Insula non longe a Carthagine: cujus incolæ Prosopii dicuntur, vel Prosopitæ. Stephanus.
Proprie Græce Facies. Item Persona comica. Sic apud Martial. 6. 6.
Item Papaver silvaticum. Apul. de Herb. cap. 53.

Prŏsopŏpœia, æ. f. [Προσωποποιΐα] ad verbum, dicitur Personæ fictio: Est figura Rhetorica, personam inducens. Componitur ex πρόσωπον, quod Personam significat: & ποιέω, facio vel fingo. Figura est, quum persona aliqua fingitur, ut quum inanimatum loquitur ad animatum, vel e converso. Hor. Epod. 17. 30.
Quid amplius vis? ô mare & terra, ardeo. Quintil. 6. 1. His præcipue locis utiles sunt prosopopœiæ, id est fictæ alienarum personarum orationes. Idem lib. 6. cap. 2. Illa adhuc audaciora, & majorum, ut Cicero existimat, laterum, fictiones personarum, quæ prosopopœiæ dicuntur: mire namque, tum variant orationem, tum excitant. His etiam adversariorum cogitationes, velut secum loquentium, protrahimus: quæ tamen ita demum a fide non abhorrent, si ea locutos finxerimus, quæ cogitasse eos non sit absurdum. Et nostros cum aliis sermones, & aliorum inter se credibiliter inducimus: & suadendo, objurgando, querendo, laudando, miserando, personas idoneas damus. Quin deducere deos in hoc genere dicendi, & inferos excitare, concessum est. Urbes etiam, populique, voces accipiunt. Ac sunt quidam, qui has demum Prosopopœias dicant, in quibus & corpora & verba fingimus: sermones hominum assimulatos, dicere dialogos malunt. Idem 9. 2. & 1. 8.

Prosopopœicus, a, um. Adj. [προσωποποιϊκὸς] ut, Prosopopœicus sermo. Firmic. de Error. prof. Relig. p. 21.

Prosoputta, æ. f. Cæl. 27. 9. Vas æneum.

Prospecto, are. & Prospectus. V. prospicio.

Prōspĕcŭlor, āri. Procul speculari. Liv. 3. 43. pr. L. Siccium prospeculatum ad locum castris capiendum mittunt. Idem 31. 1. Multitudo e muris adventum Imperatoris Romani & regis prospeculabatur.

Prosper, ĕra, ĕrum. Adj. [εὐήμερος, ὄλβιος] Qui dat successum, & spem nostram implet. Unde Prosperos deos dicimus, Prospera sidera, loca, fines, actiones, successus.
V. prospere. H. St. De etymo scil.
Acies prospera. Tacit. 4. Hist. 71.
Exitus. Cic. 9. Att. 7. pr. Ego non jam id ago, mihi crede, ut prosperos exitus consequar.
Fama prospera. Tacit. 14. Ann. 51.
Fatum. Ovid. 3. Fast. 614.
Flatu prospero fortunæ uti. Cic. 2. Off. 19.
Fortuna prospera. Hor. 4. Carm. 14. 37. Ovid. 3. Trist. 4. 77.
Prospera sic maneat vobis fortuna, nec unquam, &c.
Fortuna prospera & Adversa. Cic. 3. de Nat. Deor. 89. Ad prosperam adversamve fortunam, qualis sis, aut quemadmodum vixeris, nihil intersit.
Fortuna prospera, æquabilis, perpetuaque. Cic. Post redit. ad Quirit. 2.
Ino prospera populo adest. Ovid. 6. Fast. 202.
Luna frugum prospera. Hor. 4. Carm. 6. 39. i. e. Inquit Acron, Rore nocturno nutriens.
Lux prospera. Ovid. 1. Fast. 71.
Sors. Catul. Argon. 62. 237. al. Ætas.
Successus prosperos dare, h. e. Felicem exitum. Liv. præf.
Tempora. Claud. 4. Conf. Hon. 618.
Terra prosperiore frui. Ovid. 3. de Pont. 7. 30.
Verba prospera. Ovid. 4. de Pont. 4. 38.
Prosper, sæpe etiam pro Eo qui prosperitatem recipit, hoc est, qui spe sua potitus est, accipitur. Hinc Suet. Claud. cap. 45. Cæsarem scribit fuisse prospera valetudine. i. e. Felici.
In prosperis nimia humanæ fragilitatis oblivio. Curt. 4. 14. 20.
Prosperus, nominativo, m. Cic. Somn. Scip. 4. Deinde est hominum generi prosperus & salutaris ille fulgor, qui dicitur Jovis. Val. Max. 3. 7. 1. Nec minus animosus minusve prosperus illius in Asiam transitus. Sil. 10. 202.
Occidit immoriens magnis non prosperus ausis. V. Drakenb.
[Gloss. Cyrill. Αἴσιος, Prosper, vel Prosperus, Secundus.
Compar. Prosperius fatum. Ovid. 3. Fast. 614.
Æquora prosperiora. Claud. ad Seren. 60.
Superl. Acre & prosperrimum bellum. Paterc. 2. 69. 6.

Prospĕre, Adv. [εὐημέρως] quasi Pro spe, inquit Nonius 2. 788. Cic. 2. de Nat. Deor. 167. Magna dii curant, parva negligunt, magnis autem viris prospere semper omnes res. Subaud. Eveniunt.
Prospere, quasi Pro spere, i. e. Spe, Vide in speres, pro Spes. H. St. Sed obstat huic rationi quantitas ultimæ & pænult. syllabae. Nam in Spere ult. br. & prior longa esset. Porro Prosper Voss. ex Gr. πρόσφορος arcessit. Ego non dubito, quin sit a πρόσπορος, quo veteres in eadem significatione ac εὔπορος, pro Facili, Prompto, Opportuno, usi fuerunt. Quod & ex verbo inde formato προσπορίζω apparet.
Evenire prospere. Cic. 3. Fam. 12. Ego vero velim mihi, Tulliæque meæ, prospere evenire ea, quæ me insciente facta sunt a meis.
Fortuna prospere functus. Cic. de Clar. Orat. 243.
Compar. Columel. 4. 32. Arundo prosperius loco resoluto quam denso deponitur. Aur. Vict. in Carino, Bello prosperius cedente. Adde Gell. 1. 13. & 6. 6.
Superl. Paterc. 2. 97. 1. Omnia geruntur prosperrime. Suet. Cæs. cap. 36. Prosperrime dimicare.

Prospĕrĭter, Adv. Ennius apud Priscian. 15. p. 1010.

Prospĕrĭtas, ātis. f. [εὐημερία] Felicitas, & ad votum successus. Cic. 2. de Fin. 19. Ut Aristoteles, qui virtutis usum cum vitæ perfectæ prosperitate conjunxit.
Improborum igitur prosperitates, secundæque res, redarguunt, ut Diogenes dicebat, vim omnem deorum ac potestatem. Cic. 3. de Nat. Deor. 88.
Commoditatem, prosperitatemque vitæ a diis habemus, virtutem deo acceptam nemo refert. Cic. 3. de Nat. Deor. 86.
Prosperitate valetudinis uti. Nepos 25. 21. 1.
Prosperitas rerum. Suet. Calig. cap. 31.

Prospĕro, [εὐήμερον ποιῶ] āre. Prosperum facere. Plaut. Pers. 2. 3. 11.
Nunc & amico meo prosperabo, & genio meo multa bona faciam.
Liv. 8. 9. Dii Manes, vos precor, veneror, veniam peto, feroque, uti Pop. Rom. Quiritium vim victoriamque prosperetis.
Consilia Reipub. prosperare. Tacit. 3. Ann. 56.
Passive. August. de Civ. Dei, 5. 25. Constantinus in Tyrannis opprimendis per omnia prosperatus est. Gloss. Cyrill. Αἰσιοποιηθήσεται, Prosperabitur.

Prosperans, antis. Partic. Val. Max. 7. 2. 5. Non prosperantibus avibus.

Prosperātus, a, um. Partic. ut, Prosperata felicitas. Tertull. Apol. cap. 6.
Deus prosperatus. Prudent. Perist. 10. 365.
Prosperata signis salutaribus passio. Cæl. Aurel. Acut. 2. 27. 145.

Prosperatio, ōnis. f. Gloss. Cyrill. Κατευόδωσις, Prosperatio.

Prosper, ĕri. m. Tiro Prosper Aquitanicus, Augustini discipulus, Pelagianorum malleus, Episcopus Rhegiensis. De operibus ejus V. Voss. Hist. Lat. 2. 17. & de Hæret. Pelag. 1. 18.

Prōspergo, spersi, spersum, [ἐπιῤῥαίνω] ĕre. A Pro & spargere. Tacit. 15. Ann. 44. Unde hausta aqua, templum & simulacrum deæ prospersum est.

Prospersus, a, um. Partic. Apul. Met. 2. Flore prospersus. At. Elmenh. p. 121. Me pressim deosculato, & corollis revincto, ac flore persperso.

Prospĭcio, spexi, spectum, [προνοέω, προμηθέω, προοράω, ἐπικύπτω, διακύπτω] ĕre. Longe videre, quasi Porro specire. Pro Videre, aliquando accipitur. ut Plaut. Stich. 4. 2. 55.
Nunquam edepol me vivum quisquam prospiciet in crastinum diem.
i. e. Videbit. Ter. Phorm. 5. 1. 8. — certe edepol, (nisi me animus fallit, Aut parum oculi prospiciunt) meæ nutricem gnatæ video.
Prospicit a tergo. Ovid. 6. Fast. 205. al. Templo.
Ad agentem ex turba prospexit. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Prospicere per umbram. Virg. 2. Æn. 732.
Prospicere oculis. Plaut. Amph. 5. 1. 7.
Prospicio parum. Plaut. Curc. 2. 3. 38. — perii, prospicio parum, Os amarum habeo, dentes plenos, lippiunt fauces fame.
Prospicere, Ante, sive a longe videre. ut
Ab rupe prospicere. Virg. 3. Æn. 647.
Ex specula. Cic. 4. Fam. 3. Multo ante, tanquam ex specula, prospexi tempestatem futuram.
Prospicere ex superioribus locis in urbem. Cæs. 2. Bell. Civil. cap. 5.
In dextrum prospicere. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Prospicere, Providere & Præcavere. Ter. Adel. 3. 3. 32.
Istuc est sapere, non quod ante pedes modo est,
Videre: sed etiam illa, quæ futura sunt,
Prospicere. Subauditur animo.
Prospiciens in annum fructus. Varro 1. de R. R. cap. 23.
Prospicere multum in posterum. Cic. pro Muren. 59. Semper in hac civitate nimis magnis accusatorum opibus, & populus universus, & sapientes, ac multum in posterum prospicientes, judices, restiterunt.
Longe in posterum futura prospicere. Cic. 2. Fam. 7.
Prospicerr jam ante animo, Considerare. Cic. pro Quint. 35. Et tu, C. Aquili, jam ante animo prospicere possis, quibus de rebus auditurus sis!
Longe animo prospicere. Cic. pro Cluent. 34. Quid Oppianicus fecerit cognoscite, ut illum Magium intelligatis longe animo prospexisse morientem.
Prospicere mente & cogitatione. Cic. 1. Verr. 42. Jam nunc mente & cogitatione prospicio, quæ tum studia hominum, qui concursus futuri sint.
Conjectura aliquid prospicere. Cic. pro Domo 11.
Prospicere multo ante. Cic. ad Brut. 10.
Longe prospicere futuros casus. Cic. de Amicit. 40.
Insidias. Cic. 2. Verr. 32.
Prope infinitum mihi laborem prospicio. Quintil. in procem. lib. 4.
Prospicere senectutem, pro Esse propiorem senectuti. Senec. Epist. 33.
Prospicere sibi, alicui, saluti suæ: h. e. Sibi cavere. Ter. Adel. 4. 2. 50.
Ctesipho autem in amore est totus: ego jam prospiciam mihi. Idem Eun. 4. 6. 24.
Malo ego nos prospicere, quam hunc ulcisci accepta injuria. Subaud. Nobis. Cic. 3. Verr. 158. Hoc modo iste sibi, & saluti suæ prospicere didicit.
Multum prospexeris si, &c. Cic. 7. Fam. 20. Nec Papirianam domum deseres, quanquam illa quidem habet lotum, a quo etiam advenæ teneri solent: quem tamen si excideris, multum prospexeris. Sic explicat Victor. Sed Lucum legit Manut. & de oculorum prospectu, exponit. V. utriusque not.
Prospicere immortalitati alicujus. Plin. 1. Epist. 17.
Alicui malo. Cic. de Arusp. resp. 56.
Consulere filiis ac prospicere. Cic. 3. Verr. 153.

Patriæ.

Patriæ. Cic. 4. in Catil. 3.
Rationibus alicujus quibuſcunque rebus proſpicere & conſulere. Cic. 3. Fam. 2.
Ferramenta. Cic. pro Sull. 55. Sed tamen munere ſervili obtulit ſe ad Ferramenta proſpicienda.
Proſpicere bonum alicui. Liv. 5.
Petis, ut fratris tuæ filiæ proſpiciam maritum: i. e. Deligam. Plin. 1. Epiſt. 14. ad Mauricum.
Proſpectum eſt, Imperſ. Ter. Heaut. 2. 4. 11.
Niſi ſi proſpectum eſt aliquid interea, deſertæ vivimus.
PROSPĬCIENS, entis. Partic. Vitruv. 9. 3. Mentes aeris altiora proſpicientes. Virg. 1. Æn. 131. Alto proſpiciens. conf. v. 159. & 12. Æn. 136.
PROSPECTŪRUS, a, um. Partic. [προοψόμενος] Claud. 4. Conſ. Hon. 235.
Mandatricem operum, proſpecturamque labori.
PROSPECTE, Adv. Tertull. Apol. cap. 6. Proſpecte decreverant patres veſtri.
PROSPECTUS, ûs. m. [προόρασις, πρόοψις] Plaut. Mil. 3. 1. 15.
Sterilis hinc proſpectus uſque ad ultimam plateam eſt probe.
Adimere proſpectum. Liv. 10. 32. Non proſpectu modo extra vallum adempto, ſed propinquo etiam congredientium inter ſe conſpectu.
Capere. Liv. 1, 18. Proſpectu in urbem agrumque capto.
Corrumpere proſpectum alicui. Sil. lib. 5. 36.
Eripere proſpectum oculis. Virg. 8. Æn. 254.
Impedire proſpectum. Cæſ. 2. Bell. Gall. 22. Quod vulgo dicitur *Viſum auferre.*
Petebat proſpectum ex ſumma arce. Catul. Argon. 62. 241.
Petere proſpectum pelago. Virg. 1. Æn. 185.
Producere in proſpectum populi. Cic. 3. Verr. 122. Al. Aſpectum.
Maris proſpectus. Cic. 12. Att. 10.
Arborum. Plin. lib. 12. cap. 6. ad finem.
O præclarum proſpectum! Puteolos videmus, at familiarem noſtrum Avianum, fortaſſe in porticu Neptuni ambulantem, non videmus. Cic. 4. Acad. 80.
Porticus in Palatio pulcherrimo proſpectu. Cic. pro Domo 116.
PROSPECTOR, ōris. m. Apul. de Deo Socr. p. 51. Elmenh. Deus in rebus incertis proſpector, dubiis præmonitor. conf. Tertull. de Corona, cap. 8.
PROSPEX, ĭcis. ut Auſpex. Idem. Tertull. de Anima, cap 5. Recogita in præſagiis vatem, in ominibus augurem, in eventibus proſpicem. V. Barth. Adverſ. 42. 8.
PROSPECTĪVUS, a, um. ut, Proſpectivæ feneſtræ. Zeno in Cod. 8. t. 10. l. 12. §. 2. & 3.
PROSPĪCES, Proſpice. Feſtus. Al. Proſpica. q. infra V.
PROSPICIENTER, Adv. [προορατικῶς] Circumſpecte. Gell. lib. 2. cap. 29. Res ſalubriter ac proſpicienter animadverſas in mentes, animoſque hominum cum audiendi quadam illecebra induxit.
PROSPICIENTIA, æ. f. Cura, providentia. Cic. 7. Philip. 19. Ut vacuum metu Populum Rom. noſtra vigilia & proſpicientia redderemus. Plur. Tertull. adv. Valent. cap. 26.
PROSPICUUS, a, um. Adj. [περιφανὴς] pro Conſpicuo aut viſendo. Seneca Epiſt. 111. Hinc proſpicuos puerorum cultu atque forma greges. Apul. Met. 6. Turris illa proſpicua. Stat. 12. Theb. 15.
— proſpicuæ ſcandentem limina turris.
PROSPICUE, Adv. Apul. Met 1. p. 112. Elmenh. Benigne, inquam, & proſpicue Demeas meus in me conſuluit.
PROSPICA, & deſpica, Intenta & contempla. Nævius, Ac ſibi proſpica ac deſpica. Poteſt ergo proſpicus ac deſpicus dici. Nonius, 2. 667. V. Deſpica, in DESPICIO.
PROSPECTO, [προκύπτω, προόπτομαι] āre. frequent. Liv. 24. 21. Pars in ædium veſtibulis ſtat, pars ex tectis feneſtriſque proſpectant. Virg. 7. Æn. 813.
Turbaque miratur matrum, & proſpectat euntem. conf. Idem 9. 168. & 10. 741.
Navis omnibus, qui eam aſpexerant, proſpectare jam exſilium, atque explorare fugam domini videbatur. Cic. 7. Verr. 43.
PROSPECTANS, antis. Partic. [τηλεσκοπῶν] Catul. Argon. 62. 52.
Quæ tum proſpectans cedentem mæſta carinam.
Aſtra proſpectantia, i. e. Noctu lucentia. Stat. 5. Silv. 1. 124.
Diem de die proſpectans. Liv. 5. 48
PROSPHĔRŎMENA, [προσφερόμενα] Quæ eſu potuque intra corpus admittuntur. Cæl. Aurel. 9. 15.
PROSPICA, PROSPICES, PROSPICIENTIA, PROSPICIENTER, PROSPICUE, PROSPICUUS, V. PROSPICIO.
PRŌSPĪRO, āre Spiritum longe lateque diffundo. Cato R. R. cap. 157. Nam venæ omnes, ubi ſufflatæ ſunt ex cibo, non poſſunt proſpirare in toto corpore. Al. Perſpirare. Apul. Apol. p. 306. Elmenh. Ea namque tabes ſi foras corporis proſpiravit, majore dedecore, quam noxa, diffunditur.
PROSTĂS, ădis. f [προστὰς] Veſtibulum. Vitruv. 6. 10. Spatium datur introrſus: hic locus apud nonnullos proſtas nominatur.
PROSTĂSIS, is. ſive PROSTASIA, æ. f. [πρόστασις] Præfectura vel præſidentia Latine dicitur.
Eſt item Proſtaſia, quum quis pro altero liti ſe opponit, & ejus defenſionem ſuſcipit, eventumque præſtat. Budæus in Commentar. Gloſſ. Cyrill. Προστασία, Patrocinium.
PRŌSTĀTĒS, æ. m. [προστάτης] modo Præſidem, adjutoremve in bello, aut vicarium, aut defenſorem ſignificat. in lib. poſterioribus C. de muneribus patrimon. V. Suid. Gloſſ. Cyrill. Προστάτης, Patronus, Præpoſitus.
PRŌSTERNO, ſtrāvi, ſtratum, [καταστρωννύω, ἐδαφίζω] ĕre. Ante ſternere, vincere, profligare: quod fit quum hoſtes in acie ſternuntur. Ter. Adel. 3. 2. 21.
Ceteros ruerem, agerem, raperem, tunderem, proſternerem.
Humi aliquem proſternere. Ovid. 5. Met. 197.
Telo proſtravit virum. Valer. 3. Argon. 185.
Aciem proſternere: Liv. 8. 11. Ibi in conciliis Numiſius Imperator eorum, affirmando communem vere Martem, utramque aciem pari cæde proſtraviſſe. Plinius de Elephantis lib. 8. cap. 9. Proſternunt acies, proterunt armatos.
Hoſtes proſternere, fundere, occidere. Cic. 14. Philipp. 27.
Hoſtem ferro. Sil. lib. 7. 397.
Legio proſternitur latis arvis. Valer. 6. Argon. 508.
Milites proſternere. Saluſt. Proſtratiſque militibus fugæ ſe dedit.
Oppida proſternere fragore. Sil. lib. 3. 213.

Silvas. Sil. lib. 8. 630.
Nutantique ruens proſtravit vertice ſilvas
Garganus. Ovid 8 Met. 776.
Corruit & multam proſtrávit pondere ſilvam.
Viribus ſuis proſterni. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Perfregit ac proſtravit omnia cupiditate ac furore. Cic. pro Cluent. 15.
Præcipitantem igitur impellamus, & perditum proſternamus. Cic. pro Cluent. 70.
Opes regni proſternere. Sil. lib. 17. 147.
Proſternere atque obterere dicimur, Quæ nihili pendimus. Cic. 5. Fam. 9. An verear, ne qui potentiſſimorum hominum conſpirationem neglexerit pro mea ſalute, is pro honore meo puſillorum ac malevolorum obtrectationes & invidias non proſternat atque obterat?
Vineas proſternere in terram, Deprimere. Columel. lib. 11. cap. 3.
Corpus, Recumbere. Sil. lib. 17. 424.
Corpora proſternere humi. Liv. 9 6.
Ille ſe ad meos pedes proſtravit lacrimans. Cic. 2. Philipp. 45.
Abjicere ſe atque proſternere, pro Parvi æſtimare & ſeſe demittere. Cic. in Parad. 1. Sic te ipſe abjicies atque proſternes, ut nihil inter te atque inter quadrupedem aliquam putes intereſſe?
Pſaltriæ venalia proſternunt corpora. i. e. Proſtituunt. Arnob. lib. 2.
Proſternere, in hac ſignificatione Dativum habet cum Accuſativo. Suet. Jul. cap. 2. Non ſine ſuſpicione proſtratæ regi pudicitiæ. conf. Calig 24.
Proſterni materiem, campumque laudibus, virtutibusque alicujus, pro Explicari & complanari. Plin. in Paneg. cap. 31. pr. Al. Præſterni rectius.
Flores. Stat. 5. Silv. 1. 257.
Sertaque & Elyſios animæ proſternere flores. [Legendum hic quoque Præſternere. Præ & pro quoties confuſa occurrant dicere nihil attinet.
PROSTERNENS, entis. Partic. Catull. 65. 349.
— denſas proſternens meſſor ariſtas.
PROSTRĀTUS, a, um. Partic. [καταβεβλημένος] ut, Humi proſtratus. Lucret. lib. 5. 1199.
Proſtratus in gramine. Lucret. lib. 2. 29.
Jacere proſtratum. Cic. 2. in Catil 2.
Enſe adacto proſtratus. Sil. 17. 483.
Mole. Ovid. 1. Triſt. 7. 17.
Morte. Lucret. lib. 6. 1194.
Siti. Lucret. lib. 6. 1262.
Sopore proſtrata urget membra quies. Petron. cap. 104.
Reſpub. affecta & proſtrata. Cic ad Octav.
An Afflicta, ut mox Virtus. H. St. Sic & Religiones. Nil certius hac conjectura, unde apparet has voces facile confundi. V. ſ. l.
Religiones proſtratæ, Dirutæ, everſæ. Cic. 2. de Legib 42. Quorum ſcelere religiones tum proſtratæ afflictæque ſunt; partim ex illis diſtracti ac diſſipati jacent, qui vero &c.
Virtus afflicta & proſtrata. Cic. 2 de Orat. 111.
PROSTRATIO, ōnis. f. Tertull. adv. Hæret. cap. 41. Simplicitatem volunt eſſe proſtrationem diſciplinæ.
PROSTRATOR, ōris. m. Firmic. de Error. Prof. Rel. p. 28. Oiſel. Cujus favore eminentes proſtratores eſtis omnium hoſtium veſtrorum.
PROSTHĔSIS, is. f. [πρόσθεσις] Appoſitio litteræ, vel ſyllabæ, ad principium dictionis, ut ἄσταχυς, pro στάχυς Gramm.
PROSTIBULA, PROSTIBULUM, PROSTITUO, &c. V. infra in PROSTO.
PRŌSTO, ſtĭti, ſtĭtum, [προΐσταμαι] āre. Exſtare. ut
Anguli proſtantes. Lucret. lib. 2. 428. h. e. Prominentes, exſtantes.
Proſtare, [καθῆσθαι] pro Pretio ſtare, ſive Proſtitui. Juven. 1. Sat. 46.
Quum populum gregibus comitum premat hic ſpoliator
Pupilli proſtantis? Plaut. Curc. 4. 2. 21.
Hi ſaltem in occultis locis proſtant, vos in foro ipſo. Quintil. in Milite Mariano, Juberet proſtare gladio cinctum. h. e. Proſtitui ad ſtuprum patiendum.
Pretio proſtare. Ovid. 1. Amor. 10. 17.
Ingenio alicujus proſtare. Ovid. 3. Amor. 12. 8.
Fallimur? an noſtris innotuit illa libellis?
Sic eſt, ingenio proſtitit illa meo. i. e. Meis carminibus eam invulgavi, & famam ei conciliavi. [Ut plures ſcil rivales invenirem.
Quo non proſtat femina templo? Juvenal. 9. Sat. 24. Ovid. 2. de Pont. 3. 19.
Illud amicitiæ quondam venerabile nomen
Proſtat, & in quæſtu, pro meretrice, ſedet.
PROSTĬBŬLUM, i. n. [πορνεῖον, ἐργαστήριον] Ipſum ſcortum utriuſque ſexus dicitur. Plaut. Aul. 2. 4. 6.
Bellum, & pudicum vero proſtibulum popli.
Proſtibilum. Idem. Plaut. Stich. 5. 6. 4.
Proſtibili eſt autem, ſtantem ſtanti ſuavium
Dare amicum amicæ, i. e. Meretriculæ viliſſimæ & proſtanti. Niſi forte Proſtibuli legendum ſit, ut aliis in locis, tu videris. Turnebus. [Poteſt eſſe a Proſtibilis, e, Adj. V. ſeq. dict.
PROSTIBŬLA, æ. f. [πόρνη] Meretrix. Feſtus, Alicariæ meretrices appellabantur in campis ſolitæ ante piſtrina alicariorum verſari, quæſtus gratia: ſicut hæ, quæ ante ſtabula ſedebant, dicebantur proſtibulæ. Plaut. Perſ. 5. 2. 56.
— nam hercle abſque me
Foret, & meo præſidio, hic faceret te proſtibulam propediem. Al. Proſtibilem. Tertull. Apol. cap. 6. Inter matronas & proſtibulas nullum diſcrimen relictum. V. Non. 5. 8.
PROSTĬBĬLIS, e. Adj. V. in PROSTIBULA, & PROSTIBULUM.
PRŌSTĬTUO, ui, ūtum, [προΐστημι, προαγωγεύω, ὠνέομαι] ĕre. Ante, ſive publice ſtatuere, Meretriciæ vitæ exponere. Unde Proſtituere pudicitiam dicimus, Sui corporis poteſtatem ad libidinem facere. Suet. Neron. cap. 29. Suam pudicitiam uſque adeo proſtituit, ut, &c.
Toto corpore ſeſe proſtituere. Catul. 107. 8.
Faciem ſuam lucro proſtituere. Ovid. 1. Amor. 10. 42.
Vocem proſtituere ingrato foro, Cauſidicum eſſe. Ovid. 1. Amor. 15. 6.
PROSTITŪTUS, a, um. Partic. [προαχθεὶς] Plin. lib 30 cap. 2. Utinamque inferos potius, & quoſcunque de ſuſpicionibus ſuis deos conſuluiſſet Nero, quam lupanariis atque proſtitutis mandaſſet inquiſitiones eas.
Sermones proſtituti & theatrales. Sidon. 3. Epiſt. 13.
Superl. Tertull. Apol. cap. 25. Proſtitutiſſima lupa Laurentina.

Prostitutio, ōnis. f. Arnob. 2. In libidinem publica venalium corporum proſtitutione damnari.
Prostitūtor, ōris. m. Tertull. de Cult. Fem. 2. 9. Lenonis & proſtitutoris veſtitus & cultus.
Proſtitutor Chriſtiani ſacramenti. Idem de Pudic. cap. 10.
Prostomis, V. pastomis.
Prostratio, Prostrator, Prostratus, V. in prosterno.
Prostȳlos, i. c. [πρόστυλος] In fronte columnatus. Vitruv. 3. 1. & Bald. Lex. p. 94.
Prōsŭbĭgo, ēgi, actum, [ὑπορύττω] ĕre. Vehementer ſuffodere. Virg. 3. Georg. 25.

Ipſe ruit, denteſque Sabellicus exacuit ſus:
Et pede proſubigit terram: fricat arbore coſtas:
Atque hinc, atque illinc humeros ad vulnera durat.

Ubi Servius, Proſubigit, fodit, & pedibus impellit alternis: quod pugnaturi ſues facere conſueverunt ad acquirendum robur. Hæc ille. Videtur tamen potius poeta ſignificare, Apros lutum facere, in quo quum ſæpe ſe volutarint, deindeque exaruerint, ita durius ac craſſius tergum, cutemque impenetrabiliorem reddunt, ſic ſe armantes & quaſi loricam induentes. Proinde eleganter uſus eſt verbo Subigere: intelligere enim debemus terram eam fuiſſe madidam, in paludibus namque, ſtagnantibuſque locis fere degunt apri. Quam aprorum naturam his verbis tradit Ariſtoteles lib. 6. hiſtoriæ animalium, cap. 18. Sues quoque feri acerrime ſæviunt. Dimicant inter ſe mirum in modum armantes ſeſe, & cutem quam craſſiſſimam præparantes, indurantesque attritu arborum Sæpe etiam luto obducto, ac reſiccato, tergus invictum contra ictus efficiunt.
Fulmina Cyclops proſubigit. Valer. 4. Argon. 288.
Prōsum, prodēs, profui, [ὠφελέω, λυσιτελέω, συμφέρω, συντελέω, χρησιμέω] prodeſſe. Utilitati eſſe, quaſi pro aliquo eſſe. Ter. Eun. 5. 5. 23. Ne neque illi proſis, & tu pereas. Idem Hec. 3. 5. 13. Quicquid eſt id, quod reliquit, profuit. Ubi Donatus; Profuit, pro nobis fuit, ac per hoc noſtrum eſt: poteſt enim ipſe profuiſſe, poteſt res ejus. Hor. 1. Ep. 1. 25.

Æque pauperibus prodeſt, locupletibus æque. Idem de Arte Poët. 333.
Aut prodeſſe volunt, aut delectare Poetæ. Cic. 7. Verr. 166.

Si tibi ignoto apud ignotos, &c. nobile & illuſtre apud omnes nomen tuæ civitatis profuiſſet.
Sin a me eſt alienior, nihil tibi litteræ meæ proderunt. Cic. 2. Fam. 16.
Metuo, ne artificium tuum tibi parum proſit. Cic. 7. Fam. 13.
Ære multum profuit ei Bithynia. Catul. de Varo, 10. 8. Al. E re. Voſſ. Ab re.
Prodeſſe plurimis. Cic. 4. Acad. 6. Quis reprehendet otium noſtrum, qui in eo, non modo noſmet ipſos hebeſcere & languere nolumus, ſed etiam ut plurimis proſimus enitimur.
Conſtantia multum prodeſt in amore. Propert. lib. 2. 26. 27.
In commune prodeſſe. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Prodeſſe ad. Liv. 2. 1. extr. Id mirum quantum profuit ad concordiam civitatis.
Non placent mihi illæ litteræ, quæ ad virtutem doctoribus nihil profuerunt. Salluſt. Bell. Jugurth. cap. 85.
Prodeſt contra. Plin. lib. 37. cap. 10. Putant eam contra araneorum & ſcorpionum ictus prodeſſe.
Profūtūrus, a, um. Partic. Sen. Epiſt. 6. Paſſim profutura ſectaris.
Profuturus, i, m. Ducis nomen apud Ammian. 31. 7.
Prōsūmia, æ. f. Genus navigii, ſpeculatorium parvum. Plaut. Amph. De nocte ad portum ſum provectus proſumia. Cæcilius Meretrice, Qui pro gubernatore ſe gerens, prope evertit proſumiam. Feſtus. Meminit Gell. lib. 10. cap. 25. conf. Non. 13. 17.
Prōsūmo, pſi, ptum. ĕre. Porro vel prorſum ſumere, conſumere. Plaut. Trin. 5. 2. 6.

Nam beneficium, homini proprium quod datur, proſumpſerit.

Al. Proprium ſumſerit. V. Parei Lex. Crit. p. 1008. conf. promo.
Prosumnus, i. m. [Πρόσυμνος] Index inferorum, de quo ſic ſcribit Arnobius lib. 5. adverſus gentes, Quum, inquit, inter homines eſſet adhuc Nyſius & Semeleius Liber, noſſe inferos expetivit, & ſub Tartari ſedibus quidnam rerum ageretur inquirere. Sed cupiditas hæc ejus nonnullis difficultatibus impediebatur, quod qua iret, ac pergeret, inſcitia itineris, neſciebat. Proſumnus quidam exoritur, ignominioſus amator dei, atque in nefarias libidines ſatis pronus, qui ſe januam Ditis, atque Acheruſios aditus pollicetur indicaturum, ſi ſibi gereret morem deus, atque uxorias voluptates pateretur ex ſe carpi. Deus facilis, jurat poteſtatis futurum, ac voluntatis ſe ejus: ſed quum primum ab inferis compos voti, atque expeditionis rediſſet. Viam comiter Proſumnus ediſſerit, atque in limine ipſo proſtituit inferorum. Hæc & plura, quæ referre pudet, ex Arnobio Lilius Syntagmate 8. Hiſtor. deor. p. 260. edit. Baſil. conf. Elmenhorſt. not. p. 171. Scribitur rectius Proſymnus.
Prōsŭpĕrāre, Superabundare, apud Perottum.
Prosymna, æ. f. [Πρόσυμνα] Civitatis nomen eſt, in qua Juno colitur: cujus ſitum vide apud Strabonem lib. 8. Argorum partem facit Stephanus. Celſa Proſymna. Stat. 1. Theb. 383. & 4. 44.
Prosymnæus, a, um. [Προσυμναῖος] Adj. teſte Steph.
Prosymnus, V. prosumnus.
Protagion, i. n. Vini genus, quod Italicis proximum fecerant Aſclepiadis ſcholæ, ut indicat Plin. 14. 7.
Prōtăgŏras, æ. m. [Πρωταγόρας] Abderites, domi Democriti auditor fuit, natus Menandro patre, Thracum locupletiſſimo, qui & Xerxem, adverſus Græcos proficiſcentem, domo, muneribuſque excepit: ob quam liberalitatem, Magi, qui cum eo erant, facta a rege poteſtate, ejus filium Protagoram tunc adoleſcentem ſua diſciplina erudierunt. Nam injuſſu regis eam communicare non licet: quod de diis haud bene ſentiant, dubitareque ſe dicant eos eſſe. Illis quoque clam ſacrificant, ne clara religionis profeſſione illis ſervire, aut per illos aliquid poſſe videantur. Ex hac igitur conſuetudine & ritu Protagoras ab Athenienſibus condemnatus: vel ut placet nonnullis, tantum accuſatus, ſponte exſulavit. Quumque ſparſas toto orbe triremes Athenienſium videret, parvo ſe navigio credens, inſulas luſtravit, ubi tunc mercede dicitur primus omnium profiteri, cœpiſſe. Igitur Plato quum videret eum arte rhetorica intumeſcentem, verbaque ex poetica plus juſto oſtentantem, ejus ideam longo ſermone expreſſit. Hæc ex Philoſtrato. De eodem ſecus ſcribit Gell. lib. 5. cap. 3. Idem 5. 10.
Protagoras alius fuit Aſtrologus, in quem Euphorion Epicedium ſcripſit. Alius item Stoicus, Diogeni Laertio. q. V.
Protagorēus, vel Protagorīus, [Πρωταγόρειος] & Protagorĭcus, a, um. [Πρωταγορικός] Adj. poſſeſſ. ut, Protagorium reſponſum. Gellius lib. 5. cap. 11.
Prōtarchus, i. m. [Πρώταρχος] Epicureus philoſophus, Demetrii præceptor, qui Lacon appellatus eſt. Hic Bargylianus patria fuit, ut refert Strabo lib. 14.
Prŏtăsis, is. f. [πρότασις] dicitur Propoſitio. Donatus in prol. Ter. Protaſis, Primus actus eſt, initiumque dramatis. V. Gell. 5. 11.
Protatĭcus, a, um. Adj. [προτατικὸς] ad Protaſin pertinens. ut, Perſona protatica, quæ tantum loquitur in Protaſi, ut refert Donatus ibid.
Prōteas, æ. m. [Πρωτίας] bibendi certamine clarus: hunc in convivio Alexander poculo bicongio provocavit. Quumque Alexander bibiſſet: Proteas, rege multum laudato, qui egregie tantum calicem exſorbuerat, & ipſe quoque ea fide atque integritate bibit, ut ab omnibus plauſu exciperetur. Mox Proteas eodem poculo, quum regem provocaſſet, bibiſſetque, Alexander generoſe conatus iterum calicem eundem ducere, quum partem jam traxiſſet, reſupinata in lecti pulvinar cervice, poculum manibus emiſit, quo ex certamine in valetudinem incidit, qua tandem exſtinctus eſt. Ephippus apud Athen. 8. 9. Budæus 5. de Aſſe non Proteam, ſed Medum dixit. V. Plutarchus in libello de Tuenda bona valetudine, & Ælian. V. H. 12. 26. ibique Periz.
Prōtĕgo, texi, tectum, [σκεπάζω, περιβάλλω, περιαμύνω, ὑπερασπίζω] ĕre. Tegendo tueri. Ovid. 1. Amor. 2. 52.

Qua vicit, victos protegit ille manu.

Plin. lib. 12. cap. 1. Arbor ſe vaſtis protegens ramis. De platano arbore.
Protegere ab. Plin. lib. 10. cap. 33. Cameraque ab imbri aut fronde protegere denſa.
Qui me ramorum protegat umbra. Virg. 2. Æn. 489.
Ego jacentem & ſpoliatum defendo & protego. Cic. pro Sull. 50.
Armis protegere aliquem. Ovid. 8. Met. 394.
Ora equi ſaucia protegere. Propert. lib. 4. 1. 93.
Protegere, per translationem, Tegere. Quintil. Decl. 8. Captet licet crudeliſſimus ſenex parricidii immanitatem metu majore protegere, &c.
Inſidiis riſu protectis. Juſtin. 38. 1. 10.
Protectus, a, um. [σκεπασθεὶς] Partic. Ovid. 12. Met. 273.

— dextraque a parte Charaxi
Tempora perfregit fulvo protecta capillo.

h. e. Tecta.
Protectus humeros capillis. Ovid. 2. Met. 635. h. e. Humeros habens tectos capillis. Idem 12. 273.
Porticibus protectis. Columel. præf. lib. 9.
Compar. Sapientia protectior omni ratione. Cic. 13. Philipp. 6. Quid ſapientia? cautioribus utitur conſiliis, in poſterum providet, eſt omni ratione protectior.
Protectum, i. n. Subſt. ex Pro & Tectum. Ulpianus in l. Quemadmodum. D. Ad legem Aquiliam, Si protectum meum; quod ſupra domum tuam & nullo jure habebam, recidiſſes, poſſe me tecum damni injuria agere, Proculus ſcribit. Varro R. R. 3. 16. Faciunt ad foramen introitus protectum in alvum.
Protecta & Projecta, Partes ſunt domus prominentes; qualia ſunt Meniana & podia penſilia: unde aſpectus eſt nobis in vicos & plateas. Protecta a protegendo dicta ſunt. Eſt enim Protegere, Tectum projicere. Cic. in Topic. 24. Quoniam P. Scævola id ſolum eſſe ambitus ædium dixerit, quoad parietis communis tegendi cauſa tectum projiceretur: ex quo in tectum ejus, ædes qui protexiſſet, aqua deflueret: id tibi jus videri. Budæus.
Protectio, ōnis. f. Quintil. Trib. Mar. cap. 8. p. 81. Burm. A numinibus protectionem inveniat. Tertull. de Fuga perſec. cap. 2. Ambroſ. Serm. 88. extr.
Protectus, ûs. m. Tignorum protectus. Scævola JCt. Dig. 8. t. 2. Leg. 41. §. 1. [An Projectus?
Protector, ōris. m Qui protegit. Protector fidei. Cyprian. Epiſt. 9. cap. 2. Protectores, [σωματοφύλακες] electi ad cuſtodiam corporis, vox Spartiano, Lampridio, Ammiano aliiſque ejus ætatis hiſtoricis uſurpata. Protectorum dignitas. Symmach. 3. 67. V. Cellar. Cur. poſt. p. 227. & Borrich. Cogit. p. 206.
De Protectoribus curſus, domeſticis, & ducennariis, V. Lex. Pitiſc.
Protectōrius, a, um. Adj. ut, Protectoria dignitate cumulatus. Conſtant. Imp. Cod. 12. t. 47. l. 3.
Prōtēlo, [ἀναβάλλομαι, ἀπελαύνω] āre. Protrahere, prævenire, exagitare, inquit Donatus. A πρὸ, & ἐλᾶν dictum eſt, quod eſt Ante & Trahere. Alii ab aſſiduo telorum jactu exiſtimant dici. Hæc Donatus ad hoc Ter. Phorm. 1. 4. 37.

Ne ſuis te iratus ſævis dictis protelet.

Alii legunt, Sævidicis dictis. Plaut. Merc. 2. Perioch. 12.

Vicini ſcortum inſimulat, protelat virum.

Feſtus, Protelare longe propellere, ex Græco videlicet τηλόθι, quod ſignificat Longe. Apul. Met. lib. 8. p. 209. Elmenh. Non veſtrorum ſpoliorum cupidine latrocinamur, ſed hanc ipſam cladem de veſtris protelamus manibus. i. e. Propulſamus & longe propellimus, ne ſcilicet vos de nobis ſpolia auferatis. Sic & ſæpius idem.
Protelare, (inquit Nonius, 4. 349.) eſt Percutere, perturbare; adducitque locum Ter. Phor. ſuper. & Siſennæ Hiſtor. lib. 3. Romanos impetu ſuo protelant, prolectos perſequuntur.
Protelare, (inquit idem dicto loco) eſt Excludere. Turpilius Lemniis,

Propter peccatum pauxillulum, indigniſſime
Patria protelatum eſſe, ſævitia patris.

Siſenna Hiſtor. lib. 4. Duæ cohortes de ſubſidio procedunt, atque equites protelant.
Protelare rurſus Adjugare. Non. l. c. Sed affert loca, quæ in protelum infra ſequuntur, nec ſunt a verbo.
Protelare, Differre, prorogare. Ulpian. l. 4. §. 7. D. de damno infect. Dies cautioni præſtitutus ſi finietur, Prætoris vel Præſidis officii erit, ex cauſa vel renovare, vel protelare eam.
Paſſiv. Hieron. Epiſt. 23. pr. Ezechias vicina morte terretur, & fuſus in lacrimas, quindecim annorum ſpatio protelatur ad vitam.
Protelātus, a, um. Partic. apud Nonium ſupra citat.
Protēlum, i. n. Tenor pugnandi, continua certatio. Lucret. lib. 2. 531.

Undique protelo plagarum continuato.

Donatus, i. e. Tenore & impulſu viciſſitudinario. Lucil. Sat. lib. 6. apud Non. 4. 349.

Quem neque Lucanis oriundi montibus tauri
Ducere protelo validis cervicibus poſſent.

Idem lib. 12.

Hanc

Hanc juga mulorum protelo ducere centum
Non possunt. Cato Orig. lib. 5. Sed protelo trini boves unum aratrum ducent. Plin. lib. 9. cap. 15. In Mœno, Germaniæ amne, protelis boum, & in Danubio marris extrahitur, porculo marino simillimus. Paulo ante de ingenti alio pisce dixerat, Catenato captus hamo, nec nisi boum jugis extractus. Neque vero me latet quid legerit Hermolaus, quid Beatus Rhenanus, quid alii. Sequendum tamen mihi putavi Plinium meum membranaceum manu scriptum. Lucret. lib. 4. 190.
Et quasi protelo stimulatur fulgure fulgur. i. e. Impulsu producto, perpetuo & continuo. Lambin. Catull. 57. 6.
—hunc ego, si placet Dionæ,
Protelo rigida mea cecidi. V. Is. Voss. in loc. p. 123. conf. Sciopp. de Stilo Hist. p. 198. cum Turneb. Advers. 24. 42. Plenissime Voss. Etym. p. 414. Salmas. in Solin. p. 943. Hard. ad d. l. Plin. vel Lex. Pitisc. Gloss. Lat. Gr. Protelum Ἔκλαμπρον. Al. Ἔξαμπρον.

PRŌTENDO, di, sum & tum, [προτείνω, ἐκμηρύω] ĕre. Ultra tendere, porrigere. Plin. lib. 11. cap. 43. Inter digitos medius longissime protenditur. Idem lib. 9. cap. 32. In eodem genere cochleæ, aquatiles terrestresque, exserentes se domicilio, binaque ceu cornua protendentes contrahentesque, &c.
Aciem oculorum. Catul. Argon. 62. 127.
Unde aciem in pelagi vastos protenderet æstus.
Brachia alterna. Virg. 5. Æn. 377.
Dextram precantem. Virg. 12. Æn. 931.
Lacrimas. Claud. 2. in Eutrop. 592. —pro fronde Minervæ
Has tibi protendo lacrimas: succurre ruenti.
Manum nanti protendere. Lucan. ad Pison. 241.
Juga protendit Cithæron. Senec. Theb. 1.
Famam alicujus, Extendere. Claud. 1. Cons. Stil. 36.
Protendere, Proferre, differre. Cic. 10. Fam. 26. Comitia tamen, quum ex his pendes, quantum facere possumus, quod multis de causis Reipublicæ arbitramur conducere, in Januarium mensem protendimus. Vetus codex habet Protrudimus.

PROTENDENS, entis. Partic. [προτείνων] ut, Brachia protendens. Catul. 64. 10. Ovid. 14. Met. 191.

PROTENTUS, a, um. aliud Partic. [προτεταμένος] Sil. lib. 16. 387.
—usque ad colla repente
Cornipedum protentus.
Temo protentus in octo pedes. Virg. 1. Georg. 271.
Hastæ protentæ. Tacit. 14. Ann. 37.
Tela protenta. Ovid. 8. Met. 341.
Compar. Avien. Perieges. 128. Protentior gurges. Idem 598. Lucis in exortum protentior. Sic Solin. cap. 43.

PRŌTĔNUS, [πόῤῥω] quasi Porro tenus, & longe a finibus, interprete Servio. Virg. 1. Ecl. 3.
—en ipse capellas
Protenus æger ago. Per e scribi debere testatur Caper grammaticus. Perott. hoc loco per i, pro Valde interpretatur. V. PROTINUS.
Protenus ut. Hor. 2. Epist. 18. 67.
Protenus ut moneam (si quid monitoris eges tu.) i. e. Deinceps, consequenter. Alii legunt Protinus. V. Lambinum in Horat.

PRŌTĪNUS, Adv. [αὐτίκα] Idem ac Protenus. i. e. Statim, quasi Porro tenus. V. Taubm. ad Virg. Ecl. p. 8. Virg. 4. Æn. 196.
Protinus ad regem cursum detorquet Hiarbam. Cic. 1. de Divin. 49. Præcepisseque ut pergeret protinus: quid retro atque a tergo fieret, ne laboraret.
Protinus deprimi sonum .... pag. 206. Senecæ Frob. H. St. Reliqua paucula diffuso atramento legi nequeunt.
Rogo te ut Romam protinus pergas. Cic. 1. Q. frat. 3.
Neque libelli protinus lecti erant. Paterc. 2. 57. 2.
Protinus, Simul, sive etiam. Virg. 6. Æn. 34.
—quin protinus omnem
Perlegerent oculis. Quintil. in Ægro redempto, Traxerat ex firmitate mentis magnam protinus & in membra constantiam. Etenim quod statim fit quasi simul fit. Sic Valla.
Protinus, Deinceps, exinde, ut ait Servius. Virg. 4. Georg. pr.
Protinus aerii mellis cælestia dona
Exsequar.
Protinus etiam id significat, quod vulgo *Directe & immediate* dicunt. [ἀμέσως] Ulpianus, Etenim parvi refert protinus libertus patrono cogatur dare, an per interpositam fidejussoris vel rei personam. Budæus.
Protinus, Statim a principio. Ulpianus in l. Sed etsi. D. Ad Senat. Macedon. Videri pecuniam a donatore profectam protinus ad creditorem, & fieri nummos accipientis. Budæus.
Protinus subsistere. Quintil. in procemio lib. 1. Altius tamen ibunt, qui ad summa nitentur, quam qui, præsumpta desperatione quo velint evadendi, protinus circa ima substiterint.
Principium est oratio perspicue & protinus perficiens auditorem benevolum, aut docilem, aut attentum. Cic. 1. de Invent. 20.
Protinus, Jugiter, continue. Virg. 10. Æn. 340.
—trajecto missa lacerto
Protinus hasta fugit, servatque cruenta tenorem. Plin. lib. 5. cap. 9. Originem in monte inferioris Mauritaniæ, non procul Oceano habet, lacu protinus stagnante, quem vocant Nilidem.
Protinus, Longe porro. Virg. 7. Æn. 601.
—cornuque recurvo
Tartaream intendit vocem, qua protinus omne
Contremuit nemus. [i.e. Continuo. Ubique fere temporis Adv. est. Quando autem huic adverbio additur negatio, significat Non ideo: quemadmodum fit in Continuo & Statim. Quintil. lib. 10. cap. 1. Non autem ut quicque præcipue necessarium est, sic ad efficiendum oratorem maximi protinus erit momenti.
Protinus, Uno, eodemque tempore. Virg. 8. Æn. 159.
Protinus Arcadiæ gelidos invisere fines. Servius.
Protinus interdum Præ se, & ante se, & prorsum significat. Virg. 1. Ecl. 12.
—en ipse capellas
Protinus æger ago. i. e. Præ me, & ante me ago, & prorsum ago. Cic. 1. de Divin. 49. Præcepisseque ut pergeret protinus: quid retro atque a tergo fieret, ne laboraret. i. e. Iret prorsum. Turneb. Alii legunt Protenus. q. V. supra. [Sed prorsus utriusque vocis distantia nulla est.

Protinus, cum Accusativo. Suet. in Octav. cap. 38. Liberis Senatorum, quo celerius Reipub. assuescerent, protinus virilem togam, latum clavum induere, & curiæ interesse permisit. i. e. Continuo post sumptam virilem togam. Nisi quis forte referrri putet ad Infinitivum Induere. Plura V. apud Nonium 4. 384. [Mss. Protinus virili toga. Al. Togæ, vel A virili. Casaub. Virilem togam ac latum &c. ex Mss. ut sit Protinus, Uno eodemque tempore. Forte Tranquillus reliquit, Protinus ac virilem togam, latum &c. Protinus ac tantundem est, ac Protinus quam, diciturque ut Simul ac. Id quia non assecuti sunt librarii, turbavere.
Protinus quam. Plin. lib. 15. cap. 17. In cinere lixivio tingunt protinus quam detraxere vitibus. i. e. Protinus postquam.
Protinus continuo. Plaut. Pseud. 2. 1. 13.
Post ad oppidum hoc vetus continuo mecum exercitum protinus abducam.

PRŌTĪNAM, Adv. [εὐθὺς] Idem apud veteres significabat. Varr. de L. L. lib. 6. 6. Protinam a Protinus continuitatem significans. Plaut. Cas. 5. 2. 16.
Etsi malum merui, hac dabo protinam, & fugiam. Et apud Ter. Phorm. 1. 4. 13.
Aliquid convasassem, atque hinc me conjicerem protinus in pedes. Ubi Donatus, Protinam fuit: & sic Nigidius legit. V. Nonium l. c. Plaut. Pers. 4. 5. 8.
At ne cum argento protinam permutes domum. Idem Curc. 2. 3. 84.

PRŌTERMĪNO, [παρεκτείνω] āre. A termino promovendo ductum verbum. Fines Propagare, promovere. Apul. Met. lib. 9. p. 235. Elmenh. Fines usque & usque proterminaveris. Sidon. 3. Epist. 1.

PRŌTĔRO, trīvi, trītum, [κατατρίβω, καταπατέω] ĕre. Vehementer terere, & quasi pedibus conculcare. Plin. lib. 8. cap. 9. Prosternunt acies, proterunt armatos. De elephantis. Cæs. 8. Bell. Gall. 48. Partim in fuga proteruntur, partim intercipiuntur. Idem Bell. Civil. 2. 41. Equitatus hostium aversos proterere incipit.
Agmina curru proterere. Virg 12. Æn. 330.
Pedibus proterere. Plaut. Truc. 2. 2. 13.
Jam, hercle, ego hic te, mulier, quasi sus catulos, pedibus proteram.
Arva pedibus proterit juvenca. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 128.
Ulmus labans proterit uvas. Stat. 8. Theb. 547.
Ver proterit æstas. Hor. 4. Carm. 7. 9.
Copias proterere hostium. Plaut. Amph. 1. 1. 91.
Leonem proterere. Plaut. Men. 5. 2. 111.
Ut ego hunc proteram leonem Gætulum, olentem, edentulum.
Umbram inanem. Ovid. 3. Trist. 11. 25.
Proterere aliquem & conculcare. Cic. pro Flacc. 53. Sin illi ipsi domi proterendum esse & conculcandum putaverunt, desinant putare auctoritatem esse in eo testimonio, cujus auctor inventus est nemo.
Proteri & conculcari. Auctor. ad Heren. lib. 4. 67.

PROTRĪTUS, a, um. Partic. [κατατριβεὶς] ut, Acies protrita. V. ACIES.
Arbores protritæ. Tacit. 2. Hist. 70. 2.
Frumentum protritum & corruptum. Liv. 34. 26.

PROTRĪMENTUM, i. n. Apul lib. 8. Met. extr. Accuratius in protrimentis sapidissime percoctum appone domino. Protrimenta, inquit Beroaldus, dicuntur Edulia minutim trita concisaque, qualia hodieque in pulmentariis plurima concinnantur ex carnibus fruststillatim sectis. A Tritura dicta Protrimenta, quasi a proterendo.

PRŌTERREO, ui, ĭtum, [καταπτήσσω] ēre. A longe terrere. Plaut. Trin. 3. 2. 77.
Mea opera hinc proterritum te, meaque avaritia autument. Ter. Heaut. 3. 1. 37. Proterruisti hinc me. Virg. 12. Æn. 291.
Tyrrhenum Aulesten, avidus confundere fœdus,
Adverso proterret equo. Stat. 2. Theb. 645.
Protinus idem ultro jaculo parmaque Menœtem
Proterrebat agens.

PRŎTERVUS, a, um. Adj. [προπετὴς, ἀπόθηλος] Qui dum alius obvius est, proterit: quod faciunt tauri in appetitu coitus feminarum, in quas calent. Superbus. Plaut. Bacch. 4. 3. 1.
Petulans, protervo, iracundo animo, indomito, incogitato,
Sine modo atque modestia sum, sine bono jure atque honore. Ter. Heaut. 3. 3. 16. Ne ineptus, ne protervus videar. Cic. 1. de Finib. 6. Alii audaces, protervi, iidem intemperantes & ignavi.
Si vidua libere, proterva petulanter, dives effuse, libidinosa meretricio more viveret: adulterum ego putarem, siquis hanc paulo liberius salutasset? Cic. pro Cœl. 38.
Dictum protervum aut factum. Cic. 2. de Finib. 47.
Facta proterva pater damnaret nati. Ovid. 8. Epist. 84.
Frons proterva, Impudens. Hor. 2. Carm. 5. 15.
Homines protervi, aut molles. Cic. 5. de Fin. 35. Et flexi fractique motus, quales protervorum hominum aut mollium esse solent, contra naturam sunt.
Juvenes protervi. Hor. 1. Carm. 25. 2.
Lingua. Ovid. in Ibin, 522.
Manus. Ovid. 12. Met. 234.
Noctis lusus. Stat. 9. Theb. 612.
Oculi. Ovid. 17. Epist. 77.
Ora canum. Ovid. 14. Met. 63.
Rixa. Hor. 3. Carm. 14. 26.
Sales. Stat. 1. Silv. 6. 6.
Stella Canis Icarii. Ovid. 2. Amor. 16. 14.
Turba. Ovid. 5. Epist. 136.
Venti. Hor. 1. Carm. 26. 2. Idem Epod. 16. 22.
Verba poterva dicere in aliquem. Ovid. 5. Trist. 6. 26.
Compar. Meretricem proterviorem quotidiana regis stupra faciebant. Justin. 30. 2. 2.

PROTERVE, Adv. [προπετῶς] Immoderate, & superbe. Ter. Heaut. 4. 4. 1.
Satis pol proterve me Syri promissa huc induxerunt. Idem Hec. 3. 5. 53.
Ecce autem tu quoque proterve iracundus es. Ovid. 1. Amor. 4. 45.
Multa miser timeo, quia feci multa proterve.
Facere alicui proterve injuriam. Plaut. Rud. 2. 4. 1.
Proterve loqui. Plaut. Amph. 2. 2. 207.

Mulier es, audacter juras. AL. quæ non deliquit, decet
Audacem esse, confidenter pro se & proterve loqui.

Compar. Ovid. 1. de Arte Am. 599.

Ut, quicquid facies; dicesve, protervius æquo.

Superl. In nostram Religionem protervissime insiliunt. August. de Civ. Dei, 5. 22.

PROTERVĬTER, Aliud Adv. Ennius apud Nonium 11. 28. Quis est, qui nostris foribus tam proterviter.

PROTERVĬTAS, ātis. f. [προπέτεια] Superbia, petulantia. Ter. Heaut. 4. 6. 10.

Quam pæne tua me perdidit protervitas. Cic. pro Cœl. 29. De corruptelis, de adulteriis, de protervitate, de sumptibus, immensa oratio est.

Grata protervitas. Hor. 1. Carm. 19. 7.

PROTERVIA, æ. f. Idem. [ἀπαιδαλία] Auson. Edyll. 3. 172.

Capripedes agitat quum læta protervia Panas.

Proterviam facere. Erat hoc religiosum in nonnullis hostiis apud veteres, ne quid ex sacris epulis relinqueretur, aut si quid reliquum esset, id igni absumeretur, quemadmodum Moyses tradit de agno paschali. Porro id genus sacrificii, Romani Proterviam appellant. Unde celebratur illud Catonis festiviter dictum in Albidium quendm, qui patrimonium universum luxu absumpserat, unis exceptis ædibus, quæ incendio conflagrsrunt. Proterviam, inquit, fecit: propterea quod ea quæ comesse non potuerit, quasi combussisset. Auctor Macrob. 2. Saturn. 2. pr. Erasm. Sed in emendatis codd exstat Propter viam. V. in PROPTER.

PROTERVIO, [ἀσελγαίνω] īre. Petulanter agere. Tertull. de Patient. cap. 12. Dilectio non inflatur, non protervit. conf. Guil. Briton. 6. 328.

PRŌTĔSĬLĀUS, i. m. [Πρωτεσίλαος] unus e Græcorum ducibus, qui ad Trojam profecti sunt: quum primus ex navibus in litus prosiliret, ab Hectore est interfectus. Fuit ex Phylace Thessaliæ oppido. Inde Phylacides dictus. Ejus uxor Laodamia, quum interitum rescisset, in solatium mæroris optavit ut mortui umbram videret. Quod quum impetrasset, in illius amplexibus exspiravit. Propert. lib. 1. Eleg. 19. 7.

Illic Phylacides, &c. V. Ovid. 12. Met. 68. & Epist. 13.

PROTESILĀĒUS, a, um. Adj. [Πρωτεσιλάειος] ut, Protesilaea domus. Catul. 66. 73.

PROTESILAĒUM, i. n. [Πρωτεσιλαεῖον] Delubrum, in quo Protesilai ossa consecrata sunt, non procul a Cherronneso. Strab. lib. 13. & Pomponius lib. 2. cap. 2. in Thraciæ rebus. [In Gr. est Πρωτεσίλεων, vitiose.

PROTESTOR, āri. Palam testari. Imp. Justin. Instit. pr. Bellicos sudores nostros, tam Africa, quam aliæ innumeræ provinciæ, iterum ditioni Romanæ nostroque additæ imperio, protestantur. conf. l. fin. D. de Institor. act. Quintil. Decl. 4. extr. Prædico, protestor, non ego parricidium faciam. Macrob. 1. Saturn. 17. extr. Floris species florem rerum protestatur, quas &c.

PROTESTO, āre. non minus, quam Protestor, veteres dixisse docet Priscian. p. 799.

PROTESTĀTUS, a, um. Partic. Apul. Met. 10. p. 252. Elmenh. Magnoque fidem ejus protestata clamore.

PROTESTATIO, ōnis. f. Symmach. 1. Epist. 56. Alia est protestatio amoris, alia linguæ ostentatio.

PRŌTEUS, i. m. dissyllabum, [Πρωτεὺς] Filius Oceani & Tethyos, marinus deus, pastor phocarum: & vates, sed nisi coactus, nulla dans responsa. Virg. 4. Georg. 382. Fuit autem rex Ægypti temporibus Priami regis Trojani. Quum Ægyptus rege careret, ait Diodorus lib. 2. ex dignioribus quidam in regem assumptus est, quem Ægyptii Cetea, Græci Proteum appellant, qui Iliaci belli tempore exstitit. Hunc artium peritum fuisse tradunt, & in varias se formas vertere solitum, ut nunc animal, quandoque arbor, aut ignis, aut quid aliud videretur. V. Virg. 4. Georg. extr. vel Polyæn. præf. ad Strateg. & Drakenb. ad Sil. 7. 423. Consuetudo autem regum Ægypti, causam hujusmodi transmutationes fingendi præbuit. Nam Ægyptiis mos erat regibus, aut leonis, aut tauri, aut draconis, priorem partem in capite ferre, insignia principatus, quandoque vero arborem, aliquando ignem, quandoque redolentia supra caput unguenta. Hæc tum ad decorem spectant, atque ornatum: tum stuporem, ac superstitionem quandam aspicientibus injiciebant, &c. Proteum aliquando in Carpatho insula regnasse, Pallene urbe Thessaliæ relicta, ad quam tamen reversus est postea, Servius auctor est enarrans carmen illud Virg. 4. Georg. 387.

Est in Carpathio Neptuni gurgite vates
Cæruleus Proteus, &c.

Protei columnæ. Virg. 11. Æn. 262.

Atrides Protei Menelaus adusque columnas
Exulat. i. e. Ad fines Ægypti pervenit: ex eo, quod in confiniis, columnæ, quæ dirimerent terras, ponerentur, ut Pollux & Strabo plerisque locis scribunt. Annotavit Turnebus.

Senex Proteus Ovid. 11. Met. 221.

Mutabilior Proteo. In vafrum & versipellem competit: aut in eos qui facile vertunt sententiam. Hor. 1. Epist. 1. 90.

Quo teneam vultus mutantem Protea nodo? Idem 2. Serm. 3. 71.
Effugiet tamen hæc sceleratus vincula Proteus. Protea vocat Tergiversantem, & quem Græci vocant δυσφώρατον, id est deprehensu difficilem.

Proteus, Philosophi cujusdam cognomentum fuit, qui de nomine Peregrinus dicebatur. Hic fuit vir gravis atque constans, semperque dicere solitus, Virum sapientem non peccaturum esse, etiamsi peccasse eum dii atque homines ignoraturi forent. V. plura apud Gell. lib. 12. cap. 11. conf. Ammian. 22. 41. Tertull. ad Martyres & Euseb. in Chronic.

PROTEA, æ. f. Herba palustris. Apul. de Herb. cap. 67.

PRŌTHĔŌRĒMA, ătis. n. [προθεώρημα]. Prævia consideratio. Mart. Capell. 2. Protheorematum vel elementorum diversitas.

PRŎTHĔSIS, is. f. [πρόθεσις] Latine dicitur Præpositum, sive præpositio. Figura est Grammaticis propria, quoties littera quædam vel syllaba apponitur ad principium dictionis: ut Gnate, pro nate: Tetulit, pro tulit. Ex Donato. Al. Prosthesis, q. conf.

PRŎTHŎUS, i. m. [Πρόθοος] Tanthredonis filius, dux eorum qui ex Magnesia ad Trojam venerunt. Homer. lib. 2. Iliad.

PRŎTHȲMATA, [προθύματα] sunt Quæ ante sacrificium fieri consuevere. ut est vaporatio turis; aut id genus primitiæ quæcunque, ut siligo, vel etiam placentulæ, quæ ante sacrificium offerebantur.

PRŎTHȲME, Adv. ex Græco προθύμως. Plaut. Pseud. 5. 1. 23. Diem prothyme sumere.

PRŎTHȲMIA, æ. f. [προθυμία] Promptitudo, alacritas Latine dicitur. Plaut. Stich. 4. 2. 53.

Vides benignitates hominum perire, & prothymias. Ibid. 5. 2. 11.
Proh dii immortales! quot ego voluptates fero?
Quot risiones, quot jocos, quot suavia,
Saltationes, blanditias, prothymias.

PRŎTHȲRIS, ĭdis. f. [προθυρὶς] Ancon. Vitruv. 4. 6. V. Bald. Lex. p. 7.

PRŎTHȲRUM, i. n. [πρόθυρον] Vestibulum in janua domus, ita de privatis ædibus dictum, ut Propylæum de vestibulo urbis, vel templi, vel regiæ. Auctor Vitruv. lib. 6. cap. 10. Item Prothyra, inquit, Græce dicuntur, quæ sunt ante in januis vestibula. Nos autem appellamus Prothyra, quæ Græce dicuntur Diathyra. Prothyrum, *Un avant portail.* Diathyrum, *Une barriere de charpenterie devant la porte.* Dixi autem penult. corr. quia Dithyrambus, quod ab eadem est origine, secundam corripit apud Hor. 4. Carm. 2. 10. conf. Dig. l. 50. t. 16. de V. S. leg. 245.

PRŌTŎCOLLUM, i. n. [πρωτόκολλον] quasi Prima concinnatio. Est enim proprie Protocollum, Quod breviter & succincte notatur a tabellione, ut extendi deinde, atque absolvi possit. Κόλλα Græce gluten, sive colla dicitur. Ex Hermolao. V. Salmas. Hist. Aug. p. 703. & Voss. de Arte Gramm. 1. 37. & Cangii utrumque Gloss.

PRŌTŎCŎMIUM, i. n. [πρωτόκομιον] Prima coma. Veget. de Re vet. 2. 11.

PRŌTŎGĔNES, is. m. [Πρωτογένης] Pictor nobilissimus, cui patria fuit Caunus, gens Rhodiis subjecta. Palmam habet tabularum ejus Ialysus, qui est Romæ, dicatus in templo Pacis: quem quum pingeret, traditur madidis lupinis vixisse, quoniam simul famem sustineret, & sitim, ne sensus nimia dulcedine obstrueret. Huic picturæ quater colorem induxit subsidio injuriæ & vetustatis, ut decedente superiore, inferior succederet. Hæc Plin. & alia multa de Protogene, lib. 35. cap. 10. Fabius lib. 12. cap. 10. & Gell. 5. 3. V. IALYSUS.

Protogenes, [πρωτογένης] significat Aliquem primi generis, sive a quo genus incipit: ut ostendit Dionysius in principio Historiarum: & a poetis sumitur pro Eo, qui se talem confingit. Juven. 3. Sat. 120.

Non est Romano cuiquam locus hic, ubi regnat
Protogenes aliquis, vel Diphilus, aut Hermarchus. [Videtur potius nomen Græcum de medio arreptum, ut reliqua.

PROTOGENĪA, æ. f. [Πρωτογένεια] Nomen filiæ Deucalionis & Pyrrhæ. Aristarch. in 10. lib. Odysseæ.

Fuit præterea hoc nomine Una ex filiabus Erechthei Atheniensium regis, quæ se pro patriæ salute jugulandas præbuerunt.

PROTOGŎNOS, i. m. [πρωτόγονος] Primogenitus, quo nomine ab Orpheo dictus est Deus, quod ante ipsum nihil sit genitum, sed ab ipso sint cuncta creata. Gloss. Cyrill. Πρωτόγονος, Primitivus.

PRŌTOLLO, [προτείνω] ĕre. Ultra tollere, Proferre. Plaut. Pseud. 3. 2. 71.

Manum si protollet, & pariter proferto manum. Avien. Arat. Phænom. 5. 6. 8.

Pleiades femoris pariter sub fine sinistri
Perseus protollit.

Protollere, [ἀναβάλλεσθαι] Differre, prolongare. Plaut. Casin. 3. 5. 43.

Neque viri vitam sinet in crastinum protolli. Gell. lib. 3. cap. 16.

Neque ultra decimum mensem fœtura mulierum protolli potest.

Protollere mortem alicui. Plaut. Cas. 2. 8. 11. Protollo mortem mihi.

PRŌTŎLŎGIA, æ. f. [πρωτολογία] Prima locutio, antiloquium.

PRŌTŎMARTYR, ȳris. c. [πρωτομάρτυς] Martyrum primus. i. e. Abel vel Stephanus.

PRŌTŎME, es. f. [προτομὴ] Scalig. Prima æqui portio. [Hoc unde, aut quid sit nescio. An Protonome, πρωτονομή;

PRŌTŎMYSTA, æ. m. [πρωτομύστης] Mystarum princeps. Mystæ autem sacerdotes appellantur, qui mysteria sive initiorum secreta regunt, & administrant. Sidon. 2. Epist. 9.

PRŌTŎNO, [προβροντάω] āre. Ante tonare. Valer. 4. Argon. 205.

Devolat inde furens, nec qua via, curve profecti,
Nec genus ante rogat: sed tali protonat ira,
Incipite ô juvenes, &c.

PRŌTŎNŌTĀRIUS, i. m. [πρωτογραμματεὺς] Primus notariorum.

PRŌTŎPLASTES, æ. m. [πρωτοπλάστης] Qui primo fingit. Et

PRŌTŎPLASTUS, [πρωτόπλαστος] Primo formatus. Unde & Adam protoplastus dictus est. Tertull. Exhort. Cast. cap. 2. Alcim. Avit. lib. 2. 35. Corripit primam Orient. Common. 2.

Per pomum, protoplaste; cadis: &c.

PRŌTŎPRAXIA, æ. f. [πρωτοπραξία] i. e. Prima exactio, vel privilegium ut quis ceteris creditoribus anteponatur. Plin. 10. Epist. 109. Inveni a plerisque proconsulibus concessam eis protopraxian. conf. Epist. seq.

PRŌTŎSĔDEO, ēre. Præsidere. Tertull. de Coron. Mil. cap. 15. Protosedent & presbyteri coronati.

PRŌTŎSPATHĀRIUS, i. m. [Πρωτοσπαθάριος] Primus Spathariorum. Protospatarii, Officiarii, ac justitiæ reddendæ præfecti, apud Constantinopolim. Hermenopul. lib. 1. Epit. Luitprandus lib. 3. de Reb. per Europam gest. cap. 7. V. Cang. Gloss. Lat. & Græc.

PRŌTOSTĂSIA, æ. f. [Πρωτοστασία] ut, Protostasiæ munus, in l. 8. C. de munerib. patr. l. 3. de filiisfam. & quemad. pro his par. tenean. lib. 10. C. l. j. & toto tit. de Protostasia in C. Theod. Gloss. Cyrill. Πρωτοστάτης, Princeps, Πρωτοστασία, Principatus.

PRŌTŎTŎCOS, i. f. [πρωτοτόκος] Quæ primum peperit: quod nomen ipsi Hevæ proprium est. At Πρωτότοκος proparox. Primigenus, Primigena, & Primitivus, in Gloss Cyrill. conf. Suid.

PRŌTŎTŎMUS, i. m. [πρωτότομος] Primæ sectionis.

Primus caulis qui succiditur, vel cyma brassicæ, a prima sectione, prototomus appellatus est, quæ Vere fit: estque ipsorum caulium delicatior, tenuiorque cauliculus. Columel. lib. 10. 369.

Sed jam prototomos tempus decidere caules. Martial. lib. 10. 48.
Et faba fabrorum, prototomique rudes. Idem lib. 14. 101.
Prototomis, pudet heu, servio coliculis.

PRŌTŎTȲPUS, i. m. [πρωτότυπος] Primum exemplar: Archetypus alias dicitur. In Gloss. Cyrill. Primitivus, Principalis.

PRŌTRĂHO, xi, ctum, [παρέλκω] ĕre. Palam trahere. Liv. 28. 29. Nudi in medium protrahebantur, & simul omnis apparatus supplicii expromeba-

promebatur. conf. Lucret. 5. 1387. Cic. 6. Verr. 24. Hinc in convivium Sextum Cominium protrahi jussit.
Omnia protrahere in lucem. Lucret. lib. 4. 1183.
Caput alicunde protrahere. Propert. lib. 3. 18. 26.
Latitantes protrahere indicio. Ovid. 3. Trist. 4. 72.
In medios aliquem protrahere, Statuere coram omnibus. Virg. 2. Æn. 123.
Ad operas mercenarias protrahi. Cic. 1. Philipp. 22. Quis reum damnare audeat, ut ipse ad operas mercenarias statim protrahatur?
Protrahere ad indicium. Liv. 33. 28.
Verum protrahere alicunde, Elicere. Lucret. lib. 1. 410.
Protrahere, Augere. Valer. lib. 1. cap. 5. 8. de C. Cassio, Ut rapacissimi victoris insolentiam dicti tumore protraheret. [i. e. Eliceret. Subaudi Fortuna.
Protrahere, [ἀναβάλλεσθαι] Differre, prolongare. Ter. And. 2. 1. 15.
Credo impetrabo, ut aliquot saltem nuptiis protrahat dies. Hoc loco Donatus legit Prodat.
Protrahere & differre. Suet. Neron. cap. 32. pr.
Mors lenta protrahatur longa fame. Senec. Herc. fur. 6.
PROTRACTUS, a, um. Partic. [ἐφελχθεὶς] ut, Ad arma protractus. Sil lib. 16. 84.
PROTRACTE, Adv. Saresb. 2. 26. Protractius derideri.
PROTRACTIO, ōnis. f. Macrob. Somn. Scip. 1. 12. Quæ est prima protractio. De lineis.
PROTRACTUS, ûs. m. Apul. Met. lib. 11. Sacerdos in ipso protractu pompæ roseam manu dextra, sistro cohærentem, gestabit coronam. Elmenh. Procinctu. p. 259.
PRŌTRĀDO, ĕre. Apul. Apol.
PROTREPTĬCUS, a, um. pr. c. Adj. [προτρεπτικὸς] Instructivus & exhortativus. Symmach. 1. Epist. 25. Indulge stilo, ut sæpe prodaris. Certe aliquod didascalicum, seu protrepticum nostro quoque nomini carmen adjudica. conf. Ep. seq.
PROTREPTICUM, vel PROTREPTICON, i. n. [προτρεπτικὸν] Absolute exstat loco tituli in Stat 5. Silv. 2. Et in Auson. Edyll. 4. Idem Epist. ad Edyll. idem, Libellum instar protreptici luseram. Capitolinus in Gallien. cap. 2. pr. Quæ dixit M. Tullius in Hortensio, quem ad exemplum protreptici scripsit.
PROTRIMENTUM, PROTRITUS V. PROTERO.
PROTROPI populi, alio nomine Abellinates, in Apulia non procul a Benevento. Plin. lib. 3. cap. 10.
PRŎTRŎPUM, i. n. [πρότροπον] Genus potus. Plin. lib. 14. cap. 9. Sed inter hæc genera potuum ponere debeo & protropum. Ita appellatur a quibusdam mustum sponte defluens, ante quam calcentur uvæ.
Protropum vinum, dicitur a Columel. lib. 12. cap. 41. Mustum lixivium Latine. Mustum, inquit, lixivium de lacu statim tollito: hoc autem erit, quod distillaverit ante quam nimium calcetur uva.
Protropi appellatio Græcis ab eo deducta apparet, quod calcaturam & prelum sponte effluendo prævertat: ἀπὸ τοῦ προτρέπειν τὸ ἐκπιέζεσθαι, quod ipsum ex Plinii verbis clarum est.
PRŌTRŪDO, si, sum, [προωθέω] ĕre. Porro, sive ultra trudere. Cic. de Fato, 43. Ut igitur, inquit, qui protrusit cylindrum, dedit ei principium motionis, volubilitatem non dedit: sic, &c.
Protrudere aëra. Lucret. lib. 4. 247.
Paulatim moles protruditur atque movetur. Lucret. lib. 4. 889.
Protrudere opus, apud Vitruvium, 2. 8. V. ORTHOSTRATA.
PRŎTRȲGĔTOS, i. m. [προτρυγητὴς] Stella ad dextram Virginis, quam nostri Provindemiam vocitant. Vitruv. 9. 6. Scribitur & προτρυγητὴς, pænult. prod.
PRŌTŪBĔRO, āre. Solin. cap. 45. de Bucephalo, De fronte ejus quædam exstantium corniculorum minæ protuberabant. Et cap. 46. Poma protuberant.
PRŌTŬMĬDUS, a, um. Adj. Apul. de Deo Socrat. pr. de Luna. Seu corniculata, seu dividua, seu protumida, seu plena fit. V. AMPHICYRTOS.
PRŌTURBO, [ἀπαῤῥάσσω] āre. Porro, sive ultra, & a se, aut Extra turbare, Repellere. Liv. 5. 47. Jamque & alii congregati, telis, missilibusque, saxis proturbare hostes, ruinaque tota prolapsa acies in præceps deferri. Plin. lib. 11. cap. 19. Apes pigras & ignavas proturbant.
Calcibus proturbare. Columel. lib. 6. cap. 37. Nisi ea prius marem cognovit, adsilientem admissarium calcibus proturbat.
Proturbare aliquem. Tacit. 11. Ann. 8.
Hostem eminus missilibus proturbare. Virg. 10. Æn. 801. & 9. Æn. 441.
Quem circum glomerati hostes hinc cominus atque hinc Proturbant.
Ab alto solio proturbat hunc. Valer. 1. Argon. 597.
Proturbare extra tecta. Columel. lib. 9. cap. 15.
Iraque anhelatum proturbat pectore murmur. Sil. 5. 605.
PRŌTUS, i. m. [Πρῶτος] Illustris cujusdam Phocensis nomen, qui a Gallis benigne acceptus, Massiliam non procul a Rhodani ostio condidit. Plutarch. in Solone. pr. [Sed Primum denotat, nec est proprium nomen.
PRŌTŪTOR, ōris. m. nisi distincte malis legere, est Qui aut se ingerit in tutelam, aut pro ipsomet tutore occupato, tuetur. l. 1. §. 1. de eo qui pro tutor. l. ult. de tutel. & rat. distrahen. l. 3. §. pen. de contrah. judic. tutel. & multis aliis locis, in P. Hinc
PROTUTELÆ actio, Quæ in Protutorem datur, l. 4. de testam. tutel. l. penult. de tut. & rat. distr. in P. Ulpian. l. 1. D. §. 8.
PRŎTȲPUM, i. n. [πρότυπον] Quod in typi vicem formatum est. Plin. lib. 35. cap. 12. Primusque personas tegularum extremis imbricibus imposuit, quæ inter initia protypa vocavit: postea idem ectypa fecit. V. not. Harduin.
PROTȲRUM, i. n. Vinum apud insulam Lesbon. Vitruv. 8. 3. Edit. Juntina habet Protropum q. V.
PRŌVĔHO, xi, ctum, [προάγω, ἐπιδίδωμι] ĕre. Producere. Plaut. Rud. 3. 6. 25.
Quia pol provexi, avehere non quivi miser. Liv. lib. 22. 20 pr. Itaque ad Honoscam classe provecti, exscensu e navibus in terram facto, quum urbem vi cepissent, &c. Cic. 7. Verr. 47. Posteaquam paulum provecta classis est, & Pachynum quinto die denique appulsa est.
Ultra provehi. Virg. 3. Æn. 481.
Ulterius provehere. Propert. lib. 2. 15. 19.
Ratem provehere per freta, immissis Euris. Valer. 4. Argon. 421.
Provehimur pelago vicina Ceraunia juxta. Virg. 3. Æn. 506.
Atque etiam homines agrestes inani spe ad aquas usque Puteolanas provehuntur. Cic. 8. Philip. 9.
Provectusque ante stationes equo. Liv. 23. 47. pr.
Provehere mulis. Plin. lib. 21. cap. 13.

Provehi amore, per translationem. Cic. ad Brut. 15. Sed provehor amore: non enim id propositum est, huic epistolæ, Messalam ut laudem. i. e. Rapior.
Longius in amicitia provecti. V. LONGUS.
Eo usque corruptionis provectus est. Tacit. 2. Ann. 55.
Unde, & quousque jam provecta sit orandi facultas. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Provehi longius in scribendo, vel orando, Procedere. Cic. 3. de Fin. 74. Sed jam sentio me esse longius provectum, quam proposita ratio postularet, verum admirabilis compositio disciplinæ, incredibilisque rerum traxit ordo.
Paulo longius oratio mea provecta est. Cic. pro Rosc. Com. 31.
Parvula causa, est satis, a tergo quæ provehat, &c. Lucret. lib. 4. 195.
Vitam in altum provehere. Lucret. lib. 5. 1433.
In majus provehere. Hor. 3. Carm. 4. 66.
Provehi in maledicta. Liv. 35. 48. extr. V. COMMUNITER.
Provehere vitam suam in periculum. Cic. pro Milon. 57.
Provehi ad optatos exitus. Cic. 2. Off. 15.
Paulatim per altercationem ad continuas & infestas orationes provecti. sunt. Tacit. 4. Hist. 7.
Provecta prudentia usque ad extremum. Cic. de Senect. 27.
Provexit orationem meam vestra benignitas. Cic. pro Domo, 32. Sed quum me purgatum vobis esse cuperem, tum etiam vestra, in me attente audiendo, benignitas, provexit orationem meam: sed hoc compensabo brevitate, &c.
Hæc spes, provexit ut &c. Liv. 2. 50.
Sulpicium ab optima causa profectum, &c. longius quam voluit, popularis aura provexit. Cic. de Arusp. Resp. 43.
Ne ultra, quam homini datum est, nostra provehantur. Quintil. in procem. lib. 6. Successu scil. Sic
Ecquo te tua virtus provexisset? Cic. 13. Philip. 24.
Provehere aliquem ad dignitatem. Plin. 10. Epist. 8.
Ab eo in consulare provectus fastigium. Paterc. 2. 69. 1.
Provehere studiosos. Plin. 8. Epist. 12. pr. Vir est optimus, & inter præcipua sæculi ornamenta numerandus: colit studia, studiosos amat, fovet, provehit.
PROVĔHENS, entis. Partic. [προάγων] Liv. 40. 14. pr. Illo etiam (pravo forsitan) gaudio provehente, quod, &c.
PROVECTUS, a, um. aliud Partic. [προαχθεὶς] Cic. de Senect. 55. Ignoscetis autem: nam studio rusticarum rerum provectus sum, & senectus est natura loquacior.
Provectus & delapsus in flumen. Cic. 1. de Divin. 58.
Provectus ætate, vel Provecta ætate homo. Cic. de Senect. 10. Quanquam eum colere cœpi, non admodum grandem natu, sed tamen jam ætate provectum.
Ætate provecta mortua est. Cic. 1. Tusc. 94.
Longius provectus ætate. Cic. de Clar. Orat. 129.
Nox erat provecta. Tacit. 13. Ann. 20.
Senectus provecta. Tacit. 1. Ann 4
Compar. Provectior senectute. Arnob. 6.
Nestore provectior. Auson. Epigr. 19.
PROVECTIO, ōnis. f. Lactant. 5. 11. Provectio dignitatis.
PROVECTUS, ûs. m. Sidon. 4. Epist. 4. Provectu ætatis. conf. Cassiodor. 1. Epist. 24. Dictys Cret. de Bell. Troj. 6. 11. Insulamque provectu frugum redundaturam. Sed al. Proventu rectius.
PROVECTĬBĬLIS, e. Adj. Fulgent. de Cont. Virg. Ingenio natum est provectibile.
PRŌVĔNIO, vēni, ventum, [παρεῖναι] īre. Porro venire. Plaut. Pseud. 1. 5. 155. —nam qui in scenam provenit
Novo modo, novum aliquid inventum afferre addecet.
Provenire, [φύεσθαι] Produci, nasci. Plin. lib. 9. cap. 105. Neque aliud ibi animal provenit.
Proveniebant oratores novi, stulti, &c. Cic. de Senect. 20. Ex Nævio. Alii aliter legunt. conf. PROVENTUS.
Provenire, [ἐπιδιδόναι] Crescere, fructificare. Plaut. Truc. 2. 6. 35.
Quum tu recte provenisti, quumque es aucta liberis. Gratulor.
Ut ex studiis gaudium, sic studia hilaritate proveniunt. Plin. 8. Epist. 19. i. e. Contingunt. Ovid. 1. Trist. 1. 39.
Carmina proveniunt animo deducta sereno.
Provenire, Contingere. Plaut. Men. 5. 5. 61. Nimis proventum est nequiter. i. e. Pessime res cadit. Cic. 1. de Fin. 47. Nec quid proventurum sit provident.
Annus fecundior provenit. Ovid. 4. Fast. 672. Idem 1. Amor. 5. 26.
Proveniant medii sic mihi sæpe dies.
Absolute, pro Succedere usurpatur. Tacit. 2. Hist. 16. 2. Inani auxilio, etiamsi provenisset. conf. 3. 41. extr.
Ipsi etiam homines Bene aut nequiter provenire dicebantur, quibus res, vel pulchre, vel secus succederent. Cujus formulæ plurima exempla apud Plautum. V. Truc. 2. 4. 33. Rud. 3. 5. 57. & Stich. 2. 3. 72. conf. item Columel. lib. 4. cap. 29. V. paulo supra.
PROVENIENS, entis. Partic. Ovid. in Nuce, 10. Fructus proveniens.
PROVENTUS, a, um. Partic. Macrob. 7. Saturn. cap. 12. extr. Ideo ex asperatione oris proventa suavitas excluditur. [Al. Præventa rectius. Malim & Exasperatione, ὑφ' ἕν.
PROVENTUS, ûs. m. [πρόβασις, πρόσοδος] Ortus, vel Reditus non tantum bonarum, sed etiam malarum rerum. V. Non. 12. 12. Plautus. Calamitatum & miseriarum tot proventus.
Cuniculorum proventus, Fecunditas. Plin. lib. 8. cap. 55. Certum est Balearicos, adversus proventum eorum, auxilium militare a Divo Augusto petisse. De cuniculis loquitur.
Lactis proventus. Plin. lib. 20. cap. 12. conf. Virg. 2. Georg. 518.
Poetarum proventus. Plin. Epist. 13. lib. 1.
Scelerum novorum proventus. Lucan. 2. 61.
Proventus dapsilis. V. DAPS.
Triferus proventus. Plin. lib. 15. cap. 18.
Onerare sulcos proventu. Virg. 2. Georg. 518.
Proventus, pro Successu. Cæs. 2. Bell. Civil. 38. Multum ad hanc rem adjuvat adolescentia, magnitudo animi, superioris temporis proventus, fiducia rei bene gerendæ.
Proventus felicitatis, Valer. Max. lib. 5. cap. 10. de Æmilio Paulo, Quum in

in maximo proventu felicitatis vestræ, Quirites, timerem, nequid mali fortuna moliretur, &c.

Favet enim Ruffino Æmilianus, & proventum cupit. Apul. Apol. p. 335. Elmenh. [i. e. Bene provenire ei. Hic enim non est substantivum, sed neutrum Partic. ut Conventum cupere &c. V. CUPIO.

PROVENTO, āre. frequentat. Næv. apud Cic. de Senect. 20.
Proventabant oratores novi, stulti, adolescentuli. Al. Proveniebant.

PRŌVERBIUM, i. n. [παροιμία] dicitur quasi Commune omnium verbum: est enim sententia quæ in ore omnium versatur.
Dictum quasi, Quod est pro verbo, i. e. loco verbi, intelligendo Verbum, quod in ore est omnibus. H. St. Gloss. Lat. Gr. Proverbium, Προοίμιον, & Proverbium, Ἐπίρρημα, παροιμία. Miror nisi pr. loco παροιμία scribendum. Gloss. Cyrill. Παροιμία, Proverbium, Adagio. Porro ἐπίρρημα potius Adverbium est Eædem Gloss. Ἐπίρρημα, Adverbium. Sed fortassis etiam pro Adagione usurparunt.
Proverbii loco. Cic. 13. Philipp. 27. Illud tamen verum, quod in hoc Planco proverbii loco dici solet, perire eum non posse, nisi ei crura fracta essent.
Opportune aptata proverbia. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Cessit in proverbium. V. CEDO.
Contritum vetustate proverbium. V. CONTERO.
Est in proverbio. Cic. 4. Acad. 57. Videsne ut in proverbio sit, ovorum rum inter se similitudo?
Quod est Græcis hominibus in proverbio. Cic. 3. Verr. 53.
Tangunt eum proverbia. Ovid. 5. Fast. 489.
Tritum sermone proverbium. Cic. 1. Offic. 31.
Venit in proverbium. Liv. 40. 46.
Venit in consuetudinem proverbii. Cic. 2. de Offic. 55.
Versari in communi proverbio. Cic. 3. Verr. 121.
Vertere in ludicrum proverbii. V. LUDICRUS.
Veteri proverbio. [κατὰ τὴν παροιμίαν] Cic. de Senect. 32. Pares enim cum paribus, veteri proverbio, facillime congregantur.

PROVERBIĀLIS, e. Adj. [παροιμιακὸς] ut, Versus proverbialis. Gell. 2. 22.

PROVERBIALĬTER, Adv. [παροιμιακῶς Gl. Gr. L.] Ammian. 29. 17. Proverbialiter dici solet.

PRŌVERSUS, a, um. Adj. Varro 6. de L. L. 5. Apud Plautum,
Ut transversus, non proversus cedit, quasi cancer solet. Dicitur ab eo, qui in id quod est versus; & ideo qui exit in vestibulum, quod est ante domum, Prodire & Procedere dicitur. Quod quum leno non faceret, sed secundum parietem transversus iret, dixit: Ut transversus cedit, quasi cancer: non proversus, ut homo. Hæc Varro. Sic Proversum fulgur apud Festum. unde & Prorsus. q. V.

PRŌVĪDEO, vīdi, vīsum, [προνοέω, προμηθέομαι] ēre. Ante vel a longe, & futurum aliquid videre, antequam sit factum. Cic. 2. de Divin. 15. Medicus morbum ingravescentem ratione providet, insidias imperator, tempestates gubernator: & tamen ipsi sæpe falluntur, qui nihil sine certa ratione opinantur. Idem 1. Tusc. 66. Quod & præterita teneat, & futura provideat.
Video & Provideo. Cic. pro Muren. 4. Est boni Consulis, non solum videre quid agatur, verum etiam providere quid futurum sit.
Providere in posterum. Cic. 3. de Legib. 44.
In posterum quam longissime providere. Cic. 7. Philip. 19.
Providere exitus. Cic. 6. Fam. 4.
Providere aliquem. Plaut. Asin. 2. 4. 43.
—ehem, optime: quemadmodum tu advenisti?
Non hercle te provideram, quæso ne vitio vortas. i. e. Animadverteram. Sic Hor. 1. Epist. 7. 69.
Quod non mane domum venisset; denique quod non
Providisset eum.
Providere tempus. Plin. Epist. Quod quidem semper, quasi provideret hoc tempus, sedulo facit.
Animo providere. Cæs. 7. Bell. Gall. 30. Plusque animo providere & præsentire existimabatur, quod, &c.
Conjectura aliquid providere. Cic. 1. Att. 1.
Celeritas in conficiendo, consilium in providendo. Cic. pro Lege Manil. 29.
Providere, [προφυλάττεσθαι] Cavere. Ter. And. 1. 3. 4.
Quæ si non astu providentur, me, aut herum pessumdabunt. Idem Heaut. 1. 1. 63.
Ætate me putavit & benevolentia
Plus scire & providere, quam se ipsum sibi.
Verr. 126.
Ante occupatur animus ab iracundia, quam providere ratio potuit, ne occuparetur. Cic. 1. Q. frat. 1. 31.
Fortuitos casus nullum humanum consilium providere potest. Ulpian. in l. 2. §. si eo. D. de administr. rer. ad Remp. pertinent.
Nisi providisses, tibi ipsi tum pereundum fuisset. Cic. 3. Verr. 157.
Providere & Præcavere. Cic. pro Planc. 53.
Quum videtur præcaveri potuisse, si provisum esset. Cic. 3. Tusc. 52.
Actum est de te, nisi provides. Cic. 9. Fam. 18.
Providere ne. Cic. 1. Tusc. 78. Sed, ne accidat, providebo. Plin. 4. Ep. 26. extr.
Quicquid provideri potest provide, ne, &c. Cic. 5. Att. 11.
Omnibus rebus cura & provide, ne, &c. Cic. 11. Att. 3.
Jam socii ne spoliarentur, fide ac officiis providerunt. Cic. 7.
Quid in quaque parte provideri opus esset, &c. Cæs. 3. Bell. Gall. 22.
Providere animo saluti alicujus. Cic. 3. in Catil. 4.
Providere sibi ex injuria alterius. Cic. 3. Verr. 85.
Providere consilio. Cic. 10. Fam. 4. Quantum viribus eniti, consilio providere, auctoritate movere potuero.
Cetera, quæ consilio provideri poterunt, cavebuntur. Cic. 10. Att. 18.
Consulere omnibus, mederi incommodis hominum, providere saluti. Cic. 1. Q. frat. 1.
Ex aliorum eventibus, rationibus suis providere. Auctor ad Heren. lib. 4. 14.
Providere alicui contra aliquem. Cic. pro Cœl. 22.
Huic loco, per deos immortales, Judices, consulite & providete. Cic. 2. Verr. 43.
Publice providere. Cic. Anteq iret in exsil. 9. i. e. Communi saluti consulere. [vel Communi consilio.
Magnopere providendum. V. MAGNUS.
Sane multum in eo Reip. provisum est. Cic. 7. Att. 14.
A me ita præcautum & provisum est. Cic 2. Att. 1.
Providere rebus necessariis, Res necessarias comparare. Cic. Satis jam omnibus, quæ necessaria erant, provisum putabant.
Providere rei frumentariæ. Cæs. 5. Bell. Gall. 8.
Providere rem frumentariam. Cæs. 6. Bell. Gall. 9. Quod vulgo dicunt Provisionem facere.
Providere auxilium, id est Remedium. Celsus in præfat. Quod auxilium medicus opportune providit. H. St.
Providere in hiemes pabulum. Plin. lib. 8. cap. 38.
Providere auctorem industrium. Columel. lib. 6. cap. 27.
Provisum hoc legibus. i. e. Cautum. Plin. 3. Epist. 9.
Provisum a diis immortalibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 133.
Provisum est rationibus multis ne noceri possit Verri. Cic. 2. Verr. 27. Ter. Phorm. 5. 2. 14.
Provisum est ne in præsentia hæc hinc abeat.
Apud Terentium Provideo dicitur etiam pro Prævideo, προορῶ. Livius, Jam provideo animo, quicquid progredior, in vastiorem me altitudinem mergi. i. e. Prænosco. H. St.
Providere, Movere, ferre. Pacuvius Teucro, aut me occide, illa hinc sine usquam provideam gradum. Non. 2. 656.

PROVĪDENS, [προμηθὴς] ior, issimus. Adj. ex Partic. Prudens, qui prævidet futura & cavet. Cic. 6. Fam. 6. Homo valde est acutus & multum providens.
Compar. Providentius ad. Cic. 3. Fam. 1. Id enim mihi, & ad brevitatem est aptius, & ad reliquas res providentius.
Superl. Plin. 4. Epist. 17. Quod dum recordor, intelligo mihi laborandum, ne qua parte videar hanc de me fiduciam providentissimi viri destituisse.
Providentissimus Imperator. Plin. 8. Epist. 17. pr. Inscript. apud Gruter. p. 258. n. 6. PROVIDENTISSIMO IMP. CAES. MARC. ANTONIN. VERO INVIC. AVG.
Providentissimus quisque. Tacit. 1. Hist. 85. 6.

PROVĪSUS, a, um. Partic. [προπαρεσκευασμένος] Hor. in Arte Poet. 311.
Verbaque provisam rem non invita sequentur. Columel. lib. 9. cap. 8.
Paratus, & provisus. Plin. 1. Epist. 14.
Frugis provisæ copia in annum. Hor. 1. Epist. 19. 109.
Frumentum provisum. Cæs. 1. de Bell. Civil. 49. pr. Multum erat frumentum, provisum, & convectum superioribus temporibus.
Ratio explorata & provisa. Cic 3. Verr. 15.
Cui vivendi via considerata atque provisa est. Cic. in Parad. 5.
Provisa fiunt leviora. Cic 3. Tusc. 31. conf. PRÆVISUS.

PROVĪSIO, ōnis. f. [προνόησις] Cic 3. Tusc. 30. Tamen quoniam multum potest provisio animi & præparatio ad minuendum dolorem, sint semper omnia homini humana meditata. Idem in Orat. 189. Vitiosum genus, & longa animi provisione fugiendum.
Cautio & provisio. Cic. de Amicit. 80.
Posteri temporis provisio. Cic. in Partit. 69.
Plural. Eumen. Rhet. de Restaur. Schol. cap. 5. Summis gubernandæ reipublicæ provisionibus.

PROVĪSUS, ûs. m. [πρόορασις] Tacit. 2. Hist. 5. Dispositu provisuque civilium rerum peritus.
Provisu periculi. Tacit. 1. Ann. 27. 3.
Nullo rei frumentariæ provisu. Tacit. 15. Ann. 8. 1.
Provisu Deûm. i. e. Providentia. Tacit. 12. Ann. 6. 3.

PROVĪSOR, ōris. m. [προνοητὴς] Hor. in Arte Poet. 164.
Utilium tardus provisor, prodigus æris. De juvene. Inscript. Vet. apud Gruter. p. 459. n. 1. ORDINIS PROVISORI.

PROVIDENTER, Adv. [προνοητικῶς] ius, issime. Sallust. Jugurth. cap. 90. Cibum satis providenter exornare. conf. Plin. Paneg. 1. 2. & Lactant. 3. 17.
Providenter efficere. Ulpian. l. 1. D. de tign. junct. Quod providenter lex effecit, ne vel ædificia, &c.
Superl. Cic. 3. de Nat. Deor. 95. Quæ de providentia deorum ab illis sanctissime & providentissime constituta est.

PROVIDENTIA, æ. f. [πρόνοια, προμήθεια, πρόγνωσις, προνοητικὸν] Prudentia providendi futura. Cic. in Hortens. Id enim sapientis est, providere: ex quo sapientia appellata est providentia. Idem 2. de Invent. 160. Providentia, est per quam futurum aliquid videtur, ante quam factum sit.
Segnis providentia. Paterc. lib. 2. 220. Nec temerario consilio, nec segni providentia usi, speculatique opportunitatem, ferro sibi ad suos peperere reditum.
Neque feriendi neque declinandi providentia est. Tacit. 4. Hist. 29. 3. conf. Idem 13. Ann. 3. 3.
Providentia, qua cogitationes in longinqua præmittimus, maximum bonum conditionis humanæ. Sen. Epist. 5.
Providentia, pro Deo. Quintil. de Cicerone, lib. 10. cap. 1. Dono quodam providentiæ genitus, in quo totas vires suas eloquentia experiretur. conf. PRONŒA.
Materiæ rerum ex qua & in qua omnia sint, fictrix & moderatrix divina providentia. Cic. 3. de Nat. Deor. 91.
Mundus divina providentia constitutus. Cic de Univers. 8.
Nullam terras despicere providentiam tester. Quintil. in procem. lib. 6.
Providentia, quæ πρόνοια Græce dicitur, hæc potissimum providet, & in his maxime est occupata, primum, ut, &c. Cic. 2. de Nat. Deor. 58.
Deorum providentia mundum administrari. Cic. 1. de Divin. 117.
Regaturne providentia mundus. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Providentia, Passive. Pomponius in l. Quintus Mucius. in fine. D. de annuis leg. & fideic. Et magis enim est, ut providentia filiorum suorum hoc fecisse videatur. [i. e. Ut filiis provideret.

PROVĪDUS, a, um. Adj. [προνοητικὸς] Providens, Diligens, solers. Plin. Jun. Sed dispice, ne sit parum providum, sperare ex aliis, quod tu ipse non præstes.
Cautus & Providus. Cic. pro Rosc. Amer. 117. Itaque nunc illi homines honestissimi propter istius insidias parum putantur cauti providique fuisse.

Providus & Solers. Cic. 2. de Nat. Deor. 128. Atque ut intelligamus nihil horum esse fortuitum, & hæc omnia esse opera providæ solertisque naturæ: quæ multiplices fetus procreant, ut sues, ut canes; iis mammarum data est multitudo.
Astu providus. Stat. 6. Theb. 766.
Rerum vestrarum providus. Tacit. 4. Ann. 38.
Multorum providus. Hor. 1. Epist. 2. 19. de Ulysse.
Actor providus. Stat. 10. Theb. 323.
Augur. Ovid. 12. Met. 18.
Auspex. Hor. 3. Carm. 27. 8.
Cura. Ovid. 2. Fast. 60.
Homo animal providum, sagax, &c. Cic. 1. de Legib. 22.
Labor. Sil. lib. 7. 65.
Mens. Hor. 3. Carm. 5. 13.
Mens provida rerum futurarum. Cic. 2. de Divin. 117.
Natura consultrix & provida. Cic. 2. de Nat. Deor. 58.
Orator prudens & providus. Cic. in Partit. 15.
Virtus provida. Claud. in Eutrop. 402.

Provĭde, Adv. [προνοητικῶς] Diligenter. Plin. lib. 10. cap. 33. Jam publicum quidem omnium est, tabulata ramorum, sustinendo nido, provide eligere.

Prōvīso, si, sum, [πρὸς τὸ ὁρᾷν ἔρχομαι] ĕre. Ex Pro & Viso. duo significat, inquit Donatus: Procedere, & Videre. Ter. Eun. 3. 1. 4. Huc proviso, ut, ubi tempus siet, deducam. Idem Adelph. 5. 6. 1. conf. Plaut. Men. 5. 1. 4.
Provisi, Præteritum. Hor. 1. Epist. 7. 69.
— denique quod non
Provisisset eum. Mendose in nonnullis libris legitur Prævidisset, ut docet Lambinus, & vere.
Provisere aliquem. i. e. Spectare num veniat. Plaut. Stich. 5. 1. pr.
More hoc fit; atque stulte, mea sententia:
Si quem hominem exspectant, eum solent provisere,
Qui hercle illa causa nihil ocius venit:
Idem ego nunc facio, qui proviso Sagarinum;
Qui nihil ocius venit tamen hac gratia.

Prōvincia, æ. f. [ἐπαρχία] dici videtur quod procul vincatur. Proprie enim Provinciæ dictæ sunt Regiones longe ab Italia bello acquisitæ, quod eas Romanus populus provicerit, id est ante vicerit, inquit Festus. Prima omnium provincia Sicilia est appellata, sicut docet Cicero 4. Verr. 2. Primum quod omnium nationum exterarum princeps Sicilia se ad amicitiam fidemque Pop. Rom. applicuit, id quod ornamentum imperii est, provincia est appellata. Et provinciarum aliæ erant Consulares, aliæ Prætoriæ. Redigere autem regionem in provinciæ formam, nihil aliud est quam Regionem subjicere imperio Romano, & ad eam gubernandam mittere præsidem.
Provincia. Exponemus quot omnino in ditione populi Rom. Provinciæ fuerint, & a quibus, quove anno, captæ: tum, quæ Consulares, quæque Prætoriæ. Quo anno M. Cicero Ciliciam pro consule administravit, qui fuit ab urbe condita DCCII. M. Marcello, Ser. Sulpicio COSS. provinciæ XV fuerunt in ditione populi Rom. Sardinia, Corsica, Sicilia, duæ Hispaniæ, citerior, ulterior; Asia, Ætolia, Macedonia, Illyricum, Dalmatia, Africa, Achaja, Galliæ duæ, cisalpina, transalpina; Cilicia, Bithynia, Pontus, Creta, Syria, Cyprus. Quibus ex omnibus provinciis vectigal capiebat annuum resp. ut a Plutarcho traditum est, octogies quinquies decies centena millia.
Sardiniam cepit, inter primum & secundum Punicum bellum, consul T. Manlius Torquatus: de qua triumphavit: eaque prima, anno urbis DXVIII, provincia populi Rom. facta est, missis ad eam componendam X legatis: quod in faciendis Provinciis servatum est. Corsicam vicit, ac provinciam fecit C. Papirius Maso consul, &, a senatu triumpho non impetrato, ipse de sua sententia in monte Albano primus triumphavit, anno DXXII. & hanc una cum Sardinia semper unus rexit magistratus Romanus. Siciliam primus vicit, magnaque ex parte provinciam fecit Q. Catulus primo Punico bello. Post aliquot annos, captis Syracusis, universam in provinciæ formam redegit M. Marcellus bello Punico secundo, aut certe, qui ei (in Provincia) successit, M. Lævinus; nam de Marcello Vellejus (2. 38.) tradit. Debellatum vero in Sicilia a Lævino potius Prætore, quam a Marcello consule, & Cic. in Verrem, & Liv. (26. 40. & 27. 5. ubi tamen COS. recte dicitur) significant. Marcellus quidem, secutus exemplum Papirii Masonis, in Albano monte triumphum egit, Urbemque ovans est ingressus. Hispaniæ tum a Scipione Africano majore, secundo Punico bello, tum, aliquot post annis, (U. C. 557.) M. Catonis Censorii virtute, multis victoriis domitæ: (Liv. 34. 21.) & in eas magistratus Romani modo pro Consulibus, modo pro Prætoribus ierunt; varie tamen possessæ, &, ut ait Vellejus, (2. 38.) sæpe partibus amissæ, certa ac stabilis esse populi Rom. possessio, stipendiumque pendere, non prius quam Augusto principe, cœperunt. Asiam cis Taurum montem bello Antiochino L. Scipio, Majoris Africani frater, profectus in eam Consul, ad imperium adjunxit, annoque post consulatum proximo triumphavit, ab urbe condita DLXIIII. Post eam possedere beneficio senatus populique Rom. reges Attali, donec M'. Perpenna consul Aristonicum, qui eam, Attalo rege mortuo, occupaverat, devicit, ac cepit. Eam tamen in provinciæ formam non Perpenna, sed, qui ei successit, M'. Aquilius consul redegit: qui etiam de Aristonico triumphavit, anno DCXXIIII. Ætoliam M. Fulvius Nobilior subegit; bellum gerere cœpit Consul, Proconsul confecit, & triumphavit biennio post, anno urbis DLXVI. Macedoniam XL diebus devicit consul iterum L. Æmilius Paulus, anno DXXXVI, neque tamen provinciam fecit, sed de sententia X legatorum, quos ad componendam Macedoniam atque Illyricum Senatus de more misit, Macedonas omnes liberos esse jussit; &, ut suis legibus viverent, suas urbes, & agros haberent, magistratus annuos crearent, permisit; veteris etiam stipendii, quod regibus pependerant, dimidia parte relevavit: anno proximo, Perse rege inter captivos Romam ducto, triumphavit; provinciam vero Macedoniam fecit anno urbis DCVII. Q. Metellus, is, qui ex ea Pro prætore triumphavit, & Macedonici cognomen est adeptus. Hanc provinciam postea cum Achaja conjunxit, eque duabus unam fecit, rogatione perlata, P. Clodius tribunus pl. & utramque L. Pisoni, quasi præmium, quod in Cicerone ejiciendo consensisset, dedit administrandam. Illyricum, & Dalmatiam eodem anno, quo Macedoniam Paulus, L. Anicius Prætor debellavit, & unam provinciam fecit, triumphavitque, post Paulum aliquot diebus, rege Illyriorum Gentio cum fratre, conjuge, & liberis ante currum ducto. Carthaginem, & Numantiam (*vel potius* Corinthum, *ut legit Græv. Antiq. tom. 2.*) illam Africæ, hanc Achajæ caput, exciderunt eodem anno, & triumpharunt, Scipio Æmilianus, & L. Mummius; tulitque inde Scipio cognomen Africani, Mummius Achaici; factæ sunt provinciæ duæ Africa, & Achaja. Africam autem intelligo regionem universam, quam Carthaginienses possederant. Nam Numidia, & ipsa pars Africæ, Masinissæ regnum fuit, Syphace superato; paruitque regibus, & a C. Cæsare demum, post Scipionem, & Jubam Mauritaniæ regem, devictos, in formam provinciæ redacta. Mauritaniam vero, & ipsam in Africa, multis post annis Caligula Imperator in duas provincias divisit. Galliam cisalpinam puto provinciam esse factam eo tempore, quum M. Marcellus, is, qui Consul quinquies fuit, primusque Annibalem acie vicit, Viridomarum Gallorum regem singulari certamine occidit, deque Gallis Insubribus triumphavit, anno DXXXI. Patet enim provinciam esse factam, quia coloniæ plures annis sequentibus eo deductæ. Transalpinam vero Galliam, quæ Narbonensis quoque dicta est, Q. Fabius, L. Pauli nepos, devictis Allobrogibus, unde cognomen (Allobrogici) sumpsit, in provinciæ formam redegit, anno DCXXXII. Ciliciam perdomuit P. Servilius Pro consule; qui, quod Isauron, Ciliciæ arcem, evertit, Isauricus est dictus; triumphavitque anno DCLXXIX. ex eo tempore Cilicia provincia fuit. Bithyniam populo Rom. Rex Nicomedes, ut antea Rex Attalus Asiam, testamento reliquit: eaque simul cum Ponto, in quo Mithridates regnavit, una provincia fuit, Bithyniæque nomine appellata. Utramque vero provinciam fecit, Mithridate victo, Pompejus Magnus Pro consule, triumphavitque anno DCXCII. Ejusdem Pompeji lex a Plin. in epistolis (lib. 10. 113. seq.) memoratur, Bithynis, & Ponticis data: Ne quis annis XXX minor Magistratum caperet, neve in Senatu esset; qui vero Magistratum cepisset, ei liceret in Senatu esse: ne Decuriones, in curiam a Censoribus lecti, pecuniam pro introitu darent: item, ut Senatores certis de causis a Censoribus ordine moverentur: ut Bithynicis civitatibus adscribere sibi, quos vellent, cives liceret, dum ne civitatis essent alienæ, sed harum quinque civitatum, quæ essent in Bithynia; atque hæc a Pompejo sunt ad exemplum Romanæ civitatis instituta. Cretam debellavit Q. Metellus Pro consule, & triumphavit anno DCXCI. Creticusque postea nominatus. Syria, Pompeji Magni singulari virtute, ultimo bello Mithridatico victa, leges accepit, provinciarumque populi Rom. numerum auxit. Triumphavit, ex ea Pompejus pro consule, item ex Asia, Ponto, Armenia, Paphlagonia, Cappadocia, Cilicia, Scythis, Judæis, Albanis, Iberia, Creta, Basternis, præterea de regibus Mithridate, & Tigrane, anno DCXCII. Cyprus ultima, stante Repub. in provinciæ formam redacta, misso in eam M. Catone Quæstore cum jure Prætorio, lege P. Clodii Tribuni pleb. Pisone & Gabinio COSS. anno DCXCV. sed primum ea simul cum Cilicia, tanquam una provincia, S. C. tradita est P. Lentulo Pro consule. Quod illa verba Ciceronis in epistola ad Lentulum (1. Fam. 7. 9.) significant: Te posse perspicere, qui Ciliciam, Cyprumque teneas, quid efficere, & quid consequi possis. Postea Quæstores in eam missi, quod ab eodem Cicerone didicimus; qui ad C. Sextilium Rufum in quadam epistola (13. 48.) ita scribit: Tuæ laudi conducere arbitror, quum primus in eam insulam Quæstor veneris, ea instituere, quæ sequantur alii.

Tertia pars superest, quæ Provinciæ Consulares, quæve Prætoriæ dicerentur. Ne quis erret, neutrum perpetuum fuit. Non enim hæc, vel illa provincia semper aut Consularis, aut Prætoria, sed ita nomen mutabat, ut varie, modo a Consularibus, modo a Prætoriis administraretur. Quam potestatem Senatus habebat, ut, quos vellet, in quas vellet mitteret, administratione annua: quod lege Sempronia C. Gracchi Tribuni pleb. sancitum erat. Cæsari tamen Galliæ in quinquennium contra legem Gracchi, & lege Vatinia tribunicia, & S. C. mandatæ sunt, posteaque in alterum quinquennium lege Trebonia, item tribunicia, Pompejo Magno & Crasso II COSS. confirmatæ. Qua de re sic ad Lentulum Cic. 1. Fam. 7. Stipendium Cæsari decretum; &, ne lege Sempronia succederetur, facile perfectum est. Decerni autem solitas lege Gracchi, non a populo, sed a Senatu provincias, idem in oratione pro Domo, 24. in P. Clodium invehens, plane demonstrat Itane vero? inquit, tu Provincias Consulares, quas C. Gracchus, qui unus maxime popularis fuit, non modo non abstulit ab Senatu, sed etiam, ut necesse esset quotannis constitui per Senatum, lege sanxit, eas lege Sempronia per Senatum decretas, rescidisti? extra ordinem, sine sorte, nominatim dedisti, non Consulibus, sed Reip. pestibus? Erat igitur eadem provincia, ex voluntate Senatus, modo Consularis, modo Prætoria. Itaque Macedoniam (ut hæc exempli caussa nominetur) Cn. Dolabella, C. Curio, M. Lucullus, L. Torquatus, C. Antonius, omnes Consulares administrarunt: tum C. Octavius Prætorius, pater Augusti naturalis: rursus consularis L. Piso, &, Pisone revocato, Q. Ancharius Prætorius, idemque patet in ceteris. Quo autem anno S. C. illud Cœlius in epistola sua ad Ciceronem (8. Fam. 8.) misit; in quo S. C. hæc sunt; Senatui placere, in Ciliciam provinciam, inque octo reliquas Prætorios mitti: regebantur octo provinciæ, quæ in eo S. C. Prætoriæ vocantur, a magistratibus octo Prætoriis, Cypro excepta, quam Quæstor, ut proxime ostendi, cum jure, ut opinor Prætorio, administrabat: quia lege Clodia missum esse in eam M. Catonem cum jure Prætorio, adjecto etiam Quæstore, Vellejus (2. 45.) prodidit. Propterea, Cyprum inter Prætorias esse memoratam, facile credo. Reliquæ septem fuere, Sicilia, Sardinia, Asia, Macedonia, Bithynia, Creta, Africa, & cum Sardinia Corsicam simul fuisse, cum Bithynia Pontum, paulo ante dictum est. Sed quæratur fortasse, quot fuerint, & quæ fuerint, & a quibus administratæ eo anno provinciæ Consulares. Septem fuerunt hæ: duæ Galliæ, Illyricum & Dalmatia, quas unus C. Cæsar tres regebat; duæ Hispaniæ, quas Cn. Pompejus per legatos absens administrabat; Syria, cui M. Bibulus, Cilicia, cui M. Cicero præerat. Ita fuerunt hoc anno XV Provinciæ, Consulares VII, Prætoriæ VIII, & in unam Consularem Ciliciam, in Prætorias autem omnes eo S. C. successores mitti placere, decretum est. Neque vero miretur quisquam, si Ætoliam, Græciam, Achajam, Thessaliam, Bœotiam, Pamphyliam, Phrygiam, Lycaoniam, Lydiam, Ioniam, Cariam, Mysiam, Gallogræciam sive Galatiam, Pisidiam, Lyciam, Cappadociam, Armeniam non nominaverim. Nam Ætolia Græciæ pars fuit;

fuit: Græcia vero cum Achaja, Thessalia, Bœotia ad Jurisdictionem Macedoniæ pertinuit; omnesque simul ab uno regebantur. Id servatum est post consulatum Pisonis & Gabinii: nam eo anno legem tulit P. Clodius, ut omnes illæ provinciæ ab eo, qui Macedoniæ præesset, regerentur. Non enim tulit, ut a Pisone nominatim regerentur, (nam fuisset privilegium, non lex) sed, ut ab eo, cui Macedonia daretur. Is autem fuit eo anno L. Piso, cujus caussa lata lex est. Pamphyliam vero, Phrygiam, Lycaoniam, qui Ciliciam, idem administrabat. At Lydiæ, Ioniæ, Cariæ, Mysiæ, etiam Phrygiæ parti, præerat idem, qui Asiæ. Nec mirum est, Phrygiam in duas Jurisdictiones disperitam fuisse, ut una pars Ciliciæ, altera tribueretur Asiæ. Nam etiam ipsius Asiæ tres diœceses ad Ciliciam attinuisse, Cicero ipse (13. Fam. 67. conf. 3. 8 & 5. Att. 21.) aliique prodiderunt. Galatiam regebat Dejotarus Rex, socius fidelissimus populi Rom. Pisidæ, & Lycii inter socios erant, suisque legibus, sine magistratu Romano, utebantur. Itaque Cicero eas gentes appellat auxilia, quod nomen de sociis usurpari solitum est, in epistola ad Atticum 6. 5. Exercitum, inquit, infirmum habebam, auxilia sane bona, sed ea Galatarum, Pisidarum, Lyciorum: hæc enim sunt nostra robora. Cappadociæ Rex erat Ariobarzanes, ipse quoque socius populi Rom. Nam Pompejus reges multos, a Mithridate pulsos, in regnum restituit, & fœdere ac societate Reip. obstrinxit: Armeniam Tigrani regi, qui Mithridatem armis juverat, venia data, concessit: nationes quasdam provincias fecit populi Rom. aliis, ut sui juris essent, suisque legibus viverent, permisit. Hæc est Romanæ ditionis ab Hispania ulteriore, extrema ad Occidentem Provincia, ad Euphratem, qui terminus ad Orientem imperii fuit, descriptio quædam, breviter a nobis informata. Nec enim vagari longius licuit in ea tractatione, quæ nostri argumenti propria non est: quia tamen disjuncta non videtur, & afferre potest legentibus utilitatem cum jucunditate, hæc attigimus.

In Provincias ibant vel Consulares cum duodecim fascibus, vel Prætorii cum sex, totidem utrique, quot in Urbe habebant. Interdum etiam Prætorios cum jure Consulari, & duodecim fascibus, Senatus in provincias mittebat, ut Q. Ciceronem in Asiam, de quo Suet. in Octav. Cæs. cap. 3. Exstant, inquit, Ciceronis epistolæ, quibus Quintum fratrem, parum secunda fama Proconsulatum Asiæ administrantem, hortatur, & monet, imitetur in promerendis sociis vicinum suum Octavium. Proconsulatum vocat hominis Prætorii administrationem. Eadem ratione titulus est, Q. Metello Celeri Procos. in duabus epistolis, quæ lib. 5. Fam. primæ leguntur: qui tamen Consulatum non gesserat, sed ex Prætura in Galliam cisalpinam profectus erat. Et in oratione pro Flacco notavimus hæc. Quum provinciam Asiam Proconsulari imperio obtineres: quum tamen Prætorio de homine loquatur. Primis temporibus, quum provinciæ tuendæ armis essent, & in discrimine versarentur, exibant in eas, inito statim magistratu, Consules, & Prætores; vel ut quæque cuique forte obtigerat, vel etiam quandoque Consulibus inter ipsos comparantibus. Sic enim loquebantur, quum inter eos de duabus Consularibus provinciis convenisset. Nam comparandi consuetudinem apud Prætores non video fuisse. Quod si bellum produceretur; imperium in iisdem provinciis Proconsulibus, aut Proprætoribus a Senatu prorogabatur. Postea L. Sulla lege cavit, Ne quis plus anno provinciæ præesset; qui viderat, opinor, in Rep. diuturnis imperiis assuescere, tutum non esse. Itaque Galliarum illa per decennium Cæsaris administratio libertatis exitium fuit. Hac de lege Cicero in epistola ad Appium 3. Fam. 6. his verbis: Eo discessisti, quo ego te ne persequi quidem possem triginta diebus, qui tibi ad decedendum lege, ut opinor, Cornelia constituti essent. Et in eadem: Ut habere rationem possis, quo loco me, salva lege Cornelia, convenias; in provinciam veni pridie Cal. Sext. Tulerat jam ante Sullam C. Gracchus tribunus pleb Tiberii frater, ut Consulares provinciæ quotannis per Senatum decernerentur. Post Sullam vero C. Cæsar, qui Dictator fuit, legem tulit, Ne Prætoriæ provinciæ plus, quam annum, neu plus, quam biennium, Consulares obtinerentur. Tulit autem hanc legem victo Pompejo; quum ipse jam per novem annos Galliam contra C. Gracchi, & L. Sullæ leges obtinuisset, consecutus id, quod nemo antea, & S. C. & lege. Leges vero, quæ rectoribus provinciarum imperium dabant, duæ fuerunt. Curiata dabat imperium populus, ut Livius indicat lib. 9. (38. extr.) Cornelia Senatus. Nam, quum S. C. esset factum, ut provincias magistratus sortirentur; aut compararent inter se, tum, si ii, vel sine lege Curiata in Provincias proficiscerentur, imperium habere dicebantur, donec in Urbem revertissent. Ideo, quod in epistola Ciceronis ad Lentulum scriptum est, 1. Fam. 9. Ap. Clodii, cupidus provinciæ dictitabat, sese, si licitum esset legem Curiatam ferre, sortiturum esse cum collega provinciam, si Curiata lex non esset, comparaturum cum collega, Lentuloque Spintheri, Ciliciam Pro consule administranti, successurum: legem Curiatam Consuli ferre opus esse, (sibi) necesse non esse: se, quoniam ex S. C. provinciam haberet, lege Cornelia imperium habiturum, quoad in Urbem introiisset. Quod autem in Agraria 2. 30. scriptum est, Rem militarem sine Curiata lege attingere non licere; propterea dictum, quia sumptu publico ibant in provincias, quorum de imperio lata Curiata lex esset. Poterant igitur publica pecunia milites alere, & bellum gerere. At sine Curiata lege poterat quidem aliquis privato sumptu in provinciam ire, exercitum vero habere, bellumque de suo gerere cui tantæ opes erant, ut liceret? Non igitur sine Curiata lege, quæ pecuniam dabat, rem miltarem attingere cuiquam licebat. Nam, quum ad Atticum Cicero ita scribit; Appius sine lege, suo sumptu, in Ciliciam cogitat; non intelligit de pecunia in stipendia militum eroganda (nec enim sustinere sumptum potuisset) sed, opinor, de suo cohortisque viatico. Ipse enim Cicero, viaticum dari solitum comitibus eorum, qui irent in provincias, significat in epistola 12. Fam. 3. his verbis: Cetera cujusmodi sint, ex hoc judica, quod Legato tuo viaticum eripuerunt. Hæc ex P. Manut. de Legib. Romanis. cap. 10. potissimum ex Vellej 2. 38. petita. Plura si quis velit, adeat Lex. Pitisc. vel Spanh. de U & P Numm. diss. 13.

Mari cincta provincia. V. CINGO.
Animorum provinciæ prudens. Tacit. in vita Agric. 19. pr. i. e. Provincialium hominum.
Annuæ provinciæ. Cic. de Provinc. Consul. 17.
Aquaria provincia. V. AQUA.
Illustris. V. ILLUSTRIS.
Infesta. V. INFESTUS.
Legataria. V. LEGO.
Libera a prædonibus. V. LIBER, a, um. Adj.
Locuples ac referta provincia, V. Locuples, in LOCUS.
Pacatissima provincia. V. PACATUS.
Accedere in provinciam. V. ACCEDO.
Accedere aliquid ex provincia. Cic. 1. Fam. 7. Quum aliquantum ex provincia, atque ex imperio laudis accesserit.
Accipere provinciam. V. ACCIPIO.
Adjungere provincias ad imperium. V. ADJUNGO.
Administrare provinciam. V. ADMINISTRO.
Capere provinciam. V. CAPIO.
Communicare provinciam. V. COMMUNICO.
Decernere provinciam, est Dicere sententiam ut quis mittatur in provinciam administrandam. Cic. Orat. de Provinc. Cons. pr.
Deponere provinciam. Cic. in Pison. 5. Ego provinciam Galliam Senatus auctoritate, &c. in concione deposui. Idem 5. Fam. 2,
Describere civitates in provincias. Cic. pro Flac. 32. Qui quum omnes Asiæ civitates pro portione in provincias descripsisset. De L. Sulla.
Ducere provincias. Tacit. 3. Ann. 58, Subaudi Sorte.
Habere provinciam auctoritate Senatus, & sorte. Cic. in Pison. 50.
Obtinere imperio provinciam. Cic. pro Flacc. 85. Quum provinciam Asiam Consulari imperio obtineres.
Perdomare provinciam aliquam. V. PERDOMO.
Petere ambitiosissime provinciam. Quintil. lib. 6. cap. 3. p. 551. Burm.
Præesse alicui provinciæ. Cic. pro Font. 21.
Referebant de provinciis Quæstorum, & de ornandis Prætoribus. Cic. 2. Q. frat. 3.
Reddidit populo provincias Augustus. Ovid. 1. Fast. 589.

Redditaque est omnis populo provincia nostro.

Sum Claudian. de 4. Cons. Honor. 316.

Nostra triumphati fuerint provincia Parthi.

Provincia, pro Onere vel Munere quovis, seu partibus. Quoniam enim Præfecti ad provincias gubernandas cum officio mitti solebant, factum est ut etiam ipsi magistratus, & omne onus nobis impositum, Provincia appelletur. Ter Phorm. 1. 2. 22 O Geta! provinciam cepisti duram. Id. Heaut. 3. 2. 5.

Est Cliniæ ille servus tardiusculus:
Idcirco huic nostro tradita est provincia. Plaut. Capt. 1. 2. 53.
Quid credis? fugitant omnes hanc provinciam,
Posteaquam captus est Philopolemus tuus. i. e. Onus pascendi parasitum.

Deposcere sibi provinciam. Cic. pro Sull. 52. Illam sibi officiosam provinciam depoposcit, ut prima luce Consulem salutatum veniret.
Dare provinciam vel negotium alicui. Cic. 6. Verr. 51. Ferebat graviter, illam sibi ab isto provinciam datam.
Suscipere provinciam. Cic. pro Cœl. 63. Deinde eam provinciam susceperint, ut in balneas contruderentur.

PROVINCIĀTIM, Adv. [κατ' ἐπαρχίας] Per provincias. Suet. Aug. cap. 49. Ex militaribus copiis legiones & auxilia provinciatim distribuit. conf. Ammian. 31. 10.

PROVINCIĀLIS, e. Adj. [ἐπαρχικός] Quod ex Provincia est, vel ad Provinciam pertinet. ut Auxilia provincialia. Liv. 40. 32.
Hospitia provincialia. Cic. 4. in Catil. 22.
Molestia. Cic. 2. Fam. 6. Rogo te ne patiaris mihi quicquam ad hanc provincialem molestiam temporis prorogari.
Negotia. Cic. 2. Att. 1. extr. Neque enim ista tua negotia provincialia esse putabam, neque te in tocullionibus habebam: sed scripsi, ut debui, diligenter. Tocullionibus, id est, pusillis seu minutis fœneratoribus.
Ornamenta provincialia. Cic. Post red. in Senat. 34.
Parsimonia provincialis. Tacit. Agric. 4. 4.
Scientia provincialis, Quæ de provinciarum administratione est. Cic. 1. Q frat. 1. In qua scientiæ præsertim provincialis ratio ipsa expedita est.
Solitudo provincialis. Martial lib. 12. 1.
Vineæ. Colum. 5. 4. V. seq. dict.
Viri provinciales. Cic. 2. Q. frat. 11.

PROVINCIALIS, i. m. [ἐπαρχιώτης Gl. L G & G. L.] Subst. Provinciales dicti sunt Qui ex provinciis sunt, sive ut ait Ulp. de Verb. signific. Qui in provinciis domicilium habent.
Provincialium nomine omnes præter Italos appellabantur. Unde Columel. lib. 5. cap. 4. tradit vinearum Provincialium culturam, quum alibi de Italicarum cultura scribat. Plin. lib. 8 Epist. Italicus es, an Provincialis? Suet. Vesp. cap. 9. Ordines exhaustos supplevit, honestissimo quoque Italicorum ac Provincialium allecto.
Provincialis locuples. Suet. Calig. cap. 39.

PRŌVINDEMIA, æ. f. [Προτρυγητός] Vitruv. 9. 6. Virginis supra humerum dextrum lucidissima stella, quam nostri provindemiam majorem, Græci προτρύγητον vocitant. V. PROTRYGETUS.

PROVISIO, PROVISO, PROVISUS, V. PROVIDEO.

PRŌVĪVO, vixi, victum, [προζάω] ĕre. Ultra & amplius vivere. Tacit. 6. Ann. 25. Nondum is dolor exoleverat, quum de Agrippina auditum: quam, interfecto Sejano, spe sustentatam provixisse reor.

PRŌVŎCĀBŬLUM, i. n. Pronomen. Varro lib. 7. de L. L. 23. Appellandi partes sunt quatuor: e queis dicta a quibusdum Provocabula, quæ sunt, ut Quisque: Vocabula, ut scutum, &c.

PRŌVŎCO, [προκαλέω, προκαλίζω, προκαλοῦμαι] āre. proprie significat A longe vocare. Plaut. Pseud 2. 2. 43.

Verba multa facimus, herus si domi est tuus, quin provocas? Idem Bacch. 3. 3. 40.
Provocatur pædagogus, Eho senex minimi pretii, &c. [In his exemplis, non est A longe, verum Porro, vel Extra vocare, ut in Progredi, Prodire & ceteris, ubi Stephanus istuc A longe repetit perperam.

Pamphilam cantatum provocemus. Ter. Eun. 3. 1. 52.
Provocare, In certamen aliquod vocare, sive ludendi, sive lædendi gratia. Ter. Adelph. 5. 4. 24. Quando eò provocat. Cicero, Tuis litteris amantissimis sum provocatus.
Hostem clamore provocat. Sil. lib. 17. 522.
Provocare ad certamen. Liv. 24. 8.
Provocare ad pugnam. Cic. 4. Tusc. 48.
Provocare in aleam. Plaut. Curc. 2. 3. 76.
Provocare minimo. Subaudi, Digito. Hor. 1. Serm. 4. 14. Solemus enim dicere nos tantum digito valere, quantum alius brachio. Bud.
Auras cursibus. Virg. 3. Georg. 193.
Provocare aliquem per interpretem. Liv. 7. 26. Gallus processit magnitudine

tudine atque armis inſignis: quatienſque ſcutum haſta, quum ſilentium feciſſet, provocat per interpretem unum ex Romanis, qui ſecum ferro decernat.

Provocare virtute. Plin. 2. Epiſt. 7.

Reſpondere in amore iis, a quibus provocere. Cic. ad Brut. 1. Idem 12. Fam. 20. Ego reſpondere faciliùs poſſum, quam provocare.

Provocare, Irritare: ut Provocare injuriis, hoc eſt Laceſſere. Cic. 2. Philip. 91. Hæc tu quum per me acta meminiſſes, niſi illis, quos videmus, gladiis confideres, maledictis me provocare auſus eſſes?

Bellum provocare. Plin. Paneg. cap. 16. Non times bella, nec provocas.

Provocare, Vincere. Quintil. lib. 10. Elegia quoque Græcos provocamus. Plin. lib. 33. in procem. Acceſſit ars picturæ, & aurum argentumque cælando carius fecimus. Didicit homo naturam provocare. Quo modo intelligi poteſt illud Lucan. lib. 9. 883.

—qui nuda fuſus arena.

Excubat, atque omni fortunam provocat hora. [Non eſt Vincere, ſed Victoriam dubiam facere, De palma contendere, ut ſolent, qui alios in certamen provocant.

Naturam pictura provocare. Plin. lib. 35. cap. 10. Pinxit & heroa nudum, eaque pictura naturam ipſam provocavit.

Omnes tamen has ejus dotes ilex ſolo provocat cocco. i. e. Vincit. Plin. lib. 16. cap. 8.

Provocare, Confugere ad, & ferme idem eſt quod Appellare dicitur: niſi quod Provocare majus eſt. Et proprie ad majores, potentioreſque, quorum ope atque gratia indigemus, pertinet Provocatio.

Provocare ad. Cic. Quum alter ad Senatum provocaſſet, alter vero appellaſſet Tribunos. Idem 3. de Legib. 27. Judicia, ut eſſet populi poteſtas, ad quam provocaretur.

Ad populum provocare. Cic. 1. Philip. 21.

Appellare & Provocare, Liv. 8. 33. Tribunos plebis appello, & provoco ad populum.

Adverſus ſententiam provocare. Papinian. in l. Tutores §. Tutor. D. de adminiſt. tutor.

Provocare judicium ad populum Valer. lib. 8. cap. 1. pr. Horatius interfectæ ſororis crimine a Tullo rege damnatus, ad populum provocato judicio abſolutus eſt.

Provocare a Duumviris. Liv. 1. 26. Si a Duumviris provocarit, provocatione certato.

Provocare in integrum. Cic. ad Brut. 16. De Cæſare vero quod fieri potuit ac debuit, tranſactum eſt: neque jam provocari in integrum poteſt. h. e. Integrum jam non eſt illi ut provocare poſſit jure.

Provocare adverſus creationem. Papinianus in l. Tutores qui. §. Tutor. D. de adminiſtrat. & peric. tut.

Provocans, antis. Partic. Paterc. 2. 118. 1. Provocantes alter alterum injuria. Curt. 9. 5. 13. Manu provocans hoſtes.

Provocātus, a, um. Partic. [προκεκλημένος, πρόκλητος] Cic. 1. de Finib. 8. Quanquam a te ipſo id quidem facio provocatus gratiſſimo mihi libro, &c.

Qui mecum ſæpiſſime, non ſolum a me provocatus, ſed etiam ſua ſponte de te communicare ſolet. Cic. 1. Fam. 7.

Provocatus cum Gallo pugnavit. Cic. 2. de Finib. 73.

Provocatus beneficio. Cic. 1. Off. 48.

Studio & beneficio provocatus. Cic. 14. Att. 13. Nam quum ſemper te amavi, primum tuo ſtudio, poſt etiam beneficio provocatus. conf. Cæſ. Bell. Civil. 1. 74.

Provocātio, ōnis. f. [πρόκλησις, προκλησις] ut, Provocatione certare. Liv. 1. 26. Idem 3. 20. extr.

Ex provocatione interfecit eum. Plin. lib. 37. cap. 1.

Sponte & Ex provocatione oppoſita. Pontanus de Serm. lib. 4. p. 429. Nec enim ad maledicentiam deſcendendum ullo modo eſt, aut ſponte, aut ex provocatione, niſi cum honeſtas ratioque id permiſerit. H. St. Exſtant fol. 229. b. Aldi.

Provocatio, Appellatio. Cic. 4. Acad. 72. Commemorant reliquos, qui leges populares de provocationibus tulerunt.

Quid turpius quam Senator ſine provocatione? Cic. 3. de Legib. 18.

Dare alicui provocationem. Cic. 1. Philip. 23. Quibus quum provocatio datur, nonne acta Cæſaris reſcinduntur.

Provocatio, patrona illa civitatis, ac vindex libertatis Pop. Rom. dari ſine nobilium diſſenſione non potuit. Cic. 2. de Orat. 199.

Dare pœnam ſine provocatione. Cic. 2. de Lege Agrar. 33. i. e. Jus puniendi.

Provocātor, ōris. m. [προκλητὴς] Qui alterum provocat. Auctor de Vir. Ill. cap. 28. Tribunus militum Gallum provocatorem occidit.

Procedere adverſus provocatorem. Idem auctor de Viris Illuſtr. cap. 29. pr.

Inſolens provocator. Gell. 9. 13.

Provocator, Gladiator, qui cum Samnite componi ſolebat. Cic. pro Sext. 134. Quum vero ne de venalibus quidem homines electos, ſed ex ergaſtulis emptos, nominibus gladiatoriis ornarit, & ſortito alios Samnites, alios Provocatores fecerit, &c. V. Lipſ. Sat. 2. 11.

Provocātrix, īcis. f. Lactant. 6. 18. Provocatrix improbitas.

Provocābĭlis, e. Adj. Cæl. Aurel. Acut. 3. 21.

Provocātīvus, a, um. Adj. Tertull. in Marc. 2. 3.

Provocātōrius, a, um. Adj. [προκλητικὸς] ut, Provocatoria dona militaria, i. e. Quæ meruit provocatus: quod humanius eſt quam provocaſſe. Gell. lib. 2. cap. 11.

Prōvŏlo, [προπέτομαι] āre. Porro volare, Avolare, Evolare. Plin. lib. 11. cap. 10. Tunc univerſæ provolant, ſi dies mitis futurus eſt. De apibus.

Provolare, per translationem poſuit Liv. 2. 46. Sic in primum infenſis haſtis provolant duo Fabii, totamque moverunt ſecum aciem. i. e. Procurrunt. conf. 3. 62. Ovid. 6. Faſt. 443.

Provolat in medium, & magna, ſuccurite, voce, &c.

Provolare ad. Liv. 1. 12. Ipſe ad primores Romulus provolat.

Provolare ante. Liv. 7. 7. Relictis equis, clamore ingenti provolant ante ſigna.

Provolare in locum & vicem alterius. Liv. 3. 18.

Sonitus provolat. Lucret. lib. 6. 293. Al. Pervolat. de Tonitru.

Prolixo provolat ictu. Lucret. lib. 4. 1239. De ſemine virili.

Prōvolvo, volvi, vŏlūtum, [προκυλινδεῖν] ĕre. Porro volvere. Ter. Andr. 4. 5. 38.

Ni puerum tollis, jamjam ego hunc mediam in viam
Provolvam, teque ibidem pervolvam in luto. Lucret. lib. 2 469.
Provolvi ſimul ut poſſint, & lædere ſenſus.

Subter juga & loca provolvere aliquem. Virg. 12. Æn. 533.

Gleba provolvitur. Lucret. lib. 6. 552.

Provolvere ſe ad genua, ad pedes alicujus. Liv. 34. 11. Idem 6. 3.

Genibuſque ejus provolutus Mithridates, &c. Tacit. 12. Ann. 18.

Provolvens, entis. Partic. Curt. 8. 11. 13. Ingentia ſaxa in ſubeuntes provolventibus barbaris.

Truncum provolvens. Virg. 10. Æn. 555.

Provŏlūtus, a, um. Partic. Curt. 3. 12. 11. Mater & conjux provolutæ ad pedes. Tacit. 14. Ann. 2. 4. extr. Agrippina uſque ad libita Pallantis provoluta. Idem 14. Ann. 61. 3. Provoluta genibus ejus.

Prōvŏmo, [ἐξεμέω] ĕre. ex Pro & Vomo; Evomo. Lucret. lib. 6. 446.

Hic, ubi ſe in terras demiſit, diſſoluitque:
Turbinis immanem vim provomit, atque procellæ. De preſtere.

Prōvorsus, a, um. Adj. Provorſum Fulgur appellatur, quod ignoratur, noctu, an interdiu, ſit factum. Itaque Jovi fulguri & Summano fit, quod diurna Jovis, nocturna Summani fulgura habentur. Feſt. Al. Jovi Fulguratori. conf. PRORSUM.

Prōut, Adv. [ὥσπερ] i. e. Sicut, Velut: aut quod vulgo dicunt. *Secundum quod.* Plaut. Bacch. 4. 9. 5.

Non Pelides tormento fuit, prout ego herum expugnabo meum.

Subaudi Sic, in priore membro: ut ſit ſenſus, Non ſic Pelides tormento fuit, prout (id eſt Ut) ego expugnabo herum meum. Al. Præut. Hor. 2. Serm. 6. 67.

—vernaſque procaces
Paſco libatis dapibus, prout cuique libido eſt.

h. e. Ut cuique libido eſt. Ex quo apparet eum, metri cauſa, Prout una ſyllaba dixiſſe, pro Ut. Quintil. lib. 4. cap. 1. Prout aſperi, læves, jucundi, &c. Cic. 11. Att. 6. Tuas litteras, prout res poſtulat, exſpecto.

Prout Thermitani hominis facultates ferebant. Cic. 4. Verr. 83.

Prout haberi liceret, ſi anno ſuperiore Quæſtor fuiſſet. Cic. 1. Philip. 46.

Prout tempus patiebatur. Liv. 9. 43. Raptim collatæ ſarcinæ in medium, & prout tempus patiebatur, inſtructa acies.

Perinde, prout. Quintil. lib. 9. cap. 4. Perinde aſperiores erunt, prout oris hiatu ſimili aut diverſo pronuntiabuntur.

Prout, ita. Plin. lib. 28. cap. 2. Ac prout quæque accepta ſunt, ita valere.

Prox, Exclamandi particula, quaſi Proba vox: Prox, inquit Feſtus, Bona vox, velut quidam putant, ſignificare videtur, ut ait Labeo de jure Pontificio libro undecimo. Plaut. Pſeud. 5. 1. 33. Prox! jam pæne inquinavi pallium. al. Pax.

Proxĕnēta, æ. m. [προξενητὴς] Proxenetæ, inquit Budæus, ſunt Conciliatores & interventores, quaſique conglutinatores hominum inter ſe ſtipulantium & ſpondentium, aut quemvis contractum, conventumque ineuntium. Martial. lib. 10. 3.

Quæ ſulphurato nolit empta ramento
Vatiniorum proxeneta fractorum.

conf. Sen. Epiſt. 119. Ejus officium ſanctum Romanis Regibus, teſte Barth. ad 1. Theb. Stat. p. 387. V. Ulp. l. 2. ff. de proxenet. vel Lex. Pitiſc. Gloſſ. Cyrill. Προξενητὴς, πρόξενος, Conciliator, Proxeneta. Προξένησις, Conciliatio. conf. Suid. Heſych.

Proxenētria, æ. f. [προξενήτρια] Pronuba, nuptiarum conciliatrix. Alciat. lib. 1. Diſpunct. cap. 22.

Proxenētĭcum, i. n. [προξενητικὸν] Merces, quæ pro opera proxenetis datur, quæ & licito jure peti poteſt. Ulpian. l. j. & ij. D. De proxenet.

Proxĕnia, æ. f. [προξενία] Munus erat in oppidis Græciæ quoddam recipiendorum hoſpitio ſenatorum, legatorum, magiſtratuum: & qui eos recipiebant, qui hoſpitio publico cum civitate erant conjuncti, πρόξενοι dicebantur. Hoc munus ſignificat Cicero, quum ſcribit, 3. Verr. 64. Oſtendit munus illud ſuum non eſſe: ſe, quum ſuæ partes eſſent hoſpitum recipiendorum, tum ipſos tantum Prætores & Conſules, non Legatorum aſſeclas recipere ſolere. Turneb. [Sed perſpicuum eſt, Cic. non de certo, vel ordine, vel munere loqui. Sed potius de onere excipiendi hoſpitio Romanos magiſtratus, quod velut in orbem inter locupletiores cives uniuſcujuſque oppidi circuibat. V. Aſcon. Pollux 3. 59. & quos ſupra dixi.

Proxenus, i, m. [πρόξενος] Idem, quod Proxeneta. V. dict. præced.

Proximatus, **Proximus**, &c. V. PROPE.

Proxĭmi, ſacrorum ſcriniorum ſunt, qui ſervant ſcrinia, & libellos principis. Bud.

De proximo Admiſſionum, Epiſtolarum & Scriniorum, V. Lex. Pitiſc.

P R U

Prūdens, entis. Adj. [φρόνιμος, φρενήρης, νουνεχὴς, ἐπιμηθὴς, ἐπίφρων, ἐχέφρων, περίφρων, εὔβουλος] quaſi Prōvidens: interdum Sapiens, aut Sciens dicitur. Unde Juris prudentes vocantur, Qui jus ſciunt. V. infra Prudens & Sciens.

Prudens declinatum ab animo. Dicitur enim a Prudentia, Prudens: ut ab Ingenio, Ingenioſus. Varr. de L. L. lib. 7. 5. [Quin potius a Prudens Prudentia, ut a Sciens Scientia, ab Ignorans Ignorantia. Nam & Prudens ex Participio Providens contractum, ut dictum eſt.

Prudens & Inſciens contraria. Plaut. Capt. prol. 45.

Plus inſciens quis fecit, quam prudens boni.

Gnarus & prudens impendentium malorum. Cic. pro Sext. 16. Vetus codex habet, Ignarus & imprudens.

Omitto prudens, i. e. Sciens, & de induſtria. Plin. lib. 10. cap. 29.

Prudens, pro Sciens, cum Infinitivo. Plin lib. 8. cap. 31. de vitulo marino, Evomit fel ſuum, ad multa medicamenta utile; item coagulum ad comitiales morbos, ob ea ſe peti prudens.

Prudens & Sciens. Ter. Eun. 1. 1. 27.

—& prudens, ſciens,
Vivus, videnſque pereo: nec quid agam ſcio.

Prudens, inquit Donat. eſt, Qui intelligentia ſua aliquid ſentit: Sciens, Qui alicujus indicio rem cognoſcit. Ergo Prudens per ſeſe: Sciens per alios. Cic. 6. Fam. 6. Ut in fabulis Amphiaraus, ſic ego prudens & ſciens ad peſtem, ante oculos poſitam, ſum profectus. Idem pro Marcel. 14. Prudens & ſciens, tanquam ad interitum ruerem voluntarium.

Ad conſilia prudens. Cic. pro Font. 33.

Prudens ingenio. Cic. pro Cluent. 107. Quis P. Octavio Balbo ingenio prudentior? jure peritior?

Prudens in Jure. Cic. de Amicit. 50. L. Acilius quia prudens esse in jure Civili putabatur.
Admodum prudens. Cic. de Clar. Orat. 239.
Agricolationis prudens vir. Columel. lib. 2. cap. 2.
Artis. Ovid. 5. Epist. 150.
Destituor prudens artis ab arte mea. de Medicina OEnone loquitur.
Doli. Tacit. 2. Hist. 25. 1.
Locorum prudens. Liv. 34. 11.
Provinciæ animorum. Tacit. Agric. 19. 1.
Rerum animus prudens. Hor. 4. Carm. 9. 35.
Rei militaris prudens. Nepos 9. 1. 2.
Administrandi prudens. Cic. 5. de Fin. 58. Deinde Rerump. administratio, aut administrandi, sciendique prudens, temperata, fortis, & justa ratio. V. not Grut.
Adulandi gens prudentissima. Juven. 3. Sat. 86.
Juris movendi prudens Claud. 2. in Eutrop. 347. Al. Novandi. V. Heins. not.
Moderandi prudens. Tacit. 3. Ann. 69.
Sententia prudens animi. Ovid. 21. Epist. 137.
Civitas Atheniensium prudentissima. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Prudentissimus quisque negotiosus maxime erat. Sallust. Catil. cap. 8.

PRUDENTER, Adv. [φρονητῶς, φρονίμως, νουνεχῶς] Sapienter, provide. Cic. 5. de Fin. 15. Facit igitur L. noster prudenter, qui audire de summo bono potissimum velit.
Aliquid in causa prudenter intexere. Cic. 2. de Orat. 68.
Multa prudenter provisa. Cic. de Amicit. 6.
Compar. Suet. Tiber. cap. 21. Non potuisse quemquam prudentius gerere se, quam tu gesseris, existimo. Cic. 2. de Divin. 5. Belli administrationem prudentius conjectura assequi.
Superl. Cic. 2. de Divin. 150. Acutissime sententias suas prudentissimeque defendere. conf. Idem 13. Att. 1. & 5. Fam. 17. Val. Max. 3. 3. ext. 4. Anaxarchus totius mundi naturam prudentissime & facundissime exprompsit.

PRUDENTIA, æ. f. [φρόνησις, ἐπιφροσύνη, εὐβουλία, προμήθεια] quasi Providentia, a Providendo. V. Non. 1. 198. Cic. 1. de Legib. 60. Quæ virtus ex providendo est appellata prudentia.
Prudentia, quam Græci φρόνησιν dicunt, est rerum expetendarum fugiendarumque scientia. Cic. 1. Off. 135. Idem 2. de Invent. 160. Prudentia est rerum bonarum & malarum & utrarumque scientia. Idem 5. de Finib. 67. Prudentia in delectu bonorum & malorum. Subaudi, Cernitur. Idem 3. de Nat. Deor. 67. Prudentiam Deo tribuemus, quæ constat ex scientia rerum bonarum & malarum, & nec bonarum nec malarum, cui mali nihil est, nec esse potest?
Ut medicina valetudinis, sic vivendi ars est prudentia. Cic. 5. de Fin. 16.
Temeritas est florentis ætatis, prudentia senectutis. Cic. de Senect. 78.
Imitatur malitia prudentiam. Cic. in Partit. 18.
Prudentia in judicando. Cic. 10. Philipp. 12.
Prudentia juris Civilis. Cic. 1. de Orat. 256. conf. Habere prud. infra.
Adeon' ego non perspexeram prudentiam litterarum tuarum? Cic. 6. Att. 9.
Altissima. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Civilis. V. Domestica.
Communis. Cic. 5. de Finib. 76. Omnibus artibus volumus attributam esse eam, quæ communis appellatur prudentia. Quam omnes, qui cuique artificio præsunt, debent habere.
Domestica & Civilis. Cic. in Partit. 76. Prudentia, in suis rebus, domestica: in publicis, civilis appellatur.
Major rerum fato prudentia. Virg. 1. Georg. 416. Ovid. 2. de Arte Am. 675.
Adde quod est illis operum prudentia major.
Velox. Pers. 4. Sat. 4.
Vulgaris. Cic. 2. de Orat. 132. Perspicua sunt hæc quidem, & in vulgari prudentia sita.
Acuere prudentiam. V. ACUO.
Adhibere prudentiam. V. ADHIBEO.
Habere magnam alicujus rei. Nepos 5. 2. 1. Habebat enim magnam prudentiam, cum juris civilis, tum rei militaris.
Impertire prudentiam suam ad salutem alicujus. V. IMPERTIO.
Hoc sentire, prudentiæ est: facere, fortitudinis. Cic. pro Sext. 86.
Pro tua prudentia. Cic. 8. Att. 19. Non, pro tua prudentia, debes illud solum animadvertere, quod in præsentia, &c.

PRUDENTIUS, i. m. Poeta Christianus. Floruit Theodosii M. & filiorum ejus temporibus, eo nemo divinius de rebus Christianis unquam scripsit, uti censet Barthius. Vita ejus operibus præmittitur.

PRUĪNA, æ. f. [πάχνη] Ex rore gelido nascitur. A perurendo dicta, quod fruges & virgulta perurat, inquit Paulus. Budæus, Pruina est, quæ lapsa persidet & gelat, nec fit nisi immoto aere & sereno. Auctor Plin. lib. 17 cap. 24. Hoc genere alternis prope annis in Gallia vites, arbores, & frumenta interdum præcocia vitiantur. Etenim pruina a perurendo dicta est, quasi Perurina: urit enim germina, quum sole liquefacta est, ut sæpe vidimus. Vulgo *Gelée.* vocamus. V. Aristoteles in libro de Mundo cap. 4. & 1. Meteor. cap. 10. & seq. Columel. lib. 11. cap. ult. extr. Locis frigidis, ubi timor est, ne autumnalis satio hiemis gelicidiis peruratur, arundinibus humiles cantherii fiunt, iisque virgæ transversæ imponuntur, & virgis stramenta suprajaciuntur, & sic a pruinis semina defenduntur. Cic. 1. de Nat. Deor. 26. Quod pars earum appulsu solis exarserit, pars obriguerit nive, pruinave, longinquo solis abscessu. Plin. lib. 2. cap. 60. Grandinem conglaciato imbre gigni, & nivem eodem humore mollius coacto, pruinam autem ex rore gelido. Vertit Apulejus libellum Aristotelis de Mundo, in ea versione p 61. Elmenh sic ait: Glaciem dicimus humorem sereno frigore concretum. Huic est pruina consimilis, si mollities roris matutinis frigoribus incanuit.
Acris pruina. Lucret. lib. 3. 20.
Algentes. Stat. 3. Theb. 469.
Cana. Virg. 2. Georg. 376. Hor. 1. Carm. 4. 4.
Nec prata canis albicant pruinis.
Canens. Sil. lib. 3. 533.
Candentes, Candidæ. Claud. de Nupt. Honor. 52.
Gelidæ. Virg. 2. Georg. 263.
Matutina. Propert. lib. 2. 9. 41.
Rorata. Ovid. 3. Fast 357.
Tristes. Valer. 2. Argon. 177.
Vitrea. Ovid. 10. Epist. 7.
Circumfusa pruinis corpora. Virg. 3. Georg. 368. De bobus.
Obrigescere pruina. Cic. in Somn. Scip. 15.
Perferre pruinas ac nives. Cic. 2. in Catil. 23.
Rigens glacie hiemisque pruinis. Petron cap. 122.

PRUINŌSUS, Adj. [παχνώδης] Pruinæ obnoxius. Columel. lib. 3. cap. 20. Seu frigidus & pruinosus, quod non est patiens uredinis.
Fruteta pruniosa. Auson. Idyll. 14. 13.
Herbæ. Ovid. 4. Met. 82.
Nox. Ovid. 2. Amor. 19. 22.
Longa pruinosa frigora nocte pati.
Pannus. Petron. cap. 83.
Sola pruinosis horret facundia pannis.
Regio pruinosa. Columel. lib. 7. cap. 9. Si regio frigida & pruinosa est, quam durissimæ & nigræ setæ grex eligendus est.
Status cæli frigidus & pruinosus. Columel. 4. 23.
Tenebræ. Ovid. 5. Met. 443.

PRŪNA, æ. f. [ἀνθρακὶς, ἀνθρακιά] a Carbone ita distinguitur, quod illa quamdiu ardet, Pruna dicitur: Carbo, quum exstincta fuerit. Virg. in Moreto, 9.
Et cinis obductæ celabat lumina prunæ. Pruna dicta a perurendo.
Prunæ batillus. Hor. 1. Serm. 5. 36.
Prætextam, & latum clavum, prunæque batillum. Venuste ridet Aufidium, qui quum Fundis in oppido exiguo Præturam gereret, insana arrogantia insignibus magistratus Consules superabat, quum tamen Romæ tantum scriba esset. Itaque non prætextam solum & latum clavum, ut Prætor aut Consul Romanus gerebat, sed etiam ignis ei præferebatur, (id enim est quod scribit, Prunæque batillum) quod supra humanam prope conditionem erat, & divinum religiosumque habebatur. Sic imperatoribus, eorumque uxoribus & interdum sororibus, ignis præferri solebat, quod ab Herodiano 1. 8. & passim est adnotatum. Ex Turnebo.
Subjiciunt verubus prunas, & viscera torrent. Virg. 5. Æn. 103.

PRUNETUM, PRUNUM, V. PRUNUS.

PRŪNUS, is. f. [κοκκυμηλέα] Arbor pruna producens. Columel. lib. 2. cap. 2. Multa sunt, quæ & dulcem terram, & frumentis habilem significent, ut juncus, ut calamus, ut gramen & trifolium, ebulum, rubi, pruni silvestres.

PRŪNUM, i. n. [κοκκύμηλον Gl.L. G. & G.L.] pl. Pruna, Fructus pruni.
Globus prunorum. Stat. 4. Silv. 9. 28.
Spini jam ferentes pruna. Virg. 4. Georg. 145.
Corna lapidosa rubescunt prunis, Insita scilicet. Virg. 2. Georg. 34.
Asinina. V. ASINUS.
Autumnalia. Propert. lib. 4. 2. 15.
Cerea. V. CERA.
De prunis Damascenis, est epigramma Martial. lib. 13. 29.
Pruna peregrinæ carie rugosa senectæ
Sume: solent duri solvere ventris onus.
Onychina pruna. V. Onychinus in ONYX.

PRUNĒTUM, i. n. Locus prunis consitus. Calepin.

PRŪRIGA, æ. m. V. PRORIGA, & PERORIGA.

PRŪRIO, īvi, ītum, [κνήθομαι, κνησιάω] īre. Libidine scalpendi ardere. Plaut. Bacch. 5. 2. 75. Te amabo, & te amplexabor. N. caput prurit. Idem Pœn. 5. 5. 36. An dentes pruriunt?
In pugnam prurit vitulus. Martial. lib. 3. 58.
Versus pruriunt, Pruritum venereum excitant. Martial. lib. 1. 36.
Lex hæc carminibus data est jocosis,
Ne possint, nisi pruriunt, juvare.

PRURĪTUS, ûs. m. [κνησμὸς] est Scalpendi libido, ab Excursu humoris spirabilis inclusi contra naturam. Plin. lib. 9. cap. 45. Contactos pisces, attrituque petræ scalpentes pruritum, invadit. Q. Seren. 87.
Pruritus autem salsos levat humor aceti.

PRURĪGO, ĭnis. f. Idem. [κνησμὸς] Columel. lib. 7. cap. 5. Nam subest aspera cutis, & velut quædam prurigo. Plin. lib. 20. cap. 8. Nigræ radices ita in aqua coctæ pruriginem tollunt. Vetus codex habet Porriginem.
Pro Cupiditate veneris, Juven. 6. Sat. 326.
Tunc prurigo moræ impatiens, tunc femina simplex.

PRURIGĪNŌSUS, a, um. Adj. Prurigine affectus. Paul. in l. 3. D. de ædilit. edict. In Priapeis n. 63.
Quæ ut tot figuras, quot Philænis enarrat,
Non invenit, pruriginosa discedit.

PRURIŌSUS, a, um. aliud Adj. Cæl. Aurel. Tard. 2. 1. 33. Squilla, quam vulgo bulbum pruriosum vocant. V. Reines. Var. Lect. 3. 18.

PRŪSA, æ. f. [Προῦσα] Oppidum est Bithyniæ, Phrygibus & Mysis finitimum, a Prusia rege, qui contra Crœsum bellum gessit, ad radices Olympi montis conditum. Strab. lib. 12. Plin. lib. 5. cap. 32. ab Annibale id conditum esse putat, cum Prusiade confundens. V. mox. Hodie *Bursia.* Hinc

PRUSENSIS, e, Adj. [Προυσαεύς] Populi Prusam inhabitantes. V. Steph. de hac & seq. in Προῦσα.

PRŪSIAS, ădis. f. [Προυσιάς] Urbs Bithyniæ, olim Cius dicta, a Prusia rege condita, cognomento Zelata, ad Arganthonium montem. Strabo lib. 12. Plin. lib. 5. cap. 32. Prusam vocat, collocatque sub monte Hypio. [Immo alia Prusa est. V. Steph. ibid. & Cellarii Geogr. Ant. vol. 2. p. 242.

PRŪSIAS, æ. m. [Προυσίας] de quo multa Livius lib. 45. extr. Bithyniæ rex, qui Annibalem huc concedentem suscepit, post Antiochum superatum, & Phrygiæ Hellespontiæ ditione, Attalicis ex composito cessit. V. Strab. lib. 12. & Nep. 23. 12. 3.

PRUSIĂCUS, a, um. Adj. [Προυσιακὸς] Sil. 13. 888.
Donec Prusiacas delatus segniter oras.

PRUSSIA, æ. f. Regio in Europæ Septentrionalibus amplissima, quæ ex una parte Poloniæ regi, ex altera vero Electoribus Brandeburgicis, regalem quibus addit titulum, subjecta est. V. BORUSSIA.

P R Y

PRYMNĒSIUM, i. n. [πρυμνήσιον] Funis nauticus. Paulus, Primnesius, palus, ad quem funis nauticus religatur, quem alii Tonsillam dicunt. [Etiam Pollux 1. 9. f. 93. Retinaculis navis jungit. Gloss. Cyrill. Πρύμνα, Puppis, & Πρυμνήσια, Retinacula, V. Scheff. de Mil. Nav. 2. 5. p. 151. Suidas tamen Πρυμνήσιον τὸ λεγόμενον σχοινίον. conf. Hesych. & Phavorin.

Prytăneum, i. n. [Πρυτανεῖον] Locus erat Athenis in arce digniſſimus, ubi judices & magiſtratus habere conſilium ſolebant. In Prytaneo item alebantur publice qui bene meriti erant de Rep. qui honos habebatur maximus. Sic dictum quaſi πυρῶ ταμιεῖον, Tritici promptuarium, velut horreum publicum. Dionyſius Prytanea vocat Curias, in quibus ſacra fiebant ab iis, qui maximam in urbe habebant poteſtatem. Cic. 1. de Orat. 232. Et ut ei victus quotidianus in Prytaneo publice præberetur. Liv. 41. 25. Cyzici in Prytaneum: id eſt penetrale urbis, ubi publice, quibus is honos datus eſt, veſcuntur, vaſa aurea menſæ unius poſuit. V. Meurſ. in Areopago cap. 11.

Aliis Prytaneum proprie eſt, ubicunque Veſta colebatur, dictumque ita putant quaſi πυρὸς ταμεῖον quod in omnibus Græciæ civitatibus Veſta culta; unde & legimus Prytaneum Tarentinorum, Corinthiorum, Rhodiorum, Eleorum, aliorumque multorum; ut oſtendit Caſaub. Animadv. in Athenæum, 15. 19. conf. Suid.

Prytănis, is. [πρύτανις] Magiſtratus, præfectus, adminiſtrator, ut Conſul: quem publici conſilii principem appellabant. A verbo πρυτανεύω quod eſt Adminiſtro, guberno, & magiſtratum exerceo. Sen. de Tranquil. cap. 3. Non vis niſi Conſul, aut Prytanis, aut Ceryx, aut Sufes adminiſtrare rempublicam. conf. Spanh. de U. & P. Num. diſſ. 9. V. & Suid.

P S

PS. Præceps, Poſſunt, Pedem ſemis cum triente, Paſſus. P. S. Pecunia ſua, Per ſenilem, Poſteris ſuis, Proprio ſumptu, Poſuit ſibi, Publico ſumptu, Provincia Sicilia, Proſerpinæ ſacrum.

P S A

Psălis, ĭdis. f. [ψαλὶς] & Dimin. Psălĭdion, i. n. [ψαλίδιον] Forfex, quam Pollux lib. 7. cap. 22. & iterum lib. 10. cap. 28. ponit inter inſtrumenta muliebria.

Psallium, i. n. [ψάλλιον] Circulus, qui freno additur. Item Frenum ipſum. Suid. Ψαλλίοις, χαλινοῖς. Hinc

Pſallium injicere, eſt Moderamine quodam ferocientem coercere. V. Chiliad.

Psallo, [ψάλλω] ĕre. Canere, cantare. Gell. lib. 19. cap. 9. Qui canerent voce, & qui pſallerent. i. e. Citharam pulſarent, inquit Budæus. Hor. 2. Epiſt. 1. 34.

— pingimus, atque
Pſallimus, & luctamur Achivis doctius unctis.

Doctus pſallere. Hor. 4. Carm. 13. 7. Aur. Vict. Cæſ. cap. 5. Pſallere per cœtus. Apul. Florid 2. & Met. 5. &c. Gloſſ. Cyrill. Ψάλλω, Nablizo, Pſalmizo. conf. Suid.

Psalma, ătis. n. [ψάλμα] Quod pſallitur. Diapſalma, [διάψαλμα] Silentium & quies quædam inter pſallendum interpoſita. Nam ut Sympſalma dicitur vocum copulatio in cantando, ita Diapſalma disjunctio, ubi quædam requies diſtinctæ continuationis oſtenditur.

Psalmus, i. m. [ψαλμὸς] Canticum; a ψάλλω, canto, quod ad pſalterium cantaretur. Tertull. adv Jud. cap. 14. & ad Uxor. 2. 9. &c.

Psalmizo, V. psallo.

Psalmista, æ. m. Hieron. adv. Pelag. 1. 1. & 3. 1. &c.
Pſalmiſta vulgo dicitur. Utitur & Vives. H. St. defuit hæc vox In Lugd.

Psalta, vel Psaltes, æ. m. [ψάλτης] Latine Cantor dicitur. Quintil. 1. 10. Pſaltis ſe & Geometris multa dicit dediſſe. Sidon. 8. Epiſt. 9.
Chorda, voce, metro, ſtupende pſaltes. V. Suid. Gloſſ. Cyrill. Ψάλτης, Nablio, Pſalta.

Psaltrius, i. m. Idem. Cic de Aruſp Reſp. 44. P. Clodius a crocota, a mitra, a muliebribus ſoleis, purpureiſque faſciolis, a ſtrophio, a pſaltrio, a flagitio, a ſtupro, eſt factus repente popularis. Al. Pſalterio, al. Pſaltria. [Non eſt certe a Pſaltrius, i. m. ſed a n. Pſaltrium, quod pro Pſalterio dictum videtur.

Psaltria, æ. f [ψάλτρια] Cantatrix. Ter. Adelph. 3. 3. 34. Iſthæc jam penes vos pſaltria eſt? Cic. pro Sext. 116. Qui in cœtum mulierum pro pſaltria adducitur Gloſſ Cyrill. ψάλτρια, ἡ κιθαρίστρια, Fidicina.

Psaltērium, i. n. [ψαλτήριον] Græca dictio, Hebraice *Nablon* dicitur: Genus organi muſici, dulcius & amœnius ſonans quam cithara, cujus ſimilitudinem quidem habet, ipſa tamen non eſt. Varro apud Nonium 3. 149. Scientia doceat, quemadmodum in pſalterio extendamus nervias. V. Scalig. Fragm. p. 129. vel. Lev. Pitiſc. Gloſſ. Cyrill. ψαλτήριον, Sambucum. conf. Suid.

Pſalterium, non ſolum Organum muſicum ſignificat: ſed ipſum quoque Canticum aut Pſalmum denotat. Paul. lib 5. Sententiarum tit. 4. Pſalterium, quod vulgo dicitur Canticum, in alterius infamiam compoſitum, & publice cantatum, tam in eos qui hoc cantaverint, quam in eos qui compoſuerint, extra ordinem vindicatur, eo acrius, ſi perſonæ dignitas ab hac injuria defendenda ſit. V. Voſſ. Lex Etym.

Pſalteria, n. pl. Quintil lib. 1. cap. 10. p. 109. Burm. Nec pſalteria & ſpadicas, etiam virginibus probis recuſanda. De Muſica. conf. Scalig. in lib. 5. Manil. p 367.

Arguta pſalteria. Virg. in Cyri, 177.
Non arguta ſonant tenui pſalteria chorda.

Psalmĭcănus, a, um. Adj Theodulf. 2. Carm. 19. pro Davide.

Psalmĭcen, ĭnis. m. ut, Clerici pſalmicines Sidon. 5. Epiſt. 17.

Psalmŏgrăphus, i. m. [ψαλμογράφος] Sidon. 7. Epiſt. 9. Tertull. adv. Marc. 3. 120. & Fortunat. 9. 2. &c.

Psalmōdĭa, æ. f. [ψαλμῳδία] Cantus miſtus; quum aliquis canit ad muſicum inſtrumentum.

Psallŏcĭthăristæ, [ψαλλοκιθαρισταὶ] Suet. Domit. cap. 4. Certabant etiam & proſa oratione Græce Latineque, ac præter citharœdos, chorocithariſtæ quoque & pſallocithariſtæ. al. Pſilocithariſtæ emendatius. q. V.

Psămăte, es. f. [Ψαμάτη] Fons apud Thebas. Valer. 1. Argon. 364.
Qui tenet undiſonam Pſamaten.

Ponitur etiam pro Urbe & Monte.

Fuit & Pſamate, Crotopi Argivorum regis filia, ex qua compreſſa Apollo Linum filium ſuſtulit, quem inter ſentes a matre occultatum canes dilacerarunt, ut late proſequitur Stat. 1. Theb. 750. &c.

Alia Pſamate Nympha fuit, Nerei filia & Phorci mater, de qua Ovid. 11. Met 399.
Cæruleam Peleus Pſamaten, ut finiat iram
Orat, &c.

Psāmathūs, vel Psammăthus, untis. f. [ψαμαθοῦς, ἢ ψαμμαθοῦς] Oppidum Laconicum Hinc

Psamathuntius, [ψαμαθούντιος] ſive Psamathusius, [ψαμαθούσιος] gentile. Steph.

Psammenitus, i. m. [Ψαμμενίτος] Herodoto lib. 3. Amaſis filius, Ægyptiorum rex, qui a Cambyſe victus, epoto ſanguine taurino exſpiravit.

Psammētĭchus, i. m. [Ψαμμήτιχος] Rex Ægypti, cujus tempore, teſte Herodoto lib. 2. ducenta & octo millia Ægyptiorum ad Æthiopes tranſiere. conf. Plin. 6. 30. & 36. 13.

Psaphis, is. f. [Ψαφὶς] Oropiorum civitas, in confinio Atticæ & Bœotiæ. Hic ſitum erat Amphiarai oraculum quoddam venerabile, ubi Amphiaraum fugitantem, ut Sophocles ait, ſciſſa Thebana tellus hauſit ipſis cum armis curruque quadrijugo. Strab. lib. 9.

Psaphon, ōnis. m. Libycorum deus. Is Pſaphon quum deſpectiſſimus eſſet, & ultimæ notæ, vocales aves edocuit hæc verba eloqui: Magnus deus Pſaphon: Quibus dimiſſis in lucos, audita voce, apud rudes populos eſt pro deo habitus. Alex. Alex. lib. 6 cap 4. De Hannone Carthaginienſi idem, ſed fruſtra, conato. V. Ælian. Var. Hiſt. 14. 39.

Psaronius, i. m. Lapidis genus, quem Thebaicum & Pyrrhopœcilon appellari dicit Plin. lib. 36. cap. 22.

P S E

Psĕbōa, æ. f. [Ψεβώα] Lacus ingens in Ægypto ſupra Meroen, qui inſulam, ut Strabo lib. 17. ſcribit, habet ſatis amplam & habitatam. Steph. eſt Pſebo, Ψεβώ.

Psĕcăs, ădis. f. [ψεκὰς] Gutta, ſive ſtilla dici poteſt. Apul. lib. de Mundo p. 61. Elmenh. ex Ariſtotele cap. 4. Pſecadas interpretatur Stillicidia.

Micæ quoque auri inter arenas lucentes Pſecades dicuntur.

Quinetiam Ancillæ, quæ delicatarum matronarum capillos medicato fuco conſpergebant, a Græcis hoc nomine appellatæ ſunt. Juven. 6. Sat. 489.
Componit crinem laceratis ipſa capillis
Nuda humero Pſecas, infelix, nudiſque mamillis. Apud Cic. 8. Fam. 15. Dea nato opponitur Pſecade ſeu ancilla natus. Ita Dianæ ornatricem nominat Ovid. 3. Met. 170.
Excipiunt laticem Nymphæque, Hyaleque, Rhaniſque,
Et Pſecas, & Phyale, funduntque capacibus urnis. Dicitur a ψεκάζειν, irrorare, ſtillare, inſpergere. V. Schol. vet. Juvenal. Reineſ. Inſcript. 1. 89. & Lex. Pitiſc. [Apud Juvenal. Nuda humeros legendum videtur.

Psēgma, ătis. n. [ψῆγμα] Idem fere quod Flos æris. Agricola. Plin. lib. 34. cap. 13. In ærariis officinis & pſegma fit, jam liquato ære atque percocto, additis etiamnum carbonibus, paulatimque accenſis, ac repente vehementiori flatu exponitur æris palea quædam. Ex veteri codice legendum Smegma. [Hard. Spegma ex Mſſ. unde Pſegma conjicit.

Pſegma quoque pro Ramento auri uſurpatur, ut apud Herodotum in Thalia, Indi, inquit, ut ſunt multitudine multo numeroſiſſima omnium quos novimus hominum, ita tributum conferebant aliorum comparatione maximum: trecenta ſcilicet & ſexaginta pſegmatis talenta, id eſt aurei ramenti. Ramentum auri, arena eſt aurea, ob id alio nomine ab eodem auctore Chryſitis dicta. Chryſammos etiam ad verbum aurea arena dicitur lib. XI. codicis Juſtiniani. Aurum autem ramentitium, inquit ille, invenitur eſſe talentûm Euboicorum quatuor millium ſexcentorum & octoginta, ſi ita ratio ineatur ut pſegma terdecies tanto argenti rependatur. Strabo lib. 3. Ac ne aurum quidem ſolum effoditur, ſed etiam trahitur. Deferunt enim aurum amnes, & torrentes auream arenam: quæ etiam multis in locis aquarum indigis reperitur: ſed in his non apparet: in iis autem locis, quæ fluminibus alluuntur, auri pſegma, id eſt ſcobs aurea, reſplendeſcit. Budæus.

Psellion. i. n. [ψέλλιον] Armilla, ornamentum manuum, apud Xenophontem lib. 1. ἀναβάσεως, & apud Plutarchum in Cimone, recenſentem ſpolia Perſica. Traditque Athenæus hæc ex margaritis quandoque fieri ſolita. Porro nota eſt hiſtoria Brenni Gallorum regis, qui quum depopulatus Aſiam Epheſum adventaſſet, plebejam puellam adamavit, quæ ei & concubitum, & Epheſi proditionem pollicita eſt, ſi mundum ſibi muliebrem & pſellia traderet: quod annuit Brennus, & oravit milites, ut in avariſſimæ puellæ gremium, aurum quod geſtabant, immitterent: quo ea obruta periit, ut ſcripſit Clitophon lib. 1. rerum Gallicarum, & ex ejus auctoritate Plutarch. in Parallelis, cap. 30. Pſellion autem inter ornamenta carpi, hoc eſt juncturæ manuum, ponit Pollux lib. 5. cap. 16. Hinc

Pselliophori, [ψελλιοφόροι] i. e. Armillati, Herodoto dicuntur lib. 2.

Psēphisma, ătis. n. [ψήφισμα] dictio Græca, quæ Decretum populi ſignificat. Cic. pro Flacc. 15. Sic ſunt expreſſa iſta præclara, quæ recitantur, pſephiſmata, non ſententiis, nec auctoritatibus declarata. Ibid 75. Poſſem recitare pſephiſmata Smyrnæorum, quæ fecerunt in Caſtricium mortuum. conf. Plin. 10. Epiſt. 52.

Pseudos, vel per Græcam litteram Pseydos, [ψεῦδος] Latine dicitur Falſum, ſeu Mendacium. Unde compoſita, quæ ſequuntur.

Pseudăcŏrus, i. m. [ψευδάκορος] Acorum mentiens Iris lutea, Junioribus Botanicis.

Pseudanchūsa, æ. f. [ψευδαγχοῦσα] Planta, quaſi Falſo anchuſa dicta, de qua Plin. 22. 2.

Pseudăpōstŏlus, i. m. [ψευδαπόστολος] Tertull. de Præſcript. cap. 4. & de Reſurr. cap. 24. & contra Marcion. 4. 3.

Pseudĕnĕdrus, i. m. [ψευδένεδρος] Jul. Firmic. lib. 3. cap. 8. Mercurius pſeudenedros ſæpius fecit. Cæl. lib. 11. cap. 7. Inſidiatores fictos Firmicus pſeudenedros nuncupat. Nam & apud Xenophontem, ψευδενέδρους legimus pro fictis inſidiis.

Pseudĕsiŏdīon, i. n. [Ψευδησιόδειον] i. e. Quod falſo Heſiodo aſcribitur. Cic. 7. Att. 13.

Pseudīsŏdŏmon, i. n. [ψευδισόδομον] i. e. Inæqualiter ſtructum. Plin. 36. 22. extr.

Pseudŏălēthĭnus, a, um. Adj. [ψευδαλήθινος] i. e. Purpuram imitans. ut, Pſeudoalethinæ veſtes, apud Cyprian. V. Salmaſ. Hiſt. Aug p. 342.

Pseudŏbūnion, i. n. [ψευδοβούνιον] Herba, quæ ut Plin. lib. 24. cap. 16. ait, napi folia habet, fruticans palmi altitudine. Laudatiſſima in Creta. Βουνιὰς Napus.

Pseudocalidus, a, um. Adj. Vox hybrida. Calorem mentiens. Marc. Emp. cap. 8.

Pseudŏcāto, ōnis. m. [Ψευδοκάτων] Cic. 1. Att. 11.

Pseudŏchristus, i. m. [Ψευδόχριστος] Tertull. adv. Marc. 3. 3. Fides apud Pſeudochriſtos facillima.

Pseudŏcŏrāsium, i. n. [Ψευδοκορασιον] Litus magnum inter Corycum & Seleuciam Iſauricam tria ſtadia longum, & in Lunæ ſimilitudinem curvatum. Stephan.

Pseudŏdămăsippus, i. m. [Ψευδοδαμάσιππος] Cic. 7. Fam. 24. Si enim Damaſippus in ſententia non manebit, aliquem Pſeudodamaſippum vel cum jactura reperiemus.

Pseudŏdĕcĭmiānus, i. m. [ψευδοδεκιμιανὸς] Piri genus, quaſi Falſus Decimianus. Plin. lib. 15. cap. 15.

Pseudōdia, æ. f. [ψευδῳδία] Falſa cantio. Hieron. Epiſt. 79.

Pseudodiaconus, i. m. [ψευδοδιάκονος] Hieron. Epiſt. 79. ad Alipium & Auguſt.

Pseudodictamnum, i. n. [ψευδοδίκταμνος] Falſum dictamnum. Genus herbæ, quæ in Creta ſimilis pulegio naſcitur. Plin. lib. 26. cap. 9.

Pseudŏdiptĕrus, a, um. Adj. [ψευδοδίπτερος] Vitruv. 7. præf. & 3. 1. & 2. conf. Baldi Lex. p. 82. & dipteron, pteron, &c.

Pseudŏepiscŏpus, i. m. [ψευδεπίσκοπος] Cyprian. lib. 55. 11.

Pseudoflāvus, a, um. Adj. Vox hybrida. ut, Color pſeudoflavus. Marc. Empir. cap. 8.

Pseudographus, a, um. Adj. [ψευδόγραφος] Falſo inſcriptus. Sariſb. Epiſt. 172. Librum ſapientiæ ſcripſit Philo, diciturque pſeudographus.

Pseudŏgrăphe, Adv. [ψευδογράφως] Donatus in vita Virg. Multa pſeudographe ſub alieno nomine ſunt prolata.

Pseudographiæ, arum. f. pl. [ψευδογραφίαι] Quintil. lib. 1. cap. 10. Fit hoc & in numeris per quaſdam, quas pſeudographias vocant, quibus pueri ludere ſolebamus.

Pseudogratia, æ. f. Vox Græco Lat. i. e. Gratia ficta. Sariſb. 2. ult. Pſeudogratiam vendere.

Pseudolĭquĭdus, a, um. Adj. ſimiliter fictum. Marcell. Emp. cap. 16.

Pseudolŏgus, i. m. [ψευδολόγος] Falſa loquens, mendax.

Pseudŏlus, i. m. [ψεύδολος] Servus veterator & fraudulentus. a quo nomen Plautinæ comœdiæ impoſitum eſt. Cic. de Senect. cap. 14.

Pseudŏmĕlanthium, i. n. [ψευδομελάνθιον] quaſi Falſum melanthium, apud Dioſcor. in Matthiolo lib. 3. cap. 78. herba eſt, quæ ſponte ſua naſcitur inter ſegetes: flores habet cæruleos: erigitur ad ſpicarum altitudinem culmis hirſute nodatis.

Pseudŏmĕnos, i. m. [ψευδόμενος] Genus ratiocinationis captioſæ. Cic. 2. de Divin. 11. Quomodo autem mentientem, quem ψευδόμενον vocant, diſſolvas? Sic 4. Acad. 147. Sen. Epiſt. 45. Quid me detines in eo, quem tu ipſe Pſeudomenon appellas. Plura vide apud Gell. 5. 17. & 9. 16.

Pseudonardos, i. f. [ψευδόναρδος] Herba nardum referens. Plin. lib. 12. cap. 12.

Pseudōnȳmos, i. c. [ψευδώνυμος] Falſum nomen gerens, nomen mentiens.

Pseudŏpĕnias, æ. f. [Ψευδοπενιὰς] Promontorium eſt Cyrenaicæ, in quo eſt ſita Berenice, juxta lacum Tritoniadem, in quo inſula eſt, quæ Veneris templum habuit. Strab. lib. 17.

Pseudŏpĕriptĕrus, a, um. Adj. [ψευδοπερίπτερος] Falſos ordines habens. Vitruv. 4. 7. conf. pseudodipterus, &c.

Pseudŏphĭlippus, i. m. [Ψευδοφίλιππος] Cic. 2. de Lege Agrar. 89. Paterc. 1. 11. 1. Fictus rex Macedoniæ Philippus.

Pseudophilosophia, æ. f. [ψευδοφιλοσοφία] Falſa ſapientia, quæ non veritate nititur, ſed vana & fallaci ratione, qualis fuit Sophiſtarum veterum & juniorum.

Pseudoporticus, ûs. f. Vox Ex Græca & Latina conficta. Falſa porticus. Nam in ædificiis, partes quæ fiunt ad imitationem, nec integrum nec principalem; ſed precarium, aut temporarium uſum præbent, quaſi alienum opus mentientia, hoc nomine inſigniri ſolent: ut Pſeudothyrum, & Pſeudoancæ, ſimiliaque his complura apud Vitruvium, conf. Plin. 6. 57.

Pseudŏprŏphēta, æ. m. [ψευδοπροφήτης] Falſus propheta. Tertull. de Reſurr. cap. 24. de Anima, cap. 2. & de Præſcript. cap. 4.

Pseudoprophētis, ĭdis. f. [ψευδοπροφῆτις] Idem de Anima, cap. 57.

Pseudoprophetīa, æ. f. [ψευδοπροφητεία] Idem de Jejun. cap. 2.

Pseudŏpylæ, arum. f. pl. [ψευδόπυλαι] Inſulæ juxta portum Iſidis apud Troglodytas. Plin. lib. 6. cap. 29.

Pseudŏsĕlīnum, i. n. [ψευδοσέλινον] Apiaſtrum. Apul. de Herb. cap. 2.

Pseudŏsmăragdus, i. m. [ψευδοσμάραγδος] Ex dimidia parte ſmaragdus, ex dimidia iaſpis. Plin. 37. 5.

Pseudŏthȳrum, i. n. [ψευδόθυρον] Falſum oſtium: unde pro Poſtico ſumitur. Cic. 4. in Verr. 50. Ea quemadmodum ad iſtum poſtea per pſeudothyrum revertantur, tabulis vobis, & teſtibus, Judices, planum faciam. Idem Poſt red. in Senat. 14. Non janua receptis, ſed pſeudothyro intromiſſis voluptatibus.

Pseudŏurbānus, a, um. Adj. Vox Græco-Lat. Columel. lib. 1. cap. 6. Pſeudourbana ædificia, dicuntur a Vitruvio 6. 8. Ædificia ruſtica, urbana elegantia exſtructa. Budæus.

P S I

Psialgicus, V. psoalgicus.

Psīlæ, arum. f. pl. [ψιλαὶ] a ψιλὸς nudus; ſunt Veſtes villis carentes: uti contra, Amphitapæ, Tapetes utrinque habentes villos. V. Lucil. apud Non. 14. 24. & Turneb. Adverſ. 28. 20. [Gloſſ. Cyrill. Ψιλὸν, tenue Babylonicum, n. g.

Psīle, [Ψιλὴ] Inſula circa Epheſum. Plin. lib. 5. cap. 31.

Psīlocĭthărista, æ. m. [ψιλοκιθαριστὴς] Qui ſola cithara, non juncta voce canit. V. psallocitharista.

Psīlōthrum, i. n. [ψίλωθρον] Plin. lib. 23. cap. 1. Vitis alba eſt, quam Græci ampeloleucen, alii ophioſtaphylon, alii melothron, alii pſilothrum. Hujus ſarmenta longis & exilibus internodiis geniculata ſcandunt. Folia pampinoſa, ad magnitudinem hederæ dividuntur, ut vitium. Radix alba, grandis, raphano ſimilis initio: ex ea caules aſparagi ſimilitudine exeunt. Et paulo poſt, Semen in uva raris acinis dependet, ſucco rubenti, poſtea croci. Et paulo poſt, Vitia cutis in facie, varoſque, & lentigines, & ſugillata emendat, & cicatrices. conf. Pallad. 1. 35.

Pſilothrum, Unguentum depilatorium, quo mulieres utebantur: a ψιλῶ nudo. Martial. lib. 6. 93.

Pſilothro nitet, aut acida latet oblita creta. Al. Viret. conf. Lamprid. in Heliog. cap. 31. V. dict. ſeq.

Psilothro, āre. Pilos exſtirpare per pſilothri medicamentum. Plin. Valer. 3. 52. V. Barth. Adverſ. 28. 20.

Psimmythium, vel **Psimythium**, i. n. [ψιμμύθιον] Plin. lib. 34. c. 18. Pſimmythium quoque, hoc eſt Ceruſſam, plumbariæ dant officinæ. Laudatiſſimum in Rhodo. Fit autem ramentis plumbi tenuiſſimis ſuper vas aceti aſperrimi impoſitis, atque ita deſtillantibus, &c. [Hanc opinor Martialem Acidam cretam intelligere. V. paulo ante in psilothrum. Gloſſ. Cyrill. Ψιμύθιον, Cimuſſa, Ψιμυθιστὴς, Cimuſſator. An Ceruſſa, & Ceruſſator?

Psĭmythus, i. m. [ψίμυθος] Idem. De hac vide Vitruv. lib. 7. cap. 12. & Dioſcor. lib. 5. cap. 94. Al. 103. qui ψιμμίθιον per ι ſcribit.

Psitta, æ. f. [ψίττα] Piſcis plani generis, quem nos Paſſerem vocamus, ut vertit Theodorus ex Ariſtotele de Natura animalium. Plin. lib. 9. cap. 16.

Psittăcus, i. m. [ψιττάκη, ἀνθρωπόγλωσσον] Avis Indica, vocem humanam miro naturæ artificio effingens. Martial. lib. 14. 73.

> Pſittacus a vobis aliorum nomina diſcam:
> Hoc didici per me dicere, Cæſar ave.

Plin. lib. 10. cap. 42. Super omnia humanas voces reddunt, pſittaci quidem etiam ſermocinantes. India autem hanc mittit, Sittacen vocant, viridem toto corpore, torque tantum miniato in cervice diſtinctam. Imperatores ſalutat, & quæ accipit verba pronuntiat. In vino præcipue laſciva. Capiti ejus duritia eadem, quæ roſtro, &c. Perſ. Sat. prolog. 8.

> Quis expedivit pſittaco ſuum χαῖρε,
> Picaſque docuit noſtra verba conari? Stat. 2 Silv. 4. pr.
> Pſittace, dux volucrum, domini facunda voluptas,
> Humanæ ſolers imitator, pſittace, linguæ. Idem v. 25.
> Occidit aëriæ celeberrima gloria gentis
> Pſittacus, ille plagæ viridis regnator Eoæ.

In Gloſſ. Cyrill. ſcribitur unico τ ψιτακὸς, Pſittacus.

Psittacīnus, a, um. Adj. [ψιττακινὸς] Scribon. Largus Comp. 27. Collyrium pſittacinum a colore viridi ita dictum.

P S O

Psoadĭcus, a, um. [ψοαδικὸς] Qui clunium dolore afficitur. Cæl. Aurel. Tard. 5. 1. Nam ψόας Lumbos interpretantur. V. ſeq. dict.

Psŏalgĭcus, a, um. [ψοαλγικὸς] Laborans lumbis, a ψόα lumbus, & ἄλγος dolor. Theod. Priſc. 2. 34. Male ſcribitur Pſialgicus. [Pſyalgicus non ſpreverim. Nam ψύα & ψόα eadem dictio. V. Henr. Steph. Theſ. Gr. To. 4. col. 700. Gloſſ. Cyrill. ψυὰ, Lumbus. ὀξυτόνως, conf. lumbago.

Psōleos, i. m. [ψώλεος] Verpus. Priap. Carm. 68.

Pſoleon ille vocat, quod nos pſoloenta vocamus. Ψολόεις, Fuliginoſus.

Psōphis, ĭdis. f. [Ψωφὶς] Arcadiæ civitas, a Pſophide Lycaonis filio, aut, ut alii malunt, a Pſophide Erycis Sicani filia condita. Ovid. lib. 5. Met. 607.

Uſque ſub Orchomenon, & Pſophida, Cyllenenque. conf. Stat. 4. Theb. 296. In inſula quoque Venetorum Zazyntho arx ipſa vocabatur Pſophis: & aliæ multis locis. Hermol. in Plin.

Eſt & alterum ejuſdem nominis oppidum in Arcadia.

Item tertium in Achaja. Steph.

Psōra, æ. f. [ψώρα] Lepra. Plin. lib. 20. cap. 1. ſcabiem pſoram appellat; quam tuſis cæpis ſanari poſſe eodem libro cap. 5. ait. Idem Plin. eodem ipſo libro, cap. 9. lepram a pſora ſeparat. Lepras, inquit, & pſoras cum alumine rotundo ex aceto. Et paulo poſt, Item, inquit, pſoras & lepras veteres, ipſius tribus partibus, cum duabus aluminis in aceto acri illitis. Loquitur de braſſicæ criſpatæ viribus: multis quoque ejuſdem libri inſequentibus capitulis pſoram a lepra diſtinguit, ut verear ne non auctor Lexici Græci aberraverit in expoſitione ejuſdem dictionis. V. Cælium lib. 6. cap. 6. Gloſſ. Cyrill. Ψώρα, Scabia, Scabies; Ψωριῶ, Scabio; Ψωρὸς, Ψωραλέος, Scabioſus, Scaber. Gloſſ. Philox. Scaber, Ψωρὸς, Scavia, Ψώρα, Scabies, Ψώρα, Scavet, κνῆθει, Scabioſus, ψωρὸς, λεπρός.

Pſora fit a ψῶ ſcalpo. Nam qui pſora laborant, ulcera ſive puſtulas ſupra modum contingere, palpare, & ſcalpere cupiunt.

Psorĭcus, a, um. Adj. [ψωρικὸς] &

Psoricum, i. n. [ψωρικὸν] medicamentum ad oculos ſcabros commendatum. Celſ. lib. 6. cap. 6. 31. ubi indicat ad oculos ſcabros collyria. V. & Plin. lib. 34. cap. 12.

Psōranthĕmis, ĭdis. f. [ψωράνθεμις] Infructuoſa herba roſmarini. Apul. de Herb. cap. 779.

P S Y

Psȳche, es. f. [ψυχὴ] Anima. Pſychen ut formoſiſſimam puellam Cupidini nuptam, & ab eodem deſertam, ſiſtit Apul. Met. 4. Cujus fabulam allegorice ad animam retulit Fulgent. V. Beroald. Not. p. m. 522.

Psyche, [Ψυχὴ] Marphadatis in Cappadocia reguli uxor, quam Catonis Uticenſis filius corrupit. Unde jocus, Cato βασιλικὴν ψυχὴν ἔχει. V. Cæl. Rhod. Ant. Lect. 24. 9.

Psȳchĭcus, a, um. Adj. [ψυχικὸς] Animalis, Gloſſ. Gr. Lat. qui & Carnalis dicitur. V. Suid. & Suic. Theſ. Eccleſ. Tertull. ſcripſit librum contra Pſychicos. conf. Idem adverſ. Marc. 4. cap. 22.

Psȳchŏmăchia, æ. f. [ψυχομαχία] Compugnantia animi; ſic carmen ſuum vocat Prudentius, in quo pugna virtutum & vitiorum, quæ in anima ſunt, deſcribitur. Gloſſ. Cyrill. Ψυχομαχία, Jurgium.

Psychomantia, æ. f. [ψυχομαντεία] Genus divinationis per manium evocationem. V. necromantia.

Psȳchŏmantīum, i. n. [ψυχομαντεῖον] Locus vaticinii, ubi fiebat manium evocatio. Cic. 1. Tuſc. 115. Ait enim Termaneum quendam Elyſium, quum graviter filii mortem mæreret, veniſſe in pſychomantium, quærentem quæ fuiſſet tantæ calamitatis cauſa, &c. Idem 1. de Divin. 133. Neque eos, qui quæſtus cauſa ariolentur, nec pſychomantia quidem, quibus Appius amicus tuus uti ſolebat, agnoſcere.

Psȳchŏtrŏphum, i. n. [ψυχότροφον] Herba duorum cubitorum altitudine anguloſum habens caulem, a radice ſpargens folia fere lapathi, ſerrata, ſemine purpureo: in Italia Serratula dicitur, in Gallia vero Vetto-

Vettonica. Plin. lib. 25. cap. 8. Psychotrophon inde dictum, quod locis potissimum gaudeat alsiosis, seu frigidis. Nam ψύχ☉ Frigus.
Psychotrophi item Pisces quidam appellantur, quod umbrosos sectentur recessus, ac humido frigidoque delectentur elemento.

PSȲCHRŎLŎGUS, i. m. [ψυχρόλογ☉] Qui frigida loquitur & absurda, nec plausu excipienda, Qui boni nihil profert: Cujusmodi sermo inde

PSYCHROLOGIA, æ. f. [Ψυχρολογία] vocatur.

PSȲCHRŎLŪSIA, æ. f. [ψυχρολουσία] Frigidum lavacrum. V. Cæl. Aurel. Acut. 1. 14. 112. & Tard. 1. 1. 47. &c.

PSȲCHRŎLŪTA, vel PSYCHROLŪTES, æ. m. [ψυχρολούτης] Qui frigida lavatur. Veteres enim frigida tantum utebantur: calida vero balnea valetudinariis deserviebant. Senec. Epist. 53.pr. Memor artificii mei veteris, mitto me in mare, quomodo psychrolutam decet, gausapatus. Idem Epist. 83. Ille tantus psychrolutes, qui Calendis Januariis in Euripum saltabam, qui anno novo, quemadmodum legere, scribere, dicere aliquid, sic auspicabar in Virginem desilire, &c.

PSYDRĂCION, i. n. [ψυδράκιον] Genus pustularum durarum & subalbidarum acutarumque, caput præcipue infestantium. Paul. Ægineta. Cels. 5. 28. Gloss. Cyrill. Ψυδράκιον, Papula. Est autem Dimin. a

PSYDRAX, ăcis. f. [ψύδραξ] Morbus, seu Ulcus in capite, de quo Galen. lib. 2. de Composit. pharm. cap. 9. Idem ac Psydracium.

PSYGNUM, i. n. Portus ingens est ad radices Elephantis montis, apud Cynocephalos. Strab. lib. 16.

PSYLLI, orum. m. [Ψυλλοὶ] Populi sunt Libyæ in Africa, a Psyllo rege dicti, quibus, ut scribit Plin. lib. 7. cap. 2. virus exitiale serpentibus ingenitum fuit, & cujus odore sopirent eas. Mos vero illis fuit liberos genitos protinus objiciendi sævissimis earum: eoque genere pudicitiam conjugum experiendi, non profugientibus adulterino sanguine natos serpentibus. Hactenus Plin. Meminit & Herodotus lib. 4. Silius item de Athyro Psyllo lib. 1. 412. Lucan. lib. 9. 895. Gellius etiam lib. 16. cap. 11. Crinitus lib. 1. cap. 3. de Hon. disc. & Solinus cap. 40. de Africa, f. 591. Plutarchus in Catone scribit, Catonem per deserta Libyæ iter facientem secum Psyllos duxisse, qui morsibus serpentum mederentur, ore trahentes venenum, & ipsos serpentes cantibus mitigantes. V. Cels. lib. 5. cap. 27. 3. De curationibus communibus adversus omnes morsus serpentium.
Marmaridæ Psylli. Lucan. lib. 9 895.
Plura de Psyllis, V. apud Plin. 8. 25: 25. 10. & 28. 3. conf. MARMARIDÆ, & Lex. Pitisc.

PSYLLION, i. n. [ψύλλιον] Herbæ genus, radice tenui, supervacua; sarmentosum, fabæ granis in cacuminibus, foliis canino capiti non dissimilibus, semine autem duplici, unde & nomen: hoc in baccis; &c. Plin. lib. 25. cap. 11. ad fin. Vulgus nostrum Herbam pulicarem vocat. Diminutivum est a Ψύλλ☉ seu Ψύλλα, Pulex.

PSYLLIS, is. m. Fluvius in Bosphoro ponti Euxini. Plin. lib. 6. cap. 1.

PSYLLIUM, i. n. [Ψύλλιον] Ptolemæo lib. 5. cap. 1. urbs Bithyniæ: vulgo *Picello*.

PSYTHIUS, a, um. Adj. [Ψύθι☉] ut, Psythia vitis. Virg. 4. Georg. 269. Psythium passum. Plin. lib. 14. cap. 9. Psythium & Melampsythium passi genera sunt, suum saporem, non vini, referentia.

PSYTHIA, æ. f. [ψυθία] Vitis, vel Uva. Virg. 2. Georg. 93.
Et passo psythia utilior. Stat. 4. Silv. 9. 38.
Vel passum psythiis suis recoctum. Columel. lib. 3 cap. 2. Nam quæ Græculæ vites sunt, ut mareoticæ, thasiæ, psythiæ, sophortiæ, sicut habent probabilem gustum, ita nostris regionibus, & raritate uvarum, & acinorum exiguitate minus fluunt. Macrobio quoque lib. 2. Sat. 16. in enumeratione generum uvarum memoratur, Numentana, precia, prannia, psythia, pilleolata, &c. Al. Psithia.

P T

P. T. Pecunia Trevirensis, Percussa Treviris. PT. Pater, Prætor.

P T A

PTARMICA, æ. f. [πταρμική] Exiguus frutex est, surculos habens parvos, multos & rotundos, abrotono non dissimiles, & circa eos folia oleæ similia, longa multa, & in cacumine capitulum, uti Anthemidis, parvum, rotundum, quod acri suo odore sternutationem excitat, unde & nomen accepit. Dioscorides lib. 2. cap. 156. Plin. 21. 16. [Gloss. Cyrill. Πταρμὸς, Sternomentum, Sternumen, Sternotum. Scribe, Sternumentum, & Sternutum. Est autem a Πτάρομαι Sternuto. ibid.

P T E

PTE, [πτε] syllabica adjectio Ablativis aliquando jungi solita; ut Meapte, tuapte, suapte, nostrapte, vestrapte. Ut, Meapte culpa. Curt. Nostrapte culpa. Ter. Phorm. 5. 2. 1. Tacit. 2. Hist. 63. 5. Sabinus suopte ingenio mitis. conf. Priscian. p. 947. Cic. 5. de Fin. 61.

PTĔLEON, i. n. [Πτέλεον] Ioniæ oppidum juxta Erythras, & Mimantem montem. Plin. lib. 5. cap. 29.
Est & aliud ejusdem nominis Oppidum in ora Bœotiæ. Plin. lib. 4. cap. 7.

PTĔRĔLAS, æ. m. Taphiorum rex, de quo Ovid. in Ibin, 362.
De alio Pterela, V. Stat. 6. Theb. 648. & 7. 632.
Meminit & cujusdam hujus nominis Plaut. Amph. 1. 1. 105. &c.
De Cane hujus nominis, Ovid. 3. Met. 212.
Et pedibus Pterelas, & naribus utilis Agre.

PTĔRIS, ĭdis. f. [πτερὶς] Herba, prima species est Filicis, herbæ nobilis, quam Plin. describit, ejusdemque vires monstrat, lib. 27. cap. 9. conf. Apul. de Herb. cap. 76. Dioscor. 4. 186. [& Suid. qui πτέρας παρά. scribit. sed in Gloss. Cyrill. Πτερὶς, βοτάνη, Filix. Est autem Diminutivum a πτερόν.

PTERNA, æ. f. [πτέρνα] Pars inferior navalis mali: circa mediam fere trachelos: summa pars carchesium nominatur. Gloss. Gr. Lat. Πτέρνα, Calx, Planta.

PTERNICA, Caulis est herbæ, quæ vocatur Cactos; de qua Plin. lib. 21. cap. 16. al. Pternix rectius, πτέρνιξ.

PTĔRŌMA, ătis. n. [πτέρωμα] Murus in altitudinem ad latus ædificii assurgens; sic dictus, quod instar alæ protegat. Strab. lib. 17. Vitruv. 3. 2. & 4. 4. & 7. conf. PTERON. & Bald. Lex. Vitruv.

PTĔRON, i. n. [πτερὸν] Ædificii moles, majori alii adjecta. Plin. lib. 36 cap. 13. Majore autem in parte transitus est per tenebras: aliæque rursus extra murum labyrinthi ædificiorum moles, pteron appellant. Et lib. eodem cap. 5. Namque supra pteron pyramis, &c.
Ptera, n. pl. [πτερὰ] sive ut Vitruvius lib. 3. cap. 2. appellat, Pteromata, in templis Muri duo sunt, ut ait Strabo lib. 17. de templo Heliopolitano, ad altitudinem ipsorum templorum, utrinque surgentes: ita dicti, quod alarum specie quasi protegant. Ex Hermol. Gloss. Cyrill. Πτερὸν, Pinna, Pluma, Ala.

PTĔRŎPHŎROS, i. m. [Πτεροφόρ☉] est Regio apud Ripheos montes: sic dicta ab assidua nive, quæ ibi pennarum similitudine continuo decidit. Plin. lib. 4. cap. 13.
Pterophori, item dicti sunt Pegasarii cursores: quod peregre proficiscentes, surrectas in capite pinnas gestare solebant. Dionysius. V. Cæl Rhod. Ant. Lect. 20. 22. Gl. Lat. Gr. Aliger, Πτεροφόρ☉, Ἔρως. & Gr. Lat. Πτεροφόρ☉, Aliger.

PTĔRŌTUS, a, um. Adj. [πτερωτὸς] in Gloss. Cyrill. Alatus.
Pteroti, duo Neronis calices ex vitro, Ansati. Plin. lib. 36. cap. 26. Sed quid refert, Neronis principatu reperta vitri arte, quæ modicos calices duos, quos appellabant pterotos, HS sex millibus venderet.

PTĔRȲGIUM, i. n. [πτερύγιον] in oculis vocatur Membranula quædam nervosa, quæ oriens ab angulo, vel a narium vel temporum parte ad coronam usque, interim & pupillam operit. Plin. lib. 34. cap. 10. Cadmiæ effectus, siccare, sanare, sistere fluxiones, pterygia, sordes oculorum purgare, scabritiem extenuare. Ex Hermol.
Pterygium in digitis apud Paulum Æginetam est, quum caro excrescit, partem illam contegens, quæ in ungue, pterygion, inquit, appellatur, quod vitium ex paronychia fere nascitur. At Celsus lib. 6. cap. 19. pr. dicit esse Pterygium, quum recedit ab ungue caruncula non sine magno dolore. Hæc Hermol. Videtur enim diminutivum esse a πτερὸν, id est ab Ala, quam tunc videtur efficere caro ab ungulis discedens. Plin. lib. 23. cap. 1. Illinitur eadem cum fico & pterygiis digitorum. conf. PARONYCHIA.

PTĔRȲGŌMA, ătis. n. [πτερύγωμα] est Pegma ædificii instar alæ. Vitruv. 10. 17. V. Bald. Lex. p. 95. [l. c. Vitruv. non exstat hæc vox. V. PTEROMA. Apud medicos Græcos est Auris, item Pudendi muliebris pars.

PTERYGŎPHŎRUM, i. n. [πτερυγοφόρον] Succinum, dictum quia stramina, floccosque attrahat. V. Cæl. Rhod. 20. 12. Apud ipsum Diosc. 1. 113. est χρυσοφόρον.

P T I

PTĬSĂNA, æ. f. [πτισάνη, ἡ πτισάνη] Pultis genus est ex farina hordeacea: verum tamen fit & ex aliis frugibus. Plin. lib. 18. cap. 7. Ptisanæ ex hordeo usus validissimus, saluberrimusque tantopere probatur. Unum laudibus ejus volumen dicavit Hippocrates, clarissimus medicinæ scientia. Ptisanæ bonitas præcipua Uticensi. In Ægypto vero ea est, quæ fit ex hordeo cui sunt bini anguli. In Bætica & Africa genus, ex quo fiat, hordei, glabrum appellat Turanius. Idem lib. 22. cap. 25. Ptisanæ, quæ ex hordeo fit, laudes uno volumine condidit Hippocrates, quæ nunc omnes in alicam transeunt. Contra quanto innocentior est alica? Hippocrates tantum sorbitionis gratia laudavit, quoniam lubrica ex facili hauriretur, quoniam sitim arceret, quoniam in alvo non intumesceret, quoniam facile redderetur, & assuetis hic solus cibus in febri, bis die posset dari, tantum remotus ab istis, qui medicinam fame exercent.
Ptisanam medici hodie quum absolute proferunt, Hordeaceam intelligunt: fit enim & triticea ptisana ex tritico vel farina triticea aqua elota, de qua Galen. lib. 1. alimentorum.

PTISANĀRIUM, i. n. [πτισανάριον] Ptisanarium oryzæ vocavit Hor. 2. Serm. 3. 155. Oryzam coctam, vel ptisanam, aut Sorbitionem ex oryza,
Quid cessas? agedum, sume hoc ptisanarium oryzæ. Accipiendum est, inquit Lambinus, Ptisanæ nomen hoc loco, non pro oryzæ succo, qui in potionem præbeatur, cujusmodi hodie fieri consuevit ex hordeo, in qua nihil inest præter aquam, & hordei cremorem, sed pro Pulte, in qua solidæ partes ipsius oryzæ maneant, quæ detur in cibum. [Videtur Caliculum intelligere, ptisanæ sorbitione plenum. Dicitur ut Pultarium, &c. Hic autem per Metonymiam, continens pro contento.

P T O

PTŌCHĪON, i. n. [πτωχεῖον] Domus alendis pauperibus destinata, idem quod Ptochodochium. l. ult. C. de Sacrosanct. Eccles. V. Cang. Gloss. Gr.

PTŌCHŎTRŎPHĪON, i. n. [πτωχοτροφεῖον] Diversorium, sive domus in qua mendici nutriuntur: πτωχὸν enim Græci Pauperem, seu mendicum dicunt, & τρέφω nutrio. Justinian. lib. 1. C. multis in legib. maxime sub tit. de Episcopis & clericis, & de sacrosanct. Eccles. conf. Cang. l. c.

PTOCHŎTRŎPHUS, i. m. [πτωχότροφ☉] Qui pauperes alit. V. l. 1. Cod. tit. 3. & ibid. leg. 42. & Cang. ibid.

PTOEMBARI, orum. pl. Africæ populi, qui canem pro rege habent, motu ejus imperia augurantes. Plin. lib. 6. cap. 30. & ex eo Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 2.

PTOEMPHANÆ, arum. m. pl. Populi in Africa, iidem qui Ptoembari. Plin. l. c.

PTOLEMÆUM, V. PTOLEMÆUS.

PTOLEMÆUS, i. m. [Πτολεμαῖ☉] Nomen proprium Lagi, gregarii militis, filii, qui maxima auctoritate fuit apud Alexandrum Macedonem. Post cujus mortem, Ægypto & Africa & magna Arabiæ parte potitus, regnavit annis quadraginta. A quo deinceps Ægyptii reges, Ptolemæi & Lagidæ appellati sunt. V. Joseph. 12. 1. & Justin. 13. 4. Græci quippe πτολεμίζειν, & πτολεμεῖν pugnare dicunt. Sic igitur a πτολεμῶ Ptolemæus dicitur: sicut ab τιμάω, quod est honoro, Timæus. [Immo a πτόλεμ☉. H.St. Videtur ex Macedonum Dialecto esse. Alioqui πτολέμει☉, Ion. πτολεμήϊ☉. Tum reliqua ejusmodi a nominibus in η, ut Τίμαι☉ a τιμὴ, Ἑκαταῖ☉ ab Ἑκάτη. V. tamen Priscian. lib. 2. fol. 20. b. Aldi.
Ptolemæus Lagi duos filios habuit, Ptolemæum Philadelphum, & Ptolemæum Ceraunum. Philadelphus in regno patri successit, vir doctissimus, Stratonis discipulus, qui bibliothecam illam celeberrimam instruxit, quæ usque ad primum Alexandrinorum & Romanorum bellum duravit. V. Gell. lib. 6. cap ult. Regnavit annis triginta octo: cui successit Ptolemæus cognomento Euergetes, quod Latine dici Beneficus potest. Hic viginti sex annis regno potitus, moritur: cui successit Ptolemæus Philopator, decem & septem annis regnans. Post eum Ptolemæus Epiphanes, qui annis viginti quatuor regnavit. Tum Ptolemæus Philometor,

[…]tor, ejus filius, qui triginta quinque. Deinde Ptolemæus Euergetes, ejus frater, viginti novem, qui etiam Phyſcon dictus eſt. Huic ſucceſſit fil. Ptolemæus, Philometor item dictus, & cum matre decem annis regnavit. Huic pulſo ſubſtituit mater Ptol. Alexandrum, qui eam poſtea interemit. Regnavit ann. XVIII. Ei ſucceſſit Ptol. Lathyrus dictus, ex Cypro oriundus. Poſt hunc Ptolemæus Dionyſius, qui & Auletes dictus eſt, quem a civibus ejectum A. Gabinius reſtituit. Poſtremo filius ejus puer, Cleopatræ frater, qui Magnum Pompejum ſupplicem interfecit, periitque in obſidione Alexandriæ.

Ptolemæorum ſtemma habes apud Paul. Manut. Quæſ. per Epiſt. 1. Epiſt. 10. & Accuratius apud Vaillant. in Hiſt. Ptol.

Vocantur interdum, non ex cognomine, ſed ex ordine, quo regnarunt. Ut apud Appianum pag. 83. in fine, Πτολεμαῖος ἐνδέκατος Αἰγύπτου βασιλεύς. Sic col. 131. meæ edit. ἐπὶ ἕκτου Πτολεμαίου. Tamen apud eum legimus etiam pag. 90. Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Φιλαδέλφου. H. St.

Manes Ptolemæorum. Lucan. lib. 8. 696.

Fuerunt & alii hoc nomine, ut Pyrrhi regis filius, & alter Cypriorum rex, qui ſuis divitiis Romanum locupletavit ærarium. Item

Aſtrologus, natione Ægyptius, quem paulo poſt Trajani & Hadriani tempora floruiſſe conſtat. Scripſit Geographiæ lib. 7. Libros magnæ conſtructionis mathematicæ, vulgo vocant Almageſtum, & alia. V. Fabric. Biblioth. Gr. lib. 4. cap. 14.

Ptolemæus, [Πτολεμαῖος] Fluvius in Troglodytico ſinu. Plin. lib. 6. cap. 29. Eæ viæ omnes Arſinoën ducunt, conditam ſororis nomine in ſinu Charandra a Ptolemæo Philadelpho: qui primus Troglodyticen excuſſit, & amnem, qui Arſinoën præfluit Ptolemæum appellavit.

PTOLEMÆĒUS, a, um. [Πτολεμαΐειος] Adj. quinque ſyllabarum. Propert. lib. 2. 1. 30.

Et Ptolemææ litora capta Phari.

PTOLEMÆUM, i. n. [Πτολεμαῖον] vel, ut quidam ſcribunt, Ptolemæēum [Πτολεμαιεῖον] Nomen eſt gymnaſii apud Athenas. Cic. 5. de Fin. pr. Quum audiſſem Antiochum, Brute, ut ſolebam, cum M. Piſone in eo gymnaſio, quod Ptolemæum vocatur, &c. Pauſan. in Att. p. 15. Wech. In gymnaſio, quod a foro non procul abeſt, & a conditore Ptolemæum appellatur, ſtatuæ Mercuriales lapideæ viſuntur, ſpectatu dignæ. Adeſt & Ptolemæi ænea ſtatua. conf. Suet. Aug. cap. 18.

PTOLEMĀIS, ĭdis. f. patronym. [Πτολεμαΐς] Lucan. lib. 10. 69.

Miſcuit inceſtam ducibus Ptolemaida noſtris. De Cleopatra.

Adjective Sidon. Carm. 5. 461. Ptolemaide gaza.

PTOLEMAIS, ĭdis. f. [Πτολεμαΐς] Oppidum in margine Rubri maris, ad primos elephantorum venatus, a Ptolemæo Philadelpho conditum & ob id Epitheras cognominatum, eſt in regione Troglodytarum. Plin. lib. 2. cap. 73. Strab. 2. extr. & 16.

Ptolemais, Nomen quinque urbium, quarum una eſt in Ægypto, in Aphroditopolite nomo. de qua Hieronymus ad Euſtochium, Per arenas Syriæ pervenit ad Coum, quæ nunc Ptolemais dicitur. Altera eſt in Æthiopia, de qua ſupra. Tertia in Phœnicia, quondam Ace, de qua Steph. Quarta Nili fluminis. Quinta in Cyrenaica provincia Africæ. [Niſi quarta & prima eadem civitas.

PTŌŎN, i. n. [Πτῷον] Mons trivertex in Græcia. Erat autem ibi Thebanorum oraculum. Meminit Homerus in Catalogo navium. Strab. lib. 9. Ptoum autem mons campo Tenerico lacuique Copaidi ad Acræphium incumbit.

PTȲAS, ădis. f. [πτυὰς] a πτύειν Spuere; Aſpidis genus quoddam, quod ſputum homini letale in oculos exſpuit. Plin. lib. 28. cap. 6. Verum ex his, quæ referre fas ſit, impubium puerorum contra ſalivas aſpidum, quas ptyadas vocant, quoniam venena in oculos hominum exſpuant. De urina loquitur.

PTYNGX, gis. m. [πτύγξ] Avis rapax, quæ Chalcis aliquibus dicitur, Ariſtot. de hiſtoria anim. lib. 9. cap. 12.

PTȲSIS, is. f. [πτύσις] Sputum. Unde & Ptyſici, Qui nimio humore repleti ſemper ſputum mittunt.

P U

P. V. Pedes quinque, Poſt quintum, Perfectiſſimus vir, Pia victrix, Præfectus vigilum, Præfectus urbi, Præſtantiſſimus vir, Primarius vir, Populo videtur. PV. Privatus, Provincia, Publilia, Pugna, Pupilla.

PVB. Publicus, Publilia.

PUBER, ĕris. Adj. com. V. infra in dict. ſeq.

PŪBES, is. f. [ἥβη] proprie Lanugo, quæ maribus decimoquarto anno, feminis duodecimo circa pudenda oriri incipit. Quod quia maturitatis eſt ſignum, factum eſt, ut mas Pubes, ſive Puber, vocetur, quamprimum ad generandum aptus eſt, & femina ſimiliter ad concipiendum. Virg. 3. Æn. 427.

Prima hominis facies, & pulchro corpore virgo
Pube tenus. Inde, Os pubis medici vocant illud, Super quo pubes creſcit circa pudenda. Apul. Met. 1. p 105. Elm. Ita ut ab umbilico pubetenus cetera corporis renudaret. Ibid. 9. p. 222. Nonnulli exiguo tegili tantummodo pubem injecti. [Quibus locis poteſt & pro ipſa Pudenda parte accipi.

Pubes, Juvenum multitudo. Virg. 1. Æn. 403.

Haud aliter puppeſque tuæ, pubeſque tuorum. Cic. pro Milon. 62. Cui Senatus totam Remp. omnem Italiæ pubem, cuncta Pop. Rom. arma commiſerat.

Pube præſente, eſt Populo præſente συνεκδοχικῶς, ab iis qui puberes ſunt. omnem populum ſignificans. Paul.

Ægre id Romana pubes paſſa. Liv. 1. 9. V. Borrich. Vind. p. 194.

Omnis pubes. Virg. 9. Æn. 74. V. Feſt.

Agreſtis. Virg. 1. Georg. 343.

Armata. Valer. 7. Argon. 77.

Captiva. Hor. 3. Carm. 5. 18.

Delecta. Stat. 4. Theb. 112.

Effrena. Stat. 5. Silv. 2. 68.

Electa. Claud. de Bell. Gild. 416.

Fortiſſima. Lucan. lib. 2. 473.

Generoſa. Stat. 5. Silv. 3. 146.

Indomita. Virg. 3. Georg. 174.

Nautica. Sil. lib. 6. 351.

Numeroſa. Valer. 5. Argon. 40.

Ruſtica. Tibul. lib. 1. 1. 23.

Sobria. Sil. lib. 11. 106.

Pubes etiam Adjective ſumitur. [ἀνδρωθείς, ἔφηβος, πρόσηβος] ut, Nepos 10. 4. 4. Priuſquam puer pubes eſſet. Cic. pro Rabir. 31. Neminem eſſe dico, ex iis omnibus, qui illo die Romæ fuerint, (quem tu diem in judicium vocas) pubeſque tum fuerit, quin arma ceperit. Gloſſ. Lat. Gr. Pubes, Ἥβη. καὶ ἐνῆλιξ, καὶ ἤϊθεος.

PŪBER, ĕris, Adj. o. g. [ἡβῶν, Gl. Gr. L.] Cui pubis ſilvula ſuccrevit.

Pater filium puberem habens. Cic. 2. de Orat. 224.

Puber ætas. Liv. 1. 3. pr. Imperium ei ad puberem ætatem incolume manſit.

Puberes. pl. m. [ἐνήλικες, καὶ βέτπαιδες, ἤϊθεοι. Gl. L. G.] Salluſtius Jugurth. 26. extr. Omnes puberes, Numidas, negotiatores promiſcue, uti quiſque armatis obvius, interfecit. Cic. 1. Offic. 129. Noſtro quidem more cum parentibus puberes filii, cum ſoceris generi non lavantur.

Pubera folia, i. e. Adulta. Virg. 12. Æn. 413. Servius. Sic in 4. 514. Pubentes herbæ. Et eſt reciproca inter herbas & homines translatio, nam & Pubertatem herbarum, & Florem juventutis vocamus. V. poſt.

PUBĔRUS, a, um. Adj. Idem. Gloſſ. Cyrill. Ἔφηβος, Pubertus, Puberta, Pubis, Pubeſcens. Lego Puber, vel Puberus, Pubera, Pubes. Niſi etiam Pubis, Adj. dictum fuit.

PUBERĀLE, is. n. Pubes, vel In pube pili. Gloſſ. Gr. Lat. Ἐφηβαιόν, Puberale. [An Veſtis pubi injecta? ut Humerale, & ſimilia.

PUBERTAS, ātis. f. [ἥβη, ἀνδρωπαιδία] Ætas in maribus, qui eſt annus XIIII, in feminis XII. Gloſſ. Gr. Lat. Ἐφηβότης, Pubertas.

Pubertas plena, XVIII annus eſt. Modeſtin. De adoptionibus, l. Arrogato. conf. Lex. Pitiſc.

Pubertas, eſt Emiſſio ipſa pubis, a qua anni Pubertatis dicti ſunt. Columel. lib. 4. At citra naturæ quandam pubertatem. Cic. 2. de Nat. Deor. 86. Ut ſiquis dentes & pubertatem natura dicat exſiſtere. Plin. lib. 25. cap. 11. Exſtinguit venerem teſtibus circa pubertatem illita. [i. e. Puberi ætate.

Pubertas, Generandi vis. Tacit. de Germ. 20. 4. Sera juvenum Venus, eoque inexhauſta pubertas. [An pro Pube, juvenum ſobole?

Improprie. ut, Uvæ pubertas. Plin. lib. 23. pr.

PUBEO, pubēre. Ulpianus in l. 3. §. 8. Carbonianum. Plane ſi mater. D. de Carbon. edicto, Si duo impuberes patiantur ſtatus controverſiam & alter eorum pubuerit, exſpectari alterius quoque pubertas debet. [Poteſt eſſe a ſeq. Pubeſco.

PUBENS, entis. Partic. [ἐφηβῶν, ἐνήλικος] ut, Claud. Conſ. Prob. & Olyb. 142.

Sunt mihi pubentes alto de ſemine fratres.

Genæ pubentes. Virg. 12. Æn. 221. al. Tabentes.

Herbæ, Translate. Virg. 3. Georg. 126.

Pubenteſque ſecant herbas. Ubi Servius, Pubentes, adultas, maturiores, quibus robur acquiritur. Quidam legunt Florentes.

Roſæ. Stat. 3. Silv. 3. 129.

PUBESCO, ĕre. [ἐφηβέω, ἡβάω, ἡβάσκω, γενειάω, χνοάζω] Lanuginem pudendorum emittere. Cic. 1. Off. 118. Namque Herculem Prodicium dicunt, ut eſt apud Xenophontem, quum primum pubeſceret. Virg. 3. Æn. 491.

Et nunc æquali tecum pubeſceret ævo.

Juventus pubeſcens. Sil. lib. 16. 679.

Ætas pubeſcit. Sil. lib. 3. 84.

Malæ pubeſcunt. Valer. 7. Argon. 340.

Pubeſcere, de ſtirpibus dictum, pro Adoleſcere, & maturitatem aſſequi. Virg. 2. Georg. 390.

Hinc omnis largo pubeſcit vinea fetu. i. e. Exuberat. Cic. 2. de Nat. Deor. 41. Quum is efficiat ut omnia floreant, & in ſuo quæque genere pubeſcant. De ſole.

Vites pampinis pubeſcunt. Cic. 1. Tuſc. 69. Hic autem, ubi habitamus, non intermittit ſuo tempore

Cælum miteſcere, arbores frondeſcere,
Vites lætiſcere, pampinis pubeſcere. Ex Poeta.

Virgulta pubeſcunt fetu. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 79.

Prata pubeſcunt flore. Ovid. 3. Triſt. 12. 7.

PUBESCENS, entis. Partic. Idem quod Pubens. Sil. 16. 678.

Sidoniuſne puer vix pubeſcente juventa. Sic

Ora pubeſcentia. Stat. 3. Silv. 3. 11.

Pubeſcente vere. Ammian. 27. 10.

Pubeſcente jam fide geſtorum. Idem 31. 4.

PUBĒDA, vel PUBETA, æ. m. Adoleſcens. Gloſſ. Iſidor. Gloſſæ aliæ, Pubeda, Juvenis ſine pube. al. Pubeda adultus. Mart. Capell. 1. Pubeda vixdum. conf. lib. 9. [Forte corrupte, pro Bupæda. V. ſ. l.

PUBLĬCIUS, a, um. Adj. [πουβλίκιος] Idem ac Publicus. ut, Ædiles publicii, Qui publica procurabant. Ovid. 5. Faſt. 288. [Immo ex gente Publicia. V. paulo infra.

Publicius clivus appellatur, quem duo fratres, L. & M. Publicii Malleoli Ædiles Curules, (Scal. Plebei) pecuariis condemnatis, ex pecunia quam ceperant, munierunt, ut in Aventinum vehiculo Velia, veniri poſſit. Feſt. Sic enim emendandum Feſtum puto. conf. Varr. L. L. 4. 32.

Publicium iter. Ovid. 5. Faſt. 294. [Immo Publicius Clivus. V. loc.

Publicius, unde & Publiciana actio, Vide in ACTIO. Eſt titulus in Pandectis de Publiciana in rem act. Fuit Prætor apud Romanos, qui ad inſtar domini, non dominum agere actione ſua voluit. Ulpian. in l. Sed & ſi. D. de Publician. [Re vera Publicius, vel antique Poblicius, nomen eſt gentis Plebejæ, cognomentis Malleoli, & Bibuli notæ ſatis in Romana hiſtoria. V. Liv. 22. 53. & 27. 20. Ejus etiam denarios exhibet Fulv. Urſin. p. 215. edit. Patin. conf. Cic. 1. de Divin. 115. & 2. 113. de Publicio vate.

PUBLĬCUS, a, um. Adj. [δημόσιος, ἔνδημος] quaſi Populicus, a populo; unde & Poblicus pro Publicus apud Plautum: Quod non eſt privatum alicujus, ſed populo commune. Hinc Reſpublica, res populi.

Publicum, commune, ſingulare. Cic. 1. de Invent. 46.

Publicum & Privatum, opponuntur. Cic. pro Muren. 76. Odit populus Rom. privatam luxuriam: publicam magnificentiam diligit.

Jam publicum quidem omnium eſt, tabulata, &c. &c. h. e. Omnibus commune. Plin, lib. 10. cap. 33.

Adulter publicus fiet. i. e. Palam fient ejus adulteria. Juven. 10. Sat. 311.

Æs publicum. Tacit. 12. Ann. 53.

Aſſertor. Ovid. Rem. Amor. 73.

Bonum. Plaut. Trin. 1. 2. 183.

Hoc ita ſi fiat, publico fiat bono.

Caufam antea publicam nullam dixi. Cic. pro Rofc. Amer. 59. V. CAUSA.
Commoda. Hor. 2. Epift. 1. 3.
Confilium publicum, dictus eft Senatus. Cic. 1. de Orat. 216. Quare non etfi eloquentiffimus Athenis Pericles, idemque in ea civitate plurimos annos princeps confilii publici fuit. [Quafi vero Periclem Senatorem intelligi velit, ac non potius Demagogum, qui in concionibus populi dominaretur eloquentia fua. Confilium publicum eft, Cujusvis civitatis concilium. Vide T. Quintii cum Nabide altercationem apud Liv. 34. 32. Senatum Romanum publicum orbis terræ confilium vocat Cic. 3. Epift. 8. quod orbem terrarum auctoritate fua regeret. conf. Pro Sext. 27.
Cura publica juvenum, Barine puella. Hor. 2. Carm. 8. 8.
Cuftodia. Tacit. 3. Ann. 36.
Favor. Ovid. 4. de Pont. 14.. 56.
Fides. Salluft. V. FIDES.
Forma. Quintil. 1. 6. Utendum plane fermone ut nummo, cui publica forma eft.
Furor. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 305.
Jus publicum. Ter. Phorm. 2. 2. 65. V. JUS.
Litora omnia publica effe. Cic. in Topic. 32.
Locus. Ulpian. De tabulis exhibendis, l. Prætor ait, Publici loci appellatio quemadmodum accipiatur, Labeo definit, ut & ad areas, & ad infulas, & ad agros, & ad vias publicas, itineraque publica pertineat.
Loca urbis. Cic. 2. de Lege Agrar. 36.
Luctus. Ovid. ad Liviam, 66.
Ludus urbis. Hor. 4. Carm. 2. 42.
Lux publica immenfi mundi. Ovid. 2. Met. 35.
Mala. V. Via infra.
Munera, Omnibus conceffa bona. Ovid. 6. Met. 351.
Majeftas, Imperii. Claud. 1. in Eutrop. 424.
Pecunia. Cic. 6. Verr. 139. Neque illam ftatuam effe ex pecunia publica, neque publice datam.
Religio publica. Publica religione confecratus is dicitur, quem vulgus *Canonizatum* vocat. i. e. Inter deos relatum. Budæus.
Res privatæ & publicæ. Plaut. Trin. 1. 1. 16.
Sacra publica. Feftus, Publica facra, Quæ publico fumptu pro populo fiunt, quæque pro montibus, pagis, curiis, facellis. At Privata, Quæ pro fingulis hominibus, familiis, gentibus fiunt.
Sidera. Ovid. 18. Epift. 130.
Spes. Ovid. ad Liviam, 365.
Sumptus. Hor. 2. Carm. 15. 18.
Vectigalia publica, Ex quibus vectigal fifcus capit, quale eft vectigal portus, vel venalium rerum, item falinarum, & metallorum, pifcariarum. Ulpianus de Verb. fign. Inter publica.
Verba publica, Quibus utuntur omnes, tam vulgus, quam etiam docti. Ovid. 1. de Arte Am. 144. V. infra.
Via publica, Quæ in folo populi eft, cujus folum publicum eft, five qua iter populo eft. Javolen. lib. 43. D. t. 11. l. 2. Viam publicam populus non utendo amittere non poteft.
Vias publicas, partim Prætorias, partim Confulares Romani appellaverunt. Ovid. 4. Trift. 3. 76.

Publica Virtuti per mala facta via eft. [Sed rectius junges Publica per mala. V. loc.

Via publica nemo quenquam ire prohibet. Erafmus, Proverbii fpeciem habet illud Plautinum ex Curc. 1. 1. 35. Quo fignificant rerum communium æqualem omnibus ufum effe, neque cuiquam vertendum vitio, quod jus publicum concedit.
Ufus publicus. Hor. 2. Epift. 1. 92.
Utilitates publicæ. Tacit. 1. Ann. 10.
Publicum & Commune, differunt. Publicum dictum eft, quafi Populicum, nimirum quod eft totius populi, ut campus Martius, ager Campanus, qui lege agraria lata publicatus eft: Prætor, Conful, & ceteri magiftratus, & leges funt Publicæ perfonæ. Nam totius populi perfonam fuftinent. Commune duobus modis accipitur: uno modo commune appellamus, quod eft duorum aut plurium, ut Paries communis, Communis domus, &c. atque harum rerum communium caufa competit Actio communi dividundo: a quarum fimilitudine dicimus Martem communem, Vitam communem, Mortem communem: & ita accipe illud Cic. pro Rofc. Amer. 72. Quid tam commune, quam fpiritus vivis, terra mortuis, mare fluctuantibus, litus ejectis? Altero modo Communia dicimus, quæ a nemine funt occupata, neque poffeffa, & poffunt fieri occupantis, ut aqua profluens, aer, litus maris, lapilli, & gemmæ in litore maris: quarum rerum caufa non datur Actio communi dividundo apud Jurifconfultos. Ex Lambino.
Opponitur etiam Commune Proprio, ut Cic. pro Sull. 9. Tempus agendi fuit mihi magis proprium quam ceteris: doloris vero & periculi fuit illa caufa communis. Ex eodem. Sic Publico Privatum.
Publica privatis fecernere. Hor. de Arte Poet. 397.
Publicus, interdum Vulgaris, & ab Egregio diftinguitur. Ita apud Petron. cap. 3. Sermonem habes non publici faporis. V. interpr.
Publicum etiam dicitur, Quod dicis caufa tantum, vel ex communi folummodo more quodam ac ufu fit. Ita
Verba publica dicuntur, Quæ per blanditiem fiunt. Senec. Epift. 3. Priore illo verbo quafi publico ufus es, & fic illum Amicum vocafti, quomodo omnes candidatos Bonos viros dicimus: quomodo obvios, fi nomen non fuccurrit, Dominos falutamus. Ovid. 3. Amor. 7. 11.

Et mihi blanditias dixit, Dominumque vocavit,
Et quæ præterea publica verba fonant. Similiter, Publica officia dixit Plin. 9. Epift. 77. conf. Burm. ad Petron. cap. 39. p. 169. &c.

Publicum omnium eft, Omnibus eft commune. Plin. lib. 10. cap. 33. Plaut. Rud. 2. 7. 17.

Iftic, ubi vis, condormifce: nemo prohibet, publicum eft.

Publicum eft, quod civitas univerfa aliqua de caufa frequentat. Cic. 1. de Invent. 40.
Publicum, Abfolute, aliquando fignificat Vectigal: unde & Publicani dicti funt. Suet. Calig. cap. 40. Additumque ad caput legis, ut tenerentur publico, & quæ meretricium & qui lenocinium feciffent. Ulpianus etiam alicubi ufus eft. Budæus.
Publica, n. pl. eodem modo. Hor. 1. Epift. 1. 77.

Pars hominum geftit conducere publica. Cic. 1. Q. frat. 1. 25.

Hic te ita verfari, ut & publicanis fatisfacias, præfertim publicis male redemptis, & focios perire non finas, divinæ cujufdam virtutis effe videtur, id eft tuæ. V. Donat. ad Tacit. 13. Ann. 51. & Lipf. ad Senec. de Conf. Sap. cap. 14.
Aliquando Ærarium etiam fignificat. V. Gronov. ad Liv. 2. 9.
Convivari de publico. V. CONVIVOR.
Redigere bona in publicum. V. IN præpofitionem.
Confulere in publicum, In commune. Plin. 9. Epift. 13. V. CONSULO.
Publicum, pro Confpectu publico. Liv. 9. 7. de Caudina pace loquens, Ut poftero atque infequentibus diebus nemo eorum forum, aut publicum afpicere vellet. Budæus.
In publico. V. IN.
Abftinere publico. V. ABSTINEO.
Carere publico, Non prodire in publicum. Liv. 22. 61. Ceterum proximis Cenforibus adeo omnibus notis ignominiifque confectos effe, ut quidam eorum mortem fibi ipfi extemplo confciverint: ceteri, non foro folum omni deinde vita, fed prope luce ac publico caruerint.
Edicere in publicum. Suet. Galba, cap. 19.
Egredi in publicum. Tacit. 4. Hift. 49. 7.
Prodire in publicum. Suet. Neron. cap. 51.
Proponere litteras in publico. Cic. 7. Att. 17.
Rapi de publico. Suet. Othone cap. 7.
Sum in publico. Cic. 7. Verr. 91. Cleomenes, quanquam nox exat, tamen in publico effe non audet: includit fe domi.
Vehi per publicum. Suet. Neron. cap. 9. Ejufdem fæpe lectica per publicum fimul vectus eft. De Nerone & ejus matre.
Verfari in publico. Tacit. 15. Ann. 59.

PUBLĬCE, Adv. [δημοσίᾳ, πάνδημον] Vulgo, palam. Ter. Adelph. 3. 3. 89.

Haud cito mali quid ortum ex hoc fit publice. i. e. Nunquam obfuturus Reipub.

An publico? H. St. Hic eft pro In publicum.
Cuftos publice, Publico nomine. Ter. Eun. 2. 2. 159. Cic. 6. Verr. 47. Eique (navi) faciendæ fenatorem Mamertinum publice præfuiffe.
Adjuvare publice. Tacit. Agric. 21. 1.
Dicere publice. Cic. 5. Verr. 80. Itaque quum Philinus Herbitenfis, homo difertus & prudens, & domi nobilis, de calamitate aratorum, & de fuga, & de reliquorum paucitate publice diceret.
Dare caufam publice. Cic. 5. Verr. 170. Cui Senatus dederat publice caufam, ut mihi fratrique meo gratias ageret. [An Curam?
Gratulari fibi publice. Plin. 5. Epift. 15. His ex caufis ut illi, fic mihi gratulor, nec privatim magis, quam publice, quod tandem &c.
Poffidere bona publice. V. POSSIDEO.
Venire publice, Palam. Cic. 1. Verr. 2. Cuncti ad me publice fæpe venerunt, ut fuarum fortunarum omnium caufam defenfionemque fufciperem. [i. e. Civitatum fuarum nomine.
Venire publice, & Privatim, contraria. Cic. 4. Verr. 11. Primique, publice privatimque, venerunt.
Socii publice, Cum Rep. quacunque. Cic. 5. de Finib. 42. Serpit fenfim foras, cognationibus primum, tum affinitatibus, deinde amicitiis, poft vicinitatibus cum civibus & iis, qui publice focii atque amici funt, deinde totius complexu gentis humanæ.
Itur illac publice. Ulpian. in l. 1. D. Nequid in loco publico fiat.
Maximam publice putant effe laudem, quam latiffime a fuis finibus vacare agros. Cæf. 4. Bell. Gall. 3. i. e. Civitati cuique.
Publice providere, pro Saluti publicæ, Vide in PROVIDEO. H. St.
Scribere publice. Cic. 16. Att. 11. Publice tamen fcripfi, fi uti vellet iis Valerius, aut mihi nomina mitteret. Idem 15. Fam. 9. i. e. Ad Senatum populumque Ro.
Sum. ut, Publice & privatim oneri effe. Cic. 3. Verr. 16. Neque meus adventus labori aut fumptui, neque publice, neque privatim fuit. i. e. Neque meis amicis, neque provinciæ, aut urbi.
Valere publice. Tacit. 12. Ann. 60. Publice valebant.
Ali publice, Ex publico. Nepos 3. 3. 3.
Dati ei fumptus publice. Auctor de Viris illuft. cap. 40. i. e. Ex ærario.
Locantur publice cibaria anferibus. Cic. pro Rofc. Amer. 56. h. e. Ex publico aluntur. Suet. Auguft. cap. 36.
Pararet locum publice, ubi diverteretur. Liv. 42. 1.
Præbere epulum publice. Suet. Vitel. cap. 10. i. e. Populo.
Redimere publice. Cic. 7. Verr. 89. Quem ab illis prædonibus Locrenfes poftea publice redemerunt. i. e. Sumptibus publicis.
Reftituere Capitolium publice. Tacit. 4. Hift. 9. 4. i. e. Sumptu publico.

PUBLĬCĪTUS, adv. [δημοσίως] Idem quod Publice. Ter. Phorm. 5. 8. 85.

Nonne hoc publicitus fcelus hinc deportarier
In folas terras? Ubi Donatus, Publicitus, publica cura & confilio. Plaut. Amph. 4. 2. 7.
An foris cenfebas nobis publicitus præberier? Idem Bacch. 2. 3. 79. Ibidem publicitus fervant. & Perf. 4. 3. 40. Ut fiat auctio publicitus. V. Non. 11. 27. & Charif. 2.

Nulla tibi privatim, fed omni publicitus gratia obftrictus. Apul. 2. Florid. p. 347. Elmenh.
Peccata prohiberi publicitus intereft. Gell. 6. 14.

PUBLICĀNUS, i. m. [τελῶν, τελώνης] Publicanos a Publicis appellarunt majores noftri, Eos qui Publica, i. e. vectigalia, & alios Pop. Rom. reditus exigendos certo conftitutoque pretio a Cenforibus fingulis luftris exactis redimebant. Horum ordinem & numero ampliffimum, & perfonarum dignitate potentiffimum fuiffe conftat. Cic. pro Planc. 23. Flos enim Equitum Romanorum, ornamentum civitatis, firmamentum Reip. Publicanorum ordine continetur. Ulpianus De Publicanis & vectigalibus, l. 1. D. Publicani funt, qui publico fruuntur: nam inde nomen habent: five fifco vectigal pendant, vel tributum confequantur: & omnes qui aliquid a fifco conducunt, recte vocantur Publicani. conf. Lex. Pitifc.
Familiæ maximæ publicanorum. Cic. pro Lege Manil. 16. V. FAMILIA.
Afpernari nomen publicani. Cic. 1. Q. frat. 1. Nomen autem Publicani afpernari non poffunt, qui pendere ipfi vectigal fine publicano non potuerunt.
Cato Publicanos tertium jam menfem vexat. Cic. 1. Att. 15.
Mulier Publicana. Adjective Cic. 5. Verr. 78. Mulierculæ publicanæ noluit ex decumis nimium lucri dare.

PUBLICIUS, Adj V. fupra fuo loco.

PUBLĬCO, [δημεύω, δημοσιεύω, διαγγέλλω, ἐκδίδωμι] āre, Omnibus palam facere, manifeftare. Juftin. 1. 7. 15. Non contentus voluptatum fuarum

tacita conſcientia, niſi etiam matrimonii reticenda publicaret. Plin. lib. 33. cap 3.
Librum publicare, Edere in publicum. Plin. 4. Epiſt. 27. Ad hunc guſtum totum librum repromitto: quem tibi, ut primum publicaverit, exhibebo.
Oratiunculam publicare. Plin. 5. Epiſt. 108.
Fortunam ſuam publicare, pro Paſſim communicare. Senec. 1. de Clement.
Se publicare. Suet. Neron. cap. 21. i. e. Copiam ſui publico facere, & publice cantare.
Publicat vulgo corpus ſuum meretrix. Plaut Bacch. 4. 8. 22.
Publicari mulier dicitur, Quæ ad quæſtum meretricium damnatur. V. Burm. ad Quintil. 7. 9.
Publicare crimen, interdum non pro Divulgare, aut palam facere: ſed pro Derivare in totam civitatem, vel Totam civitatem ejus inſimulare. Liv. 34. 61. Scriptum erat, Ariſtonem privatim ad neminem, publice ad Seniores (ita Senatum vocabant) mandata habuiſſe. Publicato crimine minus intenta de paucis quæſtio erat.
Publicare, Præconi publico ſubjicere, Publicum facere. Cic. 2. de Invent. 98. Lex eſt apud Rhodios, ut ſi qua roſtrata in portu navis deprehenſa ſit, publicetur. Quum magna in alto tempeſtas eſſet, vis ventorum, invitis nautis, Rhodiorum in portum navim coegit. Quæſtor navim populi vocat: navis dominus negat publicari oportere. Idem 2. de Finib. Secutus eſt, qui in cauſa impia, victoria etiam fœdiore, non ſingulorum civium bona publicaret, ſed univerſas provincias, regioneſque, uno calamitatis genere comprehenderet.
Publicare hominem, Populo communem facere: cui opponitur Revocare in ſervitutem. Suet. Claud. cap. 25. Libertinos, qui ſe pro equitibus Romanis agerent, publicavit. [i. e. Haſtæ publicæ ſubjectos venire in ſervitutem juſſit. conf. Aug. cap. 24.
Agros publicare. Cic. 1. de Lege Agr. 10.
Bona. Cic. 4. in Catil. 8.
Privata publicare, publica liberare. Cic. 2. de Lege Agr. 57.
Publicari, Fiſco acquiri. Paulus in l. Via. D. de ſervit. ruſtic. præd. Si fundus ſerviens, vel is, cui ſervitus debetur, publicetur: utroque caſu durant ſervitutes: quia cum ſua quiſque conditione fundus publicatur.

Publicans, antis. Partic. Conditio publicantium, ſcil. Opus. i. e. Edentium. Plin. Nat. Hiſt. præf.

Publicātus, a, um. Partic. Bona publicata. Nepos 7. 4. 5. & 8. 1. 5.
Publicata pudicitia, V. Pudicitia, in PUDEO.
Sermones publicati. Petron. cap. 39.

Publicatio, ōnis. f. [δήμευσις] Cic. 4. in Catil. 10. Adjungit etiam publicationem bonorum.
Proponere publicationem bonorum. Cic. pro Planc. 97.

Publicātor, ōris. m. Publicator occulti. Sidon. 3. Epiſt. 13. Onomaſt. Vet. Publicator, τελώνης. Hic pro Publicano.

Publicātrix, īcis. f. Sic, Publicatrix inteſtini decoris, Venus ab Arnobio ſic dicta, lib. 1.

Publĭcŏla, quaſi Cultor & obſervator populi, [δημοκηδής, δημοτικός. Gl. L. G.] hoc cognomine dictus eſt Publius Valerius, qui in locum Tarquinii Collatini conſul a populo ſuffectus eſt. Plutarch. conf. Liv. 2. 8. al. Poplicola; ut Græci communiter, & Marmora apud Sigon. ad Liv. 2. 8. [Suid. Ποπλικόλας, ὄνομα κύριον παρὰ Ῥωμαίοις. Sic & Πόπλιος, cum π. etſi Latini Publius conſtanter per b. V. Sigon. l. c.
Appellative uſus eſt Sidon. Carm. 23. 80.

> Inter publicolas manu feroces
> Trunco Mucius eminet lacerto.

Publĭpor, ŏris. m. [Πουβλίου παῖς] Publii puer ſive ſervus. Alex. ab Alex. lib. 5. c. 4. Cumque mancipiis & ſervis, inquit, nullum cognomen, aut prænomen veteres impertirent, ſoloque appellarent nomine: ſi quando tamen manu emiſſi libertatem meruiſſent, ut inter ſervilem perſonam & liberam diſcrimen nominis foret, quum illis ordo, honos & locus acceſſerit, prænomina patronorum, ac ſi diſciplina & cultu Romano eſſent educati, ſæpiſſime ſibi arrogarunt Marcipores, Lucipores, Publipores, a Marco, Lucio, & Publio, multi ſervitute exempti, nuncupati ſunt. V. MARCIPOR, & QUINTIPOR.

Publius [Πόπλιος] Poeta mimorum, ſuppar Laberio judicatus. Julii Cæſaris familiares ambo, ſed Publius acceptior. Nam Laberii maledicentia, ſimul & arrogantia, Cæſar magnopere offendebatur. Publius genere Syrus fuit, conditione ſervus: puer enim & forma & ingenio a domino manumitti & erudiri meruit. Romam venit ad ludos Cæſaris, ubi mimos ſuos egit, magno ipſius & populi applauſu. Ex Gell. 17. 14. & Macrob. 2. Saturn. 7. Plin. lib. 8. cap. 51.
Publius item, prænomen Ro. ejus: Qui populo gratus fuit: quaſi Populius. Scribitur ut reliqua prænomina, prima tantum littera: ut, P. Virg. Maro, &c. V. Quæ ex Sigon. in PRÆNOMEN afferuntur.
Publii, qui prius pupilli facti erant, quam prænomina haberent: alii ominis cauſa, ex pube. Probus in Epitome, de Nominib. Valer. Max. adſcripta.

Publilius, i. m. nomen gentile Ro. a Publio forſan deſcendens. V. Sigon. de Nom. Rom. p. 1425. edit. Gothofr.

P U C

Pūcīnum, i. n. [Πούκινον] Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Oppidum eſt Hiſtriæ in mediterraneis. [Idem forte cum ſeq.
Pucinum, Caſtellum in Venetia decima regione Italiæ, in Carnorum agro, nobilitatum ob vina elegantia quæ ibidem naſcuntur. Plin. lib. 3. cap. 18.

Pucīnus, a, um. Adj. [Πουκινὸς] ut, Pucinum vinum, ab oppido Pucino, in quo naſcitur. Plin. lib. 14. cap. 6. de vinis generoſis, Julia, inquit, Auguſta LXXXII annos vitæ Pucino retulit acceptos, non alio uſa. Gignitur in ſinu Adriatici maris, non procul a Timavo fonte, ſaxeo colle, maritimo afflatu paucas coquente amphoras. Nec aliud aptius medicamentis judicatur. Hoc eſſe crediderim, quod Græci celebrantes miris laudibus Pyctanon appellaverunt ex Adriatico ſinu. [Immo Præcianum. V. Hard. not.

P U D

Pŭdeo, ui, ĭtum, [αἰδέομαι, αἰσχύνομαι, ἐρυθριάω] ēre. Fere ſemper in tertiis tantum perſonis legitur. Plaut. Caſ. 5. 2. 3.

> Ita nunc pudeo, atque ita nunc paveo, atque ita in ridiculo ſumus ambo.

Cum Accuſativo. Lucan. lib. 8. 495.

> — ſemper metuet, quem ſæva pudebunt.

Ter. Adelph. 4. 7. 36. Non te hæc pudent?
Imperſonale ſæpius legitur, ut dictum eſt: aliquando cum Infinitivo, & vel ſubauditur, vel additur accuſativus Me vel Te; Ter. Heaut. 5. 4. 18.

> — pudet
> Dicere hac præſente verbum turpe: at te id nullo modo
> Facere puduit.

Non me hoc jam dicere pudebit. Cic. 1. Q. frat. 1.
Cum Accuſativo. Ter. Adelph. 1. 2. 4.

> Quid fecit? D. quem neque pudet
> Quicquam, neque metuit quemquam.

Me autem quid pudeat? qui, &c. Cic. pro Arch. 12.
Quem non pudet, hunc pœna dignum puto. Cic. 1. de Orat. 121.
Me pudet quod, vel quia. Plaut. Capt. 1. 2. 9.
Cum Genitivo. Ter. Heaut. 2. 3. 19.

> Cujus nunc pudet me & miſeret, qui harum mores cantabat mihi.

Cic. 2. Verr. 35. Quos libidinis infamiæque ſuæ, neque pudeat, neque tædeat.
Craſſe, pudet me tui. Cic. in Piſon. 58.
Cujus eos non pudere miror. Cic. 10. Philip. 22.
Ita tui hujuſcemodi criminis maxime eum pudet? Cic. 7. Verr. 136.
Pudet incœpti. Stat. 3. Theb. 609.
Pudet tanti mali. Hor. Epod. 11. 10.
Patris mei meum factûm pudet, pro Meorum factorum. Cic. in Orat. 155.
Sceleris pudet. Hor. 1. Carm. 35. 33.
Pudet & Piget hoc diſtant: Pudet verecundiæ eſt, Piget pœnitentiæ. Non. 5. 10. Donatus in Adelph. 3. 3. 39. Pudere, eſt in his quæ turpiter fiunt: Pigere, in his quæ cum malo, damnoque.
Piget, minus quam Pudet. Cic. pro Domo 29. Me non ſolum piget ſtultitiæ meæ, ſed etiam pudet.
Pudebat. Cic. 2. Philip. 61. Si te municipiorum non pudebat, ne veterani quidem exercitus.
Puditum eſt, pro Puduit. Plaut. Caſ. 5. 2. 4.

> Sed ego inſipiens nova nunc facio, pudet, quod prius non puditum unquam eſt.

Idem Bacch. 3. 1. 12. & Apul. Apol. & Florid. p. 342. Elmenh. Apollinem tam humilis victoriæ puditum eſt.
Puditum eſſet. Cic. pro Flacc. 52. Nonne eſſet puditum, ſi hanc cauſam agerent ſevere, &c.
Puditurum eſſet. Plin. lib. 36. cap. 15. Quum puderet vivos, tanquam puditurum eſſet exſtinctos.
Non enim pudendo, ſed non faciendo id, quod non decet, impudentiæ nomen effugere debemus. Cic. 1. de Orat. 120.
Induci ad pudendum, Cic. de Clar. Orat. 188. Plaut. Epid. 2. 1. 1.

> Plerique homines, quos, cum nihil refert, pudet; ubi pudendum eſt,
> Ibi eos deſerit pudor, cum uſus eſt ut pudeat.

Pudens, entis. [αἰδήμων] Partic. Cic. 5. Verr. 161. Metelli eſt filius in provincia: non puer, ſed adoleſcens bonus ac pudens.
Petulans, & Pudens, contraria. Ovid. 1. de Arte Am. 767.
Pudens animus. Ter. Heaut. 1. 1. 68.
Hominem pudentem & officioſum cognoſces, & dignum qui a te diligatur. Cic. 13. Fam. 22.
Riſus pudens & liberalis. Auctor ad Herenn. lib. 3. 13.
Nihil apparet in eo ingenuum, nihil moderatum, nihil pudens, nihil pudicum. Cic. 3. Philip. 28.
Pudentiſſimus. Cic. pro Cluent. 77. Homines totius ignari negotii, qui Oppianicum nunquam vidiſſent, virum optimum, & hominem pudentiſſimum pecunia oppreſſum arbitrarentur? Vetus codex habet Prudentiſſimum.
Pudentiſſimus atque optimus vir. Cic. pro Flacc. 48.
Pudentiſſima lectiſſimaque femina. Cic. 3. Verr. 84.

Pudenter, Adv. [αἰδημόνως] Cum pudore, vel Verecunde: cui contrarium Impudenter.
Appellare aliquem pudenter. Cic. pro Quint. 38. Quem nunc interficere nefarie cupis, eum tum pudenter appellare nolebas?
Rogare aliquem parum pudenter. Cic. 7. Fam. 28.
Sumere pudenter aliquid. Hor. 1. Epiſt. 17. 44.
Licentia ſumpta pudenter. Hor. de Arte Poet. 51.
Vivere pudenter. Cic. in Vatin. 6.
Compar. Cic. 7. Att. 2. Bene eveniat, inquit Carneades, ſpurce, ſed tamen pudentius quam Lucius noſter & Patron. Al. Prudentius. Gell. 12. 11. Pudentius peccare.
Superl. Cic. 16. Att. 15. Pudentiſſime hoc petierat.

Pudendus, a, um. Adj. ex Partic. [αἰδοῖος, αἰσχυντέος] Plin. lib. 17. cap. 12. Illam inſcitiam pudendam eſſe conveniet.
Amor pudendus. Ovid. 5. Epiſt. 44.
Cauſa pudenda tua eſt. Ovid. 5. Epiſt. 98.
Lucra. Ovid. 3. de Arte Am. 442.
Luxus. Tacit. 3. Ann. 53. 1.
Strages. Claud. de Bell. Getico 158.
Vita. Ovid. 2. de Pont. 2. 108.
Vulnera. Virg. 11. Æn. 55.
Ut jam pudendum ſit, honeſtiora eſſe legionum decreta, quam Senatus. Cic. 5. Philip. 4. [Hic eſt Gerundium.
Dictu pudenda. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Multa pudenda pati. Ovid. 2. Triſt. 504.

Pudenda, orum. n. pl. Eæ partes corporis, quibus mares feminæque diſcernuntur. Auguſtin. Civ. Dei, 14. 17. Qui nudi exercebantur in campo, pudenda operiebant. Idem infra.
Pudenda, ut Græce τὰ αἰδοῖα, ſed & Pars pudenda dici poteſt, ut ab Ovidio Pars pudibunda noſtri, ſicut Græce τὸ αἰδοῖον, ſubaudiendo μόριον, vel μέρος. Suidas, Μόριον, τὸ αἰδοῖον μέρος τοῦ σώματος. H. St.
De podice. Min. Fel. 28. 10. Strepitus per pudenda corporis expreſſi.

Pudĭbundus, a, um. [αἰσχυντηρὸς] aliud Adj. Idem quod Pudens. Plin. lib. 10. cap. 20. Idem cauda annuis vicibus amiſſa cum foliis arborum, donec renaſcatur iterum cum flore, pudibundus ac mærens quærit latebram. De pavonibus. conf. Columel. 10. 360.

Amplexus

Amplexus pudibundi. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 275.
Dies pudibunda exoritur; Purpurea. Stat. 5. Theb. 296. Defcriptio Auroræ.
Matrona. Hor. de Arte Poet. 232.
Ora. Ovid. 2. Faft. 819.
Sales pudibundi. Auctor ad Calpurn. Pifon. 114.
Pars pudibunda noftri, Genitalia membra. Ovid. 3. Amor. 6. 69.
Pudibunda, quæ vulgo Pudenda. Vide in BRACCÆ ex Ambrofio. H.St.

PUDĬBĬLIS, e. Adj. Idem. Lamprid. Heliogab. cap. 12. Pudibilia membra.

PUDĬMENTUM, i. n. Gloff. Gr. Lat. αἰδοῖον, Pudimentum, pudendum.

PUDESCIT, pro Pudet. Prudent. Cathem. 2. 26.
Piget, pudefcit, pœnitet.

PUDESCENDUS, a, um. Adj. ut Perpudefcendi morbi. Pontanus de Sermone 423. Quippe qui palam propudii notaretur, morbique perpudefcendi. H. St. Exftant fol. 226. b. Aldi.

PUDĔFĪO, [αἰσχύνομαι] fiĕri. a Pudefacio fit. Gell. lib. 15. cap. 17. Traditas fibi tibias quum ad os adhibuiffet, inflaffetque, pudefactus oris deformitate, abjecit, infregitque. De Alcibiade.

PUDĪCUS, a, um. Adj. [σώφρων, σεμνὸς, πότνι@] notæ fignificationis: ut, Pudicum ingenium Pamphili, apud Ter. Hec. 1. 2. 77.
Pudicus a. V. A præpof. & Plaut. Curc. 1. 1. 50.
Amicitia pudica. Stat. 2. Silv. 2. 144.
Animus. Ovid. 7. Epift. 5.
Aures. Senec. Hippol. 8.
Crines. Ovid. 3. de Pont. 3. 51.
Fidem pudicam follicitare donis. Ovid. 7. Met. 220.
Fraus. Ovid. 3. de Pont. 1. 107.
Frons. Claud. Conf. Mall. Theod. 118.
Mores. Ovid. 3. Trift. 7. 13.
Preces. Ovid. 1. Epift. 85.
Thalamos violare pudicos. Ovid. 1. Amor. 8. 19.
Vota. Ovid. 9. Epift. 35.
Pudicus, Qui alienam libidinem non eft perpeffus, qui muliebria non eft paffus: Impudicus contra, Qui alienæ libidini obtemperavit, five mas fit, five femina. Notum eft maledictum illud in nefcio quem, Averfus & adverfus impudicus es. Quo arguebatur ille τῷ πρώκτῳ, ϗ τῷ στόματι; id eft parte poftica, & ea, quæ totius corporis digniffima eft, alterius libidinem pertuliffe. Effe autem hanc Pudici & Impudici apud Latinos fignificationem, teftimonio mihi erit Plaut. Amph. 1. 1. 192.
Ego tibi iftam hodie, fcelefte, comprimam linguam. A. haud potes;
Bene pudiceque cuftoditur. Hor. 1. Serm. 6. 82.
— quid multa? pudicum,
Qui primus virtutis honos, fervavit ab omni
Non folum facto, verum opprobrio quoque turpi. V. plura apud Lambinum in Horatium.
Miles. Cic. ad Octav. Audiet C. Marius impudico domino parere nos, qui ne militem habere voluit nifi pudicum?
Pudicus, nonnunquam pro Eo qui alterius pudicitiam non violat: & qui alterum non efficit impudicum. Hoc fenfu accipiendum eft quod ab Horatio de Hippolyto dicitur, quum ait 4. Carm. 7. 25.
Infernis neque enim tenebris Diana pudicum
Liberat Hippolytum.
Pudicus, Caftus, ut, Conjuges. Hor. 4. Carm. 9. 41.
Juvenis. Senec. Hippol. 12.
Mulier. Hor. Epod. 2. 39.
Nupta. Ovid. 2. Faft. 794.
Compar. Ovid. in Ibin, 349.
Nec tibi contingat matrona pudicior illa, &c.
Superl. Pudiciffima femina. Plin. 7. 35.

PUDĪCE, Adv. [σωφρόνως] ut,
Actum pudice omne ævum. Ovid. ad Liviam, 41. Ter. Andr. 1. 5. 39.
Bene ac pudice ejus doctum atque eductum finam
Coactum egeftate ingenium immutarier?
Compar. Pudicius. [σωφρονέστερον] Plin. 4. Epift. 13. Ubi enim jucundius morarentur, quam in patria: aut pudicius continerentur, quam fub oculis parentum, &c. Plaut. Merc. 4. 3. 15. Pudicius faciunt illi.

PUDICĬTIUS, Idem. Apul. Apol. 1. p. 312. ed Colv. Verfus tantò pudicitius compofiti. [quafi a Pudiciter.

PUDICĬTIA, æ. f. [τὸ σῶφρον, σωφροσύνη] Animus pudicus. Plin. lib. 17. cap. 25. A quo tempore pudicitiam fubverfam Pifo gravis auctor tradidit. Ovid. 16. Epift. 282.
Lis eft cum forma magna pudicitiæ. Juven. 10. Sat. 297.
Amiffa pudicitia. Liv. 1. 58.
Delibata. Suet. Aug. cap. 68. Quafi pudicitiam, delibatam a Cæfare, A. etiam Hirtio in Hifpania C C C Millibus nummûm fubftraverit.
Impenetrabilis Agrippinæ pudicitia. Tacit. 4. Ann. 12.
Inviolata. Ovid. Epift. 5. 103.
— nulla reparabilis arte
Læfa pudicitia eft: deperit illa femel.
Obftinata. V. OBSTINO.
Proftrata. Suet. Tiber. cap. 35. Idem Cæf. cap. 2.
Publicata pudicitia. i. e. Proftituta. Tacit. lib. de Morib. Germ. 19. ubi de animadverfione in adulteros loquitur.
Attentatur pudicitia. V. ATTENTO.
Colere pudicitiam. V. COLO.
Eripere pudicitiam alicui. Cic. pro Milon. 9.
Habere pudicitiam in propatulo. Saluft. Catil. cap. 13.
Imminuere pudicitiam virginis. V. IMMINUO.
Non parcere fuæ nec alienæ pudicitiæ. Cic. pro Rabir. 8.
Parcat juventus pudicitiæ fuæ, ne fpoliet alienam. Cic. pro Cœl. 42.
Pudicitia, Religiofa munditia, ac puritas. Virg. 2. Georg. 524.
Cafta pudicitiam fervat domus.
Quæftio pudicitiæ, Qua fcil. de ftupro mafculi quæritur. Val. Max. 6. 1. 7. conf. Juftinian. Inft. l. 4. tit. 17. §. 4.
Pudicitiam, pro Dea coluerunt Romani. Feftus, Plebejæ Pudicitiæ facellum in vico longo eft. V. Liv. lib. 10. 23.

PUDOR, ōris. m. [αἰδὼς, αἰσχύνη] dicitur Ob aliquam rem fordidam timor, ut ait Perottus. Cic. pro Cluent. 12. Deinde ita flagrare cœpit amentia, fic inflammata ferri libidine, ut eam non pudor, non pudicitia, non pietas revocaret.
Clauftra pudoris & reverentiæ refracta. Plin. 2. Epift. 14. ad Maximum.
Infigne pudoris. Ovid. 1. de Arte Am. 30.
Naufragium pudoris. Firmic. lib. 6. cap. 12.
Significatio pudoris. Cic. 2. de Orat. 182.
Plena pudoris libertas. Lucan. ad Pifon. 94.
Moderator cupiditatis pudor. Cic. 2. de Finib. 113.
Paupertatis pudor & fuga. Hor. 1. Epift. 18. 24.
Famæ pudor. Cic. de Provinc. Conful. 14.
Pudor patris, Reverentia. Ter. And. 1. 5. 28. conf. Idem Hec. 1. 2. 47. & Liv. 5. 46.
Pudor etiam, pro Scelere, & probro, vel dedecore fumitur, quia funt pudoris caufa. Ovid. 11. Epift. 79.
Irruit, & noftrum vulgat clamore pudorem. Idem Rem. Amor. 359. Pudor eft mihi dicere. Liv. 34. 58. Amicitiam Romanorum expetere Antiochum: fed quæ impetrata, gloriæ fibi, non pudori fit. Gloriam hic Pudori opponit. V. Berneg. ad Suet. Cæf. cap. 2. n. 1.
Pudor pro Fama, & exiftimatione. Plin. 2. Epift. 4. Magnum habes facilitatis meæ pignus, cujus fiducia debes famam, pudoremque defuncti fufcipere. Idem 5. Epift. 1. Neque aderat alius, qui defunctæ pudorem tueretur. Cic. 5. Fam. 1. Quem fi parum ipfius pudor defendebat.
Æger pudor. Valer. 7. Argon. 514.
Afflictus. Stat. 11. Theb. 164.
Caftus. Ovid. 1. de Arte Am. 100.
Dirus. Senec. Herc. OEth. 9.
Famofus. Ovid. 3. Amor. 6. 78.
Fœdus. Ovid. 3. de Arte Am. 247.
Infans. Hor. 1. Serm. 6. 56.
Ingenuus. Juven. 11. Sat. 154.
Malus pudor. i. e. Vitiofus, δυσωπίαν Græci vocant, de quo fcripfit Plutarchus libellum utiliffimum. Hor. 2. Serm. 3. 39.
— pudor te malus urget,
Infanos qui inter vereare infanus haberi. Annotavit Lambinus. Idem 1. Epift. 16. 24.
Mifer. Ovid. 9. Epift. 19.
Profugus. Ovid. 4. Epift. 155.
Projectus. Ovid. 6. Met. 544.
Pulcher. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 22.
Rigidus. Claud. Conf. Mall. Theod. 246.
Sanctus. Tibul. lib. 1. 3. 83.
Tener. Ovid. 2. Epift. 143.
Timidus. Ovid. 1. Amor. 5. 8.
Turpis. Ovid. 11. Met. 180.
Verecundus. Ovid. 2. de Arte Am. 572.
Virginei pudoris flos intemeratus. Ovid. 14. Met. 658.
Abfit in arctis rebus pudor. Val. Flacc. 4. Argon. 324.
Adeft nominibus pudor. i. e. Nomina funt turpia. Ovid. 2. Trift. 434.
Æftuat ingens pudor in imo corde. Virg. 10. Æn. 870.
Afferre pudorem. Ovid. 3. Trift. 6. 31.
Affici pudore. V. AFFICIO.
Atterere pudorem alicujus. V. ATTERO.
Auferre pudorem virgini. Ovid. 6. Met. 616.
Celat ulcera malus pudor. Hor. 1. Epift. 16. 24.
Ceffit pudor. Ovid. 10. Met. 241. Valer. 7. Argon. 456.
— non revocabilis unquam
Ceffit ab ore pudor.
Coactus pudore. V. COGO.
Colere pudorem. V. COLO.
Confufa pudore. Ovid. 21. Epift. 111.
Confequitur rubor pudorem. Cic. 4. Tufc. 19.
Confulere pudori. V. CONSULO.
Cuftodire pudorem. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Decet ora pudor. Ovid. 1. Amor. 8. 35.
Defendere pudorem pudicitiamque. Cic. de Arufp. Refp. 9.
Dejecta oculos trifti pudore. Valer. 2. Argon. 470.
Dejecti vultus pudore. Senec. Troad. 12.
Depofitus. Hor. 1. Epift. 9. 12.
Explicare pudorem. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Exftinctus. Virg. 4. Æn. 322.
Ferre cum. ut, Ovid. 3. Amor. 7. 72.
Triftia cum magno damna pudore tuli.
Formare pudorem. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Fugit ab ore pudor. Ovid. 2. Trift. 30.
Fugiens ex urbe. Juven. 11. Sat. 52.
Habere pudorem. Stat. 10. Theb. 564.
Imponere plagiario pudorem. V. IMPONO.
Incendit tum pudor vires, & confcia virtus. Virg. 5. Æn. 455.
Incutere pudorem alicui. Hor. 1. Epift. 18. 77.
Intrat pudor aliquem. Tacit. 1. Ann. 43.
Mifcet pudorem temperies jufta. Claud. de Nupt. Honor. 268.
Mifcendus eft amori pudor. Ovid. 4. Epift. 9.
Mordet pudor. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Notat ora pudor. Ovid. 3. Amor. 6. 78.
Nundinatus. Firmic. lib. 6. cap. 31. Ibid. extr. Quæftus & libidinis caufa, pudorem fuum etiam duobus fratribus nundinabit. [Hic pro Pudicitia Pudor ponitur. Sic in duobus ejufdem auctoris feq. locis.
Objicere alicui digna pudore. Ovid. 13. Met. 307.
Obfequi pudori. V. OBSEQUOR.
Ornat ætatem pudor. Cic. pro Rofc. Amer. 149.
Pati. ut, Quantum illius ætatis patiebatur pudor. Cic. 2. de Orat. 3.
Proftituti pudoris fcelerata commercia. Firmic. lib. 6. cap. 12. & 17.
Proftituti pudoris meretrix. Firmic. lib. 6. cap. 31.
Pulfus. Ovid. 6. Met. 375.
Penfare pudorem nece. Ovid. 2. Epift. 143.
Periit pudor. PEREO.
Ponere pudorem. Stat. 10. Theb. 62.
Poftpofito pudore referre aliquid. Ovid. 3. Amor. 1. 22. al. Præterito.
Rapere pudorem puellæ. Ovid. 1. Met. 600.
Refugere pudore a dicendo. Cic. 2. de Orat. 10.
Relictus. Stat. 3. Theb. 273.

Reprimere cupiditatem pudore. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 7.
Sollicitare tenerum pudorem. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 131.
Solvere pudorem. Virg. 4. Æn. 55.
Suggillare pudorem alicujus. Ulpian. in l. Sed si hac lege. §. Prætor ait. D. de in jus vocan.
Sum. ut, Pudori esse res dicitur, Quæ verecundari nos cogit, quia dedecus aliquod afferat. Liv. 34. 58. V. supra Pudor, pro Probro.
Pudor est mihi dicere. Ovid. Rem. Amor. 359.
Pudor est ulteriora loqui. Ovid. 5. Fast. 532.
Pudor est referre promissa precesque, &c. Ovid. 14. Met. 18.
Suscipere pudorem alicujus. V. Suscipere famam, in FAMA.
Tegere pudorem. Lucan. lib. 2. 360.
Tenet ora pudor. Ovid. 9. Met. 514.
Transire fines pudoris. Ovid. 17. Epist. 67.
Vexare pudorem. Lucret. lib. 3. 83.
Victus amore pudor. Ovid. 3. Amor. 10. 29.

Pudorātus, a, um. Adj. Vulg. Interp. Sirac. 26. 19. Mulier sancta & pudorata. Saresb. 8. 11. Pudoratissima virgo.

Pudorōsus, a, um. Adj. Idem Gloss. Gr. Lat. Αἰδήμων modestus, pudorosus.

Pudōrĭcŏlor, ōris. i. e. Rubicundus. Næv. apud Gell. 19. 7. Auroram pudoricolorem. Ex Perotto adscripserat Henr. Stephanus, quum in Lugd. deesset.

P U E

Puella, &c. V. post PUER.

Puer, pŭeri. m. [παῖς] Puer, quasi Purus, id est impubes: Censorin. de Die Nat. cap. 14. & Isidor. 11. 2. Apud Fest. in Opuviat, Puer dicitur a Paviendo, quia ætas puerilis est obpuviando, id est ferienda, punienda. Scalig. in Conject. Varr. p. 41. ab antiquo Por deducit, qui postea Puer. Sic Marcipor, Publipor, Quintipor, id est Marci puer, &c. Por autem ex Græco πὸρ, quod Dorice dicebatur pro παῖς.

Pueri appellatio tres significationes habet: Unam quum omnes servos, pueros appellaremus: alteram, quum puerum contrario nomine puellæ diceremus: tertiam, quum ætatem puerilem demonstraremus. Paulus de Verb signific l. Puer. Virg. 1. Æn. 271.

At puer Ascanius.

Improvida ætas puerorum. Lucret. lib. 1. 938.
Centum artium. Hor. 4. Carm, 1. 15. h. e. Multarum artium. Acron.
Puer duri oris & audax. Ovid. 5. Met. 451.
Adulti. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Æternus. Ovid. 4. Met. 18. De Baccho.
Cæsar. Cic. ad Brut. 3. Cæsaris pueri mirifica indoles.
Casti. Hor. in Carm. sæcul. 6.
Consuetus. V. CONSUESCO.
Dulcis. Catull. de Acme, 43. 11.
Egregius. Stat. 3. Silv. 4. 99.
Ferox. Claud. de Nupt. Honor. 110.
Fervidus puer, Amor. Hor. 1. Carm. 30. 5.
Formosus. Virg. 2. Ecl. 17.
Gracilis puer. Hor. 1. Carm. 5. 1.
Immaturus. Justin. lib. 1. 2. de Nino juniore. i. e. Nondum idoneus regno gubernando.
Improbus. Virg. 8. Ecl. 50.
Infantium puerorum incunabula. Cic. pro Rosc. Amer. 153.
Ingenuus. Hor. 3. Carm. 24. 55.
Integri pueri, Incorrupti, casti. Catul. in Carm. sæcul. 2.
Lascivi. Hor. 1. Serm. 3. 134.
Magnanimus. Pers. 6. Sat. 22.
Magni pueri, Divites, ex magna familia nati. Hor. 1. Serm. 6. 72.
Majores & minores pueri. Suet. Tiber. cap. 6. & Aug. cap. 53.
Meritorius. V. MEREO.
Molles. Hor. Epod. 11. 5.
Nescii fari. Hor. 4. Carm. 6. 18.
Orti pueri magnis e Centurionibus. Hor. 1. Serm. 6. 73.
Parvi. Hor. 1. Epist. 7. 17.
Præstantes. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 133.
Pulcher. Hor. 1. Epist. 18. 74.
Robustus, Adultus. Hor. 3. Carm. 2. 2. V. ROBUSTUS.
Teneri. Cels. lib. 2. cap. 1.
Teres. Hor. Epod. 11. 41.
Trux puer, Achilles. Senec. Troad. 9.
Creandis pueris beata uxor. Hor. 2. Epist. 2. 44.
Deerrat a patre puer. V. DERRRO.
Florent urbes pueris. Lucret. lib. 1. 256.
Inclamatus a puero. V. INCLAMO.
Periclitari pueros & experiri. V. PERICLITOR.
Vagit puer. Ovid. 10. Met. 513.
A puero, & A pueris, A puero parvulo, & A puero pusillo. V. A præpositionem.
Ut primum ex pueris excessit Archias. Cic. pro Arch. 4.
Puer, Græcorum more pro Filio. nam παῖς significat filium & puerum. Hor. de Arte Poet. 185.

Nec pueros coram populo Medea trucidet. Sic 1. Carm. 12. 25.
Dicam & Alciden, puerosque Ledæ. & aliis pluribus in locis.

Lambinus. V. 4. Carm. 6. 37. conf. Juven. 14. Sat. 3. & Plaut. Amph. 5. 1. 72.
Regii pueri, apud Macedonas vocabantur principum liberi ad ministerium regis electi. Liv. 45. 6.
Puer, Servus. Ter. And. 2. 2. 31.

Certa res est, etiam puerum inde abiens conveni Chremis. Hor. 1. Carm. 38. 1.
Persicos odi, puer, apparatus. conf. Plaut. Curc. 1. 1. 9. & Most. 1. 3. 149.

Eo die pueri tui mihi a te litteras reddiderunt, & alii pueri post diem tertium ejus diei, litteras alias attulerunt. Cic. 3. Att. 7.
Puer & Ancilla. Varr. Eudæmonib. Vix vulgus confluit, non furiarum, sed puerorum atque ancillarum. Nonius, 2. 648.
Puer, solum, Blandientis vox. Virg. 6. Æn. 832.

Ne pueri, ne tanta animis adsuescite bella. Idem Culice, 36.

de Augusto, Sancte puer. Ita ille sæpius, atque Catullus, Statius, aliique.
Pueri per convicium Ignavi atque imbelles appellantur. V. Rigalt. ad Onosandri Strateg. p. 7.
Vetustissimos Hic & Hæc Puer dixisse ostendit Priscian. 6. exemplo Livii in Odyssea, Sancta puer, Saturni filia, regina. & Nævii, Prima incedit Cereris Proserpina puer. item Cic. 16. Att. 11. extr. Atticæ, quoniam, quod optimum in pueris est, hilarula est, meis verbis des suavium.

Pŭĕrus, i. m. etiam declinatur antique. Plaut. Merc. 5. 2. 89. Tu puere, abi hinc intro ocius. Idem Asin. 2. 3. 2. & 5. 2. 42. & Most. 4. 2. 32. &c. Vet. Gloss. Gr. Lat. Παῖς, puer, puerus. conf. Priscian. lib. 6.

Pŭĕra, æ. f. [παιδίσκη, κοράσιον] i. e. Puella. Varro, Properate vivere, pueræ, quas sinit ætatula ludere, esse, amare, & Veneris tenere bigas. Nonius, 2. 674. conf. Priscian. ibid. Suet. Calig. cap. 8. Qualiscunque partus sine ullo sexus discrimine puerperium vocatur; quod antiqui etiam puellas pueras, sicut & pueros puellos dictitarent. Vet. Gloss. Gr. Lat. Παιδίσκη, puera.

Puerŭlus, i. m. [παιδίον] dimin. a Puerus. Cic. in Topic. 18. Adjungitur enim, ut secundum servorum, secundum exsulum, secundum puerulorum tabulas possessio videatur ex edicto dari.

Puercŭlus, i. m. [παιδάριον] aliud dimin. Arnob. 2. & 7.

Puellus, i. m. dimin. a Puer. [παιδισκάριον] Lucilius,

Cumque hic tam formosus tibi ac te dignus puellus. Ennius,

Pœni soliti suos sacrificare puellos. Paul Non. 2. 688. Lucret. 4. 1245. Puellos suscipere. Apul Met. 7. Tener puellus. conf. Suet. Calig. 8. modo in PUERA, & Priscian. 6.

Puella, V. infra, post derivata a PUER.

Pŭĕrōsus, a, um. Adj. Gloss. Gr. Lat. Παιδικὸς, Puerosus.

Puerasco, ĕre. Suet. Calig. cap. 7. Novem liberos tulit, quorum duo infantes adhuc rapti, unus jam puerascens, insigni festivitate. Auson. Edyll. 4. 55.

Obductosque seni facies puerascere sensus. Claud. Mamert. 1. 1.

In senectute puerascere.

Puerārius, i. m. Puerorum amator. Gloss. Gr. Lat. Φιλόπαις, Puerarius. [Adjectivum est, ut Infantarius, Corinthiarius, & cetera ejusmodi. Gloss. Lat. Gr. Puerarius, Παιδεραστής.

Pueraster, tri. m. Gloss. Gr. Lat. Ἀντίπαις, Pueraster.

Puerīlis, e. Adj. [παιδικὸς, παιδαριώδης] Quod est pueri, vel quod puerorum proprium esse solet.
Acta puerilia. Stat. 5. Theb. 513.
Ætas. Cic. pro Arch. 4. Quibus artibus ætas puerilis ad humanitatem informari solet.
Agmen puerile, Puerorum. Virg. 5. Æn. 548.
Animus puerilis. Sen. Epist. 4.
Anni. Ovid. 2. Met. 55.
Blanditiæ. Ovid. 6. Met. 626.
Carmina Fauni. Stat. 1. Achil. 240.
Decus, Puerorum. Claud. 4. Cons. Hon. 161.
Facies. Ovid. 8. Met. 323.
Flos, Pulchritudo. Claud. 1. in Eutrop. 344.
Imago. Propert. lib. 2. 12. 13.
Infirmitas. Quintil. lib. 2. cap. 3. p. 135. Burm.
Regnum, Pueri. Liv. 1. 3.
Specie puerili dicitur visus. Cic. 2. de Divin. 59.
Puerile est, Inconsultum & vanum. Cic. 3. de Finib. 19. Istiusmodi autem res dicere ornate velle, puerile est: plane autem & perspicue expedire posse, docti & intelligentis viri. Ter. Andr. 2. 6. 18. Idem Phorm. 5. 7. 55.

Quid vos, malum, ergo me sic ludificamini,
Inepti, vestra puerili sententia?

Consilium, cui Virile contrarium. Cic. 14. Att. 23. Acta illa res est animo virili, consilio puerili.
Delectatio. Cic. 1. de Finib. 72. In quibus nulla solida utilitas, omnisque puerilis est delectatio.
Compar. Puerilius. Hor. 2. Serm. 3. 250.

Puerilĭter, Adv. [παιδικῶς] More puerorum. Liv. 21. 2. Annibalem, annorum ferme novem, pueriliter blandientem patri Amilcari, ut &c.
Pueriliter, Inepte. Cic. 1. de Finib. 19. Quæ quum res tota ficta sit pueriliter, tum ne efficit quod vult.
Pueriliter facere. Cic. 4. Acad. 33.
Pueriliter consectari aliquid. Cic. 4. Acad. 54.

Puerilĭtas, ātis. f. [τὸ παιδαριῶδες] Actus puerilis. Senec. Epist. 4. Adhuc, non pueritia in nobis, sed quod gravius est, puerilitas remanet: & hoc quidem pejus est, quod auctoritatem habemus senum, vitia puerorum: nec puerorum tantum, sed infantium.
Puerilitas, Pueritia. Varro de Liberis educandis, Velim me hercules, inquit, ipse usu magno puerilitatis formulam audire. V. Nonius, 8. 90. Val. Max. 5. 4. 2. Vixdum annos puerilitatis egressus.

Puerĭtia, æ. f. [παίδων ἡλικία] Ætas puerilis. Cic. 3. Verr. 47. Si in pueritia non his artibus & disciplinis institutus eras.
A pueritia legimus & discimus. Cic. 2. Tusc. 27.
Qui me a pueritia sua semper observavit. Cic. 5. Fam. 8.
Ornamentum pueritiæ. Cic. 3. Verr. 152.
Extrema pueritia. Cic. pro Lege Manil. 28. Qui extrema pueritia miles fuit summi Imperatoris.
Adolescit pueritia. Tacit. 12. Ann. 8.
Pueritia, Puritas. Varro apud Non. 2. 672. Ea erat matronæ simplicitas & pueritia & honestas. Idem, ut ait Perott. pro Pueritate. [Sed arbitror Varronem pro Animo puellari ac simplici posuisse. Et apud Non. forsan pro Puritas, Puerilitas scribendum.
Puertia, per syncopen. Hor. 1. Carm. 36. 8.

Puerities, ēi. f. Auson. Profess. Burdigal. 10. 17.

Puella, æ. f. [κοράσιον] dimin. a Puera. Cic. 1. Att. 3. De tutela legitima, in qua dicitur esse puella, nihil usucapi potest.
Idoneus puellis. Hor. 3. Carm. 26. 1.
Turba puellarum si mea verba colit. Propert. lib. 3. 2. 10.
Verba puellarum foliis leviora caducis. Ovid. 2. Amor. 16. 45.
Bella. Ovid. 1. Amor. 9. 6.

Blanda Ovid. 2. Amor. 2. 34.
Candida. Hor. Epod. 11. 40.
Casta. Ovid. 2. Met. 711.
Compta longas comas. Ovid. 1. Amor. 1. 20.
Delicatior hœdo. Catul. ad Coloniam, 18. 15.
Dives. Hor. 4. Carm. 11. 23.
Docta. Ovid. 2. de Arte Am. 271.
  Sunt tamen & doctæ, rarissima turba, puellæ.
Flava. Juven. 6. Sat. 353. & Ovid. 2. Amor. 4. 39.
  Candida me capiet, capiet me flava puella.
Formosa. Ovid. 3. Amor. 7. 1.
  Aut non formosa est, aut non bene culta puella. Idem 1. Amor. 6. 63.
Infans. Hor. 2. Epist 1. 99.
Ingenua. Ovid. 2. Amor. 4. 33.
Innupta. Virg 2. Æn. 238.
Lacteola. Catul. in Camerium, 53. 17.
Lasciva. Virg. 3. Ecl. 64.
Sapiens. Ovid. 10 Met. 622.
Scelerata. Ovid. Rem. Amor. 299.
Tenera. Ovid. 14. Epist. 87.
Vaga. Propert. lib. 1. 5. 7.
Verecunda. Ovid. 1. Amor. 5. 7.
Viridissimo flore. Catul. ad Coloniam 18. 14.
Blandiri duræ puellæ precibus Ovid. 2. de Arte Am. 527.
Data verba puellæ hoc aditu vidi tetricæ. Ovid. 1. de Arte Am. 721.
Exorare placidam. Ovid. 1. de Arte Am. 37.
Inclamasse puellæ nonne satis fuerat timidæ? Ovid. 1. Amor. 7. 45.
Misereri dignæ puellæ. Ovid. 5. Epist. 155.
Nata puella magno patre. Hor. 1. Serm. 2. 72.
Puella etiam dicitur, Quæ matrimonio juncta est. Scævola in l. Uxorem. §. testamento. D. de legat. 3. Postea marito defuncto puella, dote recepta, nupsit alii. Rursus ibidem paulo post. Ovid. 1. Epist. 115.
  Certe ego quæ fueram te discedente puella,
    Protinus ut redeas, facta videbor anus. Idem 2. Fast. 557.
  Dum tamen hæc fiunt, viduæ cessate puellæ. i. e. Dum fiunt feralia, vos nuptæ cessate a concubitu, quasi viduæ, & illis diebus a viris divisæ. V. Barth. ad Stat. Silv. p. 76. & Adverf. 38. 6. [Semper tamen ætatem indicat florentem. Unde illud Catulli
  Nec dives, neque bella, nec puella.
Experta virum. Hor. 3. Carm. 14. 10.
Laborantes utero puellæ, Prægnantes. Hor. 3. Carm. 22. 2. [Immo Puerperæ.
Tribuitur & Deabus. Virg. 1. Georg. 11.
  Ferte simul, Faunique pedem, Dryadesque puellæ. Sic sæpe de Musis. V. Juvenal. Sat. 4. 34. Brœkh. ad Propert. 1. 1. 5.

PUELLŬLA, æ. f. [κόριον, κοράσιον] alterum dimin. Catull. in Epithal. Jul. 59. 57.
  Floridam ipse puellulam
  Matris e gremio suæ Dedis.
Socii puellularum. Catul. in Mamurram, 55. 9.

PUELLĀRIS, e. Adj. [κορασιώδης, κορώδης] Quod puellarum proprium vel moris puellarum est. Plin. lib. 10. cap. 55. Puellare augurium.
Ætas puellaris. Quintil. in procem. lib. 6. de uxore defuncta, Tum ætate ea puellari, præsertim meæ comparata.
Animi. Ovid. 4. Fast. 433.
Anni. Claud. de laud. Seren. 140.
Furor. Seneca Medea, 12.
Pedes puellares. Ovid. 10. Epist. 20.
Pensa puellaria. Mela 3. 5.
Plantæ puellaris vestigia. Ovid. 4. Fast. 463.

PUELLARĬTER, Adv. [κορικῶς] Plin. lib. 8. Epist. 10. Dum se prægnantem puellariter nescit.

PUELLĀRIUS, a, um. Adj. Puellarum amator. Petron. cap. 43. extr. Immo etiam puellarius erat. Al. Pullarius. conf. PUERARIUS, supra, & infra in PULLUS.

PUELLASCO, [θηλύνομαι] ĕre. Effeminari. Pacuvius, Puellascunt lascivia adulescentes.
Puellascere, Reflorescere, & quasi ad puellarem ætatem redire. Varro Lais, Quod non solum innubæ fiunt communes, sed etiam veteres puellascunt. V. Non. 2. 657.

PUELLATŌRIUS, a, um. Adj. Quod est Puellarum, aut simile huic rei, quam faciunt puellæ. Tibiæ puellatoriæ, Quibus a sono clariore vocamen datur, inquit Solin. cap. 11. conf. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 2.

PUELLĬTOR, āri. Puellitari verbum, ut multa alia, Laberius finxit, de iis agens, qui cum vetulis rem habent, quarum naturam Eugium canum vocavit. Quænam mens, inquit, quæ deliritas vos suppolitores facit cum cano eugio puellitari? Nonius 8. 36. al. Velitari. conf. Voss. Etym. p. 418.

PUERĬGER, ĕra, ĕrum. Adj. Fulgent. Mythol. 1. Semina puerigera visceribus infundere.

PUERPĔRA, æ. f. [λεχὼ] [quasi Puerĭpăra] Mulier quæ recens peperit. Ter. Adelph. 5. 7. 23.
  — multo rectius est,
  Quam illam puerperam nunc duci huc per viam
  Ægrotam. Plin. lib. 7. cap. 4. Hor. Epod. 17. 52.

PUERPĔRUS, a, um. Adj. [λεχώϊος] Ad puerperium pertinens. ut, Verba puerpera dicit. Ovid. 10. Met. 511. De Lucina.

PUERPĔRIUM, i. n. [λοχεία] Tempus, quo puerpera ex dolore partus decubat, vel etiam tempus ipsum quo parit mulier. Plin. lib. 28. cap. 8. Lingua adalligata, pericula puerperii tolli. Sic Columel. lib. 3. cap. 21. Cubare puerperio. V. CUBO.
Puerperium, Proles ipsa. Gell. lib. 10. cap. 2. Divo Augusto imperante, ancillam Cæsaris Augusti in agro Laurente peperisse quinque pueros dicunt, eosque pauculos dies vixisse: matrem quoque eorum, non multo post, quam peperit, mortuam: monumentumque ei factum jussu Augusti in via Laurentina, inque eo scriptum esse constat numerum puerperii ejus. Idem 12. 1. Plin. lib. 18. cap. 29. Ut in lacte puerperium necat. Idem lib. 7. cap. 11. Uno abortu duodecim puerperia egesta.
Cruda puerpetia. Stat. 4. Theb. 280.

PŬGIL, ĭlis c. [πύκτης, πύγμαχος, ἀγωνιστὴς] dicitur, Qui, vel quæ, pugnis certandi artem novit. Donatus, in Ter. Hec. Prolog. Pugil, inquit, dictus est a Pugna, & pugna a Pugno: Veteres namque, ante usum ferri & armorum, pugnis & calcibus, & morsibus, corporumque luctatione certabant. Ter. Eun. 2. 3. 23.
  Si qua habitior paulo, pugilem esse ajunt, deducunt cibum. Cic. de Clar. Orat. 243. Pugiles inexercitati, etiamsi pugnos & plagas, Olympiorum cupidi, ferre possunt, solem tamen sæpe ferre non possunt. Hor. 2. Epist. 1. 186.
  Aut ursum, aut pugiles; his nam plebecula gaudet. Ovid. 3. Amor. 2. 54. Pollucem pugiles, Castora placet eques.
Pugnabant autem pugnis cæstibus armatis. Cic. 2. Tusc. 56. Pugiles etiam, quum feriunt adversarium, in jactandis cæstibus ingemiscunt. V. CÆSTUS.
Inexercitati. Cic. de Clar. Orat. 243.
De Catervariis, Legitimis ac Ordinariis pugilibus, V. Suet. Aug. cap. 45. & Calig. cap. 18.

PUGILĬCE, Adv. [πυκτικῶς] Firmiter, valenter, quemadmodum pugiles solent. Plaut. Epid. 1. 1. 18.
  Quid, herilis noster filius valet? T. pugilice, atque athletice.

PUGĬLO, āre. & PUGILLOR, āri. verbum antiquum. Gloss Cyrill. Pugilo Πυκτεύω. Apul. de Deo Socr. p. 53. Elmenh. Si pugillari valide velis, brachia vegetanda sunt, quibus pugillatur. Idem Met. 7. p. 195. Primoribus in me pugillatur ungulis. [Rectius unico l. Pugilo scribitur, quia non a Pugillus, sed a Pugil derivatur.

PUGILANS, antis. Partic. Treb. Poll. Gallien. cap. 8. Pugiles sacculis, non veritate pugilantes.

PUGILĀTIO, ōnis. f. denomin. [πυγμαχία] Pugilum exercitatio. Cic. 2. de Legib. 38. Jam ludi publici quoniam sunt cavea circoque divisi, sint corporum certationes cursu, & pugilatione, luctatione, curriculisque equorum.

PUGILĀTUS, ûs. m. [πυγμὴ] Pugilum ars, seu certamen. Plaut. Capt 4. 2. 13. Hic homo pugilatum incipit. Idem Bacch. 3. 3. 24.
  Ibi cursu, luctando, hasta, disco, pugilatu, pila,
  Saliendo se exercebant magis, quam scorto, aut saviis.

PUGILĀTOR, ōris. m. Arnob. 1. Tyndaridæ Castores, equos unus domitare consuetus, alter pugilator bonus. conf. Sidon. 9. Epist. 14. Gloss. Gr. Lat. Παγκρατιαστὴς, Pugil, Pugilator.

PUGILATŌRIUS, a, um. Adj. Plaut. Rud. 3. 4. 16. V. post PUGNA.

PUGILLARIS, PUGILLUS. V. PUGNUS.

PŪGIO, ōnis. m. [ἐγχειρίδιον] Genus teli, a pugno dictum, quod facile prehenditur, vel quod eo præsentius pugnetur. Festus, Pugio dictus est, quod eo punctim pugnatur.
Pugio, est gladius brevis, inquit Non. 18. 9. Sallust. Hist. lib. 3. At Oppius, postquam orans nihil proficiebat, & timide veste tectum pugionem expedire conatus, a Cotta, Vulscioque impeditur. Martial. lib. 14. 33.
  Pugio, quem curvis signat brevis orbita venis. V. Gell. 16. 25. Paterc. 2. 43. 2. Tacit. 1. Hist. 43. 2. Cerda Adverf. cap. 225. 36. vel Lex. Pitisc.
A pugione. V. A vel AB præpositiones.
Stillans pugio. Cic. 2. Philip. 30. Qui stillantem præ se pugionem tulit. Subaudi Sanguine ex cæde.
Pugio insigne Principatus & Imperatoriæ potestatis fuit. Tacit. 3. Hist. 68. 4. Assistenti consuli (Cæcilius Simplex erat) exsolutum a latere pugionem, velut jus necis vitæque civium, reddebat. De Vitellio. conf. Suet. Vitell. cap. 15. & Lex. Pitisc.
Pugionem plumbeum vocat Cicero Invalidum argumentum, lib. 4. de Finib. 48. O plumbeum pugionem.

PUGIUNCŬLUS, i. m. [μαχαιρίδιον] dimin. Cic. Fragm. Hispaniensem pugiunculum. Cn. Pisonem appellat. Idem in Orat. 224. In iis, quibus ut pugiunculis uti oportet, brevitas facit ipsa liberiores pedes.

PUGNA, æ. f. [μάχη, μῶλος, δῆις, δηϊοτὴς, ὑσμίνη, χάρμη, φύλοπις] Armorum certamen, Lucta vel prælium. A pugno dicta est, ut vult Donatus, V. in PUGIL. pr.
Pugnus a Pugna contra. Don. Vide in PUGNUS. H. St.
Arena sparsa ad pugnam. Virg. 3. Georg. 234.
Amor pugnæ. Hor. 4. Carm. 4. 12.
Certamen. Ovid. 12. Met. 180.
Eventus. Virg. 8. Æn. 16.
Exitus incerti pugnarum, Marsque communis. Cic. pro Milon. 97.
Facies pugnæ. Tacit. 2. Hist. 42.
Fortuna pugnæ anceps. Virg. 4. Æn. 603.
Adversa. Tacit. 1. Ann. 64. 3.
Ardens. Virg. 3. Georg. 46.
Avida. Sil. lib. 12. 715.
Cæca. Valer. 5. Argon. 663.
Clara. V. CLARUS.
Decertatoria. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Dura. Valer. 6. Argon. 298.
Equestris. Sil. lib. 13. 230.
Forensis, Translate. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Fortuita. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Impeditior. V. IMPEDIO.
Inermis. Stat. 6. Theb. 249.
Ingens. Virg. 2. Æn. 438.
Iniqua. V. INIQUUS.
Lenta. V. LENTUS.
Magna pugna bis victi. Virg. 12. Æn. 34.
Mala Lacedæmoniorum in Leuctris. Cic. 2. de Divin. 54. Tacit. 15. Ann. 28. 3.
Nobilis. Senec. Herc. Fur. 9.
Obnixa. Valer. 6. Argon. 355.
Optata. Sil. lib. 16. 81.
Pedestris. Virg. 11. Æn. 709.
Pedestres navalesque pugnæ. V. Pedestris in PES.
Sæva. Valer. 4. Argon. 147.
Simplicior contra tabulas. Quintil. lib. 5. cap. 7. pr [Translate, pro Contentione forensi.
Singularis pugna Æneæ & Turni, Achillis & Hectoris. Macrob. lib. 5. Saturnal. 2.

Tristis. Virg. 11. Æn. 589.
Abrumpere miseras. Valer. 3. Argon. 250.
Absistere pugna. V. ABSISTO.
Accingere se pugnæ. Virg. 11. Æn. 707.
Æquare pugnas. Virg. 5. Æn. 419.
Æquatæ. Sil. lib. 4. 395.
Et tandem æquatæ geminato funere pugnæ.
Ardescit pugna. Tacit. 5. Hist. 18. 1.
Capere viriles. Stat. 1. Silv. 6. 54.
Capessere pugnam manu. Tacit. 12. Ann. 30.
Ciere pugnam. Tacit. 3. Ann. 41. 4. Suis quisque locis pugnam ciebant.
Committere. Cic. 3. in Catil. 6. Tum interventu Pontinii atque Flacci pugna, quæ erat commissa, sedatur.
Committere pugnas sanguine. Stat. 6. Theb. 149.
Committere cæstu. Virg. 5. Æn. 69.
Congredi iniqua pugna. Virg. 10. Æn. 889.
Conserere. V. CONSERO.
Conseritur pugna. Valer. 6. Argon. 353.
Conspirare. V. CONSPIRO.
Constituere pugnæ diem. Cæs. 3. de Bell. Gall. cap. 23.
Continere a pugna. Cæs. 4. de Bell. Gall.
Cooriri in pugnam. V. COORIOR.
Crudescit pugna. V. CRUDUS.
Decernere forti pugna. Valer. 4. Argon. 193.
Decertare pugna. Cæs. 3. de Bell. Gall. cap. 23.
Deposcere insanas. Stat. 10. Theb 913.
Deposcite pugnam votis. Lucan. lib. 2. 533.
Descendere ad pugnam, ex Valerio Flacco, vide in DESCENDO. H. St.
Diremit imber. Liv. 6. 32.
Dare pugnam. Terent. Eun. 5. 2. 59.
Edere pugnas. Lucret. lib. 2. 118.
Elicere ad pugnam. Liv. 29. 34.
Ereptus pugnæ Annibal. Sil. lib. 17. 378.
Evocare ad pugnam. Cæs. 5. de Bell Gall. cap. 56.
Excedere cunctos pugna. Virg. 5. Æn. 380. al. Palma. V. EXCEDO.
Exire ad pugnam. Virg. 4. Georg. 67.
Expediam, & primæ revocabo exordia pugnæ. Virg. 7. Æn. 40.
Extendere pugnam. Liv. 27. 2.
Extracta in posterum pugna. Tacit. 4. Ann. 73.
Facere pugnam. Tacit. 3. Ann. 21. Nepos 9. 5. 2.
Facere pugnæ potestatem vel copiam. Liv. de Bell. Pun. Idem 4. 18.
Gerere pugnas innumeras. Claud. 2. Cons. Stil. 141.
Imponere finem pugnæ. Virg. 5. Æn. 463.
Inclinavit pugna. Liv. 6. 32.
Indipisci pugnam. V. INDIPISCOR.
Inducere in pugnam equites. V. INDUCO.
Indulgere pugnæ. Stat. 11. Theb. 447.
Inire pugnam & prælium. V. INEO, ire.
Inire pugnam forensium certaminum. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Instaurare pugnam. V. INSTAURO.
Iterare pugnam. Liv. 6. 32.
Lacessere pugnam. Lucan. lib. 3. 548. al. Capessere.
Lacessere ad pugnam. V. LACESSO.
Laxare pugnam. Liv. 21. 39.
Movent arma pugnam. Ovid. 3. Fast. 395.
Obire pugnas lituo & hasta. Virg. 6. Æn. 167.
Parare membra pugnæ. Ovid. 9. Met. 34.
Pavere pugnam. Lucan. lib. 7. 102.
Perpetrare. Liv. 44.
Præbere pectora pugnæ. Ovid. 16. Met. 706.
Procedere ad pugnam. Liv. 7. 9.
Procurrere in pugnam. Liv. de Bell. Pun.
Prohibere a pugna. Cæs. 4. de Bell. Gall. cap. 34. & 11. 2.
Pugnare pugnam, V. Partic. PUGNATUS.
Quærere pugnæ locum. Sallust. Jugurth.
Remittere pugnam. Sallust. Jugurth. 60.
Restituere. Liv. 4. 38.
Ruere in pugnam magno fervore. Sil. lib. 15. 463.
Subducere aliquem pugnæ. Virg. 10. Æn. 50.
Sum. ut, Pugna est de paupere regno. Stat. 1. Theb. 151.
Quanta pugna est doctissimorum hominum. Cic. 2. de Divin. 105.
Sumere pugnam. Sil. lib. 8. 308.
Surgit aspera pugna. Virg. 11. Æn. 635.
Tentare pugnam dicere licet, ut Tentare prœlium. H. St.
Venire ad pugnam. Hor. 1. Serm. 5. 56.
Venit res ad pugnam. Cic. 7. Verr. 28. Nonnunquam etiam res ad manus atque ad pugnam veniebat. V. MANUS.
Venire in pugnas. Sil. lib. 15. 647.
Vocet pugna. Virg. 12 Æn. 125.
Versare pugnam in pectore. Lucan. lib. 7. 765.
Punctatoriolas, leveis pugnas appellat Cato, in ea quam dixit de re Histriæ militari. Festus. [Lege ex Mss. Punctoriolas.

PUGNĬCŬLA, æ. f. pro Levi pugna Catonem usurpasse, docet Perottus p. 595. [Nisi superior Festi locus est.

PUGNO, [μάχομαι, μάρναμαι, πολεμίζω, δηριόω, κυρηκέω, διαπληκτίζομαι] āre. Pugna contendere. De quacunque re dicitur, de qua controversia est; proprie tamen de armorum congressu. Plaut. Amph. 1. 1. 44.
Nam quum pugnabant illi maxime, ego fugiebam maxime.
Pugnare amori. Virg 4. Æn. 38.
— placitone etiam pugnabis amori? Ac si diceret: Contempsisti eos, qui displicebant: nunquid etiam placito amori repugnabis? Et est Græcum, Pugno tibi. Nam nos, Pugno tecum dicimus. Servius. Alii legunt Placido.
Noli pugnare duobus. Catull 60. 64.
Adversus latrones canem pro domino pugnare accepimus. Plin. lib. 8. cap. 40.
Contra aliquem. Plin. lib. 8 cap. 7.
Contra naturam Quintil. lib 2. cap. 8
Pugnare cum. Cic. 7. Att. 6. Nisi forte hæc illi tum arma dedimus, ut nunc cum bene parato pugnaremus. conf. Serv. paulo supra.
Cum senectute, i. e. Adversus senectutem. Plin. 3. Epist. 1.
In aliquem pugnare, Contra aliquem. Ovid. 3. Amor. 1. 34.
In hostem Liv. 8. 6. extr. V. Gell 7. 2.
Acriter pugnare. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Bene pugnare, Ovid. 2. de Pont. 3. 53.
Et bene uti pugnes, bene pugnans efficit hostis.
Caute pugnare. Ovid. 13. Epist. 146.
Pugnare bella. Hor. 1. Epist. 16. 25.
Pugnare pugnam. Plaut. Pseud. 1. 5. 110. conf. Partic. PUGNATUS.
Pugnare prælia. Hor. 4. Carm 9. 19.
Acie directa. Quintil. lib. 2. cap. 13.
In frontem, In latera pugnare. Liv. 8. 7.
In frontem & latera. Tacit. in vita Agric. 35.
Inter se cornibus pugnant. V. INTER.
Manu. Ovid. 13 Met. 10.
Odiis. Stat. 3. Theb. 240.
Pugnis pugnare. Hor. 1. Serm. 3. 102.
Viribus cum aliquo, Contendere. Cic. 5. Fam. 21. Quavis tuta conditione pacem accipere malui, quam viribus cum valentiore pugnare.
De possessione hominis. Gell. lib. 12. cap. 15. Ter. in Prol. Hecyr. 33.
Tumultuantur, clamant, pugnant de loco.
Ex causa pari pugnat uterque. Ovid. 5. Fast. 704.
Ex equo. Cic. 2. de Nat. Deor. 6. In nostra acie Castor & Pollux ex equis pugnare visi sunt.
E muris. Plin. lib. 32. cap. 1.
Pro aliquo pugnare. Cic. pro Quint. 88. Omnesque pro P. Quintio pugnent. i. e. Defendant P. Quintium.
Pro causa iniqua. Ovid. 20. Epist. 171.
Pro commodo patriæ pugnare, cui opponitur, Patriæ commoda oppugnare. Cic. 1. de Invent. 5.
Pro salute. Sallust. Jugurth. extr. Cum Gallis pro salute, non pro Gloria pugnare. [Immo Certare.
Cum eorum vita mirabiliter pugnat oratio. Cic. 2. Tusc. 12. i. e. Contraria est oratio vitæ illorum.
Contra pugnare. Lucret. lib. 2. 280. — tamen est in pectore nostro
Quiddam, quod contra pugnare, obstareque possit.
Pugnare inter se, Contraria esse. Quintil. lib. 3. cap. 10. Varro de R. R. 2. 3.
Sententia mea pugnat secum. Hor. 1. Epist. 1. 97.
Pugnare aliquid, pro Contendere de re aliqua. Cic. 1. de Nat. Deor. 75. Illud video pugnare te, species ut quædam sit deorum, quæ nihil concreti habeat, &c.
Hic pugnes licet, non repugnabo. Cic. 4. Acad. 57.
Pugnant Stoici cum Peripateticis. Cic. 2. de Fin. 68.
Non magnopere pugnare, pro Non valde laborare. Cic. 3. de Nat. Deor. 2.
Pugnare per translationem de rebus inanimatis. ut, Pondera pugnant decidere deorsum, i. e. Contendunt. Lucret. lib. 2. 205.
— quanquam
Pondera, quantum in se est, deorsum deducere pugnent. Lambin.
Pugnare, pro Conari. Ovid. Rem. Amor. 122.
Pugnat in adversas ire natator aquas.
Illud pugna, & enitere. Cic. 3. Fam. 10.
Cum Infin. verbi Passivi,
Pugnabat tunica se tamen illa tegi. H. St. Videtur versus Ovidii spurius. An Propertii, male relatus lapsu memoriæ, ex 1. 12. 4.?
Pugnaveris, i. e. Magnam rem feceris, inquit Donatus. Ter. Adelph. 5. 3. 57. — & istam psaltriam
Una illuc mecum hinc abstraham. M. pugnaveris.
Pugnatur, Impersonale. Cæs. 1. Bell. Gall. cap. 15. Quum ab hora fere quarta usque ad solis occasum pugnaretur.
Quotidie utrimque eminus fundis, sagittis, reliquisque telis pugnabatur. Idem 1. Bell. Civil. cap. 26.
Pugnatur cominus armis. Virg. 7. Æn. 553.
Gladiis pugnatur acutis. Ovid. 3. de Arte Am. 589.
Quum male pugnatum apud Caudium esset. Cic. 3. Off. 109.
Hoc pugnatur, pro Hoc contenditur. Cic. pro Rosc. Amer. 8. Hoc solum hoc tempore pugnatur, ut ad illam opimam præclaramque prædam, damnatio Sexti Roscii, velut cumulus accedat.
Libido prava pugnandi. Sil. lib. 7. 215.
Superare pugnando. Ovid. 9. Met. 30.
Vinci pugnando. Ovid. 1. de Arte Am. 666.
Arte pugnandum est Quintil. lib. 2. cap. 17.

PUGNANS, antis. [μαχόμενος] Partic. ut, Domare pugnantem. Ovid. 13. Met. 172.
Vincetur femina pugnans. Ovid. 2. Fast. 801.
Cum frigore pugnans. Ovid. 1. de Pont. 2. 27.
Anima pugnans. Stat. 1. Silv. 4. 107.
Lingua. Tibull. lib. 1. 8. 38.
Et dare anhelanti pugnantibus uvida linguis Oscula.
Sententiæ pugnantes, h. e. Inter se contrariæ. Plin. Epist. 167. lib. 8. ad Aristonem.
Studia pugnantia & contraria. Cic. 1. de Fin. 71. Atqui pugnantibus & contrariis studiis consiliisque semper utens, nihil quieti videre, nihil tranquilli potest.
Venti pugnantes contra. Lucret. lib. 6. 97.
Loqui pugnantia. Cic. 1. Tusc. 13.
Pugnantia secum frontibus adversis componere. Hor. 1. Serm. 1. 102.

PUGNĀTUS, a, um [μεμαχημένος] Partic. Sallustius Jug. cap. 54. Quæ negotia multo magis, quam prælium male pugnatum a suis, regem terrebant.
Bella pugnata. Hor. 3. Carm. 10. 4. Et 1. Epist. 16. 25.
Si quis bella tibi, terra pugnata marique, Dicat.
Bella pugnata in ordine. Virg 8. Æn. 629.
Pugna pugnata summa contentione. Cic. pro Muren. 34. Cujus ex omnibus pugnis, quæ sunt innumerabiles, vel acerrima mihi videtur illa, quæ cum rege commissa est & summa contentione pugnata. Nepos 23. 5. 1. Hac pugna pugnata, Romam profectus est. Plaut. Amph. 1. 1. 97.
Hæc illi est pugnata pugna ab usque mane ad vesperam. V. Voss. de Construct. cap. 22.

PUGNĀTOR, ōris. m. [μαχητὴς] Liv. 24. 15. Deinde occupata dextra tenendo caput, fortissimus quisque pugnator esse desierat. Frontin. 4. 7. 37. Pugnator gallus gallinaceus. Plin. lib. 30. cap. 15.

PUGNAX, ācis. Adj. [μάχιμος] Pugnandi studiosus, Bellicosus. Centurio pugnax & lacertosus. Cic. 8. Philip. 26.
Hostes. Propert. lib. 3. 9. 25.
In vitiis pugnax. Cic. 8. Fam. 13.
Pugnax contra. Cic. in Pison. 70. Græcus facilis & valde venustus, nimis pugnax contra Senatorem Pop. Rom. esse noluit.
Arma pugnacia. Ovid. 2. Fast. 547.
Fera. Ovid. 5. Fast. 374.
Ignis aquæ. Ovid. 1. Met. 432. Aquæ repugnans.
Musta pugnacia opponit Lenibus. Plin. lib. 14. cap. 20.
Perdices & gallinaceos pugnaciores fieri putant, in cibum eorum additis. Plin. lib. 22. cap. 21.
Exordium dicendi vehemens & pugnax. Cic. 3. de Orat. 317. Neque est dubium, quin exordium dicendi vehemens & pugnax non sæpe esse debeat.
Oratio pugnax & contentiosa dicitur a Plin. lib. 2. Epist. 19. i. e. Quæ est in genere judiciali, & in qua opus est contra adversarium vocem intendere.
Oratio pugnacior. Cic. de Clar. Orat. 121. Sed & hujus oratio in philosophiam translata pugnacior, ut ita dicam, videtur, & illorum in judicia pacatior.
Quid ferri duritia pugnacius? Plin. lib. 36. cap. 16.
Hac legione noli acrius aut pugnacius quicquam putare. Cic. 10. Fam. 31.
Pugnacissimus quisque. Tacit. 4. Hist. 60. 4.
Gentes pugnacissimæ. Curt. 3. 9. 3.
Galli pugnacissimi. Petron. cap. 45.

PUGNĀCĬTER, Adv. [μαχίμως] Pertinaciter, instanter. Cic. 4. Acad. 9. Sed nescio quomodo plerique errare malunt, eamque sententiam, quam adamaverunt, pugnacissime defendere, quam sine pertinacia quid constantissime dicatur, exquirere. Quintil. lib. 9. cap. 4. Ubicunque acriter erit & instanter, pugnaciterque dicendum, membratim cæsimque dicemus.
Compar. Idem ibid. Quis dubitat alia lenius, alia pugnacius esse dicenda. Sen. Nat. Quæst. 3. 36. In illa disputatione pugnacius locutus es.

PUGNACĬTAS, ātis. f. [τὸ μάχιμον] Pugnandi vis. Plin. lib. 10. cap. 33. Perdices capiuntur quoque pugnacitate ejusdem libidinis.
Argumentorum pugnacitas. Quintil. 4. 3.

PUGNĀCŬLUM, i. n. [πρόμαχον] Locus unde pugnatur. Plaut. Mil. 2. 3. 63. Meus illic homo est: deturbabo jam ego illum de pugnaculis. Ammian. 21. 12. Susceptus ad pugnaculum solus.

PUGNUS, i. m. Manus contracta, [πυγμὴ, δρὰξ, κόνδυλος] a Punctione, id est percussione dicitur, auctore Festo. Donatus in Adelph. 2. 1. 17. Pugnus a Pugna dictus, aut ab illo Pugna.
Pugnus quid sit clarissime docet Cicero in Orat. 113. Nam quum compresserat digitos, pugnumque fecerat, dialecticam ajebat ejusmodi esse.
Pleni pugni sanguine. Juven. 15. Sat. 58.
Cædere pugnis. V. CÆDO.
Cæsus pugnis. Hor. 1. Serm. 2. 66.
Conscissus pugnis & calcibus. Cic. 5. Verr. 56. [Nisi Concisus legendum.
Contendere, verbis, non pugnis. Cic. in Parad. 3. Quoniam verbis contendimus inter nos, non pugnis.
Contundere aliquem pugnis. V. CONTUNDO.
Facere pugnum, & pugnum arcte vehementerque comprimere. Cic. 4. Acad. 145. conf. in Orat. 113. paulo supra.
Ferre pugnos & plagas. Cic. de Clar. Or. 243. Ut pugiles inexercitati, etiamsi pugnos & plagas, Olympiorum cupidi, ferre possunt, solem tamen &c.
Fœdans pectora pugnis. Virg. 11. Æn. 86.
Impingere pugnum. V. IMPINGO.
Incursare aliquem pugnis. V. Incurso, in INCURRO.
Ingerere pugnos in ventrem alicujus. V. INGERO.
Obserere pugnos. V. OBSERO.
Obtusus pugnis. V. OBTUNDO.
Onerare pugnis. V. Onero, in ONUS.
Rumpere pugno. Ovid. 3. Met. 626.
Is mihi, dum resto, juvenili guttura pugno Rupit.
Victus pugno, Pugilatu. Hor. 3. Carm. 12. 8.
Pugnus, pro mensura, qui & Pugillus. Gloss. Gr. Lat. Δρὰξ, ἡ τῆς χειρὸς, Pugnus. [Hanc dictionem Petronio restitutam. V. in IMPROBITER. Junge auctorem ad Herenn. lib. 4. 9. Ut acervos se dicant tritici habere, & eorum exemplum pugno non habeant, quod ostendant.

PUGNEUS, a, um. Adj. Quod ex pugnis. Plaut. Amph. 1. 1. 140.
Certe advenientem me hic hospitio pugneo accepturus est. Al. Pugnæ. Idem Rud. 3. 4. 58.
Jam hercle tibi messis in ore fiet mergis pugneis.

PUGNĬTUS, Adv. Cæcil. apud Nonium 11. 38. Quidam qui se malit pugnitus pessumdari. i. e. Pugnis.

PŪGILLUS, i. m. [δράκιον] dimin. a Pugnus.
Minimi mensura pugilli. Prudent. Cathem. 10. 152.
Cujus clauduntur cuncta pugillo. Fortun. 3. 69.
Item illud ipsum quod pugillo continetur. Plin. 20. 22. Semen cum farris pugillo decoctum. Onomast. Vet. Pugillus, δράκιον.

PUGILLUM, i. n. Idem. Gloss. Lat. Gr. Pugillum, Δρὰξ χειρός.

PUGILLĀRIS, e. Adj. [δρακιαῖος] Quod pugillum sive pugnum implere potest, Quantum pugnus potest continere. Juven. 11. Sat. 156.
Nec pugillares defert in balnea raucus
Testiculos, nec vellendas jam præbuit alas.

PUGILLĀRIS, is. m. [πινακίδιον] frequentius pl. Pugillares, Tabellæ ceretæ, vel alterius materiæ, in quibus stilo scribimus: dictæ quod pugno comprehendantur. Vel a pungendo, quod stilo in his pungendo scribatur. Plin. Epist. 129. Quin ergo pugillares sumis, & aliquid ex his, vel istud ipsum quod cœperas, scribis? Apul. lib. 6. Met. p. 183. Elmenh. Dolebam mehercle, quod pugillares & stilum non habebam, qui tam bellam fabellam pernotarem. Plin. lib. 13. cap. 11. Pugillarium enim usum fuisse etiam ante Trojana tempora invenimus apud Homerum. V. Gell. 17. 9.

PUGILLAR, sive PUGILLĀRE, is. n. Idem. Catull. de Acme, 40. 5.
Et negat mihi vestra redditturam
Pugillaria, si pati potestis. Auson. Epigr. 146. 3.

Bipatens pugillar expedi. conf. DIPTYCHA.

PUGILLĀTŌRIUS, a, um. Adj. [δρακιδικὸς] Quod pugno percutitur. Plaut. Rud. 3. 4. 16.
— extemplo hercle ego te follem pugillatorium
Faciam, & pendentem incursabo pugnis, perjurissime.
Follis pugillatorius, Pilæ genus, quod ex pelle fit, spirituque inflatur, grossius ceteris: pugno redditur, non palma. Perottus.

P U L

PULCHER, chra, chrum. Adj. [καλὸς, εὐειδὴς, εὔμορφος, ὡραῖος, περικαλλὴς] Antiqui POLCER, cra, um, dixere. Quod non est deforme, sed formosum & decorum. Et proprie ad aspectum refertur. Cic. 1. Off. 144. O puerum pulchrum! Idem pro Muren. 26. Ne pulchrum se, ac beatum putaret.
Pulcher a Pollendo dicitur, quod Polleat forma. Non igitur aspiratione scribenda dictio erat, nisi usus vicisset, qui vix expugnari potest. Vel quasi πολύχειρ, id est fortis, quia Romani, cum ponerent omnia in fortitudine, eum tantum pulchrum putabant qui fortis esset. V. Scalig. de L. L. cap. 22. & Voss. Etym.
Vide Pontanum de Aspiratione p. 63. H. St. lib. 2. litt. C. fol. 34. b. Al. 1.
Pulcer a nonnullis scribitur. Sic Varro, de quo Charisius 1. Pulcrum aspirari debere Varro negat, ne duabus consonantibus intercedat aspiratio, quod minime rectum antiquis videbatur. Sic Pulcerrima terrarum Campania. Flor. 1. 16. 3. Pulcerrimus exitus. Idem 2. 2. 14. V. Cellar. Orthogr. p. 5. & 138.
Nimis pulcher. V. NIMIS.
Visu pulcher. Stat. 5. Silv. 2. 22.
Compar. Virg. 9. Æn. 179.
— quo pulchrior alter
Non fuit Æneadûm.
Uva quid potest esse tum fructu lætius, tum aspectu pulchrius? Cic. de Senect. 53.
Superl. Juvenum pulcherrimus. Ovid. 4. Met. 55.
Rerum facta est pulcherrima Roma. Virg. 2. Georg. 534.
Urbs pulcherrima. Liv. 26. 32.
Pulcher bos appellatur, ad eximiam pinguitudinem perductus. Festus.
Cohors pulchra. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 63.
Color. Lucret. lib. 4. 1027.
Corpus pulchrum. Virg. 5. Æn. 344.
Dies. Hor. 1. Carm. 36. 39. Idem 4. 4. 39.
Divitiæ. Hor. 2. Serm. 3. 95.
Dos. Plaut. Epid. 2. 1. 10.
Genæ. Hor. 4. Carm. 13. 8.
Gens pulcherrima. Sil. lib. 13. 466.
Ignis pulchrior. Hor. Epod. 14. 13.
Ureris ipse miser: quod si non pulchrior ignis
Accendit obsessam Ilion, Gaude sorte tua. i. e. inquit Porphyrio, Si non fuit Helena speciosior Terentia scilicet amica tua, jucunda hæc miseria est. Amor, ignis solet dici.
Nympha pulcherrima forma. Virg. 1. Æn. 76.
Panis. Hor. 1. Serm. 5. 89.
Pectore pulchro virgo. Virg. 3. Æn. 426.
Populus pulcher. Flor. 2. 19. 1.
Postes. Plaut. Mostel. 3. 2. 133.
Prædia pulchra & fructuosa. Cic. pro Rosc. Amer. 43. Tot prædia, tam pulchra, tam fructuosa.
Proles. Virg. 1. Æn. 79.
Puer. Hor. 1. Epist. 18. 74.
Pulchritudo pulchra. Plaut. Mil. 4. 1. 13.
Sol. Hor. 4. Carm. 2. 47.
Tecta. Hor. 3. Carm. 10. 6.
Tunicæ. Hor. 1. Epist. 18. 33.
Virgo pulcherrima Deianira. Ovid. 9. Met. 9.
Urbs. Virg. 4. Æn. 266.
Pulcher, translate pro Honesto, Præclaro, Luculento, Præstanti.
Consilia pulcherrima. Virg. 5. Æn. 728.
Cura pulcherrima dolori meo nata. Propert. lib. 2. 25. 1.
Facinus. Plaut. Men. 1. 2. 23.
Liber pulcher. Plin. Epist. 151.
Libertas. Virg. 6. Æn. 821.
Materia. Plin. 9 Epist. 13. Occiso Domitiano, statui mecum ac deliberavi esse magnam pulchramque materiam insectandi nocentes, &c.
Mors. Virg. 4. Georg. 218. i. e. Gloriosa. Servius.
Origo. Virg. 1. Æn. 290.
Poemata. Hor. in Arte Poet. 99. Idem 1. Serm. 10. 6.
Poetarum pulcherrimus. Gell. lib. 19. cap. 8. i. e. Optimus & præstantissimus.
Pulcher, Fortis. Virg. 7. Æn. 656.
— satus Hercule pulchro
Pulcher Aventinus. Flor. 4. 4. extr. Tum etiam manu pulcher apparuit.

PULCHELLUS, a, um. Adj. dimin. Cic. 1. Att. 13. Redeo ad altercationem: surgit pulchellus puer. Idem 7. Fam. 24. At pulchellæ sunt, novi optime: & sæpe vidi.
Servus pulcellus. Apul. Met. 8. p. 213. Elmenh.

PULCHRE, Adv. [περικαλλῶς] Decore. ut, Pulchre ædificare. Plaut. Merc. 5. 2. 61.
Si tu vera dicis, & pulchre ædificatas arbitror.
Pulchre, Sapienter, interprete Donato. Ter. Eun. 2. 3. 84.
Dixti pulchre: nunquam vidi melius consilium dari. Ibid. 3. 1. 26.
Pulchre mehercle dictum, & sapienter, papæ. Cic. 2. de Finib. 63. At quum pulchre dicere videbare, quum ex altera parte ponebas, &c. [i. e. Scite.
Pulchre, Valde, fortiter, nimis, inquit Donatus. Ter. Eun. 4. 5. 2.
Ac dum accubabam, quam videbar mihi esse pulchre sobrius! Cato R. R. cap. 74. Aquæ paulatim addito, subigitoque pulchre.
Approbationis formula. Ter. Eun. 4. 7. 4. Male multabo ipsum. GN. pulchre! Idem Heaut. 2. 3. 91. Assimulabimus tuam amicam hujus esse. C. pulchre!

Aliquan-

Aliquando in deteriorem partem ſumitur. Ter. Heaut. 3. 1. 40.
Quam ea nunc inſtructa pulchre ad perniciem ſiet. [Non tamen Ironia videtur, ſed pro eo ac dicitur De induſtria, Accurate.
Pulchre locare operam, Bene. Plaut. Amphit. 1. 1. 122.
Optume optumo optumam operam das, datam pulchre locas. Idem Trin. 1. 2. 101.
Edepol mandatum pulchre, & curatum probe.
Pulchre notus. Plin. lib. 21. cap. 26.
Pulchre poſſum. Cic. 13. Att. 21. Sed tamen quæ tum acta ſunt, non poſſum non probare, & tamen non curare pulchre poſſum, ſicuti facio.
Pulchre eſt. Cic. 1. de Natur. Deor. 114. Propone ante oculos deum nihil aliud in omni æternitate, niſi Mihi pulchre eſt, & Ego beatus ſum, cogitantem.
Tibi pulchre eſt. Hor. 2. Serm. 8. 19.
Eſt pulchre tibi cum tuo parente. Catul. 21. 5.
Pulchre valet Charinus, & tamen pallet. Martial. lib. 1. 78.
Ut dicitur Belle valere. H. St.
Degere ævum pulchre. Lucret. lib. 5. 173.
Pulcherrime factus, Artificioſiſſime. Cic. 3. Verr. 49. Hunc ipſum, inquam, Tenem, pulcherrime factum, quem quondam in Comitio vidiſtis, abſtulit magno cum gemitu civitatis.

PULCHRĀLIS, e. Adj. ut, Pulchralibus, atque cupidiis. Pulchralibus, pro Pulchris. Feſtus, & Paulus.

PULCHRĬTŪDO, ĭnis. f. [κάλλος, εὐμορφία, ὥρα, καλλονὴ, ὡραϊσμὸς] Species, venuſtas, decor, elegantia. Cic. 1. Off. 98. Pulchritudo corporis apta compoſitione membrorum movet oculos & delectat hoc ipſo, quod inter ſe omnes partes quodam lepore conſentiunt.
Pulchritudinis duo genera ſunt: quorum in altero venuſtas eſt, in altero dignitas: venuſtatem muliebrem dicere debemus: dignitatem virilem. Cic. 1. Off. 130.
Oris pulchritudo. Cic. 3. Off. 10.
Excellens muliebris formæ pulchritudo. Cic. 2. de Invent. 1.
Eximia pulchritudine femina Cic. 1. de Divin. 52.
Ingenua totius corporis pulchritudo. Plin. 1. Epiſt. 14. ad Mauricum, Eſt illi facies liberalis, eſt ingenua totius corporis pulchritudo.
Venuſtas & pulchritudo corporis ſecerni non poteſt a valetudine. Cic. 1. Off. 95.
Splendor & pulchritudo virtutis. Cic. 2. Off. 37. Quis non admiretur ſplendorem pulchritudinemque virtutis?
Species & pulchritudo eximia. Cic. 3. de Orat. 68. Si illam præclaram & eximiam ſpeciem oratoris perfecti & pulchritudinem adamaſtis. Idem in Piſon. 81. Habet hoc virtus, ut viros fortes ſpecies ejus & pulchritudo etiam in hoſte poſita delectet.
Pulchritudo rei nos trahit, vel ea conſectandi, quæ propter infirmitatem, &c. Columel. lib. 3. cap. 20.
Illuminare pulchritudinem rerum. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Proſequi honore verborum pulchritudinem. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Pulchritudo, cum Gerundio. Plin. 3. Epiſt. 19. ad Calviſium, Sollicitat primum ipſa pulchritudo jungendi. i. e. Decorus aſpectus agrorum perpetuorum. Jungendi agrum agro.

PULCHRĬTAS, ātis. f. Pulchritudo. Nonius 2. 665. Cæcilius, Dii boni quid illud eſt pulchritatis.

PULCHRESCO, ĕre. Caſſiod. Varr. Epiſt. 5. 40. Unius rei facies de addita venuſtate pulchreſcit. Ser. Samon cap. 45. ult.
— ſuccis hederæ pulchreſcit fœda cicatrix.

PŪLĒGIUM, i. n. [γλήχων, βλήχων] Herba hortenſis vulgo nota. Plin. lib. 20. cap. 14. Magna ſocietas cum menta ad recreandos defectos animo pulegio, cum ſurculis ſuis in ampullas vitreas aceti utriſque dejectis. Qua de cauſa dignior e pulegio corona vertigini, quam e roſis, cubiculis noſtris pronuntiata eſt.
Pulegium, pro Suavitate ſermonis. Cic. 16. Fam. 23. Cras exſpecto Leptam: etenim ad cujus rutam pulegio mihi tui ſermonis utendum eſt.

PULĒJUM, i. n. ſine G, pro eodem dicitur. [βληχώνιον] Columel. lib. 12. cap. 7. Silentem florem vitis albæ & aſparagi, &c. & puleji, & nepetæ, &c. Idem 35. & 37. Martial. lib. 12. 32.
Quadrima nigri nec corona pulei. Subducta ob metrum ſyllaba.
Cic. 2. de Divin. 33. Nam & muſculorum jecuſcula bruma dicuntur augeri, & pulejum aridum floreſcere brumali ipſo die.

PULEJĀTUM, i. n. pro Vino pulejo ſeu pulegio condito, dixit Lamprid. Heliog. cap. 19.

PŪLEX, ĭcis. m. [ψύλλα] Animal notum: ſic dictum quod ex pulvere generetur. Iſidor. 12. 5. Plin. lib. 30. cap. 10. Aliud eſt cuculo miraculum, quo quis loco primo audiat alitem illam, ſi dexter pes circumſcribatur, ac veſtigium id effodiatur, non gigni pulices ubicunque ſpargatur.
Pulex apud Columellam Vermiculus eſt hortenſia infeſtans: ſic enim ait in horto, 10. 321.
Tum quoque proſciſſo riguoque inſperſa novali
Ocima comprimite, & gravibus denſate cylindris,
Exurat ſata ne reſoluti pulveris æſtus,
Parvulus aut pulex irrepens dente laceſſat,
Neu formica rapax populari ſemina poſſit. Forte eſt vermiculus ille, qui vulgo dicitur *Puceron*.
Pulice ſi quid ſordidius. Martial. 14. 83.
Pulice ſordidius, Pediculus. in Scalptorium
Defendet manus hæc ſcapulas, mordente moleſto
Pulice, vel ſi quid pulice ſordidius. H. St. al. Pullex.

PULĬCŌSUS, a, um. Adj. [ψυλλώδης] Pulicibus plenum. Columel. lib. 7. cap. 13. Pulicoſæ cani remedia ſunt: ſume cuminum tritum pari pondere cum veratro, aquaque miſtum & illitum, ſeu cucumeris anguinei ſuccum. Vel ſi hæc non ſunt, vetus amurca per totum corpus infuſa.

PULĬCO, āre. Pulices progignere. Gloſſ Gr. Lat. ψυλλίζω, Pulico.

PULĬCĀNA, æ. f. Herba Pſyllium. Octav. Hor. 1. 10. V. PSYLLIUM.

PULLARIÆ, arum. f. pl. Inſulæ in Illyrico. Plin. lib. 3. cap. ult. Claræ ante oſtia Timavi calidorum fontium, cum æſtu maris creſcentium: juxta Iſtrorum agrum, Ciſſa, Pullariæ, & Abſyrtides.

PULLARIUS, PULLASTER, V. PULLUS, i. ſubſt.

PULLATUS, V. PULLUS, a, um. adj.

PULLESCO, PULLICENUS, PULLITIES, PULLULASCO, PULLULO. V. PULLUS ſubſt.

PULLUS, i. m. [παιδάριον] quidam per ſyncopam a Puellus dici volunt: ſignificat Novellum, id eſt parvum puerum & parvum filium, aut etiam Fetum, pro quo Pullejaceum Auguſtus dicere ſolebat, ut ait Suet. cap. 87.
Antiqui (inquit Feſtus) puerum, quem quis amabat, pullum ejus dicebant. Inde pullus Jovis dicebatur Q. Fabius, cui Eburno cognomen erat, propter candorem, quod ejus natis fulmine icta erat
Pullos [πώλους] dicimus parvos fetus quorumcunque animalium: ut Pullus hirundinis, Pullus aſini, Pulli ranarum. Quin etiam arborum atque plantarum pullos dicimus.
Pullus, Νεοσσός, Et rurſus Pullus, Νεοσσὸς, καὶ ὄρνις. Item, Pullos, Ὀρνίθια, Gloſſ. Lat. Gr.
Pulli apum. Columel. lib. 9 cap. 3.
Aquilæ pullos vocat Plin. lib. 10. cap. 3. & cap. 7. Coccygis, lib. 10. cap. 9. Cornicis, ibid. cap. 12. Hirundinis, ibid. cap. 33. & 69. Columbæ, ibid. cap. 34. & 58. Anſeris, ibid. cap. 59.
Equæ pullus. Lucret. lib. 3. 763.
Generoſi pecoris. Virg. 3. Georg. 75.
Pullus onagri. Plin. lib. 8. cap. 44.
Ranæ. Hor. 2. Serm. 3. 314.
Abſentis ranæ pullis vituli pede preſſis.
Aſininus. V. ASINUS.
Columbinus. Cic. 9. Fam. 18.
Equinus. Quintil. lib. 8. cap. 2.
Gallinaceus. Liv. 32. 1. De pullis gallinaceis eſt epigramma apud Martial. lib. 13. 45.
Milvinus. V. MILVUS.
Animales pulli. Lucret. lib. 2. 926.
Infantes avium pulli. Plin. lib. 10. cap. 33.
Nothi. V. NOTHUS.
Viles. Juven. 13. Sat. 142.
Cavea liberati. Cic. 2. de Nat. Deor. 8.
Pulli arborum. [παραφυάδες. Gl. L. G.] Plin. lib. 17. cap. 10. Nullis vero tales pulli proveniunt, niſi quarum radices amore ſolis atque imbris in ſumma tellure ſpatiantur. Cato R. R. cap. 51. Ab arbore abs terra pulli, qui naſcentur, eos in terram deprimito.
Pullus inter blandiendi vocabula hominibus parvis tribuitur. Hor. 1. Serm. 3. 44. — Strabonem
Appellat pætum pater; & pullum, male parvus
Si cui filius eſt. V. Caſaub. ad Suet. Calig. cap. 13.
Pullus item Scortum maſculum. Feſtus, Qui (obſcæne) ab aliquo amabatur, ejus, a quo amatus eſſet, pullus vocabatur. Unde Q. Fabius Jovis pullus, &c. conf. ſeq. dict.

PULLULUS, i, m. Dimin. Gloſſ. Cyrill. Βλαστὸς, Pullulus, Germen. & rurſus, Παραφυὰς, Pullulus, Propago.
Pulluli arborum. Plin. 17. 10.
Pro Catamito, Apul. Met. 8. p. 213. Elmenh. Cave ne ſolus exedas tam bellum ſcilicet pullulum. [Poteſt tamen & ad Aſinum referri blandimentum.

PULLĪNUS, a, um. Adj. [πωλινὸς] Quod eſt pulli. Unde, Pullini dentes, quos primum equi jaciunt. Plin. lib. 8. 44. Quæ non prius quam dentes, quos pullinos appellant, jaciat, conceperit, ſterilis intelligitur. De mula. Veget. Mulom. 3. 17.

PULLĀRIUS, a, um. Adj. Ad pullos ſpectans. ut, Pullaria collectio, Veget. Mulom. 2. 25.
Feles pullaria, Puerorum fur, corruptor, qui ſicut felis aves ita ipſe pullos captat. Auſon. Epigr. 70. 5. V. FELIS. Quo ſenſu & Plautus apud Feſtum, Pullariam dextram dixit. V. Turneb. Adverſ. 3. 11.

PULLARIUS, i. m. [πωλοκόμος] Qui pullorum curam habet. Onomaſt. Vet. Pullarius, πωλοκόμος.
Pullarius, Qui paſcit pullos ſacros captandis auſpiciis. Cic. 10. Fam. 12. Recitatis litteris oblata religio Cornuto eſt, pullariorum admonitu, non ſatis diligenter eum auſpiciis operam dediſſe. Idem 2. de Divin. 72. Attulit in cavea pullos is, qui ex eo nominatur pullarius. V. Lex. Pitiſc.
Pædico. Gloſſ. Gr. Lat. Παιδεραστὴς, pullarius. V. Scalig. Auſon. Lect. 1. 27. pr. conf. Puellarius & Puerarius in PUER.

PULLĬTIES, ēi. f. [νεοσσοὶ] Ipſa pullatio, vel Pulli ipſi. Columel. lib. 9. cap. 11. Itaque quum primo Vere in eo vaſe nata eſt pullities, novus rex eliditur. De apibus. Et lib. 8. cap. 14. Et eapropter etiam tenerrima pullities ſæpe quadraginta diebus redditur opima. De anſeribus.

PULLO, āre. Germinare. Calpurn. Ecl. 5. 20. Gramine ſilva pullat. Gloſſ. Lat. Gr. Pullat, Παραφυάδας βάλλει, Βλαστάνει. Addit & hanc notam, In Georgia (Pullare) arbores dicuntur, quoties ramos ex ſe generant.

PULLĀTIO, ōnis. f. [πωλοτοκία] Fetura pullorum. Columel. lib. 8. cap. 5. Plerique tamen etiam ab æſtivo ſolſtitio non putant bonam pullationem.

PULLŬLO, [παραφυέω] āre. quaſi Pullulos emittere. Nam Pullare, & Pullulare dicimus arbores, quum a radice novæ plantæ ſurgunt. Plin. lib. 17. cap. 10. Natura & plantaria demonſtravit, multarum radicibus pullulante ſobole denſa, & pariente matre quos enecet. Vet. Gloſſ. Gr. Lat. Βλαστάνω, Germino, Pullulo. At in Lat. Gr. Pullo. q. V.
Tralate. Virg. 7. Æn. 329. de Alecto,
Tam ſævæ facies, tot pullulat atra colubris. Nepos 24. 2. 2. Pullulare incipiebat luxuria, i. e. Creſcere.
Silva pullulat ab radice. Virg. 2. Georg. 17.
Active pro Generare. Apul. 4. Met. p. 155. Elmenh. Non maria, ſed terras Venerem aliam, virginali flore præditam, pullulaſſe.

PULLŬLASCO, [βλαστέω] ĕre. Pullulantem fieri. Columel. lib. 4. cap. 21. Et ita ex novello palmite vitis pullulaſcit. Legitur & Pulleſcit. Prudent. Romano 882.
Libet experiri, Lerna ſicut traditur,
Utrum renatis pullulaſcat artubus.

PULLESCO, [μοσχεύω] ĕre. Idem quod Pullulaſcere. Columel. lib. 4. cap. 21. Quicquid eſt ſupra vetuſti brachii, amputatur, & ita ex novello palmite vitis pulleſcit. Legitur & Pullulaſcit, ut modo dictum eſt.

PULLASTER, tri. m. vel PULLASTRA, æ f. [ὀρνίθιον] ſignificat Gallum ſive Gallinam adoleſcentes. Sic a M. Varrone lib. 3. de R. R. cap. 9. Pullaſtræ dicuntur Juvencæ gallinæ. V. Scalig. p. 243. al. Pulletra. Onomaſt. vet. Pullaſter, πῶλος.

PULLĬCĒNUS, i. m. [πωλάριον, νεοττὸς] dimin. a Pullus. Lamprid. de Alex. Severo cap. 41. Et ne earum paſtus gravaret annonam, ſervos habuit

habuit vectigales, qui eos ex ovis, & pullicenis, & pipionibus alerent. V. ibi Salmaſ. [Forte tamen Pulliceis ſcribendum.

PULLĒJĀCEUS, i. m. pro Pullo gallinaceo, dixit Auguſtus, teſte Suet. cap. 87.

PULLĬGER, a, um. Adj. Fulgent. 1. Mythol. Ova pulligera ingerere.

PULLĬPRĒMO, ōnis. m. Puerorum plagiarius, vel Pædico. Auſon. Epigr. 69. 8.

PULLUS, a, um. Adj. [φαιός] Quod eſt nativi coloris, id eſt non plene obſcurum, Leucopphæo contrarium: quod pulli ovium fere eo colore naſcuntur. Virg. 3. Georg. 389.

—ne maculis infuſcet vellera pullis. i. e. Nigris, inquit Servius. Tibul. lib. 1. 2. 64.

Concidit ad magicos hoſtia pulla deos. Sunt qui dicunt hunc colorem, Hiſpanicum, ſive Bæticum dici. A quo Pullati, etiam Bæticati dicuntur. Martial. lib. 1. 97.

Et Bæticatus atque leucophæatus. Cujus rei rationem adferunt, quod nativus velleris color in Hiſpania ſubnigrior eſt, deoque minus vilis. Perottus.

Agna pulla. Hor. 1. Serm. 8. 27.

Aqua. Tibul. lib. 2. 5. 34. Sed Pulſa Broekh. q. V.

Ficus. Hor. Epod. 16. 46.

Myrtus. Hor. 1. Carm. 25. 18.

Paupertas pulla. Calpurnius Eclog. 7. extr.

—ſed mihi ſordes
Pullaque paupertas, & adunco fibula morſu
Obfuerant. Pullam paupertatem dixit, quia lautiſſimus quiſque apud antiquos albatus erat, præſertim diebus feſtis, pauperes potius pullati. V. infra PULLATUS.

Radix pulli oleris. h. e. Oleris atri, ſive Oluſatri. Columel. lib. 10. 124.

Solum putre & pullum. Columel. lib. 2. cap. 10.

Terra pulla. Columel. in præfat. lib. 1. In aliis regionibus nigra terra, quam terram pullam vocant. Sic lib. 2. cap. 2. Plin. lib. 17. cap. 4. Nec pulla, qualem habet Campania, ubique optima vitibus. Cato R. R. cap. 34. Ager rubricoſus, & terra pulla. Plin. lib. 17. cap. 5. Pulla terra vocatur tenera.

Toga pulla. Cic. in Vatin. 31. Quis in funere familiari cœnavit cum toga pulla? conf. 30.

Tunica. Idem 4. Verr. 24. extr. Idem 6. Verr. 55. In hac officina majorem partem diei cum tunica pulla ſedere ſolebat & pallio.

Veſtis pulla, Fuſca, atra, qua quis in luctu induitur. V. Toga, & Tunica pulla ſupra.

Turba pullâ veſte ſordida. Calp. Eclog. 7. 25. de Popularibus in Spectaculo:

Venimus ad ſedes, ubi pulla ſordida veſte
Inter femineas ſpectabat turba cathedras.

PULLULUS, a, um. Adj. dimin. ut, Pullula terra. Columel. 2. 2. [Niſi Pulla legendum.

PULLĀTUS, a, um. Adj. [μελανείμων] Pulla veſte indutus, hoc eſt Lugubrem habitum ferens. Idem & Atratus dicitur: qui mos a Lydis cœptus, eſt. Cic. in Vatin. 30. Quis unquam cœnavit atratus? Et paulo poſt. Quum ipſe epuli dominus Q. Arrius albatus eſſet. V. Lex. Pitiſc.

Pullata turba. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Circulus pullatus, pro Imperitorum turba. Quintil. lib. 2. cap. 12.

Pullatus, pro Vili perſona, ſive Rudi & imperita. Suet. Aug. cap. 44. Militem ſecrevit a populo, multis ex plebe proprios ordines aſſignavit, prætextatis cuneum ſuum, & proximum pædagogis: ſanxitque nequis pullatorum media cavea ſederet. conf. PULLUS. Adj.

PULLĪGO, ĭnis. f. [φαιότης] Idem quod Pullus color. Plin. lib. 8. cap. 48. de lanarum generibus, Hiſpania nigri velleris præcipuas habet: Polentia juxta Alpes cani: Aſia rutili, quas Ærythræas vocant: item Bætica: Canuſium fulvi: Tarentum & ſuæ pulliginis.

PULMENTARIS, PULMENTARIUS, PULMENTUM, V. PULS.

PULMO, ōnis. m. [πνεύμων] notæ ſignificationis. Plin. lib. 11. cap. 37. Sub corde pulmo eſt, ſpirandique officina, attrahens ac reddens animam, idcirco ſpongioſus, ac fiſtulis inanibus cavus.

Pulmo dividitur in ſimilitudinem ungulæ bovis: atque ejus quidem partes, fibræ vocantur: ſicut in omnibus viſceribus, unde etiam Pulmones plurali numero pro Tota pulmonis ſubſtantia. Plaut. Curc. 2. 1. 22.

—lien necat, renes dolent,
Pulmones diſtrahuntur, cruciatur jecur. Cic. 2. Tuſc. 20.
Quæ lateri inhærens morſu lacerat viſcera,
Urgenſque graviter pulmonum haurit ſpiritus. Ex Poeta.

In pulmonibus ineſt raritas quædam & aſſimilis ſpongiæ mollitudo, ad hauriendum ſpiritum aptiſſima, qui tum ſe contrahunt aſpirantes, tum ſpiritu dilatant, ut frequenter ducatur cibus animalis, quo maxime aluntur animantes. Cic. 2. de Nat. Deor. 136.

Has tamen imagines loqui volunt: quod fieri, nec ſine lingua, nec ſine palato, nec ſine faucium, laterumve & pulmonum vi & figura poteſt. Cic. 1. Tuſc. 37.

Anheli pulmonis fibra. Lucan. lib. 1. 617.

Mollis. Ovid. 1. de Pont. 3. 19.

Sanguineus. Senec. OEdip. 4.

Tumidi jecur pulmonis arentes fibras diſtendit. Senec. Herc. OEth. 9.

Ignis edax errat imis pulmonibus. Ovid. 9. Met. 201.

Rumpere pulmonem ventis. Perſ. 3. Sat. 27.

Pulmo prius veniſſet, quam tu mihi adveniſti. Antiquum proverbium in tardos. V. PULMONEUS.

Ex pulmone naſcitur tabes, quam Græci Phthiſin vocant: tunc enim pulmo tabeſcit, atque adeo totum corpus. Ovid. 1. de Pont. 3. 19.

Cernis ut e molli ſanguis pulmone remiſſus
Ad Stygias certo limite ducat aquas. [De hæmoptoë.

De morbo pulmonis, Veget. Mulom. 3. 56.

Pulmo marinus, Piſcis, ad inſtar pulmonis. Plin. lib. 18. cap. 35. Pulmones marini in pelago, plurium dierum hiemem portendunt. Et lib. 32. cap. 10. Pulmonis marini cinis adalligatus, egregie profluvia purgat.

PULMUNCŬLUS, i. m. dimin. Parvus pulmo, vel aliquid parvo pulmoni ſimile. Solinus cap. 62. Sunt enim illis reciprocis quibuſdam pulmunculis veſtigia carnulenta. De camelis.

PULMŌNĀCEUS, a, um. Adj. Pulmonis ſpeciem habens. ut, Pulmonacea radix. Veget. Mulom. 1. 12.

PULMŌNĀRIUS, a, um. Adj. [περιπνευμονικός] Quod laborat pulmonis morbo. ut, Ovis pulmonaria, apud Columel. lib. 7. cap. 5.

PULMŌNEUS, a, um. Adj. Tumens & mollis inſtar pulmonis. Plaut. Epid. 5. 1. 21. —pedibus pulmoneis

Qui perhibetur, prius veniſſet, quam tu adveniſti mihi. Idem Rud. 2. 6. 27. Pulmoneum vomitum vomere.

Pulmonea, Poma quædam pulmonis inſtar tumentia. Plin. lib. 15. cap. 14. Stolide tument pulmonea. Perottus ea eſſe exiſtimat, quæ Itali ſua lingua *Centum ſolida* appellant.

PULPA, æ. f. Pars in arboribus, & fruticibus, carne, nervo, venis & filamentis conſtans, qui muſculus in humanis, atque adeo aliorum animalium corporibus dicitur. Plin. lib. 16. cap. 38. In quarundam arborum carnibus pulpæ venæque ſunt. Diſcrimen earum facile. Venæ latiores (vel ut quidam legunt lætiores, vel potius altiores) candidioreſque, pulpæ fiſſilibus inſunt. Ideo fit, ut aure ad caput trabis, quamlibet prælongæ, admota, ictus ab altero capite vel graphii ſentiatur, penetrante rectis meatibus ſono. De ſuccis arborum loquitur, & natura materiarum.

In pulpam, & In orbem arboris ſecari, differunt. Plin. 16. 38. Cetera menſarum genera fiſſis arboribus circinantur in pulpam: alioqui fragilis eſſet vena in orbem arboris cæſa. Budæus.

Pulpa, inquit Donatus ad Hecyr. 3. 4. Caro ea, quæ manducatur, eo quod pulſetur & conſcindatur. Al. A palpitando. Perſ. 2. Sat. 63.

Quid juvat hoc, templis noſtros immittere mores,
Et bona diis ex hac ſcelerata ducere pulpa? Martial. lib. 3. 77.
Et pulpam dubio de petaſone voras. Gloſſ. Lat. Gr. Pulpæ, Σάρκες.

PULPĀMEN, ĭnis. n. Idem quod Pulpamentum. Epit. Liv. 48. extr. Maſaniſſa ſine pulpamine mandere, & guſtare panem tantummodo ſolitus.

PULPĀMENTUM, i. n. a Pulpa dictum eſt, & accipitur pro Cibo lautiore. Ter. Eun. 3. 1. 36.

Lepus tute es, & pulpamentum quæris. Cic. 5. Tuſc. 90. Mihi amictui eſt Scythicum tegmen, calceamentum ſolorum callum, cubile terra, pulpamentum fames: lacte, caſeo, carne veſcor. conf. Plaut. Curc. 1. 1. 90. &c.

PULPŌSUS, a, um. Adj. Pulpa plenus. Apul. 7. Met. p. 195. Elmenh. Ille terga pulpoſis torulis obeſa convertens.

PULPO, āre. Pulpam ſeu carnem poſcere. Auctor Philomel. 27.

— vultur pulpare probatur.

PULPUS, i. m. Genus piſcis. Theod. Priſc. de Diæt. cap. 1.

PULPĬTUM, i. n. [ἀνάβαθρον, ἀκροατήριον, ὀκρίβας, θυμέλη, λογεῖον] Locus ante ſcænam editior, in quo omnis comœdia recitabatur. Plin. 4. Epiſt. 25. extr. Inde iſta ludibria, ſcæna & pulpito digna. Juven. 6. Sat. 78.

Longa per anguſtos figamus pulpita vicos. Ovid. 2. Triſt. 517.
An genus hoc ſcripti faciunt ſua pulpita tutum? Propert. lib. 4. 1. 16.
Pulpita ſolennes non oluere crocos.

Devexum pulpitum. Suet. Neron. cap. 13.

Rubra pulpita. Ovid. 1. de Arte Am. 104.

Pulpitum, pro Suggeſto, id eſt pro quocunque loco edito, unde ſermo habeatur ad populum. Suet. de Claris Gramm. cap. 4 Remoto pulpito declamare ſolitum. [Pulpito, quo ante ſe poſito, ſedens diſſerebat prius.

PULPĬTO, āre. i. e. Pulpiti in modum aſſeribus fulcire. Sidon. 8. Epiſt. 12. Pandi carinarum ventres abiegnarum trabium textu pulpitabuntur.

PULS, pultis. f. [πόλτος] Victus antiquiſſimus ex farina, aqua, melle ſeu caſeo, ovo decocto factus. Plin. lib. 18. cap. 8. Pulte autem, non pane, longo tempore vixiſſe Romanos manifeſtum: quoniam inde & Pulmentaria hodieque dicuntur. Et hodie ſacra priſca atque natalium pulte fritilla conficiuntur: videturque tam puls ignota Græciæ fuiſſe, quam Italiæ polenta. conf. Varr. L. L. 4. 22. Val. Max. 2. 5. 5. & Ammian. 25. 2.

De pulte fritilla, & Punica, V. Lex. Pitiſc. & in FRITILLA.

Puls potiſſimum dabatur pullis (ſacris) in auſpiciis, quia ex ea neceſſe erat aliquid decidere, quod tripudium faceret, id eſt terripavium. Pavire enim, ferire eſt. Bonum enim augurium eſſe putabant, ſi pulli, per quos auſpicabantur, comediſſent, præſertim ſi eis edentibus aliquid ab ore decidiſſet. Sin autem omnino non ediſſent, arbitrabantur periculum imminere. Hæc Feſtus. Cic. 2. de Divin. 73. Nunc vero incluſa in cavea, & fame enecta, ſi in offam pultis invadit, & ſi aliquid ex ore cecidit, hoc tu auſpicium, aut hoc modo Romulum auſpicari ſolitum putas?

Fœniſecæ pultes. Perſ. 6. Sat. 40.

PULTĬCŬLA, æ. f. dimin. [πολτάριον] Plin. lib. 26. cap. 8. Columel. lib. 8. cap. 11. Nec minus quolibet frumento cocta pulticula.

PULTĀRIUM, i. n. Vaſculum ex quo pultem calidam, ſeu decoctam bibebant. V. P. Scriver. Animadv. ad Martial. 1. 100. Sic, Mulſi pultarium in Petron. Fragm. Trag. p. 16. Scheffer. [Immo hic a Recto Pultarius, Cum mulſi pultarium obduxi. i. e. Ebibi. Quin plane mihi vocis terminatio n. g. ſuſpecta eſt.

PULTĀRIUS, i. m. [ἑψητήριον] Vas in quo puls decoquebatur. Corn. Celſ. lib. 2. cap. 11. Si cetera defecerint, caliculus quoque, aut pultarius oris compreſſioris, ei rei commode aptatur. Plin. lib. 7. cap. 53. Edita cœna calidam potionem in pultario popoſcit. Columel. 12. 43. Uvæ dependentes a matre ſic in pultarios condi debebunt. [Nihil hic de uſu Pultarii ad coquendum. Quin prorſus apparet in vaſculis potoriis fuiſſe, calidis ſorbitionibus, & pulti maxime ſorbillando deſtinatos pultarios.

PULTĬFĬCUS, a, um. Adj. Auſon. in Monoſyllabis, v. 61.

Mox ador, atque adoris de polline pultificum far.

PULTĬPHĂGUS, i. m. [πολτοφάγος] Opifex qui pultem vorat, apud Plautum legitur in Moſt. 3. 2. 141. Nomen joco fictum: per poeticam licentiam ex Latino & Græco deductum. Sic

PULTIPHAGŌNĬDES, is. m. Plaut. Pœn. prol. 53. Latine Plautus patruus multiphagonides. i. e. Romanus, ut Turnebus explicat. Nam olim non pane, ſed pulte vivebant Itali; atque ut ait Plinius, videtur olim tam puls ignota Græciæ, quam polenta Italiæ.

PULMENTUM, i. n. [ὄψον] Ipſa puls, vel aliud cibarium ad modum pultis factum. Apul. Jus porcorum, pullorum, piſcium, & jus pulmentorum largiſſimas epulas. [Quærat loc. lector.] Plaut. Aul. 2. 4. 37.

Pulmentum pridem ei eripuit milvius. Idem Pſeud. 1. 2. 84. Hor. 1. Epiſt. 18. 48.

Cœnes ut pariter pulmenta laboribus empta. Idem 2. Serm. 2. 34.
— laudas, inſane, trilibrem
Mullum, in ſingula quem minuas pulmenta neceſſe eſt.

PULMENTĀRIS, e. Adj. [ὀψοπικὸς] Quod pertinet ad pulmentum. Plin. lib. 18. cap. 12. Prævalens pulmentari cibo.

PULMENTARIUM, i. n. [προσφάγιον, ὄψιον] dicitur Quod inter cibos sumitur in similitudinem pultis factum, hoc est quod pulmenti vicem præbet. Juven. 7. Sat. 185.

— veniet qui pulmentaria condit. Plin. lib. 18. cap. 8.

Pulte autem, non pane, vixisse longo tempore Romanos manifestum: quoniam inde & pulmentaria hodieque dicuntur. conf. Hor. 2. Serm. 2. 20. Cato R. R. cap. 58. Columel. 8. 11 : 11. 3. & 12. 4. Senec. Epist. 87. & Phædr. 3. Fab. 8. 22.

Uncta pulmentaria. Pers. 3. Sat. 102.

PULSO, PULSULA, PULSUS, PULTO. V. PELLO.

PULVER, PULVEREUS, PULVERO, &c. V. PULVIS.

PULVĪNAR, āris. n. [προσκεφάλαιον] est Quod capiti dormituri supponimus. Pulvinar, inquit Varro 4. L. L. 35. vel a plumeis, vel a pelluleis declinarunt. Ubi Turnebus, Vel a pluribus, vel a pollulis. Scaliger legit, A polis vel polulis, antique pro pellibus. V. Voss. Etymol.

Geniale pulvinar. Catul. Argon. 65. 57.

Pulvinar, Lectus qui in templis sterni consuevit, numini dicatus. Cic. pro Domo 136. Aram, & ædiculam, & pulvinar, sub saxo sacro dedicavit. Idem 4. Tusc. 4. Nec vero illud non eruditorum temporum argumentum est, quod & deorum pulvinaribus, & epulis magistratuum, fides præcinunt. Gloss. Lat. Gr. Pulvinar, Καθίδρυμα, στρωμνὴ θεῶ.

Pulvinar, simulacrum, fastigium, flamen. Cic. 2. Philipp. 10.

Alta pulvinaria. Ovid. 14. Met. 827.

Pulvinar, abusive pro Templo ponitur. Inde apud Liv. 22. 1. legitur, Ad omnia pulvinaria sacrificatum fuisse. Cic. 3. in Catil. 23. Quoniam ad omnia pulvinaria supplicatio decreta est. Pulvinaria dicebantur aut lecticæ divorum, aut tabularia in quibus stabant numina, ut eminentiora viderentur. Acron. ad loc. seq. Hor.

Ornare pulvinar deorum. Hor. 1. Carm. 37. 2. Solebant Romani vel devictis hostibus, vel quovis alio modo Republica bene gesta, & periculo communi propulsato, ad omnia pulvinaria deorum sacrificia decernere, atque aliquot dies festos lætitia publica celebrandos indicere. Hinc Horatius sodales suos ad lætitiam exhortatur ob victoriam Actiacam. Lambinus. V. Casaub. ad Suet. Cæs. cap. 76. Eidem locus in Spectaculis Aug. 45.

Pulvinar, per adulationem de lecto Principis. Juven. 6. Sat. 131.

Fœda lupanaris tulit ad pulvinar odorem. Ovid. 2. de Pont. 2. 71.

Incolumis conjux sua pulvinaria servat. V. & Suet. Domit. cap. 13.

PULVINĀRIS, e. Adj. Sedens in pulvinis. ut, Pica pulvinaris. Petron. in Fragm. Trag. p. 9. V. Reines. Schol. p. 57.

PULVINĀRIUM, i. n. Idem quod Pulvinar, id est lectus, qui in templis sterni consueverat. Liv. 21. 62. Et corvum in ædem Junonis devolasse, atque in ipso pulvinario consedisse. [Nisi erratum est.

PULVĪNUS, i. m. a Pluma, quasi pluminus, quod plumis pullorum fiat. Est autem quasi Lectulus quidam exiguus, lana, vel tomento, vel pluma, aut alio genere hujusmodi plenus, quo utimur in sedendo. Plaut. Truc. 5. 13.

Fasciis opus est, pulvinis, cunis, incunabulis. Cic. 1. de Orat. 29. Tum Crassum, Immo vero commodius etiam, pulvinosque poposcisse, & omnes in iis sedibus, quæ erant sub platano, consedisse dicebat.

In pulvinum subjicere. Nep. 16. 3. 2.

Equestris pulvinus. Juven. 3. Sat. 114.

Pulvinus, pro Lectulo quandoque accipitur. Cic. 7. Verr. 27. Nam, ut mos fuit Bithyniæ regibus, lectica octophoro ferebatur, in qua pulvinus erat perlucidus, Melitensi rosa farctus.

Lectulus capiti suppositus. Cels. 3. 18. Mandragoræ mala pulvino subjiciunt. Idem 8. 12. Subjecto inter parietem & caput ejus scorteo pulvino duro.

Pulvini, Areolæ terra elata inter duos sulcos in hortis, quæ Porcæ a porrigendo, in agris appellantur. Habet enim veluti pulvinorum, in quibus sedemus, similitudinem: propter quod & Torus a quibusdam dicitur. Plin. lib. 19. cap. 4. Areis distingui, easque resupinis pulvinorum toris, ambire singulas tramitum sulcis, qua detur accessus homini, scatebrisque decursus.

Pulvinum, pro Loco, ubi homines sub dio in hortis, deliciarum causa jacent, usurpare videtur Plin. 5. Epist. 6. Ante porticum, xystus concisus in plurimas species, distinctusque buxo: demissus inde, pronusque pulvinus, cui bestiarum effigies invicem adversas buxus inscripsit.

Pulvinus, Arena durior, quæ in modum saxi lapidescit. Vitruv. lib. 5. cap. 12. Tunc ab ipsa terra sine crepidine pulvinus firmissime struatur. conf. Serv. ad Virg. 10. Æn. 303.

Pulvini testacei. V. Fibulo, are. in FIBULA.

Pulvinus, Machina, qua naves in portum subducuntur.

PULVINĀTUS, a, um. Adj. Quod est ad similitudinem pulvini, molle ac convexum. Plin. 13. 4. Lanuginoso ac pulvinato calice. Et lib. 17. cap. 22. Clivosa loca altiores poscunt scrobes, præterea pulvinatis a devexitate labris. Idem 1. 2. & Vitruv. 1. 4. & 33.

PULVINŬLUS, i. m. Dimin. Columel. de Arbor. cap. 10. Sed quæcunque in clivis erunt positæ, ita ablaqueandæ sunt, ut a superiore parte secundum codicem lacusculi fiant, ab inferiore autem pulvinuli altiores excitentur.

PULVILLUS, i. m. aliud dimin. ut, Serici pulvilli, Serico panno obducti. Hor. Epod. 8. 15.

Plumeis pulvillis usos Romanos ostendit Barth. ad Stat. Silv. p. 57.

De lectulis, Apul. 10. Met. p. 248. Elmenh. Quatuor eunuchi confestim pulvillis compluribus, ventose tumentibus pluma delicata, terrestrem nobis cubitum perstruunt. Al. Pulvinis.

De pulvillis pauperum, V. Lex. Pitisc.

PULVIS, ĕris. c. [κονιορτὸς, κονίσαλος] notæ significationis. Propert. lib. 1. 22. 6.

Sit mihi præcipue pulvis Hetrusca dolor. Idem lib. 2. 13. 35.

Et duo sint versus, qui nunc jacet arida pulvis, &c. Plin. lib. 35. cap. 13. Quis enim satis miretur pessimam ejus partem, ideoque pulverem appellatum in Puteolanis collibus, opponi maris fluctibus, &c.

Nebula pulveris. Lucret. lib. 5. 254.

Æstivus. Claud. 6. Cons. Hon. 215.

Altus. Virg. 4. Georg. 96.

Alter. Hor. 2. Serm. 8. 55.

Cæcus. Virg. 12. Æn. 444.

Canus. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 185.

Coctus pulvis, Calx. Stat. 4. Silv. 3. 53.

Crassus. Stat. 6. Theb. 816.

Crudus. Pers. 2. Sat. 67.

Exiguus. Virg. 4. Georg. 87.

Feralis. Stat. 6. Theb. 32.

Fractus. Stat. 6. Theb. 640.

Hiberno lætissima pulvere farra. Virg. 1. Georg. 101.

Immundus. Virg. 10. Æn. 844.

Inanis. Ovid. 5. Fast. 656.

Indecoro pulvere sordidus. Hor. 2. Carm. 1. 22.

Levis. Catul. de Coma Berenices. 64. 85.

Litoreus. Stat. 6. Theb. 304.

Niger. Virg. 9. Æn. 33.

Obscurus. Stat. 2. Silv. 2. 32.

Siccus. Ovid. 1. Trist. 5. 48.

Sordidus. Ovid. 3. Amor. 2. 42.

Turbidus. Virg. 11. Æn. 877.

Commoto pulvere nubes. Sil. lib. 4. 94.

Collectus turbine. Hor. 1. Serm. 4. 31.

Collinere crines pulvere. Hor. 1. Carm. 15. 20.

Excitare pulverem. Columel. lib. de Arborib. cap. 12.

Excutere pulverem. Ovid. 1. de Arte Am. 149.

Fœdans canitiem terra, atque infuso pulvere. Catul. Argon. 62. 224.

Glomerato pulvere undans nubes. Sil. lib. 13. 158.

Haustus pulvis. Ovid. 14. Met. 136.

Movere pulverem. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Obruere lumina haustu pulveris. Stat. 5. Silv. 3. 223.

Respersus pulvere campi. Stat. 8. Theb. 8.

Pulvis, Cinis. Hor. 4. Carm. 7. 16.

Pulvis & umbra sumus.

Pulvis, pro Loco certaminis. Cic. 3. de Legib. 14. Doctrinam ex umbraculis eruditorum, otioque, non modo in solem atque pulverem, sed in ipsum discrimen aciemque produxit. Idem. 1. de Orat. 157. Educenda inde dictio est, ex hac domestica exercitatione & umbratili, medium in agmen, in pulverem, in clamorem, in castra, atque aciem forensem. Virg. 7. Æn. 163.

Exercentur equis, domitantque in pulvere currus.

Eruditus. Cic. 2. de Nat. Deor. 48. Sed si hæc non videtis, quia nunquam eruditum illum pulverem attigistis. Ubi per Eruditum pulverem, Mathematicas disciplinas intelligit. Habebant enim arithmetici & geometræ abacos, sive tabulas, quas tenuissimo pulvere æquabant. In eo inscribebant numeros & figuras suas, ut si quid errassent, confundere & de novo inscribere deleta possent. Pers. 1. Sat. 131.

Nec qui abaco numeros, & secto in pulvere metas

Scit risisse vafer. Q. Rhemn. Fann. de ponderibus, 13.

Ut docuit tenui scribens in pulvere Musa.

In suo pulvere currere, i. e. In sua materia scribere. Ovid. 2. Fast. 360.

In que suo noster pulvere currat equus. Mss. Tuo.

Citra pulverem Græci dicunt contingere, Quo quis facile, citraque negotium potitur: translatum vel ab haphe, id est a pulveris contactu, quo se spargebant, in palæstrico certamine congressuri. V. Suet. Neron. cap. 45. vel certe a pulvere, quo non indecore sordidari scripsit Horatius Carm. 2. 1. 22. eos, qui certant Olympia, quive bellum gerunt. Plin. lib. 35. cap. 11. Alcimachus Dioxippum, qui pancratio Olympiæ citra pulveris jactum, (quod vocant ἀκονιτὶ) vicit. Gell. lib. 5. cap. 6. Ovandi, inquit, causa est, quum deditione repente facta, impulverea, ut dici solet, incruentaque victoria obvenit. Hor. 1. Epist. 1. 51.

Cui sit conditio dulcis sine pulvere palmæ? Martial. 8. 65.

Hic stetit Arctoi formosus pulvere belli. V. J. Casp. Gevart. Papin. Lect. cap. 6. Ammian. 21. 16. Non nisi pulvere bellico indurati præficiebantur armatis. [Duplex hic Pulvis intelligitur, alter Arenæ, seu Certaminis Gymnici, de quo V. in HAPHE. Unde sine dubio Proverbium sumptum est; Alter Campi, ejusdemque, vel ad exercitationem equi & armorum, vel ad prælium delecti. Atque ad hunc referendus est pulverem prior locus Horatii, ut & Martialis, Ammianique loca.

Pulver, apud antiquos dicebatur: unde Genitivus Pulveris. Verum in usu tantum est Pulvis in recto, Pulveris in obliquis. Vet. Gloss. Lat. Gr. Pulver, κονιορτὸς. & Gr. Lat. Κονιορτὸς, Pulver, Pulvis. Plurale non habet. [Utuntur tamen Pluraliter juniores medici, nec, opinor, vitiose. Quum jam in genera dividi cœperint pulveres. V. Varr. L. L. 8. 40. Ceterum eandem terminationem in Ciner agnoscit idem Glossarium.

Herbæ pulver vino exhibitus. Apul. de Herb. cap. 35. Habet etiam Priscian. Med. 1. 30. & 2. 32. teste Reinesio. conf. Barth. Advers. 37. 23.

Pulvis, in Genit. apud Catul. in Epithal. Jul. 59. 206.

Ille pulvis Erythræi

Siderumque micantium

Subducat numerum prius. V. Is. Voss. not.

PULVISCŬLUS, i. m. [κονιορτίδιον] vel PULVISCULUM, i. n. dimin. generaliter de omni pulvere dicuntur: & præcipue quo mulieres utuntur ad munditiem dentium. Apul. Apol. de Magia p. 277. Elmenh.

Misi, ut petisti, mundicinas dentium,

Nitelas oris, ex Arabicis frugibus: &c.

Tenuem, candificum, nobilem pulvisculum,

Complanatorem tumidulæ gingivulæ,

Converritorem pridianæ relliquiæ,

Ne qua visatur tætra labes sordium,

Restrictis forte si labellis riseris.

Cum pulvisculo, dicimus quoties omnia sic tolluntur, ut nihil sit reliqui, ne pulvisculus quidem. Plaut. Truc. prol. 19.

Quo citius rem ab eo auferat cum pulvisculo.

Auratilis pulvisculus. Solin. cap. 25.

Pulvisculum nescio quod, n. g. Hieron. advers. Vigilant. cap. 2.

PULVĔRĔUS, a, um. Adj. [κονισάλεος] Plenum pulvere. Plin. lib. 18. cap. 11. Terra ejus pulverea summa, inferior bibula.

Æquor pulvereum, pro Circo ubi pugnatur. Stat. 11. Theb. 403.

Circus. Stat. 6. Theb. 493.

Crinis. Stat. 6. Theb. 7.

Farina. Ovid. de Medic. faciei 61.

Nubes. Virg. 8. Æn. 593.

Palla. Ovid. 7. Met. 705.
Solum. Ovid. 7. Met. 113.
Turbo. Claud. de Bell. Getic. 458.

Pulvĕrŭlentus, a, um. Adj. [κονιορτώδης Gl. G. L.] Idem. Martial. lib. 7. 31.
Non harpasta vagus pulverulenta rapis. Varro 3. de R. R. cap. 16. Minus valentium signa, si sunt pilosæ & horridæ, ut pulverulentæ, nisi opificii eas urgeat tempus. De Apibus.
Æstas pulverulenta. Virg. 1. Georg. 66.
Agmina pulverulenta cervi glomerant fuga. Virg. 4. Æn. 155.
Ceres pulverulenta. Lucret. lib. 5. 741.
Iter pulverulentum. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Præmia, Quæ in pulvere quæruntur. Ovid. 1. Amor. 15. 4.
Præmia militiæ pulverulenta sequi.
Terga. Virg. 12. Æn. 463.
Via pulverulenta & æstuosa. Ovid. de Nuce 90. Cic. 5. Att. 14.

Pulvĕro, [κονιορτόω, κονίω] āre. Resolvere in pulverem. Columel. lib. 11. cap. 2. Hoc eodem tempore, prius quam vineæ pulverentur, &c. Calpurn. Ecl. 5. 87.
— fragiles nimius Sol pulverat herbas. [V. paulo infra. Eodem enim modo hic exponendum est, licet dissentire Servius videtur.
Pulverare secus accepit Plin. lib. 17. cap. 9. pr. Sunt, ait, qui pulvere quoque uvas ali judicent, pubescentesque pulverent, & vitium arborumque radicibus aspergant. Quod certum est Narbonensi provinciæ, & vindemias certius sic eo coqui, quia plus pulvis ibi, quam sol, confert. Est igitur Pulverare Plinio, Pulverem ex glebis super uvas excitare, ut inde maturescant. Nam & Pulverem excitare dixit Columel. lib. de Arborib. cap. 12. Vites, inquit, post meridiem fodito, pulveremque excitato, ea res & a sole & nebula maxime uvam defendit. Virg. quoque lib. 2. Georg. 418.
Sollicitanda tamen tellus, pulvisque movendus. Pulverationis meminit & Palladius in Martio, tit. 7. V. Theophrast. lib. 2. de Historia plantar. cap. 8. & lib. 3. cap. 22. de Causis plantarum.
Pulvere plenum esse, vel facere. Plaut. Apud Gell. 18. 12.
— exi, tu Dave,
Age, sparge: mundum esse hoc vestibulum volo.
Venus ventura est nostra, nolo hoc pulveret. [Ipsam scil.
Pulverare se, In pulvere se volutare, ut gallinæ faciunt. Plin. lib. 11. cap. 33. de morbo pediculari. Phasianas vero interimit, nisi pulverantes sese.

Pulvĕrātio, ōnis. f. [κονίορτωσις] Genus culturæ, ut ait Servius in 2. Georg. 418. quo imminutæ glebæ vitibus applicantur. Columel. lib. 11. cap. 2. Sed frigidioribus regionibus pulverationem faciunt, quam vocant rustici occationem, quum omnis gleba in vineis refringitur, & resolvitur in pulverem. Idem 4. 28. V. in ipso verbo.

Pulvĕrātĭcum, i. n. sive Pulveratica, æ. f. Honorarium est quod quasi pro labore & pulvere agrimensoribus datur. Frontinus. Cassiod. lib. 12. Variar. 15. Pulveratica quoque Judicis funditus amputantes, trium tantum etiam dierum Præsulibus annonas præberi secundum vetera constituta decernimus. L. 26. Cod. Theod. de Tiron. Pulveratici nomine binos solidos accepturi. Constit. Theod. & Valent. Tres aureos accipiat absque sua pulveratica. conf. Meurs. in Auctar. Philol. p. 149. [Absque hic est Præter, & Pulveratica n. pl. q. d. Absque eo, ut & sua pulveratica accipiat.

Pulvĕrīzātus, a, um. Partic. a Pulverizo. ut, Tus pulverizatum. Veget. Mulom. 1. 54.

P U M

Pūmex, ĭcis. m. [κίσσηρις] Lapis cavernosus, levis, terique facilis, ad corpora læviganda laudatissimus, in mari crescens. Plin. lib. 36. cap. 21. Sed & ii pumices, qui sunt in usu corporum lævigandorum feminis, jam quidem & viris, atque ut ait Catullus, libris, laudatissimi sunt in Melo, Scyro, Æoliis insulis. Probatio in candore, & in minimo pondere, & ut quam maxime spongiosi, aridique sint, ac teri faciles; nec arenosi in fricando. Vis eorum in medicina, extenuare, siccare. Plaut. Aul. 2. 4. 18.
Pumex non æque est aridus, atque hic est senex.
Cavus pumex. Virg. 4. Georg. 44.
Exesus. Ovid. 4. Fast. 495.
Latebrosus. Virg. 5. Æn. 214.
Mordax. Ovid. 1. de Arte Am. 506.
Multicavus. Ovid. 8. Met. 561.
Niveo de pumice fontes. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 103.
Vivus. Ovid. 3. Met. 159.
Æquata pumice omnia. Catul. ad Varum, 20. 8. Ovid. 1. Trist. 1. 11.
Nec fragili geminæ poliantur pumice frontes. De libro suo. Idem 3. Trist. 1. 13.
Quod neque sim cedro flavus, nec pumice lævis.
Lævis pumice homo, pro Molli & effeminato. Juven. 9. Sat. 95.
A pumice aquam quærere. Plaut. Pers. 1. 1. 42. Erasmus, Pro eo quod est, Frustra ab alio petere, cujus ipse a quo petas, maxime sit indigus. Nihil enim pumice lapide siccius, nihil siticulosius. Perinde ac si quis ab indoctissimo doceri postulet, ab inconsultissimo consilium exspectet, ab egeno munus, ab inope præsidium: denique ab avaro ac tenaci pecuniam.
Pumex, feminino genere etiam reperitur. Catull. ad Cornel. 1. 2.
Cui dono lepidum novum libellum
Arida modo pumice expolitum? [Arido modo, cacophonon erat.

Pumĭceus, a, um. Adj. [κισσήρινος] Plaut. Pseud. 1. 1. 73.
Quid fles? P. pumiceos oculos habeo, non queo
Lacrimam exorare ut exspuant unam modo. Martial. lib. 4. 57.
Et quæ pumiceis fontibus antra calent.
Antra pumicea. Stat lib. 3. Silv. 1. 144.
Sedes pumiceæ. Sil. lib. 4. 419.

Pumĭcōsus, a, um. aliud Adj [κισσηρώδης] Quod pumicis naturam, vel similitudinem habet. h. e. Rarum & cavernosum. Plin. lib. 17. cap. 5. Pumicosa terra.
Compar. Idem lib. 32. cap. 8. Quartum pumicosius, spongiæque putri simile, pæne purpureum.

Pumĭco, [κισσηρίζω] āre Pumice polire, lævigare. Tibul. lib. 3. 1. 10.
Pumicet, & canas tondeat ante comas. Apul. Apol. non procul ab init. Quam multo æquius erat, spurcissimo ritu Iberorum, ut ait Catullus, (37. 19.)
— sua sibi urina
Dentem, atque russam pumicare gingivam. Lucil. apud Non. 2. 202.
Scabor, subvellor, desquamor, pumicor, ornor. V. Lex. Pitisc.

Pumicātus, a, um. Partic. Pumice politus. Plin. 2. Epist. 11. Qui titulus a vita hominis, compti semper & pumicati, non abhorrebat. conf. Sidon. 8. 3.

Pumicatio, ōnis. f. Papin. JCtus.

Pumicātor, ōris. m. Gloss. Cyrill. Σμήκτης, Pumicator.

Pūmĭlio, seu, ut quidam volunt Pōmilio, ōnis. m. [νάνος] Homo parvæ staturæ, qui Nanus alias, ex Gr. dicitur.
Pumiliones habent quandoque capita enormia, qualem describit Martial. lib. 14. 213. hoc disticho, sub lemmate Pumilio,
Si tantum spectes hominis caput, Hectora credas:
Si stantem videas, Astyanacta putes. conf. Gell. 19. 13. Et Sen. Epist. 76.
Pumilio, de Femina. Lucret. lib. 4. 1155.
Parvula pumilio, χαρίτων μία, tota merum sal. i. e. Nana, & humilis staturæ. Lambin.
Pumilionum genus in omnibus animalibus est, atque etiam inter volucres, inquit Plin. lib. 11. cap. 49. Columel. lib. 8. cap. 2. Pumiliones aves, nisi quem humilitas earum delectat, nec propter fecunditatem, nec propter alium reditum nimium probo. Plin. lib. 10. cap. 56. de gallinis, Est & pumilionum genus non sterile in his, quod non in alio genere alitum, sed quibus certa fecunditas rara, & incubatio ovis noxia.

Pumilo, ōnis. m. [ἀνθρωπίσκος] legitur apud Statium pro Pumilione, lib. 1. Silv. 6. 57.
Hic audax subit ordo pumilonum, &c. Producit hic primam, quum alibi contrahat. [Nisi Pumilorum legendum.

Pumĭlus, i. m. [ἀνθρωπάριον] ab eodem Statio, pro Pumilione usurpatur, lib. 1. Silv. 6. 64.
Casuræque vagis grues rapinis,
Mirantur pumilos ferociores. Contrahitque primam, quum alibi producat, ut reliqui poëtæ.
Compar. Pumilior. Ber. in Suet Tiber. cap. 61. V. infra pumilis.

Pumilius, i. m. Idem. [ἀνθρωπίδιον] Sueton. August. cap. 83. extr. Nam pumilios, & distortos, & omnes generis ejusdem, ut ludibria naturæ, malique ominis, abhorrebat. Al. rectius Pumilos. V. Torrent. Affertur & Lemma 197. Martial. lib. 14. Pumiliæ mulæ. quasi a Pumilius, a, um. Adj. ubi tamen Al. Pumilæ, Scriver. Paullæ.

Pumĭlis, is. m. Onomast. Vet. Pumilis, ὁ νάνος.
Adjective sumitur, atque hinc Compar. formatur apud Apul. Met. 5. p. 163. Elmenh. Maritum sortita sum quovis puero pumiliorem. [Vel a Pumilus.
Pumiles aves apud Beroald. in Suet. Aug. p. 100. nisi forte scripsit Pumilas H. St. vel Pumiliones.

Pūmĭla, vel Pumŭla, æ. f. Vitis genus. Plin. 14. 3.

P U N

Puncta, Punctim, Punctum, Punctus, V. pungo.

Pungo, pŭpŭgi, punctum, [νύζω, στιγματίζω, νύττω] ĕre. non solum de ferro, sed etiam de quacunque alia re dicitur. Varro, Admota aspis quum pupugerit, si non occidat, sciat ex psyllorum esse stirpe V Priscian. 10. Cic. 3. Tusc. 82. Si ignominia pupugit, si quid tenebrarum offudit exsilium. Idem pro Rosc. Amer. 6. Hunc sibi ex animo scrupulum, qui se dies noctesque stimulat ac pungit, ut evellatis, postulat.
Pĕpugi, pro Pupugi, Præteritum, quo usi sunt veteres. Accius in Ædilicia, Sed si pepugero, metuet. V. Gell. lib. 7. cap. 9.
Pungunt apes. Petron. cap. 82.
Gladius qui per se pungere non potest. Cic. pro Sext. 24.
Leviter pungit eos animi dolor. V. levis.
Suspiria pungere. Propert. lib. 3. 8. 27.
Primum epistola illa ita me pupugit, ut somnum mihi ademerit. Cic. 2. Att. 16. pr.

Pungens, entis. Partic. [νύττων] Plin. lib. 16. cap. 24. Pungentia folia pino, &c. Idem lib. 8. cap. 57.

Punctus, a, um. aliud Partic. [στιχθεὶς] ut, Vulnus punctum acu. Cic. pro Milon. 66.
Puncti stigmate. Petron. cap. 103.

Punctum, i. n. [νύγμα] Idem, quod Punctio. Plin. lib. 8. cap. 50. Oculos suffusos capra junci puncto sanguine exonerat, caper rubi.
Punctum, [στιγμὴ, στίγμα] Tradunt Geometræ Punctum esse Corpus individuum, in quo neque longitudo, neque latitudo, neque altitudo deprehenditur, & ob incomprehensibilem brevitatem sui, in partes dividi non posse; quod protractum lineam efficit, id est corpus unius dimensionis.
Punctum est, cujus pars nulla est. Euclid. 1. Elem.
Punctum temporis. Cic. 3. Verr. 103. Quum iste punctum temporis nullum vacuum peccato præterire passus sit. Idem pro Sext. 53. Illo inquam ipso die: die dico? immo hora, atque etiam puncto temporis eodem, mihi, Reiquepub. pernicies, Gabinio & Pisoni provincia rogata est. Ter. Phorm. 1. 4 6. Tum temporis punctum mihi ad hanc rem est. Donatus, Punctum, angustissimum spatium. Lucret. lib. 4. 216.
Temporis in puncto, rerum simulacra feruntur.
Omnibus minimis temporum punctis. Cic 1. de Nat. Deor. 67.
Eodem puncto temporis quo, &c. Cic. pro Domo 115.
Hunc diem, hoc punctum temporis, quo loquor, defende si potes. Cic. 2. Philip. 112.
Uno puncto temporis. Cic. pro Flacc. 60. Ad illam universorum civium Romanorum per tot urbes, uno puncto temporis, miseram crudelemque cædem.
Attende enim paulisper, cogitationemque sobrii hominis ad punctum temporis suscipe. Cic. 2. Philipp. 31.
Leges uno versiculo Senatus puncto temporis sublatæ. Cic. 2. de Legib. 14.
Diei punctum. Lucret lib. 4. 201.
— hæc puncto cernuntur lapsa diei
Per totum cæli spatium diffundere sese.
Horæ puncto. Hor. 2. Epist. 2. 172.

In punctum. V. IN.
Tempore puncto, pro Puncto temporis. Lucret. lib. 2. 229.
Nonne vides etiam patefactis tempore puncto
Carceribus, non poſſe tamen, &c. i. e. Breviſſimo tempore. Puncto participium eſt. Lambin.
Punctum, Suffragium, & favor: quoniam veteres ſuffragia non ſcribebant, ſed puncto notabant. Unde Expuncti dicebantur Viles, ejecti, ſive favore privati. Hor. in Arte Poet. 343.
Omne tulit punctum, qui miſcuit utile dulci. i. e. Solus ſuffragia judicum tulit, qui & utile & dulce ſcripſit. Nam qui jucunda modo ſcribunt, iis duntaxat placent, qui voluptatem appetunt; contra qui utilia, ab iis tantum probantur quibus utilitas quæritur. At qui voluptatem cum utilitate conjunxit, is omnium ſuffragio laudabitur. Idem in epigrammate Choliambico, quod refertur a Porphyrione,
Ciconiarum Rufus iſte conditor,
Hic eſt duobus elegantior Plancis.
Suffragiorum puncta non tulit ſeptem. Cic. 2. Tuſc. 62. Quæ flamma eſt, per quam non cucurrerint hi, qui hæc olim punctis ſingulis colligebant? Agit autem de magiſtratibus qui ſingulorum civium ſuffragiis mandabantur. Hæc ex Eraſm. Cic. pro Muren. 72. Tamen admonitus re ipſa, recordor quantum hæ quæſtiones in Senatu habitæ punctorum nobis detraxerint. i. e. Suffragiorum in comitiis. V. & Lex. Pitiſc.
Puncta, in talis & teſſeris numerorum vicem obtinebant Martial. 14. 17.
Hic mihi biſſeno numeratur teſſera puncto. conf. Suet. Neron. cap. 30. & eundem Pitiſc. [Ut nunc quoque punctis notantur.
Punctum lapidis, Parvus lapillus. Manil. 4 extr. & Lex. Pitiſc.
Puncta etiam Notæ quibus milites ſolebant ſignari. Veget. R. M. 2. 5. Nam puncturis in cute punctis milites ſcripti. Al. Victuris. [Forte Puncti, pro Punctis, ſcribendum, & delendum & Scripti, ut ex Gloſſa natum. V. tamen Stewech. Comment. & eundem Pitiſc.
Puncta denique vocabantur Exigui aquæ ducendæ moduli, quales olim punctis diſtribuebantur ex publico V. Frontin. de Aquæduct. 2. vel eundem Pitiſc. [Apud Frontin. eſt Puncta, æ. f.
Argumentorum puncta occulere. Cic. 2. de Orat. 177.
PUNCTŬLUM, i. n. dimin. a Punctum. Apul. 6. Met. p. 182. Elmenh. Pſychen innoxio punctulo ſuæ ſagittæ ſuſcitat. & lib. 5.
PUNCTILLUM, i. n. Aliud Dimin. ut, Punctilla interlucentia. Solin. cap. 25.
PUNCTA, æ. f. Ictus qui punctim infertur. Veget. Rei Mil. 1. 12. Puncta duas uncias adacta mortalis eſt. Huc aliqui referunt Cic. Parad. pr. Stoica hæreſis minutis interrogatiunculis, & quaſi punctis, quod propoſuit, efficit. [Argumentorum punctis. conf. PUNCTUM ad fin.
PUNCTIM, Adv. Per punctiones, inflictioneſque gladii, ſive pungendo. Liv. 22. 46. Hiſpano punctim magis, quam cæſim, aſſueto petere hoſtem.
PUNCTIO, ōnis. f. [νύξις] Plin. lib. 25. cap. 13. Bibitur & contra ſerpentes, & ante ſectiones punctioneſque, ne ſentiantur. Celſ. 8. 9. 2. Cæl. Aurel. Acut. 2. 6.
PUNCTIUNCŬLA, æ. f. dimin. [νυξίδιον] Senec. 3. de Ira, Magis ignoſco ei qui vulnus inimici, quam qui punctiunculam concupiſcit. Idem Epiſt. 53. Pedes dolent, articuli punctiunculas ſentiunt. Idem de Vita beata, cap. 15.
PUNCTUS, ûs. m. [νύξις] Plin. lib. 29. cap. 6. Muſtelæ etiam oculis punctu erutis, ajunt viſum reverti. Gloſſ. Cyrill. Hic punctus, κέντημα. conf. Apul. Met. 7.
Punctus, σημεῖον. Onomaſt. Vet. Iſidor. 11. 1. Pupilla eſt medius punctus oculi.
Non aliud eſt terra in univerſo, quam mundi punctus. Plin. lib. 2. cap. 68.
PUNCTŪRA, æ. f. Firmic. lib. 8. cap. 21. Duodecima pars Geminorum ſi in horoſcopo fuerit inventa, Marte præſente, viri punctura teli morientur, mulieres vero in partu deficient. Celſ. 10. 9. Aſſiduæ puncturæ ſentiuntur. conf. Veget. in PUNCTA.
PUNCTO, āre, Frequent. non occurrit, ſed derivata ab eodem
PUNCTĀTIM, Adv. Signate, quaſi per punctum: aut Breviter, ut punctis ſolemus ſcribere. Claud. Mamert. de Stat. Anim. 3. 14. Collectim ſtrictimque, & veluti punctatim, ſub mentis oculum redegi.
PUNCTATORIOLA, æ. f. Levis pugna. Cato apud Feſtum. V. PUGNA.
PUNICANUS, PUNICE, PUNICEUS, PUNICO, PUNICUS, V. PŒNUS.
PUNIENDUS, PUNIO, PUNIOR, PUNITIO, PUNITOR, PUNITUS, V. PŒNA.

P U P

PŪPA, æ. f. [κοράσιον] Puella. Martial. lib. 4. 20.
Pupam ſe dicit Gellia, quum ſit anus. Auſon. Idyll. 7.
Barbara, ſed quæ Latias vincis alumna pupas.
Pupa, a ſimilitudine, Parvula puellaris imago dicitur. Varr. in Orig. apud Non. 2. 675. Itaque brevi tempore magna pars in deſiderium puparum & ſigillorum veniebat. Moris autem fuit veterum puellarum, parvula quædam puellaria ſimulacra ex linteo inſuere, deinde tomento infarcire, tum veſtibus amicire. Hæc virgines, pueritiam ingreſſæ, Veneri, tanquam virginitatis ſuæ inſignia, condonabant, ut fauſtum futurum matrimonium cederet. Perſ. 2. Sat. 70.
Dicite Pontifices in ſacris quid facit aurum?
Nempe hoc quod Veneri donatæ a virgine pupæ. Lactant. 2. 4. Imagines & ſtatuas Deorum nil aliud eſſe quam grandes pupas. V. Lex. Pitiſc.
PUPŬLA, æ. f. [κόρη] Foramen unius ex tunicis quæ in oculis ſunt, quam rhagoidem Græci vocant, per quod tranſeunt radii viſorii. Lucret. lib. 3. 409.
Ut lacerato oculo circum ſi pupula manſit
Incolumis, ſtat cernendi vivata poteſtas. Cic. 2. de Nat. Deor. 142. Palpebræ, quæ ſunt tegmenta oculorum, molliſſimæ tactu, ne læderent aciem, aptiſſime factæ, & ad claudendas pupulas, ne quid incideret, & ad aperiendas. Hor. Epod. 5. 40.
Interminato cum ſemel fixæ cibo
Intabuiſſent pupulæ. Manil. lib. 4.
Parvula ſic totum perviſit pupula cælum. Lucret. lib. 2. 810.
Et quoniam plagæ quoddam genus excipit in ſe
Pupula, quum ſentire colorem dicitur album.
Eſt & Blandimentum. Appulej. 6 Met Mea pupula.
PUPILLA, æ. f. [κόρη, γλήνη] Idem quod Pupula oculi Plin lib. 28. c. 6. Augurium ex homine ipſo eſt, non timendi mortem in ægritudine, quamdiu oculorum pupillæ imaginem reddant. Idem lib. 7. cap. 2. Notabilius eſſe quod pupillas binas in oculis ſingulis habeant. Cic. 2. de Nat. Deor. 143. Acies ipſa qua cernimus, quæ pupilla, &c. Vetus exemplar habet Pupula.
PUPILLA, æ, f. dimin. aliud a Pupa, & ſignificant Parvam puellam. Hor. 2. Serm. 3. 216.
Pupam, aut pupillam appellet, fortique marito
Deſtinet uxorem. Sic reſtituit hunc locum Lambinus, quum antea legeretur, Rufam aut puſillam, contra legem carminis. Prima enim ſyllaba nominis Puſillam brevis eſt. V. plura apud eundem, & mox in PUPILLUS.
Pupilla, de femina, quæ in patris poteſtate eſt, ut Pupillus de mare. [ὀρφανή Gl. L. G.] Plin. Epiſt. 176. Modo deſignatus ædilis, recens maritus, recens pater, intactum honorem, orbam matrem, viduam uxorem, filiam pupillam, ignaram avi, ignaramque patris reliquit.
Infans pupilla. Cic. 3. Verr. 153. Iſte infanti pupillæ fortunas patrias ademit.
Formoſa pupilla. Apul. Apol.
Pupilla, Tribus Romana. Alex. Alex. lib. 1. cap. 17. Papiria quoque, Pupinia & Pupilla ex ſuis progenitoribus vocantur. [Nugæ.
PUPUS, i. m. Varro, teſte Nonio 2. 675.
Ac mammam lactis ſugentem paſcere pupum.
Inter blandæ appellationis nomina fuiſſe, oſtendit locus Suet. Calig. cap. 13. extr. Pullum & pupum, & alumnum appellantium. Vet. Gloſſ. Lat. Gr. Pupus, βρέφος νήπιον. Item Gr. Lat. Παιδάριον, Hic Puellus, hic Pupus.
PUPŬLUS, i. m. dimin. [βρεφύλλιον] Catul. ad Catonem, 54. 6.
Deprehendi modo pupulum puellæ
Truſantem. Sen. Epiſt. 12. Pupulus deliciolum meum factus eſt. conf. Arnob. 7. & quæ in BABYLO, notavi.
PUPILLUS, i. m. [ὀρφανὸς] a Pupus derivatur, pro Impube, qui deſiit eſſe in patris poteſtate, vel morte, vel emancipatione, ut ait Pomponius, de verb. ſignific. l. Pupillus. Cic. in Topic. 46. Non quemadmodum quod mulieri debeas, recte ipſi mulieri ſine tutore ſolvas, ita quod, aut pupillæ, aut pupillo debeas, recte poſſis eodem modo ſolvere. Hor. 1. Epiſt. 1. 122.
Pupillus ad Tutorem refertur. Columel. lib. 8. cap. 16. Maxime laudabatur ſeveritas Catonis, qui nihilominus & ipſe tutor Luculli grandi ære piſcinas pupilli ſui venditabat.
Pupillum fraudare qui in tutelam pervenit. Cic. pro Roſc. Com. 16.
De Pompeji capite pupillus & ſpado tulere ſententiam. Sen. Epiſt. 4.
Non fraudem ſocio puerove incogitat ullam Pupillo. Hor. 2. Epiſt. 1. 122.
PUPILLĀRIS, e. Adj. [ὀρφανικός] Quod ad pupillum pertinet. Liv. 24. 18. Pecuniæ quoque pupillares primo, deinde viduarum cœptæ conferri. Plin. lib. 7. cap. 18. Suet. Aug. cap. 66.
PUPILLĀRIUS, a, um. Adj. Idem, apud Scholiaſt. Perſ. 2. Sat. 19.
PUPILLARĬTER, Adv. Juſtin. Cod. 6. t. 30. l. 20. Pupillariter aliquem ſubſtituere. conf. Calvin. Lex. Jur. p. 769.
PUPILLO, āre. verbum fictitium a voce pavonis. Auctor Philomelæ, 26.
Puppillat pavo, trinſat hirundo vaga. [An Pipillat.
PUPINIA, Feſtus lib. 14. Pupinia tribus, ab agro Pupinio prope Tibur. V. TRIBUS. Tradunt autem rerum ſcriptores, Tibur civitatem eſſe ſextodecimo lapide ab urbe Roma diſtantem, vocarique hodie *Tivoli*. Liv. 26. 9. extr. Infra Tuſculum dextrorſus Gabios deſcendit. Inde in Pupiniam exercitu demiſſo, octo millia paſſuum a Roma poſuit caſtra. De Annibale ad urbem ducente exercitum loquitur. Columel. lib. 1. cap. 4. In univerſum tamen quaſi teſtificandum, atque ſæpius prædicandum habeo, quod primo jam Punico bello dux inclitiſſimus M. Atilius Regulus dixiſſe memoratur, fundum, ſicuti ne fecundiſſimi quidem ſoli, quum ſit inſalubris, ita nec effeti, ſi vel ſaluberrimus ſit, parandum. Quod Attilius ætatis ſuæ agricolis, majore cum auctoritate ſuadebat peritus uſu. Nam Pupiniæ, peſtilentis ſimul & exilis agri, cultorem fuiſſe eum loquuntur hiſtoriæ. Valerius Maximus lib. 4. cap. 4. 6. Atilius Regulus, primi belli Punici gloria, cladeſque maxima, quum in Africa inſolentiſſimæ Carthaginis opes crebris victoriis contunderet, ac prorogatum ſibi ob bene geſtas res in proximum annum imperium cognoviſſet: Conſulibus ſcripſit, villicum in agello quem, ſeptem jugerum in Pupinia habebat, mortuum eſſe: occaſionemque nactum mercenarium, amoto inde ruſtico inſtrumento diſceſſiſſe: ideoque petere ut ſibi ſucceſſor mitteretur, ne, deſerto agro, non eſſet unde uxor ac liberi ſui alerentur. Varro de R. R. lib. 1. cap. 9. Itaque in iis, ut in Pupinia, neque arbores prolixas, neque vites feraces, neque ſtramenta videre craſſa poſſis. Cicero quoque 2. in Rull. 96. docet Pupiniam eſſe agrum ad Urbem, eundemque macrum & ſterilem. Agros vero, inquit, Vaticanum & Pupiniam, cum ſuis opimis atque uberibus campis conferendos ſcilicet non putabunt. De Campanis loquitur.
PUPIUS, V. PUPPIUS.
PUPPIS, is. f. [πρύμνα, ἀπλαστρον] Poſterior pars navis. Liv. 22. 20. Naves omnes, quæ non aut perfregerant proras litore illiſas, aut carinas fixerant vadis, religatas puppibus in altum extraxere.
Sedere in puppi, Ad clavum reip. Cic. de Senect. 17.
A puppi religatus. i. e. Ad puppim. V. A præpoſitionem.
Puppis, pro Tota navi, apud poetas. Ovid. 4. de Ponto, 3. 5.
Dum mea puppis erat valida fundata carina. Idem 2. Epiſt. 16. Virg. 10. Æn. 80.
Interea Æneas ſocios de puppibus altis
Pontibus exponit. Id proſa oratio non recipit, teſte Quintil. lib. 8. cap. 6.
Adunca puppis. Ovid. 3. Met. 651.
Ærata. Ovid. 8. Met. 103.
Ærea. Virg. 5. Æn. 198.
Alta. Virg. 5. Æn. 175.
Cærulea. Virg. 6. Æn. 410.
Celeris. Ovid. 19. Epiſt. 176.
Celſa. Virg. 1. Æn. 187.
Cita. Hor. Epod. 9. 20.
Concava. Ovid. 1. de Arte Am. 402.
Curva. Virg 6. Æn. 4.
Emerita. Stat. 2. Silv. 2. 142. — nec unquam
Emeritam in noſtras puppem demitte procellas.

Fractæ. Valer. 6. Argon. 412.
Inceſta. Stat. 2. Achill. 364.
Inflexa. V. INFLECTO.
Laboratæ arte. Ovid. 19. Epiſt. 183.
Laertia. Stat. 2. Achil. 1.
Naufraga. Ovid. 2. Epiſt. 16.
Patulæ. Virg. 3. Georg. 362.
Pictæ. Hor. 1. Carm. 14. 24.
Pronæ. Claud. 6. Conſ. Hon. 497.
Recurva. Ovid. 8. Met. 141.
Trunca. Juven. 12. Sat. 79.
Turritæ. Virg. 8. Æn. 693.
Advertere puppim juſſus inexpertam Colchos. Ovid. 12. Epiſt. 23.
Applicare puppim litori. Senec. Herc. fur. 9.
Auferor ut rapida concita puppis aqua. Ovid. 2. Amor. 4. 8.
Conſertis puppibus coit agmen. Lucan. lib. 5. 708.
Dirigit huc puppim fluctus. Lucan. lib. 3. 587.
Evertit puppim fluctus. Lucan. lib. 5 647.
Exire puppibus feſſis in litora. Ovid. 6 Met. 519.
Facere iter ignava puppe. Ovid. 21. Epiſt. 78.
Feruntur puppe per immenſas aquas. Ovid. 3. de Ponto, 2. 94.
Ibat per Ægeos fluctus Laertia puppis. Stat. 2. Achil. 1.
Latent puppes. Hor. Epod. 9. 20.

Hoſtiliumque navium portu latent
Puppes ſiniſtrorſum citæ.

Obrue puppes ſummerſas. Virg. 1. Æn. 73.
Refeci laceras puppes. Ovid 2. Epiſt. 46.
Scindere fretum puppe. Ovid. 5. Triſt. 2. 63.

Et Scythicum profuga ſcindere puppe fretum.

Non puppis umbras furva tranſvexit meas. Senec. Herc. OEth. 16. Intelligit nigram cymbam Charontis.
Puppis, metaphoricôs uſus eſt Plaut. in Epid. 1. 1. 69.

—hæccine ubi ſcibit ſenex, puppis
Pereunda eſt probe?

Puppis, pro Loco honoratiſſimo in Repub. Cic. 9. Fam. 15. Sedebamus enim in puppi, & clavum tenebamus: nunc autem vix eſt in ſentina locus. i. e. Rempub. civitatis principes tenebamus.

PUPPIUS, vel PUPIUS, [Πόππιος] Nomen gentis Ro. Puppius, Poeta Tragœdiographus (inquit Acron apud Horatium) ita affectus ſpectantium movit, ut eos flere compelleret. Inde hujus poemata, Lacrimoſa vocavit Hor. 1. Epiſt. 1. 66.

Ut propius ſpectes lacrimoſa poemata Puppi.

PUPULA, V. PUPA.
PUPŬLUM, i. n. [Πύπυλον] Urbs eſt in latere Meridionalis Sardiniæ. Ptolemæus lib. 3. cap. 3.
PUPULUS, PUPUS, V. ſupra PUPA.

P U R

PURGO, [καθαίρω, καθαρίζω, ἁγνίζω] āre. Mundare, quaſi Purum agere. Columel. de Arborib. cap. 8. Itaque cavatum foramen quum purgavimus, undique adraſos circulos inſerimus. Ovid. 1. de Pont. 8. 59.

Nec dubitem longis purgare ligonibus arva.

Locum immiſſi cum falcibus multi purgarunt & aperuerunt. Cic. 5. Tuſc. 65.
Purgare a. Cato R. R. cap. 65. Si inquinata erit, lavito, a foliis & ſtercore purgato.
Piſces purgare. Ter. Adel. 3. 3. 22.
Ungues cultello. Hor. 1. Epiſt. 7. 51.
Purgare ſe apud aliquem, vel alicui, de re aliqua, Se excuſare. Ter. Eun. 3. 1. 44.

Sed heus tu, purgon' ego me de iſtac, Thaidi,
Quod eam me amare ſuſpicatur? Cic. 13. Att. 24. De altero ei me purgavi. Cic. 12. Fam. 25. Quod te mihi de Sempronio purgas, accipio excuſationem. [V. Donat ad Hecyr. 2. 2. 12.

Si quis tibi ſe purgare volet, quod ſuſpectum eſſe arbitretur. Q. Cic. de Petit. Conſ. 28.
Ab aliquo, cui te purges, veniam petere. Cic. in Orat. 230.
Arguere & Purgare, contraria. Cic. pro Roſc Amer. 120. Servos ipſos, quod ad me attinet, neque arguo, neque purgo.
Crimen purgare, Eluere, vel diluere. Cic. pro Cluent. 39. Ut non exiſtimetis plus vos ad ſalutem reo largiri oportere, quam quantum defenſor purgandis criminibus conſequi, & dicendo probare potuerit. Liv. 39. 39.
Fidem purgare leto. Claud. de Bello Get. 592.
Nefas purgare ferro. Sil. lib. 11. 199.
Pectora purgavit dictis. Lucret. lib. 6. 23.
Probra purgare. i. e. Diluere. Tacit. 4. Ann. 42. 3.
Vomitione canis, purgare alvos ibes Ægyptiæ curant. Cic. 2. de Nat. Deor. 126. [Varia lectio eſt. An, Vomitione canes, purgata autem alvo ſe ibes &c? vel, ut Mſſ. Purgantes autem alios ibes ſe &c.
Bilem purgare. Hor. de Arte Poet. 302. Sic repoſuit Lambinus, quum ante legeretur Purgor bilem, nec Græcis, neç Latinis loquendi genere uſitato. [Immo Antiptoſis eſt familiaris Horatio. Itaque retinuerunt Bentl. & Cuning.
Corpus purgare aqua projecta. Ovid. in Ibin, 452.
Omnia purgat edax ignis. Ovid. 4. Faſt. 785.
Faſtidium purgare, Curare. Plin. lib. 8. cap. 27. Lauri folio annuum faſtidium purgant.
Agros & agreſtes purgare, Expiare. Tibul. lib. 2. 1. 17.
Purgare cum Genitivo. Hor. 2. Serm. 3. 27. —novi,

Et morbi miror purgatum te illius. Sic translate

Purgare civitatem alicujus facti. Liv. lib. 37. cap. 28. pr. Quibus purgantibus civitatem omnis facti, dictique hoſtilis adverſus Roman. &c.

PURGANS, antis. Partic. [καθαίρων] Ovid. 4 de Ponto, 3. 53.

I, bibe, dixiſſem, purgantes pectora ſuccos.

Purgante nefas crimine. Ovid. 13. Met. 952.

PURGĀTUS, a, um. aliud Partic. [καθαρισθεὶς] ut, Sil. lib. 12. 635.

Purgatúſque nitet, diſcuſſis nubibus, æther. Hor. 1. Epiſt. 1. 7.
Eſt mihi, purgatam crebro qui perſonet aurem.

Si parum vobis eſſem ſine defenſione, purgatus. Cic. 14. Philipp. 17.
Compar. Salluſt. apud Nonium, 4. 205. & Donat. in Hecy. 4. 1. 13. Ita fiducia, quam argumentis, purgatiores dimittuntur.
Superl. Perſ. 2. Sat. 57. Somnia purgatiſſima, ſcil. Quæ vera ſunt. conf. Auguſtin. Confeſſ. 6. 2. Idem de Vera Relig. cap. 1. & de Doctr. Chriſt. 2. 16.

PURGATE, Adv apud Nonium, 1. 296. Enucleate dicitur, Purgate, exquiſite.

PURGĀTIO, ōnis. f. [καθαρμὸς, καθαρισμὸς, κάθαρσις] Pro Expiatione. Plin. 15. 30. Suffimentum cædis hoſtium & purgatio.
Purgationes, pro Curationibus quæ medicamentis fiunt. Cic. 16. Fam. 12. Ego vero cupio te ad me venire, ſed viam timeo, graviſſime ægrotaſti: inedia, & purgationibus, & vi ipſius morbi conſumptus es.
Æſculapius primus alvi purgationem invenit. Cic. 3. de Nat. Deor. 57.
Purgationes feminarum, pro Menſtruis. Plin. lib. 20. cap. 4.
Purgatio, [παραίτησις] Excuſatio. Ter. Heaut. 4. 1. 12.

—neſcio quid peccati portat hæc purgatio.

Purgatio eſt quum factum conceditur, culpa removetur. Cic. 1. de Invent. 15.

PURGĀTOR, ōris. m. Firmic. lib. 8. cap. 20. Secunda pars Tauri ſi in horoſcopo fuerit inventa, ſtercorum faciet bajulos, latrinarum cloacarumque purgatores. Apul. Apol. p. 288. Elmenh. Hercules luſtrator orbis, purgator ferarum, gentium domitor.

PURGĀTRIX, īcis, f. Tertull. de Baptiſmo cap. 5. Purgatrice aqua ſe expiare.

PURGĀTŌRIUS, a, um. Adj. [καθαρτικὸς] ut, Purgatorio medicamento alvum vacuare. Symmach. 6. Epiſt. 64.
Purgatoriæ virtutes. Macrob. Somn. Scip. 1. 8.

PURGĀTĪVUS, a, um. Adj. Idem. ut, Purgativa medicamenta. Cæl. Aurel. Tard. 1. 1.

PURGĀMEN, ĭnis. n. Sordes. Prudent. Hymn. Jejun. 79.

Micet metalli ſive lux argentei,
Sudum polito prænitens purgamine.

Ea quæ Græcis λύματα vel καθάρσια dicebantur, id eſt Piaménta, poſt ſacrificium luſtrationis peractum, in mare vel fluvium abjici ſolita; ut folia, ſulphur, &c. Ovid. 2. Faſt. 35.

Omne nefas, omnemque mali purgamina cauſam
Credebant noſtri tollere poſſe ſenes. Idem 6. Faſt. 713.
Hæc eſt illa dies qua tu purgamina Veſtæ,
Tribri, per Etruſcas in mare mittis aquas. Adde 11. Met. 49. &

Prudent. Periſt. 6. 30.

PURGĀMENTUM, i. n. [ἔκκριμα] Sordes, quæ ex re aliqua immunda, quum tergitur & repurgatur, abjiciuntur. Columel. lib. 1. cap 6. Sterquilinia quoque duo ſint: unum, quod nova purgamenta recipiat, & in annum conſervet. Liv. 1. 56. Cloacamque maximam, receptaculum omnium purgamentorum urbis, ſub terram agendam. Hortorum purgamenta. Tacit. 11. Ann. 32. 5. conf. Petron. cap. 34 & 134.
Oris purgamenta, Sputum. Senec. de Conſtant. Sap. cap. 2. Aliquem purgamentis oris aſpergere.
Latius etiam patet ſignificatio. Senec. Ep. 73. extr. Non aliter quam humus ſterilis ac paluſtris bona ſemina necat, ac deinde creat purgamenta pro frugibus. i. e. Herbas inutiles & quæ ſint projiciendæ, vel res nihili.
Urbium purgamenta, pro Hominibus nihili. Curt. lib. 8. 5. 8. Apris quidam Argivus, peſſimorum carminum poſt Chœrilum conditor, & ex Sicilia Cleo: hic quidem, non ingenii ſolum, ſed etiam nationis vitio adulator, & cetera urbium ſuarum purgamenta. Idem lib. 10. 2. 7. Igitur exſules finibus ejiciunt, omnia potius toleraturi, quam purgamenta quondam urbis ſuæ, tunc etiam exſilii, admitterent. conf. Petron. cap. 74. Burm. p. 367.

PURGĀBĬLIS, e. Adj. [εὐκάθαρτος] Quod facile purgatur. Plin. lib. 15. cap. 23. Rotundior quæ balanitis vocatur, purgabilis maximé, & ſponte proſiliens.

PURGĬTO, āre. frequentat. Plaut. Aul. 4. 10. 23.

Non mihi homines placent, qui quando malefecerunt purgitant. i. e. Excuſant ſe.

PURIFICO, PURITAS. V. PURUS.

PURPŬRA, æ. f. [πορφύρα] Piſcis ex concharum genere, annos ſeptenos vivens. Congregatur verno tempore, mutuoque attritu lentorem quendam veluti ceræ emittit. Sed nobilem illum ſuccum ad tingendas veſtes in mediis faucibus habet: reliquo corpore fere ſterilis. Cum vita ſuccum emittit, & ideo vivas capere oportet. Hinc Purpureus color dicitur, qui nigricantis roſæ ſplendore ſublucet, ceterorum omnium gratiſſimus, & & tigendis veſtibus maxime expetitus. Hæc fere ex Plin. lib. 9. cap. 36. ubi plura leges.
Purpura, ut Vitruvius ait, lib. 7. cap. 13. pro ſolis propinquitate colorem habet. Et puniceum quidem procreat Africa, id eſt quaſi violaceum colorem: Tyros autem, rubeum.
Purpura, pro Colore purpureo, vel ex purpura, frequentiſſime ponitur.
Ardens. Juven. 11. Sat. 155.
Coæ purpuræ. Hor. 4. Carm. 13. 13.
Ignea. Valer. 1. Argon 428.
Laconicæ. Hor. 2. Carm. 18. 8.
Melibœa. Lucret. lib. 2. 499.
OEbalis. Stat. 1. Silv. 2. 150.
Picta. Virg. 7. Æn. 251.
Tyria purpura. Cic. pro Flacc. 70.
Violacea. Plin. 9. 39. Nepos Cornelius, qui divi Auguſti principatu obiit, Me (inquit) juvene, violacea purpura vigebat, cujus libra denariis centum venibat. i. e. Decem aureis ſolatis. Hæc Bayſius, apud quem plura legito de purpuræ pretio & uſu.
Quos autem numeros, cum quibus, tanquam purpuram, miſceri oporteat. Cic. in Orat. 196.
Regum purpura. Virg. 2. Georg. 495.
Purpura antiquitus erat Inſigne Romanorum magiſtratuum, quod Martialis affirmat, quum ait, 10. 10.

Diviſit noſtras purpura veſtra togas. Bayſius. V. Plin. 9. 39.

Hinc locutiones, Attingere purpuram, Sumere purpuram; ut late docet Salmaſ. in Treb. Poll. p. 193. & 197.
Septima purpura, pro Septimo conſulatu, apud Florum 3. 21. 17. & Claud. 3. Conſ. Honor. 4.

Dives Hydaſpeis augeſcat purpura gemmis. V. plura mox.

Uſque ad talos demiſſa. Cic. pro Cluent. 111.
Fulgere purpura. Cic. 2. in Catil. 5. Qui nitent unguentis, qui fulgent purpura.

Purpura, pro Magiſtratu, cui jus geſtandæ ejus. Martial. lib. 8. 8.
Purpura te felix, te colit omnis honos. Plin. lib. 10. cap. 21.
Romana purpura. i. e. Romani magiſtratus. Ovid. 1. Faſt. 81.
Jamque novi præeunt faſces, nova purpura fulget.
Per hoc inane purpuræ decus precor. Hor. Epod. 5. 7. de Prætexta puerili.
Pro Veſtis purpureæ ſplendore. Juven. 7. Sat. 135.
— purpura vendit
Cauſidicum, vendunt amethyſtina, &c.
Purpura, Color oris. Stat. 1. Achil. 297.
Illius e roſeo flammatur purpura vultu.
Poetæ Flores purpureos eleganter Purpuras dicunt. Stat. 3. Silv. 3. 130.
Aut ubi verna novis exſpirat purpura pratis.
Purpuram potabilem de Vino dixit Caſſiodor. Var. Epiſt. 12. 4.
De Purpura Alexandrina, Dibapha, Girbitana, Laconica, Plebeja, Probiana, Stlataria, atque Tyria. V. Lex. Pitiſc.

PURPŬREUS, a, um. Adj. [πορφύρεος, πορφυρόεις, ἁλουργής] Quod purpuræ colorem refert. Plin. lib. 10. cap. 32. Tantum purpureis & candidis admiſtis pennis. Purpureum autem colorem ab Hercule primum inventum, pulchre docet Bayſius in libello de Re veſtiaria, ex Julio Polluce lib. 1. cap. 4.
Aer purpureus. Ovid 6. Met. 48.
Amictus. Virg. 3. Æn. 405.
Anima, Sanguini miſtus ſpiritus vitalis. Virg. 9. Æn. 349.
Aurora. Ovid. 3. Met. 184.
Color purpureus, eſt Niger rubore quodam admiſto. Quandoque dicitur Cæruleus, quando de mari vel flumine dicitur. Virg. 4. Georg. 373.
In mare purpureum violentior influit amnis.
Color purpureus quondam oſſa reliquit. Virg. 11. Æn. 819.
Colore purpureo caſia. Plin. lib. 12. cap. 19.
Coma Niſi. Tibul. lib. 1. 4. 57.
Cultus. Stat. 6. Theb. 81.
Dies. Ovid. 3. Faſt. 518.
Purpureum rapido qui vehit axe diem.
Enſis. Perſ. 3. Sat. 40. — enſis
Purpureus ſubter cervices terruit. Al. Purpureas, ut cum Cervices conveniat.
Flores. Virg. 4. Georg. 54.
Flore purpureo aſarum. Plin. lib. 12. cap. 13.
Genæ. Ovid. 1. Amor. 4. 22.
Ignis. Stat. 1. Achill. 162.
— niveo natat ignis in ore
Purpureus, fulvoque nitet coma gratior auro.
Labella. Ovid. 3. Amor. 14. 23.
Lux. Ovid. 6. Faſt. 252.
Lætaque purpurea luce refulſit humus.
Lumen juventæ. Virg. 1. Æn. 595.
Merum. Ovid. 2. de Arte Am. 316.
Plenaque purpureo ſubrubet uva mero.
Ortus. Ovid. 1. Triſt. 2. 27.
Nam modo purpureo vires capit Eurus ab Ortu.
Os. Hor. 3. Carm. 3. 12.
Pallium. Cic. 7. Verr. 31.
Panis. Plaut. Men. 5. 5. 19. per jocum, de re incredibili.
Pira purpurea recenſet inter generoſiſſima Columel. lib. 5. cap. 10.
Pruna purpurea. Colum. lib. 12. cap. 10.
Pudor. Ovid. 1. Amor. 3. 14.
Rubor. Senec. Hippol. 4.
Sanguis purpureus Homero cur dictus. Plin. lib. 9. cap. 38.
Torus, Purpura inſtratus. Ovid. 5. Epiſt. 88.
Ver. Virg. 9. Ecl. 40.
Veſtes. Virg. 6. Æn. 221.
Veſtes purpureæ dictæ ſunt Tyriæ, a loco ubi purpura fit. Plin. lib. 11. cap. 37.
Veſtitus. Cic. 2. de Divin. 37.
Uvæ. Ovid. 13. Met. 814.
Vultus lunæ. Ovid. 1. Amor. 8. 12.
Purpureus Lunæ ſanguine vultus erat.
Purpureus, Pulcher. Virg. 1. Georg. 405. Hinc Hor. 4. Carm. 1. 10. Olores Veneris vocat Purpureos. Quem locum exponens Porphyrio ſic ait: Quomodo purpurei dicuntur, quum albi ſint potius? Sed purpureum pro pulchro poetæ dicere aſſueverunt. ut Virg. 1. Georg. 405.
Et pro purpureo pœnas dat Scylla capillo. Albinovan. Eleg. ad Liviam, Nivem purpuream. V. Voſſ. 4. Inſt. Orat. p. 245. [Ego vero Purpureos olores, Limbo, ſeu divino ſplendore purpureo circumdatos ac refulgentes intelligi puto. Fere enim Purpurea in luce Deos & divina omnia repræſentant poëtæ.
Purpureus, pro Purpurato. Hor. 1. Carm. 35. 12.
Purpurei metuunt tyranni.
Reges purpurei. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 300.

PURPURĀRIUS, a, um. aliud Adj. [ἁλουργικὸς] Quod ad purpuram pertinet: ut, Officina purpuraria, In qua purpura fit. Plin. lib. 35. cap. 6. Taberna purpuraria. Paulus in l. Prædiis. §. Pater. D. de legat. 3.
Purpurarius fucus. Solin. cap. 26.

PURPURARIUS, i. m. Qui purpuram tractat, vel tingendo, vel vendendo. Vet. Gloſſ. Gr. Lat. Πορφυροβάφος, πορφυροπώλης, Purpurarius. Gruter. Inſcr. p. 649. A SEMPRONIO GALLAECI L. LAETO PVRPVRARIO.
Purpurarii, Purpuræ divenditores, l. negotiantes. de excuſat. munerum. lib. 10. Cod.

PURPURARIA, æ. f. [πορφυρόπωλις] Vulg. Interp. Act. 16. 14.

PURPURARIÆ Inſulæ in mari Æthiopico. Plin. 6. 30.

PURPURASCO, [πορφυρίζομαι] ĕre. Purpureum fieri. Cic. in Acad. apud Non. 2. 717. Quid mare, nonne cæruleum: aut ejus unda, quum eſt pulſa remis, purpuraſcit? conf. Vopiſc. in Flor. cap. 4.

PURPŬRO, [πορφυρίζω] āre. Purpuræ colorem habere, ſive reddere. Columel. lib. 10. 101.
Tum quæ pallet humi, quæ frondens purpurat auro,
Ponatur viola, & nimium roſa plena pudoris.
Purpurare, Purpureum facere. Furius Antias apud Gell. lib. 18. cap. 11.
Spiritus Eurorum virides quum purpurat undas. V. Drak nb. ad Sil. 17. 258. Apul. Met. 6. p. 183. Elmenh. Horæ roſis & ceteris floribus purpurabunt omnia.

PURPURANS, antis. Partic. Prudent. Paſſ. S. Laur. 275. Purpurantes ſtolas. Idem Vinc. Paſſ. 339. Purpurantem corporis cruorem.

PURPURĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. [πορφυρειδώτης] Quod eſt purpura ornatum. Unde Purpurati dicuntur ii, qui apud principes dignitate antecellunt. Cic. 1. Tuſc. 102. Iſtis quæſo, inquit, iſta horribilia minitare purpuratis tuis. Liv. 30. 42. Sopatrum ex purpuratis & propinquis regis eſſe. conf. Idem 37. 23. Curt. 3. 6. 4. Parmenio fidiſſimus purpuratorum. Flor. 1. 10. 5. Ubi fruſtrato circa purpuratum ejus ictu tenetur.

PURPURATŌRIUS, a, um. Adj. Sidon. 1. Epiſt. 7. Qui non affectaſſet habitum purpuratorium. al. Purpuratorum.

PURPURĬFĬCIUM, i. n. [πορφυροβαφεῖον] apud Strabonis interpretem, ex Græco verbo confictum, eſt Locus in quo purpura conficitur, vel paratur. Strabo lib. 17. Poſt Syrtim eſt lacus, nomine Zuchis, CCCC fere ſtadiorum, habens ingreſſum arctum, ad quem urbs eſt eodem nomine: ea Purpurificium & varias piſcium condituras habet.

PURPURISSUM, i. n. [ἀνδρείκελον] Genus coloris factitii, quo utuntur pictores, fitque e creta argentaria, & cum purpuris pariter tingitur, bibitque eum colorem celerius quam lanæ. Plin. lib. 35. cap. 6. conf. Non. 3. 166. Plaut. Moſtel. 1. 3. 104.
Tum tu igitur cedo purpuriſſum. s. non do: ſcita es tu quidem,
Nova pictura interpolare vis opus lepidiſſimum.
Purpuriſſum, quo buccas inficiebant ſuas meretriculæ, [φῦκος, Gl. L. G.] Rubricam dixit Plautus Latine. Nam quum ſcripſiſſet, Truc. 2. 2. 35.
Quiaque iſtas buccas tam belle purpuriſſatas habes. Subjecit non multo poſt,
Buccas rubrica, cera omne corpus intinxit tibi. Turnebus.

PURPURISSO, [ἀνδρεικελόω] āre. Purpuriſſo inficere. Unde

PURPURISSĀTUS, a, um. Partic. ut, Genæ purpuriſſatæ. Apul. Apol. p. 323. Elmenh. Plaut. Truc. 2. 2. 35.
Quiaque iſtas buccas tam belle purpuriſſatas habes. Purpuriſſo enim utebantur mulieres ad labra & genas tingendas, quemadmodum hodie plerumque apud Italos fieri videmus.
Faſti purpuriſſati, pro Conſulares. Sidon. 1. Epiſt. 8.

PURPŬRĪTĬCUS, a, um. Adj. Idem quod Porphyreticus. Vet. Inſcr. apud Gruter. p. 128. VETVSTATE CORRVPTAM AMPLIAVIT COLVMNIS PVRPVRITICIS.

PURRHĬCHĀRII, qui dicantur in l. Aut damnum, D. De pœnis. V. in dictione PYRRHICHA.

PURULENTUS, &c. V. PUS.

PŪRUS, a, um. Adj. [καθαρός, καθάριος] Mundus, ſine ſordibus.
Ad cibum purus. V. in præpoſitione AD.
Purus & Liquidus. Cic. pro Cæcin. 78. Quicquid inde haurias, purum, liquidumque te haurire ſentias.
Aër purus. Lucret. lib. 4. 328.
Aër purus ac tenuis, cui opponitur Craſſus & concretus. Cic. 2. de Nat. Deor. 42.
Amnis. Hor. 2. Epiſt. 2. 120.
Amnis electro purior. Virg. 3. Georg. 522.
Animus omni admiſtione corporis liberatus, purus & integer eſſe cœpit. Cic. de Senect. 80.
Aqua. Hor. 3. Carm. 16. 29.
Aurum purum, inquit Feſtus, in ſacris dicitur Quod in uſu ſpurco non fuerit. alias Purum aurum, Quod expurgatum, excoctumque eſt.
Dies. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 2.
Genæ. Senec. Hippol. 5.
Hebrus purior. Hor. 1. Epiſt. 16. 13.
Humus ſubacta atque pura. Cic. de Senect. 59.
Libertas loquendi, Integra. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 164.
Luna, Sine macula. Hor. 2. Carm. 5. 20.
Lux. Virg. 2. Æn. 590.
Mella puriſſima. Virg. 4. Georg. 163.
Nox, Serena. Virg 9. Ecl. 44.
Oratio. Ter. prol. Heaut. 46. i. e. Terſa, Nitida.
Orbis. Ovid. 1. Amor. 8. 10.
Quum voluit, puro fulget in orbe dies.
Sermones puriſſimi. Gell. 19. 8.
Sol. Hor. 3. Carm. 29. 45.
Sinceritas. Plin. lib. 15. cap. 6.
Tus. Plin. lib. 12. cap. 14.
Verba. Hor. 1. Serm. 4. 54.
Non ſatis eſt puris verſum perſcribere verbis.
Veſper. Hor. 3. Carm. 19. 26.
Veſtimenta pura, a veteribus dicebantur, Quæ ſacerdotes ad ſacrificia ſumebant, id eſt non obſita, non fulgurita, non funeſta, non maculam habentia. Feſtus. Liv. 1. 24 Virg. 12. Æn. 169.
— puraque in veſte ſacerdos. conf. Aurum purum.
Vinum. Ovid. 7. Met. 594.
— fundit purum inter cornua vinum.
Unda. Virg. 6. Æn. 229.
Purus & Inſons. Hor. 1. Serm. 6. 69.
Purus & religioſus. Cic. de Aruſp. Reſp. 53.
Sceleris purus. Hor. 1. Carm. 22. 1. Sceleris purum, inquit hic Lambinus, accipio eum, qui caſtas & puras a ſanguine manus habet: quales Hippolyti dicit eſſe Phedræ nutrix apud Euripidem. Notanda eſt & conſtructio, Græcanicæ prorſus reſpondens. Dicunt enim καθαρὸς ἀδικίας.
Animus caſtus & purus. Cic. 1. de Divin. 121.
Cor vitio purum. Hor. 2. Serm. 3. 213.
Et purum eſt vitio tibi, quum tumidum eſt cor?
Domus hac nec purior ulla eſt. Hor. 1. Serm. 9. 49.
Duellum purum & pium. Liv. 1. 32.
Fides. Ovid. 1. Amor. 3. 6.
Herbæ puræ, Ex loco ſancto decerptæ, apud Feſtum in Sagmina.
Hoſtia. Plin. lib. 8. cap. 51.
Manus puriſſimæ. Sen. Epiſt. 67. a Scelere ſcil.
Mens pura atque integra. Cic. pro Milon. 62.
Pectus. Hor. 1. Epiſt. 2. 68.

Salis puri concha. Hor. 1. Serm. 3. 14.
Vir purus, pudens. Cic. pro Roſc. Com. 18.
Puri menſtrio eſſe dicuntur, Qui ſacrorum cauſa toto menſe in cærimoniis ſunt. id eſt puri ſint, certis rebus carendo. Feſtus. Al. Menſtruo.
Argentum purum, Non cælatum, vel Sine emblematibus. Cic. 6. Verr. 49.
Argenti vaſcula puri. Juven. 9. Sat. 141. & 10. 19.
Campus purus ac patens. Liv. 24. 14. i. e. Non impeditus ſilvis, Vacuus.
Charta pura, Ulpiano, In qua nihil ſcriptum eſt. Budæus.
Haſta pura, i. e. Sine ferro: præmium fuit apud antiquos eorum, qui prælio viciſſent: auctor Servius. Virg. 6. Æn. 760.
Ille, vides, pura juvenis qui nititur haſta.
Hiſtoria pura & illuſtris. Cic. de Clar. Orat. 162.
Locum purum, Ulpianus eſſe definit, Qui nec ſanctus, nec ſacer, nec religioſus eſt. De religioſis & ſumptibus funerum. l. Locum.
Plateæ puræ, i. e. Non impeditæ, ſed patentes, & late explicatæ, & vacuæ. Hor. 2. Epiſt. 2. 71. —verum
Puræ ſunt plateæ, nihil ut meditantibus obſtet. Hanc ſcripturam quidam corruperant, & Plures ſuppoſuerant, quam reſtituit feliciter Lambinus.
Toga, Sine purpura. Plin. lib. 8. cap. 48. quæ & Virilis. V. TOGA.
Vaſa pura, Sine emblemate, cælatura, aut incruſtatione. Paulus in l. Si in rem. De rei vendicatione, Quamvis & in vaſis occurrat difficultas, pura, an cælata ſint, dici oporteat.
Purus ab. Liv. 1. 44. extr. Et extrinſecus puri aliquid ab humano pateret cultu. i. e. Vacui. de Pomœriis.
Nulla in hac urbe domus ab hac religionis ſuſpicione tam vacua atque pura eſt. Cic. de Aruſp. Reſp. 11.
Purus, Simplex, ſine conditione, aut ulla exceptione. Paul. in l. 4. D. de annuis legat. & fideicom. Si in ſingulos annos alicui legatum ſit, Sabinus plura legata eſſe ait: & primi anni purum, ſequentium conditionale. Videri enim hanc ineſſe conditionem, Si vivat.
Judicium purum poſtulare, Simplex. Cic. 2. de Invent. 60. Agit is, cui manus præciſa eſt, injuriarum: poſtulat is, quicum agitur, a Prætore exceptionem, extra quam in reum capitis præjudicium fiat. Hic is, qui agit, judicium purum poſtulat: ille, quicum agitur, exceptionem addi ait oportere.

PURE, Adv. [καθαρῶς] Plaut. Aulul. 2. 3. 3. Vaſcula intus pure, propera, atque elue.
Quiete, pure, & eleganter acta ætas. Cic. de Senect. 13.
Apparet tibi pure res. Sine obſtaculo. Hor. 1. Serm. 2. 100.
Loqui pure & emendate. Cic. de Opt. gen. Orat. 4.
Loqui Latine & pure. Cic. 1. de Orat. 144.
Pure lautum, Aqua pura lavatum. Paulus. Liv. 5. 22. Pure lotis corporibus.
Lavari pie, pureque. Tibul. 1. 3. 25.
Venerari deos pure & caſte. Cic. 1. de Nat. Deor. 3.
Pure, Simpliciter & abſolute, ſine conditione aut exceptione. Ulpian. l. 4. D. de in diem addict. Quum igitur tunc recedatur ab emptione, ubi pure contrahitur: vel tunc non impleatur, ubi ſub conditione fit, &c.
Pure & Conditionaliter, contraria. Ulpian. in l. Etſi conditionalis contractus cum pupillo fiat, tutor debet pure auctor fieri. Nam auctoritas non conditionaliter, ſed pure interponenda eſt, ut conditionalis contractus confirmetur.
Compar. Sidon. 4. Epiſt. 1. Purius, fortius, meracius amare. Hor. 1. Carm. 19. 6.
Splendentis Pario marmore purius. Sen. Benef. 2. 12. Partem in corpore purius oſculari.
Superl. Cato R. R. cap. 66. Quam mundiſſime puriſſimeque fiat.
Puriſſime atque illuſtriſſime deſcribere. Gell. 9. 13.
Purime, antique pro Puriſſime, apud Feſtum.

PURĬTER, [καθαρείως] aliud Adv. Idem. Cato R. R. cap. 23. Succum puriter omnium dierum pariter in dolia dividito. V. PARITER. Idem cap. 90. Puriter facito conf. Pompon. & Næv. apud Nonium 11. 58. Item Ennius apud Priſcian. 15. p. 1010.
Puriter lavare dentes. Catull. 40. 18.
Vitam puriter agere. Idem Carm. 77. 19.

PURĬTAS, ātis. f. [καθαρότης] Munditia. Pallad. 11. 14. de vino, Mox ſumere puritatem, colarique debere. Capitol. in Vero, cap. 3. Amavit puritatem vivendi. conf. Macrob. Somn. Scip. 1. 11. & 13. V. plura in Borrich. Cogit. p. 208. Et Cellar. Cur. Poſter. p. 154.

PURITIES, ēi. f. Varro Sat. Menip. Vocatur a cælatura cælum, Græce ab ornatu κόσμος, Latine a puritie mundus. V. Frag. Scal. p. 96.

PŪRO, āre. pro Purgare. Plaut. Aul. 2. 3. 3. conf. Varro & Jul. Cæſ. in Adraſto.

PURĔFĂCIO, ĕre. Idem apud Nonium 2. 355.

PURĬFĬCUS, a, um. Adj Lactant. 4. 15. pr. Baptiſmus purifici roris perfuſio. Claudian. Conſ. Honor. 6. 328.
—purificumque Jovem, Triviamque precatus.

PURIFĬCO, [καθαροποιῶ] āre. Purum facere. Suet. Aug. cap. 94. Pauloque poſt egreſſum, illamque expergefactam, quaſi a concubitu mariti purificaſſe ſe, & ſtatim in corpore ejus exſtitiſſe maculam depicti draconis. Plin. lib. 10. cap. 41. Villaribus gallinis & religio ineſt. Inhorreſcunt edito ovo, excutiuntque ſeſe, & circumactæ purificant, ac feſtuca aliqua ſeſe & ova luſtrant. Idem lib. 8. cap. 1. Se purificantes ſolenniter.

PURIFICĀTUS, a, um. Partic. [ἁγνισθεὶς] Juſtin. 10. 3. 2. Purificato regno. Vulg. Interp. Act. 21. 26.

PURIFICĀTIO, ōnis. f. [καθαρισμὸς] Plin. lib. 15. cap. 30. De lauro; Eadem purificationibus adhibetur. Sic Martial. lib. 8. præf. extr. Religionis purificatione luſtratus. V. LUSTRUM.

PURIMENSTRIO, apud Feſtum, V. in PURUS ad fin.

P U S

PŬS, pūris. n. [πῦον] Sanies eſt, & quicunque humor in putredinem verſus. Plin. 29. 3. Ad puris & ſanguinis exſcreationes ovum crudum &c. Idem lib. 23. cap. 4. Utiliter etiam auribus inſtillatur cum melle, vel ſi pus effluat.
Pus a Sanie diſtinguit Celſus his verbis, lib. 5. cap. 26. 20. Sanguis omnibus notus eſt: ſanies tenuior hoc, varie craſſa, & glutinoſa, & colorata. Pus craſſiſſimum, albidiſſimumque, glutinoſius & ſanguine & ſanie. Exit autem ſanguis ex vulnere recenti, aut jam ſaneſcente. Sanies eſt inter utrumque tempus. Pus ex ulcere jam ad ſanitatem ſpectante.
Maturum pus. Celſ. lib. 5. cap. 18.
Effunditur pus. Celſ. lib. 2. cap. 8.
Exit pus ex jecinore. Celſ. lib. 2. cap. 8.
Exempto pure, ſi levis plaga eſt. Celſ. lib. 6. cap. 12.
Exprimere pus. Celſ. lib. 5. cap. 28. De furunculo.
Extuſſire pus. Celſ. lib. 2 cap. 8.
Fertur pus ex vomica. Celſ. lib. 2. cap. 8.
Maturare pus. Celſ. lib. 5. cap. 18. 7.
Movere pus dicitur emplaſtrum. Celſ 5. 19. 13. Aliud emplaſtrum eodem nomine, quod puri quoque movendo eſt. h. e. Valet ad excitandum & extrahendum pus. Idem lib. 5 cap. 3. Concoquunt & movent pus.
Movendo puri accommodatum. V. ACCOMMODO.
Ortum pus. Celſ. lib. 5. cap. 19.
Tralate. Hor. de Homine improbo, 1. Serm. 7. pr.
Proſcripti regis Rupili pus atque venenum
Hybrida quo pacto ſit Perſius ultus, &c.
Pura, n. pl. Plin. lib. 35. cap. 6. Explet vulnera ſi coquatur, ad ſiccanda præcipue utilis, & capitis doloribus, & ad deprehendenda pura. Subeſſe enim illa intelligitur, ſi ex aqua illita non areſcat. Sic ſæpe alias.

PŪRŬLENTUS, a, um. Adj. [πυώδης] Pure plenum. Plin. lib. 20. cap. 13. Multi vero & contra purulentas exſcreationes ſiccæ drachmas duas, ſulphuris unam & dimidiam ſumi cenſent.

PURULENTE, Adv [πυωδῶς] Plin. lib. 23. in proœm. Cicatricibus marcidis, oſſibus purulente limoſis plurimum confert. De omphacio.

PURULENTIA, æ. f. eſt ipſa Puris tumiditas aut plenitudo, vel Vulnus pure plenum. Tertull. de Pallio extr Haud facile has purulentias civitatis quis eliciet & exſuppurabit. Sic legit Salmaſ. p. 57.

PURULENTĀTIO, ōnis. f. Cæl. Aurel. Tard. 5. 3.

PUSA, V. PUSUS.

PUSCA, V. POSCA.

PUSILLANIMIS, PUSILLANIMITAS, PUSILLITAS, PUSILLO, PUSILLUM, PUSILLUS, PUSIO, PUSIOLA, V. PUSUS.

PUSTŬLA, æ. f. [φλύκταινα Gl. L. G.] Tuberculum in ſummitate cutis naſcens. Dicitur & Puſula, & Papula. Martial. lib. 14. 167
Fervida ne trito tibi pollice puſtula ſurgat. Quidam legunt Pulſula, male. Al. Puſula. Plin. lib. 26. cap. 8. Eſt enim tam ferventis naturæ, ut per ſe extra corpori impoſitum, puſtulas ignium modo faciat, & pro cauſtico in uſu ſit. Al. Puſulas.
Puſtulas emittere. Vitruv. 7. 2.
Puſtulæ ſunt apud Celſum lib. 5. 28. 15. id genus morbi, quod Variolas & Rubeolas vocant, morbus in ætate puerili maxime eveniens, ut inquit ille, raro in medio corpore, ſæpe in eminentibus partibus. Budæus. Plin. 20. 13. & 21. 7. [Sed merito dubitant juniores medici, an morbum hunc noverit Celſus, aut quiſquam antiquiorum. Quum ejus deſcriptio parum ei conveniat.
Rupta puſtula. Tibul. lib. 2. 3. 10.
Nec quererer quod ſol graciles exureret artus,
Læderet & teneras puſtula rupta manus.
Puſtulæ liventes. Plin. lib. 20. cap. 6.
Lucentes puſtulæ. Martial. lib. 11. 99.

PUSTULŌSUS, a, um. Adj. Celſ. 5. 26. 31. Ulcus in locum puſtuloſum ſerpit.

PUSTULESCO, ĕre. Cæl. Aurel. Tard. 5. 1. Quo ſuperficies cutis puſtuleſcat.

PUSTULO, āre. Tertull. de Cult. Fem. 1. 6. Si concha aliquid intrinſecus puſtulat, vitium ejus magis debet eſſe quam gloria.

PUSTULĀTUS, a, um. Adj. vel Partic. [φλυκταινωτὸς] Puſtulis plenus. Puſtulatum argentum, pro Purgatiſſimo & excoctiſſimo poſuit Tranquillus, cujuſmodi aurum obryzum a Græcis appellatur τὸ πολλάκις ἑψηθὲν, hoc eſt multipliciter excoctum. Suet. Neron. cap. 44. Exegitque ingenti faſtidio & acerbitate nummum aſperum, argentum puſtulatum, aurum ad obruſam, ut plerique omnem collationem palam recuſarent. Martial. lib. 7. 85.
Sed cauſam ſcio, nulla venit a me
Argenti tibi libra puſtulati. Sic dictum eſt a puſtulis, quæ in argento cælato in aſpredinem quandam exciſæ viſuntur. V. Salmaſ. in Solin. p. 738. & Turneb. Adverſ.

PUSTULATIO, ōnis. f. Cæl. Aurel. Acut. 3. 16. Puſtulatio partium. Idem 5. 1. Puſtulationem facere.

PUSŬLA, æ. f. [φλυκτὶς] eſt Tumefactio illa levis, quæ vi ignis ſolet aſſurgere. [Puſtula & Puſula legitur promiſcue in Mſſ. adeo ut vix diſtinguenda videantur hæc duo vocabula, ab iiſdemque derivata.
Puſula, Morbi genus, qui alio nomine dicitur Sacer ignis. Columel. lib. 7. cap. 5. Eſt etiam inſanabilis ſacer ignis, quam puſulam vocant paſtores. Ea niſi compeſcitur inter primam pecudem quæ tali malo correpta eſt, univerſum gregem contagione proſternit.
Inimici puſula. Sen. de Ira, 3. 43.

PUSULĀTUS, a, um. Adj. ut, Puſulatum argentum, idem quod Puſtulatum, id eſt puſula probatum, quam & *copellam* barbari dicunt. Alfenus l. 31. Locati, in P. Veluti quum argentum puſulatum fabro daretur, ut vaſa fierent, aut aurum, ut annuli.

PUSULŌSUS, a, um. Adj. [φλυκταινώδης] Qui puſulæ morbo laborat: ut Pecus puſuloſa. Columel. lib. 7. cap. 5.

PUSUS, a, um. Adj. forte in uſu fuit antiquis, pro Parvulus, ut Dimin. Puſillus, a, um.

PŪSUS, i. m. Puer a veteribus dicebatur, ſicut & Puſio, & Pupus, ut etiam docet Iſidorus in voce Pupus. Quin & ex epigrammate quodam Pomponii, quod exſtat apud Varr. lib. 6. de L. L. 3. Puſum pro Puero accipi facile eſt intelligere,
Nam vere puſus tu, tua amica ſenex'ſt. Lucret. lib. 4. 1020.
Puſi ſæpe lacum propter, ſe, ac dolia curta
Somno devincti credunt extollere veſtem, &c.

PŪSA, pro Puella, apud antiquos accipiebatur. Feſtus. conf. Varr. L. L. 6 3. Hor. 2. Serm. 3. 216.

PŪSIO, ōnis. m. [παιδίον] Parvus puer. Veteres enim Puſum & Puſam, pro Puero & Puella uſurpabant. Cic pro Cœl. 36. Qui propter neſcio quam, credo, timiditatem, & nocturnos quoſdam inanes metus, tecum ſemper, puſio cum majore ſorore, cubitavit. Sic 1. Tuſc. 57. Juven. 6. Sat. 34.

Nonne putas melius quod tecum pusio dormit?
Pusio, qui noctu non litigat.

PUSIO & Secundilla, prodigiosi corporis homines, apud Plin. lib.7. cap.16.

PUSIŎLA, æ. f. Parva puella. Prudent. Pass. Eul. 19.
Ipsa crepundia reppulerat
Nescia ludere pusiola.

PUSILLUS, a, um. Adj. [νωθὸς, μικρὸς] dimin. a Pusio, ōnis. antiquo vocabulo, id est Parvulus. [vel a Pusus, q. V.] ut, Pusillus homo. Martial. lib. 1. 10.
Bellus homo, & magnus vis idem, Cotta, videri:
Sed qui bellus homo est, Cotta, pusillus homo est.
Animus pusillus. Hor. 1. Serm. 4. 17.
Animi illud est pusilli. Cic. 2. Fam. 16.
Quod composite Pusillanimis. H. St.
Caput oppido pusillum. Catul. 52. 1.
Causa firmis pusilla nocet. Ovid. Rem. Amor. 730.
Cera pusilla. Juven. 14. Sat. 29.
Epistola pusilla. Cic. ad Brut. 14. Videlicet quum illam pusillam epistolam tuam ad me dabas, nondum erat tibi id notum.
Homines pusilli. Juven. 15. Sat. 70.
Libelli pusilli & contempti. Cic. 4. Verr. 185. Pauculis igitur mensibus, ut hi pusilli & contempti libelli indicant, furta Prætoris, &c.
Mœchi pusilli & semitarii. Catul. ad Contubernales, 35. 16.
Romam quasi pusillam habuimus in Tusculano; tanta erat in his locis multitudo. Cic. 5. Att. 2.
Testis pusillus processit. Cic. 2. de Orat. 245.
Villula valde pusilla. Cic. 12. Att. 26.
Uxor pusilla. Hor. 2. Serm. 3. 216.
Pusillum laxamenti, Paululum relaxationis. Cic. 12. Fam. 16. Ego tamen nactus in navigatione nostra pusillum laxamenti.
Pusillum intelligere. Plin. Epist 278.
Putillus pro Pusillus. Plaut. Asin. 3. 3. 194. V. Taubm. & infra in PUTUS.

PUSILLO, Adv. Plin. 27. 5. Pusillo altior lenticula est.

PUSILLUM, Adv. Cato R. R. cap. 90. Far primum pusillum, postea magis depses.

PUSILLĬTAS, ātis. f. Lactant. de Opificio Dei, cap. 1. Tentabo tamen utriusque rationem, quantum pusillitas intelligentiæ meæ pervidet, explicare Hieron. Epist. 152. extr. Tertull. adv. Hermog. cap. 14. Idem de Res. Christi, cap. 6.
Animi pusillitas. Lactant. de Ira Dei cap. 5. p. 448. edit. Plantini. H. St. Exstant d. cap. pr. Sed Cellarius ex MSS. exhibet, Animi pusillanimitatem. conf. tamen 6. Inst. 17. 17. & PUSILLANIMITAS.

PUSILLĂNĬMIS, e. Adj. [μικρόψυχος] Quod est pusilli animi: cui contrarium Magnanimus. Tertull. de Fuga in persec. cap. 9. Pusillanimes consolari. conf. Sidon. 7. Epist. 17. & Claud. Mamert. de Stat. Anim. 1. 20.

PUSILLANIMĬTAS, ātis. f. Gloss. Gr. Lat. Ὀλιγωρία, Pusillanimitas, Segnicia. Et Ὀλιγοψυχία, Pusillanimitas, & μικροψυχία, Pusillanimitas, Pusillitas. conf. Lactant. de Ira Dei, cap. 5. pr.

P U T

PUTA, PUTAMEN, PUTATIO, PUTATOR. V. PUTO.

PUTAGŎNON, i. n. Idem quod Heliotropium. Apul. de Herb. 49.

PŬTĔAL, ālis. n. Quid sit Puteal, non una est scribentium opinio. Hor. 2. Serm. 6. 35.
Roscius orabat, sibi adesses ad Puteal cras. Puteal, ait Acron, Romæ locus, ad quem conveniebant fœneratores. Alii dicunt; in quo tribunal solebat esse Prætoris. hæc Acron. Rursum Hor. 1. Epist. 19. 8.
— forum, putealque Libonis
Mandabo siccis. Per Forum, inquit Porphyrio, Causidicos & jurisconsultos significat. Puteal autem Libonis, Sedes Prætoris fuit prope arcum Fabianum, dictum quod a Libone illic primum tribunal & subsellia collocata sunt. Hactenus ille. Pers. 4. Sat. 49.
Si puteal multa cautus vibice flagellas. Quem locum sic interpretantur: Si debitoribus gravis es fœnerator. Puteal, i. e. Debitores; nam locum pro personis posuit. Puteal enim locus erat Romæ, ubi fœneratores usuras exercebant. Flagellas, Torques. Multa vibice, Multo & gravi fœnore, multis molestiis & exactionibus usuras multiplices extorquendo. Ovid. de Rem Amor. 561.
Qui puteal, Janumque timet, celeresque calendas:
Torqueat hunc æris mutua summa sui. Puteal; Fœneratores. Janum; vel mensem Januarium, quo in jus trahebantur debitores a creditoribus; vel forum judiciale, quod erat propinquum templo Jani. Celeresque calendas; quod debitori tempus solvendi videtur celerius advenisse quam vellet. Mensium vero calendis pecuniæ fœnori datæ exigebantur, cogebanturque debitores calendis pecuniam creditoribus solvere. Unde & Calendarium, liber rationum fœneratitiarum. Et, Tristes calendæ, apud Hor. 1. Serm. 3. 87.
Odisti, & fugis, ut Drusonem debitor æris:
Qui, nisi quum tristes misero venere calendæ,
Mercedem aut nummos unde unde extricat, &c. Tristes calendæ, Quæ debitorem tristem reddunt, quod debitam pecuniam tunc solvere fœneratori debeat. Drusonem, vel (ut alii legunt) Rusonem, hujus nominis fœneratorem. Torqueat hunc æris, &c. h. e. Anxius sit & sollicitus de ære, quod ab aliis mutuo accepit. Est qui interpretetur dici Puteal, quod ibi creditor debitori dans bona, tanquam in puteum mittit. Dionysius Halicarn. lib. 3. extr. de Tarquinio Prisco Romanorum rege & Actio Navio augure verba faciens, cujus augurio fretus cotem ipse novacula disciderat, Tarquinius, inquit, ut Navio debitum honorem referret, præter magnam comitatem exhibitam, etiam ærea statua hominem dignatus est, quæ memoriam ejus sempiternam prorogaret ad posteros: spectataque est in foro usque ad nostra tempora, ante curiam, prope Ruminalem ficum posita mediocri statura, & operto capite. Cotem quoque ac novaculam non longe inde sub ara quadam sitas fuisse memorant: qui locus Romanis Puteal dicitur. Sic habet Gelenii versio. Cælius legit Puteus. Cic. 1. de Divin. 32. rem totam multis verbis exsecutus, tandem sic concludit: Ita cotem in Comitium allatam, inspectante & rege & populo novacula esse discissam. Ex eo evenit, ut & Tarquinius augure Actio Navio uteretur, & populus de suis rebus ad eum referret. Cotem autem illam & novaculam defossam in Comitio, supraque impositum Puteal accepimus. Plinius quoque lib. 34. cap. 5. Actii Navii statua fuit ante Curiam, cujus basis conflagravit, Curia incensa P. Clodii funere. Liv. 1. 36. Statua Accii capite velato, quo in loco res acta est, in Comitio in gradibus ipsis ad lævam Curiæ fuit. Cotem quoque eodem loco sitam fuisse memorant, ut esset ad posteros miraculi ejus monimentum. Est vero Puteal, inquit Cælius Rhodig. lib. 10. cap. 17. sicuti apud Jurisconsultum observavimus Pomponium, l. 13. §. ult. D. actionibus empt. & vendit. Quo putei operiuntur: hoc est, veluti umbella quædam aut petasus, qualem pyramidibus impositum Plinius scribit: qualisque in Patavino visitur foro concinne fastigatus, præterque plumbeis inductus tabellis. Inibi vero judicia exerceri solita, neminem puto latere, quum locus is in Comitio foret, quod inde appellatum Varro (de L. L. 4. 32.) scribit, quia illuc coirent Comitiis curiatis & litium causa. P. Victor in regione Urbis octava Puteal constituit Libonis & Janos duos, qui (inquit) locus erat mercatoribus frequens. Invenio in Græcorum thesauris, fuisse in Attica juri dicendo stationem, sive judiciale forum: quod diceretur ἐν φρέατι, id est In puteo. In eo causæ reorum agitabantur, qui cædis involuntariæ semel accusati, rursum sponte admissi facinoris judicium subirent. Erat vero in mari locus is & forma judicii inusitata. Navi illuc vectabatur reus, ex qua etiam causam dicebat ita, ut nusquam terram attingeret. Immo nec ullis ancoris navigium licebat infrenare, nec pontem mittere. Hæc Cælius. Horum meminit Pausanias in Attica, inter Atheniensium judicia. (Paulum discrepat. V. p. 27. Wech. extr.) Porro Pomponii jure consulti locus a Cælio citatus sic habet. D. de actionibus empti & venditi. l. 13. Julianus. in fine, Ædibus distractis vel legatis, ea esse ædium solemus dicere, quæ quasi pars ædium, vel propter ædes habentur: utputa Puteal. Deinde sequitur l. 14. Pomponius lib. 31. ad Q. Mucium. Id est, quo puteum operitur. Scio tamen in Haloandri editione aliter legi. Nec intempestivum fuerit hic adjicere, quæ de Puteali Marlianus tradit in urbis Romæ topographia lib. 2. cap. 4. Arcum Fabianum, inquit, a Fabio Censore, qui devicit Allobroges, excitatum esse, ait Asconius, (in 2. Verr. 19.) In quo fuerant scuta, & signa ejus victoriæ. Ad hunc situm erat tribunal Libonis Prætoris, Puteal dictum, de quo mentionem faciunt Horatius & Ovidius. Fœneratores enim stabant ad Janum: & apud fornicem Fabianum jus dicebatur. De hoc arcu Cic. pro Planc. 17. sic inquit: Equidem si quando, ut fit, jactor in turba, non illum accuso, qui est in summa sacra via, quum ego ad Fabianum fornicem impellor. Est apud nos numisma argenteum, in cujus altera parte Libonis imago est cælata, cum hac inscriptione, LIBO. BON. EVEN. In altera vero tribunal, supra quod est, PVTEAL: infra vero, SCRIBONI. Hactenus Marlianus. Dicebatur autem hic Prætor, Scribonius Libo. conf. omnino Lex. Pitisc. Car. Sigon. de Judiciis 1. 28. docet locum fuisse in Comitio Romæ in quo Puteal, super quod Puteal ara fuerit, quam tangere moris fuit jurantibus. Ita etiam Spanh. de Num. diss. 10. p. 189. statuit Aram potius, quam Tribunal fuisse Puteal Libonis.
Quid sit, Flagitare Puteal, exponit Casaub. ad Pers. 4. Sat. 49.
Putealia sigillata. Cic. 1. Att. 10. Præterea typos tibi mando, quos in tectorio atrioli possim includere, & putealia sigillata duo. h. e. ut Manutius interpretatur, Puteorum opercula, parvis signis exornata: qualia & hodie videmus, in quibus incisæ delectant imagunculæ. Corradus vero sic: Putealia sigillata, Tegumenta, vel tympana quædam puteorum, sigillis ornata. Alii, Plutealia sigilla, quod in ædibus plutei essent marmorei. [V. Juvenal. 2. 7. Gloss. Lat. Gr. Puteal, Περιστόμιον. & Gr. Lat. Περιστόμιον φρέατος, Puteale.

PUTEALIS, PUTEANUS, PUTEARIUS, V. PUTEUS.

PŪTEO, ui, [κιναβράω, βρωμάομαι] ēre. Fœtere, & mali odoris esse. Hor. 2. Serm. 2. 42.
Putet aper, rhombusque recens. Quintil. lib. 6. cap. 4. Aliquando desinet putere.
Diurno mero putere. Hor 1. Epist. 19. 11. conf. PUTREO.

PUTENS, entis. Partic. ut, Illoti pisces, aut etiam putentes. Srib. Larg. Compos. 186.

PŪTĬDUS, a, um. Adj. [δυσώδης] Quod est mali odoris. Plaut. Bacch. 4. 7. 23.
Terræ odium ambulat: jam nihil sapit,
Nec sentit: tanti est, quanti est fungus putidus. Cic. in Pison. 19. Ego istius pecudis, ac putidæ carnis, consilio scilicet, aut præsidio niti volebam? [An Uti?
Palus putida. Catul. ad Coloniam, 18. 10.
Cerebrum putidius. Hor. 2. Serm. 3. 75.
Putidum (inquit Nonius 6. 68.) non solum ab odore fœtido & gravi, quod naribus præbetur, sed & quod auribus triste, insuave, austerum, rancidum est, Putidum dici posse auctoritas vetustatis admisit. Cic. Putidas ac pæminosas aures. V. PÆMINOSUS.
Putidam orationem dicimus per metaphoram, quæ auribus austera, insuavis, & (ut ita dicam) rancida. Cic. in Orat. 27. Quonam igitur modo audiretur Mysus aut Phryx Athenis, quum etiam Demosthenes exagitetur ut putidus? Putidus dicitur, qui orationis ornatum affectat: qua re nihil est odiosius. Ita oratio putida dicitur affectata, quæ ita aures offendit, sicuti quæ putida sunt nares. V. Gronov. ad Script. Eccl. Observ. cap. 19. p. 206. Hor. 2. Serm. 7. 21.
Non dices hodie quorsum hæc tam putida tendunt, Furcifer?
Mœcha putida. Catul. de Acme, 40. 11.
Putidum Ciceroni, In quo nimia diligentia reprehendi possit: 1. Off. 133. Litteræ neque expressæ, neque oppressæ, ne aut obscurum esset, aut putidum. conf. PUTIDE Adv..
Putidum, Putre. Varr. Ταφὴ Μενίππου, Inde putidas uvas acinis electis & comestis extendit in lectis quondam. Cæcil. Andria, Conducit navem putidam. Nonius 2. 645. conf. 706.
Compar. Sidon. 3. Epist. 13. Facit ambigi, putidior, temulentior, an facinorosior existimetur.
Superl. Petron. Fragm. Trag. cap. 13. p. 67. Ac ne sic quidem putissimam ei actionem licuit effugere.

PUTĬDE, Adv. [σαπρῶς] Insuaviter, austere, rancide.
Putide loqui. Sen. Epist. 75.
Compar. Cic. 3. de Orat. 41. Nolo exprimi litteras putidius, nolo obscurari negligentius.

PUTIDŬLUS, a, um. [ὑπόσαπρος] Adj. dimin. Martial. lib. 4. 20.
Ferre nec hanc possis, possis, Coline, nec illam:
Altera ridicula est, altera putidula.

PUTIDIUSCŬLUS, a, um. aliud Adj. dimin. Cic. 7. Fam. 5. extr. Sumus enim putidiusculi, quam per te vix licet: verum, ut video, licebit. Nonnulli hoc loco legunt Pudentiusculi, & fortasse rectius. Putidiusculi, i. e.

i. e. Paulo, quam ſatis eſt diligentiores. Vitus Amerpachius hunc locum enarrans, ſic ait: Obſervandum eſt, Putidiuſculi, retinere conſtructionem comparativam, ut in Terent. Eun. 3. 3. 21. eſt hoc: Thais, quam ego, majuſcula eſt. Nec eſt ſcribendum Pudentiuſculi. Extenuat enim ſe Cicero, & ſignificat propemodum indignum eſſe, cui tantus honor habeatur: & in quem conferatur hoc beneficium a tanto viro. Et eſt cauſa non proximorum verborum præcedentium, ſed primorum ejus extenuationis: ita ut deſint verba. Petere tribunatum, aut præfecturam, &c. Ac eſt horum ſenſus, ut puto: Sumus enim putidiuſculi, h. e. Humiliuſculi, aut abjectiuſculi, quam ut per te vix liceat, ſubaudi, Petere: hoc eſt, Aliter quam feci, commendare Trebatium. aut certe, Quam per te, id eſt prout excellentia tua requirit, vix liceat, ſubaudi, eſſe nos tales, putidiuſculos inquam, ad petendam a te rem tantam. Senſus tamen eodem redit. Hæc Amerpachius. [Reſpicit Cicero verba ipſa, quæ antecedunt, Hominem tibi &c. quæ ſane putidiuſcule ſunt dicta. Cæſarem autem, emunctæ naris criticum, tam putidum quid veretur, ut ferre poſſit.

PŪTIS, e. Adj. antique. Lucret. 3. 585. Pute corpus. al. Putre.

PŪTESCO, ſive PUTISCO, ĕre. Cic. 5. Fin. 38 Non inſcite illud dictum videtur in ſue, animam illi pecudi datam pro ſale, ne putiſceret. Cato R. R. cap. 3. Olea puteſcet. Idem cap. 98. Ligneam ſupellectilem ſi ungues non puteſcit. conf. Arnob. 7. [Apud Cic. lego In ſuem.

PUTOR, ōris. m. [δυσωδία] a Puteo, ēre; Fœtor. Cato R. R. cap. 157. Poſtea bis in die contritam imponito, ea omnem putorem adimet.
Cœpit putor ob imbres intempeſtivos. Lucret. lib. 2. 871. & 927. al. Putror.
Detergere putorem. Stat. 4. Silv. 3. 86.
Putor nidoris fœtidi. Apul. Met. 4. p. 144. Elmenh.
Putor, amaritudines. Auguſt. adv. Jul. Pelag. 4. 14.
Putores, plur. Arnob. 7. Sintne Diis in voluptate putores, quos neque ipſi ſacrificantes ferre, nec ingenuæ ſuſtinere tractos valeant per ſpiritum nares?

PUTEŎLI, orum. m. pl. pr. c. [Ποτίολοι] Stephano, Vulgo *Puzzuoli*. Oppidum maritimum Campaniæ, octavo lapide a Neapoli diſtans, non procul ab Averno lacu, a Samiis conditum, teſte Euſebio: ſub idem fere tempus quo Tarquinii Roma ſunt exacti. Dicti Puteoli, ſive a copia puteorum aquis calidis ſcatentium, ſive a putore, hoc eſt graveolentia aquæ ſulphuratæ. Olim etiam, quod juſtiſſime regeretur, Dicæarchia dicebatur. Paulus apud Feſtum. Varro L. L. 4. 5. utrumque etymon admittit, unde apparet priorem ancipitem habere.

PUTEOLĀNUS, a, um. [Ποτιολανὸς] Adj. poſſeſſivum. Cic 13. Fam. 57. Cluvius Puteolanus valde me obſervat.
Aquæ Puteolanæ. Cic. 2. Philip. 9.
Puteolanus pulvis. Senec. Quæſt. Natur. lib. 3. cap. 20. Puteolanus pulvis, ſi aquam attigit, ſaxum eſt. De hoc Vitruvius fuſiſſime lib. 2. cap. 6. Vulgo appellatur *Poudre de Pouſſol*.

PŬTEUS, i. m. [Φρέαρ] notæ ſignificationis. Plin. lib. 2. cap. 97. Æſtus idem triduo in menſe conſiſtit, ſeptima, octava, nonaque luna. Gadibus, qui eſt delubro Herculis proximus, fons incluſus ad putei modum: alias ſimul cum Oceano augetur, minuiturque: alias vero utrumque contrariis temporibus. Virg. 3. Georg. 329.
Ad puteos, aut alta greges ad ſtagna jubeto
Currentem ilignis potare canalibus undam.
Capaces putei. Ovid. 7. Met. 568.
Jugis. V. Jugis in JUGUM.
Patens. Hor. 2. Epiſt. 2. 135.
Perennis puteus jugis aquæ. Hor. 1. Epiſt. 15. 15.
Abjicere ſe in puteos. Cic. de Provinc. Conſ. 6.
Aperire puteum, Excaváre. Ulpian. in l. Fluminum. §. finali. D. de damn. infect. In domo mea puteum aperio: quo aperto, venæ putei præciſæ ſunt; an tenear?
Fodere puteum ubi ſitis fauces tenet. Plaut. Moſt. 2. 1. 32.
Haurire aquam de puteo. Cic. 2. de Divin. 31.
Puteus, unde dicatur, parum explicuit Varro lib. 4. de L. L. 5. V. Voſſ. Etym.

PUTEUM, i. n. dixit Varro Gallo de miris, Secundo de ſtativis aquis, ut ſunt lacus, & ſtagna, & putea, & maria. Nonius, 3. 155. Ulpian. in l. Julian. ad finem. D. de action. empt. & vend. Ædibus diſtractis vel legatis, ea eſſe ædium ſolemus dicere, quæ quaſi pars ædium, vel propter ædes habentur: utputa putea. Pompon. in l. mox ſequente: Item quo puteum cooperitur. Alii priore loco legunt Puteal, poſteriore Puteus.

PUTEĀNUS, a, um. Adj. [Φρεατιαῖος] Quod ex puteo eſt. Unde Aquam puteanam dicimus. Plin lib. 14 cap. 9.

PUTEĀLIS, e. Adj. [Φρεάτιος] Ejuſdem ſignificationis. Ovid. in Ibin, 389.
Ut quos dux Pœnus merſit putealibus undis. Columel. lib. 9. cap. 5.
Præterfluens unda, vel putealis.
Sinus putealis. Ammian. 22. 16.
Lymphæ puteales. Lucret. lib. 6. 1172.

PUTEAL, vel PUTEĀLE, is. n. V. PUTEAL ſupra.

PUTEĀRIUS, i. m. [Φρεατωρύχης] Qui puteos fodit. Plin. lib. 31. cap. 3. Depreſſis puteis ſulphurata vel aluminoſa occurrentia, putearios necant.

PŬTĬCŬLI, orum. m. pl. ſunt appellati a puteis, quod ibi cadavera in puteis obruerentur: vel ab eo quod in his corpora putreſcerent. Romæ ultra Exquilias fuit locus publicus dictus Puticuli, quoniam illic erat commune ſepulcrum miſeræ plebi. Auctor Varro de L. L. lib. 4. 5. Puticuli, inquit Paulus, ſunt appellati, quod vetuſtiſſimum genus ſepulturæ in puteis fuerit: vel dicti Puticuli, quia ibi cadavera putreſcerent. al. Puticulæ. V. Feſt & complures auctores in Lex. Pitiſc.

PUTIDUS, V. PUTEO, ēre.

PUTITIUS, pro Stulto dixit Plaut. Paulus apud Feſtum. V POTITIUS.

PŬTO, [κλαδεύω] āre. Falſa & ſuperflua & infructifera ex quacunque re a veris & fertilibus reſecare, & purgare. hinc Putari arbores & vites dicuntur, ut vult Non. 1. 112 Columel. lib 2. 8. pr. Neque arent, neque vitem aut arborem putent. Idem lib. 6. Quinetiam compluribus annis interpoſitis olivetum putandum eſt.
Putare (inquit Varro lib. 5. de L. L. 7.) eſt Purum facere. Paulus ex Feſto, Putum antiqui dicebant pro Puro, unde Putatæ vites & arbores, quod deciſis impedimentis remanerent puræ.
Vitem putando fingit. Virg. 2. Georg. 407.
Olea quo tempore putetur. Cato de R. R. cap. 44. Idem de Vitibus. cap. 32.

Putare, [νομίζω, δοκέω, οἴομαι, ἡγέομαι] Cogitare, conſiderare. Ter. Eun. 4. 2. 4. Dum hæc puto, præterii imprudens villam.
Multa putans, ſortemque animo miſeratus iniquam. Virg. 6. Æn. 331.
Multaque dura ſuo triſti cum corde putabant. Virg. 8. Æn. 522.
Putare, Æſtimare, judicare. Ter. Eun. 4. 7. 43.
Nolunt ubi velis: ubi nolis, cupiunt ultro. THR. bene putas.
Virg. 6. Æn. 719.
O pater, anne aliquas ad cælum hinc ire putandum eſt
Sublimes animas?
In quo primum illud debes putare, comitiis ſtudium eſſe populi, non judicium. Cic. pro Planc. 30.
Præterea quamvis ſolidæ res eſſe putentur. Lucret. lib. 1. 347.
Noli putare me, &c. Cic. 6. Att. 1.
Nunquam putaſſem. Cic. 4. Acad. 48. An non videmus hoc uſu venire, ut quos nunquam putaſſemus a nobis internoſci poſſe, eos conſuetudine adhibita tam facile internoſceremus.
Non putaram; excuſatio vulgaris. Cic. 1. Off. 81. Non committendum eſt ut aliquando dicendum ſit, Non putaram. Senec. de Ira, 2. 31. Turpiſſimam ajebat Fabius Imperatori excuſationem eſſe, Non putavi: ego turpiſſimam homini puto. Omnia puta, omnia exſpecta.
Putare pro certo. Cic. 9. Att. 18. Hæc pro certo putavimus.
Putare aliquo in numero, Aliquo in pretio vel numero habere. Cic. pro Lege Manil. 47. Quem enim poſſumus Imperatorem aliquo in numero putare, cujus in exercitu veneant centuriatus, atque venierint? Simile eſt Ter. Heaut. 1. 1. 5. Putare vicinitatem in propinqua parte amicitiæ, pro Æſtimando ponere.
Neminem præ ſe hominem putare. Cic pro Roſc. Amer. 33. Etiam videtis, Judices, ut omnes deſpiciat, ut hominem præ ſe neminem putet, ut ſe ſolum beatum, ſolum potentem putet.
Putare pro nihilo, Nihili æſtimare aut facere. Cic. 13. Philip. 21. Neque eos ſolum præſentes, ſed multo magis nos, a quibus illi erant miſſi, ſprevit, & pro nihilo putavit.
Magni putare. Quintil. lib. 6. cap. 2. Alius imaginem mariti pro rea proferre magni putavit.
Magni putare honores. Cic. pro Planc. 11.
Parvi. Catul. 21. 25.
Noli ſpernere, nec putare parvi.
Tanti putare. Plin. lib. 8. cap. 3. Circumventique a venantibus primos conſtituunt quibus ſunt minimi, ne tanti prælium putetur. Ovid. 10. Met. 618.
Quid, quod amat, tantique putat connubia noſtra,
Ut pereat?
Beſtia damnationem pro Prætura putat. Cic. 11. Philip. 11. i. e. Damnationem putat eſſe Præturam.
Putemus rem ipſam. Ter. Adelph 5. 3. 10. Mitto maledicta omnia, rem ipſam putemus. Ubi Donatus; Putemus, Tractemus, purgemus. Idem Phorm. 4. 5. 6.
Nam ſi altera illa magis inſtabit, forſitan nos rejiciat. G.
Rem ipſam putaſti. Ubi Donatus; Putaſti, pro Diſputaſti modo.
Putare rationem cum aliquo: pro Subducere rationem. Plaut. Aul 3 5. 52.
Itur, putatur ratio cum argentario. Cato R. R. cap. 5. Rationem cum domino crebro putet.
Putare cum aliquo argumentis. Plaut. Amph 2. 1. 45.
Rationem ſecum putare, pro Cogitare, conſiderare. Plaut. Caſ. 3. 2. 25.
Eleganter verbum Puto, nunc abſolutum, nunc cum particula Ut, inſeritur, vel modeſtiæ cauſa, vel per ironiam. Varro R. R. 2. 2. Sole exorto, puto, propellunt. Perſ. 4. Sat. 9
Hoc, puto, non juſtum eſt. Ovid. 5. Triſt. 5. 5.
Lingua favens adſit noſtrorum oblita malorum,
Quæ, puto, dedidicit jam bona verba loqui. Ovid. de Nuce, 57.
Sed, puto, magna mei eſt operoſo cura colono,
Invenies qui det nil mihi præter humum. Catull. 15. 13.
Hunc unum excipio, ut puto, pudenter. Apul. Apol. Satis, ut puto, crinium crimen refutatum eſt. V. Paul. Leopard. Emend. 3. 6.
Puto, ut. Cic. 8. Fam. 2. Puto, ut ſuum gaudium gauderemus.
Putatur prudens, Reputatur & æſtimatur. Cic de Amicit. 6. Sed uterque alio quodam modo: Attilius, quia prudens eſſe in jure Civili putatur. Legitur & Putabatur.
Putentur. Lucret. 5. 1044.
Tempore eodem alii facere id non quiſſe putentur?
Pută, Imperativum, loco Adverbii ponitur quandoque pro Scilicet, vel Verbi gratia. Pomponius in l. Si quis. §. Item ſi. D. de hæred inſti. Si ille, puta, Conſul factus fuerit. tunc, &c. De hoc ita Priſcianus lib. 15. de Adverbiis, A igitur terminantia vel primitiva ſunt, ut Ita, quod ſolum A correptam habuit, quamvis quidam Puta quoque Adverbium eſſe accipiant, ideoque Perſium (4. Sat. 9.) id corrripuiſſe: ut,
Hoc, puta, non juſtum eſt, illud male, rectius illud.
Ut puta, eodem modo diciter. Ulpian. in l. Julianus §. ult. D de Act. empt. & vend. Ædibus dictractis vel legatis, ea eſſe ædium ſolemus dicere, quæ quaſi pars ædium, vel propter ædes habentur, ut puta putea. Uſus & Seneca Nat. Quæſt. 2. 2. & Celſ. 5. 26. V. Goclenii Problem. Gramm. 1. 28.

PUTANS, antis. Partic. Ovid. 5. Met. 828. Nomen eſſe putans nymphæ. V. ſupra.

PUTATUS, a, um. Partic. Idem ac Purus apud antiquos. V. Paulum apud Feſtum ſupra. [Immo Putus.

PUTĀTIO, ōnis. f. [κλάδευσις] quæ vulgo in arboribus Emundatio, in vitibus Refectio dicitur. Cic. 1. de Orat. 249. Ut quid ſit ſementis ac meſſis, quid arborum putatio ac vitium, quo tempore anni, aut quomodo ea fiant, omnino neſciat. Columel. lib. 1. in præfat. Idem 4. 17. Plur. Arnob 4. Putationes arborum.
Putatio, pro Æſtimatione. Paulus in l. Eum qui. § ult. D. de injur. & famoſ. libel. Nec transferri perſonæ putatio ex perſona filiorum ad eas poteſt.
Putatio, Computatio. Macrob. 1. Saturn. 13. Unus menſis univerſam putationem imparem fecit.

PUTĀTOR, ōris m. [κλαδευτὴρ] Arborum purgator, inquit Donatus. Plin. lib. 27. cap. 8. Curatum ea ſcio, omnibus fere oſſibus confractis, prolapſum ex arbore alta putatorem, circumdata univerſo corpori. Martial. lib. 3. 58.

Seras putator horridus refert uvas.
Vitis putator. Ovid. 1. Met. 649. Pallad. 1. 6. Virg. 2. Georg. 28.
Pendulus putator, V. PENDEO.

PUTĀTŌRIUS, a, um. Adj. ut, Falces putatoriæ. Ulpianus in l. Inſtrumenta. D. de inſtr. leg. Pallad. 1. 35.

PUTĀTĪVUS, a, um. Adj. Tertull. de Carn. Chriſt. cap. 1. Qui carnem Chriſti putativam introduxit.
Putativus habitus, putativus actus, imaginarius operator. Idem adverſ. Marc. 3. 8.
Putativus magiſter. Vet. Interp. Iren.

PUTATĪVE. Adv. Idem. Interp. Iren. & Hieron. Epiſt. 61.

PUTĀMEN, ĭnis. n. [ἔλυτρον, κέλυφος] Nonius 2. 683. Putamina, inquit, non ſolum arborum ſunt, verum omnium rerum purgamenta: nam quicquid ex aliqua re projicitur, id putamen appellatur. Plaut. Capt. 3. 4. 122. [Gloſſ. Lat. Gr. Putamina, κλαδεύματα. Quæ videtur propria eſſe vocis ſignificatio, ut ſit Putamen, quaſi Amputamen, id quod Putatum, i. e. Amputatum projicitur, a Puto ſcil. κλαδεύω.
Nucleum amiſi, reliqui pignori putamina. V. NUCLEUS.
Putamen juglandis. Cic. 5. Tuſc. 58. Inſtituitque, ut candentibus juglandium putaminibus barbam ſibi & capillum adurerent.
Putamina ovorum. Plin. lib. 7. cap. 2.
Teſtudinum putamina ſecare in laminas. Plin. lib. 9. cap. 11.

PUTOR, ōris. m. V. PUTEO.

PUTREO, PUTRESCO, PUTREFACTUS, PUTRICAVUS, PUTRIDUS. V. poſt PUTRIS.

PUTRIS, e. pr. c. [σαπρὸς] Quod eſt corruptum ac reſolutum. Virg. 8. Æn. 596.
Quadrupedante pŭtrem ſonitu quatit ungula campum. Idem 1. Georg. 44.
—& Zephyro pūtris ſe gleba reſolvit. Quo tempore, inquit Servius, Favonii flatu arva laxantur, quæ fuerant præcluſa frigoribus. Putris gleba, Solubilis. Hæc ille.
Bos, Putrefactus. Ovid. 1. Faſt. 379.
Chartæ, Vetuſtæ. Stat. 4. Silv. 3. 141.
Corpus. Lucret. lib. 3. 585.
Liber roſus tineis, & ſitu putris. Stat. 4. Silv. 9. 10.
Navis. Propert. lib. 2. 43. 19. Putris & in vacua requieſcit navis arena.
Putris, Sordidus, fœdus aſpectu, ut
Aranea. Propert. lib. 3. 6. 33. Putris & in vacuo texetur aranea lecto.
Coma. Martial. lib. 4. 53.
Fanum. Hor. 1. Epiſt. 10. 49.
Hæc tibi dictabam poſt fanum putre Vacunæ.
Mammæ. Hor. Epod. 8. 7.
Sanies. Stat. 12. Theb. 568.
Tabo putri liquentia corpora. Sil. lib. 13. 487.
Putris, Mollis, reſolutus, friabilis, ut ſunt putria. Gloſſ. Lat. Gr. Putre, ψαφαρὸν, εὐδιάλυτον.
Arenæ putres. Stat. 4. Silv. 3. 126.
Campus. V. ſupra.
Cineres. Stat. 6. Theb. 234.
Fungi. Virg. 1. Georg. 392.
Gleba. V. ſupra.
Lapis putris. Plin. Epiſt. 256. Sive lapis ipſe gracilis & putris.
Saxa. Senec. Epiſt. 12. Claud. 2. in Eutrop. 277.
— putribus jam propugnacula ſaxis.
Solum. Virg. 2. Georg. 204.
Spinis putribus atque deciduis. Plin. lib. 8. cap. 37.
Sulci. Virg. 1. Georg. 215.
Tellus. Stat. 6. Theb. 507.
Putris in venerem. V. Oculi putres, ſeq.
Oculi putres. Hor. 1. Carm. 36. 17.
Omnes in Damalim putres
Deponent oculos. i. e. Nimio potu marcentes, & libidine reſolutos. Acron. Huc facit illud Perſii, 5. Sat. 58. —ille
In venerem eſt putris. h. e. Ita rei venereæ intentus, ut enervetur, exhauriatur, & aſſidua libidine reſolvatur. Sic, Terram ſolutam vocamus Putrem.

PUTER, pro Putris antique, Varr. R. R. 1. 8. Palus puter evertitur. V. not.

PUTRĒDO, ĭnis. f. [σαπρότης, σηπεδὼν] Corruptio, reſolutio. Plin. 20. 20. & 22. 24. Ovid. 1. de Pont. 1. 69.
Eſtur, ut occulta vitiata putredine navis.

PUTRĀMEN, ĭnis. n. Cyprian. de Lapſ. cap. 12.

PUTRĬLĀGO, ĭnis. f. Idem quod Caries, apud Non. 1. 79.

PUTROR, ōris. m. [σηπεδὼν] Idem quod Putredo. Lucret. lib. 2. 871.
Quippe videre licet vivos exſiſtere vermes
Stercore de tætro, putrorem quum ſibi nacta eſt
Intempeſtivis ex imbribus humida tellus. Sic enim legendum eſt, non ut in vulgatis Putorem. Lambinus. V. PUTOR.

PUTRĬDUS, a, um. Adj. [σαπρώδης] Corruptus. Cic. in Piſon. 1. Non enim nos color iſte ſervilis, non piloſæ genæ, non dentes putridi deceperunt.
Antra putrida. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 174. al. Putria.
Membra. Lucan. lib. 2. 141.
Pectora. Catul. Argon. 62. 351.

PUTRĒDŬLUS, a, um. Adj. dimin. pro Putridulus, ut, Voces putredulæ. Ammian. 22. 42.

PUTRUŌSUS, a, um. ut, Putruoſum ulcus. Cæl. Aurel. Tard. 2. 14.

PUTREO, ui, [σαπρίζω, σήπομαι] ēre. Marcere, & in pus reſolutum, vel putridum eſſe. Pacuvius Teucro, quanquam annis & ætate hoc corpus putret. Ex Nonio, 2. 692. Hor. 2. Serm. 4. 66.
Non alia, quam qua Byzantia putruit orca. [Sed emendatius Putuit legitur. Non enim Orca putreſcit, ſed Putet a gravi odore muriæ.

PUTRESCO, [σήπομαι, κατασήπομαι] ĕre. Putridum fieri. Columel. lib. 2. Ut herbarum culmis ceteriſque rebus immiſta putreſcant. Cic. 5. de Finib. 38. Animum illi pecudi datum pro ſale ne putreſceret. Al. Putiſceret.
Cur Ajax, heros ab Achille ſecundus, Putreſcit? Hor. 2. Serm. 3. 193.
Veſtis putreſcit in arca. Hor. 2. Serm. 3. 119.
Putreſcere, pro In pulverem reſolvi. V. Fermentare terram, in FERMENTUM.

PUTRESCENS, entis. Partic. Prudent. Periſt. 4. 131.
Dum putreſcentes tenuat medullas Tabidus humor.

PUTRĬBĬLIS, e. Adj. Paul. Nolan. Epiſt. 30. ad Sever. n. 6. Imagines noſtras, non in tabulis putribilibus, neque ceris liquentibus pinxit.

PUTRĬCĂVUS, a, um. Adj. Carie exeſus & excavatus. Lucret. lib. 2. 859.
— quæ quum ita ſunt tandem, ut mortalia conſtent,
Mollia, lenta, fragoſa, putricava, corpore raro. Al Putri cava corpore raro. Quia alioqui antepen. certe Latina conſuetudine corripienda foret. [Sequor, modo Rara legeris,
— putri cava corpore, rara. Utraque voce ſæpius utitur Lucretius in eadem ſignificatione. Nam & Nubes e. g. Cavas, & Raras vocat ſimiliter.

PUTREFĂCIO, fēci, factum, pr. & ſec. c. [σήπω, κατασήπω] ĕre. Putre aliquid facere, Corrumpere, reſolvere. Plaut. Moſt. 1. 2. 30.
Venit imber, lavit parietes, perpluunt
Tigna, putrefacit aër operam fabri. Columel. lib. 3. cap. 12. pr. Quum ſe promunt vites, modico tepore evocant humorem terræ juſto majorem, qui putrefacit depoſita ſemina.

PUTREFĪO, ĕri. Pallad. 1. tit. 33. Humor abundans hoc præſtabit ut putrefiant. Idem Febr. tit. 10. & Sept. tit. 9.

PUTREFACTUS, a, um. Partic. [σηπτὸς] Lucret. lib. 2. 897.
Et tamen hæc quum ſint quaſi putrēfacta per imbres. Ovid. 15. Met. 389.
Sunt qui, quum clauſo putrĕfacta eſt ſpina ſepulcro, &c.
Mutari credant humanas angue medullas.

PUTREFACTIO, ōnis. f. Auguſtin. Epiſt. 147. Vulnerum putrefactione dolorem perdidimus.

PUTRĬFLUUS, a, um. Adj. Eugen. Toletan. Carm. 12.
Anhela tuſſis exſpuit putriflua.

PUTUS, a, um. Adj. [καθαρὸς] Purus: unde Putum argentum, i. e. Purgatum. Juven. 10. Sat. 19.
Pauca licet portes argenti vaſcula puti. Sic 9. Sat. 141. Alii legunt Puri. q. V. ſ. l.
Putum antiqui pro Puro dicebant: unde Purum aurum, putatum dici ſolet, id eſt expurgatum. Meminit Feſtus, & Paulus. Budæus. Scalig. in Catalect. a πυρὸς deducit, quoniam prima a Juvenale producitur.
Purus putus. Invenitur apud Gellium lib. 6. cap. 5. Alphenum Juriſconſultum, Servii Sulpicii diſcipulum, digeſtorum lib. 30. ſcriptum reliquiſſe in fœdere, quod inter Romanum populum & Carthaginienſes factum eſt, cautum fuiſſe, ut Carthaginienſes quotannis populo Romano darent certum pondus argenti puri puti. Ubi Purum putum Gellius intelligi voluit Expuratum, excoctumque, atque aliena omni materia carens, omnibuſque ex eo vitiis detractis emaculatum & candefactum: quo verbo antiquos uti ſolitos eſſe ait. Propterea Plautus in Pſeud. 4. 2. 31. ridicule ita inquit,
— oho, Polymachæroplacides,
Purus putus eſt ipſus; novi. Quaſi diceret, Ipſe eſt omnino, & nullus alius prorſus: verus, non adulterinus eſt: translatione ab argento tracta, quum merum prorſus & omni parte verum eſt. Verba ſunt lenonis in epiſtola ſymbolon militis agnoſcentis. Idem in eadem 4. 7. 103.
Purus putus hic ſycophanta eſt. h.e. Merus ſycophanta, in quo nihil probitatis ineſt, ex omni vitio concretus, qualis delator & calumniator eſſe debet. [conf. Non. 1. 112. Hinc & in Gloſſ. Lat. Gr. Putus, αὐτός. Apud Feſt. Putum, pro Putatum ſcribendum.
Putus etiam, Parvum, vel Puerum denotat, pro quo ſæpius Puſus. Gloſſ. Puti, μικροί. Putus, μικρός. Legitur & pro eo Potus. ut Virg. Catalect. 118.
Diſpeream, niſi me perdidit iſte potus. Hor. 2. Serm. 3. 216.
Putam aut Putillam, ſecundum Scalig. al. Puſam.
Orationes putiſſimæ. Cic. 2. Att. 9. Ut ſciat hic Hieroſolymarius traductor ad plebem, quam bonam meis putiſſimis orationibus gratiam retulerit. i. e. Luculentis & Splendidis, ut vult Manut. & Corrad.

PUTILLUS, a, um. Adj. dimin. Vox in blanditiis adhibita, dum pueros putillos, & puellas putillas dixere. Sic apud Plaut. Aſin. 3. 3. 104.
Dic igitur me anaticulam, columbam, vel catellum,
Hirundinem, monedulam, paſſerculum putillum. De putilla apud Hor. 2. Serm. 3. 216. V. ſupra in PUSUS. conf. Voſſ. Etym. p. 421.

P Y A

PYĂMOS, i. m. Faba. Cæl. 9. 16. πύαμος pro κύαμος. Poll.

PYANEPSIŌN, ōnis. m. [Πυανεψιὼν] Menſis nomen apud Athenienſes, noſtro Octobri reſpondens, ſi Theodoro credimus: quo celebrabantur Pyanepſia feſta Apollini ſacra: coquebantur autem fabæ aliaque legumina quæ menſi nomen fecerunt. V. Poll. & Euſtath.

P Y C

PYCNĪTIS, ĭdis. f. [πυκνῖτις] Verbaſcum. Apul. de Herb. cap. 71.

PYCNŎCŌMON, i. n. [πυκνόκομον] q. d. Denſicomum. Nomen herbæ, quam Plinius lib. 26. cap. 8. deſcribit. Sed hodie incognita eſt. V. Dioſcoridem lib. 4. cap. 169.

PYCNOSTYLUM, i. n. pen. c. [πυκνόστυλον] Ædificium deambulationi aptum, cinctum columnis denſioribus, modicoque intervallo a ſe invicem diſtantibus. Nam πυκνὸς, denſus, στῦλος, columna. Vitruv. 3. 2. & 3.

PYCNŌTĬCUS, a, um. Adj. [πυκνωτικὸς] Pycnotica pharmaca a medicis appellantur, quæ vim habent condenſandi: quibus opponuntur Manotica, Quæ rarefaciendi, habent poteſtatem. Πυκνὸς, Denſus.

PYCTĂCIUM, V. PITTACIUM.

PYCTĀNON, i. n. Genus vini. Plin. 14. 6. al. Præcianum.

PYCTA, ſive PYCTES, æ. m. [πύκτης] Græce Pugil dicitur. Lamprid. in Heliog. cap. 25. Gladiatores ante convivium pugnantes ſibi, & pyctas frequenter exhibuit. Hinc Columel. lib. 8. cap. 2. Gallinaceum in certaminibus gallorum pugnacem, Pycten vocat. Plin. lib. 7. cap. 47. Euthymus pycta, ſemper Olympiæ victor. Senec. Controv. 1. 3. extr. Aut athleta aut pictes eſt. Sic Apollonius pycta, Idem Nat. Quæſt. lib. 4. præf. Martial. 11. 85.
Hæc quæcunque meo numeraſti ſtigmata mento,
In veteli pyctæ qualia fronte ſedent.
Pyctas a Pammachis diſtingui oſtendit P. Faber, Agoniſt. cap. 9.

Pyctālis, e. Adj. i. e. Pugilaris. Serv. in Virg. 5. Æn. 373. Victus eſt pyctali certamine.
Pyctŏmăchărius, i. m. Idem quod Pyctes, vel pugil. Firmic. lib. 8. cap. 8. Hunc locum ſi Mars reſpexerit, ſtadiodromos facit: ſi Luna cum Marte, pyctomacharios.

P Y D

Pydaras fluvius. V. atyras.
Pydna, æ. f. [Πύδνα] Urbs Macedoniæ in Pieria juxta ſinum Thermaicum. V. Geogr. conf. Nepos 2. 8. 5. & Juſtin. 14. 6. &c.

P Y G

Pўga, æ. f. [πυγὴ] Cauda virilis, membrum virile. Hor. 1. Serm. 2. extr.
Ne nummmi pereant, aut pyga, aut denique fama. De iis loquitur, qui in adulterio deprehendebantur. [Qui ſolebant raphanis in podicem vi intruſis plecti. Schol. de Stupro a marito patiendo exponit. Certe poſticæ partis, non anticæ id vocabuli eſt. Gloſſ. Gr. Lat. Πυγὴ, Natica, & Lat. Gr. Nates, πυγαί. Res nota eſt.
Pygiăcus, vel Pygiciacus, a, um. Adj. Petron. cap. 140. Puellam invitare ad Pygiaca ſacra. Sed vexatiſſima lectio eſt.
Pўgargus, i. m. [πύγαργος] Caprea quædam ſilveſtris, non diſſimilis damis. Plin. lib. 8. cap. 53. Sunt & damæ & pygargi, & ſtrepſicerotes, multaque alia haud diſſimilia. Juven. 11. Sat. 138.
— apud quem
Sumine cum magno lepus, atque aper, atque pygargus,
Et Scythicæ volucres.
Pygargos pro quodam Aquilarum genere accipit Plin. lib. 10. cap. 3. Secundi generis (inquit) pygargus, in oppidis manſitat, & in campis, albicante cauda.
Pўgĕla, æ. f. [Πύγελα] Oppidum Joniæ, in Epheſo, quod Dianæ Munychiæ templum habet: Agamemnonis opus, a parte quadam gentium illius habitatum: nam quidam Pygalii nominati jam calamitatibus defatigati, ibi remanſerunt, unde locus nomen ab illis accepit. Poſtea portus eſt nomine Panormus. Strabo lib. 14. Al. Phygela. q. V. [n. pl. puto.
Pygmæus, i. m. [Πυγμαῖος] Pygmæi, Populi ſunt ad extremos fines Indiæ. De quibus, Plin. lib. 7. cap. 2. ſic ſcribit, Super Aſtomos extrema in parte montium Spithamæi Pygmæi narrantur, ternas ſpithamas longitudine, hoc eſt ternos dodrantes, non excedentes, ſalubri cælo, ſemperque vernante, montibus ab Aquilone oppoſitis: quos a gruibus infeſtari Homerus quoque prodidit. Fama eſt, inſidentes arietum caprarumque dorſis, armatos ſagittis, Veris tempore, univerſo agmine ad mare deſcendere, & ova pulloſque earum alitum conſumere: ternis eam expeditionem menſibus confici, aliter futuris gregibus non reſiſti. Caſas eorum luto penniſque, & ovorum putaminibus conſtrui. Ariſtoteles in cavernis vivere Pygmæos tradit. Cetera de his ut reliqui. Hactenus Plin. In Thracia quoque Pygmæorum gentem fuiſſe, idem Plinius ſcribit lib. 4. cap. 11. quod ſecutus videtur Juven. 13. Sat. 167.
Ad ſubitas Thracum volucres, nubemque ſonoram
Pygmæus parvis currit bellator in armis:
Mox impar hoſti, raptuſque per aera curvis
Unguibus a ſæva fertur grue. ſi videas hoc
Gentibus in noſtris, riſu quatiere: ſed illic
Quanquam eadem aſſidue ſpectentur prælia, ridet
Nemo, ubi tota cohors pede non eſt altior uno. conf. Gell. 9. 4.
Albertus, Simiarum genus, Pygmæos, non homines eſſe tradit.
Pygmæus, a, um. Adj. [Πυγμαῖος] ut,
Mater pygmæa. i. e. Gerana matrona, a Pygmæis olim culta, ſed a Junone in gruem converſa. Ovid. 6. Met. 90.
Sanguis Pygmæus. Ovid. 6. Faſt. 176.
Nec quæ Pygmæo ſanguine gaudet avis. i. e. Grus.
Virgo Pygmæa. Juven. 6. Sat. 505.
Pygmalion, V. pigmalion.
Pygmāris, e. Adj. Suet. Calig. 26. 9. Gladiatores pygmares. ex πυγμὴ, pugnus. Al. Pegmares. q. V. & Pitiſc. Lex.

P Y L

Pyla, æ. f. pr. c. [πύλη] Latine dicitur Porta Unde Thermopylæ in anguſtiis Theſſaliæ dictæ ſunt. Cic. 5. Att. 20. Itaque confeſtim iter in Ciliciam feci per Tauri pylas. V. Græv. in loc. conf Curt. 3. 4. 2. & 11. mox pylæ.
Pўlădes, is. m. [Πυλάδης] Strophii filius, Agamemnonis amiciſſimi: nec ipſe ejus filii Oreſtis minor amicus, quem nunquam deſeruit. Ovid. 2. de Pont. 6. 25.
Non ita vixerunt Strophio atque Agamemnone nati. De Pyladis & Oreſtis amicitia, ſcripſit Cic. lib. 2. de Finib. 84. Ovid. 3. de Pont. 2. & Martial. 6. 11.
Ut præſtem Pyladen, aliquis mihi præſtet Oreſtem. conf. Stat. 2. Silv. 6. 54. & Juven. 16. Sat. 26.
Eſt & Pylades, Pantomimi nomen, de quo Scalig. ad Euſeb. p. 255. Hunc in comœdia, ut Bathyllum in tragœdia, excelluiſſe tradit Seneca lib. 3. Controv. præf.
Pylæ, ārum, f. pl. [Πύλαι] Locus Arcadiæ, qui & Pylæa, Steph.
Item Pylæ, quæ & Thermopylæ, Tranſitus, qua ſe OEtæ montis jugum dividit, peranguſtus ex Locride, juxta Maliacum ſinum, in Theſſaliam, quem pulchre deſcribit Livius lib. 36. cap. 15. conf. 32. 4. pyla. Hinc
Pylæus, a, um. Adj. [Πυλαῖος] ut,
Pylæa ſynodus [Πυλαΐα σύνοδος] Amphictyonum juxta Thermopylas, ad quam quotannis e ſingulis civitatibus ſinguli mittebantur, quos vocabant Pylagoras. V. Strabonem lib. 9. & in dictione amphictyones.
Pylaicus, a, um. Adj. [Πυλαϊκός] ut, Pylaicus conventus. Liv. 33. 3. Idem 31. 32. Quum legibus cautum eſſet, ne de pace, bellove, niſi in Panætolico, & Pylaico concilio ageretur. V. ſupra amphictyones.
Pylagoras, æ. m. [Πυλαγόρας] Nomen ejus qui legatione ad Pylaïcum conventum fungebatur pro Græcorum civitatibus. V. Suid.
Pўlæmĕnes, is. m. [Πυλαιμένης] Dux Paphlagonum, qui in bello Trojano Priamo ſuppetias ferens, a Menelao eſt interfectus. Ab eo & ſequentes Paphlagonum reges idem ſibi cognomen aſciverunt. Male Philomenes legitur apud Alexand. ab Alex. 1. 2.
Pylæus, i. m. [Πυλαῖος] fuit inclyti nominis dux apud Græcos, quem & Pylæo monti nomen communicaſſe Strabo lib. 13. refert.
Pylæus, a, um, Pylagoras, Pylaicus, V. pylæ.
Pylena, æ. vel Pylene, es. f. [Πυλήνη] Urbs eſt in Ætolia, quam poſterioribus ſæculis Proſchium vocavere: ſita eſt in ſuperioribus Ætoliæ locis, auctore Strabone lib. 10. conf. Stat. 8. Theb. 482.
Pylōrus, i. m. [πυλωρός] Inteſtinum. de quo Galen. lib. 6. de Anatom. adminiſtrat. Muſculus eſt, quaſi Janitor ventriculi, qui ad dextram prope jecur ſitum habet. Galen. de Venar. arteriarumque diſſect. Per pylorum primæ concoctionis excrementa in alvum emittuntur, mox in ſeceſſum. V. Celſ. 4. 1. & Reineſ. Varr. Lect. 3. 18. Gloſſ. Gr. Lat. Πυλωρὸς, Janitor, & Lat. Gr. Janitor, Πυλωρός.
Pўlŏs, vel Pylus, i. m. [Πύλος] Achajæ juxta Theſſaliam vetuſta civitas in agro Meſſenio, quem Coryphaſium Græci nominaverunt: a Sparta, ſtadia circiter quadraginta ſita, ut Thucydides lib. 4. ſcribit: Neſtore alumno, qui Pylius inde cognominatus eſt, celebris. Ovid. lib. 1. de Ponto 4. 10.
Crede mihi, Pylio Neſtore major ero. De Pylo multa Strabo lib. 8. Ovid. 1. Epiſt. 63.
Nos Pylon, antiqui Neleïa Neſtoris arva
Miſimus; incerta eſt fama remiſſa Pylo.
Neſtoria Pylos. Senec. Herc. furen. 7.
Tres conſtat fuiſſe ejuſdem nominis urbes in Peloponneſo, quæ de Neſtore tanquam alumno certabant. Unde Proverb.
Eſt Pylus ante Pylum, ſiquidem eſt Pylus altera ſane. V. Chiliad. & Plutarch. in Nicia p. 527. ed. Francof.
Pylius, a, um. Adj. [Πύλιος] ut,
Agri Pylii. Ovid. 2. Met. 684.
Pylius, idem quod Neſtorius. ut,
Ævum Pylium. Martial. 4. 1.
Senecta Pylia. Sil. lib. 15. 459.
Ille foro auditus quum dulcia ſolveret ora,
Æquabat Pyliæ Neleia verba ſenectæ. Ovid. 5. Triſt. 5. 62.
Æquarint Pylios quum tua fata dies. V. Strabonem lib. 8. & Melam, lib. 2. cap. 3.

P Y R

Pўr, pўros. [πῦρ] Latine dicitur Ignis: a quo multa per compoſitionem fiunt, quæ infra ſequuntur.
Pўra, æ. f. [πυρά] Lignorum congeries. Virg. 11. Æn. 204.
Innumeras ſtruxere pyras. In his cremare corpora antiqui conſuerunt.
Accenſa pyra. Ovid. in Ibin, 38.
Atra pyra. Sil. lib. 8. 52.
Erigere pyram. Virg. 4. Æn. 494.
Exſtructæ. Ovid. 2. Faſt. 534.
Parvaque in exſtructas munera ferre pyras. al. Exſtinctas.
Struere ingentem pyram. Virg. 6. Æn. 215. Idem 11. Æn. 204.
Pўracmon, ŏnis. m. ſec. c. [Πυράκμων] inter Cyclopes numeratur. Virg. 8. Æn. 424.
Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro,
Bronteſque, Steropeſque, & nudus membra Pyracmon.
Securifer Pyracmon. Ovid. 12. Met. 460. conf. Claud. Conſ. Honor. 3. 195. & de Rapt. Proſerp. 1. 241.
Pўrăcantha, æ. f. [πυράκανθα] Frutex eſt, quem Dioſcorides lib. 1. cap. 122. Oxyacantham vocat, piri folio, myrti baccis, ſpinis aſperrimus. Hujus baccas ſcribit, Plin. lib. 24. cap. 13. contra ſerpentium ictus bibi; Nicander etiam in Theriac. p. 60. commendat in primis adverſus ſerpentes & ſcorpiones,
Λάζεο καὶ πυράκανθαν ἰδὲ φλόμου ἄρρενος ἄνθην.
Pyræthi, orum. m. pl. [Πύραιθοι] ſunt quidam Magi in Cappadocia, qui non cultro, ſed ſtipite mactant, ab his Pyrætheia, quæ ſunt ſepta quædam ingentia in quorum medio ara eſt: in ea Pyræthi & cinerem multum & ignem inexſtinguibilem ſervant. Strab. lib. 15. Vulgo Pyrethi per e perperam.
Pўrălis, is. f. [πυραλίς] Pennata beſtiola, magnitudine muſcæ, igne proveniens: unde & nomen ei a quibuſdam Pyrauſtæ datum eſt. Quamdiu eſt in igne, vivit: quum evaſit longiore paulum volatu, tunc emoritur. Ex Plin. lib. 11. cap. 36. Idem 10. 74.
Pyrama, vitioſe Perottus, pro Phyrama. q. V.
Pўrămis, ĭdis. f. [πυραμίς] Moles maxima quadrata, ita conſtructa, ut e lato in acutum tendat in formam flammæ, quæ latior ſurgens, in acutum deſinit: quales Romæ adhuc exſtant duæ, jam vetuſtate fatiſcentes. Dicta pyramis, quod flammæ ſimilitudinem habeat. Vel a lapide pyropœcilo, qui & Thebaicus, ex quo ædificabantur.
Pyramidem noſtri Metam vocant, quod termini eorum qui a metiendo, id eſt menſurando metæ dicuntur, forma pyramidum ædificari ſolent: atque ea figura, pyramidalis vocatur. V. Euclid. 2. Element.
Pyramides erant in Ægypto, Structuræ ex quadratis lapidibus admirandæ, faſtigiatæ ultra omnem excelſitatem, quæ manu fieri poſſit, ut ſcribit Solinus cap. 45. extr. ſub quibus ſepulti reges. V. Plin. lib. 36. cap. 5. & 12. Plures in Ægypto paſſim exſtiterunt, nullæ tamen clariores tribus illis, quarum Pomponius Mela 1. 9. meminit, quæ orbem implevere fama, conſpicuæ undique adnavigantibus, ſitæ in parte Africæ, monte ſaxeo ſterilique inter Memphim oppidum & Delta. V. Tacit. 2. Ann. 61. Ammian. 22. 15. & Lex. Pitiſc. Lucan. lib. 9. 155.
Non mihi pyramidum tumulis evulſus Amaſis. Propert. lib. 3. 1. 57.
Nam neque pyramidum ſumptus ad ſidera ducti.
Forma pyramidis. Cic. 1. de Nat. Deor. 24.
Saxa pyramidum. Stat. 5. Silv. 3. 50.
Pyramīdātus, a, um. Adj. [πυραμιδωτὸς, πυραμιδοειδὴς] In formam pyramidis factum. Cic. 1. de Nat. Deor. 68. Eſſe corpuſcula quædam levia, alia aſpera, rotunda alia, partim autem angulata, & quædam pyramidata, curvata quædam & quaſi adunca. Vetuſtiora exemplaria omittunt hæc verba, Et quædam pyramidata.
Pўrămus, i. m. [Πύραμος] fuit Adoleſcens Memphiticus, qui amore Thisbes amatæ ſe ipſum interemit, ut narrat Ovid 4. Met. 55.
Eſt & Pyramus, Ciliciæ fluvius, teſte Pomponio Mela lib. 1. 13. de quo & Cydno digna ſunt lectu in Curtio 3. 4. 7. & 7. 5. Meminit Arrian. lib. 2. De hoc quoque exſtat illud oraculum apud Strab. lib. 12.

Tunc erit undiſonus late quum Pyramus olim
Litora perfundens, Cyprum labetur in almam. Sed pr. corr. Dionyſ. conf. Cic. 3. Fam. 11.

PYRAMEUS, a, um. Adj. [Πυράμιος] ut, Arbor pyramea. i. e. Morus. Q. Seren. Sammonic. cap. 29. 550.

PYRANDER, dri. m. [Πύρανδρος] Quæſtor fuit Athenienſis, qui quum tempore belli frumentum parce ſuppeditaret, a populo ſaxis eſt obrutus.

PYRANTHUS, i. m. [Πύρανθος] Oppidulum ſive vicus Cretæ non procul a Gortyna. Stephan.

PYRASTER, V. PIRUS.

PȲRĀSUS, i. m. [Πύρασος] Viri Trojani nomen, ab Ajace in bello Trojano interfecti, ut refert Homerus lib. 12. Iliad.
Pyraſus item Stephano Urbs eſt Phthiotidis, ita dicta a fertilitate tritici, quod πυρὸν Græci appellant.

PYRATUM, V. PIRUS.

PȲRAUSTA, æ. f. [πυραύστης] Animal in igne vivens. V. PYRALIS.
Pyrauſta, apud Ariſtotelem, lib. 8. de Hiſt. animal. cap 27. Vermiculus eſt, quem & Cleron vocat, aranei ſpecie, nocens favis.
Alia de pyrauſta vel pyralide tradit Plin. 11. 36. Adde Caſp. Schotti Phyſic. Curioſ. 7. 8. 1. & Chil. Eraſm.

PYREICUS, i. m. Egregius ſculptor in parvis imagunculis fuit. Unde ſic cecinit Propert. lib. 3. 9. 16.
Pyreicus parva vindicat arte locum. Alii aliter legunt. V. not. Brœckh. & de Pyreico. Plin. lib. 35. cap. 10.

PYRĒN, ēnis m. [πυρὴν] Gemma ab olivæ nucleo ſic dicta: huic aliquando ineſſe piſcium ſpinæ videntur. Plin. lib. 37. cap. 11.
Pyrenes, ſunt Ceraſorum oſſa, ſeu baccarum, ut apud Ariſtot. lib. 2. Meteor. extr.

PYRENE, V. PIRENE.

PȲRĒNĒ, es, f. [Πυρήνη] Nomen puellæ, Bebrycis filiæ, in Pyrenæo monte ab Hercule compreſſæ, atque a feris laniatæ, & ibi ſepultæ.

PYRENE & PYRENÆUS, i. m. pr. c. [Πυρήνη καὶ Πυρηναῖος] dicitur, & numero multitudinis Pyrenæi montes, qui Gallias Hiſpaniaſque diſterminant, promontoriis in duo diverſa maria projectis. Liv. 21. 60. Plin. lib. 3. cap. 3. Strabo lib. 3. Pyrenes (inquit) latus in Hiſpaniam vergens conſitum eſt variis arboribus, materiæ multitudine, & quæ ſemper virens germinet: alterum autem Galliam ſpectans, nudum omnino. Nomen accepit a fulminum ictu. Silius a Pyrene Bebrycis filia dici fabuloſe tradit lib. 3. 425. &c. V. Drakenb. Diodorus lib. 6. ubi de Pyrene, Ferunt (inquit) priſcis temporibus igne a paſtoribus injecto, montanas omnes regiones fuiſſe combuſtas, qua ex re montes ajunt cognominatos Pyrenæos. Tibull. 1. 8. 9. — Tarbella Pyrene
Teſtis, & Oceani litora Santonici. Sil. 3. 417.
Pyrene celſa nimboſi verticis arce. Auſon. Epiſt. 24. 69.
— bimaris juga ninguida Pyrenæi.
Pyrenæi multa habent nomina. Nam ea parte, quæ Lipuſquæ & Fonti Rabiæ adjacet, *Sanctus Adrianus* dicitur: progrediendo verſus Meridiem, ſtatim eſt *Roucevalles:* deinde montes *de Iaqua*: tum *Delempurda*: poſtremo promontorium dictum Templum Veneris, hodie *Cap de creus*, id eſt Caput crucis. Hæc Olivar. in Melam.
Populi Pyrenes. Sil. lib. 1. 190.
Montis Pyrenæi frondoſa cacumina. Sil. lib. 3. 415.

PYRENÆUS, i. m. Germaniæ mons. V. Bernegg. ad Suet. Cæſ. cap. 25.

PYRĒNĀĬCUS, a, um. Adj. Auſon. de Clar. Urb. in Narbon. 6.
Qua Pyrenaicis nivibus dirimuntur Iberi.

PȲRĒNEUS, i. m. triſyll. [Πυρηνεὺς] rex Thraciæ, qui Daulida Phocidis urbem occupavit: ubi quum quodam die pluvioſo Muſas ad Parnaſum euntes vidiſſet, ut domum ſuam ſubirent, donec pluvia ceſſaret, invitavit. Quum vero jam imber ceſſaret, Muſæque diſcedere vellent, Pyreneus clauſis foribus, illis vim inferre parabat. At Muſæ in aves converſæ evolaverunt: quas quum perſequi vellet, ex arce ſe dans præcipitem, caput terræ illiſit, ſicque exſpiravit. Auctor Ovid. 5. Met. 274. &c.

PYRETHI, V. PYRÆTHI.

PȲRETHRUM, i. n. ſec. c. [πύρεθρον] Herba medicinalis, quam vulgo nunc *draconem* vocant, linguam adurens & mordicans. Ejus folia in acetariis probantur, radice utuntur pigmentarii. Plin. lib. 28. cap. 9.
Flava pyrethra. Ovid. 2. de Arte Am. 418.
Pyrethri radicem, quæ tantum hodie nobis in uſu eſt, pharmacopolæ vulgo vocant *Pedem Alexandri*, teſte Ruellio. conf. Apic. 4. 5. & 7. 5. & Q. Seren. 99.

PȲRĒTUS, i. m. [πυρετὸς] Febris. Ita Gr. ab incendio appellata: quemadmodum apud nos Febris a fervore.

PȲRĒTUS, i. m. [Πύρετος] Monſtrum humanæ & equinæ figuræ. Ovid. 12. Met. 449.
Quid tibi victorem gemini Periphanta Pyreti.

PYRGI, orum. m. pl. [Πύργοι] Oppidum eſt Hetruriæ, auctore Plin. lib. 3. cap. 5.
Veteres Pyrgi. Virg. 10. Æn. 184. Ubi Servius, Hoc caſtellum nobiliſſimum fuit ex eo tempore, quo Tuſci piraticam exercuerunt, nam illic metropolis fuit.
Litoreos Pyrgos vocat Martial. 12. 2. Rutil. Itiner. 223.
Alſia prælegitur tellus, Pyrgique recedunt.

PYRGIS, is. f. Herba, quæ & Cynogloſſa. Apul. de Herb. cap. 96.

PYRGO, ûs. f. Nutrix filiorum Priami. Virg. 5. Æn. 645.

PYRGŎTĔLES, is. m. [Πυργοτέλης] Gemmarum ſculptor artificioſiſſimus, a quo tantum Alexander Magnus ſe in gemmis ſculpi paſſus eſt, edictoque alios vetuit. V. Plin. lib. 37. cap. 1. Rurſum lib. 7. cap. 37.

PYRGUS, i. m. [πύργος] Turris Latine dicitur, a πῦρ, quod fulgureis ignibus feriri turres conſueverunt. Liv. 27. 32. Poſtero ad caſtellum, Pyrgum vocant, copias eduxit. [Gloſſ. Gr. Lat. Πύργος, Turris, Bugus. Scribe, Burgus.
Pyrgus, non eſt Tabula luſoria, ſeu alveus, ut quidam putant: ſed Vaſculum in turriculæ figuram conformatum, ex quo tali in alveum conjiciebantur, ne ſi manu jacerentur, fraus a luſoribus admitteretur. Itaque Turriculam appellat Martial. 14. 16. Latino nomine, quod Græco πύργος fere æqualiter reſpondet,
Quærit compoſitos manus improba mittere talos:
Si per me miſit, nil niſi vota facit. Hor. 2. Serm. 7. 17.
— qui pro ſe tolleret, atque
Mitteret in pyrgum talos. Alias dicitur, & Orca, & Fritillus. Fritillum tamen a Pyrgo diſtinguit Pitiſc. V. Lex. Antiq. Al. In phimum.

Pyrgus, Militare agmen quadratum, teſte Heſych. Suid. V. Henr. Steph. Theſ. Gr.

PYRIĀSIS, is. f. [πυρίασις] Lapis pretioſus. Plin. [Immo Pyritis, [πυρῖτις] 37 11.

PYRIASTES, [πυριάστης] Lac coactum, ſine coagulo tamen, quale eſt quod edito partu mulgeri poteſt. Galen. de Alimentorum facultatibus lib. 3. cap. 16. Vocatur & Protogala. Gloſſ. Lat. Gr. Coluſtra, Πύριεφθον, & Gr. Lat. Πυρίεφθον.

PYRĪNA, æ. f. [πυρίνα] Spina alba, vel oxyacantha. Dioſcor. 1. 122.

PYRIO, āre. a πυριᾶν, Calefacere. Petron. Fragm. cap. 73.

PȲRĬPHLĔGĔTHON. ontis. m. [Πυριφλεγέθων] Fluvius igne ardens apud inferos. Mart. Capell. 2. 40.

PYRĪTES, æ. m. [πυρίτης] Lapis, ſic dictus quod plurimus illi ignis ſit: unde hunc nos Igniarium vocamus. Quidam etiam Vivum vocant, qui clavo, vel altero percuſſus lapide, ſcintillas edit.
Pyrites, Lapis molaris, quod in eo quoque ignis conſpiciatur. Plin. 36. 19. pr.
Pyrites, alius eſt lapis, æris ſimilitudine, in Cypro reperiri ſolitus, & circa Acarnaniam, cujus uſus in medicina non parvus eſt. Plin. lib. 36. cap. 19. Pyritarum etiamnum aliqui genus unum faciunt, plurimum habens ignis, quos vivos appellamus, & ponderoſiſſimi ſunt. Hi exploratoribus caſtrorum maxime neceſſarii, qui clavo vel altero lapide percuſſi, ſcintillas edunt: quæ exceptæ ſulphuratis aut fungis aridis vel foliis, dicto celerius ignem trahunt. Idem ibid. V. Turneb. Adverſ. 6. 9. & Barth. ad Script. Venat. p. 136.

PȲRŎBŎLUS, [πυροβόλος] Telum ardens, quod cum flamma emittitur. Plutarch. in Dione. [Rectius in Gloſſ. Gr. Lat. n. pl. Πυροβόλα, Malleoli.

PYROBOLĀRIUS, i. m. Jaculator pyrobolorum. Ita Beroald. ad Apul. 4. Met. 459. legendum cenſet apud Firmicum in Matheſ. lib. 8. Nati ſub ſidere Caniculæ, erunt venatores, arenarii, pyrobolarii. al. Parabolarii.

PYRŎCŎRAX, ăcis. f. [πυροκόραξ] Avis luteo roſtro, nigra, præcipuo ſapore. Nomen habet a colore roſtri igneo. Latine Ignitus corvus dicitur. Plin. lib. 10. cap. 48. Hard. Pyrrhocorax. q. V.

PYRŌDES, æ. m. [πυρώδης] Lapis, qui & Pyrites dicitur.
Fuit & Cilicis filius hoc nomine, qui primus ex ſilice excuſſiſſe ignem dicitur, quemadmodum aſſervaſſe in ferula Prometheus. Plin. lib. 7. cap. 56.

PYROIS, V. PYROUS.

PYRŎLA, æ. f. Herba. Tabernæm. p. 1139.

PYRŎMANTĪA, æ. f. [πυρομαντεία] Genus divinationis, quæ fit per ignem. V. in dictione MAGIA.

PYROPŒCILUS, V. PYRRHOPŒCILUS.

PȲRŌPUS, i. m. [πύρωπος] Genus carbunculi, ut nonnullis placet. Ovid. 2. Met. 2. Clara micante auro, flammaſque imitante pyropo.
Inducto pyropo fulgebat parma. Propert. lib. 4. 11. 21.
Pluma rubro clara pyropo. Lucret. lib. 2. 802.
Pyropus, Genus eſt æris. Plin. lib. 34. cap. 8. Idemque (ſc. æs) in uncias additis auri ſcrupulis ſenis, prætenui pyropi bractea igneſcit. h. e. ut Iſidorus lib. 16. cap. 19. explicat, Prætenui bractea igneſcit, & imitatur flammas, unde & pyropum dicitur.

PYROSACHNE, es. f. [πυρὸς ἄχνη] Thymelæa frutex, de qua abunde Plin. lib. 13. cap. 21. Et in quo, inquit, naſcitur granum Gnidium, quod aliqui linum vocant. Fruticem vero Thymelæam, alii Chamelæam, alii Pyros Achnen, alii Cneſtron, alii Cneoron. Eſt ſimilis oleaſtro, foliis anguſtioribus, gummoſis, ſi mordeantur, myrti magnitudine, ſemine, colore, & ſpecie farris, ad medicinæ tantum uſum. conf. Dioſc. 4. 166.

PYROSAGRIOS, i. m. [πυρὸς ἄγριος] q. d. Triticum ſilveſtre. al. Chelidonia. Apul. de Herb. cap. 73.

PYRŌTĬCUS, a, um. [πυρωτικὸς] ut, Pyroticum medicamentum, Urens.

PȲRŎUS, i. vel PYROĪS, ŏentis. m. [Πυρόεις] Nomen unius ex equis Solis, quaſi Ardens, nam quatuor eſſe perhibentur: Pyrous ſcilicet, Æthon, Phlegon, Eous. Ovid. 2. Met. 153.
Interea volucres Pyroïs, Æous, & Æthon, &c. Columel. lib. 10. 290.
— nec Syrius ardor
Sic micat, aut rutilus Pyrous, aut ore coruſco, &c. Sed putarim legendum Pyrois, ut apparet ex productione ultimæ ſyllabæ: intelligendumque hunc locum, non de Solis equo, ſed de Martis ſtella.
Pyroenta. Accuſativo. Val. Flacc. 5. Argon. 432.
Pyrois etiam, Martis ſtella, ab igneo colore. Cic. 2. de Nat. Deor. 54. Stellæ Jovis proximum inferiorem orbem tenet Πυρόεις, quæ Stella Martis appellatur. Porro igneum eſſe Martem teſtatur his verbis Plin. lib. 2. 8. Tertium ſidus Martis, quod quidam Herculis vocant, ignei, ardentis a Solis vicinitate. Et cap. 18. Suus quidem cuique color eſt, Saturno candidus, Jovi clarus, Marti igneus.

PYRPĪLE, es. f. [Πυρπίλη] Inſula maris Ægei, Cycladum omnium clariſſima, quæ notiore nomine Delos appellatur. Pyrpile dicta eo quod ibi primum ignis repertus exiſtimetur. Plin. lib. 4. cap. 12.

PYRRHA, æ. f. [Πύῤῥα] quæ cum Deucalione marito poetis dicitur humanum genus reparaſſe, ut latiſſime ſcribit Ovid. 1. Met. 350. &c. Juven. 15. Sat. 30. V. THESSALIA.
Sæculum grave Pyrrhæ. Hor. 1. Carm. 2. 6.
Pyrrha, Cariæ civitas, juxta Myrtoum pelagus: & Inſula circa Mæotim, quam Pontus abſtulit. Auctor Plin. lib. 1. cap. 92. qui ejuſdem nominis plures civitates enumerat, ut & Steph.

PYRRHÆUS, a, um. Adj. [Πυῤῥαῖος] ut
Pyrrhæum nemus. Plin. lib. 16. cap. 10.

PȲRRHANDER, dri. m. [Πύῤῥανδρος] Sycophanta aſtutus apud Ariſtophanem V. Schol. in Equitib. p. 240. ed. Græc. Baſil. Hinc
Pyrrhandri commentum, pro Callido invento. V. Eraſm. Adag.

PYRRHIA, æ. f. Anus vinoſæ nomen apud Hor. 1. Epiſt. 13. 14.

PYRRHĬCHA, æ. ſive PYRRHĬCHE, es. f. [Πυῤῥίχη] Saltatio Græcanica, armato choro, quam primus in Creta Pyrrhus inſtituit. Strabo lib. 10. docet pyrrhicham repertam fuiſſe a Pyrrhichio, pro juvenibus ad diſciplinam militarem exercendis. Suet Cæſ. cap. 39. Pyrrhicham ſaltaverunt Aſiæ, Bithyniæque principum liberi. Idem Neron. cap. 12. Exhibuit & pyrrhichas quaſdam e numero epheborum. Plato 7. de Legib. ad fin. Pyrrhicha eſt, quæ motiones corporis imitatur, ictus jactuſque declinantis & vitabundi, omnifariamque cedentis, in altum etiam ſubſilientis, & ſeſe ſucciduo poplite demittentis: rurſuſque contrarios his motus pyrrhicha imitatur, eos ſcilicet, qui in habitus corporis actuoſos feruntur: quales ejus ſunt, qui ſagittarum miſſiliumque jaculationes effingere motu corporis, plagarumque & petitionum multiplicium imitamenta aſſequi implereque contendit.

contendit. Plin. tamen lib. 7. cap. 56. videtur Pyrrhichen ab Enoplia distinguere, his verbis: Saltationem armatam Curetes docuere: pyrrhychen Pyrrhus. Budæus. De hac re V. complures auctores in Lex. Pitisc.

Pyrrhicharius, i. m. [πυῤῥιχιστής] Saltator pyrrhichæ. Legitur & more antiquo Purrhicharii. V. Ulpian. l. 8. §. 11. D. de pœnis. Et Rhodig. Ant. Lect. 4. 5. Et Postell. de Magistr. Athen. cap. 22.

Pyrrhichius, i. m. [πυῤῥίχιος] Genus pedis constans e duabus brevibus, ut Deus. Sic dictus ἀπὸ τῆς πυῤῥίχης, saltationis genere: vel ἀπὸ τοῦ Πυῤῥίχου, Curetum deo, de quo meminit Pausanias in Lacon. p. 108. Wech. V. Quintil. lib. 9. cap. 4. Et Sidon. 4. Epist. 3.

Pyrrhidæ, ārum. m. pl. [Πυῤῥίδαι] Molossorum reges a Pyrrho dicti. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 2. Quin etiam a Neoptolemo Achillis filio, qui Pyrrhus dictus est, Reges Molossorum Pyrrhidæ, quum ea loca tenuissent, & Ponti Mithridatis nomen sumpsere.

Pyrrho, ōnis. m. [Πύῤῥων] Nomen proprium philosophi, a quo sectatores Pyrrhonii dicti, quos Græco cognomento σκεπτικοὺς, id est Consideratores appellant. Nihil enim decernunt, sed in quærendo semper considerandoque sunt. Ac ne videre quidem plane quicquam neque audire se putant. Ajuntque veritatem incomprehensibilem videri. Iidem ἀποῤῥητικοὶ, id est Ambigentes dicuntur, quoniam nihil affirmant, & de omnibus ambigunt. Hic patria Elidensis fuit, primo pictor, deinde Anaxarchi discipulus. Vixit annis ferme nonaginta. V. Diog. Laërt. Gell. 11. 5. & Cic. de 3. Orat. 17.

Pyrrhocŏrax, ăcis. m. [Πυῤῥοκόραξ] Avis rostrum habens luteum, in Alpibus frequens. Plin. lib. 10. cap. 48. al. Pyrocorax. q. V.

Pyrrhopœcilus, [πυῤῥοποίκιλος] Marmoris genus ex rubro varii, quod & a Syene Thebaidis urbe, circa quam effodiebatur, Syeniticum dicebatur, sive lapis Syenites. Plin. lib. 36. cap. 8. al. Pyropœcilus a πῦρ Ignis, & ποικίλος Varius. V. PYRAMIS.

Pyrrhus, i. m. [Πύῤῥος] inquit Servius, a capillorum qualitate vocitatus est, ante Neoptolemus dictus, Achillis & Deidamiæ filius, Pelei & Thetidis nepos ex patre: ex matre vero Lycomedis regis Syri insulæ. Hactenus Servius. conf. Justin. 17. extr.
Achilleides Pyrrhus. Ovid. 8. Epist. 3.
Pyrrhus alius Rex Epirotarum, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus, Justino auctore lib. 17. cap. 3. Quum propter odium patris Æacidæ, qui ab Epirotis fuerat interfectus, ad necem & ipse posceretur, furtim subtractus, in Illyrios defertur, traditusque Beroæ Glauci regis uxori nutriendus fuit. Quumque natus annos undecim esset, revocatus a suis, tanta virtute crevit, ut quum, sicut Cæcilius scribit, imperium orbis agitaret, & Romanos potentes videret, Apollinem de bello consuluerit: Ille ambigue respondit.
Ajo te Æacida Romanos vincere posse. Hoc ad se dictum trahens, auxilio Tarentinis contra Romanos venit, ictuque lapidis interiit. V. Nep. in Reg. 2. & Plutarchum in Pyrrho. Pyrrhi res gestas in Italia, conscripsit Zeno historicus ille, qui etiam Epitomen Romanarum & Carthaginiensium rerum composuit, teste Diogene. Hor. 3. Carm. 6. 34.
Ferox. Lucan. lib. 1. 30.
Immanis. Juven. 14. Sat. 162.

P Y S

Pysianactia Pugna. Alex. Alex. lib. 3. cap. 23. Athenis vero Porticus Pœcile, & altaria varia, ubi Mercurius æneus erat, celebratissimæ picturæ varietate, miris laudibus feruntur, ubi pugna Marathonia depicta, & alia Pysianactia, & Pœcile in Elide, quam Echum vocabant. [Fœde hæc confusa sunt. Pisianactia, non pugna, sed porticus eadem est ac Pœcile alias dicta. Suid Πεισιανάκτειος στοά. ἥτις ἀπὸ Πολυγνώτου ζωγραφῆς ποικίλη κληθεῖσα.

P Y T

Pȳthăgŏras. æ. m. [Πυθαγόρας] Samius philosophus, patre Demaratho locuplete negotiatore, in Ægyptum primo, mox Babylonem, discendi cursus siderum gratia profectus est. Inde regressus, in Cretam ac Lacedæmonem pervenit, ut Lycurgi & Minois inclytas ea tempestate leges agnosceret. Deinde in Italiam transmittens, Crotone consedit, ubi populos assuetos luxuriæ, auctoritate ac doctrina sua ad frugalem cultum revocavit, ac quum multos annos Crotone egisset, Metapontum migravit, ibique decessit. Cujus tanta fuit admiratio, ut ejus domo templum facerent, eumque pro deo colerent. Hæc ex Justini lib. 20. cap. 4.
Dictus est autem Pythagoras, quod non minus vera Pythio Apolline loqueretur. Ovid. 15. Met. 63.
Mente deos adiit, & quæ natura negavit
Visibus humanis, oculis ea pectoris hausit. Hic in Italia in ea parte, quæ Magna Græcia dicta est, maximam juvenum multitudinem philosophiam docuit, ubi vice numinis cultus est. Ex quibus Archyta Tarentinus, Alcmæon Crotoniata, Hippasus Metapontinus, Philolaus Crotoniata maxime floruerunt, qui dicti sunt Pythagorei, & Italici Philosophi. Unde & ipsa disciplina Philosophia Italica dicta est. Venit autem in Italiam Tarquinio Superbo regnum obtinente. V. Cic. 4. Tusc. 1.
Pythagoras quum in Geometria novi quiddam invenisset, Musis bovem immolasse dicitur. Cic. 3. de Nat. Deor. 8. Idem ibid. 1. 5.
Renati Pythagoræ arcana. Hor. Epod. 15. 21. Pythagoras enim dicebat animas post mortem transire in aliena corpora: seque in bello Trojano fuisse Euphorbum Panthoi filium, qui interfectus a Menelao, iterum revixit factus Pythagoras. Hic ante & in Homerum dicitur renatus, postea in pavonem, postremo in Ennium poetam. Acron. in Hor. 1. Carm. 28. 10. Vita ejus exstat apud Diog. Laertium.
Faba Pythagoræ cognata. Hor. 2. Serm. 6. 63. Pythagoras enim, non solum ab omnibus animalibus, sed etiam a faba abstinuit, quod viridis in pyxide ærea servata vertitur in sanguinem. Unde fertur maluisse in latrones incidere, quam per fabæ segetem transire, quum aliunde refugium non haberet. Fabam quoque animal esse dicebat, quod cocta sanguinis humorem ex se emitteret. Hæc Acron. Alii tamen alias afferunt rationes, cur Pythagoras ab esu fabarum abstineret. Morhof. in Polyhist Litter. 1. 9. observat esse in antiqua historia 28. Pythagoras, uti 20. Hippocrates, totidemque Socrates, 16. Platones, 50. Dionysios. V. Fabricii Bibl. Græc. lib. 2. cap. 12. ubi de Pythagora & ejus secta ac discipulis utriusque sexus plenissime.

Pythagŏrēus, a, um. Adj. [Πυθαγόρειος] Hor. 2. Epist. 1. 52. Pythagorea somnia. Cic. de Senect. 78. Audiebam Pythagoram, Pythagoreosque, incolas pæne nostros, qui essent Italici philosophi quondam nominati, &c.

Pythagorēi, ōrum. m. pl. [Πυθαγόρειοι] Qui sectam Pythagoræ sequuntur. Quintil. lib. 1. cap. 12. Non contentus disciplinis, quas præstare poterant Athenæ, non Pythagoreorum, ad quos in Italiam navigaverat, Ægypti quoque sacerdotes adiit. De Platone.
Referta quondam Italia Pythagoreorum fuit. Cic. 2. de Orat. 154.

Pythagorĭcus, a, um. Adj. ut, Pythagorica prudentia. Val. Max. 4. 7. 10.
Philosophia Pythagorica. Plin. 13. 13.

Pythagorici, ōrum. m. [Πυθαγορικοὶ] Cic. 1. de Divin. 62. Ex quo etiam Pythagoricis interdictum putatur ne faba vescerentur.

Pythagorisso, āre. [Πυθαγορίζω] Apul. lib. 2. Florid. extr. p. 352. Elmenh. Porro noster Plato, nihil ab hac secta, vel paululum devius, Pythagorissat.

Pythagoristæ, ārum. m. pl. [Πυθαγορισταὶ] quomodo a Pythagoricis differant disputat scholiastes Theocriti in Idyll. 14. 5. V. Wolff. ad Origen. Philosophumena p. 45.

Pythangeli Portus, [Πυθαγγέλου λιμὴν] in Ægypto, quem illi Elephantorum venationem appellant. Strab. lib. 16.

Pȳthaula, & **Pythaules**, æ. m. [πυθαύλης] Tibicen, qui in urbe Pytho pæanes in honorem Apollinis Pythii canebat. Hinc translata vox ad illos tibicines, qui in comœdiis tragœdiisque canebant. Varro apud Non. 2. 743. Priusquam in orchestra pythaules inflet tibias. Hygin. Fab. 2. 273. His quoque ludis pythaulæ, qui Pythia cantaverunt. conf. Diomed. 489. & Voss. 2. Inst. Poet. vel Lex. Pitisc. [Cælius Πυθαύλης habet. Sed vera lectio Pithaules, πιθαύλης, ex Gr. πίθος, Dolium, a Tibiarum genere Dolioli forma. V. Bartholin. de Tib. vett. p. 412. & f. l. PITHAULES.

Pȳthĕas, æ. m. [Πυθέας] Rhethor Atheniensis, Demosthenis æqualis, supra modum arrogans: qui quum alieni æris causa in carcerem conjectus esset, fractis vinculis ad Macedonas transfugit. Scripsit conciones aliquot & orationes in genere judiciali. Male audivit nomine furti, quare quum in Demosthenem cavillans ei objecisset, orationes lucernam olere: novi, inquit ille, tibi invisos esse, qui noctu lucernam habent.
Alius Pytheas, Cælator. Plin. lib. 33. cap. 12.

Pythermus, i. m. [Πύθερμος] Princeps fuit ejus legationis, quam Iones Æolesque ad petendum auxilium adversus Cyrum ac Lacedæmonios miserunt: qui quum Spartam appulisset, purpurea veste indutus in Spartiatarum conventum processit, hortatusque est Lacedæmonios ad auxilium Ionibus ferendum. Herodot.

Pytheus, V. PITHEUS.

Pythia, V. PYTHON.

Pȳthias, æ. m. Damonis amicus, qui tamen Plutarcho & Iamblycho dicitur Φιντίας. V. DAMON, & PHINTIAS.

Pythias, ădis. f. Aristotelis filia. V. Sext. Empir. adversf. Mathemat. p. 51.

Pythicus, **Pythionices**, V. PYTHON.

Pythion, i. n. Bulbi genus. Plin. 19. 5.

Pȳthis, is. m. Eximius quidam sculptor & pictor, quem tamen a Timagora Chalcidense, apud Delphos in picturæ certamine, superatum narrat Plin. lib. 35. cap. 9. Idem Plin. lib. 36. cap. 5. In summo, inquit, est quadriga marmorea, quam fecit Pythis.

Pythius, V. PYTHON.

Python, vel **Pytho**, ōnis. m. [Πύθων] Orator Byzantius eloquentissimus, apud Philippum Macedoniæ regem, cujus meminerunt Æschines & Demosthenes in orationibus.

Pȳthon, ōnis, c. [Πύθων] Draco ingens, qui ante Apollinem in Parnasso responsa dabat, gravidamque Latonam persecutus est, donec a Neptuno in insulam Ortygiam, quæ Delos post dicta, translata est. Ubi quum Dianam & Apollinem peperisset, quarto a partu die Apollo, matris injurias ultus, Pythonem sagittis interfecit, & ludos in memoriam victoriæ instituit, ipseque Pythii cognomen assumsit. V. Hygin. Fab. 140. Dictus est a πύθω, quod putredinem significat, quoniam ex putredine terræ post diluvium Deucalionis natus sit, vel quod putredo nunquam sine vi caloris efficitur. V. Macrob. 1. Saturn. 17. Claud. 4. Cons. Hon. 536.
Cæruleus tali prostratus Apolline Python.
Maximus Python. Ovid. 1. Met. 438. conf. Lucan. 5. 134.
Python, ipsa urbs Delphi. Tibul. lib. 2. 3. 27.
Delos ubi nunc, Phœbe, tua est? ubi Delphica Python?

Pythius, i. m. [Πύθιος] Cognomen Apollinis a pythone dracone, quem ipse in prima infantia sagittis interfecit, Junonis nutu immissum, ut fingunt poetæ. Alii ἀπὸ τοῦ πυνθάνομαι, quod est interrogare & consultare. Cic. pro Font. 20. Galli Delphos usque ad Apollinem Pythium profecti sunt. Absolute Hor. 1. Carm. 16. 6. — non adytis quatit
Mentem sacerdotum incola Pythius. Propert. 2. 23. 16.
Pythius in longa carmina veste sonat. conf. Macrob. Saturn. 1. 17.
Inde &

Pythia, æ. f. [Πυθία] Sacerdos Pythii Apollinis. Vaticinantes Phœbades Pythiæ cognominantur, ut scribit Strabo lib. 9. Cic. 1. de Divin. 79.
Nam terræ vis Pythiam Delphis incitabat, naturæ Sibyllam. Lucret. lib. 1. 740.
— fundere fata
Sanctius, & multo certa ratione magis, quam
Pythia, quæ tripode a Phœbi, lauroque profatur.

Pythius, a, um. Adj. [Πύθιος] ut, Regna Pythia dei intonsi. Propert. lib. 3. 13. 52. i. e. Apollinis.
Vates Pythia Juvenal. 13. Sat. 169.

Pythia, ōrum. n. pl. [Πύθια] Ludi Apollinares, qui in Apollinis honorem sunt instituti, ob cædem Pythonis serpentis: aut, ut Strabo lib. 9. scripsit, hominis sceleratissimi cognomento Draconis. Ovid. 1. Met. 446.
Instituit sacros celebri certamine ludos,
Pythia perdomitæ serpentis nomine dictos.
Cantare Pythia. Hor. de Arte Poet. 414. De his V. plura in Lex. Pitisc.

Pȳthĭcus, a, um. Adj. Val. Max. 1. 8. 10. Veredica Pythicæ divinationis præcurrit.
Versus Pythici, vel ex oraculis editi. Ammian. 29. 1.

Pythiŏnīces, æ. m. [Πυθιονίκης] Victor in ludis Pythiis. V. PYTHIA. conf. PITYONICES.

Pȳthŏnissa, æ. f. [Πυθώνισσα] Mulier spiritu Pythonico correpta, quam

quam etiam Tibullus Pythona appellat. Vulg. Interp. 1. Paral. 10. 13. in Gr. eſt ἐγγαστρίμυθος. V. interpp. Actor. 16. 16. de Tibulli loco V. in PYTHON.

PYTHONION, i. n. Herba. Apul. de Herb. cap. 4. & 14.

PYTHONOSCŌME, es. f. [Πύθωνος κώμη] Locus eſt in Aſia, quo primo adventus ſui tempore conveniunt ciconiæ, & eam, quæ ultima advenit, laniant univerſæ. Plin lib. 10. cap. 23.

PYTHŎPŎLIS, [Πυθόπολις] Civitas eſt in Myſia. Plin. lib. 5, cap. 32. Eſt & Civitas Cariæ, a Pythe illo divite Pythopolis dicta, qui & Xerxem convivio excepit, & militibus ejus ſenos Daricos aureos in ſingula capita diſtribuit. Stephan.

PȲTISMA, ătis. n. [πύτισμα] Lenis ſputi irroratio: a πυτίζω, quod eſt ſputo leni & crebro irroro. Juven. 11. Sat. 173.

Qui Lacedæmonium pytiſmate lubricat orbem. i. e. Qui lubricat annulum ſputo. Alii legunt Pedemate, non Pytiſmate. Pedema autem genus ſaltationis eſſe dicunt Laconicæ, in qua pedes in orbem ad nates torquebantur: de qua Lucianus in libello περὶ ὀρχήσεως. Quidam ſcribunt Pityſmate, per y pſilon in ſecunda, a πτύειν, ſpuere. Quàm varia ſit hujus carminis & lectio & expoſitio, palam erit ex his quæ ſubjiciemus. Politianus Miſcellaneorum cap. 38. Domitius pytiſma dicit eſſe irrorationem e levi ſputo. Lacedæmonium vero orbem pro annulo accipit, quoniam, inquit, a Lacedæmoniis annulorum uſus manavit: ut Senatores, & Equites, per annuli mentionem ſignificentur. Porro alter eruditiſſimus homo, quem tamen nominare parcimus, ſaltationem putat eſſe Lacedæmoniam. ſed ingenue tamen fatetur, nihil adhuc de eo ſe legiſſe, niſi tantum apud Pollucem, mentionem factam Lacedæmoniæ ſaltationis. Tertius denique vir ipſe quoque doctiſſimus trochum intelligit, de arbore pinu fabricatum, quod pitys dicatur pinus, unde ſit pityſma. Nos e tribus his opinionibus nullam plane probamus. Principioque negamus orbem Lacedæmonium ſignificare annulum poſſe, quoniam nuſquam legatur annuli originem manaſſe a Lacedæmoniis. Plinius autem, quem Domitius adducit, tantum ferreo etiam tum annulo Lacedæmonios uti refert. Nihil ergo commentitia illa irroratio valebit. Qui vero ſaltationem putat eſſe Lacedæmoniam pityſma, quúm de eo nihil inveniat, facile (ut eſſe ingenuus conſuevit) potiori ſententiæ ceſſerit. Quod item facturum credo, qui trochum putat e pinu factum pityſma eſſe: quum nec uſquam lectum, nec ad rem faciat, & ſyllabæ ratio pugnet, quoniam habeat priorem correptam ſyllabam, ut ex primo liquet Theocriti verſiculo. Nos igitur pityliſma legendum credimus. Pityliſma vero intelligimus exercitationem, de de qua Galenus in ſecundo ὑγιεινῶν libro: quamvis apud eum ſit verbum potius πιτυλίζειν, quam nomen pityliſma. Ceterum recte pityliſma fit inde. Eſt, inquit Galenus, πιτυλίζειν, vel (ſi mavis) pityliſſare, quum quiſpiam ſummis pedibus ingrediens, manus protendit, ociſſimeque movet: alteram retrorſum ſcilicet, alteram prorſum. quo potiſſimum gymnaſii genere ad parietes exercentur, ut ſicubi lapſentur, apprehenſo mox pariete facile reſurgant: atque ita exercentium lapſus fallunt, & ipſa fit exercitatio imbecillior. Porro Lacedæmonium orbem, Laconicum ipſum acceperim, ut in quo ſolerent ad eum modum exerceri: Dion hiſtoriarum tertio quinquageſimoque libro, Laconicum in Urbe vaporarium, aut ſudatorium (ſic enim interpretamur quod eſt apud eum pyriaterium) ab Agrippa ædificatum tradit. Dein Laconicum dicit appellatum, quoniam Lacedæmonii per ea tempora nudi unctique præ cunctis exercebantur. Columel. in lib. de Agricult. primo, Ut apti veniamus ad ganeas, quotidianam cruditatem Laconicis excoquimus, & exuſto ſudore ſitim quærimus. Ex quibus Columellæ verbis conſtare cuivis poteſt, quos jam potiſſimum poeta ſignificet, nempe eos qui diem totum in Laconicis iſtis, gymnaſiiſque contererent uncti nudique. Quare etiam lubricat, inquit, propter oleum & unguen quo defricti exercebantur. Laconica autem fuiſſe in orbem conſtructa, patet ex lib. 5. Architecturæ Vitruvii. Hæc ibi Politianus. Sed hanc ſententiam poſtea in quadam epiſtola ad Georgium Merulam retractavit his verbis: Nec tamen ſi quid uſquam peccaſſe oſtenderis, defendam: ſed agnoſcam protinus, agamque tibi merito gratias. Nam & ipſe poſterioribus ſcriptis non dubitem quædam interdum ex prioribus, exemplo doctiſſimorum virorum, retractare: ſicuti Pityliſma illud apud Juvenalem. Quoniam pytiſma quoque pulchre videor poſſe tueri: quo poëta illos innuat, qui conceptos ore aquarum hauſtus per Laconicum ſpargant. Hæc ille. Crinitus in epiſtola ad Alexandrum Sartium, de Politiano: Jam & illud alias ad te ſcripſi, quod apud Juvenalem de pytiſmate ſententiam commutaverat, affirmans in pytiſmate ludum magis quendam in Laconicis frequentem ſubinnui, quum quis alter alteri aquulam inſpuens colluderet. Britannicus enarrator Juvenalis legit pedemate, ſic inquiens, Qui lubricat, i. e. Qui pedum celeri mobilitate exercet, orbem Lacedæmonium, id eſt gyros & ambages Lacedæmonias circum tibicinem in medio ſedentem, & canentem. Nam circum auletem ſaltantes agebantur. Pedemate, id eſt ſaltu. nam πήδημα ſaltum ſignificat. Non ignoro ab commentatoribus hunc locum diverſis modis expoſitum: ego autem ex ſententia Luciani contendo intelligi ſaltationem Lacedæmoniam, legendumque eſſe Pedemate, id eſt ſaltu, & non pytiſmate, neque pityliſmate.. Alciatus lib. 3. Parerg. cap. 3. Eſt alia quoque Laconum exercitatio, quum nudi, oleoque uncti in ſudatorio exercebantur, quod Laconicum πυριατήριον, ſeu quod idem eſt, πυριατήριον dicitur, ab Agrippa fabricatum, ut Dion lib. 5. auctor eſt. Unde & ego arbitror ſcripſiſſe Juvenalem,

Qui Lacedæmonium pyreuſmate lubricat orbem. licet alii Pityliſmate, alii Pytiſmate legant. [V. in PEDEMA, & PITYLISMA.

P Y U

PYULCOS, i, m. & f. [πυουλκός] Chirurgicum inſtrumentum puri eximendo accommodum: ita dictum quaſi τὸ πύον ἕλκων. Galen. lib. 5. Methodic.

P Y X

PYXĂCANTHUS, [πυξάκανθος] Frutex eſt ſpinoſus, cubitalibus ramis, foliis buxi, unde & quaſi Buxea acanthus dicitur. Plin. lib. 12. cap. 7. Spinam ipſam in Græcia quidam pyxacanthum Chironium vocant. Idem lib. 24. cap. 14. Lycium præſtantius e ſpina fieri tradunt, quam & pyxacanthon Chironiam vocant. V. Harduin.

PYXIRATES, vel PIXURATES, Euphrates fluvius verſus ſcaturigines ſuas, dictus eſt. Plin. lib. 5. cap. 34.

PYXIS, ĭdis. f. [πυξίς] Græcum nomen, ἀπὸ τοῦ πύξου, quod Latine Buxum ſignificat: Vaſculum eſt exiguum quod vulgus Italorum non inepte a buxo, *buxulum* nuncupat, quoniam primo ex eo ligno fieri cœpit. Nam ut docet Quintilianus lib. 8. cap. 6. de Abuſione figura, Pyxides cujuſcunque materiæ, quarum uſus variis rebus eſt accommodatus. Plin. lib. 18. cap. 11. Primori ineſt pyxis ferrea. Apulejus de Aſino, lib. 3. p. 138. Elmenh. Arcula quadam recluſa, pyxides pluſculas inde depromit. Cic. pro Cœl. 61. Eodem Licinium eſſe venturum, atque iis veneni pyxidem traditurum. Martial. lib. 9. 38.

Et lateas centum condita pyxidibus.

Cornea pyxis, V. CORNUS.

PYXIDICŬLA, æ. f. [πυξίδιον] dimin. In Corn. Celſ. lib. 6. cap. 6. 5. de Cleonis collyrio. Quod cum miſcueris in pyxidicula ſervetur. Alia exemplaria habent Pyxidula.

PYXIDĀTUS, a, um. Adj [πυξιδωτὸς] Quod ad effigiem pyxidis in commiſſura formatum eſt. Plin. lib. 31. cap. 6. Ceterum a fonte duci fictilibus tubis utiliſſimum eſt, craſſitudine binûm digitorum; commiſſuris pyxidatis: ita ut ſuperior intret, calce viva ex oleo lævigatis.

PYXĬNUS, a, um. Adj. [πύξινος] Buxeus. Celſ. 6. 6. 25. Euelpidis Pyxinum. Subaudi Collyrium. Sic a colore buxi dictum eſt.

PYXAGATHUS, i. m. Nomen viri apud Martial. 7. 57. [Immo Πὺξ ἀγαθὸς, Pugilatu bonus. Alluſio eſt ad Iliad. γ. 237. V. Interpp.

PYXITES, Fluvius in Themiſcyrena ad Trapezunta. Plin. lib. 6. cap. 4.

PYXŪS, untis. f. [Πυξοῦς] Oppidum Lucaniæ, a Latinis Buxentum appellatum. Plin. lib. 3. cap. 5.